

Bảy Năm Vãn Ngoảnh Về Phương Bắc

Contents

Bảy Năm Vãn Ngoảnh Về Phương Bắc	11
1. Chương 1: Một Cái Xoay Lưng Là Cả Đời Người	11
2. Chương 2: Thành Phố Vẫn Còn Lạnh	13
3. Chương 3: Nghe Nói... Anh Ấy Quay Về Rồi	14
4. Chương 4: Tuổi Xuân Bị Tình Yêu Lưu Đày	16
5. Chương 5: Nghệ Sỹ Vỹ Cầm Mất Tích Kỳ Bí	17
6. Chương 6: Ba Mét, Khoảng Cách Của Chia Ly Rồi Gặp Lại	18
7. Chương 7: Mùi Hương Thoảng Qua	19
8. Chương 8: Người Giải Thích Xác Chết	21
9. Chương 9: Sợ Rằng Còn Người Khác Không Tin Em	22
10. Chương 10: Khóc Chẳng Ích Gì Đâu	23
11. Chương 11: Đóa Anh Túc Nở Trên Đầu Ngón Tay	24
12. Chương 12: Loại Trừ Khả Năng Tự Sát	25
13. Chương 13: Cậu Tốt Nhất Đừng Trở Thành Người Thứ 200	27
14. Chương 14: Thi Thể Sẽ Nói Lên Chân Tướng	28
15. Chương 15: Tìm Đầu Về Đây	30
16. Chương 16: Tử Đinh Hương Rụng Khắp Mặt Đất	31
17. Chương 17: Hai Câu Nói Của Anh	32
18. Chương 18: Đẹp Quá Mức Sẽ Trở Nên Không Chân Thực	33
19. Chương 19: Quá Khoe Khoang Sự Thấu Hiểu	34
20. Chương 20: Sự Ấm Áp Trong Tầm Tay Với	36
21. Chương 21: Trừ Phi Anh Chính Là Lục Bắc Thâm	37
22. Chương 22: Dây Đàn Hoa Lệ	38
23. Chương 23: Đồ Chơi Của Khí	39
24. Chương 24: Pháp Y Phá Án, Quái Dị Mê Tín	41
25. Chương 25: Cậu Lạ Lắm	42
26. Chương 26: Bữa Tiệc Lâu Ngày Gặp Lại	44
27. Chương 27: Những Người Năm Ấy	45
28. Chương 28: Trầm Lắng Tựa Biển Khơi	46
29. Chương 29: Ký Ức Về Ngọc Lan	47
30. Chương 30: Đôi Mắt Đã Thay Đổi Không Gian	48
31. Chương 31: Ánh Mắt Đôi Theo	50
32. Chương 32: Đóa Hoa Màu Cam	51
33. Chương 33: Sự Thật Tất Phải Biết	52
34. Chương 34: Đã Lâu Mới Lại Hẹn Hò	54
35. Chương 35: Tìm Được Đôi Giày Phù Hợp Với Mình	55
36. Chương 36: Nỗi Sợ Hãi Lan Tỏa	56
37. Chương 37: Tay Dao Phủ Giết Chết Trái Tim	57
38. Chương 38: Quá Khứ Hiện Hách	59
39. Chương 39: Cuối Cùng Vẫn Là Bức Tranh Đầy Bụi Bặm	60
40. Chương 40: Ẩn Giấu Tài Năng	61

41. Chương 41: Tuổi Xuân Ngát Hương Ngọc Lan	63
42. Chương 42: Anh Là ‘dương Xuân Bạch Tuyết’	64
43. Chương 43: Trái Bí Đào	65
44. Chương 44: Những Năm Tháng Không Biết Nặng Nhẹ	66
45. Chương 45: Cá Cược	68
46. Chương 46: Thành Công	69
47. Chương 47: Lâm Gia Duyệt	71
48. Chương 48: Đại Pháp Y Hạ Minh	72
49. Chương 49: Chợ Đêm	73
50. Chương 50: Tôi Muốn Mua Thuốc	74
51. Chương 51: Cám Ơn Ông Chủ	75
52. Chương 52: Tôi Đổi Ý Rồi	76
53. Chương 53: Cô Thiên Kim Rất Xứng Đòi	78
54. Chương 54: Cô Thiếu Tiền Lắm Sao?	79
55. Chương 55: Cô Đâu Hay Biết	80
56. Chương 56: Cô Xứng Sao?	81
57. Chương 57: Khó Khăn Của Hứa Đồng	82
58. Chương 58: Anh Sắp Về Rồi	83
59. Chương 59: Vốn Không Có Ý, Lấy Đâu Ra Tình	85
60. Chương 60: Lai Lịch Của Cô Ấy Không Đơn Giản	90
61. Chương 61: Bách Hoa Lệnh	95
62. Chương 62: Phiên Cô Đích Thân Nấu Nướng	100
63. Chương 63: Vì Sao Không Thử Là Tôi?	106
64. Chương 64: Cô Và Anh Như Hai Thế Giới	111
65. Chương 65: Bị Bắt Tại Trận	117
66. Chương 66: Một Phần Giống, Đôi Phần Khác	122
67. Chương 67: Hoa Ngọc Lan Mang Tình Yêu Tôi	128
68. Chương 68: Nét Dịu Dàng Cài Trên Mái Tóc	133
69. Chương 69: Tình Yêu Vượt Ranh Giới	138
70. Chương 70: Hai Người Đang Hẹn Hò?	144
71. Chương 71: Đánh Dấu Mọi Quan Hệ Từ Đây	149
72. Chương 72: Rắp Tâm Trả Thù	152
73. Chương 73: Biết Ngay Em Có Ý Đồ Đen Tối Với Anh Từ Lâu	156
74. Chương 74: Đối Mặt	159
75. Chương 75: Không Chỉ Có Đôi Mắt Thâm Độc	163
76. Chương 76: Núi Này Cao Hơn Núi Khác	167
77. Chương 77: Cách Giải Quyết Của Anh	169
78. Chương 78: Một Minh Cũng Thành Tranh	173
79. Chương 79: Hình Ảnh Động Lại	176
80. Chương 80: Hèn Nhất	180
81. Chương 81: Quý ‘bác Thần’ Khiến Người Ta Hoài Nghi	185
82. Chương 82: Lần Đầu Tiếp Chiêu	189
83. Chương 83: Bị Chiêu Tương	192
84. Chương 84: Như Đang Nhìn Người Xưa	194
85. Chương 85: Ngày Mai, Tôi Đợi Cô	198
86. Chương 86: Hành Động Tương Tự	203
87. Chương 87: Vết Sẹo Đáng Nghi	206
88. Chương 88: Ngư Khương	209
89. Chương 89: Sẽ Dọa Chết Người Đây	212
90. Chương 90: Nghi Phạm	215
91. Chương 91: Có Chuyện Gì Nhớ Tìm Cảnh Sát	218
92. Chương 92: Phim Kinh Dị Chẳng Là Gì	221
93. Chương 93: Mạnh Mối Bị Bỏ Sốt	224
94. Chương 94: Tình Yêu Khiến Người Ta Thành Những Kẻ Điên	227

95. Chương 95: Máy Móc Nào Sản Xuất Tư Duy	230
96. Chương 96: Tôi Sẽ Theo Đuổi Em	234
97. Chương 97: Phát Biểu Của Anh	237
98. Chương 98: Con Thỏ Bị Dọa Mất Hồn	240
99. Chương 99: Tờ Chi Phiếu Kỳ Lạ	243
100. Chương 100: Không Tìm Được Đường Về	246
101. Chương 101: Kỷ Lục Khó Mà Phá Vỡ	250
102. Chương 102: Thỏ Con	253
103. Chương 103: Anh Là Tiểu Nhân	256
104. Chương 104: Yêu Cầu Của Cổ Sơ	259
105. Chương 105: Vẫn Cứ Thích Em	264
106. Chương 106: Không Mời Tự Đến	271
107. Chương 107: Lời Thú Tội Bất Ngờ	274
108. Chương 108: Chưa Từng Yêu Ai Khác, Cho Đến Tận Bây Giờ	282
109. Chương 109: Em Coi Tôi Là Loại Đàn Ông Gì?	287
110. Chương 110: Muốn Khóc Bao Nhiêu, Con Tim Đau Bấy Nhiêu	290
111. Chương 111: Dao Giải Phẫu Sẵn Sàng Phục Vụ	294
112. Chương 112: Tôi Chỉ Cần Đáp Án Sau Khi Em Phân Tích Bằng Lý Trí	297
113. Chương 113: Hợp Đồng 20 Năm? Anh Đang Đùa?	300
114. Chương 114: Người Đàn Ông Tài Giỏi Đó Biết Kiểm Đạo	309
115. Chương 115: Chọc Thủng Nghi Vấn Quan Trọng	312
116. Chương 116: Mời Kiểu Gì Đây?	317
117. Chương 117: Tôi Tới Làm Việc	320
118. Chương 118: Đừng Đi	323
119. Chương 119: Tôi Biết, Em Chưa Quên	329
120. Chương 120: Cổ Sơ, Anh Muốn Chúng Ta Ở	332
121. Chương 121: Người Tôi Muốn Là Em	335
122. Chương 122: Đây Là Công Việc Của Em	340
123. Chương 123: Rốt Cuộc Cậu Là Ai?	344
124. Chương 124: Khiến Em Yêu Lục Bắc Thần	347
125. Chương 125: Người Đàn Ông Ngang Bướng	351
126. Chương 126: Có Phải Anh Không?	354
127. Chương 127: Em Chỉ Coi Anh Ta Là Anh	361
128. Chương 128: Cô Là Con Mèo Chỉ Biết Cào Người	364
129. Chương 129: Chúng Tôi Muốn Bàn Bạc Qua Chuyện Đính Hôn	368
130. Chương 130: Giáo Sư Lớn Tới Tận Nhà	371
131. Chương 131: Thuận Lợi Mọi Bề	374
132. Chương 132: Tôi Có Thể Quá Đáng	378
133. Chương 133: Bức Tranh Bốn Người	381
134. Chương 134: Em Nên Có Hạnh Phúc Của Riêng Mình	384
135. Chương 135: Sinh Nhật Vui Vẻ, Sơ Sơ Của Anh	390
136. Chương 136: Ai Là ‘đạo Cao Một Thước, Ma Cao Một Trượng’?	396
137. Chương 137: Về Anh, Về Một Thành Phố	402
138. Chương 138: Trực Giác Của Cổ Sơ	410
139. Chương 139: Bức Tranh Khác Biệt	413
140. Chương 140: Tiếng Bước Chân Giữa Đêm Khuya	417
141. Chương 141: Anh Là Người Đàn Ông Xấu Xa	424
142. Chương 142: Dây Đàn Ruột Dê Bị Phát Hiện	427
143. Chương 143: Người Đàn Ông Tìm Ra Sự Thật Chỉ Bằng Vụn Xương	431
144. Chương 144: Kết Luận Thống Nhất	434
145. Chương 145: Tôi Vào Cùng Anh	438
146. Chương 146: Chẳng Qua Anh Chỉ Muốn Ôn Lại Chuyện Cũ	441
147. Chương 147: Cuộc Đối Thoại Kinh Hoàng	444
148. Chương 148: Mạng Của Ai Đáng Giá Hơn	448

149. Chương 149:	Khoảnh Khắc Ấy, Cô Không Nghĩ Gì Hết	452
150. Chương 150:	Thành Phố Chết Chờng Ký Ức	455
151. Chương 151:	Họ Đều Có Một Chất Giọng Đẹp	459
152. Chương 152:	Sợi Dây Đàn Lạch Lạch Trong Lòng	462
153. Chương 153:	Một Cái Tên Trở Thành Thuốc Độc	465
154. Chương 154:	Tôi Không Nỡ	468
155. Chương 155:	Người Đàn Ông Xảo Quyết	471
156. Chương 156:	Cây Bút Ký Tên Chường Mất	474
157. Chương 157:	Người Em Phải Nhớ... Là Tôi	479
158. Chương 158:	Là Ai Đây?	482
159. Chương 159:	Gia Đình Đã Tan Nát, Còn Cần Nhà Làm Gì?	485
160. Chương 160:	Cho Tôi Một Ít Thời Gian	488
161. Chương 161:	Rẽ Nhầm Thời Gian	492
162. Chương 162:	Sớm Muộn Gì Cô Cũng Sẽ Hai Chết Anh Ấy	495
163. Chương 163:	Thế Nên, Bắc Thần, Em... Đi Đây	498
164. Chương 164:	Chỉ Vì Em Mà Phá Cách	502
165. Chương 165:	Người Đàn Ông Trong Mưa Gió	506
166. Chương 166:	Hình Ảnh Anh Và Người Ấy Chờng Lên Nhau	510
167. Chương 167:	Sự Khác Biệt Giữa Em Và Thi Thế	513
168. Chương 168:	Em Hiểu Ý Của Tôi Không?	516
169. Chương 169:	Cô Đi Rồi Cũng Mang Cả Anh Ấy Đi Theo	521
170. Chương 170:	Anh Chấp Nhận	524
171. Chương 171:	Nơi Ngã Rẽ Góc Đường	530
172. Chương 172:	Cách Nhặt Lại Tự Tin	534
173. Chương 173:	Chỉ Muốn Đi Mãi	537
174. Chương 174:	Chỉ Muốn Ôm Lấy Nỗi Cô Đơn Của Anh	541
175. Chương 175:	Con Có Bạn Trai Rồi	545
176. Chương 176:	Mặc Cho Anh Dẫn Đường Thăng Tiễn	548
177. Chương 177:	Lục Bắc Thần Yêu Cố Sơ	552
178. Chương 178:	Đúng Là Em Điên Rồi	556
179. Chương 179:	Sơ Sơ	560
180. Chương 180:	Nút Thắt Đau Đớn	564
181. Chương 181:	Anh Sẽ Giải Quyết	567
182. Chương 182:	Vì Sao Cứ Phải Là Em?	570
183. Chương 183:	Anh Đủ Tư Cách Để Có Em	574
184. Chương 184:	Em Tin Anh Ấy?	578
185. Chương 185:	Là Tai Nạn Ừ?	581
186. Chương 186:	Tới Trước ‘cứu Giá’	584
187. Chương 187:	Một Vị Chua Chua	587
188. Chương 188:	Tiền Thế Điều Tra Ra	591
189. Chương 189:	Những Thay Đổi Ngờ Ngàng	594
190. Chương 190:	Quy Định Quái Gở	598
191. Chương 191:	Không Đơn Giản Như Vẽ Bề Ngoài	601
192. Chương 192:	Đừng Báo Cảnh Sát!	604
193. Chương 193:	Ai Cũng Điên Hết Rồi	608
194. Chương 194:	Là Thanh Mai Chưa Hẳn Là Trúc Mã	611
195. Chương 195:	Chúng Ta Sẽ Mãi Mãi Bên Nhau	614
196. Chương 196:	Mùi Hương Yêu Thích	618
197. Chương 197:	Con Gái Thích Làm Đẹp Cho Người Yêu Ngắm	621
198. Chương 198:	Xương Vụn	625
199. Chương 199:	Thực Tiễn Là Tiêu Chuẩn Duy Nhất Của Chân Lý Thực Nghiệm	629
200. Chương 200:	Không Sợ Mất Mặt, Chỉ Cần Đừng Mất Mạng	634
201. Chương 201:	Lời Nhắc Nhở Của Rối Gỗ Đèn Xanh	637

202. Chương 202:	Không Cam Tâm	642
203. Chương 203:	Những Ký Ức Về Ngôi Nhà Cũ	646
204. Chương 204:	Thế Giới Không Thể Hòa Nhập	649
205. Chương 205:	Bạn Cũ Tới	653
206. Chương 206:	Nghi Vấn Trùng Trùng	656
207. Chương 207:	Cô Chính Là Yêu Tinh Hại Người	659
208. Chương 208:	Thầy Nghiêm Mới Có Trò Giải	662
209. Chương 209:	Thế Giới Của Anh, Cô Cam Lòng Chịu Gian Khổ	665
210. Chương 210:	Không Cần Cố Gắng Chứng Minh Bản Thân Mình	669
211. Chương 211:	Nhắc Nhở	675
212. Chương 212:	Hóa Ra Lại Là Hai Người	681
213. Chương 213:	Anh Là Chiếc Xương Sườn Thứ Năm Của Em	688
214. Chương 214:	Em Mặc Nhầm Áo Blouse Rồi!	696
215. Chương 215:	Em Không Nên Xinh Thế Này	702
216. Chương 216:	Anh Bảo Đảm Sẽ Chết Sau Em	707
217. Chương 217:	Lời Cảnh Cáo Của Anh	714
218. Chương 218:	Một Người Là Mực Đen, Một Người Là Giấy Trắng	718
219. Chương 219:	Cậu Là Hoa, Đàn Ông Sẽ Là Ong Mật	721
220. Chương 220:	Lý Do Không Nể Mặt	727
221. Chương 221:	Không Phải Ai Cũng Có Thể Làm Trợ Lý Của Tôi	730
222. Chương 222:	Năm Ấy	734
223. Chương 223:	Người Nắm Giữ ‘khuynh Vũ’	740
224. Chương 224:	Đuổi Bắt Tình Yêu	746
225. Chương 225:	Có Giải Thì Tới Đón	749
226. Chương 226:	Chỉ Có Thể Đi Cùng Tôi	753
227. Chương 227:	Một Trăm Phần Trăm Tương Lai	760
228. Chương 230:	Một Người Là Mực Đen, Một Người Là Giấy Trắng	766
229. Chương 229:	Lần Này Là Phạt Đúng	770
230. Chương 230:	Khắp Nơi Đều Kỳ Dị	775
231. Chương 231:	Nói Dối Không Chớp Mắt	780
232. Chương 232:	Thân Phận Nạn Nhân B Nổi Lên Mặt Nước	783
233. Chương 233:	Một Người Mất Tích, Một Người Phát điên	790
234. Chương 234:	Nếu Như Tất Cả Mọi Người Đều Đang Nói Dối?	793
235. Chương 235:	Vì Sao Anh Phải Ghen?	799
236. Chương 236:	Có Đáng Hy Sinh Cả Mạng Sống Không?	806
237. Chương 237:	Để Em Xem Anh Có Ghen Hay Không	809
238. Chương 238:	Chỉ Cần Giản Dị Là Được	813
239. Chương 239:	Là Cô Nhóc Cần Được Bảo Vệ	819
240. Chương 240:	Bị Bán Đúng	824
241. Chương 241:	Ngỡ Ngàng Vì Cô	831
242. Chương 242:	Đắc Tội Với Tôi Thì Biết Tay	837
243. Chương 243:	Có Thể Sống Vì Cô, Có Thể Chết Vì Cô	840
244. Chương 244:	Anh Công Em	843
245. Chương 245:	Nếu Có Thể Đi Trọn Cuộc Đời	850
246. Chương 246:	Nhiệm Vụ Nghiêm Khắc Nhất	853
247. Chương 247:	Người Thông Minh Lành Lợi Như Em	856
248. Chương 248:	Ngạc Nhiên Chưa, Cổ Đại Tiểu Thư	859
249. Chương 249:	Không Thể Cách Chia	863
250. Chương 250:	Xác Chết Trên Bàn Thi Thế Là Mình	869
251. Chương 251:	Bí Kíp Quái Dị	872
252. Chương 252:	Anh Có Thích Trẻ Con Không?	875
253. Chương 253:	Tại Em Ngu Ngốc	878
254. Chương 254:	Vậy Thì Chia Tay!	882
255. Chương 255:	Trong Nhà Giấu Yêu Tinh?	890

256. Chương 256:	Người Đi Rồi, Trái Tim Ở Lại	896
257. Chương 257:	Tình Yêu Có Lúc Là Nhầm Lẫn Vô Tình	899
258. Chương 258:	Giữa Hai Người Phụ Nữ	902
259. Chương 259:	Không Thể Ngồi Yên	905
260. Chương 260:	Cùng Anh Về Nhà Đi	908
261. Chương 261:	Kẻ Ẩn Nấp	914
262. Chương 262:	Cõi Lòng Ngươi Lạnh	917
263. Chương 263:	Một Tai Nạn Mang Âm Mưu Khác	921
264. Chương 264:	Chiếc Khuyên Tai Ấy	924
265. Chương 265:	Kẻ Khơi Mào Cho Những Lời Đồn Đại	928
266. Chương 266:	Phụ Nữ Hám Của Chưa Chắc Đã Xấu	931
267. Chương 267:	Đánh Mất Lý Trí	934
268. Chương 268:	Cấp Trên Lần Lướt Ghé Thăm	939
269. Chương 269:	Thận Trọng Từng Bước	945
270. Chương 270:	Người Đàn Ông Không Giải Biểu Đạt	952
271. Chương 271:	Giúp Bạn Trai Cũ Xin Con Đường ‘mạnh Khỏe’	955
272. Chương 272:	Người Xem Mặt Thứ Ba	958
273. Chương 273:	Thái Độ Xoay Chuyển Một Cách Khác Lạ	965
274. Chương 274:	Cơn Sóng Ngầm Giữa Ba Người Đàn Ông	968
275. Chương 275:	Ai Là Cao Thủ?	971
276. Chương 276:	Bắt Bê Đủ Điều	974
277. Chương 277:	Bí Kíp Nhận Được	982
278. Chương 278:	Chuyện Này Không Thể Theo Em	985
279. Chương 279:	Cưới Vợ Nên Cưới Gái Họ Cổ, Lấy Chồng Nên Lấy Lục Bắc Thần	988
280. Chương 280:	Không Thể Hận, Không Thể Không Hận	991
281. Chương 281:	Rồi Em Cũng Phải Trưởng Thành	994
282. Chương 282:	Tiền Của Lục Bắc Thần	998
283. Chương 283:	Anh Chỉ Nhớ Bông Hoa Lan Gài Trên Mái Tóc Cô	1001
284. Chương 284:	Sao Không Về Nhà Ở?	1004
285. Chương 285:	Sửa Nhà Cũng Giống Sửa Đời	1010
286. Chương 286:	Lòng Đàn Ông Không Cẩn Không Rể	1014
287. Chương 287:	Chớp Mắt Đã Thành Có Giá	1020
288. Chương 288:	Lấy Mạng	1024
289. Chương 289:	Coi Là Con Dâu Nuôi Từ Bé, Có Được Không?	1027
290. Chương 290:	May Mắn Có Được Người Đàn Ông Này	1049
291. Chương 291:	Đã Nhớ Nhưng	1056
292. Chương 292:	Do Anh Lục Dận Dò	1059
293. Chương 293:	Ai Bảo Cô Cậu Ấy Chết Rồi?	1062
294. Chương 294:	Nhìn Thấy Chưa Chắc Đã Là Chân Tướng	1066
295. Chương 295:	Bề Ngoài Lạnh Lùng Bao Nhiêu, Trái Tim Mềm Yếu Bấy Nhiêu	1069
296. Chương 296:	Cần Phải Có Lời Với Cô	1071
297. Chương 297:	Cái Tôi Cần Là Sự Tự Trách Của Anh	1075
298. Chương 298:	Có Mặt Khắp Nơi	1078
299. Chương 299:	Học Tôi Cả Đây	1084
300. Chương 300:	Bộ Quần Áo Dính Máu	1090
301. Chương 301:	Bóng Đen Trong Phòng Tối	1093
302. Chương 302:	Một Đêm Không Ngủ Từ Bắc Kinh Tới Thượng Hải	1096
303. Chương 303:	Sự Tồn Tại Duy Nhất	1102
304. Chương 304:	Vốn Là Người Nặng Tĩnh	1105
305. Chương 305:	Trong Mắt Anh Là Uy Quyền	1108
306. Chương 306:	Bóng Tối Trước Lúc Bình Minh	1111
307. Chương 307:	Sự Bình Tĩnh Của Người Con Gái	1113
308. Chương 308:	Lời Anh Nói Luôn Dễ Nghe Như Vậy	1117

309. Chương 309:	Ai Đang Mạo Danh Ai?	1120
310. Chương 310:	Trong Sạch Và Vô Tội	1123
311. Chương 311:	Chưa Từng Rời Xa	1126
312. Chương 312:	Trên Đời Vẫn Còn Một Người	1129
313. Chương 313:	Thanh Đăng, Thanh Đăng	1132
314. Chương 314:	Cuộc Chiến Tâm Lý	1138
315. Chương 315:	Hình Như Cô Không Có Sự Lựa Chọn	1140
316. Chương 316:	Chồng Tương Lai	1143
317. Chương 317:	Phải Kiểm	1149
318. Chương 318:	Quán Bar Yên Ắng	1155
319. Chương 319:	Cấp Dưới Không Tròn Trách Nhiệm	1158
320. Chương 320:	Người Đầu Tiên Cũng Là Người Cuối Cùng	1161
321. Chương 321:	Đều Không Tốt Bằng Người Tôi Yêu	1168
322. Chương 322:	Có Ai Từng Nói Với Em Rằng Tôi Rất Yêu Em Chưa?	1174
323. Chương 323:	Em Biết Anh Nhớ Em Đường Nào Không?	1179
324. Chương 324:	Phu – Thần	1182
325. Chương 325:	Phải Chẳng Là Cường Ép?	1185
326. Chương 326:	Lục Bắc Thần, Cậu Thắng Rồi	1188
327. Chương 327:	Thầm Mắng Trong Lòng	1191
328. Chương 328:	Học Tiếng Vụng Về	1194
329. Chương 329:	Trở Thành Máu Chốt	1196
330. Chương 330:	Người Bị Giam Giữ	1199
331. Chương 331:	Nếu Như Vốn Dĩ Không Điên?	1202
332. Chương 332:	Bí Mật Giấu Ở Đâu?	1208
333. Chương 333:	Cô Ta Đã Nói Dối	1213
334. Chương 334:	Giờ Là Lúc Người Người Hoang Mang	1219
335. Chương 335:	Mỗi Người Một Số Phận	1224
336. Chương 336:	Thứ Giấu Trong Rối Gổ	1227
337. Chương 337:	Người Đã Chờ Đợi Rất Lâu	1233
338. Chương 338:	Lời Cảnh Cáo Năm Xưa	1239
339. Chương 339:	Rối Người Làm Phù Thủy	1244
340. Chương 340:	Có Lẽ Không Phải Quan Hệ Đơn Giản	1250
341. Chương 341:	Như Hoa Vàng Ngày Cũ	1253
342. Chương 342:	Càng Lúc Càng Nghiêm Trọng	1255
343. Chương 343:	Người Đàn Ông Xuất Sắc Cỡ Nào Cũng Có Một Người Không Thể An Tâm	1261
344. Chương 344:	Cô Nhóc Mồm Mép Lành Lợi	1267
345. Chương 345:	Giọng Diệu Hơi Chua	1272
346. Chương 346:	Lấy Gậy Ông Đập Lưng Ông	1275
347. Chương 347:	Vụ Tai Nạn Năm Đó	1278
348. Chương 348:	Một Câu Đố	1281
349. Chương 349:	Rối Gổ Giấu Xương, Cầu Xin Người Chết	1285
350. Chương 350:	Nằm Mơ Giữa Ban Ngày	1288
351. Chương 351:	Ước Mơ Gãy Cánh	1291
352. Chương 352:	Nhưng Bây Giờ Con Chỉ Muốn Sống Tiếp	1294
353. Chương 353:	Có Những Chuyện Chưa Chắc Đã Giấu Được	1297
354. Chương 354:	Luân Hồi	1300
355. Chương 355:	Lục Bắc Thần Đích Thân Giải Mẫn Cảm	1305
356. Chương 356:	Nếu Con Không Còn Nữa	1308
357. Chương 357:	Khổ Tâm	1311
358. Chương 358:	Thật Giả Lẫn Lộn	1314
359. Chương 359:	Anh Có Thể Gọi Cô Ta Là Mục Thanh Tuyết	1317
360. Chương 360:	Bị Dắt Mũi	1320
361. Chương 361:	Hôn Đi	1326
362. Chương 362:	Nhớ Chết Mất Thôi	1332

363. Q.7 - Chương 363: Con Người, Đều Bị Bức Ép Thành Điên	1338
364. Q.7 - Chương 364: Nhìn Thấu Nhân Tính Vốn Là Điều Bi Thương	1340
365. Q.7 - Chương 365: Ngón Tay Quý Giá	1343
366. Q.7 - Chương 366: Dưỡng Dục Nặng Hơn	1346
367. Q.7 - Chương 367: Em Phải Tin Vào Bản Thân Mình	1352
368. Q.7 - Chương 368: Em Tối Mổ	1359
369. Q.7 - Chương 369: Cảm Ôn Anh, Món Quà Năm Mới Tuyệt Vời Nhất	1362
370. Q.7 - Chương 370: Lòng Tin Của Anh Chỉ Dành Cho Người Con Gái Của Anh	1368
371. Q.7 - Chương 371: Anh Rẻ Như Cha	1372
372. Q.7 - Chương 372: Nhắc Nhở Cậu Ta, Phải Cần Thận	1376
373. Q.7 - Chương 373: Cậu Có Tin Rằng Tình Yêu Ích Kỷ Không?	1382
374. Q.7 - Chương 374: Người Một Nhà	1385
375. Q.7 - Chương 375: Nhận Nhầm Người	1388
376. Q.7 - Chương 376: Để Anh Nhìn Rõ Em	1391
377. Q.7 - Chương 377: Đeo Thêm Lăn Nữa Sẽ Là Nhẫn Cưới	1394
378. Q.7 - Chương 378: Chỉ Cúi Đầu Để Hôn Cô	1397
379. Q.7 - Chương 379: Nó Chỉ Mất Tích	1401
380. Q.7 - Chương 380: Khi Hoa Hồng Trắng Bị Nhuộm Đỏ	1404
381. Q.7 - Chương 381: Chỉ Là Tai Nạn?	1413
382. Q.7 - Chương 382: Lời Chấp Nhận Trên Ngón Áp Út	1417
383. Q.7 - Chương 383: Điểm Nghi Vấn	1420
384. Q.7 - Chương 384: Còn Sống Là Tốt Rồi	1424
385. Q.7 - Chương 385: Dám Chết Vì Em Thì Phải Dám Sống Vì Em	1427
386. Q.7 - Chương 386: Người Sống Có Thể Trốn	1430
387. Q.7 - Chương 387: Tần Tô	1434
388. Q.8 - Chương 388: Nghe Em Nói Em Yêu Anh	1438
389. Q.8 - Chương 389: Nhà Điều Khắc Tượng Sáp Tên Kỳ Quái	1445
390. Q.8 - Chương 390: Bóng Hình Vụt Qua	1447
391. Q.8 - Chương 391: Ký Ức Của Cái Chết	1451
392. Q.8 - Chương 392: Mỗi Bức Tượng Sáp Đều Có Nguyên Mẫu	1454
393. Q.8 - Chương 393: Lấy Người Mình Yêu, Không Oán Không Hận	1457
394. Q.8 - Chương 394: Là Hoa Ngọc Lan Của Cô Và Bắc Thần	1460
395. Q.8 - Chương 395: Nhóm Hai Người Kỳ Dị	1463
396. Q.8 - Chương 396: Có Lẽ Đều Là Những Người Mất Tích	1466
397. Q.8 - Chương 397: Anh Bảo Có Phải Em Gặp Ma Không?	1470
398. Q.8 - Chương 399: Lời Hẹn	1476
399. Q.8 - Chương 400: Người Đàn Ông Giữa Biển Hoa	1480
400. Q.8 - Chương 401: Là Anh	1483
401. Q.8 - Chương 402: Anh Phải Bảo Vệ Sự An Toàn Của Em	1486
402. Q.8 - Chương 403: Em Đang Làm Cái Gì Vậy?	1492
403. Q.8 - Chương 404: Em Rốt Cuộc Đang Nghi Ngờ Chuyện Gì?	1495
404. Q.8 - Chương 405: Những Thói Quen Khác Biệt	1499
405. Q.8 - Chương 406: Là Lục Bắc Thâm Đã Quay Về	1502
406. Q.8 - Chương 407: Tình Yêu Có Thể Vượt Qua Ranh Giới Sinh Tử	1504
407. Q.8 - Chương 408: Rốt Cuộc Cậu Định Giở Trò Gì?	1510
408. Q.8 - Chương 409: Phiên Anh Chuyển Lời Tới Anh Ấy, Tôi Rất Nhớ Anh Ấy	1516
409. Q.8 - Chương 410: Tôi Muốn Gặp Người Đứng Sau Lưng Cậu	1519
410. Q.8 - Chương 411: Hai Gương Mặt Giống Y Hệt Nhau	1525
411. Q.8 - Chương 412: Em Không Dám	1531
412. Q.8 - Chương 413: Là Cô Ấy Nợ Cậu	1536
413. Q.8 - Chương 414: Chỉ Có Hủy Hoại Cô, Anh Ấy Mới Không Phải Chịu Khổ	1542
414. Q.8 - Chương 415: Ngày Ấy... Năm Ấy...	1546
415. Q.8 - Chương 416: Em Có Thể Khiến Anh Chết Mà Thần Không Biết, Quỷ Không Hay	1551

416. Q.8 - Chương	417: Sao Anh Đành Lòng?	1557
417. Q.8 - Chương	418: Chân Tướng Lộ Diện, Ai Có Thể Thoát?	1561
418. Q.8 - Chương	419: Mất Rồi Mới Biết Quý Trọng	1564
419. Q.8 - Chương	420: Câu Chuyện Không Ai Biết	1570
420. Q.8 - Chương	421: Anh Cũng Biết Ngượng	1576
421. Q.8 - Chương	422: Tự Làm Tự Chịu	1581
422. Q.8 - Chương	423: Sau Đây Con Trai Anh Khổ Rồi	1587
423. Q.8 - Chương	424: Anh Tưởng Em Sẽ Khoản Dãi Anh?	1590
424. Q.8 - Chương	425: Đẹp Đẽ Bề Ngoài	1593
425. Q.8 - Chương	426: Những Gì Em Nói, Anh Đều Nhớ Cả	1599
426. Q.8 - Chương	427: Ai Muốn Gặp Cô?	1605
427. Q.8 - Chương	428: Nhấn Cửa Cô Rất Đẹp	1610
428. Q.8 - Chương	429: Nguyên Nhân Thực Sự Của Vụ Tai Nạn	1616
429. Q.9 - Chương	430: Tôn Nghiêm Của Sinh Mạng	1622
430. Q.9 - Chương	431: Cô Ấy Thích Hư Vinh, Anh Sẽ Cho Cô Ấy Hư Vinh	1625
431. Q.9 - Chương	432: Chỉ Sợ Sẽ Có Một Ngày	1627
432. Q.9 - Chương	433: Báo Cảnh Sát, Bắt Lưu Manh	1630
433. Q.9 - Chương	434: Cuộc Đời Thật Hay Giả	1633
434. Q.9 - Chương	435: Thái Độ Thay Đổi Quá Nhanh	1636
435. Q.9 - Chương	436: Cuốn Nhật Ký Năm Ấy	1639
436. Q.9 - Chương	437: Người Đã Có Gia Đình	1642
437. Q.9 - Chương	438: Nỗi Bất An Của Cổ Sơ	1646
438. Q.9 - Chương	439: Em Phải Bảo Vệ Anh	1649
439. Q.9 - Chương	440: Kẻ Ngốc Cũng Nhận Ra Anh Không Nỡ	1652
440. Q.9 - Chương	441: Việc Riêng Rất Quan Trọng	1655
441. Q.9 - Chương	442: Không Phải Thương Lượng, Mà Là Thông Báo	1658
442. Q.9 - Chương	443: Không Thể Thay Đổi Sự Thật, Chỉ Có Thể Thay Đổi Tương Lai	1661
443. Q.9 - Chương	444: Vốn Cùng Một Rễ	1664
444. Q.9 - Chương	445: Có Thể Về Hưu Sớm	1667
445. Q.9 - Chương	446: Chim Sẻ Đứng Sau	1670
446. Q.9 - Chương	447: Là Kém Chứ Gì?	1676
447. Q.9 - Chương	448: Cách Biệt Quả Thực Không Chỉ Là Một Chút	1679
448. Q.9 - Chương	449: Để Lỡ Là Để Mất	1682
449. Q.9 - Chương	450: Viên Thuốc Trong Lòng Bàn Tay	1685
450. Q.9 - Chương	451: Tướng Mạo Tương Đồng, Sở Thích Khác Biệt	1689
451. Q.9 - Chương	452: Chọc Vào Nỗi Đau Của Mày Sao?	1692
452. Q.9 - Chương	453: Trợ Thủ Ngự Khương	1695
453. Q.9 - Chương	454: Lục Bắc Thần, Em Sẽ Lấy Anh	1698
454. Q.9 - Chương	455: Hai Anh Chị Không Thể Kết Hôn!	1702
455. Q.9 - Chương	456: Nợ Một Lời Giải Thích	1705
456. Q.9 - Chương	457: Cuộc Điện Thoại Thần Bí	1711
457. Q.9 - Chương	458: Không Mời Tự Đến	1717
458. Q.9 - Chương	459: Chỉ Muốn Tới Tìm Em	1720
459. Q.9 - Chương	460: Những Thay Đổi Kỳ Quái	1722
460. Q.9 - Chương	461: Vu Linh	1726
461. Q.9 - Chương	462: Thích Hợp Nói Chuyện Với Tôi Hơn	1729
462. Q.9 - Chương	463: E Rằng Không Chỉ Có Ba Con	1732
463. Q.9 - Chương	464: Ôm Cây Đợi Thỏ	1734
464. Q.9 - Chương	465: Anh Chỉ Tin Em	1737
465. Q.9 - Chương	466: Khó Cả Đôi Đường	1740
466. Q.9 - Chương	467: Người Trong Cuộc	1743
467. Q.9 - Chương	468: Ký Ức Thiếu Hụt	1747
468. Q.9 - Chương	469: Thế Nên Anh Mới Cần Em	1750
469. Q.9 - Chương	470 - Anh Nuôi Em	1753

470. Q.9 - Chương 471 - Nỗi Sợ Hãi Của Lục Bắc Thâm	1756
471. Q.9 - Chương 472 - Lễ Nào Anh Còn Muốn Bỏ Rơi Em Lần Nữa?	1759
472. Q.9 - Chương 473 - Sự Thật Đã Sớm Phát Hiện Ra	1762
473. Q.9 - Chương 474: Bí Mật Không Nỡ Chia Sẻ Cùng Ai	1765
474. Q.9 - Chương 475: Là Biển Hoa Hay Vực Sâu?	1771
475. Q.9 - Chương 476: Bán Em Cho Anh Được Không?	1776
476. Q.9 - Chương 477: Anh Cũng Hồi Hộp	1779
477. Q.9 - Chương 478: Người Biến Mất Là Ai?	1782
478. Q.9 - Chương 479: Dịp Khác	1785
479. Q.9 - Chương 480: Trò Giết Người Diệt Khẩu	1788
480. Q.9 - Chương 481: Mộ Hi Bị Đâm Bị Thương, Con Trai Cầu Cứu (2)	1791
481. Q.10 - Chương 482: Gần Như Suy Sụp	1794
482. Q.10 - Chương 483: Hiện Tại Và Quá Khứ	1797
483. Q.10 - Chương 484: Sự Thật Không Thể Né Tránh	1799
484. Q.10 - Chương 485: Cần Một Con Hổ Tơ Bảo Vệ Em	1802
485. Q.10 - Chương 486: Hy Vọng Chỉ Là Một Giấc Mơ	1805
486. Q.10 - Chương 487: Tình Tiết Mỗi Lúc Thêm Rõ Nét	1808
487. Q.10 - Chương 488: Có Một Sức Mạnh Gọi Là Tình Yêu	1810
488. Q.10 - Chương 489: Nhất Định Phải Ngã Đau	1814
489. Q.10 - Chương 490: Lấy Thân Phận Để Đánh Đổi	1816
490. Q.10 - Chương 491: Nếu Chỉ Là Bạn Bè	1819
491. Q.10 - Chương 492: Kiếp Trước Nợ Nhà Họ	1822
492. Q.10 - Chương 493: Nguyên Tin Là Giả Hơn	1825
493. Q.10 - Chương 494: Nỗi Phiền Muộn Của Lục Bắc Thần	1827
494. Q.10 - Chương 495: Chị, Em Yêu Chị!	1830
495. Q.10 - Chương 496: Đoạn Clip Trút Giận	1833
496. Q.10 - Chương 497: Những Gì Họ Nợ Em, Anh Trả	1836
497. Q.10 - Chương 498: Một Mảnh Giấy	1839
498. Q.10 - Chương 499: Thì Ra Đây Là Giấy Chứng Nhận Đăng Ký Kết Hôn	1842
499. Q.10 - Chương 500: Đêm Tân Hôn Náo Nhiệt	1845
500. Q.10 - Chương 501: Chị Dâu	1851
501. Q.10 - Chương 502: Người Mắc Nợ Là Nhà Họ Cổ	1854
502. Q.10 - Chương 503: Thay Đổi Thái Độ	1858
503. Q.10 - Chương 504: Bình Thản Tới Mức Gần Như Tàn Nhẫn	1864
504. Q.10 - Chương 505: Anh Không Sợ Cô Đòi Hỏi	1869
505. Q.10 - Chương 506: Lục Bắc Thần, Anh Đừng Sợ	1872
506. Q.10 - Chương 507: Cảm Giác Khác Lạ	1875
507. Q.10 - Chương 508: Chưa Từng Yêu Anh	1877
508. Q.10 - Chương 509: Em Thất Hứa Rồi (kết Thúc Vụ Án 3)	1880
509. Q.11 - Chương 510: Thôn Bị Nguyễn Rửa	1884
510. Chương 511: Vượt Mưa Vượt Gió	1890
511. Chương 512: Là Quỷ Núi Hay Có Kẻ Giả Thần Giả Quỷ?	1895
512. Chương 513: Tai Nạn Tại Nơi Chụp Ảnh	1901
513. Chương 514: Bao Năm Qua, Em Ổn Chưa?	1903
514. Chương 515: Thả Một Dải Cờ Cầu Nguyên	1906
515. Chương 516: Dầu Tay Hoen Máu	1909
516. Chương 517: Quỷ Núi Cũng Không Giúp Được	1914
517. Chương 518: Tôi Không Muốn Quan Tâm Tới Chuyện Đây	1920
518. Chương 519: Bắc Thần, Cứ Làm Điều Gì Anh Thích!	1923
519. Chương 520: Có Muốn Thông Đồng Làm Bậy Không?	1926
520. Chương 521: Người Lạ Với Bộ râu Xồm	1928
521. Chương 522: Nghi Lễ Tế Bái Quái Dị	1932
522. Chương 523: Nan Đề	1937
523. Q11.c524: Manh Mối Trong Bức Ảnh	1942

524. Q11.c525: Nồi Nào Úp Vung Nấy	1948
525. Q11.c526: Khi Cần Thiết Bán Chút "sắc" Cũng Được	1951
526. Q11.c527: Vợ Tôi	1954
527. Q11.c528: Xương Vụn Của Mấy Người?	1956
528. Q11.c529: Số Cả Rồi	1961
529. Q11.c530: Áp Lực Quá Lớn	1964
530. Q11.c530: Áp Lực Quá Lớn	1967
531. Chương 531: Lễ Hội Dời Núi Trong Đêm	1969
532. Chương 532: Thiên Huyền Nữ	1972
533. Q11.c533: Manh Mối Kỳ Lạ	1978
534. Chương 534: Cuộc Chiến Lý Luận	1984
535. Q11.c535: Thân Phận Của Nạn Nhân	1988
536. Q11.c536: Nguy Hiểm Lúc Nửa Đêm	1993
537. Chương 533: Ai Đang Lợi Dụng Ai?	1998
538. Q11.c538: Sóng Gió Thi Nhau Ấp Tới	2000
539. Chương 538: Sóng Gió Thi Nhau Ấp Tới	2003
540. Q11.c539: Nghi Vấn Trùng Trùng	2006
541. Q11.c540: Vấn Đề Có Thể Giải Quyết Bằng Tiền Không Phải Là Vấn Đề	2009
542. Q11.c541: Nhân Tài Toàn Năng	2014
543. Q11.c542: Mẹ Chồng	2017
544. Chương 543: Ý Kiến Mâu Thuẫn	2020
545. Q11.c544: Quyết Định Của Lục Bắc Thâm	2023
546. Q11.c545: Mùi Hương Trên Thi Thể	2026
547. Chương 546: Suy Đoán Đáng Sợ	2029
548. Q11.c547: Dự Cảm Của La Trì	2031
549. Q11.c548: Tình Cũ Của Anh	2034
550. Q11.c549: Uy Hiếp	2037
551. Q11.c550: Không Cần Lo Lắng	2040
552. Q11.c551: Oan Gia Ngõ Hẹp	2042

Bảy Năm Vãn Ngoảnh Về Phương Bắc



Giới thiệu

Nếu con tìm tan vỡ... Cổ Sơ nói: “Vây thì, gặp nhau là được. ” Lục Bắc Thần nói: “Tôi sẽ giữ lại thì

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bay-nam-van-ngoanh-ve-phuong-bac>

1. Chương 1: Một Cái Xoay Lưng Là Cả Đời Người

Có đôi lúc, có những người, một lần ly biệt là cả đời người

Ngày cuối cùng của tháng ba, trời đổ mưa, gội mát cho nhiệt độ đầu xuân. Những bước chân bận rộn qua lại trên sân bay, chưa bao giờ ngơi nghỉ. Có đôi lúc, có những người, một lần ly biệt là cả đời người. Khi sắp đi qua cửa kiểm soát an ninh, Kiều Vân Tiêu bước chậm lại. Lối đi VIP trước mặt đã được mở ra để đợi anh ấy. Cố Sơ cười nhẹ nhàng, nói với anh: “Chúc anh mọi điều thuận lợi!”

Kiều Vân Tiêu không động đậy, chỉ yên lặng nhìn cô, rất lâu sau mới khẽ thở hắt ra: “Mong là vậy!”

“Chắc chắn mà!” Cố Sơ ngoảnh nhìn bên cạnh một cái. Trong đoàn người đi qua đi lại có bóng dáng phóng viên, nhưng cô không hề hoảng loạn mà bổ sung thêm một câu: “Khó khăn rồi sẽ qua đi thôi!” Giống như cơn mưa ngoài cửa sổ, có tầm tã cỡ nào rồi cuối cùng cũng sẽ trời quang mây tạnh. Cuộc sống này vẫn tiếp tục từng phút từng giây, dù hạnh phúc hay bi thương.

Kiều Vân Tiêu mỉm cười. Nụ cười của anh lúc nào cũng ôn hòa như vậy, đôi mắt sáng rực như đựng nước mùa xuân, chẳng biết đã mê hoặc bao nhiêu người. Nhưng nụ cười ấy lại dần dần ẩn đi. Anh giơ tay, khi ngón tay chạm khẽ lên ngọn tóc dài của Cố Sơ thì khựng lại, hạ xuống.

“Làm sao đây? Em biết người anh không yên tâm nhất chỉ có em thôi.” Anh khẽ thở dài, giọng nói trầm trầm xen lẫn nỗi đau: “Anh đi rồi, còn ai có thể chăm sóc em đây?” Bao năm nay, người con gái này vẫn luôn cắm rễ sâu trong tim anh, khiến anh đau đớn, xót xa. Cuối cùng cô cũng trưởng thành rồi, trở thành giấc mơ đẹp cả đời này anh muốn nắm chặt.

“Em sẽ tự chăm sóc tốt cho bản thân, cả Tư Tư nữa. Dù sao trên đời này, em chỉ còn nó mà thôi.” Nụ cười bên khóe môi Cố Sơ từ đầu tới cuối không hề tan đi. Nương tựa lẫn nhau chưa chắc đã là chuyện xấu. Có lẽ cuộc đời đã trêu đùa cô, nhưng ít nhất khiến cô hiểu được một đạo lý: Phải đối xử tốt với chính mình vì đời người chớp mắt đã trôi qua, phải thương người yêu mình vì kiếp sau chưa chắc đã gặp lại.

Lòng Kiều Vân Tiêu như bị một tảng đá đè nặng khiến anh không thở nổi. Cô càng cười một cách xinh đẹp như vậy, tim anh lại càng đau nhói. Sao anh không biết nếu gạt bỏ lớp vỏ kiên cường trong đôi mắt cô, thứ còn lại chỉ là một trái tim đầy gai góc, nhất là từ sau khi bố mẹ cô qua đời. Chỉ có điều cô chưa bao giờ để lộ trái tim ấy ra ngoài không khí, chưa bao giờ trao nó vào tay anh, chỉ dùng nét đẹp diễm đạm nhất của cô để che giấu tất cả, giống như bây giờ vậy.

“Thật ra phía bệnh viện anh có thể giúp em...”

“Em thật sự rất ổn.” Cố Sơ khẽ lên tiếng chặn lại dự định của anh.

Những lời nói còn lại, Kiều Vân Tiêu đành nuốt xuống. Anh nhìn thấy sự kiên quyết nơi đáy mắt cô, sự kiên quyết khiến anh đau lòng. Một lúc sau anh mới gạt đầu.

“Mau vào đi! Phóng viên nhìn thấy đấy.” Cố Sơ nhắc nhở anh một câu.

Kiều Vân Tiêu hít một hơi sâu rồi gạt đầu lần nữa. Nụ cười của Cố Sơ tươi hơn chút nữa. Cô vẫy tay về phía anh. Anh vẫn đứng chờ ra đó. Bầu không khí se lạnh xung quanh lướt qua bờ vai rộng lớn của anh, vuốt nhẹ lên mấy lọn tóc mai trước trán cô, thấm một mùi hương thoang thoảng. Cô quay người định đi. Anh lên tiếng, gọi tên cô.

Cô quay đầu.

“Bao năm qua, em có từng hận anh không?” Suy nghĩ rất lâu, anh vẫn hỏi câu này. Hoặc có thể nói nó giống như một khối u đã gây vò anh quá lâu rồi, cuối cùng vẫn phải đối mặt.

Tia sáng yếu ớt sau cơn mưa hắt vào đại sảnh sân bay. Kiều Vân Tiêu đứng ngược sáng. Bóng hình cao lớn trông mờ đi không ít. Cố Sơ im lặng nhìn anh, chỉ khẽ lắc đầu.

Từng ngón tay đang nắm chặt trên tay kéo vali của Kiều Vân Tiêu dần dần buông lỏng, nhưng trái tim lại như bị ai bóp chặt. Nếu thù hận có thể khiến một người nhưng nhớ không quên thì anh tình nguyện trở thành người bị cô hận.

Khi anh ngược mắt lên, Cố Sơ đã đi rồi.

Bao bóng hình lại qua, duy chỉ có bóng cô trông mảnh mai, gầy yếu. Mái tóc dài của cô xõa xuống vai trông rất đẹp, luôn khiến anh nhớ tới cảnh tượng lần đầu gặp cô. Sau khi cách nhau mấy mét, chẳng hiểu

sao Kiều Vân Tiêu bỗng hét lên sau lưng cô: “Cố Sơ! Em vẫn chưa quên anh ta, phải không?”

Anh nghĩ cô không nghe được. Sân bay đông đúc như vậy, những bước quân xung quanh lại hỗn loạn đến thế. Nhưng anh biết cô nghe thấy rồi. Cách những đám đông, bà vai cô run lên một cái cực khẽ. Vậy là anh biết.

Nhưng tới cuối cùng cô vẫn không dừng bước, càng không quay lại. Làm như không nghe thấy hoặc giống như lần lửa không chịu cho bản thân mình một đáp án.

Cố Sơ: Từng có người nói, trong hai tâm nhĩ của trái tim con người, một bên chứa niềm vui, một bên ngự trị nỗi buồn. Khi bạn vui ngừng cười quá lớn, nếu không sẽ làm ồn tới ngăn tim buồn bã kia.

Thế nên, tới cuối cùng chúng ta đều sẽ đánh mất nhau, đúng không?

2. Chương 2: Thành Phố Vẫn Còn Lạnh

Cố Sơ vẫn hay mơ về quá khứ. Tuy rằng khi tỉnh giấc sẽ lạnh lẽo nhưng nếu dốc sức nắm lấy nhiệt độ trong mơ, đầu ngón tay cô cũng sẽ không quá lạnh.

Quỳnh Châu bước vào tháng tư, rất nhiều loài hoa đua nhau nở, cả những loài gọi được thành tên và những loài không gọi tên được. Cố Sơ trở về thành phố này đã hơn ba năm rồi. Rõ ràng là nơi đã nuôi nấng, dưỡng dục cô, vậy mà đêm nào nằm mơ cô cũng bàng hoàng với cảm giác lạ lẫm. Có thể vì bốn mùa ở thành phố này không phân định rõ ràng. Cũng có thể là vì cô chưa bao giờ được tận mắt ngắm nhìn hoa đón xuân rực rỡ và những đóa ngọc lan mềm mại hơn tuyết.

Khi Sầm Vân tới bệnh viện tìm cô là đúng giữa trưa, nhà thuốc Tây đã vắng rồi hơn. Trong chiếc màn hình tinh thể lỏng ở tận cùng hành lang bệnh viện có hình ảnh một nữ MC nghiêm túc, đang đưa những tin tức mới nhất của thành phố, có liên quan tới tập đoàn Kiều Viễn.

Sầm Vân đón lấy chiếc phong bì trong tay Cố Sơ, không mở ra mà chỉ vờ vờ, ngữ khí lạnh nhạt như nhiệt độ nơi bờ môi: “Chỉ có thể này thôi à?”

“Dạ.” Cố Sơ dút hai tay vào túi áo blouse trắng, thâm hít sâu một hơi. Thấy Sầm Vân nhú mày, cô lập tức giải thích: “Dì à, tháng này Tư Tư dùng quá một ít tiền, tháng sau con sẽ trả thêm đi.”

Có những lời giải thích thật ra cũng uổng công, giống như trên đời này có nhiều người đã bao dung thì cuối cùng sẽ thứ tha, đã khắc nghiệt thì lại càng thêm khó khăn. Cô hiểu Sầm Vân, mấy lời dì ấy cần nhằn bên tai cô bao năm qua vẫn cứ phải nói ra, nếu không sẽ khó chịu.

Giống như những gì Cố Sơ dự liệu, ấn đường của Sầm Vân hệt như một chiếc giẻ lau bị vắt mạnh, gương mặt được trang điểm khéo léo cũng u ám đi không ít: “Cô chỉ thiếu mỗi tháng này thôi sao? Tháng trước, rồi tháng trước nữa, tổng cộng lại cô phải trả tôi bao nhiêu tiền? Thế mà chỉ có một tỷ mống dính thế này. Cô đừng có quên, lúc trước khi bố mẹ cô qua đời đã để lại một món nợ ngoại tệ đầm đìa, chính tôi phải nhịn ăn nhịn mặc để trả giúp hai người đấy. Tới giờ tôi vẫn chưa đòi một đồng tiền lãi nào của cô. Sớm biết cô thế này, tôi cầm số tiền đó gửi vào ngân hàng lấy lãi còn sung sướng hơn bây giờ.”

Mấy lời bất tận này chưa bao giờ có đổi mới, khi lạc vào tai Cố Sơ đã có đôi chút mơ hồ. Ánh mắt cô vượt qua đỉnh đầu của Sầm Vân, dừng lại trên màn hình tivi xanh xanh đỏ đỏ. Kiều Vân Tiêu bên trong đang trả lời phỏng vấn, sắc mặt tiêu tụy. Đến khi Sầm Vân kết thúc chữ cuối cùng, cô mới lên tiếng, thanh âm dịu dàng nhưng có chút xa cách: “Con xin lỗi dì.”

Khóe môi Sầm Vân giật giật đôi chút. Bà ta quá hiểu cái tính lạnh nhạt này của Cố Sơ. Bà ta nín nhịn, tiện tay dút chiếc phong bì vào chiếc túi xách mẫu mới nhất mùa xuân hè năm nay của Prada, mặt da đen kịt được khảm chiếc khuy ngàm mạ vàng, đón ánh sáng, rơi vào đôi mắt Cố Sơ.

“Tập đoàn Kiều Viễn lần này ngã dập mặt rồi. Một công ty đã lên sàn lớn như vậy giờ bị kiểm tra sổ sách liệu còn đường sống không? Ông Kiều đã ngã bệnh, một mình Kiều Vân Tiêu bay tới tới London chống đỡ, tôi thấy lần này nguy hiểm rồi. Cũng coi như cô thông minh, nếu còn lằng nhằng, dây dưa với cậu chủ nhà họ Kiều, chưa biết chừng sẽ mang họa vào thân.” Thấy Cố Sơ cứ nhìn mãi vào màn hình, Sầm Vân đành

hắng, nhắc nhở: “Cô cũng không cần nhiều cảm xúc như vậy. Tất cả đều là báo ứng, năm xưa nhà họ Kiều đó...”

“Bệnh nhân tới lấy thuốc rồi, con đi làm việc đây.” Cố Sơ thu lại ánh mắt, ngắt ngang mấy lời như cười thầm trong bụng của Sầm Vân. Cô đang định đi thì bị Sầm Vân giữ tay lại.

“Lấy cho tôi một ít thuốc theo đơn.” Bà ta lại mở chiếc túi nhỏ tinh xảo ra, nhét vào tay cô một tờ đơn được móc từ trong ra.

Cố Sơ nhìn qua tờ đơn rồi ngược mắt lên, thở dài: “Đây đều là thuốc kê theo toa, không có đơn thuốc của bác sỹ, con không thể đưa đi chỗ thuốc này.”

“Chính vì đây là thuốc kê theo toa tôi mới tới tìm cô, ra ngoài hiệu thuốc mà mua được, tôi có cần nhờ vả cô không?” Sầm Vân gõ gõ từng đầu ngón tay được tô sơn lên tờ đơn: “Để ở nhà phòng lúc cần kíp, chưa biết chừng hôm nào lại dùng tới. Mất công lấy số xếp hàng, gặp bác sỹ để kê đơn thuốc, bác sỹ lại hỏi cái nọ cái kia mất thời gian. Nói gì thì nói, cũng có cô làm “tay trong”, có hẳn một nhà thuốc Tây, lấy bừa mấy hộp thuốc, bệnh viện cũng nào có biết. Sơ Sơ à! Cô đừng có vong ân bội nghĩa. Chớ có quên, công việc được sỹ này của cô phải có tôi xin ông bà nội, mất bao nhiêu tiền, nhờ vả bao nhiêu người mới có được đây.”

Cố Sơ không hề do dự mà nhét thẳng tờ đơn vào trong túi xách của Sầm Vân: “Con xin lỗi dì. Đây là quy định của bệnh viện, con không thể làm trái. Ngoài ra, dĩ không tới khám bệnh mà uống thuốc bừa bãi sẽ rất nguy hiểm, lỡ như xảy ra chuyện gì thì phải làm sao? Nếu như dì cảm thấy có chỗ nào không khỏe, lại thấy lấy số xếp hàng mất công, cùng lắm con sẽ dậy sớm đặt chỗ giúp dì, nhưng không thể để dì làm bừa như thế này.”

Có đồng nghiệp gọi Cố Sơ. Buổi chiều, bệnh nhân dần nhiều lên, nhân viên trong nhà thuốc không đủ. Cô vội vàng nói nốt câu: “Con đi làm việc đây!”

Sầm Vân tức giận, giậm chân bình bịch, hét lên một câu về phía cô: “Đúng là nuôi ong tay áo!”

Sau khi bà ta rời đi, Cố Sơ thở phào một hơi rồi quay người trở về nhà thuốc.

Khi đi qua hành lang, cô cũng không hề để ý trên màn hình quảng cáo nhảy ra một tin tức như sau: Được biết, bác sỹ pháp y nhân chủng học quốc tế nổi tiếng, Lục Bắc Thần, sắp tới sẽ tới thành phố chúng ta. Người có liên quan tiết lộ, lần này tất cả mọi lịch trình của giáo sư Lục ở thành phố đều sẽ được bảo vệ. Báo chí đang suy đoán về mục đích anh ấy tới đây lần này. Trước nay giáo sư Lục vẫn được mệnh danh là “người giải thích xác chết”, một khi đã được anh ấy đóng nắp quan tài kết luận thì chưa bao giờ có án oan...

3. Chương 3: Nghe Nói... Anh Ấy Quay Về Rồi

Khi hoàng hôn nhuộm lên vầng mây, phòng cấp cứu của bệnh viện lại nhận thêm bệnh nhân. Tái xế một chiếc container lái xe trong tình trạng mệt mỏi làm lật xe, khiến một chiếc xe du lịch cỡ lớn đâm vào phía sau. Ba người nguy kịch, mười người bị thương nặng, và mười người cần ở lại bệnh viện quan sát.

Nhà thuốc Tây cũng bắt đầu trở nên bận rộn. Khi được sỹ làm đêm còn chưa tới thay ca, thì không một phút nào Cố Sơ được bỏ việc. Nhà kho điều động không kịp thời gian, thuốc cần dùng gấp đành lấy tạm từ nhà thuốc. Từng loại thuốc tiêu viêm, kháng sinh, từng hộp dung dịch tiêm đều được chất lên xe chở thuốc, rồi chuyển hết đợt này tới đợt kia đến chỗ các y tá. Khi các y tá trở tay không kịp, Cố Sơ lại đảm nhận cả việc đưa thuốc tạm thời. Cô lần lượt chạy tới các khoa, các phòng, đã tiết kiệm được lượng vận động của hai tuần tới phòng tập.

Khó khăn lắm cô mới thở được một hơi thì nhà kho lại gọi điện tới nhà thuốc Tây, yêu cầu tăng thêm nhân lực tới chuyển thuốc. Các đồng nghiệp trong nhà thuốc Tây đều là những người lão luyện mười mấy năm nay, dĩ nhiên chẳng ai quan tâm. Cuối cùng, Cố Sơ đành chủ động chạy tới nhà kho giúp đỡ.

“Giờ này cô phải nghỉ làm rồi chứ? Haiz, cô Cố à! Tôi thấy cô tốt quá rồi, họ suốt ngày coi cô như trái hồng mà bóp vậy.” Một bác đồng nghiệp ở nhà kho vừa chuyển thuốc lên xe vừa bất bình thay cô: “Nói gì thì nói cô cũng là được sỹ, lần nào cũng bắt cô làm chân chạy vật.”

Cố Sơ chỉ mỉm cười, không nói gì, rồi đối chiếu cẩn thận số thuốc trên xe với số thuốc trong đơn. Nơi đây trước nay luôn sắp xếp theo kinh nghiệm. Cô đúng là được sỹ nhưng kinh nghiệm còn mỏng nên chỉ còn cách dựa vào sức mạnh của mình để bước từng bước về phía trước. Thật ra cô không yêu cầu gì nhiều, chỉ cần được ổn định, không muốn làm phiền tới ai, cũng không muốn bị ai làm phiền.

Cô chỉ là một ốc sên đeo trên lưng lớp vỏ mềm yếu, có lẽ một lúc nào đó sẽ bị người ta giẫm chết. Nhưng bao nhiêu năm nay cô đã học được cách né tránh, vừa đủ để bảo vệ bản thân không bị tổn thương. Vì cô không có quyền bị tổn thương, vì còn có Tư Tư nữa.

Cố Sơ đẩy từng thùng thuốc trở về, tóc trên trán đã hơi ướt. Không phải cô không nhìn thấy ánh mắt của các bệnh nhân xung quanh nhìn về phía mình. Có bệnh nhân còn thì thầm với bạn cùng phòng: “Cô bác sỹ đẩy thuốc kia trông như diễn viên ấy nhỉ, xinh thật! Cũng không biết làm ở khoa nào.”

Khi giúp y tá mang thuốc tới phòng phẫu thuật, Cố Sơ đứng nhìn ba chữ “Đang phẫu thuật” rất lâu. Nếu như... Nếu như cô vẫn còn là cô của khi trước, có lẽ bây giờ cô đang đứng trên bàn mổ, tay cầm dao mổ, cứu giúp tính mạng của các bệnh nhân phải không? Nếu tất cả mọi chuyện chưa từng xảy ra, cô nhất định sẽ trở thành bác sỹ ngoại khoa xuất sắc nhất. Phải, cô tự tin như vậy, vì cô đã từng quả quyết với mẹ điều ấy.

Lúc ở sân bay, Cố Sơ biết Kiều Vân Tiêu còn định nói điều gì sau câu nói còn dang dở. Tuy anh ấy đang trong hoàn cảnh bó buộc nhưng muốn chuyển ngay cô sang làm một công việc tại bệnh viện ở Quỳnh Châu vẫn là chuyện dễ dàng. Bao năm nay anh ấy vẫn muốn giúp cô chuyện gì đó, dù là việc lớn hay việc nhỏ nhưng điều cô có thể làm chỉ là từ chối nhẹ nhàng.

Vì cô biết có những người không được nợ nần tình cảm, một khi mắc nợ sẽ không bao giờ trả hết được.

Cuối cùng bận rộn tới tấp tan ca, Cố Sơ ngồi trên chiếc ghế ở bãi cỏ bệnh viện, xoa bóp cánh tay nhức mỏi. Đèn của chiếc xe cấp cứu gần đó vẫn còn nhấp nháy. Thứ ánh sáng gấp gáp ấy khiến lòng người hoảng sợ, giống như chiếc xe năm đó đưa bố mẹ cô đi.

Chuông điện thoại kéo Cố Sơ từ hồi ức trở về. Cô nhận máy, là Tiêu Tiểu Tiêu. Người bạn duy nhất có liên lạc với cô nhưng lại cực kỳ ít ỏi, người đã từng ngủ ở giường dưới của cô.

“Tạ ơn trời đất, cuối cùng cậu cũng nhận điện thoại rồi. Tớ còn tưởng cậu đổi số rồi cơ, tìm được cậu rồi. Lỡ như không liên lạc được với cậu, tớ chẳng biết giải thích với tập thể lớp kiểu gì.” Âm lượng hào sảng của Tiêu Tiểu Tiêu xuyên thẳng vào tai Cố Sơ.

Cố Sơ từ tốn đưa điện thoại ra xa để nhìn, 20 cuộc gọi nhớ. Cô nhớ người bạn Tiêu Tiểu Tiêu mắc chứng ám ảnh cưỡng chế nhẹ, chắc chỉ có mình cô ấy gọi thôi.

“Hôm nay tớ hơi bận.”

Tiêu Tiểu Tiêu hỏi han mấy câu rồi bắt đầu trình bày “tư tưởng chủ đạo” của lần liên lạc này: “Thông báo với cậu một tiếng đây. Mười giờ sáng thứ bảy tuần này, trường đại học có buổi họp mặt.”

“Thứ bảy tớ vẫn phải đi làm, không...”

“Họm đã, đừng có lấy công việc ra làm cái cớ. Thứ bảy kiểu gì cũng được nghỉ rồi. Với lại, lần họp mặt này tổ chức ở Quỳnh Châu chứ không phải ở Thượng Hải. Chẳng phải cậu quay về Quỳnh Châu rồi sao, quá tiện!” Tiêu Tiểu Tiêu ngắt lời Cố Sơ, nhắm vào trọng điểm: “Ngoài ra, lần này không chỉ có khóa của chúng ta đâu, có không ít đàn anh đàn chị khóa trên cũng tới nữa.”

Cố Sơ hơi do dự. Một lúc sau cô thở dài: “Tớ thật sự...”

“Ai cũng có thể vắng mặt, nhưng Cố đại tiểu thư đây thì phải có mặt.” Tiêu Tiểu Tiêu một lần nữa ngắt lời cô, có vẻ hơi nhiều chuyện.

Chẳng hiểu sao trái tim Cố Sơ bỗng run lên. Cô buột miệng: “Vì sao?”

“Bởi vì...” Tiêu Tiểu Tiêu dài giọng, ra vẻ thần bí: “Tớ nghe nói... anh ấy quay về rồi!”

4. Chương 4: Tuổi Xuân Bị Tình Yêu Lưu Đày

Anh ấy quay về rồi.

Tiêu Tiểu Tiêu không nêu đích danh “anh ấy” là ai nhưng Cố Sơ biết, “anh ấy” mà cô ấy ám chỉ là ai.

Cô đã không còn nhớ sau đó Tiêu Tiểu Tiêu còn nói thêm gì nữa. Vọng vào tai Cố Sơ chỉ còn lại những tiếng như ong mật đánh nhau, có thể đã làm đau đòn mông nhỉ. Nỗi đau khê khằng này theo đà đi xuống, làm cả trái tim cũng trúng độc, nhói buốt.

Ký ức như những bức ảnh bị thời gian cắt vụn, rơi lả tả rồi lại được dính lên từng bức một. Sau đó Cố Sơ dường như nhìn thấy quãng thời gian thanh xuân đó. Ánh nắng trong ký ức vẫn luôn tươi tắn như thế, lằng lằng tuổi xuân xưa cũ một cách ít ỏi.

“Anh nghĩ chúng ta có thể ở bên nhau trọn đời trọn kiếp không?”

“Bạn Cố Sơ à! Câu hỏi của bạn mang tính vượt thời gian quá lớn.”

“Khó trả lời lắm à?”

“Trước mắt không trả lời được!”

“Thế đến khi nào anh mới trả lời được?”

“Tôi khi nào cả anh và em đều bảy mươi, tám mươi tuổi rồi, anh sẽ thảo luận lại với em vấn đề trọn đời trọn kiếp.”

“Anh định lừa ai chứ! Bảy mươi, tám mươi tuổi lâu như thế, lỡ giữa đường anh thay lòng thì sao? Ai chịu trách nhiệm trả lời câu hỏi của em đây?”

“Thế nên, sau này em có thể chọn ngoại khoa tim mạch.”

“Đáng ghét!”

“Em đừng có chạy lung tung, ngoan ngoãn ở bên cạnh anh là được rồi...”

Là ai nói tình yêu là một chuyện đơn giản, để rồi cô của ngày xưa đã từng nghĩ như vậy. Rồi, cô từng đau, từng khóc. Cuối cùng, khi hai người đi tới ngày sụp đổ, cô mới hiểu ra, kỳ thật những người quá ngây thơ như họ chẳng ai có khả năng giữ gìn một tình yêu đã chết.

Tình yêu bị tuổi xuân giết chết, còn tuổi xuân lại bị tình yêu lưu đày.

Bao năm nay, cô đang cố gắng thích ứng, tập quên những tháng ngày có anh, tập quen với những ngày tháng vờ như chưa từng đánh mất chính mình. Thế là cô thật sự cho rằng mình có thể lãng quên.

Khi gió thổi qua, Cố Sơ cảm thấy khoe mát hơi lạnh. Khi giơ tay lên gạt đi mới nhận ra mí mắt ướt ươn. Trong một đêm mùa xuân như thế này, gió vẫn còn đôi chút cứng rắn, thế nên mới kích thích tuyến lệ của cô, phải không?

Chiếc xe cấp cứu gần đó đã im lặng, như một người cao tuổi cô độc, yên lặng quan sát sinh mệnh luân hồi trong phòng cấp cứu. Thật ra Cố Sơ hoàn toàn không thích nơi này. Những hành lang dài dằng dặc, tiếng bánh xe kêu cọt két gấp gáp của giường đẩy. Bóng những chiếc áo blouse trắng sáng loáng, những ngọn đèn mờ sáng choang, lạnh như băng. Đây là nơi bị máu tươi nhuộm đỏ, một mảnh đất khiến người ta vừa kính sợ lại vừa tràn đầy hy vọng, nhưng cũng là một đàn tề, nơi tuyệt vọng tuyên án.

Cô cúi đầu xóa sạch những cuộc gọi nhớ trong di động. Quả thật toàn là tới từ Tiêu Tiểu Tiêu. Khả năng gọi liên tục như cướp mạng sống người ta của cậu ấy khiến mọi người theo không kịp. Cố Sơ thở dài. Khi xóa tới cuộc gọi cuối cùng thì ngón tay cô bắt chợt khựng lại.

Không phải Tiêu Tiểu Tiêu.

Một số máy bàn hoàn toàn xa lạ.

Cố Sơ nhìn chăm chăm số máy trong di động của mình. Nó ẩn nấp giữa một loạt các dãy số di động giống hệt nhau, kín đáo như một con thú nhỏ. Chẳng hiểu sao, mí mắt phải của cô lại giật một cái rất nhanh, phản ứng sinh lý theo phản xạ có điều kiện khiến cô khó chịu.

Mí mắt trái giật là điềm lành, mí mắt phải giật thì gặp họa.

Ngón tay Cố Sơ phủ lên dãy số ấy hơi run rẩy. Cô có một dự cảm, một dự cảm không thể nói rõ ràng. Giống như một khi gọi được vào số này, thứ đang chờ đợi mình sẽ là một cái chết khí thể rầm rộ. Cô hít sâu một hơi, gọi lại. Sau nhiều lần xác nhận, đầu kia của di động cất lên một giọng nói nghiêm túc.

“Là Cố Sơ phải không? Đây là cục Công an thành phố.”

5. Chương 5: Nghệ Sĩ Vĩ Cầm Mất Tích Kỳ Bí

Cố Tư ngồi im trong góc, mười đầu ngón tay nắm chặt lấy nhau, đôi môi mím lại gắt gao đến tái nhợt. Bên trên con bé mặc chiếc áo sơ mi mỏng, ngắn tay, màu đen, bó khá sát người, kết hợp với một chiếc váy sợi dài màu hồng cánh sen. Mái đầu hoa lê nhuộm màu cafe nhạt được buộc lên tùy ý, vừa có cái trẻ trung phơi phới chưa trút bỏ hết của người con gái, lại vừa mang nét hiện đại. Chỉ có điều, gương mặt con bé trắng nhợt như được quét một lớp sơn.

Thấy Cố Sơ vội vàng tới nơi, dây thần kinh đang căng ra của Cố Tư cuối cùng cũng đứt phụt, bật lên như lò xo. Con bé nhào tới, ôm lấy Cố Sơ, òa lên khóc. Sau khi nhận được điện thoại, vốn dĩ suốt dọc đường Cố Sơ đã vô cùng hoang mang. Nhìn thấy con bé như vậy, lòng cô càng khó chịu như bị mèo cào. Cô ôm lấy Cố Tư, nhận ra được bả vai của em gái được run rẩy. Dù cách một lớp vải, cô vẫn cảm nhận được cái lạnh lẽo của cánh tay đang ôm chặt lấy cô.

Tim Cố Sơ đau thắt lại từng cơn, ngay sau đó ập tới một sự phấn nộ. Cô vừa vỗ về Tư Tư vừa ngẩng đầu nhìn về phía nhân viên cảnh sát đứng gần đó. Người này giữ chức vụ trưởng phòng gì đó, cô nghe không rõ. Sau khi biết chuyện Cố Tư bị cảnh sát đưa về sở hỏi han, đầu óc cô chỉ vang lên những tiếng ầm ầm.

Trong lúc ấy, đối phương cũng đang quan sát Cố Sơ. Sau khi nhận ra sự cảnh giác cao độ của cô, anh ta có vẻ đỡ khốc đỡ cười. Qua điều tra được biết, sau khi cả bố lẫn mẹ, Cố Tư sống nương tựa vào chị gái. Cô chị là Cố Sơ, 25 tuổi, làm được sỹ tại bệnh viện Từ Tế, Quỳnh Châu. Cô em là Cố Tư, 20 tuổi, học tại khoa nghệ thuật trường đại học Quỳnh Châu. Từ kết quả quan sát, anh ta nhận định cô em tính tình nhanh nhẹn, cô chị này thì... khá độc lập và điềm đạm.

Theo như cấp dưới phản ánh, sau khi biết Cố Tư bị dẫn tới sở cảnh sát, Cố Sơ không diên rờ như những người khác. Từ đầu tới cuối, cô vẫn đang kiềm chế cảm xúc căng thẳng, nhẫn nhịn không cho nó bộc phát. Giờ phút này đây, cô đang giận dữ, vì em gái đã bị hoảng sợ. Khi cô gái trẻ này dịu dàng, nhẹ nhàng nói chuyện với em gái rồi quay lại nhìn anh ta, đôi mắt to xinh đẹp đó như chứa một mũi tên, nguy hiểm nhưng mê hoặc lòng người.

Đây là một người con gái đẹp khiến người ta vừa nhìn đã khó quên, nhưng đồng thời chắc chắn cũng là một cô gái thông minh.

“Vụ án của Tiêu Tuyết vẫn còn đang điều tra, mong hai vị tạm thời giữ bí mật. Vì em gái cô đã từng xảy ra tranh chấp với nạn nhân, thế nên chúng tôi bắt buộc phải điều tra lần lượt.”

Tiêu Tuyết, nghệ sỹ vĩ cầm nổi tiếng toàn quốc, cũng là một nghệ sỹ thiên tài có năng khiếu nhất trong nghề. Các buổi biểu diễn cá nhân của cô ta tại tám thành phố trong năm nay vô cùng rầm rộ. Là trạm cuối cùng trong chuyến lưu diễn, Quỳnh Châu vô cùng được chú ý. Giá vé bị đám chợ đen hét cao gấp hơn mười lần. Nhưng dầu vậy, vé vẫn được bán sạch sành sanh. Một tháng trước, khi buổi biểu diễn của Tiêu Tuyết tại Quỳnh Châu chính thức bắt đầu thì hôm đó cô ta mãi vẫn không chịu xuất hiện.

Vụ án mất tích kỳ của Tiêu Tuyết làm xôn xao cả thành phố. Một thành phố ven biển vốn rất yên bình như Quỳnh Châu bỗng chốc thu hút được sự chú ý của không ít các tờ báo quyền lực. Vô vàn suy đoán nhanh chóng tràn ngập trang nhất các báo, các tờ báo mạng. Gia đình Tiêu Tuyết có lai lịch không tầm thường. Cô ta lại là con một nên bố mẹ ngoài việc báo cảnh sát còn đưa ra mức thưởng rất hậu hĩnh. Không cần biết dùng cách gì, tốn bao nhiêu tiền cũng phải tìm được con gái họ. Công an thành phố Quỳnh Châu

cũng thành lập tổ chuyên án để điều tra. Thế mà hơn một tháng trôi qua, Tiêu Tuyết vẫn bất vô âm tín, hết như đã bốc hơi khỏi thế giới này vậy.

Sự nhiệt tình của công chúng luôn xoay chuyển theo những luồng thông tin mới. Chỉ hơn một tháng, vụ án Tiêu Tuyết mất tích đã trở thành đề tài để người ta bàn luận sôi nổi.

Cố Sơ cũng biết chuyện của Tiêu Tuyết. Cô kim nén bức dọc, xách chiếc túi nhỏ của Cố Tư lên, cất giọng lãnh đạm: “Mong các anh đừng quấy rầy em gái tôi nữa. Nó nhút nhát, không chịu nổi bị hăm dọa đâu.” Dứt lời, cô kéo tay Cố Tư định đi.

“Cô Cố!”

Cố Sơ quay đầu lại.

“Cô biết rất rõ về Tiêu Tuyết, đúng không?” Nghe như câu hỏi nhưng kỳ thực là một lời khẳng định.

Bả vai Cố Tư chợt run nhẹ. Con bé hoảng hốt nhìn Cố Sơ. Gương mặt Cố Sơ nhu mì, ánh mắt lại thần nhiên: “Tôi biết cô ấy, thế nên tôi hoàn toàn có thể diễn tốt vai một người công dân tốt phối hợp điều tra với cảnh sát. Em gái tôi chỉ là sinh viên, là một đứa trẻ còn chưa từng phải đóng thuế. Tôi nghĩ, nó không thể cung cấp manh mối nào đáng giá cho các anh đâu.”

Đối phương có lẽ không ngờ cô lại nói vậy nên hơi ngẩn người giây lát.

Ngay sau đó, ngoài cửa vang lên một thanh âm trầm thấp mà lạnh lẽo: “Một thanh niên đã hai mươi tuổi là đã có đủ năng lực hành vi dân sự. Mà một khi có đủ năng lực hành vi dân sự thì người đó cũng hoàn toàn có thể gánh chịu trách nhiệm hình sự. Bổ sung thêm một câu, trẻ con... cũng sẽ phạm sai lầm.”

Cố Sơ giật nảy mình vì giọng nói bất ngờ ấy. Cô quay đầu nhìn ra cửa, bắt chợt sững người...

6. Chương 6: Ba Mét, Khoảng Cách Của Chia Ly Rồi Gặp Lại

Cánh cửa đang mở, ánh đèn ngoài hành lang chói mắt hơn trong phòng nhưng đã yếu đi nhiều khi sượt ngang qua bả vai dài rộng của người đàn ông. Anh đứng ngược chiều ánh sáng, bên ngoài ô cửa sổ sát sàn sau lưng là từng mảng đèn đường tròn nhẵn. Gương mặt người đàn ông ẩn giấu trong quảng sáng ấy nhưng lại nổi bật một chiều cao mang ưu thế tuyệt đối.

Cố Sơ chỉ liếc nhìn một cái, sau giây phút sững sờ là tiếng trái tim nhảy vọt lên tận cổ họng. Thanh âm ấy quá lạnh lốt, giống như một tấm kính thủy tinh dày cộp bỗng chốc nổ tung, để ngàn vạn mảnh vỡ cắm vào lớp vỏ đại não.

Đau đớn xen lẫn cùng một tình cảm không tên, tất cả lại quay trở về cổ họng. Sau đó cô cảm thấy cổ họng mình tắc nghẹn tưởng chết, không sao hít thở được.

Quả thực cô cũng đã nhìn rõ khuôn mặt người đàn ông, cho dù bị những tia sáng chiếu vào lúc sáng lúc tối. Gương mặt trong ký ức và hình ảnh trước mắt nhanh chóng đan cài vào nhau, chồng khít lên nhau. Những khi anh cười, nuông chiều, hạnh phúc, dứt khoát... chỉ mấy giây ngắn ngủi, chúng đã ùa về trong đầu cô.

Khoảnh khắc này, cuối cùng Cố Sơ mới hiểu ra. Hai năm yêu nhau khắc sâu tận cốt tủy, năm năm xa cách đau khổ đến tận cùng. Tròn bảy năm, trái tim cô chưa từng rời xa.

Cô đã tự lừa dối mình, suốt năm năm trời.

Cô cảm thấy lồng ngực bí bách, nhưng đôi mắt không sao rời đi được, cứ thế dờ dãn nhìn người đàn ông chỉ cách mình chưa đầy ba mét. Cô và anh đã từng đường ai nấy đi trong khoảng cách này. Giờ đây, họ cũng gặp lại bằng khoảng cách này.

Ánh sáng dường như càng yêu chiều đẽo gọt gương mặt anh. Từng đường nét tuấn tú khiến người ta khó quên, khóe môi hơi nhếch lên cùng góc cằm kiêu ngạo dường như trông còn nghiêm nghị hơn khi trước. Anh đứng đó, vắt một chiếc áo vest lên cánh tay, chiếc sơ mi trắng giản dị nhìn kiểu gì cũng toát lên sự lạnh lùng của anh. Cố Sơ bắt đầu hoảng loạn, lo lắng, không biết mình bây giờ liệu có quá nhếch nhác không, liệu có đối lập hoàn toàn với người đàn ông bất ngờ xuất hiện lại có vẻ cao ngạo kia.

Giống như lần đầu tiên cô gặp chàng trai ngỗ ngược đang chạy băng băng trên sân bóng rổ của trường đại học, trên người mặc chiếc áo sơ mi trắng cùng quần bò, khiến cho các cô gái ở đó gào thét.

...

“Em cảm thấy sau này em nhất định sẽ vào khoa ngoại.”

“Dừng khí đáng chúc mừng, động lực thì chưa đủ.”

“Động cơ của em tuy là đồ nội nhưng chất lượng tuyệt đối bảo đảm. Anh bảo anh đẹp trai như vậy, sau này lại làm bác sỹ ngoại khoa, tư thế đánh bóng cũng khiến cho bao trái tim đổ gục, sẽ có bao nhiêu cô gái để ý tới anh? Em phải giữ vững ‘hòn đảo quý giá’ này, chắc chắn phải cắm lá cờ đỏ năm ngôi sao lên tuyên bố chủ quyền đầu tiên.”

“Cô bé à! Em phải hiểu một kiến thức thông thường. Thật ra đầu thai cũng là một công việc cần chăm chỉ. Em phải lười biếng đến mức nào mới thua anh những sáu năm?”

“Thế thì anh đợi em đi. Làm gì có bạn trai nào không đợi bạn gái chứ?”

...

Đầu óc Cố Sơ vang lên những tiếng âm âm, chỉ còn nghe thấy những lời cười đùa vọng về từ quá khứ. Cô nhìn về phía anh đứng ngoài cửa, như van xe xì hơi, vô thức lẩm bẩm: “Bác Thâm...”

Bác Thâm.

Lục Bắc Thâm.

Đã năm năm nay, em không dám gọi cái tên này. Vì chỉ cần đầu lưỡi nhẹ nhàng cuốn lên, con tim cũng sẽ chìm sâu trong cơn thác lũ...

Người đàn ông ngoài cửa không hề nhúc nhích. Anh lên tiếng, giọng nói dễ nghe, chỉ có điều quá bình thản.

“Tôi là Lục Bắc Thần.”

Cố Sơ sững sốt, nhất thời đờ ra.

Anh cũng nhìn cô, ánh mắt không rời rạc, đầy kiên quyết, lý trí, thậm chí còn có một sự trí tuệ không bộc lộ ra ngoài.

“Muộn vậy rồi giáo sư Lục còn tới thăm, không đón tiếp từ xa đúng là thất lễ, mời anh ngồi.” Nhân viên cảnh sát bên cạnh lập tức bước lên chào hỏi, bầu không khí sôi nổi hơn rất nhiều.

Lục Bắc Thần đi ngang qua người cô.

Vào giây phút ấy, cô cảm nhận được cái giá lạnh từ người anh, còn cả mùi thuốc diệt khuẩn cực nhạt. Cô quá quen với loại mùi này, mùi của bệnh viện, khi lướt qua khoang mũi vốn dĩ sẽ cảm thấy tê tái đến đốn đầu...

7. Chương 7: Mùi Hương Thoảng Qua

Lục Bắc Thần không ngồi xuống, chỉ dừng bước khi đi ngang qua Cố Sơ. Anh đứng lệch về sau, phía bên phải cô, xoay lưng về phía cô. Khoảng cách giữa hai người chưa tới một mét, gần tới nỗi khóe mắt Cố Sơ chỉ cần hơi dịch chuyển là có thể bắt được cái bóng sơ mi trắng của anh.

Cao ngạo, lạnh lùng mà xa cách.

Người kia bắt tay với Lục Bắc Thần rồi nói: “Chúng ta vẫn phải bàn bạc thêm những vấn đề liên quan tới vụ án của Tiêu Tuyết. Rất có thể chúng tôi đã đi sai hướng ngay từ ban đầu.”

Lục Bắc Thần đón lấy tài liệu người kia đưa, lật xem. Anh lật từng tờ giấy với nhịp độ không nhanh không chậm, giống như ấn tượng anh mang lại cho người khác. Cố Sơ không nghe được những lời anh nói. Đầu óc cô còn đang ngơ ngẩn. Lục Bắc Thần? Anh nói... anh không phải Bác Thâm? Làm sao có thể?

Cô đứng chờ đợi ở đó, mãi không quay đầu nhìn anh. Ở một khoảng cách gần như vậy, cô lại càng cảm thấy sự cự tuyệt từ khoảng cách ngàn dặm của anh. Hơi thở của anh bao trùm lấy cô, vô cớ khiến sống lưng cô lạnh toát. Khi cô ngược mắt lên, thấy ngoài cửa chẳng biết đã có thêm mấy người đàn ông mặc vest đen từ khi nào. Ai nấy gương mặt đều lạnh nhạt, không chút cảm xúc.

Tim cô chợt co rụt lại. Cô rất khó tin người đàn ông trước mắt không phải là Bắc Thần, vì anh có một gương mặt giống Bắc Thần y như đúc. Thế nhưng, cô cũng lại rất khó tin anh chính là Bắc Thần vì anh mang một sự nghiêm túc, lạnh lẽo mà Bắc Thần không có.

“Cô Cố?” Bên cạnh có người gọi cô.

Cô Sơ mơ hồ quay đầu. Chính là nhân viên cảnh sát ban nãy.

“Tôi nay đã làm phiền hai vị rồi, mong hai vị hết sức thông cảm.” Anh ta nhướng mày: “Hoặc là hai vị có thể ở lại ném thử thức ăn ở căng tin, nghe nói cũng không tệ.”

Cố Sơ nghe ra ý muốn đuổi khách đằng sau câu nói hài hước của người này. Cố hòng cô chợt nghẹn lại, khi ánh mắt lướt qua lại dừng ở bóng hình cao lớn ấy. Anh đang cúi đầu đọc tài liệu, nhưng chần chừ mãi không lật sang trang sau. Ánh mắt anh nhìn rất lâu vào tờ giấy, chẳng thể hiểu thấu những gì anh đang nghĩ trong lòng. Nhìn từ góc độ này, sống mũi anh vừa cao vừa thẳng, một hình ảnh cô cực kỳ quen thuộc.

Đúng lúc này, cửa phòng bị ai đó gõ mấy tiếng, rất nhẹ, rất lịch sự. Sau đó, một giọng nữ dịu dàng, thoải mái vọng vào: “Bắc Thần...”

Giọng nói ấy cực kỳ êm tai, như dòng suối trong vắt ngày xuân khiến người ta phải lắng nghe. Tiếng giày cao gót nện xuống sàn nhà một cách vừa phải cứ thế kéo dài tới tận bên cạnh Lục Bắc Thần, sau đó dừng lại. Lướt qua chớp mũi Cố Sơ là mùi tinh dầu hoa lan Madagascar cùng hương hoa hồng sót lại, xen lẫn mùi gỗ đàn hương và cỏ thơm dịu dịu, lan tỏa trong khoang mũi cô một cách thanh tao và êm dịu. Là mùi hương quý tộc của gia tộc Creed.

Cố Sơ ngược mắt lên, ánh mắt hơi run rẩy. Đó là một cô gái rất Tây và tao nhã. Chiếc áo khoác ngoài dáng dài màu hồng phấn, mẫu mới nhất của Versace làm cho làn da của cô ta càng thêm kiêu diễm. Chiếc túi xách nhỏ màu đen vừa vặn thể hiện được sự khiêm tốn mà cao quý.

Người con gái đó cũng đang quan sát Cố Sơ. Ánh mắt cô ta chợt ngừng ngang giây lát rồi mỉm cười hỏi: “Cô đây là...”

Giống như hỏi Lục Bắc Thần, lại giống như đang hỏi cô, ngữ khí thực chất là do dự. Lúc này Lục Bắc Thần mới đóng tập tài liệu lại, đặt sang một bên rồi nói, chất giọng như suối lạnh chảy qua khe núi: “Nếu sai phương hướng thì chỉ có thể nói rằng việc điều tra của các anh có vấn đề. Tôi chỉ chịu trách nhiệm phát hiện, giải quyết thế nào là chức trách của các anh.”

Nhân viên cảnh sát ngăn người gây lát sau đó mới chợt nhận ra Lục Bắc Thần đang nói chuyện với mình, bèn xoa xoa mũi, tươi cười nói “vâng”. Vạt áo của Cố Sơ bị Cố Tư kéo kéo. Con bé thấp giọng hỏi: “Chị?”

Cố Sơ cũng tỉnh lại. Ở đây, cô chỉ là người ngoài cuộc.

“Phạm sai lầm thường là trẻ nhỏ.” Đúng lúc Cố Sơ định rời đi thì Lục Bắc Thần lại lên tiếng, thanh âm rất nhạt nhòa, nhưng có mục tiêu: “Cô Cố! Cô cảm thấy tôi nói có đúng không?”

Cố Sơ thấy mình như bị dùng búa gõ mạnh vào sau gáy. Cô nhìn về phía anh, sống lòng cuộn trào mãnh liệt. Còn “kẻ khởi xướng” thì vẫn đứng yên đó, sừng sững như một cây tùng bách trong tuyết trắng. Gương mặt ấy được ánh đèn chiếu rọi càng thêm rõ nét, tuấn tú. Đôi mắt anh rất đen, thâm sâu đến nỗi khiến người ta hoảng hốt, sắc nhọn như có thể nhìn thấu tâm can con người. Anh đang nhìn thẳng về phía cô với cái nhìn trầm lắng.

Một giây này, cô không dám nhìn anh quá lâu, bèn bối rối quay đi, khoác tay Cố Tư rồi khẽ nói: “Về nhà thôi!”

8. Chương 8: Người Giải Thích Xác Chết

Hôm sau là một ngày nắng. Thành phố Quỳnh Châu với khí hậu biển, những ngày nắng vàng rực rỡ luôn khiến người ta yêu mến. Hôm nay Cố Tư không có tiết, cũng hiếm khi Cố Sơ được nghỉ, hai chị em ăn sáng xong cũng không ra ngoài mà ngồi suốt trên sofa trò chuyện. Cửa sổ được mở ra, có làn gió ấm áp thổi vào làm rung chiếc chuông gió trên bệ cửa sổ, phát ra những tiếng lanh lảnh, vui tai.

“Thì ra người tới qua chính là Lục Bắc Thần?” Cố Tư ôm chân Cố Sơ, gặm táo nói: “Đẹp trai quá rồi thì phải? “Soái ca” ngàn năm mới khai quật được mà lại đi làm pháp y quả là đáng tiếc. Đáng nhẽ anh ấy phải đối diện với một gương mặt như hoa như ngọc và một cơ thể tràn đầy sức sống chứ không phải là một thi thể với từng đồng xương khô và máu me be bét.”

Cố Sơ không lên tiếng mà nhìn chăm chú vào một tin tức trong laptop. Đây là bài báo về việc Lục Bắc Thần tới thành phố Quỳnh Châu, phóng viên chụp được anh vừa đi ra khỏi cửa sân bay. Anh cao lớn, nổi bật lên khỏi đám đông với áo phông trắng và chiếc quần bò cũ. Chiếc áo khoác mỏng mùa xuân màu xám nhạt được vắt tùy ý lên xe đẩy hành lý. Kính râm che chặt đôi mắt anh. Sự xuất hiện của anh thu hút sự chú ý của không ít phóng viên đã đợi từ lâu. Họ bỗng chốc vây kín lối ra. Ngay lập tức, đám phóng viên chen chúc nhau bị mấy người mặc áo đen gạt ra. Người đàn ông trong hình ung dung, điềm đạm rời khỏi dòng người chật hẹp. Đối mặt với các câu hỏi của nhà báo, anh hầu như không trả lời.

“Đây mới thực sự gọi là cao ngạo và lạnh lùng.” Cố Tư ghé mắt vào màn hình máy tính, gõ gõ: “Trước đây em từng đọc bài báo về anh ấy trên một tạp chí nước ngoài, nghe nói đó cũng là bài báo chính thức duy nhất. Bên ngoài nói IQ của anh ấy cao tới mức thần Chết còn không dám qua mặt, xem qua là nhớ, ánh mắt thâm độc. Theo như bài báo, anh ấy chỉ cần nhìn thi thể một cái là đã biết được đối phương chết kiểu gì, nhìn một ít mẫu xương vụn là đã biết được thân phận của người chết, lợi hại cực kỳ. À đúng rồi, quốc tế đặt cho anh ấy một biệt danh, gọi là “người giải thích xác chết”, đủ hình tượng chưa. Năm nay anh ấy mới 31 tuổi mà vừa là tiến sỹ vừa là giáo sư, là nam thần có giá cao hiếm gặp trong giới pháp y. Trên mạng còn có người nói muốn mời được anh ấy cực kỳ khó, khét tiếng ở nước ngoài. Anh ấy chọn vụ án như mèo kén ăn vậy. Không phải vụ nào cũng có thể lọt vào mắt thần của anh ấy. Haiz, nhưng nói đi cũng phải nói lại, nghề pháp y thì ngẫu thật đấy nhưng cứ nghĩ đến việc gương mặt điển trai đó ngày nào cũng phải đeo khẩu trang thì thật đáng tiếc.”

“Bệnh đồng cảm của em tới giai đoạn cuối đấy à?” Cố Sơ chặn lại mấy lời tía lia của con bé, nhưng đầu óc thì lại đang nghĩ tới một chuyện khác. Lục Bắc Thần? Anh rõ ràng là Lục Bắc Thâm, vì sao phải phủ nhận? Nhưng nếu anh là Lục Bắc Thâm thì chuyện đổi tên, đổi nghề là thế nào? Cô cũng từng thử tra cứu tư liệu cá nhân của Lục Bắc Thần nhưng cực kỳ ít ỏi. Chỉ nói rằng anh định cư ở Vancouver, thường xuyên hợp tác với FBI (Cục điều tra liên bang Hoa Kỳ), còn cả những giới thiệu lác đác liên quan tới những vụ án anh phá được thông qua thi thể...

Cô cũng đã run rẩy đánh ba chữ “Lục Bắc Thâm” lên trang tìm kiếm, kết quả tài liệu là... không. Tới qua cô hoảng hốt bỏ chạy, hôm nay đầu cô lại chất đầy những nghi vấn.

Cố Tư thì ở bên cạnh chợt nghĩ ra gì đó, do dự nói: “Nếu vị giáo sư Lục này khó mời đến thế, vì sao lần này anh ấy lại tới Quỳnh Châu? Ở sở cảnh sát họ nhắc tới Tiêu Tuyết, lẽ nào...”

“Chúng tớ họ đã tìm ra Tiêu Tuyết rồi, là xác.” Cố Sơ không hề kinh ngạc. Có thể khiến Lục Bắc Thần tiếp xúc, chứng tỏ người đó đã chết.

Cố Tư bàng hoàng thốt lên, ngồi bật dậy, lắp bắp: “Đã chết rồi... bây giờ tất cả mọi người đều tưởng chị ta chỉ mất tích.”

“Hôm đó trong buổi tiệc còn xảy ra chuyện gì nữa?” Cố Sơ gập máy tính lại hỏi.

Tối qua sau khi về tới nhà, Tư Tư bèn kể lại cho cô hiềm khích một tháng trước cùng Tiêu Tuyết. Thì ra ba ngày trước khi Tiêu Tuyết mất tích, cô ta đã từng tham gia một bữa tiệc do một đàn chị của Tư Tư tổ chức. Đàn chị này của Tư Tư là một người mẫu khá nổi tiếng. Chị ấy cũng cũng biết Tiêu Tuyết. Nghe nói Tiêu Tuyết tới Quỳnh Châu bèn nhiệt tình mời cô ta cùng tới dự tiệc. Trong bữa tiệc, vì sự thành công của Tiêu Tuyết khó tránh sẽ có những lời nịnh nọt, tâng bốc. Tư Tư cũng trẻ trung, xinh xắn, thấy Tiêu Tuyết kiêu ngạo trong buổi tiệc thì không chịu nổi. Hai người nói mấy câu không hợp đã xảy ra cãi vã. Ba

ngày sau, Tiêu Tuyết mất tích một cách kỳ bí, còn Tư Tư trở thành một trong những người có liên can tới vụ án...

9. Chương 9: Sợ Rằng Còn Người Khác Không Tin Em

Cố Tư hơi sốt sắng: “Chị Cố Sơ! Lẽ nào chị cũng không tin em?”

“Không phải chị không tin em.” Cố Sơ nhìn con bé, đôi lông mày thanh tú mơ hồ hơi nhíu lại: “Chị chỉ sợ còn có người khác không tin em. Thế nên, em phải hồi tưởng lại thật kỹ những người và những chuyện em nhìn thấy tối đó. Có manh mối gì còn sót lại đều phải nói với chị.”

Cố Tư nghe Cố Sơ nói vậy cũng trở nên căng thẳng, cố gắng nhớ lại một lúc lâu rồi cau có lắc đầu: “Thật sự không còn nữa.”

Cố Tư nhíu mày suy nghĩ.

“Dù gì em cũng vô tội. Những gì cần nói em đã nói cả với anh cảnh sát đó rồi.” Cố Tư ôm lấy cánh tay cô, bĩu môi: “Chưa biết chừng chính Tiêu Tuyết nghĩ quẩn rồi tự tử cũng nên. Con người chị ta cứ điên điên khùng khùng, uống chút rượu vào vừa khóc vừa cười, đúng là mắc bệnh thần kinh. Trên mạng cũng nói đấy, vì áp lực quá lớn nên hình như chị ta đã mắc bệnh trầm cảm cấp độ nhẹ. Chuyện này không liên quan gì đến chúng ta. Nhà Tiêu Tuyết có tiền có thế như vậy, không những anh cảnh sát đó được mời từ ngoài về, họ còn chuyển được về cả Lục Bắc Thần đây tiếng tăm, còn chuyện gì mà họ không tra ra được? Gì mà chuyên gia khó mời nhất chứ. Chỉ cần dùng tiền đúng lúc, Thượng đế cũng sẽ xuống giúp.”

Cố Sơ biết Cố Tư đầy một bụng tức nên cũng không trách con bé. Ai đang học bổng dừng bị cảnh sát gọi đi cũng đều không thoải mái. Thì ra người cảnh sát tối đó được mời từ ngoài về. Xem ra vụ án này không hề đơn giản.

“Được rồi! Chị đã nói gì em đâu nào. Ở trường em học hành nhàn rỗi quá phải không? Đang yên đang lành lại đi dự party gì chứ. Đã nói với em bao nhiêu lần rồi, bây giờ chúng ta...”

“Hành xử với mọi người phải thật khiêm tốn.” Cố Tư uể oải ngắt lời Cố Sơ rồi nhướn mày: “Em không nghĩ giống chị. Vì sao nhà họ Cố chúng ta phải chịu thiệt thòi? Vì sao chúng ta cứ phải sống thận trọng, dè dặt? Chúng ta còn trẻ trung lại xinh đẹp như thế này, em chẳng muốn sống cả đời này một cách nhàm chán đâu.”

Cố Sơ cốc lên đầu con bé một cái: “Trẻ trung xinh đẹp có ăn được không? Nhiệm vụ của em bây giờ là học hành cho tốt, tiến bộ hàng ngày. Chuyện của nhà họ Cố dù đúng dù sai cũng đã là quá khứ rồi. Em muốn bay nhảy là chuyện tốt nhưng phải rèn cho đôi cánh của mình vững vàng đã rồi tính.”

“Em cảm thấy em không phải người sinh ra để học.” Cố Tư chân thành nói: “Chị thông minh hơn em nhiều. Từ nhỏ chuyện học vượt cấp đã như cơm bữa. Mười bảy tuổi đã thi đỗ đại học, hai mươi tuổi đã học năm ba. Nếu không phải nhà mình gặp chuyện, hai năm nữa chị có thể tốt nghiệp rồi, sau đó ra nước ngoài học nghiên cứu sinh, sau này ra trường nhất định sẽ trở thành một bác sỹ ngoại khoa xuất sắc. Thật ra em chẳng có hứng thú mấy với học hành, cho dù có học vỡ đầu cũng chẳng bằng một nửa chị.”

“Thế nên?”

Cố Tư nhẹ nhàng khoát cánh tay Cố Sơ như một con rái cá: “Em không muốn đi học nữa. Em cũng muốn ra ngoài làm việc như chị.”

“Bậy nào!” Cố Sơ cau mày, giơ tay đẩy con bé sang một bên: “Cho dù em có không muốn học thể nào đi nữa cũng phải học hết bốn năm này cho chị.”

Cố Tư thấy Cố Sơ không vui, lập tức ghé sát lại nịnh nọt: “Chị đừng giận! Gương mặt xinh đẹp thế này mà tức giận vì em rồi có nếp nhăn là không tốt đâu. Em biết chị kỳ vọng vào em, thế nên em chỉ nói thể thôi.” Không phải con bé không hiểu tính khí Cố Sơ. Về lạnh lùng, nóng nảy của chị ấy, người làm em này chịu không nổi.

Lúc ấy gương mặt Cổ Sơ mới dần ra. Cổ Tư mím môi, lập tức thò tay vào cổ cô: “Aiya! Chị cười cái đi mà!”

Cổ chính là vị trí ngứa ngáy của Cổ Sơ. Bình thường cô sợ nhất bị người ta động vào cổ, thế nên điểm yếu này đã bị Cổ Tư nắm thóp. Có lúc thấy cô tức giận, con bé lại dùng chiêu này để chọc cho cô cười. Hôm nay cũng không ngoại lệ, Cổ Tư chỉ vừa chạm tay vào, cô đã cảm thấy buồn, sau đó không nhịn được mà cười khúc khích...

10. Chương 10: Khóc Chẳng Ích Gì Đâu

Cổ Sơ mà cười sẽ khiến người ta cảm thấy như sông băng tan chảy, vạn vật sinh sôi, chỉ ít thì Cổ Tư cho là như vậy. Mỗi lần Cổ Sơ cười, con người đen lầy lại lấp lánh như sao, lúm đồng tiền thấp thoáng luôn khiến người ta đắm đuối. Chị càng được thừa hưởng nét đẹp của mẹ, dù đi tới đâu cũng tự nhiên tỏa sáng. Nhưng Cổ Tư sợ nhất nhìn thấy Cổ Sơ khóc. Cổ Sơ chưa bao giờ gào khóc ầm ĩ. Chị ấy luôn khóc trong im lặng. Từng giọt nước mắt to như hạt đậu đung đưa, trĩu nặng trên hàng mi vừa dài vừa rậm, khiến trái tim người ta cũng đau thắt lại.

Nhưng Cổ Sơ rất hiếm khóc.

Khi bố qua đời, Cổ Sơ không khóc. Cổ Tư tưởng rằng chị ấy không đau lòng. Chị nói với Cổ Tư: Vì chị còn mẹ, còn em, gia đình mình vẫn chưa ly tán. Khi mẹ qua đời, Cổ Sơ cũng không rơi một giọt nước mắt nào. Cổ Tư cảm thấy chị quá nhẫn tâm. Chị nói với Cổ Tư: Vì chị còn có em.

Cổ Sơ nói với Cổ Tư rằng: Khóc chẳng ích gì đâu.

Vậy, nếu một ngày cả em cũng không còn nữa thì sao? Cổ Tư từng hỏi Cổ Sơ câu ấy.

Cổ Sơ nhìn cô, nghiêm túc nói với cô rằng: Thế thì chị nhất định sẽ an táng em ở một nơi em thích nhất, sau đó chị sẽ khóc rất đau lòng.

Thế nên, Cổ Tư thích nhìn Cổ Sơ cười. Cô không muốn chị ấy khóc.

...

“Có thể nói cho em biết chị quen Tiêu Tuyết thế nào không?” Cổ Tư thấy Cổ Sơ cười, tâm trạng cũng thoải mái hơn. Con bé nhớ lại câu hỏi của người cảnh sát lúc ở sở cảnh sát.

Cổ Sơ nghiêng đầu nhìn con bé, mím môi cười rồi nói: “Không được!”

Cổ Tư chu môi: “Cả em mà cũng thần thần bí bí à? Chán chết!”

Sau đó, mắt con bé chợt sáng rực lên. Nó nhìn vào Cổ Sơ, cái miệng vừa định mở ra thì Cổ Sơ đã từ tốn nói một câu: “Em cũng đừng hòng moi được chuyện về Bắc Thâm từ chị.”

Cô lập tức chặn đứng trí tò mò của Cổ Tư, làm con bé tức giận kêu ầm lên rồi chống nạnh nói với Cổ Sơ: “Lớn hơn em năm tuổi là được ức hiếp người ta phải không? Đừng tưởng em không biết mấy chuyện của chị ở trường đại học. Em sẽ điều tra!”

“Chân bé tay bé đòi loi chơi trước mặt chị hả? Đừng tưởng chị không biết tính tò mò của em từ đâu mà có. Em là thành viên cấp kim cương của “hiệp hội ngoại hình”. Nếu hôm nay đập vào mắt em là một ông bác hói đầu vừa già vừa xấu, liệu em còn tò mò phát điên không?” Cổ Sơ cười không hề khách khí, mới mấy câu đã vạch trần bản tính của con bé.

Cổ Tư không tức giận mà bật cười: “Em hiểu kỳ là vì chuyện này chắc chắn có liên quan tới chị, nhất là với anh chàng đẹp trai họ Lục đó. Tối qua anh ấy cứ nhìn chị chăm chăm như thế, giống như đã bao năm trôi qua vậy. Chị mau thành thật khai báo đi, rốt cuộc mọi chuyện là thế nào? Em thật sự lo chị bị đàn ông lừa gạt đó!”

Nhắc tới Lục Bắc Thần, Cổ Sơ lại nhớ tới Lục Bắc Thâm, tim chợt nhói đau. Cô quay mặt đi, mở lại máy tính rồi cất giọng nhẹ như gió thoảng: “Con gái mà nhiều chuyện quá là triệu chứng của việc già sớm đấy.”

Cố Tư trừng mắt với cô. Một lúc sau, thấy Cố Sơ thật sự không màng tới mình, cũng hiểu rõ chẳng hỏi được gì về chuyện này nữa, con bé găm nốt mấy miếng táo còn lại rồi dựa vào sofa thở dài, sau đó nghiêng đầu nhìn Cố Sơ. Ánh sáng ngoài cửa sổ vừa hay được bẻ ngoặt ở bệ cửa sổ rồi hắt xuống gương mặt Cố Sơ. Khi hàng mi dài của cô chớp chớp, dường như có thứ gì ấm áp rơi xuống. Những tia nắng vàng rực đó chiếu vào làm làn da cô cực kỳ trắng sáng.

Chiếc đồng hồ treo tường nhảy vang từng nhịp. Thi thoảng có tiếng những chiếc chuông gió chạm nhẹ vào nhau. Phòng khách cực kỳ yên ắng.

Qua một lúc rất lâu, Cố Tư mới khẽ gọi một tiếng: “Chị Cố Sơ!”

“Ừ?”

“Chị có biết em đang nghĩ gì không?” Cố Tư nhìn đi chỗ khác, ánh mắt trở nên hụt hẫng: “Giá như...”

“Giá như bố mẹ vẫn còn sống.”

Cố Tư mím chặt môi.

“Nếu bố mẹ còn sống nhất định sẽ không để em phải chịu nhiều thiệt thòi như vậy.” Cố Sơ nói hết tâm nguyện trong lòng thay con bé. Cô giơ tay lên xoa đầu nó: “Nhưng em vẫn còn chị ở đây mà. Chị tuyệt đối sẽ không để em bị tổn thương, bất luận là chuyện gì.”

Khoang mũi Cố Tư chợt cay xè, rồi con bé ôm chặt lấy Cố Sơ: “Em cũng sẽ bảo vệ chị. Em chỉ còn chị thôi, nhưng chị cũng chỉ còn em mà. Chúng ta là những người thân thiết duy nhất của nhau, chẳng phải sao? Chị! Sau này em nhất định cũng sẽ kiếm thật nhiều, thật nhiều tiền. Chị không thể sống nghèo khổ được. Chúng ta đều không thể sống nghèo khổ được.”

...

Chị gái cô, vừa kiên cường vừa yếu đuối. Trong suy nghĩ của cô, kỳ thực người thật sự nên được bảo vệ là chị ấy mới phải...

11. Chương 11: Đóa Anh Túc Nữ Trên Đầu Ngón Tay

Ánh trăng luôn là cô đơn, thế nên cũng khiến con người về đêm trở nên cô quạnh. Cái tĩnh mịch để lại sau bao huyền ảo luôn vỗ nát những kỷ niệm trong quá khứ, sau đó trải hết thấy ra trước mặt bạn. Đa phần thời gian, Cố Sơ sống một mình. Cố Tư sống ở trường, chỉ đến cuối tuần mới về nhà.

Căn nhà với kết cấu một phòng khách ba phòng ngủ, diện tích có lúc chỉ là tương đối. Khi đông người thì khoảng không gian hơn một trăm mét vuông cũng sẽ khiến người ta cảm thấy chật chội, thế nên họ đã ra đi, rồi bỏ nơi này, rũ bỏ quá khứ. Bây giờ, cô và Cố Tư lại quay trở về căn nhà này, người đã ít đi nên diện tích một trăm mét vuông bỗng trở thành hung thủ bóp chết những ồn ào.

Một phòng của cô, một phòng của Cố Tư, gian cuối cùng trở thành phòng vẽ. Khi Cố Tư không có nhà, Cố Sơ dù bận bịu tới khuya cũng sẽ mất ngủ, sau đó có lúc ngồi trong phòng vẽ tới tận khi tia nắng đầu tiên hiện lên trên bệ cửa sổ. Phòng vẽ không lớn, lấy màu trắng làm chủ đạo. Rèm cửa là lớp vải mỏng trắng nhợt, nhẹ nhàng tung bay theo gió. Ở một góc tường chất đống đủ các loại dụng cụ, màu vẽ.

Tối nay Cố Sơ lại mất ngủ.

Cô ngồi trước giá vẽ, một tay bê khay đựng màu, một tay cầm bút lông. Trên lớp vải vẽ trước mặt vẫn là những sắc màu nhạt nhòa. Cô vẽ không chuyên nghiệp, chỉ được coi là sở thích nghiệp dư. Thế mà có lúc sự đời thật khó lường. Cô những tưởng bàn tay cô nhất định sẽ cầm dao mổ. Nhưng giờ đây, thứ đi cùng cô lại là bút lông.

Cô đối mặt với mấy bức tranh đã được trang hoàng xong xuôi treo trên tường. Duy có một bức chưa được trang trí, chỉ được treo lên bức tường xám xanh một cách rất đơn sơ. Phần nhiều trong số đó là tranh trừu tượng, trong tranh không có hình ảnh cụ thể, ngoại trừ bức này. Đó là một bé gái mặc váy đỏ, một nửa gương mặt vui vẻ, một nửa gương mặt bi thương. Trong tay cô bé ấy nắm một sợi dây thừng, một đầu của

sợi dây thừng lại là một quả bóng bay đang bay trên trời. Màu sắc của cả bức tranh rất loãng. Duy chỉ có chiếc váy đó là đỏ rực như máu.

Mấy nét vẽ trôi qua, bức tranh dưới ngòi bút càng lúc càng rõ nét, nhưng trái tim Cố Sơ lại không thể trầm tĩnh lại. Càng gần tới buổi họp mặt bạn học cuối tuần cô lại càng cảm thấy hoảng loạn. Anh nói anh không phải là Lục Bắc Thâm, vậy người tới dự buổi họp mặt đó sẽ là ai?

Có rất nhiều lúc, Cố Sơ đã nông nổi muốn tìm anh hỏi cho rõ ràng. Nếu anh không phải là Lục Bắc Thâm, vậy thì, Bắc Thâm đang ở đâu?

Ngón tay bị thấm ướt. Cố Sơ cúi đầu, màu đỏ của màu vẽ đã dính vào đầu ngón tay, giống như một đóa anh túc đang bung nở. Tầm mắt trở về lớp vải vẽ, cô chợt bàng hoàng. Chẳng biết từ lúc nào, cô đã vẽ gương mặt một người đàn ông, đường nét thẳng tắp, nét vẽ đầy sức mạnh. Tay cô bất thành linh run lên một cái. Cô lập tức đứng dậy, cả khay màu đổ lên váy, thấm dẫm cả một mảng xanh đỏ tím vàng.

Cô giơ tay kéo một lớp vải trắng để che lên rồi đẩy nó vào một góc. Còn mấy bức tranh cũng bị che vải trắng, như những kỷ niệm cũ bị cô khóa lại ở góc đó. Là Lục Bắc Thâm, bức nào cũng là Lục Bắc Thâm.

Mười một rưỡi. Giờ này vẫn chưa đủ để cả thành phố Quỳnh Châu yên ắng trở lại. Ánh trăng để lại dấu vết trong veo mà âm áp trên bề cửa sổ, rắc lên bức ảnh trên bức tường bên cạnh. Có không ít ảnh, của Cố Sơ, của Cố Tư và cả một gia đình hạnh phúc...

Từ ô cửa sát sàn xuyên qua phòng khách là một độ cao đủ để nhìn thấy nhà nhà lên đèn cách đó không xa. Cố Sơ thay một chiếc váy ngủ sạch sẽ, ngồi dưới sàn nhà, tựa vào cửa sổ. Nền nhà lát gỗ lim cao cấp, nhưng đã có tuổi, khi giẫm lên sẽ có những tiếng cọt két khe khẽ. Nhưng cô lại yêu độc thanh âm này, thanh âm của hồi ức.

Cửa sổ không đóng. Gió đêm thì thoảng sẽ lại gõ vào chuông gió. Từng tiếng vụn vặt rơi xuống khiến người ta không còn quá lẻ loi.

Cố Sơ dựa đầu lên tấm kính thủy tinh, nhìn về phía tòa nhà cao tầng gần đó. Ánh đèn thành phố tựa như pháo bông trên mặt biển, để lại vẻ rực rỡ chói mắt.

Thành phố Quỳnh Châu này không lớn cũng không bé, vừa đủ để chứa đựng ký ức cả đời một con người. Đây là nơi cô sinh ra và lớn lên, một thành phố nằm bên bờ biển, một thành phố mà mỗi góc cô đều thân thuộc, tới mức nhắm mắt lại cũng có thể vẽ ra cả bản đồ. Nhưng mấy năm nay cô bỗng mơ hồ cảm thấy nó trở nên xa lạ.

Có lẽ là vì quá cô đơn.

Hoặc có lẽ vì những người cô thân thiết, từng người, từng người đều đã bỏ đi... chẳng để lại gì...

12. Chương 12: Loại Trừ Khả Năng Tự Sát

“Bắc Thần... Bắc Thần... Vì sao anh không đi cùng em?”

“Bắc Thần! Nếu trên đời này chỉ có một người có tư cách sở hữu, thật ra người em hy vọng nhất chính là anh.”

“Bắc Thần...”

“Anh khiến em quá thất vọng...”

...

Lục Bắc Thần bất ngờ mở mắt ra.

Là mơ.

Bầu không khí hơi lạnh. Có mấy giây, máy điều hòa giữa phòng đã đông cứng tư duy của Lục Bắc Thần. Hình bóng trong mơ như một chân dung cứng ngắc, mãi không chịu rời đi. Anh giơ tay lên, trán ra đầy mồ hôi. Rất lâu sau, cái bóng ấy mới dần dần tan đi, như mặt hồ xao động cuối cùng cũng bình yên trở lại.

Lục Bắc Thần cầm chiếc đồng hồ đeo tay trên đầu giường lên xem. Ba giờ sáng.

Anh đã mất ngủ.

Giờ này, cả thành phố đều đã say ngủ. Lục Bắc Thần rót một cốc Martini. Viên đá được cắt thành những hình thoi đều đặn va chạm trong rượu, toát ra khí lạnh rồi lan khắp thành cốc. Gian phòng tổng thống này của khách sạn nằm ở tầng 50, vừa hay là nơi có view tuyệt nhất.

Lục Bắc Thần đứng trước cửa sổ, chỉ mặc độc chiếc quần ngủ dài thoải mái màu cafe đậm. Ánh trắng phản chiếu sắc lạnh lên từng cơ bắp trơn nhẵn, rắn chắc trên người anh, cũng rơi cả cái rét buốt vào đôi mắt anh. Anh khẽ nhấp một ngụm rượu. Rượu mạnh cay xè chảy từ cổ họng xuống dạ dày, khiến nó cảm thấy vô cùng đau đớn vào một đêm chỉ có đèn đường bầu bạn bên anh.

Phía xa xa là tòa cao ốc sừng sững. Có khu vực mới, có khu vực đợi thay mới. Thành phố Quỳnh Châu này được gìn giữ rất tốt. Khi khắp cả nước đang sôi sục, khí thế tiến hành xây dựng thành phố mới để ý tuyền kiến tạo lại những “khu nhà ma” thì ở Quỳnh Châu vẫn có thể tìm được những khu vực mang phong vị cổ xưa, hoàn toàn không hề trái ngược với tư tưởng kiến thiết một thành phố biển kiểu mới.

Lục Bắc Thần yên lặng đứng đó, ánh mắt dừng lại ở một khu phía Tây với ánh đèn mờ hồ ảm đạm. Anh biết, cô sống ở đó. Tuy rằng chưa từng tới đó nhưng anh vẫn biết rõ. Đó là một khu vực cũ gần biển nhưng giao thông lại phát triển.

Lòng ngực chợt nhói đau, trái tim như nứt ra một đường vân nhỏ rồi vết nứt nhanh chóng lớn dần. Nỗi đau ấy theo chất cồn ngấm vào mạch máu rồi trở nên sắc nhọn. Lục Bắc Thần ấn tay lên ngực, cố gắng làm dịu đi cơn đau này nhưng chợt phát hiện hô hấp của mình đã trở nên khó khăn.

Anh nhắm nhặn, đứng thẳng lưng, một hơi uống cạn hết chỗ rượu còn lại. Cái lạnh kích thích cổ họng trong phút chốc nổ tung nơi lồng ngực. Anh chống tay lên cửa sổ, bàn tay lớn cuộn chặt lại.

Lục Bắc Thần xa lạ với thành phố Quỳnh Châu này. Anh chưa từng đặt chân tới nơi đây, nhưng từ lâu đã nghe nhiều thành quen.

Vì đã từng có người kể về nó với anh.

Kể về cái ẩm áp của Quỳnh Châu.

Anh còn nhớ mãi... tới tận bây giờ...

Phòng khám nghiệm tử thi không cho phép người lạ ra vào nên vô cùng lạnh lẽo.

La Trì gõ cửa mấy tiếng, thấy không ai trả lời bèn đẩy cửa bước vào. Nhiệt độ trong phòng có khi phải thấp hơn bên ngoài mấy độ. Mỗi lần đi vào La Trì đều có thể rung mình mấy cái. Ánh sáng đầy đủ. Từng ngọn đèn mổ trên đỉnh đầu rọi sáng đến nỗi không còn chỗ cho người ta né mình.

Lục Bắc Thần đứng bên cạnh bàn thao tác không hề tạm ngừng công việc trong tay khi La Trì đi vào. Anh đang nghiêm túc dính một miếng xương bánh chè, sau đó đặt bộ xương đã được dính kết lên mặt bàn. Bên trên bàn thao tác chính là một lớp kính thủy tinh trong suốt. Dưới lớp thủy tinh là thứ ánh sáng có thể phản chiếu rõ nét tình trạng rạn nứt của xương. Từng miếng xương được đặt lên trên, xếp thành một tác phẩm nghệ thuật.

La Trì đặt hộp cơm trong tay sang một bên, tiến lên nhìn bộ xương được xếp ngay ngắn trên bàn thao tác. 51 xương thân mình, 126 xương chi. Tất cả đều đã được xử lý sạch sẽ rồi xếp lên, khiến La Trì phải cảm thán không ngớt.

Anh ta ngẩng đầu lên nhìn Lục Bắc Thần trong chiếc áo blouse trắng và khuôn mặt đeo khẩu trang. Sau khi thấy anh hoàn thành xong công việc dán mảnh xương cuối cùng, anh ta tầm tắc: “Đàn ông có đôi tay thon dài như cậu đã lạ rồi, lại còn dùng một đôi tay hoàn hảo không tỳ vết như thế này để làm công việc khám nghiệm tử thi lại càng lạ hơn.”

“Tôi loại trừ khả năng Tiêu Tuyết tự sát.” Lục Bắc Thần tháo găng tay cao su xuống, lãnh đạm nói một câu: “Là bị sát hại!”

13. Chương 13: Cậu Tốt Nhất Đừng Trở Thành Người Thứ 200

Trước khi Lục Bắc Thần nhận lời mời, nguyên nhân cái chết của Tiêu Tuyết xuất hiện những bất đồng nghiêm trọng, điều này quả thực là hiếm gặp trong rất nhiều vụ án. Tiêu Tuyết mất tích kỳ đã một tháng. Năm ngày trước, một thi thể được một khách du lịch bộ hành phát hiện ra, địa điểm tại Nam Sơn. Nam Sơn, nằm ở phía Đông Nam thành phố Quỳnh Châu, là một vùng rừng núi xa thành phố nhất. Quỳnh Châu chủ yếu theo nghề biển, nên việc khai thác vùng núi là cực kỳ ít ỏi, nhất là vùng Nam Sơn. Điều này đã khiến cho nơi đó quanh năm ít có người đặt chân đến. Thi thể khó bị phát hiện cũng là chuyện bình thường.

Khí hậu bốn mùa ở Quỳnh Châu đều ẩm ướt, nhất là tới mùa hạ. Cả một thành phố bên bờ biển giống như một người thiếu nữ được bao trùm trong màn sương, dịu dàng, mờ ảo. Khí hậu mùa xuân khá gượng gạo. Sáng sớm là lúc sương mù dày nhất. Tối giữa trưa, ánh nắng xua tan mây mù, ánh sáng ngập tràn. Buổi tối khi có gió thổi qua lại cảm thấy se lạnh. Nam Sơn không bị con người tàn phá, cây cối um tùm vô cùng hùng vĩ. Dưới sự ảnh hưởng của khí hậu này, khi cảnh sát nhận được tin báo án, vội tới hiện trường thì phát hiện thi thể đã thối rữa ở nhiệt độ cao, gây rất nhiều khó khăn cho việc điều tra của cảnh sát.

Đây là chuyện thứ nhất.

Thứ hai, đầu và cả phần xương cổ của tử thi đều không cánh mà bay, chỉ còn lại một cái xác khô nằm sấp trên mặt cỏ. Kề sát bên là một cây cổ thụ to bằng một vòng tay ôm. Trên cành cây treo một sợi dây đàn. Qua khám nghiệm thì đó là dây đàn vĩ cầm.

Phải thông qua vật chứng là chiếc túi đeo bên cạnh, cảnh sát mới xác nhận được thân phận nạn nhân. Đó là Tiêu Tuyết, nhạc sỹ vĩ cầm nổi tiếng toàn quốc.

Tiêu Tuyết mất tích một tháng trời đã tìm được xác, hơn nữa còn là một cái xác không đầu, điều này đã đủ khiến mọi người chấn động. Cảnh sát phong tỏa mọi tin tức. Qua giám định pháp y, nạn nhân đích thực là Tiêu Tuyết, bước đầu nghi ngờ là tự sát. Sau khi nhận được thông báo, người nhà suýt nữa thì làm náo loạn sở cảnh sát. Bố mẹ Tiêu Tuyết một mực khẳng định con gái họ tuyệt đối không tự sát.

Thông thường mà nói, để phán đoán một người là tự sát hay bị giết hại thì sau khi pháp y tới hiện trường, cũng đã có thể đoán định bước đầu được tới 80 – 90%. Nhưng trên xác của Tiêu Tuyết chất đầy nghi vấn, cộng thêm việc nạn nhân là người nổi tiếng nên nhất thời đã xuất hiện rất nhiều ý kiến bất đồng. Năm ngày sau, bác sỹ pháp y nhân chủng học quốc tế lừng danh, Lục Bắc Thần, về nước. Cùng anh gia nhập tổ chuyên án còn có thám tử xuất thân từ lính đặc chủng, La Trì. Có người nói sở dĩ Lục Bắc Thần chú ý tới vụ án của Tiêu Tuyết vì bên trên có người bỏ ra một số tiền hậu hĩnh để mời về. Cũng có người đồn chính Lục Bắc Thần đã chủ động nhận vụ án này. Có rất nhiều ý kiến khác nhau nhưng dù xuất phát từ nguyên nhân gì thì cuối cùng Quỳnh Châu cũng đón một nhân vật tầm cỡ. Cấp trên ra chỉ thị xuống dưới, bất luận thể nào cũng phải làm tốt công tác bảo đảm an toàn cho giáo sư Lục.

“Hiện trường vụ án không hỗn loạn, không có dấu vết ẩu đả. Trên thi thể cũng không có dấu vết vật lộn. Thành viên tổ chuyên án đã điều tra qua một số bạn bè của Tiêu Tuyết. Họ đều nhắc tới sự thay đổi thất thường, sáng nắng chiều mưa trong tâm tình của Tiêu Tuyết. Người quản lý của Tiêu Tuyết tiết lộ rằng, đã rất nhiều lần cô ấy nói không muốn làm việc nữa, không muốn lên sân khấu biểu diễn. Thái độ trong sinh hoạt và công việc đều rất tiêu cực. Tất cả đều đại diện cho khuynh hướng tự sát tiềm ẩn trong cô ấy.” Sau khi biết được nhận định của Lục Bắc Thần, La Trì cố gắng nhắc nhở anh.

Lục Bắc Thần đi rửa tay rồi cầm hộp cơm lên. Vừa liếc nhìn một cái, anh đã vứt thẳng vào trong thùng rác.

“Ấy cậu...”

“Cậu yêu rồi phải không?” Lục Bắc Thần quét một ánh mắt về phía anh ấy: “Yêu chuyên gia tâm lý học tội phạm?”

La Trì mắc nghẹn, xoa xoa mũi: “Ý của tôi là không loại trừ khả năng này.”

“Tôi tin tưởng vào những con số logic hơn.” Lục Bắc Thần thản nhiên đáp: “Nhưng mà cậu vẫn có thể thử hẹn hò với chuyên gia “sâu bọ” đó.”

La Trì chớp chớp mắt, nhìn lên hài cốt trên bàn thao tác rồi nhìn về phía Lục Bắc Thần, suy nghĩ lập tức xoay chuyển: “Cậu nghi ngờ địa điểm phát hiện xác chết không phải hiện trường đầu tiên của vụ án?” Trước đây anh ấy và Lục Bắc Thần từng hợp tác mấy vụ án, nên có một mức độ hiểu biết sâu đối với khả năng của Lục Bắc Thần. Lần này anh ấy nhận sắp xếp của tổ chức, tới Quỳnh Châu giúp đỡ, không ngờ lại được hợp tác với Lục Bắc Thần một lần nữa. Điều này khiến anh ấy vừa phấn khích lại vừa đau đầu.

Phấn khích là vì những vụ án qua tay Lục Bắc Thần chắc chắn sẽ ly kỳ và quái lạ, kiểu gì cũng sẽ là một trải nghiệm phá án khó quên. Còn đau đầu là vì con người Lục Bắc Thần rất khó nhìn thấu. Tư duy của anh lại thay đổi rất nhanh, chỉ cần thiếu tập trung một chút là sẽ không theo kịp nhịp độ của anh. Được biết, Lục Bắc Thần từng từ chối 199 trợ lý cố gắng hợp tác với anh. Hoặc là không khớp nhịp điệu, hoặc là không chịu nổi cường độ công việc cao của anh. Đây cũng là nguyên nhân Lục Bắc Thần thiên về làm việc độc lập. Nhưng cũng nghe nói những người có thể được anh kết nạp làm thành viên phòng nghiên cứu chắc chắn sẽ là anh tài trong những anh tài.

Khi gặp được La Trì, câu nói đầu tiên của Lục Bắc Thần là: Tốt nhất cậu đừng trở thành người thứ 200.

Cũng may, La Trì còn miễn cưỡng được coi như một người có thể vừa ý Lục Bắc Thần. Nhưng có lẽ chỉ vì Lục Bắc Thần đánh giá cao khả năng võ vẽ của anh ấy...

14. Chương 14: Thi Thử Sẽ Nói Lên Chân Tướng

Lục Bắc Thần đeo lại găng tay, đi tới trước một dãy máy móc. La Trì không biết anh đang nghĩ gì. Trong phòng thực nghiệm này không có quá nhiều các loại máy móc kiểm tra. Nếu gặp phải một vụ trọng án, rất nhiều báo cáo khám nghiệm tử thi đều phải đợi lấy kết quả từ bên ngoài mới có thể thống kê toàn bộ. Ban đầu, khi vừa cùng Lục Bắc Thần bước chân vào phòng thực nghiệm này, La Trì đã sợ Lục Bắc Thần sẽ nổi trận lôi đình, sau đó phẩy áo bỏ đi. Nhưng Lục Bắc Thần lại chẳng hề có phản ứng gì khiến anh ấy hoàn toàn bất ngờ. Anh chỉ mặc áo blouse trắng vào, đeo khẩu trang lên rồi tập trung vào công việc.

Về sau, La Trì mới phát hiện ra thói quen làm việc của anh. Thời gian dành để suy nghĩ của anh vượt xa thời gian dành cho việc tiến hành các loại thí nghiệm kiểm tra. Cuối cùng La Trì không nén nổi tò mò, phải hỏi anh. Anh nói: Thi thử sẽ nói cho tôi biết chân tướng. Còn các việc khác dành cho trợ lý.

La Trì đang mang mải nghĩ thì Lục Bắc Thần đưa tới một chiếc bình thủy tinh có dán một ký hiệu màu vàng, đựng trong một chiếc túi được phong kín. La Trì đón lấy, xác nhận một cách tỉ mỉ, phát hiện trong bình đựng một loại côn trùng cực nhỏ, có hoa văn sẫm màu, ngoại hình rất giống bọ rùa, nhưng phần đầu lại không giống.

“Đây là?”

Lục Bắc Thần chống hai tay lên bàn thao tác, ánh sáng màu lam lạnh hơi ánh lên, phản chiếu lên gò má anh. Ánh mắt anh sâu tựa trời, nhìn chăm chăm vào La Trì: “Tôi cũng rất muốn biết đây là loại côn trùng gì.”

“Là bọ cánh cứng ăn xác thối*?”

*Bọ cánh cứng ăn xác thối (tên khoa học là: *Nicrophorus americanus*) là những “công nhân quét đường”, làm sạch sẽ môi trường khi ăn hết những xác chết động vật. Đây là loài côn trùng đang bị đe dọa tuyệt chủng, hiện chỉ còn sống ở tiểu bang Oklahoma và đảo Rhode, Hoa Kỳ.

“Cậu đọc quá nhiều tiểu thuyết suy luận rồi.” Lục Bắc Thần không động đậy. Phía dưới khuôn mặt anh là một bộ xương sạch sẽ, sáng loáng. Cảnh này cực kỳ nguy hiểm và mê hoặc: “Loại côn trùng này sống ký sinh ở vị trí bắp thịt phần xương cánh tay của nạn nhân.”

Nghe xong, La Trì cũng lơ mơ: “Cho dù có phát hiện ra côn trùng cũng đâu có nghĩa địa điểm phát hiện xác không phải hiện trường đầu tiên? Trong rừng thường thấy côn trùng mà.”

Lục Bắc Thần giơ tay lên, lật một miếng xương trên bàn thao tác. La Trì nhận ra đó là một đoạn xương cột sống. Dưới ánh đèn, đoạn xương cột sống đó toát lên thứ ánh sáng lạnh lẽo. Lục Bắc Thần điềm đạm nói: “Thời gian từ thời điểm một người tử vong thực tế tới thời điểm cái xác được phát hiện nếu vượt quá

60 tiếng đồng hồ thì thân nhiệt, độ cứng của xác và các vết hoen tử thi đã không còn giúp gì được cho giám định pháp y. Thông thường, cứ mỗi một tiếng đồng hồ nhiệt độ của xác lại giảm 0.8 độ C, cuối cùng ngang bằng với nhiệt độ môi trường xung quanh. Thông qua khám nghiệm, cùng với điều kiện tại hiện trường, độ ẩm thì thời gian tử vong đã hơn 20 ngày. Côn trùng đương nhiên không thể hoàn toàn trở thành chứng cứ lật đổ suy luận Tiêu Tuyết tự sát, nhưng có một điểm có thể khẳng định. Côn trùng thường ký sinh dài kỳ trong thịt thối rửa, nguyên nhân là vì nó thích ứng với môi trường ẩm ướt. Vậy thì vị trí nào ở Nam Sơn là ẩm thấp nhất? Theo đo đạc tại hiện trường, nơi phát hiện xác chết là nơi mặt trời chiếu thẳng, không phải vị trí ẩm thấp nhất.”

Nói tới đây, Lục Bắc Thần chỉ vào vết hoen tối màu, mờ nhạt nhất trên xương cột sống: “Vết hoen trên thi thể duy trì kỳ xâm lấn trong một khoảng thời gian khá dài tới tận khi thi thể thối rửa. Nếu trong khoảng thời gian này, tổ chức mô cơ vẫn còn thì sẽ phát hiện ra những manh mối quan trọng. Nhưng ngay cả trong trường hợp mô cơ đã thối rửa nghiêm trọng, ta vẫn có thể phán đoán ra vị trí tập trung vết hoen tử thi thông qua dấu tích của những vết hoen không rõ nét trên hài cốt. Phía trên xương sống là phần lưng của người. Thông qua hướng đi của đường vân có thể phán đoán ra sự phân bố vết hoen tử thi. Khi cảnh sát phát hiện ra nạn nhân, trên tài liệu đã chú thích rõ tư thế chết của cô ấy.”

“Là nằm sấp xuống mặt đất.”

“Một người luôn duy trì tư thế nằm sấp thì vết hoen tử thi sẽ không tập trung vào sống lưng. Đây vốn dĩ là kiến thức thông thường nhất, chỉ có điều vì thời gian tử vong và việc thối rửa ở nhiệt độ cao đã mang tới khó khăn cho tổ chuyên án.”

“Nhưng mà...”

“Nhưng ngay cả phần bụng của nạn nhân cũng có hiện tượng bị chèn ép.” Lục Bắc Thần biết La Trì định hỏi gì, anh thẳng thừng đưa ra câu trả lời: “Một người chết nếu trước mặt và sau lưng đều xuất hiện vết hoen cục bộ chỉ có thể chứng tỏ một điều.”

La Trì chợt hồi hộp.

Lục Bắc Thần chậm rãi nói: “Bản thân người chết không thể cử động. Cô ấy từng bị người khác dịch chuyển, đã từng nằm ở hai tư thế khác nhau. Từ vết tích trên xương cột sống có thể thấy, từ sáu tới tám tiếng sau khi nạn nhân tắt thở, thậm chí còn lâu hơn, hung thủ đã di chuyển xác nạn nhân.”

La Trì nhíu mày. Đúng như Lục Bắc Thần nói. Đây quả thực là một kết luận quá dễ dàng suy đoán nhưng chính vì thi thể bị thối rửa ở nhiệt độ ới khiến cho phán đoán sai lệch. Mà cũng rất hiếm có pháp y nào lại phát hiện ra được vấn đề từ dấu vết của xương một cách nhẫn nại, tỉ mỉ và đầy chuyên nghiệp như thế.

“Tôi sẽ lập tức đi đánh báo cáo, liên hệ với chuyên gia về côn trùng. Nếu tìm được hiện trường đầu tiên của vụ án có thể sẽ có nhiều manh mối hơn.”

Lục Bắc Thần không nói thêm nhiều. Anh sắp xếp lại xương cột sống. Ngón tay gầy men xuống dưới xương chậu. Đập vào mắt anh là xương ngón chân bên trái có một vết cực nhỏ. Đây là một vết thương cũ rất khó bị phát hiện. Ngón tay anh chợt khựng lại, sau đó lại kiểm tra bên phải, thò đầu, nhìn kỹ vào xương bánh chè, khe thở dài: “Trước khi chết, cô ấy từng bị thương do vũ lực. Hơn nữa kẻ dùng vũ lực này thuận tay trái.”

La Trì ngơ ngàng...

* Vết hoen tử thi (tại một số tài liệu còn gọi là hồ máu tử thi) (tên tiếng Anh là livor mortis) là những điểm hoặc mảng sắc tố xuất hiện sau khi chết, do sau chết máu không đông và dần dần đọng lại ở những vùng thấp của tử thi. Huyết sắc tố (Hemoglobin) ngấm vào trong các tổ chức ở những nơi ấy, lúc đầu thì chỉ tạo thành những điểm có màu hồng, sau đó tạo thành những mảng có màu tím nhạt rồi tím sẫm. Ở những nơi bị tỳ, đè ép thì không xuất hiện hoen (thắt lưng, nịt vú...). Hoen xuất hiện 2 giờ sau khi chết, trong thời gian đầu nếu thay đổi tư thế của tử thi thì vết hoen cũng thay đổi. Trên 10 – 12 giờ sau chết, các vết hoen cố định, mặc dù tử thi thay đổi, nhưng vết hoen không thay đổi theo. Ví dụ: Khi chết tử thi nằm ngửa, hoen tử thi sẽ xuất hiện mặt sau cơ thể, nếu sau 10 giờ lật úp xác xuống một thời gian, thì hoen vẫn ở phía sau lưng chứ không xuất hiện ở mặt trước cơ thể. Như vậy, vị trí của hoen phản ánh tư thế lúc chết, đây là dấu hiệu rất quan trọng để ta biết có sự thay đổi tư thế của tử thi không.

15. Chương 15: Tìm Đầu Về Đây

Có người gõ cửa, thanh âm dè dặt, lịch sự.

“Vào đi!” La Trì lớn tiếng nói, rõ ràng đã bị giật mình bởi tiếng gõ cửa đột ngột vang lên ấy nên có phần không vui.

Một chàng trai đeo kính nho nhã bước vào, ôm theo một chồng tài liệu. Đó là Vương Nhuệ, người mới vào sở cảnh sát chưa lâu, tạm thời nghe theo sự sắp xếp của La Trì, thấy sắc mặt La Trì không tốt lắm, bỗng cảm thấy sợ hãi. Cậu ta lại cẩn thận liếc nhìn Lục Bắc Thần một cái, bất chợt rung mình. Cậu ta luôn cảm thấy vị chuyên gia được mời từ ngoài về này lạnh như băng, không dễ gần gũi. Thêm nữa, lúc đó khi nhận vụ án của Tiêu Tuyết, vị giáo sư Lục này chỉ nói bốn chữ: “cốt nhục phân ly”.

Cái gọi là “cốt nhục phân ly” thực chất chính là bắt đầu một sự kiên nhẫn và sức chịu đựng cực lớn để hoàn thành công việc chia tách thịt và xương của thi thể. Công việc này đòi hỏi sự khát khe, ít nhất thì tất cả đồng nghiệp đều cho là như vậy. Nhưng nghe nói vị giáo sư Lục này khi giám định thi thể vẫn luôn có thói quen này. Thế nên để sớm phá được án, mọi người không thể không làm theo yêu cầu của anh. Pháp y không đủ nhân lực, người mới như Vương Nhuệ đã bị điều tới giúp đỡ. Đây là việc cậu ta khó chịu nhất. Một thanh niên đầy chí khí vừa mới tốt nghiệp trường cảnh sát, thể nguyên son sắt sẽ vì nhân dân phục vụ giờ lại tới làm một công việc còn chưa bằng trợ lý pháp y. Thế nên, vừa nhìn thấy người đàn ông trước mặt, cậu ta đã sợ sệt, lo rằng anh lại đề xuất bữa một thói quen sạch sẽ nào đó.

“Giáo sư Lục! Đây là báo cáo xét nghiệm ADN tìm được từ thịt bắp tay của nạn nhân. Anh xem qua một chút. Nếu không còn vấn đề gì nữa thì anh ký tên lên đây ạ.”

La Trì thấy đôi tay đưa tài liệu của cậu nhóc cũng đang run lẩy bẩy, không nhịn được cười. Lục Bắc Thần không cười. Anh đón lấy với nét mặt vô cảm, mở ra, lật xem. La Trì nhìn thấy rõ ràng đầu mày Lục Bắc Thần hơi nhíu lại, rất lâu vẫn không thể dẫn ra.

Anh ấy đang định lên tiếng hỏi tình hình thì thấy anh rút một chiếc bút từ trong túi áo blouse trắng ra. Anh cầm bút tay trái. Khi đặt xuống giấy, đầu bút không hề do dự, vung một cái rồi ký tên.

“Các cậu cần cử thêm người tiến hành lục soát.” Sau khi đưa lại tài liệu cho Vương Nhuệ, Lục Bắc Thần bình thản nói: “Tôi muốn xem tình hình vết thắt cổ. Cho dù chỉ còn lại xương cũng phải tìm về đây cho tôi.”

Phần đầu và phần cổ của tử thi không cánh mà bay, mang lại nhiều khó khăn cho công việc khám nghiệm tử thi.

Vương Nhuệ còn trẻ người, buột miệng nói: “Công việc tìm kiếm này không hề dễ dàng. Số người có hạn lại phải vào núi tìm kiếm cần có thời gian.”

“Hay là tự tôi đi tìm đây?” Lục Bắc Thần hỏi ngược lại.

Ai ngờ Vương Nhuệ không nghe ra ngữ khí của anh, lại còn tưởng thật, mắt sáng rực lên: “Nếu có được sự giúp đỡ của giáo sư Lục đương nhiên là rất tốt...” Nói tới đây, cậu ta lại cảm thấy có chỗ nào không đúng, lập tức im bặt.

La Trì không nói gì. Lục Bắc Thần cũng không lên tiếng nữa, chỉ bình tĩnh nhìn Vương Nhuệ không rời mắt. Lúc này Vương Nhuệ mới tỉnh ra, lập tức gượng cười mấy tiếng, sửa chữa: “Đùa thôi! Tôi nói đùa ấy mà.”

“Có vấn đề gì sao?” Lục Bắc Thần nhìn sang La Trì.

La Trì cố nhịn cười, hắng giọng nói: “Tuyệt đối không thành vấn đề. Tôi có thức trắng cũng sẽ tìm được cái đầu đó về đây cho cậu.” Dứt lời, anh ấy xua tay về phía Vương Nhuệ.

Vương Nhuệ biết điều đi ra.

“Có phải tôi cũng nên lặng lẽ rút ra ngoài không?” La Trì cười hỏi.

Lục Bắc Thần lấy những bức ảnh chụp hiện trường có liên quan tới nạn nhân trong hộp tài liệu ra xem, mặc kệ câu đùa cợt của La Trì. La Trì bẽ mặt, nhún vai quay người định rời đi.

“Cậu chọn một nhà hàng có đầu bếp rất tệ.” Sau khi lật ảnh ra xem xong, Lục Bắc Thần bất thành linh buông một câu.

La Trì dừng bước, quay đầu nhìn anh ấy: “Gì chứ?”

Lục Bắc Thần ngẩng đầu lên khỏi tập tài liệu: “Thịt bò cần phải thái ngang thớ ăn mới vào miệng. Chúc mừng cậu, cậu tìm được một tay đầu bếp chỉ biết thái thịt lợn. Nhớ kỹ! Lần sau đừng có mang mấy món ăn bỏ đi này tới để kích thích vị giác của tôi.”

La Trì làm việc tốt chẳng được lợi lộc gì, con người chủ động đảo tới hộp cơm vô tội lạng lẽ nằm trong thùng rác, thăm thở dài. Anh Lục đây nổi tiếng là người hà khắc trong công việc và cuộc sống. Việc gì cũng phải chuẩn xác, tỉ mỉ, ngay cả ăn uống cũng cực kỳ kén chọn, không để phải chịu thiệt. Yêu cầu về mức độ chuẩn xác của ẩm thực tuyệt đối không thấp hơn công việc. Người bình thường cũng có 3000 nụ vị giác. Còn Lục Bắc Thần thì giống loài cá, từ đầu tới chân đều là nụ vị giác...

16. Chương 16: Tử Đình Hương Rụng Khắp Mặt Đất

Thứ năm lại bắt đầu mưa. Từng giọt mưa to bằng hạt đậu đập thẳng lên lớp kính thủy tinh như một kẻ đi nhặt nhanh những cô đơn đang gõ lên cái âm lạnh trên thế gian khiến lòng người hoảng hốt. Ở Quỳnh Châu, đầu mùa xuân nở nhiều nhất là tử đình hương nhưng lại bị cơn mưa lớn đánh rơi. Đây vốn là loài hoa nở ban ngày những đã mất hết vẻ đẹp rực rỡ trong cơn mưa này. Từ khung cửa sổ sát sàn của quán cafe nhìn ra, khắp mặt đất trải một màu tím của nụ hoa, khắp nơi là hương hoa lạnh lẽo hòa với mùi tanh của mưa.

Một cốc cafe nóng vẫn không thể ủ ấm bàn tay Cố Sơ. Cái lạnh vẫn bám riết lấy ngón tay, rất lâu không tan đi. Hứa Đồng ngồi đối diện cô. Thấy cô mím chặt môi mãi, chị ấy bèn đưa tay nắm chặt lấy tay cô, lúc ấy mới nhận ra sự băng giá ở đầu ngón tay cô: “Cố Tư nhất định sẽ không sao đâu. Đừng lo lắng! Phía cảnh sát cũng chỉ đang điều tra theo thủ tục thôi.”

“Lần này khác. Mấy hôm trước nó cũng tới đồn công an nhưng em tới bảo lãnh là không sao nữa. Lần này Cố Tư lại bất ngờ bị cảnh sát đưa đi. Em muốn gặp mặt nó để tìm hiểu tình hình cũng khó.” Cố Sơ siết chặt tay Hứa Đồng, nếu nghe kỹ sẽ nhận ra thanh âm của cô đang run rẩy: “Chị họ! Em sợ nó thật sự có liên quan tới vụ án của Tiêu Tuyết, cho dù chỉ là một chút xui.”

“Không đâu. Trước giờ Cố Tư vẫn rất ngoan. Chẳng phải em cũng nói đó sao, nhưng gì phải nói nó đã nói hết với em rồi. Em đừng căng thẳng, lát nữa nghe xem tổng giám đốc Thịnh nói thế nào.” Hứa Đồng giơ cánh tay còn lại lên xem giờ rồi nhẹ nhàng nói: “Chắc là anh ấy sắp tới rồi.”

Cố Tư một lần nữa bị cảnh sát dẫn đi. Lần này im hơi lặng tiếng. Nếu không phải lúc đó bạn cùng phòng của Cố Tư vô tình bắt gặp thì Cố Sơ cũng chẳng thể biết được chuyện này. Sau khi nhận được tin, Cố Sơ vội vàng tới đồn công an, ai ngờ cô không những không được đưa Cố Tư đi mà còn không được gặp mặt. Đáp án cô nhận được là: Tạm thời cô ấy phải ở lại để hợp tác điều tra.

Mấy tiếng đồng hồ giằng vò như qua cả mấy thế kỷ, cứ nghĩ tới việc em gái mình đang phải một thân một mình đối mặt với những câu hỏi thăm vắn của cảnh sát, lòng Cố Sơ lại rối như tơ vò. Cô không nắm rõ tình hình, nhưng cũng mơ hồ cảm nhận được lần này Cố Tư bị đưa đi chắc chắn không bình thường. Tuy đây là thành phố cô sinh ra và lớn lên, nhưng bố mẹ đã mất, người đi trà lạnh, một cô gái như cô cũng chẳng thể tìm được mối quan hệ nào đáng tin cậy để nghe ngóng giúp tình hình. Không còn cách nào khác, cô chỉ có thể cầu cứu người chị họ ở Bắc Kinh xa xôi, Hứa Đồng, mong chị ấy có thể giúp cô nghĩ cách.

Sau khi biết chuyện, Hứa Đồng lập tức đáp chuyến bay sớm nhất tới Quỳnh Châu. Gặp được cô rồi, chị ấy nói ngay: Đừng lo! Chị đã tìm người giúp đỡ rồi! Thật ra người Cố Sơ không muốn làm phiền nhất chính là Hứa Đồng. Vì cô biết bao năm nay Hứa Đồng ở Bắc Kinh dốc sức làm việc khó khăn nhọc nhằn, lại còn nghe nói người sếp trước kia của chị ấy, Niên Bách Ngạn, đã bị tuyên án ngồi tù, chắc chắn đã đủ khiến chị ấy buồn phiền.

Cô biết Hứa Đồng trước giờ vẫn yêu thầm sếp mình, yêu thầm người thương nhân đá quý dù về điều kiện ngoại hình hay vốn liếng đều hoàn hảo đó. Nhưng cô tin chị họ mình tuyệt đối không phải người hám danh

lợi. Bao năm qua Hứa Đồng ở bên người đàn ông họ Niên ấy, cùng anh ta nỗ lực, nhìn anh ta từng bước, từng bước tiến lên đỉnh cao sự nghiệp chắc chắn không phải vì tiền.

Cánh cửa quán cafe được mở ra, cuốn theo cả cơn gió nồng mùi mưa vào trong, làm vang tiếng chuông đồng phía tay vịn. Một người đàn ông cao lớn mặc áo vest bước vào. Người che ô cho anh ấy có lẽ là tài xế, sau đó lại lặng lẽ quay về xe.

Anh ấy đi về phía này. Cố Sơ không chú ý. Hứa Đồng liếc nhìn thấy anh ấy bèn đứng dậy. Lúc ấy Cố Sơ mới nhận ra, cũng đứng dậy quay đầu lại. Người đàn ông đã đi tới trước mặt cô. Hứa Đồng lập tức giới thiệu với Cố Sơ: “Vị này là tổng giám đốc Thịnh, chắc là em biết.”

Cố Sơ ngược mắt lên nhìn anh ấy. Một vóc dáng rất mạnh mẽ, gương mặt cương nghị, chính trực và một ánh mắt lấp lánh nụ cười. Anh ấy nói: “Cô chính là Cố Sơ? Chào cô! Tôi là Thịnh Thiên Vỹ!”

Cố Sơ cảm thấy nụ cười của anh ấy rất ấm áp, trong lòng bỗng không còn cảm thấy lạnh nữa, giơ tay ra: “Chào tổng giám đốc Thịnh! Ngưỡng mộ đã lâu!”

17. Chương 17: Hai Câu Nói Của Anh

Thịnh Thiên Vỹ, chủ tịch tập đoàn Viễn Thắng nổi tiếng trong nước, mấy năm nay làm ăn rất mạnh mẽ, hưng thịnh, không những đẩy mạnh ngành sản xuất lông cừu của Ordos ra toàn thế giới mà còn hợp tác mua bán nguồn năng lượng với nước ngoài, có vị thế không thể xem thường. Cố Sơ không thể ngờ Hứa Đồng lại tìm một nhân vật tầm cỡ như vậy tới giải quyết chuyện của Cố Tư, trong lòng vừa cảm động lại vừa hoài nghi. Chị họ và người đàn ông trước mặt này có quan hệ gì?

Sau màn chào hỏi ngắn ngủi, Thịnh Thiên Vỹ bèn đi vào chuyện chính.

“Lần trước ở đồn công an, Cố Tư đã nói dối.” Anh kể lại tường tận những việc mình nghe ngóng được: “Một tháng trước, trong buổi tiệc, Cố Tư đúng là có nảy sinh mâu thuẫn với Tiêu Tuyết, mọi người đều chứng kiến. Nhưng sau khi bữa tiệc kết thúc, hai người họ lại một lần nữa cãi vã. Cố Tư và Tiêu Tuyết đã đánh nhau. Cố Tư ra tay không hề nhẹ, Tiêu Tuyết đã bị thương. Vì sự việc xảy ra sau bữa tiệc, khi mọi người đều đã ra về nên không ai nhìn thấy.”

Hứa Đồng sững người, Cố Sơ cũng chết đứng. Rất lâu sau, cô mới hoàn hồn trở lại, nói: “... Không thể nào! Từ nhỏ tới giờ, Cố Tư chưa bao giờ đánh nhau với ai.”

“Phía cảnh sát đã nắm được chứng cứ, chứng thực Cố Tư đúng là đã làm Tiêu Tuyết bị thương.” Thịnh Thiên Vỹ hạ giọng xuống rất thấp.

Cố Sơ cảm thấy như trong đầu chứa hàng vạn con ong mật, vo vo như sắp nổ tung. Cô cảm thấy có một khoảnh khắc trước mặt bỗng trắng xóa, gần như sắp ngất xỉu. Cô cố gắng nắm chặt tay lại, chỉ có nỗi đau khi đầu ngón tay đâm vào lòng bàn tay mới kéo được hồn vía đang du dương của cô quay trở lại: “Cứ coi như... Cứ coi như đã từng xô xát thì cũng có thể chứng minh được điều gì? Lẽ nào chỉ vì nó từng ra tay đánh người mà nghi ngờ nó có động cơ giết người?”

“Vấn đề bây giờ là Cố Tư không hợp tác với việc điều tra của cảnh sát. Con bé chỉ thừa nhận đã từng đánh Tiêu Tuyết nhưng mục đích ra tay và những hiềm khích đối với Tiêu Tuyết thì một mực không nói.”

“Cố Tư chỉ không ưa Tiêu Tuyết một chút thôi. Nó từng nói với tôi, lúc ở bữa tiệc Tiêu Tuyết đã rất huênh hoang.” Cố Sơ hết lời thanh minh cho Cố Tư.

Thịnh Thiên Vỹ trầm ngâm, không nói gì.

“Phải chăng chuyện này không đơn giản như vậy?” Hứa Đồng để ý tới nét mặt của Thịnh Thiên Vỹ, nhạy bén hỏi một câu.

Sau khi nghe Hứa Đồng nói, Cố Sơ cũng phát hiện ra nét mặt nặng nề của Thịnh Thiên Vỹ. Một trái tim vốn đã điều tàn trong mưa gió giờ lại bị kéo lên tận cổ họng, chất đầy hoang mang lo lắng: “Tổng giám đốc Thịnh! Có chuyện gì anh cứ nói thẳng.”

Thịnh Thiên Vỹ thở dài, ngược mắt lên nhìn Cố Sơ: “Tôi nghĩ cô đã biết pháp y phụ trách thi thể của Tiêu Tuyết là Lục Bắc Thần rồi phải không?”

Cố Sơ nghe thấy tiếng trái tim mình đập thịch một cái. Thứ nhất, câu nói này của Thịnh Thiên Vỹ đã khẳng định với cô rằng Tiêu Tuyết đích thực đã chết, hơn nữa cảnh sát cũng đã tìm thấy thi thể. Thứ hai, vị tiến sỹ nhân chủng học khét tiếng đó, người đàn ông giống Bắc Thần y như đúc ấy quả nhiên là nhằm vào Tiêu Tuyết mới tới đây. Cô khẽ gật đầu, nhất thời cảm thấy khó mà chịu đựng nổi.

“Những chứng cứ liên quan tới việc Cố Tư đã thương người đều tới từ việc khám nghiệm thi thể. Lục Bắc Thần là người có quyền phát ngôn nhất.” Thịnh Thiên Vỹ nói rõ sự thật cho cô biết. Sau khi uống một ngụm cafe, anh đặt chiếc cốc xuống, rồi lại tiết lộ thêm: “Nghe nói, chính Lục Bắc Thần là người đặt bút ký tên.”

Cố Sơ siết chặt tách cafe, cảm giác lạnh lẽo lúc trước lại quay về. Bất thành linh, một tia chớp rạch ngang ngoài cửa sổ, ngay sau đó là một tiếng sấm vang dội làm khách trong quán cafe giật nảy mình. Cố Sơ cảm thấy cổ họng tắc nghẹn, không thể nói thành lời. Cô chỉ vô thức nhìn ra ngoài cửa sổ. Rõ ràng mới có hai giờ chiều mà âm u như ban đêm. Đám mây đen xa gần cao thấp đó giống hệt như lưỡi hái trong tay thần chết, đang từng bước tới gần, bày ra sự đáng sợ, lăng trì sự tỉnh táo. Cố Sơ không thở nổi, trong đầu chỉ văng vẳng câu nói ban nãy của Thịnh Thiên Vỹ: Chính Lục Bắc Thần là người đặt bút ký tên...

“Nếu là giáo sư Lục phụ trách vụ này chẳng phải sẽ dễ dàng hơn nhiều sao?” Hứa Đồng nhỏ giọng hỏi Thịnh Thiên Vỹ.

Cố Sơ nhìn chị ấy. Cô cảm thấy chị họ nói câu này nhất định là có căn cứ. Ai ngờ Thịnh Thiên Vỹ lại lắc đầu: “Những chuyện khác thì còn dễ thương lượng với Lục Bắc Thần, nhưng chỉ cần dính dáng tới công việc, cậu ấy sẽ không nể mặt bất kỳ ai. Con người cậu ấy nổi tiếng khắt khe, đừng hòng có người có thể phá vỡ nguyên tắc, quy định của cậu ấy. Anh cũng đã cố gắng lấy quan hệ ra để bảo cậu ấy buông tha. Cậu ấy thì hay rồi, nói hai câu đã đuổi anh đi.”

Lúc nói mấy lời này, Thịnh Thiên Vỹ có vẻ khóc dở mếu dở, Cố Sơ hoàn toàn nhận ra. Với địa vị xã hội của anh như ngày hôm nay, e là chẳng có mấy người dám không nể tình anh. Hứa Đồng nghe xong cực kỳ sững sốt, bèn hỏi: “Anh ấy nói gì?”

Lần này Thịnh Thiên Vỹ nhìn thẳng vào Cố Sơ, khiến cô nổi da gà khắp người. Rất lâu sau, anh mới từ tốn nói: “Cậu ấy nói, ai buộc chuông hãy tự tới tháo chuông.”

Cố Sơ ngẩn người.

“Cậu ấy còn nói, cô Cố đây là người hiểu rõ câu nói này nhất...”

18. Chương 18: Đẹp Quá Mức Sẽ Trở Nên Không Chân Thực

Ánh nắng sáng đến chói mắt, mặc sức tung hoành trong ngày xuân. Những cây ngọc lan trong vườn trường đều đã nở hoa, từ xa nhìn lại dịu dàng như đầu cành đọng tuyết trắng. Anh đang ngồi trên chiếc ghế màu gỗ thô dưới gốc cây, dựa nghiêng vào thân cây một cách rất thoải mái. Mặt trời rải nắng xuống những cánh hoa mềm mại, đọng lại trên những lọn tóc vụn vặt trước trán anh, khúc xạ thứ ánh sáng như lông động vật. Từ xa đã có thể nhìn thấy bóng dáng cao gầy thẳng tắp của anh, chiếc áo phông cổ chữ V rộng rãi cùng chiếc quần bò cũ. Màu trắng như bông ấy dường như đã hội tụ ánh sáng, tập trung xung quanh anh, cực kỳ giản dị mà trong trẻo. Anh ngậm một cọng cỏ trong miệng, lưỡi biếng nhìn về phía sân bóng rổ gần đó, từ cái bóng nghiêng nghiêng của xương sống mũi cao thẳng phản chiếu một vẻ bướng bỉnh.

Anh thu hút ánh mắt của quá nhiều bạn nữ, nhưng không ai dám bước tới quấy rầy sự nhàn nhã của anh, chỉ đứng từ xa như đang ngắm nhìn một thiên thần. Nhưng chẳng mấy chốc anh nhìn thấy cô trong mái tóc dài khẽ bay bay khi có cơn gió nhẹ thổi qua. Cô đứng im ở một vị trí cách anh khoảng mười bước chân, khẽ mỉm cười nhìn anh.

Anh cũng cười, khi khóe môi cong lên trông có hơi nghịch ngợm. Anh không động đậy, chỉ ngoắc ngoắc ngón tay về phía cô, bờ môi hoàn hảo vẽ ra hai chữ: Lại đây!

...

“Cô ơi?”

Giọng nói bất ngờ phá vỡ những hình ảnh trong đầu Cố Sơ. Cô chợt tỉnh lại, nhưng trong tim chảy tràn một nỗi đau.

“Tôi nơi rồi.” Người tài xế taxi thấy cô cứ ngồi im mãi bèn tốt bụng nhắc nhở một câu.

Cố Sơ nhìn ra ngoài cửa xe. Màn mưa giăng mờ tầm mắt, mơ hồ có thể nhìn thấy hai chữ “Danh Môn”. Cô nhất thời có phần hoảng loạn. Hình ảnh trong suy nghĩ đẹp vô cùng. Ánh nắng rực rỡ, ngọc lan trắng như tuyết, chàng trai khê mỉm cười với cô... Đẹp quá mức sẽ trở thành không chân thực. Thế nên cô có phần quên mất là cảnh ấy đã từng thật sự xảy ra hay chỉ xuất hiện trong tranh vẽ của mình.

Cô xuống xe. Trên những bậc thềm dài dằng dặc là khách sạn có giá cao nhất thành phố khiến người ta phải lú lẫm. Không còn bị ngăn cách bởi cửa xe, hai chữ “Danh Môn” được phản chiếu rõ ràng vào mắt cô, khoe ra thân phận cao quý dưới ánh đèn đường mờ mịt trong mưa.

Nghe nói đây là nơi Lục Bắc Thần nghỉ lại, được coi là vị khách quý cực kỳ quan trọng, sắp xếp vào khách sạn này. Có thể lấy được địa chỉ chính xác cũng phải cảm ơn Thịnh Thiên Vỹ.

Một chiếc ô nhanh chóng được che lên đỉnh đầu, bên tai cô là tiếng hỏi han lịch sự của người bảo vệ cửa ra vào: “Thưa chị! Chị muốn vào khách sạn ạ?”

Lúc này Cố Sơ mới ý thức được mình đang đứng ngây người, bị ướt mưa một lúc lâu mà chẳng hề hay biết. Nắm chặt chiếc ô trong tay, cô khê gật đầu. Người bảo vệ giơ tay về phía trước: “Mời chị!”

Cô nhìn cánh cửa lộng lẫy vàng son trước mắt, hít sâu một hơi. Cái lạnh lẽo của nước mưa ngập đầy lồng ngực ít nhiều đè nén nhịp đập điên cuồng của con tim. Cô cắn răng đi vào trong khách sạn.

Lục Bắc Thần.

Cô có nên tin anh không phải Bắc Thâm không?

Đứng trước cửa, Cố Sơ bỗng thấy hơi hồi hộp, rất lâu không dám ấn chiếc chuông cửa gần trong gang tấc. Cô không biết vì sao mình khăng khăng muốn tới tìm anh, giống như cô một mực tin tưởng rằng câu nói “muốn tháo chuông cần có người buộc chuông” ấy là nói ột mình cô nghe. Vậy nên, cô đã tới, nhưng lại không biết câu đầu tiên nên nói gì.

Đúng lúc này, cánh cửa dày và nặng trước mặt vang lên tiếng “cạch” rồi được mở ra.

Cứ như thế, cô và anh một lần nữa gặp mặt nhau.

Chẳng ai ngờ tới.

Cô đứng ngoài cửa, có chút lúng túng.

Anh đứng trong phòng, có phần sững sốt.

Đờ ra khoảng hai giây, Lục Bắc Thần đã thu lại nét mặt của mình. Gương mặt tuấn tú lại điềm đạm như nước. Anh nhìn cô, đáy mắt bình thản, không bộc lộ dù đôi chút cảm xúc vui buồn mừng giận. Biểu cảm của Cố Sơ không khôi phục lại nhanh như anh, cô vô thức buột miệng: “Bắc...” Chữ đầu tiên vừa lặn từ khóe môi ra, cô chợt hoàn hồn lại, sửa chữa: “Chào anh, giáo sư Lục!”

Nếu như anh chỉ thừa nhận mình là Lục Bắc Thần...

19. Chương 19: Quá Khoe Khoang Sự Thấu Hiểu

Rõ ràng Lục Bắc Thần đang định ra ngoài. Áo phông cùng chiếc quần thoải mái, xem ra anh sắp tới phòng tập thể hình. Giờ đây, chỉ cách một cánh cửa mà như đã cách cả mấy đời. Một tiếng “giáo sư Lục” khiến ánh mắt Lục Bắc Thần có thêm đôi chút cảm xúc, nhưng nhìn tới tận cùng thì vẫn hoàn toàn kín đáo.

“Hình như lần nào gặp, cô Cô cũng rất nhếch nhác.” Anh quan sát cô từ trên xuống dưới, thản nhiên nói.

Cố Sơ biết dáng vẻ của mình bây giờ rất tệ hại. Đầu óc thì bê bối, váy áo trên người cũng ướt sũng, nói trắng ra không khác gì một kẻ lán nạn. Thật ra anh nói không sai. Cô đúng là rất thảm hại. Từ sau khi gặp anh, lần đầu thì điên cuồng như thế, còn lần này bản thân cô cũng cảm thấy cả người mình tồi tệ hết mức.

“Tìm tôi có việc gì sao?” Anh lại cất lời hỏi trên đỉnh đầu.

Cố Sơ thầm lẩm bẩm trong lòng: Anh nói mấy lời đó với Thịnh Thiên Vỹ chẳng phải rõ ràng muốn tôi tới tìm anh sao? Dĩ nhiên, mấy lời này cô không thể nói ra, lỡ như cô hiểu nhầm ý người ta thì sao? Cô ngược mắt lên đối diện gương mặt anh. Khuôn mặt trước mắt rõ ràng là của Bắc Thần, nhưng cô chỉ có thể khép nép nói: “Tôi muốn biết tình hình của Cố Tư, con bé...”

“Thụ lý vụ án có trình tự của nó, chuyện này tôi không thể giúp cô được.” Nói rồi, Lục Bắc Thần bước ra, đóng cửa, đi thẳng về phía cầu thang máy.

Cố Sơ như bị ai đánh một gậy phía sau, có một khoảnh khắc không sao thở nổi. Cô ngây ngốc quay đầu nhìn anh, cái bóng cao lớn ấy trông luôn xa cách như vậy. Cô cuộn chặt tay lại, bước chân đã không còn nghe theo sự điều khiển của bản thân nữa. Cô rảo mấy bước lên trước, lập tức chặn đường anh.

Lục Bắc Thần dừng bước, không hề giận dữ mà chỉ bình tĩnh nhìn cô.

“Nhưng báo cáo khám nghiệm tử thi do anh làm.” Cố Sơ nhìn thẳng vào mắt anh, hơi thở có phần gấp gáp.

Lục Bắc Thần dứt hai tay vào túi, ngữ khí chậm rãi: “Đây là công việc của tôi. Cô Cố cần tôi báo cáo tiến trình công việc sao?”

“Cố Tư là em gái tôi. Tôi có quyền được biết đầu đuôi câu chuyện.” Cố Sơ nói thẳng: “Còn nữa, tôi rất chắc chắn về đạo đức của em gái mình. Nó tuyệt đối không liên quan tới cái chết của Tiêu Tuyệt.”

Nghe xong câu ấy, Lục Bắc Thần cười, nhưng nụ cười không ngấm vào tận sâu đáy mắt mà chỉ mơn man khe khẽ nơi bờ môi: “Cô Cố học được cách suy nghĩ cho người khác như vậy từ khi nào thế?”

Cố Sơ ngẩn người.

“Nếu là vì chuyện của em gái cô thì xin lỗi, tôi không giúp gì được.” Lục Bắc Thần thu lại nụ cười, gương mặt lại như ánh nắng mùa đông, không lạnh lẽo mà cũng chẳng ấm áp: “Nhân tiện nhắc nhở cô một câu, quá khoe khoang về sự thấu hiểu của mình cuối cùng đối lại sẽ chỉ có tổn thương mà thôi.” Khi nói những lời này, ánh mắt anh chưa từng rời khỏi gương mặt cô, từng câu từng chữ được đặt xuống một cách sâu sắc. Dứt lời, anh vòng qua người cô, tới ấn thang máy.

Cố Sơ đứng nguyên tại chỗ, chỉ cảm thấy sống lưng lạnh buốt, không biết vì lời nói của Lục Bắc Thần hay đơn thuần chỉ vì áo quần còn chưa khô.

Khi thang máy “ding” một tiếng rồi bật mở, giống như nó bỗngưng khai thông huyết mạch của cô. Cô không suy nghĩ gì hết, lập tức quay người xông vào trong thang máy. Cánh cửa thang máy từ từ đóng lại sau lưng cô. Cô và anh một lần nữa gặp nhau trong một không gian nhỏ hẹp. Lục Bắc Thần hình như không mấy kinh ngạc về hành vi của cô. Ánh mắt anh rời rạc nơi gương mặt cô, có chút cao ngạo, có phần chiếm ưu thế.

Phủ kín cả không gian là mùi thuốc khử trùng cực nhạt nhòa trên cơ thể người đàn ông và mùi hương dịu nhẹ của người con gái. Có mùi thuốc khử trùng làm nền, hương thơm đó cũng trở nên hơi lạnh lẽo, nhưng lại khiến người ta nhung nhớ. Lục Bắc Thần thầm hít sâu một hơi, mùi hương ấy bèn thấm sâu vào lá phổi, sau đó túm chặt lấy trái tim khiến anh đau đớn tới cùng cực.

Cố Sơ biết Lục Bắc Thần đang nhìn mình, trái tim lại bắt đầu đập loạn nhịp. Cô cảm thấy hành vi của mình quả thực hơi đường đột, chỉ ít thì khi bị nhốt với anh trong cùng một không gian thế này, cô bỗng không biết câu tiếp theo sẽ phải nói thế nào.

“Thật ra... tôi còn có chuyện khác.” Cô thốt lên câu này một cách khó khăn...

20. Chương 20: Sự Ấm Áp Trong Tầm Tay Với

Lục Bắc Thần đợi cô lên tiếng, cực kỳ nhẫn nại.

Con số phía trên thang máy đang thay đổi từng nét một nhưng không gian giữa anh và cô lại như đang ngừng lặng. Anh đứng đó, như một cây tùng bất động, dường như giữa trời đất này chỉ còn một chuyện đáng để anh đợi chờ, chính là câu nói của cô. Nhưng càng thấy anh bình tĩnh chờ đợi, cô lại càng bối rối.

Cửa thang máy mở ra.

Lục Bắc Thần vẫn đứng nguyên chỗ cũ nhìn cô mà không định ra ngoài. Cổ Sơ sốt sắng, há miệng rồi lại ngậm miệng, những lời muốn nói như quả hạch cắm vào cổ họng, không sao nuốt xuống được. Đèn hiển thị phía trên thang máy sáng lên, cánh cửa sắp đóng lại. Cuối cùng anh không thể đợi được câu nói tiếp theo của cô. Trước khi ra khỏi thang máy, anh buông một câu: “Nghĩ kỹ muốn nói gì đi đã rồi hãy tìm tôi. Còn nữa, tôi là pháp y, không biết chữa cảm sốt.”

Cổ Sơ hơi ù tai. Đã có người từng nói với cô những lời như thế. Người đó nói: Với người có tần suất một năm bốn mùa thì bị cảm tới ba mùa như em, chắc chắn là định rên giữa anh thành bác sỹ toàn năng rồi. Câu nói này cứ văng vẳng trong đầu, va đập với câu nói của Lục Bắc Thần. Trong không khí, mùi hương của anh nhạt nhòa đến mức gần như tan biến. Cô bắt giác tỉnh lại: “Này...” rồi đuổi theo.

Kết quả, Cổ Sơ bị chặn lại ngoài cửa phòng tập thể hình VIP, chỉ có thể giương mắt nhìn các anh chàng đẹp trai và các cô nàng xinh tươi lần lượt được vào trong bằng thẻ đặc biệt. Phòng tập thể hình phục vụ khách hàng VIP tổng cộng có hai tầng, diện tích vừa vặn, không lớn cũng không nhỏ, vừa đảm bảo được sự riêng tư vừa đủ không gian để tập luyện. Có mấy lần cô định xông vào, cuối cùng đều bị bảo vệ “mời” ra ngoài một cách vô cùng lịch sự.

Không có kết quả nhưng lại không cam tâm rời đi, Cổ Sơ tìm một góc sofa ngồi đợi.

Trong phòng tập, Lục Bắc Thần không lên bể bơi trên tầng mà chọn máy chạy bộ. Anh đặt thời gian. Từ góc này, thông qua sự phản chiếu của chiếc gương, anh có thể dễ dàng nhìn thấy cái bóng đang ngồi trong khu nghỉ ngơi. Nhỏ bé, cả người co ro ngồi đó, có lẽ là nhiễm lạnh rồi. Cho dù cách nhau một khoảng, anh vẫn có thể nhìn rõ gương mặt đã tái nhợt nhưng vẫn có chút bướng bỉnh của cô.

Nhịp bước chạy có phần hỗn loạn. Anh thu ánh mắt lại, hít sâu một hơi để điều chỉnh nhịp thở. Có cô gái xinh đẹp kiều diễm bước tới bắt chuyện, Lục Bắc Thần ngoảnh mặt làm ngơ. Cô gái đó cảm thấy nhạt nhẽo cũng bỏ đi. Anh vẫn giữ tốc độ như trước nhưng con số không ngừng nhảy nhót trước mắt cũng không thu hút được sự chú ý của anh. Khóe mắt anh liếc nhìn chiếc gương. Cái bóng nhỏ hình như vừa hắt xì hơi, Lục Bắc Thần bất chợt nhíu mày.

Chẳng biết Cổ Sơ đã đợi bao lâu, tóm lại cô có một niềm tin là phải đợi anh ra. Nhiệt độ cơ thể làm quần áo bắt đầu trở nên ẩm sì. Cô cảm thấy hơi lạnh, đầu cũng hơi nặng, vô thức ra sức dựa vào một góc sofa, cố gắng hút lấy cái ấm áp. Không biết lại qua bao lâu nữa, mí mắt cô sắp díp cả lại, bỗng có một giọng nói lịch sự vang lên trên đỉnh đầu: “Thưa chị! Chị vẫn ổn chứ ạ?”

Cổ Sơ bừng tỉnh, ngẩng đầu lên nhìn, là nhân viên phục vụ của khách sạn. Anh ta đặt một cốc nước nóng ở một vị trí cô có thể với tới rồi đưa cho cô một chiếc túi có biểu tượng của Versace: “Gửi chị những thứ này.”

Cô ngạc nhiên, đón lấy rồi mở ra xem. Đó là một chiếc áo sơ mi trắng được cắt may vô cùng đơn giản cộng thêm một chiếc quần bò loại giặt tay mềm mại. Cô nhận ra, là kiểu quần bò kinh điển.

“Đây là?”

“À, đây là mấy thứ anh Lục ở trong phòng tập bảo chúng tôi chuẩn bị cho chị, quần áo và nước nóng.” Người phục vụ cười rạng rỡ: “Tôi thấy chị nên đi thay quần áo đi đã, quần áo của chị ướt thế này dễ bị cảm lắm.”

Cổ Sơ ngỡ ngàng, ôm túi quần áo đứng lên nhìn về phía phòng tập nhưng không thấy bóng Lục Bắc Thần. Cô chạy tới trước cửa, không ngừng kiễng chân ngó vào trong dưới cái “quắc mắt” của nhân viên bảo vệ. Cuối cùng cô đã nhìn thấy người đàn ông trên chiếc máy chạy bộ trong góc, con tim lại một lần nữa đập loạn một cách vô dụng. Cô không ngừng cảnh cáo bản thân: Bình tĩnh, không được lộn xộn, không được náo loạn!

Cô biết anh còn ở trong đó, thế nên cho dù quần áo có ướt cô cũng sẽ không rời đi, vì cô sợ, sợ rằng chỉ trong chớp mắt sẽ một lần nữa đánh mất bóng hình anh...

21. Chương 21: Trừ Phi Anh Chính Là Lục Bắc Thâm

Khi Lục Bắc Thần từ phòng tập đi ra, cơn mưa ngoài cửa sổ cũng đã ngừng nhưng đầu đó trên tầng mây vẫn còn những đám mây đen. Chúng như những linh hồn cô độc đang chờ đợi những biến cố lớn trong cuộc đời. Cố Sơ nhanh nhạy liếc thấy bóng hình anh, vội vàng rào bước tới trước.

Anh vừa tắm xong, tóc vẫn còn ướt. Giọt nước men theo ngọn tóc trượt xuống xương quai xanh, phản chiếu ánh sáng của nước da trắng kiêu. Chiếc áo phông anh mới thay cũng hơi ẩm ướt, để lộ những đường nét cơ bắp rắn chắc. Khi Cố Sơ đón đường, anh đang vừa đi vừa dùng khăn mặt lau tóc, thấy vậy bèn dừng tay, chững bước lại.

Cô vẫn mặc quần áo của mình, tóc đã hơi khô rồi nhưng bờ môi vẫn còn nhợt nhạt. Lục Bắc Thần không ngờ cô không đi thay quần áo. Sau khi một tia nhìn hơi kinh ngạc lướt qua đáy mắt, anh lạnh nhạt lên tiếng: “Cô Cố cũng kén chọn quá nhỉ. Bộ quần áo này không vừa mắt cô sao?”

Cố Sơ nghe ra giọng châm biếm ngầm của anh, bèn cắn răng: “Không phải vậy! Cảm ơn anh! Tại em sợ thay quần áo rồi sẽ không tìm được anh nữa.”

Tựa như có một lưỡi dao đang nhẹ nhàng cứa qua lồng ngực anh, chỉ đau nhói nhưng máu chảy thành sông. Con người của Lục Bắc Thần khẽ co rụt lại. Anh nhìn cô không rời mắt: “Xem ra khi có việc nhờ vả người khác cô Cố có thể hy sinh bất cứ thứ gì.”

Cố Sơ nắm chặt chiếc túi, góc cạnh của nó cứa đau lòng bàn tay cô.

“Tôi đã nói rồi, tôi không giúp được gì cho cô cả.” Lục Bắc Thần để lại câu nói này rồi bỏ đi.

Lòng ngực Cố Sơ phập phồng. Cô quay phắt người lại, đuổi theo phía sau Lục Bắc Thần, giơ tay chặn ngang trước mặt anh. Lục Bắc Thần cau mày, tiếp tục dời bước sang bên cạnh. Cố Sơ cũng lại dịch chuyển theo hướng của anh, một lần nữa giơ tay chặn anh lại. “Tôi đã làm chuyện gì khiến giáo sư Lục bất mãn sao?” Cô ngẩng ặt, ánh mắt dứt khoát.

“Rất xin lỗi. Nếu cô muốn nói tới chuyện của em gái cô, vậy thì tôi có thể trả lời cô một cách đầy trách nhiệm rằng tôi không hơi đâu làm khó bất kỳ ai trong chuyên môn của mình.” Lục Bắc Thần hất tay cô ra, cất bước đi.

“Trừ phi anh chính là Lục Bắc Thâm.” Lần này cô không đuổi theo anh nữa mà bất ngờ buông câu này sau lưng anh.

Lục Bắc Thần đã đi tới trước thang máy, dừng bước, giơ tay ấn nút. Khi hạ cánh tay xuống, anh rõ ràng hơi dờ người, sống lưng cũng thẳng tắp đến lạnh lẽo. Trong chốc lát, anh quay đầu nhìn cô, ánh mắt sâu đến đáng sợ. Cố Sơ hít sâu một hơi, đi mấy bước tới trước mặt anh: “Em không biết vì sao anh không thừa nhận tên của mình. Nhưng anh chính là Bắc Thâm, thế nên khi gặp em anh mới mĩa mai giấu cợt, thế nên anh biết rõ Cố Tư vô tội nhưng vẫn ký tên. Anh làm tất cả những việc này chẳng qua chỉ muốn xem em đau khổ cỡ nào thôi, không phải sao? Nếu anh đã muốn xem trò cười của em vậy thì sao không thẳng thắn thừa nhận anh chính là Bắc Thâm. Anh có thể đường hoàng đi tới nói với em rằng anh muốn trả thù em, phải nhìn thấy em khóc, nhìn thấy em sụp đổ anh mới cam lòng!”

Sống lưng của cô chống lên cạnh cửa thang máy. Một người bé nhỏ như cô lúc này lại bộc phát một loạt những chất vấn kiên quyết đến thế. Có tia nắng nhạt ló dạng khỏi tầng mây, xuyên qua cửa kính thủy tinh, ủa vào đại sảnh, rơi xuống gương mặt cô khiến anh nhìn rõ vô vàn cảm xúc dưới đôi đồng tử màu nâu đậm của cô.

Cửa thang máy bật mở. Một giây sau cô bị anh theo đà đẩy vào trong.

Cố Sơ kinh hoàng thở dốc. Cô không đứng vững, cả sống lưng bèn đập lên tấm gương giá lạnh trong thang máy. Cô còn chưa kịp phản ứng lại, một cánh tay của anh đã sượt qua gò má cô rồi chống lên gương. Cô

sững người, ngược lên nhìn thẳng vào mắt anh. Cánh cửa thang máy từ từ đóng lại sau lưng cô. Cô liếc nhìn thấy sự hoảng hốt của mình đang phản chiếu trong con người của anh.

“Nếu tôi thật sự là Bắc Thâm, vì sao tôi phải trả thù cô?” Lục Bắc Thần hơi áp mặt xuống. Hơi thở thanh mát phả vào vầng trán sáng bóng của cô: “Hm?”

Môi dưới của Cố Sơ run lên. Câu hỏi của anh cực kỳ nhẹ nhàng nhưng lại khiến cô nhất thời á khẩu. Ánh mắt Lục Bắc Thần khi trượt từ đôi mắt xuống bờ môi cô chợt tối đi. Khi nhìn lại vào mắt cô, anh bất chợt nhếch môi cười, khe hở một tiếng: “Vẫn là cô Cố tỏ ra quá tự tin rồi, tự tin cho rằng mình xứng đáng để đàn ông trả thù?”

Cố Sơ không nói được câu nào, thái dương giật lên đau đớn. Cô nhìn thẳng vào mắt anh. Ánh mắt cười mà lại như không cười của anh đã kích cô sâu sắc. Nhưng gương mặt nhìn khuôn mặt anh càng lúc càng áp sát, trái tim cô lại đập thành thịch loạn nhịp. Cô đứng thẳng lưng, môi anh liền tiếp cận tai cô. Anh hạ thấp giọng để lại một câu: “Cô không thể ngờ rằng mình cũng có ngày phải khúm núm hạ mình cầu xin người khác phải không?”

Bả vai cô chợt run lên.

Cửa thang máy bị ai đó mở ra, bên ngoài có khách đứng đợi nhưng Lục Bắc Thần không nhúc nhích, chỉ hơi nghiêng đầu. Đôi mắt anh gần trong gang tấc, hơi thở hơi lạnh lẽo: “Đây chẳng phải là điều cô thích nhất sao? Cho người ta hy vọng để rồi cướp mất không chút nề tình. Mấy hành vi lừa dối người khác này, cô Cố đây chỉ có giỏi hơn chứ không khi nào kém cạnh đâu.”

Dứt lời, anh đứng thẳng người dậy. Khóe môi từ đầu tới cuối vẫn lơ lửng một nụ cười mập mờ khó đoán.

Trái tim Cố Sơ nhảy vọt lên đau đớn. Cô đẩy anh ra rồi chạy ra khỏi thang máy. Đám khách đứng ngoài đi vào trong, nhìn Lục Bắc Thần với vẻ hoài nghi. Lục Bắc Thần nhặt túi quần áo rơi dưới đất lên. Khi quay người lại, ánh mắt anh đã lạnh như băng...

22. Chương 22: Dây Đàn Hoa Lệ

Mười hai tiếng đồng hồ sau, Cố Tư được thả ra. Việc con bé không hợp tác tuy rằng khiến phía cảnh sát hết cách nhưng cũng chưa loại bỏ được sự nghi ngờ của họ. Khi con bé về tới nhà, trái tim sắp nát vụn của Cố Sơ cuối cùng mới được đặt xuống. Cô hỏi chi tiết, ai ngờ Cố Tư bực bội rồi hằn học buông một câu: Tiêu Tuyết đó đúng là đồ ăn hại, chết rồi thì thôi còn làm liên lụy tới người khác. Cố Sơ nhận ra tâm trạng của Cố Tư tồi tệ hết mức nên cũng không hỏi nhiều nữa. Dẫu sao Cố Tư vẫn còn là trẻ con, phần nộ qua đi là bắt đầu khóc, vì ảm ức và vì những hoảng sợ dồn gộp lại. Cố Sơ không nói gì cả, chỉ yên lặng ôm lấy con bé, để nó được khóc thoải mái.

Trên đời này không có bức tường nào không lùa gió. Cho dù công tác bảo mật của cảnh sát có kín kẽ cỡ nào vẫn sẽ tan rã trong một xã hội thông tin như ngày nay. Chuyện Tiêu Tuyết bị sát hại được báo chí tung ra. Ngay sau đó đám phóng viên cũng chợt hiểu ra mục đích thật sự khi vị nam thần trong giới pháp y đó “nhảy dù” tới Quỳnh Châu, những chuyên gia được mời từ ngoài về đều là những người có tiếng tăm ở nước ngoài, có thể thấy vụ án của Tiêu Tuyết không hề tầm thường. Nhà báo biết được chuyện Tiêu Tuyết bị dây đàn buộc quanh cổ, từ đó mà vụ án mất tích kỳ im ắng bấy lâu đã được định nghĩa lại, tiêu đề được thống nhất giật tít: Dây đàn hoa lệ vạch trần vụ án Tiêu Tuyết bị sát hại.

Tiêu Tuyết vừa xinh đẹp lại trẻ trung, cộng thêm việc có được một khả năng chơi vĩ cầm tuyệt vời, thế nên từ ngày ra mắt đến nay đã thu về không ít fan hâm mộ. Sau khi báo chí tung tin Tiêu Tuyết bị sát hại, những người sụp đổ đầu tiên chính là những người hâm mộ luôn ủng hộ cô ấy. Các diễn đàn thảo luận lớn, hàng loạt bài viết đều bàn tán về chuyện này, lên tiếng phê phán hung thủ, nhất thời khiến cho lượng tìm kiếm trên baidu vọt lên vị trí hàng đầu, liên tiếp gây áp lực cho các lực lượng phá án.

“Cá nhân tôi cho rằng không cần phải giấu giếm mọi người về vụ án của Tiêu Tuyết. Phía cảnh sát cần phải có một số lời thanh minh khách quan với bên ngoài.” Trong buổi họp, La Trì đưa ra ý kiến của mình: “Cô ấy là ngôi sao. Cái nghề nghiệp “bắt lửa một tý là cháy” này một khi xảy ra chuyện, anh càng che giấu sẽ

càng tồi tệ. Dù sao giờ cũng đã bị đám nhà báo tung tin rồi, tôi cảm thấy đây chẳng phải chuyện gì xấu, còn có thể thu thập manh mối từ mọi người, giúp cho cảnh sát chúng ta nhanh chóng phá án.”

Các nhân viên có mặt trong buổi báo cáo ai cũng mặc cảnh phục đứng đắn, chỉ có hai người rõ ràng chẳng ăn nhập gì với bầu không khí xung quanh. Một người chính là La Trì đang phát biểu. Liên tục mấy ngày không nghỉ không ngủ đã khiến hình tượng của anh ấy trông có vẻ khô hài, râu ria xồm xoàm, đầu tóc như tổ chim, chiếc áo phông màu xám trắng kết hợp với chiếc quần bò đậm màu, gấu quần còn dính mấy cọng cỏ, có thể nhận ra đó là kết quả khi có sự tiếp xúc thân mật với thiên nhiên.

Người còn lại hoàn toàn trái ngược với La Trì. Áo sơ mi trắng sạch sẽ, chiếc quần Âu đen được cắt may phù hợp, cúc áo sơ mi không được cài cẩn thận mà được mở bung ba cúc, cổ tay áo được xắn lên để lộ ra cánh tay nhỏ nhắn rồi, trông rất thoải mái, nhàn nhã. Đó chính là Lục Bắc Thần. Trong quá trình La Trì báo cáo công việc, anh luôn nhắm mắt nghỉ ngơi.

Trông trưởng phòng có vẻ tiến thoái lưỡng nan, đã sắp tới lúc về hưu còn gặp phải một vụ án như thế này quả thực khiến người ta đau đầu. Nói tới ông ấy, năm xưa cũng là một người phá án tài ba, đã dẫn dắt đội ngũ của mình xông pha biết bao mưa gió mới tới được vị trí trưởng phòng. Thời kỳ trước đây của ông ấy nguồn thông tin không phát triển như bây giờ. Phá án là phá án, lòng không nghĩ ngợi gì khác. Xã hội hiện nay thay đổi quá nhanh, khiến một người đã lạc hậu như ông ấy luôn cảm thấy khó xử. Những người trẻ khi phá án có nguyên tắc của họ, ông ấy có thể hiểu được. Thế nên sau khi nghe được những lời của La Trì, ông ấy chỉ còn cách tán đồng. Việc đã đến nước này cũng đành phải đương đầu với khó khăn.

Tới lúc lắng nghe báo cáo pháp y, cuối cùng Lục Bắc Thần cũng mở mắt. Sau khi nộp tài liệu lên trên, anh nói với ngữ khí lãnh đạm: “Bây giờ, chiếc đầu còn mất tích đã không còn quá nhiều ích lợi đối với kết luận của tôi nữa. Đương nhiên, tìm được đầu là chuyện ắt phải làm, dẫu sao thì cũng chẳng có người thân nào lại mong con gái của mình chết không toàn thây. Sau khi khám nghiệm mẫu da và mô cơ trên sợi dây đàn vĩ cầm vòng quanh cổ tử thi thì chỉ có ADN thuộc về nạn nhân, không phát hiện được dấu vân tay của người khác. Nếu dựa theo kết luận vết hoen tử thi lúc trước tôi đưa ra, vậy thì hiện tượng này đã hoàn toàn chứng minh được đối phương có ý đồ, có âm mưu khi ra tay sát hại. Vì vậy, theo tôi suy đoán, dù có tìm được xương đầu thì những chứng cứ thể hiện ra ngoài chắc chắn cũng sẽ là tự sát. Còn cần mọi người tìm ra phần xương đầu đó để chứng minh thêm cho quan điểm cá nhân của tôi.”

Trong lúc anh phát biểu ý kiến, nhân viên chuyên án đang chăm chỉ ghi chép vì mỗi câu nói của Lục Bắc Thần đều có thể là một manh mối cực kỳ quan trọng đối với việc phá án...

23. Chương 23: Đồ Chơi Của Khi

La Trì ngồi kế bên Lục Bắc Thần. Đội anh nói hết mấy lời đó, anh ấy mới uể oải sát lại gần, thì thầm: “Cậu quanh năm tiếp xúc với người chết nhiều đến nỗi cả máu cũng lạnh ngắt. Nói gì thì nói, cậu cũng ở cùng với hài cốt của Tiêu Tuyết bao nhiêu ngày như vậy rồi, cứ kêu người ta là “tử thi, tử thi”, nghe xót xa lắm. À không đúng, cô ấy đã chết rồi, phải là ma.”

Lục Bắc Thần liếc nhìn một cái, mặc kệ mấy câu cợt nhả của anh ấy, tiếp tục báo cáo: “Căn cứ vào việc điểm cuối xương cổ tử thi thể hiện hình dạng không ngay ngắn, có thể chứng minh không phải do vũ khí sắc nhọn gây nên. Xung quanh lớp da thịt bị thối rữa có những vết cào mờ. Từ hình dáng to nhỏ của vết cào có thể suy đoán không phải hành vi của con người.”

La Trì cào cào mái tóc rối như tổ chim, tiếp lời: “Thông qua giám định của nhà côn trùng học, loài côn trùng giáo sư Lục lấy ra từ thi thể là loài sinh sôi trong điều kiện ẩm ướt, lớp vỏ mềm cực kỳ sợ ánh sáng, khi gặp ánh sáng trong vòng hai tiếng đồng hồ có thể chết tự nhiên. Qua mấy ngày liên tục tìm kiếm, cuối cùng chúng tôi đã tìm được địa điểm thích hợp nhất tại Nam Sơn để loài côn trùng này sinh tồn. Sau khi tiến hành kiểm tra chúng tôi phát hiện, vị trí có nhiều côn trùng ẩm ướt nhất, cây cối cũng “vàng thau lẫn lộn”, trong đó một loạt các cây có dấu vết từng bị người ta cắt sửa. Các đồng nghiệp khám nghiệm hiện trường đã chụp ảnh lại.”

Lục Bắc Thần nhìn lướt qua tài liệu hình sự trong tay, khẽ nói một câu: “Vết đứt gãy của cành cây rất gọn ghẽ, có thể nhận ra là dùng lưỡi kéo xâm nhập dần vào vị trí các nhánh của cành cây. Phía dưới nhánh cây

có dấu vết từng bị dè, có lẽ là do lưỡi dưới của kéo tạo thành khi tiến hành đỡ lấy trọng lượng của cành cây. Người dọn dẹp hiện trường chắc hẳn đã sử dụng kéo làm vườn chứ hoàn toàn không dùng loại kéo bình thường dạng thẳng. Nam Sơn vốn dĩ đã hiếm người. Nơi côn trùng ẩm ướt xuất hiện lại là nơi ẩm thấp, sẽ chẳng có thợ làm vườn nào dâng tặng lòng tốt. Ngoài ra, trên vết đứt của cành cây có một chút lớp gỉ. Đây là một manh mối không nên xem nhẹ.”

“Thế nên có người sợ cảnh sát phát hiện ra chứng cứ đã đồng thời xử lý hiện trường. Người này suy nghĩ tỉ mỉ, làm việc lại không hoảng loạn, có thể thấy tố chất tâm lý rất tốt, vậy thì có lẽ sẽ làm trong những ngành nghề mang tính rủi ro cao, ví dụ như chứng khoán, đầu tư hoặc là kinh doanh. Chiếc kéo cắt tỉa có lớp gỉ, chúng ta có thể phân tích hạn sử dụng, nếu có khả năng sẽ điều tra được các thông tin về công xưởng sản xuất.” La Trì phân tích những manh mối Lục Bắc Thần đưa ra, ánh mắt tập trung lại trông cực kỳ nghiêm túc: “Vậy thì, chúng ta có thể thu gọn thêm một mức độ trong phạm vi điều tra các mối quan hệ của Tiêu Tuyết. Giáo sư Lục vừa nhắc tới tình trạng vết đứt gãy phần đầu mất tích của hài cốt, chỉ ít chúng ta có thể phán đoán rằng, thi thể của Tiêu Tuyết khi bị kéo tới địa điểm phát hiện xác mới xảy ra tình huống mất đầu. Chúng tôi phân tích số liệu vết cào thịt thối rửa mà giáo sư Lục đưa ra, nhất trí cho rằng do động vật mà thành. Thi thể bị lộ tại vị trí dồi dào ánh nắng mà loài vật vừa ưa nắng lại đông đảo ở Nam Sơn chính là khỉ. Chúng tôi có lý do nghi ngờ, đám khỉ đã coi đầu người làm đồ chơi của mình.”

Trưởng phòng như đang suy ngẫm gì đó, lật tài liệu ra.

La Trì sát lại gần Lục Bắc Thần: “Không hổ danh có “hỏa nhãn kim tinh”, đến chuyện kéo làm vườn mà cậu cũng nhìn ra được, đội đỡ mất chi phí tìm thêm pháp y thực vật học.”

“Nếu mắt cậu sáng hơn chút nữa thì biết đầu từ đâu đã có thể chạy thi với khỉ ngay rồi.” Lục Bắc Thần uể oải lên tiếng: “Có lòng tốt nhắc nhở cậu một câu, khỉ hoang trong núi rừng đa số đều không sợ người. Các cậu rất có thể sẽ trở thành đối tượng bị công kích.”

Đứt lời, thấy sắc mặt xám ngoét của La Trì, Lục Bắc Thần lại cố tình tỏ vẻ bỗng nhiên tỉnh ngộ, làm như rất áy náy: “Xin lỗi nhé. Xem ra tôi nhắc muộn mất rồi.”

La Trì tức đến nổi mặt tái xanh.

Trưởng phòng ra chỉ thị, tuyên bố vụ án lần này nhận được quá nhiều sự chú ý, tóm lại dù thế nào cũng phải nhanh chóng phá án nếu không áp lực của đội cảnh sát hình sự sẽ lớn hơn bao giờ hết. Đồng nghiệp của phòng kiểm nghiệm cũng giao nộp tài liệu. Chuyện này vốn dĩ không còn liên quan tới phạm vi công việc của Lục Bắc Thần nữa nhưng ánh mắt của anh khi lướt qua báo cáo chất liệu của sợi dây đàn vĩ cầm được dùng làm hung khí đó thì chột nhứ mảy.

“Đội đã!” Anh ngắt lời báo cáo của đồng nghiệp phòng kiểm nghiệm.

Tất cả mọi người đều nhìn anh.

“Báo cáo đưa ra chất liệu của dây đàn là dây ni lông?” Lục Bắc Thần hỏi.

Người đồng nghiệp gật đầu: “Trước mắt đây là chất liệu được dùng làm dây đàn vĩ cầm nhiều nhất. Giáo sư Lục! Anh phát hiện ra điều gì sao?”

Lục Bắc Thần lập tức gấp báo cáo lại, cả cơ thể cao lớn dựa ra sau ghế, nét mặt nghiêm túc, rồi nói: “Theo tôi được biết, đàn vĩ cầm của Tiêu Tuyết đều được đặt làm. Để có thể thể hiện đột phá sự cổ điển và thanh thoát của âm sắc, dây đàn vĩ cầm của cô ấy vẫn được sử dụng loại dây ruột truyền thống nhất. Cô ấy chỉ thích loại dây diễn tấu oliv*. Mà sợi dây đàn phát hiện ở hiện trường này rõ ràng không phải của Tiêu Tuyết.”

Mọi người ngơ ngàng...

*Loại dây oliv: Là loại dây được đánh bóng, làm thủ công, có âm thanh tuyệt vời, có âm sắc rộng và phong phú, giai điệu đa dạng, phức tạp... (.pirastro.com/public_pirastro/pages/en/Oliv-00004/)

24. Chương 24: Pháp Y Phá Án, Quái Dị Mê Tín

La Trì cũng ngẩn ra, tỉnh lại một lúc mới nói: “Có khi nào là đàn luyện tập của Tiêu Tuyết không?”

“Anh La! Mấu chốt chính là cây đàn violon đó, dây đàn chỉ là phụ. Tuy rằng gia thế lai lịch của Tiêu Tuyết rất khá nhưng bố mẹ đều là kiểu người giàu thô thiển, đập tiền vào để cô con gái có thể bước lên một cung điện thanh cao. Đối với violon mà nói, chỉ lựa chọn cái đắt nhất chưa chắc đã là thích hợp nhất. Vậy thì trong việc đặt làm đàn violon, chắc hẳn Tiêu Tuyết sẽ có một người tri âm chứ?” Lục Bắc Thần từ tốn nói.

Một đồng nghiệp khác trong tổ chuyên án lên tiếng: “Tại nhà của Tiêu Tuyết, chúng tôi hoàn toàn không tìm thấy cây đàn được đặt làm như anh nói.”

“Có tìm được không là công việc của các anh.” Lục Bắc Thần nói: “Điều tôi có thể cung cấp cho các anh từ góc độ chuyên nghiệp chính là dây diễn tấu Oliv có giá rất đắt, có tiêu chuẩn cực cao đối với nhiệt độ và độ ẩm, thế nên Tiêu Tuyết chắc chắn sẽ có thói quen giữ gìn của mình.”

Nghe xong trưởng phòng gật đầu, yêu cầu mọi người thay đổi tư duy một chút để điều tra sâu thêm. La Trì nhìn Lục Bắc Thần chăm chăm, hạ thấp giọng: “Ngay cả bố mẹ Tiêu Tuyết cũng không biết chuyện dây đàn, sao cậu lại tưởng tượng vậy?”

Lục Bắc Thần hừ một tiếng: “Muốn điều tra tôi? Được thôi, cứ được duyệt tổ điều tra đi đã.”

La Trì nhướn mày.

“Vì với IQ của cậu muốn điều tra tôi quá khó.” Lục Bắc Thần nói không chút nề tình.

La Trì nghiêng răng kèn kẹt, cuối cùng giận dữ nói một câu: “Pháp y phá án, quái dị mê tín!”

Lục Bắc Thần hồ hững đáp một câu: “Con người tôi khá duy vật.”

La Trì biết mình nói không lại anh cũng biết điều trật tự.

“Cố Tư là nghi phạm, cần phải tiếp tục khai thác cô ta. Dẫu sao cô ta cũng là người trực tiếp xảy ra xung đột với Tiêu Tuyết.” Trưởng phòng đưa ra đề xuất.

Lục Bắc Thần ngồi đó, khoe môi cong cong cũng hạ xuống. Anh chăm chú nhìn vào tập tài liệu trước mắt, dáng hình bé nhỏ co ro trên sofa lại vô tình lướt qua trong đầu, cõi lòng tự nhiên dâng lên cảm giác bức bối. Anh lên tiếng, ngữ khí trở nên hơi cáu kỉnh: “Trước mắt không cần phải điều tra Cố Tư.”

La Trì nghe ra sự thay đổi trong giọng điệu của anh bèn lấy khuỷu tay huých vào người anh một cái, trong lòng vẫn còn khó hiểu. Người này trước nay không can dự vào mấy công việc phá án, sao bỗng dưng lại bất ngờ nói câu này? Lục Bắc Thần không để tâm tới ám hiệu của La Trì. Anh ngược mắt lên nhìn mọi người, giọng nói lại trở về với vẻ bình tĩnh mọi khi: “Chỉ ít thì trên hải cẩu tôi không nhìn thấy chứng cứ nào liên quan tới cô ta. Xảy ra đánh lộn thì chắc chắn sẽ để lại vết cào cào. Có tìm thấy ADN của cô ta cũng chẳng chứng minh được điều gì, thế nên bây giờ cảnh sát theo dõi cô ta sát sao cũng chỉ dây dưa thêm thời gian phá án mà thôi. Chi bằng dồn sức vào đối tượng đã bạo hành nạn nhân là hơn. Rất có thể Cố Tư chỉ là một đòn tung hỏa mù. Điều tra 12 tiếng đồng hồ, các anh đã hỏi ra được điều gì chưa?”

Câu hỏi cuối cùng khiến sắc mặt các thành viên tổ chuyên án trở nên ngượng ngập.

Trưởng phòng đương nhiên không muốn đắc tội với một nhân vật nổi tiếng như Lục Bắc Thần bèn tạm giảng hòa, nhưng cũng theo những gì ông ấy nói thì phải thay đổi phương hướng điều tra.

Sau khi buổi họp kết thúc, La Trì đuổi theo Lục Bắc Thần: “Cuối cùng tôi cũng được lĩnh giáo cậu máu lạnh cỡ nào rồi, cả trưởng phòng mà cũng không nể mặt.”

“Tôi chỉ nói sự thật thôi.” Lục Bắc Thần đi xuống cầu thang, thanh âm lạnh nhạt.

La Trì ít nhiều cũng hiểu tính cách của anh, lắc đầu thở dài: “Kiêu ngạo bướng bỉnh, nhưng mà cậu đích thực là có quyền.”

“Lời khen thì tôi xin nhận.”

La Trì còn định nói gì đó bỗng có người gọi ở phía sau: “Giáo sư Lục, xin dừng bước.”

Lục Bắc Thần và La Trì đồng thời dừng bước.

Đó là một bác sỹ pháp y của tổ pháp y. Vốn dĩ anh ta phụ trách hỗ trợ Lục Bắc Thần trong vụ án này nhưng Lục Bắc Thần đã quen đơn thương độc mã, rất nhiều lúc anh ta không thể xen vào.

“Pháp y Lưu! Anh tìm giáo sư Lục có việc gì sao?” La Trì chủ động hỏi: “Nếu có liên quan tới vụ án thì tôi không tránh mặt nữa.”

Pháp y Lưu giơ tay ra hiệu cho La Trì, ý bảo anh ấy không cần tránh mặt. Anh ta nhìn về phía Lục Bắc Thần, hắng giọng nói: “Giáo sư Lục! Hình như trên báo cáo khám nghiệm tử thi anh đã sót một điều.”

La Trì nghe thấy vậy lấy làm lạ bèn quay sang Lục Bắc Thần. Còn Lục Bắc Thần thì không hề tỏ ra kinh ngạc: “Ồ?”

“Theo những gì tôi quan sát được, trên xương ngón chân bên trái của tử thi có một vết rạn cực nhỏ, do ngoại lực gây tổn thương. Nhưng trong báo cáo của giáo sư Lục lại chỉ nêu ra dấu tích vết gãy trên xương bánh chẻ bên phải tử thi. Tôi nghĩ, với trình độ chuyên nghiệp của giáo sư Lục có lẽ không khó phát hiện ra xương ngón chân trái của nạn nhân có vấn đề chứ?” Pháp y Lưu ngược lên nhìn Lục Bắc Thần, góc độ này khiến anh ta không dễ chịu chút nào.

Chiều cao của pháp y Lưu cũng coi như bình thường, nhưng đứng trước mặt một Lục Bắc Thần cao 1m86 và một La Trì với chiều cao 1m83, trông anh ta như điểm thấp nhất của thung lũng. Anh ta chỉ có thể dùng ngữ khí dò dẫm để chen ép những áp lực đối phương mang tới.

Lục Bắc Thần biết trước khi anh tới Quỳnh Châu, vị pháp y Lưu này đã xem đã tử thi. Sau khi anh đến nơi mới toàn quyền phụ trách vụ án của Tiêu Tuyết, không để bất kỳ bác sỹ pháp y địa phương nào nhúng tay vào. Về cơ bản anh đích thân hoàn thành việc khám nghiệm tử thi và viết báo cáo. Thế nên việc pháp y Lưu bất ngờ nhắc tới vết thương ở xương ngón chân của tử thi anh hoàn toàn không cảm thấy ngỡ ngàng. Sau khi nghe xong, La Trì cảm thấy rất khó hiểu, lại nhạy cảm được một số ý chất vấn và cảm giác mừng thầm từ đôi mắt của pháp y Lưu, ít nhiều có chút lo lắng...

25. Chương 25: Cậu Lạ Lẫm

Biểu cảm của Lục Bắc Thần vẫn điềm nhiên như nước từ đầu tới cuối. Chỉ có điều anh hơi nghiêng đầu nhìn về phía La Trì, khóe môi lúc này mới cong lên rất nhạt nhòa. Anh nói: “Bây giờ cậu đã hiểu rõ tại sao tôi thích làm việc một mình rồi chứ?”

La Trì đương nhiên không biết anh đang định làm gì nhưng cũng mơ hồ cảm nhận được tiếp theo đây sẽ chẳng có lời nào tốt đẹp. Quả không sai, Lục Bắc Thần lãnh đạm bổ sung một câu: “Vì một khi đồng đội là người có thị lực kém thì sẽ ảnh hưởng nghiêm trọng tới hiệu suất công việc.”

Nghe xong, La Trì lập tức phì cười thành tiếng rồi vội vàng ngưng bật. Khi nhìn lên pháp y Lưu, sắc mặt anh ta đã tái xanh. La Trì cũng hiểu ra ý của Lục Bắc Thần, lấy “thị lực kém” để ám chỉ anh ta làm việc không phân biệt rõ thứ chính và thứ yếu. Anh ta nhất thời có chút bức tức nhưng lại không dám quá lộ liễu: “Giáo sư Lục! Cấp trên rất coi trọng vụ án này. Tôi chỉ không muốn có bất kỳ manh mối nào bị bỏ sót từ phía pháp y.”

Lục Bắc Thần dứt tay vào túi quần, từ tốn đáp: “Nếu đây chỉ là một vụ án nhỏ thì còn không đáng để tôi đích thân ra tay.”

Pháp y Lưu bị anh chặn họng, nhất thời không biết nên nói sao. Lục Bắc Thần nhìn về phía anh ta, cười mà như không cười: “Có lẽ pháp y Lưu cho rằng tốt nhất tôi cũng phải liệt kê rõ ràng từ lúc sinh ra tới bây giờ nạn nhân đã uống những loại thuốc gì? Từng tiêm vào những đâu? Hoặc là đã từng trẹo chân hay ngã lộn nhào ở những đâu?”

Pháp y Lưu há hốc miệng: “Ý của tôi là...”

“Từ tình trạng xương ngón chân trái của tử thi có thể thấy vết rạn là do tự tổn thương sau đó lành lại. Từ mức độ lành lặn có thể nhận ra ít nhất đã bị thương từ năm, sáu năm trước. Pháp y Lưu! Anh định bắt

tôi liệt kê cả điểm này vào trong báo cáo? Muốn chứng minh điều gì đây? Chứng minh năm, sáu năm trước khi nạn nhân còn chưa có danh tiếng, hung thủ đã ử mưu giết cô ấy? Anh cũng là pháp y, lẽ nào không nhận ra sự khác biệt của vết thương do chính mình gây ra và do ngoại lực tác động sao?” Lục Bắc Thần trầm tĩnh lại, nhấn mạnh từng chữ một.

La Trì đứng bên cạnh lại làm “sứ giả hòa bình”: “Ấy, mọi người đều vì vụ án cả mà, có suy nghĩ có ý kiến là chuyện hết sức bình thường. Như vậy rất tốt. Có lúc sẽ tìm ra được manh mối của vụ án từ những cuộc tranh luận đấy.”

Pháp y Lưu có vẻ gượng gạo, sau khi cười lớn mấy tiếng rồi bỏ đi. Lục Bắc Thần quay người đi xuống tầng. La Trì thấy vậy vội vàng theo sau: “Tôi phát hiện con người cậu rất khó hòa hợp đấy. Nói gì thì nói, pháp y Lưu cũng đã có thâm niên làm việc mười mấy năm trong cơ quan này. Cậu không thể nể mặt anh ấy một chút sao?”

“Phá án cần cái đầu, sao lại cần tới cái mặt?” Lục Bắc Thần cười khẩy, buông một câu.

La Trì vò đầu: “Giời ạ! Giờ đang ở trong nước, tóm lại không thể giải thích rõ bằng một, hai câu được.”

“Không nói rõ được thì khỏi nói nữa.”

“Vậy cậu cũng phải giải thích một chút với tôi đi chứ?” La Trì không bỏ cuộc.

Lục Bắc Thần lập tức dừng bước. La Trì suyết chút nữa thì đâm sầm vào anh.

“Cảnh sát La vĩ đại! Câu nói này của cậu nghe như oán phụ ấy.”

La Trì vừa nghe xong, lập tức giơ nắm đấm lên khuỷu trước mặt anh: “Đừng tưởng tôi không nỡ đánh cái mặt này của cậu nhé!”

Lục Bắc Thần rướn môi cười, tiếp tục tăng lờ anh ấy.

“Với kinh nghiệm nhiều năm điều tra của tôi, trong vụ án của Tiêu Tuyết, cậu lạ lắm.” La Trì đuổi theo, đi song song với anh: “Tôi cũng chỉ vô tình nghe được cuộc nói chuyện của cậu và trưởng phòng. Thì ra cậu chủ động nhận vụ án của Tiêu Tuyết. Theo tôi được biết, năm ngoái ở Mỹ có một lãnh đạo trong giới chính trị muốn bỏ ra một số tiền lớn mời cậu về giúp đỡ phá án cậu cũng không màng. Giờ cậu thậm chí lại thoái thác buổi giảng ở đại học Yale để cất công tới Quỳnh Châu nhận vụ án của Tiêu Tuyết, không đơn giản.”

Lục Bắc Thần chỉ khẽ cười, không đáp lại. La Trì huých bả vai vào người anh một cái, nét mặt chuyển sang vẻ khở sở: “Cậu nói cho tôi biết đi mà, thỏa mãn cái tính tò mò của tôi một chút.”

Ai ngờ, Lục Bắc Thần vốn dĩ không mắc lừa anh ấy. Anh ném lại bốn chữ: “Không thể tiết lộ!”

La Trì gần như phát điên. Loại người cứng mềm đều không chịu như Lục Bắc Thần đúng là hiếm gặp. Anh ấy suy nghĩ rồi nói: “Không nói nữa, không nói nữa! Cậu xem, chúng ta đều lần đầu tiên tới Quỳnh Châu, ngày mai...”

“Cuối tuần đứng tới làm phiền tôi.” Lục Bắc Thần chặn lại những lời anh ấy muốn nói.

La Trì chớp chớp mắt: “Cuối tuần cậu có việc gì?”

“Hẹn hò.”

“Hẹn... Hẹn hò?” La Trì sững sốt, lập tức phản ứng lại, vỗ vào đầu: “À, tôi hiểu rồi. Có phải cậu định cùng cô Lâm...”

“La Trì! Nếu cậu thất nghiệp nhất định phải nói với tôi đấy.” Lục Bắc Thần dừng lại, nhìn anh ấy, nói một cách nghiêm túc.

La Trì ngơ ngẩn, chỉ tay vào mình: “Tôi á? Thất nghiệp?”

“Phải! Nếu cậu thất nghiệp tôi sẽ giới thiệu cho cậu một công việc còn tốt hơn.” Lục Bắc Thần dịu giọng nói: “Tôi và tổng giám đốc báo giải trí phương Nam cũng từng có duyên gặp mặt, giới thiệu cậu tới đó làm chắc không thành vấn đề. Quan trọng là, cậu cực kỳ phù hợp.” Dứt lời, anh vỗ vai La Trì, sau đó bỏ đi thẳng.

La Trì đứng nguyên tại chỗ hồi lâu, cuối cùng cũng bình tĩnh, tức lộn ruột: “Lục Bắc Thần! Có ai chờ người không cần nói tục như cậu không hả?”

26. Chương 26: Bữa Tiệc Lâu Ngày Gặp Lại

Điểm vượt trội của một thành phố biển như Quỳnh Châu so với những nơi khác là đâu đâu cũng thấy cảnh đẹp, thế nên khách sạn du lịch cho dù có nằm tại một góc của thành phố thì vẫn hướng mặt về phía biển lớn đón gió xuân ấm áp, tận hưởng cảm giác ở một nơi sầm uất mà vẫn thanh tịnh, an lành. Khi Cố Sơ tới khách sạn du lịch thì buổi họp mặt đã bắt đầu. Ánh đèn tím rực rỡ chạy dài tới tận bờ biển, tựa như những bọt sóng cũng được nhuộm màu dưới cảnh đêm.

Vốn dĩ cô không định tới, vì cô sợ gặp mặt. Sợ gặp ai? Bắc Thâm? Hay là Lục Bắc Thần mấy ngày nay đang được các fan mạng F5 tới sắp nổ mặt? Cả một ngày trời, tâm hồn cô vẫn không thể bình tĩnh lại, cứ lang thang, lìa xa khỏi thân xác rồi tan tác. Tiêu Tiểu Tiêu đã gọi cho cô không dưới ba mươi cuộc điện thoại, cuối cùng cô vẫn quyết định tới.

Có lẽ Cố Sơ chỉ đang tìm một lý do, một lý do để có thể bình thản tham gia buổi họp mặt này. Mà lý do này chính Tiêu Tiểu Tiêu đã cho cô. Cô sợ Tiêu Tiểu Tiêu quá sốt ruột sẽ chạy tới nhà lôi cô đi.

Thật ra cô biết rõ, đây hoàn toàn chỉ là một cái cớ.

So với lần gặp trước, Tiêu Tiểu Tiêu lại béo thêm một vòng. Tuy nói là đã hai năm không gặp nhưng kiểu béo nhanh như khinh khí cầu này ít nhiều cũng khiến Cố Sơ sững sốt. Nhìn thấy Cố Sơ, Tiêu Tiểu Tiêu rõ ràng rất phấn khích, ôm chầm lấy cô, hai mắt sáng rực: “Bảo bối! Sao cậu vẫn xinh thế này hả? Chẳng thay đổi chút nào.” Rồi cô ấy lại bổ sung thêm một câu: “Không đúng, cậu gầy đi rồi.”

Cố Sơ bị cô ấy ghì tới mức suýt tắt thở. Cô và Tiêu Tiểu Tiêu có chiều cao ngang nhau, đều là 1m68, nhưng cân nặng và bề ngang của Tiêu Tiểu Tiêu đã gần bằng hai Cố Sơ chập lại. Khi còn học đại học, Tiêu Tiểu Tiêu đã thích ăn quà vặt, miệng rộng nhưng lá gan thì lại tỷ lệ nghịch với “công suất”. Lúc mới nhập học, Tiêu Tiểu Tiêu được phân ngủ ở giường trên. Kết quả, cô ấy toàn lo mình sẽ bay từ trên giường xuống đất giống như siêu nhân Saiyan nên cả đêm mất ngủ. Cố Sơ bèn xung phong đổi giường cho cô ấy. Từ đó về sau, Tiêu Tiểu Tiêu mới thực sự kê cao gối ngủ yên.

Khó khăn lắm mới thoát ra được “móng vuốt” của Tiêu Tiểu Tiêu, Cố Sơ bèn bị cô ấy kéo vào trong phòng. Quả thực có không ít bạn học tới tham gia buổi họp mặt, nhưng đa phần đều là các anh chị khóa trên, cùng khóa với cô chỉ có lác đác vài người. Nhưng dẫu vậy, sự xuất hiện của Cố Sơ vẫn thu hút không ít ánh mắt, của cả những người cô quen và không quen.

Cô kéo kéo vạt váy với vẻ hơi mất tự nhiên, né tránh những ánh mắt “quan tâm” ấy. Đây giống như một buổi tiệc của những người lâu ngày không gặp, một party náo nhiệt, nhưng lại càng giống một nơi với những tranh đoạt danh lợi ập ủ đã lâu, một chiếc thang trời khắp khiêng. Bữa tiệc buffet đã làm dịu đi sự xa lạ. Những người phục vụ ăn mặc theo phong cách cung đình qua lại như con thoi giữa những chai vang đỏ được chuyển tới bằng đường hàng không. Hương rượu bao phủ. Những đàn chị trang điểm kỹ càng và những đàn anh với áo vest giày da đã không còn vẻ non nớt nữa, thay vào đó hoặc là sự lão luyện hoặc là sự giả tạo đã được năm tháng mài mòn.

Hôm nay Cố Sơ ăn mặc khá giản dị, chỉ có một chiếc váy đen nhỏ, thậm chí còn không đeo bất kỳ trang sức nào. Điều duy nhất khiến người ta ghen tỵ chính là xương quai xanh trắng trẻo, xinh xắn. Có người nhận ra cô bèn chủ động tới chào hỏi. Còn có một số người chỉ chỉ trỏ trỏ cô trong góc tối. Tối khi cô quay đầu, họ lại nói cười vui vẻ.

“Mặc kệ họ đi, rõ là ganh ghét.” Tiêu Tiểu Tiêu nắm chặt tay cô, trong ánh mắt vẫn còn một sự ngợi khen không thể che giấu: “Mấy người đó đồ kị cậu xinh đẹp, trẻ trung hơn họ ấy mà.”

Cố Sơ vốn dĩ cũng chẳng quan tâm những điều ấy, chỉ mỉm cười mà không bắt chuyện. Cô đâu phải con ngốc, sao không biết mấy người đó đang nói gì về cô? Chỉ có điều bao năm nay cô đã sớm học cách tự thôi miên bản thân thế nên hôm nay mới có dũng khí tham gia buổi gặp mặt này. Cô nhìn xung quanh một vòng, loại khăn trải bàn nhập khẩu trắng đến nỗi khiến người ta phát hoảng, biển hoa trải dài vô tận, từng

chiếc ly Hungary được đặt làm thủ công... Bầu không khí này khiến cô ngỡ ngàng như trở về quá khứ, có chút thân thuộc nhưng đa phần đã không còn phù hợp.

“Này, cậu biết chưa?” Tiêu Tiểu Tiêu cầm một ly cocktail từ chiếc khay của người phục vụ, đưa cho Cố Sơ rồi nói với vẻ thần bí.

“Biết chuyện gì?”

Tiêu Tiểu Tiêu nhìn trộm xung quanh một lúc lâu, có lẽ muốn tìm ai đó nhưng không tìm thấy. Cô ấy quay về phía Cố Sơ và nói: “Lục Bắc Thần ấy. Thì ra buổi họp mặt hôm nay do anh ấy tổ chức. Tớ còn tưởng là Lục Bắc Thâm chứ. Họ đều nói là đã gặp Lục Bắc Thâm, thật ra đều nhìn nhầm người cả.”

Cố Sơ không nói gì. Cô nắm chặt chiếc ly nhưng trái tim thì đang đập thình thịch, rất lâu sau mới hỏi: “Rốt cuộc mọi chuyện là thế nào?”

Trong tay Tiêu Tiểu Tiêu đã có thêm một chiếc đĩa. Cô ấy lấy hoa quả vào đĩa, nói: “Lúc cậu còn chưa tới, Lục Bắc Thần đã xuất hiện một lần với tư cách người tổ chức. Trời ơi! Giống Lục Bắc Thâm y như đúc. Anh ấy giải thích với mọi người rằng Bắc Thâm là em trai anh ấy. Lần này anh ấy tổ chức buổi gặp mặt dưới danh nghĩa em mình.” Nói tới đây, Tiêu Tiểu Tiêu nhìn Cố Sơ chằm chằm với vẻ nghi hoặc: “Trước đây cậu có biết Lục Bắc Thâm còn có một người anh làm pháp y không? Anh ấy không phải Lục Bắc Thâm thật sao?”

27. Chương 27: Những Người Năm Ấy

Câu hỏi của Tiêu Tiểu Tiêu vừa đường đột lại thẳng thắn, khiến cho Cố Sơ không biết phải trả lời thế nào. Nếu có thể, đây cũng là khúc mắc tận đáy lòng Cố Sơ muốn hỏi.

“Muốn lôi kéo quan hệ để nhờ vả dựa dẫm cũng không cần lộ liễu đến vậy chứ? Anh ấy đã nói rõ thân phận rồi, đương nhiên không phải Lục Bắc Thâm.” Có một giọng nói chậm rãi xen ngang, ngữ khí khiến người nghe không hề thoải mái, cứ như những mũi kim mảnh đâm vào màng nhĩ.

Cố Sơ nhìn qua. Đó là Lăng Song, bạn cùng lớp với cô, không ngờ cô ta lại tới đây. Nhắc tới Lăng Song thì nhà họ Cố và gia đình cô ta coi như cũng có chút tình cảm qua lại. Khi vừa mới vào học, quan hệ của Cố Sơ và Lăng Song cũng tạm ổn. Nhưng giữa con gái với con gái luôn có sự so đo. Lăng Song tính tình hiếu thắng, lại thích khoe tài, cộng với gia cảnh không tồi nên bất luận làm việc gì cố gắng tới mức xuất sắc. Cô ta và Cố Sơ ganh đua sắc đẹp, tranh nhau vào ban cán sự lớp, giành giật chức chủ tịch hội sinh viên. Hai người hay cãi vã vì mấy chuyện vặt vãnh không đáng kể, thêm cả sự khác biệt trong tính cách nên lâu dần tình bạn cũng nhạt nhòa.

Lăng Song đi tới trước mặt Cố Sơ, quan sát cô từ trên xuống dưới rồi cười khẩy: “Yo! Hôm nay ăn mặc giản dị thế này à, chẳng giống phong cách của cậu gì cả, Cố đại tiểu thư! Trông thì chẳng thay đổi mấy, đáng tiếc hôm nay người tới đây lại là anh trai của Bắc Thâm, Lục Bắc Thần. Người ta đâu có quen biết cậu. Cậu nghĩ mình còn có thể ôn lại chuyện cũ ư?”

Tối nay Lăng Song trở thành đại diện của thương hiệu Chanel, từ quần áo cho tới chiếc túi xách nhỏ trên tay. Cố Sơ vẫn luôn có tin tức của Lăng Song. Không có gì lạ, vì cô vẫn hay nhìn thấy Lăng Song trên tivi. Với ngòi bút sắc nét về giới thời trang, Lăng Song là người xuất bản cuốn tạp chí nổi tiếng hàng đầu trong nước, đóa hoa giao tiếp nổi danh của giới thời trang. Cái bóng của ngành y cuối cùng vẫn không thể thay đổi được Lăng Song. Cô ta vẫn lựa chọn ngành văn học mà mình yêu tha thiết sau đó biến văn chương thành vũ khí sắc bén, giúp đỡ cho bầu trời cao rộng của mình.

Lăng Song cầm một chiếc ly để cao, cổ tay lắc nhẹ nhàng, vô số ánh sáng lấp lánh rơi vào mắt. Cô ta hướng về Cố Sơ, bổ sung một câu: “Cũng khó trách cậu lại chủ động xuất hiện. Biến mất bao nhiêu năm nay, thật sự coi mình là chuột chũi không muốn nhìn thấy ánh sáng sao? Chẳng phải chỉ một buổi gặp mặt là đã dễ dàng gọi được cậu tới? Dám chắc hôm nay cậu cũng vì người ta đẹp trai giàu có mới tới phải không? Cũng phải, Lục Bắc Thần tiếng tăm lừng lẫy, người đàn ông mà bao nhiêu tiểu thư muốn quen biết, muốn giá trị có giá trị, cần địa vị có địa vị, lại còn là người tâm phúc trong mắt các chính khách quốc tế, giờ ai mà chẳng muốn làm quen với Lục Bắc Thần? Tôi thấy cậu đã biết rõ còn giả vờ ngây thơ đấy. Sao? Vẫn còn thích

trưng cái bản mặt trong trắng thuần khiết ra à? Lỗi thời rồi đấy Cổ đại tiểu thư ạ. Có loại phụ nữ nào mà Lục Bắc Thần chưa từng gặp. Em trai anh ấy mắc lừa cô, anh ấy thì chưa chắc.”

Cổ Sơ chẳng hơi đâu cãi vã với cô ta, ngược lại Tiêu Tiểu Tiêu ra mặt thay Cổ Sơ: “Ồi chào! Sao tôi cảm thấy có người nào đó không ăn được nho quay ra chê nho chua thế nhỉ? Nhớ lại năm xưa ai thích đào góc tường của bạn thế? Rõ ràng biết Bắc Thâm đã có bạn gái mà vẫn còn bám riết không tha? Lãng Song! Tầm mắt của cậu đúng là còn cao hơn vóc dáng của cậu đấy. Bình thường cũng chẳng thấy cậu liên lạc gì với bạn bè, hôm nay chẳng phải cũng nhanh lẹ có mặt sao? Nói Cổ Sơ có mục đích, tôi thấy cậu có mục đích mới phải. Cậu không tán đổ được Bắc Thâm, giờ lại muốn theo đuổi anh trai anh ấy?”

Nguyên nhân từng khiến Cổ Sơ và Lãng Song hoàn toàn trở mặt lại chính là Lục Bắc Thâm. Sau khi cô và Bắc Thâm xác nhận quan hệ yêu đương, Lãng Song vẫn thường xuyên gây chuyện âm ỉ với hai người họ.

Ánh mắt Lãng Song ánh lên vẻ giận dữ nhưng cũng biến mất trong chớp mắt. Cô ta tăng lời mấy lời châm chọc của Tiêu Tiểu Tiêu mà nhìn sang Cổ Sơ: “Cho dù năm đó tôi có đào góc tường của bạn cũng xuất phát từ tình cảm chân thành. Tôi thật lòng yêu Bắc Thâm. Đâu có giống người nào đó chỉ coi Bắc Thâm là công cụ để giết thời gian, gặp được một cậu chủ có thể vì cô ta vung tiền như rác, Kiều Vân Tiêu, là lập tức thay lòng đổi dạ, vứt Bắc Thâm đi như vứt rác vậy.”

Ngoài mặt Cổ Sơ vẫn tỏ ra bình thản nhưng trái tim thì như bị châm kim. Từng câu từng chữ của Lãng Song đâm chính xác vào tim cô khiến nó chảy máu. Tiêu Tiểu Tiêu nhất thời cũng á khẩu, há miệng rồi lại phải ngậm vào. Cô ấy còn chưa nghĩ ra câu tiếp theo phải nói thế nào thì Lãng Song đã lên tiếng, có lẽ vì cảm thấy đã thành công trong việc khiêu khích Cổ Sơ nên giọng điệu trở nên sung sướng: “Mọi chuyện trên đời quả là khó lường. Ai mà nghĩ được nó lại như một bộ phim đảo ngược vậy. Tôi nghĩ các cậu chắc chắn đã từng nghe tới tập đoàn Lục Môn, công ty có bối cảnh quốc tế nổi tiếng trên sàn giao dịch với mười mấy sản nghiệp kinh doanh. Lục Bắc Thần ấy à, chính là cậu hai của tập đoàn Lục Môn. Tạm thời chưa nói tới việc trong tay anh ấy chắc chắn nắm giữ cổ phần của Lục Môn, chỉ riêng chức vụ của cá nhân anh ấy cùng với “ngân sách Bắc Thần” mà anh ấy đứng tên cũng đủ hấp dẫn rồi. Lục Bắc Thâm là em trai của Lục Bắc Thần, nghĩ cũng đủ biết thân phận của anh ấy. Cổ Sơ! Giờ có phải cô đang hối hận vô cùng không? Hối hận vì năm xưa đã nhìn nhầm Bắc Thâm là một kẻ nghèo hèn?”

28. Chương 28: Trầm Lắng Tựa Biển Khơi

Tiêu Tiểu Tiêu đứng bên sững sốt: “Trời ạ... Hai anh em họ có lai lịch hoành tráng vậy sao? Năm xưa thật sự không ngờ Lục Bắc Thâm lại có quan hệ với tập đoàn Lục Môn.” Rồi cô ấy kéo kéo Cổ Sơ: “Cậu có biết không?”

“Dĩ nhiên là cậu ta không biết rồi, nếu không sao khi đó lại đá Bắc Thâm để ngã vào lòng Kiều Vân Tiêu?” Lãng Song cười khẩy: “Bây giờ tập đoàn Kiều Viên “óc không mang nổi mình óc, đầu thối mang cọc cho rêu”, thế là cậu lại thay đổi mặt trận. Biết bám víu vào Lục Bắc Thần là có thể giúp cậu ăn no mặc ấm cả đời, thế nên mới mượn cái cố hiểu lầm anh ấy là Bắc Thâm để tiếp cận anh ấy, đúng không?”

Hồ hấp của Cổ Sơ hơi đau đớn. Phải, cô chưa bao giờ biết đằng sau Lục Bắc Thâm là Lục Môn. Trong lòng cô, anh vẫn luôn là chàng trai ngang ngạnh bướng bỉnh, lòng tự trọng rất cao, có thể đồng thời làm thêm mấy công việc chỉ để kiếm tiền. Anh không phải một sinh viên chăm chỉ để đạt thành tích cao. Trong đám sinh viên ngành y, anh chỉ thích phóng mô tô, thích đánh bóng rổ, thích chơi nhạc rock. Dường như anh luôn tràn trề sinh lực, nhưng cũng toàn nằm bò lên bàn ngủ khi trong các tiết học. Để rồi sau đó người giành được học bổng mỗi lần vẫn là anh. Theo như anh nói thì trí nhớ của anh rất tốt, nhìn qua là sẽ không quên. Còn theo Cổ Sơ thấy anh là kiểu nhân tài điển hình trong việc đối phó các kỳ thi. Anh học y chẳng phải vì lý tưởng gì cao cả, chỉ hy vọng có thể chăm sóc tốt ẹ mình. Cô luôn cảm thấy Bắc Thâm đúng là quý tộc, một “quý tộc tinh thần”, vì một người nghèo khó như anh, bắt luận từ ngoại hình xuất sắc hay khả năng giải quyết vấn đề cũng đủ khiến các cô gái không ngừng tranh giành.

Vậy mà hôm nay tất cả mọi người, bao gồm cả những thông tin của Lục Bắc Thần đều đã nói rõ ràng với cô rằng Lục Bắc Thâm không chỉ là một quý tộc tinh thần. Tuy rằng không có tin tức của anh nhưng như những gì Lãng Song nói, anh là em trai của Lục Bắc Thần.

“Lăng Song! Tôi thấy cậu rảnh quá thích lo chuyện bao đồng đấy. Tất cả đều là chuyện riêng của Cố Sơ, cậu chen mồm vào làm gì?” Đứng trước một loạt căn cứ, Tiêu Tiểu Tiêu vẫn không chịu cúi đầu, một mực cố chấp đứng về phía Cố Sơ.

“Tôi chỉ nể tình từng là bạn học muốn nhắc nhở cậu ta một câu mà thôi. Đừng có mơ mộng cao quá. Lục Bắc Thần tinh mắt lắm, dù là chân tơ kẽ tóc trên thi thể còn chẳng qua được mắt anh ấy, huống hồ là ý đồ của cậu? Anh ấy chỉ cần liếc nhìn là đã quá rõ mục đích của cậu. Cậu tưởng anh ấy dễ gạt như Bắc Thâm chắc? Với lại, tôi nghe nói Lục Bắc Thần đã có bạn gái rồi. Cytheria, tên tiếng Trung là Lâm Gia Duyệt, con gái của trùm điện ảnh Lâm Tường, mẹ là nhà sưu tầm đá quý nổi tiếng, lớn lên ở nước ngoài, nghe nói còn là thiên tài ngoại ngữ, biết tới năm thứ tiếng, người lại xinh đẹp, là đối tượng theo đuổi của rất nhiều thương nhân. Cô ấy và Lục Bắc Thần có thể nói là trời sinh một cặp.” Nói mãi, chẳng biết nhìn thấy thứ gì, ánh mắt Lăng Song chợt sáng rực lên, giọng điệu cũng thay đổi: “Thoạt nhìn thì hai người ấy cũng giống thật. Nhưng nếu nhìn kỹ, anh ấy chín chắn, nội hàm hơn Bắc Thâm nhiều. Gương mặt Bắc Thâm vẫn còn hiền hòa quá. Nhưng anh ấy thì khác, không tìm được nét dịu dàng nào trên khuôn mặt, góc cạnh, cương nghị, cực kỳ nam tính. So với Bắc Thâm, anh ấy còn khiến phụ nữ choáng váng hơn.”

Cố Sơ nhìn theo tầm mắt của Lăng Song. Trên sân khấu chữ T được trang trí bằng biển hoa có thêm một hình bóng cao lớn. Tuy ở khoảng cách khá xa nhưng chỉ một cái nhìn nhẹ nhàng cũng đã đủ khắc sâu bóng hình anh. So với các bạn học đang tham dự buổi gặp mặt, Lục Bắc Thần không mặc áo vest chỉnh chu. Anh ăn mặc khá thoải mái, một chiếc áo len mỏng màu café nhạt cùng một chiếc quần dài thoải mái đậm màu, vậy mà cũng vẫn thu hút người khác một cách xuất sắc. Anh cầm micro lên. Tiếng reo hò trong hội trường bắt chợt cũng yên lặng hơn rất nhiều.

Ánh mắt Cố Sơ nhói đau giây lát. Kiểu ăn mặc này của anh giống hệt Bắc Thâm, trông có vẻ lười biếng tùy tiện nhưng lại xa cách khiến người ta khó gần gũi.

Lục Bắc Thần cảm ơn một lượt trước, giọng nói như nước hồ mùa đông, phẳng lặng không một gợn sóng. Tiếp theo đó anh nói trình bày mục đích của buổi gặp mặt lần này.

“Tôi biết tại đây có các bạn từng tiếp xúc với Tiêu Tuyết. Nếu có manh mối gì, hoan nghênh mọi người cung cấp cho tôi bất kỳ lúc nào. Thứ nữa, hôm nay là sinh nhật một người bạn cũ của em trai tôi. Biết tin tôi tới Quỳnh Châu, em trai tôi đã nhờ tôi tổ chức buổi gặp mặt này, coi như là tổ chức sinh nhật cho người bạn cũ ấy.”

Xung quanh rì rầm bàn tán.

Trái tim Cố Sơ chợt run lên. Tiêu Tiểu Tiêu đứng bên cạnh hoài nghi: “Hôm nay là sinh nhật ai?” Nghĩ rồi cô ấy chớp mắt nhìn Cố Sơ, đập bộp một cái vào đầu: “Sinh nhật cậu phải không?”

Lăng Song đứng bên khinh thường.

Cố Sơ không đáp lại. Cô vô thức ngược mắt nhìn về phía Lục Bắc Thần, không ngờ anh cũng nhìn về phía này. Qua đám đông và ánh sáng rực rỡ như pháo bông, ánh mắt anh trầm lắng tựa biển khơi...

29. Chương 29: Ký Ức Về Ngọc Lan

Tháp gato bảy tầng được đẩy vào đầy lộn lẫ như thế, xuyên qua biển hoa, ngang qua những ánh mắt có thể là kinh ngạc có thể là đang xem trò vui. Khi tới trước mặt Cố Sơ, cô có thể ngửi thấy hương ngọc lan, chậm chờn mơ hồ lôi kéo thần kinh, dẫn dắt ký ức.

...

“Bắc Thâm, Bắc Thâm! Khi nào anh mới có thể tổ chức cho em một bữa tiệc sinh nhật? Em thích buổi tiệc náo nhiệt vui vẻ ấy.”

“Tiệc sinh nhật? Em thích tổ chức sinh nhật đến vậy à?”

“Đón sinh nhật mà, một năm mới có một lần, đông người mới vui chứ.”

“...”

“Với cả em cảm thấy bánh sinh nhật nhất định phải tỏa ra mùi hương của hoa ngọc lan.”

“Nghĩ cũng đủ biết khó ăn cỡ nào.”

“Em đâu có nói sẽ ăn bánh gato vị ngọc lan, chỉ mong là xung quanh bánh gato bày đầy hoa ngọc lan thôi.”

“Không phải là hoa hồng à?”

“Em không thích hoa hồng đâu. Ngọc lan tuyệt lắm mà, hương vị đặc biệt, em cũng muốn làm người đặc biệt nhất. Hơn nữa, hình hoa trên bánh gato tốt nhất cũng nên là hoa ngọc lan, cả những dụng cụ phục vụ việc ăn bánh như dao đĩa gì đó cũng đều phải in hình hoa ngọc lan.”

“Ăn cái bánh gato thôi mà, không cần thiết.”

“Trên đời này việc cần tỉ mỉ nhất chính là ăn uống. Đồ ăn ngon phải kết hợp với dụng cụ đẹp mới xứng với hai chữ ‘phong cách’, ngược lại cũng vậy thôi. Thượng đế ban cho lưỡi của loài người hơn mười ngàn nụ vị giác, mỗi một nụ vị giác lại có tới sáu mươi, bảy mươi tế bào vị giác, chính là để chúng ta nếm những thức ăn ngon, phụ lòng thức ăn ngon chính là phụ lòng đầu lưỡi của chúng ta, mà cũng chính là phụ lòng Thượng đế.”

...

Tiếng thốt lên kinh ngạc của Tiêu Tiểu Tiêu kéo Cố Sơ trở lại hiện thực: “Thật là sáng tạo! Toàn là hoa ngọc lan, đẹp quá đi!”

Cố Sơ nhìn chằm chằm tháp gato cao cao. Mỗi một tầng gato đều khắc hình hoa ngọc lan, còn có một chiếc thìa nhỏ tinh xảo tỏa ánh sáng bạc, chiếc đĩa sứ sáng loáng hình bầu dục cũng được in hình hoa lan, lớp socola nồng nàn vẽ tên cô, dòng chữ “Happy birthday” điểm xuyết giữa cánh hoa ngọc lan mềm mại, hương thơm khắc sâu trong cốt tủy. Những người trầm trồ xung quanh không chỉ mình Tiêu Tiểu Tiêu. Riêng có Lăng Song là ngoảnh mặt làm ngơ.

Tiếng ồn ào lúc gần lúc xa, đập vào tai cô, vừa hòa hợp lại rời rạc với những hình ảnh thanh xuân có phần xưa cũ trong ký ức. Âm nhạc tại hội trường được thay đổi phong cách, chủ đạo là đàn violon-cen, thứ nghệ thuật thanh cao đã lâu không gặp chấy dưới tiếng đàn nho nhã. Cố Sơ đứng nguyên tại chỗ, chợt bàng hoàng. Đây là bản đàn violon-cen cô thích nghe nhất. Bao năm nay, cô những tưởng mình đã quên mất những âm sắc này, thực tế là hình dáng của từng nốt nhạc đều đã sớm khắc ghi vào hồi ức.

Đám đông hơi tách ra, sau đó một bóng hình cao lớn đi từng bước, từng bước về phía cô, khoe môi ngậm một nụ cười, ánh mắt như nhuộm cả cái thanh nhã của ngọc lan, lịch thiệp và nhã nhặn. Đôi chân Cố Sơ như bị đóng chặt vào mặt đất, tới tận khi anh đi tới trước mặt cô.

Cô ngẩng đầu lên nhìn, con người xinh đẹp phóng to nụ cười của anh.

“May I?” Lục Bắc Thần đưa tay về phía cô, làm động tác mời.

Nhưng đôi mắt anh lại khóa chặt gương mặt cô, câu hỏi thanh tao thốt ra từ bờ môi mỏng vừa điềm tĩnh lại không dễ chối từ. Gương mặt này khi mỉm cười rõ ràng là dịu dàng, nhưng Cố Sơ luôn cảm thấy, đằng sau vẻ dịu dàng ấy ẩn giấu một sự cương nghị sắc bén khiến người ta không thể xem thường. Cô bắt đầu dao động suy nghĩ của mình, cái suy nghĩ trước nay vẫn luôn tin tưởng đây chính là Bắc Thâm dường như đã có phần tan rã trong hành động này. Bắc Thâm, dù có cao ngạo ngang bướng cỡ nào cũng không bí ẩn khó dò như người đàn ông này.

Cô nhìn vào bàn tay anh, các khớp xương rõ ràng, từng đường vân tay sắc nét, nhất thời cô bỗng hơi e dè. Có lẽ bàn tay này chứa đựng một sức mạnh có thể sẽ phá hủy cô. Trong lúc cô còn đang do dự, Lục Bắc Thần lại làm người chủ động, kéo cổ tay cô lại, nhẹ nhàng dẫn đi. Hai người bèn trở thành nam nữ chính của điệu nhảy đầu tiên...

30. Chương 30: Đôi Mắt Đã Thay Đổi Không Gian

Cố Sơ trở thành tiêu điểm tập trung sự chú ý của đám đông, nhưng cô lại thấy mình giống mục tiêu công kích của mọi người hơn, đang cháy rụi thành tro bụi dưới ánh mắt khinh thường của những đàn chị đó. Tiết

tấu của bản nhạc thư thái chậm rãi, giống như thời gian chảy trôi dưới đời người, không vội vàng, không gấp gáp, cắt không được, bỏ chẳng xong.

...

Đây là bản đàn trong điệu nhảy đầu tiên anh và cô từng nhảy với nhau. Họ của ngày ấy tươi trẻ, ngọt ngào. Trong buổi vũ hội tại vườn trường, dưới ánh sáng mờ mờ, theo tiếng nhạc anh nhẹ nhàng ôm lấy eo Cố Sơ, ánh mắt như những vì sao lấp lánh, trước sau luôn rơi xuống gương mặt cô. Cô biết mình đỏ mặt rồi, cho dù dưới ánh sáng không rõ ràng, cô vẫn sợ bị anh phát hiện ra, bèn giơ tay che hai mắt anh lại, trái tim thì đập rất mạnh mẽ, chưa khi nào dữ dội như thế.

Khóe môi Bắc Thâm hơi cong lên, một độ cong rất đẹp. Anh khẽ cười, hỏi: “Làm gì vậy?”

Cô nói: “Đừng có nhìn em!”

“Vì sao?”

Cô không nói, buông tay vòng qua cổ anh, nhẹ nhàng dựa đầu lên ngực anh. Cô không muốn để anh biết mình xấu hổ. Cô nghe được tiếng trái tim anh, từng nhịp từng nhịp cũng trùng khít với tần suất của cô. Thì ra anh cũng căng thẳng.

...

Eo cô một sức mạnh thu chặt.

Cố Sơ ngược mắt lên, đối diện là ánh mắt của Lục Bắc Thần. Rực rỡ như mặt trời, vừa thân thuộc lại xa lạ đến thế. Anh giơ tay, dẫn dắt cô nhẹ nhàng xoay một vòng, chiếc váy nhỏ màu đen hơi tung lên, đôi chân thon với những đường nét đều đặn vẫn đẹp như đôi chân của người cá sau khi trút bỏ chiếc đuôi.

Lục Bắc Thần một lần nữa thu tay về. Cố Sơ bèn bị anh khẽ khàng kéo vào lòng. Một tay anh lại quấn chặt lấy eo cô, lực không mạnh cũng không nhẹ, không khiến cô cảm thấy bó buộc lại không có cách nào thoát ra. Qua lớp vải, cô cảm nhận được nhiệt độ trong lòng bàn tay anh, không nóng còn hơi lạnh. Sát gần anh đến vậy, hơi thở của anh cũng len lỏi vào hô hấp của cô, một hơi thở mát lạnh riêng mình anh có.

“Cô Cố có hài lòng với bữa tiệc sinh nhật hôm nay không?” Trên đỉnh đầu vang lên giọng nói của anh, nhiệt độ cũng ngang với hơi thở và lòng bàn tay anh.

Có chút lạnh lan dần từ vị trí được anh nhẹ nhàng vòng qua. Cố Sơ đè nén hơi thở có phần dồn dập, ngược mắt lên. Nhận ra anh vẫn đang nhìn mình chăm chăm, cô ít nhiều có phần hoảng loạn. Mỗi một cái nhìn chăm chú đều khiến cô cảm thấy đôi mắt này chính là Bắc Thâm.

“Những chi tiết liên quan tới buổi tiệc sinh nhật, tôi chỉ nói với một mình Bắc Thâm.” Cô ra lệnh cho bản thân không được né tránh ánh mắt anh. Âm lượng của câu nói này tuy nhỏ nhưng cô tin anh nhất định đã nghe được. Mà với trí thông minh của anh chắc chắn sẽ hiểu được hàm nghĩa trong câu nói này của cô.

Bước nhảy của Lục Bắc Thần tao nhã, tuyệt đẹp thế nên cùng với đó, nụ cười cong lên trên khóe môi anh cũng trở nên ung dung, cao quý. Mượn sự thay đổi của tiết tấu, anh theo đà kéo cô lại gần: “Hiếm khi cô Cố còn nhớ được những lời mình từng nói. Tôi còn tưởng cô là người hay quên, sớm đã vứt hết quá khứ sau gáy rồi.”

Dưới sự ép buộc của sức mạnh ấy, Cố Sơ gần như dính sát vào anh. Cánh tay cô chống lên vai anh phải hơi dùng sức để kéo xa khoảng cách của hai người. Dưới lòng bàn tay là khung xương rắn chắc và cơ bắp trơn nhẵn của anh. Cô có thể cảm nhận được cơ thể này chứa đựng một sức mạnh mạnh mẽ hơn chàng trai năm đó rất nhiều.

“Buổi tiệc sinh nhật này rất rắc rối, tiếc là lợi bất cập hại.” Cô lên tiếng.

Lục Bắc Thần mỉm cười, khẽ hỏi: “Vì sao?”

Trái tim Cố Sơ hơi thất lại: “Nếu anh là Bắc Thâm thì nên biết rõ mình không giỏi mấy trò giả thần giả quỷ này. Nhưng nếu anh là anh trai của Bắc Thâm, là giáo sư Lục tiếng tăm vang dội, vậy thì kiểu châm chọc chế giễu phô trương thanh thế này thực sự không phù hợp với thân phận của anh. Thứ duy nhất còn

sốt lại chính là câu chuyện giáo sư Lục đã vung tiền tổ chức sinh nhật cho bạn gái cũ của em trai được người ta thêm mắm thêm muối mà thôi.”

Các bạn học khác cũng đã tham gia đội ngũ nhảy múa. Có người tiến sát về phía này. Lục Bắc Thần lặng lẽ đưa cô sang một bên, lần này cánh tay anh chặt thực sự. Cố Sơ có thể cảm nhận rất rõ ràng mình chợt nghệt thở bèn ngẩng đầu nhìn anh.

Nhưng anh lại cúi đầu, bờ môi cọ vào vành tai cô như vô tình lại như cố ý. Mùi nước diệt khuẩn lạnh lẽo ấy đã hoàn toàn vây hãm lấy cô.

“Cô muốn tôi đối xử với cô thế nào, hm?”

Giọng nói trầm thấp vọng vào tai, gần đến nỗi như dính lấy trái tim cô. Câu nói ấy vừa như khê cười lại vừa như cắn hận.

Cố Sơ thở dốc, vô thức muốn đẩy anh ra. Anh chợt buông cô ra, gương mặt tuần tú đã được thay bằng một nụ cười bình thản thoáng qua: “Hy vọng cô Cố chơi vui vẻ.” Dứt lời, anh quay người bỏ đi...

31. Chương 31: Ánh Mắt Dối Theo

Tiếng nhạc kết thúc vừa khít. Cùng với động tác buông tay vừa rồi của Lục Bắc Thần, nốt nhạc cuối cùng cũng rơi xuống. Có vẻ như anh rất quen thuộc bản nhạc này, biết rõ nó sẽ bắt đầu khi nào và kết thúc ở đâu, cũng giống như cô vậy. Trên eo đã không còn nhiệt độ của anh vì bàn tay anh rất lạnh. Trong hơi thở cũng đã bớt đi mùi hương của anh vì mùi thuốc diệt khuẩn vốn dĩ rất nhạt nhòa, cuối cùng hoàn toàn tan biến giữa tạp nham các loại mùi của các loại nước hoa hoặc của nam hoặc của nữ tại đây.

Ánh mắt Cố Sơ chỉ còn nhìn thấy bóng lưng Lục Bắc Thần, cực kỳ bắt mắt trong đám đông. Chẳng qua anh chỉ quay người một cái mà thôi nhưng chẳng mấy chốc cả một đám đàn chị đã vây lấy, nói nói cười cười bên cạnh anh. Tiêu Tiểu Tiêu bê một đĩa hoa quả tiến lên, khê huých vào người Cố Sơ: “Này! Vừa rồi hai người nói chuyện gì đấy?”

“Có nói gì đâu.” Cố Sơ bỗng cảm thấy lạnh, có lẽ vì hơi mát tỏa ra từ eo. Cô chọn một góc khuất, bỗng dưng cũng chẳng còn hứng thú với những món ăn lèo lèo rực rỡ kia nữa. Tiêu Tiểu Tiêu đi theo cô, nhét một miếng táo vào miệng, nhai rôm rộp.

“Anh ấy không phải Lục Bắc Thần thật sao?”

Cố Sơ lắc đầu, thật ra cô cũng mơ màng. Tiêu Tiểu Tiêu lại hiểu lầm ý cô, nuốt miếng táo xuống rồi lắc đầu: “Bao nhiêu thứ tốt đẹp di truyền vào nhà họ Lục đó hết rồi, người nào người nấy cũng đẹp trai đến mức người thần cùng cảm phẫn. Nhìn thấy chưa? Mấy bà chị kia sắp cười đến nổi mặt nở hoa luôn rồi, dám chắc đang làm như mới sinh đã rất thân thiết với anh ấy vậy. Ấy, ấy, ấy, cậu nhìn Lăng Song kia, cậu ta đúng là sán lại hết mức luôn, đúng là điển hình cho loại người “miệng nam mô bụng một bồ dao găm”. Ban nãy vẫn còn hiên ngang trách mắng cậu cứ như là trừ hại cho dân ấy, cái mặt thối đó chẳng phải cũng dính lấy đến phát ghét đó sao?”

Cố Sơ không nhìn về phía Lục Bắc Thần, thật ra không cần nhìn cũng biết phía đó náo nhiệt cỡ nào. Cánh tay cô lại bị Tiêu Tiểu Tiêu đập một cái, giọng cô ấy có vẻ mờ ám: “Đừng bảo tớ không nhắc nhở cậu nhá! Vị pháp y Lục đó vẫn đang nhìn cậu đấy, từ lúc anh ấy ngồi xuống đến giờ cứ nhìn cậu chăm chăm.”

Cố Sơ vốn định rót một cốc nước, nghe Tiêu Tiểu Tiêu nói vậy, đôi mắt cô vô thức liếc qua, quả thật đã đón được ánh mắt Lục Bắc Thần nhìn về phía này. Anh ngồi trên chiếc sofa đen cách đó không xa, tuy rằng đang nói cười vui vẻ với các đàn chị xung quanh nhưng rõ ràng là từ đầu tới cuối anh vẫn nhìn cô không rời mắt. Ngón tay cô chợt run mạnh một cái, suýt nữa không cầm chắc chiếc cốc mà để rơi xuống đất. Cô vội vàng quay đi, bình tĩnh lại, nhưng động tác tiếp theo làm gì cũng không thấy liền mạch.

“Có vấn đề.” Tiêu Tiểu Tiêu cực kỳ nhiều chuyện.

Cố Sơ hơi bực bội lại không có chỗ nào để trút ra, càng không biết phải nói với Tiêu Tiểu Tiêu thế nào. Cũng may có một bạn học nam bước tới bắt chuyện, coi như đã gián tiếp giải vây cho cô. Đó là một đàn

anh sinh hoạt cùng một câu lạc bộ với cô hồi đại học, sau khi thấy Cổ Sơ thì vô cùng mừng rỡ, trò chuyện không ngớt. Tiêu Tiểu Tiêu không thân với anh ấy, cũng biết điều rút lui đi tìm các bạn học khác. Cổ Sơ giữ nguyên nụ cười mỉm từ đầu chí cuối, trò chuyện câu được câu chăng với anh ấy nhưng cô vẫn luôn cảm thấy vô cùng bất an. Lại liếc nhìn về phía chiếc sofa đen, Lục Bắc Thần quả nhiên vẫn đang nhìn cô.

Đôi mắt anh nhìn cô như cười mà lại không giống cười. Ánh mắt đó cũng không né tránh, bạo dạn và trực tiếp. Nhìn từ góc độ của cô không khác gì bị người ta giám sát, vô cùng khó chịu. Có hai đàn chị lại bước tới. Cô quen họ, chính là hai trong số những người chỉ chỉ trỏ trỏ khi cô vừa mới bước vào hội trường này. Chẳng phải họ muốn chuyện trò gì, chỉ đi tới cầm ly sâm panh đã trống không chào hỏi Cổ Sơ, thái độ có vẻ không mấy thân thiện. Một trong hai người tương đối thẳng thắn: “Cố đại tiểu thư tới tham gia mấy buổi tiệc thế này đúng là tự hạ thấp thân phận cao quý của mình rồi. Hại hết em trai giờ lại muốn hại cả anh trai? Cố đại tiểu thư à, làm người đừng có quá đáng.”

“Đi thôi, đi thôi! Hạng người này thì có gì hay ho mà nói. Người ta là thiên kim tiểu thư, sẽ coi trọng một đứa “thường dân” như cậu chắc?”

Khi hai người đàn chị từ từ đi xa dần vẫn còn vọng lại một câu nói: Nhớ lại năm đó vì tranh giành Bắc Thâm, nó còn đẩy Tiêu Tuyết ngã gãy chân, lúc đó tất cả mọi người còn tưởng nó yêu Bắc Thâm lắm cơ. Tổ thấy chẳng qua là tức vì có người cướp đồ với nó mà thôi. Bắc Thâm cũng thật là, bị ma xui quỷ khiến kiểu gì lại đâm đuổi nó, càng nghĩ càng thấy tức...

Nụ cười trên khóe môi Cổ Sơ mờ ra. Anh chàng kia thấy vậy cũng an ủi thêm vài phần. Cô cố gắng ép ra một nụ cười: “Xin lỗi, em không tiếp chuyện anh được.”

Cô phải đi thôi, cô sắp không thở nổi nữa rồi.

Bấm bụng xuyên qua đám đông, dường như cô lại nghe thấy có người xì xào bàn tán: Chưa biết chừng chính nó là hung thủ giết Tiêu Tuyết ấy. Để cướp đàn ông có chuyện gì nó không làm được. Hai người họ sớm đã kết oán lâu rồi. Ai mà biết sau khi tới Quỳnh Châu, Tiêu Tuyết có xảy ra chuyện gì với nó hay không...

Trên sofa đen, Lục Bắc Thần dựa vào một góc tỏ ra lười biếng, ánh mắt vẫn dõi theo cái bóng đang như một con đà điểu giữa đám đông kia, chiếc ly để cao trong tay chốc chốc lại đảo nhẹ một cái. Mùi rượu nguyên chất tuyệt hảo cũng ngậy ngất bay xa. Tâm tư của anh không đặt vào rượu, này giờ chưa uống ngụm nào. Khi Lăng Song bước tới mời rượu, anh đứng dậy đưa chiếc ly cho người phục vụ, nhìn về một phía không xa rồi cất giọng vô cùng hồ hởi: “Xin lỗi, có việc một chút!”

32. Chương 32: Đóa Hoa Màu Cam

Gió biển trong một đêm với tiết trời thế này sẽ hơi se lạnh. Lướt qua mặt là một mùi ẩm ướt quện chặt lấy hơi thở, còn có một chút hương hoa, nhưng chẳng qua cũng chỉ mơ hồ loáng thoáng, chẳng mấy chốc đã lại nấu mình trong làn gió biển. Cổ Sơ chọn đi ra bằng một cánh cửa gần nhất, xung quanh là từng bó ô che nắng đã được gấp lại, những chiếc ghế gỗ trắng theo phong cách nghỉ mát được xếp gọn gàng đang yên lặng đợi khách tới. Xa hơn nữa là mặt biển, tĩnh lặng và rộng lớn nhưng lại khiến người ta nể sợ.

Cổ Sơ đi rất xa tựa như đang trốn chạy, đến giữa trời đất, giữa những hàng ghế dài và đường bờ biển cô mới có thể hít sâu một hơi. Mỗi một lần hô hấp là một lần không khí ẩm ướt đó làm dạ dày nở căng đến đau đớn, trái tim theo đó cũng nhói lên. Hai thứ ấy quá gần nhau, một thứ khó chịu, thứ kia cũng có thể cảm nhận được.

Nhìn ra bờ biển mênh mông đen kịt kia, đáy lòng Cổ Sơ dâng lên một nỗi bi thương khó nói thành lời, không biết là đang cảm thông cho đại dương cô đơn dưới trời sao hay đang thương xót chính mình đứng giữa đám đông cũng vẫn cảm thấy cô độc? Cô dốc sức nói với bản thân, những người ấy, những chuyện đó thật ra chẳng thể làm cô tổn thương, đau đớn hơn nữa, cực khổ hơn nữa cũng đã qua rồi, còn điều gì đáng để cô xót xa đây? Nhưng cô lại biết rõ thật ra mình quan tâm cỡ nào, muốn xông tới cỡ nào nói với đám người ấy rằng: Các người có tư cách gì để bình phẩm tôi? Các người dựa vào đâu?

Con người đến với thế gian này bằng nước mắt thế nên đời người định trước khổ đau. Trước đây cô chưa từng biết tới triết lý này, tới khi bắt buộc phải một mình cắn chặt răng bước tiếp cuối cùng cô mới nhận ra

kỳ thực con người sống trên đời thật mỗi mệ.

“Tôi nghĩ có lẽ cô Cố thích hợp với mấy buổi tiệc rượu mang tính chất thương vụ hơn, rõ ràng là buổi gặp mặt bạn cũ này chỉ khiến cô cảm thấy nhạt nhẽo.”

Sau lưng vang lên giọng nói đàn ông, cũng se lạnh như gió biển, còn có một chút châm chọc lộ rõ.

Xung quanh vốn đã yên tĩnh, chỉ có tiếng sóng biển vọng vào. Một tiếng động bất ngờ như vậy đã làm Cố Sơ giật mình. Cô quay đầu. Cách đó không xa là người đàn ông đã bị ánh trăng và ánh đèn bao trùm, bóng anh bị kéo dài thật dài, bị lồi đi dưới quầng sáng.

Không biết anh đã theo ra ngoài từ lúc nào. Dưới cảnh đêm, ánh mắt anh đen như đổ mực, cũng thâm sâu khó dò như mặt biển kia.

Cố Sơ cảm thấy mình thật vô dụng, vì khi chưa được một đáp án chính xác chỉ riêng bóng hình anh thôi cũng đã dễ dàng khuấy đảo con tim cô. Cô muốn đi nhưng điều kiện tiên quyết là phải ngang qua anh. Người này đã tới đây rồi, có đứa ngốc mới tin anh chỉ định hóng gió.

Không đi được thì chỉ còn cách đối mặt.

Cô quay người, nhìn anh dưới ánh sáng, đáp lại: “Giáo sư Lục coi trọng tôi rồi. Buổi tiệc này tổ chức quá lãng phí tiền của, không đáng.”

“Hân hạnh được mời cô Cố nhảy một điệu, xứng đáng.” Nụ cười nơi khóe môi Lục Bắc Thần khiến người ta không thể nắm bắt. Anh tùy ý tìm một chiếc ghế gỗ và ngồi xuống, nhàn nhã dựa vào, rút một hộp thuốc lá từ trong túi quần, lấy ra một điếu, cả quá trình vẫn còn nhìn cô: “Với nhan sắc của cô Cố đủ để khiến đàn ông từ bỏ tất cả để có được nụ cười người đẹp.”

Cố Sơ cảm thấy câu này không phải đang khen ngợi cô. Với những việc làm của anh, ý định thực sự là muốn nhìn thấy cô ruột gan rối bời thế nào thì đúng hơn. Thấy anh ngồi đó, có vẻ như tạm thời chưa muốn rời đi, cô không muốn thương lượng gì với anh vì rõ ràng trong tình hình còn chưa rõ ràng như thế này, cô sẽ lép vế.

Cô cuộn chặt tay, sau khi buông ra ngữ khí đã trở nên điềm nhiên: “Với những gì giáo sư Lục có, còn phải xun xoe nịnh nọt một người con gái sao?”

Lục Bắc Thần không tức giận mà chỉ mỉm cười. Anh ngậm điếu thuốc cầm trong tay lên miệng, rút bật lửa ra, châm lên. Ánh lửa đỏ hơi sáng lên, gương mặt anh được chiếu sáng rất rõ nét. Sống mũi cao thẳng cùng với chiếc cằm hơi căng ra để lộ một nét nghiêm nghị. Tình cảnh này khiến Cố Sơ nhớ tới một câu Trương Ái Linh đã viết trong tác phẩm ‘Chiếc lư hương đầu tiên’: Kiều Kỳ không nhìn về phía cô, nên cũng chẳng nhìn thấy gì nhưng anh biết chắc chắn là cô đã khóc. Một bàn tay còn nhàn rỗi của anh mò ra một điếu thuốc lá và một chiếc bật lửa, ngậm điếu thuốc lên miệng rồi châm lửa. Ánh lửa vừa sáng, trong đêm đông lạnh thấu xương ấy, bờ môi anh như nở một đóa hoa màu cam. Đóa hoa tàn úa trong chốc lát, chỉ còn lại buốt giá cùng âm u...

Cô không hiểu vì sao mình lại nhớ tới câu nói này, có lẽ là vì giữa cô và anh cũng che giấu một nỗi đau mơ hồ? Hoặc có lẽ kỳ thực ngay từ ban đầu cô đã không thừa nhận anh là người xa lạ...

33. Chương 33: Sự Thật Tất Phải Biết

“Liên tục nhượng bộ không giống tác phong của cô Cố, nghe nói trước giờ cô vẫn là người mồm miệng lạnh lợi lắm mà.” Lục Bắc Thần tao nhã nhả ra một vòng khói, nhìn cô chăm chăm qua làn khói.

Cố Sơ thở từng hơi nhỏ, dùng cách thức này để kiềm chế cảm xúc của bản thân: “Tôi cũng nghe nói tài ăn nói của giáo sư Lục trước nay không chịu thua kém người khác, thế nên tôi chẳng dám múa rìu qua mắt thợ.”

Lục Bắc Thần nhìn cô. Sau lưng cô là biển lớn, gió thổi tung mái tóc dài của cô, gương mặt to hơn lòng bàn tay một chút ấy càng thêm nhợt nhạt dưới làn tóc đen, chỉ còn chút môi là phớt hồng tự nhiên, mỏng

manh như hoa anh đào. Cô quá yếu đuối, giống như một cánh bướm nhỏ giữa đại dương có thể bị nhấn chìm bất kỳ lúc nào, trái tim anh chợt nhói đau giãy lắt.

“Tôi giống như biến thành mãnh thú thì phải, sao cô Cố sợ tôi quá vậy?” Anh thản nhiên nói nhưng lại thâm nghiêm rằng.

Cố Sơ không đáp lại.

Cánh tay kẹp điều thuốc của Lục Bắc Thần nhấc qua một bên, rồi anh nói: “Lại đây ngồi!”

Đương nhiên cô sẽ không tới trò chuyện với anh. Nếu anh là Lục Bắc Thần thì với một người xa lạ như anh cô không có đề tài gì để giao lưu. Nếu anh là Lục Bắc Thần, cô càng không có tư cách chủ động thân mật. Hai chân cô vẫn dịch về phía trước. Gần thêm một bước, trái tim lại đập mạnh thêm một nhịp, vọng vào lỗ tai.

Thấy cô tiến tới, khóe môi Lục Bắc Thần khẽ cong lên.

Cô dừng bước ngay trước mặt anh, ở vị trí cách khoảng hai, ba bước chân, có thể nhìn rõ ánh lửa nổ tung tận sâu đáy mắt anh, nhưng lại không đủ để nhìn thấu sự né tránh trong nội tâm cô. Đây là một khoảng cách an toàn. Đối một con ốc sên chỉ biết công kích vỏ mềm của mình bước đi như Cố Sơ thì cô cần một khoảng cách an toàn như thế.

“Rất cảm ơn bữa tiệc sinh nhật tối nay. Làm phiền giáo sư Lục rồi. Cũng không còn sớm nữa, nếu anh không ngại thì tôi xin phép đi trước.”

Lục Bắc Thần không nói gì, chỉ ngược mắt nhìn cô. Điều thuốc kẹp giữa ngón tay cứ lặng lẽ cháy. Tia lửa yếu ớt chậm chậm gặm nhấm, hết như sự trầm mặc của anh vậy. Cố Sơ tránh né ánh mắt anh, sau khi dứt lời bèn lịch sự tỏ ý với anh rồi rời đi.

Trong bóng đêm chỉ còn lại mùi thuốc lá, mùi hương của cô đã tan biến dần.

Lục Bắc Thần dựa ra sau ghế, ngồi im, nụ cười ngậm nơi khóe môi cũng đã tắt ngấm. Rất lâu sau anh mới rít một hơi thuốc, nhả khói rồi dập tắt mạnh một nửa điều thuốc.

Giờ này, đèn đường như một người gà gât. Tia sáng bị bóng đêm nhấn chìm đến móng lung, có cơn gió thổi qua, thì thoảng chúng lại lóe sáng giữa những kẽ lá cây cọ. Ra khỏi khách sạn, Cố Sơ đứng bên đường bắt xe. Quỳnh Châu là một thành phố yên bình thế nên tới buổi tối cũng không quá huyền ảo, taxi ít đến đáng thương, có chiếc đi ngang qua cô thì cũng đã chở khách. Cô hơi hối hận, vừa rồi chỉ mãi nghĩ tới việc rời đi mà quên mất bảo nhân viên gọi xe giúp.

Cô đi thẳng men theo con đường về nhà. Khi gió sượt qua bả vai cảm giác hơi se lạnh, chân lại đau nhức. Dừng bước, cô thở dài. Chắc là đã lâu không đi giày cao gót, chẳng qua chỉ là đôi giày năm, sáu phân mà chân cô đã chịu không nổi nổi đau ngụy trang, nhớ lại năm xưa cô thường xuyên làm bạn với mấy đôi giày cao khoảng tám phân. Suy nghĩ giãy lắt, cô cởi hần giày cao gót ra, khi nhìn xuống, bàn chân và những ngón chân sưng tấy đã bị cọ sát đến rách da.

Cũng may là buổi tối, người đi bộ trên đường không nhiều, nếu không nhất định sẽ cảm thấy một người xách giày cao gót rồi đi chân trần trên đường như cô thật kỳ cục.

Một chiếc xe công vụ màu đen trượt qua bên cạnh rồi đột ngột dừng lại khi tiến gần tới cô.

Sự lặng lẽ của nó khiến Cố Sơ giật mình lần thứ hai.

Cửa xe hạ xuống, để lộ ra gương mặt nghiêm túc của Lục Bắc Thần. Cố Sơ không ngờ anh lại đuổi theo ra tận ngoài này nên sưng người giãy lắt.

Lục Bắc Thần quan sát cô một lúc, khi ánh mắt dừng lại trên đôi chân trần chạm đất của cô thì sắc mặt càng thêm trầm lạnh. Nhưng khi mở cửa xe, giọng nói của anh nghe đã bình thản đến không còn cảm xúc: “Lên xe.”

Cố Sơ hoàn hồn lại: “Không cần đâu! Tôi...”

“Tôi đưa cô về.” Lục Bắc Thần nghe lời cô.

Cố Sơ vội vàng xua tay, sau đó chợt nhận ra một tay mình vẫn còn đang xách giày. Cô nhanh chóng đặt xuống. Đang định lên tiếng từ chối thì Lục Bắc Thần lại thản nhiên buông một câu: “Nếu cô muốn biết chuyện của Bắc Thâm thì lên xe!”

Đây là một lời dụ dỗ cực kỳ hiệu quả. Đối với Cố Sơ mà nói, câu nói này quả thực đủ tư cách khiến cô thỏa hiệp. Cô mím môi, đi lại giày, vòng sang bên kia xe. Thật ra cả anh và cô đều rõ, đây là kết quả tất yếu. Anh chắc chắn phải đạt được mục đích, còn cô chắc chắn phải biết rõ chân tướng.

Cô vừa kéo cửa xe phía sau thì Lục Bắc Thần lên tiếng, giọng nói có vẻ không vui: “Trông tôi giống tài xế lắm à?”

Cố Sơ thắm hít sâu một hơi, đóng cửa lại rồi tới bên ghế lái phụ. Lục Bắc Thần hơi nghiêng người, giơ tay mở cửa cho cô. Cô cuộn chặt tay lại, bấm bụng ngồi vào trong...

34. Chương 34: Đã Lâu Mới Lại Hẹn Hò

Chiếc xe đi thẳng mãi.

Trong xe rất yên ắng.

Lục Bắc Thần nhìn về phía trước, nắm vững vô lăng, những đường nét trên gương mặt nghiêng nghiêng cương nghị mà trầm tĩnh, bờ môi hơi mím lại. Anh không nói, cũng rất khó để người ta đoán được anh đang nghĩ gì. Sau khi lên xe, Cố Sơ cũng tạm thời chọn cách im lặng. Không phải cô không muốn nói, chỉ không biết nên nói gì.

Trong xe ngập đầy mùi hương nam tính nhưng thiếu đi sự ôn hòa. Là sự pha trộn giữa mùi nước diệt khuẩn và mùi thuốc lá nhạt nhòa trên người anh, thanh lạnh nhưng đầy gợi cảm. Cố Sơ lại cảm thấy mê đắm rồi. Trước kia, mùi hương cô thích ngửi nhất là một mùi vị ngập tràn ánh nắng trên người Bắc Thâm, giống như mùi xà phòng thơm sạch sẽ nhưng vẫn toát lên nét ngông nghênh của một chàng trai.

Lục Bắc Thần mãi chẳng nói gì. Cô cũng không thể im lìm mãi, chỉ ít chiếc xe cũng không thể cứ đi mãi về phía trước thế này chứ. Cố Sơ lên tiếng: “Rẽ phải ở trước mặt, đi vào khu thành cũ.”

Anh không nhìn cô mà hơi đánh tay lái, chiếc xe bèn ngoặt sang phải.

“Cảm ơn anh.”

Lục Bắc Thần chỉ lặng yên.

Tĩnh lặng đến đáng sợ. Chiếc xe lại được cách âm cực tốt, tạp âm bên ngoài không lọt được vào, không thể phân tán bầu không khí tĩnh mịch khiến người ta ngột ngạt này. Rất lâu sau, Cố Sơ mới phá vỡ nó: “Tôi muốn biết rốt cuộc mọi chuyện là thế nào.”

Phía trước là đèn đỏ, chiếc xe giảm tốc, dừng lại.

Lục Bắc Thần không nhìn cô, bàn tay lớn nắm lấy vô lăng, ánh mắt sâu thẳm, gương mặt anh trông lại càng u ám. Cố Sơ nhận ra sự thay đổi trên nét mặt anh, sống lưng bắt đầu lạnh toát. Cô sợ anh sẽ lại giống như lần trong thang máy hôm trước, dùng thái độ lạnh nhạt ép cô liên tiếp lùi bước, sau đó cô lại phải hoảng hốt bỏ chạy mà không tìm ra được sự thật.

Cố Sơ những tưởng anh sẽ nói câu gì đó, nhưng tới tận khi đèn xanh bật sáng anh vẫn không nói một chữ, chỉ khởi động cho xe tiếp tục chạy thẳng. Cố Sơ chẳng hiểu được rốt cuộc anh đang âm mưu chuyện gì, nếu đã không hỏi được thì cô cũng chẳng có ý định truy cùng đuổi tận, bèn chỉ rõ địa chỉ nhà mình. Sau khi tới con đường nhánh đi vào khu thành cũ, Lục Bắc Thần bất ngờ đổi hướng, chiếc xe rẽ sang khu vực mới náo nhiệt.

Cố Sơ ngẩn người giây lát, khi tỉnh lại thì chiếc xe đã trượt rất xa rồi. Cô bò lên cửa kính nhìn ra rồi quay đầu về phía Lục Bắc Thần: “Anh đi sai rồi! Đáng nhẽ phải rẽ vào ở lối ban này mới phải.”

Lục Bắc Thần không lên tiếng, chỉ tập trung lái xe.

“Này... Lục... Giáo sư Lục!” Cố Sơ gấp gáp suýt buột miệng, lập tức sửa lại: “Anh định đưa tôi đi đâu?”

Ai dè, Lục Bắc Thần chỉ trưng ra bộ mặt lãnh đạm.

Lái khoảng hơn hai mươi phút, cuối cùng Lục Bắc Thần cũng dừng xe. Cố Sơ không ngờ anh lại đưa mình tới nhà hàng, có phần ngỡ ngàng.

“Xuống xe.” Sau khi xuống xe, Lục Bắc Thần vòng sang ghế lái phụ mở cửa xe cho cô, từ tốn nói.

Cố Sơ chần chừ nhưng vẫn xuống xe. Sau khi đóng cửa xe lại, Lục Bắc Thần giao chìa khóa xe trong tay cho nhân viên bãi đậu xe rồi đi thẳng vào trong nhà hàng. Cố Sơ nghĩ chắc là anh có chuyện muốn nói nên cũng đi ngay theo sau.

Nhà hàng này không đông khách, vốn là một nhà hàng phải đặt trước và ưu tiên thành viên, thế nên môi trường ăn uống luôn được bảo đảm. Cố Sơ biết nó. Nhà hàng mới mở cửa được khoảng hai năm nhưng vì thức ăn cao cấp và lựa chọn nguyên liệu kỹ càng mà liên tục được lên báo ẩm thực. Rất nhiều lần đi qua nơi đây, cô đều dừng bước, lần nào cũng cảnh cáo bản thân, cô của bây giờ không vào nổi mấy nơi như thế này nữa.

Xem ra đây không phải lần đầu tiên Lục Bắc Thần tới đây, sau khi bước vào liền có nhân viên phục vụ chào hỏi anh: Anh Lục đã tới à! Anh đi thẳng tới một vị trí ngay cạnh cửa sổ, dừng bước, khẽ kéo một chiếc ghế rồi quay về phía Cố Sơ, nói: “Ngồi đi.”

Giống như lâu lắm mới lại có một lần hẹn hò. Dưới cảnh đêm, người đàn ông lịch thiệp, cao quý, dùng thái độ chu đáo dịu dàng để chăm sóc người yêu. Cố Sơ lập tức xóa bỏ ảo giác này. Cô khẽ cắn môi, bước lên. Anh bèn đẩy ghế ra cho cô một cách cực kỳ vừa vặn. Cô ngồi xuống ghế, hợp thành một góc hoàn hảo với góc bàn.

Còn Lục Bắc Thần thì ngồi đối diện cô...

35. Chương 35: Tìm Được Đôi Giày Phù Hợp Với Mình

Khi thực đơn được mang tới, Lục Bắc Thần nói với cô: “Gọi món đi.”

Cố Sơ không động vào thực đơn: “Lúc ở bữa tiệc, tôi đã ăn rồi.”

Lục Bắc Thần liếc nhìn cô một cái, không nói tiếng nào mà cầm thực đơn lên, lật mấy trang rồi gọi mấy món với người phục vụ. Cố Sơ thấy vậy lập tức nói: “Tôi thật sự không đói mà, chúng ta...”

“Tôi cần ăn.” Lục Bắc Thần ngắt lời cô.

Cố Sơ lập tức im miệng, nghĩ bụng chắc là lúc ở bữa tiệc anh thật sự chưa ăn uống gì. Những lúc cô có thể liếc nhìn anh hình như anh đều đang bụng lỵ rượu trò chuyện hoặc nhìn cô chăm chăm. Ly rượu đó tựa hồ cũng trở thành vật trang trí, không thấy anh uống. Bụng cô thăm sôi ồng ọc, Cố Sơ đỏ mặt sợ anh nghe thấy, thấy anh vẫn nghiêm túc gọi món không có phản ứng gì cô mới yên tâm. Thật ra lúc này cô cũng chẳng ăn uống gì, cùng lắm là bị Tiêu Tiểu Tiêu ép buộc ăn một miếng bánh gato và mấy miếng hoa quả.

Trong hoàn cảnh ấy, cô chẳng còn tâm trạng ăn uống.

Trong lúc đợi thức ăn, có một người mặc áo đen đi vào, tiến thẳng về phía bàn họ. Cố Sơ biết họ là người của Lục Bắc Thần. Vị pháp y uy quyền được coi là “bảo vật quốc gia” này đương nhiên phải được bảo vệ nghiêm ngặt. Nhưng điều khiến cô cảm thấy kỳ lạ là tối nay chẳng thấy có vệ sỹ nào đi theo Lục Bắc Thần, chỉ thấy một người này thôi. Người vệ sỹ tiến tới, đưa chiếc túi trong tay cho Lục Bắc Thần. Lục Bắc Thần không nói gì chỉ gạt đầu, anh ta bèn rời đi.

Suy nghĩ đầu tiên của Cố Sơ là đã xảy ra chuyện gì mà Lục Bắc Thần phải đi, hoặc là trong túi có khúc xương hay khúc thịt máu me gì đó. Cô đang ngẫm nghĩ thì Lục Bắc Thần đẩy chiếc túi về phía cô.

“Cái gì đấy?” Cô phản xạ theo bản năng, thanh âm hơi the thé.

Phản ứng của Cố Sơ khiến Lục Bắc Thần dờ người giây lát. Còn Cố Sơ cũng nhận thấy mình phản ứng hơi thái quá, vội vàng chỉnh đốn lại tâm trạng: “Đây là thứ gì?”

Hình như Lục Bắc Thần đoán được ban này cô nghĩ cái gì, khoe môi mớ hồ cong lên, trông có vẻ như muốn cười nhưng cuối cùng vẫn trở về với sự bình thản, ra hiệu cho cô: “Mở ra đi! Không phải mấy thứ ảnh hưởng tới khẩu vị của cô đâu.”

Cảm giác bị người ta nhìn thấu rất tồi tệ, ít nhất thì mặt Cố Sơ lại đỏ rần, vội vàng xua tay: “... Tôi không nghĩ như thế.”

Nhưng hình như càng giải thích càng vòng vo, thấy nét mặt Lục Bắc Thần vẫn luôn trong trạng thái như cười như không, cô không nói gì nữa. Cô kéo chiếc túi lại nhìn. Đó là thương hiệu MiuMiu, bên trong là một hộp giày. Cô mở ra, một đôi giày nữ màu kem lộng lẫy nằm trong đó, kiểu thiết kế đơn giản dễ chịu, còn là loại giày đế bằng thích hợp đi dạo đường phố. Cô từng nhìn thấy đôi giày này khi đi qua cửa hàng độc quyền.

“Thay vào đi.” Lục Bắc Thần uống hộp nước rồi nói.

Cố Sơ vô cùng ngạc nhiên.

Lục Bắc Thần dựa người ra sau ghế, hơi nghiêng đầu, ánh mắt dừng lại trên bàn chân cô: “Cô khiến tôi nhớ lại nhân vật cô chị cố gắng nhét cho vừa chân vào đôi giày trong truyện cổ tích.”

Sắc mặt Cố Sơ càng lúc càng đỏ. Cô bất giác đáp trả: “Tôi không phải!”

“Giày đi lên chân, có hợp với mình hay không chỉ có người đi mới biết.” Lục Bắc Thần nói với ý sâu xa.

Cố Sơ cắn môi, gót chân trong đôi giày cao gót di chuyển một cách khó nhọc. Lời nói của Lục Bắc Thần tuy khó nghe nhưng có lý. Giờ chân cô đau tưởng chết, chỉ cần giẫm nhẹ một cái cũng cảm nhận được cảm giác nhói buốt khi chân cọ vào lớp da thuộc. Tìm được một đôi giày phù hợp với mình là rất quan trọng, vậy mà bao năm nay cô đã đánh mất năng lực tìm kiếm.

“Đôi giày của tôi tốt lắm. Đôi này đắt quá, tôi không thể nhận.”

Lục Bắc Thần nghe xong khẽ nhún mày, thấp giọng nói một câu: “Phiền phức!” rồi đứng dậy, nhắc đôi giày trong hộp lên.

Cố Sơ giật mình, vội vàng nói: “Để tôi tự làm.”

Lục Bắc Thần đứng trước mặt cô, nhìn cô từ trên xuống dưới, khuôn cằm trên cứng đờ, vài giây sau mới đưa chiếc giày trong tay cho cô. Cố Sơ đón lấy, thay giày dưới sự quan sát của anh. Cảm giác này rất kỳ lạ, cô có phần ngượng ngập, còn có chút thiếu tự nhiên.

Nhưng không thể không thừa nhận, thay giày xong, đôi chân cũng dễ chịu hơn nhiều...

36. Chương 36: Nỗi Sợ Hải Lan Tỏa

Thức ăn được chọn rất khéo léo, hai món điểm tâm, ba món chính, một món tráng miệng, từ khâu lựa chọn nguyên liệu tới khâu bày biện cuối cùng đều cố gắng đạt tới sự hoàn hảo. Các dụng cụ được làm bằng bạc, xung quanh có những vòng tròn sáng xuất phát từ ánh đèn trên đỉnh đầu, không quá chói mắt cũng không quá tối tăm, từng chi tiết của bữa ăn đều được chuẩn bị đầy sáng tạo. Cố Sơ ít nhiều có phần kinh ngạc. Khi bố mẹ còn sống, cô ăn uống rất kén chọn. Từ ngày họ qua đời, những món ăn ngon cung cấp cho cô đương nhiên sẽ ít đi, nhưng cái bệnh kén ăn vẫn chưa thể sửa, thế nên từ khi đi làm cho tới giờ, dù bận bịu, một bữa tối đâu cô cũng tự mình nấu ăn.

Miếng thịt bò được làm rất mềm, ngoài cháy trong mềm, trình độ dao thớt của người đầu bếp này có lẽ rất giỏi, nước tương được nêm vào trong vết thái, không nhiều không ít, cực kỳ vừa vặn. Món rau xanh đơn giản tỏa ánh sáng diệp lục, khi ăn vào miệng lại thanh đạm không dính dầu mỡ, vô cùng thích hợp chọn làm món ăn bữa tối. Thức ăn được nấu tuyệt ngon, miếng nào Cố Sơ cũng ăn rất ngon miệng, chẳng biết từ lúc nào đã ăn được khá khá.

Tới lúc ăn món tráng miệng, Cố Sơ mới nhìn Lục Bắc Thần. Dường như anh chưa hề động vào bộ dụng cụ trước mặt, chiếc đĩa vẫn còn rất sạch sẽ. Anh không ăn mấy, đa phần đều chỉ... ngồi nhìn cô? Nghĩ tới đây, Cố Sơ hơi thiếu tự nhiên. Chiếc đĩa trên tay cô dừng lại: “Anh... không ăn sao?”

Lúc này Lục Bắc Thần mới cầm đũa lên, gắp một miếng thịt gà, động tác nhai chậm chậm tỏ ra rất nho nhã. Cố Sơ nhìn anh, bất giác nhớ lại lần đầu tiên cùng Lục Bắc Thần vào một nhà hàng cao cấp ăn cơm. Lúc ấy Lục Bắc Thần hỏi cô có thích không. Kỳ thực đồ ăn của nhà hàng đó cũng bình thường thôi nhưng vì lòng tốt của Bắc Thần, cô bèn vui vẻ nói rằng rất ngon. Có lẽ Lục Bắc Thần nhận ra cô đang dối lòng liền nói với cô: Sau này anh kiếm được nhiều tiền, anh sẽ đưa em tới một nhà hàng ngon hơn. Em muốn ăn gì cứ gọi thoải mái.

Bây giờ đối mặt với người đàn ông này, trong một nhà hàng thế này, tựa như đã qua một thời gian rất dài cô mới đợi được bữa tối ấy vậy.

“Không thích ư?” Lục Bắc Thần khẽ hỏi.

Cố Sơ trở về thực tại: “Không, rất ngon.”

Lục Bắc Thần dừng đũa, nhìn cô chăm chú, rất lâu sau mới thấp giọng nói một câu: “Thích là tốt rồi.”

Cố Sơ không nghe rõ, ngược mắt nhìn anh với vẻ nghi hoặc nhưng ánh mắt anh bình thản như hồ nước, giống như chưa hề nói gì cả. Sau khi dùng bữa xong, Cố Sơ bèn lấy can đảm hỏi anh: “Anh cũng nên nói cho tôi biết một số chuyện rồi chứ?”

Lục Bắc Thần lấy khăn giấy lau khóe miệng. Đợi cho nhân viên phục vụ dọn hết bát đĩa đi, bê hoa quả lên, anh mới lên: “Dáng vẻ của cô sẽ khiến tôi hiểu lầm rằng cô quan tâm.”

Cố Sơ ghen lời vì câu nói của anh.

Nhưng Lục Bắc Thần cũng không định châm chọc cô thêm mà rút ví tiền từ trong túi ra. Cố Sơ còn tưởng anh định thanh toán rồi ra về, ai ngờ cô đang định lên tiếng thì thấy anh rút từ trong ví ra một bức ảnh, đẩy tới trước mặt cô.

Đập vào mắt cô đầu tiên là những ngón tay thon dài, sạch sẽ của Lục Bắc Thần, sau đó tới người trong bức ảnh, cô nhắc lên.

Đó là hai chàng trai, nói chính xác hơn là hai chàng trai giống nhau y như đúc, ăn mặc cũng giống hệt nhau, nụ cười cũng y tạc, đang khoác vai nhau, tinh thần phấn chấn. Hai chàng trai trông có vẻ khoảng mười sáu, mười bảy tuổi, đang trong thời niên thiếu phóng khoáng.

Vậy mà hình ảnh ấy lại khiến đôi mắt Cố Sơ nhói đau, một nỗi sợ hãi bất giác lan ra trong cơ thể. Tay cô run run, bức ảnh trượt từ đầu ngón tay xuống mặt bàn.

“Hai người...” Cô nhìn người đàn ông đối diện, con tim bắt đầu đập thành thịch.

“Chúng tôi là anh em sinh đôi. Tôi là anh, nó là em, tôi và nó chỉ cách nhau năm phút.” Ngữ khí của Lục Bắc Thần trầm tĩnh, đôi mắt nhìn Cố Sơ hơi nheo lại.

“Không...” Không thể nào.

Thật ra đây mới là lời Cố Sơ muốn nói. Cô chưa từng biết Lục Bắc Thần còn có một anh trai sinh đôi, dẫn rằng mấy ngày nay người đàn ông trước mặt cứ giả thần giả quỷ nhưng tận đáy lòng luôn có một thanh âm nói với cô rằng, thật ra anh ấy chính là Bắc Thần. Vậy mà giờ đây, bức ảnh này lại được bày ra trước mặt cô. Người trong ảnh tuy còn là thiếu niên nhưng tướng mạo không có nhiều thay đổi, vừa nhìn đã có thể nhận ra ngay.

“Nếu anh là anh trai của Bắc Thần, vậy Bắc Thần thì sao?” Bàn tay đặt một bên của Cố Sơ cuộn chặt lại thành nắm đấm. Cô luôn có cảm giác những lời tiếp theo người đàn ông này nói chẳng tốt đẹp gì.

Quả không sai, ánh mắt Lục Bắc Thần lạnh đi, anh dần mạnh từng chữ: “Bắc Thần không còn nữa.”

37. Chương 37: Tay Dao Phủ Giết Chết Trái Tim

Thanh âm của Lục Bắc Thần rất lạnh, năm chữ nghe thì không quá nặng nề nhưng lại cuộn thành một ống thép ra sức lấn tràn sau lưng Cố Sơ. Cô chưa kịp thở dốc, luồng hơi đã chia tách lồng ngực ra, ngay sau đó cảm giác đau đớn lan nhanh như lớp mực đen vấy lên tờ giấy Tuyên Thành. Cô nhìn Lục Bắc Thần chăm

chăm như không dám tin, nỗi đau đã tự động xóa sạch mọi né tránh trước ánh mắt giá băng của anh, trong đầu cô chỉ còn lại câu nói đó: Bắc Thâm không còn nữa.

Rõ nét như thế, sâu sắc như thế.

Cô không tin.

Rất lâu sau, Cố Sơ mới tìm lại được giọng nói của mình, tuy còn hơi run rẩy: “Anh lừa tôi phải không?”

“Để cô Cố phải thất vọng rồi, Lục mỗ tôi trước nay không thích đùa cợt.” Gương mặt Lục Bắc Thần từ đầu tới cuối vẫn lạnh giá.

Một bàn tay Cố Sơ từ từ trượt xuống, giấu dưới bàn ăn, nắm chặt, móng tay mảnh và nhọn đâm đau lòng bàn tay. Thật ra cô biết rõ chẳng có ai lấy chuyện của người thân ra đùa giỡn. Cô hiểu rằng, nếu người đàn ông ngồi đối diện thật sự không phải Lục Bắc Thâm thì anh quả thực không cần phải lừa cô.

Bao năm nay cô vẫn luôn giấu kỹ trái tim mình, không dám để nó lộ diện dưới ánh mặt trời vì nếu nhìn thẳng vào nó sẽ nhớ lại rất nhiều điều quá sức chịu đựng, nhớ lại vô vàn chuyện quá khứ cô luôn muốn lãng quên. Nhưng trong lòng luôn chất chứa một kỳ vọng để bao năm qua cô có thể vờ như đang sống một cách vô tâm vô tính, kỳ vọng ấy chính là Lục Bắc Thâm. Cô không ảo vọng có thể tiếp tục nối lại tình cảm với anh, đã sai là sai, những chuyện đã xảy ra thì những quả đắng mà nó tạo nên cũng đã được xác định. Cô chỉ hy vọng Bắc Thâm rời xa cô có thể quên đi quá khứ, mỗi ngày đều có những niềm hạnh phúc mới.

Mùi máu tanh nồng nặc khắp nơi. Cố Sơ biết, là trái tim mình đang rỉ máu.

“Vì sao... lại như vậy?” Cô yếu ớt hỏi.

“Chính vào năm cô rời xa nó.” Lục Bắc Thần ngồi đó, nhìn chăm chăm vào gương mặt nhợt nhạt của cô, sống lưng thẳng tắp: “Khi nó biết rằng nó có cầu xin cô thế nào cô cũng sẽ không hồi tâm chuyển ý, Bắc Thâm đã nhận suất cuối cùng của nhà trường để ra nước ngoài du học. Nhưng sau nửa năm du học, Bắc Thâm nghe tin đính hôn của cô và cậu chủ nhà họ Kiều, nó bất chấp mọi sự phản đối của gia đình đòi về Thượng Hải như phát điên. Nó muốn tìm cô, kết quả trên đường vội ra sân bay đã gặp tai nạn. Người phản đối nó về nước chính là tôi, Bắc Thâm không giấu tôi bất kỳ điều gì cả nên mọi chuyện của cô và nó, tôi đều biết rất rõ ràng.”

Nói tới đây, Lục Bắc Thần đổ người về phía trước. Ánh đèn làm nghiêng bóng anh, cái dáng nhỏ bé của cô bị chiếc bóng to lớn của người đàn ông nuốt chửng. “Thậm chí bao gồm cả việc cô đã làm cách nào khiến em trai tôi cam tâm tình nguyện yêu cô để rồi bị vứt bỏ một cách vô tình.”

“Tôi...”

“Cô muốn bao biện cho bản thân?” Lục Bắc Thần nghiêng rằng: “Cô nợ nó quá nhiều, tưởng nói mấy câu dễ nghe hoặc bày ra vẻ mặt vô tội là có thể xóa sạch mọi nợ nần sao?”

Trái tim Cố Sơ đau thắt từng cơn. Là lỗi của cô, cô chưa bao giờ nghĩ sẽ bao biện cho bản thân, chỉ có điều cô thật sự không thể ngờ Bắc Thâm đã qua đời, hơn nữa còn là vì cô.

“Trước mặt tôi, Bắc Thâm vẫn luôn nói rằng cô rất lương thiện.” Lục Bắc Thần cười khẩy: “Tôi rất muốn được chính tai nghe xem cô Cố đánh giá thế nào về bản thân? Một tay đao phủ đã giết chết trái tim người khác sao xứng với hai chữ ‘lương thiện’, hm?”

“Tôi không nghĩ... không nghĩ lại xảy ra chuyện này... Tôi...”

“Bởi vì cô Cố chưa bao giờ cảm thấy áy náy thì làm sao nghĩ tới việc mình đã dồn ép một người con trai đến mức phát điên chứ?” Lục Bắc Thần hùng hổ hăm dọa.

Ngón tay Cố Sơ vẫn đang siết lại, không ngừng chặt hơn, chặt hơn nữa. Cô biết lòng bàn tay nhất định đã rách rồi, nhưng cũng chẳng bằng dòng máu đang ồ ạt trào ra trong tim.

“Trông thì xinh đẹp thuần khiết, không hiểu sự đời, kỳ thực thì lòng dạ nham hiểm, ác độc. Có trách thì trách Bắc Thâm đã nhìn nhầm người, đi yêu một người phụ nữ vừa thực dụng, ham hư vinh lại không có trái tim như cô.”

“Tôi... Tôi không ham hư vinh.”

Khỏe môi Lục Bắc Thần cứng đờ, một lúc sau mới lạnh lùng lên tiếng: “Đúng rồi, cô không ham hư vinh. Chẳng qua là cô biết phân biệt người đàn ông nào chỉ có thể chơi đùa cùng cô, người đàn ông nào mới xứng với thân phận của cô cả nhà họ Cố đúng không? Đường đường là thiên kim của tập đoàn Kiến Khoa, tiêu chuẩn kén chồng đương nhiên cũng phải môn đăng hộ đối mới được, nếu không há chẳng phải sẽ để bản thân rớt giá sao?”

38. Chương 38: Quá Khứ Hiện Hách

Tập đoàn Kiến Khoa đã từng là ‘vương quốc’ ngành Dược hiển hách một thời. Bố cô, Cố Trạch Phong càng là một thương nhân nổi tiếng, liên tục được xuất hiện trên khắp các tờ báo thương mại, các tạp chí tài chính. Thời kỳ đầu mở cửa cải cách, Cố Trạch Phong đã nắm bắt được thời cơ kinh doanh. Lúc đó khi quốc gia dốc sức hỗ trợ cho vay lập nghiệp, bố đã thu mua một nhà xưởng sắp đóng cửa, chuyển đổi từ xí nghiệp thuộc sở hữu nhà nước thành doanh nghiệp tư nhân, ổn định được thị trường trong tình trạng thua lỗ năm đầu tiên, từ một xưởng sản xuất nhỏ đã thành công trong việc không ngừng xây dựng thêm nhà xưởng, nghiên cứu chế tạo và phát hiện những loại thuốc mới, đi đầu trong việc đẩy mạnh tuyên truyền từ chính người tiêu dùng vào thời kỳ mà việc quảng cáo các sản phẩm thuốc trong nước còn chưa phát triển, sự nghiệp từng bước càng thêm to lớn, vững mạnh. Doanh nghiệp Kiến Khoa cũng được đổi tên thành tập đoàn Kiến Khoa, trở thành công ty dân doanh nổi tiếng mà ai ai cũng biết.

Lúc ấy, tất cả mọi người đều ngưỡng mộ Cố Trạch Phong, vì không ai không biết ông không những có một sự nghiệp lớn mạnh lại còn cưới được nữ thần khoa ngoại thần kinh, Hứa Nghị. Bao nhiêu năm qua, vợ ông vẫn luôn cùng ông vượt qua bao sóng gió. Đôi vợ chồng tuyệt vời này khiến người người phải ao ước.

Trong lòng Cố Sơ, thần tượng cô hâm mộ nhất chính là bố, vì sự nghiệp của bố xuất sắc như vậy, chưa bao giờ có bất kỳ tin đồn nào liên quan tới ông. Trong mắt bố chỉ có mẹ, mà mẹ cũng thường xuyên kể lại quãng đường lập nghiệp của bố cho cô và Tư Tư. Từ giọng nói và ánh mắt rực sáng của mẹ, Cố Sơ biết mẹ cũng yêu bố sâu đậm.

Cô là cô cả của nhà họ Cố, là viên minh châu trong tay chủ tịch tập đoàn Kiến Khoa, là một cô chủ trong lời đồn của mọi người, là một tiểu thư đài các từ khi sinh ra đã sung sướng, chẳng biết mùi vị của nghèo khó là thế nào. Nghe nói năm cô chào đời, bố đã thiết kế một bữa tiệc xa hoa ba ngày ba đêm, không ai nổi tiếng trong giới kinh doanh lại vắng mặt, có ai không hay nhà họ Cố đã sinh một bé gái xinh như ngọc, có rất nhiều chú bác còn trêu đùa rằng nhất định muốn kết thông gia từ bé.

Một người giàu sang như cô vậy mà khi ấy lại hoàn toàn không hiểu nghĩa của ‘giàu sang’. Cô chỉ cảm thấy những người bên cạnh đều giống như mình, dường như luôn rất xinh đẹp, tươi sáng, rạng ngời, vì những người bạn của cô cũng đều là những người có tiền.

Cho tới khi cô kiên quyết từ chối việc ra nước ngoài du học, quyết tâm thi vào trường cũ của mẹ. Cho tới khi, định mệnh cho cô gặp Lục Bắc Thâm, thì tất cả mọi thứ dường như đều đã đổi thay...

...

Lục Bắc Thần thấy cô không lên tiếng, sắc mặt càng lạnh ngắt: “Đáng tiếc thật! Về sau tập đoàn Kiến Khoa phá sản, bây giờ ngay cả tập đoàn Kiều Viên cũng lâm vào khủng hoảng tài chính. Cô Cố! Không biết đây có gọi là báo ứng không?”

“Thế nên... kỳ thực anh tới để trả thù, phải không?” Cố Sơ cố gắng ngẩng đầu lên, đối mặt với ánh mắt băng lạnh của anh.

Cái chết của Bắc Thâm đã làm tan rã mọi hy vọng của cô, giống như một sợi dây thun bị kéo căng bao năm cuối cùng vẫn đứt phụt, những tình cảm không tên theo bị thương cuộn cuộn quét qua. Trước nay cô không hề trốn tránh sai lầm của mình, chưa bao giờ cho rằng mình vẫn còn mặt mũi sau khi rút lui khỏi chuyện tình cảm với Bắc Thâm. Bây giờ, anh trai anh ấy tấn công trực diện như vậy khiến cho những đau đớn, những bi thương nơi lồng ngực cô không còn nơi trú ẩn.

“Có vay thì phải có trả.” Lục Bắc Thần khẽ nheo mắt lại: “So với việc trả thù, tôi nghĩ tôi thích thấy cô Cố phải xót xa ân hận hơn. Đối với Lục Môn mà nói, dù là Kiến Khoa hay Kiều Viễn chẳng qua cũng chỉ là ‘một góc núi băng’. Năm đó nhà họ Lục có con cái bị bắt cóc, suýt nữa bị thủ tiêu. Kể từ khi ấy, ông Lục đã trở nên rất thận trọng, yêu cầu con trai, con gái của nhà họ Lục phải giấu kín thân phận trong lúc đi học, không được thừa nhận có bất kỳ quan hệ nào đối với Lục Môn. Thế nên, trong mắt cô Cố, Bắc Thâm chẳng qua chỉ là một thằng nhóc nghèo hèn.”

Anh chợt bật cười, bổ sung một câu: “Nếu năm xưa cô Cố biết Bắc Thâm chính là cậu chủ của Lục Môn liệu có dễ dàng dứt khoát như vậy không? Những gì nhà họ Kiều có thể cho cô, nhà họ Lục chúng tôi cũng có thể. Những gì nhà họ Kiều không thể cho cô, nhà họ Lục chúng tôi vẫn có thể. Bây giờ có phải cô đang rất hối hận, hối hận khi trước mình đã mù mắt mà đáp nhầm thuyền không?”

39. Chương 39: Cuối Cùng Vẫn Là Bức Tranh Đầy Bụi Bặm

Cố Sơ chẳng biết mình đã trở về bằng cách nào.

Cô chỉ cảm thấy con đường từ nhà hàng về nhà sao dài dằng dặc, tựa như bốn mùa vừa luân phiên nhau trôi qua, tựa như đời người đã trải hết những năm tháng bể dâu. Sau khi chiếc xe của Lục Bắc Thần rời đi, cô đã đứng lại rất lâu trong khu nhà, dưới ánh trăng bóng cô mỗi lúc một rõ nét, một chút ngấp nghé đối với niềm hy vọng cuối cùng tận đáy lòng cô cũng đã tiêu tan sạch sẽ. Cô bước vào nhà, Cố Tư đang xem tivi, kinh phim điện ảnh đang chiếu bộ phim ‘Bá Vương biệt Cơ’, Trình Điệp Y nói với Đoàn Tiểu Lâu: Cái ta nói là một đời, thiếu một năm, một tháng, một canh giờ đều không phải một đời.

Cố Sơ quên cả thay giày. Gương mặt thanh tú trên màn hình vào ngày Cá tháng tư đã đùa giỡn với các fan hâm mộ yêu quý anh rằng anh đang theo đuổi tình yêu và cái đẹp cả đời, thế nên không cho phép đánh mất dù là nửa phút, và vì thế anh đã nhảy từ trên lầu cao xuống. Ngày Trương Quốc Vinh lìa đời, cô cũng khóc lóc nức nở như tất cả các fan hâm mộ. Trong những năm tháng thanh xuân hồn nhiên đó, dường như sự ra đi của Trương Quốc Vinh đã trở thành bằng chứng cho sự sụp đổ của nửa giang sơn.

Lúc ấy cô đã nghe bài hát của Trương Quốc Vinh và nói với anh rằng: Bắc Thâm, chúng ta cũng phải yêu một đời, thiếu một năm, một tháng, cho dù là một giờ cũng không được. Cô đã từng phản bội lời hứa của mình. Bây giờ, cho dù cô có muốn tìm lại ước hẹn năm xưa nhưng cũng chẳng còn ai để giải bày.

Cố Tư ngồi trước tivi đã xem đến đỏ cả mắt, thấy Cố Sơ trở về con bé bèn điều chỉnh lại tâm trạng, đón lấy chiếc túi trong tay cô, tự kể khổ: “Dì vừa mới tới, mắng em một trận té tát. Cũng chẳng biết dì ấy nghe ở đâu được tin em bị cảnh sát điều tra, tới tra khảo em như hỏi cung tội phạm ấy, thái độ còn ác liệt hơn cả anh cảnh sát kia. Sao dì ấy lại như vậy chứ? Nói gì thì nói chúng ta cũng là họ hàng, sao dì ấy lại không tin em? Tức chết mất!”

Cố Sơ thay giày, thấp giọng nói: “Dì ấy cũng lo lắng thôi.”

Ánh đèn ngoài cửa khá tối, Cố Tư nhận ra giọng của chị có chút bất thường, quan sát kỹ mới phát hiện sắc mặt Cố Sơ tái nhợt. Con bé giật mình, hỏi cô có chuyện gì. Cố Sơ cũng không nói thêm gì nhiều. Cô vào phòng thay bộ quần áo ở nhà rồi tự nhốt mình trong phòng tranh.

Nửa tiếng sau, Cố Tư gõ cửa phòng tranh, bê một cốc sữa đi vào. Phòng tranh không bật đèn, ánh trăng nhạt nhòa lạnh lẽo rải khắp mặt bàn bằng gỗ, cả căn phòng cũng sáng trắng lên, không còn quá tối đậm cái nhợt nhạt của Cố Sơ ngồi trước giá vẽ nữa. Cố Tư mượn ánh trăng nhìn bốn phía xung quanh chợt hoảng sợ. Những bức tranh cũ kỹ vốn được đặt ở góc tường giờ đều được bày hết ra ngoài, nằm ngổn ngang trên sàn nhà. Trong những bức tranh ấy chỉ có một người con trai, trẻ trung sáng sủa, gương mặt điển trai, có thể đang mỉm cười, đang nhíu mày, đang trầm tư hoặc đang nhướng mày, chân thực vô cùng.

Ánh mắt Cố Tư chuyển từ nền nhà tới Cố Sơ ngồi trước giá vẽ. Vẫn là chàng trai đó đang ngồi dựa vào cây, ngón tay xoay xoay một quả bóng chuyền. Chàng trai này...

“Chị, anh ta là?” Con bé do dự, bước qua mấy bức tranh tới bên cạnh Cố Sơ: “Sao trông quen vậy? Hình như là... À, em nhớ ra rồi, anh ta chẳng phải là vị pháp y họ Lục đó sao?” Rồi nó lại nhặt một bức tranh bên cạnh lên xem thật kỹ: “Nhưng lại không giống lắm, người trong tranh này trẻ hơn. Chị, anh ta...”

Bức tranh trong tay bị Cố Sơ lấy đi. Giọng cô yếu ớt, không chút sức lực: “Tư Tư! Bê sữa ra ngoài đi, chị không uống, để chị yên tĩnh một lát.”

“Chị?” Cố Tư hoang mang, sát lại gần cô: “Chị không sao chứ? Hôm nay chị sao vậy?”

Cố Sơ lắc đầu, tỏ ý bảo con bé ra ngoài.

Cố Tư tuy rằng lo lắng nhưng thấy thái độ cô kiên quyết cũng đành buồn bực rời khỏi phòng tranh.

Ánh sáng ngoài hành lang thu nhỏ lại từng chút một, cuối cùng bị cánh cửa hoàn toàn che khuất. Phòng tranh lại chìm vào yên tĩnh. Cố Sơ chỉ cảm thấy lồng ngực bị thứ gì chặn lại, cứ thế lan dần tới tận cổ họng. Cô nhẹ nhàng vuốt ve những bức tranh ấy, sau đó lặng lẽ cuộn từng bức lại, khóa chặt trong tủ tranh quanh năm không nhìn thấy ánh mặt trời, giống như những chuyện đã qua cuối cùng cũng bị bám bụi, không bao giờ lật lại nữa.

Sau đó, cô bật khóc.

Từng giọt, từng giọt nước mắt trôi ra khỏi khóe mắt, rơi xuống ngón tay, đau tận trong tim.

Cô khóc không thành tiếng như đóa lẵng lẽ chờ ngày bung nở nhưng lại bị cơn gió tước đoạt đi sinh mệnh, không còn sức mạnh phản kháng. Người đó đi rồi, trái tim cô cũng chết theo...

40. Chương 40: Ẩn Giấu Tài Năng

Sau khi cái chết của Tiêu Tuyết không còn là bí mật, phía cảnh sát nhận được không ít cuộc điện thoại nhưng đa phần đều là fan hâm mộ của Tiêu Tuyết, những người cung cấp manh mối đã ít lại càng thêm ít, mười người thì có tới tám, chín người lấy danh nghĩa cung cấp chứng cứ để dò hỏi rõ ngọn ngành, nhất là chiếc di động dự bị của La Trì hết như chiến sỹ nhiệt huyết chiến đấu nơi tiền tuyến, mấy ngày nay tiếng chuông chưa bao giờ inh ỏi như thế, cứ cách mấy phút lại ca bài ca hào sảng “Đoàn kết chính là sức mạnh”.

Về chiều, nhiệt độ tăng cao, trên bãi tập bắn ngoài trời cũng không đông người, thi thoảng lại vang vọng tiếng đạn nổ làm mấy chú chim kinh sợ, vội vàng đập cánh tháo chạy khỏi ‘vùng đất thị phi’. Khi La Trì tới bãi tập, Lục Bắc Thần đang loay hoay với một khẩu súng đã được tháo rời. Hôm nay anh mặc khá thoải mái, một chiếc áo POLO cùng một chiếc quần dài rộng rãi. Anh uể oải liếc nhìn La Trì một cái, không nói câu nào, động tác lắp lại súng trở nên chậm chạp.

La Trì cầm theo một chai nước khoáng đặt bên cạnh Lục Bắc Thần, còn tự mình mở một chai khác, uống ừng ực mấy hớp, sau đó đổ hết nước lên đầu. Nước làm ướt rượt mái tóc, rồi chảy men theo từng đường nét nơi gò má, thấm ướt cả quần áo trên người. Nhiệt độ nước đá khiến La Trì cảm thấy cực kỳ thoải mái. Cậu ta hất mạnh đầu một cái, nước bắn tung tóe.

“Tuổi Tuất à?” Lục Bắc Thần ngồi xuống một đầu còn lại.

“Cuối cùng cũng sống lại rồi.” La Trì cười hì hì, giơ tay lau chỗ nước trên mặt: “Mấy ngày nay tôi mệt chết mất thôi. Đây đâu có gọi là điều tra vụ án? Phải gọi là sinh tồn dã ngoại mới đúng, bất kỳ thời điểm nào cũng thách thức giới hạn của cậu. Cậu không thể tưởng tượng nổi mức độ rậm rạp của khu rừng Nam Sơn, dùng từ ‘biển cây’ để hình dung không khoa trương chút nào. Tôi cũng được coi là một người đã vượt không ít đường núi đường rừng, nhưng quả thật đây là lần đầu tiên phải coi điện thoại vệ tinh* như phao cứu sinh. Chỉ cần cậu đi vào là sẽ mất phương hướng, hầu như chỉ có cây cổ thụ, thân cây phải bằng vòng ôm của mấy người. Mấy tay chó má của cục bảo vệ môi trường lấy danh nghĩa bảo vệ môi trường quyết không ‘bật đèn xanh’ cho chúng ta, khiến bọn tôi đi vào núi còn khó hơn lên trời. Còn cả đám khỉ kia nữa, mẹ nó chứ, chỗ nào nhiều nắng là đứng chỗ đó! Thật là làm ông sốt hết cả ruột, ông lại ột mỗi lửa thiêu cháy Nam Sơn, nướng đầu khỉ ăn bây giờ!”

*Điện thoại vệ tinh là một loại điện thoại di động kết nối đến các vệ tinh trên quỹ đạo thay vì các trạm mặt đất. Tùy thuộc vào cấu trúc của hệ thống, khu vực phủ sóng có thể bao gồm toàn bộ Trái đất hoặc chỉ những vùng nào đó. Hầu hết mạng điện thoại di động thông thường hoạt động gần mức khả năng lúc bình thường và mạng quá tải khi có sự kiện khẩn cấp lan rộng trong khi đó thông tin liên lạc là cần thiết. Mặt

khác, anten và mạng điện thoại di động có thể bị tàn phá. Điện thoại vệ tinh có thể tránh được vấn đề này và trở lên thiết yếu trong thảm họa.

Lục Bắc Thần chỉ mỉm cười, không nói gì. La Trì nheo mắt nhìn anh: “Tôi thấy bức bối nhất là nhìn thấy cái thái độ này của cậu, điển hình cho kiểu thích ăn dấm, ‘no bụng không biết nổi khổ của kẻ đói!’”

“Chính cậu tự nguyện chiếm hết công lao, thế nên chịu khổ chịu cực tốt nhất cũng nên im miệng.” Lục Bắc Thần luôn tay, ngữ khí lười biếng.

“Bảo tôi cùng các tổ khác hoàn thành vụ án này? Đùa sao? Thế thì thể diện của La Trì này cũng nên vứt lại Quỳnh Châu rồi.” Nói rồi, La Trì đứng dậy, giật lấy đồng linh kiện súng ống trong tay Lục Bắc Thần: “Pháp y Lục vĩ đại! Đôi tay cậu sờ vào thi thể thì còn linh hoạt chứ mò mẫm súng ống là chậm chạp rồi chứ gì. Hôm nay hẹn cậu tới đây để cho cậu cảm nhận được cảm giác khi cầm súng. Bây giờ tôi bận bù đầu, cấp trên lại coi chặt sự an toàn của cậu, đám vệ sỹ thì cũng có lúc gà gật, cậu thì chẳng biết đã dắc tội với bao nhiêu người. Chẳng phải cấp trên cấp súng cho cậu rồi sao, cậu luyện tập nhiều một chút, ít nhất thì cũng phải phòng thân được.”

“Bảo vệ sự an toàn của tôi là trách nhiệm hàng đầu của cậu, tôi mà có chuyện, cậu gặp họa.” Điều bộ của Lục Bắc Thần như chẳng thêm nói.

La Trì vừa nghe xong là ủ dột: “Đại ca ơi, em còn phải điều tra án!”

Lục Bắc Thần cười tao nhã: “Tôi nhớ hình như hồi tiểu học, thầy cô từng dạy cách sắp xếp thời gian mà. Cậu còn tốt nghiệp trường cảnh sát. Kỳ lạ thật! Mấy thứ cậu học được trả lại cho giáo viên trong trường cảnh sát hết rồi sao?”

La Trì một lần nữa ngậm hột thị. Cậu ta biết mình nói không lại Lục Bắc Thần, nghiêng răng, nhanh chóng lắp lại súng sau đó giương súng hướng về phía hồng tâm trước mặt, nổ súng, pằng pằng pằng mấy tiếng rung tai. Lục Bắc Thần ngồi bên cau mày bịt hai tai lại, nhướng mày nhìn cậu ta.

Thời gian hiển thị: 45 giây.

La Trì dương dương tự đắc quay quay khẩu súng lục: “Nhìn thấy chưa? Từ việc lắp ráp súng tới khi bắn hết đạn, thành tích 45 giây, bổ sung thêm một câu, mỗi phát súng đều trúng vòng thứ 10. Cậu thì sao? Tôi cũng không thể yêu cầu quá cao, dẫu sao cậu cũng chỉ là người nghiệp dư, từ lúc lắp ráp tới lúc bắn bia cậu hoàn thành trong vòng hai phút cũng đã khá rồi.”

Lục Bắc Thần dụi dụi tai.

“Trước khi gặp cậu, tôi còn tưởng pháp y ở nước ngoài kiểu gì cũng được trang bị mấy khóa học phòng vệ gì đó, gặp cậu xong thì suy nghĩ của tôi sụp đổ, đến tiếng súng nổ cậu cũng chề ồm ồm thì còn luyện tập cái kiểu gì? Trên bãi tập có rất nhiều đồ bảo vệ nhưng đó toàn là mấy thứ vớ vẩn, khi thật sự phải đối mặt với những kẻ hiểm ác cậu vẫn phải lật bỏ mấy thứ bảo vệ tai đó ra để nổ súng.” La Trì cố ý khinh bỉ.

Lục Bắc Thần dựa vào ghế, lãnh đạm nói: “Tôi ghét thứ này.”

“Tiếc là cậu không thể rời bỏ thứ này.” La Trì vừa làm mẫu cho anh vừa nói: “À đúng rồi, manh mối trong vụ án của Tiêu Tuyết quá ít ỏi, cá nhân tôi cảm thấy vẫn phải cạy được miệng Cố Tư.”

Thấy Lục Bắc Thần nhíu mày, cậu ta lập tức nói: “Cậu là pháp y, nguyên tắc của cậu là không can dự vào việc phá án.”

“Cảnh sát La! Cậu bắt lực cỡ nào mới đành phải ra tay với phụ nữ?” Lục Bắc Thần không hề khách khí.

La Trì tức đến trợn tròn mắt, đang định ngụy biện thì di động vang lên. Cậu ta đành chiến, đi qua một bên nhận điện thoại. Khi quay lại, cậu ta vội vàng tháo súng, đặt tới trước mặt Lục Bắc Thần: “Được rồi, tôi cũng không nói với cậu nữa, tôi về sở cảnh sát một chuyến đây. Cậu ở đây luyện tập cho tốt vào, không yêu cầu trúng vòng mười, trúng bia chắc là được chứ?”

La Trì như một cơn gió, đến vội vàng, đi hối hả. Khi chỉ còn lại một mình Lục Bắc Thần, anh ngồi im, trầm tư suy nghĩ rất lâu, trong đầu óc lại nảy sinh những tâm trạng bức bối, lồng ngực cũng bí bách. Anh đứng

dậy, cầm những linh kiện rời rạc lên. Mới nghe mấy tiếng cạch cạch, khẩu súng đã được lắp xong, ngay sau đó là mấy tiếng súng nổ vang.

Tiếng rung bên tai gạt bỏ những muộn phiền trong lòng anh nhưng không sao xóa đi hình ảnh đôi mắt cô độc đó.

Khi tất cả đạn đã hết, Lục Bắc Thần ném súng qua một bên, nhặt áo khoác lên, quay người rời đi.

Đồng hồ bấm giờ bên cạnh hiển thị: 30 giây.

Khi nhìn lên tấm bia, nơi hồng tâm đã tan nát...

41. Chương 41: Tuổi Xuân Ngát Hương Ngọc Lan

Trước khi bước vào xã hội, ‘hộp số’ của đời người chỉ dừng lại trên con đường ‘thanh xuân’. Ai ai cũng biết, tuổi xuân dùng để hoang phí, có nụ cười, có nước mắt, có mơ màng và một chút buồn thương. Trường đại học là nơi giữ chặt lấy những năm tháng khi cái đuôi của tuổi xuân đang lao vút đi như bay, mà Cố Sơ của thời đại học chỉ mới vừa bắt đầu tuổi xuân của mình.

Cố Sơ thi đỗ đại học A năm cô mười bảy tuổi.

Năm ấy, phía đầu con đường Hoài Hải của Thượng Hải dựng lên một đèn màu đếm ngược giờ tới thiên niên kỷ mới theo phong cách của Pari, Pháp. Mới đó Cố Sơ còn ở bên một đám chị em cấp ba đứng dưới ngọn đèn màu rực rỡ đó cùng mọi người đếm ngược, sau đó chạy tới bên Thượng Hải đi từ nửa đêm tới tận bình minh, cảm thán ba năm cấp ba đã sắp rời xa, thế mà chẳng mấy chốc cô đã hùng dũng oai vệ, bồng bồng khí thế kéo hành lý tới báo danh ở đại học A.

Đại học A, trường cũ của mẹ, ‘cung điện’ y học đạt trình độ cao nhất, vườn trường tuyệt đẹp trồng đầy cây ngọc lan, tiếc là khi Cố Sơ tới báo danh thì đã là tháng chín, chỉ còn nhìn thấy um tùm những lá. Trong đó có một con đường mà hai bên toàn là ngọc lan trắng, các đàn anh đàn chị của đại học A đặt tên cho con đường ấy là ‘đường Bạch Ngọc Lan’. Khi hoa ngọc lan nở, con đường này trắng xóa như tuyết. Cố Sơ cảm thấy trong năm năm tới đây, cô cũng sẽ yêu con đường này.

Động tĩnh của việc Cố Sơ nhập trường không hề nhỏ. Bố đích thân tới tiễn cô, để tránh có phóng viên theo đuôi chụp hình, chỉ riêng xe của vệ sỹ đã tới ba chiếc. Đi cùng với bố tới giúp cô làm thủ tục nhập học còn có cậu chủ nhà họ Kiều, Kiều Vân Tiêu. Năm đó anh ấy cũng mới 20 tuổi, là sinh viên ưu tú của một ngôi trường nổi tiếng trong топ đầu các trường kinh tế, cách đại học A của cô một tiếng đi xe. Xung quanh có không ít người, có người chứng kiến sự phô trương, có người nhìn Kiều Vân Tiêu. Cố Sơ cảm thấy hơi xấu hổ, khẳng khẳng bắt bố về.

Ở trường mình, Kiều Vân Tiêu cũng là một nhân vật ‘làm mưa làm gió’, lại vì Cố Sơ mà thường xuyên lui tới đại học A nên dần dần cũng trở thành ‘nam thần’ trong mắt các nữ sinh đại học A. Tất cả mọi người đều cho rằng Kiều Vân Tiêu là bạn trai của Cố Sơ, bao gồm cả cô bạn Tiêu Tiêu Tiêu cùng phòng, bất luận cô giải thích bao nhiêu lần, Tiêu Tiêu Tiêu vẫn một mực tin tưởng.

Cố Sơ kết bạn rất nhanh. Gia đình cô giàu có nên vung tay rất thoải mái, thường xuyên tặng một số mỹ phẩm hàng hiệu cho các bạn cùng phòng hoặc những bạn học nói chuyện hợp, các loại trang sức nhỏ lại càng không thành vấn đề. Đầu lười của cô rất nhạy cảm, lại tham ăn, vì đã từng ai oán với bố một câu rằng mấy món ở nhà ăn không ngon, bố liền bỏ cho nhà trường một khoản tiền, sắp xếp cho đầu bếp trong gia đình vào nhà ăn, chuyên làm cho cô cả nhà họ Cố một số món ăn đặc biệt.

Đương nhiên Cố Sơ ăn không hết nên hay gọi các chị em tới ăn cùng, tính cách vừa huênh hoang lại rộng rãi.

Vào một ngày sau khi nhập học một tuần, Cố Sơ được dịp nổi trội. Nguyên nhân là ‘bạn trai’ của cô bị cướp! Mà đúng vào ngày đó, cô lại đụng chạm với một nhân vật đình đám khác của đại học A.

Nhân vật đình đám khác đó chính là Lục Bắc Thần, còn ‘bạn trai’ của Cố Sơ là Kiều Vân Tiêu.

Tiến trình của sự việc rất đơn giản. Kiều Vân Tiêu tới đại học A thăm Cố Sơ, khi đi qua con đường Ngọc Lan đã bị một nữ sinh năm hai chặn lại, ngượng ngập đưa cho anh ấy một bức thư tình. Kiều Vân Tiêu là ai chứ? Một cậu ấm từ nhỏ đã ngắm qua ‘muôn loài hoa’, lại là con một và là người thừa kế của nhà họ Kiều, thay bạn gái như thay áo. Các cô gái tiếp cận với anh ấy nhiều vô kể. Trước nay anh ấy không từ chối bất kỳ cô gái nào chủ động bày tỏ nên đã nhận thư tình.

Cảnh này vừa hay bị Cố Sơ bắt gặp, lúc đó cô đang cùng cả một đám chị em thân thiết tới thư viện, đi ngang qua con đường Ngọc Lan xanh mát bên nhìn rõ cảnh đàn chị năm hai chủ động ôm Kiều Vân Tiêu. Cố Sơ chứng kiến cảnh này như xem chuyện vui, các chị em khác thì xì xào to nhỏ.

Ngày hôm sau, đàn chị năm hai đó bị người ta chặn lại trên đường Ngọc Lan. Khi Cố Sơ hay tin vội chạy tới thì chị ta đang ngồi trên ghế gỗ, tóc tai bù xù, sợ hãi nhìn đám con gái đang bao vây tấn công mình...

42. Chương 42: Anh Là ‘dương Xuân Bạch Tuyết’

*Dương xuân bạch tuyết: Một loại nhạc khúc cao cấp của nước Sở thời Chiến quốc, về sau được ví với những gì ưu tú, xuất sắc.

“Cố Sơ! Loại hồ ly tinh này đáng đánh, lần này không cho chị ta một bài học để chị ta biết mùi thì lần sau còn lẳng lơ với Kiều Vân Tiêu!” Một người chị em trong số đó phần nộ bất bình.

“Đúng đấy! Đồ mặt hạng, vô liêm sỉ!”

Chị ta nơm nớp lo sợ, nhưng vẫn không muốn thua trước đàn em kém mình một khóa, bèn nghiêng răng nói: “Tại sao lại gọi tôi là hồ ly tinh? Hai người họ kết hôn rồi sao? Trai chưa vợ gái chưa chồng, sao tôi lại không thể theo đuổi anh ấy? Tôi cảnh cáo mấy cô, mấy cô mà dám làm bừa, tôi sẽ báo cảnh sát đấy!”

“Cho chị điện thoại này, báo cảnh sát đi!” Một bạn nữ cười khẩy đập thẳng điện thoại vào mặt chị ta.

Chị ta ôm mặt: “Mày... Mày...”

“Được rồi, được rồi, chuyện này có gì đâu, các cậu rảnh thật đấy.” Cố Sơ không nhìn nổi nữa, tỏ ý bảo bọn họ thôi đi.

“Cố Sơ! Chị ta cướp bạn trai của cậu mà!”

“Đã bảo Kiều Vân Tiêu không phải bạn trai của tớ rồi mà.” Cố Sơ phát đau đầu, xua tay: “Các cậu còn như vậy sẽ không làm bạn được nữa đâu.”

Các chị em giận dữ nhưng vẫn dừng tay. Đàn chị kia rõ ràng không nể tình. Chị ta gạt bàn tay Cố Sơ đang định sửa sang lại đầu tóc ỉnh, hằn học nói: “Đừng có tưởng tao sẽ cảm kích mày!”

Cố Sơ cười: “Ồ hiền đúng là không gặp lành. Em giúp chị mà chị còn mắng em? Có thể phân rõ tốt xấu hay không?”

“Mày giỏi giang nổi gì chứ? Chẳng qua là cậy nhà có chút tiền rồi ở đây huênh hoang ra vẻ phải không? Mày coi mình là món ngon thật sao? Bọn nó đứng chung với mày không phải vì mày xinh đẹp mà vì mày có tiền, mày hiểu chưa? Đợi tới lúc mày không còn cái mào ‘thiên kim tiểu thư’ nữa, xem còn ai ngó ngang tới mày không!” Chị ta chằm chọc.

Có một chị em lại định xông lên nhưng bị Cố Sơ cản lại. Cô nói: “Nếu thật sự có ngày đó, em cũng cam tâm tình nguyện, đã từng vui vẻ rồi cũng không còn gì để tiếc nuối cả. Nhưng chị à! Em khuyên chị nên nhanh chóng quay về tắm rửa đi là hơn, nước mắt nước mũi chị dính hết cả lên tóc rồi. Em cực kỳ hiểu về con người Kiều Vân Tiêu. Anh ấy không thể chấp nhận con gái lòi thoi dù chỉ một chút. Anh ấy à, cung mặt trời là Thiên Bình nhưng cung mặt trăng là Xử Nữ, là hội viên VVIP của hiệp hội những người ưa bề ngoài cộng với mắc bệnh sạch sẽ. Anh ấy mà nhìn thấy chị trong bộ dạng này sẽ hoảng hốt đến mức bộc phát bệnh tim mắt.”

Chị ta nghe xong sắc mặt càng khó coi, ra sức mím chặt môi, trừng mắt với Cố Sơ rồi bỏ đi. Mọi người xung quanh mỗi người một câu, đều khuyên Cố Sơ sau này đừng có tốt như vậy, thời buổi này người tốt không được đền đáp đâu. Cố Sơ ngồi phịch xuống ghế gỗ, thở dài nói: “Không phải tốt bụng gì, tớ chỉ

cảm thấy chuyện này quá phiền phức. Hôm nay đắc tội với chị ta, ngày mai chị ta quay lại trả đũa, rồi ngày kia đến lượt chúng ta đáp lại? Chán chết!”

Cô vừa dứt lời thì thấy một bạn tròn mắt nhìn ra sau lưng Cố Sơ, Cố Sơ đang định cười cô bạn đó gặp ma thì bỗng thấy có tiếng gió lướt ngang bên tai, sau đó “bộp” một tiếng, khắp mũi ngập tràn mùi xà phòng nhàn nhạt, sạch sẽ như mùi của nắng.

Những người khác đều kinh ngạc hét lên.

Cố Sơ quay đầu lại nhìn, là một quả bóng rổ. Vừa rồi có lẽ bị người ta đập vào thân cây, bây giờ đang lún lông lốc bên cạnh chân cô. Một giây sau, trái bóng được một đôi tay vô cùng thon dài, sạch sẽ nhặt lên, sau đó đập lên đập xuống mấy cái, nện xuống thảm cỏ vọng lại những tiếng bịch bịch.

“Không có mắt à? Buồn đưa lê thì tránh xa chút!” Giọng nói vang lên trên đỉnh đầu hơi thiếu khách khí.

Các cô gái lòi kéo nhau thì thầm, chỉ có Cố Sơ ngẩng đầu nhìn kẻ đang yên đang lành bỗngưng phá hỏng bầu không khí tốt đẹp. Không nhìn thì không sao, vừa nhìn tim cô đã đập “thịch” một tiếng, có một giọng nói nhỏ xíu như đang mọc mầm bật ra: Là mỹ nam!

Dùng cụm từ ‘dương xuân bạch tuyết’ để hình dung chàng trai trước mặt vẫn chưa đủ diễn tả hết. Cố Sơ chỉ cảm thấy mình như bắt gặp một tia sáng, hoặc có thể tất cả mọi ánh sáng đều đang bao trùm lấy cô. Gương mặt anh góc cạnh đến kỳ lạ, bờ môi hơi mím lại, từ ấn đường tới sống mũi cao thẳng là một hình ảnh đẹp đến mê người. Anh mặc bộ đồ thể thao nhưng lại không cồng kềnh như các thành viên khác trên sân bóng rổ, ngược lại dáng anh dong dỏng, thẳng tắp, cánh tay rất rắn chắc, khung xương trắng kiêu ẩn chứa một sức mạnh tuổi trẻ sôi nổi và ngang bướng. Trán anh lấm tấm mồ hôi, có lẽ vì vừa đánh bóng này giờ, nhưng mùi hương trên người lại rất thanh nhã.

Có điều, ánh mắt anh cũng giống như ngữ khí của anh, không vui!

“Vừa rồi chính bạn cầm bóng ném tôi phải không?” Cố Sơ bật lại. Đẹp trai thì đã sao nào. Cô ghét nhất là loại người rõ ràng đã làm sai mà vẫn còn ngụy biện. Chẳng qua chỉ đánh quả bóng rổ rách thôi mà, có gì giỗi đâu!

43. Chương 43: Trái Bí Đào

Cô bạn ban nãy tròn mắt nhìn hai mắt liên tục lắc đầu với Cố Sơ, khổ nỗi Cố Sơ không nhìn thấy. Cô đứng dậy đi tới bên cạnh anh, phát hiện chiều cao của mình không chiếm ưu thế bèn hắng giọng, quay người đi tới trước ghế, đứng lên, một độ cao tuyệt đối có lợi khiến cô cũng cảm thấy vững tâm hơn.

“Ai quy định con đường này không được buồn đưa lê? Tôi có mắt chứ, nhưng mà mắt không mọc sau gáy! Mắt cậu mọc sau gáy đấy à?”

“Cố Sơ!” Có người chị em làm động tác “suyt”, tỏ ý bảo cô đừng nói nữa.

Anh đứng nguyên tại chỗ, một tay vẫn đang đập bóng rổ, sau khi nghe thấy lời Cố Sơ nói thì bật cười: “Em có đáng để anh dùng bóng rổ ném một cái không? Nực cười!” Dứt lời, anh thu quả bóng lại, định bỏ đi.

Cố Sơ lập tức nhảy từ trên ghế xuống, chạy tới trước mặt anh, giơ cánh tay ra: “Cậu nói thế là có ý gì?”

“Ý rất đơn giản, tránh xa sân bóng rổ ra một chút. Kỹ thuật đánh bóng của anh không giỏi cho lắm, đập bị thương em, anh không chịu trách nhiệm đâu.” Anh nhàn nhã buông một câu.

“Này, cậu kia...”

“Ấy, Cố Sơ!” Mấy chị em bước tới cản cô lại, hạ thấp giọng nói: “Cậu hiểu lầm rồi, thật ra vừa rồi quả bóng rổ suýt nữa thì đập vào cậu, nếu không có anh ấy chạy nhanh chặn nó lại, chắc chắn là đập vào đầu cậu rồi.”*

*Tôi đây khi nghe các bạn gọi là “đàn anh”, Cố Sơ mới biết mình kém tuổi Lục Bắc Thâm.

Ờ...

Cố Sơ á khẩu.

“Bí đao! Em nghe thấy chưa? Tốt nhất là tránh xa quả bóng của anh ra một chút, lần sau không may mắn như vậy đâu.” Nói rồi, tay còn lại của anh giơ lên giữ đầu Cố Sơ, hơi dùng sức một chút khiến cả người cô đổi hướng: “Đi chỗ khác chơi đi!”

Cố Sơ hơi choáng váng, sau khi hoàn hồn trở lại bèn hét về phía anh: “Gọi ai là bí đao hả? Sao anh chẳng lịch sự chút nào vậy?”

Anh nghe xong, quan sát Cố Sơ từ trên xuống dưới, khoe môi khê rướn lên: “Lịch sự? Thế lúc em tụ tập bạn bè lại để gây chuyện làm mất trật tự, rối loạn trường học, có hiểu thế nào là văn minh lịch sự không? Thiên kim tiểu thư phải không? Chẳng trách ở trong trường cũng đi lại ngang ngược. Đây không phải nhà bếp của em, trước khi ăn ngang nói ngược tốt nhất nên biết rõ chuyện gì được làm, chuyện gì không được làm, đúng là đồ bí lùn được người ta chiều quá hóa hư!”

Có người ở phía xa gọi anh, anh quay đầu, uể oải đáp một câu: “Tới đây!”

Sao đó ôm quả bóng rỏ chạy ra xa.

Cố Sơ chờ đến đứng đó rất lâu. Từ nhỏ tới lớn chưa có ai dám nói cô như vậy, hôm nay lại đụng phải một gã thần kinh mắng cô té tát, cuối cùng còn bị người ta đặt ột biệt danh. Sau khi tâm trạng bình ổn trở lại, cũng là lúc cơn giận bùng lên. Cô vừa nhấc chân, lập tức bị các chị em ngăn lại.

“Buông tớ ra, tớ phải giết anh ta!” Cô bắt đầu bùng nổ.

“Aiya, Cố Sơ! Bỏ đi, anh ấy cao lớn thế kia, cậu thì bé nhỏ thế này, dù có xông lên cũng không phải đối thủ của anh ấy đâu.”

“Anh ta là ai vậy? Bị bệnh phải không? Mình chọc ghẹo gì anh ta chứ?” Cố Sơ giận thật rồi, đôi mắt to tròn xinh đẹp như sắp bốc cháy.

“Anh ấy hả, là nhân vật nổi tiếng, đình đám của đại học A chúng ta đấy.” Có người ‘phổ cập kiến thức’ cho cô: “Anh ấy tên là Lục Bắc Thâm, học sinh ưu tú của viện nghiên cứu sinh. Cậu 17 tuổi đã thi được vào đây coi như đã là thiên tài rồi. Anh ấy sớm hơn cậu một năm, 16 tuổi đã thi đỗ đại học A, nghe nói thông minh chết người, trí nhớ cũng tốt đến kinh ngạc. Theo như các chị em nói thì trí nhớ của anh ấy có thể đạt tới trình độ ‘tiết lộ cơ mật tiêu chuẩn’, năm nào cũng được học bổng toàn phần của trường chúng ta. Anh ấy là bảo bối của các giáo sư viện nghiên cứu sinh, tương lai sẽ trở thành bác sỹ ngoại khoa trẻ tuổi, tài giỏi nhất. Con người ấy lạ lắm, ăn cơm cũng dùng dao mổ.”

“Viện nghiên cứu sinh thì được bắt nạt sinh viên mới sao? Kiêu ngạo gì chứ, mình không tin!” Cố Sơ cứ nghĩ tới giọng điệu của anh là lại bốc lửa trong lòng, giậm chân bình bịch xông thẳng ra sân bóng rổ.

Tất cả mọi người đều kinh ngạc, vội vàng đuổi theo...

44. Chương 44: Những Năm Tháng Không Biết Nặng Nhẹ

Ngày hôm ấy ánh nắng vừa đẹp. Mới đầu thu, trong không khí còn phảng phất một mùi hương thoang thoảng se lạnh. Đến hôm nay Cố Sơ vẫn còn nhớ đó là mùa của hương cúc, mùa của cua béo. Ngoài sân trường đại học A có hai ‘chiến trường’ lớn, một là sân bóng đá, một là sân bóng rổ, còn lại đều là những khu vực tập luyện thể thao nhỏ lẻ, không thể làm ‘chiến sỹ’ so tài với hai chiến trường kia. Trong đó sân bóng rổ là náo nhiệt nhất, có lẽ vì đa phần nữ sinh đều thích ngắm mấy nam sinh cao lớn, mang trái bóng rổ, nhảy vút lên như gió. Quả bóng ấy liền trở thành chiến lợi phẩm giữa các nam sinh. Khi nó vào rổ một cách chuẩn xác, hai bên sẽ la hét không ngừng.

Về sau Cố Sơ mới biết, khi Lục Bắc Thâm đánh bóng là đông người nhất, từ sinh viên viện nghiên cứu sinh tới các em sinh viên năm nhất, chẳng ai không biết có một nam sinh đẹp trai cao ráo giỏi nhất với quả ba điểm, đã giúp đại học A giành được không ít cúp. Chỉ tiếc là, Cố Sơ của khi ấy hoàn toàn không hay.

Khi cô xông ra sân bóng rổ thì Lục Bắc Thâm cũng vừa hay gọn gàng ghi được ba điểm, tiếng la hét của đám con gái vang vọng sân bóng suýt nữa xuyên thủng tai Cố Sơ. Len ra khỏi đám đông, trên sân bóng rổ

dưới ánh mặt trời, giữa một đám con trai nhiệt huyết và mồ hôi nhễ nhại, bất thành linh từ đâu xuất hiện một cô bé, quả thực khiến người ta thấy kỳ lạ.

Tất cả mọi người đều nhìn Cố Sơ, mấy chị em theo sau thấy cô xông vào trong sân bóng thì ai nấy đều cực kỳ hoảng hốt, nhưng cũng chẳng có ai dám bước lên kéo Cố Sơ lại. Cố Sơ tìm chuẩn xác bóng đáng cao lớn đó, lập tức chặn trước mặt anh. Lục Bắc Thâm đang dẫn bóng, suýt nữa thì đâm sầm vào cô, cũng may anh phanh lại kịp thời.

“Muốn làm đội cổ vũ thì qua bên kia.” Lục Bắc Thâm có vẻ hứng khởi, ngữ khí cũng vui vẻ.

Các thành viên khác đều dừng bước, nhìn về phía họ.

“Để anh phải thất vọng rồi, tôi xưa nay không thích xem bóng rổ.” Cố Sơ ngẩng đầu thách thức, vừa hay đón phải ánh nắng, rơi xuống con người của cô, tỏa ra một thứ ánh sáng nồng đậm như socola.

Lục Bắc Thâm giơ tay, ném bóng cho đồng đội: “Vậy em muốn làm gì?”

“Xin lỗi.”

“Gì cơ?” Lục Bắc Thâm nhướn mày.

“Tiếng Trung, phiên âm là daoqian! Anh cũng có thể nói bằng tiếng Anh với tôi, chỉ cần anh xin lỗi tôi.” Cố Sơ không sợ chiều cao của anh, càng không sợ sức mạnh một bạt tai là có thể đánh ngất cô của anh.

Lục Bắc Thâm cười: “Được thôi, anh chấp nhận lời xin lỗi của em, bây giờ ra ngoài được rồi chứ?”

Loại người biết thừa còn giả vờ giả vịt là Cố Sơ ghét nhất. Cô nghiêng rằng, cao giọng: “Đừng có giả ngốc! Là anh phải xin lỗi tôi!”

Lần này không chỉ Lục Bắc Thâm mà cả mấy bạn nữ xung quanh cũng đều nghe thấy, có người thốt lên kinh ngạc, có người xì xào bàn tán, cả mấy cậu bạn khác trên sân bóng cũng bày ra gương mặt hóng hớt. Lục Bắc Thâm mặc kệ ánh mắt của những người khác, nở nụ cười có chút xấu xa, ngoáy ngoáy lỗ tai: “Em nói gì cơ? Nói lại lần nữa anh nghe xem nào!”

“Anh – phải xin lỗi tôi, nếu không sau này đừng hòng được chơi vui vẻ với họ, anh còn chưa xin lỗi tôi ngày nào, tôi còn bám lấy anh ngày ấy.” Cố Sơ cười khinh thường.

“Lý do xin lỗi?”

“Anh hạ nhục tôi!”

“Anh hạ nhục em?” Lục Bắc Thâm cố tình tỏ ra không hiểu, rồi đột nhiên phá lên cười, hạ thấp giọng: “Ý em là cái khoản **?”

* Đoạn này trang mạng bị xóa chữ, mọi người có thể hiểu là một số từ nhạy cảm, tớ không thể dịch chính xác.

“Anh... Anh...” Cố Sơ dẫu sao vẫn còn nhỏ tuổi, lại chưa từng có bạn trai, nghe xong câu ấy, mặt lập tức đỏ bừng, chỉ tay vào: “Đồ lưu manh!”

Lục Bắc Thâm thấy cô đỏ mặt, có lẽ cũng nhận ra mình đã đùa quá trớn bèn nhún vai, nói: “Cứ coi như anh chưa nói gì.”

“Câu đó có thể bỏ qua, nhưng trước đó thì sao?” Thiện cảm đối với anh của Cố Sơ bỗng chốc chuyển về không.

Lục Bắc Thâm nhúh mày.

“Anh tiến hành công kích vóc dáng của tôi, mắng tôi gở thói tiểu thư ra, mắng tôi là bí đao. Nghe nói trí nhớ của anh tốt đến kinh người, không quên nhanh vậy chứ?” Cố Sơ túm chặt lấy câu chuyện, không buông tha.

“Muốn bắt anh xin lỗi em ư?” Nụ cười nơi khóe môi Lục Bắc Thâm càng lớn thêm, anh bất ngờ cúi người xuống, sát lại gần cô, nói rành mạch từng chữ: “Đừng-có-mơ!”

45. Chương 45: Cá Cược

Cố Sơ thất thần, sau khi tỉnh lại thì anh đã đi xa rồi.

“Này!” Cô một lần nữa ngăn cản anh đánh bóng.

Lục Bắc Thâm đón lấy bóng của đồng đội, né qua một bên, buông một câu: “Khỏi mong nghe được câu xin lỗi của anh, đừng hòng!”

Cố Sơ đứng chính giữa sân bóng rổ, nghiêng rằng nghiêng lợi, suy nghĩ rồi lập tức chạy tới đứng dưới rổ bóng. Lúc này, tất cả mọi người đều không thể chơi nữa. Lục Bắc Thâm không vui, dùng sức đập mạnh quả bóng sang một bên, sải bước lên trước: “Mấy môn học của bọn em nhàn lắm sao?”

Nhìn thấy biểu cảm đó của anh, Cố Sơ bỗng trở nên bình tĩnh, nụ cười trông rất đáng dấm: “Bị anh đoán trúng mất rồi. Bọn em vừa mới nhập học, vẫn còn đang trong giai đoạn làm quen với môi trường, thế nên em có vô số thời gian dây dưa với anh. Xin lỗi đi, học trưởng!”

Lần này tới lượt Lục Bắc Thâm nghiêng rằng.

“Cô bé! Bắc Thâm ức hiếp em chuyện gì rồi?” Có cậu bạn nhiều chuyện hỏi.

Lục Bắc Thâm ném một ánh mắt về phía đó, cậu bạn kia im miệng, nhin cười.

“Con người em chẳng có sở thích gì, điểm đặc biệt nhất chính là lòng dạ hẹp hòi. Hôm nay anh đã đắc tội với ‘bồn cô nương’, nếu không xin lỗi, ‘bồn cô nương’ tuyệt đối không để yên đâu.” Cố Sơ dựa vào cột bóng, ung dung nói: “Đại học A có lớn thế nào cũng chỉ là một trường học mà thôi, muốn điều tra tất cả các thông tin của anh dễ như trở bàn tay. Anh cũng nói đấy thôi, em có rất nhiều ‘đồng bọn’, mỗi người một miếng nước bọt nhỏ thôi cũng đủ nói cho anh chết.”

Đầu mày Lục Bắc Thâm sắp nhíu lại đến chảy nước rồi.

“À, em nghe nói, một thời gian nữa đội bóng rổ của các anh sẽ đánh một trận giao hữu với đội trường Phúc Đán, đúng không? Hi hi.” Cố Sơ đứng cũng mệt rồi, bèn ngồi bệt hẳn xuống, ngẩng đầu nhìn Lục Bắc Thâm cười ha ha: “Chỉ vì anh không xin lỗi, vì lòng tự trọng của một mình anh, chỉ vì anh cố chấp, cứng đầu mà ảnh hưởng tới việc luyện tập của đội bóng rổ, như vậy có được không, học trưởng?”

“Này! Đủ rồi đấy!” Có một nữ sinh cảm mến Bắc Thâm không chịu nổi: “Vẫn chưa chịu thôi sao? Mở miệng ra là ‘học trưởng’, cậu có từng tôn trọng hai chữ này không?”

Cố Sơ nghiêng đầu, nhìn vào đôi mắt đầy phẫn nộ đó: “Cậu là bạn gái của anh ta?”

Cô bạn kia ghen lời: “Tôi chỉ không chịu nổi hành vi của cậu mà thôi, tránh ra, chúng tôi còn muốn xem bóng.”

Không ai hòa theo cô ta, vì việc tới nhập trường rầm rộ của Cố Sơ khiến cô bỗng chốc trở thành một người ai ai cũng biết, không ai muốn đắc tội với cô. Cố Sơ đương nhiên cũng không coi cô ta ra gì, hừ một tiếng: “Cậu không phải bạn gái của anh ta thì bớt lo chuyện bao đồng đi.”

Cô bạn kia muốn phản kích nhưng thấy xung quanh không có ai nói đỡ ình đành ngậm bồ hòn làm ngọt.

Lục Bắc Thâm vẫn đứng ở chỗ cũ, hai tay đút trong túi quần thể thao, mím môi không nói. Một lúc sau anh có động tĩnh, giơ tay ra, nói với đồng đội: “Đưa bóng cho tớ!”

Đồng đội ném trái bóng rổ cho anh, anh đón lấy một cách chuẩn xác, sau đó đập mấy cái xuống đất. “Xem ra em đúng là muốn đối đầu với anh rồi. Được, nếu đã vậy, anh cho em năm quả bóng cơ hội.”

Cố Sơ nhướng mày, nực cười: “Anh cho em cơ hội?”

Lục Bắc Thâm giơ tay nắm chắc quả bóng: “Anh cho em năm cơ hội ném bóng vào rổ, chỉ cần em ném trúng rổ hai quả, anh sẽ xin lỗi em, nếu không thì tránh xa anh một chút.”

Cố Sơ sững người, cô không ngờ anh lại đưa ra yêu cầu này.

“Thế nào? Bây giờ em hối hận vẫn còn kịp.” Lục Bắc Thâm thấy cô chần chừ, khoe mắt ánh lên nụ cười.

“Được, ném thì ném.” Cố Sơ trước nay không thích mấy lời đe dọa. Cô đứng dậy nhanh gọn, bước lên đoạt lấy quả bóng rổ trong tay anh: “Tốt nhất anh nói lời phải giữ lấy lời, có nhiều người chứng kiến lắm đấy.”

Lục Bắc Thâm cười với thái độ thiếu nghiêm túc.

Cố Sơ cắn răng, ôm quả bóng rổ, đập vài cái xuống đất. Quả bóng vừa nảy lên cô đã không đón kịp, để nó chạy mất. Chẳng mấy chốc, nó được bàn tay lớn của Lục Bắc Thâm giữ lại. Anh cười càn thêm đặc ý: “Bóng còn cầm không vững, vẫn muốn cá cược với anh?”

Có cậu bạn khác chạy tới tỏ vẻ ân cần: “Để anh dạy em mấy bước cơ bản.”

Cố Sơ còn chưa đồng ý, Lục Bắc Thâm đứng bên đã uể oải lên tiếng: “Đương nhiên, em là con gái, làm nũng chơi xấu cũng có thể hiểu được.”

“Anh làm nũng chơi xấu thì có!” Cố Sơ không phục, mạnh mẽ cướp lại quả bóng: “Anh đứng có chớp mắt đấy, mở to mắt ra mà xem ‘bồn cô nương’ thắng anh kiểu gì.”

Dẫn bóng tới trước vạch, cô quay đầu lại: “Anh không định yêu cầu em bắt buộc phải ném quả ba điểm đấy chứ?”

“Chỉ cần em ném vào, một điểm cũng được.” Lục Bắc Thâm lại ác ý bổ sung thêm một câu: “Bé con! Có cần anh dạy em phân biệt bóng ba điểm và bóng một điểm không?”

“Đã nhớ rồi, cảm ơn anh!” Cố Sơ không nề tình...

46. Chương 46: Thành Công

Lục Bắc Thâm ra hiệu cho cô bắt đầu.

Cố Sơ ôm bóng, nhìn chăm chú về phía rổ bóng cách đó không xa, thậm chí hít sâu một hơi. Có người cổ vũ cho cô, chính là mấy người chị em đến cùng với cô. Cô kiêu hãnh vẫy tay về phía họ, lần lượt tặng mỗi người một nụ hôn gió.

“Có thể bắt đầu được chưa?” Lục Bắc Thâm từ tốn hỏi.

Cố Sơ quay đầu trừng mắt với anh một cái, sau đó bắt đầu ném bóng vào rổ.

Quả đầu tiên, không trúng.

Thậm chí còn chưa chạm được vào rổ mà đập thẳng lên giá.

Lục Bắc Thâm không nhin, phì cười thành tiếng, liên tục vỗ tay về phía cô: “Giỏi thật đấy! Với ‘độ cao so với mặt nước biển’ của em mà có thể đánh lên tới đó đích thực không dễ dàng.”

Cố Sơ tức tới nỗi chỉ muốn nhào tới cắn mạnh vào tĩnh mạch cổ của anh, nhìn anh máu chảy thành sông tới chết.

Ngay sau đó là quả thứ hai.

Và rồi... đánh lệch.

Lục Bắc Thâm ngồi bệt luôn xuống sân bóng, cười chảy cả nước mắt: “Trời đất ơi, may mà chỉ có năm quả, nếu không tổn thương đôi mắt quá.”

Cố Sơ không quay đầu nhìn anh nhưng cũng có thể tưởng tượng ra dáng vẻ chết tiệt, cười sung sướng trên nỗi đau của người khác đó. Cô định thần, cố nén giận. Đợi khi tâm trạng ổn định lại, cô ngấm chuẩn vào rổ bóng, nảy lên một cái, giơ cao tay, quả bóng bèn bay về phía rổ.

Một giây sau, các đồng đội trên sân bóng liền trầm trồ khen ngợi cô.

Trái bóng này ném cực kỳ chuẩn xác.

Cố Sơ đắc thắng, hất cằm về phía Lục Bắc Thâm. Lục Bắc Thâm lại thản nhiên tạt một gáo nước lạnh: “Chó ngáp phải ruồi thôi mà.”

“Đừng quên, em chỉ cần ném vào rổ một quả nữa là được.”

“Em cũng đừng quên, em chỉ còn lại hai cơ hội ném bóng nữa thôi.” Nụ cười của Lục Bắc Thâm không tử tế chút nào: “Với một chút trình độ này của em, muốn ném trúng thêm một quả nữa đúng là nằm mơ.”

Cổ Sơ xem thường: “Vậy thì tốt nhất anh hãy véo vào mặt mình một cái đi, để xác nhận mình không ngứa gậy.” Dứt lời, cô lại ném bóng và cũng vào rổ ngay lập tức.

Mấy chị em hoan hô, reo hò.

Nét mặt của Lục Bắc Thâm cứng đờ.

Lúc này Cổ Sơ như một chú công kiêu ngạo, niềm hân hoan ngập tràn đôi mắt, nói với Lục Bắc Thâm: “Cho anh xem thế nào gọi là ‘ông Trời có mắt’.”

Trái bóng cuối cùng được cô thực hiện bằng một tư thế tuyệt đẹp, kết quả đã ném trúng.

Lần này, tất cả mọi người đều hét ầm lên.

Cổ Sơ hưng phấn, cúi chào mọi người, bày ra một vẻ rất lịch thiệp. Cuối cùng, cô ngẩng cao đầu, ưỡn ngực đi tới trước mặt Lục Bắc Thâm. Anh vẫn đang ngồi đó, thế nên góc độ này khiến Cổ Sơ cảm thấy rất thoải mái, rất cao ngạo. Cô đập mạnh vào vai anh, cười rúc rích như chuột: “Tiểu quý! Xin lỗi đi chứ, anh thua rồi.”

Lục Bắc Thâm bặm môi.

“Ô, định quyết à!” Cổ Sơ ngồi xổm xuống, nhìn thẳng vào mắt anh: “Người tài giỏi mà nói lời nuốt lời không hay lắm thì phải? Sẽ khiến toàn bộ nữ sinh trong trường xem thường, chưa biết chừng ngày mai còn được lên trang nhất tập san và chương trình phát thanh của trường đấy.”

Lục Bắc Thâm bực bội, hậm hực nói một câu: “Anh xin lỗi vì những lời anh đã nói lúc trước.”

“Gì cơ? Aiya, tiếng bé quá, nghe không rõ.” Cổ Sơ đứng dậy, dương dương tự đắc.

“Có chừng có mực chính là đức tính truyền thống tốt đẹp của dân tộc Trung Hoa, đừng có vênh váo quá.” Lục Bắc Thâm hần học nói một câu.

Cổ Sơ lập tức quay người hét lên với tất cả các sinh viên: “Nhìn thấy chưa, đàn anh bắt nạt đàn em này, anh ấy...”

“Đủ rồi đấy.” Lục Bắc Thâm ngắt ngang tiếng hét của cô, đầu đầu nhúc nhúc, căng cổ gào to: “Anh nhận lỗi với em, anh xin lỗi!”

Cổ Sơ cố nhịn cười.

Lục Bắc Thâm đương nhiên sẽ không ở lại sân bóng rổ nữa, đứng ngay dậy. Lúc đi ngang qua người cô, anh bực bội để lại một câu: “Đúng là gặp ma rồi!”

Cổ Sơ ở sau lưng chào anh như một con mèo chiêu tài: “Anh đi cẩn thận ạ!”

Lục Bắc Thâm bỏ đi không thèm quay đầu lại.

Cổ Sơ vui mừng khôn xiết, mấy chị em lần lượt chạy tới vây lấy cô, các đồng đội khác trên sân bóng cũng giơ ngón tay cái về phía cô. Cổ Sơ trong lòng mừng rỡ, nghĩ bụng cũng nhờ có tên ‘phá gia chi tử’ Kiều Vân Tiêu đó. Nhớ lại năm xưa anh ấy theo đuổi một nữ sinh, cô gái đó chỉ thích mấy nam sinh chơi bóng rổ. Kết quả, Kiều Vân Tiêu ngày đêm rủ cô cùng luyện tập. Sau cùng, kỹ thuật đánh bóng của Kiều Vân Tiêu chẳng thấy tiến bộ, cô gái kia bèn ngã vào lòng một anh chàng bóng rổ, ngược lại Cổ Sơ đã luyện được một kỹ thuật ném bóng xuất sắc. Hôm nay có được thành tích vào rổ ba trái tuyệt vời thế này, có liên quan rất lớn tới việc Kiều Vân Tiêu phát rồ ngày trước...

47. Chương 47: Lâm Gia Duyệt

Có người gọi Cố Sơ. Lúc này cô mới chợt nhận ra mình đã đứng đực ra đó quá lâu rồi. Ông chủ nhà hàng đi tới, nghi hoặc nhìn cô hỏi: “Cháu nghĩ gì vậy? Tối nào cháu cũng tích cực lắm mà, hôm nay có tâm sự à?”

Cố Sơ mỉm cười, lắc đầu, bình ổn lại tâm trạng rồi đi vào nhà hàng.

Những năm tháng thanh xuân ấy đã trôi qua rồi, những huênh hoang, những ngạo mạn khi ấy đã như mây khói thoảng qua. Vừa rồi cô đã ngẩn ngơ, khi nhìn thấy một cặp sinh viên yêu nhau đi ngang qua, cô nhớ lại cuộc sống đại học của mình. Quãng thời gian đó thật đẹp, đẹp tới nỗi không có phiền não, đẹp đến mức khiến người ta ghen tỵ. Phải, là ghen tỵ, khiến cô của bây giờ cảm thấy ghen tỵ.

Cô giờ đây chỉ biết bận rộn kiếm tiền, bận rộn lẫn lộn, những gì tươi đẹp đã mỗi ngày một xa rời cô rồi.

Thế nên ban ngày cô làm việc tại nhà thuốc của bệnh viện, buổi tối sẽ kiếm đủ các công việc để làm thêm, như làm nhân viên phục vụ ca đêm ở khách sạn, hoặc giống như bây giờ, làm ‘gái bán thuốc lá’ chạy xô khắp các nhà hàng. Chỉ đến cuối tuần hoặc kỳ nghỉ, Cố Tư mới về nhà thế nên hoàn toàn không biết. Cố Sơ cũng không định nói cho nó những chuyện này. Thật ra trước sau cô vẫn cảm thấy làm những công việc này ngoài kiếm tiền ra, còn có thể lấp đầy thời gian.

Lấp đầy những lúc trống trải trong cuộc sống hiện thực để bản thân chẳng còn muốn hồi tưởng, chẳng còn muốn ngẫm suy, như vậy, những đau đớn từng trải qua cũng sẽ không quấn quanh bám riết lấy cô.

Công việc bán thuốc lá rất đơn giản, tức là chào hàng thuốc lá ở đủ các nhà hàng, với mọi thực khách tới ăn, nhiều khi đều là những loại thuốc lá mới sản xuất, cần phải nghiên cứu thị trường trước khi tung ra. Đương nhiên, điều kiện tiên quyết để bán thuốc lá là bạn phải vào được trong nhà hàng, liên quan tới việc bạn phải chiết khấu một ít tiền hoa hồng cho ông chủ nhà hàng, chỉ có thể tìm những nhà hàng bình dân mà mọi người đều có thể vào được, không thể là nhà hàng quá cao cấp nếu không chắc chắn sẽ không bước vào nổi.

Cái lợi lớn nhất của Quỳnh Châu chính là nhiều hải sản tươi sống, vô cùng đa dạng từ chủng loại cho tới cách thức chế biến. Từ lúc mùa xuân ấm áp tràn về, một số con đường ăn ngon đã bắt đầu náo nhiệt. Nhất là mùa này, rất nhiều nhà hàng đều kê bàn ghế ngay ngoài cửa, trên đỉnh đầu là chiếc đèn lồng đỏ không nhìn thấy tận cùng, phía dưới đèn lồng đỏ là các thực khách đang ăn uống vui vẻ. Chỉ khoảng một trăm đồng là có thể ăn được cả một bàn đầy ắp hải sản hoặc đồ nướng tươi ngon, đêm tối có những sạp hàng này thế nào cũng tưng bừng.

Cũng may có sự ồn ào ấy mà Cố Sơ mới kiếm được.

...

Ở một đầu thành phố, những cây cọ hai bên đường giấu đi vị tanh mặn, ướt át của gió biển.

Lúc lái xe, Lục Bắc Thần không thích nói nhiều, mắt anh lúc nào cũng nhìn về phía trước, giống như đang nhìn đường, nhưng càng giống như đang suy tư. Rất ít người đoán ra anh đang nghĩ gì, chỉ ít thì cả Lâm Gia Duyệt đã quen anh ba năm trời tới tận bây giờ cũng không thể nhìn thấu được tâm tư của anh.

“Bắc Thần! Đạo này anh rảnh không?” Cô phá vỡ bầu không khí yên ắng trong xe.

Lục Bắc Thần không suy nghĩ gì, trả lời thẳng: “Vụ án của Tiêu Tuyết khá hóc búa.”

Ý muốn nói anh không rảnh, Lâm Gia Duyệt trước nay là một người thông minh, đương nhiên có thể hiểu được ý của anh. Cô suy nghĩ rồi lại nói: “Thật ra bố em muốn gặp anh, một thời gian nữa ông sẽ tới Trung Quốc công tác, muốn gặp mặt trò chuyện với anh.”

“Qua thời gian bận rộn này, anh sẽ đích thân tới thăm.”

“Thôi được.” Lâm Gia Duyệt hơi hụt hẫng.

“Gia Duyệt, em tới Quỳnh Châu không ít ngày rồi, cũng nên về đi.”

“Em làm ảnh hưởng tới công việc của anh sao?”

Phía trước là đèn đỏ, Lục Bắc Thần lái xe chậm lại: “Anh không có ý này, chỉ cảm thấy em còn phải bận rộn việc của mình.”

“Em muốn đợi anh xong việc rồi cùng trở về.” Lâm Gia Duyệt quay đầu nhìn anh và nói.

Lượng thông tin trong câu này rất lớn, là một cách trả lời rất thông minh của Lâm Gia Duyệt. Một mặt bóng gió rằng mình cam tâm tình nguyện ở bên cạnh anh, mặt khác thực ra cũng đang ngầm thăm dò ý tứ của anh. Nếu anh đồng ý thì có nghĩa anh sẽ không ở lại Quỳnh Châu, giải quyết xong vụ án này sẽ rời khỏi Trung Quốc...

48. Chương 48: Đại Pháp Y Hạ Minh

Lục Bắc Thần giữ im lặng.

Không hiểu sao, trái tim Lâm Gia Duyệt bỗng đập ‘thịch’ một tiếng. Cô chăm chú nhìn gương mặt nghiêng bình thản của anh, một dự cảm không tốt dâng lên trong lòng.

Chiếc xe đỗ lại. Lúc đợi đèn, gương mặt Lục Bắc Thần đặc biệt yên lặng. Lâm Gia Duyệt hồi hộp thấp thỏm, hỏi anh một câu mang tính thăm dò: “Như vậy, được không anh?”

“Anh sẽ ở lại Quỳnh Châu một thời gian, không cần đợi anh.”

Dự cảm không lành cuối cùng đã tràn ra thành họa, Lâm Gia Duyệt thầm cuộn chặt tay lại nhưng vẫn giữ cho giọng nói được bình tĩnh: “Em biết anh trước giờ là một người cuồng công việc, nhưng những chứng cứ cần cho vụ án của Tiêu Tuyết anh đều đã cung cấp cả rồi, việc còn lại chẳng phải đều là của La Trì và mọi người sao? Anh đích thân tới Quỳnh Châu nhận vụ án này là đã không phụ lòng chú Tiêu rồi.”

Sau khi Tiêu Tuyết xảy ra chuyện, cô nghe ngóng được thì ra bố của Tiêu Tuyết đã đích thân gọi điện cho Lục Bắc Thần, Lục Bắc Thần bèn đồng ý. Lâm Gia Duyệt biết nhà họ Tiêu và nhà họ Lục ít nhiều cũng có mối quan hệ làm ăn qua lại, nhưng việc Lục Bắc Thần không nói năng gì lập tức tới Quỳnh Châu quả thực cũng khiến Lâm Gia Duyệt bất ngờ.

Đèn xanh bật sáng, Lục Bắc Thần khởi động xe.

“Muộn quá rồi, để anh đưa em về, em nghỉ ngơi sớm đi.”

Lâm Gia Duyệt thấy anh có ý né tránh cũng biết không thể dò hỏi được chuyện gì nữa nên đành thôi.

Khách sạn cô nghỉ lại nằm trong khu phố nhộn nhịp, phải đi qua một con đường đầy những món ăn ngon. Giờ này vừa hay là lúc mọi người đã ăn xong bữa chính, muốn ra những quán vỉa hè gọi mấy món nướng lật vặt, cay cay, gọi mấy cốc rượu, chém đôi ba câu chuyện, thế nên khắp con phố ngào ngạt mùi rượu. Lâm Gia Duyệt chưa bao giờ ngồi ăn ở những nơi như thế này, qua cửa kính xe thấy có vẻ náo nhiệt bèn nói: “Chỗ này đông vui quá, hay là chúng ta cũng nếm thử mấy món trên đường này đi.”

Lục Bắc Thần chỉ mãi miết lái xe, đáp: “Em ăn chưa no à?”

“Không phải! Tại em cảm thấy đồ ăn ở đây trông khá ngon miệng.”

“Ăn mấy quán vỉa hè mất vệ sinh lắm.”

Lâm Gia Duyệt cười: “Bắt một đại pháp y như anh hạ mình ăn mấy món này đúng là cũng lạ thật.”

Lục Bắc Thần chỉ cười khẽ, không nói thêm gì, nhưng trông có vẻ vẫn không chịu dừng xe. Lâm Gia Duyệt chẳng qua chỉ muốn được ở cùng anh thêm một lát nữa. Trong một đêm chan hòa ánh trăng như thế này, cô không muốn ăn tối xong lại về thẳng rồi phải tạm biệt Lục Bắc Thần.

Giờ này xe đỗ trên đường không ít, đa phần đều ‘quy hoạch’ đường của xe đạp thành bãi đỗ xe ô tô, chỉ để lại một khoảng trống rất hẹp cho xe bốn chỗ đi qua, thế nên tốc độ chiếc xe của Lục Bắc Thần rất chậm. Anh gần như chốc đi chốc dừng, trước mặt là cả một dải đèn đuôi xe đỏ rực. Anh thử quay đầu chuyển hướng, kết quả bị xe phía trước và phía sau vây chặt.

Vừa thu lại ánh mắt, anh bất giác liếc thấy một cái bóng ngoài cửa một sạp hàng ven đường.

Hơi sững người.

Sau đôi phút trầm tư, Lục Bắc Thần nói: “Em muốn ăn lắm à?”

Lâm Gia Duyệt không biết anh nhìn thấy cái gì, nghe anh hỏi vậy, trong lòng bỗng nở hoa, gật đầu lia lịa. Lục Bắc Thần không nói thêm nữa, đánh tay lái một cái, kiên quyết len ra khỏi làn xe, chiếc xe dịch chuyển. Anh tìm một chỗ trống bên vệ đường để đỗ lại, tắt máy, xuống xe.

Sạp hàng đối diện vẫn còn rất nhộn nhịp, tiếng người huyên náo, bàn này tuy cách bàn kia khá gần nhưng cũng không nghe thấy bàn bên cạnh nói cái gì, đều bị những tiếng ầm ĩ át hết. Lục Bắc Thần chọn một bàn rồi nói: “Ngồi đây đi.”

“Dạ.” Lâm Gia Duyệt rất vui, ngồi xuống đối diện với anh, sau đó giơ tay gọi ông chủ: “Cho gọi món!”

Ông chủ thất chiếc tạp dề lem đầy dầu mỡ, bèn đến tới tắm mặt mũi liên tục trả lời, rồi vớt một tờ thực đơn tới: “Xem trước đi đã.”

Lâm Gia Duyệt phì cười. Cô quả thực chưa bao giờ gặp kiểu gọi món ‘lạnh nhạt’ thế này, vừa lật thực đơn vừa hỏi Lục Bắc Thần: “Anh muốn ăn gì?”

49. Chương 49: Chợ Đêm

Lục Bắc Thần không trả lời. Anh đang nhìn chăm chú về một phía, từ lúc anh bắt đầu ngồi xuống, ánh mắt chưa hề rời đi. Lâm Gia Duyệt đợi rất lâu không thấy anh đáp lại bèn ngược mắt lên, thấy nét mặt anh khác lạ bèn nhìn theo tầm mắt của anh, cố gắng kiếm tìm. Ai ngờ Lục Bắc Thần thu ánh mắt lại, đáp lại một câu bằng thanh âm hồ hững: “Em xem rồi gọi đi, muốn ăn gì thì gọi cái đó.”

“Anh không sao chứ?” Lâm Gia Duyệt không biết ban nãy anh ngó thứ gì, cứ cảm thấy là lạ.

Lục Bắc Thần lắc đầu.

Lâm Gia Duyệt cũng không nghĩ nhiều như vậy, cúi đầu lật thực đơn: “Quán này có cá đế, mùa này ăn cá đế là ngon nhất đó. Anh không ăn được cay, ăn đồ nướng lại không tốt cho sức khỏe, mình gọi món hấp nhé?”

“Được.” Lục Bắc Thần trả lời đại khái, châm một điếu thuốc lên, nhìn chăm chăm bóng hình đã bị lu mờ qua làn khói thuốc lúc ẩn lúc hiện.

Lâm Gia Duyệt đang nghiên cứu thực đơn.

Cách mấy chiếc bàn, Cổ Sơ đang dốc sức chào bán thuốc mới. Làm nghề này chỉ còn cách len lỏi vào chỗ của mấy người đàn ông hoặc là bàn của mấy đôi tình nhân, vì thông thường trước mặt phụ nữ, đàn ông hay ư sĩ diện. Cô cũng bán được một ít nhưng không nhiều, đa phần là bóc hộp ra bán lẻ.

“Em gái!” Có một bàn gọi cô.

Cổ Sơ quay người lại. Đó là một người đàn ông cao lớn thô kệch ngồi ở bàn bên, đầu húi cua, trên cổ còn đeo một sợi dây chuyền vàng, mặc một chiếc áo sơ mi hoa hoét, cúc áo phải ‘chống đỡ’ đến căng phồng ra, kiên trì giữ chặt lấy thịt mỡ trên người ông ta. Ngồi cùng bàn với ông ta còn ba người đàn ông nữa, ai nấy cũng ăn diện như kẻ cường hào ác bá. Trên bàn đặt hai, ba chai bia chưa bật, dưới chân còn chồng chồng mười mấy chai bia không. Họ đã uống không ít, ai nấy cũng mặt mũi đỏ bừng.

Thấy cô quay đầu, người đàn ông áo hoa vẫy tay về phía cô: “Để anh xem em bán thuốc gì nào.”

Cổ Sơ rất không muốn nói chuyện với đám người này nhưng nghĩ lại thấy tình hình tiêu thụ tối nay không lý tưởng cho lắm nên cũng nhịn. Cô bước tới, đặt bao thuốc lá lên trước rồi nói: “Đây là loại thuốc lá chúng em mới tung ra, anh có thể hút thử một điếu.”

Người đàn ông áo hoa không cầm thuốc, đôi mắt ‘đậu xanh’ đang quấy rối trên người Cổ Sơ, nói: “Bao nhiêu tiền một bao?”

“Đây là loại mới, nếu bán bên ngoài là 20 đồng một bao, nhưng bây giờ đang trong thời kỳ chào hàng dùng thử, chỉ có 15 đồng một bao thôi.” Cổ Sơ phản cảm trong lòng nhưng vẫn cố gượng cười.

“À, cũng không đắt.” Người đàn ông áo hoa khoác tay Cổ Sơ: “Em gái bao nhiêu tuổi?”

Cổ Sơ lặng lẽ rút tay về: “Thưa anh, anh có cần hút thử không ạ?”

“Đương nhiên.” Người đàn ông áo hoa lại giơ tay lên, lần này là vòng qua eo cô: “Xinh đẹp thế này mà ra ngoài bán thuốc lá thì phí quá.”

Mùi rượu nồng nặc phả đầy vào mũi Cổ Sơ, suýt nữa thì cô không nhịn được mà nôn ra. Cô đẩy người đàn ông áo hoa ra, quay người định đi. Ông ta lại đứng dậy chặn đường cô: “Giận đấy à? Anh trêu em chút mà, anh mua.”

Cổ Sơ nén giận, ngữ khí lãnh đạm: “Anh lấy mấy bao?”

“Nếu anh mua hết chỗ này thì em báo đáp anh thế nào?” Người đàn ông bày ra vẻ mặt thô tục.

Mấy người khác trên bàn cũng hòa theo: “Mới có mấy bao thuốc mà cậu đã bắt con gái nhà người ta lấy thân báo đáp à? Cô gái xinh đẹp như vậy, cậu muốn bao em ấy cần tốn ít vốn.”

Cổ Sơ quả thực không nghe lọt tai nữa. Thật ra chuyện này cũng thường gặp rồi, cô cũng không có gì phải sợ hãi cả. Cô trực tiếp hét lên với ông chủ: “Anh họ! Bàn này gọi thêm bia.”

Ông chủ nhanh chóng đi tới, người đàn ông áo hoa to tiếng: “Ai gọi bia chứ?”

“Aiyo! Bia bàn anh uống sắp hết, cũng phải lấy thêm rồi, có muốn thêm một tá nữa không?” Ông chủ cũng không còn lạ lẫm gì tình huống này nữa. Mấy tháng nay Cổ Sơ bán thuốc ở đây, cũng đã thân thiết với ông chủ khắp các quán. Cô bé xinh xắn, dĩ nhiên sẽ có khách mượn rượu vờ vịt để lợi dụng giờ trò. Bọn họ là chủ quán cũng không muốn nhìn thấy chuyện ầm ĩ, thế nên ắt phải ra mặt giải quyết một số phiền phức...

50. Chương 50: Tôi Muốn Mua Thuốc

Người đàn ông áo hoa nhìn Cổ Sơ không rời mắt, ông chủ thấy vậy lập tức nói dối: “Cô em gái tôi làm ăn nhỏ cũng không dễ dàng gì. Đại ca! Hay là thế này, tôi tính rẻ cho anh chỗ rượu với đồ nhắm này.”

Cổ Sơ cảm thấy áy náy, nghĩ bụng sẽ bù thêm một chút tiền hoa hồng cho ông chủ. Vậy mà người đàn ông áo hoa đầu chịu nể tình, ông ta gạt chủ quán qua một bên: “Mẹ mày, bớt nói nhảm đi! Ông đang nói chuyện với em gái, liên quan quái gì đến mày?”

Ông chủ mặt biến sắc, Cổ Sơ hoảng hốt trong lòng, đang định nói mấy câu đại loại như: Anh còn làm vậy tôi sẽ báo cảnh sát, thì nghe thấy có người ở bàn khác lên tiếng: “Cô qua đây, tôi muốn mua thuốc.”

Thanh âm không nặng không nhẹ, cất lên đúng lúc không khí có phần yên ắng sau câu nói của người đàn ông áo hoa, thế nên cực kỳ rõ ràng.

Giọng nói quá đổi quen thuộc khiến Cổ Sơ bất chợt rung mình một cái.

Cô quay đầu, sau đó, chết sững.

Lục Bắc Thần ngồi ở vị trí khá sát lề đường, sau lưng là gốc cây chẳng đầy dây đèn. Hướng anh ngồi vừa hay đối diện phía này, có thể nhìn thấy tất cả mọi chuyện xảy ra. Ngồi đối diện anh còn có một cô gái, cực kỳ xứng đôi với một Lục Bắc Thần trong trang phục áo sơ mi trắng quần Âu. Cô ấy mặc một chiếc váy công sở màu be rất thời thượng, trên người không có đồ trang sức gì quý giá nhưng đôi giày mũi nhọn màu đen dưới chân để đủ làm toát lên cái cao quý của người con gái. Lục Bắc Thần nói, cô ấy cũng nhìn về phía này. Cổ Sơ nhận ra người ấy, chính là cô gái trên người có mùi nước hoa giới hạn số lượng ở sở cảnh sát lần đó.

Không hiểu vì sao, Cổ Sơ bỗng cảm thấy khó chịu trong lòng. Nhưng tâm trạng này là không đúng, anh không phải Lục Bắc Thần mà là Lục Bắc Thần. Như vậy, cho dù người phụ nữ đó có mặt ở đây cũng đâu có liên quan gì?

“Cô lại đây.” Lục Bắc Thần dập tắt điều thuốc, cất giọng ra lệnh.

“Bắc Thần!” Lâm Gia Duyệt liên tưởng tới biểu cảm ban nãy của anh, lúc này mới chợt tỉnh ngộ, trong lòng bỗng thấy bất an. Cô ta nhớ ra người phụ nữ kia là ai rồi, ở trong sở cảnh sát, ánh mắt Lục Bắc Thần nhìn người con gái đó khiến người ta không thể yên tâm.

Lục Bắc Thần không để ý tới Lâm Gia Duyệt, lần này ánh mắt anh đường hoàng công kích thẳng vào Cố Sơ.

Cố Sơ hít sâu một hơi, bầm bụng bước tới.

Người đàn ông áo hoa cảm thấy mắt mình, đang định tiến lên kéo Cố Sơ lại thì ông chủ lập tức chặn trước mặt hắn ta, nét mặt tươi cười: “Anh xem, có người mua thuốc rồi, cũng không thể làm dở dang việc làm ăn của em gái tôi chứ hả? Anh cứ ngồi xuống đã, bao nhiêu người nhìn thế kia, không hay đâu.”

Người đàn ông áo hoa bực bội, ngồi phịch xuống nhưng con người vẫn không chịu buông tha cho Cố Sơ, lúc nào cũng chăm chăm tìm cơ hội.

Lục Bắc Thần có vẻ không ăn nhập với đám người này, có thể vì cách ăn mặc của anh, cũng có thể vì trông anh không giống một người sẽ ngồi mấy quán vỉa hè. Cố Sơ đi tới, lại nghĩ thấy hương nước hoa quen thuộc phả ra từ người con gái kia.

Lục Bắc Thần quan sát cô một chút, lãnh đạm nói: “Cô không cần giới thiệu với tôi đôi chút sao?”

Hôm nay Cố Sơ ăn mặc rất giản dị, áo phông trắng, chiếc quần bò ống nhỏ bó sát che ngoài đôi chân nhỏ, một đôi giày đế bằng màu trắng, mái tóc dài được buộc cao thành đuôi ngựa, trong sáng như một cô sinh viên đại học. Khi nhìn cô, anh thường rơi vào trạng thái ngẩn ngơ, mấy lần kéo trở về thực tại, tâm trạng lại rơi vào phức tạp.

Bất luận thái độ của anh thế nào, Cố Sơ cũng phải cảm ơn anh ban nãy đã giải vây giúp cô, cô khẽ nói: “Đây là một loại thuốc mới vừa được tung ra của Marlboro, tuy là hình thức thuốc lá sấy nhưng hàm lượng hắc ín vừa đủ, hơn nữa đầu lọc đã được sản xuất theo thiết kế mới nhất, có thể giảm thiểu tác hại của khói thuốc tới sức khỏe người hút một cách hiệu quả nhất.” Nói xong mấy lời ấy, cô liếc thấy bao thuốc lá bên cạnh tay anh, lập tức im bặt.

Trên bàn là một bao thuốc đã được xé vỏ của Hoàng Hạc Lâu. Cô từng nghe nói về loại thuốc lá này, giá một bao xấp xỉ một ngàn, cả cây thuốc lá là hơn mười ngàn, chắc chắn là có người tặng anh. Mà người tặng anh thứ này chắc chắn cũng không phải người tầm thường, người hút được loại thuốc này giá trị đương nhiên cũng không thấp.

“Giới thiệu xong rồi?” Lục Bắc Thần thấy cô không nói nữa bèn hỏi một câu.

Cố Sơ cắn môi, gật đầu. Còn bảo cô giới thiệu kiểu gì nữa đây? Người ta đã hút loại thuốc lá đắt đến vậy, cô còn chào bán loại thuốc này kiểu gì?

51. Chương 51: Cám Ơn Ông Chủ

Lục Bắc Thần còn tưởng cô sẽ huyền thoại một tràng giang đại hải, không ngờ mới được một câu cô đã ngừng lại. Thấy ánh mắt cô có một khoảnh khắc dừng lại ở bao thuốc trên mặt bàn, Lục Bắc Thần đã hiểu ra, nhưng anh cũng không công kích, khéo môi rướn lên có phần cố ý, nụ cười mang theo vẻ ngỗ ngược. “Cô không phải là một nhân viên tiếp thị tốt rồi.”

Cố Sơ nghe ra giọng điệu châm biếm ngầm của anh, cố nén giận nói: “Nếu giáo sư Lục không có thành ý mua thuốc thì...”

“Chẳng phải có thể hút thử sao?” Lục Bắc Thần ngắt lời cô.

Ờ...

Cố Sơ hơi dờ ra, rồi phản ứng lại rất nhanh: “Được ạ.”

Lục Bắc Thần gạt đầu với cô. Cố Sơ biết anh đã đồng ý thử thuốc bèn cúi đầu bóc một bao thuốc ra. Lục Bắc Thần nhìn cô, động tác của cô rõ ràng không chuyên nghiệp cho lắm, thậm chí tay chân còn hơi luống cuống, mấy sợi tóc trước trán hơi rối loạn khiến người ta nảy sinh một sự kích động muốn được chải lại mái tóc cho cô. Nhiệt độ tối nay hơi nóng, có mấy giọt mồ hôi li ti thấm ướt trán cô. Phải rồi, cô có một vầng trán xinh đẹp đến hoàn hảo, đầy đặn, trắng sáng, không một chút tỳ vết. Lục Bắc Thần từng nghe một câu nói thế này: Những cô gái đẹp thật sự là những người dám để lộ vầng trán của mình ra. Anh biết, cô vẫn luôn đẹp như thế.

Khoảng thời gian trầm mặc ấy rất ngắn ngủi, có thể còn chưa tới một phút nhưng Lâm Gia Duyệt đã thấy hết biểu cảm nhìn Cố Sơ không rời mắt của Lục Bắc Thần, cảm giác bất an từ lúc nhìn thấy cô gái kia như nước thủy triều dâng tràn, từng đợt từng đợt nhấn chìm cô ta.

Cố Sơ lấy một điều thuốc từ trong bao ra, đưa cho Lục Bắc Thần. Anh đón lấy, ngậm lên miệng nhưng không làm động tác tiếp theo mà chỉ nhìn cô, ngón tay gầy gò lên mặt bàn theo nhịp. Cố Sơ không biết anh muốn làm gì, chỉ biết đứng tại đó chờ đợi trong im lặng.

Rất lâu sau Lục Bắc Thần mới uể oải lên tiếng: “Châm thuốc giúp khách là công việc cơ bản nhất của nhân viên bán thuốc lá.”

Sắc mặt Cố Sơ cứng đờ, không phải cô không nhận ra anh cố tình gây khó dễ. Lâm Gia Duyệt ngồi bên nhẹ nhàng lên tiếng: “Bắc Thần! Bình thường anh có hút loại thuốc này đâu.” Cô ta luôn nhận thấy bầu không khí có phần kỳ lạ, một mặt cô ta cảm thấy Lục Bắc Thần rất chú ý tới cô bé kia, mặt khác cô ta lại nhận ra anh muốn làm khó cô ấy, chuyện này rốt cuộc là thế nào?

Lục Bắc Thần không lên tiếng, vẫn mãi miết nhìn Cố Sơ. Cố Sơ không muốn gây chuyện, cầm bật lửa lên, chủ động châm thuốc cho anh.

Cố Sơ đứng bên chờ đợi, đợi anh lên tiếng. Sau khi rít mấy hơi, Lục Bắc Thần bèn bỏ một nửa điều thuốc vào gạt tàn. Cố Sơ thấy vậy cũng biết có lẽ là anh không thích, nhưng cũng không hút hăng, vốn dĩ cô cũng chẳng chờ mong anh chiều cô. Người này vì Bắc Thâm mà có thành kiến với cô, đối xử với cô như vậy cũng không có gì đáng trách. Tuy rằng cô không muốn thừa nhận cái chết của Bắc Thâm nhưng qua ánh mắt của người đàn ông này từ lần đầu gặp mặt cho tới hôm nay, không khó nhận ra kỳ thực anh rất hận cô. Anh là anh trai của Bắc Thâm, hận cô... là đáng lắm.

Chỉ có điều, mỗi lần gặp mặt anh, Cố Sơ luôn phải tự thuyết phục bản thân: Anh ta không phải Bắc Thâm, không phải Bắc Thâm... Cảm giác thân thuộc ấy như muốn lấy mạng cô!

“Còn bao nhiêu cây?” Anh hỏi.

Cố Sơ ngẩn người, lập tức trả lời: “Còn... ba cây.”

“Không phải tối nay, là tháng này.” Lục Bắc Thần không vui.

Cố Sơ há hốc mồm, mãi một lúc sau mới đáp: “Có lẽ còn khoảng hơn trăm cây...”

Lục Bắc Thần ngược mắt nhìn cô: “Được, tôi lấy hết.”

“Gì cơ?” Cùng một câu kinh ngạc, nhưng lần lượt xuất phát từ Cố Sơ và Lâm Gia Duyệt đối diện.

“Bắc Thần, anh mua nhiều thuốc như vậy làm gì?” Lâm Gia Duyệt cố gắng cười hỏi.

Lục Bắc Thần không đáp lại, chỉ nhìn Cố Sơ, hỏi rành mạch từng chữ: “Có-vấn-đề-gì-không?”

Cố Sơ quả thực hơi hốt hoảng, đầu óc choáng váng, mấy giây sau mới buông một câu: “Không có vấn đề gì.” Sau đó, nhận ra mình hơi khác thường, cô háng giọng, bình ổn lại giọng nói: “Cảm ơn ông chủ!”

52. Chương 52: Tôi Đổi Ý Rồi

Bờ môi Lục Bắc Thần khẽ mím lại thành một đường sắc lẹm. Anh nhìn cô chằm chằm, một lúc sau mới rút ra một tờ giấy kê, viết một dòng địa chỉ lên đó rồi đưa cho cô: “Mau chuyển tới địa chỉ này.”

Cố Sơ cầm lên xem, nét chữ mạnh mẽ cứng cáp, trong lòng ít nhiều có chút hụt hẫng, đây không phải chữ của Bắc Thâm, tuy rằng Bắc Thâm tính tình có hơi tùy tiện nhưng nét chữ ngay ngắn, sạch đẹp. Người đàn ông trước mặt này trông thì trầm ổn sâu xa nhưng nét chữ lại gân cốt, thẳng thắn. Cô còn kỳ vọng điều gì chứ? Kỳ vọng anh chính là Bắc Thâm ư?

Đang mãi nghĩ, cánh tay cô bỗng bị một người kéo mạnh một cái. Cố Sơ hoảng hốt, ngón tay buông thõng, tờ giấy rơi xuống đất.

Chính là gã đàn ông áo hoa lúc nãy, có lẽ cuối cùng đã tìm được cơ hội, hắn giữ chặt Cố Sơ, cười nói: “Em gái! Đến chỗ anh, em uống rượu với anh, anh bao hết số thuốc của em.”

Người đã uống rượu sức mạnh không hề nhỏ, kéo đến nỗi cánh tay Cố Sơ đau đớn. Cô cau mày: “Buông ra!”

“Em không muốn kiếm tiền sao? Vờ vịt cái nỗi gì!”

Ông chủ thấy thế chạy vội tới, nhẹ nhàng khuyên nhủ: “Đại ca, em nó vẫn còn bé, anh làm vậy...”

“Cút ngay! Đừng để ông phải đập nát cái quán của mày ra đấy!” Gã áo hoa lớn tiếng phách lối: “Hôm nay ông quyết phải uống rượu cùng nó, để ông xem đứa nào dám nhiều lời?”

Cố Sơ giận đến tái mét mặt mày.

Lâm Gia Duyệt không nhìn nổi nữa, đứng dậy nói: “Anh là đàn ông, ức hiếp một cô gái thì giỏi giang nổi gì chứ? Anh mau thả cô ấy ra, nếu không tôi báo cảnh sát đó.”

“Aiyo, ở đây vẫn còn một người đẹp nữa à?” Gã áo hoa cười lèm bèm: “Được thôi, anh ức hiếp cả hai em cũng được mà.” Nói rồi, hắn giơ tay sờ lên mặt Lâm Gia Duyệt.

Lâm Gia Duyệt sợ đến nỗi mặt biến sắc, đang định né tránh thì cổ tay của hắn bị một người siết chặt.

“Mày là ai mà thích lo chuyện bao đồng thế hả? Mau thả tao ra!” Gã áo hoa cố gắng dùng sức mấy lần nhưng cổ tay vẫn bị giữ chặt đến đau đớn, hắn giận dữ: “Mẹ mày, mày là đứa nào?”

Lục Bắc Thần không buông tay, ngược lại âm thầm gia tăng sức mạnh, làm gã kia đau đến nỗi kêu la oai oái, liên tục chửi thề. Lục Bắc Thần sát lại gần hắn ta, nói: “Mày quấy rồi ai cũng được, động vào người của tao... thì không được.” Dứt lời, anh hất mạnh tay, gã áo hoa đứng không vững, ngã sõng soài, vẫn còn ôm cánh tay kêu thét.

Cố Sơ ôm ngực, nhìn thấy cảnh ấy, bị dọa không hề nhẹ.

Lục Bắc Thần nhặt mảnh giấy dưới đất lên, lập tức xé nát rồi nhìn Cố Sơ: “Tôi đổi ý rồi, cần thuốc lá ngay tối nay, lấy hàng cho tôi.”

Cố Sơ nhìn anh, vô thức gật đầu.

Gã áo hoa nổi cơn tam bành, xông lên định vung nắm đấm về phía Lục Bắc Thần, nhưng nắm đấm còn đang giương lên, chân chừ chưa dám hạ xuống, một chiếc thẻ cảnh sát đã chặn trước mặt hắn.

“Định đánh cảnh sát?” Lục Bắc Thần lạnh lùng nói.

Gã áo hoa lập tức chịu trận, nắm đấm đỡ ra giữa không trung một lúc lâu, sắc mặt cực kỳ khó coi. Đám bạn thấy vậy biết đã xảy ra chuyện âm ỉ, vội chạy tới can ngăn, nói đỡ mấy lời với Lục Bắc Thần, ra sức giải thích rằng hắn ta uống quá chén. Ánh mắt Lục Bắc Thần giá lạnh, từ tốn buông một chữ: “Cút!”

Đám bạn vội vàng giữ chặt gã áo hoa. Hắn tuy không phục nhưng đương nhiên cũng không dám đánh cảnh sát, chỉ hăn học đáp lại một câu: “Làm cảnh sát thì ghê gớm à!”, nói rồi, ỉu xiu chuồn lẹ.

Trái tim của Lâm Gia Duyệt cuối cùng cũng được thả xuống, thầm nghĩ anh La Trì đó cũng trượng nghĩa lắm, cũng may đã đưa cho Lục Bắc Thần một cái thẻ cảnh sát giả để lừa người. Rồi chợt nhớ tới câu nói ban nãy của anh: Động vào người của tao... thì không được, con tim lại đập loạn nhịp. ‘Người của anh’ mà anh nói là ám chỉ cô sao? Trong lòng chợt dâng trào một cảm giác ngọt ngào.

Không cần báo cảnh sát, ông chủ đúng là cảm tạ vô cùng, liên tục nói với Lục Bắc Thần: Cảm ơn đồng chí cảnh sát!

Lục Bắc Thần không để tâm tới thái độ niềm nở của ông chủ, nhú mày thăm quát lên một câu với Cố Sơ: “Lên xe với tôi, đi lấy thuốc!”

53. Chương 53: Cô Thiên Kim Rất Xứng Đãi

Chiếc xe đi thẳng trên đường trong đêm, rời xa con phố ẩm thực huyền ảo, lướt qua con đường Hải Tân vắng bóng người với hai hàng cọ xào xạc trong gió. Khi ánh trăng lan ra trên gờ cửa kính xe, Cố Sơ chợt nhớ tới một câu nói: Chúng ta đều dạo bước dưới ánh trăng, như những hồn ma lạc lối trong thành phố ngập tràn bóng đêm vô tận. Bao năm nay, cô cũng sống như một hồn ma nhưng từ đầu tới cuối vẫn giữ lấy chút kiên trì làm người cuối cùng, cố chấp dùng đôi tay cứng nhắc để duy trì mức sống cơ bản nhất. Cuộc sống không dễ dàng, khi cái nghèo đói và cực khổ dồn bạn tới đường cùng, bạn sẽ hiểu ra sinh tồn mới là bản năng của con người.

Cố Sơ hoàn toàn không muốn lên xe của Lục Bắc Thần, vì bất luận thế nào anh cũng mang một gương mặt giống Bắc Thần y như đúc. Một người sa sút như cô, vào lúc này cho dù chỉ nhìn thấy gương mặt ấy là một chút tôn nghiêm cuối cùng được cô nỗ lực níu giữ cũng sẽ sụp đổ. Nhưng Lâm Gia Duyệt thì vô cùng nhiệt tình, sau khi Lục Bắc Thần nói câu ấy, cô ấy bèn kéo cô lên ngồi cùng ở ghế sau.

“Cô tên là gì vậy?”

“Cố Sơ.”

“Là ‘cố’ trong ‘nhất cố khuynh thành’ và ‘sơ’ trong ‘lần đầu gặp mặt’ ư?”* Lâm Gia Duyệt cười, thấy cô gật đầu bèn nói: “Cái tên hay thật đấy.”

*Tên của Cố Sơ trong tiếng Trung:

“Tôi là Lâm Gia Duyệt, cô cứ gọi tôi là Gia Duyệt cũng được. Chúng ta đã từng gặp nhau rồi, lần trước ở cục cảnh sát ấy.”

Cố Sơ khẽ gật đầu, mỉm cười.

Cô biết cô ấy chính là Lâm Gia Duyệt, trước đây Cố Sơ từng âm thầm tìm hiểu thông tin về cô ấy: nghiên cứu sinh ở đại học Yale được mọi người tôn trọng, có thể nói chính là một người tài sắc vẹn toàn, ‘nữ thần’ trong lòng rất nhiều người đàn ông. Bây giờ, vị nữ thần ấy đang nắm tay cô, nhẹ nhàng trò chuyện thân tình. Ngón tay cô ấy thon dài, mềm mại như không xương, nghe nói cô gái có bàn tay như vậy đều là những người tốt số.

Chắc cô ấy là bạn gái của anh phải không? Hoặc là họ đã có hôn ước? Nếu không thì câu nói ‘người của tao’ ban nãy của Lục Bắc Thần nên giải thích thế nào đây? Phải rồi, cô thiên kim tiểu thư đó đi cùng anh, rất xứng đôi. Cố Sơ vô thức ngước mắt lên, không ngờ lại chạm phải ánh mắt của Lục Bắc Thần trong gương chiếu hậu. Lòng cô chợt hoảng loạn, vội vàng né đi chỗ khác. Đối mặt với nụ cười quan tâm đầy thiện ý của Lâm Gia Duyệt nhưng đầu óc cô không sao xua tan được ánh mắt anh. Sâu không lường được, khiến người ta e sợ.

Sao anh có thể táo bạo đến vậy?

Lâm Gia Duyệt hiểu nhầm rằng cô còn căng thẳng bèn nắm tay Cố Sơ dịu dàng nói: “Con người Bắc Thần nói năng ngoa ngoắt vậy nhưng rất tốt bụng, cô đừng trách anh ấy ban nãy nói với cô bằng thái độ hơi nặng nề một chút, anh ấy cũng muốn giúp cô thôi.”

“Gia Duyệt, anh đưa em về khách sạn trước.” Lục Bắc Thần đang lái xe lãnh đạm lên tiếng.

Nghe thấy vậy, Lâm Gia Duyệt vội vàng nói: “Em không vội đâu, em...”

“Khách sạn của em là gần nhất.” Lục Bắc Thần buông một câu nhẹ tênh, lúc nói cũng đồng thời lái xe về phía khách sạn: “Tiện đường.”

“VẬY còn Cố Sơ...”

“Anh và cô ấy đi lấy thuốc lá.”

Lâm Gia Duyệt ‘ồ’ một tiếng, có thể nhận ra còn rất lưu luyến Lục Bắc Thần nhưng cũng không thể hiện sự buồn bã ra ngoài, suy nghĩ rồi nói: “VẬY tối nay anh cũng nghỉ ngơi sớm đi, đừng thức đêm đó.”

Lục Bắc Thần chỉ ‘ừm’ một tiếng.

Ô tô nhanh chóng đi tới khách sạn, vừa đỗ lại đã có bảo vệ chạy tới mở cửa. Trước khi xuống xe, Lâm Gia Duyệt nói với Cố Sơ: “Cô còn trẻ như vậy, tìm công việc khác mà làm đi. Nếu cần giúp đỡ thì cứ tìm tôi, Bắc Thần biết cách liên lạc với tôi.”

Cố Sơ cảm ơn.

Khi chiếc xe rời đi rồi, Lâm Gia Duyệt mới quay người đi về khách sạn. Vừa bước vào đại sảnh, cô chợt dừng bước, giật mình: Làm sao Lục Bắc Thần biết chỗ lấy thuốc lá xa hơn khách sạn của cô?

54. Chương 54: Cô Thiếu Tiền Lắm Sao?

Sau khi Lâm Gia Duyệt xuống xe, trong xe trở nên yên ắng. Thật ra Cố Sơ không muốn cô ấy xuống xe cho lắm vì bầu không khí lúc này đây khiến người ta ngột ngạt, đến nỗi cô ngồi phía sau có chút khó xử, muốn nói gì đó lại không biết phải bắt đầu từ đâu.

Cứ như vậy, xe đi được khoảng hơn hai phút, Lục Bắc Thần bỗng nhiên dừng xe lại bên lề đường. Suy nghĩ đầu tiên của Cố Sơ là anh đuổi cô xuống. Nếu như vậy cũng tốt, cho dù bắt cô đi bộ một mình về nhà, ít nhất cũng tránh được những gượng gạo không tên.

Ai ngờ Lục Bắc Thần lên tiếng: “Lên đây ngồi!”

“Hả?” Cố Sơ ngẩn người.

Lục Bắc Thần nhìn chằm chằm vào gương chiếu hậu, nhấn mạnh từng chữ: “Con người tôi trước nay không có thói quen làm tài xế.”

Cả người Cố Sơ nổi da gà vì cái nhìn chăm chú của anh, cô liếc về phía ghế lái phụ, thềm hít sâu một hơi sau đó mở cửa xe. Ghế lái phụ gần sát với hơi thở của anh, một mùi hương cực kỳ nhạt nhòa quét qua cánh mũi cô. Cũng kỳ lạ thật, trước nay cô rất ghét thứ mùi lạnh lẽo này, mỗi lần ngửi thấy nó sẽ khiến cô nhớ tới máu me và chét chóc, nhưng sau khi nó tỏa ra từ cơ thể người đàn ông này lại có thêm một sự ám áp không thể nói rõ thành lời.

Ấm áp ư? Đừng đùa thế chứ.

“Anh biết là muộn vậy rồi vốn dĩ không thể lấy được thuốc lá.” Cố Sơ thất xong dây an toàn rồi nói.

Lục Bắc Thần khởi động xe, khe hờ một tiếng: “Không phải ở nhà cô à?”

“Không, không, không, thuốc lá không ở nhà tôi.”

Lục Bắc Thần nhếch môi: “Cô đang căng thẳng?”

“Không có.”

“Câu trả lời buột miệng thốt ra thường chỉ là phản xạ có điều kiện.”

Cố Sơ nắm chặt tay lại, nhìn về phía trước: “Thật ra anh cũng không thật lòng muốn mua, đúng không?”

Lục Bắc Thần không nói.

Cố Sơ cũng im lặng theo, mặc cho anh lái xe thẳng tiến. Từng dải đèn đường lùi dần về phía sau, ánh sáng loang lổ hắt lên cửa xe, tạo thành những vệt sáng tròn tròn, mờ ảo. Lại khoảng năm, sáu phút như vậy, Lục Bắc Thần dừng xe. Anh tháo dây an toàn rồi nói: “Ngồi trên xe đợi tôi.”

Cố Sơ nhìn qua cửa kính, thấy đó là một ngân hàng tự động 24 giờ, ít nhiều có phần sững sốt. Lục Bắc Thần xuống xe, nhanh chóng đi vào ngân hàng. Khoảng chưa đầy mười phút sau, đã thấy anh trở ra. Sau khi lên xe, anh đưa cho cô một xấp tiền dày cộp.

“Còn nhớ địa chỉ chứ?” Anh biết ban nãy cô có liếc nhìn.

Cố Sơ khẽ gật đầu, là địa chỉ của cục cảnh sát đó.

Lục Bắc Thần: “Cất tiền đi.”

Cố Sơ nhận lấy, chỉ cảm thấy lòng bàn tay nóng hầm hập. Rất lâu sau cô mới hỏi: “Vì sao chứ?” Thật ra, anh hoàn toàn không cần làm vậy.

Lục Bắc Thần không đáp, đánh tay lái một cái, cho xe đi về hướng khu thành cũ. Không nhận được câu trả lời, lòng Cố Sơ khó chịu. Cô cảm thấy hơi kỳ lạ nhưng lại không thể nói ra kỳ lạ chỗ nào, chỉ muốn cố chấp với một đáp án, nhưng có lẽ ngay cả Lục Bắc Thần cũng không biết đáp án.

Giống như lần trước vậy, trên con đường trở về nhà Cố Sơ, trong xe tịch tịch tựa cái chết. Nhưng cũng có chút khác biệt, lần trước sau khi biết tin Bắc Thần qua đời, cô đã chìm vào một nỗi bi thương mơ hồ, còn lần này, cô luôn cảm thấy trong lòng hoang mang. Chiếc xe dừng lại trước cửa khu nhà.

Cô đang định cảm ơn thì nghe thấy Lục Bắc Thần thấp giọng hỏi: “Cô thiếu tiền lắm sao?”

Đúng, cô rất thiếu tiền, thế nên mới liều mạng, bất chấp tất cả để kiếm tiền. Vì cô phải trả nợ, vì Cố Tư còn đang đi học. Con người ta vì kiếm tiền có thể làm việc quên ăn quên ngủ, để rồi quên đi rất nhiều chuyện, có nỗi đau, cũng có cả những hạnh phúc xưa cũ. Dần dần, cùng với việc thiếu tiền của cô, những chuyện quá khứ cũng trở nên nhạt nhòa. Chỉ có cô là rõ nhất, những tháng ngày cực nhọc này là một phương thức đẩy lùi quá khứ thành công cỡ nào.

Thế nên Cố Sơ không hề né tránh câu hỏi của Lục Bắc Thần. Cô đáp: “Phải, tôi rất thiếu tiền.”

55. Chương 55: Cô Đâu Hay Biết

Có lẽ vì thái độ quá bộc trực và câu trả lời quá thẳng thắn của cô đã khiến Lục Bắc Thần hơi ngạc nhiên. Một lúc sau anh mới nói: “Thế nên, hoàn toàn không quan tâm công việc này có phù hợp với cô hay không?”

“Khi con người ta rơi vào cảnh bần cùng sẽ không nghĩ nhiều như vậy.”

Lục Bắc Thần nhìn cô chăm chú. Trong bóng tối, ánh mắt anh âm u đến kinh người.

“Cảm ơn anh đã giải vây giúp tôi, cảm ơn anh đã chở tôi về, ngày mai tôi sẽ chuyển thuốc lá tới địa chỉ anh đưa.” Cố Sơ không muốn tiếp xúc quá nhiều với anh. Cô đang lo sợ, sợ mình sẽ chìm đắm vào một gương mặt giống y hệt Lục Bắc Thần nhưng lại không phải anh ấy.

Cố Sơ mở cửa xe nhưng không sao mở được. Cô quay đầu nhìn anh, khẽ nói: “Giáo sư Lục! Phiền anh mở cửa ra.”

Lục Bắc Thần nhắm mắt làm ngơ, rút hộp thuốc lá ra, ngậm một điếu lên miệng, tay trái hạ cửa kính xe xuống, khói thuốc lập tức tản đi vô số: “Nói vậy là, vì tiền chuyện gì cô cũng có thể làm?” Anh hỏi, nhưng sau khi hỏi xong câu ấy, anh lại bật cười, liếc nhìn cô: “À phải, suýt nữa thì tôi quên mất, cô đúng là hạng người vì tiền chuyện gì cũng có thể làm.”

Cố Sơ nghe ra anh có ý châm chọc, cố nín nhịn rồi nói: “Đúng thế, tôi chính là hạng đàn bà ham hư vinh, tôi rất thực dụng.”

Khuôn cằm của Lục Bắc Thần căng ra một chút. Anh nhìn cô, rít một hơi thuốc sau đó quay đầu nhả mạnh ra ngoài. Khói thuốc bay ra ngoài cửa sổ. Gió chẳng mấy chốc đã phả cái lạnh vào, chỉ để lại những đốm lửa đỏ đang quần quai.

“Anh nói không sai, lúc đó Bắc Thần đối với tôi chẳng qua chỉ là chơi bời, tình yêu sinh viên thì ai coi là thật chứ? Nếu anh đã nắm rõ tình hình của tôi, vậy thì cũng nên hiểu khi ấy tôi xứng đôi nhất với nhà họ Kiều. Có trách thì trách em trai anh không nói rõ thân thế. Nếu anh ấy mang danh nhà họ Lục ra, tôi nghĩ,

anh ấy sẽ là sự lựa chọn đầu tiên chứ không phải là kẻ đệm lót. Thị trường của nhà họ Cố cần nhà họ Kiều, hôn nhân thương mại là như vậy. Nhưng lúc đó, Lục Bắc Thâm có thể cho tôi thứ gì đây?”

“Cô câm miệng lại cho tôi!” Lục Bắc Thần vút đầu lộc ra khỏi xe, quay đầu, lạnh lùng quát.

Ánh mắt của anh cực kỳ băng giá, khiến Cố Sơ còn nhầm tưởng một giây nữa thôi anh sẽ giơ tay bóp chết cô. Anh là một pháp y, nếu muốn giết một người mà không để lại dấu vết thì cũng có vô vàn cách.

Nhưng anh không có hành động tiếp theo, chỉ mãi miết nhìn cô một cách đầy lạnh nhạt như thế, cả cơ thể cao lớn ẩn chứa một sức mạnh khiến người ta kinh hãi.

“Làm sao cô biết Lục Bắc Thâm không cho cô được thứ gì?” Lục Bắc Thần nhấn mạnh từng câu từng chữ: “Cô vốn dĩ không biết, vì cô, nó đã tới lạy lục người bố mà mười mấy năm trời nó chưa nói chuyện một câu, biết rõ cô là loại đàn bà thực dụng như thế, nó cũng chấp nhận, hy vọng có thể đưa cô tới nhà họ Lục, tới nói với cô rằng nó xứng với cô. Kết quả thì sao? Cô vốn không cho nó thời gian, chớp mắt đã ngã vào vòng tay Kiều Vân Tiêu.”

Nói tới đây, anh thu lại giọng nói giá lạnh, thay vào đó là một sự chế giễu: “Nhà họ Cố của các người năm đó chẳng qua là muốn nhờ nhà họ Kiều để lên sàn thôi mà? Theo tin tức khi đó, tiền vốn của nhà họ Cố đã bị đóng băng tạm thời, cô chủ nhà họ Cố như cô phải đứng mũi chịu sào. Nhưng nếu lúc đó cô tin tưởng Bắc Thâm, chỉ cần cô cho nó một chút thời gian nữa thôi, tôi nghĩ những gì nhà họ Cố các người có được còn nhiều hơn khi ấy gấp nhiều lần, cũng không đến mức thanh danh lụn bại như bây giờ, mà cô cũng không đến nỗi phải bỏ học dang dở, đi làm tạm ở bệnh viện.”

Ngón tay Cố Sơ run lên, ánh mắt chỉ nhìn chằm chằm về phía trước, trong đầu là hình ảnh Bắc Thâm năm đó giận dữ siết chặt lấy vai cô, gào thét: Cố Sơ! Vì sao em không tin anh? Vì sao?

Lúc ấy cô đã trả lời thế nào nhỉ? Cảnh đó thực ra đã bị cô phong kín lại rất lâu, tới nỗi cô tưởng mình đã quên mất rồi. Nhưng cảnh tượng lúc ấy lại hiện về một cách chân thực trước mặt cô. Cô không nhìn vào đôi mắt bị thương của Bắc Thâm chỉ khẽ nói: Bắc Thâm! Những thứ Kiều Vân Tiêu có thể cho em, anh không cho em được, chúng ta kết thúc đi.

56. Chương 56: Cô Xứng Sao?

Bắc Thâm, nếu năm xưa anh đã từng vì em mà cố gắng, mà đấu tranh thì anh hãy nghe đây, loại phụ nữ như em, không xứng để anh... dốc hết chân tình yêu thương như vậy đâu...

Không sai, đã kết thúc như vậy đây, nhưng bây giờ, vì sao người đàn ông ở trước mặt này còn muốn nhắc lại chuyện cũ? Thế nên Cố Sơ biết, anh tới để trả thù, anh chỉ muốn lật lại sự phản bội khi trước của cô hết lần này tới lần khác, cho cô hay cô đã từng tàn nhẫn cỡ nào, lấy sự áy náy của cô để tưởng nhớ em trai mình.

“Đúng, tất cả đều do tôi gieo gió gặt bão, là tôi có lỗi với Bắc Thâm, thật ra, tôi không đáng để anh ấy làm vậy.” Cố Sơ nói: “Tôi chưa từng nghĩ anh ấy sẽ xảy ra chuyện, ban đầu tôi chỉ muốn rời xa anh ấy, đơn giản thế thôi.”

Lục Bắc Thần nghiêng rằng: “Cô Cố nói chuyện nhẹ nhàng quá nhỉ, người ta hay nói lòng dạ đàn bà như kim dưới đáy biển, dùng câu này để hình dung cô Cố không oan ức chút nào. Đầu tiên là Bắc Thâm, sau đó là Kiều Vân Tiêu, xem ra cô Cố theo đàn ông chỉ cần một điều kiện, có tiền là được. À không, lúc đó ở trong mắt mọi người, Bắc Thâm chỉ là một kẻ nghèo hèn, e là một chút tư cách cũng không đủ để lọt vào danh sách của cô Cố. Mà Kiều Vân Tiêu bây giờ chẳng qua cũng chỉ là một con cờ cô Cố không còn lợi dụng được nữa mà thôi.”

Trái tim Cố Sơ bị đục khoét đau đớn, nhưng vẫn nhẹ nhàng thốt ra một câu: “Giáo sư Lục nhìn người đúng là chuẩn xác hơn em trai anh.”

Lục Bắc Thần nắm chặt vô lăng, mu bàn tay có những gân xanh lờ mờ nổi lên.

“Có thể để tôi đi được chưa?” Cố Sơ hỏi.

Lục Bắc Thần hồi lâu không có động tĩnh gì.

“Giáo sư Lục, xin anh...”

“Nếu chỉ cần có tiền là được, chi bằng theo tôi.” Lục Bắc Thần bỗng bật cười, quay người lại, hướng về phía cô, từ tốn buông câu đó.

Như có một bàn tay lớn túm chặt lấy tóc cô. Cô bàng hoàng nhìn anh không chớp mắt, đầu tóc tê rần.

Nụ cười của Lục Bắc Thần cứ thế tràn vào trong ánh mắt. Anh áp sát cô, trái tim cô đập ‘thịch’ một tiếng, vô thức giơ tay chống lên ngực anh, nhưng anh ngằm gia tăng thêm sức mạnh. Cô có thể cảm nhận được rõ ràng lồng ngực rắn chắc của anh đang đổ từng chút một về phía cô. Tới tận khi sống lưng cô dính lên cửa xe, cô đột ngột nghiêng đầu, tránh khỏi gương mặt anh đang cúi xuống.

“Xấu hổ?” Anh cười khê, nhìn chằm chằm gò má ửng hồng của cô ở khoảng cách gần, tận sâu trong đáy mắt cuộn trào một tín hiệu mạnh mẽ mà ngang ngược. Anh giơ một tay ra, ấn chốt tủ đồ của ghế lái phụ, lấy một kẹp chi phiếu ở trong ra, ném lên trước tấm kính chắn gió, nói với cô: “Chi phiếu ở đây, cô ra giá đi!”

Cổ Sơ dồn toàn bộ sức lực đẩy anh ra một chút, hơi thở gấp gáp: “Anh... Anh... lưu manh!”

Câu nói này khiến sắc mặt Lục Bắc Thần lạnh đi rất nhiều. Anh hơi nheo mắt lại: “Cô cho rằng, loại phụ nữ như cô đáng để tôi bao nuôi sao?”

Câu nói có ý hạ nhục đó như một cái tát, tuy rằng không giáng thẳng vào mặt Cổ Sơ nhưng cô cảm thấy gò má mình đã bỏng rát, sau đó cơn đau này như mọc chân không ngừng len lỏi vào xương cốt, cứ thế, không hề dừng lại...

“Đúng thế, tôi hoàn toàn không xứng đáng.” Thấy anh không tiếp tục dồn ép nữa, cô lại nói: “Có thể mở cửa xe rồi chứ?”

Lục Bắc Thần nhìn cô rất lâu mới ngồi thẳng dậy, giơ tay, cửa xe bèn bật mở.

Cổ Sơ hoảng hốt bỏ chạy.

Lục Bắc Thần không gọi cô lại nhưng cô cảm thấy sau lưng có một đôi mắt từ đầu tới cuối vẫn không chịu buông tha mình. Sau khi đi vào trong khu nhà, cô mới dám quay đầu lại. Quả không sai, xe của Lục Bắc Thần vừa đi tức thì. Cổ Sơ đi vào đơn nguyên*, ngón tay ấn cầu thang máy đã không còn nghe theo sự điều khiển của cô nữa. Tới lúc cửa thang máy mở ra, cô mới loạng choạng bước vào, cả cơ thể không chống đỡ nổi trọng lượng, từ từ cuộn tròn người ngồi sụp xuống.

*Đơn nguyên: Từ dùng trong lĩnh vực bất động sản và kiến trúc, chỉ một cụm nhà liền khối.

Cô không xứng đáng để bất kỳ ai hy sinh điều gì vì cô.

Bắc Thâm, nếu năm xưa anh đã từng vì em mà cố gắng, mà đấu tranh thì anh hãy nghe đây, loại phụ nữ như em, không xứng để anh... dốc hết chân tình yêu thương như vậy đâu...

57. Chương 57: Khó Khăn Của Hứa Đồng

Mọi người đều nói, hoa mùa hạ bung nở rực rỡ. Chắc hẳn cũng chẳng phải vì ngưỡng mộ sắc hoa mùa hạ cỡ nào, chỉ là chúng mang một vẻ đẹp tròn vẹn mà hoa mùa xuân chưa bao giờ có.

Chớp mắt đã lại tới cuối tuần, trời lại đổ mưa. Đường chân trời u ám đến đáng sợ, những hạt mưa cứ rả rích không ngừng. Cảnh xuân đã bớt đi rất nhiều, tử đinh hương khắp phố lớn ngõ nhỏ của Quỳnh Châu cũng rụng tan tác vô số, chừa chỗ ẩm mới sinh sôi. Mọi người đều nói, hoa mùa hạ bung nở rực rỡ. Chắc hẳn cũng chẳng phải vì ngưỡng mộ sắc hoa mùa hạ cỡ nào, chỉ là chúng mang một vẻ đẹp tròn vẹn mà hoa mùa xuân chưa bao giờ có. Cổ Sơ vẫn luôn cảm thấy nếu làm hoa mùa xuân sẽ là một chuyện thê lương, hoa lá không bao giờ gặp mặt, sau khi những đám lá um tùm vây kín lấy cành cây, đóa hoa nhỏ bé cũng theo đó rụng xuống.

Lúc Cố Sơ mang tiền tới cho Sầm Vân, Hứa Đồng cũng ở nhà, điều này khiến Cố Sơ cảm thấy ngạc nhiên. Nhưng vừa nhìn thấy nét mặt không cam lòng của Sầm Vân, Cố Sơ đã lập tức hiểu ra nguyên nhân. Khi Sầm Vân nhận tiền, Hứa Đồng đứng bên nói: “Mẹ! Nếu để con bắt gặp chuyện này một lần nữa, sau này mẹ đừng hòng lấy được một đồng nào của Cố Sơ.”

Sầm Vân ném phong bì đựng tiền vào trong ngăn kéo, lẩm bẩm với vẻ khó chịu: “Nuôi một đứa vong ân bội nghĩa còn chưa đủ, giờ lại thêm một đứa. Đúng, mày cứ hiếu thuận với mẹ thế đi, bình thường mẹ cũng chỉ có một chút ham thích như thế, mày muốn ép chết mẹ đây mà! Cố Sơ đưa tiền ẹ là sai sao? Nhà nó nợ mẹ mà!”

“Vâng, người khắp thiên hạ này có ai không nợ mẹ?” Hứa Đồng cau mày.

Sầm Vân tức giận đóng sầm cửa lại, nhốt mình trong phòng ngủ. Hứa Đồng thấy vậy, lắc đầu ngao ngán, kéo Cố Sơ và nói: “Đi thôi, tới phòng chị ngồi một lát.”

Vào phòng, Hứa Đồng bỏ mấy quả sơ ri vào trong chiếc đĩa đựng hoa quả miệng nông, rồi lại nhanh gọn gọt táo, chuối và xoài, xếp vào một chiếc đĩa khác rồi bưng ra. Sơ ri là loại quả nóng, quả nào quả nấy đều đỏ rực như một viên đá quý, kết hợp với chiếc đĩa màu đen tạo thành màu sắc đơn giản mà bắt mắt. Còn hoa quả trong chiếc đĩa còn lại là loại quả lạnh, vừa hay có thể ăn kèm với sơ ri, cực kỳ tử mĩ.

Sau khi ngồi xuống, Hứa Đồng thở dài. Cố Sơ hiểu rõ trong lòng bèn nói: “Mợ lại tới Ma Cao ạ?”

“Thua mười mấy vạn, cũng may mẹ chị chỉ vào mấy sòng bạc nhỏ, cũng không học đòi đám người giàu tiêu những mấy chục triệu, nếu không có bán nhà bán đất cũng chẳng đủ trả.” Trông Hứa Đồng có vẻ mệt mỏi, đưa tấm cho Cố Sơ rồi tiếp lời: “Chị đang nghĩ bụng sao mấy hôm nay mẹ lại dừng, không có động tĩnh gì cả, dám chắc là thua sạch trong sòng bạc rồi. Nếu không phải bên sòng bạc gọi điện cho chị, chị còn không biết mẹ thua tiền, bị người ta tạm giữ ở đó.”

Cố Sơ không biết nói sao. Không phải cô không hay chuyện mợ thích cờ bạc. Từ khi cậu qua đời, mợ liền đam mê bài bạc, rảnh rỗi là lại lén lút cùng một đám người chơi mạt chược theo kiểu cá cược, nếu không cũng là xì tố, sau này điều kiện tốt hơn một chút thì bắt đầu chạy qua Ma Cao. Chị họ trước nay vẫn kiếm được tiền, bây giờ căn nhà mợ đang ở Quỳnh Châu cũng là chị ấy bỏ tiền mua, còn số tiền mỗi tháng chị ấy chu cấp không cần nghĩ cũng biết mợ dùng vào việc gì. Bao năm nay, chị họ đã bù ợ không biết bao nhiêu món nợ nhưng mỗi lần mợ lên cơn nghiện thì không ai cản nổi, ai cản mợ sẽ giở trò gào khóc dọa chết. Ban đầu Cố Sơ cảm thấy mợ chỉ đang tiêu xài quãng thời gian rảnh rỗi, nhưng về sau cô bắt đầu lo lắng, chị họ cho dù là có thần tài cũng chẳng đủ ột con nghiện cờ bạc như mợ.

“Thật ra chị thật sự không sợ mẹ tiêu tiền. Giờ chị chỉ có một mình, kiếm tiền để mẹ tiêu cũng chẳng có gì đáng trách. Nhưng mẹ có thể đam mê nhưng cái khác, cho dù là ngày ngày đi du lịch vòng quanh thế giới cũng không vấn đề gì, sao lại mê cờ bạc cơ chứ? Hơn nữa càng ngày càng nghiện nặng.” Nhắc tới là Hứa Đồng lại đau đầu: “Kỳ thực chị cảm thấy chị mắc nợ em nhiều nhất. Nếu mẹ chị không hay cờ bạc như thế, em cũng không vất vả thế này, chị hoàn toàn có thể giúp đỡ em.”

“Chị! Khó khăn của chị đâu phải em không hiểu. Với lại, giờ em cũng có vất vả gì đâu, món nợ của gia đình em cùng với công việc ở bệnh viện đều nhờ mợ bỏ tiền ra giải quyết, em mãn nguyện lắm rồi, sao còn đòi tiền của chị chứ?”

58. Chương 58: Anh Sắp Về Rồi

Nếu được giống như lúc nhỏ thì hay biết bao, mọi người đều ở đây, chẳng hiểu chuyện gì cả, cũng chẳng cần hiểu chuyện gì cả...

Hứa Đồng lắc đầu, cười khổ: “Mẹ chị thật lòng muốn giúp em ư? Đầu phải em không biết, số tiền đó lúc trước bà định mang đi cờ bạc, nếu không phải đám người đòi nợ vác dao phay chém lên cửa, bà cũng không đành lòng bỏ tiền ra đâu. Công việc ở bệnh viện, bà bỏ tiền bỏ công đó là muốn em có việc làm, kiếm được tiền để có thể trả tiền cho bà.”

Cố Sơ cười: “Trông chị là biết giận ghê gớm cỡ nào, thật ra chị rõ hơn ai hết, mợ là người mạnh miệng yếu lòng.” Năm đó nhà họ Cố khát nợ của quá nhiều người, đám người đó không tìm được bố mẹ liền bắt đầu

bám theo mẹ, cuối cùng đuối tới tận nhà, mẹ sợ tới nỗi suýt nhập viện. Bây giờ nghĩ lại, Cố Sơ vẫn còn rùng mình, nếu khi ấy kẻ đó chém một dao xuống thì phải làm sao?

Hứa Đồng ăn một miếng xoài, nhưng chẳng thấy ngon miệng.

“Bây giờ chị thế nào rồi?” Cố Sơ hỏi: “Được ở lại nhà bao lâu ạ?”

Bàn tay đang cầm hoa quả của Hứa Đồng chợt khựng lại, rồi chị ấy nói: “Chị... chắc là sẽ đổi công ty.”

“Vị tổng giám đốc Thịnh đó ư?”

Hứa Đồng ngẩng đầu nhìn Cố Sơ sau đó lại cụp mắt xuống, im lặng. Cố Sơ suy nghĩ rồi nói: “Em cảm thấy... anh ấy thích chị.”

“Nói vớ vẩn!”

“Có thể nhận ra anh ấy rất lo lắng cho chị mà, thật!”

“Anh ấy hy vọng chị đến công ty của anh ấy giúp đỡ.”

“Dù sao chị cũng phải tìm việc làm mà, năng lực của chị giỏi như vậy, nhìn vị tổng giám đốc Niên đó là biết.”

Ánh mắt Hứa Đồng bỗng ảm đạm hơn.

“Em xin lỗi, em không cố ý nhắc tới anh ấy đâu.”

Hứa Đồng lại cười: “Nhắc tới thì sao chứ? Chị có né tránh đâu.”

Cố Sơ mím môi rồi nói: “Chẳng phải chị thâm yêu anh ấy sao?”

Cô bị Hứa Đồng gõ nhẹ mấy cái vào đầu: “Con ranh này, có tý tuổi, chẳng chuyện gì giấu được em, đúng không?”

“Lớn thế này rồi, tý tuổi gì chứ!” Cố Sơ cố tình kêu đau, ôm đầu: “Vì một người đàn ông mà chị ăn hiếp em họ mình chứ gì?”

“Còn nói linh tinh, có tin chị đánh em không?” Hứa Đồng tiến tới định cù vào cổ cô.

Chọc cho Cố Sơ liên tục xin tha. Hai người cứ đùa nghịch như thế cho tới khi mệt nhoài rồi cùng ngã xuống sofa.

“Chị à.”

“Ừ?”

“Em hy vọng chị mỗi ngày một tốt lên, thật đấy, dù là chuyện công việc hay tình cảm.”

“Em lớn rồi đấy, trước đây nào có nói được mấy câu như thế.”

Cố Sơ trầm mặc, nhìn chăm chăm lên trần nhà.

Hứa Đồng quay đầu, huých vào người cô: “Sao vậy?”

Cố Sơ bèn ôm chặt chị rất lâu sau mới lên tiếng: “Thật ra em chẳng muốn chị lại đi chút nào. Nếu được giống như lúc nhỏ thì hay biết bao, mọi người đều ở đây, chẳng hiểu chuyện gì cả, cũng chẳng cần hiểu chuyện gì cả.”

Hứa Đồng nâng ặt Cố Sơ lên, nghi hoặc nhìn cô: “Em sao vậy? Gặp phải rắc rối gì sao? Có chuyện gì nhất định phải cho chị biết đấy.”

Cố Sơ khẽ mỉm cười, lắc đầu: “Em thì có rắc rối gì chứ? Mấy chuyện vặt lúc trước của Cố Tư cũng làm phiền tới tổng giám đốc Thịnh ra mặt. Chị cũng nói em lớn rồi đó thôi, lớn rồi thì hay cảm khái về đời người một chút ấy mà.”

Hứa Đồng vẫn nhìn cô.

“Aiya, đừng có nhìn em như thế, em có phải động vật quý hiếm đâu.” Cố Sơ càng cười thoải mái hơn: “Em phải ăn một quả sơ ri, đút cho ‘bản cung’ một quả.”

“Láu cá!” Hứa Đồng thấy không hỏi được ra được chuyện gì cũng đành thôi, nhét một quả sơ ri vào mồm cô.

Sơ ri rất ngọt, ngọt đến phát ngán, lớp đường đỏ cứ quện mãi ở cổ họng, rất lâu chưa tan đi, đến nỗi khiến cả hô hấp cũng trở nên khó khăn. Cứ như vậy, Cổ Sơ bất giác nhớ lại lời nói tối hôm đó của Lục Bắc Thần, vị ngọt bỗng trở thành một sợi dây, càng lúc càng thít chặt cổ họng cô.

“Chị cũng được mệnh danh là ‘Người trợ lý tốt Trung Quốc’ đó mà, sao hột sơ ri cũng không bỏ đi thế?”

Hứa Đồng bật cười, trừng mắt với cô: “Sếp của chị không lắm chuyện như em.”

Cổ Sơ hơi vênh mặt lên: “Cái miệng em còn kén chọn hơn sếp của chị đấy.”

Hứa Đồng không nhịn được cười.

Di động vang lên, Hứa Đồng huých cô. Lúc ấy Cổ Sơ mới nghe thấy, vớ lấy túi xách, rút điện thoại ra, một số nước ngoài xa lạ.

Cô nhận máy.

Đầu bên kia lại là một giọng nói trong sáng, đầy thân thuộc. Cổ Sơ sững người, là Kiều Vân Tiêu.

Anh nói với cô bằng chất giọng trầm ấm và vui vẻ: “Cổ Sơ, anh sắp về nước rồi.”

~Hết chương 58~

59. Chương 59: Vốn Không Có Ý, Lầy Đâu Ra Tình

Phòng khám nghiệm.

Hai bàn khám nghiệm thi thể, trên một bàn là một xác chết nguyên vẹn, còn bàn kia là Lục Bắc Thần trong chiếc áo blouse trắng.

La Trì đeo găng tay y tế, cẩn thận nâng bộ xương đầu người đã được dán lại một cách khéo léo lên, không khỏi thầm ngợi khen sự nhẫn nại của Lục Bắc Thần. Nhớ lại hôm qua, khi anh ấy vất vả cực nhọc từ Nam Sơn trở về, đặt một chiếc hòm với đồng xương vụn hoặc là đã bị dính đầy đất cát, hoặc là sắp không nhìn ra được hình thù gì nữa trước mặt Lục Bắc Thần, là lại cảm thấy áy náy trong lòng.

Trải qua bao ngày lặn lội không ngơi nghỉ, sau khi tiến hành tìm kiếm Nam Sơn theo phương thức trải thảm, cuối cùng cũng tìm được đầu và đoạn xương cổ nối liền đầu đã bị mất tích của Tiêu Tuyết, chỉ có điều hậu quả hơi thê thảm một chút. Đám khí Nam Sơn có sức phá hoại cực mạnh, đã ném xương đầu và xương cổ tan nát khắp nơi, làm tăng thêm rất nhiều khó khăn cho việc tìm kiếm của cảnh sát. Họ như những kẻ đi mòt lúa, tìm từng mảnh, từng mảnh một, xương vụn chất thành đồng, như từng mảnh xếp hình rồi giao tất cả số xương đó cho Lục Bắc Thần, đồng nghĩa với việc lượng công việc của anh rất lớn.

Lục Bắc Thần nhận lấy chiếc hòm, mở ra xem xong cũng chẳng nói năng gì, thẳng thừng ký tên lên giấy biên nhận. Tuy rằng La Trì cũng hiểu đây là công việc của Lục Bắc Thần nhưng vẫn không yên tâm nên hôm nay cất công chạy tới xem, ai ngờ xương đầu đã được dán xong.

Có điều, Lục Bắc Thần có vẻ mệt rũ rượi. Anh cứ mặc thế mà ngủ, nằm thẳng cẳng một cách ngay ngắn ở bên cạnh, đến cả La Trì bước vào anh cũng không hề hay biết. La Trì ôm xương đầu, ngó thi thể ở bên tay trái, rồi lại nhìn Lục Bắc Thần ở bên tay phải, nghĩ bụng không biết có cần gọi anh dậy không. Một người bình thường lại nằm trên bàn khám nghiệm xác, thoạt nhìn cũng thấy kinh người.

“Tốt nhất là cậu đặt bộ xương đầu xuống cho tôi, tôi không muốn làm lại cùng một việc.” Trên bàn khám nghiệm xác, Lục Bắc Thần đang nhắm mắt từ tốn thốt ra một câu cảnh cáo.

Vốn dĩ là một không gian yên tĩnh tới nỗi một cây kim rơi xuống đất cũng nghe được tiếng, bất thành linh xuất hiện một giọng nói quả thực làm người ta giật nảy mình. La Trì cũng không ngờ anh đã tỉnh, tay bất chợt run lên một cái, bộ xương đầu từ ngón tay trượt xuống. Đúng vào lúc nó sắp trở về với những mảnh vụn thì một bàn tay đã nhanh gọn đỡ kịp.

Lúc này La Trì mới phản ứng lại, lúc lên tiếng giọng nói cũng trở nên chói tai: “Ông anh à! Anh làm vậy sẽ dọa chết người đó!”

Lục Bắc Thần đã ngồi dậy khỏi bàn khám nghiệm nhìn anh ấy bằng ánh mắt không vui, sau đó nới xương đầu vào xương cổ một cách cực kỳ thận trọng. La Trì thấy sắc mặt anh có phần tiều tụy, quàng mắt còn thâm đen bèn hỏi: “Cậu mất cả buổi tối để ghép xong à?”

“Khả năng hành động của cảnh sát các cậu còn cần phải nâng cao.” Lục Bắc Thần lấy ra mấy miếng băng gạc y tế, đi tới bên bồn nước, rửa mặt qua quýt rồi dùng băng gạc thay cho khăn mặt: “Cũng nhờ có các cậu, tôi mới lại được chơi trò xếp hình hồi bé.”

Con người Lục Bắc Thần này trước giờ luôn nói đứng đưng ngược, La Trì cũng đã quen với kiểu châm chọc, mỉa mai này của anh, bèn ghé sát lên trước, cười trừ: “Xương đầu không thiếu hụt đó chứ?”

“Coi như các cậu cũng lấy lại được thể diện cho cục cảnh sát.”

La Trì nghe thấy anh nói vậy lập tức thoải mái hơn. Hoàn chỉnh được thi thể của Tiêu Tuyết, bất luận là đối với tình tiết vụ án hay đối với người nhà nạn nhân mà nói, đều đã có một câu trả lời rồi.

“Đã phát hiện được gì chưa?”

Lục Bắc Thần đứng trước gương, nhìn gương mặt nhợt nhạt của mình trong đó, cảm đã mọc râu mới, lún phún cả một mảng, nhất thời có chút hốt hoảng. La Trì hỏi xong nửa ngày không nhận được câu trả lời, thấy Lục Bắc Thần cứ nhìn chăm chú vào gương không biết đang ngắm cái gì, sống lưng bỗng hơi lạnh, bèn bước lên vỗ vào bả vai anh, thì thầm: “Cậu... nhìn cái gì đấy?”

Có mấy người mới tới cục cảnh sát hay kể mấy chuyện ma quỷ trong phòng giải phẫu, phòng khám nghiệm, rồi lại nói cục cảnh sát này vốn dĩ là một nghĩa địa gì đó. La Trì vào ngành bao năm nay, cũng coi như trời không sợ đất không sợ, nhưng cũng không phải sau khi nghe mấy câu chuyện phiếm nhàn rỗi đó là sẽ không suy nghĩ gì. Thấy Lục Bắc Thần đứng đực trước gương như trúng tà, áo blouse trắng, gương mặt trắng nhợt, bên cạnh còn có một bộ xương khô là lập tức nhớ tới mấy câu chuyện đùa đó rồi cứ cảm thấy có gió lạnh từ đâu thổi tới.

Lục Bắc Thần quay người lại, nhìn thẳng vào đôi mắt La Trì, nhìn chăm chăm một lúc rất lâu. La Trì bỗng cảm thấy hoảng sợ trong lòng, nuốt nước bọt cái ực, đang định cảnh cáo Lục Bắc Thần chớ có hù dọa mình thì nghe thấy Lục Bắc Thần cực kỳ chân thành nói: “Tôi đang nghĩ nên chuẩn bị một bộ dao cạo râu trong phòng khám nghiệm.”

La Trì sững người, đợi tới khi suy nghĩ xoay chuyển trở lại thì tức đến nổi suýt nữa tung một cú đấm.

Lục Bắc Thần thì cởi áo blouse trắng ra một cách vô tâm, nhét chìa khóa xe, di động vào trong cặp. La Trì thấy vậy, vội vàng nói: “Cậu có phát hiện rồi đúng không?” Anh hiểu Lục Bắc Thần, nếu không có phát hiện, cậu ta không bao giờ rời khỏi phòng khám nghiệm.

“Ngày mai cậu sẽ nhận được báo cáo đi kèm của tôi.”

“Tiết lộ trước một chút đi.”

Lục Bắc Thần nhướng mày: “Thưa cảnh sát La, tôi cần ăn cơm.”

“Tôi mời, tôi mời, chỉ cần cậu chịu mở lời vàng ngọc.” La Trì đi theo ‘hầu hạ’ anh...

Hôm nay Cổ Sơ ăn cơm trưa hơi muộn. Sau khi bận rộn với cả một đợt bệnh nhân, cô lại bị bác sỹ chính gọi tới phòng làm việc, vắn vè sơ yếu lý lịch của cô rồi chân thành nói: Tiểu Cổ à! Cháu xem vấn đề trình độ văn hóa của cháu có cần giải quyết một chút không? Bệnh viện chúng ta năm nào cũng tiến hành sát hạch nhân viên, cháu còn chưa lấy được văn bằng chính quy, thực sự là đang gây khó khăn cho bệnh viện. Tuy rằng cháu chỉ làm việc ở nhà thuốc nhưng được sỹ cũng là bộ mặt của bệnh viện mà, đúng không? Cháu cứ như vậy, chú rất khó xử.

Chọn một nơi yên tĩnh trong vườn hoa, Cổ Sơ mở hộp cơm mang từ nhà đi. Nhớ tới lời nói của chủ nhiệm, cô bất giác thở dài. Còn một năm nữa thôi, đúng một năm nữa là cô sẽ tốt nghiệp đại học. Với thành

tích hạng ưu của cô, muốn tiếp tục thi nghiên cứu sinh là chuyện ăn chắc. Cố Sơ không còn nhớ lại những chuyện quá khứ đáng tiếc đó nữa, nhưng không thể không thừa nhận một thực tế chính là cô cần phải tiếp tục ‘sạc điện’ để đảm bảo cho tiền đồ của mình. Vấn đề mấu chốt là cô có thời gian không?

Đang mải nghĩ thì một cái bóng che mất ánh nắng trên đỉnh đầu, vọng xuống là một tiếng hừ khê: “Ồi, bác sỹ Cố, sao bây giờ mới ăn cơm vậy? Mấy người làm bác sỹ như cậu chẳng phải rất quan tâm tới việc ăn uống đúng giờ tốt cho sức khỏe ư?”

Cố Sơ ngẩng đầu, bàng hoàng, không ngờ đó lại là Lăng Song.

Lăng Song cũng chẳng hề khách khí, ngồi thẳng xuống chiếc ghế gỗ bên cạnh cô, cất lời: “Sao? Tôi tới tìm cậu, cậu cảm thấy lạ lắm à?”

“Đúng là rất lạ.” Cố Sơ cũng đáp thẳng thừng.

Lăng Song phì cười, liếc xéo hộp cơm của cô một cái: “Đã là lúc nào rồi mà vẫn còn ra vẻ tiểu thư, đúng là khiến người ta khó chịu.”

Cố Sơ không nói gì, đẩy nắp hộp cơm lại, đứng dậy định bỏ đi. Lăng Song thấy thế, lập tức đứng lên cản cô lại: “Cậu làm gì thế?”

“Tôi giúp mất cậu được thoải mái một chút.”

Lăng Song hết cách: “Được rồi, tôi ca thán mấy câu không được sao? Cậu ngồi xuống, tôi có chuyện muốn nói với cậu.”

Cố Sơ cũng không định bỏ đi thật, bèn ngồi lại vị trí cũ, mở hộp cơm ra, ăn một mình. Trong hộp cơm chắc chắn là một món cực ngon, việc này không liên quan tới chuyện nguyên liệu có đắt đỏ hay không, chủ yếu là người chế biến có tay nghề. Về điểm này, Lăng Song hoàn toàn tin tưởng.

“Này.” Trông nét mặt Lăng Song có phần gượng gạo: “À... tôi cần gặp anh ấy một lần.”

Cố Sơ không ngẩng đầu lên: “Ai cơ?”

“Còn giả vờ giả vịt với tôi phải không?” Lăng Song bực bội: “Chính là vị pháp y họ Lục đó, Lục Bắc Thần.”

Cố Sơ nuốt nửa thì mắc nghẹn, ngước lên: “Hả?”

“Hả cái gì mà hả!” Lăng Song cau có: “Tôi muốn hẹn anh ấy viết một bài phỏng vấn ột số báo.”

Cố Sơ hơi mơ hồ: “Ờ báo của cậu là báo thời trang mà?”

“Báo thời trang thì không được viết chuyên đề pháp y à? Những người thành đạt không đơn thuần chỉ thuộc về giới doanh nhân. Chỉ riêng gương mặt của Lục Bắc Thần đã có thể bảo đảm tạp chí kỳ đó bán chạy.”

“Ồ.” Dù sao thì thế giới của Lăng Song, Cố Sơ cũng chẳng hiểu.

Lăng Song thấy cô tỏ vẻ thờ ơ, dĩ nhiên là rất giận, nhưng vẫn kìm nén: “Đâu phải cậu không hiểu giới thời trang. Tôi tin rằng chỉ tính riêng trong số những món đồ xa xỉ hiện giờ, chọn bữa bất kỳ món nào, Cố Sơ đây cũng biết tường tận. Có lúc tạp chí thời trang chỉ làm về đồ xa xỉ, nhưng tôi cũng không thể nói mãi về các sản phẩm được? Bây giờ Lục Bắc Thần đang nổi tiếng, mọi người tò mò về anh ấy nhiều hơn cả mấy ngôi sao. Thế nên tôi cảm thấy, anh ấy là sự lựa chọn thích hợp nhất.”

Cố Sơ gật đầu, vẫn cầm cúi ăn.

Lăng Song bó tay: “Trời ạ, cậu có nghe tôi nói không đó?”

Cố Sơ lúng búng đáp: “Nghe mà.”

“Thế cậu có hiểu ý của tôi không?”

Cố Sơ gật đầu.

Lúc ấy Lục Song mới yên tâm: “Bây giờ, cậu giúp tôi hẹn trước với Lục Bắc Thần được rồi chứ?”

Cố Sơ chợt dừng đũa, nhìn Lăng Song như nhìn người ngoài hành tinh: “Có phải cậu tìm nhầm người rồi không?”

“Dù sao cũng là bạn học, cậu có nhất thiết phải làm thế không? Giờ lại ghi thù với tôi sao?” Lăng Song nhìn đồng hồ, có chút sốt ruột: “Tôi thật sự muốn hẹn anh ấy làm một cuộc phỏng vấn mà.”

“Thế thì có liên quan gì tới tôi?”

Lăng Song trừng mắt: “Cố Sơ! Cậu muốn giả vờ hồ đồ ngu ngốc tôi có thể nhin, nhưng cậu mà làm lỡ dở công việc của tôi là tôi không tha cho cậu đâu. Cậu có thể không nói với tôi cậu đã trèo lên ‘con thuyền lớn’ Lục Bắc Thần từ khi nào nhưng bây giờ tôi đang làm việc nghiêm túc, có phải cậu sợ tôi cướp mất anh ấy không?”

Cố Sơ càng chẳng hiểu gì: “Lăng Song, có gì cậu cứ nói thẳng luôn đi.”

“Tôi từng hẹn gặp Lục Bắc Thần nhưng còn chưa thấy được mặt đã bị anh ấy từ chối thẳng thừng. Ý của anh ấy là không hẹn trước thì anh ấy không tiếp nhận bất kỳ cuộc phỏng vấn nào, mà người đặt lịch hẹn với bên ngoài chính là cậu, Cố Sơ.”

Đúng lúc Cố Sơ dứt một miếng cà chua vào miệng, lúc Lăng Song nói vừa hay cô cắn một miếng. Miếng cà chua chưa chín hẳn, nước cà chua chua chất lấp đầy khoang miệng, cô gắng nuốt xuống nhưng vẫn không che giấu được những cơn sóng lòng dữ dội trào dâng, một lúc sau cô mới ‘á’ một tiếng.

“Đừng có giả vờ ngạc nhiên như thế. Cậu này chính miệng Lục Bắc Thần nói mà, tất cả những ai tìm anh ấy đều phải đặt lịch với cậu trước thì anh ấy mới có thể đi gặp.” Lăng Song nghiêng răng nghiêng lợi.

Cố Sơ lúc này đâu còn tâm trạng ăn uống nữa? Cô há hốc miệng, rất lâu sau cũng chẳng nói được câu nào.

“Cậu cũng lợi hại thật, trước đây còn vờ như chẳng biết gì sất, chớp mắt đã trở thành trợ lý của Lục Bắc Thần rồi. Chuyện khi nào thế hả, sao tôi không hay biết gì hết? Chẳng phải cậu làm việc ở bệnh viện ư? Sao? Không muốn làm ở đây nữa?”

Lăng Song hỏi liên tục như dây pháo nổ khiến Cố Sơ có phần đỡ không nổi. Sau khi ổn định lại tâm trạng, cô nói: “Chuyện này... thật ra bây giờ giáo sư Lục không thích hợp để phỏng vấn, hiện nay còn vướng vạ án của Tiêu Tuyệt, không phải cậu không biết. Tôi cảm thấy cậu có thể đợi thêm một thời gian.”

“Khẩu khí quan cách quá nhỉ!” Lăng Song cười khẩy: “Nói vậy tức là không được rồi?”

“Không phải không được, chỉ là cậu muốn phỏng vấn cũng phải xem thời điểm chứ.”

“Được rồi, tôi hiểu rồi.” Lăng Song đứng dậy, kiêu ngạo nhìn cô: “Tôi biết ngay chuyện này mà qua tay cậu là không mấy hy vọng, khó khăn lắm mới câu được con rùa vàng, sao dễ dàng buông tay chứ? Cố Sơ, hôm nay tôi tìm tới cậu là vì nể mặt cậu, tưởng cậu là người công tư phân minh, ai dè cậu không phải! Đừng có tưởng tôi đã hết cách. Nói rõ luôn cho cậu hay, tôi nhất định phải làm bài phỏng vấn anh ấy. Còn cậu, hôm nay cậu không niệm tình cũ, phá rối công việc của tôi, cậu cũng đừng hòng được sống tử tế!”

“Ấy...”

Lăng Song hoàn toàn không nghe Cố Sơ giải thích, phần nộ bỏ đi.

Cố Sơ có trăm cái miệng cũng khó mà bao biện nhưng cũng không định đuổi theo nói rõ ràng với cô ta. Sự chấn động ban đầu cũng dần dần tan biến. Chuyện này cô đơn thuần là gánh tội thay Lục Bắc Thần, nhưng cô cũng chấp nhận, đây cũng là nguyên nhân vừa rồi cô từ chối Lăng Song. Chiêu này của Lục Bắc Thần cũng độc lắm, bản thân anh vốn dĩ không chấp nhận phỏng vấn, sau đó lại ép cô làm bia đỡ đạn. Cô là oan uổng nhất, bởi vì thứ duy nhất Lục Bắc Thần để lại cho cô là số di động của chuyển phát nhanh mà số di động ấy là của La Trì.

Cô có nên gọi điện cho La Trì không? Sau đó ‘khéo léo’ biểu đạt tâm trạng bi thương của mình khi phải làm bia đỡ đạn? Cô tin rằng La Trì nhất định sẽ nói với Lục Bắc Thần. Nhưng ngẫm nghĩ cô lại thôi. Một là cô và La Trì chưa thân thiết đến mức đó. Hai là, Lục Bắc Thần lại giở trò cũ, cho dù cô thực sự dễ bụng, cuối cùng cũng chỉ nhận lại một tràng nói móc. Cô ngăn cản Lăng Song thay anh, coi như đã trả nợ ân tình tới đó anh mua thuốc lá...

La Trì hớn ha hớn hử cùng Lục Bắc Thần đi vào một nhà hàng không tồi, đang nghĩ làm sao để mở rộng cái bụng, ăn một bữa đã đời, không ngờ Lâm Gia Duyệt cũng ở đây. Hình như cô đã đến từ lâu, gọi một cốc nước chanh yên lặng ngồi đó ngắm phong cảnh. Sau khi nhìn thấy Lục Bắc Thần, cô vô cùng vui mừng, đứng dậy nhưng khi nhìn thấy La Trì đi phía sau, nụ cười cũng khựng lại trong giây lát.

“Giờ tôi là bóng đèn bao nhiêu oát đây?” La Trì hơi khó xử.

Lục Bắc Thần lại nói một câu băng quơ: “Cậu hợp đi làm biên kịch đấy.”

“Tôi muốn nghĩ xem làm sao chuồn đi không để lại dấu vết hơn.”

“Trừ phi cậu nuốt lời.”

“Thế là ý gì?”

“Cậu nói rồi, cậu đãi mà.”

La Trì câm nín vì câu nói của anh, đành bấm bụng đi lên cùng Lục Bắc Thần. Lâm Gia Duyệt thoải mái chào hỏi La Trì. La Trì ngồi xuống, cười ha ha: “Thật ngại quá, anh không biết hai người hẹn hò.”

Lâm Gia Duyệt đỏ mặt, khẽ nhìn Lục Bắc Thần rồi nói: “Không phải như anh nghĩ đâu. Là em lo Bắc Thần chỉ mãi làm việc quên cả ăn uống. Cùng ăn đi, càng đông càng vui.”

La Trì gương cười mấy tiếng, huých vào Lục Bắc Thần, cố tình nói: “Cậu ăn cơm với con gái buồn chán lắm à? Nếu không sao cô Lâm lại cảm thấy càng đông càng vui?”

“Con người ta ai chẳng thích náo nhiệt, ví dụ như chỗ nào có xiếc khỉ là chỗ ấy đông người vây xung quanh.” Lục Bắc Thần đưa thực đơn điện tử cho Lâm Gia Duyệt, nói: “Em gọi là được rồi. La Trì tới thanh toán thôi, không cần quan tâm ý kiến của cậu ấy.”

Đầu óc La Trì một lúc sau mới phản ứng lại, đập mạnh một cái lên bả vai Lục Bắc Thần: “Cậu chửi tớ là khỉ?”

Bên này, Lâm Gia Duyệt lại phì cười.

Thức ăn được bưng lên rất nhanh. Lâm Gia Duyệt biết lúc ăn cơm trưa, Lục Bắc Thần có một thói quen chính là nhất định phải đợi đủ các món mới động đũa. Sau khi thấy đã đủ, cô bèn gấp thức ăn cho Lục Bắc Thần. Lục Bắc Thần cũng tự cầm đũa, nói với cô: “Em ăn nhiều một chút, mặc kệ anh.”

Lâm Gia Duyệt ít nhiều có chút thất vọng.

La Trì ngồi bên lắc đầu, lẩm bẩm một câu: “Đúng là không hiểu chuyện tình cảm!”

Lục Bắc Thần không nói gì, tự động dùng bữa, động tác nho nhã và tuần tự. Lâm Gia Duyệt dồn hết tâm tư vào Lục Bắc Thần, ăn một miếng cá rồi lại quay đầu nhìn anh: “Tối qua anh không về khách sạn à? Cả rêu cũng chưa cạo.”

Lục Bắc Thần ‘ừm’ một tiếng.

La Trì ở bên giảng hòa: “Em đừng hiểu lầm, cậu ấy bận việc trong phòng khám nghiệm, bận từ tối tới sáng, cậu ấy không đi đâu đâu.”

Thật ra Lâm Gia Duyệt cũng lo lắng về nguyên nhân anh không về khách sạn, nghe La Trì giải thích xong cũng thoải mái hơn. Cô xột xa nói: “Như vậy sao được chứ? Cơ thể của anh không trụ nổi mất.”

Lục Bắc Thần ngược lên nhìn La Trì: “Cậu nhiều lời thật đấy.”

La Trì lườm anh, ở hiền chẳng gặp lành.

“Anh quen rồi.” Lục Bắc Thần đáp lời Lâm Gia Duyệt.

Lâm Gia Duyệt suy nghĩ: “Ăn cơm xong anh về khách sạn nghỉ ngơi một chút đi, tối nay em mang canh tới cho anh.”

“Không cần đâu, anh còn công việc.”

La Trì nghe xong: “Phải rồi, rốt cuộc cậu phát hiện ra điều gì từ thi thể của Tiêu Tuyết?”

Lục Bắc Thần nhú mày.

“Này, tôi theo cậu từ phòng khám nghiệm tới nhà hàng, còn kín miệng là tôi kiệt sức đó.”

Lục Bắc Thần liếc nhìn Lâm Gia Duyệt. Lâm Gia Duyệt lập tức hiểu ra, tuy rằng có hơi hụt hẫng nhưng vẫn mỉm cười: “Biết ngay hai anh đi cùng nhau chắc chắn là bàn công việc. Thế này đi, hai anh cứ nói chuyện, em đi trước.”

La Trì cũng hiểu ra lý do Lục Bắc Thần trầm mặc.

Lục Bắc Thần nói với Lâm Gia Duyệt: “Không vội. Em cứ ăn đi đã, anh cũng phải ăn cơm. Ăn xong mới nói chuyện vụ án.”

Lâm Gia Duyệt khẽ gật đầu, động đũa chậm rãi ăn, nhưng trong lòng lại nghĩ tới hai chiếc vé xem phim trong túi xách. Cô hiểu hôm nay kiểu gì cũng không hẹn được Lục Bắc Thần nữa rồi. Trước nay anh luôn đặt công việc lên trên hết, cô không thể lấy tình cảm ra trói buộc anh. Vì muốn được cùng anh đi xem phim, cô đã đặc biệt lựa chọn một bộ phim suy luận, nghĩ rằng với tính chất công việc của mình, chắc chắn anh sẽ thích xem. Tiếc là đành lãng phí rồi.

Cứ như thế, ba người ăn xong bữa cơm.

Sau khi Lâm Gia Duyệt đi khỏi, La Trì nói với Lục Bắc Thần: “Cậu có cần làm vậy không?”

“Đám cảnh sát các cậu không cần học điều khoản bảo mật à?” Lục Bắc Thần cố tình hỏi ngược lại.

La Trì liếc xéo anh: “Tôi chỉ cảm thấy cậu hành xử quá lộ liễu.”

“Trừ phi cậu cho phép tôi được thoải mái nói chuyện vụ án trước mặt người ngoài, nếu không thì im lặng đi.”

“Đối với cậu, Lâm Gia Duyệt là người ngoài sao?”

“Đương nhiên.”

“Tôi thấy cậu cố tình đúng không, rõ ràng là cô ấy muốn hẹn cậu.”

“Tôi không có thời gian.”

“Cậu thay lòng đổi dạ rồi?”

“Vốn không có ý, lấy đâu ra tình?”*

*Câu nói của La Trì trong tiếng Trung là “di tình biệt luyện”, nên Lục Bắc Thần chơi chữ, dùng chữ ‘tình’ và chữ ‘luyện’ để đối đáp.

La Trì còn định ba hoa nữa, câu nói tiếp theo của Lục Bắc Thần đã ngăn anh ấy lại: “Cậu không muốn biết tình hình của Tiêu Tuyết nữa à?”

Một câu hỏi cực kỳ hữu hiệu, lập tức bình ổn lại trái tim ‘hóng hớt’ của La Trì.

60. Chương 60: Lai Lịch Của Cô Ấy Không Đơn Giản

“Đầu tiên, việc bị sát hại là chắc chắn.” Lục Bắc Thần đợi cho nhân viên phục vụ dọn hết bát đĩa, bưng trà lên rồi mới quay về chuyện chính. “Tối qua, sau khi ghép xong xương đầu cùng với xương cổ bị mất tích của nạn nhân, tôi càng khẳng định suy đoán lúc trước.”

Xương cổ của Tiêu Tuyết tổng cộng bị mất sáu miếng, chỉ còn lại một miếng không bay theo chiếc đầu.

“Thứ hai, thông qua phán đoán đối với những dấu vết trên hài cốt, một kết luận tiếp theo có thể khẳng định đó là nạn nhân không phải bị người ta siết cổ cho tới chết mà đã tử vong trước khi bị hung thủ treo lên cây.”

La Trì bâng hoàng.

“Thắt cổ tự vẫn, bị người khác siết cổ và bị siết cổ sau khi đã tử vong sẽ có những điểm khác biệt. Trong đó, thắt cổ tự vẫn và bị siết cổ là dễ phân biệt nhất, từ rãnh hằn ở phần cổ cho tới vết thương thể hiện qua cơ thể rồi tới cách thắt dây thừng đều có thể dễ dàng phán đoán ra là thắt cổ tự vẫn hay bị siết cổ. Trước đây sở dĩ pháp y phán đoán nạn nhân tự sát chủ yếu là vì hiện trường không có dấu vết giằng co, nạn nhân không có vết thương bên ngoài, dây dằn treo trên cây không có dấu tích trượt đi. Nhưng họ quên mất rằng, nếu như thắt cổ sau khi đã tử vong thì hung thủ đương nhiên phải nguy tạo thành hiện trường một vụ tự sát, vì nạn nhân đã chết rồi, không còn khả năng phản kháng, thế nên nguy tạo thành thắt cổ tự vẫn trong một điều kiện nhất định vẫn có thể lừa gạt mà thoát tội. Điều kiện nhất định mà tôi nói tới ở đây chính là môi trường tốt để thi thể mục nát. Hung thủ rất thành công trong việc tìm được mảnh đất quý báu này, đây cũng là nguyên nhân thi thể bị di chuyển.”

Sắc mặt La Trì trở nên nặng nề. Anh ấy châm một điếu thuốc, chẳng mấy chốc nhân viên nhà hàng đã đi tới nhắc nhở, anh ấy bèn dập đi.

“Hung thủ chơi trò chơi thời gian và thị giác với cảnh sát, thi thể của nạn nhân thối rữa ở nhiệt độ cao, sau khi tìm được xương đầu cũng đã nát vụn, không còn tổ chức mô cơ, tổ chức đại não và tổ chức nhãn cầu, tất cả những điều này đều gây ra khó khăn cho việc giám định pháp y, không thể dựa vào gương mặt để phán đoán xem nạn nhân có bị bầm tím, sưng tấy hay không, không thể dựa vào kết mạc của mắt để phán đoán có xuất huyết hay không, không thể tìm được niêm mạc động mạch cổ để xem liệu có rạn nứt hay không, đến cả nội tạng cũng không đầy đủ, cũng khó trách bọn họ dè dặt thận trọng. Thật ra, nếu không có tổ chức mô cơ mà chỉ có vụn xương đầu nhất định cũng sẽ cung cấp được manh mối, nạn nhân tự nhiên sẽ nói với mọi người mình chết như thế nào.” Lục Bắc Thần uống một ngụm trà rồi từ tốn nói: “Lũ khỉ làm nát xương đầu và xương cổ của tử thi nhưng sau khi nối ghép không khó phát hiện ra, vết đứt chỉ do hành động bạo lực và vật cứng mà thành, không phải do dây thừng, hơn nữa sừng lớn xương móng* và xương sụn giáp trạng* cũng không thấy dấu hiệu đẩy dè, vết đứt của xương cổ cũng phải dấu vết gãy xương, trường hợp thắt cổ điển hình thì 60% nạn nhân đều xảy ra việc gãy xương móng nhưng nạn nhân thì không.”

*Xương móng (tiếng Latin là os hyoideum) là một xương hình móng ngựa nằm trên đường giữa mặt trước cổ ở giữa cằm và sụn giáp. Ở tư thế nghỉ, xương móng nằm tại mức nền xương hàm dưới ở phía trước và đốt sống cổ thứ ba ở phía sau. Gồm 3 phần: Thân (body), Sừng bé (lesser cornu), Sừng lớn (greater cornu)

*Tuyến giáp trạng là một tuyến nội tiết quan trọng, và lớn nhất trong cơ thể. Tuyến này nằm phía trước cổ, lượng khoảng 10-20 gram, hình dạng như con bướm, ngang hàng với các đốt xương sống C5 – T1, phía trước có lớp da và cơ thịt, phía sau giáp khí quản.

“Vậy, Tiêu Tuyết có khả năng đã chết như thế nào?” Hỏi xong câu này, La Trì lại cảm thấy mình vừa hỏi thừa. Anh ấy tưởng Lục Bắc Thần sẽ thẳng thừng buông một câu: Đó là việc của cảnh sát các cậu.

Ai ngờ, Lục Bắc Thần trầm tư một lúc sau đó trịnh trọng đưa ra phán đoán: “Bước đầu tôi nghi ngờ, nạn nhân tử vong do bị người ta đầu độc trong tình trạng vô thức.”

Ánh mắt La Trì chợt thẳng thốt.

Lượng thông tin của câu này rất lớn. Thứ nhất là ‘vô thức’, thứ hai là ‘bị đầu độc’.

“Vì sao lại phán đoán như vậy?”

“Rất đơn giản, nạn nhân bị cho là tự sát chính vì trên người cô ấy không có vết thương hay vết cào cấu do giãy giụa. Trước đây chúng ta đã loại trừ khả năng tự sát, thế nên không có vết thương ngoài da trong trường hợp bị sát hại có nghĩa là trước khi chết nạn nhân không còn tri giác. Còn về việc bị đầu độc thì lại càng đơn giản hơn. Trên hài cốt, tôi không tìm ra vết thương chí mạng có thể khiến nạn nhân tử vong, thế nên khả năng lớn dẫn đến việc nạn nhân mất mạng chính là thuốc độc.”

“Nhưng tôi nhớ trên báo cáo nói, trên số lượng niêm mạc ít ỏi còn lại trong dạ dày không tìm thấy thứ gì đáng nghi còn sót lại.” La Trì rơi vào vấn đề hóc búa.

Lục Bắc Thần nghịch cốc trà, thực chất là đang suy tư.

“Nếu là chất độc nhưng không vào đến dạ dày vậy thì có thể trong tình trạng nào?”

Lục Bắc Thần đặt cốc trà xuống: “Hít vào hoặc được tiêm vào cơ thể.”

La Trì vỗ vào đầu một cái: “Phải rồi, đây là khả năng lớn nhất!”

“Bước đầu tôi nghi ngờ là khả năng thứ hai.”

“Vì sao không phải là hít vào?”

“Từ vết cắt tổ chức niêm mạc khí quản còn sót lại không thấy điều gì khác thường, gần xương hàm không tìm ra dấu tích của chất độc.”

“Nếu như là tiêm vào cơ thể thì càng khó tìm, vì nó chỉ thể hiện ra ngoài da nhưng thi thể của nạn nhân lại thối nát ở nhiệt độ cao...”

“Tối nay tôi sẽ kiểm tra lại thi thể một lần nữa, tôi tin lần trước chắc chắn đã bỏ sót điều gì đó.” Thái độ của Lục Bắc Thần rất kiên định.

La Trì gật đầu: “Ít nhất bây giờ cũng đã có phương hướng, tôi sẽ lần theo điểm này để tiếp tục điều tra.”

Lục Bắc Thần rót thêm trà cho anh ấy: “Những loại thuốc mà lúc còn sống nạn nhân bị dị ứng cũng phải lần lượt điều tra.”

“Được.”

Di động vang lên, là của La Trì.

Anh ấy nhận máy, chẳng biết đối phương đã nói điều gì mà trông La Trì có vẻ mơ hồ, qua một lúc rất lâu mới nói: “Đúng, tôi chính là La Trì, nhưng tôi đâu có đặt hàng... À, vậy được, tôi biết rồi.”

Sau khi kết thúc cuộc điện thoại, La Trì vò đầu lẩm bẩm: “Quái lạ, có người lấy danh nghĩa của tôi mua cho cục cảnh sát một trăm cây thuốc.”

“Ừm.”

La Trì hoài nghi: “Cậu biết ư?”

“Phí lời, địa chỉ của cậu là tôi đưa mà.” Lục Bắc Thần khẽ cười: “Đem chia cho các anh em nhé.”

Mắt La Trì sáng lên: “Giáo sư Lục quả là hành xử khác người. Một trăm cây thuốc, lại còn lấy danh nghĩa của tôi? Tôi biết rồi, nhất định là cậu cảm thấy chúng ta đã cùng đồng cam cộng khổ nên khao tôi phải không?”

“Đồng cam cộng khổ?” Lục Bắc Thần cố tình trêu chọc: “Thưa cảnh sát La, tôi vô cùng khâm phục tinh thần lạc quan yêu đời của cậu. Sau khi cậu đã tiêu tốn của tôi không biết bao nhiêu sợi tóc bạc, cậu cảm thấy chúng ta vẫn còn có thể hợp tác ăn ý?”

“Thế... ý cậu là gì?”

“Không liên quan tới tôi. Cậu muốn cảm ơn thì tới cảm ơn Cố Sơ ấy.” Lục Bắc Thần thản nhiên nói.”

“Cố Sơ?” La Trì nghĩ rất lâu rồi bất ngờ trợn tròn hai mắt: “À tôi hiểu rồi. Cậu hờ hững với Lâm Gia Duyệt, té ra là đã ưng ý em gái đó, cậu...”

“Ở đất Quỳnh Châu này, tiền lương của một dược sỹ là khoảng bao nhiêu?” Lục Bắc Thần ngắt lời anh ấy.

La Trì nhìn anh nở nụ cười đầy ‘sâu sắc’: “Cậu muốn tìm hiểu tình hình kinh tế của cô bé ấy?” Sau đó lại vô cùng hóng hớt: “Nói cho tôi nghe đi, về sau hai người liên lạc kiểu gì?”

Lục Bắc Thần chẳng hơi đâu nhiều lời với anh ấy: “Tôi biết lúc điều tra về Cố Tư, cậu từng tìm hiểu những chuyện này.”

La Trì phì cười: “Lẽ nào cậu thật sự có ý đồ với cô gái ấy? Tôi nói cho cậu biết đừng thấy cô nhóc ấy nhỏ tuổi, lai lịch ngày trước lợi hại lắm. Là con gái của ông trùm ngành dược Cố Trạch Phong. À, cậu ở nước ngoài chắc là không rõ lắm, đó là tập đoàn dược phẩm nổi tiếng trong nước. Nhưng bây giờ thôi rồi, sau khi nhà họ Cố phá sản thì chỉ còn lại hai chị em sống nương tựa vào nhau. Có lẽ cũng đã quá lâu rồi, danh tiếng của nhà họ Cố cũng dần dần nhạt nhòa với mọi người. Cậu không biết đâu, bây giờ muốn tìm hiểu về

tin tức của nhà họ khó lắm. Cũng phải, xã hội thông tin mà, chỉ mấy năm là đã có biết bao nhiêu doanh nghiệp vinh bại thịnh suy rồi.” Nói tới đây sắc mặt anh ấy trở nên nghiêm túc: “Tôi cảnh cáo cậu, nhà họ Cố đó có lẽ còn cả đồng chuyện nát bét, tốt nhất cậu tránh xa họ ra một chút. Mấy gia đình quý tộc giàu có giờ đến nông nổi này, chẳng biết ngày nào lại gặp phải phiền phức.”

Lục Bắc Thần làm mặt lạnh, gõ lên bàn nói: “Nói vào trọng điểm!”

La Trì đành thỏa hiệp: “Tôi có phải người điều tra nhân khẩu đâu, cùng lắm là dựa theo tình tiết vụ án mà tìm hiểu qua loa về tình hình của họ mà thôi...” Thấy Lục Bắc Thần bực bội nhú mày, anh ấy lập tức đổi giọng: “Tiền lương theo thâm niên của những công việc có chức danh thì chắc chắn là cao rồi, m cộng vào cũng được năm sáu ngàn. Theo điều tra, trước mắt Cố Sơ vẫn chưa được vào biên chế. Bệnh viện mà cô ấy làm việc là trọng điểm trong các bệnh viện trọng điểm, muốn vào biên chế hình như vừa cần thâm niên lại vừa cần đánh giá chức danh gì đó, rắc rối lắm. Tiền lương bây giờ chắc cũng chỉ khoảng ba ngàn.”

Lục Bắc Thần như suy tư điều gì.

“Cậu lạ lắm, quan tâm tình hình của cô ấy đến vậy ư? Lẽ nào cô ấy nhờ vả cậu giúp đỡ gì đó trong công việc?” La Trì nhắc nhở: “Bây giờ nhất cử nhất động của cậu đều bị theo dõi. Người hạn cậu không ít, người muốn chém cậu lại càng nhiều hơn, tuyệt đối đừng có thò tay ra quá dài, cậu...”

“Cậu thanh toán đi.” Lục Bắc Thần không đợi anh ấy nói hết đã ngắt lời, đứng dậy bỏ đi.

“Ấy, sao nói đi là đi ngay vậy?” La Trì cũng đứng dậy, nhận lấy hóa đơn người phục vụ đưa, bỗng chốc gào khóc: “Shit! Sao lại đắt thế này? Đây, pháp y Lục vĩ đại, cứu viện... tôi không có đủ tiền đâu.”

Khi Hứa Đồng đến sân bay quốc tế Bắc Kinh là đúng giữa trưa. Giờ này có rất nhiều chuyến bay hạ cánh, người tới đón cũng rất đông, bầu không khí trở nên ngột ngạt, không còn trong lành như Quỳnh Châu. Đã tới tháng này rồi, nhiệt độ Bắc Kinh sẽ cao hơn Quỳnh Châu.

Kéo va li ra khỏi cửa, có một khoảnh khắc Hứa Đồng chợt mơ màng. Trước đây, cô tới sân bay phần nhiều là với thân phận trợ lý đưa đón Niên Bách Ngạn. Mọi việc cô làm ở Bắc Kinh dường như đều có lịch trình, có mục đích. Nhưng bây giờ, đứng giữa đại sảnh sân bay người qua người lại này, cô bỗng dưng không biết mình phải đi đâu về đâu.

Nhưng chẳng mấy chốc, có người gọi tên cô. Hứa Đồng dừng bước, nhìn theo hướng có tiếng gọi. Trong đám đông tới đón người thân, Thịnh Thiên Vỹ ôm một bó hoa đứng đó, thấy cô nhìn lại bèn mỉm cười giơ tay vẫy cô. Hứa Đồng ngậy người giây lát, chẳng hiểu sao trong lòng bỗng dâng lên một sự ấm áp. Cảm giác này rất kì lạ, giống như cô đang đứng ở một thành phố mà nhà nhà đều đã lên đèn nhưng không có ai đợi cô trở về, bỗng nhiên có một ngọn đèn sáng lên như đang đợi cô vậy.

Thịnh Thiên Vỹ chủ động đi tới đón lấy tay kéo va li của cô, nhét bó hoa to vào lòng cô: “Em đi đường mệt rồi phải không?”

Hứa Đồng sao dám để anh kéo va li? Cô định giật lại nhưng bị Thịnh Thiên Vỹ ngăn cản, không còn cách nào khác cô đành ôm bó hoa đi bên cạnh anh, khẽ nói: “Vấn ỉn.”

Thịnh Thiên Vỹ đã sắp xếp tài xế đợi ở bãi đỗ xe từ lâu, thấy Hứa Đồng vừa ra, chiếc xe cũng dừng lại. Hứa Đồng đã quen ngồi ở ghế lái phụ, Thịnh Thiên Vỹ bèn nói: “Tiểu Hứa, em với tôi ngồi ở đằng sau.”

Trái tim Hứa Đồng đập hơi dồn dập nhưng vẫn phải bám bụng cùng Thịnh Thiên Vỹ ngồi ở ghế sau. Trong xe có mùi hương trên người anh, nam tính và cứng rắn, khác với mùi gỗ mộc nhạt nhòa của Niên Bách Ngạn, mùi hương mà Thịnh Thiên Vỹ mang tới cho người ta phần nhiều mang theo tính xâm chiếm, giống như vẻ bề ngoài của anh. Thật ra Hứa Đồng rất sợ gần gũi với anh như vậy, tuy rằng anh đích thực đã giúp cô không ít việc.

Thấy cô hơi gò bó, Thịnh Thiên Vỹ cười lớn: “Điều hòa bật hơi lớn ư? Em lạnh à?”

“Không phải.” Hứa Đồng lập tức trả lời.

Nhưng Thịnh Thiên Vỹ vẫn bảo tài xế cho nổ điều hòa xuống một chút rồi hỏi cô: “Gia đình sao rồi?”

Trước đây vì chuyện của Cố Tư, Thịnh Thiên Vỹ không nói câu nào đã lập tức bay tới Quỳnh Châu, Hứa Đồng vì chuyện này mà vô cùng cảm kích. Sau này vì phải tham gia một buổi họp nên anh đành bay về Bắc Kinh trước. Hứa Đồng vốn dĩ định mấy hôm sau cũng bay về Bắc Kinh giải quyết một số chuyện nhưng lại bị chuyện của mẹ làm lỡ dở. Khi Thịnh Thiên Vỹ gọi điện tới hỏi, cô đành nói nhà có chút việc nên hoãn lại mấy ngày, tình hình cụ thể vẫn chưa nói rõ ràng.

Hứa Đồng đáp lại rằng mọi việc đều ổn. Thịnh Thiên Vỹ nghiêng đầu nhìn cô, khiến cô hơi mất tự nhiên.

“Có chuyện gì khó khăn thì phải nói với tôi.”

“Giải quyết xong hết rồi, cảm ơn tổng giám đốc Thịnh.” Hứa Đồng lịch sự trả lời.

Thịnh Thiên Vỹ nghe xong bèn cười, không nói gì nữa. Hứa Đồng sợ anh hiểu lầm, lại lập tức giải thích: “Tổng giám đốc Thịnh! Tôi thật lòng cảm ơn anh mà.”

“Em cảm ơn tôi từ trong điện thoại cho tới lúc gặp mặt, em nói không thấy mệt nhưng tôi nghe cũng thấy mệt rồi.”

Hứa Đồng hít sâu một hơi, khẽ đáp: “Xin lỗi anh.”

Thịnh Thiên Vỹ sững người rồi lại tiếp tục phá lên cười. Hứa Đồng không hiểu được những biến hóa trong tâm trạng của anh, lại càng không dám nói nhiều. Đợi cười đủ, anh mới tiếp tục nói: “Bây giờ em đã tự do rồi, sao? Khi nào thì quyết định xem xét tới tôi?”

“Hả?” Hứa Đồng giật mình.

Thấy cô như chim sợ cành cong, Thịnh Thiên Vỹ lại cười: “Ở trước mặt tôi, Niên Bách Ngạn không ít lần khen ngợi em, nói em điềm đạm, bình tĩnh, chuyện gì cũng giải quyết dễ như trở bàn tay, bây giờ xem ra đâu có giống.”

Hứa Đồng nghe thấy ba chữ ‘Niên Bách Ngạn’, trái tim chợt thất lại, khẽ nói: “Là tổng giám đốc Niên nâng đỡ đó thôi.”

“Được rồi, em cũng đừng căng thẳng như vậy, tôi phát hiện sao cứ lúc em ở riêng với tôi em lại căng thẳng vậy? Tôi ăn thịt em được sao?”

Hứa Đồng miễn cưỡng gượng cười nhưng trong lòng thầm nghĩ: Anh cứ động một tý lại phát ngôn mấy câu giật mình như vậy, ai không căng thẳng được chứ? Đương nhiên cô không thể nói câu này ra nhưng Thịnh Thiên Vỹ tựa hồ như có một đôi mắt mang tia X, nhìn cô chằm chằm rồi chậm rãi thốt lên một câu: “Ý của tôi vừa nãy là bây giờ em chưa ký hợp đồng với công ty nào khác, khi nào suy nghĩ tới việc tới công ty tôi làm việc? Tôi hy vọng em có thể đến làm trợ lý cho tôi.”

Lời mời này thật ra Thịnh Thiên Vỹ đã nói không chỉ một lần, Hứa Đồng cũng đi từ sự từ chối ban đầu cho tới sự do dự hiện tại. Dù gì cô cũng phải đi làm, mà Thịnh Thiên Vỹ quả thực là một kỳ tài kinh doanh có thể sánh ngang với Niên Bách Ngạn.

Thấy cô trầm mặc, Thịnh Thiên Vỹ khẽ thở dài: “Tiểu Hứa à! Em đừng do dự nữa. Để bày tỏ thành ý của tôi, em xem cái này đi.” Dứt lời, anh rút một tập tài liệu từ trong cặp ra, đưa cho cô.

Hứa Đồng đón lấy, mở ra xem hóa ra là một hợp đồng. Cô kinh ngạc: “Tổng giám đốc Thịnh, anh...”

“Cứ xem xong rồi nói.”

Hứa Đồng chần chừ giây lát rồi cúi đầu xem tiếp. Đây là một hợp đồng tuyển dụng, bên A là Thịnh Thiên Vỹ, bên B đương nhiên chính là cô. Khi liếc nhìn tới tiền lương và phúc lợi, Hứa Đồng đỡ đầu, ngược mắt lên nhìn anh: “Số tiền lương này...”

“Chê ít à? Dĩ nhiên, nếu em không hài lòng, chúng ta có thể tiếp tục thương lượng.”

“Không, không, không. Ý của tôi là hình như anh đánh giá tôi quá cao rồi.”

Thịnh Thiên Vỹ hiểu ý cô, lại cười: “Tôi muốn khai thác nhân tài, cũng phải có chút thành ý chứ? Muốn lôi người ở bên cạnh Niên Bách Ngạn về cam tâm tình nguyện làm việc cho tôi, không bỏ ra ít máu là không được.”

Hứa Đồng bỗng cảm thấy áp lực quá lớn.

Thấy cô khẽ cắn môi, Thịnh Thiên Vỹ chợt nhớ lại lúc cô hơi say trong bữa tiệc cưới khi ấy, như có một sợi lông vũ khẽ quét qua tim, anh khẽ nói: “Niên Bách Ngạn đã giao em cho tôi chăm sóc rồi.” Dứt lời, anh bắt giơ tay, nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay đang cầm hợp đồng của cô mà vãn về.

Lòng bàn tay người đàn ông nóng hổi làm Hứa Đồng hoảng sợ lập tức né tránh, hợp đồng lặng lẽ rơi xuống đất. Thịnh Thiên Vỹ không ngờ cô lại căng thẳng và mẫn cảm đến vậy, nên hơi ngẩn người. Lúc này Hứa Đồng mới nhận ra phản ứng quá khích của mình, cô vội vàng nhặt hợp đồng lên, liên tục xin lỗi Thịnh Thiên Vỹ.

Thịnh Thiên Vỹ không nói gì, chỉ nhìn cô mỉm cười.

“Tổng giám đốc Thịnh!” Rất lâu sau, Hứa Đồng mới lên tiếng: “Tôi... Tôi cảm thấy tôi vẫn chưa thích hợp tới công ty anh làm việc.” Thật ra trên đường về Bắc Kinh cô đã suy nghĩ kỹ rồi, tiềm thức vẫn nghiêng về việc cùng phát triển với doanh nghiệp của Thịnh Thiên Vỹ, nhưng chính vào lúc này, động tác nắm tay cô của anh khiến cô có chút nghi ngại, trong đầu bất thành linh hiện lên câu nói lúc trước của Cố Sơ: Em cảm thấy, anh ấy thích chị...

Thật ra, cô chưa bao giờ nghĩ tới vấn đề này, thậm chí cô cảm thấy, đây hoàn toàn là chuyện không thể.

Nghe xong, Thịnh Thiên Vỹ cảm thấy thất bại, hơi sẫu não vì hành động ban nãy của mình, nhưng là một tổng giám đốc, anh đương nhiên không thể bỏ qua sĩ diện, xin lỗi một người con gái. Anh hắng giọng nói: “Thật ra, tôi thật tâm muốn mời em làm trợ lý hành chính đặc biệt của tôi. Tôi nghĩ em cũng biết, bao năm nay tôi không thuê trợ lý hành chính. Thế này đi, em đừng vội từ chối, cứ suy nghĩ thêm đi. Tôi cần phải quay về tổng công ty xử lý một số chuyện, tạm thời thực sự cần trợ lý giúp đỡ, em xem hay là giúp tôi mấy ngày?”

Hứa Đồng suy nghĩ.

“Em yên tâm, nếu em tới chỗ tôi mà cảm thấy không thích hợp hay không hài lòng, em có thể nghỉ bất cứ lúc nào, tôi không ép em, được không?”

Câu nói này khiến Hứa Đồng không thể chối từ. Là một tổng giám đốc của công ty đa quốc gia, đã hạ mình nhờ vả người khác như vậy, cô còn không đồng ý thì quá là không biết điều. Thêm nữa, đúng là cô nợ ân tình của Thịnh Thiên Vỹ, thế là cô khẽ gật đầu đồng ý. Liên quan tới chuyện Thịnh Thiên Vỹ không thuê trợ lý, cô cũng biết. Nghe nói lúc trước, Thịnh Thiên Vỹ từng mời ba trợ lý hành chính thông minh, giỏi giang, người nào cũng được mời về từ những doanh nghiệp nước ngoài nổi tiếng với giá cao, nhưng điều khiến người ta cười ra nước mắt chính là, ba người trợ lý này đều làm được khoảng một năm thì chọn kết hôn hết như số phận sắp đặt, vi phạm nghiêm trọng điều khoản hợp đồng. Nghe nói Thịnh Thiên Vỹ cũng không vì chuyện này mà truy cứu trách nhiệm các cô ấy, chỉ có điều về sau anh không bao giờ thuê trợ lý hành chính nữa mà rất nhiều việc đều giao cho thư ký giải quyết...

61. Chương 61: Bách Hoa Lệnh

Tôi không thích giường quá mềm, cũng không thích giường quá cứng mà chiếc giường của khách sạn các cô quả thực khiến người ta rất không thoải mái... *Bách hoa lệnh là một món ăn, nó là món gì ngày mai cả nhà sẽ biết. Chỉ biết nhờ nó ai đó được ôm ai đó... ke ke =)) Bên ngoài liền truyền nhau câu chuyện cười rằng muốn kết thúc tình trạng độc thân thì cách tốt nhất là tới làm trợ lý hành chính đặc biệt của Thịnh Thiên Vỹ, tròn một năm chắc chắn sẽ lấy được chồng.

Đương nhiên, Hứa Đồng còn được nghe một phiên bản khác tới từ miệng một phóng viên. Người phóng viên đó đã từng cố gắng phỏng vấn ba người trợ lý kia, kết quả đều chưa tìm được tung tích của họ. Người phóng viên nghĩ ngờ ba người họ không chỉ kết hôn đơn giản như vậy, nhưng tất cả chỉ là bảo sao biết vậy, chân tướng mọi việc thế nào chẳng ai hay biết.

Thịnh Thiên Vỹ thấy cô gật đầu, khóe môi bèn nở nụ cười, ngữ khí càng dịu dàng hơn: “Mấy ngày nay em ở lại Bắc Kinh nghỉ ngơi cho khỏe, sau khi tôi kết thúc công việc bên này, chúng ta lập tức trở về Nội Mông.”

Hứa Đồng hít sâu một hơi, gạt đầu...

Mấy ngày sau khi tiễn Hứa Đồng đi, Cố Sơ đều cảm thấy ngơ ngẩn ngẩn. Từ nhỏ, cô và Hứa Đồng đã rất thân thiết, sau này nhà họ Cố xảy ra chuyện, Hứa Đồng cũng là người chị em họ duy nhất chấp nhận gần gũi với cô. Nhiều người bạn thân đã từng dựa vào nhà họ Cố để ăn cho béo núc béo ních, rồi cả mấy anh chị em họ, bây giờ cũng đã không rõ tung tích từ lâu. Chỉ có điều, cô và Hứa Đồng ở bên nhau ít, xa cách nhau nhiều, mỗi lần gặp mặt cũng vội vàng nhưng lần nào cũng nói không hết chuyện.

Cố Sơ hiểu Hứa Đồng không thể không quay về Bắc Kinh đốc sức làm việc trở lại, vì nợ cờ bạc đã thành nghiện, lần sau chẳng biết tới khi nào lại nợ người ta một khoản tiền lớn, cũng giống như cô nợ nợ một khoản tiền lớn vậy, rồi cũng phải trả hết.

Cứ như vậy, chớp mắt đã lại tới thứ sáu. Điều duy nhất khiến Cố Sơ cảm thấy may mắn là công việc được sỹ của cô đa phần làm ban ngày, mỗi tuần chỉ có một hôm phải trực đêm, thế nên mới tiện cho cô tối tối tìm thêm công việc khác để kiếm tiền. Ngoài việc tới mấy sạp hàng bên lề đường bán thuốc lá ra, cô còn kiếm được công việc theo giờ ở khách sạn. Thông thường, cứ tới thứ tư và thứ sáu cô lại làm việc trong khách sạn vì thứ tư cô được tan làm ở bệnh viện sớm còn thứ sáu cô có thể làm hết công việc ở khách sạn, sáng ngày hôm sau đợi tới khi có người thay ca là được về. Bình thường, chiều thứ bảy Cố Sơ mới về nhà thế nên buổi sáng không bao giờ gặp được cô.

Một thành phố biển như Quỳnh Châu, ngành du lịch cũng có thể sánh ngang với Đôn Hoàng. Thành phố Đôn Hoàng không lớn nhưng cứ cách mấy bước lại có khách sạn, người trong thành phố đa phần đều làm việc tại đó. Quỳnh Châu tuy rằng đa dạng về ngành nghề nhưng mấy năm nay ngành du lịch tham quan thành phố cũng phát triển không tồi, một lượng lớn các cô gái chọn lựa làm việc trong khách sạn. Tuy thế cũng có mùa vắng vẻ. Một khi mùa ấy tới, các nhân viên khách sạn cũng phải đối mặt với nguy cơ bị cắt giảm nhân sự. Để tiết kiệm chi tiêu, rất nhiều khách sạn tình nguyện thuê nhân viên theo giờ, mà người lao động cũng chấp nhận kiếm tiền bằng hình thức này, tính chất công việc càng thêm linh hoạt, trong một ngày có thể nhận việc ở mấy khách sạn.

Nơi Cố Sơ phục vụ là một khách sạn bốn sao, quy cách không tệ, vào đây làm việc cũng coi như món hời Cố Sơ nhặt được. Với học lực trước mắt của mình, cô không thể vào được nhưng với vốn tiếng Anh tốt, ngày phỏng vấn cô đã giúp giám đốc sắp xếp thành công một đoàn khách nước ngoài muốn vào thuê phòng, giám đốc vui mừng nên đã vung một khoản tiền đáng kể, đồng ý cho cô ở lại làm phục vụ phòng.

Cô cần kiếm nhiều tiền vì chớp mắt đã tới kỳ nghỉ. Cố Tư muốn cùng đám bạn tới Uyuni du lịch đã lâu lắm rồi, cô muốn giúp con bé đạt được tâm nguyện.

Thế nên vừa tan ca là Cố Sơ vội vội vàng vàng tới khách sạn, tranh thủ từng giây từng phút. Chỉ có điều khi đi ngang qua khu uống cafe ở đại sảnh, Cố Sơ bất ngờ dừng bước.

Ngoài cửa sổ, đêm đen đã xuống. Một ngọn đèn đường từ ô cửa sổ sát sàn trong đại sảnh hắt vào. Không ít người bàn chuyện trong khu cafe, trong đó có một người đàn ông ngồi sát góc là cực kỳ dễ nhận ra.

Có một khoảnh khắc Cố Sơ chột ngẩn người. Giây phút này cô những tưởng nhìn thấy Lục Bắc Thâm. Anh mặc chiếc áo sơ mi đen được cắt may vừa vặn nhưng lại thu hút vô số ánh sáng xung quanh mình, động tác khẽ bưng cốc cafe lên tạo nhả mà ung dung, khóe môi nở nụ cười như có như không, hết như có một dòng nước đang chảy dưới tầng băng ngày đông.

Nhưng một giây sau cô lại tỉnh táo mà hiểu rằng, anh không phải Lục Bắc Thâm mà chính là Lục Bắc Thần, người lần trước đã cùng cô tan cuộc trong cái vĩa, tan tới tận mấy ngày không gặp, cô chưa từng nghĩ sẽ gặp lại anh ở đây.

Chính vào lúc cô ngừng lại đó, Lục Bắc Thần cũng vừa hay nhìn về phía này, ánh mắt anh dừng trên người cô giây lát sau đó rời đi như chưa hề nhìn thấy, tiếp tục nói chuyện với người ngồi đối diện anh.

Đó là một cô gái ăn mặc rất thoải mái, vóc dáng cũng khá tây, có điều không bằng Lâm Gia Duyệt. Cố Sơ đứng nhìn từ xa cũng có thể nghe thấy tiếng cười khanh khách của cô gái đó, còn Lục Bắc Thần trông có vẻ rất vui, khóe mắt chân mày đều vương một nụ cười.

Bên cạnh anh chưa bao giờ thiếu phụ nữ.

Thật ra cô nên hiểu điều này.

Nghĩ tới đây, Cố Sơ hơi muộn phiền, rồi véo mạnh vào cánh tay mình một cái, thầm cảnh cáo trong lòng: Anh ta là Lục Bắc Thần!

Tới chín giờ tối, giám đốc phòng gọi điện tới cho Cố Sơ, hỏi cô: “Tầng có phòng tổng thống do em phụ trách phải không?”

Cố Sơ gật đầu: “Vâng ạ.”

“Khách ở phòng 1211 không hài lòng với ga trải giường, em tới tìm hiểu một chút xem, giải quyết nhanh đi, đừng để khách hàng có ấn tượng không tốt về khách sạn chúng ta.”

Những vị khách hay xoi mói là chuyện thường có, nhưng đối với những khách vào ở phòng tổng thống mà nói, số người bới móc đã ít lại càng thêm ít. Nghe giám đốc nói vậy, Cố Sơ có phần ngạc nhiên. Giám đốc dặn đi dặn lại: “Cố Sơ, chị nghe nói em làm việc rất giỏi, hơn nữa giải quyết vấn đề luôn thích hợp, thỏa đáng, thế nên sếp mới đồng ý để em phụ trách tầng có phòng tổng thống, em nhất định phải giải quyết cho tốt, biết không? Tuyệt đối đừng gây ra phiền phức cho khách sạn.”

“Em hiểu rồi, chị cứ yên tâm ạ.”

Tầng có phòng tổng thống tính cả Cố Sơ thì tổng cộng có ba nhân viên khách sạn. Sau khi cô lên đến tầng 12, hai cô bé còn lại kéo tay Cố Sơ hết như nhìn thấy cứu tinh, nói: “Chị đây rồi, bọn em hết cách rồi, vị khách trong kia quả là khó phục vụ, kiểu gì cũng không xong.”

Cố Sơ an ủi: “Được rồi, để chị giải quyết.”

“Chị cẩn thận một chút, anh ta cực kỳ khó tính, mặt nặng như chì, đáng sợ lắm!”

Cố Sơ mỉm cười, nói với một trong hai cô bé: “Em mang một bộ ga mới tinh tới đây.”

“Vừa thay xong ạ.”

“Cứ mang bộ mới tới.” Cố Sơ dặn dò xong lại quay sang nhắc nhở người còn lại: “Em chuẩn bị một cốc trà oải hương của khách sạn chúng ta.”

Sau khi giao việc cho hai cô bé, Cố Sơ gõ cửa phòng 1211.

Bên trong không có động tĩnh gì.

Cố Sơ lại lịch sự gõ thêm hai tiếng nữa. Thấy vẫn không có ai đáp lại, cô do dự giây lát rồi quẹt thẻ, đi vào phòng.

Kết cấu căn phòng tổng thống của các khách sạn đa phần là giống nhau, vào phòng sẽ thấy cửa chính, đi qua cửa chính sẽ là phòng tiếp khách. Vừa vào cửa, Cố Sơ suýt nữa bị ngạt thở vì khói thuốc lá, ai không biết còn tưởng trong phòng có hỏa hoạn. Vừa ngang qua cửa chính, cô liền nghe thấy có người bức bối quát to: “Tôi cho phép cô đi vào chưa?”

Hai chân Cố Sơ mềm nhũn, suýt nữa thì xiêu vẹo. Giọng nói ấy như sấm sét giữa trời quang. Nhìn kỹ lại thì chủ nhân của nó đang ngồi trên sofa trong phòng khách, không phải ai khác, chính là Lục Bắc Thần.

Ánh sáng trong phòng rất tối, chỉ bật đèn sàn và đèn bàn. Lục Bắc Thần dựa vào sofa, áo sơ mi mở bung mấy chiếc cúc, cổ áo cũng được tùy ý xắn lên. Anh đang thong dong hút thuốc, cả cơ thể cao lớn chìm trong làn khói xám. Mà đôi mắt ấy cũng không còn tăng lờ cô như lúc trước ở dưới đại sảnh. Lúc này đây, nó đang nhìn cô, chăm chú không rời.

Đầu óc Cố Sơ nhanh chóng xoay chuyển, cuối cùng sau khi đè chặt được cơn sóng trong lòng, cô khẽ nói: “Xin lỗi anh.”

Cô lại lập tức lùi ra ngoài, cẩn thận đóng cửa lại, sau đó gơ tay gõ cửa một lần nữa.

Sau mấy tiếng gõ cửa mới nghe thấy cửa phòng ‘cạch’ một tiếng rồi bật mở.

Nhưng khi vào lại lần nữa, tâm trạng của Cố Sơ khó có thể bình tĩnh như vừa rồi, vì cô biết rõ ai đang ở trong căn phòng này. Cô có linh cảm, Lục Bắc Thần chắc chắn sẽ gây khó dễ cho cô.

“Giáo sư Lục! Xin hỏi anh không hài lòng về ga trải giường của khách sạn ở điểm nào ạ?” Cô không vờ vịt coi anh là người lạ.

Lục Bắc Thần khẽ khàng nhả ra một làn khói rồi lên tiếng: “Độ cứng mềm của một chiếc giường quyết định chất lượng giấc ngủ của khách. Tôi không thích giường quá mềm, cũng không thích giường quá cứng mà chiếc giường của khách sạn các cô quả thực khiến người ta rất không thoải mái.”

Cố Sơ nhìn anh một cái rồi đi vào phòng ngủ. Cô cúi xuống, sờ lên chiếc giường, rất vừa phải.

Cô biết chắc chắn, màn hoành họa của anh đã bắt đầu.

Lục Bắc Thần cũng đứng dậy đi vào phòng ngủ, đứng phía sau cô, nhìn chăm chăm vào bóng lưng của cô. Cô mặc bộ quần áo đồng phục của khách sạn. Chiếc váy có độ lớn nhỏ rộng chật đều vừa khít ấy khiến cho dáng người cô trở nên hoàn hảo, nhất là khi cô hơi khom lưng, vòng eo thon gọn càng khiến người ta kích động, muốn tiến lên nhẹ nhàng ôm cô vào lòng.

Nhưng cô đứng dậy rất nhanh, quay đầu nhìn về phía anh, lịch sự mỉm cười: “Anh cứ yên tâm, chúng tôi sẽ lập tức thay cho anh một chiếc ga giường mới.”

“Chúng tôi?” Lục Bắc Thần giơ tay ra, nắm chặt lấy cổ tay cô: “Không, chính cô phải tự tay thay cho tôi.”

Cố Sơ thầm mắng trong lòng nhưng vẫn giữ nguyên nụ cười trên môi: “Vâng, anh yên tâm ạ. Thế nên anh cứ buông tay ra đã, được không ạ?” Đáng chết, cổ tay cô sắp gãy rồi.

Cô bé ôm theo bộ ga giường mới toanh bước vào, nhìn thấy cảnh ấy thì giật nảy mình.

Lục Bắc Thần nhìn Cố Sơ không rời mắt, nghiêng răng rồi buông tay. Cố Sơ nhân cơ hội thay ga giường để cử động cổ tay một chút, sau đó đón lấy bộ ga mới, thay vào một cách cẩn thận. Cô bé cảm thấy bầu không khí không ổn lắm, ôm lấy bộ ga trường vừa được thay ra, chạy bay biến.

“Giáo sư Lục, anh thử đi ạ.”

Lục Bắc Thần đứng im không nhúc nhích, chỉ giơ tay về phía cô: “Đồng xu.”

Cố Sơ hiểu dụng ý, lấy một đồng xu từ trong túi áo ra đưa cho anh, nhưng anh chỉ hờ hững nói: “Tôi cần ba đồng xu.”

Cố Sơ cuộn chặt tay: “Được, anh đợi một chút.”

Cô rời đi, chẳng mấy chốc đã quay lại, đặt ba đồng xu vào tay anh như yêu cầu. Lục Bắc Thần giơ tay lên, ba đồng xu lần lượt rơi xuống giường, một trong ba đồng nảy lên, còn hai đồng khác đều rơi hẫng xuống, nằm im. Lục Bắc Thần cười khê, quay đầu nhìn cô.

Cố Sơ nở nụ cười miễn cưỡng: “Tôi trải lại lần nữa cho anh.”

Lục Bắc Thần dựa hẫng vào giường, nhàn nhã thưởng thức bóng dáng xinh đẹp của cô khi trải ga giường.

Rất nhanh, lại một lần nữa trải xong.

Lục Bắc Thần không nhúc nhích, chỉ ra hiệu bằng ánh mắt. Cố Sơ hiểu, bèn cầm lấy đồng xu, tung ra, hai trong ba đồng bật lên. Lục Bắc Thần thấy thế, chống tay lên trán, cười thâm. Cố Sơ thở hắt ra, lại nào!

Lần này, cô càng cẩn trọng hơn, thời gian cũng lâu hơn một chút, mỗi một mép giường đều cực kỳ tỉ mỉ.

Lục Bắc Thần vẫn chăm chú ngắm cô. Sau mấy lần làm đi làm lại, búi tóc vốn dĩ đã được Cố Sơ trải chuốt gọn gàng giờ hơi bung ra, có một lọn tóc rơi xuống trước trán. Cô chỉ giơ tay cài nhẹ nhưng tóc vẫn trượt xuống khỏi tai. Chỉ một động tác như thế nhưng lại như có một bàn tay nhỏ nhẹ nhàng gãi vào trái tim Lục Bắc Thần một cái, ngứa ngáy, cực kỳ khiêu khích tâm trạng người ta. Dáng vẻ khom lưng của cô cũng đẹp tuyệt vời, bộ đồng phục trên người càng lúc càng không thể ôm trọn cái nhanh nhẹn của cô. Lục Bắc Thần nhìn mãi, nhìn mãi, bỗng cảm thấy cổ họng hơi khô rát, lồng ngực dần dần lan tràn một sự nóng nực, tia sáng nơi đáy mắt cũng mỗi lúc một u tối.

Ánh sáng trong phòng vốn dĩ đã tối, chiếc bóng nhỏ bé của cô lại đan cài trong quầng sáng, đung đưa trước mắt anh. Tâm trạng Lục Bắc Thần có chút thất thường, vô thức đi lên trước, dừng bước sau lưng cô. Chỉ cần anh giơ tay ra là có thể nhẹ nhàng ôm cô vào lòng. Anh hơi nheo mắt lại, suy nghĩ này vừa sượt qua não bộ thì cũng là lúc Cố Sơ đứng thẳng người dậy.

Cô không ngờ anh lại tiến sát về phía mình như thế, quả thực đã hết hồn một phen. Lục Bắc Thần nhìn rõ bờ vai nhỏ bé của cô khẽ run lên. Đâm lao thành phải theo lao, anh không trốn không né, vẫn đứng yên phía sau cô, cất giọng trầm trầm: “Lần này nếu tôi vẫn không hài lòng thì phải làm sao đây?”

Kỳ thực Cố Sơ cũng chẳng biết nên làm thế nào.

Thấy cô không nói gì, Lục Bắc Thần cười, ghé sát lại gần cô, cúi đầu: “Hm?”

Hơi thở của anh cứ thế ùa tới, cọ qua vành tai cô, ngang qua hơi thở cô, tim cô chợt thất lại, rồi cô nhẹ nhàng lên tiếng: “Vậy tôi chỉ còn cách mời giám đốc của chúng tôi tới đây.”

Lục Bắc Thần cất tiếng cười trầm thấp, sâu xa mà êm tai, cánh tay từ sau lưng bất ngờ đưa ra. Trái tim Cố Sơ vọt lên tận cổ họng, sống lưng cũng theo đó dờ ra. Nhưng anh chỉ cầm ba đồng xu trong tay cô, nhẹ nhàng giơ lên, đồng xu xoay tròn trong không trung. Những đồng xu đó va chạm vào nhau, phát ra những tiếng lanh lảnh. Cố Sơ nhìn chúng chằm chằm, lòng thầm cầu nguyện.

Đồng xu rơi xuống, cả ba đồng lần lượt bật lên.

Cố Sơ thở phào một hơi.

Lục Bắc Thần vẫn dựa rất sát cô, thấy vậy, khóe môi hơi rướn lên.

Hơi thở của anh quá gần, gần tới nỗi khiến cô hoang mang. Cô hơi lùi sang bên cạnh một chút, khẽ hỏi: “Giáo sư Lục, bây giờ được chưa ạ?”

Lục Bắc Thần mỉm cười: “Cũng tạm được.”

Câu nói ấy như một thánh chỉ, Cố Sơ cảm thấy hòn đá tảng trong lòng mình ầm ầm rơi xuống đất. Cố ấn nút điện thoại, lệnh cho nhân viên bê cốc trà oải hương đã pha sẵn vào trong. Rất nhanh, một cô bé khác rụt rè bê chiếc khay tinh xảo đi vào. Có lẽ hơi sợ Lục Bắc Thần, đặt chiếc khay xuống, tay cô bé cũng run lên. Cố Sơ lo Lục Bắc Thần nhìn thấy cảnh ấy sẽ bối mớic bèn bảo cô bé ra ngoài.

Lục Bắc Thần nhướng mày: “Cái quái gì đây?”

“Đây là trà oải hương khách sạn đặc biệt chuẩn bị cho quý khách, giúp quý khách ngủ ngon hơn.” Cố Sơ nhẫn nại.

Lục Bắc Thần chọn ngồi xuống một góc sofa, bưng tách trà oải hương tới, ngửi qua nhưng không uống mà đặt lại chỗ cũ. Cố Sơ thấy thế, trong lòng lại bắt đầu bồn chồn, trước khi anh lên tiếng, cô lập tức nói: “Anh làm việc cả ngày trời chắc cũng mệt rồi, uống tách trà rồi nghỉ ngơi sớm đi, tôi không làm phiền nữa.” Dứt lời, cô quay người định đi.

“Tôi cho phép cô đi chưa?” Sau lưng, Lục Bắc Thần chậm rãi cất lời.

Cố Sơ biết anh không có ý gì tử tế. Khách sạn Danh Môn tốt là thế thì không ở lại chạy tới đây. Nhưng khi quay người đối mặt với anh, cô vẫn mang theo nụ cười: “Anh còn điều gì cần dặn ạ?”

Lục Bắc Thần dựa ra sau, hai cánh tay gác lên sofa, như một con chim ưng đang rộng cánh, lồng ngực hơi hé mở để lộ những đường cong rắn chắc, trắng kiêu. “Tôi đói rồi.”

“... Tôi sẽ bảo bộ phận bánh gato chuẩn bị bánh ngọt cho anh.”

“Tôi không có hứng thú với đồ ngọt.”

“Vậy anh cần gì ạ?”

“Món chính.”

Cố Sơ nhìn giờ: “Bây giờ đã sắp mười giờ rồi, đầu bếp của nhà ăn đều đã tan làm cả.”

“Đây là vấn đề mà khách sạn các cô cần phải giải quyết, tôi chỉ là khách.” Lục Bắc Thần nhìn cô đầy hứng thú.

Cố Sơ nhìn thẳng vào mắt anh, ánh mắt ấy sâu không lường được. Cô cũng chỉ còn cách cố nhẫn nhịn, tỏ ra bình thản, mỉm cười: “Tôi có thể gọi đồ ăn bên ngoài cho anh.”

Ai ngờ Lục Bắc Thần lắc đầu: “Thật ngại quá, ở Quỳnh Châu tôi chỉ ăn cố định mấy nhà hàng. Tôi nghĩ giờ này đầu bếp của mấy nhà hàng đó cũng đều nghỉ cả rồi, chỉ còn lại mấy người làm đồ ăn đêm, tôi ăn không quen.”

Cố Sơ thật sự chỉ muốn gào vào mặt anh: Sao anh lảm chuyện thế hả? Nhưng nếu hét lên câu ấy, nghĩ cũng đủ biết hậu quả. Cô đành giấu đi sự khó chịu, cố gắng tỏ ra hòa nhã: “Vậy được, anh muốn ăn gì ạ?”

Nếu có cái gương ở đây, cô có thể tưởng tượng ra nụ cười này của mình giả tạo cỡ nào, khóe môi chắc chắn là cứng đờ, trong ánh mắt có lẽ còn ẩn chứa đôi chút ‘sát khí’. Đương nhiên, nếu cô có gan thể hiện hỉ nộ ái ố ra mặt, vậy thì cô có thể trực tiếp khảo sát tính tình nóng nảy của bản thân.

Tiếc là trước mặt cô không có cái gan này. Cô của bây giờ chỉ có thể làm một trái hồng mềm, để mặc người ta nắn.

Lục Bắc Thần lười biếng nói: “Trước giờ tôi vẫn nghe nói Quỳnh Châu có một món ăn, gọi là ‘Bách hoa lệnh’. Tối nay tôi lại rất muốn ăn thử món Bách hoa lệnh này.”

Cố Sơ thẳng thốt.

“Bách hoa lệnh, tôi nghĩ chắc là cô Cố không xa lạ chứ?”

Cố Sơ cảm thấy hô hấp khó khăn, một vài hình ảnh hiện lên trong đầu óc, làm dây thần kinh nhói đau.

“Yêu cầu của tôi có quá đáng không?”

“Giáo sư Lục, anh có thể đổi món khác không?”

“Sao? Không làm được à?” Lục Bắc Thần cười: “Chẳng phải khách sạn của cô có tiếng là có thể đáp ứng tất cả các yêu cầu của khách sao? Tôi chỉ muốn ăn món ăn đặc sắc này mà cũng khó vậy ư?”

Cố Sơ ép ra một nụ cười: “Tôi sẽ nói lại yêu cầu của anh cho nhà ăn, phiền anh đợi một lát ạ.”

Ra khỏi cửa, Cố Sơ cảm thấy mắt cá chân mềm nhũn cả. Một tay cô chống lên tường, một tay dè lên ngực. Rất nhiều lần cô muốn quay lại chất vấn Lục Bắc Thần: Chẳng phải anh đói sao? Đói mà vẫn còn kén chọn như thế? Ăn món đơn giản một chút thì chết à? Nhưng cứ nghĩ tới Bắc Thần, cô lại nín nhịn. Là cô nợ anh ấy, rồi cũng phải trả.

Nhưng mà, Bách hoa lệnh...

Cố Sơ nghĩ tới là đau đầu, có thể tưởng tượng ra gương mặt đầy mỡ đến nỗi không còn nhìn thấy mắt đâu nữa của vị giám đốc bộ phận nhà ăn đó sẽ bốc hỏa cỡ nào. Bách hoa lệnh, vị khách sộp này biết ăn thật đấy!

*Trong giai đoạn này, Cố Sơ xưng với Lục Bắc Thần là ‘nín’ (), một đại từ mang tính tôn nghiêm, lịch sự, chỉ dùng với người tôn quý, cao tuổi. Tổ dùng chữ ‘ạ’ sau một số câu nói để thể hiện sự khiêm nhường của Cố Sơ thay vì dịch là ‘ngài’.

62. Chương 62: Phiền Cô Đích Thân Nấu Nướng

Cố Sơ lấy cánh hoa quýt trang trí lên đĩa, mùi hương ngào ngạt thanh nhã hết như cúc trắng...

So với những hình ảnh trong tưởng tượng của Cố Sơ, phản ứng của giám đốc bộ phận nhà ăn trong thực tế còn thái quá hơn, không những là hai con mắt nhỏ đang phun lửa mà còn khoa tay múa chân, cả người như sắp nổ tung tới nơi. Ông ta đi đi lại lại trong phòng làm việc. Ngoại trừ ông ta ra, giám đốc bộ phận phòng, phó tổng giám đốc khách sạn đều có mặt, khiến Cố Sơ cảm thấy mình như đang tìm đường chết.

“Thật không thể ngờ giáo sư Lục lại nghỉ ở khách sạn chúng ta, nghe nói các cấp lãnh đạo cực kỳ coi trọng vị giáo sư Lục này, chúng ta cũng không thể sơ suất.” Giám đốc bộ phận phòng lau mồ hôi trên trán, nói.

Phó tổng giám đốc nhíu mày rất chặt: “Đúng là kỳ lạ quá đi thôi. Tôi nghe nói giáo sư Lục ở lại khách sạn Danh Môn, sao lại tới chỗ chúng ta chứ?”

“Không cần biết anh ta là giáo sư Lục hay giáo sư Vương, tôi chỉ biết anh ta đang cố tình gây khó dễ.” Giám đốc bộ phận nhà ăn đi một vòng tròn cuối cùng cũng mệt nhoài, ngồi phịch xuống ghế, nhìn Cố Sơ, nói với vẻ bức bối: “Tôi thấy cô đúng là mới có tý tuổi đầu, chẳng hiểu gì cả, không hiểu thì phải hỏi chứ? Mớ rối rắm nào cũng vơ vào. Bách hoa lệnh! Anh ta gọi món Bách hoa lệnh đó! Cô có làm được không mà cô nhận? Giờ thì hay rồi, cô bảo khách sạn giải quyết, giải quyết kiểu gì? Lấy cái gì ra để giải quyết?”

Cố Sơ cúi đầu, im lặng cắn môi.

Phó tổng giám đốc là một người phụ nữ rất dễ nói chuyện, thấy Cố Sơ như vậy, chị ấy cũng không đành lòng bèn xoa dịu giám đốc bộ phận nhà ăn: “Sự việc cũng đã xảy ra rồi, chúng ta nên nghĩ cách giải quyết. Cô ấy chỉ là một phục vụ phòng, sao dám từ chối yêu cầu của khách? Ý của tôi là, mau chóng gọi các đầu bếp đã tan ca tới đây, khách còn đang đợi đó.”

“Phải, giờ cô ta đang làm khó tôi.” Giám đốc bộ phận nhà ăn vẫn không chịu thôi: “Món Bách hoa lệnh này đúng là thương hiệu của Quỳnh Châu chúng ta, nhưng nó đã thất truyền hơn một trăm năm nay rồi. Cô có lật tung cả Quỳnh Châu lên cũng không tìm được đầu bếp có cách làm chính thống. Gọi các đầu bếp của khách sạn chúng ta quay lại có ích gì chứ? Bây giờ cho dù có đi khắp các khách sạn năm sao cũng chưa chắc đã tìm được người làm được chính tông.”

Giám đốc bộ phận phòng ngâm nghĩ rồi nói: “Hay là thế này đi, chúng ta cứ làm theo cách thức truyền thống. Thật ra hướng dẫn gì đó chúng ta đều có cả, tuy rằng làm ra không được chính tông như các bậc tiền bối nhưng bây giờ còn ai từng được thưởng thức khẩu vị đã bị thất truyền chứ? Giáo sư Lục lại không phải người thành phố chúng ta, hơn nữa còn từ nước ngoài trở về, anh ta càng chưa thể ăn Bách hoa lệnh chính gốc.”

Phó tổng giám đốc chần chừ: “Anh ta đã có thể gọi ra cái tên Bách hoa lệnh, chưa biết chừng thật sự được ăn rồi đó.”

“Cho dù từng được ăn, cũng chắc gì là chính tông?”

Giám đốc bộ phận nhà ăn bức dọc khoát tay: “Đành làm theo cách mà chúng ta biết vậy.”

“Không được đâu, giám đốc...” Cố Sơ buột miệng.

Tất cả mọi người đều nhìn cô.

Cố Sơ biết mình lú lút rồi, há hốc miệng rồi nói: “Ý của tôi là...” Thật ra những lời tiếp theo cô không thể nói ra. Cô quên mất, người đó không phải Lục Bắc Thâm.

Giám đốc bộ phận nhà ăn đợi mãi một hồi không thấy cô nói tiếp, lại càng khó chịu: “Không có gì để nói thì chớ có làm phiền tôi!” Dứt lời, ông ta vớ lấy đi động, bắt đầu triệu tập các đầu bếp của khách sạn.

Phó tổng giám đốc thở dài, tỏ ý bảo Cố Sơ ra ngoài.

Cố Sơ buồn bã đi ra khỏi văn phòng, đứng dựa vào tấm cửa, rất lâu sau vẫn cảm thấy lồng ngực bức bách...

So với phòng làm việc ‘gươm súng sẵn sàng’, phòng 1211 lại là một khung cảnh khác.

Khung cửa sổ sát sàn nghiêng nghiêng, bên ngoài là ánh đèn đường lung linh. Đây là vị trí có view tuyệt vời, có thể thu gọn toàn bộ vùng biển cách đó không xa vào trong tầm mắt. Thi thoảng lại có du thuyền lướt ngang qua mặt biển, ánh sáng yếu ớt và trời biển hòa hợp vào nhau, bình yên, tĩnh mịch.

Trong một đêm âm u dường này, giọng nói của anh lại càng say lòng người, nhẹ nhàng, êm tai.

“Đúng vậy, tôi không ở bên Danh Môn nữa. ... Ừm, mấy ngày tới đều ở đây.”

Cuộc điện thoại kết thúc chưa được bao lâu, chuông di động lại vang lên. Sau không dưới hai mươi mấy cuộc gọi hỏi thăm, cuộc gọi của La Trì coi như là muộn nhất.

“Thế là thế nào? Đang yên đang lành cậu đổi khách sạn làm gì?”

“Để tiết kiệm tiền cho nhà nước.”

“Vớ vẩn. Tôi không tin cái cớ này đâu, cậu coi tôi là đứa trẻ lên ba chắc? Mau thành thật khai báo đi!”

“Thay đổi không gian, thay đổi tư duy.”

“Cái này nghe cũng giống nguy biện. Nhưng mà không đúng, Danh Môn có hoàn cảnh tốt như vậy cậu không ở, lại chạy tới một khách sạn hạng thấp. Thay đổi tư duy cái gì chứ? Rõ ràng là tình hình hoàn toàn đổi khác. Cậu biết không, sau khi biết truyện này, cục trưởng cục kỳ áp lực, cảm thấy đã không tiếp đón vị khách quý như cậu cho tốt.”

“Cậu có thể giải thích với ông ấy giúp tôi.”

“Vì chuyện trợ lý của cậu hôm nay ư? Nếu cậu vì chuyện này mà đổi khách sạn há chẳng phải sẽ khiến cục trưởng suy nghĩ nhiều thêm? Không phải là không sắp xếp cho trợ lý của cậu ở Danh Môn, chẳng phải vì hôm nay hết phòng sao? Bên phía Danh Môn đã sắp xếp xong xuôi rồi, sáng sớm ngày mai sẽ nhường phòng, tối nay chỉ tạm thời ở lại Hồng Tường thôi mà.” Khách sạn Hồng Tường chính là khách sạn hiện giờ Lục Bắc Thần đang ở.

“Tôi không có ý đó, tuy rằng quy mô của Hồng Tường không bằng Danh Môn, nhưng view khá đẹp.”

“Cậu không giận thật chứ?”

“Tôi thà suy nghĩ vụ án còn hơn.”

La Trì thở dài: “Hay là cậu quay về đi, ít nhất thì đám vệ sỹ cũng có sắp xếp.”

“Việc của vệ sỹ cứ như cũ là được.”

“Nhưng mà...”

“Đừng nhiều lời nữa, cứ vậy đi.” Lục Bắc Thần không đợi anh ấy nói đã cúp máy.

La Trì lại gọi lại, anh bèn thẳng thừng tắt luôn.

Lục Bắc Thần uống cạn rượu trong ly. Sau khi đặt chiếc ly sang một bên, anh nhìn ra trời đêm ngoài cửa sổ, sắc mặt cũng trở nên u ám. Vụ án của Tiêu Tuyết có tiến triển mới. Trợ lý ở nước ngoài của anh ngàn dặm xa xôi tới trợ giúp làm những công việc như phục hồi hình ảnh 3D. Danh Môn được thông báo đã hết phòng, trợ lý bèn được sắp xếp vào ở tại khách sạn này. Vốn dĩ chỉ là một buổi chiều bàn công việc, không ngờ lại gặp Cố Sơ ở đây.

Lúc đó, anh còn tưởng mình nhìn nhầm. Nhưng sau khi nhìn thấy bóng cô hoảng loạn bỏ chạy, anh mới khẳng định chắc chắn là cô.

Đầu mày Lục Bắc Thần nhíu lại, nếp nhăn giá lạnh trở nên nghiêm nghị...

Nửa tiếng đồng hồ sau, đối với một Cố Sơ từ đầu tới cuối vẫn đang chờ đợi mưa gió bão bùng thì việc bị gọi tới phòng 1211 một lần nữa cũng không còn đáng ngạc nhiên nữa. Lần nữa, trong phòng không chỉ có mình anh và Cố Sơ, còn có phó tổng giám đốc, giám đốc bộ phận nhà ăn, giám đốc bộ phận phòng và bếp trưởng của nhà ăn. Cố Sơ vừa vào cửa đã có thể cảm nhận được một luồng u ám lướt qua, phản phất thổi gần về phía cô.

Lục Bắc Thần thấy cô đi vào bèn chỉ vào đồ ăn trên bàn: “Cô lại đây xem đi. Đây là Bách hoa lệnh ư?”

Cảnh này khiến tất cả mọi người hoài nghi, nhất là bếp trưởng, gương mặt nhăn lại như giẻ lau vậy. Cố Sơ lại trở thành con chim đứng mũi chịu sào. Cho dù cô không quay đầu lại cũng có thể cảm nhận được rõ ràng đôi mắt híp nhỏ xiu của giám đốc bộ phận nhà ăn sắp giết người tới nơi. Đang định tiến lên thì quả

nhien ông ta lên tiếng: “Giáo sư Lục! Sao đây lại không phải là Bách hoa lệnh chứ? Nếu anh có điều gì muốn hỏi có thể hỏi bếp trưởng của chúng tôi. Cô ấy chỉ là một cô bé, sao biết nhiều thế được?”

Bếp trưởng thấy thế lập tức nói: “Món ăn này do tôi làm, anh có ý kiến gì cứ nói ra ạ.”

Nhưng Lục Bắc Thần không màng tới lý do lý trấu của hai người kia, anh vẫn một mực mỉm cười nhìn Cố Sơ, có vẻ như muốn đối đầu với cô. Không khí có phần sốt ruột. Cố Sơ biết tối nay mình sẽ chẳng được yên, chỉ còn cách bấm bụng đi tới. Cô vừa cất bước, cánh tay đã bị phó tổng giám đốc giữ lại, chị ấy thấp giọng dặn dò: “Chú ý lịch sự, tuyệt đối đừng đắc tội với anh ta.”

Đúng vậy, Cố Sơ vốn dĩ không muốn đắc tội với anh. Kể cả không có ai nhắc nhở cô cũng không muốn hứng gió. Nhưng vấn đề là, cô đã đắc tội với Lục Bắc Thần rồi.

Đi lên trước, trên bàn ăn là một món ăn có đầy đủ màu sượng, hương thơm, mùi vị, tuyệt đối đủ tiêu chuẩn tham gia cuộc thi mỹ thực.

Lục Bắc Thần cực kỳ nhân nhả. So với món ăn ngon trên bàn kia, dường như biểu cảm của Cố Sơ càng khiến anh hứng thú hơn. Anh hỏi một lần nữa: “Có phải không?”

Cố Sơ nhìn chằm chằm món ăn ấy, chần chừ rất lâu không lên tiếng.

“Nếu cô nói phải, tôi sẽ ăn.”

Câu nói này của Lục Bắc Thần như một chiếc búa tạ, đập thẳng vào Cố Sơ không chút nể tình. Cô cảm thấy cả đầu ù ù không dứt. Khi ngược mắt lên, cô nhạy bén nhìn thấy giám đốc bộ phận phòng đang ra hiệu bằng ánh mắt với mình, ý đó không thể rõ ràng hơn, giám đốc muốn cô nói ‘phải’. Đúng, trong mắt bọn họ cô chẳng qua chỉ là một đứa con nít vất mũi chưa sạch, làm sao biết phân biệt món ăn này rốt cuộc có phải Bách hoa lệnh hay không?

Phó tổng giám đốc không nhìn nổi nữa, đành ra mặt giảng hòa: “Giáo sư Lục, anh xem cô ấy chỉ là trẻ con, đâu được ăn mấy món nổi tiếng chứ. Món Bách hoa lệnh của khách sạn chúng tôi không dễ làm, cô ấy lại vừa mới tới, có thể trước đây đến nhìn còn chưa được nhìn.”

Lục Bắc Thần vừa nghe thấy câu ấy liền bật cười: “Không đâu, cô Cố hiểu rõ Bách hoa lệnh nhất.” Dứt lời anh lại di chuyển tầm mắt về phía Cố Sơ, hỏi với vẻ như đùa như thật: “Tôi nói không sai chứ?”

Một câu nói khiến tất cả mọi người sững sờ, không ngoại trừ Cố Sơ.

Cô đột ngột nhìn về phía anh. Đôi mắt cười mà như không cười ấy của anh làm mí mắt cô run rẩy. Câu nói này của Lục Bắc Thần là cố tình, là rắp tâm ép cô tới bờ vực thẳm. Biểu cảm của anh đã nói rõ ràng cho cô hay, anh biết chân tướng, thế nên không thể che giấu. Cứ như vậy, trước ánh mắt nghi hoặc của cấp trên và bếp trưởng, cô chỉ còn biết trả lời: “Không phải!”

Lời vừa dứt, cô nghe thấy những tiếng ồ lên kinh ngạc sau lưng.

Lục Bắc Thần cười hờ hững: “Vậy thì, có thể phiền cô Cố làm một món Bách hoa lệnh cho tôi không?” Giọng anh cực kỳ dịu dàng, như khẩn cầu, lại như dụ dỗ.

Có một khoảnh khắc Cố Sơ bị giọng nói ấy mê hoặc, trái tim đập dồn dập một cách vô dụng. Cô ngược mắt lên, đụng phải ánh nhìn thâm trầm nụ cười của anh, lòng càng thêm bối rối, vội vàng quay đi chỗ khác.

Cô khẽ gật đầu, không nói được câu nào, cổ họng khô khốc...

Vào trong nhà bếp, Cố Sơ cứ cảm thấy mình như một con heo chờ mổ thịt. Ánh mắt của giám đốc bộ phận nhà ăn và bếp trưởng giống như lưỡi dao sắc sáng muốn dùng máu của cô để bái tế thần linh, bất kỳ lúc nào cũng sẵn sàng nhào tới đâm cho cô một nhát. Đúng như câu ‘tiếng lành đồn gần, tiếng dữ đồn xa’, rõ ràng chuyện chỉ đi từ cửa này sang cửa kia, mà chẳng hiểu sao chớp mắt nhân viên các bộ phận khác đều biết cả, cửa nhà bếp có cả đám nhân viên đứng chen chúc hóng chuyện.

Nếu là ngày thường, giám đốc bộ phận nhà ăn đã nổi nóng từ lâu, quở trách mọi người ai trở về làm việc người nấy. Nhưng lúc này đây ông ta lại rất bình tĩnh, cũng không lên tiếng nói câu nào, chỉ đợi Cố Sơ mở

lời cầu xin. Giám đốc bộ phận phòng có vẻ đã mất hết thể diện, muốn giải tán đám người đó nhưng lại bị giám đốc bộ phận nhà ăn chặn lại: “Ấy đừng, để mọi người cùng chứng kiến cô bé ở bộ phận phòng các cô lợi hại cỡ nào lại có thể ‘diệt’ bếp trưởng chúng tôi. Chẳng phải cô ta có thể khoác lác trước mặt khách sao? Cứ để cô ta làm!”

Giữa các cấp bậc khác nhau chung quy vẫn sẽ có những con sóng ngầm.

Phó tổng giám đốc cũng chẳng còn tâm tư để ý tới màn đấu đá quyết liệt giữa hai vị giám đốc. Cô ấy đi tới hỏi Cố Sơ: “Em thật sự biết làm Bách hoa lệnh sao? Đó là món ăn đã thất truyền lâu lắm rồi.”

Cố Sơ hít sâu một hơi, sau đó gật đầu.

“Miệng còn hơi mùi sữa đã dám khoác lác mà không biết ngượng mồm.” Bếp trưởng cười khẩy.

Cố Sơ nén giận, khẽ đáp: “Xin hỏi có thể giúp em chuẩn bị nguyên liệu chứ?”

“Em cần những gì?” Phó tổng giám đốc có phần xem trọng sự bình tĩnh của Cố Sơ.

Cố Sơ cố gắng nhớ lại rồi nói: “Món chính thì chuẩn bị bí đao, măng khô, thịt gà, măng non. Nguyên liệu phụ làm canh có gừng, hành, vỏ bưởi, rượu gừng, hoa quýt trắng. Em cần đầu bếp cắt thái giúp tôi, trong đó miếng bí đao bỏ vỏ, nhưng nhất định phải thái thành dạng quân cờ có độ lớn 3×2, không được lớn hơn hay nhỏ hơn dù chỉ một mili. Vỏ bưởi tốt nhất là tước quả bưởi trước hoặc sau lễ Thất tịch, nhưng mùa này thì lại không phải thế nên em đành phải gia công xử lý hậu kỳ để người ăn có cảm giác khẩu vị thiên về mùi vị tháng Bảy. Em còn cần người giúp tôi ép măng non thành từng lớp mỏng như tờ giấy, động tác cụ thể tôi sẽ nói khi yêu cầu.”

“Đợi đã. Khách hàng muốn ăn Bách hoa lệnh. Cháu cần mấy nguyên liệu này đâu phải làm Bách hoa lệnh chứ?” Bếp trưởng hừ lạnh.

Cố Sơ nhìn giờ: “Cháu không kịp nói rõ với chú từng điều một, chỉ có thể vừa làm vừa giải thích thôi.”

Phó tổng giám đốc lập tức sai người phối hợp.

“Kỳ thật, ý nghĩa thực sự của Bách hoa lệnh không chỉ là một món ăn. Nó được hợp thành từ hai món ăn. Nguyên liệu chính là thịt gà. Còn sở dĩ nó được gọi là Bách hoa lệnh, thực chất là vì bên trong món ăn có sự điểm xuyết của cúc trắng. Các cụ ngày xưa coi cúc trắng là bạch hoa (hoa trắng). Lâu dần truyền lại cho đời sau đã bị gọi chệch thành bách hoa. Tên thật sự của món ăn này thật ra là ‘Bạch hoa lệnh!’” Cố Sơ rửa tay, tự tay bỏ vỏ bí đao rồi giao cho đầu bếp cắt thái, sau đó nhanh chóng rưới nước sôi rồi chuẩn bị nước lạnh ở bên cạnh: “Một món canh, một món rán. Thịt gà trong món canh phải chọn thịt đùi, dùng mỡ gà chiên giòn với bột tôm. Còn thịt gà trong món chiên chỉ cần dùng phần thịt ức, thế nên vừa ít vừa quý. Nhưng công đoạn khó làm nhất của món rán chính là cán nát măng non ra sau đó ép mỏng như tờ giấy, nó có tác dụng trong việc bọc thịt gà. Món ăn này sở dĩ thất truyền chính vì món ăn thứ hai có độ khó quá cao, vì cách ép mỏng thành giấy nhất định phải sử dụng cách làm giấy Thái Luân* nguyên sơ nhất, nhưng mọi người bây giờ không còn biết làm nữa thế nên về lâu về dài chỉ còn lại món canh, không thể được coi là món Bách hoa lệnh hoàn chỉnh nhất.”

*Trong thế kỷ thứ 5, Phạm Diệp đã tường thuật lại trong sách Hậu Hán thư: Từ xưa người ta đã dùng thanh tre để viết, được cột lại với nhau. Cũng có một loại giấy làm từ phế phẩm của tơ lụa. Nhưng tơ lụa quá đắt còn các thanh tre thì quá nặng nên không sử dụng thích hợp. Vì thế Thái Luân nghĩ ra kế làm giấy từ các vỏ thân cây, sợi thân cây, từ cây gai dầu cũng như từ vải và lưới đánh cá cũ. Năm 105 sau Công nguyên ông tâu lên Hoàng thượng và được ngài khen thưởng cho tài năng của ông. Từ đấy giấy trở nên thông dụng và trong cả vương quốc mọi người đều gọi đó là giấy của quý nhân Thái. Thái Luân chế giấy bằng cách lấy bên trong vỏ thân cây dâu tằm và xơ cây tre đem trộn với nước rồi giã nát với dụng cụ bằng gỗ, xong ông đổ hỗn hợp lên tấm vải căng phẳng và trải mỏng rồi để ráo nước. Khi đã khô, Thái Luân khám phá ra rằng có thể viết lên dễ dàng mà lại nhẹ nhàng. Thái Luân cũng đã thử các loại vỏ cây, cây gai dầu, lụa, và thậm chí lưới đánh cá, nhưng các công thức chính xác đã bị thất truyền. Cách chế tạo giấy này đầu tiên được dùng bên Trung Quốc rồi qua Hàn Quốc, Samarkand, Ba Tư và Damascus. Sau sáng chế của Thái Luân năm 105, giấy đã được phổ biến ở Trung Quốc. Năm 751, một số nghệ nhân làm giấy Trung Quốc bị người Ả Rập bắt giữ sau khi quân của nhà Đường thua trận ở Trận sông Talas. Kỹ thuật làm giấy từ đó được truyền bá sang phương Tây. Phải hàng ngàn năm sau người ta mới sản xuất giấy đại trà trên

thế giới. Người phát minh Thái Luân cũng ít được biết tới bên ngoài Đông Á. Các khám phá về khảo cổ ở Trung Hoa cộng với phép tính tuổi bằng cacbon phóng xạ chứng minh rằng giấy đã hiện diện từ hai thế kỷ trước Thái Luân, nhưng người ta vẫn cho Thái Luân là người sáng chế ra giấy giống như giấy ngày nay.

Bếp trưởng nghe đến ngây ngốc cả.

Phó tổng giám đốc cũng không ngờ cô lại nói được cả một đoạn đầy chuyên nghiệp như vậy nên cũng ngẩn người, một lúc lâu sau mới hỏi: “VẬY... em biết cách làm giấy Thái Luân?”

“Dĩ nhiên là không ạ.” Cố Sơ thành thật nói: “Nhưng em có cách làm được mùi vị y như vậy, giống như bây giờ em không thể có buổi tháng Bảy vậy, em cần phải nghĩ cách làm một món ăn có mùi vị tương tự.”

“VẬY... mau làm đi, mau đi!” Phó tổng giám đốc lập tức thúc giục.

Và cứ thế, nhà bếp trở thành ‘trận địa’ của Cố Sơ. Xoong muôi, bát đĩa va vào nhau loảng xoảng, trái tim của bếp trưởng cũng đập loạn lên theo. Thật sự không nhịn nổi nữa, ông ấy hỏi: “Cô bé này, cháu nói thì rành mạch đầu ra đó, sao lúc làm lại lúng ta lúng túng vậy? Mấy dụng cụ nhà bếp này của chú đất lắm đấy, cháu ‘giơ cao đánh khẽ’ thôi.”

Cố Sơ vội cười trừ: “Cháu xin lỗi, thu dọn chiến trường không phải sở trường của cháu.”

Cô nấu nướng trước giờ vẫn không học được cách thu dọn nhà bếp cho gọn gàng, kết quả là làm được một món thì nhà bếp hết như vừa bị ai đánh cướp. Bếp trưởng nghe xong cũng không còn cách nào khác, bèn xắn tay áo lên dọn dẹp lật vật. Cố Sơ vừa nhìn đã thấy ngại, vội ngăn lại. Bếp trưởng lớn tiếng nói: “Đừng nhiều lời, tranh thủ thời gian đi!”

Cố Sơ xúc động, khẽ gật đầu.

Bốn mươi phút sau, một món canh, một món rán đã ra lò. Cố Sơ lấy cánh hoa quýt trang trí lên đĩa, mùi hương ngào ngạt thanh nhã hết như cúc trắng. Cố Sơ chia ra một phần nhỏ, đưa đĩa cho bếp trưởng: “Chú nếm thử đi ạ!”

Bếp trưởng nhìn hai món ăn tỏa ra mùi hương thanh thanh trước mắt, cũng nếm thử một miếng xem sao, rồi lập tức ngỡ ngàng. Giám đốc bộ phận nhà ăn thấy thế cũng cầm đĩa. Ông ta còn chưa kịp ăn đã thấy bếp trưởng nói: “Mùi vị quả là tuyệt!”, rồi lại chủ động nếm cả món rán: “Trời ơi, măng non này đúng là mỏng như tờ giấy, vào miệng là tan ngay.”

Mọi người nghe vậy cũng nhanh nhẹn nếm thử, ai nấy đều kinh ngạc.

“Đây thật sự là Bách hoa lệnh ư?” Phó tổng giám đốc cảm thấy món ăn quyến mãi trong miệng, tò mò hỏi.

Cố Sơ tươi cười gật đầu.

“Kỳ lạ thật. Chú lớn hơn cháu bao nhiêu tuổi, còn chưa từng được nếm thử món Bách hoa lệnh chính tông, cháu ăn ở đâu vậy? Rồi ai dạy cháu?” Bếp trưởng phấn khích hỏi.

“Cháu... là một trưởng bối, đã rất cao tuổi rồi. Ông từng ăn rồi sau đó dạy cho cháu.” Cố Sơ ngập ngừng rồi mỉm cười. Cô được biết Bách hoa lệnh cũng là nhờ có người đầu bếp ở nhà. Cha chú của người đầu bếp đó cũng làm đầu bếp, mấy đời tổ tiên đều làm đầu bếp, nghe nói tổ tiên xa xưa còn từng làm đầu bếp trong cung đình.

Cô không muốn nói nhiều về những chuyện xưa kia của nhà họ Cố, đạo lý ‘cây đổ thì khỉ cũng tan đàn’, ‘người đi trà nhạt’ có ai không hiểu. Nhà họ Cố có huy hoàng chẳng nữa chẳng qua cũng chỉ là muối bỏ biển, những rục rờ khi ấy còn ai ghi nhớ trong lòng?

“Vị trưởng bối đó của cháu hiện đang ở đâu? Ông ấy còn biết làm món nào nữa?” Bếp trưởng hỏi.

“Ông ấy...”

“Được rồi, được rồi, đừng có lè mè mất thời gian nữa, khách còn đang đợi đấy.” Giám đốc bộ phận nhà ăn sốt ruột giục giã. Ông ta đặt đĩa sang một bên, liếc nhìn Cố Sơ: “Đám thanh niên bây giờ đúng là giỏi tìm cơ hội khoe khoang. Ban này lúc mọi người đau hết cả đầu, sao cô không nói là cô biết làm đi? Cứ phải đợi tới khi mọi người mất mặt, cô lại xuất hiện như anh hùng, cô tưởng mình là đáng cứu thế à?”

Cố Sơ nhìn ông ta, thật sự chỉ muốn đổ ụp cả đĩa thức ăn trước mặt lên đầu ông ta. Vẫn phải tới lượt phó tổng giám đốc kịp thời ra mặt giảng hòa. Sau khi bê món ăn lên xe đẩy, giám đốc bộ phận phòng kéo Cố Sơ lại, thì thầm: “Mặc kệ ông ta, thấy em chèn ép sự kiên cường của bộ phận nhà ăn thôi mà.”

Cố Sơ mỉm cười, không nói gì thêm...

~Hết chương 62

~

63. Chương 63: Vì Sao Không Thể Là Tôi?

Khi đưa tới phòng 1211, Lục Bắc Thần đã tắm rửa xong từ lâu, sơ mi áo vest được thay bằng chiếc áo khoác ngủ màu trắng, trên lồng ngực trắng kiêu còn vương mấy giọt nước, đầu tóc vẫn chưa khô. Cố Sơ đẩy cửa đi vào đúng lúc giáp mặt anh, chẳng hiểu sao cổ họng hơi khô rát. Cô liếc mắt đi không nhìn anh, cứ thế đẩy thẳng xe vào trong phòng ăn, cẩn thận bê hai món ăn bày lên bàn.

Chiếc đĩa sứ thượng hạng, đôi đũa bằng bạc, còn cả cốc nước ấm được chuẩn bị sẵn, bên cạnh còn đặt khăn mặt nóng để lau tay, được cuộn lại, đặt gọn gàng bên trong chiếc đĩa nhỏ hình chiếc lá màu vàng. Phó tổng giám đốc, giám đốc bộ phận nhà ăn và giám đốc bộ phận phòng xếp thành một hàng, đợi Lục Bắc Thần nếm thử món ăn. Sau khi đi vào phòng ăn, Lục Bắc Thần nhìn họ một cái rồi nói: “Mọi người có thể đi được rồi.”

Mấy vị đó thầm thở phào một hơi, đang định đi thì lại nghe thấy Lục Bắc Thần thản nhiên ra lệnh: “Cô Cố ở lại!”

Cố Sơ không mấy kinh ngạc, từ lâu đã giữ thái độ điềm đạm như chấp nhận số phận, nên dừng bước. Ngược lại, phó tổng giám đốc lại thấy kỳ lạ, đang định lên tiếng hỏi thì Lục Bắc Thần đã giải thích: “Chính cô Cố làm món ăn này thì phải chịu trách nhiệm tới cùng.”

Đây là một yêu cầu hợp tình hợp lý, nhưng giờ này, vị khách trước mắt lại áo quần xộc xệch, không khỏi khiến người ta tưởng tượng xa xôi. Cố Sơ biết anh cố tình muốn khiến cho người ta hiểu lầm, dù có giải thích cũng phí công vô ích bèn nói với phó tổng giám đốc: “Chị cứ yên tâm!”

Phó tổng giám đốc còn muốn dằn dò cô mấy câu nhưng thấy nét mặt Lục Bắc Thần không vui, cũng đành thôi. Hôm nay coi như chị ấy đã được ‘lĩnh giáo’ tính tình quái đản của vị pháp y họ Lục này rồi.

Sau khi mấy người kia rời đi, Lục Bắc Thần mới ngồi xuống bàn ăn. Cố Sơ đứng đối diện anh, cung kính lễ phép.

“Ngồi đi!” Anh gọi cô.

“Giáo sư Lục khách khí rồi, tôi đứng là được rồi.”

Sắc mặt Lục Bắc Thần hơi đỡ ra, ngữ khí trở nên lạnh lùng, cứng rắn: “Tôi bảo cô ngồi!”

Cố Sơ yên lặng ngồi xuống, thấy thế, nét mặt anh mới dịu đi đôi chút.

“Tôi tưởng cô sẽ hỏi tôi.” Anh lên tiếng.

“Hỏi điều gì?”

Lục Bắc Thần nhìn cô: “Hỏi tôi sao lại biết Bách hoa lệnh, rồi sao lại biết cô làm được món Bách hoa lệnh.”

“Tôi muốn hỏi.” Cố Sơ bình tĩnh đáp: “Nhưng với cách trả lời của giáo sư Lục, e là lại dẫn Bắc Thâm ra để nói. Chắc chắn anh sẽ nói rằng, những điều này là Bắc Thâm kể cho anh biết.”

“Thông minh rồi đấy.”

“Nói chuyện với người bình thường, trí tuệ giữ ở mức bình thường là được. Nói chuyện với giáo sư Lục, trí tuệ cũng phải vượt cấp mới được.”

“Khen tôi ư?”

“Cũng coi như tự khen mình.” Cố Sơ không nhường chữ nào.

Câu nói ấy khiến Lục Bắc Thần không nhịn được cười, thanh âm trong sáng. Cố Sơ những tưởng anh sẽ nổi trận lôi đình, không ngờ anh lại biểu hiện như vậy. Cô ngược mắt nhìn anh, luôn cảm thấy nụ cười của anh như ánh nắng, tràn vào tận đôi mắt, rồi trượt xuống bờ môi, quả là đẹp trai mê người. Đây là lần đầu tiên cô thấy anh cười thoải mái đến vậy, mấy lần trước không phải biểu cảm thất thường thì cũng cao ngạo, lạnh lùng.

Dáng vẻ của anh khi người đủ để mê hoặc trái tim người ta. Khi đôi môi mỏng cùng khóe môi rướn lên, trông không gần gũi nhưng vừa cười đã khiến một người xa lạ như anh có thêm vài phần ấm áp, cảm giác băng lạnh trên gương mặt cũng tan ra như gió xuân.

Nhưng nụ cười này, giống Bắc Thâm như đúc.

Cố Sơ lập tức cảm thấy nghẹt thở.

Mà Lục Bắc Thần dường như cũng phát giác ra điều gì, nụ cười trên môi chợt tắt ngấm, cầm đũa lên ném một miếng. Sự chú ý của Cố Sơ lại lập tức bị hành động đó thu hút. Cô sợ anh sẽ nói rằng: Nấu cho tôi ăn cái thứ khó nuốt này sao? Cô đã nghe nhiều lời đồn đại về cái miệng kén chọn của người đàn ông trước mặt đây.

“Mùi vị này khiến người ta nhung nhớ.” Ai ngờ, anh lại nhận xét về Bách hoa lệnh như thế.

Cố Sơ ngẩn người, sau đó nhìn anh đầy nghi hoặc.

Nhưng anh lại bình thản bổ sung thêm một câu: “Từng nghe Bắc Thâm miêu tả qua mùi vị của Bách hoa lệnh, xem ra cô Cố đúng là có tài nấu nướng.”

Sự hồ nghi của Cố Sơ bị đánh tan.

Bắc Thâm từng ăn Bách hoa lệnh. Năm đó cô theo đầu bếp gia đình học rất lâu, sau khi thành tài mới làm cho Bắc Thâm ăn. Đến tận bây giờ cô vẫn còn nhớ nụ cười trên gương mặt anh ấy khi được nếm Bách hoa lệnh. Anh ấy kéo tay cô khẽ đặt lên môi, nói: Sơ Sơ! Gặp được em đúng là may mắn của anh. Khi nói câu ấy, ánh mắt Bắc Thâm đọng đầy tình cảm sâu nặng.

Anh cảm thấy cô là may mắn của anh, nhưng bây giờ Cố Sơ mới hiểu, thật ra cô là tai họa của anh.

“Anh hài lòng là được rồi, chúc anh ngon miệng.”

Nhưng Lục Bắc Thần lại buông đũa, uống một ngụm nước rồi không đụng vào món ăn nữa.

“Có thể dọn đi rồi.”

“Hả?”

“Buổi tối tôi không có thói quen ăn quá nhiều.”

“Nhưng mà... một miếng được tính là nhiều sao?” Anh ta mới động đũa chút xíu thôi mà!

Lục Bắc Thần cười nhạt: “Sao? Giận lắm à?”

Phí lời! Vất vả bao nhiêu lâu, anh mới ăn có một miếng đã buông đũa, coi cô là thứ để giết thời gian đấy à? Cô còn chưa kịp ăn tối đã chạy vội tới đây làm việc, rồi lại gặp phải loại khách khó chiều như thế này. Một ‘đại đội’ dao nhọn bay qua đầu Cố Sơ. Cô chỉ muốn đồng thời đâm ngay vào người Lục Bắc Thần, khiến anh ta thịt nát xương tan. Nhưng cô cũng chỉ còn cách cười tươi như hoa: “Sao dám giận ạ, anh là khách mà.”

“Cũng đúng. Cô làm thì vất vả, tôi cũng không thể không nể tình. Thế này đi, tôi ăn thêm ít nữa, nhưng điều kiện tiên quyết là, cô ăn cùng tôi.” Lục Bắc Thần nhìn cười.

Cố Sơ nghe xong câu này thật ra dạ dày đang nhảy múa, vui sướng đấy. Nhưng xuất phát từ tố chất nghề nghiệp, cô vẫn phải nói: “Việc này trái với quy định của khách sạn, lỗi mà...”

“Khách hàng là Thượng đế.” Lục Bắc Thần ngắt lời cô: “Thượng đế bảo cô ăn, cô cứ ăn.”

Có loại Thượng đế khó hầu hạ thế này à?

Tuy thâm lẩm bẩm trong bụng nhưng dạ dày Cố Sơ đã đầu hàng từ lâu. Một người xưa nay không gì công phá nổi như cô chỉ có một nhược điểm, đó chính là không chống đỡ nổi sự mê hoặc của món ngon. Những người biết cô đều rõ, cô là một kẻ ham ăn có cái miệng cực kỳ kén chọn.

“Xin mời, nếu trước đây cô từng làm Bách hoa lệnh, vậy thì hãy ném thử tài nghệ của mình hiện giờ.”

Câu nói ấy trở thành cái cớ quả quyết nhất, cuối cùng Cố Sơ cũng có thể yên tâm ngồi xuống, cầm đũa lên, ném thử thành quả mình vất vả hơn bốn mươi phút đồng hồ. Lục Bắc Thần ngồi đối diện cũng cầm đũa trở lại, ăn khá chậm rãi. Cố Sơ thì đói thực sự, cứ cầm cúi ăn, thế nên chẳng chú ý biểu cảm nhìn mình chăm chú của Lục Bắc Thần.

Nói thật, khi Cố Sơ yên tĩnh thì rất yên tĩnh. Lúc cô ăn lại thay đổi hoàn toàn vẻ yên tĩnh thường ngày. Lục Bắc Thần nhìn mãi, nhìn mãi, khóe môi bất giác cong lên. Anh gấp một miếng thịt gà, định đặt vào đĩa của cô, nhưng cầm đũa một lúc lâu, cuối cùng lại trả nó về chỗ cũ.

“Cô còn mấy công việc làm thêm mà tôi không biết nữa?” Anh hỏi.

Cố Sơ ngừng nhai, ngược mắt nhìn anh.

“Bán thuốc lá ở mấy quán lẻ đường, làm phục vụ trong khách sạn, còn gì nữa?”

“Hết rồi.”

Lục Bắc Thần không rời mắt khỏi cô, dường như đang phán đoán tính chân thật trong lời nói của cô.

“À...” Cố Sơ động đũa: “Tôi có thể tiếp tục ăn chứ?”

Lục Bắc Thần ngẩn người, sau đó thì không biết nên khóc hay cười, hắng giọng nói: “Có thể.”

“Cảm ơn anh.” Cố Sơ cảm thấy lãng phí thức ăn đã đáng xấu hổ rồi mà lãng phí thức ăn ngon lại còn là cảnh giới cao nhất của sự vô sỉ.

Hai mươi phút sau, hai chiếc đĩa trống không. Nhưng trong khoảng thời gian ấy, Lục Bắc Thần chỉ ăn thêm ba, bốn miếng mà thôi.

Cố Sơ dòm chiếc đĩa không, rồi lại liếc Lục Bắc Thần, sau đó lặng lẽ đứng dậy, âm thầm thu dọn bát đĩa, yên lặng lấy chiếc đũa từ tay Lục Bắc Thần. Cô cảm thấy, có hơi mất mặt...

“Đừng làm nữa!” Anh vô duyên vô cớ nói một câu.

Cố Sơ tưởng anh không để mình thu dọn bèn nói: “Đây là những việc phục vụ phòng phải làm...”

“Ý tôi là, đừng làm công việc này nữa.” Tâm tình Lục Bắc Thần lại đột ngột thay đổi, ngữ khí sốt ruột.

Đầu óc cô trống rỗng mấy giây, rồi nói: “Tôi không hiểu ý của anh ạ.”

“Làm tốt công việc chính của cô quan trọng hơn bất cứ việc gì.” Lục Bắc Thần nhíu mày: “Hay là cô thích làm việc ở mấy nơi công khai lộ mặt như thế này? Để khoe khoang cái gì? Sự trẻ trung của cô? Hay là sắc đẹp của cô?”

Một loạt câu hỏi khiến Cố Sơ á khẩu. Một lúc sau cô mới nói: “Đây là chuyện của riêng tôi.”

Lần này, tới lượt Lục Bắc Thần im bật, nhưng sắc mặt anh có phần khó coi, trong đôi mắt ngập tràn sự âm u. Anh yên lặng nhìn cô rất lâu, môi mím lại trắng tắp, vẫn chẳng nói gì cả mà đứng dậy đi ra khỏi nhà ăn. Ánh đèn kéo dài bóng anh. Khoảnh khắc ấy, Cố Sơ bỗng ngẩn ngơ, cảm thấy anh là Bắc Thâm, trái tim bỗng nhói đau vô cớ.

Đẩy xe thức ăn ra ngoài, cô nhìn thấy Lục Bắc Thần đang ngồi trên sofa trong phòng khách. Mái tóc của anh đã gần khô, đen nhánh tựa màn đêm, cũng giống như đôi mắt anh vậy. Anh châm một điếu thuốc, kẹp giữa những ngón tay gầy. Tia lửa ấy thoát ẩn thoát hiện trong thứ ánh sáng âm u, bỗng khiến cô nhớ lại cảnh tượng buổi tối hôm họp mặt. Thật ra Cố Sơ trước nay không thích đàn ông hút thuốc, thế nên Bắc Thâm không hút thuốc. Vậy mà giờ đây, nhìn Lục Bắc Thần châm lửa hút thuốc, cô bỗng cảm thấy thật tao nhã, có một vẻ nam tính, trầm ổn khó nói ra, còn toát lên cả một sự mạnh mẽ.

“Rốt cuộc cô cần bao nhiêu tiền?” Anh bất thành linh lại hỏi.

Cố Sơ buông xe đẩy, nhẹ nhàng đáp: “Tôi nghĩ không đơn thuần chỉ vì tiền. Những người tầng lớp bình dân như chúng tôi chỉ có thể nỗ lực sống tốt mỗi ngày mới có thể chứng minh chúng tôi còn sống.”

Lục Bắc Thần cười khẩy: “Câu này nghe từ miệng một cô nhóc mới chỉ 25 tuổi như cô thật chói tai.”

Cố Sơ không muốn dây dưa nhiều với anh, hơi cúi người xuống: “Nếu không còn chuyện gì thì tôi xin phép.”

“Ai nói không còn chuyện gì?” Lục Bắc Thần không nể tình.

“Vậy anh còn cần gì ạ?”

Lục Bắc Thần không trả lời anh, nhẹ nhàng nhả một vòng khói làm mờ đi những đường nét trên gương mặt anh tuấn của anh. Nhưng rồi anh dập nửa điếu thuốc lá vào gạt tàn, đứng dậy, đi về phía cô. Cố Sơ không ngờ anh lại tiến tới, đầu óc chợt căng ra. Cô còn chưa kịp phản ứng gì, cổ tay đã bị anh siết chặt, ngay sau đó bị anh cưỡng chế kéo vào phòng ngủ.

Anh không hề nhẹ tay. Cố Sơ hoảng loạn một phen: “Anh định làm gì?”

Một giây sau, cửa phòng ngủ liền bị Lục Bắc Thần đá vào. Anh đẩy một cái, Cố Sơ đứng không vững liền ngã xuống giường. Anh không có động tác tiếp theo, chỉ đứng nhìn cô chằm chằm từ trên xuống dưới như đang khóa chặt một con mồi. Cố Sơ vội vàng nhồm dậy, khi lên tiếng giọng đã trở nên run rẩy: “Anh có ý gì?”

“Chiếc giường này còn một chút vấn đề.” Lục Bắc Thần hơi nheo mắt lại.

Cố Sơ cảm thấy thở phào được nửa hơi, cô kiềm chế cảm xúc, nói: “Còn vấn đề gì ạ?”

“Quá lạnh.” Lục Bắc Thần bất ngờ bật cười.

Cô không hiểu.

Anh cách cô một đoạn khoảng một mét, nụ cười nơi khóe miệng càng rộng thêm: “Ý tức là, tôi cần một người làm ấm giường.”

Cố Sơ giật nảy mình, nửa hơi thở ban nãy lại vọt lên, tim như sắp bắn ra khỏi cổ họng, sống lưng cũng lạnh trong giây lát. “Khách sạn... chúng tôi không có loại hình phục vụ này.” Dứt lời, cô định đi.

Nhưng Lục Bắc Thần nhẹ nhàng chặn đường cô. Cô cắn răng, quay sang hướng khác. Lần này Lục Bắc Thần đã có hành động. Anh giơ cánh tay ra, theo đà ôm cô vào lòng.

“Anh... Anh buông tay!” Cô kinh hoàng, sau khi phản ứng lại thì dùng hết sức đẩy anh ra.

Nhưng anh càng gia tăng sức mạnh, cánh tay trở thành chiếc lồng khóa cô sít sao trong lòng mình, chỉ để lại một khoảng không gian cho cánh tay nhỏ của cô chống lên ngực anh. Anh vốn đã cao, Cố Sơ thật sự trở thành một chú chim. Điều hâu và chim nhỏ quyết đấu, ai thắng ai thua nghĩ cũng đủ biết. Cô cảm thấy cánh tay mình đau nhức, ngực anh quá rắn chắc.

“Cô đi theo tôi chẳng phải sẽ không thiếu tiền nữa sao?” Anh một lần nữa đưa ra vấn đề này, áp mặt xuống thì thầm.

“Tôi... Tôi không cần!” Lần này Cố Sơ còn hoảng sợ hơn lần trước.

“Vậy cô cần thứ gì?” Tối lượt anh hỏi câu này.

“Thả tôi ra.”

Con người Lục Bắc Thần đang nhìn cô chăm chú bỗng co rụt lại. Ở khoảng cách gần như thế này, anh càng có thể nhìn rõ sự sợ hãi trong đôi mắt cô. Cô thật sự sợ anh. Có dự cảm này, sắc mặt Lục Bắc Thần càng trở nên u ám, cánh tay càng thu lại chặt hơn, ép cô không thể không ngẩng đầu nhìn anh.

“Vì sao không thể là tôi?”

Đầu óc Cố Sơ chợt nổ tung.

“Cô có thể đi theo gã họ Kiều đó, vì sao không thể đi theo tôi?” Anh nổi nóng.

Một luồng nguy hiểm ập tới, Cố Sơ dùng hết sức bình sinh đẩy anh ra. Vừa định kéo cửa thì người đàn ông từ sau lưng đã giơ một tay tới, ấn chặt cửa phòng. Cô không mở được nữa. Ngay sau đó, cô bị Lục Bắc Thần xoay người lại, đè lên cánh cửa. Anh một lần nữa bắt giữ cô, cái bóng cao lớn trùm hoàn toàn lên người cô.

“Tôi sẽ báo cảnh sát đây, anh đừng có làm bừa!” Cô nhìn thấy những con sóng dữ ngưng đọng nơi đáy mắt anh, u tối, đáng sợ, bất kỳ lúc nào cũng có thể cuốn phăng cô đi.

Hơi thở của Lục Bắc Thần phả vào sống mũi cô. Anh nhìn gương mặt ửng hồng của cô, một giây sau, bắt ngờ cúi đầu áp sát.

Cố Sơ thở dốc, vô thức xoay mặt đi, né tránh sự nguy hiểm chuẩn bị ập tới. Bờ môi người đàn ông bị lệch, rơi xuống gò má cô. Anh cau mày, lại nghiêng mặt tiếp tục tìm kiếm môi cô, có chút cưỡng ép. Cố Sơ bèn giãy giụa, cả người đều run lên. Lục Bắc Thần nhận ra điều gì bèn dừng lại, vùi thẳng mặt vào giữa mái tóc cô, nhưng hai cánh tay vẫn ra sức siết cô thật chặt.

Cô sợ hãi, muốn đẩy anh ra.

Anh chỉ thấp giọng ra lệnh: “Dừng động đây!”

Hai người đứng quá sát, Cố Sơ trong giây lát hiểu ra nguyên nhân anh không cho cô động đây nữa, mặt càng đỏ bừng, càng lúc càng hoảng vừa sợ. Nhưng cô cũng không dám cử động nữa, chỉ còn cách để mặc cho anh dựa vào người mình. Hơi thở nóng rẫy phả vào cổ cô. Chiếc áo tắm của anh cũng hơi tuột ra, tay cô tiếp xúc trực tiếp với ngực anh, dưới lòng bàn tay là những múi cơ cuộn cuộn, dưới nữa là trái tim đập mạnh mẽ.

Khoảnh khắc này tất cả mọi thứ dường như đều yên ắng.

Bao gồm, cả anh và cô.

Cuối cùng Cố Sơ cũng hiểu ra. Anh không phải Bắc Thâm. Bắc Thâm sẽ không đối xử với cô như vậy. Anh có quá nhiều điểm khác biệt với Bắc Thâm.

Đêm tối tĩnh mịch, hơi thở của người đàn ông và người con gái quấn bện lấy nhau, đau đớn nhưng đầy cố chấp.

Anh cứ ôm cô như vậy, rất lâu.

Lâu tới mức Cố Sơ chẳng thể tính toán được thời gian. Cô chỉ biết rằng cả hai con tim chưa giây nào bình tĩnh lại.

Cho tới khi Lục Bắc Thần lên tiếng mới phá vỡ cái yên lặng chết chóc này.

“Vì sao không thể là tôi?” Anh một lần nữa lặp lại câu nói này, giọng nói nặng nề, khản đục, hết như hơi thở của anh.

Cố Sơ cảm thấy tim mình như bị anh nghiền vụn, nỗi đau này không thể nào truyền giảm. Cô kìm nén hơi thở dồn dập: “Vì sao phải là anh?”

Lục Bắc Thần ngược lên, bàn tay chống lên đôi gò má của cô, trán gần như kề sát trán cô, để cô khắc ghi dáng hình anh trong nơi sâu thẳm của ký ức một cách rõ nét nhất. Đôi lông mày vừa dài vừa rậm của anh khẽ nhíu lại, tăng thêm một nét nam tính, quyến rũ đầy cực mịch. Đôi mắt ấy, thanh tú sáng trong nhưng lại sâu xa khó hiểu, túm chặt lấy tâm hồn cô không buông. Sống mũi của anh, cao và thẳng, khắc lên những đường nét kiên nghị quyết đoạn lại vô cùng sắc đá. Chỉ có điều giọng nói của anh quá thấp, trầm thấp, mạnh mẽ: “Cố Sơ, cô nhớ kỹ đây! Cô nợ nó tức là nợ tôi. Trên đời này thứ khó trả nhất chính là món nợ tình cảm. Tôi có thể dùng bất kỳ cách thức nào để đòi lại, chỉ cần tôi chưa hô dừng thì món nợ này, cô mãi mãi cũng không trả hết.”

“Bất kỳ cách nào? Bao gồm cả chuyện ban nãy anh muốn làm?” Cố Sơ bấm bụng hỏi.

Cầm Lục Bắc Thần cứng đờ, giây lát sau mới nói: “Đúng thế.”

“Nếu là Bắc Thâm, anh ấy sẽ không nghĩ tới chuyện dùng cách đó để ép tôi trả nợ.”

Dứt lời, cô cảm nhận rõ ràng sự giận dữ của người đàn ông. Nó ẩn giấu sau đôi mắt, bờ môi, khuôn cằm...

Lục Bắc Thần trầm mặc nhìn cô hồi lâu, khi lên tiếng giọng nói đã trở lên lạnh lùng, rành mạch từng chữ một: “Đáng tiếc... tôi-không-phải-Lục-Bắc-Thâm!”

Cô biết chứ. Bao nhiêu lâu rồi, anh đã dùng những hành vi khác biệt với Bắc Thâm để cảnh cáo cô hết lần này tới lần khác rằng anh không phải Lục Bắc Thâm. Nhưng rõ ràng cô biết đấy, vì sao tim vẫn đau? Giống như trong đó có một người tí hon đang ngồi, trong tay nắm chặt một lưỡi dao, khắc từng nhát, từng nhát lên tim cô: Anh ta là Lục Bắc Thần, là Lục Bắc Thần...

Nói thật, còn tiếp tục thế này, cô sẽ phát điên mất...

Thứ bảy, nhiệt độ càng lúc càng tăng cao, cũng may độ ẩm của khí hậu hải dương có thể xua đi cái nắng nóng cao gấp nhiều lần của mặt trời. Ánh nắng rạng rỡ khiến người ta vui vẻ. Cố Sơ phơi đầy cả một sân quần áo, khắp nhà thơm mát mùi xà phòng. Khi điện thoại bàn vang lên, Cố Sơ còn tưởng là Cố Tư. Cô vớ lấy ống nghe, đang định hỏi con bé tối nay thích ăn món gì, không ngờ lại là phía khách sạn gọi tới.

“Cố Sơ, em phải tới khách sạn một chuyến.”

“Xảy ra chuyện gì ạ?”

“Vẫn là giáo sư Lục của phòng 1211.”

Cố Sơ ngẩn người, cảnh tượng tối qua lại hiện về trong đầu óc. Từ lúc ở khách sạn trở về đến giờ, cô chợp mắt chưa tới ba tiếng đồng hồ vì mất ngủ. Cứ nhắm mắt lại là cô lại nghe được câu hỏi của anh: Vì sao không thể là tôi? Còn cả lúc anh ôm cô, một cái ôm chặt chẽ tới nỗi khiến cô gần như ngạt thở, giọng nói của anh khi vùi mặt vào cổ cô, nhịp tim của anh,... Tất cả những điều ấy giống như những bức ảnh được chụp lại, bay phấp phới qua lại trong đầu cô...

~Hết chương 63~

64. Chương 64: Cô Và Anh Như Hai Thế Giới

“Em có nghe không vậy?”

“Ồ, chị cứ nói.”

“Giáo sư Lục nói rõ muốn em tới quét dọn phòng của anh ấy, những người khác đều không được.”

“Dọn phòng?” Cố Sơ choáng váng: “Đây là việc của mấy bác dọn vệ sinh mà.”

“Phía khách sạn cũng đã giải thích với giáo sư Lục nhưng thái độ của anh ấy rất cứng rắn.”

“Giám đốc, hôm nay không phải ngày làm việc của em.”

“Chị biết, chị biết. Nhưng chẳng phải khách sạn cũng hết cách rồi sao, chúng ta cũng không thể làm rách lòng anh ấy được, phải không? Cố Sơ à, em xem liệu em có thể vất vả một chút, đến khách sạn một chuyến. Em yên tâm, hôm nay coi như em tăng ca, tiền lương gì đó đều có thể thương lượng, chỉ cần có thể khiến khách hài lòng.”

“Giám đốc, hôm nay em quả thực không tiện lắm.” Cố Sơ nghĩ tới chuyện chiều nay Cố Tư sẽ quay về, lỡ như để Cố Tư biết cô làm thêm ở khách sạn, chẳng biết nó sẽ âm ỉ lên thế nào.

Đầu kia, giám đốc thở dài nặng nề, một lần nữa khẩn thiết thỉnh cầu: “Coi như chị xin em được không? Con người giáo sư Lục đó bói móc thế nào đâu phải em không biết, hay là để phó tổng giám đốc đích thân mời em?”

“Đừng, đừng, đừng!” Cố Sơ vội vàng ngăn cản.

“VẬY em...”

Cố Sơ suy nghĩ một lúc mới thỏa hiệp: “Thôi được rồi.”

Giám đốc như vừa bắt được cứu tinh bèn tạ ơn trời đất.

Sau khi đặt ống nghe xuống, Cố Sơ lập tức hơi hối hận, rốt cuộc vẫn không chữa được cái bệnh mềm lòng. Nhìn những bộ quần áo đang đung đưa dưới nắng, cô buông tiếng thở dài. Thôi, đi vậy!

Trên độ cao vạn thước, cánh máy bay xuyên qua mây mù, ngàn dặm xa xôi vẫn chỉ có tầng tầng mây trắng, sắc xanh biếc của mặt hồ, qua sự phản chiếu của ánh mặt trời đã mềm mại đi rất nhiều. Sau khi Hứa Đồng đồng ý cùng Thịnh Thiên Vỹ quay về Nội Mông, Thịnh Thiên Vỹ cũng đã rút ngắn hành trình ở Bắc Kinh. Nhưng hai ngày này, anh không quấy rầy Hứa Đồng mà cho cô đủ thời gian xử lý những việc cá nhân.

Chuyện riêng của Hứa Đồng, bao gồm việc tới thăm Niên Bách Ngạn.

Nhưng Niên Bách Ngạn không gặp cô.

Từ sau khi Niên Bách Ngạn vào tù, trong danh sách của anh ấy chỉ có hai người, đến cả vợ anh ấy, Tổ Diệp, cũng không có tên trong đó. Bao năm nay, cô rất hiểu Niên Bách Ngạn, cũng hiểu rõ những tâm ý sâu xa của anh ấy. Nhưng điều rõ ràng là, Niên Bách Ngạn không biết Tổ Diệp đã mang thai, nếu không nhất định không thể nhẫn tâm làm vậy. Hứa Đồng inh một lý do, một lý do có thể quang minh chính đại tới gặp Niên Bách Ngạn. Lý do này chính là, cô cần phải nói cho Niên Bách Ngạn biết chuyện này, nói rằng hành vi của anh tàn nhẫn cỡ nào, nói cho anh biết sau khi mang thai đứa con của anh, ở ngoài Tổ Diệp vất vả bao nhiêu.

Tiếc là cô không có cơ hội này.

Cứ như vậy, cô buồn bã ra về. Thật ra cô đã sớm biết kết quả. Niên Bách Ngạn là người đàn ông cô không thể bám víu, không thể nghĩ tới, phải bóp chết cái suy nghĩ này, cho tới khi nào gặp lại anh mà lòng không rung động. Có lẽ, đồng ý với Thịnh Thiên Vỹ, phần nhiều là vì muốn lãng quên, muốn thoát ra khỏi mối tình đơn phương đau khổ của quá khứ.

Cách giải thoát đó giống như một sự siêu thoát, đã định trước một nỗi đau đâm đũa máu chảy. Giống như loài điều hâu muốn tái sinh thì bắt buộc phải trút bỏ hoàn toàn chiếc vỏ rắn chắc của mình, đợi cho chiếc vỏ mới mọc ra, đồng thời cũng phải nhổ bỏ từng chiếc móng vuốt và lông vũ đã lão hóa của mình, đợi tới ngày móng sắc và bộ cánh mới dài ra. Cái giá của sự tái sinh là đau khổ, phải chịu đựng biết bao nỗi đau mới có được một sinh mệnh mới.

*Trong những loài chim, điều hâu là loài có tuổi thọ dài nhất. Tuổi thọ cao nhất của nó có thể đạt tới 70 tuổi. Để sống được lâu như vậy, lúc 40 tuổi, nó bắt buộc phải đưa ra một quyết định rất khó khăn nhưng vô cùng quan trọng. Khi điều hâu sống đến 40 tuổi, móng vuốt của nó đã bắt đầu bị lão hóa, sẽ không còn cách nào bắt mồi hiệu quả nữa. Vỏ của nó trở nên vừa dài vừa cong, gần như chạm ỨC. Đôi cánh của nó cũng trở nên vô cùng nặng nề, bởi lông vũ của nó mọc vừa dài, vừa dày, vừa nhiều, mỗi khi cất cánh bay lên là cảm thấy rất tốn sức. Lúc này chỉ có hai sự lựa chọn: hoặc là đợi chết, hoặc là trải qua một quá trình đổi mới cực kỳ đau khổ. Quá trình đổi mới này kéo dài tới 150 ngày, điều hâu buộc phải chịu gian khổ bay lên đỉnh núi, xây tổ trên vách cheo leo, tại đó nó hoàn thành sự đổi mới. Đầu tiên, điều hâu phải dùng vỏ của mình mổ vào đá nham thạch, cho đến khi chiếc vỏ hoàn toàn rơi xuống, sau đó yên lặng chờ đợi ở mới mọc dài ra. Thế nhưng nó phải dùng cái vỏ mới dài ra đó nhổ từng cái móng chân của mình. Sau khi móng chân dài ra, nó lại nhổ sạch từng sợi lông vũ đi. Sau 5 tháng, lông cũ mới lại mọc dài ra.

Cô phải dùng công việc để gây tê chính mình, một công việc với cường độ cao.

Khách tại khoang hạng nhất không nhiều, chưa ngồi đầy chỗ. Sau khi máy bay ổn định, Thịnh Thiên Vỹ bèn nói với cô: “Em nghỉ ngơi một lát đi.”

Hứa Đồng đương nhiên không chịu nghỉ. Nếu đã đồng ý làm trợ lý tạm thời của anh, vẫn nên nhanh chóng tìm hiểu tình hình công việc là hơn. Thịnh Thiên Vỹ thấy cô tích cực liền cười: “Trông tôi giống ‘Chu lột da’* lắm sao?”

*Chu lột da: Là tên địa chủ ác bá, nam chính phản diện nổi tiếng trong tác phẩm ‘Tiếng chim lúc nửa đêm’ của nhà văn nổi tiếng Cao Ngọc Bảo. Vì muốn đảm người làm lao động nhiều hơn, nên nửa đêm gá gáy đã dậy học tiếng chim kêu (trên khế ước bán thân có quy định: Cứ chim kêu là phải dậy làm việc).

“Tổng giám đốc Thịnh, anh hiểu lầm rồi!” Hứa Đồng vội vàng giải thích.

Thịnh Thiên Vỹ nhìn cô đầy hứng thú: “Em đừng căng thẳng như vậy, bây giờ vẫn chưa tới giờ làm việc mà.”

“Vậy giờ làm việc của tổng giám đốc Thịnh là?” Hứa Đồng lấy cuốn sổ tay trong túi xách ra, định ghi chép lại giờ giấc làm việc và nghỉ ngơi của anh. Đây là thói quen cô nuôi dưỡng bao năm nay. Là một trợ lý, tìm hiểu lịch trình thời gian và sở thích của sếp là rất quan trọng, giống như tất cả thói quen và giờ giấc làm việc, sinh hoạt của Niên Bách Ngạn cô đều nắm rõ.

Thịnh Thiên Vỹ nhìn dáng vẻ nghiêm túc của cô, đầu tiên hơi sững sờ, sau đó thì phá lên cười. Hứa Đồng thấy anh cười càng không hiểu gì, cứ nhìn anh.

“Quả nhiên là chủ nào thì tớ nấy. Giống Niên Bách Ngạn y như đúc, quá nghiêm túc, quá rành mạch.”

Hứa Đồng có chút ngượng ngập.

“Cất sổ đi.” Thịnh Thiên Vỹ cười nói: “Con người tôi không tỉ mỉ như thế, thời gian làm việc cũng không cố định, chủ yếu là xem tâm trạng thế nào, tâm trạng mà tốt thì có thể mấy tháng tôi không làm việc.”

“Ý tổng giám đốc Thịnh là anh chỉ làm việc những khi tâm trạng tồi tệ?” Hứa Đồng gần như cầm nín.

Thịnh Thiên Vỹ nhướn mày: “Em cảm thấy làm việc là chuyện vui vẻ lắm sao? Tôi nghĩ trên đời này chắc chẳng có ai thích làm việc đâu.” Nói tới đây, anh lại sửa chữa: “À, cũng có ngoại lệ.”

Hứa Đồng biết ‘ngoại lệ’ mà anh nói ám chỉ ai. Anh và Niên Bách Ngạn là hai mẫu người khác nhau. Niên Bách Ngạn lấy công việc làm trọng, về cơ bản thời gian cả ngày đều dùng vào công việc. Trong suy nghĩ của Hứa Đồng, tâm trạng của Niên Bách Ngạn tốt hay xấu dường như chẳng liên quan gì đến công việc.

“Tình hình của tôi không cần ghi chép, mà cần em quan sát rồi ghi nhớ trong lòng.” Thịnh Thiên Vỹ nói.

Hứa Đồng khẽ đáp: “Việc này tôi sẽ làm được.”

“Đương nhiên là tôi tin năng lực của em, chỉ có điều muốn nói với em rằng, con người tôi rất dễ gần, là một ông chủ hiền lành nhất.”

Hứa Đồng im lặng, nghĩ bụng, còn có người tự tặng bốc mình thế này cơ đấy.

“Bây giờ em cần nghỉ ngơi một chút, tối qua không ngủ được phải không? Mắt em đỏ quạch kia.”

Hứa Đồng không cần soi gương cũng đủ biết bộ dạng thê thảm của mình. Tối qua lúc thu dọn đồ đạc, cô ngồi tổng kết bản thân mình mấy năm qua, nhớ lại biết bao nhiêu chuyện, đương nhiên là không ngủ được. Sáng sớm, cô lại đi gặp Tổ Diệp, chào tạm biệt cô ấy.

“Tôi không buồn ngủ.”

Thịnh Thiên Vỹ không nói gì nhiều, thẳng thừng giơ tay ấn đầu cô xuống ghế, thấp giọng nói: “Nhắm mắt lại.”

Hứa Đồng không lay chuyển được anh, bèn yên lặng nhắm mắt ngủ một chút.

Lại một lúc sau, có người đắp cho cô một chiếc chăn mỏng, che bớt không khí lạnh trong khoang máy bay. Hơi ấm của chăn đan xen với mùi hương của người đàn ông, của Thịnh Thiên Vỹ. Lòng cô khẽ cuộn trào. Niên Bách Ngạn chưa bao giờ đắp chăn cho cô, đa phần đều là cô lo anh ấy bị lạnh.

Phải, sự quan tâm của Niên Bách Ngạn chỉ dành cho Tổ Diệp.

Nghĩ tới đây, khóe mắt Hứa Đồng lại cay cay, bên ngoài bỗng mơ hồ nghe thấy một tiếng thở dài rất khẽ, giống như khó xử, lại giống như chất chứa tâm tình gì khác, phức tạp không thể nói rõ, vẫn là Thịnh Thiên Vỹ. Cô không biết vì sao Thịnh Thiên Vỹ lại thở dài nhưng có linh cảm anh đang nhìn mình nên không mở mắt ra.

Cứ thế, trong mơ mơ hồ hồ, cô đã gặp rất nhiều giấc mơ, tầng tầng lớp lớp, rất nhiều người, rất nhiều chuyện. Trong đó nhiều nhất lại là Tổ Diệp. Tổ Diệp kéo tay cô nói: Hứa Đồng, thật ra tôi biết cô thích Bách Ngạn...

Cô bất thành linh mở mắt ra, trên trán vã mồ hôi.

Trên chiếc ghế nửa hình cung bên cạnh, Thịnh Thiên Vỹ rất yên lặng, không biết đang làm gì.

Hứa Đồng chỉnh lại tư thế, muốn nhắm mắt lại tiếp tục ngủ nhưng không được như ý muốn. Cô cảm thấy đã nói là tới giúp đỡ, nếu Thịnh Thiên Vỹ đang ngồi bên cạnh làm việc mà mình lại ngủ một cách vô tâm thì chẳng nhân đạo chút nào. Cô bèn vén chăn ra, khẽ gọi: “Tổng giám đốc Thịnh?”

Thịnh Thiên Vỹ không lên tiếng.

Chiếc ghế trong trạng thái nửa khép nửa mở, cô không thể không thò đầu ra mới nhìn được rõ.

Vừa thò đầu, sau khi nhìn thấy Thịnh Thiên Vỹ, cô quả thực đã đứng người.

Từ trước tới nay, cô theo Niên Bách Ngạn đi khắp Đông Tây Nam Bắc, chẳng biết có bao nhiêu tài liệu đều phải giải quyết trên máy bay. Cho dù chỉ là một chuyến hành trình một, hai tiếng, Niên Bách Ngạn cũng ngồi làm việc, những lúc nhắm mắt nghỉ ngơi đếm được trên đầu ngón tay. Cô cứ tưởng ‘ngủ tầm ngủ, mã tầm mã’, Thịnh Thiên Vỹ là bạn tốt của Niên Bách Ngạn thì chắc cũng là một người cuồng công việc.

Ai dè, lúc này đây Thịnh Thiên Vỹ không hề xử lý các loại tài liệu. Anh đang đeo tai nghe, xem phim hoạt hình!

Chú lợn Mcdull trên màn hình tinh thể lỏng đang cười ngặt nghẽo. Có lẽ vì sợ làm ồn tới cô nên Thịnh Thiên Vỹ này giờ vẫn nhin cười nhưng có thể nhận ra anh đã bị con Mcdull trong phim chọc cười tới sắp không trụ nổi nữa.

Hứa Đồng bỗng chốc có cảm giác như bị sét đánh.

Chuyện gì thế này?

Anh ấy đang xem Mcdull?

Khoảnh khắc này Hứa Đồng cảm thấy mắt mình có vấn đề.

Thịnh Thiên Vỹ thấy cô đã tỉnh, bèn tháo tai nghe ra, khoe môi vẫn còn vương nụ cười ban nãy: “Ngủ thêm một lát đi, sắp tới tôi sẽ gọi em.”

Hứa Đồng vội vàng lắc đầu, chỉ tay vào màn hình.

“À, tôi rảnh rồi không có việc gì thì xem thôi.” Thịnh Thiên Vỹ cười ha ha.

Rảnh rồi không có việc gì?

Hứa Đồng lại cảm thấy cả một đàn quạ đen bay ngang qua đỉnh đầu.

“Anh... không có tài liệu gì cần giải quyết sao? Hay là công việc gì đó muốn giao cho tôi?” Cô cảm thấy cần phải hỏi một câu.

Thịnh Thiên Vỹ phá lên cười: “Cô bé, em không cần giây phút nào cũng đặt công việc lên hàng đầu thế chứ?”

Thế cô đi theo làm gì chứ?

Đương nhiên, Hứa Đồng không thể hỏi câu này.

“Xem phim một lúc đi, hay là xem hoạt hình cũng được, thú vị lắm.”

Hứa Đồng lắc đầu: “Tôi không xem phim hoạt hình.”

“Vì sao vậy?”

“Tôi xem không hiểu.” Hứa Đồng thành thật trả lời: “Phim hoạt hình thường chẳng có logic gì, xem rất khó hiểu.”

Thịnh Thiên Vỹ không ngờ lại có được câu trả lời như vậy. Anh ngẩn ra giây lát rồi bỗng nhiên ôm bụng cười lăn lộn.

Hứa Đồng không cười, cô không hiểu câu trả lời đó thì có gì đáng cười.

Thịnh Thiên Vỹ chỉ vào cô: “Tiểu Hứa à, em thú vị quá đi mất. Tôi càng ngày càng thích ở bên cạnh em rồi.”

Một câu nói khiến Hứa Đồng cảm thấy là lạ...

*Bổ sung thêm cho những bạn chưa đọc cuốn ‘Đừng để lỡ nhau’. Đó là câu chuyện về Niên Bách Ngạn và Tổ Diệp, trong đó Hứa Đồng là trợ lý của Niên Bách Ngạn và yêu thầm anh từ rất lâu, về sau được sự động viên của Tổ Diệp, Hứa Đồng đã tỏ tình và cũng nghỉ công việc làm trợ lý của Niên Bách Ngạn từ đó. Trong phần kết của Đừng để lỡ nhau, Hứa Đồng và Thịnh Thiên Vỹ đã tới với nhau nhưng Ân Tầm dành quá trình đó sang ‘Bảy năm’ mới viết chi tiết. Hai bộ truyện nó không liên quan, chính vì thế các bạn chỉ cần đọc ‘Bảy năm’ vẫn có thể hiểu toàn bộ câu chuyện ^^.

Khi Cố Sơ tới khách sạn đã là hơn hai giờ chiều. Vừa bước vào đại sảnh, cô đã nhận được điện thoại của Cố Tư, trong điện thoại Cố Tư nói phải đến tối mới về nhà, con bé muốn đi gặp một người bạn. Cố Sơ sắp phải cảm tạ trời đất nên cũng không hỏi han nhiều.

Điều bất ngờ là phòng 1211 không có ai.

Cô gõ cửa rất lâu, xác định bên trong không có người mới quẹt thẻ đi vào.

Quả nhiên là anh không có ở đây.

Đi vào cửa không thấy bóng dáng của anh, lúc ấy Cố Sơ mới thở phào nhẹ nhõm. Sau ngày hôm qua, thật sự cô càng không biết phải đối mặt với Lục Bắc Thần như thế nào. Anh có thể hận cô không chút kiêng dè, có thể nghĩ ra bất cứ cách nào để đùa giỡn với cô, còn cô cho dù có không tình nguyện, có tức giận bao nhiêu đi nữa cũng phải nhẫn nhịn vì anh là anh trai của Bắc Thâm, vì cô nợ anh ấy.

Thật ra, có lúc Cố Sơ cũng nghĩ có khi nào anh lừa cô không? Anh chính là Bắc Thâm, chính là chàng trai đã có tình cảm với cô hai năm trời, là người đàn ông đã mang tới cho cô mùi vị trẻ trung, đáng chất của mối tình đầu, nếu không sao anh có thể đặt mình vào hoàn cảnh người khác như thế? Nếu không sao anh có thể tưởng tượng mọi chuyện giữa cô và Bắc Thâm như thế? Nhưng cô lại không thể tin tưởng một cách chắc chắn vào phán đoán của mình. Anh có quá nhiều điểm khác với Bắc Thâm, ngoại trừ gương mặt không thể giống hơn ấy.

Nếu như Bắc Thâm còn sống.

Vậy thì anh ấy chắc chắn cũng không dễ dàng tha thứ cho cô.

Cố Sơ cảm thấy lồng ngực từng tức, có lẽ vì trong phòng không thoáng khí. Cô bèn đi tới mở hết cửa sổ ra. Con gió oi ả của buổi chiều cuốn vào phòng, rất nhẹ nhàng, khi thổi vào mặt sẽ dính nhơm nhớp nhưng lại đánh tan mùi hương của anh. Phòng ốc không quá bừa bải. Trên góc bàn trong phòng ngủ đặt một chiếc ly không, bên trong còn sót lại vết rượu vang. Xem ra tối qua sau khi cô đi, anh đã uống rượu.

Cầm chiếc ly lên, chẳng hiểu sao cô có thể tưởng tượng ra dáng vẻ của anh khi tựa cửa nhấp rượu. Ánh đèn chắc cũng không sáng sủa, ngoài cửa sổ là ánh sao và đèn đường, trong phòng là u tối, chỉ còn ánh trắng tùy ý tràn vào, kéo dài bóng anh. Bóng hình ấy chắc là rất cao lớn, cứ bất động đứng đó, rất lâu...

Chiếc chăn trên một góc giường bị tung lên, bên kia vẫn phẳng phiu như cũ. Cố Sơ nhìn ga giường, bất giác nhớ tới cô gái hôm qua nhìn thấy, người con gái có thể khiến Lục Bắc Thần tươi cười thoải mái. Lòng cô chợt nặng trĩu, cô giơ tay ra như bị ma sai quỷ khiến, ôm chiếc gối còn lại lên, cúi đầu xuống ngủ.

Không có mùi hương phụ nữ, chỉ có mùi hương của anh.

Chứng tỏ... tối qua anh ngủ một mình.

Cô bỗng hơn hở đôi chút.

Nhưng rồi rất nhanh, Cố Sơ tự véo vào người mình, một lần nữa nhắc nhở: Anh ta không phải Bắc Thần.

Cô lột vỏ chăn và ga giường ra, bảo cô dọn vệ sinh thay bộ mới. Cánh cửa tủ quần áo mở hé, Cố Sơ kéo ra xem. Quần áo thay giặt và các đồ dùng sinh hoạt hằng ngày của anh đều đã được mang tới đây: áo sơ mi, cà vạt, áo vest, quần áo bình thường đều được treo gọn gàng. Mở ngăn lớn nhất bên dưới tủ giày, có giày dép để anh thay, đa số đều là giày da thương vụ. Mở ngăn kéo ở giữa ra, mặt Cố Sơ lập tức đỏ bừng, tất cả những thứ được xếp thành lớp lang ngăn nắp chính là quần lót nam.

Cô vội vàng đóng tủ lại, tim vẫn còn đập thành thịch không thôi.

Chiếc giỏ thu quần áo trong phòng tắm có quần áo anh thay ra, là quần áo mặc ở nhà, cùng với áo sơ mi, quần dài hôm qua anh mặc. Cố Sơ gọi nhân viên giặt khô tới, giao hết quần áo cần giặt cho người đó. Cô nhân viên chỉ vào quần áo trong giỏ: “Trong kia còn một món đồ.”

Trái tim Cố Sơ lại bắt đầu thiếu nghiêm túc. Cô đá chiếc giỏ qua một bên, hắng giọng: “Chiếc này... khách không cần người khác giặt giũ.”

Sau khi người nhân viên đi rồi, cô nhìn chằm chằm vào chiếc quần tro tro trong giỏ, ra sức cắn môi. Anh chắc chắn là cố tình, không còn gì phải nghi ngờ. Không cần người khác giặt hộ nhưng rõ ràng là muốn cô đích thân ra tay. Mở vòi nước ra, cô chọn loại bột giặt chuyên dùng để giặt quần lót, rồi vò một cách tỉ mỉ. Cái cô cô viện cho bản thân là, chiếc quần lót này là hàng hiệu, giá cũng không hề rẻ, cô mà giặt hỏng là phải đền đó.

Nhưng có ma mới tin cái cố ấy.

Sự thật là, đây là lần đầu tiên cô giặt quần lót nam, chẳng biết bắt đầu từ đâu.

Ngẩng đầu, bất giác nhìn thấy mình trong gương, cô bỗng giật nảy mình. Trời đất ơi, mặt đỏ như nướng chín vậy. Sau khi tự cho rằng mình đã giặt sạch sẽ, cô bèn phơi lên. Cố Sơ liếc nhìn, lại cảm thấy gò má nóng bừng bừng, nghĩ bụng có thể dùng cách gì để hong khô nó một cách nhanh nhất, sau đó để vào trong đồng quần lót sạch, thế là cô khỏi phải ngượng ngùng thế này. Nghĩ mãi, ánh mắt cô chợt chuyển hướng tới chiếc máy sấy, nhìn đến mất hồn. Đang định hành động thì đúng lúc này chuông cửa vang lên. Cố Sơ hoảng hốt, vội vàng lùi ra khỏi phòng tắm.

Ngoài cửa không phải Lục Bắc Thần.

Là một cô gái, sau khi thấy Cố Sơ thì hơi dờ ra rồi cười thoải mái với cô: “Hi, tôi tìm Vic Lu.”

Cố Sơ không hiểu gì.

“À, xin lỗi, xin lỗi.” Cô gái lập tức sửa lại: “Là Lục Bắc Thần, tôi muốn tìm Lục Bắc Thần.”

“Anh ấy không có ở đây.” Cố Sơ quan sát kỹ cô gái trước mặt. Cô nhận ra, chính là người uống café cùng Lục Bắc Thần, xem ra không hay nói tiếng Trung, phát âm có chút kỳ lạ.

Đồng thời lúc này, cô gái ấy cũng đang đánh giá Cố Sơ, đôi mắt sáng lấp lánh, ánh lên một vẻ ngỡ ngàng. Sau đó cô ấy hưng phấn bắt tay cô: “Có phải chúng ta từng gặp nhau không?” Còn chưa đợi Cố Sơ đáp lại, cô ấy đã nhớ ra: “À, tôi nhớ rồi.”

Cố Sơ có phần chịu không nổi biểu cảm thất thường của cô ấy, bèn nói: “Cô có thể gọi điện cho giáo sư Lục.”

“Di động của Vic Lu không liên lạc được, chắc là lại ở cùng một chỗ với xác chết rồi.” Cô gái khoát tay: “À, nhầm, Lục Bắc Thần.”

Vic, thì ra tên tiếng Anh của Lục Bắc Thần là Vic. Đứng vào khoảnh khắc ấy, cô bỗng nhiên ý thức được, giữa cô và Lục Bắc Thần có một bức tường vô hình. Cô đứng ở ngoài, còn anh và người con gái trước mặt này mới là người cùng ở bên trong.

Cô gái cười hì hì nhìn cô: “Em gái, em xinh thật đấy, tên là gì vậy?”

Cố Sơ chỉ vào mũi mình: “Em gái?”

“Trông cô rất nhỏ tuổi mà.”

Cố Sơ cảm thấy cô ấy hơi lạ, hơi nghiêng người: “Cô có muốn vào trong đợi không ạ?”

“Không cần đâu, cô giao lại tập tài liệu này cho anh ấy là được.” Cô gái rút từ trong túi ra một phong bì lớn, đưa cho cô.

Cố Sơ nhận cũng không được mà không nhận cũng chẳng xong. Cô gái thấy thế bèn hỏi: “Sao vậy?”

“Như vậy không hay lắm thì phải? Cô cứ đưa tận tay giáo sư Lục đi ạ.”

Cô gái nghe xong càng cảm thấy kỳ lạ: “Chẳng phải cô ở đây ư?”

“Đúng thế, nhưng mà...” Cố Sơ muốn giải thích rõ ràng, nhưng cúi đầu nhìn trang phục của mình, cô lại nuốt hết những lời định nói vào bụng. Hôm nay cô tới vội vàng, chưa đi nhận đồng phục khách sạn mà mặc luôn quần áo của mình tới dọn phòng, cô định dọn dẹp cho nhanh rồi ra về. Thế nên rõ ràng là cô muốn giải thích với cô gái trước mặt mình là nhân viên khách sạn sẽ càng khiến cô ấy cảm thấy khó hiểu.

“Đừng nhưng mà nữa. Tôi còn có việc, không có thời gian tới phòng khám nghiệm.” Cô gái nhét bì thư vào lòng cô: “Giúp tôi đi, cảm ơn, dù sao thì anh ấy đâu có coi cô là người ngoài. Tôi đi nhé!”

Cứ như vậy, cô gái hùng hục hổ hổ, cả đến và đi đều vội vàng, chỉ để lại mình Cố Sơ đứng ngây ngốc trước cửa...

65. Chương 65: Bị Bắt Tại Trận

Một lúc lâu sau, Cố Sơ mới hoàn hồn trở lại, cầm tập tài liệu đi vào phòng sách nhưng vẫn còn do dự vì câu nói vừa rồi của cô gái kia: Dù sao anh ấy cũng không coi cô là người ngoài. Thế là ý gì? Cô ấy hiểu lắm rồi ư? Chỉ vì thấy cô ở trong phòng của Lục Bắc Thần?

Cô gái đó rốt cuộc là ai? Có thể nhận ra chắc là có quan hệ khá tốt với Lục Bắc Thần.

Cố Sơ cảm thấy buồn bực, bèn ném phong bì lên mặt bàn. Miệng phong bì để mở, tài liệu bên trong hở ra một góc...

Hình như là... tài liệu có dấu đỏ?

Tim cô chợt run lên, nhưng cũng nhanh chóng xóa sạch suy nghĩ này, quay người bỏ đi chỗ khác.

Nhưng hình ảnh góc tài liệu cứ xoay tròn trước mắt cô, tuy rằng luôn chân luôn tay nhưng trong bụng cứ lăm lăm mãi. Có thể khiến Lục Bắc Thần xem chắc chắn là có liên quan tới vụ án của Tiêu Tuyết. Thật ra cô cũng rất muốn biết vụ án này tiến triển ra sao, có thể vì nó dính líu tới Cố Tư, cũng có thể vì cô từng tiếp xúc với Tiêu Tuyết.

Cô lại len lén liếc nhìn một cái về phía phòng sách.

Không được, hành vi này là thiếu đạo đức.

Vậy mà không giữ nổi đôi chân, Cố Sơ đẩy cửa phòng sách, nội tâm không ngừng đấu tranh.

Thật ra, len xem một tý Lục Bắc Thần sẽ không biết đâu.

Nhưng đó lại là tài liệu mật...

Sau khi đắn vặt khoảng 15 phút, Cố Sơ vẫn không kìm nén được sự tò mò trong lòng, đi vào phòng sách, cẩn thận lấy tài liệu từ trong phong bì ra.

Quả nhiên là vụ án của Tiêu Tuyết.

Là một văn bản đã được phê duyệt, kèm theo là báo cáo liên quan tới tiến trình vụ án do Lục Bắc Thần làm, toàn bằng tiếng Anh.

Cố Sơ nghe thấy tiếng tim đập thình thịch điên cuồng, bên tai cũng là những tiếng huyền ảo. Cô nhìn thấy trong báo cáo, Lục Bắc Thần chỉ rõ những phát hiện trên thi thể Tiêu Tuyết, có nguyên nhân tử vong nghi ngờ bước đầu... bị đầu độc mà chết? Rốt cuộc là kẻ nào hận Tiêu Tuyết đến thế?

Lật xem từng trang từng trang, trên tài liệu đi kèm còn có báo cáo cụ thể về việc khám nghiệm tử thi, cũng toàn là những từ tiếng Anh chuyên ngành. Cố Sơ thật sự phải tạ ơn trời đất vẫn chưa trả hết cho thầy những gì được học, nếu không chắc chắn là đọc không hiểu chỗ tài liệu này. Cô thầm nghĩ, sao cô gái kia có thể yên tâm giao một tập tài liệu quan trọng như vậy cho cô, chắc chắn là tưởng cô đọc không hiểu thuật ngữ chuyên ngành nên cũng không lo.

Xem khoảng mười mấy trang gì đó, lòng Cố Sơ trĩu nặng. Cô đang được cảm nhận cái chết của Tiêu Tuyết ở khoảng cách gần như vậy. Từng bức ảnh photo được dán trong tài liệu đều khiến người ta phải khiếp sợ.

Bỗng nhiên, có tiếng chuông di động vang lên.

Cố Sơ giật nảy mình, tay run lên, cứ tưởng là di động của mình, nhưng nghe lại không phải. Ngay sau đó, cô liền nghe thấy tiếng người đàn ông nhận máy: “Nói đi!”

Đầu óc Cố Sơ tê dại, ngược mắt lên đúng lúc liếc thấy cái bóng cao lớn ngoài cửa phòng sách. Anh đang quay người rời đi nhận điện thoại.

Chuyện gì thế này?

Cũng tức là Lục Bắc Thần vừa mới quay về, đứng ngoài cửa nhìn cô xem trộm tài liệu mà thần không biết, quỷ không hay? Đã đứng bao lâu rồi? Một phút hay là mười phút? Sau khi nghĩ tới điểm này, chân Cố Sơ mềm nhũn đến mức suýt ngã khụy. Anh đi mà không phát ra tiếng động ư? Sao cứ xuất hiện như ma quỷ vậy?

Vấn đề mấu chốt là, anh còn biết cô đang xem trộm đồ của anh!

Làm sao đây?

Cố Sơ thật tình muốn tìm một cái lỗ để chui xuống, như vậy quá mất mặt rồi.

Dỗng tai lên có thể nghe thấy anh vẫn đang nói chuyện điện thoại, Cố Sơ thật sự muốn chuồn êm cho rồi. Cô đặt lại tài liệu về chỗ cũ sau đó rón ra rón rén đi ra khỏi phòng sách. Phòng sách nối liền với phòng khách, phòng khách lại nối liền với cửa ra vào, muốn rời khỏi đây chắc chắn phải đi qua phòng khách mà Lục Bắc Thần lại đang đứng nói chuyện điện thoại ngay cửa sổ phòng khách.

Cửa sổ mở toang, vẫn có gió thổi vào. Giọng nói dày dạn, trầm ấm của anh theo gió vọng vào tai cô.

“Đúng, nhất định phải làm khám nghiệm chất độc... Ừm, người nhà nạn nhân không có ý kiến, không cần biết tốn kém bao nhiêu, công việc kiểm nghiệm này vẫn phải làm.”

Đang nói về vụ án của Tiêu Tuyết.

Cố Sơ có nên chúc mừng bản thân mình cuối cùng cũng có thể nghe hiểu Lục Bắc Thần đang nói gì không? Nhưng kiểu thấu hiểu này đúng là đáng xấu hổ, cô hết như một tên trộm vậy, còn là một tên trộm bị người ta bắt tại trận.

Thò đầu ra kiểm tra xem sao, Lục Bắc Thần đang đứng xoay lưng về phía cô, cô thầm hít sâu một hơi, tình cảnh này nếu lại giáp mặt lần nữa chắc cô chỉ còn nước chết. Nhân lúc anh đang nói chuyện điện thoại, Cố Sơ nhích từng bước, chuồn tới góc tường, mỗi bước đều rất dè dặt, thận trọng, chỉ sợ gây ra tiếng động gì đó. Lúc đi tới bên cửa, cô mới nhận ra túi của mình vẫn còn ở trên sofa. Cô thầm kêu khổ, lại phải quay đầu, bắt đầu ‘hành trình gian nan’.

Cách Lục Bắc Thần mỗi lúc một gần, áp lực cũng mỗi lúc một lớn.

Cố Sơ nhìn chằm chằm vào gáy anh, chỉ lo một giây sau anh sẽ quay đầu lại, trong bụng đã mời tất cả các thần tiên ra phù hộ, không mong điều gì khác, chỉ mong có thể lặng lẽ đi ra khỏi căn phòng này là được rồi. Cô rụt đầu rụt cổ bước tới bên cạnh sofa, ngón tay nhích gần túi xách từng tý một. Cuối cùng cũng với tới được chiếc túi, cô nắm chặt trong tay, từ từ kéo về.

Lục Bắc Thần vẫn đang nghe điện thoại, xem ra công việc rất nan giải.

Lúc này, Cố Sơ chỉ hy vọng cuộc điện thoại của anh dài hơn một chút, dài hơn nữa, để tiện cho cô chuồn khỏi đây như một con đà điểu. Túi xách tới tay, cô ôm túi, quay người, khom lưng, kiễng chân đi từng bước

một ra ngoài cửa. Đã sắp ra khỏi phòng khách rồi, một bước nữa thôi là tới cửa ra vào, chân cô vừa giơ lên, từ xa đã nghe thấy Lục Bắc Thần nói: “Ừm, được rồi, cứ vậy đi.”

Cố Sơ giật mình...

Bên kia, Lục Bắc Thần đã cúp điện thoại.

Bên này, chân Cố Sơ như bị dừng hình, mãi vẫn không hạ xuống. Mấy giây sau, cô mới vô thức quay đầu lại.

Lục Bắc Thần đã quay người lại từ lâu, đang dựa vào cửa sổ nhìn cô, à không, nói chính xác là anh đang hứng thú ngắm màn biểu diễn vụng về của cô. Anh không gấp gáp, không hoảng loạn, ung dung như thường, giống như đã nắm bắt màn ‘xiếc khỉ’ này một cách chuẩn xác. Cố Sơ nghe thấy đầu óc mình nổ ‘bùm’ một tiếng, trong lòng chỉ còn lại hai chữ: Toi rồi...

“Cô đang làm trò gì đây?” Anh lên tiếng, như cười lại như không.

Chân Cố Sơ cũng đã mỏi nhừ, cuối cùng cũng có phản ứng để hạ xuống đất. Cô bỗng nhiên cảm thấy vừa rồi mình như một con mèo, cung phản xạ quá dài đi.

* Cung phản xạ là con đường mà xung thần kinh truyền từ cơ quan thụ cảm (da ...) qua trung ương thần kinh đến cơ quan phản ứng (cơ, tuyến, ...). Một cung phản xạ thường bao gồm 3 loại nơ-ron: hướng tâm, trung gian và li tâm.

Nếu đã bị phát hiện thì chỉ còn cách đối mặt.

“À... phòng ốc đã dọn dẹp xong xuôi. Nếu như anh không còn điều gì cản dận thì tôi muốn về ạ.”

Lục Bắc Thần đi tới bên sofa, ngồi xuống, lười biếng dựa vào ghế, chân phải mảnh khảnh tao nhã đặt lên chân trái, rồi hỏi: “Hôm nay cô không phải làm việc ở khách sạn sao?”

“Hôm nay tôi nghỉ.”

“Vậy ngày mai thì sao?”

“Chỉ có thứ tư và thứ sáu tôi mới làm việc ở khách sạn, hơn nữa chỉ làm ca đêm.” Cố Sơ muốn nói luôn một lần cho rõ ràng, tránh việc anh lại làm khổ mình.

Lục Bắc Thần không nói nữa. Anh đang trầm mặc nhưng là im lặng nhìn cô chăm chú, trong đôi mắt như chất chứa suy tư. Nhưng theo Cố Sơ thấy, chắc chắn chẳng có chuyện gì tốt đẹp. Cô nghĩ là người này ắt sẽ truy cứu hành vi xem trộm tài liệu của cô. Bây giờ ngồi im bất động chẳng qua là đang nghiên cứu làm thế nào để khích bác, châm chọc cô mà thôi. Nhân khoảng thời gian ấy, cô lên tiếng: “Vậy... tôi có thể đi được chưa?”

“Khách sạn các cô quen mặc quần áo bình thường để phục vụ khách?” Anh uể oải hỏi.

Cố Sơ trong lòng sáng như gương. Nhìn điệu bộ của anh, hoàn toàn không định để cô đi. Cô ung dung đáp: “Vừa nãy tôi đã giải thích rồi, hôm nay không phải ngày làm việc của tôi.”

Bờ môi Lục Bắc Thần hơi cong lên, anh đang cười, tuy khế khàng nhưng rất rạng rỡ. Anh đứng dậy, đi về phía cô. Cố Sơ bất chợt nhớ lại cảnh tượng tối qua, liền bắt đầu căng thẳng. Vậy mà, anh không có hành động như hôm qua, chỉ đi ngang người cô để vào phòng ngủ.

Nhưng đúng lúc lướt qua, Lục Bắc Thần cố ý để lại một câu bên tai cô: “Tôi thích cô trong bộ đồng phục, rất gợi cảm.”

Cố Sơ cảm thấy tai mình ngứa ngáy nhưng phần nhiều là bị chấn động bởi câu nói nghe có vẻ bông đùa của anh. Ánh mắt cô run rẩy, ngược lên nhìn anh nhưng chỉ kịp nhìn thấy bóng anh. Cô đứng đờ ra tại đó, hơi thở trở nên dồn dập. Một Lục Bắc Thần như thế này sẽ khiến cô hiểu lầm là Bắc Thâm, vì Bắc Thâm cũng thích nói mấy lời khiến người ta đỏ mặt để chọc ghẹo cô.

Dường như Lục Bắc Thần đang kiểm tra tình hình dọn dẹp phòng của cô, anh rất hài lòng. Cuối cùng anh nói: “Sở dĩ cần người chuyên trách vì tính chất công việc của tôi, tôi ghét bị người lạ bí mật dò xét chuyện riêng tư, còn nữa, có thể còn có những tài liệu cần bảo mật để trong phòng.”

Câu nói ấy giống như giải thích nhưng Cố Sơ nghe lại giống như nhắc nhở hơn.

“Các nhân viên vệ sinh của khách sạn cũng đã được đào tạo ở trình độ cao, họ sẽ không tiết lộ những chuyện riêng tư của khách.” Cô đi theo sau anh, thanh minh cho nhân viên khách sạn, cùng vào trong phòng tắm: “Hơn nữa, giáo sư Lục đảm bảo đảm tôi sẽ không nói với người ngoài những gì tôi nhìn thấy trong phòng sao?”

Lục Bắc Thần nhìn chiếc quần lót treo trên giá phơi quần áo rồi nhìn về phía cô, nửa đùa nửa thật: “Tôi tuyệt đối tin tưởng đạo đức nghề nghiệp của cô Cố.”

Lại làm cho Cố Sơ mặt đỏ bừng bừng.

Dường như tất cả đều khiến Lục Bắc Thần hài lòng. Anh quay trở lại sofa, châm một điếu thuốc. Làn khói thuốc bay ra từ khóe môi mỏng của anh, mờ mờ nhàn nhạt như sương mù. Cố Sơ tự thấy sốt ruột, nếu anh không lên tiếng, chắc chắn cô không đi được.

“Có suy nghĩ gì không?”

Câu hỏi bất ngờ của Lục Bắc Thần khiến Cố Sơ không hiểu mô tê gì. Cô đứng đực ra đó một lúc mới ‘á’ lên một tiếng.

“Báo cáo về cái chết của Tiêu Tuyết cô cũng đọc rồi đấy.” Động tác hút thuốc của Lục Bắc Thần rất nhàn nhã, anh nhìn cô rồi lại nhấn mạnh một câu: “Lúc này ấy.”

Cố Sơ cảm thấy mình như lép vế hẳn. Cô tưởng anh không còn nhắc lại chuyện này nữa, bèn ấp úng giải thích: “Chuyện đó... tôi chỉ nhận giúp anh một chút thôi ạ, là cô gái đó đưa tới.”

Nói tới đây, cô ngừng lại giây lát, âm thầm quan sát nét mặt anh.

Nào ngờ, vẻ mặt Lục Bắc Thần vẫn hết sức bình thản, cô không thể biết được mức độ thân thiết gần gũi của cô gái đó đối với anh. Cô mím môi, rồi bổ sung thêm: “Cái cô gọi anh là Vic Lu ấy ạ.”

Lục Bắc Thần vẫn chẳng hề cho cô toại nguyện, anh chỉ điều chỉnh lại tư thế ngồi, hờ hững nói: “Thế nên cũng phải phát biểu một vài suy nghĩ chứ, hơn nữa tôi tin rằng khả năng tiếng Anh của cô Cố không tồi.”

Từ đầu tới cuối anh vẫn không nói về cô gái kia mà chỉ nhằm vào trọng điểm, vây quanh điểm này để ép cô không còn đường lùi.

Cảm giác này đối với Cố Sơ mà nói tột cùng hết mức. Cô cảm thấy mình bỗng nhiên trở thành một người tỷ hon bị đưng trong bình, tự cho rằng mình rất thông minh mà làm mọi việc, ai ngờ ở miệng bình lại có thêm một đôi mắt đang bình tĩnh, yên lặng quan sát nhất cử nhất động của cô, mà cô lại chẳng hề hay biết: “... Tôi không có suy nghĩ gì.” Nói xong cô lại thêm một câu tự ngụy biện: “Thật ra, tôi chưa xem được là bao.”

Nói xong cô thật chỉ muốn cắn đứt lưỡi mình, đúng là không đánh đã khai.

Lục Bắc Thần dường như phì cười vì câu trả lời của cô, nhưng cũng không cười sảng khoái như lần trước. Nói thật, cô chờ mong anh cứ cười phá lên. Nếu như vậy, ít nhất có thể gián tiếp chứng minh hành vi của cô không đáng xấu hổ lắm. Nhưng Lục Bắc Thần không làm vậy, nụ cười của anh chỉ mon men chút xíu ở khóe miệng, rồi tắt ngay.

“Nói thử xem.”

Cố Sơ thấy anh khăng khăng cũng hiểu anh đang cố tình đối đầu với mình. Một chút bướng bỉnh trong bản chất lại trỗi dậy. Cô suy nghĩ rồi nói: “Trong tài liệu, có một chỗ phán đoán sai.”

Lục Bắc Thần hơi nhướng mày, tỏ ý bảo cô nói tiếp.

“Trong báo cáo phân tích liên quan tới việc niêm mạc dạ dày của Tiêu Tuyết bị tổn thương, tôi cho rằng khi còn sống cô ấy từng bị xuất huyết dạ dày.” Cố Sơ điềm đạm, bình thản.

Trong đôi mắt Lục Bắc Thần ánh lên một tia sáng thấp thoáng, rồi rất nhanh anh chìm vào suy nghĩ.

“Thế nên, tôi thấy báo cáo phân tích trong tài liệu nói Tiêu Tuyết có dấu hiệu chưa ăn uống, anh nghi ngờ khi còn sống cô ấy có khả năng bị ép không được ăn uống. Nhưng nếu như nạn nhân xuất huyết dạ dày nghiêm trọng thì nhất định phải nhịn ăn, thế nên cũng có khả năng cô ấy chủ động nhịn ăn mấy ngày.”

Lục Bắc Thần ngẫm nghĩ.

“Đương nhiên, đây đều là những suy nghĩ chưa hoàn thiện của tôi. Tôi nghĩ với trí tuệ cao siêu của giáo sư Lục, chưa biết chừng khả năng này đã bị anh loại trừ rồi.” Cố Sơ thấy anh suy nghĩ, trong lòng đương nhiên rất phấn khích, cũng cố tình nói ra như vậy, coi như trút giận.

Nhưng cô lập tức ý thức được mình vừa lỡ lời.

Cô nhìn thấy một chút ôn hòa cuối cùng nơi khóe môi Lục Bắc Thần cũng tan biến sạch, trông ngược bắt đầu đập dồn. Cô đã khiêu khích uy tín của anh? Làm anh mất mặt, có lẽ anh sẽ không để cô yên. Đang định lên tiếng nói mấy câu linh hoạt thì cô thấy Lục Bắc Thần tiện tay dập tắt nửa điều thuốc lá vào gạt tàn, đứng dậy đi vào phòng sách, rồi buông một mệnh lệnh khiến ruột gan Cố Sơ tơ bời: “Vào đây!”

Cố Sơ như gặp phải địch mạnh, da đầu căng lên, không còn đường lùi, chỉ còn cách ngoan ngoãn đi theo sau lưng anh.

Lục Bắc Thần cầm phong bì, sau khi lấy tài liệu ra bèn tỉ mỉ lật mở, rồi bật máy tính lên. Cố Sơ thấy anh có vẻ như sắp làm việc, đánh bạo hỏi: “Anh cần tôi làm gì ạ?” Hỏi với vẻ chẳng mấy chắc chắn.

“Cô đã nhắc tôi.” Lục Bắc Thần in một phần tài liệu trong máy tính ra, khoảng hai mươi mấy trang: “Tôi cần cô.”

Câu nói ấy khiến trái tim Cố Sơ đập mạnh một cái.

Một giây sau, Lục Bắc Thần bổ sung thêm: “Đừng hiểu lầm, tôi chỉ cần kiến thức y học của cô.”

Đây là điều Cố Sơ hoàn toàn không ngờ tới, cô kinh ngạc: “Anh đang đùa?”

“Tôi không bao giờ lấy công việc ra đùa giỡn.” Lục Bắc Thần nghiêm mặt.

Cố Sơ ghen lời.

Một tập giấy dày cộp được đặt trước mặt cô, viết bằng tiếng Anh. Khi Lục Bắc Thần đưa, cô liếc qua một cái. Vẫn là liên quan tới vụ án mạng của Tiêu Tuyết, có điều, chỗ tài liệu này trông giống tài liệu nội bộ.

“Tôi muốn tìm hiểu rõ tình trạng bệnh lý của nạn nhân trước khi chết.” Lục Bắc Thần nghiêm túc nói: “Trong đây có đề cập tới một số thay đổi bệnh tình, bệnh lý, tôi cần một người có chuyên môn giải đáp cho tôi. Tôi biết, cô từng học nội khoa, biểu hiện vừa rồi của cô ít nhất đã nói với tôi rằng, cô vẫn chưa ‘chữ thầy giả thầy’.”

Không sai, cô từng học khoa nội, sau này cô kiên quyết yêu khoa ngoại, tuy rằng máu me be bét nhưng cô vẫn say mê giây phút được cầm dao mổ vạch lên da thịt, có thể, chính vì Lục Bắc Thần. Thì ra, yêu một người chính là thay đổi mà bản thân mình lại là thứ dễ bị đổi thay nhất.

“Có vấn đề gì sao?” Lục Bắc Thần không biết cô đang nghĩ gì, thấy cô mơ mơ màng màng, nét mặt anh có chút không vui.

Cố Sơ lập tức phản ứng lại, đáp: “À... không có vấn đề gì.” Đáp xong cô mới bàng hoàng. Không đúng, vì sao cô phải giúp anh chứ?

Rõ ràng là Lục Bắc Thần đã tặng lời những biểu cảm bối rối của cô, anh nói: “Liên quan đến việc giải thích bệnh lý, cô cứ chú thích thẳng lên tài liệu cũng được, bằng tiếng Anh.”

Có cảm giác như ‘không trâu bắt chó đi cày’. Cố Sơ vờ về tập tài liệu dày, há hốc miệng. Thật ra cô muốn nói với anh là cô muốn về nhà, lát nữa Cố Tư quay về rồi. Còn một việc đó là, nếu đọc hết một lượt chỗ tài liệu này, chẳng phải định một chết đôi mắt cô sao? Nghĩ vậy, cô khéo léo hỏi một câu: “Vậy... tôi có thể mang về nhà làm không?”

“Không được.” Ai ngờ Lục Bắc Thần lập tức từ chối.

“Nhưng mà...”

Lục Bắc Thần đã vòng tới trước máy tính nhận email, thấy cô ấp úng, anh nhấn mạnh: “Vừa rồi chẳng phải đã đồng ý với tôi là không vấn đề gì rồi sao? Chuyện đã hứa với người khác phải làm được chứ?”

Dùng lời cô nói để chặn họng cô, khiến Cố Sơ không còn đường phản bác. Cô thầm thở dài, cúi gằm, ôm tập tài liệu đứng dậy.

“Đi đâu thế?” Lục Bắc Thần nhíu mày.

Bước chân của Cố Sơ khựng lại. Cô chỉ vào tập tài liệu, lí nhí nói: “Tôi... ra phòng khách chú giải giúp anh.”

“Ở ngay đây, không đi đâu hết.” Lục Bắc Thần chỉ vào sofa: “Ngồi đó!”

“... Như vậy sẽ ảnh hưởng tới anh.”

“Đây toàn là tài liệu mật, không được mang ra khỏi cửa phòng sách.” Lục Bắc Thần một lần nữa nhấn mạnh.

“Ồ.”

Cố Sơ đành ngồi xuống sofa. Sofa rất gần với bàn làm việc của Lục Bắc Thần, chỉ cần ngược mắt lên là có thể nhìn thấy anh. Cô biết mình không đi được nữa, vậy thì chỉ còn cách bấm bụng ngồi làm, xong sớm thì cũng được về nhà sớm.

“Tốt nhất là cô nghiêm túc một chút cho tôi.” Lục Bắc Thần lại nói thêm một câu.

Cố Sơ nhìn anh.

Anh cong môi, từ tốn bổ sung: “Nếu không, nạn nhân chết không nhắm mắt.”

Một áp lực khổng lồ cứ thế ập tới, Cố Sơ bất giác rung mình, vô thức gật đầu, sau đó nhanh chóng vùi đầu vào công việc, không suy nghĩ gì nữa. Lục Bắc Thần ngồi trước máy tính, ánh mắt có thể nhìn thấy dáng vẻ cắn đầu bút, nghiêm túc làm việc của cô, nghĩ tới điệu bộ dè dặt của cô khi này, anh bỗng muốn cười.

Nhưng anh vẫn nhịn lại, nhận email, xử lý từng cái một. Còn cả một số tài liệu được chuyển fax tới, máy in đang lặng lẽ in ra từng tờ bản thảo đầm đìa máu...

~Hết chương 65~

66. Chương 66: Một Phần Giống, Đôi Phần Khác

Cô của bây giờ, khi đối diện với Lục Bắc Thần, đều phải thuyết phục mình một thực tế rằng Bắc Thần không còn nữa...

Cố Sơ cố gắng bắt bản thân tập trung rồi tập trung hơn nữa. So với phần tài liệu cô xem lén, nội dung của chỗ tài liệu trong tay cô đây càng phức tạp hơn. Tất cả đều liên quan tới vụ án của Tiêu Tuyết, cô lật xem từng trang một, có những chỗ Lục Bắc Thần đã đánh dấu. Cô len lén ngược mắt lên, liếc một cái về phía Lục Bắc Thần. Anh cũng vùi đầu vào chỗ tài liệu vừa in ra. Sau khi có thông báo nhận mail, anh bèn dừng bút, chẳng biết đang gõ gì vào máy tính.

Lúc anh làm việc rất nghiêm túc, bớt đi sự đối chọi gay gắt, cũng bớt đi sự lạnh lùng, sốt ruột. Thay vào đó, đôi mắt ấy toát lên sự kiên nghị, quyết đoán. Ánh sáng của máy tính hắt lên sống mũi thẳng tắp của anh, khắc họa một cá tính quả quyết. Từ góc độ của Cố Sơ, vừa hay có thể nhìn thấy những đường nét trên gương mặt nghiêng nghiêng, anh tuần hoàn quyền rũ đó.

Đôi mắt nhói đau, Cố Sơ lập tức cúi đầu.

Thật ra cô không biết, khoảnh khắc cô cúi đầu cũng là lúc Lục Bắc Thần ngược lên nhìn cô, trong ánh mắt là những tình cảm giấu kín.

“Vì sao lại bắt tôi làm những việc này?” Khi đã làm việc được khoảng mười mấy phút, Cố Sơ mới vòng lại chủ đề này. Lần này, cô có thể dường hoàng nhìn anh.

“Vì sao không thể bắt cô làm những việc này?” Lục Bắc Thần không ngẩng đầu lên chỉ hờ hững hỏi ngược lại.

“Vừa rồi anh đã nói đây đều là những tài liệu mật.” Cô là người ngoài cơ chế, đâu phải là trợ lý của anh.

Lục Bắc Thần gõ lên máy tính, dường như gặp phải vấn đề khó khăn gì đó, hơi nhíu mày lại nhưng vẫn trả lời cô: “Thực tế là cô chẳng hiểu gì về ý nghĩa của hai chữ ‘bảo mật’.”

Ý muốn nói, đã xem trộm rồi còn tỏ ra vô tội? Đây là những lời thuyết minh nhảy ra khỏi đầu Cố Sơ.

Có chút mất mặt, đôi phần ngượng ngập nhưng nhiều hơn cả là cảm giác vô tội thật sự. Cô chẳng qua chỉ như một con mèo tò mò chút xíu, sau đó lại không biết tự lượng sức mình, kết quả bị Lục Bắc Thần bắt tới đây ‘làm lính nghĩa vụ’, cưỡng ép cô một lần nữa đối mặt với kiếp nạn máu chảy đầm đìa, dạ dày quả thực đã cồn cào lắm rồi, từng bức tranh so sánh thực sự như sắp lấy mạng cô.

“Vậy hôm nay tôi có thể hoàn thành trước một nửa không?” Cô thử cò kè mặc cả.

“Không được.”

“Thế hai phần ba thì sao?”

“Còn để lại một phần ba làm cái gì?” Lục Bắc Thần không chút khách khí.

“Vậy tôi có thể trực tiếp trình bày bằng miệng cho anh nghe không?” Nói kiểu gì cũng nhanh hơn viết.

“Tôi không thích những công việc mang tính lặp lại.”

Cố Sơ chửi thầm trong bụng, đúng là lưỡi kinh dị! Cô nói, anh đánh thẳng vào máy tính, tốn bao nhiêu thời gian đâu? Còn nói gì mà người làm việc với hiệu suất cao, toàn làm mấy chuyện lãng phí thời gian.

“Vây...”

“Sao cô nhiều chuyện thế hả?” Cuối cùng Lục Bắc Thần cũng ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào cô, ngữ khí nghiêm nghị.

Cố Sơ bị anh làm cho cứng họng, chớp chớp mắt mấy cái sau đó tâm trạng bực bội ùn ùn ập tới rồi lan tràn nhanh chóng. Cô đúng là thừa hơi quá rồi, vừa rồi đang yên đang lành lại đưa ra ý kiến gì chứ? Việc đến nước này không còn cách nào khác, đành làm cho xong, hơn nữa, chỉ có thể ở trong khách sạn này, trong căn phòng này, ở trước mặt anh.

Hít sâu một hơi, cô tiếp tục tập trung.

Lần đầu tiên đọc tập tài liệu này, cô phần nhiều cảm thấy kinh hoàng, vì có quá nhiều bức ảnh thảm khốc tới mức không dám nhìn. Nhưng bây giờ, sau khi Cố Sơ đã thật sự tĩnh tâm lại, rồi phân tích những chứng bệnh khi còn sống Tiêu Tuyết có thể mắc phải bằng góc độ chuyên môn thì từng chiếc xương khô rồi những phần còn lại của chân tay dường như cũng không còn quá đáng sợ nữa. Cô có thể nhìn thấy phần xương rạn có những dấu kết dính tinh vi, còn cả những đánh dấu số liệu. Chừng ấy đủ để cô biết rõ, người đàn ông ngồi ngay kia khi xử lý hài cốt của Tiêu Tuyết đã nhẫn nại và thận trọng đến mức nào.

Cô biết, một pháp y đạt tiêu chuẩn có tìm được sự thật từ hài cốt nhưng đồng thời cô cảm thấy từ một bộ hài cốt cũng có thể nhận ra vị pháp y đó có chuyên nghiệp và uy tín hay không. Cô là người ngoài ngành chỉ đơn thuần cảm nhận được sự tự tin và cẩn thận của Lục Bắc Thần đối với công việc qua từng bức ảnh.

Khi con người còn sống là chuyện của bác sỹ, khi con người chết rồi lại trở thành việc của pháp y. Rất hiếm có vị pháp y nào lại kiên nhẫn tới mức đi ngược dòng tìm hiểu tình trạng sức khỏe của nạn nhân khi còn sống, nhưng Lục Bắc Thần đã phát hiện ra điều bất thường từ hài cốt của Tiêu Tuyết, anh nghi ngờ sức khỏe của cô ta. Tuy rằng Cố Sơ hiểu sự việc quan trọng nhưng từ đầu tới cuối vẫn không hiểu bước ngoặt của vụ án này nằm ở đâu, nhưng đồng thời cô lại cảm thấy khác thường. Điểm khác thường này chính là ngay lúc này đây cô đang được ‘soi mói’ vụ án này một cách tường tận, soi thái độ của Lục Bắc Thần mà dám ký giả muốn ban đầu anh ra để biết, mà những thứ liên quan tới suy nghĩ và thái độ của anh đều được ghi chép đầy đủ trong tài liệu này.

Bỗng nhiên, Cố Sơ cảm thấy hình tượng của Lục Bắc Thần trở nên cao lớn. Khi đối mặt với nghi án, sự can trọng của anh khiến người ta kính nể. Tuy rằng tính tình của anh quá hà khắc và khó chịu nhưng điều này có lẽ liên quan rất lớn tới phong cách làm việc không dễ xảy ra sơ suất của anh.

Cứ thế, căn phòng chìm vào tĩnh lặng.

Ánh sáng trong phòng từ chói sáng dần dần trở nên êm dịu. Ánh nắng dịch dần về Tây, hắt xuống nền nhà màu vàng rực rỡ. Cố Sơ vẫn cầm cúi sửa chữa và chú giải về mặt chuyên môn, cả người chìm trong quang sáng êm ái ấy, từng sợi tóc mềm mại dịu dàng, đầu bút trên mặt giấy khi dừng khi động.

Cứ cách một lúc, Lục Bắc Thần lại ngẩng đầu nhìn cô, khoe môi lại khê cong lên, có lẽ, đó là sự dịu dàng ngay cả anh cũng không hề hay biết.

Chẳng biết đã trôi qua bao lâu, Cố Sơ cảm thấy tầm mắt chợt sáng lên, lúc này mới nhận ra ngoài cửa sổ trời đã tối, Lục Bắc Thần vừa bật đèn. Cô xoa bóp cái cổ nhức mỏi, ngược mắt lên vẫn cảm thấy trước mặt đung đưa từng hàng chữ tiếng Anh. Điện thoại reo vang, là của Lục Bắc Thần, phản ứng đầu tiên hiện lên trong đầu cô là rời đi nhưng anh không ra lệnh cho cô tránh mặt mà thẳng thừng nhận điện thoại.

Anh đi tới trước ô cửa sổ sát sàn, có gió đêm chậm chậm thổi qua, sượt ngang qua tóc mai của anh. Anh hơi nghiêng người, lúc nhận điện thoại thái độ rất nghiêm túc, khi nói chuyện cũng đầy cẩn thận và chuyên nghiệp. Anh không hề né tránh cô mà nói thẳng vào tình hình của vụ án Tiêu Tuyết, thậm chí còn nói rõ Tiêu Tuyết có thể từng mắc chứng bệnh xuất huyết dạ dày. Điều này khiến Cố Sơ hơi hoảng loạn và một chút vừa mừng vừa lo. Cô cảm thấy một người cao quý như anh khi đối diện với công việc cũng khiêm nhường như vậy. Cô vô thức ngẩng nhìn bóng hình ấy, cao lớn thẳng tắp, cũng vì vẻ quyền uy của anh mà tỏa lan cả cảm giác an toàn phụ nữ đều yêu thích. Ngoài kia, thành phố đã lên đèn, xen lẫn tia sáng cuối cùng của chiều tà, sau đó, dần dần trở nên rực rỡ lấp lánh.

Bóng đèn đường như mọc thêm đôi chân, chạy tới mái tóc Lục Bắc Thần, ánh lên một màu đen tuyền như mực.

Đang mải nhìn đến thất thần, Lục Bắc Thần bỗng chuyển hướng về phía này như có linh cảm. Cố Sơ vội vàng nhìn xuống tài liệu nhưng cảm thấy da mặt vẫn đang giật đùng đùng.

Khoảng mười mấy phút sau, anh nói điện thoại xong bèn đặt di động lên bàn, dường như hơi mệt bèn hỏi: “Đã đói chưa?”

Câu nói ấy tùy ý mà bất ngờ, giống như lời trò chuyện giữa những người bạn nhưng ngữ khí của anh lại nhẹ nhàng như người yêu. Trái tim Cố Sơ như bị va chạm nhẹ. Cô ngẩn người nhìn anh.

Còn Lục Bắc Thần dường như cũng không ngờ mình lại buông một câu thoải mái đến thế. Ánh mắt anh khựng lại giây lát sau đó từ tốn thay đổi thái độ: “Ý của tôi là tới lúc cô chuẩn bị bữa tối cho tôi rồi.”

Trái tim đang lơ lửng của Cố Sơ bị đập mạnh xuống đất. Cô biết ngay mà, sao anh có thể nghĩ cho cô chứ? Sau khi suy nghĩ này lướt qua, cô lập tức khinh bỉ mạnh mẽ bản thân một lần. Người ta là cái gì mà đối xử tốt với mình?

“Tôi sẽ lập tức bảo nhà ăn chuẩn bị cho anh ạ.”

Lục Bắc Thần dựa vào cửa sổ, cười khê: “Cả chiều đọc tiếng Anh, cô nghe không hiểu tiếng Trung rồi à? Ý của tôi là cô đích thân chuẩn bị cho tôi.”

“... Việc này không phù hợp quy định.”

“Quy định chết còn con người sống.” Lục Bắc Thần nói: “Đã từng được nếm thử món ngon, làm sao thích ứng được với tài nghệ của mấy đầu bếp tầm thường?”

Lúc nói mấy lời này, anh nhìn cô không hề kiêng dè, khiến Cố Sơ có một ảo giác...

“Vậy anh muốn ăn gì ạ?” Cuối cùng cô vẫn thỏa hiệp, nghĩ bụng làm sao để thuyết phục giám đốc bộ phận nhà ăn.

Nghĩ đến đúng là đau đầu thật, có thể tưởng tượng ra giám đốc nhà ăn sẽ chỉ muốn giết cô ngay lập tức.

Lục Bắc Thần suy nghĩ rất lâu rồi nói: “Tùy cô.”

Cố Sơ ghen lời. Cô còn tưởng anh sẽ nói ra một, hai, ba, bốn món gì đó. Kết quả là tùy cô?

“Yêu cầu của tôi rất đơn giản, ngon là được.” Anh lại nở một nụ cười hòa nhã, giọng nói cũng trầm ấm dễ nghe.

Cố Sơ gương gạo ép ra một nụ cười, nhẹ nhàng đáp: “Dạ, anh đợi một lát.” Cô quay người đi ra cửa, nụ cười trên mặt lập tức tan biến, trong lòng đầy một bụng tức, chỉ muốn được làm mấy bà đánh đá chua ngoa một lần. Ngon? Đây mà gọi là ‘yêu cầu đơn giản’ á?

“À, phải rồi, nhắc nhở cô một câu.” Anh đứng đằng sau, từ tốn ‘bồi thêm nhát dao’: “Cái miệng của tôi còn khó tính hơn Bắc Thâm đấy.”

Cố Sơ hít sâu một hơi, sau khi nở một nụ cười thì quay mặt về phía anh: “Anh cứ yên tâm ạ.”

Cái mà hình tượng vĩ đại xán lạn? Cái gì mà chuyên gia uy tín nổi danh? Tất cả đều là... phân chó! Phải rồi, anh ta còn có một điểm khác Bắc Thâm. Bắc Thâm vốn là người chẳng có yêu cầu gì đối với đồ ăn, cứ no là được, còn anh ta... vô số các yêu cầu thật khiến người ta lộn ruột!

Cố Sơ đã chuẩn bị sẵn tinh thần tới nhà ăn sẽ bị người ta đuổi ra ngoài. Như vậy cô coi như cũng có lời giải thích với Lục Bắc Thần. Tuy rằng khách sạn này không cao cấp bằng Danh Môn nhưng giữa các bộ phận với nhau vẫn có những ranh giới phải kiêng dè. Một món Bách hoa lệnh của cô đã khiến giám đốc bộ phận nhà ăn giận sôi một phen. Bây giờ cô lại lấy thân phận phục vụ phòng để tới nhà bếp khoa chân múa tay, giám đốc e là sẽ coi cô như vệt treo lên lò quay chín mất.

Ai ngờ, cô vừa bước chân vào bộ phận nhà ăn, giám đốc đã ông ẹo cái thân hình béo mập đi tới, lên tiếng: “Nhà bếp chuẩn bị xong xuôi rồi đấy.”

Cố Sơ ngây ngốc giây lát.

Giám đốc thấy vậy bèn nói với vẻ rất không tình nguyện: “Giáo sư Lục đích thân gọi điện tới dặn dò, anh ấy muốn ăn đồ cô nấu.”

“À, làm phiền anh rồi.” Lại còn giúp cô giải quyết xong vấn đề mở lời, Cố Sơ thầm nghiêng răng nghiêng lợi.

“Không dám, tôi chỉ muốn nhắc nhở cô một câu, đừng có mà đắc ý quá, cô còn mới vào đời, đầu bếp của khách sạn cùng giúp việc cho cô không phải vì năng lực không bằng cô, cô hiểu chưa?”

“Dạ hiểu.”

“Mau đi đi, đừng để khách đợi lâu.”

Cố Sơ gật đầu, rồi lao nhanh vào bếp.

Giám đốc bộ phận nhà ăn nhìn theo cái bóng mảnh dẻ của cô, nhổ nước bọt: “Con yêu tinh! Chỉ giỏi quyến rũ người có tiền!”

Cố Tư từ trung tâm thương mại đi ra, trong tay xách túi lớn túi nhỏ, trên người mặc chiếc váy đầm với chiếc đai lưng lấp lánh, đôi giày cao gót phải tới mười phân khiến đôi chân để hở ra ngoài của cô càng trở nên thon dài. Cô đang đợi người, chiếc xe bên lề đường chậm chậm đi tới. Có một gã vô lại lúc đi ngang qua huýt sáo về phía cô. Cô khinh bỉ rửa thầm: “Mẹ mày!”

Chẳng mấy chốc, một chiếc xe thương vụ dừng bên cạnh. Cửa xe mở ra, một người đàn ông từ trên xe bước xuống, dáng người vạm vỡ. Thấy Cố Tư đứng bên vệ đường, anh ta vội bước đi tới, gương mặt rạng rỡ.

“Sao giờ mới tới?” Cố Tư oán trách, ngữ khí có phần nũng nịu.

“Anh còn họp.” Người đàn ông vội vã rồi bước tới ôm lấy eo cô.

“Lần sau mà anh còn dám đến muộn, em không thèm để ý tới anh nữa.” Cố Tư lầm bầm.

“Được, được, được! Lần sau anh không dám nữa.” Người đàn ông ghé sát mặt hôn khẽ lên cái miệng nhỏ của cô, cánh tay tiện đà lướt xuống, bàn tay lớn phủ lên hông cô.

Cố Tư nghiêng người, đập bốp một cái vào tay anh ta, cười tươi rói: “Giữa đường giữa phố, anh định làm gì hả?”

Người đàn ông cười, lập tức giơ tay kéo cô vào lòng: “Chúng ta về xe đi.”

“Đừng có đùa nữa!” Cố Tư nhét đồng túi trong tay vào lòng anh ta, rồi nhẹ nhàng đẩy anh ta ra, len vào xe người đàn ông như một chú cá. Người đàn ông để túi tẩm vào ghế sau rồi lên xe. Anh ta không cho xe chạy ngay mà đỗ người về phía Cố Tư.

Cố Tư né tránh, dường như nhớ ra chuyện gì bèn rướn người với lấy túi, lấy từ trong ra một chiếc áo phông và một chiếc quần bò, rồi lại lật ra một đôi giày đế bằng, bắt đầu thay đồ trong xe. Người đàn ông không chịu được, hôn trộm. Cô trừng mắt: “Đáng ghét!”

“Đừng thay vậy!” Người đàn ông cười.

“Chị em mà nhìn thấy em ăn mặc thế này sẽ đánh chết em mất.”

“Thế thì tối nay đừng về nhà nữa.”

Cố Tư giơ đồng hồ đeo tay ra trước mắt anh, nói: “Đừng có lè mề nữa. Mau lái xe đi, chị em còn đang ở nhà đợi em đấy.”

“Về nhà thật à?”

“Đương nhiên rồi, cuối tuần em đều phải ở nhà mà.”

Người đàn ông khẽ thở dài, lắc đầu khó xử, sau khi khởi động xe, anh ta nói: “Khi nào em giới thiệu anh cho chị em làm quen?”

“Anh làm gì hả? Anh muốn làm quen với chị em, nhưng chị em còn chưa muốn biết anh đâu. Chị ấy có rất nhiều người theo đuổi đấy.” Cố Tư cười.

Người đàn ông đưa tay, nắm chặt tay cô: “Vờ vịt, em hiểu ý anh mà.”

Cố Tư nhân cơ hội đó dựa vào người anh: “Aiya, chẳng phải em còn chưa tốt nghiệp sao. Anh vội gì chứ?”

“Cưới em về nhà rồi, anh cũng yên tâm.” Người đàn ông hôn vào trán cô một cái.

Cố Tư lại uể oải tựa vào ghế xe, kéo kéo vạt áo phông nghịch ngợm: “Em không muốn lấy chồng sớm vậy đâu. Với lại, chị em còn chưa kết hôn, người làm em gái như em đương nhiên không thể cưới trước chị ấy rồi.”

Người đàn ông bật cười: “Xem ra anh phải cố gắng hơn nữa mới được.”

Cố Tư ôm miệng cười...

Một bữa cơm rất đơn giản, hai món mặn, một món canh, một bát cơm trắng. Trông thì đơn giản nhưng xem xét tỉ mỉ thì lại rất không đơn giản. Một món cá chép hấp, cá tầm khoảng tháng tư mùa xuân, thịt tươi ngon, ăn vào miệng mềm nhũn, khi hấp sử dụng tinh dầu tuyệt ngon để ép được cái ngọt của thịt cá ra. Một món khác là thịt bò xào măng, không được cho quá nhiều dầu, nhiều sẽ bị ngán, nhưng cũng không được quá ít, quá ít sẽ nhạt nhẽo, măng phải không đông, không cứng, thịt bò thì phải dùng phần thịt bả vai, được trần qua để loại bỏ vị tanh, chỉ giữ lại ba phần sống. Canh là canh rau cải, nguyên liệu chính là loại rau hữu cơ, sạch hơn rau xanh bình thường ngoài chợ. Nước là nước suối thanh ngọt. Các thành phố ven biển ít ăn cơm nhưng Cố Tư suy nghĩ tới hệ thống dinh dưỡng nên món chính vẫn chọn cơm. Ở đây đa phần là gạo tẻ, cô bèn chọn loại gạo trắng của vùng phương Bắc Trung Quốc.

Gạo trắng phương Bắc kết dính, tròn mẩy, ăn vào có vị ngọt. Vì một năm chỉ sản xuất một mùa, lại sinh trưởng ở vùng đất đen, với điều kiện tưới tiêu được thiên nhiên ưu đãi đã tạo nên sự khác biệt với gạo trắng

ở những thành phố biển. Khi nấu, Cố Sơ đã chọn cách hấp, lợi dụng hơi nước để khiến gạo chín, như vậy hương vị càng ngon.

Khi đẩy xe thức ăn về phòng 1211, Cố Sơ nghĩ Lục Bắc Thần có lẽ vẫn còn đang xử lý tài liệu nên không làm phiền mà cứ thế quẹt thẻ đi vào phòng.

Cô bày đĩa thức ăn lên mặt bàn, nhìn rượu vang một lúc lâu, cuối cùng vẫn không bày rượu ra. Cô cảm thấy anh nên tập trung thưởng thức các món ăn, chứ không nên để vị thơm ngọt của rượu lấp mất mùi vị tươi ngon vốn có của món ăn. Lúc bày bát đĩa, Cố Sơ ít nhiều mắc chứng ám ảnh cưỡng chế, nhất định phải bày cá hấp vào trong chiếc đĩa hình bầu dục hoa trắng nhụy tím, món thịt bò xào măng bày vào chiếc đĩa hình vuông màu trắng có màu cỏ xanh xua mùi tanh. Chiếc đĩa hình bầu dục và hình vuông được xếp cùng với nhau, khoảng trống ở giữa vừa đủ để bày một bát cơm trắng, canh thì được múc vào bát, đặt bên tay phải.

Sau khi trải khăn lên bàn một cách phẳng phiu, Cố Sơ suy nghĩ rồi lại chuyển bát canh sang bên tay trái. Hôm qua lúc Lục Bắc Thần ăn cơm và hôm nay khi anh làm việc, cô đã quan sát rất rõ, anh thuận tay trái, dù là dùng thìa hay cầm bút cũng là tay trái.

Điểm này cũng khác Lục Bắc Thâm.

Tất cả đã được chuẩn bị đâu ra đấy, Cố Sơ đi tới trước cửa phòng sách, gõ nhẹ hai tiếng: “Giáo sư Lục, có thể ăn cơm được rồi.”

Bên trong không có tiếng đáp lại.

Cố Sơ nhẹ nhàng mở hé cửa ra nhưng lại thấy trên chiếc sofa gần đó, Lục Bắc Thần dường như đang dựa vào ghế say ngủ. Cô bước nhẹ nhàng vào phòng, tới bên cạnh sofa, khẽ gọi: “Giáo sư Lục?”

Anh không đáp, mắt nhắm nghiền, hơi thở đều đều.

Cô giơ tay muốn chạm vào anh nhưng lại ngừng. Trông anh thực sự mệt mỏi, dù đã nhắm mắt mà trên trán vẫn còn hằn rõ nếp nhăn. Hôm nay khi nhìn thấy anh, cô phát hiện trong mắt anh có tia máu, vừa nhìn đã biết là thức đêm. Cô chợt nghĩ tới chỗ tài liệu kia. Phải, một người ngày ngày tiếp xúc với các tài liệu, làm gì có đủ thời gian nghỉ ngơi?

Nghĩ tới đây, Cố Sơ không muốn gọi anh dậy nữa. Cô nhìn chỗ tài liệu bên cạnh sofa, cầm lên, phát hiện trong đó có mấy chỗ đã được đánh dấu bằng bút màu khác. Cố Sơ ngược mắt nhìn anh, nhất định là nhân lúc cô đi nấu cơm, anh đã xem qua, rồi ghi chú vào.

Đặt xuống, Cố Sơ buông tiếng thở dài, rồi lại nhìn anh, tâm tình phức tạp.

Nói thật, lúc anh nhắm mắt thật sự quá giống Bắc Thâm. Nếu anh không mở mắt ra, nếu gương mặt anh tròn trịa hơn một chút chứ không gầy gò góc cạnh như thế này, vậy thì sẽ giống Bắc Thâm y như đúc. Hàng mi của anh dài như Bắc Thâm, sống mũi của anh cao như Bắc Thâm, bờ môi của anh mỏng như Bắc Thâm...

Trái tim đau khổ tới cùng. Cô lại sao rồi? Ép bản thân mình không được nghĩ nữa, đừng có chìm đắm trong đau khổ của quá khứ nữa. Cô của bây giờ, khi đối diện với Lục Bắc Thần, đều phải thuyết phục mình một thực tế rằng Bắc Thâm không còn nữa. Thế nên, cô thể nhìn anh nữa, không muốn ngắm anh say ngủ, cho dù dáng vẻ của anh bây giờ khiến cô không thể rời mắt cỡ nào.

Cô cầm một tờ giấy A4 trên bàn lên, để lại một dòng chữ trên đó, đặt xuống chiếc bàn uống nước cạnh sofa rồi đứng dậy rời đi.

Khoảnh khắc cánh cửa phòng nhẹ nhàng đóng lại, Lục Bắc Thần nằm trên ghế cũng từ từ mở mắt.

Anh nhìn trần trần vào cánh cửa ấy bằng cái nhìn nặng trĩu.

Một lúc sau, anh quay đầu, tầm mắt dừng lại trên tờ giấy ở mặt bàn. Anh cầm lên, là một hàng chữ thanh tú: Giáo sư Lục, bữa tối tôi đã nấu xong rồi, mong là hợp với khẩu vị của anh. Thấy anh ngủ nên tôi không quấy rầy anh nữa, phần tài liệu còn lại tối nay tôi sẽ hoàn thành. Anh cứ yên tâm, tôi tuyệt đối không tiết lộ nội dung đâu.

Lục Bắc Thần yên lặng đọc rất lâu mới đặt xuống.

Anh đi vào phòng ăn, bữa tối trên mặt bàn tỏa hương ngào ngạt, đầy đủ cả sắc, hương, vị.

Anh nếm qua mấy miếng, mùi vị thân thuộc lấp đầy vị giác khiến anh bất giác cau mày. Anh ngồi xuống, cố gắng không suy nghĩ gì hết, tập trung ăn cho xong bữa cơm nhưng đôi mắt vẫn vô thức nhìn về phía đối diện. Trước mặt trông hươ trông hoác, nhưng trước mắt anh vẫn đung đưa hình ảnh cô dùng bữa hôm qua.

Lòng chợt phiền muộn, anh buông đũa, đứng dậy, rời khỏi phòng ăn...

67. Chương 67: Hoa Ngọc Lan Mang Tình Yêu Tới

Có lẽ vì cô thật sự thấm mệt, có lẽ vì cô cảm thấy, trên một con đường du lịch dưới cơn mưa nhỏ này sẽ có những cuộc gặp mặt rung động...

Thành phố biển mùa này rất thích đổ mưa, không lớn, chỉ là những cơn mưa nhỏ rả rích đêm ngày. Chúng sẽ xua đi cái oi ả của mùa hạ, giữ lại chút ẩm áp của đầu xuân. Những hạt mưa dày đặc, thấm ướt mái tóc Cố Sơ. Hôm nay ra khỏi nhà vội vàng, cô quên không mang ô. Từ khách sạn đi ra, cô muốn bắt xe về nhà nhưng ngặt nỗi thời tiết này cầu một chiếc xe cũng khó.

Đường phố rất vắng người, thi thoảng có vài người qua lại, cũng che ô, bước những bước gấp gáp. Sau khi đợi gần mười phút, Cố Sơ ngược lại cũng không gặp nữa. Cô chậm chậm dạo bước men theo hướng khu thành cũ. Dù gì cũng không bắt được xe, đằng nào cũng không mang ô, cơn mưa không lớn lại trở thành lý do để có thể thoải mái ngắm cảnh đường phố. Đợi người là vậy, bạn sống quá cố gắng thì sẽ bỏ lỡ rất nhiều thứ, giống như một phong cảnh đáng để bạn dừng chân, một bản nhạc cũ chậm chậm, du dương hay chỉ là một phiến lá bay lơ lửng trước mắt. Rồi cũng phải dừng lại nghỉ ngơi mới có được những linh hội.

Chỉ mới mấy năm ngắn ngủi nhưng Cố Sơ như đã sống qua mười mấy năm từng trải cần có của một người bình thường. Cô không quan tâm tới cái nhìn của người khác, không phải vì cô sợ đối mặt mà vì sau khi đã trải nghiệm những giày vò khủng khiếp và tuyệt vọng, dường như cái nhìn của người khác đối với cô mà nói đã không còn quan trọng đến thế nữa. Không quan trọng không phải vì không quan tâm, mà cô không có thời gian để đoái hoài. Cô không ngừng nói với bản thân, thật ra mỗi ngày lại là một ngày mới, không tuần hoàn, không lặp lại, mỗi chuyện xảy ra mỗi ngày đều là độc nhất vô nhị, vì nó sẽ không lặp lại lần thứ hai với cùng một cách thức, ‘thuyền đến đầu cầu ắt sẽ thẳng’.

Cô của ngày trước đã từng muốn chết.

Sau khi bỏ mất, rồi mẹ cũng đi theo, Cố Tư nằm trong lòng cô khóc sụt sùi, đám người đòi nợ hắt sấm đổ lên cửa nhà, suýt nữa thì ột mối lửa thiêu rụi cả nhà cô, giây phút ấy, Cố Sơ đã thật sự nghĩ tới cái chết. Năm đó cô còn chưa tốt nghiệp nhưng cũng năm đó đã chịu trăm ngàn vết thương.

Và cũng vào năm đó, vì cô, suýt nữa Kiều Vân Tiêu đã bị bố anh ấy đánh gãy chân.

Cả cuộc đời này, con người rồi sẽ gặp một điểm nút, có lẽ là một năm nào đó, một giây phút nào đó, phải vượt qua, phải tranh đấu mới có thể tái sinh.

Quá trình này đau khổ mà gian nan. Cô rời khỏi nhà, rời khỏi Cố Tư đang nước mắt lưng tròng, cứ thế một mình bước đi trong vô định, chẳng biết đã đi bao lâu, cũng chẳng biết đã gặp bao người. Cô không mang tiền, không mang di động, không một ai có thể liên lạc với cô. Cô cảm thấy sao ông trời bất công đến vậy, vì sao rõ ràng đã ban phát cho cô rồi lại đang tâm cướp mất?

Cô bị thu hút bởi một điệu nhạc êm ái rồi từng bước leo lên núi theo tiếng nhạc như tiếng thiên nhiên ấy.

Đó là ngôi chùa lớn nhất ở Quỳnh Châu, thanh âm ấy tới từ tiếng đánh chuông của một nhà sư, có tiết tấu, không nhanh không chậm, như những bước chân của thời gian, từng nhịp từng nhịp xếp chồng ngày tháng lên nhau. Cô rất hiếm khi tới ngôi chùa này, chỉ từng theo bố mẹ tới đây một lần khi còn rất nhỏ. Cô còn mơ hồ nhớ rằng bố đã từng dâng lên ba nén hương rất cao, rất cao, nét mặt vô cùng rạng rỡ. Ngay sau đó không lâu, gia đình họ chuyển tới Thượng Hải, căn nhà cũ ở Quỳnh Châu cứ để không như vậy.

Lúc ấy bố định bán căn nhà ở Quỳnh Châu đi, kết quả bị mẹ phản đối, nói không được bán nhà, chưa biết chừng sau này còn dọn về ở. Khi đó bố còn trách mắng mẹ, chê bà không nói được câu gì tử tế. Vậy mà

về sau, trước lúc mất mẹ nói với cô: Con phải nhớ, bất luận là khi nào cũng phải để lại ình một đường lùi. Bây giờ việc duy nhất mẹ cảm thấy xứng đáng với các con chính là đã không bán căn nhà đi.

Thật ra Cố Sơ hiểu, không phải bố không giữ lại đường lùi ình mà đã hoàn toàn cắt đứt nó. Người không giữ ình một đường lùi mới có thể dừng cảm tiến bước, chỉ được tiến không được lùi.

Năm đó, cô vô thức đi vào ngôi chùa đã giúp bố thực hiện được tâm nguyện. Đúng vào buổi chiều, ánh nắng rất gay gắt, rọi xuống khiến da đầu cũng như lên men. Ngôi chùa ẩn mình trong rừng núi, giữa um tùm cây lá, nơi gió núi thổi qua nên thanh mát hơn rất nhiều. Đa số mọi người đều tới chùa vào buổi sáng, vì vậy buổi chiều không nhiều du khách. Phóng tầm mắt ra xa chỉ thấy khói trắng mịt mù, ngọn đèn dầu xếp thành hàng lặng lẽ cháy và những tiếng chuông chùa chậm rãi, xa xôi. Cố Sơ phiền muộn trong lòng, dạo bước tới trước bảo điện cao lớn. Mái chùa dát vàng nguy nga xuyên qua ngọn cây cổ thụ cao vút tận trời xanh, ngược mắt lên nữa là bầu trời xanh biếc như ai gột rửa.

Hôm ấy có lẽ đang cúng bái gì đó, trước bảo điện vô cùng trang nghiêm. Sư trụ trì cùng rất nhiều tăng ni phật tử niệm kinh dưới cây cổ thụ, có tiếng gõ mõ, thì thoảng lại xen ngang tiếng gõ chuông ngân nga. Cố Sơ không dừng bước lại xem. Cô chỉ đi vào điện, ngẩng đầu nhìn lên Phật tổ ngồi tít trên cao, sau đó thành kính quỳ lạy. Mỗi lần dập đầu, bên cạnh lại có một nhà sư gõ chuông một lần. Trước khi quỳ xuống, cô không cầu xin điều gì, chỉ một lòng muốn được chết. Khi đứng lên, trong lòng cô thâm tâm niệm, nếu thật sự có thần linh, liệu có thể chỉ cho cô con đường lầm lạc, dạy cô làm sao để bước tiếp về phía trước?

Ra khỏi điện, những nhà sư kia vẫn đang niệm kinh, nghe mà tĩnh tại. Cô ngược lên, vô thức nhìn thấy có một phiến lá vàng từ trên cành cây bay xuống, hết chiếc này tới chiếc khác, chao đảo trong gió thoảng, cuốn bay góc áo cà sa của chúng tăng nhưng chúng tăng không có cảm giác gì, tựa như những cây tùng, cây bách bất động dưới gốc cổ thụ.

Khoảnh khắc đó, Cố Sơ dừng bước, đứng lặng trước điện, đưa mắt nhìn theo chiếc lá. Lá cây cổ thụ che khuất cái chói chang của mặt trời, quãng sáng nhàn nhạt hắt xuống từ giữa những kẽ hở. Rõ ràng là ngày hè vậy mà lá cây lại úa vàng, bay lượn giữa màu xám của cà sa. Cảnh tượng này quá đối chọi động.

Và cũng chính trong giây phút ấy, cuối cùng Cố Sơ cũng hiểu.

Mùa hạ vốn dĩ phải tốt tươi nhưng vẫn sinh ra lá vàng, đây gọi là thế sự vô thường, không có gì là tuyệt đối, con người cũng không thể can dự, đây vốn giống như một chuyện mà người ta đành bó tay. Nhưng lá vàng nhẹ bay, chúng tăng vẫn lễ Phật tụng kinh như thường, không bị quấy nhiễu. Lá cây và người, một động một tĩnh trở thành cảnh sắc tuyệt vời nhất. Thế nên Cố Sơ đã hiểu ra. Con người ta kỳ thực không phải là vạn năng, gặp phải khó khăn, khi xảy ra những tình huống không thể xoay chuyển, người ta chỉ có thể thuận theo tự nhiên, một lòng làm tốt việc của mình, vậy thì kết quả biết đâu sẽ khác, giống như câu chuyện ‘tái ông thất mã, chưa biết là phúc hay họa’.

Cô không thể chết, cũng không thể cứ buông thả bản thân như vậy. Cô còn trẻ, còn một người em gái đang đợi mình.

Nghĩ thông suốt trong khoảnh khắc đó, Cố Sơ liền chạy về nhà.

Trong nhà không có người lớn, chỉ có mẹ và Hứa Đồng có thể giúp cô đang lo việc hậu sự ẹ, còn lại mình Cố Tư non nớt đang gào khóc âm ỉ. Sao nó lại không tuyệt vọng chứ? Sau khi phát hiện mình bị chị gái bỏ lại nhà. Cố Sơ kìm nén đau thương, tiến tới ôm lấy Cố Tư. Cố Tư khóc lóc nói: “Chị không thể bỏ mặc em, sau này chị đừng bỏ rơi em, không quan tâm tới em.”

Cố Sơ đã thề rằng cả đời này cô cũng sẽ không bỏ rơi Cố Tư.

Cô cùng Cố Tư dành cả một buổi tối để dọn dẹp nhà cửa. Hôm sau khi tỉnh dậy, cô dắt tay Cố Tư tới tiệm nhỏ ăn cơm. Lúc ăn cơm, Cố Tư đỏ mặt nói: “Khó ăn chết đi được.”

Thật ra Cố Sơ cũng cảm thấy khó nuốt. Kể từ ngày đó, dù có bận rộn, có mệt mỏi tới đâu cô cũng đích thân nấu nướng, làm ình ăn, cho em gái ăn.

Cố Tư từng hỏi cô: “Chị, hôm đó chị đã đi đâu?”

Đến tận bây giờ cô vẫn không nói cho Cố Tư mình từng muốn chết nhưng lại nói với con bé rằng: Chúng ta phải kiên cường sống tiếp.

Không sai, muốn được chết thật đẹp thì phải sống thật tốt.

Cố Tư hỏi: Chị, chị không đau lòng ư?

Đau chứ.

Chính vì quá đau nên cô mới muốn chết.

Nhưng cô lại nói với Cố Tư: Vì vẫn còn có em nên chị không đau lòng.

Vì vậy bao năm nay, Cố Sơ vẫn luôn vui đầu làm chuyện mình cần làm, đúng là cô sống dè dặt, thận trọng nhưng mỗi ngày cô đều cảm thấy mình không sống hoài, sống phí. Cô có rất nhiều, rất nhiều việc để làm, làm việc kiếm tiền, chu cấp cho em gái ăn học, còn phải trả hết nợ. Cô còn phải tiết kiệm làm của hồi môn cho em gái, mong là nó sẽ được gả về một gia đình tử tế.

Tình yêu đối với Cố Sơ quá đẹp, quá ảo mộng, đã từng có được và cũng không cảm thấy hối hận. Tình yêu đã chết yếu nhưng cuộc sống vẫn phải tiếp tục. Những điều tốt đẹp ấy như thực như mơ, như những cánh hoa rơi lả tả, tất cả cất giữ lại trong tuổi thanh xuân. Tuổi xuân của cô đã định trước sẽ sớm tan đi như cánh hoa mùa hạ, vậy thì cô cũng chấp nhận.

Cô đã sớm bóp chết giấc mơ để đối mặt với cuộc đời tàn khốc và hiện thực. Mấy chuyện tình cảm nam nữ đó đã không còn là việc cô có thể dành thời gian chú ý tới, thế nên hay để nó theo gió bay đi...

...

Mưa rơi vào mắt Cố Sơ, có chút lạnh lẽo.

Cô bước nhanh vài bước, rẽ vào ‘đường du lịch’.

Đường du lịch là con đường cổ nổi tiếng ở Quỳnh Châu, được biết đến với đường đá ngàn năm và những công trình cổ còn sót lại từ thời Đường Tống. Hiện nay, đường du lịch đã trở thành một trong những thắng cảnh chắc chắn phải ghé qua của các du khách phương xa. Ở Trung Quốc, những thành phố lớn nhỏ đều không thiếu các con đường cổ, sau đó bị đồng hóa thành những con đường thương mại. Cũng may đường du lịch có sự kết hợp cổ kim, trở thành một mảnh đất của giai cấp tiểu tư sản.

Nơi đây có một số cửa hàng nhưng đa số đều được mở bởi những thanh niên ra nước ngoài du học rồi trở về. Họ có tư tưởng tiến bộ, lại kinh doanh có sự kết hợp hài hòa với văn hóa cũ. Quán trà, quán café, quán bar cũng tồn tại. Trên con đường này thì thoảng còn có thể nghe thấy tiếng rao bán trên những con phố cổ mà không hề có cảm giác đối lập.

Mưa bắt đầu lớn lên, rả rích rả rích tưới ướt các mái hiên mọc đầy rêu xanh.

Đường du lịch trong cơn mưa, du khách khá ít, cộng thêm trời cũng đã khá tối nên cả con đường dài trở nên tĩnh mịch hơn rất nhiều. Cố Sơ vào trú mưa dưới một mái hiên cũ. Có gió thổi qua, cuốn theo hương hoa thanh nhã. Mũi cô rất tinh, có thể nhận ra đây là hương hoa ngọc lan. Cô kiếm tìm, quả nhiên có một bà lão bán hoa ở một góc phố gần đó. Bà lão trông đã khoảng sáu, bảy chục tuổi, mái đầu hơi bạc được chải gọn gàng. Bà lão mặc một chiếc xường xám có tay màu xanh lam, bên dưới in vàng một bông hoa, dưới chân là đôi giày vải mũi nhọn đế bằng nhạt màu, từ cách ăn mặc có thể đoán là người nhỏ nhắn, có giáo dục. Bà không đi rao bán khắp các phố như mọi người mà chỉ yên lặng ngồi trên một chiếc ghế mây màu gỗ thô, trước mặt bày một chiếc bàn qua đầu gối, chiếc bàn được trải vải đỏ, trên lớp vải đỏ bày từng hàng hoa ngọc lan đã được buộc lại bằng dây đỏ, bên kia là một bó hoa dành dành nhỏ xíu.

Bên cạnh chiếc bàn có một bếp lò nhỏ, bên trên đặt một ấm trà, nước nóng trong ấm đang sôi sùng sục. Bà lão rót ỉnh một cốc trà, trên đỉnh đầu là mái hiên mạ vàng vừa hay có thể tránh mưa. Bà lão ngồi đó yên lặng nghe tiếng mưa, thưởng thức trà.

Cố Sơ yêu ngọc lan đến không kìm được lòng mình mà chạy tới, bỏ ra năm đồng để mua một xâu ngọc lan. Bà lão bật cười nói với cô: “Cô bé, nhớ lấy một bông ra, cài lên mái tóc, nó sẽ mang tình yêu tới đây.”

Tình yêu?

Cô không dám mong ước xa xôi nhưng vẫn ngắt một bông ngọc lan, nhẹ nhàng cài bên tai. Cơn gió khẽ thổi qua, giữa mái tóc lưu lại hương thơm dịu dịu.

Cô chọn một quán café để ngồi trú mưa, gọi một cốc mocha, để mặc cho hương café bay lượn khắp con đường. Quán café mang phong vị cổ xưa, cửa vào hết một chiếc cổng chào*, từng chiếc ô lớn màu đỏ sậm bảo vệ cho bàn không bị nước mưa ‘tập kích’, đủ để giúp khách hàng có thể thưởng thức những tách café nồng đậm ngoài trời ngày mưa.

Lúc bình thường, Cố Sơ tuyệt đối không dám hoang phí như vậy. Các quán café trong đường du lịch phục vụ chủ yếu cho tầng lớp tiểu tư sản, mà cái giá của họ chính là tiền. Một cốc mocha ở đây được tăng lên hơn năm mươi đồng, mang ra ngoài chợ là đủ ăn cả bữa tối. Nhưng hôm nay cô lại uống dưới ô, nghe mưa rơi, uống café, nhìn những hạt mưa bắn tung tóe lên con đường đá như bị ma ám.

Có lẽ vì cô thật sự thấm mệt, có lẽ vì cô cảm thấy, trên một con đường du lịch dưới cơn mưa nhỏ này sẽ có những cuộc gặp mặt rung động.

Một đôi tình nhân ôm nhau, che ô lướt ngang qua cô. Họ thì thầm to nhỏ, dịu dàng tình cảm. Cố Sơ ngược mắt nhìn bóng hai người họ, bóng hình rất trẻ, giống như học sinh. Chẳng mấy chốc, họ đã đi xa, nhưng tiếng cười ấy như khảm vào tai cô, mãi không thể dứt.

Cố Sơ bất chợt nhớ tới Bắc Thâm.

Đó cũng là một mùa mưa nhiều, nhóm bọn họ đi tới đảo Cổ Lãng*. Tại một quán café ngoài trời trên đường nghiêng, cô và Bắc Thâm ngồi đối diện nhau, cười nói vui vẻ. Cô nói với Bắc Thâm rằng: Con đường đá này cực kỳ giống đường di lịch ở Quỳnh Châu quê em, nhưng mà phong cảnh ở đường du lịch còn đẹp hơn, đẹp tới mức cả rêu xanh trên mái hiên cũng khiến người ta yêu.

* Đảo Cổ Lãng là một hòn đảo thuộc khu Tư Minh, thành phố Hạ Môn, tỉnh Phúc Kiến, Trung Quốc. Hòn đảo này còn được gọi với tên ‘Công viên trên biển’, ‘đảo Dương Cầm’...

Bắc Thâm hứng thú nói: Vậy lần sau chúng ta sẽ uống café trong đường du lịch.

Hôm đó Cố Sơ đã kể cho anh nghe rất nhiều điều về Quỳnh Châu, con người Quỳnh Châu, phong cảnh Quỳnh Châu...

Cô cũng mơ ước có một ngày được dẫn Bắc Thâm tới đường du lịch, tốt nhất là vào mùa mưa. Cô và anh sẽ che chung một chiếc ô, nước mưa khe khẽ rơi xuống mặt ô, trong thế giới nhỏ bé đó, họ chỉ có nhau. Hai người họ sẽ đi từ đầu tới tới đầu kia con đường du lịch, sau đó ngồi trong quán café ngoài trời, trong bầu không khí mát mẻ vẫn nồng đậm hương café. Cô và anh nhàn nhã thưởng thức ánh nắng chiều trên đường du lịch, nói về lý tưởng, mơ mộng tương lai.

Tương lai của cô và anh.

Những tưởng tượng quá đẹp đẽ rồi sẽ mang tới cô quanh, giống như giờ phút này đây, Cố Sơ nhìn chiếc ghế trống trải trước mắt mà trái tim đau đớn. Trong mơ hồ, dường như cô đã đợi rất lâu, cứ ngồi đợi mãi như thế, chưa bao giờ rời đi. Chờ đợi một người, đợi một chuyện tình hoặc có lẽ đợi một phần kỷ niệm.

Nhưng đúng lúc này, chiếc ghế trống trải trước mặt bị một bóng hình chiếm trọn.

Người đàn ông gấp chiếc ô trong tay lại, đặt ở bên cạnh, giống như một người cô đã chờ đợi rất lâu cuối cùng cũng tới. Anh ngồi xuống đối diện với cô, nhẹ nhàng giơ tay lên, giọng trầm ấm, êm ru: “Ông chủ, một ly café kiểu Mỹ.”

Cố Sơ giật mình vì giọng nói ấy, ngược mắt lên. Trong khoảnh khắc, cô như nhìn thấy Bắc Thâm.

Anh vẫn chỉ là một chàng trai với chiếc áo phông trắng rộng rãi cùng chiếc quần bò cũ, lúc nói chuyện thì uể oải sau đó lại giơ tay quệt lên mũi cô một cái rồi nói: Anh biết là anh rất đẹp trai rồi, nhưng em có cần nhìn anh ngây ngốc thế không?

Cố Sơ muốn khóc lắm, thật đấy.

Nhưng người đàn ông đối diện bỗng lên tiếng: “Dự báo thời tiết đã nói hôm nay có mưa, sao ra ngoài không mang theo ô?” Thấy cô dờ dẫm, anh lại nhún mày, thấp giọng: “Tôi nói cô có nghe thấy không đấy?”

Cố Sơ giật mình, lúc này mới nhìn rõ người đàn ông trước mắt.

Anh không phải Bắc Thâm, không phải chàng trai trong chiếc áo phong trắng. Người trước mặt ăn vận rất chỉnh tề, mỗi một độ cong, đường may đều có thể nhận ra là một tác phẩm tinh xảo. Quần Âu, giày da, tuy gần ngay trước mắt nhưng quá cao quý, xa vời, làm gì có hình bóng của một chàng trai? Anh cũng không trêu chọc hỏi cô vì sao cứ nhìn anh ngây ngốc mà đang nhìn cô với vẻ nghiêm nghị, thậm chí là bất mãn với vẻ thần thờ của cô.

“Giáo... sư Lục!” Cô lắp bắp, một lúc lâu sau mới nói tiếp: “Sao anh lại ở đây?”

Lục Bắc Thần không thỏa mãn sự tò mò của cô mà hỏi ngược lại: “Chẳng phải cô về nhà sao?”

Bao nhiêu kỷ niệm quá khứ đều vì sự xuất hiện của người đàn ông này mà tan biến. Cố Sơ cũng nhanh chóng tìm lại được lý trí, chỉ vào ô: “Tôi đang trú mưa.”

Lục Bắc Thần chăm chú nhìn cô một lúc, không nói gì mà dựa người ra sau ghế, nhìn bốn phía xung quanh.

“Đây là lần đầu tiên anh tới Quỳnh Châu ă?”

“Ừm.”

“Con đường này rất nổi tiếng, rất nhiều du khách khi tới Quỳnh Châu đều phải tới đây dạo bộ. Nó là...”

“Tôi không phải du khách.” Lục Bắc Thần ngắt lời cô.

Cố Sơ ngừng lại. Cũng phải, anh tới đây làm việc. Người như anh chắc là cũng thấy chướng mắt cái nơi bé nhỏ này.

Cứ thế, cả hai đều trầm mặc, chỉ còn tiếng mưa tí tách rơi trên con đường đá. Nhưng sự trầm mặc ấy không dài. Chẳng mấy chốc, nhân viên quán đã bưng một cốc café kiểu Mỹ tới, đặt trước mặt Lục Bắc Thần rồi hỏi: “Anh còn cần gì không ạ?”

Lục Bắc Thần đưa mắt nhìn Cố Sơ. Cố Sơ hiểu ý anh, lập tức lắc đầu: “Tôi uống chút café là được rồi.” Hơn nữa cô cũng đang định về.

Vậy mà Lục Bắc Thần lại nói với người phục vụ: “Một phần tiramisu.”

“Được ạ, phiền anh đợi một lát.”

Cố Sơ thấy thế cũng biết mình không đi nổi nữa, nghĩ bụng lát nữa đợi anh ăn xong sẽ lập tức chuồn lẹ. Tiramisu được đặt trong chiếc đĩa vàng tinh xảo, bên cạnh có hai chiếc đĩa nhỏ, được đồng thời bê lên. Điều khiến Cố Sơ bất ngờ là Lục Bắc Thần đẩy thẳng chiếc bánh tới trước mặt cô.

“Cái này...”

“Ăn đi.” Anh lãnh đạm nói.

“Không đâu, tôi không...”

“Đã gọi rồi.” Anh nhắc nhở.

Cố Sơ không thể chối từ, đành cầm đĩa lên, cúi đầu ăn. Cô ăn không mấy tập trung, bánh gato vào miệng cũng nhạt thêch. Tuy không ngược mắt lên nhưng cô luôn cảm thấy người đàn ông đối diện vẫn đang nhìn mình, cảm giác này kỳ lạ vô cùng. Thực sự không nhịn nổi nữa, cô ngược nhìn lên. Không sai chút nào, anh đang nhìn cô.

“Giáo sư Lục, hay là anh ăn đi ạ.”

Nhưng Lục Bắc Thần lắc đầu: “Tôi không thích đồ ngọt.”

Điểm này rất giống Bắc Thâm, chỉ có điều năm xưa, cô ép Bắc Thâm phải ăn quá nhiều đồ ngọt. Anh khóc ăn, cô liền khóc lóc, ỉ ôi, gây đành dạch.

“Oh...” Cô không biết còn có thể nói gì, không thể nói với anh: Hay là chúng ta cùng ăn đi?

Vì anh đâu phải Bắc Thâm...

68. Chương 68: Nét Dịu Dàng Cài Trên Mái Tóc

Cô và người đàn ông bên cạnh đây vừa không yêu nhau vừa chẳng phải bạn, đứng quá sát bước chân không đồng đều, cũng xác định đứng dưới một cái ô là quá chật chội...

Cố Sơ cúi đầu, bắt giắc giờ tay chải lại mái tóc nhưng quên mất bên tai đang cài bông hoa ngọc lan, vừa chạm nhẹ nó đã rơi xuống. Lúc này cô mới chợt nhớ ra mình đang đeo hoa. Dáng vẻ ấy lại lạc vào đôi mắt Lục Bắc Thần không sót chút nào nên cô nhất thời ngượng ngập. Cô vội vàng nhặt bông hoa ngọc lan rơi bên cạnh bàn lên, muốn đút vào túi bỗng nghe thấy Lục Bắc Thần hỏi: “Sao không tiếp tục cài?”

Cố Sơ gượng cười: “Ban nãy vì cảm thấy hay hay nên mới cài, trông có vẻ khó coi nên thôi không cài nữa.”

Đóa ngọc lan còn chưa kịp thu về, Lục Bắc Thần đã cầm đóa ngọc lan trong tay cô lên. Bàn café không lớn, khoảng cách của hai người vừa đẹp. Trong lúc cô còn đang ngây ngốc, anh bèn giờ tay cài lại đóa hoa vào sau tai cô, động tác không thành thực, thậm chí còn có chút vụng về nhưng lại rất dịu dàng, như sợ dính vào tóc sẽ làm cô đau vậy.

Trên mái tóc lại tỏa lan mùi hương dịu dịu.

Anh rút tay về, khẽ nói: “Cô đeo nhìn rất đẹp.”

Cố Sơ đỏ mặt, vì lời khen của anh cũng là vì ban nãy khi thu tay về, ngón tay mảnh dẻ ấy đã chạm khẽ vào má cô. Da thịt cùng da thịt kết hợp, tuy chỉ trong khoảnh khắc nhưng vẫn lưu lại một hơi ấm, còn cả đầu ngón tay cũng đã thấm hương ngọc lan thanh thanh của anh.

“Đây cũng là hoa mộc lan?” Lục Bắc Thần dùng chữ ‘cũng’.

Cố Sơ nghe rất rõ ràng, nhìn anh nghi hoặc.

Anh nói tiếp, mặt không hề biến sắc: “Cô Cố học đại học ở Thượng Hải, nghe nói loài hoa của Thượng Hải là mộc lan.”

“Đây là ngọc lan, ở đây chúng tôi còn gọi với cái tên Lan Hoàng Quả. Điểm khác biệt của nó với mộc lan là người địa phương chúng tôi thường trồng vào trong chậu cảnh. Còn mộc lan ở Thượng Hải được trồng ven đường, bông hoa khá to, mùi hương cũng không bằng ngọc lan. Có lẽ vì lý do thổ nhưỡng, Quỳnh Châu không có mộc lan nhưng gần như nhà nào cũng trồng một chậu ngọc lan. Ngọc lan nở muộn hơn mộc lan, nhưng một bông hoa nhỏ xíu cũng có thể tỏa mùi hương khắp nơi, thế nên người dân ở đây thường đặt ngọc lan trong xe hoặc trong phòng để giữ hương thơm.” Cố Sơ phổ cập kiến thức về hoa cỏ cho anh.

“Hoặc giống như cô, cài lên mái tóc?” Lục Bắc Thần hỏi một câu vừa như nghiêm túc lại giống như đùa giỡn.

Gương mặt Cố Sơ lại không kiềm chế được mà ửng đỏ. Rõ ràng là tuy rằng trời đã tối nhưng trong đường có đèn, được nước mưa phản chiếu lại càng sáng rõ.

Thế nên Lục Bắc Thần có thể dễ dàng nhìn thấy gương mặt ửng hồng của cô, bắt giắc nói một câu: “Sao cô vẫn thích đỏ mặt như vậy?”

“Tôi đâu có...” Nói được một nửa, Cố Sơ chợt cảnh giác.

Lục Bắc Thần nở nụ cười như có như không: “Qua mấy lần tiếp xúc với cô, số lần cô đỏ mặt e là vượt quá mười đầu ngón tay rồi.”

Anh lại một lần nữa giải thích cho những nghi ngờ của cô nhưng vì sao cô bỗng cảm thấy hụt hẫng?

Café đã hơi nguội, Lục Bắc Thần uống một ngụm rồi nhíu mày: “Cô vẫn chưa nói với tôi rằng café ở đường du lịch lại khó uống như vậy.”

Cố Sơ lại bắt đầu suy nghĩ lung tung nhưng cũng nhanh chóng tự giải thích ình, Lục Bắc Thần nói câu này cũng chẳng có gì lạ, bèn nhẹ nhàng đáp: “Thật ra một cốc café kiểu Mỹ tốt nhất hãy cho thêm một lát chanh hoặc mơ, đương nhiên, rất nhiều người không thích thêm bất cứ thứ gì khi uống.”

“Thêm chanh hoặc mơ cũng không tồi.” Lục Bắc Thần lại hòa theo câu nói của cô.

Khóe môi Cổ Sơ thắm một nụ cười, cô ngạc nhiên: “Anh cũng chấp nhận uống như vậy sao?”

Lục Bắc Thần tuy không cười nhưng nhìn cô rất lâu rồi khẽ gật đầu.

“Tôi cảm thấy café cho thêm chanh hoặc mơ sẽ có mùi vị rất tuyệt. Lát chanh không nên quá dày, một lớp mỏng mỏng là được rồi. Mơ tốt nhất là được phơi hơi khô, sẽ dung hòa với vị đắng của café thành một hương vị tuyệt vời nhất trên đầu lưỡi.” Cổ Sơ gõ nhẹ vào cốc café trước mặt: “Thế nên khi ra ngoài tôi thà uống mocha cũng không uống café kiểu Mỹ.”

“Tiramisu thế nào?” Sắc mặt Lục Bắc Thần ôn hòa hơn rất nhiều, khẽ hỏi.

Cổ Sơ bĩu môi, lắc đầu: “Không phải tôi tự tăng bốc mình đâu nhưng thật sự là không ngon bằng một nửa tôi làm.”

“Thế mà cô vẫn ăn tiếp được?”

Cổ Sơ cắn môi: “Ăn đến nổi đầu lưỡi tôi sắp bật khóc rồi.”

Lục Bắc Thần ngẩn người sau đó phá lên cười.

Lúc anh cười trông lại càng giống Bắc Thâm. Cổ Sơ cứ dờ dẫm nhìn anh, giống như được gặp lại Bắc Thâm, đang cùng cô tới Quỳnh Châu, ngồi ở đây bình phẩm bởi móc đủ điều về café và bánh ngọt của quán này.

“Lần sau tôi phải ném thử tài nghệ nấu nướng của cô.” Lục Bắc Thần đã dứt cơn cười, đưa ra quyết định.

Cổ Sơ chớp chớp mắt: “Anh đã ném rồi.”

“Ý tôi là café hoặc là miễn cưỡng ăn bánh gato cô làm một lần.”

Cổ Sơ thầm lẩm bẩm: “Miễn cưỡng mà còn ăn đồ cô làm?”

Tiếng mưa át đi tiếng cô, Lục Bắc Thần hơi nghiêng người: “Cô nói gì cơ?”

“Không có gì.” Cổ Sơ lập tức đáp.

Lục Bắc Thần không truy hỏi, chỉ nhìn cô, bờ môi khẽ rướn lên.

Đối diện với quán café là một quán bar, không lớn lắm, là một quán bar yên tĩnh, giờ này cũng bắt đầu kinh doanh, đèn trước cửa đã sáng lên, lúc ẩn lúc hiện trong màn mưa tựa như mộng ảo. Những ô cửa sổ hình củ ấu bằng gỗ của quán bar đều được mở ra, trên sân khấu có người đang đàn piano. Có một cô gái đứng trước micro, giọng nói biếng lười, êm tai.

“And I love you so

The people ask me how

How I live till now

I tell them I don't know

I guess they understand

How lonely life has been

But life began again

The day you took my hand...”

Đây là bài hát Cổ Sơ thích nghe, cô bỗng chốc trở nên yên lặng. Khi hát bài này, sắc mặt cô gái rất trầm tĩnh, giống như đang kể một phần kỷ niệm trong quá khứ, giống như ý nghĩa của ca từ vậy: Tôi yêu anh như vậy đấy, người ta hỏi tôi đã sống như thế nào đến tận bây giờ, tôi nói với họ rằng tôi chẳng biết nữa... Cuộc đời cô độc biết bao, chỉ có chiếc bóng bầu bạn với tôi... Giờ thì đã có em rồi...

Đó là một bài ca cũ, một bài hát trong album đầu tay của ca sỹ dân ca Mỹ Don Mclean, sau này lại được Perry Como, Elvis Presley, Tề Dự và Emi Fujita cover lại. Thật ra, cô cũng từng hát bài này, từng hát hai lần lúc còn học đại học. Một lần là khi đội nhạc tham gia cuộc thi, một lần khác là vào một buổi chiều đầy nắng, Bắc Thâm nói với cô rằng: Em hát bài “And I love you so” rất hay, hát lại cho anh nghe lần nữa đi.

Cô bèn chạy như bay về ký túc xá, vớ lấy cây đàn ghita rồi chạy ra, cùng Bắc Thâm dựa vào cây mộc lan trong vườn trường, nhẹ nhàng đàn hát bài này.

Lúc ấy cô say đắm tiết tấu của bài hát này, vậy mà bây giờ lời ca của nó lại khiến cô đau lòng.

Khi đó cô nói với Bắc Thâm thực ra bài hát này rất bi thương, một người yêu sâu đậm một người và rồi cứ thế chờ đợi, đợi tới khi linh hồn thành cô độc.

Nhưng Bắc Thâm nhẹ nhàng ôm cô và nói: Anh thích ngắm em lúc hát bài này hơn, rất đẹp.

Cô cảm thấy chỉ cần là điều Bắc Thâm thích thì cô chắc chắn sẽ làm. Giống như bài hát này vậy, anh thích thì cô sẽ hát cho anh nghe hết lần này tới lần khác.

Tiếc là trong những năm tháng tuổi xuân ấy, bài ca này chỉ vang lên hai lần, Bắc Thâm đã không còn cơ hội được nghe nó lần thứ ba nữa.

Lục Bắc Thần vẫn trầm mặc. Anh không nhìn cô gái đang hát mà chỉ yên lặng lắng nghe. Đợi tới khi bài hát kết thúc, anh mới lên tiếng: “Hát không hay bằng cô.”

Cố Sơ sững sờ sau đó phản ứng lại, cười khỏ: “Những cặp sinh đôi đều chẳng giấu nhau chuyện gì phải không?”

“Em trai tôi luôn nghe lời tôi.” Lục Bắc Thần nhìn cô.

Cố Sơ nghe mà cảm thấy hơi khó chịu. Như vậy, cô cảm thấy ở trước mặt Lục Bắc Thần mình như ở trần vậy.

“Cũng muộn rồi, tôi phải về đây.”

Cô chìm đắm vào một ảo giác đáng sợ. Càng ở lâu bên cạnh người đàn ông này, cô lại càng cảm thấy anh giống với Bắc Thâm. Cảm giác này quá nguy hiểm, trong tiềm thức cô không muốn đi, cứ muốn được nói chuyện với anh mãi như thế. Cô không thể nuông chiều bản thân như vậy được, vì anh đã nói rõ ràng với cô, anh không phải Bắc Thâm.

Anh là anh trai của Bắc Thâm, cô càng phải kính trọng, không được gần gũi.

Thật ra, Cố Sơ càng không dám quá gần gũi với Lục Bắc Thần. Những chuyện liên quan tới Bắc Thâm, giống như bài hát vừa này hoặc như chuyện café thêm chanh hoặc mơ là những bí mật nhỏ giữa cô và Bắc Thâm, có lẽ Bắc Thâm đã kể với Lục Bắc Thần mà cũng có thể không. Năm đó, Bắc Thâm mê mẩn việc cùng người ta đua mô tô, mỗi lần trước cuộc đua anh ấy lại uống rất nhiều café, nhưng lại chê café bên ngoài không ngon. Cố Sơ liền nghĩ cách, giấu anh đặt mua một máy pha café từ nước ngoài về, dùng một lát chanh hoặc quả mơ để pha chế hương vị café. Bắc Thâm cực kỳ thích uống, mỗi lần anh hỏi, cô lại nói đó là café cô mua ở một cửa hàng.

Không nói sự thật với Bắc Thâm vì cô biết anh ưa sĩ diện. Nếu để anh biết cô đã bỏ tiền ra mua máy pha café vì anh, chắc chắn anh sẽ giận cô.

Mưa bỗng to lên, trong một đêm tối như thế này, mưa bụi bốc cao, ít nhiều mang theo hơi lạnh. Lục Bắc Thần thấy cô khăng khăng đòi về cũng không nói gì thêm, bèn gọi nhân viên phục vụ tới: “Tính tiền.”

“Giáo sư Lục, không cần anh bỏ tiền đâu ạ.” Cố Sơ lập tức giở ví ra.

“Yên tâm, cô không ăn sạch tiền của tôi được đâu.” Lục Bắc Thần thấy cô sốt sắng trả tiền, sắc mặt có chút khó xử.

Cố Sơ ngưng ngừng.

Người phục vụ bước tới: “Thưa anh, của anh tổng cộng hết 230 đồng, anh muốn quẹt thẻ hay trả tiền mặt ạ?”

Lục Bắc Thần rút ví, lấy ra ba tờ một trăm rồi đặt lên hóa đơn, nói một câu: “Không cần trả lại.”

“Cảm ơn anh.”

Cố Sơ thấy hơi bối rối. Đợi người phục vụ đi rồi, cô liếm môi, cũng nói một tiếng cảm ơn với Lục Bắc Thần. Lục Bắc Thần không đáp lời, chỉ cầm ô lên, nói với cô: “Đi thôi, tôi đưa cô về.”

“Không cần đâu ạ.” Anh lại còn định đưa cô về?

Lục Bắc Thần cười mà như không cười: “Mưa to thế này, cô lại không mang ô, mình cô đi về kiểu gì?”

Nói cũng phải nhưng mỗi lần ở riêng với anh, Cố Sơ lại hoang mang lo sợ. Tính tình người đàn ông này mưa nắng thất thường, một giây trước còn cười nói thoải mái, một giây sau chẳng biết lại bị câu nào đó của cô chọc tức. Chỉ cần ở bên cạnh anh, cô lại phải đoán xem câu nào nên nói, câu nào không nên nói, quá mệt mỏi.

“Còn không đi?” Lục Bắc Thần giương ô lên, thúc giục cô.

Che chung ô với anh ư? Cố Sơ hơi căng thẳng.

Cô hít sâu một hơi, cúi gầm, đi tới dưới ô của anh. Một chiếc ô màu đen, che hết mưa trên đầu. Khoảng cách giữa cô và anh chưa bao giờ gần đến thế, cánh tay áp sát cánh tay, hơi thở của hai người cũng đan cài vào nhau, gối lên nhau trong cái thế giới nhỏ bé này. Trên người cô có hương hoa ngọc lan, trên người anh có mùi nước khử trùng nhạt nhòa, cứ thế quện thành một sự rung động khó nói thành lời một cách kỳ lạ.

“Xe của anh đỗ ở đâu ạ?” Cố Sơ cũng phải tìm chuyện gì để nói.

“Đường Bắc.”

Cố Sơ cảm thấy đầu lắc lư đôi chút, đường Bắc...

Quán café nằm ở đường Nam, xe của anh lại đỗ ở đường Bắc, thế có nghĩa là họ sẽ phải che chung một chiếc ô đi xuyên qua cả con đường du lịch dài ngoằng này. Cố Sơ nhất thời cảm thấy miệng mình thật là đáng ghét, đang dựng nhiều chuyện như vậy làm gì, chi bằng cứ đi theo anh có khi cũng chẳng cảm thấy con đường này quá dài.

Nước mưa bắn lên bả vai cô, cô vô thức đưa hai tay ôm ngực.

Lục Bắc Thần cầm ô, nhìn cô một cái: “Cô đứng cách xa tôi thế làm gì?”

Cố Sơ chỉ có thể tiến sát về phía anh thêm một chút, thực ra một cái ô thì có to gì cho cam? Càng áp sát vào anh, cô càng cảm thấy bất an.

Hai người chẳng phải tình nhân, chẳng phải bạn cùng giới, che một chiếc ô bỗng trở nên ngượng ngập. Nếu là người yêu, người đàn ông ôm cô gái thì một cái ô là vừa đủ. Nếu là bạn cùng giới cô cũng có thể khoác tay người kia, thế là cả hai cũng sẽ không ướt bả vai. Cô và người đàn ông bên cạnh đây vừa không yêu nhau vừa chẳng phải bạn, đứng quá sát bước chân không đồng đều, cũng xác định đứng dưới một cái ô là quá chật chội.

Gió nổi lên, nước mắt hắt nghiêng về phía họ.

Lục Bắc Thần kịp thời chắn chiếc ô về phía cô, che nước mưa nhưng cũng hứng cả những cơn gió vi vu.

“Lạnh à?” Anh thấy cô cứ ôm chặt hai cánh tay.

Cố Sơ khẽ lắc đầu: “Không sao ạ.”

Lục Bắc Thần chuyển ô sang tay kia, bất ngờ giơ một tay ôm cô vào lòng.

Cố Sơ chỉ cảm thấy bả vai mình chợt ấm lên, nhưng trái tim thì suýt nữa nhảy vọt ra khỏi cổ họng. Cô ngẩng đầu nhìn anh, cất giọng lắp bắp: “Giáo... Giáo sư Lục...”

“Còn lạnh không?” Anh thấp giọng hỏi.

Cô lắc đầu, ở khoảng cách này, giọng anh cứ thế len lỏi vào lòng cô.

Anh bèn thu chặt cánh tay, ôm cô sát sao.

Cố Sơ cảm thấy cánh tay anh vô cùng mạnh mẽ, bao bọc cô rất chặt chẽ, giúp cả người cô sôi sục hẳn lên. Như thể cô dường như dính chặt vào người anh. Với chiều cao tuyệt đối chiếm ưu thế của anh vừa mang lại cho cô sự ấm áp cũng đồng thời khiến hơi thở của anh thấm vào trong hô hấp của cô.

Đây là động tác nên có giữa một cặp tình nhân, vậy mà Lục Bắc Thần lại làm với cô một cách tự nhiên.

Cứ thế, cô được anh ôm mãi. Khi đi trên con đường đá, gió nổi lên, cánh tay anh lại chặt thêm một chút. Cố Sơ nép trong lòng anh, không hiểu sao cổ họng chợt thắt lại, có cảm giác muốn khóc.

Tới đường Bắc, cuối cùng sau khi lên xe, Cố Sơ mới nhận ra một bả vai của Lục Bắc Thần đã ướt sạch, cả cánh tay ôm cô cũng ướt mưa. Trong lòng càng cảm thấy áy náy, cô vội vàng lấy khăn giấy cho anh nhưng không biết phải nói sao với anh.

Lẽ nào bắt cô hỏi anh: Vì sao anh lại ôm tôi?

Câu hỏi này quá ngốc nghếch, tuy rằng đây là một câu hỏi chẳng có đáp án.

“Quần áo có ướt không?” Lục Bắc Thần hỏi.

“Không ạ.” Anh đã bảo vệ cho cô rất tốt.

Bảo vệ?

Cố Sơ thầm hoảng hốt, sao cô lại nghĩ tới từ này cơ chứ? Người đàn ông trước mặt này chỉ muốn rút gân róc xương cô thôi.

Lục Bắc Thần không nói gì nữa, bảo cô thắt dây an toàn cẩn thận rồi cho xe chạy.

Cố Sơ ngồi ở ghế lái phụ cho tới tận khi xe đã rời khỏi đường du lịch, cô vẫn cảm thấy bả vai ấm áp.

Chiếc xe đi thẳng về hướng khu thành cũ, mưa càng lúc càng lớn, làm mờ tầm nhìn. Cần gạt nước vừa làm sạch, cửa kính chắn gió lại nhanh chóng bị nước mưa tấp mờ. Lục Bắc Thần lái xe vững vàng, tốc độ không nhanh. Trên con đường cao tốc trống trải, đây hình như là tốc độ an toàn, lại giống như đang cố tình kéo dài thời gian.

Đương nhiên, Cố Sơ thà tin vào lý do thứ nhất.

“Giáo sư Lục.” Rất lâu sau, cô lên tiếng.

“Hử?”

“À... tờ giấy anh nhìn thấy rồi chứ ạ?”

“Cô không cần thức đêm để làm.” Lục Bắc Thần nói rõ.

Cố Sơ bèn thở phào, cảm tạ trời đất anh không trách cô mang tài liệu ra ngoài. Thật ra khoảnh khắc nhìn thấy anh trên đường du lịch, tim cô đã đập thành thịch, cứ cảm thấy anh đang tới kiểm chuyện với mình. Bây giờ xem ra không phải, nhưng vấn đề mới lại xuất hiện, vì sao anh lại xuất hiện ở đường du lịch?

Cô không dám hỏi thêm nữa, lúc trước từng hỏi một lần, anh không trả lời thẳng, cũng không thể ép anh được.

“Tôi có một thắc mắc.”

“Hỏi đi.”

Cố Sơ đã quen với kiểu đối thoại gián tiếp này của anh: “Trong báo cáo, anh phán đoán hung thủ là người thuận tay trái, vì sao lại đưa ra kết luận này?”

Đèn đỏ bật sáng, Lục Bắc Thần cho xe đi chậm lại.

“Lát nữa về nhà, cô lần lượt cầm dao tay trái và tay phải rồi cùng chém lên một thứ, cô sẽ tự nhìn thấy sự khác biệt.”

Cố Sơ thầm lè lưỡi, thì cứ nói thẳng kết luận luôn đi, còn bắt cô tự kiểm nghiệm. Rồi cô lại len lén liếc bàn tay đang nắm vô lăng của anh, nghĩ tới chuyện anh cũng là một người thuận tay trái...

“Nếu tôi là hung thủ, tuyệt đối sẽ không để lại chứng cứ rõ ràng như vậy.” Lục Bắc Thần cười khẩy.

“Tôi... Tôi không nghi ngờ anh là hung thủ.” Cô xấu hổ.

Lục Bắc Thần cong môi lên, không nói gì nữa.

Cô cảm thấy mình không nên nói gì nữa là hơn. Người đàn ông này quá tinh ranh, mắt lại độc, cô nghĩ gì anh cũng đoán được, quá đáng sợ.

Điện thoại vang lên, là của cô.

Cố Sơ bất chợt cảm ơn người gọi điện thoại, vừa hay đã giải cứu cô khỏi tình huống bối rối này. Sau đó lấy di động ra xem, ít nhiều lại có chút thiếu tự nhiên. Cô ngược mắt nhìn Lục Bắc Thần, anh vẫn đang nhìn thẳng, môi hơi mím lại, không nhìn về phía cô.

Cô hơi mở cửa xe ra một chút, bỗng chốc trong xe không còn tĩnh mịch nữa, có gió thổi vào cũng rất nhiều tạp âm. Lục Bắc Thần quay đầu nhìn cô, không nói câu nào.

Điện thoại kết nối, giọng nói ở đầu kia dưới tiếng ồn nghe không còn rõ nét nữa.

“Chiều mai ba giờ anh tới, tới đón anh nhé?”

“Ngày mai à...” Cố Sơ suy nghĩ rồi hỏi: “Đúng ba giờ là hạ cánh phải không ạ?”

“Phải.” Bên kia lại bổ sung thêm một câu: “Anh mong được gặp em ngay lập tức.”

Cố Sơ cắn môi, cố gắng nghiêng người về phía cửa xe.

“Em có nghe không đó?”

“À, được ạ...”

“Tốt quá rồi.” Đầu kia cất giọng vui mừng.

Cố Sơ còn định nói gì thì cả cơ thể bỗng đổ mạnh về phía trước. Chiếc di động trượt khỏi tay, rơi bộp xuống dưới chân...

69. Chương 69: Tình Yêu Vượt Ranh Giới

Là Lục Bắc Thần đột ngột phanh gấp, lực phanh không hề nhỏ.

Cố Sơ không biết đã xảy ra chuyện gì, còn chưa kịp hoàn hồn, Lục Bắc Thần đã nghiêng người, giúp cô nhấc di động lên, màn hình vẫn còn duy trì cuộc điện thoại, ba chữ ‘Kiều Vân Tiêu’ cực kỳ nổi bật.

“Vừa rồi có một con chó chạy ngang qua.” Lục Bắc Thần lẳng lặng liếc nhìn màn hình di động rồi đưa nó cho cô, sắc mặt tỉnh bơ: “Có va vào đâu không?”

Cố Sơ rướn cổ lên, cũng không nhìn thấy có con chó nào, lắc đầu đáp không sao.

Đầu kia điện thoại có vẻ sốt ruột, cứ gọi tên cô mãi, cứ như vậy, khiến Lục Bắc Thần không muốn nghe cũng khó. Cô vội vàng áp di động vào tai, hạ thấp giọng nói: “Em không sao.”

“Em đang ở cùng ai đó?” Kiều Vân Tiêu hơi chần chừ: “Sao ban nãy anh lại nghe thấy giọng đàn ông?”

“... Một người bạn ạ.”

“Một người bạn?”

“Bên này em còn chút việc, nói chuyện sau nhé.” Vội vàng cúp máy, trái tim của Cố Sơ vẫn đang đập từng nhịp bất an, thành thịch, thành thịch.

“Không sao chứ?” Lục Bắc Thần thản nhiên hỏi.

Cố Sơ há hốc mồm, một lúc lâu sau mới đáp: “Không sao.”

Trả lời xong, cô thầm lẩm bẩm trong lòng: Câu “Không sao chứ?” của Lục Bắc Thần rốt cuộc là đang hỏi ai?

Sau khi một sự việc nho nhỏ xen ngang, mọi thứ đều bình thường trở lại. Nhưng là yên ắng, ngoại trừ tiếng mưa lộp bộp đập vào cửa xe, bầu không khí chìm vào một sự kỳ lạ khó nói thành lời. Cố Sơ nhân lúc chiếc xe rẽ ngang bèn liếc trộm Lục Bắc Thần một cái. Nét mặt anh dường như không có gì thay đổi, vui giận không thể hiện qua lời nói.

Độ sáng của ngọn đèn đường bên ngoài bị nước mưa làm yếu đi, khi chiếu vào trong xe chỉ còn một dải mờ mờ ảo ảo. Đường nét trên gương mặt nghiêng của anh cực kỳ cương nghị, sống mũi càng nhìn càng thẳng tắp, chỉ có điều, bờ môi mím hơi chặt. Sau khi quay mặt đi, Cố Sơ càng cảm thấy không an tâm. Có phải anh đã biết người gọi tới là Kiều Vân Tiêu? Dựa vào mấy lần tiếp xúc trước, có thể thấy anh cực kỳ bài xích Kiều Vân Tiêu. Liệu anh có suy nghĩ gì không?

Sau khi một loạt các câu hỏi tưởng tượng lần lượt ‘oanh tạc’ não bộ, Cố Sơ lại cảm thấy nực cười. Cho dù anh có ghét Kiều Vân Tiêu đi chăng nữa thì Kiều Vân Tiêu vẫn ở đó. Tất cả đều đã xảy ra rồi, còn có thể cứu vãn cục diện gì nữa đây?

Tới tiểu khu, Lục Bắc Thần dừng xe. Cố Sơ cảm ơn, đang định xuống xe thì nghe thấy Lục Bắc Thần nói: “Tôi đưa cô vào tòa nhà.”

“Không cần đâu ạ.”

“Cô muốn tắm mưa đi lên nhà?” Lục Bắc Thần nghiêng người cầm ô lên.

Cố Sơ lí nhí nói một câu cảm ơn.

Đang định mở cửa xe thì Lục Bắc Thần chợt nhớ ra điều gì đó, lấy từ ghế sau một chiếc túi rất tinh xảo. Cố Sơ nhận ra chiếc túi này, nó thuộc về khách sạn, bèn tò mò hỏi: “Đây là?”

“Bữa tối cô làm, mang về mà ăn.” Lục Bắc Thần đưa cho cô.

Cố Sơ ngớ ngàng.

“Nửa cái bánh gato chắc là không lấp đầy được cái bụng của cô.” Nói rồi, Lục Bắc Thần bước xuống, giương ô ra, rồi vòng qua ghế lái phụ, mở cửa xe.

Cố Sơ nắm chặt quai túi, xuống xe, rồi lại trở về dưới chiếc ô của anh, có chút khác thường. Hóa ra anh vẫn nhớ cô chưa ăn gì.

“Anh đã ăn chưa ạ?” Cô dè dặt hỏi.

“Ừm.” Lục Bắc Thần trả lời với vẻ bực bội.

Xe bên ngoài không được đi vào bãi đậu xe dưới hầm, thế nên xe của Lục Bắc Thần phải đỗ bên cạnh đường vòng của tiểu khu, hai người che chung một chiếc ô, đi về phía tòa nhà, còn phải đi qua một vườn hoa nhân tạo. Đỉnh hương trong vườn hoa đã dần rụng, lá xanh đã bắt đầu leo ra các đầu cành, hoa hồng đã bắt đầu thay dần đỉnh hương nhuộm màu cho khu vườn, nụ hoa vừa chớm nở trông đáng yêu vô cùng.

Vào trong khu nhà, Cố Sơ dừng bước, một lần nữa cảm ơn Lục Bắc Thần đã đưa về.

Lục Bắc Thần thu ô lại, nhìn khung cảnh xung quanh. Cố Sơ thấy thế cười nói: “Đây là khu nhà cũ rồi, thế nên cơ sở, thiết bị đều không thể so sánh với những tòa nhà hiện đại.”

Một hành lang dẫn thẳng tới cầu thang máy, diện tích không lớn, một bên là một giá hòm thư xếp thành dãy, lên nữa mấy bậc thềm, bên trên dựng không ít xe đạp. Đèn trên đỉnh đầu cũng là kiểu cũ, có lẽ có cùng độ tuổi với chiếc thang máy đang xoay tròn ngay kia, một cơn gió thổi qua là đung đưa, lắc lư, ánh sáng rất tối.

Nhưng điều khiến người ta yên tâm là, vì là tòa nhà cũ nên chất lượng rất tốt, từ mức độ bền chắc của tường bao tới vật liệu sản xuất cầu thang đều vô cùng cẩn thận. Bên trong tòa nhà được dọn dẹp rất sạch sẽ, không có những biển quảng cáo vụn vặt, tạp nham. Không biết nhà ai đang nấu nướng, có mùi cơm thoang thoảng theo gió bay ra, cảm giác này rất ấm áp.

“Cũng không tồi.” Lục Bắc Thần phát biểu ý kiến: “Tuy là tòa nhà cũ nhưng có thể nhận ra đều là chủ nhà sống ở đây.”

Cảm giác một tòa nhà mang lại phải xem chủ hộ. Dù là gia đình mình ở thì có cũ đến đâu cũng có người chuyên tâm dọn dẹp. Còn một tòa nhà chỉ toàn dân thuê trọ thì có mới hơn nữa cũng sẽ có dấu vết rõ ràng của sự phá hoại. Cảm giác nơi đây mang lại cho Lục Bắc Thần giống như một gia đình.

Nghe anh nói vậy, Cố Sơ mím môi cười: “Phải, những người ở đây đều là hàng xóm đã sống mười mấy năm rồi.”

Lục Bắc Thần gật đầu.

“Vậy...” Cố Sơ đắn đo không biết có nên mời anh lên nhà uống cốc nước không, nhưng chợt nghĩ tới hoàn cảnh trong nhà mình, cô lập tức gạt bỏ suy nghĩ này.

Nhưng ngay sau đó, Lục Bắc Thần lên tiếng, cười khê: “Cô không định mời tôi lên nhà ngồi sao?”

Bả vai Cố Sơ khê run lên, cô lập tức nói: “Không... Không tiện cho lắm.” Nhưng lại cảm thấy trả lời như vậy là bất lịch sự, cô suy nghĩ rồi giải thích: “Ý của tôi là... rất có thể Cố Tư cũng đã về nhà rồi, con người nó thích khoa trương mọi việc lên, nhìn thấy anh không biết lại nói năng linh tinh gì nữa.”

Trong bóng tối, Lục Bắc Thần nhìn cô chăm chú, bờ môi vẫn thấp thoáng nụ cười.

Bị anh nhìn đến nỗi sống lưng lạnh toát, cô lại cười trừ: “Anh tuyệt đối đừng hiểu lầm ạ, hôm khác tôi sẽ mời anh café.”

Lục Bắc Thần cất bước đi tới trước mặt cô: “Là tôi hiểu lầm hay là cô hiểu lầm?”

Cảm giác bức bách một lần nữa lan ra. Cố Sơ nhớ lại hành vi của anh hôm qua, vô thức lùi sau: “Giáo sư Lục, hôm nay thật sự cảm ơn anh ạ...”

“Cô đang sợ cái gì?” Anh vờ như không nghe thấy, để cây ô trong tay sang một bên, cánh tay chống lên tường một cách tự nhiên, nhìn cô từ trên xuống dưới.

“Tôi không có.”

Lục Bắc Thần rướn môi lên, một độ cong đẹp đến mê người.

“Tôi còn ăn thịt cô được sao?”

“Tôi thật sự không có ý này.” Cố Sơ có trăm cái miệng cũng khó mà giải thích được, ngượng ngập nói: “Quả thực là anh hiểu lầm rồi.” Cô thề, cô tuyệt đối không coi anh là tiểu nhân.

Lục Bắc Thần cười khê: “Vâng vâng dạ dạ, tôi nghe phát đau đầu rồi.” Suy nghĩ rồi anh cúi đầu sát lại gần cô: “Thế này đi, chúng ta thương lượng một chuyện.”

Thương lượng chuyện gì?

Anh đứng rất gần cô, dưới ánh đèn gương mặt anh đầy quyến rũ, giọng nói lại trầm thấp, gợi cảm. Cố Sơ cảm thấy đầu óc hơi choáng váng, mắt hoa cả lên, đầu lưỡi khô khốc, trái tim trong lồng ngực không chịu nằm yên, cứ đập loạn lên.

“Sau này xưng hô với tôi, có thể bỏ chữ ‘ạ’ đi không?”

“Hả? À...” Hơi thở nam tính phả vào mặt, cô càng lúc càng bấn loạn, mặt vừa đỏ vừa khô, khó khăn lắm mới bật ra được một câu: “Ừm, được.”

Trên đỉnh đầu là tiếng cười của người đàn ông, trầm trầm, sâu xa, rất hay. Anh hơi nghiêng đầu, nhìn khuôn mặt phơn phớt hồng của cô: “Chắc chắn nhé?”

“Ừm, chắc chắn...” Cô như một cái máy lặp lại.

Nụ cười của Lục Bắc Thần chảy tràn vào ánh mắt, như một mặt biển sâu rộng được ánh sao chiếu sáng. Anh nhìn người con gái gần như đang ở trong lòng mình, cái đầu nhỏ cúi xuống, gương mặt hồng hồng, hàng mi còn đang run rẩy, mái tóc mềm mại dính chặt vào vầng trán sáng của cô, còn cả đóa ngọc lan như chiếc

bút chì cài bên tai nữa, mùi hương thanh thanh, xa xôi cùng với mùi hương trên người cô lan tỏa khắp hô hấp của anh, khiến lồng ngực anh phập phồng một thứ tình cảm.

Anh bèn cúi đầu xuống.

Cổ Sơ chỉ cảm thấy hơi thở của người đàn ông bỗng nhiên gần lại, khuôn mặt đó tiến về phía cô, áp sát, trái tim cô đập mạnh một cái, thở dốc, cả người dờ ra. Gương mặt của Lục Bắc Thần khi đang sát lại gần cô thì hơi ngừng lại, sống mũi thẳng tắp cọ vào má cô rồi tiến tới mái tóc. Anh hít sâu một hơi, sau đó thì thầm: “Thật sự là rất thơm.”

Hơi thở ấm nóng theo lỗ tai len lỏi vào trong, tỏa lan khắp cơ thể. Cổ Sơ cảm thấy hai chân mềm nhũn. Trong hoàn cảnh này, dưới ánh sáng này, dưới sự gần kề như có như không này, giọng anh dễ nghe đến chết người, khuấy đảo khiến đầu óc cô trống rỗng. Cô bỗng chốc không biết đáp lại thế nào, cũng may sau lưng có bức tường để cô dựa vào.

Cánh tay chống bên đầu cô của người đàn ông rắn chắc như tường đồng vách sắt, trên cổ tay còn đeo chiếc đồng hồ cơ, kim giây nhảy từng nhịp, từng nhịp, cực kỳ chói tai trong khung cảnh tĩnh mịch này.

Lục Bắc Thần không ngắt đầu, sau khi nói xong câu ấy anh hơi nghiêng đầu, như vậy, gò má của hai người không thể gần hơn nữa.

Thời gian như đứng im. Gần tới mức môi anh có thể chạm tới gò má mềm mại của cô...

Gần tới mức, môi cô có thể cảm nhận được nhiệt độ của đôi môi anh...

Hơi thở của họ quấn lấy nhau như dây leo trong không gian tăm tối này, bện đến đau đớn.

Cổ Sơ cảm thấy cả người bỗng bênh, bay xa ngàn dặm. Cô cố gắng đi kéo nó lại nhưng ý thức đã rời xa cô từ lâu. Cô chỉ có thể đứng dựa vào tường, cho dù cử động một chút thôi, cô cũng cảm nhận được nhiệt độ của anh.

Tuy rằng ngẩn ngơ, mơ hồ nhưng có một dự cảm đang sinh sôi rồi nổ tung trong đầu, cô linh cảm được việc sắp xảy ra.

Lục Bắc Thần nhìn thẳng vào mắt cô, rồi ánh mắt lại trượt xuống sống mũi, cuối cùng dừng lại trên đôi môi hồng của cô. Cánh môi hơi hé mở ấy mềm như một cánh hoa, đã biết bao lần anh muốn được ôn lại sự mềm mại của nó. Không kìm được lòng mình, cuối cùng anh cũng đặt môi xuống, nhẹ nhàng phủ lên bờ môi run run của cô.

Cổ Sơ nghe thấy một tiếng bùm vang dội trong đầu mình, tay cô buông thõng, chiếc túi rơi xuống đất, sau đó thì không còn biết gì nữa. Chỉ cảm thấy môi anh đang lặn đi trên môi cô, từ qua loa cho tới gia tăng sức mạnh lấnghiền. Trong hơi thở gấp gáp của cô thoang thoảng mùi nước cạo râu của anh, còn cả mùi nước khử trùng mát lạnh, đan cài cùng hương ngọc lan. Giây phút môi cô bị chiếm đoạt, hai chân cô cuối cùng cũng không chống đỡ nổi trong lượng cơ thể, mềm oặt ra.

Một giây sau, cánh tay người đàn ông bèn đỡ chắc lấy cô, bàn tay rắn rỏi dính chặt vào lưng cô. Cô cảm thấy lòng bàn tay anh nóng rẫy.

Hai cánh tay cô không còn sức lực từ lâu, trái tim đã nhảy ra khỏi cổ họng, chạy xa tít tắp rồi, chỉ còn biết yếu ớt dựa vào lồng ngực trắng kiện của anh. Nhịp tim của anh, hơi thở của anh đã nhấn chìm cô hoàn toàn.

Có bước chân khê khàng từ xa tới gần, một tia chớp đúng lúc ấy rạch ngang qua bầu trời, làm một góc tối tăm trong tòa nhà chợt bừng sáng, ngay sau đó là một thanh âm hoảng hốt: “Chị?”

Tiếng chị này như một câu thần chú đánh thức Cổ Sơ. Lúc này cô mới ý thức được đã xảy ra chuyện gì, lập tức đẩy Lục Bắc Thần ra. Cô hoảng loạn quay đầu, đối diện với cái bóng đang ngậy ngốc đứng gần đó.

“Hai... Hai người...” Cổ Tư bỗng lắp bắp, rõ ràng cảnh tượng này đã làm con bé khiếp đảm.

Nhưng Lục Bắc Thần thì không hoảng hốt, anh bình thản thu tay về, đứng thẳng lên.

Nếu có một cái lỗ, Cố Sơ nhất định sẽ chui xuống. Mặt cô càng đỏ như bốc cháy, không thể đối mặt với Cố Tư, càng không dám ngẩng đầu nhìn Lục Bắc Thần. Mọi chuyện xảy ra quá nhanh, đến nỗi cô phản ứng không kịp.

Ngược lại là Lục Bắc Thần giơ tay lên xoa đầu cô, ngữ khí hiếm khi dịu dàng như vậy: “Về đi, nghỉ ngơi sớm nhé.”

Lúc này mới giúp cho Cố Sơ lấy lại khả năng nói chuyện nhưng khi cô lên tiếng thanh âm lại run rẩy một cách vô dụng: “Giáo sư Lục, chúc... chúc ngủ ngon.” Nói xong câu ấy, chẳng kịp đợi Cố Tư, cô quay người chạy thẳng vào trong thang máy.

Cố Tư dờ dẩn đứng đó một lúc. Thấy chị chạy đi, cô mới tiến lên, nhìn hướng Cố Sơ vừa biến mất rồi lại nhìn Lục Bắc Thần trước mặt, cười trừ: “Em thề, em không nhìn thấy gì cả.”

Lục Bắc Thần không nói gì.

“Chào anh.” Não bộ của Cố Tư nhanh chóng hoạt động, trái tim hóng hớt như nổ tung, chỉ nôn nóng xông lên nhà hỏi cho rõ ràng.

“Cố Tư!” Lục Bắc Thần bắt ngờ gọi cô lại.

Cố Tư sững sờ, quay người nhìn anh: “Anh gọi em?”

“Ở đây còn người nào khác tên là Cố Tư sao?”

“À à.” Con người Cố Tư đảo đảo, bật cười: “Chỉ là em không ngờ anh lại biết tên em.”

“Chị gái cô thường nhắc tới cô trước mặt tôi.” Lục Bắc Thần rất kiên nhẫn, giải thích với cô.

Cố Tư nghe tới đó, mắt chợt sáng lên: “Anh và chị gái em...”

“Đưa cái này cho chị ấy.” Lục Bắc Thần không đợi cô nói xong, đã cầm chiếc túi dưới đất lên, đưa cho Cố Tư.

“Đây là?”

“Tối nay chị cô chưa ăn cơm.”

“Dạ, em hiểu rồi.”

Lục Bắc Thần cười khẽ rồi quay người rời đi.

Cố Tư đứng nguyên ở đó, nhìn cho đến khi anh che ô đi mất, cái bóng cao lớn từ từ chìm vào màn đêm, bất chợt thở dài: Nam thần đúng là nam thần, đẹp trai quá...

Phòng tắm không lớn, hơi nóng bốc nghi ngút.

Một tấm kính thủy tinh ngăn đôi bồn cầu và bồn tắm, bên trên bồn tắm có một chiếc giá bằng gỗ thô, trên đó được xếp gọn gàng khăn tắm màu be, khăn mặt, muối tắm tự chế và một ít cánh hoa hồng đã khô. Cánh hoa lớn nhỏ không đều, vừa nhìn đã biết là tự ngắt chứ không phải mua ngoài chợ.

Cố Sơ bọc khăn lên đầu, ngâm mình trong bồn tắm đúng nửa tiếng đồng hồ rồi, nước nóng thấm ướt da cô, trong cái trắng trẻo toát lên cái mềm mại, trơn nhẵn, mịn màng. Nhưng cô chỉ ngâm mình như thế, một cánh tay robot tưới nước lên người cô, rõ ràng là cô chẳng tập trung tắm rửa.

Cho tới khi Cố Tư đập cửa rầm rầm: “Chị, chị định sinh hạ Na Tra trong đó đấy à?”

Cố Sơ quay đầu nhìn ra cánh cửa phòng tắm, im lặng.

“Chị mau ra đi, em phải đi vệ sinh.”

Cố Sơ cố gắng nhặt một chiếc dép dưới đất lên, ném vào cửa: “Giục cái gì mà giục!”

Ngoài cửa không có động tĩnh nữa.

Cố Sơ cũng được yên tĩnh một lúc.

Nhưng chưa được mấy chốc, Cố Tư lại gào khóc ở bên ngoài: “Chị, em thật sự sắp không nhịn được nữa rồi. Chị học y mà, lỗ như cơ vòng của em mà bị hỏng thì chị biết mức độ nghiêm trọng rồi đấy.”

Không còn cách nào khác, Cố Sơ đành bò ra khỏi bồn tắm, kéo khăn tắm choàng lên người.

“Đừng tưởng chị không biết em nghĩ cái gì.” Cô gào lên một câu ra phía cửa.

Cố Tư cười hì hì: “Em không tin chị có thể ở trong đó cả đời.”

Cố Sơ không quan tâm tới Cố Tư nữa. Cô đứng trước gương, giơ tay lau lớp hơi nước đi, để lộ ra gương mặt nhỏ nhắn, xinh xắn đang ửng hồng, vầng trán sáng bóng, hàng mi cong cong nhạt màu, con ngươi cực kỳ long lanh, sống mũi cao thẳng còn cả đôi môi chúm chím của cô. Cô nhìn vào mình trong gương, vô thức giơ tay lên sờ vào môi.

Mặt càng lúc càng nóng bừng bừng.

Đúng, là vì phòng tắm quá nóng, nóng tới nỗi cô sắp ngạt thở rồi.

Nhưng trong đầu vẫn mãi hiện về cảnh tượng dưới nhà ban nãy: Dưới ánh đèn mờ mờ, bờ môi của anh rất gần cô, sau đó hết như những cảnh quay chậm trong phim điện ảnh, anh áp sát gương mặt cô từng chút, từng chút, hôn lên môi cô...

Ông trời ơi!

Cố Sơ cảm thấy hô hấp bắt đầu gấp gáp. Cô ôm gương mặt nóng bỏng, nhìn cô gái mặt đỏ như hoa đào trong gương, nhất thời không nhận ra bản thân nữa.

Sao lại xảy ra chuyện này?

Lục Bắc Thần lại đi hôn cô?

Bây giờ nghĩ lại, lúc ấy đầu óc cô trống rỗng, tư duy lắng đọng lại ở khoảnh khắc đó, đến giờ nhớ lại từng chút vẫn còn đỏ mặt, tim đập thình thịch. Cố Sơ khẽ cắn môi, dường như trên môi vẫn còn lưu lại nhiệt độ của anh.

Không được nghĩ, cô ép buộc bản thân.

Nụ hôn này tới quá đột ngột, thân thuộc mà xa lạ. Khoảnh khắc môi anh chạm nhẹ lên môi cô, cảm giác dịu dàng ấy khiến cô nhớ tới Bắc Thâm, ngay sau đó anh gia tăng sức mạnh, có chút cưỡng ép cùng vài phần bá đạo thì lại không còn là Bắc Thâm nữa.

Cố Sơ vỗ nhẹ lên má mấy cái rồi lại mở vòi nước, dùng nước lạnh tấp lên mặt. Khi ngẩng lên, má cô đã bớt đỏ hơn đôi chút.

Đúng, anh không phải Lục Bắc Thâm.

Nhưng mà...

Cố Sơ lại bắt đầu bối rối. Thật ra cô hiểu rõ tâm tư của mình, vào lúc anh ghé sát gương mặt cô, cô đã biết rõ anh không phải Bắc Thâm. Vào lúc anh hôn cô, cô cũng biết rõ anh không phải Bắc Thâm.

Vì sao lại như vậy?

Cơn mưa đêm nay khiến trái tim người ta lạc lối sao?

Hay là, cô đã bắt đầu có cảm giác với người đàn ông tên Lục Bắc Thần này rồi?

Cô nhặt bông hoa lan đặt bên cạnh gương lên, bông hoa cài trên mái tóc cô rồi nhớ lại cảnh Lục Bắc Thần cài hoa cho cô, vụng về mà nhẹ nhàng. Bên tai vọng về lời nói của bà lão bán hoa: Cô bé, hoa phải cài lên đầu đấy, nó sẽ mang tình yêu tới.

Cố Sơ nhìn bông ngọc lan trong tay, mùi hương thanh nhã dường như không hề giảm bớt.

Tình yêu ư?

Từ nay đột ngột xuyên qua đầu óc cô, lý trí cũng theo đó quay trở lại.

Không đúng.

Cố Sơ phản bác lại bản thân một cách mạnh mẽ, sao cô có thể như vậy chứ? Rõ ràng đã biết Lục Bắc Thần là anh trai của Bắc Thâm, cô vẫn còn đâm đầu vào? Lại còn ở đây hồi tưởng lại nụ hôn của anh? Cố Sơ ơi là Cố Sơ, mày đúng là vô liêm sỉ. Vì Bắc Thâm nên trên đời này mày thể để ý bất kỳ người đàn ông nào, duy chỉ có Lục Bắc Thần là không được!

70. Chương 70: Hai Người Đang Hẹn Hò?

Học quân sự ở đại học khác với cấp hai hay cấp ba, không phải trò đùa trẻ con, không phải cứ cười hi hi ha ha là có thể vượt qua được, mà việc học quân sự ở trường đại học A lại càng nổi tiếng với quãng thời gian dài, huấn luyện cực khổ...

Trái tim bắt đầu thắt lại nhói đau, tia sáng trong mắt cũng dần dần tối đi, giống như ngôi sao bị mây mù che khuất dưới bầu trời đêm, không thể nhìn thấy sự lấp lánh.

Kéo cửa nhà vệ sinh ra, Cố Tư nhìn cô tươi cười: “Vất vả quá, em còn tưởng em phải mỏi mắt chờ đợi chứ.”

“Mau đi vệ sinh đi, chẳng phải cơ vòng sắp báo hỏng sao?” Cố Sơ lẩm bẩm rồi ra khỏi nhà vệ sinh, chui vào trong phòng ngủ.

Cố Tư như trở thành một con sâu, cứ thế theo đuôi cô tới tận cửa phòng ngủ, cười hi hi nói: “Em muốn biết chuyện gì chị còn không rõ à?”

“Không rõ, ra ngoài đi, chị còn thay quần áo.”

Cố Tư bĩu môi: “Trên người chị có mấy nốt ruồi em lại chả biết rõ.”

Cố Sơ mặc kệ con bé, lấy ra một chiếc váy ngủ sạch sẽ, thay vào. Cố Tư đứng dựa vào cửa: “Chị không định nói tý gì với em à?”

“Tránh ra, đừng có chắn cửa.” Cố Sơ hỏi một đằng, trả lời một nẻo, rồi quay trở lại nhà vệ sinh, xõa tung tóc ra, cẩn thận chải những sợi tóc ướt, sau đó chải xong cũng cứ thế ôm đầu ướt đi ra, không định sấy tóc.

Khi cô ra ngoài đã thấy Cố Tư vôn vôn xâu hoa ngọc lan trong tay, cười gian manh: “Đẹp trai quá!”

“Đừng có động lung tung vào đồ của chị.” Cố Sơ bước tới giật lấy ngọc lan, treo vào phòng ngủ rồi mới trở ra.

“Sao không cài lên đầu chị, như vừa nãy í.” Cố Tư trêu chọc.

Cố Sơ cướp lời con bé một câu: “Sao em thích xen vào chuyện người khác thế hả?”

“Ai bảo chị chẳng chịu nói gì với em?”

“Em muốn biết chuyện gì?”

“Anh ấy chẳng phải chính là Lục nam thần nổi danh của giới pháp y đó sao?”

Cố Sơ ngồi xuống sofa, tung dép lê ra, co người lại trong chiếc gối ôm mềm mại, uể oải gật đầu. Thế là, Cố Tư càng tò mò, cũng ôm gối nhào tới: “Hai người đang hẹn hò à?”

Một câu hỏi cực kỳ thẳng thắn. Trong đầu Cố Sơ hiện ra một cảnh tượng như thế này: Nếu cô đang uống nước, nhất định sẽ phun cả cốc nước vào mặt Cố Tư.

“Không.”

“Lừa ai chứ?”

“Lừa em làm gì?”

Cố Tư gờ tay chạm vào môi cô: “Em nhìn thấy hết rồi, anh ấy hôn chị.”

“Tôi om như vậy mà em cũng nhìn thấy à?” Cố Sơ lầm rầm.

“Có một anh chàng đẹp trai có thể làm sáng bừng mắt người ta đứng đó, còn có hành vi khiến con gái đỏ mặt hồi hộp, chị nghĩ liệu em không nhìn thấy được sao?”

“Chị cảnh cáo em, đừng có ăn nói vớ vẩn.”

“Vậy thì chị nói rõ mọi chuyện cho em biết đi. Hai người không yêu nhau, sao anh ấy lại hôn chị?”

Cố Sơ bắt đầu trả lời bừa bãi: “Cứ hôn chị thì nhất định phải yêu à?”

Cố Tư nghe xong lập tức tỉnh ngộ: “Hiểu rồi, anh ấy đang theo đuổi chị, đúng không?”

“Chị thật sự phục trí tưởng tượng của em đấy.” Cố Sơ bó tay.

“Vì chị giải thích chẳng có sức thuyết phục gì cả.”

“Em rảnh quá không có việc gì làm phải không?” Cố Sơ đánh trống lảng: “Chị còn chưa hỏi vì sao lại về muộn như thế đấy? Cuối tuần em lại ở ngoài chơi linh tinh gì rồi?”

Cố Tư bĩu môi: “Em toàn làm việc nghiêm túc thôi, đâu có giống chị, bất thường như vậy. Đương nhiên, nếu như chị hẹn hò thì em còn mong chị khỏi về ấy chứ.”

Cố Sơ trừng mắt.

“Em thề những gì em nói là thật lòng.” Cố Tư giơ ba ngón tay lên ra vẻ thề thốt: “Em thật lòng hy vọng chị và Lục nam thần đó yêu nhau mà, không vì chuyện gì khác đâu, chỉ vì khuôn mặt đó ngày ngày nhìn vào tâm trạng cũng khá lên nhiều. Thời buổi này muốn tìm mấy người đẹp trai nhìn cũng thấy vui vẻ như anh ấy hiếm lắm.”

“Đúng là điển hình ấy người ưa diện mạo.”

“Ấy, nhưng mà nghề nghiệp của anh ấy cũng đáng lo lắm. Chị à, chị bảo một pháp y thì có gì khác hung thủ giết người đâu, cũng là cầm dao đâm vào người khác.” Cố Tư ra vẻ nuối tiếc: “Nếu hai người có dự định kết hôn thì chị khuyên anh ấy đổi nghề đi. Đúng là anh ấy nổi tiếng nhưng ngành nghề này nghe sợ lắm.”

Cố Sơ bò dậy khỏi sofa, ra oai với con bé: “Chị nhắc lại một lần cuối cùng, chị và anh ấy thật sự không có quan hệ gì cả. Bọn chị không yêu nhau, anh ấy cũng không theo đuổi chị, đừng có tưởng tượng lung tung.”

“Quyết không chịu nhận chứ gì?” Cố Tư sốt ruột, đứng bật dậy khỏi sofa, nhảy xuống rồi chạy vào trong bếp.

Cố Sơ không biết nó định làm gì.

Chẳng mấy chốc, Cố Tư đã bưng ra một bàn ăn nhỏ kiểu gọn nhẹ, quay ra phòng khách, đặt bên cạnh bàn uống rồi nói: “Thế cái này giải thích sao đây?”

Những đĩa ăn trên bàn ăn rất tinh xảo, hai món ăn cũng được làm rất nghệ thuật. Lúc này Cố Sơ mới nhớ ra chiếc túi Lục Bắc Thần đưa cho cô.

“Người ta còn lo chị đói, có lòng bảo em cầm cho chị.” Cố Tư có vẻ như quyết hỏi cho ra ngọn ra ngành: “Không yêu hay là không theo đuổi chị sao lại quan tâm đến chị như vậy?”

Cố Sơ khó xử nhưng cũng chẳng biết giải thích thế nào.

“Bị em hỏi đến á khẩu rồi chứ gì?” Cố Tư ngồi lại sofa, ôm vai Cố Sơ: “Hai người đã quen nhau từ trước rồi phải không? Mấy bức tranh chị để trong phòng tranh chẳng phải đều là anh ấy sao? Đã nhiều năm lắm rồi.”

Đôi mắt Cố Sơ dần tối đi.

“Chị?” Cố Tư nhận ra tâm trạng cô có sự thay đổi.

Cố Sơ mím môi, rất lâu sau mới đáp: “Người trong tranh không phải anh ấy.”

“Hả?” Cố Tư sững sờ: “Nhưng rõ ràng là cùng một người mà.”

“Là em trai anh ấy.” Giọng Cố Sơ khô khốc: “Chị đã từng... hẹn hò với em trai anh ấy.”

Cố Tư bỗng trợn tròn mắt.

Cố Sơ không nói gì thêm nữa, đứng dậy quay về phòng ngủ.

“Chị...”

Cánh cửa phòng ngủ bị đóng lại.

Cố Tư ngồi một mình trong phòng khách, trong đầu chỉ vòng quanh câu nói của Cố Sơ, chuyện này là thế nào?

Vô vàn khả năng xuất hiện trong suy nghĩ. Cố Tư giật mình, để chân trần chạy thẳng tới trước cửa phòng ngủ, giơ tay gõ cửa: “Chị, vậy giáo sư Lục đó có biết chị và em trai anh ấy từng nhau không? Bây giờ anh ấy tiếp cận chị với mục đích gì?”

Trong phòng ngủ, Cố Sơ trầm mặc.

Cố Tư đợi rất lâu không thấy trả lời, trong lòng đương nhiên là sốt ruột nhưng cô cũng hiểu tính cách của Cố Sơ, chị ấy không muốn nói thì cho dù có kẻ dao lên cổ chị ấy cũng không có được đáp án. Nhưng tính của Cố Tư thì khá gấp gáp, những suy nghĩ dù tốt dù xấu đều dâng hết lên đầu rồi không xuống nữa. Cô suy nghĩ rồi lại lao ra phòng khách, vớ lấy túi xách của Cố Sơ định tìm số điện thoại của vị giáo sư Lục đó hỏi cho rõ ràng, ai ngờ vừa mở túi ra, tập tài liệu bên trong đã rơi xuống.

Đây là?

Cố Tư hoài nghi nhặt những tờ giấy dưới đất lên, lật xem, chỉ mới vừa liếc nhìn đã đứng đờ tại chỗ...

Đêm đã tĩnh lặng, mưa ngoài cửa sổ cũng đã ngừng, khi mở rộng cửa sổ sẽ có gió đêm nổi lên, mát lạnh, im lìm, chỉ còn tiếng lá vãn xào xạc. Cố Sơ mất ngủ, cả người ngồi trước khung cửa sổ sát sàn nghe tiếng chuông gió bé nhỏ, còn cả mùi hương ngọc lan thanh thanh. Mùi hương này giống như thuốc độc, theo hô hấp đi vào phổi, hết lần này tới lần khác nắm chặt lấy lục phủ ngũ tạng khiến cô đau đớn.

Đúng vậy, Lục Bắc Thần muốn làm gì? Bây giờ đến cả cô cũng mê muội.

Muốn trả thù tất cả những gì cô làm đối với Bắc Thâm? Nhưng không nên là hành động hôm nay, anh phải hận cô đến chết mới phải chứ?

Cô không nên dây dưa với anh quá sâu, giống như nếu năm xưa cô không tiếp tục gặp Bắc Thâm, vậy thì tất cả, tất cả biết đâu đều có thể viết lại...

‘Oan gia’ với Bắc Thâm lần nữa là chuyện ở nơi tập quân sự, hai tuần sau khi sinh viên mới nhập trường...

...

Sở dĩ phải dùng tới hai từ ‘oan gia’* để hình dung cuộc gặp gỡ của cô và Bắc Thâm vì kể từ lần gặp mặt đó, cô và anh đã hoàn toàn bị buộc lại với nhau.

*Tiếng Trung: thường chỉ dùng với những hoàn cảnh bất hạnh, việc gặp phải kẻ địch hoặc những chuyện không may mắn.

Sinh viên mới nhập học, khảo nghiệm đầu tiên phải đối mặt chính là học quân sự. Sau khoảng thời gian hai tuần để mọi người làm quen với nhau, mỗi một sinh viên mới lại như một củ cà rốt vừa nhổ từ dưới đất lên, bị đưa vào nhà kho lớn đợi rửa sạch, gọt vỏ, thái ra, làm nhân. Học quân sự ở đại học khác với cấp hai hay cấp ba, không phải trò đùa trẻ con, không phải cứ cười hi hi ha ha là có thể vượt qua được, mà việc học quân sự ở trường đại học A lại càng nổi tiếng với quãng thời gian dài, huấn luyện cực khổ. Các anh chị khóa trên sau khi trở về từ bãi huấn luyện đều dặn mấy sinh viên mới rằng: Các em nhớ đấy, trên bãi tập của sinh viên mới trường đại học A, em không được khóc, không được trốn, chỉ có thể phục tùng và nhẫn nại, nếu không thì em chỉ còn nước chết. Còn nữa, nhất định phải nghe lời các giáo viên và trợ giáo. Nếu không nghe lời, hậu quả chắc chắn sẽ thê thảm vô cùng, nhớ kỹ, nhớ kỹ...

Thế nào gọi là trợ giáo?

Đối với một người mới nhập học như Cố Sơ mà nói thì đây là một từ mới, cô từng hỏi Tiêu Tiểu Tiêu và Lăng Song, cả hai người họ đều lần lượt bày tỏ là không rõ. Ban đầu Cố Sơ chẳng coi trọng chuyện này, chẳng qua là tập quân sự thôi mà? Lúc học cấp hai và cấp ba cô đều đã từng tham gia, có gì to tát đâu, chỉ có điều thời gian tập quân sự ở đại học A mất cả tháng mà thôi. Tính ra, bốn tuần, 28 ngày coi như được chơi.

Nhưng hai tuần này, nhóm chị em ủng hộ cô đều khiếp đảm vô cùng, tập quân sự ở đại học A chính là một hình thức huấn luyện ma quỷ. Để ‘bình định lòng quân’, Cố Sơ bèn thử son Dior mua chuộc một chị năm thứ hai, hy vọng chị ấy có thể tiết lộ tình hình tập quân sự năm đó của mình.

Chị gái đó dùng cụm từ ‘vô cùng thâm hiểm’ để hình dung việc tập quân sự ở đại học A, còn nhấn mạnh với cô rằng, trợ giáo còn đáng sợ hơn cả các thầy. Trợ giáo là một hiện tượng đặc biệt chỉ có ở đại học A. Họ không tới từ quân đội mà chính là các đàn hoặc đàn chị vốn ở đại học A đạt thành tích xuất sắc ở tất cả các môn trên trường huấn luyện. Họ sẽ giúp đỡ các thầy, dùng toàn bộ các cách thức nổi trội để rèn giũa sinh viên mới. Ai không nghe theo chỉ huy thì sẽ gặp tai họa.

Cố Sơ muốn nghe ngóng xem trợ giáo của kỳ này là ai nhưng chị đó cũng không rõ, nói rằng mỗi kỳ lại là một trợ giáo khác nhau. Cố Sơ nghe xong câu ấy, ngược lại cũng chẳng cảm thấy gì, nghĩ bụng thực tình không ổn thì khi nào đến bãi huấn luyện, gặp trợ giáo rồi, ‘hỏi lộ’ cũng vẫn kịp.

Cứ thế, Cố Sơ cùng một đám chị em chỉ trong khoảng thời gian ngắn đã thân thiết hùng dũng oai vệ, khí thế bừng bừng bước vào đợt huấn luyện quân sự cho sinh viên mới dài một tháng trời, đối với cô mà nói, con đường trước mặt rực rỡ vô cùng.

Nhưng có ai ngờ, trợ giáo của khối sinh viên mới lại chính là Lục Bắc Thâm.

Khi đứng trong cả đội ngũ sinh viên mới đông nghìn nghịt, tập hợp trên sân huấn luyện dưới cái nắng gay gắt, vừa liếc mắt Cố Sơ đã nhìn thấy bóng dáng bắt mắt nhất trong cả hàng trợ giáo. Anh đứng cuối cùng, trên người mặc bộ quân trang rằn ri, trên đầu đội mũ lính, cũng đeo kính râm như những trợ giáo khác, chắp tay sau lưng, nghiêm trang. Với chiều cao tuyệt đối, anh đã áp đảo những trợ giáo khác, sống mũi cao thẳng tắp, bờ môi mỏng hơi mím lại, bả vai rộng dài, đôi chân dài thanh mảnh. Bộ quân trang mặc trên người cực kỳ hợp với anh, khỏe mạnh mà tuấn tú.

Các thầy đang nói chuyện với sinh viên mới, Cố Sơ đứng trong đội ngũ hơi choáng váng.

“Mẹ...” Cô không nhận được nói tục một câu, kéo kéo Lăng Song bên cạnh: “Cậu mau đánh thức tôi đi, mắt tôi có vấn đề rồi.”

Lăng Song vốn dĩ đã thích đối chọi với Cố Sơ bèn giễu cợt: “Cậu không định bỏ chạy trước cuộc chiến đấy chứ?”

Huấn luyện quân sự của đại học A cực kỳ biến thái, là kéo cả một đám người tới doanh trại huấn luyện tân binh, điều này có nghĩa là gì? Có nghĩa là những tinh anh trong quân đội này sẽ coi bọn họ là tân binh để huấn luyện! Không phân biệt nam nữ! Không phân biệt sớm tối! Khi cả một đám gà con mới sinh vẫn còn đang ôm mộng với khoảng thời gian học quân sự này, thì khi đối mặt với những tân binh hoặc là bị ngã đến thâm thối hoặc là đau khổ không thốt nên lời lúc huấn luyện, mọi người đều ngán tởm.

Thế nên, Lăng Song cho rằng Cố Sơ đã chùn bước.

“Là tôi muốn cậu nhận diện cái anh đứng trong đội ngũ trợ giáo kia kìa.” Cố Sơ chẳng hơi đâu cãi nhau với cậu ta.

Lăng Song ngó lên xem rồi cười khẩy: “Mắt cậu không mù đâu, chính là đàn anh họ Lục mấy hôm trước bị cậu ép phải xin lỗi trên sân bóng ấy.”

Cố Sơ lắc đầu, làm bộ tiếc nuối: “Nghĩ cũng đủ biết kỳ huấn luyện quân sự này có trình độ thấp cỡ nào, thế mà các cậu đứa nào đứa nấy bị dọa như khi ấy.”

“Nói trước bước không qua đâu.” Lăng Song nhắc nhở cô: “Nghe nói anh ấy đã có kinh nghiệm ba lần đảm nhiệm vị trí trợ giáo, cậu có hiểu thế nghĩa là gì không?”

“Nghĩa là một đám các em trai, em gái vốn dĩ mạnh như hổ như hùm đều bị anh ta hủy hoại thành binh tôm tướng tép.” Cố Sơ dường như không hề coi trọng Lục Bắc Thâm, trong lòng cô, anh chẳng qua chỉ là một kẻ bại trận dưới tay cô.

Lăng Song lườm nguýt: “Không cần cậu bây giờ ra vẻ, rồi sẽ có lúc cậu khóc cho coi. Điều kiện tiên quyết để đảm nhận vị trí trợ giáo là trong đợt huấn luyện tân sinh viên của mình, tất cả các môn anh ấy đều phải đạt thành tích xuất sắc, đứng đầu tiên, mà điều kiện để một người liên tục được đảm nhận vị trí trợ giáo là anh ấy cần phải khiến cho thành tích mà lớp mình dẫn dắt vượt trội hơn các lớp khác. Nghe nói trước đây lớp mà học trưởng Lục dẫn dắt đã có thành tích lập kỷ lục, cho tới bây giờ chưa ai phá được. Khóa của chúng ta, anh ấy sẽ dẫn dắt hai lớp, lớp chúng ta và lớp bên cạnh kia.”

Cố Sơ nghe đến đó dẫn, quay đầu nhìn các bạn bên cạnh mình.

Ban này các thầy đã phân lớp, cả đội sinh viên làm thành đại đội. Cố Sơ ở trung đội hai đại đội sinh viên mới, bên cạnh chính là trung đội một. Lớp một gồm 10 nam, lớp hai gồm 10 nữ. Nếu cùng tập, có nghĩa là các môn huấn luyện của cả nam và nữ là như nhau, không phân biệt giới tính.

“Đùa sao...” Cố Sơ tuyệt vọng.

Lăng Song đứng cười bên cạnh: “Biết bao nhiêu bạn ngưỡng mộ chúng ta còn không kịp kìa. Có ai không muốn gần gũi với học trưởng Lục chứ? Mà học trưởng Lục đẹp trai thật, đúng là nam thần trong bộ đồng phục.”

Đẹp trai á?

Cố Sơ thừa nhận, nhưng cứ nghĩ tới cảnh một tháng tới sẽ bị cái tên bại trận kia huấn luyện như cháu anh ta là cô lại như nuốt phải ruồi vào bụng, khó chịu vô cùng.

Các thầy điểm danh, dặn dò xong xuôi thì lần lượt giới thiệu các trợ giáo với mọi người. Khi giới thiệu tới Lục Bắc Thâm, bỗng đám sinh viên mới phía dưới reo hò ầm ĩ. Thầy sỹ quan không vui, quát lên một tiếng, lúc ấy các sinh viên mới yên lặng trở lại.

Tới lúc các thầy phân các lớp cho các trợ giáo xong đã là ba giờ chiều, khoảng thời gian nóng nhất trong ngày, mặt trời chói chang đang lơ lửng trên trời, chẳng có một chút gió nào. Các sinh viên mới đều là các cậu ấm cô chiêu, đương nhiên không chịu nổi tiết trời gay gắt, nóng bức này, ai cũng kêu than.

Các trợ giáo đương nhiên sẽ không nuông chiều. Với tư cách là lớp trưởng của mỗi lớp, ngày đầu tiên dĩ nhiên phải ra uy.

Sinh viên lớp 1 và 2 xếp thành hai hàng. Lục Bắc Thâm đi tới trước, vỗ chắp tay sau lưng, nói: “Các em nên biết đại học A là trọng điểm trong các trường y trọng điểm. Là sinh viên của đại học A, là các bác sỹ tương lai sẽ đứng trên bàn mổ, bây giờ điều các em cần rèn luyện chính là ý chí của mình. ‘Thiên binh vạn mã qua cầu độc mộc’, các em đã phải rất vất vả mới thi đỗ được vào đại học A, tương lai sau này cũng sẽ là những trụ cột y học của nước nhà, thế nên, các em không những phải có ý chí kiên cường mà còn phải rèn giữa một sự kiên nhẫn và phục tùng như quân đội. Ngành nghề sau này của các em đã định trước các em phải luôn cẩn thận, tỉ mỉ, không được phép gây ra bất kỳ sơ suất nào, giống như ra chiến trường vậy, không được phép có chủ nghĩa cá nhân, không được phép hành động độc lập, hiểu rõ chưa?”

“Hiểu rõ!” Đám nữ sinh lớp 2 gào lên điên cuồng.

Lục Bắc Thâm quay mặt sang bên kia, nhíu mày: “Lớp 1!”

“Hiểu rõ...”

“To tát lên! Các cậu vẫn còn bú sữa mẹ có phải không?” Lục Bắc Thâm không chút khách khí.

Đám nam sinh lớp 1 bị khích, gào lớn: “Hiểu rõ!”

Cố Sơ đứng trong hàng sắp ngất tới nơi, đương nhiên lại càng ghét Lục Bắc Thâm. Cô thổi một hơi, mấy lọn tóc mai trước trán bay lên, miệng lẩm bẩm: “Giương oai giễu võ cái gì chứ. Ở giảng đường có điều hòa thì không ngồi, lại chạy tới sân huấn luyện làm mấy chuyện vô dụng.”

“Nghe nói lần này học trưởng Lục lại giành được học bổng toàn trường hơn nữa luận văn thạc sỹ đã được đăng lên tập san y học quốc tế rồi.” Tiêu Tiểu Tiêu đứng bên ngưỡng mộ: “Thiên tài đúng là thiên tài, tuổi còn trẻ mà đã học cao học năm ba rồi. Nghe nói luận văn lần này của anh ấy liên quan tới sự ảnh hưởng của tế bào và axit ribonucleic đối với thần kinh não nhận được nhiều sự chú ý của các chuyên gia quốc tế nổi tiếng, có tin đồn anh ấy có thể được miễn thi, ra thẳng nước ngoài nghiên cứu, hình như đã có một trường y nổi danh mời anh ấy rồi.”

“Thật sự không thể tưởng tượng ra cảnh anh ta cầm dao mổ, sao tớ cứ cảm thấy con người này không đáng tin cậy vậy? Có người thân nào của bệnh nhân dám tìm anh ta phẫu thuật não chứ?” Cố Sơ khinh thường.

“Ít nhất thì người ta cũng học ngoại khoa, hơn nữa còn là ngoại khoa thần kinh. Cậu thì sao? Sợ máu à? Thế nên đến dao mổ còn không dám cầm!” Lăng Song châm chọc.

Cố Sơ quay đầu nhìn cậu ta, hạ thấp giọng: “Yo, cậu hay được nhận ‘ân điển’ của người ta lắm sao, mười câu chẳng câu nào không nói đỡ cho anh ta. Có gì ghê gớm chứ, chẳng qua là phát biểu mấy bài luận văn thôi mà? Cũng chỉ là một tên một sách sức trời gà không chặt. Mang sinh viên mới chúng ta ra huấn luyện, các trợ giáo khác mỗi người chỉ phụ trách một lớp, anh ta giỏi giảng gì mà được dẫn hai lớp? Tội thấy anh ta sợ quản lý lớp nữ sinh chúng ta không đạt được thành tích nên mới bầm bụng dẫn dắt thêm một lớp nam sinh nữa.”

Lăng Song còn định cãi lại thì đã nghe thấy lời dằn dò của Lục Bắc Thâm.

“Thế nên, các em phải nhớ rõ, lời của các sỹ quan chỉ huy chính là mệnh lệnh, trên bãi tập việc các em phải làm là phục tùng vô điều kiện, hiểu rõ chưa?”

“Hiểu rõ!”

“Cố Sơ lớp 2 ra khỏi hàng!” Lục Bắc Thâm quát to...

71. Chương 71: Đánh Dấu Mỗi Quan Hệ Từ Đây

Cố Sơ đương nhiên thể lực cũng không tốt. Cô đã bao giờ phải chịu khổ như thế này, nhưng cứ nhìn thấy cái bản mặt lạnh te của Lục Bắc Thâm là cô lại cắn răng nhẫn nhịn...

Cố Sơ đang mải đấu khẩu với Lăng Song, cố gắng áp đảo đối phương trên phương diện ngôn ngữ, thế nên nhất thời không nhận ra mình bị gọi tên. Tiêu Tiểu Tiêu chọc mạnh vào người cô một cái, lúc ấy Cố Sơ mới tỉnh ra, quay đầu nhìn Tiêu Tiểu Tiêu. Điều bộ của Tiêu Tiểu Tiêu khác thường, ra hiệu cho cô nhìn đằng trước.

“Cố Sơ, ra khỏi hàng!” Lục Bắc Thâm lại ra lệnh câu nữa.

“Anh ta biết tên tớ á?” Cố Sơ rì rầm.

“Hỏi vớ vẩn, trợ giáo là phải nhớ tên tất cả các tân sinh viên huấn luyện.” Lăng Song đáp trả cô một đòn phản kích tuyệt vọng nhất: “Hơn nữa anh ấy đã thua cậu trên sân bóng, có khi đã nhớ tên cậu từ lâu rồi.”

Cố Sơ chẳng sợ hãi, nghênh ngang bước ra khỏi đội ngũ. Hai lớp, hai mươi con mắt đều nhìn cô chòng chọc, đôi mắt thứ hai mươi chính là Lục Bắc Thâm.

“Vừa nãy tôi đang nói gì?”

Cố Sơ trợn mắt: “Thầy nói, việc phải làm trên sân huấn luyện là phục tùng vô điều kiện.”

“Trước khi trả lời phải hô ‘Báo cáo’.”

“Báo cáo, em biết rồi ạ!”

“Nếu đã biết đây là sân huấn luyện thì khi các thầy dặn dò tại sao lại nói chuyện riêng?”

Cố Sơ ra sức nghĩ, có sao? À phải, lúc các thầy đang con cà con kê, cô đứng dưới cũng bô lô ba la nói chuyện với Lăng Song.

“Em không biết quy định trên sân huấn luyện.” Câu ấy vừa dứt, cô lại nói ngay: “Bổ sung thêm hai chữ báo cáo!”

Làm cho các sinh viên mới bên dưới cười rộ lên.

Lục Bắc Thâm không cười, quay mặt về phía đám sinh viên: “Lăng Song, Tiêu Tiểu Tiêu ra khỏi hàng!”

Lăng Song và Tiêu Tiểu Tiêu giật mình, buồn bã đi ra.

“Bất luận là các thầy hay các trợ giáo, lúc mọi người nói cũng phải có thái độ nghiêm túc, không được phép rì rầm to nhỏ, đây là kỷ luật đầu tiên các em phải phục tùng, hiểu rõ chưa?”

“Hiểu rõ!” Sinh viên bên dưới hô to.

Cố Sơ thở sâu một hơi. Gì chứ, cứ làm như thật vậy.

“Ba người xếp thành hàng, quay sang phải!”

Cố Sơ đứng im, Lăng Song và Tiêu Tiểu Tiêu vội vàng đứng sát vào cô.

“Ba em bị phạt đứng 10 phút, đứng im, không được nghỉ.” Lục Bắc Thâm nhìn những người khác: “Các sinh viên khác nhanh chóng quay về ký túc xá của mình, cất gọn đồ đạc của các em, thay quần áo rồi trở lại sân huấn luyện trong vòng 10 phút. Nghe khẩu lệnh, đằng sau quay, bước đều, bước!”

Các sinh viên đi hết, chỉ còn ba người họ.

“Ba em nghe đây, mười phút sau trở về ký túc xá cất đồ, thay quần áo!”

Lăng Song và Tiêu Tiểu Tiêu đồng thanh đáp.

“Cố Sơ!”

“Báo cáo, rõ!” Cố Sơ trong bụng cảm phần.

Cô cứ tưởng Lục Bắc Thâm dặn dò xong sẽ bỏ đi, kết quả Lục Bắc Thâm không đi mà đứng cùng họ đúng 10 phút.

10 phút, trông thì có vẻ chẳng có gì nhưng thật sự mang nó tới sân huấn luyện thì dài chẳng khác gì 10 tiếng. Tháng chín ở Thượng Hải đúng đợt nắng nóng. Đám sinh viên mới bọn họ mới sáng sớm đã phải xuất phát, đầu tiên là phải đi xe gần hai tiếng đồng hồ sau đó lại phải cuốc bộ gần một tiếng đồng hồ, xách đồng hành lý túi to túi nhỏ công kênh hết như đi chạy nạn, tới khu huấn luyện rồi lại phân lớp, nghe dặn dò một lúc, bị hành hạ như vậy thể lực đã không chống đỡ nổi từ lâu. Bây giờ, Cố Sơ lại xui xẻo bị phạt đứng 10 phút dưới nắng, không được động đậy, không được nói chuyện, hoàn toàn khởi động hình thức người gồ.

Cô nghĩ bụng, lúc này chỉ bằng có một con dao đâm tới, hoặc là đâm luôn vào người cô cho xong, hoặc là đâm vào cái gã đàn ông đứng cách cô không xa kia.

Lục Bắc Thâm đeo kính râm, nét mặt không chút cảm xúc, từ đầu tới cuối tay vẫn chắp sau lưng, uy nghiêm, bất động. Chiếc mũ lính có vành đầu ra dấy, làm tôn lên ngũ quan cũng vô cùng góc cạnh của anh. Con ngươi của Cố Sơ len lén quan sát về phía anh. Đứng im thật đấy à? Cô hừ thầm trong lòng. Đây đâu phải là ra đòn phủ đầu với cô, rõ ràng là lấy việc công trả thù riêng.

Từ lúc các sinh viên tới doanh trại huấn luyện tân binh tới lúc tham gia huấn luyện chỉ được nghỉ 10 phút, cũng chính là khoảng thời gian họ trở về ký túc xá thay quần áo. Tới khu huấn luyện, Cố Sơ cuối cùng mới hiểu thế nào là phương pháp huấn luyện ma quỷ. Cái gì mà tập trung ôn thi đại học rồi một loạt các kỳ thi lớn nhỏ, khi đứng trước màn huấn luyện hà khắc này đều chẳng là gì. Cô cũng không ngờ đại học A lại tàn nhẫn như vậy, trộn lẫn những người có tài nổi trội trong kỳ thi đại học với đám tân binh để cùng huấn luyện? Cô thật sự muốn ngắt đầu hỏi trời xanh, việc này không trái kỷ luật sao?

Và cũng bắt đầu từ ngày đó, Cố Sơ và Lục Bắc Thâm đã hoàn toàn đánh dấu mối quan hệ.

Nhưng cũng từ lần huấn luyện ấy cô mới hiểu tầm quan trọng của vị trí trợ giáo mà các lãnh đạo đại học A sắp xếp. Trợ giáo không những là người giúp đỡ các sinh viên luyện tập mà bắt buộc phải là người có kinh

nghiệm sức khỏe phong phú, vì trên sân huấn luyện bất kỳ lúc nào cũng có thể xảy ra sự cố, trợ giáo luôn phải theo dõi sát sao tình hình sức khỏe của các sinh viên.

Điểm giống nhau trong ngày huấn luyện đầu tiên với hồi học cấp hai, cấp ba là đầu tiên phải luyện tập đi bước thẳng. Lớp 1 và lớp 2 đồng thời luyện tập, thầy giáo hướng dẫn nội dung chính, sau đó lệnh cho trợ giáo giúp họ luyện tập. Cố Sơ miễn cưỡng có thể theo kịp nhưng Tiêu Tiểu Tiêu thì hơi rắc rối một chút. Cậu ấy béo, bình thường đi bộ vài bước là đã thở không ra hơi, cường độ luyện tập gắt gao như vậy không khác gì lấy mạng cậu ấy.

Thế là khi đá bước đầu tiên và phải giữ trong vòng 20 giây, Tiêu Tiểu Tiêu luôn là người ngã đầu tiên, sau đó liên tục có người ngã. Cố Sơ đương nhiên thể lực cũng không tốt. Cô đã bao giờ phải chịu khổ như thế này, nhưng cứ nhìn thấy cái bản mặt lạnh te của Lục Bắc Thâm là cô lại cắn răng nhẫn nhịn.

Ngã thì bò dậy, bò dậy lại ngã, lần nào Lục Bắc Thâm cũng giống như một thầy giáo ác ma ép buộc họ rèn luyện hết lần này tới lần khác.

Cho tới khi Cố Sơ bị vấp ngã bởi Lăng Song.

“Đứng dậy, tiếp tục luyện tập!” Lục Bắc Thâm quát.

Lăng Song đứng lên.

Nhưng Cố Sơ thì nói kiểu gì cũng không đứng, cô ngồi bệt xuống đất bực bội.

“Cố Sơ, em đứng dậy cho tôi!” Trên đầu vang lên mệnh lệnh của Lục Bắc Thâm.

Cố Sơ đứng dậy: “Báo cáo!”

“Nói!”

“Em không hiểu.”

“Không hiểu chuyện gì?”

“Bọn em chỉ là sinh viên, không phải tới làm lính, có cần phải chịu huấn luyện hà khắc như thế không?” Cố Sơ thật ra còn định gào lên với Lăng Song, hỏi cậu ta vì sao lại ngáng chân mình nhưng nghĩ tới chuyện ban nãy Lăng Song cũng vì cô mới bị Lục Bắc Thâm phạt đứng, ngọn lửa trong lòng cũng dập tắt bớt ít nhiều, nhưng sự ghét bỏ đối với Lục Bắc Thâm thì tăng lên từng giây.

Buổi chiều, lúc thật sự tập luyện, Lục Bắc Thâm đã tháo kính ra, như thế, Cố Sơ có thể quan sát rõ sự thay đổi trong ánh mắt anh, cực kỳ nghiêm khắc. Anh quát: “Tôi nói rồi, chúng ta tương lai sẽ là trụ cột của ngành y. Muốn trở thành một bác sỹ đủ tư cách không những cần ý chí kiên cường và sự nhẫn nại mà còn phải có tinh thần hợp tác tập thể. Một khi các em lên bàn mổ, tức là phải đối mặt với thử thách sinh tử, phải có trách nhiệm với tính mạng, không phải là trò trẻ con. Nghề bác sỹ không phải màn trình diễn một người, điểm này rất giống với chức trách của một quân nhân. Đây cũng là mục đích của một tháng quân sự mà đại học A quy định đối với mỗi sinh viên vừa nhập học năm nhất.”

Cố Sơ gần như á khẩu.

Lục Bắc Thâm đi tới trước mặt cô, nhìn cô và nói: “Đương nhiên, nếu có một sinh viên kiên quyết không đi thì hoàn toàn có thể viết đơn gửi cho tôi hoặc thầy sỹ quan để rời khỏi khu huấn luyện, vậy thì em ấy sẽ trở thành sinh viên mới đầu tiên bị tuyên bố ‘lâm trận thoái lui’ ở đại học A.”

Tất cả mọi người đều nhìn Cố Sơ.

Cái tính không chịu khuất phục của Cố Sơ lại nổi dậy. Cô ngẩng cao đầu, trở về đội luyện tập.

Tối giờ ăn buổi tối, tất cả mọi người đều mệt lử, nhất là Cố Sơ. Vì không muốn Lục Bắc Thâm có cơ hội mắng mình, mỗi một động tác cô đều dốc sức làm một cách chuẩn xác, kết quả hai chân tê liệt, chỉ muốn được lủi ngay về ký túc xá ngủ một giấc. Cô và ngầy nghiêng mấy miếng, một giây sau đã xông tới bên cạnh thùng rác nôn hết ra ngoài.

Lục Bắc Thâm ngồi bên bàn trợ giáo, bình thần nhìn cô, không nói gì, cũng không đứng lên, điềm đạm ăn cơm.

“Cố Sơ, cậu không sao chứ?” Tiêu Tiểu Tiêu quan tâm hỏi.

Cố Sơ mệt mỏi nằm rạp xuống bàn: “Sao lại có món ăn khó nuốt đến mức này, lãng phí bao nhiêu là thức ăn.”

“Ra về tiểu thư gì chứ. Đây là cơm tập thể, cậu tưởng là bếp ăn nhà cậu à?” Lăng Song mỉa mai.

Các thầy cũng ăn cùng bàn với các trợ giáo, thấy cảnh ấy bèn nhìn sang Lục Bắc Thâm: “Là sinh viên mới tên Cố Sơ phải không?”

Lục Bắc Thâm đáp phải.

“Chiều nay trong đội nhận được điện thoại của bố em ấy, dặn đi dặn lại là chúng ta phải chăm sóc cho con gái ông ấy.”

Lục Bắc Thâm cau mày.

“Em qua đó giải quyết đi, ngày đầu tiên đã có người cãi vã sẽ ảnh hưởng không tốt.”

“Dạ.”

Bên này Cố Sơ và Lăng Song vẫn tôi một câu cậu một câu, Lục Bắc Thâm đã bước tới.

“Có chuyện gì vậy?”

“Học trưởng Lục, có người gỡ thói tiểu thư thôi ạ.” Lăng Song nhìn thấy Lục Bắc Thâm, giọng đã mềm hẳn ra.

Cố Sơ nổi da gà khắp người, cô coi như đã được chứng kiến đám nữ sinh với Lăng Song đi đầu vây lấy Lục Bắc Thâm rồi. Chỉ cần được nghỉ một lát là lập tức có nữ sinh bước tới ân cần, niềm nở, không phải đưa nước cho Lục Bắc Thâm thì cũng là quạt cho anh ta, cũng may Lục Bắc Thâm này còn ít nhiều giữ một chút uy nghiêm của trợ giáo nên đám nữ sinh đó chẳng được lợi lộc gì.

Lục Bắc Thâm nhìn về phía Cố Sơ. Cố Sơ lập tức đứng nghiêm giải thích: “Báo cáo, hành xào quá kỹ, thịt lợn cho ra khỏi nồi quá sớm, cơm quá khô.”

“Câu tiếp theo có phải em sẽ đề nghị mời đầu bếp của nhà em tới đây không?”

Mọi người cười ầm lên.

Cố Sơ không hề đỏ mặt mà đường hoàng nói: “Cha ông ta đã dạy, ‘dân dĩ thực vi thiên’*. Em cảm thấy nấu nướng kiểu này có lỗi với tổ tiên của chúng ta.”

*Người dân lấy cái ăn làm gốc.

“Thế tổ tông của em có nói cho em biết mọi việc phải đặt lợi ích tập thể lên trên hết không? Người khác có cảm thấy gì đâu, sao cái miệng của em kén chọn thế hả?”

“Miệng em kén chọn là vì em không muốn hành hạ cái lưỡi của mình.” Cố Sơ lẩm bẩm trong miệng.

Nhưng Lục Bắc Thâm nhất định là đã nghe thấy. Ở khoảng cách gần như vậy, anh không nghe ra thì đúng là gặp ma rồi. Nhưng anh không nói gì mà quay người đi vào nhà bếp. Cố Sơ không biết anh định làm gì. Đúng lúc tất cả mọi người đang ngó vào hóng hớt thì anh đi ra, trong tay có thêm một chiếc đĩa, trong đĩa đựng hai chiếc bánh bao chay. Anh buông tay, chiếc đĩa rơi xuống bàn: “Ăn đi!”

~Hết chương 71~

72. Chương 72: Rắp Tâm Trả Thù

Sáng sớm mai còn phải kiểm tra nội vụ, bình thường tớ còn chẳng biết gấp chăn, bây giờ bắt tớ gấp vuông vức như miếng đậu thế này, làm sao tớ làm được? Tối nay tớ không ngủ nữa đâu...

Cố Sơ đánh mắt về phía chiếc bánh bao chay: “Em không thích ăn đồ làm bằng bột mì.”

“Hai chọn một, hoặc là ăn hết thức ăn trong đĩa, hoặc là ăn bánh bao chay.”

“Nếu không chọn thì sao ạ?”

“Nhịn đói.”

Cố Sơ bặm môi, nửa ngày sau mới thốt ra một câu: “Nhịn đói thì nhịn đói.”

“Được!” Lục Bắc Thâm quả thực không chiều cô, dọn hết đĩa thức ăn cùng chiếc bánh bao chạy đi.

Lăng Song ngồi bên sung sướng trên nỗi đau khổ của cô: “Đáng đời, ai bảo cứng miệng!”

Lúc trở về ký túc xá, các bạn đều mệt gần chết, ai cũng ngã vật ra giường, chỉ còn lại chút hơi tàn. Tiêu Tiểu Tiểu lại khóc lóc thảm thiết đòi đổi giường với Cố Sơ. Cô ấy được xếp nằm giường trên. Cố Sơ nhìn mãi chiếc giường trên không có ghế ngựa*, không bậc thềm, cũng cần răng, đồng ý.

*Ghế ngựa để đầu giường để bước lên bước xuống.

Mười người ở một phòng, nghĩ cũng đủ biết sẽ sôi nổi cỡ nào.

Mọi người xôn xao bàn tán, chủ đề được nói nhiều nhất đương nhiên chính là Lục Bắc Thâm. Đám con gái như đám gà chọi, phấn khích bình luận từ ngoại hình cho tới ba vòng của anh. Lăng Song thì còn khoa trương hơn, đánh cược rằng Lục Bắc Thâm có cơ bụng tám múi, lại còn có bạn nói một cách kỳ lạ: “Này, mấy bà có phát hiện mũi của học trưởng Lục rất cao không?”

Có mấy cô bạn cười mờ ám.

Việc đầu tiên sau khi về phòng của Cố Sơ là rửa mặt, khi quay lại ký túc xá thấy mọi người đang nói về vấn đề mũi của Lục Bắc Thâm, cô cực kỳ tò mò bèn hỏi: “Sao mấy cậu cười kỳ lạ thế? Không phải là anh ta từng phẫu thuật thẩm mỹ cái mũi của mình chứ?” Vừa hỏi cô vừa cởi áo ra, chỉ để lại chiếc áo ba lỗ dính chặt cơ thể rồi vơ lấy cuốn vở trên bàn ra sức quạt.

Các cô bạn khác nghe thấy vậy lại càng cười to hơn, có cô bạn bạo dạn giải thích cho cô: “Nhân tướng học có nói, đàn ông mũi to thì cái đó cũng to á.”

“Cái nào?” Cố Sơ nhất thời chưa nghĩ ra.

Lăng Song cười nghiêng ngả.

Lúc ấy Cố Sơ mới tỉnh ra, đỏ mặt, đặng hắng: “Mấy cậu này sao mà háo sắc thế hả, cứ làm như nhìn thấy rồi ấy.”

“Nếu được nhìn dĩ nhiên là sướng rồi.” Lăng Song nói.

Cố Sơ làm bộ không còn gì để nói, quay đầu nhìn Tiêu Tiểu Tiểu: “Ồ đây chỉ có mình cậu là còn bình thường, ít nhất không luôn miệng học trưởng Lục.”

“Thật ra tớ cũng muốn lắm.” Tiêu Tiểu Tiểu thành thật bày tỏ: “Nhưng với thân hình này của tớ cho dù có cởi sạch rồi chạy trước mặt học trưởng Lục, anh ấy cũng chưa chắc đã động lòng.”

Cố Sơ sững sờ, Tiêu Tiểu Tiểu mà cũng có thể nói ra mấy câu đó?

“Tớ nghe nói học trưởng Lục có bạn gái rồi đấy.”

Một câu nói làm dấy lên ngàn lớp sóng.

“Làm sao có thể?”

“Sao lại không, có người nhìn thấy học trưởng Lục qua lại rất thân thiết với một cô gái trường ngoài, nghe nói cô gái đó trước đây có quan hệ hữu nghị với trường chúng ta, hình như tên là Tiêu Tuyết, sau này thì suốt ngày chạy qua trường chúng ta, hình như có quan hệ rất tốt với học trưởng Lục.”

“À, nhớ ra rồi. Trước đây tớ cũng từng nghe có người kể. Đúng, tên là Tiêu Tuyết, kéo đàn vĩ cầm tuyệt hay, gia cảnh cũng khá giả lắm.”

“Chắc gì là quan hệ yêu đương nam nữ? Lẽ nào cứ cô gái nào xuất hiện bên cạnh học trưởng Lục thì cũng là bạn gái à?”

Mọi người bàn tán rôm rả, tranh luận không nhượng bộ.

Còn lại Cổ Sơ nhàn nhã. Đợi cho những tiếng nói ấy dần dần yên ắng trở lại, cô mới uể oải bồi thêm một nhát dao: “Học trưởng Lục ấy à... không có bạn gái đâu.”

Câu nói của cô khiến đám bạn mắt mũi sáng rực lên, lần lượt xúm xít lại.

“Các cậu không biết à, học trưởng Lục làm gì có bạn gái, anh ta có bạn trai.”

“Hả?”

Cổ Sơ tỏ ra bí hiểm: “Tớ nghe rất nhiều đàn anh kể lại, con người học trưởng Lục khuynh hướng giới tính có vấn đề. Anh ta là người đồng tính, không thích người khác giới đâu. Hình như hồi anh ta còn học năm nhất đã có quan hệ thân thiết với một đàn anh năm hai. Tới khi học trưởng Lục học năm thứ năm thì bạn trai của anh ta ra nước ngoài và đã đá đít anh ta.”

“Cổ Sơ, cậu bốc phét mà cũng không suy nghĩ à?” Lăng Song bực tức.

“Tôi thề những gì tôi nói là sự thật.” Cổ Sơ lười biếng kéo hành lý ra, lấy mấy chiếc hộp từ trong ra, nói tiếp: “Haiz, các cậu cứ nhận xét công bằng đi, học trưởng Lục có đẹp trai không? Đẹp trai lắm đúng không? Theo lý mà nói ấy, kiểu người như thế đáng nhẽ hai ba ngày phải thay một cô bạn gái mới phải. Nhưng anh ta học đại học A bao năm nay rồi, ai có thể túm được một cô bạn gái chính thức của anh ta nào? Không có chứ gì. Đẹp trai cỡ đó mà lại chẳng ầm ĩ với sinh viên nữ nào, ngoại trừ việc bị đồng tính ra thì còn có lý do gì nữa? Nói ấy cậu biết, thời buổi này đàn ông càng đẹp trai thì lại càng có khả năng là người đồng tính.”

Mấy cô bạn ngơ ngác nhìn nhau.

Cổ Sơ mở hộp ra, bên trong toàn là những món điểm tâm bắt mắt. Tiêu Tiểu Tiêu ngồi bên tỉnh ngộ: “Chẳng trách cậu lại nổi giận với học trưởng Lục, té ra đã có chi viện dự bị à?”

“Dĩ nhiên, khi nào tớ ăn hết chỗ thức ăn dự trữ này rồi nộp vũ khí đầu hàng cũng chưa muộn.” Cổ Sơ đẩy chiếc hộp ọi người: “Nào nào nào, mọi người nếm thử đi, chính tay tớ làm đấy.”

Các cô gái bu vào như ong mật.

“Thế mới nói, chỉ đẹp trai không thì có ích gì? Chẳng qua là tên tốt mã giẻ cùi thôi, lúc trước chẳng phải đã bị tớ đánh thẳng bóng, bắt xin lỗi trước mọi người sao?” Cổ Sơ lần lượt phát điểm tâm: “Nói thêm cho các cậu một tin động trời nữa, tớ nghe nói học trưởng Lục sắm vai nữ trong cặp đôi đồng tính, từ chuyên ngành của họ gọi là gì ấy nhỉ? Là ‘thụ’ phải không?”

Có người đá Cổ Sơ hai cái.

Cổ Sơ ngược mắt lên nhìn, là Lăng Song, đang định quyết đấu với cậu ta phen nữa thì thấy Lăng Song hết nháy mắt lại trợn trừng, nét mặt quái dị vô cùng. Cô theo nhắc nhở của Lăng Song, nhìn ra ngoài cửa, một giây sau đầu tóc đã dựng đứng cả lên.

Ngoài cửa là một thầy giáo.

Ngoài thầy giáo ra, còn có Lục Bắc Thâm trong trang phục chỉnh tề.

Tất cả mọi người đều đờ đẫn, chỉ có Tiêu Tiểu Tiêu miệng đầy điểm tâm đang nắc nặc.

Thầy đi vào trong, nghiêm mặt liếc một vòng, nhíu mày rồi quay đầu nói với Lục Bắc Thâm: “Đây chính là cách dọn dẹp phòng ốc của lớp em?”

Gương mặt Lục Bắc Thâm cứng đờ.

Cổ Sơ vẫn còn nắm một ít điểm tâm trong tay, nghĩ bụng thế giới này đúng là chuyện lạ gì cũng có. Ở đâu lại có chuyện thầy sỷ quan xông thẳng vào ký túc xá nữ? Nếu là bình thường, cô nhất định phải tố cáo.

“Nhanh chóng dọn dẹp!” Thầy giáo ra uy.

“Dạ.”

Tiến thầy đi rồi, sắc mặt Lục Bắc Thâm càng lạnh hơn. Nhìn những chiếc giường hỗn loạn và đống đồ ăn vật bày khắp mặt đất, ánh mắt anh cực kỳ không vui, anh giơ tay lên: “Tôi cho các em một phút để dọn dẹp sạch sẽ, những ai chưa ăn mặc tử tế thì lập tức mặc quần áo vào cho tôi, bắt đầu.”

Một tiếng khẩu lệnh khiến đám nữ sinh cuống quýt tranh thủ thời gian dọn dẹp.

Cổ Sơ thì càng mất mặt hơn, câu ‘chưa ăn mặc tử tế’ đó hoàn toàn là nhằm vào cô. Cô vội lấy chiếc áo khoác trên giường, quynh quáng cài cúc vào sau đó nhanh nhẹn xếp gọn bàn ghế, cùng mọi người quét nhà. Lúc Lục Bắc Thâm hét còn giây cuối cùng để tập hợp, dưới đất vẫn còn vali hành lý chưa thu dọn xong và rất nhiều quần áo xếp đống trên giường.

“Tôi nhấn mạnh một câu, mỗi ngày sau khi tập luyện trở về đều sẽ phải họp lớp bàn công việc, khi còn chưa họp lớp xong thì chưa tới giờ các em nghỉ ngơi.” Lục Bắc Thâm cất giọng lạnh lùng: “Chưa tới giờ nghỉ thì không được phép ngồi lên giường, muốn nghỉ chỉ được ngồi lên ghế gấp. Họp lớp mà không đủ tiêu chuẩn thì các em cũng đừng hòng được thoải mái.”

“Báo cáo!” Cổ Sơ hét to.

Lục Bắc Thâm nhìn về phía cô.

“Bọn em là nữ sinh, vì sao chưa có sự đồng ý đã xông vào phòng của bọn em?”

Câu chất vấn của Cổ Sơ khiến ánh mắt Lục Bắc Thâm càng sâu thêm, anh hơi nheo mắt lại: “Tới khu huấn luyện thì không phân biệt nam nữ. Tôi nói rồi, khi còn chưa họp lớp thì chưa tới giờ nghỉ. Em muốn phân biệt nam nữ? Được thôi, bây giờ viết đơn, quay về trường.”

Cổ Sơ tức đến nghiêng răng kèn kẹt.

Lục Bắc Thâm đi tới trước cửa, xách một cái chậu lớn, ném ‘loảng xoảng’ tới trước mặt họ: “Cho hết di động, laptop, máy nghe nhạc, váy vóc... vào hết cái chậu này.” Cuối cùng anh nhìn chiếc bánh được Cổ Sơ nắm chặt trong tay, bổ sung thêm: “Còn cả những đồ ăn vặt, điểm tâm mang từ trường tới nữa.”

Gì cơ?

Cổ Sơ suýt nữa thì ngất xỉu.

Mọi người tuy rằng buồn bã nhưng cũng không dám trái lệnh, lần lượt giao nộp theo yêu cầu của Lục Bắc Thâm. Cổ Sơ cũng không cam tâm tình nguyện vứt mấy hộp điểm tâm vào, vừa định quay người thì nghe thấy Lục Bắc Thâm hỏi: “Còn nữa không?”

“Báo cáo, hết rồi ạ.”

Lục Bắc Thâm không nói gì, đi thẳng tới chiếc giường dưới đối diện, lật tung chăn ra.

Tiêu Tiểu Tiêu lú lú: “Học trưởng, đó là giường của em...”

Cổ Sơ suýt nữa thì rồ lên muốn bóp chết Tiêu Tiểu Tiêu.

Nói có sai đâu, Lục Bắc Thâm nào phải tên ngốc. Sau khi nghe xong, anh lướt nhìn qua giường trên. Cổ Sơ thấy thế hai chân mềm nhũn, gào khóc trong lòng: Tôi rồi.

Cả một đống điểm tâm bị lật ra, gói nào cũng được bọc rất đẹp, toàn bộ đều bị Lục Bắc Thâm vứt hết vào trong chậu, tịch thu. Trái tim Cổ Sơ như rỉ máu, không nhận được lại báo cáo tiếng nữa.

“Nói.”

“Lãng phí đồ ăn là chuyện đáng xấu hổ!” Cô chỉ hận không thể gào lên.

“Lãng phí đồ ăn là đáng xấu hổ nhưng em làm mất bao nhiêu thời gian của mọi người thì còn đáng xấu hổ hơn!” Lục Bắc Thâm ra giọng giáo điều: “Còn nữa, ai cho phép hai em đổi giường?”

Tiêu Tiểu Tiêu lập tức đứng ra thừa nhận: “Thưa học trưởng, là em chủ động xin Cổ Sơ đổi giường, em mập, lên không nổi.”

“Báo cáo, chuyện này không liên quan tới Tiêu Tiểu Tiêu, ở trường em ngủ giường trên quen rồi, sạch sẽ.” Cố Sơ gánh tội thay.

Cuối cùng Lục Bắc Thâm cũng cười nhưng nụ cười chẳng ấm áp tí nào: “Đoàn kết bác ái phải không? Chưa có sự đồng ý của các thầy sỹ quan hoặc trợ giáo mà tự tiện đổi giường là trái quy định, mà trái quy định là phải chịu phạt.”

Ánh mắt Tiêu Tiểu Tiêu ngập tràn sợ hãi.

“Đã làm sai là làm sai, không nhiều lý do.” Lục Bắc Thâm nói: “Tiêu Tiểu Tiêu, ra sân tập chạy 8000m, không chạy xong thì không được về ngủ.”

“8...8000 ạ...”

Cố Sơ nghe xong sột sắng: “Em đã nói chuyện này Tiêu Tiểu Tiêu vô can, là em chủ động yêu cầu đổi giường, muốn phạt thì phạt em.”

“Được, thế thì em cùng chạy với Tiêu Tiểu Tiêu trên sân tập, tôi sẽ đích thân giám sát hai em.”

Hai mắt Cố Sơ như phun lửa.

“Những người khác nghe đây, sáng sớm mai sẽ luyện tập 3km, khi có còi tập hợp ai xuống muộn người đó sẽ bị phạt.”

Cả đám nữ sinh đều gào khóc.

Lục Bắc Thâm quay người đi ra khỏi ký túc xá, Tiêu Tiểu Tiêu kéo áo Cố Sơ, sắp khóc tới nơi: “Làm sao đây, 8000m á, cả tối tớ chạy không hết mất.”

“Nhất định là thấy tớ vạch đúng khuyết điểm của hần, rắp tâm trả thù đây mà. Chúng ta không thể yếu đuối được, chịu thua một gã đồng tính luyện ái á? Nực cười!” Nói rồi Cố Sơ quyết kéo Tiêu Tiểu Tiêu đi ra khỏi ký túc xá.

Ký túc xá cuối cùng cũng bình yên trở lại, lúc ấy đám nữ sinh mới dè dặt trở lại giường mình nhưng thấy Lăng Song cứ đứng mãi bên cạnh giường không nhúc nhích, bèn tò mò vì sao cậu ta không đi ngủ. Lăng Song bỗng gào khóc thảm thiết, nhìn chiếc chăn quân đội gấp như miếng đậu phụ trên giường, nói: “Sáng sớm mai còn phải kiểm tra nội vụ, bình thường tớ còn chẳng biết gấp chăn, bây giờ bắt tớ gấp vuông vức như miếng đậu thế này, làm sao tớ làm được? Tối nay tớ không ngủ nữa đâu...”

Các cô bạn khác cầm nín toàn tập...

73. Chương 73: Biết Ngay Em Có Ý Đồ Đen Tối Với Anh Từ Lâu

Chúng ta, đều bị tuổi xuân kéo đi cả đoạn đường, loạng choạng thưởng thức những phong cảnh ven đường. Tuổi xuân có màu gì đây? Màu trắng? Màu lục? Màu lam? Có lẽ tuổi xuân của mỗi người chúng ta lại có một màu sắc khác nhau. Nếu hỏi Cố Sơ, cô sẽ cho rằng, những năm tháng thanh xuân ấy rực rỡ muôn màu, ít nhất thì, trước năm thứ tư đại học là vậy.

Cuộc đời sinh viên của cô bắt đầu vào năm thiên niên kỷ. Mà năm đó, cũng là khởi đầu những khắc cốt ghi tâm của cô. Năm 2000, một năm mang một ý nghĩa đặc biệt đối với Trung Quốc, tư tưởng ‘ba đại diện’ bay tới khắp phố lớn ngõ nhỏ, thậm chí còn dán đầy các công trình xây dựng đang chờ thi công. Sau khi giải thoát khỏi sự bó buộc của môn chính trị, rất nhiều học sinh thích được quan tâm tới hai ‘kẻ phản nghịch’ hơn. Một là ca sỹ rì rả rì rầm, lời bài hát còn không nói rõ ràng nhưng vẫn cực kỳ nổi tiếng, Châu Kiệt Luân. Và người kia luôn thích đeo kính râm, phản nghịch đã thành tính, trả nợ thay cha, Tạ Đình Phong. Chỉ cần đi sâu vào bất kỳ cửa hàng băng đĩa, cửa hàng tranh ảnh nào chắc chắn cũng dán gương mặt hai người họ.

Nhưng đối với Cố Sơ mà nói, cô lại thích len vào giữa một đám người, nhìn đoàn vận động viên Trung Quốc dành được mấy tấm huy chương vàng ở thể vận hội Sydney hơn. Không phải cô yêu thích thể thao đến thế, chỉ là thích cảm giác náo nhiệt. Đường nhiên, đối với ca hát, cô cũng rất cuồng nhiệt, ‘Lời gửi gắm’ năm đó

của Vương Phi xuất hiện khắp nơi, chấn động thị trường bằng đĩa bấy giờ, Cố Sơ cảm thấy thần tiên trên đời này chẳng qua cũng chỉ là Trương Á Đông và Lâm Tịch* thôi.

*Đều là những nhà sản xuất âm nhạc, nhạc sỹ, ca sỹ nổi tiếng lúc bấy giờ.

Vậy mà, một cuộc sống quân đội quả thực đã đập nát việc cô theo đuổi những đam mê. Trong thời gian tập quân sự, đừng nói tới chuyện đánh cược với người khác về việc giành huy chương vàng, đến cả quyền được nghe nhạc cũng bị cướp mất, việc theo đuổi những ngôi sao lộng lẫy, tất cả đều bị hủy hoại sạch sẽ dưới sự đe nẹt của Lục Bắc Thâm với bộ mặt lạnh như tiền. Sau khi bấm bụng chạy hết 8000m, cô như một tấm giẻ lau bị ngâm nước, nằm bẹp dưới đất không dậy nổi nữa. Tiêu Tiêu Tiêu thì còn thê thảm hơn, người mập chạy đã chậm, bị bỏ rơi sau cô mấy vòng. Lục Bắc Thâm như một người huấn luyện thú, đứng bên cạnh quát: Chạy nhanh hơn nữa!

Nhìn chằm chằm vào sống lưng thẳng tắp của anh ta, Cố Sơ thầm thề rằng nhất định phải trả được món nợ này.

Chuyện đời chẳng bao giờ được như người ta mong muốn. Khi cô lê lét thân xác rã rời, cuối cùng cũng được bò lên giường, vừa mới chìm vào trạng thái say ngủ thì tiếng còi tập hợp bên ngoài đã vang dội. Sau 8000m, Tiêu Tiêu Tiêu hoàn toàn ngã quỵ, mới sáng sớm đã gương cờ trắng đầu hàng Lục Bắc Thâm. Vì thế khi Cố Sơ quần áo xộc xệch lao ra khỏi ký túc xá, cô đã trở thành nữ chính thê thảm trong màn kịch này.

Thầy giáo đương nhiên rất nghiêm khắc, lệnh cho cô phải sửa sang lại quần áo trong vòng 10 giây. Cô mơ mơ hồ hồ nhưng vẫn miễn cưỡng hoàn thành nhiệm vụ.

Dã ngoại 3km là khái niệm gì? Cố Sơ đã không còn biết suy nghĩ từ đâu nữa, chỉ biết theo cả đại đội chạy bộ từ lúc trời tờ mờ sáng, lén lút nhìn giờ từ các trợ giáo khác, 5:30, đủ biến thái.

Còn biến thái hơn nữa là kiểu dã ngoại này tồn tại sự bất công nghiêm trọng. Các thầy đã dựng sẵn cờ đỏ ở đích từ trước, lớp nào chạy tới cờ đỏ trước là thắng. Các sinh viên lớp 1 và lớp 2 những tướng Lục Bắc Thâm sẽ cùng đồng cam cộng khổ chung vận mệnh, ai ngờ anh nhàn hạ ngồi trong một chiếc xe việt dã mui trần, bộ quân trang trên người gọn gàng chỉnh tề, vẫn đeo kính râm, hai chân gác lên trước tấm kính chắn gió, trong miệng ngậm một que tăm, hoàn toàn khác biệt với hình tượng nghiêm túc đứng đắn ngày hôm qua.

Chiếc xe lái lên trước, vừa đi vừa dừng, sau xe là sinh viên của hai lớp đang chạy cực kỳ nhếch nhác.

“Mau chạy cho tôi, các em ăn cái gì mà lớn? Nhất là lớp 1, chạy nhanh một chút!” Lục Bắc Thâm vẫn còn tỏ ra sung sướng trên nỗi khổ của người khác.

Trải qua 8000m lúc trước, hai chân Cố Sơ gần như bị người ta tháo bỏ, bây giờ lại chạy 3km, rõ ràng là muốn lấy mạng cô, nhất là khi nhìn thấy Lục Bắc Thâm ngồi trên xe chỉ huy họ như vương tướng, ngọn lửa trong lòng cô càng không có chỗ nào phát tiết. Lúc liếc thấy chiếc cờ đỏ từ xa, Cố Sơ không thêm chạy nữa, ngồi bệt xuống đất thở hồng hộc.

Lăng Song chạy phía sau cô, lúc đi ngang qua cô cũng hỏn hển nói: “Này, cậu... cậu mau dậy chạy đi chứ!”

Cố Sơ mệt mỏi lắc đầu.

“Thế... Thế... tôi mặc kệ cậu đấy. Tôi... Tôi không muốn bị phạt đâu...” Nói rồi, Lăng Song tiếp tục chạy.

Tuy là sáng sớm nhưng hơi nóng cũng đã bốc lên, cả người bọc kín quân trang như một chiếc bánh tét, quan trọng hơn cả là trên đầu họ còn phải đội mũ sắt chứ không phải loại mũ lính nhẹ nhàng như Lục Bắc Thâm. Mồ hôi men theo trán chảy xuống. Cố Sơ tháo hắt mũ sắt ra, thuần thục búi tóc lên, bỗng chốc cảm thấy mát mẻ hơn nhiều.

Xe phía trước dừng lại.

Chẳng mấy chốc, trước mắt Cố Sơ đã xuất hiện một đôi bốt quân đội của một người đàn ông, ngay sau đó là một mệnh lệnh trầm thấp: “Đứng lên!”

Không cần ngắt đầu cô cũng biết là ai, hừ khê một tiếng, mặc kệ anh.

“Vì sao lại dừng lại?”

Lúc ấy Cổ Sơ mới uể oải ngẩng đầu: “Em có ý kiến.”

“Nói.”

“Trong lúc bọn em phải chịu khổ nghiệm thể lực hà khắc nhất, trợ giáo của bọn em lại ngồi trên xe ra oai với bọn em như hoàng thượng đi vi hành, thầy cảm thấy có công bằng không?”

“Em muốn công bằng?” Kính đen che chặt đôi mắt Lục Bắc Thâm, chỉ có thể nhìn thấy khóe môi anh hơi cong lên: “Công bằng phải do chính mình giành lấy, không phải thứ em đòi hỏi người khác là sẽ có được.”

Nói tới đây, nụ cười bên khóe môi anh càng thêm sâu xa: “Ngay cả chiều cao tối thiểu còn không ngang bằng, em dựa vào cái gì mà đòi công bằng với tôi?”

“Anh có gì ghê gớm chứ?” Cổ Sơ gào lên.

“Xem ra vẫn còn sức lực.” Lục Bắc Thâm cất nụ cười đi, cao giọng: “Tôi yêu cầu em lập tức đứng lên!”

“Cô đây không phục dịch nữa!”

Một giây sau, bàn tay lớn của Lục Bắc Thâm túm lấy búi tóc trên đầu cô: “Còn không đứng dậy, tôi sẽ dùng sức mạnh đấy.”

“Đừng chạm vào tôi.” Cổ Sơ hất tay anh ra, đứng bật dậy, định dùng một chiêu ‘hỏa lực’ mạnh để nã pháo vào anh, nhưng hoàn toàn quên mất sức chống đỡ của đôi chân. Cô đột ngột dừng lại, giờ lại đột ngột đứng lên, như thể chân rất dễ mềm nhũn, cả người lập tức lão đảo.

Nhưng Lục Bắc Thâm kịp thời giơ tay, cả cánh tay vạm vỡ đã ôm chặt lấy cơ thể ngã nghiêng của cô.

Sau đó, Cổ Sơ bổ nhào vào lòng anh một cách rất không lễ độ.

Về sau, thật ra cô đã vô số lần nhớ lại màn tiếp xúc ‘thân mật’ đó và đều cảm thấy mình rất oan uổng. Cô thể, hai chân cô thật sự đã mềm oặt nên không đứng vững, sau đó có thêm ngoại lực, thông qua định luật quán tính mới vô thức đưa hai tay ôm chặt lấy cổ Lục Bắc Thâm, tuyệt đối không phải như Lục Bắc Thâm vẫn luôn tưởng tượng là cô tự ngã vào lòng anh.

Nhưng khi đó, quả thực là mất mặt.

Cô như người nhựa, ‘dính’ vào lòng anh, cái đầu búi cao bật về phía trước, môi cô liền cọ vào cằm anh, hôn lên yết hầu của anh. Một giây sau, cô rõ ràng cảm nhận được yết hầu của Lục Bắc Thâm trượt lên trượt xuống.

Thời gian như kết một lớp nhựa dính, đứng im bất động.

Sau đó, Cổ Sơ mơ hồ cảm thấy, từ khoảnh khắc này cuộc đời huy hoàng của mình trong tương lai sẽ bị tô một nét bút hồng đầy oan uổng.

Nói chẳng sai chút nào, trên đỉnh đầu vang lên tiếng cười khe khẽ: “Anh biết ngay em có ý đồ đen tối với anh từ lâu.”

Cổ Sơ không ngẩng lên mà nhắm tịt mắt lại, trong bụng thầm nghĩ nếu cô có chiếc hộp ánh trăng trong ‘Đại thoại Tây Du’ thì tốt biết bao, nói một tràng ‘úm ba la xì bùa’ là có thể trở lại năm phút trước. Không, chỉ cần hai phút thôi cũng được. Nếu có thể, cô sẽ chuẩn bị trước một cây gậy, thấy Lục Bắc Thâm tiến tới là lập tức đập cho anh ta ngất xỉu.

“Thả... tôi... ra!” Cô nhấn mạnh từng câu từng chữ.

Lục Bắc Thâm càng cười to hơn: “Này, câu này đáng nhẽ là anh nói mới phải.”

Cổ Sơ mở mắt, ngẩng đầu. Cái cằm của anh quả là gian ác, nhưng mà cánh tay cô cũng hơi gian ác, cứ ôm chặt lấy cổ anh không buông. Một giây sau, cô lập tức buông tay, cái miệng đương nhiên không thể chịu thua: “Anh đừng có mà tự sướng, ai thêm có ý đồ đen tối với anh?” Cô quay đầu lườm một cái: “Tôi thấy là anh định giở trò với ‘bổn cô nương’ thì có, giờ có thể buông tay được rồi chứ?”

Cánh tay anh vẫn đang vòng quanh người cô.

Nghe xong, Lục Bắc Thâm lại không vội buông ngay mà càng thu chặt tay lại, như vậy, khoảng cách của hai người càng thêm gần.

“Anh... Anh...” Mùi hương trên người anh rất sạch sẽ nhưng lại làm nhiễu loạn lý trí của cô.

“Nhân cơ hội này nói với em một chuyện.”

Cố Sơ ngừng giây giũa, chuyện gì chứ?

Lục Bắc Thâm nhìn cô, vừa như nghiêm túc lại vừa như đùa giỡn: “Anh cho rằng, nếu anh là gay, vậy thì nhất định sẽ là ‘công’ chứ không phải là ‘thụ’.”

Cố Sơ căng thẳng một lúc lâu, không ngờ anh lại nhắc tới chuyện ấy, rõ ràng là đang dùng lời của cô đánh cái miệng của cô. Cô bỗng tròn mắt nhìn anh trừng trừng, đờ cả ra.

“Không tin ư?” Dáng vẻ của Lục Bắc Thâm khi rướn môi cười có phần vô lại: “Hay là em thử xem?”

Một câu nói khiến Cố Sơ nhảy dựng lên, lập tức đẩy anh ra, mặt mũi đỏ bừng, chỉ tay vào anh: “Anh... Anh...”

“Lại định mắng anh là lưu manh chứ gì?” Lục Bắc Thâm từ tốn ngắt lời cô.

Làm Cố Sơ bực tới nỗi chưa kịp hô hấp đã suýt tắt thở.

“Em muốn ở lại đây tiếp tục bị anh giở trò lưu manh hay là chạy tiếp đây?”

Cố Sơ nín nhịn mãi mới buông một câu: “Vô liêm sỉ!” Sau đó ra sức chạy thục mạng như bị chó đuổi.

Lục Bắc Thâm không tức giận mà bật cười.

Kết quả nghĩ cũng đủ biết, cả đám sinh viên chạy về tới đích thì mệt đến đứt hơi. Sau khi lớp hai chạm đích, thành tích xếp đầu tiên từ dưới lên.

“Cố Sơ, Lãng Song bước ra khỏi hàng!” Sau khi Lục Bắc Thâm bị đám trợ giáo khác trêu chọc, anh đứng nghiêm trước đội hình, lời hai tên xui xẻo ra ngoài.

“Cố Sơ, thành tích của lớp hai vì em mà bị kéo lại phía sau, có biết hậu quả không?”

Cố Sơ méo miệng.

“Trả lời!”

“Không biết ạ.”

“Không biết?” Lục Bắc Thâm trở về với vẻ nghiêm nghị: “Nếu như đây là chiến trường thì tất cả các đồng đội đã phải mất mạng vì sự lè mề của em rồi.”

Cố Sơ ngược mắt lườm anh. Đáng chết, cô lè mề há chẳng phải vì anh ta giở thói lưu manh?

“Lãng Song!”

“Có!”

“Vừa nãy khi Cố Sơ không chạy nổi nữa, vì sao em bỏ bạn ấy mà đi?”

74. Chương 74: Đối Mặt

Nếu chưa từng gặp nhau thì cuộc đời cô và Bắc Thâm đã chẳng lấp đầy bi thương. Nhưng nếu chưa từng gặp gỡ làm sao cô biết trên thế gian này đã từng tồn tại một người đàn ông như thế?

Lãng Song há hốc mồm, nhìn Cố Sơ rồi lại quay sang Lục Bắc Thâm: “Báo cáo, em sợ mình chạy chậm sẽ ảnh hưởng tới thành tích của lớp.”

“Nhưng em không rõ thành tích của lớp chính là thành tích của tập thể sao?” Lục Bắc Thâm đã tháo kính, đôi mắt mạnh mẽ đáng sợ.

“Em...”

“Nếu đang ở trên chiến trường, có phải em cũng sẽ bỏ mặc đồng nghiệp để giữ mạng sống của mình không?”

“... Em không.”

“Các em ghi nhớ cho tôi, trên cương vị tương lai của mình, đồng nghiệp chính là đồng đội của các em. Là một bác sỹ, khi cầm dao mổ lên cũng đồng nghĩa với việc đó sẽ là một thử thách sinh tử cần có sự hợp tác tập thể. Nếu đồng nghiệp gặp khó khăn mà em lại khoanh tay làm ngơ, nếu em không hoàn toàn tin tưởng đồng nghiệp của mình vậy thì chắc chắn các em không thể trở thành một bác sỹ đủ tư cách, nghe rõ chưa?”

“Rõ ạ!”

“Lăng Song, chống đẩy 50 cái coi như hình phạt, sau này nhớ rõ, bất luận là lúc nào, ở đâu cũng được bỏ rơi bạn bè.” Lục Bắc Thâm thiết diện vô tư.

Lăng Song ra sức cắn môi, lập tức chấp nhận chịu phạt.

Lục Bắc Thâm quay sang nhìn Cố Sơ. Cố Sơ giật mình, cứ cảm thấy hình phạt ngay sau đây còn nghiêm trọng hơn Lăng Song. Suy nghĩ ấy vừa dứt cô đã thấy Lục Bắc Thâm giơ tay, giữ một anh lính mới trong đại đội tân binh đang vừa chạy vừa vác hộp đạn được lại. Còn chưa đợi anh kia phản ứng lại, Lục Bắc Thâm đã nhấc hộp đạn được trên lưng anh ấy xuống, ra lệnh cho Cố Sơ: “Em, lại đây!”

Tất cả mọi người đều sửng sốt.

Cố Sơ nhìn hộp đạn được trong tay Lục Bắc Thâm mà ruột gan run lên, nhưng vẫn bấm bụng đi tới.

“Đeo hộp đạn được, đi theo sau anh tân binh này, chuyển lên chiếc xe thiết giáp cách đây 1km, nhớ kỹ, phải chạy đấy.” Nói rồi, Lục Bắc Thâm để hộp đạn được lên lưng cô.

Ngay sau đó, Cố Sơ lập tức đứng không vững, hai đầu gối ngã khuỵu xuống đất.

Anh tân binh đứng bên vội nói: “Không được đâu, không được đâu, hộp đạn được nặng lắm.” Anh ấy cũng là người bị lớp trưởng bên họ bắt phạt, công hộp đạn được nặng nề này đến thở không ra hơi nữa rồi, không ngờ anh chàng đối diện trông trẻ người, cao lớn, sức vóc nhưng cũng vô cùng khỏe, một tay có thể tháo hộp đạn được xuống.

Nhưng rõ ràng là cô gái này quá yếu, làm sao đeo được thứ nặng thế này?

“Cố Sơ, em làm không nổi sao?” Lục Bắc Thâm không đưa tay đỡ cô mà đứng nhìn xuống rồi hỏi.

Cố Sơ nghe ra giọng điệu châm chọc của anh, cắn răng, xách lại hộp đạn được rồi đứng dậy, ngẩng cao đầu: “Tôi mà cúi đầu trước mặt anh thì tôi làm đầu heo!”

“Mời.” Lục Bắc Thâm giơ một tay ra trước.

Cố Sơ nghĩ bụng sao lúc này mình lại hôn lên cổ anh ta, sao lại không cắn ột nhát? Cô kiềm chế, rồi quay sang phía anh tân binh, tươi cười, gương mặt ngập tràn nét dịu dàng: “Anh bộ đội, anh dẫn đường được không ạ?”

Một tiếng ‘anh bộ đội’ làm cho chàng lính mới gương mặt mềm nhũn ra, lập tức đỏ bừng, giơ tay định giúp đỡ nhưng nghĩ tới chuyện trong quân đội có kỷ luật của quân đội, không còn cách nào khác đành chạy trước dẫn đường.

Lục Bắc Thâm nhíu mày, nhưng từ đầu tới cuối không nói thêm gì nữa.

Và như vậy, Cố Sơ không kêu một dù chỉ một tiếng, cứ thế đeo hộp đạn được chạy 1km, tới lúc mệt chỉ còn nửa cái mạng, cuối cùng cô cũng nhìn thấy chiếc xe thiết giáp trong truyền thuyết...

...

“Tổ đón máy bay chú ý, các nhân viên đón khách chú ý, chuyến bay mang số hiệu XXX từ London đã hạ cánh...”

Từ sân bay Quỳnh Châu ra tới đại sảnh, loa phát thanh chưa khi nào ngưng nghỉ. Vừa tới ba giờ, thông báo về chuyến bay từ London về nước đã kéo Cổ Sơ khỏi những hồi ức quá khứ.

Những lông bông thời niên thiếu ấy, những giọt mồ hôi, nụ cười để lại khu huấn luyện dường như đều ngưng đọng lại sau đó bị ký ức phủ kín, để lại một lớp bụi dày cộp. Bao nhiêu năm nay, Cổ Sơ rất ít khi mang đoạn kỷ niệm ấy ra quét dọn, thậm chí có thể nói nó đã bị cô khóa kỹ. Nhưng từ khi người đàn ông tên Lục Bắc Thần, một người vừa xa lạ lại quen thuộc với cô, xuất hiện đã hết lần này tới lần khác mở nó ra.

Trước mắt đã không còn là những hình ảnh thanh xuân lấp đầy những phóng túng, vô lối ấy nữa mà chỉ còn lại những đôi chân lại qua vội vã. Cuộc đời cô cũng giống như những bước chân ấy, chưa bao giờ ngưng nghỉ.

Cô khẽ thở dài, siết chặt chiếc cốc giấy Starbuck trong tay, nhiệt độ lạnh lẽo của mocha xuyên qua lòng bàn tay, cứ thế len lỏi vào tận trái tim, nhưng đôi môi cô lại nóng bỏng, giống như cô mới chỉ hôn lên cổ Bắc Thâm mới đây thôi. Sự ngưỡng ngáp đã rất lâu ấy, những năm tháng trẻ con còn mơ màng, ngây ngô với tình yêu ấy vẫn đủ khiến cõi lòng bập bênh.

Nếu chưa từng gặp nhau thì cuộc đời cô và Bắc Thâm đã chẳng lấp đầy bi thương.

Nhưng nếu chưa từng gặp gỡ làm sao cô biết trên thế gian này đã từng tồn tại một người đàn ông như thế?

Kỳ thực, trên đường ra sân bay cô đã suy nghĩ rất rõ ràng. Lục Bắc Thần khí thế bồng bồng, thật ra chỉ có một mục đích duy nhất ấy chính là Bắc Thâm. Mấy ngày nay, dù là anh cố ý bối mớ hay bất thành linh nói mấy câu khiến cô ngỡ anh là Bắc Thâm thì tất cả những điều ấy đều do anh dày công tính toán. Giống như lời nhận xét của mọi người bên ngoài đối với anh vậy, con người này tâm tư sâu xa, đấu trí với anh, kết cục sẽ rất gian nan.

Khi anh nói rõ thân phận của mình với cô nhưng lại luôn vô tình để lộ sự thiếu hiểu của anh, chẳng qua là có ý như cô nhớ lại những chuyện quá khứ đối với Bắc Thâm, sau đó chìm vào những hồi ức đầy rẫy đau thương. Bánh gato hoa ngọc lan, điệu nhảy quen thuộc, sở thích uống café, còn cả bản nhạc cũ đó nữa, chẳng qua anh chỉ muốn khiến cô nảy sinh ảo giác, rồi lại đứng chứng kiến nỗi đau của cô như một người ngoài cuộc.

Nói thực lòng, tới tận bây giờ cô vẫn rất muốn chắc chắn anh không phải Bắc Thâm.

Phải, cô tình nguyện anh không phải Bắc Thâm, cô tình nguyện cứ tiếp tục ích kỷ như thế.

Hơn nữa Cổ Sơ cũng biết rất rõ ràng, Lục Bắc Thần muốn hoàn toàn đánh bại cô thì chỉ có một cách chính là chốc chốc lại khiến cô chìm đắm trong sự nghi hoặc anh là Bắc Thâm hay không sau đó tàn nhẫn nhắc nhở cô, anh là Lục Bắc Thần.

Cô phải có khả năng miễn dịch với anh mới được, đúng thế, tốt nhất là như vậy.

Cô gơ tay nhìn đồng hồ. Ba giờ đúng, ban này loa thông báo chuyến bay sẽ hạ cánh đúng giờ, Kiều Vân Tiêu trước nay không có thói quen kéo hành lý, chắc chưa tới hai mươi phút nữa là sẽ ra. Tập đoàn Kiều Viên kinh doanh lớn, lần này thua một vỏ đầu về tài chính đúng là không phải chuyện nhỏ. Bình thường Cổ Sơ không chơi cổ phiếu nhưng cũng nghe nói cổ phiếu của tập đoàn Kiều Viên rất giá trị, cả thị trường đều bị ảnh hưởng.

Báo chí bàn tán xôn xao, đều đang trông ngóng lần này Kiều Vân Tiêu bay sang London sẽ giải quyết khó khăn này của tập đoàn ra sao, nhưng chỉ có Cổ Sơ biết rõ, ngoài việc giải quyết chuyện công ty, Kiều Vân Tiêu bay tới London còn là để mời bác sỹ tốt nhất chữa bệnh cho bác Kiều. Từ sau khi tập đoàn Kiều Viên bị thiệt hại nghiêm trọng, bác Kiều đã ngã bệnh nằm liệt giường, là căn bệnh tim lâu năm, không chịu nổi kích động. Việc bác Kiều bị bệnh nặng ngoài nhà họ Kiều và nhà họ Cổ ra thì không ai bên ngoài hay biết. Đây cũng là nguyên nhân lúc đó Cổ Sơ lại tới sân bay Phố Đông, Thượng Hải để tiễn vì cô tới Thượng Hải thăm bệnh tình bác Kiều.

Còn lần này, mục đích Kiều Vân Tiêu bay thẳng từ London về Quỳnh Châu cô cũng biết rõ, anh hy vọng cô có thể trở về Thượng Hải.

Tiếc là cô không về được nữa rồi.

Cố Sơ thu lại biểu cảm, chuẩn bị sẵn sàng đón Kiều Vân Tiêu trở về. Đương nhiên, cô cũng không quên ngo trái ngo phải, nhìn xung quanh một lượt xem có người của cánh nhà báo không. Hành trình lần này của Kiều Vân Tiêu khá bí mật, trợ lý của anh đều bay thẳng về Thượng Hải, mục đích là đánh lừa đám nhà báo, giúp Kiều Vân Tiêu có thể hành động độc lập.

Không có ai đáng nghi.

Cố Sơ liền yên tâm, yên lặng đứng đợi ngoài lan can.

Chẳng mấy chốc, một bóng hình thân thuộc đã xuất hiện, áo sơ mi quần Âu rất tề chỉnh, chiếc kính râm che đi đôi mắt, tay kéo một chiếc vali loại nhỏ, tay kia xách cặp công vụ, vừa ra khỏi cửa đã ngo nghiêng khắp nơi.

Anh đang tìm cô.

Cố Sơ mỉm cười, giơ tay vẫy vẫy về phía anh.

Kiều Vân Tiêu nhanh chóng xác định được cô giữa đám đông, khoe môi cong lên. Tuy không nhìn được đôi mắt anh nhưng có thể cảm nhận được niềm vui của anh. Anh rảo bước về phía cô, có chút nôn nóng.

So với sự kích động của anh, Cố Sơ từ đầu tới cuối vẫn yên lặng đứng nguyên chỗ cũ. Khi khoe môi hơi rướn lên, nụ cười lan vào đôi mắt cô, bên bờ môi cũng hơi xuất hiện vòng xoáy, như một đóa hoa lan thanh nhã, cũng đẹp tựa hạt sương mai, hàm răng bé nhỏ ánh lên lấp lánh.

Từ xa Kiều Vân Tiêu đã nhìn thấy cô cười, lồng ngực dội lên vô vàn cảm xúc. Anh thích nhìn thấy cô cười, nụ cười ấy rất đẹp như chiếc bóng đổ xuống nước lại như tiếng hát khê vang lên trong gió.

Nhưng anh thích nhất là lúc cô cười thoải mái.

Bao năm nay đã chẳng còn được nhìn thấy nữa.

Nhưng, khi Kiều Vân Tiêu chỉ còn cách Cố Sơ vài bước, chẳng biết từ đâu xuất hiện một đám ký giả, kéo theo micro, giơ máy ảnh, vác cả máy quay... đột ngột xuất hiện ở sân bay như binh tướng trên trời, vây chặt khiến Kiều Vân Tiêu trở tay không kịp.

Cố Sơ cũng ngăn người, nụ cười cứng đờ bên môi. Sao lại có phóng viên?

Đang mải nghĩ thì sau lưng vang lên một giọng nói quen thuộc cùng nụ cười mỉm: “Trùng hợp vậy, cô cũng ở đây.”

Cố Sơ quay đầu, đối diện với ánh mắt của Lục Bắc Thần, một lần nữa ngây dại. Thấy thế, Lục Bắc Thần điềm nhiên giải thích: “Tôi vừa tiễn một người bạn, xe đỗ ngoài bãi.”

“À... đúng là trùng hợp thật.” Không hiểu sao Cố Sơ cứ cảm thấy kỳ lạ, nhìn Lục Bắc Thần rồi lại nhìn về phía Kiều Vân Tiêu bị phóng viên vây chặt gần đó.

“Anh ta gặp phiền phức sao?” Lục Bắc Thần khoanh hai tay trước ngực, như cười lại như không.

Cố Sơ quay đầu nhìn anh.

“Kiều Vân Tiêu tiếng tăm là thế, có ai không biết.” Lục Bắc Thần nhìn cô, con ngươi đen láy ẩn chứa một điều sâu xa: “Dù sao cũng là một tên ‘Trình Giảo Kim’ xen ngang giữa đường, tôi cũng phải biết mặt mũi hần ra sao chứ? Chỉ biết tên thôi thì không thể coi là kỳ phùng địch thủ.”

Anh lại nói lập lờ nước đôi nhưng trong lòng Cố Sơ hiểu rõ anh đang ám chỉ việc Kiều Vân Tiêu là tình địch của Bắc Thần.

“Đi theo tôi đi!” Lục Bắc Thần nhìn về phía Kiều Vân Tiêu nhưng lại khẽ ra lệnh cho Cố Sơ: “Hành tung của anh ta đã bị bại lộ, lẽ nào cô định cùng anh ta đối mặt với đám phóng viên?”

Đương nhiên Cố Sơ sợ nhất là gặp phóng viên, nhưng nghĩ lại thấy bỏ mặc Kiều Vân Tiêu ở sân bay thế này không phải phép. Cô ngo đầu nhìn anh ấy, vừa hay thấy anh ấy cũng đang cố gắng nhìn về phía này.

Giữa đám đông, Kiều Vân Tiêu vừa liếc mắt đã thấy ngay người đàn ông đứng bên cạnh Cố Sơ, nổi bật, siêu phàm nhưng khuôn mặt quá đỗi quen thuộc ấy khiến anh ngo ngàng.

Còn xa xa, Lục Bắc Thần đứng đó, đối mặt với Kiều Vân Tiêu qua không khí, khoe môi rõ ràng đang nở một nụ cười giá lạnh, sau đó bàn tay lớn khoác lên vai Cố Sơ một cách rất tự nhiên, nói một câu: “Đi thôi.”

75. Chương 75: Không Chỉ Có Đôi Mắt Thâm Độc

Cô nhớ lại buổi tối âm u lộng gió, sấm rền chớp giạt hôm qua, nhớ lại không gian nửa kín nửa hở tối tăm mà cả hai chỉ có thể dựa vào hơi thở để phân biệt nhiệt độ cơ thể nhau, nhớ lại mùi hương nồng nàn, thanh nhã lãng du nơi mái tóc...

Con người rồi có lúc hối hận.

Có thể là vì những xúc nổi hết lần này đến lần khác, cũng có thể vì có lỗi với một người.

Mà bây giờ cả hai lý do đều bị Cố Sơ chiếm trọn.

Bầu không khí lúc bốn giờ chiều quyến thêm cái nóng hầm hập, những ngày hè không có mưa ở Quỳnh Châu, mỗi một lần hô hấp đều hít vào toàn hơi nóng. Nhưng cả người Cố Sơ lại lạnh ngắt. Điều hòa trong xe được bật khá cao, một lớp cửa kính ngăn cách cái nóng và cái lạnh, có lẽ vì nội tâm cô đang gây rối, thật ra bên ngoài không nóng đến thế và trong xe cũng không lạnh đến vậy.

Người đàn ông ngồi bên cạnh đang lái xe một cách vững vàng, bàn tay anh nắm vô lăng vừa hờ hững lại vừa như siết chặt, giống như đang thao túng số phận của ai đó. Bất giác, cô cảm thấy mình giống như chiếc vô lăng trong tay anh, cô đi về hướng nào đều do anh quyết định.

Lúc này đây Cố Sơ vẫn còn đang choáng váng. Cô không sao nhớ được mình đã rời khỏi sân bay bằng cách nào. Trong đầu vẫn là cảnh tượng Kiều Vân Tiêu bị đám phóng viên công kích. Mấy phóng viên đó người nào người nấy đều mồm mép lạnh lợi, câu hỏi đầu tiên đặt ra là: Anh Kiều, theo nguồn tin cho hay vì lần này tập đoàn Kiều Viễn gặp thiệt hại nghiêm trọng về tài chính nên ông Kiều đã lâm bệnh nặng, chuyện này có phải sự thật không?

Tất cả mọi người đều dồn sự quan tâm vào bác Kiều, có vẻ như quyết hỏi cho ra ngọn ra ngành.

Cố Sơ không khỏi lạnh sống lưng, một loạt những suy nghĩ rối rắm cuối cùng cũng có một chút đầu mối. Đám phóng viên này làm sao biết Kiều Vân Tiêu bay thẳng tới Quỳnh Châu? Càng quái lạ hơn nữa là chuyện bác Kiều bị bệnh nặng ngay cả hội đồng quản trị cũng không hay biết, sao họ lại thần thông quảng đại đến mức này?

Thế nên Cố Sơ mới hối hận. Cô cảm thấy bỏ mặc Kiều Vân Tiêu một mình ở sân bay là một hành động rất không trượng nghĩa, chính là hành vi bỏ chạy trước cuộc chiến, bảo toàn tính mạng bản thân mà Cố Sơ cô khinh bỉ nhất. Có lẽ cô không cần phải hoang mang như vậy. Sự việc đã qua lâu đến thế rồi, làm gì còn phóng viên nhà báo nào nhớ nhà họ Cố? Mục tiêu của họ chỉ là Kiều Vân Tiêu, là tập đoàn Kiều Viễn, khi không hỏi được gì họ sẽ mất kiên nhẫn, sẽ tự động bỏ đi. Cô chỉ cần trốn ở một góc nhẵn nại chờ đợi chẳng phải là được rồi sao?

Ngón tay lạnh ngắt bỗng ấm lên.

Cô cúi đầu, là Lục Bắc Thần đưa tay nắm chặt tay cô.

Ngón tay người đàn ông tuy lạnh nhưng lòng bàn tay lại nóng bỏng, trong khoảng khắc đã làm ấm đầu ngón tay cô. Những dây thần kinh còn chưa hết băng giá, tê dại nhanh chóng sống lại. Bàn tay cô bất ngờ trở nên ấm áp.

Nhưng Cố Sơ vẫn rút tay về rất nhanh, trái tim lại bắt đầu nhảy loạn, rất không yên phận.

Cô nhớ lại buổi tối âm u lộng gió, sấm rền chớp giạt hôm qua, nhớ lại không gian nửa kín nửa hở tối tăm mà cả hai chỉ có thể dựa vào hơi thở để phân biệt nhiệt độ cơ thể nhau, nhớ lại mùi hương nồng nàn, thanh nhã lãng du nơi mái tóc.

Nhớ lại nụ hôn của anh.

Từ khe khàng đến sâu đậm, cuối cùng là không chế hoàn toàn.

Giống như nụ cười thi thoảng hiện lên nơi khóe môi anh, nhẹ nhàng, hờ hững nhưng đủ khiêu khích khiến trái tim loạn nhịp.

Tối qua cô ngủ không say giấc, cứ lặn qua lặn lại, khó khăn lắm mới ngủ được thì lại mơ mộng liên miên, đa phần đều là Bắc Thâm. Anh vẫn như hồi đại học, chỉ có đôi mắt là nhuốm đầy bi thương. Anh hỏi cô: Em yêu anh ấy rồi sao? Sau khi tỉnh lại, Cố Sơ vẫn nghĩ mãi xem ‘anh ấy’ mà Bắc Thâm nói trong mơ rốt cuộc là ai.

Lúc ấy cô mới bàng hoàng.

Thì ra, chẳng biết từ khi nào cô đã vẽ một dấu bằng giữa Lục Bắc Thần và Kiều Vân Tiêu. Họ đều là những nguyên do khiến Bắc Thâm đau lòng.

Sau đó cô mất ngủ, cứ ngồi trước cửa sổ nhìn ra chân trời xa xăm.

Từ tối mịt đến khi trời sáng.

Khi cô còn chưa nghĩ ra cách để đối diện với Lục Bắc Thần, làm sao để giải quyết nụ hôn đột ngột của anh thì ánh nắng của ngày mới đã sốt sắng xuyên khỏi tầng mây, ủa vào phòng.

Lục Bắc Thần không giận vì hành động vùng vẫy vừa rồi của cô, anh gơ tay tăng nhiệt độ điều hòa, nói một câu: “Còn lạnh không?”

“Không lạnh, cảm ơn anh.”

Cô không dám quay đầu nhìn anh, cho dù chỉ là liếc nhìn cũng sẽ nhớ tới hơi thở anh khi phả vào tai cô, cùng câu nói thâm trầm như biển lớn “Thật sự là rất thơm’ ấy.

Sau đó nữa chính là nụ hôn theo hơi thở quẩn quýt từ từ áp sát.

Rất ngượng ngập.

Lục Bắc Thần nhân lúc rẽ phía trước liếc cô một cái, cười: “Cô đang giận tôi đấy à?”

“...Vì sao tôi phải giận anh?”

“Nói vậy là, không phải cô khó chịu vì hành động của tôi?”

Cố Sơ vừa nghe thấy câu này, trái tim lại bắt đầu lắc lư, nghiêng ngả, cô nuốt nước bọt: “Tôi... Tôi đã quên chuyện tối qua rồi.”

Lục Bắc Thần bỗng phì cười.

Cô thận trọng ngược mắt nhìn anh.

“Cô hiểu lầm rồi, ý tôi là việc tôi dẫn cô rời khỏi sân bay.”

Cô chờ người, sau đó cúi đầu, mặt ửng hồng, bỗng chốc cảm thấy vừa tức giận vừa bực bội

“Đương nhiên, chuyện tối qua tôi cũng không mong cô sẽ quên.” Lục Bắc Thần bồi thêm một dao có vẻ rất ‘dịu dàng’.

Như bị sét đánh một lần nữa, nét mặt Cố Sơ lại thay đổi thất thường.

“Những cô bé ngoan ngoãn mới đáng yêu, giống như cô bây giờ vậy, cuối cùng cũng không vâng vâng dạ dạ nữa rồi”.

Được anh nhắc nhở như vậy Cố Sơ mới chợt nhận ra, ừ nhỉ.

Nhưng nghĩ lại, chẳng qua mới có mấy tiếng đồng hồ, kiểu thay đổi tâm tình này quả thực đáng sợ. Cô không nói gì, nhưng đầu mày thì nhíu lại đủ để kẹp chết một con muỗi, cảm giác này không đúng chút nào.

“Giận đấy à?” Xe từ từ đi chậm lại.

Cố Sơ im lặng, nhìn tấm kính chắn gió phía trước, đèn đỏ thật chói mắt.

Chiếc xe dừng hẳn.

Ở phía trước như một con rồng dài ngoẵng, phía sau cũng tắc nghẽn đến nỗi khí ga sắp nổ tung.

Thấy cô không nói gì, Lục Bắc Thần bất thành linh giơ tay ra khẽ nắm lấy cằm cô, xoay mặt cô lại: “Giận thật đấy à?”

Động tác và thái độ vô lại này giống phong cách của Bắc Thâm y như đúc. Hơi thở của Cố Sơ hơi khựng lại giây lát sau đó cô quay phắt đi, để tay anh lơ lửng giữa không trung.

Cô không nhìn biểu cảm của anh, chỉ khẽ liếm môi, lúc ấy mới nhận ra môi cô khô khủng khiếp. “Anh...chẳng phải rất hận tôi sao?” Ý tại ngôn ngoại, cô muốn hỏi anh là “Vì sao lại hôn tôi?” nhưng thông minh như anh, cô tin rằng anh sẽ hiểu hàm ý sâu xa đó.

Câu hỏi này không khó trả lời, Cố Sơ tưởng anh sẽ dễ dàng đưa ra đáp án. Ai ngờ cô dứt lời đã rất lâu mà không nhận được lời giải thích từ anh.

Cố Sơ bèn tò mò quay đầu nhìn anh.

Không ngờ, Lục Bắc Thần trở mặt nhanh như lật sách, gương mặt anh đã chuyển lạnh, cả nụ cười trong ánh mắt cũng tan biến. Cô lại cảm thấy nhiệt độ trong xe giảm xuống rồi.

Đèn xanh nhanh chóng bật sáng, anh cho xe chạy, từ đầu tới cuối không cho cô đáp án mà chỉ mím chặt môi.

Cô ném cho anh câu hỏi bức thiết nhất, anh lại trả cho cô một sự trầm mặc.

Trong xe yên tĩnh, không cả tiếng nhạc.

Nhạc chuông di động vang lên kịp thời cuối cùng đã cứu vãn được sự bối rối của cô. Cô nhận máy, là Kiều Vân Tiêu.

“Anh thế nào rồi?” Tim cô lại vọt lên.

Thanh âm ở đầu kia liên tục bị ngắt quãng.

“Em không nghe rõ anh đang nói gì.” Cố Sơ nói.

Đầu kia Kiều Vân Tiêu lại nói một câu nhưng cô vẫn không nghe được câu hoàn chỉnh, sau đó thì im bặt.

“Alô?”

Hoàn toàn mất tín hiệu.

Cố Sơ không suy nghĩ gì lập tức gọi lại, nhưng đầu bên này điện thoại mãi vẫn không nghe được tín hiệu kết nối.

“Quên không nhắc cô, chiếc xe này có thiết bị gây nhiễu sóng.” Lục Bắc Thần từ tốn giải đáp cho sự khó hiểu.

Lúc này cô mới nhận ra đây không phải chiếc xe ngày hôm qua.

“Vệ tinh nguồn trên chiếc xe này sẽ tự động lọc những tín hiệu nguồn không đến từ di động của tôi, thế nên tín hiệu của di động cô sẽ trở nên rất yếu.”

Cố Sơ hiểu rồi, đây chắc chắn là chiếc xe chuẩn bị riêng cho anh, xuất phát từ mục đích an toàn. Mấy lần trước gặp anh luôn vô tình phát hiện bóng dáng của những vệ sỹ, ngoại trừ tối qua. Hôm nay anh hành động một mình, chắc chắn phải bảo đảm an toàn đầu tiên. Nhưng cô không liên lạc được với Kiều Vân Tiêu thì phải làm sao đây?

“Tôi cần gọi một cuộc điện thoại.”

Lục Bắc Thần trầm ngâm: “Trước mắt thì không được.”

“Dùng xe thì sao? Tôi xuống xe là có thể gọi điện thoại được rồi chứ?”

“Xuống xe bây giờ?” Lục Bắc Thần dường như bị cô chọc cười: “Cô có thể nhìn tình hình đường sá, ở đây không cho phép đỗ xe.”

Cũng phải, đây là con đường cao tốc dẫn thẳng vào trung tâm thành phố, trước sau trái phải đều có xe áp sát, hậu quả của việc đỗ xe là sẽ khiến người người phần nộ.

Cố Sơ suy nghĩ, mắt chợt sáng lên: “Thế thì...”, nói được một nửa cô lại nuốt những lời còn lại xuống.

Lục Bắc Thần đợi cô nói tiếp, cô lại há hốc miệng một lúc lâu nhưng vẫn chưa thốt ra lời thỉnh cầu còn xoay tròn trong cổ họng. Anh liếc nhìn cô một cái, mỉm cười: “Nói đi.”

“Thôi, không có gì.” Cô bị trúng gió rồi, sao lại có ý định tìm cái chết như thế.

Lục Bắc Thần nhìn thẳng về phía trước, trầm tĩnh một lúc rồi nói: “Di động của tôi để ở trong tủ để đồ.”

Cố Sơ kinh ngạc nhìn anh, người này có thể đọc hiểu nội tâm người khác sao? Chỉ có thể nói rằng đôi mắt của anh ta quá độc.

“Nhân lúc tôi còn chưa đổi ý, tốt nhân cô nên hành động cho nhanh.” Lục Bắc Thần xoay vô lăng, cho xe lên đường chính trung tâm thành phố: “Cô cũng biết rõ rồi đấy, tôi không thích nổi người tên Kiều Vân Tiêu.”

Một giây sau, ‘móng vuốt’ của Cố Sơ đã lần mò về phía tủ để đồ. Quả nhiên là có một chiếc di động trong đó. Cô lấy ra xem, điện thoại vệ tinh sao, cô bỗng cảm thấy an toàn tuyệt đối, cầm chiếc điện thoại này có lạc ra ngoài vũ trụ cũng không phải sợ. Cô khẽ nói một câu cảm ơn, rồi vội vàng ấn gọi cho Kiều Vân Tiêu, nhưng cô lại giờ di động ra trước mặt Lục Bắc Thần rất nhanh: “Có mặt khẩu.”

Lục Bắc Thần giơ một tay ra, in dấu vân tay: “Được rồi.”

“Ồ.” Cố Sơ nghĩ bụng, lắm chuyện thật.

Đầu bên kia gần như chỉ vang lên một tiếng chuông là đã nhận máy, hỏi cô đang ở đâu. Cô chỉ có thể nói thật là mình đã rời khỏi sân bay. Giọng Kiều Vân Tiêu có chút hụt hẫng, nhưng dường như có thể nghe ra xung quanh vẫn còn ồn ào.

“Đám phóng viên vẫn còn ở đó ư?”

“Phải.” Kiều Vân Tiêu nghiêng rằng nghiêng lợi: “Thật không hiểu lũ oắt này làm sao biết được hành tung của anh, anh đi tới đâu cũng có tai mắt dõi theo.”

“Em xin lỗi, thật ra em không nên bỏ lại anh một mình ở sân bay...”

“Em đừng áy náy, cũng may họ chưa nhìn thấy em, nếu không chẳng biết còn loạn lên thế nào.”

“Anh...”

“Thôi nhé, phóng viên lại đuổi theo rồi. Đây là số mới của em à? Khi nào cắt đuôi được đám người đó, về đến khách sạn anh sẽ gọi cho em, anh có việc muốn hỏi em.”

Đầu kia rõ ràng có tiếng bước chân chạy, có tiếng đuổi theo hỗn loạn.

“Không không không, anh cứ gọi vào số cũ của em là được rồi, à... ban nãy tín hiệu di động không ổn, đây là điện thoại em mượn của người khác.”

“Được, anh biết rồi.”

Đầu kia bèn ngắt máy.

Cố Sơ cầm chặt di động. Tuy không có mặt ở đó nhưng cô cũng mệt mỏi như vừa trải qua một cuộc rượt đuổi vạy. Rất lâu sau cô mới đặt di động về chỗ cũ rồi cảm ơn Lục Bắc Thần lần nữa.

“Không có gì.”

Trong ánh mắt Lục Bắc Thần nhanh chóng lướt qua một nụ cười đen tối, nhưng ngữ khí thì vẫn điềm đạm: “Bây giờ, cô có thể an tâm làm việc cho tôi được rồi chứ?”

76. Chương 76: Núi Này Cao Hơn Núi Khác

Người khác không có nghĩa vụ giúp đỡ bạn, khi bạn có khó khăn có thể giơ tay kéo bạn một cái đã xứng đáng trân trọng nhất rồi, nhưng cho dù họ không làm vậy, bạn cũng không có quyền oán trách...

Từ lúc gặp nhau ở sân bay cho tới giờ, Cố Sơ cứ cảm thấy mình bị sợi dây thừng dắt đi, bị động nhìn cả đám phóng viên bỏ nhào về phía Kiều Vân Tiêu, mặc cho người ta kéo xa khỏi ‘khu vực nguy hiểm’ rồi bị động nói chuyện điện thoại với Kiều Vân Tiêu, mà câu nói ‘Bây giờ, cô có thể an tâm làm việc cho tôi được rồi chứ?’ của Lục Bắc Thần cứ có một cảm giác kỳ lạ bên trong. Trong lòng mơ hồ dâng lên một sự khác thường, chỉ có điều nó vẫn chưa thành hình.

“Tài liệu để ở nhà?” Lục Bắc Thần hỏi.

Cố Sơ cầm chặt chiếc quai đeo túi xách: “Không, vẫn luôn ở trong túi xách.”

“Ừm, vậy chúng ta về thẳng khách sạn.”

Cố Sơ cúi đầu, suy nghĩ rất lâu: “Có thể từ từ một chút không?”

“Lý do?”

“Hôm nay tôi có việc khác.” Kiểu gì cũng phải gặp mặt Kiều Vân Tiêu một lần mới được, không phải vì lý do gì khác, ít nhất cô phải biết tình hình sức khỏe của bác Kiều hiện nay ra sao. Mấy tháng nay, Kiều Vân Tiêu thì thoảng cũng có gọi điện về nhưng phần nhiều là hàn huyên. Về những khó khăn, về những chuyện của nhà họ Kiều, Kiều Vân Tiêu không nhắc một chữ nào. Nhưng Cố Sơ có thể cảm nhận được sự cực nhọc của anh ấy. Lúc nói chuyện, cô hoàn toàn nghe ra sự lảng tránh của anh, nụ cười gượng gạo của anh.

Mỗi cây mỗi hoa, mỗi nhà mỗi cảnh, bên ngoài vẻ vang, khi đóng cửa lại thì những buồn lo sầu khổ chỉ có mình mới hiểu. Sau cái cách mở cửa, những doanh nghiệp ở Trung Quốc xuất hiện nhiều vô kể như măng mọc sau mưa. Nhà họ Kiều cũng giống như nhà họ Cố, đều được coi là các doanh nghiệp phát triển vào cùng một thời kỳ, nhưng điểm khác biệt ít nhiều là bố cô tay trắng gây dựng sự nghiệp, xét về bản chất, nhà họ Cố là sản phẩm của thời đại mới. Còn tổ tiên của nhà họ Kiều đã có truyền thống làm thương nhân, gần như ngành nghề nào cũng có dính líu, tìm hiểu lịch sử thì cũng được coi là một gia tộc thương nhân, trên gia phả ở thời kỳ nào cũng có thể lấy ra một, hai nhân vật có danh tiếng ở nơi ấy. Vốn của nhà họ Kiều được tích lũy từ đời này qua đời khác, cho tới thời kỳ chiến tranh loạn lạc, tổ tiên nhà họ Kiều trở thành thương nhân lớn nhất kinh doanh thóc lúa và vận chuyển ở đó, lật tìm những ghi chép của địa phương vẫn có được những bút tích hiếm hoi, có người ghi lại lúc ấy nhà họ Kiều mở kho lương thực cứu tế đúng bảy ngày bảy đêm, cũng có ghi chép rằng họ đã chi viện cho quân phiệt địa phương đạn dược, súng ống.

Chiến tranh liên miên, dân chúng lâm than, sự vẻ vang của nhà họ Kiều cũng khiêm nhường đi nhiều, chủ yếu sinh sống dựa vào đất xây dựng, kỳ thực nói trắng ra thì chính là đại địa chủ. Cứ như vậy, lịch sử làm ăn của nhà họ Kiều cũng thăng trầm chìm nổi theo lịch sử cận đại Trung Quốc. Chớp mắt đã tới ngày Trung Quốc mới được thành lập, tai họa của nhà họ Kiều cũng tới, một cuộc cách mạng văn hóa suýt nữa đã giết chết họ.

Ngoại trừ ‘Phá tứ cự’, ‘Phê Lâm phê Khổng’*, còn rất nhiều các tội danh trước đây chưa từng có, hồng vệ binh đi lùng sục khắp nơi, diệt trừ tất cả những thứ có liên quan đến truyền thống. Có lúc Kiều Vân Tiêu lại kể cho cô nghe thời kỳ ấy vận mệnh nhà họ Kiều long đong đường nào, đương nhiên, anh cũng được nghe bố anh kể lại. Nhà họ Kiều bị gắn cái mác tư bản chủ nghĩa lỗi thời, rời xa tư tưởng của quần chúng nhân dân, ông nội Kiều Vân Tiêu còn bị chụp mũ là phe cánh hữu, đã cao tuổi nhưng vẫn bị kéo đi diễu khắp nơi cả ngày trời để phê bình. Từ trên xuống dưới trong nhà họ Kiều đều bị đập nát, những mảnh vụn đồ cổ xếp thành đống còn cao hơn cột nhà, cả đại viện rường cột chạm trổ bị một mối lửa thiêu rụi bốn vách tường, tranh chữ của những học giả nổi tiếng cũng bị xé, bị đốt, còn cả những hoàng bào, đồ đẳng từ cung đình nhà Thanh truyền lại, con rồng để vương sinh động như thật bị người ta móc cả hai mắt.

*Tên các cuộc đại cách mạng văn hóa của Trung Quốc.

Nhà họ Kiều từ đó bắt đầu vô gia cư, đồng ý giao nộp đất, khiêm tốn sửa chữa.

Nhưng những doanh nghiệp có gốc thì rồi cũng có lúc thức tỉnh, nhà họ Kiều cũng đã định sẵn là đời đời sống với nghề buôn, tuy rằng đã từng gặp họa nhưng bao đời nay cũng tích lũy được nhân lực, thậm chí từ trong cốt tủy đã kế thừa một dòng máu thương nhân. Bác Kiều, Kiều Trí Viễn, cũng không phải một con sâu, lợi dụng kinh tế của Trung Quốc mới cuối cùng vẫn đẩy được nhà họ Kiều ra thị trường một lần nữa. Họ chuyển nhà tới Thượng Hải, còn đổi tên là ‘tập đoàn Kiều Viễn’, ban đầu là kinh doanh bất động sản, tới nay đã phát triển đa ngành nghề, trước giờ vẫn xuôi chèo mát mái. Cùng với nhà họ Cố, lúc đó họ được coi là ‘Nam Cố Bắc Kiều’, thế lực như tranh giành vô lâm.

Nhưng sự thật là, nhà họ Cố và nhà họ Kiều không tranh giành thị trường, không tồn tại chuyện bất hòa về lợi ích trên thương trường, chỉ vì nơi hai gia đình dựng nghiệp mới có cái tên đó. Nhà họ Cố có gốc ở miền Nam, nhà họ Kiều sinh ra ở phương Bắc, chỉ đơn giản như vậy mà thôi. Chính vì không chuyện đấu đá nhau để tranh giành lợi ích, nên bố của Cố Sơ, Cố Trạch Phong và Kiều Trí Viễn mới là bạn bè thân thiết, mà mẹ của Kiều Vân Tiêu, Tỉnh Tuệ, lại càng coi Cố Sơ và Cố Tư như con gái ruột của mình.

Dĩ nhiên cũng có lúc Kiều Trí Viễn bồng bồng khí thế. Khi nhà họ Kiều hưng thịnh, có thể nói Kiều Trí Viễn đã hăm hở, hùng dũng nhận các cuộc phỏng vấn của báo chí, nói lớn về triết lý thành công của ông ấy, đối với cậu con duy nhất Kiều Vân Tiêu, tuy rằng ngoài mặt rất nghiêm khắc nhưng cũng không phải không dung túng cho tiêu xài. Trang nhất các báo cứ cách vài ba hôm lại giật một tit: Doanh nhân nổi tiếng Kiều Trí Viễn vì yêu con trai nên đã mua những biệt thự sang trọng ở nước ngoài; Cậu chủ Kiều Vân Tiêu âm thầm trở thành người mẫu hạng A; Mừng ngày sinh nhật con trai yêu quý, Kiều Trí Viễn đã mua thêm chiếc xe hạng sang...

Đương nhiên, cũng bao gồm nhà họ Cố.

Buổi lễ đính hôn giữa nhà họ Kiều và nhà họ Cố tuy rằng đã chặn được ống kính của đám phóng viên nhưng vẫn không ngăn được xu hướng lên trang nhất.

Những giữa vô vàn những tin tức lề đường, có lẽ không ai chú ý tới một tin thế này: Tập đoàn Kiều Viễn đã đầu tư thành công vào một thương hiệu nào đó của Pháp, vượt ra khỏi biên giới Trung Quốc, phát triển ra quốc tế. Trong bữa tiệc mừng, ông trùm ngành được Cố Trạch Phong chỉ tới chúc mừng một mình rồi ra về rất sớm. Có người tham dự cho hay, trong buổi tiệc, hai người họ không nói chuyện nhiều.

Đây là một tin tức bị người ta bỏ quên, hôm đó cũng không được coi là tin trang nhất, vì bài báo đầu tiên còn để dành cho hình ảnh Kiều Trí Viễn cùng người phụ trách công ty tại Pháp ký kết theo hình thức.

Nhưng ký ức của Cố Sơ vẫn còn như mới, vì chính trong ngày hôm đó, quan hệ giữa nhà họ Kiều và nhà họ Cố xuống tới điểm băng. Người ngoài chưa bao giờ suy đoán xem vì sao lúc ấy chỉ một mình bố cô tới chúc mừng, cũng sẽ không để ý vì sao ông lại rời khỏi bữa tiệc rất sớm. Những phóng viên viết bài báo này năm ấy kỳ thực cũng đã nhận ra manh mối, nếu không đã chẳng dùng những con chữ này đã cố gắng thu hút sự chú ý bên ngoài, tiếc là lúc ấy mọi người không bị nó hấp dẫn, thế nên bài báo cũng trở thành tin cũ.

Về sau, nhà họ Kiều nắm bắt thời cơ trong lúc tình hình quốc tế căng thẳng để thu mục liên tục không ít những công ty nước ngoài nổi tiếng, chiếm rất nhiều định mức trên thương trường quốc tế, một doanh nghiệp tư nhân thoát cái trở thành một nhân vật có tầm quan trọng trên vũ đài quốc tế. Nhưng Kiều Trí Viễn thì càng ngày càng khiêm tốn. Khi tiền bạc chỉ là con số, ông ấy lại chẳng có thời gian để tiêu, trang nhất các báo cũng không còn những chữ như ‘vung tay’ hay ‘một chữ đáng nghìn vàng’ nữa. Khi được phỏng vấn, đa phần Kiều Trí Viễn nói về con trai mình, Kiều Vân Tiêu, với tư cách là phó chủ tịch tập đoàn Kiều Viễn, ông ấy mong rằng con trai có thể tiếp tục gánh vác trọng trách của nhà họ Kiều.

Nhưng bây giờ, nhà họ Kiều đang gặp khốn khó, sức khỏe của Kiều Trí Viễn càng lúc càng đi xuống, là con trai duy nhất, Kiều Vân Tiêu phải đứng mũi chịu sào. Nhưng Cố Sơ hiểu, có cổ đông nào của tập đoàn Kiều Viễn không dòm ngó, soi mói Kiều Vân Tiêu? Anh đúng là con một nhưng trong hội đồng quản trị không thiếu những người thân thích, thậm chí cả người bên ngoài khi đứng trước lợi ích cũng không thể làm thánh nhân.

Ngọn nguồn của nhà họ Kiều và nhà họ Cố khiến Cố Sơ có chút lòng riêng này.

Giống như mẹ cô trước lúc mất đã từng nói với cô: Đừng hận nhà họ Kiều, họ chỉ làm những việc họ nên làm.

Phải, trên đời này ngoài bố mẹ ra còn ai có thể vô tư dâng tặng cho bạn, bạn dựa vào đâu để yêu cầu người ta cũng tận tâm tận lực vì bạn đây? Người khác không có nghĩa vụ giúp đỡ bạn, khi bạn có khó khăn có thể giơ tay kéo bạn một cái đã xứng đáng trân trọng nhất rồi, nhưng cho dù họ không làm vậy, bạn cũng không có quyền oán trách.

Nhà họ Kiều đã làm chuyện họ nên làm nhưng Kiều Vân Tiêu chính là người đã giơ tay kéo cô.

Đương nhiên, những chuyện gốc gác xa xôi này cô không thể nói với Lục Bắc Thần, mà thật ra cũng không cần phải nói. Khi đối mặt với gã công tử đã cướp bạn gái của em trai mình, Lục Bắc Thần đã tỏ rõ thái độ chán ghét với Kiều Vân Tiêu. Vả lại, thân là người tài của Lục Môn, có lẽ Lục Bắc Thần đã sớm quen với những sóng gió biến cố trên thương trường, những lúc thịnh suy của một gia tộc. Chắc hẳn những tai họa mà tổ tiên nhà họ Kiều từng vấp phải, đối với Lục Môn chỉ như muối bỏ biển. Một Lục Môn từ lâu đã di cư ra nước ngoài, trải qua bao năm tháng tích tụ thì ngày một lớn mạnh, trở thành truyền kỳ lưu truyền hàng trăm năm, đã sớm đứng vững trên sàn quốc tế như một vị thần, nhìn ra tổ quốc xa xôi còn đang khói lửa mịt mù một cách trầm mặc... Có người đồn rằng, Lục Môn không chỉ tham gia vào thương trường mà còn chen chân vào chính trị, dù là thời kỳ loạn lạc năm xưa hay là khi đất nước thái bình ngày nay.

Nhưng đồn đại chung quy chỉ là đồn đại, sự thần bí của Lục Môn tới nay chưa ai dám hé lộ.

“Lúc này cô chẳng giúp được anh ta chuyện gì.” Lục Bắc Thần nói trúng những gì cô đang nghĩ trong lòng một cách thần nhiên.

Cố Sơ nghe thấy anh nói vậy không kỳ lạ chút nào. Từ thành kiến của anh với Kiều Vân Tiêu, có thái độ này đã hòa nhã lắm rồi. Nhưng sự khác thường ban nãy còn xoay vần trong lòng giờ đã rõ ràng, mỗi nghi ngờ càng lúc càng gia tăng.

“Giáo sư Lục!”

Lục Bắc Thần đưa mắt nhìn cô.

Biết rõ câu hỏi này có khả năng thất bại giữa đường nhưng cô vẫn hỏi với tính chất do thám: “Anh*...” Nhìn thấy ánh mắt Lục Bắc Thần quét qua, cô lập tức sửa lại: “À... anh tới sân bay tiễn bạn thật sao?”

*Cố Sơ lại quên mất mà dùng xưng hô kính trọng với Lục Bắc Thần.

“Nếu không thì sao?” Lục Bắc Thần không nhìn cô.

Nếu không thì sao?

Thật ra Cố Sơ rất muốn hỏi tiếp: Đám phóng viên kia có liên quan tới anh không?

“Kiều Vân Tiêu còn trẻ, làm việc thiếu cẩn trọng, vừa về đã gây ra rắc rối cũng là chuyện khó tránh khỏi.” Lục Bắc Thần tới cuối cùng vẫn đọc được suy nghĩ của cô.

“Thật sự không phải anh tìm đám phóng viên tới đấy chứ?” Nhịn một lúc lâu, cô vẫn hỏi.

Lục Bắc Thần khẽ nhú mày, rồi đánh mạnh vô lăng, chiếc xe bất ngờ đổi hướng, khiến ấy xe phía sau nhún còi phẫn nộ. Từ góc độ của Cố Sơ có thể nhìn rất rõ ràng, cô cảm nhận được sự bức bối nơi đáy mắt anh. Câu hỏi này cuối cùng vẫn không có được đáp án, rõ ràng là Lục Bắc Thần không muốn giải thích, càng không muốn tiếp tục chủ đề này. Trong xe trở nên yên ắng, chỉ còn lại ánh nắng bước những bước yên lặng trên kính chắn gió.

Một lúc lâu sau, anh lên tiếng: “Cô muốn giải quyết việc riêng thì tìm lúc khác. Hôm nay, cô phải theo tôi về khách sạn, tôi đợi được nhưng vụ án thì không!”

77. Chương 77: Cách Giải Quyết Của Anh

“Lục đại pháp y không ăn món tầm thường, đứng trước sắc đẹp không hề dao động ới, bây giờ sắp mười giờ rồi, muộn như vậy mà hai người cô nam quả nữ ở chung một phòng, nói đi, cậu có âm mưu gì?”

Lấy công việc ra chèn ép người khác vẫn luôn là lý do danh thép nhất. Từ nhỏ Cố Sơ đã được thầy cô giáo dạy rằng: Chủ nghĩa cá nhân phải phục tùng chủ nghĩa tập thể, lợi ích cá nhân phải phục tùng lợi ích tập

thể. Môn tư tưởng đạo đức của cô trước nay luôn được điểm xuất sắc, đương nhiên sẽ không làm những hành vi trái với lời dạy của thầy cô. Giữa vụ án và việc được gặp mặt Kiều Vân Tiêu thì vụ án là việc công còn việc gặp mặt là việc tư. Giữa Lục Bắc Thần và Kiều Vân Tiêu thì Lục Bắc Thần là công còn Kiều Vân Tiêu là tư.

Kết quả, Cố Sơ cứ thế bị Lục Bắc Thần kéo về khách sạn, một lần nữa trở thành nhân viên làm thêm ngắn hạn miễn phí cho anh.

Vụ án của Tiêu Tuyết khó khăn phức tạp, tuy rằng Lục Bắc Thần không nói nhiều với cô nhưng tất cả mọi suy đoán đều nằm trong tài liệu, hơn nữa cũng đã chỉ ra đặc trưng đại khái của hung thủ giúp cho việc định hướng. Khi vừa mới trở về khách sạn, Cố Sơ có chút mất tập trung, nhưng sau khi nhập tâm vào vụ án cô cũng không thoát ra được nữa. Về phần chiếc di động của cô, bất ngờ là nó không kêu lần nào.

Nhưng trong thời gian ấy, di động của Lục Bắc Thần kêu không ngớt, nếu không phải cục cảnh sát gọi tới thì cũng là từ nước ngoài gọi về. Một vụ án lôi kéo không ít chuyên gia, cách giải quyết của anh vẫn vô cùng thành thạo. Khoảng hơn bảy giờ, cô lại làm đầu bếp miễn phí cho anh. Sau khi anh quy định rõ ràng mấy món bắt buộc phải ăn mà chẳng hề xấu hổ, lại tiếp tục đòi hỏi thêm café và trà điểm tâm.

Bữa tối lần này Lục Bắc Thần ăn không ít, cũng không kiêu lời khen tài nghệ nấu ăn của cô.

Khoảng chín rưỡi tối, La Trì tới khách sạn, cửa phòng bị anh ấy đập thùm thụp, Lục Bắc Thần ngồi tận trong phòng sách không muốn nghe cũng khó. Anh bèn bực bội quát Cố Sơ: “Ra mở cửa, nhân tiện dạy cậu ta cách ẩn chuông cửa.”

Làm việc với Lục Bắc Thần tuy chưa lâu nhưng Cố Sơ cũng phát hiện ra anh cực kỳ ghét bị người khác làm phiền khi đang làm việc, cho dù chỉ là một tạp âm rất nhỏ cũng khiến anh khó chịu, việc này bắt nguồn từ một cuộc điện thoại. Ban đầu lúc di động kêu Cố Sơ hoàn toàn không chú ý. Cô tưởng vẫn là những người liên quan tới công việc, nhưng Lục Bắc Thần không nhận mà lập tức ngắt máy.

Mười phút sau, Cố Sơ đang thảo luận với Lục Bắc Thần về một vấn đề khó, di động lại vang lên.

Lần này Cố Sơ ở khá gần anh, nhân tiện có thể liếc thấy cái tên hiển thị trên màn hình: Lâm Gia Duyệt.

Không sử dụng avatar hiển thị thịnh hành hiện nay mà chỉ có độc ba chữ khô khốc, nhưng giống hệt phong cách làm việc của anh.

Lục Bắc Thần một lần nữa ngắt máy. Cố Sơ phát hiện sắc mặt anh đã có chút khó coi.

Lại khoảng mười mấy phút nữa trôi qua, điện thoại bàn vang lên, tiếng sau cao hơn tiếng trước, người gọi điện rất cố chấp. Cố Sơ ngồi trên sofa kiểm tra tài liệu, ở khá gần với điện thoại bàn. Căn phòng vốn dĩ yên tĩnh, bất thành linh có thanh âm ấy quả thật khiến cô giật mình.

Lục Bắc Thần vẫn mải miết với báo cáo khám nghiệm vừa được chuyển fax đến, đầu cũng không ngẩng lên, vừa nhìn là biết không có ý định nhận cuộc điện thoại này. Điện thoại bàn vẫn réo, Cố Sơ nhận cũng không được, không nhận cũng chẳng xong, cuối cùng đành ngắt đầu cầu cứu: “Giáo sư Lục...”

“Cô nhận đi.” Anh ra lệnh.

Giác quan thứ sáu của người phụ nữ cho cô biết cuộc điện thoại này là của con gái gọi đến.

Quả không sai, nhắc ống nghe lên là giọng nói của Lâm Gia Duyệt.

“Cô là?” Lâm Gia Duyệt nhất thời không nghe ra động tĩnh của Cố Sơ.

Nhưng Cố Sơ thì nghe được giọng cô ấy. Nhớ lại vô vàn chuyện lúc trước, cũng nhân tiện nhớ lại ánh mắt đăm đăm Lâm Gia Duyệt dành cho Lục Bắc Thần, lòng cô chợt thất lại. Bị Lâm Duyệt hỏi như vậy, cô bỗng chốc không dám thờ ơ, cuối cùng chỉ có thể nói qua quýt một câu: “Cô tìm giáo sư Lục phải không, xin chờ một lát.”

Cô vội vàng che ống nghe đi rồi quay sang Lục Bắc Thần.

Lục Bắc Thần nghe thấy vậy nhưng từ đầu đến cuối đầu không ngẩng, mắt không đảo, lãnh đạm nói một câu: “Cúp máy!”

Cố Sơ sững sốt, không thể không nhắc nhở anh: “Là cô Lâm.”

Một giây sau cô lại nghĩ, có khi nào người này lại muốn cô chuyển lời giùm, thay anh nói với Lâm Gia Duyệt rằng anh không rảnh? Nếu là vậy, cô sẽ trở thành bia đỡ đạn, giống như lần trước đắc tội với Lăng Song, lần này sẽ trực tiếp đắc tội với Lâm Gia Duyệt. Đang mải nghĩ thì Lục Bắc Thần đã đứng dậy đi tới.

Tâm tư của Cố Sơ lập tức có sự thay đổi, thì ra anh vẫn để ý tới Lâm Gia Duyệt.

Cô đưa ống nghe cho Lục Bắc Thần, còn mình thì lặng lẽ ngồi sang một bên, đôi mắt nhìn tập tài liệu cứ đờ đẫn không động đậy.

Cô những tưởng anh sẽ hàn huyên mấy câu trong điện thoại, ai ngờ anh nói một câu với ngữ khí cực kỳ bực bội: “Lâm Gia Duyệt, anh đang làm việc.”

Ngữ khí này cũng khiến một người ngoài cuộc như Cố Sơ bất giác thấy rùng mình. Cô len lén ngược mắt nhìn anh. Đường nét trên gương mặt nghiêng nghiêng của anh giá băng cứng rắn, hàng lông mày khắc sâu một nếp nhăn, dường như không có một chút dịu dàng nào. Cô sợ đến nỗi vội vàng cúi đầu làm việc, sau đó nghe thấy tiếng Lục Bắc Thần đập máy.

Cách giải quyết vấn đề của anh ở phương diện này có thể hình dung bằng bốn chữ: đơn giản, thô bạo.

Điện thoại bàn không kêu nữa, có lẽ Lâm Gia Duyệt cũng không dám quấy rầy di động của anh nữa. Tóm lại, sau đó tất cả những cuộc gọi anh nhận đều liên quan đến công việc.

Cố Sơ lạnh sống lưng, âm thầm lấy di động của mình từ trong túi ra, sợ lúc này Kiều Vân Tiêu lại gọi tới. Động tác ấy bị Lục Bắc Thần bắt gặp, anh lạnh lùng quát: “Tập trung vào công việc!”

Thôi được rồi, cô vẫn cứ bị anh nạt.

Thế nên, khi La Trì đập cửa phòng khách sạn, trái tim Cố Sơ lại nhảy dựng lên. Cô rất muốn nói với La Trì: Ông anh vẫn nên nhẹ nhàng gõ cửa là hơn, trái tim cô vẫn còn non nớt, không chịu nổi hành hạ kiểu này. Cố Sơ làm công việc tiếp đón. Lúc mở cửa, La Trì nhìn cô như nhìn người ngoài hành tinh, rất lâu sau mới chỉ vào cô hét to: “Cô? Cố Sơ? Sao cô lại ở đây?”

Ba câu hỏi lớn tạt thẳng vào mặt Cố Sơ, cô không biết bắt đầu từ câu nào trước, nói chỉ cho anh một câu trả lời, đành ngượng ngập mỉm cười, nghiêng người nhường đường.

La Trì vẫn hùng hùng hổ hổ. Có lẽ cả đêm không ngủ, đầu tóc anh ấy rối bù, râu mới đã lún phún mọc trên mặt. Anh ấy đi vào, quan sát Cố Sơ một lượt từ trên xuống dưới: “Tôi không nhận sai người đúng không?”

“Phải, thưa cảnh sát La. Tôi là Cố Sơ.”

“Giáo... sư Lục đâu?” Lúc hỏi câu đó anh ấy vẫn còn nhìn cô không rời, ánh mắt ngập tràn nghi hoặc.

Cố Sơ đang định lên tiếng thì nghe tiếng Lục Bắc Thần vọng ra từ phòng sách: “La Trì!”

“Chuyện gì thế này?” La Trì vò đầu bứt tai nhìn đồng hồ trên tường rồi chui vào phòng sách.

Cố Sơ đi theo sau La Trì, tới cửa phòng sách, đang do dự có nên vào hay không thì thấy Lục Bắc Thần nhìn cô nói một câu: “Tôi không cần cô làm thần giữ cửa, vào đây.”

Cô đi vào phòng sách dưới cái nhìn chòng chọc của La Trì.

“Tôi có chuyện phải phản ánh với cậu.” La Trì ở bên cạnh nhắc nhở.

“Cậu cứ nói.” Lục Bắc Thần có vẻ như không mấy để ý, rồi nói với Cố Sơ: “Cứ tiếp tục công việc của cô.”

Vẫn ở đây ư? Cố Sơ cảm thấy bất ngờ.

Nhưng người bất ngờ nhất phải là La Trì. Anh ấy nhìn Cố Sơ rồi lại quay sang Lục Bắc Thần, hạ thấp giọng: “Cậu đang làm cái quái gì thế?”

“Có kết quả khám nghiệm rồi chứ?” Lục Bắc Thần hoàn toàn không quan tâm tới vẻ sững sốt của anh ấy.

La Trì hắng giọng, im lặng nhìn Cố Sơ.

Cố Sơ quả thực cũng cảm thấy khó xử, cầm tài liệu lên rồi nói: “Tôi ra phòng khách, các anh cứ nói chuyện.” Dứt lời, chưa đợi Lục Bắc Thần nói gì cô đã rời khỏi phòng sách.

Khi tiện tay đóng cửa lại, từ khe cửa lọt ra một câu hỏi của La Trì: “Trợ giúp y học mà cậu nhắc tới chính là cô ta? Không phải chứ?”

Sau đó Lục Bắc Thần đã trả lời thế nào, cô không hay biết.

Cô ôm tập tài liệu ngồi khoanh chân trên ghế sofa, nhớ lại biểu cảm ban nãy của La Trì, không khó đoán được suy nghĩ của anh ấy. Những chi tiết liên quan tới vụ án của Tiêu Tuyết vẫn còn giữ kín với bên ngoài, thế nên đây cũng được coi là một công việc cơ mật. Cô bỗng dưng xen ngang vụ án này, La Trì nghi hoặc cũng là chuyện thường tình.

Thật ra là cô bị động. Cô rất muốn khiếu nại với La Trì, anh ấy là cảnh sát thì cũng nên có tinh thần trượng nghĩa chứ nhỉ.

Trong phòng sách lại là một cảnh tượng khác.

“Nào nào nào, cậu nói cho tớ nghe xem, chuyện này là thế nào?” La Trì kéo ghế, ngồi đối diện.

Lục Bắc Thần không màng tới giọng điệu như thẩm vấn tội phạm cùng ánh mắt tò mò hóng hớt của La Trì, chỉ hờ hững hỏi: “Chuyện gì là chuyện gì?”

“Cô ta.” La Trì hất cằm về phía cửa.

Lúc này Lục Bắc Thần mới ngẩng đầu lên khỏi tập tài liệu, nhíu mày nhìn La Trì. La Trì giơ tay khước khước trước mặt anh: “Cậu đừng nói với tôi hai người chỉ vô tình gặp mặt, khi này rõ ràng cô ta ôm tài liệu của chúng ta ra khỏi phòng sách.”

“Phải rồi, tôi đã bảo mấy ngày nay cậu bất thường mà. Đang ở Danh Môn yên lành lại chạy tới đây. Mấy người lo cho sự an toàn của cậu đều phản ánh với tôi, đã nhiều lần cậu hành động một mình, không cho phép họ theo đuôi. Bây giờ cô em gái họ Cố lại xuất hiện ở phòng cậu.” La Trì huyền thuyên, đưa chiếc đồng hồ đeo tay trước mặt anh: “Lục đại pháp y không ăn món tầm thường, đứng trước sắc đẹp không hề dao động ới, bây giờ sắp mười giờ rồi, muộn như vậy mà hai người cô nam quả nữ ở chung một phòng, nói đi, cậu có âm mưu gì?”

Lục Bắc Thần đang định lên tiếng thì La Trì lại ngắt lời anh: “Cái người luôn miệng mang chính nghĩa ra làm cái cớ, ép tôi phải ôn lại thỏa thuận bảo mật bây giờ lại ở chung với nghi phạm, tôi thấy cậu ý đồ riêng, đúng không?”

“Cảnh sát La, tôi nói được chưa?” Lục Bắc Thần một tay chống cằm, một tay quay bút, uể oải hỏi.

“Tôi không để cậu nói à?” La Trì cố tình nghiêm mặt, rồi giật lấy cây bút trong tay Lục Bắc Thần: “Nghiêm túc vào, khai báo thành khẩn!”

Lục Bắc Thần cũng không màng tới cây bút ký trong tay mình nữa, anh dựa người ra sau ghế, đôi mắt hẹp dài rướn lên: “Cậu nên cạo râu rồi đấy!”

La Trì đang đợi anh thành khẩn khai báo, không ngờ anh lại nói câu ấy. Anh ấy ngăn người giây lát rồi lập tức phát hỏa: “Này này này, đừng có mà đánh trống lảng, cậu...”

“Cậu còn mười phút để đi vào chuyện chính, hết mười phút, mời cậu về cho.” Lục Bắc Thần lười biếng giơ tay lên, gõ gõ vào mặt đồng hồ.

“Có chết cũng không chịu khai báo âm mưu của cậu chứ gì?”

“Chín phút rưỡi.”

“Không phải đâu, pháp y Lục vĩ đại ới, cô ta không phải người trong ngành, cậu làm vậy là quá mạo hiểm.”

Lục Bắc Thần tỏ ý bảo anh ấy chú ý vào cái đồng hồ: “Xin lỗi nhé, đồng hồ của tôi chạy nhanh hơn người khác năm phút đấy.”

“Được rồi, được rồi, tôi đầu hàng.” La Trì đành buông xuôi, rút một tập báo cáo từ trong cặp ra: “Đây đã là bản báo cáo thứ tư rồi, trong thi thể Tiêu Tuyết vẫn không phát hiện ra chất độc mà cậu nghi ngờ.”

~Hết chương 77~

78. Chương 78: Một Minh Cũng Thành Tranh

“Không thể nào.” Lục Bắc Thần không đón lấy báo cáo mà nói thẳng thừng: “Làm lại đi.”

“Cậu có từng nghĩ rằng có thể chúng ta đi sai phương hướng không?”

Lục Bắc Thần nghiêm mặt, nhấn mạnh từng chữ: “Cậu phải tin tưởng vào những đánh giá chuyên môn của tôi.”

“Tôi biết nhưng cậu cũng nhìn thấy kết quả rồi đây.”

“Thi thể của nạn nhân được phát hiện quá muộn, rất nhiều chứng cứ đều bị tiêu hủy, điều này có nghĩa là lượng công việc của chúng ta phải nặng nề hơn, có gì kỳ lạ đâu?”

“Cậu tự tin đến vậy sao?” La Trì nhíu mày, rướn người về phía anh: “Không phải tôi chưa từng nhắc nhở cậu, cấp trên còn đang chú ý vào vụ án này đây, còn có rất nhiều ánh mắt đang dõi theo cậu, chỉ mong cậu phạm sai lầm.”

“Chỉ cần là chân lý thì sẽ không phạm sai lầm.” Lục Bắc Thần bình thản lạ thường: “Tôi... chính là chân lý.”

La Trì quả thực cũng phải sợ hãi vì sự tự tin của anh. Nếu là người khác nói ra câu này, anh ấy chắc chắn sẽ giễu cợt, xem thường, thậm chí còn lên tiếng sỉ nhục một trận. Nhưng Lục Bắc Thần khi nói câu này ánh mắt rất bình tĩnh, sự kiên quyết trong từng câu chữ cũng vượt xa người thường. Anh như vậy luôn khiến người ta tin tưởng một cách vô tri vô giác.

Anh ấy gật đầu, tỏ ý sẽ tiếp tục làm khám nghiệm chất độc. Khi đề cập tới vấn đề nghi phạm, trông La Trì nơm nớp lo sợ: “Thật ra chúng ta vẫn đang nghi ngờ cô ta.”

“Tôi biết.”

“Vậy cậu còn...”

Thấy Lục Bắc Thần đang nhìn mình, La Trì bèn im bặt, lắc đầu: “Nói thật lòng tôi không thể hiểu nổi cậu đang suy nghĩ cái gì nữa.*”

*Câu gốc của câu này: Tôi thật sự không biết trong hồ lô của cậu bán loại thuốc gì nữa. Bắc Thần sẽ trả lời theo ý gốc này.

“Thuốc độc.” Lục Bắc Thần nói một câu như đang suy tư gì đó.

“Hà?” La Trì kinh ngạc.

Lục Bắc Thần không nói thêm gì nữa.

Là loại thuốc độc, chỉ một liều thôi cũng đủ giết chết anh.

Khi tiễn La Trì ra về đã là hơn 11 giờ.

Cố Sơ đã nằm bò ra sofa say ngủ, tài liệu và một cây bút đặt bên cạnh.

Lục Bắc Thần cầm tài liệu lên xem, tất cả đều đã được hoàn thành, cây bút đó cũng đã dùng trọn chút mực cuối cùng. Anh bèn đặt tài liệu xuống, ngồi lên sofa, động tác rất nhẹ nhàng trong vô thức.

Lúc cô say ngủ giống hệt một con mèo, co rụt người lại, trong lòng còn cuộn một chiếc gối ôm. Có lẽ đã quá mệt mỏi, vì tư thế này rất khó chìm vào giấc ngủ nhưng lòng mày cô vẫn dần ra một cách thoải mái, ngủ say lạ thường. Lục Bắc Thần gơ tay ra, chạm nhẹ vào cô: “Cố Sơ!”

Cô không có phản ứng gì, chỉ lẩm bẩm một câu, gương mặt hơi chuyển hướng.

Sofa rất lớn, cô chìm vào trong đó rõ ràng càng trở nên nhỏ bé. Thật ra so sánh chiều cao của hai người thì cô cũng thật sự được coi là thấp bé, bây giờ trông cô dễ gần hơn nhiều. Vì những khi cô tỉnh, anh luôn bắt được những căng thẳng trong ánh mắt cô, sự căng thẳng đối với anh.

Anh biết rất rõ, thật ra cô đang sợ anh.

Cảm giác này cực kỳ tồi tệ.

Lục Bắc Thần nhìn cô một lát, sau đó cảm thấy tư thế ngủ này của cô lúc tỉnh dậy cổ chắc chắn sẽ đau, thế là anh bèn kéo cả người cô lại. Rất dễ dàng, nhưng lại khiến con tim anh nhói đau, cô quá nhẹ rồi. Cứ như vậy, thời gian chậm chậm trôi. Anh ngồi trên sofa, còn đầu cô thì gối lên chân anh.

Anh cầm tập tài liệu lên, khê khàng lật giở từng trang, đọc tỉ mỉ từng câu từng chữ. Những ghi chú của cô rất chuyên nghiệp và cẩn thận. Nhìn từng dòng chữ tiếng Anh tuyệt đẹp trên giấy, hàng lông mày của anh chợt dẫn ra. Cô làm việc trước giờ vẫn luôn nghiêm túc như thế. Người con gái dưới chân động dậy một cái, Lục Bắc Thần dừng xem, cúi đầu nhìn cô.

Tay phải cô vòng quanh tay trái, cả gương mặt vui xuống rất thấp. Lục Bắc Thần liếc nhìn điều khiển điều hòa, nhiệt độ trong phòng là 19 độ. Anh cho nhiệt độ cao lên đôi chút, bỏ tay của cô xuống, rồi nhẹ nhàng đắp chiếc áo khoác vắt trên sofa của anh lên người cô. Làm xong những việc này, Lục Bắc Thần cũng chẳng còn tâm trạng đọc tài liệu nữa. Anh đặt nó qua một bên, yên lặng chăm chú ngắm cô dưới ánh đèn vàng nhạt trong phòng.

Ngoài cửa sổ nhấp nháy đèn đường, người xe như nước. Trong phòng lại yên tĩnh tới nỗi chỉ còn tiếng kim giây đang gõ lên mặt đồng hồ.

Gương mặt cô hơi nghiêng, chìm trong quầng sáng, hai bên sống mũi là độ cong của hàng mi rớt xuống, da dễ trắng trẻo, làm tôn thêm bờ môi cũng rất nhạt màu. Lục Bắc Thần nhìn cô, những hình ảnh trong đầu vùn vụt lướt qua, ánh mắt anh tự nhiên trở nên dịu dàng. Anh bắt giác giơ tay lên, khê khàng cài những lọn tóc trước trán cô ra sau tai.

Anh thích đôi tai cô, mềm mại mà xinh xắn. Dưới ánh sáng, nó sáng tới nỗi gần như có thể nhìn thấy những huyết quản mỏng như tơ, dải tai mượt mà, không có bất kỳ khuyết điểm nào. Cô không có lỗ tai, chưa từng bấm.

Lục Bắc Thần nhớ lại bông ngọc lan tối đó đeo bên tai cô, nhớ lại dáng vẻ cô khi cài đóa hoa ngọc lan, yên lặng ngồi bên bàn café. Mái tóc dài xõa xuống vai, một chiếc áo phong trắng với cảm giác đầy năng lượng, kết hợp cùng chiếc váy dài hoa có dây đai trang trí, một đôi giày vải màu trắng sạch sẽ, dưới chiếc ô xanh lá, trong cơn mưa.

Thật ra, anh đã che ô đứng trong mưa ngắm cô rất lâu.

Cô trong hình ảnh đó đẹp đến mức rất không chân thực, giống như một đứa trẻ trong ánh mắt vẫn còn những nét thuần khiết, không hiểu sự đời, lại giống như một thiếu nữ bước ra từ bức tranh, nhàn nhã lắng nghe tiếng mưa rơi xuống mặt ô và vọng trên con đường đá. Cô yên tĩnh như thế, giống như đóa hoa bên tai cô. Cô ngồi đó, chỉ cô độc một mình cũng trở thành một phong cảnh.

Lục Bắc Thần xoa nhẹ lên tai cô. Có lẽ cô cảm thấy ngứa, bèn thò tay từ trong áo ra, khê gãi. Anh không nhận được cười, nụ cười tràn vào ánh mắt cũng dịu dàng như nước. Anh đặt tay cô vào lòng bàn tay mình, đan mười đầu ngón tay vào nhau. Ngón tay cô mềm mại, thon dài. Có biết bao lần anh đã nghĩ, đôi tay như vậy phải được bảo vệ trọn đời, không thể buông ra nhưng cũng không thể siết quá mạnh. Chỉ cần như giờ phút này thôi, đan cài, quấn bện vào nhau, hoặc là nâng niu trong lòng bàn tay.

Nhưng chẳng mấy chốc, ánh mắt anh trở nên hiu quạnh, hàng mi che đi tia sáng trong đôi đồng tử, nó dần dần tắt ngấm cho tới khi u tối như một cái giếng khô.

Người con gái rút tay về, bả vai anh khê run lên.

Cổ Sơ chỉ thay đổi tư thế, xoay người lại, khuôn mặt đã vui vào giữa hông anh.

Bàn tay Lục Bắc Thần cứng đờ giữa không trung. Anh cúi đầu nhìn cô, cô đã thật sự coi anh là một chiếc gối ôm dễ chịu, hơi thở mỏng manh, ấm nóng có thể dễ dàng cảm nhận được qua lớp vải mỏng. Anh bắt

giác cảm thấy mồm miệng khô khốc, cảm giác khô nóng bốc lên từ cái bụng nhỏ, vọt tới lồng ngực, sau đó lan ra tận yết hầu.

Anh biết có một khát khao đang âm thầm sinh sôi, phải, là khao khát đối với cô.

Có một sợi lông vũ đang gãi vào trái tim anh.

Lục Bắc Thần nhìn cô chăm chăm. Cô ngủ rất vô tư nhưng lại khiến anh bứt rứt, khó chịu.

Cũng may, di động vang lên.

Là của anh.

Anh khẽ khàng rút người ra, vừa mới tới phòng sách lấy di động một lát, liếc mắt về phía đó, chiếc áo khoác trên người cô đã tụt xuống đôi chút. Lục Bắc Thần khẽ thở dài, quay người trở lại phòng khách, đồng thời nhận điện thoại.

“Lục-Bắc-Thâm!” Đầu kia điện thoại vang lên giọng nói lạnh lẽo, gần như gần từng chữ một.

Bàn tay kéo áo khoác của anh chợt khựng lại giây lát nhưng chiếc áo đã nhanh chóng được Lục Bắc Thần nhẹ nhàng đắp lên người Cố Sơ. Anh đứng thẳng lưng, cất giọng bình thản: “Cậu chủ Kiều gọi điện tới muộn quá rồi, xem ra tôi đã đánh giá quá cao khả năng giải quyết khó khăn của cậu.”

“Cố Sơ đang ở cùng cậu?”

“Cô ấy rất mệt, vừa mới chợp mắt.” Bàn tay của Lục Bắc Thần phủ nhẹ lên đầu Cố Sơ, trong lời nói có sự chỉ dẫn rõ ràng.

“Cậu đã làm gì cô ấy?”

Lục Bắc Thần cười khẩy: “Vậy thì năm xưa cậu chủ Kiều đã làm gì cô ấy? Tôi chẳng qua chỉ trả lại đầy đủ thôi.”

Kiều Vân Tiêu bình tĩnh lại, nói: “Cậu không phải Lục Bắc Thâm.”

Lục Bắc Thần rướn môi, im lặng, quay người đi vào phòng sách, khép cửa lại.

“Cậu là Lục Bắc Thần, anh trai của Lục Bắc Thâm.” Kiều Vân Tiêu nói: “Việc Lục đại pháp y danh tiếng lấy lòng vợi vàng tới Trung Quốc điều tra vụ án đã trở thành chuyện nổi tiếng khắp phố lớn ngõ nhỏ rồi.”

“Tôi thật may mắn khi cậu chủ Kiều vẫn còn năng lực tiếp nhận thông tin, nếu không lại thành ra ông nói gà, bà nói vịt.”

“Cậu tiếp cận Cố Sơ với mục đích gì? Cậu lấy thân phận gì để tiếp cận cô ấy? Thân phận của Lục Bắc Thâm?”

Một loạt các câu hỏi chất vấn cũng không hề chọc giận được Lục Bắc Thần. Anh ngồi lên sofa, tiện tay chậm một miếng thuốc, ngậm lên miệng: “Cậu Kiều, cậu quá căng thẳng rồi, như vậy rất dễ xảy ra sơ suất.”

“Đừng có phí lời với tôi. Tôi cảnh cáo cậu, tôi không cần biết cậu là Lục Bắc Thâm hay Lục Bắc Thần, tránh xa Cố Sơ ra cho tôi!”

Lục Bắc Thần chậm rãi nhả một làn khói: “Cậu có tư cách gì để yêu cầu tôi?”

“Tôi hiểu rồi, cậu tiếp cận Cố Sơ chẳng qua chỉ để trả thù thôi chứ gì? Nhưng tôi nói cho cậu biết, cậu không có quyền làm vậy. Nếu cậu là Lục Bắc Thâm thì đừng quên năm năm trước hai người đã sớm chia tay rồi, Cố Sơ đã không còn dính dáng tới cậu từ lâu. Còn nếu cậu là Lục Bắc Thần thì cậu càng phải xéo qua một bên vì cậu chỉ là một người ngoài cuộc, dựa vào cái gì mà xen vào chuyện của em trai mình? Nếu cậu dám làm tổn thương Cố Sơ, Kiều Vân Tiêu này sẽ là người đầu tiên không tha cho cậu.”

“Lời đe dọa của cậu chủ Kiều, Lục mỗ tôi xin nhận. Xin hỏi, còn chuyện gì nữa không?” Ngữ khí của Lục Bắc Thần vẫn điềm đạm như nước.

“Cậu...” Đầu kia nghiêng rằng nghiêng lợi: “Đám phóng viên hôm nay là kiệt tác của Lục đại pháp y phải không? Đường đường là một chuyên gia trong ngành mà vẫn có thể vì ích kỷ cá nhân mà làm ra một hành vi ấu trĩ đến vậy.”

Nhưng Lục Bắc Thần bỗng cười, gạt nhẹ tàn thuốc: “Cậu Kiều nói đùa rồi, con người tôi chẳng thiếu thứ gì, chỉ thiếu duy nhất một thứ, đó là thời gian. Tính đến thời điểm hiện tại, tôi nghĩ cậu Kiều vẫn chưa quan trọng đến mức tôi phải lãng phí thời gian để đối phó, hoặc là, cậu không có cái vinh hạnh đó.”

“Nghe không giống giải thích.”

“Cậu có thể xem đó là lời cảnh cáo.”

“Cậu cảnh cáo tôi?”

“Với tư cách là người thừa kế tập đoàn Kiều Viễn mà bao kẻ dòm ngó, đầu tiên cậu phải học cách làm việc thận trọng từng bước một, đối thủ cạnh tranh của cậu nhiều đến mức nào tôi tin cậu biết rõ, người trong tập đoàn ai sẽ giúp cậu, ai bán đứng cậu, cậu cũng nên học cách hiểu rõ để trong lòng.” Giọng nói của Lục Bắc Thần nhạt như trăng lạnh: “Đương nhiên, cậu không xử lý tốt những chuyện này là sai lầm của bản thân cậu, đừng có đem rắc rối tới cho người khác, ví dụ như, Cố Sơ. Lần sau, tôi nghĩ tôi sẽ không có nhiều thời gian để giúp cậu dọn dẹp tàn cuộc đâu.”

“Đây gọi là được lợi còn ra vẻ?”

“Cậu thích nghĩ thế nào thì nghĩ.”

“Rốt cuộc cậu muốn thế nào?”

Lục Bắc Thần rít một hơi thuốc, cười khê: “Năm năm trước, có thể nói là cậu chủ Kiều đã phất vạt óc nghĩ kế, sao bây giờ lại không tìm kế được thế này?”

“Cậu hiểu tôi ư? Nói vậy, cậu thừa nhận mình chính là Lục Bắc Thâm?”

“Mấy trò chơi trẻ con, tôi nghĩ cả tôi và cậu đều không thích hợp. Muốn có được một người, đương nhiên phải hiểu rõ hoàn cảnh xung quanh người ấy trước nhất.” Lục Bắc Thần cười: “Còn nữa, tôi muốn nhắc nhở cậu Kiều rằng, con người tôi trước giờ thích chủ động chứ không thích bị người khác dắt mũi, trò chơi này bắt đầu ra sao, kết thúc thế nào, tôi mới là người quyết định.”

Nói xong, anh lập tức ngắt mẩu.

Ngồi trên sofa, hút hết điếu thuốc trong tay, anh bèn dập mạnh đầu lọc vào gạt tàn, đôi mắt gần như đã lạnh tới đóng băng.

Khi ra khỏi phòng sách, Lục Bắc Thần nhìn thấy Cố Sơ nằm cuộn tròn trên sofa. Cô vẫn ngủ rất say sưa, cảm giác giá lạnh trong đôi mắt anh mới từ từ tan biến. Anh đi tới, nhìn cô rất lâu sau đó bế cô vào phòng ngủ...

~Hết chương 78

~

79. Chương 79: Hình Ảnh Động Lại

Không hiểu sao, Cố Sơ bỗng nhói lòng, cũng nằm im không động đậy nữa. Chẳng mấy chốc, anh đã thoải mái dần đôi mày ra, hơi thở đều đều...

Bệnh viện vẫn bận rộn như mọi khi, thang máy lên lên xuống xuống, chuyển động không ngừng nghỉ, giường đẩy xuyên qua khắp hành lang bệnh viện, những y tá đẩy xe ra sức gào lên: Làm ơn nhường đường, tránh qua chút nào! Thời gian bận rộn nhất cả ngày chắc chắn là buổi sáng, khắp các phòng bệnh, phòng làm việc của bác sỹ đều chật ních những người đến không thể thở nổi. Nhà thuốc cũng đứng đầu sóng gió, từ những cửa lấy thuốc miễn man có thể thấy chỗ xếp số đã dài như một con rồng. Thi thoảng có vài gương mặt quen thuộc đảo qua đảo lại, thấy ai là hỏi: Có muốn khám chuyên gia không?

Là lũ cò vé, bảo vệ dù có đuổi đi bao nhiêu cũng chẳng ích gì.

Thời buổi này là vậy, có thị trường là có kẻ bán người mua, người đông mà số thì ít, bọn đầu cơ cứ thế sinh sôi.

Nhà thuốc có người mới tới, đó là một sinh viên đại học vừa mới tốt nghiệp, trẻ trung, mồm mép, quan trọng hơn là học lực cao, được cấp trên rất coi trọng. Chỉ có điều lúc làm việc vẫn còn thiếu kinh nghiệm nên cứ đông người là chân tay luống cuống, sáng nay đã ba lần lấy nhầm thuốc, tới lần cuối cùng lấy nhầm thì bị một bệnh nhân khiếu nại cho ra ngô ra khoai. Cô bé ngồi trong phòng làm việc của lãnh đạo tỏ ra ầm Ức, nước mắt ngấn dài một hồi, lúc ra ngoài lại như chẳng có chuyện gì xảy ra. Ngay sau đó lãnh đạo lại gọi Cố Sơ tới phòng làm việc, mắng một trận té tát, đại ý đó là khu vực dược phẩm do cô quản lý, sở dĩ được sỹ mới tới lấy nhầm thuốc là vì các nhân viên cũ không để thuốc ở những chỗ mà cô ấy quen thuộc.

Cố Sơ có trăm cái miệng cũng không biết giải thích thế nào. Lúc cô mới tới nhà thuốc, các anh chị khác cũng đầu đích thân giải thích cho cô thuốc để ở chỗ nào, tất cả đều nhờ cô cố gắng học cho thuộc.

Sau một trận ăn mắng, từ phòng làm đi ra, cô bé mới tới lập tức chạy tới trước mặt xin lỗi cô. Không phải Cố Sơ không hiểu quy tắc của trò chơi sinh tồn này, nếu là trước đây, cô nhất định sẽ ‘đầu rơi máu chảy’ với nó một phen, nhưng bây giờ nghĩ lại, ẦM Ỉ tới tai viện trưởng thì sao chứ?

Cả ngày thứ hai này, cô bận đến tối tắm mặt mũi, cuối cùng tới khi lê được thân xác mệt mỏi về tới nhà, lúi di động ra xem mới phát hiện có không ít cuộc gọi nhỡ.

Có Cố Tư gọi, chắc chắn là muốn nói với cô chuyện hè này đi du lịch nước ngoài.

Có Lăng Song gọi, chắc là lại lằng nhằng với cô chuyện phỏng vấn Lục Bắc Thần.

Có Kiều Vân Tiêu gọi, chắc là tìm cô hàn huyên.

Còn có, Lục Bắc Thần gọi.

Anh tìm cô... để làm gì?

Cố Sơ thật sự không có sức để nghĩ quá nhiều, bận cả ngày, lại phải chịu ẦM Ức, cô kéo chiếc gối ôm lên giường rồi ngủ ngay. Thứ ba, cũng vẫn vất chân lên cổ không kịp nghỉ ngơi. Lúc ăn trưa, Cố Tư bỗng tìm tới bệnh viện.

“Nói đi, buổi tối cuối tuần chị đã đi đâu?”

Ngồi ngay giữa nhà ăn bệnh viện, Cố Tư hỏi thẳng thừng, nhìn Cố Sơ chằm chằm như đang thẩm vấn kẻ phạm tội.

Cố Sơ không màng tới câu hỏi của con bé, cô mở hộp cơm mang từ nhà đi ra, mấy nguyên liệu đơn giản nhưng được làm rất đẹp, lần lượt được bày ra trước mắt Cố Tư. Một món thịt bò nấu với cà, một món rau cải xanh xào, cơm hạt nào hạt nấy tròn mẩy, sáng bóng, vừa nhìn đã biết cho vừa đủ lượng nước. Vì hôm nay Cố Tư bất ngờ chạy từ trường học tới, chẳng nói với cô tiếng nào nên Cố Sơ đương nhiên không chuẩn bị cơm cho nó, bèn nhường cho nó phần cơm của mình còn mình thì lấy ra chiếc thẻ nhân viên của bệnh viện, định gọi cơm của nhà ăn.

“Aiya, em không cần ăn cơm của chị.” Nói rồi, Cố Tư gơ tay lấy chiếc đĩa: “Miệng em không có kén chọn như chị, chẳng phải khi ở trường em cũng toàn ăn cơm trong căng tin sao?”

“Nói linh tinh nhiều thế làm gì? Bảo em ăn thì em cứ ăn đi.” Cố Sơ cứng rắn.

Cố Tư cũng không tranh cãi với cô nữa, sau khi chia đĩa bèn nói: “Mấy món ăn ngon này không chặn được cái miệng của em lại đâu. Chị nói đi, tối chủ nhật vừa rồi là thế nào? Em sốt ruột ở nhà đợi chị cả ngày, tới hơn mười hai giờ mới gọi vào di động của chị, kết quả là đàn ông nhận máy. Hôm nay chị phải nói chuyện cho rõ ràng đi, nếu không em không tập trung học hành được.”

Chủ nhật đó là một ngày nắng đẹp, con bé ngủ đã đời rồi đi vào phòng bếp ngó, Cố Sơ đã nấu nướng xong xuôi, dọn nó ăn cơm tối. Lúc ấy nó vẫn cảm thấy kỳ lạ, nhưng về sau Cố Sơ nói phải tới sân bay đón Kiều Vân Tiêu thì nó đã hiểu ra, hai người này gặp nhau chắc chắn là sẽ cùng đi ăn tối. Cứ như vậy, nó ở nhà vừa ăn vừa chơi tới hơn mười một giờ đêm mà Cố Sơ vẫn chưa về. Không lo lắng là giả, nhưng mà nghĩ

bụng ở cùng với Kiều Vân Tiêu thì sẽ chẳng xảy ra chuyện gì đâu, thế là nó lại đợi tới mười hai rưỡi, đợi tới khi sắp ngủ gục rồi mà vẫn chẳng thấy bóng dáng Cố Sơ đâu cả. Thế nên cũng không thể quan tâm tới chuyện có thích hợp hay không, nó bèn gọi điện thoại.

Ai ngờ, lại là đàn ông nhận máy.

Ban đầu Cố Tư cứ tưởng là Kiều Vân Tiêu nhưng về sau lại cảm thấy không giống. Sau khi cúp điện thoại rồi nó mới cảm thấy giọng nói ấy quen quen, nghĩ đi nghĩ lại, nó chợt nhớ tới một người.

Lục Bắc Thần.

Nó nhớ giọng Lục Bắc Thần hơi lạnh, còn hơi hờ hững, thanh điệu luôn không cao không thấp, giống như chút nước phẳng lặng đọng trong bát, không có sóng, không dập dềnh. Nhưng tối đó, giọng anh lại có giống như đang cố tình nói nhỏ. Trong điện thoại, anh nói: Chị cô tối nay không về được, nhưng cô ấy rất an toàn, yên tâm đi.

Yên tâm ư?

Yên tâm mới lạ đó.

Trước đây Cố Sơ đã một mực nói với nó rằng, chị ấy và anh chàng họ Lục đó không có một chút quan hệ nào cả. Nhưng điều khiến Cố Tư nghĩ mà thấy sợ hơn là thì ra người chị vĩ đại đang ngồi trước mặt cô đây từng yêu em trai của Lục nam thần. Chuyện này thoát nghe thì chẳng có gì nhưng phân tích kỹ thì mới thấy lạnh sống lưng. Khó nhất chính là có sự dây dưa tình cảm giữa hai anh em, hơn nữa chưa biết chừng người anh trai có mục đích gì đó.

Tối hơn ba giờ sáng, di động của nó vang lên. Nó nhận máy, hóa ra là Kiều Vân Tiêu.

Giọng anh ấy nghe hơi lạ: “Chị em về nhà chưa?”

Lúc ấy Cố Tư mới ngây người, nó phải trả lời thế nào đây?

Có lẽ sự im lặng của nó đã làm Kiều Vân Tiêu kích động, anh ấy nghe có vẻ hụt hẫng, nói một câu: “Anh biết rồi, cô ấy vẫn chưa về.” Ngay sau đó, điện thoại bị ngắt.

Cuộc điện thoại của Kiều Vân Tiêu tới rất bất ngờ, dừng cũng đột ngột. Nó chờ đợi một lúc lâu mà vẫn chưa hiểu ra mọi chuyện. Sáng thứ hai phải đi học, nó bận không đi đâu được. Hôm nay buổi trưa rảnh rồi nó phải lập tức chạy tới bệnh viện hỏi cho ra nhẽ.

“Có gì đâu, chẳng phải chị còn nguyên vẹn, không sút mẻ gì sao?” Cố Sơ đáp nhẹ tênh.

“Thôi đi.” Cố Tư không mắc lừa trò này của chị ấy đâu: “Thành thật khai báo đi, Lục nam thần đó đã làm gì chị?”

“Chẳng làm gì cả.”

“Dán băng dính vào miệng rồi đấy à? Em là em gái ruột của chị mà, có cần phải giữ bí mật thế không?”

“Tại em quá nhiều chuyện đấy thôi, vốn dĩ có chẳng có gì cả.”

“Thế em cũng có thể biết chị ngủ ở đâu chứ?”

“Ồ... một khách sạn.”

“Khách sạn?” Cố Tư đột ngột cao giọng.

Cố Sơ vội làm động tác ‘suyt’: “Làm cái gì thế hả? Ăn phải thuốc nổ à?”

Cố Tư lại hạ thấp giọng xuống: “Không phải chứ? Hai người vào ở cả khách sạn rồi? Còn đặt phòng rồi vẫn nói là không có gì?”

“Tiểu tổ tông ơi, em có thể đừng quan tâm tới chuyện của chị được không? Mau ăn cơm đi, ăn xong thì quay về trường.”

Cố Tư cắn đũa nhìn cô.

“Bảo em ăn cơm cơ mà, nhìn chị làm cái gì?”

Cố Tư cười ‘nham hiểm’: “Chị rất đáng nghi, đồ mặt kia.”

“Làm gì có.” Cố Sơ cảm thấy gò má nóng bừng nhưng lại ngại không thể xoa mặt, bèn giải thích: “Tại món này bỏ ớt thôi, đâu phải em không biết, chị không giỏi ăn cay lắm mà.” Nói xong, cô lại ho hai tiếng.

“Vờ vịt, chị cứ đóng kịch tiếp đi.”

“Mau ăn đi, chị không có nhiều thời gian dành cho em đâu đấy.”

Cố Tư lườm nguýt, từ bỏ.

Cố Sơ giả vờ cúi đầu ăn cơm, nét mặt bình tĩnh nhưng trong lòng thì đang cuộn trào. Hai ngày nay, cứ có một hình ảnh bám riết lấy đầu óc cô như ma, khiến cô không thở nổi. Nó giống như chiếc kim đồng hồ đứng khựng lại, dừng mãi ở đó. Chính vào buổi sáng ngày thứ hai, cô đã gặp một sự kinh hoàng không hề nhỏ.

Tối đó La Trì ra về lúc nào cô hoàn toàn không có ấn tượng, chỉ nhớ rằng sau khi xử lý xong tài liệu, ngồi trên sofa, cô rất buồn ngủ, chỉ định chớp mắt một lát, ai ngờ lúc cô mở mắt ra đã là bình minh của ngày hôm sau.

Nắng mai bị rèm cửa của khách sạn che quá nửa, chỉ để lọt mấy tia sáng vào trong. Cô đã có chút ý thức, lúc tỉnh lại, thứ đập vào mắt đầu tiên là lồng ngực của một người đàn ông.

Lồng ngực màu đồng khỏe khoắn, từng đường vân rõ nét, rắn rỏi cứng cáp. Cô đã nhìn bộ ngực ấy đúng một phút đồng hồ, đầu óc hoàn toàn trống rỗng, nhìn nó phập phồng lên xuống theo tiết tấu, nhịp thở của anh cũng trầm ổn, có sức mạnh. Lúc ấy không hiểu sao, Cố Sơ lại nuốt nước bọt một cái, khe động đẩy người bỗng cảm thấy eo hơi chặt, lúc này mới nhận ra cô đang bị người đàn ông ôm chặt trong lòng, cùng ngủ trên một chiếc giường, cánh tay đang ôm mình vô cùng cơ bắp, cùng gợi cảm, rạch ròi như lồng ngực của anh vậy.

Cố Sơ lại ngược mắt lên, liếc nhìn thấy khuôn cằm vuông vắn của người đàn ông, gương mặt quen thuộc đó đập vào mắt cô.

Cô quả thực đã hết hồn hết vía, tim bỗng ngừng đập trong giây lát. Anh để trần nửa người, vậy còn cô... Cô cúi đầu xuống nhìn, may quá, quần áo vẫn đầy đủ.

Cô thử ngồi dậy nhưng bỗng nghe thấy người đàn ông lẩm bẩm một câu làm cô kinh sợ không dám nhúc nhích nữa. Đợi một lúc lâu cô mới phản ứng lại, ban nãy có lẽ anh đã mơ thấy gì đó nên đã nói mơ. Cô hơi nghiêng đầu một chút nhưng người đàn ông ư hừ một câu như không quen, tay càng thu chặt hơn, ghé sát đầu về phía cô, gương mặt cô lại một lần nữa vùi vào cổ anh.

Cố Sơ bị anh siết chặt tới nỗi gần như nghẹt thở, cô cẩn thận lùi ra phía sau đôi chút. Anh nhú mày trong mơ, rồi lại ôm chặt cô vào lòng.

Hệt như một đứa trẻ.

Phải, lúc anh nằm mơ.

Không hiểu sao, Cố Sơ bỗng nhói lòng, cũng nằm im không động đậy nữa. Chẳng mấy chốc, anh đã thoải mái dân đôi mày ra, hơi thở đều đều.

Cô không thể thoát ra, thậm chí có một vài lúc cô không muốn ra nữa. Cô nhẹ nhàng ngẩng đầu lên, men theo cằm anh nhìn xuống. Có một ít râu mới mọc, lan ra hai bên quai hàm. Cô vô thức giơ tay chạm khe, râu anh vẫn còn cứng, đâm vào tay cô. Nhìn sang bên một chút là có thể thấy gò má anh khi say ngủ. Dưới ánh sáng yếu ớt, gương mặt anh trông ôn hòa mà ấm áp, hơi thở nhẹ nhàng phả đúng vào trán cô.

Đến cả vầng trán cũng ngứa ngáy.

Cô bắt giấc nhớ lại một số hình ảnh mơ hồ. Hình như cô được ai đó bế lên rồi lại được đặt xuống lớp bông mềm mại. Cô cảm thấy cả người hoàn toàn thả lỏng, chưa bao giờ dễ chịu đến thế, còn có cả mùi hương thân thuộc khiến người ta an tâm, cứ thế quán lấy hơi thở cô. Sau đó, cô dựa vào một bức tường vững chãi,

cô mấy giây cô đã cố mở mắt ra nhìn. Trong giây phút mơ màng, có tia sáng dịu dàng rơi vào mắt, còn có một nụ cười như mơ như thực, trán chợt ấm lên như có ai đó hôn nhẹ lên trán cô.

Là anh đã hôn cô sao?

Cố Sơ không dám nghĩ sâu thêm.

Cho tới khi anh khẽ động đây, cô mới hoàn hồn trở lại, chui ra khỏi lòng anh như đang trốn chạy, rồi xách giày và túi của mình, thê thảm chạy ra khỏi phòng như một tên trộm. Cả ngày hôm đó, tâm trạng cô chưa phút nào bình tĩnh trở lại, cứ nghĩ tới cảnh tượng ban sáng, tim cô lại đập thình thịch, đến nỗi cả lúc vị lãnh đạo mắng cô không ra gì, cô vẫn cảm thấy tâm trạng không đến nỗi nào.

Sau đó Lục Bắc Thần lại gọi thêm mấy cuộc tới, cô vẫn không dám nhận máy, cứ cảm thấy như mình đã làm chuyện gì không đáng hoàng vậy. So với nụ hôn khiến cô bối rối lần trước thì rõ ràng cảnh tượng cô nam quả nữ ở chung một giường càng khiến cô không làm chủ được cảm xúc hơn.

“Chị?” Cố Tư bất ngờ đập mạnh cô một cái.

Làm Cố Sơ giật mình buông tay, chiếc đĩa rơi bộp xuống mặt bàn. Cố Tư ngạc nhiên nhìn cô, rồi lại nhìn vào tay mình và nói: “Mình đã luyện thành Thiết sa chưởng rồi sao?”

Cố Sơ ôm ngực, hơi bức bối: “Em làm gì mà cứ giật đùng đùng lên thế hả?”

“Tại em gọi chị mấy câu không thấy chị trả lời gì cả, em còn tưởng chị bị ma nhập chứ. Có ai không biết bệnh viện là nơi ma quỷ tác quái.” Cố Tư tự ngụy biện.

Cố Sơ trừng mắt nhìn con bé: “Sau này bớt xem mấy phim kinh dị đi!”

“Chị, em còn có chuyện muốn hỏi chị đây.” Cố Tư cười hì hì.

Cố Sơ nhắc nhở: “Cứ làm như từ lúc ngồi xuống chưa hỏi gì vậy.”

“Đây là chuyện nghiêm túc.” Cố Tư cũng ngồi hẩn hởi trở lại: “Mấy ngày nay chị tiếp xúc với pháp y Lục, anh ấy có nói với chị chuyện gì về vụ án của Tiêu Tuyết không?”

~Hết chương 79~

80. Chương 80: Hèn Nhát

Cố Sơ cẩn thận gạt miếng ớt nhỏ trong món ăn sang một bên, hồ hững hờ: “Anh ấy nói với chị chuyện này làm gì?”

“Anh ấy là một trong những người chịu trách nhiệm chính đối với vụ án của Tiêu Tuyết, chẳng lẽ không tiết lộ chút xíu nào cho chị ư?” Cố Tư nhìn Cố Sơ, nhớ lại tập tài liệu mình đã từng nhìn thấy trong túi xách của chị, giờ lại thấy chị ấy trả lời cái kiểu này, tâm trạng ít nhiều cảm thấy không thoải mái.

Cố Sơ ngừng đĩa: “Vì sao em lại tò mò về vụ án của Tiêu Tuyết như vậy?”

“Em... Em tò mò về vụ án này cũng là chuyện bình thường thôi mà. Thứ nhất, trước khi Tiêu Tuyết mất tích, em là người cuối cùng tiếp xúc với chị ta, còn vô duyên vô cớ trở thành nghi phạm. Thứ hai, lúc đó ở cục cảnh sát, em nghe ra ý của anh cảnh sát kia là chị cũng quen với Tiêu Tuyết, chẳng phải em sợ chị bị cuốn vào sao?” Cố Tư đưa ra một lý do rất có sức thuyết phục: “Giờ thì em đã hiểu rõ cách phá án của cảnh sát bọn họ rồi, không cần biết ba bảy hai một trước hết là cứ quăng lưới, vớt lên cả đám nghi phạm rồi tính tiếp. Em thì chẳng sao cả, da thô thịt dày đã quen rồi. Nhưng chị mà bị dính líu vào, lẽ nào không cần công việc ở khách sạn nữa sao? Hơn nữa mơ chắc chắn sẽ phát điên lên. Bây giờ chị là con gà đẻ trứng vàng, mơ ấy không thể để chị có một chút tổn thất nào.”

“Mới có tý tuổi đầu sao mà tâm lý u ám thế hả?” Cố Sơ thở dài: “Gì thì gì, lúc trước mơ cũng đã giúp chúng ta một việc lớn, không được nói mơ như thế.”

“Em biết, em cũng có giận thật đâu, em chỉ thấy thương chị họ thôi, vợ phải một bà mẹ cờ bạc, chưa nói tới chuyện đây có phải một cái động không đáy không, sau này lấy chồng cũng khó. Trước đây có bao nhiêu

người từng theo đuổi chị họ, cuối cùng đều bị mẹ chị ấy dọa cho chạy hết, có người đàn ông hy vọng có một bà mẹ vợ nghiện cờ bạc chứ.” Cổ Tư huyền thuyên không ngừng, nói tới đây lại lập tức đổi chủ ý: “Ồ kìa, đang nói vụ án của Tiêu Tuyết mà, sao bỗng dừng lại chần sang chuyện chị họ rồi.”

“Cổ Tư, chị nói cho em biết, sau này em đừng nhắc tới vụ án của Tiêu Tuyết nữa, kể cả nghĩ cũng không được, biết chưa?” Cổ Sơ dặn dò con bé: “Đây đâu sao cũng không phải một vụ án nhỏ, nếu bây giờ không còn chuyện của em nữa, tốt nhất em tránh xa được bao nhiêu thì tránh.”

Cổ Tư cúi đầu, lấy đũa gạt gạt thức ăn.

“Chị đang nói chuyện với em đấy, nghe rõ chưa?” Cổ Sơ dùng một đầu đũa chọc vào cánh tay Cổ Tư.

“Đau em.” Cổ Tư bĩu môi làm nũng, xoa xoa chỗ vừa bị đũa chọc: “Em biết rồi.”

Cổ Sơ nghe lời bảo đảm của con bé thì mới yên tâm.

Một lúc sau, Cổ Tư lại hỏi: “Chị, có một câu thật ra em vẫn luôn muốn hỏi chị.”

“Nếu có liên quan tới Lục Bắc Thần thì chị không trả lời đâu.”

“Không phải.” Trông Cổ Tư có vẻ khó xử.

“Vậy em hỏi đi.”

Cổ Tư suy nghĩ mấy giây rồi nhìn cô: “Chị có chuyện gì giấu em không? Cho dù là một chuyện thôi.”

“Chuyện riêng tư của chị đâu thể mang ra làm ‘món nhắm’ cho em hả?”

“Đã nói rồi mà, không tính chuyện yêu đương.”

“Thế thì không có.” Cổ Sơ không suy nghĩ gì, lập tức trả lời.

Cổ Tư cứ ngây ngốc nhìn cô mãi, một lúc lâu sau mới ‘ồ’ lên. Cổ Sơ cảm thấy kỳ lạ, hơi nhướn mày: “Em tỏ thái độ gì thế? Sao vậy? Sao bỗng nhiên lại hỏi câu này?”

“Đâu có gì, chị mau ăn đi, nguội hết cả rồi.” Cổ Tư thúc giục.

Cổ Sơ nghi hoặc nhìn con bé, nhìn một lúc lâu vẫn không phát hiện ra điều gì bất thường. Đúng vào lúc này, di động của cô vang lên. Là trưởng khoa gọi tới, giọng điệu gấp gáp. Cổ Sơ vội vàng đáp lại, sau khi nghe máy xong bèn nói với Cổ Tư: “Em cứ ở đây từ từ ăn, chị về khoa một chuyến.”

“Chị còn chưa ăn hết cơm mà.”

“Không ăn nữa đâu.” Cổ Sơ vội vàng rời khỏi nhà ăn...

Phòng thực nghiệm, nhà khám nghiệm tử thi.

Trên bàn khám nghiệm, số xương của hài cốt được sắp xếp tề chỉnh, ánh sáng màu lam lạnh lẽo chiếu trắng bệch mỗi một mảnh xương đầu.

Lục Bắc Thần trong chiếc áo blouse trắng dựa vào bên cạnh giá thực nghiệm cách bàn khám nghiệm chưa đầy hai mét, hai mắt nhìn chăm chăm vào từng chiếc xương đầu trên bàn như suy tư gì đó. Rất lâu sau, anh bước tới, hai tay chống lên hai bên bàn khám nghiệm, mặt hướng về phía xương đầu, gương mặt tuấn tú dần dần áp sát, sắp dính vào bộ xương đó tới nơi.

“Tiêu Tuyết!” Ngữ khí của anh chậm rãi, dứt khoát: “Xin cô hãy cho tôi biết, nguyên nhân thực sự dẫn đến cái chết của cô là gì? Người đàn ông đứng sau lưng cô rốt cuộc là ai?”

Cái xác thì dĩ nhiên chỉ im lặng, im lặng tới cùng.

“Ấy, chuyên gia Lục, tôi...” Cửa phòng thực nghiệm vừa bị người ta đẩy ra, lời nói đã vọng vào, ngừng lại khi mới có một nửa. La Trì mắc kẹt ở cửa ra vào, nhìn cảnh tượng trước mặt mình.

Lục Bắc Thần vẫn điềm đạm, thậm chí còn không đứng thẳng dậy, chỉ bình tĩnh quay đầu nhìn La Trì ngoài cửa một cái. Miệng La Trì đủ để nhét cả một quả trứng gà, rất lâu sau mới khép miệng lại, suy nghĩ rồi nói:

“Tôi không biết là cậu lại có ‘sở thích’ này đây, chẳng trách cậu không có hứng thú với người sống, nhất là con gái.”

“La Trì!” Lục Bắc Thần làm ngơ trước lời anh ấy nói, tuy nhìn anh ấy nhưng rõ ràng là đang suy nghĩ: “Chuyển lại giúp tôi tất cả những tài liệu lúc trước Cố Sơ đã chú thích, tôi nghĩ, có lẽ tôi đã tìm thấy một chỗ bỏ sót quan trọng.”

“Chỗ báo cáo vừa mới nộp cho cấp trên á?” La Trì kinh ngạc: “Đã chuyển tới phòng làm việc của cục trưởng rồi.”

“Chuyển về ngay!” Lục Bắc Thần quát to.

La Trì thấy tình hình không ổn, lập tức làm theo...

Trong phòng trưởng khoa, bệnh viện Từ Tế, Quỳnh Châu.

Trưởng khoa đưa cho Cố Sơ một tờ giấy A4, không nói câu nào. Cố Sơ cảm thấy hoang mang trong lòng, đón lấy xem rồi ngẩn người. Rất lâu sau, cô mới nói được thành tiếng: “Trưởng khoa, thế này... là ý gì ạ?”

“Đây là quyết định được bệnh viện nhất trí đưa ra. Xin lỗi nhé Cố Sơ, cháu cũng biết, thật ra chú vẫn rất coi trọng cháu, tuy rằng cháu chưa có bằng tốt nghiệp nhưng làm việc rất chăm chỉ, tiến bộ. Nói thật lòng, trong buổi họp chú đã nói không ít lời tốt đẹp về cháu, nhưng mà...” Trưởng khoa thở dài nặng nề: “Một là bệnh viện của chúng ta tuyển đầu vào một cách công bằng, dù là bác sỹ hay trưởng khoa, hay thậm chí là y tá thì mỗi năm cũng phải tiến hành đánh giá chức danh. Còn cháu thì lý lịch thực chất là vẫn chưa đủ. Cộng thêm bây giờ lại xảy ra chuyện cháu bị người ta khiếu nại như thế này, chú muốn bảo vệ cháu cũng khó. Nhưng mà cháu yên tâm, phía bệnh viện sẽ trả tiền bồi thường cho cháu theo đúng quy định của luật Lao động.”

Sau đó, ông ta lại lấy một văn bản ra, gõ gõ lên đó: “Cháu xem đi, đây đều là ý kiến chỉ thị của bệnh viện đối với việc cháu bị khiếu nại lần này, chú thật sự rất khó xử.”

Ngón tay Cố Sơ hơi run rẩy. Khi cầm tờ giấy lên, nhìn thấy dấu đỏ to đùng đó, cô bỗng cảm thấy nó nặng ngàn cân.

Một lệnh sa thải, một tờ giấy ý kiến giải quyết việc bị bệnh nhân khiếu nại, cũng có nghĩa những tháng ngày làm việc tại bệnh viện Từ Tế của cô kết thúc từ đây.

“Trưởng khoa, cháu hoàn toàn không biết chuyện khiếu nại gì đó.”

“Người khiếu nại phản ánh rằng thái độ của cháu đối với bệnh nhân quá lạnh nhạt, mang cái danh bệnh viện ra nhưng không làm việc tử tế, nghe nói đối phương cũng là người có mặt mũi, âm ỉ một trận như vậy, làm sao bệnh viện dám xem nhẹ? Hơn nữa bây giờ lại đúng là thời kỳ quan trọng để bình xét bậc lương.” Trưởng khoa thở dài.

“Cháu muốn biết người khiếu nại là ai.”

“Đến cả chú còn không biết người khiếu nại là ai, người nhà đã xông thẳng tới phòng viện trưởng, nếu không chuyện này sao có thể kinh động tới viện trưởng?” Trưởng khoa nhắc nhở cô: “Cũng là chuyện mới xảy ra mấy ngày gần đây thôi. Cháu suy nghĩ kỹ lại xem mình đã đắc tội với ai. Một người có thể không nói câu nào, lập tức tìm tới viện trưởng chắc chắn không tầm thường đâu.”

Cố Sơ đỡ người, trong đầu bất thành linh vọt ra một cái tên. Trưởng khoa nhận ra thấy vậy bèn hỏi: “Trong lòng cháu cũng có câu trả lời, đúng không?”

Cô im lặng cắn môi.

“Thật ra, có nói ngàn lần vạn lần cũng vẫn là chuyện văn bằng.” Trưởng khoa nói toạc ra: “Chân chừ không thể cho cháu vào biên chế chẳng phải chính vì văn bằng của cháu sao? Nói trắng ra, chuyện khiếu nại này chẳng qua chỉ là một mồi lửa mà thôi.”

Cố Sơ vội vàng giải thích: “Trưởng khoa, lúc ấy cháu chỉ tạm nghỉ học, học bạ vẫn còn được lưu lại. Hơn nữa, bây giờ cháu chỉ cần có thời gian là sẽ đi học lại, cháu sẽ lấy được bằng mà.”

“Chú hiểu, cháu không nói chú cũng biết cháu nghỉ học chắc chắn là vì có nỗi khổ riêng, nhưng bệnh viện thì không quan tâm nhiều như thế. Năm nào cũng có rất nhiều người mới xin vào, không phải thạc sỹ thì cũng du học từ nước ngoài về, cháu lấy cái gì mà đọ với người ta.”

“Cháu...”

“Chú hy vọng cháu hiểu cho quyết định của bệnh viện.”

Cố Sơ cuộn chặt tay lại, một lúc sau ngược mắt lên nhìn về phía trưởng khoa: “Trưởng khoa, chú có thể xin bệnh viện không ạ? Cháu thật sự không thể không có công việc này.”

“Haiz, Cố Sơ, cháu hà tất phải khiến chú khó xử vậy chứ? Vì chuyện của cháu, chú cũng đã rất khổ tâm rồi.” Trưởng khoa tỏ ra khó xử.

“Nhưng mà...”

“Nhưng mà gì nữa?” Một giọng nói đột ngột xen vào, cắt đứt lời cầu xin của Cố Sơ: “Xin ông ta làm cái gì? Ông ta còn đang mong em nhường chỗ cho cháu gái mình kia. Không phải bệnh viện sa thải em, mà là em không làm nữa!”

Cố Sơ giật nảy mình, quay đầu nhìn ra ngoài cửa. Đó là Kiều Vân Tiêu với nét mặt giận dữ. Trưởng khoa bị người ta mắng té tát ột trận, bộ dạng một người đàn ông tử tế cứ thế bị vạch mặt một cách vô tình, bỗng chốc thẹn quá hóa giận. Ông ta đứng bật dậy, gào về phía Kiều Vân Tiêu: “Cậu là ai hả? Sao lại vào được đây? Ở đây là lối om sòm cái gì? Bảo vệ đâu? Bảo vệ!”

“Bảo vệ con mẹ nhà ông!” Kiều Vân Tiêu xông tới tung một cú đấm vào mặt trưởng khoa.

Cú đấm ấy không hề nhẹ, trưởng khoa đứng vững liền ngã sấp xuống đất. Cố Sơ bị dọa đến ngốc luôn, tròn tròn hai mắt, nhất thời chỉ đứng đực đó, không hề nhúc nhích. Trưởng khoa ôm mặt, nhìn Kiều Vân Tiêu với vẻ khó tin: “Cậu... Cậu dám ra tay đánh người trong bệnh viện? Tôi sẽ báo cảnh sát! Tôi sẽ kiện cho cậu chết thì thôi!” Ông ta loạng choạng bò dậy, rồi lại chỉ vào Cố Sơ: “Là bạn của cô phải không? Cô cũng là đồng phạm!”

Một giây sau, nắm đấm của Kiều Vân Tiêu lại định tiếp tục, Cố Sơ ôm chặt hông anh, liên tục nhận lỗi: “Xin lỗi trưởng khoa, bạn cháu uống nhiều quá rồi, cháu sẽ lập tức đưa anh ấy đi.”

“Cố Sơ, đầu em bị kẹp cửa rồi hay là làm dưới trướng của con lừa đàn này lâu quá mà trí tuệ cũng thành kẻ ngốc rồi? Xin lỗi ông ta? Em điên rồi à?” Kiều Vân Tiêu quay đầu gào lên với cô.

“Xin lỗi... xin lỗi...” Cố Sơ mặc kệ anh gào thét, vẫn liên tục xin lỗi trưởng khoa.

“Cố Sơ!”

“Cậu tên là gì? Đừng tưởng xin lỗi là đã xong chuyện đâu! Đây là chỗ cậu được xông bừa vào sao?” Trưởng khoa thấy ngoài cửa có người vây kín lại càng kéo căng cổ lấy thể diện ỳnh.

“Thả anh ra!” Kiều Vân Tiêu cau có, ra lệnh cho Cố Sơ.

Cố Sơ rất hiểu Kiều Vân Tiêu. Đây là một cậu chủ nhỏ từ bé đã thích bắt nạt cô nhưng lại không cho phép người khác ức hiếp cô, bình thường cười hi hi ha ha không có giới hạn nhưng một khi nổi nóng lên thì quả thực khiến người chứng kiến phải khiếp sợ. Còn nhớ hồi học cấp ba có một bạn trai theo đuổi cô, tấn công vô cùng dữ dội, cô nhàn rồi hết việc nên cũng đồng ý. Tuy rằng đúng là đã xác nhận quan hệ bạn trai bạn gái nhưng đối với cô ở lứa tuổi ấy, chuyện yêu đương chẳng khác gì với việc tìm bạn buồn chuyện, ba hoa. Lúc cậu bạn ấy nắm tay, cô cũng hất ra ngay, không phải vì ngưỡng ngừng mà chỉ vì cảm thấy quá nóng.

Lúc ấy cô chỉ cảm thấy thú vị, bạn trai gì đó đối với cô không có gì đặc biệt. Cậu bạn hẹn cô đi xem phim, cô cũng kéo theo cả một đám bạn xoi thịt theo cùng. Cho tới một ngày, cậu bạn kia hôn một cô bạn gái ở lớp bên cạnh. Chuyện ấy bị Kiều Vân Tiêu bắt gặp. Anh chẳng nói chẳng rằng, lập tức tới trường cô, cho cậu bạn kia một trận no đòn, vừa đấm vừa nói: “Thằng nhóc, mày nhớ kỹ cho tao, đã yêu thì phải yêu cho

đàng hoàng, đừng có tối ngày đứng núi này trông núi khác. Bây giờ là Cổ Sơ nhà tao đá đít mày, nghe rõ chưa?”

Làm cho cậu bạn kia kêu cha khóc mẹ.

Lúc đó cô vẫn còn hơi vô tư. Đợi cho anh hết giận, cô hỏi: “Có câu nói thế nào nhỉ? Việc mình không thích thì đừng bắt người khác làm. Anh là cái thành phần chỉ mong được hẹn hò ba cô một ngày, lại còn đi cảnh cáo người khác không được đứng núi này trông núi nọ chứ?”

Kiều Vân Tiêu nghe xong câu này lập tức bùng nổ, túm lấy đuôi sam của cô, biểu cảm răn dạy: “Em là đầu heo à? Bạn trai đi hôn người khác mà còn làm như không có chuyện gì?”

Cổ Sơ bị anh túm tóc liền đánh túi bụi vào người anh: “Cậu ta hôn người khác thì cứ hôn, liên quan gì đến em?”

Hôm nay, anh lại dùng một cách thức tương tự để đánh trưởng khoa của cô, thật là khiến cô đau đầu.

Kiều Vân Tiêu đi tới trước, túm lấy cổ áo trưởng khoa, rút ra một tấm danh thiếp rồi nhét vào túi quần của ông ta, vỗ mạnh hai cái rồi nói: “Tôi họ Kiều, đi không đổi tên, ngồi không đổi họ. Ông muốn kiện tôi? Được thôi, tôi mở rộng cửa, sẵn sàng đón tiếp. Câu này hôm nay ông nói trước mặt mọi người đấy. Ông mà không dám kiện tôi, thì ông là đồ chó má!”

Cổ Sơ đứng bên nghe mà đầu sắp nổ tung.

Buông trưởng khoa ra, Kiều Vân Tiêu cầm tài liệu trên mặt bàn lên, nắm lấy tay Cổ Sơ, kéo xềnh xệch cô ra khỏi phòng làm việc, quát âm lên: “Nhìn cái gì mà nhìn? Chưa nhìn thấy đánh nhau bao giờ à? Cái tay trưởng khoa của mấy người bẩm sinh đã có một bộ mặt nhìn là muốn đánh!”

Trưởng khoa tức giận gào ầm ĩ sau lưng họ: “Tôi sẽ kiện chết mấy người!” Nói rồi, ông ta rút danh thiếp của Kiều Vân Tiêu ra, một giây sau, lập tức dờ người.

Danh thiếp long trọng ghi: Kiều Vân Tiêu, Phó chủ tịch tập đoàn Kiều Viễn.

Hai chân ông ta mềm nhũn, mọi giận dữ bỗng chốc tan sạch.

Ra khỏi cửa lớn bệnh viện, Cổ Sơ đang gọi điện thoại, Kiều Vân Tiêu bực bội châm một điếu thuốc, vừa đợi cô vừa rít mạnh. Một lúc lâu sau, Cổ Sơ mới gọi điện thoại xong, gương mặt nhỏ trông có vẻ phần nộ, nhưng sau khi thấy Kiều Vân Tiêu thì cũng kiềm chế bớt.

“Hỏi rõ chưa?” Kiều Vân Tiêu cũng không còn tâm trạng hút thuốc nữa bèn dập đi.

Lúc còn ở trong phòng làm việc của trưởng khoa, người đầu tiên hiện lên trong đầu cô là Lăng Song vì trước đây Lăng Song còn bứt rứt trong lòng chuyện không phỏng vấn được Lục Bắc Thần, hôm đó thái độ ở bệnh viện cực kỳ thiếu thiện chí. Quan trọng hơn là trưởng khoa có khốn kiếp thì cũng đã nói đúng một câu, ai mà lại quả quyết tới nỗi chạy thẳng tới phòng viện trưởng làm loạn một trận? Không phải là có quan hệ thì là quá dũng cảm. Cân nhắc một lúc, Cổ Sơ phán đoán gần đây người vừa có dây dưa với cô, vừa có dũng khí lại có quan hệ chỉ còn Lăng Song mà thôi.

Vừa ra khỏi phòng trưởng khoa, Cổ Sơ đã run rẩy gọi điện cho Lăng Song, kết quả là máy bận. Cô bèn nhắn một tin tới. Chưa đầy mấy phút sau, Lăng Song đã gọi lại, chỉ nghe thôi cũng biết cô ta đang sung sướng.

“Yo, bị người ta đuổi việc nhanh thế cơ à? Đáng đời!”

Cổ Sơ tức tới nổi lá phổi sắp nổ tung, lý luận một hồi với cô ta: “Lăng Song, cậu bị bệnh à? Tôi chộc ghẹo gì cậu? Cậu dựa vào đâu mà chạy tới phòng viện trưởng khiếu nại tôi?”

Lăng Song cũng không nhiều lời với cô, cất cao giọng la lối: “Bị đuổi việc rồi mà còn to tiếng cái nỗi gì? Cổ Sơ, tôi cho cậu biết, đây gọi là ông trời có mắt, cậu mất việc là báo ứng, ai bảo cậu khiến công việc của tôi gặp rắc rối?”

Cứ như vậy chửi nhau một trận. Sau khi cúp máy, Cổ Sơ chỉ muốn xông ngay tới nhà Lăng Song, bóp gãy cổ cô ta.

“Thái độ của cô ta còn tệ như vậy sao? Cô ta là cái thá gì?” Kiều Vân Tiêu lộn ruột, nói rồi rút di động ra: “Số của cô ta là bao nhiêu? Để anh gọi!”

“Bỏ đi.” Cố Sơ thực sự không còn sức giằng qua giật lại với Lăng Song nữa. Bây giờ việc khiến cô đau đầu là làm sao nhanh chóng tìm được một công việc ổn định, không thể làm thêm cả đời được.

“Cứ cho là Lăng Song em đã truy cứu thì anh cũng không thể tha cho cái gã trưởng khoa kia được.”

“Anh đừng can dự vào chuyện của em nữa.”

“Hắn ta lợi dụng chức quyền, mở cửa sau cho người của mình.”

Cố Sơ thở dài: “Đây chẳng phải là chuyện thường tình sao? Công việc trong bệnh viện rất béo bở, có ai không nhắm nhe? Thôi, âm ỉ thêm nữa thì em cũng đã mất việc rồi. Em nghỉ hôm nay trên dưới trong bệnh viện không có ai không biết chuyện này, cho dù có để em quay lại, em cũng chẳng ngẩng đầu làm việc được nữa.”

“Cố Sơ, trong chuyện này em vô tội.”

“Em chịu không nổi giày vò nữa rồi.” Cố Sơ thở hắt ra: “Thật ra quan trọng nhất là bản thân em phải trở nên tốt đẹp, mạnh mẽ. Em còn chưa có bằng, đây chung quy vẫn là vấn đề.”

Kiều Vân Tiêu ngẫm nghĩ: “Anh có thể giúp em...”

“Tuyệt đối không được.” Cố Sơ ngắt lời anh: “Bây giờ nhà anh đã đủ loạn rồi, anh cứ giải quyết việc của mình trước đi. Chuyện của em anh đừng dây vào, nếu không bác Kiều lại không thoải mái.”

“Nhưng mà...”

“Đừng nhưng nhì nữa, một công việc thôi mà, có gì ghê gớm đâu. Giống như anh nói đó, không có công việc này em chết đói được sao? Thế nên, anh phải hứa với em, chuyện hôm nay chấm dứt ở đây, anh không được phép đi tìm trưởng khoa cãi lý nữa, cũng đừng dùng quan hệ tới tìm viện trưởng, càng không được làm phiền Lăng Song.”

Kiều Vân Tiêu buột miệng: “Em nói đi, sao giờ em hèn nhất đến mức này?”

“Được được được, em hèn.” Cố Sơ đẩy anh một cái: “Em đói rồi đấy, mau mời em ăn cơm đi. Còn nữa, tạm thời đừng nói cho Cố Tư chuyện này.”

81. Chương 81: Quý ‘bắc Thần’ Khiến Người Ta Hoài Nghi

Nhà hàng xoay nằm ở vị trí ‘tắc đất tắc vàng’ trong trung tâm thành phố Quỳnh Châu, tầm nhìn xoay tròn 360 độ cùng với ý tưởng thiết kế vườn hoa trên không đã khiến nơi đây trở thành một nhà hàng có giá đồ ăn đắt nhất nhưng cũng có view đẹp nhất Quỳnh Châu. Nhà hàng không thiết kế bàn riêng, ghế ngồi phân thành hai loại là VIP và thương vụ, lớn nhỏ khác nhau. Mà thiết kế của ghế ngồi cũng không theo cách truyền thống, đều sử dụng thiết kế tạo hình thủy tinh không trong suốt hoàn toàn, nhưng giữa chỗ này với chỗ kia cũng có một khoảng cách nhất định, lại đặt hoa tươi cây xanh để trang trí, bảo đảm tính riêng tư. Tới đây đa phần là những người không giàu có thì cũng cao quý vì ở đây chỉ nhận khách đặt bàn trước, mà đối với thân phận của những người đặt bàn, nhà hàng này cũng tiến hành chọn lọc.

Chưa bao giờ nhìn thấy một nhà hàng tráng lệ đến vậy, thế nên Cố Sơ cũng chưa từng tới đây. Nhưng hôm nay, vì quan hệ với Kiều Vân Tiêu, cuối cùng cô cũng được trải nghiệm thể nào gọi là cao cấp.

Phục vụ chu đáo.

Các món ăn đều rất tươi ngon.

Trên thực đơn còn không hề đề giá.

Cố Tư rất phấn khích, vừa ăn vừa nói sung sướng quá đời. ‘Đại bản doanh’ của Kiều Vân Tiêu nằm ở Thượng Hải, thi thoảng còn chạy qua chạy lại nước ngoài, kể ra thì Cố Tư cũng đã mấy năm rồi không gặp Kiều Vân Tiêu. Tuy rằng thường xuyên nói chuyện điện thoại nhưng khi gặp mặt rồi vẫn có không ít chuyện

để nói. Thật ra Cố Sơ rất phản đối tới một nơi đất đỏ như thế này ăn cơm nhưng Kiều Vân Tiêu suy nghĩ chu toàn, anh cảm thấy chỉ ít những nhà hàng này sẽ có không có phóng viên bên mảng. Cố Sơ nghĩ cũng phải nên cũng không nói nhiều nữa. Mặc dù Cố Tư không cẩn thận như Cố Sơ nhưng đầu sao cũng là con nhà quyền quý, cũng đã được mở mang tầm mắt ít nhiều, việc đầu tiên chính là xúi bẩy Kiều Vân Tiêu, tới mấy nơi như thế này nhất định phải gọi loại rượu ngon nhất.

Kết quả Kiều Vân Tiêu nghe lời thật, gọi một bình rượu vang đắt nhất ở đây. Cố Sơ ngao ngán nhìn Cố Tư. Cố Tư thì bày ra cái vẻ đại tiểu thư nhưng vẫn cười rất gian xảo. Cứ như vậy, họ vừa ăn vừa uống tới hơn chín giờ tối. Cố Sơ sợ hôm sau Cố Tư không dậy nổi lại muộn giờ học bèn giục con bé nhanh về trường học. Kiều Vân Tiêu cũng sợ con bé gặp nguy hiểm nên đã gọi một bác tài đáng tin cậy để đích thân đưa nó về trường.

“Em biết chỉ có anh Vân Tiêu thương em nhất, muaz.” Cố Tư cười hì hì ôm chặt lấy cổ Kiều Vân Tiêu, hôn mạnh lên má anh một cái.

Đau tới nỗi Kiều Vân Tiêu nhe hết cả răng ra: “Tư Tư, em phải hận anh nhiều đến mức nào hả, mặt sắp thủng ra rồi.”

“Tốt nhất là phải đánh dấu lên mặt anh, như vậy anh sẽ không dám tìm cô gái khác mới một lòng một dạ với chị em.” Cố Tư lại giơ tay chọc chọc vào má anh.

Kiều Vân Tiêu bật cười, nét mặt rất thoải mái: “Làm anh hết hồn, anh còn tưởng em định lấy anh chứ.”

“Xi!” Cố Tư làm bộ khinh thường: “Ồ đó mơ giấc mơ ngàn thu của anh đi!”

Cố Sơ ngồi ngồi diện, khẽ mỉm cười.

“Nhìn thấy chưa, con gái lớn không giữ được nữa rồi. Chẳng biết ngày xưa đứa nào có bám sau lưng anh như con sâu ấy, động một tý là khóc nhè. Anh đi nhanh quá cũng khóc, không cho em kẹo cũng khóc. Anh chưa thấy cô gái nào phiền phức như em đâu.” Kiều Vân Tiêu lẩm nhảm.

“Ô hay, trước mặt chị em mà dám nói em thế hả? Anh toi rồi, chị em thương em nhất, anh mà nói vậy có phải muốn chết không?” Cố Tư một lần nữa lôi Cố Sơ ra.

Kiều Vân Tiêu lập tức giơ tay đầu hàng: “Được được được, bà cô, anh nói không lại em, thôi thì trốn em vậy, được chưa?”

“Nói mấy câu dễ nghe một chút nếu không á, em không đi, cứ ngồi đây làm bóng đèn của hai người.” Cố Tư ương bướng.

“Em xinh nhất, em là đại mỹ nhân.”

“Khen chẳng có tý sáng tạo nào.” Cố Tư không hài lòng, khoác tay lên vai anh: “Vậy em hỏi anh trả lời.”

Kiều Vân Tiêu tươi cười gạt đầu.

“Em đẹp hay chị em đẹp?”

Kiều Vân Tiêu ngược mắt ngó Cố Sơ. Cố Sơ nhin cười, không hòa theo.

“Đều đẹp, đều đẹp.”

“Coi như anh còn biết ăn nói.” Cố Tư cười toe toét.

Rồi con bé lại ghé sát vào anh: “Thế em đáng yêu hay chị em đáng yêu.”

“Đều đáng yêu cả.”

Cố Tư nhướng mày, có tình hỏi: “Thế anh yêu chị em hay yêu em?”

Câu hỏi này khiến Kiều Vân Tiêu ngẩn người giây lát, vô thức ngược nhìn Cố Sơ. Cố Sơ né tránh, cúi đầu ăn. Kiều Vân Tiêu thu ánh mắt lại, ngay sau đó Cố Tư cốc vào đầu anh một cái: “Mau nói đi!”

“Yêu em, yêu em, được chưa hả?” Kiều Vân Tiêu khó xử.

Cố Tư phì cười, nhìn Kiều Vân Tiêu như một bệnh nhân đã hết thuốc chữa: “Anh Vân Tiêu! Anh cũng chỉ đến thế mà thôi, haiz...” Nói rồi, con bé nhấc túi xách lên, đứng dậy vẫy tay: “Được rồi, em đi đây.”

“Em đi đường cẩn thận đấy.” Cố Sơ dặn dò.

“Em biết rồi!”

Cố Tư đi rồi, chỗ ngồi mới yên tĩnh trở lại. Cố Sơ day day thái dương, lắc đầu: “Cứ gặp anh là nó lại phát điên.”

“Mấy năm không gặp, Tư Tư vẫn hoạt bát như vậy, cao lên rồi, cũng xinh hơn nữa.”

Cố Sơ mỉm cười, có thể nhận ra nghe được câu này cô rất vui. Cô mím môi khẽ nhấp một ngụm rượu vang, hơi chua: “Khi nào thì anh đưa chú Kiều ra nước ngoài làm phẫu thuật?”

“Phẫu thuật sẽ làm ở trong nước.” Kiều Vân Tiêu nâng ly rượu lên, lắc nhẹ rồi nói. Thấy nét mặt kinh ngạc của cô, anh lại giải thích: “Dù sao ông cũng đã có tuổi rồi, làm gì còn sức ngồi máy bay mười mấy tiếng đồng hồ nữa. Mấy hôm nữa, vị chuyên gia anh tìm được sẽ bay qua Thượng Hải, đích thân tiếp nhận ca phẫu thuật này.”

“Như vậy thì tốt quá rồi, nếu không sức khỏe của chú Kiều đúng là không chịu được thật.” Lúc ấy Cố Sơ mới yên tâm.

Kiều Vân Tiêu uống một ngụm rượu, ngược nhìn cô: “Tối giờ mà em vẫn còn quan tâm tới ông ấy như vậy.”

“Chính vì đã tới nước này, em mới quan tâm.”

Kiều Vân Tiêu buông một tiếng thở dài.

“Anh làm sao thế, dù gì chú ấy cũng là bề trên.”

“Nếu năm xưa không vì ông ấy, anh và em sớm đã...” Nói tới đây Kiều Vân Tiêu lại trầm mặc, siết chặt ly rượu, sau đó ngửa cổ uống cạn.

Cố Sơ nhìn anh, đợi anh đặt ly rượu xuống mới nói một câu: “Mọi chuyện đã qua rồi, còn nhắc lại làm gì nữa?”

Kiều Vân Tiêu hít sâu một hơi rồi lại rót một ít rượu: “Là nhà họ Kiều có lỗi với em.”

“Đừng nói vậy.”

“Cố Sơ, để anh làm chuyện gì đó vì em đi.” Kiều Vân Tiêu đặt chai rượu xuống, chân thành nói: “Theo anh về Thượng Hải đi.”

Cố Sơ khẽ cười: “Đừng đùa nữa, sao em tới Thượng Hải được?”

“Anh không đùa.” Kiều Vân Tiêu nhìn cô xót xa: “Bây giờ cả công việc của em trong bệnh viện cũng không còn nữa, cơ hội tìm việc ở Quỳnh Châu lại ít, vì sao em không cùng anh về Thượng Hải chứ? Với lại, hộ khẩu của em đã chuyển tới Thượng Hải từ lâu rồi, đó cũng là quê hương thứ hai của em. Nếu em đã quên hết mọi chuyện quá khứ thì vì sao không quay về đó phát triển? Lùi một bước mà nói, cho dù tới đó em thật sự không kiếm được việc thì còn có anh, anh nuôi em.”

Cổ họng Cố Sơ chợt thắt lại: “Cảm ơn anh, nhưng trước mắt em thực sự không quay về được, Tư Tư còn ở đây.”

“Nó đã lớn rồi, em không cần phải cả ngày trông nom nó như bà cô già vậy.” Kiều Vân Tiêu không thể hiểu nổi: “Vậy được, nếu em thật sự không yên tâm về nó thì cùng đưa nó tới Thượng Hải.”

“Anh say rồi.”

“Anh rất tỉnh táo.” Kiều Vân Tiêu nhíu mày: “Bây giờ anh cần em nói một câu thật lòng, em không đi cùng anh vì em không muốn hay vì cậu ta?”

Bàn tay đang đặt trên ly rượu của Cố Sơ chợt khựng lại, cô vội cup mắt xuống với vẻ gượng gạo: “Cậu ta nào? Em không hiểu anh đang nói gì.”

“Lục-Bắc-Thần.” Kiều Vân Tiêu nhấn mạnh từng từ.

Ánh mắt Cố Sơ chột chân động, rất lâu sau mới lên tiếng: “Anh hiểu lắm rồi.”

“Cậu ta tiếp cận em là có mục đích. Cố Sơ, em đừng có nghĩ cậu ta là Lục Bắc Thâm.”

“Em biết, anh ấy không phải Bắc Thâm.”

“Em biết?” Kiều Vân Tiêu cảm thấy ngỡ ngàng, rồi cũng lại bực bội rất nhanh: “Em đã biết cậu ta không phải Lục Bắc Thâm rồi vì sao còn ở cùng cậu ta? Em điên à?”

Cố Sơ không biết nên trả lời thế nào.

“Anh cho em hay, gã Lục Bắc Thần đó tuyệt đối không đơn giản. Anh đã nói chuyện điện thoại với cậu ta, cậu ta biết rất nhiều chuyện, em không cảm thấy kỳ lạ sao?”

“Anh ấy biết tất cả mọi chuyện của Bắc Thâm.”

“Em tin sao? Cố Sơ, trước giờ em vẫn rất thông minh, rốt cuộc em đang trốn tránh điều gì? Cho dù hai người họ có là anh em sinh đôi, cho dù họ thân thiết với nhau như một, Lục Bắc Thần cũng không thể nào biết tất cả mọi chuyện của Lục Bắc Thâm.”

Cố Sơ ngược lên: “Anh từng điều tra anh ấy sao?”

“Phải.” Kiều Vân Tiêu không hề giấu giếm: “Lục Chấn Dương đúng là có hai đứa con trai sinh đôi.” Nói tới đây, anh thấy nét mặt Cố Sơ khó hiểu bèn giải thích: “Lục Chấn Dương là bố của Lục Bắc Thần, chủ tịch hội đồng quản trị tập đoàn Lục Môn nhưng bây giờ ông ta rất ít quản lý chuyện công ty, tất cả mọi việc kinh doanh từ trên xuống dưới của Lục Môn hiện giờ thực tế đều do Lục Đông Thâm thao túng, cũng tức là anh cả của Lục Bắc Thần.”

Cố Sơ bưng tỉnh. Tập đoàn Lục Môn quá thần bí, người nhà họ Lục lại cực kỳ kín tiếng. Cái tên Lục Chấn Dương đối với một người ngoài ngành như cô mà nói quả thực là xa lạ, nhưng cô lại có chút ấn tượng với cái tên Lục Đông Thâm này. Một là trong tên anh ta cũng có một chữ ‘Thâm’. Hai là, trước đây cô từng điều tra tư liệu về tập đoàn Lục Môn, trên tài liệu có cái tên này nhưng chỉ có tên thôi, không có bất kỳ giới thiệu tường tận nào, bao gồm các thành viên khác trong nhà họ Lục.

“Thông tin về Lục Bắc Thâm cực kỳ hiếm hoi, thậm chí muốn tra cái tên này trên một số công cụ tìm kiếm cũng khó. Nhưng Lục Bắc Thần thì có một chút tư liệu, có một bài báo về cậu ta.” Kiều Vân Tiêu như ngẫm nghĩ chuyện gì: “Cậu ta được coi như cậu con lạc loài nhất nhà họ Lục vì theo ngành pháp y. Anh không biết em hiểu về cậu ta bao nhiêu. Trên tài liệu tuy rằng có giới thiệu về cậu ta nhưng rất đơn giản, hầu như không có những chuyện hồi nhỏ, chỉ có lý lịch từ lúc ra nước ngoài du học và làm việc.”

Cố Sơ gật đầu, thật ra cô cũng chỉ đọc được có từng ấy mà thôi.

“Vậy thì xuất hiện vấn đề rồi đây, vì sao nhà họ Lục không nhắc một chữ nào tới cái tên Lục Bắc Thâm? Bây giờ nói tới những nhân tài của nhà họ Lục người ta cũng chỉ biết tới ‘Lục Môn tam kiệt’*, vì sao Lục Bắc Thâm không được tính? Với địa vị của Lục Môn trong giới kinh doanh, Lục Chấn Dương sao lại cho phép con trai mình đi theo ngành pháp y? Quan trọng hơn là, mấy năm trước Lục Chấn Dương đã thành lập ‘quỹ Bắc Thần’, hơn nữa còn là người ủng hộ đầu tiên với số tiền 2.5 tỷ đô la Mỹ, phải nhớ rằng, ông ta quỳ gối với thân phận người ủng hộ chứ không phải nhà đầu tư. Cũng tức là, quỹ Bắc Thần phát triển lớn mạnh như bây giờ mà Lục Chấn Dương lại không có một chút cổ phần nào, người có sở hữu lớn nhất trong quỹ chỉ có một, đó chính là Lục Bắc Thần. Anh đã điều tra, thời gian quỹ Bắc Thần thành lập cũng chính là năm Lục Bắc Thâm rời khỏi Thượng Hải.”

*Lục Môn tam kiệt: Ba nhân tài của Lục Môn. Chú thích cho ai chưa biết, ngoài việc đầu tư chứng khoán thì người ta còn có thể đầu tư vào một quỹ tài chính với tư cách một nhà đầu tư, cũng sẽ cổ phần như khi bạn đi mua chứng khoán. Nó chỉ khác nhau một số thủ tục về mặt pháp luật. Nhưng ở đây Lục Chấn Dương góp tiền vào với tư cách nhà tài trợ nên sẽ không có cổ phần.

~

82. Chương 82: Lần Đầu Tiếp Chiêu

Cố Sơ ngăn người một lúc lâu mới nói: “Anh đang nghi ngờ thân phận thực sự của Lục Bắc Thần? Hay anh cảm thấy anh ấy là Bắc Thâm?”

Kiều Vân Tiêu lắc đầu: “Chuyện cậu ta và Lục Bắc Thâm là anh em sinh đôi là chuyện chắc như đinh đóng cột. Việc anh nghi ngờ không phải là thân phận của Lục Bắc Thần mà là năm xưa có thể đã xảy ra một chuyện mà ngay cả Lục Chấn Dương cũng không hề hay biết.”

“Em không hiểu anh đang nói gì.”

“Lục Bắc Thần và Lục Bắc Thâm là anh em sinh đôi. Nếu Lục Chấn Dương có thể huênh hoang ra mặt làm mọi việc cho Lục Bắc Thần thì vì sao lại không nhắc một chữ nào tới Lục Bắc Thâm?”

“Nghe nói Bắc Thâm... xảy ra tai nạn, đã mất rồi.”

Kiều Vân Tiêu trầm mặc.

Nhìn thấy biểu cảm của anh ấy, tim Cố Sơ đập thịch một tiếng: “Anh không hề cảm thấy bất ngờ, nói vậy là, anh đã biết từ trước?”

“Phải.” Kiều Vân Tiêu cũng không giấu cô: “Cũng không lâu sau khi chúng ta đính hôn, anh nghe người bạn ở đại học A nói, có người tới lấy học bạ và tài liệu giúp Lục Bắc Thâm. Người bạn đó của anh còn khó hiểu, theo lý mà nói hồ sơ của Lục Bắc Thâm phải được chuyển đi từ lâu rồi mới phải, năm đó cậu ta chủ động chọn ra nước ngoài mà. Nhưng về sau cậu ấy nghe trộm được người tới lấy đồ giải thích với nhà trường rằng Lục Bắc Thâm gặp tai nạn giao thông.”

Trái tim Cố Sơ nhói đau như bị thứ gì xuyên vào, móng tay cũng đâm vào lòng bàn tay: “Anh đã biết chuyện này từ lâu rồi? Vì sao không hề nói cho em biết?”

“Anh không muốn thấy em đau lòng.” Kiều Vân Tiêu đè nén nỗi đau trong ánh mắt, nhấn mạnh: “Nhưng bây giờ anh vô cùng nghi ngờ chuyện xảy ra năm đó, Lục Bắc Thâm thật sự xảy ra tai nạn hay bị ai sát hại?”

Cố Sơ bàng hoàng.

“Em thật sự tin vào tình anh em ư? Giả sử nhé, nếu lúc ấy người khiến Lục Chấn Dương yêu quý là Lục Bắc Thâm, vậy Lục Bắc Thần sẽ làm gì?”

“Em biết anh định nói gì, không thể nào!”

“Suy đoán của anh đúng là có hơi bạo dạn nhưng em không nghi ngờ chút nào sao?”

Cố Sơ lắc đầu: “Em không tin!”

“Vì sao em lại tin gã đó như vậy?” Ngữ khí của Kiều Vân Tiêu có phần kích động: “Hay hẳn ta đã cho em uống thuốc mê gì rồi?” Nhớ lại buổi tối cuối tuần đó là anh lại tức điên, đương nhiên, anh cũng không thể mang chuyện này ra chất vấn Cố Sơ.

“Em thật sự...”

“Vừa nhắc tới Tào Tháo, Tào Tháo đã xuất hiện.” Kiều Vân Tiêu cau mày.

Nhưng Cố Sơ thì giật mình. Cô quay đầu, ánh mắt dừng lại ở một đám người vừa đi vào nhà hàng, một trong số đó cực kỳ thu hút ánh nhìn của người khác, là Lục Bắc Thần. Giữa bảy, tám người đàn ông quần là áo lượt chỉ mình anh là ăn mặc thoải mái nhất. Không phải là áo sơ mi quần Âu mà là một bộ quần áo đi chơi thoải mái, đơn giản nhưng sạch sẽ, chất liệu có thể nhận ra là rất cầu kỳ, phối hợp khéo léo. Ánh sáng quá chói mắt, chiếc kính râm đã che đi đôi mắt sắc bén, vẫn rất nhàn nhã, lười biếng. Nhưng rõ ràng là mấy người đó vô cùng kính trọng anh, tuy rằng ung dung tự tại nhưng vẻ quyền uy giữa đám đông vẫn không hề giảm.

Nhưng anh ăn vận như vậy lại khiến trong đầu Cố Sơ vang lên tiếng nổ lớn, bên tai là tiếng cười khẩy của Kiều Vân Tiêu: “Ăn mặc kiểu này quả thật khiến anh như nhìn thấy Lục Bắc Thâm.”

Phải, Cổ Sơ cũng nhắm tưởng mình nhìn thấy Lục Bắc Thâm, không gò bó, không gượng ép, nét mặt cực kỳ uể oải, thì thoảng còn nhúu mày lại tỏ rõ sự sốt ruột, cao ngạo và lạnh lùng, thậm chí còn có chút ngang tàng, bướng bỉnh. Cho dù đứng giữa bao người, cô vẫn có thể tìm ngay ra bóng hình cao lớn của anh.

Còn Lục Bắc Thần, đúng lúc ấy lại xoay gương mặt tuấn tú về phía này, đôi mắt dưới chiếc kính râm dường như dừng lại ở bên đây giây lát. Trái tim Cổ Sơ suýt nữa thì nhảy vọt ra ngoài, cô vội vàng quay đầu lại. Rõ ràng là chẳng biết lại có vị lãnh đạo nào mời anh ăn cơm. Cô cảm thấy mình không nên đến mấy nơi này vì vừa mới vào cửa mắt phải của cô đã giật giật.

Kiều Vân Tiêu vẫn đang nhìn về phía đó, nhúu mày lẩm bẩm: “Anh thật không thể tin nổi cậu ta lại không phải Lục Bắc Thâm.”

“Nếu anh ấy chính là Bắc Thâm thì em chẳng có hy vọng gì khác, chỉ mong ngày nào anh ấy cũng được sống vui vẻ.” Cổ Sơ buồn bã.

Kiều Vân Tiêu quay đầu nhìn cô, thở dài nặng nề.

Bên kia vẫn rất náo nhiệt. Giám đốc nhà hàng sắp xếp chỗ ngồi VIP cho họ. Còn Cổ Sơ bên này thì vẫn căng thẳng. Chẳng mấy chốc, cô loáng thoảng nghe thấy giọng nói quen thuộc đó: “Chọn chỗ này đi!” Ngừ điệu rất hờ hững nhưng không cho phép đối phương từ chối.

Sau đó, có người liên tục hòa theo đồng ý, giám đốc nhà hàng bèn dẫn cả đám người đi vào.

Trái tim Cổ Sơ lại nhảy dựng lên.

Vị trí cách đó mấy mét, bọn họ lần lượt ngồi xuống. Đương nhiên, nếu đôi bên xa lạ thì chẳng ai quan tâm tới tình hình của họ. Cổ Sơ len lén đánh mắt qua. Vị trí mà Lục Bắc Thần chỉ định đối diện với cô, chỉ cần cô ngẩng đầu lên là có thể nhìn thấy tình hình bên trong.

Lục Bắc Thần ngồi vào vị trí người chủ trì. Anh ngồi rất điềm nhiên thế mà con tim Cổ Sơ thì cứ gõ thình thịch. Chỉ cần anh ngẩng đầu liếc về phía này, tầm mắt hoàn toàn không bị cản trở. Đang mãi nghĩ thì Lục Bắc Thần đã tháo kính xuống, ánh mắt ấy liếc về phía cô một cách chuẩn xác.

“Choang~” Ly rượu trong tay Cổ Sơ va vào chiếc đĩa, vang lên một tiếng chói tai giữa nhà hàng yên tĩnh này.

Khoảnh khắc ấy, cô thực sự đã muốn chết.

Nhưng mà cũng lạ, ban nãy cô vẫn còn đang chìm trong bi thương thế mà giờ chỉ thấy hoảng loạn, căng thẳng. Ánh mắt vừa rồi cô cũng nhìn rất chính xác. Trong đám người kia ngoài Lục Bắc Thần ra còn có một người cô quen, Lâm Gia Duyệt. Cô ấy dịu dàng ngồi bên cạnh Lục Bắc Thần, thì thầm to nhỏ.

Kiều Vân Tiêu đã nhận thấy hết biểu cảm của cô, sắc mặt phức tạp.

“Hay là chúng ta đi đi.” Cổ Sơ bất an, sự xuất hiện đột ngột của Lục Bắc Thần khuấy đảo mọi tâm tư của cô, không biết là vì câu nói ban nãy của Kiều Vân Tiêu hay vì tình huống ngoài ý muốn sáng hôm qua.

“Em sợ cái gì?” Kiều Vân Tiêu không hài lòng với thái độ của cô: “Nếu cậu ta là Lục Bắc Thâm thì em còn phải lo cái gì?”

Cổ Sơ cắn môi, không ngẩng đầu lên nhưng cứ cảm thấy có hai ánh mắt sắc như dao đang lao về phía mình. Cô cảm thấy, Lục Bắc Thần vẫn luôn nhìn về phía này.

“Em đừng lo, có anh ở đây.” Nói rồi, Kiều Vân Tiêu rót rượu cho cô: “Cố ‘gan to’ ngày xưa chạy đi đâu mất rồi?”

Vì áy náy trong lòng nên mới sợ hãi. Đương nhiên, Cổ Sơ không nói câu ấy ra. Dùng rượu để nén sự sợ hãi rất hữu dụng, cô uống một hớp, muốn đặt xuống như không có chuyện gì xảy ra nhưng di động bên tay bỗng vang lên. Cô theo đà liếc nhìn xuống. Là một dòng tin nhắn, sáng lên mấy giây trên màn hình nhưng hàng chữ bên trên lại khiến Cổ Sơ kinh hãi: Món nợ sáng hôm qua cô hốt hoảng bỏ chạy tính thế nào đây?

“Khụ...” Cổ Sơ bị sặc rượu, trong lòng cũng cuộn trào như sóng lớn.

Kiều Vân Tiêu thấy thế nhanh chóng tới vỗ vai cho cô: “Có chuyện gì thế?”

Màn hình di động đã tắt ngấm, đương nhiên anh ấy không nhìn thấy nội dung tin nhắn. Cố Sơ vội vàng xua tay, ra hiệu cho anh rằng cô không sao, rồi lặng lẽ cất di động vào trong túi xách, nhân lúc chiếc ly trống không bên liếc nhìn về phía kia. Họ vẫn nói cười vui vẻ, giám đốc nhà hàng đặc biệt mang rượu vang tới, một trong số đó đang rót rượu cho Lục Bắc Thần, không biết nói gì với anh nhưng có thể nhận ra là mấy lời nịnh nọt. Khóe môi Lục Bắc Thần chỉ khẽ rướn lên, không có quá nhiều cảm xúc. Anh không nhìn về phía này. Lâm Gia Duyệt ngồi rất sát anh, thân mật nói một câu bên tai anh, đáng vẻ hệt như một cô gái nhỏ hoàn toàn chìm trong hạnh phúc. Lục Bắc Thần gật đầu một cái. Cố Sơ thấy, nét mặt Lâm Gia Duyệt ngập tràn niềm vui.

Nếu không phải di động hiển thị tên của Lục Bắc Thần, cô nhất định sẽ tưởng rằng tin nhắn ban nãy do người khác gửi.

Kiều Vân Tiêu gơ ly rượu lên chắn tầm mắt của cô: “Thế là đủ rồi đấy nhá, em đừng có coi cậu ta là Lục Bắc Thần thật.”

“Em không có.”

“Thế em cứ nhìn cậu ta làm cái gì? Chúng ta ăn việc của chúng ta, cậu ta còn có thể sang gây rối chắc?”

“Anh ấy...” Cố Sơ lại vô thức liếc sang bên kia cái nữa, ngay sau đó quay đầu giả vờ điềm tỉnh, gơ tay trái lên che mặt, nhưng giọng nói biến điệu vẫn bán đứng đó: “...qua thật rồi kìa.”

Để mắt cô đui luôn đi, sao anh lại qua đây?

Kiều Vân Tiêu còn đang mong được ‘giao chiến’ trực diện với cậu ta đây. Thấy cậu ta đi về phía này, những bước chân vững vàng trông rất tự tin, Kiều Vân Tiêu cũng ngồi thẳng lưng. Đợi cho Lục Bắc Thần đi tới bên cạnh bàn, anh ấy chiếm ưu thế trước, rót ly rượu, đường hoàng gơ lên: “Anh Lục?”

Lục Bắc Thần cũng bê ly rượu: “Trùng hợp vậy, cậu chủ Kiều.”

Hai ly rượu khẽ chạm vào nhau một cái nhưng lại khiến Cố Sơ hình dung ra cảnh hai cao thủ núi Hoa Sơn đấu kiếm... nhất thời cô không cảm nhận được nhịp tim của mình nữa, cũng không biết có phải mấy năm nay gan của cô không còn nữa, ngay cả tim cũng yếu đi không, hay là khí thế dũng mãnh của Lục Bắc Thần đã làm cô hết hồn hết vía. Tóm lại, cô chỉ còn nghe được những tiếng ù ù.

“Kể là cũng lạ, nhìn anh Lục ở khoảng cách gần thế này, tôi cứ cảm thấy như đang gặp lại ‘cố nhân’.”

Lục Bắc Thần cười khê: “Chắc là kiếp trước có duyên hoặc là ‘rượu gặp tri kỷ ngàn chén còn ít.’” Anh nói nhẹ tênh, sau đó mới quay đầu nhìn Cố Sơ: “Cô Cố, có tiện cho tôi ngồi bên cạnh cô không?”

“Á?” Cuối cùng thì Cố Sơ đã tìm lại được nhịp tim của mình. Nó đập vào lồng ngực như sắp nứt tung. Cô ngẩng đầu nhìn anh, giọng nói khô khốc: “A...”

Từ góc độ này, từ Lục Bắc Thần toát ra một vẻ gian xảo. Gương mặt với những đường nét rõ ràng, râu được cạo sạch sẽ, hiện rõ một chiếc cằm gợn cằm, góc cạnh, còn có bờ môi hơi rướn lên, vừa ngang tàng vừa nguy hiểm, giống hệt như một con quái thú chuẩn bị tấn công trong bóng tối. Cố Sơ cảm thấy chói mắt, nụ cười của anh mang đầy ý đồ xấu, khác hẳn với vẻ trẻ con lúc ngủ sáng hôm qua.

Còn chưa đợi Lục Bắc Thần có hành động gì, Kiều Vân Tiêu đã nhanh hơn một bước: “Anh Lục có thể ngồi ở chỗ của tôi.” Nói rồi, anh ấy vòng sang phía Cố Sơ, ngồi thẳng xuống bên cạnh cô, chỉ vào ghế trống đối diện: “Mời!” Nhưng một giây sau, anh ấy lập tức hối hận, như thế này Cố Sơ đang ngồi chính diện với cậu ta.

Nụ cười của Lục Bắc Thần lặng lẽ chảy tràn vào trong ánh mắt, vừa nhìn thẳng vào đôi mắt đầy hối hận của Kiều Vân Tiêu vừa ngồi xuống, từ tốn đáp một câu: “Cảm ơn nhiều!”

Kiều Vân Tiêu đầy một bụng tức nhưng cũng thay đổi biểu cảm rất nhanh: “Anh Lục lần này tới Quỳnh Châu khí thế quá. Tôi cũng có nghe nói về vụ án của Tiêu Tuyết, chẳng trách mà anh Lục để tâm tới vậy, bạn gái của em trai cơ mà, đương nhiên phải tận tâm tận lực rồi.”

Vạt áo anh ấy bị Cố Sơ kéo khê mấy cái nhưng Kiều Vân Tiêu chẳng hề màng. Đương nhiên cô không dám ngẩng lên. Khoảng cách ở đối diện rất gần, dường như cô đã nghe thấy tiếng cười khê của Lục Bắc Thần...

83. Chương 83: Bị Chiêu Tướng

Trong một cuộc chiến, phía giành được thời cơ quan trọng trước thường sẽ là người chiến thắng nhưng người giành được thời cơ chưa chắc đã là phía chủ động trước khi hai quân đối đầu. Đùng trách Cổ Sơ lại liên tưởng xa xôi đến thế. Khoảnh khắc Kiều Vân Tiêu chủ động đứng dậy, cô dường như đã cảm nhận được một ‘ngọn lửa chiến tranh’ bùng hực trong đôi mắt mỉm cười của anh ấy, khí thế tựa như một vị tướng bất bại, đánh đâu thắng đó. Nhưng rõ ràng là anh ấy đã khinh địch, khi còn chưa tìm hiểu rõ ràng, triệt để về Lục Bắc Thần, anh ấy đã liều lĩnh nghênh chiến, đến nỗi ép chính mình vào hoàn cảnh không còn đường lùi. Ít nhất, Cổ Sơ cho rằng Lục Bắc Thần thật ra là một con cáo. Ngay từ lần đầu tiên độ sức, cô đã biết đối phó với loại người này phải xảy ra kỳ tích mới có thể chiến thắng. Bạn càng tập trung hỏa lực tiến công, đả kích dồn dập thì kết quả anh lại dùng chiêu ‘hóa cốt miên chương’* để đối phó, định sẵn bạn dùng bao nhiêu sức mạnh thì sẽ nhận về tương ấy vết thương.

*Một loại võ công trong tiểu thuyết võ hiệp Kim Dung, ưu điểm là ngoại nhu nội cương, chủ yếu sử dụng những đòn bọc phát bất ngờ.

Chỉ qua màn giao tranh ngắn ngủi, có thể nhận ra Lục Bắc Thần tuyệt đối là người biết kiềm chế, nhẫn nại để tấn công. Nghĩ cũng phải, người bình thường đều thường đối mặt với những người sống, đấu trí đấu dũng gì cũng có kẻ tung người hứng, giống như việc thăng cấp đánh quái vậy, sau khi bị người ta đánh vào mặt thì sẽ rèn luyện, tăng cường thể lực, cố gắng trận sau toàn thắng. Nhưng Lục Bắc Thần thì khác, anh không phải người bình thường. Tính chất công việc đã quyết định anh không thể làm người bình thường, thế nên những người anh phải đối mặt đều là người chết, tìm kiếm chứng cứ trên tử thi cũng giống như cuộc đấu trí với ông trời, giành tinh thần với thời gian vậy. Kiểu người này không khác gì người đầu tiên có được bí kíp võ công trong số những người luyện võ. Lúc anh cười, giống như đang cười thật sự vì không thể moi ra những suy nghĩ nội tâm trong đôi mắt cười của anh. Anh có thể tỉnh bơ, có thể ung dung, hòa nhàn nhưng tuyệt đối không được tin vào ‘thiện ý’ này của anh vì anh đã bày mưu tính kế chính trong lúc nói cười vui vẻ.

Thế nên, khi Kiều Vân Tiêu nói xong câu đó với Lục Bắc Thần, Cổ Sơ cảm thấy, Lục Bắc Thần tuyệt đối sẽ không để Kiều Vân Tiêu có được một chút lợi nào. Cô nghe thấy anh khẽ cười là đầu tóc bắt đầu tê rần, không cần ngăn đầu cũng có thể nghĩ ra biểu cảm của anh.

“Chẳng qua cũng chỉ vì miếng cơm manh áo, cuộc sống mà, cũng phải tìm chút chuyện để làm chứ. Giống như tập đoàn Kiều Viễn xảy ra một chuyện lớn như vậy, cậu chủ Kiều cũng phải bôn ba, hao tâm tổn sức vậy thôi.” Ngữ điệu của Lục Bắc Thần cực kỳ thông thả: “Nhưng mà, cậu chủ Kiều là người làm ăn. Theo tôi được biết, mười người thì có tám, chín người làm ăn đều rất nhanh nhạy trong việc nắm bắt thông tin. Cậu chủ Kiều không nên nói hớ như vậy mới phải.”

“Cậu có ý gì?” Kiều Vân Tiêu cười khẩy.

Ý cười trong đáy mắt Lục Bắc Thần càng thêm đậm: “Tôi chẳng qua chỉ là người ngoài cuộc, có những chuyện quả thực không có quyền phát ngôn. Quan hệ giữa Tiêu Tuyết và em trai tôi, tôi nghĩ người nắm rõ sự tình nhất là cô Cổ mới phải.”

Cổ Sơ đang cầm cúi ăn suất nữa thì bị nghẹn. Thật ra, cô đơn thuần chỉ muốn rút lui an toàn khỏi cuộc chiến này hoặc nói hèn nhát một chút là cô muốn chuồn lẹ trước khi lâm trận chứ chưa từng nghĩ sẽ bị Lục Bắc Thần thẳng thừng gọi tên, sau đó cứ thế bị anh kéo tới trước họng một khẩu súng, đón chờ nghiệt ngã. Cô vẫn còn ngậm miếng thịt trong miệng, ngẩng đầu nhìn Lục Bắc Thần. Hương thơm của miếng thịt ấy trộn lẫn hương pho mát tuyệt hảo, thơm nồng, cực kỳ kích thích vị giác của cô, muốn nuốt xuống vẫn chưa thể.

Lục Bắc Thần nhìn thẳng vào mắt cô, nụ cười mang một nội dung khác.

“Ý của tôi là cô Cổ biết rõ nhất Tiêu Tuyết có phải bạn gái của em trai tôi không.” Lục Bắc Thần nhìn cô, thái độ như khiêm tốn, lại như cố tình: “Cô Cổ, tôi nói không sai chứ?”

Củ khoai nóng bỏng tay cứ thế rơi vào tay Cổ Sơ một cách mơ hồ, có nhận hay không đã không còn là vấn đề cô có thể suy nghĩ nữa rồi. Cô nhất thời chỉ có thể ngồi đực ở đó như một cục gỗ, miếng thịt trong miệng

vẫn không quên nhắc nhở người ta thật ra cô là một động vật ăn thịt. Rõ ràng, cô đã mất đi cứu trợ, Kiều Vân Tiêu ngồi bên có lẽ không ngờ Lục Bắc Thần lại tung chiêu này nên bỗng chốc cũng á khẩu.

Cố Sơ trả lời cũng không được, không trả lời cũng chẳng xong. Đúng lúc cô bối rối nhất thì có một giọng nói nhẹ nhàng đã giải cứu cô kịp thời.

“Cố Sơ? Là cô thật sao, vừa nãy tôi thấy giống, còn đang nghĩ liệu có khi nào là cô không.” Là Lâm Gia Duyệt.

Cố Sơ thật tình phải cảm ơn cả tám đời tổ tông của Lâm Gia Duyệt, thậm chí còn hận không thể đốt hương cho nhà cô ấy. Cô nhân cơ hội ấy, nhanh chóng nhai mấy cái rồi nuốt miếng thịt trong miệng xuống bụng, đứng dậy, ngữ điệu cũng vì hành động trượng nghĩa của Lâm Gia Duyệt mà trở nên rất nhiệt tình: “Đúng thế, trùng hợp quá, không ngờ lại gặp cô ở đây.”

Đang sau Lâm Gia Duyệt còn có một người đàn ông, xem ra là tới mời Lục Bắc Thần về uống rượu. Hôm nay trông Lâm Gia Duyệt rất khác với ngày thường, ăn mặc thì vẫn thoải mái, khéo léo, chỉ là mái tóc đã cắt ngắn, trông cả người xinh đẹp, chín chắn hơn nhiều. Cô ấy nhiệt tình kéo tay Cố Sơ, nét mặt rạng rỡ: “Trước đây tôi còn nói với Bắc Thần khi nào có thời gian rảnh thì chúng ta cùng đi ăn cơm, ai ngờ hôm nay lại trùng hợp như vậy.” Dứt lời, cô ấy bèn buông tay, dịu dàng ngồi xuống bên cạnh Lục Bắc Thần, giọng nói có phần nũng nịu: “Anh cũng thật là, biết Cố Sơ ở đây mà chẳng bảo em một tiếng.”

Ánh mắt cô ấy như đọng đầy nước, có thể chìm chết người. Nói xong với Lục Bắc Thần câu ấy, cô ấy lại nhìn Kiều Vân Tiêu phía đối diện, mỉm cười: “Lại còn có cậu chủ Kiều ở đây, hôm nay đúng là hiếm có.”

Cố Sơ ngồi bên thấy cảnh tượng ấy thì trong lòng đã sáng như gương, thì ra Lâm Gia Duyệt biết Kiều Vân Tiêu, nhưng nghĩ bụng họ cũng cùng là người của xã hội thượng lưu, mọi người thường xuyên gặp gỡ, quen biết cũng không có gì lạ. Ngược lại, Kiều Vân Tiêu trông khá bình thản, khác với sự nhiệt tình của Lâm Gia Duyệt, anh ấy chỉ hờ hững đáp: “Cô Lâm học cách khách khí như vậy từ khi nào thế? Vô tình gặp tôi thế này, cô cũng đâu muốn, phải không?”

Nụ cười trên gương mặt Lâm Gia Duyệt chợt khựng lại giây lát nhưng giọng điệu vẫn nhẹ nhàng: “Cậu chủ Kiều nói chuyện luôn hài hước như vậy.”

Kiều Vân Tiêu cười khẩy một tiếng.

Người đàn ông nãy giờ vẫn đứng bên không chen vào được giờ lập tức nắm bắt thời cơ: “Cậu chắc chắn là tổng giám đốc Kiều, Kiều Vân Tiêu phải không? Hân hạnh, hân hạnh.”

“Anh là ai?” Ngữ khí của Kiều Vân Tiêu không hề thân thiện.

Người đàn ông lập tức rút danh thiếp ra: “Năm xưa tôi và bố của tổng giám đốc Kiều từng có cơ hội làm ăn, lúc ấy còn từng gặp cậu, nhưng tôi nghĩ cậu cũng không còn nhớ tôi nữa, hôm nay được gặp lại lần nữa quả là trùng hợp.”

Kiều Vân Tiêu cũng kiên nhẫn đón lấy danh thiếp, liếc nhìn, gạt đầu một cái, không có thái độ gì khác.

“Hôm nay đúng là ‘song hỷ lâm môn’. Chúng tôi mời được giáo sư Lục, còn gặp được tổng giám đốc Kiều, mọi người đều quen biết. Tôi đề nghị thế này, chúng ta chuyển tới ngồi cùng, trò chuyện với nhau, thế nào?” Người đàn ông nói.

Kiều Vân Tiêu ngược mắt nhìn anh ta, sắc mặt không tốt cho lắm. Ngay sau đó, lại có mấy người đi tới: “Aiyò, tôi nói này giáo sư Lục, sao cậu lại bỏ mặc anh em chúng tôi hết thế.” Một người đàn ông to béo trong số đó lại liếc thấy Kiều Vân Tiêu, lập tức vỗ vào đầu: “Ồ, có cả tổng giám đốc Kiều này.”

Kiều Vân Tiêu thấy phiền muốn chết, đứng dậy cười ha ha với ông ta, đồng thời kéo tay Cố Sơ: “Chúng ta đi thôi.”

Lục Bắc Thần vốn dĩ đang cười, nhìn thấy cảnh ấy nụ cười lập tức tan biến. Anh nhìn chằm chằm vào bàn tay đang nắm tay Cố Sơ của Kiều Vân Tiêu, gương mặt lạnh toát, những biểu cảm đó đều lọt đầy đủ vào mắt Lâm Gia Duyệt. Bên kia, người đàn ông béo mập thấy thế lập tức can lại: “Ồi, tổng giám đốc Kiều, anh làm thế là không đúng rồi. Chúng ta cũng từng làm ăn qua lại mà, quay đầu bỏ đi là trốn tôi hay là

không nể mặt giáo sư Lục vậy?” Nói tới đây, ông ta lại thì thầm bên tai Kiều Vân Tiêu: “Bên kia còn có mấy vị lãnh đạo nữa, đều là những người có mặt mũi cả. Cậu qua chào hỏi một tiếng cũng được mà.”

Kiều Vân Tiêu bực bội nhăn mày. Người vừa đưa danh thiếp cũng nhào tới, giục giã: “Đúng đấy, đúng đấy. Cậu xem, cậu và giáo sư Lục còn quen biết, cùng ngồi đi.”

Cố Sơ liếc nhìn Kiều Vân Tiêu, lặng lẽ rút tay về, nhỏ tiếng nói: “Anh ở lại đi.”

“Cậu chủ Kiều!” Cuối cùng thì Lục Bắc Thần vẫn trầm mặc cũng lên tiếng. Ly rượu của anh đã cạn, chẳng biết đã tự rót tự uống rượu vang từ lúc nào. Anh uể oải lắc lắc ly rượu: “Mời nhau chẳng bằng vô tình gặp mặt, nể mặt ăn bữa cơm với mọi người cũng có khó khăn gì đâu.”

Kiều Vân Tiêu quay người nhìn Lục Bắc Thần, sắc mặt lạnh ngắt. Lục Bắc Thần thì ngược lại, cười như mình không có ác ý.

“Mời cậu, mời cậu!” Người đàn ông béo mập cười ha ha đơn đả, rồi lập tức gật đầu, cúi xuống nói với Lục Bắc Thần: “Giáo sư Lục, mời cả cậu nữa. Chúng ta đâu thể để các vị lãnh đạo đợi, phải không?”

Lục Bắc Thần bèn đứng dậy: “Đi thôi!”

“Nào nào nào, cùng ngồi đi, hôm nay đúng là ngày đẹp.”

Cố Sơ biết những trường hợp này Kiều Vân Tiêu sẽ không thể thoát ra được nên định lặng lẽ rút lui. Ai ngờ vừa đi được một bước thì trước mắt xuất hiện một cái bóng cao lớn, ngược mắt lên, là Lục Bắc Thần.

Anh giơ tay làm động tác ‘mời’, cực kỳ galăng: “Cô Cố, mời cả cô nữa.”

Trái tim Cố Sơ lại treo lơ lửng, quay sang nhìn Kiều Vân Tiêu, cầu mong giúp đỡ. Kiều Vân Tiêu có lòng cứu cô bèn nói: “Em có việc thì cứ đi trước đi.”

Tiếc là câu ấy còn chưa dứt thì đã có người tiếp lời. Chính là người đàn ông béo mập kia, nhiệt tình hiếu khách: “Ấy đừng, ngồi cùng đi. Tôi biết cậu chủ Kiều đang hẹn hò hai người nhưng lúc này đuổi bạn gái về cũng không được. Nào, nào, nào, qua cả bên phía chúng tôi dùng bữa đi, tôi sẽ đích thân chuộc tội.”

Lúc này Lâm Gia Duyệt cũng len tới, nắm chặt tay cô: “Cố Sơ, coi như cô ngồi với tôi đi. Cả bàn toàn đàn ông, tôi cô đơn lắm.”

Cố Sơ thật sự là đau đầu, thấy Kiều Vân Tiêu cũng làm mặt khó xử, cô đành phải nghe theo. Lúc đi ngang qua Lục Bắc Thần, cô cúi đầu cố tình không nhìn anh, sự bực bội trong lòng đã dâng lên tận cổ.

Vào chỗ của họ, bên trong còn có năm sáu người đàn ông đang ngồi nghiêm chỉnh, xem ra đều là người cơ quan nhà nước. Thấy Lục Bắc Thần trở về, họ lần lượt nói: “Giáo sư Lục, hẹn được cậu ăn cơm khó quá đi mất.”

“Thất lễ, thất lễ.” Lục Bắc Thần trông rất khiêm nhường.

Có người nhận ra Kiều Vân Tiêu, cũng liên tục chào hỏi. Diện tích chỗ này so với chỗ lúc trước lớn hơn rất nhiều. Cứ như vậy, người đàn ông béo mập lại sai nhân viên phục vụ lấy thêm hai chiếc ghế. Nhưng người khác quen Kiều Vân Tiêu bèn trò chuyện rôm rả. Khi người phục vụ lấy thêm ghế, người đàn ông béo mập dặn dò: “Tổng giám đốc Kiều và cô đây đều là khách quý. Nào nào nào, ngồi cả vào ghế chính đi.”

Thế nên, Cố Sơ vừa ngồi xuống là như ngồi trên đồng lửa. Cô bị sắp xếp ngồi bên tay phải Lục Bắc Thần, Kiều Vân Tiêu ở chỗ kế bên cô. Thấy vậy, Kiều Vân Tiêu muốn đổi chỗ nhưng bị người đàn ông béo mập lập tức ngăn lại: “Cậu chủ Kiều, hôm nay có duyên gặp mặt, không say không về nhé.”

Kiều Vân Tiêu bị chèn chặt ở chỗ đó, không đổi được...

84. Chương 84: Như Đang Nhìn Người Xưa

Với sự hiểu biết trước giờ của Cố Sơ đối với Kiều Vân Tiêu thì anh ấy không phải hạng tầm thường. Người khác cần anh ấy một miếng, anh ấy sẽ trả lại ba miếng. Có lẽ bao đời này nhà họ Kiều đã kế thừa một tác phong kinh doanh mạnh mẽ, địa vị xã hội đã tạo nên một cá tính cao ngạo trong dòng máu những người

nhà họ Kiều, mà sự cao ngạo ấy khi di truyền tới đời Kiều Vân Tiêu lại càng rõ nét. Tuy rằng nhà họ Kiều đã bị người ta tịch thu tài sản vào một thời đại đen tối nhưng với sự giỏi giang, tháo vát của chú Kiều đã tạo cho Kiều Vân Tiêu một hoàn cảnh sống sung sướng nhất. Kiều Vân Tiêu chưa bao giờ phải chịu khổ, muốn có thứ gì cũng dễ như trở bàn tay. Khi những đứa trẻ cùng tuổi vẫn còn cảm thấy ra nước ngoài là một chuyện xa xỉ thì Kiều Vân Tiêu còn nhỏ tuổi đã có ình một biệt thự nghỉ mát riêng ở nước ngoài. Thế nên, cảm giác hơn người của anh ấy là vốn sẵn tính trời, cộng thêm việc học rộng biết nhiều, tự mình lập thân nên càng không nề phục, xem trọng ai.

Anh ấy ghét bị người ta bó buộc, càng không bao giờ để kẻ khác dắt mũi đi. Nhưng hôm nay, tuy rằng anh ấy thể hiện ra mặt sự sốt ruột đỉnh điểm nhưng vẫn cứ ở lại. Việc này có thể chứng tỏ một điều, đó là anh ấy đã gặp phải đối thủ, đối thủ ấy chính là Lục Bắc Thần. Màn tấn công hỏa lực trực diện của Kiều Vân Tiêu đối với một Lục Bắc Thần bụng da đen tối mà nói chẳng có chút tác dụng gì. Một Kiều Vân Tiêu trước nay vẫn hiếu thắng đương nhiên sẽ phải ở lại để cắn anh một miếng.

Trên bàn tiệc ngoài rượu vang ra còn có hai chai rượu trắng. Kiều Vân Tiêu đã từng một lần định đổi rượu vang trong ly của Lục Bắc Thần thành rượu trắng nhưng cuối cùng vẫn không thành công. Lục Bắc Thần lấy lý do công việc, nói rằng không quen uống rượu trắng, thậm chí có thể mỉm cười thẳng thắn đón lấy sự châm chọc, khiêu khích của Kiều Vân Tiêu, đối mặt với việc anh ấy chủ động rót rượu, anh vẫn gơ tay che miệng ly của mình, đây là những điều Kiều Vân Tiêu hoàn toàn không ngờ tới. Cổ Sơ ngồi bên nhìn mà lo lắng. Cô cảm thấy Kiều Vân Tiêu đã tính toán sai về Lục Bắc Thần, cho rằng ở trước mặt bao nhiêu người thế này Lục Bắc Thần sẽ không từ chối quá lộ liễu, gọi tên bất kỳ ai trong bàn rượu này lên cũng là người ưa sĩ diện, tuyệt đối không làm những hành động như từ chối rượu. Thế nhưng, Lục Bắc Thần đã làm như vậy.

Người đàn ông béo mập lại hiểu nhầm, cứ tưởng Kiều Vân Tiêu muốn tìm người uống rượu trắng với mình. Sau khi thấy Lục Bắc Thần từ chối, sợ Kiều Vân Tiêu cảm thấy không thoải mái trong lòng bèn vội vàng mở rượu trắng ra, đổ đầy cho anh ấy và các vị lãnh đạo khác, liên tục nói: “Giáo sư Lục không quen uống rượu trắng, chúng ta cũng đừng ép. Chúng ta uống đi!”

Các vị lãnh đạo khác cũng toàn là người ‘lăn lộn’ từ bàn rượu mà ra, rượu trắng với họ chẳng là gì. Kiều Vân Tiêu âm thầm kêu hổ nhưng đã leo lên lưng cọp khó mà tụt xuống. Cổ Sơ chẳng biết làm thế nào, cũng may mấy người đàn ông này không ép cô uống rượu. Ngồi kế bên Lục Bắc Thần, cô cứ cảm thấy cả người không tự tại, bên kia lại cứ nghe thấy mấy lời thì thầm của Lâm Gia Duyệt, trong lòng như cắn cả một hàng gai nhỏ.

Thật ra Cổ Sơ không thể không thừa nhận, Lâm Gia Duyệt có khí chất, có địa vị, chỉ riêng vẻ nữ tính toát ra đã bỏ xa cô cả cây số rồi. Nghĩ vậy, dạ dày lại bứt rứt, khó chịu. Bàn tay cầm đĩa cô chột buông thông, chiếc đĩa rơi ‘cạch’ xuống đất.

Tiếng trò chuyện trên bàn tiệc quá lớn, che lấp đi thanh âm giòn tan ấy.

Cổ Sơ khom lưng xuống nhặt, ai ngờ Lục Bắc Thần nhanh hơn cô một bước. Ngón tay cô chạm phải bàn tay anh, vừa định rút về thì phía dưới tấm khăn trải bàn, anh nhân cơ hội ấy nắm chặt lấy tay cô.

Như bị cả một ngọn sóng đánh vào khiến cô hơi choáng váng. Cô vô thức giằng ra nhưng Lục Bắc Thần lại càng nắm chặt hơn. Cổ Sơ không dám làm ầm ĩ, con tim thì đập thành thịch, rối loạn. Cô đương nhiên vừa xấu hổ vừa gấp gáp. Đúng lúc ấy, Kiều Vân Tiêu ngồi bên hỏi: “Em sao thế?”

Lúc anh ấy hỏi câu này, Lục Bắc Thần đã lẳng lặng buông tay cô ra, nhặt chiếc đĩa dưới đất lên, ngồi thẳng người dậy. Cổ Sơ cũng chỉ còn biết ngồi dậy theo, rồi nghe thấy Lục Bắc Thần gọi nhân viên phục vụ: “Đổi một đôi đĩa khác tới đây.”

Người phục vụ mang một đôi đĩa mới tới rất nhanh. Lục Bắc Thần đón lấy rồi đưa tới trước mặt Cổ Sơ, cười: “Cô Cố?”

Cổ Sơ ngược mắt nhìn anh. Nụ cười của anh đầy thiện chí nhưng cô lại ngửi thấy một hơi thở xảo quyệt.

Kiều Vân Tiêu khẽ nheo mắt, nhìn chằm chằm Lục Bắc Thần như người đi săn đang ngắm con mồi. Lâm Gia Duyệt ngồi bên không nói gì, cứ cúi đầu mãi, hình như không nhìn thấy những gì đã xảy ra. Cổ Sơ dè

nén cảm giác khó chịu trong lòng, đón lấy đôi đũa. Kiều Vân Tiêu lập tức đưa tay khoác qua vai cô, hạ thấp giọng hỏi bên tai cô: “Không sao chứ?”

Cố Sơ nhẹ nhàng lắc đầu với anh ấy, sau đó đặt đũa xuống và nói: “Em vào nhà vệ sinh một lát.”

“Anh đi cùng em.” Nói rồi Kiều Vân Tiêu định đứng dậy.

Thanh âm dịu dàng của Lâm Gia Duyệt chen ngang: “Vừa hay tôi cũng muốn đi, để tôi đi với cô ấy. Cậu chủ Kiều, anh là đàn ông, cùng con gái vào nhà vệ sinh không hay lắm.” Dứt lời, cô ấy vượt qua Lục Bắc Thần, nhẹ nhàng nắm lấy tay cô: “Đi nào!”

Cố Sơ tỏ ý bảo Kiều Vân Tiêu không cần theo rồi đứng dậy đi cùng Lâm Gia Duyệt.

Cách xa bàn tiệc, hơi thở cũng trong lành hơn.

Hoặc có thể là sau khi giảm bớt một phần áp lực, Cố Sơ cảm thấy hô hấp cũng thông suốt hơn.

“Xem ra cô không quen mấy buổi gặp gỡ thế này lắm.” Trước gương trang điểm trong nhà vệ sinh, Lâm Gia Duyệt rút từ trong chiếc túi xách tinh xảo ra một thỏi son, nhìn vào gương rồi nói với Cố Sơ một câu, sau đó chấm khe khẽ lên môi, nhẹ nhàng mím hai môi lại, bờ môi lập tức càng thêm kiều diễm, động lòng người.

Cố Sơ đưa tay, dấp chút nước mắt, khẽ vỗ lên mặt. Sau khi thoải mái hơn, cô đáp nhẹ nhàng: “Phải, đúng là không quen lắm.”

“Thật ra tôi cũng ghét phải đi mấy buổi thế này lắm.” Lâm Gia Duyệt cười, đút thỏi son trở lại túi xách: “Nếu không phải vì Bắc Thần, tôi đã về từ lâu rồi. Cô cũng biết, đám đàn ông đó ăn uống lai rai rất lãng phí thời gian.”

Cố Sơ chỉ im lặng mỉm cười.

“Cô thấy kiểu tóc mới của tôi có đẹp không?” Nói rồi, Lâm Gia Duyệt nhìn vào gương, chải chải mái tóc, cài mấy lọn tóc vào mang tai, để lộ ra đôi khuyên tai quý phái làm tôn lên vành tai trắng trẻo, mịn màng của cô ấy.

“Tôi cảm thấy rất đẹp, sống chững chạc hơn trước.” Cố Sơ nói xong lại cảm thấy mình dùng từ không đúng lắm, bổ sung thêm: “Thật ra ý tôi là cô để kiểu tóc nào trông cũng đẹp, dù là tóc dài hay tóc ngắn.” Còn cả đôi khuyên tai của cô ấy nữa, không quá xa hoa nhưng vẫn rất cao quý.

Lâm Gia Duyệt nở nụ cười sâu xa: “Năm nay có một đề tóc ngắn.” Thấy Cố Sơ cứ nhìn đôi khuyên tai của mình, cô ấy bèn giơ tay lên sờ sờ, giải thích: “À, đôi khuyên tai này có phải hơi khoa trương không?”

“Không đâu, kết hợp với chiếc váy hôm nay của cô, rất đẹp.”

“Tôi biết ngay cô là một cô gái rất tinh ý.” Lâm Gia Duyệt luôn cười thân thiện: “Cô biết không, đây là quà Bắc Thần tặng tôi nhân dịp sinh nhật. Anh ấy đặt thiết kế của Montblanc, bình thường tôi còn không nỡ mang ra đeo. Nhưng mà sinh nhật anh ấy tôi cũng tặng một cây bút máy hiệu Montblanc, anh ấy cũng rất thích, lúc nào làm việc cũng dùng.”

“Rất hợp với hai người.” Cố Sơ miễn cưỡng hòa theo.

“Cô có thích không? Nếu cô thích thì tôi tặng cô.” Dứt lời, cô ấy định tháo đôi khuyên tai xuống.

“Đừng đừng đừng, đây là... quà giáo sư Lục tặng cô mà, sao cô có thể mang tặng người khác chứ?” Cố Sơ vội vàng ngăn lại.

“Hay là cô thích gì để tôi tặng cô.” Lâm Gia Duyệt nói, rồi nắm lấy tay cô: “À đúng rồi, sinh nhật của cô là ngày nào, chúng ta đều là bạn, tôi tặng quà sinh nhật cho cô.”

“Thật sự không cần đâu.”

“Cô còn khách sáo với tôi à?”

“Sinh nhật tôi... qua rồi.”

“Vậy năm sau nhất định phải nói trước cho tôi biết đấy nhé.”

Cố Sơ ‘ìm’ một tiếng rồi không nói gì thêm. Cô cảm thấy tuy rằng Lâm Gia Duyệt nhiệt tình nhưng cứ tạo cho cô một cảm giác cô ấy đang cố tình làm cho không khí náo nhiệt, thật ra khi không có ai bên cạnh, cô và Lâm Gia Duyệt không có gì để nói. Nhưng cô lại không muốn quay về bàn ngay. Nhớ lại hành động ban nãy của Lục Bắc Thần, trái tim cô lại đập loạn nhịp, đầu ngón tay vẫn còn đang nóng rẫy.

“Thật ra là vì Bắc Thần thích.” Lâm Gia Duyệt bất ngờ nói một câu.

Cố Sơ chưa hiểu ra.

Lâm Gia Duyệt bèn cười, chỉ vào mái tóc: “Bắc Thần thích tôi để tóc ngắn thế nên tôi đã cắt đi.”

“... Đẹp lắm.”

Lâm Gia Duyệt xoay người, nhẹ nhàng giơ chiếc túi xách lên, nó cực kỳ tao nhã: “Có muốn dặm thêm phần không?”

Cố Sơ vội vàng xua tay: “Tôi rất ít trang điểm.”

Bây giờ cô phải bôn ba khắp nơi kiếm sống, làm gì còn thời gian nghĩ tới chuyện ‘dát vàng’ lên mặt mình? Mẹ cô rất cầu kỳ thế nên từ nhỏ đồ cô dùng cũng rất cầu kỳ, cho dù chỉ là một chiếc lược cũng là đặt làm của hàng hiệu. Bây giờ cô không dùng nổi mấy thứ đắt tiền ấy nữa nhưng cũng không có nghĩa là sẽ dùng đại khái mấy món đồ chăm sóc da kém chất lượng để hủy hoại làn da của mình. Rất nhiều lúc cô sẽ tự làm một số loại nước tươi mới để bảo vệ da. Bình thường cô chú ý nhất là bổ sung nước cho da. Cô cũng biết, chỉ cần bổ sung đủ nước thì tốt hơn bất cứ thứ gì.

“Con gái là phải biết trang điểm cho bản thân mình.” Lâm Gia Duyệt đặt túi xách xuống, ngắm cô một lượt rồi cười khê: “Nhưng mà chẳng trách cô không để tâm, da cô rất đẹp, hồng hào tự nhiên, ngưỡng mộ thật đấy.”

Cố Sơ chỉ biết cười. Cô không thích cái kiểu cứ phải nịnh nọt nhau mới trò chuyện được thế này cho lắm.

“Vây, chúng ta...”

“Trước đây cô và Bắc Thần từng biết nhau chưa?” Lâm Gia Duyệt hỏi thẳng.

Cố Sơ không ngạc nhiên. Thật ra cô hiểu rõ trong lòng, Lâm Gia Duyệt đi cùng cô vào nhà vệ sinh nhất định là có chuyện muốn nói.

Cô lắc đầu, không có gì để giải thích cả.

“Nhưng sao tôi cứ cảm thấy hình như hai người đã quen nhau lâu lắm rồi?”

“Làm sao có thể?”

“Ánh mắt Bắc Thần nhìn cô như đang nhìn bạn cũ.”

“Tôi nghĩ cô hiểu lầm rồi, tôi và giáo sư Lục quen nhau chưa lâu. Cũng chính là lần ở cục cảnh sát, hôm ấy cô cũng có mặt.”

Lâm Gia Duyệt khê gật đầu, rồi lại mỉm cười, hàm răng nhỏ xinh tỏa, sáng bóng trông hiền hòa: “Con người Bắc Thần bình thường nghiêm túc đã quen, rất nhiều người không dám thân thiết với anh ấy. Tôi lại hy vọng hai người đã quen nhau từ trước, có bạn cũ góp mặt thì hôn lễ của chúng tôi mới náo nhiệt.”

Cố Sơ đứng người.

Sau đó, cô nghe thấy có một tiếng vọng nhỏ xúu đáng thét lên từ tận đáy lòng rồi vang ra xung quanh. Thanh âm này như một tiếng gào đau đớn, tuyệt vọng của một linh hồn vừa bị lưỡi hái tách rời. Cô muốn cố gắng tới được ốc đảo đó nhưng phóng tầm mắt ra xa chỉ thấy bốn bề là sa mạc hoang vu. Trái tim cô như bị ai lôi ra đóng lên tấm bài vị, đứng trơ trọi giữa sa mạc cuộn cuộn. Con tim vẫn còn rỉ máu ấy vì gánh không nổi những đau thương mà đã úa tàn...

85. Chương 85: Ngày Mai, Tôi Đợi Cô

Cô không nên có tâm trạng này, Cố Sơ thầm nghĩ như vậy. Vì người Lâm Gia Duyệt thích là Lục Bắc Thần, người cô ấy sắp lấy làm chồng cũng là Lục Bắc Thần. Cô vốn dĩ đâu có quan hệ gì với người đàn ông này, ngoại trừ một Bắc Thâm chần ngang ở giữa. Cô có tư cách gì mà đau buồn? Vì có gì trong khoảnh khắc bỗng thấy tuyệt vọng? Đúng, anh là Lục Bắc Thần, không phải Bắc Thâm, nhưng vì sao anh cứ phải giày vò cô như vậy? Vì sao cứ túm chặt lấy cô không buông, cứ nhất quyết kéo cô vào chiến trường này? Anh rắp tâm khiến cho cuộc sống của cô rối bung rối bét lên có phải không? Đúng, nếu anh có ý định này... thì anh thành công rồi.

“Tôi... gặp Kiều Vân Tiêu rồi mới nhớ ra cô là ai.” Lâm Gia Duyệt xoay người lại, rửa tay, nhìn vào Cố Sơ trong gương: “Thì ra cô chính là tiểu thư nhà họ Cố từng đính hôn với Kiều Vân Tiêu. Cô không biết đâu, năm đó tin tức đính hôn của Kiều Vân Tiêu vừa đồn ra ngoài, tôi đã có một người chị em khóc đến chết đi sống lại, nếu không có tôi giữ lại chưa biết chừng đã nhảy lầu rồi.”

“Hả?”

“Cô đừng căng thẳng, tôi không có ý định hỏi tội cô đâu.” Lâm Gia Duyệt cười nhẹ nhàng: “Cậu chủ nhà họ Kiều phong độ ngời ngời, khiến vài cô gái si mê anh ấy cũng là chuyện bình thường thôi. Chỉ có điều, nhiều lúc tôi không thích cái kiêu của anh ấy lắm, nói thế nào nhỉ, hơi kiêu ngạo.”

“Hai người thân lắm à?”

“Cũng coi là vậy. Cô cũng biết đấy, kinh doanh thì thường có qua có lại, mọi người quen biết nhau cũng là chuyện thường tình. Tôi ấy à, một là có một người chị em rất thích anh ấy, hai là trong một số buổi tiệc cũng có tiếp xúc với anh ấy vài lần, chỉ vậy thôi.” Lâm Gia Duyệt nhún vai, cuối cùng đi tới trước, ngữ khí trở nên mềm mỏng: “Xin lỗi cô nhé, hai lần trước tôi không nhận ra cô, tôi cũng đã ít nhiều nghe về chuyện của nhà họ Cố.”

“Đều đã qua rồi.” Cố Sơ bây giờ rất ít nhắc lại chuyện cũ. Theo cô thấy, những huy hoàng xưa kia của nhà họ Cố không thuộc về cô. Bây giờ việc cô có thể làm là không thể để nhà họ Cố tiếp tục sa sút nữa.

“Phải, khó khăn nào rồi cũng sẽ qua thôi. Với lại, bây giờ chẳng phải Kiều Vân Tiêu đã quay trở về bên cạnh cô rồi sao? Như vậy rất tốt, có thể nhận ra anh ấy rất thật lòng với cô.”

Cố Sơ hơi sững người, sau đó nhanh chóng nhớ lại một tin đồn rất nhiều năm trước. Sau bữa tiệc đính hôn khi ấy thì không thấy bất kỳ tin tức nào nữa, thế là có một nhà báo nhiều chuyện tung ra một tin thế này: Kiều Vân Tiêu vì nhà họ Cố suy sụp mà ngoại tình. Tiểu thư nhà họ Cố rơi vào tình cảnh bi thương đã vứt bỏ. Nhưng tin tức này không tồn tại trên mạng quá lâu, nhưng như vậy không có nghĩa là không ai đọc được.

Cô không giải thích quá nhiều, chỉ khẽ mỉm cười.

“Đàn ông dù ít dù nhiều ai cũng có vấn đề. Cứ lấy Bắc Thần ra làm ví dụ, con người anh ấy mắc cái bệnh nặng nhất là quá coi trọng công việc, bất cứ chuyện gì đặt trước công việc cũng đều thành chuyện nhỏ.” Lâm Gia Duyệt dịu dàng an ủi cô: “Tôi quen anh ấy hơn ba năm rồi thế mà số lần hẹn hò đếm trên đầu ngón tay. Cũng may anh ấy thường tới tìm bố tôi uống trà trò chuyện nếu không bình thường muốn gặp mặt anh ấy cũng khó.”

Hơn ba năm?

Cố Sơ còn tưởng họ đã quen nhau rất lâu rồi. Cô suy nghĩ rồi hỏi: “Cô có biết giáo sư Lục còn có một cậu em trai không?”

“Đương nhiên là anh ấy có em trai rồi.” Lâm Gia Duyệt nói: “Nam Thâm đó, chúng tôi đều rất thân thiết.”

“Nam Thâm?” Cố Sơ sững sờ.

“Phải, Lục Nam Thâm, là cậu con trai út của nhà họ Lục đó.” Lâm Gia Duyệt giải thích với cô: “Nhà họ Lục có ba cậu con trai, anh cả Lục Đông Thâm, em út Lục Nam Thâm, Lục Bắc Thần là anh hai trong nhà. Ba người họ chính là ‘Lục Môn tam kiệt’ mà người bên ngoài hay gọi đó.”

Lục Môn tam kiệt thì cô không xa lạ vì Kiều Vân Tiêu vừa mới nhắc tới với cô chưa lâu nhưng Kiều Vân Tiêu chưa hề nói với cô cậu con trai út nhà họ tên là Lục Nam Thâm. Sao lại xuất hiện thêm một Lục Nam Thâm thế này?... Đợi đã, sao cái tên này nghe quen quen? Cô ngẫm nghĩ rồi bật chợt giật mình: “Lục Nam Thâm mà cô nói lẽ nào chính là thần đồng âm nhạc Lục Nam Thâm?”

Lâm Gia Duyệt gật đầu rất tự nhiên: “Chính là em ấy. Thì ra cô không biết em ấy là người của Lục Môn?”

Cố Sơ khẽ lắc đầu, thật ra Lục Nam Thâm là ai không quan trọng. Ban nãy cô còn tưởng Bắc Thâm đổi tên nhưng cô từng nhìn ảnh Lục Nam Thâm, không phải Bắc Thâm. Rất lâu sau, cô mới hỏi: “VẬY... cô có từng nghe nói giáo sư Lục có một người em trai tên là Bắc Thâm không?”

“Bắc Thâm?” Lâm Gia Duyệt nhíu mày suy nghĩ giây lát rồi bình tĩnh ngó: “À, hình như tôi có chút ấn tượng nhưng là nghe người lớn nói. Hình như Bắc Thần có một cậu em trai sinh đôi nhưng có phải tên là Bắc Thâm không thì tôi không rõ.”

“Cô có biết tình hình hiện tại của người em trai sinh đôi đó không?” Thật ra Cố Sơ không biết mình đang kỳ vọng điều gì. Mong rằng Lục Bắc Thần lừa gạt mình ư? Hay mong rằng Bắc Thâm chưa chết?

Lâm Gia Duyệt lắc đầu: “Tôi không rõ. Mặc dù bố tôi và bác Lục rất thân nhau nhưng chuyện riêng của nhà họ Lục vẫn rất ít người bên ngoài được biết.”

Trái tim Cố Sơ lại phập phồng trong gió.

“Sao bỗng dưng cô lại hỏi chuyện này? Cô quen với em trai anh ấy ư?”

“À không phải, tôi cũng chỉ nghe nói rồi tò mò nên hỏi thôi.”

Lâm Gia Duyệt nghi hoặc nhìn cô. Cố Sơ không quen bị người khác dò xét như vậy, bèn nói: “Cô mau quay về đi, giáo sư Lục còn đang đợi cô đấy.”

“Cô không quay về sao?”

“Lúc trước tôi uống chút rượu vang, muốn rửa mặt cho tỉnh táo rồi mới quay lại.” Cố Sơ nói: “Đừng đợi tôi, bàn tiệc chỉ có hai chúng ta là nữ, cả hai đều không về không hay lắm.”

Lâm Gia Duyệt gật đầu: “Vậy cô tự chăm sóc mình nha.”

“Cứ đi đi.”

Sau khi Lâm Gia Duyệt rời khỏi đó, Cố Sơ mở vòi nước ở cỡ lớn nhất, xả cả một labo đầy nước, sau đó cúi người, ngâm cả khuôn mặt trong nước. Nhiệt độ nước giá lạnh thông qua từng lỗ chân lông xuyên thẳng vào đại não của cô. Cô cảm thấy, cả người bỗng trở nên bi thương. Chàng trai trong ký ức, tất cả những năm tháng thanh xuân nồng cuồng, ngạo mạn bỗng chốc ứa về. Bắc Thâm của cô không còn nữa, ông trời đã không trả anh ấy lại cho cô nữa rồi. Ngoài kia chỉ có một người với khuôn mặt giống Bắc Thâm. Anh là bạn trai của người khác, cũng sắp trở thành chồng của người khác.

Nhà họ Cố đã là quá khứ, người ta có nhắc lại cũng chỉ đôi ba câu: Thì ra cô là tiểu thư của nhà họ Cố năm xưa.

‘Năm xưa’, từ này mới đáng sợ làm sao. Những người chưa từng trải qua mất mát và khổ đau vĩnh viễn sẽ không cảm thấy hai chữ này tàn nhẫn thế nào. Cô biết, vào lúc cô đang thoải mái hưởng thụ những năm tháng ấy rồi bỗng phải đối mặt với chuyện sinh ly tử biệt là cô đã biết. Năm xưa, khi trước, đã từng... đây đã chẳng còn là những từ ngữ cô có thể hãnh diện nói ra nữa. Cô né tránh, cô không dám đối mặt. Sau khi trải qua tận cùng của đau khổ mới đi tới được ngày hôm nay, cô muốn quên, cũng sẽ quên được.

Cô dốc sức nói với bản thân rằng cô là một người đáng trí, cũng là người có đôi mắt đặt ở đằng trước, thế nên chỉ một lòng nhìn về phía trước. Nhưng thực tế là cô không kiên cường như trong tưởng tượng.

Cảm giác ngạt thở làm đôi mắt cô đau đớn. Cô muốn khóc, thế nên rất muốn để nước mắt chảy vào dòng nước, như vậy sẽ không ai biết cô vừa khóc. Nhưng vì sao phải khóc chứ? Cả cô cũng không tìm ra nguyên nhân. Cô chỉ cảm thấy lồng ngực như bị một tảng đá nặng nề đè lên, chèn ép khiến cô muốn khóc. Cuối cùng Cố Sơ ngẩng mặt lên, thở hổn hển.

Cô trong gương cực kỳ nhếch nhác, từng giọt nước tự động chảy từ trên xuống dưới. Đó thật sự giống như nước mắt, làm ướt vạt áo cô.

Cố Sơ cứ nhìn mình mãi như thế. Đợi cho hơi thở nhịp nhàng trở lại, cô mới cầm chiếc khăn khô bên cạnh lên, lau khô những giọt nước trên gương mặt mình từng chút một. Gò má vẫn còn lạnh lẽo, thậm chí còn có chút tê dại. Ừ, cô thích từ ‘tê dại’ này. Đối mặt với tấm gương, cô điều chỉnh lại tâm trạng của mình, khi ngước lên, những bi thương mất kiểm soát ban nãy đã được giấu nhem đi từ lâu.

Mọi thứ đều sẽ tốt đẹp, không phải sao?

Ra khỏi nhà vệ sinh, bây giờ điều duy nhất cô lo lắng chính là Kiều Vân Tiêu, sợ anh uống say mất. Ai ngờ vừa cất bước, đã có tiếng đàn ông vang lên sau lưng: “Cô sao rồi?”

Cố Sơ đột ngột dừng bước, quay đầu lại, tâm tình khó khăn lắm mới bình tĩnh lại được đã phải đối mặt với tình huống ngàn cân treo sợi tóc. Nhà vệ sinh của nam và nữ, một trái một phải, ở giữa ngăn cách bởi một khu nghỉ ngơi công cộng. Lục Bắc Thần uể oải đứng dựa bên cạnh gương, trên tay kẹp điều thuốc mới cháy được một nửa. Khói thuốc từ từ tản ra, ánh mắt anh nhìn cô thì tối đen như mực.

Cô không ngờ anh lại từ phòng ăn đi ra, nhất thời hơi luống cuống.

“Khó chịu à?” Anh lại hỏi.

“Đâu có, tôi rất ổn.” Cố Sơ thâm hít sâu.

Lục Bắc Thần không nói gì, lại rít một hơi thuốc rồi nhẹ nhàng nhả khói. Vòng khói một lần nữa hóa thành yêu ma, như có một bàn tay lạng lẽ thò tới cổ cô. Cô cảm thấy hơi ngọt ngào, giống khoảnh khắc lúc này khi chìm dưới nước.

“Tôi quay lại phòng ăn đây.” Cô quyết định chuẩn là thượng sách.

“Tôi cho cô quay về chưa?” Ngữ khí của Lục Bắc Thần không chút khách khí.

Cố Sơ đành phải dừng bước: “Còn chuyện gì sao?”

“Cô lại đây.” Lục Bắc Thần rồi xoay người dập điều thuốc trong tay vào chiếc gạt tàn khắc hoa mạ vàng bên cạnh. Anh rửa tay, nhìn chằm chằm Cố Sơ trong gương.

Thật ra Cố Sơ không quen với kiểu ra lệnh của anh nhưng chớp mắt lại nghĩ, đây là người đàn ông bị người chiều chuộng đã thành hư, có lẽ với anh kiểu ăn nói này là bình thường. Cô đi tới trước, thở dài: “Giáo sư Lục, chuyện anh dặn tôi, tôi đã làm xong rồi.”

“Cô đang sợ?” Anh quay người, lần này nhìn thẳng cô từ trên xuống dưới.

“Không có.”

“Để tôi đoán xem.” Lục Bắc Thần ra vẻ trầm tư, cúi đầu ghé sát vào cô: “Nhìn cái vẻ chỉ muốn trốn khỏi tôi thật xa ra một vạn tám ngàn dặm của cô, là vì sợ Kiều Vân Tiêu nhìn thấy?”

“Tôi thật sự...”

Một giây sau, cô bị anh đẩy vào tường. Gương mặt anh cứ thế đè xuống. Cố Sơ hoảng sợ thở dốc, trực giác đầu tiên hiện lên trong đầu là anh lại định giở trò với cô. Nhưng sau khi sợ hãi qua đi, Cố Sơ mới hoàn hồn lại. Anh không như lần trước. Cô từ từ mở mắt, căng thẳng nuốt nước bọt.

Chóp mũi của anh gần như dính vào mũi cô, gần tới mức, hơi thở của hai người một lần nữa quện vào nhau.

“Có phải cô nợ tôi một lời giải thích không?” Khóe môi Lục Bắc Thần không cong lên, ánh mắt cũng không mang ý cười.

Cô nợ anh lời giải thích sao? Có phải cô còn nợ anh một Lục Bắc Thần nữa không?

“Nói!” Anh lạnh lùng ra lệnh.

“Tôi... không biết anh đang nói gì.” Cố Sơ chỉ có thể nhìn chăm chăm vào vị trí ngực anh, âm thầm cầu nguyện, cảnh này tốt nhất đừng để Lâm Gia Duyệt nhìn thấy là hơn nếu không cô có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không rửa sạch tội. Một giây trước còn đường hoàng nói với người ta mình và Lục Bắc Thần không thân, một giây sau đã đứng cùng nhau trong cái tư thế ám muội này, đổi lại là ai cũng sẽ nảy sinh nghi ngờ. Chẳng phải họ sắp kết hôn sao? Cô không muốn làm kẻ thứ ba.

Khi suy nghĩ ấy vừa vụt qua, cô lại thấy tức cười. Cố Sơ à Cố Sơ, mày đã biết rõ tất cả những việc làm của Lục Bắc Thần chẳng qua chỉ là để khoét sâu vào nỗi áy náy trong lòng mày, anh ta chỉ muốn báo thù thôi, mày lại nghĩ mình là báu vật gì chứ, còn tưởng mình thật sự có thể ảnh hưởng tới tình cảm của người ta?

“Để tôi giúp cô nhớ lại nhé?” Lục Bắc Thần nhìn khuôn mặt cô, như đùa như thật.

Cố Sơ không muốn bị anh kìm hãm nữa, bực bội nói: “Chẳng qua chỉ là sáng ra tỉnh dậy không thấy tôi thôi mà. Tôi làm sai cái gì? Tôi cứ thích đi trước đây, sao nào?” Buột miệng xong đúng là rất đã, cũng rất ngẫu, nhưng ngay sau đó cô lại ý thức được mình sai rồi, câu trả lời này mang quá nhiều hàm ý khác, sự hiểu nhầm này có thể hại chết người.

Sau đó, cô đã thành công nghe được tiếng cười đắc ý của Lục Bắc Thần. Anh lại cúi thấp xuống, ngữ khí dịu dàng: “Không sai, tôi đâu có làm gì được cô. Nhưng lần sau cô nhớ đây, tôi chưa dậy thì cô cũng chưa được dậy, càng không được bỏ đi trước.”

“Tôi thêm... Đợi đã, cái gì mà lần sau? Ai còn có lần sau với anh hả?” Cố Sơ phản kích.

Lục Bắc Thần không tức giận mà bật cười: “Chúng ta đương nhiên còn có lần sau rồi, cô tưởng công việc của cô kết thúc rồi à?”

“...” Cố Sơ hoang mang, sao lại có con người tư duy kiểu ăn cướp này?

“Tôi không phải trợ lý của anh, giúp anh một lần là đủ rồi, anh đừng có mà quá đáng.”

“Đâu có bắt cô giúp không công.” Lục Bắc Thần cười.

Tâm tư nhỏ bé của Cố Sơ chợt hoạt động: “Ý anh là...”

“Khi điều tra một vụ án thế nào cũng sẽ có những khoản xin viện trợ thêm để mời chuyên gia bên ngoài.”

Mắt Cố Sơ rực sáng, cũng mặc kệ tư thế của anh mờ ám cỡ nào: “Có tiền cho chuyên gia sao?”

Lục Bắc Thần cười mãn nguyện, giơ tay xoa đầu cô hệt như xoa đầu một con mèo: “Thế nên, tôi phải cảm ơn cô, nhờ có cô mà cục công an tiết kiệm được khoản tiền này.”

“Á?” Ngọn lửa nhỏ trong lòng Cố Sơ cứ thế bị dập tắt không thương tiếc.

“Đồng chí nhỏ, cô phải cố gắng làm việc cho tôi.” Lục Bắc Thần nhìn ra tâm tư của cô nhưng cũng không bóc mẽ mà thản nhiên né sang vấn đề khác: “Trong tài liệu cô chú thích có danh sách các loại thuốc Tiêu Tuyết dùng khi còn sống. Tôi cần một bản giải thích tường tận công dụng, thành phần, tác dụng phụ của thuốc. Cô phải liệt kê từng cái một cho tôi.”

Cố Sơ liếm môi một cách khó khăn: “Không phải chứ...” Đã không trả tiền cho cô lại còn bắt cô làm việc tiếp?

“Ngày mai tới khách sạn tìm tôi, đương nhiên, thời gian do cô tự sắp xếp, khối lượng công việc thì cô cũng biết rồi đấy, rất lớn. Cô tới muộn thì cũng sẽ xong muộn, về nhà cũng muộn.”

Cố Sơ trừng mắt.

“Còn nữa, tôi rất thích món thịt bò xào của cô, bữa tối ngày mai tôi muốn ăn món ấy, nhớ kỹ đấy.”

Việc quái gì cô phải nhớ?

“Tôi không...”

“Cố Sơ!” Cách đó không xa, một giọng nói giận dữ cắt ngang lời phản bác cô định nói.

Cô quay đầu, là Kiều Vân Tiêu.

Mặt anh ấy hơi đỏ, có lẽ vì đã uống rượu nhưng vẫn chưa say. Anh ấy đứng đó, cực kỳ nghiêm nghị.

Cố Sơ to đầu, cô thật sự sợ một giây nữa thôi Kiều Vân Tiêu sẽ xông tới. Nhưng Lục Bắc Thần không thả cô ra, chỉ quay đầu nhìn Kiều Vân Tiêu, nụ cười càng thêm đậm. Khi quay lại, sống mũi cao thẳng đã sượt qua gò má cô: “Ngày mai, tôi đợi cô ở khách sạn.”

“Lục Bắc Thần, cậu thả cô ấy ra.” Kiều Vân Tiêu quả nhiên đã lao tới, lập tức kéo Lục Bắc Thần ra.

Từ góc độ của mình, Cố Sơ nhìn rất rõ vầng trán Kiều Vân Tiêu đã nổi gân xanh. Cô sợ anh sẽ lại vung một nắm đấm đánh vào mặt Lục Bắc Thần giống như trường khoa. Cô lập tức xen vào giữa hai người: “Đừng cãi nhau nữa!”

“Cậu đã làm gì cô ấy?” Kiều Vân Tiêu nhìn Lục Bắc Thần không rời mắt.

Rõ ràng Cố Sơ đứng giữa hai người đàn ông cao to thì chắc chắn lép vế. Hai người họ đối đầu, cô thì như ngọn cỏ nhỏ kẹp giữa hai hòn đá, chẳng được chút tác dụng nào. Lục Bắc Thần cười ung dung: “Cậu muốn biết à? Hỏi cô ấy.”

Kiều Vân Tiêu thầm nghĩ rằng.

“Được rồi, được rồi, người ta nhìn thấy đó.” Cố Sơ nắm cánh tay Kiều Vân Tiêu, cố gắng kéo ra ngoài.

Chiều cao của Kiều Vân Tiêu không kém Lục Bắc Thần, một khi anh ấy cứng lên thì Cố Sơ phải mất rất nhiều sức. Anh ấy vẫn đứng yên tại chỗ, bỗng nhiên giơ tay ôm Cố Sơ vào lòng, nhìn Lục Bắc Thần, cười nhạt: “Giáo sư Lục, phiền cậu sau này đừng có quấy rầy bạn gái tôi.”

Là giọng điệu uy hiếp.

“Bạn gái?” Lục Bắc Thần khẽ nhướn mày nhưng lại nhìn sang Cố Sơ, cười hỏi: “Thế ư?”

“Cậu nói thế là có ý gì? Cô ấy có phải bạn gái của tôi không, cần cậu xía vào à? Cậu là cái thá gì?” Kiều Vân Tiêu gào to.

Tai Cố Sơ đau nhức, vội vàng bịt miệng anh ấy lại: “Nhỏ tiếng thôi, nhỏ tiếng thôi, có người tới kia, đi thôi, đừng cãi nhau!”

Đúng là có người đến thật, là khách ở bàn khác đang nghi hoặc nhìn hai người đàn ông to lớn với khung cảnh nồng nặc mùi thuốc súng trước mặt. Kiều Vân Tiêu có bông bột thì cũng vẫn để ý tới thân phận của Cố Sơ, bèn nhần nhịn, kéo Cố Sơ rời đi. Lục Bắc Thần cười khẩy, không lập tức đi ngay mà ngậm một miếng thuốc lên miệng, châm lên, hút sâu, nhả khói...

Đêm đã khuya, trong chiếc xe đỗ bên vệ đường.

Kiều Vân Tiêu đưa thẳng Cố Sơ tới dưới tòa nhà, tới cuối cùng vẫn còn khó chịu. Trong khoảng thời gian ấy, di động của anh kêu không dưới mười lần, đều tới từ Thượng Hải.

“Aiya, được rồi. Anh mau về Thượng Hải đi, đừng lo chuyện của em.” Cố Sơ dừng bước, chân thành nói.

Kiều Vân Tiêu bực bội nghĩ rằng: “Em cũng chỉ có một chút bản lĩnh thế thôi, có bản lĩnh thì em cứ nổi giận với Lục Bắc Thần đi. Tối ngày sống chẳng có chút lương tâm nào, chẳng phải vì anh muốn tốt cho em sao? Chẳng phải vì anh sợ em bị thiệt thòi sao?”

“Em biết anh tốt với em, em ghi nhận, được chưa nào?” Cố Sơ thở dài: “Bác sỹ phẫu thuật cho chú Kiều chắc cũng sắp tới Thượng Hải rồi, anh cũng phải quay về giải quyết chứ.”

“Em đi về cùng anh.”

“Em cảnh cáo anh đấy nhá, đừng có bày cái vẽ cậu chủ ra trước mặt em.” Cố Sơ giơ tay chỉ vào mặt anh.

“Em đúng là thân lừa ưa nặng. Anh lặp lại lần nữa, cậu ta không phải Lục Bắc Thần, em tỉnh táo lại đi.”

Cố Sơ giơ tay đầu hàng: “Sao anh cứ như Đường Tăng thế? Em biết anh ấy không phải Lục Bắc Thần, mong anh hãy tin em, tự em có thể giải quyết tốt mọi chuyện, được không?” Cô cảm thấy mình hơi nặng lời, bèn dịu giọng dỗ dành: “Được rồi, thật sự không phải lo cho em mà.”

Kiều Vân Tiêu nhìn cô, giơ tay vò đầu cô một cách điên cuồng. Cổ Sơ hất tay anh ra, lườm anh với mái đầu rối bù xù: “Anh có phiền không cơ chứ? Không biết mình mạnh tay cỡ nào à?”

“Anh để em tỉnh táo lại. Đừng có mà ngây ngây ngô ngô như hồi đại học ấy, thấy người ta đẹp trai một cái là chết mê chết mệt.” Kiều Vân Tiêu có giận gì đi nữa cuối cùng vẫn không thể nổi nóng với cô: “Bình tĩnh chút đi, nghe rõ chưa?”

“Rõ rồi, rõ rồi.” Cổ Sơ đẩy anh: “Anh mau về tắm rửa đi ngủ đi, cả người toàn mùi rượu. Còn nữa, bên đó chú có tình hình gì anh nhớ báo với em ngay đây.”

“Báo với em thì em qua được chắc?”

Cổ Sơ ngăn người giầy lát, rất lâu sau mới gật đầu với Kiều Vân Tiêu: “Phải, em sẽ qua.”

Kiều Vân Tiêu nghe xong câu đó, sự bức bối trong lòng cũng bỗng chốc tan biến, không nhịn được cười...

86. Chương 86: Hành Động Tương Tự

Ngày hôm sau, Kiều Vân Tiêu đã bay về Thượng Hải từ sáng sớm, Cổ Sơ đích thân ra sân bay tiễn anh ấy. Ở sân bay, trông Kiều Vân Tiêu có vẻ lo lắng, so với sự ngập ngừng lần trước, lần này lời dặn dò của anh rõ ràng đã thẳng thắn hơn. Anh ấy không còn kiêng dè cái tên ‘Lục Bắc Thâm’ nữa, không chẳng sợ cô nghe thấy cái tên này liệu còn buồn bã hay không. Trước khi đi qua cửa kiểm tra an ninh, cái tên anh ấy nhắc tới nhiều nhất chính là ‘Lục Bắc Thâm’ và ‘Lục Bắc Thần’, nhắc cô hết lần này tới lần khác không thấy phiền rằng Lục Bắc Thần tuyệt đối không đơn giản, trên người cậu ta chắc chắn có bí mật không thể tiết lộ.

Cuối cùng Cổ Sơ cũng ‘trục xuất’ được Kiều Vân Tiêu đi như tiễn ‘Lưu lão lão’, sau đó ngồi ở sân bay rất lâu, cứ nhìn mãi vào tấm bảng thông báo tin tức các chuyến bay đang không ngừng chạy các dãy số hiệu. Sân bay Quỳnh Châu không lớn lắm, số chuyến bay tới Thượng Hải là nhiều nhất. Đường bay nối liền quá khứ và hiện tại của cô làm nhức tầm mắt. Rõ ràng chỉ có ba tiếng đồng hồ vậy mà như cách cả trăm núi ngàn sông, dùng những năm tháng cả cuộc đời này cũng không đến đích được. Cô chỉ biết, mình không quay lại được nữa.

Chỉ mấy năm ngắn ngủi đã khiến một người trưởng thành hơn.

Là cô hoặc Kiều Vân Tiêu.

Sau khi nhà họ Cổ xảy ra chuyện, những người thật lòng quan tâm tới cô cực kỳ hiếm hoi. Kiều Vân Tiêu là một trong số những người ít ỏi ấy. Thế nên đối với Cổ Sơ mà nói, mỗi lần ly biệt như thế này giống như xa cách người thân vậy. Thật ra cô biết rất rõ, Kiều Vân Tiêu không đơn thuần coi cô là người thân. Nhưng cô tình nguyện nghĩ như vậy. Có lẽ, trong lòng cô sẽ cố chấp cho rằng nhà họ Kiều là người tiếp xúc cuối cùng với nhà họ Cổ trước khi mọi chuyện xảy ra, thế nên cô mới không thể hận nhà họ Kiều, mới cố gắng muốn nhìn thấy hình bóng gia đình mình từ nhà họ Kiều. Còn ở Kiều Vân Tiêu thứ cô ham muốn được nhìn thấy chính là hình bóng của mình thời tuổi xuân tươi trẻ.

Tất cả đều đã xảy ra, tất cả đều không thể quay trở lại được nữa, nhưng cô vẫn ích kỷ muốn níu giữ một chút gì đó.

Khi Cổ Sơ tới khách sạn thì vẫn chưa đến chín giờ. Giám đốc bộ phận phòng thấy cô xuất hiện ở khách sạn ban ngày thì rất ngạc nhiên, sau khi hỏi thăm mới biết cô đã bị bệnh viện đuổi việc. Chị ấy tiếc nuối hỏi sau này cô có dự tính gì. Trong khoảng thời gian này, Cổ Sơ và giám đốc khách sạn có quan hệ rất tốt thế nên cô cũng không giấu giếm mà bộc bạch với chị ấy rằng mình vẫn chưa có dự định gì. Giám đốc nghe thấy vậy suy nghĩ một lúc rồi nói: “Thật ra, em có suy nghĩ sẽ làm toàn thời gian ở khách sạn chúng ta không?”

Làm việc toàn thời gian ở khách sạn ư?

Cổ Sơ chưa từng nghĩ.

Công việc này đối với Cổ Sơ mà nói tính chất không khác mấy với việc bán thuốc lá vỉa hè, chỉ là công việc sau phục vụ khách ngoài trời, công việc trước phục vụ khách trong nhà mà thôi. Nhưng kể ra cũng thấy bất thường, từ sau lần trước bị Lục Bắc Thần ‘náo loạn’ ở quán ăn, việc kinh doanh thuốc lá của cô cũng chấm

dứt từ đây. Nguyên do là vì các cơ quan nhà nước đổi cách, kiểm tra các thể loại, mấy người tiêu thụ thuốc lá, rượu bia ngoài đường đều phải ẩn nấp. Lục Bắc Thần hào phóng mua cho cô hàng cả một tháng sau đó cũng ‘tiễn biệt’ luôn kể sinh nhai cả đời cô.

Cố Sơ không muốn quy kết chuyện mất đi công việc bán thuốc lá và công việc ở bệnh viện cho Lục Bắc Thần nhưng thực tế là, hình như từ sau khi anh xuất hiện, công việc của cô liên tiếp gặp trục trặc. Trước đây cô từng xem lá số tử vi, rồi những lúc rảnh rỗi lại lên mạng bói bài Tarot gì đó, dù là theo cách Tây hay cách Tàu thì đều nói rằng cuộc sống của cô sẽ có một sự thay đổi long trời lở đất, nhưng kiểu thay đổi này rất cực đoan, hoặc là sẽ cực tốt, hoặc là sẽ cực tệ, bên cạnh sẽ có quý nhân phù trợ nhưng cũng có thể sẽ bị tiểu nhân hãm hại.

Nói thật lòng, tất cả đều là sự lựa chọn của bản thân cô, có lúc mấy trò bói toán đó chẳng qua chỉ là ám thị tâm lý thôi.

Nhưng trong tiềm thức của Cố Sơ đã nhận định cuộc sống của mình sẽ phát triển theo chiều hướng tồi tệ. Cô liên tiếp mất hai công việc, Kiều Vân Tiêu giúp được cô cũng đã đi, còn Lục Bắc Thần hại cô phải nghiêng răng kèn kẹt thì lại lù lù xuất hiện. Ai là quý nhân, ai là tiểu nhân vừa nhìn đã biết.

“Phó tổng bên phía bộ phận nhà ăn vẫn rất muốn nhận em. Chuyện em biết làm muốn Bách hoa lệnh chính tông đã lan truyền khắp khách sạn rồi. Các món ăn khác của em món nào cũng tinh tế, ngon miệng, tuy rằng mấy món đó chỉ chui vào bụng một mình giáo sư Lục nhưng từ thái độ của anh ấy có thể thấy rất hài lòng với em.” Giám đốc nói.

“Ý của chị là nếu em làm toàn thời gian ở bệnh viện thì sẽ chuyển tới bộ phận nhà ăn ạ?”

Giám đốc mỉm cười giải thích với cô: “Em hiểu nhầm rồi, bên bộ phận phòng đương nhiên rất hy vọng em ở lại, chỉ là bộ phận nhà ăn cũng có ý này, nên còn xem sự lựa chọn của em.”

Cố Sơ suy tính một hồi rồi hỏi: “Em tới bộ phận nào thì tiền lương sẽ cao hơn một chút ạ?” Dù là làm đầu bếp hay làm phục vụ phòng, đối với cô mà nói đều được, chỉ cần có việc là tốt rồi, tuyệt đối không thể thiếu tiền lương.

Giám đốc không ngờ cô lại thẳng thắn như vậy, hơi ngẩn ra giây lát rồi nói: “Thật ra tiền lương thì cũng xấp xỉ nhau vì nếu em chuyển qua bộ phận nhà ăn cũng vẫn phải làm từ khâu giúp việc trở lên, bên đó không thể lập tức cho em làm đầu bếp được, dẫu sao thì em cũng không có chứng nhận đầu bếp, đúng không? Với lại lúc trước giám đốc bên đó cũng có hiểu lầm với em, cá nhân chị cho rằng em qua đó chắc chắn sẽ chịu thiệt thòi.”

Hàm ý trong câu nói này không khó nhận ra, giám đốc bộ phận phòng cũng đang có ý lôi kéo người, Cố Sơ đương nhiên hiểu. Cô nói: “Được ạ, em sẽ suy nghĩ.” Thật ra phần nhiều là vì cô cần thực sự tìm hiểu về mặt lương lậu rồi mới có hướng đi.

Dành thời gian cho giám đốc không lâu, vì Cố Sơ phải giúp Lục Bắc Thần làm việc thế nên cũng không thay quần áo đồng phục. Cô đi thang máy lên tầng phòng tổng thống, rồi ấn chuông cửa.

Hơn một phút đồng hồ, cửa phòng mới bật mở.

Lục Bắc Thần ra mở cửa trong trạng thái vẫn còn mơ màng ngủ, nửa người trên để trần, bên dưới mặc một chiếc quần đùi màu café nhạt, đầu tóc hơi bù xù, dưới cằm còn lún phún những sợi râu mới mọc. Cố Sơ không ngờ giờ này mà anh vẫn chưa dậy, cánh tay đang ấn chuông của cô dờ ra giữa không trung, ánh mắt không biết nhìn đi đâu, liếc tới chỗ nào cũng thấy đung đưa cơ bắp rắn chắc, vạm vỡ của anh.

Cảnh tượng mỹ nam mới ngủ dậy không phải ai cũng có phúc để hưởng, tim cô lại bắt đầu đập loạn một cách vô dụng.

Lục Bắc Thần cũng không ngờ người đứng ngoài cửa lại là cô, cái miệng đang ngáp dở rất lâu không khép lại được. Anh dờ ra vài giây rồi cả cơ thể cao lớn hơi nghiêng sang bên: “Vào đi.”

Anh vừa tỉnh dậy, giọng nói nghe còn ngái ngủ, trầm thấp lôi cuốn, còn có chút khái tính trẻ con. Có lẽ vô cớ bị dựng dậy, cơ thể thì tỉnh rồi nhưng bụng dạ thì chưa.

Cố Sơ đi vào, tầm nhìn hơi tăm tối, tất cả rèm cửa trong phòng bị ánh kéo kín mít, che toàn bộ ánh nắng bên ngoài. Tình cảnh này Cố Sơ không hề lạ lẫm, lần trước khi tỉnh lại trên giường anh cũng như vậy. Không những rèm cửa phòng ngủ mà phòng khách, phòng sách thậm chí nhà vệ sinh cũng che chặt không một kẽ hở. Nhưng so sánh thì gian phòng lần trước còn có chút ánh sáng hắt vào. Lần này thì hoàn toàn kín như bưng. Cô chưa bao giờ tiếp xúc với người đàn ông nào lại hà khắc với hoàn cảnh ngủ của mình như vậy, sống như một con ma sợ phải thấy ánh sáng.

Cánh cửa sau lưng bị Lục Bắc Thần đóng lại, phát ra một tiếng im lìm.

Ngay sau đó, cô càng cảm thấy căn phòng tối hơn. Lúc đóng đi qua cửa ra vào, đầu gối của cô không cẩn thận vấp phải cạnh bàn trang điểm, đau đến há hốc mồm. Đang định giơ tay bật đèn thì Lục Bắc Thần bực bội khế quát: “Đừng bật đèn!”

Cố Sơ sững sốt quay đầu nhìn anh. Quái lạ, sao tối mò mò thế này mà anh cũng nhìn thấy một động tác nhỏ của cô.

“Sao cô tới sớm vậy?” Mang mái đầu rối bù, Lục Bắc Thần lại ngáp cái nữa sau đó từ sau lưng vượt qua cô, rõ ràng đó chỉ là một câu hỏi cho có mà thôi.

Cố Sơ mở mắt trừng trừng nhìn một cái bóng cao lớn vòng qua phòng ngủ. Cửa còn chưa đóng cô đã nghe thấy tiếng có thứ gì đổ ập xuống giường. Mặc kệ đầu gối đang đau, tầm nhìn của cô dần dần thích ứng được với bóng tối, nhanh chóng đi tới trước cửa phòng ngủ. Cô thò đầu vào xem, Lục Bắc Thần lại ngã lăn ra giường ngủ mất rồi.

Cô đứng sững trước cửa. Chuyện gì thế này? Nửa phút sau, cô đi vào phòng ngủ, tới bên cạnh giường xem xét. Nửa gương mặt của Lục Bắc Thần vùi trong gối, chiếc chăn chỉ kéo bừa một góc đắp lên người, nhịp thở của anh đều đều, chắc là vẫn chưa say giấc.

“Giáo sư Lục?” Cô khẽ gọi.

Lục Bắc Thần không có phản ứng gì.

Trong phòng ngủ lại càng u tối hơn, ngập tràn mùi hương của người đàn ông. Có mùi nước khử trùng nhân nhạ nhưng nhiều hơn cả là một hơi thở rần rở, khí khái.

Cố Sơ thật sự nhức đầu. Anh gọi cô đến rồi lại nằm ngủ ở đây là thế nào? Phải, đúng là cô tới có hơi sớm nhưng đạo lý tiếp khách anh cũng không hiểu à? Nghĩ bụng, cô cũng không thể chờ đợi ở đó. Cô ngồi xổm xuống, ngẩng đầu nhìn gương mặt tuần tú nằm nghiêng trên giường, nhỏ giọng gọi tiếp: “Giáo sư Lục~ Dậy đi~”

Dưới ánh sáng cực yếu, cô thấy Lục Bắc Thần nhú mày.

Cô dè dặt thò một ngón tay ra, chọc chọc vào bả vai để trần của anh: “Này~”

Anh vẫn không có động tĩnh gì.

Cố Sơ liên tục chọc thêm mấy cái: “Không phải muốn tôi phân tích thành phần của thuốc sao? Mau đưa tài liệu cho tôi!”

“Đừng ồn ào, để tôi ngủ thêm một lát.” Cuối cùng Lục Bắc Thần cũng lên tiếng, một giây sau anh kéo tay cô lại, nhẹ nhàng nắm lấy một cách chuẩn xác rồi nghiêng đầu, gối lên bàn tay đang nắm của hai người.

Có một ký ức nổ tung trong đầu cô!

Đó là một dã ngoại ngoài trời sau khi cô và Bắc Thâm xác nhận quan hệ yêu đương, hai người cùng nằm ngủ trong một chiếc lều. Ngày hôm sau, Lục Bắc Thâm gọi kiểu gì cũng không dậy, cô bèn nghĩ đủ mọi cách. Anh chê cô âm ỉ, thế là nắm chặt tay cô rồi gối lên, miệng còn lẩm bẩm: “Đừng ồn ào, để anh ngủ thêm một lát. Tối khi Bắc Thâm dậy thì cũng đã sắp trưa. Ra khỏi lều, các bạn khác đã đi nhặt cành cây từ lâu, đang nhóm lửa nấu cơm. Thấy họ chui ra, có bạn nam bèn trêu chọc thái quá: “Bắc Thâm, cậu một vừa hai phải thôi đấy. Cố Sơ bé nhỏ thế kia làm sao chịu nổi bị cậu hành hạ lâu như thế?”

Lúc ấy cô không hiểu câu nói ấy nghĩa là gì, Bắc Thâm cũng chỉ cười không nói. Trên đường trở về, Cố Sơ oán trách anh quá tham ngủ, anh làm mất âm ức hậm hực với cô: “Cố đại tiểu thư, tại em tối qua cứ kêu

nóng, anh đành phải mở hé cửa lều ra để em mát. Không có anh thì em đã bị muỗi ăn thịt từ lâu rồi. Lúc ấy cô mới biết Bắc Thâm đã đuổi muỗi cả đêm cho cô...

87. Chương 87: Vết Sẹo Đáng Nghi

Giờ đây, kỷ niệm này lại quẩn quanh trong đầu, túm chặt khiến dây thần kinh của cô đau tưởng chết. Cố Sơ ngẩng ngẩn nhìn bàn tay mình bị Lục Bắc Thần gối lên, lòng bàn tay cô áp sát lòng bàn tay anh, ngón tay cô đan vào ngón tay anh. Khoảnh khắc này, cô cảm thấy anh thật sự chính là Bắc Thâm.

Gương mặt ở trên giường lúc nhắm mắt lại mới giống anh ấy làm sao, hàng mi rậm dày, sống mũi cao thẳng, chìm trong giấc ngủ say nét mặt hết như đứa trẻ. Biết bao lần Cố Sơ rất muốn giơ bàn tay kia lên chạm vào khuôn mặt anh. Giống như xưa khi cô không gọi được Bắc Thâm dậy, cô đã bắt giấc sờ vào mặt anh, hạnh phúc về từng đường nét.

Lúc đó thật ra cô đã nghĩ, chắc chắn cả đời này cô cũng không thể quên hình dáng của anh.

Suy nghĩ ấy quá đáng sợ, Cố Sơ không khỏi rùng mình. Cô rút mạnh tay về, lần này đã đánh thức Lục Bắc Thần dậy thành công. Anh mở mắt ra, ánh mắt uể oải, nhìn cô không chớp mắt.

“Tôi đi trước đây, khi nào anh dậy thì gọi điện cho tôi.” Cố Sơ thấy hoang mang bất an trong lòng vì những xúc cảm rối bời.

Cô vừa dậy thì sau lưng lập tức có tiếng động. Một giây sau, cô bị ai đó ôm eo bế lên sau đó cùng lăn lên giường.

“Anh định làm gì?” Cô bị anh đè xuống, kinh hãi.

Một cánh tay Lục Bắc Thần hơi chống người lên, tay kia phủ lên đầu cô, khuôn mặt áp xuống rất sát: “Để em đi chưa?”

Giọng nói lười biếng này vọng vào tai cô ở một khoảng cách rất gần, khiến lòng người hoảng hốt.

“Tại... Tại anh không chịu dậy, gọi thế nào cũng không dậy.” Hơi thở của Cố Sơ gấp gáp. Cô muốn né tránh sự gần gũi của anh nhưng bỗng phát hiện mình không thoát được khỏi hơi thở của anh.

Sống mũi Lục Bắc Thần cọ nhẹ vào má cô, anh dịu dàng nói: “Tại tôi tưởng buổi tối cô mới tới được.”

Má rất ngứa, tại hơi thở của anh phả ra, ấm nóng nhưng đủ làm nội tâm Cố Sơ dậy sóng. Sau đó cô không ngừng vỗ về trái tim mình: Đừng đập nữa, đừng đập nữa, anh ta cố tình đấy.

“Anh có thể dậy không?”

“Không muốn dậy.” Lục Bắc Thần cười khê.

Cố Sơ giãy giụa mấy cái nhưng lập tức không dám động dậy nữa. Hôm nay cô mặc chiếc váy sa tanh mềm mỏng, rất dễ dàng cảm nhận được nhiệt độ cơ thể người đàn ông đang dần dần tăng lên, còn cả một nguồn sức mạnh cọ giữa chân cô đang mỗi lúc một càng quấy. Thấy cô bất động, Lục Bắc Thần càng như một đứa trẻ ham ăn, vùi cả gương mặt vào cổ cô, thanh âm cũng trở nên mơ hồ: “Cô mềm quá~”

“Giáo sư Lục... anh... anh đè tôi sắp không thở nổi nữa rồi.” Cô run như cây sậy.

Lục Bắc Thần nghe vậy liền hơi chống người lên nhưng một bàn tay kia thì không an phận, đặt bên cạnh tay cô, từ từ di chuyển xuống.

Cơ thể Cố Sơ trong phút chốc căng ra, lườn anh đầy cảnh giác.

Anh lại giữ chặt chân cô, nhắc lên.

“Thả tôi ra!” Cố Sơ như gặp phải quân địch mạnh vì tư thế này mờ ám chết người.

“Còn đau không?” Lục Bắc Thần cố tình cười, xoa lên đầu gối vừa bị đụng của cô.

Cố Sơ cũng không quan tâm được nhiều như thế, dốc hết sức đẩy anh ra, vội vàng xuống giường. Động tác của người đàn ông nhanh hơn, cánh tay từ đằng sau vòng qua giữ chặt eo cô: “Đùa với cô thôi mà, giận đấy à?”

Anh rốt cuộc muốn thế nào đây?

Cô tức giận nhưng lại đan xen cả sự ám ức: “Nếu công việc của anh không gấp thì tôi đi trước.”

Lục Bắc Thần nghe ra giọng điệu của cô có chút thay đổi, bèn giơ tay xoa mặt cô lại, gương mặt anh rất gần cô: “Giận thật đấy à?”

Cố Sơ đập tay anh ra, định đứng lên lại bị anh kéo vào lòng. Cô bèn đẩy anh nhưng anh chỉ càng ôm chặt hơn. Anh cười khê: “Đừng có cọ qua cọ lại trên người tôi, nguy hiểm đấy.”

“Ai cọ anh? Đẩy với cọ anh cũng phân biệt được à?”

“Giận lắm rồi đây.” Lục Bắc Thần nhướng mày.

Cố Sơ còn định gào vào mặt anh đã thấy Lục Bắc Thần buông cô ra, giơ tay đầu hàng: “Được được được, tôi tỉnh ngủ rồi đây.”

Thế còn nghe được.

“Xin hỏi cô Cố có cho phép tôi đi tắm một cái không?” Lục Bắc Thần cố tình tỏ ra khiêm nhường.

Cố Sơ thầm thở phào một hơi.

Lục Bắc Thần cười cười, lật người đi xuống giường, cái bóng cao thoát cái đã ra tới cửa. Cố Sơ ấn tay lên ngực, cũng may anh không tiếp tục làm gì. Đang mãi nghĩ thì cô nghe thấy có một giọng nói từ ngoài cửa vọng vào: “Có muốn làm cùng không?”

Cố Sơ giật nảy mình, quay đầu theo phản xạ, phát hiện ra Lục Bắc Thần đã xuất hiện ở cửa từ lúc nào.

“Làm cùng cái gì?” Đầu óc cô vẫn còn hơi trống rỗng, thật ra cô càng muốn mắng nhiếc thô lỗ một trận hơn. Anh ta là ma đấy à?

Lục Bắc Thần đứng tựa cửa, cười rất ‘hiền hòa’: “Tắm cùng.”

Một giây sau, anh nhanh nhẹn né người, tránh chiếc gối Cố Sơ ném qua. Ngay lập tức, phòng khách vọng ra tiếng cười quá khích của anh, làm Cố Sơ chỉ hận một nỗi không thể vung nắm đấm đánh thẳng vào cái mặt hớn ha hớn hở kia.

Một lát sau Lục Bắc Thần đã tắm xong. Lúc từ phòng tắm đi ra, trong phòng đã sáng rực, Cố Sơ đã mở tất cả rèm cửa ra. Giọt nước đọng trên lồng ngực trắng kiện của anh, một chiếc khăn tắm bao quanh hông nửa che nửa hở đường nhân ngư của anh. Có lẽ không ngờ ánh sáng lại đột ngột chiếu rọi, Lục Bắc Thần giơ tay lên che mặt. Cố Sơ nhìn rất rõ, anh nhú mày rất sâu.

Nhưng nhìn chăm chăm một người đàn ông cởi trần chung quy vẫn không tốt. Cô quay mặt đi, có phần ngượng ngùng, nhưng trong lòng thì khó hiểu. Xem ra anh không thích ánh sáng lắm.

“May mà cô không phải trợ lý của tôi.” Lục Bắc Thần cầm khăn mặt lau tóc, cánh tay ấy rắn chắc đầy gợi cảm: “Nếu không tôi sẽ chết nhanh lắm.”

Câu nói ấy khiến Cố Sơ cảm thấy kỳ lạ, ngược mắt nhìn anh. Nhưng khóe môi anh hơi giật giật, nhìn cô với vẻ nửa chính nửa tà. Cố Sơ lập tức nhớ ra cảnh tượng trên giường ban nãy, mặt đỏ bừng, ngữ khí không còn thân thiện nữa: “Có lấy kiểu tám người tới khiêng tôi cũng không làm.”

Ai ngờ mắt Lục Bắc Thần như tia X-quang, anh trêu chọc: “Cô hiểu lắm rồi, ý của tôi là từ hôm qua tới giờ tôi mới được ngủ ba tiếng thôi.”

Cố Sơ ngẩn người. Nhìn đôi mắt cười của anh, cô lập tức vừa xấu hổ vừa giận, buột miệng: “Anh biết tôi nghĩ gì mà anh nói tôi hiểu lắm.” Đáng chết, sao vừa rồi cô lại nghĩ tới phương diện đó.

Lục Bắc Thần nhướng mày: “Ồ? Thế cô nói xem vừa rồi cô nghĩ tới cái gì?”

Cố Sơ lập tức á khẩu. Lục Bắc Thần tắm rửa xong lại trở về với cái mồm độc địa cùng kiểu ăn nói kín kẽ ngày thường, chẳng giống như lúc ở trên giường, có chút lười biếng, có phần mơ màng, cùng một chút trẻ con. Cô biết tranh cãi với anh lúc này người thiệt là mình bèn hắng giọng: “Anh gọi tôi tới rồi cuộc có phải vì công việc không?”

Lục Bắc Thần mỉm cười, không nói gì, vắt khăn mặt lên vai rồi quay người đi vào phòng thay quần áo.

Giây phút anh quay người lại cũng là lúc Cố Sơ quay đầu, cô nhạy bén liếc thấy phía vai phải sau lưng anh có một vết sẹo dài và rất sâu, men theo sống lưng rần rở ngoằn ngoèo trườn xuống. Tuy không đứng gần nhưng có thể nhìn rất rõ thế nên có thể tưởng tượng ra lúc trước vết thương ấy nghiêm trọng cỡ nào.

Cô đứng ngây ra tại chỗ, sao anh lại có một vết sẹo sâu như thế?

“Anh...”

Lục Bắc Thần dừng bước, quay đầu nhìn cô.

Cố Sơ định nói lại thôi.

“Sao vậy?” Lục Bắc Thần nhướn mày.

“Không có gì, tôi chỉ muốn hỏi... khối lượng công việc của hôm nay lớn cỡ nào?” Cố Sơ nghe thấy tiếng trái tim đang đánh thẳng vào lồng ngực.

Lục Bắc Thần nghi hoặc nhìn cô, rất lâu sau mới trả lời: “Rất lớn.” Dứt lời, anh quay người đi vào thay đồ.

Cố Sơ lại ngồi xuống sofa, nhưng đầu óc thì xoay chuyển rất nhanh. Vết sẹo sau lưng Lục Bắc Thần cứ đung đưa trước mắt cô. Cô bất chợt nhớ lại câu nói lúc trước của anh: Bắc Thần đã xảy ra tai nạn giao...

Một suy nghĩ táo bạo bất ngờ nhảy vọt ra: Vết sẹo trên lưng anh sao nhìn kiểu gì cũng giống như chứng cứ của một vụ tai nạn giao thông vậy!

Cố Sơ bị suy nghĩ ấy của mình dọa cho đờ đẫn.

Trong phòng thay đồ, Lục Bắc Thần mở tủ áo, những chiếc áo sơ mi một màu duy nhất đang treo gọn gàng bên trong. Anh gơ tay lấy ra một chiếc sơ mi trắng rồi tiện tay chọn một chiếc quần dài màu khói xám. Anh cởi khăn tắm ra, trong gương là cơ thể tiêu chuẩn hoàng kim ba góc mạnh mẽ, quyến rũ của người đàn ông.

Anh mặc quần dài vào. Khi với lấy sơ mi, anh liếc thấy vị trí bả vai phải sau lưng mình. Vết sẹo đó như một con rết, nổi đau quen thuộc lại đâm sâu vào não bộ. Anh khẽ nhún mày rồi lập tức khoác áo sơ mi lên, vết sẹo bị che đi chỉ còn lại cái bóng thẳng tắp, kiên cường trong gương.

“Sao sáng nay lại không đi làm?” Ra khỏi phòng thay đồ, Lục Bắc Thần bèn gơ tay lên cài măng sét và hỏi cô.

Anh trong chiếc sơ mi trắng có chút lạnh lẽo, gương mặt nhiều thêm phần nghiêm nghị, bóng dáng cao lớn luôn khiến người ta thấy sợ hãi. Đây là cảm giác trực tiếp của Cố Sơ.

“À... tôi... hôm nay nghỉ.” Cô đáp, hơi chần chừ.

Lục Bắc Thần nhìn cô, hơi nhướn mày, rõ ràng là không tin lắm vào cái cớ của cô. Cố Sơ cắn môi, rồi nói rõ thêm: “Đổi ngày nghỉ cho nhau ấy mà.”

“Cô phải biết cả người chết không nói được còn không lừa được tôi.” Lục Bắc Thần dựa vào cửa, nhìn cô như cười như không: “Người sống nói càng nhiều thì sai càng nhiều.”

Cố Sơ suýt nữa thì tắt thở. Trên đời này chắc là chỉ có người đàn ông trước mặt mới suốt ngày lòi người sống và người chết ra so sánh. Nhưng anh nói không sai, người chết anh còn điều tra được ngọn ngành hướng hô là một người không giỏi nói dối như cô. Cô khẽ thở dài, buồn bã lắm bầm một câu: “Bị mất việc ở bệnh viện rồi.”

Dứt lời, cô những tưởng Lục Bắc Thần sẽ an ủi mấy câu, ai ngờ anh như nghe chuyện thường tình, gật đầu rồi nói: “Vậy càng hay, đi thôi.”

Cố Sơ nhất thời không phản ứng kịp. Thế nào gọi là càng hay? Còn nữa anh định đưa cô đi đâu? Tiếc là Lục Bắc Thần không có ý giải thích nhiều. Anh cất ví tiền, cầm chìa khóa xe lên quay người định đi. Cố Sơ không biết anh định tới chỗ nào nhưng đương nhiên cũng không thể ở lại khách sạn một mình, vội vàng vớ lấy túi xách đi theo.

Hôm nay là Lục Bắc Thần lái xe. Cố Sơ vẫn bị anh sắp xếp ngồi bên ghế lái phụ. Chiếc xe đi thẳng một cách vững vàng. Trong quá trình ấy, Cố Sơ đã hai lần lên tiếng hỏi anh sẽ đi đâu nhưng anh kiên quyết không nói, cô cũng đành thôi.

Chưa đầy nửa tiếng sau, xe đã đỗ lại.

Khi Cố Sơ xuống xe nhìn lên thì bỗng chốc ngây ngốc.

Cô không ngờ Lục Bắc Thần lại đưa cô tới tòa nhà thực nghiệm của nhà khám nghiệm tử thi...

88. Chương 88: Ngư Khương

Nói chung không mấy ai tới nơi này hoặc nói một cách khác, người bình thường sẽ chẳng bao giờ chạy tới nhà xác. Giờ này đã sắp trưa, bước vào tháng năm, cái nắng bỗng nhiên trở nên gay gắt, chói choang làm lóa mắt người ta. Thật ra tiết trời rất nóng nhưng Cố Sơ lại cứ cảm thấy hơi lạnh.

Cô đứng dưới ánh nắng, cái bóng kéo dài trên mặt đất, nhìn trân trân vào tòa nhà bên ngoài thì bình thường thực ra lại có tính chất đặc biệt trước mắt. Còn chưa vào trong, dường như khắp khoang mũi đã đầy ngập mùi formalin*, thứ mùi cô ghét nhất, còn đáng ghét hơn cả việc ngửi mùi thuốc khử trùng đã được pha loãng. Trong tiềm thức, Cố Sơ rất bài xích nơi đây, cũng giống như bài xích nhà tang lễ của bệnh viện vậy.

*Formal hay formalin là tên thương phẩm của formaldehyde, một dung dịch dùng để ướp xác.

Lục Bắc Thần đi lên trước, dễ dàng thông thạo. Thấy cô hồi lâu không đi theo, anh dừng bước, quay người lại. Cố Sơ quả thực khó mà lý giải hành động đưa cô tới đây của anh, nhưng dù sao cũng đã đến rồi, với tính cách cứng rắn của Lục Bắc Thần, cô muốn bỏ đi cũng là chuyện không thể nào, nên đành bấm bụng đi theo.

Vừa lên cầu thang thì từ trong có một người bước ra, kéo theo một vali hành lý trông chỉ khoảng 31 tác*, trượt đi không một tiếng động trên nền đá hoa. Sau khi thấy Lục Bắc Thần, người ấy chủ động chào hỏi: “Hi, Vic Lu!”

*31 tác là vào khoảng 80 – 100 cm.

Cố Sơ nghe giọng nói này rất quen tai, ngược mắt lên nhìn, chính là cô gái hôm trước tới khách sạn tìm Lục Bắc Thần. Hôm nay cô ấy ăn mặc rất tươi tắn, một chiếc áo ngắn tay cùng một chiếc quần thể thao, bên ngoài đội thêm một chiếc mũ lưỡi trai, đeo kính râm che đi quá nửa khuôn mặt. Cố Sơ liếc nhìn vali hành lý của cô ấy, nghĩ bụng cô ấy đang định rời đi hay sao?

Sau khi nhìn thấy cô ấy, Lục Bắc Thần rảo nhanh mấy bước đi lên. Cô gái chạy bước nhỏ tới ôm anh một cách rất nhiệt tình, tiếng nói tiếng cười rộn ràng. Cố Sơ không đi tới mà đứng cách mấy bậc thềm đợi Lục Bắc Thần. Từ góc độ này cô nhìn rất rõ, Lục Bắc Thần và cô gái kia trò chuyện cực kỳ thoải mái, thi thoảng lại nghe thấy họ giao tiếp bằng tiếng Anh, có điều vì cách xa một khoảng nên Cố Sơ nghe không rõ lắm, chỉ nhìn thấy gương mặt tươi cười của Lục Bắc Thần, khác xa so với lúc anh nghiêm túc.

Cô gái cũng nhìn thấy Cố Sơ, sau khi ôm Lục Bắc Thần, cô ấy vẫy tay với cô. Cố Sơ cũng lịch sự mỉm cười với cô ấy coi như chào hỏi. Cô gái lại kéo Lục Bắc Thần không biết nói gì. Rõ ràng là Lục Bắc Thần rất hài lòng. Anh đưa tay khẽ vỗ lên bả vai cô ấy mấy cái, nụ cười trên môi cô gái lại rạng rỡ như ánh mặt trời.

Trong lòng Cố Sơ dâng lên một cảm giác khác thường, rất khê khàng và cũng biến mất rất nhanh, cô muốn cố gắng nắm bắt nhưng vô ích. Chẳng mấy chốc, từ phía sau lại có một người đàn ông đi lên, nhìn cách ăn mặc thì khả năng cao là tài xế. Anh ta đón lấy hành lý của cô gái. Lúc dặn dò anh ta đặt đồ nhẹ nhàng, cô gái lại nhìn một cái về phía Cố Sơ, tươi cười. Cố Sơ cảm thấy, nụ cười lần này của cô ấy có chút qua quýt.

Nói chuyện với Lục Bắc Thần xong, cô gái cũng tạm biệt. Khi đi tới, Cố Sơ lịch sự hỏi một câu: “Cô định đi đâu vậy?”

“Về nước.” Cô gái nói thứ tiếng Trung còn pha chút giọng Mỹ, sau đó nắm cổ tay cô: “Có thể nói với cô mấy câu không?”

Cố Sơ nghe xong có chút bất ngờ, vô thức nhìn về phía Lục Bắc Thần. Anh vừa hay cũng nhìn qua bên này. Cô gái mỉm cười ra hiệu cho Lục Bắc Thần, anh bèn đi vào trong đại sảnh.

“Tôi còn chưa biết tên cô đấy.” Cô gái đẩy thẳng chiếc kính râm cao lên tận mũ, ánh mắt lấp lánh ý cười.

“Cố Sơ.”

Cô ấy gạt đầu, giơ tay ra trước mặt cô: “Tôi là Sera, cô cũng có thể gọi tôi là Ngư Khương, đây là tên tiếng Trung của tôi, mẹ tôi đặt cho tôi đó.”

Cái tên tiếng Trung của cô ấy xoay tròn mấy lần trong đầu Cố Sơ. Cô cảm thấy vô cùng kỳ lạ, tò mò hỏi: “Hai chữ ấy... là hai chữ nào vậy?”

Cô gái ngẫm nghĩ mấy giây rồi vẽ vẽ giải thích: “Chính là món ‘cá’ mà chúng ta ăn, cũng là món ‘gừng’ mà chúng ta ăn.”*

*Tên của người Trung Quốc đa phần thường lấy những chữ mỹ miều, rất có ý nghĩa. Nhưng tên của Sera lại là hai chữ rất bình thường nên Cố Sơ cảm thấy kỳ lạ. Với lại, nếu các bạn học tiếng Trung thì tên của Sera quả thực là lạ vì họ Ngư không mấy xuất hiện.

Cố Sơ hết sức ngạc nhiên: “Cái tên này rất thú vị.”

“Mẹ tôi là người Trung Quốc, bà họ Ngư.”

Cố Sơ ghen lời, bưng tỉnh gạt đầu, xem ra sau khi về nhà việc đầu tiên cô phải làm đó là ôn lại trăm họ Trung Quốc rồi.

“Thật ra tôi muốn nói với cô là, hình như tôi đã gặp cô ở đâu rồi thì phải.” Ngư Khương trở nên nghiêm túc.

Cố Sơ cười: “Đương nhiên là cô từng gặp tôi rồi, lần ở khách sạn ấy.” Còn hai lần cơ.

Ai ngờ Ngư Khương lắc đầu: “Nhưng mà trước đây chắc chắn tôi từng gặp cô rồi, nếu không sao cứ cảm thấy cô rất quen.”

“Làm sao có thể?” Cố Sơ hỏi: “Cô có hay về Trung Quốc không?”

“Không, đây là lần đầu tiên tôi về nước, tôi sinh ra ở nước ngoài và cũng ở lớn lên ở đó.”

“Thế thì cô càng không thể gặp tôi được.”

Nét mặt Ngư Khương tỏ ra khó xử, sau đó nhìn cô rất nghiêm túc và nói: “Vậy cô nhìn kỹ tôi xem, cảm thấy đối với cô, tôi có chút ấn tượng nào không?”

Cố Sơ chẳng hiểu sao cô ấy cứ dằn vặt mãi vấn đề này. Cô lắc đầu, đáp chắc nịch: “Không hề, trước đây tôi chưa từng gặp cô.”

“Quái lạ.” Ngư Khương lẩm bẩm, cuối cùng nhún vai: “Thôi bỏ đi, trí nhớ của tôi bây giờ đứt quãng, chưa biết chừng một ngày nào đó tôi lại nhớ ra. À đúng rồi, cô quen với Vic Lu à?”

Câu hỏi này cô phải trả lời thế nào đây? Cố Sơ hơi ngập ngừng giây lát, nhưng chính vào giây phút do dự ấy cô lại tự khinh bỉ mình. Cô ấy hỏi Lục Bắc Thần chứ đâu phải Lục Bắc Thần. Cô khẽ lắc đầu: “Mới quen nhau chưa lâu.”

Ngư Khương nhìn cô ngạc nhiên.

“Sao vậy?” Cố Sơ cảm thấy phản ứng của cô ấy hơi kỳ lạ.

“Tôi còn tưởng cô phải quen Vic Lu lâu lắm rồi cơ.” Biểu cảm của Ngư Khương càng khoa trương hơn: “Hôm đó ở khách sạn, Vic Lu tìm tôi uống café, anh ấy nhìn thấy cô, sau đó cả người cứ ngơ ngẩn ngẩn.”

“Thế là ý gì?”

“Biểu cảm của anh trông rất kinh ngạc, chắc là không ngờ cô lại làm việc ở khách sạn chẳng, tóm lại cuộc nói chuyện sau đó tâm hồn anh ấy cứ treo ngược cành cây.”

Cố Sơ nhớ lại cảnh tượng ngày hôm ấy, có phần sững sốt. Đúng là cô nhìn thấy Lục Bắc Thần nhưng lúc đó Lục Bắc Thần đâu có nhìn về phía cô. Sau đó cô cũng biết hôm đó chắc chắn Lục Bắc Thần đã nhìn thấy cô rồi, nếu không sao lại có một loạt các hành động gây khó dễ về sau. Chỉ có điều, lời của Ngư Khương là điều cô hoàn toàn không ngờ tới.

“Tôi tưởng hai người là bạn cũ thế nên về sau mới đưa tài liệu cho cô.”

Cố Sơ không biết đáp thế nào, đành mỉm cười lấy lệ. Ngư Khương nhìn giờ rồi nói: “Hy vọng sau này chúng ta còn có duyên gặp lại.”

“Chúc cô thượng lộ bình an!”

Ngư Khương chạy chậm xuống bậc thang. Cố Sơ quay lại tiễn cô ấy. Cô ấy lên xe, giơ tay chào tạm biệt Cố Sơ. Cố Sơ cũng tươi cười vẫy tay, nhưng trong lòng thì đầy u ám. Chiếc xe mà Ngư Khương ngồi chính là chiếc xe ban nãy của Lục Bắc Thần, chỉ có điều người lái là tài xế mà thôi.

Chiếc xe đó là mẫu xe được đặt để chống đạn chống bom, ngồi vào bên trong, đóng cửa lại, nếu tắt tín hiệu vệ tinh đi thì không khác gì bị người ta ném ra ngoài hoang đảo. Lục Bắc Thần có thể cho phép Ngư Khương ngồi xe của anh, đã hoàn toàn tiết lộ hai thông tin. Thứ nhất, Ngư Khương chắc chắn có liên quan tới công việc của Lục Bắc Thần, thật ra đây là việc có thể dễ dàng nhận ra, nếu không cô ấy không thể cầm tài liệu tới tìm Lục Bắc Thần. Thứ hai, Ngư Khương là người Lục Bắc Thần rất tin tưởng.

Thế còn... cô thì sao?

Có một khoảnh khắc, lòng Cố Sơ buồn bã, đau khổ, nhưng trái tim cô lập tức giật thót, vì sao cô phải buồn?

Cô đi nhanh vào trong đại sảnh, bên trong tuy rằng tầm nhìn rộng rãi nhưng nhiệt độ dường như thật sự thấp hơn bên ngoài mấy độ. Điều bất ngờ là cả một tòa nhà lại được bao phủ bởi hương hoa dịu dịu chứ không phải mùi formalin như cô tưởng. Lục Bắc Thần đứng dựa bên cạnh thang máy đợi cô, sau khi thấy cô đi tới, anh bèn giơ tay quệt mồ hôi, ấn nút thang máy.

Cố Sơ đi phía sau anh, cùng vào trong thang máy, không có nút hiển thị, thang máy cứ thế đi lên. Không gian trong thang máy không lớn lắm, ba mặt là gương, khiến bóng hình của hai người bị phản chiếu thành muôn hình vạn mảnh, như thế lại khiến Cố Sơ cảm thấy áp lực, bóng Lục Bắc Thần như một ngọn núi, đè xuống khiến hô hấp của cô khó khăn.

“Ngư Khương nói gì với cô?” Lục Bắc Thần bất ngờ lên tiếng hỏi.

Cố Sơ ngẩn người giây lát, suy nghĩ rồi nói: “Cô ấy chỉ nói chuyện lần trước đưa tài liệu cho tôi, cô ấy cảm thấy làm vậy hơi đường đột, thế nên xin lỗi tôi.”

Nghe xong Lục Bắc Thần bật cười, khoanh hai tay trước ngực, dáng vẻ nhàn nhã: “Sao cô ấy lại cho rằng giao tài liệu cho cô là đường đột cơ chứ?”

Một câu hỏi khiến Cố Sơ cảm nín vì theo như logic thông thường, câu trả lời tiếp theo sẽ là: Cô ấy cho rằng chúng ta là bạn cũ. Nói câu ấy chắc chắn là cô tự chuốc nhục nhã vào mình nên đã đổi: “Hôm đó cô ấy vừa hay thấy tôi ở phòng anh.”

Lục Bắc Thần không hỏi nữa, chỉ cười khẽ. Cố Sơ quay mặt đi, không nhìn anh nhưng trong gương đã phản chiếu nụ cười đó của anh. Nó nói rõ ràng với cô rằng anh không tin.

Cuối cùng thang máy cũng dừng lại, bên trên không hiển thị chữ số thế nên Cố Sơ không rõ đây rốt cuộc là tầng mấy. Cô cùng Lục Bắc Thần cứ thế đi thẳng, càng đi cô càng cảm thấy lạnh. Đó là một cái lạnh đầy âm u, có thể xuyên qua lỗ chân lông, xuyên thẳng vào tận sống lưng.

Cố Sơ nắm chặt tay, liếc nhìn cánh tay mạnh mẽ của Lục Bắc Thần. Nếu anh là Bắc Thâm, cô chắc chắn sẽ khoắc tay anh không hề do dự để xua đi cái lạnh này. Thật ra cô rất muốn nói với Lục Bắc Thần: Tôi không muốn vào.

Nhưng rốt cuộc Lục Bắc Thần cũng không phải thần tiên, không thể nghe được tiếng gào thét trong lòng cô. Anh đi thẳng tới tận cùng hành lang, lần này là kiểm tra dấu vân tay. ‘Ding’ một tiếng, cửa đã mở ra.

“Vào đây!” Anh ra lệnh.

Cố Sơ thật lòng không muốn tiếp xúc với người chết nhưng vẫn ngoan ngoãn đi vào.

Có mùi thuốc khử trùng xộc thẳng vào mũi, đây cũng là nguyên nhân cô thường ngửi thấy mùi ấy trên người Lục Bắc Thần. Căn phòng rất rộng, có phòng làm việc và phòng nghỉ ngơi, bên trong nữa là một căn phòng kín mít cửa đóng chặt.

Lục Bắc Thần đi tới giá để tài liệu. Sau khi quét dấu vân tay, giá tài liệu từ từ chuyển động, từ bên trong bật ra một dãy tài liệu có đánh số. Anh thuận thực rút một tài liệu ra rồi lại quét vân tay lần nữa, chiếc giá trở lại như ban đầu.

Anh đưa tài liệu cho Cố Sơ rồi nói: “Phòng làm việc ở đây đủ để cô yên tâm làm việc. Nếu cô muốn tra cứu thì bên kia có máy tính.”

Đầu óc Cố Sơ vẫn còn mông lung, cô đón lấy tài liệu theo phản xạ, gật gật. Lục Bắc Thần thấy cô không còn ý kiến gì nữa bèn quay người định đi. Cố Sơ thấy vậy, bỗng nhiên cảm thấy sợ hãi, kêu thất thanh: “Anh định đi đâu?”

89. Chương 89: Sẽ Dọa Chết Người Đây

Lục Bắc Thần dừng bước, chỉ vào cánh cửa của căn phòng đóng kín bên trong: “Tôi vào phòng thực nghiệm.” Ngẫm nghĩ, anh lại nói: “Phải rồi, cô cũng có thể sử dụng cả phòng hóa nghiệm. Nếu cô còn chỗ nào chưa nắm chắc về thành phần thuốc, phòng hóa nghiệm có lẽ sẽ giúp được cô.”

“À...”

“Cô học y mà, chắc không xa lạ gì đối với phòng hóa nghiệm chứ?” Lục Bắc Thần cười như đùa như thật.

Đương nhiên là không lạ lắm gì. Trước đây khi còn ở đại học, tuần nào cô cũng phải có mấy ngày chui vào phòng hóa nghiệm, nhưng mà... là để đi gặp Lục Bắc Thần. Nhưng đối mặt với Lục Bắc Thần, cô không thể nói ra điều này, đành gật đầu.

“Bữa trưa cũng có thể ăn ở đây, gần đây có một nhà hàng có đồ ăn khá ngon, tôi sẽ gọi sẵn.” Lục Bắc Thần nói tới đây, ngừng một lát rồi lại cố ý hỏi: “Không có vấn đề gì chứ?”

Có vấn đề đây, anh có thể quan tâm tới đề nghị của người khác hay không? Cố Sơ thầm phẫn nộ trong lòng. Người đàn ông trước mặt càng nỗ lực cười khó đoán, thực chất là một con cáo già狡 hoạt. Cô nghiêng rằng, hăng giọng nói: “Không có vấn đề gì.”

Lục Bắc Thần cố nín cười, tiến lại gần, quan sát biểu cảm của cô. Cố Sơ bị anh nhìn đến nỗi cả người không thoải mái, rồi lại vì anh đứng quá sát mà tim đập loạn nhịp. Cô khẽ đẩy anh một cái: “Nhìn gì thế hả?”

“Ánh mắt của cô nói cho tôi biết, thật ra cô rất sợ.” Lục Bắc Thần cười.

Cố Sơ ngượng chín mặt, bèn nổi nóng với anh: “Ai sợ chứ? Con mắt nào của anh nhìn thấy mắt tôi nói với anh rằng tôi sợ?”

“Logic ngôn ngữ không tồi, xem ra cũng không quá sợ hãi.”

“Lúc tôi học y có gì chưa từng thấy chứ?” Cố Sơ tự tăng thêm can đảm inh cũng đồng thời gia tăng sĩ khí trước mặt anh.

Lục Bắc Thần ra vẻ đã hiểu: “Cũng phải.”

Cố Sơ nghe anh trả lời như vậy, nhuệ khí lại tụt đi một nửa. Anh không định vớt cô lại đây một mình thật đấy chứ? Nhưng đúng là vậy, Lục Bắc Thần không định ở lại trong phòng làm việc với cô. Anh cười rất nhẹ nhàng rồi nói: “Làm việc đi.”

Toi rồi...

Cố Sơ nuốt nước bọt.

“À đúng rồi, tốt nhất là cô đừng có chạy nhảy lung tung, chưa biết chừng có bộ phận nào đó của người chết lại bị cô lật tung ra đấy.” Lục Bắc Thần dặn dò cô một câu đầy ‘ngghiêm túc’: “Cô nên biết rõ, người chết có thể xuất hiện ở đây đều có nguyên nhân, khác hẳn với những thi thể hiển xác cho việc dạy môn giải phẫu học ở trường y.”

“Bộ phận của người chết?” Cố Sơ bất giác rung mình, thanh âm buột miệng nói ra cũng trở nên the thé: “Bộ phận của người chết chẳng phải đều ở trong phòng thực nghiệm sao? Sao lại xuất hiện trong phòng làm việc?”

Nụ cười bên môi Lục Bắc Thần càng thêm đậm nét: “Sợ à?”

Cố Sơ ý thức được phản ứng của mình có hơi mãnh liệt, lập tức điều chỉnh lại tâm trạng: “Đâu có, tôi chỉ... đặt ra nghi vấn thôi.” Tổ ra yếu đuối trước mặt ai cũng được, duy chỉ có anh ta là không được.

“Tình thần đáng ngợi khen.” Nụ cười của anh mang hàm ý sâu xa, thấy cô còn định phản bác, anh lại từ tốn bổ sung thêm: “Ý tôi là việc cô tích cực phát hiện ra vấn đề rồi đặt dấu hỏi.”

Cố Sơ siết chặt tay. Cô thề, cho dù có sợ đến tè ra quần cũng không kêu một tiếng với anh ta.

“Được rồi, tôi không quấy rầy cô nữa.” Nói rồi Lục Bắc Thần rồi bất ngờ khẽ véo má cô một cách thiếu lịch sự: “Nếu sợ, hoan nghênh cô vào tìm tôi bất cứ lúc nào.”

Cố Sơ quay mặt, tránh bàn tay của anh. Lục Bắc Thần bật cười, quay người đi vào căn phòng kín như bưng ấy.

Mọi thứ đều yên ắng trở lại, sau khi Lục Bắc Thần đóng cửa căn phòng bên trong lại, nơi đây dường như đến cả thời gian cũng đóng băng. Cố Sơ vô thức đưa mắt nhìn xung quanh, đầy đủ các thiết bị làm việc nhưng cả một không gian thênh thang chỉ có một mình cô. Ông trời ơi, không có ai làm việc ở đây cả sao? Cho dù có một người ngồi ở xa xa kia thôi cũng được mà. Cô biết thực chất mình chỉ cách Lục Bắc Thần một cánh cửa nhưng không nằm trong phạm vi tầm nhìn, người ta kiểu gì cũng suy nghĩ lung tung.

Cố Sơ ôm chặt tập tài liệu, chọn một vị trí ngồi xuống, cả ngón tay khi chạm vào mặt bàn cũng cảm thấy lạnh lẽo. Tất cả mọi thứ ở đây dường như đều không có nhiệt độ, bàn ghế, máy tính, bút, rồi các loại máy móc... Còn cả cái con người trong căn phòng tạnh góc kia nữa.

Thật ra gan cô chẳng hề to, nhưng rất nhiều bạn bè lại tặng cho cô cái biệt danh ‘Cổ gan to’, đó là vì cô không muốn bị người ta xem thường rằng nhiều lúc cô chỉ đang cố làm ra vẻ mà thôi. Cô sợ bóng tối, đặc biệt là ma. Đương nhiên, một người học y như cô cũng biết rõ trên đời này không có ma, nhưng ma là một thứ không thể đi sâu nghiên cứu, dù sao thì chẳng ai có thể chắc chắn mình có thể giải thích được mọi hiện tượng kỳ quái trên đời, phải không? Hồi học y cô chọn khoa nội, nguyên nhân là vì cô sợ máu, sợ mấy vết thương máu me đầm đìa, đồng thời còn phải bổ túc thêm môn dược. Cô nghĩ rất tốt, nếu không vào được khoa nội thì vào khoa dược cũng rất an toàn. Nhưng đáng chết thay, cô lại gặp phải Lục Bắc Thần, kết quả có thể chứng minh sức mạnh tình yêu quả nhiên không thể đong đếm, đã ép ột người sợ máu, sợ tối, sợ ma như cô thay đổi lý tưởng.

Lúc trước, để cô khắc phục được trở ngại tâm lý, chiêu trò gì Lục Bắc Thần cũng nghĩ ra cả, khó khăn lắm cô mới tự cho rằng mình có thể đối đầu với người sống trong cảnh máu me be bét. Giờ thì hay rồi, cái gã Lục Bắc Thần này kéo thẳng cô tới chỗ của người chết. Cô cảm thấy mình sắp sụp đổ rồi.

Lật tài liệu ra, ngón tay cầm bút của cô vẫn còn run rẩy. Cố Sơ cứ cảm thấy gió lạnh vi vu trong căn phòng này, sống lưng lạnh toát. Bất chợt rung mình, cô bước mau lẹ tới bên cửa sổ. Thủy tinh màu trà, che đi rất nhiều nắng, khiến ánh sáng trong phòng cùng giảm đi không ít. Cô thử mở cửa sổ, tiếc là vô ích, không một ô cửa nào có thể mở ra. Khoảnh khắc này, Cố Sơ thật sự muốn xông tới bên cửa căn phòng kia, gõ cửa để Lục Bắc Thần đi ra.

Hít sâu một hơi, cô quay lại ghế ngồi, cố gắng bắt bản thân tập trung chú ý vào tài liệu. Coi như Lục Bắc Thần còn nhân đạo, cho cô một loạt các tên thuốc. Nếu đổi lại là mấy tấm ảnh người chết như hôm trước thì ở trong hoàn cảnh này cô chắc chắn sẽ phát điên.

Cô không xa lạ với dược lý học, ở trường từng dạy, cộng thêm việc khi đi làm ở bệnh viện ngày nào cô cũng tiếp xúc với dược phẩm. Chỉ có điều, việc khiến Cố Sơ cảm thấy ngạc nhiên là hóa ra lúc còn sống Tiêu Tuyết lại uống lắm loại thuốc đến vậy. Đương nhiên, loại thuốc mà người bình thường hay dùng nhất có thể là một số thuốc trị cảm cúm hoặc đau đầu, sốt, vậy mà Tiêu Tuyết thì không. Cô ta chưa bao giờ cảm cúm sao? Cố Sơ cũng không quá sợ sốt, không phải Tiêu Tuyết không bao giờ cảm cúm mà cho dù có bị cảm sốt thì cô ta cũng sẽ không uống thuốc cảm.

Cô ít nhiều cũng biết về Tiêu Tuyết. Là một nghệ sỹ diễn tấu ngày nào cũng phải lên sân khấu biểu diễn, thuốc cảm là thứ bọn họ kiêng kỵ. Đa số các loại thuốc cảm, thuốc Tây trên thị trường đều có thành phần ephedrine hoặc chlorpheniramine maleat, không chế virus gây cảm cúm đồng thời cũng gây buồn ngủ, có một sự khống chế sâu đối với trung khu thần kinh. Thế nên đối với những người coi sân khấu là mạng sống như Tiêu Tuyết mà nói, mỗi màn diễn tấu đều là một bước leo lên đỉnh núi cao, cô ta phải giữ được tỉnh táo tuyệt đối.

Trong số các dược phẩm Tiêu Tuyết sử dụng, chủ yếu là những thực phẩm chức năng, đa phần là bổ sung canxi, sắt và máu, các loại collagen, hạt nho, tinh chất lá xanh... Tuy rằng thực phẩm chức năng không phải là thuốc nhưng với việc sử dụng một lượng lớn như Tiêu Tuyết thì chưa thể nói trước liệu có thực phẩm chức năng nào gây ra tác dụng phụ trong cơ thể cô ta hay không?

Trong tài liệu còn có một số toa thuốc chứng minh, có một loại thuốc Tiêu Tuyết dùng dài hạn nhất: thuốc điều trị tăng huyết áp.

Thuốc điều trị tăng huyết áp?

Cố Sơ hơi ngập ngừng, trong báo cáo trước đây hình như cô từng nhìn thấy nhưng không quá chú tâm. Nguyên nhân là vì thuốc điều trị tăng huyết áp là một loại thuốc quá phổ biến thường, trong thuật ngữ y học còn được gọi là Propranolol, là loại thuốc thường dùng để điều trị bệnh nhân có nhịp tim bất thường. Nguyên nhân này không quá quan trọng vì báo cáo điều tra đã chỉ ra, từ nhỏ Tiêu Tuyết đã mắc bệnh nhịp tim không đều, thường tăng nhanh. Nếu đây là khuyết điểm của cô ta thì dùng Propranolol cũng rất bình thường.

Nhưng hôm nay, sở dĩ nó khiến Cố Sơ nghi hoặc là vì một người đến cảm cúm còn không dùng thuốc để khống chế, một nghệ sỹ yêu cầu rất khắt khe với bản thân như Tiêu Tuyết lại sử dụng Propranolol để điều trị một căn bệnh mãn tính sao? Cô ta có thể lựa chọn rất nhiều cách, ví dụ như trị liệu vật lý điều độ hoặc có thể dùng thuốc Đông y để điều tiết.

Câu hỏi này cứ xoay vần trong đầu cô nhưng rồi cô lại nghĩ. Con người chứ đâu phải thần tiên, sao chuyện gì cũng suy nghĩ chu toàn được, rất có thể Tiêu Tuyết lấy làm thuốc dự phòng thì sao? Đang mãi nghĩ thì sau lưng có một giọng nói vang lên: “Khách quý à!”

Một giây sau, tiếng thét inh ỏi của Cố Sơ suýt nữa xuyên thủng màng nhĩ của đối phương.

La Trì cũng đứng đực ra đó, vò vò tai, kinh hoàng nhìn Cố Sơ cũng đang kinh hoàng nhìn mình, rất lâu sau mới lên tiếng: “Xin lỗi nhé, có phải tôi làm cô sợ không?”

Cố Sơ ôm tim, một lúc sau mới thở nhịp nhàng trở lại, bực bội lườm La Trì, bật ra một thanh âm bé xíu từ trong cổ họng: “Anh nghĩ sao?” Không phải anh ấy làm cho cô sợ mà đã sắp dọa chết cô rồi. Cả một phòng làm việc như tòa thành hoang thế này, chẳng có một bóng người nào. La Trì này như một hồn ma xuất hiện không một tiếng động, bất thành linh gây ra động tĩnh như thế, không phải dọa người ta thì là cái gì?

“Cô không sao chứ?” La Trì làm mặt áy náy. Anh ấy ra vào mấy chỗ này đã quen rồi, cũng không cảm thấy gì nhưng thấy sắc mặt Cố Sơ trắng bệch, anh ấy mới ý thức được mình đã sai, cũng may cô và anh ấy chưa thân thiết tới mức lén lút đập một cái vào sau lưng cô, nếu không thì anh ấy gây họa rồi.

Cố Sơ xua tay, cả người mềm nhũn, ngồi phịch xuống ghế, mặc kệ anh ấy. La Trì ngượng ngập xoa xoa mũi: “À... Lục Bắc Thần đâu rồi?”

Cô chẳng hơi đâu nói chuyện với anh ấy, bèn chỉ tay vào bên trong.

La Trì có chút sầu não nhưng cũng không biết nên nói gì, liền đi thẳng vào trong. Khi sắp đi tới cửa, cuối cùng anh ấy cũng không nhịn được mà lên tiếng: “Thật ra, chỗ này rất không hợp để con gái ở lại.”

Cố Sơ bỏ ngoài tai, nhưng trong bụng thì nghĩ thầm: Anh đi mà nói với Lục Bắc Thần ấy, cô ở nhà ngủ yên lành tốt biết bao, có ma mới thích tới mấy nơi này. La Trì lại bị bẽ mặt, cũng biết bản thân mình ‘tội nghiệt nặng nề’, không còn cách nào khác đành đi vào phòng thực nghiệm.

Nhân lúc La Trì mở cửa, Cố Sơ vội vàng thò đầu ra ngó một cái nhưng chẳng ngó được gì, ánh sáng trong đó hình như còn u ám hơn cả ngoài này.

Trong phòng thực nghiệm, Lục Bắc Thần mặc áo blouse trắng, đang kiểm tra lại ảnh chụp hiện trường, lọc từng tấm một, nét mặt nghiêm nghị. Trên bàn khám nghiệm cách đó không xa, xương trắng lạnh lẽo. Thấy La Trì đi vào, anh cũng không có quá nhiều phản ứng.

“Mình bảo, cậu suy nghĩ cái quái gì thế?” La Trì hỏi thẳng thừng.

Lục Bắc Thần lật tấm ảnh, xem tỉ mỉ rồi lật lại: “Suy nghĩ gì là suy nghĩ gì?”

La Trì chỉ tay ra ngoài: “Tại sao cô ấy lại ở đây? Cậu làm vậy là phạm phải đại kỵ đấy có biết không? Cô ấy rất sợ.”

“Cô ấy sợ vì hành động ban nãy của cậu.” Lục Bắc Thần còn chẳng ngược mắt lên.

La Trì ghen lời, liếc mắt nhìn thấy màn hình giám sát. Thì ra anh đã mở camera, tất cả mọi việc bên ngoài đều không thoát khỏi đôi mắt của anh. Nhưng anh ấy bỗng thấy Cố Sơ ở ngoài đang rón ra rón rén đi về phía này như một tên trộm, cả người dính sát vào cánh cửa, động tác rất buồn cười.

“Cô ấy đang làm gì vậy?” La Trì nhìn màn hình, khó hiểu.

Lục Bắc Thần chăm chú nhìn vào bức ảnh như ngẫm nghĩ gì đó nhưng miệng lại đáp thắc mắc của La Trì: “Tò mò ấy mà, bản tính của con người.”

90. Chương 90: Nghi Phạm

“Bao gồm cả cậu?” La Trì cố ý chất vấn, không đợi Lục Bắc Thần trả lời đã tự độc thoại: “Cũng phải, cậu cũng được coi là một người bình thường mà, không có lòng tò mò thì bật camera giám sát lên là có làm sao?”

Thật ra, anh ấy có ý thăm dò suy nghĩ thật sự của Lục Bắc Thần. Cô Cố Sơ này khiến anh ấy quá hiếu kỳ rồi. Trực giác nói cho anh ấy biết, Lục Bắc Thần và Cố Sơ giờ phút này đang dính sát vào cánh cửa như một đặc công chắc chắn đã có câu chuyện gì đó không thể nói ra. Nhưng Lục Bắc Thần không để anh ấy được như ý nguyện, từ đầu tới cuối chỉ nhìn chăm chăm vào bức ảnh trên màn hình và trầm tư, sắc mặt bình thản, không một gợn sóng, hoàn toàn không có ý trả lời câu hỏi của La Trì.

La Trì thấy vậy bèn chán chường vò đầu, đưa tài liệu trong tay cho Lục Bắc Thần: “Đã điều tra ra rồi, nửa năm trước Tiêu Tuyết đã sa thải bác sỹ tâm lý riêng của cô ta, Thường Quân. Theo như Thường Quân kể lại thì sau khi thành danh, Tiêu Tuyết vẫn luôn mời anh ta làm bác sỹ tâm lý riêng của mình. Nửa năm trước, Thường Quân phát hiện ra tâm tình của Tiêu Tuyết chịu quấy nhiễu rất lớn, khi muốn tiến sâu thêm một bước để tìm hiểu thì lại bị đuổi việc.”

Những người theo nghề biểu diễn trên sân khấu luôn đẩy mình vào trạng thái căng thẳng, hề có được một chút thành tựu là sẽ không thể rời xa sự giải tỏa áp lực thường xuyên của bác sỹ tâm lý. Mà một nghệ sỹ vĩ cầm nổi tiếng toàn quốc như Tiêu Tuyết không những đàn hay mà diện mạo cũng phù hợp với tiêu chuẩn theo đuổi ngôi sao của nhiều người, thế nên hào quang bao quanh cô ấy lớn bao nhiêu thì áp lực của cô ấy cũng nhiều bấy nhiêu, mời một bác sỹ tư vấn tâm lý cũng là việc khó tránh khỏi.

“Khẩu cung của Thường Quân có lỗ hổng sao?” Lục Bắc Thần đón lấy tài liệu xem xét tỉ mỉ, sau đó hỏi.

La Trì ngẫm nghĩ: “Anh ta là bác sỹ tâm lý, khi bị cảnh sát vặn hỏi, tôi nghĩ cách để né tránh vấn đề không làm khó được anh ta.” Dứt lời, anh ấy giở tới giữa tập tài liệu, gõ lên bức ảnh bên trên: “Chính là hắn, một trong số những người đàn ông có liên quan tới Tiêu Tuyết.”

Theo Lục Bắc Thần phân tích, hung thủ là nam giới, là một người thành đạt, thuận tay trái, tính cách trầm ổn, nội hàm nhưng thực chất thì thủ đoạn tàn ác. Trước mắt, qua việc điều tra theo phương thức bắt cá của cảnh sát, sau khi lần lượt loại trừ, cuối cùng đã xác định ba kẻ tình nghi.

Người đầu tiên là Lưu Kế Cường, nam, 40 tuổi, tổng giám đốc công ty phát triển dược phẩm Tịch Dương, chủ yếu là nghiên cứu, phát triển dược phẩm ở các cấp độ, đã ly dị, có một đứa con trai được tòa xử cho vợ trước nuôi, khi mới ly hôn hắn đã bỏ ra một khoản phí chu cấp hậu hĩnh để đưa vợ trước và con trai ra nước ngoài. Theo nguồn tin, Lưu Kế Cường đã quen Tiêu Tuyết trong một bữa tiệc, sau đó thì quan hệ của hai người trở nên thân thiết, nhưng cả hai đều không thừa nhận quan hệ yêu đương. Tiêu Tuyết cũng đã từng công khai nói rõ rằng cô ta và Lưu Kế Cường không hề yêu nhau. Nhưng có người tận mắt làm chứng, Lưu Kế Cường từng điên cuồng theo đuổi Tiêu Tuyết, thậm chí sau mỗi lần Tiêu Tuyết biểu diễn xong, hắn đều tặng những món quà quý giá để chúc mừng, nhưng lần nào hai người họ cũng chia tay trong cãi vã. Ngày Tiêu Tuyết bị sát hại, vợ cũ của Lưu Kế Cường vừa hay đưa con trai về nước đánh đàn. Lưu Kế Cường đích thân ra sân bay đón, có chứng cứ không có mặt tại hiện trường.

Người thứ hai là Thường Quân, nam, 30 tuổi, làm ngành nghiên cứu tâm lý, đã từng làm bác sỹ tâm lý riêng cho Tiêu Tuyết trong hai năm, chưa kết hôn. Trước khi quan biết Tiêu Tuyết, hắn chỉ là trợ lý của một giáo sư tâm lý. Sau khi quen Tiêu Tuyết, sự nghiệp của hắn cũng phát triển từng bước. Thông qua trò chuyện, có thể lờ mờ cảm nhận được Thường Quân có tình cảm với Tiêu Tuyết. Người giúp việc của gia đình Tiêu Tuyết tiết lộ với phía cảnh sát rằng, bà ta từng thấy Thường Quân tới tìm Tiêu Tuyết ngoài giờ làm việc, cử chỉ của hai người rất mờ ám. Thường Quân và Lưu Kế Cường từng gặp nhau một lần, hai người họ còn từng đánh nhau to. Nửa năm trước, Tiêu Tuyết đuổi việc Thường Quân, như thế Thường Quân không chỉ mất đi một tình yêu đang có khả năng mà còn mất đi tiền đồ, thế nên có khả năng ghi thù trong lòng. Hôm Tiêu Tuyết xảy ra chuyện, Thường Quân uống rượu trong quán bar, tuy rằng có chứng cứ ngoại phạm nhưng ngày thứ hai khi Tiêu Tuyết xảy ra chuyện, Thường Quân đã đột nhập vào nhà Tiêu Tuyết với mục đích không rõ ràng, có điều đáng nghi.

Người thứ ba là Bạch Quân, nam, 25 tuổi, giám đốc bộ phận ý tưởng công ty quảng cáo Tín Đạt. Khi vừa tốt nghiệp đại học, Tiêu Tuyết đã từng có quan hệ yêu đương với chàng thanh niên Bạch Quân này. Hai người có tình cảm trong vòng khoảng nửa năm sau đó bố của Tiêu Tuyết đã ra mặt ngăn cản. Tiêu Tuyết chủ động đề nghị chia tay. Về sau, khi cô ta mỗi ngày một nổi tiếng, Bạch Quân ba lần bốn lượt muốn tái hợp với Tiêu Tuyết nhưng bị Tiêu Tuyết từ chối. Ngày Tiêu Tuyết xảy ra chuyện, có một khoảng thời gian Bạch Quân không thể khai được tung tích của mình, khả năng đáng nghi rất lớn.

Lục Bắc Thần xem tài liệu trong tay rất lâu, sau đó nói: “Theo như trình tự sắp xếp của cậu thì Lưu Kế Cường được xếp đầu tiên?”

“Hắn và Thường Quân đều rất đáng nghi.”

“Vì sao không thể là Bạch Quân?” Lục Bắc Thần đưa ra nghi vấn.

La Trì nhướn mày: “Giết người vì tình ư? Bạch Quân tốt nghiệp một trường đại học danh tiếng, trong công việc lại thuận buồm xuôi gió, chỉ vì một chuyện tình năm xưa, tôi cảm thấy động cơ của hắn không đủ.”

Lục Bắc Thần đặt tài liệu xuống, ánh mắt nặng nề: “Đối với một số người, sự phản bội tình cảm là động cơ lớn nhất thúc giục người ta phạm tội.”

La Trì nhìn anh: “Sao câu này nghe hơi đáng sợ vậy?”

“Tôi khuyên mọi người nên điều tra một chút về tình hình sản xuất tại công xưởng dược của Lưu Kế Cường, nhất là nửa năm gần đây.” Lục Bắc Thần không tiếp lời anh ấy.

“Chúng tôi đã làm rồi, thật ra đây cũng là nguyên nhân quan trọng khiến chúng tôi nghi ngờ.” La Trì nói: “Lưu Kế Cường kinh doanh dược phẩm. Nếu hắn lợi dụng thuốc để đạt được mục đích hại chết Tiêu Tuyết thì cũng không phải là không thể. Còn Thường Quân là bác sỹ tâm lý, trước đây hắn cũng từng làm trong bệnh viện thế nên cũng có điều kiện thuận lợi để đầu độc Tiêu Tuyết. Dù là Lưu Kế Cường hay Thường Quân thì đều có cơ hội tiếp cận.”

Nói tới đây, La Trì ngừng lại, ghé sát vào anh: “Này, chuyện của Lưu Kế Cường... vị ngoài kia có biết không?”

Lục Bắc Thần không phát biểu ý kiến mà bật lại bức ảnh ban nãy. La Trì thấy vậy cũng không miễn cưỡng nữa mà hỏi: “Bức ảnh nào sao vậy? Cậu đã nhìn lâu lắm rồi.”

“Nhóm ảnh này lúc đó do ai chụp?”

La Trì ngẫm nghĩ: “Tiểu Mã của tổ khám nghiệm hiện trường.”

“Tôi gần ảnh gốc, hơn nữa còn cần ảnh của cả nhóm, chưa bị thu nhỏ kích cỡ như trong báo cáo.”

“Cậu phát hiện ra điều gì rồi sao?”

“Tôi cần xác nhận.”

“Được, tôi sẽ lập tức bảo cậu ấy chuyển ảnh cho cậu.”

Lục Bắc Thần ngược mắt nhìn La Trì. La Trì thấy thế có vẻ khó hiểu: “Sao vậy? Sao cậu lại nhìn tôi như đang nhìn nghi phạm thế?”

“Cậu không đi à?”

La Trì hiểu ra, bật cười: “Tôi gọi cho Tiểu Mã một cuộc điện thoại chẳng phải là được rồi sao?” Dứt lời, anh ấy rút di động ra.

Lục Bắc Thần vẫn ngó anh ấy, động tác lấy di động của La Trì chợt khựng lại. Anh ấy phá lên cười: “Cậu đuổi tôi đi gấp như vậy để làm gì hả?” Thấy ánh mắt Lục Bắc Thần không thân thiện, anh ấy lại cười trừ: “Tôi chỉ tò mò tình hình phát triển giữa cậu với vị ngoài kia thôi mà.”

Lục Bắc Thần từ tốn lên tiếng: “Nếu cậu còn không đi là có thể trực tiếp tố cáo tôi đánh cảnh sát rồi đấy.”

La Trì nghe thấy vậy, há hốc miệng: “Có cần phải thế không? Được, tôi đi, tôi đi là được chứ gì?” Dứt lời, anh ấy với lấy cặp tài liệu, rời đi.

Cố Sơ ở ngoài cửa đã quay về tiếp tục làm việc từ lâu, sau khi bận rộn một lúc lâu mà chẳng nghe được chút động tĩnh nào, cô quyết định từ bỏ. Lúc La Trì ra ngoài, cô liếc anh ấy một cái. Anh ấy cũng nhìn về phía này, nụ cười gian xảo. Cố Sơ còn đang cảm thấy kỳ lạ thì nghe thấy La Trì trước khi ra khỏi cửa còn buông một câu: “Có biết vì sao ở đây lại xây nhà xác không? Là vì trước đây nơi này là một nghĩa địa, chỉ có thể xây nhà xác mới áp chế được oán khí.”

Cố Sơ sợ đến nỗi suýt nôn ra máu.

La Trì đi hẳn rồi, Cố Sơ càng sợ hơn. Trước nay cô không hề biết nơi này thì ra từng là nghĩa địa, đến cả La Trì cũng nói vậy, chắc chắn là không sai được đâu. Cô bắt đầu thăm lăm lăm cầu xin các vị thần tiên phù hộ, rồi nghĩ bụng lát nữa sau khi về nhà phải làm một quả bưởi to, xé vỏ để xua tà khí. Đang mải nghĩ, lại có một thanh âm khê khàng vang lên: “Cố Sơ, vào đây một lát!”

Như giọng nói từ trời xa vọng lại, vang vọng trong không gian rộng lớn. Cố Sơ giật mình, cây bút trong tay rơi bộp một cái, rất lâu sau mới nhận ra là giọng của Lục Bắc Thần truyền qua loa phóng thanh.

Ý thức tập trung dần dần quay trở về não bộ. Cố Sơ nhìn xung quanh nhưng không tìm thấy cái còi nhỏ nào. Cô thăm ai oán trong lòng, cái nơi quỷ quái gì thế này, cứ giật thon thót làm người ta khó chịu.

“Lề mề làm gì vậy? Mau vào đây!”

Cố Sơ lại giật mình. Không gian này quá lớn, tiếng vọng khó chịu kích thích màng nhĩ. Hít thật sâu, cô cầm tài liệu lên, dè dặt đi vào căn phòng thực nghiệm ở tận trong cùng.

Cửa được mở từ phía trong. Cô đẩy nhẹ nhàng, khe cửa càng lúc càng rộng ra.

Căng thẳng nuốt nước bọt một cái, Cố Sơ cảm thấy ánh sáng trong đây quả nhiên còn u tối hơn. Sau khi vào rồi, cánh cửa khóa lại sau lưng cô, một tiếng động rất khê nhưng đủ khiến cô sợ hãi. Nhưng có lẽ sự sợ hãi không tới từ tiếng đóng cửa sau lưng mà từ tất cả những gì trước mắt.

Không gian trong này còn rộng hơn cả ngoài kia, bị những cánh cửa thủy tinh ngăn cách thành từng khu vực. Lục Bắc Thần ở ngay gần đó. Anh mặc áo blouse trắng, tay đeo găng tay cao su dùng một lần, nét mặt nghiêm nghị, ánh mắt nhìn về phía cô cũng cực kỳ nghiêm túc.

Cố Sơ đứng chờ dẫn ở cửa ra vào.

Ký ức trong đầu bất ngờ kéo cô quay trở về thời đại học. Đó là khi ở trong phòng hóa nghiệm, Lục Bắc Thần mặc áo blouse trắng đang cẩn thận làm hóa nghiệm bệnh lý. Cô trốn ở rất xa. Bắc Thần lại ra lệnh cho cô: Nếu sau này em muốn làm bác sỹ khoa ngoại thì mau lại đây cho anh.

“Nghĩ gì vậy?” Thanh âm nghiêm khắc cắt đứt kỷ niệm của Cố Sơ.

Cô vội vàng ngước lên. Lục Bắc Thần đứng cách đó không xa đang nhíu mày nhìn cô không rời mắt: “Trong chiếc tủ phía bên tay trái cô có áo blouse trắng đã được khử trùng, mặc vào rồi lại đây.”

Chân Cố Sơ cũng mềm nhũn theo, một giây sau đã muốn quỳ xuống cầu xin.

Nhưng cô vẫn cắn răng làm theo. Khoác áo lên người, lại là mùi nước khử trùng quen thuộc, cô hơi choáng váng. Những cảnh tượng đầm đìa máu chảy cô đã từng nhìn thấy ở bệnh viện lại hiện về. Ép bản thân xóa sạch chúng đi, cô bước lên trước.

Có máy kiểm tra tự động quét khắp người cô. Cô cảm thấy tia sáng trước mắt màu xanh lam, rất đẹp nhưng không tìm được nguồn sáng ở đâu. Rồi cô lại nghe thấy Lục Bắc Thần khẽ nói một câu: “Đừng nghe La Trì nói vớ vẩn, nơi đây trước kia không phải nghĩa địa gì đâu.”

“Ồ.” Cố Sơ gật đầu, hòn đá trong lòng rơi xuống đất nhưng cô phản ứng lại rất nhanh, “Hả?”. Làm sao anh biết La Trì nói gì với cô. Cô liếc nhìn, trên tường có camera giám sát, hình ảnh bên trong cực kỳ rõ nét. Cô bàng hoàng, chớp mắt đã thấy mất mặt vô cùng.

“Cô định đứng đó bao lâu? Đến chỗ tôi đây!” Lục Bắc Thần ra lệnh.

Cố Sơ cũng chẳng thêm truy cứu hành vi nhìn lén của anh, cũng không biết anh muốn cô vào đây làm gì. Cô đi tới nhưng ngay sau đó Cố Sơ đã phát ra một tiếng hét chói tai, điên cuồng, rồi lập tức nhào vào lòng Lục Bắc Thần...

91. Chương 91: Có Chuyện Gì Nhớ Tìm Cảnh Sát

Lục Bắc Thần bỗng cảm thấy trong lòng mềm mại, ngay sau đó như có thứ gì lao vào trái tim. Anh đứng chờ ra tại chỗ, cúi đầu nhìn Cố Sơ đang ôm chặt lấy hông mình như một chú gấu túi. Cánh tay anh từ từ ghì siết lấy cô. Anh tháo đôi găng tay cao su ra, vỗ nhẹ sau gáy cô, giọng nói khi này còn nghiêm nghị giờ dề xuống rất thấp: “Đừng sợ.”

Là sự mềm mại của cô, là hương thơm của cô, cứ thế đột ngột ập tới, khuấy động trái tim anh mà không một lời chào hỏi. Anh cảm thấy con tim như bị một bàn tay hái xuống như hái hoa rồi vò nát, nhưng điều thần kỳ là anh không hề cảm thấy đau đớn, mà ngược lại là cảm giác say mê đến ảm lòng. Sau đó, tất cả mọi cảm xúc dâng lên đều hóa thành khao khát chờ che. Khoảnh khắc này, anh cảm thấy cô yếu ớt như một chú mèo.

Hơn nữa còn là một chú mèo con vừa chào đời chưa lâu, bước đi còn chưa vững chãi.

Cố Sơ run rẩy trong lòng anh. Vì có được cái ôm của Lục Bắc Thần, cô lại càng níu chặt lấy anh. Tiếng kêu điên cuồng ấy như gọi ra mọi sự hoảng sợ của cô, không đơn thuần chỉ là nỗi khiếp đảm đối với hài cốt trên bàn khám nghiệm bên cạnh mà còn là bao bất lực, sợ hãi với những chuyện lớn nhỏ cô đã trải qua bao năm nay, cảm giác lo lắng với những gì đã mất đi, những gì không thể nắm giữ và những gì không thể dự đoán, tất cả đồng loạt quét qua não bộ, thế là cô bật khóc.

Sau khi hoảng sợ qua đi, phản ứng đầu tiên của con người luôn là rơi nước mắt.

Cố Sơ cũng không ngoại lệ vì cô chỉ là một cô bé mới 25 tuổi.

Nước mắt như nước lũ, không thể kìm hãm. Lục Bắc Thần cảm thấy lồng ngực mình không bình thường, cúi đầu nhìn mới phát hiện thì ra áo sơ mi của mình đã ướt. Đầu tiên anh ngơ ngàng, sau đó lại dờ khóc dờ cười. Anh càng an ủi cô dịu dàng hơn: “Mấy tuổi rồi mà vẫn còn bị dọa đến phát khóc? Được rồi, không sao nữa rồi, chẳng phải còn có tôi ở đây sao?”

Mọi nhần nại của anh đều dồn cả vào công việc, anh những tưởng mình đã mất hết kiên nhẫn đối với những người và những việc bên cạnh.

Cố Sơ vẫn lặng lẽ khóc, không phát ra một chút âm thanh nào, nước mắt làm ướt cả một khoảng lớn trên ngực anh. Lục Bắc Thần cũng đứng bất động ở đó, ôm cô, để mặc cô làm mình ướt như một vôi nước. Đợi một lúc khá lâu, sau khi thấy tâm trạng của cô có phần ổn định trở lại, anh mới đưa tay nâng mặt cô lên, thì thầm: “Muốn khóc thì cứ khóc thật to, biết không?”

Khóc là một trong những cách để giải tỏa tâm trạng. Sau một lúc gào khóc thật to, người ta sẽ thoải mái hơn. Nhưng nếu chỉ khóc thầm thì tâm trạng chưa chắc đã được xoa dịu. Sao cô lại mắc thói xấu này cơ chứ?

Đôi mắt Cố Sơ vẫn còn long lanh nước, con ngươi màu nâu đậm như viên thủy tinh màu trà ngâm trong nước suối, đẹp đến nỗi khiến người ta xót xa. Cô ngẩng đầu nhìn anh, lòng bàn tay anh làm gò má cô bỏng rát, có thể cảm nhận được nhiệt độ của nó, cũng có thể hít vào mùi thuốc khử trùng nhàn nhạt ở đầu ngón tay anh. Giọng anh khi an ủi cô thân thuộc là thế, sự quan tâm trong ánh mắt anh cô cũng có thể nhìn thấy. Anh dịu dàng đến vậy, cũng là sự dịu dàng rất đối thân thương.

Môi cô run run. Cô muốn gọi tên Bắc Thần nhưng cổ họng một lần nữa tắc nghẹn.

Anh là Bắc Thần, anh chính là Lục Bắc Thần.

Là người đàn ông đã cướp mất trái tim cô, chưa bao giờ trả lại.

Đôi mắt cô lại phủ đầy nước mắt, chúng men theo hàng mi dài rơi xuống. Lục Bắc Thần thấy cô lại khóc, rõ ràng chân tay có phần luống cuống. Anh vội lấy khăn giấy, lau nước mắt cho cô nhưng cô cứ nhìn anh như thế. Đôi mắt xinh xắn đỏ ửng. Trái tim Lục Bắc Thần như bị ai túm đến đau đớn. Anh để khăn giấy sang một bên, ngón tay mảnh khảnh nhẹ nhàng đặt lên gò má, lau nước mắt cho cô từng chút một.

Đã từng có lần, khi cô khóc, Bắc Thần cũng an ủi cô như vậy, bằng lồng ngực của anh, bằng bờ vai của anh. Anh dùng ngón tay mình khẽ khàng lau nước mắt cho cô vì anh từng nói: Em cứ khóc mãi, khóc mãi như vậy, khăn giấy sẽ làm tổn thương đôi mắt em.

Nghĩ vậy, Cố Sơ lại càng đau thương.

Lục Bắc Thần nhìn cô chăm chú, trong đôi mắt, trong cõi lòng cũng cuộn lại cả một nắm bi thương. Xúc cảm này mọc thêm đôi chân, nổ tung trong cơ thể anh không chút dự báo. Mắt cô buồn mà đẹp, đọng đầy nước mắt, như một đóa hoa khiến người ta thương cảm nhưng lại nóng lòng muốn hái xuống. Anh từ từ cúi đầu, bờ môi mỏng dịu dàng áp lên mắt cô, hôn đi giọt lệ của cô.

Anh có thể cảm nhận được người con gái trong lòng khẽ run lên, như một con thú nhỏ rơi vào bẫy, yếu ớt đến đáng thương. Nụ hôn của anh bắt đầu trở nên thiếu kiểm soát, từ mắt chạy tới sống mũi cô, bàn tay lớn hơi nâng cao khuôn mặt cô lên. Sự mềm mại nơi đầu ngón tay kích động lý trí của anh, mà sự ngoan ngoãn của người con gái trong lòng khiến cho cảm giác thương xót lại được nhào nặn thêm nhiều tầng cảm xúc. Môi anh tìm tới môi cô một cách rất tự nhiên, áp lên, đè qua nghiền lại, chiếm lấy cánh môi cô một cách nhẹ nhàng và tình cảm.

Môi anh hơi lạnh, bờ môi rất mỏng, là tượng trưng của sự bạc tình. Giây phút nó kết hợp với môi cô, Cố Sơ cảm thấy người mình như giật điện, sự ấm nóng trên môi bị anh hạ nhiệt. Nhưng chẳng mấy chốc, lưỡi anh xộc vào, quyến luyến chậm rãi mà bá đạo, khiến cô không kịp phòng bị. Đầu óc lập tức trống rỗng, chỉ còn cảm thấy lưỡi anh rất ấm, triền miên cũng lưỡi cô. Lồng ngực của anh đã trở nên nóng bỏng, cả cánh tay đang vòng qua eo cô cũng nóng rẫy chết người.

Hơi thở của anh ulla vào cơ thể cô, khiến con tim cô thất lại. Giống như năm đó khi Bắc Thần lần đầu tiên hôn cô là cô đã biết trái tim mình cả đời này cũng không thể rời khỏi anh được nữa.

Cô yêu anh, yêu anh, yêu đến mức mỗi lần nhớ về anh, lồng ngực lại nhói đau.

Người con gái trong lòng càng lúc càng mềm oặt như bông, nụ hôn của Lục Bắc Thần thì mỗi phút mỗi giây lại càng thêm mãnh liệt và nồng cuồng, từ chỗ nhắm nháp thưởng thức cũng đã chuyển sang khí thế bùng bùng. Hô hấp của anh trở nên gấp gáp, hơi thở hầm hập như lửa đốt, cánh tay bao quanh cô không ngừng

thu chặt lại, gần như muốn vo vụn cô vào lòng mình. Con sóng u tối nơi đáy mắt cuộn trào, báo hiệu một dực vọng ẩn giấu dưới cơ thể cao lớn đang nóng lòng muốn bộc phát.

Môi anh trượt tới vành tai cô, rồi xuống cổ.

Cô nghe thấy tiếng thở nặng nề của anh, đầu óc lại càng mơ hồ, rối loạn. Trái tim này không còn là của cô nữa, nó đang đập loạn cào cào một cách vô tâm. Tay cô chống lên ngực anh, dưới lòng bàn tay cũng là nhịp tim của anh.

Bàn tay người đàn ông trở nên không an phận, từ eo lướt xuống. Cúc áo trước ngực cô bị anh mở bung ra, hơi lạnh.

Cổ Sơ cảm thấy có chút không ổn. Người đàn ông từ sự dịu dàng ban đầu, lúc này đây đã công kích một cách quá rõ ràng khiến cô không chống đỡ nổi. Cô bắt đầu hiểu ra anh muốn gì, tim như nhảy vọt từ trong cổ họng ra vậy.

“Đừng...” Một chút thanh âm khó khăn lắm mới bật được ra từ trong cổ họng lại chìm chìm trong hơi thở của người đàn ông.

Lục Bắc Thần làm ngơ, ngón tay gầy tham lam luồn sâu vào trong áo sơ mi của cô.

Bàn tay bông rẫy của anh khiến cả người cô hoảng sợ.

Nhưng đúng vào lúc này...

“Tôi chợt nhớ ra một chuyện...” Cửa phòng thực nghiệm bị ai đẩy mạnh ra, giọng nói của La Trì cứ thế đánh vào không đúng lúc, nhưng rõ ràng là câu nói ấy mới được một nửa đã ngừng bật.

Màn quán quýt trong phòng thực nghiệm khiến anh ấy đứng sững tại chỗ.

Cổ Sơ lập tức phản ứng lại, mặt đỏ bừng, vội đẩy Lục Bắc Thần ra. Cô quay người định trốn đi nhưng lại xấu hổ phát hiện ra quần áo của mình đang xộc xệch. Đang lúc cô không biết nên làm thế nào thì ồ, eo bỗng bị siết chặt, một giây sau cô lại bị Lục Bắc Thần kéo vào lòng mình. Vạt áo trước ngực hơi bung ra của cô cứ thế dính vào lồng ngực Lục Bắc Thần, tránh để La Trì có thể nhìn thấy.

“Cậu nhiều thời gian quá nhỉ.” Lục Bắc Thần che đầu Cổ Sơ trong lòng mình, ánh mắt đen một màu tĩnh lặng có chút bức bối. Anh vẫn rất ung dung, điềm đạm nhưng nhìn là biết, hành vi xông vào bất ngờ của La Trì đã phạm vào đại kỵ.

Trái tim ‘nhỏ bé’ của La Trì cũng bắt đầu vận hành bình thường trở lại. Anh ấy hắng giọng nói: “À... đi được nửa đường tôi bỗng nhiên nhớ ra còn chuyện cần nói với cậu nên phải quay về. Cậu yên tâm đi, tôi chưa nhìn thấy gì cả đâu. Còn nữa, lần sau tôi nhất định sẽ không quét dấu vân tay đi vào đâu mà sẽ gõ cửa trước, được chứ?”

“Có chuyện gì?” Lục Bắc Thần hơi cau mày.

La Trì vừa nhìn thấy biểu cảm này của Lục Bắc Thần là bắt đầu thâm kêu khổ. Anh ấy thật là thiếu nhanh nhạy, ban nãy không nhìn thấy Cổ Sơ ở bên ngoài, phải nghĩ tới chuyện cô ở trong đây chứ. Nhưng chuyện đã tới nước này, anh ấy chỉ còn cách giả vờ bình tĩnh, nháy mắt với anh: “Hay là lát nữa hẵng nói.”

“Bây giờ nói!”

La Trì liếc Cổ Sơ một cái, thâm nghĩ: Nhóc con! Đây là cậu ép tôi đấy nhé, tôi đã giữ lại cho cậu đường lùi mà cậu không xuống thì chớ có trách tôi. Anh ấy bèn bày ra vẻ mặt nghiêm túc và nói: “Lâm Gia Duyệt không liên lạc được với cậu. Cô ấy nhờ tôi chuyển lời tới cậu, tối nay cô ấy đã đặt chỗ ở nhà hàng xoay, gọi tôi và cậu cùng tới ăn cơm.”

Cổ Sơ trong lòng anh cả người bỗng cứng đờ. Lục Bắc Thần cảm nhận được điều đó, trái tim trong giây phút ấy bỗng đầy ắp.

“Tối nay tôi không có thời gian, có việc.” Anh hờ hững đáp.

Cổ Sơ khẽ ngẩng đầu lên, ánh mắt chạm tới yết hầu của anh, rồi lên nữa là tới chiếc cằm kiêu ngạo. Giọng anh rất lạnh, nếu là bình thường, cô chắc chắn sẽ cảm thấy run sợ, nhưng bây giờ cô lại bất ngờ cảm thấy an tâm.

Vì sao lại như vậy, cô không dám phân tích con tim mình.

La Trì nghe thấy vậy, rồi lại nhìn thấy cảnh tượng này thì cũng hiểu rõ trong lòng. Anh ấy cố ý hừ một tiếng rồi cười: “À... bạn... Đúng, cậu bạn lắm!”

“Còn chuyện gì không?” Lục Bắc Thần lãnh đạm hỏi.

La Trì ngược lại không vội vã rời đi nữa. Anh ấy cảm thấy lần này cuối cùng cũng đã bắt thóp được Lục Bắc Thần, trêu chọc cậu ta một chút chắc được chứ. Từ trước tới nay, La Trì chưa thấy Lục Bắc Thần thân mật với mấy cô gái bên cạnh mình. Trong cục có không ít đồng nghiệp nữ thích cậu ta nhưng lần nào cậu ta cũng tỏ ra khách sáo. Anh ấy luôn cho rằng Lâm Gia Duyệt là bạn gái của Lục Bắc Thần, nhưng trông tình hình ngày hôm nay, có vẻ không giống.

“Phía Lâm Gia Duyệt cậu cũng phải có lời chứ?” La Trì nói lấp lửng.

Lục Bắc Thần đâu phải kẻ ngốc, đương nhiên nghe ra ý của anh ấy. Anh đáp một câu nhẹ tênh: “Tôi sẽ giải quyết.”

“À, vậy thì tốt.” La Trì thấy ánh mắt Lục Bắc Thần nhìn mình như sắp giết người tới nơi, nghĩ bụng cũng không nên làm Trình Giảo Kim nữa. Anh ấy lại thò đầu vào hét lên với Cổ Sơ: “Này, em gái họ Cổ, mắt đỏ thế kia là khóc phải không? Có phải Lục Bắc Thần cường bức cô không? Không sao, có anh cảnh sát ở đây, có tình hình gì nhớ báo cảnh sát nhé.”

Cổ Sơ nghe thấy câu ấy chỉ muốn chui ngay xuống lỗ. Cô rất muốn đẩy Lục Bắc Thần ra nhưng bộ dạng của cô hiện giờ quả thực không tiện gặp ai, đành phải mượn Lục Bắc Thần làm nơi ẩn náu.

“Ra ngoài!” Lục Bắc Thần sốt ruột quát to.

La Trì cuối cùng cũng không nhịn được nữa, phá lên cười rồi nghênh ngang bỏ đi...

92. Chương 92: Phim Kinh Dị Chẳng Là Gì

Tất cả đều yên tĩnh trở lại.

Cổ Sơ thoát ra khỏi lòng Lục Bắc Thần, đôi mắt vẫn còn hơi đỏ, nhưng khuôn mặt còn đỏ hơn cả đôi mắt. Cô vốn đã trắng, thế nên cứ đỏ mặt là cực kỳ nổi bật, đánh mắt nhìn thấy một gương mặt nhỏ xíu hồng hồng trông vô cùng dễ thương. Cô cúi đầu, cài lại cúc áo trước ngực. Lục Bắc Thần không nói gì, giờ tay định giúp cô.

Cô hơi hoảng sợ, lùi về sau một bước rồi lại cảm thấy phản ứng của mình hơi lộ liễu bèn nói một câu: “Tôi... Tôi tự làm được.”

Nhưng nói xong câu ấy, cô liền cảm thấy gò má càng nóng bừng.

Tâm trạng của Lục Bắc Thần có vẻ rất tốt, anh cũng không giận vì hành động né tránh của cô mà giờ tay véo má cô một cái: “Huyết quản trên mặt em thật sự là quá hưởng ứng Adenylate cyclase rồi, tuyến thượng thận giải phóng rất mạnh mẽ.”

Gián tiếp nói cô thích đỏ mặt. Cổ Sơ học y, đương nhiên là nghe hiểu. Cô quay mặt, né tránh bàn tay anh của anh, lầm bầm: “Đây chỉ là hệ thống phản hồi stress cấp của tôi mà thôi.”

*Hệ thống phản hồi cấp, hay còn gọi là “the fight or flight response” (phản hồi “chống hoặc bỏ chạy”) là phản ứng sinh học trước tình trạng căng thẳng cấp tính (acute stress).

Lục Bắc Thần không nhịn được cười, im lặng quan sát cô. Cổ Sơ nhớ lại những gì vừa mới xảy ra, xấu hổ tột độ, thậm chí đến dùng khí ngược mắt lên nhìn anh cũng không có. Cô bị thần kinh rồi phải không? Thật ra cô biết rõ anh đang làm gì, nụ hôn của anh, thậm chí là việc anh muốn thăm dò sâu hơn. Cô không hề phản kháng, nụ hôn ấy lại khiến cô đắm đuối.

Ngượng ngập qua đi, ân hận lại tới.

Cô thầm mắng bản thân mình: Cố Sơ à Cố Sơ, sao mày có thể vô liêm sỉ đến mức này? Anh ta là anh trai của Lục Bắc Thần, không phải là Bắc Thần của mày, sao mày có thể tự lừa gạt bản thân coi anh ta là Bắc Thần cơ chứ? Người đàn ông trước mắt là bạn trai của người khác, mày làm vậy có phải đáng xấu hổ quá không?

Càng nghĩ càng phiền muộn, Cố Sơ buông một câu: “Tôi đi đây.”

Cô muốn trốn khỏi nơi này, thật ra là muốn trốn tránh người đàn ông trước mặt hơn vì cô bắt đầu cảm thấy trái tim mình có dấu hiệu lệch quỹ đạo rồi, đây là một điềm xấu. Nhưng người đàn ông sau lưng không để cô được toại nguyện. Anh giơ tay chặn hành động của cô lại, cười khê: “Tôi để em đi chưa?”

Cái giọng điệu ra lệnh đáng chết cùng nụ cười chết chóc, ít nhiều đã kéo lý trí của Cố Sơ trở lại. Cô lập tức đẩy anh ra, bực bội nói: “Anh đùa giỡn với tôi thế là đủ rồi đấy!”

Lục Bắc Thần bị cô hơi đẩy ra một chút, ngay lập tức, tầm mắt của cô dừng lại trên bàn khám nghiệm. Cô sợ hãi lùi về sau một bước, cả người lại bắt đầu không ổn. Lục Bắc Thần quay lại nhìn một cái rồi xoay đầu nhìn cô, cổ tình hỏi: “Sao vậy?”

“Đó... Đó là...” Thật ra Cố Sơ không muốn để anh chê cười, đành bấp bưng.

“Tiêu Tuyết.” Lục Bắc Thần chậm rãi nói.

Cố Sơ cảm thấy da đầu như sắp nổ tung, sự sợ hãi ban đầu lại ập tới nhưng lúc này sự khiếp sợ của cô ít nhiều cũng đã được hòa hoãn, ít nhất sẽ không phản ứng như ban nãy. Đừng trách cô, cô cảm thấy mình chỉ là một người bình thường, nhìn thấy một đồng xương trắng mà không có sự chuẩn bị về mặt tâm lý, sợ đến khóc thét cũng là phản ứng thường gặp thôi.

Đương nhiên, cô chỉ có thể an ủi bản thân như thế.

Bây giờ, cô nhìn chằm chằm bộ xương trắng ở gần đó. Nó được đặt yên lặng trên bàn thí nghiệm tỏa ra ánh sáng màu lam lạnh, đường vân của mỗi một mảnh xương dường như đều nhìn thấy rất rõ nét. Quan trọng hơn cả là cô còn quen với chủ nhân của bộ xương này. Người đàn ông đáng ghét này, lại dám làm chuyện đó với cô ngay trước mặt bộ xương?

Cố Sơ bỗng nhiên cảm thấy sống lưng lạnh toát, trong đầu nhanh chóng hiện lên một cảnh tượng thế này: Cả anh và cô trong chiếc áo blouse trắng đang ôm hôn nhau, trên bàn khám nghiệm ở ngay kia, Tiêu Tuyết cứ thế nhìn trừng trừng hai người họ, có thể khước môi còn nở một nụ cười lạnh lẽo, tiếc là họ đều không nhìn thấy.

Nghĩ như vậy cô lại càng hoảng hồn, nhìn Lục Bắc Thần mới ánh mắt ngập tràn phần nộ: “Anh... Anh lưu manh!”

Một câu chỉ trích không đầu không cuối nhưng lại khiến Lục Bắc Thần cười hỏi: “Tôi lưu manh thế nào?”

Môi Cố Sơ hơi vén lên nhưng nhất thời không trả lời được. Cô không muốn tiếp tục đôi co với anh chuyện vừa xảy ra. Cô muốn quên, phải lập tức quên ngay. Lục Bắc Thần thấy thế, khê thở dài: “Đây là nhà xác, có xương cốt là chuyện rất bình thường, đưa tài liệu của em cho tôi.”

Cố Sơ thấy anh nói chuyện công việc, tâm trạng ít nhiều cũng thả lỏng hơn. Cô đưa tài liệu cho anh, rồi lại âm thầm cố gắng cách xa bộ xương kia một chút. Lục Bắc Thần yên lặng chứng kiến hành động của cô, khước môi không khỏi cong lên. Anh lật tài liệu ra, tỉ mỉ đọc những chỗ cô ghi chú.

Lúc anh xem tài liệu, ánh mắt của Cố Sơ cũng không dám ngó nghiêng, chỉ nhìn phía ngoài tập tài liệu. Giống như Lục Bắc Thần nói, nơi đây là nhà xác, cô mà nhìn lung tung, chưa biết chừng lại nhìn thấy thứ gì không nên thấy.

“Propranolol?” Sau khi lật ra một trang, Lục Bắc Thần nhíu mày, nhìn chăm chú vào ghi chú ở trên.

“Là một loại thuốc thường gặp, dùng để điều trị tăng huyết áp.” Cố Sơ giải thích.

“Em liệt kê nó ra đây, chứng tỏ loại thuốc này không đơn giản.” Lục Bắc Thần gấp tài liệu lại, ánh mắt vô cùng nghiêm túc.

“Thông thường những bệnh nhân huyết áp cao, nhịp tim không ổn định đều được các bác sỹ kê loại thuốc này. Một là vì tác dụng phụ của nó thấp, hai là vì giá cả phải chăng, mọi người đều có thể chấp nhận.” Cố Sơ nhanh chóng tập trung vào công việc, phân tích: “Sở dĩ tôi dẫn Propranolol ra vì có một chút đáng ngờ. Tôi đã xem qua một số loại thuốc mà Tiêu Tuyết sử dụng. Sau khi nổi tiếng, cô ta không còn dùng thuốc Tây nhiều nữa, có thể là để giữ được tinh thần tốt nhất cho các buổi biểu diễn. Propranolol là một trong những loại thuốc Tây hiếm hoi đó, nhưng ba tháng gần đây cô ta không sử dụng nữa. Vậy thì, cô ta lấy gì để giữ cho nhịp tim của mình ổn định đây?”

Đầu mày Lục Bắc Thần càng nhíu càng chặt. Anh trầm mặc, Cố Sơ cũng không nói gì, cô biết anh đang suy nghĩ. Bỗng nhiên, anh để tập tài liệu trong tay qua một bên, quay người tới bên cạnh máy tính, ngón tay thon dài khẽ gõ, màn hình hiển thị xuất hiện một xấp ảnh.

Cố Sơ tro trọng đứng ở vị trí cách bàn khám nghiệm chưa tới 3m, căng thẳng nuốt nước bọt. Cô cảm thấy hai hốc mắt đen xì trên bộ xương đầu đang nhìn mình, làm cho cả người run như cây sậy, vội vàng rón rén vòng tới bên cạnh Lục Bắc Thần.

Muốn di chuyển ánh mắt, cô bèn nhìn lên màn hình máy tính. Ngay lập tức, hai mắt cô tròn tròn, vội vàng ôm miệng nhìn đi chỗ khác, như vậy mới tránh khả năng cô quay người 360 độ rồi nôn thốc nôn tháo. Hình ảnh trên máy tính có lẽ là ảnh chụp hiện trường, so với những hình ảnh lúc trước cô nhìn trong tài liệu thì càng không che đậy. Có thể, xem xong mấy thứ này, phim ma Thái Lan hay phim mổ xác của Mỹ đều chẳng là gì cả.

Lục Bắc Thần tập trung hoàn toàn vào những bức ảnh, không để ý tới Cố Sơ ở sau lưng bộ dạng như sắp nôn ọe. Anh nhận mail, Tiểu Mã đã chuyển tất cả file ảnh chụp hiện trường tới. Anh mở ra, giải nén, những bức ảnh có độ phân giải cao đều được Lục Bắc Thần gộp vào một file tài liệu.

Sau đó, Cố Sơ nhìn thấy khắp màn hình là những bức ảnh máu thịt be bét...

Cô bỗng nhiên cảm thấy thật ra nếu chỉ có độc bộ xương kia thôi hình như cũng không quá đáng sợ.

Lục Bắc Thần mở một bức ảnh ra, phóng lớn. Đây chính là bản gốc của bức ảnh mà khi nãy anh cứ nhìn chăm chăm không thôi. Độ nét cao, sau khi phóng to vẫn còn rõ. Cố Sơ không muốn nhìn nhưng ánh mắt không phải là thứ cô có thể kiểm soát.

“Tôi vẫn luôn nghi ngờ vết sẹo trên phần bắp thịt này của nạn nhân có vấn đề.” Anh nhìn vào màn hình, lên tiếng. Đây cũng là nguyên nhân anh chần chừ không thể giao nộp một bản báo cáo khám nghiệm tử thi hoàn chỉnh.

Kỳ thực theo trình tự thông thường, công việc của anh đã kết thúc từ lâu. Những điểm nghi vấn có thể đề cập trên cơ thể Tiêu Tuyết, trong báo cáo khám nghiệm tử thi anh cũng đã đề cập rồi, công việc còn lại sẽ giao cho phía cảnh sát xử lý. Nhưng sau khi vô tình nhìn thấy bức ảnh này, anh cứ cảm thấy có chỗ nào đó không ổn, trực giác nói cho anh biết, anh đã bỏ sót một manh mối quan trọng. Manh mối này như mật mã mở chiếc hộp Pandora, chỉ cần anh có thể phá giải mật mã này là chiếc hộp sẽ bật mở.

Cố Sơ đứng bên cạnh, nghe ngữ khí này của Lục Bắc Thần hoàn toàn là bắt cô phải tham gia vào. Cô bỗng chốc muốn nổ tung đầu, lúc này cô cũng không thể nói với anh một cách vô duyên rằng: Này, tôi đi nhé? được.

Sao cô có mặt mũi làm thế.

Cô đành bặm bưng bước tới, vắn vẹo khó chịu. Lục Bắc Thần ngược mắt nhìn cô: “Sao thế?”

“À... Anh có thể chỉ giữ lại một bức ảnh trên cùng thôi không? Những cái khác nếu chưa cần ngay thì có thể tắt tạm không?” Cố Sơ đưa ra một yêu cầu vô dụng.

Phải, nói xong câu ấy, chính cô cũng tự khinh bỉ bản thân.

Lục Bắc Thần dường như bị cô chọc cười. Anh không làm theo, mà ngược lại nhàn nhã quan sát cô rồi nói: “Lần sau em hãy liệt kê một danh sách, chú giải tất cả những thứ em sợ cho tôi.”

“Rốt cuộc anh có tắt hay không? Không tắt là tôi đi đó.” Cổ Sơ sốt ruột giậm chân bình bịch.

“Được được được, tôi tắt.” Lục Bắc Thần nghe lời cô một cách bất ngờ, quay lại tắt những bức ảnh khác, chỉ để lại bức ảnh đáng nghi: “Giờ được rồi chứ?”

Thế còn đỡ.

Cổ Sơ cảm thấy dễ chịu hơn một chút, sắc mặt cũng từ từ trở lại bình thường. Lục Bắc Thần kéo chiếc ghế để bên cạnh, tỏ ý bảo cô ngồi xuống. Cổ Sơ quay đầu ngó bàn khám nghiệm. Lục Bắc Thần lập tức hiểu ra, không nhịn được cười, đứng dậy: “Em ngồi chỗ tôi!”

Một động tác nhỏ nhưng khiến Cổ Sơ cảm thấy rất hữu dụng, bèn ngồi xuống ghế của anh. Lục Bắc Thần ngồi xuống bên cạnh cô, lồng ngực vững chãi trở thành một bức tường, che hoàn toàn bàn khám nghiệm ở gần đó, làm một hàng rào bọc cô trong một không gian an toàn.

Cổ Sơ có chút cảm động vì một cử chỉ quan tâm âm thầm, rất nhỏ nhặt này của anh nhưng chớp mắt cô lại nghĩ, không đúng, vì sao cô phải cảm kích anh? Nếu không phải tại anh kéo cô đến đây, cô cũng không khiếp sợ đến nỗi ‘hiện nguyên hình’.

“Chính là chỗ này.” Bờ môi Lục Bắc Thần dần ra từ đầu tới cuối, giơ tay chỉ vào vị trí bị anh đánh số trên bức ảnh, cánh tay trái đặt lên lưng ghế phía sau cô một cách tự nhiên. Như vậy, cô lại càng giống như được anh ôm vào lòng.

Cô hơi đổ người về phía trước, mượn cơ nhìn ảnh để né tránh sự tiếp xúc như vô tình lại như hữu ý của anh. Cổ Sơ kìm chế cảm giác cồn cào trong dạ dày, cô nhìn rồi nói: “Chỗ này có vấn đề sao?”

“Màu của bắp thịt ở giữa đậm hơn xung quanh.” Cơ thể cao lớn của Lục Bắc Thần cũng đổ nghiêng về phía cô.

Cổ Sơ hận mình không thể tập trung cho được, cô luôn cảm nhận được rõ ràng nhiệt độ cơ thể anh, khiến cả người cô nóng bừng bừng như bốc hỏa...

93. Chương 93: Mạnh Mối Bị Bỏ Sót

Khi đối mặt với công việc, Lục Bắc Thần khác hẳn, cởi bỏ vẻ cao ngạo và lạnh lùng thường ngày, thay vào đó là một thái độ cố chấp và nghiêm túc đối với sự thật. Sự bất thường trong một bức ảnh, nếu đối lại là cô có thể sẽ chẳng để tâm, thậm chí rất nhiều pháp y khác cũng sẽ không chú ý. Nhưng Lục Bắc Thần từ đầu tới cuối vẫn nghiền ngẫm, vẫn ngâm cứu, không bỏ qua bất kỳ manh mối đáng nghi nào. Điều này khiến Cổ Sơ cảm thấy, trong công việc anh là một người cực kỳ cuốn hút.

Đề nén sự bài xích về mặt tâm lý đối với bức ảnh, cô lại quan sát tỉ mỉ. Qua sự gợi nhắc của Lục Bắc Thần, quả thật là có chút khác biệt, nhưng sự khác biệt này nếu so sánh tương đối thì quá nhỏ nhặt, nếu chỉ nhìn mà không truy tìm tới cùng thì có thể cũng chẳng phát hiện ra điểm gì bất ổn. Như thế, cô lại càng khâm phục ‘hỏa nhãn kim tinh’ của Lục Bắc Thần.

“Liệu có phải là vết hoen tử thi không?” Câu nói này bật ra từ miệng một kẻ ngoài ngành như cô, đến bản thân cô cũng cảm thấy không đáng coi trọng.

Nhưng Lục Bắc Thần lại nghiêm túc trả lời: “Không phải.”

Anh khẳng định như vậy khiến Cổ Sơ cảm thấy anh chính là uy quyền. Rồi cô lại nhìn kỹ lần nữa, suy nghĩ rất lâu mới nói: “Sao tôi trông hơi giống vết xơ cứng bắp thịt vậy?”

Lục Bắc Thần khẽ gật đầu: “Đây cũng là điều tôi nghi ngờ, phần bắp thịt này trông giống như cơ vân bị suy dinh dưỡng, sợi của bắp thịt trở nên mảnh khiến cho thể tích bắp thịt thu nhỏ.”

Cổ Sơ đầu sao cũng là người học y, vừa nghe anh nói là đã hiểu ra. Cô ngược mắt nhìn anh: “Anh nghi ngờ Tiêu Tuyết mắc bệnh loạn dưỡng cơ*?”

*Theo nghĩa đen, bệnh loạn dưỡng cơ (Muscular Dystrophy – MD) có nghĩa là tình trạng cơ teo dần. Nói đến bệnh loạn dưỡng cơ (MD) là nói đến nhóm các bệnh di truyền có đặc trưng bởi sự ốm yếu diễn tiến và

sự thoái hóa của các cơ xương có nhiệm vụ điều khiển cử động. Có nhiều dạng loạn dưỡng cơ, một số có thể nhận thấy khi trẻ được sinh ra được gọi là loạn dưỡng cơ bẩm sinh trong khi những dạng khác phát triển ở thời kỳ thanh thiếu niên (BECKER MD). Dù cho bệnh xuất hiện ở thời gian nào trong đời thì một số dạng loạn dưỡng cơ gây nên tình trạng cử động yếu hoặc thậm chí là tê liệt.

“Không, nghiêm túc mà nói, cô ta chỉ bị loạn dưỡng cơ một phần. Nói chính xác hơn thì chỉ có phần bắp thịt này mà thôi.” Lục Bắc Thần dịch con trở lên trên một chút, chỉ cho cô xem: “Đây là phần thịt ở bắp đùi của cô ta, những vị trí còn lại không phát hiện thấy điểm bất thường.”

“Nhưng báo cáo y học không hề chỉ ra rằng Tiêu Tuyết mắc bệnh loạn dưỡng cơ, dù là nguyên nhân do thần kinh hay do cơ. Năm nào cô ta cũng đi kiểm tra sức khỏe, nếu mắc chứng bệnh này, bác sỹ không thể nào lại không biết, hơn nữa người mắc bệnh này cũng không thể chỉ bị phá hoại đúng một miếng cơ vân được.” Cố Sơ đưa ra nghi vấn từ góc độ y học: “Nếu đây là phần bắp thịt thì trừ phi cô ta đã từng có phần xương bị hoại tử.”

“Đây cũng chính là chỗ khiến tôi do dự mãi.” Lục Bắc Thần nhíu mày.

“Có thể nào là nhìn nhầm không? Hiện trường thế nào anh chưa từng tới, các nhân viên khám nghiệm hiện trường cho dù có chụp ảnh thì cũng sẽ bị ảnh hưởng bởi ánh sáng và vô số các nguyên nhân khác, liệu có phải vì anh quá cẩn thận không?” Cố Sơ càng nghĩ càng cảm thấy sự nghi ngờ này không phù hợp với y học và nguyên lý cơ thể con người, thế nên khả năng duy nhất cô nghĩ tới chính là tầm nhìn gây ảo giác. Sau khi buột miệng nói ra câu này, cô liền hối hận. Cô lại vô thức coi anh là Lục Bắc Thâm rồi, có một khoảnh khắc muốn tìm lại cảm giác tranh luận những vấn đề y học như hồi đại học. Nhưng anh không phải Lục Bắc Thâm mà là vị giáo sư pháp y nổi danh trong ngành, uy tín của anh sao có thể cho phép người khác hoài nghi?

Cô đã chuẩn bị sẵn tinh thần bị ăn mắng một trận.

Vậy mà Lục Bắc Thần trầm mặc ngoài dự liệu của cô, rất lâu sau mới đưa ra kết luận: “Không, đây tuyệt đối không phải vấn đề kỹ thuật chụp ảnh.”

Điều này khiến Cố Sơ có phần ngạc nhiên, nhưng không phải vì lời anh nói mà vì vừa rồi anh đã thật sự suy nghĩ nghi vấn mà cô đặt ra, nó khiến lòng cô nảy sinh một chút khác thường, một sự rất lạ, có chút hạnh phúc còn có cảm giác được khẳng định mình đã mất đi từ sau khi cô nghỉ học.

Lục Bắc Thần nhìn chăm chú vào màn hình mãi, gương mặt nghiêng nghiêng của anh càng thêm góc cạnh dưới ánh sáng từ màn hình chiếu ra. Cố Sơ ý thức được mình đã ngắm anh quá lâu, vội vàng thu ánh mắt lại, không nói gì.

“Trên lâm sàng, em có từng gặp loại bệnh nào giống như vậy chưa? Có thể chứng minh một điểm, cái bóng trên vị trí bắp thịt này...” Nói tới đây anh nhấn mạnh: “Tôi tạm thời dùng hai chữ ‘cái bóng’ để hình dung dấu vết này, phần bóng này nhất định được tạo ra khi nạn nhân còn sống.”

Cố Sơ mím môi: “Tôi... ở bệnh viện không làm lâm sàng.”

Lục Bắc Thần quay đầu nhìn cô, cô cúi gằm, đáng vẻ tội nghiệp. Ánh mắt anh tối đi, không nói thêm câu nào.

Hai người cứ giữ im lặng như thế, trong bầu không khí lạnh lẽo của phòng thực nghiệm, bên cạnh là một đồng xương ghê người, trên màn hình lại là những bức ảnh nét nét đến không dám nhìn thẳng. Cố Sơ nhìn trân trân, rồi lẩm bẩm: “Còn có tình huống gì khiến cho sợi cơ trở nên mảnh đi nhỉ?” Nếu Lục Bắc Thần đã khẳng định sự tồn tại của dấu vết này, vậy thì chắc chắn phải có tình huống gì đó xảy ra để hình thành nên một vết tích giống như loạn dưỡng cơ.

Lục Bắc Thần trầm ngâm.

Bỗng nhiên, có một bóng hình xông vào suy nghĩ của Cố Sơ. Cô ‘a’ lên một tiếng, cả người trở nên rất kích động.

“Tôi nhớ ra một bệnh nhân ở bệnh viện chúng tôi. Bác ấy ở bệnh viện lâu năm, tôi thường xuyên gặp bác ấy ở vườn hoa. Trên mu bàn tay của bác ấy cũng có vết này.” Cố Sơ cố gắng nhớ lại, sau đó gật đầu khẳng

định: “Không sai, tôi nhớ ra rồi. Lúc đó tôi còn hỏi bác ấy, bác ấy nói phải truyền dịch từ bé, cứ cách vài ba hôm lại tới bệnh viện truyền một chai dịch, vị trí huyết quản trên mu bàn tay đều là lỗ kim, trong đó có một phần da thịt đã rần lại, tụ màu đen.”

Ánh mắt Lục Bắc Thần chợt sáng lên.

“Là lỗ kim.” Cố Sơ phản kích đứng bật dậy, chỉ vào ảnh và nói: “Nếu một người thường xuyên bị tiêm vào bắp chân, hơn nữa còn luôn tiêm vào cùng một chỗ thì chắc chắn sẽ khiến mảng thịt ở đó bị tổn thương.”

Lục Bắc Thần lại phóng đại bức ảnh hơn nữa, kiểm tra tỉ mỉ.

“Nhưng mà... vì sao Tiêu Tuyết phải làm như vậy chứ?” Cố Sơ lại tự tát mình một gáo nước lạnh, ngồi sụp xuống ghế, lẩm bầm lẩm bầm.

Nhưng Lục Bắc Thần thì cười, thở phào nhẹ nhõm như cuối cùng đã công phá thành công một cửa ải khó khăn: “Cuối cùng tôi cũng hiểu rồi.”

Cố Sơ ‘á’ một tiếng. Hiểu gì cơ?

Lục Bắc Thần đứng dậy, lấy di động ra, nhanh chóng bấm một hàng số, sau khi đầu kia nhận máy, anh nói: “Tôi chờ một chút, lập tức.” Dứt lời, không đợi bên kia nói gì anh đã cúp máy, nhìn vào bức ảnh trên màn hình, cười tươi.

Cố Sơ nhìn bộ dạng của anh là biết ngay anh đã nghĩ thông suốt điều gì. Cô cũng đứng dậy, hỏi: “Anh biết gì rồi phải không?”

Lục Bắc Thần nhìn cô, nụ cười ấy dần chảy tràn vào đôi mắt. Cố Sơ thấy thế, sống lưng lại bắt đầu lạnh, không biết anh định làm gì. Đang mãi nghĩ đã thấy anh sải bước đi tới, lập tức nâng mặt cô lên, ngay sau đó mặt anh áp xuống.

Môi anh đè mạnh lên môi cô, lần này, nụ hôn nóng bỏng của anh tới rất đột ngột. Cô thở dốc, đang định đẩy anh ra thì anh cũng tự động buông cô ra, hơi thở trầm thấp phả xuống sống mũi cô. Anh nói: “Em thật sự là quá đáng yêu rồi!”

Cố Sơ đứng ngây ngốc ở đó, kinh hoàng nhìn anh.

Thế là ý gì?

Cô quá đáng yêu?

Ban nãy, anh vừa làm gì? Có phải lại vừa hôn cô không? Mặt cô lại đỏ rần. Cái con người này sao như quân ăn cướp vậy? Coi cô là gì chứ?

Chớp mắt đã thấy Lục Bắc Thần ngồi xuống trước máy tính, gõ rầm rầm không biết đang đánh cái gì. Cố Sơ đứng bên cạnh anh, đực ra như một khúc gỗ rất lâu mới lên tiếng: “Có phải tôi cũng có quyền được biết rốt cuộc mọi chuyện là thế nào không? Anh...”

“Suýt...” Lục Bắc Thần ra hiệu cho cô không được ồn ào.

Cố Sơ hơi căm phẫn. Gì chứ, nói thế nào cô cũng coi như đã dâng hiến một phần công sức? Làm gì có loại người nào qua cầu rút ván kiểu này? Mặc kệ việc sẽ chọc giận anh, cô bước tới, giơ tay che chặt màn hình vi tính.

Lần này, cô đã thu hút được ánh mắt ‘quan tâm’ của Lục Bắc Thần thành công.

“Anh phải cho tôi biết.” Cô kháng nghị.

Lục Bắc Thần không giận nhưng có thể nhận ra anh đang gắp. Anh đứng dậy, nhẹ nhàng ôm cô qua một bên, dỗ dành dịu dàng một cách hiếm có: “Tôi đang làm gắp một bản báo cáo, ngoan, qua bên kia chơi!” Dứt lời, anh còn khẽ vỗ vào đầu cô mấy cái rồi quay về chỗ ngồi.

Như đang đối phó với đứa con nít.

Cố Sơ đứng sau lưng anh giận dữ. Nếu gan to hơn một chút nữa, cô nhất định sẽ giơ chân đạp thẳng vào đầu anh ta. Thế nào gọi là qua bên kia chơi? Bên kia thì có gì mà chơi? Ngoài máy móc thì chỉ còn bộ xương, cô chơi với ai?

Mười mấy phút sau, La Trì quay trở lại phòng thực nghiệm.

“Không phải chứ? Mắt cậu dùng làm gì vậy? Cũng rơi vào lò luyện đan của Thái Thượng Lão Quân như Tôn Ngộ Không đấy à?” La Trì nhìn chăm chăm vào bức ảnh trên màn hình, cố gắng mãi mới nhìn thấy được một vết bất thường rất nhỏ ấy: “Một manh mối bé xíu thế này mà cũng không lọt qua được đôi mắt cậu.”

Lục Bắc Thần có vẻ đã thoải mái hơn không ít, uể oải dựa ra sau ghế, mở một chai nước khoáng, tu một ngụm: “Nhiệm vụ của tôi đã hoàn thành về vang, toàn bộ công việc còn lại thuộc về cảnh sát các cậu.”

“Đừng đừng đừng!” La Trì lập tức nín nọt, tiến tới, hai tay nắm chặt lại nhẹ nhàng dấm chân cho anh, khom lưng uốn gối nói: “Tuy rằng cậu chỉ là pháp y thôi nhưng mà bao năm qua số vụ trọng án cậu được chứng kiến chắc chắn là nhiều hơn tôi. Cho dù cậu không xen vào điều tra cũng biết nhiều hơn tôi, đừng có khoanh tay đứng nhìn chứ.”

Lục Bắc Thần không có phúc hưởng màn nịnh bợ của anh ấy, giơ chân lên, né tránh nắm dấm của La Trì: “Cảnh sát La, chuyện điều tra án không phải sở trường của tôi, hơn nữa tôi cũng không thể vượt quyền.”

“Không phải vượt quyền, là giúp đỡ bạn bè không được sao? Ông anh cung cấp chút ý kiến cũng được mà.” La Trì tươi cười đon đả.

Lục Bắc Thần quả thực không nỡ nhìn cái bản mặt lấy lòng của anh ấy, ngao ngán lắc đầu. La Trì thấy thế lập tức đứng dậy, cầm một chiếc cốc giấy, lấy lại chai nước khoáng trong tay Lục Bắc Thần, rót một cốc nước rồi đưa cho anh: “Ông anh uống nước đi, uống nước đi!”

Lục Bắc Thần đón lấy, không tiếp lời.

“Nói vậy là, cậu nghi ngờ có người tiêm thuốc cho Tiêu Tuyết trong một thời gian dài?” La Trì ngồi xuống bên cạnh, bắt đầu phân tích tình tiết vụ án.

“Trước đây tôi đã nói rồi, dựa theo tình hình của nạn nhân, nếu giả thiết trúng độc tử vong mà thành lập, vậy thì cách thức trúng độc hoặc sẽ phải là hít vào, hoặc sẽ phải là tiêm vào. Mấy lượt khám nghiệm trước tôi không phát hiện ra vị trí tiêm thuốc, là vì lúc phát hiện thì thể đã thối rửa nghiêm trọng, cũng rất khó nhận ra, thế nên đã dồn trọng điểm vào khả năng hít chất độc vào cơ thể.” Lục Bắc Thần siết chặt chiếc cốc giấy: “Nhưng sự thật chứng minh, tại tôi đã bỏ sót manh mối quan trọng này.”

94. Chương 94: Tình Yêu Khiến Người Ta Thành Những Kẻ Điên

“Nhưng tôi không hiểu, vì sao lại tiêm tập trung tại một vị trí chứ?” La Trì nghi hoặc không ra.

“Vì đối phương không muốn bị phát hiện.”

“Cậu dùng từ ‘đối phương’? Không phải là Tiêu Tuyết tự tiêm cho bản thân sao?”

Lục Bắc Thần ra hiệu cho anh ấy nhìn vào hài cốt. La Trì liếc nhìn, Lục Bắc Thần nói: “Chỗ bắp thịt này thuộc về phần thịt ở mặt sau của chân, cậu cảm thấy có người nào vô vị tới nỗi tiêm thuốc vào bắp chân sau không?”

La Trì ngẫm nghĩ thấy cũng có lý. Nếu tự mình làm, thì suy nghĩ đầu tiên là phải tìm một vị trí thuận tiện cho bản thân mình.

“Cậu nghi ngờ là loại thuốc gì?”

Lục Bắc Thần đáp không hề do dự: “Tiêm dung dịch Propranolol.”

La Trì vò đầu bứt tai: “Là thứ gì?”

“Là một loại thuốc chẹn beta-adrenergic, có tác dụng ngăn chặn adrenalin đối với hệ tuần hoàn, thường dùng nhiều dưới dạng viên để hạ huyết áp, đồng thời giảm tốc độ của nhịp tim, chữa trị cho người cao huyết áp và những người có nhịp tim không đều, thường thấy trong thuốc trị cao huyết áp, nhưng hàm lượng trong đó rất ít, chỉ đạt tới hiệu quả trị liệu mà thôi.” Lục Bắc Thần nói: “Nhưng tiêm dung dịch thì khác, một khi dùng với liều lượng khá lớn có thể sẽ dẫn tới tác dụng phụ là cả huyết áp và nhịp tim hạ xuống quá thấp, khiến người dùng rơi vào trạng thái sốc rồi tử vong.”

“Tôi đã xem báo cáo kiểm tra sức khỏe của Tiêu Tuyết, cô ta mắc bệnh nhịp tim không đều. Nếu là vậy, cô ta nên biết tác dụng phụ của loại thuốc này chứ?”

“Mấy tháng trước, Tiêu Tuyết đã ngừng sử dụng thuốc trị cao huyết áp. Với tính cách cẩn thận chặt chẽ của mình, có lẽ cô ta biết thành phần của thuốc có tác dụng phụ nên mới quyết định dừng thuốc.”

Đầu óc La Trì xoay chuyển cũng nhanh, anh ấy kinh ngạc: “Ý cậu là có người lén lút tiêm Propranolol cho cô ta?”

“Chỉ có một khả năng.” Lục Bắc Thần nghiêm túc nói: “Hơn nữa, tôi nghi ngờ đối phương lấy lý do giải tỏa tâm trạng căng thẳng cho nạn nhân trước khi lên biểu diễn rồi tiêm nó vào người nạn nhân. Cô ta vốn không hề biết mình bị tiêm thứ gì. Điểm này đủ để chứng minh, cô ta vô cùng tin tưởng người tiêm thuốc ỉn.”

“Căng thẳng?” La Trì ngáp ngừng giấy lát, trong đầu vụt qua một manh mối: “Không sai, trong khẩu cung của Thường Quân đã chỉ ra Tiêu Tuyết đích thực mắc chứng lo âu nhẹ.”

“Chưa chắc đã nhẹ. Nạn nhân là người của công chúng, nếu cô ta mắc chứng lo âu nghiêm trọng thì chắc chắn sẽ không công khai. Thường Quân có tình cảm với nạn nhân, nhất định đã nói giảm bệnh tình đi.” Lục Bắc Thần suy ngẫm: “Nghĩ mà xem, nạn nhân là một người bình thường ngay cả thuốc cảm Tây y cũng không dám uống, vì biểu diễn, cô ta đã phải chịu đựng những vất vả mà người bình thường khó có thể tưởng tượng. Chúng ta giả sử cô ta bị mắc chứng lo âu trầm trọng, đã ảnh hưởng tới tâm trạng khi biểu diễn, vậy thì một người trước giờ luôn coi trọng sân khấu như cô ta ắt sẽ nghĩ đủ mọi cách để giải tỏa áp lực. Lúc này, nếu có một người nói với cô ta rằng, tiêm một loại dung dịch có thể giúp được cô ta, cô ta chắc chắn sẽ mắc bẫy.”

“Mà người này thời kỳ đầu phải khiến cô ta cảm nhận được một chút dễ chịu. Theo như cậu nói thì tiêm loại dung dịch này sẽ giúp giảm bớt căng thẳng.”

“Không sai, Propranolol không những có thể làm chậm nhịp tim mà còn có thể giải tỏa những stress và sợ hãi đối với sân khấu. Nạn nhân đã tiêm Propranolol vào người mà không tìm hiểu thành phần của thuốc, đương nhiên sẽ giải tỏa được phần nào, thế nên khi hưng thủ dùng một lượng thuốc lớn, thậm chí khiến cho cô ta sốc, cô ta cũng không hề phản kháng. Đây cũng là nguyên nhân khi mọi người phát hiện ra thi thể thì không hề tìm thấy dấu vết giằng co và đánh lộn vì khi cô ta bị chuyển tới Nam Sơn thì đã mất mạng rồi.” Lục Bắc Thần đưa ra một kết luận hoàn chỉnh.

Đầu mày La Trì càng lúc càng nhíu chặt: “Nhưng mà, trong khám nghiệm, chúng ta không hề phát hiện ra thành phần Propranolol?”

“Ban đầu, chứng bệnh nhịp tim không đều của nạn nhân đã khiến chúng ta sai lệch, thế nên bỏ qua loại thuốc trị cao huyết áp, cho rằng cô ta sử dụng nó thì không có gì kỳ lạ.” Lục Bắc Thần thở dài: “Một khi bị lầm lẫn thì kết quả khám nghiệm tử thi cũng sẽ sai lệch, thế nên chưa biết chừng thành phần Propranolol đã bị người ta bỏ qua. Thêm nữa, Propranolol không thể được tìm ra chỉ với các phương pháp xử lý thông thường dùng để kiểm nghiệm các loại thuốc độc, mà bắt buộc pháp y phải bỏ công sức ra kiểm tra mới phát hiện được. Nếu không, làm riêng loại kiểm nghiệm này thôi, chi phí cũng rất đắt đỏ.”

La Trì gơ tay xoa xoa mặt, rồi lại ngược lên, rõ ràng có chút phấn khích. Cũng đúng, một vụ án cảm cực bao lâu cuối cùng cũng có đầu mối là một chuyện đáng mừng. “Nói như vậy thì Thường Quân đáng nghi nhất.”

“Cậu đừng quên dây đàn phát hiện được ở núi Nam Sơn, cảnh sát các cậu cũng đã chứng minh đó không phải dây đàn của Tiêu Tuyết.” Lục Bắc Thần chậm rãi nói: “Chiếc vĩ cầm chuyên dùng của nạn nhân khả năng cao là do Lưu Kế Cường tặng. Ở vết nứt xương cổ của nạn nhân phát hiện được vật lạ. Trong báo

cáo khám nghiệm tử thi tôi đã nói rõ là nhựa colophan trên dây đàn. Tôi nghĩ đối với cảnh sát mà nói, dựa theo hàm lượng và thành phần sản xuất của nhựa colophan cũng có thể điều tra ra manh mối. Thêm nữa, Lưu Kế Cường sản xuất được phẩm, sao cậu dám khẳng định Propranolol không được lấy ra từ xương sản xuất của hắn ta?”

“Tôi chắc chắn sẽ điều tra Lưu Kế Cường.” La Trì thở phào một hơi: “Tôi là hay thù mấy gã nhà giàu, cứ thấy điệu bộ khinh khỉnh của bọn họ là tôi lại nổi điên, rõ ràng là một chân đạp hai thuyền. Còn về Bạch Quân, đã điều tra ra cậu ta có chứng cứ ngoại phạm, ở bãi đậu xe có một đoạn CCTV có thể chứng minh hành tung của cậu ta hôm đó.”

Lục Bắc Thần uống cạn nước trong cốc, cuối cùng nói một câu: “Theo tôi thấy, người đáng nghi nhất là Bạch Quân.”

“Sao lại nói vậy?”

“Nạn nhân là người yêu cũ của Bạch Quân, cậu ta muốn nối lại tình xưa nhưng nạn nhân kiên quyết chối từ, vì thế Bạch Quân đã nảy sinh ý định giết người.”

La Trì ngẩn người giây lát sau đó thì ôm bụng cười ngặt ngoẽo. Lục Bắc Thần im lặng, nhướn mày nhìn anh ấy.

“Giáo sư vĩ đại của tôi ơi, tôi còn tưởng ông anh đưa ra được một kết luận kinh thiên động địa đến mức nào chứ. Đùng có trêu tôi nữa được không?”

Nhưng Lục Bắc Thần rất nghiêm túc: “Tôi không đùa với cậu.”

“Người yêu cũ không quay lại thì giết hại ư?” La Trì cố gắng nhịn cười: “Tình tiết trong tiểu thuyết với mấy bộ phim truyền hình đấy à, trong thực tế ai có thể vì một người yêu cũ mà nảy sinh ý muốn sát hại? Ở bên nhau được thì tốt mà không yêu nhau được thì tan, xã hội bây giờ thực tế lắm, làm gì có người nào ngu ngốc phạm tội để hủy hoại cả cuộc đời mình?”

Ánh mắt Lục Bắc Thần dần trở nên âm u, lạnh lẽo. Anh mím môi, rất lâu sau mới nói: “Có lúc, một đoạn tình cảm rất khó buông bỏ, đau tới tột cùng thì sẽ có ý định giết người.” Dứt lời, anh vo viên chiếc cốc giấy trong tay lại, rồi giơ tay ném chuẩn xác viên cốc vào chiếc thùng rác bên cạnh.

La Trì xua tay, phản đối: “Cách suy nghĩ này quá tuyệt đối, bây giờ thứ gì là giả tạo nhất? Đó chính là tình yêu, ai đi tin vào tình yêu thì kẻ đó là đồ ngu.”

Lục Bắc Thần trầm mặc rất lâu rồi lẩm bẩm: “Không... mà sẽ thành kẻ điên.”

La Trì không nhìn thấy biểu cảm thay đổi trên gương mặt anh, xua tay: “Tóm lại, tôi sẽ điều tra cả ba người. Mẹ kiếp, bọn chúng cảm thấy ông mày dễ bắt nạt phải không? Ông mà bắt được hung thủ, ông sẽ tra tấn.”

Lục Bắc Thần thu lại nét mặt của mình, cười khẩy: “Đây là việc của cảnh sát các cậu.”

“Này người anh em, hỏi cậu một chuyện.” La Trì vác ghế xích lại, cười gian xảo: “Tôi đi rồi, hai người có tiếp tục không?”

Lục Bắc Thần cau mày: “Cậu nghĩ gì thế hả?”

“Tôi nhìn thấy cả rồi còn chối.”

“Cô ấy tới đây giúp đỡ, lần này nếu không có cô ấy, làm sao phát hiện ra manh mối nhanh thế được.”

La Trì gật đầu: “Phải, thế nên để cảm ơn nàng, cậu cũng tiện thể thưởng ‘thịt’ chứ gì?”

“Cậu rảnh lắm à?”

“Tôi không có rảnh, cô ấy rảnh kìa. Nhìn mà xem, cậu để người ta nhàm chán đến mức nào rồi.” La Trì hất cằm về phía camera giám sát. Trong màn hình, Cố Sơ đang đi đi lại lại trong phòng làm việc, nhìn đúng là có hơi chán đời thật. Anh ấy lại nói: “Mà nói đi cũng phải nói lại, cậu được đấy, tình cảm mặn nồng ngay trước một đồng xương trắng, không thấy ghê à? Cậu cũng phải nghĩ cho em gái tỳ chứ, lỡ như dọa chết người ta thì phải làm sao? Muốn thân mật gì thì về khách sạn, thoải mái biết bao. Ở đây, cậu phải

kiềm chế mới được. Có biết điểm khác biệt lớn nhất giữa con người và con vật là gì không? Đó chính là con người có khả năng kiềm chế còn con vật thì không.”

“Cậu cút được rồi đấy.” Lục Bắc Thần sốt ruột nhưng vẫn bình tĩnh đáp lại một câu.

La Trì đứng dậy, giơ tay đầu hàng: “Được rồi, người anh em như tôi có lòng tốt nhắc nhở thôi mà. Một cô gái trong sáng thuần khiết, một tiểu thư kiều sa giàu có, cậu phải suy nghĩ cho kỹ đấy.”

Lục Bắc Thần nhướng mày nhìn anh ấy, ánh mắt rất thiếu thiện cảm. La Trì thấy thế đành thôi, chuồn nhanh là thượng sách.

Trong phòng làm việc của nhà xác, cuối cùng Cố Sơ cũng đi lại tới một nhòai. Cô nằm rạp lên bàn như một chiếc giẻ lau, vùi mặt vào trong cánh tay. Cô bị Lục Bắc Thần đuổi ra khỏi phòng thực nghiệm vì La Trì tới. Nghĩ lại đúng là đây một bụng tức, cô kiên định tin rằng mình chắc chắn đã nhắc tới một điểm mấu chốt đối với vụ án này, nhưng rõ ràng là Lục Bắc Thần muốn giành hết công lao. Có làm sao La Trì vừa tới là cô không được ở trong đó nữa?

Không ở thì không ở, cô còn ghét phải nhìn cái đồng xương với đồng ảnh đó kìa. Người gì không biết!

Chẳng biết đã qua bao lâu, tóm lại cô nghe thấy tiếng bước chân của La Trì, còn cả giọng đùa cợt: “Ô, em Cố, đang làm gì vậy?”

Cố Sơ vẫn nằm bò ra bàn, không ngẩng mặt lên, mặc kệ anh ấy. Trong lòng cô, đây là một đôi câu kết làm bậy, đều chẳng phải hạng người gì tử tế. La Trì bước tới chọc vào người cô mấy cái, cười nói: “Nói chuyện với em đấy, em Cố.”

“Tôi là Cố Sơ.” Cô bực bội đáp lại một câu.

La Trì còn định nói gì đó thì nghe thấy tiếng mở cửa của phòng thực nghiệm, giọng Lục Bắc Thần vang lên: “La Trì, tôi cho cậu thời gian ba giây để lập tức cuốn xéo khỏi mắt tôi.”

Kết quả, La Trì đi rồi, Lục Bắc Thần lại tới.

“Sao vậy?” Anh hỏi câu La Trì vừa mới hỏi.

Cố Sơ vẫn ngoảnh mặt làm ngơ.

Lục Bắc Thần đứng bên cạnh bàn làm việc, nhìn cô bò ra bàn như một đứa con nít là lại buồn cười. Anh cúi hẳn người xuống, ghé sát: “Đói à?”

“Đã hơn ba giờ chiều rồi, anh bảo tôi có đói không?” Đâu chỉ đói, cô còn rất không vui nữa.

Lục Bắc Thần tươi cười nhìn cô: “Đi nào, đi ăn cơm!”

Cố Sơ uể oải ngẩng đầu liếc anh, phát hiện mặt anh đang gần sát trong gang tấc, cô giật nảy mình, vội vàng đứng dậy. Lục Bắc Thần nhướng mày: “Có cần phải thế không? Sao tôi như thành mãnh hổ dã thú vậy?”

Mãnh hổ dã thú cũng đâu có đáng sợ như anh, cô nhủ thầm trong bụng. Cô cầm túi xách lên, hồ hững đáp: “Tôi không ăn, về nhà luôn đây.”

“Em chưa đi được.”

“Vì sao? Giá trị thẳng dư của tôi hình như đều bị anh vắt kiệt rồi mà?” Cô nghiêng răng nghiêng lợi...

95. Chương 95: Máy Móc Nào Sản Xuất Tư Duy

Lục Bắc Thần khi đã cởi bỏ chiếc áo blouse trắng, nhìn kiểu gì cũng không còn quá thân thiện nữa. Cố Sơ cứ có cảm giác, một giây nữa thôi chưa biết chừng anh lại muốn thế nào đó. Lục Bắc Thần nghe thấy lời tố cáo của cô thì bật cười, chậm rãi khẳng định: “Em còn rất nhiều giá trị.”

“Anh nói thế là có ý gì?” Cố Sơ có một cảm giác bất an.

“Tôi ấy à, bây giờ thần kinh trung ương đã truyền tới cho tôi một cảm giác mãnh liệt rằng đang có một sự thiếu hụt đồ ăn ở trong cơ thể dẫn đến mất cân bằng sinh lý. Em phải cùng tôi giải tỏa trạng thái này, nếu

không sẽ tạo ra áp lực, căng thẳng cho cơ thể, tới một mức độ nhất định nào đó sẽ xuất hiện sự lo âu, bất an, thậm chí là đau khổ.” Lục Bắc Thần nói năng hùng hồn.

Đầu mày Cố Sơ sắp nhíu chặt lại như bánh quẩy tới nơi. Đợi cho anh nói xong, cô làm mặt câm nín, bực bội đáp trả: “Anh cứ nói thẳng là anh đang dối chẳng phải là xong rồi sao?” Ra vẻ mình hiểu nhiều biết rộng. Làm ơn đi, cô cũng học y mà, kênh kiệu gì chứ.

Lục Bắc Thần mím môi cười: “Đi thôi, coi như em đã lập được công lớn, mời em ăn cơm.”

“Ăn cơm xong là tôi có thể đi được chứ?” Cô lại hỏi.

Lục Bắc Thần ra vẻ suy tư, sau đó nói với cô một cách cực kỳ nghiêm túc: “Không được.”

“Vì sao?”

Gương mặt anh ửng hiện đôi chút xấu xa: “Ăn cơm xong còn phải quay trở lại đây, tôi phải hoàn thành báo cáo.”

“Liên quan gì tới tôi?” Cố Sơ rất muốn biết điều này.

Lục Bắc Thần ghé sát mặt lại, thì thầm: “Em phải ở bên tôi.”

Có một khoảnh khắc Cố Sơ chột mắt phương hướng, vì ở khoảng cách này, cô nhìn thấy được đáy mắt trong vắt của anh, còn cả hàng mi thanh tú, hơi thở của anh dễ chịu đến thế, mỗi lần sát gần lại khiến tâm hồn cô lạc lối.

Khi cô hoàn hồn trở lại thì Lục Bắc Thần đã quay người đi ra ngoài. Cô đi theo sau anh, kháng nghị: “Tôi còn phải làm việc riêng của mình nữa.”

“Việc em phải làm rất đơn giản đó là ở bên cạnh tôi cho tới khi tôi viết xong báo cáo.” Lục Bắc Thần lập tức bác bỏ.

Cố Sơ thật lòng không biết cái tư duy của anh dùng máy móc hăng nào sản xuất ra, sao lại vô lý, ép buộc đến mức này? Cô rảo bước đuổi theo anh, nhìn theo cái bóng thẳng tắp của anh, cổ tình hắt một gáo nước lạnh.

“Bạn gái anh còn đang đợi anh đấy.”

Chuyện của Lâm Gia Duyệt cô còn chưa quên, người ta đã đặt sẵn bàn đợi anh rồi. Nghĩ vậy cô cứ cảm thấy mình có chút ghen thầm, nhất thời hơi buồn bực. Còn Lục Bắc Thần thì dừng bước, quay đầu nhìn cô, biểu cảm trong ánh mắt có chút thay đổi, giống như không vui, lại giống như đang dò xét nội tâm của cô.

Cố Sơ ý thức được mình đã nhiều chuyện rồi, tự trách nhưng lời đã nói ra rồi cũng nên giải quyết mới phải. Cô liếm môi nói: “Chẳng phải cô ấy hẹn anh tối nay sao?”

“Nhiều lời làm gì, đi theo tôi.” Ngữ khí của Lục Bắc Thần có phần bực bội nhưng không đến nỗi lạnh lùng như lúc trước. Anh kéo tay một cái, dắt cô ra khỏi nhà xác như chim ưng bắt gà con.

Một chút thất vọng bay ngang cõi lòng Cố Sơ. Anh không giải thích một chút sao?

Thành phố Ordos, Nội Mông Cổ.

Hứa Đồng theo Thịnh Thiên Vỹ tới Nội Mông đã được một thời gian rồi, làm việc ở công ty với tư cách trợ lý hành chính đặc biệt của Thịnh Thiên Vỹ. Thế giới của người trưởng thành không đơn giản như con nít, muốn hòa nhập vào một môi trường hoàn toàn mới, thậm chí là một ngành nghề hoàn toàn mới không phải chuyện đơn giản. May mà có được sự tín nhiệm của Thịnh Thiên Vỹ, Hứa Đồng đã được anh kéo vào công ty, sắp xếp ở một vị trí quan trọng. Dĩ nhiên cũng có người nọ người kia nói cô dựa vào quan hệ, đi cửa sau nên mới được làm ‘lính nhảy dù’.

Còn thực tế là, dưới sự toilet luyện của Niên Bách Ngạn, Hứa Đồng giờ đã cực kỳ mạnh mẽ, không gì công phá được. Kinh nghiệm công việc của cô phong phú, lại dốc sức làm việc mới có ngày hôm nay, dù là mấy lời đồn thổi hay bị mấy bộ phận khác chia rẽ thì đối với một người ‘lỡ đời’ như Hứa Đồng đều là chuyện

nhỏ. Chưa đầy một tuần, cô đã hiểu thấu đáo tất cả các tài liệu Thịnh Thiên Vỹ đưa, từ cấu trúc công ty tới phạm vi nghiệp vụ, thậm chí là tài liệu về tất cả các khách hàng mà công ty làm việc cô cũng đã thuộc nằm lòng. Khi bị bộ phận thị trường gây khó dễ, cô vẫn ung dung đối mặt, điều này khiến các đồng nghiệp ở đó đối đầu với cô đều phải kinh ngạc.

Còn tối hôm nay, Thịnh Thiên Vỹ đưa cô tham dự một buổi tiệc làm ăn. Với tư cách là trợ lý, trách nhiệm ở trên bàn tiệc là phải giữ cho sếp luôn tỉnh táo, thế nên việc đỡ rượu thay sếp cũng không có gì kỳ lạ. Hứa Đồng cũng đã quen rồi, trước đây khi cùng Niên Bách Ngạn tới dự những buổi tiệc kiểu này, đa phần rượu đều do cô uống vì dạ dày của Niên Bách Ngạn không tốt, đã từng xuất huyết phải nhập viện.

Nhưng điều khiến Hứa Đồng không ngờ tới là Thịnh Thiên Vỹ hoàn toàn không cần cô đỡ rượu. Ai mời anh cũng uống, người khác tới khuyên cô uống rượu, anh lại tươi cười đỡ thay cô. Trên đường trở về, Thịnh Thiên Vỹ dường như hơi say, dựa ra sau ghế, im lặng nhắm mắt.

Để chăm sóc anh, Hứa Đồng không ngồi ở ghế lái phụ như mọi khi mà cũng ngồi xuống ghế sau, lấy khăn ướt lau mặt cho Thịnh Thiên Vỹ. Nhưng vừa chạm vào mặt anh, anh bèn giơ tay nắm chặt cổ tay cô, làm Hứa Đồng giật thót.

“Tổng giám đốc Thịnh! Tôi chỉ muốn giúp anh lau mặt cho tỉnh táo thôi.” Cô tưởng rằng hành động của mình quá đường đột đã khiến anh không vui.

Dưới ánh sáng u tối, Thịnh Thiên Vỹ cứ nắm cổ tay cô mãi như thế. Anh đã mở mắt ra, nhìn cô rất lâu, rồi cất giọng trầm trầm: “Sau này tới tiệc rượu, đừng có ngốc nghếch đỡ rượu cho tôi, nghe rõ không?”

Hứa Đồng ngẩn người, từ tận đáy lòng bỗng dâng lên một niềm ấm áp.

“Đây là công việc của tôi.” Cô lẩm bẩm.

Thịnh Thiên Vỹ không nói gì nhưng đan tay mình vào tay cô. Nhiệt độ không tan đi ở lòng bàn tay truyền đến cô, cô cảm thấy cả người cũng hơi nóng, muốn giằng ra nhưng anh càng nắm chặt.

“Tổng giám đốc Thịnh, anh... bỏ tay ra đã được không?”

Thịnh Thiên Vỹ làm như không nghe thấy, thì thầm: “Tôi không cho phép em làm vậy.”

Hứa Đồng sững người, rất lâu sau mới hiểu ra anh đang ám chỉ chuyện đỡ rượu. Cô cố tỏ ra điềm đạm: “Tôi biết rồi ạ.” Nhưng trong lòng thì không thể bình tĩnh được nữa, Niên Bách Ngạn chưa bao giờ yêu cầu cô như vậy.

Lúc này Thịnh Thiên Vỹ mới buông tay cô ra, cơ thể cao lớn đổ về phía cô, cười khê: “Coi tôi là kẻ háo sắc?”

“Tổng giám đốc Thịnh hiểu lầm rồi.” Hơi thở của anh thấm đẫm mùi rượu, có phần nguy hiểm, chứa đựng ý xâm chiếm.

Thịnh Thiên Vỹ cười nhưng không có hành động tiếp theo.

Cứ như vậy tới tận nơi ở của Hứa Đồng, xe liền dừng lại. Nói tới nơi ở này ít nhiều lại khiến Hứa Đồng ngỡ ngàng. Ngày đầu tiên sau khi đến Ordos, cô đã bị Thịnh Thiên Vỹ đưa tới đây, một khu nhà nằm ở vị trí đẹp nhất, có giá cao nhất thành phố này. Còn ý của Thịnh Thiên Vỹ là đây là nơi ở dành cho cô.

Cho cô ư?

Mang hàm ý rất lớn, Hứa Đồng đương nhiên sẽ không nhận, nhưng Thịnh Thiên Vỹ lôi Niên Bách Ngạn ra, nói vì khi làm việc cho Niên Bách Ngạn, ở Bắc Kinh cũng có một căn nhà dùng làm nơi ở. Hứa Đồng bèn lập tức giải thích rằng căn nhà ở Bắc Kinh là cô tự mua. Thịnh Thiên Vỹ chỉ cười mà không nói gì, nhét thẳng chìa khóa vào trong tay cô.

Sau này Hứa Đồng bày tỏ với Thịnh Thiên Vỹ rằng cô có thể tạm ở căn nhà này, Thịnh Thiên Vỹ cũng đồng ý.

Sau khi xe đỗ hẳn, Hứa Đồng chuẩn bị xuống xe nhưng đồng thời cũng hơi lo cho tình trạng của Thịnh Thiên Vỹ. Anh thì thẳng thừng xuống xe cùng, nói với cô: “Tôi có thể lên xin một bát trà giải rượu không?”

Giờ này...

Hứa Đồng muốn nói là không tiện nhưng trước mặt là ông chủ của mình, cô lại ngại từ chối, đành gật đầu, dìu anh đi vào trong.

Đó là một căn nhà hai tầng, diện tích phải tới ba trăm mét vuông. Đối với Hứa Đồng, nó giống với một cung điện xa hoa hơn chứ không phải một ngôi nhà. Cô thích ngôi nhà của mình ở Bắc Kinh hơn, diện tích tuy không rộng bằng đây nhưng rất ấm áp, có không khí của một gia đình. Cô làm việc cả một ngày về tới nhà sẽ thoải mái tắm rửa, sau đó tựa vào cửa sổ nhìn dòng xe cộ đi lại dưới chân, đó là một cảm giác dễ chịu hiếm có.

Không phải cô không thích nơi đây. Cô cũng từng tới Nội Mông mấy lần, ấn tượng thực ra không tồi nhưng bây giờ không hiểu vì sao, đối mặt với Thịnh Thiên Vỹ, cô cứ cảm thấy kỳ lạ, giống như câu anh nói khi nhét chìa khóa vào tay cô: Sau này đây chính là nhà của em, cứ yên tâm mà ở.

Lời nói ấy không có gì ghê gớm nhưng phân tích kỹ thì cứ là lạ.

Giống như thế Niên Bách Ngạn đã từng giao chìa khóa căn nhà ở Bắc Kinh cho cô, lúc ấy câu Niên Bách Ngạn nói với cô là: Đây là nhà của cô ở Bắc Kinh, nhưng nhớ kỹ, cô phải tự kiếm ra nó.

So với lời nói thẳng thắn của Thịnh Thiên Vỹ, câu nói của Niên Bách Ngạn dường như có tính cổ vũ hơn.

Sau khi vào nhà, Thịnh Thiên Vỹ dựa thẳng ra sofa. Hứa Đồng thay giày cho anh, rồi rót cho anh cốc nước. Trong nhà bỗng nhiên có thêm một người đàn ông cao to quả thực khiến cô không quen lắm, hơn nữa đã nửa đêm rồi.

Cô đi vào bếp, nấu bát canh giải rượu cho anh. Dù kỳ lạ thế nào đi nữa thì anh cũng đã say rồi, cô cũng phải lo. Cô không xa lạ với món canh giải rượu, chẳng biết đã nấu cho Niên Bách Ngạn bao nhiêu bát rồi, cho tới khi Tổ Diệp xuất hiện, công việc này không bao giờ thuộc về cô nữa.

Nghĩ tới đây, ánh mắt Hứa Đồng tối đi, trong lòng dâng lên một sự hụt hẫng nhưng cô nhanh chóng đè xuống.

Sau lưng vang lên tiếng đàn ông: “Trước đây em nói em có bạn trai, là thật hay giả?”

Hứa Đồng giật nảy mình, vội vàng tắt bếp, quay người lại. Chẳng biết Thịnh Thiên Vỹ đã đứng tựa ở cửa bếp từ khi nào, có hơi say nhưng tỉnh táo nhiều hơn.

“Anh...”

“Em có bạn trai không?” Thịnh Thiên Vỹ hỏi thẳng.

Đây không giống câu một người sắp nên hỏi. Hứa Đồng nét mặt bình tĩnh, thực chất trong lòng đã rối loạn. Cô nhìn anh, một lúc lâu sau mới đáp khẽ: “Phải thừa tổng giám đốc Thịnh. Tôi đã có bạn trai rồi. Xin hỏi, điều này cũng nằm trong phạm vi anh kiểm tra xem tôi có đủ tư cách trở thành trợ lý không ư?”

“Cậu ta là người như thế nào?” Thịnh Thiên Vỹ cười.

Hứa Đồng ngập ngừng mấy giây rồi bình thản đáp: “Chu đáo, rất tốt với tôi.”

“Thế ư?”

“Vâng.”

Thịnh Thiên Vỹ không nói cô mà nhìn cô, rất lâu mới lên tiếng: “Có dịp thì hẹn cậu ấy ra ngoài gặp tôi.”

Hứa Đồng sững sốt.

“Muốn lừa trợ lý của tôi đi không phải chuyện dễ đâu.” Thịnh Thiên Vỹ lại cười, ý tứ sâu xa: “Đầu tiên, cậu ta phải qua được cửa ải của tôi đã.”

Hứa Đồng nghe thấy câu ấy, không hiểu sao lòng cô bắt đầu cảm thấy lo lắng...

96. Chương 96: Tôi Sẽ Theo Đuổi Em

Khoảng cách giữa con người với con người là cự ly giữa trái tim với trái tim, đẩy xa rồi lại kéo gần, quá trình giằng vò lẫn nhau ấy cũng là lúc lặp lại hoặc đoạn tuyệt, hoặc hạnh phúc. Con người ta sinh ra nên rục rờ như hoa mùa hạ, không tàn phai, không úa rụng. Chịu đựng những trách nhiệm của tình yêu và những dây dưa khi chia lìa đau khổ lại trở thành niềm say mê giữa nam và nữ. Gặp gỡ có lúc là duyên phận, nhưng cũng có lúc là nghiệt ngã.

Lục Bắc Thần đối với Cố Sơ, cô không biết là duyên hay nghiệt, hoặc cũng có thể là nghiệt duyên.

Ngày hôm nay, Cố Sơ cảm thấy mình trải qua quá hoang đường. Cô mơ mơ hồ hồ bị Lục Bắc Thần kéo vào trong nhà xác, rồi lại mơ màng cố gắng nhìn rõ thần kinh, kết quả lại còn cùng ‘ngài ấy’ dùng một bữa trưa trông như bữa tối. Một người xưa nay nghe đồn là tiếc thời gian như vàng bạc ấy thế mà bữa ăn này lại lãng nhãng, dây dưa tới hơn hai tiếng đồng hồ. Trở về nhà xác, anh bận rộn viết báo cáo nhưng lại ra lệnh cho cô đợi ở bên cạnh.

Hàm ý của ‘bên cạnh’ là một vị trí không xa nơi để hài cốt Tiêu Tuyết.

Cô chỉ có thể nhàm chán nghịch di động, còn không được lên tiếng.

Trong thời gian ấy, Lục Bắc Thần ra ngoài một lần, trước khi ra khỏi cửa còn tiện thể đem theo di động của cô. Chưa tới năm phút sau anh đã quay lại, trả điện thoại cho cô. Điều này khiến Cố Sơ cảm thấy vô cùng kỳ quặc và khó hiểu. Nhân lúc anh làm báo cáo, cô kiểm tra di động của mình một lượt, không phát hiện điều gì bất thường. Đang mãi nghĩ thì một tin nhắn im lặng gửi tới: Bắc Thần, đây là số của Cố Sơ à?

Gửi cho Lục Bắc Thần ư?

Cố Sơ to đầu, đến bên cạnh anh, lúc lắc chiếc di động về phía anh. Lục Bắc Thần không đón lấy, chỉ liếc nhìn nội dung tin nhắn, bàn tay đánh máy vẫn không hề ngừng lại, hờ hững nói một câu: “Em trả lời luôn là được.”

Chuyện gì thế này?

Cố Sơ nghĩ tới một khả năng, lập tức lục lại nhật ký cuộc gọi. Quả không sai, vừa nãy Lục Bắc Thần cầm di động của cô đi ra ngoài là để gọi điện thoại, mà dãy số lạ anh gọi tới kia...

“Của Lâm Gia Duyệt sao?” Cô hỏi.

Lục Bắc Thần không nhiều lời, chỉ ‘ừm’ một tiếng đáp lại.

Nhưng Cố Sơ thì giật mình hoảng hốt, giọng nói trở nên hơi the thé: “Vì sao anh không lấy di động của anh gọi cho cô ấy?”

“Di động của em vừa hay ở bên cạnh, tiện lợi.” Lục Bắc Thần đưa ra một lời giải thích nghe vô cùng hợp lý.

“Nhưng mà...”

“Đừng ồn ào, ngồi bên kia đợi tôi.” Lục Bắc Thần ngắt ngang câu nhưng mà của cô.

Ngọn lửa trong bụng Cố Sơ vẫn chưa dập được. Cô rất muốn hiểu rõ vì sao di động của cô lại tiện? Chắc cuộc gọi khi đi ra ngoài đó là để hủy cuộc hẹn tối nay phải không? Nhưng anh cầm di động của cô trả lời Lâm Gia Duyệt là có ý gì? Chẳng phải rõ ràng sẽ khiến Lâm Gia Duyệt hiểu lầm sao?

Cô ngẫm nghĩ, liệu có cần giải thích với Lâm Gia Duyệt một câu không, nhưng nhất thời lại không biết phải nói với Lâm Gia Duyệt thế nào. Nhìn chằm chằm mẫu tin nhắn đó hồi lâu, Cố Sơ vẫn bỏ cuộc. Giải vở chết vậy, không nhắn lại nữa.

Cứ như vậy, chịu đựng tới hơn chín giờ tối, cuối cùng lương tâm của Lục Bắc Thần cũng thức tỉnh, sau khi kéo cô đi ăn no đã đòi thêm bữa nữa, cuối cùng anh cũng đưa cô về nhà.

Chiếc xe đi thẳng mãi, trên đường về nhà thì trời đổ mưa.

Những hạt mưa tí tách đập vào cửa xe. Bên ngoài rất ồn, trong xe lại yên ắng. Cố Sơ nhìn những tòa nhà không ngừng lùi về phía sau qua cửa sổ. Đèn đường bị nước mưa che phủ, ánh sáng yếu ớt chống đỡ cái ảm áp của cả thành phố này.

Lúc ấy cô mới phát hiện ra hình như đã lâu lắm rồi mình không được thoải mái ngắm nhìn khung cảnh thành phố.

Tầm mắt rớt cuộc cũng bị lu mờ, cơn mưa tới không sớm không muộn, luôn vừa khít để khêu gợi lại quá khứ của người ta rồi lại lặng lẽ ra đi. Cố Sơ liếc nhìn Lục Bắc Thần đang lái xe. Một bên gò má của anh càng trở nên rõ nét dưới thứ ánh sáng u tối. Ngày hôm nay dường như xảy ra rất nhiều chuyện nhưng lại giống như chẳng xảy ra chuyện gì. Chỉ là, sự tiếp xúc của cô đối với anh tựa hồ không sâu như vậy nữa, phần nhiều là một sự thân thuộc.

Lẽ nào chỉ vì anh mang một gương mặt giống hệt Bắc Thâm?

Mỗi một giây ở bên cạnh anh, chốc chốc cô lại nảy sinh ảo giác, sau đó lại ra sức kéo mình tới bờ vực của lý trí. Thế nên cô nhìn anh, rất muốn nói với anh rằng: Thật ra anh tàn nhẫn lắm không, anh có biết không?

Con người chung quy vẫn là mâu thuẫn. Cô tìm được niềm vui thì khi đêm xuống sẽ lại chìm đắm trong quá trình tự trách vô bờ bến.

Vòng đi vòng lại, chiếc xe vòng vèo hơn nửa thành phố, cuối cùng vẫn phải dừng bánh.

Cố Sơ tháo dây an toàn. Đêm ngoài cửa sổ đang tươi sáng, cơn mưa cách đây không lâu đã tạnh như thế. Lục Bắc Thần tắt máy, quay đầu nhìn cô: “Tôi đưa em lên nhà.”

“Không cần đâu.” Cô vội nói.

Bất chợt nhớ lại cảnh tượng anh đưa cô vào tòa nhà lần trước, Cố Sơ vẫn còn căng thẳng.

Lục Bắc Thần cười khê: “Tôi tưởng em không còn sợ tôi nữa.”

Cảm giác bị người ta nhìn thấu rất tồi tệ, nhưng đương nhiên Cố Sơ không thừa nhận: “Tôi chỉ không muốn làm phiền anh.”

Lục Bắc Thần chăm chú nhìn cô rất lâu sau đó cười. Lần này nụ cười của anh có chút tiếc nuối. Cố Sơ không muốn ở lại quá lâu vì luôn sợ bản thân sẽ lạc lối, cuối cùng không còn tìm được hiện thực nữa.

“Tôi đi đây, cảm ơn anh.” Nói rồi, cô mở cửa xe.

Cổ tay bị Lục Bắc Thần nhẹ nhàng nắm lấy.

Cô sững người, bàn tay mở cửa chợt khựng lại. Cô quay đầu nhìn anh.

“Trời vừa mưa, còn lạnh đấy.” Một chiếc áo khoác nam cứ thế được khoác lên vai cô, hơi thở của anh ngập tràn mọi nơi, mà giọng nói của anh trong một đêm tối như thế này nghe càng êm ái, quyến rũ: “Khoác vào!”

Sự ảm áp nơi bả vai len lỏi vào tận trái tim. Cố Sơ nhìn anh nhưng hình ảnh trong đầu lại tản mạn xa xôi. Đã bao lần, áo khoác của Bắc Thâm cũng là thứ để cô kiếm tìm ảm áp. Xót xa đi từ con tim tới đôi mắt. Quay đầu đi, cô khê nói: “Không cần đâu.”

“Khoác đi!” Lục Bắc Thần nhấn mạnh lần nữa.

Cố Sơ khê cắn môi dưới, im lặng, quay người định xuống xe.

“Cố Sơ!” Anh gọi tên cô.

Giọng của anh rất nhẹ, cái tên này khi bật ra từ môi lưỡi anh cũng ôn hòa đi không ít, khiến lòng người hoảng hốt vào một đêm mưa. Cô không thể lý trí bỏ đi nữa, tiềm thức đang không ngừng thúc giục cô, nhưng hai chân cô lại không rời đi được một bước.

Còn anh sau khi gọi tên cô thì càng trầm mặc, tia sáng trong đôi mắt cũng tối đi, ẩn giấu một tâm tư không cho phép ai khám phá. Rất lâu sau, anh mới lên tiếng: “Khó lắm sao?”

Một câu hỏi không đầu không cuối khiến Cố Sơ cảm thấy kỳ lạ.

Cô quay đầu nhìn anh.

Lục Bắc Thần không nhìn cô mà nhìn thẳng về phía trước như đang mang một suy nghĩ gì, nhưng anh biết cô đang nhìn mình, bèn bổ sung: “Ồ bên cạnh tôi khó lắm sao?”

Một câu hỏi rất đơn giản nhưng lại khiến Cố Sơ bàng hoàng.

“Anh...”

Vì sao lại hỏi cô như vậy?

Lục Bắc Thần quay mặt. Lần này, ánh mắt anh nhắm thẳng vào gương mặt cô. Trong bóng tối, ánh mắt anh rất khê khàng. Anh đưa tay ra, đan qua mái tóc cô, áp lên gò má cô: “Ồ bên tôi đi!”

Câu nói này không phải trước đây anh chưa từng nói nhưng tuyệt đối không giống với cách biểu đạt tối nay. Cho dù ánh sáng không tốt nhưng ánh mắt anh vẫn rạng ngời, lấp lánh như ánh sao. Đường như cô đọc được trong đôi mắt ấy một sự kiên quyết, giống như anh vừa đưa ra một quyết định hết sức quan trọng.

Cô bị ánh mắt ấy thu hút, lại bị những cảm xúc trầm lắng mà chân thành của anh quyến rũ, nhất thời dờ ra trên ghế, nhìn anh không biết nên nói gì. Lục Bắc Thần nhìn cô mãi miết, cơ thể cao lớn đổ xuống, bờ môi mỏng từ từ áp sát khoe môi cô.

Nhưng đúng vào khoảnh khắc môi chạm môi, Cố Sơ như bị ai đánh ột gậy, lập tức quay mặt né tránh nụ hôn của anh.

Môi anh dừng lại trên ngọn tóc cô.

Cô có thể cảm nhận được hơi thở anh đã xuyên vào tận trái tim.

“Chúng ta không thể...” Trong đêm đen, cô cất giọng yếu ớt.

Hơi thở của Lục Bắc Thần phả vào vành tai cô. Anh thì thầm: “Cố Sơ, có tôi ở đây, em không thể thuộc về ai khác.”

Cố Sơ như bông rớt bởi hơi thở ấy, càng chấn động hơn bởi câu nói của anh. Sức nặng của nó là điều cô không hề nghĩ tới.

“Anh là anh trai của Bắc Thâm.” Cô nhắc nhở anh.

Lục Bắc Thần xoay thẳng mặt cô lại, ép cô nhìn thẳng vào mình: “Nếu hôm nay đổi lại là Bắc Thâm thì sao? Lẽ nào em chưa từng nghĩ tới chuyện ‘gương vỡ lại lành’?”

Gương vỡ lại lành?

Sao cô lại không muốn chứ? Nhưng đã có quá nhiều chuyện xảy ra. Con người chung quy vẫn không phải là một con cá, ký ức không thể chỉ có 7 giây. Nếu cô có thể quên hết tất cả, nếu thời gian có thể quay trở lại, cô tình nguyện hy sinh bất cứ giá nào. Nhưng cô biết rõ rằng năm ấy Lục Bắc Thâm đã chịu đựng đau khổ cỡ nào. Cho dù Bắc Thâm còn sống, đoạn hồi ức ấy cũng sẽ là một dấu mốc không thể xóa nhòa giữa hai người. Nó luôn luôn nhắc nhở họ, những chuyện đã sai chưa chắc đã có cách vãn hồi.

Thế nên câu trả lời của cô là: “Nếu là Bắc Thâm, chúng ta cũng vẫn không thể.”

Lục Bắc Thần mím chặt môi, cắn căng ra.

“Thật ra tôi biết anh muốn thế nào.” Cố Sơ nói thẳng: “Cho dù anh không làm vậy, ngày nào tôi cũng sống trong dần vặt rồi.”

“Em biết tôi muốn thế nào ư?” Lục Bắc Thần bất ngờ bật cười: “Vậy em nói thử xem, tôi muốn thế nào?”

“Anh xuất hiện trước mặt tôi, chẳng qua chỉ là muốn nhắc nhở tôi, tôi đã có lỗi với Bắc Thâm nhiều như thế nào?” Cố Sơ nhìn anh: “Đây chẳng phải là mục đích của anh sao?”

Bờ môi của Lục Bắc Thần xich lại gần cô từng chút một, gần tới mức chạm vào cô, ngữ khí trầm thấp: “Em tưởng em hiểu tôi à?”

Cố Sơ muốn trốn nhưng không nơi náu mình.

“Vậy được, tôi nói cho em biết suy nghĩ thật sự của tôi.” Hơi thở của Lục Bắc Thần như gần như xa: “Từ giờ phút này trở đi, tôi sẽ theo đuổi em.”

Cố Sơ tròn tròn hai mắt.

“Quyết định của tôi khiến em ngỡ ngàng lắm sao?” Lục Bắc Thần hơi tránh ra xa, mỉm cười nhìn cô.

Đúng là cô rất ngỡ ngàng.

Ngữ khí của anh như nắm chắc phần thắng, vì anh nói “Tôi sẽ theo đuổi em”, chứ không phải “Tôi muốn theo đuổi em”, câu phía trước so với câu phía sau có thêm một sự bức ép không thể từ chối.

“Anh... điên rồi!” Cố Sơ rất lâu sau mới bật ra được một câu như vậy.

“Cố Sơ, đừng có cố đố trí tuệ với tôi, tôi tinh táo hơn bất cứ ai rằng mình muốn điều gì.” Lục Bắc Thần dần mạnh từng chữ.

Cố Sơ nhìn anh một lúc, sau đó cuống quýt mở cửa xe, hoảng hốt bỏ chạy...

97. Chương 97: Phát Biểu Của Anh

Mấy ngày sau, Lục Bắc Thần bay tới Bắc Kinh làm một bài báo cáo hết sức đặc sắc, còn nhận lời mời hoàn thành một buổi diễn thuyết khoa học uy tín của một trường đại học danh tiếng. Hôm ấy, hàng trăm nhà báo đều hưng phấn như gà chọi. Ngay từ lúc Lục Bắc Thần phát biểu bài báo cáo với tư cách cơ quan quyền lực cao nhất, bọn họ đã đợi sẵn ngoài cửa hội trường của trường đại học. Trên các bậc thang cao cao của hội trường, phóng viên, quay phim và các nhân viên ngồi đầy rẫy.

Mà hội trường diễn thuyết còn khoa trương hơn, một hội trường có thể chứa được hai nghìn người lại nhét đầy gần chục ngàn người. Không chỉ có sinh viên của trường ấy, còn cả các sinh viên của các trường lân cận cũng vội tới đây từ sớm. Cả hội trường chật ních toàn người là người, công việc bảo vệ cũng trở nên rất chật vật. Phía nhà trường đột xuất điều người tới trước để giúp đỡ, nếu không có chứng nhận đặc biệt, không phải sinh viên của trường thì mời họ ra về. Nhưng những người này không có ý rời đi, luồn cúi, len lỏi vào trong hội trường. Những sinh viên thực sự không chen vào được nữa thì đều vây kín bên ngoài hội trường chờ đợi.

Còn hai tiếng đồng hồ nữa là tới giờ diễn thuyết, lại có một đám người chạy tới. Mà trong đám đông này ngoài sinh viên của nhà trường và trường ngoài, còn có nhân viên biên tập nội dung của phía cảnh sát cùng những người trong ngành. Vì không thể vào trong hội trường nữa, họ cũng lần lượt tìm một vị trí ở bên ngoài mặc ặt trời chói chang trên đỉnh đầu.

Sự có mặt của chuyên gia pháp y nổi danh, Lục Bắc Thần, làm dấy lên một sự xôn xao không hề nhỏ. Một là vì nội dung buổi diễn thuyết của anh. Ai ai cũng biết, giáo sư Lục tên tuổi lẫy lừng được tôn xưng là ‘người phiên dịch cho xác chết’. Vụ án có kỳ lạ đến đâu, rơi vào tay anh cũng có thể nhẹ nhàng đóng nắp quan tài đưa ra kết luận. Mà anh cũng rất hiếm khi nhận lời mời tới diễn thuyết cho trường đại học, những buổi diễn thuyết hiếm hoi ấy, một buổi là tại đại học Harvard, một buổi tại đại học Yale. Số lượng người tham dự buổi diễn thuyết ấy đông đảo chưa từng thấy. Quan điểm uy tín của anh cũng lần lượt được đăng lên các tạp chí khoa học để làm tài liệu tham khảo cho những người nghiên cứu chuyên ngành. Thế nên lần này Bắc Kinh trở thành địa điểm diễn thuyết thứ ba của anh quả thực khiến người ta kích động. Lý do thứ hai là tuyệt đại đa số cũng vì muốn chứng kiến phong thái của giáo sư Lục. Anh thành danh ở nước ngoài nhưng rất ít tiếp nhận phỏng vấn, trong các cuộc phỏng vấn hiếm thấy đều thể hiện là người phong độ ngời ngời, tuổi trẻ tài cao, cộng thêm việc mọi người đồn thổi đã lâu rằng sau lưng anh có một quỹ tài chính không thể xem thường... Tất cả những điều ấy đều khiến người ta hiếu kỳ.

Trong mắt các nhà báo thì mọi người đổ dồn tới đây chủ yếu là vì nguyên nhân thứ hai.

Khi đếm ngược chỉ còn một tiếng đồng hồ, tất cả các máy móc đều đã được lắp đặt xong xuôi nhưng chẳng mấy chốc có người bên phía nhà trường ra mặt can thiệp, không cho phép chụp ảnh, không cho phép ghi âm ghi hình. Tất cả số máy móc ấy đều bị tịch thu. Tất cả những người nghe diễn thuyết ở trong và ngoài hội trường đều bắt buộc phải tắt điện thoại, các thiết bị ghi hình ghi tiếng. Đây sẽ không phải là một cuộc

diễn thuyết công khai. Đương nhiên, cũng không khó lý giải. Nội dung mà Lục Bắc Thần đề cập tới đa phần có liên quan tới tình tiết vụ án, nhìn chung đều có tính chất riêng tư, bí mật. Cũng có sinh viên rất có tinh thần ham học hỏi, đã lén lút bật bút ghi âm nhưng bất ngờ phát hiện tất cả các tín hiệu đều bị làm nhiễu. Lúc ấy họ mới biết hội trường chắc chắn đã lắp đặt nguồn gây nhiễu tín hiệu, muốn lén ghi âm hay ghi hình là chuyện không thể.

Mười lăm phút trước buổi diễn thuyết, xe của Lục Bắc Thần xuất hiện ở khuôn viên nhà trường, phía trước phía sau lần lượt có xe của vệ sỹ đi theo. Khoảnh khắc ấy, tất cả mọi người đều sôi sục. Nếu không có hàng rào bảo vệ chuẩn bị từ trước, e là chiếc xe đã bị vây chặt như nêm từ lâu.

Chiếc xe đi thẳng xuống gara dưới tầng hầm của hội trường. Lục Bắc Thần tiến thẳng vào trong hội trường nhưng ở gara tầng hầm vẫn gặp phải sự vây kín của các fan hâm mộ cuồng nhiệt. Bảo vệ tới tấp ngăn không cho chụp ảnh. Bước chân của Lục Bắc Thần khá nhanh, rất nhiều người chỉ chụp được bóng lưng cao lớn, thẳng tắp của anh.

Đúng hai giờ chiều, buổi diễn thuyết bắt đầu. Lục Bắc Thần đứng trên sân khấu ung dung, điềm đạm đối mặt với số người tham gia quá tải bên dưới. Anh không mặc áo vest đi giày da như các chuyên gia khác mà chỉ mặc áo sơ mi trắng đơn giản cùng một chiếc quần Âu, không thắt cà vạt, trên sơ mi cũng không có những chiếc cúc trắng trí lờ lợt sắc sỡ. Chỉ là một chiếc sơ mi trắng thuần, cổ tay áo được xắn lên. Khi bóng của những ngón tay thon dài phản chiếu lên màn hình, nữ sinh khắp hội trường đều gào rú lên. Họ nhìn thấy trên ngón áp út của anh không có nhẫn cưới, cũng không có dấu vết đeo nhẫn.

Một người đàn ông hơn ba mươi tuổi, đã tạm biệt những xóc nổi, những ngây ngô của cái tuổi hai mươi, lại không phai nhạt cảm xúc với sự đời như những người đàn ông hơn bốn mươi. Đây là độ tuổi mà sự nghiệp đang lên cao, rồi lại được thăng năm đeo gọt tâm tính một cách tài tình, vừa khéo, có sự cố gắng, dốc sức đối với quyền lực, tiền bạc và thành công, cũng có được nét điềm đạm, trầm ổn khi phân tích thời thế. Lục Bắc Thần đang ở giai đoạn này thế nên bất cứ hành động gì cũng đầy sức hấp dẫn. Người đàn ông ở độ tuổi này như anh, ở trên có thể ứng phó được mọi bề, ở dưới có thể hòa với cả đám thanh niên, cộng thêm gương mặt tuấn tú, địa vị uy quyền, thế nên khiến các cô gái si mê, yêu quý là chuyện rất đời thường.

Buổi diễn thuyết hai tiếng đồng hồ chẳng biết đã thu về được mấy ‘xe tải’ ngưỡng mộ và say đắm. Trong thời gian nửa tiếng đồng hồ giao lưu, các sinh viên lại càng nằng nổ đặt câu hỏi. Sinh viên nam thì nhiều thắc mắc, sinh viên nữ thì nhiều say mê. Có người thậm chí còn bạo dạn hỏi: “Giáo sư Lục, em thấy thầy chưa đeo nhẫn cưới. Thầy chưa kết hôn nhưng thầy đã có bạn gái chưa ạ?”

Rất nhiều cô gái đều đang chờ đợi.

Lục Bắc Thần cười khê, không trả lời. Người dẫn chương trình thông minh nhắc nhở: “Đây là vấn đề riêng tư của giáo sư Lục, mong các bạn học sinh đặt những câu hỏi có liên quan tới nội dung buổi diễn thuyết nhé.”

Nhưng các sinh viên đâu có quan tâm nhiều như vậy, còn tiếp tục hỏi: “Thầy thích mẫu con gái như thế nào ạ?”

Khi người dẫn chương trình định ra mặt cảnh cáo thì Lục Bắc Thần ngăn lại, bất ngờ trả lời câu hỏi này: “Thích một người là cảm giác, không có cái gọi là tiêu chuẩn.”

Các sinh viên nghe thấy vậy đều vô cùng hào hứng: “Vậy nếu cô ấy không xinh đẹp, không thông minh, không xuất sắc, thậm chí còn chẳng biết chăm sóc người khác, một cô gái như thế chắc gì thầy đã thích ạ.”

Lục Bắc Thần cười, giọng nói vọng qua micro cực kỳ êm tai: “Nếu tôi đã thích thì vì sao lại không được? Tôi không cần cô ấy quá xinh đẹp vì một khi để người đàn ông khác chú ý tới tôi sẽ ghen. Cô ấy có thể không thông minh, vì chỉ cần tôi thông minh là được. Cô ấy có thể không xuất sắc, vì tôi có thể xuất sắc. Cô ấy, có thể không biết chăm sóc người khác thậm chí là không biết chăm sóc bản thân mình cũng không sao, vì tôi có thể chăm sóc cô ấy.”

Cả hội trường sôi sục, tiếng vỗ tay như sấm dậy vang vọng khắp nơi. Các nữ sinh điên cuồng gào to: “Giáo sư Lục, giáo sư Lục!”

“À... nhưng còn một điều.” Lục Bắc Thần giơ tay.

Tất cả mọi người yên tĩnh trở lại.

“Tốt nhất là cô ấy phải biết nấu ăn, vì con người tôi không giỏi chuyện bếp núc cho lắm. Đây là một chút yêu cầu nhỏ nhoi duy nhất của tôi.” Lục Bắc Thần nói.

Kết quả, lại khiến cả đám nữ sinh si mê tập thể một phen.

Sau khi buổi diễn thuyết kết thúc, rất nhiều người vây kín không đi. Lục Bắc Thần liên tiếp cúi chào ba cái rồi mới rời đi. Còn các phóng viên thì đã dự định chặn đường từ lâu. Nhưng Lục Bắc Thần đã rời khỏi khuôn viên trường học dưới sự che chắn của nhà trường và các vệ sỹ.

Chẳng ai biết rõ lịch trình tiếp theo của Lục Bắc Thần. Các phóng viên dù đã vất óc cũng không thể theo đuôi chiếc xe đó của anh.

Sau khi tới Bắc Kinh, ngoại trừ việc công khai lộ diện trong trường học, tất cả mọi công việc còn lại của anh đều là một câu đố. Đám nhà báo cũng đang dò đoán vụ án của Tiêu Tuyết sau đây sẽ được anh đóng nắp quan tài kết luận thế nào.

Không ai biết hành tung của anh, vì tất cả mọi người đều không ngờ Lục Bắc Thần lại tới nhà tù.

Không phải giờ thăm nom, thậm chí Lục Bắc Thần còn không có tên trong danh sách những người được vào thăm nhưng anh muốn gặp mặt Niên Bách Ngạn không phải chuyện gì khó khăn.

Niên Bách Ngạn trong bộ quần áo phạm nhân đã đen đi không ít nhưng lại thêm phần rắn rỏi. Sau khi ra ngoài nhìn thấy Lục Bắc Thần, anh ấy ít nhiều có phần ngỡ ngàng nhưng cũng điềm nhiên đối mặt. Anh ấy đeo còng tay, vừa ngồi xuống, Lục Bắc Thần đã giao cho quản giáo một tờ giấy rồi nói: “Mở còng tay ra!”

Quản giáo đi tới nhưng Niên Bách Ngạn cười khê, đáp: “Không cần, như vậy cũng được.”

“Làm phiền anh.” Lục Bắc Thần ra hiệu cho quản giáo, anh vẫn kiên quyết tới cùng.

Đôi tay của Niên Bách Ngạn được giải thoát, anh cười: “Tôi biết cậu có cách vào được đây.”

“Người được anh chấp nhận gặp mặt cực kỳ ít ỏi, em đành phải nghĩ cách khác thôi.” Lục Bắc Thần rút một hộp thuốc lá từ trong túi ra, lấy một điếu đưa cho Niên Bách Ngạn, châm cho anh ấy xong cũng tự châm ỳnh.

Quản ngục linh động, không nói gì cả.

Niên Bách Ngạn rít một hơi, dưới cằm đã mọc râu mới, góc cạnh cương nghị, nhưng vẫn đầy gợi cảm. Lục Bắc Thần nhìn anh ấy, nói nửa đùa nửa thật: “Nghe nói ở trong này anh sắp trở thành chiến sỹ thi đua rồi?”

“Không hổ danh là giáo sư Lục tiếng tăm lẫy lừng, mắt nhìn được xa đấy.” Niên Bách Ngạn trêu chọc: “Nhưng mà, cậu có thể thoát khỏi cả đám phóng viên chực chờ bắt cậu bỏ vào nôi hấp để chạy tới đây coi như cũng có bản lĩnh.”

Lục Bắc Thần hút một hơi rồi nói: “Tốc độ mạng trong tù cũng nhanh thật.”

Niên Bách Ngạn nghe ra ý đằng sau câu nói của anh, cười khê: “Tin tức Lục đại pháp y diễn thuyết đặc sắc, tôi nghĩ sẽ trở thành tít của các báo ngày mai.”

“Đừng có trêu em nữa!”

Niên Bách Ngạn gạt tàn thuốc, khóe môi vẫn luôn mỉm cười. Lục Bắc Thần nhìn ánh mắt anh ấy nhưng lòng thì trĩu nặng. Niên Bách Ngạn là người thông minh, biết suy nghĩ của anh bèn thở dài: “Cậu không nên vào đây.”

“Anh cũng không nên vào đây.” Ánh mắt Lục Bắc Thần trở nên nghiêm nghị.

Niên Bách Ngạn chỉ im lặng cười.

Lục Bắc Thần nhả khói ra, hơi nheo mắt lại, quan sát anh ấy rất lâu rồi hơi đổ người về phía trước: “Em có thể giúp anh.”

“Lòng tốt của cậu tôi xin nhận.” Niên Bách Ngạn khẽ đáp.

Lục Bắc Thần nhú mày, hạ thấp giọng: “Niên Bách Ngạn, anh biết rõ là em không đùa với anh.”

“Đây là những gì tôi đáng phải nhận, ở trong này, lòng tôi cũng thanh thản.” Biểu cảm của Niên Bách Ngạn trở nên rất nghiêm túc.

“Anh đáng phải nhận ư?” Lục Bắc Thần hít sâu một hơi, đè nén sự bức bối trong lòng rồi mới gõ xuống bàn: “Đừng tưởng em không biết chuyện của anh, ở trong địa phận Trung Quốc, anh dám sao? Với trí tuệ của anh biết rõ rằng phạm tội trong nước sẽ gánh hậu quả gì. Nếu đổi lại là Nam Phi, em tin anh có thể làm được.”

“Xem ra Kỷ Đông Nham đã huyền thuyên không ít chuyện của tôi trước mặt cậu.” Niên Bách Ngạn lắc đầu: “Cái tên Kỷ Đông Nham này.”

“Anh ấy cũng quan tâm tới anh thôi.” Lục Bắc Thần nói: “Chuyện của anh kinh động không ít người, đâu phải anh không biết lúc đó những người xin cho anh khí thế cỡ nào.”

Niên Bách Ngạn lại rít một hơi thuốc thật sâu, giọng nói bình thản: “Có những chuyện đã xảy ra rồi thì phải bù đắp. Bắc Thần à, thật ra ông trời luôn công bằng, cậu đã làm gì thì cuối cùng cũng phải trả giá mới được.”

98. Chương 98: Con Thỏ Bị Dọa Mất Hồn

Có những người, vì quan điểm khác nhau mà trông có vẻ không ăn khớp, thế mà có những người quan điểm không đồng nhất nhưng lại trở nên yêu quý nhau. Niên Bách Ngạn là một người không giỏi biểu đạt tình cảm, Lục Bắc Thần cũng vậy. Thời gian hai người quen biết không dài như Niên Bách Ngạn với Kỷ Đông Nham nhưng những người tài giỏi thì luôn có cùng chung ngôn ngữ.

“Anh ở trong đây tu thân dưỡng tính đấy à?” Lục Bắc Thần cười: “Em nghĩ anh là người hiểu rõ nhất luật chơi của trò chơi sinh tồn. Công bằng, nhiều lúc phải nỗ lực mới có được.”

“Tôi biết rõ khả năng của cậu, cậu đã làm quá nhiều cho tôi rồi.” Niên Bách Ngạn nhìn anh: “Án ngồi tù mười năm là điều tôi đã dự liệu trước, thế nên ít nhất cậu đã cho tôi một hy vọng rất lớn.” Vốn dĩ tuyên án mười năm tù, nếu anh ấy biểu hiện tốt thì có thể giảm xuống bốn năm. Về chuyện này anh ấy chưa từng hỏi Lục Bắc Thần nhưng như thế không có nghĩa là anh ấy không biết ở phía sau Lục Bắc Thần bỏ ra bao nhiêu nhân lực, vật lực.

Dù là Kỷ Đông Nham hay Thịnh Thiên Vỹ thì việc làm ăn của họ đa phần vẫn phải dựa vào thị trường trong nước, thế nên rất nhiều chuyện lực bất tòng tâm. Nhưng Lục Bắc Thần thì khác, anh có thể lợi dụng thân phận đã thoát ly chốn thương trường để làm rất nhiều việc. Đương nhiên, đây đều phải là những việc nằm trong khả năng của anh.

Lục Bắc Thần nghe anh ấy nói như vậy thì cũng thôi, gạt tàn thuốc. Ánh lửa nơi đầu lọc nuốt liếm dần từng chút một vào đầu thuốc. Rất lâu sau, anh hỏi: “Làm vậy vì một người con gái, có đáng không?”

Niên Bách Ngạn không hề kinh ngạc. Nếu chuyện anh ấy ngồi tù, Lục Bắc Thần đã nhúng tay vào thì tất cả mọi tình tiết bên trong cũng không thể thoát khỏi đôi mắt đôi mắt anh. Anh ấy bèn cười hỏi: “Đổi lại là cậu, cậu có làm thế không?”

Đây vốn dĩ là một câu hỏi rất dễ trả lời, Lục Bắc Thần đã hỏi được thì chứng tỏ anh phản đối kiểu hy sinh của Niên Bách Ngạn. Nhưng sau khi câu hỏi kết thúc, anh lại trầm mặc, rất lâu vẫn không thể đưa ra một đáp án phản bác lại Niên Bách Ngạn.

Niên Bách Ngạn thấy vậy thì trong lòng đã sáng như ban ngày: “Tôi nghĩ chúng ta đều như nhau cả thôi. Tuy rằng cái thứ tình yêu này nói ra thì vừa sến sẩm lại rất hào huyền nhưng một khi chúng ta đã tin tưởng thì chúng ta sẽ dốc hết sức mình.”

“Tình yêu?” Lục Bắc Thần lặp lại hai từ ấy, tia sáng trong ánh mắt dần dần tắt ngấm: “Cái trò này đúng là vừa sến vừa hào huyền.”

Anh bất chợt nhớ lại gương mặt của Cố Sơ, còn cả hình ảnh cô hoảng hốt bỏ chạy tới hôm đó nữa. Anh làm cô sợ rồi sao? Hai ngày nay cô không nhận điện thoại của anh, anh thậm chí đã tới đập cửa nhà mà cô vẫn không chịu ra. Anh biết cô chắc chắn đang trốn biệt trong nhà, dù là khách sạn hay bệnh viện anh cũng đã tìm hết nhưng không thấy bóng dáng cô đâu, cô còn đi đâu được? Ngoài việc trốn kỹ trong nhà không dám gặp anh ra thì không còn việc gì khác. Nếu không phải vì mấy hôm nay lịch trình sắp xếp hơi dày đặc, anh phải cho nổ tung cái nhà của cô lên mới thôi.

Có lúc ngồi trong xe anh lại nghĩ tới một cảnh tượng như thế này: Cố Sơ trốn trong một góc phòng như một con ốc sên, mỗi lần nhìn thấy điện thoại của anh hay nghe thấy tiếng anh đập cửa là cô lại chui tọt vào chăn, không dám thò đầu ra. Anh cảm thấy, cô có thể làm được như vậy.

Niên Bách Ngạn đâu có ngờ, nhận ra được chút thay đổi nhỏ nhất trong tâm trạng của anh. Anh ấy mỉm cười, trả lời giúp: “Nếu là cậu, cậu nhất định cũng sẽ làm vậy.”

“Em không lớn lên với anh từ nhỏ, đừng nói như anh hiểu em lắm vậy.” Lục Bắc Thần trở lại với dáng vẻ thờ ơ.

Niên Bách Ngạn từ đầu tới cuối vẫn cười khê. Cuối cùng, anh ấy dập tắt đầu lọc trong tay: “Thân nửa với càng tốt, thân quá lại hiểu quá, quan tâm quá mức.”

Lục Bắc Thần lắc đầu ngán ngẩm.

“Cô ấy là người như thế nào?” Niên Bách Ngạn hỏi.

Câu hỏi chẳng rõ ràng gì nhưng Lục Bắc Thần hiểu được ý anh ấy, nhướn mày: “Trước nay anh đâu thích hỏi mấy chuyện tầm phào?”

“Nếu đối phương là một người đáng để cậu hy sinh tất cả thì một người bạn như tôi tìm hiểu qua loa chắc là được chứ?” Niên Bách Ngạn bổ sung một câu.

Lục Bắc Thần bấu đầu thuốc lá, nhả ra làn khói cuối cùng, đầu mày nhíu lại nặng nề, rất lâu sau mới đáp: “Không có gì. Mọi chuyện trên đời này vốn là vậy, anh yêu bao nhiêu thì sẽ hận bấy nhiêu.”

Niên Bách Ngạn nhìn anh, ngẫm nghĩ: “Xem ra, món quà cưới cậu tặng chúng tôi không cam tâm tình nguyện lắm thì phải. Không giống phong cách của cậu chủ Lục, vượt ngàn dặm xa xôi tới, bỏ một số tiền lớn để đấu giá Trăm hoa đua nở, không có nhẽ chỉ vì muốn cổ vũ tôi?”

Lục Bắc Thần hùng hồn nói: “Có những chuyện chúng ta phải nói cho rõ ràng. Chiếc vòng tay làm bằng đá sapphire kashmir, Giang Mạc Viễn lại là người si mê sưu tập vòng tay, em có thể cướp của anh ấy không? Mẫu thiết kế chính Trăm hoa đua nở, đến kẻ ngốc cũng đoán ra là công cụ để anh và Kỷ Đông Nham lợi dụng tranh giành phụ nữ, em cũng đâu thể chen một chân vào? Thế anh nói cho em nghe xem, Trăm hoa đua nở còn lại cái gì? Cô ấy lại không có lỗi tại, chẳng nhẽ vừa mới gặp nhau, việc đầu tiên em làm là xuyên một lỗ trên tai cô ấy? Anh cảm thấy có hợp lý không?”

Niên Bách Ngạn giơ tay đầu hàng: “Được được được, là lỗi của tôi, không suy nghĩ chu toàn về công dụng khi thiết kế trang sức. Thế này đi, cậu cần món gì, chính tay tôi sẽ làm cho cậu một mẫu, thế nào?”

“Câu này nghe cứ kỳ lạ sao ấy.” Lục Bắc Thần xoa xoa tay.

Niên Bách Ngạn cũng cảm thấy hơi lạ bèn dừng chủ đề này lại, chân thành nói với anh: “Có lúc những suy nghĩ cổ chấp của con người rất đáng sợ. Tôi không thể khuyên cậu buông bỏ thù hận, chỉ có thể nói với cậu rằng thù hận sẽ hủy diệt một con người. Bắc Thần à, dẫu sao tôi cũng lớn hơn cậu mấy tuổi, con đường tôi đã đi qua không muốn cậu tiếp tục đi nữa.”

“Anh có thể ngồi uống trà tán gẫu với anh cả của em đấy.” Lục Bắc Thần khéo léo nói.

Niên Bách Ngạn nghe ra ý của anh, bật cười: “Đông Thâm vẫn khỏe chứ?”

“Rất ổn.” Lục Bắc Thần nói: “Nhưng mà anh cũng biết đó, ai bận việc người nấy. Hơn một năm rồi em chưa gặp anh ấy.”

Niên Bách Ngạn gật đầu. Điều này có thể hiểu được. Thế giới này vì khoa học kỹ thuật và những thiết bị truyền tin càng ngày càng tiện dụng mà trở nên bé nhỏ nhưng khoảng cách giữa con người với con người

trái lại bị kéo xa. Mỗi người đều tự bôn ba cho tiền đồ của mình mà quên mất cần phải ngồi xuống ôn lại chuyện cũ.

“Nam Thâm càng ngày càng xuất sắc rồi, có phong thái của ‘mãnh hổ’ nhà họ Lục.”

Đường nét trên gương mặt Lục Bắc Thần trở nên ôn hòa, nụ cười tan vào tận đáy mắt: “Nó sẽ là niềm kiêu hãnh của nhà họ Lục.”

Niên Bách Ngạn biết tình cảm của họ trước nay luôn rất tốt, suy nghĩ một lát lại hỏi: “Bắc Thâm sao rồi?”

Nụ cười lập tức tan đi trong đôi mắt Lục Bắc Thần, gương mặt cũng trở nên nặng nề. Anh không nói gì, chỉ châm một điếu thuốc, để cho khói thuốc lượn lờ, cảm anh cứng đờ. Niên Bách Ngạn nhìn thấy vậy cũng hiểu ra, nét mặt cũng không thoải mái hơn là bao, rất lâu sau mới nói: “Sẽ được như cậu mong muốn thôi.”

“Hy vọng là vậy.” Lục Bắc Thần khẽ đáp.

Hai người chìm vào bầu không khí trầm mặc trong giây lát, cuối cùng Lục Bắc Thần lên tiếng trước: “Trợ lý của anh bị Thịnh Thiên Vỹ cướp mất, anh biết không?” Anh không nhắc tới chuyện của Lục Bắc Thâm nữa.

Niên Bách Ngạn cũng hòa theo: “Hứa Đồng? Cô ấy nên đi theo Thịnh Thiên Vỹ từ lâu rồi.”

“Xét về năng lực em tin tưởng Giản Ngôn nhưng xét về tình cảm đối với công ty, Hứa Đồng tuyệt hơn.” Lục Bắc Thần nhẹ nhàng nói: “Đương nhiên, còn vì tình cảm đặc biệt của cô ấy với vị nào đó trong công ty.”

“Niên mỗi tôi có tài đức gì mà lại kết giao được với một người bạn như cậu, sắp điều tra hết gốc rễ của gia đình tôi rồi.” Niên Bách Ngạn trêu đùa: “Chuyện này phải trao đổi ngang giá mới được.”

“Ví dụ?”

“Ví dụ cậu có rất nhiều bí mật mà tôi không biết.”

“Tình bằng hữu của đàn ông trong như nước.”

Niên Bách Ngạn cười, đương nhiên, anh ấy cũng không có ý định hỏi rõ ngọn ngành.

“Chuyện của Niên Thị anh không cần lo, sau lưng Niên Thị còn có một Lục Môn, cho dù Lục Môn không nhúng tay vào thì quỹ tài chính của em cũng sẽ chống đỡ được.” Lục Bắc Thần nói nhẹ tênh: “Nhưng mà em tin rằng anh muốn được tận mắt chứng kiến ngày Niên Thị lên sàn hơn. Đợi anh ra tù đi!”

Niên Bách Ngạn mỉm cười: “Cảm ơn rất nhiều!”

“Trở về chuyện của Hứa Đồng.” Tư duy của Lục Bắc Thần nhảy tanh tách: “Cô ấy theo Thịnh Thiên Vỹ tới Nội Mong, anh không lo sao?”

“Nếu đổi lại là người khác, tôi sẽ lo.”

Lục Bắc Thần dập tắt nửa điếu thuốc đang dở, nhìn Niên Bách Ngạn: “Đâu phải anh không biết tin đồn liên quan tới Thịnh Thiên Vỹ. Tuy rằng em không thân thiết với Hứa Đồng nhưng cũng biết cô ấy là một nhân tài, không muốn tới lúc phải thở dài thương tiếc.”

“Cậu cũng nói đó mà, chỉ là đồn đại thôi.”

“Trợ lý liên tục đi lấy chồng, anh cảm thấy có bình thường không?”

“Có gì bất thường?”

“Trực giác nghề nghiệp nói cho em biết, chuyện này không hề đơn giản.”

Niên Bách Ngạn gơ tay day day trán: “Cậu đang nghi ngờ Thịnh Thiên Vỹ?”

“Em chỉ không muốn một ngày nào đó anh ấy lại bị liệt vào danh sách điều tra của công an.”

“Tôi tin tưởng vào con người cậu ấy.”

Lục Bắc Thần suy tư rất lâu, rồi khẽ đáp: “Mong là vậy.”

Quỳnh Châu, trong khu thành cũ, nhà của Cổ Sơ.

Đã mấy ngày rồi cô không dám ra khỏi cửa, từ buổi tối Lục Bắc Thần bày tỏ rõ ràng ý định theo đuổi cô, cô như một con thỏ bị dọa cho hết hồn, chỉ biết nấp trong hang của mình, đến di động cũng không dám bật tiếng.

Xem tivi ư?

Càng đừng nghĩ tới chuyện được xem vui vẻ thoải mái, chỉ có thể vặn nhỏ volume tới mức không thể nhỏ hơn, đến nỗi cô chỉ có thể ghé sát vào màn hình độ khẩu hình miệng. Sau đó cô lại cảm thấy bản thân quá ngốc nghếch, vì sao không cầm tai nghe vào máy tính?

Là bị Lục Bắc Thần dọa nạt.

Khí thế tối đó của anh khiến người ta quá kinh hoàng, sức tiến công mạnh mẽ làm cô trở tay không kịp. Sau khi về tới nhà cô đã mất ngủ, lăn đi lăn lại như con nhộng mà vẫn không sao chợp mắt được, đầu óc chỉ văng vẳng câu nói của Lục Bắc Thần: Tôi sẽ theo đuổi em.

Nếu không thì chính là câu: Có tôi ở đây, em không thể thuộc về ai khác.

Không đúng, sao anh có thể theo đuổi cô? Thật ra cô nghĩ mãi không hiểu điểm này.

Mà tối đó, gần đến một giờ sáng rồi, di động của cô đột ngột sáng lên. Trong lòng có dự cảm đó là Lục Bắc Thần, cô vội lấy xem, quả nhiên là anh gửi tin nhắn đến: Ngủ ngon nhé.

Rất tâm không để cô ngủ đây mà.

Mang đôi mắt thâm quầng thức tới tận sáng, vừa lim dim thì di động lại rung lên, vẫn là tin nhắn của anh: Dậy chưa đây? Nửa tiếng nữa tôi sẽ tới đón em. Cổ Sơ phát rồ, cô không biết anh định tới đón cô làm gì, cũng chẳng hiểu xuất phát từ tâm lý gì bèn giật mình tắt máy.

Cô kéo rèm cửa lại, tắt hết đèn đi, vùi mình vào trong chăn, nhưng không sao cảm thấy yên tâm. Thế là cô lại len lén mở di động lên, không có tin nhắn hay cuộc gọi nhờ nào của anh, có chút giải thoát, nhưng phần nhiều là căng thẳng. Nửa tiếng đồng hồ qua đi, đúng vào lúc cô đang lo sợ thì di động lại bất thành linh vang lên, làm cô hoảng hốt tới độ vội vàng tắt máy.

Chỉ chưa đầy năm phút sau, chuông cửa đã inh ỏi, từng tiếng từng tiếng như ma quỷ tới gọi hồn. Cô tròn mắt kinh hãi, cảm thấy sống lưng lạnh toát: Kỳ lạ thật, lần nào anh cũng chỉ đưa cô tới dưới nhà thôi, có làm sao lại biết cô ở nhà nào?

99. Chương 99: Tờ Chi Phiếu Kỳ Lạ

Cảm giác này khiến người ta rất không thoải mái.

Chỉ ít thì Cổ Sơ cho là như vậy.

Giống như bạn vốn dĩ đã lựa chọn bước đi trên một con đường nhỏ u tối, né tránh tất cả đèn đường và những ồn ào ở đại lộ ngoài kia, chính là vì không muốn người khác quấy rầy, càng không muốn làm phiền người khác. Nhưng bạn dù bạn đã lựa chọn như vậy đấy, dù bụi cây gai góc bên đường đã đâm xước mắt cá chân bạn thì hành tung của bạn vẫn bị bại lộ dưới một đôi mắt. Đôi mắt ấy dường như có mặt ở khắp mọi nơi, ẩn nấp giữa lùm cây kẽ lá, ở những góc ngoặt, không có giờ nào phút nào không quan sát bạn, nhìn trộm bạn.

Thế nên, khi Cổ Sơ liếc thấy bóng hình Lục Bắc Thần qua mắt thần ở cửa ra vào, cô quả thực như bị sét đánh, cả người dính chặt vào cánh cửa. Tiếng chuông cửa chậm rãi lại càng khiến người ta cảm thấy bất an. Nhưng chẳng mấy chốc, Lục Bắc Thần ngoài cửa dường như đã mất hết nhẫn nại, bắt đầu gõ cửa thẳng thừng, sau đó tiếng gõ cửa hóa thành tiếng đập cửa. Từng tiếng ‘rầm, rầm, rầm’ rung động tới nỗi lưng cô cũng run rẩy theo.

Cô cảm thấy cả sống lưng đều đã đổ mồ hôi lạnh.

Nhất là đi kèm với tiếng đập cửa, Lục Bắc Thần còn gào to: “Tôi biết em ở trong đó, ra đây cho tôi!”

Cái khí thế này nhìn kiểu gì cũng không giống theo đuổi. Lục Bắc Thần khiến cô nhớ lại đám người đòi nợ năm xưa đứng chặn ở cửa nhà cô, chúng cũng đập cửa ỳnh ỳnh như thế này. Cô cứ trốn như thế, tới tận khi loáng thoáng nghe thấy di động của Lục Bắc Thần vang lên, hình như anh nhận một cuộc điện thoại rồi rời đi.

Mấy ngày sau đó, đối với Cố Sơ mà nói cũng coi như dày vò. Tin nhắn và cuộc gọi của anh cứ chốc chốc lại xuất hiện, sau đó làm cô giật nảy mình. Nhưng may ở chỗ Lục Bắc Thần không còn ‘đến tận nhà thăm hỏi’, cho cô một không gian để hít thở.

Phía khách sạn vẫn đợi mãi tin tức của cô. Cuối cùng, ở trong điện thoại cô đã nhận lời với giám đốc. Giám đốc vẫn còn buồn bã, hỏi cô vì sao không tới thẳng khách sạn để trình diện nhậm chức. Cô viện cớ nói rằng mấy hôm nay người mình không thoải mái, rồi lại bóng gió hỏi rằng Lục Bắc Thần đã trả phòng chưa. Giám đốc cười ha ha trả lời cô rằng: Không những không trả phòng mà còn trả thêm tiền đặt phòng mấy ngày liền.

Cố Sơ vừa nghe vậy, bỗng chốc cảm thấy thế giới này nồng nặc mùi ‘ác ý’.

Hai ngày nay Cố Tư bỗng như bốc hơi, tới cuối tuần cũng không về nhà, gọi điện thoại lại hay ở ngoài vùng phủ sóng. Cô tìm tới trường, Cố Tư vẫn bình an. Cố Sơ cứ cảm thấy có gì đó bất thường, nhưng lại không thể nói ra là bất thường ở điểm nào. Cô hỏi nó vì sao không về nhà, nó nói vì bài vở quá bận rộn, sắp thi nên bận ôn tập cả ngày. Cố Sơ không nghi ngờ gì Cố Tư. Từ nhỏ tới lớn, đứa em gái này của cô là nghe lời cô nhất. Nếu có chuyện gì nó sẽ nói với cô ngay lập tức, thế nên Cố Sơ cũng không hỏi kỹ Cố Tư.

Nhưng chẳng mấy chốc, mẹ Sầm Vân lại tới nhà, lực đập cửa không khác Lục Bắc Thần là mấy, làm cho Cố Sơ đang nấu cơm suýt nữa thì tự thái dao vào tay. Sầm Vân trước nay không có tính nhẫn nại, hét thẳng ngay ngoài cửa: “Mau mở cửa cho tôi!”

Trước giờ cứ nghe thấy tiếng Sầm Vân, Cố Sơ lại căng thẳng, chỉ lo mình lại vô tình làm chuyện gì khiến mẹ không vui. Nhưng lần này, khi cô nghe thấy là tiếng Sầm Vân thì bỗng thở phào nhẹ nhõm.

Chỉ có điều không ngờ là Sầm Vân vừa vào nhà đã mắng Cố Sơ một trận té tát. Khả năng chửi mắng của mẹ vốn rất giỏi, nói theo cách của Hứa Đồng thì mẹ có thể mắng hơn ba tiếng đồng hồ vẫn không đổi giọng. Cố Sơ bị mắng đến nổi hơi choáng váng, nhưng cũng không thể xen ngang. Đợi cho cơn phẫn nộ của Sầm Vân dịu đi đôi chút, cô mới lên tiếng hỏi han.

“Cô đừng có giả vờ vô tội với tôi. Hôm nay cô phải nói rõ ràng cho tôi biết chuyện tiền nong là thế nào?” Giọng Sầm Vân gằn như có thể lật tung cả nóc nhà lên.

Cố Sơ nghe thấy câu ấy liền bắt đầu hoang mang: “Mẹ! Tiền tháng này con đã đưa mẹ rồi mà.”

“Phải, cô đã đưa tôi tiền tháng này. Không chỉ riêng tháng này mà đã trả tất cả số tiền cô nợ rồi.” Sầm Vân càng nói càng bức: “Cô coi mẹ cô là hạng người gì? Ôi chao ôi, ra cái về đại tiểu thư, lại còn vung chi phiếu cho tôi chứ! Cô nghĩ mẹ cô cả đời này chưa nhìn thấy tờ chi phiếu trông như thế nào hay sao? Đến mặt còn không lộ diện, định làm gì? Định đập tiền vào mặt tôi phải không? Tôi cho cô hay, Cố Sơ, cô đừng có tưởng rằng cô chỉ nợ tôi tiền. Cô nợ tôi nhiều lắm kìa, nếu không phải năm xưa có tôi che chở, cô và Tư Tư đã bị người ta chém chết từ lâu rồi!”

Cố Sơ chẳng hiểu đầu của tai nheo gì. Chi phiếu nào? Sao lại dứt khoát trả hết trả hết tiền ợ?

“Cố Sơ! Cô thành thật khai báo cho tôi biết, số tiền đó của cô từ đâu mà ra?” Sầm Vân tức đến nổi mặt mày trắng bệch, chỉ tay vào cô: “Cô đừng tưởng tôi không biết chuyện của cô. Mấy hôm trước cô còn bị bệnh viện sa thải thì lấy đâu ra tiền? Số tiền đó không hề nhỏ, cô kiếm ra chắc? Có đánh chết tôi cũng không tin cô kiếm một cách đường hoàng ngay thẳng! Có phải cô đã lừa đảo, hay làm gì mờ ám không? Cô nói rõ ràng rành mạch cho tôi nghe! Nếu vì tiền mà cô làm chuyện gì thất đức thì cô lập tức rút ra khỏi đây cho tôi. Nhà họ Sầm chúng tôi coi như không có đứa con như cô!”

“Mẹ! Rất cuộc mẹ đang nói chuyện gì?” Cố Sơ thực sự không chịu nổi phải ngắt lời.

“Chuyện mấy hôm trước cô đưa chi phiếu cho tôi là thế nào?”

“Con không biết chi phiếu gì cả.”

“Vẫn còn vờ vịt với tôi phải không?” Sầm Vân lấy ví tiền từ trong túi xách ra, rút ra một tờ giấy, ném cho cô: “Cô tự mở to mắt ra mà nhìn cho tôi. Đừng có giả ngây giả ngô. Trên đây chẳng phải tên cô thì là tên ai? Vì sao tài khoản của cô lại có thêm một khoản tiền lớn thế này?”

Cố Sơ nhặt tờ giấy dưới đất lên, mở ra xem. Là một tờ chi phiếu. Nhìn số tiền, cô quả thực đã giật mình, nó không nhiều không ít, vừa đủ bằng tất cả số tiền cô nợ mẹ. Mà người ký tờ chi phiếu này lại chính là cô.

Chuyện này... làm sao có thể?

“Không phải con ký tờ chi phiếu này.” Cô giải thích.

Sầm Vân chỉ muốn lập tức cho cô ăn một cái bạt tai. “Cô lừa ai? Nét bút cô thế nào tôi còn không rõ hay sao?”

Đúng vậy, đây là nét bút của cô, nhưng tờ chi phiếu này không phải do cô ký.

“Có phải cô đã tới mấy chỗ kiếm được tiền nhanh không? Hay là cô làm tình nhân cho ai?”

Cố Sơ nghe xong như sắp phát điên: “Mẹ, con là hạng người đó sao?”

“Thế cô giải thích cho tôi số tiền đó là thế nào!” Sầm Vân lại gào rú.

Muốn cô giải thích ư? Cô còn đang muốn biết sự thể là thế nào kìa. Cuối cùng, cô suy nghĩ rồi nói: “Chắc là anh Kiều.”

“Kiều Vân Tiêu?”

Cố Sơ gật đầu: “Mấy hôm trước anh ấy có về, chắc là biết con hơi thiếu tiền nên mới nghĩ ra chiêu này chẳng.”

Sầm Vân bán tín bán nghi.

“Mẹ, chuyện này con sẽ hỏi rõ ràng, mẹ cứ yên tâm.”

Sầm Vân có vẻ thấy cô không giống như đang nói dối, cố nén giận rồi nói với cô: “Tôi cho cô biết, tiền cô nợ tôi thì chắc chắn phải trả, nhưng nếu tiền không sạch sẽ thì cũng đừng nhét vào tay tôi, tôi chê bẩn! Còn nữa, nếu số tiền này là của Kiều Vân Tiêu thì trả lại cho cậu ta. Nhà họ Cố nợ nhà họ Sầm chứ không nợ nhà họ Kiều. Tốt nhất cô cũng nên tránh xa Kiều Vân Tiêu đó ra một chút, đừng có đem rắc rối tới cho chúng tôi!”

“Dạ dạ dạ, thưa mẹ, mẹ bớt giận. Nếu thật sự là tiền của anh ấy, con chắc chắn cũng không nhận đâu!” Cố Sơ vội vàng xoa dịu.

“Chuyện ở bệnh viện là thế nào?”

Thấy mẹ lại nhắc tới vấn đề này, Cố Sơ lập tức nói: “Thật ra không phải bệnh viện sa thải con, là con... tìm được một công việc tốt hơn.”

“Việc gì?” Sầm Vân cảnh giác

Cố Sơ chần chờ giây lát. Cô rất hiểu mẹ, kỳ thực mẹ là một con người khá truyền thống, nếu như nói với mẹ cô đang làm việc ở khách sạn, chưa biết chừng lại bị ăn mắng trận nữa. Neron thần kinh nhanh chóng nổ tung, cô buột miệng: “Là... trợ lý ột chuyên gia y học, lương rất cao.”

“Chuyên gia y học gì? Tên là gì?”

“Anh ấy... không phải người thành phố này, là một chuyên gia được bệnh viện mời từ ngoài về, có nói mẹ cũng không biết, vừa điều về chưa lâu, vừa hay thiếu một trợ lý. À phải, anh ấy có một phòng thực nghiệm riêng, con sẽ làm việc ở đó.” Nói tới đây Cố Sơ lại sợ Sầm Vân truy hỏi tới cùng, bèn bổ sung một câu: “Ở trường, con học khoa ngoại mà, đi theo anh ấy làm việc cũng phù hợp với chuyên ngành của con, hơn nữa vừa mới bắt đầu công việc cũng chưa quá mệt, chưa biết chừng con còn thời gian tiếp tục học văn bằng.”

Thật ra cô nói loạn cào cào, Sầm Vân cũng nghe rối bung rối bét, bèn bực bội xua tay: “Thôi tôi mặc kệ. Không cần biết là chuyên gia hay trợ lý gì, tóm lại tôi phải gặp mặt người này. Lỡ như nó là thằng lừa đảo thì sao?”

“Á? Mợ muốn gặp anh ấy?”

“Sao? Cậu ta còn không gặp được người khác à? Gặp nắng sẽ chết hay gặp người sẽ chết?”

“Không phải... ý của con là bây giờ anh ấy đang đi công tác, một thời gian nữa mới có thể trở về, thế nên mấy hôm nay con đang nghỉ ngơi.” Cô tạm thời buộc Lục Bắc Thần với vị chuyên gia hư ảo này làm một.

“Kiểu gì chẳng phải về. Nó về tới Quỳnh Châu thì lập tức đưa nó tới gặp tôi. Bằng không đối phương cao quý quá, cũng không sao, tôi tới gặp cậu ta.”

Cố Sơ quả thực đã bị sự cố chấp của Sầm Vân đánh bại. Cô gật đầu, uể oải ‘ừm’ một tiếng.

“À còn có một chuyện.”

Cố Sơ vừa nghe lại cảm giác như có côn trùng bò sau lưng.

“Mấy hôm trước tôi ra quảng trường nhảy đã gặp Tư Tư, chỉ nhìn từ xa thôi, nó còn đi với một người đàn ông nữa, trông kiểu gì cũng giống như đang yêu đương.”

Cố Sơ ngăn người rồi hỏi: “Mợ có nhìn nhầm không? Tư Tư đâu có bạn trai, nó mà có bạn trai thì nhất định sẽ nói với con.”

“Tôi thấy giống, nhưng lúc đó không qua hỏi được.” Thái độ của Sầm Vân dần dần ôn hòa hơn: “Tôi cũng không phản đối Tư Tư có bạn trai, là sinh viên đại học rồi, hẹn hò là chuyện rất bình thường. Đừng có bắt chước chị Đồng Đồng của cô, bảo nó đi xem mặt mà cứ như giết nó vậy, bản thân cũng không quan tâm gì tới chuyện này. Tư Tư có bạn trai sớm cũng tốt nhưng cậu bạn trai này là người thế nào thì phải coi cho kỹ.”

“Con biết rồi, để con hỏi nó.”

Sầm Vân lại đập một cái lên vai cô, đau đến nỗi cô há hốc miệng.

“Còn cô nữa đấy, bao nhiêu tuổi rồi, định làm bà cô già chắc?”

Cố Sơ lập tức nói: “Mợ, bây giờ con phải tới trường Tư Tư hỏi xem sao.”

100. Chương 100: Không Tìm Được Đường Về

Tiến mợ đi mà Cố Sơ như vừa tiễn một vị thần, sức cùng lực kiệt nằm gục trên sofa, rất lâu sau mới bình thường trở lại. Lần thăm hỏi này của mợ để lộ không ít tin tức, nhất thời khiến cô chân tay bối rối. Cầm tờ chi phiếu lên, cô nhìn chằm chằm vào chữ ký bên trên rất lâu. Rõ ràng là chữ của cô, nhưng cũng lại không phải.

Ngẫm nghĩ hồi lâu, cô gọi điện cho Kiều Vân Tiêu nhưng không liên lạc được.

Cô bèn gọi tới cho Cố Tư. Cố Tư nhận máy, giọng rất nhỏ, chẳng mấy chốc nó như vừa đi từ chỗ nào ra, âm lượng lại trở lại bình thường. Nó nói đang ở trong thư viện, Cố Sơ lại động tai nghe thấy có tiếng bạn đang gọi Cố Tư nên cũng yên tâm hơn ít nhiều.

Hỏi về chuyện bạn trai, Cố Tư cười, nói mợ nhìn nhầm, gần đây nó đang bận rộn thi cử.

Có lẽ là mợ nhìn nhầm thật, Cố Sơ cảm thấy mình như vừa thay da, cả người mệt mỏi hơn bội phần.

Di động rung lên đúng lúc ấy.

Cô tưởng là Kiều Vân Tiêu, cầm lên xem, một giây sau liền bật dậy khỏi sofa.

Là Lục Bắc Thần.

Là một tin nhắn đơn giản mà khắt khe của anh: Đúng hai giờ chiều mai, CA5558, chuyến bay số 1 từ Phố Đông, Thượng Hải tới Quỳnh Châu, em tới đón tôi.

Câu chữ cũng giống như ngữ khí của anh, ngang tàng và ép buộc.

Cố Sơ nhìn chằm chằm tin nhắn rất lâu.

Một lúc sau cô mới ngó người, thì ra mấy hôm nay anh đi công tác thật.

...

Thượng Hải, khách sạn The Ritz-Carlton.

Màn đêm buông xuống, từ ô cửa sổ sát sàn của khách sạn có thể bao quát khung cảnh của cả thành phố biển. Giờ này vừa hay, người không quá ồn ào, một thành phố không đêm như Thượng Hải cũng lạnh đi vài phần, đèn đường và những con thuyền trên mặt nước ung dung đan vào nhau.

Lục Bắc Thần đặt một chai rượu vang ở Flair Lifestyle Lounge* kết thúc một ngày làm việc, rồi lại lệnh cho nhân viên nhà ăn khách sạn mang bữa tối tới. Di động chốc chốc lại reo vang, anh nhận máy, là một số phóng viên.

*Khái niệm lounge du nhập vào cuộc sống của Việt Nam cách đây mới vài năm, nhưng đến giờ, số lounge ở Việt Nam đã khá nhiều, mặc dù đôi khi khách hàng vẫn không phân biệt được lounge với một quán cafe thông thường. Thật ra, lounge vốn nghĩa là một cái phòng rộng để người ta ngồi chơi, ngồi chờ như thể nơi ngồi chờ lên máy bay hoặc ngồi chờ trong khách sạn. Nhưng một cái lounge tách biệt khỏi những nơi ấy có thể sẽ có thực đơn đồ uống có cồn phong phú hơn. Nhạc ở lounge có phần nào đặc biệt hơn, như kiểu đã có riêng một dòng nhạc gọi là lounge music để dành cho những nơi này. Một số nơi sẽ chơi jazz hay trip-hop hoặc có những đêm nhạc có chủ đề, nhưng phần lớn lounge đúng kiểu sẽ chơi lounge music, một loại nhạc pha trộn nhiều âm thanh điện tử và trong đó ca sĩ đóng vai trò yếu hơn nhạc công. Ở lounge, bạn không cảm thấy hưng phấn kích thích bùng bùng ồn ã như trong bar nhưng cũng không quá tẻ nhạt như ở trong các quán cà phê thông thường. Lounge thường mang lại cảm giác dễ chịu, với những bộ ghế sofa mời gọi người ta ngồi riêng hoặc ngồi thành từng nhóm. Mỗi lounge đều có phong cách trang trí khác nhau, nhưng chủ yếu vẫn là một phòng rộng và bàn ghế thấp để mọi người có thể ngồi và giao tiếp dễ dàng.

Họ không có gì là không biết, đã điều tra ra khách sạn mà anh nghỉ lại.

Khi bữa tối được mang tới, Lục Bắc Thần rút ví ra,boa cho nhân viên phục vụ một ít tiền. Lúc lấy tiền, anh kéo ra một góc của một bức ảnh, ngón tay đột ngột khựng lại. Ngay sau đó anh nhét bức ảnh vào rồi đưa tiền cho nhân viên phục vụ.

Nhân viên phục vụ đi rồi, căn phòng yên ắng trở lại.

Có mùi hương nồng nàn của rượu ngon và những món ăn thơm phức.

Nhưng Lục Bắc Thần lại nhớ tới món bách hoa lệnh Cố Sơ làm.

Rót một ly rượu, anh dựa vào sofa, một tay vẫn còn nắm chặt ví tiền. Anh nhấp từng chút, từng chút rượu vang, hơi rượu từ từ lan tỏa trong lồng ngực. Sự cô quạnh này như một lưỡi dao đang cứa vào da thịt anh, đang lắng trì sự tỉnh táo của anh.

Nhưng năm năm nay đâu phải anh chưa từng vượt qua như vậy?

Những vẻ vang và rực rỡ của ban ngày không mang lại cho anh bất cứ niềm vui nào, nhưng cái tĩnh mịch của đêm đen thì khác. Nó mổ xẻ con người thực sự của anh, trút bỏ lớp vỏ ngoài nặng nề trên người anh một cách tàn nhẫn, không chút nể tình.

Lục Bắc Thần đặt ly rượu sang một bên, mở ví tiền ra.

Suy nghĩ rất lâu anh mới từ từ rút bức ảnh đó ra.

Một bức ảnh đã cũ.

Chỉ có màu sắc là phai nhạt, bốn góc vẫn phẳng phiu, có thể thấy nó được người ta cẩn thận giữ gìn.

Lục Bắc Thần lật mặt chính của bức ảnh lại, ánh mắt từ từ trầm lắng.

Trên bức ảnh là một đôi tình nhân trẻ trung. Hai người mặc chiếc áo đôi màu trắng có hình đầu của mỗi người, sau lưng là một cửa hàng nhỏ trên con đường Long Đầu của đảo Cổ Lãng. Cô gái ôm một chú mèo trong lòng, tay kia còn cầm một chiếc kem. Cô đang cười với chàng trai. Gương mặt nghiêng nghiêng của chàng trai đối diện với cô gái, anh cũng đang cười, nhìn cô mà cười. Khi khóe môi hơi cong lên, ngập tràn sự cưng chiều.

Hôm ấy nắng rất đẹp, ngoài cửa hàng màu sắc sắc sỡ lại càng tôn lên nét giản dị của hai người. Ánh nắng dường như rất yêu chiều cô gái, đã khiến cho nụ cười trên gương mặt cô rực sáng.

Lục Bắc Thần nhìn bức ảnh này, lồng ngực bắt đầu đau nhói.

Lật lại bức ảnh, đằng sau viết thời gian chụp ảnh.

Cùng với một câu nói: Trong một buổi chiều như thế, em mỉm cười với anh, tuy khác anh nói nhưng anh cảm thấy vì nụ cười này, mình đã chờ đợi rất lâu. Em muốn khóc hãy khóc, muốn cười cứ cười, chỉ cần em vui vẻ. Anh không cầu sâu đậm, chỉ mong bình dị.

Phần đề tên ghi một chữ 'Lục'.

Cơn đau dữ dội dâng lên tận cổ họng, Lục Bắc Thần cảm thấy mình nghẹt thở. Uống cạn hết rượu trong ly nhưng trong đôi mắt anh vẫn ngập tràn nụ cười cô gái trong ảnh.

Đã từng có người nói với anh: Anh biết không, thực ra tới đảo Cổ Lãng phải làm rất nhiều việc, phải đi tìm đường này, tìm cảnh vật này, tìm đồ ăn này, còn phải tìm mèo nữa. Ánh nắng ở đó rất đẹp, cũng rất nhiều mèo, ở đó anh có thể thuê một căn phòng nhỏ.

Lục Bắc Thần siết chặt chiếc ly, cô đơn nơi đây mất lan rộng.

Giấc mơ chung quy vẫn là không thực tế.

Tất cả mọi người đều bước đi vội vã, những năm tháng tuổi xuân giản dị đã qua từ lâu, chỉ còn lại những hồi ức sâu đậm đối với quá khứ.

Nhét lại bức ảnh vào trong ví tiền, Lục Bắc Thần dậy rót thêm một ly rượu rồi đứng sững trước cửa sổ, nhìn cảnh đêm bị đèn đường nhuộm màu dưới chân. Nơi này đã thay đổi quá nhiều, khác tới mức nếu chỉ còn lại một mình, anh cũng đã không tìm được đường về nữa.

Anh rút di động ra, tin nhắn gửi đi như đá chìm xuống biển khơi.

Nhưng ngón tay thì không nghe anh sai khiến, cứ ấn: Lúc này thật mong em có thể ở bên tôi.

Nhập xong dòng chữ ấy, Lục Bắc Thần nhìn rất lâu, ngón tay đung đưa trên hai chữ gửi đi mà chân chừ mãi không đặt xuống, bất giác nhớ lại lời Cố Sơ nói tới đó: Cho dù là Bắc Thâm, cũng không thể nữa rồi...

Lục Bắc Thần cắn chặt răng, chất cồn dường như cũng kích thích thần kinh của anh. Anh nhấn nút quay lại, xóa dòng chữ đó đi, đổi thành: Đúng hai giờ chiều mai, CA5558, chuyến bay số 1 từ Phố Đông, Thượng Hải tới Quỳnh Châu, em tới đón tôi.

Sau đó vứt điện thoại sang một bên.

Anh biết cô sẽ không trả lời anh đâu.

Anh biết mà.

Nhưng chính vì biết điều đó nên mới càng thêm bức bối.

...

Quỳnh Châu, khu thành cũ.

Đèn trong thành phố đã say ngủ, chỉ còn lại những ngọn đèn đường yếu ớt chống đỡ cho ánh sáng của cả thành phố này. Người chưa ngủ, còn có Cố Sơ.

Về sau Kiều Vân Tiêu có gọi điện lại, nhưng nghe ra bên đó anh rất bận, hình như đang vội đi họp gì đó, Cố Sơ không nói chuyện chi phiêu nữa, cảm thấy một hai câu không thể rõ ràng, đợi anh bận rộn xong rồi tính.

Cho tới tận nửa đêm, Kiều Vân Tiêu cũng không gọi lại. Cô hiểu tính Kiều Vân Tiêu, trừ phi bận đến bù đầu, bằng không nhất định sẽ gọi điện cho cô.

Cộng thêm tin nhắn của Lục Bắc Thần.

Cứ thế, cô lại mất ngủ.

Nằm trên giường ngược lại trở thành gánh nặng, Cố Sơ xuống thẳng giường, đi vào phòng tranh. Ánh trăng ủa vào phòng, rèm cửa mở một nửa khiến cô bất giác nhớ lại thói quen khi ngủ của Lục Bắc Thần. Có một kiểu người thần kinh đặc biệt nhạy cảm yếu ớt, phải ngủ trong hoàn cảnh tuyệt đối yên tĩnh và không có ánh sáng. Lục Bắc Thần dường như chính là như vậy.

Nhưng cô không rõ đây là thói quen nghề nghiệp để lại hay anh thật sự có vấn đề gì.

Bắc Thâm khác anh.

Nhìn chung tính cách của Bắc Thâm khá thoải mái, bừa bãi. Anh ấy không quá cầu kỳ đối với một số chuyện, ví dụ như ăn uống hay ngủ nghỉ. Nếu anh ấy muốn ngủ, nằm thẳng cẳng trên bãi cỏ cũng ngủ được.

Tâm trạng của Cố Sơ vô cớ trở nên trĩu nặng.

Cô mở cuộn tranh ra từng chút một, chàng trai trên giấy vẽ sinh động như thật. Sau bao năm tháng trầm lắng, con người có thể sẽ quên đi một số đau thương, nhưng những tiếng cười đùa và những kỷ niệm cảm động ấy thì vẫn còn như mới, như vừa xảy ra hôm qua thôi, ngay cả câu “Anh yêu em” mà Bắc Thâm nói bên tai cô cũng như chỉ vừa thổ lộ, vẫn còn khiến cô đỏ mặt.

Lục Bắc Thâm...

Lục Bắc Thần...

Điểm tương tự duy nhất là đều rất bạo dạn.

Những ngày tháng quân sự rất cực khổ, nói chính xác hơn đối với đám sinh viên mới bọn họ thì quả thực không giống như cuộc sống của con người. Ngày nào cũng phải dậy từ khi trời còn tờ mờ sáng, nội vụ còn phải ngăn nắp, phải chỉnh tề, cứ chốc chốc các thầy giáo ác độc lại thổi còi vào lúc sáng sớm. Đám con một ở nhà được nuông chiều như họ ai nấy đều như tướng bại trận, khoác quần áo, thắt đai lưng, chạy ra ngoài. Đối phó xong với các thầy thì tới lượt trợ giáo gây khó dễ, nhất là trợ giáo của lớp 1 và lớp 2 bọn họ, Lục Bắc Thâm.

Còn chưa tới hai tuần, Cố Sơ đã bị Lục Bắc Thâm phạt đến độ tan tác, tơi bời. Cô hận Lục Bắc Thâm, chỉ muốn vào nhà ăn vác dao ra chém một nhát thật mạnh vào đầu anh ta, sau đó cô sẽ vui vẻ ăn quà vặt, thưởng thức cảnh tượng óc anh ta bắn lung tung.

Đương nhiên, Lục Bắc Thâm cũng nghiêng răng nghiêng lợi đối với cô.

Nguyên nhân là vì sau khi trải nghiệm ba ngày thê lương thà để bụng rỗng cũng không chịu vào nhà ăn, cuối cùng Cố Sơ cũng vì rơi vào bước đường cùng mà công kích lại. Muốn an toàn vượt qua kỳ quân sự, nhà ăn là khâu phải vượt qua. Đội trưởng của đội cấp dưỡng là một chiến sỹ đã ở trong quân ngũ chín năm trời, con người thật thà, chất phác. Cố Sơ lại khéo miệng, hay nói mấy lời chú ý thích, lâu dần cũng khiến đội trưởng vui vẻ. Thế là, Cố Sơ giả bộ đau bụng đi vào nhà ăn, làm inh và mọi người mấy món ăn ngon.

Tối đó, mọi người được ăn đến mù mắt cả người, chỉ có Lục Bắc Thâm là sắc mặt rất khó coi.

Kể từ ngày đó, nhà ăn trở thành ‘mảnh đất vẻ vang’ của Cố Sơ, có thời gian là phải thể hiện một chút, làm mấy món sở trường. Khi không có thời gian thì sẽ trao thực đơn cho đội cấp dưỡng. Đội trưởng đương nhiên rất hơn hớn, Cố Sơ trong mắt chú ấy bỗng chốc cũng trở thành thần ẩm thực.

Thuận lợi sống qua mấy ngày nhưng hoàn cảnh tốt không dài lâu. Cuối cùng vào một ngày sau khi huấn luyện trở về phòng nghỉ, chiến tranh giữa Cổ Sơ và Lăng Song đã bùng nổ, mà sự bùng nổ của cuộc chiến ấy cũng triệt để kéo theo cuộc quyết chiến theo nghĩa đen giữa Cổ Sơ và Lục Bắc Thâm.

101. Chương 101: Kỹ Lục Khó Mà Phá Vỡ

Sự tình vẫn phải kể từ một ngày trước khi xảy ra mọi việc.

Đám ‘gà con mới sinh’ bọn họ đang trải qua sự hủy hoại thảm khốc của việc chạy sáng, chạy tối, thậm chí là chạy đêm. Khi bọn họ cho rằng có khổ cực hơn nữa cũng chỉ đến thế mà thôi thì các thầy sỹ quan bắt đầu thực thi những bài huấn luyện hà khắc hơn. Cuối cùng thì bọn họ cũng hiểu thế nào gọi là khổ ‘vô cùng, vô tận’.

Huấn luyện vượt chướng ngại vật.

Cổ Sơ vừa nghe thấy mấy chữ này thì phản ứng đầu tiên là: Mẹ nó, quá biến thái rồi!

Khi cô cùng các thành viên trong lớp tới bãi huấn luyện vượt chướng ngại vật, ngó nhìn những chướng ngại vật vượt quá sức tưởng tượng của cô thì trong lòng lại thầm chửi một câu: Không phải mẹ nó mà là bà nó, quá biến thái rồi!

Trong ấn tượng của cô, hoặc như những gì trên tivi biểu diễn thì chẳng qua chỉ nằm sấp rồi xuyên qua một chướng ngại vật hình tròn, có gai mà thôi. Nhưng tới nơi rồi, cô lập tức đỡ đần, phải nói là tất cả các sinh viên đều ngốc hết mới đúng.

Trước mắt bày những chướng ngại vật to to nhỏ nhỏ, cao cao thấp thấp, có thứ họ từng nhìn thấy rồi cũng có thứ họ chưa thấy bao giờ, quả thực đã làm cả đám trẻ thẳng thốt.

Thầy sỹ quan chấp tay sau lưng, đeo chiếc kính râm lớn đầy uy quyền, bắt đầu giảng giải.

“Vượt chướng ngại vật 400m, đây là một môn học bắt buộc đối với tân binh sau khi nhập ngũ. Theo lý mà nói, trong chương trình huấn luyện sinh viên đại học thông thường sẽ không có hạng mục này. Nhưng các em thì khác, các em là trụ cột của ngành y trong tương lai, là những thiên thần áo trắng gánh vác sứ mệnh sinh tử, là những bác sỹ, y tá có trách nhiệm đối với sức khỏe của 1, 3 tỷ dân Trung Quốc. Chức trách của các em cũng giống như những quân nhân chúng tôi, vì nghĩa không thể từ nan. Thế nên, các em cũng phải như người lính, phải có một tinh thần và một thể chất tuyệt vời. Như vậy mới có thể phát huy nhiệt tình, trí tuệ, đi đầu trong công việc.”

Có người đứng trong hàng ngũ ngàng rít lên một hơi.

Thật ra Cổ Sơ cũng rất muốn xuyết xoa theo nhưng nghĩ bụng lại thôi, hơi nóng hằm hập thể này, hít vào bụng chắc chắn không thể lạnh được.

“Huấn luyện vượt chướng ngại vật tổng cộng có 8 tổ, lắp đặt 16 chướng ngại vật. Ở trước mặt các em lần lượt là cọc chướng ngại, chiến hào, tường thấp, cầu nhảy, thang ngang, cầu độc mộc, tường cao và lưới thấp. Lần lượt vượt qua rồi quay trở lại, lát nữa sẽ có trợ giáo làm mẫu cho các em.”

Cổ Sơ ngó đầu lên xem. Ôi chao, thì ra thứ duy nhất mà cô biết chính là cái thứ có gai nhỏ gọi là ‘lưới thấp’ kia. Rồi cô lại quan sát tỉ mỉ những chướng ngại vật này, hình như cũng không khó đến mức đó.

“Nhấn mạnh một câu, cái gọi là chướng ngại vật không chỉ muốn rèn luyện thể lực của các em mà còn rèn cả tốc độ. Thông thường, hoàn thành một lần vượt chướng ngại vật mất hai phút rưỡi là đủ tư cách. Đương nhiên, đối với các em, tôi có thể kéo dài thời gian hợp lý lên ba phút. Tôi nghĩ, đây cũng được coi là một khảo nghiệm cực lớn đối với các em.” Thầy nói tới đây, ngừng lại một chút rồi trực tiếp gọi tên: “Cổ Sơ, tôi thấy tối nay em không còn sức tới nhà ăn nữa rồi, trừ phi cố gắng hết sức vì cái miệng của mình.”

Bây giờ tất cả từ trên xuống dưới không ai không biết chuyện cái miệng của Cổ Sơ kén ăn.

Cổ Sơ không hề ngượng ngập chút nào, hất cằm lên nói: “Thưa thầy, xin đừng xem thường người khác như vậy, ba phút rưỡi chắc chắn không thành vấn đề.”

Thầy giáo phá lên cười rồi nhìn về phía mọi người: “Có biết trợ giáo của các em hoàn thành phần vượt chướng ngại vật này mất bao lâu không?”

Tất cả mọi người không ai lên tiếng. Cổ Sơ thầm lẩm bẩm trong bụng: Một tiếng...

Thầy giáo gọi Lục Bắc Thâm, chưa nói thành tích vội mà lệnh cho anh làm mẫu cả quá trình huấn luyện ọi người xem một lần. Lục Bắc Thâm vừa nói ‘Rõ!’ thì Cổ Sơ lập tức chen vào ‘Báo cáo!’.

“Nói!”

Cổ Sơ hăng giọng: “Thưa thầy, thầy còn chưa nói thành tích của trợ giáo Lục mà ạ.”

Các bạn khác đều lén lút vui thầm.

Lục Bắc Thâm nhìn cô chăm chăm, ánh mắt mang ý tứ sâu xa.

Thầy giáo có ấn tượng rất sâu sắc với Cổ Sơ. Tạm thời không nói tới hoàn cảnh gia đình của cô, cô bé này hoạt bát nhanh nhẹn, cái miệng lại ngọt, nghịch ngợm tinh ranh, lại còn xinh xắn, quan trọng nhất là còn có một cá tính không chịu khuất phục. Tuy rằng cái miệng ăn có hơi kén chọn một chút nhưng cô đều tự túc giải quyết vấn đề đồng thời còn mang tới niềm vui ọi người, là một cô bé không làm phiền người khác cũng không quen thói được cưng chiều. Thế nên vừa nghe cô nói vậy thầy giáo liền vui, không hề bực bội vì hành động có phần khiêu khích của cô.

“Ô, thế là ý gì?”

Cổ Sơ bình tĩnh nhìn thẳng vào Lục Bắc Thâm: “Anh ấy là trợ giáo của bọn em mà, thầy phải nói ra thành tích để bọn em còn tham khảo chứ, bọn em đều phải lấy trợ giáo Lục làm gương ạ.” Trong lòng cô tính toán rất chuẩn. Mấy hôm nay thầy giáo không ít lời khen ngợi Lục Bắc Thâm, cứ làm như con mình để ra, độc nhất vô nhị vậy. Lục Bắc Thâm giỏi đến vậy thì phải công bố thành tích trước, lỡ như anh ta chạy xong mà không đạt được thành tích đó thì tức là tự vả vào mồm mình.

Các sinh viên khác cũng không ngốc, hiểu rõ ý của Cổ Sơ, ôm miệng cười thầm.

Thầy giáo hiểu ra cái suy nghĩ quỷ quyệt của Cổ Sơ, cười nói: “Trợ giáo của các em có thành tích tốt nhất là 1 phút 15 giây. Có biết 1 phút 15 giây nghĩa là thế nào không? Trong tình huống không có chướng ngại vật, chúng ta chạy 400m cũng mất hết khoảng 1 phút 10 giây, mà trợ giáo của các em khi có cả chướng ngại vật chỉ chậm hơn người bình thường chạy vồn vện có 5 giây mà thôi. Đối với quân nhân, hai phút là đủ tư cách, có thể hoàn thành trong vòng 1 phút là có thể lập công lĩnh thưởng rồi. Trợ giáo của các em là một sinh viên chứ không phải một quân nhân, 1 phút 15 giây đủ để đứng ngang hàng với một quân nhân, thậm chí có thể nói, cho tới bây giờ kỷ lục này của em ấy chưa ai có thể phá vỡ được.”

Thầy giáo khí thế bừng bừng, tất cả các bạn khác đều bất giác vỗ tay, chỉ có Cổ Sơ là đứng im. Cô chỉ cảm thấy chân hơi nhũn ra mà thôi. Rồi cô lại bắt đầu tự an ủi bản thân. Lỡ như anh ta phạm sai lầm thì sao? Lỡ như anh ta phải mất nhiều hơn 1 phút 15 giây thì sao? Cô không tin, một người chạy bình thường cũng phải mất hơn một phút, anh ta còn vượt nhiều chướng ngại vật như thế, có lạng ba vi bộ chắc?

Thầy giáo thối còi, Lục Bắc Thâm bắt đầu làm mẫu ọi người.

Tất cả mọi người đều nín thở, bao gồm cả Cổ Sơ. Chỉ có điều sự khác biệt là trong lòng cô đang rửa Lục Bắc Thâm, gần như đã cầu xin các vị thần tin một lần, chỉ có một mong muốn đó là hy vọng Lục Bắc Thâm sẽ mất mặt.

Lục Bắc Thâm chuẩn bị sẵn tư thế, đám con gái bên dưới đang hò hét. Cổ Sơ liếc xéo anh một cái. Thật ra anh ta mặc quần phục cũng đẹp trai thật, thì cũng là người cả thôi, không có gì đặc biệt.

Lại một hồi còi vang lên, Lục Bắc Thâm bèn lao ra.

Khoảnh khắc ấy anh như một con báo đi săn mồi, tốc độ cực nhanh, sau khi tới cột mốc 100m, anh thần tốc vượt qua cọc chướng ngại, đôi chân dài nhảy vọt qua tường thấp, không hề sợ hãi trước cầu nhảy, dù là thang ngang hay cầu đầu mộc đều giữ được thăng bằng, khi leo qua tường cao đều khiến mọi người phải giơ cao tay gào thét, cánh tay rắn rỏi chống đỡ cả cơ thể nhảy qua không tốn chút sức lực, lúc nằm sắp vượt

qua lưới thấp, những gai thép đó còn chẳng hề chạm vào áo anh, ngay sau đó anh quay ngược lại trở về vị trí cũ, lại chui lưới, lại bật tường...

Sinh viên các lớp khác đều đồng loạt chạy tới xem.

Khi Lục Bắc Thâm trở về vạch xuất phát, những người theo dõi hô to như bị điên hết cả: Lục Bắc Thâm, Lục Bắc Thâm...

Trong đó, tiếng con gái là chói hơn cả.

Thầy giáo ấn đồng hồ bấm giờ kịp thời rồi giơ thời gian ọi người nhìn, lớn tiếng tuyên bố: “1 phút 14 giây!”

Nếu không phải đang dựa vào Tiêu Tiểu Tiêu, phản ứng đầu tiên của Cố Sơ chắc chắn sẽ là quỳ rạp xuống đất, đầu cô ơng ơng. Sao vẫn nhanh thế vậy?

Tất cả mọi người đều nhìn Lục Bắc Thâm như nhìn một vị thần, nhất là Lăng Song, con người như sắp bật cả ra ngoài. Cậu ta lao nhanh tới ôm chầm lấy Lục Bắc Thâm như tên lửa. Rõ ràng anh đã bị giết mình, sau đó lẳng lặng kéo cậu ta ra.

Thầy giáo thổi một hồi còi, mọi người chỉ còn cách ‘lau sạch nước miếng’, ai về vị trí người nấy. Thầy lệnh cho trợ giáo giám sát mọi người hoàn thành môn học này.

Sau khi thầy giáo đi rồi, Lục Bắc Thâm lại bắt đầu răn mảy lời chính nghĩa với mọi người, nói về mức độ quan trọng của môn học này, ngữ khí cực kỳ nghiêm khắc, còn cả những kỹ thuật và những điều cần chú ý. Nhưng đầu óc Cố Sơ thì dính lại với nhau, có lẽ vì thời tiết quá nóng, cũng có thể vì sự phẫn nộ trong lòng. Thế nên khi tiếng còi suýt nữa xuyên thủng màng nhĩ cô, cô mới tỉnh lại, quay đầu, đối mặt với ánh mắt bức bối của Lục Bắc Thâm.

Thấy nét mặt mơ màng của cô, Lục Bắc Thâm khê quát: “Nghĩ cái gì đấy? Sớm thế này chưa tới giờ nằm mơ đâu, đến lượt em kìa!”

Đến lượt cô ư?

Sao đã đến lượt cô rồi? Những người khác thông qua cả rồi sao? Ngược mắt lên nhìn, Tiêu Tiểu Tiêu phía trước đang bị treo lơ lửng trên tường cao như một con gấu túi, không lên nổi, không xuống được. Còn Lăng Song tuy rằng khả năng giữ thăng bằng rất siêu nhưng vẫn bị ngã từ trên cầu đầu mộc xuống hết lần này tới lần khác.

Cố Sơ không dám nhìn thẳng, che chặt hai mắt, một giây sau lại bị Lục Bắc Thâm dạy ột bài: “Che mắt đi làm cái gì? Em cũng chỉ được có thể thôi sao, còn không bằng họ!”

Câu nói ấy đã làm vũ trụ nhỏ của Cố Sơ nổ tung. Cô gào vào mặt anh: “Anh mắng ai hả? Tôi nhất định phải bắt anh trả giá vì câu nói này của mình!” Dứt lời, cô lao ra.

Khi nhảy qua một trăm mét, Lục Bắc Thâm đứng sau giận dữ quát như một người huấn luyện thú: “Cố Sơ, mắt em dùng để thở à? Chạy hết 100m thì phải lên cọc, em làm gì vậy? Mù à? Vòng qua chướng ngại vật chạy dưới đất bằng, chạy cái gì mà chạy?”

Lúc này Cố Sơ mới nhớ ra phải lên cọc, ban nãy cô đã vô thức định trốn tránh, tiếp tục chạy về phía trước. Nghe Lục Bắc Thâm mắng, trong lòng cô giận dữ vô cùng, ngọn lửa phẫn nộ đang không ngừng len lỏi ra ngoài, sau đó cô quay đầu lại, không nhận được gào một câu: “Cái này chẳng khoa học gì, tôi chạy như vừa rồi mới gọi là ‘tránh’ chướng ngại vật!”

“Em trật tự cho tôi!” Lục Bắc Thâm đi lên, chỉ muốn tát một bạt tai cho cô tỉnh lại: “Chúng ta đang học vượt chướng ngại vật, không phải tránh chướng ngại vật.”

Cố Sơ không có động tĩnh gì nữa, không phải cô không muốn phản bác mà vì ban nãy hét to như thế cô đã bị đau sốc hông. Cô nén đau tiếp tục chạy, vượt qua tường thấp, lên tới cầu nhảy, nhắm mắt nhảy xuống. Khi tới cầu độc mộc cũng đúng lúc Lăng Song rơi xuống, nhường lại không gian cho cô. Tường ới là vấn đề nan giải, qua được nó là nhìn thấy bình minh.

Cô dồn hết sức lao về phía trước, muốn bật nhảy một cái thật đẹp như một con cá chép. Ai ngờ, cô đã đánh giá cao khả năng bật nhảy của mình, còn không bằng Tiêu Tiểu Tiêu. Cô còn chưa chạm được tới bờ

tường cao. Tiêu Tiểu Tiêu vẫn đang bị mắc bên trên, ai oán khóc lóc: “Cố Sơ, cậu kéo tớ xuống trước được không?”

Cố Sơ đang định giơ tay ra thì Lục Bắc Thâm lại xuất hiện như ma quỷ, quát: “Không được phép giúp đỡ! Tiêu Tiểu Tiêu, hôm nay hoặc là em xuống hoặc là cứ treo mình trên đó cho tôi!”

102. Chương 102: Thở Con

Vượt chướng ngại vật 400m đối với các sinh viên mới mà nói là một tai họa. 20 sinh viên của hai lớp đều bị hy sinh một loạt trên các chướng ngại vật, không có ngoại lệ. Sinh viên các lớp khác đợi tới lượt huấn luyện đến thở mạnh còn không dám, nói chỉ tới việc bình phẩm, bởi móc người khác, vì bọn họ ý thức được việc huấn luyện chướng ngại vật này trông thì đơn giản, thực chất để làm được là quá khó. Cố Sơ là một cô gái không chịu phục, nhìn chằm chằm chiếc tường cao, nhảy nhót một hồi. Cô vẫn còn chút tự tin đối với bản thân, nguyên do là vì lúc học cấp hai, gần trường cô có mở một trung tâm huấn luyện Taekwondo. Cô cảm thấy mới mẻ nên đã đăng ký tham gia, cũng học được một khoảng thời gian. Tuy rằng sau này trung tâm đóng cửa nhưng cô ít nhiều cũng đã lĩnh hội được chút ít, từ đó về sau cô thường tự cho rằng mình là người học võ.

Một lần nữa nhảy lên, cuối cùng cô cũng bị treo trên tường cao y như Tiêu Tiểu Tiêu, còn Lăng Song cuối cùng cũng tìm được điểm thăng bằng, xung kích về phía trước. Từ nhỏ cậu ta đã có những kỹ thuật cơ bản của môn múa, bật nhảy một cái là qua được tường cao, tuy có hơi chậm một chút nhưng chí ít cũng thông qua, cùng với các bạn khác loạng choạng, miễn cưỡng hoàn thành.

Cơ thể ục ịch của Tiêu Tiểu Tiêu ra sức giãy giụa, lập tức ngã từ trên tường cao xuống, làm Cố Sơ hoảng hốt kêu to nhưng Tiêu Tiểu Tiêu cũng liều mạng luôn, bò dậy tiếp tục chạy về phía trước. Chỉ còn lại một mình Cố Sơ lơ lửng trên tường cao, một mình gầy gò, nhỏ thó, như miếng thịt khô bị người ta treo cao. Lục Bắc Thâm tiến lên, hét to: “Nhảy!”

Không phải cô không dám nhảy mà vì cơn đau sốc hông ban này vẫn chưa hết, càng lúc càng nghiêm trọng, mỗi một lần hít thở lại đau kịch liệt. Nhưng Cố Sơ bản tính ương ngạnh, đương nhiên sẽ không báo cáo với Lục Bắc Thâm. Cô cắn răng hơi động dậy, rồi đau nhói cả tim. Lục Bắc Thâm vòng qua bên kia tường cao, ngẩng đầu nhìn cô: “Nhảy xuống đi.” Lần này, giọng anh đã ôn hòa hơn không ít.

Cố Sơ thần thờ giây lát, rồi lại nhìn vị trí trước mắt mình. Cô dám khẳng định giờ mà cô nhảy chắc chắn là đâm thẳng đầu xuống. Lục Bắc Thâm dường như đã nhìn thấu tâm tư của cô nhưng vẫn tỏ ý bảo cô nhảy xuống.

Chết thì chết vậy. Cố Sơ nhắm chặt mắt, cả người lao xuống dưới.

Không đau như trong tưởng tượng.

Lục Bắc Thâm bất ngờ đón lấy cô, một giây sau lập tức bế cô rời khỏi sân huấn luyện, toàn bộ nữ sinh trên sân xôn xao cả lên. Cả người Cố Sơ vẫn còn mơ mơ màng màng, chớp chớp đôi mắt to liền nhìn thấy gương mặt tuần tú trên đỉnh đầu. Cánh tay anh mạnh mẽ, rắn chắc, cứ thế bế cô đi một cách nhẹ nhàng.

Tới lúc Lục Bắc Thâm đặt cô xuống một bóng cây, cô mới hoàn hồn lại, khuôn mặt bắt gặp đồ bưng. Lần này Lục Bắc Thâm không đùa cô mà nói: “Hít sâu, nín thở, cuộn chặt tay lại thành nắm đấm, đánh mạnh vào chỗ đau dưới sườn, sau đó chậm rãi, từ từ hít thở sâu, lặp đi lặp lại nhiều lần.”

“À?”

“Bình thường ở nhà được nuông chiều từ bé thành quen, lười vận động.” Lục Bắc Thâm nhướn mày cười: “Cơ hô hấp chủ yếu của cơ thể con người nằm ở cơ liên sườn và cơ hoành. Khi cơ liên sườn của em bị kích động thì sẽ khiến cho hai bên ngực em đau đớn, còn khi cơ hoành bị kích động thì sẽ đau ở khoảng dưới bên sườn trái phải. Đau sốc hông còn gọi là đau cơ ngực cấp tính, cơ hô hấp bị kích động, kích thích bộ máy cảm thụ của cơ hô hấp, thế nên em mới cảm thấy đau tưởng chết. Đương nhiên, những kiến thức y học thông thường này tiếp theo đây em sẽ được tiếp nhận trong quá trình học tập. Coi như anh cho em chuẩn bị bài trước vậy.”

Cố Sơ nhìn anh với vẻ kỳ quái. Lại thật, mắt anh ta là kiểu mắt gì vậy? Vậy mà cũng nhìn ra cô bị đau sốc hông? Cô liếc nhìn cánh tay anh, con tim bé nhỏ lại vô tình đập thành thịch loạn nhịp.

Kết quả, sự rung động nhỏ nhất này của thiếu nữ đã biến mất sạch sẽ dưới sự công kích của Lăng Song.

Một chai nước hoa đã trở thành ngòi nổ.

Ngày hôm sau, sau khi họp lớp xong, mọi người đều chuẩn bị đi ngủ thì nghe thấy tiếng một chiếc lọ vỡ, ngay sau đó là tiếng thét inh tai của Lăng Song. Tất cả mọi người đều bật dậy khỏi giường, Cố Sơ thì nằm một lử trên giường, chẳng hơi đâu hóng hớt.

Nhưng cô liền nghe thấy Lăng Song bắt đầu kêu gào: “Tiêu Tiểu Tiêu, cậu có nhầm không vậy? Đây là lọ nước hoa tôi mang từ Hồng Kông về, là số lượng có hạn. Cậu có biết thế nào là số lượng có hạn không? Bị cậu đánh vỡ thế này sao?”

Cố Sơ nghe thấy câu này cảm thấy rất kỳ lạ. Lăng Song siêu thật, vẫn có thể giấu nước hoa đi mà không bị kiểm tra nội vụ phát hiện ra. Sau đó cô nghe thấy tiếng Tiêu Tiểu Tiêu khóc lóc nói: “Tở... Tở đền cho cậu là được chứ gì?”

“Đền? Cậu lấy cái gì ra đền tôi? Cậu có biết lọ nước hoa này bao nhiêu tiền không? Cậu tưởng cậu tùy tiện ra mấy sạp hàng lề đường là mua được về đền tôi à?”

Tiêu Tiểu Tiêu ấp a ắp úng.

Cố Sơ nằm sấp trên giường không động đậy. Mùi của lọ nước hoa đó ngập tràn khắp nơi. Cô hít sâu một hơi, sau đó còn không thèm mở mắt ra, lật di động dự bị, ấn vào một số điện thoại. Đầu kia bắt máy rất nhanh. Cô ngọt ngào gọi một tiếng: “Bố ơi...”

Cuộc tranh cãi của Lăng Song và Tiêu Tiểu Tiêu càng lúc càng thêm dữ dội. Trong khoảng thời gian này, Cố Sơ vẫn nằm ngoài câu chuyện. Đợi tới lúc di động vang lên, cô mới trở mình, dậy khỏi giường, ra khỏi phòng ngay trước mắt Lăng Song, lúc trở về trong tay đã có thêm một chiếc túi nhỏ tinh xảo. Thấy trước cửa có cả đám người vây kín, cô lăm bắm: “Xem cái gì mà xem? Ban ngày luyện tập còn chưa đủ mệt à?”

Len vào trong phòng, cô đặt chiếc túi lên giường Lăng Song, uể oải nói: “Tôi thay Tiêu Tiểu Tiêu trả cho cậu. Đừng có ồn ào nữa, mọi người còn phải ngủ đây.”

Tất cả đều sững sờ, bao gồm cả Lăng Song ban nãy còn hùng hổ. Tới khi hoàn hồn lại, cậu ta gào vào mặt Cố Sơ: “Cậu làm thế là có ý gì?”

Cố Sơ đang định bò trở lại giường, nghe xong bèn dừng lại, nói với cậu ta: “Một lọ nước hoa có đáng để cậu phải làm thế này không?”

“Đó là lọ nước hoa bình thường sao?”

“Lọ đó của cậu chẳng phải là sản phẩm mới năm nay của C sao? Phổ cập cho cậu một chút, không phải cứ mua ở Hồng Kông thì nhất định là số lượng có hạn, lọ đó của cậu trong nước cũng mua được, chỉ có điều giá đắt hơn một chút mà thôi.” Cố Sơ chẳng hơi đâu cãi cộ với cậu ta: “Trong chiếc túi kia của tôi ngoài một lọ nước hoa giống lọ của cậu y như đúc, còn có một lọ là nước hoa số lượng có hạn đích thực của cùng một thương hiệu. Cả hai lọ đều chưa mở bao bì. Cậu yên tâm, cả hai lọ này đều do tôi mua ở cửa hàng chuyên bán tại đại lộ Champs-Élysées trong đợt đi Pháp trước khi vào nhập học, nhất là lọ số lượng có hạn đó, cả thế giới chỉ có 500 lọ thôi.”

Sắc mặt Lăng Song bỗng chốc trở nên rất khó coi. Đang định lên tiếng thì Cố Sơ nói: “À đúng rồi, cậu không cần cảm ơn tôi. Nước hoa của tôi quá nhiều rồi, nếu hai lọ này vẫn chưa đủ thì cứ nói với tôi, tôi bảo trợ lý của bố tôi tặng thêm cho cậu mấy lọ nữa.”

“Cố Sơ, cậu ra về gì chứ?” Lăng Song càng tức hơn.

Cố Sơ lườm: “Tôi làm sao? Vì một lọ nước hoa, cậu ồn ào hơn một tiếng đồng hồ rồi. Cậu không thấy mệt nhưng mọi người thấy mệt!”

“Cậu...”

“Vẫn chưa chịu thôi phải không?” Một tiếng quát nghiêm nghị, cắt đứt tất cả mọi ồn ào.

Mọi người hoảng hốt quay đầu. Là Lục Bắc Thâm đứng ngoài cửa, nét mặt dữ dằn.

Hậu quả là Lăng Song vì cất giấu nước hoa và lăng mạ bạn học mà bị phạt chạy 8000m, không chạy xong không về đi ngủ. Tiêu Tiểu Tiêu vì làm thiệt hại tới đồ đạc của bạn mà bị phạt chống đẩy 50 cái. Cố Sơ là thâm nhất, cô bị Lục Bắc Thâm phạt trực đêm, đứng ở chòi canh tới khi trời sáng.

Khi Lục Bắc Thâm tới kiểm tra, Cố Sơ vẫn còn đang bực bội, đầu tóc còn rũ rượi vì lúc trước vừa mới tắm rửa xong chuẩn bị đi ngủ, hai bên má còn cài hai chiếc kẹp hình con thỏ hồng, cộng thêm bộ quân trang, nhìn thế nào cũng có phần khôi hài.

Thấy cô trông bộ dạng ấy, Lục Bắc Thâm không nhịn được ôm bụng cười sằng sặc. Cố Sơ lườm anh một cái, tảng lờ.

“Sao, không phục à?” Lục Bắc Thâm chọn một chỗ trống, ngồi xuống, dựa vào một cái cột. Dưới cảnh đêm, trông anh có chút gian xảo.

“Chuyện này cũng giống như anh vừa đỡ một bà cụ bị ngã dưới đất lên, kết quả bị người ta nói là anh cố tình đẩy ngã bà cụ, anh phục sao?” Cố Sơ lạnh lùng nhìn thẳng vào mắt anh.

Lục Bắc Thâm rút từ trong người ra một hộp thuốc, ngậm một miếng lên miệng, cười: “Đừng chửi cạnh khỏe. Tính chất chuyện của em giống được sao? Em đang giải quyết vấn đề à? Ngược lại em đang khiến mâu thuẫn thêm gay gắt.” Dứt lời, anh châm thuốc lên.

Dáng vẻ của anh khi hút thuốc trông rất đẹp, gương mặt trẻ trung hơi ngược lên, trong cái chín chắn ẩn giấu một cơ thể có sức bùng nổ, cộng thêm miếng thuốc đang lững lờ chảy trôi giữa tuổi xuân và sự thành thực. Nhưng Cố Sơ cố tình xua tay, làm bộ ghét bỏ: “Sặc chết tôi rồi!”

“Anh còn muốn cho em sặc chết kia!” Lục Bắc Thâm cười: “Cả hai lớp, chỉ có mình em hy sinh trên tường cao. Tiêu Tiểu Tiêu nói gì cũng đã miễn cưỡng qua được. Em thì sao? Thể diện của anh bị em làm mất hết rồi.”

Cố Sơ chẳng hơi đâu màng tới anh ta, quay người lại.

Lục Bắc Thâm thấy thế, cười khế, bèn dập tắt miếng thuốc: “Hi, ột lời chính xác đi, liệu em có thể thông qua bài huấn luyện vượt chướng ngại vật không? Nếu em thật sự không có năng lực đó thì sớm viết báo cáo cho anh, anh coi như em là thương binh hạng hai, bỏ qua cho.”

“Anh có ý gì? Cái gì mà thương binh hạng hai?” Cố Sơ vừa nghe lửa giận lại bùng lên, quay người phẫn nộ nhìn anh trừng trừng.

“Căn bệnh cố hữu của người có tiền thôi. Không cho phép người ta nói mình, mà bản thân thì làm không được.”

“Anh dựa vào đâu nói tôi như thế?”

“Dựa vào việc em bị treo trên tường cao như một miếng thịt khô không xuống nổi, dựa vào việc em kéo tụt thành tích của cả lớp.” Lục Bắc Thâm từ tốn đáp: “Anh còn phải cảm ơn em đấy, nếu không có em, anh thật sự không biết cảm giác bị điểm thấp nhất là như thế nào.”

Cố Sơ nghe ra giọng điệu châm chọc của anh, nghiêng rằng: “Anh đắc ý cái nổi gì? Bây giờ còn chưa tới lúc tổng kết điểm, tôi nhất định sẽ làm được.”

“Thành tích ba phút rưỡi, em làm được thì hãy nói.”

“Nếu tôi hoàn thành sớm hơn thì sao?”

“Dựa vào em?” Lục Bắc Thâm cười: “Được, em nói xem, thích thế nào?”

Cố Sơ cười khẩy: “Nếu tôi hoàn thành sớm hơn thì anh phải xin lỗi tôi vì những lời hôm nay đã nói, còn phải hoàn thành một nguyện vọng của tôi.”

“Rắc rối vậy sao?”

“Anh có dám đánh cược không?” Cố Sơ hào khí ngút trời.

Lục Bắc Thâm đứng dậy, tiến từng bước tới gần. Cố Sơ không biết anh định làm gì, lùi về sau một bước. Anh áp mặt xuống, khi sắp dính vào mặt cô thì bật cười: “Không-thành-vấn-đề!” Dứt lời, anh giơ tay gõ lên đầu cô một cái.

“Ngày mai anh sẽ xem em mất mặt thế nào, thỏ con ạ!” Lục Bắc Thâm bật cười ha ha, nghênh ngang bỏ đi.

“Anh gọi ai là thỏ con hả?”

Lục Bắc Thâm không quay lại, chỉ lắc lắc thứ đồ trong tay lên cho cô xem. Cố Sơ lập tức hiểu ra, sờ lên tóc mới phát hiện một chiếc cặp trên mái đã bị mất.

“Này, trả cho tôi...”

“Stop!” Lục Bắc Thâm quay người lại, hô to: “Đứng nghiêm! Đứng sau quay! Bước đều bước! Dám rời khỏi vị trí nửa bước, quân lệnh xử nghiêm!”

Cố Sơ tức đến dậm chân bình bịch...

103. Chương 103: Anh Là Tiểu Nhân

Trên đời này luôn có những quy luật rất kỳ lạ, ví dụ như tiếng lành đồn gần, tiếng dữ đồn xa. Vụ cá cược của Cố Sơ và Lục Bắc Thâm còn chưa nguội hẳn, thì khắp đội từ trên xuống dưới ai ai cũng đều đã biết. Vì chuyện này, Tiêu Tiểu Tiêu đã lo lắng một thời gian. Cậu ấy là một cô gái thông minh, biết Cố Sơ sẽ không vô duyên vô cớ đánh cược với Lục Bắc Thâm, thế nên lập tức hiểu ra rằng lọ nước hoa mình làm vỡ đã gây ra phản ứng dây chuyền.

Cố Sơ rộng rãi, nói với Tiêu Tiểu Tiêu thật ra đây chỉ là ân oán cá nhân giữa cô và Lục Bắc Thâm. Lãng Song thì dĩ nhiên là sung sướng, còn nói bằng giọng điệu quái đản: Yo, còn dám đánh cược với học trưởng Lục của chúng tôi cơ à? Cũng đúng, sắp đến Tết trung thu tới nơi rồi, cậu định thêm chút gia vị nụ cười vào ngày lễ ấy đây mà. Cố Sơ chẳng hơi đâu quan tâm tới cậu ta. Chuyện lọ nước hoa đã tát một cái rất mạnh vào mặt Lãng Song, cậu ta chỉ muốn lập tức thấy cô mất mặt cũng là chuyện rất bình thường.

Để có thể chiến thắng, Cố Sơ gần như liều mạng. Thật ra cô không phải một cô gái so đo chuyện thắng thua. Từ nhỏ tới lớn, bố cô đã dạy rằng con người sống trên đời thắng thua không quan trọng, quan trọng là mỗi ngày đều được sống vui vẻ, mỗi ngày đều phải sống không thẹn với lòng. Thế nên trước giờ cô là một người thoải mái đã quen. Cô cùng gia đình đi tới không ít nơi, gặp gỡ không ít chuyện, đương nhiên có thể điềm nhiên chấp nhận mọi sự thay đổi. Nhưng lần này thì như bị ma nhập, cô muốn thắng Lục Bắc Thâm một cách kỳ lạ.

Có lẽ chính vì cái bản mặt của anh ta quá khiến người khác muốn đấm.

Ngày thứ hai trên sân huấn luyện đã có thêm một tấm bia, do Cố Sơ chẳng biết mượn từ đâu ra, lợi dụng khả năng vẽ vời sẵn có từ nhỏ, cô vẽ hình đầu Lục Bắc Thâm rồi dán lên tấm bia. Tất cả mọi người đều cho rằng cô si tình, nhưng tác dụng của tấm bia đó nhanh chóng lộ diện. Sau lần đầu tiên loạng choạng rên luyên xon, sau khi trở về vạch xuất phát, cô lòi từ trong túi ra một cái tẩy, cầm thẳng lên vị trí lông mày của hình vẽ.

Tất cả mọi người đều kinh ngạc, lúc ấy mới té ra nguyên nhân khiến Cố Sơ mới sáng ra đã hưng phấn như gà chọi là gì.

Sau khi ra tới sân huấn luyện, Lục Bắc Thâm thấy trên tấm bia đã cầm đầy tẩy, nghiêng đầu nhìn rồi kinh ngạc: “Đây là vẽ sao?” Sau đó anh giơ tay sờ sờ: “Vẽ đẹp quá nhỉ!”

Những người khác đều không dám nói gì, có thể vì không đoán được anh đang không giận thật sự hay chỉ đang kìm nén cảm xúc. Lục Bắc Thâm đi tới bên tường cao. Cửa ải này như khắc tinh của Cố Sơ. Anh tươi cười nhìn cô ngã dập mặt từ trên tường cao xuống, sau đó qua kéo cô dậy.

“Sung sướng lắm phải không?” Cố Sơ nghiêng răng. Cô cảm thấy bả vai đau đến bỏng rát.

Lục Bắc Thâm đáp một câu: “Đặc biệt thấy tiếc cho em!”

Cố Sơ không hiểu.

Lục Bắc Thâm ra hiệu cho cô nhìn về phía tấm bia: “Đây là khả năng đủ để thi vào trường Mỹ thuật đấy.”

Cố Sơ trừng mắt, không tiếp lời, tiếp tục tập luyện. Lục Bắc Thâm giơ tay túm lấy búi tóc của cô: “Động tác cốt yếu của trèo tường cao đã sai rồi, động tác nào cũng làm sai làm sao em có thể có được thành tích tốt?”

Cố Sơ nghiêng đầu, giải cứu cho chỏm tóc của mình khỏi tay anh. Lục Bắc Thâm làm mẫu cho cô nội dung chính của động tác, không chỉ riêng tường à còn cả kỹ năng lộn vượt của các chướng ngại vật khác. Các sinh viên còn lại say mê xem.

Khi Lục Bắc Thâm làm mẫu, cả người trở lại dáng vẻ nghiêm túc, đứng đắn. Cố Sơ ban đầu không phục nhưng mấy động tác sau đó khiến cô cảm thấy con người này đúng là cũng có chút kỹ năng thật.

Cứ như vậy, Cố Sơ thật sự đã vượt được tới ngày kiểm tra thành tích.

Chỉ riêng môn vượt chướng ngại vật 400m đã thu hút không ít các thầy sỹ quan, tiểu đội trưởng, thậm chí là các trung đội trưởng. Có thể vì lớp sinh viên này quan trọng, cũng có thể vì việc cá cược của Cố Sơ và Lục Bắc Thâm lan truyền đi quá nhanh, khiến không ít người chạy tới xem.

Với tư cách là ‘đội quân tóc dài’, thật ra các sinh viên lớp cô đều biểu hiện rất tốt. Lăng Song là người thích nổi bật, tức là kiểu người càng đông người thì càng thích thể hiện, hơn nữa còn là người có thể biểu hiện rất tốt nữa. Cậu ta giành được thành tích 3 phút 25 giây. Có nam sinh thích cậu ta vỗ tay rầm rầm, cái dáng kiêu ngạo của cậu ta trong mắt Cố Sơ không khác gì một con công.

Tiêu Tiểu Tiêu dừng lại ở 3 phút 32 giây, cũng coi như đã miễn cưỡng vượt qua. Từ lúc luyện tập cho tới ngày kiểm tra, Cố Sơ luôn kéo Tiêu Tiểu Tiêu theo bầu bạn, thế nên cậu ấy giành được thành tích này cũng coi như là tốt nhất trong lịch sử rồi.

Các bạn khác đều cũng vượt qua ở khoảng ba phút đổ lên.

Tới lượt Cố Sơ. Cô đứng trên điểm xuất phát, nhìn những chướng ngại vật trước mắt, hít sâu một hơi, sau đó lại nhẹ nhàng thở ra. Lúc này cô không nên suy nghĩ gì cả, nhưng ánh mắt lại vô thức liếc nhìn Lục Bắc Thâm. Anh đang đứng cùng với các thầy sỹ quan, thẳng người, chắp tay sau lưng, còn đeo kính râm nên không thể nhìn được ánh mắt anh nhưng rõ ràng cũng đang nhìn về phía này, bờ môi hơi mím lại như một đường thẳng, không thể nhận ra cảm xúc thật sự của anh.

Là sống hay chết dựa vào đúng lần này thôi, Cố Sơ thầm cổ vũ cho bản thân. Khi thầy giáo thổi còi, cô lao ra không chút do dự. Đã quên đi rất nhiều chuyện, cô chỉ còn nhớ tới việc chinh phục những chướng ngại vật trước mắt, từng cái từng cái một, lao về phía trước đầy dũng cảm. Khi tới đích cuối cùng, lúc thầy giáo ấn đồng hồ bấm giờ, trái tim của Cố Sơ dựng đứng lên.

Nếu thành tích tệ hơn Lăng Song thì phải làm sao? Nếu vượt quá 3 phút thì sẽ thế nào?

Một loạt những lo âu tụ lại vào thời khắc thầy giáo bấm giờ.

“Cố Sơ, 3 phút 15 giây!”

Cả sân sôi sùng sục. Tiêu Tiểu Tiêu là người đầu tiên chạy tới ôm chầm lấy cô, không ngừng nói bên tai cô: Cậu tuyệt quá! Cố Sơ thì cứ dờ dẩn đứng đó, tiếng của thầy sỹ quan vẫn còn văng vẳng bên tai cô: 3 phút 15 giây!

Khi Tiêu Tiểu Tiêu đang không ngớt lời khen ngợi cô, suy nghĩ duy nhất trong đầu cô là: Mình thắng rồi ư?

Sau đó có người nói bên tai cô: Đúng, mày thắng rồi, mày thắng cái gã mặt sắt đó rồi!

Ngay lập tức, Cố Sơ cũng bùng nổ, còn liếc nhìn về phía Lục Bắc Thâm. Anh không có bất kỳ phản ứng nào, từ đầu tới cuối vẫn đứng đó, thậm chí khóe môi còn chẳng nhếch lên. Cố Sơ càng khoái chí, cảm thấy chắc chắn là vì anh ta quá sâu não.

Lăng Song đi tới, tạt cho Cố Sơ một gáo nước lạnh: “Đắc ý cái nỗi gì, có 3 phút 15 giây thôi mà. Học trưởng Lục nhà tôi là 1 phút 14 giây. Cậu tự tính xem mình thua kém người ta bao nhiêu, nực cười!”

Cố Sơ như ăn phải muối. Cái gì mà học trưởng Lục nhà tôi?

Một cuộc chiến không khói lửa đã kết thúc như thế.

Đương nhiên, chỉ có Cố Sơ cho rằng đây là một cuộc chiến, có lẽ Lục Bắc Thâm vốn dĩ không coi nó là chuyện gì quá đặc biệt, thế nên khi cô chiến thắng ở thành tích huấn luyện, Lục Bắc Thâm cũng không có quá nhiều biểu hiện, vẫn ngày ngày vác bộ mặt lạnh lùng ra huấn luyện bọn họ, hết sức bí hiểm.

Cuối cùng, Cố Sơ cũng bùng nổ.

Vào một buổi tối trời không trăng, cô đột nhập vào tòa nhà của các thầy, lọt thỏm vào khu ký túc của các trợ giáo, chặn ở trong phòng Lục Bắc Thâm.

Giờ này rất mất mặt, vừa mới họp lớp xong, lại sắp tới giờ tắt đèn đi ngủ. Lúc Cố Sơ xông vào, Lục Bắc Thâm vừa tắm xong, nửa người không mặc quần áo, chỉ có một bộ ngực trần trụi lọt vào mắt Cố Sơ.

Anh được chiếu cố nên ở một mình một phòng. Đối với tình huống đột ngột có người xông vào phòng, quả thực đã khiến Lục Bắc Thâm giật nảy mình. Anh quay đầu nhìn, hóa ra là Cố Sơ, nhất thời chết sững. Cố Sơ hoàn toàn không ngờ vừa vào cửa đã nhìn thấy cảnh này, cũng ngượng ngập đứng đó, mặt đỏ bừng.

“Ai cho em vào đây? Ra ngoài!” Lục Bắc Thâm bực bội quát to, nhưng dưới ánh đèn, mặt anh cũng hơi đỏ. Một giây sau, anh quay đầu tìm quần áo, nhưng quần áo sạch đều ở trong tủ cả mà Cố Sơ thì đứng ngay bên cạnh tủ.

Cố Sơ thấy anh tìm khắp mọi nơi, bèn hắng giọng: “À... Có cần tôi lấy quần áo giúp anh không?”

“Thế mà cũng phải hỏi!”

“Thôi đi, tôi... tôi ra ngoài là hơn!” Cố Sơ cảm thấy cứ kỳ lạ bèn quay người định đi ra ngoài.

Nhưng tay còn chưa chạm được vào nắm đấm cửa, bỗng cảm thấy người đàn ông phía sau rảo bước tới, lập tức ấn cô vào tường.

“Anh...”

Tiếng kêu kinh ngạc vì thốt lên, miệng cô đã bị Lục Bắc Thâm bịt chặt.

“Ừm!” Cố Sơ không nói được, chỉ biết giương mắt nhìn anh trừng trừng.

“Im miệng!” Lục Bắc Thâm khế quát.

Chẳng mấy chốc, có người gõ cửa.

“Bắc Thâm, phòng em có chuyện gì thế?” Là thầy sỹ quan, ban nãy loáng thoáng nghe thấy có tiếng hét.

Lục Bắc Thâm hít sâu, đáp: “Chắc thầy nghe nhầm ạ!”

Cố Sơ thầm cầu khẩn trong lòng: Thầy ơi, thầy ơi, tuyệt đối đừng vào đây!

“Ừ, sắp tắt đèn rồi đấy, nghỉ sớm đi!”

“Dạ.”

Tiếng bước chân của thầy giáo mỗi lúc một xa.

Cố Sơ vừa thở phào thì đèn lập tức tắt ngấm, ngay sau đó trước mắt tối om.

Cô kinh hãi, ấp úng mấy tiếng. Lục Bắc Thâm buông tay ra, bực bội quát trên đỉnh đầu: “Em còn chút nữ tính nào không? Đêm hôm đột nhập phòng của đàn ông con trai, muốn chết à?”

Hai người đứng quá gần nhau, tới mức cô có thể cảm nhận được sự phẫn nộ của anh, cũng có thể cảm nhận được mùi hương của anh, một mùi xà phòng thoang thoảng trộn lẫn với một mùi thơm như nắng của chàng trai. Mà cô cũng vừa tắm rửa, chỉ là mùi hương ít hơn mà thôi.

Mùi hương đan cài vào nhau, trộn lẫn với nhau, có phần ám muội cũng giống như hơi thở phập phồng của hai người đang quỵen làm một.

“Anh bật đèn lên được không?” Cố Sơ lí nhí đề nghị.

Lục Bắc Thâm nạt nộ: “Thế nào gọi là tắt đèn đi ngủ?”

“Nhưng mà...”

“Suyt!” Lục Bắc Thâm lại một lần nữa cấm cô lên tiếng.

Ngoài hành lang lại có tiếng bước chân vọng tới, có thể là mấy người đi kiểm tra tình hình tắt điện hoặc những sỹ quan đi về muộn. Cố Sơ không phân biệt được nữa, chỉ cảm thấy tim mình lại như tim thỏ, căng thẳng đến nỗi không dám thở mạnh, hai tai chỉ hận không thể dài ra.

Lục Bắc Thâm cũng không dám nhúc nhích. Anh vẫn giữ nguyên tư thế ban đầu, một tay chống lên tường, tay kia lại che chặt miệng cô.

Có lẽ là người kiểm tra phòng đang làm tròn chức trách.

Nhưng khổ cho Cố Sơ. Cô cảm thấy căn phòng này yên tĩnh đáng sợ, chỉ còn nghe được nhịp tim của đôi bên. Bàn tay anh hơi nóng, mùi hương sạch sẽ, từ trên xuống dưới đều là hơi thở của anh, cũng nóng rực. Lồng ngực của anh rất gần, rắn rỏi và trắng kiện, cô có thể nhìn thấy bắp vai rộng dài của anh, trông rất an toàn.

“Có chuyện gì ngày mai hãy nói.” Đợi cho tiếng bước chân xa hơn một chút, Lục Bắc Thâm mới thả lỏng người, ra lệnh một câu.

Cuối cùng Cố Sơ cũng nói chuyện được: “Tôi đã thắng anh, vì sao anh lại nuốt lời?”

Lục Bắc Thâm vốn dĩ định quay người đi lấy quần áo, nghe xong bèn đứng im, cười: “Anh hứa hẹn gì với em mà phải thực hiện? Chúng ta đâu có thân thiết tới mức thề non hẹn biển?”

“Đồ tiểu nhân!” Cố Sơ gơ tay đánh lên ngực anh.

Ngay lập tức cổ tay cô bị Lục Bắc Thâm nắm chặt. Anh càng dựa sát cô hơn, khẽ nói: “Anh là tiểu nhân ư? Anh mà là tiểu nhân thì bây giờ em đã ở trên giường anh rồi đấy!”

104. Chương 104: Yêu Cầu Của Cố Sơ

Hai người đứng gần sát, hơi thở cũng liền kề, nhưng những lời buông xuống cũng làm bỏng đôi tai. Một giây trước Cố Sơ đỏ mặt vì câu nói của Lục Bắc Thâm, trong căn phòng không có ánh sáng, chỉ có ánh trăng phóng túng đổ xuống, làm bóng người trở nên mờ lung, cả giọng nói của anh cũng cố tình đè thấp xuống, có chút không khách khí nhưng lại vì quá êm tai mà toát ra một sự ám muội không thể nói rõ ràng; một giây sau đỏ mặt là vì Cố Sơ bất chợt hiểu ra ý trong lời nói của Lục Bắc Thâm, cả người trở nên gượng gạo, không những mặt đỏ hơn cả lúc trước, đến con người cũng trở nên tròn, miệng mím chặt lại gắt gao, rất lâu sau mới bức bối đáp một câu: “Anh... Anh...”

“Giờ trò lưu manh?” Lục Bắc Thâm nói thay cô.

Cố Sơ giận dữ nhìn anh, đổi giọng: “Là vô liêm sỉ!”

“Em căng thẳng gì chứ? Anh đâu có định kéo em lên giường thật.”

“Anh... Anh...”

“Anh... Anh... Anh là đàn ông đích thực, nếu thật sự nói giờ trò lưu manh thì chúng ta phải tính lại từ đầu, ban này ai hùng hù hỏ hỏ xông vào đây?” Lục Bắc Thâm trách cô một câu.

Cố Sơ mắng lại: “Chẳng phải vì anh làm tôi sốt hết cả ruột?”

“Anh làm em sốt ruột á?” Lục Bắc Thâm trêu chọc: “Đêm hôm em chạy tới phòng anh thế này thì ra là muốn anh ‘dập lửa’ giúp em à?”

Cố Sơ nghĩ một hồi lâu, lập tức hiểu ra ý của anh, tức tối: “Lục Bắc Thâm! Anh là đàn ông con trai dùng cái miệng để trêu chọc một cô gái như thế không thấy thất đức à?”

“Thế em muốn anh lấy cái gì trêu chọc em?” Lục Bắc Thâm cố tình làm bộ không hiểu.

Cố Sơ lập tức bị anh làm cho á khẩu, chỉ còn lại một gương mặt cho dù dưới ánh trăng mờ mờ vẫn hiện rõ nét đỏ hồng. Nhờ có ánh trăng, Lục Bắc Thâm nhìn thấy rất rõ. Anh nghiêng đầu, bật cười: “Cô bé còn đỏ mặt cơ à, vẫn chưa từng có bạn trai phải không?”

“Anh nhầm rồi, Cố Sơ này thứ gì cũng thiếu, chỉ có bạn trai là không thiếu!” Cố Sơ cười khẩy.

Lục Bắc Thâm gật đầu làm như đã hiểu. Thấy bên ngoài đã yên tĩnh, anh thả cô ra, đi tới bên cạnh tủ, lấy một chiếc áo may ô quân dụng sạch sẽ, nói: “Anh tò mò lắm, mấy cô bé như các em thì sao có thể tạo ra được lửa tình yêu?”

“Ăn nói đừng có mà cay độc.” Cô quay đầu ngó anh.

Lúc này, ánh mắt cô đã thích ứng được với bóng tối, thế nên liếc mắt đã nhìn thấy tấm lưng dài rộng của Lục Bắc Thâm, mạnh mẽ, rắn chắc, từng đường nét trôi chảy. Cô cảm thấy mắt mình chợt nóng lên, vội vàng quay đi chỗ khác.

“Được rồi, anh không trêu em nữa. Nói đi, em có nguyện vọng gì?” Lục Bắc Thâm đã mặc áo may ô lên, đứng cách cô mấy bước, bổ sung một câu: “Tuyệt đối đừng có là mấy chuyện thiếu đứng đắn, anh không giúp em được đâu.”

“Không thiếu nghiêm túc chút nào!” Cố Sơ vừa nghe thấy vậy, nhiệt huyết lập tức dâng trào, hưng phấn đến cao giọng.

Lục Bắc Thâm ra hiệu cho cô nhỏ tiếng thôi, khẽ quát: “Em muốn để tất cả mọi người trong đại đội biết nửa đêm em xông vào phòng của trợ giáo à?”

Cố Sơ lập tức bịt miệng, rất lâu sau mới từ từ nhích ngón tay ra, để hé nửa miệng, thì thầm: “Âm lượng... bây giờ được rồi chứ?”

Lục Bắc Thâm lườm cô, trở về bên cạnh giường, dựa thẳng vào giường, uể oải đáp: “Em chỉ cần đừng nói bằng cái giọng như adrenalin bị kích thích là được rồi.”

Cái con người này đúng là không thể nói mấy lời tử tế bằng giọng tử tế.

Nhưng Cố Sơ không còn quan tâm tới chuyện đấu khẩu với anh nữa. Cô rón rén bước từng bước nhỏ tới trước, điệu bộ nịnh nọt: “Vậy trợ giáo Lục, có thể cho phép em ngồi ghé một tý không? Ban này đứng lâu quá, mệt chết luôn!”

Lục Bắc Thâm hơi dịch người.

Cố Sơ ngồi phịch xuống bên cạnh anh, cười gian xảo: “Thật ra nguyện vọng của em rất nhiệt huyết, anh nhất định có thể thực hiện giúp em.”

“Lần đầu tiên nghe nói nguyện vọng của mình lại để người khác thực hiện đấy.”

“Lỡ lời, lỡ lời, là anh có thể giúp đỡ.”

“Nói nghe xem.”

Cố Sơ hắng giọng: “Anh xem, các sinh viên trường y chúng ta tới đây tiếp nhận huấn luyện là vì chúng ta gánh vác sinh mệnh của con người, điểm này rất giống với người chiến sỹ. Thế nên khi huấn luyện chúng ta cũng phải học những môn khác nghiệt hơn các trường khác, phải không?”

“Nói vào trọng điểm.”

“Em muốn xem thử súng trường type-95 hoặc là type-81 cũng được.” Cố Sơ thẳng thắn.

Lục Bắc Thâm nhìn cô rất lâu rồi nói: “Không thể được!”

“Huấn luyện quân sự của chúng ta không học súng sao?”

“Em tưởng mình nhập ngũ thật đấy à?”

“Nhưng chúng ta là lớp sinh viên đặc biệt mà.”

“Có đặc biệt cũng chỉ là học trò.” Lục Bắc Thâm hừ một tiếng: “Thật sự nhập ngũ làm lính thì phải chịu sự huấn luyện còn hà khắc hơn các em nhiều lần, các em chịu chút khổ cực đó có là gì.”

Cố Sơ không vui nữa: “Tóm lại đây chính là nguyện vọng của em, nhìn một cái thì có chết người được đâu, chính anh cá cược với em, thua là phải đáp ứng nguyện vọng của em.”

Lục Bắc Thâm lập tức ngồi dậy, nhìn cô chăm chăm.

“Anh làm gì vậy?” Cô cảnh giác.

“Hay là em đổi nguyện vọng đi.” Lục Bắc Thâm giả bộ nghiêm túc: “Ví dụ như em muốn anh làm bạn trai của em chẳng hạn.”

Cố Sơ ngẩn người, ngay sau đó cả người nóng bừng, nhe răng với anh: “Đừng có tưởng em dễ bị ăn hiếp nha. Anh mà còn đánh trống lảng, có tin em cắn đứt yết hầu của anh không?”

“Thế thì anh thật sự không giúp được em.” Nói rồi, Lục Bắc Thâm lại ngã vật ra giường.

“Aiya, anh dậy ngay!” Cố Sơ giữ một cánh tay anh, ra sức kéo: “Anh là đàn ông con trai, ‘nhất ngôn cửu đỉnh, tứ mã nan truy’, không được nuốt lời!”

“Ở đây làm gì có súng cho em xem.” Lục Bắc Thâm không hất tay ra, để mặc cô co kéo mình.

“Vậy anh nghĩ cách đi.” Cố Sơ lòng như lửa đốt: “Cả đời em chỉ có một chút nguyện vọng như vậy thôi, đặt hết hy vọng vào anh rồi, anh nỡ lòng nào không giúp em thực hiện chứ? Với lại, cá cược anh đã thua, thua là phải phục chứ!”

Cơ thể Lục Bắc Thâm bị cô kéo dậy quá nửa. Anh cười: “Cố đại tiểu thư, làm khó người khác đâu còn gì vui nữa.” Dứt lời, anh hơi dùng sức một chút, dựa người ra phía sau.

Chỉ có điều, anh quên mất sự khác biệt giữa sức của con trai và con trai, mà Cố Sơ cũng không ngờ anh lại đột ngột dùng sức, cả người không vững lập tức bổ nhào vào lòng anh. Hai người ngã ra giường, cô nằm đè lên ngực anh. Tình huống bất ngờ này đều là việc cả hai không ai đoán trước. Cô chỉ cảm thấy lồng ngực người đàn ông đầy rắn rỏi, còn anh chỉ cảm thấy cơ thể người con gái quá mềm mại.

Cố Sơ lại được phen đỏ mặt, sốt sáng, bắt đầu vùng vẫy loạn lên.

Lục Bắc Thâm cũng hơi cuống quýt.

Đúng vào lúc giây giũa, Cố Sơ cảm thấy hình như mình chạm vào thứ gì, buột miệng hỏi: “Gì vậy?”

Lục Bắc Thâm nằm bất động, nhìn cô chăm chăm trong bóng tối, khẽ nói: “Là ‘súng’ của anh!”

“Anh...” Cố Sơ nói được một nửa thì lập tức hiểu ra, bật dậy khỏi người anh, vừa ngượng vừa giận.

Lục Bắc Thâm cũng hơi ngại, ngồi dậy, vò đầu bứt tai, hô khẽ một tiếng. Điều bộ đó hiển hiện một vẻ ngượng ngập rõ ràng, anh lại cố gắng ra vẻ bình tĩnh: “Em vẫn nên đổi yêu cầu là hơn, việc này anh thật sự không làm được.”

“Anh mà không đưa em đi xem, bây giờ em sẽ kéo cửa phòng ra la ầm lên, kêu là anh giở trò khiếm nhã với em!” Cố Sơ cảm thấy cả buổi tối hôm nay nhìn chung mình thực sự quá thiệt thòi, ăn nói không giành được lợi thế, lại còn bị anh lợi dụng. Nghĩ vậy, trong lòng cô càng cảm thấy mất cân bằng.

“Em dám à?”

“Đang đêm hôm em ở trong phòng anh, anh bảo người khác sẽ tin em chủ động chạy tới đây sao?” Cố Sơ chiếm lấy thời cơ: “Tất cả người trong đại đội đều biết hai chúng ta không đội trời chung, chỉ cần em nói anh lợi dụng thân phận trợ giáo để ra lệnh em tới phòng anh, em nghĩ tất cả mọi người đều tin, tin rằng trợ giáo Lục ý mạnh hiếp yếu!”

Lục Bắc Thâm nghe xong có phần kinh ngạc, nhìn cô rất lâu mới gờ ngón cái lên: “Coi như em lợi hại!”

Mấy chuyện danh dự này, anh cho rằng không chỉ có mình phụ nữ quan tâm.

“Anh đồng ý rồi?” Mắt Cố Sơ rực sáng.

Lục Bắc Thâm hít sâu rồi thở ra, lúc ấy mới giải tỏa được tâm trạng bị cô hành hạ đến sắp nổ tung. Anh đứng dậy, lấy áo khoác: “Đi thôi!”

Cố Sơ vừa nghe thấy có hy vọng, bỗng chốc vui như một đứa trẻ...

Tối hôm đó, cuối cùng Cố Sơ cũng hiểu ra một đạo lý, đó chính là: Chàng trai trước mắt trông có vẻ như cả ngày đặt kỷ cương quân đội bên miệng này, thực chất là người không tuân thủ quy tắc nhất, hóa ra lại hợp rơ với cô. Lục Bắc Thâm dễ dàng lái chiếc xe việt dã mũ trần của thầy sỹ quan, đi thẳng về phía trước, rồi lại chở cô tới bãi huấn luyện bộ binh đích thực một cách chuẩn xác. Cố Sơ ngồi trên xe vui như trẻ con, rồi lại sung sướng tự hào một bản thân. Cô mới dùng có một tỷ chiêu trò đã ép cho Lục Bắc Thâm hé lộ bản tính rồi.

Khu huấn luyện bộ binh còn lớn hơn bãi tập của họ nhiều lần, nghe Lục Bắc Thâm nói là một nơi huấn luyện ngoài trời. Ngoài cửa có bộ đội bộ binh canh gác, họ không vào được. Lục Bắc Thâm dừng xe, dẫn cô tới một con đường nhỏ, tới một dãy doanh trại ngoài trời.

Cố Sơ không biết đây là đâu mà Lục Bắc Thâm cũng không định giải thích với cô. Anh cứ thế đưa cô lên lút đột nhập vào trong. Nơi đây ranh giới rộng rãi, bình thường chắc chắn cũng không có ai tới, muốn trốn những người gác đêm cũng không phải là chuyện không thể. Cô cùng với Lục Bắc Thâm vào một gian phòng giống như một nhà kho nhỏ, đẩy cửa ra. Nhờ có ánh trăng, Cố Sơ có thể nhìn thấy mấy khẩu súng treo trên tường, chân lập đứng đứng im.

Lục Bắc Thâm để lại một khe nhỏ ngoài cửa, đi tới bên cạnh cô, thấp giọng nói: “Tiểu đội này chuyên trách phục vụ cho đại đội tân binh, súng tương đối ít, chỉ có mấy khẩu này.”

Cố Sơ há hốc miệng rất lâu: “Đây là gì vậy?”

“Type-81.”

Ánh mắt Cố Sơ ánh lên vẻ ngưỡng mộ, sau đó giơ tay hướng về phía chiếc súng. Lục Bắc Thâm thấy vậy lập tức giữ chặt cổ tay cô: “Em làm gì vậy?”

“Em muốn sờ thử.”

“Muốn chết à, trong này là đạn thật đấy.”

Cố Sơ lại càng ngỡ ngàng: “Ngẫu quá đi, lại còn là đạn thật nữa chứ, em còn chưa nhìn thấy đạn thật bao giờ.”

“Được rồi, xem cũng xem rồi, đi thôi.” Nói rồi Lục Bắc Thâm định kéo cô ra ngoài.

“Hượm đã.” Cô giữ chặt giá để đồ bên cạnh, sống chết không đi: “Khó khăn lắm mới tới đây một chuyến, em còn chưa nhìn rõ sao đã đi được?”

Lục Bắc Thâm trừng mắt: “Va chạm súng đạn là chết người đấy!”

Đầu óc Cố Sơ linh hoạt, cô nhìn về phía anh: “Kỳ lạ thật, làm sao anh biết trong đây là đạn thật?”

Câu hỏi ấy đánh trúng tim đen Lục Bắc Thâm, rất lâu sau anh mới trả lời: “Đây là bộ binh, em tưởng là chỗ trẻ con chơi đùa à?”

“Anh thông thạo đường sá, thậm chí còn biết cả thời gian đổi canh.” Cố Sơ cắn môi, con ngươi long lanh đảo đảo: “À, em biết rồi, chắc chắn là anh thường xuyên lên lút chạy tới đây. Anh làm trợ giáo nhiều lần như vậy, lần nào cũng phải hai tháng, em tin đây chắc chắn là địa điểm anh thường xuyên ghé tới.”

Lục Bắc Thâm nhúm mày nhìn cô.

“Trông anh lấy trộm xe thuần thục như vậy, lại còn hiểu biết về mấy khẩu súng này. Em đoán chắc lúc lấy súng, chiến sỹ của tiểu đội này thường xuyên thấy thiếu đạn.”

Sắc mặt Lục Bắc Thâm rất khó coi. Cố Sơ thấy vậy, bắt đầu cười đắc ý. Cô biết ngay mình là thiên tài mà. Dọc đường cô đang khó hiểu, Lục Bắc Thâm này không phải quân nhân, sao lại rành đường đến vậy? Chắc là thường xuyên tới đây nghịch súng chứ gì. Với thành tích vượt chướng ngại vật 400m 1 phút 14 giây không giống người thường của anh ta, muốn làm chuyện này mà thần không biết, quỷ không hay cũng quá sức đơn giản.

“Được rồi, được rồi. Muốn xem chứ gì?” Lục Bắc Thâm hiềm khi lại thỏa hiệp, tiến lên lấy một khẩu súng xuống: “Nhưng em phải hứa với anh, chỉ xem thôi không được sờ.”

Cố Sơ gật đầu, hai con mắt nhìn chăm chăm vào khẩu súng trong tay anh.

Anh đưa súng tới trước mặt cô, để cô được nhìn rõ hơn. Cố Sơ chỉ cảm thấy máu nóng cuộn trào. Đây chính là súng trường trong truyền thuyết sao, từ trước tới giờ mới chỉ xem qua tranh ảnh, nhưng vật thực ở trước mặt cô quả thực khác biệt.

Thật ra cô cảm thấy, từ ‘khí phách’ mà chỉ dùng cho đàn ông là một sai lầm. Con gái cũng có thể ‘khí phách’. Ít nhất thì cô cho rằng sau khi nhìn thấy cây súng này, cô liền cảm thấy có thể tự mình ra chiến trường đánh giặc. Trong khung cảnh giang san nhuộm đầy máu, các chiến sỹ vững tay súng, chiến đấu anh dũng, dũng cảm tiên phong. Cảm giác này ngay từ giây phút đầu tiên đã kích động cô sâu sắc. Nếu bây giờ ngoài kia vang lên tiếng pháo nổ, cô cũng có quyết tâm lao ra chiến đấu đầu tiên.

Sự xúc động ấy, lại khiến cô một lần nữa thò ‘móng vuốt’ về phía khẩu súng.

Súng lập tức bị Lục Bắc Thâm lấy đi. Cô nhìn vào mắt anh, nét mặt đáng thương: “Cho em sờ một tý thôi!”

“Không được.” Lục Bắc Thâm rất nghiêm nghị: “Ban nãy em đã hứa với anh rồi, chỉ nhìn không sờ.”

“Chỉ nhìn không thì em xem ảnh trên mạng cũng được.” Cố Sơ ủ rũ.

“Đừng hòng!” Dứt lời, Lục Bắc Thâm định treo súng lên.

“Đừng!” Cố Sơ như bị ai cướp mất thứ đồ chơi mình yêu thích, lập tức ôm chặt lấy cánh tay anh, cầu xin: “Cho em sờ một tý đi, chỉ một tý thôi mà.”

Lục Bắc Thâm cảm thấy cánh tay như chạm phải hai thứ mềm mại như bông. Anh nhất thời đứng đờ ra tại chỗ, cánh tay cầm súng cũng lơ lửng giữa không trung.

“Xin anh đấy.” Cố Sơ chỉ còn thiếu nước quỳ xuống nữa thôi: “Trợ giáo Lục, học trưởng Lục, anh Bắc Thâm...”

Lục Bắc Thâm bị danh xưng cuối cùng của cô kích thích tới nổi run lên, cánh tay buông xuống không thể kiểm soát, đưa súng tới trước mặt cô: “Nói rồi đấy nhé, sờ một tý thôi.”

Cố Sơ reo lên, buông tay anh ra, cẩn thận đưa tay chạm vào thân súng.

Cảm giác này là thế nào nhỉ? Cô không thể nhận xét được tâm trạng mình lúc này. Súng mang theo hơi lạnh còn mang theo cả một sự kiên cường, hấp dẫn không thể kháng cự. Cô ngược lên, lại nhìn Lục Bắc Thâm, còn chưa nói gì, anh đã lên tiếng: “Đừng lại, đừng nghĩ tới chuyện cầm súng!”

“Xin anh đấy!” Cố Sơ lại giở cái bộ mặt đáng thương đáng đấm đá ra.

“Không thể, anh cho em biết.” Lần này thái độ của Lục Bắc Thâm rất kiên quyết: “Đây là vi phạm kỷ luật nghiêm trọng.”

“Đằng nào cũng vi phạm rồi, tiếp tục vi phạm đi.” Để có thể cầm được súng, miệng Cố Sơ có thể nói đã nở hoa sen: “Anh Bắc Thâm, anh nghĩ mà xem. Năm nay em mới 17 tuổi. Em là một thanh niên có lý tưởng, cây súng này ở trước mặt em thần thánh như quốc gia vậy. Có bao nhiêu cô gái 17 tuổi giờ vẫn còn ham ăn ham chơi. Nhưng em có được cơ hội này, có được cơ hội học tập, cõ sất trong quân đội, còn có được một người hiểu rõ đạo lý, nghĩa khí như anh Bắc Thâm đây làm trợ giáo của em, làm người thầy của cuộc đời em. Đây là một trải nghiệm đáng quý biết bao. Nếu em còn được cầm súng một chút nữa, cảm nhận niềm vinh dự khi được làm người lính, vậy thì tuổi 17 của em sẽ vô cùng đặc biệt.”

Lục Bắc Thâm kinh ngạc nhìn cô: “Em cảm thấy anh là người thầy của cuộc đời em từ khi nào vậy?”

“Lúc nào cũng cảm thấy như vậy.” Biểu cảm của Cố Sơ vô cùng khoa trương: “Ngay từ ngày đầu tiên bước vào khu huấn luyện, em đã nói với tất cả các bạn học rằng: Con người anh Bắc Thâm cực kỳ tốt, đối xử với mọi người vô cùng trượng nghĩa, đó là một người tuyệt đối sẽ không để các em dưới mình phải chịu thiệt thòi, ảm ức. Hầu như ngày nào em cũng khen anh, không tin anh hỏi Lăng Song mà xem. À không, anh không thể hỏi cậu ta được, cậu ta trước giờ không hợp với em, lại còn yêu thầm anh, tuyệt đối sẽ không nói lời tốt đẹp đâu. Anh có thể hỏi Tiểu Tiểu, cậu ấy hiểu suy nghĩ của em nhất. Lòng kính trọng, ngưỡng mộ của em đối với anh Bắc Thâm cuộn cuộn như biển lớn, chảy mãi không ngừng, em...”

“Được rồi, em cầm đi.” Lục Bắc Thâm bị cô lăm nhăm đến phát đau đầu. Trước nay anh không hề hay biết cô nhóc này hành hạ người khác lại không có giới hạn đến vậy, huyền thuyên như Đường Tăng đọc kinh.

“Cảm ơn anh Bắc Thâm.” Cái miệng của Cố Sơ phải gọi là ngọt, vội vàng đón lấy khẩu súng trong tay anh.

Súng rất nặng, đối với Cố Sơ mà nói, trọng lượng này tuyệt đối vượt ngoài sức tưởng tượng của cô. Súng trên tay, cảm giác tự hào ấy lại càng thêm mãnh liệt. Cảm giác được cầm súng thật tuyệt, rõ ràng chỉ là một vũ khí chiến đấu nhưng vì sao cô lại cảm thấy thiêng liêng đến vậy?

Nhưng ngay lập tức, cô đã hiểu ra.

Súng là sinh mạng của người chiến sỹ, mang theo máu và hy vọng của người chiến sỹ, thế nên nó mới nặng như thế.

Cô xoay khẩu súng một cái, Lục Bắc Thâm đứng bên cạnh bỗng chốc căng thẳng: “Em cẩn thận đó!”

“Không sao!” Cố Sơ cười hì hì, nhưng thái độ vô cùng kính trọng khẩu súng. Cô xoay mũi súng, nghiêng đầu nhìn: “Ấy, thì ra họng súng nhỏ như vậy à, thế thì đạn phải nhỏ lắm nhỉ?”

Lục Bắc Thâm thấy thế, trái tim lại như bị treo tuột lên. Anh quát: “Cố Sơ, đừng có chĩa họng súng về phía mình.”

Giọng anh quá to làm Cố Sơ giật mình. Một giây sau thì anh lập tức hối hận, thấy Cố Sơ run lên, anh lập tức giơ tay chặn thân súng theo phản xạ. Họng súng đột ngột đổi hướng. Chỉ nghe thấy ‘pằng’ một tiếng, viên đạn sượt qua cánh tay Cố Sơ bắn ra.

“Á!” Cố Sơ hét toáng lên, sau đó nước mắt chảy ròng ròng, buông thông, khẩu súng cứ thế rơi xuống.

Lục Bắc Thâm nhanh tay nhanh mắt, đỡ kịp lấy nó một giây trước khi nó chạm đất, vội vàng đặt nó xuống, bịt chặt miệng Cố Sơ, gấp gấp hỏi: “Em sao rồi?” Anh bỗng cảm thấy lòng bàn tay ướt ướt, khi giơ lên thì đã đỏ thẫm một mảng...

105. Chương 105: Văn Cớ Thích Em

Rất nhiều năm về sau, khi rất nhiều ký ức đã bị cất kín thì duy chỉ có hình ảnh này là như in hằn vào đầu óc Cố Sơ, từ đầu tới cuối, mỗi một chi tiết, thậm chí cả mùi thuốc súng khi đạn nổ lúc ấy cũng còn như mới. Cô còn nhớ năm ấy, ngày ấy, trời rất tối, cũng còn nhớ rõ cánh tay mình đau đến mức nào, càng nhớ rõ Lục Bắc Thâm đã bế cô trốn khỏi sự truy đuổi của lính gác, chạy một mạch về xe.

Lúc đó Cố Sơ cảm thấy chắc chắn mình không còn sống được bao lâu nữa, cũng không hiểu sao, cả dọc đường nước mắt vẫn không ngừng rơi. Tiếng súng kích thích thần kinh não bộ của cô. Khoảnh khắc ấy cô cảm nhận được mùi của cái chết. Cảm giác này khiến cô tuyệt vọng. Cô còn trẻ như vậy đã tử mạng, đã phải nói lời từ biệt với bố mẹ. Lục Bắc Thâm lái xe vào trong một khu rừng, khung cảnh khá kín đáo, sau đó dặn cô ở trên xe đợi.

Anh vừa định xuống xe, Cố Sơ đã nước mắt đầm đìa, túm chặt lấy anh như túm lấy chiếc phao cứu sinh cuối cùng. Lục Bắc Thâm nhìn cô với nét mặt khó xử. Cuối cùng, anh lấy ra một con dao ngắn dùng để phòng thân trong tủ đồ trên xe, nói với cô: “Nơi này rất an toàn, em sẽ không gặp bất kỳ nguy hiểm nào đâu. Nếu em lo sợ thì cầm con dao này để bình tĩnh lại.”

Cố Sơ không biết anh định đi đâu, cũng không biết anh còn quay lại không, nghĩ tới chuyện anh chẳng qua cũng chỉ là một chàng trai hơn hai mươi tuổi, liệu có làm ra mấy chuyện như phũ tay bỏ đi hay không cô cũng không thể biết, nhưng lúc đó cô đang căng thẳng, cánh tay lại đang đau, thế nên anh nói gì cô cũng chỉ còn cách làm theo. Khi Lục Bắc Thâm biến mất trong màn đêm, cô ngơ ngàng nhìn xung quanh, đây là một hoàn cảnh xa lạ, chỉ thi thoảng nghe được tiếng chim đập cánh. Cô bắt đầu hối hận rồi, cô không nên để anh đi.

Có lẽ bố nói đúng, một đứa nhóc hai mươi mấy tuổi đều là những kẻ miệng còn hơi mùi sữa, làm việc thiếu chín chắn.

Nhưng cũng chỉ khoảng hai mươi mấy phút gì đó, bỗng có bóng người chạy tới. Cố Sơ thấy cái bóng đó chạy cực nhanh, hòn đá tảng trong lòng cũng rơi xuống. Cô biết anh đã quay trở về, con tim tuyệt vọng bắt đầu đập thành thịch đầy nhiệt huyết.

Lục Bắc Thâm lấy một túi băng y tế dùng để cấp cứu vết thương. Có lẽ anh vừa quay trở lại chỗ đó, không cần nói cũng biết, anh tiện tay lấy trong phòng y tế của người ta. Lên xe rồi, anh nhìn cánh tay của cô, suy nghĩ rồi nói: “Em cởi áo ra đi!”

“Hả?”

“Anh không tìm được kéo, không thể cắt tay áo ra được.”

Cố Sơ ngồi im.

“Nhanh lên, vết thương của em phải xử lý ngay mới được.” Lục Bắc Thâm sốt sắng quát.

Không còn cách nào khác, Cố Sơ đành phải làm theo. Lúc cởi áo chạm phải vết thương, nước mắt cô lại rớt xuống.

Dưới ánh trăng, cô chỉ mặc đúng đồ lót là chiếc áo ba lỗ, vì bình thường luyện tập không lộ cơ bắp, không lộ thịt, thế nên khi dòng máu từ vết thương ngoằn ngoèo chảy trên cánh tay cô, da cô trông lại càng trắng trẻo.

Cổ cô vừa bé vừa mềm, ngay cả những đường cong đi xuống cũng toát lên vẻ mơn mớn của người con gái mới độ xuân thì. Cô đang vào mùa hoa, ở giai đoạn cơ thể phát triển không khác gì một đóa hoa đang chớm nở, ngượng ngùng, e ấp, tươi trẻ nhưng lại quyến rũ.

Đến cả hơi thở cũng ngọt ngào, như vị một cây kem.

Từ góc độ của Lục Bắc Thâm, đương nhiên sẽ nhìn thấy những thứ không nên nhìn. Mặt Cố Sơ đỏ rần như máu, Lục Bắc Thâm cũng chẳng bình tĩnh được đến mức nào, tuy rằng bình thường lúc đấu khẩu với cô anh cũng thi thoảng trêu mấy câu mang ‘vị mặn’ nhưng tuyệt đại đa số những lần đó chỉ là đùa dai, chọc ghẹo cô mà thôi. Còn bây giờ, trông anh rõ ràng là ngượng ngùng, mắt cũng chỉ dám nhìn vào đúng vết thương của cô, những nơi khác nhìn chung không dám liếc lung tung.

Nhưng cũng có lúc không quản lý được đôi mắt mình, thi thoảng có liếc một cái, mặt anh cũng đỏ lựng luôn.

Tối hôm đó, anh đã xử lý vết thương cho cô với kỹ thuật thành thạo của một sinh viên xuất sắc của trường y. Vết thương không sâu, chỉ là trầy xước, mất một lớp da. Trong quá trình băng bó, Cố Sơ lại rơi thêm mấy giọt nước mắt, Lục Bắc Thâm có chút luống cuống.

Chuyện hai người họ lén lút để sủng cướp cò cuối cùng vẫn bị phát hiện ra. Lục Bắc Thâm bị gọi lên phòng làm việc của chính trị viên, nghe phê bình hơn một tiếng đồng hồ. Chuyện này âm ỉ tới mức toàn đại đội đều biết. Lúc đó Cố Sơ nằm trong ký túc xá, đầu giường chất đầy các loại đồ ăn ngon và tổ yến bổ máu được bố mẹ gửi tới. Cuối cùng sau khi khuyên được bố mẹ ra về thì Lăng Song đẩy cửa vào, mắng té tát một câu: “Đồ yêu tinh hại người! Bản thân mình gây chuyện thì thôi, còn làm liên lụy học trưởng Lục bị phạt.”

Cố Sơ nghe xong bật ngay dậy khỏi giường, cũng không màng tới việc thường ngày không ưa nói chuyện với Lăng Song, vội vàng hỏi rõ tình hình. Lăng Song đương nhiên phải châm chọc, chế giễu: “Còn thể nào được nữa? Học trưởng Lục bị phạt chạy 10km. Cậu đồng tai lên mà nghe, là 10km trang bị vũ khí chạy

việt dã. 10km là khái niệm gì? Lại còn trang bị vũ khí chạy việt dã nữa? Lần này học trưởng Lục đúng là bị cậu hại chết rồi. Anh ấy làm trợ giáo nhiều lần như vậy, lần nào thành tích thi cũng toàn ưu, chính vì cậu ngáng đường, kéo tụt thành tích xuống. Sau lần huấn luyện quân sự này, anh ấy không bao giờ có cơ hội được làm trợ giáo nữa, đúng là cả đời anh hùng bị hủy hoại trong tay cậu!”

Cố Sơ chẳng nói chẳng rằng, lập tức lao ra khỏi ký túc xá.

Nếu không tới huấn luyện quân sự, Cố Sơ mãi mãi chẳng biết khái niệm chạy việt dã 10km đi kèm trang bị vũ khí là như thế nào. Theo lý mà nói, là một trợ giáo còn chưa là quân nhân, hình thức xử phạt không nên nặng như vậy. Nhưng chuyện lấy cấp súng lần này quá nghiêm trọng, ác liệt, thế nên phạt như vậy không quá đáng.

Đại đội tân binh có một địa điểm thi chạy vượt dã của riêng mình, Lục Bắc Thâm chịu phạt ở đó. Gánh tải trọng 50 cân trên người, cộng thêm việc phải chạy 10km, chuyện này đã trở thành một đề tài làm xôn xao toàn đại đội, mà ở đại đội tân binh còn có một đề tài mới hơn, đó chính là trợ giáo Lục trước giờ phạm sai lầm lần này quả thực đã chạy vì người đẹp, ứng vào câu nói của người xưa: Anh hùng khó qua ải mỹ nhân.

Đúng vào lúc mọi người đang bàn tán sôi nổi, Cố Sơ cũng đã trang bị xong từ lâu, ra trận tìm Lục Bắc Thâm.

Lục Bắc Thâm chạy mãi, chạy mãi cứ cảm thấy có người đang theo mình, quay đầu lại nhìn hóa ra là Cố Sơ, ánh mắt sưng sốt. Cố Sơ rảo nhanh mấy bước để đuổi kịp Lục Bắc Thâm, không nói gì, chỉ cười mãi. Lục Bắc Thâm nhú mày: “Em đang làm gì đây?”

“Chịu phạt cùng anh!” Cố Sơ oai phong lẫm liệt nói.

“Động kinh gì vậy? Quay về!” Lục Bắc Thâm không vui.

“Không về!”

“Em có hiểu thế nào là 10km không?”

“Đương nhiên, em tính toán thời gian cả rồi.”

Lục Bắc Thâm chạy nhanh mấy bước: “Chuyện này liên quan gì tới em? Làm loạn gì chứ?”

“Đương nhiên có liên quan rồi, nếu không phải vì em, anh đâu bị chịu phạt.” Cố Sơ cũng chạy nhanh theo.

Sắc mặt Lục Bắc Thâm càng trở nên khó coi. Anh quát: “Em cũng biết là liên lụy anh phải không? Vậy thì lập tức đổi hướng quay về, đừng có gây thêm chuyện cho anh nữa.”

“Em đã báo cáo với thầy sỹ quan rồi.” Cố Sơ nói thẳng.

Lục Bắc Thâm đột ngột dừng bước, nhìn cô rất lâu mới nói: “Anh thấy em ở đây lâu quá bị ngớ ngẩn rồi phải không?”

Cố Sơ hươ hươ chiếc đồng hồ bấm giờ trong tay, cười: “Nghe nói thời gian của anh cũng hạn chế đấy, vượt quá là không đủ tư cách.”

Lục Bắc Thâm mím chặt môi, không nói gì nữa, tiếp tục chạy. Cố Sơ theo đuôi đằng sau, cùng chạy với anh. Một lúc lâu sau, Lục Bắc Thâm mới lên tiếng hỏi: “Vết thương của em sao rồi?”

“Hầy, không có chuyện gì đáng ngại.” Cố Sơ vô cùng thoải mái: “Chỉ là trầy xước, mất lớp da thôi mà, được sự cứu giúp của bậc thầy tài giỏi như học trưởng Lục đây, đã khỏi hẳn rồi.”

Lục Bắc Thâm lườm cô: “Lạc quan mù quáng!”

“Ít nhất vẫn dính hai chữ ‘lạc quan’!” Cố Sơ hờn hờ.

Lục Bắc Thâm hết cách với cô, đành lắc đầu. Lại qua hai, ba phút sau, anh nói tiếp: “Xin lỗi nhé!”

“Gì cơ?”

“Lúc trước anh còn nợ em một lời xin lỗi.” Lục Bắc Thâm nói: “Em đã nói nếu em thắng thì anh phải xin lỗi mà.”

Cố Sơ cười xinh xắn: “Anh không nói em quên bằng mắt.”

Lục Bắc Thâm lại trầm mặc một lúc: “Thật ra, vì chuyện lần này nhiều hơn.”

Cố Sơ quay đầu nhìn anh.

“Là anh hại em bị thương.” Một là anh không nên đồng ý yêu cầu này của cô, hai là khi ấy lúc cô cầm súng, anh không nên quát cô to như vậy. Súng bóp cò chắc chắn là vì cô không biết hý hoáy thế nào đã mở hộp bảo hiểm, trong bóng tối anh không nhìn rõ động tác tay của cô, thế mà lại nhìn rất rõ cô đang run rẩy.

Cố Sơ lắc đầu: “Chuyện này không trách anh.”

Chỉ chạy không vũ khí 10km cũng đã lấy mạng Cố Sơ, huống hồ còn tải thêm trọng lượng 50kg, chạy mãi chạy mãi tốc độ của cô cũng chậm dần. Lục Bắc Thâm khuyên cô quay về nhưng cô sống chết vẫn kiên trì.

Lục Bắc Thâm suy nghĩ rồi nắm lấy tay cô, dắt cô cũng chạy.

Cứ như vậy, chuyện hai người họ chịu phạt trở thành hành động lãng mạn nhất trong miệng các tân sinh viên, nói theo lời của Tiêu Tiểu Tiêu thì: Tổ chỉ thấy người ta tặng hoa, cũng có người hiến thân, chỉ chưa từng thấy người nào ‘hiến chạy’.

Sau lần chạy phạt đó, Cố Sơ nằm bẹp trong ký túc xá đúng hai ngày mới đỡ, những bọng nước dưới gót chân đau thấu tim.

Cứ thế, chớp mắt đã tới tết Trung thu, cũng sắp kết thúc đợt học quân sự.

Vì ý nghĩa khá đặc biệt thế nên toàn thể đại đội tân sinh viên bày tỏ muốn được đón tết cùng bộ đội tân binh, muốn trải nghiệm không khí người lính đón tết. Yêu cầu này nhanh chóng được phê duyệt, đám tân sinh viên vui đến sắp phát điên vì đây là một cơ hội cực kỳ hiếm có, cũng là một sự đãi ngộ mà người bình thường còn chẳng dám nghĩ.

Xét về huấn luyện, các tân sinh viên chắc chắn không thể bằng các tân binh nhưng xét về tinh thần vui chơi giải trí, thì đây đều là sở trường của họ.

Tết Trung thu năm đó vô cùng náo nhiệt, có lẽ là một Tết Trung thu vui nhất mà Cố Sơ từng tham dự. Có đội văn nghệ cử trận trước tiên, tuy rằng không phải một bữa đại tiệc xa xỉ, đầy sơn hào hải vị gì nhưng chính vì mọi người quá đông vui nên ăn gì cũng thấy ngon. Cố Sơ cùng xắn tay giúp đội trưởng đội cấp dưỡng. Mà trong khoảnh khắc ấy, thật ra mùi vị của thức ăn đã không còn quan trọng nữa, quan trọng là trong một không gian gần như cách biệt với thế giới bên ngoài thế này, mọi người cùng dùng chung một cách thức để kỷ niệm những tháng ngày đã qua.

Những tiết mục của đội văn nghệ rất đặc sắc, các tân binh cũng bắt đầu học cách lão binh, tiến hành đồng ca tập thể, quá là náo nhiệt.

Các tân sinh viên cũng ra biểu diễn. Đừng tưởng ai ai cũng là các sinh viên y khoa tương lai, phải nói là người nào người nấy đều đa tài. Có người bắt chước Triệu Bản Sơn hát bài ‘Ngọn cỏ nhỏ’, có người bắt chước Tống Đan Đan đóng tiểu phẩm, có người hát vè, tấu nói, còn có người hát kinh kịch, thậm chí còn có tiết mục biến đổi gương mặt.

Các tiết mục xuất hiện thậm chí còn đặc sắc hơn cả đêm giao thừa trên đài truyền hình trung ương.

Lãng Song múa một điệu múa cổ khiến người ta chỉ muốn mơ về thời nhà Đường, một khúc Trường An. Cái eo thon gọn đó càng trở nên thanh mảnh trong những đường múa uốn lượn như bay, cả hội trường vỗ tay nhiệt liệt.

Cố Sơ cũng bị đẩy lên sân khấu để đại diện cho đại đội tân sinh viên. Nhưng cô đã chuẩn bị sẵn rồi, cũng rất tích cực đăng ký tiết mục. Sau khi MC giới thiệu cô, tất cả mọi người đều thối sáo, sau chuyện cô chủ động yêu cầu được chạy 10km, mọi người càng thêm tò mò về cô.

Tiết mục xuất hiện rất tuyệt vời.

Cả hội trường đều điên đảo vì cô.

Cố Sơ mặc một chiếc áo đuôi tôm màu đen, đầu đội mũ phớt màu đen, mái tóc dài suôn mượt được uốn qua, buộc thành đuôi ngựa ở sau gáy. Theo sau cô còn có bốn sinh viên nữa, cũng ăn mặc giống cô. Mọi người tinh mắt, kiểu ăn mặc của cô nói họ biết cô đang bắt chước Michael Jackson.

Cô bắt chước hình ảnh Michael Jackson hiện giờ nhưng lại chọn một bài hát đã được ưa chuộng từ lâu của anh: Beat it.

Khi tiếng nhạc vang lên, cô trở thành người nhảy chính, mỗi một động tác đều rất mạnh mẽ, thuần thực, giống hệt hình ảnh của Michael Jackson trên sân khấu. Khi cô cất tiếng hát câu đầu tiên, tiếng vỗ tay vang như sấm dậy. Đương nhiên, cô có giọng hát của riêng mình, dưới sức mạnh của nhạc rock, giọng nữ của cô trở nên mạnh mẽ, có sức xuyên thấu.

Lăng Song ở dưới sân khấu, nhìn Cố Sơ, khinh thường: “Nhìn cái vẻ đắc ý của cậu ta kìa!”

Tiêu Tiểu Tiêu cũng lắc lư thân người theo tiếng nhạc, nói một câu: “Cậu ấy hát hay thật đấy!”

Lăng Song xì một tiếng, không nói thêm gì nữa.

Sau khi hát xong một bài, cả hội trường đều sôi sùng sục, rõ ràng bài hát này hợp với khẩu vị các thanh niên, số người hâm mộ Michael Jackson cũng không ít, cộng thêm việc một cô gái như Cố Sơ có thể hát bài này bùng nổ như vậy lại càng khiến mọi người vui sướng.

Nhạc dứt người tan nhưng dưới sân khấu vẫn có những tân binh và sinh viên ra sức gọi: “Cố Sơ, thêm bài nữa đi!”

Cô bị giữ lại trên sân khấu, muốn đi xuống lại ngay lập tức bị khiêng lên.

Cô chưa chuẩn bị bài thứ hai, thế nên cầm micro nói với mọi người: Hay là tôi kể ọi người nghe một câu chuyện cười nhé. Mọi người đương nhiên không đồng ý, sống chết đòi cô hát. Không biết cái miệng ai thêm đảm, hét to: “Trợ giáo Lục, Cố Sơ, cùng hát một bài đi!”

Câu nói ấy như một mầm bệnh truyền nhiễm, nhanh chóng lây lan ra khắp đám đông. Chỉ trong vòng một giây, khẩu hiệu bên dưới đã đồng loạt biến thành: “Lục Bắc Thâm, Cố Sơ, hát một bài!”

Cố Sơ đứng trên sân khấu đến ngáy ngốc rồi nhìn Lục Bắc Thâm. Rõ ràng anh cũng rất ngại, vội vàng xua tay. Nhưng trên đời này người thích xem trò náo nhiệt lúc nào cũng đông đảo, cả đám đông liều mạng kéo anh lên sân khấu. Lăng Song sốt sắng, xông tới trước mặt Lục Bắc Thâm, nói với mọi người: “Đủ rồi đấy, đừng làm khó học trưởng Lục!”

Nhưng mọi người có ai để ý tới Lăng Song, sống chết cũng phải vác được Lục Bắc Thâm lên sân khấu.

Bên dưới bắt đầu đồng loạt hô: “Hát đi, hát đi!”

Lục Bắc Thâm đứng trên sân khấu có chút khó xử, cũng đề nghị được kể chuyện cười, mọi người vẫn không đồng ý. Cố Sơ ngẫm nghĩ rồi đi tới trước hỏi anh: “Anh biết hát bài gì?”

Mấy chữ ‘mất bình tĩnh’ trước nay chưa bao giờ thuộc về Cố Sơ. Đối với những trường hợp đông đảo kiểu này, cuộc đời cô chưa bao giờ xuất hiện hai từ ‘lùi bước’.

Lục Bắc Thâm thấy cô thuận theo ý kiến của mọi người thì có phần kinh ngạc: “Hát thật đấy à?”

“Không hát anh đi xuống được chắc?”

Lục Bắc Thâm ngao ngán ra mặt.

“Anh biết hát bài gì?” Cố Sơ hỏi.

Lục Bắc Thâm thành thật trả lời: “Anh không biết hát.”

“Không biết hát chắc cũng từng nghe chứ, đối phó tạm thôi.” Cố Sơ nói xong, suy nghĩ rồi đánh giá anh một chút: “Độ tuổi anh chắc là có nghe qua nhạc của Đặng Lệ Quân?”

Lục Bắc Thâm nói: “Không biết hát đâu.”

Cố Sơ lại ngẫm nghĩ một lát: “Bài ‘Vẫn cứ thích em’ của Trần Bách Cường thì sao?” Sau đó cô ngâm nga mấy câu: “Anh biết không?”

Lục Bắc Thâm thở dài nặng nề: “Được rồi!”

“Hi, chị chiến sỹ, cho em mượn cây đàn ghita nhé.” Cố Sơ rộng rãi mượn nhạc cụ của một nữ chiến sỹ trong đoàn văn công.

Khi cầm ghita vào tay, cô thử mấy âm, Lục Bắc Thâm nhìn cô: “Em còn biết đàn ghita cơ à?”

“Dĩ nhiên, cầm kỳ thi họa em đều tinh thông, chỉ có điều không sinh ra ở thời cổ đại, nếu không chẳng có chỗ cho Đường Bá Hổ.” Cố Sơ gác ghita lên, bắt đầu dạo trước.

Rất nhiều người quen thuộc với nhạc dạo của bài hát này, một lần nữa sôi nổi.

Tiếng đàn du dương, lần này giọng Cố Sơ cũng êm ái, ngọt ngào hơn rất nhiều. Cô cất tiếng trước:

Không xua đi được những âu sầu

Không tan đi được những phiền muộn

Vì sao trái tim anh trống rỗng hư không?

Tình cảm đã mất đi, tất cả đều bay biến

Chỉ còn những hận sâu đọng đầy lồng ngực không thể xóa sạch...

Khi tới lượt Lục Bắc Thâm hát, hai tai cô dựng đứng cả lên. Đương nhiên, cô tin rằng không chỉ riêng mình cô, hầu hết những người dưới sân khấu đều tò mò về nam thần thường ngày mặt sắt này, không biết lúc hát trông anh sẽ như thế nào.

Anh đứng còn Cố Sơ vì đánh đàn ghita nên ngồi, hình ảnh của hai người rất đẹp. Anh đứng im, cũng không có những động tác hoa hòe hoa sói, thanh âm xuyên qua micro say đắm đến nỗi khiến con tim người ta phải run rẩy.

Chuẩn âm rất tốt, thật ra là hát rất hay, quả thực đã khiến Cố Sơ ngỡ ngàng một phen.

Anh đang hát:

Hiểu rằng khi đánh mất tình yêu thì mọi thứ đều không còn đúng nữa

Vì có gì anh vẫn cứ thích em

Tình yêu là gánh nặng, yêu thương là tội nợ

Đáy lòng đọng đầy những giọt lệ đắng cay

Những tháng ngày yêu nhau như chén men say

Ngay lúc này lại sợ theo đuổi

Vậy mà vẫn cứ si tình muốn gặp em...

Khi hát hai người cũng nhìn vào mắt nhau, cảnh tượng ấy sau này được người ta chụp lại, đánh giá bốn chữ: Trai tài gái sắc.

Sau khi hát xong, tất cả mọi người vẫn chưa hết hứng nhưng Lục Bắc Thâm nói thế nào cũng không lên sân khấu nữa, thế nên chương trình đành phải tiếp tục. Cố Sơ hát xong thì chạy xuống dưới theo dõi chương trình. Tiêu Tiểu Tiêu ngồi xích lại, hỏi cô: “Này, cậu và học trưởng Lục yêu nhau rồi à?”

Cố Sơ đang uống nước suýt nữa thì sặc.

“Ban nãy cảnh tượng hai người song ca quả thực quá đẹp, còn nhìn nhau ánh mắt chan chứa tình cảm nữa.” Tiêu Tiểu Tiêu ngưỡng mộ: “Đây gọi là duyên phận đấy, hai người lại hát đúng bài Vẫn cứ thích em.”

Cố Sơ còn chưa kịp trả lời, Lăng Song ở bên hừ một tiếng: “Gì chứ, chưa biết chừng học trưởng Lục chỉ biết hát mỗi bài đó.”

Tiêu Tiểu Tiểu thì thâm vào tai Cố Sơ: “Cậu ta ghen tỵ đấy!”

Cố Sơ cười, nhưng trái tim vì câu nói ban nãy của Tiêu Tiểu Tiểu mà bắt đầu đập loạn nhịp.

Mọi người đều uống một chút rượu. Tối khi buổi liên hoan kết thúc, có người bắt đầu say sưa. Cố Sơ cũng hơi lảng lảng. Lăng Song uống hơi nhiều một chút, bạo dạn định tới bám lấy Lục Bắc Thâm. Cố Sơ nhờ cậy tới viện binh là Tiêu Tiểu Tiểu.

Tiêu Tiểu Tiểu tươi cười nhận lệnh, lập tức tiến lên cứu hỏa, dựa vào thân hình lực lưỡng hơn Lăng Song, dứt khoát bế ngang người Lăng Song lên đi mất. Cố Sơ lập tức sấn tới, chủ động giúp Lục Bắc Thâm thu dọn ‘chiến trường’.

“Này, không ngờ anh hát cũng hay đấy chứ, đúng là người giỏi giấu tài.”

Lục Bắc Thâm chòng ghề lên nhau, nhìn khuôn mặt đỏ hồng của cô: “Say rồi à?”

“Đâu có, tửu lượng của em cực đỉnh.”

Lục Bắc Thâm bắt giắc giờ tay véo lên má cô: “Phải rồi, cả buổi uống có nửa chén mà đã thế này.”

“Em uống rượu dễ đỏ mặt không được chắc?” Cố Sơ né tránh tay anh, lẩm bẩm: “Đau!”

Lục Bắc Thâm tin thật, ngẩn người giây lát, nhìn đầu ngón tay mình: “Anh đâu có véo mạnh!”

Cố Sơ phì cười.

Anh nhìn cô chẳng biết nói sao, một lúc sau mới lên tiếng: “Được rồi, em mau về đi, trên người còn vết thương đấy, còn chưa bình phục hoàn toàn đâu, lại còn đi uống rượu?”

“Vết thương của em không sao, khỏi từ lâu rồi.”

Lục Bắc Thâm đương nhiên không tin, cười nói muốn xem. Cố Sơ mím môi cười: Không cho xem. Có thể đều có chút hơi cồn, Lục Bắc Thâm cũng giả trò trêu đùa, lập tức túm lấy cô, nói: “Anh nhất quyết phải xem xem thế nào.”

Cố Sơ cười hi hi ha ha, vừa giãy giụa vừa đánh đập, hai người vô tình ôm chầm lấy nhau.

“Có cho xem không?” Lục Bắc Thâm ôm lấy cô từ đằng sau, môi cách cô rất gần, ngữ khí đùa giỡn.

Cố Sơ nghiêng đầu nhìn anh: “Không cho đấy!”

Lục Bắc Thâm định cù cô, cô sợ buồn, càng cười khanh khách, quay người lại liên tục đấm anh, anh giữ chặt lấy tay cô nhưng lại mất hồn vì gương mặt tươi cười của cô. Anh không động tay nữa, để mặc cô nô đùa trong lòng mình.

Một giây sau, anh bèn cúi đầu, đặt lên môi cô một nụ hôn dứt khoát mà trực trác...

Lúc Lục Bắc Thần lên máy bay, tiếp viên hàng không vô cùng nhiệt tình, nhất quyết muốn cầm chiếc vali hành lý 22 tấc trong tay anh, định giúp anh để lên giá. Kết quả, không ngờ vali quá nặng, cô ấy nhất thời ngượng ngập.

“Để tôi!” Lục Bắc Thần điềm đạm đón lấy, xách lên, giơ cao cánh tay, đặt chiếc vali vào giá.

“Thưa anh, vali của anh nặng quá, gửi vận chuyển sẽ tốt hơn. Đối với khách hàng ở khoang hạng nhất, chúng tôi đều có những nhân viên chuyên quản lý hành lý, sẽ không sơ suất đâu ạ.” Cô nhân viên bắt chuyện.

Lục Bắc Thần chỉ mỉm cười đáp lại, không trả lời.

Trong vali là một số bộ phận tiêu bản, lúc đi qua cửa kiểm soát an ninh bắt buộc phải xuất trình giấy tờ có liên quan. Những tiêu bản này rất quan trọng với anh, đương nhiên sẽ không gửi vận chuyển.

Thấy anh không đáp, cô nhân viên hơi thất vọng nhưng vẫn còn say đắm trong nụ cười khê khàng vừa rồi của anh, nhẹ nhàng nói: “Anh còn cần thêm gì không ạ?”

“Không cần, cảm ơn!”

Cô nhân viên lưu luyến rời đi.

Còn chưa tới giờ cất cánh, Lục Bắc Thần rút di động ra xem, vẫn không có phản hồi của cô.

Anh đã đợi cả một buổi tối, di động vẫn không ngừng kêu, vậy mà không cuộc nào là của cô.

Ánh mắt Lục Bắc Thần nhìn chăm chú chiếc di động có chút thờ ơ, một lần nữa nhớ lại câu nói hôm đó của Cố Sơ, sự bực bội nơi lồng ngực tự nhiên nảy sinh...

106. Chương 106: Không Mời Tự Đến

Trong di động luôn luôn lưu một bài hát, một bài hát duy nhất.

Lục Bắc Thần đeo tai nghe vào, bật lên, cả người dựa hẳn ra sau ghế, nhắm mắt lại.

Trần Bách Cường năm đó ‘hô phong hoá vũ’, đến nỗi đã giữ một vị trí khiến mọi người ngày nay kính trọng. Thời đại này mà còn nghe Trần Bách Cường có vẻ không hợp thời cho lắm. Giọng hát của anh, phong cách âm nhạc của anh chỉ đại diện ột thời đại đó mà thôi.

Nhưng kinh điển chung quy vẫn là kinh điển. Bài Vãn cú thích em này luôn có thể bắt người ta nhanh chóng chìm đắm vào những năm tháng đã qua, dù vui dù buồn.

Cô nhân viên bước lên, lịch sự cúi người gọi Lục Bắc Thần: “Thưa anh!”

Lục Bắc Thần mở mắt, tháo tai nghe ra, quay đầu nhìn cô ấy. Ánh mắt cô nhân viên sáng rực, nụ cười tươi rói: “Máy bay sắp cất cánh rồi ạ.”

Anh gật đầu.

Tắt nhạc đi, anh lại nhìn chiếc di động lần cuối cùng.

Im ắng, tĩnh mịch như cái chết...

Cố Sơ đã mơ một giấc mơ.

Một giấc mộng đẹp.

Lúc tỉnh lại, khỏe môi cô vẫn còn cong lên, niềm vui xuất phát từ tận đáy lòng ấy đã bao năm rồi cô chưa từng có.

Giấc mơ ấy rất dài, dài tới mức khiến cô ngỡ rằng mình sẽ sống cả đời trong đó.

Cô mơ thấy rất nhiều người, có thầy sỹ quan, có những tân sinh viên, có Lăng Song, có Tiểu Tiểu, còn có cả... Bắc Thâm.

Giấc mộng cũng rất chân thực.

Đến nỗi khiến Cố Sơ khi tỉnh dậy nhìn ra bầu trời hơi tối ngoài cửa sổ vẫn còn chút mơ màng, nhất thời không nhận ra mình đang ở đâu.

Cô mơ được gặp Bắc Thâm.

Nụ hôn tối hôm đó.

Mang theo vị ngọt của tình đầu cùng vị chát của tuổi xuân.

Đó là lần đầu tiên cô được cảm nhận dư vị của nụ hôn, giữa nam và nữ như có một thói nam châm, hấp dẫn lẫn nhau, dính chặt vào nhau trong khoảnh khắc ấy. Nụ hôn của Bắc Thâm cũng trúc trắc, cũng mắc cỡ. Cô như một viên ngọc được anh trân trọng, dè dặt bóc tách lớp vỏ ra, để có được ánh sáng rực rỡ của ngọc trai.

Con trai cuối cùng vẫn có thể ‘tự học thành tài’. Nụ hôn của anh chỉ hơi ngượng ngập trong phút chốc rồi lan tràn rất nhanh.

Cổ Sơ ấn tay lên ngực, trái tim đang đập, từng nhịp, từng nhịp như có một bàn tay đang gõ. Ánh sáng của hiện thực dần dần đánh thức lý trí của cô, nói với cô rằng, tất cả quá khứ đã định sẵn chỉ là một giấc mộng đẹp.

Chỉ vậy mà thôi.

Ngày hôm nay cô trải qua mơ mơ màng màng. Buổi chiều, Kiều Vân Tiêu có gọi tới một cuộc. Cổ Sơ gián tiếp hỏi chuyện tấm chi phiếu, Kiều Vân Tiêu không nghe ra được ý của cô, nói mấy ngày nay mình bận đến choáng váng, có lúc đến cơm còn không kịp ăn. Cổ Sơ liền do dự. Cô cảm thấy chi phiếu không phải của Kiều Vân Tiêu, sau đó lại nghĩ tỉ mỉ, nếu chi phiếu thật sự là của Kiều Vân Tiêu thì với tính cách của anh, chắc chắn không thể mất công đi đường vòng mà sẽ đặt thẳng nó tới trước mặt cô.

Nghĩ mãi về chuyện chi phiếu, Cổ Sơ lại ngủ mê mệt.

Cái thời tiết oi bức này luôn khiến người ta lử đử muốn ngủ, sau đó cô đã mơ một giấc mơ như thế, mơ mình quay trở lại thời đại học, mơ về nụ hôn ấy.

Đồng hồ báo thức đầu giường nhắc cô thời gian, đã hơn năm giờ chiều rồi.

Giờ này có nghĩa là Lục Bắc Thần đã bay từ Thượng Hải qua đây.

Cô không nhúc nhích, dựa vào đầu giường, hai tay vòng qua chân, mái tóc đen xõa xuống, hệt như một con ma trắng nhợt, một con ma không thể nhìn ánh sáng.

Ánh sáng ấy là ký ức, là kỷ niệm, là nhìn về tương lai, là đáp lại Lục Bắc Thần.

Cô không thể đáp lại anh, cũng không đáp lại nỗi.

Từ lúc nhận được tin nhắn tới khi say ngủ, cô nghĩ mãi một vấn đề: Khi đối mặt với Lục Bắc Thần, rốt cuộc cô mang tâm lý gì?

Đáp án rất chắc chắn.

Thật ra từ ban đầu cho tới giờ, cô vẫn luôn coi anh là Lục Bắc Thâm. Dù hiện thực có như thế nào, cho dù trong cách đối nhân xử thế anh và Lục Bắc Thâm có khác nhau bao nhiêu, thì trong tiềm thức, cô vẫn coi anh là Lục Bắc Thâm.

Cổ Sơ nhìn chằm chằm đồng hồ báo thức, nhìn rất lâu.

Tâm trạng cũng lạc lõng rất lâu.

Chẳng phải cô nghĩ thông suốt rồi ư? Chuyện đã qua như mơ mộng, như bong bóng, dù anh có là Lục Bắc Thâm hay Lục Bắc Thần thì đối với cô mà nói cũng đều là một quả bom không muốn chạm vào nữa, không phải sao?

Thế nên cô không thể tới đón chuyến bay này.

Suy nghĩ thông suốt như vậy nhưng cũng khiến cô không thể thở nổi.

Cô đứng dậy, dứt khoát tới một siêu thị gần nhà mua đồ ăn. Cô gọi điện thoại cho Cổ Tư, hỏi nó tối nay có thể về nhà ngủ không? Cổ Sơ ở đầu kia khá chần chừ, rồi lại cảm thấy tâm trạng của cô không bình thường, con bé hỏi cô có chuyện gì. Cổ Sơ ý thức được mình đã khiến Cổ Tư lo lắng bèn nói không có gì, chỉ là tối nay muốn làm mấy món ngon, cùng ăn với nó mà thôi.

Thế là Cổ Tư yên tâm, nói việc học khá bận rộn. Cổ Sơ hiểu, cuộc sống đại học ngoài bài vở ra, kỳ thực còn rất nhiều việc phải làm. Đó là một nơi có thể kích thích cho những tế bào trong cơ thể sống dậy, là nơi tập trung toàn thanh thiếu niên, là một xã hội thu nhỏ.

Ngất máy, Cổ Sơ hơi mờ mịt. Cô đẩy xe ở giữa siêu thị, nhất thời như mất đi phương hướng. Tới tận khi có người không giữ được tốc độ đụng xe vào cô một cái, cô mới tỉnh lại, chọn một ít thịt và rau xanh, rồi vội bước đi thanh toán.

Cuộc sống vẫn phải trôi qua như vậy, ngày này gối lên ngày kia, cho dù có mất đi mục tiêu, thì cuộc đời bạn vẫn chưa có điểm kết, thế nên vẫn phải sống tiếp.

Về tới nhà, Cổ Sơ bắt đầu bận rộn nấu nướng, đo lường gạo đủ ột người, rửa sạch thức ăn rồi thái sẵn ra. Cách giải tỏa áp lực của mỗi người là không giống nhau.

Có người thích nghe nhạc.

Có người thích đi du lịch.

Có người thích ăn quà vặt.

Có người thích đi mua sắm.

Cô thích xuống bếp.

Các loại thực phẩm sau vài thao tác trở thành một loạt các món ăn ngon lành. Chỉ là, trước đây cô có thể chia sẻ những món ăn ngon với bố mẹ, với Bắc Thần, còn bây giờ chỉ có thể chia sẻ với mình mình.

Cô đơn có thể giết chết con người, cô độc có thể rèn giũa con người. Cô không thích cô độc nhưng định sẵn phải trưởng thành trong sự cô độc.

Khi cảm xúc đang đến hồi thăng hoa thì có người gõ cửa.

Tiết tấu này giống hệt Cổ Tư.

Lòng cô vui sướng, rửa tay rồi vội vàng chạy ra mở cửa.

“Chẳng phải nói là em không về nhà sao, em...” Nói được một nửa thì cô im bật, nụ cười cũng dờ ra trên gương mặt trong khoảnh khắc.

Ngoài cửa, Lục Bắc Thần thành linh xuất hiện.

Đối diện với nụ cười cứng đờ trên khóe mắt cô, anh chỉ điềm nhiên nói: “Tôi không nói với em là hôm nay tôi không về.”

Câu này quá cố ý, rõ ràng anh biết người cô đợi không phải anh.

Cổ Sơ đứng đực ngoài cửa, nhìn gương mặt giống y hệt trong giấc mơ của mình, lập tức tỉnh táo. Một giây sau, cô vội vàng đóng cửa lại nhưng Lục Bắc Thần nhanh tay hơn cô, anh giơ tay chặn lại. Cánh cửa bị anh kéo ra, sau đó không đợi cô lên tiếng, anh đi thẳng vào nhà.

“Ai cho anh vào đây? Ra ngoài!” Cổ Sơ bị ai châm kim vào người, giọng lập tức the thé.

Lục Bắc Thần cau mày dụi tai: “Không cần thay giày sao?”

“Đương nhiên phải thay giày, sáng nay tôi đã vất vả lau nhà đó.”

“Lấy cho tôi đôi dép lê.”

Cổ Sơ vô thức định quay người đi, bỗng bất thành linh ý thức được mình lại sai lầm, giơ thẳng tay đẩy anh một cái: “Anh mau ra ngoài đi!”

“Vì sao?”

“Đây là nhà tôi.”

“Tôi tìm tới nhà em mà, tôi đâu có đến nhà người khác.”

“Nhưng mà...” Cổ Sơ sốt sắng: “Tôi đâu có mời anh tới.”

Lục Bắc Thần hít sâu một hơi, có mùi cơm thoang thoang. Anh cười: “Chẳng phải em đã bắt đầu chuẩn bị bữa tối rồi sao?”

“Không phải chuẩn bị cho anh.” Cổ Sơ chưa bao giờ gặp loại người đối khách thành chủ kiêu này.

Lục Bắc Thần thô lỗ đáp: “Không thành vấn đề, tôi có thể dùng bữa cùng với khách của em.” Dứt lời, anh giơ chân lên.

“Này, anh không được đi giày.”

“Dép lê?”

“Nhà tôi không có dép nam.”

“Thế thì xin lỗi.” Lục Bắc Thần đi thẳng giày vào.

Cũng chẳng có dấu giày, thành phố Quỳnh Châu trước giờ vẫn rất sạch sẽ. Nhưng Cố Sơ thì hơi khó chịu. Cô cứ cảm thấy nhà là nơi thoải mái thì nên thay những đôi dép đi trong nhà rộng rãi hoặc là dép lê mới hợp lý. Cô cứ nhìn trân trân vào đôi giày của Lục Bắc Thần, trong lòng không ngừng ai oán.

Một người hơi mắc bệnh ám ảnh cưỡng chế như cô thấy anh đi giày vào còn sục sạo hơn cả việc anh đột ngột mò tới. Nghĩ vậy cô nhanh chóng cầm một đôi dép lê, đưa tới trước mặt anh: “Anh đi được đôi này không?”

Lục Bắc Thần ngó một cái: “Em đang phủ định giới tính của tôi đấy à?” Cầm một đôi giày vừa nhìn đã biết là của nữ, lại còn in hình Doremon nữa, kích cỡ ước chừng cũng chỉ khoảng 35, 36, làm sao anh đi vừa?

Với lại, cho dù có đi vừa, một người đàn ông như anh cũng không thể nào mang một đôi dép hoạt hình được.

Cố Sơ cắn môi rồi lại nhìn đôi giày của anh. Đó là một đôi giày da sáng loáng, chỉ có điều quá lạnh lẽo. Thật ra cô muốn nói với anh rằng, vào nhà người khác mà không thay giày là rất bất lịch sự. Đây là Quỳnh Châu chứ không phải ở nước ngoài. Anh cứ ung dung ngồi trên sofa như thế. Đôi giày kia dù có sạch cỡ nào cũng khiến cô nảy sinh ảo giác.

Cô sẽ cảm thấy anh như một đại ca xã hội đen tới nhà đòi nợ như trên phim, dáng vẻ đường hoàng nhưng rất xa cách, sau đó châm một điếu thuốc, từ tốn hỏi cô: Cô bé, nói đi, khi nào thì trả tiền tôi đây?

Hôm nay bất ngờ là Lục Bắc Thần không hút thuốc. Anh ngồi trên sofa nhìn cô, đặt chiếc túi xách trong tay lên bàn uống nước. Cố Sơ không quan tâm tới chiếc túi ấy, trái tim đã lạnh ngắt từ lâu. Người đã vào nhà rồi cũng không còn cách nào khác, đành tới đâu hay tới đó vậy.

“Cố Sơ, hình như em quên một chuyện rồi.” Không biết bắt đầu từ lúc nào, anh không còn mở miệng gọi cô là ‘cô Cố’ liên tục nữa.

Cố Sơ thầm hít sâu một hơi mới có thể giải tỏa được cơn đau dạ dày vì quá tức giận. Cô quay người đi lấy một cái cốc, đặt ‘choang’ một cái trước mặt anh một cái rất thiếu lễ độ, rót cho anh một cốc nước chanh: “Xin lỗi nhé, không có trà!”

Thấy anh vẫn không hút thuốc, cô lại ngẫm nghĩ rồi rút ra mấy tờ khăn giấy trải lên mặt bàn, nói: “Không có gạt tàn, anh dùng tạm!”

Lục Bắc Thần mím môi cười khê: “Thế này là tiếp khách hơi mất điểm đấy.”

“Có người không mời tự đến còn muốn nói tới đạo tiếp khách? Nực cười!”

Nụ cười của Lục Bắc Thần tràn ra: “Em không tới đón tôi thì tôi đành chủ động tới vậy!”

107. Chương 107: Lời Thú Tội Bất Ngờ

Trung Quốc trước nay vẫn tôn trọng lễ nghi, hành vi không mời mà tới có phần thất lễ, đây là đạo lý cơ bản nhất mà mỗi vị khách ghé thăm phải nắm rõ. Nhưng đối với chủ nhà mà nói, nhiệt tình hiếu khách cũng là cách xử sự lịch thiệp cơ bản nhất. Cố Sơ dám thề với tất cả mọi người rằng, cô tuyệt đối là một cô gái tuân theo những truyền thống tốt đẹp của dân tộc nhất, có bạn từ xa tới nhiệt tình tiếp đãi cũng là tinh thần cô tích cực tán thành nhất. Bao nhiêu năm nay tuy rằng mỗi ngày cô đều chiếc võ nặng nề bỏ về phía trước nhưng thái độ lạc quan khi quan hệ qua lại với mọi người thì chưa từng thay đổi.

Nếu hôm nay là người khác đến, dù có thế nào cô cũng đều hoan nghênh.

Không sai, nếu là người khác, cho dù là đồng chí cảnh sát đã từng hù dọa cô đó.

Nhưng... chỉ không thể là Lục Bắc Thần.

Nhưng anh cứ đến một cách hiển nhiên, chẳng tuân thủ bất cứ đạo lý thăm hỏi, tiếp đón nào, lúc này đây đang ngồi chễm chệ như vương tôn quý tộc trên sofa nhà cô, dùng hành động ung dung để nói với cô rằng thật ra tất cả mọi việc đều trở thành lỗi của cô.

“Chuyện ra sân bay đón anh, tôi chưa từng đồng ý.” Cố Sơ yếu ớt thanh minh cho bản thân.

Trong nhà bất thành hình có thêm một người đàn ông sẽ rất kỳ lạ, đến cả không khí của căn phòng dường như cũng thay đổi, giống như đã thấm mùi nước diệt khuẩn, sạch sẽ nhưng hơi lạnh. Đây dường như đại diện ột kiểu phong thái, mà phong thái của anh rõ ràng càng ngày càng lớn mạnh cùng với địa vị và sự nghiệp của anh ngày hôm nay, giờ phút này.

“Em hiểu sai rồi. Tôi không cần em đồng ý, tôi chỉ thông báo với em thôi.” Lục Bắc Thần cười, bưng chiếc cốc trên bàn lên, uống một ngụm, sau đó hơi nhíu mày lại, nói với cô: “Đồ nhiều nước đường quá nhiều, ít vị chua của chanh.”

“Tôi thích uống ngọt.” Cố Sơ cãi lại anh một câu, trong lòng đương nhiên rất khó chịu. Cái gì gọi là “Tôi chỉ thông báo với em thôi”? Cô đâu phải trợ lý của anh ta, dựa vào đâu phải nghe thông báo của anh ta?

Lục Bắc Thần không giận vì thái độ của cô, gật đầu một cái: “Con gái mà, đều thích mấy thứ ngọt phát ngán.”

“Hôm nay anh tìm tôi có việc gì?”

“Không có việc gì, qua đây xin bữa cơm.”

Cố Sơ trừng mắt: “Anh đường đường là giáo sư pháp y, muốn ăn cơm chẳng phải quá đơn giản ư? Chỉ cần mở miệng một cái là có biết bao nhiêu người tranh giành nhau? Còn cần tới nhà tôi ăn chùa sao?”

“Ăn của người khác mời gọi là nhận hối lộ.” Lục Bắc Thần nhún vai: “Tôi chỉ không muốn tạo cơ hội cho họ hối lộ mà thôi.”

Cố Sơ cắn chặt môi nhìn anh chằm chằm.

“Với lại, con người tôi trước giờ rất kén ăn kén uống, nếu ăn một bữa tối mà không hợp khẩu vị vậy thì nhất định sẽ ảnh hưởng tới trạng thái làm việc của tôi.” Lục Bắc Thần nhìn cô cười, rồi lại bổ sung một câu: “Nạn nhân quan trọng, chuyện của họ không thể lơ đãng được.”

Đứt lời, anh đảo mắt nhìn xung quanh nhà.

Kết cục một phòng khách ba phòng ngủ truyền thống nhất, lễ nghi phép tắc, dù là nhìn từ bên ngoài hay xét kết cấu bên trong thì tuổi đời của nơi này quả thực không còn ít nữa. Nhưng chính một căn nhà cổ như vậy thông thường đều dành cho những người dân thường thế nên sẽ có nhiều hơi thở cuộc sống. Phòng khách không nhỏ, mở thông hướng Nam Bắc, còn các phòng khác đều đóng cửa. Ngoài phòng khách đặt một giá sách rất lớn, trên giá bày những cuốn sách xanh xanh đỏ đỏ, trong đó có không ít sách y học. Trông kiểu dáng của sofa cũng đã hơi lỗi mốt nhưng sau này đã được cô gia công qua, ghép sofa thành đủ các loại màu sắc, ngược lại đã khiến nó trở thành thứ bắt mắt nhất trong phòng khách.

Nền nhà làm hoàn toàn bằng gỗ đặc, có thể thấy năm xưa đã bỏ không ít tiền để trang trí. Những món đồ cũ đều còn nguyên, qua một khoảng thời gian dài chỉ khoác thêm chiếc áo nặng nề của năm tháng, không xảy ra vấn đề về chất lượng. Màu socola đậm của nền nhà rất dễ chịu, phù hợp, làm nổi bật khi kết hợp cùng các vật trang trí khác. Trên bàn uống nước bày một ít hoa khô, được rửa sạch sẽ, đặt rải rác vô số trong một chiếc vỏ ốc to bằng lòng bàn tay. Vỏ ốc màu be, cánh hoa bảy màu, cũng đông đầy tình cảm, hứng thú cho cuộc sống. Căn phòng ở phía Bắc là nhà bếp, được làm theo kiểu nửa kín nửa hở. Phía Nam là một cửa sổ sát sàn, sau đó là ban công thông thoáng. Diện tích ban công khá lớn, có đặt giá trồng cây cao cao thấp thấp, bên trên bày đủ các loại thực vật, có chậu đã đơm bông, cũng có chậu hoa chưa nở.

Cố Sơ thấy Lục Bắc Thần đang quan sát căn nhà, ít nhiều có chút thiếu tự nhiên. Ánh mắt anh cứ trầm lắng quét qua mọi thứ, luôn khiến cô có cảm giác như một kiểu giải phẫu, anh như đang đối xử với một thi thể vậy, dùng dao giải phẫu của mình để phát hiện những chân tướng không bị ai nhận ra.

“Tôi không làm dư cơm.” Cô chần tằm nhìn của anh.

“Làm lại.” Lục Bắc Thần đáp nhẹ tênh, sau đó đứng dậy, đi về phía ban công.

Cửa sổ ban công để mở, cánh cửa nhà bếp cũng mở. Ưu điểm lớn nhất của căn hộ kiểu Bắc Nam này là những đêm mùa hạ, gió nhẹ thổi tới, không cần dùng điều hòa cũng mát rượi. Có tiếng chuông gió ding ding dang dang, theo gió đêm lạnh lạnh vui tai. Lục Bắc Thần ngẩng đầu lên nhìn, là một chiếc chuông gió được xâu từ những vỏ ốc nhỏ xíu. Mỗi khi có gió thổi qua, vỏ ốc lại va chạm vào nhau, tạo ra âm thanh, không buồn bã, dày đặc như tiếng của vỏ ốc lớn, những thanh âm tạo ra từ kiểu vỏ ốc này lọt vào tai rất vụn vặt. Có thể nhận ra là tự làm, hình dáng của vỏ ốc cũng rất khác nhau.

Khi ngược lên, anh cũng đồng thời nhìn thấy dây phơi quần áo ngoài ban công.

Quần áo mới giặt được phơi khô, còn thoang thoảng mùi bột giặt sạch sẽ. Có váy, có chiếc áo khoác nhỏ hình hoa vụn, còn có...

“Đừng xem nữa!” Cố Sơ sốt ruột, gào lên.

Mắt anh cứ đảo đi đảo lại trên chiếc áo lót của cô, cảm giác này tồi tệ vô cùng.

Lục Bắc Thần mím môi cười.

Cố Sơ cảm thấy vừa ngượng ngập vừa tức giận, dứt khoát mặc kệ anh, quay người trở lại nhà bếp. Ai ngờ anh cũng đi theo, cả người dựa bên cánh cửa thủy tinh, nhìn cô chuẩn bị món ăn, nói một câu: “Đừng cho rau thơm.”

“Thật ngại quá, tôi thích ăn.” Cuối cùng Cố Sơ cũng tìm được điểm yếu của anh, quay đầu cười với anh, cố ý nói: “Tôi cực kỳ, cực kỳ thích ăn rau thơm.”

“Mùi của rau thơm sẽ át mùi của món gốc, tôi chỉ đang đưa ra ý kiến hợp lý trong việc nấu nướng của em thôi.”

“Đây là nhà bếp của tôi, tôi thích làm thế nào là việc của tôi.” Cố Sơ túm thêm mấy cây rau thơm nữa, bỏ hết vào nồi. Cuối cùng cảm thấy chưa đủ, cô lại cho thêm mấy cây.

Lục Bắc Thần chép miệng mấy tiếng, lắc đầu tiếc nuối, có vẻ như lắm không nỡ nhìn: “Món này còn ăn được không vậy?”

“Ăn hay không là việc của anh.”

Kiểu tiếp khách rất thiếu khách sáo này của cô không hề dọa được Lục Bắc Thần bỏ đi. Anh nhún vai, khoanh hai tay vào nhau, ra vẻ không quan tâm.

Rất lâu sau, anh hỏi: “Không có dếp nam, không có gặt tàn, Kiều Vân Tiêu không tới đây sao?”

Cố Sơ mím môi: “Đây là chuyện riêng tư của tôi, tôi có thể không trả lời.”

“Ở trước mặt tôi, em có thể bỏ qua hết mọi riêng tư.”

Nói khoác mà không biết ngượng mồm!

Cố Sơ trầm nghĩ trong bụng: Chính vì ở trước mặt anh mới càng phải có riêng tư. Cô làm thỉnh không đáp. Cứ như vậy, Lục Bắc Thần đứng nhìn mãi tới khi cô nấu xong cơm. Trong quá trình ấy anh nói rất ít. Tuy rằng Cố Sơ cảm thấy lúc nấu nướng cứ có một người đàn ông cao to đứng nhìn sau lưng thì rất không thoải mái nhưng cũng hiểu hiện trạng khó thay đổi, đành đến đâu hay đến đó vậy, nên lại nấu thêm cơm.

Kết quả, Lục Bắc Thần quả thật không khách khí, ăn cơm ngon lành.

Cố Sơ cầm đũa, sần nảo nhìn anh: “Chẳng phải anh không ăn rau thơm sao?”

Lục Bắc Thần nhướng mày: “Tôi đâu có nói tôi không ăn rau thơm.”

“Vừa nãy anh nói rõ mà.”

Lục Bắc Thần lại múc một bát canh, từ tốn đáp: “Khả năng nghe hiểu tiếng Trung của em khiến người ta lo lắng đấy. Tôi chỉ đề nghị em đừng cho rau thơm, đâu có nói tôi không ăn.”

Cố Sơ thật sự muốn nhảy lầu.

Quả thực là cô hiểu sai rồi, cô còn tưởng anh không thích ăn rau thơm nên cố tình làm vậy. Giờ thì hay rồi, rau thơm là món phụ mà còn nhiều hơn món chính. Cô cảm thấy khó mà nuốt nổi, anh lại ăn rất ung dung.

“Có câu nói thế nào nhỉ?” Lục Bắc Thần cực kỳ hài lòng với mùi vị của canh, sau khi uống một ngụm thì gật gù gật gù: “Gây ông đập lưng ông, nói em đấy.”

Cố Sơ thật sự muốn úp cả bát canh vào đầu anh ta.

Nhưng cô không có cái gan ấy.

Ăn cơm xong, Lục Bắc Thần lại được voi đòi tiên: “Không có hoa quả tráng miệng à?”

Cố Sơ không nhịn nổi nữa bèn hỏi: “Anh Lục, anh có thể cho tôi biết mục đích anh tới đây hôm nay không?”

Đâu có cái kiểu tới nhà đòi nợ thế này phải không? Sự tồn tại của anh đã ảnh hưởng nghiêm trọng tới cảm xúc của cô.

Lục Bắc Thần nghe xong, mỉm cười, dựa ra sau sofa, chỉ vào cái túi trên bàn: “Tặng em đó!”

Thứ gì vậy?

Cố Sơ chần chờ, lúc trước cô vẫn không nhìn cái túi này, một chiếc túi giấy cứng màu đen tuyền, bên trong có một chiếc hộp được bọc rất đẹp. Thấy vẻ nghi hoặc của cô, Lục Bắc Thần lại nói: “Mở ra đi!”

Nhưng cô không dám.

Lỡ như bên trong là một mẫu xương người thì phải làm sao? Anh làm lâu năm trong cái công việc ghê rợn đó, tính cách trở nên vận vẹo cũng không phải chuyện gì kỳ lạ.

Lục Bắc Thần nhìn thấu được suy nghĩ của cô, không giận mà bật cười, rướn người lên, mở luôn chiếc hộp ra cho cô. Vừa mở, Cố Sơ bỗng cảm thấy đôi mắt nhói đau vì một tia sáng nhỏ rực rỡ.

Một sợi dây chuyền.

Một sợi dây của hãng Van Cleef & Arpels.

“Lại đây!”

Cố Sơ ngồi im không nhúc nhích.

Lục Bắc Thần trực tiếp đứng dậy, vòng ra sau lưng cô, vừa định đeo lên cho cô thì cô giơ tay ngăn lại.

“Tôi không thể nhận.”

“Vì sao?”

“Quá đắt giá.” Cô vừa nhìn rất rõ, sợi dây chuyền này không phải kiểu dáng nhìn thấy của năm nay trên thị trường, thiết kế rất đặc biệt, có lẽ được đặt làm.

Lục Bắc Thần nhún mày, kiên quyết đeo lên cho cô.

“Tôi...”

“Không tệ.” Lục Bắc Thần hài lòng.

“Nhưng mà...”

“Một người đàn ông theo đuổi một người phụ nữ cũng phải có chút thành ý chứ.” Lục Bắc Thần ngắt lời cô, bàn tay đặt trên vai cô từ từ hạ xuống, cho tới khi đan nó vào tay cô. Sóng lưng cô áp vào ngực anh, gương mặt anh cũng hơi dính sát vào má cô. Tư thế này đã được một câu thành ngữ miêu tả rất chính xác: Tai áp má kê.

Nhưng Cố Sơ lại không nghĩ tới chuyện tai áp má kê. Câu nói của Lục Bắc Thần khiến cô đột ngột thức tỉnh, lập tức nhớ ra một chuyện. Không đáp lại lời ‘tỏ tình’ ám muội của anh, cô đẩy anh ra, đi vào trong phòng ngủ. Lục Bắc Thần còn đang ngỡ ngàng thì cô đã trở ra, trong tay cầm thêm một thứ.

“Chi phiếu là của anh phải không?” Không phải Kiều Vân Tiêu vậy thì cô chẳng còn quen người bạn nào giàu có nữa. À, còn có Lăng Song, cô ta rất giàu nhưng một là Lăng Song không biết tình cảnh hiện tại của cô, hai là vì sao người ta phải trả nợ giúp cô.

Nghĩ đi nghĩ lại cũng chẳng thể nghĩ ra còn có ai. Câu nói ban nãy của Lục Bắc Thần đã đột ngột nhắc nhở cô. Nếu đây cũng là một trong những ‘thành ý’ của anh thì sao?

Lục Bắc Thần cầm lấy tờ chi phiếu, nhìn qua rồi trả lại cô: “Đây chẳng phải là chi phiếu của em sao?”

“Không phải của tôi.”

Lục Bắc Thần cười: “Chính em ký tên mà.”

“Tôi biết, là chữ của tôi nhưng là bị người khác bắt chước.” Cố Sơ nhìn anh chằm chằm.

Lục Bắc Thần lại quan sát kỹ một chút, sau một lúc trầm mặc thì ngược mắt nhìn cô: “Sao em lại nợ nhiều tiền như vậy?”

Vừa nghe câu ấy, Cố Sơ liền sững sờ. Rất lâu sau cô mới hỏi: “Thật sự... không phải của anh sao?”

“Rốt cuộc em đã nợ bao nhiêu tiền?” Sắc mặt Lục Bắc Thần nghiêm nghị.

Cố Sơ ý thức được mình vừa phạm phải một sai lầm ngớ ngẩn. Cô giật lại tờ chi phiếu, quay người trở lại phòng ngủ nhưng Lục Bắc Thần chưa tính sổ xong, cũng đi vào theo.

“Anh làm cái gì vậy? Ra ngoài!” Phòng ngủ là nơi riêng tư nhất, sự đột nhập của anh cũng giống như việc ngang ngược xông vào trái tim cô vậy.

“Nợ nước ngoài của nhà họ Cố chẳng phải đã trả hết rồi sao?” Lục Bắc Thần ép hỏi.

“Đây là chuyện của gia đình tôi.” Cố Sơ trong lòng hoang mang. Cô bắt đầu lo lắng, cũng cảm thấy trước khi làm chuyện này mình chưa suy nghĩ chín chắn.

Năm đó đúng là nhà họ Cố nợ không ít tiền nhưng mợ giúp họ trả nợ cũng trên danh nghĩa của nhà họ Cố. Chuyện này rất ít người biết, năm xưa nhà họ Cố đã bán không ít bất động sản, người bên ngoài còn tưởng cô phải bán hết tài sản mới trả được nợ nước ngoài.

Cơ thể cô bị Lục Bắc Thần dùng sức mạnh xoay lại: “Năm đó nhà họ Cố rốt cuộc đã nợ bao nhiêu tiền?”

Cố Sơ đầu óc rối bời, lập tức hất tay anh ra: “Chuyện này không liên quan tới anh.”

Lục Bắc Thần đứng đờ đẫn tại chỗ, sắc mặt hơi tái đi.

Di động vang lên rất đúng lúc, cứu Cố Sơ một mạng. Cô né tránh ánh mắt anh, lập tức đi nghe điện.

Là mợ gọi tới, vẫn hỏi cô chuyện công việc.

“Khi nào thì đưa tôi đi gặp cậu chuyên gia đó?”

Cố Sơ sợ bị Lục Bắc Thần nghe thấy, bèn cầm di động đi ra xa một chút. Lục Bắc Thần mặc dù không đi theo nhưng dựa vào cánh cửa nhìn cô, ánh mắt sắc bén. Cô cảm thấy bị anh nhìn đến nỗi cả người nổi da gà, lại cảm thấy khẩu khí của mợ hùng hổ hăm dọa, bỗng có một cảm giác bức bách như ‘trước có hổ, sau có sói’.

“Mợ, vẫn chưa về ạ.”

“Nếu cô đã làm trợ lý của người ta rồi thì chắc phải biết khi nào cậu ta quay về chứ.”

“Con...” Cô làm sao mà biết được, thở dài: “Chắc tầm khoảng một tuần nữa ạ.”

“Cô đang lừa tôi phải không?” Sầm Vân cất giọng nghi hoặc: “Tôi cho cô biết, bây giờ cũng chỉ còn tôi muốn quản lý cô với Tư Tư thôi. Cô mà ăn gian nói dối, để tôi phát hiện ra thì tôi không dễ dàng tha cho cô đâu. Cô tưởng bây giờ cô đi làm rồi thì đôi cánh cứng cáp rồi phải không? Mới có hai mấy tuổi đầu, miệng còn hơi sữa thì hiểu cái gì? Cô có biết đánh giá người tốt kẻ xấu không? Cả ngày cứ ngây ngây ngô ngô như cô, bị người ta lừa gạt thì phải làm sao?”

“Con thật sự không gat mợ mà.” Cổ Sơ muốn cúp máy nhưng lại không thể, quay đầu liếc Lục Bắc Thần, bỗng phát hiện anh đã quay vào phòng ngủ, đứng ở đầu giường lật xem một cuốn sổ, trong lòng vừa sốt ruột vừa hoảng loạn. Tuy rằng cuốn sổ đó chỉ dùng để ghi nợ nhưng anh cứ lật lung tung như vậy khiến cô cảm thấy không thoải mái.

“Chuyện tờ chi phiếu tôi vẫn còn nửa tin nửa ngờ đấy nhá.”

“Con biết, con biết ạ.” Thấy anh đặt cuốn sổ xuống, Cổ Sơ mới khẽ thở phào.

Lục Bắc Thần đi ra nhưng không nhìn cô mà sang phòng bên cạnh. Vừa định đẩy cửa vào thì Cổ Sơ lao như bay tới, chặn trước mặt anh, nói: “Đây là phòng của Tư Tư, anh không vào được!”

Nhưng anh ngoảnh mặt làm ngơ, kéo cô ra, xông vào.

“Này...”

Là phòng của con gái. Lục Bắc Thần đứng ngoài cửa, nhìn xung quanh một lượt.

Đầu kia điện thoại, Sầm Vân cất cao giọng: “Ai vào phòng Tư Tư đấy? Cô đang nói chuyện với ai?”

Giọng nói lớn đến nỗi Lục Bắc Thần quay đầu nhìn cô một cái.

Cô vội vàng lùi lại: “Không có ai ạ. Mợ, bên này con còn chút việc...”

“Đừng có đánh trống lảng với tôi, có phải Kiều Vân Tiêu tới không?” Sầm Vân cất giọng hào sảng: “Tôi cảnh cáo cô đấy, không được phép cho nó vào nhà. Nhà họ Kiều đối xử với nhà họ Cổ các cô thế nào còn chưa biết à, lại còn để nó vào nhà? Cô điên rồi chắc?”

Cổ Sơ có trăm cái miệng cũng không thể ngụy biện, cô vốn không thể chen ngang.

Còn Lục Bắc Thần thì cảm thấy căn phòng này chẳng có gì đáng xem, lập tức trở ra, đi tới một căn phòng khác, anh mở ra, là nhà vệ sinh. Anh đóng cửa rồi lại tiện đà tới một gian phòng kề sát phòng khách, cửa đóng chặt. Anh đứng im trước cửa một lúc, sau đó gơ tay xoay tay nắm cửa.

Cổ Sơ hốt hoảng, cũng không quan tâm tới chuyện giải thích với mợ nữa, lập tức tắt điện thoại, phi tới.

“Đủ rồi đấy!” Cô gơ chặt cánh tay anh.

“Ba phòng ngủ, một phòng của em, một phòng của Cổ Tư, phòng này thì sao?” Sắc mặt Lục Bắc Thần lại trở về vẻ điềm nhiên, nhưng cánh tay siết chặt cửa thì dường như không chịu nhún nhường.

“Phòng sách.”

“Phòng sách?” Lục Bắc Thần cong môi: “Giá sách của em để ngoài phòng khách.”

Cổ Sơ lần đầu tiên cảm thấy một người có khả năng quan sát quá nhạy bén chẳng phải chuyện gì tốt đẹp, đang nghĩ phải vòng vo thế nào thì điện thoại của Sầm Vân lại tới. Cô không dám không nhận, tính khí của mợ cô rất hiểu, nếu không nhận chưa đầy hai mươi phút nữa thôi, cửa nhà cô chắc chắn sẽ bị mợ đập nát.

“Rốt cuộc đứa nào đang ở nhà cô?” Ngay câu đầu tiên đã là một chất giọng to tuyệt đối: “Tôi nói cho cô biết, nếu là thằng Kiều Vân Tiêu thì bây giờ tôi sẽ tới đuổi nó đi ngay lập tức!”

Cả người Cổ Sơ như bị điểm huyệt, không biết nên tiêu diệt bên nào trước. Lục Bắc Thần xoay tay nắm một cái, cửa khóa.

Anh quay đầu nhìn cô, không cần biết cô đang nói chuyện điện thoại, hỏi ngay: “Chìa khóa đâu?”

Bên này hỏi, bên kia cũng hỏi, Cổ Sơ như kiến bò miệng chảo, càng đáng sợ hơn là Sầm Vân nghe được tiếng của Lục Bắc Thần, tâm tình lại càng thêm kích động: “Giọng ai đó? Sao tôi nghe ra giọng đàn ông?”

“Không phải ạ.”

“Cô nghĩ mợ cô bảy, tám chục tuổi điếc rồi chắc?” Giọng Sầm Vân càng to hơn: “Có phải Kiều Vân Tiêu không? Cô thành thật khai báo đi.”

“Con...”

Còn chưa nói hết câu, di động đã bị Lục Bắc Thần giật lấy, anh nhẹ nhàng lên tiếng: “Chào mẹ, con là Lục Bắc Thần.” Dứt lời anh trả di động lại cho Cố Sơ.

Cô như bị sét đánh, tới tận khi Sầm Vân gào ầm ở đầu kia điện thoại mới tỉnh lại, vội vàng nhận máy.

“Nó nói là ai? Đứa nào? Hai đứa có quan hệ gì? Tối muộn thế này nó còn ở trong nhà cô làm gì? Lại còn vào phòng Tư Tư nữa.”

“Mẹ, anh ấy thật sự chỉ là một người bạn thôi.” Cố Sơ ngó thấy Lục Bắc Thần lại vào phòng ngủ của cô, tim vang lên hồi chuông cảnh báo.

Nói có sai bao giờ, lúc anh đi ra, trong tay đã cầm một chiếc chìa khóa.

Cố Sơ như gặp phải quân địch mạnh, nhanh chóng giải thích: “Mẹ, không cần biết mẹ có tin hay không, anh ấy chỉ là một người bạn bình thường. Mẹ yên tâm đi, giờ anh ấy sẽ đi ngay!”

Cũng mặc kệ mẹ có suy nghĩ nhiều hay không, cô lập tức ngắt máy. Một giây trước khi Lục Bắc Thần cắm chìa khóa vào ổ, lập tức mở cửa phòng tới nơi, cô bộc phát khả năng chạy 100m, hai tay ghì chặt tay nắm cửa, quyết không để anh mở ra.

“Lần trước tôi nói lên nhà ngồi chơi em rất sợ hãi. Em đang sợ điều gì? Trong này giấu bí mật gì?” Đáy mắt Lục Bắc Thần mang theo ý cười.

“Trong này... thật ra đều là mấy đồ dùng cá nhân của Tư Tư, bình thường nó cũng không để tôi vào đây.” Cố Sơ sốt sắng đến lắp bắp.

Nhưng câu nói này lọt vào tai Lục Bắc Thần càng giống lời ngụy biện: “Chìa khóa phòng để đồ riêng tư của con bé sao lại ở trong phòng ngủ của em? Không cho em vào lại đưa chìa khóa cho em, một tư duy logic rất mâu thuẫn.”

“Đó là... Đó là vì nó biết rõ tôi sẽ không xem xét đồ của nó. Bình thường nó hay ở trường, chìa khóa dĩ nhiên phải để ở chỗ tôi rồi.”

“Lý do rất khiên cưỡng.”

“Không phải chuyện gì cũng cần lý do đâu.”

“Giống như... khi em chia tay với Bắc Thâm?”

Trái tim Cố Sơ nhói đau giây lát, cô dè xuống, lên tiếng: “Phải!”

Nụ cười của Lục Bắc Thần tắt dần, ánh mắt hùng hổ: “Hôm nay tôi nhất định phải xem căn phòng này.” Dứt lời, anh xoay bàn tay lớn.

Di động bất ngờ vang lên.

Lần này là của Lục Bắc Thần.

“Di động của anh kêu kìa.” Cố Sơ thét lên the thé.

Lục Bắc Thần dừng tay nhưng vẫn nhìn cô chằm chằm. Di động kêu không ngừng. Cố Sơ nuốt nước bọt, hạ thấp giọng: “Anh mau nhận máy đi, lỡ như đối phương có việc gấp thì sao.”

Anh không rời mắt khỏi cô, ánh mắt ấy như giấu một lưỡi kiếm. Rất lâu sau anh mới buông tay đi nhận điện thoại.

Cuối cùng Cố Sơ cũng có thể thở phào, cô vội vàng rút chìa khóa ra. Thấy anh đi tới trước cửa sổ nhận máy, cô nhân cơ hội ấy giấu chìa khóa vào ngăn cuối cùng của tủ để đồ. Đóng tủ lại, anh vẫn còn đang nói chuyện, cái bóng cao lớn phản chiếu lên cửa sổ.

Cô rất muốn đi tới nhắc anh đừng đứng trước cửa sổ như thế. Đây là một khu nhà cũ, nhà này rất sát nhà kia, hàng xóm láng giềng đều quen biết nhau. Cô không muốn bị người ta nhìn lên rồi hôm sau ra ngoài say sưa bàn tán rằng tối qua nhà cô xuất hiện một người đàn ông.

Thành phố Quỳnh Châu này bé nhỏ lắm, những người hàng xóm lớn tuổi này lại không thường xuyên lên mạng, nên rất nhiều thông tin còn thiếu hụt. Biến cố của nhà họ Cố họ cũng không biết rõ lắm, nhưng khi cô và em gái trở về nhà cũ sống cũng đã khiến xóm giềng xung quanh đoán già đoán non. Dùng ngôn ngữ của họ để đánh giá nhà họ Cố thì đó chính là: Nhà họ Cố à? Ôi chào ôi, đó là một doanh nghiệp lớn bước ra từ Quỳnh Châu chúng tôi đây. Nhà họ giàu có lắm, nhưng hình như là trước kia thôi, bây giờ hai đứa con gái đều quay về rồi. Nghe nói cả bố lẫn mẹ đều qua đời, khổ, hai đứa nhỏ đáng thương lắm, vừa nhìn là biết nhà họ Cố không còn được như xưa.

Cái ông chú bà cô trong tòa nhà, những lúc rảnh rang thường hay mang chuyện nhà này nhà kia ra kể, thế nên Cố Sơ không muốn kiểm chuyện cho người ta.

Nhưng cuộc điện thoại của Lục Bắc Thần không dài lắm, trong thời gian đó anh không nói câu nào, cuối cùng mới lên tiếng: “Tôi biết rồi, tôi sẽ qua ngay.”

Cố Sơ cảm thấy trước mặt là một khoảng bao la. Anh sắp đi rồi phải không? Cô bỗng chốc không còn quá áp lực nữa.

Sau khi anh cất di động đi, lần này cô tích cực chủ động: “Anh có công việc cần phải giải quyết phải không? Công việc quan trọng, để tôi tiễn anh.” Nói rồi cô vội bước ra ngoài, mở cửa ra.

Ý muốn đuổi khách quá mãnh liệt.

Trong tiềm thức, Cố Sơ cảm thấy Lục Bắc Thần sẽ không ‘ngoan ngoãn’, thế nên đã chuẩn bị sẵn tinh thần ột màn kịch bách. Nói thế nào anh cũng là một người thành đạt, có mặt mũi, nổi danh trong giới thượng lưu, làm gì nói gì cũng phải quan tâm tới thân phận của mình.

Ai ngờ, Lục Bắc Thần không nhàn nhã, thông dong chộc tức cô như ban nãy mà đứng nguyên đó, không tiến lên, chỉ yên lặng nhìn cô.

Cố Sơ cảm thấy anh không bình thường, nhớ lại biểu cảm ban nãy của anh khi nhận điện thoại, sắc mặt rất nghiêm nghị.

“Xảy ra chuyện gì vậy?” Lúc hỏi câu này, mí mắt phải của Cố Sơ lại giật một cái.

Một dự cảm xấu bắt đầu lan tràn như nước lũ.

Lục Bắc Thần nhìn cô, nói rành mạch từng câu từng chữ: “Cố Tư, em gái em, đã tới cục cảnh sát đầu thú rồi. Nó thừa nhận với cảnh sát rằng mình là người giết Tiêu Tuyết.”

“Gì cơ?”

Lục Bắc Thần vội lấy chìa khóa xe trên mặt bàn, ra tới cửa: “Em có đi cùng tôi không?”

Cố Sơ không còn nói được gì nữa, chỉ liên tục gật đầu...

Phòng thẩm vấn.

La Trì quan sát Cố Tư ngồi đối diện, sắc mặt đầy nghi hoặc. Cố Tư thì rất ung dung, không nhìn anh mà cầm cốc nước trên mặt bàn lên uống một ngụm rồi lắc đầu: “Chỗ các anh ngoài nước lọc ra không còn gì khác sao? Ví dụ như café hay trà như trên tivi chẳng hạn?”

“Có nước lọc là tốt lắm rồi đây.” La Trì nhắc nhở cô.

Cố Tư ồ lên một tiếng, ngẫm nghĩ rồi gõ mấy cái xuống mặt bàn: “Có thuốc không? Cho xin một điếu!”

“Cô còn hút thuốc cơ à?”

Cố Tư khoanh hai tay trước ngực, ngả người về trước, nhìn anh cười: “Anh cảnh sát, tôi đã là sinh viên rồi, không phải học sinh tiểu học. Sao, cảnh sát các anh còn phụ trách bắt người hút thuốc lá cơ à?”

La Trì nhìn cô một cái rồi mò trong túi ra một hộp thuốc lá, đưa cho cô một điếu. Cố Tư đón lấy, ngậm lên miệng: “Bật lửa nữa.”

La Trì lại cung cấp cả bật lửa.

Điều thuốc được châm lên, làm mờ đi gương mặt xinh xắn đó, chỉ có điều động tác hút thuốc của cô còn chưa thành thạo, xem ra là mới học. La Trì ngồi nghiêm chỉnh: “Nói đi, rốt cuộc mọi chuyện là thế nào?”

“Cái gì mà mọi chuyện là thế nào?”

“Vì sao cô lại tự thú nói là mình giết Tiêu Tuyết?” La Trì nhìn cô chột nghĩ tới Cố Sơ. Người chị ấy một lòng lo lắng cho em gái, nếu biết tin này chẳng biết sẽ ra sao.

Cố Tư nhẹ nhàng nhả khói ra, đáp nhẹ tên: “Vì tôi đã giết Tiêu Tuyết, thế nên tôi tự thú. Cảnh sát La, có phải ở trường môn Văn của anh do giáo viên Hóa dạy không? Ý muốn biểu đạt tôi đã nói rất rõ ràng rồi.”

La Trì quát: “Cô nghiêm túc đi!”

“Tôi đã tới đây tự thú rồi còn không nghiêm túc sao?” Cố Tư nhìn anh với vẻ nực cười...

108. Chương 108: Chưa Từng Yêu Ai Khác, Cho Đến Tận Bây Giờ

Tối hôm đó, con đường từ khu thành cũ của Quỳnh Châu tới cục cảnh sát cực kỳ tắc, đèn đỏ làm nghẽn cả một hàng ô tô, đèn đuôi xe nối thành một dãy đỏ rực đến chói mắt. Cố Sơ ngồi trong xe, lòng hoang mang bất an. Người đàn ông từ đầu tới cuối vẫn lái xe vẫn vững vàng, chỉ trầm mặc, nhìn thẳng về phía trước. Đèn đường lờ mờ lùi về sau như những con ốc sên, những vòng ánh sáng hắt lên lớp thủy tinh của kính chắn gió, dừng lại trên khuôn cằm hơi căng ra của Lục Bắc Thần nhưng không xuyên thấu được sắc màu trầm lắng tựa biển khơi nơi đáy mắt anh.

“Có lẽ... chúng ta có thể đi xuyên qua đường nhỏ.” Nếu nghe kỹ thì giọng Cố Sơ hơi run rẩy.

Lục Bắc Thần không nói gì nhưng lại đánh tay lái theo ý của cô. Đi đường nhỏ cũng đồng nghĩa với việc phả ngang đường, dấy lên không ít tiếng còi xe phản đối. Lục Bắc Thần làm lơ, cho tới khi lái được vào đường nhỏ, anh rốt cuộc vẫn là người điềm tĩnh nhất.

Sau khi chiếc xe đi ổn định trở lại, người đàn ông vươn tay ra: “Đừng lo lắng, không sao đâu!”

Lúc này Cố Sơ mới nhận ra ngón tay mình siết chặt, khi được anh nhẹ nhàng cạy mở, lòng bàn tay mới đau trở lại.

Tới nơi, trước sau họ vẫn không gặp được Cố Tư. Lục Bắc Thần gọi một cuộc điện thoại, khoảng mười mấy phút sau thì La Trì xuất hiện. Cố Sơ như gặp được cứu tinh, lao tới hỏi thăm tình hình, thậm chí còn nắm lấy cánh tay La Trì.

Chẳng mấy chốc, cô bị Lục Bắc Thần kéo xuống.

La Trì sao không hiểu được tâm trạng của Cố Sơ, sau khi động viên một lượt thì nói rõ tình hình cho cô biết. Một tiếng đồng hồ trước, Cố Tư tới cục cảnh sát, tự thú rằng con bé là hung thủ giết hại Tiêu Tuyết. Vụ án của Tiêu Tuyết bây giờ đang là vụ trọng án hàng đầu. Hung thủ xuất hiện khiến cả cục cảnh sát sững sốt, điều khiến La Trì càng không thể ngờ đến, người tự thú lại là Cố Tư.

Con bé khai nhận động cơ sát hại Tiêu Tuyết.

Trong bữa tiệc một tháng trước, Tiêu Tuyết và Cố Tư đã nảy sinh xích mích trước con mắt của rất nhiều người. Người chủ của bữa tiệc ra mặt xoa dịu mâu thuẫn đó. Sau khi buổi tiệc kết thúc, hai người họ lại cãi vã một lần nữa. Cố Tư kích động ra tay đánh, lúc ấy cũng có người chứng kiến.

“Nhưng về sau, Cố Tư vẫn còn canh cánh trong lòng những lời chửi rủa của Tiêu Tuyết, tiếp đó đã nảy sinh ý định giết người.” La Trì giải thích với Cố Sơ.

Cố Sơ ngồi trên ghế, trước mặt là cốc nước lạnh, thành cốc tràn ra một lớp hơi nước mỏng. Cô nhìn chăm chăm vào nước lạnh, sắc mặt tái nhợt như đọng sương. Cô lắc đầu, không tin vào lời của La Trì. Cố Tư là người thế nào cô rất hiểu, bình thường nó có hơi cứng miệng một chút nhưng bảo nó giết người, nó làm gì có cái gan đó?

Không ai biết trong quá trình trưởng thành, Cố Tư đã chịu bao nhiêu uy hiếp tinh thần. Nó là một đứa trẻ nhút nhát như thế, từ khi chỉ vừa mới tập đi tới lúc đi học. Cố Sơ còn nhớ có một lần nó bị một cậu bé hơi to con một chút chặn trước cổng trường. Cậu bé nói với nó rằng: Tớ muốn bạn làm bạn gái tớ. Cố Tư sợ đến nỗi vừa về nhà là trốn biệt vào trong chăn, òa lên khóc. Lúc đó, nó mới học tiểu học.

Cố Tư như cái bóng của cô vậy, càng giống như con người thứ hai của cô, một người lạc quan tích cực, một người nhút nhát e dè. Cho tới khi nhà họ Cố xảy ra chuyện, Cố Tư đã hét toáng lên khi ôm cô: Sau này đừng bỏ em lại một mình. Khoảnh khắc đó, thật ra người thay đổi đầu chỉ có mình Cố Sơ?

Những biến đổi long trời lở đất của nhà họ Cố khiến Cố Tư trở thành một đứa trẻ hiếu thắng, chuyện gì cũng hơn thua, rõ ràng là rất nhút nhát nhưng lại luôn muốn xông lên phía trước. Nó nói với Cố Sơ: Chị, chị đừng sợ, em nhất định cũng sẽ bảo vệ chị.

Vì thế khi La Trì nói với cô thứ thật sự khiến Cố Tư nảy sinh ý định giết người là vì những lời nhiech móc và nhục mạ của Tiêu Tuyết đối với cô thì sợi dây giữ bình tĩnh trong Cố Sơ cuối cùng cũng đứt phứt.

“Theo như Cố Tư kể lại, lúc ấy Tiêu Tuyết đã mắng chửi cô rất khó nghe, hình như còn dọa dẫm cả chuyện hồi đại học của cô, nói cô...”

Cố Sơ ngược mắt lên nhìn La Trì. Vào giây phút ấy, La Trì không biết nên tiếp tục mở lời như thế nào. Anh ấy đã đoán trước cô sẽ suy sụp, chỉ không ngờ dáng vẻ của cô hiện giờ lại khiến người ta sụp đổ đến vậy. Chính trong ánh mắt ban nãy của cô, La Trì bắt được sự tuyệt vọng của cô, còn cả một sự điên cuồng đang phải nhẫn nhịn, khiến anh nhớ tới sói, một con sói đang bảo vệ con mình, nó mang vẻ bi thương đến lặng người sau khi biết tin con đã bị thợ săn giết chết.

Anh ấy bất giác rung mình, thầm lẩm bẩm trong lòng: Thật ra cô chủ nhà họ Cố này vốn không nhát gan như mình tưởng tượng.

“Cố Tư nói Tiêu Tuyết lăng nhục sự trong sạch của cô, nói lúc học đại học cô đã cướp bạn trai của cô ta. Lúc ấy tâm trạng Tiêu Tuyết rất kích động, nói tiểu thư nhà họ Cố bề ngoài thì có kiến thức, có hiểu biết, thực chất chẳng qua chỉ là... một con đàn bà dâm dăng.”

Cố Sơ từ từ cuộn tay lại. Dù cô không được nghe đoạn chửi rủa của Tiêu Tuyết nhưng cũng có thể tưởng tượng ra dáng vẻ khi cô ta chửi người khác. Ngón tay cô hơi run lên, có cảm giác có một luồng khí lạnh đang từ từ ngấm vào cơ thể. Giọng nói khi xưa của Tiêu Tuyết vang vọng trong tai cô như phát điên: Cố Sơ, mày rốt cuộc còn có liêm sỉ hay không? Cướp bạn trai của người khác, mày thấy vẻ vang lắm sao?

Cảm giác lạnh lẽo đó ở ngay bả vai, cô rụt người lại nhưng nó cũng tan đi nhanh chóng. Lục Bắc Thần đưa tay, ôm chặt bả vai cô, cánh tay lớn vững chãi vỗ nhẹ lên bờ vai. Anh không nói gì với cô nhưng lại cho cô một cảm giác an toàn vô thanh.

“Có khai báo quá trình gây án không?” Giọng anh rất bình tĩnh.

Cảm giác ấm áp nơi bờ vai làm Cố Sơ sống dậy. Cô quay đầu nhìn người đàn ông bên cạnh mình, người đàn ông giống hệt Bắc Thâm ấy. Một giây trước còn xông vào ‘lãnh thổ’ của cô như một tên vô lại, một giây sau khi đối mặt với tình huống đầy bất ngờ này lại vẫn vững vàng như núi. Bắc Thâm như tử huyệt của anh, anh hận cô tận cốt tủy, nhưng nếu không đề cập tới chuyện của Bắc Thâm, anh lại luôn có thể thần nhiên đâm trúng điểm yếu của cô, cho dù chỉ hờ hững buông một câu cũng sẽ khiến cô bối rối không biết làm sao, rồi khiến cô dễ dàng rơi vào trận địa.

Lúc này đây, anh lại bình thần đối mặt với những lời nói của Tiêu Tuyết, những lời nói liên quan tới Bắc Thâm. Cô rất muốn hỏi anh một câu: Lục Bắc Thần, rốt cuộc anh là người như thế nào?

“Cô bé chỉ nói đã đầu độc Tiêu Tuyết. Việc tim của Tiêu Tuyết có vấn đề, nó cũng đã biết từ lâu.”

Trước khi trả lời câu hỏi ấy, La Trì đã nhìn rõ cảm xúc của cả hai người này. Đầu tiên anh ấy thấy khó hiểu về Lục Bắc Thần. Theo những gì anh ấy biết, Lục Bắc Thần quen biết Cố Sơ cùng thời điểm với anh ấy, sau đó cậu ta đã kéo Cố Sơ vào vụ án này. Ban đầu anh ấy phản đối, nhưng nghĩ tới chuyện Lục Bắc Thần trước giờ làm việc luôn thận trọng, kéo cô ấy vào cuộc rất có khả năng là dụ sói vào hang. Nhưng bây giờ trông lại không đơn giản như thế. Sự lo lắng mà Cố Sơ đang nhẫn nhịn, anh ấy có thể nhận ra, nhưng việc Lục Bắc Thần tự nhiên khoác tay lên vai cô ấy, hành động này khiến anh ấy kinh ngạc. Cậu ta giống như

đã quen cô gái này rất lâu rồi. Cảnh tượng này trông như Lục Bắc Thần trở thành người nhà tới cùng chứ không còn là pháp y phụ trách vụ án này.

Thêm nữa, anh ấy cũng càng thêm tò mò về Cố Sơ. Gia đình họ Cố khốn đốn, hai chị em họ phải nương tựa vào nhau mà sống thì ai cũng thấy. Với phần tình cảm này, những cô gái bình thường nếu nghe thấy câu “Có khai báo quá trình gây án không?” của Lục Bắc Thần xong chắc chắn sẽ bùng nổ, sẽ mất hết lý trí mà phản bác, sẽ nói mấy câu đại loại như em gái tôi không hề giết người, vì sao phải khai báo quá trình gây án. Nhưng Cố Sơ không hề. Cô ấy vẫn đang kìm chế cảm xúc của mình. Sự bình tĩnh và nhẫn nại này mạnh mẽ tới mức dần ông còn cảm thấy nể sợ.

Nhưng chớp mắt anh ấy lại nghĩ, thể giới nội tâm của Cố Sơ quá mạnh mẽ cũng có nguyên do, từ một cô chủ đài các trở thành trụ cột gia đình, chỉ mới 25 tuổi mà cô đã chống chọi qua được quá trình ấy, riêng việc này đã giỏi hơn người bình thường rồi.

“Khi nào tôi có thể đưa nó đi?” Cố Sơ hỏi.

La Trì trả lời: “Bây giờ vẫn chưa được. Cô ấy là người tự thú, chúng tôi cũng phải điều tra rõ ràng mới được.”

Cố Sơ gật đầu. Từ góc nhìn của La Trì, ánh sáng hắt xuống ánh mắt cô uể oải như một cái giếng khô, rất lâu sau cô mới nói: “Cảnh sát La, tôi xin anh, nhất định phải điều tra rõ ràng!”

“Đây là trách nhiệm của tôi, cô yên tâm.”

Lúc Lục Bắc Thần và La Trì nói chuyện riêng một cách chi tiết về vụ án, Cố Sơ yên lặng ôm cốc nước ngồi một góc. La Trì đánh mắt về phía cô rồi nói với Lục Bắc Thần: “Rõ ràng là cô ấy không biết về sự tồn tại của Lưu Kế Cường.”

“Vấn đề bây giờ là, Lưu Kế Cường đã cho Cố Tư bao nhiêu lợi ích?” Lục Bắc Thần như đang ngẫm nghĩ.

La Trì nghe câu này cảm thấy anh có ý khác. Lục Bắc Thần bèn kể cho anh ấy chuyện tờ chi phiếu. Anh cho rằng, nợ nước ngoài của nhà họ Cố là bao nhiêu, trừ Cố Sơ là người biết rõ ra thì chỉ còn Cố Tư. Cố Tư từ nhỏ đã thân thiết với chị gái, cũng có thể nhận ra lúc nào con bé cũng coi chị mình là tấm gương, chứng tỏ trong lòng nó luôn sùng bái Cố Sơ, nó muốn bắt chước chữ ký Cố Sơ là chuyện quá dễ dàng. Cũng giống như có những đứa trẻ không muốn để bố mẹ đọc được bằng thành tích, về sau cũng học được chữ ký của bố mẹ vậy thôi.

Thế nên vấn đề lại nảy sinh, nếu giả thiết suy đoán thành lập thì Cố Tư lấy đâu ra tiền?

La Trì nói: “Tôi hiểu cậu muốn nói Cố Tư đang nhận tội thay người khác nhưng vấn đề là việc tự thú của con bé, chúng ta cũng không thể xem nhẹ.”

“Tôi chỉ bạo dạn giả thiết vậy thôi, cẩn thận tìm chứng cứ là việc của các cậu.”

La Trì rút hai điều thuốc từ trong bao ra, đưa một điều cho Lục Bắc Thần, châm lên. Khói thuốc vòng quanh hai người đàn ông. Chuyện phá án này nói trắng ra là nghiên cứu nhân tính. Nhân tính là thứ phức tạp nhất. Nghĩ một lúc lâu, La Trì nói: “Sở dĩ tôi nghi ngờ Lưu Kế Cường vì chắc chắn Cố Tư đã đọc bản báo cáo đó rồi, Lưu Kế Cường mới lòi cái đuôi cáo già ra. Phía cảnh sát đã khẳng định trước đây Lưu Kế Cường có quan hệ với Tiêu Tuyết, bây giờ hẳn ta lại thay lòng đổi dạ theo đuổi Cố Tư, Tiêu Tuyết sinh hận trong lòng cũng là chuyện bình thường, thế nên trong bữa tiệc tìm đủ mọi cách để gây hấn với Cố Tư cũng có lý do cả. Tôi vừa hỏi Cố Tư, rõ ràng là con bé không biết mối quan hệ giữa Lưu Kế Cường và Tiêu Tuyết. Còn một chuyện, con người Lưu Kế Cường có khuynh hướng bạo lực. Theo điều tra, hẳn ta từng ra tay đánh Tiêu Tuyết, điều này có thể giải thích cho nguyên nhân xuất hiện vết rạn trên thi thể Tiêu Tuyết.”

Lục Bắc Thần rút một hơi thuốc, nhả ra, không nói câu gì.

Liên quan tới sự nghi ngờ của La Trì, anh đã biết từ lâu. Lưu Kế Cường trở thành nghi phạm hàng đầu. Để do thám, anh mới âm thầm cho phép Cố Sơ mang bản báo cáo đó về nhà, tất cả chẳng qua chỉ để thăm dò. Nhưng có những lời anh không thể nói ra, ví dụ như anh sẽ không nói với Cố Sơ: Lần đó là tôi cố ý.

La Trì trầm mặc một lúc. Đợi tới khi hút hết điều thuốc, anh ấy mới đập đầu lọc vào vụn café trên thùng rác rồi nói: “Được rồi, đợi tôi tiếp tục thăm vấn vị ‘tổ tông’ kia vậy. Cô ta ấy à, đã tự thú còn không chịu

hợp tác, cậu bảo có sốt ruột không?”

Lục Bắc Thần đứng im đó, tay kẹp điều thuốc. Anh nhìn bóng hình gần đó qua làn khói mỏng manh, tâm trạng rối bời...

Khi về tới nhà cũng đã hơn 11 giờ, Lục Bắc Thần đưa cô lên tận nhà. Giữa lúc ấy Sầm Vân có gọi điện thoại mấy lần nhưng Cố Sơ đều không nhận máy. Tới cửa, có một mẫu giấy được nhét ở khe. Lục Bắc Thần cầm lấy mẫu giấy, mở ra: Về tới nhà lập tức gọi điện cho tôi!

Anh đưa mảnh giấy cho cô. Cô đón lấy, nhìn qua rồi khẽ nói: “Là mơ.”

Cố Sơ không gọi điện lại cho Sầm Vân. Đã nửa đêm rồi, giờ này mà còn gọi ợ ấy, cô càng không được sống yên. Lục Bắc Thần không rời đi ngay mà ngồi xuống đối diện, nói với cô: “Chuyện này La Trì sẽ điều tra, em tạm thời đừng quá lo lắng!”

Cô gật đầu nhưng rất mệt mỏi.

Nhà này trước giờ là nơi để cô trốn tránh tổn thương. Trước đây cho dù có trải qua chuyện gì, ít nhất vẫn còn nhà này. Cố Sơ kiên trì gọi căn hộ này là nhà, cũng giống như việc cô kiên cường chống đỡ nhà họ Cố vậy. Nhưng thực tế là cô biết rất rõ nơi đây đã không còn được tính là nhà nữa. Nếu Cố Tư xảy ra chuyện, vậy thì nó sẽ trở thành một cái lồng.

Sau đó Cố Sơ ngủ không được yên giấc cho lắm.

Cô mơ rất nhiều chuyện.

Mơ thấy cảnh cả nhà bốn người họ ra ngoài du lịch. Hôm đó trời rất trong xanh, ánh nắng tuy có gắt nhưng không đủ tổn thương người ta. Bố cô đích thân lái ‘ngôi nhà di động’ đưa họ thẳng tiến. Cô còn nhớ nụ cười trên gương mặt mẹ khi ấy, ngọt ngào như thấm đẫm mật ong. Cô hỏi bố: Con và Tư Tư bố thương ai nhất? Bố phá lên cười và nói: Cả hai đứa kiếp trước đều là người tình bé nhỏ của bố. Mẹ bèn cố tình giận dỗi nói: Xem ông bố lãng nhăng của các con kìa!

Lúc đó Tư Tư vẫn còn nhỏ, miệng vẫn còn ngâm nga bài hát ‘Mặt trời là chiếc gương trên cao’. Cô còn nhớ lúc ấy mấy bài hát thiếu nhi thiếu thốn đến đáng thương, một bài có thể theo người ta mấy thời đại. Tư Tư xinh xắn trong chiếc váy hoa, kiểu váy xòe sang hai bên, là mẫu thịnh hành nhất mùa đó. Tư Tư xinh đẹp xoay hết vòng này tới vòng khác trước mặt cô, sau đó ngọt ngào hỏi cô: Chị ơi, chị thấy em có xinh không?

Cô còn mơ thấy thành phố ấy, là cái ồn ào vượt qua mặt nước, là những con ngõ không sao đếm hết, dù thấp bé lụp xụp hay rộng rãi chật hẹp, là những người dân mặc quần áo ngủ ra ngoài mua thức ăn, cho dù đối mặt với bốn bề là những tòa nhà chọc trời sừng sững cũng dốc sức giữ vững một cảm giác ưu việt trong thâm tâm mình. Những tiếng quát tháo đã ít đi, thì thoảng lại có thể tìm thấy những tiệm cắt tóc nhỏ gần như không có khách. Những người lớn tuổi không coi đây là kẻ sinh nhai, chỉ dùng cách thức này, như dùng báo giấy và máy thu âm để ngày ngày để tiêu xài quãng thời gian rảnh rỗi.

Cô từng hướng về thành phố này, từng lưu luyến thành phố này, cuối cùng lại rời xa thành phố này. Thật ra chẳng qua vì ở nơi đây từng có một người cô yêu sâu sắc đến tận cốt tủy, còn cả một thời thanh xuân một đi không trở lại.

Cố Sơ nằm trên giường miệng còn lẩm bẩm, chốc là ‘Tư Tư’, lát là ‘Tiêu Tuyết’, đôi lúc lại là ‘Bác Thâm’, trán lấm tấm mồ hôi, đôi mày nhíu lại thành một nếp nhăn ư nhìn, chỉ có điều sắc mặt càng lúc càng kém. Trong giấc mơ có quá nhiều chuyện, cô bị hồi ức tổn thương đến không còn mảnh giáp, thế nên không thể trốn tránh được những màn ‘đánh cướp trái tim’ này. Người đàn ông ngồi bên cạnh giường vẫn nhìn cô suốt. Dưới ánh sáng mờ mờ, sự bất an của cô khiến bàn tay của anh nhẹ nhàng vuốt ve.

Anh cúi xuống, khẽ khàng dần đôi mày ra, lau đi những giọt mồ hôi của cô. Sau đó, anh hơi chạm vào tai cô, thì thầm: “Có lẽ em trước sau vẫn nghi ngờ nhưng trong lòng Bác Thâm chỉ có duy nhất một người, chưa từng yêu ai khác, cho đến tận bây giờ.”

Sự thiếu hợp tác của Cố Tư khiến La Trì nóng ruột. Nón nóng hỏi thêm, cô bèn chọn luôn cách im lặng, hoặc là nói với anh: Người thật sự là do tôi giết, anh mau bắt tôi đi! La Trì tức đến hộc máu. Trong phòng thẩm vấn, sự phát rồ của La Trì cùng với vẻ cà lơ phất phơ của Cố Tư tạo thành hai mảng đối lập. Khi ra ngoài hít thở một lúc, có quan sát viên tươi cười nói với anh: “Hai người rốt cuộc ai đang thẩm vấn ai thế hả?”

La Trì vẫn phải lôi tuyệt chiêu ra, chuẩn bị một xấp ảnh, cùng một chứng nhận xuất từ ngân hàng rồi quay lại phòng thẩm vấn. Cố Tư nằm bò ra bàn, nhắm mắt lại, trên đầu còn để một chiếc gạc tàn, nhưng cô rốt cuộc vẫn không phải kẻ nghiện thuốc. Tới qua hút được nửa điếu thì cũng vứt đó, sợi thuốc đã nguội ngắt.

Cô biết La Trì đi vào rồi nhưng vẫn nằm im, chỉ uể oải nói: “Con gái cả buổi tối không tẩy trang lại cả đêm không ngủ, còn đáng sợ hơn tự thú đấy.”

La Trì nghe xong câu đó thì phần nộ, đập rầm một cái lên bàn: “Cô coi vụ án của Tiêu Tuyết là nhỏ phải không? Nói đơn giản là không cần ngồi tù sao? Tôi cảnh cáo cô, bao che cho hung thủ tức là đồng phạm.”

Cố Tư ngẩng đầu lên, nhìn anh từ tốn đáp: “Cảnh sát La, tôi chính là hung thủ.”

“Cô xem mấy thứ này đi đã.” La Trì ném ảnh cho cô.

Cố Tư đón lấy, lật xem từng bức một. Trên ảnh đều là Lưu Kế Cường và Tiêu Tuyết, hoặc là đang ôm nhau, hoặc là đang hôn nhau, cử chỉ thân mật, mờ ám. Cô đang xem ảnh, La Trì thì nhìn cô, thế nên vừa thấy biểu cảm ngỡ ngàng nơi đáy mắt cô là anh đã hiểu ra. Xấp ảnh nhanh chóng được xem hết. Cố Tư không nói gì, đặt ảnh xuống.

“Chính cô đưa ợ mình một tờ chi phiếu phải không? Với danh nghĩa chị gái cô. Thực tế là, tờ chi phiếu ấy do Lưu Kế Cường đưa cho cô. Cô biết chị cô rất vất vả, cũng biết rõ nhà họ Cố nợ bao nhiêu tiền, thế nên đã làm một cuộc giao dịch với Lưu Kế Cường. Hắn cho cô tiền, cô nhận tội thay hắn. Theo như số tiền trên chi phiếu, đây được coi là một cuộc giao dịch có lợi.” La Trì đưa chứng nhận xuất từ ngân hàng cho cô: “Tối qua chị cô đã tới đây rồi, cô ấy rất lo lắng cho cô. Cố Tư, nếu tình cảm hai chị em cô thực sự sâu đậm thì nên suy nghĩ thật kỹ xem mình làm vậy có đáng hay không. Lúc Lưu Kế Cường và Tiêu Tuyết qua lại, hắn còn chưa ly hôn. Lúc đó, Tiêu Tuyết rõ ràng biết hắn đã có vợ mà vẫn quan hệ, vì cái danh hay cái lợi hoặc vì chữ tình thì tôi không biết. Tiêu Tuyết thực sự cũng là người thủ đoạn, kiên quyết ép Lưu Kế Cường ly hôn. Nhưng chuyện vui ngắn chẳng tày gang, Lưu Kế Cường gặp được cô, bắt đầu điên cuồng theo đuổi cô. Nghe thì có vẻ như là một người đã đi khắp các ngã đường, muốn quay trở về bờ, nhưng thực tế loại đàn ông này chẳng qua là đã ngán Tiêu Tuyết. Cô ở bên loại người như vậy có cảm giác an toàn sao?”

La Trì nói rất nhiều. Cố Tư không chen vào dù chỉ một câu, chỉ mím môi, siết chặt bức ảnh. Anh tưởng cô sẽ nói gì đó, cho dù chỉ là một câu: Tôi bị bức ép, không còn cách nào khác cũng được, chỉ cần cậu được một chút đầu mối, anh tin rằng Lưu Kế Cường khó mà thoát tội. Vậy mà rất lâu sau Cố Tư lên tiếng, ngữ khí lạnh lùng: “Ai cho phép các anh báo cho chị tôi biết?”

Ánh mắt cô, cũng lạnh đến đáng sợ...

Cố Sơ cảm thấy dường như mình đã ngủ rất lâu, cứ mê man thiếp đi. Có những người, có những chuyện như mơ như thực. Khi cô tỉnh lại thì ngoài cửa sổ trời đã sáng, tấm rèm cửa sát sàn phản chiếu ánh sáng yếu ớt. Cô gơ tay, những vệt sáng hắt lên ngón tay, là mùi của nắng. Đã bao lần tỉnh dậy cô đều thích ánh sáng ban mai thế này, nhưng bây giờ cảm giác nặng nề dâng đầy khiến cô không sao ngủ được.

Cô đã lên giường đi ngủ thế nào cô không còn nhớ nữa, chỉ nhớ trong giấc mơ cô chạy không ngừng nghỉ, đang đuổi theo thứ gì đó.

Phòng khách không có vết tích của ai, Lục Bắc Thần đi từ lúc nào cô cũng không rõ, chỉ còn nhớ anh làm nóng sữa cho cô, sau khi cô uống xong thì cứ thế ngủ thiếp đi. Trong bồn rửa bát trong bếp cũng không có chiếc cốc không nào, cốc sữa tối qua đã được rửa sạch sẽ, để lên giá. Ngủ say như vậy, Cố Sơ chỉ có thể nghĩ tới một khả năng, trong sữa có thuốc an thần.

Cô bàng hoàng nhớ ra tối qua trước khi đưa cô về nhà, Lục Bắc Thần đã tới nhà xác một chuyến. Sở dĩ là bàng hoàng vì trong đầu cô chỉ toàn Cố Tư.

Trên bàn ăn có bữa sáng, trứng gà, sandwich jambon, bánh mì nướng bơ còn nóng, socola lỏng cùng với dâu tây, sốt việt quất, bánh mặn, cá trắng rán tinh dầu oliu. Rất phong phú, giống như mua từ ngoài về, lại giống như tự làm. Cố Sơ tin là khả năng đầu tiên vì cô không thể tưởng tượng ra Lục Bắc Thần mà xuống bếp sẽ thế nào.

Cô cầm lên xem, là nét chữ của Lục Bắc Thần.

“Đừng quên gọi điện ợ trước, sau đó gọi điện cho tôi.”

Cố Sơ nhìn mẫu giấy ấy rất lâu.

Bữa sáng ngon lành không thể khơi dậy khát khao ăn uống của cô, hoặc có lẽ sau khi trái tim bị đá kích thật sự, cảm giác thèm ăn cũng vì thế mà không dám ngông cuồng gây rối. Cô cầm di động gọi một cuộc tới ợ. Đầu kia nhận máy rất nhanh, vừa nhận đã hỏi: “Sao lại có đàn ông ở lại nhà cô?”

Cố Sơ nghe mà choáng váng. Cô liếc nhìn sofa, vị trí đặt chiếc gối ôm trên sofa hơi lệch, trong lòng thầm nghĩ, có lẽ tối qua Lục Bắc Thần ngủ ở sofa? Cô chẳng biết, đành trả lời: “Không có chuyện gì ạ.”

“Tối qua đã muộn lắm rồi, tôi gọi cho cô lại là đàn ông nghe máy. Nó nói cô ngủ rồi.”

“... Là vị chuyên gia đó đã quay về. Phòng khách sạn của anh ấy có chút vấn đề nên ở nhờ nhà con một đêm.”

“Chẳng phải cô nói một tuần nữa sao?”

“Về trước ạ.”

Sợ nói nhiều với mẹ sẽ để lộ nhiều sơ hở, Cố Sơ chủ động hứa rằng mấy ngày nữa sẽ đích thân đưa vị chuyên gia tới gặp mẹ. Lúc ấy Sầm Vân mới bán tín bán nghi kết thúc cuộc điện thoại. Cố Sơ như vừa chiến đấu một trận. Sau khi xảy ra chuyện bất ngờ của Cố Tư, cô không còn sức lực đối phó với mẹ nữa. Dựa vào sofa nhắm mắt một lúc, trống ngực trong lòng vẫn không ngừng đập dồn dập. Dù Lục Bắc Thần tối qua có phải đã ngủ lại đây hay không cũng không còn quan trọng nữa, bây giờ điều duy nhất cô lo chính là Tư Tư.

Ánh mắt cô dừng lại ở cánh cửa ấy. Cố Sơ đứng dậy đi về phía tủ để đồ, mở ra. Chìa khóa vẫn nguyên vẹn, cô ít nhiều nhẹ nhõm hơn nhưng rồi lại nghi hoặc. Lục Bắc Thần hoàn toàn có cơ hội để tìm hiểu bí mật trong phòng tranh lần nữa nhưng anh không làm, vì sao vậy?

Nhưng tất cả đều không quan trọng nữa. Cố Sơ quay trở lại ghế sofa, yên tĩnh suy nghĩ rất lâu, trong ánh mắt từ đầu tới cuối là những tia sáng u ám. Rất lâu sau, cô vớ lấy di động, gọi vào số của Lục Bắc Thần. Đối phương nhận máy rất nhanh, cô nhẹ nhàng nói: “Liên quan tới vụ án của Tiêu Tuyết, anh chắc chắn còn chuyện chưa nói với tôi, đúng không? Tôi muốn biết toàn bộ sự tình, được chứ?”

Đối phương trầm mặc một lúc rồi đáp: “Được!”

109. Chương 109: Em Coi Tôi Là Loại Đàn Ông Gì?

Cuộc sống thật ra là như thế này. Mỗi người đều đơn thuần như một đứa trẻ, muốn khóc thì khóc, muốn cười thì cười, sẽ nghe thấy tiếng sáo dưới bóng cây mơ hạnh, cũng sẽ là cuộc sống về đêm quay quần quanh bếp lửa trong những ngày tuyết rơi trắng trời, mặc kệ những quy định do con người đặt ra, cũng không cần đoán định lòng người thật giả. Những ngày tháng ấy mới gọi là cuộc sống, còn những cách thức khác, chỉ là tồn tại. Cố Sơ cảm thấy, những tháng ngày trước năm cô hai mươi tuổi gọi là cuộc sống.

Bắt được hiểu được ý nghĩa của cuộc sống từ khi nào, Cố Sơ hiểu rõ trong lòng.

Cố Sơ đứng trước gương rất lâu.

Cho dù dưới sự trợ giúp của thuốc, một giấc ngủ tròn đầy cũng không thể cứu vãn được sắc mặt nhợt nhạt quá mức của cô. Cô đưa tay cố gắng véo má, hy vọng có thể nhìn thấy sắc hồng hào bình thường, hoặc có thể là hy vọng tất cả chẳng qua chỉ là một giấc mơ. Đã bao đêm, cô cũng thẫn thờ đứng trước gương như vậy, hy vọng bản thân trong gương lên tiếng, nói với cô rằng, đây chỉ là một giấc mơ. Nhà họ Cố vẫn là nhà họ Cố, bố mẹ cũng vẫn còn, mình chỉ quá mệt mà thôi, thế nên mới mơ thấy một giấc mơ tồi tệ đến vậy.

Nếu lúc này có ai đó đánh thức cô dậy thì tốt biết bao.

Nhưng cô vẫn nhìn thấy sợi dây chuyền trên cổ, sợi dây chuyền tối qua chính tay Lục Bắc Thần đã đeo cho cô. Cô vội vội vàng vàng mà quên tháo ra, hoa văn rủ xuồng trên dây chuyền hằn lên một dấu vết trên xương quai xanh của cô. Rất quen mắt, quan sát tỉ mỉ góc độ của cánh hoa, tháo xuồng, để xòe ra giữa lòng bàn tay, cô mới bàng hoàng nhận ra thứ rủ xuồng đó là bông ngọc lan, được đeo gọt vô cùng tinh xảo, như đang nở rộ trên đầu ngón tay cô vậy.

Cô không nên cảm động, cho dù, đây thật sự là điều cô thích.

Dây chuyền cũng đáng ghét như nhẫn vậy. Chiếc nhẫn cột chặt ngón tay, khiến người không thể không đan mười đầu ngón tay vào nhau, còn dây chuyền khóa chặt xương quai xanh, vị trí gần trái tim nhất, khiến con tim của người ta cũng không thể chạy thoát.

Nụ hôn của Lục Bắc Thần mãnh liệt và mang theo ý xâm chiếm, hoàn toàn khác với Bắc Thâm.

Tết Trung thu của năm 2000, Bắc Thâm lần đầu tiên hôn cô.

Cô mãi mãi sẽ ghi nhớ buổi tối hơi say năm đó, ngập đầy mùi thoang thoảng của men rượu cùng hương vị của tuổi xuân. Anh hôn xuống một cách trúc trắc, cô bối rối lúng túng, vô thức nhìn đôi mắt anh, mới phát hiện đôi mắt anh còn sáng hơn ngôi sao trên đỉnh đầu.

Anh cười, nói: Đáng nhẽ em phải nhắm mắt lại.

Cô liền hỏi: Những cô gái hôn anh đều nhắm mắt cả sao?

Nét mặt của anh có chút ngượng ngáp. Rất nhiều năm về sau, Cố Sơ vẫn nghĩ, liệu đó có phải nụ hôn đầu của anh không? Nếu phải, bạn Lục Bắc Thâm tự cao tự đại khi đối mặt với câu hỏi ấy dĩ nhiên sẽ ngượng ngáp.

Cố Sơ siết chặt sợi dây chuyền, cánh hoa ngọc lan cửa đau lòng bàn tay cô. Ngọc lan đa phần đều đã trở thành ký ức tuổi xuân, nhưng chính trong chiều mưa tại con ngõ nhỏ đó, ký ức đã bị Lục Bắc Thần cướp đoạt và sửa đổi. Anh không nên tùy tiện xông vào thế giới của cô như vậy. Bắc Thâm đi rồi, thế giới của cô vẫn bị anh chiếm đóng từ đầu tới cuối. Cô không thể đuổi anh đi, người khác cũng không thể bước vào.

Nụ hôn năm ấy thật ra hoàn toàn không xác định mối quan hệ giữa cô và Lục Bắc Thâm.

Trong chuyện tình cảm, cô hoặc anh có thể đều không phải kẻ mạnh. Hoặc là, anh cần phải xử lý rõ ràng một số quan hệ, một số mối quan hệ liên quan tới Tiêu Tuyết? Thật ra trong lòng cô luôn có một dấu hỏi. Cô không biết nên mở lời thế nào, còn anh cũng chưa từng giải thích.

So với Lục Bắc Thần, Bắc Thâm giống một người chờ đợi hơn. Những lời đồn đại sau đợt huấn luyện quân sự dường như cũng không kéo gần được khoảng cách của đôi bên, cuộc sống đại học tuy bận rộn nhưng đặc sắc. Cả một ngôi trường lớn đến thế với các sinh viên khắp các khoa. Nếu không cố ý kiếm tìm, nếu không có ý thì muốn không gặp mặt cũng là chuyện hoàn toàn có khả năng. Lúc ấy, cô còn vênh vang, không biết trời cao đất dày. Sau đợt quân sự là những ngày học bù đầu cùng những đoàn hội đa dạng, phong phú. Lúc phỏng vấn tham gia đội văn nghệ, cô đã trâng tráo nói với đội trưởng rằng: Em muốn ứng cử vào chức đội trưởng đội văn nghệ.

Nếu là bây giờ, cô tuyệt đối không dám ăn nói như thế.

Kết quả nghĩ đúng đủ biết, cô bị đá ra ngoài.

Cố Sơ rất ngưỡng mộ bản thân mình năm đó, trong một xã hội thu nhỏ ấy, đàn chị làm 'đội trưởng' kia đã phong tỏa mọi con đường vào đội của cô. Còn cô, vì muốn đấu tranh tới cùng với chị ta bèn tự thành lập một nhóm nhạc của riêng mình, chơi rất thuận lợi.

Về sau Cố Sơ mới biết, đàn chị đó có một cô bạn thân chơi từ nhỏ tới lớn, tên là Tiêu Tuyết.

Chỉ tại cô biết quá muộn, bây giờ ngẫm lại, khả năng lấy việc công trả thù riêng là rất lớn.

Bao nhiêu năm trôi qua, Tiêu Tuyết vẫn như một cái bóng bám chặt lấy cô.

Bảy năm trước, Tiêu Tuyết quần lấy người đàn ông của cô, bảy năm sau Tiêu Tuyết lại làm vợ bạn em gái cô.

Cảm giác này khiến Cố Sơ ngạt thở chết người. Lồng ngực quả thực rất bí bách. Cô ôm chặt tim, trên trán mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Chưa đầy nửa tiếng sau, Lục Bắc Thần đã tới, thuần thục gõ cửa nhà cô. Mái tóc dài của cô xõa xuống vai, càng tôn lên cái trắng nhợt của khuôn mặt, hàng mi mờ mờ luôn vương một nỗi buồn, nhưng ánh mắt thì kiên quyết, sáng ngời. Cô nghiêng người để anh vào nhà, không nói một câu.

Cố Sơ vẫn còn mặc quần áo ở nhà, là bộ quần áo cùng đi mua với Cố Tư. Lúc ấy họ mua hai bộ giống hệt nhau. Cố Tư cười nói với cô rằng: Chị, người ta mặc đồ tình nhân, chúng ta mặc đồ chị em.

Hôm đó cũng ở đường du lịch, ánh nắng rất đẹp. Cố Tư cứ khoác tay cô đi dạo khắp nơi. Thật ra tất cả những cửa hàng ở đó đều phục vụ khách du lịch, thứ gì cũng đắt. Đi dạo tới cuối cùng, hai người họ chỉ chọn được hai bộ quần áo giống nhau y hệt này thôi, sau đó vẽ hình của mỗi người lên đó.

Bộ quần áo ở nhà không phải cô thay vào, tối qua trước lúc say ngủ cô vẫn còn mặc quần áo ban ngày. Cô thở dài, rót ổi người một cốc nước chanh, đưa một cốc cho Lục Bắc Thần, vẫn lặng im. Lục Bắc Thần là người có đôi mắt rất tinh, cô cũng nghĩ có thể anh đã đoán được tiếng thở dài của cô. Anh bèn lên tiếng: “Quần áo là tôi thay giúp em.”

Bàn tay đang bê cốc nước của Cố Sơ chợt khựng lại, thật ra đây là một chuyện không khó nghĩ tới, chỉ có điều ngôn ngữ của Lục Bắc Thần thẳng thắn đến vậy khiến cô vẫn không thể chấp nhận được sự thật này. Lục Bắc Thần lại bổ sung một câu: “Em yên tâm, mấy chuyện cơ hội tôi không làm được.”

Anh dường như cho cô một lời bảo đảm, lại giống như giải thích tới qua anh đã thay quần áo cho cô như thế nào.

Cố Sơ khẽ gật đầu, cúi mặt xuống, nhìn từng hạt chanh tan ra trong cốc, trôi đi trong bóng nước, khiến cô nghĩ tới những đứa trẻ mồ côi không nơi nương tựa. Lục Bắc Thần cũng bê cốc lên, uống một ngụm, hơi chua.

Anh ngược mắt nhìn cô, cô vẫn pha nước chanh theo khẩu vị của anh, những cảm xúc dâng lên trong lòng khó mà hình dung được. Thấy cô cố chấp ngóáy chiếc thìa nhỏ vào cốc của mình, anh giơ tay, lấy kẹp gấp hai viên đường lạnh, đặt vào trong cốc cô.

Cô thích ngọt, giống như cô đã nói, đặc biệt, đặc biệt thích ăn đồ ngọt.

Cố Sơ không ngờ anh lại làm vậy, ngược mắt nhìn anh, hơi ngậy ra giấy lát. Một lát sau cô nói: “Xin lỗi, trong nhà không có gạt tàn.” Cô bèn đứng dậy, có chút luống cuống: “Hay là, tôi có thể xuống nhà mua luôn.”

Lục Bắc Thần đứng lên ngăn cô lại, tiện thể kéo cô ngồi xuống bên cạnh mình.

“Hôm nay tôi không hút thuốc.” Anh nhìn cô và nói.

Ánh mắt anh có phần nặng nề, giơ tay khẽ chạm vào gò má cô. Anh tưởng cô sẽ né tránh nhưng cô không làm vậy. Cô không vội vàng tránh ra như mọi ngày mà yên lặng ngồi bên cạnh anh như thiếu nữ trong tranh, sắc mặt càng lúc càng tái đến đáng sợ, trông rất tội nghiệp.

Ánh mắt Lục Bắc Thần hơi tối đi, cả bàn tay anh áp lên mặt cô, những ngón tay gầy chạm vào lọn tóc cô, hơi lạnh, suôn mềm, giống như đang được sờ vào lụa. Tay anh hơi dùng sức một chút, kéo gần cả người cô lại.

Cô vẫn không giãy giụa và phản kháng, cứ thế cụp mắt, động tác duy nhất chính là vô thức cắn môi nhưng cũng buông ra rất nhanh. Bờ môi hơi hồng in hằn vết cắn. Cô không giơ tay chặn anh lại, chỉ cuộn chặt hai bàn tay để bên cạnh đôi chân.

Gương mặt như trắng lạnh, đôi mày như dây núi xa, đôi môi hơi nhạt màu ấy tựa như đoá hoa được khảm nạm.

Lục Bắc Thần nhìn cô chăm chú, sau đó áp mặt sát gần cô.

Cô nhắm mắt lại, đôi môi hơi run rẩy.

Lục Bắc Thần hôn lên môi cô, men theo khoe môi cô, chiếm lấy cánh môi từng chút, từng chút một.

Cố Sơ yên lặng như một bức chân dung, không hồi đáp, cũng không chống cự, để mặc cho Lục Bắc Thần hôn mình. Môi anh hơi thấm mùi chanh tươi mát, ít nhiều ẩn đi sự lạnh lùng, cứng rắn của anh, nhưng đối với một Cố Sơ không nói một câu thì tất cả đã không còn quan trọng nữa.

Nụ hôn của anh sâu thêm, dường như muốn khơi dậy sự nhiệt tình của cô.

Cho tới khi, nụ hôn của Lục Bắc Thần trượt tới vành tai Cố Sơ, hơi thở phả ra có chút hỗn loạn. Anh thấp giọng hỏi một câu: “Vì sao?”

Cố Sơ bặm môi không nói.

Lục Bắc Thần hơi nheo mắt lại, cánh tay gia tăng sức mạnh, gương mặt cô bị ép sát lại gần anh hơn, gần tới mức cô có thể nhìn thấy đáy mắt đen đặc của anh, giống như một hồ nước, đang âm thầm cuộn trào. Hơi thở của cô khê khàng và dịu dàng, mỏng manh tưởng như không có. Mặt anh ghé sát mặt cô, hỏi rõ từng câu từng chữ: “Lúc này nếu như tôi đưa ra yêu cầu muốn em, có phải cũng được không, hm?”

Ngón tay Cố Sơ siết đến đau đớn, có một khoảnh khắc nó tê dại, khiến cô ngỡ đã gãy rời rồi. Phải rất lâu sau cô mới lẩm bẩm rất nhỏ, cô nói: “Giáo sư Lục, nếu như... anh muốn...” Cô hơi ngừng lại, run rẩy bổ sung thêm bốn chữ cuối: “vậy thì... có thể.”

Giống như cô từ đầu tới cuối không dám nhìn vào mắt anh, vì đôi mắt ấy giống hệt Bắc Thần. Cô không dám nhìn, chỉ sợ bản thân sẽ mê loạn, sẽ mềm lòng, sau đó sẽ thật sự cảm thấy rằng, cô đang trao tất cả cho Bắc Thần.

Cho dù là hiến thân, cô cũng muốn hiến một cách tỉnh táo.

Cố Sơ có thể cảm nhận được Lục Bắc Thần thu mạnh tay, gáy cô hơi chặt. Đôi tay chỉ chuyên giải phẫu xác chết, những ngón tay chỉ chuyên cầm dao giải phẫu ấy đang giữ lấy gáy cô như nắm giữ một bộ xương khô. Hơi thở của anh thêm nặng nề, dường như, cô còn nghe được tiếng anh nghiến răng.

Không khí tựa hồ ngưng đọng, thời gian cũng như ngừng trôi.

Giây lát sau, anh lên tiếng, giọng nói lạnh lẽo, hơi thở phả xuống sống mũi cô cũng cực lạnh, giọng anh vọng từ trên xuống: “Cố Sơ.” Anh nhả từng chữ tên cô rất mạnh: “Em coi tôi là loại đàn ông gì rồi?”

Một giây sau, Cố Sơ cảm thấy gáy mình nhẹ hẳn.

Là Lục Bắc Thần đã buông cô ra, đứng dậy đi tới trước cửa sổ. Anh để lại cho cô một bóng hình, cô nhìn rất rõ, lần này, anh rút hộp thuốc lá ra, châm một điếu thuốc. Lúc anh nhẹ nhàng nhả khói, bóng anh và quang sáng ngoài cửa sổ đan vào nhau.

Dáng hình anh dĩ nhiên cao lớn, chắn mất một khoảng nắng lớn, bóng lưng thẳng tắp càng thêm lạnh lùng, xa cách...

110. Chương 110: Muốn Khóc Bao Nhiêu, Con Tim Đau Bấy Nhiêu

Muốn lấy lòng một người thì khó nhưng làm rách lòng một người thì lại cực kỳ dễ dàng. Cố Sơ biết, hành vi ban nãy của mình đã xúc phạm tới anh. Câu nói vừa rồi của Lục Bắc Thần trở thành một lưỡi dao, sắc nhọn tới mức có thể rách tung lòng ngực, rình trộm những suy nghĩ nội tâm của cô. Việc tự thú của Cố Sơ đã cướp hết lý trí của cô. Cô không thân thiết với La Trì, người duy nhất có một chút qua lại chính là người đứng trước mắt, Lục Bắc Thần.

Tất cả các số liệu trong từng xấp hồ sơ đó đều in hằn trong đầu cô. Cô những tưởng đó là toàn bộ tình tiết vụ án nhưng bây giờ ngẫm kỹ lại thì đó chẳng qua chỉ là số liệu kiểm tra đo lường hài cốt của Tiêu Tuyệt. Lục Bắc Thần đang nghi ngờ ai, La Trì đang theo dõi ai, sao có thể xuất hiện trong tài liệu?

Trước giờ cô luôn xem thường việc làm này, hành động bán đứng bản thân để đạt được mục đích nào đó. Cô biết, Lục Bắc Thần lại càng khinh bỉ hơn. Một người ưu tú như anh thiếu gì phụ nữ bên cạnh?

Nhưng cô còn có thể cậy nhờ ai đây?

Khi không hy sinh bất kỳ thứ gì thì một Lục Bắc Thần vẫn luôn canh cánh trong lòng một nỗi hận dựa vào đâu để giúp cô? Cô khó mà đọc được tâm tư của anh, cũng giống như cho đến tận bây giờ cô vẫn không hiểu việc anh theo đuổi cô là có ý gì. Nếu nhất quyết phải đưa ra một đáp án, cô nghĩ, anh chẳng qua chỉ muốn tận mắt chứng kiến cô rơi xuống vực thẳm, muôn kiếp không thể trở lại.

Trong thế giới của người trưởng thành, có một vài chuyện chẳng cần vòng vo tam quốc. Nụ hôn bớt đi cái ngượng ngịu khẽ khàng của thời thanh xuân, lại nhiều thêm sự lão luyện, mãnh liệt của những người trưởng thành, giữa đàn ông và phụ nữ không còn dè dặt khao khát đối với đối phương, có lẽ chỉ vừa mới quen nhau hay đôi khi chỉ vì một chén rượu...

Cô hiểu quy tắc của người trưởng thành, vì cô đã mất đi tư cách theo đuổi những ngây ngô non dại.

Loại giao dịch thẳng thắn này cũng là thứ duy nhất cô có thể bỏ ra, coi mình như một tế phẩm để dâng hiến. Lời từ chối của anh lại khiến cô ngỡ ngàng. Hay là cô đã đánh giá quá cao bản thân mình. Là Bắc Thâm đã khiến cô hiểu lầm. Khi trước, Bắc Thâm cũng từng tò mò về cô, những cảm xúc nhần nhện và cánh tay không yên phận đó nói với cô rằng, anh khao khát cô như vậy. Lúc đó cô đã nghĩ, nhất định sẽ dành những gì tốt đẹp nhất của mình cho anh.

Cho tới khi, anh và cô đi tới ngã ba đường, cô rẽ trái, anh rẽ phải, lưng tựa lưng trở thành khoảng cách ba mét.

Điều không nên nhất của Lục Bắc Thần là thể hiện ra ngoài một sự khao khát giống như Bắc Thâm. Cho dù anh chỉ giả vờ thì cũng không nên cho cô hy vọng ấy. Nếu cô sớm biết, nhất định sẽ không đánh đổi cả chút tôn nghiêm cuối cùng.

“Nếu hôm nay người tới đây là La Trì hoặc những người khác thì sao?” Rất lâu sau, Lục Bắc Thần quay người nhìn cô và hỏi.

Cố Sơ từ từ sụp mắt xuống.

Phải, cô biết là sẽ như vậy.

“Tôi không thể nhìn thấy Tư Tư xảy ra chuyện.” Cô trả lời câu ấy.

Sắc mặt Lục Bắc Thần tái đi, xanh mét. Bàn tay kẹp điều thuốc chống trên bệ cửa sổ, đầu lọc lặng lẽ cháy, tàn thuốc đã dài thêm cả một đoạn. Anh nhìn chăm chăm cô rất lâu, rít mạnh một hơi thuốc rồi nhổ khói, ném thẳng điều thuốc ra ngoài cửa sổ.

“Rất tốt!” Anh buông hai chữ này ra, nặng nề vô cùng.

Sau đó anh sải bước đi tới trước sofa, bất thành linh bế bổng cô lên, đi tới phòng ngủ, ném cô lên giường. Cố Sơ cảm thấy sống lưng bị va đập đau đớn, mắt nhìn thấy anh đè thẳng xuống.

Nụ hôn của anh trở thành phần nộ.

Cắn đau đôi môi cô.

Những sợi râu mới mọc thậm chí còn cọ vào xương quai xanh khiến cô đau rát.

Hơi thở của người đàn ông nhuốm mùi nguy hiểm, càng giống như một sức mạnh điên cuồng, muốn nuốt chửng cô.

Cố Sơ nhắm mắt lại, cô cảm thấy quần áo mình bị xé ra, bàn tay anh luồn vào trong không hề thương tiếc. Hơi lạnh, cô rùng mình, trái tim cũng căng lên đau đớn, từng nhịp, từng nhịp nhắc nhở về sự ngu dại của cô.

Nhưng tâm trạng phần nộ trên đỉnh đầu chẳng mấy chốc đã đột ngột ngừng lại.

Sức mạnh dồn ép lên cơ thể cũng theo đó biến mất.

Cố Sơ từ từ mở mắt ra, thấy Lục Bắc Thần đã đứng dậy. Gương mặt đó vẫn tái mét đến kinh người nhưng anh luôn cố kiềm chế, giơ tay chỉnh trang lại quần áo có phần lộn xộn, khi cất tiếng, thanh âm đã lạnh như băng: “Cố Sơ, em được lắm, em thật sự rất giỏi!”

Dứt lời, anh quay người đi ra khỏi phòng ngủ.

Cô hoảng loạn, cuống quýt chỉnh lại quần áo rồi xuống giường. Thấy anh đang với lấy chìa khóa xe định đi, cô rảo bước tới trước, lập tức níu chặt cánh tay anh, run rẩy nói: “Xin anh đừng đi, tôi... cần sự giúp đỡ của anh!”

“Buông tay.” Lục Bắc Thần rất lạnh lùng.

Cô không buông, cứ nắm chặt như thế.

Lục Bắc Thần nhìn cô, ánh mắt sắc bén. Đối mặt với lời cầu xin thảm thiết của cô, anh nhú mào, giằng cánh tay ra khỏi tay cô. Cô cố thể giương mắt nhìn anh rời đi, cánh cửa vẫn mở toang, có gió lạnh lùa vào, thổi tung mái tóc cô.

Cô dựa vào cánh cửa, từ từ ngồi sụp xuống, mái tóc che hết gương mặt, sự bi thương dâng đầy lồng ngực như sóng biển đánh tới. Cô biết chuyện này bị cô làm bung bét rồi, tất cả mọi hy vọng hóa thành cát bụi vào khoảnh khắc ấy. Cố Sơ cắn chặt ngón tay, cố hết sức dùng cơn đau để đè nén cảm giác muốn khóc.

Muốn khóc bao nhiêu thì ngón tay đau bấy nhiêu, sau đó nỗi đau lan tới tận trái tim.

Làm sao đây?

Nếu không có người quen ở trong giúp đỡ, làm sao Cố Tư có thể thuận lợi ra ngoài? Chẳng ai đủ kiên nhẫn chờ đợi lời khai của một nghi phạm không chịu hợp tác. Thật ra cô càng muốn gặp mặt Cố Tư một lần. Cô cảm thấy Cố Tư nhất định có nỗi khổ riêng.

Nhưng bây giờ, ngay cả người duy nhất có thể giúp đỡ là Lục Bắc Thần, cô cũng đã làm mất lòng.

Bằng hành vi đáng khinh nhất.

Chẳng biết đã ngồi xồm bao lâu, tới nỗi chân đã tê cứng.

Cho tới khi, có một đôi giày da của nam giới xuất hiện trước mắt cô.

Cố Sơ tưởng mắt mình xuất hiện ảo giác, cô ngẩng phắt lên. Là Lục Bắc Thần, anh đã quay trở lại.

Giống như màn đêm u tối được xé toạc ra một miếng, ánh nắng len lỏi vào qua chính lỗ hổng đó, bóng tối bị ánh nắng xua tan, chỉ còn những tia sáng chói lọi tới nỗi người ta không thể mở mắt. Cô bàng hoàng đến quên cả đứng lên, cứ ngồi như vậy, đuôi tóc gần như dính xuống đất.

Lục Bắc Thần từ từ ngồi xuống, đưa tay nắm lấy cổ cô. Anh của giờ phút này ánh mắt bình thản là vậy, giống như người ban nãy giận dữ bỏ đi không phải là anh. Anh chỉ như vị khách qua đường, cho cô một sự an ủi.

Nhưng giọng nói của anh thì từ đầu tới cuối vẫn toát ra cái lạnh. Anh hỏi rõ từng chữ: “Em còn từng dùng cách này cầu xin kẻ nào khác?”

Cố Sơ không dám lên tiếng, chỉ biết lắc đầu. Cô sợ ngay đến giọng mình cũng khiến anh phản cảm.

Thấy vậy, đôi mày Lục Bắc Thần mới dần ra. Anh thu tay về, đứng dậy, rồi hơi cúi người vòng một tay qua người cô. Cô theo đà đứng lên, hai chân đã tê, mềm oặt dựa vào lòng anh. Lục Bắc Thần đỡ cô đi vào nhà, tiện tay đóng cửa lại.

“Với tư cách là người thân của Cố Tư, đúng là em không thích hợp biết quá nhiều chuyện.” Sau khi trở về sofa, Lục Bắc Thần nói: “Hơn nữa, giai đoạn bây giờ em cũng không được gặp Cố Tư.”

Cố Sơ được anh dìu ngồi xuống cùng một chiếc ghế. Cô dựa vào góc ghế, hai chân vào còn đỡ ra, đang từ từ dịu đi, khó chịu như bị liệt. Nhưng cũng kịp nghe được câu nói của Lục Bắc Thần. Cô nhìn anh, miệng há hốc.

Chính vì cô biết rõ điểm này nên ban nãy mới làm vậy.

Lục Bắc Thần thở dài, kéo một chân cô lại, đặt lên đùi mình, chậm rãi bóp cho cô. Mỗi lần anh ấn xuống, cô lại cảm thấy nhói lên.

“Một lát nữa là ổn.” Ngữ khí của anh có vẻ không vui.

Chẳng hiểu sao, lòng Cố Sơ bỗng ấm lên.

“Tôi muốn biết toàn bộ sự tình.” Rất lâu sau cô thẳng thắn bộc bạch.

“Em không có tư cách để biết.”

Cố Sơ cúi gằm.

“Trừ phi...” Lời nói của anh còn một phần linh động.

Cố Sơ lập tức ngược lên nhìn.

Lục Bắc Thần nhìn cô, hừ một tiếng: “Không phải chuyện em nghĩ đâu.”

Cô cắn môi.

“Tôi làm trợ lý cho tôi.” Lục Bắc Thần thản nhiên nói ra câu ấy, rồi lại đổi chân kia.

“Gì cơ?” Cô thẳng thốt.

“Chỉ có như vậy, em mới có tư cách tìm hiểu tình tiết vụ án.” Lục Bắc Thần kiên nhẫn bóp chân cho cô, nhưng giọng nói thì chẳng mấy nhẹ nhàng.

Cố Sơ cảm thấy mọi chuyện ngoặt quá nhanh, cô chưa kịp phản ứng, cứ ngây ngốc nhìn anh, rất lâu chẳng biết nói gì. Cho tới khi Lục Bắc Thần bóp chân xong, ngồi xích lại, vò đầu cô một cách thiếu khách khí, nói: “Muốn cứu em gái em, tốt nhất là dựa vào cái đầu của em chứ không phải cơ thể em.”

“... Tôi không học chuyên ngành này.” Một lâu sau cô mới lên tiếng.

Lục Bắc Thần tức cười nhìn cô: “Cô Cố của tôi ơi, tôi nghĩ em đã nhầm lẫn một khái niệm. Em tới làm trợ lý của tôi chứ không phải hành nghề pháp y độc lập. Trợ lý là thế nào em không hiểu sao? Nếu không hiểu bây giờ em có thể lên baidu tra cứu.”

“Không phải vậy, ý của tôi là...” Cố Sơ cảm thấy chuyện này hơi lạ lùng.

“Vậy được, em cứ ở nhà từ từ đợi tin.” Nói rồi Lục Bắc Thần định đứng dậy: “Hoặc là em suy nghĩ xong thì trả lời tôi, chỉ có điều không biết em gái em có thể đợi được không thôi.”

Lần này Cố Sơ phản ứng rất nhanh, lập tức tiến tới ôm chặt lấy cổ anh, gật đầu lia lịa: “Không không không, tôi đã suy nghĩ rất kỹ rồi, tôi làm trợ lý cho anh, tôi nhất định có thể đảm nhận.”

Lục Bắc Thần cúi đầu nhìn.

Cô ý thức được hành vi của mình hơi quá, bèn buông tay, lại thấy mình vừa làm nhàu cổ áo anh bèn đưa tay vuốt phẳng lại, áy náy nói: “Xin lỗi nhé!”

“Trong công việc, tôi yêu cầu rất nghiêm khắc.”

“Không thành vấn đề!” Cố Sơ lập tức bày tỏ thái độ.

Lục Bắc Thần nhượng mày: “Tôi phải nói rõ một chuyện. Em đã làm trợ lý cho tôi thì không được phép chủ động xin nghỉ việc, trừ phi tôi cảm thấy em không thể làm việc được.”

Cố Sơ gật đầu như gà mổ thóc.

Lục Bắc Thần nhú mày, cô lại lắc đầu ngay, biểu thị bằng cả ngôn ngữ: “Yên tâm đi, tôi tuyệt đối không chủ động xin nghỉ việc đâu!”

“Tốt, bây giờ em chuẩn bị một chút rồi lập tức đi theo tôi.” Lục Bắc Thần đứng lên.

Cố Sơ không suy nghĩ gì hết, cũng đứng dậy nói: “Tôi có thể đi ngay.”

“Với diện mạo này?” Lục Bắc Thần quan sát cô.

Lúc ấy Cổ Sơ mới tỉnh ra mình vẫn còn mặc quần áo ngủ, cô nói nhanh: “Đợi tôi 10 phút, à không, 5 phút thôi, 5 phút là tôi ok.”

“5 phút? Được!” Lục Bắc Thần cười: “Chậm một phút là tôi sẽ đổi ý ngay.”

Cổ Sơ nghe thế, chạy ngay vào phòng ngủ.

“Đợi đã!” Lục Bắc Thần gọi giật cô lại.

Cô quay đầu, đợi anh dặn dò. Lục Bắc Thần chỉ vào cổ, mỉm cười: “Lúc làm việc thì em phải tôn trọng cấp trên, ngoài những lúc đó ra, tôi không để ý.”

Cổ Sơ biết anh ám chỉ hành động cô ôm cổ anh ban nãy, mặt lập tức đỏ bừng. Lục Bắc Thần không nói nhiều với cô nữa, giơ tay lên nhìn giờ rồi nói không chút khách khí: “Còn 4 phút!”

Cổ Sơ lao vào trong như tên lửa...

111. Chương 111: Dao Giải Phẫu Săn Sàng Phục Vụ

Vụ án của Tiêu Tuyết có rất nhiều điểm nghi vấn, ngay từ lúc đầu tiên phát hiện ra hiện trường cho tới báo cáo khám nghiệm tử thi về sau, luôn là có được một chứng cứ sau đó lại bị lật đổ, rồi phát hiện ra một nghi vấn hoàn toàn mới. Trong bữa tiệc, Tiêu Tuyết và Cổ Tư gây gỗ đánh nhau, sau đó nạn nhân bị hung thủ ngụy tạo dấu hiệu giả của một vụ thất cổ tự tử, thi thể từng bị dịch chuyển, lùm cây ở Nam Sơn từng bị người ta cắt xén, dây đàn violon bị tráo đổi thành dây violoncello, trên thi thể có vết rạn, dấu hiệu rõ ràng của việc từng là nạn nhân của ngược đãi bạo lực, không có dấu vết giằng co, phát hiện dấu kim châm kín áo và ba người đàn ông có liên quan tới Tiêu Tuyết...

Cổ Sơ không biết mình đã đọc xong chỗ tài liệu ấy bằng cách nào, đợi tới khi xem hết cô mới hiểu, những gì mình biết trước đây chẳng qua chỉ là muối bỏ bể. Lưu Kế Cường, Thường Quân, Bạch Quân,... tất cả những người này đối với cô mà nói đều là những người xa lạ quá đỗi bình thường nhưng lại có dính líu tới Tiêu Tuyết. Không, cô cảm thấy, người xa lạ nhất phải nói là Tiêu Tuyết.

Tuy rằng Tiêu Tuyết không cùng trường với cô nhưng số lần chạm mặt không ít hơn cô và Lăng Song. Vì Lục Bắc Thần, Tiêu Tuyết có thể phát rồ, có thể hy sinh tất cả, tuy rằng rất điên cuồng nhưng từ tận đáy lòng, Cổ Sơ vẫn cảm thấy phục cô ta. Một người phụ nữ si mê một người đàn ông không có gì sai, tình yêu là sai ư? Không, bản thân tình yêu vốn không sai, cái sai là cách yêu một người.

Nhưng chí ít, ấn tượng của Cổ Sơ đối với Tiêu Tuyết vẫn là một người vì yêu mà cuồng nhiệt, vì yêu mà bất chấp. Vậy mà bây giờ khi lật giở cuộc sống đời tư của Tiêu Tuyết, dường như cô ta đều đang mập mờ với mỗi người đàn ông, vì sao lại như vậy?

Gấp tài liệu lại, Cổ Sơ rất lâu không thể bình tĩnh.

Lục Bắc Thần dùng một cách thức trực tiếp nhất để cô hòa nhập vào vụ án của Tiêu Tuyết. Cô những tưởng anh sẽ giải thích cho cô, ai ngờ anh chỉ đưa cô đến nhà xác, ôm mấy tập tài liệu tới ném cho cô và nói: “Đọc xong chỗ tài liệu này rồi phát biểu ý kiến của em.”

Kiểu cấp trên này, vừa thẳng thừng vừa lỗ mãng.

Nhưng không thể không thừa nhận, những con chữ và những con số này là cách thể hiện trực tiếp nhất.

Nhưng sau khi hiểu rõ toàn bộ vụ án, Cổ Sơ lại hồ đồ, chuyện này có liên quan gì tới em gái của cô? Ngắc ngứ đầu lên cô mới phát hiện Lục Bắc Thần đã không còn ở trong phòng thực nghiệm nữa, ban nãy hình như anh ngồi mãi trước bộ xương, không biết đang ngẫm nghĩ điều gì. Cô chỉ mãi đọc tài liệu, cũng không chú ý tới hành động tiếp theo của anh.

Phòng thực nghiệm lan tràn mùi formalin, tuy nhạt nhòa nhưng còn nồng nặc hơn mùi thuốc khử trùng trong bệnh viện. Thật ra loại mùi này luôn khiến cô khó chịu, khiến cô nghĩ tới cảnh tượng học tiết giải phẫu hồi đại học. Tay chân của người được ngâm lộn xộn bát nháo trong một chiếc bình thủy tinh cỡ lớn đựng đầy formalin, bị ngâm đến trắng hếu. Giây phút đầu tiên nhìn thấy những thứ ấy, phản ứng của cô là lập tức lao ra khỏi phòng giải phẫu, bò rạp xuống góc tường bắt đầu nôn thốc nôn tháo.

Có những bạn học bạo dạn, nửa đêm còn ôm một cái chi giả đi ngủ. Còn lúc ấy, để rèn luyện sự gan dạ cho cô, Lục Bắc Thâm kiên quyết nhờ một bạn nữ nhét một chiếc đầu lâu vào trong chăn tại ký túc xá của cô, tới khi cô phát hiện ra đó là xương thật, đã sợ đến suýt hết hồn.

Mấy năm còn ở trường, thật ra cô không ít lần bị dọa dẫm.

Sau này cô đã hiểu ra, con người ta thường đánh giá thấp sức chịu đựng của bản thân mình. Lúc còn Bắc Thâm ở bên, cô cảm thấy mấy thứ máu me đó thật không thể chịu nổi, lúc nào cũng làm nũng, vô lý dưới sự quản thúc của anh. Thế mà Bắc Thâm đi rồi, không còn ai cho phép cô vùi vĩnh nữa, vậy nên, cô cũng dần quen.

Quen một mình tới phòng giải phẫu, quen một mình nghiên cứu tổ chức cơ thể người, quen một mình đối mặt với những cơ quan còn đầm đìa máu kia.

Thì ra sức chịu đựng của người ta giống như một sợi dây thun, kiểu gì cũng có thể kéo dài ra ở mức độ lớn nhất.

Cổ Sơ đứng dậy, nhìn chung quanh một lượt, ánh mắt lại dừng tại Tiêu Tuyết, nằm trên bàn khám nghiệm cách đó không xa. Cô không học phác họa cơ thể người, thực sự không thể phân biệt được xương sọ của những người khác nhau thì sẽ khác nhau ở điểm gì. Cô định sẵn là một bác sỹ không đủ tư cách, vì một khi đối diện với hàng ngàn hàng vạn hộp xương sọ, cô tuyệt đối không tìm ra được điểm sai khác.

Cuối cùng, cô vẫn cảm thấy nơi đây ghê rợn.

Khác với phòng giải phẫu, khác với bệnh viện, chỗ này là nơi tập trung của những oan hồn.

Nghĩ vậy, Cổ Sơ bỗng nhiên hiểu ra vì sao Lục Bắc Thần lại trở thành một pháp y quyền uy. Một là người làm trong ngành này khá ít, anh không có đối thủ cạnh tranh. Thứ nữa, anh là đàn ông, trên người dương khí nặng nề, có thể áp chế âm khí ở đây.

Sau khi hai lý do này hiện lên trong đầu, cô cười ra nước mắt với chính mình, nghĩ cái gì với cái gì không biết. Nhưng cô không định ở lại đây, đối với người chết, cô ít nhiều vẫn còn chút kiêng kỵ. Cộng thêm người nằm đó lại là Tiêu Tuyết, là người căm ghét cô nhất. Nếu cô ta ở trên trời có linh, Cổ Sơ cho rằng cô ta càng mong được nhìn thấy Lục Bắc Thần hơn, đó là gương mặt Tiêu Tuyết ngày nhớ đêm mong. Còn cái bản mặt của cô, e là sau khi chết Tiêu Tuyết cũng chẳng muốn thấy.

Thu dọn tài liệu rồi ôm ra ngoài, cô định gọi cho Lục Bắc Thần bỗng ngửi thấy mùi cơm.

Ở nhà xác mà lại có mùi cơm đúng là chuyện kỳ lạ.

Cô đi theo mùi hương ấy. Đó là một phòng nghỉ kế bên khu vực làm việc, cửa mở toang, trên chiếc bàn không lớn bày ba món ăn. Lục Bắc Thần đang đặt một chiếc đĩa sứ trắng lên bàn, nhìn thấy cô bèn nói: “Ăn chút gì đi!”

Cổ Sơ còn đang ôm một tập tài liệu dày cộp trong lòng, nhìn thức ăn, rồi lại nhìn anh: “Ở đây á?”

Lục Bắc Thần nhìn cô bằng biểu cảm ‘Không được à?’.

“Hay là chúng ta ra ngoài ăn?” Cổ Sơ vẫn đứng ngoài cửa này giờ chưa chịu chịu vào.

Lục Bắc Thần nhìn thấu suy nghĩ của cô, mỉm cười nhưng không nói gì, cứ thế kéo thẳng ghế, ra hiệu cho cô. Cổ Sơ ai oán trong lòng nhưng lại không thể làm trái quyết định của anh, đành bước từng bước nhỏ lên trước, tới bên bàn ăn. Anh vẫn ga lăng đẩy ghế ra cho cô như lần trước. Sau khi ngồi xuống, mắt Cổ Sơ đảo tới vị trí thùng rác, bên trong là hộp của cửa hàng bên ngoài, cô mắng thầm: Đã gọi mang cơm tới rồi, vì sao không tới thẳng nhà hàng ăn luôn đi?

Phòng nghỉ không được xử lý vô khuẩn như phòng thực nghiệm, ít nhiều còn có chút hơi người. Nhưng hậu quả của việc sử dụng nước diệt khuẩn trường kỳ để làm sạch môi trường đó chính là chỉ cần chưa thoát ra khỏi khu nhà này thì nó vẫn ngập đầy trong khoang mũi. Cổ Sơ nhìn chằm chằm ba món ăn trên bàn, hai mẩu thịt, trong đó có một đĩa thịt bò có lẽ chỉ làm tái, được bày trên đĩa sứ trắng trông rất đẹp, nhưng luôn khiến Cổ Sơ liên tưởng tới máu bắn ra ngoài.

“Phía khách sạn em cần phải có lời.” Lục Bắc Thần cầm dao đĩa lên và nói: “Trợ lý của tôi không được phép ra ngoài làm thêm, nếu em thiếu tiền có thể nói với tôi.”

Dứt lời, anh bèn cắt miếng thịt bò ra. Quả thật giống như Cố Sơ đã nghĩ, miếng thịt bò nướng tái, bên trong vẫn còn máu.

Cố Sơ ngồi thẳng lưng, nhìn trân trân vào miếng thịt dưới con dao của Lục Bắc Thần, dạ dày bắt đầu cồn cào. Lục Bắc Thần thấy cô không động vào dao đĩa, lại cứ nhìn mãi vào miếng thịt trong tay mình, anh bèn đặt thẳng chỗ thịt đã cắt sẵn vào đĩa của cô.

“Không... Tôi... không ăn.”

Lục Bắc Thần nhướn mày nhìn cô: “Em bắt đầu không ăn thịt bò từ khi nào?”

Cố Sơ cầm dao đĩa lên, rồi lại dè dặt trả miếng thịt lại cho anh, nói: “Hôm nay tôi ăn chay.”

Sau đó cô chú ý tới con dao đĩa trong tay.

Dao... là dao giải phẫu.

Đĩa... là kéo y tế.

Rồi lại quan sát kỹ dụng cụ đựng thức ăn.

Đĩa là hộp diệt khuẩn hình vuông của bệnh viện.

Bát cũng là bát diệt khuẩn chuyên dùng của bệnh viện.

Cô dờ dẫm nhìn một lúc lâu rồi hỏi: “Sao lại dùng mấy thứ này để ăn cơm?”

“Mới cả đấy, yên tâm.” Lục Bắc Thần tưởng cô chê bẩn.

Cố Sơ đâu có chê bẩn. Những dụng cụ mới toanh này còn sạch sẽ gấp chục lần bát đĩa ngoài chợ nhưng thôi đi, người bình thường ai lại dùng dao giải phẫu với kéo y tế để ăn cơm chứ. Còn chưa no, cô đã chịu không ít kinh hãi.

“Lát nữa in hợp đồng ra, em xem qua, có vấn đề gì thì cứ thoải mái đề xuất.” Lục Bắc Thần chuyển chủ đề.

Hợp đồng gì cơ?

Thần kinh của Cố Sơ còn chưa thoát khỏi sự khiếp đảm kia, cứ ngây ngốc nhìn anh.

“Em làm trợ lý cho tôi không cần phải ký hợp đồng lao động sao?” Lục Bắc Thần nực cười nhìn cô, rồi lại đặt vào đĩa cô mấy món chay, hỏi: “Có uống canh không? Canh thuốc bắc, thành phần chính là xương sườn, bổ máu cho em, sắc mặt em trông kém quá.”

Cố Sơ vừa nghe, ngay lập tức làm động tác nôn ọe, liên tục xua tay, tỏ ý không cần. Lục Bắc Thần chỉ cười. Đợi da dầy dễ chịu hơn, cô mới nói: “Có ký hợp đồng hay không cũng đâu có quan trọng.”

“Lỡ em chạy thì sao?” Lục Bắc Thần buông một câu.

Cố Sơ bàng hoàng.

“Công việc em sắp làm đều có tính bảo mật rất cao, hơn nữa cường độ công việc lại lớn. Lỡ như em không chịu nổi áp lực, bỏ mặc không làm nữa, một là sẽ lãng phí thời gian của tôi, hai là còn có thể dính líu tới khả năng tiết lộ cơ mật, thế nên chắc chắn phải ký hợp đồng.”

Ký thì ký, cô cũng chỉ hỏi cho có thôi. Còn về công việc trong khách sạn, khi nào rảnh cô sẽ gọi điện xin lỗi giám đốc, kiểu gì cũng phải có lời mới được. Thức ăn về cơ bản cô không động tới, Cố Sơ chỉ dùng tay bốc mấy món chay dứt vào miệng. Lục Bắc Thần ngồi đối diện nhìn thấy rất rõ, ngao ngán lắc đầu: “Đồ dùng trên bàn sạch hơn hay tay em sạch hơn? Em học y không thể nào lại không biết.”

“Tôi biết chứ nhưng không thể vượt qua được cánh cửa tâm lý.” Cố Sơ mút mát ngón tay: “Vội lại, tôi đã nghiêm túc rửa tay rồi.”

Lục Bắc Thần nói với vẻ trịnh trọng: “Làm ngành của chúng ta, muốn có được phát hiện gì thì từng giây từng phút lý trí đều phải căng ra, không được làm việc theo cảm tính, không được đoán định theo cảm xúc. Còn về chỗ khó trong tâm lý, tốt nhất là em cất ngay đi.”

Làm ngành của chúng ta...

Cố Sơ cảm thấy, cô khá thích câu nói này.

Lục Bắc Thần tuy rằng có vẻ như khiển trách nhưng cuối cùng vẫn không nói gì nhiều. Cố Sơ vẫn lấy tay bốc thức ăn, tới khi ăn được lưng bụng, cô không động tay vào nữa mà đi rửa tay rồi trở lại bàn, thở dài. Cô tỏ ý với Lục Bắc Thần rằng trong tài liệu không đề cập tới tình hình của Cố Tư.

Có thể nhận ra Lục Bắc Thần không định giấu cô, anh bèn kể đầu đuôi mọi chuyện liên quan tới Cố Tư cho cô biết. Cố Sơ tỉ mỉ lắng nghe, nghe xong trong lòng bỗng lạnh toát. Cô trầm mặc rất lâu, tới mức Lục Bắc Thần thu dọn hết bát đĩa rồi cô mới có phản ứng.

“Cũng tức là Tư Tư đã cướp bạn trai của Tiêu Tuyết?” Cô lẩm bẩm hỏi...

~Hết chương 111

~

112. Chương 112: Tôi Chỉ Cần Đáp Án Sau Khi Em Phân Tích Bằng Lý Trí

Tình yêu đi thì chẳng ai giữ được nhưng tình yêu đến, muốn tránh cũng nào có tránh nổi.

Về sau, Cố Sơ cuối cùng cũng hiểu một chuyện. Thì ra Cố Tư đã trưởng thành rồi. Nó không còn là con bé nhút nhát chỉ thích nắm chặt tay cô mới dám qua đường nữa. Nó đã 20 tuổi, đã là một người lớn. Liên quan tới chuyện bạn trai, thật ra họ cũng chưa bao giờ tâm sự nhưng trong lòng Cố Sơ thì luôn cảm thấy Tư Tư rốt cuộc cũng chỉ là một đứa trẻ, chuyện hẹn hò, kết hôn rồi sinh con có vẻ vẫn còn rất xa vời.

Đó hình như là năm thứ hai sau khi họ trở về Quỳnh Châu, cũng là mùa hạ, chỉ có điều trời đổ mưa. Cơn mưa ấy rất đột ngột, không một dấu hiệu báo trước nào, làm ướt rượt hai người họ đang đi dạo bên bờ biển. Cô kéo Cố Tư vào đình trú mưa. Chiếc đình rất nhỏ, vừa đủ chứa được hai người họ, không thể chừa ra không gian cho người thứ ba nào nữa. Cô và Tư Tư ngồi tựa vào lưng nhau, nghe tiếng mưa lộp bộp rơi xuống mái hiên, nhìn ra mặt biển bị mây đen nuốt chửng cách đó không xa, những con hải âu không kịp trú mưa đang bay đảo đảo, đôi cánh gần như đã dính vào nước biển.

Cố Tư nói với cô: Chị à, sau này thế giới của chị chỉ có em, thế giới của em cũng chỉ có chị, giống như chiếc đình này, không chứa được người thứ ba nữa.

Lúc ấy giọng nói của Cố Tư rất thê lương. Cô không nhìn vào ánh mắt của Cố Tư nhưng cũng có thể đọc được từ giọng nó một cảm giác trơ trọi và khó khăn đối với cuộc sống. Cô bèn nắm tay Cố Tư và nói: Cuộc sống này vẫn cứ phải tiếp tục. Rồi em cũng phải có bạn trai, một trang hoàn toàn mới sớm muộn gì cũng sẽ lật mở.

Cô còn nhớ lúc nói xong câu này, đến chính cô còn cảm thấy mình giống hệt cha xứ. Cố Tư nằm bò lên chân cô mà đáp: Ngày nào chị còn chưa lấy chồng, em sẽ không tìm bạn trai, nếu không chị sẽ cô đơn lắm.

Cô chẳng tin vào lời của con nít, dẫu sao thì tình yêu là thứ không bao giờ chịu sự kiểm soát của lý trí. Tình yêu đi thì chẳng ai giữ được nhưng tình yêu đến, muốn tránh cũng nào có tránh nổi. Vậy mà cô đã tin vào sự chân thành của Cố Tư hôm đó.

Cũng giống như cô suy nghĩ vậy, một người làm chị như cô nhất định phải tự tay đeo khăn voan cho em gái mới được.

Cố Tư rốt cuộc vẫn phải lớn khôn, cuối cùng nó cũng có bạn trai. Nhưng Cố Sơ không ngờ là, yêu đương hẹn hò đằng hoàng là được rồi, sao lại khiến mọi chuyện phức tạp đến nông nổi này? Lục Bắc Thần không trả lời câu hỏi của cô. Có lẽ đối với đàn ông mà nói, giải đáp một chuyện như vậy dù đáp án đưa ra có là khẳng định hay phủ định thì cũng có vẻ hơi nhiều chuyện.

Hơn nữa, đây vốn dĩ là một câu hỏi không cần Lục Bắc Thần trả lời. Cố Sơ hiểu rõ, Cố Tư và Tiêu Tuyết dính líu tới nhau, một phần rất lớn bắt nguồn từ người đàn ông tên Lưu Kế Cường kia.

“Chi phiếu là của Cố Tư.” Lục Bắc Thần nói.

Cố Sơ như bị ai đánh mạnh vào đầu, nhớ ra tờ chi phiếu đó. Ban đầu cô hiểu nhầm là của Kiều Vân Tiêu, thậm chí còn từng nghi ngờ Lục Bắc Thần, duy chỉ có Cố Tư là hoàn toàn không nghi tới. Cô quên mất Cố Tư từng bắt chước chữ ký của cô, còn nói với cô rằng: Chị, khi nào thì chữ em mới đẹp được như chữ chị?

Tất cả những bí ẩn dường như đều đã thông suốt.

“Cũng tức là, Lưu Kế Cường dùng tiền mua chuộc Tư Tư?”

Lục Bắc Thần đang ngẫm nghĩ.

Cố Sơ thấy anh không lên tiếng, gương mặt lại có phần nặng nề, trong lòng khó tránh khỏi những hoang mang lo sợ: “Không phải anh thật sự nghi ngờ Tư Tư đấy chứ?”

“La Trì nhắm tới Lưu Kế Cường.”

Cố Sơ nghe câu nói này có chút bất ổn, suy nghĩ rồi hỏi: “Còn anh không nhắm tới... hần ta?”

Lục Bắc Thần trầm mặc một lúc rồi lên tiếng: “Điều tôi hiếu kỳ là khi Cố Tư ra nhận tội, vì sao Lưu Kế Cường lại bình thản như vậy?”

“Nếu hần ta đã bỏ tiền ra để Cố Tư nhận tội thay mình, dĩ nhiên hần sẽ thanh thoi rồi.” Cố Sơ cảm thấy chuyện này không có gì phải nghi ngờ.

Ai ngờ Lục Bắc Thần lắc đầu, chống cánh lên, khoanh trước ngực, ngón tay cái khẽ mân mê cằm, giống như đang nhìn cô lại giống như đang thông qua cô để suy nghĩ gì đó: “Nếu tất cả những suy luận này thành lập thì chúng ta cũng có thể nghĩ tới chuyện nhận tội thay, lẽ nào Lưu Kế Cường lại không nghĩ tới? Chúng ta có thể đặt hai giả thiết. Thứ nhất, Cố Tư là hung thủ...”

“Nó không phải!” Cố Sơ không nhịn được, thẳng thừng ngắt ngang lời nói của Lục Bắc Thần: “Tư Tư tuyệt đối sẽ không vì ghen bóng ghen gió hoặc vì mấy lời cãi vã mà đi giết người.”

Lục Bắc Thần thở dài nhìn cô: “Tôi vừa nói xong, chỉ là giả thiết.”

Cố Sơ không lên tiếng nữa.

“Còn nữa, với tư cách là người can dự vào vụ án này, tôi khuyên em tốt nhất hãy xóa sạch mọi quan hệ riêng tư, như vậy mới có thể đứng nhìn toàn bộ cục diện vụ án. Nó đúng là em gái em nhưng đồng thời cũng là người dính líu tới vụ án. Thế nên, tôi hy vọng khi nhắc tới nó em phải xưng tên đầy đủ chứ không phải tên thân mật, hiểu rõ chưa?”

Đây là điều Cố Sơ không nghĩ tới. Vì nét mặt nghiêm nghị của Lục Bắc Thần khi nói những lời này, cô biết anh không đùa cợt bèn gật đầu.

“Chúng ta giả thiết Cố Tư là hung thủ, vậy thì con bé nên hiểu và nắm rõ toàn bộ quá trình xảy ra vụ án.”

Cố Sơ gật đầu.

“Nhưng tại sao khi tự thú nó lại chần chừ không thể kể được quá trình gây án?” Lục Bắc Thần ném câu hỏi tới cho cô.

Cố Sơ đáp không chút do dự: “Vì nó không thể giết người.”

“Tốt nhất em hãy dùng lý trí để trả lời, tôi không muốn nghe những đáp án cảm tính.” Lục Bắc Thần nhíu mày. Mỗi lần đầu mày anh hơi nhíu lại, gương mặt anh luôn khiến người ta cảm thấy cực kỳ xa cách.

Cố Sơ bị đả kích nhẹ, suy nghĩ rất lâu rồi lại lắc đầu. Ánh mắt Lục Bắc Thần nhìn cô rõ ràng đã lạnh đi: “Nghĩ không ra hay không muốn nghĩ?”

“Tôi... nghĩ không ra.”

“Nếu đối phương không phải là Cố Tư, tôi nghĩ một vấn đề đơn giản như vậy không lý nào em lại không nghĩ ra.”

Cố Sơ siết chặt ngón tay, cắn môi không nói.

“Nếu cửa ải này em cũng không vượt qua được vậy thì tôi nghĩ, em không đủ tư cách làm trợ lý của tôi, vì em hành xử quá cảm tính.” Dứt lời, Lục Bắc Thần đứng dậy, rời khỏi phòng nghỉ.

Cô cứ thế bị bỏ rơi trong phòng nghỉ. Lời nói không chút khách khí của anh vẫn còn văng vẳng bên tai. Cô cảm thấy sâu não trong lòng rồi thấy mình quá vô dụng. Nhưng sự thật chính là như vậy, cô không thể không làm việc bằng tình cảm. Đối phương là em gái cô, bắt cô giả thiết em gái mình là hung thủ giết người ư? Cô tưởng tượng không ra.

Nhưng lời nói của Lục Bắc Thần cũng không phải là không có lý. Chính vì đối phương là Tư Tư, cô mới càng phải điều tra rõ ràng chuyện này. Muốn làm sáng tỏ thì điều kiện tiên quyết là phải nhìn vụ án ở một góc độ khách quan.

“Vì Tư... Cố Tư muốn bao che cho đồng phạm.” Cố Sơ đuổi theo Lục Bắc Thần, nói thẳng thừng.

Lục Bắc Thần đang đi vào phòng thực nghiệm đột ngột dừng bước, quay đầu nhìn cô. Cô nhìn thẳng vào mắt anh, nói: “Nó còn điều kiềng dè nên mới không thẳng thắn khai báo với cảnh sát.”

Lục Bắc Thần nhìn cô rất lâu, quay người mở cửa phòng thực nghiệm. Cố Sơ ngẫm nghĩ rồi cũng nói gót theo sau. Lục Bắc Thần giơ tay ra, ngón tay còn chưa chạm vào vạt áo blouse, Cố Sơ đã lập tức đặt áo vào trong tay anh, miễn cưỡng nở một nụ cười. Thật ra tim cô đang đập thình thịch, đáng về nghiêm nghị của anh quả thực dọa người, cô thật sự sợ rằng anh sẽ đổi ý, đuổi cô về nhà.

“Sao lại nhìn ra nó có đồng phạm?” Lục Bắc Thần khoác áo lên, hồ hững hỏi.

Cố Sơ cố gắng gạt bỏ chuyện Cố Tư là em gái mình ra khỏi đầu, hít sâu một hơi, ổn định lại cảm xúc: “Từ hiện trường phát hiện ra thi thể của Tiêu Tuyết có thể thấy đó không phải hiện trường đầu tiên của vụ án, khả năng một cô gái một mình di chuyển cả một cái xác là không lớn, lại còn tới tận Nam Sơn. Cố Tư không theo học ngành y, nó hoàn toàn không hiểu về dược lý, hơn nữa dung dịch Propranolol không thể mua được ở những hiệu thuốc thông thường, cần phải tới chỗ bác sỹ hoặc những người làm ở nơi sản xuất thuốc mới được. Trên đường tới hiện trường thứ hai đi qua một lùm cây, trong quá trình vận chuyển xác chết, máu của Tiêu Tuyết đã dính lên cây. Để tránh lưu lại chứng cứ, lùm cây đó đã bị cắt xén. Cố Tư không phải người kỹ tính, thậm chí rất có thể ngay cả kéo cắt tỉa nghệ thuật nó còn chưa được nhìn trực diện bao giờ, sao có thể nghĩ tới chuyện dùng nó để cắt xén cành cây? Quan trọng hơn nữa là, từ nhỏ Cố Tư đã học rất tệ môn Địa lý, nguyên nhân ban đầu của việc dịch chuyển xác Tiêu Tuyết là vì hung thủ muốn cái xác thối rửa nhanh chóng. Cố Tư chưa từng tới Nam Sơn, đọc trong tài liệu cũng thấy nói đám La Trì tới Nam Sơn còn thường xuyên lạc đường, đủ để thấy địa hình Nam Sơn cực kỳ phức tạp. Thế nên cứ cho là Cố Tư đã từng tới Nam Sơn thì cũng không thể phân biệt được Đông Tây Nam Bắc, làm sao nó biết chỗ nào là nơi vứt xác tuyệt nhất?” Nói một hơi nhiều như vậy, cuối cùng cô bổ sung một câu: “Thế nên tôi cảm thấy, cho dù Cố Tư là hung thủ, nó nhất định cũng có đồng phạm hơn nữa kẻ đồng phạm này chắc chắn là người chủ mưu, lên kế hoạch.”

“Vì vậy?” Lục Bắc Thần uể oải dẫn dắt chủ đề của cô.

“Vì vậy?” Cố Sơ nhìn anh khó hiểu.

“Em phân tích nhiều như vậy, có đưa ra được kết luận gì không?” Cuối cùng Lục Bắc Thần cũng cười.

Đương nhiên là cô đưa ra được kết luận, hơn nữa cô cũng đã nói trước đó rồi, không nói ra vì sợ lại bị anh rầy một trận. Nhưng bây giờ thấy anh hỏi như thế, cô liếm môi, dang hắng nói: “Thế nên, đây là một vấn đề logic, Cố Tư vốn dĩ không thể là hung thủ.”

Lục Bắc Thần cong môi, nụ cười càng đậm hơn.

Cố Sơ không cảm thấy có gì buồn cười, cô lẩm bẩm: “Câu này tôi đã nói từ đầu rồi.”

Giọng cô rất nhỏ nhưng vẫn bị Lục Bắc Thần nghe được. Anh đứng dậy đi tới bên cạnh hải cốt, từ tốn nói: “Cái tôi cần chỉ là một đáp án sau khi em đã phân tích một cách lý trí.”

Cố Sơ im lặng, trong bụng trầm nghĩ, rõ là tốn thời gian.

“Vậy thì chúng ta sẽ đặt ra giả thiết thứ hai, giả sử Lưu Kế Cường là hung thủ.” Cơ thể Lục Bắc Thần dựa vào bàn khám nghiệm, đưa ra phân tích thứ hai.

Cố Sơ dĩ nhiên sẽ không ngốc nghếch đâm đầu vào hòng súng của anh lần nữa. Lần này cô cố gắng suy nghĩ: “Hắn ta đáng nghi nhất. Thứ nhất, hắn đưa cho Cố Tư một tờ chi phiếu, hơn nữa số tiền rất lớn. Thứ hai, hắn và Cố Tư có quan hệ yêu đương. Thứ ba, Cố Tư sau khi nhận được chi phiếu mới tự thú. Thứ tư, tôi đã xem qua tài liệu, hắn mở một xưởng sản xuất được phẩm, muốn lấy được dung dịch Propranolol là chuyện dễ như trở bàn tay.”

Lục Bắc Thần cười khê: “Vậy thì nếu Cố Tư là con cừ non nhận tội thay, vì sao không khai báo quá trình gây án?”

Cố Sơ định buột miệng nói: Vì nó đang nhận tội thay Lưu Kế Cường. Nhưng chợt suy nghĩ lại, đầu cô bỗng nhiên nổ tung. Ừ nhỉ, Tư Tư nhận tội thay Lưu Kế Cường, vậy thì hắn ta chắc chắn sẽ nói với Tư Tư toàn bộ quá trình gây án, Tư Tư đáng nhẽ phải kể hết để phối hợp với cảnh sát mới đúng, chỉ cần đổi lại hung thủ là nó mà thôi, như vậy thì cảnh sát cũng không cần điều tra đi điều tra lại. Đây thật ra là một suy luận logic rất bình thường, chỉ có điều giống như Lục Bắc Thần đã nói, con người luôn thích tin vào ấn tượng ban đầu.

“Thế nên...” Cô ôm ngực, bàng hoàng.

Lục Bắc Thần lại gần cô, nhìn chăm chú vào mắt cô, đã có những dịu dàng được nhào nặn trong ánh mắt. Anh nói từng từ từng chữ: “Thế nên, Lưu Kế Cường hoàn toàn không thể là hung thủ.”

113. Chương 113: Hợp Đồng 20 Năm? Anh Đang Đùa?

Em tổng kết rất xác đáng, giấy bán thân, không sai. Nó chính là một tờ giấy bán thân, nhưng mà em không có quyền từ chối.

Lục Bắc Thần dùng một cách thức tại chỗ trực tiếp nhất để ép tư duy của Cố Sơ đi đến được bước này. Anh khẳng định chắc chắn Lưu Kế Cường không phải hung thủ như vậy đã trái ngược hẳn với suy đoán của La Trì. Vậy thì chuyện này đã chìm vào một vòng tròn kỳ quái. Nếu Lưu Kế Cường không phải hung thủ thì vì sao Cố Tư lại nhận tội thay hắn? Đường như có suy đoán thế nào vẫn cảm thấy không ổn, đều không thể vượt qua, tựa hồ chỉ còn cách sự thật một lớp tường giấy nữa thôi, nhưng muốn đâm thủng lớp tường giấy này lại không đơn giản như thế. Cô bèn mang nghi vấn này ra hỏi, vậy mà Lục Bắc Thần có thể dễ dàng sửa lại tư duy của cô.

“Nếu đây là việc do Cố Tư cam tâm tình nguyện, vậy thì sẽ không khó lý giải nữa.”

Một câu nói như đánh thức một người còn đang mơ ngủ.

Phải rồi, sao cô không nghĩ tới điểm này. Nếu tất cả những việc này đều do Cố Tư tự phán đoán ra, con bé nhận định Lưu Kế Cường chính là hung thủ sát hại Tiêu Tuyết, vì một số nguyên nhân nào đó mới tự thú vậy thì tất cả đều hợp lý rồi. Nhưng vì sao Cố Tư lại nhận định hung thủ là Lưu Kế Cường? Còn một việc chính là Lưu Kế Cường có biết chuyện Cố Tư đi tự thú hay không? Nếu Cố Tư tới cục cảnh sát tự thú trong tình huống Lưu Kế Cường không hề hay biết, vậy thì rốt cuộc nó xuất phát từ mục đích gì? Vì tình yêu? Vì tiền bạc? Có vẻ như lý do thứ nhất vững vàng hơn.

“Nếu Lưu Kế Cường không phải hung thủ, trừ phi hắn không biết rõ hành động của Cố Tư, bằng không sao lại yên ắng như vậy?”

Lục Bắc Thần đang chỉnh sửa phần báo cáo cuối cùng. Sau khi đánh chữ ‘end’, anh ung dung vươn vai một cái rồi nói: “Có lẽ hắn ta biết.”

Tuy rằng thần kinh trong đầu Cố Sơ đang ra sức xoắn lại nhưng mắt cô thì không bị cận, thấy anh có ý kết thúc vụ án này, cô liền sốt ruột. Nhưng cũng không thể vội vàng nổi nóng với anh, cô đành khéo léo hỏi: “Thật ra... anh cũng cảm thấy vụ án này có vô số nghi vấn, đúng không?”

Em gái cô hiện giờ còn đang đợi trong đồn công an, sao anh có thể nói kết thúc là kết thúc?

Lục Bắc Thần liếc nhìn cô, ban nãy anh đã đi từ bàn để xác tới trước máy tính, ngồi đó, con mắt khi nhìn cô cứ hơi rướn lên, ánh mắt như bình thần lại giống như chứa một nụ cười, con ngươi sâu bên trong sạch bóng không chút tỳ vết. Cố Sơ bị anh nhìn đến nổi trong lòng chột dạ, cô cúi đầu, nghĩ bụng không biết nên nói gì. Chẳng mấy chốc, trong máy tính vang lên một âm thanh, là lời nhắc có email mới. Anh không nhìn cô nữa mà quay người lại, ấn vào hòm thư. Cố Sơ không nhìn thấu được những suy nghĩ trong lòng anh, âm thầm cầu nguyện anh tuyệt đối đừng nuốt lời. Cô còn đang mải nghĩ thì máy in ở bên cạnh đã khởi động, nhả ra từng tờ giấy.

Tới khi máy in dừng lại, Lục Bắc Thần ra hiệu bảo cô lấy tờ giấy ra. Cô làm theo, khi cầm nó lên tay liếc nhìn, cô chợt ngẩn người. Lục Bắc Thần dựa ra sau ghế: “Em xem qua đi, nếu không còn vấn đề gì nữa...” Nói rồi, anh đặt cây bút cắm trong túi qua một bên: “... thì ký vào.”

Một bản hợp đồng.

Là hợp đồng tuyển dụng mà Lục Bắc Thần nói.

Nhưng mà, có cần nhanh vậy không?

Cả một xấp giấy dày cộp, Cố Sơ vôn vê trong lòng bàn tay, đổ mồ hôi. Biết bao lần cô rất muốn nói với anh: Lục Bắc Thần, anh cũng coi trọng tôi thật đấy.

Nói theo cách của anh thì hợp đồng nhất định phải ký, cô cũng không có quyền cò kè mặc cả. Sau khi lật xem mấy trang, cô không nhịn được phải bóc bóc một câu: “Nếu đã ở Trung Quốc thì phải tuân thủ theo pháp luật Trung Quốc, ít nhất hợp đồng phải bằng tiếng Trung.”

“Thật ngại quá, luật sư của tôi là người Mỹ, tiếng Trung đối với một người nước ngoài hơi khó một chút.”

Cứu Tư Tư ra thì chẳng thấy anh làm việc nhanh lẹ như vậy, dính dáng tới lợi ích của bản thân anh thì thần tốc thế! Cố Sơ trong lòng bực bội, nhưng cũng không dám giận, không dám nói. Cô liếc tới điều khoản thời hạn, suýt nữa thì nhảy dựng lên: “20 năm?”

Lục Bắc Thần bình thần nhìn cô: “Có gì kỳ lạ?”

“Đây là hợp đồng lao động thuê 20 năm.” Cố Sơ giơ cao tờ hợp đồng trong tay lên, nực cười nhìn anh: “Giáo sư Lục, anh chắc chắn anh mời về một luật sư chứ không phải một công tố viên?”

“Theo như tôi được biết, nó là một bản hợp đồng lao động chứ không phải một bản cáo trạng.”

“Nó không phải cáo trạng nhưng là giấy bán thân.” Cố Sơ bước lên, nhét hợp đồng vào lòng anh: “Anh đã từng nghe nói có công ty hoặc cơ quan nào ép người ta ký hợp đồng 20 năm chưa? Đầu luật sư của anh bị thủng một lỗ cực lớn thì phải? Hay tại pháp luật Hoa Kỳ quái đản thế này?”

Lục Bắc Thần cầm lấy hợp đồng, mỉm cười: “Tôi cứ nghĩ mãi nên dùng từ gì để mô tả bản hợp đồng này. Em tổng kết rất xác đáng, giấy bán thân, không sai. Nó chính là một tờ giấy bán thân, nhưng mà em không có quyền từ chối.”

Cố Sơ ghen lời, một lúc sau hỏi: “Vì sao những 20 năm?”

“Tính chất của công việc này rất đặc thù, tôi phải bảo đảm trợ lý của tôi sẽ không thay đổi trong một thời gian dài vì liên quan tới vấn đề tính bảo mật.”

“Nhưng cũng đâu cần tới 20 năm, ai có thể dự liệu được trong 20 năm sẽ xảy ra chuyện ngoài ý muốn gì?”

“Thế nên, bản hợp đồng này chính là công cụ hữu hiệu để giảm sự cố xuống mức thấp nhất.”

“Ai có thể bảo đảm sẽ làm mãi một nghề trong vòng 20 năm? Anh có thể không?”

Lục Bắc Thần bật cười: “Dĩ nhiên.”

“Đây hoàn toàn là một điều khoản không bình đẳng.”

“Tôi chưa bao giờ nói nó bình đẳng.” Lục Bắc Thần nhấn mạnh: “Tôi có quyền sửa chữa tuyệt đối.”

“Tôi có thể lựa chọn không ký.”

“Em có thể sao?” Lục Bắc Thần mỉm cười nhìn cô và hỏi.

Cô không thể.

Công việc ở bệnh viện đã mất, công việc ở khách sạn đã từ chối, Tư Tư còn ở đồn công an. Theo Lục Bắc Thần cô vừa có công việc vừa được tiếp xúc với vụ án này. Một khi không còn liên quan tới công việc này nữa, thì cô chỉ còn nước ở nhà đợi thông báo. Đạo lý quá rõ ràng, cô đâu còn đường quay đầu nữa? Chỉ có điều cái cảm giác bị người ta đánh trúng chỗ hiểm tột tể hết mức, cũng giống như việc ‘đập rần đập 7 tấc’ vậy, Lục Bắc Thần chính là người giết rần. Cô có chút không cam tâm, khi đối mặt với một điều khoản bất công như vậy, có một ngọn lửa vẫn đang xoay tròn, thiêu cháy cổ họng.

Giây lát sau, vẫn là Lục Bắc Thần lên tiếng: “Em có thể xem qua lương bổng đãi ngộ.”

Cho cô một lối thoát để chỉ ít không cần giằng co trong vấn đề ‘có thể hay không’ nữa. Cô lật mấy trang sau ra, khi ánh mắt dừng lại trên số tiền thuê thì bỗng bàng hoàng, tạm thời chưa nói tới những phúc lợi móc nối với quốc tế, chỉ riêng ánh sáng của dãy số đó đã suýt khiến đôi mắt cô đui mù. Cô âm thầm đếm mấy số không, sau đó còn ngỡ là mình đếm nhầm, còn phải dùng tay chấm vào, đếm lại lần nữa. Sau đó, cô nuốt nước bọt, ngước mắt lên nhìn anh. Hình như anh buồn cười vì hành động của cô, khóe môi rõ ràng đang cong lên.

Cổ Sơ thừa nhận mình hơi mất mặt, giống như chưa nhìn thấy tiền bao giờ vậy.

“Có hài lòng về tiền lương không?” Chân trái của Lục Bắc Thần tào nhả gác lên chân phải: “Ngoài trừ thời hạn làm việc 20 năm là không thể thay đổi ra, những điều kiện khác em đều có thể đề xuất ý kiến, ví dụ như tiền lương hay phúc lợi, nếu em chưa hài lòng, chúng ta có thể tiếp tục thương lượng.”

Rất lâu sau cô mới lên tiếng với vẻ do dự: “Anh nhiều trợ lý lắm sao?”

“Không nhiều, có vài người.” Lục Bắc Thần trả lời: “Bọn họ phụ trách những giai đoạn khác nhau, những lĩnh vực khác nhau trong quá trình khám nghiệm tử thi. Đương nhiên, sau này em sẽ có cơ hội làm quen với họ. À đúng rồi, có một người em đã từng gặp.”

Cổ Sơ kinh ngạc: “Tôi? Từng gặp một trong các trợ lý của anh?”

“Ngư Khương.”

“Ngư Khương?” Cổ Sơ dĩ nhiên sẽ không quên cái tên này, cứ nghĩ tới cái tên này cô lại nhớ tới nét mặt và ngữ điệu của cô gái khi buông ra hai chữ ấy, còn cả ánh mắt khi cô ấy ôm Lục Bắc Thần hôm đó, một ánh mắt rất kỳ lạ. “Thì ra cô ấy là trợ lý của anh.”

“Thế em tưởng cô ấy là ai?” Lục Bắc Thần cười hỏi, đôi mắt đen lúc mỉm cười sáng rực, lấp lánh.

Cô tưởng cô ấy là ai ư?

Hẳn là không nghĩ cô ấy là trợ lý của anh. Một người bạn gái tin đồn của Lục Bắc Thần như Lâm Gia Duyệt còn chốc chốc phải gánh chịu màn ‘bạo lực lạnh nhạt’ của anh. Nhưng khi đối mặt với Ngư Khương, thái độ của Lục Bắc Thần hoàn toàn khác với Lâm Gia Duyệt. Cô từng nhìn thấy khi anh cười với Ngư Khương, rất thoải mái, tự tại. Lúc ấy, thật ra cô cảm thấy Ngư Khương còn giống bạn gái của anh hơn.

Nói tới cùng, Lâm Gia Duyệt không được cởi mở như Ngư Khương, chính vì cô ấy thích Lục Bắc Thần mà trở nên thiếu tự nhiên, lại cũng vì thân phận cô chủ mà không thể thoải mái trong động tác. Một người con gái như vậy, cao quý mà đáng thương. Nhưng cô không hiểu Lâm Gia Duyệt nên cũng không thể đánh giá toàn diện, có lẽ Lâm Gia Duyệt thích yêu một người bằng cách thức đó. Khoảng thời gian trước vì Lục Bắc Thần, cô ấy ở lại Quỳnh Châu khá lâu, gần đây thấy im ắng hẳn, có lẽ đã về nhà rồi chẳng. Nếu đổi lại là cô, Lục Bắc Thần hẳn nói với cô bằng ngữ điệu thiếu khách khí đó, cô sẽ giận.

So sánh thì một Ngư Khương hoạt bát và một Lục Bắc Thần tính cách khá thu mình, hai người ở cạnh nhau vừa hay có thể bổ sung cho nhau.

Trợ lý?

Thật ra Cổ Sơ rất ghét từ này, trợ lý có nghĩa là mối quan hệ theo sát gần như 24/24. Ngư Khương gần gũi với Lục Bắc Thần như vậy, anh đối với cô ấy thật sự chỉ có tình cảm của cấp trên với trợ lý thôi sao? Nghĩ tới đây, trong lòng cô có chút không thoải mái, giống như ăn phải món gì lạnh ngắt, ủ kiêu gì cũng không nóng. Anh đã có một Lâm Gia Duyệt thấu hiểu lòng người, một Ngư Khương lạnh lợi, đáng yêu, được ‘nằm thê bảy thiếp’ khác gì để vương, dựa vào đâu còn nói câu: Tôi sẽ theo đuổi em?

Phải rồi, cô còn phải trả lại anh sợi dây chuyền đó.

Đầu mày bị ai ấn một cái.

Cổ Sơ giật nảy mình.

Chẳng biết Lục Bắc Thần đã đứng dậy từ lúc nào, giờ tay ấn lên lòng mày cô.

“Nghĩ gì vậy? Lòng mày xoắn cả lại rồi?” Anh nhìn cô có vẻ đầy hứng thú: “Không phải em đang nghĩ làm sao để bắt chẹt tôi một khoản đấy chứ?”

Cô tầm thường đến vậy sao?

Cô tránh khỏi bàn tay anh, nụ cười của anh có phần gian tà, cô nhìn rất nhức mắt vì chưa biết chừng anh cũng đối xử với Ngư Khương như vậy. Không sai, anh đâu phải Bắc Thâm, Bắc Thâm trọng tình cảm không có nghĩa là anh trai của anh ấy cũng vậy. Nhưng cô nghe nói cứ mười cặp sinh đôi thì chín cặp là tính cách trái ngược, Lục Bắc Thần này dù xuất phát từ mục đích gì, đã có thể nói ra câu “theo đuổi em” với cô thì chắc chắn cuộc sống đời tư cũng chẳng chừng mực được đến đâu.

“Tiền lương không có vấn đề gì.”

Cô vốn định hỏi anh: Anh chắc chắn không viết thừa một số 0 đấy chứ? Nhưng câu hỏi ấy lại vì Ngư Khương mà bị kìm nén lại. Nếu cô định sẵn phải trở thành trợ lý của anh, vì có gì không thể an tâm nhận một mức lương cao? Công việc này vừa nguy hiểm vừa mờ ám, lương cao cũng là điều rất bình thường.

Lục Bắc Thần rút tay vào túi áo blouse, gạt đầu, ấn đường dẫn ra.

“Nhưng tôi có một yêu cầu.”

“Nói đi.”

“Khi nào Cổ Tư bình yên vô sự, tôi mới ký bản hợp đồng này.”

Lục Bắc Thần bật cười, nụ cười lần này rất khác, như đang cười một đứa trẻ không hiểu chuyện vậy. Anh đưa tay giữ chặt hai bả vai cô, ấn cô xuống ghế, sau đó hai tay đặt hai bên tay vịn, cúi người ghé sát vào cô, ngữ khí nghe giống như cưng chiều, như khuyên nhủ nhưng càng như nhắc nhở.

“Tôi nghĩ cả tôi và em đều không muốn lãng phí thời gian vào một cục diện bế tắc. Em muốn tham gia vào vụ án này, điều kiện tiên quyết là bắt buộc phải trở thành trợ lý của tôi, thế nên em đừng có đảo lộn vị trí.”

“Nhưng ban nãy anh nói đấy thôi, ngoại trừ thời hạn làm việc 20 năm ra, điều kiện gì cũng có thể thương lượng.”

Hơi thở của anh sát gần, khiến cô phát hoảng.

“Em phải hiểu rõ một điểm, tất cả mọi điều kiện có thể thương lượng đều bắt nguồn từ việc em ký tên trước.”

Cô hiểu rồi.

Thật ra có nói một ngàn câu, một vạn câu, cô vẫn không có quyền bớt một thêm hai.

“Em nhìn rõ ngày tháng trong hợp đồng, ký rồi sẽ lập tức có hiệu lực.” Anh dụ dỗ.

Cổ Sơ đành cầm bút lên, ký tên vào.

Một hợp đồng in thành hai bản nhưng Lục Bắc Thần giữ cả hai.

“Việc này không phù hợp tiêu chuẩn của ngành.”

Nhưng Lục Bắc Thần nói: “Xin lỗi, ngành này... tôi là tiêu chuẩn.”

Cố Sơ có một dự cảm, cô cảm thấy sau này gã sếp này chắc chắn sẽ là thành phần khó chịu, ngang ngược, không nói lý lẽ. Sau khi cắt hợp đồng đi, Lục Bắc Thần lại gọi một cú điện thoại. Cố Sơ nghe rất rõ ràng, anh cần người tới đưa hài cốt của Tiêu Tuyệt đi.

Sau khi cuộc điện thoại kết thúc, cô vội vàng hỏi: “Vì sao lại đưa hài cốt đi?”

“Người chết cần được chôn cất đàng hoàng còn an nghỉ.” Anh đưa ra một lời giải thích chẳng giống giải thích.

Đạo lý này đương nhiên là Cố Sơ hiểu. Cô chỉ không hiểu hành vi giống như đang kết thúc vụ án của Lục Bắc Thần: “Chẳng phải vụ này vẫn còn nghi vấn sao? Còn chưa tìm ra hung thủ là ai mà.” Cô truy hỏi.

“Em phải hiểu rõ một điểm.” Lục Bắc Thần nhấn mạnh: “Là một pháp y hoặc trợ lý pháp y, công việc của chúng ta chính là thông qua thi thể để đưa ra báo cáo khám nghiệm tử thi, đưa ra tất cả các khả năng, công việc còn lại là điều tra hình sự. Vụ án còn nghi vấn, hung thủ chưa bắt được, nhưng những việc này không liên quan gì tới tôi.”

“Vụ án còn nghi vấn sao lại không liên quan tới anh?”

“Em cũng nói đấy, là vụ án chứ không phải hài cốt của nạn nhân có nghi vấn.” Lục Bắc Thần sửa chữa lại lời của cô: “Trong vụ án đề cập tới hiện trường thương, thi thể, cơ thể sống, những vật chứng, tài liệu có liên quan để tiến hành thẩm dò, khám nghiệm, giám định. Những việc lúc trước như kiểm tra đi kiểm tra lại thi thể nạn nhân cũng như các tài liệu khi còn sống, chuẩn bị báo cáo khám nghiệm có liên quan, phân tích chi tiết về cái chết... mới nằm trong phạm vi công việc của tôi. Mỗi một cương vị công tác đều có chức trách của riêng mình, tôi chỉ cung cấp cho cảnh sát một hướng đi, còn người bước đi trên con đường ấy phải là cảnh sát chứ không phải tôi. Trước lúc chết nạn nhân đã gặp phải chuyện gì, hiện trường xuất hiện những điểm nghi vấn nào, trên hài cốt có điểm gì đáng ngờ, thậm chí đưa ra nhận dạng có thể của hung thủ cùng với phương thức sát hại, tất cả những điều này tôi đã cung cấp số liệu chính xác, tiếp theo là công việc của cảnh sát. Chúng ta không được vượt quyền, hiểu không?”

Cố Sơ hiểu.

Anh đã nói rõ ràng đến vậy, chỉ còn thiếu nước phát cho cô một giáo trình pháp y để phổ cập kiến thức nữa thôi. Nhưng việc cô quan tâm không phải cái này, cô chỉ lo lắng cho an nguy của Cố Tư. Anh ăn nói hùng hồn như vậy, cô nhìn thấy dĩ nhiên sẽ có chút không vui, bèn lẩm bẩm: “Trước khi ký hợp đồng anh đâu có nói như vậy.”

Thấy Lục Bắc Thần nhìn mình, cô hắng giọng, nếu đã nói đến mức này, cô cũng chẳng cần vòng vo nữa: “Chính anh nói mà, chỉ cần làm trợ lý của anh, Tư Tư nhất định sẽ được thả ra.”

Nghe xong, Lục Bắc Thần liền cười: “Chính khả năng lý giải của em có vấn đề thì có? Tôi tự cho rằng cách diễn đạt của mình lúc ấy có sự sai khác với cách tường thuật lại vừa rồi của em.”

“... Tóm lại lúc đó anh có ý này.”

“Lý giải và diễn tả là hai chuyện khác nhau.” Lục Bắc Thần từ tốn nói: “Làm ngành của chúng ta, mỗi một chữ nói ra đều phải thận trọng.”

“Nhưng mà...”

“Tôi chỉ nói em trở thành trợ lý của tôi là có thể tham dự vào vụ án này, tôi nói em gái em nhất định sẽ được thả ra khi nào?” Anh cười hỏi.

Thôi được rồi, xét về khả năng lợi dụng từ ngữ, cô nói không lại anh.

“Tôi nhất định phải cứu Tư Tư ra.”

Lục Bắc Thần nhìn cô, rất lâu sau mới nói: “Em nên biết rõ, những suy đoán bên ngoài phạm vi pháp y thì ý kiến của tôi cũng chỉ để tham khảo.”

Thái độ và ngữ điệu của anh có dấu hiệu rộng rãi hơn. Cổ Sơ nhạy cảm nhận ra, một giây sau cô lập tức bật dậy khỏi ghế, bước lên về ‘nịnh nọt’: “À... thật ra tôi cảm thấy có lúc vẫn phải nhảy ra ngoài nhìn nhận vụ án. La Trì đắm quá sâu vào vụ án rồi, có rất nhiều thứ thành ra lại nhìn không rõ. Anh thì khác, giáo sư Lục danh tiếng lẫy lừng, trước nay đều là thông qua hiện tượng để nhìn bản chất, có chuyện gì qua được đôi mắt anh chứ. Giống như việc La Trì vẫn còn đang chạy theo Lưu Kế Cường, chẳng phải anh đã bắt đầu nghi ngờ Bạch Đông* rồi sao?”

*Hôm trước Tầm có viết nhầm là Bạch Quân.

Sự lấy lòng của cô có chút lộ liễu nhưng có thể nhận ra Lục Bắc Thần cũng rất thoải mái, khoe môi anh khẽ cong lên, không hề có ý vạch trần hành động ‘bỉ ổi’ vì sốt sắng muốn cứu em gái mà nịnh bợ anh. “Đừng có xem thường La Trì, cậu ấy trước giờ là người có khả năng quan sát nhanh nhạy và sắc bén. Dù là Bạch Đông hay Thường Quân thì cái ‘mũi chó săn’ của cậu ấy cũng đã để ý tới họ từ lâu rồi.”

“Nhưng tôi vẫn cảm thấy suy nghĩ của giáo sư Lục đây mới là độc đáo.” Cổ Sơ hoàn toàn nắm vững tinh thần ‘dù sao cũng đã nịnh rồi, không bỏ chút công sức sao thành công’, sau đó vội vàng kéo ghế cho anh, cười vang: “Anh ngồi, anh ngồi đi!”

Lục Bắc Thần cũng cho cô thể diện, nhịn cười ngồi xuống, rồi lại hắng giọng. Cổ Sơ vừa nghe thấy lập tức rút cho anh một cốc nước nhanh như gió, chăm sóc đơn đả. Lục Bắc Thần rất hài lòng về sự niềm nở của cô, anh đón lấy nước, nhấp giọng rồi nói: “Muốn biết Lưu Kế Cường suy nghĩ thế nào, cách đơn giản nhất chính là gặp mặt thẳng. Còn về Bạch Đông, từ góc độ chuyên nghiệp mà phân tích, hẳn ta đáng nghi nhất.”

“Giết người vì tình?”

“Có thể không đơn giản như vậy.”

“Sao lại nói thế?”

Lục Bắc Thần trầm tư: “Nạn nhân bỏ Bạch Đông, hẳn đích thực có động cơ vì yêu sinh thù hận, nhưng thông qua điều tra của La Trì phát hiện được thực ra bao nhiêu năm nay hai người họ vẫn không có liên lạc. Bạch Đông cũng không hề quấy rầy nạn nhân. Nếu vì chia tay mà hẳn muốn giết nạn nhân thì chỉ ít bao năm qua dù ít dù nhiều cũng sẽ xuất hiện trong cuộc sống của nạn nhân, hẳn không hề. Cho tới nửa năm trước mới có liên lạc với nạn nhân, khoảng thời gian trống vắng này rất đáng ngờ.”

“Nếu bao năm qua hẳn vẫn luôn lập kế hoạch để ám sát Tiêu Tuyết thì sao?”

“Không thể.” Lục Bắc Thần phủ định thẳng thừng: “Cách thức nạn nhân bị sát hại rất đơn giản, hoàn toàn không có dấu hiệu là một kế hoạch trường kỳ.”

Cổ Sơ cau mày.

“Giả sử Bạch Đông là hung thủ, vậy thì có thể khẳng định, thứ nhất hẳn vẫn còn rất yêu nạn nhân, thứ hai hẳn nhất định giết nạn nhân vì một nguyên nhân khác, mà nguyên nhân khác này cũng nhất định có liên quan tới tình cảm.”

“Vì sao lại nhìn ra hẳn vẫn còn rất yêu Tiêu Tuyết?”

“Khi chúng ta hận một người thường nói rằng sẽ phanh thây họ ra làm ngàn mảnh, mong họ không được chết tử tế... Nhưng em nhìn lại nạn nhân mà xem, trước khi bị treo lên Nam Sơn cô ta đã tử vong, hơn nữa còn chết trong im lặng, không chút đau khổ, cách thức gây án này đủ để chứng minh tâm tư của đối phương.”

“Vậy anh lại nói có liên quan tới tình cảm, chẳng phải vẫn là vì yêu mà hận sao?”

Lục Bắc Thần nhấn mạnh: “Tình cảm, chưa chắc là tình yêu.”

Cổ Sơ ngẫm nghĩ, giải thích như vậy cũng đúng. Đương nhiên, cô tuyệt đối tin tưởng Lục Bắc Thần sẽ bàn bạc sự nghi ngờ của mình cùng La Trì, dù là Lưu Kế Cường hay Bạch Đông, đều chứng tỏ chuyện này không liên quan tới Cổ Sơ. Ngoại trừ việc hy vọng chân tướng trong vụ án của Tiêu Tuyết sớm ngày lộ rõ, người cô quan tâm nhất vẫn là Tư Tư.

“Khi nào tôi mới được gặp Tư Tư?”

Cô cũng cảm thấy yêu cầu mình hơi quá đáng, dẫu sao cô cũng không phải người trong tổ điều tra. Nhưng câu nói tiếp theo của Lục Bắc Thần đã cho cô hy vọng, thẳng thắn và dứt khoát: “Ngày mai!”

Anh trả lời nhanh gọn như vậy, khiến Cố Sơ ngẩn người.

“Tôi đã sắp xếp xong xuôi rồi.” Lục Bắc Thần chậm rãi nói.

Khoảnh khắc này, Cố Sơ nhìn Lục Bắc Thần, dường như có thể thấy cả quãng sáng trên đỉnh đầu anh...

Thịnh Thiên Vỹ lấy danh nghĩa công việc đưa Hứa Đồng trở về Nội Mông, nhưng từ sau khi trở về đây, Hứa Đồng chẳng phải làm việc gì khó khăn, thậm chí Thịnh Thiên Vỹ cũng không thể hiện ra ngoài trạng thái phải xử lý việc gấp như lúc trước anh nói. Các bữa tiệc khá nhiều, còn cả những cuộc điện thoại phải nhận cũng khá nhiều, khách khứa tới thăm cũng không ít nhưng cũng là những mối quan hệ hợp tác lâu dài, ổn định. Chỉ có mấy lần cô nhận điện thoại đường dài, Thịnh Thiên Vỹ nói tiếng Anh rất hay, nói chính xác là nhân nhả. Hứa Đồng dĩ nhiên không nghe lên nhưng khi vào đưa tài liệu thấy đáng về bàn công việc của anh còn giống nói chuyện phiếm hơn.

Tất cả, tất cả đều rất khác.

Nội Mông khác Bắc Kinh, Thịnh Thiên Vỹ cũng không giống Niên Bách Ngạn.

Cô đã sớm quen với việc mỗi ngày mở mắt ra là phải làm việc, cũng đã quen bận rộn tới tận nửa đêm mới được về nhà, quen với những tháng ngày như những chiến sỹ đánh trận, chỉ đợi một khẩu lệnh là vội vàng xung phong. Kỷ niệm đối với Tinh Thạch, hoặc có thể nói là kỷ niệm của cô đối với công việc đều ngập tràn căng thẳng, không được nghỉ ngơi, thậm chí là những cảnh tượng tim đập thình thịch khi đối mặt với việc những món lợi kim cương có thể phát sinh những nguy hiểm tới tính mạng. Nhưng bây giờ so với khi trước, hoàn toàn khác biệt.

Thịnh Thiên Vỹ không phải một người cuồng công việc, thậm chí có thể nói, anh vốn dĩ không thích làm việc. Anh sẽ không thường xuyên tới công ty, thi thoảng có tới thì cũng là người đến muộn nhất và về sớm nhất, sau đó sẽ giao cho cô một xấp những tài liệu về khách hàng. Việc ghi nhớ thông tin khách hàng đối với Hứa Đồng trước nay không thành vấn đề. Lúc trước khi còn ở Tinh Thạch, thông tin của khách hàng mấy năm liền nào bộ của cô còn đầy đủ hơn cả máy tính. Ngoài việc đó ra, anh còn cho cô xem rất nhiều tài liệu và sách liên quan tới nguồn năng lượng. Còn về việc tiếp đón khách hàng, anh không nói ra, cô cũng không tiện hỏi.

Buổi sáng hôm nay, còn chưa ra khỏi nhà Hứa Đồng đã gọi điện cho Thịnh Thiên Vỹ, được biết anh lại không tới công ty, cô bèn báo cáo với anh lịch trình cả ngày, chẳng qua vẫn là mấy việc ăn ăn uống uống, buổi tối còn ở tại hộp đêm. Nói chuyện, Hứa Đồng nhìn vào lịch trình thở dài, nghĩ bụng người với người chung quy cũng khác biệt. Niên Bách Ngạn khi còn làm mảng tiêu thụ quả thực cũng có tới mấy nơi đó nhưng từ sau khi anh ấy ổn định được thị trường thì đã biệt lập hẳn. Còn Thịnh Thiên Vỹ này, bây giờ thị trường năng lượng của anh cũng đã vượt ra tới nước ngoài rồi, độc quyền cả một khu vực lớn nhưng vẫn đều đặn tới mấy nơi này. Nói thật lòng, cô hơi phản cảm.

Có lẽ làm việc lâu dài bên Niên Bách Ngạn, cô cảm thấy là một người đàn ông thì sự nghiệp phải là thứ quan trọng hàng đầu.

Quả không sai, cả ngày Thịnh Thiên Vỹ đều không tới công ty, những lúc rảnh rang không có việc gì, Hứa Đồng lại bóng gió hỏi các đồng nghiệp khác, ai ngờ bọn họ đều nói tổng giám đốc Thịnh thường xuyên không tới đây làm việc. Hứa Đồng cũng phục Thịnh Thiên Vỹ thật, là số anh tốt chiều mộ được những nhân viên dù không làm dưới sự theo dõi sát sao của sếp nhưng vẫn tận tâm tận lực sao? Với sự lười biếng của anh, tập đoàn sao có thể phát triển lớn mạnh nhường này?

Không phải Hứa Đồng cố tình bôi nhọ sự lười biếng của Thịnh Thiên Vỹ, việc này xuất phát từ mấy lần cô gọi điện báo cáo tình hình công việc. Mặt trời đã lên cao rồi mà giọng anh trong điện thoại vẫn còn ngái ngủ, chưa tỉnh hẳn. Thậm chí có một lần còn quá đáng hơn, cô đợi anh tới công ty để ký một tài liệu, anh lại còn nói với cô đợi anh tỉnh ngủ rồi tính.

Nói thật lòng, đây là lần đầu tiên Hứa Đồng làm việc cho kiểu sếp này.

Hôm nay bận tới tận lúc tan ca, Hứa Đồng lại sắp xếp tất cả các khách hàng vào một tập hồ sơ rồi download một đồng tài liệu về hệ thống nguồn năng lượng tiên tiến nhất của nước ngoài, định về nhà xem. Cô luôn là người ra về cuối cùng trong công ty, khi tới nhà thì cũng sắp 11 giờ đêm rồi. Vừa vào tới cửa, cô nhận được điện thoại của Thịnh Thiên Vỹ.

Anh uống đã hơi say, giọng nói khá mê hoặc. Anh muốn cô tới đón anh.

Đầu Hứa Đồng như sắp nổ tung, nhưng chỉ còn cách lái xe tới hộp đêm.

Chẳng còn nhận ra đã uống mấy tuần rượu nữa, trong phòng khói thuốc mù mịt, trên bàn dài phục vụ đủ loại rượu ngon, thuốc lá xịn nhập khẩu, còn cả những cô gái xinh đẹp, niềng nở đủ quốc tịch. Hứa Đồng vừa vào cửa đã nhíu mày, tiếng nhạc không đến mức quá đáng, trong phòng có mười mấy người đàn ông, có lẽ đang nói mấy chuyện thiếu đứng đắn làm các cô gái cười không ngớt.

Thịnh Thiên Vỹ ngồi ở chính giữa phòng, Nội Mông tháng năm về đêm cũng hơi lạnh, áo vest của anh bị ném qua một bên. Anh mặc một chiếc sơ mi màu xám đậm, tôn lên cơ thể rắn rỏi, lực lưỡng, chỉ có điều áo sơ mi đã mở bung ba cúc, vị trí cổ áo gần cằm có một vết son môi. Bên cạnh anh có hai cô gái dáng người rất đẹp, một trong số đó đang rót rượu cho anh, người còn lại thì nép vào lòng anh cười tươi như hoa, cái miệng đỏ chót như vừa ăn thịt trẻ con.

Thấy Hứa Đồng tới anh bèn gọi cô ngồi xuống, có người âm ỉ với Thịnh Thiên Vỹ: “Tổng giám đốc Thịnh, không ời cứu binh đâu đây.”

Thịnh Thiên Vỹ cười sáng khoái, đẩy cô gái trong lòng qua một bên, cầm một ly rượu rồi đứng dậy: “Các vị, ly cuối cùng nhé, uống xong tha cho tôi về nhà ngủ.”

Những người kia sao chấp nhận, nhất quyết giữ anh lại không cho anh uống chén rượu tạm biệt. Cô gái rót rượu cho anh cũng đứng lên, nũng nịu dựa vào lòng anh, từng ngón tay thon tô sơn móng tay len lỏi vào ngực anh: “Tổng giám đốc Thịnh, anh đừng đi mà, người ta không nỡ để anh đi.”

Giọng nói nhỏ nhẹ đó ngọt đến phát ngán, đến cả Hứa Đồng nghe mà suýt nữa cũng không chống đỡ nổi. Thịnh Thiên Vỹ đưa tay vòng qua eo cô ta, trong tay còn cầm một ly rượu nhưng lại nói với mọi người: “Hôm khác lại tụ tập, để hôm khác.” Dứt lời, anh ngẩng đầu uống hết rượu mạnh trong ly.

“Tổng giám đốc Thịnh, anh đáng ghét quá!” Cô gái kia không cịn nữa, cũng len vào lòng anh, làm nũng: “Có phải anh chê em và Elisa phục vụ không chu đáo không? Hay là tối nay anh thử...”

Cô gái gần như áp sát tai Thịnh Thiên Vỹ thì thầm rồi cười lớn.

Những người khác cũng hòa vào, thậm chí có người còn nói với Hứa Đồng: Cô làm trợ lý phải thức thởi một chút, mau đuổi hai cô kia đi giúp ông chủ cô.

Hứa Đồng hiểu ý họ, càng bực mình hơn. Cô xách túi lên, đứng dậy cung kính nói với Thịnh Thiên Vỹ: “Tổng giám đốc Thịnh, tôi lên xe đợi anh vậy.”

Vừa ra tới cửa, Thịnh Thiên Vỹ đi tới giữ tay cô lại, cô lại càng nhìn rõ vết son môi đó. Anh móc túi quần hồi lâu, rồi chợt nhớ ra điều gì đó, lại quay về lấy áo vest, rút ví tiền ra, đưa thẻ ngân hàng cho cô: “Đi thanh toán đi, sau đó quay về xe đợi tôi.”

Hứa Đồng kim nén giận dữ, cầm thẻ bỏ đi.

Tới khu thanh toán, cô cảm thấy hơi thở vẫn còn ngập tràn mùi rượu. Vừa quẹt thẻ, 258000 đồng!

Hứa Đồng cảm thấy huyết thái dương giật lên đau nhức. Tuy rằng cô vừa mới đi theo Thịnh Thiên Vỹ nhưng thời gian gần đây anh tiêu tiền khiến cô lú lẫm. Mặc dù chẳng phải tiền của cô nhưng cô cũng cảm thấy xót.

Về xe đợi khoảng mười mấy phút gì đó, Thịnh Thiên Vỹ mới đi ra, được hai người bạn dìu ra, bước chân cũng đi không vững nữa, đằng sau còn có hai cô gái phục vụ cho anh. Cô gái tô son đỏ chót rõ ràng vừa dặm thêm phấn, đánh mặt đến trắng bệch, đôi môi lại càng đỏ tợn.

Cô vội vàng xuống xe, đi tới đỡ, luống cuống ấn Thịnh Thiên Vỹ vào ghế sau, một giây sau lập tức ngăn hai người phụ nữ định theo lên.

“Làm ơn nhường đường.” Người phụ nữ môi đỏ nói.

Hứa Đồng dĩ nhiên sẽ không tránh, cô vừa lễ phép vừa diềm đậm: “Chị đưa tôi áo vest của tổng giám đốc Thịnh là được rồi.”

“Là tổng giám đốc Thịnh bảo tôi cầm hộ anh ấy.”

Hứa Đồng mỉm cười, giơ tay: “Xin hãy đưa tôi!”

Người còn lại nói năng không khách khí: “Cô chui ở đâu ra vậy? Tránh ra!”

Hai người bạn kia tiến lên giảng hòa, một trong hai người quen biết Hứa Đồng bèn nói: “Tiểu Hứa à, hai cô này tôi nay vẫn luôn ở bên tổng giám đốc Thịnh, để họ đi theo đi.”

Hứa Đồng hiểu rõ ‘đi theo’ nghĩa là gì.

“Thành thật xin lỗi, tổng giám đốc Thịnh đã say rồi.”

“Cô thì biết cái gì, tránh ra!” Người phụ nữ môi đỏ bực bội, nói rồi định đẩy cô.

Hứa Đồng đứng ra sau, chặn đứng cửa xe: “Các cô muốn kiếm tiền có thể đổi hôm khác, hôm nay tổng giám đốc Thịnh say như vậy, các cô còn mong anh ấy làm được gì? Hai cô muốn vọc dáng có vọc dáng, muốn diện mạo có diện mạo, đâu đến mức bụng đói vợ quàng, phải không?”

“Mày chửi ai hả?”

Hai người bạn thấy tình hình không ổn, lập tức khuyên hai người kia rời đi.

“Đợi đã!” Hứa Đồng lên tiếng, giơ tay về phía người phụ nữ môi đỏ: “Áo vest!”

Thịnh Thiên Vỹ trong xe say bất tỉnh nhân sự, người phụ nữ môi đỏ cũng biết rõ điều này. Trong tình huống này, Thịnh Thiên Vỹ không thể nói đỡ cho cô ta. Cô ta đành bước lên, bực tức ném áo vest vào tay Hứa Đồng, kéo người còn lại bỏ đi. Hai người bạn thấy không còn chuyện gì nữa, chào hỏi rồi cũng đi ngay.

Trở về xe, Hứa Đồng quay đầu nhìn Thịnh Thiên Vỹ ngồi ở ghế sau, thở dài nặng nề. Cô đứng là đen đủi mà, sao lại vớ phải một ông sếp thế này cơ chứ? Đúng là không thể trông mặt mà bắt hình dong, bình thường thì dáng hoàng, đỉnh đặc, tuấn tú phong độ, vào hộp đêm rồi chẳng phải vẫn là cái bộ dạng này sao? Có khác gì mấy gã đàn ông khác?

Thật ra Hứa Đồng luôn tin vào mắt nhìn người của mình, ngay từ lần đầu tiên gặp Thịnh Thiên Vỹ, cô đã cảm thấy người này không phải hạng đàn ông tử tế, nói có sai đâu cơ chứ. Nghiệp chướng hơn nữa là, bây giờ cô lại còn lẫn lộn với anh ta. Đây rốt cuộc là nghiệt duyên cô tu mấy kiếp mới có?

“Tiểu Hứa!” ‘Nghiệt duyên’ sau lưng lên tiếng.

Hứa Đồng cố gắng để hơi thở của mình nhịp nhàng hơn: “Vâng, tổng giám đốc, anh cứ dặn dò!”

“Tôi đau đầu quá!”

Đáng đời!

Uống lắm rượu như thế, không đau đầu mới lạ đó.

Nhưng những lời này một người cấp dưới như cô đương nhiên không thể nói. Cô nhanh chóng khởi động xe và nói: “Anh cố chịu một lát, sắp tới nhà rồi.”

Người đàn ông phía sau không nói nữa.

Đường về đêm thừa thớt xe, họ cứ thế đi thẳng.

Khi tới nơi ở của anh, Hứa Đồng xuống xe, vòng ra ghế sau, vỗ nhẹ vào người anh. Thịnh Thiên Vỹ mơ mơ hồ hồ mở mắt, một giây sau bèn dựa đầu vào người cô, cầu xin như một đứa trẻ: “Có thể đưa tôi lên không? Bây giờ tôi chóng mặt lắm.”

Không cần anh nói nhiều, Hứa Đồng cũng phải làm vậy.

Chỉ có điều muốn chuyển anh lên quá nặng đi.

May mắn vô cùng là Thịnh Thiên Vỹ ít nhiều cũng hợp tác với cô, không dồn hết toàn bộ trọng lượng lên người cô, cứ thế họ khó khăn đi được vào thang máy, khó khăn lắm mới vào được trong nhà, chuông cửa lại vang lên.

Hứa Đồng biết đó là bảo vệ, bảo vệ ở khu này có trách nhiệm nổi tiếng.

Cô mở cửa, là gương mặt cảnh giác của người bảo vệ, còn cả một đôi mắt giống như tia X: “Anh Thịnh không sao chứ ạ?”

Hứa Đồng thở dài: “Không sao đâu, chỉ là uống say thôi.”

“Vậy thì tốt.”

Sau khi người bảo vệ đi rồi, Hứa Đồng quay trở về phòng khách, nhìn chằm chằm Thịnh Thiên Vỹ nằm nghiêng trên sofa, thật sự muốn tung cước đá thẳng vào cái vết son môi của anh. Cả một đời trong sạch bị hủy hoại trong tay người đàn ông này rồi. Vì sao bảo vệ lại lên đây? Hứa Đồng không dùng não cũng nghĩ ra ở, trong thang máy, Thịnh Thiên Vỹ dính sát vào người cô như chết rồi, dù là ai nhìn CCTV cũng sẽ cảm thấy cô có ý vào nhà ‘gây án’.

Nhưng giận thì giận, Hứa Đồng cũng không thể ngoảnh mặt làm ngơ thì anh đang trong bộ dạng này. Cô đỡ anh ngồi thẳng dậy, rồi khẽ gọi: “Tổng giám đốc, tôi nấu cho anh ít trà rượu nhé, anh uống xong rồi hãy ngủ.”

Nhưng Thịnh Thiên Vỹ lập tức lập tức kéo cô, sức mạnh của người đàn ông có hơi men lớn một cách khác thường. Cô không thoát ra được, lập tức ngã lên sofa, trong lòng hoảng hốt. Thịnh Thiên Vỹ cũng không làm gì cô, chỉ vòng một tay ôm lấy cô, sau đó theo đà nằm xuống, siết cô rất chặt.

“Không được đi đâu hết, ngoan ngoãn ngủ đi.”

Hứa Đồng như bị sét đánh giữa trời quang. Cô cảm thấy người đàn ông này nhất định đã coi cô là đám phụ nữ trong hộp đêm rồi, cô bực bội giãy giụa. Anh lại càng kéo sát lưng cô về phía ngực mình, mặt dính vào cô mặt cô, thấp giọng dỗ dành: “Nghe lời.”

Cả người cô căng ra, ngay sau đó lại cảm thấy may mắn, vì rằng một nửa gương mặt in hằn vết son đó không hướng về phía cô...

114. Chương 114: Người Đàn Ông Tài Giỏi Đó Biết Kiểm Đạo

Cuối cùng Cố Sơ cũng được gặp Lưu Kế Cường trong truyền thuyết vào buổi sáng ngày hôm sau. Hắn cũng coi như một nửa là người Quỳnh Châu, có một căn biệt thự ở nơi sầm uất nhất khu vực trung tâm mới, bình thường hay đi tới các nơi, bây giờ có lẽ dính dáng tới vụ án của Tiêu Tuyết nên thường xuyên bị triệu tập, vì vậy khoảng thời gian này đang ở lại Quỳnh Châu. Nhưng địa điểm gặp Lưu Kế Cường không phải là căn biệt thự của hắn. Cố Sơ không gặp được hắn, sau đó nhận được điện thoại của Lục Bắc Thần, anh nói cho cô biết hành tung của Lưu Kế Cường.

Cuối cùng, trong điện thoại anh lại bổ sung thêm một câu: “Lần sau còn tự ý hành động, tôi sẽ trừ lương của em đấy!”

Quay về xe, Cố Sơ ngẫm nghĩ, mấy số không đó quả nhiên không dễ kiếm. Anh là ông chủ, là quy định của ngành, nhìn thấy tiền lương hàng tháng của cô dư dả như vậy nhưng chưa biết chừng mỗi khi tâm tình của anh tốt hay xấu đều sẽ ảnh hưởng tới thu nhập của cô. Trên hợp đồng không quy định cô phải tới làm việc theo đúng giờ giấc như công chức, thế nên chẳng qua cô chỉ định chiều nay đến gặp Tư Tư thì đi tìm Lưu Kế Cường trước, tìm hiểu tình hình và suy nghĩ của hắn. Như vậy mà vẫn bị Lục Bắc Thần bắt tại trận, cô rất nghi ngờ liệu có phải anh gần thiết bị theo dõi gì đó trên người cô không.

Nhưng cũng phải trách Lưu Kế Cường cho cô leo cây, đã hứa leo leo như thế rồi, kết quả là người ta vốn không có ý muốn gặp cô. Thế nên sau khi hứng một trận răn dạy của Lục Bắc Thần, Cố Sơ cũng không quá ‘tổn thương nguyên khí’. Anh là điển hình của kiểu người vừa đánh vừa xoa, đã báo hành tung của Lưu Kế Cường cho cô coi như bù đắp tâm lý.

Cố Sơ gặp được Lưu Kế Cường trong một hội quán kiếm đạo, trình độ kiếm đạo của hắn không thấp, vung chiêu nào chiêu nấy cũng hết sức chuyên nghiệp. Cố Sơ không có hứng thú lắm với môn thể thao này nhưng để có thể nói chuyện dằng hoàng với hắn cũng chỉ còn cách chờ đợi. Cô ngồi ở phòng trà bên cạnh, liên tục theo dõi động thái của Lưu Kế Cường qua cánh cửa trúc. Cô cảm nhận được hắn đã nhìn thấy cô nhưng vẫn cố tình không đi tới. Đã sắp uống hết nửa ấm trà rồi mà hắn vẫn chưa có ý định kết thúc, Cố Sơ sốt ruột tới mức chỉ muốn đi thẳng tới ‘gây rối’, kết quả bị người huấn luyện của hội quán cản lại, những ai chưa mặc trang phục thì đều không được phép vào.

Cố Sơ sao dám đi thay trang phục đấu kiếm? Lỡ tên Lưu Kế Cường này chạy thì sao? Đang nghĩ mãi không ra cách, cô bỗng thấy bên phía Lưu Kế Cường có thêm một đối thủ, bộ trang phục trơn tru tôn lên dáng hình thẳng tắp, cao lớn của người ấy. Anh ta đứng cầm kiếm, trông cực kỳ bình tĩnh. Người này đeo mặt nạ bảo hộ, Cố Sơ không nhìn rõ gương mặt nhưng trông vóc dáng có vẻ quen quen.

Lưu Kế Cường nhanh chóng vung kiếm, là người tấn công trước. Người kia không hề lùi bước, cũng nhanh lẹ giơ tay chặn lại, sau đó một mực dồn ép, chuyển bị động thành chủ động, công kích từng bước một. Cố Sơ không hiểu những cách thức trong trò này nhưng cũng có thể nhận ra Lưu Kế Cường bắt đầu lép vế, cuối cùng một chiêu ‘đâm họng’ của người đó, Lưu Kế Cường liên tục lùi về sau mấy bước, không đứng vững, cả người bèn trượt ngã.

Tất cả mọi người đều nhìn về phía này.

Lưu Kế Cường bị thua có vẻ không vui. Hắn tháo mặt nạ ra, gương mặt nhắn nhó, quát to với người kia: “Anh là ai hả?”

Cố Sơ kiềm chân lên, nhìn qua đỉnh đầu của mấy người phía trước, bóng hình người kia càng nhìn càng thân thuộc.

Người kia cũng tháo mặt nạ, không nói gì. Cố Sơ chỉ có thể nhìn thấy sắc mặt của Lưu Kế Cường. Sự bức dọc của hắn hóa thành thẳng thốt, sau đó trong ánh mắt lướt nhanh một vẻ hoảng loạn. Không sai, Cố Sơ nhìn rất rõ đó là hoảng loạn, đó là biểu cảm chột dạ khi làm chuyện xấu.

Mấy cô gái trong hội quán thốt lên kinh ngạc, sau đó chỉ vào người đó rì rầm to nhỏ. Cố Sơ loáng thoáng nghe thấy bọn họ nói: Đẹp trai quá...

Đợi tới khi người kia hơi nghiêng người, Cố Sơ cũng đứng sững tại chỗ.

Hóa ra là Lục Bắc Thần, anh biết kiếm đạo?

Nhìn nét mặt của Lưu Kế Cường, chắc chắn hắn cũng đã biết đối phương là Lục Bắc Thần rồi.

Lục Bắc Thần cất kiếm đi, cất giọng nhạt nhòa: “Anh Lưu, chúng ta nói chuyện đi!”

Trên thực tế, Lưu Kế Cường không phải là một người chịu hợp tác. Tối quán trà, suốt cả một tuần trà, hắn nói rất ít, trầm mặc từ đầu tới cuối. Cố Sơ trong lòng không thoải mái, em gái cô vì người đàn ông trước mắt này còn đang phải ở trong đồn công an, hắn thì sao? Vẫn còn thanh tao, nhàn nhã ở đây giải trí. Cô có lý do tin rằng, nhìn phản ứng của Lưu Kế Cường, hắn tuyệt đối biết rõ tình hình trước mắt của Cố Sơ. Nguyên do chống đỡ mạnh mẽ nhất cho suy nghĩ này của cô chính là ánh mắt hoảng loạn của hắn ban này sau khi nhìn thấy Lục Bắc Thần.

Nhưng phải nói rằng tên Lưu Kế Cường này diện mạo khôi ngô, so với trong ảnh còn phong độ hơn nhiều. Hắn cũng có thể được coi là một người đàn ông tuần tú. Vì đã được năm tháng đánh bóng, trên người hắn ngoài sự tài năng của một người thành đạt còn chứa đựng một sự nội hàm hiểm có, chính là mẫu đàn ông mà con gái yêu thích và ngưỡng mộ.

Cô bắt đầu nghiêng về giả thiết Tư Tư ra tự thú phần nhiều vì tình cảm rồi.

Lưu Kế Cường sau khi trút bỏ bộ trang phục đấu kiếm có thêm một phần mạnh mẽ, là kiểu mạnh mẽ khi có sự nổi trội trong sự nghiệp. Cố Sơ đương nhiên chẳng hề coi trọng sự mạnh mẽ này của hắn. Cô nhìn hắn ta, cố kiềm chế giận dữ: “Anh Lưu, em gái tôi đã đi tự thú vì anh, chắc hẳn anh biết chuyện này.”

Cô dùng câu khẳng định.

Lưu Kế Cường dấu sao cũng là người đã trải bao sóng to gió lớn, hoàn toàn không thay đổi sắc mặt vì câu nói của Cố Sơ. Hắn hỏi: “Vì sao cô lại cảm thấy tôi biết chuyện này?”

“Vì em gái tôi không thể giết người.”

Lưu Kế Cường uống một ngụm trà, liếc nhìn cô: “Vậy vì sao cô ấy lại đi tự thú?”

Hắn không phải một người dễ đối phó.

Lục Bắc Thần vẫn im lặng quan sát cô. Sau khi hắn buông câu đó, anh những tưởng Cố Sơ sẽ cứng họng, ai ngờ cô lấy tờ chi phiếu trong túi xách ra, đặt lên mặt bàn: “Đây là chi phiếu anh đưa cho Tư Tư phải không?”

Lưu Kế Cường cầm chi phiếu lên xem, không nói gì.

“Tôi nghĩ anh Lưu không cần phải phủ nhận chuyện này đâu, tôi sẽ đi điều tra biên lai của ngân hàng.” Cố Sơ hăm dọa: “Trùng hợp là, trước mắt tôi cực rảnh.”

Ánh mắt Lục Bắc Thần lại chuyển về phía Cố Sơ. Anh giơ tay chống lên trán, cổ nhin cười. Sắc mặt Lưu Kế Cường có vẻ hơi tệ đi, rất lâu sau hắn nói: “Chi phiếu là của tôi, cô muốn nói gì? Cô nghĩ tôi đã dùng một tờ chi phiếu để bảo cô ấy nhận tội thay tôi?”

“Đây là suy luận logic bình thường nhất.” Cố Sơ biết mức độ tình nghi của Lưu Kế Cường là thấp nhất nhưng thái độ của hắn khiến cô cực kỳ khó chịu.

Lưu Kế Cường nắm chặt tờ chi phiếu, ánh mắt khiến người ta khó mà nắm bắt được. Hắn ta như đang nhìn điều gì, cuối cùng một lúc sau đã lên tiếng: “Tôi có tình cảm với Tư Tư.”

“Một kẻ đồng thời đạp chân lên mấy con thuyền, chuyện tình cảm có nên cân nhắc không?”

“Cô hiểu tôi lắm sao?”

“Tôi không hiểu anh nhưng tôi hiểu Tư Tư.” Cố Sơ nhìn hắn chằm chằm, sắc mặt bình thản, ngữ khí lại rất kiên quyết: “Tư Tư là người trọng tình cảm, nếu không phải nó đang trả tiền cho anh thì cũng là đang trả tình cho anh. Anh luôn miệng nói có tình cảm với nó, nhưng bây giờ anh đã làm gì cho Tư Tư?”

“Thật ra tôi hoàn toàn không hiểu mục đích Tư Tư làm vậy.” Lưu Kế Cường thở dài: “Có lẽ, cô ấy thật sự đã giết người.”

Cố Sơ nhìn hắn trân trân, có một khoảnh khắc suýt nữa thì cô bỗng bật chữ thề hắn một câu: Đ.m! nhưng đây là quán trà, lại còn có Lục Bắc Thần ngồi bên cạnh, cô cuối cùng vẫn nhẫn nhịn. Cố ép ngọn lửa đang từ từ lan rộng xuống, cô cất giọng lạnh nhạt: “Bây giờ anh Lưu đã xóa sạch sẽ mọi quan hệ rồi, xem ra anh không định nhúng tay vào chuyện này nữa.”

“Rất xin lỗi, tôi cũng muốn giúp Tư Tư nhưng không có cách nào.” Lưu Kế Cường ngao ngán: “Nói thật lòng, kỳ thực tôi cũng rất muốn gặp Tư Tư, hỏi cô ấy rốt cuộc suy nghĩ như thế nào. Mong cô hãy tin tôi, tôi thật sự rất lo lắng cho cô ấy, chỉ có điều bây giờ trình tự pháp luật như vậy, tôi lực bất tòng tâm.”

Nếu thật lòng muốn giúp đỡ, sao có thể lực bất tòng tâm chứ?

Sau khi ra khỏi quán trà, Cố Sơ tức đến suýt phun ra máu. Trở về xe, cô chỉ tức không thể hỏi thăm tám đời tổ tông nhà Lưu Kế Cường một lượt. Lục Bắc Thần không cho xe chạy ngay, chỉ lặng lẽ thắt dây an toàn cho cô, sau đó mở một chai nước khoáng rồi đưa cho cô.

Cố Sơ chỉ mãi tức giận, cũng tạm thời quên mất sự thật cô mới là trợ lý của anh. Cô đón lấy chai nước, tu ừng ực mấy ngụm rồi mím chặt môi.

“Muốn chữ ai thì cứ lớn tiếng mà chữ, cứ nhin sẽ sinh bệnh đấy.” Ngữ điệu của Lục Bắc Thần từ tốn lạ thường.

Dĩ nhiên là Cố Sơ muốn chữ hơn nữa còn muốn chữ đồng kìa, nhưng quay sang nhìn cái bản mặt có vẻ như đang cười trên nỗi đau khổ của cô, cô lại nghiêng rằng: “Ban này vì sao anh không nói câu nào?”

Thái độ rất không tốt, rõ ràng là đang cố kiềm chế giận dữ.

Lục Bắc Thần bật cười, cầm lấy chai nước trong tay cô, đưa thẳng lên miệng, sau đó nói: “Em muốn tôi nói gì?”

Anh cầm chai nước rồi tu, một loạt những động tác rất tự nhiên. Uống nước cô vừa uống, hành động này sao có phần ám muội vậy? Cố Sơ chú ý tới nó, trái tim như vô thức bị thứ gì va phải, bắt đầu bay lơ lửng, không còn bình tĩnh được nữa.

“Anh cũng phải phản bác hẳn ta câu nào chứ.” Ngờ ngác của cô không còn cứng như lúc nãy.

Lục Bắc Thần ngẫm nghĩ: “Chẳng qua hẳn chỉ muốn tránh bị tình nghi.”

“Vậy vì sao hẳn chọc ghẹo tới em gái tôi?”

“Em phải bình tĩnh suy nghĩ.” Lục Bắc Thần thở dài.

Cố Sơ nhìn anh: “Thế là ý gì?”

Lục Bắc Thần không trả lời thẳng mà nói với cô: “Bây giờ em nên nhảy ra ngoài nhìn nhận vấn đề. Vì sao Lưu Kế Cường phải trốn em?”

“Hắn chột dạ.”

“Lý do gì?”

“Đáp án trực tiếp nhất tôi có thể nghĩ tới là hẳn chính là hung thủ.”

Lục Bắc Thần cười khó xử.

Thật ra cứ đối qua đáp lại như vậy, Cố Sơ ít nhiều cũng đã bình tĩnh lại. Cô ổn định tâm trạng: “Tôi biết khả năng Lưu Kế Cường là hung thủ rất thấp nhưng quả thực là hẳn đã chột dạ. Ánh mắt hẳn nhìn anh có hơi hoảng loạn, tôi để ý rất rõ.”

Lục Bắc Thần giơ tay lên xoa đầu cô như tán thưởng: “Khả năng quan sát xem ra còn cứu được.”

Cố Sơ không muốn thân mật với anh như vậy bèn né khỏi bàn tay anh, lẩm bẩm: “Người đó chắc chắn có chuyện gì mờ ám trong lòng.”

“Thông qua cuộc nói chuyện ngày hôm nay, có thể chắc chắn một điểm, Cố Tư tự thú là hành động của riêng con bé, trước đó Lưu Kế Cường chắc chắn chưa biết. Rõ ràng là hẳn biết tôi, sau khi gặp tôi thì bắt đầu lo sợ, tăng lời sự xuất hiện của em, đủ để chứng minh hẳn rất muốn tránh khỏi vụ án này. Có lẽ hẳn biết được bí mật gì đó không thể tiết lộ, ngoại trừ cái chết của nạn nhân, vẫn còn một bí mật không thể để người khác phát hiện.”

115. Chương 115: Chọc Thủng Nghi Vấn Quan Trọng

Cố Sơ không thể phân tích bí mật của Lưu Kế Cường nhưng bí mật của Cố Tư thì một người làm chị như cô rất muốn biết rõ ngọn ngành. Sau khi Cố Tư gặp Cố Sơ thì rõ ràng rất lúng túng. Con bé cúi gằm, nhắm mắt, đầu ngón tay đan chặt vào nhau, từ đầu tới cuối không dám ngẩng lên nhìn Cố Sơ.

Trong phòng chỉ có Cố Sơ và Cố Tư. Lần này Lục Bắc Thần không đi theo. Anh ngồi trong phòng quan sát, theo dõi tất cả những việc xảy ra qua chiếc gương một chiều. La Trì cũng ở đó, đưa cho Lục Bắc Thần một điều thuốc, hỏi: “Suy nghĩ thế nào vậy?”

Lục Bắc Thần đón lấy điều thuốc, im lặng. Anh biết La Trì đang hỏi gì. Thấy anh không đáp, La Trì nhân tiện châm cho anh điều thuốc, cười: “Đúng là hành động cá nhân của cậu nhưng lần này dính líu với vụ án của Tiêu Tuyết. Cả hai vị ngồi trong kia đều từng có dây mơ rễ má với Tiêu Tuyết đấy.”

Lục Bắc Thần rít một điều thuốc, chậm rãi nhả ra một làn khói, ánh mắt từ đầu tới cuối vẫn nhìn vào bên trong, một lúc sau mới nói: “Cô ấy có năng lực ở lại bên cạnh tôi.”

“Theo tôi được biết yêu cầu của cậu đối với trợ lý đầu có thấp.”

Lục Bắc Thần bật cười: “Cô ấy tệ lắm à?”

“Chỉ ít thì trình độ văn hóa có vấn đề.”

Lục Bắc Thần quay đầu nhìn La Trì: “Cô ấy chỉ đang bảo lưu mà thực tế là năng lực quan trọng hơn. 17 tuổi cô ấy đã đỗ thủ khoa đại học A, học kỳ 2 năm nhất đã có thể cùng thầy hướng dẫn đi sâu nghiên cứu một đề tài của năm ba. La Trì, cô ấy là một thiên tài.” Nói tới đây, anh lại nhìn vào bên trong, bổ sung một câu như suy nghĩ gì đó: “Chỉ có điều, cô ấy cần được dẫn dắt.”

La Trì chăm chú quan sát biểu cảm của Lục Bắc Thần với vẻ hứng thú, tuy rằng sắc mặt anh không có thay đổi nào quá rõ rệt. Nhưng La Trì làm nghề gì chứ? Anh ấy điều tra phá án, giây phút này Lục Bắc Thần càng tỏ ra bình thản, anh ấy càng cảm thấy có vấn đề.

“Cậu hiểu rõ về cô ấy quá nhỉ, còn điều tra cả biểu hiện của cô ấy ở trường đại học nữa?”

“Cậu nói đấy thôi, tôi yêu cầu trợ lý của mình rất cao.” Anh dùng câu nói ban nãy của La Trì để đáp trả.

La Trì gạt tàn thuốc: “Theo tôi thấy, cậu thích cô bé ấy rồi. Gần đây cậu thân thiết với cô ấy lắm nhá.” Sau đó anh ấy hất cày vào trong phòng: “Bây giờ cả mấy công việc đi theo này cậu cũng làm luôn. Hai người ai là trợ lý của ai thế? Nếu là bình thường, cậu chẳng hơi đâu ngồi lại phòng quan sát thêm một lúc.”

Lục Bắc Thần tay kẹp điều thuốc, đầu lọc đỏ rực điểm xuyết cho ngón tay, tựa một đóa hoa đang nở rộ. Anh cũng gạt tàn thuốc, rồi rít thêm một hơi, khói thuốc bay ra từ khóe miệng anh. Anh lên tiếng, giọng thản nhiên: “Thích đấy, sao? Phạm pháp à?”

La Trì sững người, ban nãy anh ấy cũng chỉ tùy tiện hỏi một câu trêu đùa thôi. Lục Bắc Thần là người thế nào, tuy rằng La Trì tiếp xúc chưa phải là quá lâu nhưng cũng ít nhiều hiểu được cậu ta có một cái tật quái đản là gần như không gần gũi với phái nữ, chỉ thích vui đùa làm việc. Trước đây anh ấy đã nghe nói nam thần nổi danh của giới pháp y trước giờ vẫn một thân một mình, cô đơn lẻ loi. Một người thành công như cậu ta, bên cạnh đáng nhẽ phải không thiếu phụ nữ mới phải nhưng cậu ta thì khác. Ngoại trừ Lâm Gia Duyệt, thì rất ít khi cậu ta có tin đồn với phụ nữ, rất nhiều người nghi ngờ có phải vì liên quan tới ngành nghề pháp y không, nhưng theo những gì La Trì đánh giá về tình trạng cá nhân của Lục Bắc Thần thì cứ để ý ánh mắt của mấy cô gái trong cục khi nhìn cậu ta là biết chẳng liên quan gì tới nghề nghiệp.

Khi Lục Bắc Thần vừa tới Quỳnh Châu, các lãnh đạo đặt an nguy của cậu ta lên hàng đầu, sợ cậu ta ở đây gặp phải chuyện gì nguy hiểm, thứ nữa lo lắng rằng Quỳnh Châu là một thành phố du lịch, cuộc sống về đêm dĩ nhiên sẽ vô cùng phong phú, đặc sắc. Lục Bắc Thần lần đầu tới đây lại định cư lâu dài ở nước ngoài, buổi tối chưa biết chừng lại thấy nhớ mấy trung tâm vui chơi giải trí. Thân phận của cậu ta đặc biệt, nên lãnh đạo đã đặc biệt dặn dò La Trì, bảo anh ấy phải tuyệt đối để ý những nơi Lục Bắc Thần ghé đến.

Nhưng điều khiến La Trì rảnh rang là Lục Bắc Thần là người đến cả sạp ăn ven đường cũng rất gần như không quan tâm, nói chi tới vui chơi giải trí. Thời gian gần đây anh ấy hay phải qua lại với Lục Bắc Thần, suy nghĩ cũng bắt đầu có sự thay đổi. Nếu nói Lâm Gia Duyệt là bạn gái tin đồn của cậu ta thì cũng chẳng thấy cậu ta đối xử tốt đến mức nào, đến cả mấy hôm trước Lâm Gia Duyệt rời khỏi Quỳnh Châu cũng không thấy Lục Bắc Thần ra sân bay tiễn. Anh ấy tưởng là họ cãi nhau nhưng nhìn cái điệu bộ này, hình như không phải.

Nhưng một Lục Bắc Thần trước nay im lặng không nói chuyện tình cảm nam nữ, khiến La Trì còn hiểu nhầm là khuynh hướng giới tính có vấn đề, ngờ đâu lại đột ngột bùng nổ một câu như vậy. La Trì nhất thời cũng không biết nên nói gì.

Một lúc sau La Trì mới có phản ứng: “Thật hay giả vậy?”

Lục Bắc Thần dập đầu lọc vào trong gạt tàn, liếc anh ấy một cái, không nói gì. Rõ ràng là anh không hơi đâu giải thích quá nhiều với anh ấy. La Trì mất mặt cũng không hỏi nữa.

Bên kia căn phòng, Cố Tư cuối cùng cũng lên tiếng.

“Chị, em có lỗi với chị.”

Cố Sơ không phát diện, có thể nhận ra cô đang cố gắng kiềm chế cảm xúc: “Em đúng là có lỗi với chị, vì một người đàn ông mà làm như vậy có đáng không?”

Cố Tư ngược mắt lên nhìn cô, trong đôi mắt có những tia máu. Cố Sơ nhìn thấy dĩ nhiên rất đau lòng, tuy giận nhưng cũng không nỡ quở trách con bé. Cô kéo tay Cố Tư lại và nói: “Gã Lưu Kế Cường đó không xứng đâu.”

Cố Tư ngơ ngàng.

“Em không cần ngạc nhiên. Em là em gái của chị, bây giờ vì một người đàn ông mà ra nông nổi này, chị cũng phải biết gã đó là thần thánh phương nào chứ.”

“Chị.” Cố Tư cất lời một cách khó nhọc: “Em không vì anh ta vì làm gì đó đâu, thật đấy.”

“Ý em là Tiêu Tuyết do em sát hại?”

Cố Tư mím chặt môi không nói.

“Chị đã trả lại chi phiếu cho Lưu Kế Cường rồi.”

“Chị, chúng ta cần số tiền đó...”

“Rồi đưa em vào đây?” Cố Sơ hơi cao giọng.

“Em thật sự không phải vì số tiền đó mới...”

Cố Sơ nhìn con bé rất lâu mới nói: “Thế thì vì cái gì? Vì tình yêu ư? Em tưởng hán ta thật lòng với em à? Nếu trong lòng hán có em, hôm nay em đã không ở trong này.”

Cố Tư ra sức cắn môi.

“Tur Tur!” Cố Sơ hạ thấp giọng xuống, siết chặt tay con bé: “Em nói thật cho chị biết đi, em làm việc tốt cuộc là vì cái gì?”

“Chị, chị đừng hỏi nữa.”

“Chị là chị em, chị có thể không hỏi sao?”

“Tiêu Tuyết là do em giết.” Cố Tư sốt sắng.

“Em... nói vậy!” Cố Sơ nghiêng răng: “Em nói em giết Tiêu Tuyết? Được, vậy chị hỏi em, em đã tiêm cho Tiêu Tuyết bao nhiêu lít Propranolol? Sau khi bị tiêm, Tiêu Tuyết xuất hiện phản ứng gì? Tạm thời chưa nói tới chuyện em đã vác thi thể Tiêu Tuyết lên Nam Sơn bằng cách nào, chị mới chỉ muốn biết phần trước của vụ án thôi. Em đừng quên chị học y, em không giấu được chị đâu.”

Cố Tư càng lúc càng sốt ruột, lập tức xua tay: “Em không nhớ nữa, chỉ biết lúc đó một lòng mong cho cô ta lập tức chết đi.”

Cố Sơ buồn lòng, hỏi rành mạch từng chữ: “Cố Tư, em có từng suy nghĩ cho cảm nhận của chị không?”

Sóng mắt Cố Tư chột xao động.

Hai người liền chìm vào trầm mặc, bầu không khí tĩnh mịch.

Cuối cùng, Cố Sơ là người phá vỡ nó, chậm rãi nói: “Có lẽ em vốn dĩ không biết Lưu Kế Cường là người ít bị nghi ngờ nhất, thế nên chị thật sự nghĩ không ra còn có nguyên nhân gì khiến em làm vậy nữa.”

Cố Tư không ngẩng đầu lên, nhưng hàng mi thì run lên.

Khi ra khỏi đồn công an, Cố Sơ đã sức cùng lực kiệt. Cô dựa vào ghế xe, không nói một câu, quay mặt về phía cửa xe rất lâu. Lục Bắc Thần đánh xe vào lề đường, dừng lại, tắt máy. Đây là một con đường nhỏ trồng đầy cây cọ. Có gió biển thổi xào xạc thổi qua, không khí cũng bớt đi cái oi ả, có phần mát mẻ hơn.

Lục Bắc Thần lần tìm hộp thuốc lá, tiện thể rút một điếu ra nhưng khi quay đầu sang nhìn Cố Sơ, anh lại cất đi. Anh ngẫm nghĩ rồi nói: “Đói rồi à?”

Cố Sơ không nói gì, bờ vai hơi run rẩy.

Lúc ấy Lục Bắc Thần mới nhận ra vẻ bất thường, xoay người cô lại mới bàng hoàng phát hiện mắt cô đỏ ửng. Có lẽ không ngờ cô lại như vậy, Lục Bắc Thần nhất thời bối rối không biết làm sao, giống như lần trước khi cô bị dọa. Anh ngăn người giầy lát rồi vội vàng lấy hộp khăn giấy, vụng về rút ra mấy tờ.

“Em đừng khóc, con bé không sao đâu.” Anh lau nước mắt cho cô.

Cố Sơ cầm lấy khăn giấy, đè lên mắt, chỉ lắc đầu, im lặng rất lâu. Lục Bắc Thần thấy thế, ép cô bỏ xuống, khẽ nói: “Không tốt ắt đâu.”

Cô quay mặt đi, không muốn để anh nhìn thấy mình trong bộ dạng này.

Lục Bắc Thần không biết phải an ủi cô kiểu gì, nhất thời cũng chỉ đành ngồi đực ra ở đấy. Cố Sơ gạt mạnh nước mắt nhưng bi thương trong lòng vẫn như nước sông chảy ngược, không sao ngăn được. Anh không nỡ lòng thấy cô như thế, bèn dứt khoát kéo cô vào lòng.

Cô không cự quạ nhưng có lẽ cự quạ cũng vô ích. Cô cứ thế nằm trong lòng anh, nhưng trong đầu toàn là hình ảnh của Cố Tư. Lục Bắc Thần vỗ nhẹ nhẹ lên vai cô, dịu dàng dỗ dành: “Còn có La Trì mà, em phải tin tưởng cậu ấy.”

Cố Sơ nhẹ nhàng gật đầu.

Cô như vậy khiến người ta xót xa.

Lục Bắc Thần khẽ thở dài, càng thu chặt cánh tay.

Qua một lúc lâu, Cố Sơ mới lên tiếng: “Tôi vẫn luôn suy nghĩ...”

Anh cúi xuống nhìn cô.

Cô cũng ngược mắt lên, đôi mắt đỏ rực như một chú thỏ ánh lên một vẻ hoài nghi.

“Nếu lúc trước Tư Tư chỉ muốn nhận tội thay Lưu Kế Cường, vậy thì làm sao nó biết các anh đang nghi ngờ Lưu Kế Cường?”

Một câu nói đâm trúng trọng điểm.

Lục Bắc Thần biết nhưng không thể nói.

Chỉ khẽ đáp: “Có lẽ nó đã quan tâm tới vụ án này từ lâu rồi, chỉ là em không biết mà thôi.”

Một đáp án mơ hồ không rõ.

Cố Sơ nhú mày...

Hứa Đồng đã ngủ một giấc rất khó chịu. Cô lớn bằng từng này nhưng chưa bao giờ chen nhau ngủ trên một chiếc sofa cùng một người đàn ông. Chuyện này nghe ra rất hoang đường nhưng phải bắt nguồn từ người sắp vô lý của cô. Cơn say tối qua Thịnh Thiên Vỹ như một kiếp nạn, còn là một bộ phim thảm họa người thật được đầu tư sản xuất, dàn dựng 3D.

Ai cũng nói đàn ông uống rượu vào rất khỏe, cô cuối cùng cũng được mở mang tầm mắt. Tối qua không cần biết cô giãy giụa kiểu gì người này cũng nằm im vững chãi như Thái Sơn, cánh tay vòng qua người cô, trở thành gông cùm, cánh tay và đôi chân nhỏ bé của cô dường như chẳng thể sử dụng chút sức nào.

Sau đó cô cũng giãy giụa đến một nhòai rồi thiếp đi.

Chỉ có điều nửa đêm có lúc cô tỉnh giấc, cảm thấy khó thở. Trong bóng tối dường như cô đối mặt với đôi mắt của Thịnh Thiên Vỹ, đôi mắt còn sâu hơn cả đêm đen. Nửa người anh đè lên cô giống như đã tỉnh, lại giống như còn say, khuôn mặt rất gần cô.

Làm cô sợ hết hồn hết vía, lập tức chống tay lên ngực anh, thậm chí câu hỏi: Tổng giám đốc, anh định làm gì nghe cũng run lấy bầy.

Cô không thể đẩy được Thịnh Thiên Vỹ. Người này sức vóc lực lưỡng, cơ thể cao to, dốc sức cũng chỉ có thể né khỏi mặt anh. Mùi rượu trên người anh dường như đã bay đi hết. Anh nhìn cô, trong bóng tối như đang cười lại như không cười.

Khi anh áp mặt xuống, tim của Hứa Đồng suýt bắn ra ngoài.

Cô chỉ nghe thấy anh nói: “Tiểu Hứa à, sao tôi chưa bao giờ thấy em gọi điện cho bạn trai cả?”

Hứa Đồng làm sao biết trả lời câu này, vội ngo ngoáy. Nhưng anh đè chặt cô xuống, khẽ cười: “Nói thật lòng, con người tôi thích tuyển một trợ lý độc thân hơn.”

Cô không biết đáp lại ra sao.

Anh vùi thẳng mặt vào cổ cô, sau đó thì nằm im. Cô đẩy anh, anh lại lăm bắm rồi ôm cô vào lòng, lưng dựa sát vào ngực anh, cảm giác rất kỳ lạ vì cô mơ hồ nhận ra hình như mình chạm phải thứ gì.

Cô không đi đâu được, cứ thế mở mắt trờ trờ tới khi trời gần sáng, sau đó quả thực không chống đỡ nổi nữa mới nhắm mắt lại.

Khi cô mở mắt ra lần nữa thì trời đã sáng rõ. Cô không biết mình lên giường ngủ từ khi nào. Một chiếc giường hoàn toàn không có mùi phụ nữ, lớn đến khó tin. Cô không xa lạ, đây là giường trong phòng ngủ của Thịnh Thiên Vỹ, có mấy lần cô phải mang hợp đồng tới, lúi anh dậy, ép anh ký tên.

Khi Thịnh Thiên Vỹ xuất hiện lại, anh vừa tắm xong, chỉ quần khăn tắm đi vào phòng, bả vai dài rộng và trên lồng ngực vẫn còn dính nước, tóc cũng ướt rượt. Anh đã cạo râu sạch sẽ, trông tinh thần ngời ngời, chỉ có điều ăn mặc không đúng mực lắm.

“Dậy rồi à?” Anh đứng bên cạnh giường, cầm khăn mặt lau đầu, mỉm cười đứng nhìn cô từ trên xuống.

Hứa Đồng cố gắng nhìn thẳng vào mắt anh: “Anh không sao chứ ạ?” Bây giờ cô không biết lúc nữa đêm có phải anh vẫn còn say không nhưng chỉ cần anh không nhắc, cô sẽ không hỏi nhiều.

Thịnh Thiên Vỹ ném khăn tắm qua một bên, ghé sát người tới, cười: “Em muốn ám chỉ phương diện nào?”

Hứa Đồng hít sâu một hơi, bình tĩnh nhìn anh: “Tổng giám đốc, tốt nhất anh nên mặc quần áo vào. Nhiệt độ ở đây không được như Bắc Kinh, lạnh đấy. Anh mà đổ bệnh, rất nhiều hợp đồng lại bị ứ đọng.”

“Sức khỏe tôi trước nay rất tốt.” Thịnh Thiên Vỹ cười xấu xa: “Không tin, em thử xem.”

Hứa Đồng né tránh hơi thở của anh, đi xuống giường, cứng nhắc nói: “Mong anh tự trọng!”

Câu nói ấy làm Thịnh Thiên Vỹ bật cười.

Hứa Đồng có thể nhìn thấy chiếc gương bên cạnh, đầu tóc cô hơi rối, quần áo cũng xộc xệch, hoàn toàn khác biệt với bộ dạng của anh. Đang nghĩ phải thoát thân bằng cách nào, Thịnh Thiên Vỹ liền nói: “Trong phòng tắm đã chuẩn bị quần áo cho em thay, em tắm rửa qua đi, sau đó chúng ta ăn chút gì rồi xuất phát.”

“Đi đâu vậy?”

“Cuối tuần mà, tới thảo nguyên chơi hai ngày.” Thịnh Thiên Vỹ uể oải nói.

Hứa Đồng kinh ngạc, một lâu sau mới nhắc nhở anh: “Tổng giám đốc Hoàng của năng lượng Kiến Nghiệp đã hẹn anh mấy lần rồi, anh không thể lười lại nữa.”

“Có gì mà không thể? Lười lại, tuần sau tính.” Thịnh Thiên Vỹ dường như có cảm hứng với thảo nguyên hơn. Anh đi tới trước, vỗ nhẹ vào vai cô: “Lều Mông Cổ mới dựng không tới đâu, trước đây em tới bên này toàn cùng Niên Bách Ngạn đi bàn chuyện làm ăn, ít được chơi phải không? Hai ngày này tôi đưa em đi chơi cho đã đời.”

Hứa Đồng lại định khuyên nhủ thì Thịnh Thiên Vỹ đã thẳng thừng nói một câu: “Tôi đếm đến ba em lập tức đi tắm rửa, nếu không tôi sẽ đích thân tắm cho em đấy.”

Hứa Đồng sợ anh làm thật, lập tức nghe lời...

116. Chương 116: Mời Kiểu Gì Đây?

Thanh xuân chỉ có một lần, dù chua chát hay ngọt ngào thì những người còn chưa hoàn toàn chín chắn như họ cũng đã vô thức bước qua trong những loạn choạng, va vấp.

Sự đời thường là vậy, ‘phúc bất trùng lai, họa vô đơn chí’, đúng vào lúc chuyện của Cố Tư đã đạt tới điểm giới hạn giằng co, cầm cự, thì chẳng biết Sầm Vân nghe được ở đâu tin Cố Tư tự thú, lo lắng không yên bèn gọi điện thoại tới chỗ Cố Sơ.

Lúc di động reo vang, Cố Sơ đang nằm mơ.

Những giấc mơ cứ lộn xộn, hỗn loạn, đan xen giữa hiện thực và hư ảo.

Cô của 17 tuổi tựa một đóa hướng dương, khoảng thời gian ngày ngày mỉm cười về phía mặt trời đó đã trở thành sự khởi đầu của những hạnh phúc một đời cô không thể thiếu. Tuy rằng hạnh phúc ngắn ngủi nhưng dấu sao cũng đã từng có, hơn nữa còn sánh bước cùng những đắng chát của tuổi xuân. Thanh xuân chỉ có một lần, dù chua chát hay ngọt ngào thì những người còn chưa hoàn toàn chín chắn như họ cũng đã vô thức bước qua trong những loạn choạng, va vấp.

Cố Sơ mơ thấy ban nhạc của mình.

Một ban nhạc vừa có thể hát nhạc pop, cũng có thể chơi rock nặng.

Trong mơ, cô dường như có thể nhìn thấy bản thân mình hồi đại học cần mẫn như kiến dọn tổ, ngoài việc học ra, ngày nào cũng bận rộn ‘chiêu binh mã mã’ cho ban nhạc của mình. Thật ra cô chưa từng nghĩ sẽ thành lập ban nhạc, sau khi bị đàn chị đả kích nặng nề, cô nhếch nhác thăm hại lại tiếp tục bị Lăng Song kích động, cô nghe lời an ủi kiểu gì cũng thấy quái đản. Cuối cùng vẫn là một lời của Tiêu Tiểu Tiêu thức tỉnh người trong mơ: Nếu mái hiên nhà người khác không nhận cậu thì cậu tự xây một mái hiên là được rồi.

Cô như gà chọi, dưới ánh mắt khinh bỉ và những lời đàm tiếu chế giễu của các đàn chị, quyết tâm cắn răng chiêu mộ một bầy vật, có thể bắt chước các loại âm thanh, nhạc cụ gì cũng đều thông thạo, vừa biết nhảy múa vừa có thể biên tập, khả năng sáng tác cực đỉnh, đều là con gái, hơn nữa còn một điểm tương đồng: Cả hai người họ đều bị đội văn nghệ loại ra ngoài.

Cô còn mơ thấy cảnh tượng lần đầu tiên lên lớp nhìn thấy máu.

Cô không phải người gặp máu là ngất nhưng cũng không thể bình thản đối mặt với máu tươi. Cô gần như đã nôn hết hai bữa cơm, sau đó đối tới nửa đêm mới bò dậy khỏi giường lục tung tủ đồ lên tìm đồ ăn, rồi hôm sau lại nôn. Tiêu Tiểu Tiêu đã nghĩ ra không ít phương pháp để chữa căn bệnh này của cô. Thầy giáo luôn nhìn cô bằng ánh mắt như nhìn một thành phần cần căn bản của y học, cuối cùng vẫn phải tới lượt Lục Bắc Thâm ra tay mạnh, quá trình tuy rằng rất tàn nhẫn nhưng đã đạt được hiệu quả. Lăng Song không ngớt lời mắng cô là ông ọ.

Là vì yêu mà có dũng khí ư?

Cố Sơ chẳng nói ra được, chỉ biết rằng khi nhìn thấy Lục Bắc Thâm mặc chiếc áo blouse trắng từ phòng thực nghiệm bước ra, sự chán ghét và lo âu đối với máu để được xua đi không ít. Chỉ nhìn anh thôi, cô đã cảm nhận được một sự an toàn.

Sau đó, chẳng biết lại xoay chuyển mấy giấc mơ nữa.

Là gương mặt của Lục Bắc Thần.

Thận trọng, nghiêm nghị, gần như là lạnh lùng. Cùng mặc áo blouse trắng nhưng lại ép cô cảm dao giải phẫu và dụng cụ mổ để ăn cơm. Cô nơm nớp sợ hãi nhưng đối diện với gương mặt lạnh của anh lại không thể không tuân theo, từng dao cắt miếng thịt bò nhỏ trông có vẻ rất ngon miệng trên đĩa ra. Kết quả là máu tươi chảy đầy bàn, khắp lồng ngực đều là mùi tanh của máu.

Cô muốn nôn nhưng Lục Bắc Thần ra lệnh cho cô bằng ngữ điệu cực kỳ hờ hững: Ăn hết cho tôi!

Dòng máu đỏ chảy tràn tới mép bàn, thấm vào tay áo cô.

Trong dạ dày dâng lên phản ứng nhưng vẫn phải cầm chặt con dao giải phẫu.

Nhưng một giây sau nhìn lại, miếng thịt bò nhỏ trên mặt bàn chẳng biết đã biến thành đầu của Tiêu Tuyết từ lúc nào, bày giữa đĩa, mái tóc đen như thác đổ cứ thế kéo dài tới tận phía bàn đối diện. Không phải xương đầu mà một gương mặt sờ sờ trước mắt, nhợt nhạt, phờ phạc. Hốc mắt, lỗ mũi và khóe miệng đều đang chảy máu, chỉ có đôi mắt là không còn nữa, máu chảy tràn từ hai lỗ hổng đó ra ngoài. Cô ta còn bị thiết hỏi cô: Cô có tư cách gì mà cướp Bắc Thâm của tôi?

Cô sợ hãi tột độ, vút con dao trong tay đi.

Lục Bắc Thần phía đối diện lạnh lùng nói: Ai cho cô ngừng tay? Cô là trợ lý của tôi, tôi bắt cô ăn, cô phải ăn.

Cô ngược mắt lên, bỗng kinh hoàng phát hiện mái tóc dài miên man của Tiêu Tuyết có một sợi quấn vào cổ tay Lục Bắc Thần.

Càng khiến cô thẳng thốt hơn là bên cạnh Lục Bắc Thần còn có một người nữa đang ngồi, cũng chiếc áo blouse trắng y hệt, thậm chí là một gương mặt y như đúc.

Là Lục Bắc Thâm.

Anh ngồi bên cạnh Lục Bắc Thần, đau khổ nhìn cô.

Anh đang hỏi cô: Vì sao em lại yêu anh trai của anh?

Câu nói này nặng tựa bàn thạch, đè xuống khiến cô không sao thở nổi, bỗng một tiếng chuông đột ngột xen vào giấc mơ, hòa trộn với khung cảnh trong mơ, rộ lên một cảm giác đau đớn, ngay sau đó cô choàng tỉnh khỏi giấc mơ. Nỗi đau ấy còn kéo dài từ trong mơ ra tới hiện thực.

Cổ Sơ thở hồng hộc từng hơi, gơ tay ấn lên vị trí lồng ngực để đè nén nỗi đau này.

Trái tim như bị mấy sợi dây thép đồng thời tra tấn, kéo mạnh một cái, cô ngửi thấy thoang thoang đâu đây một mùi máu tanh.

Là máu của cô.

Di động vẫn còn đang réo không ngừng.

Đồng hồ trên tường hiển thị: 12:15

Đúng nửa đêm.

Mơ một giấc mơ như vậy, lại bị chuông điện thoại quấy nhiễu vào giờ này, quá hợp cảnh.

Là điện thoại của Sầm Vân, Cổ Sơ cảm thấy rất kinh ngạc. Khi còn làm việc ở bệnh viện, giờ này di động còn kêu chắc chắn không có chuyện gì tốt đẹp. Thế nên Cổ Sơ cũng chẳng quan tâm tới việc lau mồ hôi trên trán, vớ lấy di động nhận máy, trong lòng thầm nghĩ tuyệt đối đừng là sức khỏe của mợ có vấn đề gì.

Giọng của Sầm Vân nghe rất vang: “Chuyện của Tư Tư là thế nào?”

Cổ Sơ sợ nhất là nghe thấy câu này. Mợ đang hỏi mọi chuyện thế nào nhưng đồng thời cũng đang ngầm ám thị rằng chuyện của Tư Tư mợ đã biết được kha khá. Nói một cách khác, cho dù mợ không rõ tường tận nhưng ít nhất cũng biết Tư Tư đã xảy ra chuyện. Mợ theo cậu gả tới Quỳnh Châu, nhớ năm đó cậu cũng là người giỏi giang, đến cậy nhờ bố cô, cũng kiếm được không ít tiền. Mà mợ lúc ấy cũng thật sự là con gái cưng trong nhà, tính tình hiền dịu, lương thiện. Nhưng sức khỏe cậu không tốt lắm, qua đời khi Hứa Đồng còn rất nhỏ, lúc đó gia đình cô cũng giúp đỡ không ít. Mợ dùng tiền của cậu mở một cửa hàng, cuộc sống cũng không quá chật vật, mà một người phải gánh vác gia đình như mợ, tính cách dần dà cũng thay đổi.

Mợ từ một người chưa bao giờ dám to tiếng bỗng trở thành một người phụ nữ không quát tháo thì không nói, từ cô con gái cưng trở nên hùng hù hổ hù, tính tình hiền thực cũng dần trở nên chanh chua. Nhưng cũng chỉ có như vậy mợ mới có thể chống đỡ cho gia đình này, quyết nuôi dạy Hứa Đồng. Sau khi Hứa Đồng đi làm, tiền lương hàng năm dần dần tăng lên, ông chủ cũng đối xử không tệ với chị ấy, thế mà người mẹ lại nhiễm thói cờ bạc. Ban đầu Hứa Đồng không chú ý, cảm thấy chỉ chơi mạt chược hay tú lơ khơ gì đó có thua cũng không quá nhiều. Nhưng năm này qua năm ngày, ngày này nối ngày kia, chứng nghiện cờ bạc của mợ càng lúc càng nặng, có lúc thắng được nhiều mà thua cũng ít. Người ngồi trên bàn bạc lâu cũng

mắc một căn bệnh đó là vĩnh viễn không biết chừng mực, thắng rồi vẫn còn muốn thắng tiếp, thua lại càng phải gỡ lại. Mẹ chính là người như vậy.

Mẹ chơi lâu ngày ắt sẽ kết được một số người bạn ‘cùng chí hướng’, đám bạn này lại là những thành phần không bỏ qua bất cứ tin tức lẻ đường nào, cộng thêm thành phố Quỳnh Châu chỉ to hơn lòng bàn tay một chút, muốn giấu triệt để chuyện gì là điều hoàn toàn không thể. Thế nên, Cổ Sơ không kỳ lạ chút nào với kiểu đón nhận thông tin tiểu ngạch khắp bốn phương tám hướng của mẹ.

“Mẹ, mẹ đừng sốt ruột, đây chỉ là hiểu lầm thôi, cảnh sát vẫn còn đang điều tra.” Cổ Sơ nói với mẹ.

Đầu kia giọng nói càng to hơn: “Tôi sốt ruột? Tôi sốt ruột đâu mà sốt ruột? Tôi chỉ cảm thấy chuyện này quá mất mặt! Cô bảo các cô có thể để tôi bớt lo nghĩ không? Có thể đừng bắt tôi đã già rồi mà còn không biết giấu mặt đi đâu không? Lúc tôi nghe thấy tin này, tôi thực tình chỉ muốn tìm lỗ nẻ mà chui xuống! Cô chăm sóc em cô cái kiểu gì thế hả? Tư Tư ra vào đồn công an bao nhiêu lần rồi? Thấy hay hóm lăm phải không? Vẽ vang lăm phải không?”

“Mẹ...”

“Quả thực không ổn thì đi nghe ngóng xem sao, chúng ta bỏ ít tiền ra xem có được không?”

Cổ Sơ có lúc không thích nghe Sầm Vân nói vì đôi khi mẹ nói rất khó lọt tai, câu nào câu nấy cũng như đâm vào tim vậy. Nhưng không thể không thừa nhận, nếu bỏ đi lớp vỏ ngoài xù xì, thật ra có thể nhìn thấy tấm chân tình của mẹ. Giống như bây giờ, rõ ràng là quan tâm tới Tư Tư, vậy mà vẫn nói mất thể diện.

Một người yêu tiền là thế, bây giờ lại đề nghị dùng tiền để giải quyết vấn đề, hơn nữa còn không phải vì bản thân. Kiểu người thân ‘xanh vỏ đỏ lòng’ như thế này đối với Cổ Sơ mà nói lại càng đáng quý.

“Đút tiền sao được mẹ? Bây giờ lại càng không được. Mẹ yên tâm đi, con cũng đã tới đồn công an rồi, Tư Tư không sao.”

“Nó đã tự thú rồi, chẳng phải là đâm vào họng súng sao? Cái con bé này bị trúng tà hay sao thế hả? Tôi không tin là nó có gan giết người! Cô không biết đám người đó đồn thổi khó nghe đến mức nào đâu, cứ như thật vậy. Bây giờ cảnh sát đang tìm hung thủ mà không thả ra nó được sao?”

“Không phải vậy đâu ạ.” Nghĩ một lúc, Cổ Sơ cảm thấy vẫn nên thành thật là hơn: “Không sai, đúng là Tư Tư đã tự thú nhưng lời khai của nó còn quá nhiều sơ hở, đến bản thân nó còn không tự thuyết phục được mình còn đòi khiến cảnh sát tin sao?”

“Thế vì sao nó đi tự thú? Nó tự thú thay ai?”

“Mẹ, cảnh sát sẽ điều tra ra mà, mẹ cứ yên tâm đi.”

Đầu kia ngừng giây lát, như đang ngẫm nghĩ: “Cô vừa nói cô tới đồn công an? Chẳng phải bây giờ không cho gặp Tư Tư sao?”

Cổ Sơ kinh hãi, đúng là không có chuyện gì giấu được mẹ. Hối như vậy chắc chắn mẹ đã từng đến cửa đồn công an nhưng lại bị từ chối. Cô khẽ thở dài, đáp: “Vâng, con đã tới gặp nó.”

“Sao cô gặp được nó?”

“Bởi vì...” Cổ Sơ liếm môi: “Công việc mới của con có thể tiếp xúc với Tư Tư.”

“Cô và vị chuyên gia đó quen biết người trong đồn công an?”

Cổ Sơ ngẫm nghĩ, rồi ‘vâng’ một tiếng.

“Thế thì quá tốt rồi. Cô tới nói với vị chuyên gia đó xem có thể thả Tư Tư ra không. Đó là đồn công an mà, con gái con đứa bị nhốt ở đó không điên thì cũng ngớ ngẩn.” Sầm Vân huyền thuyên không ngớt: “Hay là thế này đi, cô mời vị chuyên gia đó tới nhà ăn bữa cơm, tôi sẽ đích thân nhờ vả cậu ấy cũng được.”

“Không cần ạ.” Cổ Sơ giật nảy mình.

“Cái gì không cần?” Sầm Vân lại cao giọng: “Cậu ấy đã có cách giúp cô gặp được Tư Tư thì nhất định có cách cứu nó ra. Chẳng phải cô cũng nói con bé vô tội sao? Cảnh sát cũng không tin nó giết người, thế thì quá dễ rồi. Bây giờ chúng ta đâu có nhờ thả hung thủ ra.”

“Anh ấy...” Cố Sơ không biết nên giải thích thế nào.

“Đừng có ấp a ấp úng nữa, kiểu gì cũng phải gặp mặt. Tình hình của cô và vị chuyên gia đó rồi công việc, tiền đồ sau này tôi cũng phải tìm hiểu rõ ràng chứ? Không phải chúng ta bám víu lấy người ta, nhưng ít nhất cậu ấy cũng là sếp của cô, mời sếp tới nhà ăn thì có làm sao?” Sầm Vân tuôn một tràng đạo lý, sau đó quyết định: “Được rồi, quyết định vậy đi, không nhiều lời nữa! Để cậu ấy quyết định thời gian, gần đây luôn đi.”

Cố Sơ to đầu: “Mợ, như vậy không hay đâu, hơn nữa con người đó... không thích kiểu này lắm.”

“Có ai lại đánh người đang cười, tôi đã đích thân mời rồi, theo phép lịch sự cậu ấy cũng phải tới chứ?” Sầm Vân sốt ruột: “Cứ thế đi, việc mời mọc giao lại cho cô, không nghĩ cho cô thì cũng phải lo cho Tư Tư chứ.”

Cố Sơ buông di động xuống, mồ hôi trên trán đã khô cả, nhưng trong lòng bắt đầu gõ trống dồn dập.

Mời Lục Bắc Thần tới nhà mợ ăn cơm?

Mời kiểu gì đây?

117. Chương 117: Tôi Tới Làm Việc

Ra khỏi nhà, trời bắt đầu mưa, rả rích rơi xuống mi mắt như những giọt lệ.

Cuộc điện thoại của Hứa Đồng tới vào ngày hôm sau, rất sớm, từ khi trời mới tờ mờ sáng. Cùng là hồi thăm chuyện của Tư Tư, chỉ có điều với kinh nghiệm làm việc lâu năm đã rèn giũa cho chị ấy một đức tính trầm ổn, tuy lo lắng nhưng không nửa đêm dựng dậy hỏi tội như Sầm Vân. Đối với Hứa Đồng, trước giờ Cố Sơ không giấu giếm chuyện gì, bèn kể hết đầu đuôi câu chuyện cho chị ấy, cả chuyện cô đã đổi công việc. Đương nhiên, nhưng chi tiết liên quan tới vụ án của Tiêu Tuyết, cô chọn cách bảo mật theo tính chất nghề nghiệp.

Hứa Đồng vẫn luôn lý trí, nghe Cố Sơ nói rõ ràng là chị ấy cũng hiểu Cố Tư có lẽ không có gì đáng ngại, nhưng lại cảm thấy vô cùng kỳ lạ với chuyện Lục Bắc Thần tuyển Cố Sơ làm trợ lý. Cố Sơ cũng không biết phải nói sao, đầu gì đây cũng là một ‘nghiệt duyên’ dính líu tới chuyện bảy năm trời, cuối cùng cô đành nói với chị ấy: Có lẽ là vừa ý lý lịch học tập của em chẳng.

Hứa Đồng cũng chẳng nói là đã tin hay chưa, ngẫm nghĩ rồi hỏi cô liệu có cần tìm người ‘có lời’ với Lục Bắc Thần một chút không, dù sao cũng làm việc cùng nhau, nếu nhờ người có quan hệ với Lục Bắc Thần nói đỡ thì sau này cũng thuận buồm xuôi gió. Cố Sơ hiểu ‘có lời’ trong ý của Hứa Đồng, thật ra không hèn mà gặp trùng với ý của mợ. Cô đương nhiên sẽ không để Hứa Đồng phải hao tâm tổn sức như vậy, bèn nói rằng mình sẽ tự lo liệu.

Lại trò chuyện thêm dăm ba câu, cuối cùng Hứa Đồng nhắc nhở cô rằng con người của Lục Bắc Thần tính cách rất lạ, dặn cô khi làm việc phải học cách quan sát sắc mặt.

Những đạo lý đối nhân xử thế của người Trung Quốc luôn đa màu đa sắc.

Cố Sơ không biết phải mời thế nào, trên thực tế cô cũng chẳng kịp nghĩ xem phải mời sao thì Lục Bắc Thần đã đi công tác. Lần này anh đi có vẻ vội vàng, chỉ tới lúc sắp lên máy bay mới gọi điện thoại cho Cố Sơ. Cô ngạc nhiên hỏi anh đi đâu. Anh thông báo rằng mình tới Thiên Tân, đi cùng còn có La Trì và các đồng nghiệp.

Đương nhiên, cô cũng không thể rảnh rang, Lục Bắc Thần đưa ột nhóm mặt khẩu để lấy hồ sơ vụ án, bắt cô đọc số hồ sơ đó. Sau khi cúp máy, Cố Sơ nghĩ tới Thiên Tân trong lòng nghi hoặc. Họ tới Thiên Tân làm gì nhỉ? Lưu Kế Cường, Thường Quân và Bạch Đông, ba nghi phạm này đâu có ai ở Thiên Tân?

Còn một vấn đề là La Trì cũng tới Thiên Tân, vậy Cố Tư phải làm sao?

Ở đồn công an.

Sự thiếu hợp tác của Cố Tư khiến tất cả mọi người phải đau đầu, cho tới tận sáng sớm hôm nay, các thành viên trong tổ La Trì nhận được điện thoại thông báo của anh ấy, bảo tổ viên không cần thăm vấn Cố Tư nhiều nữa. Thế nên khi Cố Tư được dẫn tới phòng thăm vấn một lần nữa, trước mặt chỉ bày một hộp cơm ngon lành.

Có người trông Cố Tư, bảo con bé ăn cơm. Cố Tư ít nhiều có phần hồ nghi nhưng cũng không hỏi gì nhiều, cho tới khi ăn cơm xong, người ấy đi rồi, nó mới càng cảm thấy không bình thường. Sau khi ở trong phòng thăm vấn khoảng hơn một tiếng đồng hồ nữa, thì người đó trở vào, rót cho nó một cốc nước. Lúc ấy Cố Tư không nhận được mới hỏi: “La Trì đâu? Vì sao hôm nay không phải là anh ấy?”

Người kia không trả lời nó, chỉ nói rằng công việc thăm vấn nó đã kết thúc rồi.

Cố Tư siết chặt ly nước rất lâu mới lẩm bẩm: “Tôi muốn biết, các anh thật sự không còn nghi ngờ Lưu Kế Cường nữa sao?”

Người đó chỉ cười cười, không đáp.

Chớp mắt một tuần đã trôi qua, Quỳnh Châu bước vào tháng sáu, tiết trời càng thêm oi ả. Vào một buổi tối thứ sáu, Cố Tư bỗng nhiên trở về nhà. Khoảnh khắc mở cửa nhìn thấy nó, khóe mắt Cố Tư suýt đỏ ửng.

Cố Tư còn chưa kịp cởi giày đã lập tức ôm chầm lấy Cố Sơ, ngay sau đó òa lên khóc nức nở, gần như là gào khóc. Cố Sơ không nói gì cả, cứ thế ôm chặt nó, để mặc cho nước mắt của nó thấm ướt vạt áo cô.

Cố Sơ hiểu nước mắt của Cố Tư.

Một cô nhóc mới 20 tuổi, thật ra tâm lý thực sự không chịu nổi những biến cố quá lớn.

Cuối cùng Cố Tư cũng khóc đến mệt mỏi, hoặc có thể khi đã dốc hết những ám ức trong lòng ra bỗng mất đi sức mạnh chống đỡ cơ thể, khóc xong, nó không còn sức nữa. Trước khi đi ngủ, Cố Tư nắm tay Cố Sơ hỏi: “Chị, có phải chị thất vọng về em lắm không?”

Cố Sơ lắc đầu, siết chặt tay nó và nói: “Em về là tốt rồi.”

Trên đời này còn có chuyện gì vui hơn người thân được đoàn tụ đây?

Không có nữa.

Mí mắt Cố Tư đã díp cả vào, miệng còn lẩm bẩm: “Em có rất nhiều chuyện muốn nói nhưng không biết nên nói thế nào.”

Cố Sơ vỗ nhẹ nhàng lên đầu nó, thì thầm: “Bây giờ không cần phải nói gì cả. Em cứ từ từ nghĩ, khi nào nghĩ kỹ rồi thì kể cho chị, ngủ đi.”

Cố Tư nhắm chặt hai mắt lại, chẳng mấy chốc đã thiếp đi.

Cô vẫn nhỏ ngọn đèn đầu giường đi, gương mặt Cố Tư chìm trong bóng tối. Nó ngủ rất say, không hề mơ mộng. Đây là nhà cô, nơi nào có nhà sẽ có cảm giác yên lòng, sẽ cảm thấy an toàn. Cố Sơ ngồi mãi bên giường nhìn con bé, nhìn mãi nhìn mãi, hốc mắt chột ửng đỏ nhưng chẳng mấy chốc, cô đã ngậm nước mắt mỉm cười.

Lúc trước khi Cố Tư ở trong đồn công an, cô chỉ muốn lập tức dốc hết sức để làm rõ xem mọi chuyện rốt cuộc là thế nào, nhưng bây giờ Cố Tư đã an toàn quay trở về, cô bỗng không vội tìm hiểu tâm tư của con bé nữa. Nó lớn rồi, nên có những tâm sự của riêng mình.

Có những chuyện lúc trước còn rầm rộ, sôi nổi, thậm chí từng nghĩ tới hậu quả xấu nhất, nhưng sau này trở về với thanh thân mới nhận ra sự tình cũng không tệ đến mức ấy.

Nằm trên giường, Cố Sơ lại mất ngủ.

Bàn tay cứ cầm chặt di động, chân chữ mã không ấn xuống số điện thoại mang ba chữ ‘Lục Bắc Thần’.

Lần này Cố Tư được bình an, cô biết Lục Bắc Thần ở trong đã giúp đỡ không ít, giống như anh nói, công việc của anh đã hoàn thành rồi, vụ án của Tiêu Tuyết phá thế nào, ai là hung thủ, khi nào thì phá án đều không phải phạm vi công việc của anh.

Lần này anh đi Thiên Tân chắc chắn là để giúp La Trì, Cố Sơ càng nghĩ vậy càng cảm thấy áy náy. Nhưng phần nhiều là sau khi mừng rỡ vì Cố Tư đã trở về, người đầu tiên cô nhớ tới lại là Lục Bắc Thần.

Đắn đo rất lâu, cô lại ngược mắt lên nhìn giờ, đã sắp một rưỡi sáng rồi. Giờ này mà còn gọi điện chắc chắn là không hay. Cô lấy số của anh ra, gửi một tin nhắn: Cố Tư đã bình an trở về rồi. Cảm ơn anh, chúc anh ở Thiên Tân mọi việc suôn sẻ.

Đánh xong dòng chữ ấy, Cố Sơ lại cân nhắc rất lâu, cảm thấy câu cuối cùng hơi kỳ lạ. Cô xóa đi, đánh lại: Cố Tư đã quay về rồi, cảm ơn anh, cũng nhờ anh gửi lời cảm ơn của tôi tới La Trì nữa.

Sau đó, gửi đi.

Ánh trắng tràn ngập căn phòng, để lại từng mảng sáng. Kim đồng hồ trên tường đang nhảy nhót, nghe rất rõ ràng.

Chẳng mấy chốc, di động sáng lên.

Cô vớ lấy, là tin nhắn trả lời của Lục Bắc Thần: Được, tôi biết rồi.

Quả nhiên vẫn là giọng điệu kiêu căng ngạo mạn không ai bì nổi. Dường như cô nhìn thấy ánh mắt luôn luôn nhìn xuống của anh, như thần linh thương xót con người trần thế vậy.

Nhưng đầu ngón tay có vẻ không mấy nghe lời, nhanh chóng đánh một hàng chữ: Muộn vậy rồi vẫn chưa ngủ sao?

Tới lúc tỉnh lại thì đã gửi đi mất rồi, Cố Sơ chỉ muốn chặt tay mình ngay lập tức.

Hơn một phút sau, di động mới lại sáng.

Cô cầm lên, anh trả lời: Ừm.

‘Ừm’? Trả lời bằng chữ này đúng là thờ ơ.

Cố Sơ hơi bực bội trong lòng, nhìn chữ ấy rất lâu, cắn môi rồi lại đánh nhanh một hàng chữ khác: Vậy anh nghỉ ngơi sớm đi, chúc ngủ ngon. Sau khi gửi đi, cô liền vút di động lên tủ đầu giường, vùi đầu vào trong chăn, nghĩ bụng lát nữa anh ta mà có nhắn lại, có chết cũng không xem, mặc kệ anh ta. Ai ngờ đã hai, ba phút trôi qua rồi, di động vẫn im ắng.

Thò đầu ra ngoài ngẫm nghĩ, Cố Sơ lại lấy di động lên, mở ra xem, đúng là không nhắn lại nữa. Bụng dạ bí bách, cô để di động bên cạnh gối, rồi lại đợi thêm một lúc. Từ đầu tới cuối, chiếc di động vẫn như một người câm.

Cố Sơ bỗng dưng cảm thấy giận dữ, trần trọc mãi. Lúc sau cô bỗng nghĩ, mình điên rồi sao? Sao có thể bị một tin nhắn làm ảnh hưởng tới tâm trạng chứ? Nghĩ vậy, cô quay đầu tắt thẳng di động.

Hôm sau, bầu trời âm u.

Lúc Cố Sơ tỉnh dậy thì Cố Tư đã không còn ở nhà nữa, chỉ để lại một mẩu giấy nhó trên bàn uống nước: Chị, em nhất định phải tới nói chuyện với Lưu Kế Cường, khi nào về em sẽ giải thích với chị.

Đặt mẩu giấy xuống, Cố Sơ ngồi xuống sofa thở dài. Lưu Kế Cường, cô hoàn toàn không ưa gã ấy nhưng một số chuyện bắt buộc phải để Tư Tư tự giải quyết, ví dụ như chuyện tình yêu có vẻ không chuẩn mực này của nó.

Mở di động lên, kéo rèm ra, bầu trời hơn chín giờ sáng mà vẫn như bốn, năm giờ vậy, mặt trời trở thành một chấm trắng lơ lửng trên cao. Cố Sơ ngẩng đầu nhìn lên chấm trắng đó, nhớ tới đôi mắt trắng dã của cá chết.

Có tiếng rung ù ù bên tai, là di động của cô.

Cô cầm lên nhìn, là Lục Bắc Thần.

Sau khi nhận máy, ngữ khí của Lục Bắc Thần có vẻ rất không thiện cảm: “Em làm sao thế hả?”

Cô làm sao?

Cô mơ màng ‘á’ một tiếng.

“Tối khách sạn, lên phòng tôi.” Khẩu khí đầu kia di động ngang ngược đến nỗi khiến người ta giận sôi lên.

Sau đó, cúp máy.

Cố Sơ ngoại trừ tiếng ‘á’ ấy ra thì chẳng còn cơ hội nói thêm dù chỉ một chữ, cô chớp chớp mắt một lúc mới hoàn hồn trở lại, kiểm tra di động mới bằng hoàng nhận ra có 5 cuộc gọi nhờ của Lục Bắc Thần cùng một tin nhắn: Gọi điện lại!

Ba chữ cùng một dấu chấm than to đùng đủ để hình dung ra cơn giận của anh sắp sửa bùng nổ.

Cô lật lại xem, cuộc gọi sớm nhất hiện thị lúc 6 giờ sáng.

Cố Sơ cảm thấy hơi oan ức, cô chỉ tắt máy thôi mà?

Ra khỏi nhà, trời bắt đầu mưa, rả rích rơi xuống mi mắt như những giọt lệ. Cố Sơ làm vệ sinh cá nhân trong vòng 5 phút, phi tới khách sạn trong vòng 10 phút. Vừa vào đại sảnh đã nhìn thấy giám đốc bộ phận phòng đang mắng một nhân viên, nhìn khá lạ, có lẽ là mới tới.

Sau khi nhìn thấy Cố Sơ, giám đốc đuổi nhân viên kia đi trước, rồi đi về phía cô khá nhiệt tình: “Em quay lại làm việc à?”

Câu hỏi ấy làm Cố Sơ ngượng ngáp, vội vàng giải thích là không phải. Giám đốc nghe xong có chút thất vọng, thở dài: “Bây giờ muốn tuyển một nhân viên đáng tin cậy quả là khó khăn. Cái đứa vừa rồi đã bị giáo sư Lục đuổi thẳng ra ngoài đấy.”

Cố Sơ nghe xong lập tức to đầu, sao lại dính dáng tới cả Lục Bắc Thần?

“Giáo sư Lục vừa về phòng là hình như liên tục gọi điện thoại. Con bé này cũng không biết để ý, ra sức ấn chuông cửa đòi vào dọn phòng, kết quả là bị giáo sư Lục mắng ột trận té tát.” Giám đốc giải thích.

Cố Sơ cuộn chặt tay lại. Toi rồi, xem ra chuyến đi này không thu hoạch được nhiều, nếu không sao lại trở thành một cái đầu sư tử, bảo mắng người ta là mắng ngay chứ? Tâm trạng cô bắt đầu hỗn loạn, lúc nói chuyện với giám đốc cũng hoang mang, bất an.

Cuối cùng, giám đốc ngó ra, mới hỏi: “Em không tới làm việc? Vậy em tới để...?”

“Em tới làm việc mà.” Cố Sơ bầm bụng trả lời: “Là... làm việc cho giáo sư Lục.”

Giám đốc sững sờ...

118. Chương 118: Đứng Đi

Không được phép tháo nhẫn ra, nghe rõ không?

Khi Lục Bắc Thần mở cửa ra, sắc mặt quả thực hơi khó coi, hơi hốc hác, hơi nhợt nhạt, trong đôi mắt hiện đầy những tia máu đỏ. Chiếc sơ mi đen trên người hơi xộc xệch, có mấy chiếc cúc mở bung ra, trên cổ còn đeo cà vạt. Nhờ có thứ ánh sáng không quá chói lọi, Cố Sơ nhìn thấy những sợi râu lún phún trên cằm anh, trái tim chợt thất lại.

Anh nghiêng người để cô đi vào.

Cửa vừa đóng lại, anh liền buông một câu: “Sau này không được phép tắt di động.”

Cố Sơ cảm nhận được rõ ràng bầu không khí bất ổn, ngoan ngoãn ‘ồ’ một tiếng.

Có lẽ Lục Bắc Thần không ngờ cô lại nghe lời như vậy, một chữ ‘ồ’ khẽ khàng, ngoan hiền như một chú dê, những đường nét cứng nhắc trên gương mặt có phần dịu dàng hơn. Anh ngồi xuống sofa, tháo cà vạt trên

cổ xuống, ném qua một bên, hai cánh tay đặt lên đùi, cả cơ thể hơi đổ về phía trước, nhìn cô và nói: “Em là trợ lý của tôi, di động phải mở 24/24.”

Giống như lời giải thích, có thể thấy từ thái độ có phần đã trầm xuống của anh.

Cố Sơ khẽ gật đầu, không giải thích điều gì.

Lục Bắc Thần nhìn cô chằm chằm, thấy cô cứ cúi gầm bèn nhú mày: “Em lại đây!”

Cố Sơ dự cảm được mây đen đang vần vũ trên đỉnh đầu, thận trọng tiến lên hai bước. Lục Bắc Thần bắt mắt: “Cách xa tôi thế làm gì?”

Đúng là không hay thật.

Đi tới trước mặt anh, thế đủ gần rồi chứ. Ai ngờ anh cô ngồi thẳng xuống, đâm sầm vào người anh, trên đỉnh đầu là tiếng gầm bực bội: “Tôi còn ăn thịt được em hay sao?”

Cố Sơ chỉ cảm thấy đôi tai ầm ầm vang vọng. Nếu là bình thường có thể cô sẽ phẫn nộ nhưng vừa nghĩ tới Cố Tư đã trở về, tất cả giận dữ đều không thể bộc phát được nữa. Cô cười trừ nói: “Là lỗi của tôi, tôi không nên tắt máy, cũng không nên đứng xa anh như vậy.”

Lục Bắc Thần vẫn còn đang nhìn cô chằm chú.

Cô cười rạng rỡ, giơ tay, dè dặt xoa lên ngực anh: “Giáo sư Lục đại nhân rộng lượng, đừng giận nhé!”

Sự bực tức trong ánh mắt Lục Bắc Thần rõ ràng đã tan đi.

“À...” Cố Sơ nép bên cạnh anh như chú gà con mới nở, giọng nói cũng nhỏ nhẹ: “Tới Thiên Tân vì vụ án sao?”

Lục Bắc Thần ‘ừm’ một tiếng.

Sự hiếu kỳ của Cố Sơ lại tăng vọt, cô hỏi: “Vì sao phải tới Thiên Tân vậy? Kết quả thế nào rồi?”

Lục Bắc Thần dựa vào ghế sofa không trả lời, chỉ nhìn cô. Cô bị anh nhìn đến nổi cả người trở nên thiếu tự nhiên, sờ sờ mặt, hắng giọng hỏi: “Sao thế?”

“Vì sao lại tắt máy?” Anh thấp giọng hỏi.

Cố Sơ há hốc miệng, một lúc sau mới đáp: “Tại di động hết pin...”

Sao cô lại cảm thấy chuyện cô tắt di động mới là ngòi nổ trực tiếp nhỉ?

Lục Bắc Thần nhướn mày.

Cố Sơ cắn môi không nói nữa. Cô phải giải thích thế nào đây? Lẽ nào lại nói thật với anh? Đùa sao, đến bản thân cô còn chẳng rõ tối qua mình bị trúng gió gì nữa. Nhưng đây là chuyện nhỏ, cô cảm thấy Lục Bắc Thần phản ứng hơi thái quá rồi. Cô bèn chuyển đề tài: “Vụ án gặp khó khăn sao?”

“Phá án rồi.” Lục Bắc Thần hờ hững nói một câu rồi đứng dậy.

“Ồ... phá án rồi.” Cố Sơ thờ ơ lặp lại nhưng ngay sau đó chợt ngó ra, đứng bật dậy, giọng nói cao hân lên: “Hả? Phá án rồi?!”

“Em là máy lặp lại à?” Lục Bắc Thần trông vô cùng bình thản, mở tủ quần áo, lấy ra một bộ quần áo ngủ.

Cố Sơ mặc kệ lời chế giễu của anh, rảo bước tới trước: “Có phải đã tìm thấy hung thủ rồi không?”

“Ngày xưa em không học môn Ngữ Văn từ tế phải không?” Lục Bắc Thần quay người, chỉ vào hành lý: “Thu dọn giúp tôi.”

Cố Sơ liếc nhìn chiếc vali, đồ đạc bên trong bị lật tung ra lộn xộn, ngổn ngang, rồi lại nhìn khắp phòng, không có dấu hiệu của việc dọn dẹp.

“Để tôi gọi phục vụ phòng...”

“Em là trợ lý của tôi, gọi phục vụ phòng gì chứ?” Lục Bắc Thần chọn một bộ quần áo sạch sẽ, buông một câu chẳng chút khách khí.

Cố Sơ tròn mắt: “Anh cũng nói đầy thôi, tôi chỉ là trợ lý của anh.”

“Thế nào gọi là trợ lý?” Lục Bắc Thần đứng tựa vào cửa phòng tắm, hỏi cô.

Cố Sơ hơi nghẹn lời: “Là trong công việc...”

“Em, với tư cách là trợ lý của tôi, không những phải mở di động 24/24 mà gọi lúc nào phải có mặt lúc đó, bất luận sáng sớm hay tối muộn, từ công việc cho tới sinh hoạt, em cũng phải chịu trách nhiệm sắp xếp.” Lục Bắc Thần nhìn xung quanh: “Lần sau còn để tôi ở trong cái hoàn cảnh này, đừng trách tôi sẽ trừ tiền thưởng của em thật.”

Dứt lời, anh đi vào phòng tắm.

Chẳng mấy chốc đã có tiếng vòi hoa sen.

Cố Sơ đứng đực ngoài cửa phòng tắm, rất lâu mới tỉnh lại, rồi bắt đầu đập cửa rầm rầm. Tiếng nước ngừng lại, Lục Bắc Thần quần khăn tắm mở cửa ra, cau mày nhìn cô. Ánh sáng phòng tắm màu vàng nhạt hắt lên lồng ngực anh như mạ một lớp vàng. Cô bỗng chốc đỏ mặt, cúi gằm nhưng vẫn không quên thanh minh cho bản thân.

“Trên hợp đồng không quy định tôi còn phải làm trợ lý sinh hoạt.”

Lục Bắc Thần nhìn cô, nhấn mạnh từng từ: “Điều 23 phần phạm vi công việc trong hợp đồng có quy định em phải phục tùng tất cả mọi sắp xếp của tôi vô điều kiện. Chú ý, là tất cả mọi sắp xếp, câu chữ trên hợp đồng không nói là tất cả mọi sắp xếp về mặt công việc.”

“Á?”

Lục Bắc Thần lại đóng cửa lại, tiếng nước tiếp tục chảy. Cố Sơ đứng đờ đẫn ở chỗ cũ. Chuyện gì thế này? Trong hợp đồng có câu này ư? Mà kể cả có câu này đi chẳng nữa, sao câu này nhìn thế nào cũng giống một quy định chính thống, ai nghĩ được anh ta lại giản xảo đến mức này?

Sinh hoạt thì sinh hoạt vậy nhưng việc quan trọng của cô vẫn là công việc. Chợt nhớ tới vụ án anh vừa nhắc tới, nhiệt huyết của cô lại bùng lên, tiếp tục đập cửa rầm rầm. Tiếng nước rất lâu sau mới ngừng lại. Lục Bắc Thần lại ra ngoài lần nữa, dưới cằm vẫn còn dính nước cạo râu, khăn tắm thất ở hông, đường nhân ngư thoáng ẩn thoáng hiện.

“Tôi muốn biết hung thủ là ai, vụ án hoàn toàn kết thúc rồi sao?” Lần này, Cố Sơ lấy hết dũng khí nhìn thẳng vào nửa người trần của anh. Nếu vụ án đã phá xong rồi thì cơn giận của anh thật vô lý vô cớ.

Lục Bắc Thần không nói gì, cúi xuống nhìn cô, những bọt xà phòng trắng dính đầy cằm tuy có hơi khôì hài nhưng ánh mắt anh cực kỳ nghiêm nghị, Cố Sơ có muốn cười cũng không dám. Cô rụt cổ lại, lẩm bẩm: “Tôi... tò mò thôi mà.”

Một giây sau, cô cảm thấy cánh tay bị anh kéo mạnh một cái, ngay sau đó bị lôi vào phòng tắm.

Tiếng hét thẳng thốt của cô vang lên cùng với tiếng sập cửa.

Eo chống lên labo, đằng sau là gương, đối diện cũng là gương, liếc mắt là có thể nhìn thấy sống lưng rần rỏ của Lục Bắc Thần trong gương, còn cả vết sẹo như hình con rết ấy nữa.

“Anh làm gì vậy?” Cô chống tay lên trước ngực anh.

Lục Bắc Thần vòng một tay bao trọn lấy cô, cười khê: “Tôi thấy em có quá nhiều câu hỏi, thế này đi, chúng ta vừa tắm vừa thảo luận về vụ án.”

Làm Cố Sơ sợ đến nổi tóc tai dựng đứng cả lên, vội vàng giãy giụa đẩy anh ra.

Nhưng anh càng thu chặt cánh tay, nước trên lồng ngực thấm ướt vạt áo cô, những đường nét bên trong mơ hồ hiện lên. Mặt cô càng lúc càng đỏ, sốt sắng nói: “Mau thả tôi ra!”

“Chẳng phải em tò mò sao?” Lục Bắc Thần cười, ghé sát mặt về phía cô: “Em còn tò mò gì nữa?”

“Không không không, bây giờ tôi không tò mò nữa rồi.”

“Đã nhìn thấy gì đâu, sao lại hết tò mò rồi?” Anh trêu chọc.

Tim Cố Sơ đập thình thịch, càng cúi gằm tợn không dám nhìn anh. Anh hạ thấp giọng nghe rất say đắm: “Nhưng tôi lại rất tò mò về em, làm sao đây?”

Ồ...

Cô ngược lên, nhìn anh vẻ khó hiểu.

Không hề nghĩ rằng đôi mắt anh như hai ngọn lửa, rực sáng đáng sợ cũng lại thâm sâu vô cùng. Anh càng cười, nụ cười tan vào trong ánh mắt như trong đó đang giam cầm một con thú. Cố Sơ bất chợt hiểu ra ý trong lời nói của anh, vừa sốt ruột vừa gấp gáp, ra sức đẩy anh thật mạnh.

Nhưng cô quá sốt ruột, vô tình kéo khăn tắm của anh.

Khi khăn tắm rơi xuống đất, cả hai đều ngẩn người giây lát.

Hồ hấp của Cố Sơ càng lúc càng dồn dập, một tiếng hét kinh hãi hoàn toàn phá vỡ sự yên tĩnh. Cô thề cô không cố ý, cũng thề rằng cô tuyệt đối không có ý nhìn trộm. Một giây sau cô xông ra phía cửa, không biết là không còn mặt mũi nhìn anh hay thấy xấu hổ với chính mình.

Một cơn sóng dữ cứ thế ập tới, trái tim nhỏ bé của cô không thể chịu đựng nổi nữa. Phải rời đi, cô phải rời đi.

Ngón tay vừa chạm tới tay nắm cửa thì cô nghe thấy Lục Bắc Thần ở đằng sau chậm rãi nói: “Không được rời khỏi phòng nửa bước.”

Cố Sơ loạng choạng, vội vàng rời khỏi phòng tắm.

Cánh cửa đóng lại, Lục Bắc Thần bật cười khó xử, nhặt khăn tắm lên, ném vào trong giỏ đựng đồ ở bên cạnh.

Trong phòng khách, Cố Sơ lấy tay làm quạt, phe phẩy không ngừng, không cần soi gương cũng biết mặt cô đỏ đến mức nào, giờ đã cảm thấy nóng bừng bừng rồi, như bị lửa đốt vậy. Trong lòng nảy sinh như suy nghĩ, đầu óc toàn hiện lên bóng hình Lục Bắc Thần dưới ánh sáng.

Lại có một suy nghĩ hiện lên trong đầu, không ngừng gặm cắn côi lòng. Cô càng lúc càng hoảng loạn, làm sao đây? Liệu có khi nào anh nghĩ rằng cô cố tình giật khăn tắm ra? Cố Sơ rất sầu não, ôm gối ngồi lên sofa, nhưng chớp mắt trong đầu lại hiện về cảnh tượng không nên nhìn thấy.

Đúng là hành hạ con người ta.

Cô dứt khoát đi dọn dẹp phòng, tốc độ cực nhanh, không đi được thì phải đối mặt thôi.

Cô mở vali ra, lấy từng bộ quần áo bên trong treo lên tử tế, bộ nào cảm thấy bẩn thì kiểm tra các túi một lượt xem có đồ gì không, định sẽ mang tới cho nhân viên giặt là. Lục Bắc Thần mang không nhiều quần áo, hai chiếc áo vest, còn lại đều là sơ mi, quần dài.

Trong đó có một chiếc áo vest túi có vẽ cộm lên, Cố Sơ móc thứ bên trong ra xem, là một chiếc hộp rất đẹp bằng nhung màu đen, bên trên không có logo của bất kỳ thương hiệu nào. Thứ gì đây?

Cô nhẹ nhàng mở ra.

Hóa ra là một chiếc nhẫn.

Không hiểu sao, lòng cô bỗng chua xót.

Chiếc nhẫn này anh định tặng cho ai? Lâm Gia Duyệt?

Cố Sơ định đóng lại, bỗng cảm thấy hình ảnh này quen quen, bèn quan sát tỉ mỉ một chút, rồi chợt ngẩn người.

Không phải nhẫn cầu hôn hay nhẫn cưới, trên chiếc nhẫn là hình hoa ngọc lan, có những viên đá xanh lục vụn để thiết kế cành hoa, còn đóa hoa vô cùng tinh xảo đang hé nở được khắc bằng ngọc trắng trơn nhẵn. Có lẽ vẫn là đặt làm, nếu không cô nhất định sẽ biết thương hiệu nào bán kiểu dáng này trên thị trường.

Bên trong hộp nhẫn còn có một tấm thiệp nhỏ xíu. Cô mở ra, một dòng chữ mạ vàng: Không được lơ đi, đeo vào!

Một dòng chữ rất lãng mạn, một mệnh lệnh đầy tình cảm.

Trái tim Cố Sơ lại đập nhanh, tặng cho cô sao?

Cô có dự cảm là tặng cho cô nhưng đồng thời cũng sợ rằng không phải.

Đang mải nghĩ thì trong phòng tắm không thấy tiếng động nữa.

Cố Sơ nhất thời luống cuống, vô thức nhét hộp nhẫn vào trong túi mình, đặt quần áo qua một bên, một giây sau cánh cửa phòng tắm đã bật mở.

Lục Bắc Thần từ trong phòng tắm đi ra, thay một bộ quần áo rộng rãi, thoải mái, nhíu mày: “Kéo rèm cửa vào!”

“Sao phải kéo rèm cửa?” Cố Sơ phản xạ vô thức.

Lục Bắc Thần đi tới trước cửa sổ: “Ngủ bù!” Sau đó anh ngừng lại nhìn cô: “Em nghĩ tôi định làm gì?”

Cố Sơ đỏ mặt, lập tức bước lên che rèm cửa: “Hôm nay đâu có nắng.”

“Không quen.” Lục Bắc Thần đi vào phòng ngủ, dựa thẳng vào giường.

Cố Sơ đi vào theo, hỏi ý: “Vậy tôi có thể ra về được chưa?”

Lục Bắc Thần ném gối qua một bên, ngoắc tay về phía cô. Trái tim Cố Sơ chợt rung rinh, dáng vẻ của anh khi ngoắc tay giống hệt Bắc Thần.

“Lại đây!” Anh nhẫn nại ra lệnh.

Đầu óc cô trống rỗng trong khoảnh khắc nhưng rất nhanh lại bùng nổ cảnh tượng trong phòng tắm, bỗng chốc mềm miệng khô khốc. Cô dè dặt bước tới, anh đưa tay kéo cô ngồi xuống, tiện đà nằm xuống theo, gối đầu lên chân cô, thở dài cực kỳ dễ chịu. Cố Sơ cứ ngồi chờ ra ở một bên giường, cúi đầu nhìn Lục Bắc Thần, một lúc sau mới lên tiếng: “Anh... như vậy không thoải mái lắm thì phải.”

“Rất thoải mái.” Lục Bắc Thần vô tâm ngắt ngay ý định rời đi của cô.

Cố Sơ liếm môi, không biết nên nói gì. Lục Bắc Thần xuôi theo một cánh tay của cô, nhìn xuống bàn tay, nhíu mày rồi lại nắm lấy tay còn lại, ngón tay vẫn trắng trơn. Anh từ tốn hỏi một câu: “Nhẫn đâu?”

Cố Sơ hoảng hốt, gượng gạo hỏi: “Nhẫn nào cơ?”

Lục Bắc Thần ngược mắt nhìn cô một cái.

Ánh mắt ấy cực kỳ sắc bén, như một con dao nhỏ đâm thẳng vào trái tim cô. Cô chợt dạ, ngón tay run lên. Cũng may di động rung lên đúng lúc ấy, cô vội vàng che giấu sự run rẩy, nhân cơ hội ấy rút di động trong túi ra.

Vừa nhìn, hóa ra là tin nhắn của mẹ: Nói chuyện với sếp của cô chưa? Đã mấy ngày rồi, không có gì không mở lời được hết, cứ bảo là tôi muốn mời cậu ấy tới nhà ăn cơm.

Cố Sơ lại ngập tràn áp lực, liếc mắt qua, thấy Lục Bắc Thần vẫn còn nhìn cô chăm chú.

“Là... tin nhắn của Cố Tư, nó muốn cảm ơn anh.” Bị anh nhìn đến hoảng sợ, lại lo anh phát hiện ra cô nói dối, cô nhanh chóng cất điện thoại vào túi. Ai ngờ vì quá căng thẳng, đứt được di động vào, rút tay ra thì hộp nhẫn cũng lăn ra theo.

Đúng lúc dừng dưới mí mắt lúc Bắc Thần.

Lục Bắc Thần cười.

Cô lại chỉ muốn tìm một cái lỗ để chui xuống.

Anh hắng giọng, giơ tay về phía cô, điệu bộ ung dung đáng ghét. Cố Sơ cũng biết không giấu được nữa đành đưa hộp nhẫn cho anh. Anh đón lấy, mở nắp ra, lấy chiếc nhẫn ra rồi nhân tiện đeo vào tay cô.

Cố Sơ kinh ngạc, vội vàng định rút tay về nhưng bị anh nắm chặt, khẽ nói: “Yên nào!”

Cô đỡ người.

Nhẫn được Lục Bắc Thần đeo vào ngón tay cô.

Không phải ngón áp út mà là ngón giữa. Chiếc nhẫn hình tròn vừa vặn, không lỏng không chặt, không lệch một ly. Viên ngọc màu lục như hạt đậu điểm xuyết cho ngón tay, còn cả đóa ngọc lan trắng muốt nữa, mềm mại như thật sự nở ra từ giữa ngón tay vậy.

Lục Bắc Thần dường như rất hài lòng, nắm tay cô nhìn rất lâu, sau đó hỏi cô: “Có thích không?”

Cô thích.

Thích ngọc lan, thích tất cả những thứ liên quan tới ngọc lan, giống như bánh gato của anh, sợi dây chuyền của anh, còn cả chiếc nhẫn này nữa. Nhưng mà...

“Tôi không thể nhận.”

Lục Bắc Thần bật cười: “Tôi mua cho em, vì sao không thể nhận?”

Chính vì anh mua đắt...

Câu nói này lơ lửng trong cổ họng Cố Sơ cuối cùng cũng không thể thốt ra. Cô lúc nào cũng phải cảnh giác một sự thật anh là anh trai Bắc Thâm, vì chính vào lúc này khi anh đeo nhẫn cho cô, cô lại nhớ tới Bắc Thâm. Khoảnh khắc này, anh trong mắt cô chính là Bắc Thâm.

“Quá sang trọng.” Tìm một cái cớ không hợp lý cho lắm.

Ngón tay của Lục Bắc Thần đan vào ngón tay đeo nhẫn của cô, kéo xuống tận ngực rồi nói: “Sau này tôi tặng em thứ gì em đều phải nhận một cách thoải mái.”

Sau này?

Trái tim Cố Sơ run lên, rồi chợt nhớ tới một vấn đề. Người đàn ông trước mặt này dường như đặc biệt thích tặng đồ cho cô. Anh coi cô là loại phụ nữ gì rồi? Cô cúi đầu nhìn anh, anh đã nhắm mắt lại, hàng mi vừa dài vừa rậm, cũng giống như lông mày vậy, cảm được cạo râu sạch sẽ, còn có một mùi nước cạo râu nhàn nhạt.

Anh vừa tắm xong, trên người đã bớt mùi thuốc diệt khuẩn, có thêm mùi xà phòng tắm gần gũi, thân thiện. Cô nhìn mãi, nhìn mãi, bị thương chợt dâng lên. Anh như thế này thật sự là không khác Bắc Thâm một chút nào cả. Cô liếc đi chỗ khác, ép mình không được nhìn anh. Cô biết anh chưa ngủ, từ việc anh ra sức nắm ngón tay cô là có thể cảm nhận được.

Một lát sau, Cố Sơ hỏi: “Tôi có thể biết hung thủ là ai không?”

Cô tưởng anh sẽ giả vờ ngủ không trả lời.

Ai ngờ, anh lẩm bẩm một cái tên: “Bạch Đông.”

“Bạch Đông?” Cố Sơ bàng hoàng, thật sự là hấn ta ư?

“Đừng có giật thon thót, tôi muốn nghỉ ngơi.”

“Tôi muốn biết tình hình.”

“Sớm muộn em cũng biết thôi, gấp cái gì.” Lục Bắc Thần lại xích gần cô hơn.

Cả người cô căng ra.

Anh rõ ràng là không muốn bàn chuyện vụ án, cô cũng không hỏi rõ ngọn ngành nữa. Nhưng vấn đề là, anh thật sự cứ thế gối lên chân cô ngủ sao? Có khế đẩy vai anh, đưa ra một đề nghị hợp lý: “Để tôi lấy gối cho anh.”

“Ngồi yên!” Lục Bắc Thần nhú mày.

Cô không dám động đậy nữa, xem ra gã này đúng là định dính vào chân cô thật. Cô dựa người lên đầu giường, thầm thở dài.

Từng giây từng phút trôi qua, căn phòng trở nên yên ắng.

Vào lúc cô ngỡ rằng Lục Bắc Thần đã say ngủ rồi, anh bỗng lên tiếng, hỏi một câu với giọng rất thấp, rất thấp: “Có nhớ tôi không?”

Cố Sơ giật mình, cúi đầu nhìn anh, anh không mở mắt, cũng không buông tay cô ra, khiến Cố Sơ tưởng đó chỉ là một câu nói mê. Cô không thể trả lời, thật ra cô đang không ngừng nói với bản thân mình, người đàn ông này là cấp trên của cô, chỉ vậy mà thôi.

Lục Bắc Thần từ đầu tới cuối vẫn không mở mắt, một lúc sau anh kéo tay cô tới bên môi, dịu dàng nói: “Tôi nhớ em.” Dứt lời, anh mở mắt ra, nhắm chuẩn xác vào sự hoảng loạn của cô.

Cố Sơ như một bức tượng, toàn thân chỉ một cảm xúc căng cứng, đó chính là bối rối. Anh không nói mê, vào giây phút anh mở mắt, dường như cô thật sự cảm nhận được điều gì đó sâu trong tâm hồn anh.

Lục Bắc Thần cười: “Không được phép tháo nhẫn ra, nghe rõ không?”

Tâm trạng Cố Sơ bị quấy nhiễu, bỗng chốc ngẩn ngơ, chỉ còn nước lặng lẽ gật đầu. Nụ cười của Lục Bắc Thần càng thêm đậm, gương mặt thoải mái vùi vào một vị trí gần bụng cô, lẩm bẩm: “Đừng đi!”

Anh nhắm mắt, lần này, hình như định thiếp đi thật.

Nhưng câu nói ‘Đừng đi’ của anh lại đâm mạnh vào trái tim cô.

Cứ thế thấm vào mạch máu

119. Chương 119: Tôi Biết, Em Chưa Quên

Anh nhìn cô chăm chú, ánh mắt như đùa cợt lại có vẻ nghiêm túc: “Tôi biết, em chưa quên.”

Về sau, Cố Sơ mới hiểu vì sao sau khi từ Thiên Tân trở về, Lục Bắc Thần lại mệt đến vậy. Thì ra La Trì trong lúc theo dõi Lưu Kế Cường cũng đồng thời âm thầm để mắt tới Bạch Đông, chỉ có điều với Lưu Kế Cường là một cách công khai, với Bạch Đông là lén lút. Bản thân Bạch Đông cũng buông lỏng cảnh giác, đi một mạch tới Thiên Tân. La Trì dẫn theo các anh em bám theo suốt dọc đường, cùng Lục Bắc Thần theo dõi động tĩnh của Bạch Đông. Lục Bắc Thần trước đó đã có quan hệ với cảnh sát Thiên Tân, hai bên đã triển khai hành động truy bắt lớn.

Họ không nghỉ ngơi, theo dõi gần một tuần trời, cuối cùng La Trì cũng lần tới được hang ổ của Bạch Đông, tóm được công cụ gây án tại chỗ, quần áo và găng tay có vết máu đã bị Bạch Đông tiêu hủy từ lâu nhưng kéo tia cây với kích cỡ lớn thì không thể xử lý trong một thời gian ngắn, Bạch Đông đã giấu tại một căn nhà cũ ở Thiên Tân, không ngờ lại bị cảnh sát theo dõi.

Quá trình phá án Cố Sơ không được biết rõ nhưng quá trình Bạch Đông gây án thì cô hiểu rõ. Cuối cùng Lục Bắc Thần cũng nhớ ra thân phận trợ lý của cô, sau khi kiểm tra những tài liệu anh dặn cô ghi nhớ một tuần trước, cuối cùng anh đã mở lời ‘vàng ngọc’.

“Ba tháng trước Bạch Đông đã theo dõi Tiêu Tuyết, hơn nữa còn đồng thời ăn cắp một lô Propranolol từ chỗ Lưu Kế Cường. Khi Tiêu Tuyết bị hại, Bạch Đông từng cung cấp chứng cứ ngoại phạm cho phía cảnh sát, chứng cứ đó tới từ hình ảnh trong CCTV tại bãi đậu xe. Về sau theo như La Trì điều tra, đoạn băng hình ảnh đó đã từng bị kẻ khác gỡ bỏ, có dấu hiệu bóp méo về mặt thời gian. Mà thực tế là Bạch Đông đã bắt cóc Tiêu Tuyết, còn giết hại.”

Lúc nói những lời này, Lục Bắc Thần đang chậm rãi uống café. Sau khi ngủ một giấc no say, anh đưa ra yêu cầu muốn uống café trên đường du lịch. Cố Sơ thực sự không hiểu nổi trong khách sạn có loại café ngon hơn đường du lịch, sao anh cứ nhất quyết phải tới đây hành hạ đầu lưỡi của mình?

Thậm chí anh còn gọi một cốc Blue Moutain.

Cố Sơ không thể không nhắc nhở anh, Blue Moutain ở đây đa phần đều là nhái.

“Uống gì không quan trọng.” Anh chỉ nói một câu có vẻ sâu xa như vậy.

Ở đường du lịch, con đường trước nay tạo cho người dân những quãng thời gian thanh thoi, Lục Bắc Thần lại đang phân tích cho cô một vụ án giết người làm chấn động toàn thành phố. Có ai ngờ được, dưới một chiếc ô trắng, một người đàn ông cao lớn với chiếc áo phông rộng rãi, thoải mái, mặc quần áo, đeo kính râm lưỡi biếng dựa vào ghế lại đang tường thuật một đề tài ghê rợn đến thế. Buổi chiều không nhiều khách du lịch nhưng anh vẫn chỉ cần một gương mặt hơi nghiêng góc cạnh, tuần tú là đã có thể thu hút sự chú ý của không ít thiếu nữ.

Cố Sơ gọi một cốc sinh tố dưa hấu, nhưng sau khi thật sự thảo luận cùng Lục Bắc Thần về vụ án của Tiêu Tuyết thì cô lập tức hối hận. Dưa hấu đỏ như màu máu, dính chặt trên thành cốc, cô không dám uống ngụm nào. “Bạch Đông đã bắt cóc Tiêu Tuyết ư? Nhưng lúc anh khám nghiệm thi thể chẳng phải không phát hiện được bất kỳ dấu vết giằng co và phản kháng nào sao?”

“Nói chính xác hơn là Tiêu Tuyết chủ động đi cùng Bạch Đông.” Lục Bắc Thần uống một ngụm café. Có lẽ café quả thật quá khó uống, anh hơi cau mày lại, nói tiếp: “Tiêu Tuyết và Bạch Đông đã từng có một thời gian yêu đương ngắn ngủi, nếu Bạch Đông đưa ra lời mời, Tiêu Tuyết chẳng có lý do gì để từ chối, hơn nữa hai người họ chia tay lâu như vậy rồi, có gặp mặt Tiêu Tuyết cũng không hề cảm thấy nghi hoặc điều gì.”

Cố Sơ ngẫm nghĩ.

Lục Bắc Thần đặt cốc café xuống, bật tay về phía bên trong cửa hàng, người phục vụ đi tới, anh lại gọi thêm thứ gì đó. Chẳng mấy chốc, người phục vụ bê lên một đĩa hoa quả cùng một cốc nước đào mới ép. Anh gơ tay đổi cốc sinh tố dưa hấu của cô và nói: “Màu của đào tôi nghĩ em có thể chịu đựng được.”

Rồi anh đẩy cả đĩa hoa quả tới trước mặt cô: “Hoặc là em có thể ăn hoa quả.”

Cố Sơ kinh hãi vì đôi mắt hiểm của anh, cũng vì cử chỉ chu đáo vô thức này mà trong lòng bất an. Cô bèn lấy lại thể diện ình: “Chẳng hiểu anh nói gì cả, tôi rất thích uống nước dưa hấu.”

Lục Bắc Thần chỉ cười không nói, đổi tay đưa cốc nước dưa hấu cho người phục vụ, yêu cầu mang đi.

Hành động ấy như đang cưng chiều một đứa trẻ. Cố Sơ đương nhiên sẽ không hiểu thẳng, cô ôm cốc nước đào mút chùn chụt, cô khát nãy giờ, chỉ vì màu sắc kia khiến dạ dày cô cồn cào. Lục Bắc Thần nhìn cô, mím môi cười khế. Thấy vậy cô càng cảm thấy không tự nhiên. Để tránh mất mặt, cô vội vàng lấy tăm xiên cho anh một miếng cam.

Lục Bắc Thần hơi sững người.

Rất rõ ràng.

Cố Sơ nhìn thấy rõ, chỉ có điều không hiểu vì sao anh lại sững sờ.

“... Anh đừng hiểu lầm, tôi chỉ muốn đưa cho anh thôi.” Ngẫm nghĩ một lúc, cô cảm thấy có thể hành động của mình khiến anh hiểu lầm. Cô tuyệt đối không có ý muốn đút cho anh.

Lục Bắc Thần cười, không đón lấy mà rướn người lên, ngậm thẳng lấy miếng cam trên chiếc tăm, ăn luôn. Cố Sơ vội vàng rút tay về, lại ôm cốc nước đào uống ừng ực mấy hớp. Lục Bắc Thần phì cười vì cô, thông thả ra lệnh: “Đút cho tôi miếng nữa!”

“Anh tự ăn đi!” Cố Sơ không muốn làm vậy giữa chốn đông người, cứ kỳ lạ sao ấy, ban nãy có mấy người đã nhìn rồi.

Lục Bắc Thần nhướn mày: “Không muốn biết chi tiết vụ án nữa sao?”

Cố Sơ trừng mắt, nhưng anh vẫn cười rất đắc ý. Cô đành nhượng bộ, bực bội hỏi: “Vẫn ăn cam?”

Tận sâu trong đáy mắt Lục Bắc Thần ánh lên một tia do dự trong giây lát nhưng cũng che giấu đi rất nhanh, anh cười: “Cũng được.”

Cố Sơ hết cách, lại xiên thêm một miếng cam, đút cho anh. Bên cạnh có hai cô gái đi ngang qua, một trong hai cô gái khẽ lẩm bẩm: “Anh kia đẹp trai quá!”

Hiển nhiên là Lục Bắc Thần nghe thấy, nụ cười càng thêm đáng ghét. Cố Sơ không nhìn anh, cái miệng nhỏ nhấp chút nước đào rồi nói: “Nhưng Tiêu Tuyết cũng nên thấy lạ chứ. Bạch Đông đột ngột xuất hiện ở Quỳnh Châu, lẽ nào cô ta không mảy may nghi ngờ?”

Lục Bắc Thần nhai hoa quả, đáp nhẹ tênh: “Theo một cuộc điều tra thì phụ nữ sau khi gặp người yêu cũ, mười người thì có tới tám, chín người sẽ không từ chối hẹn hò.”

“Điều tra gì đấy? Thiếu khoa học.” Cố Sơ phản bác.

“Em là ngoại lệ.” Lục Bắc Thần nhìn cô chăm chăm: “Em nằm trong số 10% còn lại, gặp người yêu cũ mà vẫn còn né tránh, chỉ có thể chứng tỏ em đang chột dạ.”

Câu nói của anh đâm trúng tâm tư của cô, cô hơi ngẩn người, nhìn thẳng vào ánh mắt cười của anh. Nhưng cô cũng quay đi rất nhanh, một lúc sau bèn lẩm bẩm: “Anh không phải Bắc Thâm.” Giống như đang nhắc nhở anh, cũng là tự nhắc nhở chính mình.

Nụ cười trên gương mặt Lục Bắc Thần dần dần tắt ngấm.

Hai người trầm mặc khoảng một, hai phút. Cố Sơ cảm thấy bầu không khí quá ngọt ngào bèn chủ động lên tiếng: “Ý anh là Bạch Đông kỳ thực đang giam lỏng?”

“Nói chính xác hơn nữa là hai người họ đang ôn lại mộng xưa.” Lục Bắc Thần đi theo chủ đề của cô.

Cố Sơ không hiểu.

Lục Bắc Thần lạnh lùng hừ một tiếng: “Ba ngày trước khi Tiêu Tuyết biểu diễn, cũng tức là trong vòng ba ngày sau khi xảy ra cái vĩa với Cố Tư, cô ta đều đang ở cùng Bạch Đông. Thông qua khám nghiệm thi thể, trước khi chết, Tiêu Tuyết đã quan hệ tình dục với người khác, có điều lúc đó đối phương sử dụng bao cao su nên chúng tôi mới không lấy được DNA của hung thủ.”

“Hả?”

Chính Tiêu Tuyết chủ động chia tay với Bạch Đông, sau khi gặp nhau lại...

“Chẳng có gì phải sững sốt cả, thế giới của người trưởng thành, chuyện này vốn không đáng để ngạc nhiên.” Lục Bắc Thần nhìn thấu được suy nghĩ của cô.

Cố Sơ cứ cảm thấy câu nói này của anh kỳ lạ, sau đó cô bất chợt nhớ lại hình ảnh anh trong nhà tắm, còn cả hơi thở nóng rẫy khi nói câu ấy bên tai cô: Nhưng tôi lại tò mò về em, phải làm sao đây? Tìm cô bắt đầu bay bay, cuộn với cái ngứa ngáy nơi cổ họng, cô ho mấy tiếng rồi nói: “Thế nên, khi Bạch Đông tiêm Propranolol cho Tiêu Tuyết, Tiêu Tuyết cũng không hề phản kháng?”

Lục Bắc Thần gật đầu.

“Làm sao Bạch Đông biết dùng Propranolol để tiêm vào cơ thể?”

“Hắn có biết chút ít về dược lý.”

Đây là điều Cố Sơ hoàn toàn không ngờ đến, cô nghĩ một lúc: “Vậy vì sao hắn phải lấy trộm thuốc trong xưởng của Lưu Kế Cường?”

“Một tuần trước khi Tiêu Tuyết mất tích, xưởng thuốc của Lưu Kế Cường bị mất mấy hộp Propranolol trong một lô hàng, ban đầu hắn ta không hề để ý, cho tới khi Tiêu Tuyết xảy ra chuyện, cảnh sát điều tra tới mình, hắn lại ngậm chặt miệng không khai về chuyện mất thuốc. Mục đích Bạch Đông nhắm vào Lưu Kế Cường rất đơn giản, hắn muốn mượn dao giết người, một khi cảnh sát điều tra ra Tiêu Tuyết thật sự chết vì Propranolol thì Lưu Kế Cường sẽ là kẻ tình nghi số một.”

“Vì sao Lưu Kế Cường lại giấu chuyện mất thuốc?” Nhờ đó, cuối cùng Cố Sơ cũng hiểu ra tại sao Cố Tư lại gấp gáp đi đầu thú rồi, chắc hẳn là con bé biết chuyện Lưu Kế Cường để mất thuốc, sợ cảnh sát điều tra ra gì đó nên định ôm hết mọi chuyện vào mình. Nhưng sao nó lại biết tường tận như vậy?

Lục Bắc Thần như suy tư gì đó: “Đây chính là vấn đề mấu chốt. Không liên gì tới mình, tại sao hẳn ta lại ngậm chặt miệng không khai?”

“Hắn là xúi bẩy Bạch Đông?”

Lục Bắc Thần lắc đầu: “Bạch Đông và Lưu Kế Cường còn chưa gặp mặt.”

“Có thể...” Cố Sơ suy nghĩ: “Chắc là Lưu Kế Cường không muốn dính líu tới mình. Lần trước gặp hắn ta, tôi cảm thấy hắn ta đúng là không muốn có chút quan hệ nào tới chuyện này.”

Lục Bắc Thần im lặng.

“Anh vẫn còn điểm nghi vấn phải không?”

Lục Bắc Thần nghĩ rất lâu, sau đó dựa ra sau ghế, hờ hững đáp: “Không còn gì nữa.”

Cố Sơ cũng cảm thấy hết rồi, vụ án đã được phá, những gì cần điều tra La Trì đã điều tra rõ ràng, còn gì nữa đâu? “Có một điểm tôi không hiểu, Bạch Đông đã chia tay Tiêu Tuyết nhiều năm như vậy rồi vì sao bỗng nhiên lại nghĩ tới chuyện giết cô ta?”

Lục Bắc Thần nhìn cô, không đáp.

Cố Sơ hoài nghi.

Anh rướn người lên, đan hai tay vào nhau, chống lên mặt bàn, ra hiệu về phía đĩa hoa quả. Cố Sơ hiểu ra, bực bội hỏi: “Ăn gì?”

“Em dứt cái gì tôi ăn cái ấy.” Lục Bắc Thần cười có chút xấu xa.

Cố Sơ trước nay vẫn là người da mặt mỏng, chịu không nổi kiểu đùa giỡn này của anh. Cô hậm hực xiên thêm một miếng cam đưa cho anh rồi nói: “Miếng cuối cùng đây, muốn ăn tự lấy.”

Cổ tay cô bỗng bị anh nắm chặt.

Cô kinh ngạc, ngẩng đầu lên nhìn anh.

Anh nhìn cô chăm chú, ánh mắt như đùa cợt lại có vẻ nghiêm túc: “Tôi biết, em chưa quên.”

Câu nói ấy như một cái búa, lập tức đập mạnh vào trái tim cô. Cô hoảng loạn, định rút tay về, nhưng Lục Bắc Thần kéo tay cô lên, ăn miếng cam ấy. Cô rút mạnh tay lại, lúc ấy mới thoát được.

Lục Bắc Thần không rời mắt khỏi cô giây phút nào.

“Anh... Anh còn chưa nói cho tôi biết vì sao Bạch Đông lại giết Tiêu Tuyết.” Cô hoang mang.

Lục Bắc Thần ngả người ra sau, một lúc nữa mới nói: “Vì Khương Đình.”

Cố Sơ ngỡ ngàng. Khương Đình? Người này lại là ai?

120. Chương 120: Cố Sơ, Anh Muốn Chúng Ta Ở

Động cơ thì đơn giản nhưng suốt quá trình ấy, quá trình của tâm lý, của trái tim lại khiến người ta kinh hãi.

Khương Đình là ai?

Đối với Cố Sơ, đây hoàn toàn là một nhân vật xa lạ. Trong vụ án này, từ đầu tới cuối người này chưa từng xuất hiện, những cái tên vòng quanh trong đầu cô nhiều nhất chính là Lưu Kế Cường, Thường Quân và Bạch Đông, sao bất thành linh lại nhảy ra một người, rồi trở thành nhân vật quan trọng?

Còn chưa tới bảy giờ tối, đài truyền hình địa phương đã cướp tin đầu, công khai từ đầu tới cuối vụ án của Tiêu Tuyết nhưng nguyên nhân công bố với bên ngoài chỉ là Bạch Đông yêu quá sinh hận. Cả thành phố

Quỳnh Châu nhỏ bé bỗng chốc bùng nổ, ngay sau đó tất cả các nhà báo, phóng viên quan tâm tới vụ án của Tiêu Tuyết đều lần lượt đưa tin. Báo giấy, báo mạng đều la liệt cái tên của Tiêu Tuyết và Bạch Đông.

Còn tới khi Cố Sơ cuối cùng cũng biết rõ Khương Đình là ai thì trên mạng đã vô cùng sôi nổi, rầm rộ rồi. Cô ngồi trong phòng làm việc của nội bộ cục cảnh sát lắng nghe báo cáo kết luận vụ án. Theo lý mà nói người tham gia buổi họp phải là Lục Bắc Thần nhưng mới sáng sớm anh đã lệnh cho cô tới dự. Anh không xuất hiện, với tư cách là trợ lý của anh, Cố Sơ lần đầu tiên được cảm nhận bầu không khí trang trọng, nặng nề ở đây, đồng thời cũng biết được Khương Đình là ai.

La Trì là người tường thuật chính trong cuộc họp lần này. Theo lời của anh ấy, Bạch Đông đã hoàn toàn nhận tội. Hắn đã thừa nhận toàn bộ quá trình lợi dụng Propranolol để sát hại Tiêu Tuyết. La Trì tường thuật lại chi tiết toàn bộ vụ án. Mấy năm trước, khi Tiêu Tuyết còn chưa thành danh, hai người họ có yêu đương thắm thiết một thời gian. Khi ấy, Tiêu Tuyết cũng thường xuyên có buổi biểu diễn, hai người họ xa cách nhiều, bên nhau ít, dần dần tình cảm cũng phai nhạt. Về sau Tiêu Tuyết đề nghị chia tay, tuy rằng Bạch Đông không cam tâm nhưng cũng hiểu đã không thể xoay chuyển được nữa, chỉ còn cách đồng ý.

Rõ ràng, Bạch Đông chẳng qua chỉ là một người để Tiêu Tuyết chơi đùa trong lúc cô đơn mà thôi. Tiêu Tuyết từng bước, từng bước leo lên cao, cộng thêm có người nhà không ngừng rải đường cho cô ta, chẳng mấy chốc đã có chút tiếng tăm. Mà trong khoảng thời gian này, Bạch Đông và Tiêu Tuyết không còn liên lạc dưới bất kỳ hình thức nào.

Cho tới khi Tiêu Tuyết gặp Khương Đình.

Không, nói chính xác là Khương Đình gặp Tiêu Tuyết, sau đó không kiềm chế được mà yêu cô ta. Mà Khương Đình này vừa hay lại là em họ của Bạch Đông. Khương Đình yêu Tiêu Tuyết hoàn toàn là ngẫu nhiên, quen nhau trong một buổi tụ tập bạn bè rồi bắt đầu theo đuổi Tiêu Tuyết điên cuồng. Khoảng thời gian ấy, Tiêu Tuyết lại đang rảnh rang, thế nên đã khá nồng nhiệt với Khương Đình. Chẳng mấy chốc, Bạch Đông biết được chuyện này, Bạch Đông khuyên Khương Đình rời xa Tiêu Tuyết vì hắn biết Tiêu Tuyết chán chán không thật lòng.

Chỉ tiếc là Khương Đình đã bị Tiêu Tuyết làm é muội, mất hồn, quyết không nghe lời Bạch Đông. Quả không sai, nửa năm sau khi hẹn hò với Khương Đình, Tiêu Tuyết quen biết ông trùm ngành sản xuất thuốc, Lưu Kế Cường. Lưu Kế Cường đang ở trong thời kỳ cuốn hút nhất của một người đàn ông, vừa có quyền lại có tiền, thường ngày lại biết chăm sóc bản thân nên phong độ ngời ngời, tướng mạo tuấn tú. Tiêu Tuyết nhanh chóng đổ gục, một lòng nhào tới, thậm chí mặc kệ sự thật rằng Lưu Kế Cường đã có vợ. Khương Đình thất tình, ba lần bốn lượt xin Tiêu Tuyết hồi tâm chuyển ý nhưng Tiêu Tuyết kiên quyết chia tay với cậu ta.

Khương Đình đã tự sát, để lại một bức thư cho Bạch Đông. Mấy ngày sau, thi thể của Khương Đình được vớt từ dưới biển lên, đã bị cá cắn nát đến không thể nhận ra.

Bạch Đông có thể nhận sự bạc tình của Tiêu Tuyết nhưng tuyệt đối không thể dung thứ vì sự bạc bẽo của Tiêu Tuyết mà hại chết em trai của mình. Quan hệ của Bạch Đông và Khương Đình trước giờ vẫn rất tốt. Vì một người đàn bà mà mất đi em, trong lòng Bạch Đông từ đó nảy sinh một mầm thù hận, mà cùng với việc Tiêu Tuyết mỗi ngày một nổi tiếng, lòng thù hận ấy cũng ngày một sâu sắc.

Cuối cùng hắn đã tìm được cơ hội.

Tiêu Tuyết đi lưu diễn toàn quốc, một trong những điểm dừng chân chính là Quỳnh Châu. Quỳnh Châu quanh năm khí hậu ẩm ướt, sau mùa xuân, ban ngày gần như mặt trời luôn chiếu rọi. Bạch Đông không quá lạ lẫm với thành phố Quỳnh Châu này, hiểu rõ nhất chính là khu vực Nam Sơn, lại biết Nam Sơn nhiều khi hoang, đám khi đó cực kỳ bất lợi cho việc phát hiện xác chết. Khi dự tính kế hoạch gây án, hắn đã vạch rõ con đường, trù tính tất cả mọi chuyện. Cứ như vậy, hắn giả vờ vô tình gặp lại Tiêu Tuyết.

Đúng tới hôm đó, Tiêu Tuyết lại vừa cãi nhau với Cố Tư, tâm trạng rất tệ.

Sau khi gặp Bạch Đông, hai người liền tới một nơi ở mà Bạch Đông thuê tạm thời bằng chứng minh thư giả mạo, quần quýt ba ngày. Bạch Đông biết Tiêu Tuyết mắc bệnh căng thẳng khi lên sân khấu mà lần lưu diễn này lại được đầu tư một khoản tiền kếp xù nên càng tạo áp lực cho Tiêu Tuyết. Bạch Đông đề nghị dùng cách tiêm thuốc để giảm bớt áp lực cho cô ta. Dĩ nhiên, hắn chỉ tùy ý bịa ra một tên thuốc nghe không có

về kiêng kỵ. Tiêu Tuyết không hề nghi ngờ, một là cô ta không hề hay biết mối quan hệ giữa Khương Đình và Bạch Đông, hai là cô ta biết Bạch Đông hiểu về được lý.

Ngày thứ ba, Bạch Đông gia tăng liều lượng thuốc. Sau khi giương mắt nhìn tim Tiêu Tuyết ngừng đập, nửa đêm hắn đã hành động, vận chuyển cái xác tới Nam Sơn. Trong mấy ngày sau, hắn vẫn còn hoang mang bất an, lại một lần nữa đi tới Nam Sơn, chuyển cái xác tới một vị trí dễ thối rữa hơn nữa. Hắn thận trọng, nhớ tới lùm cây um tùm đó, sợ rằng sẽ để lại dấu vết gì trên đó, bèn đồng thời xén ngang toàn bộ lùm cây, tiêu hủy những chứng cứ có thể để lại, đồng thời tiện tay lấy một dây trên chiếc đàn violon của Tiêu Tuyết, giả dạng như cô ta đã tự sát.

Vì hắn biết rất rõ trước lúc đó Tiêu Tuyết mắc chứng trầm cảm, có khuynh hướng chán sống. Về điểm này dù là đồng nghiệp, bạn bè hay bác sỹ trị liệu của cô ta cũng đều có thể làm chứng. Xử lý thi thể xong, Bạch Đông chuyển tới chỗ ở của Khương Đình, rồi lại sợ công cụ gây án bị phát hiện nên đã chuyển hết về Thiên Tân.

Sau đó, hắn ngụy tạo chứng cứ ngoại phạm, suýt nữa đã lừa được tất cả mọi người.

Cuối cùng La Trì kết luận: “Hai anh em cùng đồng thời yêu một người phụ nữ, chỉ có điều người anh vì cái chết của người em mà sinh lòng thù hận, giết chết người phụ nữ này, động cơ của cả quá trình gây án rất đơn giản.”

Đơn giản ư?

Lúc La Trì tổng kết, Cố Sơ từ đầu tới cuối vẫn nhìn chăm chăm vào khẩu cung của Bạch Đông trên giấy.

Như Bạch Đông khai nhận, sau khi gặp được Tiêu Tuyết hắn chỉ hận không thể giết chết cô ta trong vài phút, chỉ hận không thể róc từng miếng thịt trên người cô ta xuống. Hắn mời Tiêu Tuyết về nhà, điên cuồng làm tình cùng cô ta, hắn như một cỗ máy không biết mệt mỏi, chỉ là trong lúc quan hệ với Tiêu Tuyết, lòng thù hận cùng với tình cảm xưa cũ quấn vào nhau khiến hắn càng thêm bức bối và kích động.

Mà sau khi di chuyển xác Tiêu Tuyết tới núi Nam Sơn, nhìn Tiêu Tuyết nằm bất động tại đó, tình cảm trong lòng hắn lại trở nên lạch lạch, một lần nữa đề lên người Tiêu Tuyết.

Lần cuối cùng khi cô ta đã là một cái xác.

Đọc tới đây, Cố Sơ không khỏi rùng mình.

Đối với Tiêu Tuyết, Bạch Đông có tình cảm nhưng đồng thời tình cảm của hắn với em trai càng sâu sắc hơn, để trả thù người phụ nữ đã hại chết em mình, có thể nói hắn đã hao tổn tâm sức, giành được lòng tin của Tiêu Tuyết trước sau đó sát hại.

Động cơ thì đơn giản nhưng suốt quá trình ấy, quá trình của tâm lý, của trái tim lại khiến người ta kinh hãi.

Bất giác, trong đầu Cố Sơ hiện lên hình ảnh một người: Lục Bắc Thần.

Mồ hôi lạnh như một con rết bò khắp sống lưng, cái lạnh ấy thấm vào tận tim khiến suy nghĩ của cô hốt hoảng. Lục Bắc Thần liệu có là một Bạch Đông thứ hai không? Nhưng vì sao, khi cô nghĩ như vậy trái tim lại nhói đau? Cứ nghĩ tới chuyện anh vẫn còn đang hận mình, lòng cô lại như bị dao cắt?

Không đúng, cô không ngừng khuyên nhủ bản thân, anh là Lục Bắc Thần, cô không thể động lòng trắc ẩn với anh. Việc anh hận cô dường như song hành cùng những tốt đẹp. Anh chưa bao giờ che giấu nỗi hận của mình trước mặt cô nhưng cũng không hề né tránh suy nghĩ muốn theo đuổi cô.

Nếu như...

Nếu như anh muốn giết cô.

Vậy thì, để trả hết tình cho Bắc Thần, cô vui vẻ chấp nhận.

Bên cạnh có người huých vào cô.

Lúc ấy Cố Sơ mới tỉnh lại, ngẩng đầu, đối diện với ánh mắt của La Trì.

“Cô không sao chứ?”

Cố Sơ vội vàng lắc đầu.

“Báo cáo của buổi họp hôm nay vẫn phải phiền cô mang tới cho giáo sư Lục.” La Trì thấy sắc mặt cô nhợt nhạt, vẫn còn hồ nghi.

“À, được.” Cố Sơ thần sắc hoang mang.

Kết thúc vụ án, có rất nhiều ý nghĩa.

Ví dụ như, Tiêu Tuyết được giải mọi oan ức, ví dụ như tìm ra được chân tướng, ví dụ như hung thủ sa lưới, xã hội bớt một phần tử đe dọa, hoặc ví dụ như tổ điều tra được thành lập tạm thời cũng sẽ giải tán.

Vậy thì cũng có nghĩa là những ngày ở lại Quỳnh Châu của Lục Bắc Thần sắp chấm dứt.

Cố Sơ rất muốn thoải mái thở phào một hơi. Từ sau khi gặp Lục Bắc Thần, ngày nào cô cũng phải dè dặt, thận trọng hơn, nhất là ở trước mặt anh. Không dám làm trái, không dám đối mặt chỉ vì gương mặt quá giống Lục Bắc Thần đó.

Anh đi rồi, cô phải thoải mái mới đúng.

Nhưng công việc trợ lý phải làm sao đây? Cô nhất quyết là không thể rời khỏi Quỳnh Châu.

Nghĩ tới đây, lòng cô bỗng trở nên nặng nề.

Cô gọi điện cho Lục Bắc Thần, giọng anh nghe là lạ, nói cho cô rằng anh đang ở khách sạn. Khi Cố Sơ tới khách sạn thì nhận được điện thoại của Kiều Vân Tiêu. Sau khi cô nhận máy, anh ấy im lặng rất lâu mà không nói gì.

Tim Cố Sơ chợt run lên, suy nghĩ đầu tiên là chú Kiều xảy ra chuyện. Cô hỏi, nhưng Kiều Vân Tiêu phủ nhận, lại trầm mặc một lúc mới nói: “Cố Sơ, anh muốn chúng ta ở bên nhau.”

Lúc Kiều Vân Tiêu nói câu này, vừa hay Cố Sơ đang ấn chuông cửa. Nghe xong, cô ngây người.

Tay vẫn còn đang chờ ra giữa không trung, cửa khách sạn đã mở ra.

Lục Bắc Thần chỉ mặc độc quần ngủ, bên trên không mặc gì hết, lồng ngực hơi đỏ, sắc mặt cũng tái nhợt, xanh xao. Cố Sơ ngược lên nhìn thấy cảnh ấy, giật nảy mình, còn đầu kia điện thoại, Kiều Vân Tiêu nói tiếp: “Anh biết em chưa bao giờ quên cậu ta, nhưng anh không quan tâm, anh muốn em ở bên cạnh anh.”

Câu này anh ấy nói không hề nhỏ, Cố Sơ tin chắc Lục Bắc Thần đã nghe thấy vì ánh mắt anh nhìn cô đã lạnh đi rất nhiều.

Cố Sơ cảm thấy Lục Bắc Thần không ổn, vội vàng nói với Kiều Vân Tiêu: “Bên này em có chút việc đột xuất, chúng ta nói chuyện sau nhé.” Dứt lời cô ngắt di động, nhét vào trong túi, vội vàng đi vào phòng.

Lục Bắc Thần đi phía sau cô, cơ thể hơi lảo đảo. Cố Sơ thấy thế chạy nhanh tới đỡ, hỏi: “Anh sao vậy?” Vừa chạm vào tay anh, cô liền thảng thốt: “Sao lại nóng thế này? Anh sốt à?”

Lục Bắc Thần lại hất tay cô ra, gương mặt nhợt nhạt tái mét đi, đầu mày nhíu lại trông vô cùng đáng sợ: “Không cần em lo!” Nói rồi, anh loạng choạng đi vào phòng ngủ, ngã nhào xuống giường, bất tỉnh nhân sự...

121. Chương 121: Người Tôi Muốn Là Em

Lục Bắc Thần hôn mê một ngày một đêm, cơn sốt cao cứ hạ rồi lại tăng. Bác sỹ tới, lấy máu kiểm tra, nhưng đều chẳng kiểm tra được ra bệnh gì, chỉ có thể thông qua những biểu tượng đơn giản để phán đoán sơ bộ rằng anh bị cảm lạnh vì ngồi điều hòa mùa hè. Cố Sơ vẫn luôn ở bên. Sợ lại từ sốt phát sinh ra vấn đề, cô bèn gọi thẳng xe cấp cứu, kết quả là tới bệnh viện lại khổ sở một phen, ngay cả La Trì nghe tin cũng vội vàng tới giúp đỡ. Cuối cùng bác sỹ ở đó chẩn đoán cũng không khác gì bác sỹ gia đình, chỉ đơn thuần là sốt cao.

Suy nghĩ đầu tiên của La Trì chính là lúc làm khám nghiệm tử thi, không biết có phải anh đã gặp phải vi khuẩn hoặc mầm bệnh nào không. Cố Sơ vừa nghe xong lại cảm thấy sự việc quá nghiêm trọng, nhất quyết ép bác sỹ phải kiểm tra toàn diện. Vậy mà, kết quả nhận được vẫn y chang như vậy, bác sỹ cho rằng nguyên

nhân lớn nhất chính là điều hòa. Về sau La Trì phân tích, cảm thấy đúng đến tám, chín phần rồi. Khí hậu Thiên Tân oi bức có tiếng, mấy hôm đó điều hòa lớn thổi phần phật cả ngày, rất dễ bị cảm lạnh.

Cục cảnh sát tới tập đến thăm, người nào người nấy đều lo lắng vô cùng. Ánh mắt họ nhìn Lục Bắc Thần nằm trên giường bệnh, khiến Cố Sơ liên tưởng tới một đám người chạy tới sở thú xem gấu trúc. Hoa tươi, hoa quả chất đống như núi, các y tá lại càng ân cần, niềm nở, luôn tìm cái gì đó để tới phòng bệnh dòm ngó.

Nói thế nào nhỉ?

Ngay cả Cố Sơ cũng không thể không thừa nhận, cho dù Lục Bắc Thần có vô cùng tiều tụy thì cũng có đầy đủ bản lĩnh để trở thành một chút màu xanh nổi bật giữa ngàn hoa. Anh nằm đó, bộ quần áo bệnh viện trắng toát từ đầu tới chân, kết hợp với gương mặt không còn chút máu bỗng có một cảm giác rung động như một hoa mỹ nam bị ốm trong truyện tranh.

Cuối cùng phòng bệnh cũng yên tĩnh trở lại, di động trong túi Cố Sơ chợt vang lên. Cô cầm lên, là di động của Lục Bắc Thần. Lúc trước cô sợ có chuyện gì quan trọng tìm anh nên đã mang cả di động tới. Trên màn hình nhảy nhót một cái tên: Gia Duyệt.

Gia Duyệt...

Cách gọi thật thân thiết.

Cố Sơ đương nhiên không thể nhận cuộc gọi này. Cô sợ có nói cũng chẳng thể rõ ràng nên cứ để mặc cho nó kêu vang. Lâm Gia Duyệt rất cố chấp, gọi hết lần này tới lần khác, cuối cùng cũng không gọi nữa mà nhắn một tin tới: Bắc Thần, em sai rồi. Anh đừng giận em, được không? Em biết là anh bận rộn, em không nên cãi nhau với anh.

Qua hàng chữ, Cố Sơ dường như có thể nhìn thấy biểu cảm sốt sắng của Lâm Gia Duyệt.

Hai người họ cãi nhau ư?

Chính vì vậy, Lâm Gia Duyệt mới rời khỏi Quỳnh Châu?

Đang mải nghĩ thì lại một tin nhắn nữa được gửi tới: Em biết anh ở Thiên Tân rất cực. Bắc Thần, em sai rồi, em nên đi tìm anh.

Di động từ ngón tay cô trượt xuống.

Là cô hiểu lầm rồi sao? Ngày đó Lục Bắc Thần từ Thiên Tân trở về, sắc mặt tồi tệ vô cùng, nổi giận như một cái đầu sư tử. Tuy rằng cô không muốn thừa nhận, nhưng tận đáy lòng vẫn mơ hồ cảm thấy vì chuyện cô tát máy, thì ra sự thật là...

Cố Sơ nhìn người đàn ông đang nhắm nghiền mắt nằm trên giường bệnh.

Ai nói lòng dạ đàn bà như cây kim dưới đáy biển? Tâm tư của anh cô càng khó đoán hơn, chẳng phải sao?

Thì ra, tất cả những giận dữ của anh đều bắt nguồn từ Lâm Gia Duyệt, chỉ vì Lâm Gia Duyệt cãi nhau với anh, không tới Thiên Tân cùng anh.

Có một nỗi đau không thể kiểm soát.

Từ ngực trái lan dần ra, thấm sâu vào tận cốt tủy.

Giống như có ai vừa đâm một nhát dao vào ngực cô, cô khó mà thở nổi, máu chảy thành sông. Nhưng cô đang liều mạng đè nén nỗi đau này, nói với bản thân rằng: Mà có tư cách gì để đau lòng? Anh và Lâm Gia Duyệt mới là một cặp trời sinh, không phải sao? Mà thật sự tin rằng người ta đang theo đuổi mày sao? Anh là người tình cảm sâu đậm hay bắt cá hai tay, thậm chí là xuất phát từ mục đích khác, mày hiểu được sao?

Khi cuộc gọi của Lâm Gia Duyệt tới một lần nữa, cô đổi luôn thành chế độ im lặng, không muốn nhìn, cũng không muốn nghe.

Sáng hôm nay, Lục Bắc Thần tỉnh lại.

Anh mở mắt, đôi đồng tử vẫn còn mơ hồ, chỉ có đôi chút tỉnh táo. Đúng lúc ấy Cố Sơ đi lấy nước trở về, thấy anh đã mở mắt, những buồn phiền trong lòng bỗng tan biến đi nhiều. Cô vô thức đặt bình nước sang một bên, rào nhanh tới trước, gấp gấp hỏi: “Bây giờ anh cảm thấy thế nào?”

Cô giơ tay sờ lên trán anh, toàn là mồ hôi.

Lục Bắc Thần còn mơ màng, lẩm bẩm: “Tôi đang ở đâu?”

“Ở trong bệnh viện.” Cố Sơ vội vàng lấy một chiếc khăn mặt sạch lau hết mồ hôi trên trán anh: “Anh đã hôn mê một ngày một đêm rồi.”

Lục Bắc Thần ngơ ngậy muốn ngồi dậy, Cố Sơ lập tức ấn xuống: “Anh nằm yên đi.” Cô lau mồ hôi xong, lại thử nhiệt độ: “Anh vẫn còn hâm hâm sốt đấy.”

“Tôi không sao.” Anh cất giọng yếu ớt, rồi lại định giãy giụa ngồi dậy.

Cố Sơ lập tức nói: “Nằm yên!” Sau đó cô vòng xuống cuối giường, nâng cao đầu giường lên.

Lúc ấy Lục Bắc Thần mới chịu nằm yên.

Cô cầm cốc nước tới, ngồi ở đầu giường, ghé chiếc cốc tới gần môi anh: “Uống chút nước đi!”

Có lẽ Lục Bắc Thần cũng khát rồi, một mỗi nhấp một ngụm, ngay sau đó liền ho sặc sụa. Cố Sơ vội để cốc sang một bên, vỗ nhẹ vào lưng anh, liên tục nói: “Xin lỗi, xin lỗi...”

Lục Bắc Thần gần như ho cả phổi ra ngoài, Cố Sơ đứng bên cạnh không ngừng vỗ lưng, nét mặt áy náy. Một lúc lâu sau, cơn ho mới dịu, anh ra hiệu cho cô ngồi xuống. Cố Sơ nào dám ngồi, định gọi bác sỹ tới nhưng Lục Bắc Thần giữ tay cô lại, nói ỉu xiu: “Bị cảm thôi mà, đừng có làm ầm ĩ lên, không sao rồi.”

“Anh còn sốt mà, tôi...”

“Tôi không còn sức nữa đâu, đừng bắt tôi mất công nói.”

Cố Sơ hết cách, đành nghe lời anh, nhưng nghĩ bụng cũng không có vấn đề gì quá nghiêm trọng. Anh đã tỉnh rồi, một tay kia vẫn còn treo chai truyền, tình hình không thể quá tệ. Lục Bắc Thần dựa vào đầu giường, sắc mặt vẫn còn nhợt nhạt đến đáng sợ, râu mới cũng đã mọc ra, làm cho đôi môi cũng trắng bệch. Anh ra hiệu về phía cốc nước. Cố Sơ ngẫm nghĩ rồi cầm thìa, ngồi sát lại gần, đút từng thìa cho anh.

“Có được không?” Cô cẩn thận.

Lục Bắc Thần khẽ gật đầu.

“Lát nữa anh vẫn còn phải kiểm tra một thứ nữa.” Cố Sơ nhẹ nhàng nói.

“Không cần.” Cho dù có bệnh, sức khỏe có yếu đến mức này, nhưng ngũ khí vẫn rất ngang bướng.

Cố Sơ không thể không nhắc nhở anh: “Anh ốm rồi đấy.”

“Tôi biết rõ nhất tình trạng sức khỏe của mình.” Lục Bắc Thần thấy cô hơi sốt ruột, ánh mắt cũng dịu dàng hơn: “Uống nhiều nước, nghỉ ngơi nhiều là ổn.”

“Nhưng mà...”

“Đút nước cho tôi!” Lục Bắc Thần ngắt lời cô.

Cố Sơ cũng không dám quá ép buộc, sợ với tính khí của mình anh lại lão đảo đòi dậy. Cô bèn đút cho anh từng ngụm, từng ngụm. Cô đút, anh yên lặng uống, ánh mắt nhìn cô có thêm một chút ấm áp. Khi cô ngược mắt lên, đúng lúc chạm phải ánh mắt anh, lại vội vàng cúi xuống, khẽ cắn môi, im lặng. Nhớ tới tin nhắn của Lâm Gia Duyệt, lòng cô lại như bị bánh xe lăn qua.

“Em vẫn luôn ở bên cạnh tôi?” Uống nước xong, giọng nói của Lục Bắc Thần nghe đã có chút sức lực.

Cố Sơ đang định gật đầu nhưng lại do dự một chút, khẽ đáp: “Không phải, là La Trì vẫn luôn ở bên cạnh anh.”

Lục Bắc Thần nhìn cô chăm chăm, tuy bệnh đầy mà ánh mắt vẫn như ngọn đuốc. Cô vẫn không dám nhìn anh, trong lòng chất đầy những nặng nề. Thấy anh không nói gì, cô bèn đặt cốc nước xuống, nhân tiện lấy di động ra, đưa cho anh.

“Cô Lâm đã gọi điện mấy lần rồi.”

Lục Bắc Thần không cầm mà nhìn cô: “Vì sao em không nhận?”

Cô hơi sững sờ giây lát rồi nói rất nhanh: “Cô ấy gọi vào máy của anh mà.” Cô nhét di động vào tay anh, gượng cười: “Tôi nghĩ chắc là cô ấy tìm anh có việc gấp, anh vẫn nên gọi lại một cuộc đi.”

Dứt lời, cô đứng dậy.

“Em đi đâu đấy?” Anh hỏi.

Cố Sơ cười khê: “Tránh mặt.”

“Tôi cho em đi chưa?” Anh nhú mày.

Trái tim của cô có đôi chút xao động, cô liếm môi: “Cô ấy... thật sự đã gọi rất nhiều cuộc, hơn nữa, hình như còn có tin nhắn.”

“Đọc cho tôi nghe.”

“Hả?”

“Ngồi xuống, đọc cho tôi nghe.” Anh lặp lại lần nữa, giọng nói tuy yếu nhưng thái độ rất kiên quyết.

Cố Sơ hít sâu một hơi, cầm lấy di động. Lúc mở tin nhắn ra, đầu ngón tay cô bỗng hơi run, mở hai tin nhắn trước ra, đọc từng cái cho anh nghe. Cô đọc rất khó nhọc, anh lại tỏ ra hồ hững, gương mặt tái nhợt không chút biểu cảm, cũng chẳng biết anh đang nghĩ gì.

Còn một tin nhắn chưa đọc, là tin cuối cùng, cô chưa xem.

Cô mở ra, vẫn là của Lâm Gia Duyệt, viết rằng: Không phải em thật sự muốn giận anh đâu, chỉ tại... em sợ anh đối tốt với Cố Sơ.

Ánh mắt Cố Sơ run lên, thanh âm xoay tròn trong cổ họng vẫn không thể đọc tin nhắn này ra được. Lục Bắc Thần thấy cô nhìn mãi vào điện thoại, có chút sốt ruột bèn đưa bàn tay không truyền nước tới, cầm lấy di động.

Cô vô thức nhìn anh.

Anh liếc qua màn hình, sắc mặt hơi lạnh đi đôi chút. Cố Sơ thấy biểu cảm của anh có chút thay đổi, sự sợ hãi quen thuộc lại ủa về. Cô ra sức bấu đầu ngón tay rồi lên tiếng, giọng nói có vẻ hơi hệt.

“Anh giải thích với cô Lâm đi.”

“Giải thích chuyện gì?” Lục Bắc Thần ném di động qua một bên, thản nhiên hỏi.

Cố Sơ cảm thấy như có một lưỡi cưa đang cắt qua cổ họng, cô ho khê một tiếng: “Để cô Lâm hiểu lầm không hay đâu.”

Lục Bắc Thần chăm chú nhìn cô, hơi nheo mắt lại.

Cảm giác này rất tệ, trái tim cô đang gào thét nhưng lại đang suy nghĩ ột người con gái khác. Cô làm sao thể này? Nỗi đau này chẳng có lý do, chẳng có căn cứ, đã vậy thì đừng có tiếp tục đau nữa, được không? Cô nuốt nước bọt, cố gắng đè nén cảm xúc đến cô cũng cho rằng không khác gì ngựa mất cương này. Lần này, đối mặt với anh, nụ cười đã chân thành hơn: “Cô ấy thật sự rất quan tâm tới anh.”

“Em qua đây.” Lục Bắc Thần giơ tay về phía cô.

Cô cứng đờ bất động.

Lục Bắc Thần thấy vậy, không nói câu nào lập tức định lật bật xuống giường, Cố Sơ hốt hoảng nhanh chóng bước lên đỡ uống: “Anh đừng có động đấy nữa.”

Anh nhân cơ hội ấy kéo cô ngồi xuống, cách mình rất gần. Cô muốn trốn tránh nhưng bị anh giữ chặt cánh tay.

“Em thật sự cho rằng đây chỉ là hiểu lầm?” Anh khẽ hỏi.

Cố Sơ căng thẳng không dám nhìn anh, cũng không biết nên trả lời thế nào.

“Cố Sơ.” Bàn tay anh chạm lên má cô, ngữ khí càng dịu dàng hơn: “Em phải biết, đây không phải hiểu lầm. Những gì cô ấy lo lắng, thật ra chính là sự thật.”

“Không phải vậy...”

Tay Lục Bắc Thần vòng ra sau gáy cô, kéo mặt cô sát lại: “Nếu tôi nói...”

“Không, anh đừng nói!” Cố Sơ hoảng loạn vì hơi thở của anh.

Bàn tay anh âm thầm dùng sức, có thể vì đang ốm nên không mạnh mẽ như thường ngày nhưng cũng đủ khiến cô không thể thoát ra. Cô bị anh ép buộc kéo tới trước, càng lúc càng sát gần khuôn mặt anh. Anh nhìn cô không rời mắt, nói: “Em biết tôi định nói gì.”

Cố Sơ lắc đầu.

“Em luôn rất thông minh.” Lục Bắc Thần nhấn mạnh từng chữ: “Thế nên, em biết tôi rất muốn có được em.”

Cố Sơ nghẹn lời, hô hấp trở nên dồn dập. Những lời cô không muốn nghe, anh vẫn nói ra không sót chữ nào. Cô có vẻ bất lực, thậm chí là đáng thương. Lục Bắc Thần nhìn cô, ánh mắt ôn hòa, khi nói tiếp, giọng nói rất nhẹ nhàng: “Nghe rõ không? Người tôi muốn là em.”

Giọng anh như đường, tan vào trái tim cô.

Cô đỏ mắt nhìn anh.

Câu nói ấy, giờ phút này đây càng giống như một lời tình cảm, khác với vẻ ba lảng nhảng hay cố tình của anh trước đây. Sao trong khoảnh khắc này, cô lại tin anh thật lòng chứ?

Khoé môi trắng nhợt của Lục Bắc Thần khẽ cong lên một nụ cười, kéo sát gương mặt cô lại từng chút một. Cô càng muốn lùi về sau, anh càng gia tăng sức mạnh. Khoảng cách giữa môi và môi mỗi lúc một gần, hơi thở của hai người đã đan vào nhau.

Đúng vào lúc môi của họ gần như sắp dính vào nhau, cánh cửa phòng bệnh đột ngột bị mở ra, vọng vào chính là giọng của La Trì: “Cố Sơ, cô có muốn ăn chút...”

Chữ cuối cùng đột nhiên im bặt.

Mà hai người ở trên giường bệnh cũng lập tức dừng lại.

Cố Sơ phản ứng lại đầu tiên, thở dốc một tiếng, lập tức đẩy Lục Bắc Thần ra, đứng dậy, sắc mặt bối rối. La Trì lúc ấy mới thoát ra khỏi kinh hoàng, vò đầu bứt tai: “Xin lỗi nhé, tôi... tôi không biết lại gặp cảnh này, hay là hai người tiếp tục đi? Tôi sẽ ra ngoài ngay!”

La Trì nói vậy, Cố Sơ lại càng thêm ngượng ngập, ngay sau đó cô định đi ra. Lục Bắc Thần sau lưng từ tốn cất lời: “Làm thủ tục xuất viện cho tôi.”

“Không được!” Cả La Trì và Cố Sơ cùng đồng thanh lên tiếng.

La Trì liếc Cố Sơ một cái rồi đi tới trước giường bệnh: “Cậu có thể soi gương nhìn cái bộ dạng kinh dị của mình, vẫn nên ở lại bệnh viện mấy ngày là hơn.”

Cố Sơ đứng ở cửa, không ra ngoài, cô lo Lục Bắc Thần lại ngang bướng.

Nói có sai đâu, Lục Bắc Thần có vẻ bực bội, nhìn về phía Cố Sơ: “Ra ngoài làm thủ tục.”

“Giáo sư vĩ đại của tôi ơi, cậu có thể đừng ngang như vậy không? Nhìn sắc mặt cậu kìa, vẫn còn sốt cơ mà.” La Trì khuyên hết nước hết cái.

“Mới bị cảm đã bắt tôi nhập viện? Đùa gì chứ?” Lục Bắc Thần nhú mày, rồi nói về phía Cố Sơ: “Còn đứng đực ra đó làm gì? Đi làm thủ tục, em là trợ lý của tôi, đừng quên chức trách của mình.”

Cố Sơ rơi vào thế khó xử.

La Trì thấy vậy cũng biết không thể miễn cưỡng Lục Bắc Thần, đành xua tay với Cố Sơ: “Được rồi, được rồi, đi làm thủ tục đi!”

Cố Sơ đành làm theo.

Đóng cửa phòng bệnh lại, La Trì lập tức kéo ghế ngồi xuống, đang định lên tiếng thì Lục Bắc Thần đã nói trước: “Cất ngay cái bệnh hóng hớt của cậu lại.” Dứt lời, anh dựa đầu lên gối có vẻ mệt mỏi.

La Trì thấy thế, đành nói: “Đơn thuần chỉ là quan tâm thôi, không được sao?”

“Cậu vẫn nên quan tâm tới cây đàn violon còn chưa tìm thấy kia đi.” Lục Bắc Thần đáp nhẹ tênh.

La Trì thở phào một hơi: “Bạch Đông đã nhận tội, vụ án này coi như đã kết thúc.”

“Thế ư?” Lục Bắc Thần hừ khê: “Từ trước tới nay, Tiêu Tuyết vẫn luôn có cây đàn violon được đặt làm của riêng mình, tại sao trong một chuyến lưu diễn quan trọng như vậy lại sử dụng một cây đàn tầm thường? Cậu không cảm thấy kỳ lạ à?”

122. Chương 122: Đây Là Công Việc Của Em

Bây giờ tôi chóng mặt quá, tự tử nguy hiểm lắm. Em là trợ lý của tôi, đây là công việc của em.

Tại hiện trường ở Nam Sơn, công cụ gây án biểu hiện trực tiếp nhất chính là sợi dây đàn violon đó. Theo như Bạch Đông khai nhận, buổi tối hôm Tiêu Tuyết đi cùng hắn, tâm trạng vô cùng nôn nóng, bất an. Sau khi hai người họ quan hệ, Tiêu Tuyết đòi hắn tới khách sạn lấy đàn violon, cô ta muốn tới ngày biểu diễn sẽ đi luôn từ chỗ của hắn. Khi ấy, Tiêu Tuyết ai oán với hắn rằng các nhân viên hạn chế cô ta làm rất nhiều chuyện. Lúc hai người uống rượu, Tiêu Tuyết lại không ngừng gọi điện cho Lưu Kế Cường, tiếc rằng anh ta không nhận máy.

Sau khi Bạch Đông giết chết Tiêu Tuyết, tới lần thứ hai đến Nam Sơn định xóa sạch mọi dấu vết thì liếc nhìn thấy cây đàn đó của Tiêu Tuyết. Hắn tháo dây đàn ra, dùng một số các sợi dây để treo thi thể Tiêu Tuyết lên cành cây, nguy tạo thành tự sát. Sau khi Lục Bắc Thần nhìn thấy sợi dây ấy, đã rất nhanh đưa ra phán đoán, đó không phải cây đàn Tiêu Tuyết chuyên dùng. Qua điều tra, La Trì cũng phát hiện ra lúc trước Tiêu Tuyết đích thực luôn dùng cây đàn violon được đặt làm để biểu diễn, dây đàn được làm bằng chất liệu ruột dê truyền thống nhất, còn dây đàn mà Bạch Đông lấy được lại là dây ni lông.

Cây đàn với sợi dây ni lông nhanh chóng được tìm ra, dây và đàn đúng là cùng một chiếc. Nhưng cây đàn với dây ruột dê như Lục Bắc Thần nói thì tới nay vẫn không rõ tung tích.

“Liệu có khi nào là Tiêu Tuyết đổi đàn không? Cậu cũng nói đấy thôi, đàn dây ruột ngựa muốn bảo quản vô cùng bất tiện, cũng yêu cầu rất cao đối với môi trường bảo quản. Có khi nào Tiêu Tuyết chê phiền phức không?” La Trì đưa ra giả thiết.

Lục Bắc Thần nhanh chóng xóa tan suy nghĩ của La Trì: “Tôi khá hiểu Tiêu Tuyết, cô ta tuyệt đối sẽ không dùng một cây đàn tầm thường để hạ giá bản thân đâu.”

“Nhưng cây đàn mà Bạch Đông lấy được mang từ khách sạn của Tiêu Tuyết ra.” La Trì nhú mày: “Chuyện tới nước này, hắn đã thừa nhận sự thật mình giết Tiêu Tuyết thì cũng đâu cần che giấu cây đàn dây ruột ngựa nữa.”

Lục Bắc Thần ngẫm nghĩ: “Có lẽ Tiêu Tuyết không hề hay biết cây đàn đó của mình là loại tầm thường.”

La Trì ngăn ra giấy lát, rồi nhanh chóng phản ứng lại: “Ý của cậu là có người tráo đổi đàn của Tiêu Tuyết mà cô ta hoàn toàn không biết?”

“Khả năng rất cao.” Lục Bắc Thần điều chỉnh lại tư thế: “Bạch Đông cũng đã thừa nhận sau khi tới Quỳnh Châu, Tiêu Tuyết rất nôn nóng. Cô ta vừa tới Quỳnh Châu đã tham gia buổi tiệc, ngày nào cũng ăn ăn uống uống, cộng thêm tâm trạng không tốt, không phát hiện ra đàn của mình có vấn đề cũng rất bình thường.”

La Trì xoa xoa cằm, suy ngẫm rất lâu mới nói: “Bạch Đông còn nhắc tới một chuyện.” Anh ấy ngược lên nhìn Lục Bắc Thần: “Sau khi Tiêu Tuyết bị hại, cũng chính vào lần thứ hai Bạch Đông tới Nam Sơn, chỗ ở tạm thời của hắn ta đột nhiên bị trộm nhưng vì không mất thứ gì quý giá nên Bạch Đông không báo cảnh sát, mà hắn cũng không dám báo cảnh sát.”

Lúc La Trì nói mấy lời này cũng là lúc Cổ Sơ đẩy cửa bước vào. Có những thủ tục cần chính tay Lục Bắc Thần ký nhận. Vào cửa đúng lúc nghe thấy những lời La Trì nói, cô định lùi ra nhưng Lục Bắc Thần đã nhìn thấy cô: “Lại đây!”

La Trì hiểu rõ trong lòng, Lục Bắc Thần này hoàn toàn không định để Cổ Sơ tránh né.

Cổ Sơ bước lên, đưa cho anh tờ giấy cần ký. Sau khi Lục Bắc Thần ký xong, anh bèn chỉ vào chai truyền: “Rút ra đi!”

Cổ Sơ ngược lên nhìn: “Còn một chút đáy chai, thuốc toàn ở phần đáy này đây.” Cô giơ tay lên chỉ: “Để thuốc xuống tới đây rồi rút.”

“Được.” Lục Bắc Thần cười khê.

La Trì ngồi bên chứng kiến ngỡ ngàng. Lục Bắc Thần ngoan ngoãn khác thường, cậu ta có bao giờ cho phép người khác chỉ tay nắm ngón với mình? Nếu là bình thường, cậu ta đã gào thét rồi lập tức rút ống ra từ lâu rồi. Anh ấy lẳng lặng liếc nhìn Cổ Sơ, chỉ nhìn được một bên mặt. Cô cứ yên lặng đứng bên cạnh Lục Bắc Thần như thế, dùng bốn chữ ‘dáng nguyệt mặt hoa’ để hình dung về cô cũng không khoa trương, ở cùng với Lục Bắc Thần có một sự hòa hợp không thể nói thành lời.

Không sai, là hòa hợp.

La Trì cuối cùng cũng tìm được một từ chuẩn xác để hình dung về hai người này, giống như hai người có cùng một tần số, người này có thể kiểm chế người kia, mà quan trọng nhất là dường như Lục Bắc Thần rất chiều cô.

Đợi Lục Bắc Thần ký xong xuôi, Cổ Sơ lại định ra ngoài nhưng bị anh cản lại: “Thuốc hết ngay bây giờ đây, em ở lại đây.”

“Phải tìm y tá mới rút kim ra được.” Cổ Sơ khê đáp.

Lục Bắc Thần kéo cô ngồi sang một bên, ngữ khí có phần nhấn mạnh: “Chuyện này đối với em mà nói chỉ là trò vật.”

Cổ Sơ phát hiện ra La Trì đang nhìn mình, mặt liền đỏ lựng.

“Tiêu Tuyết bị hại, nhà Bạch Đông lại mất trộm, sự việc quá trùng hợp.” Lục Bắc Thần thấy La Trì cứ nhìn Cổ Sơ mãi, có vẻ không vui, lập tức chuyển đề tài trở về vụ án.

La Trì gật đầu: “Trước đây, chuyện mất trộm hoàn toàn không khiến chúng ta chú ý nhưng hôm nay nghĩ vậy, đúng là quá sức trùng hợp.”

Cổ Sơ ngồi bên nghe rất rõ ràng. Cô hiểu rõ về quá trình gây án của Bạch Đông, lại được nghe báo cáo của La Trì trong cuộc họp, liền lên tiếng một cách rất tự nhiên: “Bạch Đông đã giết người, trong nhà dù có mất gì hắn cũng không dám báo cảnh sát. Liệu có phải đã có người tính chính xác điểm này, nhân cơ hội lên vào, mà mục đích chính là...”

Nói tới đây, cô thấy Lục Bắc Thần và La Trì đều ngó mình, bỗng chốc không dám nói linh tinh nữa.

Vậy mà ánh mắt Lục Bắc Thần ẩn chứa ý cười: “Tiếp tục nói đi!” Thái độ của anh như đang khích lệ.

Cổ Sơ ngưng giây lát, sắp xếp lại tư duy của mình, nói hết những gì mình nghĩ ra: “Có thể mục đích của đối phương không phải là tiền bạc mà chính là cây đàn violon Bạch Đông đã có được trong tay.”

“Vì sao?” Khóe môi Lục Bắc Thần cong lên một nụ cười, nhưng vẫn đang hỏi cô.

Cố Sơ nhìn thấy biểu cảm này của anh liền biết câu nói của mình đã đoán trúng những gì trong lòng anh rồi, lại càng có thêm động lực. “Tiêu Tuyết cực kỳ cẩn thận đối với cây đàn violon của mình. Cô ta không thể dùng một cây đàn bình thường để diễn tấu, vậy mà cây đàn Bạch Đông có được lại rất tầm thường, có thể nói rõ một điểm, có người đã đổi đàn. Còn về việc tại sao lại đổi đàn của Tiêu Tuyết, có thể có rất nhiều nguyên nhân, có thể là bạn cùng ngành ghen ghét, đố kỵ, cũng có thể là một nhân viên nào đó thường ngày không ưa Tiêu Tuyết, cố tình gây khó dễ. Tóm lại là cây đàn đã bị tráo, mà đối phương chạy tới nhà Bạch Đông để trộm cắp, mục đích chính là không muốn bị người ta phát hiện ra sự thật này, chỉ có điều hoàn toàn không ngờ rằng, nó đã bị Bạch Đông giấu đi.”

Sau khi nghe xong phân tích của cô, Lục Bắc Thần quay đầu nhìn La Trì: “Sao? Cô ấy hoàn toàn có đủ tư cách làm trợ lý của tôi chứ hả?”

La Trì cười, giơ ngón cái về phía Cố Sơ. Cố Sơ lúc này mới ý thức được thì ra họ đã biết thừa điểm này từ lâu, bỗng chốc thấy mất mặt. Lục Bắc Thần nắm lấy tay cô, khẽ vờ vờ, hạ giọng động viên: “Thông minh lắm!”

Cố Sơ lại đỏ mặt, vội vàng rút tay về.

“Nhưng có một điểm tôi phải sửa chữa một chút.” Lục Bắc Thần không giận, ngữ khí điềm đạm: “Người này có thể biết rõ khoảng thời gian Tiêu Tuyết bị sát hại, tôi nghĩ tuyệt đối không thể là đồng nghiệp hay nhân viên của Tiêu Tuyết. Tôi càng cho rằng đối phương là một kẻ tức trí đa mưu, có sự dính líu lợi ích với Tiêu Tuyết.”

La Trì nhìn Lục Bắc Thần, hơi nheo mắt lại: “Cậu ám chỉ... hắn ta?”

“Các cậu đi điều tra thôi, một pháp y như tôi thảo luận chuyện phá án với cậu ở đây là quá kỳ lạ rồi, còn kéo cả trợ lý của tôi vào.” Rõ ràng Lục Bắc Thần không muốn tiếp tục thảo luận nữa.

Bên này, Cố Sơ khê ho một tiếng, luống cuống rút kim ra cho Lục Bắc Thần. Ban nãy chỉ mãi nghĩ tới tình tiết vụ án, cô quên mất dung dịch thuốc đã trượt xuống. Khi cô nhìn lên thì trên tay Lục Bắc Thần, máu đã tản ra.

La Trì đứng dậy liếc nhìn rồi chép miệng: “Trợ lý Cố, chẳng phải cô làm trợ lý sao? Việc ăn uống, ngủ nghỉ của cậu ấy cô lo hết à? Con người này không dễ chăm sóc đâu, cẩn thận một ngày nào đó phải chịu số phận làm bia đỡ đạn đó.”

Bị La Trì chọc ngoáy như vậy, Cố Sơ càng hoảng hốt.

Lục Bắc Thần quay phắt lại lườm La Trì, khi quay đầu về phía Cố Sơ, ánh mắt anh đã dịu dàng hơn, anh khẽ nói: “Không sao đâu, cứ từ từ.”

La Trì nhìn Lục Bắc Thần như nhìn người ngoài hành tinh, nét mặt kinh ngạc.

Lấy thuốc xong, Cố Sơ cùng Lục Bắc Thần trở về khách sạn. Anh vẫn còn hơi sốt, đi đứng còn hơi hẫng, cô không dám rời tay, sau đó đặt anh nằm yên xuống giường lại vội vàng đi pha thuốc.

Lục Bắc Thần hiếm khi ngoan ngoãn như vậy, đón lấy bát thuốc, uống ừng ực. Cố Sơ xử lý mấy loại thuốc tiêm rồi khẽ nói: “Buổi tối vẫn phải bảo bác sỹ tới tiêm cho anh.”

“Em tiêm cho tôi là được.”

“Thế sao được?”

“Sao lại không?” Lục Bắc Thần hỏi ngược lại.

Cố Sơ cắn môi, lẩm bẩm: “Tôi đâu phải là bác sỹ.” Rồi lại chỉ vào mu bàn tay đầy máu còn đang dán băng của anh: “Kết cục là thế này đây.”

Lục Bắc Thần cười: “Tôi nói em làm được là em làm được.”

Cô ngược mắt lên nhìn anh. Lúc anh cười trông rất quyến rũ, trái tim chợt lỡ nhịp nhưng vừa nghĩ tới Lâm Gia Duyệt là một tảng mây mù lại che phủ. Nhưng cô bỗng hơi xấu tính một chút, cô hoàn toàn không muốn nhắc tới tên của Lâm Gia Duyệt trước mặt anh lúc này.

“Ồ đây với tôi, đừng đi.” Lục Bắc Thần nói.

Cố Sơ sờ tay lên trán anh, khe thở dài rồi gật đầu. La Trì lại chạy đi điều tra rồi, Lục Bắc Thần lại còn rất khó tính với mọi thứ, lúc này quả thực cô không tiện đi.

Thấy cô gật đầu, dường như Lục Bắc Thần cũng yên tâm.

Có lẽ vì quá yếu, anh lại mê man ngủ thiếp đi. Nhưng chưa đầy mười phút, anh lại mở mắt ra. Cố Sơ nhìn rất rõ, anh bất thành linh mở mắt, khoảnh khắc ấy trong ánh mắt anh ánh lên một sự bàng hoàng.

Cô hơi do dự, anh nằm mơ sao?

Nhưng sự bàng hoàng ấy tan đi rất nhanh, thấy cô vẫn còn ở bên, Lục Bắc Thần cười khẽ. Cố Sơ tiến tới, ngồi xuống bên cạnh giường, nhẹ nhàng nói: “Anh cố gắng nghỉ ngơi một chút đi, tôi làm món gì cho anh ăn.”

Chính vào giây phút vừa rồi, cô đã động lòng. Sự sợ hãi trong mắt anh khiến trái tim cô thất lại. Lục Bắc Thần lần sờ tới tay cô, nắm chặt. Cố Sơ cảm nhận được lòng bàn tay anh nóng rẫy, nóng tới tận trái tim.

“Muốn ăn món thịt đông của em.” Anh lẩm bẩm.

Cố Sơ hơi nhướn mày, lắc đầu: “Anh đang bệnh, lúc này nên ăn gì đó thanh đạm.”

Nụ cười bên môi Lục Bắc Thần càng lớn thêm, anh như thỏa hiệp lại như làm nũng: “Vậy được, em làm món gì tôi ăn món đó.”

Cảm giác này khiến Cố Sơ hoảng loạn muốn chết, không phải là sợ hãi, không phải dự cảm thấy điều chẳng lành mà khi một mối quan hệ đang âm thầm thay đổi. Tim cô cứ đập thình thịch, thình thịch, nhanh hơn bình thường rất nhiều.

Cứ như vậy, Cố Sơ lại tới tìm phó tổng giám đốc khách sạn nói rõ sự tình. Ấn tượng của phó tổng đối với Cố Sơ trước nay vẫn rất tốt, cộng thêm người bị bệnh là khách quý, nhân vật cấp ‘quốc bảo’, đương nhiên không dám sơ suất. Phó tổng lập tức đồng ý để cô xuống nhà bếp, giám đốc nhà ăn tuy không vui vẻ gì nhưng cũng hết cách.

Cô làm ba món mặn một món canh, ít thịt một chút, có thêm nhiều rau xanh để cân bằng dinh dưỡng.

Lục Bắc Thần ngủ một giấc tỉnh dậy, sắc mặt đã có chút hồng hào. Cố Sơ dìu anh ngồi xuống bàn ăn, rồi lại đo nhiệt độ của anh, đã giảm sốt một chút. Cô đưa thìa cho anh, anh thì cứ dựa vào lưng ghế rên rỉ, tỏ ý mệt mỏi. Cô nhìn kiểu gì cũng cảm thấy anh đang cố tình ra vẻ, nhưng cũng biết anh là người bệnh, chẳng thêm tính toán, kéo ghế ngồi sang bên cạnh, đích thân đút cho anh ăn.

Tâm trạng của Lục Bắc Thần có vẻ rất vui.

Cố Sơ trừng mắt lườm anh, không nói gì thêm.

Ăn cơm xong, cô lại gọt một ít hoa quả, thấy nhiệt độ cơ thể anh vẫn luôn duy trì ở mức sốt nhẹ, cô cũng yên tâm hơn phần nào. Lục Bắc Thần rất ngoan, chủ động gơ tay ra, nói với cô: “Tiêm đi!”

Cố Sơ học y, phải tạm thời làm một y tá tuy không chuyên nghiệp nhưng đương nhiên cũng không hàm hồ. Lần này, cô đã chọc đúng, dung dịch thuốc từ từ ép ảu huyết trở về, từng giọt thuốc trong chai truyền chậm chậm rơi xuống, tốc độ như thôi miên.

“Có mệt không?” Lục Bắc Thần dựa vào đầu giường hỏi cô.

Cố Sơ lắc đầu, mệt thì không mệt, có thể vì chỉ tập trung nghĩ cách để anh hạ sốt. Lục Bắc Thần nhìn cô cười, ánh mắt có chút xấu xa: “Có mệt tôi cũng không thả em đi.”

“Anh chọc ghẹo tôi?” Cố Sơ nhận ra anh đùa cợt bèn lườm anh.

Anh nắm chặt tay cô: “Tôi là sếp của em, em chăm sóc tôi là chuyện đương nhiên.”

Cố Sơ chẳng hơi đâu tranh cãi với cái mớ lý luận thoái thác của anh ta!

Truyền nước được hơn một tiếng, người Lục Bắc Thần ra không ít mồ hôi, tóc cũng đã ướt rượt. Cố Sơ luôn ngồi bên cạnh lau mồ hôi cho anh. Như vậy cũng tốt, ra mồ hôi là nhanh hạ sốt.

“Trước đây anh có từng bị triệu chứng sốt cao không hạ này không?” Sau khi rút kim ra, Cố Sơ tìm cho anh một bộ quần áo ngủ sạch sẽ rồi hỏi.

Lục Bắc Thần nhìn cô, ngẫm nghĩ rồi gật đầu.

“Cảm ư?” Cố Sơ nghi hoặc.

Lục Bắc Thần vùi thẳng đầu vào lòng cô: “Chỉ là cảm thôi, sức đề kháng của tôi yếu mà.”

Thật hay giả vậy?

Cố Sơ không nhìn được biểu cảm của anh, cũng không biết lúc này đây anh có đang cười thầm không?

“Thay quần áo đi, bộ anh mặc ướt hết rồi.”

Lục Bắc Thần vẫn dựa vào cô, không nhúc nhích, uể oải nói: “Tôi muốn tắm.”

Cố Sơ nghĩ cũng phải, ngâm mình một lát cũng có tác dụng hạ sốt, cô bèn gật đầu: “Vậy được, tôi sẽ bật nước cho anh trước, quần áo để trên giá, tắm xong anh cũng tiện thay.” Dứt lời, cô định dìu anh về giường.

Ai ngờ Lục Bắc Thần vòng tay ôm chặt lấy cô, hạ thấp giọng: “Có thể vẫn phải phiền em tắm cho tôi.”

“Hả?” Cố Sơ suýt nữa thì sặc nước bọt: “Giúp anh... tắm?”

Lục Bắc Thần ngược lên nhìn cô, gương mặt nhợt nhạt có vẻ vô tội: “Bây giờ tôi chóng mặt quá, tự tắm nguy hiểm lắm. Em là trợ lý của tôi, đây là công việc của em.”

123. Chương 123: Rốt Cuộc Cậu Là Ai?

Có chuyện gì hôm khác chúng ta nói, bây giờ em thật sự không thể đi được!

Có điều luật nào quy định là một trợ lý thì nhất định phải giúp sếp tắm rửa? Lại có người trợ lý ở công ty nào có phạm vi công việc bao gồm cả việc tắm rửa cho sếp? Cố Sơ đương nhiên sẽ không làm theo nhưng Lục Bắc Thần dường như đã ăn chắc sự mềm lòng của cô, cứ thế dựa vào cô, trán còn không ngừng túa đầy mồ hôi.

“Thế này đi, tôi xả nước cho anh trước.” Kỳ thực, cô lo anh lại sốt lên.

Cô định đi, nhưng Lục Bắc Thần cứ dính chặt lấy cô. Không còn cách nào khác, cô đành lôi cả anh vào nhà tắm. Cô bật nước, anh đứng dựa vào gương nhìn cô, gương mặt trong gương yếu vô cùng nhưng khóe môi vẫn cười yêu chiều. Cố Sơ liếc nhìn về phía tấm gương là có thể nhìn thấy khuôn mặt anh.

Thật ra đáng vẻ của anh khi bị ốm cũng đáng yêu lắm, đầu tóc hơi bù xù, gương mặt không còn hột máu nhưng lại tan biến hoàn toàn vẻ tàn ác hằng ngày. Anh cứ uể oải đứng đực ở đó, cô đi tới đâu anh lại lảo đảo đi tới đó. Một người đàn ông cao lớn là thế mà khi giữ tính giữ nét ra lại chẳng khác gì một đứa trẻ. Lúc không bị bệnh, người đàn ông này khiến cô e sợ, như có độc trong đôi mắt anh, loại thuốc độc khiến cô chỉ cần hơi lơ đãng là có thể mất mạng. Nhưng bây giờ, nói thế nào nhỉ, cô cứ cảm thấy thích nhìn đáng vẻ anh giống như đang làm nũng.

Đúng vậy, bây giờ anh chỉ đang giả vờ làm nũng thôi.

Vì anh có chút cương quyết, cùng một chút vô lý, ngang ngược.

“Anh thử nhiệt độ nước chút đi.” Xả nước xong, cô đỡ anh tới trước bồn tắm.

“Chẳng phải em thử rồi sao?” Lục Bắc Thần ôm cô. Qua lớp áo sơ mi, Cố Sơ có thể cảm nhận được người anh hơi nóng, hơi thở anh càng nóng hơn. “Em đành lòng để tôi tắm một mình trong này thật sao?”

“Anh đâu phải con nít?” Cố Sơ hơi hối hận ban nãy đã nuông chiều anh, sớm biết thế để anh tự sinh tự diệt.

Lục Bắc Thần quyết ôm cô không buông, bắt đầu cọ cọ: “Chẳng phải tôi bị ốm sao?” Rồi lại bắt lấy tay cô đặt lên trán mình: “Em sờ thử đi, còn sốt đây này.”

Hơi sốt, cô biết chứ, thế nên mới không dám bỏ mặc anh mà đi.

Cô bị anh ôm đến không thở nổi, lại biết từ ý của anh chắc chắn là đi không nổi nữa rồi, ngẫm nghĩ: “Hay thế này đi... tôi cởi quần áo giúp anh, tự anh ở trong này ngâm người một lát, được không?”

Trời đất làm chứng, cô thật sự chưa bao giờ chăm sóc một người đàn ông đến mức độ này.

Lục Bắc Thần mỉm cười cười khê, gật đầu.

Lúc giúp anh cởi đồ ngủ, ngón tay Cố Sơ hơi run rẩy. Lục Bắc Thần ngồi bên cạnh bồn tắm, cứ nhìn cô mãi không thôi. Cởi cúc ra, lồng ngực anh ướt đẫm, càng khiến những múi cơ bắp thêm căng đầy, trắng kiện, chỉ có điều còn hơi đỏ.

Áo trên cởi còn khá thuận lợi, áo được Cố Sơ ném vào trong giỏ đựng đồ, cũng nhân tiện nhìn thấy vết sẹo sau lưng anh. Cô nhìn nhưng không dám giơ tay chạm vào, vội vàng quay đi chỗ khác. Thật ra cô rất muốn hỏi nhưng lại cảm thấy mình chẳng có tư cách gì để hỏi.

Thấy cô mãi không động đây, lòng bàn tay bông rầy của Lục Bắc Thần dính lên cánh tay cô: “Lẽ nào em để tôi mặc quần đi tắm?”

“Tôi còn phải cởi quần cho anh?” Cố Sơ kinh hoàng, lòng càng lúc càng rối loạn: “Anh... Anh tự cởi đi.”

Ngay lập tức Lục Bắc Thần lại dựa đầu vào người cô, nhắm chặt mắt: “Tôi chẳng còn tí sức lực nào cả...”

“Tôi...” Cô thật sự không làm được mà.

Lục Bắc Thần ngẩng lên, thấy cô khó xử thực sự, bèn thở dài, lảo đảo đứng dậy. Cả cơ thể lập tức nghiêng ngả. Cố Sơ hết hồn, vội vàng tiến lên ôm chặt lấy anh: “Được được được, tôi cởi giúp anh, anh đứng yên đi.”

Quả này mà cắm đầu vào bồn tắm thì cô phải chịu hoàn toàn trách nhiệm rồi.

Lục Bắc Thần đứng im, không nhúc nhích, mệt mỏi gật đầu. Cố Sơ thật sự muốn chọc mù đôi mắt mình sau mới cởi quần cho anh. Khi ngón tay chạm đến đai của chiếc quần ngủ, nó càng run lên bần bật. Đường nhân ngư gợi cảm đó cứ lắc lư trước mắt cô, đến nỗi cổ họng cô khô khốc.

Lục Bắc Thần cúi đầu nhìn cô, thấy mặt cô đỏ như quả táo thì không nhịn được cười. Anh vừa cười, cơ bắp cũng rung lên, làm cô càng luống cuống, rối loạn. Cô ngược mắt lên: “Anh đừng có cười!”

Anh nín ngay.

Cô hít sâu, run rẩy cởi đai quần ra. Lục Bắc Thần cứ nhìn cô mãi, gương mặt nhỏ của cô mông lung như vầng trăng, đôi tay cô lại như gãi ngứa không đúng chỗ.

Phản xạ có điều kiện quen thuộc ập tới.

Anh lập tức giữ chặt tay cô lại, hắng giọng: “Được rồi!” Thật ra anh chỉ muốn chọc cô thôi, có ai ngờ thành ra tự chọc chính mình.

Nhưng bị ấn như vậy, Cố Sơ lập tức cảm nhận rõ ràng được thứ gì đó.

Da đầu ngay sau đó nổ tung, cô lập tức nhảy ra xa khỏi anh, mặt đỏ bừng: “Anh... Anh... lợi dụng giờ trò!”

Lục Bắc Thần có vẻ đứng không vững nữa, đành dựa vào vách tường bên cạnh, cười khó xử: “Tôi có bao giờ giấu giếm suy nghĩ muốn lợi dụng giờ trò với em đâu!”

“Anh... Anh tự tức đi!” Cố Sơ hơi gấp gáp, lần này cô thật sự mặc kệ anh.

“Này, lần trước em nhìn rồi còn gì, xấu hổ gì chứ?” Anh nói vọng về phía cô với vẻ vô lại.

“Lưu manh!” Cố Sơ đóng cửa phòng tắm lại cái rầm.

Lục Bắc Thần đứng bên trong dở khóc dở cười. Anh nói sai gì rồi sao?

Nhân lúc Lục Bắc Thần đang tắm bên trong, Cố Sơ điều chỉnh lại tâm trạng của mình. Cô cảm thấy quan hệ giữa đôi bên quá đà rồi. Cô muốn kiểm soát nhưng lại bị khống chế ngược lại. Cô cuộn chặt tay, vô thức cảm thấy đầu ngón tay nóng rực. Nhớ lại thứ cô vừa chạm vào ban nãy, như có một con thỏ xông thẳng lên não bộ của cô, cứ thế nhảy mà không chịu nghe lời.

Chưa gặp loại đàn ông nào mặt dày như thế.

Còn đéo giả hơn cả Bắc Thâm, không, phải nói là xấu xa hơn Bắc Thâm gấp nhiều lần.

Nghĩ vậy, tâm trạng Cố Sơ cũng bình tĩnh lại. Cái tên Bắc Thâm ấy, không khác gì một ngọn núi.

Khoảng mười mấy phút trôi qua, cô cảm thấy chắc anh cũng sắp tắm xong, bèn ghé sát vào cánh cửa phòng tắm nghe ngóng, bên trong có tiếng nước chảy, xem ra sắp xong rồi. Cô định chuẩn bị cho anh thêm ít thuốc, đúng lúc này, chuông cửa vang lên.

Cô tưởng là phục vụ phòng hoặc là phó tổng giám đốc đích thân tới hỏi thăm, ai ngờ vừa mở cửa ra, nhìn thấy người đàn ông đứng bên ngoài, cô lập tức sững người.

“Hi!” Người đàn ông ngoài cửa mặc áo sơ mi đậm màu, áo vest quần Âu, còn thắt cà vạt, rất lịch sự nhưng trông lại giống như vừa vượt một chặng đường dài tới đây. Sau khi nhìn thấy Cố Sơ, nụ cười của anh như nhuộm cả ánh nắng.

Một lúc lâu sau Cố Sơ mới hoàn hồn trở lại, buột miệng: “Vân Tiêu? Anh... sao lại tới đây?”

Kiều Vân Tiêu ngoài cửa trông có vẻ như chưa được nghỉ ngơi tử tế, trong mắt vẫn còn tia máu, có lẽ vì bận rộn công việc, cũng có thể là vì nguyên nhân khác. Nhưng sau khi thấy cô, anh ấy rất vui, gương mặt ngập tràn nụ cười. Cười tươi tới nỗi Cố Sơ cảm thấy không nổi.

“Anh tới tìm em.” Kiều Vân Tiêu thẳng thắn nói rõ mục đích của mình.

Cố Sơ hơi ngỡ ngàng: “Làm sao anh biết em ở đây?”

Nụ cười của Kiều Vân Tiêu càng rạng rỡ: “Anh muốn tìm em thì nhất định sẽ tìm được.”

Cố Sơ hơi bối rối.

“Cố Sơ, chúng ta phải nói chuyện.” Kiều Vân Tiêu nói ngay vào chủ đề chính.

“Bây giờ ư?”

“Đúng, ngay lập tức.”

Cố Sơ chần chừ giây lát.

“Em không định để anh vào sao?” Kiều Vân Tiêu nhìn vào bên trong.

Cố Sơ vội vàng che khuất tầm nhìn của anh ấy: “Không... Không tiện lắm.”

“Không tiện để anh vào trong hay là không tiện nói chuyện với anh?”

“Đều không tiện.”

Kiều Vân Tiêu ngẫm nghĩ gì đó, nhìn chằm chằm cô rất lâu rồi gật đầu: “Được.” Anh giơ tay xem giờ: “Thế này đi, em đi cùng anh, ngay bây giờ!”

Cố Sơ lắc đầu: “Thật tình không được!”

“Lý do?”

“Em... Bây giờ em...”

“Lý do là bây giờ cô ấy bắt buộc phải ở lại với tôi.” Đằng sau là giọng nói của Lục Bắc Thần.

Không còn nhẹ nhàng như ban nãy mà lạnh thấm tận tim, lọt vào tai khiến người ta không khỏi rùng mình. Cố Sơ quay đầu lại theo phản xạ, Lục Bắc Thần đã từ phòng tắm đi ra. Anh chỉ mặc quần ngủ, bên trên để trần, đầu tóc ướt rượt, trên lồng ngực vẫn còn đọng nước, ai nhìn cũng sẽ biết anh vừa tắm.

Cô nam quả nữ, người đàn ông lại còn vừa từ phòng tắm đi ra, cực kỳ mờ ám.

Kiều Vân Tiêu đứng ngoài cửa, sắc mặt càng trở nên khó coi.

Sắc mặt của Lục Bắc Thần cũng chẳng khá hơn là bao. Anh vốn đã nhợt nhạt, giờ đối mặt với người đàn ông bất thành linh xuất hiện, ánh mắt không còn chút nhiệt nào, lạnh lẽo ghê người. Cố Sơ bị kẹp ở giữa, khó xử đủ đường.

“Em đang ở cùng cậu ta?” Kiều Vân Tiêu nghiêng răng hỏi.

Cố Sơ chưa kịp trả lời, Lục Bắc Thần đã đi lên, vòng một tay qua người Cố Sơ. Cô cảm nhận được một chút sức mạnh của anh đè lên nhưng anh vẫn đang cố gắng chống đỡ. Qua lớp áo, cô có thể nhận ra cơ thể anh rất nóng, lại bắt đầu sốt rồi.

Cô có phần lo lắng.

Còn Lục Bắc Thần thì không thay đổi sắc mặt từ đầu tới cuối, nhìn về Kiều Vân Tiêu, thái độ lạnh như băng: “Cậu chủ Kiều biết rõ còn không hay lắm thì phải? Cô ấy ở chỗ tôi, đương nhiên là đang sống cùng tôi rồi.”

Bả vai Cố Sơ run lên một cách rõ nét, mà phản ứng của Kiều Vân Tiêu càng lộ liễu hơn. Anh ấy nhìn Lục Bắc Thần chằm chằm, sắc mặt cứng đờ, nhấn mạnh từng chữ: “Rốt cuộc cậu là ai?”

Lục Bắc Thần rướn môi, nhưng ánh mắt không một nụ cười: “Lục Bắc Thần!” Sau đó anh lại hồ hững hồ hồ: “Cậu chủ Kiều không quên nhanh vậy chứ?”

Kiều Vân Tiêu nhìn anh rất lâu, rồi lập tức kéo cổ tay Cố Sơ. Nhưng Lục Bắc Thần đã nhanh hơn một bước, kéo Cố Sơ ra sau lưng mình. Đồng thời, anh cũng vì bệnh tình mà đứng không vững lắm, một tay kia chống lên mép cửa. Góc độ của Kiều Vân Tiêu, anh càng giống như đang ngăn cản và cự tuyệt.

Nhưng Cố Sơ nhìn rất rõ ràng, anh sắp không đứng vững nữa rồi.

Vết sẹo kia đập vào mắt cô một cách sâu sắc.

“Cô ấy không thể đi cùng cậu.” Lục Bắc Thần nói rành mạch.

Từ nhỏ đã được giáo dục, Kiều Vân Tiêu không thể xông vào phòng. Anh ấy hỏi thẳng Cố Sơ: “Trước đây em đã từng nói gì, không phải em quên rồi chứ?”

Trái tim Cố Sơ chợt thất lại.

Lục Bắc Thần dĩ nhiên không biết lúc trước Cố Sơ đã nói gì nhưng nghe câu này vẫn không thoải mái, anh nhíu mày, đuổi khách: “Cậu chủ Kiều, mời!”

“Cố Sơ!”

“Vân Tiêu, anh đi trước đi!” Cố Sơ thật sự không muốn nhìn thấy Lục Bắc Thần lại sốt cao lần nữa. Cô nghiêng người bước lên, nhìn Kiều Vân Tiêu: “Có chuyện gì hôm khác chúng ta nói, bây giờ em thật sự không thể đi được!”

124. Chương 124: Khiến Em Yêu Lục Bắc Thần

Một người mà trái tim đã trống vắng thì chẳng còn màng thứ gì nữa.

Cô đứng rất gần nhưng đây lại là lần đầu tiên Kiều Vân Tiêu cảm thấy trái tim cô xa vời vợi. Người đàn ông để trần nửa cơ thể đứng sau lưng cô, dù là gương mặt hay lời nói của cậu ta cũng đều khiến anh ấy dấy lên một sự cảnh giác sâu đậm. Anh ấy gần như đè thấp giọng xuống, nghiêng răng nghiêng lợi nói với Cố Sơ: “Hắn là Lục Bắc Thần, em sẽ nguy hiểm. Hắn là Lục Bắc Thần, em càng nguy hiểm. Cố Sơ, đi theo anh!”

Sao Cố Sơ không biết mình gặp nguy hiểm chứ?

Kể từ khi Lục Bắc Thần, người đàn ông giống hệt Bắc Thần này xuất hiện là cô biết số kiếp đã định. Đã rất nhiều lần cô từng thử chạy trốn khỏi tầm mắt anh, giống như cuộc chia tay năm năm trước, cô có thể

bình thản tới tàn nhẫn, Lục Bắc Thâm có thể phát điên tới cuồng dại. Cô những tưởng, đó chẳng qua là cuộc tình hai năm thôi mà, chẳng qua chỉ là người này thích người kia, dù là cô hay là anh đối với chuyện tình cảm đó kỳ thực không sâu sắc nhường ấy.

Nhưng cô sai rồi.

Từ lúc chia tay, nơi đặt trái tim cô đã trống rỗng.

Giống như cô vẫn luôn dừng lại ở địa điểm nói lời chia tay năm năm trước. Lúc ấy cô bỏ đi nhưng con tim vẫn ở lại nơi đó như một kẻ bảo vệ cô độc và cố chấp, yên lặng chờ đợi những biến đổi của nhân tình thế thái, những thăng trầm, hoang hoải của vạn vật.

Kiều Vân Tiêu rất tốt.

Ngay cả khi anh ấy lãng nhãng, chỉ tức một ngày không thể thay tới ba cô bạn gái, Cố Sơ vẫn cảm thấy anh ấy rất tốt. Vì quen biết nhau quá lâu rồi, lâu tới mức có thể hiểu rõ anh vốn không phải người trăng hoa, chỉ vì họ đều không phải người anh cần.

Câu này chính Kiều Vân Tiêu từng nói với cô. Anh ấy nói: Cố Sơ, thật ra không phải anh yêu đương bấy bạ. Anh chỉ muốn tìm hình bóng của một người trên những người khác nhau mà thôi.

Kiều Vân Tiêu đã từng có một chuyện tình nồng nàn, sôi nổi. Anh ấy nói đó là lần anh ấy thật lòng nhất, sau này không bao giờ được như thế nữa. Anh ấy thường hay nhìn cô và nói: Cố Sơ à, thật ra em cực kỳ giống cô ấy. Về sau, khi Kiều Vân Tiêu xen ngang toàn bộ quá trình chia tay giữa cô và Bắc Thâm, anh ấy đã nói rằng: Từ nay về sau, anh sẽ bảo vệ em.

Lời hứa khi bản thân còn chưa đủ lòng đủ cánh cũng giống như nhìn hoa trong sương, ngấm trắng dưới nước mà thôi. Lời hứa của Kiều Vân Tiêu chính là như vậy. Anh không thể bảo vệ được cô, vì một khi mất đi sự viện trợ của chú Kiều, đến bản thân mình anh ấy còn chưa bảo đảm được. Cho tới khi, anh ấy ngồi lên được chiếc ghế cao nhất của nhà họ Kiều như ý nguyện. Anh lần lượt bao bọc cho cô những rào chắn, tiếc là, cô đã không cần nữa rồi.

Một người mà trái tim đã trống vắng thì chẳng còn màng thứ gì nữa.

Nhưng Lục Bắc Thâm đã xuất hiện.

Khoảng khắc mà anh xuất hiện, khi cô và anh một lần nữa gặp lại nhau ở khoảng cách ba mét, cô đã nghe thấy tiếng trái tim mình, đập từng nhịp, từng nhịp mãnh liệt. Cô chợt bàng hoàng nhận ra thì ra những đau khổ, vắng lạnh mỗi khi đêm về bao năm nay đều vì tình yêu và nỗi nhớ sớm đã khắc sâu tận cốt tủy. Trái tim cô đã quay trở lại rồi nhưng lại không trở về cùng Bắc Thâm.

Khoảnh khắc anh trai của anh ấy, Lục Bắc Thần, tự tay trao trả lại trái tim cho cô, cô đã biết trái tim này sớm muộn cũng sẽ vì gương mặt giống y như đúc mà trầm luân. Thế nên, sau khi đối mặt với lời cảnh cáo của Kiều Vân Tiêu, cô chỉ khẽ lắc đầu, nói: “Để em tự giải quyết, được không?”

Đã không đi được nữa rồi.

Cô biết, bản thân mình không đi được nữa rồi.

Tất cả tội lỗi và trừng phạt, tình yêu cùng thù hận, cô đều muốn thả lỏng tất cả, cho dù có đau khổ thêm nữa, cô cũng muốn đứng im đón nhận.

Kiều Vân Tiêu nhìn chằm chằm cô một lúc lâu, cuộn chặt tay lại thành nắm đấm, nói: “Được, vậy anh sẽ đợi cho tới khi nào em tiện thì thôi.” Anh ấy quay người rời đi.

Cố Sơ biết, anh ấy giận rồi.

Người đàn ông đứng bên cạnh cũng quay trở vào phòng, bước chân loạng choạng. Cố Sơ đột ngột tỉnh lại, sau khi khép cửa lại, vội vàng chạy lên đỡ anh. Vừa nhìn cô đã căng thẳng, bờ môi Lục Bắc Thần trắng nhợt, mồ hôi trên trán theo gò má chảy xuống, cả người nóng đến đáng sợ.

Cô nhanh chóng dìu anh về giường. Sau khi đặt anh nằm xuống, cô lấy khăn ướt lau mồ hôi cho anh.

“Sao lại sốt dữ dội đến mức này?” Cô sốt sắng.

Lục Bắc Thần không nói gì, vẫn nhắm chặt mắt, khuôn mặt đỏ tái tới mức nhìn rõ gân xanh. Cổ Sơ liếc nhìn giờ, rồi lại pha thuốc tiêm hạ sốt. Cả quá trình anh đều rất hợp tác nhưng chỉ im lặng. Cô không biết anh nghĩ gì, chỉ một lòng nghĩ xem làm cách nào để anh hạ sốt.

Cô lấy một miếng bông thấm rượu cồn, lau người cho anh.

Lục Bắc Thần mở mắt ra, cứ nhìn cô mãi. Rất lâu sau, anh mới lên tiếng: “Lẽ nào em không muốn hỏi gì sao?”

“Muốn.” Cổ Sơ thành thật đáp: “Nhưng rõ ràng là bây giờ không thích hợp để chúng ta nói về chủ đề này.”

Lục Bắc Thần vất ngang cánh tay qua, giữ chặt lấy gương mặt cô, ép cô không thể không nhìn vào anh.

“Em có coi tôi là Bắc Thâm không, hm?”

Cổ Sơ ngừng động tác trong tay lại, cụp mắt xuống: “Thực ra, mục đích của anh chẳng phải chính là như vậy sao?” Lúc ấy cô mới ngẩng lên, nhìn thẳng vào ánh mắt không vui của anh: “Tôi không tin rằng hai người lại quá giống nhau. Anh luôn hành xử bằng cách của Bắc Thâm. Hoặc anh chính là Bắc Thâm, hoặc anh đang cố tình bắt chước. Giống như Vân Tiêu nói, anh là Bắc Thâm, tôi sẽ nguy hiểm, anh là Bắc Thần, tôi càng nguy hiểm.”

“Em gặp nguy hiểm gì?” Lục Bắc Thần cười khẩy.

“Sự trả thù của anh.” Cổ Sơ dừng cảm đối mặt với anh: “Giống như, ban nãy anh vừa diễn lại cảnh tượng năm năm trước tôi ép Bắc Thâm bỏ đi. Thế nên, dù anh có thể là Bắc Thâm hay Bắc Thần, anh cũng thành công rồi.”

Lục Bắc Thần buông tay, bật cười, vì sắc mặt nhợt nhạt nên khi nụ cười ấy tan vào ánh mắt, trông anh hơi lạnh lùng. Cổ Sơ cảm thấy má nóng rẫy, là nhiệt độ của bàn tay anh. Cô tiếp tục lau người cho anh, nhẹ nhàng nói: “Thế nên, anh cố ý.”

“Em sai rồi, so với những gì các người làm với Bắc Thâm năm đó, ban nãy chẳng qua chỉ là hạt cát giữa sa mạc.”

Ngón tay Cổ Sơ run lên, cô im lặng mím môi.

“Còn một điểm em cũng sai rồi.” Lục Bắc Thần lại giơ tay lên, vuốt ve gò má cô: “Cho dù tôi có cố tình bắt chước, mục đích cũng chưa chắc là báo thù.”

Cô ngược nhìn anh.

“Lẽ nào không thể là một cách thức khác để theo đuổi em?”

Cổ Sơ rút tay về, nhìn anh rất lâu rồi khẽ nói: “Anh phải uống thuốc rồi.” Dứt lời, cô đứng dậy lấy thuốc cho anh.

“Tôi thích nghe em gọi tôi là Bắc Thần.” Anh bất ngờ nói.

Cổ Sơ đi tới cửa phòng bỗng dừng bước, nhưng không quay đầu lại.

Cô xoay lưng về phía anh, lần này, lại là khoảng cách ba mét.

Lục Bắc Thần nhìn theo bóng lưng cô, chậm rãi nói: “Tôi tin rằng sẽ có một ngày, cái tên ‘Bắc Thâm’ trên miện em sẽ được đổi thành tên tôi.”

Hơi thở của Cổ Sơ có chút gấp gáp, cô xoay người: “Rốt cuộc anh muốn thế nào?”

“Khiến em yêu Lục... Bắc... Thần!” Anh nhấn mạnh từng chữ.

Trái tim Cổ Sơ chợt nghiêng ngả.

Cơn sốt cao cứ dứt quãng suốt một buổi tối, cho tới tận chiều ngày hôm sau, Lục Bắc Thần mới khá hơn một chút. Cổ Sơ dùng đủ mọi cách, cuối cùng chỉ có thể duy trì nhiệt độ 37.5. Cô còn bỏ công sức vào món

ăn, cố gắng làm cho anh một số món vừa miệng có tác dụng đẩy lùi bệnh tình, nhưng Lục Bắc Thần chẳng có cảm hứng, cả người uể oải.

Tối tận hơn năm giờ, anh mới ăn được một chút, Cố Sơ lại tự tay đút cho anh một số hoa quả thanh mát. Đợi tới lúc anh mê man chìm vào giấc ngủ, cô đo nhiệt độ cho anh lần nữa, cơn sốt đã hạ rồi. Cuối cùng cô cũng yên tâm. Trong khoảng thời gian đó, La Trì và các đồng nghiệp khác gọi mấy cuộc điện thoại, đều do Cố Sơ nhận. Lãnh đạo khách sạn cũng không an tâm, lần lượt lên kiểm tra tình hình.

Lần này thì hoàn toàn chọc giận Lục Bắc Thần, anh quát tất cả ra ngoài, không ai còn dám lên quấy rầy anh nữa. Cuối cùng cũng vỗ về được tâm trạng của anh, cô khẽ thở phào, Lục Bắc Thần lại mở mắt ra.

“Đừng đi tìm cậu ta.” Anh nói.

Lần này ngữ khí không còn sự ép buộc, phần nhiều là khẩn cầu.

Giọng anh không lớn nhưng đủ để làm rung động trái tim Cố Sơ. Cô dễ dàng hiểu được ‘cậu ta’ mà anh nói là ai.

“Hãy ở đây với tôi, đừng đi đâu cả.” Lục Bắc Thần nói.

Ánh mắt anh sâu xa với vợ nhưng lại giống như vo cả một tình cảm rất sâu nặng vào trong. Cô hoàn toàn không thể từ chối cái nhìn chăm chú này, bèn gật đầu như bị ma xui quỷ khiến.

Lục Bắc Thần liền cười, nắm chặt tay cô trong lòng bàn tay mình, nhắm mắt thiếp đi...

Khi Cố Sơ về tới nhà là đã hơn chín giờ tối. Cô xuống xe, lại nhìn giờ trên di động, nghĩ bụng sẽ nhanh chóng lên nhà lấy hai bộ quần áo để thay giặt rồi quay lại khách sạn. Lục Bắc Thần vẫn còn ngủ rất yên giấc, lúc cô đi anh còn chưa tỉnh. Để phòng anh lại nổi trận lôi đình, trước khi đi cô còn đặc biệt để lại một mảnh giấy, nói rằng cô chỉ về nhà chải tóc, thay quần áo, sẽ quay lại ngay. Thuốc và nước cô để cả ở đầu giường, anh tỉnh là có thể uống ngay.

Giờ này trong tiểu khu cũng rất huyền ảo, các nhà hàng xóm bên trái bên phải đều bê ghế ra ngoài ngồi trò chuyện. Có những người Cố Sơ quen, cô chào hỏi họ, họ cũng gật đầu đáp lại nhưng ánh mắt nhìn cô ít nhiều có phần kỳ lạ.

Cố Sơ chẳng quan tâm được nhiều như thế, bèn đi vào trong tòa nhà, lên thang máy rồi ra khỏi thang máy, nhưng bỗng hết hồn bởi bóng người đàn ông đứng trước cửa.

Là Kiều Vân Tiêu, anh vẫn đang đợi cô trước cửa nhà, trên hành lang có những đầu lọc vương vãi, anh đã hút không ít.

Chẳng trách hàng xóm lại nhìn cô bằng ánh mắt quái lạ đó.

“Sao anh lại ở đây?” Cô kinh ngạc bước lên.

Kiều Vân Tiêu dập tắt đầu lọc trong tay, nhả ra làn khói cuối cùng: “Anh nói rồi, anh sẽ đợi em!”

Hành lang không phải là nơi nói chuyện, các chủ nhà đi qua đi lại có thể nhìn thấy, cũng có thể nghe thấy. Cố Sơ ngẫm nghĩ, đành phải mở cửa: “Vào nhà nói chuyện đi!”

“Cố Sơ, em không thể ở cùng với hắn.” Đây là câu đầu tiên của Kiều Vân Tiêu khi vừa bước vào nhà.

Cố Sơ mời anh ngồi xuống rồi rót cho anh cốc nước, thở dài: “Em đâu có ở cùng với anh ấy.”

“Làm trợ lý của hắn ta là thế nào?” Anh chất vấn.

Cố Sơ biết chuyện này không giấu được anh bèn kể lại đầu đuôi câu chuyện. Kiều Vân Tiêu nghe xong tức giận, đập mạnh tay xuống mặt bàn: “Em có chuyện gì tại sao không tìm anh? Mà cứ phải đi tìm hắn ta? Em giả vờ ngốc hay thật rồi hả? Không nhận ra đây là cái bẫy của hắn ta sao? Rõ ràng hắn ta đã đào một cái hố bắt em nhảy xuống!”

“Vân Tiêu, anh bình tĩnh đi!”

“Bình tĩnh kiểu gì đây? Có ai không biết con người Lục Bắc Thần tính tình kỳ quái, tâm tư khó dò. Em ở bên cạnh hắn ta chẳng phải là đưa dê vào miệng cọp sao?” Kiều Vân Tiêu phẫn nộ: “Quan trọng hơn nữa là, rất có thể em đang ở cùng với một kẻ giết người đấy!”

125. Chương 125: Người Đàn Ông Ngang Bướng

Nhiệt độ nóng bỏng dính chặt vào một cơ thể hơi lạnh, môi anh cứ thế cọ vào cổ cô, cả người cô cứng đờ...

Đây không phải lần đầu tiên cụm từ ‘kẻ giết người’ này bật ra từ miệng của Kiều Vân Tiêu, trước đây anh ấy từng nghi ngờ Lục Bắc Thần, thế nên lần này Cố Sơ cũng không cảm thấy quá kỳ lạ. Cô khẽ thở dài, nói: “Chuyện không có căn cứ sao có thể nói bừa được?”

“Nếu cái chết của Bắc Thâm thực sự có liên quan tới hắn ta thì sao?”

Cố Sơ há hốc miệng, rất lâu sau vẫn không nói được câu gì. Kiều Vân Tiêu bình tĩnh lại đôi chút: “Em không nên tới làm trợ lý của hắn. Hắn ta tiếp cận em là có mục đích.”

“Nếu Lục Bắc Thần thực sự là hung thủ giết người như anh nói, vậy thì có phải có thể chứng minh quan hệ giữa anh ấy và Bắc Thâm không tốt chút nào? Một cặp sinh đôi phải hận tới mức nào mới có thể nảy sinh ý định sát hại? Nếu thật sự như vậy thì một người đã giết em trai là Lục Bắc Thần hà tất còn phải quay lại tìm em?” Cố Sơ bình tĩnh phân tích.

Kiều Vân Tiêu ngừng một lát: “Em chỉ nghĩ rằng hắn ta quay lại để trả thù thôi sao? Nếu như tâm lý của hắn ta lệch lạc thì sao?”

“Anh nghiêm trọng rồi.”

“Đừng quên nghề nghiệp của hắn ta, ngày ngày tiếp xúc với người chết, ngày nào cũng phải đấu trí đấu dũng với tội phạm, dù là người tâm lý bình thường cỡ nào cũng sẽ trở nên quái dị. Nếu hắn ta hận Bắc Thâm, vậy thì chiếm hữu người phụ nữ của Bắc Thâm sẽ càng khiến hắn ta cảm thấy kích thích và thỏa mãn về mặt tâm lý.” Kiều Vân Tiêu đưa cho cô một lời giải thích khác.

Cố Sơ nhìn anh: “Tình tiết này kịch quá đi.” Cô có thể chấp nhận giả thiết Bắc Thâm vì cô mà chết, Lục Bắc Thần chỉ đang căm hận cô hơn. Cuộc sống này quá phức tạp, nếu các tình huống đều tòi tẹ như nhau, vậy thì cô nguyện lựa chọn kiểu tình huống mà mình muốn tin nhất.

Nhưng Kiều Vân Tiêu lại nhấn mạnh với cô từng chữ một: “Hiện thực còn đặc sắc hơn phim ảnh nhiều. Em tưởng mấy gã diễn ngoài đời ít hơn trong phim sao?”

Cố Sơ nghe mà tâm trí hơi rối loạn nhưng lại không biết phải nói gì mới có thể phản bác. Kiều Vân Tiêu có vẻ sốt sắng, đi qua đi lại mấy lượt rồi nói: “Khoảng thời gian này anh đã điều tra một số chuyện.”

“Liên quan tới Lục Bắc Thần?”

“Phải.” Kiều Vân Tiêu nhìn về phía cô: “Mặc dù những tin tức về người nhà họ Lục trước nay vẫn luôn giữ kín với bên ngoài nhưng cũng có những người đã từng gặp hai anh em họ. Nghe nói, tình cảm của hai người họ từ xưa tới giờ vẫn không tốt, tính cách cũng không hợp nhau. So với Lục Bắc Thần thì Lục Bắc Thâm hiểu chuyện hơn, thế nên rất được ông Lục yêu quý, nghe nói cái gọi là ‘quý Bắc Thần’ năm xưa ông Lục muốn cho Bắc Thâm, tên của quý cũng là tên của Bắc Thâm. Về sau, Bắc Thâm không còn nữa mới đổi thành quý Bắc Thần.”

“Thế nên, anh vẫn luôn nghi ngờ Lục Bắc Thần vì quý tài chính đó mới sát hại Bắc Thâm?”

“Đứng trước lợi ích, anh em ruột cũng sẽ trở mặt.” Kiều Vân Tiêu cười khẩy: “Lục Môn có gia nghiệp lớn, con cháu đông, Lục Bắc Thần muốn tranh một suất đầu có dễ dàng? Lại cộng thêm việc hắn ta không được ông Lục coi trọng, nếu không sao chỉ riêng mình tên hắn là khác những người con khác? Đầu phải con riêng gì, ngay từ cái tên là đã có thể nhận ra địa vị của hắn ta trong số các con rồi. Nếu không biết giữ thủ đoạn, làm sao hắn ta có thể đứng vững?”

“Nếu thật sự là anh ấy làm, không lý nào bao năm nay không điều tra ra.” Cố Sơ không biết mình đang bênh vực điều gì, có những chuyện, có những tình cảm, ngay cả bản thân cô cũng không thể đoán định nổi.

“Anh cũng nói đấy thôi, Lục Môn lắm tiền nhiều của, nếu ông Lục muốn điều tra rõ ràng sự tình, sao lại không điều tra ra chứ?”

“Máu mủ ruột rà, cho dù ông Lục có biết chân tướng cũng chắc gì đã muốn tận mắt chứng kiến con trai mình ngồi tù, phải không? Với cả, Lục Bắc Thần là pháp y, hẳn ta muốn giết người không để lại dấu vết, có khó không?”

Đúng là không khó.

Ít nhất thì cô cho rằng, với một người có thể tìm được manh mối từ một sợi tóc như Lục Bắc Thần mà nói, chỉ một nhát dao giải phẫu của anh có thể cắm xuống rồi quay mấy vòng đã có thể lột sống một người rồi. Từng nhìn thấy hiện trường vụ án, ngày ngày tiếp xúc với thi thể, máu me, thậm chí khóc đối với anh mà nói có thể chẳng đáng là gì.

Nhưng, thứ gọi là ‘nhân tính’ sao có thể bị xóa bỏ.

Lúc tiễn Kiều Vân Tiêu vào xe, anh ấy vẫn còn khuyên cô cùng mình về Thượng Hải, còn nói với cô, bố anh ấy muốn gặp cô một lần, đích thân xin lỗi cô. Việc này cô không cần. Thượng Hải, nơi ấy có thể cô mãi mãi không thể quay về nữa.

Không muốn khiến Kiều Vân Tiêu quá lo lắng, cô hứa rằng sau khi vụ án của Tiêu Tuyết kết thúc, cô sẽ nhận sự giúp đỡ của anh ấy, đổi một công việc khác. Dĩ nhiên, cô chưa nói với anh ấy về chuyện hợp đồng 20 năm. Kiều Vân Tiêu nghe xong ít nhiều cũng yên tâm hơn, lại nói mấy ngày nay anh ấy sẽ ở lại Quỳnh Châu vì anh ấy không thể yên tâm về Lục Bắc Thần, hơn nữa anh ấy còn một mục khẳng định sẽ tiếp tục điều tra.

Rồi anh ấy lại hỏi cô chuyện ở khách sạn là thế nào?

Cố Sơ nói dối rằng cô tới đưa tài liệu.

Kiều Vân Tiêu bán tín bán nghi, cô bèn đẩy anh ấy lên xe, không ngừng an ủi để anh ấy yên tâm. Trước khi lên xe, Kiều Vân Tiêu dừng bước, sau khi thở dài bèn lập tức nhẹ nhàng kéo cô vào lòng. Cố Sơ ngăn người nhưng cũng không đẩy anh ra.

“Cố Sơ, coi như anh xin em, giao em cho anh được không?”

Cõi lòng Cố Sơ chợt xót xa, cổ họng nghẹn lại giây lát, một lúc sau cô mới nói: “Em đã khôn lớn rồi.”

“Đúng vậy, anh biết em khôn lớn rồi.” Kiều Vân Tiêu hơi kéo cô ra, nhìn vào gương mặt cô: “Thế nên, anh càng muốn em ở bên cạnh anh.”

Cố Sơ khẽ cắn môi, thở dài một hơi rồi không nói gì nữa.

Nhưng ở ngoài cửa tiểu khu, có một chiếc xe đạp mạnh ga, vụt lướt qua. Người ngồi lái xe, sắc mặt tái xanh...

Bị Kiều Vân Tiêu làm lỡ dở chút thời gian, khi Cố Sơ lên nhà, tắm rửa thay quần áo rồi quay lại khách sạn đã là hơn mười một giờ. Chiếc xe đi thẳng mãi, ngoài cửa sổ lại bắt đầu đổ mưa, lộp bộp đập lên cửa kính xe.

Cố Sơ nhìn mãi ra ngoài cửa xe. Thủy tinh mờ lung, bóng cây đung đưa trong mưa gió. Cô nhớ tới lời của Kiều Vân Tiêu, càng nghĩ trong lòng càng tắc nghẹn.

Cô không muốn tin vào những điều ấy, tin vào những sự thực quá đổi tàn nhẫn.

Tới khách sạn, cô mở cửa ra.

Rất yên ắng.

Cố Sơ đặt túi xách qua một bên, vừa thay xong giày thì bên ngoài lóe lên một tia chớp, làm bừng sáng cả căn phòng, nhân tiện cô cũng nhìn thấy người đàn ông nằm trên sofa. Khoảnh khắc liếc thấy bóng anh, cũng là lúc tiếng sấm rền vang, đoàng một tiếng, gần như đất động núi lay.

Cô sợ đến run lên bần bật.

Không hiểu sao, trái tim cô bắt đầu bất an.

Cô khẽ khàng bước tới nhưng dẫm phải thứ gì đó, ẩn nấp trong lớp thảm trải sàn. Cô dừng bước, nhìn qua thứ ánh sáng mờ tối mới bàng hoàng phát hiện ra là mảnh cốc vỡ. Khi ngược mắt lên nhìn còn có mấy viên thuốc vung vãi dưới đất, giống như bị ai đó ném xuống thì đúng hơn.

Là thuốc hạ sốt.

Cố Sơ hốt hoảng, chuyện gì thế này?

Lục Bắc Thần nằm im trên sofa, không hề nhúc nhích nhưng điều khiến đầu óc cô căng thẳng là anh đã thay quần áo thường ngày, bộ quần áo ngủ bị ném qua một bên. Cố Sơ giật mình thẳng thốt, anh vừa ra ngoài? Cô nhặt những mảnh vỡ lên, sau khi chắc chắn trên sàn nhà đã hết sạch thủy tinh cô lại nhặt tới thuốc, rồi tới bên sofa, quan sát anh một cách tỉ mỉ.

Trông anh cực kỳ không ổn.

Cô giơ tay sờ lên đầu anh, kính hãi tới nỗi suýt nữa kêu thành tiếng.

Bỗng tay.

Anh lại sốt cao lên rồi.

Tâm trạng của cô vừa giận vừa lo, cô đẩy anh: “Anh dậy rồi sao không uống thuốc đi đã?” Người đàn ông này cũng ngang bướng quá đấy.

Lục Bắc Thần mở mắt ra, ánh sáng trong đôi mắt không tập trung, có chút rời rạc, giống như cũng biết đó là cô rồi, anh bèn hất tay cô đi. Lúc anh nhúu mày lại, sắc mặt càng đáng sợ hơn.

“Mau về giường đi!” Cố Sơ cũng bực bội, ra sức kéo anh.

Lần này Lục Bắc Thần không đẩy cô ra nữa, cũng biết điều đứng dậy. Cố Sơ phải dốc hết sức lực mới đưa được anh trở về giường. Sau khi đặt anh nằm xuống, cô xoa xoa cánh tay nhức mỏi, nói với vẻ không vui: “Anh ra ngoài đấy à?”

Anh nhìn cô, giọng nói mơ hồ không rõ: “Em đã đi đâu?”

Cố Sơ khó xử: “Chẳng phải tôi đã để lại mảnh giấy cho anh ư?”

Trán Lục Bắc Thần lại bắt đầu đổ mồ hôi, cô nhìn thấy cũng không đành lòng, bèn vội vàng lấy khăn mặt lau cho anh. Anh giơ tay giữ chặt cổ tay cô, sức không hề nhỏ, nhưng nóng đến bỏng rát.

“Em đi gặp hắn ta?”

“Tôi... không có.” Cố Sơ không muốn tranh cãi gì với anh trong lúc này.

Lục Bắc Thần cũng không nói gì nữa, nhưng vẫn siết chặt tay cô không buông. Cố Sơ ra lệnh cho anh buông tay, anh càng dùng sức.

“Em đã hứa gì với tôi?”

Cố Sơ nhìn anh chằm chằm: “Không phải anh đã đi tìm tôi đấy chứ?”

Gương mặt Lục Bắc Thần tái mét, không chút biểu cảm.

“Chẳng phải bây giờ tôi quay về rồi sao? Anh đừng nói nữa, tôi tiêm cho anh một mũi hạ sốt.” Cố Sơ hoang mang.

Lục Bắc Thần buông tay, cũng có thể không còn sức nữa.

Lúc Cố Sơ đi chuẩn bị thuốc tiêm, con tim cũng nhảy nhót cùng với tiếng mưa bên ngoài. Cô không dám chắc có phải Lục Bắc Thần đi tìm cô không nhưng nếu không phải, sao anh lại thay quần áo?

Nhưng cô không được phép nghĩ nhiều, trước mắt giúp anh hạ sốt mới là quan trọng nhất.

Để tiêm cho anh, cô lấy một bộ quần áo ngủ cho anh thay.

Anh không động dậy, vẫn cứ mơ mơ hồ hồ nhìn cô. Cố Sơ hết cách, đành thay giúp anh. Lúc thay quần áo, cô có thể cảm nhận được rõ ràng da thịt anh đã nóng tới cực độ. Cô bèn đỡ anh dậy, dựa vào đầu giường. Cô nói: “Hay là lại tới bệnh viện đi.”

Nhưng anh lắc đầu.

Tới lúc thay quần, Cố Sơ có chút khó xử nhưng rõ ràng là anh không thể tự lực cánh sinh được. Cô đành cẩn thận cởi khóa quần cho anh. Lúc cởi quần anh ra, mặt cô không thể ngượng hơn nữa, đủ để so sánh với nhiệt độ cơn sốt của anh.

Những đường nét cần phải nhìn, cả dáng hình đang thức tỉnh đó dường như đều đang cưỡng ép đập vào mắt cô.

Ngoài xấu hổ, còn một chút sợ hãi.

Vừa lấy quần ngủ ra, cô còn đang đau đầu không biết sẽ mặc cho anh kiểu gì, cánh tay anh đã vòng qua, quần chặt lấy eo cô.

“Anh... Anh nằm xuống đã.” Cố Sơ cảm thấy như có một lò lửa sát lại gần, cổ họng khô rát, định đỡ anh nằm xuống.

Cơ thể Lục Bắc Thần bỗng đổ xuống, môi anh chạm lên má cô.

Người bệnh sốt cao, cả hơi thở cũng hừng hực.

Cô vừa từ bên ngoài về, ướt mưa, da dễ có chút lạnh. Anh càng ôm chặt lấy cô, nhiệt độ nóng bỏng dính chặt vào một cơ thể hơi lạnh, môi anh cứ thế cọ vào cổ cô, cả người cô cứng đờ.

“Lục...”

Cô chưa gọi tên anh ra.

Một giây sau, anh đã đè cô xuống dưới người mình...

126. Chương 126: Có Phải Anh Không?

Nếu quá khó để bắt đầu lại thì tôi tình nguyện cùng em ngược về quá khứ.

Có một khoảnh khắc, Cố Sơ những tưởng Lục Bắc Thần sẽ ngất đi. Khi anh đè xuống đã dồn ép toàn bộ sức mạnh của cơ thể, bỗng chốc khiến người ta ngạt thở. Suy nghĩ duy nhất hiện lên trong đầu cô chính là: Tiêu đời rồi, phải đưa anh ấy tới bệnh viện thế nào đây?

Nhưng chẳng mấy chốc, anh đã dựng người dậy. Cô bỗng cảm thấy cảm giác nặng nề giảm đi không ít. Môi anh nhẹ nhàng lướt qua gò má cô.

Là hơi thở khi sốt cao, cháy bỏng vành tai cô.

Qua vòm họng, nơi chóp mũi, trong từng nhịp thở và cả da thịt dính sát vào nhau.

Cánh tay lớn bị nhiệt độ hun nóng đã thức tỉnh thêm bước nữa.

Trong lòng Cố Sơ đã có sự cảnh giác.

Những dấu hiệu rõ ràng trên cơ thể người đàn ông khác với sự biểu đạt khi bị sốt cao, bệnh nặng.

Nó càng giống như sự bùng nổ của một tình cảm.

“Lục Bắc Thần...” Cố Sơ cố gắng đánh thức anh, ngăn bả vai cứng rắn của anh lại: “Anh đừng như vậy!”

Nhưng anh không nhìn cô mà nhắm mắt lại, ghé sát mặt tới.

Người đang ôm nặng như anh lại gần bằng một cách khác thường.

Cố Sơ có ngực cỡ nào cũng biết thứ anh muốn. Cô thử chống cự lại nhưng anh bèn áp mặt lên má cô, thì thầm: “Nếu quá khó để bắt đầu lại thì tôi tình nguyện cùng em ngược về quá khứ.”

Giọng nói trầm ấm, nhiệt độ quá nóng bỏng khi gò má chạm vào gò má đã khiến con tim Cố Sơ hoảng hốt như bay mất. Nỗi đau uốn lượn, bắt đầu từ lồng ngực rồi lan rộng ra, đau tới nỗi cô khó mà thở nổi.

Cô nhớ lại lời Kiều Vân Tiêu nói về mối quan hệ giữa Bắc Thâm và cha mình, rồi lại nhớ tới câu nói khi trước của Lục Bắc Thần: Vì cô, nó đã cầu xin người bố bao năm nay nó còn không muốn nói chuyện... nỗi đau trong tim hóa thành động lực khiến cô buột miệng. Khoảnh khắc cúc áo bị cởi bỏ, cô khẽ lẩm bẩm: “Người ở trường đại học có phải là anh không? Phải không...”

Câu cuối cùng gần như là tiếng nước nở.

Thật ra câu này cô đã muốn hỏi rất lâu rồi. Mỗi khi thấy anh giống hệt Lục Bắc Thâm, cô lại dâng lên sự kích động này, nhưng rồi cũng rất nhanh, anh cũng lại dùng một cách thức khác với Bắc Thâm để đối xử với cô. Cứ như vậy, câu nói này đã trở thành một chiếc đinh sắt, kẹt chặt trong cổ họng, không nuốt xuống được, không nhổ ra được.

Ban này vì sao anh lại nói như vậy?

Hoặc có lẽ cô rất muốn biết lúc này đây liệu anh có tỉnh táo không?

Tiếc là, Cố Sơ không có được đáp án, câu hỏi ấy trở thành một câu đố. Lục Bắc Thần dường như nhiệt tình với việc tìm tòi đòi hỏi hơn. Anh làm ngơ trước câu nói của cô, để lại bên tai cô một thanh âm ồm ồm, không phải lời đề nghị mà là một câu cầu khiến: “Cho tôi!”

Thế nên khi nỗi đau còn đang ngổn ngang nơi đáy lòng hóa thành nỗi đau đích thực, nó đã bao phủ triệt để ngay khoảnh khắc ấy.

Đau tới mức thét vang thành tiếng.

Một giây sau, nụ hôn của anh đã áp xuống, chặn đứng tiếng kêu của cô.

Nước mắt của Cố Sơ men theo gò má, rơi xuống...

Từ giảng đường bậc thang của đại học A đi tới khu ký túc xá, ở giữa ngăn cách một con đường đá nhỏ hai bên rợp bóng ngô đồng. Những cây ngô đồng ở đây có tuổi đời bằng với tuổi trường, nhiệt độ oi ả giữa hè luôn được những tán cây rậm rạp ở đây ngăn chừa không ít. Nhưng Cố Tư lại chẳng thích con đường này vì trên đường quá nhiều các đôi yêu nhau, nắm tay nhau, nói nói cười cười lướt ngang qua cô.

Trong lúc chẳng biết đã trù úm mấy người không ngừng khoe khoang hạnh phúc đó bao nhiêu lần rồi, một cô bạn cùng ký túc hỗn hà hỗn hển chạy đuổi theo cô, nói với cô rằng: Có một anh chàng tới tìm cậu.

Người đầu tiên cô nghĩ tới là Lưu Kế Cường, đang ngơ ngẩn thì lại thấy cô bạn kia nói: “Có phải cậu lại dính vào chuyện gì không, sao cảnh sát lại tới tận trường thế?”

“Cảnh sát?”

“Ở ngay trước cửa ký túc đó, còn biết cả chuyện chúng ta ở cùng phòng nên bảo tố đi chuyển lời.” Cô bạn nhỏ cười hi hi ha ha: “Cũng đẹp trai lắm đấy. Tố phát hiện ra anh chàng đó mặc cảnh phục vào rất có tính thần, ‘men’ chết đi được.”

Cố Tư chẳng hiểu gì.

“Không phải là bạn trai mới của cậu đấy chứ? Tìm một anh bạn trai làm cảnh sát sẽ chẳng còn chút riêng tư nào đâu, anh ấy có thể điều tra ra mười tám đời tổ tông nhà cậu đấy.”

Cố Tư chẳng hơi đâu nghe cô ấy nói về sự quyến rũ của cảnh phục, chạy một mạch về phía ký túc xá.

Quả nhiên, một chiếc xe cảnh sát sáng loáng đang chệnh ềnh trước cửa ký túc xá nữ, nghênh ngang một cách rất không hợp lý. Đám sinh viên nữ ra ra vào vào trước cổng ký túc đều đánh mắt qua nhìn, chỉ chỉ trỏ trỏ. Trong xe, có một người hạ cửa kính xuống hút thuốc, ngón tay kẹp điều thuốc thô ráp, lòng bàn

tay còn có vết chai, có lẽ vì thường xuyên sử dụng súng. Đèn xe cảnh sát không dao động, giống như một đôi mắt trầm mặc, đang nhìn Cố Tư đầy chăm chú.

Cố Tư vừa nhìn thấy hình ảnh ấy, chân lập tức mềm nhũn.

Người đàn ông trong xe nghiêng đầu liền nhìn thấy cô bèn vẫy tay về phía cô, tỏ ý bảo cô đi tới. Thật ra Cố Tư vừa liếc thấy bóng xe cảnh sát là đã nghĩ tới La Trì, trái tim trước sau vẫn đập thành thịch. Rồi cô lại nghĩ, tuy rằng cô và La Trì tiếp xúc không lâu nhưng ít nhiều cũng hiểu rằng chỉ cần đánh chết cô cũng không chịu khai thì La Trì cũng hết cách.

Có sự bảo đảm tâm lý ấy, Cố Tư ít nhiều cũng bình tĩnh hơn. Cô thả lỏng, bước tới, nhìn La Trì: “Cảnh sát La có gì chỉ giáo ạ?”

“Ồ, cô bé không thân thiện lắm nhỉ.” La Trì vất nửa người qua cửa xe, nhìn cô cười ha ha.

Cố Tư nhìn xung quanh một lượt, rồi nhắc nhở anh: “Mặc cảnh phục, lái xe cảnh sát tới trường chúng tôi, mục đích đã quá rõ ràng rồi, anh bảo tôi phải thân thiện thế nào?”

“Nói vậy là cô chột dạ rồi?”

“Đó là vì hiện thực quá tàn khốc, lòng người quá bạc bẽo đấy chứ à?” Cố Tư bực bội.

“Chú?” La Trì vội vàng soi mặt vào gương chiếu hậu giấy lát, rồi lại thò đầu ra: “Tôi già đến thế sao?”

“Coi như tôi lỡ lời vậy.” Cố Tư mệt mỏi.

La Trì nhướn mày: “Tiếng Hán bác đại tinh thâm, cô thử giải thích xem thế nào gọi là ‘coi như lỡ lời’?”

“Đây cũng là một phần trong việc phá án của anh sao?”

La Trì ngẫm nghĩ: “Dĩ nhiên là không.”

“Vậy vì sao tôi phải giải thích cho anh nghe?” Cố Tư chẳng hơi đâu quan tâm tới anh ta, quay người định đi.

“Cô bé hơi vong ân bội nghĩa rồi đấy.” La Trì buông một câu sau lưng cô.

Cố Tư dừng bước, quay đầu: “Anh có ơn với tôi?”

“Tôi tới là để giải thích với ban giám hiệu nhà trường, nếu không cô sẽ bị kỷ luật đấy.”

Cố Tư quay ngược lại, cười nham hiểm: “Nói vậy là tôi vẫn phải cảm ơn cảnh sát La vĩ đại đây phải không? Không sai, chú đây đã loại bỏ sự hoài nghi của nhà trường, nhưng bây giờ thì sao?”

“Bây giờ sao chứ?” Nói rồi, La Trì nhìn quanh một lượt, thấy các sinh viên đi qua đi lại đều nhìn ngó về phía này, trong lòng đã hiểu rõ bèn tươi cười, đổi giọng: “Cô cứ coi như có một người bạn làm cảnh sát tới ôn chuyện, ngẫu biết bao.”

Cố Tư dút hai tay vào túi, từ tốn nói: “Cảnh sát La, tôi và anh hình như chẳng có quan hệ gì.”

“Sắp có rồi.” La Trì đập tắt đầu lọc: “Lên xe!”

“Tôi còn có tiết.” Cố Tư từ chối.

La Trì mở cửa, bước xuống, vòng qua bên ghế lái phụ, mở cửa xe cho cô: “Để xin nghỉ xong xuôi giúp cô rồi.”

Cố Tư đứng im tại chỗ nhưng rõ ràng đã không còn vui nữa. Có cô bạn quen Cố Tư, sau khi nhìn thấy cảnh ấy bèn âm ỉ trêu đùa: “Tư Tư, bạn trai đẹp trai thế mà vẫn cãi nhau sao? Cậu không cần là bọn mình lấy đó nha!”

La Trì vẫy tay về phía họ một cách rất tự nhiên, nét mặt Cố Tư càng thêm khó xử. Đợi cô bạn đó đi vào rồi, cô nói: “Cảnh sát La, tôi nghĩ tôi và anh chưa thân thiết tới mức có thể tùy tiện lên xe của anh rồi chứ?”

“Vậy thì tôi sẽ nói với cô về một người cả hai chúng ta đều thân.” La Trì đứng dựa vào cửa, hàm răng trắng sáng lên dưới ánh nắng, nở một nụ cười xấu xa: “Lưu Kế Cường, chắc là được chứ?”

“Anh có ý gì?” Cố Tư cảnh giác.

La Trì ra hiệu cho cô lên xe.

Cố Tư biết người này không có việc sẽ chẳng mất công tới đây, cũng biết mấy người làm cảnh sát là thích hỏi tới cùng, hết cách, đành bước lên xe...

Quán café.

Trước mắt là một cốc café vẫn đang còn tỏa hơi lạnh, cục đá tan được một nửa đang dao động cùng với từng đường khuấy đều của chiếc thìa bạc. Nhưng, chiếc thìa nhanh chóng dừng lại, viên đá dòng xoay café lôi kéo, va nhẹ vào thành cốc.

“Vụ án của Tiêu Tuyết đã kết thúc rồi. Các anh cũng đã bắt được hung thủ rồi, tôi không hiểu anh còn hỏi chuyện này làm gì.” Từ lúc ngồi xuống, thái độ của Cố Tư đã không tốt, vừa nghe thấy La Trì tiếp tục dẫn vật chuyện cô tự thú, cô lại càng khó chịu.

La Trì cũng gọi một cốc café, nhưng là nóng. Sau khi Cố Tư ồ ạt biểu đạt sự bất mãn của mình, anh nhấp một ngụm café, đặt chiếc cốc xuống rồi từ tốn nói: “Còn bé vẫn không nên uống mấy thứ lạnh như vậy.”

“Cảnh sát La hình như cũng chưa tới bảy, tám chục tuổi mà.” Cố Tư nhíu mày.

La Trì nhún vai: “Để tôi suy nghĩ đã.”

Câu này nghe rất đường đột, Cố Tư nhíu mày nhìn anh. Một lúc sau, anh mới ép ra một câu: “Xem ra cô rất yêu Lưu Kế Cường thế nên biết rõ hắn còn dây dưa với Tiêu Tuyết, cô vẫn bất chấp tất cả để đâm đầu vào.”

“Đây là chuyện của tôi.”

“Sau khi xảy ra vụ án của Tiêu Tuyết, cô phát hiện ra Lưu Kế Cường có vấn đề. Biết được Tiêu Tuyết chết vì Propranolol, cô bắt đầu nghi ngờ Lưu Kế Cường vì mấy ngày trước khi Tiêu Tuyết bị hại, xướng thuốc của Lưu Kế Cường bị mất một lọ Propranolol. Đương nhiên, lúc đó Lưu Kế Cường sẽ không nói cho cô biết chuyện này, thực tế là có thể bản thân hắn ta cũng không ý thức được việc mất lọ thuốc sẽ mang lại ảnh hưởng rắc rối như thế nào, cho tới khi chúng tôi điều tra tới hắn ta, hắn mới nói với cô chuyện này.”

“Anh muốn phân tích sao cũng được.” Cố Tư rất thiếu hợp tác.

La Trì cười: “Thái độ của cô như vậy là không được rồi. Chị gái cô vì cô mà lao tâm khổ tứ vô cùng, thậm chí còn không ngại tới làm trợ lý cho gã quái đản họ Lục kia, chỉ để có thể theo vụ án này, không để cô chịu ảm ức.”

“Gã quái đản họ Lục mà anh nói là giáo sư Lục ư?” Cố Tư cười khẩy: “Anh yên tâm, tôi cũng sẽ không để chị tôi chịu thiệt thòi.”

“Mời thần tới dễ, tiễn thần đi khó.” La Trì thở dài.

“Ý anh là sao?”

La Trì chuyển đề tài: “Thật ra hôm nay tôi tới chính là muốn nói với cô một sự thật. Lưu Kế Cường chưa chắc đã vô tội như cô nghĩ. Tuy rằng đã tìm được hung thủ nhưng hắn đích thực bị tình nghi đã lợi dụng cô. Sau khi cô tự thú, hắn thậm chí còn không lộ mặt. Thật sự không có cách nào gặp cô hay đang trốn tránh, tôi nghĩ cô dễ dàng đoán được.”

“Anh nói nhiều như vậy, chắc chắn là muốn tôi phản lại chứ gì?”

“Tôi thích hai chữ ‘phản lại’ của cô.”

Cố Tư uống một hớp café, hừ một tiếng: “Nhưng thành thật xin lỗi, tôi không cần phải giúp anh.”

“Coi như là giải oan cho người chết.”

“Thực tế là tôi cực kỳ căm ghét Tiêu Tuyết. Chị ta chết rồi càng tốt.”

“Vì cô ta là tình địch của cô ư?”

“Không, chỉ đơn thuần vì chị ta chửi chị gái tôi.” Cố Tư nghiêng rằng: “Tôi có thể nhẫn nhịn chị ta ra vẻ Lưu Kế Cường đã đối xử tốt với chị ta thế nào trước mặt tôi, nhưng tuyệt đối không cho phép chị ta nói xấu chị tôi nửa câu. Tôi không rõ chị ta và chị tôi, rồi cả người đàn ông đây đưa với họ. Tôi chỉ biết rằng chị gái tôi tuyệt đối không phải loại người như chị ta nói.”

La Trì chậm rãi uống café, nghe xong mới nói: “Bây giờ chị cô đã can dự vào vụ án này rồi, cô luôn miệng nói yêu thương chị mình vậy thì hãy nghĩ thật kỹ xem, một khi chuyện của Tiêu Tuyết thực sự có liên quan tới Lưu Kế Cường, cán cân của cô phải nghiêng về bên nào.”

Cố Tư siết chặt cốc café, cắn răng, rất lâu sau mới nói: “Sự thực là, những lúc khác Lưu Kế Cường làm gì, tôi không biết rõ.”

“Vậy thì hãy cố gắng nhớ lại đi, cho dù chỉ là một chút manh mối nhỏ nhoi cũng đều phải nói hết với tôi.” Nói tới đây, La Trì sửa lại: “À không, là vì chị gái cô đấy.”

Cố Sơ không biết mình đã quay trở về nhà như thế nào.

Chỉ còn nhớ, lúc bước từ taxi xuống, người tài xế đã hỏi với vẻ rất quan tâm: “Cô à, cô không sao chứ?”

Có lẽ sắc mặt quá nhợt nhạt đã làm người tài xế khiếp sợ, giống như cô khi vừa về tới nhà, chui ngay vào phòng tắm, nhìn vào gương cũng đã khiếp đảm vì bộ dạng của mình vậy.

Cố Sơ ngẫm mình rất lâu.

Pha nước rất nóng.

Giống hệt như nhiệt độ tối qua trên cơ thể của Lục Bắc Thần.

Thế là, cô lại điên rồ xả hết nước nóng đi, thay bằng một bồn đầy ấp nước ấm. Cô ngẫm mình trong đó, tới khi nước nguội ngắt mới hoàn toàn yên bình trở lại.

Mọi việc tối qua hệt như một giấc mơ.

Cô không thể kháng cự, để mặc Lục Bắc Thần chiếm đoạt mình từng chút, từng chút một.

Ngón tay rất đau, chỉ khẽ chạm nhẹ, móng tay cũng kêu đau.

Có lẽ, chiếc ga giường ở khách sạn đã bị cào rách. Qua tấm ga giường, móng tay cô hoặc là đâm sâu vào lòng bàn tay, hoặc là bám chặt lấy bắp vai anh, giống như một đại nạn, cuối cùng đổi lại là sự chìm đắm trong bất lực của cô.

Lục Bắc Thần sốt cao, luôn ở trong trạng thái mơ mơ màng màng.

Nhưng đồng thời anh lại giống như một con mèo ham ăn, ngậm chặt con cá là cô, lột da tước thịt.

Lần đầu tiên anh nuốt những miếng lớn, như đã đói lâu lắm rồi, tàn nhẫn ăn không còn sót một chiếc vảy.

Cô biết, mình chết rồi.

Cứ như vậy, cô bị anh quyết liệt vớt lên bờ, rồi ném thẳng lên sàn tàu, cũng có thể là bị anh ghim chặt trên tấm pin mặt trời, không thể cự quậy, để mặc anh ăn no đã đời một cách nguyên sơ nhất, lỗ mãng nhất.

Sau khi bão tố cuồng phong qua đi, trời vừa tờ mờ sáng, anh lại đè lên cô.

Những cái hôn nóng bỏng.

Lần này, anh trở thành một thực khách nho nhã, từ tốn rút xương, nhấm nháp máu. Cô trở thành con cá bị anh đặt lên một chiếc đĩa tinh xảo, được tẩm ướp gia vị thơm ngon một lượt. Giống như tất cả mọi người đã nhận xét về anh, từ trên xuống dưới, khắp cơ thể anh đều là nụ vị giác, đương nhiên cũng sẽ khiến ón ăn phát huy được cái thơm ngon nhất của nó để thỏa mãn nhu cầu ẩm thực khác người của anh.

Cô bị rút sạch.

Trên đường trở về, cả người cô vẫn còn run rẩy, tứ chi như rời hẳn khỏi cơ thể, đến cái bóng của linh hồn cũng không bắt được.

Cổ Sơ rút khăn tắm, lảo đảo đi tới trước gương.

Nước quá lạnh, không thể ủ ấm gương mặt cô.

Giữa mái tóc đen nhánh vẫn là một gương mặt quá tái, khiến cô nhớ tới ánh trăng cô độc sáng lên trong đêm đen, xung quanh không một vì sao khiến cho ánh trăng càng trở nên trắng sáng.

Những dấu vết trên cơ thể trở thành một lời tuyên bố rõ ràng.

Cô không dám nhìn, dùng khăn mặt che chặt toàn bộ.

Sáng nay lúc cô đi, Lục Bắc Thần còn chưa tỉnh. Cơn sốt của anh đã hạ. Sau một bữa ăn đã đời, anh ngủ cũng ngon hơn.

Cô đã trốn chạy, trốn khỏi chiếc giường ấy, trốn khỏi khách sạn ấy, trốn khỏi người đàn ông đã khiến con tim cô đổi khác. Cô không thể đợi tới khi anh tỉnh dậy, sau đó lại không biết dùng tâm trạng gì để đối mặt với anh.

Tất cả xảy ra quá đường đột.

Hoặc có thể nói rằng nó quá đột ngột với cô.

Còn đối với anh, có lẽ chẳng qua chỉ là một trò chơi.

Cổ Sơ khẳng định rằng kiếp trước mình chắc chắn là một con ốc sên, thế nên kiếp này vẫn còn duy trì bản tính của ốc sên. Sự việc đã xảy ra rồi, thật ra cô nhất định phải mất rất nhiều, rất nhiều thời gian mới có thể tiêu hóa được.

Thay một bộ quần áo ngủ sạch sẽ, cô xõa tóc, đi vào phòng tranh.

Đây là không gian cô ra sức muốn khóa chặt lại nhưng không thể, vừa bước vào, vẫn có những hơi thở thuộc về Bắc Thâm. Cô lật mở từng bức tranh của Bắc Thâm, gương mặt trên đó giống hệt như gương mặt tối qua.

Xúc động tới ngỡ ngàng.

Cổ Sơ nhẹ nhàng chạm vào người đàn ông trong tranh.

Lúc anh không cười sẽ vô cùng nghiêm túc.

Anh vừa cười là ấm áp như hoa xuân nở.

Anh có thể trong sáng, ngây ngô như một cậu nhóc, lại có khi chín chắn, nội hàm như một người đàn ông trưởng thành. Anh có thể lông bông, lưu manh, cũng có thể chỉ yên tĩnh như bức tranh này. Cô còn nhớ từng hỏi anh rằng: Bắc Thâm ơi Bắc Thâm, anh thuộc cung Song Tử phải không? Anh hỏi cô vì sao lại là cung Song Tử. Cô liền nói vì nội tâm của người thuộc cung Song Tử đều có một con người khác, một người hoàn toàn không giống với mình.

Anh liền mỉm cười, trả lời cô: Cổ Sơ, em phải hiểu rằng, thế giới của mỗi người đều không hoàn thiện, nhất là anh, có lẽ còn đầy vết thương hơn. Cô nhớ rất rõ, khi nói câu này, Bắc Thâm đang cười nhưng đằng sau những lời nói đó là cả một tâm trạng nặng nề. Cô không rõ vì sao lại có sự nặng nề ấy, chỉ biết xót xa một cách vô cớ.

Trong một chiếc hộp nhỏ, Cổ Sơ tìm thấy một chiếc nhẫn.

Cô cầm nó lên tay, rồi lại liếc nhìn chiếc nhẫn trên tay mình, chiếc nhẫn hoa ngọc lan bị Lục Bắc Thần bắt đeo vào. Trái tim chợt co thắt đau đớn. Thật ra cô biết, khi Lục Bắc Thần đeo ỉnh chiếc nhẫn hoa ngọc lan này, người cô nghĩ đến là Bắc Thâm.

Trong hộp cũng là một chiếc nhẫn hoa ngọc lan.

Chỉ có điều nó không quý giá như chiếc nhẫn trên ngón tay giữa.

Cố Sơ nhẹ nhàng nhắc nó lên, khoe mặt chột đỏ ửng. Đây là chiếc nhẫn Bắc Thâm mua cho cô khi họ cùng tới đảo Cổ Lãng, chỉ vì đá ngọc lan bên trên, độc nhất vô nhị, cô bắt đầu say mê. Giá của chiếc nhẫn đối với cô mà nói không đắt nhưng đối với Bắc Thâm thì hơi quá sức. Cô hiểu rõ hoàn cảnh của Bắc Thâm, thế nên định tự bỏ tiền ra mua chiếc nhẫn này.

Bắc Thâm kiên quyết kéo cô đi, bực bội nói: Làm gì có cô gái nào tự mua nhẫn ỉn chứ? Cố Sơ biết một khi cô khẳng khái làm theo ý mình sẽ làm anh mất mặt, bèn nén đau thương, không nhắc tới một câu nào nữa. Nhưng sáng ngày hôm sau, Bắc Thâm che chặt hai mắt cô lại, đút vào tay cô một chiếc hộp nhỏ.

Cô mở ra nhìn, bất ngờ tới mức suýt nữa nhảy dựng lên.

Chính là chiếc nhẫn đó, bông ngọc lan nhỏ bé e ấp điểm xuyết trên vòng tròn, đẹp không sao tả xiết. Cô vui sướng ôm chầm lấy cổ anh, tặng cho anh một nụ hôn kiểu Pháp nồng nàn. Khi anh đeo nhẫn vào tay cô, hai mắt cô sáng lấp lánh, vì cô nghĩ rằng nếu đây mà là nhẫn cưới thì tốt biết bao.

Cô giơ lên trước nắng, lắc lắc ngón tay cho Bắc Thâm xem, hỏi anh có đẹp không? Bắc Thâm lại nói với vẻ ba lằng nhằng: Thật chẳng hiểu nổi thứ này có gì đáng thích, chẳng phải chỉ là đeo một món đồ chơi thôi sao?

Nhưng chính món đồ chơi như vậy mới khiến Cố Sơ sau này được biết, tiền Bắc Thâm dùng để mua nhẫn chính là số tiền tối hôm đó anh thắng được sau khi đua xe với người ta. Tối ấy anh mang chiếc đồng hồ đeo tay của một người bạn cùng tới đảo Cổ Lãng ra đặt cược, thuê một chiếc xe mô tô hạng nặng, đấu ba hiệp với người trong đội xe, toàn thắng.

Cố Sơ nghe thấy mà đau lòng.

Trở về trường học, việc đầu tiên cô làm chính là mua một túi cam to bự, bắt chập tất cả xông vào phòng của anh, đặt túi cam đầy lên giường. Lúc Bắc Thâm đang ôn thi giật nảy mình, cô nhảy ào lên chân anh, ôm chặt lấy cổ anh và nói: Anh thích ăn gì, sau này em sẽ để anh đến buồn nôn thì thôi.

Các anh em cùng phòng đẩy cửa đi vào vừa hay nhìn thấy cảnh này, lại vội vàng che mắt đi ra. Lúc ấy cô mới đỏ mặt, vùi mặt vào cổ anh. Anh khó xử, nói với cô: Anh còn tưởng em không biết thế nào là mắc cỡ cơ đấy, xông vào ký túc xá nam cứ thế xông vào bếp ăn nhà mình vậy. Còn chút nữ tính nào không?

Cô bĩu môi, cầm một quả cam lên nhét vào miệng anh.

Bắc Thâm thích ăn cam, thế nên trong quãng thời gian hai năm yêu nhau, cam đã trở thành ‘bà mối’ không thể thiếu.

Nhưng hôm đó ở đường du lịch, Lục Bắc Thần đã nắm tay cô và nói: Tôi biết em chưa quên.

Cô chưa quên.

Không ngày nào cô quên cả, món Bắc Thâm thích nhất là cam.

Thế nên chẳng biết từ khi nào, cô đã coi Lục Bắc Thần là Bắc Thâm. Anh tặng một chiếc nhẫn hoa ngọc lan như Bắc Thâm từng tặng, anh cũng ăn món cam Bắc Thâm từng thích ăn. Lục Bắc Thần, người đàn ông này đang từng bước xâm chiếm cuộc sống của cô với tư cách Bắc Thâm.

Cho tới khi anh chiếm lấy cả con người cô.

Sự mệt mỏi của cơ thể cũng chẳng bằng sự rệu rã của trái tim. Cô mơ hồ cảm thấy mình đã phạm phải một sai lầm nghiêm trọng, cô đã chọc vào một người đàn ông không nên động đến.

Lúc cô khóa phòng tranh lại, đúng lúc Cố Tư từ trường học quay về. Vào tới cửa, nhìn thấy sắc mặt cô, con bé hốt hoảng một phen. Cố Sơ không nói gì nhiều, quay người định về phòng ngủ, bỗng thấy Cố Tư bước lên nín lấy chiếc áo ngủ của cô.

Cố Sơ cúi đầu nhìn xuống, có những vệt máu lôm đốm, đỏ chói mắt. Cố Tư hiểu lầm, hỏi: “Chị, sao tháng này chị có sớm vậy?”

“Chắc tại... làm việc quá mệt.” Cô tìm một cái cớ, rồi lại tìm một chiếc váy ngủ sạch sẽ ra. Trước khi đóng cửa phòng ngủ, cô dặn Cố Tư một câu: “Chị mệt quá, em tự ăn tối nhé.”

Cố Tư ‘ồ’ một tiếng, suy nghĩ rồi lại gõ cửa: “Em pha cho chị một cốc nước đường mật nhé. Sắc mặt chị tệ lắm, có phải lại đau bụng không?”

Trong phòng không có động tĩnh gì, Cố Tư tưởng rằng cô chỉ là khó chịu khi tới ngày, nên cũng không làm phiền nữa...

127. Chương 127: Em Chỉ Coi Anh Ta Là Anh

Muốn trở thành một người phụ nữ thực sự sẽ phải trả giá bằng đau đớn.

Khoảng năm, sáu phút sau, Cố Tư bê một cốc nước đường mật, gõ cửa hai tiếng, rồi đẩy thẳng cửa, thò đầu vào trong. Thấy Cố Sơ chưa ngủ, con bé bèn đi vào. Nó đặt cốc nước đường lên đầu giường, ngồi xuống nhìn Cố Sơ, cực kỳ lo lắng.

“Chị, trông chị tệ lắm.”

Cố Sơ trùm chăn kín người, chỉ để hở một gương mặt to hơn lòng bàn tay một chút. Cô biết dáng vẻ của bản thân lúc này cực kỳ thảm hại, lại sợ Cố Tư lo lắng bèn nói với nó rằng mình không sao. Cố Tư lấy cốc nước đường qua: “Chị uống chút nước nóng đi đã, hôm qua còn mưa, chị đừng để bị cảm lạnh.”

Cố Sơ dĩ nhiên sẽ không giải thích với Cố Tư. Cô tung chăn ra, ngồi dậy, đón lấy cốc nước đường. Vừa uống một hớp, bỗng thấy Cố Tư ‘trời ơi’ một tiếng. Cô cúi đầu nhìn xuống theo ánh mắt con bé. Chiếc váy ngủ vừa mới thay trên người giờ lại nhuốm đỏ, lần này không còn nhiều như lúc nãy nữa, chỉ là những chấm nhỏ li ti, nhưng vì váy ngủ màu trắng nên mới càng thêm nổi bật.

“Em đi lấy cho chị.” Cố Tư giúp cô lấy một chiếc váy ngủ mới.

Cố Sơ co chân lên, chống cằm lên đầu gối, chỉ hơi động đậy một chút như vậy mà cả cơ thể đã đau rát, nhức nhối. Cô học y, về mặt lý luận biết rõ tất cả những dấu hiệu khi lần đầu tiên trải qua chuyện này là hết sức bình thường. Nhưng lý thuyết so với thực tế vẫn có một sự khác biệt to lớn. Là một cảm giác không thể diễn tả bằng lời, là cảm giác không thể biểu đạt rõ ràng sau khi cơ thể bị một người đàn ông chiếm hữu.

Sự nhiệt tình của Lục Bắc Thần đã làm cô sợ.

Cô không biết những người đàn ông khác có như vậy hay không nhưng tối qua là một trải nghiệm dù cô có cố gắng tưởng tượng cũng không thể. Bây giờ cho dù cô chỉ khẽ nhắm mắt lại là dường như lại nghe thấy tiếng thở gấp bên tai.

Trầm thấp, khản đặc, mang một nhiệt độ gần như có thể làm tan chảy cơ thể cô, linh hồn cô.

Bờ vai dài rộng của anh đang chìm nổi, lồng ngực rắn rỏi dồn ép cô từng chút, từng chút một, tựa một chiếc cối xay, còn cô là một hạt đậu bé nhỏ, bị ép từ từ thành nước tương, không còn là hình thù ban đầu.

Nhớ lại là sẽ đỏ mặt tía tai, mơ màng, lo lắng thậm chí là sợ hãi, tất cả những cảm xúc này vào khoảnh khắc lúc cô tỉnh dậy sáng nay đã như nước lũ nhấn chìm cô.

Cô cảm nhận được một chút thay đổi của cơ thể, nhưng cụ thể là gì thì lại không rõ. Cố Tư nhanh chóng cầm váy ngủ mới tới, đưa cho cô nhưng không rời đi. Nếu là bình thường, Cố Sơ sẽ thay ngay trước mặt Cố Tư nhưng hôm nay thì không được. Cô biết một khi cởi váy ngủ ra, từng đóa hoa đào trên cơ thể chắc chắn sẽ vạch trần hành vi tối qua của cô. Cô bèn đặt váy ngủ sang một bên, Cố Tư thấy vậy lấy làm lạ: “Không thay à?”

“Lát chị thay.” Cố Sơ kiệt sức đáp một câu.

“Sao lần này trông chị có vẻ khác thường thế.” Cố Tư cũng là một cô gái nhạy cảm.

“Không sao.”

Cố Tư khẽ thở dài: “Vì chuyện của em sao?” Sau đó nó kéo tay Cố Sơ, nét mặt áy náy: “Chị, em xin lỗi. Đạo này chị hay phải lo lắng vì chuyện của em.”

“Chị em mà, đừng nói mấy lời này.” Cố Sơ hơi siết lấy tay con bé, cố gắng nắm lấy nhưng vẫn không thể nắm chặt.

“Sao tay chị run vậy?” Cố Tư kinh ngạc.

“Chị chỉ hơi mệt thôi.” Cố Sơ lẩm bẩm.

Cố Tư nhìn cô đầy nghi hoặc: “Có phải đã xảy ra chuyện gì không?”

“Đừng nghĩ nhiều.”

“Liên quan tới công việc sao?” Cố Tư vẫn rất lo: “Chị, thật ra em vẫn luôn muốn nói chuyện với chị về vấn đề công việc, em biết...”

“Tư Tư!” Cố Sơ dựa đầu vào giường, ngắt lời nó: “Mấy chuyện này hôm khác chúng ta nói được không? Hôm nay chị thật sự rất mệt.”

Cố Tư ngừng lại một loạt những câu hỏi trong lòng, khẽ gật đầu, đứng dậy: “Vậy nếu chị cảm thấy có chỗ nào không khỏe thì phải nói cho em biết đấy.”

Cố Sơ gật đầu.

Sau khi cửa đóng lại, Cố Sơ kéo chiếc váy sạch tới, thay vào. Sau một hồi giày vò, cô không còn chút sức lực nào, trống rỗng chui vào trong chăn. Chiếc váy ngủ với những chấm đỏ li ti kích thích đôi mắt cô. Cô buông tay, chiếc váy ngủ rơi xuống đất.

Nhưng cứ nhìn thấy vệt máu đó, cô lại nhớ tới Lục Bắc Thần.

Sau đó bụng dưới lại thất lại.

Sắc mặt Cố Sơ mỗi lúc một tái nhợt thêm, trên trán túa đầy mồ hôi. Cô áp má lên gối, cảm thấy xương cốt bất lực như bị ai rút ra. Quả nhiên, muốn trở thành một người phụ nữ thực sự sẽ phải trả giá bằng đau đớn.

Nhưng vì sao mỗi lần nhớ lại vô vàn cảnh tượng ấy, con tim cô vẫn còn bồi hồi?

Chiếc di động đầu giường rung lên, tim cô cũng run lên theo. Nhìn di động mãi, chẳng hiểu sao cô có linh cảm sẽ là Lục Bắc Thần. Cô chần chừ không dám động vào, cho tới khi di động lại rung lên một lần nữa, cô mới giờ tay lấy lại.

Chiếc váy ngủ mới thay không có tay, thế nên chỉ cần giờ cánh tay lên là có thể nhìn thấy những dấu hồng lan tràn từ xương quai xanh xuống. Cô kinh hãi thốt lên một tiếng, nghĩ bụng cũng may chiếc vừa thay ra cũng khá kín đáo, nếu không chắc chắn không giấu được đôi mắt của Cố Tư.

Chúng in hằn lên da thịt cô.

Cô nhớ lại những nụ hôn miên man của anh trên người, giọng nói trầm khàn mà mơ hồ. Anh nói: Em ngọt quá!

Cố Sơ vội vàng xóa sạch những ấn tượng trong đầu, cảm di động lên, quả nhiên chính là Lục Bắc Thần. Khi nhìn thấy tên anh, ngón tay cô lại hơi run rẩy. Anh nhắn hai tin tới. Tin đầu tiên là: Em đang ở đâu?

Tin thứ hai cách tin thứ nhất không lâu, chính là khoảng thời gian vừa nãy cô do dự.

Viết rằng: Trả lời.

Rõ ràng là giọng điệu của tin thứ hai so với tin thứ nhất đã cứng rắn hơn nhiều.

Cố Sơ nhìn chằm chằm vào tin nhắn, trong đầu hiện lên dáng vẻ Lục Bắc Thần sau khi tỉnh dậy quá mất phần nộ. Cô siết chặt điện thoại, khi còn đang bối rối thì chuông điện thoại đã vang lên. Cô không ngờ đến, vội ném nó đi như ném một củ khoai nóng bỏng tay, rất lâu sau mới phản ứng lại, cầm lên xem, vừa nhìn, đầu tóc đã dựng đứng cả lên.

Điện thoại của Lục Bắc Thần.

Không hiểu một sự sợ hãi từ đâu ập tới, Cố Sơ run rẩy, một giây sau lập tức tắt máy.

Tất cả mọi động tĩnh đều đột ngột ngưng bật.

Hết thấy đều trở về trạng thái yên ắng.

Cố Sơ như vừa đánh xong một trận lớn, cả người càng run lấy bầy, co quắp trong chăn, rất lâu sau mới túm chặt lấy góc chăn, khòe mặt chột đỏ ửng.

Xin lỗi anh, Bắc Thâm...

Tối qua, em chỉ coi anh ta là anh...

Tối tận chiều Cố Sơ vẫn chưa tỉnh dậy.

Tháng nay, một kênh truyền hình nào đó lại bắt đầu liên tục phát những bộ phim vang bóng một thời, gương mặt si tình của ‘Hà Thư Hoàn’* cứ cả ngày xoay đi xoay lại trên màn hình. Cố Tư nhàm chán ngồi xem mấy bộ phim sến sẩm này, nhưng trong lòng lại nghĩ tới chuyện khác. Trên tivi vừa hay phát tới đoạn Lục Y Bình gieo mình xuống sông trong buổi tiệc đính hôn của Hà Thư Hoàn. Cố Tư ngẫm nghĩ, con gái trên đời đều khờ dại như nhau.

*Nam chính trong bộ phim truyền hình nổi tiếng “Tân dòng sông ly biệt” chuyển thể từ tác phẩm của Quỳnh Dao.

So với việc xem mấy bộ phim yêu đương tình cảm này, nó cảm thấy mình càng giống Tam Mao hơn, chỉ tiếc là nó không thể cởi mở được như Tam Mao.

Tin nhắn hai phút trước, nó đọc đi đọc lại, cuối cùng sau đó cũng nhắn lại một câu: Em chưa bao giờ trách cứ anh, nhưng em sẽ không bao giờ tin anh nữa.

Sau khi gửi tin nhắn đi tựa như vừa ném một tảng đá xuống đáy biển, di động vẫn cứ lặng im.

Cố Tư hít sâu một hơi, xoa dịu cảm giác đau nhói trong tim. Nó đứng dậy nhẹ nhàng đẩy cửa phòng Cố Sơ ra, thấy chị gái vẫn đang ngủ li bì, lại lặng lẽ lùi ra.

Nó chẳng biết Cố Sơ còn định ngủ tới khi nào, bao nhiêu lời trong lòng cứ thế phải đè nén lại, thực sự rất khó chịu.

Tầm hai giờ hơn, bộ phim dài tập cuối cùng cũng tạm dừng. Cố Sơ từ trong phòng ngủ đi ra, tới nhà bếp uống một cốc nước, dặn dò Cố Tư mấy câu rồi lại quay về phòng ngủ. Khi kim giờ chỉ đúng tới hai rưỡi, chuông cửa vang lên.

Cố Tư ra mở cửa.

Ngoài cửa là Lục Bắc Thần.

Cố Tư ngẩn ra giây lát.

Có lẽ không ngờ Cố Tư lại ra mở cửa, Lục Bắc Thần cũng hơi sững sờ. Vài giây sau, anh buông tay xuống, lên tiếng với giọng trầm thấp: “Tôi tìm chị cô.”

Đây được coi là lần đầu tiên Cố Tư nhìn Lục Bắc Thần một cách trực diện nhất, vì ở khoảng cách rất gần, ánh sáng đầy đủ nên từng đường nét trên gương mặt tuấn tú của Lục Bắc Thần đều rất rõ ràng. Cố Tư từng gặp anh trước đây, nhưng lần này gặp lại cứ cảm thấy anh có điểm gì đó khác biệt.

Có thể là vì sắc mặt anh hơi nhợt nhạt?

Nhưng đôi mắt anh rực sáng, thẳng thừng dồn ép nội tâm đối phương.

Anh mặc chiếc áo sơ mi màu trắng mà nam thần nào cũng thích mặc, tùy ý kết hợp với một chiếc quần bò, không chút gò bó đến mức khó gần nhưng cũng lại không quá dễ dãi để người có thể thoải mái tiếp cận.

Tóc mai trước trán còn chưa khô, hơi che đi vầng trán của anh, ít nhiều làm dịu nhẹ hình tượng của anh.

Cố Tư cảm thấy cả câu nói này của anh cũng hơi kỳ lạ.

Giống như một sự kiên quyết thẳng thắn.

“Chị em không có nhà.” Nó nói.

Lục Bắc Thần hơi nhú mày: “Tôi đợi cô ấy quay về.” Dứt lời, anh định xông vào.

Cố Tư hốt hoảng, giơ tay ngăn lại: “Giáo sư Lục, anh cứ xông thẳng vào như vậy không lịch sự lắm thì phải.”

Lục Bắc Thần kiềm chế lại, một lúc sau lại điềm nhiên lên tiếng: “Nói cho tôi biết chị cô đã đi đâu.”

Cố Tư lắc đầu.

Lục Bắc Thần nhìn nó chằm chằm, ánh mắt như đang dò xét. Cố Tư cảm thấy ánh mắt anh quá sắc bén, một sự sắc bén có thể nhìn thấu trái tim khiến người ta cực kỳ khó chịu. Nó bình tĩnh lại rồi nói: “Xin lỗi anh, em thật sự không rõ chị em đã đi đâu rồi. Nếu anh tìm chị ấy có việc gì, khi nào chị ấy quay về em sẽ chuyển lời.”

“Cô thật sự không biết?”

Cố Tư suyt nửa thì không còn mảnh giáp, vội vã gật đầu.

Lục Bắc Thần lại ngó vào bên trong một cái, tiếc là không nhìn thấy gì cả, nên đành thôi. Đang định quay người rời đi thì Cố Tư nói: “Nghe nói chị gái em hiện giờ là trợ lý của anh.”

Anh dừng bước, quay đầu nhìn.

Hành lang tràn ngập ánh nắng, tia sáng đó hắt lên chiếc áo sơ mi trắng của anh, giống như anh đang được ngàn vạn tia sáng bao phủ, trông anh hư ảo như một người trong mộng, như một vị thần trên tầng mây. Cố Tư khẽ cảm thán, người đàn ông như vậy chỉ trên trời mới có.

“Em cảm thấy chị em hoàn toàn không hợp với công việc đó.” Cuối cùng nó vẫn nói vào chủ đề chính.

Lục Bắc Thần khẽ nhếch môi: “Xin lỗi, cô ấy có phù hợp hay không, tôi mới là người quyết định.” Nói xong, anh cất bước, sau đó hình như nhớ ra điều gì, anh quay đầu để lại một câu: “Chuyển lời tới chị cô, muốn trốn, không có cửa đâu.”

“Anh có ý gì?”

“Hỏi chị cô, cô ấy biết tôi có ý gì.” Lục Bắc Thần nói xong, ngông nghênh bỏ đi.

Cố Tư đứng đực trước cửa, đầu mày nhú chặt như chiếc giẻ lau...

128. Chương 128: Cô Là Con Mèo Chỉ Biết Cào Người

Giây phút đôi bên tan vào nhau, bỗng đâu có một sự phấn khích và một cảm giác trọn vẹn nào đó nảy sinh, còn vượt xa cả khi anh phá thành công một vụ án.

Khi Cố Tư vòng trở lại phòng ngủ, thấy Cố Sơ đang mở to mắt nhìn lên trần nhà, không biết đang nghĩ chuyện gì, thấy nó đẩy cửa vào, cô mới thu ánh mắt lại. Cố Tư đi tới bên cạnh giường trước cái nhìn của cô, ngồi xuống, chỉ nhìn cô mà không nói gì.

“Sao thế?” Cố Sơ hỏi.

Cố Tư thở dài: “Em cảm thấy hôm nay chị khác thường, chưa nói tới chuyện chị bực cả người lại như cái bánh tẻ lại còn không gặp gỡ ai.”

Cố Sơ vẫn chỉ thập thò mỗi cái mặt ra ngoài.

“Hôm nay chị không khỏe.”

“Ban nãy chị nghe thấy lời sếp chị nói rồi chứ?”

Cố Sơ gật đầu.

“Thế là ý gì?”

“Ý gì là ý gì?”

“Câu nói anh ta ấy, chị không có cửa trốn.” Cố Tư nghiêng đầu nhìn cô: “Chị đang trốn anh ta?”

“Nếu không vì sao chị lại dặn em nói dối rằng chị không có nhà.”

Cố Tư quan sát cô: “Anh ta ăn hiếp chị?”

“Chỉ là khác biệt về cách làm việc thôi.” Lời nói dối của Cố Sơ không một kẽ hở: “Chị không tán đồng phong cách làm việc của anh ấy.”

“Vậy có dịp xin nghỉ việc rồi.”

Cố Sơ lại kéo kéo góc chăn, quàng sáng nơi đáy có phần rời rạc: “Chưa nghiêm trọng đến mức đó.”

“Nhưng em cảm thấy chị không vui.”

“Thật sự không có.”

“Thế vì sao chị không gặp mặt anh ta?”

“... Chị nói rồi, chỉ là hôm nay trong người không thoải mái, không muốn gặp ai.”

“Cả Kiều Vân Tiêu cũng không gặp?” Cố Tư hỏi với vẻ kỳ lạ.

Không chỉ Lục Bắc Thần mà cả Kiều Vân Tiêu cũng đã tới, khiến Cố Tư phải lôi ra một cái cơ tương tự để tiến về.

Cố Sơ gật đầu: “Ừm, cả anh ấy cũng không gặp.”

“Chị đúng là lạ mà.” Cố Tư nhướn mày: “Hay chị đang trừng phạt em vì không kể cho chị nghe chuyện Lưu Kế Cường?”

“Đây là hai chuyện khác nhau.” Cố Sơ thở dài, nhìn con bé: “Hơn nữa, chuyện của Lưu Kế Cường em bắt buộc phải nói cho chị biết, đây là chuyện sớm muộn.”

“Em phát hiện bây giờ chị ghê gớm rồi đấy.” Cố Tư nửa đùa nửa thật: “Học anh sếp của chị đấy à?”

Vừa nghĩ tới Lục Bắc Thần là bụng dạ Cố Sơ lại rối như tơ vò: “Ăn nói linh tinh gì thế hả, làm như em hiểu anh ấy lắm vậy.”

“Anh ta là lang sói hùm beo, từ lúc anh ta đứng trước cửa là đã có thể nhận ra rồi.” Cố Tư nhất quyết túm chặt lấy chủ đề Lục Bắc Thần không buông: “Cuối cùng em cũng hiểu vì sao anh Kiều mãi vẫn không thể theo đuổi được chị, sau khi gặp Lục Bắc Thần, em lại càng hiểu rõ hơn.”

“Anh Kiều có người trong lòng rồi.”

“Giả ngây giả ngô.”

“Em phiền quá đấy.”

“Em chỉ đang muốn nói với chị, cái người sếp tên Lục Bắc Thần đó của chị đang theo đuổi chị đấy.” Cố Tư nghiêng đầu nhìn cô: “Mắt em tinh lắm, anh ta tới tìm chị với tư cách sếp đi tìm nhân viên hay đàn ông theo đuổi phụ nữ, vừa nhìn là biết.”

Cố Sơ nhắm mắt lại, không nói nữa.

“Không phải bị em đoán trúng rồi chứ?”

Cố Sơ vẫn chỉ lặng im.

Cố Tư thấy vậy bèn ghé sát lại, nhìn chằm chằm gương mặt chị mình. Cố Sơ không mở mắt ra nên không biết nó đang nhìn mình, quyết định giả chết. Cố Tư thấy chị thật sự không muốn nói chuyện nữa, cũng đành thôi...

Lục Bắc Thần lái xe một mạch tới Tân Thành, hoàng hôn sắp buông, ánh tịch dương đẹp khôn tả nhưng anh nhìn thấy lại bức bối. Anh chọn một khóm cỏ trên một con đường nhỏ, đỗ xe lại bên lề đường, ngậm một điều thuốc vào miệng, châm lên rồi rít sâu.

Trong khoảng thời gian ấy, anh nhận mấy cuộc điện thoại từ La Trì, đều nói về vụ án của Tiêu Tuyết. Sau khi nói xong chuyện chính, La Trì hỏi tới bệnh tình của anh, anh nói rằng đã không sao rồi. La Trì bật cười trong điện thoại: Có trợ lý bên cạnh chăm sóc đúng là có khác.

Lục Bắc Thần không tiếp lời.

La Trì cũng không định tự làm bẽ mặt mình, hiểu rõ tính cách Lục Bắc Thần trước giờ kỳ quặc, anh ấy bèn cúp máy. Nhưng chẳng mấy chốc, Lục Bắc Thần lại gọi lại, hỏi thẳng anh ấy: “Nếu muốn cậu tìm ra được một người ở thành phố Quỳnh Châu này, nhanh nhất mất bao lâu?”

“Đây là câu hỏi ứng dụng đấy à?” La Trì đùa cợt.

Trong gương xe, sắc mặt Lục Bắc Thần sa sầm. Đầu kia điện thoại, La Trì cũng có thể cảm nhận được bầu không khí áp lực, vội vàng nghiêm túc trở lại: “Giáo sư Lục, Quỳnh Châu có chật hẹp cỡ nào cũng vẫn là một thành phố, cậu bảo tôi trong vòng một tiếng đồng hồ tìm ra được một người? Cũng không phải là không thể, để xem cậu muốn tìm ai.”

Một tay Lục Bắc Thần cầm di động, tay kia gạt tàn thuốc, ánh mắt suy tư. La Trì đợi mãi vẫn không thấy anh lên tiếng, tưởng là mất tín hiệu, liên tục “alô” mấy tiếng. Rất lâu sau, Lục Bắc Thần mới từ tốn nói: “Thôi, không cần nữa.”

La Trì ngăn người giầy lát, vội vàng nói: “Không phải, cậu đừng nghĩ là tôi không giúp cậu. Ban này tôi chỉ đùa thôi mà? Cậu nói đi, nói đi, muốn tìm ai nào?”

“Cảm ơn cậu, tôi sẽ tự tìm.” Lục Bắc Thần dứt lời bèn cúp điện thoại.

Phải, anh muốn tự tìm.

Tìm người con gái sáng nay đã chạy trốn khỏi giường của anh.

Lục Bắc Thần lái xe quay về, nghĩ đủ mọi nơi cô có thể tới, cũng đã tìm khắp một lượt rồi, đều chẳng thấy bóng dáng cô đâu, cô biến mất như bốc hơi khỏi thế gian này vậy. Trong lòng anh đè nén một ngọn lửa, chỉ muốn lôi ra cô ngay lập tức, xách tới trước mặt mình, chất vấn cô vì sao lại chạy trốn.

Nhưng chính lúc này, câu nói của La Trì đã đột ngột đánh thức anh: Quỳnh Châu có chật hẹp cỡ nào cũng chỉ là một thành phố. Không sai, chỉ là một thành phố thôi mà, Cố Sơ có chạy trốn đi đâu cũng đâu thể chạy khỏi đây? Sau đó, anh bình tĩnh lại.

Tại anh sơ suất.

Đó chính là Cố Sơ vốn dĩ không rời khỏi nhà.

Sau khi vòng một vòng lớn, càng lúc anh càng cảm thấy Cố Sơ vẫn đang ở trong nhà, lời nói của Cố Tư chẳng qua chỉ là che đậy.

Nghĩ tới điểm này, Lục Bắc Thần bỗng trở nên bình thản. Sau khi ngắt điện thoại của La Trì, anh ngồi trong xe từ từ suy ngẫm, nhưng có nghĩ kiểu gì cũng không thể rời xa hình ảnh Cố Sơ tối hôm qua.

Mấy hôm nay đầu óc anh quay cuồng, choáng váng nhưng có một số chuyện anh vẫn còn nhớ. Ví dụ như Cố Sơ đã thức đêm thức hôm chăm sóc anh, ví dụ như Kiều Vân Tiêu đã tìm tới, hoặc ví dụ như tối qua anh đã đè Cố Sơ xuống dưới người mình.

Anh biết rất rõ những gì mình đã làm.

Mà chuyện này, nhất là khi đối tượng là cô, từ sau khi anh gặp cô lại càng trở nên mãnh liệt.

Cố Sơ của tối qua khiến anh liên tưởng tới một chú mèo lạc đường. Cô đang hoảng hốt chạy, còn anh ở phía sau vọt lên đuổi theo. Khoảnh khắc bắt được, cô lại run rẩy sợ sệt. Cái run rẩy ấy rung rinh tận nơi sâu thẳm trái tim anh, cả linh hồn anh cũng dao động theo.

Đó là một trải nghiệm tuyệt diệu mà khó quên.

Tuy rằng Lục Bắc Thần biết rõ bản thân có hơi cưỡng ép.

Nhưng cô mềm mại chết người, đến mức anh khó mà tự kiềm chế được.

Giây phút đôi bên tan vào nhau, bỗng dưng có một sự phấn khích và một cảm giác trọn vẹn nào đó nảy sinh, còn vượt xa cả khi anh phá thành công một vụ án.

Anh nghe thấy tiếng cô thét lên.

Gương mặt nhỏ của cô ẩn nấp sau mái tóc đen, nước mắt theo gò má lăn xuống. Tất cả, tất cả những điều ấy đều đẹp đến mức anh khó có thể hình dung.

Gáy hơi ngứa ngáy.

Lục Bắc Thần giơ tay xoay lại, soi vào gương. Anh ở trong gương trên cổ có một vết cào mờ mờ thoáng ẩn thoáng hiện sau chiếc sơ mi. Có rách da, chảy chút máu nhưng không nhiều, đã khô lại rồi. Chỉ còn lại chút ngứa ngáy này khiến anh khó chịu, sau đó lợi dụng vết thương đã khép miệng để len lỏi vào trái tim anh.

Móng tay của cô không dài vậy mà vẫn cào được anh một đường.

Đúng vào khoảnh khắc anh tiến vào.

Cô một con mèo bị ai giẫm trúng đuôi, gương bộ móng vuốt nhỏ bé của cô lên, để lại một vết trên cổ anh. Vết thương không lớn, cũng giống như chút sức mạnh yếu ớt của cô, muốn phản kháng nhưng lực bất tòng tâm. Mùi máu tanh thoảng qua đó đã kích thích anh thành công.

Lồng ngực cuộn dâng một cảm giác công chiếm cực kỳ mãnh liệt, thậm chí là một loại khao khát nguyên thủy như sau khi đi săn muốn xé xác ăn tươi nuốt sống con mồi.

Và anh đã làm thế thật.

Chặn đứng đôi môi cô, hoàn toàn chèn ép cơ thể của mình xuống.

Bàn tay nhỏ bé đỏ của cô bị anh ép buộc đè dưới lồng ngực, có ngọc ngạo, có vẫy vùng, cuối cùng bị anh kẹp chặt, vòng quanh cổ anh.

Anh chưa bao giờ biết bản thân mình cũng ngang tàng đến mức ấy.

Nhất là khi đối diện với cô.

Màn ăn tươi nuốt sống ấy đã chính thức phá tung cảnh giới, để anh từng bước xâm lăng vào thế giới đồ mẫn. Một khi giới luật bị phá vỡ thì anh không thể kiểm soát được nữa.

Cô đã trở thành người bị hại.

Còn anh trở thành gã tham ăn nhất.

Dù là mưa gió bão bùng hay nhẹ nhàng tình cảm, tới cuối cùng, thứ cảm xúc đập trở lại lồng ngực anh chính là: Cô là của anh.

Cô là người phụ nữ của anh.

Đây là một cảm giác anh chưa từng có.

Cô không thể chạy trốn được.

Vì... anh không cho phép.

Nghĩ tới đây, Lục Bắc Thần chợt cười, dập tắt điếu thuốc, nhẹ nhàng nhả ra làn khói cuối cùng. Sau đó, anh cầm di động, suy nghĩ rồi gọi vào một số điện thoại...

Ngủ chập chờn cả một ngày trời, gần tới giờ ăn cơm tối, Cổ Sơ mới hoàn toàn sống lại. Giấc ngủ ban này gian nan như Đường Tăng đi lấy kinh, không phải có cuộc gọi tới thì cũng là có tiếng gõ cửa, thiếp đi rồi cũng ác mộng triền miên.

Cô đã mơ thấy không ít người, những người ở trường đại học.

Mơ thấy Bắc Thần, Lăng Song, Tiêu Tuyết.

Cũng mơ thấy cả Lục Bắc Thần, còn cả Lâm Gia Duyệt và cô Ngư Khương có thể tùy ý cười đùa, ôm cổ Lục Bắc Thần đó nữa.

Sau khi tỉnh dậy, cô chỉ cảm thấy đầu căng ra đau đớn, còn cả cảm giác nhức nhối như xương cốt gãy rời.

Làm cái chuyện này có kém gì một lần vận động đầu?

Nhưng rõ ràng chỉ có anh luôn vận động...

Cổ Sơ vội vàng che mặt, ép bản thân không được nhớ tới chuyện tối qua nữa. Cửa phòng bị mở ra, là Cổ Tư. Cuối tuần này nó lại rất yên bình, ngoan ngoãn ở nhà với cô. Thấy cô đã dậy, nó nhỏ giọng nói: “Chị, có người gọi tới máy bàn nhà mình, chị có nhận không đây?”

Trái tim Cổ Sơ chợt run lên: “Ai vậy?”

Cổ Tư lắc đầu: “Một chị gái, nói rằng có việc quan trọng tìm chị.”

Người đầu tiên Cổ Sơ nghĩ tới chính là phó tổng giám đốc khách sạn, bèn gật đầu, bước xuống giường rồi lật bật đi ra phòng khách nhận điện thoại. Nhưng cô quên băng mắt, chiếc váy ngủ trên người cô lúc này khá lộ, nhưng vết đỏ lan ra khắp ngực lọt vào mắt Cổ Tư.

Nó sững sờ, đứng đờ ra tại chỗ.

Cổ Sơ chẳng biết gì, cuộn người ngồi lên sofa, kéo một chiếc gối, chống lên hông, nhẹ nhàng ‘alô’ một tiếng. Khi thanh âm bật ra khỏi cổ họng có chút khàn khàn, cổ họng cũng hơi đau.

Đầu kia là giọng nói dịu dàng của người con gái, khê khàng, nhỏ nhẹ, lịch sự mà lại nhiệt tình.

“Cổ Sơ?”

Cổ Sơ ngẩn người, cô quen thuộc với giọng nói này.

“Tôi là Lâm Gia Duyệt.”

129. Chương 129: Chúng Tôi Muốn Bàn Bạc Qua Chuyện Đính Hôn

Lục Bắc Thần rõ ràng là người đàn ông của người khác nhưng vì sao khi một người con gái đánh giá Lục Bắc Thần một cách thân thiết như vậy, cô lại thấy ghen tỵ?

Từ trước tới nay, Cổ Sơ vẫn không thể thực sự ghét bỏ Lâm Gia Duyệt, dùng cụm từ ‘hiểu biết lẽ nghĩa’ để hình dung về cô ấy thì quá truyền thống, dùng cụm từ ‘kiêu kỳ thời thượng’ để chụp lên người cô ấy lại quá tuyệt đối. Cô ấy xinh đẹp, trang nhã, hiểu đạo lý, đồng thời lại có sự cầu tiến của một thiên kim tiểu thư đối với một cuộc sống cao cấp. Cô ấy tốt nghiệp một ngôi trường danh tiếng, học thức sâu rộng, lại có một cái nhìn độc đáo đối với nghệ thuật cũng như thẩm mỹ. Sau khi hai người gặp mặt, Lâm Gia Duyệt bèn tặng cho Cổ Sơ một chiếc vòng tay, chỉ riêng chiếc hộp bọc bên ngoài thôi cũng đẹp đến ngỡ ngàng.

Cổ Sơ không ngờ Lâm Gia Duyệt lại tới Quỳnh Châu, càng không thể ngờ người đầu tiên cô ấy gặp sau khi tới đây lại là cô mà không phải Lục Bắc Thần. Sau khi nghe điện, rồi nhận được địa chỉ gặp mặt mà Lâm Gia Duyệt đưa, khi cô vội tới thì Lâm Gia Duyệt đã nhàn nhã uống một cốc nước hoa quả đợi cô từ lâu. Nơi phục vụ đồ uống cao cấp tại khách sạn tốt nhất Quỳnh Châu, chỉ riêng một cốc nước ép táo bình thường nhất cũng 100 đồng (NDT). Lâm Gia Duyệt gọi một cốc nước đỏ chẳng ra đỏ, vàng chẳng phải vàng, có lẽ là nước ép rau cải tươi pha với nước hoa quả, đặt trên một chiếc đĩa lót màu đen, ngược lại trông rất bắt mắt.

Nhưng có lẽ thu hút hơn cả vẫn là bản thân Lâm Gia Duyệt, hôm nay cô ấy cực kỳ tao nhã. Giữa mùa hạ, cô ấy trong chiếc váy tây nhỏ nhắn màu trắng nổi bật lên vẻ nhẹ nhàng, ung dung, da cô ấy trắng, tuyệt đối có thể tôn lên bộ quần áo ấy. Trên đầu có một bên đeo bông vành tai, để lộ ra chiếc khuyên tai thiết kế đơn giản, không hào nhoáng, làm cho đôi tai trông càng mềm mại, đầy đặn. Cô ấy không uống trà, uống trà quá nghiêm túc, gọi một cốc nước hoa quả vừa hiện đại lại gần gũi, thân thiện.

Sau khi thấy Cố Sơ tới, cô ấy gọi cho cô một cốc hoa quả tươi thêm cánh hoa hồng, khẽ cười nói rằng có thể làm đẹp da, rồi đưa cho Cố Sơ chiếc vòng đó. Cố Sơ cũng không phải người chưa từng được nhìn thấy đồ xịn. Cô mở ra xem, kinh ngạc phát hiện cách chế tác vòng tay tuyệt đối không tầm thường, sau khi hỏi lại thì đúng là thế thật. Đây là một chiếc vòng tay được làm thủ công theo cách cổ điển nhất, những vật trang trí vụn vặt bên trên đều đã được mài giũa, đánh bóng tỉ mỉ, hoàn toàn không thể thấy nhiều trên thị trường. Lâm Gia Duyệt nói, đây là chiếc vòng tay cô ấy tự thiết kế, vì cô ấy vừa mới thu mua một công xưởng thuần thủ công của Ý. Trước đây, công xưởng thủ công này chỉ làm dây chuyền, kiểu dáng quá đơn nhất. Bây giờ sau khi được cô ấy đổ vốn đầu tư thì các chủng loại và kiểu dáng đã phong phú nhiều.

“Thật ra các thợ thủ công ở đó đều rất giỏi, có mấy đời đều làm thợ thủ công, làm việc kỹ càng, chu đáo, để đánh mài được một sản phẩm phải tốn rất nhiều thời gian và công sức.” Lâm Gia Duyệt cười nói: “Nhưng như vậy chẳng phải mới thể hiện được giá trị của thủ công sao? Tôi ưng ý chính sự nghiêm túc này của họ, giống như chiếc vòng tay này. Thật ra tôi đã thiết kế xong và định tặng cô từ lâu rồi, bây giờ cuối cùng cũng hoàn thành, cô đừng chê là xấu đấy nhé.”

Cố Sơ dĩ nhiên sẽ không nhận, không phải chuyện khách khí mà thật lòng cảm thấy nó quá quý giá. Cô từng được nghe nói tới những đồ thủ công của Ý. Chúng nổi tiếng là tinh xảo và cao quý, từ những thứ nhỏ như phụ kiện cho tới những thứ lớn được thiết kế đều vượt xa rất nhiều thương hiệu lớn, thế nên giá cả cũng đắt đến khó tin. Bình thường cô lại chẳng đeo những đồ này, vả lại, ‘không có công không hưởng lộc’, thế nên một lần nữa khéo léo từ chối.

Lần này Lâm Gia Duyệt kiên quyết, ép buộc nhét chiếc vòng tay vào trong túi xách của cô. Cố Sơ không làm cách nào được, cứ giằng qua giật lại như vậy không hay, nên cũng thôi. Lâm Gia Duyệt tinh mắt liếc thấy chiếc nhẫn hoa ngọc lan trên ngón tay cô, khẽ thở dài: “Rất đẹp.”

“Món đồ vật thôi mà.” Cố Sơ rút tay về, xoay xoay chiếc nhẫn dưới gầm bàn một cách thiếu tự nhiên.

“Là bạn trai tặng cô sao? Làm thủ công rất tỉ mỉ, đặt làm à? Trên thị trường không thấy bán.” Lâm Gia Duyệt dụ dằng hỏi.

Cố Sơ định lắc đầu nhưng bỗng cảm thấy câu trả lời này khiến người ta rất nghi ngờ, định gạt đầu lại càng cảm thấy quá nhanh, quá dứt khoát. Thế là cô chỉ mỉm cười lặng lẽ, không nói gì, nhưng trong lòng cảm thấy rất bất rút. Trước giờ Lâm Gia Duyệt vẫn nhiệt tình với cô, dường như từ lần đầu gặp gỡ tới mấy lần sau này đều có một cảm giác thân thiết như bạn cũ gặp lại. Nhưng Cố Sơ cũng hiểu rõ, đây chính là một điểm thông minh của Lâm Gia Duyệt, kẻ thù cũng nhận ra cô ấy yêu Lục Bắc Thần sâu sắc, còn cô, Cố Sơ, đã trở thành một cái gai trong lòng cô ấy, việc này có thể nhận ra từ tin nhắn lần trước.

Nhưng từ đầu tới cuối cô ấy không ầm ĩ, không gây rối, luôn cho Lục Bắc Thần một không gian thoải mái, thậm chí còn không thể hiện ra mặt bản tính đố kỵ của phụ nữ, không diễn mấy màn kịch ‘phụ nữ gây khó dễ nhau’ điên cuồng chỉ để bảo vệ tình yêu như trên phim ảnh.

Tất cả những điều ấy, Lâm Gia Duyệt đều không có.

Cô ấy yên lặng rời đi, rồi lại tỏ ra yếu thế vào lúc nhớ Lục Bắc Thần nhất. Một người con gái nhẹ nhàng, thùy mị như cô ấy cho dù có cãi vã cũng tuyệt đối biết chừng mực. Vậy mà bây giờ cô ấy lại tìm tới cô, dùng một chiếc vòng tay đắt đỏ để tỏ thành ý, nói chuyện với cô rất lâu về nghệ thuật và mỹ học châu Âu. Cô nghe mà thực lòng ngợi khen nhưng cũng hiểu rõ ý tứ của Lâm Gia Duyệt không nằm trong những chuyện ấy.

Cố Sơ sở dĩ không dám nhận đồ của cô ấy, bắt nguồn từ mối quan hệ giữa cô và Lục Bắc Thần.

Tối qua, Lục Bắc Thần đã dùng cơ thể phá vỡ mối quan hệ cấp trên cấp dưới giữa hai người. Sự kết dính thân mật giữa nam và nữ, sự hòa hợp giữa thân thể và thân thể, giống như vừa trải qua thay đổi to lớn.

Cô thấy chột dạ.

Vì cứ cảm thấy cô đã cướp mất bạn trai của người khác, mà người này không phải ai khác, chính là Lâm Gia Duyệt trước mặt. Rõ ràng cô biết Lâm Gia Duyệt đang lo sợ điều gì, cũng biết rõ Lục Bắc Thần là một người đàn ông không thể lại gần đến thế nào, nhưng tối qua những gì phải xảy ra vẫn cứ xảy ra. Cố Sơ lo lắng sờ lên cổ áo. Cô đặc biệt thay một chiếc sơ mi cổ đứng, che tất cả những dấu vết ám muội có thể lộ ra.

Mọi việc dường như đang lặp lại theo một vòng tuần hoàn.

Lúc ở đại học, cô biết Tiêu Tuyết thích Bắc Thâm như vậy, cũng biết Lăng Song từ sáng tới tối si mê ngắm ảnh Bắc Thâm, nhưng vẫn không hề do dự làm bạn gái của Bắc Thâm, khoác tay anh đi rêu rao khắp nơi, để tất cả mọi người trong đại học A quen họ đều biết rằng cô và Bắc Thâm đang yêu nhau.

Bây giờ, Tiêu Tuyết không còn nữa, Lâm Gia Duyệt lại thay thế vị trí đó.

Ngay từ ban đầu, Cố Sơ đã không muốn lịch sử lặp lại, nhưng dường như ngay từ giây phút Lục Bắc Thần xuất hiện, rất nhiều chuyện đã mất kiểm soát, phát triển theo chiều hướng mà cô không thể dự liệu.

“Thật ra cô tới tìm tôi là có việc phải không?” Cố Sơ đẩy chiếc vòng tay lại trước mặt Lâm Gia Duyệt, bình tĩnh nói: “Món quà này quá quý giá, tôi chắc chắn không thể nhận được, nếu cô thật sự có chuyện gì thì cứ nói thẳng.”

Lâm Gia Duyệt vẫn không nhận lại vòng tay nhưng cũng có ý quay về chuyện chính. Khi lên tiếng, cô ấy có vẻ dè dặt, thanh âm rất khẽ, rất nhẹ, chính là kiểu người mà bất kỳ đàn ông nào nghe thấy cũng muốn bảo vệ. “Nghe nói, cô đã chính thức làm trợ lý của Bắc Thần?”

Cố Sơ cảm thấy e là cô ấy đã muốn hỏi từ rất lâu rồi, bèn khẽ gật đầu.

Khóe miệng Lâm Gia Duyệt giật giật một chút nhưng cũng không thể hiện ra bất kỳ sự khó chịu nào. Cô ấy mỉm cười: “Như vậy cũng rất tốt. Thật ra tôi luôn cảm thấy một cô gái như cô làm mấy công việc tạm thời đó cũng không hay. Giống như công việc bên lề đường dạo trước ấy. Cô xinh đẹp, làm công việc đó quá nguy hiểm. Lúc trước tôi còn đề nghị Bắc Thần để cô tới giúp tôi cơ.”

“Cảm ơn cô.”

“Nên thôi, chúng ta là bạn bè mà.” Lâm Gia Duyệt nắm chặt tay cô, khi mỉm cười lại càng thêm dịu dàng, quan tâm: “Cô có thể làm trợ lý của Bắc Thần, tôi thật sự rất vui.”

Cố Sơ nhìn cô ấy, hy vọng có thể tìm ra được một chút không tình nguyện trong nụ cười của cô ấy nhưng không có kết quả. Lâm Gia Duyệt khẽ thở dài, nói: “Cố Sơ, tôi phải xin lỗi cô.”

“Xin lỗi? Tôi?”

Lâm Gia Duyệt gật đầu: “Tôi từng nghi ngờ cô, có lẽ vì tôi quá để ý tới Bắc Thần.” Ngừng một lát, cô ấy lại nói: “Nhưng sau này tôi biết Bắc Thần thực sự quý trọng khả năng của cô. Anh ấy đã giải thích với tôi rồi, tôi cũng biết được quá trình cô làm trợ lý của anh ấy, thế nên tôi thấy, suy nghĩ của tôi quá hẹp hòi, tôi đã hiểu lầm Bắc Thần.”

“Cô biết quá trình làm trợ lý của tôi?”

Lâm Gia Duyệt cười khê: “Ừm, tôi biết cô vì em gái mình.”

Lòng Cố Sơ ghen lại.

“Có cô ở bên cạnh Bắc Thần, thật ra tôi rất yên tâm.” Lúc Lâm Gia Duyệt thở dài lại khiến cô nghĩ tới Lâm Đại Ngọc, khiến người ta xót xa: “Anh ấy là một người chẳng biết tự chăm sóc bản thân, lại rất khắt khe đối với trợ lý. Đối lại là người khác, tôi sẽ lo Bắc Thần không được chăm sóc chu đáo, nhưng là cô thì tôi tin tưởng.”

Đây là giọng điệu đơn thuần như người trong nhà.

“Bây giờ Bắc Thần đang ở Quỳnh Châu, vụ án của Tiêu Tuyết vừa kết thúc, anh ấy cuối cùng cũng được rời khỏi đây, nếu không tôi cứ phải chạy qua chạy lại thì thật là rắc rối.” Lâm Gia Duyệt nói tiếp: “Con người

Bắc Thần bình thường tính khí có hơi quái lạ một chút nhưng sau khi nổi giận thì anh ấy cũng sẽ cố gắng chiều theo ý tôi. Anh ấy là một người đàn ông như vậy đấy, khiến người ta ghét lại không thể không yêu.”

Cô ấy càng nói như vậy, Cổ Sơ càng cảm thấy không yên trong lòng.

Lục Bắc Thần rõ ràng là người đàn ông của người khác nhưng vì sao khi một người con gái đánh giá Lục Bắc Thần một cách thân thiết như vậy, cô lại thấy ghen tỵ? Đơn thuần vì chỉ tối hôm qua ư?

Thấy cô mãi không nói gì, Lâm Gia Duyệt lo lắng: “Cổ Sơ, có phải cô trách tôi quá hẹp hòi không?”

Cổ Sơ bình tĩnh lại, nhìn thẳng vào mắt Lâm Gia Duyệt, mỉm cười, khẽ lắc đầu. Lâm Gia Duyệt thở phào một hơi, ngữ khí trở nên vui vẻ: “Bắc Thần cũng thường xuyên nói tôi suy nghĩ nhiều. Anh ấy nói anh ấy chẳng có gì với cô cả, tôi nên tin anh ấy mới phải.”

Nhịp tim của Cổ Sơ chợt chệch đi một nhịp.

Lục Bắc Thần từng giải thích với Lâm Gia Duyệt? Giải thích... như thế ư?

“Nói dài nói dai cũng đều tại tôi nghĩ nhiều. Mà cũng tại anh ấy cơ? Ai bảo từ sáng tới tối có bao nhiêu cô gái nhưng nhớ, tôi nghĩ nhiều cũng bình thường thôi.” Lâm Gia Duyệt nhẹ nhàng nói: “Cô không biết đâu, lúc ở nước ngoài đám con gái bên đó nhiệt tình lắm, rõ ràng biết Bắc Thần đã có bạn gái rồi mà vẫn ngang nhiên theo đuổi. Có một lần, còn có một cô gái cố tình uống say chạy tới trước mặt Bắc Thần cởi sạch quần áo. Cô bảo con gái bây giờ có trắng trợn không?”

Cổ Sơ vẫn biết mối quan hệ giữa Lục Bắc Thần và Lâm Gia Duyệt như gần như xa, nhưng khi câu “Bắc Thần đã có bạn gái” lọt vào tai cô, vẫn hoàn toàn đâm cho cô một nhát. Chung quy Lục Bắc Thần vẫn quan tâm tới Lâm Gia Duyệt phải không, nếu không sao lại giải thích với cô ấy nhiều như vậy? Nếu Lâm Gia Duyệt nói dối, vậy thì làm sao cô ấy biết nguyên nhân cô làm trợ lý cho Lục Bắc Thần? Không phải Lục Bắc Thần nói thì còn ai vào đây?

“À, còn một chuyện không biết Bắc Thần đã nói với cô chưa?”

“Chuyện gì vậy?” Cuối cùng Cổ Sơ cũng tìm lại được giọng nói của mình.

Lâm Gia Duyệt khẽ nói: “Bố mẹ tôi đã tới Thượng Hải rồi. Máy hôm nữa Bắc Thần cũng sẽ tới Thượng Hải gặp bố mẹ tôi, chúng tôi muốn bàn bạc qua về chuyện đính hôn.”

130. Chương 130: Giáo Sư Lớn Tới Tận Nhà

Trừ phi bây giờ cô đang gặp một người ngay mai cưới ngay cô làm vợ, bằng không thì về nhà ngay lập tức cho tôi.

Đính hôn.

Từ này như một chiếc gai nhọn đâm thẳng vào tai Cổ Sơ khiến màng nhĩ cô đau đớn. Cô vẫn giữ nguyên vẻ bình thản thưởng thức cốc nước hoa quả nhưng trái tim thì đã tả tơi, tan tác thành ngàn mảnh, cứ đung đưa, chao đảo giữa gió mưa cho tới khi rơi rụng.

“Cô sẽ tới dự chứ?” Thanh âm của Lâm Gia Duyệt dịu dàng, vui vẻ.

Lòng bàn tay chợt ấm lên, Cổ Sơ cúi đầu nhìn, tay cô một lần nữa bị cô ấy nắm chặt. Cổ Sơ nhất thời chưa phản ứng kịp, nhìn cô ấy vẻ nghi hoặc. Lâm Gia Duyệt cười khẽ: “Lễ đính hôn của tôi và Bắc Thần, cô nhất định sẽ tới, đúng không?”

“Tôi...” Cổ họng Cổ Sơ chợt run lên, cô nuốt nước bọt: “Có lẽ không tiện lắm.”

“Hử?” Lâm Gia Duyệt nhìn cô khó hiểu.

Lúc ấy Cổ Sơ mới ý thức được mình đã nói gì. Cô khẽ ho một tiếng, chữa lại: “Ý của tôi là tôi chỉ là một trợ lý thôi, sao có thể tới dự lễ đính hôn của hai người chứ? Khách khứa của hai người chắc chắn đều là những người nổi tiếng trong xã hội thượng lưu. Tôi mà tới đó sẽ làm giảm đẳng cấp của bữa tiệc mất.” Tại

cô quá nghiêm trọng rồi, cứ để mặc cho những cảm xúc không thể kiểm soát tùy ý chảy như dòng nước, có ai ngờ cô bên này lo lắng quá nhiều, người ta ở bên kia đã tình cảm từ lâu rồi.

Lâm Gia Duyệt nghe xong khẽ nhíu mày: “Tôi không cho phép cô được nói bản thân như vậy. Cô là bạn của tôi, tới lúc đó Bắc Thần có không mời cô, tôi cũng bắt mời.”

Một câu nói nghĩa khí biết bao nhưng lọt vào tai Cố Sơ lại khiến lòng cô tắc nghẹn.

“Thật ra hôm nay tôi tới tìm cô là muốn nhờ cô giúp đỡ.” Lâm Gia Duyệt nói.

Cố Sơ ngẩn người: “Chuyện gì vậy?”

Lâm Gia Duyệt cụp mắt xuống, cầm cốc nước lên tay, uống một ngụm nước hoa quả rồi nói: “Thời gian trước tôi có cãi nhau với Bắc Thần.”

Cố Sơ nhớ lại tin nhắn của cô ấy.

“Chính vào thời điểm chúng tôi bàn bạc mấy khâu nhỏ cho lễ đính hôn, tôi không để tâm tới cảm nhận của Bắc Thần, khá ích kỷ, thế nên tới tận bây giờ Bắc Thần vẫn còn đang giận tôi.” Lâm Gia Duyệt đặt chiếc cốc xuống, khẽ thở dài: “Bắc Thần ấy à, chính là một người đàn ông được con gái chiều hư. Chẳng phải giờ tôi tới tận Quỳnh Châu rồi sao, anh ấy vẫn cứ lạnh nhạt với tôi.”

Cố Sơ không biết nội tình bên trong: “Chuyện này tôi không giúp được cô.”

“Cô là trợ lý của anh ấy, lịch trình làm việc của anh ấy chắc là cô đều biết rõ.” Lâm Gia Duyệt càng siết chặt tay cô, nhỏ nhẹ van nài: “Tôi đã coi cô là bạn rồi, lẽ nào cô thấy chết lại không cứu? Tôi và anh ấy sắp đính hôn rồi, chẳng nhẽ cô muốn nhìn thấy chúng tôi mỗi người mỗi ngả?”

Lời cầu xin này đối với Cố Sơ rất tàn nhẫn, nhưng cô chợt nghĩ lại. Tàn nhẫn lắm ư? Sợ rằng một đôi tình nhân vì hiểu lầm mà chia tay mới gọi là tàn nhẫn chứ? Quan trọng hơn cả là cô luôn quên mất một sự thật. Anh ta là Lục Bắc Thần, không phải Lục Bắc Thâm.

Cô chẳng có tư cách để ghen ghét hay bộc lộ sự khó chịu của mình ra ngoài.

Di động vang lên, tạm thời ngắt quãng câu trả lời của cô.

Đầu kia là mẹ cô, Sầm Vân.

Lần này nói chuyện mẹ lại bất ngờ hạ thấp giọng. Cố Sơ phải áp sát di động vào tai mới có thể nghe rõ.

“Tối nay cô tới đây ăn cơm.”

Cố Sơ nhìn thời gian, thở dài: “Mẹ ơi, hôm khác nhé? Bây giờ con đang đi gặp bạn.” Tuy rằng thái độ của mẹ có vẻ kỳ quặc, cô cũng thấy hơi lạ nhưng cũng không thể bỏ mặc Lâm Gia Duyệt một mình ở đây, nói đi là đi được.

“Trừ phi bây giờ cô đang gặp một người ngay mai cưới ngay cô làm vợ, bằng không thì về nhà ngay lập tức cho tôi.” Giọng Sầm Vân tuy nhỏ nhưng thái độ vẫn rất cứng rắn.

Cố Sơ cảm thấy kỳ lạ. Con người mẹ bình thường tuy ngang ngược thật nhưng cũng chưa đến mức vì một bữa cơm tối mà thái độ kiên quyết đến vậy. Rất nhanh, Sầm Vân đã cho cô đáp án, một lời giải đáp khiến Cố Sơ không thể ngờ.

“Sếp cô tới đây rồi, đang ở nhà tôi, cô mau qua đây.”

Cố Sơ chưa bao giờ nghĩ Lục Bắc Thần tới tới thẳng nhà, càng khiến cô sửng sốt hơn, anh đến cửa nhà mẹ, ngồi trong phòng nhà mẹ, hơn nữa còn quang minh chính đại.

Bên cạnh bàn uống nước trong phòng khách chất đống mấy hộp sản phẩm dinh dưỡng, trên mặt bàn còn có hai hộp gắm tuyệt đẹp. Từ biểu cảm cười mỉm và thái độ tiếp đón thận trọng của mẹ, không khó để nhận ra trong hộp gắm kia chắc chắn là một món quà đắt giá. Tạm thời chưa nói tới hộp gắm, chỉ nhìn riêng mấy hộp sản phẩm dinh dưỡng cũng đều là hàng nhập khẩu.

Cố Tư cũng đã tới. Con bé vẫn còn đang trong giai đoạn hiếu kỳ về Lục Bắc Thần, không ngừng hỏi hết chuyện nọ tới chuyện kia. Lục Bắc Thần cực kỳ nhẫn nại, nó hỏi gì anh liền trả lời cái ấy, câu nào không tiện trả lời thì cười cười. Khi Cố Sơ tới nhà mẹ, khung cảnh cô nhìn thấy là thế này: Lục Bắc Thần như một giáo sư đang thỉnh giảng, kể cho họ nghe về những vụ án mình từng tiếp xúc, còn Cố Tư và mẹ thì say sưa lắng nghe như hai cô học sinh bé nhỏ.

Thấy vậy, đầu Cố Sơ lập tức phình to.

Mẹ rất hiếm khi bị ‘thuần phục’, đương nhiên, cô dùng từ này quả thực không thích hợp cho lắm, nhưng thực tế là từ khi mẹ gánh vác cả gia đình này, số lần bà có thể bình tĩnh ngồi xuống lắng nghe người khác nói chuyện đã ít lại càng ít hơn. Ngày nào bà cũng hùng hùng hổ hổ, mở cửa hàng, nhập hàng, bán hàng, ship hàng, nếu không thì cũng chạy tới sông bạc độ cao thấp với mấy người bạn cờ bạc. Bà chỉ cho phép người khác nghe mình nói, đâu có nghe say mê như bây giờ?

Sau khi cô vào cửa, Lục Bắc Thần quay đầu nhìn cô, khóe môi này giờ vẫn ôn hòa rõ ràng hơi cong lên. Đôi mắt đen lấp vì có thêm một nụ cười mà càng thêm sâu xa. “Về rồi à?” Anh lên tiếng.

Giọng nói trầm thấp, không bất ngờ, không kinh ngạc, chỉ như một bát nước thăng bằng, không chút dập dềnh. Điều này cũng thể hiện rõ ràng tất cả mọi việc đều nằm trong tính toán của anh, không lệch một phân.

Cố Tư phản ứng nhanh, chạy vọt tới đón lấy hoa quả trong tay cô, hai con mắt sáng lấp lánh, gấp gáp nói: “Chị! Anh Thần quá siêu, cái gì cũng biết.”

Cố Sơ thẳng thốt, ‘anh Thần’?

Cố Tư đối xứng hô cũng nhanh quá đấy chứ, lúc trước nó đều xưng hô lịch sự, lễ phép, nào là giáo sư Lục rồi Lục nam thần. Nguyên nhân thì Cố Sơ cũng biết. Một là nghề nghiệp của Lục Bắc Thần khiến người ta kiêng dè, chỉ ít thì Cố Tư cũng ngại ngùng. Thứ hai là Lục Bắc Thần phụ trách vụ án của Tiêu Tuyệt, ấn tượng của Cố Tư đối với anh không tốt cho lắm.

Nhưng bây giờ, trông dáng vẻ này chắc chắn là bị chinh phục rồi.

Mẹ ở bên kia mặt mày hớn hở: “Nếu không sao người ta nói người học nhiều có nhiều kiến thức chứ. Nhìn giáo sư Lục đi, quả thật là trên thông thiên văn, dưới tường địa lý, cái gì cũng biết, cái gì cũng hiểu, chẳng trách không một manh mối nào thoát được khỏi mắt cậu ấy. Con với Cố Tư ấy đứa nào cũng có tiền đồ được như giáo sư Lục thì mẹ mãn nguyện rồi.”

“Chẳng phải con đang nói theo anh Thần đó sao?” Cố Tư lại bay về phía Lục Bắc Thần như một con bướm bướm, cười tươi như hoa: “Anh Thần, sau này em mà muốn học cao nghiên cứu sâu, anh tư vấn giúp em nhé?”

Lục Bắc Thần vẫn giữ nguyên nụ cười trên môi, nói: “Không thành vấn đề.”

“Anh Thần, anh tốt thật đấy!” Nụ cười của Cố Tư càng thêm rạng rỡ.

Cố Sơ thì nét mặt khó xử, học cao nghiên cứu sâu? Cô hiểu Cố Tư mà, nó làm gì còn tâm tư học thêm nữa? Nó học được hết đại học là cô đã cảm tạ trời đất rồi.

Bực bội ngồi xuống, cô đảo mắt nhìn quanh một vòng, người đàn ông này quả thực chịu đầu tư. Khi ngược mắt lên, thấy Lục Bắc Thần đang tươi cười nhìn mình, tim cô thất lại, buột miệng: “Sao anh lại tới đây?”

Trong lòng ít nhiều vẫn còn chút tức giận.

Sao anh có thể bất lịch sự như vậy? Đuổi tới tận nhà mẹ là có làm sao?

Từ khi Cố Sơ làm quen với ‘loài sinh vật’ mang tên đàn ông, cô chưa từng gặp người nào hành xử như Lục Bắc Thần, ngang ngược ngông cuồng nhưng cũng lại có thể biến những sắc sảo của mình thành một vẻ ôn hòa, nho nhã để lấy thiện cảm của mọi người. Rõ ràng không mời mà đến sẽ khiến người ta khó chịu, đối lại là người khác có lẽ mẹ đã trở mặt từ lâu, nhưng rõ ràng là mẹ đã mắc lừa Lục Bắc Thần.

Kiều Vân Tiêu cũng ép buộc nhưng không giống anh.

Chí ít thì Kiều Vân Tiêu biết tiến biết lùi, biết phép tắc.

Lục Bắc Thần nghe xong bèn cười nói: “Là mợ mời anh tới.”

Cố Sơ ngẩn người.

Lục Bắc Thần nhếch môi: “Mấy hôm trước chẳng phải em cho anh xem tin nhắn của mợ sao? Nhanh quên vậy?”

Tin nhắn của mợ?

Cố Sơ chấp mạch trong giây lát, không hiểu nói anh đang nói cái gì. Mợ ngồi bên quát một câu: “Cái con bé này học Tư Tư cái tính nói xong quên ngay từ khi nào thế hả?” Dứt lời, có lẽ cảm thấy tiếng của mình quá to, mợ lại cười cười với Lục Bắc Thần rồi hạ giọng xuống: “Mợ đã bảo con đưa sếp tới nhà chơi từ lâu rồi, con nói xem, sao lại quên?”

Cô không quên.

Thế nên cô còn nhớ, cô vốn dĩ không đưa cho Lục Bắc Thần xem tin nhắn đó.

Cô còn nhớ rõ ngày mợ gửi tin nhắn đến cũng là lúc Lục Bắc Thần sốt đến mê man, làm sao anh biết chuyện tin nhắn? Cố Sơ cảm thấy vô cùng khó hiểu, mãi vẫn không thể nghĩ ra anh đã lấy di động của cô và thấy tin nhắn của mợ lúc nào?

Tất cả đều thần không biết, quỷ không hay...

Cố Sơ vô thức cảm thấy lạnh gáy.

Cơn lạnh ấy trở thành một cơn côn trùng ngàn chân, men theo sống lưng cô bò dần lên trên, bò tới tận đỉnh đầu, men theo mái tóc bò vào da đầu, rồi len lỏi vào trong não. Cô khiếp đảm một phen.

“Giáo sư Lục à...”

“Mợ, mợ cứ gọi con là Bắc Thần được rồi.” Lục Bắc Thần nhẹ nhàng ngắt lời mợ.

“Bắc Thần? Bắc Thần, ha ha, được!” Sầm Vân cười: “Gọi vậy hay đấy, nếu cứ giáo sư Lục thế này, giáo sư Lục thế kia, xa cách lắm.”

Lục Bắc Thần cười khẽ.

“Bắc Thần à, Cố Sơ nhà tôi làm việc ở chỗ cậu vẫn ổn chứ? Nó có theo được công việc không?” Sầm Vân hỏi.

Cố Sơ chợt hiểu ra vì sao mợ lại cung kính với Lục Bắc Thần rồi. Trước đây, mợ cũng hết như vậy đối với giáo viên chủ nhiệm lớp của Hứa Đồng. Bây giờ, chắc chắn là mợ đã coi Lục Bắc Thần như chiếc phao cứu sinh của cô, giọng điệu y như phụ huynh đang hỏi thăm thầy giáo.

Lục Bắc Thần thản nhiên liếc Cố Sơ một cái, khẽ mỉm cười: “Cô ấy rất xuất sắc, cũng rất thông minh, chuyện gì cũng dạy một tý là hiểu, không cần con phải lo lắng.”

Một câu nói bình thường, qua quýt nhưng Cố Sơ nghe xong, tim lại run lên. Cô khá nhạy cảm, sao cứ cảm thấy đằng sau câu nói này còn một hàm nghĩa rất lớn chứ? Ánh mắt cô vô tình chạm phải ánh mắt anh, một sự nội hàm, trầm ổn đối mặt với một sự hoảng loạn, cảnh giác. Cô vội vàng né tránh, lại phát hiện Cố Tư đang quan sát mình với ánh mắt nghi hoặc, bèn cụp mắt xuống, không lên tiếng nữa...

131. Chương 131: Thuận Lợi Mọi Bề

Giao cô ấy cho con, mợ có thể hoàn toàn an tâm.

Thời điểm Lục Bắc Thần tới rất vừa vặn, anh đặt đồ xuống, trò chuyện đơn giản mấy câu là đã đến bữa tối. Sầm Vân rất nhiệt tình, vội vàng đứng lên đi làm cơm. Cố Sơ thấy không ổn, vội vàng nói rằng công việc của giáo sư Lục rất bận, không có thời gian ở nhà ăn cơm.

Cô định kéo Lục Bắc Thần đi.

Sầm Vân vừa buộc tạp dề vừa quát: “Có là giáo sư thì cũng phải ăn cơm chứ? Đã mấy giờ rồi, bận rộn gì cũng phải ăn đã.”

“Mợ, mợ không biết là lịch trình của anh ấy kín mít thế nào đâu, anh ấy...”

“Cố Sơ.” Ai ngờ Lục Bắc Thần không niệm tình, ngắt lời cô, mỉm cười nói: “Tối nay anh không bận lắm.”

Cố Sơ chết sững.

Cố Tư đứng bên cạnh phì cười: “Chị à, chị làm trợ lý như thế là không đủ tiêu chuẩn rồi nhé, cả lịch trình của sếp cũng không nắm rõ.” Con bé bước lên, nũng nịu nói: “Anh Thần, hay là anh để em làm trợ lý cho, em nhanh nhẹn hơn chị em nhiều.”

Sầm Vân đứng bên cạnh chen vào: “Không biết lớn bé gì cả. Con thì biết cái gì, có học y không?” Nói rồi, mợ kéo Lục Bắc Thần ngồi xuống sofa: “Cậu có bận cỡ nào cũng không thể đi được, tối đây là phải nếm thử bữa cơm gia đình nhà chúng tôi. Giờ này còn đi ra thể thống gì chứ?”

Lục Bắc Thần cười: “Dạ.”

Cố Sơ suýt nữa tức phụt máu...

Bữa tối rất thịnh soạn, bốn người, làm bốn món mặn, một bát canh, hoàn toàn theo quy cách tiếp đãi khách quý. Cố Sơ lấy làm lạ sao mợ có thể đột xuất làm ngay cả một bàn thức ăn như vậy. Sầm Vân dương dương tự đắc, nói mấy món ăn này mợ đã chuẩn bị từ lâu rồi, chỉ đợi để thết đãi Lục Bắc Thần. Nói xong bà lại sợ Lục Bắc Thần hiểu lầm, vội vàng giải thích: “Cậu đừng nghĩ nhiều nhé, thức ăn đều mua tươi sống, cả thịt nữa, chỉ để mấy ngày thôi, cứ yên tâm.”

Từ đầu tới cuối Lục Bắc Thần vẫn mỉm cười lịch thiệp.

Cục tức của Cố Sơ lên không lên được, xuống không xuống được. Một tên đạo tặc ngang nhiên xông vào nhà lại thành khách quý được ngồi trên, cái đạo lý quái quỷ gì đây?

Lúc bận rộn trong bếp, Sầm Vân bèn gọi Cố Tư vào giúp. Lục Bắc Thần xắn tay áo lên định làm cùng, thấy vậy Sầm Vân nói to là không được, bảo anh cứ ở ngoài phòng khách nghỉ ngơi. Cửa nhà bếp đóng lại, chỉ còn lại Lục Bắc Thần và Cố Sơ.

Bên đó có tiếng máy hút bụi kêu ro ro, lại còn đóng cửa, chẳng nghe thấy mợ và Cố Tư nói gì. Bên này vì sự ồn ào của bên đó lại càng thêm yên ắng. Lục Bắc Thần ngồi đó, mỉm cười nhìn cô.

Cô bị anh nhìn đến mất tự nhiên, nhớ lại chuyện tối qua, gương mặt bỗng đỏ ửng.

“Tôi còn chưa nói gì mà mặt em đỏ lên rồi.” Nụ cười của Lục Bắc Thần chẳng tốt đẹp chút nào, khác hẳn vẻ điềm đạm, đứng đắn ban nãy: “Nghĩ gì đấy?”

“Tôi nghĩ gì? Tôi chẳng nghĩ gì cả.” Cố Sơ bật lại theo phản xạ.

Cô nói vậy, Lục Bắc Thần càng thoải mái.

Cánh cửa phòng bếp lập tức bị kéo ra, giọng nói sang sảng của Sầm Vân vọng ra ngoài: “Cố Sơ, đừng có quên rót trà cho Bắc Thần đấy nhé.”

Gọi thuận miệng là thế.

Nhưng Cố Sơ nghe chẳng thuận tai chút nào.

Cô ngồi im không nhúc nhích. Lục Bắc Thần thì cười nói: “Mợ bảo em rót trà cho tôi kìa.”

Cố Sơ nhìn kiểu gì cũng thấy anh ta có vẻ đang đục nước béo cò, bực bội rót cho anh ta cốc trà. Khi đặt ấm trà xuống, Lục Bắc Thần lập tức nắm chặt lấy cổ tay cô, làm cô hốt hoảng kêu lên, vội rút tay lại.

Nhưng anh không buông tay, ra sức kéo cô về bên cạnh mình, khoe môi còn cong cong một nụ cười.

“Bỏ ra.” Cố Sơ sốt sắng, cúi đầu cắn một cái vào mu bàn tay anh.

Lục Bắc Thần không ngờ cô có thể cắn người, đau đớn buông tay. Cổ Sơ run sợ trong lòng, nhìn anh chăm chăm như nhìn dã thú. Lục Bắc Thần khẽ nhủ mày, nhìn xuống dấu răng trên mu bàn tay mình, anh khẽ nói: “Em quả thực nhẫn tâm cắn mạnh.”

“Đối với anh có gì mà không thể nhẫn tâm? Ai bảo anh...” Cổ Sơ cố gắng tìm một từ để hình dung hành vi của anh: “Ai bảo anh thiếu lễ độ?”

“Thiếu lễ độ?” Lục Bắc Thần vờ tỏ ra nghi hoặc: “Ý em là tối qua?”

“Anh...”

Cổ Sơ lập tức bí từ, anh ta vẫn còn dám nhắc tới chuyện tối qua? Sau khi cảm giác hoảng loạn qua đi, nhìn lại thấy nét mặt anh sáng khoái, bàn tay vừa nãy kéo cô cũng không quá nóng, chắc là hạ sốt rồi. Anh trong chiếc áo sơ mi trắng cũng đang hoàng, đứng đắn lắm, nhưng người này, không thể tin tưởng.

Cô quay người đi vào bếp, không muốn đôi co thêm với anh.

Sầm Vân thấy cô đi vào, một mực đuổi cô ra ngoài: “Sếp cô còn ở bên ngoài mà, sao không nói chuyện với cậu ấy? Còn vào đây làm gì, mau ra ngoài đi!”

“Chính vì anh ấy là sếp con mới vào đây, con không muốn nịnh nọt sếp.” Cổ Sơ cầm lấy giỏ rau, bật nước lên rửa.

Cổ Sơ nghe vậy, lập tức bỏ dở việc đang làm, vội vàng rửa tay: “VẬY con ra ngoài với anh Thần đây.” Dứt lời, nó lủi nhanh khỏi nhà bếp.

Sầm Vân thấy thế, chẹp miệng lắc đầu: “Em gái cô còn hiểu chuyện hơn cô.”

Cổ Sơ không nói gì, tâm sự nặng nề.

“Nói thật lòng, thật ra tôi không tán đồng cô làm cái nghề đó.” Sầm Vân nói rõ suy nghĩ của mình: “Mà cô cũng nói dối tôi, gì mà chuyên gia y học. Tới khi cậu ta gọi điện cho tôi nói là muốn tới thăm, gặp rồi tôi mới biết cậu ta là ai. Lúc mới tới Quỳnh Châu, cậu ta cực kỳ rầm rộ, mang bao nhiêu là danh hiệu hào nhoáng, gặp mặt hóa ra lại trẻ như vậy. Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, làm cái nghề pháp y xúi quẩy đó, cô ấy à, làm một thời gian rồi bỏ đi.”

Cổ Sơ kinh ngạc: “Mợ vừa nói anh ấy gọi điện ợ?”

“Sao? Chẳng phải cô nói với cậu ta sao?” Sầm Vân dọn dẹp xong cá, định cho vào nồi.

Cổ Sơ không giải thích nhiều, con còn trùng nhiều chân kia hình như lại bò vào lòng cô.

Người đàn ông này quả là bí ẩn khó dò.

“Tôi nghe Tư Tư nói rồi, gia cảnh của cậu ta không tồi.” Sầm Vân lập tức đi vào trọng điểm: “Điện mạo tuần tú, lại còn độc thân, gia cảnh tốt, bản thân lại kiếm được nhiều tiền, rất được lòng mấy cô bé.”

“Anh ấy có bạn gái rồi.” Cổ Sơ buồn rầu nói.

Sầm Vân cũng không cảm thấy ngạc nhiên: “Tôi nói mà, một người đàn ông như vậy làm gì còn. Nhưng mà, người nào làm bạn gái cậu ta cũng bạo dạn thật, đổi lại là cô, tôi cũng không đồng ý hai đứa yêu đương.”

“Vì sao ợ?” Cổ Sơ ngừng tay lại.

Sầm Vân liếc nhìn cô: “Thứ nhất, cô cũng nói là nó có bạn gái rồi, cô đâu thể làm kẻ thứ ba của người ta. Thứ hai, cậu ta làm nghề gì? Pháp y đấy, ngày nào cũng tiếp xúc với người chết. Thời ngày xưa người ta gọi là gì? Khám nghiệm tử thi, tôi xem phim ảnh rồi, ngày trước toàn là mấy người thân phận thấp kém mới đi làm cái nghề khám nghiệm đó, chẳng đến được mấy nơi lịch sự. Tôi không muốn gả cô ột người như vậy.”

Cổ Sơ bó tay: “Tư tưởng của mợ bảo thủ quá rồi.”

“Tôi còn phải ăn nói với mẹ cô.” Sầm Vân thấy dầu đã sôi bèn cho trứng cá vào nồi. Dầu lập tức bắn tung tóe, da cá cháy giòn tan: “Kể cả chúng ta không lấy được nhà giàu sang phú quý thì cũng phải làm những nghề cao cả của xã hội, ví dụ như bác sỹ, luật sư gì đó...”

“Bác sỹ không cấm sao ạ? Bác sỹ cũng ngày ngày tiếp xúc với máu me, thịt thà đó thôi.” Cố Sơ lẩm bẩm, nhắc nhở: “Với cả mẹ ơi, làm cá thể này không ngon đâu.”

“Đúng là tiếp xúc với máu me nhưng ít nhất cũng là người sống.” Sầm Vân lật cá: “Tôi làm thế nào thì cô ăn thế ấy, nói nhiều làm gì?”

Cố Sơ thở dài, không muốn nói thêm nữa. Trong lòng cô có chút bứt rứt, có lẽ vì những lời mẹ vừa nói...

Khi thức ăn được bưng hết lên bàn, Sầm Vân gọi Lục Bắc Thần vào ngồi. Cố Sơ lặng lẽ ngồi đối diện anh, mục đích chính là muốn xem trò vui.

Cô hiểu rõ khả năng bếp núc của mẹ, làm cơm ăn bình thường thì đủ tiêu chuẩn chứ sao làm được mấy món phải nghiên cứu tỉ mỉ? Mà cô cũng biết cái miệng của Lục Bắc Thần rất kén chọn, một món ăn mà bỏ thừa một con rau thơm anh cũng có thể gác đĩa không ăn, là một kiểu kén chọn đến mức biến thái đối với thức ăn.

Mấy món trên bàn, từ đĩa đựng cho tới nguyên liệu đều cực kỳ không phù hợp yêu cầu của Lục Bắc Thần. Cô không tin anh có thể nhẫn nhịn được.

Nhưng trong khoảng một tiếng đồng hồ tiếp theo, cô coi như đã bị Lục Bắc Thần đánh bại, thất bại thảm hại.

Bất luận là món ăn nào Lục Bắc Thần cũng ăn rất ngon lành. Sầm Vân hỏi anh mùi vị ra sao, anh đều nói rất ngon, hoặc là lúc sau lại thêm một câu: Mỹ vị nhân gian. Sầm Vân nghe thấy câu ấy quả thực là vui mừng khôn xiết, bà lại dùng đũa chung gắp một miếng thịt cá to bỏ vào bát anh, giục anh ăn nhiều một chút.

Cố Sơ nhìn miếng cá đó, da cá đã bị rán đến vỡ ra, thịt cá không ngấm được một chút hương vị nào, nghĩ tới chuyện Lục Bắc Thần trước giờ ăn cá vẫn thích ăn hấp, anh luôn yêu cầu rất ngặt nghèo với các món rán. Nhưng, cô đang tận mắt chứng kiến anh nuốt miếng cá vào miệng, gật đầu nói ngon.

Đúng là giỏi đóng kịch thật, đến đầu mày còn không nhú lấy một cái.

Sầm Vân định rót rượu cho anh, anh vội nói mình tự lái xe đến không tiện uống rượu. Sầm Vân cũng không ép. Cố Tư ngồi bên nhanh chóng rót nước ngọt cho anh: “Anh Thần, anh uống cái này đi.”

Lục Bắc Thần chưa bao giờ uống mấy loại nước ngọt đầy ga này, Cố Sơ nhìn anh chằm chằm.

Nhưng anh lại điềm nhiên chấp nhận lời mời của Cố Tư.

“Bác Thần à.” Sầm Vân lên tiếng.

Lục Bắc Thần đặt đũa xuống, lịch sự nói: “Mẹ cứ nói.”

Sầm Vân rót ỉnh một ly rượu, nâng ly lên. Lục Bắc Thần thấy thế cũng vội cầm một chiếc cốc không lên, cũng rót rượu ra, tuy không nhiều nhưng đủ để biểu đạt thành ý. Sầm Vân chân thành nói: “Cậu là sếp của Cố Sơ nhà chúng tôi, sau này trong công việc Cố Sơ nó có chỗ nào sơ suất hay làm không được chu toàn thì cũng mong cậu thông cảm, bỏ quá cho.”

Cố Sơ ngồi bên nghe mà xót xa.

“Hai con bé này chịu không ít cực khổ, trước đây được chiều chuộng nó quen rồi, bây giờ không thể không tự mình bươn chải, nhất là Cố Sơ. Con bé này hiểu thẳng, có chuyện gì cũng thích giữ rịt trong bụng không kể ra, tính cách lại ương bướng, cậu đừng có chê nó.”

Lục Bắc Thần khẽ chạm cốc với Sầm Vân rồi nói: “Bên cạnh con có mấy trợ lý nhưng cô ấy là được nhất. Mẹ yên tâm, con sẽ chăm sóc tốt cho cô ấy. Cô ấy thông minh, giỏi giang, sẽ là trợ lý đắc lực nhất của con. Chỉ có điều con sắp phải đưa cô ấy tới Thượng Hải, có thể một khoảng thời gian nữa cô ấy không thể quay về, thế nên hôm nay con tới là để báo với mẹ một tiếng. Giao cô ấy cho con, mẹ có thể hoàn toàn an tâm.”

132. Chương 132: Tôi Có Thể Quá Đáng

Đường phố về đêm vắng bóng xe cộ, trong không gian đóng kín chỉ còn lại những nhịp thở phập phồng lên xuống của đôi bên.

Đi Thượng Hải?

Quyết định này của Lục Bắc Thần không những khiến Sầm Vân và Cố Tư kinh ngạc mà càng khiến Cố Sơ sững sốt. Cô nhìn về phía Lục Bắc Thần, nhưng anh không nhìn cô. Sau khi chạm cốc với Sầm Vân, anh uống hết rượu trong ly. Sầm Vân thấy anh đã uống cũng không thể cứ cầm mãi chiếc ly không uống. Bà bèn cạn chén, nhưng rõ ràng trên gương mặt còn đọng đầy nghi hoặc...

Trên đường về nhà, Cố Sơ không nói câu nào.

Đêm mùa hạ se lạnh, hàng cọ hai bên đường vang tiếng xào xạc, những chiếc lá to bè đung đưa chiếc bóng của mình xuống đất. Qua bóng cây, ánh đèn đường đổ những vệt sáng loang lổ lên cửa kính xe, vàng rực cả một khoảng. Trong xe chỉ có hai người, cô và Lục Bắc Thần.

Sau bữa tối, Sầm Vân kéo Cố Tư ở lại cùng mình. Cố Sơ hiểu rõ tính cách của mẹ, dành thời gian riêng cho cô và Lục Bắc Thần tuyệt đối không phải để nói mấy chuyện yêu đương tình cảm mà để tiện cho bản thân mẹ suy nghĩ một số vấn đề, giữ Cố Tư ở lại chắc chắn là vì muốn do thám nhiều chuyện hơn. Chỉ có điều mẹ thất sách rồi, Cố Tư hoàn toàn không biết nhiều về tình hình của Lục Bắc Thần.

Suốt dọc đường, quanh quẩn trong đầu Cố Sơ chỉ toàn là hai chữ ‘Thượng Hải’. Nó như một chiếc vòng kim cô quấn quanh da đầu cô, sưng phồng, đau đớn. Những kỷ niệm đã qua cuộn cuộn ập về, còn chiếc vòng ghim trên đầu thì mỗi lúc một chặt hơn.

Khi chiếc xe chuyển hướng, từ trong một khu nhà tối om đột ngột xuất hiện một chiếc xe. Lục Bắc Thần phanh gấp lại, cả người Cố Sơ đập mạnh về phía trước, dây an toàn còn chưa kịp phát huy tác dụng của nó, cánh tay của Lục Bắc Thần đã kịp thời vắt ngang qua, ngăn không cho cơ thể cô có khả năng bị dây an toàn siết đau.

Cánh tay rắn chắc dính chặt vào ngực cô.

Lúc này Cố Sơ mới giật mình bước ra khỏi những tâm trạng bất an, lại vì được anh chặn như vậy, một động tác với ý đồ an toàn nhưng ám muội, mặt cô bỗng chốc đỏ bừng. Cô dựa sát ra sau ghế, né tránh cánh tay anh. Lục Bắc Thần phát hiện ra bèn mỉm cười, thu tay về.

Chiếc xe chần chừ mãi không đi.

Đây là một đường ngoặt, ánh đèn vàng vọt bừng sáng cả con đường, đèn giao thông trên đỉnh đầu đã thay đổi xanh đỏ mấy lần, vậy mà chiếc xe vẫn đứng yên. Cũng may giờ này trên đường không có xe máy cũng thưa thớt người, nếu không chắc chắn sẽ khiến những người khác bức dọc.

Nhưng cái cảm giác đứng ngang nhiên giữa ngã tư quả thực cũng tệ hại, giống như cố tình muốn bộc lộ sự sai trái ra trước ánh mắt chòng chọc của mọi người vậy. Cố Sơ thậm chí cảm thấy có rất nhiều đôi mắt đang nhìn chằm chằm về phía này, cả người trở nên thiếu tự nhiên.

“Mau rời khỏi đây đi.” Cố Sơ lên tiếng thúc giục.

Lục Bắc Thần một tay giữ vô lăng, tay kia giờ lên chạm nhẹ vào má cô, cười khê: “Cuối cùng cũng chịu để ý tới tôi rồi.”

Mùi hương nơi đầu ngón tay người đàn ông len vào mũi cô, thân thuộc là vậy, mang tính xâm chiếm là vậy, khiến đầu óc Cố Sơ bỗng chốc tỉnh táo trở lại. Những ký ức năm nào có liên quan tới Thượng Hải bị thay thế bởi những hình ảnh mờ ám đầy mờ hôi và những tiếng thở đục ngầu.

Cô nghiêng người ra phía sau, né tránh tay anh, trái tim lại bắt đầu đập loạn không yên phận. Lục Bắc Thần cũng không giận, dựa trở về ghế nhưng vẫn đang nhìn cô đầy hứng thú. Đường phố về đêm vắng bóng xe cộ, trong không gian đóng kín chỉ còn lại những nhịp thở phập phồng lên xuống của đôi bên.

Hơi thở của cô bất an, gấp gáp.

Hơi thở của anh thoải mái, hững hờ.

Dưới sự quan sát của anh, Cổ Sơ lại càng thấy trong lòng không yên. Ánh mắt cô lại không dừng cảm nghênh đón nên cứ cảm thấy trên đỉnh đầu mình đang có hai ngọn lửa rừng rực, đủ để thiêu rụi bản thân. Cổ họng bắt đầu liều lĩnh, định lên tiếng thúc giục lần nữa nhưng thanh âm bị chặn lại trong cổ không phát ra được.

Vẫn là Lục Bắc Thần lên tiếng. Trong một đêm như vậy cùng một không gian yên tĩnh nhường này, giọng anh nghe trầm ấm, quyến rũ khác thường.

“Đừng nôn nóng, chúng ta sắp rời khỏi nơi đây rồi.”

Lúc ấy Cổ Sơ mới ngược mắt nhìn anh.

Cô bỗng cảm thấy nụ cười của anh quái dị, ngay sau đó liền ý thức được hàm ý sau câu nói của anh. Quả nhiên, nụ cười của Lục Bắc Thần có chút tùy ý. Những đốm sáng vụn vặt rời rạc trên mũi xe rọi chiếu gò má anh, tuần tú mà gian manh. Anh nói: “Ngày kia chúng ta khởi hành đi Thượng Hải.”

“Tôi không có ý này.” Cổ Sơ buột miệng, lại thấy nụ cười anh thêm đậm bèn bực bội nói: “Anh cố ý tráo đổi ý nghĩa.”

“Tôi tráo đổi thế nào?”

Cổ Sơ ra sức mím môi, nói: “Tôi chỉ nhắc anh ở đây không được dừng xe.”

“Thì tôi cũng chỉ nhắc em ngày kia chúng ta khởi hành thôi.” Thái độ của Lục Bắc Thần từ đầu tới cuối vẫn rất ung dung thông thả.

Cổ Sơ nhìn anh chằm chằm, nhấn mạnh từng chữ: “Tôi-không-đi!”

“Tôi lướt em lựa chọn sao?” Lục Bắc Thần thản nhiên buông một câu. Phía sau có xe tới, đèn xe sáng choang lên. Anh bèn khởi động xe.

Câu nói ‘tôi lướt em lựa chọn sao’ đập vào lòng cô, nhất thời như một chiếc búa nặng nề khiến cô không sao thở được. Rất lâu sau cô nói: “Anh không thể cưỡng ép người khác như vậy được.”

“Tôi có thể cưỡng ép em một lần, vì sao không thể cưỡng ép lần thứ hai?” Lục Bắc Thần đánh tay lái, đi vào con đường khu Tân Thành.

Trái tim Cổ Sơ nhảy vọt lên một cái, vì câu nói này của anh.

Nó bện lại cùng câu ‘cho tôi’ tối qua của anh.

Thì ra anh đều nhớ cả, thậm chí là tất cả các chi tiết?

Đây rõ ràng là một cảm giác tồi tệ.

“Anh đừng có quá đáng.” Cổ Sơ cuộn chặt tay lại, câu nói vừa rồi của anh làm hô hấp của cô rối loạn.

“Dù với tư cách là sếp của em hay người đàn ông của em, tôi đều có thể quá đáng.”

Đúng lúc chiếc xe rẽ, Cổ Sơ chỉ cảm thấy trái tim cũng bay ra khỏi cổ họng. Câu nói ấy vừa thẳng thắn vừa bạo dạn, cô nhất thời không thể tiếp chiêu. Ánh mắt vô thức liếc ra ngoài cửa xe, cô hoảng hốt: “Đây không phải hướng về nhà tôi.”

“Phải, chúng ta về khách sạn.”

“Không.” Cổ Sơ bật lại, chiếc giường lớn ấy còn chất chứa quá nhiều cảm xúc của cô.

Lo lắng, sợ hãi, căng thẳng, bất lực, bàng hoàng, đau đớn và còn cả một niềm hạnh phúc khiến cô thấy bất an...

Nhưng Lục Bắc Thần vẫn tự lái xe, nụ cười trên gương mặt im lặng tan biến.

“Lục Bắc Thần, tôi muốn về nhà.” Một tay cô giữ dây an toàn, tay kia vẫn đang nắm chặt, tâm trạng rối bời. Cô có một linh cảm, có thể dự cảm được mục đích anh đưa cô về khách sạn.

“Đừng có bướng bỉnh.” Anh nói.

Giọng điệu ấy như đang nuông chiều một đứa trẻ, nhưng cô không thích lắm.

Thậm chí còn hơi sợ hãi.

Cô nào còn tâm tư bướng bỉnh với anh?

Tốc độ xe hơi chậm, Cố Sơ bèn thả lỏng tay mở cửa. Khóa xe đúng lúc này vang lên một tiếng ‘cạch’, da đầu cô nổ tung. Bỗng cô nghe thấy Lục Bắc Thần chậm rãi nói: “Tôi phải có trách nhiệm với sự an toàn của em.” Rồi anh liếc nhìn cô, nhấn mạnh thêm: “Cũng phải có trách nhiệm với em.”

Câu trước câu sau như cùng một ý nhưng khiến người đổ mặt hồi hộp.

Cố Sơ đâu chỉ hồi hộp? Cô quả thực là kinh hãi.

“Tôi không muốn về khách sạn với anh.” Cô nhấn mạnh một lần nữa.

Lục Bắc Thần chỉ cười, nhấn ga, chiếc xe vọt về hướng khách sạn...

Cố Sơ vừa đi, Sầm Vân lập tức trở thành thẩm phán, ấn Cố Tư xuống sofa, bắt đầu ‘xét hỏi’.

“Thế là thế nào?”

Cố Tư biết mợ muốn hỏi gì nhưng vẫn giả vờ ngây ngô: “Chuyện gì ạ?”

“Vị pháp y họ Lục đó.”

Cố Tư nhướn mày: “Kỳ lạ thật, ban này chẳng phải mợ một câu Bắc Thần, hai câu Bắc Thần sao? Sao người ta vừa đi đã trở thành Lục pháp y rồi?”

“Nói thế nào bây giờ cậu ta vẫn là sếp của chị cô. Tôi mà không hòa nhã, dễ gần, chẳng phải cậu ta sẽ làm khó chị cô sao, bây giờ tìm việc có dễ không?” Sầm Vân cũng ngồi phịch xuống ghế.

Cố Tư bóc một quả chuối, đưa cho Sầm Vân: “Thì ra mợ không thích anh Thần à?”

Sầm Vân không đón lấy, tỏ ý không muốn ăn, giải thích một câu: “Không phải tôi không thích cậu ta. Thật ra là xét riêng mặt nào cũng xuất sắc, dáng người cao ráo, diện mạo tuấn tú, gia cảnh lại tốt. Chỉ có cái nghề nghiệp là khiến tôi e dè thôi.”

“Sao con cảm thấy mợ không muốn xem mặt sếp chị con mà đang xem đối tượng hộ chị ấy vậy?”

“Ăn nói vớ vẩn. Chị cô nói rồi, vị giáo sư Lục đó đã có bạn gái.”

Cố Tư ngăn người, vô thức nhớ tới dấu vết trên cổ Cố Sơ, lập tức phủ nhận: “Không thể nào.”

“Cái gì không thể?” Sầm Vân khó hiểu: “Cô nói cậu ta không có bạn gái?”

Cố Tư chìm vào suy nghĩ.

Sầm Vân xua tay: “Tóm lại là bất luận cậu ta có bạn gái hay chưa tôi cũng không đồng ý cho Cố Sơ yêu cậu ta. Làm bác sỹ thì thôi cũng tạm, pháp y kể ra kinh người quá thể. Chị cô đi theo cậu ta, có khi hàng xóm láng giềng đều không dám gần gũi.”

“Mợ, tư tưởng của mợ lạc hậu quá rồi.” Cố Tư bĩu môi: “Nghề pháp y ngẫu cực kỳ, phải là một nghề nghiệp cao quý, lạnh lùng như vậy mới xứng với chị con. Nhưng mà, nói thật là con cũng không muốn chị con tiếp xúc quá nhiều với anh ấy.”

Sầm Vân nhìn con bé.

“Lục Bắc Thần là pháp y phụ trách vụ án của Tiêu Tuyết, mợ cũng biết phải không.” Cố Tư giải thích cho Sầm Vân nghe: “Trước khi chết Tiêu Tuyết không ngừng trừ úm chị con, nói chị con cướp bạn trai của chị

ta. Sau này con từng thấy mấy bức vẽ trong phòng tranh của chị con, người đàn ông trên đó rất giống Lục Bắc Thần.”

“Ý của cô là?”

Cố Tư xoa xoa mặt: “Con cũng chẳng biết nữa, chuyện này con phải suy nghĩ thật kỹ, hơi loạn rồi đây.”

Sầm Vân dựa ra sau ghế rồi chợt nhớ ra chuyện gì đó, bà vỗ bàn một cái: “Cô nói tới chuyện Tiêu Tuyết tôi mới nhớ ra, chuyện cô tự thú là thế nào?”

Cố Tư vừa nghe đầu óc đã như sắp nổ tung. Nó vội vàng đứng dậy lấy túi xách: “Mợ ơi, con chợt ra con còn có việc, con đi trước nhé.”

“Đi cái đầu cô ấy!” Sầm Vân lập tức chặn cửa: “Cô tưởng tôi tin vào lời nói quái quỷ của chị cô à, hôm nay cô phải thành thật khai báo với tôi.”

“Con thật sự không có gì để giải thích cả, chị con nói thế nào thì là thế ấy.”

“Cô quay lại cho tôi!” Sầm Vân quát âm lên: “Cô...”

“À, mợ ơi, con chợt nhớ ra một chuyện.” Cố Tư lập tức chuyển đề tài, vỗ đầu: “Con thấy trên mạng nói cổ phiếu mà mợ mua hôm nay hạ đấy.”

“Cái gì?” Gương mặt Sầm Vân biến sắc, quay người xông về phía máy tính.

Cố Tư thở phào nhẹ nhõm, chuồn lẹ là thượng sách...

133. Chương 133: Bức Tranh Bốn Người

Cô nên dừng lại, lý nói với cô rằng nếu không dừng lại tiếp theo ắt hẳn sẽ là cuồng phong bão tố. Nhưng đối với sự sụp đổ với một tình cảm đi lệch đường thế này, cô chỉ muốn chạy trốn.

Lục Bắc Thần vẫn cưỡng ép kéo cô về khách sạn. Khu thành mới đèn điện rực rỡ mang một sắc màu xa hoa, khác hẳn với nét yên ắng của khu thành cũ, ở đây phần nhiều tượng trưng cho tiền bạc và quyền quý. Nếu trước đây không phải vì công việc, nếu sau này không phải vì Lục Bắc Thần, có thể buổi tối cô sẽ không tới chỗ này.

Một thành phố dù có chói lọi cỡ nào, đâu có mê hoặc ra sao, nếu không có ai đó cạnh bên cùng sẽ chia với bạn cũng là phí hoài mà thôi.

Chiếc xe đỗ lại trước cửa khách sạn. Có bảo vệ đi tới định mở cửa xe ra nhưng bị Lục Bắc Thần ngăn lại.

Lục Bắc Thần không có ý xuống xe, người bảo vệ cũng cung kính đợi ở bên ngoài. Cố Sơ giơ tay mở cửa nhưng cửa xe vẫn bị khóa chặt. Anh như một con thú lặng lẽ đợi chờ, quanh người toát ra một hơi thở khiến cô bất an.

“Rốt cuộc anh định làm gì?” Cố Sơ chột rợn trong lòng.

Lục Bắc Thần quay đầu nhìn cô, đôi đồng tử mang màu đen đậm như mực: “Vì sao lại trốn tránh tôi?”

Cố Sơ biết ngay sớm muộn gì anh cũng đánh vào trọng điểm, tất cả những biểu hiện ở nhà mợ chỉ là giả mà thôi, anh đến thẳng như vậy chẳng qua chỉ muốn tuyên bố chủ quyền của mình. Người đàn ông này bá đạo đến mức khiến người ta hoảng sợ, ép cô liên tục phải lùi về sau cho tới khi lâm vào đường cùng.

“Tôi chỉ cảm thấy... quá hoang đường rồi.” Cô hít sâu, thành thật nói.

“Hoang đường?” Lục Bắc Thần rướn người tới: “Quan hệ với tôi là rất hoang đường?”

Lời nói bạo dạn của anh quả thực làm Cố Sơ kinh hãi, bả vai cô chợt run lên. Cô hoảng loạn quay đầu nhìn ra ngoài cửa xe. Người bảo vệ ngoài kia rất biết điều, thấy chủ xe không có ý định bước xuống nên đã tránh ra một khoảng cách xa mấy mét, đứng đợi.

Thế nên, hoàn toàn không một ai nghe thấy lời Lục Bắc Thần nói.

Hơi thở của Cố Sơ dồn dập, không biết nên trả lời thế nào. Lục Bắc Thần thấy sắc mặt cô đỏ hồng, cõi lòng đầy ấp yêu thương. Anh bất giác giơ tay chạm khẽ lên gò má mềm mại của cô. Cô như con chim sợ cành cong, lập tức né tránh theo phản xạ.

“Còn xấu hổ cơ à?” Giọng nói của anh ngập tràn ý cười, trầm trầm rất êm tai.

Câu nói này lại càng giống như đang dỗ dành.

Cô khẽ mím môi, cứ cảm thấy hơi thở của anh kề sát, nóng rực.

“Đã nghỉ ngơi tốt chưa?” Lục Bắc Thần dịu dàng hỏi.

Cố Sơ nhìn anh đầy cảnh giác.

Lục Bắc Thần nhìn thấu sự cảnh giác của anh, bật cười: “Dáng vẻ của em quả thực khiến đàn ông muốn phạm tội.”

“Tôi muốn xuống xe.”

Một giây sau, cảm cô bị Lục Bắc Thần nhẹ nhàng nắm lấy, ép cô nhìn thẳng vào đôi mắt anh. Biểu cảm của anh trông rất nghiêm túc và chân thành: “Năm năm trước... em đã nói dối.”

Lòng Cố Sơ chợt run lên: “Tôi không hiểu anh đang nói gì.”

“Trước giờ em chưa từng cùng với Kiều Vân Tiêu.”

Cố Sơ hiểu từ ‘cùng với’ mà anh nói có nghĩa là gì, cô chợt dạ nhưng vẫn giữ chặt lấy thể diện, nói: “Đây là việc của tôi. Nói một cách khác đây cũng là chuyện giữa tôi và Bắc Thần cùng Kiều Vân Tiêu.” Ý muốn nói nó không liên quan tới anh.

Đương nhiên Lục Bắc Thần có thể nghe ra ý của cô, anh không giận mà bật cười: “Vậy thì phải khiến em thất vọng rồi, tối qua tôi đã can dự vào rồi. Thế nên, bắt đầu từ tối hôm qua, chuyện của em sẽ liên quan tới tôi, dù là chuyện lớn hay chuyện nhỏ.” Anh ghé sát gần cô: “Vừa hay con người tôi lại rất nhỏ mọn, sau này tránh xa Kiều Vân Tiêu hay mấy gã đàn ông khác một chút.”

“Anh không thể yêu cầu tôi như vậy.”

“Rất không may, tôi có tư cách ấy.” Lục Bắc Thần xoay mặt cô lại, cười khê: “Sáng nay tôi đã nhìn thấy ga giường, tôi rất thích đóa hoa đào trên đó.”

Cố Sơ nghệt thở giây lát.

Thật ra lúc ấy trước khi rời khỏi khách sạn, cô đã nhìn thấy dấu vết trên ga giường. Thậm chí có thể nói, tối qua, vào lúc anh thể như chế che, cô đã cảm nhận được quá trình lớp màng ấy bị phá vỡ. Anh tiến vào rất khó khăn, còn cô cũng chịu đựng rất cực khổ.

Mồ hôi dính đầy trán anh.

Nụ hôn của anh men theo bờ môi cô trượt tới vành tai, để lại một câu nói khê khàng: Chặt quá!

Khoảnh khắc ấy, trái tim cô cũng theo thanh âm của anh bay tới một chân trời xa lắm, trầm luân, chìm đắm cùng những tiết tấu của anh.

“Thế nên, anh chỉ muốn kiểm chứng thôi, phải không?” Cố Sơ run rẩy.

Lục Bắc Thần nhìn cô.

Cô đứng cảm đối mặt với anh: “Người làm anh trai như anh đang thử phụ nữ thay em trai mình sao?”

Khóe môi Lục Bắc Thần cứng đờ, nụ cười ấy đóng băng trong ánh mắt, rồi dần dần nguội lạnh. Cố Sơ không còn nhìn vào mắt anh nữa, khi quay đi cô vô thức liếc thấy một bóng hình trước bậc thềm, con tim chợt tắc nghẹn. Khi quay về phía anh, cô bỗng nở nụ cười: “Đường đường là một pháp y, giáo sư lớn, lẽ nào anh không rõ lớp màng ấy có thể vá lại? Giống như anh nói đấy thôi, nhà họ Kiều bây giờ đang gặp khó khăn, tôi đâu thể đâm đầu vào chỗ chết. Chấp vá một lớp màng kiểu gì chẳng câu được một đại gia, phải không? Giáo sư Lục, là anh ngây thơ hay là anh quá coi thường tham vọng của tôi đây?”

Lục Bắc Thần nheo mắt, đầu mày hơi nhíu lại.

Ngoài kia, bóng hình đó cũng bước lại gần.

“Giáo sư Lục, tôi chưa bao giờ có ý muốn trêu chọc anh. Chuyện tối qua anh hãy quên đi, có những chuyện vốn không nên coi là thật.” Cố Sơ nhấn mạnh từng câu từng chữ, trái tim cũng chìm xuống theo từng bước chân dần tới của bóng hình yêu kiều đó.

Lục Bắc Thần đang định lên tiếng thì có ai gõ cửa xe, rất nhẹ, rất lịch sự. Anh quay đầu, hơi sững người. Cố Sơ ép ra một nụ cười: “Để cô Lâm chờ đợi bên ngoài không hay đâu.”

“Là em nói với cô ta lịch trình của tôi?” Lục Bắc Thần không quan tâm tới Lâm Gia Duyệt mà quay đầu nhìn Cố Sơ với nét mặt không vui.

Cố Sơ cười khê: “Anh vốn ở khách sạn này. Cô Lâm vẫn luôn đợi anh.”

“Nói vậy là, em biết?” Lục Bắc Thần nghiêng răng.

Cố Sơ chỉ cười, không trả lời. Lục Bắc Thần nhìn cô mãi, dần dần ánh mắt chuyển lạnh. Cửa xe lại bị Lâm Gia Duyệt gõ thêm mấy tiếng. Cô ta cúi người xuống, nụ cười tươi như hoa.

‘Cạch’ một tiếng, cửa xe lập tức được mở ra.

Như vừa sống lại, Cố Sơ hoảng hốt bước xuống.

Cánh cửa bên ghế lái bị Lâm Gia Duyệt mở ra, sau khi thấy Lục Bắc Thần, đôi mắt cô ta sáng rực lên, khê gọi tên anh. Cố Sơ quay người định đi bỗng Lục Bắc Thần hét lên một tiếng: “Em đứng lại cho tôi!”

Cố Sơ dừng bước, không quay đầu.

Lục Bắc Thần xuống xe, cửa xe bị anh đóng lại cái ‘rầm’, làm Lâm Gia Duyệt giật thót. Cô ta nhìn Lục Bắc Thần với vẻ bất an. Gương mặt hơi nghiêng của anh như đang ẩn chứa một trận mưa gió bão bùng, chỉ là ban nãy anh đang đè nén mà thôi.

“Em qua đây!” Anh bình tĩnh nói.

Ngay cả Lâm Gia Duyệt nghe ngữ điệu này của anh cũng cảm thấy sớn gai ốc. Anh càng bình tĩnh thì càng chứng tỏ anh đang giận dữ.

Cố Sơ đương nhiên sẽ không qua. Cô chỉ quay người đối mặt với anh, trên môi vẫn giữ một nụ cười nhạt nhòa: “Giáo sư Lục, xin anh cứ yên tâm, hành trình đi Thượng Hải ngày kia tôi sẽ sắp xếp giúp anh.”

Lâm Gia Duyệt vẫy tay về phía Cố Sơ. Khi nhìn về phía cô ta, nụ cười nơi đáy mắt Cố Sơ đậm lên không ít. Cô khê gật đầu, coi như lời chào hỏi.

Lục Bắc Thần đứng chờ ra tại chỗ không nhúc nhích. Có lẽ sự xuất hiện của Lâm Gia Duyệt đã làm xáo trộn kế hoạch của anh. Anh nhất thời chỉ có thể nhanh chóng sắp xếp lại các công việc không đi theo kế hoạch trong im lặng.

Bầu không khí trở nên không bình thường, những dòng khí chuyển động xung quanh như đang ngưng tụ lại.

Cho tới khi Lâm Gia Duyệt nhẹ nhàng khoác tay Lục Bắc Thần, dịu dàng nói: “Trông Cố Sơ rất mệt mỏi, anh vẫn nên để người ta về nghỉ ngơi đi, không thể sai bảo trợ lý như vậy.”

Phía sau lưng hai người họ là cả một trời đèn hoa rực sáng.

Người đàn ông cao lớn tuấn tú, người con gái dịu dàng nho nhã. Một cảnh đẹp như trong phim càng khiến họ giống một đôi trời sinh. Cố Sơ chứng kiến tất cả, cõi lòng chua xót. Cô luôn nhắc nhở bản thân mình người đó là Lục Bắc Thần, thế nên tất cả mọi thứ của anh đều không liên quan tới cô. Anh là anh trai của Bắc Thâm, họ là hai người ở hai thế giới.

Thật ra cô không nên xen vào cuộc sống của anh, ví dụ như giữa anh và Lâm Gia Duyệt.

Hai người họ... rất xứng đôi.

Lục Bắc Thần vẫn đứng đó từ đầu tới cuối. Lâm Gia Duyệt có nói gì dường như cũng chẳng thể lọt vào tai anh. Qua một chiếc xe, anh nhìn trân trân về phía Cổ Sơ, ánh mắt sắc bén.

Đúng vào lúc này...

“Sơ Sơ!” Có người gọi Cổ Sơ.

Cổ Sơ sững sờ, còn Lục Bắc Thần sau khi nhìn thấy người kia, sắc mặt càng thêm tệ.

Là Kiều Vân Tiêu.

Anh ấy đỗ xe lại, mở cửa ra, đường hoàng bước xuống.

Trước cửa khách sạn, hai chiếc xe xa hoa, hai người đàn ông điển trai với chiều cao tương đương, chỉ một cử động cũng đủ khiến xung quanh tỏa sáng, bên cạnh lại đồng thời xuất hiện hai cô gái hấp dẫn, bỗng chốc thu hút sự chú ý của không ít người.

Kiều Vân Tiêu đi tới, ôm lấy eo Cổ Sơ ngay trước mặt Lục Bắc Thần, cười tự nhiên: “Anh tới đón em về nhà.”

Cánh tay gần như chống đỡ sức nặng cho cả cơ thể Cổ Sơ, lúc này đây, cô quả thực quá mệt mỏi rồi. Giống như một sợi dây căng ra cuối cùng cũng đứt. Kiều Vân Tiêu không tới, cô chẳng thể ngờ mình lại mệt tới mức này.

Kiều Vân Tiêu lại nhìn về phía này, cười ha ha: “Trùng hợp quá, giáo sư Lục, cô Lâm!”

Lâm Gia Duyệt tươi cười nhìn anh ấy, nói: “Có người tới đón Cổ Sơ là tốt rồi. Tôi thấy sắc mặt cô ấy tệ lắm, đang nghĩ làm sao để đưa cô ấy về đây.”

“Tôi sẽ chăm sóc tốt cho cô ấy.” Kiều Vân Tiêu ôm chặt Cổ Sơ, lời nói đầy ẩn ý.

“Chúng ta đi thôi.” Giọng của Cổ Sơ không lớn nhưng cô đã dùng hết sức lực còn lại của mình.

Kiều Vân Tiêu nhận ra cô mệt mỏi, khẽ gạt đầu, dìu cô đi về phía xe.

“Cổ Sơ.” Cuối cùng Lục Bắc Thần cũng lên tiếng.

Anh gọi tên cô, cực kỳ chậm rãi, sắc mặt đã trở về với vẻ bình thản, giống như chưa hề xảy ra chuyện gì. Nhưng Cổ Sơ cảm thấy sống lưng lạnh toát, bờ vai run rẩy. Cô nên dừng lại, lý nói với cô rằng nếu không dừng lại tiếp theo ắt hẳn sẽ là cuồng phong bão tố. Nhưng đối với sự sụp đổ với một tình cảm đi chệch đường thể này, cô chỉ muốn chạy trốn.

Thấy cô không màng, Lục Bắc Thần cũng không nổi nóng. Ngược lại khóe môi anh cong lên, nhìn chăm chăm vào bóng lưng cô và nói: “Lịch trình đi Thượng Hải em cứ tạm để đó, không cần lo, nghỉ ngơi cho khỏe đi.”

Cổ Sơ cảnh giác, dừng bước, quay đầu nhìn anh.

Lục Bắc Thần đắc ý, thản nhiên liếc nhìn Kiều Vân Tiêu, giọng điệu càng lộ rõ sự cố ý. Anh nói rành mạch từng chữ: “Vì tối qua tôi quả thực đã làm em quá mệt rồi.” Dứt lời, dường như anh lại chợt nhớ ra chuyện gì đó, cố làm ra vẻ bàng hoàng: “À, còn cả sáng sớm nay nữa chứ.”

134. Chương 134: Em Nên Có Hạnh Phúc Của Riêng Mình

Trong thế giới cầm quyền của các bậc tiền bối, hạnh phúc của con cháu là thứ bị họ vo vụn trong tay...

Cô không nên chọc vào người đàn ông này.

Đây là suy nghĩ quay vòng rất nhiều lần trong đầu Cổ Sơ từ sau khi gặp Lục Bắc Thần, mà chính vào khoảnh khắc này, ý niệm ấy càng trở nên cực kỳ mãnh liệt. Nếu đổi lại là Bắc Thâm, anh ấy tuyệt đối sẽ không nói những lời như vậy ngay trước mặt Kiều Vân Tiêu và Lâm Gia Duyệt. Nếu đổi lại là Bắc Thâm, anh ấy nhất định sẽ chỉ lặng lẽ nhìn cô rồi đi cùng Kiều Vân Tiêu hoặc người đàn ông khác, tuyệt đối sẽ không dă kích, trả thù tựa như đang ép tất cả mọi người vào đường cùng.

Cái tàn nhẫn của Lục Bắc Thần không giống với cái tàn nhẫn của Bắc Thâm.

Bắc Thâm chỉ tàn nhẫn với chính mình nhưng Lục Bắc Thần không những tàn nhẫn với chính mình mà càng tàn nhẫn với người khác hơn.

Giây phút ấy, Kiều Vân Tiêu chết sững, ngay cả bản thân Cố Sơ cũng không thể ngờ Lục Bắc Thần lại tung chiêu này nên cũng cứng đờ người ra. Khỏi cần nói, một người con gái thông minh như Lâm Gia Duyệt chắc hẳn cũng sẽ phát giác ra được điều gì. Trong không gian này, bốn con người trở thành một bức tranh, chẳng phải bức tranh ấy hoàn hảo, tuyệt đẹp cỡ nào, chỉ vì câu nói ấy đã khiến không khí ngưng tụ lại. Rất lâu sau cô mới quay đầu, đối diện với đôi mắt của Lục Bắc Thần.

Anh đứng bên cạnh xe, hai tay đút túi quần, ung dung đối mặt với cô. Trong đôi mắt ấy vo tròn vẻ rực rỡ của đèn đêm, sâu xa và bình sáng. Cố Sơ nắm chặt tay lại, nghiêng rằng, ngay sau đó lập tức quay đầu lên xe của Kiều Vân Tiêu. Sắc mặt Kiều Vân Tiêu cực kỳ khó coi nhưng cũng vẫn không nói gì cả. Anh ấy vòng qua bên kia, mở cửa xe rồi bước lên.

Chiếc xe nhanh chóng rời đi.

Từ hướng của Lục Bắc Thần thậm chí còn chẳng nhìn thấy bóng Cố Sơ.

Lâm Gia Duyệt nhẹ nhàng kéo vạt áo của Lục Bắc Thần, khẽ nói: “Vào thôi!”

Lục Bắc Thần không lên tiếng, từ đầu tới cuối vẫn nhìn mãi theo bóng chiếc xe xa khuất. Lâm Gia Duyệt thầm thở dài một hơi, nhưng sự hoang mang ấy vẫn tùy tiện tràn khắp cõi lòng. Cô ta vô thức ôm chặt cánh tay Lục Bắc Thần. Cô ta cảm thấy, chỉ có như vậy mới có thể chứng minh anh vẫn còn ở bên cạnh mình...

Bầu không khí suốt dọc đường đi không tốt cho lắm.

Kiều Vân Tiêu thậm chí còn không bật nhạc.

Bên ghế lái phụ, Cố Sơ chỉ yên lặng nhìn ra ngoài cửa sổ. Những bóng cây kia đung đưa, làm chao đảo cả một khoảng vụn sáng. Có đốm sáng hắt lên gương mặt cô, trầm mặc, trống vắng. Nhân lúc rẽ, Kiều Vân Tiêu nhìn cô một cái. Thấy sắc mặt cô có phần nhợt nhạt, dĩ nhiên anh thấy đau lòng nhưng nhớ lại lời Lục Bắc Thần vừa nói, tim anh bỗng nghẹn lại.

Rất lâu sau, anh mới hỏi: “Ban nãy hẳn ta có ý gì?”

Anh có một dự cảm không tốt, cứ cảm thấy giữa cô và Lục Bắc Thần đã xảy ra chuyện gì đó nhưng lại không dám chắc chắn. Chưa tiếp xúc nhiều với Lục Bắc Thần nhưng chỉ mấy lần đó Kiều Vân Tiêu đã thấy con người này suy nghĩ chặt chẽ, chỉ cần anh hơi lơ đãng một chút là có thể giẫm chân vào cái bẫy hắn ta dày công sắp đặt. Anh ghét cái cảm giác này, ghét cảm giác bị người khác dắt mũi, thế nên bất luận thế nào, anh chỉ muốn nghe xem Cố Sơ nói sao.

Cố Sơ không quay đầu nhưng cũng không sững sốt. Có lẽ sớm đã dự liệu trước rồi anh sẽ hỏi, cô lên tiếng: “Em chỉ làm việc giúp anh ấy một buổi tối thôi mà.”

Trợ lý và sắp phát sinh quan hệ.

Một mối quan hệ quá ư nực cười.

Kiều Vân Tiêu bán tín bán nghi: “Chỉ công việc thôi sao?”

“Ừm, chỉ công việc thôi.”

Kiều Vân Tiêu không hỏi nữa.

Lại mười mấy phút nữa trôi qua, xe đi vào khu thành cũ, nơi tập trung người dân của thành phố này, bớt đi ánh đèn đường và những ồn ào, huyên náo, thêm nhiều vẻ truyền thống và tĩnh mịch, đến cả đèn đường dường như cũng không sáng rực như ở khu đô thị mới. Sau khi ô tô đâm vào con đường nhỏ, Kiều Vân Tiêu mới lại hỏi: “Chuyện đi Thượng Hải là thế nào?”

“Là lịch trình của anh ấy.” Cố Sơ nhẹ nhàng đáp.

Kiều Vân Tiêu cho xe đi chậm lại: “Em có từng nghĩ sẽ quay về Thượng Hải không?”

Lần này Cố Sơ không lắc đầu nhưng cũng không lắc đầu, thái độ trầm mặc khiến người ta không thể nhìn thấu. Kiều Vân Tiêu biết đối với Cố Sơ, Thượng Hải có ý nghĩa gì. Từ trước tới nay tuy rằng anh thúc giục cô, hy vọng cô có thể tới Thượng Hải nhưng chưa lần nào ép buộc cô.

Nếu cưỡng ép, không phải anh không làm được.

Nhưng anh không muốn thấy cô đau lòng.

Thế nên sau khi thấy cô im lặng, Kiều Vân Tiêu nói: “Nếu em có thể trở về Thượng Hải, vậy thì mọi chuyện cứ để anh sắp xếp.”

Cố Sơ đưa mắt nhìn anh, không nói câu nào.

Lúc gần về tới nhà, Kiều Vân Tiêu lại thở dài, lên tiếng: “Có lẽ bản thân em không nhận ra, khi em nhắc tới Lục Bắc Thần, em không còn gọi là giáo sư Lục nữa, mà là anh ấy. Cố Sơ, bây giờ em đã bắt đầu quan tâm tới hắn rồi phải không?” Nếu không quan tâm thì mỗi lần nhắc tới hắn ta đã chẳng dùng một xưng hô cố ý né tránh như vậy.

Vì quan tâm nên mới trốn tránh.

Kiều Vân Tiêu sợ rằng Cố Sơ như vậy.

Sau khi anh dứt lời, ngón tay Cố Sơ khẽ run lên, cô vô thức trả lời: “Không, em không có.”

Nhưng thanh âm rất nhỏ, rất khẽ.

Kiều Vân Tiêu vẫn nghe thấy, cảm giác lo lắng trong lòng lại càng trở nên dữ dội một cách bất thường...

Khi hai người về tới nhà không ngờ rằng Cố Tư cũng đã quay về. Thấy Kiều Vân Tiêu cùng Cố Sơ đi vào nhà, Cố Tư bỗng cảm thấy kỳ lạ nhưng rốt cuộc vẫn không buột miệng hỏi ra sự nghi hoặc của mình. Nó chỉ nói một câu: “Chị, sao giờ chị mới về?”

Cố Sơ không đáp lại. Cô quay đầu nhìn Kiều Vân Tiêu và nói: “Cảm ơn anh đã đưa em về.”

Kiều Vân Tiêu chỉ cười cười, sau đó nhìn về phía Cố Tư: “Nhóc con, lấy cho anh đôi dép lê!”

“Không có dép nam đâu ạ.”

Kiều Vân Tiêu đi thẳng vào trong nhà. Cố Tư nhìn Cố Sơ với vẻ kỳ quái. Cố Sơ lại dùng ánh mắt đó nhìn theo bóng lưng Kiều Vân Tiêu, sau đó cô vào nhà, cởi giày thay dép, để cặp lên ghế rồi hỏi: “Muộn vậy rồi anh còn chưa về khách sạn sao?”

Vì quá thân với Kiều Vân Tiêu rồi nên nói như vậy cũng rất bình thường.

Kiều Vân Tiêu ngồi xuống sofa: “Tối nay ngủ lại nhà em không được à?”

Cả Cố Sơ và Cố Tư đều sửng sốt.

“Lần này anh chọn khách sạn không thoải mái lắm, thế nên không muốn ở.” Kiều Vân Tiêu ngả kên xuống: “Hai đứa cứ yên tâm, anh ngủ ở sofa.”

“Vậy sao được ạ?”

“Sao lại không được?” Kiều Vân Tiêu cười: “Sofa nhà hai đứa khá to, nằm lên cũng rất dễ chịu, đừng lo anh thiệt thòi.”

Cố Tư đánh mắt về phía Cố Sơ, không nói gì. Cố Sơ khẽ thở dài: “Thật ra anh thật sự không cần làm vậy.”

Sao cô lại không hiểu những gì anh nghĩ? Chắc là anh sợ Lục Bắc Thần đích thân tới đây quấy nhiễu. Nhưng nói đi cũng phải nói lại, nếu Lục Bắc Thần có ý tấn công, liệu Kiều Vân Tiêu có phải đối thủ của anh ta không? Hai người đàn ông cùng tự cao tự đại mà va phải nhau, chắc chắn không có chuyện gì tốt

đẹp. Nhưng Lục Bắc Thần vẫn hơn một bậc, nguyên do là vì tâm tư của Lục Bắc Thần rất khó dò, con bài tiếp theo anh ta tung ra là gì chẳng ai có thể đoán được.

Dưỡng sức chờ địch mệt, đây hẳn là cách trực tiếp nhất mà Kiều Vân Tiêu nghĩ tới.

Đêm đã khuya, Cố Tư chuồn vào trong phòng Cố Sơ, trong lòng ôm một chiếc gối rồi chui tọt lên giường cô, thì thầm: “Anh Kiều sẽ ở lại nhà chúng ta bao lâu hả chị?”

Cố Sơ lắc đầu.

“Nếu để mợ biết được, chắc chắn sẽ đánh gãy chân chị ra.”

“Thế nên không được để ợ biết.” Cố Sơ thở dài: “Cứ để anh ấy ở tạm một tối rồi tính tiếp.”

Tính tình Kiều Vân Tiêu cũng ngang bướng, bình thường thương lượng kiểu gì cũng được nhưng chỉ cần anh ấy đã hạ quyết tâm thì người khác không dễ dàng thay đổi được. Thế nên, Cố Sơ cũng mặc kệ anh ấy. Chỉ có điều đây không phải biện pháp lâu dài. Cô biết, lần này chỉ là Kiều Vân Tiêu sốt sáng mà thôi, bình thường anh ấy sẽ không kiên quyết với việc vào nhà như vậy.

Cố Tư dựa vào Cố Sơ, thở dài ngao ngán rồi gọi cô một tiếng ‘chị ới’. Cố Sơ ‘ừm’ đáp lại. Nó liền hỏi: “Kiều Vân Tiêu và Lục Bắc Thần, chị thích anh nào hơn?”

Cố Sơ lật người: “Không người nào có khả năng.”

“Vì sao chứ?”

“Quan hệ giữ nhà họ Kiều và nhà họ Cố chúng ta rất phức tạp, đâu phải em không biết. Còn Lục Bắc Thần...” Cố Sơ trầm mặc giây lát rồi nói: “Anh ấy không phù hợp.”

“Vì nghề nghiệp ư?”

Cố Sơ lắc đầu.

Cố Tư nhìn cô chăm chú: “Vì anh ấy có bạn gái rồi? Mọi người đều đồn đại vậy nhưng dù sao thì anh ấy cũng đã kết hôn đâu?”

“Bởi vì anh ấy không phải người trong lòng chị.” Cố Sơ khẽ đáp.

Cố Tư chợt nhớ tới mấy bức vẽ trong phòng tranh, sự ngờ vực trong lòng lại dâng lên...

Khách sạn.

Ngoài cửa sổ là ánh đèn lung linh.

Xe cộ về đêm vẫn không ngừng ngời ngời.

Từ lúc trở về khách sạn, Lục Bắc Thần vẫn mặc nguyên quần áo nằm trên sofa, đôi mắt nhìn đau đáu ra ngoài cửa sổ, tay kẹp điều thuốc, hàng cúc trên áo sơ mi được mở bung bốn nút, mơ hồ có thể nhìn thấy lồng ngực rắn chắc vạm vỡ. Lâm Gia Duyệt ở bên cạnh anh rất lâu, hy vọng anh có thể ngồi dậy, có chút động tĩnh hoặc làm việc gì khác cũng được, chứ không muốn anh cứ nằm yên ắng như vậy. Rất lâu sau, cô mới khẽ thở dài: “Bắc Thần, muộn lắm rồi, hay là anh về giường nghỉ ngơi đi.”

Lúc ấy Lục Bắc Thần mới có phản ứng, hơi ngẩng đầu, sau khi nhìn thấy cô thì nhú mày: “Sao em vẫn chưa đi?”

Câu nói này có chút tổn thương.

Sắc mặt Lâm Gia Duyệt không tốt lắm, nhưng vẫn nhẫn nhịn: “Em nghe La Trì nói anh bệnh mà, anh như vậy sao em đi được?”

“Anh đã khỏe rồi, em về nghỉ ngơi đi.”

Lâm Gia Duyệt: “Em đã đặt phòng ngay bên cạnh anh.”

Lục Bắc Thần chỉ ‘ồ’ một tiếng, không kinh ngạc cũng không cảm thấy bất ngờ. Đây là một vẻ lạnh nhạt, khuấy đảo tâm trạng khiến Lâm Gia Duyệt cực kỳ khó chịu. Cô đứng dậy định đi, cứ thế đi ra tới tận cửa cũng không thấy Lục Bắc Thần gọi mình. Buồn đau trở thành dòng nước chảy tràn vào tận đáy tim, cô lại quay người nhìn Lục Bắc Thần nằm trên sofa. Bóng hình anh tuyệt tình đến nỗi khiến người ta cảm hận.

Rốt cuộc cô vẫn không đành lòng rời đi, thậm chí có thể nói là quyến luyến. Bao nhiêu năm nay, cô luôn vượt ngàn dặm xa xôi đuổi theo bước chân Lục Bắc Thần, dù anh có đi tới quốc gia nào, dù anh có gặp những ai, cô luôn tạo ra sự xuất hiện trước mặt anh, như cái bóng của anh. Anh đối với cô lịch sự như khách, dù có thiếu kiên nhẫn cỡ nào cũng chưa bao giờ trở mặt. Cô cảm thấy anh vẫn ít nhiều quan tâm tới cảm nhận của cô.

Nhưng lần này tới Quỳnh Châu, dường như mọi thứ để thay đổi.

Phòng ốc hơi bừa bộn, chưa hề được thu dọn. Lâm Gia Duyệt quay trở vào, lặng lẽ dọn dẹp phòng cho anh. Con người Lục Bắc Thần trước giờ rất khắt khe với hoàn cảnh sống, kể cả ở khách sạn cũng vậy, cho dù phát hiện ra một chút bụi anh cũng sẽ mắng cho nhân viên khách sạn một trận té tát. Thế mà hôm nay anh lại để mặc nhân viên phục vụ không tới dọn phòng.

Lục Bắc Thần nằm im, có lẽ đã thấy tiếng cô quay lại mà có lẽ là không nghe thấy. Tóm lại, Lâm Gia Duyệt cứ thu dọn, anh cứ ngẫm nghĩ chuyện của anh.

Hai người một người động một người tĩnh, chẳng ai can dự tới ai.

Cho tới khi một tiếng hét thất thanh của Lâm Gia Duyệt phá vỡ sự yên lặng ấy.

Tiếng hét vọng ra từ trong phòng ngủ.

Mí mắt Lục Bắc Thần còn chẳng động đậy, cho tới khi Lâm Gia Duyệt chạy ra khỏi phòng ngủ, run rẩy gọi một câu: “Bắc Thần, anh...”

Lúc ấy anh mới phản ứng lại, vất ngang tay qua, gạt tàn thuốc.

“Gia Duyệt, chỗ dựa của nhà họ Lâm không hẳn đã chỉ có mình nhà họ Lục, em hiểu không?” Anh bất ngờ nói một câu, thanh âm rất nhạt nhòa.

Lâm Gia Duyệt chờ người tại chỗ.

Lục Bắc Thần ngồi dậy, rút nốt hơi thuốc cuối cùng rồi dập tắt đầu lọc vào gạt tàn. Khói thuốc làm mờ gương mặt anh nhưng lại khiến đôi mắt anh thêm sắc lẹm. Anh đặt hai tay lên đùi, mười ngón tay đan vào nhau, nhìn Lâm Gia Duyệt: “Bữa tiệc sinh nhật lần này bố em tổ chức ở Thượng Hải, anh biết rõ mục đích của ông ấy.”

“Anh đã đồng ý với ông rồi, lẽ nào lại không tới?” Lâm Gia Duyệt dè dặt hỏi.

“Nếu anh đã đồng ý với ông ấy thì nhất định sẽ tham gia.”

Sau khi nghe thấy lời hứa của anh, Lâm Gia Duyệt khẽ thở phào nhẹ nhõm.

“Nhưng có những lời, anh nghĩ anh phải nói rõ ràng với bố em.”

Sóng mắt Lâm Gia Duyệt xao động: “Anh muốn nói gì với ông?”

“Gia Duyệt, thực ra đây không phải cuộc sống mà em mong muốn.” Lục Bắc Thần khẽ thở dài, sắc mặt ôn hòa hơn đôi chút: “Em nên có hạnh phúc của riêng mình.”

“Em hiểu rõ hạnh phúc của bản thân mình nằm ở đâu.” Lâm Gia Duyệt khẽ nói.

Lục Bắc Thần nhìn cô, có chút khó xử, giữa câu chữ lại tăng thêm vài phần chân thành: “Người nhà họ Lâm phải nhận rõ một sự thật, bây giờ người nắm quyền của Lục Môn là anh trai anh, không còn là bố anh nữa. Cái phong cách của bố anh chưa chắc đã phù hợp với anh trai anh. Anh nghĩ, trong mắt anh ấy, có lẽ không cho phép sự trao đổi quyền lực.”

Còn một câu anh chưa nói với Lâm Gia Duyệt. Anh trai anh, Lục Đông Thâm, vốn dĩ chính là vật hy sinh của việc trao đổi quyền lực. Một Lục Môn sâu như biển lớn, trong thế giới cầm quyền của các bậc tiền bối,

hạnh phúc của con cháu là thứ bị họ vo vụn trong tay. Người con gái khiến anh trai anh ngày đêm nhung nhớ, rớt cạn tương tư, tình yêu của họ đã hoàn toàn tan biến giữa cuộc chiến quyền lực của Lục Môn.

“Thứ bố em đang chụp lên người em cũng chưa chắc đã phù hợp với em.” Lâm Gia Duyệt tuy dịu dàng nhưng cũng không chịu nhượng bộ chút nào: “Em biết em muốn gì. Dù anh có phải người của Lục Môn hay không, đối với em không quan trọng.”

Giọng nói của cô vang vọng khắp căn phòng, lạnh lót, giòn tan, thái độ vô cùng cương quyết. Tiếc là Lục Bắc Thần không cảm động. Anh lại rút một điều thuốc khác ra, ngậm lên miệng, một sợi khói bay ra nơi bờ môi, bình tĩnh tới mức khiến người ta nhìn mà nể sợ. Lâm Gia Duyệt phát hiện ra từ sau khi anh tới Quỳnh Châu, hình như đặc biệt thích hút thuốc, giống như tối nay, từ lúc quay về đến giờ, anh đã hút hết mấy điều rồi.

Anh không phải là người nuông chiều bản thân mình, nhưng bây giờ tất cả mọi thứ đều vô cùng bất thường.

Trước khi tới Quỳnh Châu, Lâm Gia Duyệt cảm thấy mình khá hiểu Lục Bắc Thần. Sau khi tới Quỳnh Châu, tất cả những suy nghĩ và hành động của anh đều khiến Lâm Gia Duyệt bất an. Cô cảm thấy mình đang mất đi, vì người con gái tên Cố Sơ đột ngột xuất hiện trong tầm mắt Lục Bắc Thần. Bao nhiêu năm nay, anh chưa bao giờ nói với cô những lời này, tuy có lúc gần lúc xa anh cũng chưa đến mức nói thẳng thừng như vậy.

Thế nên, khi bên ngoài vẫn luôn đồn đại họ là một cặp tình nhân thì việc anh không ra mặt thanh minh đã khiến cô vui mừng. Cô cảm thấy, trái tim có lạnh lẽo cỡ nào thì qua bao nhiêu năm nay cuối cùng cũng có một ngày được ủ ấm. Cô đang chờ đợi, cứ thế nhẫn nại đợi chờ. Vậy mà hôm nay anh lại nói với cô rằng cô nên đi tìm hạnh phúc của mình.

Hạnh phúc của cô chỉ trói buộc vào một mình anh mà thôi.

Năm ấy, một lần vô tình chạm mặt đã định sẵn trái tim cô sẽ gửi gắm toàn bộ vào người anh.

Đó là một buổi tiệc chúc mừng Lục Nam Thâm, bạn của cô là bạn của Nam Thâm nên kéo cô tới cùng tham gia. Lục Bắc Thần đến rất đúng giờ nhưng lại chu đáo chuẩn bị quà cho Nam Thâm. Đàn ông nhà họ Lục đều hào phóng, xuất chúng, từ ông Lục cho tới người nhỏ tuổi nhất là Lục Nam Thâm. Lâm Gia Duyệt từ nhỏ đã được sống sung sướng, bạn bè bên cạnh không thiếu những soái ca, mỹ nữ, thế nên cô cũng đã miễn dịch với những người đàn ông tuấn tú. Vậy mà khoảnh khắc nhìn thấy Lục Bắc Thần, cô đã nghe thấy tiếng trái tim mình nở hoa.

Trong bữa tiệc hôm ấy, Lục Bắc Thần chỉ mặc một chiếc sơ mi trắng rất sạch sẽ, sắc mặt điềm đạm nhưng khi nhìn thấy Nam Thâm thì môi anh hơi cong lên, rõ ràng không còn lạnh lùng như vậy nữa. Không hiểu sao, Lâm Gia Duyệt cứ cảm thấy đây là một người đàn ông giữ trong lòng một câu chuyện. Sự trầm mặc và lạnh nhạt của anh chính là lời kể về những năm tháng thăng trầm.

Trái tim cô đã trầm luân.

Lục Bắc Thần chính là người đàn ông cô vẫn luôn chờ đợi, cuối cùng anh đã xuất hiện.

Phòng khách, tĩnh mịch một cách chết chóc.

Dường như nghe được cả tiếng xì xèo của những sợi thuốc lá đang cháy.

Rất lâu sau, Lục Bắc Thần nhả ra một làn khói, đầu lơ im lặng bung nở nơi đầu ngón tay anh như một đôi mắt rực đỏ, rơi xuống kẽ ngón tay, im lặng quan sát tất cả. Lâm Gia Duyệt cứ thấy cả người không tự tại. Cô cảm thấy vẻ u sầu trong điều thuốc kia không phải vì cô.

“Thật sự không quan trọng sao?” Lục Bắc Thần bất ngờ lên tiếng hỏi.

Lâm Gia Duyệt hơi ngẩn ra giây lát, rồi khẽ gật đầu.

Lục Bắc Thần không trầm mặc nữa. Anh đứng dậy dập tắt điều thuốc, đi tới trước mặt Lâm Gia Duyệt, thẳng thừng kéo tay cô vào trong phòng ngủ. Lâm Gia Duyệt không biết anh định làm gì, cứ thế bị anh lôi vào, lảo đảo đi tới bên cạnh giường.

Chăn trên giường còn chưa gấp, chỉ bị lật tung một góc, để hở ra một mảng ga giường.

“Bắc Thần, anh định làm gì?” Lâm Gia Duyệt có chút không thoải mái.

Lục Bắc Thần đi tới, dứt khoát lật tung chăn ra, vết đỏ hồng trên ga giường đập thẳng vào mắt.

“Ban nãy em hét lên vì nhìn thấy thứ này phải không?”

Hơi thở của Lâm Gia Duyệt có chút dồn dập, lập tức quay đi chỗ khác: “Không phải, em... em chưa nhìn thấy gì cả.”

“Ban nãy không nhìn thấy, vậy giờ nhìn thấy rồi chứ?” Lục Bắc Thần khoanh hai tay trước ngực, thái độ có phần lạnh nhạt.

“Bắc Thần, em hơi mệt, về phòng nghỉ trước đây.” Nói rồi, Lâm Gia Duyệt quay người bỏ đi.

“Gia Duyệt!” Lục Bắc Thần gọi giật cô lại.

Bước chân của Lâm Gia Duyệt khựng lại tại chỗ. Cô không quay đầu, ngón tay hơi siết chặt lại, bờ môi run rẩy.

“Tối qua, người con gái trên giường của anh chính là Cố Sơ.” Lục Bắc Thần nói rõ chuyện này một cách bình thản.

Bả vai Lâm Gia Duyệt chợt run lên. Rất lâu sau cô mới quay đầu lại, tuy cười nhưng nét mặt đã tái nhợt: “Bắc Thần, anh đừng đùa nữa được không? Cố Sơ chỉ là trợ lý của anh...”

“Bắt đầu từ tối qua, cô ấy đã trở thành người phụ nữ của anh.” Lục Bắc Thần nhìn cô, thông báo từng chữ rành rọt...

135. Chương 135: Sinh Nhật Vui Vẻ, Sơ Sơ Của Anh

“Vậy nếu anh cũng là của em, em xem thế đã được coi là thành ý chưa?”

Sấm nổ vang trời.

Đây chính là cảm giác đầu tiên của Lâm Gia Duyệt.

Cô nên gào thét điên cuồng hoặc là khóc lóc âm ỉ một trận, lời nhà họ Lâm hoặc lời hứa lúc trước của nhà họ Lục ra, nhưng cô không làm vậy. Cách giáo dục quý tộc từ nhỏ không cho phép cô làm vậy, thế nên chỉ còn cách đứng lặng nhìn Lục Bắc Thần, chẳng mấy chốc, nước mắt đã lặng lẽ rơi.

“Vì sao?”

Lục Bắc Thần không trả lời câu hỏi của cô, có lẽ ngay cả bản thân anh cũng không rõ vì sao.

“Anh có yêu cô ấy không?” Lâm Gia Duyệt hỏi thẳng.

Lục Bắc Thần di chuyển ánh mắt, dừng lại trên tấm ga giường. Vết máu loang lổ đã khô cong đó làm đôi mắt anh đau nhức, vọng lại bên tai lại là tiếng gào thét của cô vào khoảnh khắc bị anh đè xuống. Nước mắt cô nóng bỏng, men theo gò má, thấm ướt tóc mai. Anh biết cô khóc rồi. Khi nhẹ nhàng gạt đi dòng nước mắt ấy, anh thậm chí còn có thể cảm nhận được sự chặt chẽ của cơ thể cô. Đáng nhẽ anh phải dừng lại, phải dịu dàng lau nước mắt cho cô, vậy mà anh lại như một con nghiện, mê đắm trong một cơ thể với sức đàn hồi cực tốt của cô.

Hít sâu một hơi anh dường như lại nghe thấy cô nói: Tất cả đều là giả thôi, không phải anh tin là thật đấy chứ?

Anh tin chứ, mặc dù anh chưa có chút kinh nghiệm gì trong chuyện này.

Tâm tình trở nên bực bội lạ thường.

Anh nhíu mày, thấp giọng nói: “Không biết.”

Lâm Gia Duyệt nhìn anh khó tin. Anh nói gì cơ? Không biết? Anh đâu phải một người thiếu kiểm chế đến thế? Sao có thể phát sinh quan hệ với Cố Sơ khi còn chưa biết rõ tâm tư của mình chứ?

“Anh...” Cô rất muốn mắng nhưng lại biết rất rõ rằng bản thân mình không thể mắng nổi.

Lục Bắc Thần ngồi trên giường, ngón tay gầy vuốt nhẹ qua vết máu lạnh lẽo, tựa như đang cứa rách một vết thương, đau đớn cũng từ từ lan tỏa.

“Đừng ký gửi hy vọng vào anh.” Anh nói: “Anh không xứng đáng để em gửi gắm cả cuộc đời đâu.”

Trái tim Lâm Gia Duyệt cứ thế rơi tuột, lạc vào tận bóng tối vô cùng vô tận.

Cố Sơ đã mất ngủ.

Trong một đêm đã xảy ra quá nhiều chuyện.

Cô trở mình, Cố Tư nằm bên cũng ngoay ngoáy không yên. Cố Sơ không dám động dậy nữa. Cô nằm nghiêng, nghiêng đầu ngấm bóng cây ngoài cửa sổ. Sau khi nó tới trường ở, cô và Cố Tư rất hiếm có dịp được ngủ chung giường. Tối nay, Cố Tư kể cho cô nghe rất nhiều chuyện, đều là mấy chuyện trước đây, chỉ không nói tới chuyện của nó và Lưu Kế Cường.

Sợ đánh thức nó, Cố Sơ khẽ khàng ngồi dậy, ra ngoài phòng ngủ.

Trong phòng khách, Kiều Vân Tiêu đã ngủ say, chiếc chăn mỏng rơi tuột xuống đất. Cố Sơ nhẹ nhàng bước tới, đắp lại chăn cho anh thật cẩn thận rồi quay người đi vào phòng tranh.

Cửa sổ không đóng, tấm rèm trắng phấp phật tung bay, như chiếc áo trắng toát của một ma nữ, toát lên cái giá lạnh.

Những bức tranh ấy lại được cô lật xem hết lần này tới lần khác.

Chỉ cần ký ức không chết thì tất cả những thứ được gọi là phong kín cũng chỉ là hình thức.

Cố Sơ ngày xưa đi đâu rồi ư?

Thật ra cô cũng đang tìm kiếm.

Con người ta đánh mất chính bản thân mình vào lúc đau khổ nhất. Mấy năm nay, cô bị đánh cho tơi bời từng chút một, cuối cùng mất luôn cả chính mình. Sau đó khi đối diện lại một lần nữa, cô bỗng cảm thấy mình của ngày xưa thật xa lạ. Là cô không còn dũng khí đối mặt với quá khứ hay là cô đã quen với mình của hiện tại?

Lục Bắc Thâm trong tranh như ánh dương rạng rỡ, như hoa lê ngày xuân. Anh nâng niu cô trong lòng bàn tay để rồi cô lại giẫm nát anh xuống dưới chân mình. Thật ra kể từ khi xác định quan hệ yêu đương với Lục Bắc Thâm, cô luôn lo được lo mất phần tình cảm đó, trong lòng luôn mơ hồ một cảm giác rằng người đàn ông này sẽ không mãi mãi thuộc về cô.

Rồi vào một ngày nào đó, cô sẽ đánh mất Bắc Thâm.

Và cơn ác mộng ấy cuối cùng cũng đến.

Nó cứ thế hành hạ cô đến tận bây giờ.

Cô của năm 17 tuổi khao khát Lục Bắc Thâm như một đứa trẻ chẳng hiểu sự đời khao khát được người lớn yêu thương và quan tâm vậy. Cô hay chạy tới phòng thực nghiệm mà anh ở đó học tập, lấy danh nghĩa là học bài, thực chất là gây rối, thường hay lật tung một số tiêu bản lên. Cuối cùng, lại để Bắc Thâm dọn dẹp đồng lõa xộn ậy.

Cuối cùng có một ngày, Lục Bắc Thâm kéo cô ra khỏi phòng thực nghiệm, hỏi cô: “Em có biết em mang tới cho anh không ít phiền phức không?”

“Ví dụ?”

“Ví dụ như em làm loạn tiêu bản của anh, lần nào anh cũng phải mất hơn một tiếng đồng hồ để sắp xếp lại.”

“Thế thì anh có thể đừng ở phòng thực nghiệm.”

“Thế thì em cũng có thể dừng tới phòng thực nghiệm.”

Cô ngẫm nghĩ rồi lắc đầu: “Em cảm thấy không ổn lắm.”

Bắc Thâm bèn nhú lại đôi mày thanh tú: “Vì sao?”

“Vì chỉ có ở phòng thực nghiệm em mới tìm được anh.”

“Vì sao phải tìm anh?” Gương mặt anh dần ra, ngữ khí nhẹ nhàng đi không ít.

Cô thành thực nói với anh: “Vì anh đã hôn em.”

Anh bật cười, bước tới xoa đầu cô rồi nói một câu: “Đợi tới khi em lên năm hai đi.”

Cô không hiểu, gì mà đợi cô lên năm hai?

Nhưng tới khi cô lên năm thứ hai, cuối cùng cô cũng hiểu ý của Bắc Thâm.

Đó là năm cô đón sinh nhật 18 tuổi.

Tất cả mọi người đều nói với cô rằng cô đã trưởng thành rồi, là người lớn rồi. Bố cô cũng chân thành nói với cô: Từ nay trở đi, con phải có trách nhiệm với cuộc đời của bản thân mình. Lời nói khiến cô rất lo lắng, giống như tất cả mọi người cô quen biết trên đời đều sẽ rời xa cô vậy.

Thật ra người cô chờ đợi là Lục Bắc Thâm.

Đợi anh vào ngày ấy, có thể nói với cô một câu: Sinh nhật vui vẻ.

Nhưng anh không tới.

Bữa tiệc sinh nhật đó được bố cô tổ chức rất hoành tráng, rầm rộ, thuê cả nhà hàng đẹp nhất Thượng Hải, mời các bạn và các thầy cô tới dự. Nhà họ Kiều lại càng bỏ tiền bỏ sức, cô Kiều đặc biệt đặt bảy bộ lễ phục từ nước ngoài về cho cô, bộ nào cũng do được thiết kế bởi chính những nhà thiết kế nổi tiếng, vô cùng đắt đỏ. Mẹ cô tuy ngoài miệng nói với cô Kiều là lãng phí quá nhưng những bộ quần áo đẹp như vậy nên mới xứng với cô con gái rượu. Trong mắt bố mẹ, cô chính là cô công chúa long lanh nhất trên đời. Ngày hôm ấy, Kiều Vân Tiêu cũng điển trai như một chàng hoàng tử, nhưng anh vẫn không phải hoàng tử của cô.

Cô cứ nhìn ngó xung quanh mãi nhưng cuối cùng vẫn chẳng thấy hoàng tử của cô xuất hiện.

Cuối cùng Lăng Song nói với cô, Lục Bắc Thâm sở dĩ không tới được vì anh phải tham gia một cuộc đua xe. Sau khi biết tin, cô lập tức thay quần áo, trước khi ra ngoài còn tới tìm bố, nói với ông rằng: “Bố vừa nói con đã trưởng thành rồi, vậy thì con có thể không cần buổi tiệc sinh nhật này không ạ?”

“Vậy còn muốn gì?” Bố dẫu sao vẫn chiều cô.

Cô nói: “Con cần phải tới xem một cuộc thi.”

“Bây giờ ư?”

“Dạ, bây giờ!”

Bố cô là người tinh mắt, một lúc sau ông hỏi cô: “Vì trong cuộc thi đó có người con muốn gặp?”

“Là một người con trai mà con thích, hôm nay anh ấy đua xe.”

“Cả sinh nhật của con nó cũng không tới dự, đủ để thấy nó cho rằng việc của nó quan trọng hơn.”

“Bố, đây là sự lựa chọn của con.”

Năm đó cô ngông nghênh và bướng bỉnh vậy đấy, mà bố cô tới cuối cùng cũng chiều theo cái tính ương bướng của cô.

Đám chị em trong bữa tiệc sinh nhật đều bị cô kéo cả tới trường đua. Ngoài ra cô còn bỏ tiền ra thuê một đội cổ vũ gần như chuyên nghiệp, kiểu có thể vỗ tay, nhảy múa thể hiện sự trẻ trung đầy sức sống của mình vậy. Thế trận ấy quả thực đã làm chấn động cả trường đua xe, từng chàng trai ngồi trên những chiếc mô tô hạng nặng đều đổ dồn ánh mắt ra phía ngoài đường đua.

Bao gồm cả Lục Bắc Thâm.

Chỉ có điều, anh đã tìm được Cổ Sơ trong đám đông ấy, đôi môi lập tức nở nụ cười.

Cổ Sơ nhìn thấy anh cười, kích động giơ tay vẫy anh, kêu gọi đội cổ vũ hô vang tên của anh, giống hệt như tiêu chuẩn bảo vệ một ngôi sao vậy. Cô thích nhìn Lục Bắc Thâm cười mô tô phi như bay, sự hoang dã, bất kham và cả tính cách không chịu khuất phục đều được thể hiện hoàn toàn. Anh như một con sói trên thảo nguyên, dừng cảm tiến về phía trước.

Vẫn đua ba chặng, anh thắng cả ba.

Tất cả mọi người reo hò, khoảnh khắc ấy, Lục Bắc Thâm trở thành ngôi sao rực rỡ nhất.

Khi các cô gái ủa tới, anh chỉ nhìn cô, mỉm cười.

Cho tới khi mọi náo nhiệt qua đi, cô mới nhảy chân sáo về phía anh, nhìn anh cười hì hì, đưa cho anh một tờ giấy và một chai nước. Anh đón lấy nước trước, mở ra, sau đó đột ụp cả chai nước lên đầu. Nước chảy hết lên đầu anh, men theo những sợi tóc mai trên trán rỏ xuống. Cảm thấy mát lạnh, anh bèn hất mạnh tóc một cái, như một thú nhỏ không câu nệ phép tắc.

Cô làm nũng kêu lên, giậm chân bình bịch: “Anh đáng ghét, váy em bị anh làm bẩn hết rồi.”

Lục Bắc Thâm bước lên, mỉm cười cầm tờ giấy trong tay cô, lau đi giúp cô. Cô ngẩng đầu nhìn gương mặt anh, mái tóc ướt rượt, còn cả những đường nét vạm vỡ trên cơ ngực đằng sau chiếc áo phông. Cô bỗng đỏ mặt, nhìn đi chỗ khác. Anh nắm lấy tay cô và nói: “Váy bẩn rồi, để anh mua cho em bộ khác.”

Cô mím môi cười: “Em không cần anh bỏ tiền mua đâu.”

Anh rút từ trong túi ra một xấp tiền, nhét tất cả vào trong tay cô: “Chỗ tiền này có đủ tổ chức sinh nhật cho em không?”

Cô bàng hoàng.

Anh chỉ cười.

Giây phút ấy cô mới hiểu ra, lập tức ôm chầm lấy anh. Sở dĩ Bắc Thâm tham gia đua xe chính vì muốn kiếm tiền tổ chức sinh nhật và mua quà cho cô. Lần này anh không đẩy cô ra, tuy đang đứng trước mặt rất nhiều người, cách đó không xa còn có rất nhiều bạn học nhưng anh cũng để mặc cho hành động của cô, thậm chí hai tay anh cũng ôm cô rất chặt.

“Sao anh lại ngốc như vậy chứ? Ai bảo anh liều mạng như vậy?” Cô đỏ mắt.

Anh vẫn cười từ đầu tới cuối: “Một phần trong số tiền này em phải bỏ ra trả cho đội cổ vũ, vì anh không ngờ em lại dẫn theo một binh đoàn hùng hậu như vậy.”

“Đội cổ vũ đó cầm tiền cả rồi.”

“Của bố em?”

“Không được sao?”

Anh khó xử: “Đó là tiền của em sao?”

“Của bố em thì chính là của em.” Cô nũng nịu nói.

Anh xoa đầu cô: “Em ấy à, đúng là cô nhóc bị chiều hư.”

Cô tận hưởng sự gần gũi này của anh, vì sau khi kết thúc đợt quân sự, anh dường như đều xa cách cô, toàn là cô tới tìm anh, anh chưa bao giờ chủ động liên lạc. Cô giơ số tiền trong tay lên: “Anh định mua quà gì cho em?”

“Tiền là của em, em muốn mua gì thì mua cái đó.”

“Không có thành ý.” Tuy miệng nói vậy nhưng trong lòng cô vẫn rất vui. Thật ra số tiền này so với tiền lương làm thêm của anh là một con số không hề nhỏ, vậy mà anh đưa cả tất cả, không giữ lại một phần.

Anh cười nhẹ nhàng: “Vậy phải làm sao mới có thành ý?”

Cô ngẫm nghĩ, cố ý lắc đầu nói không biết. Thật ra, trong lòng cô đã mãn nguyện lắm rồi. Cô không thiếu tiền, đối với cô mà nói, tiền bạc quà cáp gì đó đều không quan trọng. Anh tiến gần về phía cô, nhẹ nhàng ôm lấy eo cô, ánh mắt sáng lấp lánh: “Vậy nếu anh cũng là của em, em xem thế đã được coi là thành ý chưa?”

Cô nhất thời chưa hiểu ra.

Sau đó, anh hôn lên môi cô, lần này không giống như lần trước, nụ hôn của anh tình cảm nhiều hơn tìm tòi.

Đôi chân cô lập tức mềm nhũn, đầu óc vang lên những tiếng ong ong, mơ hồ nghe thấy có tiếng người reo hò gần đó, còn có người đang huýt sáo. Trái tim cô gần như nhảy vọt ra khỏi cổ họng, anh thì thầm bên tai cô: “Kể từ giờ phút này, bắt đầu từ nụ hôn này trở đi, em chính là bạn gái của anh. Sinh nhật vui vẻ nhé, Sơ Sơ của anh!”

Lời tuyên bố của anh chính là món quà sinh nhật tuyệt vời nhất của cô năm ấy.

Cố Sơ ngẩng nhìn bức tranh trong tay mình, nước mắt đã chảy rơi...

Khi Kiều Vân Tiêu đẩy cửa phòng tranh ra, Cố Sơ đã nằm bò ra bàn ngủ gục. Anh lại gần, định bế cô về phòng ngủ bỗng nhìn thấy dưới cánh tay cô để hở ra một góc tranh. Anh khẽ khàng rút ra, gương mặt trên tờ giấy ấy càng nhìn càng rõ nét.

Anh khẽ cau mày.

Rồi anh đưa mắt nhìn xung quanh mới phát hiện có không ít tranh vẽ, đa phần đều được che kín.

Anh khẽ bước lên, kéo tấm vải ra, nhân vật trong tay có những biểu cảm khác nhau nhưng đều là cùng một người.

Lục Bắc Thâm.

Gương mặt này, cả đời Kiều Vân Tiêu cũng khó quên.

Lần đầu tiên gặp Lục Bắc Thâm, Kiều Vân Tiêu đã cảm thấy vô cùng lo lắng. Đó là một lần anh tới đại học A tìm Cố Sơ, khi ngang qua sân bóng rổ thì nghe thấy một tiếng hò reo, khi bước tới gần thì nhìn thấy rất nhiều người đang vây quanh một chàng trai như nâng niu một vầng trăng vậy. Rõ ràng cậu ta là người dẫn đầu đội bóng rổ, tuy rằng mồ hôi chảy ròng ròng nhưng dáng người cao ráo khỏe khoắn, cả người toát ra một vẻ ngỗ ngược, rất hấp dẫn. Nhất là gương mặt đó, là kiểu đẹp trai mà con gái hay mê muội. Kiều Vân Tiêu cảm thấy, chàng trai này không phải người vừa.

Ngày Cố Sơ trở về từ đợt huấn luyện quân sự, anh đích thân lái xe đi đón, bỗng thấy cô và cậu nhóc trên sân bóng rổ đó rất gần gũi, hai người nói nói cười cười có vẻ rất thân thiết. Khoảnh khắc ấy anh cảm thấy người con trai này rồi sẽ trở thành cơn ác mộng không thể xua tan. Quả nhiên, cơn ác mộng này đeo đuổi anh và Cố Sơ tới tận hôm nay.

Có một khoảnh khắc anh rất muốn xé nát đồng tranh này ra.

Xé tan gương mặt đó, không để lại bất kỳ dấu vết gì.

Nhưng... có ích gì sao?

Tranh có thể xé, còn những kỷ niệm lưu lại trong đầu cô thì sao đây?

Kiều Vân Tiêu cúi đầu nhìn Cố Sơ, đáy mắt bi thương, anh vuốt nhẹ gò má cô.

Cố Sơ ơi Cố Sơ, anh phải làm thế nào với em đây?

Ngày hôm sau, trời hơi ngột ngạt, có cảm giác không thở nổi.

Ngoài cửa sổ không có gió, chiếc chuông gió lơ lửng trên gờ cửa rất lâu mới lại động đậy, phát ra những tiếng xao động yếu ớt. Cổ Tư đối mặt với lịch nghỉ, mấy ngày nay có thể thoải mái ở nhà rồi. Sáng sớm nó đã dậy làm bữa sáng, Cổ Sơ vừa ăn vừa nhũu mảy, còn Kiều Vân Tiêu thì lại rất say sưa, hết lời khen ngợi Cổ Tư có ưu điểm của một người mẹ hiền vợ đảm, còn nói ai mà lấy được nó là có phúc được hưởng.

Nếu là bình thường, Cổ Tư nhất định sẽ sướng đến độ nước mắt nước mũi chảy ròng ròng. Nhưng hôm nay có chút khác thường, sau khi nghe mấy lời này, nó cúi gằm lặng im. Kiều Vân Tiêu cảm thấy rất kỳ lạ, đưa mắt nhìn Cổ Sơ. Cổ Sơ cũng ngược mắt nhìn Kiều Vân Tiêu, lắc đầu với anh, tỏ ý anh đừng có hỏi.

Kiều Vân Tiêu cũng rất nghe lời, vội vàng chuyển đề tài.

Cho tới tận trưa, điện thoại của Lục Bắc Thần vẫn chưa gọi tới. Đối với hiện tượng bất thường này, Cổ Sơ ít nhiều cảm thấy bất ngờ. Với tính cách của Lục Bắc Thần có khi chỉ muốn tới đập nát tường nhà cô ra. Nhưng di động vẫn im ắng không đồng nghĩa với việc trái tim cô có thể bình yên.

Tới khi Cổ Tư lại phát huy tình cảm quan tâm, gọt cả một đĩa hoa quả đầy thì di động vào đang.

Nhưng không phải của Cổ Sơ.

Cổ Tư liếc nhìn số gọi tới, sắc mặt lập tức thay đổi, đặt chiếc đĩa xuống rồi cầm di động đi vào phòng. Kiều Vân Tiêu ngó vào bên trong, hỏi Cổ Sơ: “Xảy ra vấn đề gì sao?”

Bao nhiêu năm nay, đối với Kiều Vân Tiêu, Cổ Tư không khác gì em gái ruột. Anh cũng từng giúp nó giải quyết không ít vấn đề khó khăn. Thế nên nhìn thấy Cổ Tư như vậy, anh không khỏi lo lắng. Cổ Sơ ít nhiều đoán được ai vừa gọi tới nhưng không nói với Kiều Vân Tiêu. Cô chỉ đáp một câu nhẹ bẫng: “Nó lớn vậy rồi, chuyện của mình có thể tự giải quyết.”

Kiều Vân Tiêu liếc nhìn cô một cái, không nói gì nữa.

Chưa đầy một lúc sau, Cổ Tư đã đi từ trong phòng ra, biểu cảm có phần cứng ngắc, vội vàng buông một câu: “Chị, anh Kiều, em xuống nhà một lát.”

“Có cần chị đi cùng em không?” Cổ Sơ hỏi.

“Không cần đâu ạ.” Giọng Cổ Tư biến mất sau cánh cửa ra vào.

Kiều Vân Tiêu bỏ hoa quả xuống, khẽ thở dài: “Em không sợ Tư Tư bị lừa gạt à?”

Anh rất thông minh, Cổ Sơ biết chẳng thể giấu nổi anh, bèn nói: “Chuyện tình cảm thật ra chỉ có người trong cuộc mới có thể giải quyết.”

“Cả em cũng vậy?”

Trái tim Cổ Sơ chợt nghẹn lại, khẽ đáp: “Đúng vậy.” Sau đó, cô đứng dậy, ra đứng trước cửa sổ.

Cửa sổ nhà cô nhìn thẳng xuống vườn hoa chung dưới nhà, cũng có thể thu gọn tất cả tình hình ở cửa tiểu khu vào trong tầm mắt. Cổ Sơ nhìn thấy một chiếc xe đỗ ở đó, là một chiếc xe sang trọng, một người đàn ông đứng dựa vào cửa xe chờ đợi. Chẳng mấy chốc, cô nhìn thấy bóng Cổ Tư đi về phía người đàn ông kia.

Cổ Sơ nhìn rất rõ, đó là Lưu Kế Cường.

Vẫn áo vest quần Âu thẳng tắp, vẫn đường hoàng đỉnh đạc, vẫn toát lên một nét hấp dẫn, chín chắn rất riêng của đàn ông trung niên.

Cô nhìn rất rõ, sau khi nhìn thấy anh ta, Cổ Tư có vẻ khó chịu. Lưu Kế Cường tiến lên, nắm lấy tay nó, nó hất ra. Hai người có lẽ trước đây đã cãi vã, bây giờ Lưu Kế Cường tới giảng hòa? Cổ Sơ đang cảm thấy nghi hoặc thì thấy Lưu Kế Cường kéo Cổ Tư qua một bên xe, chẳng biết đã nói những gì. Tâm trạng của Cổ Tư có vẻ rất kích động, ra sức đẩy anh ta.

Cổ Tư rất hiếm khi như vậy.

Cổ Sơ thấy thế, cảm thấy tình hình không ổn, vội vàng quay người đi thẳng ra cửa. Kiều Vân Tiêu đứng dậy hỏi cô đi đâu, cô không lên tiếng, đi giày rồi xuống nhà.

Bên ngoài càng ối ả hơn.

Giống như có một đôi tay đang chẹn chặt cổ cô, hô hấp cực kỳ khó khăn.

Tới khi Cổ Sơ đi xuống, chạy tới vườn hoa thì vừa hay nhìn thấy xe của Lưu Kế Cường phóng đi, trong không khí chỉ còn lưu lại mùi khói xe nhạt nhòa. Cổ Tư đứng chờ ra tại chỗ, để mặc cho nước mắt chảy không ngừng.

“Tư Tư?” Cô dè dặt gọi một tiếng.

Giống như đã chạm phải dây thần kinh nào đó của Cổ Tư, bả vai nó khẽ run lên. Nó quay người lại, lúc ấy Cổ Sơ mới phát hiện ra nó đang khóc rất dữ. Cô đang định hỏi han thì thấy Cổ Tư lập tức nhào vào lòng mình, ôm chặt lấy cô: “Chị ơi, chúng ta tới Thượng Hải đi, đi Thượng Hải chị nhé?”

136. Chương 136: Ai Là ‘đạo Cao Một Thước, Ma Cao Một Trượng’?

Rất nhiều năm về sau, khi nhớ lại lần khóc lóc đau thương này của Cổ Tư, Cổ Sơ mới bàng hoàng nhận ra, kỳ thực chính việc làm này của Cổ Tư đã thay đổi vận mệnh sau này của cô.

Cuộc sống luôn xảy ra những điều bất ngờ mà những bất ngờ trông có vẻ chẳng đáng lưu tâm này, kết quả lại thường thay đổi cả cuộc đời của những người xung quanh. Thế nên, mỗi một câu chuyện xảy ra trong cuộc đời bạn đều là độc nhất vô nhị, vì nó không thể lặp lại một lần nữa, tưởng là không có gì quan trọng nhưng rất có thể chính là một lần biến chuyển quan trọng nhất. Rất nhiều năm về sau, khi nhớ lại lần khóc lóc đau thương này của Cổ Tư, Cổ Sơ mới bàng hoàng nhận ra, kỳ thực chính việc làm này của Cổ Tư đã thay đổi vận mệnh sau này của cô.

Nhưng khi ấy cô chẳng hề hay biết, cảm thấy đó chẳng qua chỉ là một bài nhạc đệm nho nhỏ xen ngang, một đoạn nhạc chẳng hề êm ái, rồi sẽ trôi qua. Cô ôm Cổ Tư, để mặc cho nước mắt nó chảy ròng ròng, rất lâu sau mới hỏi con bé có chuyện gì. Tuy rằng Cổ Tư đã ngừng khóc nhưng đôi mắt đã đỏ ửng, nghẹn ngào nói: “Tiêu Tuyết tới Quỳnh Châu diễn xuất thực ra đều vì anh ấy.”

Cổ Sơ biết ‘anh ấy’ mà nó nhắc đến là ai.

“Sau khi tới Quỳnh Châu, chị ta liên tục liên lạc với anh ấy, gọi vào điện thoại mà anh ấy từ đầu tới cuối không nghe.” Cổ Tư thút thít: “Thế nên Tiêu Tuyết mới bị đá kích sâu sắc, mới để Bạch Đông lợi dụng được sơ hở.”

Cổ Sơ nhớ tới lời khai của Bạch Đông khi trước. Hắn nói Tiêu Tuyết u sầu buồn bã, thì ra vì cô ta không liên lạc được với Lưu Kế Cường nên mới bực bội trong lòng. Nhưng dù có như vậy cũng đâu đến mức khiến Cổ Tư sụp đổ. Cô không hỏi nhưng Cổ Tư cũng đã nói, chỉ là tâm trạng trở nên rất kích động: “Vì sao chứ? Chị ta đã chết rồi vì sao còn không buông tha cho bọn em? Em hận chị ta vô cùng!”

Nghe thấy mấy lời này, Cổ Sơ rất kinh ngạc.

Nhưng chẳng mấy chốc, Cổ Tư lại đong đầy nước mắt, nói với ngữ điệu bi thương: “Chị ơi, giả như Tiêu Tuyết chưa chết thì tốt biết bao, thật ra... em không hy vọng chị ta chết chút nào.”

Cổ Sơ biết đây mới là những lời thật lòng của nó. Cô khẽ thở dài, một lần nữa ôm chặt lấy nó, nhẹ nhàng vỗ về. Cổ Tư lại nói không lên lời: “Khoảng thời gian đó, Tiêu Tuyết điên cuồng tìm Lưu Kế Cường, chị ta muốn cùng anh ấy nói lại tình xưa. Nhưng Lưu Kế Cường và em đang ở bên nhau. Có một hôm, di động của Lưu Kế Cường vang lên, chính em nhận máy. Lúc ấy Tiêu Tuyết nói chuyện rất khó nghe, em nghe xong rất tức giận bèn nói với chị ta rằng Lưu Kế Cường đã không còn yêu chị nữa, chị từ bỏ đi, sau đó đập máy, rồi lại đòi Lưu Kế Cường đưa em ra ngoài chơi... Em thật sự không biết Tiêu Tuyết có thể xảy ra chuyện.”

Nó nói vậy, cuối cùng Cổ Sơ cũng hiểu ra. Trước giờ Cổ Tư vẫn sống trong áy náy. Cho dù không có Lưu Kế Cường, nó vẫn cảm thấy bản thân mình đã hại chết Tiêu Tuyết. Cô không có cách nào an ủi. Có lúc, chỉ có bản thân mình mới tự tháo được những nút thắt trong lòng, người khác có nói bao nhiêu cũng là uống phí.”

“Vụ án của Tiêu Tuyết vẫn còn nghi vấn phải không ạ?” Cổ Tư túm chặt lấy cánh tay cô, nhìn cô qua làn nước mắt: “Những tháng ngày này quả thực quá giày vò rồi. Chị, em muốn biết chân tướng.”

“Bạch Đông đã bị bắt rồi.” Cổ Sơ vỗ về con bé.

“Lần này tới Thượng Hải còn có La Trì.” Cố Tư tuy rằng kích động nhưng đầu óc vẫn còn tỉnh táo: “Lúc trước anh ấy có gọi điện cho em nói rằng sẽ đi Thượng Hải. Nếu vụ án của Tiêu Tuyết thực sự không còn chút nghi vấn nào, vì sao họ đều chạy cả tới Thượng Hải?”

Một câu hỏi khiến Cố Sơ á khẩu.

Thật ra, khi Lục Bắc Thần nói rằng phải tới Thượng Hải, cô đã biết chắc chắn có liên quan tới vụ án của Tiêu Tuyết. Một là Tiêu Tuyết từ nhỏ đã chuyển nhà tới Thượng Hải, cô ta được coi như một nửa là người Thượng Hải, thế nên trở về Thượng Hải sắp xếp lại manh mối nhất định sẽ giúp đỡ rất nhiều cho vụ án. Hai là phòng điều trị tâm lý của cô ta ở Thượng Hải, tổng bộ xưởng thuốc của Lưu Kế Cường cũng đặt tại đó, ngoại trừ Bạch Đông, hai người đàn ông còn lại đều có liên quan mật thiết tới Thượng Hải.

“Chị à, bây giờ em muốn điều tra rõ ràng tất cả mọi chuyện hơn ai hết.” Cố Tư nghiêng rằng, nhấn mạnh từng chữ.

Cố Sơ buông một tiếng thở dài nặng nề, kéo nó vào lòng, nhẹ nhàng nói: “Em yên tâm, chị sẽ không để em phải chịu ách ức đâu.”

Mất đi bố mẹ, trên đời này không còn ai có thể khiến cô dừng cảm nữa, ngoại trừ Cố Tư.

Kiều Vân Tiêu cũng đi xuống nhà nhưng không bước tới, chỉ đứng từ xa nhìn hai người họ. Từ góc độ của anh có thể nhìn rõ gương mặt hơi nghiêng của Cố Sơ, nó bùng lên một sự dũng cảm trong khoảnh khắc, anh biết quả thực không dễ dàng. Một cô bé từ nhỏ đã lớn lên trong hũ mật, chưa từng trải qua mưa to gió lớn, thậm chí còn chưa từng ném trái hương vị trong túi không còn một đồng. Vậy mà đứng vào lúc cuộc đời vốn dĩ phải mở ra một trang mới thì gặp phải biến cố gia đình, bố mẹ qua đời, bạn bè rời xa, Kiều Vân Tiêu không cần nghĩ cũng biết cô đã phải tuyệt vọng nhường nào. Đừng nói là một cô chủ, cho dù chỉ là một cô gái bình thường, e là cũng chịu không nổi những đả kích này. Nhưng cô vẫn sống dậy như một con ốc sên, thu hết tất cả những hào quang của mình lại, trút bỏ đi lớp áo ngoài hoa lệ, chọn ột lớp vỏ vốn chẳng hề kiên cường nhưng bản thân lại nghĩ nó không thể nào sụp đổ được để che giấu cơ thể yếu mềm, cam tâm trở thành một cô gái bình thường tới không thể bình thường hơn.

Không, nếu chỉ bình thường thôi thì còn hạnh phúc.

Cô còn chẳng có được một niềm hạnh phúc đơn giản nhất vì trong lúc cô khó khăn nhất, anh chỉ có thể giương mắt nhìn, chẳng thể giúp được chút gì. Và rồi, anh cũng có thể nhìn cô trở thành một con ốc sên thực sự, một con ốc lên một lòng cố gắng đạt được chút hạnh phúc đơn giản nhất, không hy vọng ai quấy rầy mình, cũng không muốn làm phiền nhiều tới ai.

Chỉ có mình Cố Tư.

Là động lực lớn nhất để con ốc sên thò đầu ra.

Khi Cố Sơ ôm Cố Tư đi ngang qua anh, anh lên tiếng, giọng nói trầm trầm: “Có những chuyện rồi cũng phải đổi mặt thôi, đúng không?”

Cố Sơ ngừng lại giây lát, không nói gì.

Trong lòng cô hiểu rõ hơn ai hết, chỉ là, cô không muốn hiểu rõ mà thôi...

Ngày hôm sau, trời đổ mưa, xua tan cái nóng oi ả. Nước mưa rơi xuống mặt đường, bắn tung lên cả hơi nóng.

Khi nước mưa đập vào cửa kính thủy tinh, Cố Sơ vẫn còn đang ngủ. Thói quen ngủ của cô không giống với Lục Bắc Thần, cô không thích kéo rèm cửa kín mít lại cho lắm, vì cảm giác tối tăm ấy sẽ nuốt chửng lấy cô. Đa phần, cô thích mở mắt là nhìn thấy ánh nắng tràn ngập gian phòng. Kể cả có là mưa gió sương sa cũng vẫn chứng minh cô còn sống trên thế gian này.

Di động vang lên, hòa lẫn cùng tiếng mưa.

Ban đầu Cố Sơ tưởng mình đang nằm mơ, cho tới khi nghe một cách rõ ràng cô mới bừng tỉnh giấc. Di động rung lên hết lần này đến lần khác trên đầu. Cô vớ lấy, cũng chưa nhìn xem là ai đã nhận ngay, mơ mơ màng màng ‘alô’ một tiếng.

“Cho em hai mươi phút để đánh răng rửa mặt, thu dọn đồ đạc, hai mươi phút sau tôi tới đón em.” Giọng nói ở đầu kia di động cũng bằng bạc như màn mưa ngoài cửa sổ, rồi anh bỏ sung một câu: “Nếu hai mươi phút nữa em chưa xuống, tôi sẽ lên.”

Cuộc gọi kết thúc.

Cố Sơ đơ ra trên giường một lúc lâu. Chuyện gì thế này?

Cô quay đầu nhìn, trời đã sáng rồi, chợt nhớ tới việc Lục Bắc Thần nói hôm nay phải đi Thượng Hải, cô nhảy vội xuống giường, xông vào nhà vệ sinh. Cố Tư và Kiều Văn Tiêu đều không có ở nhà, chẳng biết sao sáng sớm đã ra ngoài. Trong lúc rửa mặt, Cố Sơ nhớ lại lời Lục Bắc Thần nói trong điện thoại. Hai mươi phút nữa anh tới đón cô?

Rồi cô liếc nhìn thời gian, chỉ còn lại mười lăm phút.

Cô không có thời gian suy nghĩ nhiều, vội vàng làm vệ sinh cá nhân. Cô không muốn nhìn thấy cảnh tượng Lục Bắc Thần lên đập cửa nhà cô như một ác ma, sau đó hung hăng lôi kéo cô lên xe...

Hai mươi phút sau, Cố Sơ ăn mặc chỉnh tề đi xuống nhà.

Mà chiếc xe của Lục Bắc Thần vừa hay cũng xuất hiện sau đúng hai mươi phút, không sớm một phút, không chậm một phút. Nó khiến Cố Sơ chợt nghĩ tới một câu nói: Diêm Vương bảo người chết canh ba, ai dám giữ người lại tới canh năm?

Mới sáng sớm, Lục Bắc Thần ngồi trong xe trông rất nhàn tản, nhưng lại gần có thể nhìn thấy những tia máu trong mắt anh. Không nghỉ ngơi ư? Nhưng cho dù có như vậy, ánh mắt anh vẫn không thua kém một thanh kiếm sắc. Khi nó quét qua người cô, dường như cô có thể cảm nhận được như có hai lưỡi dao nhỏ xoẹt xoẹt bay ngang qua. Hôm nay không phải anh lái xe, tài xế cũng ăn mặc chỉnh tề, cơ thể lực lưỡng, vạm vỡ nói rõ thân phận vệ sỹ của anh ta.

Hôm nay Lục Bắc Thần ăn mặc cũng khá đứng đắn, chỉ là chiếc áo sơ mi màu đen khiến anh càng thêm xa cách. Nếu so sánh, Cố Sơ vẫn thích nhìn anh mặc áo trắng. Anh xuống xe, cửa xe chưa đóng, ra lệnh với cô: “Lên xe!”

“Đi đâu?” Cố Sơ cảnh giác.

Xem ra Lục Bắc Thần quả thực không được ngủ ngon giấc, rõ ràng cực kỳ thiếu kiên nhẫn, còn chẳng thèm trả lời cô đã gờ tay ấn cô vào trong xe. Cố Sơ đứng không vững, đầu gối đập vào mép cửa, đau đớn. Cô kêu đau nhưng Lục Bắc Thần không quan tâm nhiều như vậy. Anh đóng ‘rầm’ cửa lại rồi tự mình vòng sang bên kia.

Ngay sau đó, cửa xe được khóa lại.

“Lái xe!”

Chiếc xe đi thẳng theo hướng ra sân bay, những tòa nhà hai bên đường lùi nhanh về phía sau.

Lục Bắc Thần không một lời chào hỏi, cứ thế với lấy túi xách của cô. Cố Sơ gương mặt nhìn anh lật tìm chứng minh thư của cô như đang lật ví tiền của mình. Sau khi rút vào túi, anh bèn để ví tiền về chỗ cũ, cũng để chiếc túi về chỗ cũ.

“Thứ anh vừa lấy hình như là chứng minh thư của tôi đấy.” Cố Sơ ấn một tay vào đầu gối, lên tiếng nhắc nhở.

“Ừm.” Lục Bắc Thần kiệm lời như vàng.

Cố Sơ nhìn anh: “Với tư cách là trợ lý, tôi cảm thấy mình cần phải nhắc anh một câu.”

“Nói đi.”

“Anh cầm chứng minh thư của tôi thực ra chẳng làm được gì, bên trên có ảnh.”

Lục Bắc Thần quay đầu nhìn cô, nét mặt nghiêm nghị. Cô thì đối mặt với anh với vẻ đầy ‘thiện cảm’, cực kỳ vô tội. Rất lâu sau, anh mím bờ môi mỏng, bực bội buông một câu: “Tôi thích thế đấy, em quản không nổi đâu.”

Câu nói ấy khiến cơn giận của Cố Sơ không có chỗ nào để xả.

Lục Bắc Thần lại vắt ngang tay qua, dùng sức một cái, chân cô bèn gác lên đùi anh, làm Cố Sơ giật nảy mình. Đang định rút chân về thì bàn tay anh đã phủ lên đầu gối cô, xoa nhẹ nhàng, từ đầu tới cuối anh chỉ lặng im.

Qua lớp vải, cô cứ cảm thấy chân anh rất rắn chắc. Cố Sơ bỗng thấy mặt nóng rực, nuốt nước bọt nói: “Tôi hết đau rồi.”

Dáng vẻ hơi ngượng ngập của người con gái ít nhiều làm mềm đi tâm trạng như đóng băng của anh, vẻ mặt lạnh lùng xa cách cũng tan đi không ít. Anh quan sát cô từ trên xuống dưới, khóe môi hơi cong lên. Chỉ có một chút thay đổi biểu cảm như vậy thôi đã khiến cả người anh giống gian xảo hẳn.

“Hết đau rồi à?”

Cố Sơ đang định gật đầu thì thấy anh cứ nhìn chằm chằm vào vị trí bụng dưới của mình. Cô thu chân lại, cả người dịch về phía cửa xe, lẩm bẩm: “Đồ háo sắc!”

Lục Bắc Thần uể oải dựa ra sau ghế, nhìn cô cười cười.

“Xem ra anh định cưỡng ép tôi tới sân bay rồi?” Cố Sơ hỏi.

“Ừm.” Anh bỗng trả lời với thái độ tốt hơn hẳn.

Cố Sơ quay đầu trừng mắt với anh.

“Đương nhiên, bây giờ em có thể nhảy xuống, sau đó tôi có thể giúp em khai tử luôn.” Lục Bắc Thần từ tốn bồi thêm một nhát dao.

“Khỏi phiền giáo sư Lục đây.” Cố Sơ bất ngờ nở một nụ cười: “Con người tôi rất quý trọng mạng sống.”

“Quý trọng mạng sống là tốt.” Lục Bắc Thần khoanh hai tay trước ngực: “Người biết quý trọng mạng sống là người thông minh mà thông minh mới có tư cách làm trợ lý của tôi.” Dứt lời, cả người anh đổ xuống, đầu dựa lên bả vai cô.

Cố Sơ ngồi im, chỉ bình thản nói: “Trợ lý của anh còn phải có một bờ vai rắn chắc, rộng lớn nữa mới được phải không?”

“Như em là vừa đẹp.” Lục Bắc Thần thoải mái nhắm mắt lại.

Cố Sơ đưa tay xoay đầu anh đi: “Nặng quá đi!”

“Yên lặng.” Hơi thở của Lục Bắc Thần bỗng bành bên tai cô: “Hoặc là gối vai, hoặc là gối ngực, em chọn đi!” Mới nói như vậy, anh đã chủ động dựa về phía trước ngực cô.

Làm Cố Sơ hoảng hốt, vội vàng chỉnh lại đầu anh: “Vai tôi rất rắn chắc.”

“Ngoan.” Lục Bắc Thần điều chỉnh lại tư thế, nhắm mắt lại, khóe môi nở một nụ cười đắc ý.

Lại qua một lúc nữa, anh lười biếng lên tiếng, giọng nói đủ thấp: “Tôi cho em một lời khuyên chân thành, có nghe không?”

Không nghe được chắc?

Và vì thế, Lục Bắc Thần lại nói tiếp: “Ngực em, bất luận là về số đo hay độ phẳng cũng có thể chịu được sức nặng của đầu tôi.”

Cố Sơ nhần nhin không lên tiếng. Cô biết dù cô có phản bác câu gì cũng có thể bị anh lấy làm công cụ công kích lại...

Sân bay Quỳnh Châu.

Một nơi không rộng lớn nhưng thường xuyên xuất hiện hình ảnh những đợt khách du lịch không ngừng kéo tới. Khí hậu tuyệt vời của thành phố biển đã ban cho Quỳnh Châu một linh hồn độc nhất vô nhị, mỗi năm đều thu hút một lượng lớn du khách tới nghỉ dưỡng tránh nắng.

Trong phòng nghỉ của khoang hạng nhất, Lục Bắc Thần thoải mái dựa nửa người trên chiếc ghế dài như một vương gia. Cố Sơ nhìn rất rõ, cô bé phục vụ cho họ chỉ trong mấy giây ngắn ngủi đã nhìn trộm Lục Bắc Thần không dưới hai chục lần.

Yêu nghiệt lộng hành, ắt có điếm xấu.

“Cố Sơ.” ‘Yêu nghiệt’ lên tiếng: “Tôi mới vai quá.”

Cố Sơ nhìn giờ, nói với anh một cách vô cùng bình tĩnh: “Giáo sư Lục, còn một tiếng nữa anh mới lên máy bay, trên gác có một tiệm mát xa Đông y, tôi có thể sắp xếp cho anh một buổi mát xa kéo dài 45 phút.”

Lục Bắc Thần nhướng mắt nhìn cô.

Cố Sơ chỉ còn cách bực bội đứng dậy, vòng ra sau lưng anh, thò ‘nanh vuốt’ ra trước vai anh, đốc hết sức bình sinh để đầy dọa bờ vai ấy. Ai ngờ, Lục Bắc Thần uể oải nói: “Mạnh nữa vào, tôi nhớ bữa cơm vừa nãy em ăn không ít đâu.”

Cô thẳng thừng dùng cả khuỷu tay.

Lục Bắc Thần dường như rất dễ chịu. Anh nhắm mắt, cái vẻ ung dung tự đắc đó thật sự rất đáng đám. Rồi anh nói: “Sửa lại câu nói vừa rồi của em, không phải tôi lên máy bay mà là chúng ta.”

Cố Sơ chỉ hừ một tiếng, không nói gì.

“Hình như em không bắt ngờ.” Anh mở mắt ra.

Ngón tay Cố Sơ áp xuống, ép anh nhắm mắt lại, rồi men theo đỉnh đầu, bắt đầu xoa bóp đầu anh. Cô nói: “Tuy rằng làm việc với nhau chưa lâu nhưng phong cách làm việc của anh tôi nghĩ tôi vẫn thấu hiểu ít nhiều.”

Lục Bắc Thần hài lòng ‘ừm’ một tiếng, sau đó nhân tiện nắm lấy tay cô, thì thầm một câu: “Sau này lên giường với tôi thêm mấy lần, em sẽ càng hiểu tôi hơn.”

Đúng lúc cô bé cứ nhìn anh suốt bừng café tối, nghe được câu ấy rất rõ ràng. Cố Sơ đỏ mặt, vội vàng rút tay về, ngồi qua một bên. Lục Bắc Thần bật cười, liếc nhìn café rồi gõ hai cái lên chiếc cốc: “Thêm lát chanh!”

Cô bé đang định cúi xuống lấy thì Lục Bắc Thần nói với cô ấy: “Xin lỗi, tôi đang nói với trợ lý của mình.”

Cố Sơ giận giữ nhìn anh.

Cô bé sững sốt. Trợ lý? Lên giường?

Máy bay không trễ giờ, khởi hành đúng thời gian.

Hành khách được chia thành khoang hạng nhất, khoang thương gia và khoang bình dân. Sau khi đi vài khoang hạng nhất, ngoại trừ cô và Lục Bắc Thần ra còn có lác đác với vị khách. Cô không có bất kỳ hành lý gì, chỉ xách một chiếc túi nhỏ. Lục Bắc Thần cũng chỉ có một chiếc vali. Không làm phiền tiếp viên hàng không, anh tự đặt nó lên giá.

Vé máy bay anh đã sắp xếp xong từ sáng sớm, Cố Sơ cảm thấy để lộ thông tin cá nhân ra ngoài là một chuyện rất nguy hiểm, ví dụ như giờ này cô đang bị Lục Bắc Thần áp giải lên máy bay. Cô nhìn xung quanh, nhân lúc khách hàng còn đang lên, cô vội vàng gọi một cuộc điện thoại, hỏi: “Mọi người đi tới đâu rồi?”

Lục Bắc Thần nghe rất rõ ràng. Sau khi cô nói chuyện xong, anh cảnh giác hỏi: “Ai vậy?”

Cố Sơ vòng vo: “Lát nữa chẳng phải anh sẽ biết sao?”

Đang nói thì có người đi về phía bên này, theo sau còn có mấy người nữa, có tiếng reo vang lên: “Chị ơi!”

Lục Bắc Thần ngẩng đầu lên nhìn, có Kiều Vân Tiêu dẫn đầu, theo sau có Cố Tư, còn cả La Trì và Lâm Gia Duyệt. Trước khi đứng dậy, Cố Sơ khẽ cười với anh: “Chuyến bay của đám La Trì bị hủy bỏ, là người bạn đồng hành tốt nhất của anh, với tư cách là trợ lý, tôi có nghĩa vụ phải sắp xếp cho anh ấy một chuyến bay gần nhất, đúng không?”

“Tôi có phải khen em một câu ‘Đạo ột thước, ma ột trượng’ không đây?” Lục Bắc Thần thầm nghĩ rằng. Anh đã khó hiểu sao cô lại ngoan ngoãn theo anh tới sân bay rồi, không bỏ trốn, không đi đâu, tiết kiệm cho anh rất nhiều sức lực, thì ra là có nội tình này đây.

Lục Bắc Thần anh làm việc bao nhiêu năm nay, lần đầu tiên bị phụ nữ gài bẫy như thế này.

Cố Sơ mỉm cười: “Cảm ơn sếp đã khen!”

Câu nói ấy càng khiến Lục Bắc Thần suất nữa thì trúng gió.

La Trì nhiệt tình xông tới: “Ôi trời ơi, nhờ có ánh sáng của giáo sư Lục vĩ đại đây, hôm nay cuối cùng tôi cũng được nhìn thấy ‘chân dung’ cái khoang hạng nhất rồi.”

“Cảnh sát La, anh ngồi đây.” Cố Sơ nhường lại chỗ của mình.

La Trì không hề khách khí, cảm ơn rồi ngồi phịch xuống.

Lục Bắc Thần lườm anh ấy, sắc mặt không chút hữu hảo. La Trì cười cười: “Chẳng phải tôi đáp ứng lời kêu gọi của trợ lý cậu sao. Cô ấy đường đường là trợ lý của giáo sư Lục danh nổi như cồn, chỉ riêng cái chức danh này thôi đã khiến ới người sợ mất mật. Làm sao tôi dám không nghe lời cô ấy, cậu bảo có đúng không?”

“Cậu có thể không cần ngồi bên cạnh tôi.” Ngữ khí của Lục Bắc Thần nghe rất bình thản: “Lời tôi nói chẳng là hữu dụng hơn trợ lý Cố chứ hả?”

La Trì liếc nhìn Cố Sơ, sau đó quay đầu lại: “Hai chị em người ta ngồi cạnh nhau. Cậu bảo tôi đi, thế để cô Lâm lên đây ngồi nhá?”

Lâm Gia Duyệt và Kiều Vân Tiêu ngồi cạnh nhau, phía sau là Cố Sơ và Cố Tư. Bốn người họ đang trò chuyện rất rôm rả. Nhất là Lâm Gia Duyệt, tuy khéo mắt có chút mỗi một nhưng dường như không ảnh hưởng tới sự nhiệt tình của cô ấy dành cho Cố Sơ. Chỉ có điều, từ lúc lên máy bay tới giờ, cô ấy chưa chào Lục Bắc Thần tiếng nào, làm như không hề quen biết anh vậy.

Lục Bắc Thần ngồi im, đành nhắm mắt lại: “Được rồi, cậu cứ ngồi đó đi.”

La Trì cười, chêm thêm một câu khích bác: “Anh hùng khó qua ải mỹ nhân.”

“Trật tự!”

Thảo nguyên không giống với đô thị.

Vào lúc Cố Sơ cùng đoàn người rời khỏi Quỳnh Châu, bay về phía Thượng Hải thì giờ phút này đây, Hứa Đồng cũng đang nhìn lên bầu trời. Trên đỉnh đầu là một màu xanh thẫm, một màu trắng trong, xa hơn nữa là thảo nguyên triền miên, khoáng đạt, trên thảo nguyên lại rải rác mấy chú dê đang thong thả gặm cỏ.

Cuộc sống như vậy, nhàn nhã tới mức khiến cô bức bối.

Đây không phải lần đầu cô tới thảo nguyên, cũng có tới mấy lần rồi, đều đi theo Niên Bách Ngạn. Vậy mà chưa một lần cô có thể tận hưởng trọn vẹn thảo nguyên, thực tế là cô không có thời gian để hưởng thụ. Lần nào Niên Bách Ngạn cũng tới đây để làm việc, anh ấy đã bận thì người làm tiền trạm như Hứa Đồng lại càng túi bụi hơn.

Thế nên lần này, sau mấy ngày theo Thịnh Thiên Vỹ ở lại thảo nguyên, cô hoàn toàn sụp đổ. Ngoài việc ăn uống chơi bời, Thịnh Thiên Vỹ hình như chẳng có việc gì nghiêm túc để làm. Phong cảnh ở đây cũng đẹp đấy, điều kiện ở cũng tốt nhưng một người đã sớm coi công việc hàng đầu như Hứa Đồng vốn dĩ không thích hợp với tiết tấu quá thong thả này.

Thậm chí có thể nói cô không thích.

Cô không thích ngày nào cũng nằm dài bên dê, bên bò, không thích cứ đêm xuống là ăn uống nhảy múa hát ca, càng không thích cứ khi nào hỏi về công việc, Thịnh Thiên Vỹ lại tỏ ra không chút quan tâm. Một tổng giám đốc của một công ty đã lên sàn giao dịch sao có thể như vậy chứ? Hứa Đồng bắt đầu thấy lo cho Thịnh Thiên Vỹ, thậm chí cô còn nghĩ, có khi nào vì Niên Bách Ngạn ngồi tù rồi mà Thịnh Thiên Vỹ không còn tâm trạng làm việc nữa không?

Tự sa ngã?

Nhìn dáng vẻ của Thịnh Thiên Vỹ ngày nào cũng ăn uống đã đời, mê mết, không giống lắm.

Cuối cùng, vào sáng nay, có lẽ sau khi mở mắt ra cảm thấy mơ màng, Hứa Đồng đã thu dọn hành lý, kiên quyết bỏ đi. Ra khỏi thảo nguyên không phải chuyện đơn giản, cũng may ở đây cũng có những sự phụ lái xe trước đây cô quen biết. Cô bèn dùng mối quan hệ khi xưa, gọi một cuộc điện thoại cho sự phụ tới đón.

Nhưng đúng lúc cô đang đợi xe thì một con tuần mã từ xa phóng tới, trên lưng là một người đàn ông khôi ngô. Anh hét một tiếng một về phía: “Em đứng lại cho tôi!”

Hứa Đồng nhìn kỹ lại, hóa ra đó là Thịnh Thiên Vỹ. Cảm giác bức bối trong lòng lại dâng trào. Còn chưa đợi được xe, cô đã kéo hành lý, quay người rời đi. Nhưng dấu sao cũng là trên thảo nguyên, những bánh xe của chiếc vali gặp trở ngại nặng nề, kéo mất rất nhiều sức.

Chớp mắt, Thịnh Thiên Vỹ đã cưỡi ngựa đuổi kịp, lập tức chặn đường đi của cô.

Hứa Đồng không biết cưỡi ngựa, lại mang một nỗi sợ với loài động vật trông cao lớn hơn mình này. Cô quay đầu chạy về một phía khác. Thịnh Thiên Vỹ trên lưng ngựa nhìn rất rõ, khoe môi cong lên, quát roi một cái, lập tức đuổi theo, một lần nữa lại chặn được đường của cô.

Thịnh Thiên Vỹ cố tình trêu chọc, Hứa Đồng then quá hóa giận, nghĩ bụng hay là vút luôn cả hành lý. Suy nghĩ ấy vừa hiện lên, cô đã làm ngay, chạy chậm chạp về phía bên cạnh. Nhưng rất nhanh, bên tai vang lên tiếng vó ngựa cất cao, ngay lập tức eo cô bị ôm chặt. Thịnh Thiên Vỹ nghiêng người, vươn một tay bế ngang eo cô lên. Cô hoảng sợ kêu lên, một giây sau đã bị đặt vững trên lưng ngựa...

137. Chương 137: Về Anh, Về Một Thành Phố

Cũng giống như bông hoa Cách Tang trong tay em vậy, thật ra bông hoa nào cũng có thể mang tới cho em hạnh phúc...

Có người say xe, có người say sóng, có người say máy bay. Còn Hứa Đồng... say ngựa.

Mỗi lần tới thảo nguyên, khi các cô gái, chàng trai trong công ty đều hưng phấn cưỡi ngựa vút bay trên thảo nguyên, cô luôn đứng từ xa ngưỡng mộ. Hồi cô còn rất nhỏ, gia đình cô và gia đình Cố Sơ cùng tới một nông trường ở nước ngoài chơi. Cố Sơ nhìn thấy ngựa rất phấn khích nhưng thấp bé nên không với tới được ngựa, thế là thẳng thừng kéo đuôi. Lúc vó ngựa giương cao, cô vô thức bảo vệ Cố Sơ. Ngựa ở nông trại dấu sao cũng đã trải qua huấn luyện, tính tình cũng tương đối ôn hòa. Cái vó ngựa ấy cuối cùng cũng hạ xuống đất nhưng bóng đen tâm lý cũng đã lưu lại từ đó.

Khoảnh khắc bị Thịnh Thiên Vỹ thẳng thừng bế lên lưng ngựa, cô bỗng cảm thấy rời xa mặt đất quá cao, đầu óc bỗng chốc quay cuồng, choáng váng, hai con mắt chỉ tức không cùng nằm trên một đường thẳng. Ngựa phi với tốc độ cực nhanh, cánh tay Thịnh Thiên Vỹ ôm chặt lấy cô. Vì sợ hãi, sống lưng của cô chỉ có thể dựa sát vào Thịnh Thiên Vỹ. Hơi thở của người đàn ông pha trộn cùng hơi thở của cô, nguồn sức mạnh nơi lồng ngực rất nguyên thủy, rắn chắc.

Chiếc vali hành lý kia bị vứt tro rơi trên thảo nguyên. Nó mang màu đen tuyền, cực kỳ không hợp với diện mạo đa màu đa sắc trên thảo nguyên. Trong lúc Hứa Đồng vẫn còn đang nhung nhớ chiếc vali kia, Thịnh Thiên Vỹ bèn để lại một câu bên tai cô: “Tôi sẽ bảo cho người đi lấy!”

Cô không biết Thịnh Thiên Vỹ muốn đưa cô đi đâu. Cả một thảo nguyên mênh mông rộng lớn, phương hướng duy nhất để tham khảo chỉ có thể là nhìn mặt trời, thế nhưng cô vẫn lạc lối, không phân biệt rõ Đông Tây Nam Bắc. Từng đoàn cừu như từng chuỗi hạt trên châu từ chân trời rơi xuống, con nào con nấy trông cũng giống nhau như đúc, khiến mắt mũi cô hoa cả lên.

Sau cùng, cô chỉ còn cách nhìn xuống một bàn tay đang nắm lấy dây cương của người đàn ông. Lần đầu tiên cô cảm thấy, những khớp xương trên tay anh thật rõ ràng, bàn tay rộng lớn mà rắn rỏi.

Lưng ngựa như một con tàu tròn trĩnh tránh ngã nghiêng mà sàn tàu duy nhất chính là vòm ngực của Thịnh Thiên Vỹ.

Cứ như vậy, anh đưa cô tới bên kia thảo nguyên. Hứa Đồng cho rằng cũng giống nhau cả thôi, ai ngờ anh giơ tay lên chỉ về phía xa xa, bảo cô nhìn qua. Hứa Đồng làm theo, chỉ một cái liếc mắt này đã đủ khiến cô chấn động. Đây là một thảo nguyên có độ dốc rất lớn. Họ đứng trên đỉnh sườn dốc ấy, có thể ôm trọn vào trong tầm mắt toàn bộ cảnh đẹp của thảo nguyên xa xa.

Trời vừa sáng, mặt trời vừa mọc vẫn mang một sắc đỏ rực hiền dịu, không nhức mắt, vừa đủ để có thể nhìn thẳng. Nó đã chọc thủng tầng mây, pha lẫn cùng vệt đen cuối cùng nơi đường chân trời, trở thành một màu tím bắt mắt, sau đó từ từ lan rộng ra. Màu tím ấy trở thành những sợi màu nhạt nhòa, cả bầu trời đều đang dần dần được rọi sáng.

Ở đây còn có thể nhìn thấy những dân du mục nguyên sinh hiếm gặp. Họ dậy rất sớm, đuổi đàn cừu gặm cỏ. Ánh sáng tím mỏng tang trải đều trên bộ lông cừu trắng toát. Vì khoảng cách khá xa, những con cừu ấy di chuyển rất chậm chạp, thoát nhìn giống như được khảm vào trong bức tranh, như mơ như thật. Có cơn gió thổi qua, những ngọn cỏ khẽ oằn mình. Có những lều chiền lác đác, chẳng biết cò nhà ai đang bay, đủ các sắc màu sắc sỡ trông rất đẹp.

Đây là lần đầu tiên Hứa Đồng ngắm nhìn thảo nguyên từ trên cao, tất cả đều rất tự nhiên, tất cả đều nguyên sơ, đáng yêu.

Mặt trời chẳng mấy chốc đã chói chang.

Thảo nguyên cuối cùng cũng bình tĩnh giấc, không còn yên tĩnh và lười biếng như ban nãy nữa.

Đàn cừu đông thêm, ngựa cũng đông thêm, tầm mắt gần đó bỗng trở nên náo nhiệt. Vì có ánh sáng, những bông hoa ẩn mình giữa vạt cỏ đều được nhìn thấy rõ ràng. Đó là cả một miền hoa Cách Tang, màu hồng màu trắng, nở đầy cả thảo nguyên xanh. Hứa Đồng chỉ mới được nhìn thấy loài hoa tượng trưng cho hạnh phúc này trên cao nguyên, không ngờ ở đây cũng có thể bắt gặp.

Thịnh Thiên Vỹ giơ dây cương, con ngựa bên dưới lại vọt ra ngoài. Cô hơi dựa lưng về sau làm cho Thịnh Thiên Vỹ bật cười sáng khoái.

Anh thúc ngựa chạy tới gần hoa Cách Tang rồi lại ghìm dây cương để ngựa dừng bước. Anh nhảy xuống, rồi đưa tay về phía cô. Hứa Đồng cúi xuống nhìn khoảng cách còn xa mặt đất, chân hơi mềm ra. Anh chỉ mỉm cười động viên, bàn tay lớn từ đầu tới cuối vẫn hướng về phía cô. Cô hít sâu một hơi, đưa tay cho anh.

Khẽ dùng sức, chân cô khi giẫm xuống cỏ hơi hẫng một chút, Thịnh Thiên Vỹ liền theo đà ôm chặt lấy cô. Cô ngẩng đầu lên, nhìn thấy chiếc cằm sáng sủa sạch sẽ của anh, chẳng hiểu sao trái tim bỗng đập ‘thịch’ một tiếng.

Thịnh Thiên Vỹ của hôm nay có phần đứng đắn. Anh thả cô ra, quay người ngắt cho cô một bông hoa Cách Tang. Hứa Đồng đón lấy, nhìn anh về nghi hoặc.

“Trên đời này không phải chỉ có mình Niên Bách Ngạn.” Anh khẽ nói: “Cũng giống như bông hoa Cách Tang trong tay em vậy, thật ra bông hoa nào cũng có thể mang tới cho em hạnh phúc.”

Hứa Đồng ngăn người nhìn anh, còn anh đứng ngược chiều ánh sáng, mỉm cười đối mặt với cô, đôi mắt anh dường như cũng nhuộm cả sắc màu hoa Cách Tang.

Khoảnh khắc này cô mới biết thì ra tâm tư của mình lộ liễu đến vậy, tới mức ngay cả một người đàn ông trông có vẻ tùy tiện cũng có thể nhận ra. Cô không phản bác điều gì, chỉ lặng lẽ vãn về bông hoa trong tay, rồi nhìn nó theo gió bay xa. Ngày hôm nay, cô không vội vã rời đi mà chậm chậm đi vào miền hoa Cách Tang ấy, càng đi càng xa.

Thịnh Thiên Vỹ không đi theo. Anh đứng nguyên tại chỗ, ở bên cạnh ngựa, ánh mắt vẫn dõi theo Hứa Đồng. Khi cô quay đầu nhìn về phía anh, khóe môi anh nở một nụ cười dịu dàng.

Một buổi sáng yên bình, xa hơn nữa là tiếng ngựa hí vang.

Có khói bếp, có mùi sữa, đây chính là hương vị của thảo nguyên buổi sớm mai.

Thịnh Thiên Vỹ cảm thấy lòng mình đầy ắp. Sự thanh thản vào giờ phút này còn tuyệt vời hơn cả khi thành công trong sự nghiệp.

Nhưng, một khúc nhạc đệm xen ngang.

Khoảnh khắc bóng Hứa Đồng khuất sau những bông hoa Cách Tang, di động rung lên.

Thịnh Thiên Vỹ liếc nhìn số gọi tới, nụ cười nơi khóe môi tắt ngấm. Anh nhận máy: “Nói đi!”

“Tổng giám đốc Thịnh, nhận được tin báo rồi, FBI liên kết với đội điều tra của công an trong nước đã để mắt tới chúng ta rồi.”

“Đã tìm thấy thi thể chưa?”

“Trước mắt chỉ tìm thấy một cái xác, cái còn lại nghe nói vẫn đang tìm.”

“Ai tiếp nhận điều tra khám nghiệm xác?”

“Lục Bắc Thần.”

Thịnh Thiên Vỹ trầm mặc.

“Tổng giám đốc Thịnh, lần này Lục Bắc Thần tới Trung Quốc, trợ giúp cho vụ án của Tiêu Tuyết chỉ là cái cớ. Thực tế, chúng ta mới là con cá lớn hấn ta muốn câu.”

Thịnh Thiên Vỹ nhìn về phía người con gái dưới bóng hoa Cách Tang, rất bình tĩnh nói: “Tôi chào đón cậu ta tới điều tra rõ ràng.”

Máy bay hạ cánh xuống sân bay Phố Đông.

Lần thế vận hội trong năm nay không những làm nổi tiếng câu nói: Bắc Kinh chào đón bạn, ngay cả Thượng Hải, một thành phố với chủ nghĩa bài ngoại* này cũng có thêm nhiều tình cảm, nhộn nhịp xuất hiện hàng chữ khẩu hiệu Thượng Hải chào đón bạn. Sân bay tấp nập, những dòng người qua lại, những giọng nói từ Nam ra Bắc, đại sảnh đón khách đến được tân trang mới, những cửa hàng và tiệm ăn rực rỡ muôn màu, tất cả đều khác so với năm Cố Sơ rời khỏi đây.

*Loại bỏ những gì của nước ngoài.

Nơi đây đã sầm uất hơn rất nhiều so với khi cô ở.

Khi đám người Lâm Gia Duyệt đợi hành lý, một mình Cố Sơ ra ngoài trước. Cô nhìn ra bên ngoài qua cánh cửa thủy tinh trong suốt. Những chiếc xe buýt đưa đón, những đoàn xe du lịch đối trạm, những chiếc taxi màu sắc mãi mãi không thể thống nhất, chốc chốc lại có một chất giọng Thượng Hải mềm mại lọt vào tai, lấp đầy tiếng cười đùa trêu chọc của người dân Thượng Hải.

Cố Sơ yên lặng ngắm nhìn tất cả những hình ảnh ấy, hình như đã thay đổi, lại hình như vẫn vậy.

Lúc chuyển nhà tới Thượng Hải, cô tò mò với tất cả mọi thứ ở đây, dòng sông Hoàng Phố không mênh mông như biển Quỳnh Châu nhưng vẫn náo nhiệt đêm ngày, ngân hàng nằm bên cạnh con đường lớn Tân Giang được xây dựng giống hệt giáo đường cô nhìn thấy ở nước ngoài, Bách Lạc Môn năm xưa nằm ở khu Tĩnh An vẫn còn đóng cửa, mỗi lần cô ngồi trong xe của bố đi ngang qua lại tưởng tượng ra cảnh Charlie Chaplin

xuất hiện nổi bật trong đó. Cho tới tận năm 2003, Bách Lạc Môn mở cửa trở lại, cô dẫn theo một đám bạn học trở thành tốp khách đầu tiên của Tân Bách Lạc Môn. Tại một Thượng Hải với những tòa nhà cao tầng đứng sừng sững, đang hiện đại hóa, quốc tế hóa thì nơi đó vẫn bao phủ bởi tiếng nhạc, cái lười biếng của Thượng Hải xưa với những ‘bóng kiêu’ trong bộ xường xám, những chiếc xe kéo mang hơi thở những năm 70, với điệu nhạc Jazz, với những bài hát nhẹ nhàng trong vũ trường mà rất nhiều người tới để hoài niệm. Còn cô chỉ tới để góp vui.

Nhưng cô chưa từng nghĩ rằng đó lại là cuộc vui cuối cùng.

Lâm Gia Duyệt kéo vali hành lý đi tới, bước chân khá nhanh. Cô ấy gọi điện thoại, nói thứ tiếng Thượng Hải không chuẩn lắm, còn mang hơi hướng tiếng Hồng Kông, nên nghe có phần khôi hài. Cố Tư nhảy nhót tới trước, ôm lấy Cố Sơ, cười nói: “Có thể quay về Thượng Hải thật là tốt, đúng không chị?”

Tốt ư?

Quay lại nơi đây có nghĩa là cô không thể sống một cuộc sống ốc sên nữa, những vinh quang và suy bại của nhà họ Cố cùng những kỷ niệm quá khứ sẽ tràn về. Nếu có thể, cô nguyện cả đời co mình trong thành phố Quỳnh Châu nhỏ bé đó, không màng tới những biến đổi của cuộc đời, một lòng cúi đầu sống những tháng ngày vun vọt của bản thân, vậy là đủ rồi.

Chỉ có điều đời đâu như ta mong ước.

Hôm nay, giờ phút này đây, cô đang đứng trên mảnh đất Thượng Hải, câu đầu tiên nói với bản thân mình là: Đã tới thì an tâm ở lại.

Thành phố này không cho phép con người ta lùi bước và yếu mềm.

Giống như bố cô, cho tới giây phút cuối cùng cũng phải bảo vệ sự tôn nghiêm ban đầu của mình.

Cũng giống như năm 2000 khi cô đỗ vào đại học A, lúc đứng trên con đường Hoài Hải hết lớn lời thề, cô đã nói: Mình phải trở thành một người khiến bố mẹ hãnh diện, mình phải khiến tất cả mọi người dân ở bên Thượng Hải khi nhắc tới mình sẽ nói rằng: Con gái của Cố Trạch Phong là Cố Sơ!

Một lời lẽ hùng hồn biết bao, chỉ vì từ nhỏ cô đi tới đâu, người khác cũng giới thiệu rằng: Đây là con gái của Cố Trạch Phong.

Lâm Gia Duyệt cất di động đi, nói với Cố Sơ: “Ở đây tôi có chỗ ở, cô và Tư Tư ở cùng với tôi đi, nếu không lại phải đặt phòng khách sạn, phiền phức lắm.”

Mấy năm gần đây, con mắt đầu tư của các thương nhân Hồng Kông đã đổ dồn về phía Bắc, trong số những người tranh giành giá bất động sản trong nước cũng không thiếu những con cá lớn tới từ Hồng Kông. Nhà họ Lâm gia nghiệp to lớn, nghe nói tại các đô thị loại I trong nội địa có không dưới mười căn nhà, căn nhà nào cũng là biệt thự hào nhoáng hàng trăm triệu, một mảnh đất như Thượng Hải nhà họ Lâm đương nhiên sẽ không bỏ qua.

Còn chưa đợi Cố Sơ lên tiếng, Cố Tư đã hừ khê: “Ở Thượng Hải, gia đình chúng ta cũng có nhà mà.”

“Tư Tư!” Cố Sơ khó xử.

Cố Tư bĩu môi không nói nữa.

Lâm Gia Duyệt ngẩn người rồi lập tức mỉm cười: “Cô hiểu lầm rồi, tôi không có ý khoe khoang. Tôi chỉ cảm thấy vừa mới xuống máy bay, mọi người đều mệt, chi bằng...”

“Cố Sơ, em chuẩn bị một chút đi. Chúng ta cần phải tới chỗ ở của Tiêu Tuyết ngay lập tức.” Sau lưng vang lên giọng nói của Lục Bắc Thần, thanh âm hờ hững.

Lâm Gia Duyệt nghe xong bèn quay đầu nhìn Lục Bắc Thần: “Anh quá hà khắc rồi đấy. Chỉ vừa mới xuống máy bay thôi, có cần làm vậy không?”

Cố Sơ yên lặng nhìn hai người họ. Sự lãnh đạm của Lục Bắc Thần cô đã quá quen, điều khiến cô khó hiểu là Lâm Gia Duyệt. Dọc đường cô ấy không nói chuyện với Lục Bắc Thần thì thôi, vừa xuống máy bay là đã cãi cọ. Tuy rằng tiếp xúc với Lâm Gia Duyệt chưa lâu nhưng cô ấy mang cho cô một cảm giác nho nhã,

chừng mực. Đa phần cô ấy luôn nghe theo ý của Lục Bắc Thần, nhẫn nhịn không phát biểu ý kiến, hôm nay lại không kiên nhẫn nữa.

Một trực giác mãnh liệt cho cô biết tính cách của Lâm Gia Duyệt cũng không nhỏ nhẹ như vẻ bề ngoài, dù sao cũng là con gái nhà quyền quý, có dòng máu kiêu ngạo trong người cũng là chuyện bình thường.

La Trì đứng bên cạnh Lục Bắc Thần, lừ đừ lừ đừ. Có thể mấy ngày rồi chẳng được nghỉ ngơi tử tế, ở trên máy bay là ngủ không được yên, mắt anh ấy vẫn còn sưng vù. Anh ấy thở dài: “Tới Thượng Hải thì càng chịu khổ thôi. Cố Sơ à, cô đi theo giáo sư Lục trước. Tôi về cục báo cáo một chuyến rồi sẽ tụ họp với hai người.”

Anh ấy là cảnh sát Thượng Hải được điều tới Quỳnh Châu, trở về dĩ nhiên phải báo cáo.

Kiều Vân Tiêu nhìn Cố Sơ và nói: “Người phải có sức mới làm được những việc khác. Anh đã chuẩn bị chỗ nghỉ ngơi xong xuôi cả rồi, em đi theo anh.” Anh ấy đang ngầm ám chỉ thẳng tới Lục Bắc Thần.

Lần đầu tiên Cố Sơ cảm thấy mình như trở thành một chiếc bánh bao thơm phức.

“Trợ lý của tôi tới đây không phải để nghỉ phép.” Lục Bắc Thần nghe ra hàm ý sau câu nói của Kiêu Vân Tiêu, cũng nói với vẻ không chút khách khí.

Kiều Vân Tiêu giận dữ. Có mối quan hệ cấp trên cấp dưới này, anh ấy muốn xen ngang cũng không thể đường hoàng nữa. “Nhưng mà...”

“Vân Tiêu!” Lần này là Cố Sơ lên tiếng: “Cảm ơn sự sắp xếp của anh.”

Kiều Vân Tiêu sững người. Sao lần này cô lại từ chối anh?

Lục Bắc Thần hơi cong môi lên, rồi nói: “Tư Tư, em đi theo chị gái em hay đi theo anh Kiêu của em đây?”

“Nó đương nhiên...”

“Tư Tư đi theo anh đi.” Kiêu Vân Tiêu chiếm quyền chủ động.

Cố Sơ không hiểu.

Còn Cố Tư thì chớp chớp mắt ngẫm nghĩ: “Em đi theo anh Kiêu là hơn.”

Lần này Kiêu Vân Tiêu đã đắc ý. Tính toán của anh ấy là Cố Tư mà ở chỗ anh ấy thì muốn gặp Cố Sơ cũng dễ. Còn trong lòng Cố Tư thì lại có một dự tính khác. Lục Bắc Thần nhìn thấu nét nhẹ nhõm trên gương mặt Kiêu Vân Tiêu, anh mỉm cười, không vạch trần, nhìn về phía Cố Sơ: “Sắp xếp như vậy được rồi chứ?”

Cố Sơ vốn dĩ nghĩ là không được nhưng nghĩ bụng Cố Tư ra sức đòi tới Thượng Hải nhất định là có nguyên nhân của nó, nên cũng chiều theo ý nó.

Cứ như vậy, sáu người chia ra làm bốn hướng đi.

Khi ra tới cửa, Lục Bắc Thần nói với Lâm Gia Duyệt: “Anh bảo tài xế đưa em về.”

“Không cần đâu, bố em kêu người tới đón rồi.” Thái độ của Lâm Gia Duyệt không thân thiện lắm. Khi nhìn về phía Cố Sơ, cô ấy lại khẽ nở nụ cười: “Chúng ta liên lạc sau nhé, rảnh rồi thì cùng đi dạo phố.”

Cố Sơ mỉm cười coi như nhận lời...

Những người khác nhau lên những chiếc xe khác nhau, ngoại trừ xe của Lâm Gia Duyệt lái về phía khu biệt thự, La Trì phải quay về trung tâm thành phố, còn xe của Lục Bắc Thần và Kiêu Vân Tiêu gần như một trước một sau đều đi về phía Lục Gia Chủ. Tới đón Lục Bắc Thần vẫn là một tài xế trầm ngâm ít nói, từ lòng bàn tay mở cửa có thể nhận ra là một người luyện võ.

Sau khi lên xe, anh ta rất biết điều nâng tấm vách ngăn lên, chiếc xe hào hoa được thiết kế chống đạn ngăn ra một không gian tuyệt mật, sâm panh hảo hạng dĩ nhiên không thể thiếu. Cả một hàng ly thủy tinh dưới ánh đèn rực sáng trong xe được phản chiếu thành những vòng sáng đủ màu sắc. Lên xe rồi, Lục Bắc Thần

cởi áo nút cúc áo sơ mi, cầm hai chiếc ly lên, rót ra loại rượu vang được ủ và vận chuyển bằng đường hàng không, đưa một ly cho Cố Sơ.

Cố Sơ chần chừ giây lát sau đó đón lấy, nhấp một ngụm nhỏ.

“Thế nào?”

“Rượu vang được sản xuất tại rượu trang Petrus, vùng Pomerol, Bordeaux.” Cố Sơ lắc lắc ly rượu, khẽ thở dài: “Chỉ riêng ly rượu này thôi đã bằng tổng thu nhập một năm làm việc cật lực của một bậc lương.”

Sự chế giễu của cô không làm phật ý Lục Bắc Thần, ngược lại anh bật cười, đưa một tay chạm nhẹ vào gương mặt cô, nói: “Thế nên, em chỉ thích hợp ở cùng với tôi. Như vậy mới không lãng phí vị giác của em.”

“Theo ý của anh thì tôi nên lấy quách một đầu bếp chính của nhà hàng Michelin cho xong.” Cô nhẹ nhàng phản bác.

Lục Bắc Thần cười: “Xem ra Thượng Hải là nơi khiến em sống lại. Vừa đặt chân tới đây cái miệng đã sắc sảo rồi.”

“Anh hiểu tôi của ngày trước lắm sao?” Ánh mắt Cố Sơ dần ép thẳng về phía anh.

Bàn tay đang khẽ lắc ly rượu của Lục Bắc Thần hơi khựng lại giây lát nhưng không dễ phát hiện ra. “Đương nhiên.”

Cố Sơ nhìn anh rất lâu rồi tiếp lời: “Nếu tôi đã dám tới Thượng Hải thì đều đã chuẩn bị sẵn tâm lý cho tất cả mọi việc. Anh là người cũng được, là ma cũng không sao, tôi không sợ anh đâu.”

Một câu nói với hàm nghĩa vô cùng phong phú.

Thông minh như Lục Bắc Thần dĩ nhiên có thể nghe ra. Anh mỉm cười, nhấn mạnh từng chữ: “Tôi đợi!” Cuối cùng còn bổ sung một câu: “Cố Sơ, em có thể sợ bất kỳ ai, nhưng chỉ riêng tôi không nên sợ.”

Chiếc xe đi thẳng tới tòa nhà Tomson Riviera, thông qua đường riêng dành cho ô tô, tiến thẳng vào gara tư nhân. Lục Bắc Thần đã quen đường, ấn thang máy đi thẳng lên phòng. Đó là một căn hộ cao tầng ở đây, với một độ cao khiến người ta choáng váng và một đại sảnh ngút tầm mắt, bắt mắt nhất chính là khung cửa sổ sát sàn có thể ngắm trọn vẹn khung cảnh hoa lệ, xa xỉ của bến Thượng Hải và con đường Tân Giang bên ngoài. Với độ cao hơn 40 tầng, phóng tầm mắt qua hết như đang bước trên mây, đường chân trời tuyệt đẹp chỉ gần ngay trước mắt.

Đối với những căn nhà cao cấp mọc lên san sát ở đây, Cố Sơ chẳng hề lạ lẫm, thế nên, đương nhiên cũng sẽ không nhìn trái ngó phải như Lưu lão lão khi đi vào Đại Quan Viên, tới đâu cũng thốt lên vì kinh ngạc. Chỉ là con đường Tân Giang này thay đổi quá nhiều, nếu không có ai dẫn đường, chắc chắn cô sẽ lạc đường. Có quá nhiều tòa nhà mới mọc lên, lại quá nhiều tòa nhà cũ biến mất, quá nhiều con ngõ đã chỉ còn là hoài niệm.

Nếu lưu giữ ký ức ở lại một thành phố, nhiều năm sau tìm lại cũng chỉ còn những cảm khái. Thế nên đây chính là nỗi đau của Cố Sơ. Cô giữ toàn bộ kỷ niệm trong tim mình, chưa bao giờ để nó tan biến cùng sự đổi khác của Thượng Hải.

Cô nhìn ra bến cảng qua ban công. Ban ngày ở đây đã rạng rỡ, về đêm phong cảnh lại càng đẹp hơn.

Đứng ở đây, phần nhiều là sự vượt trội, một cảm giác khi có thể cao hơn cả Thượng Hải.

Phòng ốc rất sạch sẽ, không bám bụi, có lẽ có người tới dọn dẹp theo thời gian cố định.

Lục Bắc Thần dẫn cô tới một căn phòng trên gác, đẩy cửa ra rồi nói với cô: “Em ở đây.”

Đây càng giống phòng của chủ hơn, một chiếc giường lớn gần như chiếm trọn ba phần tư diện tích. Phong cách trong phòng tiếp nối phong cách tổng thể của cả căn nhà, lấy màu xám đen làm chủ, nội hàm, kín đáo. Có lẽ sau này đã được thiết kế, sửa sang lại, nơi đây mà cô biết khi trước đại đa phần đều được thiết kế theo phong cách châu Âu hoa lệ.

“Đây có được coi là phúc lợi của nhân viên không?” Cô hỏi.

Lục Bắc Thần tiến sát gần cô: “Còn có nhiều phúc lợi hơn nữa, em muốn không?”

Cố Sơ nhìn anh, mím môi không nói. Ánh mắt Lục Bắc Thần dừng lại trên cánh môi cô rất lâu, mãi vẫn không thể đặt xuống. Anh lại cười: “Lòng dạ đàn bà như kim dưới đáy biển.”

“Đây là nhà của anh sao?” Cô chuyển đề tài.

Lục Bắc Thần nhướn mày: “Con người tôi không có thói quen thuê nhà ở.”

“Căn bệnh của kẻ lảm tiên.” Cố Sơ đi vào trong phòng. Bên trong giống như ban công, cũng có thể nhìn ra phong cảnh ngoài bến cảng.

Đi tới ban công, nhìn ra bên ngoài, dường như cô lại bắt gặp bóng hình của mình thời niên thiếu trên bến Thượng Hải, có cười đùa, có nô nghịch. Còn có một lần cùng Bắc Thâm đi dạo bộ trên bến, gió đêm khi ấy cũng đa tình, thổi vào mặt một cách mềm mại. Bắc Thâm nhẹ nhàng ôm lấy cô, hỏi cô có thích bến Thượng Hải không? Cô ngẫm nghĩ rồi nói, nơi đây có thể chấp cánh cho những hư vinh của con người, nhất là về đêm khi nhìn ra ngoài. Hoặc là thật sự sống bên bến Thượng Hải, hoặc là trở về với cuộc sống bình dân nhất của Thượng Hải. Đối với bến Thượng Hải, cô không thể nói là thích nhưng cảnh đẹp thì ai không yêu.

Bắc Thâm mỉm cười nói với cô sau này nhất định sẽ mua cho cô một ngôi nhà bên bến Thượng Hải. Cô muốn có vinh hoa, anh sẽ cho cô vinh hoa cả đời.

Khi ấy cô rất cảm động, ôm anh rất lâu. Thật ra với nhà họ Cố năm đó, muốn có một căn nhà bên bến Thượng Hải không quá khó khăn. Cũng là những căn nhà hàng triệu nhưng bố cô lại Xa Sơn cách biệt Tân Giang ồn ã, chỉ vì mẹ cô thích sự thanh tịnh hơn. Trên đời này có hai kiểu người đáng được trân trọng, một người có thể vì bạn giành lấy những phần hoa, một người có thể cùng bạn tận hưởng cuộc sống bình dị.

Cô cảm thấy, Lục Bắc Thâm là người thứ nhất còn bố là người thứ hai.

Có cánh tay người đàn ông vòng qua, Lục Bắc Thần từ sau lưng ôm trọn lấy cô, kéo cô vào lòng mình. Cô không động dậy, cứ đứng yên lặng như thế. Lục Bắc Thần không nói gì, chỉ chống cằm lên đỉnh đầu cô, hít hà mùi hương nhẹ nhàng từ mái tóc cô. Dần dần, môi anh di chuyển xuống, men theo những lọn tóc dính bên tai cô.

Hơi thở ấm áp như gần như xa.

Qua đêm đó, anh nghiêm nhiên trở thành một người điều khiển thành thạo nhất, thuần thục mà tự nhiên.

Cô lên tiếng: “Cô Lâm hình như không hài lòng về thái độ của anh đâu.”

“Có rất nhiều người không hài lòng về tôi, tôi đau thể quan tâm từng người một?” Lục Bắc Thần ngậm lấy vành tai cô, thanh âm mơ hồ.

Có một dòng chảy nổ tung trong trái tim, cảm giác nóng nẩy đó men theo vành tai chảy vào từng mạch máu. Cố Sơ né tránh, giải thoát cho vành tai mình rồi nghiêng đầu nhìn anh: “Tôi cũng không hài lòng về anh.”

“Vậy thì thật đáng tiếc, em chỉ có thể tập quen.” Lục Bắc Thần nhe răng cười.

Gương mặt hơi nghiêng của cô dịu dàng, thanh tú. Dưới ánh sáng, đôi mắt đen to tròn sáng lấp lánh. Lục Bắc Thần bắt giác cúi đầu, Cố Sơ bỗng giơ tay lên, đối mặt với anh: “Hình như chúng ta nên xuất phát rồi thì phải.”

“Sếp bây giờ rất mệt. Là một trợ lý, em có phải nên có nghĩa vụ giúp sếp thư giãn tý không?”

“Ví dụ?”

Lục Bắc Thần nhìn cô chăm chú: “Chiếc giường này chưa bao giờ dính mùi hương phụ nữ.”

“À...” Cố Sơ tỉnh ngộ, đẩy anh ra, đi tới bên giường, ngồi xuống, búng búng từ trên xuống dưới rồi vỗ vỗ mấy cái lên giường: “Ga giường tuyệt đấy.”

“Thích ga giường ở đây là một khởi đầu tốt đẹp.” Lục Bắc Thần lại gần cô.

Nhưng cô đứng dậy kịp thời, cười nói: “Xong rồi, bây giờ cái giường này đã dính mùi hương phụ nữ rồi. Đi thôi chứ!”

Lục Bắc Thần bất ngờ, tư duy của cô nhảy vọt khiến anh ngây ngốc, rất lâu sau mới gượng cười khó xử: “Em được lắm!”

Biệt thự của Tiêu Tuyết nằm trong khu biệt thự ở ngoại ô Phố Đông, diện tích mặt bằng gần 500m², là một căn biệt thự sân vườn độc lập hai tầng năm phòng. Theo điều tra, năm xưa Tiêu Tuyết đã nghe theo một thầy bói nói rằng tử vi ở đây nên đã nghiêng rằng mua căn nhà này. Sau khi mua về thì tất cả mọi việc trang trí đều do bố mẹ Tiêu Tuyết phụ trách, thế nên trông phong cách thiết kế của tổng thể biệt thự vẫn rất trầm ổn, tỉ mỉ, lựa chọn đá hoa và gỗ hồ đào thượng hạng làm chất liệu chính.

Khi Cố Sơ và Lục Bắc Thần tới biệt thự, mấy đồng nghiệp của La Trì đều đã vào nhà lục soát, còn anh ấy đứng riêng ngoài sân hút thuốc. Sau khi thấy Lục Bắc Thần, anh ấy đưa cho anh một điếu thuốc và nói: “Cây đàn violon đó có thể không có ở đây.”

“Tiêu Tuyết không còn chỗ ở nào khác, trừ chỗ ở của bố mẹ cô ta.” Lục Bắc Thần châm thuốc lên.

“Bây giờ bố mẹ cô ta rất hợp tác, thế nên không thể phát hiện ra đàn lại không báo với chúng ta?”

Đang nói thì có một đồng nghiệp từ trong đi ra, tháo găng tay ra và nói: “Thưa sếp, không có phát hiện gì.” Sau đó cậu ta nhìn Lục Bắc Thần, mắt sáng lên: “Anh chẳng phải là giáo sư Lục sao?”

Lục Bắc Thần gật đầu coi như chào hỏi. Cố Sơ có thể đọc được sự sùng bái từ ánh mắt cậu nhân viên cảnh sát kia nhìn Lục Bắc Thần.

“Đây là trợ lý của tôi, Cố Sơ.” Rất bất ngờ, Lục Bắc Thần đẩy cô ra ngoài: “Nhớ kỹ cô ấy, sau này bật đèn xanh cho cô ấy.”

“Ôi ôi, người của giáo sư Lục thì chính là người của chúng tôi, anh cứ yên tâm.”

“Thằng nhóc này giỏi nịnh ghê.” Thấy thế, La Trì rất phấn khởi.

Cố Sơ đứng bên lắng nghe, ngẩng đầu nhìn anh. Anh làm vậy là đang trải đường cho cô sao?

“Vào trong xem sao.” Lục Bắc Thần giơ tay khoác lên vai cô.

Có người ngoài ở đây, Cố Sơ không thể tỏ ra cự nự anh. Cô để mặc anh ôm vào trong nhà, La Trì cũng đi sát theo sau...

“Tiêu Tuyết mua căn nhà này cũng chẳng ở mấy, cô và bố nó mất gần một năm rưỡi mới sửa sang xong căn nhà này, muốn để nó mỗi lần ra ngoài biểu diễn quay về nhà có thể cảm thấy thoải mái, nhẹ nhõm.” Mẹ Tiêu Tuyết khá thân với Lục Bắc Thần, sau khi thấy anh cũng kể ra vài chuyện, không cứng rắn như khi gặp đám La Trì, bà ấy bật khóc, vừa gạt nước mắt, vừa dẫn đường cho Lục Bắc Thần: “Lần này cũng may chú Tiêu con mời được con về, nếu không chuyện của Tiêu Tuyết chẳng biết khi nào mới yên ổn lại được.”

La Trì đứng bên nghe có phần ngượng ngập.

“Cô Tiêu, vụ này do chính cảnh sát La phá án.” Lục Bắc Thần khẽ nói.

Bà Tiêu đưa mắt nhìn La Trì, chẳng có biểu cảm gì, có thể nhận ra bà ấy không quá tin tưởng vào cảnh sát, kể cả bây giờ đã bắt được hung thủ. Lục Bắc Thần không nói thêm nhiều với bà Tiêu mà đi thẳng vào nhà. Cố Sơ ôm cuốn sổ ghi chép, luôn đi theo sau Lục Bắc Thần.

Bà Tiêu nhìn thấy Cố Sơ, nhìn rất lâu mới hỏi nhỏ La Trì: “Cô gái đi bên cạnh Tiểu Lục là ai đấy? Sao tôi trông quen quen?”

“Cô ấy là Cố Sơ, trợ lý của giáo sư Lục.”

“Cố Sơ?” Gương mặt bà Tiêu nhăn tít lại, rồi nhanh chóng nhận ra: “Có phải chính là em gái của con bé Cố Tư đó không? Tôi nhớ ra rồi, con gái của Cố Trạch Phong, đúng không?”

La Trì thấy tâm trạng bà ấy không ổn, nhất thời không có bất kỳ phản ứng nào, gật đầu cũng không được mà lắc đầu cũng chẳng xong. Bà Tiêu rảo bước tới trước, kéo giắt Cổ Sơ lại, kích động nói: “Cô lập tức đi khỏi đây cho tôi! Đừng có ở đây ra cái vẻ tử tế! Nếu không có hai chị em nhà cô, con gái tôi chết được sao?”

Lực đẩy của bà ấy rất mạnh, Cổ Sơ không đề phòng, nhất thời loạng choạng. Lục Bắc Thần đứng bên cạnh nhanh tay ôm chặt lấy cô, chắn trước mặt cô, nhìn về phía bà Tiêu: “Cô đang làm gì vậy?”

“Tiêu Tuyết không ít lần nhắc tới nó trước mặt cô. Năm đó nó đã khóc lóc đến mức nào, chẳng phải vì nó cả sao? Tiêu Lục, em trai con...”

“Cô Tiêu!” Lục Bắc Thần lạnh lùng ngắt lời bà Tiêu: “Bây giờ cô ấy là trợ lý của con. Nếu không có cô ấy, vụ án của con gái cô không thể phá nhanh như vậy được.”

Cổ Sơ nép trong lòng anh, lắng nghe nhịp đập trái tim anh. Giọng anh vọng ra qua lồng ngực chắc nịch, làm rung cả màng nhĩ của cô...

~Hết chương 137

~

138. Chương 138: Trục Giác Của Cổ Sơ

Đáng nhẽ cô phải đẩy anh ra.

Vì bà Tiêu nhắc tới em trai của anh, vì cô đã từng phản bội em trai của anh. Nhưng tâm trạng điên rồ của bà Tiêu khiến cô nhất thời không biết phải đối mặt thế nào, chỉ có thể để mặc cho anh ôm vào lòng, lắng nghe thanh âm của anh. Bình tĩnh hơn Bắc Thâm, vậy mà vào khoảnh khắc này cô dường như lại tìm được bóng hình của Bắc Thâm. Cô túm chặt lấy áo sơ mi của anh, không ngừng gào thét: Bắc Thâm... Bắc Thâm...

Cổ Sơ có thể bình thản đối mặt với Tiêu Tuyết vì cô tin tưởng lời nói của Bắc Thâm, hai người họ chưa bao giờ bắt đầu. Hôm nay cô lại không thể đối mặt với bà Tiêu, vì rất rõ ràng, trước mặt người thân, Tiêu Tuyết đã đặt bản thân mình vào một vị trí vô tội nhất, chịu nhiều thương tổn nhất. Bà Tiêu sẽ không hiểu được sự tình. Có cán cân của người mẹ nào trên đời không nghiêng về phía con gái mình chứ? Cô không thể giải thích, thế nên thành ra cũng không còn cách nào đối mặt. Nhưng cách giải quyết của Lục Bắc Thần thì lại vừa đẹp. Anh sẽ không giải thích quá nhiều với bà Tiêu, có thể anh phản cảm khi nghe người khác một lần nữa nhắc tới em trai mình, cũng có thể anh vốn không biết rõ chuyện này. Nhưng anh đã dùng một cách thức thông minh nhất để tuyên bố lại địa vị của cô, chuyển chủ đề trở lại vụ án.

Quả nhiên, bà Tiêu đã dừng lại, động tác bình tĩnh trước tâm trạng. Bà ta không nói câu nào, quay ngoắt qua một bên lau nước mắt. Cổ Sơ không giận bà Tiêu vì cô có thể hiểu được cảm giác khi mất đi người thân. Đó là một dư vị cô tịch như cái chết, giống như giữa trời đất này chỉ còn lại một mình mình, hoảng sợ và tuyệt vọng.

Phải, năm xưa khi bố mẹ rời xa cô, cô đã được ném trọn mùi vị ấy.

Bà Tiêu không làm khó cô nữa, có lẽ nể mặt Lục Bắc Thần. Nhưng bất luận cô đi tới đâu, bà ta cũng bám riết sau lưng cô như một luồng oán khí, nhìn cô chằm chằm không rời mắt. Ban đầu Cổ Sơ còn cảm thấy bức bối, nhưng về sau khi Lục Bắc Thần nhắc nhở cô phải hết sức tập trung, cô cũng dần dần xem nhẹ ánh mắt của bà Tiêu.

Điểm đặc biệt lớn nhất trong căn biệt thự là rất nhiều tranh.

Một sở thích trang trí rất kỳ lạ.

Thông thường mà nói, người thích âm nhạc, bất luận là chơi nhạc hiện đại hay nhạc cổ điển. Cổ Sơ nghe nói có rất nhiều lúc cảnh sát sẽ dựa vào cách sắp xếp nội thất trong phòng mà nhanh chóng phán đoán ra nghề nghiệp của chủ nhà cùng với tính tình và sở thích. Nhưng nếu quan sát cách quan sát của căn biệt thự này, người nào không biết lại tưởng Tiêu Tuyết là một họa sỹ.

Tranh hiện đại chiếm đại đa số, bao gồm một lượng lớn tranh trừu tượng, có mấy bức đều là tranh Cổ Sơ cực kỳ thích. Có lẽ đều do cùng một người vẽ, vì tranh treo khắp phòng tuy muôn màu rực rỡ nhưng phong cách đều giống nhau. Lục Bắc Thần dừng bước trước một chiếc tủ lớn. Anh mở cửa tủ ra, đeo găng tay cao su vào, sờ một lượt sau đó ngửi ngửi ngón tay, giữ im lặng từ đầu tới cuối. La Trì nhìn quanh một lượt rồi bước lên hỏi bà Tiêu: “Căn biệt thự này từng được thay đổi phong cách trang trí sao? Ý tôi là... mấy bức tranh này?”

La Trì cũng có phần nghi hoặc đối với sự khác thường trong cách sắp xếp.

Bà Tiêu lắc đầu: “Từ khi có ngôi biệt thự này, tranh đã được treo như vậy. Đây đều là những bức tranh thường ngày của Tuyết Tuyết. Khi nó không đi biểu diễn thì sẽ vẽ những bức tranh này, bởi cẩn thận rồi treo lên.”

Đây là điều khiến người ta ngỡ ngàng, không ai báo cáo rằng Tiêu Tuyết còn biết vẽ tranh.

Cổ Sơ đã nghe thấy mấy lời của bà Tiêu, trong lòng hiểu rõ. Khi cô đưa mắt quan sát Lục Bắc Thần, rõ ràng anh không hề tỏ ra quá kinh ngạc, chỉ có thể chứng tỏ một điều, anh biết rõ chuyện Tiêu Tuyết biết vẽ tranh. Nghĩ vậy, trong lòng cô ít nhiều không thoải mái, rồi chợt nhớ lại lời Cổ Tư gào khóc nói với mình: Vì sao Tiêu Tuyết không chịu tha cho hai người họ, cứ bám riết không thôi. Thật ra Cổ Sơ cảm thấy là Tiêu Tuyết không tha cho cô mới phải. Năm năm trước là Lục Bắc Thâm, năm năm sau là Lục Bắc Thần.

“Nghĩ gì vậy?” Lục Bắc Thần bước lên, hỏi một câu.

Cổ Sơ ngược nhìn anh, bỗng chốc hơi hoảng loạn. Lục Bắc Thần nhìn cô rồi nhìn lên bức tranh trên đỉnh đầu cô, hỏi: “Em hiểu về tranh, em nói xem.”

Cô nhìn theo ánh mắt anh, lúc này mới phát hiện ra bức tranh trước mắt. Lục Bắc Thần đã hiểu lầm rồi, thấy cô đứng rất lâu trước bức tranh còn tưởng cô đang suy tư. Thật ra ban nãy cô vốn không nhìn thấy bức tranh này. Nghĩ vậy, cảm thấy mình hơi thiếu trách nhiệm, cô bèn tập trung tinh thần, xem kỹ nội dung của nó.

Là một con mèo, một con mèo đen tuyền, ngồi trên một chiếc ghế nan sắt. Nó hơi nghiêng mặt, nhìn về phía tay bên trái nhưng ánh mắt không tập trung. Bối cảnh là màu xám đậm, cả một bức tranh mang tông màu cực kỳ bí bách, duy trì có màu của chiếc ghế đó là rất nổi bật.

“Tôi nhìn thấy sự cô độc.” Cổ Sơ nhẹ nhàng nói: “Vẽ tranh là hữu hiệu nhất để giải tỏa những tâm sự trong lòng người vẽ.” Nói tới đây, cô chỉ tay vào một góc bức tranh.

Trên nền xám của góc tranh là một chữ ký với bút tích đỏ rực, chữ ký hình bông hoa, đã được thiết kế theo một phong cách độc đáo nhưng không hề xa lạ, là hai chữ Tiêu Tuyết.

“Là bức tranh chính tay cô ta vẽ, có thể thấy cô ta đã lấy tranh ví người. Cô ta coi con mèo trong bức tranh là mình, cô độc và nhạy cảm, ánh mắt không tập trung, có thể nhận ra nội tâm cô ta thiếu hụt cảm giác an toàn. Cô ta rất áp lực, có thể càng ở một vị trí cao thì người ta càng thấy lạnh lẽo.” Cổ Sơ lại gõ vào chân của con mèo: “Móng vuốt của nó đang ra sức bấu chặt vào thành ghế, chứng tỏ sự lo lắng và hoảng sợ trong lòng cô ta, cũng có thể là cảm giác lo âu đối với tương lai. Toàn bộ bức tranh lấy màu xám đậm và đen làm chủ, đây chính là biểu tượng của sự đè nén tâm trạng. Chỉ duy có chiếc ghế này màu đỏ, có thể suy ra cô ta vẫn còn sự mâu thuẫn tâm lý khi luôn khao khát sống trong hào quang.”

Nhìn những bức tranh này, cô mới biết thật ra cô vốn không hiểu Tiêu Tuyết.

Lục Bắc Thần trầm tư gì đó, sau đó quay đầu nhìn cô: “Em nghiên cứu tâm lý từ khi nào vậy?”

Cổ Sơ lắc đầu: “Tôi biết vẽ, thế nên cũng khá hiểu về tâm lý của người cầm cọ.”

Ánh mắt Lục Bắc Thần có thêm chút trêu đùa. Anh ghé sát mặt lại, thì thầm một câu: “Hôm nào cho tôi xem tranh em vẽ đi.”

Nếu anh không nói câu này, cô cũng không nhận ra điều gì, bây giờ cô mới chợt phản ứng lại, nhìn anh trân trân, rất lâu sau mới nói: “Anh cũng bỏ nhiều công sức thật.” Lúc anh nhắc tới tranh, cô lại một lần nữa coi anh là Bắc Thâm, cùng anh bàn luận về tranh, bàn về tâm tư người vẽ tranh.

“Đối với người đẹp, tôi trước nay luôn rất bỏ công.” Lục Bắc Thần hồ hững đáp lại.

Cố Sơ quay đầu, đi vào phòng ngủ.

Khi hoàng hôn nhuộm đỏ cả bến Thượng Hải, cả đám người bọn họ mới đi ra khỏi biệt thự của Tiêu Tuyết. Cố Sơ đã ngắm tranh cả một buổi chiều, nhìn đã hoa cả mắt. Đám La Trì thì vẫn lục soát khắp các góc ngách trong nhà. Phần lớn thời gian Lục Bắc Thần ngẫm nghĩ, ngoài mấy câu lảm nhảm nói với cô trong biệt thự ra, hầu như anh đều im lặng.

Không phát hiện ra bất kỳ manh mối nào.

Kết quả giống như lần kiểm tra của các đồng nghiệp ở Thượng Hải.

Khi lên xe, La Trì rất tinh ý, lên làm tài xế, còn để mấy xấp tài liệu dày cộp lên hết ghế lái phụ. Cố Sơ liếc nhìn, không nói gì cả, quay qua ngồi ghế sau, bên cạnh Lục Bắc Thần. Lục Bắc Thần thấy cô nắm mãi trong tay một cuốn sổ ghi chép bằng da màu nâu đậm thì tỏ ra rất kỳ lạ, lập tức giằng lấy. Cố Sơ định lấy lại, anh tiện đà ôm lấy eo cô, cười khê: “Bảo bối, đừng vội, còn chưa tới tối mà.”

Giọng anh rất khê, chỉ đủ để hai người nghe thấy nhưng chỉ như vậy cũng khiến Cố Sơ đỏ mặt, lập tức đẩy anh ra. La Trì ngồi phía trước không hiểu sự tình, cười nói: “Cô Cố à, đừng quên tài xế hiện giờ là một cảnh sát nhân dân. Nếu bị cấp trên quấy rối, hoan nghênh cô tới báo án bất kỳ lúc nào.”

Cố Sơ trừng mắt nhìn vào gương chiếu hậu, La Trì cười phá lên. Lục Bắc Thần tăng lờ câu nói không đầu không đuôi của La Trì. Anh lật cuốn sổ ra, bên trên toàn là những ký hiệu kỳ quái. Anh ngược mắt liếc nhìn cô, rồi đóng sổ lại: “Làm trợ lý của tôi, cách thức ghi chép này là không đạt tiêu chuẩn.”

“Tôi đọc hiểu là được.” Cố Sơ giật lại cuốn sổ.

Chiếc xe dừng lại, La Trì góp vui: “Tôi mượn xem nào.”

Cố Sơ cũng không keo kiệt, đưa sổ cho anh ấy. La Trì đón lấy, nhìn một lúc lâu, xoay ngang xoay dọc, tới tận khi đèn xanh bật sáng mới lập tức khởi động xe, một tay đưa cuốn sổ trả cho cô: “Sách trời đây à? Năm xưa sao người ta không dùng kiểu văn tự này làm mật mã điện báo nhỉ. Ghi chép kiểu này mà cô vẫn nhớ được mình đã ghi gì sao?”

Cố Sơ còn chưa lên tiếng, Lục Bắc Thần đã lãnh đạm đáp: “Trí nhớ cô ấy trước giờ rất tốt.”

Đây có được tính là khen cô trá hình không? Chỉ có điều cô quả thực không thích kiểu này khiến mình rơi vào ngộ nhận này. La Trì vỗ đầu: “Ừ nhỉ, thiếu nữ thiên tài!”

“Anh điều tra tôi?” Cơn tức của Cố Sơ nhằm thẳng về phía La Trì.

La Trì lập tức giơ một tay lên tỏ ý đầu hàng.

“Thứ em ghi chép là tranh ở các phòng?” Lục Bắc Thần quay về việc chính: “Nói thử điều em nghi ngờ xem.”

Cố Sơ thầm kinh ngạc vì đôi mắt độc của Lục Bắc Thần, lại có thể nhận ra đó là vị trí các bức tranh trong biệt thự của Tiêu Tuyết từ những ký hiệu hỗn loạn phức tạp ấy.

“Tôi luôn cảm thấy có vài bức tranh hơi kỳ lạ nhưng cụ thể là lạ ở điểm nào thì lại không nói ra được, có thể chỉ là trực giác.”

La Trì chen mồm vào: “Cố cô nương ơi, phá án không thể dựa vào trực giác được đâu.”

Cố Sơ mím môi.

“Đừng nghe cậu ta phán, có lúc trực giác cũng rất quan trọng.” Lục Bắc Thần ngồi bên lên tiếng, rồi lại nói với La Trì: “Cô ấy là trợ lý của tôi, dạy kiểu gì là việc của tôi.”

Ý là cậu đừng có nhiều lời, lo chuyện bao đồng.

Cố Sơ nghe thấy câu nói ấy, trong lòng cuộn trào một cảm xúc không thể nói thành lời. Hình như anh đang động viên cô, cổ vũ cô bằng quyền uy và sự chuyên nghiệp của mình.

“Được được được, tôi biết cậu mới có thêm một trợ lý, đừng có khoe khoang nữa.” La Trì cười ha ha: “Chúng ta trở về vụ án. Hôm nay trước sau đã lục soát hai lượt, đều bằng hình thức trải thảm. Cậu cũng thấy đấy, không phát hiện được bất kỳ điểm nghi vấn nào.”

“Thế nên, cây đàn violon bị mất tích đó khả năng lớn đang ở chỗ của Lưu Kế Cường.” Lục Bắc Thần rất bình tĩnh.

La Trì suy tư.

“Vừa rồi tôi đã kiểm tra mấy chiếc tủ có thể để đàn trong biệt thự, không loại tủ nào có khả năng giữ một cây đàn được đặt làm riêng, nếu nhiệt độ không ổn thì cũng quá ảm thấp.” Lục Bắc Thần thậm chí đã lấy một số vật mẫu cho vào trong túi khám nghiệm dùng một lần. “Tám mươi phần trăm là đàn của Tiêu Tuyết luôn được người khác bảo quản.”

Cố Sơ im lặng từ đầu tới cuối, rồi lật lại cuốn sổ nhỏ của mình, nhìn vào những ký hiệu bên trên, rất lâu gương mặt vẫn không thể dần ra...

139. Chương 139: Bức Tranh Khác Biệt

Xe tới chỗ ở của Lục Bắc Thần trước. Còn chưa đến tiểu khu, từ xa đã có thể nhìn thấy cảnh tượng cả khu nhà Tomson Riviera cao chót vót. Ánh đèn ấy còn rực rỡ hơn cả bầu trời pháo hoa cuối năm, chiếm giữ địa thế số một để ngạo mạn ngắm nhìn bên Thượng Hải. La Trì vừa lái xe vừa tầm tắc: “Đây chính là trắng nước ngoài và trắng Trung Quốc, gần thêm cái móc pháp y quốc tế quả nhiên khác biệt. Đối lại là tôi chắc cả đời cũng không mua nổi một căn hộ ở đây.”

Cố Sơ nghe thấy vậy, không nói gì, nhưng trong bụng vẫn khá ngờ vực: Người này thừa tiền không có chỗ tiêu phải không? Đầu có thường xuyên sống trong nước, lại bỏ tiền ra mua cả một căn nhà quay mặt ra sông ở đây. Thời buổi này đúng là người nào thừa tiền cũng đổ vào bất động sản. Chỉ có điều, căn nhà đắt như vậy, sau này bán đi cũng khó lắm.

Lục Bắc Thần cũng không màng tới lời kêu gào của La Trì. Anh chống cánh tay lên, xoa xoa cằm, từ đầu tới cuối vẫn chìm trong trạng thái suy tư. Lúc sắp vào tới cửa gara, La Trì vẫn còn huyền thuyên không ngừng: “Nói này, giáo sư Lục vĩ đại. Cậu tới Thượng Hải kiểu gì cũng phải khao tôi đây nhá, gì thì gì ở Quỳnh Châu tôi cũng mệt mỏi chết.”

“Nếu thật sự phải mời khách, trước tiên phải là cậu làm tròn bổn phận chủ nhà chứ nhỉ?” Lục Bắc Thần khẽ nói.

La Trì vừa nghe đầu lập tức phình to, vội nói: “Mau tha cho tôi đi. Cái lưỡi cậu kén chọn như thế, tôi hầu hạ không có nổi đâu.” Anh ấy quay đầu nhìn Cố Sơ một cái, nụ cười có vẻ xảo trá: “Hi, cô Cố, sau này vất vả cho cô rồi.”

“Tôi không lo việc ăn uống vệ sinh cá nhân của anh ta.” Cố Sơ uể oải nói.

Trong gương chiếu hậu, La Trì nhướn mày.

Lục Bắc Thần ngồi bên chậm rãi xen vào: “Công việc, sinh hoạt, cả hai việc đều không thiếu. Trợ lý Cố, đừng bắt tôi nhắc lại chức trách của em lần nữa.”

“Được thôi, thế thì tăng lương đi.” Cố Sơ mượn cớ tổng tiền: “Con số trên hợp đồng không được tính riêng rẽ ra. Nếu còn phải phụ trách cả việc ăn uống, vệ sinh cá nhân của anh, anh phải trả thêm một khoản lương.”

“Không thành vấn đề, yêu cầu tăng lương của em, lúc về tôi sẽ bảo luật sư soạn một hợp đồng bổ sung đưa em.”

Cố Sơ nghiêng rằng: “Được thôi. Hôm nay La Trì có thể làm chứng, quân tử nhất ngôn, tứ mã nan truy.”

“Tuy rằng tôi không phải quân tử gì nhưng cũng chẳng có cơ gì để làm tiểu nhân.” Lục Bắc Thần liếc nhìn cô, cười: “Nuôi em cũng chưa đến mức quá tốn kém.”

Câu này nghe thì có vẻ bình thường nhưng nếu nhấm nháp tỉ mỉ sẽ có một chút mùi vị gian tình. La Trì ồn ào: “Nếu tôi đoán không nhầm thì tôi vừa được tận tai nghe thấy một màn cò kè, bớt một thêm hai phải không?”

“Sửa lại, chỉ có thêm, không có bớt.”

Cố Sơ trừng mắt nhìn Lục Bắc Thần.

“Giáo sư Lục, cậu còn thiếu trợ lý không? Hay là một vệ sỹ chuyên nghiệp cũng được.” La Trì lập tức nịnh nọt: “Tôi không có lắm yêu cầu như trợ lý Cố đầu, chỉ cần nhận hai phần ba của cô ấy là được rồi.”

“Tôi mời không nổi người đầy tớ của nhân dân.” Lục Bắc Thần đáp nhẹ tênh.

“Thật ra tôi không đắt.”

Lục Bắc Thần nhướng mày nhìn anh ấy: “Tại tôi quá nghèo.”

La Trì thở dài: “Xét về bản chất ấy, nam nữ bị phân biệt đối xử.”

Lục Bắc Thần tặng lời màn ‘ai oán’ của anh ấy, ghé sát gần Cố Sơ: “Ban này hình như em sót một thứ.”

Nhìn cái thái độ này, đảm bảo không có chuyện gì tử tế.

Cố Sơ nhìn anh bằng ánh mắt ngập tràn cảnh giác.

Đoán không sai, khóe môi anh cong lên một vẻ đùa cợt: “Ăn uống và vệ sinh cá nhân, em thiếu chuyện ngủ.” Rồi anh khẽ bổ sung một câu bên tai cô: “Nếu cộng cả ngủ nữa thì càng hoàn hảo.” Dứt lời, anh nhìn cô cười, càng hy vọng tìm được trên gương mặt cô nét phớt hồng khiến người thương yêu.

Nhưng anh đã thất sủng, Cố Sơ cứ thế nhìn anh không rời mắt: “Được, lát nữa tôi có thể mượn La Trì một số tài liệu về một số hộp đêm, sau đó sẽ đóng ảnh của mấy cô hoạt động đó ở thành tập để anh chọn lựa.”

La Trì vừa nghe xong đã sốt sắng: “Làm sao tôi lại có tài liệu về hộp đêm?”

Đối mặt với La Trì, Cố Sơ lại càng thích trêu chọc. Cô đổ người về phía trước, cong môi cười: “Nghe nói cảnh sát các anh đặc biệt thích kiểm tra mấy chỗ đó, lẽ nào anh chưa từng?”

Lúc này La Trì mới tỉnh ngộ.

“Cảnh sát La, anh tưởng tôi đang nói gì?” Cố Sơ lại hỏi.

Khiến La Trì bẽ mặt một trận, còn Lục Bắc Thần thì phì cười.

“Hi, tôi lại bị một cô bé tí tuổi đầu như cô làm hoang mang rồi.” La Trì gào lên, còn định nói gì đó để lấy lại thể diện của mình thì xe đột ngột dừng lại.

Bỗng nhiên dừng xe, Cố Sơ suýt nữa bay ra ngoài, cũng may Lục Bắc Thần kịp thời kéo cô lại. Anh không vui: “La Trì, thủ đoạn báo thù của cậu cũng trẻ con quá rồi đấy.”

La Trì không nói gì, chỉ ra ngoài cửa xe.

Lúc này Lục Bắc Thần mới nhìn qua, mới liếc một cái, sắc mặt đã cứng đờ. Anh này giờ vẫn nắm chặt cổ tay Cố Sơ, mà giờ phút này, cô có thể cảm nhận được tay anh cuộn càng thêm chặt. Cô cũng ngược lên theo mới bàng hoàng phát hiện ra xe của Kiều Vân Tiêu đang đứng chắn ngay trước cửa vào gara riêng.

“Chuyện gì vậy?” La Trì sững sờ.

Lục Bắc Thần không nói lời nào, mở cửa xuống xe. Cố Sơ cảm thấy không ổn, cũng vội vàng bước xuống từ bên còn lại. Kiều Vân Tiêu đang dựa vào cửa xe, cởi bỏ áo vest giày da, thay bằng bộ quần áo rộng rãi, hai tay rút túi quần, ung dung nhìn về phía này. Anh ấy cố tình lơ đi gương mặt cao ngạo của Lục Bắc Thần, vẫy tay với Cố Sơ, đi về phía cô. Chưa đợi cô có phản ứng gì, anh ấy đã khoác tay qua vai cô và nói: “Đi nào, ăn cơm thôi!”

“Á?”

“Á gì mà á, người là sắt, cơm là thép, em làm cả ngày rồi, cũng phải ăn cơm chứ?” Kiều Vân Tiêu cười hòa nhã: “Tư Tư đang đợi ở nhà hàng rồi, anh tới đón em tan ca.”

Anh ấy cố tình nói rằng ‘tới đón cô tan ca’.

Câu nói này, Cố Sơ hiểu, Lục Bắc Thần dĩ nhiên càng hiểu rõ.

“Đi thôi.” Kiều Vân Tiêu không cho Cố Sơ thời gian suy nghĩ, dắt tay cô đồng thời mở cửa xe.

“Cố Sơ.” Lục Bắc Thần gọi giật cô lại sau lưng.

Anh đứng đó, không bức tức, không nôn nóng, yên tĩnh như một ngọn núi, đến cả ngữ điệu cũng cực kỳ bình thản: “E là em không có thời gian để gặp gỡ họ nữa rồi, tôi muốn có chỗ tài liệu trong sổ tay của em.”

Cố Sơ biết ngay Lục Bắc Thần sẽ không để cô đi, thế nên khi anh nói mấy lời đó cô không cảm thấy ngạc nhiên chút nào. Ngược lại người thiếu kiên nhẫn là Kiều Vân Tiêu, nụ cười của anh ấy tan biến: “Giáo sư Lục, cô ấy đúng là nhân viên của anh nhưng nhân viên cũng có thời gian nghỉ ngơi chứ?”

“Tôi nghĩ cậu Kiều nhầm lẫn một khái niệm rồi, nhân viên và trợ lý là hai việc khác nhau.” Lục Bắc Thần tĩa tọt câu chữ: “Nếu chỉ là một nhân viên bình thường, đương nhiên tôi sẽ không can dự vào tự do của cô ấy, nhưng là trợ lý của Lục Bắc Thần thì việc cô ấy phải làm là thống nhất như một với tôi, thời gian của cô ấy chính là thời gian của tôi.”

La Trì ở trong xe ngồi không nổi nữa, vội vàng đi xuống, thấy tình hình không mấy khả quan, anh ấy bèn khuyên nhủ: “Hay là thế này đi, tôi mời, mọi người cùng đi ăn chút gì, Cố Sơ cô xem...”

“Cảnh sát La, tối nay mà tôi không viết xong báo cáo thì hình như cậu cũng chưa thể bàn giao công việc thì phải.” Lục Bắc Thần ngắt lời anh ấy.

La Trì nghẹn lời.

Kiều Vân Tiêu nhú mày, nắm chặt tay Cố Sơ: “Công việc này không làm cũng chẳng có gì ghê gớm cả.”

Ánh mắt Lục Bắc Thần lạnh ngắt.

“Hay là để hôm khác đi.” Cố Sơ cảm thấy nếu mình mà đi, sự việc sẽ càng lúc càng ầm ĩ, bèn từ bỏ suy nghĩ đi ăn cơm với Kiều Vân Tiêu.

Kiều Vân Tiêu nhìn cô bằng ánh “Em điên đấy à”. Cô hít sâu, gạt đầu với anh ấy. Kiều Vân Tiêu hiểu tính cô, nếu đã quyết định ở lại thì chắc chắn sẽ không đi với anh. Anh ấy ngẫm nghĩ rồi nói: “Vậy ngày mai nhé, bố anh rất muốn gặp em.”

Cố Sơ vô thức liếc nhìn Lục Bắc Thần. Anh đứng im tại chỗ, không có phản ứng gì. Cô bèn nói với Kiều Vân Tiêu: “Vâng.”

Tuy rằng Kiều Vân Tiêu rất không hài lòng về hành động vô thức vừa rồi của cô nhưng đáp án của cô vẫn khiến anh ấy vui vẻ, vội nói: “Vậy mai anh tới đón em.”

“Ngày mai...” Cô ngập ngừng, không rõ ngày mai sẽ cùng với Lục Bắc Thần đi đâu nữa: “Em sẽ đến thẳng đó.”

Kiều Vân Tiêu trầm mặc một lúc, một lúc sau mới nói: “Được.” Dứt lời, anh ấy đưa mắt nhìn Lục Bắc Thần, thái độ cực kỳ thiếu thân thiện.

Đợi xe của Kiều Vân Tiêu đi rồi, Lục Bắc Thần mới kéo cửa xe, lãnh đạm nói: “Lên xe.”

Cô và Lục Bắc Thần đang ở trong một mối quan hệ kỳ lạ.

Vừa thân thuộc lại xa lạ.

Cố Sơ cảm thấy, tất cả nguyên do đều vì Bắc Thâm.

Tối nay La Trì không được hời. Sự thật chứng minh, Lục Bắc Thần quả thực đã coi anh ấy là tài xế kiêm bia đỡ đạn. Kiều Vân Tiêu vừa đi khỏi là anh cũng đuổi La Trì về. La Trì hận đến nghiến răng nghiến lợi, không ngừng mắng anh là kẻ gian trá, lừa đảo, đến cả một cốc café cũng không mời anh ấy uống. Còn câu

trả lời của Lục Bắc Thần là: Muốn uống café cũng được thôi, mua cái máy pha café tới đây trước. Chỗ tôi vừa hay thiếu một cái máy nhập ngoại.

La Trì hoảng hốt bỏ chạy.

Khi chỉ còn lại hai người họ, căn phòng rõ ràng trở nên rộng lớn hơn mà bên Thượng Hải ngoài kia rõ ràng cũng náo nhiệt hơn, chỉ cách một cánh cửa sổ mà khung cảnh đã có một sự khác biệt rõ rệt. Lục Bắc Thần thực sự vui đầu vào công việc, vừa về là chui vào phòng sách, có lẽ phải lập tức chuyển những mẫu vật thu gom hôm nay tới phòng thực nghiệm.

Nghe nói, trong một thời gian rất ngắn, Lục Bắc Thần đã xây một phòng thực nghiệm, khám nghiệm rất oách ở Thượng Hải, không kém cạnh gì với căn phòng của anh ở nước ngoài. Nhưng cô chỉ nghe nói, còn chưa thực sự được đặt chân tới, cũng không biết nó rốt cuộc nằm ở đâu tại Thượng Hải. Cô không quay về phòng ngủ. Trong lúc anh bận rộn, một mình cô ngồi dựa vào khung cửa sổ sát sàn ngoài phòng khách, cầm đầu vào cuốn sổ của mình, liệt kê rõ ràng, tường tận từng bước tranh trong nhà Tiêu Tuyết ra.

Cô có phần tập trung, đến mức khi Lục Bắc Thần đi vào, đột ngột lên tiếng đã khiến cô giật thót tim.

“Tôi đói rồi.”

Ba chữ, nhàn nhã như một vương gia.

Cổ Sơ run người, cuốn sổ từ trong tay trượt xuống. Trong một khung cảnh yên tĩnh nhường này, một thanh âm bất thình lình vang lên quả thực rất kinh người. Cô quay đầu lườm anh, chất giọng cũng cao vút lên theo: “Anh là ma đấy à, bước đi không phát ra âm thanh?”

Ở góc sofa đặt một chiếc ghế bành. Về lịch sử của nó, lúc tới đây cô đã được La Trì kể lại, rằng đây là một chiếc ghế cũ Lục Bắc Thần đã phải mất công sức mới tìm được, có lịch sử hơn hai trăm năm, trên tay vịn của ghế còn khắc hình rồng và đám mây lành, chất liệu vô cùng quý giá, hơn hai trăm năm trước mà đám khắc hình rồng, nghĩ cũng đủ biết tôn quý cỡ nào. Thật ra khi vừa bước vào phòng Cổ Sơ đã chú ý tới chiếc ghế này, nó toát lên một vẻ cũ kỹ nhưng lại được lau sạch bóng, có thể nhận ra là một vật cực tốt, chỉ có điều hoàn toàn không phù hợp với những thiết bị hiện đại khắp phòng, cả phòng chỉ có mình nó là đồ cổ.

Lúc này đây, Lục Bắc Thần đang dựa vào chiếc ghế ấy. Chiếc ghế chỉ lắc lư trước sau, phát ra những tiếng kêu kẹt, là tiếng những tấm gỗ ‘đầu đá’, va chạm vào nhau. Anh mặc bộ quần áo ngủ màu trắng sữa, độc một màu từ trên xuống dưới, không một chút hoa văn nào. Đầu tóc hơi rối loạn, đen nhánh, làm tôn lên sắc mặt trắng bóc. Có thứ hơi kéo tụt về cao quý, lạnh lùng của anh xuống là anh còn đeo thêm cặp kính cận gọng đen, một chiếc gọng rất to, khiến Cổ Sơ đột nhiên nghĩ tới Harry Potter...

Anh cận thị.

Bắc Thâm... không cận thị.

Anh ngồi đó, nhìn cô, nghe cô lên án, không giận mà bật cười: “Tại em quá chăm chú rồi, liên quan gì tới việc tôi đi nhẹ hay mạnh?”

Cổ Sơ gấp cuốn sổ lại, mặc kệ anh.

“Này~” Anh kéo dài giọng, có chút lười biếng, còn một chút hờn dỗi trẻ con: “Tôi đói rồi~”

“Đói thì tự nấu cơm mà ăn!” Cổ Sơ cất sổ đi, quay đầu nhìn anh. Thấy anh vẫn trong hình ảnh mái đầu bù xù, trên mũi lại đeo cái kính cận to đùng, lúc nói chốc chốc lại đẩy đẩy nó lên, cô lập tức muốn cười nhưng vẫn nín nhịn.

Lục Bắc Thần thở dài, nhún vai: “Em nấu cơm cho tôi, tiền lương sẽ được tính ngay từ tối nay, không được à?”

Cổ Sơ ngẫm nghĩ rồi đi về phía anh: “Lời nói gió bay.”

Anh uể oải hất cằm về phía chiếc áo khoác bên cạnh sofa: “Áo khoác.”

Cô cầm lên.

“Trong túi có ví tiền.”

Cô lật ra, giơ cao ví tiền về phía anh.

“Trong đó có mấy tờ tiền, trả tạm em tối nay.” Lục Bắc Thần lại đẩy kính lên, rồi giải thích một cách rất tự kiêu: “Em biết rõ mà, tôi ra ngoài về cơ bản không cần tiêu tiền.”

Ngông cuồng!

Cố Sơ lăm bắm trong lòng, ném áo khoác lên sofa, mở ví tiền ra. Lục Bắc Thần ngồi bên cạnh ồn ào: “Quần áo mà nhàu là em phải là đây.”

“Cứ có tiền là được.” Liếc nhìn, Cố Sơ thấy ngay trong ví có một bức ảnh được lật ngược nhưng mặt đối diện là màu xám. Đằng sau ảnh viết chữ gì đó, cô chỉ liếc qua. Lúc định nhìn kỹ thì Lục Bắc Thần cười nói: “Xem trộm vật dụng cá nhân của tôi là bị trừ tiền đấy.”

Cố Sơ chẳng thèm xem, rút thẳng mấy tờ tiền ở trong đó ra rồi đút lại ví tiền vào trong túi áo khoác của anh, giơ tiền lên: “Phí phục vụ một bữa ăn nhá!”

“Trợ lý Cố, phí phục vụ của em còn đắt hơn cả khách sạn năm sao đấy.”

“Tay nghề của tôi cũng cao hơn đầu bếp của khách sạn năm sao mà.” Cố Sơ cất tiền rồi đi thẳng vào trong bếp.

Lục Bắc Thần dựa vào ghế, lại bắt đầu nhàn nhã đung đưa, nhìn về phía nhà bếp, mỉm cười...

Điều khiến Cố Sơ không ngờ đến là mấy món có sẵn trong tủ lạnh lại có thể giúp cô làm cả một bàn đầy thức ăn, việc này cũng xuất phát từ lý do Lục Bắc Thần đã kêu người mua sẵn nguyên liệu. Cô cảm thấy tất cả có lẽ đều đã được anh tính toán cả. Anh đã đoán chuẩn tối nay cô sẽ ở lại, sau đó dùng cả một đồng đồ ăn để thỏa mãn khao khát được xuống bếp của cô.

Lục Bắc Thần ăn say sưa, hoặc có thể hình dung bằng cụm từ ‘ngấu nga ngấu nghiêng’, hoàn toàn tìm không thấy vẻ nho nhã, trầm ổn những khi ra ngoài dùng bữa. Cố Sơ từ tốn uống chút canh dinh dưỡng, nhìn anh: “Thì ra anh bị cận à?”

“Em nói xem?”

Cố Sơ bĩu môi.

“Cầm sổ tay qua đây.” Lục Bắc Thần vừa ăn vừa chỉ huy.

“Ồ!” Cố Sơ lờm ngáy, đứng dậy đi lấy sổ tay, lúc ấy mới phát hiện sổ tay đặt trên chiếc ghế bành. Thì ra ban nãy anh vẫn ngồi đọc.

Cô đưa anh.

Anh đón lấy, lật ra mấy trang, chỉ vào một chỗ cô viết những ký hiệu khá rõ ràng: “Em nghi ngờ bức tranh trong phòng ngủ này?”

Cố Sơ gật đầu: “Bức tranh này không giống các bức tranh khác.”

“Có gì không giống?”

Cố Sơ tỉ mỉ nhớ lại, đầu mày nhíu chặt: “Tôi cứ cảm thấy bức tranh này là lạ. Nếu có thể tới đó một chuyến nữa thì tốt.”

“Được chứ.” Lục Bắc Thần thẳng thừng buông bát đĩa xuống, rướn người vuốt phẳng hàng lông mày của cô: “Đi thôi, bây giờ!”

140. Chương 140: Tiếng Bước Chân Giữa Đêm Khuya

Lục Bắc Thần rất tùy hứng trong công việc.

Ví dụ như, một giây trước anh vẫn còn đang thưởng thức mỹ vị, một giây sau đã có thể lập tức thay quần áo, sẵn sàng đối mặt với công việc. Khi họ tới biệt thự của Tiêu Tuyết một lần nữa, Cố Sơ nhìn đồng hồ: 10 giờ 30 phút. Những tiết tấu của đêm Thượng Hải đã bắt đầu nhưng không thuộc về nơi này. Bỏ xa sự náo nhiệt và ồn ã của những bóng ma đô thị, các ngôi biệt thự dù xa dù gần ở đây cũng đều im ắng. Nhưng xa hơn chút nữa vẫn có thể nhìn thấy ánh sáng, hắt nghiêng ra ngoài từ các ô cửa sổ, không giống như nhà Tiêu Tuyết, cả một mảng tối đen như mực.

Bố mẹ Tiêu Tuyết trước nay chưa từng sống ở đây, thực tế là khi còn sống, số lần Tiêu Tuyết tới đây ở lại cũng đếm được trên đầu ngón tay. Đa phần giấc ngủ của cô ta đều ‘hiền tặng’ cho khách sạn. Cánh cửa lớn của biệt thự khóa chặt, dán hai mảnh giấy niêm phong chéo nhau mang một con dấu màu đỏ. Lục Bắc Thần đỗ xe trước cửa biệt thự, xuống xe, trầm mặc nhìn cánh cửa lớn. Cố Sơ cũng đi xuống theo, quan sát xung quanh rồi thở dài: “Xem ra là không vào được rồi, có thể gọi La Trì tới không?”

“Kể cả La Trì có tới cũng vẫn phải xin giấy thôi.” Lục Bắc Thần giơ tay xem giờ: “Muốn vào từ cửa chính thì phải xin giấy, đợi giấy được phê duyệt nhanh nhất cũng phải tới sáng sớm mai, quá rắc rối.”

Chỉ nghe như vậy thôi, Cố Sơ cũng cảm thấy phức tạp.

“Vậy phải làm sao?”

Lục Bắc Thần không lên tiếng, vòng ra phía sau biệt thự. Một lát sau, anh hét một tiếng: “Em qua đây!”

Xung quanh thanh vắng, giọng anh gần như còn có cả tiếng vang. Cố Sơ liếc nhìn những ngọn đèn đường bị bóng cây xung quanh che khuất ánh sáng. Chúng quả thực như những bóng ma lớn vẩn vút khắp nơi, thực sự đáng sợ, cô vội vàng chạy về phía Lục Bắc Thần. Anh đã tìm ra một cánh cửa ngách, có lẽ bình thường là lối đi dành cho quần gia hoặc người giúp việc. Đừng tưởng nhà họ Tiêu là nhà giàu mới nổi, thế mà vẫn học được bộ quy tắc ứng xử của xã hội thượng lưu cực nhanh. Cánh cửa ngách này có lẽ đã lâu lắm rồi không ai quét dọn, dây thường xuân và hoa bìm bìm leo đầy, nếu không nhìn kỹ vốn dĩ sẽ không để ý.

Cố Sơ đưa mắt nhìn cánh cửa rồi lại nhìn sang Lục Bắc Thần, thầm nghĩ sao anh lại quen thuộc nơi này đến vậy? Đường như Lục Bắc Thần nhìn thấu suy nghĩ của cô, thản nhiên nói một câu: “Phàm là biệt thự dù ít dù nhiều cũng sẽ để lại cửa sau.” Nói tới đây anh nhướn mày: “Em không thể nào không biết.”

“Nhà chúng tôi trước đây không khác người như vậy.” Cô đáp một câu.

Nhà họ Cố chắc đã là gia đình có danh tiếng đẹp nhất trong giới người giúp việc. Bố mẹ cô đối xử với người làm rất tốt. Khi nhà họ Cố suy sụp, quần gia và tất cả người giúp việc, người làm vườn trong nhà mãi vẫn không chịu rời đi, điều càng khiến họ ấm lòng là ai nấy đều muốn tự bỏ tiền túi giúp nhà họ Cố vượt qua cửa ải khó khăn. Nhưng tiếc là món nợ của nhà họ Cố quá lớn, đến bố của cô cũng không còn khả năng xoay chuyển, huống hồ là đám người làm chỉ biết trông vào đồng lương.

Dưới ánh trăng, sắc mặt cô có phần bi thương, cô cụp mắt xuống, khẽ cắn môi. Lục Bắc Thần nhìn cô, biết câu nói vô tâm ban nãy đã đâm trúng vào tâm trạng của cô. Anh khẽ thở dài, nhất thời cũng không biết phải an ủi thế nào, đành dồn sự chú ý lên khóa cửa.

Một ổ khóa nhỏ đã loang lổ mấy vết gỉ được treo trên cửa, giống như người trông coi cô độc cuối cùng của cả căn biệt thự này.

Lục Bắc Thần từ bên cạnh tìm được một sợi dây kẽm cũng đã gỉ, bẻ cong, bẻ qua bẻ lại mấy cái. Cố Sơ thấy vậy kỳ lạ hỏi: “Anh định làm gì vậy?”

“Cạy khóa.”

“Hả?”

Lục Bắc Thần tăng lờ vẻ kinh hoàng tột độ của cô, sợi dây kẽm được chọc vào trong mắt khóa, sắt gỉ và sắt gỉ va chạm tạo thành những tiếng cọt sạt nhức nhối. Cố Sơ đang định bịt tai lại thì bỗng nghe thấy ‘cách’ một tiếng, khóa đã được mở ra. Cô tròn mắt, lần đầu tiên nói với anh bằng giọng ngưỡng mộ: “Lợi hại thật!”

“Trên đời này không có cánh cửa nào có thể ngăn cản tôi.” Anh đẩy cửa ngách ra.

Nó phát ra một âm thanh chói tai, động tĩnh của tấm kim loại đã gỉ trở nên giòn tan trong một đêm như thế này. Cổ Sơ ghét nghe thấy âm thanh này. Cô dụi dụi tai, nhìn theo bóng anh, bị đánh bại bởi dáng vẻ kiêu ngạo như một con chim công cao lớn của anh. Nhưng mà lời anh nói vẫn khiến cô hoang mang. Nếu anh thật sự rất giỏi mở khóa, vậy thì nơi cô ở...

Đang mãi nghĩ thì cô nghe thấy Lục Bắc Thần bổ sung một câu: “À đúng rồi, bao gồm cả cửa nhà em.”

Khi anh dứt lời, đúng lúc có một cơn gió đêm lùa vào, hơi lạnh, kích thích khiến Cổ Sơ rung mình một cái. Bị anh nhìn thấy, anh bèn cười nham hiểm: “Nếu tôi muốn giở trò với em thì bất kỳ lúc nào cũng có thể đột nhập vào nhà.”

“Anh dám!”

“Có gì mà không dám?” Anh hỏi ngược lại.

Cổ Sơ chẳng hơi đâu đốp chát với anh, va mạnh vào người anh một cái rồi đi lên trước. Lục Bắc Thần bật cười sau lưng, thanh âm không hề nhỏ.

Tới biệt thự của Tiêu Tuyết phải vượt qua muôn vàn khó khăn trắc trở.

Cũng may bây giờ là một căn nhà bỏ không, nếu không với cảnh tượng hiện giờ Lục Bắc Thần tay không leo lên tầng hai như lúc này đây, chắc chắn sẽ bị cáo buộc với tội danh đột nhập nhà dân trái phép mất thôi.

Phòng ngủ của Tiêu Tuyết ở tầng hai, hướng thẳng ra vườn hoa. Cửa tầng một bị khóa chặt, Lục Bắc Thần không rảnh tìm công cụ cạy khóa lần nữa, thẳng thừng tìm chỗ đặt chân để leo lên tầng hai. Động tác leo trèo của anh cực nhanh, chưa đầy hai phút đã nhảy được vào trong ô cửa sổ mở hé của phòng ngủ, khiến Cổ Sơ nhìn cũng phải thán phục.

Chẳng mấy chốc, khóa cửa tầng một đã được anh mở ra từ phía trong. Cô chuồn vào trong, anh lại tiện tay khóa cửa lại, giữ nguyên trạng thái ban đầu. Hai người rảo bước lên tầng hai, đi vào phòng ngủ. Diện tích của phòng ngủ lớn đến xa hoa, độ lớn đủ chứa ba chiếc giường. Ban ngày, Cổ Sơ đã vào đây nhưng lúc đó đông người nên không cảm thấy gì, bây giờ mới cảm thấy hoang vắng đến kinh người. Bên ngoài khung cửa sổ sát sàn như được vấy mực, chỉ còn ánh trắng yếu ớt miễn cưỡng len qua tầng mây, để lại những tia sáng cực kỳ mơ hồ. Trong phòng ngủ ngoài những bức tranh quái dị treo đầy tường, còn cả một chiếc tủ dài ngang tường.

Ban ngày Lục Bắc Thần cũng đã xem qua tủ còn Cổ Sơ chỉ mãi nhìn tranh. Bây giờ cô lại cảm thấy khá kỳ lạ, Tiêu Tuyết có một phòng để quần áo to đến khó tin, vì sao cứ nhất quyết phải để tủ trong phòng mình? Lần lượt mở ra xem, toàn bộ đều là những dụng cụ vẽ, sau cánh cửa tủ thứ hai có treo mấy chiếc áo khoác, có lẽ Tiêu Tuyết mặc những lúc vẽ tranh. Khi cô định mở cánh tủ cuối cùng thì Lục Bắc Thần đứng dựa bên tường hỏi cô: “Em thấy bức tranh này kỳ lạ phải không?”

Bàn tay đã kéo cánh tủ ra nhanh chóng rút về. Cô bước lên, nhìn bức tranh đang được treo trên bức tường đối diện với chiếc giường lớn giữa phòng bằng ánh trắng, rồi gật đầu.

Tất cả các bức tranh trong phòng đều có phần chú trọng ý niệm, chỉ có bức tranh này là ngoại lệ.

Trong tranh là một người con gái dắt một con chó, dạo bước trên con đường nhỏ nở đầy hoa bỉ ngạn. Bầu trời màu trắng, trắng đến khiếp đảm, người con gái có một thân hình mảnh mai, mái tóc dài đen nhánh bay lên trong gió, đuôi tóc quấn theo một cánh hoa bỉ ngạn. Chiếc váy trên người là sự tổng hợp của rất nhiều màu sắc, nhiều đến chói mắt. Còn một con chó màu đen, trên cổ con chó đeo một chiếc chuông màu tím, sợi dây dắt chú chó nhỏ cũng được vẽ đầy những chiếc chuông tím.

Nội dung của bức tranh rất thanh nhàn, nhưng màu sắc có phần quỷ dị.

Lục Bắc Thần nhìn chăm chú bức tranh rất lâu sau đó hỏi cô: “Kỳ lạ chỗ nào?”

Thật ra Cổ Sơ cũng không thể nói rõ lạ chỗ nào nhưng khi đã xem hết tranh trong nhà Tiêu Tuyết một lượt thì chỉ có bức này gây ấn tượng sâu đậm nhất với cô. Không hiểu sao, mỗi lần nhớ về nó, cô lại cảm thấy sống lưng lạnh toát. Cô suy tư rất lâu rồi nói: “Tôi chỉ cảm thấy ngụ ý của bức tranh này rất đáng sợ. Một người con gái dắt theo chú chó đi giữa hoa bỉ ngạn. Hoa bỉ ngạn là loài hoa của địa ngục, điều đó có nghĩa là cô ấy đang trên đường hướng tới địa ngục?” Cô kiễng chân, chỉ vào bầu trời trong bức tranh: “Nhưng

chỗ này lại trắng toát, không phải là màu trắng đơn thuần mà hơi xanh, màu bình thường không thể pha được sắc này.”

Lục Bắc Thần lấy từ trong túi ra một chiếc đèn pin cầm tay kiểu nhỏ, soi lên bức tranh. Có ánh sáng soi chiếu, cả bức tranh như sống dậy, con người ấy, con chó ấy, thậm chí cả sắc hoa bỉ ngạn kia cũng có ánh xanh mơ hồ. Sau một hồi suy ngẫm, anh cẩn thận tháo bức tranh xuống.

Cố Sơ cầm đèn pin soi sáng cho anh. Anh tháo chiếc kẹp đằng sau khung tranh ra, cẩn thận lấy tờ tranh ra. Lúc này nhìn Cố Sơ mới phát hiện có manh mối. Bức tranh này sở dĩ lập thể là vì hình người, chó và hoa bỉ ngạn cùng với mặt giấy không cùng trên một mặt phẳng, nó hơi lồi lên, hình thành một bức tranh nổi.

Đến cả chiếc chuông trên người con chó nếu sờ kỹ lên cũng đều nổi rõ.

Lục Bắc Thần không cho phép cô giơ tay sờ vào tranh nữa. Anh lại lấy từ trong túi ra hai đôi găng tay cao su, đưa cho cô một đôi. Sau khi đeo xong, anh lấy hộp dụng cụ đơn giản ra, lấy một cái kẹp, gấp một chiếc chuông nằm trên sợi dây dắt chó ra và nói: “Túi đựng vật chứng!”

Cố Sơ vội vàng đưa chiếc túi nhỏ bên cạnh cho anh. Anh đặt chiếc chuông vào đó sau đó lại dùng một con dao cực mỏng lấy một lớp màu bên trên. Cố Sơ lại chuẩn bị một chiếc túi khác. Cứ như vậy, Lục Bắc Thần lấy được một số mẫu vật vào túi, rồi lại thận trọng đặt bức tranh trở về tường.

“Vì sao không mang thang tới cho La Trì?” Cố Sơ không hiểu.

Lục Bắc Thần nhìn chằm chằm bức tranh, nói với vẻ suy tư: “Có lẽ nó còn một công dụng lớn hơn.”

Cố Sơ nghe xong câu ấy lại càng ù ù cạc cạc. Lục Bắc Thần không giải thích nhiều. Anh vừa tháo găng tay ra thì bỗng nhiên kéo người cô lại.

“Anh...”

“Suýt!” Lục Bắc Thần ra hiệu cho cô lặng im.

Xung quanh trở nên yên tĩnh, Cố Sơ cũng loáng thoáng nghe thấy tiếng động. Hình như... có người đang lên gác. Cô đột ngột mở tròn mắt. Lục Bắc Thần chỉ tay vào chiếc đèn pin cô đang cầm, cô lập tức tắt đi. Chiếc đèn pin dạng nhỏ tuy ánh sáng không quá rõ nhưng vừa tắt đi, cả căn phòng lại càng trở nên u ám.

Tiếng bước chân bắt đầu trở nên rõ nét.

Tuy rằng đã cố gắng đi thật khẽ khàng nhưng vẫn nghe được, nó càng lúc càng gần.

Ban đầu Cố Sơ còn tưởng là mẹ Tiêu Tuyết, còn nghĩ bụng nếu bắt gặp thì phải giải thích với bà ấy ra sao. Tuy rằng họ là những người giúp đỡ cảnh sát phá án nhưng nghiêm túc mà nói, họ vẫn là những cá nhân độc lập, nhóm độc lập. Nửa đêm nửa hôm đột nhập vào đây nói kiểu gì cũng không ổn. Nhưng về sau cô đã phủ định suy nghĩ này. Nếu là người nhà, ai lại dè dặt như vậy? Ai lại không bật cả đèn?

Nghĩ tới điểm này, Cố Sơ bỗng chốc trở nên căng thẳng.

Vì cô nghe thấy tiếng bước chân kia đã sắp đi tới cửa phòng ngủ rồi. Tim cô thối lại, một giây sau cô bị Lục Bắc Thần kéo tới một bên tủ. Là cánh cửa tủ cuối cùng. Nó được Lục Bắc Thần mở ra, sau đó lập tức đẩy cô vào trong. Anh cũng chui vào. Khoảnh khắc cánh cửa đóng sập lại, Cố Sơ nhạy cảm nghe được tiếng bước chân kia đã dừng lại trước cửa phòng.

Trong ngăn tủ.

Một phần ba số cửa tủ được thiết kế dạng cửa chớp, ánh sáng bên ngoài có thể lọt vào. Người bên trong ít nhiều có thể nhìn thấy tình hình bên ngoài. Sau khi tầm nhìn được thích ứng, Cố Sơ mới để ý tới những thứ để trong tủ. Chúng được treo la liệt, đủ các loại đồ nhưng Cố Sơ chẳng gọi được tên thứ nào.

Nhưng vừa hay có thể che khuất chúng.

Bên ngoài không có động tĩnh.

Đương nhiên Cố Sơ không dám đẩy cửa bước ra. Con người của cô đảo một vòng, trên đỉnh đầu có một thứ như roi ngựa quật vào mặt cô. Cô nghiêng đầu, kéo nó xuống: “Sao lại có thứ này?”

“Em biết?” Giọng Lục Bắc Thần cực khẽ, thì thầm bên tai cô.

Trong tủ chất đống đồ khiến cho diện tích dành cho bọn họ cực kỳ bé hẹp. Cô chỉ còn cách dựa sát vào vách tủ còn Lục Bắc Thần dựa vào cô. Cứ như vậy, hơi thở của hai người đan cài vào nhau trong không gian này, nhất thời khiến người ta ngẩn ngơ. Dĩ nhiên cô không biết nhưng cũng không muốn anh lúc nào cũng bày ra bộ mặt giáo sư bèn hạ thấp giọng nói: “Thì là một chiếc roi.”

“Nói chính xác hơn là roi tình dục hoặc còn có tên là roi ngược đãi tình dục.”

Ờ...

Cố Sơ lập tức hiểu ra, mặt đỏ bừng.

“Còn cả mấy dụng cụ xung quanh em nữa, có cần tôi giải thích lần lượt cho em biết không?” Lục Bắc Thần nói, cánh tay đã vòng qua, ôm lấy eo cô.

“Không cần.” Cô sốt sắng nói.

Lục Bắc Thần cười, gần như ghé sát vào môi cô: “Nhỏ tiếng thôi!”

Cô muốn nhỏ tiếng chứ nhưng tim đang đập rất mạnh.

“Sao Tiêu Tuyết lại có mấy thứ này?”

Lục Bắc Thần nhướn mày: “Em hỏi tôi? Tôi đâu có dùng với cô ta.”

“Anh thành thạo mấy thứ này như vậy, ai không biết lại tưởng anh có sở thích về mảng này.” Cố Sơ hừ khẽ.

Lục Bắc Thần càng tiến sát gần cô: “Sở thích của tôi có bình thường hay không, em còn không rõ sao?”

Cố Sơ phẫn nộ lườm anh, khẽ nhúc nhích.

Gương mặt Lục Bắc Thần méo xệch, vùi đầu vào cổ cô, lẩm bẩm: “Em mà còn động đây nữa là nguy hiểm đấy.”

Cô lập tức ngồi im.

Anh mím môi. Khi cơ thể dính sát vào nhau, cô có thể cảm nhận được lồng ngực nóng bỏng của anh, hơn thế, cô còn cảm thấy mình bị cọ rất đau.

Đúng lúc này, cửa phòng bị ai đó mở ra, bước chân kia tiến lại gần.

Tim Cố Sơ nhảy vọt lên. Cô thở dốc một tiếng, Lục Bắc Thần giơ tay bịt miệng cô lại, cả người cũng trở nên cảnh giác.

Tiếng bước chân đang dịch chuyển từng chút một, như bước đi của ma quỷ.

Cảm giác này rất ghê rợn. Một đêm tối như hũ nút, một kẻ không biết là người hay ma đột ngột xuất hiện trong một ngôi biệt thự gần như bỏ hoang. Cánh cửa tủ đầu tiên bị mở ra, phát ra những tiếng cọt két khe khẽ.

Cố Sơ rùng mình, bàn tay đặt hai bên đã cuộn chặt lại. Nếu không có Lục Bắc Thần bịt miệng cô, tiếng hàm răng của cô chắc chắn sẽ va vào nhau lập cập. Qua khe hở, không thể nhìn thấy bộ dạng của kẻ đó, chỉ có thể nghe được hần ta đang tìm kiếm gì đó. Cô sắp ngạt thở tới nơi bèn vỗ vỗ vào tay Lục Bắc Thần.

Anh buông tay xuống. Cô ghé sát vào tai anh: “Có thể là ai?”

“Ma...” Lục Bắc Thần nói với cô bằng khẩu hình miệng.

Cô chết đứng, cả người run cầm cập.

Lục Bắc Thần mím môi cười, không phát ra tiếng. Cố Sơ thấy anh cố tình trêu chọc, tức giận giơ nắm đấm lên. Lục Bắc Thần lập tức chỉ ra bên ngoài, tỏ ý bảo cô không được gây ra tiếng động. Cô nén giận, hạ nắm đấm xuống. Cánh cửa tủ thứ hai lại được mở ra, ngay sau đó là cánh thứ ba...

Ban này Cố Sơ nhìn rất rõ, tổng cộng có năm cánh cửa. Kẻ lén lút chui vào này không lẽ định mở lần lượt từng cánh một? Như vậy thì chẳng phải họ sẽ bị lộ sao? Hơn nữa còn chẳng biết đối phương như thế nào.

Lục Bắc Thần nhìn chăm chăm gương mặt nhỏ của cô, thấy môi cô run run vì sợ hãi, anh lại cười, đè ngón cái lên đó. Cô cảm thấy một nguồn ấm áp, ngược mắt lên nhìn anh. Ánh mắt anh sáng rực lên trong đêm tối, như một vì sao lấp lánh.

Cô đang sợ hãi.

Ngón tay của anh có thể cảm nhận được nỗi sợ hãi ấy.

Nhất thời anh động lòng trắc ẩn. Sợi dây ấy như bị thứ gì cắt đứt, có chút thương tiếc, xót xa.

Anh muốn thương yêu cô, chỉ thương yêu một mình cô thôi.

Thế nên khi cánh cửa thứ tư bị mở ra, Lục Bắc Thần cũng cúi đầu xuống đúng vào lúc tiếng mở cửa át đi tất cả. Môi anh khóa tim tới môi cô không chút nhảm lẫn. Anh giơ một tay lên, giữ chặt lấy đầu cô.

Hơi thở của người đàn ông áp sát.

Len lỏi vào trong hô hấp của cô.

Cô không ngờ rằng anh lại hôn cô vào lúc này. Đầu tiên cô sững sờ, sau đó giãy giụa. Môi Lục Bắc Thần di chuyển tới bên tai cô, thấp giọng quát: “Em mà động, thì mấy thứ đồ chơi bát nháo này sẽ rung lên, sẽ lập tức bị phát hiện.”

Anh nói không sai, cô lập tức không dám nữa.

Nhưng hậu quả của việc ngồi im là khiến anh càng thêm bạo dạn.

Nụ hôn của anh, bàn tay của anh như mọc đôi chân, một lần nữa miên man tới môi cô sau đó tới cằm.

Người đó đang lật tung ngăn tủ thứ tư lên, có chút bực dọc.

Còn nụ hôn của Lục Bắc Thần tuy không nhanh không chậm nhưng hô hấp vẫn rất gấp gáp.

Hai tay cô chống lên ngực anh, nhịp tim anh làm rung lòng bàn tay cô.

Sức chú ý bị hấp dẫn, người đó rốt cuộc đã lục được gì trong tủ cô không rõ nữa, điều duy nhất cảm thấy là một luồng khí nóng đang bốc cao. Là nhiệt độ của anh làm nóng cô, trong cái căng thẳng lại có thêm sự phập phồng, thấp thỏm. Người kia càng ra sức lật, bàn tay của Lục Bắc Thần càng bỏng rẫy.

Vòng eo hơi lạnh tan chảy dưới nhiệt độ của anh.

Cô nghĩ tới dây bím bím leo trên cánh cửa ngách, lúc này dây hình như nó đang bò lên người cô một cách chậm rãi. Sau đó nó nở hoa, mỗi một bông hoa đều mang theo hơi nóng, nhẹ nhàng quấn lấy mái tóc cô, cổ cô sau đó làm nổ tung cúc áo cô, di chuyển nơi xương quai xanh của cô.

Còn có đóa hoa hầm hập men theo eo cô từ từ đi lên. Nó bám riết lấy ngực cô, lưng cô, cả gò má cũng bỗng chốc nóng bừng.

Khi cánh cửa cuối cùng được kéo ra, cô nghe thấy tiếng cúc áo ngực bị mở tung, khe khẽ.

Hoa leo dần lên, cả người cô run rẩy.

Trước mắt có cả một đồng đồ lộn xộn che khuất, người bên ngoài không nhìn được họ, họ cũng không nhìn được người bên ngoài. Cố Sơ vừa hoang mang vừa sợ hãi, nhưng người đàn ông bên mình thì vẫn triển miên những nhiệt độ không tên, áp chặt lấy cô, hôn cô.

Cô không dám nhúc nhích, lại không thể đẩy anh ra để kéo quần áo của mình lên.

Chỉ còn cách để mặc anh bừa bãi.

Cả người cô như lửa đốt, đóa hoa kia lan tới tận nơi sâu nhất trong cơ thể.

Khoảnh khắc cánh cửa đóng lại, Lục Bắc Thần mới buông cô ra. Cô vừa tức vừa xấu hổ, đẩy anh ra rồi nhìn qua khe chớp. Tiếc là ánh sáng quá tối không thể nhìn rõ, chỉ có thể nghe thấy động tĩnh. Chẳng biết người đó đang lần sờ thứ gì, hình như lại mở cánh cửa thứ tư ra, giá treo quần áo vang lên tiếng lạch cạch. Eo cô bị Lục Bắc Thần ôm lấy từ phía sau, tư thế vô cùng ám muội.

Cô co rụt lại.

Anh thì cười cười cọ sát vào cô, bờ môi mon men tới.

“Đừng...” Cô quay đầu lườm anh, ra sức lắc đầu.

Lục Bắc Thần cong môi cười gian xảo.

Cô bèn ngồi thẳng dậy, gần như van vãn: “Xin anh đấy!”

Lục Bắc Thần ôm cô, nhìn vào mắt cô từ đầu tới cuối. Một lúc sau, anh lại hôn cô. Đúng vào lúc cô tưởng anh sẽ tiếp tục thì anh lại thả cô như một quân tử. Cổ Sơ thở phào, hơi cách xa anh một chút, chỉnh sửa lại trang phục lộn xộn. Anh quan sát cô, không rời một khắc.

Căn phòng im ắng, kẻ đó đã đi rồi.

Cổ Sơ vội vàng đẩy cửa ra, thấy trong phòng không còn ai, cô quay đầu trừng mắt: “Đều tại anh!”

Từ giờ phút này trở đi, cô chắc chắn không tin Lục Bắc Thần chuyên chú với công việc đến mức nào nữa.

Lục Bắc Thần cười cười không nói gì, mở từng cánh cửa tủ ra xem. Khi mở cánh cửa thứ tư mới uể oải nói: “Hắn ta lấy một cái áo choàng.”

“Lấy áo choàng làm gì?” Cổ Sơ không hiểu.

Lục Bắc Thần nhìn quanh rồi hất cằm về phía tường: “Gói bức tranh đi.”

Cổ Sơ quay phắt lại, lúc này mới phát hiện bức tranh đã biến mất.

“Còn không đuổi theo?” Cô kinh ngạc.

Nhưng Lục Bắc Thần lại ngồi xuống sofa: “Đuổi gì chứ?”

“Kẻ đó.” Cổ Sơ sốt ruột: “Tôi đã nói bức tranh đó nhất định có vấn đề mà. Anh xem, giờ bị cướp đi rồi.”

“Kẻ cướp tranh không phải Thường Quân thì chính là Lưu Kế Cường, có gì mà phải đuổi.”

Lúc này Cổ Sơ mới bình tĩnh. Phải rồi, những người khác cũng chẳng có gì đáng ngờ. Nhưng vừa nghĩ lại cảm thấy không đúng: “Lẽ nào không thể là người khác?”

“Vậy thì phải xem xét rốt cuộc nó có điểm gì đặc biệt đã.” Lục Bắc Thần đứng dậy, mở rộng vòng tay, lập tức ôm chặt lấy cô, hít sâu mùi hương trên người cô, vô lại cất lời: “Rất muốn có em thêm một lần nữa.”

Một giây sau anh bị Cổ Sơ đẩy ra, cô quay người bỏ đi.

Lục Bắc Thần mím môi cười khê: “Này, trợ lý phải xách túi đấy.”

Cổ Sơ mặc kệ.

Anh bật cười xách túi, đi theo ra ngoài...

Khi về tới bên Thượng Hải thì đã gần một giờ sáng.

Cổ Sơ nằm bò trên giường, vẽ lại bức tranh kia theo trí nhớ của mình, nhìn nó rất lâu, nghĩ kiểu gì cũng không ra. Bỗng nhiên, cô thính tai nghe thấy có tiếng mở cửa phòng tắm. Cô giật mình, tắt đèn với tốc độ nhanh nhất, đặt cuốn sổ qua một bên rồi kéo chăn lên, cuộn người lại kín mít.

Cô cảm thấy với ‘ý chí’ của Lục Bắc Thần, cánh cửa này không thể ngăn nổi.

Nhớ lại những chuyện anh làm với cô trong tủ nhà Tiêu Tuyết hôm nay, ngoài xấu hổ ra thì phần nhiều là phần nộ.

Quả nhiên, cửa phòng bị mở ra.

Cổ Sơ kinh hoàng, thầm mắng anh là kẻ tiểu nhân. Cô đã khóa trái cửa phòng rồi, anh vẫn đường hoàng đi vào, thật quá đáng.

Nhắm chặt mắt lại, cô thầm cầu khẩn anh chỉ vào nhìn thôi, sẽ không làm gì cô, hoặc là thấy cô ngủ rồi anh sẽ mất hứng bỏ đi.

Nhưng chắc là ông trời quá mệt nên lời cầu nguyện của cô không linh nghiệm.

Một bên giường hơn lún xuống.

Ngay sau đó, cơ thể của người đàn ông dính sát lại.

Cánh tay rắn chắc vòng qua, lồng ngực nóng rẫy áp vào lưng cô. Cô cảm nhận rất sâu sắc.

Cổ Sơ giật mình, cả người căng ra...

141. Chương 141: Anh Là Người Đàn Ông Xấu Xa

Giờ này, cả bến Thượng Hải đều đã trở nên yên tĩnh, đèn hoa vẫn rực rỡ, hoặc có thể ngoài kia vốn dĩ còn náo nhiệt, chỉ là tầng lầu mà họ đang ở quá cao, tới mức không còn nghe được những âm thanh dưới mặt đất nữa. Những người đứng ở một vị trí cao đa phần thường thích sống ở những căn nhà cũng cao như thế, giống như người đàn ông sau lưng cô đây. Anh sớm đã quen với sự cao ngạo, quen với việc đứng ở nơi cao nhất nhìn xuống dưới, để mọi người kính trọng.

Thế nên anh len lỏi vào phòng ngủ nơi cô đang nằm như một lẽ tất nhiên, sau đó ấn điều khiển từ xa, cả tấm rèm cửa của khung cửa sổ sát sàn từ từ khép lại, che toàn bộ ánh sáng từ bên ngoài hắt vào. Nhưng bây giờ cô bỗng thấy cảm kích, không còn ánh sáng, cô cũng không cần giả vờ say ngủ một cách quá vất vả. Ngay cả bản thân cô cũng cảm thấy khi cánh tay anh vòng qua, mí mắt mình đang run lên.

Khi phát hiện ra gương mặt người đàn ông áp sát, Cổ Sơ lại lập tức nhắm mắt.

Trong bóng tối, cô cảm thấy anh đang nhìn mình, trái tim bắt đầu nhảy dựng lên một cách bất an.

Gò má ấm nóng, anh đang khẽ vuốt ve gương mặt cô, ngón tay thoang thoảng mùi xà phòng tắm, sạch sẽ như mùi hương thanh khiết của rừng núi. Anh rất nhẹ nhàng, cô buồn buồn nhưng vẫn nín nhịn không mở mắt cũng không động dậy, cố gắng giữ cho nhịp thở thật nhịp nhàng. Anh buông tay, cánh môi từ từ dính vào trán cô, khẽ thở dài: “Tôi biết, thật ra trong lòng em vẫn luôn né tránh tôi. Tôi cũng biết, em vốn dĩ chưa ngủ.”

Thanh âm rất trầm tựa như bàn thạch, đè lên trái tim cô.

Cổ Sơ rất muốn quay lại nói với anh rằng: Không sai, tôi đang trốn tránh anh đấy, tôi đang giả vờ ngủ đấy, vì càng lúc tôi càng không thể phân biệt được anh rốt cuộc là ai, đa phần tôi đều coi anh là Bắc Thâm. Nhưng anh có hiểu không, dù anh có phải là Bắc Thâm hay không thì giữa chúng ta cũng đã có vết nứt, có thể quay trở về quá khứ nữa chăng? Có thể hay không?

Tiếng gào thét trong cõi lòng rốt cuộc vẫn không thể bật ra khỏi cổ họng. Trái tim cô là một chiếc bếp lò, vậy mà lại kiên quyết bị bọc trong một cái bao lạnh ngắt, mặc cho lửa cuộn trào cỡ nào cũng không thể bứt phá khỏi lớp băng này. Cô đang cố gắng kiềm chế, không ngừng hãm mình lại, nhưng... rất đau đớn.

Cảm giác này giống như năm xưa khi cô bật khóc trước giường bệnh của bố vậy. Bố đuổi tất cả mọi người ra, chỉ giữ lại một mình cô, nói với cô một câu trong giây phút hấp hối: Sơ Sơ à, bố biết con có chàng trai mà con thích, cái cậu tên là Lục Bắc Thâm. Nghe bố nói một câu, nếu đã chia tay rồi vậy thì bất kể thời điểm nào cũng đừng quay lại với nhau nữa.

Cô khóc, cô không hiểu.

Bố cô khó khăn gơ tay lên xoa đầu cô, rất lâu sau mới yếu ớt cất lời: Hai đứa không hợp. Bây giờ không hợp, sau này cũng sẽ không hợp.

Ngoại trừ ngày ra đi hôm ấy, bố chưa bao giờ nhắc tới Lục Bắc Thâm trước mặt cô. Cô vẫn luôn cho rằng bố không hay biết. Thì ra, bố biết hết mọi chuyện, tất cả những gì cô làm, bao gồm cả việc cô chia tay Bắc Thâm thế nào kỳ thực bố cũng nắm rõ. Tới tận bây giờ, cô vẫn không thể lý giải được từ ‘không hợp’ mà bố nói rốt cuộc ám chỉ điều gì, nhưng vẫn còn nhớ rõ sự kiên quyết trong khẩu khí của bố. Ông đốc cạn chút

sức lực cuối cùng để cảnh cáo và ngăn cản khả năng sau này cô có thể cùng Bắc Thâm hàn gắn lại. Mãi về sau cô mới nghĩ thông suốt, có lẽ bố cảm thấy Lục Bắc Thâm chỉ là một thanh niên nghèo khó, không thể mang tới hạnh phúc cho cô.

Là như vậy ư? Cô rất muốn hỏi bố, tiếc là chẳng còn ai có thể trả lời cho cô câu hỏi này. Từ sau khi Lục Bắc Thần xuất hiện, cô hay nhìn ảnh bố và hỏi: Bố ơi, nếu anh ấy không nghèo, liệu bố có đồng ý cho bọn con đến với nhau không?

Hỏi xong, Cố Sơ vẫn thường cảm thấy mình thật dè hèn. Tiêu chuẩn để đánh giá mình yêu một người, muốn được ở bên cạnh một người chỉ dựa vào tiền bạc thôi sao?

Thật ra trong lòng cô hiểu rõ năm xưa cô đã làm Bắc Thâm đau khổ đến mức nào, giờ đây cô cũng sẽ phải chịu đựng nỗi đau trái tim bị khoét sâu như vậy. Cô có thể tha thứ cho tất cả mọi người, cho những người đã từng làm hại nhà họ Cố, chỉ không thể tha thứ cho chính bản thân mình, vì cô làm tổn thương trái tim người con trai yêu mình đậm sâu nhường ấy.

Bàn tay người đàn ông gầy chiếc váy ngủ của cô lên, luồn vào trong.

Da cô hơi lạnh trong thời điểm đang nóng nực thế này. Ngón tay anh nóng bỏng khiến tất cả lỗ chân lông trên người cô đều giật thót.

“Ngủ thật rồi sao?” Nửa người anh gần như đã đè xuống, anh cười khê.

Hơi thở ấy phả vào tai cô, trong cái ấm áp có cái ám muội.

Cố Sơ nằm im bất động, nhắm nghiền mắt, không đáp lại.

Lục Bắc Thần một tay chống lên gối, tay kia bắt đầu thiếu nghiêm túc.

Ngón tay anh trườn vào trong như một con rắn.

Cả người Cố Sơ đột ngột căng ra, suýt nữa thì cô hét lên thành tiếng.

Cánh cổng hơi hé mở bị cưỡng ép kéo ra, lại đẩy lên một cơn đau lan tỏa. Nhưng đối phương coi như cũng đã chiều cổ, lực có hơi ép buộc nhưng không tiếp tục làm càn.

Trong bóng tối, tay cô túm chặt lấy một góc gối, cắn chặt răng.

Một tay của Lục Bắc Thần là ác ma, tay kia lại là thiên thần, vuốt nhẹ mái tóc cô, cúi mặt xuống, cắn khê môi cô từng chút, từng chút một cách cực kỳ nhẫn nại.

Có một cơn sóng.

Cô trở thành người giẫm chân lên một chiếc thuyền với một cánh buồm duy nhất trên sóng biển, bị người ta đẩy nhẹ, bồng bềnh trên mặt nước. Cô sợ hãi, muốn rút lui nhưng chiếc thuyền dưới chân đã từ từ trôi ra giữa đại dương. Cô không thể động đây, cũng không dám động đây, cứ để mặc cho sóng khiến mình dập dềnh lên xuống, không cao không thấp.

Tần suất này bắt đầu khiến cô cảm thấy sốt ruột. Sóng biển đang xâm chiếm cơ thể cô từng chút một, nhiệt độ cũng dần dần khiến cô chìm ngập.

Cô hơi choáng váng nhưng phần nhiều là cô đang bị dẫn dắt theo tiết tấu của con sóng này.

Thi thoảng chiếc thuyền vọt qua những dòng nước xiết gấp gáp, cô suýt nữa thì hoảng sợ kêu lên. Nguồn sức mạnh kia lại tinh tế giảm nhẹ, sau đó dịu dàng vỗ về tâm trạng bất an của cô. Cô như một người mới chập chững, trên đại dương mênh mông vô bờ bến này chỉ còn cách để bị dẫn dắt trong mơ màng.

Nhưng người dẫn dắt kia cũng trở nên tham lam hơn.

Làm đầy lên hết đợt sóng này tới đợt sóng khác, khiến người đang đứng trên cánh buồm như cô bắt đầu ngã nghiêng. Cô muốn kêu nhưng lại cắn chặt môi. Có gió nổi lên, dần dần hóa thành bão tố. Con thuyền dưới chân bắt đầu dềnh lên dập xuống. Cô không nhìn được thót lên, muốn kêu cứu nhưng cũng muốn tìm tòi thêm nhiều sự mạo hiểm.

Cuối cùng một con sóng lớn đập mạnh tới, cô rốt cuộc vẫn thét lên, sau đó bị tê liệt đánh dạt vào bờ.

Trên bãi cát, cô trở thành một con cá chỉ còn thoi thóp hơi tàn.

Thực tế là cô nằm trên giường cũng đã đầm đìa mồ hôi, ngay sau đó, nước mắt lăn dài.

Ánh sáng quá tối, ‘tên đầu sỏ’ Lục Bắc Thần không thể nhìn thấy nước mắt của cô. Khi ngón tay vuốt lên gò má cô, cô ngửi thấy mùi của tình dục, mùi vị của cô. Anh cười khẽ, thanh âm cũng vì những khao khát mà càng trầm thấp đầy quyến rũ: “Bữa khai vị có ngon không?”

Cô không trả lời.

Khi anh hôn cô mới phát hiện ra nước mắt của cô. Anh sững sờ, ngay lập tức ngồi dậy bật đèn ngủ.

Cô nằm bò trên giường, gương mặt đã đầm đìa nước mắt, vấy ngủ lộn xộn.

Lục Bắc Thần không ngờ mình lại làm cô khóc, hơi ngẩn ra rồi nhanh chóng phản ứng lại, kéo cô dậy: “Em không thích à? Sao lại khóc?”

Lần đầu tiên cô nhìn anh chăm chú như vậy, nhìn qua làn nước mắt mịt mờ, cho dù là sau lần hoan ái đêm đó, cô cũng không nhìn anh trân trân như hôm nay.

Lệ thấm đầm khuôn mặt, lăn dài xuống tận cằm.

Cô hét lên với anh: “Anh có quyền gì mà đối xử với tôi như vậy? Dựa vào đâu? Sao anh có thể xấu xa như vậy?”

Cô như con thú nhỏ bị tổn thương, đang dùng chút sức mạnh mỏng manh để tố cáo anh. Trái tim Lục Bắc Thần mềm nhũn, bất giác vòng tay ôm cô vào lòng mình. Những điều dồn nén trong lòng cô bùng nổ, cô đẩy anh rất mạnh, thấy đẩy không được bèn chuyển thành đánh, cái này nổi cái kia.

Lục Bắc Thần vẫn không buông tay, mặc cho cô dùng hành vi bạo lực này để trút giận vào mình. Cuối cùng, Cổ Sơ há miệng cắn vào bắp vai anh, nước mắt vẫn tí tách rỏ xuống từ hốc mắt. Lục Bắc Thần ngồi yên, âm thầm chịu đau. Cuối cùng Cổ Sơ mệt nhoài, lại càng òa lên như một đứa trẻ chịu ầm ức: “Tôi không muốn làm trợ lý của anh nữa...”

Dáng vẻ của cô càng giống như đang hờn dỗi và ương bướng. Lục Bắc Thần cười khó xử.

“Không được cười!” Cổ Sơ càng khóc dữ: “Sáng sớm mai tôi sẽ rời đi, không bao giờ làm trợ lý cho anh nữa!”

“Được được được.” Lục Bắc Thần sợ nhất là nhìn thấy cô khóc, vội vàng ôm chặt lấy cô, nhẹ nhàng an ủi: “Không làm trợ lý cho tôi thì làm bạn gái vậy.”

“Không làm! Không làm gì hết!” Cổ Sơ gào lên.

Lục Bắc Thần không biết nên khóc hay cười.

Cuối cùng, Cổ Sơ cũng ngừng lạng, nằm co ro trên giường, đôi mắt đỏ ửng. Lục Bắc Thần xoay người cô lại, nhìn cô: “Cổ Sơ, tôi hy vọng em có thể quên đi quá khứ.”

Quá khứ có thể quên sao?

“Chẳng phải anh tới đây vì quá khứ sao?”

Lục Bắc Thần trầm mặc nhìn cô một lúc lâu mới nói: “Không, tôi chỉ vì tương lai thôi.”

Câu nói này có vẻ như muốn xóa bỏ những hiềm khích cũ nhưng Cổ Sơ lại cảm thấy anh như đang cố gắng che giấu điều gì...

Hôm sau, Cổ Sơ còn chưa kịp bước ra khỏi những ngại ngùng tối qua thì đã tập trung vào công việc căng thẳng.

Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là cô ngủ một mạch tới mười giờ sáng, tối qua vì suy nghĩ quá nhiều thành ra mất ngủ. Khi cô tỉnh dậy, Lục Bắc Thần đã không còn, trong phòng trống trải. Cô chui vào phòng

tắm đánh răng rửa mặt. Lúc đang lau mặt thì loáng thoáng nghe thấy cửa phòng có động tĩnh, sau đó có người đi về phía phòng khách bên này.

Tiếng bước chân là của Lục Bắc Thần.

Anh đang gọi điện thoại, có lẽ là nghe đối phương, thì thoảng lại ‘ừm’ một hai tiếng. Nghe vị trí nói chuyện thì có lẽ anh định đi vào phòng thay quần áo, thế nên Cố Sơ cũng tạm thời trốn trong nhà tắm chưa ra. Tới phòng thay quần áo phải đi qua phòng tắm, cô nghe thấy Lục Bắc Thần đang hỏi: “Lẽ nào không điều tra được một chút manh mối nào sao?”

Chẳng biết đối phương đang nói gì, Lục Bắc Thần không nói gì nữa.

Rất lâu sau mới lại nghe thấy anh lên tiếng: “Làm ơn đấy, bất luận thế nào cũng phải điều tra ra, cho dù chỉ là một chút manh mối thôi cũng được.”

Cố Sơ đứng trong phòng tắm nghe không rõ lắm nhưng cũng nghe thấy ba chữ ‘làm ơn đấy’, không khỏi kinh ngạc một phen. Ở bên cạnh Lục Bắc Thần mấy ngày nay, cô chưa bao giờ thấy anh nhún nhường cầu xin người nào như vậy. Anh đang tìm manh mối gì đây? Liên quan tới vụ án của Tiêu Tuyết hay còn việc gì khác?

Khi vệ sinh cá nhân xong đi ra, Lục Bắc Thần cũng vừa hay mở cửa phòng thay đồ ra ngoài, bèn bất ngờ gặp Cố Sơ. Có lẽ anh vừa thay sơ mi mới, còn đang cài cúc, trên cánh tay vẫn còn vắt một chiếc sơ mi, nơi cổ tay áo đỏ rực một mảng. Cố Sơ giật mình, chỉ vào vết đỏ trên bộ quần áo đó: “Máu?”

142. Chương 142: Dây Đàn Ruột Dê Bị Phát Hiện

“Không phải.” Lục Bắc Thần ném quần áo vào trong chiếc giỏ đựng đồ bên cạnh cửa: “Làm đổ lọ thuốc đỏ trong phòng thực nghiệm thôi.”

Anh nhắc tới phòng thực nghiệm.

Cố Sơ mới biết sáng sớm nay anh đã tới phòng thực nghiệm trong truyền thuyết kia.

“Cố Sơ.” Nét mặt Lục Bắc Thần không giống tối qua, trông có phần nghiêm túc: “Tôi nghĩ em không còn sức giở trò xin nghỉ việc với tôi rồi.”

Cố Sơ nhìn anh không hiểu.

“Em phải lập tức giúp tôi làm một bản báo cáo cho La Trì.” Lục Bắc Thần phân công công việc: “Ngoài ra, em cần phải tra cứu xem thành phần một chiếc răng sứ có thể phối hợp với dụng cụ trồng răng nào, cùng một loạt các thông tin như chiếc răng sứ với thành phần này về cơ bản được sản xuất vào năm nào, của hãng nào... Nói thẳng hơn nữa là tình hình khái quát về chủ nhân của chiếc răng sứ này chúng ta đều phải nắm rõ.”

Cố Sơ vừa nghe lập tức trở nên cảnh giác: “Có liên quan tới Tiêu Tuyết?”

“Bức tranh tối qua.” Lục Bắc Thần nhìn cô: “Chẳng phải em vẫn luôn nghi ngờ màu có vấn đề sao?”

Trái tim Cố Sơ vô thức như bị treo ngược lên, cô gật đầu.

“Tối qua tôi đã lấy một số mẫu vật. Sáng nay thông qua việc xóa màu, thử nghiệm, cuối cùng đã phát hiện được bí mật của bức tranh ấy.” Ánh mắt Lục Bắc Thần sáng ngời: “Trong tất cả các màu vẽ đều xen lẫn tro cốt, bao gồm cả màu trời, người con gái, con chó và hoa bỉ ngạn mà em nghi ngờ, thật ra đều dùng tro cốt tích tụ lại rồi lên màu. Còn chiếc chuông trên người con chó đó làm bằng răng người, trong đó có một tiêu bản răng có chứa thành phần sứ. Mẫu tro cốt bị phá hoại nghiêm trọng đã không thể lấy DNA nữa, thế nên chúng ta chỉ có thể bắt tay vào chiếc răng kia.”

Cố Sơ tròn tròn mắt, lập tức nhớ lại bức tranh ánh lên sắc xanh thắm thương dưới ánh sáng của đèn pin tối qua. Đó đâu phải một bức tranh bình thường, ý của Lục Bắc Thần là, trong bức tranh đó giấu xác của một người! Ngay sau đó, dạ dày của cô bắt đầu không chịu nổi. Một giây sau, cô liền xông vào nhà vệ sinh, nôn thốc nôn tháo.

Lục Bắc Thần ngậy người, cũng đi vào theo. Cô khó nhọc xua tay về phía anh, không để anh tiến lên. Lục Bắc Thần cũng không quan tâm nhiều như thế, mặc kệ cô phản đối vẫn đi tới vỗ lưng cho cô. Cổ Sơ gần như đã nôn hết cả bữa ăn đêm qua ra. Khó khăn lắm mới bình ổn lại được, Lục Bắc Thần bèn giơ tay ấn vào nước.

Anh dịu cô rửa mặt, cười khó xử: “Có con với tôi thì phải nói sớm cho tôi biết đấy.”

“Ai có con với anh?” Cổ Sơ không thêm lau mặt nữa, quay đầu trừng mắt lườm anh, cả khuôn mặt dính đầy nước.

Lục Bắc Thần chẳng qua cũng chỉ nói đùa thôi, anh lấy một chiếc khăn khô sạch sẽ lau mặt giúp cô: “Lần trước tôi không sử dụng bất kỳ biện pháp an toàn nào.”

“Tôi đã san sẻ khó khăn giúp anh rồi, vừa hay là kỳ an toàn.” Cổ Sơ vừa nghe xong lời anh nói, tim liền đập thình thịch. Cô kéo khăn qua, dề lên mặt.

Lục Bắc Thần khẽ nhướn mày: “Tôi lại cảm thấy nếu có một đứa con cũng không tồi.”

“Mơ đi.” Cổ Sơ coi anh là cái giá phơi, vắt khăn mặt lên vai anh, rồi ra khỏi nhà vệ sinh.

Cô không muốn cùng anh thảo luận chủ đề này. Rất kỳ lạ, mỗi lần nhớ lại, tim cô lại như có một nguồn sức mạnh khiến nó vọt lên tận cổ họng. Lục Bắc Thần treo khăn mặt xong cũng đi ra, thấy cô đã ngồi trước máy tính trong phòng sách, anh mím môi cười: “Trẻ nhỏ dễ dạy.”

“Anh còn chưa chuyển cho tôi tài liệu.”

Lục Bắc Thần bước lên, cúi xuống, cánh tay từ phía sau ghé chống lên mặt bàn, bọc cô trong lòng mình. Một tay anh chống bàn, tay kia đặt lên bàn tay đang dùng chuột của cô, kiểm soát cô mở mail ra rồi nói: “Mặt khẩu là sinh nhật em, tự điền vào đi.”

Lòng Cổ Sơ chột xao động, cô nhìn chăm chú vào tên người dùng: “Đây là hòm thư làm việc của anh, đừng có đùa nữa!”

“Thật sự là sinh nhật em mà.” Lục Bắc Thần nghiêng đầu, nhìn cô cười cười.

Tay kia của Cổ Sơ đỡ ra trên bàn phím, mãi không hạ xuống. Nếu tin tưởng mà gõ vào, lỡ không phải thì chắc chắn sẽ thành trò cười của anh. Nếu không tin tưởng mà gõ vào, lỡ đúng như vậy thì cô phải đối mặt thế nào với dụng ý riêng này của anh đây? Thấy cô ngồi im, anh cười: “Không phải cả sinh nhật mình em cũng quên đấy chứ?”

Dứt lời, ngón tay thon dài gõ chuẩn xác những con số đại diện cho ngày sinh của cô, dẫn dắt ngón tay cô kích hoạt một cái, email đã mở ra.

Cổ Sơ bỗng chốc không biết phải đối mặt thế nào.

Cô cảm thấy, anh như một chiến binh luôn trong tư thế sẵn sàng, dù là tình huống gì cũng sẽ ép cô lùi dần về thất bại.

“Vô vị.” Cô lẩm bẩm.

Lục Bắc Thần nhìn cô đầy hứng thú: “Vô vị sao còn đỏ mặt?”

Cổ Sơ quay đầu lườm anh. Lục Bắc Thần lập tức giơ tay đầu hàng, như đang dỗ dành một đứa trẻ: “Làm việc, làm việc nào!”

Hòm thư không có gì riêng tư, toàn bộ đều là những email gửi tới, gửi đi có liên quan tới công việc. Lục Bắc Thần mở một số bức ảnh và tài liệu ra, để cô không cần tải về vẫn có thể trực tiếp thao tác. Những tài liệu này còn nhẹ nhàng hơn nhiều so với nội dung anh vừa tường thuật, cô liếc nhìn: “Đây đều là những bức ảnh chụp trong phòng thực nghiệm sao?”

Lục Bắc Thần ‘ừm’ một tiếng.

“Khi nào tôi có thể vào phòng thực nghiệm của anh?” Cô rất tò mò.

Lục Bắc Thần nhìn cô như cười mà lại như không: “Không phải định xin nghỉ việc sao?”

Cố Sơ nghiêng rằng: “Thì xem xong rồi nghỉ.”

“Thế thì tôi càng không thể để em xem được.” Lục Bắc Thần cười phá lên vì cái vẻ trẻ con của cô. Anh đứng dậy, ngã xuống chiếc ghế nằm thoải mái: “Cố gắng làm việc đi, tôi chờ mắt một lát. Phải rồi, khi nào tôi tỉnh dậy, tốt nhất là đã có thể được ăn một bữa cơm thơm phức.”

“Anh bóc lột nhân viên!” Cố Sơ kháng nghị, vừa phải tra tài liệu, vừa phải viết báo cáo, cô lấy đầu ra thời gian làm cơm cho anh ta?

“Trợ lý Cố, em phải làm rõ một khái niệm, đa số các tình huống đều là em đang bóc lột ông chủ là tôi đây.” Lục Bắc Thần nghiêng đầu, uể oải nhìn cô và nói: “Giống như hợp đồng, cũng chỉ có mình em dám đòi hỏi một hợp đồng bổ sung. Đương nhiên, việc này không đáng là bao, quan trọng là chèn ép về mặt tinh thần.”

Cố Sơ gõ rầm rầm mấy chữ xuống bàn phím, ngừng lại, nhìn anh chăm chăm: “Chèn ép tinh thần? Ông chủ Lục, anh nhìn cho kỹ đi. Anh bắt một người như tôi làm lượng công việc của ba người, theo lý mà nói đây đáng nhẽ là lượng công việc của một trợ lý cao cấp, nhưng phòng thực nghiệm tới nay trông như thế nào tôi còn chưa biết. Xét về chèn ép tinh thần, ai có thể vượt qua anh?”

“Cô bé tuổi còn nhỏ đừng sôi sục hận thù như vậy.” Lục Bắc Thần thoải mái thở dài, rồi cười xấu xa: “Tối qua em đã chèn ép tinh thần một cách trần trụi, hại tôi phải dội mấy lần nước lạnh em có biết không?”

Cố Sơ đỏ mặt, vội vàng quay đầu nhìn vào màn hình, buông một câu: “Lưu manh!”

Lục Bắc Thần nhìn gương mặt đỏ bừng của cô, bật cười...

Lần chớp mắt này của Lục Bắc Thần kéo dài tới tận hơn hai giờ chiều. Cố Sơ vẫn vùi đầu vào đóng tài liệu, rồi dựa theo số điện thoại của một số phòng rằng mà anh cung cấp để tìm một số chuyên gia giám định chuyên ngành, khi không bị ai quấy rầy hiệu suất làm việc của cô khá cao. Khi đã làm xong đại khái bản báo cáo, bụng cô cũng đã đói, đi xuống nấu cơm, lúc này mới cảm thấy cần phải đánh thức anh dậy.

Thông qua thời gian hiển thị trên những bức ảnh và tài liệu trong hòm thư, cô mới biết có lẽ cả đêm qua anh đã không ngủ, sau khi đợi cô ngủ say anh đã tới phòng thực nghiệm. Ngồi bên cạnh chiếc ghế nằm, Cố Sơ chăm chú ngắm Lục Bắc Thần đang say ngủ rất lâu. Người đàn ông này có ngàn vạn khuôn mặt, đâu mới là bộ mặt chân thực nhất của anh đây?

Xem ra anh mệt thật rồi, giấc ngủ rất sâu, gương mặt dần ra, hơi thở nhịp nhàng.

Khi anh ngủ đã bớt đi tính công kích, không còn ngang ngạnh, không còn ép buộc, gương mặt thậm chí còn ưa nhìn hơn. Anh là một người đàn ông có thể khiến phụ nữ nhìn đến mê muội, chẳng trách một đại tiểu thư cao ngạo như Lâm Gia Duyệt cũng chết mê chết mệt, mất hết cá tính vì anh. Cố Sơ bắt giấc giờ tay, dè dặt vuốt lên hàng lông mày rậm ấy.

Người đàn ông có lông mày rậm thì tính cách nhất định sẽ rắn rỏi, bất kham, nói như vậy quả không sai.

Thật ra cô không thể lừa gạt chính bản thân mình. Dù anh là Lục Bắc Thâm hay Lục Bắc Thần, năm năm trước họ lựa chọn mỗi người mỗi ngã, càng bước càng xa nhau, năm năm sau gặp lại, trái tim cô vẫn trầm luân. Cô biết mình không thể thoát khỏi gương mặt này hay không thể thoát khỏi phần tình cảm này.

Dẫu ngược chiều nhau họ vẫn tương ngộ.

Dù cho gương mặt này gặp lại cô với thân phận gì.

Cũng mặc kệ biết dưới gương mặt này che giấu bao nhiêu nhẫn nại và tính toán.

Cô thích ngắm anh như vậy, khiến cô dường như quay trở về quá khứ. Bắc Thâm là người dồi dào sức khỏe nhưng cũng đồng thời đã ngủ là ngủ như chết. Lần đã ngoại đó, anh ngủ rất say, cô bèn nghịch ngợm dính dây sợi đường của cây kẹo bông lên mặt anh. Anh bèn tỉnh giấc, nhào thẳng vào lòng cô. Cô bật cười né tránh, anh theo đà tiến lên, cả hai bèn ngã xuống đất.

Lần đó, áo sơ mi của cô bị anh làm cho lộn xộn.

Cũng chính lần đó, cô đã đọc được một khao khát rõ ràng trong ánh mắt Bắc Thâm.

...

Lúc La Trì tới cũng đúng lúc Lục Bắc Thần tỉnh dậy. Cố Sơ bày phần mỳ đã làm xong ra bàn ăn, nhìn thấy La Trì bèn chào: “Anh ăn cơm chưa? Chưa ăn thì cùng ăn chút đi!”

La Trì ngó đầu vào nhìn một cái: “Mỳ à? Cả tôi và sếp của cô đều không thích ăn mỳ cho lắm.”

Cố Sơ không ngờ anh ấy lại nói vậy, sững sờ giây lát. Thật ra cô chưa từng hỏi xem Lục Bắc Thần thích ăn gì, khoảng thời gian này cô cứ làm món gì là anh ăn món ấy. Lục Bắc Thần rửa mặt mũi rồi ngồi xuống, cầm đũa lên: “Đừng nghe cậu ta nói vớ vẩn.”

“Quái lạ nhỉ, lần trước chúng ta từng cùng ăn mỳ, cậu cứ làm như là giết chết cậu vậy.”

“Ai làm mỳ rất quan trọng.” Lục Bắc Thần nói với hàm ý sâu xa, rồi gọi Cố Sơ ngồi xuống: “Mặc kệ cậu ta, cậu ta mà muốn ăn thì sẽ không khách khí với em đâu.”

Cố Sơ ‘ồ’ một tiếng, bê lên hai chiếc đĩa tuyệt đẹp đựng salad trộn rồi bắt đầu ăn. La Trì chống cằm, nói vào việc chính: “Sở thích của Tiêu Tuyết đặc biệt quá đi, có thể dùng tro cốt để vẽ tranh. Một người phải có tố chất tâm lý mạnh cỡ nào chứ. Cậu bảo cô ta có biết trong màu vẽ là tro cốt không?”

Cố Sơ đang ngồi bên ăn mỳ nghe thấy câu này, dạ dày lại bắt đầu bất thường, động tác cũng chậm hơn hẳn. Lục Bắc Thần thấy thế, ngồi bên nhẹ nhàng nói: “Em phải nhanh chóng thích ứng cuộc sống kiểu này, sau này có thể còn bắt gặp những cảnh tượng buồn nôn hơn nữa. Thế nên về điểm này, tôi bắt buộc phải khiến em nhanh chóng làm quen.”

Cô hít sâu một hơi, lúc này áp chế được cảm giác ghê rợn, thầm nghĩ làm gì còn có lần sau nữa.

“Tiêu Tuyết là người hiểu về tranh, màu vẽ có sự khác thường chắc chắn cô ta sẽ biết. Trừ phi cô ta đạt đến độ si mê đối với hội họa, nếu không sẽ không dùng một cách thức biến thái để đạt tới cảnh giới cao của vẽ tranh.” Ý của Lục Bắc Thần là Tiêu Tuyết nhất định biết chuyện này.

“Trong tranh, cô ta đã vẽ cả một miền hoa bỉ ngạn rộng lớn. Tôi cảm thấy cô ta biết có một ngày bức tranh này sẽ bị người ta phát hiện ra hoặc là cô ta đã sớm tuyên án tử hình cho chính mình.” Cố Sơ gác đũa, giải thích một câu.

La Trì nhìn chằm chằm vào phần mỳ trong bát Cố Sơ, nuốt nước bọt cái ực. Mùi thơm của mỳ và dáng vẻ ăn uống ngon lành của Lục Bắc Thần khiến anh ấy thòm thòm, bỗng chốc cũng cảm thấy đói bụng bèn háng giọng: “Cô không ăn nữa à?”

Cố Sơ lắc đầu.

“Thế thì tôi không làm khách nhé.” Nói rồi, La Trì định động vào bát mỳ của cô.

Một giây sau anh ấy bị Lục Bắc Thần ngăn lại: “Trong bếp vẫn còn, tự nấu đi.” Rồi lại nhìn sang Cố Sơ: “Ăn đi, không được bỏ lại.”

Cứ nghĩ tới cảnh đó, Cố Sơ vẫn chưa thể thoải mái được, lập tức đứng dậy: “Tôi đi nấu mỳ cho La Trì.”

“Cảm ơn trợ lý Cố nhé.” La Trì lập tức tươi cười.

Nào ngờ...

“Ngồi xuống.” Lục Bắc Thần ra lệnh rồi nhìn về phía La Trì: “Muốn ăn tự lăn vào bếp.”

La Trì bĩu môi, buồn bã đi xuống bếp.

Cố Sơ ngồi xuống, nét mặt ủ dột: “Tôi không muốn ăn nữa.”

Lục Bắc Thần bèn đặt đũa xuống, cầm lấy đũa của cô, bê bát lên, gấp mỳ dứt cho cô: “Há mồm!”

Cô ngửa ra sau, lắc đầu.

“Phải ăn.” Anh nghiêm mặt.

Cố Sơ biết anh có ý tốt nhưng quả thực cũng không chịu nổi thái độ cứng rắn này, cô nói: “Tôi làm quen từ từ không được sao?”

“Giáo sư Lục, người làm sếp như cậu lo lắng tới tận nhà ngoại rồi đấy à?” La Trì bê bát dựa vào cửa nhà bếp: “Người ta dù sao cũng là con gái, để cô ấy từ từ quen.” Nói tới đây anh ấy lại cười: “Nói đi cũng phải nói lại, cô Cố này, có thể khiến giáo sư Lục đích thân dứt cho chắc là chỉ có mình cô thôi.”

Cố Sơ nghe ra giọng điệu trêu chọc của La Trì, không biết giấu mặt đi đâu, vội vàng đón lấy chiếc bát trong tay Lục Bắc Thần, buồn bực gầy gầy từng sợi mỳ. La Trì sững sờ quay lại bàn ăn, ăn một miếng mỳ: “Đúng là ngon thật. Giáo sư Lục, cho tôi mượn trợ lý của cậu mấy ngày nhé?”

“Không được.” Lục Bắc Thần từ chối thẳng thừng, không cần suy nghĩ.

La Trì nhún vai, cũng chẳng tính toán gì với cái tính hẹp hòi này của anh. Anh ấy lại và mấy miếng to rồi nói: “Bây giờ tất cả các anh em đều tăng ca làm việc. Tôi không tin không tìm được kẻ tối qua ăn trộm tranh.”

“Lát nữa em đưa báo cáo cho La Trì.” Lục Bắc Thần nói.

Cố Sơ gật đầu.

Di động vang lên, Lục Bắc Thần nhận máy.

Cố Sơ thầm thở phào một hơi, nhân lúc anh nghe điện thoại bèn vội vàng gạt một phần mỳ lớn qua cho La Trì. La Trì vui vẻ đón nhận. Đối với tài nghệ của Cố Sơ, lần này anh ấy đã hoàn toàn tin tưởng. Sau khi Lục Bắc Thần nói chuyện xong quay về, liếc nhìn bát mỳ của Cố Sơ, đang định nhú mày thì Cố Sơ lập tức buông đũa, xoa xoa bụng: “No quá!”

Lục Bắc Thần biết tổng cái trò vặt này nhưng cũng không vạch mặt mà nhìn La Trì: “Sợi dây dắt chó trong bức tranh đã khám nghiệm ra rồi.”

La Trì lập tức thu lại vẻ mặt ba lẳng nhăng: “Là gì vậy?”

Lục Bắc Thần cong môi: “Lưới trời lồng lộng, thưa nhưng khó thoát, chính là sợi dây đàn mà chúng ta đang nhọc công tìm kiếm, một trong những sợi dây ruột dê trên chiếc violon đặt làm của Tiêu Tuyết.”

“Gi cơ?”

“Thế nên, nếu chiếc đàn nằm trong tay Lưu Kế Cường thì chắc chắn sẽ là một cây đàn thiếu dây.”

La Trì lập tức buông đũa, đứng dậy: “Được, nhanh chuyển tài liệu cho tôi, giờ tôi sẽ tụ họp với các anh em, điều chỉnh lại phương án theo dõi.”

Lục Bắc Thần gật đầu.

Sau khi La Trì đi khỏi, anh gơ tay búng nhẹ lên đầu Cố Sơ. Cô đau đón, ôm đầu lườm anh. Anh uể oải nói: “Sau này ăn không hết thì gạt cho tôi, tôi ghét người đàn ông khác ăn nước bọt của em.”

143. Chương 143: Người Đàn Ông Tìm Ra Sự Thật Chỉ Bằng Vụn Xương

Muốn dựa vào một chiếc răng vỡ để thu thập chứng cứ không phải là chuyện dễ dàng, đồng nghĩa với việc phải tốn rất nhiều thời gian và sức lực. Việc bất ngờ phát hiện ra một ‘bức tranh tro cốt’ đã đẩy cả vụ án này vào một tình huống càng thêm phức tạp, rối rắm. Nhưng Cố Sơ luôn cảm thấy đây sẽ là một giai đoạn tiến gần tới chân tướng, chỉ có điều trước khi lớp cửa sổ giấy này bị chọc thủng thì tất cả bọn họ đều phải dốc toàn lực. Phải hai ngày rồi Lục Bắc Thần không trở về bến Thượng Hải, còn cô cũng ở rít trong phòng gọi đủ các cuộc điện thoại, tra cứu đủ các tài liệu, cả một đồng chồng chất trước máy tính toàn bộ đều là tài liệu về những hợp chất lấp đầy răng.

Phương thức liên lạc duy nhất giữa cô và Lục Bắc Thần chính là di động.

Anh sẽ gọi điện thoại phân công cho cô một số công việc, sẽ bảo cô lên một số trang web nước ngoài tìm tài liệu chuyên ngành, sau đó gửi fax bản dịch qua cho anh. Từ sau khi làm trợ lý của Lục Bắc Thần, Cố Sơ cảm thấy trình độ ngoại ngữ của mình đã vượt xa thời đại học. Lúc ấy chỉ học thuộc mấy từ mới chuyên ngành đã cảm thấy khô khan, vậy mà bây giờ dù có gặp những từ ngữ tối nghĩa, khó hiểu thì chỉ cần nhìn qua một lần là đã nhớ. Điều này bắt nguồn từ việc Lục Bắc Thần bắt cô phiên dịch một khối lượng lớn.

Lúc gọi điện thoại, cô sẽ nghe thấy những bận rộn của anh phía bên kia, tiếng điện thoại cũng dồn dập không ngừng, có người gọi to: “Giáo sư Lục, điện thoại của anh!” Trong đó có giọng của một người cô nghe rất rõ ràng, là Ngư Khương. Lúc ấy Cố Sơ mới biết Ngư Khương đã tới Thượng Hải, nhất định là ở trong phòng thực nghiệm của anh rồi.

Lục Bắc Thần ở ngoài hai ngày, cô cũng đóng cửa trong phòng hai ngày, cho Kiều Vân Tiêu leo cây. Tối khi Kiều Vân Tiêu gọi điện tới, cô mới nhớ ra, liên tục xin lỗi. Kiều Vân Tiêu nghe ra có chút không cam lòng nhưng cũng hết cách. Cố Tư mấy ngày nay cũng yên ắng, trong lúc bận rộn Cố Sơ cũng cảm thấy hơi kỳ lạ, rõ ràng nó tìm cách tới Thượng Hải để theo dõi vụ án của Tiêu Tuyết, sao lại biến mất dạng?

Nhưng khối lượng công việc quả thực quá đồ sộ, những dấu hỏi ấy chỉ lướt qua đầu cô, không hề dừng lại, cũng chẳng có thời gian để dừng lại.

Tối tận sáng sớm ngày thứ ba, cô liên lạc được với một nhà sản xuất ở Mỹ, thông qua việc đối chiếu và tư vấn về những chất liệu bổ sung cho răng, cuối cùng đã tìm được nguồn sản xuất. Chất liệu bổ sung của chiếc răng này là loại sứ Zirconium nhập khẩu đang thịnh hành nhất trong những năm gần đây, mà trong hàng trăm nơi sản xuất thì tiêu chuẩn ở đây là phù nhập nhất. Theo như những phân tích và khám nghiệm của Lục Bắc Thần đối với vết nứt ở răng, phát hiện loại mini vít để dựa vào cũng sử dụng nguyên liệu nhập khẩu, độ cứng đủ để chống đỡ độ cứng của Zirconium. Cố Sơ thông qua các đường dây sản xuất liên hệ tới một công xưởng của Trung Quốc, sau lại từ công xưởng Trung Quốc, lần theo đầu mối tìm được các bệnh viện, phòng khám nha khoa cung ứng.

Làm xong những việc này, cuối cùng cô cũng có thể thở phào nhẹ nhõm, lập tức gọi điện thoại cho Lục Bắc Thần. Anh nghe tin bèn yêu cầu cô chuyển fax tới ngay.

Tối ngày thứ tư thì chuông cửa vang lên.

Cố Sơ ra mở cửa, Lục Bắc Thần đứng dựa bên cạnh cửa, gương mặt anh tuần trông rất mỏi mệt, dưới cằm đã lún phún những sợi râu mới mọc, trong mắt có những tia máu đỏ, có lẽ vì liên tục thức đêm, có ba bốn cúc áo sơ mi được mở bung ra, cả vạt xiên xẹo vất lên cổ. Sau khi vào nhà, anh đưa cặp tài liệu cho cô, đồng thời đưa tay ôm cô một chút, sau đó đi vào phòng tắm.

Cô ngậy người ra giấy lát, đặt cặp tài liệu xuống, thở dài, mang một đôi dép lê tới trước cửa phòng tắm.

Bên trong có tiếng nước chảy.

Cô gõ cửa rồi nói: “Tôi để dép ở ngoài cửa rồi nhé.”

Lục Bắc Thần không trả lời, có lẽ chưa nghe thấy.

Đế dép xong, cô quay trở lại phòng sách. Khoảng năm, sáu phút sau, Lục Bắc Thần từ phòng tắm đi ra. Nghe thấy có tiếng động, cô cũng vội ra khỏi phòng sách. Anh vừa tắm qua, ít nhiều xua bớt cái vẻ mệt mỏi. Anh chỉ quần chiếc khăn tắm, trên bả vai rắn chắc vẫn còn đọng nước.

“Có kết quả rồi sao?” Cô gấp gáp hỏi.

“Em đã giúp được một việc lớn.” Lục Bắc Thần đáp một câu rồi đi vào phòng ngủ.

Nói không rõ ràng cho lắm, Cố Sơ nghe cũng mơ mơ hồ hồ. Theo như ý anh thì tức là thi thể trong bức tranh đó đã được điều tra rõ ràng rồi? Cô đi theo vào phòng ngủ, thấy Lục Bắc Thần đã nằm nghiêng trên giường, nhắm nghiền mắt, không đáp chần. Cô ngẫm nghĩ rồi bước tới, ghé sát lại trước mặt anh, thò ngón tay khẽ chọc chọc vào anh.

Lục Bắc Thần giơ tay nắm chặt ngón tay cô nhưng hai mắt vẫn díp chặt.

“Tro cốt đó là của ai?” Cô quả thực tò mò.

“La Trì còn đang điều tra nhưng chắc sẽ có kết quả nhanh thôi.” Giọng Lục Bắc Thần nghe có vẻ uể oải.

Cố Sơ nghe thấy thế lại càng hiếu kỳ: “Pháp y thật sự có thể điều tra được chân tướng chỉ bằng chút vụn xương thôi sao?”

Lục Bắc Thần mở mắt ra: “Người khác không thể nhưng tôi thì có thể.”

Không giống như giọng điệu kiêu ngạo, nghe rất giống một câu trả lời tùy hứng nhưng vẫn khiến người ta chần chừ. Cố Sơ nhìn anh, không nói gì, cứ cảm thấy khi anh nói câu này rất mạnh mẽ, đầy tự tin. Mấy ngày nay ở bên cạnh anh, tuy rằng chưa được bước chân vào phòng thực nghiệm nhưng cô cũng có thể tưởng tượng ra dáng vẻ khi anh làm việc, nghiêm túc và chuyên chú như một ngọn hải đăng từng từng đứng đó, mang tới cho người ta ánh sáng và hy vọng.

“Tôi biết là anh rất buồn ngủ nhưng tôi vẫn rất tò mò.” Cố Sơ nhỏ giọng đưa ra yêu cầu.

Lục Bắc Thần nhìn cô rất lâu rồi kéo cổ tay cô, nhân tiện để cô ngồi xuống bên cạnh mình rồi nói: “Lúc Tiêu Tuyết vẽ tranh, lấy răng của nạn nhân làm công cụ để vẽ chuồng trên cổ chó và trên dây dắt chó. Qua đối chiếu với vết nứt ở răng, có lẽ cô ta đã chia nhỏ mấy chiếc răng hoàn chỉnh ra, tiện cho việc che giấu. Sau khi người ta chết, mũ răng và các hợp chất lấp đầy răng đa phần đều nguyên vẹn. Đây chính là nguyên nhân tôi muốn em tra cứu mũ răng và các hợp chất lấp đầy. Chúng ta có thể dựa vào hình dạng của răng và các hợp chất đó để tìm được những ghi chép nha khoa trước đây của nạn nhân hoặc chụp X quang để tiến hành so sánh xem có tương thích hay không. Một hai chiếc răng để phán đoán thì hơi khó khăn nhưng cũng có thể thực hiện được vì hợp chất lấp đầy của mỗi chiếc răng là rất độc đáo, thế nên cho dù chỉ còn lại một hai chiếc cũng có thể hoàn thành việc so sánh.”

Cố Sơ cố gắng tiêu hóa những kiến thức này, gật đầu lia lịa.

“Khi Tiêu Tuyết cắt răng của người chết, ắt hẳn cũng không ngờ rằng một trong những chiếc răng mang theo vật bổ sung, tính chất của Zirconium cực kỳ cứng rắn, chắc là muốn cắt cũng tốn không ít sức lực.”

Cố Sơ ngẫm nghĩ hồi lâu rồi hỏi: “Sao tôi cảm thấy hình như anh đã mặc định là Tiêu Tuyết? Chưa biết chừng khi Tiêu Tuyết dùng những tro cốt và răng này để vẽ tranh, chủ nhân của cái xác đã chết lâu lắm rồi, biết đâu cô ta thật sự không hề hay biết thì sao?”

“Không thể nào.” Lục Bắc Thần cực kỳ khẳng định: “Sau khi một người tử vong, trong một khoảng thời gian nhất định, răng thông thường sẽ rời ra khỏi xương hàm và xương sọ. Nguyên nhân là vì tổ chức ổ răng của lợi và hàm răng cố định đã bị thối nát. Thế nên thông thường, có thể thông qua mức độ tổn hại của răng để phán đoán mức độ thối rửa của xác cùng với khoảng thời gian tử vong. Thật ra tối đó ngoài việc mang đi chiếc răng có hợp chất lấp đầy ra, tôi còn lấy một chiếc răng nhỏ trên dây dắt chó. Sau khi chiếc răng đó bạc màu, so sánh có thể phát hiện thành phần canxi hydroxyapatite chủ yếu cấu tạo nên răng là của một cơ thể người sống đánh mất, khác với tính chất thối rửa của người chết, có thể suy luận rằng nó được nhổ ra từ một người đang sống, cũng tức là nạn nhân lúc còn sống đã bị người ta cưỡng chế nhổ răng.”

Cố Sơ không khỏi rùng mình, người ta đang sống yên lành lại nhổ răng xuống để vẽ tranh? Phải oán thù sâu sắc đến mức nào chứ? Nhưng đồng thời lúc này, cô nghe thấy Lục Bắc Thần nói câu này xong, quả thực cũng phải ngỡ ngàng, đây là một lĩnh vực cô chưa từng tiếp xúc. Những tia sáng trong đôi mắt cô không lọt qua được ánh mắt Lục Bắc Thần. Anh cười: “Bắt đầu hâm mộ tôi rồi sao? Nha đâu, sau này đi theo tôi, em sẽ còn học được nhiều hơn nữa.”

Có loại đàn ông tự mãn đến mức này sao?

Nhưng trong lòng Cố Sơ cũng hiểu anh có quyền kiêu ngạo. Anh đang dùng kinh nghiệm và kiến thức của mình mở ra cho cô một thế giới khác thường, kích thích và đầy mạo hiểm. Nhưng cô lại không muốn thể hiện một cách lộ liễu như thế. Cô hắng giọng: “Nói như vậy Tiêu Tuyết chưa chắc đã chỉ đơn thuần là nạn nhân?”

“Trên đời này làm gì có nhiều chuyện tuyệt đối như vậy?” Lục Bắc Thần ngáp ngủ: “Giống như trên đời này không có người tốt tuyệt đối cũng không có kẻ xấu tuyệt đối.”

Cố Sơ thấy anh quả thực mệt lắm rồi, cũng không muốn hỏi nhiều nữa, mặc dù cô còn cả một bụng nghi vấn. Cô đang định đứng dậy ra ngoài thì Lục Bắc Thần vẫn nắm chặt tay cô, nói: “Dựa lại đây!”

“Tôi còn phải xem các tài liệu khác.”

Cánh tay Lục Bắc Thần dùng sức, ôm cả người cô vào lòng mình một cách cưỡng ép. Sống lưng Cố Sơ dựa vào ngực anh, cánh tay anh cuộn chặt eo cô, tư thế này thân mật như một đôi tình nhân. Cô muốn ngồi dậy nhưng không có sức, từ sức mạnh nơi cánh tay Lục Bắc Thần có thể thấy anh vốn không định để cô rời đi.

Cô đành nằm chờ ra đó, mặc kệ hành vi ngang ngược của anh.

Cầm Lục Bắc Thần chống nhẹ lên đỉnh đầu cô, cô gối đầu lên tay phải anh, trong lòng thầm nghĩ, trên cánh tay phải chính là vết sẹo ngoằn ngoèo ấy. Cô khẽ lẩm bẩm một câu: “Vì sao anh lại chọn làm pháp y?” Làm pháp y là một nghề nguy hiểm, không những áp lực tinh thần rất lớn mà ngay cả tính mạng cũng có thể bị uy hiếp. Vết sẹo kia chắc chắn có liên quan tới công việc của anh.

Thật ra ban nãy cô định hỏi: Vì sao anh không chọn nghề bác sỹ như Bắc Thâm?

Người đàn ông sau lưng vẫn im lặng.

Cố Sơ tưởng anh ngủ rồi, nên cũng bỏ qua câu hỏi này. Đó vốn là chuyện riêng của anh, cô lại cực kỳ muốn tìm hiểu.

Ai ngờ, Lục Bắc Thần lên tiếng.

Thanh âm trầm trầm: “Em có biết trên đời này có hai thứ gì không thể nhìn trực diện không?”

Cố Sơ không biết vì sao anh lại hỏi vậy, khẽ lắc đầu.

Ngón tay cô bị anh giữ chặt, anh nói: “Mặt trời... và lòng người.”

Cố Sơ hơi sững sờ. Khi nói lời này, giọng anh chậm rãi mà trầm thấp, từ sau lưng đập lên trước ngực cô.

“Làm bác sỹ, thứ nhìn thấy là sự bất lực của vận mệnh. Còn làm pháp y, thứ nhìn thấy lại là sự bất lực của lòng người.” Bờ môi Lục Bắc Thần cọ cọ bên má cô: “Lòng người khó mà nhìn thẳng nhưng dầu biết thế, tôi vẫn muốn nhìn.”

Một câu nói đầy mạnh mẽ phản chiếu sự mạnh mẽ trong cá tính của anh, nhưng vì sao cô lại cảm nhận được một nỗi bi thương từ câu nói ấy?

144. Chương 144: Kết Luận Thống Nhất

Trong một chuyên trang Lăng Song viết, Cố Sơ từng đọc được một câu nói thế này: Bạn có tin vào tình yêu không? Còn tôi thì trước sau vẫn luôn tin tưởng. Hai người yêu thương nhau sâu sắc dẫu có bước về hai hướng thì cũng sẽ có một ngày gặp lại, dù ‘thanh mai’ có già, dù ‘trúc mã’ xưa cũ thì đường kim mũi chỉ của thời gian cũng sẽ ghép nối hai con người chính xác nhất lại với nhau.

Cái tai hại nhất khi bạn ký gửi trái tim mình đi chính là từ đó về sau sẽ không thể lấy lại được nữa. Năm năm trước cô rời xa Lục Bắc Thâm, năm năm sau gặp lại Lục Bắc Thần. Khi nằm trong lòng anh, Cố Sơ đang nghĩ: Vòm ngực này có gì khác với Bắc Thâm không? Cô không tìm ra được điểm khác biệt nhưng lại không biết hai người ấy có quá nhiều khác biệt.

Trong tình yêu, mỗi một người con gái đều tình nguyện trở thành một kẻ ngốc thông minh. Không phải cô không biết những thay đổi trong lòng, chỉ là đang mờ mịt về tâm tư của chính mình, và cũng là mơ màng không biết trái tim của một người con gái có thể chịu đựng bao nhiêu mối tình? Nhưng lại có đôi lúc cô nghĩ, dù là Lục Bắc Thần của hay Lục Bắc Thâm của năm năm sau, thật ra đối với cô mà nói ý nghĩa của việc tương phùng không có gì khác biệt. Lục Bắc Thần là người xa lạ, Lục Bắc Thâm cũng đâu khác chi? Nếu quá khứ có thể xoay chuyển, thật ra, ai là ai đã không còn quan trọng nữa.

Nếu thời gian có thể quay trở lại, cô nguyện chưa từng gặp gỡ.

Còn chưa kịp đào sâu suy ngẫm về những phức tạp của chuyện tình cảm này, chính cô cũng đã mơ màng thiếp đi.

Ở trong lòng Lục Bắc Thần, cô đã mơ thấy rất nhiều thứ, trong mơ hồ còn cảm thấy có người đang hôn cô. Là nụ hôn của Bắc Thâm, rất đổi thân thuộc. Cô bật khóc, đau khổ khóc trong mơ, ôm chặt lấy Bắc Thâm và nói: Thật ra em không muốn rời xa anh đâu, không muốn một chút nào. Nhưng từ đầu tới cuối cô vẫn không nhìn thấy gương mặt anh, cố gắng nhìn mà chẳng được như ý nguyện.

Có người đánh thức cô dậy.

Cô mở mắt ra, là Lục Bắc Thần.

Anh đã tỉnh rồi, thậm chí là đã thay quần áo xong xuôi, áo sơ mi trắng cùng quần Âu vô cùng lịch sự, ngồi bên giường nhìn cô. Thấy cô mở mắt ra, ánh mắt anh vừa thâm sâu vừa phức tạp. Cổ Sơ vừa tỉnh dậy, đầu vẫn còn hơi văng vất. Anh đang ngồi nghiêm chỉnh, chiếc sơ mi trắng như tuyết, tôn lên gương mặt như tranh của anh. Cô quên cả chớp mắt, nhìn anh chăm chăm.

Người đàn ông trước mặt như biến thành một người khác, trầm mặc như chiếc đồng hồ.

Rất lâu sau, anh mới thở dài, giơ tay xoa lên đầu cô rồi nói: “Chỉnh trang lại chút rồi đi cùng tôi.”

“Đi đâu vậy?” Cô còn ngây ngốc.

Lục Bắc Thần đứng dậy: “Với sự hiếu kỳ của em, tôi nghĩ em sẽ thích.”

Cổ Sơ vừa nghe thấy câu này thì đã lập tức hoàn toàn tỉnh táo, chắc chắn là chuyện có liên quan tới vụ án. Cô cuống quýt ngồi dậy, vệ sinh cá nhân qua loa rồi ra ngoài cùng Lục Bắc Thần...

Tuy rằng vụ án xảy ra ở Quỳnh Châu nhưng Bạch Đông đã được giải thẳng về Thượng Hải.

Khi tới nơi Cổ Sơ mới biết, La Trì sẽ lập tức tiến hành lần thẩm vấn thứ hai đối với Bạch Đông.

Đây là một hiện tượng bất thường khi đã kết án, nhưng qua tiếp xúc Cổ Sơ cũng hiểu rõ con người của La Trì. Con người anh ấy bề ngoài trông có vẻ nhắng nhít, thiếu nghiêm túc nhưng sự cẩn trọng, tỉ mỉ của anh ấy đối với công việc không khiến người cảm phục. Cô cùng Lục Bắc Thần đợi trong phòng quan sát, một chiếc gương che chặt tầm nhìn trong phòng thẩm vấn.

Bạch Đông cạo trọc đầu, mặc quần áo tù ngoan ngoãn ngồi trên ghế, trên đỉnh đầu là chiếc chao đèn hơi lắc lư. Những biểu cảm trên gương mặt anh ta bị ánh đèn chao đảo làm cho lúc sáng lúc tối. Vốn dĩ là một diện mạo sạch sẽ như ánh nắng nhưng vì đôi tay đã nhuộm đầy màu tươi nên người ta nhìn vào vẫn có cảm giác dữ dằn.

La Trì tiến hành hỏi cung lại động cơ sát hại Tiêu Tuyết của anh ta. Nhân viên thư ký bên cạnh không bỏ sót chữ nào. Tuy rằng Bạch Đông không hiểu nhưng vẫn tường thuật lại một cách hợp tác, một lần nữa dốc lại nguyên do hận thù Tiêu Tuyết. Khi nhắc tới người em trai Khương Đình của anh ta, La Trì bất ngờ hỏi: “Thi thể được vớt lên ấy có chắc chắn là Khương Đình không?”

Câu hỏi này khiến Cổ Sơ ngồi trong phòng quan sát thẳng thốt, vô thức nhìn sang Lục Bắc Thần. Anh tựa hồ không kinh ngạc chút nào, hình như đã biết La Trì sẽ hỏi câu này vậy, anh vẫn ung dung, điềm đạm.

Bạch Đông ngồi trong phòng thẩm vấn có vẻ rất sững sốt. Rất lâu sau anh ta mới nói: “Lúc đó... có pháp y giám định nói đó là thi thể của Khương Đình.”

“Người nhà không tới nhận xác sao?” La Trì nhíu mày.

Bạch Đông trông có vẻ hoang mang: “Thi thể được vớt lên, nếu không phải vì ngâm nước biển nghiêm trọng thì cũng đã bị cá rủa không còn toàn thây, lúc đó dĩ nhiên không thể nhận xác, phải thông qua giám định pháp y mới xác định được là Khương Đình.”

“Cậu từng nhìn thấy thi thể chưa?”

Bạch Đông lắc đầu: “Tôi chỉ tới dự tang lễ của Khương Đình, ngày nhận xác tôi chưa kịp về.”

“Ai tới nhận xác?”

“Bố mẹ Khương Đình, lúc đó tôi cũng nghe cô chú ấy gọi điện nói chuyện này, cả hai người già đều gần như phát điên.” Bạch Đông nói tới đây bỗng nghẹn ngào.

La Trì không tiếp tục hỏi nữa.

Nhưng Bạch Đông bỗng lập tức túm chặt La Trì, làm người thư ký hoảng hốt quát: “Cậu làm gì thế hả? Buông ra!”

La Trì chỉ bảo người thư ký không cần sốt sắng.

“Cảnh sát La, thi thể đó không phải Khương Đình, đúng không? Có khi nào em trai tôi chưa chết không?” Bạch Đông kích động.

La Trì thở dài nặng nề, quay đầu nhìn về phía gương bên này.

Trong phòng quan sát, sắc mặt Lục Bắc Thần cũng nghiêm trọng, Cổ Sơ dường như liên tưởng tới điều gì đó, gương mặt cũng tái nhợt.

Sau khi làm xong các công việc thẩm vấn, cô cùng Lục Bắc Thần trở về xe. Chẳng mấy chốc, La Trì cũng chui vào, rất lâu, không ai nói gì.

“Tôi còn phải lấy lời khai bố mẹ của Khương Đình.” Cuối cùng vẫn là La Trì phá vỡ sự im ắng.

Lục Bắc Thần dựa ra ghế sau, có vẻ trầm tư rồi nói: “Không cần nữa đâu. Còn tiếp tục hỏi cung chẳng qua cũng chỉ khiến hai người già thêm đau khổ mà thôi.”

La Trì quay ngoắt lại, nghiêng rằng: “Mong là hai chúng ta nghĩ khác nhau.”

“Việc đã tới nước này, suy nghĩ của tôi và cậu còn không trùng khớp được sao?” Lục Bắc Thần tùy ý gượng cười: “Tôi nghĩ ngay cả trợ lý của tôi cũng có thể đã nghĩ đến rồi.”

Tim Cổ Sơ bỗng tắc nghẹn.

“Cổ Sơ, cô nói xem.” La Trì quay người lại, chỉ còn nửa người ngồi trên ghế xe.

“Tôi... chỉ là trực giác thôi.” Cổ Sơ đè nén cảm giác bất an trong lòng, liếm môi nói: “Hai anh sẽ không vô duyên vô cớ thẩm vấn lại Bạch Đông. Quá trình giết người anh ta đã khai báo chi tiết, không hề có nghi vấn. Vấn đề lớn nhất chỉ có thể xuất hiện trên người Khương Đình. Người trong bức tranh đó... tôi cảm thấy chính là Khương Đình.”

Lục Bắc Thần nghe xong bèn nhìn La Trì: “Tôi nghĩ suy nghĩ của trợ lý của tôi không hện mà lại trùng khớp với cậu rồi.”

La Trì mở cửa xe, bực bội châm một điếu thuốc, hút một hơi rồi nói: “Mẹ nó chứ, ông đây cũng coi như đã phá vô số vụ án rồi, vậy mà chưa gặp cái vụ nào biến thái như thế này.”

“Trong tro cốt không điều tra được bất kỳ manh mối nào, chiếc răng đó có thể sẽ cung cấp thông tin chuẩn xác nhất, tài liệu về chất bổ sung của răng tôi đã gửi cho cậu rồi, muốn điều tra rõ ràng chủ nhân của chiếc răng chẳng qua chỉ là chuyện một sớm một chiều thôi.” Lục Bắc Thần hờ hững nói.

“Nếu cái chết của Khương Đình có liên quan tới Tiêu Tuyết thì cô ta nhất định có đồng phạm, nếu không sao lại có kẻ không muốn chúng ta nhìn thấy bức tranh ấy chứ?” La Trì nhả mạnh một làn khói, nói.

“Tìm manh mối trên thi thể là việc của tôi, phá án là việc của cậu.”

La Trì từ lâu đã quen với thái độ lãnh đạm này của anh, miệng thì nói là không giúp nhưng thực tế anh còn quên mình hơn bất kỳ ai. Anh ấy bèn cười: “Có ai không biết khả năng phá án của giáo sư Lục vĩ đại đây cũng hàng đầu chứ.”

“Thật ngại quá, sở dĩ tôi nhúng tay vào chẳng qua chỉ muốn thanh lọc những phần tử cặn bã của giới pháp y.”

Cổ Sơ biết anh đang ám chỉ tới người pháp y giám định thi thể của Khương Đình. La Trì dĩ nhiên cũng hiểu, cười hì hì rồi lại nịnh nọt thêm mấy câu, rồi nói: “Bây giờ đáng nghi nhất là Lưu Kế Cường. Thường Quân cũng không phải đã hoàn toàn trong sạch. Theo điều tra, ngày thứ hai sau khi tin tức Tiêu Tuyết bị sát hại bị tung ra, Thường Quân đã trà trộn vào nhà Tiêu Tuyết một lần nhưng anh ta chỉ giải thích là muốn nhìn vật nhớ người.”

“Nhưng trước mắt Thường Quân không ở Thượng Hải.” Lục Bắc Thần nói một câu.

La Trì gật đầu trong im lặng.

Cố Sơ giật nảy mình: “Đợi đã, các anh nói... Thường Quân trước mắt không ở Thượng Hải? Ý tức là, người đang ở Thượng Hải bây giờ là... Lưu Kế Cường?”

La Trì nhìn cô không nói, Cố Sơ lại quay sang Lục Bắc Thần. Anh nhìn cô rất lâu mới gật đầu.

Lúc này Cố Sơ đã hoàn toàn hiểu ra rồi, đầu như bị ai dùng gậy quật mạnh một nhát, ầm một tiếng: “Vì sao các anh không nói cho tôi biết?” Cô lẩm bẩm, cảm thấy hô hấp cực kỳ khó khăn.

“Cố Sơ, phía Lưu Kế Cường La Trì vẫn luôn theo sát, Cố Tư sẽ không gặp nguy hiểm.” Lục Bắc Thần biết cô đang nghĩ gì, nhẹ nhàng an ủi.

“Không...” Ngón tay Cố Sơ run rẩy, vừa lắc đầu vừa rút di động ra: “Các anh không hiểu Tư Tư đâu... không hiểu đâu.”

“Em bình tĩnh đã.” Lục Bắc Thần giữ chặt tay cô, sắc mặt nghiêm nghị.

Cố Sơ gào lên theo phản xạ: “Nó đâu phải em gái anh!”

Thời gian, ngừng lại vào chính khoảnh khắc này.

Lục Bắc Thần bất động, chỉ đưa mắt nhìn cô, ánh mắt bình thản đến kinh người. Sắc mặt La Trì có phần ngưỡng ngáp, muốn giải thích gì đó cuối cùng vẫn không thể nói ra. Sau khi gào lên, sự bí bách trong lòng Cố Sơ mới được giải tỏa. Cô cúi gằm, nhắm chặt mắt, ổn định lại hơi thở mới nói: “Chỉ là tôi quá hiểu Tư Tư. Nếu Tư Tư nhắm vào Lưu Kế Cường thì nhất định không phải vì muốn quay lại với hắn ta mà nó sẽ tự điều tra rõ ràng.”

Mấy hôm nay vẫn chưa có tin tức của Cố Tư, cô đã cảm thấy là lạ rồi.

Lục Bắc Thần đưa tay giữ chặt bả vai cô, nói rành mạch: “Tôi biết em lo lắng cho nó. Thật ra mục đích Cố Tư tới Thượng Hải, La Trì đã biết rồi, nếu không sao cậu ấy lại quay về Thượng Hải báo cáo trước hạn? Em yên tâm, tôi tuyệt đối sẽ không để Cố Tư xảy ra chuyện.”

“Phải đấy Cố Sơ, tôi cũng hứa với cô, em gái cô chắc chắn không có chuyện gì.” La Trì thấy không khí yên bình trở lại mới dám nói: “Chuyện này giáo sư Lục đã can dự vào rồi, thế nên nhất định không có vấn đề gì đâu.”

Cả người Cố Sơ mềm nhũn, trái tim này giờ vẫn đập thình thịch. Nhưng ánh mắt Lục Bắc Thần cực kỳ kiên định. Anh nhìn cô, mang lại cho cô một cảm giác an toàn, khiến tâm hồn bất an được vỗ về. Cô nhất thời không nhận được, buột miệng thì thào: “Cầu xin anh, nhất định không được để em gái tôi xảy ra chuyện.”

Trái tim Lục Bắc Thần như bị va đập một cái, ngay trước mặt La Trì anh cũng không kiềm chế được, kéo cô vào lòng, hứa hẹn: “Được.”

Lục Bắc Thần chủ động ôm việc của La Trì, đích thân đi điều tra chủ nhân của chiếc răng. Phía La Trì chia quân thành hai ngả, tăng cường giám sát Lưu Kế Cường. Cố Sơ ở nhà đứng ngồi không yên, gọi điện thoại cho Kiều Vân Tiêu hỏi hành tung của Cố Tư. Kiều Vân Tiêu nói bình thường ban ngày Cố Tư đều ra ngoài chơi tới tối muộn mới về chỗ anh ấy nhưng hai ngày nay vì anh ấy hầu như phải chạy qua chạy lại giữa công ty và bệnh viện nên cũng ít khi về nhà, cuối cùng còn hỏi cô vì sao không gọi điện cho Cố Tư. Cô không nói gì nhiều, chỉ nói rằng di động của Cố Tư thường xuyên không có tín hiệu, cô muốn tìm nó để đi dạo phố mà tìm không được.

Kiều Vân Tiêu không nghi ngờ nhiều, chỉ coi như Cố Tư thất tình muốn yên tĩnh một mình, bèn nói tối nay anh ấy về sẽ bảo Cố Tư một tiếng.

Tối buổi tối, vẫn chưa đợi được Lục Bắc Thần quay về thì Kiều Vân Tiêu đã gọi điện tới nói Cố Tư vẫn chưa về nhà, con bé sợ ý này cả di động cũng không mang, có lẽ ra khỏi nhà từ sớm đã quên rồi. Cố Sơ không hề nghi ngờ suy đoán của Kiều Vân Tiêu, mấy lần trước cô cũng gọi được vào điện thoại của Cố Tư nhưng nó không nhận máy.

Hơn tám giờ tối, di động của Cố Sơ vang lên, một số điện thoại lạ.

Cô giật mình, nhận máy.

Ngay lập tức bên trong vọng ra tiếng Cố Tư, hạ xuống rất thấp, giọng run rẩy: “Chị... Cứu... Cứu em, em... Á!”

Cuộc gọi bị ngắt đột ngột...

145. Chương 145: Tôi Vào Cùng Anh

Trong vòng một tiếng đồng hồ nếu anh không tới kịp, Lưu Kế Cường sẽ nổ phát súng đầu tiên vào Cố Tư.

Trong ký ức của Cố Sơ, Cố Tư từng có một lần hoảng sợ kiểu này, chính là lần cô đi tìm cái chết rồi quay trở về ngày bố mẹ qua đời. Cố Tư nước mắt nước mũi tèm lem, ôm chặt lấy cô như ôm lấy chiếc phao cứu sinh, tro trọi, kinh hoàng và tuyệt vọng. Nhưng về sau Cố Tư lại là một người thích làm gì tùy hứng, quan niệm sống khác với kiểu dè dặt, thận trọng của cô. Cố Tư phần nhiều đi tới đâu hay tới đó, nó không suy tính quá nhiều cho tương lai. Rất nhiều lúc nó sẽ nói đời người ngắn ngủi, lập quá nhiều kế hoạch sẽ buộc chặt bản thân vào đó. Đối với việc Cố Tư suy nghĩ logic như thế nào về cuộc đời, Cố Sơ chưa bao giờ can dự. Nó chỉ là một cô bé, chỉ cần nó vui vẻ là được.

Nhưng nhận được điện thoại cầu cứu của Cố Tư, khoảnh khắc cuộc gọi đột ngột ngắt giữa chừng, Cố Sơ lại cảm thấy người đáng hận nhất là chính mình. Cô không nên để mặc cho Cố Tư muốn làm gì thì làm. Cô phải trông chừng nó, dù nó có ghét cô, phản cảm với cô cũng mặc kệ, chí ít thì nó được bình an. Cố Sơ hơi mơ màng, trong đầu lóe lên vô số khả năng, mỗi một khả năng đều nhanh chóng trở thành những hình ảnh máu me, sau đó lại có vô số lưỡi dao đâm thẳng vào tim, đau đớn tới mức cô không sao thở nổi.

Cô cũng đã quên mất mình chạy ra khỏi phòng như thế nào. Khi đã chạy ra khỏi cửa lớn của tiểu khu, nhìn thành phố với nhà lầu chói vót, đường phố mới lên đèn trước mắt, Cố Sơ mới chợt bừng tỉnh, cô phải đi đâu tìm Cố Tư đây? Bụng dạ nóng như lửa đốt, cô bắt đầu lục tìm di động mới phát hiện mình không đem theo, đầu óc lập tức ong ong. Bên cạnh có bảo vệ tiểu khu đang đứng trực, thấy vậy bèn bước tới, nhìn cô với vẻ hoài nghi: “Thưa chị, chị có phải là chủ nhà ở trong tiểu khu không?”

Đầu Cố Sơ bây giờ rồi thành mớ bòng bong, không còn nghe rõ người bảo vệ nói gì nữa.

Bên kia lập tức cầm bộ đàm lên: Đội trưởng, đội trưởng! Trước cửa tiểu khu xuất hiện một người phụ nữ đáng nghi...

Cố Sơ lập tức co giò bỏ chạy, mặc kệ người bảo vệ sau lưng gào thét.

Điều cô suy nghĩ là phải lập tức tới cục cảnh sát tìm La Trì.

Vừa chạy ra khỏi phạm vi của Tomson riviera, một chiếc xe thương vụ màu đen bất ngờ chặn hướng đi của cô, khiến cô suýt nữa thì ngã ngồi xuống đất. Cánh cửa bên ghế lái phụ nhanh chóng được mở ra, tiếng quát trầm thấp của người đàn ông vang lên: “Lên xe!”

Cố Sơ nghe ra giọng nói của Lục Bắc Thần, chẳng hiểu sao trái tim không còn hoang mang như vậy nữa, thậm chí là ngàn lần biết ơn. Cô lập tức kéo cửa lên xe, bên này dây an toàn vừa thắt xong, bên kia Lục Bắc Thần đã nhả ga, chiếc xe lao đi như bay. Anh đích thân lái xe, có lẽ là từ phòng thực nghiệm vội tới thẳng đây, gấp gáp tới nỗi chiếc áo blouse trắng trên người còn chưa kịp thay ra.

Chiếc xe đi rất nhanh nhưng cũng rất vững chãi. Phía trước đèn đỏ sắp bật sáng, Lục Bắc Thần tăng ga, xông qua ngã tư gần như chỉ nửa giây trước khi đèn giao thông đổi màu. Cố Sơ đưa tay ấn chặt lồng ngực, tay kia đang run lẩy bẩy. Lục Bắc Thần không nói câu nào, vắt ngang cánh tay qua nắm chặt tay cô.

Anh cảm nhận được sự lạnh lẽo từ đầu ngón tay cô, cái lạnh có thể thấm vào tận xương cốt trong khoảnh khắc.

Anh lại tiếp tục tăng tốc.

Rồi lên tiếng, chất giọng vững vàng: “Cố Tư sẽ không xảy ra chuyện đâu, em yên tâm.”

“Anh biết chuyện này?” Lần này tới lượt Cố Sơ nắm chặt lấy phao cứu sinh, lật ngược tay lại, nắm chặt lấy tay anh. Cô hy vọng có được nhiều thông tin hơn vì chỉ có mỗi một cuộc điện thoại, vốn dĩ không rõ Cố Tư rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Lục Bắc Thần một tay giữ vô lăng, để mặc cho cô kéo cánh tay còn lại của mình. Cô quá căng thẳng, nắm chặt tới mức mu bàn tay anh đau đớn.

“Cố Sơ, em phải bình tĩnh lại đã.”

“Là Cố Tư đã xảy ra chuyện phải không? Anh... Anh nói vậy là có ý gì?” Cố Sơ cảm thấy não bộ trong phút chốc trở nên thiếu khí.

Bàn tay lớn của anh hơi dùng lực, an ủi cô: “Nếu tôi đã hứa với em nó không có chuyện gì thì nhất định sẽ bình an. Cố Sơ, bây giờ đám người của La Trì đã đi tới nơi. Em phải kiểm soát tốt tâm trạng của mình thì mới có thể cứu Cố Tư.”

Quả nhiên là đã xảy ra chuyện!

Đây là suy nghĩ trực tiếp nhất xuyên qua não bộ của Cố Sơ.

Cô buông tay Lục Bắc Thần ra, cố gắng để bản thân bình tĩnh lại, tiếc là cô không làm được. ‘Tình huống’ có thể kinh động tới La Trì, thậm chí khiến Lục Bắc Thần đến cả áo blouse trắng cũng không kịp thay nhất định là một chuyện nghiêm trọng.

“Tôi cần biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Cố Sơ từ đầu tới cuối vẫn chưa đến mức mất hết lý trí.

Lục Bắc Thần liếc nhìn cô, nhận ra cô đang cố đè nén sự run rẩy của mình, anh trầm mặc giây lát rồi nói: “Mấy ngày nay đám La Trì đều đang theo sát hành tung của Lưu Kế Cường, cho tới một tiếng trước Cố Tư bất ngờ bám theo Lưu Kế Cường tới biệt thự của hắc ngoại ô phía Đông. Theo như La Trì nói trong điện thoại, sau khi Cố Tư tìm thấy cây đàn violon Lưu Kế Cường giấu trong biệt thự thì bị phát hiện. Lưu Kế Cường cũng đã phát hiện ra những cảnh sát nấp xung quanh biệt thự, sau đó hắc uy hiếp Cố Tư, lấy nó làm con tin để ra điều kiện với cảnh sát.”

“Bị Lưu Kế Cường uy hiếp?” Sóng lưng Cố Sơ lạnh ngắt.

Trước giờ cô luôn tin vào trực giác đầu tiên của mình.

Bề ngoài trông Lưu Kế Cường phong độ ngời ngời, thành thực ổn trọng, nhưng Cố Sơ luôn cảm thấy trong đôi mắt bình thản đó giấu giếm bí mật gì, cộng thêm lần trước Cố Tư chủ động tự thú, hắc cũng chọn cách né tránh, cô lại càng không có ấn tượng tốt đẹp. Bức tranh tro cốt đó của Tiêu Tuyết đã được Lục Bắc Thần phân tích mẫu xương, đến tám, chín phần khẳng định chính là em trai của Bạch Đông, Khương Đình, cô lại càng cảm thấy chuyện này không thể không dính líu tới Lưu Kế Cường.

Đó là một gã đàn ông có thể lợi dụng tình yêu đã đạt được lợi ích và mục đích của mình. Cố Tư rơi vào tay hắc, trở thành con tin, chẳng biết sẽ gặp phải nguy hiểm gì.

“La Trì đã điều động nhân lực qua đó rồi, chuyên gia đàm phán cũng đã có mặt. Vì Lưu Kế Cường và Cố Tư ở trong nhà nên các xạ thủ bắn tỉa chỉ có thể ở ngoài ngắm chuẩn thời cơ để ra tay.” Lục Bắc Thần nói cho cô biết tình hình chung.

“Lưu Kế Cường muốn thứ gì?” Cố Sơ run run hỏi.

“Tôi.”

“Sao cơ?”

“Hắc muốn gặp tôi.” Lục Bắc Thần nhấn mạnh từng câu từng chữ, còn có một câu nói anh đang giấu trong lòng: Trong vòng một tiếng đồng hồ nếu anh không tới kịp, Lưu Kế Cường sẽ nổ phát súng đầu tiên vào Cố Tư.

Nghĩ tới đây, anh gần như đã tăng ga lên mức cao nhất, chiếc xe như một con báo hoang đã lao điên cuồng trong thành phố...

Biệt thự của Lưu Kế Cường nằm ở ngoại ô phía Đông Thượng Hải, trên đoạn đường Thân Giang, đường vòng trong tuyến đường chính cao tốc nằm kề sát thành phố. Dưới ánh trăng, cả khu biệt thự cực kỳ tĩnh mịch. Đây cũng là điều bình thường, đa số những người giàu có mua nhà ở đây đều dùng nó làm nơi nghỉ dưỡng, ngày thường nơi đây cũng yên ắng.

Cũng may là vắng vẻ, nếu không cả một lượng cảnh sát đông đảo xuất quân chắc chắn sẽ khiến người ta bu vào xem, một khi súng đạn làm tổn thương người vô tội thì rắc rối to.

Lục Bắc Thần vừa hay trong vòng một tiếng đồng hồ đã kịp thời có mặt ở đây, gần như anh đã phải xuyên các ngõ hẻm mới tránh được những con đường ùn tắc. Khi tới, chuyên gia đàm phán và Lưu Kế Cường trong biệt thự vẫn còn đang giằng co. Cả đời Cố Sơ chưa bao giờ được nhìn thấy một khung cảnh râm rộ như thế, đa phần chỉ toàn nhìn thấy trên màn ảnh, ai ngờ cuộc sống thực còn đau lòng hơn cả trong phim.

Tất cả các ngọn đèn trong biệt thự đều bị tắt đi. Nó như một dã thú trầm mặc, đang yên lặng quan sát đám khách không mời mà tới kia.

Cảnh sát ở ngoài sáng, Lưu Kế Cường ở trong tối.

Cố Sơ vừa tới nơi, mắt phải đã giật giật, cùng một tần suất với nhịp tim. Cô nhìn chằm chằm căn biệt thự trước mặt, cảm giác bất an bắt đầu xoay vòng.

“Tình hình bây giờ thế nào?” Lục Bắc Thần tìm thẳng tới La Trì.

La Trì trông mặt mũi lem luốc, nhìn về phía biệt thự, phỉ nhổ một tràng: “Con cáo già Lưu Kế Cường đó biết mình khó mà thoát nổi còn định kéo theo tám đēm lưng. Lão Lưu đã hét khản cổ rồi mà mẹ nó, vẫn cứ im lặng.” Lão Lưu là chuyên gia đàm phán lâu năm trong ngành.

Thấy Cố Sơ đi phía sau Lục Bắc Thần, La Trì cũng nói: “Tôi biết cô rất nôn nóng nhưng cô phải tin tưởng chúng tôi.”

Cố Sơ gật đầu. Bây giờ cô không tin tưởng họ còn biết tin tưởng ai?

“Cố Tư có bị thương không?” Lục Bắc Thần hỏi.

“Lưu Kế Cường tắt hết đèn đuốc, chỉ có súng bắn tĩa mới thi thoảng nhìn thấy tình hình bên trong. Năm phút trước, các tay súng mai phục xung quanh biệt thự báo cáo rằng Cố Tư không bị thương.” La Trì lau mồ hôi trên trán: “Chỉ có điều con cáo già này ẩn nấp quá kỹ, xem ra hẳn biết rõ các vị trí mai phục tay súng bắn tĩa, luôn gian xảo tránh né vào các điểm mù.”

Cố Sơ chỉ nghe thấy đã cảm thấy khó khăn. Cục diện cầm cự này phải giải quyết thế nào đây? Cô đang mải nghĩ thì nghe thấy Lục Bắc Thần nói với La Trì: “Gọi lão Lưu quay về đây.”

La Trì sững sờ: “Cậu suy nghĩ kỹ rồi chứ? Các tay súng chỉ cần tìm được đúng thời cơ là sẽ bắn được hẳn.”

“Con người tôi không thích có chuyện ngoài ý muốn.” Lục Bắc Thần lãnh đạm nói.

Cố Sơ đứng bên giật nảy mình, lập tức nhớ lại những lời anh đã nói trong xe, trái tim bỗng thất lại. Cô nhìn anh, cổ họng tắc nghẹn. Đường như cảm nhận được, Lục Bắc Thần quay đầu nhìn cô. Dưới ánh trăng, ánh mắt anh lấp lánh, bình thản tới độ không thể biết được vui hay buồn, nếu nhìn kỹ sẽ thấy một chút dịu dàng.

Cô muốn nói với anh: Anh đừng vào trong. Nhưng lời nói nghẹn lại nơi cổ họng, không sao bật ra ngoài được.

Chuyên gia đàm phán nhanh chóng bị gọi về. Cầm cự lâu như vậy trông anh ta cũng cực kỳ mỏi mệt. Anh ta biết Lục Bắc Thần, có vẻ như rất kính trọng: “Giáo sư Lục, bên trong cực kỳ nguy hiểm, thật ra chúng tôi có thể tiếp tục nghĩ cách khác.”

“Nếu nghĩ được cách thì Lưu Kế Cường đã ở trong xe cảnh sát từ lâu rồi.” Lục Bắc Thần cầm chiếc loa trong tay chuyên gia đàm phán, quay người về phía biệt thự.

Sắc mặt anh ta có vẻ ngượng ngập. La Trì cũng hiểu tính cách của Lục Bắc Thần, chính là điển hình cho kiểu người ngoài lạnh trong nóng, những lời tốt đẹp chẳng bao giờ nói được cho tử tế.

Cố Sơ thấy vậy cũng đi theo sau nhưng La Trì lập tức ngăn cản: “Lát nữa đợi giáo sư Lục nói xong xem tình hình thế nào mới cho phép cô hành động. Bây giờ không được đi đâu hết.”

Làm Cố Sơ sốt ruột tới mức giậm chân bình bịch.

Từ xa, cô nghe thấy Lục Bắc Thần nói qua loa: “Lưu Kế Cường, tôi là Lục Bắc Thần!”

Rất nhanh, Lưu Kế Cường đã đáp lại, khiến tất cả mọi người lập tức trở nên căng thẳng.

“Lục Bắc Thần? Được, người tao tìm chính là mày! Chỉ cho phép một mình mày vào đây, không được mang theo vũ khí. Tốt nhất mày nên biết điều, nếu không chỉ một phát súng thôi, tao sẽ bắn xuyên sọ nó.”

Giọng nói vọng ra ngoài qua máy khuếch đại âm thanh, hung dữ ác liệt.

Bên này Cố Sơ nghe rất rõ, chân chợt mềm oặt. Nếu không có La Trì kịp thời đỡ, cô chắc chắn sẽ ngã khuỵu.

Lục Bắc Thần nhanh chóng quay ngược trở lại, chuẩn bị vào trong biệt thự.

Cố Sơ và tất cả mọi người vây lấy. Lục Bắc Thần đưa chiếc loa cho chuyên gia đàm phán, sau đó giơ tay về phía La Trì: “Đưa tôi bản đồ kết cấu bên trong biệt thự.” Sau khi cầm được rồi, anh mượn đèn pin soi rõ, nhớ kỹ rồi hỏi: “Các vị trí đánh dấu đỏ là nơi có tay súng bắn tỉa?”

“Đúng vậy.”

Lục Bắc Thần nắm rõ rồi, trả lại bản đồ cho La Trì rồi nói: “Sau khi tôi vào sẽ cố gắng dụ Lưu Kế Cường ra khỏi điểm mù. Tay súng của cậu tốt nhất phải linh động lên một chút, đừng có lãng phí thời gian của tôi.”

“Cậu vào một mình sẽ rất khó hành động.” La Trì lo lắng cho sự an nguy của anh.

Cố Sơ bình tĩnh lại, lên tiếng: “Tôi muốn vào cùng anh.”

146. Chương 146: Chẳng Qua Anh Chỉ Muốn Ôn Lại Chuyện Cũ

Cái tên chẳng qua chỉ là một dấu hiệu, tùy anh thích gọi thế nào cũng được.

Đối với đám La Trì mà nói, Lục Bắc Thần được coi như đối tượng được bảo vệ cấp ‘quốc bảo’, La Trì thà để bản thân gặp chuyện cũng không muốn nhìn thấy Lục Bắc Thần xảy ra chuyện, thế nên ở Quỳnh Châu có thể nói là đã làm tròn công việc bảo vệ anh. Nhưng về sau, Lục Bắc Thần nổi giận, cảm thấy đi ra ngoài cũng có vệ sỹ bám chặt thật sự rất phiền, La Trì cũng đành giảm bớt số lượng vệ sỹ, cũng may không xảy ra sự cố gì. Nhưng vì vậy anh ấy vẫn bị cấp trên sau khi biết tin điều bớt vệ sỹ mắng ột trận té tát. Trong mắt của các lãnh đạo, Lục Bắc Thần chính là một chàng thanh niên nho nhã yếu ớt, sức trời gà không chặt, tay không xách được, vai không vác được. Đối với việc lần này Lưu Kế Cường uy hiếp con tin nhằm gặp mặt Lục Bắc Thần, La Trì chưa hề báo cáo với cấp trên. Một khi báo cáo, ý kiến chỉ thị của cấp trên chắc chắn sẽ là: Con tin phải cứu nhưng tuyệt đối không thể để Lưu Kế Cường gặp giáo sư Lục.

Không báo cáo là ý của Lục Bắc Thần, khi đó ở trong điện thoại, thái độ của anh rất kiên quyết.

Còn về nguyên do cái mạng này của Lục Bắc Thần vô cùng giá trị, La Trì trước đây cũng từng đọc một bài báo. Đã từng có một tổ chức áo đen nào đó của Mỹ đã treo giải một trăm triệu đô la Mỹ để có được đầu của Lục Bắc Thần. Còn Lục Bắc Thần khi đối mặt với sự uy hiếp này, đã từng thông qua truyền thông, gửi lời phản hồi: Có giỏi thì các người cứ tới mà lấy đầu tôi.

Pháp luật Trung Quốc nghiêm ngặt, đương nhiên không đến mức xảy ra hiện tượng vô lý này, nhưng một khi có chuyện ngoài ý muốn thì sẽ gây nên một cơn chấn động không hề nhỏ. Vì vậy sau khi thấy Lục Bắc Thần khẳng khái đi gặp Lưu Kế Cường, La Trì cũng vô cùng lo lắng. Mà yêu cầu Cố Sơ đưa ra lại càng khiến anh ấy thót tim, chỉ thiếu nước quỳ rạp xuống gọi cô ấy là ‘bà cô’ nữa thôi.

Nghe xong, Lục Bắc Thần nhú mày, thẳng thừng phản đối: “Không được!”

“Tôi không phải là cảnh sát, theo anh vào sẽ không khiến Lưu Kế Cường kích động.” Thái độ của Cố Sơ càng kiên quyết hơn, cô nhìn anh không rời mắt.

“Bên trong quá nguy hiểm.”

“Vậy thì anh vào một mình càng nguy hiểm.” Cố Sơ hít sâu, đầu ngón tay cuộn chặt lại: “Tuy rằng tôi không giỏi võ như La Trì, nhưng một khi thật sự xảy ra tình hình gì, tôi có thể phối hợp với anh.”

Gương mặt Lục Bắc Thần càng nhăn nhó. Anh kéo cô qua một bên, thấp giọng nói: “Tôi chính là không muốn nhìn thấy cái ‘một khi’.”

“Anh cảm thấy tôi có thể ở bên ngoài sao?” Sóng mắt Cố Sơ hơi run rẩy: “Với tư cách là người thân, em gái tôi đang ở trong mà tôi không thể làm gì. Với tư cách là trợ lý, sếp của tôi sắp phải đối mặt với nguy hiểm tôi cũng không thể làm gì. Lục Bắc Thần, cảm giác bất lực này sẽ khiến tôi sống không bằng chết.”

Lục Bắc Thần im lặng nhìn cô.

“Cầu xin anh đấy, để tôi cùng vào với anh đi.” Cô khẽ kéo cánh tay anh, cầu xin.

Rất lâu sau, anh mới nói: “Sau khi vào rồi đừng có hành động khinh suất. Nhìn theo ánh mắt tôi mà làm, một khi có xung đột vũ khí, em trốn được thì phải trốn.”

Cố Sơ biết anh đã thỏa hiệp rồi, gật đầu lia lịa. Lục Bắc Thần không nói nhiều với cô nữa, quay người đi về phía La Trì, nói: “Tôi muốn người của cậu bảo vệ tốt Cố Sơ.”

La Trì kinh ngạc: “Cậu điên à?”

“Bản đồ bên trong biệt thự ban nãy em xem rồi chứ?” Lục Bắc Thần quay đầu hỏi Cố Sơ.

“Xem rồi.”

“Nhớ kỹ chưa?”

Cố Sơ gật đầu: “Nhớ kỹ rồi.”

Anh chưa bao giờ lo lắng về khả năng ghi nhớ của Cố Sơ, nói với La Trì: “Mặc áo chống đạn cho cô ấy.”

“Thế còn anh?” Cố Sơ lo lắng.

“Lưu Kế Cường chắc chắn đã chuẩn bị đầy đủ mới đưa ra yêu cầu muốn gặp tôi. Một khi để hắn ta biết tôi đề phòng hắn ta thì tâm trạng của hắn chắc chắn sẽ bị ảnh hưởng. Trong biệt thự ngoài Cố Tư ra chỉ có mình hắn ta, chắc chắn sẽ gài hệ thống kiểm tra vũ khí.” Lục Bắc Thần nói: “Không thể mang súng vào trong, chỉ ít em có thể bảo toàn tính mạng. Lưu Kế Cường không thể bắt em cởi quần áo kiểm tra. Trong tay hắn có súng, tôi xem tình hình sẽ cướp lại.”

Cố Sơ không biết hệ thống này hệ thống kia gì đó, nhưng hiểu rõ lúc này phải nghe theo lời Lục Bắc Thần mới có thể cứu được Cố Tư. Cô gật đầu, cùng nhân viên đi mặc áo chống đạn, dùng để bịt mắt bịt tai người khác, không thể là kiểu áo chống đạn bình thường mặc bên ngoài nhưng cũng đủ để bảo vệ những vị trí trí mạng.

Chuyên gia thiết bị đeo hệ thống nghe lén lên người Lục Bắc Thần, Lục Bắc Thần liếc nhìn rồi nói: “Mọi người coi Lưu Kế Cường là kẻ gốc thật sao?”

La Trì đứng bên nói: “Vẫn nên đeo vào là hơn, tiện cho chúng tôi có thể hành động kịp thời.”

Lục Bắc Thần không nói gì, để mặc cho họ đeo hệ thống nghe lén lên người. Sau khi đeo xong, anh lại kéo La Trì qua một bên, không biết dặn dò chuyện gì.

Cứ như vậy, hai người họ một trước một sau đi vào biệt thự.

Cánh cửa lớn từ từ mở ra, như một con quái thú đang há miệng.

Ánh sáng rất tối.

Bên ngoài còn một chút ánh đèn và ánh trăng nhưng trong đây thì gần như giơ tay ra không nhìn được năm đầu ngón tay. Hai người đi vào đại sảnh. Cố Sơ quét mắt nhìn xung quanh, khẽ kéo kéo vạt áo Lục Bắc Thần, ra hiệu cho anh nhìn về phía cửa sổ. Thì ra, sau khi họ đi vào biệt thự, tất cả rèm cửa ở đây đều khép cả lại. Như vậy, cho dù Lưu Kế Cường có xuất hiện thì vẫn đứng trong đêm mù.

Lục Bắc Thần hiểu rồi.

Chẳng mấy chốc, có âm thanh vọng tới: “Đứng im, không được nhúc nhích!”

Hai người dừng bước.

Có một tiếng ‘di da’ rất khê vang lên. Lục Bắc Thần cau mày một cái. Cố Sơ không hiểu âm thanh này là thế nào. Còn đang nghi hoặc thì nghe thấy giọng nói không vui của Lưu Kế Cường: “Định giở trò với tao phải không? Tháo máy nghe trộm ra!”

Cố Sơ hốt hoảng thở dốc.

Lục Bắc Thần hoàn toàn không kinh ngạc, giống hệt như điều anh đã dự đoán trước khi ở bên ngoài. Anh tháo máy nghe trộm trên người xuống, giơ cao lên.

“Phá hỏng!” Lưu Kế Cường lạnh lùng ra lệnh.

Lục Bắc Thần kéo chiếc dây kiểm soát trên chiếc máy, thứ đồ trong tay hoàn toàn báo hỏng. Trái tim Cố Sơ trở nên rối loạn, cô nghĩ như vậy sẽ hoàn toàn mất liên lạc với bên ngoài rồi.

“Lưu Kế Cường, anh liên tục nói muốn gặp tôi. Tôi tới rồi anh lại như con rùa rút cổ, còn gì thú vị nữa?” Lục Bắc Thần lên tiếng, thanh âm lạnh ngắt.

Trong phòng rất lâu không có tiếng Lưu Kế Cường vọng lại.

Cố Sơ rất sốt ruột. Cô rất muốn biết tình hình của Cố Tư, nhưng lại không dám hành động bừa bãi, chỉ có thể âm thầm nhẫn nhịn. Nhờ có chút ánh sáng yếu ớt, Cố Sơ nhìn thấy ánh mắt Lục Bắc Thần. Anh muốn cô đứng ra phía sau lưng anh. Tuy rằng Cố Sơ không hiểu ý anh nhưng vẫn làm theo yêu cầu của anh.

“Tao bảo một mình mày đi vào. Lục Bắc Thần, mày dám dẫn thêm một người nữa, muốn chết phải không?” Lưu Kế Cường lại nói.

Lục Bắc Thần đối phó tự nhiên: “Cô ấy là trợ lý của tôi. Lưu Kế Cường, chẳng nhẽ ngay cả một cô bé vất mũi chưa sạch anh cũng sợ sao?”

Lại không có động tĩnh một lúc.

Lục Bắc Thần chờ đợi rất kiên nhẫn. Đồng thời lúc này, anh cũng đang quan sát hoàn cảnh xung quanh bằng thứ ánh sáng mờ mờ kia.

Một lúc sau lại có tiếng nói: “Lên tầng hai, chỗ quẹo, phòng sách.”

Trái tim Cố Sơ bất ngờ nhảy vọt lên tận cổ họng.

Sắc mặt Lục Bắc Thần bình thản. Anh đi tới trước, Cố Sơ bám theo sau.

Bước lên chiếc cầu thang dạng vòng, khi tới chỗ quẹo, Cố Sơ cảm thấy ánh sáng mạnh hơn đôi chút. Cô ngược mắt lên tìm, phát hiện chúng là ánh trắng hắt vào từ một ban công. Bên đó không có rèm cửa thế nên ánh sáng ở tầng hai rõ hơn tầng một đôi chút. Cố Sơ nhìn về phía Lục Bắc Thần, muốn nhắc nhở anh nhưng thấy anh cũng đã phát hiện ra thì không nói lời thừa thãi nữa.

Cửa phòng sách đóng chặt.

Lục Bắc Thần đi tới trước cửa, trấn tĩnh lại giây lát. Anh giơ tay định mở ra thì Cố Sơ thì thầm: “Liệu có cơ quan gì không?”

Cô gấp gấp muốn cứu Cố Tư nhưng không có nghĩa muốn Lục Bắc Thần tìm tới cái chết.

Lục Bắc Thần đặt tay lên cánh cửa, lắc đầu với cô, thấp giọng trả lời: “Khi hấn còn chưa đạt được mục đích, tất cả mọi người đều sẽ an toàn.”

Cố Sơ bình tĩnh.

Cửa phòng sách bị Lục Bắc Thần đẩy ra.

Diện tích không nhỏ. Có chút ánh sáng nhạt nhòa đục đờ, là ánh nến, nhưng đã bị che chặt bởi lớp rèm cửa bằng nhung dày cộp, bên ngoài không thể nhìn thấy. Ở cửa sổ sát sàn ba mặt hình vòng đều bị che rèm, cả bức tường là giá sách, số sách trên kệ đa phần là sách có liên quan tới y học. Tuy là tầng hai nhưng tầng này nhảy vọt lên khoảng năm mét, khắp nơi là thiết kế kiểu cung đình châu Âu, đủ khiến tầm nhìn chấn động.

Còn Lưu Kế Cường đang ngồi trên chiếc sofa kiểu cung đình màu vàng nhạt, bên cạnh là chiếc ghế màu đỏ. Cổ Tư bị trói tay trói chân bịt miệng ngồi trên ghế, trên người là một chiếc váy đen tuyền. Cảnh này, giống hết bức tranh của Tiêu Tuyết, con mèo ngồi trên chiếc ghế đỏ...

“Cổ Tư...” Cô không kiềm chế được, kêu lên, lòng đau như dao cắt.

Cổ Tư cũng đã nhìn thấy Cổ Sơ, nước mắt tí tách rơi xuống, miệng phát ra những tiếng ‘hức hức’.

Lục Bắc Thần giơ một tay ngăn Cổ Sơ lại, nhìn về phía Lưu Kế Cường: “Nói đi, điều kiện là gì?”

Lưu Kế Cường vẫn nắm chặt khẩu súng trong tay, nhìn Lục Bắc Thần một cái rồi bật cười, đứng dậy đi ra phía sau lưng Cổ Tư, đưa tay sờ lên mặt con bé, lau mồ hôi trên trán nó, rồi lập tức xoay tay, túm chặt tóc nó, hung hãn nói: “Mày mà còn lên tiếng nữa, tao bắn chết!”

“Lưu Kế Cường, không được động vào nó!”

“Không động thì tao cũng động rồi.” Lưu Kế Cường bật cười, buông tay, trở về với vẻ ‘phong độ ngồi ngồi’ khi trước, ngồi xuống tay vịn ghế sofa. Hắn chăm chú nhìn Cổ Sơ, rồi lại nhìn Lục Bắc Thần: “Mày lấy thân phận gì để tới gặp tao đây? Giáo sư Lục khét tiếng? Khách quý lọt vào tầm ngắm của cô chủ nhà họ Cổ? Hay là anh rể tương lai của con bé này?”

Lục Bắc Thần bình thản đáp: “Đều được!”

“Hay cho câu đều được.” Lưu Kế Cường cười ha ha: “Không ngờ một thằng một sách nho nhã lịch sự như mày mà cũng si tình gớm, năm năm trước hay năm năm sau cũng vẫn đâm đầu vào nhà họ Cổ.”

Nét mặt Lục Bắc Thần lạnh đi.

Cổ Sơ đứng bên sững sờ. Lưu Kế Cường nói thế là có ý gì? Hắn ta coi Lục Bắc Thần là Lục Bắc Thâm ư? Nhưng vấn đề là, sao hắn biết được chuyện này?

“Mày bảo tao phải gọi mày là Lục Bắc Thần hay gọi mày là Lục Bắc Thâm đây?” Lưu Kế Cường làm ra vẻ khổ não.

Hơi thở Cổ Sơ dồn dập, bên tai chỉ còn lại giọng nói không chút căng thẳng của Lục Bắc Thần: “Cái tên chẳng qua chỉ là một dấu hiệu, tùy anh thích gọi thế nào cũng được.”

“Nói thì nói vậy.” Lưu Kế Cường nghịch nghịch khẩu súng, thở dài: “Nhưng đáng tiếc, cái tên Lục Bắc Thâm quả thực đã hành hạ tao đến phát điên, tao cực kỳ ghét cái tên này.”

Lục Bắc Thần cười, nụ cười rất nhạt, lạnh lùng: “Xem ra, anh muốn gặp tôi chẳng qua chỉ để ôn lại chuyện cũ.”

Trái tim Cổ Sơ đập mạnh một cái!

147. Chương 147: Cuộc Đối Thoại Kinh Hoàng

Một người con gái đã bị người đàn ông trong lòng mình ruồng bỏ, tâm lý ít nhiều cũng sẽ lệch lạc, cộng thêm Tiêu Tuyết càng lúc càng nổi tiếng, thích chơi trò kích thích một chút, thích sắm vai người chủ động cũng không có gì đáng trách.

Khi cô còn rất nhỏ, rất nhỏ, cụ thể mà nói chính là vào tiệc sinh nhật năm cô tròn sáu tuổi. Năm ấy cũng là lần đầu tiên cô có thành tích học vượt cấp nổi trội, cũng là mừng Cổ Tư tròn một tuổi. Bố đã mời rất nhiều nhân vật nổi tiếng trong giới thượng lưu. Hầu như ai nhận được thiệp mời cũng rất nể mặt tới dự, bao gồm cả nhà họ Kiều. Cô mặc như một công chúa, được Kiều Vân Tiêu trong dáng vẻ như một hoàng tử nắm tay đi tới chiếc bánh gato, tất cả mọi người đều vỗ tay chúc mừng. Đó là một bữa tiệc sinh nhật được

tổ chức ngoài bãi cỏ, vào tiết tháng tư ngập nắng xuân, hoa mùa xuân đang đứng dịp nở rộ, khắp khách sạn cũng nở bung cả một khoảng trời hoa mộc lan.

Có người tươi cười hỏi cô: Tiểu Cố Sơ, sau này con muốn tìm một người bạn trai như thế nào?

Chỉ là một câu nói đùa nhưng cô vẫn thành thật trả lời: Con muốn tìm một người mà con thích ăn gì người ấy cũng mua cho con.

Tất cả mọi người đều phá lên cười.

Kiều Vân Tiêu đứng bên cạnh nghiêng đầu chân thành hỏi cô: Vậy sau này nếu em muốn ăn gì anh cũng mua cho em, em có thể làm bạn gái của anh không?

Cô ngẫm nghĩ rồi gật đầu.

Hai cô chú nhà họ Kiều rất vui. Bố mẹ cũng phì cười vì cô. Chú Kiều ngồi sụp xuống hỏi cô: “Vậy con có thích Vân Tiêu không? Anh sẽ mua cho con rất nhiều rất nhiều đồ ăn ngon đấy.”

“Thích ạ!”

“Sơ Sơ sau này làm con dâu hai bác nhé, được không?”

“Được ạ.” Lúc đó, những thứ xoay tròn trong suy nghĩ của cô đều là các món ăn ngon của các nước, vì cô biết rất rõ nhà họ Kiều có rất nhiều món ăn ngon, đầu bếp nhà họ nấu ăn cùng cừ như gia đình cô vậy.

Sau này khi khôn lớn trưởng thành, Cố Sơ bắt đầu hiểu ra bản thân mình năm xưa muốn thứ gì. Không liên quan tới gia thế, không phải về điều kiện ngoại hình, chỉ cần người đó đối xử tốt với cô, hai người cùng nắm tay nhau yêu một cách giản dị, bình yên, sau đó an nhiên bước chân vào lễ đường kết hôn.

Nhưng định mệnh đã sắp đặt cho cô bước trên một con đường không bằng phẳng, từ tình yêu tới cuộc đời.

Cô đã gặp Lục Bắc Thâm.

Anh tài giỏi, tuần tú, là bạch mã hoàng tử trong lòng rất nhiều sinh viên nữ. Anh thông minh tuyệt đỉnh, gần như có đầy đủ khí chất của một người đàn ông ưu tú, chỉ có một điều duy nhất là mỗi ngày anh phải dành ra không ít thời gian để làm thêm, bù đắp cho hoàn cảnh khó khăn của gia đình.

Cô yêu anh sâu đậm nhưng tới cuối cùng làm tổn thương anh sâu sắc.

Chuyện tình yêu giản dị mà cô mơ ước từ nhỏ đó, đối với cô mà nói đã trở thành một món đồ xa xỉ.

Cố Sơ biết cô không nên hoang tưởng nữa, cho dù người đàn ông trước mắt có thật sự là Bắc Thâm, anh có thực sự quay trở lại đi nữa, ở bên cạnh cô với một thân phận khác đi nữa, cô cũng không nên kỳ vọng thêm điều gì. Vậy mà cuộc nói chuyện giữa anh và Lưu Kế Cường đã đủ khiến cô kinh hoàng.

Hạt mầm được đè nén tận sâu cõi lòng đang rục rịch nảy nở, đầu mầm nhỏ bé đang hé đầu ra ngoài, đẩy cả những viên sỏi đang đè trên đỉnh ra, gắng sức nhô lên, há hốc miệng ngóp từng ngụm không khí trong lành. Gấp gáp như thế, dửng dưng như thế. Thế nên Cố Sơ đã hiểu, tận sâu trong lòng mình vẫn có những chờ mong chân thật nhất dành cho anh.

“Mày quả nhiên là Lục Bắc Thâm.” Lưu Kế Cường cười khẩy: “Tao đã bảo mà, cho dù có là anh em sinh đôi cũng đâu thể giống nhau y như đúc đến vậy.”

Lục Bắc Thần không nói gì nhưng trong bóng tối vẫn đề phòng sự nguy hiểm đang cất giấu dưới đôi mắt mỗi lúc một thêm lạnh lẽo của Lưu Kế Cường. Cố Sơ đứng bên có phần mơ màng. Kể từ ngày gặp nhau ở cục cảnh sát Quỳnh Châu, anh chưa bao giờ thừa nhận mình là Bắc Thâm, tại sao tới đây lại thuận theo những lời của Lưu Kế Cường?

Bỗng nhiên, cô cảm thấy ánh sáng trước mắt bị một bóng hình che chặt, trong kinh hoàng còn nghe thấy tiếng kêu thảng thốt bật từ mũi ra của Cố Sơ.

Là Lục Bắc Thần che cho cô, lật ngược người ôm cô vào lòng.

Vì được anh che, Cố Sơ không biết đã xảy ra chuyện gì, đầu óc trở nên trống rỗng, sau đó tất cả chìm vào yên lặng.

Trái tim cô bất an, túm chặt lấy áo sơ mi của Lục Bắc Thần, trong đầu lóe lên một suy nghĩ, một giây sau lập tức sờ mạnh vào lưng anh, muốn xem anh có chảy máu gì đó không. Nhưng, không có tiếng súng, đến ngay cả Cổ Sơ cũng tưởng là súng giảm thanh.

Trong giây lát, Lục Bắc Thần buông Cổ Sơ ra.

Lúc ấy Cổ Sơ mới nhìn thấy Lưu Kế Cường đang giương súng về phía này. Cổ Sơ ở bên đã sợ đến nỗi ngực phập phồng lên xuống, mồ hôi men men trán rùng rùng chảy xuống. Thấy thế, cô mới hiểu được hành động ban nãy của Lục Bắc Thần, tâm trọng vừa kinh hãi vừa sốt ruột, cô muốn lập tức mắng cho anh một trận té tát: Anh điên rồi sao? Ai bảo anh đỡ đạn cho tôi?

Nhưng trong thâm tâm lại có một thanh âm nhỏ bé xuất hiện: Anh ấy quan tâm mày, nếu không thì vì sao lại có hành động như vậy...

Lưu Kế Cường từ từ buông súng xuống, bật cười: “Cuối cùng tao cũng tin mày là Lục Bắc Thâm rồi.”

Hắn ta chẳng qua chỉ muốn do thám.

“Lưu Kế Cường, anh thích ở đây chơi trò chơi thời gian, tôi tiếp.” Lục Bắc Thần không tức giận vì hành động của hắn, càng lúc anh càng bình thản.

Lưu Kế Cường nhìn anh: “Lúc lâm nguy không e sợ, rất tốt, chẳng trách sau khi mày chia tay với Tiêu Tuyết, cô ta vẫn còn nhung nhớ mãi không quên. Lục Bắc Thâm, nếu Tiêu Tuyết ở trên trời có linh nhìn thấy cảnh mày đỡ đạn cho con nhóc kia chắc chắn sẽ chết không nhắm mắt. Năm năm trước cô ta đã thua con nhóc này, năm năm sau cô ta vẫn không thể nổi lại tình xưa với mày.”

“Dĩ nhiên là cô ta không thể nhắm mắt, trừ phi anh bị tử hình tại chỗ.”

“Đúng là cảm động.” Lưu Kế Cường lắc đầu tỏ ra cảm động: “Bạn trai cũ lo lắng vì cái chết của bạn gái cũ, không tiếc ngàn dặm xa xôi về nước phá án, đây là kiểu tình thần gì? Ai không hiểu chuyện còn thật sự cảm động vì tình cảm sâu đậm của mày ấy chứ. Nhưng tao biết rất rõ Lục Bắc Thâm mày đang có ý đồ gì. Mấy năm trước mày và Tiêu Tuyết đã yêu thương tới tận giường rồi, nghe Tiêu Tuyết nói đã bàn bạc chuyện hôn sự, đáng tiếc là con ranh trước mặt mày làm kẻ ngáng đường, mà thằng nhãi như mày chẳng bao lâu cũng đã thay lòng đổi dạ, chọn chia tay với Tiêu Tuyết. Bây giờ Tiêu Tuyết chết rồi, mày sợ cái chết của cô ta lại lôi dây đưa tới quá khứ gì đó chứ mày nào có thật lòng quan tâm tới Tiêu Tuyết?”

Cổ Sơ đứng bên cạnh nghe rất rõ, cả người ngậy ngốc!

Đây... không phải sự thật.

Là tai cô có vấn đề, đúng, nhất định là như vậy.

Còn Lục Bắc Thần từ đầu tới cuối vẫn điềm đạm như không: “Xem ra Tiêu Tuyết đã kể cho anh nghe không ít chuyện trước kia của chúng tôi.”

“Còn hơn thế.” Lưu Kế Cường nghiêng rằng: “Mày quả thực là nơi gửi gắm tinh thần của Tiêu Tuyết, ngay cả lúc ông mày và con mẹ nó ở cùng nhau nó cũng nghĩ tới mày, thậm chí còn không xấu hổ tả lại cảnh hai chúng mày ân ái trên giường sinh động như thật. Ngày trước, nếu không vì thấy nó có vài phần quyến rũ, ông đây đã đá đít nó từ lâu rồi. Nhưng lâu dần, càng ngày tao lại càng cảm thấy có hứng thú với mày. Một thằng đàn ông phải xuất sắc tới mức nào mới có thể khiến một con đàn bà nhung nhớ bao nhiêu năm như thế, bất luận nó có đổi bao nhiêu đời bạn trai, nó cũng ngồi kể trước mặt người bạn trai hiện tại mày tốt đến mức nào, khả năng giường chiếu tuyệt đến thế nào.”

“Bao gồm cả Khương Đình?” Lục Bắc Thần bình tĩnh lôi cái tên này ra.

Lưu Kế Cường cười khẩy: “Khương Đình chẳng qua chỉ là một thằng nhóc đáng thương, cũng giống như Tiêu Tuyết say đắm mày vậy, nó cũng yêu Tiêu Tuyết điên cuồng, cho dù có biết Tiêu Tuyết có sở thích đặc biệt nó cũng chiều, thằng đó đã ti tiện tới mức có thể bò lên giường của tao và Tiêu Tuyết, mày bảo nó yêu Tiêu Tuyết thật hay là thích bị ngược đãi đây? À, về điểm này Bạch Đông anh trai nó còn có lòng tự trọng hơn nó. Bạch Đông chỉ yêu Tiêu Tuyết trong một thời gian ngắn, còn chưa biết nhiều đến thế.”

“Người có sở thích đặc biệt là Tiêu Tuyết?” Lục Bắc Thần hỏi.

“Một người con gái đã bị người đàn ông trong lòng mình ruồng bỏ, tâm lý ít nhiều cũng sẽ lệch lạc, cộng thêm Tiêu Tuyết càng lúc càng nổi tiếng, thích chơi trò kích thích một chút, thích sắm vai người chủ động cũng không có gì đáng trách.” Nói tới đây, nét mặt Lưu Kế Cường lộ ra vẻ chán ghét: “Chỉ tiếc là lần nào Khương Đình cũng chen vào, dính vào giường của chúng tao như chó vậy, mẹ nó, quá ghê tởm!”

“Thế nên, anh và Tiêu Tuyết mới hợp tác giết chết cậu ta?”

Lưu Kế Cường hơi ngẩn người nhưng cũng cười rất nhanh: “Lục Bắc Thâm, mày chẳng biết ôn chuyện cũ gì cả.”

“Vậy tôi tới để học cách ôn chuyện cũ đây.” Lục Bắc Thần nhìn hẩn.

“Sau khi Tiêu Tuyết chia tay với tôi đã nhanh chóng có tình yêu mới, tiếc là người bạn trai nào cũng bị cô ta coi là thể thân của tôi, bao gồm Bạch Đông, Khương Đình, cũng bao gồm Thường Quân duy trì quan hệ bạn giường với cô ta, thậm chí là anh.”

“Nó chỉ thường xuyên nhắc tới mày trước mặt tao mà thôi, không coi tao là thể thân của mày!” Lưu Kế Cường vừa nghe thấy vậy, lòng tự trọng của đàn ông bị tổn thương, tâm trạng lập tức trở nên kích động.

“Ồ? Chỉ đơn giản là nhắc thôi sao?” Lục Bắc Thần lại gần hẩn ta thêm hai bước, bật cười: “Ban nãy anh cũng nói đấy thôi, cô ta đã khen tôi tốt đến mức nào, lại còn chia sẻ với anh những sở thích khi tôi và cô ta ân ái. Để tôi nghĩ xem nào, chắc là khi làm tình của anh cô ta không ít lần kêu tên tôi đâu nhỉ.”

Lưu Kế Cường đứng bật dậy: “Mày tưởng mày là cái thá gì?”

“Hạng người như tôi đây đích thực không tử tế gì, nhưng có một câu nói thế này: Đàn ông không xấu, phụ nữ không yêu. Chính vì vậy Tiêu Tuyết mới không quên được tôi.” Lục Bắc Thần nhìn hẩn chằm chằm, nụ cười có phần xấu xa: “Tôi nghĩ chắc là anh không thỏa mãn được cô ta, nếu không chuyện giường chiếu vốn là chuyện riêng tư, cô ta lại có thể mời Khương Đình cùng tham gia, nguyên nhân nghĩ cũng đủ biết!”

“Đ.m! Nó chẳng qua là tâm lý biến thái thôi!”

“Tâm lý biến thái? Thế thì chắc là tâm lý của anh phải bình thường mới phải, sao lại ngầm đồng ý?” Lục Bắc Thần ăn nói hùng hồn: “Nguyên nhân chỉ có một, anh vẫn còn đắm đuối sắc đẹp của Tiêu Tuyết, chưa chơi chán, cộng thêm khẩu vị của cô ta đặc sắc, Khương Đình gia nhập cùng hai người chắc chắn là thay thế anh đóng vai trò của M*, phải không? Một là có thể che giấu sự thật anh đã tới tuổi trung niên, bất lực trong chuyện chăn gối, hai là có thể giữ chân Tiêu Tuyết.”

*Đọc phần chú thích chi tiết ở cuối chương ^^

Bàn tay còn lại không cầm súng của Lưu Kế Cường cuộn lại rất chặt, sắc mặt tái mét: “Khương Đình chẳng qua chỉ là một con chó không hơn, thằng đó tới để phục vụ bọn tao!”

“Anh có biết lý do những lời nói tự lựa mình lừa người tới cuối cùng luôn tự hủy diệt mình không?” Lục Bắc Thần chỉ tay lên đầu: “Nói mà không phân tích, suy nghĩ đã buột miệng thường thiếu logic. Khương Đình yêu Tiêu Tuyết, yêu đến mức có thể làm M vì cô ta, thế nên bất luận thể nào cậu ta cũng sẽ không tự tay hủy hoại cơ hội có được Tiêu Tuyết. Vậy thì tại sao Khương Đình lại trở thành màu vẽ trong bức tranh treo trên tường? Anh Lưu, anh nghe xem những phân tích sau đây của tôi có hợp lý không nhé.”

Ánh mắt của Lưu Kế Cường càng lúc càng lạnh lẽo...

Về S&M

S (Sadism): Bạo dâm – thích gây đau đớn cho người tình.

M (Masochism): Thống dâm – thích nhận đau đớn từ người tình.

S&M được xếp vào những hành vi tình dục không bình thường. Tuy nhiên, nếu đứng dưới góc độ thần kinh và tâm lý thì hành vi này bộc lộ những nhu cầu và khát khao kín đáo của mỗi người. Trong một số điều kiện sống đặc biệt như tuổi thơ dữ dội, môi trường làm việc khắc nghiệt... Một số cá nhân sẽ dần hình thành trong tiềm thức một nhu cầu được giải tỏa tâm lý thông qua bạo lực, đặc biệt là bạo lực trong tình dục vì đây là hoạt động đem lại hứng khởi cao nhất cho con người.

Đối với S thì những cái hôn không bao giờ là đủ. Vòng tay ôm ấp dù chặt cách mấy cũng trở nên lạc lõng. Cách duy nhất để làm nguôi ngoai thứ lửa tình quái lạ trong họ là “đánh dấu lãnh thổ”. Họ cho rằng chỉ khi được nhìn những vết bầm, vết cắn, vết móng tay cào xước trên da thịt người yêu, được nghe người đó rên rỉ, thở dốc, quần quai trong đau đớn mới là bằng chứng hùng hồn nhất chứng tỏ tình yêu. Siết cây roi da trong tay, hội S thỏa mãn cái tôi lồng lộng của họ. Trong mối quan hệ SM, S đóng vai trò người làm chủ, người kiểm soát, người nắm giữ quyền lực tuyệt đối.

Ngược lại, những người có máu M lại khao khát sự tổn thương. Họ cần được dằn vặt thể xác. Họ muốn bị làm đau. Đó là cách duy nhất để hội M chứng minh tình cảm tuyệt đối, sự phụ thuộc hoàn toàn và vô điều kiện vào đối phương của mình. Khi thân thể của họ được xích chặt vào tay người yêu, họ cảm thấy hoàn thiện, trọn vẹn, và hạnh phúc.

Tổng hợp lại, giữa S và M là một sự gắn kết hài hòa. Người S và người M thường có thể thay đổi vai trò cho nhau. Họ hiểu rõ đối phương cần gì. Ta sẽ không bắt gặp những âm thanh quen thuộc của một cuộc làm tình thông thường như những tiếng thở gấp gáp, tiếng rên đồng điệu của hai cơ thể. Thay vào đó sẽ là tiếng dây xích va chạm lạnh lạnh vào thành giường, tiếng roi da lết trên sàn nhà, tiếng nghiêng rên chịu đựng lẫn với tiếng gầm gừ ra lệnh. Đặc biệt, điều ít ai biết nhất đó là SM có một ngưỡng an toàn, mã hóa bằng một mật khẩu “safe word” do cả hai cùng nhất trí đề ra trước mỗi cuộc chơi. Khi một trong hai người đã đến ngưỡng chịu đựng, họ sẽ nói mật khẩu ra và mọi thứ sẽ được dừng lại.

Với SM, cả hai cùng tham gia vào một màn kịch đồng thuận. Một người muốn lấy lại cái tôi, khả năng làm chủ, người kia muốn được phục tùng, muốn được phụ thuộc. Trong quá trình bạo lực đó, người chơi tìm thấy nhau cũng như bản thân họ. S&M trở thành một thứ đáng sợ, nguy hiểm, khó hiểu, và kỳ lạ; nhưng đồng thời cũng rất kích thích và hấp dẫn.

Tuy nhiên, sex chỉ đóng vai trò thứ yếu trong SM, hai cá nhân trong “trò chơi” này không quá chú tâm đến thỏa mãn nhu cầu nhục dục. Hoàn thiện và bù đắp lỗ hổng tinh thần cho nhau mới là mục tiêu thật sự của S&M. Những gì chúng ta thấy trong những clip sex trên mạng hoàn toàn chỉ nhằm mục đích kích dục rẻ tiền và trần trụi.

Điều đó hoàn toàn trái ngược với ý nghĩa thật sự của S&M. Đáng buồn thay, đó lại là những gì mà chúng ta được nhồi vào đầu và tin là thật.

148. Chương 148: Mạng Của Ai Đáng Giá Hơn

Giống như Tiêu Tuyết, cô ta không quên được chuyện xưa, thế nên đã mang lại cho những người bên cạnh những rắc rối. Cũng giống như anh, không từ bỏ được thù hận trong lòng, kết quả đã sai càng thêm sai.

Trên địa bàn của Lưu Kế Cường, ở một điểm mù mà các tay súng bắn tỉa đều thấy đau đầu, tuy rằng chủ nhân của biệt thự như một con thú bị nhốt trong lồng nhưng ngay từ ban đầu vẫn nắm quyền chủ động, khiến La Trì cảm thấy cực kỳ khó khăn. Sau khi Lục Bắc Thần đi vào trong biệt thự theo yêu cầu của Lưu Kế Cường, ban đầu thận trọng từng bước, tới bây giờ đã xoay chuyển cục diện, dần dần hóa bị động thành chủ động.

“Tiêu Tuyết là một người tình cảm mãnh liệt, theo tên tuổi mỗi ngày một nổi, ham muốn của cô ta cũng sẽ càng ngày càng tăng.” Tâm trạng của Lục Bắc Thần từ đầu tới cuối vẫn rất bình tĩnh: “Anh phải thừa nhận một thực tế, đó chính là cho dù tôi có phụ lòng cô ta nhưng cũng đã mang tới cho cô ta một trải nghiệm khó quên. Bạch Đông nói gì thì nói cũng là một người phong độ, vì sao Tiêu Tuyết lại đá anh ta nhanh như vậy? Phán đoán hợp lý nhất chính là khả năng ‘làm việc’ của anh ta không ổn. Tôi nghĩ Khương Đình và anh ta cũng là kẻ tầm thường, người nửa cân. Bạch Đông bị đá mà không hận Tiêu Tuyết là vì anh ta chột dạ, biết mình không thể khiến Tiêu Tuyết thỏa mãn nên cũng chấp nhận, còn sau này nảy sinh ý đồ giết người, chẳng qua là vì bị kích động bởi cái chết của Khương Đình nên mới chôn giấu hận thù rất sâu trong lòng. Còn anh thì sao, cuối cùng ngoại trừ cái gai trong mắt là Khương Đình, tôi nghĩ nhất định là một ngày nào đó về nhà anh phát hiện Khương Đình và Tiêu Tuyết ân ái, thậm chí có thể Tiêu Tuyết đã nhắc tới chuyện anh bắt lực trước mặt Khương Đình còn Khương Đình thì phụ họa theo. Đàn ông sợ nhất là chuyện này mà anh lại gặp trúng phải nó, còn bị người ta ở nhà bình phẩm, bới móc đủ điều, quá tổn thương lòng tự trọng. Đương nhiên, anh vẫn không nỡ giết Tiêu Tuyết, vì anh đã đầu tư quá nhiều tiền vào cô ta. Khương

Đình trở thành đối tượng để anh trút giận, vì anh cảm thấy mọi sự bất hạnh đều vì sự gia nhập của Khương Đình. Anh giết cậu ta, lại còn giấu giếm xác của cậu ta.”

“Mày nói bậy!”

“Tôi nói bậy hay vô tình đoán trúng sự thật thì trong lòng anh biết rõ.” Lục Bắc Thần gần như sát lại gần hắn, hơi nheo mắt lại: “Anh hận tôi nhưng anh không gặp được tôi. Khương Đình trở thành kẻ vô tội. Anh thậm chí còn ép Tiêu Tuyết trộn lẫn tro cốt của cậu ta vào màu vẽ để vẽ tranh. Biệt thự của Tiêu Tuyết là anh bỏ tiền ra mua, thế nên đó cũng là một nơi chung chạ khác của hai người. Để thỏa mãn tôn nghiêm đàn ông của mình, anh còn treo bức tranh đối diện giường ngủ, mục đích chính là muốn để Khương Đình nhìn thấy hai người mây mưa như thế nào!”

“Bức tranh đó vốn dĩ không phải tao ép Tiêu Tuyết vẽ! Là tâm lý nó biến thái, sau khi Khương Đình chết nó đã muốn tạo hắn thành tranh! Nó còn ác độc hơn tao gấp vạn lần!” Lưu Kế Cường bị Lục Bắc Thần dồn ép, nhất thời gào ầm lên câu nói này.

Tiếng vang vẫn còn vọng lại.

Trong khoảnh khắc, tất cả như đóng băng.

Sự phẫn nộ của Lưu Kế Cường, sự tuyệt vọng của Cố Tư, sự kinh hoàng của Cố Sơ và vẻ điềm nhiên của Lục Bắc Thần.

“Lục Bắc Thần, tao phải giết mày!” Lưu Kế Cường lập tức tỉnh lại, dí ngay súng vào trán anh, nét mặt hung hãn.

Cố Sơ cả kinh, đang định tiến lên thì bị Lục Bắc Thần quát: “Đứng im!”

Tiếng súng không vang lên, Lưu Kế Cường chỉ nhắm vào anh, đạn đã lên nòng, Cố Sơ cảm thấy nghẹt thở. Cô muốn nhào tới nhưng lại không dám hành động bừa bãi, sợ kích động Lưu Kế Cường khiến hắn nổ súng thật.

“Lục Bắc Thần, mày đã chia tay với Tiêu Tuyết rồi, cô ta sống hay chết liên quan gì tới mày?” Gân xanh trên trán Lưu Kế Cường đã gồ lên, hắn nghiêng răng dần mạnh từng chữ.

“Chỉ cần là vụ án thì sẽ có liên quan tới tôi.”

“Vụ án của Tiêu Tuyết đã kết thúc rồi, mày còn lo chuyện bao đồng làm cái gì?”

“Không làm chuyện đen tối thì sẽ không có chuyện gì.” Lục Bắc Thần không chút e sợ: “Đầu tiên là cây đàn vĩ cầm, sau đó lại tới bức tranh. Nếu anh không giữ làm trò ra như vậy, chưa biết chừng vụ án này sẽ kết thúc thật.”

Lưu Kế Cường nghiêng răng kèn kẹt: “Mày tưởng dựa vào một mình mày có thể bắt được tao sao?”

“Bên ngoài có nhiều cảnh sát như vậy, anh chạy kiểu gì đây?”

“Chỉ cần trong tay tao còn có con tin, còn sợ tao không chạy ra ngoài được chắc?”

Lục Bắc Thần làm ra vẻ tỉnh ngộ, liếc nhìn Cố Tư vẫn đang nước mắt lưng tròng, nói: “Lưu Kế Cường, anh đem một người con gái yêu mình sâu đậm như thế làm con tin, làm vậy liệu có ổn không?”

“Ra vẻ si tình với tao sao?” Lưu Kế Cường cười khẩy: “Mày và tao cũng là kẻ tám lạng, người nửa cân thôi, đều là hạng có mối nối cũ. Mày có tư cách gì chỉ trích tao? Đối lại là mày, tao nghĩ Cố đại tiểu thư đứng bên cạnh mày kia cũng khó tránh khỏi bị mày lợi dụng.”

Lục Bắc Thần cười nhạt: “Để anh thất vọng rồi, tôi quả thật không có sở thích ấy.”

Lưu Kế Cường từ đầu tới cuối vẫn không thể đập vỡ cái vẻ bình thản của anh, trong lòng dĩ nhiên sôi ruột bèn nhìn về phía Cố Sơ: “Có biết bạn trai cô trước đây đã từng tình cảm mặn nồng với Tiêu Tuyết không?”

Trái tim Cố Sơ run lên. Cô không muốn nghe, không muốn nghe chút nào.

“Bọn họ yêu nhau lâu lắm rồi, năm xưa bạn trai cô bỏ không ít công sức vào Tiêu Tuyết đầu.” Lưu Kế Cường cười: “Cô biết chuyện này hay là không biết vậy? Cô bé à, trên đời này chẳng có người đàn ông nào là thiên thần, cả cậu bạn trai của cô cũng không ngoại lệ.”

Lục Bắc Thần đứng đó, đầu mày nhú chặt.

Một lúc sau.

“Tôi biết hay không biết có quan hệ gì sao?” Cổ Sơ lên tiếng, thanh âm rất khẽ, rất nhẹ: “Hay nói cách khác, có liên quan gì tới anh sao?”

Một câu nói nằm ngoài dự đoán của Lưu Kế Cường, ánh mắt hắn ta cũng vì thế trở nên phần uất: “Mày nói gì?”

Ngay cả Lục Bắc Thần cũng ngỡ ngàng.

“Cho dù ngày xưa anh ấy và Tiêu Tuyết có hạnh phúc, gắn bó như một thì cũng đã là quá khứ rồi.” Cổ Sơ nhìn Lưu Kế Cường, sức mạnh toát ra từ đôi mắt tròn đầy mạnh mẽ: “Quá khứ của một người chẳng thể nói lên được điều gì, cuộc sống mỗi ngày vẫn phải tiếp tục bước về phía trước, con người ta cũng chỉ có thể không ngừng nhìn về phía trước mà thôi. Thường xuyên quay đầu nhìn về quá khứ chẳng tốt đẹp gì. Giống như Tiêu Tuyết, cô ta không quên được chuyện xưa, thế nên đã mang lại cho những người bên cạnh những rắc rối. Cũng giống như anh, không từ bỏ được thù hận trong lòng, kết quả đã sai càng thêm sai.”

“Con đàn bà thói tha kia, mày nói cái gì? Có tin tao bắn chết nó không!” Lưu Kế Cường một lần nữa kích động, ra sức ấn vào đầu Lục Bắc Thần.

Cổ Sơ khẽ run lên. Cô đương nhiên không dám nói nhiều nữa, mấy lời vừa rồi chỉ là bạo dạn nói mà thôi. Nhưng Lục Bắc Thần giơ tay siết chặt khẩu súng trong tay hắn, nói rành mạch: “Lưu Kế Cường, anh dám bắn không?”

Lục Bắc Thần điên rồi!

Đây là suy nghĩ duy nhất hiện lên trong đầu cô.

Trái tim lập tức vọt lên tận cổ họng, cô muốn gọi tên Lục Bắc Thần nhưng cổ họng nghẹn lại.

Lưu Kế Cường không ngờ Lục Bắc Thần lại đột ngột tiến công như vậy. Hắn ngậy ra giây lát rồi nói: “Mày tưởng tao không dám sao!”

“Khó khăn lắm anh mới đợi được tôi tới đây, đương nhiên phải lợi dụng cho tốt.” Lục Bắc Thần cười: “Thả Cổ Tư ra, giá trị lợi dụng của tôi hoàn toàn cao hơn con bé.”

Cổ Tư bàng hoàng nhìn Lục Bắc Thần.

Cổ Sơ thì lắc đầu, thâm trầm: “Không...”

“Bây giờ mày còn tư cách cò kè mặc cả với tao sao?” Lưu Kế Cường sắc mặt lạnh ngắt.

“Chẳng qua tôi chỉ xây dựng cho anh cách hợp lý nhất thôi.” Lục Bắc Thần lãnh đạm: “Anh đâu thể ở trong cái biệt thự này cả đời, phải không? Coi tôi như con tin đưa ra ngoài, ra điều kiện với cảnh sát, họ nhất định sẽ đáp ứng. Anh cũng biết rõ đấy, trong mắt họ, tôi là quốc bảo.”

Lưu Kế Cường nhìn anh trần trụi, dường như đang suy tính tính khả thi.

“Anh bắt tôi ra ngoài, hai cô gái đi theo. Lỡ như tôi thật sự không hợp tác, anh hoàn toàn có cơ hội bắt thêm một con tin nữa làm bia đỡ đạn.” Lục Bắc Thần cười nói.

Cổ Sơ không hiểu Lục Bắc Thần suy nghĩ gì, chỉ muốn đầu óc có thể xoay chuyển nhanh hơn một chút để theo kịp tiết tấu của anh. Lưu Kế Cường nheo mắt lại: “Mày tưởng tao dễ lừa à?”

“Chẳng qua tôi chỉ là pháp y, một tên một sách trời gà không chặt. Anh còn lo tôi đầu lại được khẩu súng trong tay anh sao?”

“Theo như tao biết, khả năng đầu kiếm của mày không tồi.”

“Anh cũng luyện kiếm đạo mà, nên hiểu rõ có rất nhiều chiêu thức chẳng qua chỉ có cho đẹp mắt.”

Lưu Kế Cường chần chừ.

Một lúc sau, hần quát Cổ Sơ: “Con kia, lại đây, cởi trói cho nó!”

Trái tim đang treo lơ lửng của Cổ Sơ từ từ hạ xuống. Cô vội vàng bước tới cởi sợi dây thừng buộc vào ghế. Đang định cởi sợi dây trên tay Cổ Tư thì lại bị Lưu Kế Cường nạt nộ: “Không được cởi dây ở tay nó, trói dây thừng vào một tay kia của mày, mau!”

Cổ Tư lắc đầu với Cổ Sơ.

Cổ Sơ không còn sự lựa chọn nào khác, phải làm theo.

“Đưa một đầu dây thừng cho tao!” Lưu Kế Cường ra lệnh.

Cổ Sơ cố bình tĩnh, đưa một đầu dây cho hần. Hần ta đón lấy, vòng qua cổ tay, như vậy hần có thể kiểm soát hành động của Cổ Sơ.

“Bạn gái mày cũng ở trong tay tao, mày mà dám giở trò tao sẽ bắn chết nó.” Lưu Kế Cường vừa nói vừa nhìn về phía Cổ Sơ: “Mày cũng thế, dám liều lĩnh, tao bảo đảm đầu thằng bạn trai mày sẽ nở hoa. Còn về Cổ Tư, bây giờ mày có thể chạy nhảy, có thể bỏ trốn nhưng xem ra là mày không nỡ, lát nữa mày dám chạy, chị mày không toàn mạng đâu!”

Chiếc giẻ bịt miệng Cổ Tư đã được tháo xuống, cuối cùng con bé cũng nói được. Nó phẫn nộ gào thét về phía Lưu Kế Cường: “Đồ cặn bã, khốn nạn!”

Lưu Kế Cường vẫn bình thản, cười khê: “Giờ hối hận rồi sao? Đàn bà đứa nào đứa nấy giống nhau cả, luôn miệng nói yêu mày, kết quả thì sao? Mẹ nó, đứa nào cũng giả dối hết!”

“Lưu Kế Cường, mày là thằng khốn!” Cổ Tư điên cuồng gào lên.

Lưu Kế Cường không quan tâm tới Cổ Tư nữa, đẩy Lục Bắc Thần một cái, dùng súng chỉ vào anh: “Đi!”

Cả đoàn người đi ra khỏi phòng sách.

Lưu Kế Cường dừng bước, quát lên với Cổ Tư phía sau: “Đi song song với chị mày!”

Cổ Tư hận đến nghiến răng kèn kẹt nhưng vẫn làm theo.

Khi đi tới gần ban công, Lục Bắc Thần bất ngờ dừng lại, Lưu Kế Cường một lần nữa đẩy anh, ra lệnh: “Đi mau, đừng có giở trò!”

“Lưu Kế Cường, anh đã nghĩ kỹ sẽ ra điều kiện gì chưa đấy?” Lục Bắc Thần đi rất từ tốn: “Cái mạng của tôi đáng giá lắm, tốt nhất đừng có lãng phí giá trị của tôi.”

“Thừa lời! Ông mày tự biết tính toán!” Lưu Kế Cường quát.

Lục Bắc Thần đi tới chỗ ngoặt cầu thang, khê thở dài: “Chỉ là, tôi cảm thấy lo cho trí tuệ của anh.”

“Mày nói thế là ý gì?” Lưu Kế Cường cũng đột ngột dừng lại.

Lục Bắc Thần quay đầu, ánh trăng trải dài trên gương mặt anh, Cổ Sơ đứng bên nhìn rất rõ ràng, lúc này đây nụ cười anh ngập tràn nguy hiểm, hết như một kẻ đòi mạng trong đêm đen. Nụ cười ấy đọng đầy ánh mắt, đến cả Lưu Kế Cường cũng cảm thấy có điều gì bất thường, đang định có hành động phản ứng thì thấy cái bóng của Lục Bắc Thần vút một cái, ngay lập tức giơ nhanh tay lên, cánh tay giơ cao, vỗ lấy. Lưu Kế Cường bỗng chốc không phản ứng kịp, khẩu súng từ trong tay hần ta bay ra ngoài.

Hần ta bàng hoàng, nhanh chóng quay người nhặt lên.

Bên này Cổ Sơ phản ứng rất nhanh, bất thành linh giật mạnh dây thừng. Lưu Kế Cường quên mất cổ tay mình vẫn còn buộc với sợi dây, lập tức ngã sõng soài, ngón tay còn cách khẩu súng đúng mấy cm.

149. Chương 149: Khoảnh Khắc Ấy, Cô Không Nghĩ Gì Hết

Khi tay hắn giơ về phía Lục Bắc Thần, cô không kịp suy nghĩ, lập tức bỏ nhào về phía anh...

Rất nhiều lúc, động tác vô thức của con người sẽ cứu mạng, giống như việc Cố Sơ giơ tay gạt một cái ấy, nếu không có sợi dây dính lú, khả năng phản kích Lưu Kế Cường là rất lớn. Nhưng về sau Lục Bắc Thần lại nói với cô rằng, động tác đó của cô không phải là vô thức, là dùng cảm. Cụ thể là gì thật ra Cố Sơ cũng không thể nói rõ, hoặc cũng có thể nói tình hình khi đó quá hỗn loạn, cô đã không còn sức để tổng kết động cơ phía sau ‘việc làm chính nghĩa’ của mình nữa.

Tốc độ đoạt lại súng của Lục Bắc Thần cực nhanh. Cố Tư đứng bên nhìn cũng ngây ngốc luôn. Cố Sơ chỉ cảm thấy bên tai như có tiếng gió lướt qua, mấy lọn tóc trước trán theo gió đung đưa. Khi nhìn xuống, khẩu súng đó đã nằm trong tay Lục Bắc Thần, anh lập tức nhắm thẳng trán của Lưu Kế Cường. Lưu Kế Cường nằm rạp dưới đất, nhất thời cả người cứng đờ.

Ánh trăng sáng rực, trải một màu bạc lên mặt đất. Không hiểu sao, Cố Sơ bỗng cảm thấy mắt phải lại giật một cái. Khi ánh trăng thanh lạnh lan ra trên gương mặt tái xanh của Lưu Kế Cường, một cảm giác bất an nảy sinh một cách tự nhiên. Bỗng nhiên, Lưu Kế Cường nhanh lẹ rút một vật gì đó từ trong lòng ra. Cố Sơ ở gần hắn ta nhất, nhìn rất rõ ràng. Khi tay hắn giơ về phía Lục Bắc Thần, cô không kịp suy nghĩ, lập tức bỏ nhào về phía anh.

Chỉ nghe thấy một tiếng súng nổ.

Cố Sơ chỉ cảm thấy bên tai ừ ừ, ngay sau đó cả người truyền tới một cơn đau. Tiếng Cố Tư như vọng từ bốn phương tới, nó kinh hoàng kêu lên: “Chị...”

Cô cảm nhận mình đang nằm trong lòng người đàn ông, anh ôm chặt lấy cô bằng một tay, tay kia cầm súng nhanh chóng giơ lên, có hai tiếng súng gần như vang lên đồng thời. Cố Sơ không còn phân biệt được phương hướng, mơ hồ nghe thấy tiếng kêu thảm thiết của Lưu Kế Cường.

Khi La Trì đưa một nhóm người xông vào trong biệt thự, vị trí lồng ngực Lưu Kế Cường đang chảy máu, còn có một viên đạn bắn xuyên qua bàn tay cầm súng của hắn, máu cũng đang ào ạt chảy. Cố Tư hét hồn hết vía, ôm đầu cứ thế ngồi xồm bên cầu thang gào thét. Lục Bắc Thần ôm Cố Sơ trong lòng, gào lên với La Trì: “Xe cấp cứu!”

Tất cả mọi việc, Cố Sơ đều có cảm giác. Đầu cô đã choáng váng, nặng nề. Cô cố gắng ngược lên nhìn anh, giơ tay chạm vào chiếc cằm sạch sẽ của anh, nhưng có dùng sức thế nào trước mắt vẫn xuất hiện hai cái bóng chồng lên nhau. Cô cảm thấy lồng ngực của anh thật rắn chắc. Anh ôm cô rất sát sao. Trước khi mất đi ý thức, nỗi lo chôn sâu trong lòng cô cuối cùng đã bật ra khỏi cổ họng.

Cô lẩm bẩm hỏi: “Anh... từng hẹn hò Tiêu Tuyết sao?”

Bên kia, nhân viên cấp cứu đã xong tới. Cố Sơ không kịp đợi câu trả lời của Lục Bắc Thần, vừa nhắm mắt lại đã không còn biết gì nữa...

Lưu Kế Cường chính thức bị tạm giam, chọn ngày tiến hành hỏi cung. Ngoại trừ cây đàn vĩ cầm Cố Tư tìm được đã được xác thực là của Tiêu Tuyết, còn cả bức tranh đã bị đánh cắp, tới đó người trộm tranh chính là Lưu Kế Cường. Mà thông qua tài liệu về men răng và điều tra, lục soát, đã xác thực chủ nhân của chiếc răng chính là Khương Đình. Ngay cả Lưu Kế Cường đã mất hết hy vọng cuối cùng cũng thú nhận toàn bộ chuyện sát hại Khương Đình. La Trì bắt đầu làm công việc ghi chép lại và tổng kết vụ án giết người liên hoàn này.

Bên này, Cố Sơ được đưa vào bệnh viện.

Sầm Vân sau khi biết tin, từ Quỳnh Châu vội vàng tới nơi cũng đã là buổi sáng ngày thứ hai. Lúc đó trong phòng bệnh, ngoại trừ Cố Tư ra còn có Lục Bắc Thần, cả hai đều chưa ngủ, chỉ có điều Cố Tư trải qua hoảng sợ cứ ngồi rít trên sofa không nhúc nhích, đầu tóc rối bù, sắc mặt cũng tái nhợt như ma vậy. Lục Bắc Thần từ đầu tới cuối vẫn ngồi bên cạnh giường, luôn luôn theo dõi động tĩnh của Cố Sơ. Khi Sầm Vân nhìn thấy anh, cảm anh đã mọc đầy râu rồi.

Sầm Vân không nói năng gì, còn chưa kịp nhìn Cố Sơ lấy một cái đã bước tới cho Lục Bắc Thần một cái tát.

Cái tát ấy rất mạnh, đánh thẳng lên mặt Lục Bắc Thần.

Giòn tan, vang khắp phòng bệnh.

Lục Bắc Thần đứng im đó, cũng không giải thích bất kỳ điều gì. Anh không giận dữ cũng không phẫn nộ, mặc cho Sầm Vân nhìn anh chằm chằm bằng ánh mắt tựa như chỉ muốn giết người, hoàn toàn khác với thái độ kính trọng trước đây. Cái tát ấy ngược lại khiến Cố Tư bình tĩnh, con bé vội vàng trượt xuống sofa, giữ Sầm Vân lại.

“Dì, dì đang làm gì vậy?”

Một giây sau, Cố Tư cũng bị ăn tát, Sầm Vân cũng không hề nề tình.

Bà lập tức lên tiếng quát mắng: “Mới có tý tuổi đầu, học cái gì không học? Cô mà ngoan ngoãn ở trong trường học thì liệu có quen cái thằng đốn mạt đó không? Cô bao nhiêu tuổi rồi mà dám dây dưa với một kẻ giết người? Tự mình gây họa thì thôi, cô xem cô hại chị cô ra nông nổi gì rồi? Vì một thằng đàn ông mà người thân cũng không cần nữa!”

Dứt lời bà lại định giơ tay lên, lập tức bị Lục Bắc Thần ngăn lại: “Dì, dì bình tĩnh đã!”

“Cậu gọi ai là dì hả? Tôi không phải dì cậu! Đừng có ở đây giả vờ thân thiết! Cậu bảo tôi bình tĩnh nhẹ nhàng quá nhỉ, bây giờ người nằm trên giường sống chết còn chưa hay biết, cậu bảo tôi bình tĩnh thế nào? Cậu làm sếp cái kiểu gì thế hả? Làm giáo sư cái kiểu gì thế hả? Đến cả cấp dưới của mình cũng không bảo vệ được tử tế, cậu còn mặt mũi nhận mấy cái danh hiệu chói lọi ấy không? Tôi phỉ nhổ!” Sầm Vân phát điên, ra sức đâm vào người Lục Bắc Thần, không ngừng đẩy anh: “Sao người nằm trên giường không phải là cậu kia chứ? Vì sao Cố Sơ nhà tôi lại bị trúng đạn? Lần trước cậu còn leo lên cái mòm nói tôi cứ yên tâm, tôi đáng nhẽ không nên yên tâm về cậu, càng không nên để Cố Sơ sa chân vào cái ngành nguy hiểm như thế này.”

“Dì!” Cố Tư bật khóc, sốt ruột giậm chân bình bịch.

Lục Bắc Thần mặc cho Sầm Vân đánh đập, muốn nói gì đó nhưng cuối cùng vẫn không thốt nên lời. Sầm Vân ngồi phịch xuống đất, vỗ chân bắt đầu gào: “Cố Sơ ơi, sao số con khổ thế này, thuở nhỏ chỉ được sống sung sướng có một tý, còn bé như thế đã mất cha mất mẹ, chịu bao nhiêu cực nhọc mới tới được ngày hôm nay. Sao con lại ngốc nghếch đỡ đạn cho đàn ông cơ chứ? Con mà đi rồi, sau này dì chết sẽ không còn mặt mũi nào gặp bố mẹ con nữa...”

“Dì đứng lên đã!” Lục Bắc Thần cúi xuống đỡ bà.

Bà lập tức đẩy Lục Bắc Thần ra: “Đừng có làm ra vẻ mè nheo khóc chuột!”

Cố Tư đứng bên xen vào: “Dì, dì hiểu lầm anh ấy rồi...”

“Hiểu lầm cái gì mà hiểu lầm, chị cô giờ còn đang nằm trên giường kia kìa, cô còn bảo tôi hiểu lầm?” Con tức của Sầm Vân mà bộc phát thì chẳng nề mặt ai, bà cũng ầm ĩ cả với Cố Tư.

Trong lúc bầu không khí còn đang căng thẳng thì cửa phòng bệnh được đẩy ra. Người bước vào là Hứa Đồng, đi theo sau có Thịnh Thiên Vỹ. Chị ấy cũng nghe nói về chuyện của Cố Sơ và Cố Tư, đã lập tức từ Nội Mong bay tới Thượng Hải. Vừa vào phòng, Hứa Đồng đã nhìn thấy Sầm Vân ngồi bệt dưới đất, ngăn người ra giấy lát, sau đó vội vàng tới đỡ: “Mẹ, mẹ đang làm gì đây?”

Thịnh Thiên Vỹ bước tới, chào hỏi Lục Bắc Thần, sững sờ vì không nghĩ sẽ nhìn thấy bộ dạng râu ria xồm xoàm của anh, sau đó không nói gì cả, cùng với Hứa Đồng định đỡ Sầm Vân dậy. Sầm Vân bắt đầu bò lên người Hứa Đồng, nức nở: “Không hiểu mẹ đã đắc tội với vị thần tiên nào, sao không có việc gì khiến ẹ yên tâm cả. Con bảo Cố Sơ nó bị trúng tà gì, nguy hiểm như thế sao nó không nghĩ gì tới bản thân mình cả? Bình thường chẳng biết ăn biết nói, sao lại lớn gan làm chuyện này đến thế?”

Lòng Hứa Đồng rối bời. Chính Sầm Vân là người gọi điện bảo cô ấy quay về, trong điện thoại Sầm Vân vừa khóc vừa gào, nói với cô ấy: Con mau về Thượng Hải một chuyến đi. Em gái con nó trúng đạn, sắp mất

mạng rồi.

Lúc ấy cô giật thót cả tim, tài liệu rơi cả xuống đất.

Đúng lúc Thịnh Thiên Vỹ đi ngang qua nhìn thấy bèn hỏi cô có chuyện gì. Cô lẩm bẩm nói em gái sắp mất, cũng làm Thịnh Thiên Vỹ hết hồn, vội vàng đặt chuyến bay sớm nhất tới Thượng Hải, cùng cô trở về đây.

Qua một tràng gào khóc của Sầm Vân, Hứa Đồng lại càng tim đập chân run, nhất thời không thể đẩy Sầm Vân ra, chỉ có thể ngẩng đầu nhìn về phía giường bệnh. Cố Sơ mặc quần áo bệnh viện, nằm bất động ở đó, mặt cắt không còn hột máu, mái tóc đen trải khắp gối, ga giường màu trắng xóa càng làm tôn thêm cái nhợt nhạt khắp cơ thể con bé.

Nhìn như vậy, Hứa Đồng quả thật không còn hồn phách.

“Cô ấy sao rồi? Tình bây giờ thế nào?” Vẫn đến lượt Thịnh Thiên Vỹ hỏi một câu.

Lục Bắc Thần liếc nhìn Thịnh Thiên Vỹ, ngữ khí bình ổn: “Không có gì đáng ngại.”

“Không có gì đáng ngại? Cậu nói mà không biết ngưng mồm à? Chắc vì không phải cậu trúng đạn chứ gì?” Sầm Vân lại rồ lên.

“Dì nghe con nói đã...”

“Tôi không nghe! Cậu đền mạng cho tôi!” Sầm Vân phẫn uất nhìn anh.

Thịnh Thiên Vỹ nhất thời cảm thấy đau đầu, tiến lên vỗ về: “Thưa cô, tốt nhất cô nên nghe cậu ấy nói hết đã, như vậy...”

“Cậu là ai? Ở đây có việc gì của cậu?” Sầm Vân trở thành một ngọn lửa dữ, gặp ai cũng phun trào.

Thịnh Thiên Vỹ nghẹn lời.

Hứa Đồng thấy thế vội vàng giải thích: “Mẹ, đây là sếp của con.”

“Cái gì? Lại nhảy ra một người sếp? Mấy tay sếp các người toàn là đồ chẳng ra gì! Cút ngay cho tôi, cậu cút ra ngoài cho tôi!” Sầm Vân gào tới nổi như sắp lật tung trần nhà lên.

Cửa phòng bệnh lập tức bị đẩy ra, y tá đứng trước cửa phòng bực bội quát: “Mong người nhà yên lặng cho, đây là bệnh viện, bác cứ gào lên như thế bệnh nhân làm sao mà nghỉ ngơi được?”

Sầm Vân đang định cãi lại thì cánh cửa đã bị đóng lại cái ‘rầm’.

“Con cái nhà tôi đã nằm kia thành người chết rồi, còn lo tới chuyện yên lặng với không yên lặng gì nữa? Cô quay lại đây cho tôi! Nhóc con mà dạy dỗ ai hả...”

Một giây sau bà lập tức bị Lục Bắc Thần chặn lại.

Sầm Vân ngược lên nhìn thấy anh, lại định bùng nổ, bỗng nghe thấy Lục Bắc Thần bình tĩnh nói một câu: “Dì, Cố Sơ chỉ bị thương ngoài da, lúc ấy đạn sượt qua cánh tay cô ấy, vết thương không nghiêm trọng!”

“Cậu lừa ai hả? Vết thương ngoài da? Ngoài da mà nó nằm mãi tới bây giờ?”

Lục Bắc Thần giải thích rất nhẫn nại: “Cô ấy chưa từng trải qua chuyện này, có chút sợ hãi nên đã ngắt đi. Buổi sáng bác sỹ đã kiểm tra một lượt, đều không sao. Cô ấy chỉ quá hoảng sợ nên ngủ mãi thôi!”

Sầm Vân há hốc miệng, rõ ràng bà không ngờ tới, nhất thời không biết nói gì. Hứa Đồng như bắt được phao cứu sinh, đi tới mừng rỡ hỏi: “Thật sao? Chỉ là... ngắt đi thôi?”

Lục Bắc Thần gật đầu.

“Ông trời ơi!” Hứa Đồng vỗ ngực: “Tạ ơn trời đất nó không sao cả, dọc đường tôi như phát điên đến nơi.”

Lục Bắc Thần nhìn Hứa Đồng, nét mặt vô cảm: “Trợ lý Hứa là người đã trải nhiều sóng gió, nên bình tĩnh. Nhưng có rất nhiều lúc sóng to gió lớn chưa chắc đã trôi qua một cách dễ dàng, có lúc tưởng là bình lặng mà thực chất sóng ngầm đang dữ dội, gặp nhiều thì sẽ quen, quen rồi lại càng dễ tê liệt, tê liệt rồi sẽ mất đi

ý thức cảnh giác. Như vậy, tôi lại hy vọng trợ lý của tôi mãi mãi làm một bông hoa trong lồng kính, không cần phải trải qua sóng gió.”

Hứa Đồng ngăn người, anh ta nói vậy là có ý gì?

150. Chương 150: Thành Phố Chết Chờng Ký Ức

Vân Tiêu, anh nên buông tay để em quyết định một số việc rồi.

Lúc Cổ Sơ tỉnh lại, ánh nắng ban chiều rất rực rỡ. Loáng thoáng có tiếng ve kêu từ vườn hoa của bệnh viện vọng tới, thì thoảng cũng có những con gió nhẹ mang theo mùi gỗ phả vào mặt. Giây phút cô mở mắt, có mấy gương mặt vây xung quanh. Có Hứa Đồng, có Cổ Tư, còn có dì, nhất thời khiến cô ngỡ rằng mình vẫn còn ở Quỳnh Châu. Cô hơi nghiêng đầu, trước ô cửa sổ chạm trổ hoa theo phong cách phục cổ Thượng Hải, có một người đàn ông cao lớn đứng ngược chiều ánh sáng. Thấy cô đã tỉnh, anh vẫn chỉ đứng im ở đó, nhìn cô mỉm cười, khi đôi môi hơi cong lên khiến người ta như chìm đắm trong nụ cười ấy.

Cô lập tức nhớ ra một số chuyện.

Nơi ngoại ô phía Đông, cách xa đô thị phồn hoa, tại căn biệt thự hào hoa bị cảnh sát vây kín, trong một khung cảnh mà ánh sáng đã bị bóng đêm nuốt chửng, ánh trăng lạnh ngắt rải đầy mặt đất khiến nhân cầu đau đớn, Lưu Kế Cường ngã xuống đất, nét mặt hung tợn. Hắn giãy giụa lục khẩu súng trong người ra... Cổ Sơ bất chợt rung mình, cô đã nhớ lại toàn bộ.

Một cơn đau nhói lên từ cánh tay truyền tới, tầm mắt cô dừng lại trên cánh tay quần băng trắng, bỗng dấy lên cảm giác may mắn khi chết hụt. Cô chỉ bị thương ở cánh tay thôi sao?

Bên tai là tiếng khóc thảm thiết của dì Sầm Vân: Cuối cùng con cũng tỉnh lại rồi. Con nói xem, sao lại ngốc nghếch như thế hả, sao lại nghĩ quẩn mà nhào tới như vậy? Ra viện rồi lập tức về nhà với dì, không được phép làm công việc nguy hiểm này nữa.

Đầu cô ong ong.

Nhưng trong lòng thì sáng như gương. Không phải cô nghĩ quẩn mà lúc đó cô suy nghĩ quá rộng.

Hứa Đồng kéo Sầm Vân qua một bên, khuyên bà đừng có la lối om sòm. Cổ Tư ngồi gần Cổ Sơ nhất. Thấy cô mở mắt, nước mắt của nó lập tức rơi xuống. Nó không nói câu nào, chỉ lặng lẽ khóc. Cổ Sơ giờ tay xoa xoa gò má con bé, mỉm cười, thấy nó không sao cô cũng yên tâm.

Người đàn ông bên cửa sổ bước đến. Anh cũng lặng im, đưa tay xoa đầu Cổ Sơ, trong ánh mắt anh nhìn cô đông đầy xót xa. Cổ Sơ cảm nhận được nhiệt độ nơi lòng bàn tay anh, còn có mùi hương thuộc về riêng anh. Chính trong khoảnh khắc này, không hiểu sao, tuy anh không nói gì nhưng cô có thể cảm nhận được tâm trạng của anh. Cũng dần dần, mùi hương của anh trở nên thân thuộc với cô, mùi nắng trong ký ức dường như mỗi lúc một xa.

Lục Bắc Thần nhìn cô rất lâu, sau đó gọi bác sỹ.

Ngay sau đó lại là một cuộc kiểm tra tổng thể, có tới năm, sáu y tá.

Lục Bắc Thần và Thịnh Thiên Vỹ, hai người đàn ông đã làm tăng vọt bình quân diện mạo trong phòng bệnh, các y tá ai nấy đều đỏ mặt.

Sầm Vân lo lắng nhất, trong lúc bác sỹ kiểm tra cho Cổ Sơ, bà dặn dò hết thứ nọ tới thứ kia, chỉ mong có thể kiến nghị bác sỹ tháo gỡ toàn bộ ‘linh kiện’ trên người Cổ Sơ xuống, kiểm tra một lượt. Cuối cùng Lục Bắc Thần đi tới, đưa cho Cổ Tư một chiếc thẻ phòng khách sạn, bảo Cổ Tư đưa Sầm Vân về nghỉ ngơi trước.

Ban đầu Lục Bắc Thần định đưa chìa khóa nhà mình nhưng không khó tưởng tượng ra với oán hận hiện giờ của Sầm Vân dành cho anh, bà tuyệt đối sẽ không bước chân vào nhà anh nửa bước, nghĩ đi nghĩ lại anh thẳng thừng đặt phòng khách sạn. Cổ Tư không muốn đi lắm, Sầm Vân lại càng không, nhưng rất rõ ràng, Sầm Vân ở lại đây quả thực khiến các bác sỹ khó làm việc. Hứa Đồng phải cùng với Lục Bắc Thần khuyên nhủ, hai người họ mới rời đi.

Lúc Lục Bắc Thần đi làm các thủ tục có liên quan, Cố Sơ cũng xuống giường, cùng Hứa Đồng ra vườn hoa đi dạo, tắm ánh nắng.

Bệnh viện buổi chiều trở nên yên ắng, đa phần các bệnh nhân nhập viện cũng đang nghỉ trưa, cực hiếm những tiếng ồn ào. Trong vườn hoa cũng không nhiều người, thi thoảng thấy có y tá đẩy bệnh nhân ra ngoài hít thở không khí, cũng có những người nhà cùng người thân của mình ngồi dưới bóng cây trò chuyện. Hứa Đồng chọn một bóng râm, dẫn Cố Sơ tới ngồi.

Trên đỉnh đầu rậm rạp xanh tươi, là hai cây tùng cành lá um tùm như một chiếc ô xòe ra, lọc đi những tia nắng chói chang, thứ hắt xuống qua những phiến lá kim chỉ còn là sự mát mẻ. Thành phố phương Nam ít trồng tùng bách nhưng bệnh viện này lại nổi tiếng với mấy gốc tùng bách cổ. Cố Sơ hoàn toàn không xa lạ với nơi này. Năm thứ hai sau khi nhà họ Cố chuyển tới Thượng Hải, cô nghịch ngợm treo cây, rách đầu, sốt cao đã ở bệnh viện này. Bây giờ nghĩ lại cũng không nghiêm trọng lắm, vậy mà lúc đó cô tưởng mình sắp chết, gào khóc thảm thiết. Mẹ không còn cách nào, bế thì bế cô tới đứng dưới hai cây tùng bách này, bảo cô vỗ vào thân cây ba cái. Cô làm theo, bố mỉm cười nói với cô: Hai cây này sẽ phù hộ cho Sơ Sơ nhà chúng ta một đời bình an vô sự. Về sau, cô mới biết, những cây tùng bách trong bệnh viện đều rất thiêng, là thần bảo hộ cho sức khỏe.

Khi bố mẹ qua đời không nằm ở bệnh viện này, chỉ được đưa tới một bệnh viện gần nhất để cấp cứu. Lúc ấy, cô điên cuồng đi tìm tùng bách, tiếc là họ chưa kịp đợi tới khi cô tìm ra thì đã nhắm mắt.

Cố Sơ giơ tay sờ lên thân của cây tùng bách bên cạnh, ngón tay cô thấm một chút tùng hương. Ánh mắt cô nhìn ra xa một chút. Thì ra nơi trồng ngô đồng đã được đổi thành cả một khoảng ngọc lan. Qua mùa hoa, từng cây ngọc lan xanh mướt, trong lành. Cô khẽ thở dài đầy cảm khái.

Đây chính là nguyên nhân cô không dám quay trở lại Thượng Hải.

Thành phố Thượng Hải này chất chồng quá nhiều hồi ức.

Tuy không phải nơi cô sinh ra nhưng lại là nơi cô lớn lên. Từng câu chuyện nhỏ nhất trong cuộc sống của cô ở Thượng Hải đều vượt qua Quỳnh Châu.

Trở về đây, sợ là dù đi tới bất kỳ đâu cũng gợi lại kỷ niệm, nhưng cũng sợ như mấy cây ngô đồng bị thay mới kia, vật đổi sao dời, không thể nào tìm về được quá khứ nữa.

Con người luôn sống trong dần vật như vậy.

“Mẹ chị đã tắt anh ấy một cái.” Hứa Đồng nói một câu.

Cố Sơ ngẩn người, ngẫm nghĩ: “Lục Bắc Thần?”

Hứa Đồng gật đầu.

Cố Sơ quả thực cực kỳ sửng sốt, cũng rất khó tưởng tượng ra khung cảnh ấy.

“Nghe Tư Tư kể cái tắt đó không hề nhẹ, đánh thẳng vào mặt giáo sư Lục.”

“Không thể nào...”

Hứa Đồng bèn kể lại cho cô đầu đuôi những chuyện chị ấy nghe thấy và nhìn thấy, nhất là việc Sầm Vân đã ‘đại náo’ phòng bệnh ra sao, chỉ thẳng vào mặt hai người đàn ông mà chữi lạnh lạnh thế nào. Cố Sơ nghe xong mà ngỡ ngàng, trống ngực đập thành thịch. Cuối cùng, cô mới lẩm bẩm một câu: “Anh ấy bị đánh mà không giải thích chút nào sao?”

Hứa Đồng mỉm cười lắc đầu, vỗ vỗ tay cô: “Chị cảm thấy, anh ấy tốt đấy.”

Hử?

Cố Sơ nhìn chị ấy.

“Em ngủ bao lâu thì anh ấy ở bên cạnh em từng ấy thời gian, nghe mấy cô y tá trong tổ cấp cứu nói, lúc đó ở trên xe cấp cứu anh ấy cứ ôm em suốt, mấy tay súng bắn tia của cảnh sát La bị anh ấy mắng chữi té tát. Tới tận khi bác sỹ xác định em chỉ bị thương ngoài da, anh ấy mới nguôi giận.” Muốn biết mấy chuyện này không khó, chỉ nghe mấy người mồm năm miệng mười là đã nắm được đại khái. Hứa Đồng lại nói: “Núi

cao còn núi khác cao hơn, ‘khủng long bạo chúa’ thế mà đối mặt với mẹ chị không tỏ thái độ gì, có thể vì biết em không sao nên cũng yên tâm hơn.”

Những chuyện này Cố Sơ đều không biết, nhưng sau khi tỉnh dậy cô biết một chuyện đó chính là sau khi viên đạn sượt qua cánh tay, cô sợ hãi mà ngất xỉu.

Nghĩ bụng, quả thực rất mất mặt.

“Còn làm phiền chị qua Thượng Hải một chuyến.” Cố Sơ thở dài, dựa đầu vào vai Hứa Đồng: “Nếu đổi lại là chị chắc sẽ không vô dụng như em đâu.”

“Con gái yếu đuối một chút tốt hơn. Rõ ràng là so với việc tỏ ra mạnh mẽ, anh ấy thích em như thế này hơn.” Nói tới đây, Hứa Đồng vô thức nhớ lại mấy câu nói của Lục Bắc Thần trong phòng bệnh. Anh ta đang nhắc nhở cô điều gì sao?

“Không biết...” Nhưng Cố Sơ lại đang nghĩ tới một chuyện khác.

Cô không mất trí nhớ, cô còn nhớ hết những lời Lưu Kế Cường nói, hơn nữa còn nhớ rõ ràng trước khi cô mất đi ý thức, anh vẫn chưa trả lời cô.

“Không biết chuyện gì?” Hứa Đồng nghiêng đầu nhìn cô.

Cố Sơ lập tức phản ứng lại, vội nói không có gì, rồi hỏi: “Lần này tổng giám đốc Thịnh cũng cùng chị tới đây, anh ấy rất tốt với chị đấy.”

Hứa Đồng nhún vai, chỉ mỉm cười không đáp.

“Anh ấy đang theo đuổi chị à?”

“Nào có.” Hứa Đồng vội vàng thanh minh.

Cố Sơ ngồi thẳng dậy, nghiêng đầu nhìn chị ấy.

“Con người anh ấy... khá nhiệt tình.”

Cố Sơ ‘ồ’ lên một tiếng.

“Chỉ có điều...” Hứa Đồng hiếm khi ấp úng.

Cố Sơ lại nhìn chị ấy.

“Không có gì, chỉ là nghe thấy mấy tin đồn hơi lạ thôi.” Hứa Đồng mỉm cười.

“Tin đồn của anh ấy ư?”

Hứa Đồng ngẫm nghĩ: “Coi là vậy đi, nhưng cụ thể thế nào chị cũng không quan tâm lắm.”

Cố Sơ nhận ra chị ấy không muốn nói cho lắm cũng không miễn cưỡng hỏi tiếp nữa. Cô ngược mắt lên, từ xa nhìn thấy một người đang đi tới, trong tay xách một chiếc túi lưới. Hứa Đồng cũng nhìn thấy, mím môi cười: “Chắc chắn là lòng vòng bên ngoài phòng bệnh lâu lắm rồi, nhìn thấy mẹ chị không dám vào.”

“Anh ấy vẫn còn rất sợ dì.” Cố Sơ co chân lên, khẽ thở dài.

“Năm đó nhà họ Kiều cũng quá đáng thật, chẳng trách mẹ chị nhìn thấy anh ấy là phát điên.”

Hứa Đồng còn đang nói, người đàn ông đã đi tới. Hứa Đồng tươi cười: “Sức khỏe của bác Kiều thế nào rồi?”

“Vẫn ổn, cảm ơn cô thăm hỏi.” Kiều Vân Tiêu trả lời rất lịch thiệp.

Hứa Đồng chỉ cười, không nói thêm gì nữa. Chị ấy đứng dậy, vỗ vai Cố Sơ: “Đừng nói chuyện lâu quá đấy.”

Cố Sơ gật đầu.

Hứa Đồng đi rồi, Kiều Vân Tiêu mới ngồi xuống bên cạnh cô. Anh ấy chẳng nói gì, chỉ lặng lẽ rút một thanh socola từ trong túi ra đưa cho cô. Cố Sơ đón lấy xem, là loại cô thích ăn từ nhỏ, rồi lại ngó một đồng hồ ăn vặt để ở trong túi. Cô cười khẽ: “Vẫn coi em là trẻ con đấy à?”

Lúc nhỏ khi nào cô ở viện, Kiều Vân Tiêu lại mang mấy món quà vặt tới để chọn cho cô vui.

“Nếu khôn lớn, trưởng thành rồi, liệu em có làm mấy hành động bông bột đó không?” Kiều Vân Tiêu chỉ vào lớp băng quần quanh cánh tay cô.

Cố Sơ không đáp, liếc nhìn cánh tay sau đó cúi đầu bóc vỏ socola. Kiều Vân Tiêu thở dài nặng nề, cầm lấy bóc ra cho cô, rồi lại đưa cô. Cô cúi gằm ăn, anh vẫn nhìn cô.

“Em không sao thật mà.” Trong miệng ngòn ngọt, mùi vị chưa bao giờ thay đổi.

Kiều Vân Tiêu lườm cô, trầm mặc một lát: “Hắn ta thực sự đáng để em làm vậy?”

Socola tan ra trong miệng, ngấm vào cổ họng là hương vị ngọt ngào khiến người ta say đắm. Động tác nhai socola của Cố Sơ hơi khựng lại. Cô nhìn Kiều Vân Tiêu giây lát rồi nói: “Chẳng phải em là trợ lý của anh ấy sao...”

“Chức trách của trợ lý còn bao gồm cả việc xả thân vì sếp à?” Kiều Vân Tiêu nghiêm mặt.

“Xả thân gì chứ?” Cố Sơ chỉ vào cánh tay: “Bị thương ngoài da thôi.”

“Cố Sơ, em đừng có đánh trống lảng.”

Cố Sơ khẽ thở dài: “Em biết anh quan tâm em, nhưng anh cũng thấy rồi đấy, em không việc gì mà.”

“Thế lẽ có chuyện gì thì sao?”

“... Thì là số phận.”

Kiều Vân Tiêu nhú mày: “Em nói ‘số phận’ với Lục Bắc Thần? Ý em là... chấp nhận số phận?”

Cố Sơ cúi đầu im lặng.

“Anh muốn biết suy nghĩ của em.” Kiều Vân Tiêu không nỡ quở trách cô: “Em làm vậy sẽ khiến anh cảm thấy em bỗng dưng cách anh rất xa.”

Suy nghĩ?

Cô có thể nói thế nào?

Thấy cô trầm mặc, Kiều Vân Tiêu đứng dậy, tay chống hông đi đi lại lại mấy bước, sau đó đứng nhìn cô từ trên xuống: “Anh quyết định rồi, nếu em đã tới Thượng Hải, thế thì hãy làm việc cho anh đi.”

Cố Sơ ngẩn người, ngược lên nhìn anh ấy: “Em đã ký hợp đồng...”

“Đừng có nhắc lại với anh cái bản hợp đồng chó má đó. Cố Sơ, em biết quá rõ mà, vì lý do gì em phải ký hợp đồng? Chẳng phải chỉ vì cái bản mặt của hắn ta? Gương mặt giống hệt Lục Bắc Thần?” Kiều Vân Tiêu hơi bực bội: “Đừng có si mê mãi thế, em cứ thế này rất nguy hiểm.”

Cô biết là nguy hiểm nhưng cô bây giờ đã đứng bên bờ vực thẳm rồi.

“Em biết mình đang làm gì.” Cô khẽ đáp.

Kiều Vân Tiêu hoàn toàn bị cô đánh bại, có chút ử dột, một lúc sau mới nói: “Được, chúng ta tạm gác thân phận của hắn ta qua một bên. Chỉ tính riêng tới tính chất nguy hiểm của công việc này. Em vừa mới làm việc đã bị thương, sau này thì sao? Một cô gái chân yếu tay mềm như em làm mấy công việc văn phòng không được hay sao? Cứ nhất quyết phải tiếp xúc với người chết?”

“Việc này rất sát với chuyên ngành của em.”

“Chuyên ngành của em? Em học y cơ mà, đâu có học pháp y, cũng chưa từng được bồi dưỡng một khóa pháp y chuyên nghiệp, thế nào gọi là sát chuyên ngành của em?” Kiều Vân Tiêu giận thật rồi: “Nếu em thực sự muốn theo ngành y, anh hoàn toàn có thể giúp đỡ, người sống không cứu, cứu người chết à?”

Cố Sơ đang định lên tiếng thì từ xa vọng lại một giọng nói nghiêm nghị.

“Tất cả các sinh mạng đều đáng được trân trọng.”

Cô ngược mắt nhìn, là Lục Bắc Thần.

Bóng cây hắt xuống gương mặt anh, giữa nửa sáng nửa tối ấy, đôi mắt anh rất không vui.

Kiều Vân Tiêu quay đầu nhìn thấy anh, bèn cuộn chặt tay lại thành nắm đấm. Cổ Sơ thấy thế lập tức kéo cánh tay anh ấy, nhẹ nhàng nói: “Vân Tiêu, anh nên buông tay để em quyết định một số việc rồi.”

Thái độ của cô rất kiên quyết, ánh mắt khẩn thiết. Kiều Vân Tiêu quay lại, nhìn thấy hết, nỗi đau thấm vào ánh mắt, rất lâu sau mới buông nắm đấm ra.

Lục Bắc Thần đi tới, dừng lại khi cách cô mấy bước, cất giọng trầm trầm: “Phải quay về rồi.”

Cổ Sơ nhìn sang Kiều Vân Tiêu, lại kéo kéo anh ấy.

Kiều Vân Tiêu thỏa hiệp, hít sâu một hơi rồi bước tới trước mặt Lục Bắc Thần, hạ thấp giọng: “Tốt nhất cậu đừng để tôi nắm được thóp!”

Lục Bắc Thần không nói gì, ánh mắt lạnh lẽo. Kiều Vân Tiêu quay đầu nhìn Cổ Sơ, dặn dò: “Nếu có chuyện gì, gọi điện cho anh bất cứ lúc nào.”

Cổ Sơ gật đầu.

Anh ấy rời đi.

Cái bóng bị nắng kéo dài, có phần đơn độc. Cổ Sơ nhìn theo bóng Kiều Vân Tiêu, trong lòng không khỏi chua xót. Cô biết, cô lại khiến anh ấy buồn rồi.

Trước mắt bị một lồng ngực chặn hết mọi phong cảnh.

Cô ngược lên, Lục Bắc Thần cũng cúi xuống nhìn cô.

“Cảm thấy sao rồi? Còn đau không?” Thái độ của anh ôn hòa hơn ban nãy rất nhiều. Anh giơ tay định chạm vào cánh tay cô nhưng lại không dám hạ tay xuống, cuối cùng, đành nhẹ nhàng khoác tay cô...

~Hết chương 150

~

151. Chương 151: Họ Đều Có Một Chất Giọng Đẹp

Lòng bàn tay cô cảm nhận được sức mạnh nơi lồng ngực anh, nhịp này nổi nhịp kia như nhịp tim của cô vậy...

Giọng anh rất dễ nghe, trầm trầm, ấm áp, mê hoặc lòng người, sẽ khiến cô lạc lối trong khoảnh khắc. Nhưng sau đó cô nhanh chóng nhớ lại, phải chăng Tiêu Tuyệt cũng đã từng mất hồn vì giọng nói này? Dù anh có là Lục Bắc Thần hay Lục Bắc Thâm, họ đều có một chất giọng đẹp, với họ là may mắn, với hai người con gái là tai họa.

Cô khẽ lắc đầu, cụp mắt xuống.

Có lẽ vì ánh nắng quá gay gắt, những tia sáng ấy lọt hết vào mắt anh. Cô cảm thấy, ánh mắt anh khiến người khác không dám nhìn thẳng. Lục Bắc Thần thấy cô cúi đầu, mái tóc dài khẽ bay bay theo gió, có bóng cây loang lổ rơi xuống khoe mắt chân mày cô, khiến cô trông yếu đuối và trở trối. Khoe môi anh bắt giác dần ra, anh đưa tay nâng cằm cô lên, khẽ thở dài: “Đồ ngốc!”

Sóng mắt cô khẽ xao động, tim đập loạn cả lên.

Bàn tay khẽ nắm cầm cô bỗng dịch chuyển, vòng ra sau gáy cô. Cảm giác được người đàn ông trên đỉnh đầu đang cúi xuống, cô hoảng loạn chặn lồng ngực của anh lại: “Anh còn chưa trả lời câu hỏi của em mà?”

Gương mặt tuần tú của Lục Bắc Thần đề xuống rất gần. Xung quanh gió nhẹ nổi lên, lá từng vang tiếng xào xạc, có mùi từng hương thanh nhã lan tỏa.

Anh khẽ cười: “Em luôn có rất nhiều câu hỏi.”

“Nhưng đa phần anh đều không cho em câu trả lời.” Cố Sơ dừng cảm nhìn thẳng vào đôi mắt cười của anh: “Ví dụ như... chuyện của Tiêu Tuyết.”

Nụ cười trên khóe môi Lục Bắc Thần dần dần tắt ngấm. Anh nhìn cô rất lâu rồi nói: “Khi nào vụ án kết thúc, tôi sẽ nói cho em biết.”

“Thật sao?”

Lục Bắc Thần nhìn cô, ánh mắt thâm sâu mà chuyên chú. Anh không xác nhận cho cô là thật hay giả mà cúi đầu, hôn lên môi cô.

Khi gió thổi qua, lá từng ào ạt rụng xuống.

Lòng bàn tay cô cảm nhận được sức mạnh nơi lồng ngực anh, nhịp này nối nhịp kia như nhịp tim của cô vậy...

Lần này Sầm Vân đã hạ quyết tâm, Cố Sơ không đi bà cũng không đi, trừ phi cô xin nghỉ công việc trợ lý của Lục Bắc Thần, cùng bà về Quỳnh Châu, cho dù phải ở lại Thượng Hải cũng không sao, nhưng điều kiện tiên quyết là không được làm việc cho Lục Bắc Thần. Sự kiên quyết lần này của bà làm cho Hứa Đồng khó xử, không còn cách nào khác đành cùng bà ở lại Thượng Hải, cũng may Thịnh Thiên Vỹ cũng có một vài công việc cần xử lý ở Thượng Hải, như vậy Hứa Đồng cũng không cảm thấy quá ngại.

Đối với mối quan hệ giữa Thịnh Thiên Vỹ và Lục Bắc Thần, Hứa Đồng trước sau luôn giữ thái độ nghi hoặc.

Nghiêm túc mà nói, giữa Thịnh Thiên Vỹ và Lục Bắc Thần có một người làm trung gian, đó chính là Niên Bách Ngạn. Thịnh Thiên Vỹ là bạn tốt với Niên Bách Ngạn còn Lục Bắc Thần hai năm gần đây mới thân thiết với Niên Bách Ngạn, nhưng quan hệ cũng không tồi. Sau một bữa tiệc rượu, Niên Bách Ngạn mới giới thiệu Lục Bắc Thần cho Thịnh Thiên Vỹ biết, lúc này hai người mới có qua lại.

Đối với Lục Bắc Thần, Hứa Đồng trước giờ cũng có nghe nói, lạnh lùng, cao ngạo, nếu trở mặt thì còn xa cách hơn cả Niên Bách Ngạn, đây đều là những gì Hứa Đồng đã được lĩnh giáo. Mà lần này, cô vô tình bắt gặp cảnh Lục Bắc Thần và Thịnh Thiên Vỹ nói chuyện trong bệnh viện, tuy từ xa không thể nghe rõ hai người nói gì nhưng sắc mặt của cả hai đều rất nghiêm nghị, nhất là Lục Bắc Thần, ánh mắt gần như là hà khắc.

Nếu quan hệ tốt đẹp không nên có biểu hiện này mới phải.

Nhưng cô ấy chẳng thể lo được quá lâu, chỉ riêng một mình Sầm Vân đã rút cạn sự chú ý của Hứa Đồng. Về việc này, Cố Sơ đã phải nói bực cả miệng, cuối cùng hứa với Sầm Vân, sau khi vụ án của Tiêu Tuyết kết thúc sẽ quay về Quỳnh Châu. Sầm Vân bán tín bán nghi hỏi cô liệu có gạt bà không. Cô suy nghĩ rồi lắc đầu, có lẽ vụ án của Tiêu Tuyết là bắt đầu cũng là kết thúc, đôi lúc có những mối quan hệ phải làm rõ từ lâu.

Lúc ấy Sầm Vân mới đồng ý rời khỏi Thượng Hải, còn nói với cô rằng nếu nuốt lời bà sẽ bay trở lại Thượng Hải.

Ngày đi tiễn Sầm Vân, bà không hề nể mặt Lục Bắc Thần. Dĩ nhiên ngay cả Thịnh Thiên Vỹ cao quý cũng khiến bà nghi ngờ, có lẽ vì cái danh ‘sếp’ này đã để lại bóng đen tâm lý, khiến bà cũng lạnh nhạt thờ ơ với Thịnh Thiên Vỹ. Lục Bắc Thần không hề bực bội, đặt cho Sầm Vân ghế hạng nhất, còn đặc biệt sắp xếp một bữa ăn thích hợp cho Sầm Vân dùng trên máy bay.

Khi quay trở lại trung tâm thành phố, Hứa Đồng và Thịnh Thiên Vỹ ngồi một xe, hai bọn họ phải đi gặp một số thương nhân bán lẻ. Cố Sơ, Cố Tư và Lục Bắc Thần ngồi một xe. Lục Bắc Thần làm tài xế, hai chị em ngồi ở ghế sau. Mấy hôm nay Cố Tư nói rất ít, đa phần là im lặng suy ngẫm. Cố Sơ hỏi nó có dự định gì không, nó chỉ lắc đầu.

Cố Sơ nghĩ bụng rồi hỏi Lục Bắc Thần: “Tư Tư có thể tạm thời ở cùng với em không?”

Là địa bàn của anh, cô cũng nên hỏi ý kiến của anh mới phải.

Sau khi trải qua chuyện này, điều Cố Sơ sợ nhất là Cố Tư bị ám ảnh. Ngày nào Kiều Vân Tiêu cũng bận túi bụi, chắc chắn không có thời gian chăm sóc nó. Người làm chị như cô giờ phút này phải trông chừng nó. Bây giờ đang là kỳ nghỉ, cho dù có để Cố Tư về Quỳnh Châu cùng mẹ cũng không hay lắm.

Lục Bắc Thần gật đầu.

Cố Tư không nói gì, dựa vào lòng Cố Sơ.

Ngày hôm sau, bắt đầu công tác hỏi cung Lưu Kế Cường.

Cố Tư không phải người trong ngành, không thể tham gia khâu này. Cố Sơ đã tham gia, vẫn với tư cách trợ lý của Lục Bắc Thần.

Lần này, đối tượng hỏi cung ngoài Lưu Kế Cường ra còn có Thường Quân. Sau khi xem tài liệu Cố Sơ mới biết, tuy Thường Quân không đóng bất kỳ vai trò gì trong vụ án này nhưng anh ta là người duy nhất biết bí mật trong lòng Tiêu Tuyết. Nguyên nhân rất đơn giản, anh ta là bác sỹ tâm lý tư của Tiêu Tuyết, nói cách khác, Thường Quân là người bạn tâm hồn của Tiêu Tuyết.

Sau khi gặp Cố Sơ, La Trì không ngớt lời xin lỗi, ngược lại khiến Cố Sơ ngỡ ngàng, Lục Bắc Thần đứng bên cạnh không nói câu nào, kéo ghế bảo cô ngồi xuống. Cô đang định nhắc anh mình bị thương ở cánh tay chứ không phải bắp chân thì La Trì đã xới lỗi bê một cốc café cho cô, nét mặt rạng rỡ: “Không bằng được café ở nhà giáo sư Lục nhưng cũng coi như vừa miệng.”

Cố Sơ bỗng nhiên cảm thấy mình như trở thành Lão Phật Gia.

Hôm nay thẩm vấn Thường Quân trước.

Về việc giấu giếm những manh mối trước đây, anh ta tỏ ra không hề ăn năn. Đối mặt với câu hỏi của La Trì, anh ta nói: “Vì tôi yêu Tiêu Tuyết, thế nên có những bí mật tôi phải giấu cho cô ấy.”

Thì ra, Thường Quân biết tất cả những nguyên nhân khiến Tiêu Tuyết trầm cảm từ trước tới nay.

Thường Quân làm tâm lý, dĩ nhiên có thể hiểu những bức tranh mà Tiêu Tuyết vẽ cũng phần nào phản ánh tâm lý u ám của cô ta. Cho tới một lần, Tiêu Tuyết ngồi trong phòng khám vẽ một bức tranh, trên giấy vẽ có một người phụ nữ dắt một con chó, đi giữa rừng hoa bỉ ngạn. Thường Quân hỏi cô ta đây là hoa gì, cô ta nói là loài hoa của địa ngục, còn nói cô ta biết mình nhất định sẽ có một ngày phải xuống địa ngục, tới lúc đó có thể nhìn thấy loài hoa này rồi. Nghe xong Thường Quân cực kỳ chấn động. Về sau, tình trạng tâm lý của Tiêu Tuyết mỗi ngày một tệ hơn. Cô ta u uất, nóng nảy, đa nghi, luôn đề phòng tất cả mọi người. Thường Quân ý thức được tình hình đó đã làm một cuộc thôi miên sâu cho cô ta, nhờ đó biết được con ma ẩn trong nội tâm Tiêu Tuyết.

Người nào đã giết người sẽ mãi mãi không thể thoát khỏi sự lên án của tòa án lương tâm.

Thường Quân biết Tiêu Tuyết nhất định có liên quan tới một mạng người nhưng cụ thể là cô ta đã giết ai và giết như thế nào thì anh ta không rõ. Sau khi cái chết của Tiêu Tuyết được công bố, anh ta luôn mơ hồ cảm thấy cái chết của cô ta sẽ liên lụy tới danh tiếng của cô ta, nên đã lén lút đột nhập vào nơi ở của cô ta, muốn tiêu hủy chứng cứ giết người ấy.

Tiếc là Thường Quân không vào căn biệt thự của Tiêu Tuyết, nên anh ta đương nhiên không tìm được bức tranh kia.

Trong phòng quan sát, Cố Sơ nghe thấy Thường Quân nói tới đây, ánh mắt sầm nã, trong lòng bất chợt rét run. Hãy thử giả thiết, nếu lúc đó Thường Quân trà trộn vào biệt thự và lấy mất bức tranh vậy thì cho dù cô và Lục Bắc Thần có tìm tới đó cũng không phát hiện được manh mối, không có chi tiết đáng nghi nào cung cấp cho Lục Bắc Thần tham khảo, chắc chắn sẽ kéo dài thời gian phá án của cảnh sát. Nếu như vậy, Cố Tư sẽ còn ở bên cạnh Lưu Kế Cường lâu hơn nữa.

Cố Sơ không khỏi rùng mình.

Trong phòng thẩm vấn, Thường Quân lại nói: “Chỉ cần có thể bảo vệ được danh tiếng của Tiêu Tuyết, tôi tình nguyện trả bất cứ giá nào.”

Câu ấy làm cô sửng sốt.

Nét mặt Thường Quân đầy bi thương, có thể nhận ra anh ta thật lòng với Tiêu Tuyết. Liệu Tiêu Tuyết có biết được tâm tư này của Thường Quân không?

Buổi chiều, bên ngoài nóng nực, trong phòng thăm vẫn lạnh lẽo, có thể vì Lưu Kế Cường.

Khác với cảm giác của Thường Quân, Cố Sơ cảm thấy đáng thương, nhưng Lưu Kế Cường, Cố Sơ chỉ thấy đáng hận. Tối đó, người bị đưa vào bệnh viện ngoại trừ cô ra còn có hấn ta, nghe nói hai tiếng súng khi ấy lần lượt tới từ tay súng bắn tỉa ngoài cửa sổ và Lục Bắc Thần.

Tay súng bắn tỉa bắn xuyên qua lòng bàn tay hấn, làm rơi khẩu súng của hấn, nhưng viên đạn của Lục Bắc Thần thì gần như đã sát tới tim Lưu Kế Cường, có thể thấy lúc đó anh chỉ muốn giết chết hấn ngay lập tức.

La Trì vẫn phải cảm ơn phát súng hơi lệch đó của Lục Bắc Thần, nếu không một là anh ấy không thể gặp được hấn, hai là một khi rơi vào trạng thái hôn mê, lại khiến cảnh sát bị lỡ dở thời gian. Phát súng ấy rất vừa vặn khiến hấn tổn thương nhưng vẫn không thể thoát khỏi lưới trời.

Khi Lưu Kế Cường được khiêng vào phòng thăm vấn, trên người và trên tay đều quần băng, trước trán băng kín, đề phòng vạn nhất, phía sau còn có bác sỹ. La Trì vắt chân ngồi trong phòng quan sát, sau khi nhìn thấy cảnh ấy chép miệng hai tiếng, quay sang Lục Bắc Thần: “Một người mà súng còn cầm không vững như cậu sao có thể bắn vừa đẹp đến mức này?”

“Con người có phản xạ, lẽ nào cảnh sát La không biết?” Lục Bắc Thần không giải thích, tùy tiện đáp cho có lệ.

Nhưng tối đó, chỉ có mình anh biết rõ, nếu không phải vì vụ án này, phát súng đó đáng nhẽ phải xuyên thẳng qua tim hấn, tiễn hấn về châu trời!

152. Chương 152: Sợi Dây Đàn Lạch Lạch Trong Lòng

Khi chưa nổi tiếng, Tiêu Tuyết vẫn còn là một cô gái rất chuyên tâm tới âm nhạc...

La Trì là một người thành thật, đã tin lời của Lục Bắc Thần thật, còn nói một cách cực kỳ nghiêm túc: “Nếu lần nào phản xạ có điều kiện của cậu cũng chuẩn xác được như thế thì tôi có thể an tâm hơn nhiều rồi.”

Lục Bắc Thần không có nhiều phản ứng dư thừa, cũng không hồi đáp lời của La Trì. Cố Sơ ngồi bên cạnh, vô thức liếc nhìn gương mặt anh, bên dưới vẻ vô cảm kia không biết đang che giấu một sự sắc bén như thế nào. Đối với đoạn ký ức tối hôm đó tuy có một số khoảng trắng ngăn ngủi nhưng bấy giờ chậm chậm hồi tưởng lại, ít nhiều vẫn tồn tại một chút cảm giác hình ảnh. Lúc cô nhào về phía anh, anh đã nhanh lẹ giơ súng lên, cánh tay không hề run rẩy. Phản ứng này và cảm giác khi nổ súng tuyệt đối không phải của phản ứng nên có của một người chưa bao giờ bắn súng. Cộng thêm động tác gọn ghẽ trước đó của anh khi đoạt lại súng từ tay Lưu Kế Cường, không hề hợp với miêu tả ‘sức trời gà không chặt’.

Hỏi đại học, cô chưa bao giờ thấy Bắc Thâm đánh nhau, thế nên không rõ nếu Bắc Thâm đối mặt với tình cảnh tối hôm đó sẽ làm thế nào. Nhưng người đàn ông trước mắt này thì cô biết rõ, có lẽ thứ che giấu trong cốt tủy không đơn giản như La Trì nghĩ.

Thái độ của Lưu Kế Cường không ‘thân thiện’ cho lắm, có lẽ vì vẻ ngoài có thể thâm, hoặc cũng có thể vì đã hết hy vọng, hấn hoàn toàn rũ bỏ vẻ nho nhã, lịch thiệp thường ngày. Khi đối mặt với nhân viên cảnh sát làm công việc ghi chép, nụ cười lạnh trên gương mặt hấn khiến người ta không khỏi rùng mình. La Trì không đích thân hỏi cung Lưu Kế Cường, anh ấy luôn quan sát tỉ mỉ. Thấy Lưu Kế Cường luôn đánh trống lảng, anh ấy bèn sốt ruột, ra lệnh vào micro: “Đừng để hấn ta nói lảm lờ thừa như thế, mang chứng cứ lên, bắt hấn thành thật khai báo từ đầu tới cuối sự việc.”

Đối với Lưu Kế Cường mà nói, sợi dây đàn vĩ cầm trên bức tranh đó được làm thành dây dắt chó là một điểm trí mạng, cảnh sát còn đem tài liệu mẫu răng của Khương Đình ra. Đối mặt với màn thăm vấn nghiêm khắc, Lưu Kế Cường cũng biết mình có quanh co thế nào đi nữa cũng vô ích, đành khai báo từ đầu tới cuối câu chuyện.

Từ lời khai của Lưu Kế Cường, kết hợp với khẩu cung của Bạch Đông và Thường Quân thì một vụ án được cánh nhà báo gọi là ‘dây đàn âm áp’, nghiêm túc mà nói đã trở thành một vụ án chồng án liên hoàn. Người có tội thì luôn có lý do, người vô tội chưa chắc đã trong sạch, đây chính là nguyên nhân khiến vụ án này rối rắm phức tạp.

Vụ án bắt nguồn từ sự thay đổi của Tiêu Tuyết sau khi thành danh.

Khi chưa nổi tiếng, Tiêu Tuyết vẫn còn là một cô gái rất chuyên tâm tới âm nhạc, gia cảnh không tồi lại xinh đẹp, không ít đàn ông vây xung quanh. Nhưng cô ta đã có người trong lòng nên không thêm để ý tới những kẻ ngưỡng mộ tìm tới cửa, cho tới khi tình yêu của cô ta ‘chết yểu giữa đường’. Ông Tiêu vì muốn khiến Tiêu Tuyết có thể vượt trội hơn người, có thể nói là đã dồn hết tâm sức, tốn một khoản tiền lớn để trải đường. Tiêu Tuyết sau khi thất tình cũng coi như đã hăng hái, cộng thêm bản thân đích thực có năng khiếu, trong dòng máu lại thừa hưởng khả năng ứng phó với mọi khó khăn của bố nên cô ta đã nhanh chóng có được cơ hội lên sân khấu.

Sân khấu là rất quan trọng. Lần đầu tiên cô ta bước lên là để là để phối nhạc ột nghệ sỹ vĩ cầm nổi tiếng nào đó ở nước ngoài, vì thế mà chính mình cũng giành được không ít định mức quảng bá.

Ông Tiêu lại tiếp tục cố gắng, tiếp tục vun tiền tạo thế lực, cuối cùng cũng đã có những hiệu quả bước đầu.

Khi Tiêu Tuyết thực hiện được mục tiêu được độc lập đứng trên sân khấu, cô ta đã quen Bạch Đông. Chàng trai trẻ trung, khỏe mạnh, gương mặt cũng hội tụ đầy đủ những nét điển trai ấy đã chủ động theo đuổi Tiêu Tuyết. Chỉ cần có buổi biểu diễn của cô ta, anh ta nhất định sẽ ôm theo một bó hoa hồng lớn đợi cô sau sân khấu. Sự nghiệp vừa đạt được những thành tựu bước đầu lại gặp được một kẻ si tình với diện mạo không tồi, Tiêu Tuyết cũng đã đồng ý. Bạch Đông ôm được mỹ nhân trở về nhưng điều kiện của Tiêu Tuyết là một người nổi tiếng như cô ta thì chuyện yêu đương luôn phải kín đáo, bí mật. Hai người họ không được tỏ ra tình cảm ở những nơi công cộng. Thật ra đối với Tiêu Tuyết của khi ấy mà nói, dấu họ có nắm tay, hôn nhau trên đường thì cũng không thu hút sự chú ý của báo đài và mọi người. Trong lòng Bạch Đông hiểu điều này nhưng vì muốn khiến người mình yêu được vui vẻ, anh ta cũng không chọc phá những suy nghĩ thái quá của cô ta mà gạt đầu đồng ý. Hai người họ bắt đầu cuộc sống yêu đương thầm kín.

Việc Bạch Đông và Tiêu Tuyết chia tay cũng thần tốc như việc hai người ân ái sau khi xác nhận quan hệ yêu đương vậy. Nếu tính theo chu kỳ thời gian chung sống giữa nam và nữ thì hai người họ còn chưa vượt qua ‘thời kỳ mới mẻ’* đã chia tay rồi. Khi hỏi Bạch Đông về lý do chia tay, Bạch Đông biểu hiện ra một nét mặt không tự nhiên, cuối cùng chỉ hời hợt đáp một câu: Cô ấy chê tôi không tiền không thế.

*Theo nghiên cứu tâm lý học, quãng thời gian một người đàn ông và một người phụ nữ cảm thấy đối phương còn mới mẻ và nhiều sức hấp dẫn với mình kéo dài từ 6 – 7 tháng sau khi bắt đầu yêu nhau.

Đây là một cái cớ xem chừng có vẻ hợp lý nhất.

Mặc dù, trong sự nghiệp, Bạch Đông cũng có chút thành tích, ở một mức độ nào đó đã có thể coi là một người thành đạt rồi.

Nhưng trong một xã hội mà giá trị quan đã lệch lạc, tôn thờ tiền bạc và quyền lực, rất nhiều người chỉ chọn cách dùng những đồng tiền trắng lòa để xây ình một con đường tắt đi tới thành công, chẳng ai lại chê tiền nhiều bằng tay. Dù gia cảnh của Tiêu Tuyết của khảm khá cũng chưa giàu có tới mức đứng hàng đầu thế giới.

Khi hỏi cung về vụ án Bạch Đông giết hại Tiêu Tuyết, nguyên do hai người họ chia tay không được quá coi trọng. Rất rõ ràng, Bạch Đông vì cậu em trai Khương Đình mới giết người. Lý do rất đơn giản, đó chính là em trai anh ta đã phát điên vì Tiêu Tuyết, dẫn tới thiệt mạng, thế nên chẳng ai quan tâm vì sao họ mỗi người mỗi ngã.

Nhưng trong khẩu cung của Lưu Kế Cường, hẳn ta lại đưa ra một lý do khác cho việc Tiêu Tuyết bỏ Bạch Đông: Bạch Đông không thỏa mãn được Tiêu Tuyết.

Đây là những gì chính Tiêu Tuyết nói với hẳn ta, mà đây cũng là nguyên do chia tay Bạch Đông khó nói lên lời.

Đương nhiên, khi hai người chia tay Lưu Kế Cường chia xen vào. Hắn ta thực sự bước vào cuộc sống của Tiêu Tuyết là sau khi Tiêu Tuyết và Khương Đình yêu nhau. Sau khi chia tay Bạch Đông, có một khoảng thời gian tình cảm của Tiêu Tuyết thuộc thời kỳ ‘cửa sổ’. Sự nghiệp thuận buồm xuôi gió, vì thế cô ta cũng tham gia nhiều các bữa tiệc thương vụ hơn, tiếp khách cũng nhiều hơn, nếu không phải gặp nhà đầu tư này thì cũng là gặp nhà quảng cáo kia. Cô ta chán ghét cuộc sống này nhưng lại không thể thoát ra. Những vinh quang rực rỡ của sân khấu, niềm kiêu hãnh khi đối diện với tiếng gào thét và những cái ôm của fan hâm mộ, cảm giác ghê tởm khi những gã đàn ông đứng tuổi giở trò sờ soạng trên bàn rượu, nỗi buồn phiền khi chỉ còn mình mình đơn độc... tất cả những cảm xúc ấy đều khiến cô ta càng lúc càng hoang mang.

Cô ta tìm tới phòng trị liệu tâm lý, hẹn gặp một vị bác sỹ. Vị bác sỹ tâm lý này chính là Thường Quân, người sau này được cô ta mời làm bác sỹ tư. Sở dĩ cô ta làm vậy, nguyên nhân rất đơn giản, đó chính là Thường Quân quá giỏi trong việc nhìn thấu nội tâm của cô ta, cô ta cảm thấy Thường Quân biết không ít chuyện của mình.

Thường Quân hay gợi mở tâm lý cho cô ta, chủ yếu là khuyên nhủ cô ta có thể sống một cuộc sống mà người bình thường nên có, ví dụ như, nhân lúc còn trẻ hãy nghiêm túc yêu một lần.

Nhưng đa phần thời gian ngoài việc tiếp khách thì Tiêu Tuyết lại tới hộp đêm mua cơn say.

Mà khoảng thời gian này, Tiêu Tuyết đã sở hữu nhiều fan hâm mộ, cũng đã trở thành người nổi tiếng trong mắt báo chí. Những scandal về việc cô ta bí tỉ quên đường về càng nhiều thì sự chú ý của công chúng dành cho cô ta càng lớn, càng ngày lại càng thêm nổi tiếng. Xã hội này quái dị thế đấy, giá trị quan đối với nghệ thuật cũng đã thiên lệch đi trong cái quái dị ấy.

Và cũng chính vào lúc này, Tiêu Tuyết gặp Khương Đình.

Khương Đình có một vóc dáng tráng kiện như Bạch Đông, cao lớn mạnh mẽ. Tiêu Tuyết đã đâm phải Khương Đình trong một lần say khướt ở hộp đêm. Khoảnh khắc được Khương Đình ôm vào lòng, Tiêu Tuyết cảm nhận được cái điên cuồng trong thế giới người thành niên từ lồng ngực rắn rỏi của cậu ta. Tối hôm đó, hai người đã tới khách sạn, phát sinh quan hệ.

Tiêu Tuyết như một con cá khát nước, cả đêm vui sướng cùng Khương Đình.

Về sau, hai người họ thường không hẹn mà gặp cùng xuất hiện tại hộp đêm. Sau khi biết được thân phận của Tiêu Tuyết, Khương Đình lại càng đắm đuối cô ta. Còn Tiêu Tuyết, đối với sự xuất hiện của kẻ theo đuổi mới này, cảm giác mới lạ vượt qua tất cả. Dần dần, hai người họ càng lúc càng thân mật. Nghiêm túc mà nói, Tiêu Tuyết phần nhiều đã coi Khương Đình là một sự gửi gắm, kiểu phó thác khi phụ nữ khao khát đàn ông, còn Khương Đình thì chân thành, một lòng coi Tiêu Tuyết là bạn gái. Xem xét về danh tiếng của mình, Tiêu Tuyết vẫn giấu giếm mối quan hệ của hai người. Nhưng Khương Đình rất cuộc vẫn không thể che giấu niềm vui trong lòng, lén lút kể chuyện này cho người anh trai Bạch Đông. Cậu ta không thể ngờ rằng, Tiêu Tuyết và anh trai từng có một mối tình.

Vào lúc này, Lưu Kế Cường xuất hiện trong cuộc đời của Tiêu Tuyết.

Hắn ta là nhà tài trợ lớn nhất ột buổi hòa nhạc của cô ta, cuối cùng đã gặp được người đẹp thiên tài trong truyền thuyết tại một buổi tiệc rượu. Ở bữa cơm đó, những hào quang trên một người đàn ông thành đạt, sự nho nhã lịch thiệp trong cách ăn nói ứng xử cùng những trải nghiệm mà một người bình thường chưa từng có của Lưu Kế Cường đã làm Tiêu Tuyết khuất phục. Cô ta thể hiện ra ngoài sự hiếu kỳ và ngưỡng mộ lớn nhất dành cho Lưu Kế Cường tựa như một bé gái.

Con người qua tuổi trung niên, sự nghiệp đã bước tới giai đoạn ổn định, vợ con đầy đủ, mọi sự thuận lợi khiến Lưu Kế Cường trải qua một cuộc sống êm đềm phẳng lặng, còn sự xuất hiện của một Tiêu Tuyết nhỏ hơn hắn ta rất nhiều tuổi tựa hồ đã thổi vào cuộc đời hắn một sức sống mới, ở Tiêu Tuyết hắn như tìm lại được tuổi xuân.

Kể từ ngày ấy, hắn thường xuyên tìm đủ mọi lý do để tiếp cận Tiêu Tuyết.

Đương nhiên, so với Khương Đình, Lưu Kế Cường là một người chín chắn, dù có gần gũi Tiêu Tuyết nhưng tuyệt đối không bám riết, ngược lại lấy lùi làm tiền, có sự quý quýet và gian xảo trong xử lý tình cảm của một người đàn ông trưởng thành vì Lưu Kế Cường hoàn toàn không có ý định ly hôn.

Khương Đình không nghĩ thấy mùi nguy hiểm, vẫn đối xử tốt với Tiêu Tuyết như trước, bảo gì nghe nấy. Trong lòng Tiêu Tuyết rất mâu thuẫn, cô ta có thể cảm nhận được thiện cảm của Lưu Kế Cường dành  nh, nhưng cô ta cũng biết rõ Lưu Kế Cường có vợ có con, không thể nào ly hôn vì mình, thế nên về mặt tình cảm, hẳn ta tuyệt đối không thể chân thành như Khương Đình. Nhưng cũng đồng thời, tiền tài và quyền lực của Lưu Kế Cường khiến cô ta sinh lòng khao khát, đây là những thứ Khương Đình không thể mang tới.

Lưu Kế Cường càng tốt với cô ta thì cô ta càng xoi mói Khương Đình.

Sau một lần một buổi diễn t u cá nhân r m r  khi thể được tổ chức thành công, đã hoàn toàn xác định vị trí nghệ sỹ diễn t u hàng đầu của Tiêu Tuyết. Nhà đầu tư chính là Lưu Kế Cường. Để cô ta có thể bộc lộ tài năng khiến mọi người sửng sốt, Lưu Kế Cường không những mời nhà tạo mẫu nổi tiếng ở nước ngoài giúp đỡ, còn sai người đặt làm một cây đàn vĩ cầm chuyên dụng với chất liệu dây đàn làm bằng ruột dê truyền thống, âm sắc cực kỳ thuần khiết.

Trong bữa tiệc mừng công, Tiêu Tuyết l ng l ng, ngồi bên cạnh Lưu Kế Cường. Lúc mời rượu, bàn tay Lưu Kế Cường phủ lên chân cô ta, cô ta biết rõ, không hoảng sợ, không né tránh, hoặc có thể nói rằng cô ta đã sớm biết sẽ có một ngày như vậy. Tối đó Tiêu Tuyết không vội trở về Thượng Hải mà ở trong một thành phố xa lạ đối với cả hai người, tại một gian phòng tổng thống cực kỳ riêng tư, nằm dưới người Lưu Kế Cường, đem cơ thể trẻ trung ‘báo đáp’ tất cả những gì Lưu Kế Cường đã làm ảnh...

153. Chương 153: Một Cái Tên Trở Thành Thuốc Độc

Rời khỏi cậu ta, anh sẽ cho em mọi thứ em muốn.

Chuyện ‘ăn vụng’ này, đã có lần một sẽ có lần hai.

Nhất là đối với Lưu Kế Cường thì thân thể m n m n của Tiêu Tuyết như một đóa hoa anh túc, mỗi lần nhớ lại luôn khiến bụng dạ hẳn ta ngứa ngáy. Vợ hẳn bằng tuổi hẳn, là vợ chồng son, đã cùng nhau bước qua bao khó khăn, sóng gió, cũng có ý nghĩa là vợ hẳn chứng kiến mọi sự không như ý cùng thảm hại của hẳn. Sự thành công của hẳn trong mắt vợ cũng trở thành một lẽ tất nhiên, vì vậy chẳng thể nào sùng bái ngưỡng mộ hẳn như mấy cô gái trẻ. Trong tình cảm, Lưu Kế Cường đã giữ một khuôn phép từng ấy năm, chưa bao giờ nghĩ tới chuyện sẽ phản bội vợ, phản bội gia đình. Nhưng gặp phải Tiêu Tuyết, mọi thứ đều đã thay đổi.

Lưu Kế Cường tìm được cảm giác yêu đương. Tuy rằng hẳn biết rất rõ Tiêu Tuyết đối với hẳn không phải tình yêu nhưng hẳn thích cái cảm giác chờ đợi và nhung nhớ một người con gái, một cảm giác đã bao năm rồi hẳn không có được. Trải qua mấy lần tình cảm, sự chiếm hữu của Lưu Kế Cường dành cho Tiêu Tuyết cũng càng lúc càng mạnh mẽ. Khi hẳn biết bên cạnh cô ta còn có một gã đàn ông khác, hẳn đã nói với Tiêu Tuyết: R i khỏi cậu ta, anh sẽ cho em mọi thứ em muốn.

Hẳn biết dùng tiền để có được một người con gái là chuyện chẳng thú vị gì, sau mỗi lần hoan ái hẳn cũng ng m ng i việc này có đáng hay không, nhưng chỉ cần Tiêu Tuyết nở nụ cười l ng lơ trước mặt hẳn là hẳn chẳng còn quan tâm tới chuyện gì nữa. Trên danh nghĩa thì không có gì, thậm chí hai người còn chẳng có giao ước bằng miệng. Nhưng trên thực tế, Lưu Kế Cường đã bắt đầu hình thức ‘bao nuôi’ Tiêu Tuyết, khi hẳn vẫn còn đang có vợ có con, khi Tiêu Tuyết và Khương Đình vẫn còn nh ng nh ng trong một mối quan hệ không rõ ràng.

Cho tới một ngày, Tiêu Tuyết nép trong lòng Lưu Kế Cường, nói với hẳn rằng Khương Đình đã cầu hôn cô ta, rồi cười nói: G i ngốc đó, còn tưởng em yêu anh ta thật chứ!

Lưu Kế Cường cảm thấy cô ta nên dứt khoát là hơn nhưng Tiêu Tuyết lại nói rằng Khương Đình đã biết chuyện của hai người họ rồi. Khi vừa mới nghe thấy câu này, Lưu Kế Cường quả thực hết hồn một phen, tuy ngoài mặt giả vờ bình tĩnh nhưng nói trong lòng không hoảng loạn là giả. Trong tiềm thức, hẳn luôn cho rằng Khương Đình là bạn trai của Tiêu Tuyết, bây giờ chuyện bọn họ tăng tị bị bạn trai của cô ta biết được, cảm giác sự việc bại lộ này khiến Lưu Kế Cường rất không thoải mái. Tiêu Tuyết lại rất thờ ơ, còn nói với hẳn Khương Đình có thể chấp nhận.

Điều này lại càng khiến Lưu Kế Cường thêm th ng th t.

Thì ra vì không muốn Tiêu Tuyết rời xa mình, Khương Đình chấp nhận cắn đầy sừng trên đầu. Kiểu tình yêu quái đản này trước đây Lưu Kế Cường chỉ từng nghe nói chứ chưa bao giờ tiếp xúc thực tế. Hắn thừa nhận, tư tưởng của mình có phần lạc hậu rồi. Cứ như vậy, ba người họ dây dưa một thời gian rất dài. Lưu Kế Cường và Khương Đình từ đầu tới cuối không hề gặp mặt, còn Tiêu Tuyết thì qua lại giữa hai người đàn ông, dường như cô ta bắt đầu hưởng thụ cảm giác này rồi. Một bên là người ‘bạn trai’ chu đáo nghe lời, một bên là người tình nhân nâng đỡ rất lớn cho sự nghiệp của cô ta, cô ta trở nên thành thạo điều luyện giữa hai người.

Nhưng cục diện ổn định giữa ba người cuối cùng cũng bị phá vỡ vì một cú điện thoại.

Lưu Kế Cường lấy danh nghĩa của Tiêu Tuyết mua một căn biệt thự xa hoa ở Thượng Hải, làm quà sinh nhật tặng cho cô ta. Tiêu Tuyết hưng phấn quá mức, tới đó hai người họ ở lại biệt thự điên cuồng ân ái. Đúng vào lúc họ quên mình, Khương Đình gọi điện thoại tới. Để chúc mừng sinh nhật cho Tiêu Tuyết, cậu ta đã tốn rất nhiều tâm sức, vậy mà mãi vẫn không thấy cô ta quay về.

Khi Tiêu Tuyết nói chuyện điện thoại với Khương Đình, trong lòng Lưu Kế Cường dĩ nhiên không vui vẻ cho lắm. Hắn ta hút một điếu thuốc, nghĩ bụng đợi Tiêu Tuyết nói điện thoại xong sẽ tiếp tục chiến đấu. Thế mà Tiêu Tuyết ngằn ngừ mãi không cúp máy, còn nhỏ nhẹ tỏ vẻ với Khương Đình ngay trước mặt hắn ta nhưng hai mắt thì vẫn dán chặt vào hắn, mang theo vẻ mê mị của một con hồ ly. Lòng ngực Lưu Kế Cường bỗng nhiên dâng lên một sự hưng phấn không thể định nghĩa. Hắn dập tắt điếu thuốc, sốt sắng đề lên người Tiêu Tuyết một lần nữa, cứ như vậy, gián tiếp nồng nhiệt với Tiêu Tuyết trước mặt Khương Đình.

Đó là một kiểu biến thái, một sự kích thích vượt ra khỏi phạm vi tâm lý bình thường. Khoảnh khắc ấy, hắn cảm thấy chinh phục như vậy mới có ý nghĩa.

Có lẽ Tiêu Tuyết cũng lần đầu tiên như hắn, ban đầu còn kìm nén về sau không nhịn được cũng điên cuồng, mọi thanh âm vọng hết vào tai Khương Đình. Cậu ta ở đầu kia dè dặt hỏi, Tiêu Tuyết lại nói thẳng thừng, bật thẳng loa ngoài của di động. Ban đầu phía kia còn trầm mặc, dần dần Lưu Kế Cường nghe thấy những tiếng thô ráp.

Khi ngày càng thích thú, Tiêu Tuyết làm một hành động khiến Lưu Kế Cường sửng sốt, cô ta lại mời cả Khương Đình tới biệt thự. Giây phút ấy, hắn cảm thấy cô ta điên rồi, nhưng sau khi Khương Đình tới thật hắn lại yêu cái điên rồ của Tiêu Tuyết.

Đó là buổi tụ tập ba người thực sự. Tối đó, Lưu Kế Cường gần như đã bị rút cạn sức lực.

Sau này, những buổi tụ tập này trở thành thường lệ. Tiêu Tuyết như mắc nghiện, còn Lưu Kế Cường cũng hưng phấn khác thường vì sự kích thích này.

Nhưng những kích thích hằng đêm này không thể thỏa mãn nội tâm con người. Rất dễ lý giải, nói theo cách của Thường Quân thì phải sống một cuộc sống bình thường, tâm lý mới ổn định. Dĩ nhiên, anh ta không biết mấy chuyện hoang đường này của Tiêu Tuyết, chỉ phát hiện ra trạng thái tâm lý của cô ta càng lúc càng kỳ lạ, những vấn đề cô ta suy nghĩ càng lúc càng điên rồ nhưng chốc chốc lại rơi vào trạng thái u uất và trầm mặc.

Khi dò hỏi, Tiêu Tuyết đã từng nói với anh ta câu này: Muốn được ở bên người đàn ông mình yêu thương thực sự khó đến vậy sao? Vì sao người đàn ông tôi yêu lại không yêu tôi?

Thường Quân không rõ người đàn ông trong lòng cô ta là ai, ngược lại vì câu nói này của cô ta mà đau xót, từ đó tình cảm cũng phát sinh.

Nhưng mặt khác, khi xem xét khẩu cung của Lưu Kế Cường, Tiêu Tuyết đã đắm chìm trong trạng thái ba người, không thể thoát ra. Để gia tăng kích thích, cô ta còn mang tới biệt thự mấy loại thuốc lắc của hộp đêm. Lưu Kế Cường chỉ thi thoảng ăn một chút nhưng Khương Đình và Tiêu Tuyết thì lần nào cũng sử dụng. Trong một lần hưng phấn lên tới cực điểm, Tiêu Tuyết đã ôm Khương Đình hét tên một người đàn ông khác.

Đó là lần đầu tiên Lưu Kế Cường nghe đến cái tên này.

Bắc Thâm.

Bắt đầu từ lần đó, chỉ cần hôm nào sử dụng thuốc lắc, cái miệng Tiêu Tuyết lại không rời khỏi cái tên ‘Bắc Thâm’ này.

Khương Đình yêu Tiêu Tuyết, yêu đến điên dại nhưng Lưu Kế Cường thì không, hắn chỉ say đắm cảm giác này, say đắm cái cuồng điên này nhưng không có nghĩa là đánh mất cả tôn nghiêm của đàn ông. Sau này, cuối cùng hắn đã dò hỏi được người đàn ông đó là ai.

Đối với cuộc sống dạo chơi giữa hai người đàn ông, Tiêu Tuyết có yêu cầu cao hơn. Cô ta thay đổi tủ quần áo trong phòng, đặt một đồng dụng cụ bát nháo, đủ các hình thù, ban đầu chính cô ta sử dụng, về sau tới tên Khương Đình yếu đuối bất lực sử dụng. Trong trò chơi khác lạ này, Lưu Kế Cường nắm giữ vị trí chủ đạo, hoàn toàn thỏa mãn được cảm giác hụt hẫng.

Tiêu Tuyết cũng say mê làm người chỉ đạo trò chơi, còn mở rộng trận địa tới tận biệt thự của Lưu Kế Cường. Nói theo kiểu của Tiêu Tuyết thì cô ta thích điên cuồng ngay trước mắt vợ hắn ta. Phải, Lưu Kế Cường cũng điên rồi, hắn ta cũng thích. Nhưng cảnh đẹp chẳng được lâu, hoặc nói một cách khác thì dấu sao Lưu Kế Cường cũng đã tới tuổi trung niên, rất nhiều lúc không thể phối hợp với Tiêu Tuyết, còn Khương Đình dù gì cũng trẻ hơn hắn ta, thế nên trong chuyện chăn gối, Khương Đình hơn hắn một bậc.

Cậu ta dường như đang thông qua cách này để dần dần lấy lại trái tim của Tiêu Tuyết.

Cuối cùng có một hôm, hắn ta quay về biệt thự, nghe thấy tiếng Tiêu Tuyết và Khương Đình triền miên trên giường. Vừa tới cửa phòng ngủ, hắn liền nghe thấy Tiêu Tuyết bình phẩm bối mốt về hắn. Khương Đình ở bên phụ họa, thậm chí còn cười cợt khả năng của hắn. Lưu Kế Cường nghe thấy hết, ghi hận trong lòng. Một trò chơi có thú vị cỡ nào cũng có ngày nhàm chán, hắn cảm thấy nên kết thúc chuỗi ngày hoang đường này tại đây rồi.

Hắn gia tăng liều lượng trong thuốc lắc. Khương Đình hưng phấn quá độ, chết cứng trên chiếc giường lớn đó của biệt thự.

Đối mặt với cái chết của Khương Đình, Tiêu Tuyết không tỏ ra quá đau lòng. Cô ta chỉ sợ hãi một khoảng thời gian rồi nhanh chóng bình tĩnh lại. Cô ta là một người phụ nữ thông minh, phát giác ra nguyên nhân cái chết của Khương Đình bèn nói với Lưu Kế Cường: Nếu anh không muốn thanh bại danh liệt thì phải nghĩ cách tiêu hủy thi thể.

Lưu Kế Cường nghĩ tới axit mạnh nhưng trước hết phải có nơi để hòa tan thi thể, điều kiện không cho phép lại tạo ra một thứ mùi cần đề phòng cho xung quanh. Nghĩ đi nghĩ lại, hắn lập tức chốt xác trước. Nhưng chính vào khoảnh khắc hạ dao xuống, hắn không ngờ Khương Đình còn mở mắt. Thì ra lúc trước tim cậu ta ngừng đập, khi bị kích thích lập tức có phản ứng, siết chặt lấy tay Lưu Kế Cường nhưng hai mắt, hai tai, lỗ mũi và miệng đã bắt đầu trào máu, cực kỳ kinh người. Lưu Kế Cường không ngờ cậu ta chưa ngừng thở, sợ tới nỗi kinh hoàng kêu lên một tiếng. Tiêu Tuyết bình thản, trầm tĩnh, đưa mắt nhìn xung quanh, ánh mắt dừng lại ở cây đàn dương cầm cô ta thường sử dụng. Cô ta tháo một dây đàn ra, siết cổ Khương Đình.

Khương Đình gãy giữa, gờ tay định tóm lấy Tiêu Tuyết, móng tay đã cào xước mặt cô ta. Lưu Kế Cường đâm thẳng một dao vào tim cậu ta, cậu ta ngoi ngóp thở. Tiêu Tuyết trước nay vẫn thích đẹp, thấy mặt mình bị Khương Đình cào xước, trong giây phút phần nộ bèn rút dao ra, dùng chuôi dao đập mạnh vào răng Khương Đình.

Cảnh tượng thảm không sao tả xiết.

Cho dù bây giờ đã ngồi trong phòng thẩm vấn, khi nhớ lại cảnh tượng ngày hôm ấy, Lưu Kế Cường vẫn cảm thấy ghê rợn, không khỏi rùng mình.

Khương Đình đã chết.

Bị Lưu Kế Cường chặt xác, sau đó lợi dụng quan hệ trong nhà tang lễ để lén lút hỏa táng. Khi hỏi Tiêu Tuyết muốn xử lý tro cốt của Khương Đình thế nào, Tiêu Tuyết suy nghĩ rồi nói muốn lấy tro của Khương Đình về. Về sau, Lưu Kế Cường mới biết ý đồ của cô ta. Cô ta vẽ một bức tranh ngay trước mặt hắn, trộn lẫn tro của Khương Đình vào trong màu vẽ, một bức tranh cực kỳ yêu nghiệt đã ra đời như thế. Cuối cùng, Lưu Kế Cường xử lý sạch vết máu trên sợi dây đàn, khi định lấp lại vị trí cũ thì Tiêu Tuyết cho rằng nó đã dính máu không được may mắn, bèn vẽ thêm một con chó trong bức tranh, dây đàn biến thành dây dắt

chó, còn chiếc răng bị Tiêu Tuyết đập ra trong lúc giận dữ thì trở thành đồ trang trí, được rửa sạch, đánh bóng, cắt thành từng chiếc chuông nhỏ xú, rồi đặt lên vị trí cổ chó và trên dây dắt chó.

Cả một vùng hoa bỉ ngạn đó thật sự đáng sợ, như một đám lửa. Tiêu Tuyết nói với Lưu Kế Cường nếu một ngày đám lửa này bốc cháy thật thì nhất định chính là báo ứng.

Lưu Kế Cường chưa bao giờ tin trên đời này có báo ứng, nghĩ tới màn vụng trộm hôm đó của Khương Đình, sự phẫn nộ trong lòng hẳn lại dâng lên. Anh lệnh cho Tiêu Tuyết treo bức tranh ở đầu giường, hơn nữa còn hướng thẳng về phía chiếc giường lớn. Giây phút treo xong bức tranh, Lưu Kế Cường như trở về tuổi hai mấy tràn đầy sức sống. Tối ấy, hẳn ta một lần nữa giành được sự ‘kính trọng’ của Tiêu Tuyết về một phương diện nào đó...

154. Chương 154: Tôi Không Nỡ

Có những chuyện tưởng chừng có thể giấu giếm, thực ra chỉ là một cách của ông trời để chân tướng được tiết lộ triệt để hơn mà thôi.

Sắp xếp lại tình tiết vụ án là một chuyện rất tàn nhẫn, đầu tiên yêu cầu người nghe phải có khả năng tiếp nhận tâm lý mạnh mẽ. Lưu Kế Cường, Khương Đình và Tiêu Tuyết, bản chất nhân tính càng lúc càng khiến người ta rùng mình khiếp sợ cũng đã khiến Cố Sơ sững sốt. Cô ngồi bất động ở đó lắng nghe, dường như cảm thấy ngón tay lạnh ngắt, sau đó là tới sống lưng, cuối cùng, cái lạnh ấy bò thẳng vào tận trong tim.

Sau đó dạ dày nôn nao, trong hơi thở dường như ngập tràn mùi tanh nồng của máu.

Ngoài vị tanh trong tưởng tượng, còn có mùi café nồng nàn. Cô quay đầu, thấy Lục Bắc Thần đang chậm rãi uống café, điệu bộ cùng vẻ mặt kia đâu giống tới nghe một vụ án, giống như đang ung dung thưởng thức một bộ phim điện ảnh trong rạp chiếu phim tư nhân hơn.

Anh quả thực có thể nuốt trôi.

Nhưng cũng kỳ lạ thật. Vào cái đêm đối đầu với Lưu Kế Cường, Lục Bắc Thần tựa như một người đã được chứng kiến hiện trường vụ án vậy, lại nói trúng phóc tình tiết của cả vụ án. Suy nghĩ của người này phải chặt chẽ đến mức nào, ánh mắt phải cay độc đến mức nào mới có thể làm được như vậy? Nghĩ tới đây, cô bất giác rùng mình.

Anh từng nói trên đời này lòng người là thứ không thể nhìn trực diện nhưng anh lại nhất quyết muốn làm người dòm ngó nhân tâm ấy.

Vì vậy, từ lâu anh đã luyện mình trở thành một thành trì kiên cố, không gì phá vỡ được.

Nhân tính được bọc lớp áo văn minh bên ngoài. Xã hội càng phát triển thì nhân tính lại càng được bao bọc kín kẽ. Thứ không được nhìn thấy ánh sáng, lâu dần rồi cũng sẽ biến chất, giống như nhân tính vậy. Nó đã trồng một hạt mầm trong hoàn cảnh tăm tối đó, hạt mầm muốn được nảy lên nhưng cuối cùng lại vì thiếu dưỡng chất và nước mà khô héo, nấm mốc, thối rữa. Cái thối nát ấy dần dần ngấm vào cả nhân tính, cuối cùng nó trở thành một thứ không thể gặp ai.

Lục Bắc Thần chính là người chỉ cần dựa vào một con dao giải phẫu là lập tức có thể tách bỏ lớp ngoài vàng ngọc, nhìn sâu vào nội tâm thối nát.

Cô nên tránh xa con người này.

Hoặc là nói phàm là phụ nữ đều nên tránh xa người đàn ông như Lục Bắc Thần. Anh đang nhìn bạn, thật ra phần nhiều là đang nhìn thấu nhân tính của bạn, sự sắc bén nhạy cảm của người đàn ông này khiến người ta khiếp sợ. Nhưng con người chính là như vậy, càng nguy hiểm lại càng say mê, bao nhiêu người điều đứng vì Lục Bắc Thần như thế cũng không phải không có lý do.

“Em có thể không nghe không?” Rất lâu sau, cô hỏi một câu.

Loại chuyện này cô tình nguyện đọc phần tổng kết cuối cùng. Một Lưu Kế Cường quần là áo lượt, một Tiêu Tuyết chói lọi vẻ vang, một Bạch Đông tiền đồ rộng mở, một Khương Đình vô tội chết thảm, một Thường

Quân si tình chờ đợi. Lột bỏ lớp áo ngoài của những người này ra đều ẩn giấu những ích kỷ, tham lam và những lệch lạc thực tế đến đáng sợ mà không ai hay biết.

Lục Bắc Thần ngồi rất gần cô, quay đầu liếc cô một cái, khóe môi hơi rướn lên: “Không được!”

Trả lời thảng thẩn như vậy đã bác bỏ lời thỉnh cầu của cô.

“Em tưởng nhân tính đẹp lắm sao?” Anh lại nói, trong ngữ điệu nhạt nhòa thấm chút bi thương, lại toát ra một vẻ điềm đạm như đã nhìn thấu những thất thường trên đời này: “Chỉ cần có lòng ích kỷ thì nhân tính sẽ nhuốm bụi. Trên đời này có ai không ích kỷ đây?”

Cố Sơ kinh hoàng vì câu nói này của anh.

Phải, có ai sống trên đời lại không ích kỷ chứ? Nhân tính vốn dĩ đã yếu ớt. Dù lớn hay nhỏ nó cũng nằm trong bản thân mỗi người, muốn trốn không được, muốn chạy chẳng xong.

Trong phòng thẩm vấn, cảnh sát tiếp tục hỏi: “Trong khoảng thời gian này, các người không hề tiếp xúc với Bạch Đông?”

Lưu Kế Cường lắc đầu: “Cũng mãi về sau tôi mới biết Bạch Đông là anh trai của Khương Đình.”

Theo lời khai của Bạch Đông, Tiêu Tuyết quả thực từng vì Lưu Kế Cường mà chia tay với Khương Đình. Có một khoảng thời gian Khương Đình thần thờ ngơ ngẩn như ma, ngày ngày dọa sống dọa chết, thậm chí còn viết cả di thư. Người nhà có một thời gian rất lâu không liên lạc được với cậu ta, cuối cùng mới lật ra được di thư rồi đi báo án, sau đó phát hiện được thi thể. Thi thể đó cuối cùng được điều tra ra là bị chết đuối, thế nên người nhà Khương Đình từ đầu tới cuối vẫn cho rằng Khương Đình tự sát.

Bạch Đông cũng cho là như vậy, vừa có di thư lại vừa tìm được thi thể một cách trùng hợp. Chỉ có điều, anh ta đổ hết mọi tội lỗi lên đầu Tiêu Tuyết mà thôi.

Lưu Kế Cường hoàn toàn không hay chuyện Khương Đình từng viết di thư, có lẽ hẳn ta cũng không ngờ khi ấy lại xuất hiện một cái xác tạm thời cứu mình. Hủy xác Khương Đình đã là giới hạn của hẳn ta rồi. Điều hẳn ta nghĩ là một khi thi thể không còn nữa, dù cảnh sát có thần thông quảng đại cũng không thể điều tra ra chuyện này.

“Về sau thì sao?” Cảnh sát truy hỏi.

Nét mặt Lưu Kế Cường phức tạp, rất lâu sau mới lên tiếng: “Về sau, Tiêu Tuyết như biến thành một con người khác vậy, cô ta càng nổi tiếng thì lại càng không coi tôi ra gì, thậm chí còn lợi dụng chuyện của Khương Đình để ép tôi ly hôn.”

Tiêu Tuyết mê mẩn trong danh vọng và vinh quang bắt đầu không chế ngược lại Lưu Kế Cường. Cô ta như một con quỷ hút máu, không ngừng rút cạn tiền bạc của hẳn, lần nào cũng đem cái thóp Khương Đình ra để dồn ép Lưu Kế Cường. Sau này Lưu Kế Cường ly hôn, nhưng chần chừ mãi vẫn không lấy Tiêu Tuyết vì hẳn ta cảm thấy cô ta điên rồi.

“Nếu không vì sự xuất hiện của Tư Tư, tôi nghĩ rất có thể tôi sẽ bị Tiêu Tuyết bức bách tới phát rồ mất, tới lúc đó kể cả Bạch Đông không ra tay, có lẽ tôi cũng sẽ giết chết cô ta.” Nói tới đây, ánh mắt Lưu Kế Cường chợt lạnh đi, một lúc lâu sau mới bình thường trở lại: “Tôi rất muốn dốc lòng thương yêu Tư Tư, tiếc là cô ấy cũng không thật lòng thật dạ yêu thương tôi, có lẽ không khác gì Tiêu Tuyết, cô ấy chỉ yêu tiền của tôi mà thôi.”

Cố Sơ như bị ai tát một cái rất mạnh vào tai, phần nộ cũng từ đó nảy sinh, cô vô thức cuộn chặt tay lại. Nhưng người đàn ông bên cạnh thông thả vắt ngang cánh tay qua, vỗ nhẹ nhẹ mấy cái lên bả vai cô, tỏ ý bảo cô bình tĩnh lại.

Giây lát sau, Cố Sơ mới dè dặt được cảm giác muốn xông vào phòng thẩm vấn chửi Lưu Kế Cường là kẻ mặt người dạ thú.

“Sau khi tôi chia tay với Tiêu Tuyết, cô ta vẫn quấn lấy tôi. Tôi biết cô ta không nở rời xa một chỗ dựa như tôi.” Lưu Kế Cường cười khẩy: “Nhưng tôi thực sự chán ngấy cô ta rồi, nhất là mấy yêu cầu biến thái của

cô ta. Tôi trở về Quỳnh Châu, một là để tránh mặt Tiêu Tuyết, hai là để ở bên cạnh Tư Tư. Ai ngờ Tiêu Tuyết lại đột xuất đổi địa điểm biểu diễn, thay xuất phát điểm thành Quỳnh Châu.”

“Thế nên khi cô ta tới Quỳnh Châu đã không liên lạc với anh nhưng anh thì không nhận điện thoại?” Cảnh sát hỏi.

“Tôi trốn cô ta còn chẳng kịp, càng không thể nhận điện thoại của cô ta.” Lưu Kế Cường hừ một tiếng: “Tối tận khi tin tức cô ta bị sát hại đồn ra ngoài, tôi sợ các người phát hiện ra nhiều chuyện hơn nên tìm cơ hội tới biệt thự của Tiêu Tuyết lấy cây đàn vĩ cầm ấy đi.”

“Tại sao lúc đó không lấy luôn cả bức tranh trên tường đi?”

Lưu Kế Cường thở dài: “Lúc đó tôi bị Tư Tư bám riết. Lúc định lấy bức tranh đi thì cô ấy cũng liên tục gọi điện thoại tới, tôi sợ gây ra phiền phức thế nên lúc đó chưa lấy bức tranh đi.”

La Trì ngồi trong phòng quan sát thẩn thức.

Bạch Đông hiểu lầm Khương Đình tự sát vì Tiêu Tuyết nên mới giết hại Tiêu Tuyết, không ngờ đã hoàn toàn lật ra cả sự thật Khương Đình bị sát hại.

Nhân tính khiến người ta thất vọng nhường nào.

Nghe xong lời khai của Lưu Kế Cường, Bạch Đông và Thường Quân, cả câu chuyện đã hiện rõ từ đầu tới cuối trong đầu Cổ Sơ. Cô cảm thấy bí bách, lồng ngực khó chịu, không sao thở hắt ra được. Vì Tiêu Tuyết, hơn cả là vì Tư Tư.

Vụ án của Tiêu Tuyết kéo theo sự chú ý của quá nhiều người.

Hung thủ Bạch Đông đã bị bắt, đám fan hâm mộ biết được chuyện này chỉ hận không thể chửi rửa ba ngày ba đêm, nhưng việc bắt giữ Lưu Kế Cường sẽ vạch trần hình tượng của Tiêu Tuyết thế nào đây? Đây không phải là việc cô cần quan tâm, càng không phải chuyện Lục Bắc Thần sẽ nhúng tay vào quản, chắc hẳn ông bà Tiêu đã chạy vạy khắp nơi rồi.

Lúc sắp lên xe, La Trì gọi giật Lục Bắc Thần lại.

Cổ Sơ đi bên cạnh Lục Bắc Thần, chưa lên xe ngay. La Trì bước tới, liếc nhìn Cổ Sơ rồi quay sang Lục Bắc Thần: “Có tiện nói đôi ba câu không?”

“Nói đi.”

La Trì liếm liếm môi: “Nghe ý của Lưu Kế Cường thì người khiến Tiêu Tuyết khó quên là...”

Cổ Sơ ngược mắt nhìn Lục Bắc Thần. Cô đang chờ đợi câu trả lời của anh, trái tim có chút hoang mang bất an.

Nhưng anh đáp rất bình thản: “Là em trai tôi.”

Cổ Sơ nghe thấy tiếng trái tim đập ‘thịch’ một cái.

“VẬY...” La Trì hắng giọng, vò đầu bứt tai: “Quan hệ giữa Tiêu Tuyết và em trai cậu là?”

“Chuyện này đâu liên quan gì tới vụ án?” Lục Bắc Thần hững hờ nói.

Tuy rằng bình thường La Trì thân thiết với Lục Bắc Thần nhưng dù gì đây cũng là chuyện dính líu tới nhà họ Lục, lại có liên quan mật thiết tới Lục Bắc Thần, nên khi hỏi anh ấy đương nhiên cũng thận trọng hơn một chút. Nhưng bị Lục Bắc Thần chặn họng như vậy, anh ấy cũng từ bỏ luôn. Đúng như cậu ấy nói, chẳng liên quan gì tới vụ án.

“VẬY THÌ TỐT.” Anh ấy hơi ngượng ngập: “À đúng rồi, phá được vụ án của Tiêu Tuyết, cậu là công thần, ý của cấp trên là định mời cậu một bữa.”

“Không cần đâu, đây là công việc của tôi.” Lên xe rồi, Lục Bắc Thần lại buông thêm một câu ra ngoài cửa sổ: “Cậu thay mặt là được rồi.”

La Trì cầm nín, đuổi theo: “Còn bắt tôi nhắc cậu mấy lần nữa đây. Đây là Trung Quốc, có những mối quan hệ cậu phải...”

“Tôi trước nay chỉ lo liệu quan hệ với người chết, không quan tâm được tới người sống.” Lục Bắc Thần ngắt lời La Trì rồi ra lệnh cho tài xế: “Lái xe!”

Để lại cho La Trì một đám khói xe mù mịt.

Cố Sơ quay đầu nhìn La Trì, điệu bộ đứng chống hông của anh ấy khiến người ta rất thông cảm. Cô không biết sao người đàn ông bên cạnh mình có thể nhẫn tâm như thế. Một lúc sau, cô khẽ lên tiếng: “Thật ra La Trì nói cũng không sai.”

“Vậy về sau mấy chuyện này để em lo liệu nhé?” Lục Bắc Thần nhìn cô nửa đùa nửa thật.

Cô há hốc miệng, còn chưa trả lời đã thấy nụ cười của anh rộng thêm rồi anh ghé sát gần cô, thấp giọng nói: “Tôi không nở đâu.”

Cô bối rối, lập tức đẩy anh ra.

Anh không nhân cơ hội sát gần nữa, chỉ nhìn cô, cười khê.

“Thế còn thi thể được vớt lên đó thì sao?” Cố Sơ nhìn anh mà lòng hoang mang rối bời, vội vàng chuyển đề tài.

Lục Bắc Thần vươn vai một cái cho thoải mái, lúc hạ xuống cũng nhân thể khoác lên vai Cố Sơ, nhẹ nhàng ôm lấy cô rồi nói: “Đích thực là một thi thể bị chết đuối, trước đây có người nhà báo án vẫn chưa tìm được, cảnh sát phụ trách tiếp nhận vụ án đã thông báo cho người nhà rồi.”

Cố Sơ không né tránh. Không gian trong xe có hạn, anh muốn lợi dụng giờ trò, cô còn biết trốn đi đâu, nhưng cô đã nhân câu nói đó của anh để khéo léo biểu đạt suy nghĩ của mình: “Việc này nói lên một triết lý. Có những chuyện tưởng chừng có thể giấu giếm, thực ra chỉ là một cách của ông trời để chân tướng được tiết lộ triệt để hơn mà thôi.”

155. Chương 155: Người Đàn Ông Xảo Quyết

Cô đang nói về chuyện của Lục Bắc Thâm, tin rằng một người thông minh như anh không thể nào không hiểu. Về Tiêu Tuyết, về Bắc Thâm, anh nợ cô quá nhiều lời giải thích.

Ánh mắt, bờ môi Lục Bắc Thần vẫn giữ mãi nụ cười, nhàn nhạt, không thể nhìn thấu xem anh đã nghe hiểu rồi hay vẫn giả ngây giả ngô. Anh lên tiếng, nhưng lại hỏi một câu khác: “Vết thương thế nào rồi? Còn đau không?”

Làm Cố Sơ tức tới nổi một lần nữa đẩy anh ra...

Sau khi theo Cố Sơ tới ở chỗ của Lục Bắc Thần, gần như Cố Tư cả ngày không ra khỏi cửa, chỉ ngồi dựa vào cửa sổ sát sàn, nhìn dòng xe cộ qua lại nhộn nhịp bên ngoài, không hề nhúc nhích. Khi họ ra ngoài Cố Tư đã ở trong tư thế này, lúc trở về nó vẫn còn yên ở vị trí cũ.

Thấy nó như vậy, trong lòng Cố Sơ đương nhiên rất hoang mang. Rồi nhớ lại những lời Lưu Kế Cường từng nói trong phòng thẩm vấn, cô ít nhiều có phần xót xa. Dẫu sao nó cũng là em gái ruột của cô, đau lòng sẽ nhiều hơn mọi cảm xúc khác. Cô bước tới, cùng ngồi xuống với nó, khẽ thở dài: “Mọi chuyện đều đã qua rồi.”

Cố Tư không khóc, chỉ nhẹ nhàng gật đầu.

Tâm trạng nó vẫn không ổn, đến con người còn chẳng đảo chút nào. Cố Sơ định nói gì lại thôi, quay đầu nhìn Lục Bắc Thần thì anh đã biến mất dạng, cô nghĩ bụng chắc chắn lại vào phòng sách rồi. Kiểu người như anh làm gì có thời gian rảnh để an ủi người khác chứ, không châm chọc khiêu khích đã là tốt lắm rồi.

Giống như trên đường trở về, Lục Bắc Thần đã phát biểu một suy nghĩ độc đáo nhằm vào sự ‘dung túng’ của cô đối với Tư Tư, dùng một từ để diễn tả thì chính là: Ngủ ngốc.

Lúc đó cô quả thực đã bị tổn thương, oán giận nói một câu: “Thời trẻ có ai chưa từng gặp qua mấy kẻ đều cằng chứ?”

Lục Bắc Thần liếc nhìn cô một cái, im lặng mỉm cười.

Thế nên, giờ phút này đây Cố Sơ ngược lại bỗng cảm kích sự im hơi lặng tiếng của Lục Bắc Thần, nếu dùng hai chữ ‘ngủ ngốc’ của anh để ‘vỗ về’ Cố Tư, nó bùng nổ chưa biết chừng.

Cứ như vậy, Cố Sơ cùng Cố Tư ngồi trước cửa sổ. Cô nghĩ rằng, nếu Cố Tư muốn nói chuyện thì đó nhất định là khi nó đã suy nghĩ thông suốt. Cho tới khi Lục Bắc Thần trở về phòng khách, Cố Tư vẫn chưa nói tiếng nào.

“Ăn cơm thôi.” Lục Bắc Thần lên tiếng.

Cố Sơ quay đầu lại nhìn. Anh đã thay quần áo ở nhà, trước ngực thắt một miếng vải trắng toát trông giống như tạp dề, nhưng rõ ràng kích thích không vừa vặn cho lắm, bị lồng ngực của anh làm cho căng chặt, một tay anh cầm bát, một tay cầm máy đánh trứng. Cố Sơ ngẩn ra trong giây lát, rất lâu sau mới phản ứng lại được, chỉ tay vào Lục Bắc Thần: “Anh... Anh...”

Có lẽ vì tâm trạng của cô quá khác thường nên cũng đã khiến Cố Tư chú ý. Nó cũng quay đầu lại nhìn Lục Bắc Thần nhưng lại không hiểu vì sao Cố Sơ kinh ngạc. Lục Bắc Thần không màng tới nét mặt sững sờ của Cố Sơ mà thuần thục đánh trứng, trong bát hiện lên màu vàng ruộm của lòng đỏ.

Anh nói: “Món cuối cùng đây. Cố đại tiểu thư, Cố nhị tiểu thư, cảm phiền hai tiểu thư di giá tới phòng ăn ngồi đợi!”

Cố Tư bỗng phì cười thành tiếng.

Cố Sơ nhìn Lục Bắc Thần bằng ánh mắt như nhìn một vĩ nhân. Lợi hại thật, mới nói một câu mà đã chọc cười được nhóc con này rồi. Đi vào phòng ăn, cô phát hiện trên bàn đã bày ba món, được đặt trong những chiếc đĩa sứ đen, phối cùng tấm khăn trải bàn màu café đậm, ánh đèn hơi tối, có giá nến đơn giản kiểu Mỹ chiếu rọi. Rượu vang duyên dáng khoe mình dưới thứ ánh sáng như lửa ấy, qua chiếc ly thủ công của Ý, hắt lên tường một cái bóng mờ ảo, khiến nơi đây vô cùng ấm áp.

Ba món ăn, hai món nóng một món nguội, được bày ra đĩa cực kỳ tỉ mỉ. Chỉ là những nguyên liệu thông thường nhưng được trang trí khiến người nhìn rất muốn nếm thử. Cố Tư thử hỏi: “Chị ơi, đây là tự làm hay gọi đồ ăn ship về vậy?”

Cố Sơ cũng rất muốn biết, thế là đứng dậy đi vào bếp.

Nhà bếp sạch đến nỗi khiến người ta phần nộ.

Trên bệ đặt đủ các kiểu đĩa. Khi bước tới gần nhìn kỹ thì có đĩa đựng hành, gừng, tỏi đã được thái sẵn, có đĩa để những lá cải xanh dư thừa tính vứt đi, các nguyên liệu chuẩn bị cũng được cắt rất chuyên nghiệp, toàn bộ đều được để trong đĩa chờ cho vào nồi. Món trứng vừa được đánh xong cũng được đặt bên cạnh theo thứ bậc. Khi nhìn về vị trí để dao thì có dao thái rau, dao thái thịt, dao lột vỏ, kéo làm bếp, dao gọt hoa quả... tất cả được xếp thành hàng từ lớn tới bé, tiện cho anh sử dụng.

Thấy cô đi vào, Lục Bắc Thần tắt vòi nước đi, rửa sạch hai tay rồi nói với cô một câu: “Găng tay!”

“Á?” Cố Sơ ngây người.

Lục Bắc Thần hất cằm về phía bên cạnh cô.

Cô nhìn qua, suýt nữa thì ngất xỉu, rồi chỉ lên bàn: “Găng tay giải phẫu dùng một lần?”

“Không cần tôi bỏ túi lại cho em những thường thức về y khoa chứ hả?” Lục Bắc Thần hơi nhún mày.

Cô không biết anh định làm gì, bèn làm theo lời anh, giúp anh đeo găng tay vào. Tiện mắt liếc nhìn, thứ quần trước ngực anh trông giống tạp dề nhưng lại không phải tạp dề, cô cứ cảm thấy quen quen, bèn kéo anh lại hỏi: “Đây là gì vậy?”

“Vải khám nghiệm tử thi dùng một lần.”

Lúc này Cổ Sơ mới nhận ra, chính là dụng cụ dùng vào lúc giải phẫu thi thể. Cô không khỏi thất kinh, quay đầu lại nhìn, trong thùng rác đã chất đồng ba bốn cái tạp dề. Cô bước tới, nhắc ra: “Có tạp dề sao anh không mặc? Sao lại vứt đi?”

“Hoa văn quá ngớ ngẩn, không phù hợp với thân phận của tôi.”

Hoa văn ngớ ngẩn?

Cổ Sơ liếc nhìn, đây toàn là mấy cái tạp dề chính tay cô lựa chọn, bên trên đều là mấy hình hoạt hình cô khá ưa thích. Người đàn ông này còn là người Trái Đất nữa không đây? Lại dám nói mấy hình hoạt hình này là ngớ ngẩn?

“Bình thường có phải anh dùng đâu.”

Lục Bắc Thần: “Nhìn vào trí tuệ cũng giảm sút.”

Cổ Sơ chỉ muốn cầm dao mổ đầu anh ra xem rốt cuộc não bộ của anh đi theo hướng nào. Vừa trùng hợp, Lục Bắc Thần quay người về phía bàn, giơ tay trái ra: “Dao.”

Điều bộ hệt như đầu bếp cao cấp, còn cô nghiêm nhiên trở thành một trợ lý nhỏ lau mồ hôi, đưa đồ cho anh. Cô ngán ngẩm lườm nguýt, thấy trên bàn có một miếng thịt bò bèn đưa cho anh con dao chuyên thái thịt.

Anh nhìn qua: “Đổi sang dao giải phẫu.”

“Á?”

Lục Bắc Thần nhìn cô: “Sao em nhiều á thế?”

“Anh lấy dao giải phẫu để thái thịt bò?” Cổ Sơ thật sự chịu hết nổi, phải hỏi.

“Có vấn đề sao?” Lục Bắc Thần hỏi ngược lại.

Cổ Sơ bĩu môi, quay đầu lại nhìn, cuối cùng thật sự cầm con dao đó lên đưa cho anh. Anh đón lấy, loại bỏ gân bì của thịt bò ra một cách chuẩn xác, rồi lại lấy ra phần mềm nhất, thái thành miếng sợi nhỏ. Cô đứng bên cạnh nhìn quên cả chớp mắt, nhìn anh rồi nhìn tay trái của anh rồi lại nhìn anh.

Anh uể oải nói một câu: “Tôi biết em khâm phục khả năng thái thịt của tôi, khen ngợi thì cứ nói ra. Con người tôi chịu được những lời bôi nhọ thì đương nhiên có thể nhận được những lời tán thưởng.”

Nếu là bình thường, Cổ Sơ chẳng hơi đâu quan tâm tới vẻ tự kiêu tự đại này của anh. Nhưng hôm nay thì khác, khả năng dùng dao của anh quả thực khiến người ta kinh ngạc, cô bèn tò mò hỏi: “Anh... biết nấu nướng?”

Lục Bắc Thần đặt chỗ thịt bò đã thái xong qua một bên, rồi rải đều trứng vừa đánh ra, tháo găng tay, nhìn cô bằng biểu cảm ‘thế mà cũng hỏi’.

“Đợi đã!” Cổ Sơ thấy thế lập tức ngăn cản: “Anh dùng lòng đỏ để ngâm thịt bò?”

Lục Bắc Thần cười: “Mùi vị sẽ ngon hơn.”

Cô chưa bao giờ làm như vậy, cũng chưa từng nghĩ sẽ làm như vậy. Ngay ra một lúc, cô mới hỏi tiếp vấn đề ban nãy: “Sao anh lại biết nấu nướng?”

“Sao tôi lại không thể biết nấu nướng?”

“Không phải anh không biết nấu ăn à?”

Sau khi xử lý thịt bò một cách gọn gàng, Lục Bắc Thần bắt đầu nêm gia vị: “Tôi chưa bao giờ nói tôi không biết nấu ăn.”

Cổ Sơ hơi choáng váng, cứ thế bám theo cái miệng anh đi đi lại lại. Cũng đúng nhỉ, quả tình là anh chưa bao giờ nói anh không biết. Nhưng, cũng không. “Anh biết nấu ăn tại sao còn thường xuyên sai em nấu?”

Lục Bắc Thần vừa quay người, suýt nữa thì đụng trúng phải cô. Anh ngừng lại luôn: “Em bắt buộc phải hiểu rõ một điểm. Tôi biết nấu nướng và sai em nấu nướng là hai chuyện khác nhau.”

Đúng là hai chuyện khác nhau...

“Anh biết nấu nướng sau không tự làm mà ăn?” Cố Sơ tức giận đâm một cái vào ngực anh. Bộ ngực cứng như đá, ngược lại còn khiến tay cô đau đớn hơn.

Anh nhìn cô bật cười, kéo tay cô lại xoa giúp cô một chút, nhưng lời nói ra vẫn có chút khiến người điên đầu: “Em là trợ lý tôi bỏ tiền thuê về, tôi phải rút cạn giá trị thặng dư của em chứ.”

“Lục Bắc Thần, làm người quá xấu xa sẽ bị báo ứng đó!” Cố Sơ giận đến nghiêng răng kèn kẹt.

Lục Bắc Thần không giận: “Không sai, thế nên hôm nay mới báo ứng tôi phải xuống bếp đây. Một người thì thân tàn, một người thì tâm tàn, chỉ còn lại một người cả cơ thể và trái tim đều khỏe mạnh như tôi đây phục vụ hai người vậy.”

“Anh mới thân tàn tâm tàn thì có.” Cố Sơ trừng mắt.

Anh vội vàng giơ tay đầu hàng: “Được được được, tôi nhận thua.”

Cố Sơ giơ nắm đấm dứ dứ vào mặt anh: “Sau này đừng có hòng sai bảo em nấu nướng!”

“Chuyện của sau này, sau này tính. Đời người ngắn ngủi, chúng ta đi tới đâu hay tới đó.” Lục Bắc Thần khẽ xoay người cô lại, thì thầm vào tai cô một câu: “Em mà còn ở trong bếp quần lầy tôi thế này, tôi hôn em đấy nhá!”

Làm Cố Sơ hết hồn, lùi nhanh ra ngoài như một làn khói...

Bữa tối rất thịnh soạn, chủ yếu là dinh dưỡng được kết hợp rất hợp lý, không ngán tới mức không thể tiêu hóa nổi, lại không quá thanh đạm đến mức thiếu hứng thú. Cố Tư cực kỳ ngợi khen tài nấu nướng của Lục Bắc Thần. Cố Sơ ăn vào mồm, kỳ thực trong bụng cũng khen đấy nhưng quyết không nói ra.

“Anh Thần, anh nấu còn ngon hơn cả chị em.”

Cố Sơ quay đầu lườm con bé: “Đừng có mà sùng bái người trên cao, dè bẹp người dưới thấp!”

“Anh thích câu này.” Dưới ánh nến, gương mặt Lục Bắc Thần trở nên rạng rỡ: “Tư Tư, sau này cứ sùng bái người giỏi giang như anh, dè bẹp người thấp kém như chị em.”

Cố Tư ôm miệng cười, Cố Sơ mặc kệ anh, vớ lấy ly rượu nhấp một ngụm.

Ăn một bữa cơm, tâm trạng của Cố Tư cũng thoải mái hơn nhiều. Từ đầu tới cuối, Lục Bắc Thần không hề nhắc tới Lưu Kế Cường, nhưng Cố Sơ biết anh đang có ý hướng sự chú ý của Cố Tư tới chuyện khác. Cuối cùng, Cố Tư uống nhiều rồi, nổi buồn tích tụ đã rất lâu cuối cùng bộc phát. Ngay trước mặt Lục Bắc Thần, nó nhào vào lòng Cố Sơ, bắt đầu òa khóc nức nở.

So với lần trước, sau khi say tâm tình của nó còn kích động hơn.

Cố Sơ hiểu Cố Tư, có lẽ cuối cùng nó vẫn cảm thấy dè nén trong lòng quá đau khổ nên đã trút ra, mà bình rượu vang này vừa hay đã trở thành ngòi nổ châm lên mọi tâm sự. Cô không an ủi nhiều, để mặc cho Cố Tư khóc trong lòng mình, tới khi nó lên tiếng nói.

“Chị ơi, ban đầu em hoàn toàn không yêu anh ta, nhưng mà về sau... về sau anh ta đối xử với em tốt như vậy, em đã thật sự rung động rồi...”

156. Chương 156: Cây Bút Ký Tên Chướng Mắt

“Nhìn thấy nó là không vừa mắt.” Cố Sơ cau có: “Giống hệt anh ấy, chướng mắt cực kỳ!”

Rượu ngon sẽ mang tới cho người ta một cơn say bồng bềnh, cái mềm mại tràn vào cổ họng mang theo hương vị nồng nàn, rồi chẳng biết ham uống từ lúc nào khi tỉnh lại thì đã say mềm. Nó cũng giống như một

gã đàn ông nguy hiểm, bề ngoài điềm đạm khiến người ta mất cảnh giác, khi dần sâu vào mới biết thì đã muộn rồi.

Đối với Cố Sơ mà nói, người đàn cao ngạo ngồi trước mặt trở thành ly rượu vang cô không dám động vào nhưng lại không dè nén được lòng mình. Còn Lưu Kế Cường lại chính là ly rượu trong lòng Cố Tư, nhưng trong mắt Cố Sơ, hắn ta chỉ là ung nhọt.

Cố Tư say rồi, gào khóc nức nở, Cố Sơ đành dìu nó về phòng, nghe nó trút hết những khổ đau chất chứa trong lòng.

Gặp gỡ Lưu Kế Cường đối với Cố Tư mà nói cũng coi như là một sự tình cờ. Học viện nghệ thuật mà nó đang theo học thường xuyên hay tổ chức một số hoạt động giao lưu gặp gỡ. Cố Tư trẻ trung xinh đẹp nên những cơ hội lộ diện như vậy rất nhiều, cũng chính trong một buổi hoạt động, hai người họ đã quen nhau.

Nữ sinh đại học non trẻ gặp được một doanh nhân thành đạt trong sự nghiệp, phong độ ngời ngời, trong chuyện này vốn dĩ đã tiềm ẩn một khả năng để duy trì quan hệ. Ấn tượng của Lưu Kế Cường đối với Cố Tư rất sâu đậm, chỉ mấy ngày sau đã chủ động mời nó ăn cơm.

Ban đầu Cố Tư tôn trọng hắn, có lẽ vì sự chênh lệch tuổi tác, nó không thể nào nảy sinh cảm giác tình yêu nam nữ với hắn ta, càng chưa từng nghĩ sẽ cùng hắn ta có chuyện gì đó. Nhưng Lưu Kế Cường thường xuyên tới tìm nó, lần nào cũng mang cho nó đủ các loại quà, có loại cao quý, có thứ thú vị, cũng có cả những thứ độc nhất vô nhị.

Nó biết hắn thường xuyên ở Thượng Hải, nên cũng cảm thấy rất kỳ lạ mỗi lần hắn tới Quỳnh Châu gặp mình.

Cứ như vậy, sau mấy lần gặp gỡ Lưu Kế Cường đã bày tỏ tình cảm với nó.

Hắn thích nó, muốn nó ở cùng với hắn.

Cùng mấy lần tiếp xúc, thật ra Cố Tư cũng nhận ra được ý đồ của Lưu Kế Cường, chỉ là không ngờ hắn lại thẳng thắn như vậy. Sau khi biểu đạt tâm ý của mình, Lưu Kế Cường lại nói thêm một câu: Sau này hãy để anh bảo vệ em.

Có lẽ chính câu nói ấy đã chạm tới trái tim nó.

Từ trước tới nay nó vẫn rất ngưỡng mộ bố, cũng muốn tìm một người đàn ông có thể mang tới ỉnh cảm giác an toàn như bố vậy. Lưu Kế Cường không phải mẫu người nó thích nhưng lại là một người đàn ông có được một chiếc ô có thể che chắn cho nó như bố. Ở trong lòng, nó khao khát cảm giác an toàn này.

Nó không nói đồng ý nhưng cũng không từ chối.

Kể từ ngày đó, tần suất gặp gỡ của hai người dày đặc hơn. Lưu Kế Cường lại càng không tiếc tiền bỏ ra cho nó, nhưng có rất nhiều lúc Cố Tư không lấy. Lưu Kế Cường lại càng nhường nhịn và yêu chiều nó như cưng chiều một bảo bối, còn Cố Tư cũng có được sự thỏa mãn về tinh thần ở sự nhẫn nại và chăm sóc của người đàn ông chín chắn này.

Có một lần nó nhắc tới Cố Sơ, nói bao nhiêu năm nay Cố Sơ vẫn còn phải không ngừng trả nợ cho gia đình, chột không tìm được nước mắt. Lưu Kế Cường lập tức viết cho nó một tờ chi phiếu. Từ giây phút ấy, nó mới cảm thấy, người này giống như người đàn ông của mình vậy. Một người kiêu ngạo như hắn, một người luôn âm thầm yêu thương nó như hắn, chẳng phải là người đàn ông mà nó vẫn luôn mong ước sao?

Tình cảm của con gái chung quy luôn phức tạp, mãi vẫn không thể đơn giản như thế giới của đàn ông.

Đa phần con gái thích coi tình cảm là tình yêu, coi thói quen là dựa dẫm. Dần dần nó cũng thích hắn, thậm chí mấy ngày không gặp là sẽ nhớ. Nó biết hắn đã ly hôn, là người độc thân, nghĩ vậy nên lại càng đắm đuối. Nó cảm thấy hắn vẫn là một người đàn ông có trách nhiệm, thậm chí sẽ không làm vậy khi đang còn có vợ.

Đối với tình cảm của Lưu Kế Cường, nó có cảm kích, có tôn trọng, có dựa dẫm, có lưu luyến... vô vàn những xúc cảm chồng chéo này khiến nó không thể phân biệt rõ.

Nhưng có một điểm nó biết rất rõ, nó luôn cảm thấy Cố Sơ sẽ không đồng ý để nó và Lưu Kế Cường ở bên nhau. Đối với nó mà nói, tuổi tác của Lưu Kế Cường chênh lệch quá nhiều, đây cũng là nguyên do Lưu Kế Cường muốn nó dẫn về gặp người thân nhưng nó vẫn còn chần chừ chưa quyết.

“Về sau em mới biết hần và Tiêu Tuyết có quan hệ.” Cố Tư khóc tới nỗi nước mắt nước mũi chảy ròng ròng: “Nhưng mà, em không ngờ giữa họ lại xảy ra nhiều chuyện như vậy.”

Cố Sơ chỉ im lặng lắng nghe, im lặng đưa khăn giấy cho Cố Tư, cả quá trình không đóng góp bất kỳ ý kiến nào. Cố Tư khóc trong yên lặng, cô yên lặng như một chiếc đồng hồ.

Sau lưng là cả một mảng đèn đường chạy dài. Có những con tàu du lịch đóng trên mặt nước ngoài bến. Thành phố phù hoa này khiến người ta một mực theo đuổi những công danh lợi lộc, niềm vui cứ thế lặng lẽ biến mất. Người ta chỉ còn lại một lớp vỏ, một cái xác không hồn điểm xuyết cho thành phố này mỗi ngày một rực sáng nhưng trong lòng thì trống trải, vì đánh mất cảm giác an toàn.

Nhưng Cố Sơ biết Cố Tư vẫn luôn hướng về nơi đây. Có rất nhiều lần nó hỏi cô: Chị ơi, khi nào chúng ta có thể quay về Thượng Hải? Chúng ta sẽ không bao giờ về lại đó nữa ư?

Con người của Cố Tư ở Quỳnh Châu nhưng trái tim thì chưa từng rời khỏi Thượng Hải.

Thành phố có biển kia thì như một người già trầm ngâm ít nói, dùng thứ tình cảm sâu nặng nhất để nuôi dưỡng mỗi con người. Nó có thể sóng to gió lớn nhưng luôn dùng sự bình thản để nói cho con người biết thế nào là cuộc sống. Thế nhưng, diện tích mặt nước bên ngoài cửa sổ kia không lớn bằng một phần mười Quỳnh Châu, vậy mà con người lại quá tập nập, chật ních những số phận ôm trong mình những hoài bão, ước mơ.

Cố Tư vẫn luôn là người có giấc mơ ấy.

Còn cô chỉ muốn ở lại cái thành phố biển kia sống yên ổn tới già.

Cố Tư không hiểu sự trống trải của Cố Sơ, lòng nó đang quá đau khổ, mệt mỏi vì một người đàn ông. Nó nói: “Thật ra trước buổi party Tiêu Tuyết từng tìm em. Khoảng thời gian đó Lưu Kế Cường đang ở Quỳnh Châu, Tiêu Tuyết vẫn luôn tìm kiếm hần ta. Sau đó cô ta tìm tới em, ban đầu thái độ rất không khách khí, nhưng sau đó cô ta nói với em Lưu Kế Cường có khuynh hướng bạo lực, bảo em nếu không muốn chịu vạ thì hãy rời xa hần. Em tưởng Tiêu Tuyết đã nói đùa, thế nên em vẫn luôn không tin những gì cô ta nói.”

Nhưng trên thực tế, Lưu Kế Cường đúng là từng đánh Tiêu Tuyết.

Trên báo cáo khám nghiệm tử thi, Lục Bắc Thần đã đề cập tới việc Tiêu Tuyết từng bị người ta đối xử bạo lực, hơn nữa Lục Bắc Thần còn suy đoán kẻ đó là người thuận tay trái. Về sau khi làm bút lục, Lưu Kế Cường đã thừa nhận mình từng tự tay đánh Tiêu Tuyết, chỉ để có thể thoát khỏi cô ta. Lần đó hần ta hơi quá tay, đã khiến Tiêu Tuyết nhập viện, nhưng vì thân phận của người nổi tiếng, thông tin này đã được giữ kín.

“Sau khi Tiêu Tuyết chết, em đã cảm thấy phản ứng của Lưu Kế Cường hơi kỳ lạ, cho tới khi em nhìn thấy báo cáo chị mang về nhà mới biết phía cảnh sát đang nghi ngờ hần...” Cố Tư thút thít: “Thật ra em đã nghi ngờ hần từ lâu rồi, chỉ là không ngừng tự nói với bản thân phải tin tưởng hần, em... em thật sự quá ngu ngốc.”

Lúc này Cố Sơ mới lên tiếng, nhìn nó qua ánh đèn ngoài cửa sổ, thấp giọng hỏi: “Em đã đọc báo cáo?”

Não bộ của cô không ngừng quay ngược trở lại, cuối cùng dừng ở cái ngày cô từ khách sạn nơi Lục Bắc Thần nghỉ lại trở về nhà? Hình như đang nói về chuyện bức tranh chân dung, Cố Tư rất tò mò người con trai trong bức tranh có phải Lục Bắc Thần không. Lúc ấy cô đã nói với Cố Tư rằng đó là em trai của Lục Bắc Thần.

Sau đó, cô đã buồn bã trở về phòng vì không muốn nói quá nhiều về quá khứ.

Cũng tức là chính hôm đó Cố Tư đã đọc được báo cáo?

Cố Tư gật đầu: “Cũng bắt đầu từ ngày hôm đó, em bắt đầu nghi ngờ suy đoán của mình, nhưng mà... nhưng mà em thật sự không nghĩ vụ án lại có liên quan tới hần.”

Đầu óc Cố Sơ bỗng trắng xóa một mảng.

“Chị, có phải em ngốc lắm không? Em đã yêu một tên khốn!” Đôi mắt Cố Tư đỏ rực như mắt thỏ.

Đúng là ngốc nhưng ở trong tình yêu có người con gái nào không từng ngốc nghếch? Chưa thật sự dại một lần thì tình cảm đó không gọi là tình yêu, nếu chưa từng rung động thì lấy đâu ra ngu ngốc. Cô nhẹ nhàng vuốt mái đầu Cố Tư, khẽ thở dài: “Không, là em rất dũng cảm.”

Chính tay dọn dẹp một cuộc tình là nỗi đau cắt ruột cắt gan, dẫu đối phương có là kẻ đẽo cạo hay không.

“Tất cả rồi sẽ qua thôi.”

Nếu cái giá của trưởng thành chính là khổ đau thì đây là kiếp nạn không ai tránh khỏi...

Tối tận khi Cố Tư khóc mệt rồi thiếp đi, Cố Sơ mới đứng dậy, tắt ngọn đèn đầu giường, khép rèm cửa rồi kéo chăn lên cho nó. Làm hết những công việc này cô mới rời khỏi phòng.

Đi ngang qua phòng sách, cửa chưa đóng, có ánh sáng hắt ra ngoài, trải lên nền đất một vẻ hiền hòa và ấm áp.

Từ đầu tới cuối, Lục Bắc Thần không tham gia vào ‘tiết mục’ say rượu trút bỏ nỗi lòng của Cố Tư. Cố Sơ đứng trước cửa phòng sách, khi định gõ tay gõ cửa thì cô lại nghĩ tới câu nói của Cố Tư: Em đã xem bản báo cáo chị mang về nhà...

Tim cô hơi lạnh đi.

Cô không muốn nghi ngờ điều gì vì cho dù có nghi ngờ thì người đem nó về nhà cũng là chính cô.

Nhưng cảm giác này khiến người ta ghệt thở tưởng chết. Cô hít sâu một hơi, giơ tay nhưng lại nghe thấy bên trong vọng ra một giọng nói nhạt nhòa: “Vào đi!”

Bóng cô đã đổ xuống khe hẹp của cửa phòng sách.

Cô đẩy cửa.

Lục Bắc Thần ngồi bên cạnh máy tính, đang đọc một chồng tài liệu dày cộp, không ngước mắt lên mà chỉ tùy ý hỏi cô một câu: “Ngủ rồi sao?”

Cố Sơ khẽ ‘ừm’ một tiếng, ngẫm nghĩ rồi bước vào, tiện tay khép cửa lại.

“Có việc sao?” Chẳng biết trên tài liệu của Lục Bắc Thần viết cái gì. Ánh sáng xanh của màn hình vi tính hắt lên gương mặt nghiêng của anh khiến nó hơi lạnh.

Cô không bước lên mà đứng nguyên tại chỗ nhìn anh, nói: “Tư Tư nói, nó đọc được báo cáo mới bắt đầu nghi ngờ Lưu Kế Cường.”

Lục Bắc Thần dừng bút, ngước mắt lên nhìn cô, ánh mắt phần nhiều là suy nghĩ. Rất lâu sau anh mới lên tiếng: “Thế nên, em hy vọng có được đáp án gì từ tôi?”

Trái tim Cố Sơ chợt nghẹn lại. Suýt nữa thì cô quên mất người đàn ông trước mắt này ngoại trừ việc có một đôi thâm độc thì còn có một suy tư vô cùng kín kẽ. Cho dù cô có dốc sức vòng vèo mấy con đường, anh vẫn yên lặng đứng đó, ở một vị trí thuận lợi nhất khi hai tư duy cùng thẳng hàng để chờ đợi cô.

“Anh nhất định sẽ nói đó là do tôi chủ động lấy về, không liên quan tới anh đúng không?”

Lục Bắc Thần vẫn giữ thái độ nghiêm túc, có lẽ vì nội dung tập tài liệu vừa rồi ảnh hưởng nghiêm trọng tới tâm trạng của anh, nếu không trong một cuộc chiến tâm lý mà rõ ràng anh chiếm lợi thế thì anh nên sung sướng mới phải. Anh không hề, không những thế mà ngữ điệu còn có chút khó xử: “Em đang trách tôi không quản lý tốt hành vi của em?”

“Ai dám trách giáo sư Lục chứ!” Cố Sơ ăn nói có phần giận dỗi.

Lục Bắc Thần đặt chiếc bút ký trong tay mình sang một bên, dựa ra sau ghế, nhìn cô chân thành nói: “Con người cuối cùng rồi cũng phải trả giá cho những việc mình đã làm.”

Cây bút kia như thu hết mọi ánh sáng, thân bút hơi gờ lên có chút nhức mắt. Cổ Sơ liếc mắt nhìn thấy, bình thường có lẽ anh cũng dùng nhưng cô rất hiếm khi nhìn thấy. Lần này cô nhìn rất kỹ lưỡng, vỏ ngoài tuyệt đẹp của cây bút đó chính là mẫu thiết kế của Montblanc, sau đó nhớ lại câu nói khi trước Lâm Gia Duyệt nói với cô: Hôm sinh nhật Bắc Thần, tôi đã tặng anh ấy một chiếc bút được đặt làm, anh ấy thích lắm. Mọi sự cảm động trên bàn ăn cô vừa mới có đã hóa thành sự bực bội.

“Anh sẽ khiến tôi cảm thấy tôi đã hại Tư Tư.” Giọng điệu của cô không còn tử tế nữa.

Lục Bắc Thần vẫn rất kiên nhẫn: “Thực tế là em đã giúp nó.”

Cổ Sơ đứng chờ ra tại chỗ, có thể vì men rượu đã hơi bốc lên rồi, cô bỗng cảm thấy lời anh nói có lý, thật nực cười. Sau khi nhìn anh chằm chằm một lúc, cây bút đó vẫn cứ kích thích tầm nhìn của cô, chướng mắt vô cùng. Cô không chịu nổi, đi tới, vớ lấy cây bút rồi ném vào trong thùng rác, ‘keng’ một tiếng, phá vỡ sự yên ắng của căn phòng.

Hành động của cô ít nhiều khiến Lục Bắc Thần cảm thấy ngỡ ngàng. Sau khi ngẩn ra giây lát, khóe môi anh cong lên một nụ cười khê khàng. Anh lắc đầu, cúi người định nhặt lên. Cô liền nói: “Một cây bút thôi, có gì mà phải nhặt?”

Lục Bắc Thần vẫn duy trì tư thế khom lưng, sau khi nghe xong cũng không nhặt nữa, lại dựa vào ghế, ngữ khí ôn hòa: “Xin hỏi Cổ đại tiểu thư, cây bút này đặc tội gì em rồi?”

“Nhìn thấy nó là không vừa mắt.” Cổ Sơ cau có: “Giống hệt anh ấy, chướng mắt cực kỳ!”

Dứt lời, cô quay người rời khỏi phòng sách.

Lục Bắc Thần ngồi đó không nhúc nhích, rất lâu sau mới thở khò khè cười...

Thật ra Cổ Sơ cũng đã uống rượu. Lúc nằm trên giường, tư duy của cô có hơi rối loạn, đầu hơi quay cuồng. Thế nên, cô đã tự an ủi mình như vậy, tìm một cái cớ thích hợp cho hành động điên rồ vừa rồi của mình.

Đúng, bình rượu đó quá ngon nên đã hại cô mất kiểm soát.

Suy cho cùng chính là Lục Bắc Thần, anh là kẻ đầu tên.

Lúc cánh cửa bị người nào đó đẩy ra, mọi suy nghĩ của Cổ Sơ ngưng tụ trong khoảnh khắc, bả vai chợt run lên. Cô quay đầu nhưng trong lòng thì thầm lắm lắm, hy vọng đó là Cổ Tư. Nhưng cô biết rõ là không phải.

Bên kia giường hơi lún xuống một chút.

Ngay sau đó là một cánh tay rắn chắc vòng qua.

“Anh làm gì vậy?” Cổ Sơ giật nảy mình, quay người lại, đối mặt là vòm ngực phân chia rõ ràng của người đàn ông.

Anh vừa mới tắm xong, trên người vẫn còn mùi hương sạch sẽ, mát mẻ. Qua ánh trăng ngoài cửa sổ, cô nhìn thấy chiếc áo ngủ được vút tùy ý lên ghế xoay. Anh để trần nửa người trên, nửa phía dưới... Khi cô quay đầu lại cũng tự nhiên tiếp xúc với chân anh.

Không mặc quần ngủ, lại mặc một chiếc...

So với sự hoảng loạn của Cổ Sơ, Lục Bắc Thần rất bình tĩnh, mỉm cười nhìn cô: “Rất rõ ràng mà, đi ngủ!”

“Anh mau đi ra, đây không phải phòng anh.” Cổ Sơ sợ cảnh này bị Cổ Tư nhìn thấy, tới lúc đó phải giải thích với nó thế nào?

Cô đẩy lồng ngực anh. Ai dè người đàn ông như một bức tường chắn trước mặt cô, đẩy cũng đẩy không nổi. Anh cũng đã uống chút rượu, trong hơi thở sạch sẽ lại pha trộn chút hơi men, nguy hiểm mà lại quyến rũ. Cô thở hổn hển mà vẫn chẳng có kết quả, anh thì cười khê khàng nâng gương mặt cô lên: “Đây là nhà tôi, em bảo tôi phải đi đâu đây?”

“Là nhà anh thì anh được phép bắt nạt người khác à?” Cổ Sơ quay ngoắt đi.

Cô còn chưa quay xong đã bị anh xoay mặt lại, ngón cái mảnh khảnh khẽ vuốt ve gò má cô. Anh thấp giọng, dịu dàng: “Chẳng phải em muốn biết chuyện của Bắc Thâm sao?”

Một câu nói như điểm huyết Cổ Sơ, cô không cử động nữa, sững sờ nhìn anh rất lâu rồi gật đầu...

157. Chương 157: Người Em Phải Nhớ... Là Tôi

Từ trước tới nay, đối với Cổ Sơ mà nói, Bắc Thâm đều là một người khá rõ ràng, tuy rằng có lúc tính cách của anh hơi kỳ lạ nhưng chỉ ít anh luôn thành thật. Cô những tưởng anh là một người như vậy, gia đình khó khăn, tự lực cánh sinh, chường mắt rất nhiều chuyện nhưng cũng có khả năng thay đổi rất nhiều điều. Cô biết rõ Bắc Thâm thích ăn món gì, không thích ăn món gì, biết rõ giờ nào thì anh đi làm thêm, giờ nào thì anh đang lên lớp, biết rõ mặc dù anh nói thường xuyên có mấy cô gái đẹp vây xung quanh nhưng cương quyết không để ‘nhúng chàm’.

Nhưng, kể từ sau khi Lục Bắc Thần xuất hiện, cô liền cảm thấy con người Bắc Thâm ấy mỗi lúc một xa. Dường như Bắc Thâm hoàn toàn không như những gì cô hiểu. Thì ra anh có một gia thế hiển hách, thì ra anh không phải con một, thì ra trong gia đình anh có những thành viên xuất sắc đến thế, thì ra anh còn có một mối quan hệ dây mơ rễ má với Tiêu Tuyết.

Trong trường đại học đã từng đồn đại quan hệ giữa Bắc Thâm và Tiêu Tuyết, cô đã từng tò mò hỏi một lần, Bắc Thâm không trả lời. Tới khi cô và Bắc Thâm thực sự xác định quan hệ, cô một lần nữa hỏi anh câu hỏi tương tự, Bắc Thâm lúc đó đáp rất thành thật. Anh nói: Bạn gái của anh chỉ có mình em.

Không có những lời thề non hẹn biển kinh thiên động địa, không có những lời nói có cánh cảm động đôi tai. Anh chỉ có một câu như vậy, và cô đã tin.

Ngay cả sau này, khi Kiều Vân Tiêu và Lục Bắc Thần đối chọi có nhắc tới Tiêu Tuyết, câu nói “Tiêu Tuyết có phải bạn gái của Bắc Thâm hay không, cô Cổ là người rõ nhất” của Lục Bắc Thần, cô cũng hoàn toàn tin tưởng. Cô cảm thấy chẳng qua là Tiêu Tuyết yêu thầm Bắc Thâm, giữa hai người họ chưa từng có quan hệ gì.

Nhưng bây giờ, cô lại do dự rồi.

Cô do dự chính vì thái độ ngập ngừng của Lục Bắc Thần.

Nhất là trong giây phút này đây, cuối cùng Lục Bắc Thần đã mở lời vàng ngọc nhắc lại chuyện này. Cô có linh cảm, có lẽ chuyện này hoàn toàn không đơn giản.

Những tia sáng yếu ớt rời rạc ngoài cửa sổ khiến gương mặt người đàn ông bị phân thành hai nửa sáng tối. Anh nhìn cô chăm chú, nhẹ nhàng gạt lọn tóc của cô ra sau tai. Ở một khoảng cách gần như vậy, Cổ Sơ nhìn thấy sự nặng nề trong đáy mắt anh. Cô lên tiếng: “Anh biết rõ mà, chuyện này tôi nhất định phải biết.”

“Tôi đang nghĩ xem nên nói với em như thế nào.” Thanh âm Lục Bắc Thần trầm thấp, êm ái nhưng vẫn nặng nề.

“Vậy để tôi hỏi.” Cổ Sơ nhìn anh không rời mắt.

Khuôn mặt Lục Bắc Thần không có một nụ cười, từng góc cạnh rõ ràng trông rất nghiêm nghị.

“Bắc Thâm có từng yêu Tiêu Tuyết không?” Cô đi thẳng vào vấn đề.

“Chưa từng.” Lục Bắc Thần trả lời vô cùng khẳng định.

“Làm sao anh biết anh ấy chưa từng yêu?” Cổ Sơ nghiêng rằng.

Lục Bắc Thần giơ tay, ngón tay mảnh khảnh đan vào mái tóc cô, sống mũi cao thẳng gần như dính sát vào mũi cô. Anh đáp nhẹ nhàng: “Tôi đã nói tôi biết tất cả mọi chuyện của nó, bao gồm cả... tâm tư của nó.”

Hơi thở của cô quán vào của anh, bờ môi hơi run rẩy.

“Bắc Thâm từng hẹn hò với em chỉ yêu một mình em.”

“Nhưng anh không thể không thừa nhận vẫn còn sự tồn tại của Tiêu Tuyết.” Trái tim Cố Sơ thất lại đau đớn: “Anh ấy đã lừa dối tôi, anh ấy nói chỉ có một người bạn gái là tôi.”

“Nó không lừa em, chỉ là...” Một Lục Bắc Thần trước nay vẫn ăn nói sắc sảo bỗng ngập ngừng.

Cổ họng Cố Sơ chợt nghẹn lại, cô tiếp lời anh: “Chỉ là anh ấy... đã phát sinh quan hệ với Tiêu Tuyết, đúng không?”

Lục Bắc Thần trầm mặc.

“Tôi muốn biết sự thật.” Cố Sơ thấy anh không nói nữa, con tim bắt đầu rút xuống, cứ thế lao thẳng tới đáy vực vô cùng vô tận: “Đừng giấu giếm tôi, như vậy là không công bằng với tôi.”

Lục Bắc Thần thở dài, vắt ngang cánh tay qua ôm chặt lấy cô. Một lúc sau anh mới nói: “Tiêu Tuyết là một món nợ hồ đồ của Bắc Thâm.”

“Thế là ý gì?”

Lục Bắc Thần cúi đầu nhìn cô: “Họ đã quen nhau từ rất lâu rồi, tới tận khi Bắc Thâm vào đại học, Tiêu Tuyết mới tỏ rõ tâm ý với Bắc Thâm. Đối với Tiêu Tuyết, Bắc Thâm không thể nói là thích, cũng không gọi là ghét. Thế nhưng nhà họ Lục thần hồn nát thần tính, ra mặt ngăn cản Bắc Thâm. Lúc đó Bắc Thâm vô cùng phản nghịch, người nhà càng không cho nó làm chuyện gì, nó lại càng nhất quyết làm mới thôi, thế nên nó đã thẳng thừng quan hệ với Tiêu Tuyết.”

Quan hệ?

Như có một chiếc búa nặng nề đập thẳng vào gáy, Cố Sơ nghe thấy ầm một tiếng, đầu óc xuất hiện những khoảng trắng ngẩn ngui.

“Tiêu Tuyết chỉ là quân cờ để Bắc Thâm chọc giận bố, thật ra nó vốn dĩ chưa từng thừa nhận mình đang yêu đương.” Lục Bắc Thần nhìn cô, tia sáng trong đôi mắt cực kỳ u ám.

Rất lâu sau, Cố Sơ mới tìm lại được giọng nói yếu ớt: “Thế nên, thật ra tôi là kẻ thứ ba, phải không?”

“Em không phải.” Lục Bắc Thần ôm lấy đầu cô, chống cằm lên đỉnh đầu, thì thầm: “Em chưa bao giờ là kẻ thứ ba giữa họ.”

Cố Sơ lắc đầu: “Nhưng mà... họ đã từng ở bên nhau.”

“Thời gian họ ở bên nhau rất ngắn.” Lục Bắc Thần vẫn ôm ghì lấy cô. Anh cảm nhận được cái run rẩy của cô nên vòng tay mỗi lúc một chặt: “Tiêu Tuyết thích ghen bóng ghen gió, Bắc Thâm lại là một người thích tự do. Một người thích bó buộc, một người ghét bị bó buộc, hai người ở cạnh nhau chỉ có cãi vã là nhiều. Sau này Bắc Thâm lên nghiên cứu sinh năm nhất, nó vào trường ở. Lúc đó nó đã nói chuyện rõ ràng với Tiêu Tuyết, giữa họ không có tình yêu.”

Cố Sơ nghe mà sống lưng lạnh toát, khóe mắt chợt ửng đỏ: “Không, đây không phải Bắc Thâm mà tôi biết...” Một Bắc Thâm như vậy, cô không thể tiếp nhận nổi.

“Phải, nó không phải Bắc Thâm em quen biết...” Đầu mày Lục Bắc Thần nhíu chặt lại, miệng lẩm bẩm.

Cố Sơ muốn khóc, nước mắt đã trào ra lại bị cô ép ngược trở lại, nỗi đau trong lòng đành trút ra bằng đôi tay. Cô siết chặt cánh tay Lục Bắc Thần, thậm chí đánh lên ngực anh, cuối cùng là cắn mạnh lên bả vai anh.

Anh không nhúc nhích, cứ để mặc cho cô cắn.

Cuối cùng mệt rồi nhưng nước mắt vẫn chảy xuống: “Vì sao phải giấu tôi chứ? Anh ấy có thể nói với tôi, có thể thẳng thắn, thành thật nói với tôi mà.”

Lục Bắc Thần đề lên, xót xa lau nước mắt cho cô, ngữ khí nặng nề: “Em phải hiểu, không phải tất cả mọi chuyện đều có thể tìm hiểu tới tận cùng.”

“Nhưng rồi chân tướng cũng sẽ ngày bại lộ.” Cố Sơ đau đớn nói: “Bắc Thâm mà anh kể khiến tôi cảm thấy quá xa lạ. Anh đang lừa tôi, phải không?”

Lục Bắc Thần bắt cô nhìn anh: “Quên đi.”

Cố Sơ lắc đầu.

“Tôi bảo em quên nó đi!” Lục Bắc Thần dần giọng.

Cố Sơ kinh hoàng nhìn anh, một giọt nước mắt vẫn còn đọng trên hàng mi. Anh nhìn cô, sự băng giá nơi khóe môi tan ra nhưng giọng nói vẫn chưa thể nhẹ nhàng: “Hãy quên Bắc Thâm mà em không thân thuộc, quên những chuyện có liên quan tới Tiêu Tuyệt đi.”

“Phải, tôi nên quên anh ấy. Năm xưa chính tôi đề nghị chia tay, giờ tôi không có tư cách diên rồ.” Cố Sơ nhắm mắt lại, giọt nước mắt lơ lửng ấy rớt xuống: “Nhưng mà... trái bóng rổ năm xưa trong tay Bắc Thâm tuy không đập vào người tôi nhưng lại đập vào trái tim tôi.”

Nét mặt Lục Bắc Thần lạnh ngắt.

“Hai người yêu nhau hai năm, thứ khiến em khó quên nhất lại chỉ có lần đầu gặp gỡ?” Ngữ khí của anh cũng chuyển lạnh.

“Phải.” Cố Sơ bị thương: “Lần đầu tiên nhìn thấy hình bóng anh ấy, tôi mãi mãi ghi nhớ.”

Lục Bắc Thần xoay mặt cô lại, nhìn cô rất lâu. Cô chỉ mãi bị thương, không để ý tới nét mặt mỗi lúc một sa sầm của anh. Bàn tay anh vòng ra sau gáy, hơi dùng sức ép cô nhìn vào anh. Cô bị thần sắc tái mét ấy dọa cho hết hồn, đang định lên tiếng thì gương mặt anh đã áp xuống.

Nụ hôn của anh dừng lại trên môi cô.

Cô giãy giụa, anh lại cắn vào bờ môi cô.

“Dừng...” Cô cảm nhận được ý đồ làm loạn của anh.

Cơ thể trắng kiện đỏ của người đàn ông cũng đã nói cho cô biết số phận sắp đợi cô.

“Hét to là muốn em gái em nghe thấy sao?” Môi Lục Bắc Thần chống lên môi cô, hơi thở nặng nề phả xuống mũi cô.

Dĩ nhiên Cố Sơ không dám hét to, chỉ còn cách chống tay lên ngực anh, nhưng sức lực của cô rốt cuộc vẫn không đủ lớn. Anh dễ dàng bắt được hai cổ tay cô, kéo ngược lên đỉnh đầu, lật người đè lên người cô.

Cơ thể người đàn ông rất nóng, hoàn toàn trái ngược với nét mặt lạnh như băng của anh.

Cô run lấy bầy, nhớ lại nỗi đau lần đó, rồi lại nhớ tới Bắc Thâm...

“Vậy em có từng nhớ tôi hay không, hm?”

Chữ cuối cùng của anh trầm thấp, lạnh lẽo, khoảnh khắc nó rơi xuống tai cô cũng là lúc anh xông vào cơ thể.

Cô bị đụng tới đầu óc mê man, ngay sau đó là đau đớn, rồi nước mắt cũng rơi.

Lục Bắc Thần vùi mặt trong mái tóc cô. Giây phút chiếm hữu ấy anh không xông xáo bừa bãi, mà dùng lại rất sâu, trên gò má anh tuấn lan ra một nỗi đau. Môi anh cọ sát bên tai cô, lẩm bẩm: “Người em phải ghi nhớ... là tôi.”

Cả người Cố Sơ đang run rẩy, như một cây cung bị ai kéo căng, phải lên tới giới hạn cuối cùng để dung nạp cái ngang tàng của anh.

Nước mắt cô được người đàn ông hôn hết, bàn tay lớn vuốt ve đầu cô, rồi lại nâng khuôn mặt cô lên. Anh nhìn cô, vừa bá đạo vừa thâm tình, từ từ nói: “Bao gồm việc nhớ cả cảm giác khi tôi ở trong em.”

Dứt lời, anh bắt đầu quá trình chiếm đoạt chậm rãi mà giày vò.

Khoảng thời gian này, anh luôn nhìn cô, nắm bắt mỗi một biểu cảm của cô trong u ám.

Chậm rãi tới đầu cuối cùng cũng thành sóng lớn, hết đợt này tới đợt khác tấp vào, lan tràn. Cô giãy giụa vô vọng, dần dần đã bị cơn sóng cuộn cuộn mãnh liệt này nuốt chửng hoàn toàn...

Cổ Sơ mệt mỏi ngủ thiếp đi, mắt vẫn còn vương lệ.

Hoan ái qua đi, Lục Bắc Thần lại mất ngủ, anh nhìn người con gái nằm trong lòng mình với vầng trán lấp lăm mồ hôi bằng ánh mắt thâm sâu. Thật cô chỉ là một đứa trẻ thôi, vậy mà lại bị anh ép buộc phải hoàn thành vai trò của một người phụ nữ hết lần này tới lần khác.

Anh không muốn như vậy.

Cắm hận vốn dĩ là một điều khổ sở.

Anh muốn buông tay nhưng lại luôn bị cảm xúc này dẫn đi. Nó như thuốc độc, đã thử một lần thì không thể thoát được nữa.

Cũng giống như cảm giác say đắm cơ thể cô mang lại cho anh.

Trong đầu từ đầu tới cuối vẫn vọng lại một câu nói: Thật ra anh có từng nghĩ không, anh mãi mãi chỉ có thể là thể thân...

Lời nói rõ ràng tới nhức nhối, Lục Bắc Thần bất chợt nhíu mày, trái tim như bị thứ gì đâm mạnh vào, có chút khó thở.

Người con gái trong lòng chẳng biết đang mơ thấy gì, ngón tay hơi run lên một chút.

Là như vậy ư?

Lục Bắc Thần thả lỏng gương mặt, sự cô đơn đóng băng tận sâu đáy mắt nhanh chóng được cất giấu. Anh lại chìm xuống, bám vào cơ thể đầy tính đàn hồi của cô.

Người con gái cũng ngủ không an giấc, vô thức lẩm bẩm: “Đừng...”

Cánh tay rần rỗi của người đàn ông ôm chặt lấy cô. Người con gái mềm mại trở thành món ăn trong đĩa của anh. Anh để lại một hơi thở thô lỗ, trầm thấp, mê mẩn bên tai cô: “Tôi muốn, em phải cho tôi!”

158. Chương 158: Là Ai Đây?

Giây phút đó cô đã cảm thấy cô và Lục Bắc Thần cách nhau trăm núi ngàn sông, như hai con người ở hai thế giới, chỉ giao thoa gặp gỡ trong phút chốc ngắn ngủi, cuối cùng vẫn sẽ bước về hai phía ngược nhau...

Anh như một câu đố.

Có lúc lạnh lùng, xảo quyệt, có khi nhiệt tình như lửa. Tâm sự của anh giấu kín trong lòng, khi hơi nhíu mày sẽ có chút xa cách, khó gần. Có rất nhiều lần, cô rất muốn tháo bỏ tầng tầng lớp lớp vỏ bọc đó của anh để thăm dò những bí mật trong nội tâm.

Phải, anh che giấu bí mật, nếu không đã chẳng cô độc, cao ngạo và khó hiểu như thế.

Nhưng cô lại cảm nhận được cái nóng bỏng của anh, trong từng lần thở gấp, qua những giây phút hơi thở đan cài. Ánh mắt anh trong sáng, tập trung, cô rất muốn hỏi anh có thật sự vui vẻ không, lúc ẩn đường anh dẫn ra luôn là khi tâm trạng của anh ôn hòa nhất.

Anh giỏi kiểm soát, anh từng nói, công việc của mình đã quyết định một số phận đi ngược lại với thần Chết, trí tuệ ban cho anh khả năng nắm giữ sự thật.

Đây là một người đàn ông có tâm lý mạnh mẽ, khi đối diện với sự hỗn loạn giữa thị phi, thật giả, anh vẫn kiên trì biết rõ mình cần điều gì, cũng giống như anh từng nói với cô: Chân tướng là thứ duy nhất khiến anh cảm thấy hứng thú, cũng chỉ có anh mới có tư cách đánh giá sự thật.

Trong vụ án của Tiêu Tuyệt, có biết bao lần cô đã tuyệt vọng. Khi áp lực dồn tới, cô sẽ bị những hoang tưởng thật giả lẫn lộn chèn ép tới không thở nổi. Cô biết, anh từng nhận những vụ án còn phức tạp hơn đây. Một người đã trải qua sống chết, đã nhìn được nhân tính hiểm ác như anh, có thể đạt tới mức không gì đánh gục được cũng không phải chuyện dễ dàng.

Nhưng anh nói với cô: Khi áp lực tới, có người sẽ bị hạ gục, có người lại được thức tỉnh. Tôi, chính là người phía sau.

Thế nên, đứng trước một người đàn ông vừa mạnh mẽ, tâm lý lại rắn rỏi như thế này, cô phải làm sao mới có thể bước sâu vào trái tim anh, thăm dò nỗi cô đơn của anh?

Lần đó, sự nhiệt tình của anh đối với cô đã kéo dài tới tận khi đường chân trời bắt đầu bừng sáng. Cả quá trình cô đều tỉnh táo, thế nên cuối cùng sau khi anh chìm sâu vào giấc ngủ, cô đã ngắm anh rất lâu. Một người đã biết rõ mọi chuyện như cô lại đổ kị đến phát điên. Mỗi lần nghĩ tới Tiêu Tuyết, trong đầu cô lại hiện lên cảnh tượng người đàn ông trước mắt này triền miên cùng Tiêu Tuyết.

Cô biết suy nghĩ này là không đúng.

Người trước mắt không phải Bắc Thâm, vì sao cô cứ nhất quyết lôi kéo anh và Tiêu Tuyết lại với nhau?

Sau ngày hôm đó, Lục Bắc Thần ra nước ngoài. Cô đặt cho anh vé máy bay đi New York. Anh lên đường vội vã, cô không hỏi anh mục đích của chuyến đi này, mà anh cũng không định nói rõ chi tiết cho cô, chỉ là trước khi đi, anh đã hôn cô một cái thật sâu và nói: Đợi tôi quay về!

Chờ đợi, vì có những bận lòng mà trở nên dang dở.

Anh mới đi có bảy ngày, cô bỗng cảm thấy dài tựa bảy năm.

Sau khi Lục Bắc Thần rời khỏi nhà, Cố Tư ôm một bát hoa quả, từ trong bếp đi ra, nhìn cô chằm chằm một lúc lâu rồi hỏi: “Chị, sáng nay anh Thần từ trong phòng chị đi ra.”

Như một câu hỏi nhưng lại cực kỳ khẳng định. Cố Sơ biết, nó nhìn thấy rồi.

Cô không đáp, chỉ lặng lẽ quay về phòng.

Cố Tư đi vào theo, dựa vào cửa hỏi cô: “Nhưng người chị yêu chẳng phải em trai anh ấy sao?”

Chuyện này không khó suy đoán, Cố Sơ không kinh ngạc vì câu nói này của Cố Tư. Nó đã nhìn thấy bức tranh, chính cô cũng đã từng nói cho Cố Tư biết thân phận của người đàn ông trong bức tranh đó. Cả trăm bức tranh, bức nào cũng chỉ vẽ cùng một người, chẳng ai ngu ngốc tới mức không đoán được tâm ý của cô.

Nhưng cô vẫn chưa thể thỏa mãn sự tò mò của Cố Tư. Có lẽ ngay cả bản thân cô cũng nắm bắt không chuẩn xác tình cảm của mình nữa rồi, đây là một chuyện đáng sợ. Cô âm thầm dọn dẹp đồ đạc, rất lâu sau mới khẽ nói một câu: “Chị nghĩ, tới lúc chúng ta phải đi rồi.”

Loại nghiện này là một chất độc.

Cô đã từng ném thử một lần, không muốn lại nghiện lại lần hai.

Lục Bắc Thâm, Lục Bắc Thần đều là kiếp nạn của cô. Nếu đều là một kiếp nạn đã có thể nhìn ra được kết quả, vì sao cô không thể giảm tổn thương xuống mức thấp nhất.

Luẩn quẩn bao lâu như vậy, cô bỗng cảm thấy... mệt mỏi rồi.

Cô không muốn suy đoán thân phận của người đàn ông này nữa, cũng không muốn mổ xẻ câu đó trên người anh nữa. Có lẽ cô không nên hiếu kỳ.

“Cố Sơ, dù có thế nào thì lần này vẫn cảm ơn cậu.”

Cố Sơ không trả lời bất kỳ câu nào, ánh mắt cứ đờ đẫn nhìn thẳng về một phía.

“Cậu có đang nghe tôi nói không đấy?”

Có một bàn tay đang đưa trước mắt cô.

Lúc này Cố Sơ mới hoàn hồn trở lại, nhìn Lăng Song ngồi đối diện ‘á’ một tiếng rồi nói: “Nghe mà.”

Lăng Song hoài nghi nhìn cô, rồi lại ngó nghiêng xung quanh, không phát hiện ra điều gì khác biệt bèn nhún vai nói: “Tóm lại ấy, tôi rút lại tất cả những lời nói không thân thiện trước đây của tôi với cậu. À đúng rồi, bổ sung thêm một câu, chỉ là rút lại cái lần ở bệnh viện Quỳnh Châu đó thôi, còn mấy chuyện không vui hồi đại học không phải một mình tôi gây ra.”

Cố Sơ cầm chiếc thìa bạc cực nhỏ trong tay, cúi đầu khuấy café trong cốc. Rõ ràng là một ly café nóng hổi, vậy mà khi uống vào miệng đã hơi nguội. Nhân lúc uống café, cô lại nhìn ra cửa hàng cách đó mấy mét, ngoài cửa không một bóng người đi ra.

Lúc này cô mới hồ hững đáp lại lời Lăng Song: “Bạn bè với nhau cả, quan trọng gì lời cảm ơn.”

Thượng Hải vẫn luôn là địa bàn của Lăng Song. Sau khi biết tin cô bị thương, Lăng Song cũng hiếm khi xóa bỏ hiềm khích trước kia, gọi điện hỏi thăm cô mấy lần. Thật ra trong lòng Cố Sơ hiểu rất rõ, Lăng Song có một cái mũi cực thính, từ lâu đã ‘ngửi’ được hành tung của Lục Bắc Thần ở Thượng Hải, nói ba câu trong ba điện thoại đã trở về việc chính, quyết tâm phải phỏng vấn được Lục Bắc Thần.

Với kẻ đầu têu hại cô mất việc, Cố Sơ vốn không nên giúp đỡ, nhưng về sau suy nghĩ lại có lẽ tất cả đều đã được số phận sắp đặt, cô bèn gọi cho Lục Bắc Thần, còn hết lời khuyên nhủ hãy sắp xếp thời gian phỏng vấn. Tuy rằng Lục Bắc Thần đặt ra rất nhiều yêu cầu đối với chuyện phỏng vấn nhưng ít nhất vẫn chấp nhận phỏng vấn của tờ tạp chí đầu tiên trong nước. Đừng trách Lăng Song phẫn khích, đến Cố Sơ cũng có thể đoán được kỳ tạp chí có Lục Bắc Thần làm trang bìa sẽ bán chạy cỡ nào.

Thế nên hôm nay Lăng Song hẹn cô, lấy danh nghĩa là cảm ơn, thực tế là những vấn đề cậu ta hỏi vẫn có liên quan tới Lục Bắc Thần. Cố Sơ hiểu, đây là bệnh nghề nghiệp của Lăng Song, tìm hiểu thêm những khía cạnh khác của đối tượng phỏng vấn cũng là việc tốt.

“Cậu dù sao cũng là Cố đại tiểu thư, tôi phải tỉ mỉ rồi.” Lăng Song nửa đùa nửa thật: “Vớ lại, bây giờ cậu đã là trợ lý của giáo sư Lục, cũng coi như một nửa rường cột quốc gia rồi.”

Từ đầu tới cuối, Cố Sơ đều không mấy tập trung.

“Này, nhưng nói đi cũng phải nói lại, cậu dấu sao là con gái, ngày nào cũng tiếp xúc với xác chết sẽ bị người ta nói ra nói vào đấy.” Lăng Song nói một câu khó hiểu.

Cố Sơ đặt tách café xuống, liếc mắt nhìn thấy hai hình bóng trước cửa hàng kia.

Mười phút trước, hai cái bóng đó đã đi vào, bây giờ ra về túi đầy tay.

Hai cái bóng, một ột thấp, một nam một nữ. Người ngoài nhìn vào, người đàn ông cao lớn tuấn tú, người con gái dịu dàng xinh đẹp, là một đôi trời sinh. Cố Sơ rất muốn làm một người quan sát, vừa uống café vừa ngắm nhìn khung cảnh như tranh phía đối diện, nhưng đôi mắt rớt cuộc vẫn nhức nhối, trái tim vẫn ngậm ngấm đau.

Người đàn ông là Lục Bắc Thần, người con gái là Lâm Gia Duyệt.

Một khoảng thời gian trước, Lâm Gia Duyệt đã cao ngạo rời xa Lục Bắc Thần. Vào khoảng thời gian vụ án Tiêu Tuyết kết thúc, Lâm Gia Duyệt vẫn không hề gọi điện thoại hỏi Lục Bắc Thần một câu, hoàn toàn thể hiện cá tính của một tiểu thư. Nhưng hôm nay, qua khoảng cách của một con phố, cô ấy lại thân mật kéo Lục Bắc Thần bước vào một cửa hàng thuốc bổ. Mười phút sau, khi hai người họ từ trong bước ra, ánh mắt Lâm Gia Duyệt nhìn Lục Bắc Thần ngập tràn ý cười, gương mặt tràn đầy ngọt ngào và hạnh phúc.

Ngoài thuốc bổ ra, còn có mấy túi đồ xa xỉ mà Cố Sơ không gọi được tên, tất cả đều được Lục Bắc Thần xách. Lâm Gia Duyệt đi bên cạnh anh, thực sự trở thành cô công chúa được cưng chiều, chiếc giày cao gót nhọn hoắt như đang tung bay trên những đám mây lạnh.

Lục Bắc Thần đeo một chiếc kính râm, từ xa không nhìn ra được biểu cảm của anh nhưng từ hành động phối hợp với Lâm Gia Duyệt, chắc là anh cũng cam tâm tình nguyện. Cố Sơ rất muốn mình nhận nhầm người, nhưng chỉ riêng cái bóng dáng cực kỳ nổi bật giữa đám đông kia thôi đã không thể lừa được ai.

Anh chưa bao giờ nói với cô anh từ New York trở về khi nào, cũng giống như chưa bao giờ cho cô biết cô phải đợi bao lâu vậy.

Một tuần, anh đã trở về rồi.

Nhưng thời gian lại dành cho Lâm Gia Duyệt.

Họ làm hòa rồi sao? Là ai xin lỗi ai trước?

Lục Bắc Thần tính tình kiêu ngạo, chắc là Lâm Gia Duyệt chủ động lấy lòng trước? Thế nên, anh thương xót, không đành lòng, phải không?

Nhìn hai người họ đi về phía khu đậu xe, ánh nắng kéo dài bóng họ, rồi lại chập chùng vào nhau, Cố Sơ bỗng nhiên cảm thấy mình thật khờ. Đúng là làm bộ làm tịch, một mặt thì nói với bản thân rằng mình không thể để người đàn ông đó mê hoặc, mặt khác lại không đề nén được những đau đớn, xót xa dâng lên trong lòng.

Thật ra cô đã biết lời nói của Lục Bắc Thần không đáng tin, chẳng phải cô đã sớm được linh giáo sự thù hận của anh khi mới gặp cô rồi sao? Thật ra chẳng qua anh chỉ tỏ ra tử tế, dịu dàng với cô một chút, thế là cô đã mất cảnh giác, biết rõ anh rất nguy hiểm mà vẫn dây dưa lằng nhằng. Thế nên, dù kết quả có thế nào, cũng là cô chịu báo ứng.

Phải, anh nói anh theo đuổi cô, anh có quan hệ với cô, nhưng như vậy thì đã sao? Lục Bắc Thần chưa bao giờ hứa hẹn gì với cô, cũng chưa từng nói rõ với cô rằng: Cố Sơ, vì tôi yêu em nên mới muốn em.

Đều là những người trưởng thành rồi, vốn dĩ sẽ có rất nhiều tình cảm, vướng mắc không thể bày tỏ rõ ràng, nếu đã cảm lên được thì phải đặt xuống được.

Lăng Song thấy cô nhìn mãi về một phía tới thất thần, cũng tò mò nhìn qua xem sao. Cô ấy nhìn thấy hai cái bóng, cũng nhận ra chủ nhân của nó. Trước một chiếc xe sang trọng, Lục Bắc Thần mở cửa xe sau cho Lâm Gia Duyệt. Lâm Gia Duyệt bĩu môi, không biết nói gì đó với Lục Bắc Thần. Lục Bắc Thần đứng im tại chỗ một lúc, sau đó kéo cửa ghế phụ, cô ta vui vẻ ngồi vào trong. Anh đặt chỗ túi xách trong tay vào ghế sau rồi vòng qua một bên, lên xe, phóng đi.

Thấy ánh mắt Cố Sơ mãi không thể thu về, Lăng Song cảm thán mấy tiếng: “Ngày ngày đối diện với một gương mặt giống bạn trai cũ của mình y như đúc, chịu đựng một gương mặt vốn dĩ thuộc về mình giờ tình tứ với người con gái khác. Cố Sơ, cậu cũng tự ngược thật đấy. Đổi lại là tôi, chắc chắn không có dũng khí để làm trợ lý của anh ấy.”

Chiếc xe ấy đi xa rồi, ngay cả khói đuôi xe cũng đã tan biến.

Cứ như vậy, vốn dĩ chỉ là khoảng cách của một con đường, vậy mà sau khi chiếc xe biến mất, Cố Sơ bỗng cảm thấy họ cách nhau cả một thế giới. Cảm giác này cô không hề xa lạ, lúc trước khi Ngự Khương tìm tới phòng khách sạn, thuần thực gọi tên tiếng Anh của Lục Bắc Thần, giây phút đó cô đã cảm thấy cô và Lục Bắc Thần cách nhau trăm núi ngàn sông, như hai con người ở hai thế giới, chỉ giao thoa gặp gỡ trong phút chốc ngắn ngủi, cuối cùng vẫn sẽ bước về hai phía ngược nhau...

159. Chương 159: Gia Đình Đã Tan Nát, Còn Cần Nhà Làm Gì?

Ngày xưa kiếp nạn của gia đình do bố mẹ gánh vác, sau này khó khăn của gia đình sẽ do em gánh vác...

Cố Sơ thu ánh mắt lại, nhìn xuống cốc café trong tay mình, hồ hững nói một câu: “Đã được lợi còn ra vẻ chắc chỉ có mình cậu thôi, Lăng Song. Lúc trước nếu không vì cậu khiếu nại với bệnh viện, tôi nghĩ tôi cũng chưa đi đến bước đường phải làm trợ lý cho anh ta.”

“Ai khiếu nại cậu cơ?” Lăng Song vừa nghe lập tức cao giọng: “Này, tôi nói cậu cho biết, Cố Sơ, cậu ăn nói cho rõ ràng đi, không tự giữ được bát cơm của mình đừng có đổ thừa cho người khác.”

“Chẳng phải cậu chạy tới văn phòng viện trưởng nói thái độ của tôi có vấn đề sao? Tôi biết, lần trước tôi không giúp cậu phỏng vấn được Lục Bắc Thần, cậu trả thù tôi chứ gì.” Nhắc lại chuyện này, trong lòng Cố Sơ vẫn còn hờn giận.

Lăng Song liếm môi, đặt thẳng thìa café sang một bên, cười khẩy: “Cậu tưởng Lăng Song rảnh rỗi lắm hả? Ngày nào tôi cũng bận tới mất tối mũi, lấy đâu ra thời gian mà khiếu nại cậu? Nực cười! Có lắm thời gian lãng phí nước bọt như thế, tôi mang ra ngủ bù từ lâu rồi!”

Cố Sơ sững người.

Ít nhiều cô cũng hiểu Lăng Song, tuy cậu ta có tự mãn, ngang ngược đấy nhưng chí ít đã làm gì thì sẽ nhận. Vậy thì... người ngầm hãm hại cô là ai đây?

Lúc chập tối, Lục Bắc Thần chưa quay về, cũng không gọi điện thoại. Nói chính hơn là cả tuần nay anh không hề gọi một cuộc điện thoại nào, cho dù là một tin nhắn dặn dò cô làm việc cũng không. Ngược lại đi đã gọi đến, hỏi cô khi nào quay về Quỳnh Châu.

Vết thương của cô rất nhẹ, chẳng mấy chốc đã bình phục, nhưng trong lòng thì, Lục Bắc Thần đã trở thành sao quả tạ. Yêu cầu của dì đối với Cố Sơ là tránh xa sao quả tạ, trân trọng sinh mạng của mình, nhanh chóng về Quỳnh Châu, không gặp nạn, không bệnh tật.

Cố Tư cũng không có nhà, chỉ có một mảnh giấy để lại trên bàn uống nước, lại là nét chữ của La Trì: Tôi đưa em gái cô ra ngoài chơi rồi. Yên tâm đi, tôi là cảnh sát, không ai an toàn hơn tôi nữa đâu.

Nắm chặt mảnh giấy, Cố Sơ bỗng nhiên cảm thấy người làm chị như cô thật chẳng tròn trách nhiệm chút nào, vẫn là La Trì suy nghĩ chu toàn. Ở cái thành phố dùng đèn hoa để che giấu những vết thương này, Cố Tư nhất định sẽ như cá gặp nước.

Đang định dùng cơm một mình, cô không ngờ Kiều Vân Tiêu lại tới rồi lập tức kéo cô ra ngoài.

Một bữa ăn thịnh soạn, Cố Sơ được nếm lại những hương vị chính hiệu của Thượng Hải xưa. Nhớ lại rất nhiều chuyện nhưng rất nhiều chuyện bị cô đè xuống.

Lúc ăn cơm, Kiều Vân Tiêu nói rất nhiều, nhưng đa phần là chọc cho cô vui. Cô thầm nghĩ, tâm trạng của mình lộ liễu vậy sao? Cô hòa theo mấy lời đùa cợt của anh, chẳng vì tình yêu, chẳng phải quá khứ, chỉ vì không muốn những người bên cạnh phải lo lắng ỉn.

Dùng bữa xong, cô những tưởng Kiều Vân Tiêu sẽ đưa mình về, ai ngờ xe chạy một mạch ra khỏi thành phố, rời xa đô thị ồn ào, khung cảnh hai bên đường càng lúc càng yên ắng.

“Đi đâu vậy ạ?” Cố Sơ hỏi.

“Em sẽ biết ngay thôi.” Hôm nay Kiều Vân Tiêu từ công ty ra tìm cô, vẫn còn nguyên hình tượng công sở với quần Âu, áo vest, cà vạt. Ánh đèn đường êm dịu hắt xuống mui xe, để lại những quãng sáng loang lổ trên văng trần rộng của anh. Anh đánh tay lái một cái, nhân cơ hội ấy mỉm cười với cô, đôi mắt hẹp chặt chứa rất nhiều dịu dàng.

“Đừng có đi tới nơi đông không mong quanh rồi ám sát em là được.” Cô khẽ đùa một câu.

Câu này làm Kiều Vân Tiêu phì cười. Anh đưa tay xoa xoa đầu cô và nói: “Anh không nỡ đâu!”

Cố Sơ mím môi cười khê, như có một dòng ấm áp chảy vào tim, nhưng cô không nói thêm gì nhiều.

Con đường... càng đi càng quen mắt.

Có những ngôi nhà xung quanh đã được xây kiểu mới nhưng vẫn có những thứ nằm ẩn sâu trong ký ức của cô, tầng tầng lớp lớp giấu mình trong rừng cây dưới ánh đèn đường, cao cao thấp thấp, xanh xanh đỏ đỏ. Cô thầm kinh ngạc, gương mặt gần như dán sát vào cửa xe.

Kiều Vân Tiêu bắt được vẻ kinh ngạc ấy, không nói gì, chỉ một mạch lái xe chạy thẳng.

Lại khoảng mười mấy phút nữa trôi qua, chiếc xe dừng lại bên ngoài một khu biệt thự. Kiều Vân Tiêu tắt máy, quay đầu nhìn Cố Sơ. Qua một lớp cửa sổ, cô đỡ đầu nhìn ra ngôi nhà trầm mặc cách đó không xa, rất lâu sau mới lên tiếng hỏi: “Vì sao lại đưa em tới đây?”

Kiều Vân Tiêu không giải thích gì, sau khi xuống xe bèn vòng qua bên kia, tháo dây an toàn cho cô: “Đi nào.”

“Không...” Cố Sơ rụt đầu lại theo phản xạ.

Kiều Vân Tiêu nắm lấy cổ tay cô, không cưỡng ép kéo cô ra ngoài nhưng cũng không cho phép cô chùn bước. Anh nhìn cô nói: “Lẽ nào đến cả dừng khí để đối mặt em cũng không có sao?”

Cô nhìn thẳng vào đôi mắt anh. Anh gật đầu với cô, gương mặt ngập tràn sự cổ vũ, khích lệ. Một lúc sau, cô mới thả lỏng tâm trạng, để mặc Kiều Vân Tiêu kéo mình xuống xe.

“Con đường nhỏ này vẫn chưa thay đổi nhỉ.”

Trên con đường chạy giữa rừng cây, dẫn tới biệt thự, có lẽ Kiều Vân Tiêu sợ cô nhất thời quay đầu bỏ chạy nên vẫn nắm tay cô mãi không buông. Đây không phải đường cho xe chạy, đa phần thời gian mọi người sống ở đây sẽ men theo nó để chạy bộ tập thể dục vào sáng sớm hoặc chiều muộn.

Cô cũng từng cùng bố chạy bộ trên con đường nhỏ này. Bố tươi cười nói với cô: Sơ Sơ à, con người ta không quan trọng thứ gì cả ngoài việc phải có một sức khỏe tốt, con nhớ kỹ chưa? Cô bèn cao giọng trả lời bố rằng mình nhớ kỹ rồi, thanh âm lạnh lót gần như làm lũ chim sợ hãi, nháo nhác bay đi. Nhưng mỗi lần chạy xong một vòng, cô lại giả trò, ầm ĩ kêu rằng đau bắp chân, đau bàn chân. Bố cuối cùng vẫn yêu chiều cô, mười lần như một đều công cô về nhà.

Lúc ấy mẹ lại oán trách bố rằng: Cứ leo lẻo cái mồm là đi tập thể dục, kết quả lại công nó về nhà, tập tành có ích gì. Bố lại cười xòa: Mệnh lệnh của công chúa nhà chúng ta, tôi nào dám không nghe?

Người trong giới kinh doanh đều biết Cố Trạch Phong thương yêu nhất chính là con gái, chỉ cần con gái kêu gào thấy chán thì dù có lùi cuộc họp lại cũng phải về nhà làm ngựa cho con.

Lòng Cố Sơ chua xót, cô nhẹ nhàng đáp: “Cây cỏ xung quanh đã khác rồi.”

Kiều Vân Tiêu siết chặt tay cô, men theo con đường nhỏ chầm chậm bước về phía trước, cười nói: “Cây dương liễu có quá nhiều bông bay phát phơ, thế nên đổi hết thành cọ.”

Khu biệt thự Xa Sơn, một khu biệt thự khá lâu đời ở Thượng Hải, cứ đi thẳng theo con đường này sẽ tới một lô biệt thự có sớm nhất, trong đó có một căn chính là nhà họ. Lúc đó nhà họ Cố chuyển tới Thượng Hải đã vào ngay đây ở. Khi ấy hai bên con đường nhỏ này vẫn là những cây dương liễu cao cao. Mỗi lần tới mùa xuân lại có bông liễu bay phát phơ. Cô thích mùa đó vì Thượng Hải là thành phố ít tuyết. Mỗi lần bông liễu bay bay, rơi xuống lại tựa như tuyết trắng.

Bây giờ Thượng Hải không còn thịnh hành trồng loại cây phương Bắc ấy nữa, phóng tầm mắt ra xa toàn bộ đều là dãy đặc những hàng cọ, có vẻ tây hơn nhưng bớt rất nhiều hoài niệm.

Đi qua hàng cọ ấy, căn biệt thự thiên về phong cách kiến trúc phương Tây bất ngờ hiện ra dưới ánh đèn đường vàng vọt. Cánh cửa lớn đóng chặt, trong biệt thự không sáng đèn. Kiều Vân Tiêu dẫn cô lại gần, dừng bước trước cửa. Cố Sơ đưa tay chạm nhẹ vào bức tường bao xung quanh, dưới góc cửa phát hiện ra mấy vết xước.

Đôi mắt cô chợt đỏ ửng.

Vết xước ấy là do cô để lại.

Một nấc là một lần cao thêm, là kỷ niệm cho đáng hình mỗi năm mỗi lớn của cô.

Giấy niêm phong đã không còn nữa, hai bên tường bao dây thường xuân leo đầy, hình dáng rất đẹp, ngay ngắn, trật tự, có thể nhận ra là có người dày công chăm sóc. Cô về lại nơi đây, bên tai dường như vẫn còn vọng về tiếng cười đùa thuở nhỏ.

Căn nhà vẫn vậy, người đã không còn.

“Sau khi căn nhà được tòa án phê chuẩn có thể bán đấu giá ra ngoài, có một người gốc Hoa đã mua lại.” Kiều Vân Tiêu hiểu nút thắt trong lòng cô, khẽ nói: “Anh đã nhờ người nghe ngóng tình hình người chủ mới của ngôi nhà, mấy ngày trước cuối cùng cũng nghe được tin đối phương có ý định bán.”

Cố Sơ nhìn anh không hiểu.

Anh nhìn cô, giọng nói dịu dàng: “Anh sẽ mua nó về cho em.”

Cố Sơ ngẩn người, rồi lập tức lắc đầu: “Không cần đâu.”

“Anh biết em vẫn luôn muốn trở về nơi đây.” Kiều Vân Tiêu thở dài, nhẹ nhàng vòng tay qua người cô: “Đây là nơi em trưởng thành, là nhà của em. Bao nhiêu năm nay em vẫn né tránh Thượng Hải, chẳng phải vì nơi

đây đã không còn thuộc về em nữa sao? Em yên tâm, lần này anh nhất định sẽ thuyết phục người chủ đó bán biệt thự cho anh.”

“Thật sự không cần mà.” Cố Sơ vội vàng nói: “Cho dù có mua về thì đã sao chứ? Gia đình đã tan nát rồi, còn cần căn nhà làm gì?”

Kiều Vân Tiêu đau xót, không kiềm chế được, kéo cô vào lòng, thì thầm: “Hãy để anh làm chút chuyện gì đó cho em đi, đừng bắt anh sống trong áy náy, có được không?”

“Đâu liên quan tới anh.” Cố Sơ thở dài: “Năm xưa nhà họ Kiều cũng phải sáng suốt bảo vệ mình, sự thực là như vậy, năm đó ai tiếp xúc với nhà họ Cố người đó sẽ đen đủi. Bố em vướng vào một rắc rối quá lớn, không phải một mình nhà họ Kiều có thể bù đắp, lẽ nào khi đó còn định kéo cả nhà anh cùng chết chung sao?”

“Thế bây giờ thì sao?” Kiều Vân Tiêu nâng gương mặt cô lên, nét mặt chân thành: “Bây giờ anh có khả năng để bảo vệ em, cho dù em có bắt anh chết, anh cũng sẽ nhảy xuống cùng em.”

Cố Sơ nhẹ nhàng kéo tay anh xuống, thật lòng nói: “Anh có biết vì sao em phải sống thận trọng không? Chính vì em không muốn khiến những chuyện của nhà họ Cố năm xưa cũng gây ảnh hưởng cho bây giờ. Nhà họ Kiều không dễ dàng, ngày xưa kiếp nạn của gia đình do bố mẹ gánh vác, sau này khó khăn của gia đình sẽ do em gánh vác. Vân Tiêu, thật ra có hai chúng ta đều biết rõ, những ngày tháng thoải mái, tùy tiện đã qua rồi, không ai quay lại được nữa.”

“Lẽ nào... đến cả quyền được quan tâm em anh cũng không có sao?” Gương mặt Kiều Vân Tiêu nhuốm màu xót xa.

Cố Sơ ép ra một nụ cười, nhìn anh, rất lâu sau bước lên ôm lấy anh và nói: “Không, Vân Tiêu, anh mãi mãi là người bạn, người anh tốt của em.” Phần tình cảm này, cô chưa bao giờ dám phụ lòng..

Cố Tư cùng La Trì đi chơi đã đời cả một ngày, sau khi về nhà lại ảm ỉ kêu mệt. Cô hỏi nó đi đâu, Cố Tư khinh bỉ nói: “Vòng xoay ngựa gỗ, chị à, chị có thể tưởng tượng ra một người đàn ông lại đưa em đi chơi vòng xoay ngựa gỗ không! Trời đất ơi, quá mất mặt!”

Cố Sơ cảm thấy, có thể sau đó không chỉ chơi mỗi vòng xoay ngựa gỗ. Cố Tư bạo dạn, không chơi mấy trò kích thích làm sao nó giải tỏa được tâm trạng. Quả nhiên là cô đoán trúng, hơn 11 giờ nó đã ngủ say như chết.

Cô thì mất ngủ, cứ lẩn qua lẩn lại, cuối cùng ngồi nhìn dòng sông ngoài cửa sổ, đếm những ngọn đèn rực rỡ.

Tới tận nửa đêm, cô mơ hồ nghe thấy dưới nhà vọng lên tiếng động, chợt giật mình, rón rén đi xuống. Đèn dưới nhà đã được bật lên, lấp lánh như ánh sao. Thứ ánh sáng yếu ớt rọi sáng một góc sofa. Là Lục Bắc Thần đã trở về. Anh dựa nghiêng trên sofa, bóng hình cao lớn hắt xuống.

Người đàn ông bất thành linh xuất hiện khiến Cố Sơ hết hồn.

Cô đi xuống, lại gần, ngửi thấy trên người anh có mùi rượu rất nặng. Trên người vẫn là bộ quần áo hôm nay cô nhìn thấy, sơ mi đen cùng quần Âu đen, cực kỳ nghiêm chỉnh, làm tôn lên khuôn mặt gầy gò góc cạnh của anh. Tay áo được xắn lên, anh nhắm nghiền mắt, một tay đặt lên tay vịn sofa, chiếc đồng cơ đắt giá trên cổ tay vẫn đang chạy những nhịp đều đặn.

Nghe thấy động tĩnh, Lục Bắc Thần mở mắt ra. Cố Sơ nhìn rất rõ trong mắt anh rất ít men say, có lẽ chỉ là vừa rồi quá mệt, nhắm mắt nghỉ ngơi một chút mà thôi. Anh lên tiếng, giọng nói trở nên trầm ấm, gợi cảm trong màn đêm: “Đánh thức em à?”

160. Chương 160: Cho Tôi Một Ít Thời Gian

Vì giọt nước mắt này của em, làm gì cũng xứng đáng.

Cố Sơ khẽ lắc đầu, cô vốn dĩ vẫn chưa ngủ được. Lục Bắc Thần nhìn cô, khi nhìn xuống đôi chân cô ánh mắt có phần khó xử. Anh đứng dậy, lấy một đôi dép lê đặt bên cạnh chân cô, mềm mỏng nói một câu: “Nền nhà lạnh đấy, đi vào!”

Cô làm theo như bị ma xui quỷ khiến.

“Anh đã uống nhiều rượu lắm sao?”

“Cũng tạm.” Lục Bắc Thần lại dựa vào sofa, khẽ đáp.

Cố Sơ suy tư giây lát, quay người định đi.

“Đi đâu vậy?” Người đàn ông sau lưng hỏi.

Cô dừng bước, quay đầu nhìn anh: “Tôi nghĩ anh cần một bát trà giải rượu.”

Lục Bắc Thần giơ tay về phía cô: “Lại đây!”

Dưới ánh sáng, đường trí tuệ vắt ngang lòng bàn tay anh làm nhức đôi mắt cô. Cố Sơ đứng chờ ra tại chỗ, nghĩ tới việc cả tuần nay anh bật vô âm tín, rồi lại nghĩ tới cảnh tượng ban ngày vô tình bắt gặp. Thượng Hải đâu có nhỏ bé gì, lại gặp ngay một người vốn dĩ đang công tác ở New York.

Thấy cô chần chừ không tới, Lục Bắc Thần không giận. Anh đứng dậy, nhần nạy kéo cô lại. Anh theo đà nằm xuống sofa, dắt tay cô, cùng đồng thời kéo cô dựa sát vào ngực mình.

“Em có tâm sự.” Lòng bàn tay anh áp lên gò má cô, quan sát kỹ đôi mắt cô dưới ánh sáng vàng nhạt.

Không phải một câu hỏi nghi vấn mà là một câu khẳng định vô cùng chắc chắn.

“Đâu có.” Cô nói câu này, sau đó thăm tự cắn đầu lưỡi mình một cái.

Ánh sáng như đốt cháy ánh mắt Lục Bắc Thần, thâm sâu trí tuệ. Anh nhìn cô mãi miết, sau đó giơ tay lên, chạm vào má cô. Ngấm hơi rượu, dường như cô cũng bị hơi thở say người này mê hoặc, có phần lơ lửng, những lời nghẹn lại trong lòng không nhận được, bật ra: “Anh về khi nào vậy?”

“Sáng sớm nay.” Lục Bắc Thần khẽ mỉm cười, báo cáo lịch trình của mình với cô một cách rất hợp tác.

“Thế...” Cô ngập ngừng.

Sáng nay đã về Thượng Hải, vì sao không lập tức về nhà? Vì... Lâm Gia Duyệt sao?

Lục Bắc Thần vuốt nhẹ mái tóc cô, trầm ngâm giây lát rồi nói: “Sáng nay tôi tới thẳng phòng thực nghiệm.” Khi nói câu này, chân mày anh có vài phần nặng nề.

Từ góc độ này nhìn anh, suy nghĩ đầu tiên của Cố Sơ lại không phải là anh đang nói dối mà cô đọc được gì đó không ổn từ sự mệt mỏi không rõ ràng đó của anh. Cô bèn hỏi: “Có chuyện gì khó khăn sao?”

Nhưng Lục Bắc Thần không trả lời cô, chỉ như đang trầm tư suy nghĩ. Cố Sơ không biết anh đang nghĩ gì, giống như đang nhìn cô, lại giống như đang xuyên qua cô nhìn một thứ gì đó. Rất lâu sau anh mới lên tiếng, lần này, ánh mắt tập trung vào gương mặt cô: “Chỉ là giải quyết một số việc mà thôi. Hôm nay là sinh nhật bố của Lâm Gia Duyệt, thế nên tối nay ăn cơm cùng nhà họ Lâm.”

“Tôi biết.” Cố Sơ buột miệng, nói xong lại hối hận.

Lục Bắc Thần không cười cũng không giận, chỉ bình tĩnh nhìn cô: “Làm sao em biết?”

Cô biết ngay mà, buột miệng như vậy nhất định sẽ khiến anh cảnh giác. Đích thực là anh không say, nếu không tư duy cũng không tỉ mỉ đến vậy. Hít sâu một hơi, cô muốn thở dài nhưng lại gượng cười, cụp mắt xuống: “Tôi biết... hai người trước nay vẫn rất tốt đẹp.”

Cô chỉ muốn dùng một thái độ có vẻ như bàng quan để nói với anh rằng, thật ra thực sự không có vấn đề gì. Nhưng từ đầu tới cuối cô không dám nhìn vào mắt anh. Tuy thế cô vẫn biết anh luôn chăm chú nhìn mình. Một lúc sau, cằm cô bị anh khẽ nâng lên, ngón tay anh phủ lên bờ môi cô, anh nhẹ nhàng hỏi: “Nếu... tôi lấy Lâm Gia Duyệt, có phải em cũng hững hờ như vậy không?”

Trái tim bị đập một cái rất mạnh, chẳng mấy chốc đã nứt ra một lỗ, máu ồ ạt tuôn ra. Cô nhìn vào mắt anh, dưới ánh sáng âm u, nó ánh lên một vẻ nghiêm túc và nặng nề khác lạ. Cô lại quay về với bộ dạng ốc sên, chui tọt vào lớp vỏ mềm của mình.

Thật ra, trước giờ cô vẫn không biết cách xử lý chuyện tình cảm, dù là năm năm trước hay năm năm sau, duy nhất có một lần quyết đoán đó đã rút cạn toàn bộ sức lực của cô.

Lục Bắc Thần đề ngón tay lên môi cô, hơi dùng sức một chút: “Trả lời tôi.”

Cố Sơ cảm thấy môi rất nóng, là nhiệt độ nơi ngón tay anh làm môi cô bỏng cháy. Cô lẩm bẩm: “Hai người...” Câu nói “vốn là một cặp trời sinh” không sao bật ra khỏi miệng được. Cô hoang mang, bật dậy mới từ từ thở lại được.

Anh cũng ngồi dậy, nhìn cô chăm chú, ánh mắt sa sầm lại.

Sau đó, anh sát lần cô, đang định hôn lên môi cô thì di động bên cạnh rung lên. Cố Sơ vội vàng né qua một bên, nhưng anh thuận tay nắm chặt lấy cổ tay cô, tay kia nghe điện thoại.

Cô muốn giăng ra.

Tiếc là anh càng lúc càng siết chặt.

Đầu kia điện thoại hình như là giọng đàn ông, có vẻ đã đứng tuổi. Cô nghe không rõ nội dung gì, trong lúc ngơ ngạo bỗng thấy Lục Bắc Thần nói một câu, dường như không toát lên bất kỳ cảm xúc nào: “Bác Lâm, cháu nghĩ mọi người đã hiểu rõ quyết định của cháu.”

Cố Sơ sững người.

Bên kia vẫn đang nói.

Lục Bắc Thần bình tĩnh lắng nghe, sắc mặt không chút biểu cảm. Trực giác nói với Cố Sơ rằng ‘bác Lâm’ mà anh gọi chính là bố của Lâm Gia Duyệt. Anh quyết định việc gì rồi? Quyết định lấy Lâm Gia Duyệt ư? Phải rồi, lần này đâu chỉ là một bữa tiệc sinh nhật? Sáng sớm anh đã đường sá xa xôi vội về Thượng Hải còn cùng vợ chưa cưới đi chọn quà, chẳng phải là vì muốn bàn bạc chuyện hôn sự sao?

Nếu đã như vậy còn làm bộ làm tịch hỏi cô câu đó để làm gì?

Cố Sơ đã dùng sức, nhưng sức mạnh của Lục Bắc Thần vẫn lớn hơn.

Cô gần như phải thào lên: “Anh làm tôi đau đấy!”

Đây chỉ là một phản ứng vô thức nhưng Lục Bắc Thần chợt nhận ra mình đang kéo cánh tay bị thương của cô bèn buông tay. Cô nhân cơ hội ấy, đứng dậy, trở về phòng ngủ. Lục Bắc Thần không lập tức đuổi theo, chỉ nhìn theo bóng cô rẽ vào một góc khuất giữa cầu thang. Rất lâu sau đợi cho đối phương nói xong, anh mới hờ hững đáp một câu: “Cháu biết, cháu sẽ gánh mọi hậu quả.”

Dứt lời, anh ngắt điện thoại...

Rèm cửa được che kín mít.

Cố Sơ nằm nghiêng trên giường, cuộn tròn người lại, ánh sáng tối tới nỗi không nhìn rõ mặt trong phòng vừa hay có thể che đi nước mắt của cô.

Cuối cùng nó vẫn lặng lẽ rơi, sau đó thấm lên gối.

Được một lúc, cửa phòng ngủ bị ai đẩy ra.

Cô không động dậy, cả người hướng về phía ban công. Cửa sổ chưa khép, có cơn gió đêm lùa vào phòng, khiến tấm rèm khẽ bay lên. Ánh trăng lan tràn trong khoảnh khắc, bóng người đàn ông hắt xuống vách tường. Cô vội vàng nhắm mắt lại, đè nén những bi thương trong lòng.

Lục Bắc Thần nằm sát bên cạnh cô, lồng ngực rắn chắc dính vào lưng cô.

Cô vẫn nằm im, coi mình là người đã chết. Anh chống nửa người lên, từ sau lưng vòng tay qua, khẽ hỏi: “Cánh tay còn đau không?”

Cô muốn đáp một câu “Tôi ngủ rồi, đừng làm phiền tôi” nhưng nó mắc lại trong cổ họng, thậm chí khiến cả việc hô hấp cũng trở nên khó khăn. Lục Bắc Thần thấy cô không nói gì, đưa tay xoay mặt cô lại, ngón tay anh bỗng chạm phải mấy lọn tóc bị nước mắt thấm ướt.

Ngón tay gầy chọt khựng lại giây lát, sau đó chạm khẽ vào mắt cô.

Trên hàng mi dài vẫn còn chút ướt át.

Anh là một pháp y, ngón tay đương nhiên cũng mẫn cảm hơn người thường.

Thu tay về, Lục Bắc Thần không ép cô quay lại đối mặt với mình nữa. Anh thu chặt cánh tay, gò má tựa nhẹ lên vành tai cô và nói: “Vì giọt nước mắt này của em, làm gì cũng xứng đáng.”

Cả người cô cứng đờ trong vòng tay anh.

Anh nằm xuống, hoàn toàn bọc cô trong lòng mình, có thể nhận ra sự mỗi một qua từng câu chữ: “Cố Sơ, cho tôi một chút thời gian.”

Trong bóng tối, Cố Sơ từ từ mở mắt ra, cúi đầu, bàn tay lớn đặt trên bụng cô của anh đang đan vào từng ngón tay cô...

Ngày hôm sau, từ lúc Cố Sơ vừa mở mắt tới khi cô làm xong bữa sáng, Lục Bắc Thần vẫn nhốt mình trong phòng sách. Cửa phòng khép hờ, loáng thoáng nghe thấy tiếng di động của anh reo inh ỏi. Khi di động không kêu nữa thì điện thoại bàn lại không chịu nghỉ ngơi.

Cả một buổi sáng anh đều xử lý các cuộc điện thoại, nghe ngữ khí hình như đã xảy ra chuyện gì đó.

Cố Sơ nhớ lại câu tối qua anh nói, trong lòng bỗng dâng lên một dự cảm không hay nhưng lại nghĩ không ra thế nên càng lo lắng, bất an. Khi vừa làm xong sandwich thì di động của cô cũng vang lên. Nhìn cái tên nhấp nháy trên màn hình, áp lực của cô cũng kéo tới.

Là Sầm Vân, hỏi cô khi nào thì từ Thượng Hải về Quỳnh Châu.

Kiểu điện thoại thúc giục này gần như mỗi ngày một cuộc, Cố Sơ biết chuyện này không thể trì hoãn nữa. Cô hiểu tính tình của dì, có thể kéo tới Thượng Hải ngay lập tức. Cố Tư đang giúp đỡ trong bếp, gọt một loạt các loại hoa quả trước khi ăn sáng. Sau khi cúp điện thoại, Cố Sơ bần thần đi vào.

“Sao thế ạ?” Cố Tư thấy sắc mặt cô không tốt cho lắm, quan tâm hỏi.

Cố Sơ giúp nó rửa mấy loại hoa quả, đặt hết vào đĩa rồi nói: “Dì lại gọi điện tới giục rồi.” Cô ngắt từng quả nho ra một, rồi cầm thêm hai quả cam, bổ sung thêm: “Nhớ bỏ hột nho ra, gọt thêm hai quả cam nữa, giáo sư Lục thích ăn.”

Cố Tư nhìn cô, lắc đầu nhưng vẫn làm theo. Từng quả nho tím được cắt thành hai nửa, những quả cam mọng nước cũng được tỉ mỉ gọt vỏ, xếp cùng với những quả kiwi được cắt thành hình quạt, rồi được đặt cẩn thận vào trong một chiếc đĩa sứ trắng được chạm trổ hoa văn màu trắng sữa. Nó nói: “Ngay cả việc anh ấy thích ăn gì chị cũng biết rõ như vậy, có đi nổi không?”

Cố Sơ rửa tay: “Vụ án của Tiêu Tuyết kết thúc rồi, em cũng an toàn rồi, sớm muộn gì cũng phải đi thôi.”

“Chị định nói với anh ấy thế nào?” Cố Tư tò mò hỏi.

Cố Sơ trầm mặc, mãi không nói được gì.

“Có vẻ như hôm nay anh Thần rất bận.”

“Ừm.” Cố Sơ cắt dao gọt hoa quả đi: “Thế nên chị mới càng cảm thấy mình vốn chẳng giúp đỡ được gì. Tính tình dì thế nào đâu phải em không hiểu, chị không muốn chuốc thêm cho anh nhiều phiền phức.”

Một bữa sáng thịnh soạn nhưng hình thức thì không được đẹp lắm. Điều này cũng khó trách, đầu bếp chính là Cố Tư. Lục Bắc Thần gần như nhứ chặt mỳ mới ăn hết thức ăn trong đĩa, cuối cùng đưa ra một lời nhận xét đúng trọng tâm: “Tay nghề của em chỉ thể hiện trên món sandwich.”

Cố Tư lè lưỡi: “Cả một bàn đồ ăn sáng thế này chỉ có mỗi món đó không phải em làm.”

Lục Bắc Thần nhìn sang Cố Sơ mỉm cười, cầm khăn ướt lên tào nhả lau tay một chút, sau đó lại quay về phía Cố Tư: “Cũng nên đưa hai chị em ra ngoài chơi thoải mái một chút rồi. Nói xem, muốn đi đâu chơi?”

161. Chương 161: Rẽ Nhầm Thời Gian

Chúng ta như rẽ vào những quãng thời gian hoang đường, gặp gỡ, quen biết đã định sẵn chỉ dày vò lẫn nhau.

“Anh tháp tùng toàn bộ hành trình sao?” Cố Tư tròn xoe hai mắt.

“Tài xế miễn phí đây.”

“Trời đất ơi, em không nghe nhầm chứ? Giáo sư Lục lừng danh làm tài xế cho bọn em?” Cố Tư reo lên một cách khoa trương.

Cố Sơ ngồi bên lườn nó một cái, khẽ thở dài: “Câu nói của em đã khiến màng tế bào xảy ra sự thay đổi điện hóa rồi đấy.”

“Thế là sao cơ?” Cố Tư tò mò hỏi.

Lục Bắc Thần khẽ rướn môi lên: “Ý nói rằng em hưng phấn quá độ rồi.”

“Ngồi cạnh mấy người học y quả là đáng sợ.” Cố Tư lắc đầu rồi đứng dậy, chỉ vào cả một đĩa đầy áp hoa quả và nói: “Chỗ hoa quả này là chị em tỉ mỉ chọn lựa cho anh đấy, còn phần cắt gọt trang trí là công sức của em, thế nên để không phụ lòng cả chị em và em, mong giáo sư Lục nhất định phải ăn thật ngon miệng.”

Sau đó nó chuồn lẹ ra ngoài phòng ăn, tới trước cửa còn nháy mắt với Cố Sơ, nhắc cô nói tới chuyện về Quỳnh Châu.

Phòng ăn không còn Cố Tư bỗng chốc yên ắng hẳn đi.

Cố Sơ chia hoa quả ra đĩa nhỏ, gác một chiếc đĩa đẹp mắt bên cạnh, cúi đầu, đưa cho anh: “Ăn chút hoa quả đi!”

Lục Bắc Thần liếc nhìn, không nói gì, cầm đĩa lên xiên một miếng cam bỏ vào miệng. Cố Sơ ngồi đối diện anh, ngược mắt lên quan sát rồi lại cúi đầu, bện tay vào nhau.

“Nói đi, có chuyện gì?”

Cố Sơ ngược nhìn anh, có phần sững sốt.

“Thị lực của tôi cũng khá tốt.” Lục Bắc Thần nói một câu rồi dùng đĩa gõ nhẹ vào thành đĩa: “Cam hôm nay rất ngọt, ngon lắm, chính tay em chọn à?”

Cố Sơ gật đầu.

Lục Bắc Thần mỉm cười, có chút gì dịu dàng tan vào trong ánh mắt anh nhìn cô, anh đang đợi cô lên tiếng.

Những lời nói trong lòng xoay vòng mấy lần, mấy giây sau cô mới hắng giọng nói: “Tôi muốn về Quỳnh Châu.”

Lục Bắc Thần vẫn còn cầm đĩa trong tay, chiếc đĩa chợt run lên trong khoảnh khắc, nhưng rất nhanh, đầu nhọn đã đâm sâu vào một miếng cam mọng nước, có những giọt nước men theo từng đường xơ chảy xuống tựa như những giọt lệ.

“Vụ án của Tiêu Tuyết đã kết thúc, nếu muốn về nhà em có thể về ở mấy hôm.” Ngữ khí của anh cực kỳ điềm đạm.

Cố Sơ liếm môi: “Ý của tôi là... muốn xin nghỉ công việc trợ lý.”

“Hợp đồng của em là 20 năm.” Lục Bắc Thần ngược lên nhìn cô, ánh mắt bình thản.

“Thật ra anh cũng biết rõ đây là một bản hợp đồng vô lý.”

Lục Bắc Thần buông chiếc đĩa trong tay ra, dựa ra sau ghế: “Em muốn hợp lý thế nào? Cứ đề xuất, tôi sẽ thỏa mãn.”

“Tôi không cần anh làm bất kỳ việc gì vì tôi cả.” Nhớ lại những câu hôm qua anh nói, tâm trạng Cố Sơ vẫn còn bất an.

Gương mặt Lục Bắc Thần hơi lạnh đi nhưng ngữ khí thì vẫn bình tĩnh: “Tôi cho em nghỉ phép, em muốn đi đâu chơi mấy ngày tùy ý, dọn dẹp sạch sẽ tất cả những suy nghĩ vớ vẩn này của em rồi trở về.”

“Tôi muốn hủy hợp đồng.” Cố Sơ biết, anh đang đè nén cơn giận.

Người đàn ông trước mặt im lặng.

Cô ngược mắt lên, anh vẫn đang nhìn cô trân trân, cái ngòi lạnh đã thâm nhập vào tận đôi đồng tử, tận sâu nơi đáy mắt như có cơn sóng ngầm đang trào dâng. Cố Sơ không lùi bước, cứ thế nhìn thẳng vào ánh mắt dò xét của anh. Rất lâu sau anh mới nói: “Cố Sơ, em có biết rõ mình đang nói gì không?”

“Người say rượu tối qua không phải tôi.” Cô gián tiếp nhắc nhở anh rằng mình rất tỉnh táo.

“Em tưởng những lời tôi nói tối qua là thiếu tỉnh táo sao?” Cuối cùng Lục Bắc Thần cũng nhú mày.

“Không.” Cố Sơ trả lời: “Là lời trong lúc say hay lúc tỉnh đều không quan trọng. Quan trọng là tôi muốn sống cuộc sống trước đây của tôi, tôi muốn về Quỳnh Châu.”

Đôi mắt Lục Bắc Thần hoàn toàn ngập trong giá lạnh, bờ môi mấp máy: “Em nhắc lại lần nữa cho tôi.”

Là sự bình tĩnh khi phần nộ đã chực chờ bùng nổ, Cố Sơ có thể nghe ra nhưng cô vẫn ngồi thẳng lưng, nhấn mạnh từng chữ: “Tôi-muốn-quay-về-Quỳnh-Châu!”

Lục Bắc Thần hơi nheo mắt lại: “Đối với em chẳng có việc gì quan trọng, chỉ có rời xa tôi mới là quan trọng nhất, phải không?”

Hơi thở Cố Sơ có phần dồn dập, bàn tay để dưới gầm bàn siết chặt lại, lòng bàn tay đau đớn. Cô nói: “Phải.”

Trầm mặc.

Im ắng như mọi thứ đã chết cả.

Rất lâu sau, Lục Bắc Thần mới ném lại một câu lạnh nhạt: “Tùy em.” Dứt lời, anh rời khỏi phòng ăn.

Cố Sơ chờ người ngồi tại đó, cho tới khi nghe thấy cửa phòng sách trên gác vọng xuống tiếng rầm, cả người cô bỗng chốc như bị ai rút đi sống lưng, xụi lơ gục xuống, nằm bò ra bàn. Cô không khóc nhưng con tim thì đập điên cuồng không ngừng, lồng ngực tựa hồ bị thít chặt mấy sợi dây thun cỡ lớn, mỗi lần hít thở đều rất khó khăn. Cô đã rời đi như thế, so với năm năm trước chẳng được gọi là nín giữ cũng chưa đến mức điên rồ nhưng cũng như năm năm trước, vẫn là một nỗi đau như lột đi một lớp da.

Bắc Thâm của năm năm trước, Bắc Thần của năm năm sau, chúng ta như rẽ vào những quãng thời gian hoang đường, gặp gỡ, quen biết đã định sẵn chỉ dày vò lẫn nhau. Vậy thì hãy mau chóng tỉnh lại đi, thoát khỏi chuyện tình quái đản này. Cứ vậy nhé, chúng ta đừng bao giờ gặp lại nữa...

Buổi chiều, Cố Sơ và Cố Tư tới gặp Kiều Vân Tiêu, nói với anh quyết định quay về Quỳnh Châu. Kiều Vân Tiêu thấy ý Cố Sơ đã quyết, không đồng ý cũng đành phải tôn trọng cô, với lại còn có một nguyên nhân quan trọng, cô không còn là trợ lý của Lục Bắc Thần nữa, việc này dù ít dù nhiều cũng khiến anh yên tâm hơn.

Anh và Cố Sơ ngày tháng còn dài nhưng còn Lục Bắc Thần... Nhìn ánh mắt của Cố Sơ có vẻ như đã quyết định cả đời không gặp lại vậy.

Kiều Vân Tiêu lùi bước tiếp khách, ba người cùng đi ăn bữa cơm. Trong bữa ăn, Kiêu Vân Tiêu hết lời dặn dò Cố Tư, chủ yếu là nhắc nhở nó sau này nhìn người phải chuẩn, không được ngốc nghếch để rồi bị lừa. Cố Tư là một cô bé giỏi che giấu tâm sự vào lòng, nó cười xảo quyệt rồi nói: Kiêu đại ca, vẫn nên lo chuyện của mình trước đi!

Một câu nói đã làm Kiêu Vân Tiêu á khẩu.

Ăn cơm xong, Cố Sơ đưa Cố Tư tới bệnh viện một chuyến. Sức khỏe của chú Kiêu đã có chuyển biến tốt, trước mắt được sắp xếp điều trị tại khu điều dưỡng. Tập đoàn Kiêu Viễn sau mấy hồi lặn lội và bôn ba của Kiêu Vân Tiêu coi như cũng đã vượt qua khó khăn. Đúng như câu “Tái ông mất ngựa, chưa biết là phúc hay họa”, lần này Kiêu Vân Tiêu xoay chuyển được nguy cơ một cách tuyệt vời, các cách thức và quyết sách xử lý công việc cũng đã thuyết phục được các cổ đông kỳ cựu của Kiêu Viễn. Trong cuộc họp, Kiêu Vân Tiêu đã hoàn toàn ngồi vững chiếc ghế chủ tịch với 100% số phiếu thông qua.

Đây cũng là nguyên nhân quan trọng giúp ông Kiêu có thể yên tâm dưỡng bệnh. Hồ phụ sinh hồ tử, muốn giáo dục con trở thành chúa tể sơn lâm mới định sẵn trước hết phải ném nó vào trong rừng sâu rèn luyện.

Tập đoàn Kiêu Viễn vượt qua kiếp nạn, sự thay đổi rõ rệt nhất chính là có nhiều người tới khu điều dưỡng thăm ông Kiêu hơn. Có người trong giới kinh doanh, cũng có người trong giới chính trị, tài chính ngân hàng... quây quần thành núi. Mặc cho Kiêu Vân Tiêu đã không ít vệ sỹ tới trông coi nhưng những người này vẫn có thể len lỏi vào.

Cố Sơ không vào phòng, chỉ đứng từ xa nhìn ông Kiêu.

Giờ đang là lúc ông ấy nghỉ trưa, ngồi trên chiếc xe lăn trên bãi cỏ khu điều dưỡng, nhắm mắt nghỉ ngơi. Trên đỉnh đầu là bóng nắng lóa xòa. Khi có gió nhẹ thổi qua, lá cây lại kêu xào xạc. Hiếm khi được thanh tịnh như vậy, cô không muốn bước lên quấy rầy.

Kiều Vân Tiêu cũng không miễn cưỡng, chỉ ở bên cạnh cô.

“Khỏe mạnh là tốt rồi.” Cố Sơ nhẹ nhàng nói một câu.

Có lẽ chính vì ông ấy là người cuối cùng có qua lại với bố nên tới hôm nay cô mới không còn hận nữa. Chẳng mong muốn điều gì xa xôi, chỉ cần bình an, mạnh khỏe là được.

Khi sắp hoàng hôn, Cố Sơ bị Cố Tư kéo tới đường Hoài Hải một chuyến, âm ỉ đòi mua mấy món quà cho bạn bè. Cố Sơ cũng định mua chút đồ cho dì và Hứa Đồng bèn đi dạo phố mua sắm cùng Cố Tư. Đường Hoài Hải vẫn náo nhiệt như thế, khiến Cố Sơ nhớ lại bản thân mình khi đứng trước tấm biển chào đón thiên niên kỷ mới, hứa hẹn với chí khí ngút trời.

Di động trong túi vẫn chẳng hề kêu.

Lục Bắc Thần đã đồng ý để cô đi nhưng mãi vẫn không dặn dò chuyện sau khi kết thúc hợp đồng. Cuộc trò chuyện lúc sáng đã khiến họ chia tay không vui vẻ. Trước khi họ ra ngoài, Lục Bắc Thần đã tới phòng thực nghiệm trước, tới tận bây giờ vẫn chưa có động tĩnh gì.

Cố Sơ nghĩ bụng nếu cứ im lặng kết thúc như vậy cũng tốt, ít nhất cũng không phải đấu khẩu trong lạnh lùng.

Cố Tư chọn nước hoa và quần áo, còn cả những chiếc kẹp tóc xinh xắn cũng đủ các loại xước. Có thể nhận ra nó rất yêu thành phố này, say đắm cái xa hoa, tưng bừng của nơi đây nhưng cô gái em này từ đầu tới cuối vẫn rất ngoan ngoãn, chưa bao giờ đòi hỏi một câu: Chị ơi, hay là chúng ta ở lại đi!

Khi trời nhá nhem tối, di động của Cố Sơ vang lên, cô nhận máy.

“Cố Sơ à?” Là tiếng của La Trì, có vẻ rất gấp gáp.

Cố Sơ đột nhiên có linh cảm không lành: “Tôi đây, sao vậy?”

“Giáo sư Lục bị xe cấp cứu đưa đi rồi, cô mau tới bệnh viện đi.”

Lục Bắc Thần một lần nữa nhập viện vì sốt cao.

Khi Cố Sơ và Cố Tư tới phòng cấp cứu thì có mấy bác sỹ đang vây quanh giường bệnh, làm kiểm tra chẩn đoán.

Lâm Gia Duyệt ở bên cạnh, La Trì đi đi lại lại ngoài cửa phòng, tâm trạng sốt ruột. Sau khi thấy Cố Sơ tới, anh ấy mới kể rõ tình hình.

“Cậu ấy đang ở trong phòng thực nghiệm thì ngất xỉu. Đúng lúc ấy tôi đưa Lâm Gia Duyệt tới đó tìm cậu ấy, nên vội gọi xe cấp cứu. Nghe mấy đồng nghiệp ở đó nói, khi mới tới nơi sắc mặt cậu ấy đã hơi khó coi rồi, trông có vẻ không thoải mái. Ai ngờ cậu ấy sốt như thế mà vẫn làm việc.”

Cố Sơ nghe xong mà ruột gan nóng như lửa đốt. Sao đang yên đang lành lại sốt cao chứ?

Bác sỹ kiểm tra một lượt, vẫn không tìm ra được kết quả như lần trước. Nhưng lần trước còn giải thích là do anh nhiễm lạnh, lần này thì sao? Lâm Gia Duyệt bứt rứt như kiến bò miệng chảo, ra sức van vỉ bác sỹ nghĩ cách tìm ra nguyên nhân căn bệnh. Bác sỹ nắm chặt tờ kết quả trong tay, những điều cần hỏi đã hỏi cả rồi, cuối cùng ông ấy nghi ngờ hỏi thêm một câu: “Thế tình hình ăn uống của cậu ấy thì sao? Hôm nay cậu ấy có ăn món gì mà bình thường không ăn không?”

La Trì nói: “Các đồng nghiệp trong phòng phản ánh cậu ấy tới phòng thực nghiệm trước bữa trưa, tới trước khi ngất xỉu cũng chỉ uống nước, không ăn món gì khác.”

“Uống nước thì làm sao lên cơn sốt được.” Lâm Gia Duyệt đứng bên cạnh sắp bật khóc tới nơi: “Bác sỹ, tôi cảm thấy hay là anh ấy mắc căn bệnh gì mà không kiểm tra ra?”

Bác sỹ lắc đầu, phủ định suy đoán của cô ta.

“Lần trước anh ấy cũng như vậy, sau khi sốt đi sốt lại mấy lần thì tự khỏi.” Cố Sơ đứng bên nói một câu. Cô nhìn Lục Bắc Thần nằm trên giường bệnh, sắc mặt trắng bệch, trong lòng rất lo nhưng ở trước mặt Lâm Gia Duyệt cô vẫn kiềm chế.

Bác sỹ cũng cảm thấy rất lạ: “Tôi cảm thấy vẫn là thức ăn có vấn đề.”

“Thức ăn?” Lâm Gia Duyệt ngắt ra giấy lát rồi quay sang Cố Sơ: “Anh ấy vẫn luôn ăn đồ do cô làm!”

Cố Sơ ngây người, rất lâu sau mới nói được một câu: “Nhưng tôi đều làm những món anh ấy ăn được mà. Sáng nay cũng chỉ ăn đơn giản là sandwich và hoa quả, đều là mấy món anh ấy thích ăn mà, nho, kiwi và cam...”

“Cái gì? Cam?” Lâm Gia Duyệt đột ngột ngắt lời Cố Sơ, ngay sau đó tâm trạng trở nên rất kích động: “Anh ấy từ trước tới nay đều không ăn cam. Anh ấy bị dị ứng với cam đấy, cô lại dám để anh ấy ăn cam? Cố Sơ, cô muốn lấy mạng anh ấy phải không?”

162. Chương 162: Sớm Muộn Gì Cô Cũng Sẽ Hại Chết Anh Ấy

Cố Sơ vẫn chưa buông tay Lục Bắc Thần ra vì tay cô đa phần đều lạnh, lần trước khi Lục Bắc Thần sốt cao luôn thích nắm tay cô, mỗi khi cô định rút về anh lại càng nắm chặt hơn, nói với cô rằng: Cứ để tôi nắm như vậy đi!

Từ lúc quen Lâm Gia Duyệt ở Quỳnh Châu cho tới giờ, tuy rằng sự hiểu biết của Cố Sơ dành cho cô ta không được coi là quá nhiều nhưng cũng biết rõ Lâm Gia Duyệt không phải một người dễ mất bình tĩnh. Dù sao cũng là con gái một gia đình quyền quý, chí ít sẽ không để người ngoài nắm được điểm yếu. Hơn nữa đánh giá của người ngoài với Lâm Gia Duyệt cũng rất cao, thông minh, xinh đẹp, tự lập, hiện đại lại có tài, được coi là đại diện cho vẻ đẹp hoàn mỹ của phái nữ trong thế kỷ này.

Kích động như hôm nay thế này e rằng thật sự là lần đầu tiên.

Cố Sơ không còn sức lực quan sát sự thay đổi cảm xúc của Lâm Gia Duyệt trước. Sau khi giọng nói đó lắng xuống, khắp đầu cô chỉ còn bay bay chữ ‘cam’.

Lục Bắc Thần dị ứng với cam ư?

Cô không hề biết chuyện này.

Một lúc sau, Cố Sơ tìm lại được giọng nói, nhìn về phía bác sỹ: “Nếu dị ứng cam thì có thể dẫn tới sốt cao không hạ không?”

Bác sỹ ngẫm nghĩ rồi đáp: “Có khả năng này. Thể chất của người này với người kia là khác nhau, nên cũng dị ứng với những loại chất khác nhau. Có người dị ứng với lạc, nếu nghiêm trọng ăn vào còn mất mạng. Có người lại dị ứng với phấn hoa, sau khi hít vào sẽ khiến hô hấp khó khăn dẫn tới nghẹt thở. Thế nên dị ứng cam cũng không phải chuyện gì quá kỳ lạ, khiến bệnh nhân sốt cao liên miên cũng không hiếm.”

Hơi thở của Cố Sơ có phần gấp gáp, ngón tay siết chặt lại, đâm sâu vào lòng bàn tay. La Trì đứng bên nhìn rất rõ ràng. Có lẽ cảm thấy thái độ vừa rồi của Lâm Gia Duyệt hơi thái quá, anh ấy bước lên, ôn tồn nói: “Cô không biết chuyện giáo sư Lục dị ứng với cam phải không?”

Cố Sơ khẽ lắc đầu, ngược mắt nhìn La Trì: “Mọi người biết cả sao?”

“Cấp trên rất coi trọng lần về nước này của giáo sư Lục, thế nên ngay từ đầu đã điều tra những điều cấm kỵ của cậu ấy rồi báo ọi người.” La Trì thở dài: “Các trợ lý, đồng nghiệp làm việc cùng cậu ấy cũng đều biết cậu ấy có bệnh này, biết cậu ấy không bao giờ ăn cam. Trước nay cậu ấy rất kén chọn đồ ăn, nghe nói lúc trước ai lỡ bê nhầm nước cam ép tới cho cậu ấy sẽ bị mắng té tát một trận. Nhưng sau khi tới Trung Quốc, đối với những món cô làm cậu ấy luôn khen không ngớt. Tôi còn tưởng cô hiểu rõ khẩu vị và thói quen của cậu ấy lắm rồi, dẫu sao thì khiến một người kén chọn thức ăn phải gật đầu đầu phải chuyện dễ dàng.”

Nhưng anh chưa bao giờ nói cho cô biết việc này, thậm chí còn chưa từng nhắc qua.

Cô bất chợt nhớ lại lần anh sốt triền miên khi trước.

Ký ức không ngừng đảo ngược rồi dừng lại tại đường du lịch.

Cốc nước dưa hấu được đổi thành nước cam, sau đó để tránh sự ngỡ ngàng cô đã xiên cho anh một miếng cam. Cô dường như bỏ quên mất biểu cảm của anh. Bây giờ nhớ kỹ lại, lúc ấy anh có chút do dự. Nhưng lúc đó cô lại hiểu nhầm, vốn dĩ không hề nghĩ rằng vì anh không thể ăn được cam nên mới do dự. Hôm đó anh ăn không ít cam, hầu như đều là anh yêu cầu cô cắt nhỏ ăn. Ngay sau đó thì anh phát sốt, lúc sốt lúc hạ, không liên tục...

Nghĩ tới đây, sắc mặt Cố Sơ trở nên trắng bệch.

La Trì quan sát rất tỉ mỉ, bèn hỏi: “Cô sao vậy?”

“Tôi...” Ngón tay Cố Sơ hơi run, phải ra sức bấu mới đè nén được: “Lần đó trước khi anh ấy phát sốt đã ăn cam, hơn nữa sốt đi sốt lại nhiều lần cũng vì trong khoảng thời gian bị sốt cũng ăn cam.”

“Cái gì?” La Trì và Lâm Gia Duyệt đồng thanh lên tiếng.

“Vì trong cam chứa nhiều vitamin, tôi cảm thấy có lợi cho sức khỏe.” Cố Sơ nắm chặt tay lại đến đau nhức.

Lần trước khi cơn sốt của Lục Bắc Thần vừa hạ, cô đã làm mấy món ăn thanh đạm cùng với cam. Khoảng thời gian đó anh ăn bao nhiêu cam thì sốt bấy nhiêu lần, bây giờ nghĩ lại số lần anh sốt mê man khi ấy vừa đúng bằng số lần cô cho anh ăn cam.

Chính cô đã hại anh.

Lâm Gia Duyệt bước lên, nhìn cô chằm chằm: “Bác Thần từ trước tới nay đều không động vào cam, anh ấy cực kỳ thận trọng với những thứ ăn vào người. Đừng nói là cam, tới loại quả như quýt anh ấy cũng không động. Tại sao cứ ở trước mặt cô thì lại ăn cam?”

Cố Sơ đương nhiên sẽ không nói ra tình cảnh lúc ấy. Cô nhìn Lục Bắc Thần nằm trên giường bệnh, hết cơn đau này tới cơn đau khác quét qua tim.

Ấy náy như một con rết bò tận đáy lòng. Nơi nào nó bò qua, nơi ấy lại bị cào một vết máu. Nếu cô biết sao có thể để anh ăn nhiều cam như vậy?

“Lần trước tự động hạ sốt sao?” Bác sỹ hỏi thẳng Cổ Sơ.

Cổ Sơ bước lên trước, gạt đầu.

Đứng gần với Lục Bắc Thần, sắc mặt anh trắng bệch tới kinh người, nắm chặt bàn tay anh cũng nóng rẫy. Lần trước anh cũng như vậy, sốt cao rất khác người bình thường. Người ta sốt khắp người sẽ đổ lỵ lên, còn anh sốt lại tái mét mặt mày, lòng bàn tay nóng đến hết hồn hết vía.

Triệu chứng của lần này giống y hệt lần trước.

Tại cô sơ suất, quên hẳn việc dị ứng với một số loại thức ăn. Mấy năm đó cô học y đúng là vứt đi rồi.

Hít sâu một hơi, cô nhìn về phía bác sỹ: “Bây giờ đã tìm được nguyên nhân dị ứng rồi, tôi nghĩ khoảng thời gian này chỉ cần anh ấy không động vào các loại hoa quả hoặc thức ăn có cam thì cơn sốt cũng tự động hạ thôi.”

“Cô còn đáng để tin sao?” Lâm Gia Duyệt bước lên, nói với thái độ lạnh nhạt.

Cổ Sơ vẫn chưa buông tay Lục Bắc Thần ra vì tay cô đa phần đều lạnh, lần trước khi Lục Bắc Thần sốt cao luôn thích nắm tay cô, mỗi khi cô định rút về anh lại càng nắm chặt hơn, nói với cô rằng: Cứ để tôi nắm như vậy đi!

Anh hay đan tay vào tay cô. Cô nghĩ chính cái lạnh của tay cô đã làm nguội bết nỗi khổ sở khi anh sốt cao.

Lâm Gia Duyệt nhìn thấy hành động của cô, nhưng từ đầu tới cuối cô ta vẫn không diên rồ tiến tới gạt tay Cổ Sơ ra, chỉ nhìn cô vẻ không vui, nghi ngờ câu nói của cô. Cổ Sơ có thể nhận ra ý thù địch từ ánh mắt của Lâm Gia Duyệt, cô nói: “Về nội khoa, tôi nghĩ tôi hiểu biết nhiều hơn cô.”

Lâm Gia Duyệt không ngờ cô lại nói vậy, ghen lời giây lát, mãi sau mới lên tiếng: “Tôi biết cô học y, nhưng cô cũng chính là thủ phạm hại Bắc Thần nhập viện.”

Một câu nói đã vạch trần hành vi ngấm ngầm điều tra Cổ Sơ của cô ta.

Cổ Sơ không phải con ngốc, dĩ nhiên đã nghe ra, lòng bàn tay lạnh lẽo nhanh chóng nóng lên nhờ nhiệt độ từ cơn sốt của Lục Bắc Thần, thiêu cháy cả xương cốt của cô. Không sai, cô chính là thủ phạm. Cổ Sơ đứng bên cạnh nghe không lọt tai nữa, bèn chặn thẳng trước mặt Cổ Sơ, giã cho Lâm Gia Duyệt một trận.

“Chị nói đủ rồi đấy, chết có gì đáng sợ đâu, chị còn muốn thế nào? Bây giờ Lục Bắc Thần nhà chị chết rồi hay là bại liệt rồi? Chẳng qua là sốt cao thôi mà, có gì ghê gớm chứ? Người ta nói người không biết không có tội, chuyện này trách được chị tôi sao? Các người người nào người nấy cũng biết rõ sự tình, thế sao ban đầu không ai nhắc nhở chị tôi? Còn nữa, giáo sư Lục đáng kính của mấy người còn chưa nhắc tới chuyện này, làm sao chị tôi biết được?”

Lâm Gia Duyệt chưa từng lĩnh giáo sự danh đá của Cổ Sơ, hôm nay bị ăn cả một bài như thế này quả thực cũng cứng họng. Cô ta nghiêng rằng, cao ngạo vênh mặt lên: “Là trợ lý, nếu đã chu đáo tới mức chăm sóc cả bữa ăn giấc ngủ thì sếp của cô ta ăn được món gì, không ăn được món gì, tổ chức cơ bản này phải có.”

“Ô, chị nói thì dễ nhỉ. Việc này cũng giống như nếu như chị bị trĩ mà không nói cho tôi, làm sao tôi biết được chị bị trĩ đây?”

“Cô...” Lâm Gia Duyệt bị chọc giận: “Cô nói bừa bãi cái gì vậy?” Cô ta là một thiên kim tiểu thư, từ nhỏ tới lớn nào có ai dám mắng mẩy lời như vậy với mình?

Cổ Sơ ở bên cạnh khó xử, kéo tay Cổ Sơ một cái: “Đừng cãi nữa!”

Nhưng Cổ Sơ thì chưa chịu thôi. Nó hất tay Cổ Sơ ra, tiếp tục tranh luận với Lâm Gia Duyệt: “Chị tôi đúng là trợ lý của anh ấy, thế thì chuyện gì cũng phải chịu trách nhiệm hết sao? Vậy được, muốn chị tôi chịu trách nhiệm toàn bộ cũng được thôi, mời cô chủ Lâm tránh sang một bên, để chị tôi và giáo sư Lục của mấy người bên nhau như hình với bóng, gắn thêm cái móc bà Lục nữa, không muốn chịu trách nhiệm cũng không được. Sao, chị cóỡ không?”

“Cố Tư!” Cố Sơ kéo nó sang một bên, khế quát: “Em ăn nói điên rồ đủ rồi đấy!”

“Chị, em rất tỉnh táo. Cái gì mà ăn nói điên rồ?” Cố Tư trừng mắt với Lâm Gia Duyệt: “Chị có gì ghê gớm hả? Chẳng qua cậu mình thân thiết với anh ấy hơn một chút chứ gì? Có cưới được người chồng như ý không còn chưa biết đâu. Ra về ta đây gì với chúng tôi chứ? Năm xưa chẳng biết chúng tôi còn lợi hại hơn chị bao nhiêu lần, chị là cái thá gì? Lâm Gia Duyệt, tôi nói cho chị biết. Chị không cần đề phòng chị tôi như canh trộm vậy. Có hạng đàn ông nào chưa từng theo đuổi chị tôi, chị ấy thềm vào tranh giành với chị.”

La Trì đứng bên nghe mà đầu sắp nổ tung, khuyên ai cũng không ổn. Các bác sỹ điều trị lại càng ngơ ngác nhìn nhau, nhất thời cũng không chen ngang được. Vẫn là Cố Sơ dứt khoát chặn miệng Cố Tư lại, nếu không cứ để nó chửi thế này có thể chửi tới khi trời sáng.

Gương mặt Lâm Gia Duyệt lúc đỏ bừng lúc trắng bệch, biểu cảm cực kỳ khó coi. Sau khi thấy Cố Tư bị ngăn lại, cô ta âm thầm điều chỉnh lại tâm trạng, cuối cùng vẫn không thể bình tĩnh lại được, nhìn về phía Cố Sơ: “Tôi biết cô không thiếu người theo đuổi, tâm tư thiên lệch cũng là chuyện bình thường. Nhưng Cố Sơ, tôi mời cô tự hỏi lại lòng mình xem, khi cô cho Bắc Thần ăn cam, rốt cuộc cô đã coi anh ấy là ai? Trước giờ cô là người kỹ tính, vừa nhìn là có thể biết ai thích món gì, ai không thích ăn món gì. Sao chỉ riêng Bắc Thần là cô không thèm hỏi xem anh ấy có ăn được cam hay không? Tôi cho cô biết, Lục Bắc Thần chính là Lục Bắc Thần, nếu cô thực sự không coi anh ấy là Lục Bắc Thần thì phiền cô tránh xa anh ấy một chút, bằng không sớm muộn gì cô cũng sẽ hại chết anh ấy!”

Cố Sơ như bị sét đánh, sững sờ nhìn Lâm Gia Duyệt.

Sóng lòng cuộn trào dữ dội.

Cô đã xem nhẹ khả năng điều tra của Lâm Gia Duyệt rồi, thì ra chẳng biết từ lúc nào cô ta đã thấu đáo nhiều chuyện như vậy.

La Trì nghe xong câu này cũng ù ù cạc cạc, vò đầu bứt tai, hết nhìn Lâm Gia Duyệt lại nhìn sang Cố Sơ: “Thế là thế nào? Cô coi giáo sư Lục là ai?”

Cố Sơ không trả lời.

Câu này cũng làm Cố Tư kinh ngạc. Nó ngây ra giây lát, bất chợt nhớ tới từng bức chân dung trong phòng tranh, người con trai được phác họa bên trên có gương mặt giống người đàn ông nằm trên giường bệnh y như đúc. Cố Sơ từng nói đó là... em trai của anh ấy.

Kinh hoàng, nó vô thức buột miệng nói với Cố Sơ: “Chị, chị đang...”

“Đi thôi.” Cố Sơ nhẹ nhàng ngắt lời Cố Tư. Nét mặt của cô bình thản đến đáng sợ, gương mặt hình như không chút biến đổi nào.

Cố Tư há hốc miệng.

Cố Sơ quay đầu nhìn Lục Bắc Thần một cái, buông tay anh ra. Ngón tay mảnh khảnh ấy lại lặng lẽ rơi xuống giường bệnh, trái tim như bị thứ gì đó đâm qua vậy. Nhói đau như cảm giác khi một lưỡi dao mỏng lướt qua, không thấy vết máu.

Nhưng cô biết, nơi đó bị thương rồi, cần một cách thức đẹp nhất để băng nó lại...

163. Chương 163: Thế Nên, Bắc Thần, Em... Đi Đây

Cô thường cảm thấy người mình tìm không phải một anh bạn trai mà là một ông bố.

Đó là những tháng ngày có thể mặc sức làm theo ý mình.

Đến cả ánh nắng cũng thật ấm áp.

Cô và Bắc Thần lưng dựa lưng ngồi trên chiếc ghế gỗ trong vườn trường, phía xa xa là cả một bãi cỏ rộng lớn, buổi chiều khi không có tiết luân lười nhác tới nỗi khiến người ta gà gât. Anh thích chơi một trận bóng rổ ồ hôi ra đầm đìa, sau đó xối ào nước lạnh một cái rồi hẹn hò với cô. Nhưng Bắc Thần hẹn hò chẳng được coi là chuyện tình cảm lãng mạn, đa phần họ đều ngồi như vậy, anh đôn đốc bài vở của cô.

Cô thường cảm thấy người mình tìm không phải một anh bạn trai mà là một ông bố.

Cam trở thành loại hoa quả không thể thiếu của cả hai. Cổ Sơ luôn cắt tỉ mỉ, đặt trong một chiếc hộp đựng hoa quả rất đẹp, kết hợp với loại đĩa hoa quả đủ màu sắc sỡ như thạch để ‘hiếu kính’ với Bắc Thâm.

“Ngoài cam ra, em còn thích ăn loại hoa quả gì nữa?” Bắc Thâm hỏi cô.

Cô ngẫm nghĩ rồi liệt kê ra không ít loại hoa quả, cuối cùng bổ sung một câu: “Nhưng mà em thích ăn nhất vẫn là cam, vừa nhiều nước lại phong phú dinh dưỡng.” Sau đó cô uể oải dựa vào người Bắc Thâm, cổ tình mặt dày nói: “Không được phép nói anh không thích đấy nhá. Em thích ăn món gì là anh phải ăn món ấy, nghe rõ chưa?”

“Nghe rõ rồi. Cũng may ấn tượng của anh với món cam cũng không tệ.” Bắc Thâm lật cuốn vở của cô ra, giơ tay lên: “Có chỗ sai này, lên lớp lại không nghiêm túc nghe giảng rồi.”

Cổ Sơ giật vở lại, xoay ngược người theo đà ôm lấy anh, cọ má mình vào má anh, cười hì hì: “Anh xem, mặt anh bây giờ cũng nhiều chất dinh dưỡng, mọng như cam này, công em không nhỏ đâu.”

“Mục đích đã bị vạch trần.”

“Anh biết em có mục đích gì nào?” Cô liếc mắt cười với anh.

Bắc Thâm chọc chọc vào mặt: “Muốn hôn anh thì cứ nói đi!”

...

Tiếng cười hình như vẫn còn hằn sâu trong tai, không xua đi được. Quãng thời gian ấy đã không còn nữa, rồi trở thành những kỷ niệm bị níu kéo, lật qua giở lại, xé rách lớp mặt nạ tận đáy lòng, bày cho cô xem một chân tướng đậm đả máu.

Hôm nay Lâm Gia Duyệt hơi mất bình tĩnh, câu hỏi ấy đã hỏi vào tận tâm can cô.

Từ khi gặp Lục Bắc Thần cho tới nay, cô đang không ngừng lặp đi lặp lại với chính mình: Anh ấy không phải Bắc Thâm, cũng cảm nhận rõ ràng những mâu thuẫn trong nội tâm của bản thân mình, cho tới khi trái tim đã nguội lạnh từ lâu ấy mỗi lần nhớ tới anh lại đập thành thịch không ngớt.

Cô luôn tự an ủi bản thân mình rằng: Tất cả chỉ là ảo tưởng thôi, chỉ vì anh ấy quá giống Bắc Thâm nên mày mới đôi khi mất phương hướng, nhưng mà mày chưa bao giờ lẫn lộn hai người họ cả.

Cô còn tự nói với chính mình rằng: Mày xem đi, thực ra anh ấy khác Bắc Thâm nhiều lắm mà. Anh ấy thuận tay trái, Bắc Thâm thuận tay phải. Anh ấy học pháp y, Bắc Thâm học ngành y. Anh ấy biết nấu cơm, Bắc Thâm thì không biết. Nếu mà ngẫm kỹ anh ấy rồi so với Bắc Thâm trong ký ức thì lúc nhúu mày anh ấy sẽ nghiêm túc tới mức khiến người ta không dám lại gần, nhưng Bắc Thâm thì dù có nhúu mày, mày vẫn cảm thấy vô hại.

Vậy mà...

Hai đêm triền miên đó, trong thứ ánh sáng mờ mờ ảo ảo, gương mặt anh dịu dàng tình cảm, say đắm cơ thể cô, lẽ nào cô không mê mết trong lồng ngực anh?

Khuôn mặt ấy vì những dục vọng tình ái mà càng trở nên sinh động, cô bám lấy bờ vai anh, nhấp nhô lên xuống theo sự chỉ dẫn của anh, nhìn gương mặt anh nhưng hết lần này tới lần khác lại gọi tên người ấy.

Cô đã gọi: Bắc Thâm, Bắc Thâm...

Thật ra trong lòng cô, anh chính là Bắc Thâm.

Chính là Bắc Thâm yêu cô đầy lý trí nhưng vẫn tinh tế như nước ở trường đại học, chính là người đàn ông cuối cùng đã bị cô tổn thương sâu sắc ấy.

Cô vốn dĩ không thể khống chế được cảm giác thân thuộc này đối với anh. Cho dù anh có rất nhiều điều khác biệt, cho dù so với Bắc Thâm anh còn khó nắm bắt hơn nhưng cô vẫn coi anh là Bắc Thâm.

Cho tới khi, Lâm Gia Duyệt nghiêm khắc thức tỉnh cô.

Sự thật là Bắc Thâm mãi mãi không quay về nữa rồi, mà anh vĩnh viễn cũng không phải là Bắc Thâm.

Trái cam giống như nút thắt cuối cùng trói buộc quá khứ, là nhân chứng tình yêu của cô và Bắc Thâm. Con số liên miên của Lục Bắc Thần đã thức tỉnh cô một cách rõ ràng nhất: Xin lỗi, tôi không phải Lục Bắc Thâm.

Khoảnh khắc này, Cố Sơ tỉnh lại rồi.

...

“Chị?”

Cánh tay bị Cố Tư bên cạnh đẩy nhẹ một cái.

Cố Sơ tỉnh táo trở lại, xe taxi đã sắp đi tới Tomson Riviera.

“Chị không sao chứ?” Cố Tư lo lắng hỏi.

Cố Sơ lắc đầu, ép ra một nụ cười: “Sao chị có chuyện được?”

Cố Tư nhìn cô rất lâu, cũng suy nghĩ rất lâu rồi nói: “Chị, lần này chị thật sự hạ quyết tâm ra đi rồi phải không?”

“Vì sao lại hỏi vậy?” Cố Sơ đang ngẩn ngơ đi đâu.

Cố Tư dựa vào vai cô, khẽ nói: “Lúc anh ấy chưa sốt thật ra chị rất chần chừ, chỉ ngại đi sẽ tới thẳng Thượng Hải mà thôi. Còn bây giờ, em cảm thấy chị giống như đang chạy trốn Lục Bắc Thần.”

Cố Sơ không trách nó đoán trúng tâm tư mình, đương nhiên cô cũng không định giấu giếm. Cô cười nhạt: “Nếu chị tiếp tục ở lại, thật ra đối với chị hay anh ấy đều không công bằng.”

“Cô ấy?” Cố Tư hiểu nhầm: “Lâm Gia Duyệt?”

*Tiếng Trung anh ấy và cô ấy phát âm như nhau. Cố Tư đã hiểu nhầm.

“Không, thật ra không liên quan gì tới Lâm Gia Duyệt.” Cố Sơ thở dài một hơi: “Chị cần nghĩ thông suốt một số chuyện thôi, thế nên dù Lâm Gia Duyệt có xuất hiện hay không, nhưng vấn đề còn tồn tại chung quy vẫn phải đối mặt.”

“Chị đã đỡ đạn cho anh ấy rồi, còn chưa nghĩ thông suốt?” Cố Tư chớp mắt.

Cố Sơ trầm ngâm.

“À, em hiểu rồi.” Cố Tư bưng tỉnh ngộ: “Lúc ấy có phải chị coi anh ấy là người trong tranh không? Nếu là như vậy thì chị à, chuyện tình cảm này quá phức tạp rồi.”

Phải, khi Lục Bắc Thần đột ngột xuất hiện trước mặt cô đã định sẵn sẽ có một mối vướng bận không thể tháo gỡ, thế nên cô phải nhanh chóng gờ dao chém đứt mối được.

“Rồi sẽ có một ngày nghĩ thông suốt thôi.” Cố Sơ trả lời Cố Tư, cũng giống như đang an ủi chính mình.

Cố Tư ngồi thẳng dậy nhìn cô: “Nhưng chị sẽ giải thích thế nào với Lục Bắc Thần?”

“Chị nghĩ...” Cố Sơ nhìn ra những tòa nhà ngoài cửa sổ. Cả một Thượng Hải rộng lớn nhường ấy, cô đã thu trọn mọi phần hoa vào tầm mắt, cất giọng dịu dàng, yếu ớt: “... không cần thiết nữa rồi.”

Cố Sơ lập tức đặt vé khứ hồi. Sầm Vân sau khi biết chuyện cuối cùng đã không còn vừa khuyên răn vừa gào thét trong điện thoại nữa, còn nói với Cố Sơ: Con gái kiểu gì vẫn phải có công việc ổn định mới được. Dì định bỏ ra ít tiền để tới bệnh viện khác nhờ vả.

Đầy nghị này lập tức bị Cố Sơ bác bỏ, nói hết lời hơn lẽ thiệt mới xóa bỏ được suy nghĩ này của Sầm Vân. Chuyện công việc cô tạm thời chưa nghĩ tới, sống dè dặt bao nhiêu năm nay, coi như cũng là tấm gương tiết kiệm rồi. Cô nói với Sầm Vân rằng sau khi đưa Tư Tư về Quỳnh Châu, cô sẽ thuận đường tới đảo Cổ Lăng ở mấy hôm.

Sầm Vân ít nhiều cũng nhận ra tâm trạng cô suy sụp, tuy rằng không khuyên nhủ như trưởng bối các gia đình khác nhưng cũng không can dự vào tự do của cô, coi như cũng ngầm chấp nhận cho cô thời gian đau buồn.

Trước khi đi, Cố Sơ viết một lá thư.

Dành cho Lục Bắc Thần, sau đó đưa nó cho La Trì.

La Trì không ngờ cô lại ra đi, đầu tiên dè dặt hỏi cô có phải nghỉ phép không. Cố Sơ không giải thích gì nhiều, chỉ khẽ nói với anh ấy: “Làm phiền anh rồi!”

Thái độ của cô rất kiên quyết, La Trì dĩ nhiên nhận ra có vấn đề, bèn cố gắng khuyên bảo: “Cô đang giận Lâm Gia Duyệt sao? Hay là đang giận tôi? Về chuyện cô gặp Lâm Gia Duyệt ở bệnh viện tôi phải giải thích với cô, thực ra là cô ấy không liên lạc được với Bắc Thần nên đã tới tìm tôi...”

“Không, La Trì, tôi không giận anh, cũng không giận Lâm Gia Duyệt.” Cố Sơ ngắt lời anh ấy: “Tôi chỉ cảm thấy... hơi mệt thôi.”

La Trì thấy rất khó hiểu về cái cớ của cô.

Nhưng Cố Sơ cũng không định giải thích tới khi nào anh ấy hiểu thì thôi. Cô nhét phong thư vào lòng anh ấy, bổ sung một câu như đùa như thật: “Đừng xem trộm nhé, cảnh sát cũng không được xâm phạm bí mật đời tư của người khác đâu.”

Cứ như vậy, tới giây phút ra đi.

Kiều Vân Tiêu làm tài xế, đích thân đưa họ ra sân bay.

Xe trong thành phố đông đúc, dọc đường gần như đều tắc nghẽn. Cố Sơ ngồi ở ghế lái phụ, trầm mặc từ đầu chí cuối, lặng lẽ nhìn từng tòa nhà ngoài cửa sổ từ từ lùi về sau, ánh mắt xa xôi mà mông lung. Có mấy lần Kiều Vân Tiêu bắt chuyện với cô, cô đều để hồn bay đi đâu mất, rất lâu sau mới tỉnh lại, trả lời anh một hai câu.

Cố Tư ngồi ở ghế sau nghịch điện thoại, sau đó di động không ngừng vang lên, là tin nhắn. Sau khi có mấy tin nhắn tới, Cố Tư không nhận được, bò ra ghế trước, nói: “La Trì cũng lắm chuyện thật, hỏi mãi thôi.”

Cố Sơ để ngoài tai.

Kiều Vân Tiêu liếc nhìn Cố Sơ, một lúc sau mới nói với Cố Tư: “Em thông minh lanh lợi như vậy, sao không hiểu rõ chứ?”

Cố Tư nhún vai, uể oải dựa ra ghế sau, nói băng quơ: “Kể ra con người La Trì cũng thật sự nghĩa khí.”

“Ứng ý rồi à?” Kiều Vân Tiêu từ tốn hỏi.

Cố Tư xì một tiếng: “Anh lo nhiều thật.”

“Nếu đã gọi anh là anh trai thì anh cũng nên lo lắng cho em chút chứ, em bảo em...”

“Dừng xe.”

Cố Sơ nãy giờ vẫn im lặng đột ngột ngắt lời Kiều Vân Tiêu.

Sau giây phút ngẩn ngơ, anh vô thức phanh xe lại, ngược mắt lên nhìn, khi thấy ngoài cửa sổ là bệnh viện bỗng bàng hoàng.

Cố Sơ ngồi đó, nhìn chăm chú cánh cổng bệnh viện rất lâu. Cố Tư không biết cô định làm gì, khẽ chọc vào người cô: “Chị?”

“Đợi em một lát.” Nói rồi, Cố Sơ tháo dây an toàn ra.

Kiều Vân Tiêu lập tức giữ cô lại: “Em định làm gì?”

Cố Sơ ngược lên nhìn anh, nhấn mạnh từng câu từng chữ: “Vân Tiêu, em biết rõ bản thân mình đang làm gì. Đợi em, anh và Cố Tư nữa, ngồi yên trên xe.”

Dứt lời, cô xuống xe.

Sắc mặt Kiều Vân Tiêu dần dần sa sầm lại.

Phòng bệnh.

Rèm cửa che khuất một khoảng nắng lớn bên ngoài cửa sổ, chỉ còn những tia nắng mỏng manh men theo khe cửa len lỏi vào trong, nhuộm lên căn phòng chỉ một phong trắng đơn điệu.

Cố Sơ đứng trước cửa phòng bệnh, nhìn vào trong qua ô cửa sổ.

Lục Bắc Thần nằm trên giường vẫn đang chìm trong giấc ngủ sâu, cô biết anh sẽ không tỉnh lại nhanh vậy đâu, cũng giống như lần trước. Khi anh tỉnh dậy, cô nghĩ mình đã rời khỏi Thượng Hải rồi.

Cô chỉ muốn ngắm anh từ xa như vậy, một lần thôi, vì khoảnh khắc ngồi trong xe ô tô đi ngang qua bệnh viện, cô bỗng có một suy nghĩ mạnh liệt.

Cô muốn nhớ kỹ dáng hình anh, cho dù gương mặt đó của anh giống hệt Bắc Thâm.

Khuôn mặt anh vẫn còn nhợt nhạt như thế, cũng may có Lâm Gia Duyệt ở bên, phải, cũng may có cô ấy. Lâm Gia Duyệt đang kiên nhẫn lau mồ hôi trên trán cho anh, trong ánh mắt chỉ có mình anh, không hề phát hiện ra cô đứng trước cửa sổ.

Lục Bắc Thần, Bắc Thần...

Cô khẽ gọi cái tên này. Nó bật ra khỏi từng kẽ răng, cô bỗng phát hiện khi đầu lưỡi khẽ cong lên cũng thật chua xót nhưng vẫn trôi chảy vang ra một ngữ điệu đã sớm quen thuộc.

Một cái tên thật hay. Cô chưa bao giờ gọi một cách thân mật như thế, tự nhiên như thế trước mặt anh. Cho dù là lúc tình cảm, anh tỉ mỉ vẽ lại bờ môi cô rồi khẽ yêu cầu cô: Gọi tên tôi đi! Nhưng cái tên ấy chỉ được cô đảo qua đảo lại trong tim, dùng cách thức gần như là cào xước vai anh để đáp lại yêu cầu của anh.

Phải, như vậy không công bằng.

Thế nên, Bắc Thần, em... đi đây!

164. Chương 164: Chỉ Vì Em Mà Phá Cách

Mãi vẫn không thấy con mèo từng được cô bế năm ấy, có lẽ nó đi kiếm ăn rồi, hoặc biết đâu đã cùng một chú mèo nào khác lang bạt bốn phương trời.

“Em muốn đi đâu?”

“Ừm... đảo Cổ Lãng đi!”

“Hình như em đang tiết kiệm tiền giùm anh.”

“Vì em cảm thấy nơi đó thích hợp cho những thanh niên ‘ngụy văn hóa’ như chúng ta, sau đó sẽ tổ chức một bữa tiệc sinh nhật rầm rộ, tuyệt biết bao!”

“Nha đầu, em có thể có một chút tư duy bình thường của con người không?”

“Anh Bắc Thâm, chỉ là cung phản xạ của em ngắn hơn anh một chút thôi mà.”

“Có muốn hành trình của chúng ta kích thích không?”

...

Một chuyến du lịch nói đi là đi trước giờ luôn là phong cách của Cố Sơ, vì cô luôn có những suy nghĩ nông nổi, bản đồ của không ít quốc gia đã nở hoa dưới chân cô. Nhưng chuyến du lịch đó của cô và Bắc Thâm đã trở thành chùm pháo bông rực rỡ nổ tung trong cuộc đời họ. Vào dịp sinh nhật năm thứ hai cô và Bắc Thâm yêu nhau, Bắc Thâm đã mang tới cho cô một lần sinh nhật rầm rộ, đó là chuyến hành trình có ý nghĩa nhất, kích thích nhất trong suốt cuộc đời cô. Từ Thượng Hải tới Hạ Môn, Lục Bắc Thâm đã triệu tập

một số bạn bè tốt của cô và mấy người bạn xe bình thường thân thiết với anh, cùng lái mô tô vượt quãng đường hơn một ngàn cây số.

Anh đeo cô, phía sau lại có cả một đoàn người hùng hực khí thế. Mỗi một chiếc xe mô tô phân khối lớn đều phát ra những tiếng động cơ ầm vang, những tiếng reo hò phấn khích của những người trẻ, lao nhanh hướng về đường cao tốc Hộ Côn. Thanh âm ấy vang tận trời xanh, đều là những thanh niên đầy nhiệt huyết, những cánh tay điều khiển xe bùng nổ một sức sống trẻ trung, ngỗ ngược, khoe khoang sức mạnh của tuổi thanh xuân.

Trên đường cao tốc, họ là một đoàn người cực kỳ nổi bật. Qua Hàng Châu, tới Thường Đài rồi đến Ngô Áo, sự nhiệt tình của họ không hề nguội bớt. Mô tô giống như sinh mệnh của Bắc Thâm, anh và tốc độ xe như hòa làm một. Cô ngồi sau lưng anh, đầu đội mũ bảo hiểm, ôm thật chặt lưng anh. Gió vun vút thổi qua, là sự điên rồ mà tốc độ ang lại, cảm nhận được trọn vẹn nguồn sức mạnh ngang tàng bất kham từ trong con người anh.

Đó là một cuộc hành trình dài nhưng lại đủ đầy những trải nghiệm kích thích quý giá.

Khi đoàn người đến Hạ Môn, cả một hàng mô tô làm lóa mắt tất cả mọi người. Cổ Sơ đứng bên cạnh Lục Bắc Thâm, tự nhiên có một sự hăng hái. Khi anh tháo mũ bảo hiểm xuống, khiến vô số các cô gái xung quanh đỏ mặt, Cổ Sơ một tay kẹp chiếc mũ in hình Mickey của mình, một tay níu lấy cổ Lục Bắc Thâm, kiễng chân lên, hôn lên môi anh ngay trước mặt mọi người.

Cô rất bạo dạn, nhưng chưa bao giờ bạo bằng khoảnh khắc ấy.

Mọi người trong đoàn xe đều đứng bên hò reo, những người xung quanh cũng bàn tán sôi nổi.

Cô mặc kệ, cô chính là muốn mấy cô gái tim đập chân run vì Lục Bắc Thâm biết rằng anh chàng đẹp trai này là bạn trai của cô, là tay đua xuất sắc nhất.

Đảo Cổ Lăng là một thành phố chậm rãi, vì có những con người hoang dã như họ mà bỗng có thêm chút hương vị khác lạ. Anh một tay cầm mũ, một tay quàng qua cổ cô, nhìn cô: “Em có thích thể này không?”

Lúc ấy, vầng trán rộng của anh lấm tấm mồ hôi, hơi thở còn hơi dồn dập nhưng đôi mắt thì đen láy, ánh lên rõ rệt sự nhiệt tình và sinh lực của tuổi trẻ, còn cả vẻ ngông cuồng vô lối, trời không sợ đất không sợ.

Sự kích động trong đôi mắt cô cũng chưa tan đi, cô gạt đầu thật mạnh và nói: “Quả thực quá phá cách rồi, nhưng mà... em cực thích!”

Phải, kỳ thực lúc ấy chẳng quan trọng sẽ đi đâu, chỉ quan tâm trên con đường này có ai bầu bạn.

Anh tựa vào trán cô, mỉm cười khẽ nói: “Cổ Sơ, em hãy nhớ rằng cả đời này anh chỉ vì một mình em mà phá cách!”

Sau đó, mấy người bạn trong đội xe đã cùng thảo luận một vấn đề: Tên nhóc Lục Bắc Thâm này trông thì cao ngạo ngông nghênh, không ngờ lại là kiểu si tình tuyệt đối, để có được nụ cười của người đẹp mà dám làm cả chuyện điên rồ là lái xe từ Thượng Hải tới đảo Cổ Lăng.

Cũng chỉ có anh mới dám điên rồ như vậy.

Cũng chỉ có anh mới nghĩ ra chuyện điên rồ như vậy.

Đảo Cổ Lăng vẫn lười biếng như vậy, chỉ có điều nó đã ngấm thêm một chút vị thương nghiệp, bớt đi cái thuần khiết khi họ tới đây năm năm trước. Một số con đường đã thay đổi, những cửa hàng cũ đã thay mới, những kỷ niệm lắng đọng trong tim trong khoảnh khắc bỗng không tìm được nơi trưng bày. Nhưng nó vẫn là nơi thoải mái ngẩn ngơ hay lười biếng. Vào lúc sáng sớm hay buổi chiều, nếu tỉ mỉ nhắm nháp, chung quy vẫn sẽ có những dư vị quá khứ còn sót lại.

Sau khi tới đây, Cổ Sơ thường xuyên mơ thấy những khung cảnh đó, có sắc trắng, có tiếng cười, tựa như ảo mộng. Ở một nơi chỉ to hơn lòng bàn tay chút xíu này, bất luận cô có đi tới đâu thì cũng sẽ tìm thấy những hình bóng cười đùa ấy, sau đó tự lại thành giấc mơ, khi cô tỉnh lại thì trời đã sáng.

Sau đó cô lại ngồi ngẩn ngơ trên giường rất lâu để phân biệt không gian.

Cuối cùng cô cũng nhớ lại, thì ra đây đã là Cổ Lăng của năm năm sau mà cô cũng không thể tìm lại Cổ Sơ của năm năm trước nữa.

Sau khi đưa Cổ Tư trở về Quỳnh Châu, Cổ Sơ chỉ xách theo một vali đơn giản tới đảo Cổ Lăng, ở lại một nhà nghỉ tư nhân trong khu kiến trúc lịch sử, không có quá nhiều khách du lịch lại vì những căn biệt thự xa xưa rải rác còn lại xung quanh mà đọng lại chút cảm giác lịch sử để tưởng nhớ những phần vinh khi trước của đảo Cổ Lăng.

Một bên là trầm lắng, một bên là náo nhiệt. Cô đứng ở giữa, đáng nhẽ phải vừa chịu đựng được cô đơn, vừa gom giữ được ồn ã. Nơi đây cho cô giới luật ấy nhưng rốt cuộc cô vẫn không lĩnh ngộ được tuệ căn.

Chủ nhà cũng là người rất yêu hội họa, đã trang trí nhà nghỉ trở thành một phòng tranh, từng bức tranh to nhỏ nhỏ với đủ màu sắc rực rỡ đều do chính tay chủ nhà vẽ. Cổ Sơ tới đây hai ngày rồi, chủ nhà cũng hay bày những món độc đáo do mình làm vào những chiếc đĩa với những đóa hoa khô gợi, mời Cô Sơ thưởng thức. Giá phòng không cao, chỉ yêu cầu người thuê nhà trước khi đi để lại câu chuyện của mình hoặc một món quà cảm ơn là được.

Cô thích kiểu thuận theo hoàn cảnh như vậy, cũng may, cô tìm được một ngôi nhà như thế.

Đương nhiên, cô không thể mang một câu chuyện nào đó của mình làm quà cảm ơn, bèn nghĩ bụng sẽ lưu lại một bức tranh trong nhà nghỉ. Ai ngờ sau mấy nét bút, trên giấy vẽ đã hiện lên nét mặt của một người đàn ông, khi vẽ khỏe mắt chân mày cô bất chợt cảm thấy đáy lòng có một nỗi đau nhói lên.

Mắt nhìn của chủ nhà rất sắc sảo, cười hỏi: “Là người cô thích phải không, tuy chỉ vẽ đường nét nhưng có thể nhận ra cậu ấy rất đẹp trai.”

Cổ Sơ chăm chú nhìn bức vẽ. Đến bản thân cô cũng không rõ chủ nhân của gương mặt này rốt cuộc là Lục Bắc Thâm hay Lục Bắc Thần.

“Cô gái, xem ra cô rất yêu người đàn ông này.” Chủ nhà nhẹ nhàng vỗ vai cô, giọng điệu nhẹ nhàng: “Xuống bút không hề do dự, chứng tỏ dáng hình cậu ấy đã khắc sâu trong tim cô rồi.”

Tay cô chợt run lên, cái nhói lên trong tim ban nãy đang mặc sức lan tràn khắp nơi.

Đảo Cổ Lăng rất nhỏ, nếu vào thời điểm không có khách du lịch, đi xuyên qua mấy cửa hàng độc đáo đường Long Đầu kiểu gì cũng có thu hoạch. Cô dạo qua từng cửa hàng một, đập vào mắt những sắc màu rực rỡ, những hình ảnh trong ký ức vẫn chất lọc cái trong lành của con gió hoài niệm.

Cô đã từng nói với Bắc Thâm rằng: Anh biết không, thực ra tới đảo Cổ Lăng phải làm rất nhiều việc, phải đi tìm đường này, tìm cảnh vật này, tìm đồ ăn này, còn phải tìm mèo nữa. Ánh nắng ở đó rất đẹp, cũng rất nhiều mèo, anh có thể thêu dệt ỉnh một giấc mơ hảo huyền.

Nhưng cô chưa từng nói với Bắc Thâm rằng thật ra tới đảo Cổ Lăng ngoài việc tìm phong cảnh, tìm mèo còn phải tìm lại một phần dũng cảm.

Một phần dũng cảm để dám buông bỏ.

Ai nói Cổ Lăng không thể bị thương? Lần này cô tới đây phần nhiều là để tưởng nhớ.

Cổ Sơ dừng bước trước một cửa hàng.

Vẫn lờ lẹt như năm năm trước, chỉ là ô cửa sổ màu xanh lục đã được sơn thành màu trắng, trên cánh cửa gỗ treo một chiếc chuông gió bằng đồng thau được làm thủ công, khi gió nhẹ thổi qua hoặc có ai mở cửa nó sẽ rung đưa những thanh âm vụn vặt, lạnh lớt.

Lại nhiều mèo hơn rồi.

Chúng uể oải nằm ườn trên mái nhà màu kẹo, bên cạnh giá hoa màu trắng giản đơn, hoặc cũng có thể là trên bệ cửa sổ chạm trổ hình hoa. Mãi vẫn không thấy con mèo từng được cô bế năm ấy, có lẽ nó đi kiếm ăn rồi, hoặc biết đâu đã cùng một chú mèo nào khác lang bạt bốn phương trời.

Đối với loài vật lông lá này, Bắc Thâm hơi kiêng dè, anh vốn không thích cảnh lông của chúng bay khắp nơi, sẽ khiến anh trở nên căng thẳng. Cô đã từng bế mèo của cửa hàng này rồi chọc Bắc Thâm liên tục, cô thích nắm bắt được biểu cảm khó chịu, cự nự từ gương mặt anh.

Trong quán đang tổ chức hoạt động, các nhân viên vẽ gương mặt mình thành mặt mèo với đủ màu sắc, sau lưng còn có những chiếc đuôi cong vút hình dấu hỏi cùng với nhịp bước chân vui nhộn lắc la lắc lư. Có những đôi tình nhân nắm chặt tay nhau dừng chân trước cửa quán. Cô gái thích thú mấy món đồ nhỏ nhỏ bên trong, ánh mắt lấp lánh, chàng trai đứng bên nhìn nài đợi chờ, từ đầu tới cuối luôn mỉm cười nhìn cô gái lựa chọn như một đứa con nít.

Một khung cảnh thật là thân thuộc.

Đa phần các đôi yêu nhau khi đến đây đều như vậy.

Chỉ là, cô không muốn thừa nhận mình cũng đã từng như thế, không muốn nhớ lại khoảng thời gian dễ chịu ở Cổ Lăng năm xưa.

Thấy chưa, thật ra đây là một thành phố tình yêu đấy chứ.

Không có tình yêu, bạn sẽ chẳng thể tìm được cảnh vật hay mèo con, chỉ có thể chậm chậm ném trái một dư vị chua chát khác biệt mà thôi.

Trong con ngõ nhỏ cô nghe thấy tiếng đàn vĩ cầm réo rắt. Khác với trình độ diễn tấu ở nhà hát Thượng Hải, nơi đây dường như có thương mại hóa thể nào đi nữa, nếu bạn đơn độc tìm hiểu kiểu gì cũng có được một chút linh ngộ. Phải, điều kiện là... bạn phải cô độc.

Lúc từ bờ biển quay về đã sắp hoàng hôn, cô không thích bờ biển vào khoảng thời gian này lắm, kể cả là ở Quỳnh Châu. Khi ánh tịch dương từ từ chìm xuống mặt biển, nguồn sức mạnh thôn tính khổng lồ đó sẽ mang lại cho cô cảm giác áp lực.

Cô xếp hàng mua Ma Từ*, chẳng phải vì thích ăn, chỉ vì cảm thấy đứng trong hàng dài trước sạp hàng, cái náo nhiệt ngăn ngủi có thể làm dịu đi ít nhiều cảm giác buồn bã của cô với ánh hoàng hôn. Cô lại men theo đường mua cá viên và trà sữa, vừa đi vừa ăn trong dòng người.

*Tên một loại bánh được làm từ bột mì, vỏ đen.

Đã không còn người thì thăm bên tai cô: Không kén chọn đồ ăn vỉa hè à, tinh thần đáng tuyên dương!

Không phải cô không kén chọn, là vì khi ở bên người mình yêu, kể cả nhai cọng cỏ trong miệng cũng thấy ngọt ngào.

Khi trở về nhà nghỉ cũng là lúc chủ nhà làm xong món măng đất đông, thấy cô trở về bèn kiên quyết mời cô nếm thử. Đặc sản của Mân Nam mang tới Hạ Môn ăn vào lại có một hương vị khác biệt. Trộn đều giấm Bắc và giấm ngọt, nước tương cũng có một vị ngon nhất định, thích ăn cay có thể cho thêm ớt, rắc thêm một ít rau thơm, củ cải, cho thêm một ít cà chua nữa sẽ khiến ấy cây măng đất thường ngày nhem nhuốc bần thủ trở thành một món ăn đầy màu sắc.

Chủ nhà là người Hạ Môn gốc, lên đảo mở nhà nghỉ này cũng là tranh thủ thời gian nhàn rỗi, có một tay nghề nấu nướng không tồi. Cỏ Sơ ăn một miếng măng đất đông, vị thơm ngọt bỗng nổ tung trong khoang miệng.

Cô muốn khóc.

Chủ quán thấy khóe mắt cô đỏ ửng thì giật nảy mình. Cô bèn nói tại cho hơi nhiều ớt.

Đêm nay có gió.

Thổi vào những chiếc chuông gió bên bậc cửa, vang lên những tiếng丁丁当当. Cô lại treo những chiếc dreamcatcher hôm nay mua ở bên sông bên cạnh chuông gió, những chiếc lông màu tím đậm khẽ tung bay theo gió đêm, huyền bí mà vui vẻ. Thứ đồ chơi mà thổ dân da đỏ dùng để tinh lọc giấc mơ từ thế kỷ 18 này, cô có nên tin không? Những giấc mơ đẹp sẽ theo lỗ hổng, cùng những chiếc lông vũ chảy vào giấc ngủ đêm nay của cô, phải không? Còn những cơn ác mộng không hay sẽ mắc lại trên lưới, tan thành cát bụi khi ánh nắng đầu tiên của ngày mới lộ rạng.

Trên di động có không ít tin nhắn của Cố Tư hỏi cô đi chơi thế nào.

Không có tin của Lục Bắc Thần.

Cô không nên cảm thấy hụt hẫng nhưng vì sao trái tim lại cảm thấy tắc nghẹn đến đáng sợ?

Chiếc dreamcatcher khê đựng đũa, những hạt tròn màu sắc cũng lay động theo những chiếc lông vũ, va chạm vào nhau leng keng, leng keng nhưng chỉ càng khiến tâm tư thêm rối bời...

165. Chương 165: Người Đàn Ông Trong Mưa Gió

Bắc Kinh.

Bước vào những ngày oi ả, mồ hôi đầm đìa, rời xa điều hòa như cá rời xa nước. Buổi tối vẫn náo nhiệt, cái nóng ban ngày tới khi hoàng hôn buông xuống cũng sẽ bốc hơi đi một chút, ve kêu đình tai trên tán hòe nhưng cũng không ảnh hưởng tới những người ngồi hóng mát tay phe phẩy quạt, miệng rôm rả chuyện nhà chuyện cửa.

Căn nhà Hứa Đồng mua nằm ở khu Tây Thành, có không khí của Bắc Kinh cũ lại không quá xa trung tâm náo nhiệt.

Khoảng thời gian này Thịnh Thiên Vỹ ra nước ngoài bàn việc, cô ở trong nước chờ đợi sự chỉ đạo của anh. Bên Bắc Kinh có phân bộ, cũng tiện cho cô ở lại đây, không cần chạy ngược chạy xuôi.

Tối nay cô lại bận rộn tới hơn mười giờ, sau khi nói một cuộc điện thoại đường dài với Thịnh Thiên Vỹ đã là mười một rồi.

Tắm rửa, đắp mặt nạ xong định đi ngủ thì cũng đã là hơn mười hai giờ đêm.

Cô đang định tắt đèn thì chuông cửa vang lên.

Cô liếc nhìn chiếc đồng hồ báo thức đầu giường, giờ này còn ai tới chứ?

Căn nhà Hứa Đồng mua có kết cấu ba phòng ngủ, một phòng khách, trừ đi diện tích chung thì trong nhà cũng phải còn tới 120, 130m². Lúc trước khi mua căn nhà này, cô suy nghĩ khá chu toàn, nếu rảnh rỗi có thể đón Sầm Vân tới sống một thời gian. Hơn nữa đây còn là khu vực giáo dục, sau này có con cũng không cần lo lắng vấn đề trường học.

Cô ở trong phòng ngủ chính, để trống một phòng cho khách, phòng còn lại sửa thành phòng sách, nhưng mà cô cũng rất ít dùng vì khi trước thường xuyên tăng ca, công dụng của phòng làm việc đã thay thế phòng sách. Rèm ngoài cửa phòng khách còn chưa kéo vào. Khi cô đi qua phòng khách, chẳng biết có một tia sáng từ đâu hắt tới, khiến bóng cây đổ lên lớp kính thủy tinh, chao đảo lay lắt, thoạt nhìn giống như hình tượng thẳng gù ở nhà thờ Đức Bà đang đung đưa một cánh tay ngoài cửa sổ.

Làm Hứa Đồng giật thót tim.

Sau khi nhìn rõ đó là bóng cây, cô mới ấn điều khiển, rèm cửa từ từ khép lại.

Ngoài cửa, tiếng chuông vẫn còn inh ỏi.

Hết hồi này tới hồi khác, tiết tấu đều đều mà chậm chạp.

Khi Hứa Đồng đi ra tới cửa, tiếng chuông đột ngột im bật.

Cô bước lên, nhìn qua con mắt trên cánh cửa.

Ngoài kia là hành lang trống trải.

Không có ai.

Hứa Đồng nhú mày, nghĩ bụng chắc là gã say rượu ở nhà nào ấn nhầm chuông cửa, bèn quay về phòng.

Nhưng cô vừa đặt mình xuống giường, chuông cửa lại vang lên, tiết tấu giống hệt khi nãy. Cô ngồi bật dậy, cảm giác giấc ngủ bị quấy nhiễu này thật sự khó chịu. Cô ra khỏi phòng khách, tới trước cửa ra vào, căn nhà một lần nữa rơi vào im lặng.

Cô liếc nhìn, bên ngoài hình như vẫn không có gì.

Cô thở dài, gọi thẳng điện thoại tới cho quản lý khu nhà.

Bên kia có người đang trực, kịp thời nhận máy.

“Tôi là chủ căn nhà số 1202 tầng 5 lô 33. Chuông cửa nhà chúng tôi bị hỏng rồi, nửa đêm nửa hôm cứ kêu inh ỏi, các anh...”

“Kính coong, kính coong...”

Hứa Đồng còn chưa phản nản hết câu, tiếng chuông cửa đột ngột lớn hơn, giữa đêm lại càng khiến người ta đinh tai.

Có điều lần này tiếng chuông không còn kéo dài và chậm rãi nữa mà cực kỳ dồn dập, giống như ngoài cửa có người đã đứng rất lâu, cuối cùng đã mất hết kiên nhẫn vậy.

Hứa Đồng trước nay là một người cực kỳ nhẫn nại vậy mà cũng sinh bực bội. Cô gọi điện thoại vừa đi ra tới cửa, quát to: “Ai đó?”

Không ai đáp lại cô, ngoại trừ tiếng chuông cửa.

Hứa Đồng nhân lúc tiếng chuông to nhất, lại nhìn vào trong con mắt.

Con người của cô bất chợt co rụt lại.

Bên ngoài kia tối thui, đèn ngoài hành lang đã tắt ngấm.

Đầu kia di động quan tâm hỏi: “Chủ nhà 1202, chị vẫn ổn chứ ạ?”

Hứa Đồng đứng chờ ra trước cửa. Cách một tấm cửa, tiếng chuông vẫn réo rắt, chỉ có điều, cô không nhìn được tình hình bên ngoài. Trong lòng dâng lên một cảm giác sợ hãi, trở thành những sợi tơ mảnh quấn chặt lấy cô từng chút, từng chút một.

Sống lưng hơi lạnh.

Cô đương nhiên sẽ không ngu ngốc kéo thẳng cửa ra để xem xét tình hình, lỡ như thật sự gặp kẻ dâm tặc nào thì làm sao?

Đè thấp giọng xuống, cô nói với người quản lý: “Mau gọi bảo vệ lên đây, cửa nhà tôi hình như có người.”

Cúp điện thoại xong, hô hấp của Hứa Đồng trở nên căng thẳng. Tuyệt đối không phải bạn bè gì, bạn bè của cô không có ai vô vị cỡ này. Cuối cùng chuông cửa cũng không còn kêu nữa, thì lại có những tiếng sột soạt khe khẽ vọng bên tai.

Bả vai Hứa Đồng run lên. Cô lắng nghe kỹ để phân biệt, cũng là từ cửa phòng truyền tới, giống như... có người đang dùng móng tay cào vào cửa.

Khi suy nghĩ này hiện lên, đầu óc cô bất chợt như nổ tung!

Là ai giở trò ác độc này?

Hứa Đồng tức giận, đặt cánh tay lên nắm đấm cửa, chuẩn bị thẳng thừng mở cửa ra thì một giây sau, một suy nghĩ lạ lùng bỗng hiện lên.

Cảnh tượng này khiến cô chợt nhớ lại một câu chuyện cũ: Có một căn phòng xảy ra một vụ ám sát, có người tò mò kéo bạn bè tới hiện trường ngó qua con mắt trên cửa sổ, nhìn lén vào trong nhưng chẳng nhìn thấy gì, chỉ thấy đỏ rực một màu. Người kia thấy nhàm chán bèn nói với người bạn những gì anh ta nhìn thấy, ai ngờ người bạn kinh hãi nói, người chủ nhà bị người ta thất cổ chết, nghe nói lúc chết mắt vẫn còn đỏ quạch.

Trước nay cô không tin mấy chuyện ma quỷ gì đó, mấy câu chuyện này cũng là mấy mẩu chuyện vui các đồng nghiệp mang ra dọa nhau trong phòng nghỉ lúc trước ở Tỉnh Thạch. Nhưng tối nay cô cứ cảm thấy có điều gì không bình thường, nhất là khi chuông cửa vang lên, hành lang bỗng tối om.

Bên ngoài là đèn cảm ứng âm thanh, chỉ cần có âm thanh là đèn sẽ sáng.

Hứa Đồng bắt đầu căng thẳng tới mức lòng bàn tay đổ mồ hôi. Lẽ nào có người dùng ngón tay chặn con mắt trên cửa hoặc là... khi cô nhìn ra ngoài thì người ngoài cửa cũng đang nhìn vào trong?

Rùng mình một cái, cô sợ hãi không dám mở cửa nữa.

Cô buông tay, lão đảo lùi về sau mấy bước, cả sống lưng dựa vào vách tường, căng thẳng dán chặt mắt vào cửa.

Thời gian của âm thanh ấy không lâu.

Chẳng mấy chốc, có mấy tiếng bước chân vang lên trên hành lang, sau đó chuông cửa lại vang lên. Lần này là tiếng động của những người bình thường: “Chào chị, chúng tôi là bảo vệ tiểu khu.”

Cuối cùng Hứa Đồng cũng nhìn thấy một tia sáng, cô nhanh chóng ra tới cửa, liếc nhìn, xác định thật sự là bảo vệ mới mở cửa.

“Không phải chuông cửa hỏng đâu, ban này có người!” Cô gấp gấp nói.

Có bốn người bảo vệ đi đến, đứng trước cửa là đội trưởng. Bảo vệ tiểu khu này quản lý rất nghiêm ngặt, mặt mũi cũng quen thuộc. Người đội trưởng nghe thấy Hứa Đồng nói xong, sắc mặt trở nên quái dị, bèn đưa thứ đồ trong tay cho cô: “Có người muốn đưa cái này cho chị sao?”

Hứa Đồng nhìn một cái, chợt sững người.

Trong tay người bảo vệ là một ngọn đèn, không sáng.

Chiếc đèn này rất cũ rồi, dáng dài hình bầu dục, hơn nữa còn dùng giấy dán, giống hệt như kiểu đèn xanh treo ở cổ trấn.

“Đây... là của tôi?” Cô kinh ngạc.

Người bảo vệ gật đầu: “Được treo trước cửa nhà chị.”

Hứa Đồng run rẩy.

Ai lại nửa đêm nửa hôm tặng cô một chiếc đèn xanh?

Trước khi cơn bão đổ bộ vào đất liền, cũng đúng lúc Cố Sơ định rời khỏi Cổ Lăng tới chùa Nam Phổ Đà. Cô đã vẽ một bức tranh cho chủ nhà, chỉ có điều cuối cùng vẫn không vẽ rõ ràng gương mặt ấy, chỉ để lại một gương mặt nghiêng, trở thành một bóng lưng, đứng sững trước cửa sổ chăm chú nhìn ra cảnh nhà nhà lên đèn.

Chỉ với những nét mặt mơ hồ nhưng vẫn phác họa được cái lạc lõng của người đàn ông.

Người chủ nhà cẩn thận đóng khung rồi treo lên bức tường màu tím, còn mang tới cho cô một số đặc sản của Hạ Môn, nói: “Bão sắp đến rồi đấy, tôi khuyên cô đừng nên ra ngoài.”

Cố Sơ có xem dự báo thời tiết. Mùa này Hạ Môn có bão cũng là chuyện bình thường. Hơn nữa mấy năm nay Hạ Môn cũng rất hiếm khi có những cơn bão mạnh đổ bộ, cùng lắm là đi một đường vòng qua Chiết Giang, thế nên cô không suy nghĩ gì nhiều, cảm ơn chủ nhà rồi rời khỏi đảo.

Khi tới Nam Phổ Đà thì sắc trời đã hơi thay đổi. Khi gió thổi qua, lá cây rung loạn lên.

Có tiếng tụng kinh quẩn quanh Đại Bi Điện và Tàng Kinh Các, mặc kệ ngoài kia mưa gió bão bùng, trong điện vẫn là khung cảnh yên bình. Cố Sơ thấp hương, chọn quẻ thẻ may mắn treo trước điện, tâm nguyện duy nhất là buông bỏ được những tình cảm hỗn độn.

Tình cảm hỗn độn, tơ duyên cũng buộc những con người mơ màng lại với nhau.

Người ấy khắc sâu trong đầu óc cô, như gần như xa, như cười như không, giơ tay về phía cô.

Sau đó, lại nhanh chóng xuất hiện một người nữa, đứng trước mặt người ấy, cũng đưa tay về phía cô.

Họ có một gương mặt giống y hệt nhau, chỉ là một người mỉm cười, một người u buồn.

Đây chính là giấc mơ đêm qua của cô.

Người trong mơ chính là Lục Bắc Thần và Lục Bắc Thâm.

Người du lịch đã văn hơn rất nhiều. Mùa này tới đây đa phần là người phương Bắc, có lẽ chưa bao giờ gặp bão, đều sợ hãi không dám ra khỏi cửa.

Thật ra Cố Sơ tới đây chẳng qua cũng chỉ để tĩnh tâm, không cầu mong gì nhiều.

Từ đại điện đi ra, mùi hương của nhà chùa bị gió đánh tan đi bốn hướng, chiếc chuông đồng trên cột trụ đại điện âm vang, hòa cùng tiếng mõ, những cây trúc xanh biếc rì rào xôn xao, bầu không khí tràn qua mặt ban đầu ấm nóng, sau đó trở nên ngội lạnh.

Từ nhỏ cô cũng sống ở Quỳnh Châu, cảnh giác rằng kiểu gió này không bình thường, bèn vội vàng rời khỏi Nam Phổ Đà, nhanh chóng đi về khách sạn đã đặt phòng trong trung tâm thành phố.

Ngôi chùa này nằm sát Hạ Môn, vốn dĩ là một con đường náo nhiệt, vậy mà hôm nay đã vắng bóng người. Đến cả cửa lớn của Hạ Môn cũng đóng chặt cửa. Cô ngược nhìn lên trời, dấu hiệu như sắp có yêu ma quỷ quái hoành hành, mây đen che kín, gió lớn chèn ép, gần như có thể thổi bay đầu người ta.

Lúc này Cố Sơ mới ý thức được mình đã quá sơ suất. Từ trước tới nay cô không hề cảm thấy bão là đáng sợ, thổi mãi rồi cũng qua. Nhưng hôm nay thì khác, trên đường thi thoảng lắm mới có bóng người vội vã lướt qua. Cơn gió ấy gần như lật tung mái nhà, đám đen đặc phía đường chân trời cũng bắt đầu khiến người ta nghẹt thở.

Cô rút di động ra, định nhờ khách sạn điều xe tới, bỗng phát hiện đã mất tín hiệu.

Bên tai là tiếng rầm rắc, lại có một cơn gió mạnh tràn tới. Cô vội vàng trốn vào một mái hiên. Khi ngược mắt lên, cái cây lớn ngay gần đó gió bão bẻ đứt rời, mà chỗ trú ẩn an toàn tạm thời của cô, trên đỉnh đầu cũng vang lên những tiếng rầm rầm.

Thấy chưa, số cô 'tốt' đến mức này đấy, có đi chơi cho thanh thản thôi mà cũng gặp bão.

Có tiếng cột gỗ đứt gãy vang lên.

Cách một không gian chỉ to hơn lòng bàn tay, ngoài kia đã là bão tố. Cô ngược mắt nhìn lên mái hiên, không dám ở lại lâu nữa, định bụng nhanh chóng trở về khách sạn sẽ an toàn hơn. Cô cứ thế xông vào màn mưa, mặc cơn gió ào ào, quần áo trong chớp mắt đã ướt sạch.

Mưa rất lớn, mới đó đã tới cẳng chân.

Lúc này đừng nói là gọi xe, ngay cả có xe nào đi qua cũng đừng mong được quá giang. Gió tấp vào mặt cùng với nước mưa, nhất thời khiến cô hít thở khó khăn, muốn quay người tìm một chỗ nào khác để trú đã là vô vọng. Chẳng biết cửa kính nhà nào bị đá bay đập vỡ, mưa quá to cô không nhìn rõ nữa, chỉ cảm thấy nơi mắt cá chân đau dữ dội, sau đó có máu chảy ra.

Cô hét lên nhưng lúc này lại có gió giật, có một âm thanh cực lớn vang lên. Cô ngược mắt, cả người lập tức cứng đờ.

Có một tấm biển quảng cáo bị đánh xuống, bay về phía cô.

Cố Sơ không kịp né, vô thức ngồi sụp xuống che kín mặt. Trong cơn bão bỗng xuất hiện một chiếc xe thương vụ, đè lên nước mưa, đầu xe đâm thẳng vào tấm biển quảng cáo, ngăn chặn việc nó có thể đập trúng người gây nguy hiểm.

Ngay sau đó chiếc xe phanh lại, cửa xe bật mở, là một đôi chân trắng tấp sau chiếc quần Âu đen. Bóng hình cao lớn của người đàn ông ẩn hiện, lao tới trước chắn mọi mưa gió cho cô, kéo cô vào lòng...

~Hết chương 165

~

166. Chương 166: Hình Ảnh Anh Và Người Ấy Chồng Lên Nhau

Thế gian dường như yên tĩnh trở lại.

Cô không còn bị nước mưa dội ướt tới không thở nổi, tai cũng không còn bị gió thổi tới đau nhức, bả vai cũng không còn lạnh lẽo, đến cả mắt cá chân bị thương hình như... cũng không còn đau như ban nãy nữa.

Có chiếc áo khoác che lên đỉnh đầu cô, mặc dù chẳng mấy chốc đã ướt sạch nước mưa nhưng chí ít cũng không khiến vẻ nhếch nhác của cô bày ra trước mắt.

Vào lúc cần thiết xuất hiện một vòm ngực hăng khao khát, cảm giác an toàn nảy sinh một cách tự nhiên. Dầu thế giới ngoài kia có nguy hiểm cỡ nào thì con tim bất an, hoảng sợ cũng có thể bình tĩnh lại. Cố Sơ ngược mắt lên, nhìn vào khuôn cằm vuông vắn của người đàn ông, lên cao nữa là đôi mắt còn đen lầy hơn cả trời đêm, gương mặt tuấn tú ấy quen thuộc tới mức khiến cô muốn khóc.

Có viên đá bị gió thổi tới, rơi xuống vai anh, đập vào lưng anh. Anh ôm cô đứng dậy, khẽ nói một câu: “Đi thôi!”

Cô như một linh hồn vô chủ, nương tựa vào sức mạnh của anh, ánh mắt từ đầu tới cuối vẫn dán lên mặt anh, ngập đầy những xúc cảm không thể nói rõ, nhưng phần nhiều là sự sợ hãi. Cô cảm thấy nhất định là mắt mình có vấn đề, một người đang ở Thượng Hải xa xôi như anh sao có thể như từ trên trời rơi xuống vậy?

Lại là một cơn gió giật, quét theo không ít đá sỏi cát bụi. Cố Sơ giương mắt nhìn một tấm sắt mỏng sắc lẹm vong lại từng âm thanh theo từng lần gió đập rồi bay qua bên này. Cô không kịp hét, mặt lập tức vùi vào lòng người đàn ông. Người đàn ông theo đà ôm chặt lấy cô rồi nhanh chóng né tránh, bên tai chỉ còn nghe thấy tiếng ma sát cùng tiếng đồ vật va chạm ầm vang.

Cô nhìn theo, kinh hãi hết lên.

Mảnh sắt mỏng đó dưới sức quạt của cơn gió mạnh đã quét qua thân xe, đâm vào vị trí chính giữa kính chắn gió phía trước, men theo vị trí ghế lái chọc thẳng vào ghế sau.

Xe không thể lái được nữa.

Lần đầu tiên Cố Sơ nhìn thấy cảnh tượng này. Tuy rằng Quỳnh Châu cũng từng gặp bão nhưng chưa từng có cơn bão nào mạnh như vậy.

“Làm sao đây?” Cô sợ hãi lắm lắm.

Cô túm chặt lấy áo sơ mi của anh, gần như khiến cả ngón tay cũng đau nhức. Lục Bắc Thần, người đàn ông bất ngờ xuất hiện vào lúc cô đối mặt với nguy hiểm này, cô không hề do dự coi anh là chiếc phao cứu sinh duy nhất. Cô cũng không kiên cường nữa, không giả vờ bình tĩnh nữa. Cô sợ hãi kinh hoàng, hai tay hai chân thậm chí cả môi cũng va vào nhau lập cập.

Cô chỉ biết, lúc này đây cô phải níu chặt lấy anh, vì không có anh giờ phút này cô quả thực không biết phải làm thế nào.

“Đừng sợ!” Trên đỉnh đầu, giọng anh thâm trầm đầy sức mạnh.

Anh ôm thật chặt, bả vai dài rộng này giờ vẫn chắn mọi gió mưa cho cô. Cô cảm thấy hình như anh đang nghĩ cách. Quả không sai, chẳng mấy chốc anh đã ôm cô chạy về một hướng khác. Chỉ mấy bước đường ngắn ngủi nhưng lại rất gian nan.

Cơn mưa như trút nước, bên vệ đường có một chiếc mô tô nằm nghiêng, đã ngập một nửa trong vũng nước. Chiếc mũ bảo hiểm chỉ buộc vào tay lái đang đưa trong mưa bão, đập càn cách vào thân xe. Chẳng biết là của ai, có thể là chủ xe đã bỏ xe mà đi từ lâu rồi, hoặc còn chưa kịp tới lấy xe. Lục Bắc Thần cởi áo khoác ra nhường cho cô, rảo bước tới trước nâng xe dậy, nhân lúc gió yếu đi một chút để cố định nó. Anh giật mạnh chiếc mũ xuống, kéo cô lại, đội mũ lên đầu cô.

Sau đó đôi chân dài vắt ngang qua, anh đã ngồi vững lên xe.

Anh thử nổ máy.

Trên đỉnh đầu Cổ Sơ là chiếc mũ bảo hiểm nặng nề, trong tay nắm chặt chiếc áo khoác của anh, cố gắng để mình đứng vững một chút. Thật ra áo khoác không còn tác dụng nữa nhưng túm chặt như thế này chung quy vẫn an toàn. Nhìn những hạt mưa ào ào trút xuống gương mặt anh, nước mưa chảy thành dòng, men theo vầng trán rộng rồi trượt qua sống mũi, theo đà xuống tới tận môi và cằm. Anh không để ý tới việc lau nước mưa trên mặt mà đang bình tĩnh cố gắng khiến cho chiếc xe mô tô ‘cải tử hoàn sinh’.

Cô bắt đầu lo lắng, chiếc xe này không biết đã bị ngâm trong nước bao lâu rồi, liệu còn sử dụng được không cũng chưa chắc chắn.

Đang mải nghĩ thì cô bỗng nghe thấy một tiếng ‘ầm’ từ xe vang lên, nó đã được anh nổ máy thành công.

Lục Bắc Thần ngồi vững chãi trên xe, một tay nắm chặt tay lái, một tay đưa về phía cô: “Lên đây!”

Nước mưa thấm ướt chiếc sơ mi của anh, từng đường nét trên lồng ngực rắn chắc được phác họa rõ nét, bàn tay giữ xe cũng vô cùng mạnh mẽ, từng bắp thịt nổi lên, còn bàn tay hướng về phía cô thì kiên quyết nhẫn nại, dường như không chút do dự.

Cổ Sơ nhìn người đàn ông trước mặt qua chiếc mũ bảo hiểm, nhất thời xuất hiện muôn vàn cảm xúc.

“Đi theo tôi!” Lục Bắc Thần nhìn cô, ánh mắt cương nghị.

Trái tim cô bị câu nói này đập mạnh một cái.

Dường như cô lại nhìn thấy Lục Bắc Thần lái chiếc xe mô tô, giơ tay ra trước mặt cô, cười hỏi: Có dám đi cùng anh không?

Đó là một lần sau khi anh dẫn đầu trong một cuộc đua, tiếng reo hò tại trường đua đa phần đều tới từ các cô gái, gần như xuyên thủng màng nhĩ của cô. Trước những cái nhìn sùng bái ngưỡng mộ ấy, anh lái thẳng xe tới trước mặt cô, tháo mũ xuống, đưa ra lời mời.

Trước lúc đó, cô chưa bao giờ ngồi lên mô tô.

Vì từ lúc cô có ký ức, cô đã được đưa đón bằng ô tô. Có thể là bố đích thân lái, cũng có thể là tài xế riêng của gia đình. Có lúc gặp mấy người lái mô tô, cô lại bỏ ra cửa sổ tò mò ngắm nghía. Mẹ liền tươi cười kéo cô vào lòng và nói: Mấy loại xe mô tô rất nguy hiểm.

Cô yêu Lục Bắc Thần, cũng yêu luôn cả sự mạo hiểm ấy.

Mưa lớn xóa sạch tầm nhìn của Cổ Sơ nhưng bàn tay ấy vẫn giữ nguyên, như một ngọn hải đăng trên mặt biển trong một đêm âm u. Một giây sau, cô đặt tay mình vào tay anh. Khóe môi Lục Bắc Thần hơi rướn lên, anh thu chặt bàn tay lại, cô bèn được anh kéo lên xe.

Khoảnh khắc vắt chân qua xe, lại có những hình ảnh chồng lên nhau hiện ra trong đầu.

Bắc Thần hỏi cô: Có sợ không?

Cô lớn tiếng nói: Có anh em sẽ không sợ nữa.

Bắc Thần liền nói: Ôm chặt lấy anh.

“Ôm chặt lấy tôi.” Bên tai là mệnh lệnh trầm thấp của người đàn ông.

Cùng ulla vào tai giống những âm thanh trong hồi ức.

Đầu mũi Cổ Sơ chột cay cay, một giây sau cô đã kìm lòng không dặng mà ôm anh thật chặt, gương mặt trong chiếc mũ bảo hiểm dán lên tấm lưng rộng lớn của anh.

Chiếc xe máy nổ ầm vang.

Bắc Thần hỏi: Nếu anh tăng tốc em cũng không sợ chứ?

Cô vui sướng: Không sợ!

Bắc Thần cười: Ôm chặt nữa vào!

Chiếc xe lao vút đi trong mưa gió, thuần thục né tránh những vật đột ngột tập kích chính diện.

Lục Bắc Thần nói: “Ôm chặt nữa vào, tăng tốc đây!”

Cố Sơ thu chặt cánh tay, cả người dính sát vào anh.

Trong mưa, anh cười chiếc mô tô hết như một tia chớp. Dù mây đen che chặt trên đỉnh đầu, anh vẫn như một vị thần quả quyết tránh mọi ánh sáng mà tầng mây phóng thích, đẹp bằng tất cả.

Còn Cố Sơ ngồi phía sau anh nước mắt đã sớm đầm đìa gương mặt, chúng theo nước mưa trôi vào cổ họng...

Lúc này đây, vào ở một khách sạn bên bờ biển không thể coi là một quyết định quá sáng suốt vì cần chuẩn bị một tâm lý vững vàng.

Lục Bắc Thần chở Cố Sơ đi một mạch về khách sạn. Giây phút họ bước vào đại sảnh, các nhân viên phục vụ đều sửng sốt, vội vàng bước lên chào hỏi. Cố Sơ chưa tháo mũ ra, nước mưa khiến trước mắt cô hình thành một tầng hơi nước, che chặt đôi mắt đắm lệ của cô.

Trong mơ hồ, cô được Lục Bắc Thần kéo vào thang máy, rồi chẳng mấy chốc chân đã giẫm lên lớp thảm êm ái, sau đó ‘ding’ một tiếng, cô bị anh kéo vào phòng.

Là một gian phòng tổng thống.

Hướng thẳng tầm mắt là một ban công ngắm cảnh cực lớn hình cung ở một độ cao tuyệt vời, với một góc độ hoàn hảo. Nhưng khi có bão đổ bộ, cảnh biển xa xa hoành tráng tới độ đủ để lưu lại ám ảnh tâm lý. Mặt biển cuộn trào đó gần như bị mây đen đè lên những ngọn sóng như Thượng đế đang hủy diệt, khoáng đạt mà tuyệt vọng.

Thế nên có thể ngắm được một khung cảnh hùng vĩ cỡ nào còn phải xem người ấy có một nội tâm mạnh mẽ ra sao.

Lục Bắc Thần tháo mũ bảo hiểm trên đầu cô ra. Thấy mắt cô đỏ ửng, anh đưa tay khẽ giữ lấy gáy cô, thấp giọng nói một câu: “Không sao rồi.”

Phải, không sao rồi.

Vì sự xuất hiện của anh, cô đã bước vào một nơi an toàn.

Nhưng con tim thì vẫn lơ lửng ngoài giông tố. Cảnh tượng anh lái xe đèo cô khi nãy vẫn còn quanh quẩn trong đầu, quen thuộc mà lạ lẫm.

Một lúc sau, Cố Sơ khàn giọng hỏi: “Sao anh lại tới đây?”

Lục Bắc Thần nhìn cô, gương mặt nghiêm nghị nhưng vẫn có chút ôn hòa. Anh nhẹ nhàng đáp: “Tôi chỉ biết rằng lúc này tôi phải tới.”

Cô không hiểu ý của anh nhưng trái tim đã nhanh hơn tư duy một bước, đập rất rộn ràng.

Hai con người bị ướt đến thảm hại.

Tắm rửa xong, cô như dốc cạn sức lực của cơ thể, mềm oặt người nằm xuống sofa. Chiếc mũ bị nước mắt gột sạch tới sáng loáng vẫn còn nằm nghiêng trên mặt bàn, tựa một con thú bị ai bỏ quên được cô dẫn về nhà.

Không, cô mới giống như một con thú bị bỏ quên, sau đó được Lục Bắc Thần tìm thấy.

Phòng tắm không có động tĩnh nữa.

Chẳng mấy chốc, Lục Bắc Thần cũng đã tắm xong đi ra. Anh quấn khăn tắm, đầu tóc còn ướt rượt. Anh hất mạnh một cái, nước bắn tứ tung, đọng lại trên bờ vai, còn mơn man cả những cơ bắp đầy sức mạnh kia nước. Cố Sơ như một con mèo bị người ta giẫm phải đuôi, bé nhỏ co ro vào một góc sofa.

Cô tắm xong, từ trên xuống dưới chỉ mặc độc một chiếc áo sơ mi nam.

Chiếc áo trắng tinh, mái tóc đen nhánh, gương mặt nhỏ hơi tái đi, đôi chân dài trắng bóc, thuần khiết như một thiếu nữ bước ra từ tranh vẽ.

Chỉ có điều trên đôi chân nhỏ vẫn còn thắm lại một vết đỏ, lại càng tôn lên cái mịn màng, trắng trẻo của mắt cá chân.

Lục Bắc Thần ném khăn mặt qua một bên, quay người đi lấy hộp bông băng. Anh ngồi xuống bên cạnh cô, đặt hộp bông băng lên bàn trước rồi đưa tay chạm vào chân cô. Cổ Sơ rụt chân lại theo phản xạ, lòng bàn tay anh lại hơi dùng lực, khẽ nói: “Đừng động đây.”

Anh đang nhìn vết thương trên chân cô.

Ban này lúc đi tắm cô có nhìn rất rõ, vết thương rất sâu, trong mưa bị lạnh đến tê tái nên chẳng còn cảm thấy đau đớn, tới khi gặp nước nóng, bình ổn lại, cơn đau mới lan ra khắp cơ thể.

“Đau...” Cô khẽ lẩm bẩm.

Khi máu thấm lên vết thương, chỉ nhìn thôi cũng cảm thấy đau.

Thanh âm nhỏ bé lọt vào tai Lục Bắc Thần, lôi kéo một góc mềm mại nhất trong lòng anh. Đầu mày hơi nhíu lại của anh đã dần ra, khi anh lên tiếng, ngữ điệu đan cài xót xa: “Bị thủy tinh đứt vào?”

Vết thương bằng phẳng, chỗ da thịt nứt ra hơi lồi lên. Anh chỉ cần liếc một cái là đã có thể đoán định được bị vật gì gây thương tổn từ bề dày của vết thương.

Cổ Sơ biết anh tinh mắt, cũng không cần giấu giếm nữa bèn khẽ gạt đầu...

167. Chương 167: Sự Khác Biệt Giữa Em Và Thi Thế

Cổ Sơ nằm co người trên sofa, ánh mắt nửa mở nửa khép giống như một chú mèo con.

Khi bên cạnh không có ai, những vết thương ngoài da trở thành chuyện nhỏ, dù có trải qua mưa gió bão bùng to lớn cỡ nào cũng cần chặt rằng kiên trì, chỉ để có thể an nhàn mà sống, giống như năm năm nay. Khi bên cạnh có ai đó, chỉ là một ngón tay bị đứt cũng trở thành chuyện lớn, thần kinh cũng có thể nắm bắt được những nỗi đau dù là nhỏ nhất, chỉ để có thể được dựa dẫm thêm nữa, giống như giờ phút này đây.

Ngoài cửa sổ là cuồng phong bão táp, cây cối ngã nghiêng, cát đá bay loạn, chỉ cách nhau một ô cửa sổ, trong phòng lại tĩnh mịch như tranh.

Khi Lục Bắc Thần kiểm tra vết thương cho cô thì cô ngẩng Lục Bắc Thần.

Ánh sáng trong phòng hơi tối, gò má anh ẩn nấp trong bóng tối ấy, ấn đường toát lên chút nghiêm nghị.

Kỳ thực từ lúc về khách sạn cho tới giờ, đầu óc Cổ Sơ vẫn còn ngơ ngẩn. Cô cứ cảm thấy mình đang trải qua một cơn mộng mị, như những giấc mơ mấy đêm vừa rồi vậy, trong mơ hình ảnh anh và Bắc Thần chồng lên nhau hết lần này tới lần khác, thật thật giả giả khó mà phân biệt. Bây giờ đáng về anh khi kiểm tra vết thương lại yên lặng đến thế, khiến cô có chút khó nhận ra đây là mơ hay thực.

“Cần tiêm một mũi phòng uốn ván, vết thương cũng phải khâu lại.” Lục Bắc Thần gác chân của cô lên chân của mình, sau khi xác định không bị tổn thương gân cốt anh mới thở phào một hơi, nhìn cô nói.

“Không cần đâu.” Cổ Sơ vừa nghe thấy vậy, lập tức thức tỉnh khỏi cơn hỗn loạn, muốn thu chân về nhưng anh đã nhanh hơn cô một bước, giữ chặt lấy, lực không mạnh không nhẹ, vừa đủ khiến cô không thể chạy thoát.

“Nhất định phải tiêm.” Lục Bắc Thần kiên nhẫn khuyên nhủ, thái độ giống hệt như đối mặt với một đứa trẻ bướng bỉnh: “Em học y mà nên hiểu được tính nghiêm trọng một khi bị nhiễm trùng.”

Đúng là Cổ Sơ học y nhưng mấy chuyện khâu hay tiêm này ai gặp phải cũng sẽ cảm thấy khó chịu, thậm chí là sợ hãi.

Cô cảm thấy mình toi đời rồi.

Khi bước đi trong mưa gió, khi bị thương đơn độc không ai giúp đỡ, khoảnh khắc Lục Bắc Thần xuất hiện trước mặt cô, khi anh cưỡi chiếc xe mô tô chở cô thoát khỏi nguy hiểm, cô đã cảm thấy lớp vỏ ốc sên vốn không kiên cường mà bao nhiêu năm nay vẫn giả vờ cứng cỏi này cuối cùng cũng nát vụn. Có một con người bé nhỏ nhân cơ hội ấy len lỏi vào nội tâm cô, là một cô nhóc mãi vẫn không trưởng thành, cần người ở bên, cần người thương yêu. Cô nhóc ấy chẳng kiên cường chút nào, đau một chút đã chảy nước mắt. Cô nhóc ấy rất yếu đuối, không có chủ kiến, giống như một con côn trùng ỷ lại cô, hút hết máu thịt của cô. Để rồi, chính cô cũng trở thành cô nhóc ấy.

“Nhưng mà...” Cô vẫn yếu ớt nằm rạp trên tay vịn sofa, gò má dính vào khuỷu tay: “Bây giờ không tới bệnh viện được.”

Vừa thoát khỏi gió mưa, lẽ nào giờ lại xông vào mưa gió?

Lục Bắc Thần nhìn thấu suy nghĩ của cô, khoe môi hơi cong lên: “Để tôi nghĩ cách.”

“Em không còn sức ra ngoài nữa đâu.” Cô hơi gằn bướng.

Lục Bắc Thần bị cô chọc cười, khẽ nói một câu: “Được rồi, tôi biết rồi.”

Thôi được, vậy thì để anh nghĩ cách. Khoảnh khắc này Cố Sơ chỉ cảm thấy mình rất mệt, giống như đã làm rất nhiều, rất nhiều việc, cuối cùng cũng có cơ hội hoàn toàn nghỉ ngơi vậy. Thả lỏng người ra, từng bắp thịt trên khắp cơ thể đều đang đau nhức, giống như ý thức được lớp màng bảo vệ chúng cuối cùng cũng sụp đổ.

Mí mắt cô hơi nặng, cực kỳ gà gât.

Là ai nói khi con người ta thoát khỏi hiểm nguy, ý thức được bản thân đã thực sự an toàn thì việc đầu tiên người ta làm chính là buồn ngủ?

Phải, cô cảm thấy câu nói này thật có lý.

Cố Sơ nằm co người trên sofa, ánh mắt nửa mở nửa khép giống như một chú mèo con. Lục Bắc Thần nhìn cô, bất chợt cười khẽ. Anh nhẹ nhàng dịch chuyển đôi chân cô, trước khi đứng dậy còn khẽ vuốt đầu cô và nói: “Chợp mắt một lúc đi.”

Lời anh nói giống như thôi miên, bàn tay ấy cũng tràn đầy sức mạnh, một nửa mí mắt gượng chống lên của cô quả thật không thể kiên trì thêm được nữa, bèn nhắm chặt cả hai mắt lại. Trong mơ mơ màng màng, hình như cô nghe thấy tiếng Lục Bắc Thần gọi điện thoại cho ai đó, giọng anh cũng như gần như xa, trầm ấm, êm tai, tuyệt đối có khả năng làm người ta yên lòng.

Rất nhiều câu hỏi bỗng hóa thành con số không, tỉnh táo từ từ rời xa, sau đó cô không còn biết gì nữa...

Một chút lạnh đã kích thích Cố Sơ.

Cô bất thành linh mở mắt ra, khẽ cử động chân bỗng cảm thấy lại bị một bàn tay nhẹ nhàng ấn chặt, cùng với đó là một mệnh lệnh khe khẽ: “Đừng động!”

Dưới người rất cứng.

Cố Sơ sững sốt, nhìn xung một lượt mới phát hiện mình đang nằm trên bàn ăn, bên dưới trải một chiếc đệm lót y tế dùng một lần. Mặt bàn ăn chẳng biết đã được khử trùng mấy lần, cả phòng ăn đều ngập tràn mùi thuốc nước, khiến cô lầm tưởng mình đang ở trong bệnh viện.

Khi nhìn lại Lục Bắc Thần, cô thấy anh đang đeo một chiếc găng tay y tế, trong tay cầm một cái nhíp, đang kẹp một miếng bông khử trùng cho vết thương của cô. Thấy cô chống nửa người ngồi dậy, anh nói: “Nằm yên.”

“Anh định làm gì vậy?” Cố Sơ kinh hãi, ngồi hẩn dậy.

Một tay Lục Bắc Thần vẫn giữ chân cô, một tay kẹp lớp băng gạc đã được ngâm, kiên nhẫn khử trùng hết lần này tới lần khác, rồi ngược lên nhìn cô: “Tôi nói rồi, vết thương của em cần phải khâu lại.”

Có lẽ vì thuốc nước hơi lạnh, Cổ Sơ bất giác rùng mình một cái. Cô nhìn xung quanh rồi lại cúi đầu nhìn chiếc bàn ăn trông giống như bàn phẫu thuật mà mình đang nằm. Rõ ràng mọi thứ đều ổn, nhưng chẳng hiểu sao cô bỗng cảm thấy mình như một thi thể còn Lục Bắc Thần đang giải phẫu cô.

“Em đang lo?” Lục Bắc Thần nhìn cô như cười như không, lớp băng vừa được dùng để khử trùng được vứt thẳng vào thùng rác.

Cổ Sơ nhìn anh chằm chằm, một lúc sau mới dè dặt hỏi: “Em có thể không khâu không? Thật ra không cần khâu vẫn sẽ lành mà.”

“Nhưng vết thương sẽ khép miệng chậm hơn, hơn nữa còn dễ sinh sản vi trùng.” Lục Bắc Thần vòng qua bên cạnh cô, lấy từ trong hộp y tế ra một ống tiêm, rồi rút một ít thuốc.

Cô liếc mắt nhìn rất kỹ, đó là thuốc tê.

“Em không muốn để lại sẹo...” Cô bỗng nhiên cảm thấy mình trở thành miếng thịt trên thớt, đang nhìn Lục Bắc Thần như một gã đồ tể, van vãn cầu xin, cố giành giật, cầu xin cơ hội sống cuối cùng.

Lục Bắc Thần hút thuốc tể vào ống tiêm, đầu kim nhỏ xíu đi lên, đẩy không khí ra. Anh nhìn cô, cười nói: “Yên tâm, chính tay tôi khâu cho em, tuyệt đối sẽ không để lại sẹo.”

“Hợm đã!” Cổ Sơ lập tức giữ tay anh lại, căng thẳng nuốt nước bọt cái ực: “Thế... thi thể cũng có lúc cần khâu à?”

Lục Bắc Thần ra vẻ ngâm ngẫm: “Khi nào gặp phải vụ án thi thể không nguyên vẹn.”

Cổ Sơ cảm thấy đầu hơi váng vất. Cô không thể tưởng tượng ra khung cảnh đó, cũng giống như việc cô không thể đoán được một vị pháp y khâu vết thương cho người sống sẽ có hậu quả gì.

“Thế...” Cô lẩm nhẩm hơi nhiều nhưng lúc này cô cũng phải bảo đảm được diện mạo đôi chân của mình chứ: “Khâu cho xác và khâu cho người có gì khác nhau?”

Chắc chắn là sẽ khác biệt rồi!

Nhưng anh là pháp y thì nhất định sẽ khâu cho cô theo thói quen khi khâu cho người chết, phải làm sao đây?

Dường như Cổ Sơ nhìn thấy trong đầu có hai người đang đánh nhau. Một người nói: Mày phải tin tưởng anh ấy chứ. Một nhân vật nổi tiếng tâm cơ như thế đã hạ mình khâu vết thương này, đó là vinh hạnh. Người kia lại nói: Nói cho tới cùng anh ấy đâu phải bác sỹ, là pháp y! Pháp y đó! Kinh người nhường nào, anh ấy đang đối xử với mày như với thi thể đấy.

“Có khác biệt.” Lục Bắc Thần ngữ khí điềm nhiên: “Xác thì không cần tiêm thuốc tê, còn em cần tới lọ thuốc tê trong tay tôi đây để giảm đau.”

Ờ...

Cổ Sơ ngen lời.

Lục Bắc Thần thấy cô định nói lại không dám nói, muốn phản kháng lại còn chút rụt rè, không nhịn được cười: “Thế nên, từ góc độ trình tự thao tác mà nói, em rắc rối hơn mấy thi thể đó nhiều.”

Thế thì đừng có khâu nữa!

“Nằm xuống!” Lục Bắc Thần ra lệnh, định tiêm thuốc tê cho cô.

“Không, để em nhìn.” Dẫu sao cô cũng là một bác sỹ ngoại khoa nửa mùa, lỡ như có sai sót gì cô còn có thể kịp thời nhắc nhở.

Lục Bắc Thần liếc nhìn cô một cái, cuối cùng cũng không miễn cưỡng cô, cứ để mặc cho cô nhìn mình như nhìn kẻ địch, nhẹ nhàng nói một câu: “Thuốc tê sẽ hơi đau một chút, cố nhịn nhé.”

Đương nhiên là cô biết sẽ đau.

Chỉ có điều, khi thật sự đẩy mũi tiêm vào khu vực gần vết thương, đúng là đau muốn chết.

Nhưng thuốc nhanh chóng có tác dụng, xung quanh đôi chân nhỏ tê rần.

Lục Bắc Thần thuần thục chọc kim vào, rút kim ra, sau đó chuẩn bị những dụng cụ để khâu vết thương. Cô phát hiện ra ngón tay anh linh hoạt khác thường, không kém gì tốc độ của đôi tay một bác sỹ ngoại khoa. Cô nghi hoặc, bèn hỏi: “Pháp y cũng học mấy cái này à?”

“Khiến em thất vọng rồi, tôi chỉ coi là ngựa sống thành ngựa chết để cứu mà thôi.” Lục Bắc Thần trả lời như đùa như thật.

Cố Sơ lại căng thẳng rồi. Cô nhìn anh chằm chằm, thấy anh lấy kim y tế lên, lập tức nói: “Em cảm thấy khâu hai mũi là đủ rồi.”

“Xin cảm ơn bác sỹ Cố đã chỉ dạy.” Nói rồi, anh đã lão luyện xuống tay, ngữ khí vẫn rất ung dung.

Cố Sơ không cảm thấy đau, thậm chí còn chẳng cảm thấy đường kim mũi chỉ đang lôi kéo. Nhìn lên, lúc khâu ánh mắt anh rất tập trung, kim và chỉ giữa những ngón tay mảnh khảnh của anh xuyên qua thoăn thoắt. Loại kim y tế anh sử dụng rất nhỏ, cả chỉ y tế cũng cực mảnh, mỗi một đường kim đi xuống là cực kỳ kiên quyết, không chút do dự.

Cô cảm thấy thật quái lạ.

Số kim chỉ này rồi cả những dụng cụ phẫu thuật kia nữa ở đâu ra?

Chẳng mấy chốc, anh đã khâu xong vết thương. Cố Sơ thò đầu lên nhìn, anh quả thực khâu cho cô hai mũi nhưng kỹ thuật rất tốt, vừa nhìn đã biết được đào tạo chuyên nghiệp. Đáy lòng có một cảm giác khác lạ dâng lên, cô nhớ tới Bắc Thâm. Là sinh viên tài năng của khoa ngoại, kỹ thuật khâu vết mổ cũng giỏi có tiếng ở đại học A.

Nhưng suy nghĩ này lại bị đè xuống.

Cô nhớ tới trái cam, nhớ tới dáng vẻ của anh khi phát sốt.

“Giờ cánh tay qua đây tôi xem nào.” Lục Bắc Thần sau khi xử lý xong vết khâu, băng lại băng hoàng bèn nói với cô.

Cố Sơ khó hiểu.

Anh bước tới kéo cánh tay phải của cô, nhìn vào phần cổ tay, lấy ngón tay cọ cọ một chút, hỏi: “Có đau ngứa không?”

Lúc này cô mới nhận ra chỗ cổ tay có một mắt kim cực nhỏ, đây là... anh đang thử da cô? Thế mà lúc ngủ cô không hề bị chọc đến thức tỉnh. Cô khẽ lắc đầu, Lục Bắc Thần nói: “Có thể tiêm liều uốn ván rồi.”

Cô nhìn anh không rời mắt.

Anh cười khê: “Chính xác, vẫn là tôi tiêm cho em.” Bàn tay anh men theo sống lưng cô trượt xuống, vỗ nhẹ một cái vào eo cô: “Nằm sắp nào!”

Tiêm xong á...

Cố Sơ thật sự muốn đào một cái hố tự chôn mình ngay lập tức...

168. Chương 168: Em Hiểu Ý Của Tôi Không?

Cô rất muốn vươn vai một cái sau đó hét lên bầu trời một tiếng: Hi, xin chào!

Đúng là Cố Sơ học y nhưng có lúc những suy nghĩ truyền thống trong đầu óc vẫn chốc chốc phát tác. Ví dụ như khi cô làm việc ở bệnh viện Quỳnh Châu, khi biết phòng phụ khoa và khoa ngoại tổng quát đều do bác sỹ nam ‘trấn giữ’ thì mỗi năm tới đợt kiểm tra sức khỏe định kỳ, cô đều đăng ký ở một bệnh viện khác. Lúc còn học đại học, cô từng cười hỏi Bắc Thâm: Anh có từng suy nghĩ tới việc làm bác sỹ phụ khoa hay

sản phụ không? Bắc Thâm giơ tay ra cho cô xem. Dưới ánh nắng, ngón tay anh vừa đẹp vừa sạch sẽ. Anh nói: Đôi tay này của anh đã dâng hiến cho khoa ngoại thần kinh từ lâu rồi.

Một góc áo sơ mi bị Lục Bắc Thần kéo lên tới eo, cô vội vàng nói: “Để tự em làm.”

Lục Bắc Thần bèn dừng tay.

Cố Sơ hơi nghiêng mặt, ánh mắt có thể nhìn tới hông anh. Anh vẫn còn đeo chiếc găng tay y tế. Vì sao dù anh có cầm kim hay cầm nhíp, cô vẫn cứ cảm thấy mình như đang bị anh giải phẫu? Hơi kéo dịch chiếc áo sát người lên trên một chút, cô bỗng nghe thấy tiếng người đàn ông uể oải vang lên trên đỉnh đầu: “Lên chút nữa.”

Cô cảm thấy mắt mặt, quay đầu rồi lại kéo lên thêm một chút.

“Vẫn chưa đủ.” Anh lại nói.

Có vẻ như cổ tình trêu người.

Cố Sơ quay đầu lườm anh, đôi mắt xinh đẹp vì buồn bực mà thêm phần sinh động, hết như đang có một ngọn lửa nhỏ yên lặng bùng cháy. Lục Bắc Thần mỉm cười, nhìn thẳng vào mắt cô, thanh âm hơi trầm: “Tốt nhất là cởi ra.”

“Em không tiêm nữa.” Dứt lời, cô định đứng dậy.

“Được được được, nằm yên.” Lục Bắc Thần thấy cô xấu hổ thật sự bèn giơ một cánh tay ra ấn chặt cô xuống.

Cố Sơ đỏ bừng mặt, kháng nghị: “Thế thì anh đừng có trêu chọc kiểu đấy.”

“Được rồi.” Lục Bắc Thần có lòng tốt nhận lời.

Lúc ấy cô mới lại nằm sấp xuống như cũ.

Một kim đâm xuống bỗng không đau không ngứa, lúc xuyên vào cơ thể cũng không có quá nhiều cảm giác. Tới khi lòng bàn tay Lục Bắc Thần áp sát lên da thịt, cô mới bàng hoàng nhận ra anh đã tháo găng tay ra từ lúc nào, ngón tay ban nãy vẫn còn nghiêm túc giờ bắt đầu trở nên không an phận. Cô bừng tỉnh, vội vàng nghiêng người né tránh, ngược mắt lên lườm anh.

Nhưng Lục Bắc Thần chỉ cười hỏi: “Xác chết sống dậy đấy à?”

Gương mặt nhỏ của Cố Sơ nén giận đến đỏ ửng. Cô nhìn chằm chằm vào ngón tay anh, liên tưởng tới hành vi ban nãy của anh, trái tim đập loạn cào cào như một con thỏ đang nhảy nhót. Cô mím môi, một lúc sau mới lên án: “Cũng may anh chỉ làm bác sỹ mỗi lần này, nếu không nhất định sẽ là một gã bác sỹ bệnh hoạn!”

“Tổ cáo là phải có căn cứ đấy nhá.” Lục Bắc Thần chống hai tay lên bàn ăn, khóa chặt cô lại, gần như dính sát mặt mình vào mặt cô: “Tôi làm gì em rồi?”

“Anh đã làm gì, tự anh biết rõ nhất.”

Anh vừa lại gần, trên người rõ ràng chính là mùi thuốc khử trùng xa cách ấy nhưng cô cảm thấy mùi hương của anh khi áp sát sẽ khiến lòng người hoang mang, thậm chí hồi hộp đỏ mặt. Cô không nên như vậy, chính vì biết rõ anh không phải Bắc Thâm cô mới bỏ đi, chẳng phải sao? Cô đã suy nghĩ rất kỹ rồi, đây là một kiểu chung sống không bình đẳng, không công bằng. Cô không muốn như vậy, cũng không muốn anh như vậy.

Nhưng hôm nay nhìn thấy anh, khoảnh khắc anh ôm cô vào lòng, vì sao cô lại cảm thấy người đàn ông này thuộc về mình?

Cô lại cam tâm tình nguyện trèo lên chiếc xe mô tô của anh, lại mặc cho anh xử lý vết thương ỉn.

Không, Cố Sơ! Mày tỉnh táo lại đi, đừng có lằm đường lạc lối nữa!

Cõi lòng đang kêu gào nhưng cơ thể lại không thể nhúc nhích. Khi đôi mắt anh mỉm cười lại mang theo một cảm giác mê hoặc sâu đậm.

“Hiếm khi tôi chữa bệnh cứu người, có gì không ổn?” Thanh âm của Lục Bắc Thần trầm ấm, như đang kể một câu chuyện lại như đang trêu chọc, bờ môi cực kỳ gần cô: “Bé con, có thể khiến tôi đích thân ra tay đó là vinh hạnh của em.”

Tim cô chợt co rụt lại, tay đẩy anh ra: “Đáng ghét.”

Một câu nói trách móc vừa rời khỏi bờ môi đã trở thành lời hờn giận vu vơ.

Lục Bắc Thần cười khế, nhân cơ hội ấy giữ chặt lấy cô: “Đừng động vào vết thương.”

Cô mặc kệ anh, định xuống khỏi bàn ăn.

Mũi chân không chạm đất, Lục Bắc Thần bèn bước tới bế ngang người cô lên rồi hướng thẳng về phía phòng ngủ.

“Thả em xuống.” Cô hoang mang.

Lục Bắc Thần chỉ im lặng cười.

Cô đẩy anh mấy cái, ai ngờ cánh tay anh vô cùng mạnh mẽ, bọc chặt tới nỗi cô không thể thoát thân. Tới tận khi đến phòng ngủ, anh mới nhẹ nhàng đặt cô lên giường, kê thêm chiếc gối để cô dựa đầu lên: “Mấy ngày nay không được để vết thương dính nước, muốn tắm thì nói với tôi một tiếng.”

“Muốn tắm vì sao phải nói với anh một tiếng?” Cô nhạy cảm nhìn anh.

Anh đang đắp chăn cho cô, một bên gò má hướng về phía cô, để lộ những góc cạnh, cô nhìn thấy mà trái tim không thể nằm yên.

“Bởi vì... tôi có thể giúp em.”

Trái tim ấy lập tức đập thành thịch điên cuồng, cổ họng cô vừa khô vừa thít chặt: “Em không cần.”

Anh quay mặt nhìn cô, đứng rất gần cô, cười khê: “Mạng của em cũng coi như được tôi nhặt về, phải ngoan ngoãn nghe lời.”

“Anh đắc ý gì chứ.” Cổ Sơ cảm thấy hơi thở anh phả xuống nóng rực bèn tránh mặt đi.

Lục Bắc Thần bật cười, ngồi xuống bên cạnh giường, gơ tay nắm lấy cằm cô: “Nghiêm túc mà nói, quan hệ giữa tôi và em cũng giống như vợ chồng thực sự, khi nào em cần tôi xông pha gian khó, đây là chuyện không có gì đáng trách.”

“Anh ăn nói linh tinh gì vậy?” Lại như có dòng màu trào ngược lên mặt Cổ Sơ.

Anh thu ngón tay về, ánh mắt lấp lánh rực rỡ: “Khả năng quan sát của tôi cũng khá lắm, dễ dàng biết được em thích thứ gì, không thích thứ gì.” Nói tới đây, khoe môi anh hơi cong lên, rồi bổ sung thêm: “Nhất là trong chuyện tình cảm nam nữ.”

“Lưu manh!” Cổ Sơ buột miệng.

Nhưng chỉ càng chọc cười Lục Bắc Thần.

Cổ Sơ không thèm để tâm tới anh nữa, quay phắt sang một bên. Không nhìn gương mặt anh, không nhìn nụ cười đùa cợt đó của anh là có thể bình ổn lại trái tim đang đập không ngừng nghỉ. Lần gặp mặt này khiến cô bất an, cô luôn cảm thấy sắp không giam hãm được trái tim này nữa rồi. Người đàn ông ngồi bên kia giường mãi vẫn không thấy động tĩnh gì, cô lại tò mò, quay đầu lại ngó.

Ai ngờ nãy giờ anh vẫn nhìn cô, ánh mắt giấu một nụ cười. Thấy cô hơi quay lại quan sát, nụ cười nơi đáy mắt lan tràn ra ngoài.

Hồ hấp của Cổ Sơ trở nên gấp gáp, cảm thấy anh có ý trêu đùa, lại cảm thấy đôi mắt anh quá sáng, nhìn tới nỗi khiến cô lòng dạ rối bời. Thế là cô lại cụp mắt xuống.

Nếu là bình thường, hai người không nói chuyện gì ở chung một phòng sẽ rất ngượng ngập.

Nhưng cảm giác của giờ phút này lại không như vậy. Giữa hai người chan chứa một dòng chảy ấm muối không thể nói rõ ràng. Người đàn ông tuy yên lặng ngồi đó nhưng đôi mắt có một sự mạnh mẽ không sao

giam hãm được. Anh như một người thợ săn đang nhẩn nại chờ đợi sự bình tĩnh của cô sụp đổ. Mà thực tế là Cố Sơ cảm thấy mình như một con thú bị rơi xuống hố, từ lúc được anh đưa trở về khách sạn, cô đã không thoát ra được khỏi tầm lưới do anh giăng ra.

Cô sẽ cảm thấy căng thẳng và bối rối một cách vô cớ.

Nhưng rốt cuộc Lục Bắc Thần cũng không kiên trì tới mức khiến cô quá thiếu tự nhiên. Anh đứng dậy, trải bằng lại chiếc gối rồi nói: “Nghỉ ngơi một lát đi.”

Đã trải qua khoảnh khắc lo lắng sợ hãi, dù có cố tỏ ra bình thản cỡ nào thì trong ánh mắt vẫn sẽ tiết lộ những bí mật.

Anh biết cô sợ rồi.

Khi tìm được cô trong mưa, anh đã đọc hiểu được mọi cảm xúc trong đôi mắt cô. Bỗng nhiên anh cảm thấy chỉ cần người vẫn an toàn thì những điều bận tâm khác không còn quan trọng nữa.

Sợi dây thun thắt chặt Cố Sơ đột ngột bung ra, ngay lập tức, cô thở phào nhẹ nhõm, từ từ nằm xuống dưới sự dìu dắt của anh. Quả thực là cô mệt rồi, cộng thêm chiếc giường êm ái, khi áp mặt lên gối thật sự chỉ muốn ngủ một giấc thật ngon. Ngoài kia trận mưa vẫn khì thế như ma quỷ hiện hình. Lục Bắc Thần đi tới bên cửa sổ, kéo chặt rèm lại, trả cho cô một tầm nhìn bình yên.

Cố Sơ mở mắt ra, thấy anh lại bước tới.

Cô không động đậy.

Anh tiến lên, cúi xuống, khẽ hôn lên trán cô rồi nói: “Ngủ đi.”

Nụ hôn nhẹ nhàng, râm ran, đích thực khiến người ta lim dim, mơ màng.

Tới khi anh xoay người đi ra cửa, Cố Sơ không kìm được lòng mình, lên tiếng: “Ày, anh...”

Lục Bắc Thần dừng bước, quay lại nhìn cô.

Cô khẽ liếm môi, nhỏ giọng hỏi: “Giờ anh hết sốt rồi sao?”

Gió mưa thần tốc, anh từ Thượng Hải tới Hạ Môn, liệu cơ thể của anh có trụ nổi không? Cô còn nhớ ngày mình rời Thượng Hải, anh vẫn còn nằm trên giường bệnh, sốt tới mê man. Bây giờ, anh đứng trước mặt cô nhưng cho dù cô có muốn tảng lờ, sắc mặt anh vẫn có phần nhợt nhạt. Ban nãy khi tay anh chạm vào người cô, lòng bàn tay anh vẫn hơi nóng.

Không có ai hay giá chữ thập trong lòng cô nặng cỡ nào. Mấy trái cam đó là loại hoa quả cô ăn nhiều nhất cũng mua nhiều nhất bao năm qua. Sở dĩ cô luôn cố chấp tâm niệm chỉ vì chúng gắn với sở thích của Bắc Thâm. Ngày rời đi cô cuối cùng đã hoàn toàn hiểu ra, từ trước tới giờ cô vẫn chưa buông bỏ.

Cô chưa buông tay Bắc Thâm. Từng thứ nhỏ anh thích, từng lời anh nói, từng việc anh làm, thậm chí là từng lời hứa hẹn của anh, cô đều chưa từng quên lãng.

Cô chưa buông tha cho bản thân mình. Năm năm qua cô những tưởng mình sống rất ổn, thực ra cô luôn sống trong bóng hình Bắc Thâm.

Cô càng chưa buông bỏ Lục Bắc Thần vì kể từ ngày gặp gỡ, cô đã ích kỷ coi anh là Lục Bắc Thâm, từ đó hại anh sốt cao không hạ.

Bây giờ cuối cùng cô có thể thừa nhận rồi. Cô là một kẻ vô dụng, không bảo vệ được bản thân mình, càng không khiến cho người khác an tâm.

Lục Bắc Thần đứng ngoài cửa nhìn cô, nét mặt ôn hòa. Anh hỏi: “Em đang quan tâm tới tôi?”

“Em...” Cố Sơ há hốc miệng: “Tại em hại anh phát sốt. Em không biết anh ăn cam sẽ dị ứng.”

Lục Bắc Thần nhìn cô rất lâu, sau đó quay trở lại, ngồi xuống.

Cô khẽ cụp mắt xuống.

“Tôi vẫn ổn.” Anh nói.

Cô ngược nhìn anh, mí mắt hơi run rẩy: “Anh nên nói cho em biết, hoặc là nếu đã biết rõ hậu quả thì nên từ chối.”

Câu hỏi “vì sao” ấy rốt cuộc vẫn không thể cất thành lời. Cô sợ phải nghe thấy một số câu trả lời mà mình không dám tiếp nhận. Cô vô trách nhiệm như vậy đấy, thế nên không có sức để gánh vác một số hậu quả.

Lục Bắc Thần gơ tay, từng ngón tay khẽ đan vào mái tóc cô. Khi lên tiếng lần nữa, biểu cảm của anh rất nghiêm túc: “Tôi biết rất rõ mình đang làm gì, cũng biết rất rõ bản thân sắp phải gánh chịu hậu quả gì.”

Cố Sơ dờ dẫm nhìn anh.

“Nếu tôi đã muốn thì không ai có thể ngăn cản. Còn nếu tôi không muốn thì cũng không ai có thể cưỡng ép.” Lòng bàn tay Lục Bắc Thần lướt qua gò má cô. Anh nhìn cô chăm chú: “Cố Sơ, em có hiểu ý của tôi không?”

Từ đầu tới cuối cô không lên tiếng.

Nhưng khoảnh khắc này, lòng cô lại sáng như gương.

Cô hiểu anh muốn biểu đạt ý gì...

Ngày hôm sau, cơn bão đã rời xa.

Trải qua một lần tàn phá, khi ánh nắng một lần nữa yêu thương mảnh đất này, tất cả lại trở về với vẻ bình yên vốn có, giống như ký ức cả thành phố bị cơn bão quét qua đã được xóa sạch, trả lại nơi đây một bầu không khí văn hóa. Các cửa hàng bắt đầu dọn dẹp lại tàn dư. Những con đường ngập đầy nước mưa và nước biển tới buổi chiều lại trở về nguyên dạng.

Khi Cố Sơ tỉnh lại trong khách sạn đã là buổi chiều. Lúc ấy ánh sáng trong phòng ngủ rất tối, cô còn nằm tưởng bên ngoài vẫn còn đang chịu sự xâm lấn của thiên tai nên lười nhúc nhích. Cảm giác như bù đắp mọi giấc ngủ của năm năm qua, cô nằm trên giường, toàn thân chỉ còn lại sự thoải mái. Bên kia giường chẳng biết đã có thêm một chiếc gối từ lúc nào, cô quay người vừa hay nhìn thấy. Cả một chiếc giường lớn, chỉ có nó ở sát cô nhất.

Trong mơ hồ có chút ký ức hiện lên.

Tối qua cô mơ thấy một mặt biển, cô nằm trong đó cảm thấy cực kỳ an toàn. Mặt biển ấy nhẹ nhàng ôm trọn lấy cô, ấm áp, mềm mại nhưng lại vững chắc khiến giấc ngủ của cô càng thêm sâu. Cô nhìn chằm chằm chiếc gối bên cạnh mình, khi ngón tay chạm lên thấy hơi lạnh. Bên kia chiếc chăn cũng không còn thân nhiệt nhưng vẫn phảng phất mùi hương của anh.

Mùi của mặt biển ấy.

Cố Sơ lập tức hiểu ra. Chẳng phải cô nằm mơ gì, có lẽ tối qua anh đã ôm cô vào lòng. Cô nép trong vòng tay anh, ngủ một giấc no say.

Cô dè dặt ngồi dậy, trên người vẫn là chiếc áo sơ mi của anh, hơi thở của anh cũng hòa lẫn vào mùi hương trên cơ thể cô.

Người đàn ông bên cạnh không còn trong phòng ngủ, bên ngoài cũng không có động tĩnh gì. Cô lắng tai nghe rất lâu, chỉ có thể nghe được tiếng đồng hồ tích tắc, nhắc nhở rằng thời gian của cô đã quá đáng nhường nào.

Cô chống lên mép giường bước xuống, phát hiện lớp băng dưới chân đã được thay mới, được quấn chặt chẽ hơn một chút.

Cô gơ chân lên nhìn, không khỏi kinh ngạc trước tài năng bó quá đổi chuyên nghiệp của Lục Bắc Thần.

Khi liếc nhìn ra cửa sổ, Cố Sơ càng khẳng định chắc chắn tối qua Lục Bắc Thần đã nằm ườn trên chiếc giường này. Trên đời này cũng chỉ có anh mới kéo kín rèm không để lộ một tia nắng như vậy. Cô kéo chiếc rèm nặng nề ra, trong khoảnh khắc như có ai dát vàng vào căn phòng, rực rỡ đến lóa mắt. Cô vô thức đưa tay lên che mắt, một lúc sau mới có thể mở ra nhìn bên ngoài.

Vẫn là một Hạ Môn yên ắng, nhàn nhã, không khí thương nghiệp tuy nồng đậm nhưng vẫn không quên dùng đủ mọi cách nhắc nhở mọi người thuộc tính văn hóa thực sự ở đây.

Cố Sơ ngó ngang nhìn ra bên ngoài. Phía xa xa, mặt biển phẳng lặng mà tao nhã, bầu trời xanh thẳm phản chiếu mặt biển, cũng soi chiếu cả bờ cát sạch sẽ. Bãi cát lúc chiều về có chút lười biếng vì những con người trên đó cũng đang uể oải tắm nắng. Thi thoảng lại có mấy đứa trẻ cười đùa nô nghịch, càng tăng thêm vẻ thông thả bên bờ biển.

Nếu không phải vì vết thương ở chân, cô nhất định sẽ cho rằng mọi thứ trải qua hôm qua là một giấc mơ. Nơi đây làm gì còn dấu tích tàn quét của một cơn bão chứ?

Cô ra khỏi phòng ngủ, đi vào phòng khách, mở toàn bộ rèm cửa ra là lập tức có thể tìm lại cảm giác nghỉ dưỡng dưới ánh nắng.

Cũng lạ thật, lúc ở trên đảo cũng chói chang thế này nhưng cô luôn đọc được một chút buồn thương dưới cái nắng rực rỡ ấy. Vậy mà hôm nay hoàn toàn khác biệt, ngoài kia bừng sáng đến mức khiến lòng người rộn ràng. Cô rất muốn vươn vai một cái sau đó hét lên bầu trời một tiếng: Hi, xin chào!

Cố Sơ đã thật sự làm vậy, vươn vai một cái thật dài sau đó hét to lên trời.

Lục Bắc Thần không có trong phòng. Anh để lại mảnh giấy trên mặt bàn. Cô cầm lên xem, anh dặn cô ở khách sạn đợi anh về.

Cô không biết anh đi đâu, giống như cô vẫn chưa đoán được mục đích anh tới đây.

Chuông cửa vang lên, cũng biếng lười như những tia nắng ngoài cửa sổ.

Vào một buổi chiều như thế này, tiếng chuông cửa luôn khiến tinh thần người ta vui vẻ. Cố Sơ những tưởng Lục Bắc Thần quay trở về bèn nhảy chân sáo ra mở cửa.

Cửa mở ra, đứng ngoài cửa là một bóng hình thân thuộc, còn cả một nụ cười thân thuộc.

Nhưng Cố Sơ lại chết sững...

~Hết chương 168

~

169. Chương 169: Cô Đi Rồi Cũng Mang Cả Anh Ấy Đi Theo

Hoàng hôn lơ lửng trên mặt biển, màu sắc rực rỡ nhuộm đỏ bọt sóng, diễm lệ tới mức khiến người ta rơi lệ. Thế mà chẳng mấy chốc, biển lớn đã phản bội lại hoàng hôn, thôn tính vòng tròn dần trở nên yếu ớt ấy từng chút, từng chút một.

Buổi chiều ra biển không thông minh cho lắm, đây là điều Cố Sơ vẫn luôn nhận định. Cô hoàn toàn không thích ‘hưởng thụ’ cái nắng bóng râm ở một nơi đầy muối. Nếu so sánh, cô thích đi dạo khi mặt trời ngả về Tây hơn. Cô sợ phải so sánh nhưng lại chỉ thích hoàng hôn ở đây. Lúc ở Quỳnh Châu, khi lạc mất phương hướng không biết nên đi đâu về đâu, cô lại tới bên bờ biển ngồi một lát, lướt đôi chân trần trên lớp cát trắng mịn, cảm nhận cái nhàn nhã khi cát sỏi bị dồn ép, nhảy nhót giữa những ngón chân, hoặc có thể là yên lặng ngồi một bên, phóng tầm mắt về phía góc biển xa ngút tầm với, ngắm nhìn cảnh tượng bi tráng khi ánh tịch dương đỏ rực như lửa cháy cạn mọi nhiệt tình, dần dần chìm xuống mặt biển.

Phải, sở dĩ cô thích ở bên bờ biển mỗi lúc chiều tà chính vì sự bi tráng này. Hoàng hôn lơ lửng trên mặt biển, màu sắc rực rỡ nhuộm đỏ bọt sóng, diễm lệ tới mức khiến người ta rơi lệ. Thế mà chẳng mấy chốc, biển lớn đã phản bội lại hoàng hôn, thôn tính vòng tròn dần trở nên yếu ớt ấy từng chút, từng chút một. Và rồi, chính đại dương cũng đánh mất những màu sắc cuối cùng của mình, trở nên ảm đạm, tiêu tụy.

Thế nên cô cảm thấy lúc ấy biển cả cũng cô độc như cô vậy.

Còn ở Hạ Môn, biển đẹp nhất có lẽ là về đêm. Tiết trời giữa hạ oi ả, dưới bầu trời đêm trắng thanh, lấp lánh sao, cùng người mình yêu hít chút gió biển hoặc tay đan tay dạo bước trên con đường được điểm xuyết

chút ánh đèn. Mọi lưu luyến thế tục, mọi lo âu phiền não cũng được gió biển thổi tan hết. Đáy lòng được thổi sạch sẽ rồi thì mọi chuyện cũng trở nên nhẹ nhàng hơn.

“Chân cô sao rồi?”

Trong một khu café bên một góc bờ biển, dưới một chiếc ô che nắng cực lớn, trắng bóc như mây, trên một chiếc bàn vuông bằng gỗ thật màu nâu đậm tựa như màu của từng viên socola ngọt ngào, Lâm Gia Duyệt ngồi đối diện với cô, nhìn trân trân đôi chân nhỏ bị thương của cô, quan tâm hỏi.

Người tới là Lâm Gia Duyệt.

Sự xuất hiện của cô ta khiến Cố Sơ rất sửng sốt, rồi sao đó kính ngạc hóa thành ngưng ngáp.

Lâm Gia Duyệt đã chuẩn bị trước, có lẽ vào lúc ấn chiếc chuông cửa đó, cô ta sớm đã dựng lên một lớp vỏ ngoài không ai có thể phá vỡ, đến nỗi mà khi cô mở cửa ra đối diện lại là nụ cười ung dung nhẹ nhàng của Lâm Gia Duyệt. Lâm Gia Duyệt ‘nhảy dù’ một cách bình thản như thế, khiến Cố Sơ trở tay không kịp. Người con gái bên ngoài ăn mặc chỉnh tề, còn cô chỉ mặc một chiếc áo sơ mi nam giới, của Lục Bắc Thần. Người tinh mắt vừa nhìn đã có thể nhận ra.

Vậy mà, sau khi nhìn thấy cô Lâm Gia Duyệt vẫn cười rất điềm nhiên, dường như không vì trang phục trên người cô mà thay đổi sắc mặt. Thế nên Cố Sơ cảm thấy nội tâm cô ta cực kỳ mạnh mẽ. Chuyện cô xin nghỉ việc Lâm Gia Duyệt có biết hay không thì chưa rõ, nhưng rõ ràng cô ta tới đây vì Lục Bắc Thần. Gian phòng của anh không những có thêm một người phụ nữ, còn là một người phụ nữ mặc áo sơ mi của anh vừa bò dậy khỏi giường, là ai cũng sẽ suy nghĩ lung tung.

Lâm Gia Duyệt không phá cửa xông vào, chỉ yên lặng đứng bên ngoài, nhìn thẳng vào mắt cô, khẽ hỏi: “Cố Sơ, chúng ta có tiện nói chuyện mấy câu không?”

Nếu Lâm Gia Duyệt không lên tiếng, cô nhất định sẽ vờ bình tĩnh mà nói rằng Lục Bắc Thần không có ở đây.

Chỉ có điều Cố Sơ không ngờ người Lâm Gia Duyệt tìm lại là cô.

So với vẻ điên rồ lần trước, hôm nay Lâm Gia Duyệt rất nhã nhặn, cô ta lại trở về với sự điềm đạm và bình tĩnh vốn có, khác hẳn với nét mặt cau có như gập kẻ địch lớn hôm ấy. Nhưng Cố Sơ có thể hiểu cơn sốt cao của Lục Bắc Thần đối với Lâm Gia Duyệt quá đột ngột. Cô ta lo lắng mà mất bình tĩnh cũng là chuyện quá đỗi bình thường. Còn hôm nay, Lâm Gia Duyệt nhẹ tênh như làn gió thế này, Cố Sơ cảm thấy có thể vì hành tung của cô hay Lục Bắc Thần cô ta đều biết rõ.

Cảm giác này rất kỳ lạ.

Năm năm rồi, cô chẳng qua chỉ sống như một người vô hình, không ai hỏi han cô sẽ đi đâu. Rồi bất ngờ Lục Bắc Thần xuất hiện, sau đó tới lượt Lâm Gia Duyệt. Cô đi tới đâu, Lục Bắc Thần cũng có thể tìm thấy mà Lục Bắc Thần đi tới đâu cũng luôn có bóng hình Lâm Gia Duyệt.

Như hình với bóng.

Đúng vậy, chính là cảm giác này.

Cố Sơ dời địa điểm ‘đàm phán’ ra ngoài khách sạn, chính là quán café bên bờ biển trông có vẻ nhàn nhã, vắng vẻ này. Chỉ là có một chút ích kỷ nho nhỏ. Trong phòng có hành lý, quần áo của cô và Lục Bắc Thần, giống như một nơi ở riêng. Một là cô không muốn Lâm Gia Duyệt bước vào sẽ khó xử. Hai là cô cũng không muốn căn phòng ấy lẫn lộn mùi hương của một người phụ nữ thứ hai.

Chân cô bị thương, đi lại không thuận tiện lắm, Lâm Gia Duyệt ngập ngừng muốn nói đã mấy lần rồi. Cố Sơ biết, có những chuyện cô ta nhất định sẽ hỏi ra. Nhưng từ lúc bắt đầu gặp Lâm Gia Duyệt, cô đã chuẩn bị tâm lý sẵn sàng. Cô có linh cảm Lâm Gia Duyệt sẽ tuyên bố rõ ràng, bảo cô rời xa Lục Bắc Thần, thế nên cô mới định nghĩa cuộc nói chuyện này là ‘đàm phán’.

Các chiếc ô không xa có một đám thanh niên đang vui đùa. Họ đang chuẩn bị một bữa tiệc trên bãi cát, đủ loại nhạc cụ với đủ hình dạng màu sắc bên những chàng trai cô gái, cực kỳ bắt mắt.

Náo nhiệt cũng tốt.

Còn hơn bối rối, ngượng ngùng.

Họ ngồi xuống, hai tách café thơm nồng bên hai người phụ nữ giấu trong lòng những tâm sự riêng. Cố Sơ cảm thấy, nếu đổi lại là Hứa Đồng hay Cố Tư, có lẽ đều sẽ thoải mái hưởng thụ. Cô không phản cảm với Lâm Gia Duyệt, ngược lại, cô cảm thấy đôi phần có lỗi với cô ta. Thế nên khi Lâm Gia Duyệt hỏi tới vết thương ở chân cô, cô vô thức rút chân lại, che vết thương đã được băng bó cẩn thận dưới vạt váy.

Lúc ra ngoài cô đặc biệt thay một chiếc váy liền vạt dài gần như chạm đất, không có hoa, chỉ một màu trắng thuần khiết, cùng với mái tóc đen, đôi mắt đen, khiến cả người toát lên một vẻ sáng khoái, thanh thoát. Cô không nhìn Lâm Gia Duyệt, khẽ đáp lại một câu: “Vấn ổn, vết thương nhỏ thôi.”

Trong lòng đang thầm cầu nguyện, hy vọng Lâm Gia Duyệt đừng tiếp tục hỏi nữa.

Ai dè, Lâm Gia Duyệt vẫn rất quan tâm, lại truy hỏi: “Sao lại không cẩn thận vậy?”

Cố Sơ bưng cốc café lên, khẽ nhấm một chút. Vị thơm nồng ấy tràn vào miệng, du dương nơi cổ họng chốc lát. Khi cô lên tiếng, thanh âm hơi khàn: “Phải, bình thường tôi cũng bất cẩn ẩu thả lắm.”

Vừa đáp lại lời của Lâm Gia Duyệt, vừa né tránh được điểm mấu chốt của câu hỏi một cách kỳ diệu.

Nếu thành thật trả lời thì sẽ khiến người ta miên man trong những tưởng tượng.

Lâm Gia Duyệt cũng là người thông minh, đoán ra được cô không muốn tiếp tục, cũng đành thôi. Cô ta uống một ngụm café, nhấp máp định nói. Cố Sơ trực tiếp vào đề: “Có chuyện gì thì cô nói đi.”

Chiếc ô che màu trắng chỉ lọc đi ánh nắng mặt trời, hình như không thể ngăn cản cái hầm hập của cả bờ cát dài. Hôm nay Lâm Gia Duyệt trang điểm nhã nhặn nhưng nếu ra bờ biển thì rất thiết thời. Bên tay trái cô ta đặt một tờ giấy ăn có in hình hoa mộc lan, khi gió thổi qua sẽ thoang thoảng một mùi hương thực sự. Chỉ có điều đã bị những giọt mồ hôi cô ta lau đi ban nãy cướp mất cái sạch sẽ, để lại trên bề mặt những vệt phấn. Như vậy, Cố Sơ có thể nhận ra cô ta không thần nhiên như vẻ bề ngoài, ngược lại, sắc mặt Lâm Gia Duyệt hơi tệ.

Cô ta khẽ thở dài một hơi, nhìn sang Cố Sơ: “Có lúc tôi nghĩ phải làm sao mới có thể khiến cô rời xa Bắc Thân đây.” Lúc nói những lời này, trong ánh mắt cô ta dấy lên chút bi thương, không có chèn ép, phần nhiều là hết cách.

Cố Sơ không nhìn cô ta, ngón tay chạm nhẹ vào chiếc cốc, có giấy lát hơi khựng lại. Cô đã sớm biết mục đích Lâm Gia Duyệt tới lần này nhưng nghe như vậy, cõi lòng vẫn cảm thấy không thoải mái. Khi lên tiếng, giọng cô cũng thần nhiên: “Tôi và anh ấy chưa bao giờ ở bên nhau.”

Lâm Gia Duyệt nhìn cô có chút ngỡ ngàng, rất lâu sau mới nói: “Tôi còn tưởng cô sẽ nói với tôi rằng cô đã ở cùng với anh ấy rồi.”

“Vì sao lại nghĩ như vậy?” Cố Sơ thở dài: “Nếu tôi muốn làm vậy, hoàn toàn có thể không cần tới Hạ Môn.”

“Nhưng thực tế là cả hai người cùng xuất hiện ở Hạ Môn.”

Lúc này Cố Sơ mới ngược mắt lên, ánh mắt bình thản: “Chẳng phải cô cũng đang xuất hiện ở đây sao?”

“Tôi là...”

“Cô bám theo anh ấy.” Cố Sơ thay cô ta nói nốt những gì cô ta định nói: “Thật ra cô hoàn toàn không cần làm vậy.”

“Bây giờ cô nói thì nhẹ nhàng là vì cô chưa từng đánh mất anh ấy.”

Tim Cố Sơ thất lại. Cô từng đánh mất chứ, cả thể xác lẫn linh hồn đều vì cuộc chia ly ấy mà tan nát, vỡ vụn. Nỗi đau ấy không khác gì một lần chết đi.

“Cô cũng chưa từng đánh mất anh ấy.”

“Không, tôi đang đánh mất.” Lâm Gia Duyệt siết chặt chiếc cốc.

Cố Sơ nhìn cô ta một lúc, sau đó cụp mắt xuống. Chiếc thìa bạc nhỏ tinh xảo khẽ xoay nơi đầu ngón tay, khuấy đều cả café trong cốc. “Xin lỗi, tôi không giúp được cô.”

Đối phương trở nên trầm mặc.

Rất lâu sau, cả hai người chẳng ai nói thêm gì.

Những chàng trai cô gái mở tiệc ngoài kia bắt đầu trở nên huyền ảo. Những chiếc quần bơi đủ màu, những bộ bikini gợi cảm làm cơn lười phải hoảng sợ. Một thanh niên điển trai đang gõ một chiếc trống châu Phi, những người khác vây xung quanh nhảy múa, nô đùa. Có thể nhận ra cậu ta là linh hồn của cả nhóm.

Cố Sơ chợt nhớ tới Bắc Thâm. Trong đoàn xe ấy, Lục Bắc Thâm chính là người lãnh đạo tinh thần của họ.

“Tôi biết cô đã viết cho anh ấy một lá thư.” Lâm Gia Duyệt hạ thấp giọng: “Là một lá thư tạm biệt.”

Cố Sơ ngẩn người, sao cô ta biết được?

Lâm Gia Duyệt cười khê, một nụ cười chua chát, lan ra tận khóe mắt, rồi lại bung nở nơi bờ môi. Cô ta ngược lên nhìn Cố Sơ. Người con gái trong sáng ngồi dựa vào chiếc ghế gỗ màu café, mái tóc dài nhẹ bay theo gió. Rõ ràng buổi chiều nóng là thế mà cô vẫn mát mẻ không chút mồ hôi, gương mặt không bôi một chút phấn, ngồi đó một cách kiêu ngạo. Những người đàn ông đi qua đi lại đều lần lượt nhìn cả về phía cô. Cô như một đóa mộc lan kiêu hãnh đơn độc, yên lặng thưởng thức café, không ngó nghiêng, không để ý xung quanh nhưng vẫn đủ làm nên một cảnh đẹp nơi bờ biển.

Nói thật lòng, cô ta ngưỡng mộ Cố Sơ.

“Cô đi rồi nhưng lại đem cả Bắc Thần đi mất.” Cô ta khê nói.

Cố Sơ nghe xong lập tức giải thích: “Cô hiểu lầm rồi, tôi...”

“Là cô hiểu lầm ý của tôi. Tôi không hề nói cô quyến rũ anh ấy.” Ánh mắt Lâm Gia Duyệt ảm đạm. Cô ta khê cụp mắt xuống, nhẹ nhàng cất lời: “Thực tế là, tôi đang chứng kiến anh ấy giao phó trái tim của mình thế nào.”

Nói tới đây, cô ta nhìn lên Cố Sơ, bổ sung thêm: “Vì cô.”

Cố Sơ không ngờ cô ta lại nói thẳng thắn đến vậy, mở miệng định giải thích nhưng Lâm Gia Duyệt giơ tay ra hiệu, có ý ngắt lời cô rồi nói: “Cố Sơ, cô có biết không? Nếu cô không xuất hiện, tôi và Bắc Thần sẽ kết hôn, nhất định sẽ kết hôn.” Trông cô ta đầy vẻ bi sầu, giọng nói vẫn dè dặt rất thấp: “Nhưng vì có cô, mọi thứ đã thay đổi.”

~Hết chương 169

~

170. Chương 170: Anh Chấp Nhận

Khi Lâm Gia Duyệt nói những lời này, ngữ khí và thái độ đều ôn hòa, điềm đạm, không giống như đang chỉ trích, nhưng xem xét kỹ nội dung thì tính chỉ trích lần này còn dữ dội hơn lúc ở trong phòng bệnh. Lâm Gia Duyệt không còn vòng vo oán trách cô không đủ tư cách làm trợ lý mà thẳng thừng nói với cô rằng: Chính cô là người đã phá hoại một mối tình vốn dĩ sẽ tốt đẹp.

Từ nhỏ Cố Sơ đã không phải một cái bánh bao, những năm tháng thiếu thời vô ưu vô lo đã hình thành nên một phong cách không biết sợ là gì, nhưng một lần gia đình gặp biến cố có thể thu lại những màu sắc của cô trong khoảnh khắc, khiến cô trở thành một người chỉ mong bình an là được. Thế nên, nếu đổi lại là Cố Sơ của ngày trước, cô nhất định sẽ cười mà đáp lại Lâm Gia Duyệt một câu: Nếu anh ấy yêu cô thì sao người khác có thể xen ngang được? Cô phải biết rằng tình yêu là thứ trò chơi có tính chất biệt lập nhất.

Nhưng đặt vào hoàn cảnh hiện tại, bất luận thế nào cô cũng không thể nói ra câu ấy.

Bây giờ cô không nói, không có nghĩa là cô hèn nhát.

Mà cô thật sự có thể đọc được nỗi sợ hãi trong đôi mắt Lâm Gia Duyệt. Tuy Lâm Gia Duyệt che đậy rất giỏi nhưng cảm giác mất phương hướng và lo sợ dâng lên từ tận đáy lòng ấy đã lan tràn, dù lớp trang điểm có tỉ mỉ cỡ nào cũng thể giấu đi được.

Cố Sơ cảm thấy mình không thể phát rồ như vậy, không thể vẫn sung sướng khi người khác đang đau khổ. Mấy năm trời với nhiều đổi thay đã thu lại của cô tính cách nói mà không biết suy nghĩ. Cô chọn cách im lặng, dù Lâm Gia Duyệt có đổ oan ỉn hay không.

“Chẳng lẽ cô không muốn giải thích chút nào sao?” Sự bình thản của cô khiến Lâm Gia Duyệt hoài nghi. Khi cô ta hơi nhướn mày lên, trong ánh mắt có đôi chút tổn thương.

Cố Sơ buông chiếc thìa nhỏ bằng bạc xuống, nhẹ nhàng co hai chân lên chiếc ghế rộng rãi, lúc ôm lấy chân còn cẩn thận tránh vị trí bị thương, khẽ thở dài: “Tôi thật sự không biết phải giải thích gì với cô.”

“Xem ra cô rất tự tin.” Lâm Gia Duyệt nhìn cô chằm chằm.

Cố Sơ khẽ lắc đầu: “Tôi biết cô đang nghĩ gì nhưng thực tế, có lẽ là cô nghĩ nhầm rồi.”

“Vậy cô cho rằng tôi đang nghĩ cái gì?”

“Cô biết chuyện tôi nghỉ việc, ngay sau đó giáo sư Lục lại tới Hạ Môn. Cô sẽ cho rằng đây chẳng qua chỉ là một thủ đoạn của tôi.” Cố Sơ chống cằm lên đầu gối, không ngước mắt lên, chỉ nhìn chằm chằm nhìn xuống cốc café với một lớp bọt café mỏng tang bên trên, đang lặng lẽ nứt ra trong không khí, mỏng manh như một phận đời không đáng coi trọng.

Như cuộc đời cô vậy.

Bắt đầu nồng nàn như hương café, rồi lại im ắng đọng trên thành cốc như những bọt café lạnh lẽo.

“Không phải thế sao?” Thanh âm của Lâm Gia Duyệt từ đầu tới cuối vẫn phẳng lặng như dòng nước, chẳng biết là cô ta đã thật sự dốc cạn sức lực hay chỉ đang trù bị một nguồn sức mạnh khiến cả hai đều sụp đổ.

“Tôi không hề.” Cố Sơ nhìn thẳng vào đôi mắt Lâm Gia Duyệt, trong sáng và đường hoàng.

Cô chỉ muốn rời xa, đơn giản vậy thôi.

Đời người có biết bao lần vòng quanh, xoay chuyển, dẫu cô có lần tránh thế nào, có lúc cũng không tránh khỏi sự an bài của số phận. Tự cho rằng đang đấu tranh, chạy trốn, mang theo chí khí và tinh thần không khuất phục như liều chết, vốn dĩ tưởng là thay đổi một số người hay một số chuyện, nhưng về sau mới nhận ra, thật ra tất cả mọi chuyện đều đã được ông trời sắp đặt từ trước.

Thế nên, sau khi cô điên cuồng tiêu tốn hết chút ảm áp còn sót lại của tuổi xuân để hiểu ra đạo lý này, cô không tranh không đoạt, không khóc không gào, chỉ muốn được tiếp tục sống, sống tốt hơn thì mới có thể chết đẹp hơn.

“Thật ra tôi rất muốn làm bạn với cô.” Cố Sơ lên tiếng: “Cho tới khi tôi nhận ra chúng ta không thể trở thành bạn bè thực sự, tôi đã từ bỏ suy nghĩ này.”

Lâm Gia Duyệt hơi nhướn mày nhìn cô: “Cô cảm thấy trước nay tôi đối với cô là giả tạo?”

“Trước giờ cô vẫn rất thông minh, cứ cho là có giả tạo thì cũng sẽ không lộ một chút sơ hở nào.” Cố Sơ thở dài: “Nhưng cô quên mất một điều, nắm cát trong tay quá chặt ngược lại nó sẽ càng trôi nhanh hơn.”

“Ý cô là gì?”

Cố Sơ uống một ngụm café, rồi lại đặt xuống, ngữ khí cũng nhẹ nhàng như cử chỉ vậy: “Chẳng phải chính vì cô mà tôi mất công việc ở bệnh viện sao?”

Cả người Lâm Gia Duyệt sững sờ.

Lúc ấy cô mới ngước mắt lên, nhìn Lâm Gia Duyệt, cười khê: “Chính cô chạy tới bệnh viện khiếu nại tôi, phải không?”

“Tôi...”

“Phụ nữ luôn có trực giác, những người phụ nữ thông minh trực giác càng cao.” Cố Sơ không chửi rủa, ngữ khí bình thản như đang kể câu chuyện của người khác: “Tôi đó ở sạp hàng bên đường, cô đã nảy sinh nghi ngờ đối với tôi. Thật ra cô hoàn toàn không cần làm vậy, lúc ấy giáo sư Lục chẳng qua chỉ giúp tôi một lần mà thôi.”

Vô duyên vô cớ mất đi công việc, cô đương nhiên không thể coi là chuyện gió thổi mây bay. Từ trước tới giờ cô đều cho rằng đó là chuyện do Lăng Song làm. Không phỏng vấn được Lục Bắc Thần, cậu ta đã quay ngược lại căn cô ý đức có vấn đề. Đây tuyệt đối là phong cách hành xử của Lăng Song, đã kích trả thù, bụng dạ hẹp hòi, cho tới khi cô gặp Lăng Song ở Thượng Hải.

Không phải cô chưa từng nghi ngờ Lục Bắc Thần. Vì sao sau khi cô thất nghiệp anh lại quả quyết cho cô một hợp đồng trợ lý? Nhưng sau này nghĩ lại, cách làm này đến cô còn cảm thấy ấu trĩ, nói chi tới một người bẩm sinh đã kiêu ngạo, ghét phải lãng phí thời gian như anh.

Tới cuối cùng, cô đã chuyển mục tiêu lên người Lâm Gia Duyệt, cũng bắt nguồn từ tình cảm cô ta dành cho Lục Bắc Thần, rồi liên tưởng tới nội dung tin nhắn cô ta từng gửi cho Lục Bắc Thần liên cảm thấy chắc chắn đến tám, chín phần. Hôm nay cô thẳng thắn hỏi câu này, ánh mắt sững sờ rồi có phần né tránh của Lâm Gia Duyệt đã nói cho cô biết, phán đoán của cô không hề sai.

Đời người luôn có những chuyện khiến người ta phải than vắn thở dài. Có lẽ điều Lâm Gia Duyệt không ngờ tới là chính cô ta đã dùng thủ đoạn ép cô thất nghiệp nhưng lại gián tiếp đẩy cô tới bên cạnh Lục Bắc Thần. Người thông minh cũng thường làm hỏng việc, làm càng nhiều thì sai càng nhiều.

“Cô hận tôi phải không?” Cuối cùng Lâm Gia Duyệt vẫn giấu đi những cảm xúc. Kiểu nói chuyện diêm dăm cộng với đôi tiếng thở dài đã thừa nhận hành vi của mình. “Khi tôi biết cô trở thành trợ lý của Bắc Thần, tôi cũng ý thức được mình đã làm một việc ngu xuẩn.”

Cố Sơ khẽ lắc đầu: “Tôi không muốn hận cô vì chuyện này còn chưa đủ để tôi hận cô.”

“Đó là vì cô có được rồi.” Lâm Gia Duyệt âm thầm nắm chặt tay lại: “Nếu đánh mất, cô cũng sẽ oán hận tôi.”

“Giống như những khúc mắc cô đang có với tôi hiện tại?” Cố Sơ hỏi ngược lại.

Lâm Gia Duyệt nhìn cô trân trân, ánh mắt hơi run rẩy.

“Tôi từng đánh mất.” Cố Sơ nhẹ nhàng nói: “Khi đáng nhẽ còn được thoải mái hưởng thụ cuộc đời, tôi đã mất tất cả, bố mẹ, một gia tộc vinh quang, người thân, bạn bè, người con trai tôi yêu nhất, lòng kiêu hãnh, thậm chí là dũng khí để sống tiếp. Nhưng mà cũng may, tôi vẫn còn lại một chút lòng tự trọng xoàng xĩnh và đáng thương để cứu vớt chính mình, để một kẻ tay trắng như tôi có thể sống tới bây giờ. Thế nên, Lâm Gia Duyệt, cô còn nghĩ tôi sẽ vì mất đi một công việc mà oán hận người nào ư? Không, tôi chỉ muốn thuận theo tự nhiên mà sống, đơn giản vậy thôi.”

Có lẽ vì thái độ của cô quá kiên định, ánh mắt Lâm Gia Duyệt ánh lên sự ngỡ ngàng. Cô ta không lên tiếng, Cố Sơ cũng không nói gì nữa.

Có tiếng đàn ghi ta thể chỗ cho tiếng trống châu Phi, sau khi đốt cháy sự nhiệt tình cho cả bờ biển lại rót thêm một chút êm dịu, thông thả. Có người đang hát, thanh âm dày và ấm, càng nổi bật hơn nữa khi được tiếng đàn ghi ta làm nền.

Một bài hát có phần bi thương. Cố Sơ nghe thấy, bèn quay đầu lại nhìn.

Khi xe lửa lặn bánh tiến vào thành phố xa lạ này

Nơi có những ánh đèn neon tôi chưa một lần nhìn thấy

Tôi mở phong thư em đưa ngày ly biệt

Bỗng cảm thấy chưa bao giờ nhưng nhớ da diết những ấy

Một thành phố không đêm, mùa đông cũng vắng bóng tuyết rơi

Tôi nghe có tiếng ai reo hò, có tiếng ai thút thít

Đã sớm quen với những đêm đen hối hả, đầy mê hoặc

Nhưng sao không thể quên gương mặt em

Có ai từng nói với em rằng tôi rất yêu em?

Có ai từng rơi nước mắt trong trang nhật ký của em?

Có ai từng nói với em rằng tôi rất dễ tâm

Đễ tâm tới khoảng cách trong thành phố này...

Chính là chàng trai ban nãy đánh trống châu Phi. Anh ta ngồi trên chiếc trống, trong lòng ôm một cây đàn ghi ta, tự đàn tự hát. Gương mặt trẻ trung, sáng sủa cùng chất giọng say đắm thu hút không ít người vây tới xem, dần dần chần cả tầm nhìn của Cổ Sơ.

Cô quay đầu lại, chỉ dùng đôi tai để thưởng thức một bài ca không phù hợp với hương vị nắng biển.

Tâm trạng của chàng trai thắm một chút bể dâu, cô nghe mà trái tim cũng dần dần nứt ra một vết tích.

“Bắc Thần cũng từng hát bài này.” Bỗng nhiên, Lâm Gia Duyệt lên tiếng.

Cổ Sơ ngẩn người.

Lâm Gia Duyệt bưng cốc café lên, hướng thẳng tầm mắt về phía bị vây kín, mỉm cười: “Mặc dù lúc đó anh ấy không tình nguyện lắm nhưng tôi cảm thấy anh ấy hát còn hay hơn chàng trai này.”

Anh chàng kia đã hát tới điệp khúc, tình cảm dâng trào.

Nhưng đôi tai của Cổ Sơ chỉ lấp đầy những lời Lâm Gia Duyệt nói.

Lâm Gia Duyệt không uống café, chiếc cốc được bê lên rất lâu rồi lại được đặt xuống. Cô ta trầm ngâm một lúc rồi nhẹ nhàng nói: “Đã là chuyện của nửa năm trước, Bắc Thần ở Mỹ phá được một vụ án giết người liên hoàn, bạn bè mở một buổi tiệc để chúc mừng anh ấy. Hôm ấy trông tâm trạng anh ấy có vẻ rất tốt, tất cả mọi người đều kêu gào bắt anh ấy hát. Nếu là bình thường, không ai dám kiên trì như vậy nhưng cuối cùng Bắc Thần lại thuận theo ý của mọi người. Lúc đó, anh ấy hát chính bài này. Tôi rất ít nghe nhạc Hoa, nhưng vì là Bắc Thần hát nên tôi đã ghi nhớ nó, nhất là phần điệp khúc.”

Có một hình ảnh in dấu trong đầu óc Cổ Sơ, nhưng đó là Bắc Thâm. Trong buổi tối ở doanh trại quân đội năm đó, cô đàn ghi ta, cùng Bắc Thâm song ca bài “Vẫn cứ thích em”. Trăng đêm đó rất đẹp, giọng anh rất dịu dàng, trầm ấm, êm ru.

Nhưng, nó không thuộc về Bắc Thần.

Trên bãi cát, giọng hát của chàng trai quẩn lầy một chút buồn thương. Đây vốn dĩ đã là một bài hát thể lương, Cổ Sơ không hiểu vì sao Lục Bắc Thần lại hát bài này trong buổi tiệc.

“Trong buổi tiệc, có rất nhiều người không biết tiếng Trung, không biết Bắc Thần đang hát gì, nhưng tôi biết.” Lâm Gia Duyệt từ từ nhớ lại cảnh tượng ấy, trong đôi mắt cũng ít nhiều đọng đầy một chút âm lạnh phù hợp với bài hát này: “Giống như ly biệt vậy.”

Cổ Sơ nhìn cô ta không hiểu.

Ly biệt?

“Là ly biệt.” Lâm Gia Duyệt nhấn mạnh, đáy mắt hơi muộn phiền: “Hôm đó, anh ấy vừa đàn ghi ta vừa hát bài này. Tôi nhìn anh ấy, bỗng nhiên cảm thấy anh ấy rất xa xôi, giống như bất kỳ lúc nào cũng có thể rời xa khỏi cuộc đời tôi vậy. Trong mắt anh ấy không có quá nhiều cảm xúc, giống như đang yên lặng hát, nhưng tôi có thể cảm nhận được anh ấy đang hát bài này ột người khác, mà người đó không phải tôi. Lúc ấy tôi nghĩ, trong lòng anh ấy có ai đây? Hoặc là sau này anh ấy sẽ yêu ai đây? Thật ra... tôi hơi đổ kị.”

Trong lòng Cổ Sơ có muôn vàn cảm xúc, hình ảnh Lâm Gia Duyệt miêu tả hình như rất đẹp, vì cái bi thương của cô ta thắm cả lên cái đẹp vô tận, nhưng cũng nói với Cổ Sơ một chuyện, Lục Bắc Thần biết đàn ghi ta. Bắc Thâm rất ghét loay hoay nhạc cụ, đương nhiên, anh ấy cũng không thích ca hát. Năm đó, anh ấy bắt đầu dĩ phải cất giọng hát, tới lúc cô và anh ấy yêu nhau, cô lại suốt ngày bắt anh học ghi ta, lần nào anh cũng cực kỳ thiếu kiên nhẫn.

Nếu so sánh thì Lục Bắc Thần biết làm nhiều việc hơn Bắc Thâm. Những công việc làm được nhiều hơn đó đều không thuộc về Bắc Thâm.

“Chẳng phải hai người đã đính hôn rồi sao?” Cố Sơ không hiểu vì sao Lâm Gia Duyệt phải nói với cô chuyện này. Nhớ tới việc Lục Bắc Thần ở Thượng Hải đã gặp ông bà Lâm, nhớ tới câu anh từng nói, nơi đáy lòng nhói lên một nỗi đau. Chuyện của họ đã ngã ngũ, vì có gì Lâm Gia Duyệt lại chạy tới đây chất vấn?

Cho dù Lục Bắc Thần có tới Hạ Môn thì đã sao?

Lâm Gia Duyệt không đáp lại cô mà chỉ yên lặng nhìn cô, đến nỗi sống lưng cô lạnh toát.

“Cô không hiểu thật hay giả vờ ngốc vậy?” Rất lâu sau, cô ta mới nói.

Thấy bộ dạng này của cô ta, tim Cố Sơ chợt đập thịch một tiếng, có một dự cảm không tên đang sinh sôi rồi lan tràn.

“Hôm La Trì đưa bức thư cho Bắc Thần, tôi cũng có mặt ở đó.” Lâm Gia Duyệt nhìn cô, từ tốn nói ra câu này.

Mút dây thần kinh nơi đầu ngón tay nhói đau, là cảm giác ngội lạnh của chiếc cốc kích thích cô. Cố Sơ không nói gì nhưng hơi thở có phần dồn dập.

“Cô đi rồi, sau khi tỉnh dậy, món quà đầu tiên Bắc Thần nhận được chính là bức thư cô để lại.” Lâm Gia Duyệt cầm thìa lên ngoáy café, có lẽ lòng dạ rối bời, cô ta thẳng thừng đặt thìa xuống chiếc đĩa sứ trắng, thanh âm lạnh lốt như tiếng trái tim ai vỡ vụn. “Anh ấy cầm thư, né tránh La Trì, ra tận vườn hoa. Đương nhiên, anh ấy không biết tôi vì sợ cơ thể của anh ấy không chịu nổi đã lén đi theo sau. Cố Sơ, tôi vĩnh viễn không quên được dáng hình anh ấy khi đọc thư hôm đó. Lúc chưa mở bức thư ra, anh ấy còn mỉm cười, nhưng xem xong thư thì cả người đều bất ổn. Không có một chút biểu cảm nào, cứ thế yên lặng ngồi trên ghế gỗ, không hề nhúc nhích. Anh ấy vẫn còn sốt, cứ ngồi đó mãi tới tận khi trời mưa vẫn không vào. Cô có biết rất nhiều lần tôi muốn xông tới xem rốt cuộc trong thư đó viết gì, rốt cuộc cô đã nói điều gì khiến anh ấy tuyệt vọng như vậy.”

Con tim Cố Sơ như bị ai khoét mạnh, đau tưởng chết.

Cô không thể đau lòng được.

“Trực giác của người phụ nữ nói cho tôi biết bức thư đó của cô để lại. Khi ấy tôi cũng không hiểu vì sao mình lại khẳng định như vậy.” Lâm Gia Duyệt cô đơn nói: “Cố Sơ, cô quá tàn nhẫn, sao cô có thể đối xử với anh ấy như vậy? Đối lại là người phụ nữ khác, sao có chuyện nỡ để anh ấy đau lòng?”

Cơn đau lan dần tới tận lòng bàn tay, rồi cả ngón tay cũng râm ran.

Cô không biết anh lại như vậy, giống như cô không biết năm xưa một lần ly biệt với Bắc Thần đã trở thành vĩnh viễn vậy.

“Không sai, chính tôi đã hại cô mất việc. Mỗi lần nghĩ tới chuyện này tôi đều cảm thấy mình điên rồi. Nhưng bây giờ tôi không áy náy một chút nào, vì cô đã cướp mất trái tim của Bắc Thần rồi lại tổn thương anh ấy.” Nói tới đây, Lâm Gia Duyệt có chút ghen ngào.

Cố Sơ không còn cách nào cãi lại: “Tôi không có...”

“Cô có muốn biết Bắc Thần đã nói gì với bố tôi không?” Ánh mắt Lâm Gia Duyệt trở nên sắc lẹm.

Cô không muốn biết.

Nhưng vì sao trong lòng lại có chút mong đợi?

“Hôm đó là sinh nhật của bố tôi, từ trước tới nay bố tôi đều biết tôi thích Bắc Thần, bao năm qua tôi chỉ muốn ở bên người đàn ông này. Bố tôi, với tư cách là bề trên nhà gái, vì tôi đã không ngại hạ mình đề xuất thỉnh cầu để Bắc Thần đính hôn với tôi. Kết quả, anh ấy đã từ chối bố tôi, đứng ngay trước mặt mẹ tôi và tôi mà nói rằng anh ấy vẫn luôn coi tôi là em gái.” Tâm trạng Lâm Gia Duyệt trở nên kích động: “Bao nhiêu năm rồi, tôi vẫn luôn ở bên cạnh anh ấy, chờ đợi anh ấy, thế mà... anh ấy chỉ coi tôi là em gái.”

Cố Sơ nhìn thấy nỗi đau trong mắt cô ta, nhất thời không biết nên nói gì.

“Trước đây bên ngoài có biết bao lời đồn đại về hai chúng tôi, anh ấy chưa từng giải thích, tôi cứ tưởng anh ấy đã ngầm thừa nhận mối quan hệ này, tôi những tưởng sau khi bố tôi đề xuất chuyện đính hôn, anh ấy

sẽ đồng ý, không ngờ anh ấy lại từ chối thẳng thừng như vậy.” Một tay Lâm Gia Duyệt siết chặt chiếc cổ: “Tôi là con gái của Lâm Tường, mẹ tôi lại là nhà sư tử đá quý nổi tiếng, nhà họ Lâm chúng tôi có chỗ nào không xứng với Lục Môn? Biết bao cậu chủ danh tiếng đang theo đuổi tôi, tôi đáng nhẽ phải được kiêu ngạo sống dưới tôn nghiêm của một cô chủ lớn nhà họ Lâm. Nhưng đứng trước mặt Bắc Thần, tôi chẳng là gì nữa, chẳng còn gì cả. Tôi chỉ yêu một mình anh ấy, cho dù là yêu một cách hèn mọn.”

Yêu sâu sắc một người, cuối cùng rồi sẽ trở nên hèn mọn.

Sao Cổ Sơ không hiểu đạo lý này chứ?

“Cô có biết một khi Bắc Thần không lấy tôi đồng nghĩa với gì không?”

Cổ Sơ vô thức rùng mình, ngược mắt nhìn Lâm Gia Duyệt.

“Không cần biết tôi có yêu Bắc Thần hay không, chỉ cần hai chúng tôi kết hôn, phần nhiều là cân nhắc tới việc hợp tác quyền lực. Cùng một ý nghĩa đó, nếu anh ấy từ chối nhà họ Lâm, anh ấy cũng đồng thời tổn thất nghiêm trọng.” Lâm Gia Duyệt nghiêng rằng: “Tôi nghĩ chắc cô từng nghe nói về quỹ tài chính Bắc Thần. Năm đó chú Lục với tư cách là cổ đông sáng lập đã chuyển nhượng cho Bắc Thần, kỳ thực nói trắng ra chính là tặng cho Bắc Thần một món quà. Mấy năm nay quỹ phát triển càng lúc càng to lớn, đó là vì thu hút được không ít cổ phần lợi nhuận của các doanh nhân, trong đó bao gồm cả bố tôi, Lâm Tường, cũng chiếm một định mức không nhỏ. Bắc Thần rạn nứt với nhà họ Lâm chúng tôi, cũng có nghĩa là quỹ tài chính sẽ mất đi sự ủng hộ của bố tôi. Không chỉ riêng bố tôi, còn cả những chú bác có quan hệ thân thiết với bố tôi nữa, họ đều sẽ lấy đi số cổ phần của mình mà bỏ mặc quỹ Bắc Thần.”

Cổ Sơ cảm thấy sống lưng có một con côn trùng đang bò, một loài nhuyễn thể, mềm mềm, lạnh lạnh. Cô hiểu rõ ý của Lâm Gia Duyệt, vô thức nhớ lại hình như hôm đó Bắc Thần liên tục nhận điện thoại, cô còn tưởng có vụ án nào khiến anh vướng mắc. Bây giờ nghĩ lại chắc là quỹ tài chính xảy ra vấn đề.

“Tôi nghĩ các người đã ra tay rồi.” Cô lẩm bẩm.

Lâm Gia Duyệt nhìn cô: “Phải, vì tôi đó bố tôi đã gọi điện hỏi ý anh ấy một lần nữa. Anh ấy tỏ rõ thái độ, cho dù có động vào quỹ tài chính anh ấy cũng sẽ không thay đổi ý định.” Nói tới đây, cô ta cười khổ: “Tôi bây giờ tôi mới hiểu, thật ra trong lòng Bắc Thần, tôi không có một phân lượng nào hết. Cả quỹ Bắc Thần tiếng tăm là thế mà anh ấy thà hủy hoại cũng không cưới tôi.”

Tối đó Lục Bắc Thần nói với cô: Nếu tôi lấy Lâm Gia Duyệt, có phải em vẫn điềm nhiên như vậy không?

Tối đó Lục Bắc Thần còn nói với cô: Vì giọt nước mắt này của em, tôi làm gì cũng xứng đáng.

Tối đó Lục Bắc Thần còn nói thêm rằng: Cổ Sơ, hãy cho tôi một chút thời gian.

Tối đó...

Cô buông bỏ mọi ký ức về buổi tối hôm đó, một lòng muốn tới Hạ Môn, bước chân lên đảo Cổ Lăng, kết thúc tất cả. Thế nên cô ép buộc chính mình đừng suy nghĩ quá nhiều về những lời anh nói tối đó, đừng phân tích quá sâu sự thật phía sau những mỗi một của anh.

“Đừng tưởng chuyện này không liên quan tới cô.” Ánh mắt Lâm Gia Duyệt rất hùng hổ: “Một người đàn ông rõ ràng biết ăn cam sẽ sốt cao không hạ, vì cô có thể ăn cam; một người đàn ông ai ai cũng tăng bốc, tán tưng, sinh ra đã kiêu ngạo, vì một bức thư của cô có thể ngồi dưới mưa lâu như vậy; một người đàn ông rõ ràng biết mình chỉ là kẻ thế thân, vì sự ra đi của cô anh ấy cũng có thể mang cơn sốt cao đuổi theo tới tận đây. Cổ Sơ, cô có tư cách gì khiến một người đàn ông tốt như vậy làm những điều ấy cho cô?”

Ngón tay Cổ Sơ dờ ra giây lát: “Thế thân mà cô nói là ý gì?”

“Tôi biết, lúc còn học đại học cô từng yêu em trai anh ấy.” Lâm Gia Duyệt nói thẳng: “Lần đó cô hỏi tôi chuyện của Lục Bắc Thần tôi đã để tâm, điều tra rất lâu mới biết quá khứ của cô.”

Cô biết ngay có những chuyện, có những tình cảm một khi dây dưa thì vết thương cũ sẽ lộ ra từng chút, từng chút. Lâm Gia Duyệt chưa bao giờ là một người đơn giản, cô ta có sự kiêu hãnh của một cô chủ nhưng đồng thời cũng có những điều kiện thuận lợi ông trời ban tặng. Nếu Lâm Gia Duyệt muốn điều tra thì

chuyện một nhân vật đình đám ở đại học A như Lục Bắc Thâm và cô từng yêu đương sẽ không giấu được quá kỹ.

“Bắc Thần chưa bao giờ nhắc tới chuyện của em trai mình, thế nên khi ấy tôi nhắc đến, tôi cũng biết mình đã phạm phải đại kỵ.” Lâm Gia Duyệt tiếp tục nói: “Nhưng tôi rất muốn biết, rõ ràng đã biết đó là bạn gái của em trai mình vậy mà anh ấy vẫn động lòng, còn đạo đức không?”

Cổ họng Cổ Sơ như tắc nghẽn.

“Nhưng anh ấy lại nói với tôi, anh ấy có tư cách làm vậy.” Lâm Gia Duyệt chua chát lắc đầu.

Hồ hấp lập tức trở nên gấp gáp.

Câu “có tư cách làm vậy” của Lục Bắc Thần là ý gì?

Cô không dám nghĩ sâu thêm.

“Tôi hỏi anh ấy, nếu trong lòng cô ấy anh chỉ là thể thân của Bắc Thâm, anh còn kiên trì như vậy không?” Cổ họng Lâm Gia Duyệt khô rát, cô ta ngược nhìn Cổ Sơ: “Lần này anh ấy nói rõ ràng, rành mạch với tôi, anh ấy chấp nhận.”

Cổ Sơ thẳng thốt.

Ánh mắt của Lâm Gia Duyệt túm chặt lấy cô không buông, dè dặt từng từ từng chữ: “Vì cô mà anh ấy chấp nhận. Cô có biết anh ấy là ai không? Cô có biết anh ấy kiêu ngạo nhường nào không? Cô có biết có bao nhiêu người muốn anh ấy cúi đầu nhận thua không? Thế mà vì cô anh ấy đã nói ra ba chữ “Anh chấp nhận”!”

Có một cơn sóng dữ tràn qua, nhấn chìm cả trái tim cô. Cổ Sơ cảm thấy từ khoảnh khắc ba chữ “Anh cam chịu” bật ra khỏi miệng Lâm Gia Duyệt, cô không thể bình thản được nữa. Đạo đức gì đó, thụt lùi an toàn vào lớp vỏ gì đó, sống thật trọng, dè dặt gì đó đều không còn quan trọng nữa. Cô không nhìn thấy dáng vẻ của Lục Bắc Thần khi nói ba chữ ấy nhưng cảm giác nặng nề câu nói này mang lại, cô cảm nhận được rồi.

Bắc Thần...

Cô thầm gọi cái tên ấy hết lần này tới lần khác, bỗng phát hiện nó sớm đã in dấu nơi sâu thẳm trái tim mình...

171. Chương 171: Nơi Ngã Rẽ Góc Đường

Bóng lưng người đàn ông trên giấy vẫn cô độc, đứng trước ô cửa sổ ngập ánh đèn đường, gương mặt hơi nghiêng tuấn tú, dù không nhìn được từng đường nét nhưng đã gói trọn những cô đơn.

Gió thổi qua, hăm hập cả bờ cát.

Chàng trai ấy đã hát xong, tiếng trống châu Phi lại bắt đầu vang lên những tiếng tùng tùng, cùng với tiếng sóng biển, thoải mái phô bày những thanh âm thanh xuân ngạo nghễ mà xa xỉ. Cả một đám thanh niên một giây trước còn xúc động trong lời ca tiếng hát, một giây sau đã từng bừng nhận nhịp. Có lẽ tuổi xuân vốn dĩ chính là một khúc nhạc không tìm được tiết tấu, thoải mái, tùy tiện, muốn khóc cứ khóc, muốn cười cứ cười. Thanh xuân của ai cũng chỉ có một lần, dù có được hay đánh mất cũng định sẵn sẽ thoảng qua như mây khói.

Café đã uống cạn.

Trong miệng chỉ còn lại vị đắng chát, dính chặt nơi cổ họng, lấy đầy khoang miệng.

Lâm Gia Duyệt yên lặng ngồi rất lâu, cho tới khi chút cô tịch cuối cùng của mặt biển bị tiếng trống châu Phi rộn ràng nuốt mất, cô ta mới lên tiếng.

“Cổ Sơ, tôi tới đây không phải muốn tìm cô tính sổ, chỉ muốn nói với cô rằng, cô không thể phụ lòng một người đàn ông như thế, hơn nữa đối phương còn là Lục Bắc Thần mà người khác muốn cũng không thể có

được. Cô không thể sống mà khiến tôi đổ kị như vậy, cô hiểu không? Nếu cô yêu anh ấy thì đừng khiến anh ấy đau lòng. Nếu cô không yêu anh ấy thì hãy nói rõ ràng để anh ấy từ bỏ.”

Cố Sơ kinh ngạc nhìn Lâm Gia Duyệt: “Cô...”

“Phải, tôi mệt rồi. Bao năm ở bên cạnh một người như vậy tôi thật sự mệt rồi.” Lâm Gia Duyệt biết cô định nói gì, hít sâu một hơi rồi nói: “Muốn thực sự buông bỏ một người không dễ dàng, nhưng tôi không phải kẻ mù, tuy rằng không rõ trước đây cô và Bắc Thần có liên hệ gì với nhau, nhưng tôi có thể nhận ra, ánh mắt anh ấy mãi mãi đuổi theo cô. Ở trong lòng anh ấy không còn chỗ cho người phụ nữ thứ hai nữa. Thế nên, tôi muốn buông tay. Tôi đường đường là cô chủ nhà họ Lâm, vì sao phải chịu khổ sở như vậy? Tôi không muốn yêu như vậy nữa, yêu không nổi, cũng không còn sức nữa.”

Đây mới là mục đích thật sự hôm nay cô ta tới đây. Cố Sơ tuyệt đối tin tưởng, vì lúc nói những lời này, những tia sáng trong đôi mắt ấy không rời rạc, không né tránh, có kiên định, cũng có quyết tâm. Mà khóe mắt Lâm Gia Duyệt cũng rõ ràng có phần mỏi mệt, giống như cô ta nói, thật sự mệt rồi.

Người con gái được mấy năm đẹp nhất trong cuộc đời? Nếu một mục tiêu tống vào một người đàn ông mà chẳng biết khi nào được đáp trả thì buông bỏ tốt hơn là kháng kháng nắm giữ.

Đạo lý này, đối với một thiên kim tiểu thư từ nhỏ đã sống sung sướng như Lâm Gia Duyệt mà nói lại càng thêm rõ nét.

“Cố Sơ!” Cô ta gọi tên cô, thanh âm rất khẽ, như một làn gió biển lướt nhẹ qua mái tóc.

Cố Sơ ngược nhìn.

“Tôi chỉ cầu xin cô một việc.” Lâm Gia Duyệt nói với giọng tha thiết: “Mong cô bất luận thế nào cũng phải mang lại hạnh phúc cho anh ấy, được không?”

Trái tim Cố Sơ chợt run lên.

“Nếu trên đời này có một người đàn ông rõ ràng biết ăn cam sẽ dị ứng nhưng vẫn ăn vì tôi...” Lâm Gia Duyệt hơi ngừng lại, thắm hít sâu một hơi rồi nhẹ nhàng thở hắt ra: “Nếu có một người đàn ông như vậy thì cả cuộc đời này tôi sống cũng đáng lắm. Dễ cầu được báu vật vô giá, khó kiếm được một tình lang. Cô có biết tôi ngưỡng mộ cô đến mức nào không? Thế nên, đừng phụ lòng Bắc Thần, đừng khiến anh ấy buồn, được không?”

Từng lớp sóng biển ấy cứ cuộn trào tận đáy lòng Cố Sơ, từ khoảnh khắc Lâm Gia Duyệt nói sẽ từ bỏ. Cô ta đang nhìn cô, chờ đợi câu trả lời của cô, thế là Cố Sơ khẽ gật đầu như bị ma sai quỷ khiến.

Lâm Gia Duyệt thấy cô đồng ý, những gì lưu luyến, hụt hẫng, cả tia sáng cuối cùng trong ánh mắt cũng dần dần nguội tắt như ánh sao trước bình minh.

“Cảm ơn cô.” Cuối cùng, cô ta gượng gạo nói một câu...

Lâm Gia Duyệt đi rồi.

Cô ta không đợi Lục Bắc Thần quay lại, thậm chí không lựa chọn chào hỏi anh một tiếng.

Sau khi nói với Cố Sơ mấy lời ấy, cô ta rời đi mà không quay đầu lại. Ánh nắng dần dần pha loãng bóng hình ấy, một bóng hình cao gầy, có chút cô độc.

Cố Sơ ngồi trên ghế rất lâu, từ từ ngẫm nghĩ những lời Lâm Gia Duyệt nói.

Thật ra là cô đổ kị với Lâm Gia Duyệt. Khi ở Thượng Hải, nhìn thấy cô ta và Lục Bắc Thần tay trong tay đi ra, trái tim cô như bị ai tạt mạnh cả lọ axit, tuy rằng ngoài mặt vẫn không chút sứt mẻ nhưng xác thịt thì đã mục ruỗng triệt để.

Nếu hôm nay Lâm Gia Duyệt hùng hổ, hiếp đáp, vậy thì tâm trạng cô cũng không phải rối bời như bây giờ, cô hoàn toàn có thể đường hoàng đối đáp. Nhưng Lâm Gia Duyệt lựa chọn từ bỏ, hơn thế sau khi từ bỏ còn dặn dò cô mấy câu như vậy, Cố Sơ đã thật sự hiểu ra rồi, kỳ thực Lâm Gia Duyệt đã yêu say đắm Lục Bắc Thần.

Cương quyết đẩy người đàn ông mình yêu thương đi có cảm giác gì, không phải cô không biết.

Giả vờ không yêu nữa còn đau đớn hơn sự giằng vò khi hai người yêu thương nhau.

Chân hơi nhứt nhối.

Cố Sơ cúi đầu nhìn xuống vị trí vết thương.

Đoạn vải đó được quấn rất vừa.

Không quá lỏng để bị tuột ra, cũng không quá chặt mà ảnh hưởng tới đi lại.

Bắc Thần...

Hôm nay cô đã thầm gọi cái tên này trong lòng rất nhiều lần, mỗi lần gọi nó lên là nỗi đau trong lòng lại giảm đi đôi phần, có một chút ngọt ngào đang từ từ dâng cao, lấp đầy trái tim.

Cố Sơ đứng dậy.

Di động trên mặt bàn chợt vang lên.

Người đầu tiên cô nghĩ tới là Lục Bắc Thần, nhưng cầm lên xem lại là một số máy lạ.

Cô nhận máy.

Đầu kia là một giọng nói rất nhiệt tình.

“Cô Cố phải không?”

“Vâng.”

“Tạ ơn trời đất, cô không sao cả.” Đầu kia reo lên một tiếng.

Cố Sơ chẳng hiểu mô tê gì.

Sau khi hỏi han, cô mới biết người gọi tới là bà chủ của nhà nghỉ trên đảo Cổ Lãng.

Con người bà chủ rất chân thành, vẫn luôn lo lắng không biết hôm qua cô có bị mưa bão giạt tới tả không. Cố Sơ vô cùng cảm động, liên tục thông báo là mình không sao. Trò chuyện mấy câu, bà chủ lại nói: “Có chuyện này tôi muốn thương lượng với cô.”

“Vâng, chị cứ nói.”

Đầu kia, bà chủ cực kỳ hào hứng: “Bức tranh mà cô vẽ đã có người mua rồi. Ban đầu tôi không muốn bán đâu nhưng đối phương nói là thích lắm, lại trả giá cao, xem ra thực sự có hứng thú với tranh của cô. Đối phương còn hỏi hành tung của cô, chưa biết chừng đã coi cô là họa sỹ, đuổi theo nhờ vẽ đấy.”

“Dạ?”

“Cô có nghĩ tới chuyện vẽ thêm mấy bức nữa không. Cứ treo trong nhà tôi là được. Cô cũng biết nhà nghỉ của tôi đó mà, cũng khá nhiều người thích tranh, chưa biết chừng tranh của cô lại bán được với giá cao.”

“Người mua tranh trông như thế nào ạ?”

“Khá cao, trông cũng khá đẹp trai, có vẻ tầm khoảng 30 tuổi, lịch sử, nhã nhặn lắm.” Bà chủ nhanh chóng miêu tả, rồi bổ sung một câu: “Tôi cảm thấy trông cậu ấy quen quen, nhưng nhất thời chưa nhớ ra là gặp ở đâu, à, cũng không phải ngôi sao đâu.”

Suy nghĩ của Cố Sơ chợt xoay chuyển.

Nhìn quen mắt là vì anh đã từng có một cuộc phỏng vấn đại chúng với báo giới Trung Quốc khi vụ án của Tiêu Tuyết vừa kết thúc, chắc là sẽ có rất nhiều người thấy anh quen mặt.

Nói ra cũng kỳ lạ.

Cố Sơ cứ thế nhận định rằng người mua tranh là Lục Bắc Thần.

Trở về khách sạn, việc đầu tiên Cố Sơ làm chính là lục lại tìm kiếm.

Hiếm khi cô làm loại chuyện này, hoặc có thể nói là hành vi điên rồ này, kể từ khi nhà họ Cố gặp chuyện.

Cô lục một lượt các loại tủ đứng, phòng sách, phòng sinh hoạt chung trong khách sạn, chỉ cần là nơi có thể để tranh thì đều không thoát khỏi ‘bàn tay tàn ác’ của cô, không có phát hiện gì. Trái tim cô nguội lạnh đi một nửa, lẽ nào là cô suy nghĩ quá nhiều? Có thể người mua bức tranh cũng vừa cao vừa đẹp trai, trông quen quen nhưng không phải ngôi sao, nhưng cũng không phải Lục Bắc Thần thì sao đây?

Nhưng trực giác nói cho cô biết chính là anh, người mua tranh nhất định là Lục Bắc Thần.

Ánh mắt cô vô thức quét qua chiếc vali kéo phía trên tủ đựng đồ.

Tim cô như sống lại.

Cô đi tới trước, ra sức lôi nó từ trên xuống, ai dè vị trí của chiếc vali kéo khá cao, lại có trọng lượng, trong giây lát cô không đỡ kịp, chiếc vali trượt qua người cô, rơi xuống. Cố Sơ vội né tránh, cứ cảm thấy bàn chân lại nhói đau. Rõ ràng là vết thương đã nặng thêm nhưng cô không quan tâm được nhiều như vậy, vội vàng mở nó ra.

Bên trong đa phần là một số tài liệu, nhưng nhìn những lời chú thích thì chỗ tài liệu này có lẽ Lục Bắc Thần đã xử lý trên đường đi.

Cô không quan tâm tới chúng, ánh mắt bị hấp dẫn bởi một chiếc hộp dạng dài hình ống.

Đáy lòng có một thanh âm nhỏ bé mà cổ chấp đang nói với cô rằng: Cầm nó lên, mở nó ra, mày sẽ nhìn thấy được thứ mày muốn.

Thế là bàn tay cô không còn nghe sai khiến nữa, đưa về phía chiếc hộp.

Chiếc hộp đi kèm với một dây khóa nhỏ kiểu cổ, mở ra, bên trong là một cuộn giấy. Hơi thở của Cố Sơ trở nên gấp gáp, thậm chí ngón tay còn run lẩy bẩy. Cô mở nó ra từng chút, từng chút một, cảm giác quen thuộc nơi bàn tay khiến con tim cô đập nhanh hơn.

Cô nhẹ nhàng trải nó ra.

Một giây sau, khóe mắt Cố Sơ liền đỏ ửng.

Bóng lưng người đàn ông trên giấy vẫn cô độc, đứng trước ô cửa sổ ngập ánh đèn đường, gương mặt hơi nghiêng tuấn tú, dù không nhìn được từng đường nét nhưng đã gói trọn những cô đơn.

Nét bút do cô vẽ.

Lúc ấy tùy hứng phác họa, cô còn tô thêm một lớp màu đậm lên, chỉ để che đi tâm trạng cô đơn của người đàn ông. Nhưng cho dù màu sắc có rực rỡ nhường nào, thứ đập vào mắt ngay từ đầu vẫn là một bóng hình lẻ loi, ngoài kia biết bao nhà đã lên đèn, chỉ duy có một người chìm trong nỗi tương tư.

Anh đã mua bức tranh này, hơn nữa còn mua một ống đựng tranh, đặt trong chiếc vali kéo.

Từ khi gặp mặt tới bây giờ, Lục Bắc Thần chưa hề nhắc một chữ nào việc anh từng tới đảo Cổ Lăng, không nói vì sao anh tìm được nhà nghỉ ấy, không kể rằng anh đã tin tưởng bức tranh ấy là do cô vẽ, không nhắc chuyện anh đã từ Cổ Lăng trở về đất liền, tìm kiếm cô khắp các dãy phố.

Anh không nói với cô những điều ấy, không nhắc tới cái vất vả của anh, chỉ nói một câu duy nhất: Tôi chỉ biết, lúc này tôi phải tới.

Cố Sơ cất bức tranh đi, đứng dậy.

Cô muốn gặp anh, chưa bao giờ có một mong muốn mãnh liệt đến vậy.

Thứ cảm xúc bị đè nén quá lâu bỗng bùng nổ trong khoảnh khắc như lũ cuốn, như tuyết lở, đang gào thét, sôi sục đánh vào lồng ngực cô. Cố Sơ gọi vào di động của anh, tới khi nhạc chuông vang lên cô mới biết khi đi Lục Bắc Thần không mang theo di động.

Như vậy cô càng yên tâm hơn, anh không mang di động thì nhất định cũng chưa đi quá xa. Nghĩ vậy, trong tim cô bỗng trào dâng một niềm vui vu vơ. Có một suy nghĩ đang nẩy mầm tận đáy con tim rồi trưởng thành theo từng lần chăm bẵm, trở thành một cái cây cao vút tận trời xanh, ra hiệu cho cô biết mình khó có thể che giấu được dòng thác tình cảm này nữa.

Cố Sơ đi ra khỏi khách sạn, cứ thế thẳng tiến. Ánh tịch dương càng lúc càng êm dịu, nhuộm một màu vàng ngát ngát cho chiếc váy dài của cô. Gương mặt cô cũng như hòa trộn nhiều ánh sáng, có chờ đợi, có mong ngóng thiết tha. Cô không biết phải đi đâu để tìm anh, nhưng luôn cảm thấy nếu cứ đi như vậy thì nhất định có thể tìm được anh.

Con ngõ nhỏ Hạ Môn không còn gió rít, trở nên nhàn nhã, vầng mây rơi xuống nơi đường chân trời nhuộm sắc đỏ, cũng hắt xuống con đường dưới chân khiến nó thêm sức sống.

Cô từ từ bước đi.

Ở góc đường.

Nơi ngã rẽ.

Cô... đột ngột dừng bước...

~Hết chương 171

~

172. Chương 172: Cách Nhặt Lại Tự Tin

Đó là một con mèo vằn cùng lắm chỉ một tuổi, cơ thể màu trắng sữa, cái miệng nhỏ màu socola, bốn chân trắng muốt đáng yêu như đi bốn đôi ủng trắng.

Đời người luôn lưu lại một bức họa, dù là đen trắng hay màu sắc, mỗi lần hồi tưởng sẽ khiến người ta khó quên. Bức tranh bước ngoặt của Cố Sơ mang màu vàng, là một trời tịch dương rơi xuống, nhuộm lên căn nhà gỗ nhỏ màu trắng. Khách du lịch ở góc đường không đông, thi thoảng lại có một hai tiếng hô hào, làm náo nhiệt thêm cho con đường.

Màu vàng thanh mảnh lan ra từ một góc của tấm bưu thiếp Slow Time, nối liền với cửa hàng động vật nhỏ bày la liệt những chậu cây xanh um. Ô cửa sổ sát sàn trong vắt, bóng chiều tà để lại những bóng nắng loang lổ trên cửa sổ. Ở một góc không xa, Cố Sơ đã nhìn thấy Lục Bắc Thần.

Với khoảng cách một ô cửa sổ, anh đang đứng trong cửa hàng, chiếc bóng dài cực kỳ nổi bật.

Anh đeo khẩu trang trắng, đeo găng tay y tế, trên bàn có lẽ là một chú mèo, bé xíu, đang ngẩng đầu kêu lên với anh. Anh bèn giơ tay xoa xoa đầu nó, ánh mắt dịu dàng, chú mèo ấy lập tức ngoan ngoãn nằm im.

Một chú mèo bị thương, anh đang lau vết thương cho nó.

Cố Sơ nhìn cảnh tượng trước mắt, bỗng nhiên nhớ tới một câu nói: Khi gặp nhau nơi ngã rẽ, có lẽ đó chính là khoảnh khắc mê người bạn phải cúi đầu.

Cô cảm thấy, Lục Bắc Thần rất mê người.

Có tia sáng hắt lên gương mặt nghiêng của anh, khôi ngô mà tập trung.

Nếu trong tay cô có một chiếc máy ảnh, chắc chắn cô sẽ chụp hoặc ghi hình lại cảnh tượng này.

Giống như có thần giao cách cảm, Lục Bắc Thần đứng trong cửa hàng cũng ngẩng đầu lên đúng lúc ấy. Ánh mắt anh quét một lượt tùy ý, có lẽ chỉ là muốn thả lỏng giây lát, từ góc đường đảo qua nhưng lại nhanh chóng dừng trên người cô. Cách nhau một khoảng, nhưng Cố Sơ vẫn cảm nhận được rõ ràng anh đang cười. Tuy không nhìn thấy khóe môi cong cong nhưng có những tia sáng vo vụn trong đôi mắt đen láy, hết như những tia sáng vụn vặt của hoàng hôn lọt vào mắt anh vậy.

Anh vẫy tay về phía cô, tỏ ý bảo cô đến đó.

Cố Sơ đang nghĩ, giây phút này cô chìm đắm thật rồi. Khi cất bước đầu tiên, dưới ánh mắt ôn hòa của anh, cô nghe thấy tiếng trái tim mình đang nở rộ, như những cánh hoa, từng cánh, từng cánh xòe rộng, cũng giống như ánh sáng, từng chút, từng chút làm ấm cả huyết mạch.

Bước chân của cô trở nên nhẹ tênh lạ kỳ.

Rõ ràng biết đây sẽ là một chuyện tình cảm gây ra biết bao trách móc, biết rõ anh là một người đen tối dụ dỗ người ta phạm tội, nhưng cuối cùng cô vẫn bất chấp tất cả như thế.

Một cửa hàng thú cưng độc đáo, cây cối chiếm quá nửa diện tích, bên trên có rất nhiều chú mèo đang nằm, với đủ màu sắc. Nhưng Cố Sơ biết, đa phần mèo ở đây đều là những chú mèo lang thang ở bên ngoài. Mọi cửa hàng đều rộng mở với những chú mèo lang thang như thế, nhất là cửa hàng thú cưng. Quan hệ giữa người và mèo đã đạt tới một sự hòa hợp chưa từng có.

Khi hoàng hôn đỏ xuống, trong cửa hàng tĩnh mịch và bình yên. Mấy chú mèo con chẳng kêu nhiều, uể oải lười biếng, cũng không sợ người.

Sau khi thấy cô đi vào, giọng nói của Lục Bắc Thần cũng uể oải như nắng chiều vậy: “Lại đây.”

“Anh đang làm gì vậy?” Cô rất tò mò.

Tuy rằng những nơi nào có Lục Bắc Thần, nơi ấy sẽ cho cảm giác rất đẹp nhưng cô vẫn rất hiếu kỳ về việc anh xuất hiện trong một cửa hàng thú cưng, anh ra ngoài là để tới đây sao? Nói thật lòng, một người đàn ông cao lớn như anh đứng trong cửa hàng có hơi kỳ lạ, cộng thêm diện tích của cửa hàng không lớn, chứa thêm anh khiến không gian càng thêm nhỏ hẹp.

Chủ cửa hàng là một cô gái nhiệt tình, đơn giản, trông có vẻ mới ngoài hai mươi, đôi mắt sáng lấp lánh, khiến Cố Sơ nghĩ tới những chú mèo. Còn chưa đợi Lục Bắc Thần lên tiếng, cô chủ nhỏ đã cất lời: “Anh ấy đang trị thương eo con đây.”

Cố Sơ nhìn thấy rồi, chỉ là không hiểu sao anh lại chui vào cửa hàng thú cưng, quen biết với chủ cửa hàng sao?

“Vết thương này cần phải khâu lại.” Câu này Lục Bắc Thần nói với Cố Sơ.

Tầm mắt Cố Sơ dừng lại trên cơ thể chú mèo con. Đó là một con mèo vằn cùng lắm chỉ một tuổi, cơ thể màu trắng sữa, cái miệng nhỏ màu socola, bốn chân trắng muốt đáng yêu như đi bốn đôi ủng trắng. Sau khi nhìn thấy Cố Sơ, nó một hồi ‘meo meo’ mấy tiếng, đôi mắt long lanh nước trông tội nghiệp vô cùng.

Chân sau của nó bị thương, vết thương không nặng lắm nhưng đối với một chú mèo con thì đương nhiên không cần biết mức độ thương tật, thế nên Lục Bắc Thần đề nghị khâu vết thương là đúng đắn. Cố Sơ lại liếc nhìn ‘cái chân sau’ của mình, bị thương ở cùng một chỗ à.

“Không sai, giống y hệt em.” Trong ngữ điệu của Lục Bắc Thần có chút cười đùa.

Cô chủ nhỏ bên cạnh phì cười thành tiếng.

Khiến cho Cố Sơ đỏ bừng mặt, lườm anh một cái.

Lục Bắc Thần nghiêm túc trở lại, nhìn cô, lặp lại lần nữa: “Nó cần được khâu.”

“Oh.” Cố Sơ gật đầu.

Nhưng Lục Bắc Thần vẫn nhìn cô.

Cô ngó chú mèo một lúc lâu, sau đó mới phát hiện ra Lục Bắc Thần cứ nhìn mình mãi. Ngược lên, cô đọc được trong mắt anh một số ý, rồi hoảng hốt chỉ vào mũi mình: “Anh... không lẽ bảo em khâu sao?”

Lục Bắc Thần nhướng mày, mỉm cười không nói.

Ý tứ lại càng rõ ràng hơn.

“Không, đợi đã.” Cố Sơ hơi mơ hồ, nhìn xung quanh một lượt rồi nhìn về phía chủ cửa hàng: “Trong cửa hàng các cô không có bác sỹ thú y sao?”

Cô chủ nhỏ giải thích: “Cửa hàng bọn em chỉ kinh doanh đồ dùng thú cưng, không phải cửa hàng thú cưng, thế nên...”

Thôi được rồi.

Nhưng đâu có nghĩa là cô phải ra tay?

Cô thì thầm với Lục Bắc Thần: “Đừng đùa nữa, sao em có thể khâu cho nó chứ?”

Nhưng Lục Bắc Thần lại không hòa theo câu thì thầm của cô, anh giơ đôi tay đeo găng lên, nhướn mày nhìn cô: “Lẽ nào em bắt chính đôi tay cao quý này của anh cầm dao?”

Chưa thấy người nào tự tăng bốc mình như vậy.

“Em đâu phải bác sỹ thú y.” Cố Sơ cảm thấy cần phải nhắc nhở anh một câu.

“Kỹ thuật khâu vết thương không phân biệt người và động vật.” Lục Bắc Thần cười nói: “Nhẽ ra anh cũng có thể miễn cưỡng thực hiện, nhưng có em ở đây rồi, anh sẽ chuyển thành người chỉ đạo.”

“Em...”

“Nghe nói thành tích ngoại khoa của em rất tốt.” Lục Bắc Thần nói trúng tim đen.

Thành tích ngoại khoa của cô đúng là không tồi, năm xưa kỹ thuật khâu vết thương cũng là Bắc Thâm tận tay chỉ dạy. Nhưng vấn đề là, bao nhiêu năm trôi qua rồi, ngay cả kim khâu cô cũng không cầm, liệu còn khâu tốt được không? Kỳ thực, trước mặt là người hay vật đều không quan trọng, chủ yếu là cô đã đánh mất lòng tin với bản thân mình.

Lục Bắc Thần dường như nhận ra sự chần chừ của cô. Anh sát lại gần, khẽ nói: “Anh sẽ chỉ em cách làm.”

“Liệu có tàn nhẫn quá không?” Cố Sơ nhìn chú mèo con, lẩm bẩm.

Lục Bắc Thần nói: “Em không cứu nó còn tàn nhẫn hơn, ở đây không có bác sỹ thú y.”

Cô chủ nhỏ bên cạnh nói: “Chị gái, chị cứu bé con này đi. Chị trông nó tội không, chắc là bị chủ bỏ rơi đấy, bị thương rồi mà vẫn tin tưởng người ta như vậy. Ban nãy lúc anh trai khử trùng cho nó, nó ngoan lắm, chắc là biết hai người tới cứu nó đấy.”

Lục Bắc Thần nhìn Cố Sơ: “Thế nào bác sỹ Cố vĩ đại, ra tay chứ?”

Cố Sơ ngược mắt nhìn anh, bỗng nhiên có một dòng chảy ấm áp tràn qua cõi lòng. Đối với anh mà nói, đây chỉ là chuyện vặt. Nhưng đối với cô mà nói thì hoàn toàn là một cách có thể giúp cô đối mặt với quá khứ, lấy lại tự tin. Ánh mắt anh nhìn cô điềm đạm mà kiên định, là sự tin tưởng tuyệt đối dành cho cô.

Cảm giác này khiến cô vừa hoang mang vừa vui mừng.

Chú mèo con đã được gây tê cục bộ.

Cô rất hiếm gặp một con mèo nào ngoan ngoãn như vậy. Có lẽ đúng như cô chủ cửa hàng nói, nó bị người ta vứt bỏ. Loại mèo bị chủ vứt bỏ khác với những chú mèo lang thang từ lúc mới sinh, chúng càng khao khát được người ta quan tâm, thế nên sẽ thể hiện một thái độ vô cùng ngoan ngoãn.

Vết thương không lớn, thật ra chỉ cần hai mũi, Lục Bắc Thần cũng không có ý kiến khác.

Nhưng ít nhiều cũng làm khó Cố Sơ. Lúc cầm kim lên, tay cô vẫn còn run rẩy. Lục Bắc Thần giơ tay ra, giữ vững cổ tay cô, giọng nói rất êm ái: “Hãy nhớ lại kinh nghiệm lâm sàng của em ở trường đại học, đừng run tay, tập trung tinh thần và sức lực vào vết thương và đường khâu.”

Cảnh tượng này giống hệt Bắc Thâm khi trước, anh cũng chỉ dạy cô từng chút, từng chút như vậy.

Hít sâu một hơi, vứt bỏ những hình ảnh trong quá khứ, Cố Sơ dứt khoát xuống kim...

Lúc rời khỏi cửa hàng, sắc trời đã u ám, đèn bên đường đã sáng lên, giao hòa cùng chút ánh sáng cuối cùng phía đường chân trời. Cô chủ cửa hàng ôm chú mèo với vết thương đã được khâu rất đẹp, ngưỡng mộ nói với Cổ Sơ: “Bạn trai chị tốt thật.”

Cổ Sơ đỏ mặt, không phản bác.

Lục Bắc Thần quay mặt nhìn cô, thấy cô không phản bác, khóe môi hơi cong lên.

“Đi thôi.” Anh nhẹ nhàng cất lời.

Cổ Sơ nhìn anh qua ánh sáng đèn đường, sống mũi cao thẳng, từng đường nét khôi ngô. Nghĩ tới ánh mắt say đắm cô chủ nhỏ dành cho anh, rồi lại nghĩ tới việc anh ngàn dặm xa xôi tới tận Hạ Môn chỉ vì cô, đáy lòng luôn có một sự xao động. Một người đàn ông xuất sắc như vậy, một người đàn ông khiến các cô gái phải say mê ngắm nhìn như vậy, giờ phút này đây, người anh đang nhìn là cô, anh mỉm cười với cô, dành sự nhẫn nại của mình cho cô. Dưới vẻ ngoài kiên cường đó, dường như cô cảm nhận được trái tim anh đang đánh từng nhịp, từng nhịp vào lồng ngực.

Giống như hai lần tình cảm với cô, trái tim anh cũng chung nhịp đập với con tim cô.

Nơi ấy đang vang lên những tiếng thỉnh thỉnh liên tục.

Sau đó, giọng nói cô bật ra vừa mềm yếu lại có chút nũng nịu.

“Chân em đau.”

Lục Bắc Thần cúi đầu nhìn cô, dường như bị nhiễm cả chất giọng như kẹo bông của cô, nụ cười trong mắt anh vừa dịu dàng vừa cứng chiều. Anh không nói gì, tiến tới định bế cô lên. Cô vội vàng ngăn anh lại, đưa mắt nhìn xung quanh. Giờ này trên đoạn đường có thêm không ít cặp tình nhân đang tản bộ, rất nhiều người nhìn về phía này.

Cô khẽ nói: “Xấu hổ lắm, cứ như chúng ta khoe khoang vậy.”

Nụ cười bên môi Lục Bắc Thần càng thêm đậm, gương mặt sáng sủa một cách lạ thường. Sau khi nhìn cô mấy giây anh bèn đi tới trước mặt cô, ngồi xuống, hướng sống lưng dài rộng về phía cô và nói: “Lên đi.”

Cổ Sơ nhìn chằm chằm sống lưng anh. Nó rắn rỏi và vững chãi, tim cô càng đập dữ dội hơn, sau đó niềm vui sướng và một sự kích động như thuở mới yêu tự nhiên nảy nở. Cô bò lên, hai tay vòng qua vai anh, gò má nhẹ nhàng áp lên lưng.

Một mùi hương dễ chịu đang len lỏi, của anh, nam tính, tràn đầy sức mạnh nhưng lại dịu dàng đến lạ.

Cô cảm thấy mùi hương ấy khiến cô say rồi.

Lục Bắc Thần đứng dậy, điều này khiến Cổ Sơ cảm thấy mình bất ngờ cách mặt đất rất cao. Cô kêu lên một tiếng, khiến anh bật ra tiếng cười khẽ. Bàn tay anh giữ cô rất chắc, khiến cô bỗng nhiên tìm lại cảm giác được bố công về nhà.

Đèn đường kéo dài bóng hai người. Anh nhắc từng bước vững chãi những vẫn giữ một nhịp điệu khiến cô thoải mái. Cổ Sơ thấy không ít người đang nhìn họ, nhưng lần này cô lại không cảm thấy ngượng ngùng, ngược lại là kiêu hãnh. Cô rất muốn nói với những người đó rằng: Nhìn xem, người đàn ông này tốt với cô vậy đấy. Anh... chỉ tốt với cô mà thôi.

~Hết chương 172

~

173. Chương 173: Chỉ Muốn Đi Mãi

Được ở trên lưng anh, sát gần hơi thở của anh, lắng nghe nhịp đập trái tim anh, để mặc cho dòng thời gian trôi chảy, dưới ánh hoàng hôn, dưới ánh đèn đường, ngắm hoa xuân, thưởng gió hạ, nhìn lá thu, qua đông tuyết.

Con đường không dài, nhưng Cổ Sơ lại hy vọng họ cứ được đi mãi như vậy, được ở trên lưng anh, sát gần hơi thở của anh, lắng nghe nhịp đập trái tim anh, để mặc cho dòng thời gian trôi chảy, dưới ánh hoàng hôn, dưới ánh đèn đường, ngắm hoa xuân, thưởng gió hạ, nhìn lá thu, qua đông tuyết. Cảm giác này khi lạc vào tim không hề xa lạ chút nào, thậm chí là thân thuộc. Những hình ảnh xưa cũ ẩn in hằn trong đầu óc cô, cô cũng từng dựa vào Bắc Thâm như vậy. Lúc đó cô cảm thấy, họ sẽ bên nhau trọn đời.

Không, anh không phải Bắc Thâm.

Anh là Lục Bắc Thần.

Cổ Sơ kìm nén không nghĩ về quá khứ nữa, mọi hình ảnh trong đầu bị ép buộc xóa sạch. Cô ôm chặt lấy Lục Bắc Thần, thứ cô muốn nắm giữ chỉ có hiện tại và tương lai, như vậy cô mới có thể bắt đầu lại từ đầu. Lục Bắc Thần nhận ra hành động của cô, cười khẽ: “Sao vậy?”

Gương mặt cô từ đầu tới cuối vẫn áp sát anh. Lúc người đàn ông khẽ cười, thanh âm sẽ vọng vào màng nhĩ của cô, trầm ấm thật dễ nghe. Thật ra cô biết, chẳng hiểu từ khi nào bản thân đã say đắm giọng nói này. Tuy rằng có lúc cảm thấy nó hơi lạnh, lại có chút xa cách nhưng chính vì như vậy mỗi lần vọng vào tai lại khiến trái tim đập nhanh hơn.

“Không có gì.” Giọng cô bé xiu, giống như chú mèo ban nãy được cứu vậy: “Chỉ là em đang nghĩ, sao anh lại đi cứu mèo?”

Mái tóc dài của cô hơi nghiêng nghiêng, xõa xuống, rơi xuống ngực anh, nhẹ nhàng đung đưa, chốc chốc lại chọc vào cổ anh. Mùi hương của người con gái mềm mại len lỏi nơi vành tai, giống như bông từ đầu xuất hiện một bàn tay nhỏ nhẹ nhàng bắt lấy trái tim anh, kéo bung nơi bụng dưới, rách ra một lỗ nhỏ rồi đổ nham thạch vào đó, bông chốc bông rẫy.

“Anh quen với cô chủ cửa hàng đó à?” Đây là khả năng duy nhất Cổ Sơ có thể nghĩ tới.

Lục Bắc Thần đang định trả lời thì hình như chợt nhớ ra gì đó, đột ngột dừng bước.

Hành động của anh khiến Cổ Sơ khó hiểu, nghiêng đầu nhìn: “Sao thế?”

Nhưng anh không nói gì, quay người đi ngược lại.

“Này.” Hai chân Cổ Sơ đạp vào không khí mấy cái. Đã xảy ra chuyện gì vậy?

Còn chưa hỏi kỹ, Lục Bắc Thần lại dừng bước.

Chao đảo tới mức Cổ Sơ hơi choáng váng.

Thấy anh cứ đứng im không nhúc nhích, cô thẳng thừng giật tóc anh: “Em cảm thấy chuyện lạc đường này nói ra cũng không mất mặt đâu.”

Lục Bắc Thần nhận ra giọng trêu chọc của cô, bèn nghiêng đầu nhìn.

Gò má hai người cách nhau rất gần, bờ môi cũng gần như có thể dính sát, thậm chí cô có thể cảm nhận được cái lạnh lạnh trên bờ môi ấy. Ừm, mỗi lần anh hôn cô, nhiệt độ của đôi môi luôn chuyển dần từ lạnh sang nóng bỏng.

Nghĩ vậy, trái tim lại nhảy nhót điên cuồng như một chiếc đồng hồ đã lên đủ dây cót.

“Đóng cửa rồi.” Lục Bắc Thần chỉ đỡ cô bằng một tay, tay kia giơ lên xem giờ, lăm lăm.

Cổ Sơ nhú mồm: “Á?”

“Gần đây có một tiệm bánh ngọt, làm lassi xoài chanh leo rất ngon.” Anh nói một câu.

Lục Bắc Thần là một người đến cả trò chuyện cũng không muốn lãng phí thời gian, rất nhiều lúc anh sẽ biểu đạt ý bằng logic và trí tuệ của mình rồi kết thúc, vì vậy nhiều khi người khác phải đoán trong một câu nói cực kỳ đơn giản của anh bao hàm nội dung gì, suy nghĩ xem liệu đối phương có theo kịp tiết tấu của anh hay không.

Cũng may Cổ Sơ cảm thấy trí thông minh của mình cũng được coi là cao, chí ít sẽ không ngây ngô ‘làm phiền’ anh nói một câu hoàn chỉnh. Bao nhiêu năm nay, cô cũng coi như không phụ danh hiệu ‘thiếu nữ thiên tài’ ngày trước.

“Thế nên, anh đang trên đường đi mua thì ngang qua cửa hàng thú cưng, sau đó ra tay thiên sứ?”

Lục Bắc Thần tiếp tục đi về phía khách sạn, khẽ nói một câu: “Chẳng phải em thích ăn đồ ngọt sao?”

Trái tim Cổ Sơ chợt âm lên.

“Con mèo đó có lẽ bị thương từ hôm qua, giống y hệt em, xuất hiện một cách không hiểu chuyện, anh không còn sự lựa chọn nào khác.”

Lời tử tế mà không nói được tử tế.

Cổ Sơ chăm chú nhìn vào đầu anh, giơ một tay ra, vẽ vẽ vạch vạch lên đầu anh, chỉ còn thiếu nước vò cho bù xù.

“Đừng có ý định ở đằng sau lưng anh chơi mấy trò ranh ma của em.” Anh từ tốn nói.

Cổ Sơ liền thu tay về.

“Coi như biết nghe lời.” Anh lại bổ sung một câu.

Cô rất muốn bóp cổ anh.

“Em không hề nói em nhất định phải ăn đồ ngọt.” Cô khẽ lầm rầm.

Lục Bắc Thần nín nhịn một lúc lâu rồi nói: “Con mèo chết giàm.”

Cô cố nhịn cười.

Miệng thì mắng là nó đáng chết, ngữ khí nghe cũng có vẻ bực bội nhưng lúc đó cô nhìn rất rõ ràng biểu cảm của anh khi an ủi mèo con. Có những người đàn ông trong bụng rõ ràng không nghĩ như vậy nhưng lúc nào cũng cứng mồm cứng miệng.

Lục Bắc Thần quả là một người kỳ cục khó chiều.

“Trước đây anh từng tới Hạ Môn?” Cô lại hỏi.

Lần này Lục Bắc Thần phải mất rất nhiều thời gian mới trả lời nhưng cũng chỉ dùng một chữ đơn giản: Ừm.

Một lúc lâu sau, họ đã về tới khách sạn.

Cổ Sơ từ đầu tới cuối đang nghĩ một số vấn đề.

Ví dụ như anh tới Hạ Môn khi nào?

Hoặc là anh tới Hạ Môn làm gì?

Cũng có thể là lúc đó anh tới cùng ai?

Rất nhiều đáp án không biết từ đâu vì rõ ràng Lục Bắc Thần không muốn tiếp tục chủ đề này. Có lẽ đúng như anh nói, kế hoạch định mua đồ ngọt của anh hoàn toàn bị một con mèo bất thành linh lẫn tới bên giày anh phá hỏng.

Đối với một người đàn ông gần như mắc chứng ám ảnh cưỡng chế trong công việc thì quả là một tai họa không nhỏ.

Đương nhiên, tất cả mọi cảm xúc đều đã thay đổi vào lúc anh nhìn thấy chiếc vali kéo của mình nằm bất lịch sự trên thảm trải sàn. Anh hơi kinh ngạc giây lát, sau đó hỏi cô một câu mang hàm ý sâu xa: “Đã báo cảnh sát chưa?”

Cổ Sơ lại muốn tìm một cái lỗ. Cô biết anh đang ám chỉ căn phòng này không khác gì vừa bị trộm. Cô hắng giọng, sợ anh hỏi gì thêm bèn nói: “Chân em đau lắm.”

Lúc nói câu này, cô vừa hay có thể nhìn thấy nét mặt của Lục Bắc Thần trong gương, khóe môi hơi cong lên, có chút nuông chiều.

Anh công cô tới sofa. Sau khi đặt cô xuống, anh tiện thể kiểm tra vết thương của cô.

Lốp băng được mở ra, tầng trong cùng hơi thâm đỏ.

Lục Bắc Thần lập tức nhíu mày, khi nhìn cô đã nghiêm mặt lại: “Lấy vali rơi vào chân?”

Cô biết ngay, một người có thể nhìn thấu cả người chết thì không thể giấu được, đôi mắt anh nhạy bén cực kỳ. Như một đứa trẻ vừa phạm lỗi, cô cúi gầm, mắt nhìn mũi, mũi nhìn miệng, không nói câu nào. Rất lâu sau, người đàn ông trên đỉnh đầu mới buông một tiếng thở dài, rồi đứng dậy.

Cố Sơ len lén nhướn mắt lên, nhìn theo bóng lưng anh.

Chẳng mấy chốc, Lục Bắc Thần đã cầm một hộp bông băng tới. Cố Sơ lại vội vàng cúi xuống làm như chưa có chuyện gì xảy ra.

Lục Bắc Thần cũng không nói gì. Anh mở hộp bông băng ra, khử trùng cho vết thương rồi thay thuốc mới, sau đó khéo léo băng lại.

Vết thương mà lại bị xước ra lần nữa là sẽ để lại sẹo đấy.”

Cố Sơ ngược mắt nhìn anh, ai ngờ anh cũng đang nhìn cô, ánh mắt thâm sâu: “Hay là em rất muốn kiểm tra kỹ thuật khâu vá của anh?”

Cô thề, cô tuyệt đối không muốn lưu lại bất kỳ dấu ấn nào trên chân mình, nhưng cái miệng thì không nghe người ta sai khiến, khê lăm bắm một câu: “Để lại sẹo thì để lại sẹo, vừa hay có thể thành đôi thành cặp với vết sẹo trên người anh.”

Lục Bắc Thần ghé sát gần cô: “Hử?”

Lúc ấy Cố Sơ mới ý thức được mình vừa nói gì, vội vàng cắn môi. Nhưng Lục Bắc Thần thì có vẻ rất hứng thú: “Ban nãy em nói gì?”

“Có gì đâu.”

“Nói lại lần nữa đi.” Anh cười.

“Nói gì cơ? Ban nãy em đâu có nói gì đâu.” Cố Sơ dựa vào sofa, lấy một cái ôm vào lòng: “Chắc tại chú ghềnh ngãng rồi đó.”

Lục Bắc Thần nghe xong ngẩn ra giây lát, sau đó hơi nhướn mày: “Em gọi anh là gì?”

Thấy anh phản ứng như vậy, Cố Sơ không nhịn được cười, đẩy anh một cái: “Em nói em đói rồi, muốn ăn gì đó.”

“Anh là sếp của em.” Lục Bắc Thần cố tình nói.

Suýt nữa thì Cố Sơ đáp lại câu: Em đã xin nghỉ việc rồi. Nhưng câu nói này vừa nảy ra thì đã bị cô đè xuống. Cô nhớ tới bức thư ấy, nhớ tới cảnh tượng Lâm Gia Duyệt miêu tả: Anh ngồi trong mưa, yên lặng ngồi, rất lâu.

Cứ nhắc lại là tim cô lại nhói đau.

Bây giờ nhìn thấy anh, cô không muốn tổn thương anh một chút nào.

Khê cắn ngón tay, cô suy nghĩ rồi nói: “Coi như phúc lợi của nhân viên không được sao?”

Một câu thôi, kỳ thực đã thu về quá nhiều tin tức.

Ví dụ như chuyện nghỉ việc của cô.

Hoặc ví dụ như, việc cô rời đi.

Anh là một người đàn ông thông minh như vậy, có những lời không cần nói rõ ràng, anh cũng tự động hiểu.

Lục Bắc Thần nhìn cô, khoe mắt chân mày như vo viên từng nụ cười mỉm. Anh không nói gì, chỉ xoa đầu cô rồi đứng dậy. Cố Sơ biết, thật ra anh hiểu rồi.

“Ấy...” Cô vô thức buột miệng.

Anh quay người lại.

Nhìn anh, có một câu nói mỗi giây mỗi phút cô đều muốn thốt thành lời. Cô rất muốn hỏi anh: Anh từng nói em nợ Bắc Thâm cũng tức là nợ anh, vậy bây giờ thì sao? Anh đã thật sự buông bỏ được lòng thù hận dành cho em chưa?

Âm lượng của câu nói này đập thẳng vào đầu cô.

Không phải cô muốn day dứt mãi quá khứ, không chịu buông. Chỉ là cô cảm thấy được anh quan tâm như vậy, thậm chí là yêu thương như vậy, trái tim cô vẫn luôn đeo một cây thánh giá, nặng nề, khiến cô không sao thở nổi. Giữa anh và cô chắn ngang một Lục Bắc Thâm, cô đã từng cho rằng đó là khoảng cách không thể vượt qua, thế nên giấu giếm mọi tâm tư. Nhưng những lời Lâm Gia Duyệt nói đã phá tan xiềng xích của cô. Cô không muốn sợ đông sợ tây, chỉ muốn đối diện với nội tâm của chính mình, nhưng người chết đó lại là em trai của anh.

Anh thật sự không nghĩ ngợi gì nữa sao?

Cô nhìn anh, ngập ngừng không nói.

Lục Bắc Thần đợi cô lên tiếng một cách cực kỳ kiên nhẫn.

“À... em không ăn cay.” Cô lại không đành lòng.

Không đành lòng khiến anh khó xử, và không đành lòng gây khó dễ cho chính mình. Là cô ích kỷ, cô chỉ muốn tự lừa dối mình một lần, sau đó tin tưởng vững chắc rằng tất cả kỳ thực đều sẽ qua, chỉ cần đừng chạm vào vết thương, thì nó sẽ từ từ lành lại. Như vậy chẳng phải rất tốt sao?

Lục Bắc Thần đi tới trước mặt cô, nhìn cô từ trên xuống. Cô ngẩng đầu, ép ra một nụ cười để xua đi những u ám tận đáy lòng. Nhưng cô lại có thể đọc được từ ánh mắt sắc lẹm của anh một sự thật, trước mặt anh, cô không thể giấu giếm điều gì, chắc chắn anh đã biết câu nói vừa rồi của cô là không thật lòng.

Nhưng rốt cuộc anh vẫn không vạch trần. Anh giơ tay khẽ véo má cô, thì thầm: “Anh hiểu rõ thói quen ăn uống của em.”

~Hết chương 173

~

174. Chương 174: Chỉ Muốn Ôm Lấy Nỗi Cô Đơn Của Anh

trong suốt quá trình này, anh yên lặng nấu cơm, cô yên lặng ngả vào anh, không ai nói thêm một câu nào...

Người đàn ông thông minh đương nhiên sẽ biết cách kiểm soát chừng mực, như Lục Bắc Thần. Người phụ nữ thông minh sẽ biết cách giữ im lặng vào những lúc thích hợp, cũng may Cố Sơ không ngốc. Có những chuyện, một khi phải truy cứu rõ ràng, nhất định sẽ yêu cầu phân định rõ đúng sai, vậy thì tới cuối cùng sẽ chỉ khiến cả hai chia tay trong buồn bã. Họ đều không còn là trẻ con, mà trên đời này cũng có quá nhiều chuyện chưa chắc đã phân định rõ trắng đen.

Cô cụp mắt xuống, để hàng mi dài giấu hết những tâm tư. Lục Bắc Thần không nói thêm gì. Lúc sắp ra khỏi phòng, anh mới dừng bước, quay người hỏi cô: “Chú? Anh già vậy sao?”

Cố Sơ không ngờ anh vẫn còn băn khoăn vấn đề này. Cô ngược lên nhìn anh. Khi hỏi câu ấy, đôi lông mày của anh khẽ rướn lên, đôi mắt hẹp dài như cười như không, cố tình tỏ ra như đùa như thật. Dáng vẻ ấy khiến cô buồn cười, bèn giơ gối ôm lên che quá nửa gương mặt.

“Nhóc con!” Lục Bắc Thần cũng đáp lại một câu, nhưng trong lời nói mang theo tiếng cười.

Anh đi gọi một cuộc điện thoại.

Có khoảng cách không gian, giọng anh trầm trầm khiến người ta vui vẻ. Cố Sơ cứ nằm trên sofa, ườn ra như một con rái cá. Nhìn lại ‘cái chân sau’ bị thương của mình, nhớ lại cách anh miêu tả việc gặp chú mèo bị thương kia, cô lại không nhịn được cười.

Đó là một niềm vui xuất phát từ tận đáy lòng.

Tuy rằng chẳng xảy ra chuyện vui kinh thiên động địa gì nhưng cô lại cảm thấy chưa bao giờ hân hoan như thế. Đây là lần đầu tiên trong vòng năm năm qua cô cảm thấy mình được thư thái.

Chẳng mấy chốc, có người phục vụ phòng mang tới hai chiếc túi giấy to đựng đồ, là đủ các loại rau cải và thịt bò hảo hạng. Lục Bắc Thần đã thay quần áo ở nhà, mở cửa nhận lấy. Thấy Cố Sơ tò mò nhìn về phía này, anh nói: “Đợi khoảng 10 phút nữa nhé.”

Cố Sơ gật đầu.

Rất nhanh, phía nhà ăn đã có động tĩnh.

Cô rất muốn biết anh định làm gì bèn đi tới trước cửa nhà ăn, bám lên cửa, ngó vào trong. Đây dường sao cũng là khách sạn, vấn đề bát đĩa đã có nhân viên phục vụ giải quyết nhưng dụng cụ nấu nướng thì ít đến đáng thương. Thế mà Lục Bắc Thần đã tự giải quyết xong. Vẫn là một con dao giải phẫu, cắt miếng thịt bò nhỏ ra thành từng miếng mỏng và chuẩn.

“Anh luôn mang theo dao giải phẫu bên người ư?” Điều Cố Sơ nghĩ tới là vali hành lý của anh làm sao qua được cửa kiểm tra an ninh.

Lục Bắc Thần đáp nhẹ tênh: “Trong tình hình khách sạn không thể đáp ứng đủ dụng cụ nấu nướng, em phải cảm ơn nó có thể giúp em ăn được cơm.”

Xem ra anh thường xuyên dùng dao giải phẫu làm dao nấu nướng, cái sở thích này quả thực khiến người ta rất khó lý giải. Ngẫm nghĩ giây lát, Cố Sơ bước lên, nghiêng đầu nhìn anh: “Anh học nấu ăn kiểu gì vậy?”

Cô đã được nếm thử tài nghệ của anh, màu sắc, hương thơm, mùi vị hoàn toàn tuyệt vời.

“Nếu ngày nào em cũng phải chịu đựng một nhà hàng nấu ăn như đồ nôn mửa của trẻ con, vậy thì tự nhiên sẽ cần có dự định cho cái miệng của mình rồi.” Lục Bắc Thần thái thịt bò rất nhanh nhẹn, rồi phân loại các loại rau cải, lần lượt chuẩn bị xong xuôi. Tốc độ nói của anh đã nhanh, động tác còn nhanh hơn, khiến Cố Sơ nhìn đến hoa cả mắt, nhưng, lại chỉ dùng đúng một con dao giải phẫu.

“Đồ nôn mửa của trẻ con?” Cô bĩu môi: “Xem ra chỉ có đầu bếp của nhà hàng Michelin mới xứng với cái miệng của anh.”

“Thực tế là mùi vị anh làm vượt xa Michelin.” Lục Bắc Thần dường như rất hưởng thụ sự thoải mái giây phút này, còn bổ sung một câu: “Nhân tiện nói một câu, tay nghề của em miễn cưỡng có thể sánh ngang với anh.”

Kiêu quá đi mất!

Cố Sơ rất muốn lườm nguýt.

“Còn nữa chính là...” Thanh âm của Lục Bắc Thần rất khê: “Khi còn chưa có ai làm cho anh những việc này, anh chỉ còn cách tự giải quyết thôi.”

Một câu nói như gió thoảng bên tai nhưng chẳng hiểu sao lại khiến lòng Cố Sơ thất lại. Chắc là anh cô đơn lắm, không cần người khác chăm sóc, cũng không muốn chăm sóc người khác, cứ thế nhốt mình trong một thế giới xa rời hiện thực, dồn tất cả mọi sự bất bẽ vào cái miệng của anh, công việc của anh.

Nhìn anh, cứ đột ngột như vậy, cô bỗng rất muốn ôm anh.

Rõ ràng là một bóng hình kiên cường mạnh mẽ nhưng luôn có thể ép ra đôi chút bi thương.

Nghĩ như vậy, Cố Sơ liền làm như bị ma xui quỷ khiến. Cô vòng ra sau lưng anh, bước lên, nhẹ nhàng ôm chặt lấy anh, hai cánh tay thanh mảnh quấn chặt lấy hông anh.

Động tác thái rau đột ngột khựng lại.

Cổ Sơ thậm chí còn cảm nhận rõ ràng sống lưng người đàn ông cứng đờ ra giấy lát.

Ở sau lưng anh, mặt cô đã đổ lưng lên một cách trắng trợn. Trong hơi thở đan cài mùi hương dễ chịu trên người anh, cô quuyền luyến sâu sắc. Biết anh sẽ sưng sốt, cô bèn khẽ nói: “Chân em đau, đứng không vững.”

Cô không nhìn được nét mặt của anh, sau khi câu nói ấy kết thúc, chỉ nghe thấy anh đáp lại: “Ừ.”

Giọng anh xuyên qua vòm ngực dày dặn, len lỏi vào đôi tai cô, dịu dàng mà trầm lắng.

Cứ như vậy, Cổ Sơ ôm anh như ôm một ván gỗ nổi. Lục Bắc Thần mặc cho cô ở phía sau ôm lấy mình, đi đi lại lại theo từng bước chân của anh. Ngoài cửa sổ, màn đêm đã buông xuống, thứ ánh sáng kia là ánh đèn đường, điểm xuyết cho trời đêm sâu thẳm là những vì sao.

Có tia sáng hắt vào cửa sổ, chẳng biết là sao trên mặt đất hay sao trên bầu trời đã làm ấm áp cả căn phòng. Tia sáng ấy chênh chếch trên gò má của người đàn ông, di chuyển nơi bờ môi mỉm cười của anh, khiến anh trông tập trung mà ôn hòa. Còn người con gái phía sau đang dán sát gương mặt mộc vào lưng anh, mái tóc dài xõa xuống, chỉ cao tới ngang vai anh, hai con người với một độ cao chênh lệch vừa vặn nhất đã vẽ nên một bức tranh tuyệt đẹp.

Trong suốt quá trình này, anh yên lặng nấu cơm, cô yên lặng ngả vào anh, không ai nói thêm một câu nào...

Một món thịt bò rất đơn giản.

Nhưng mì, thịt, rau ăn kèm đều vô cùng tỉ mỉ, đến cả màu sắc kết hợp cũng bỏ rất nhiều công sức.

Cổ Sơ nhìn chằm chằm bát mì trước mắt, hết lời để khen ngợi. Thịt và rau ăn kèm được phân tách vô cùng tề chỉnh, dựa theo màu sắc, được xếp đều theo hình dạng dài ngắn, thô mảnh, kết hợp cùng một bát canh thanh đậm, từng chút đậm đà đan xen trong hơi thở. Cô nuốt nước bọt, ngẩn người mà không động đũa.

“Sao không ăn vậy?” Lục Bắc Thần nhướn mày: “Không cần nghĩ tới chuyện chụp lại làm kỷ niệm, đây không phải món tiêu biểu của anh.”

Cổ Sơ câm nín.

Một lúc sau, cô cầm đũa lên, khoa tay múa chân mấy cái rồi lại đặt xuống, khẽ thở dài: “Em cảm thấy anh vốn dĩ không phải đàn ông cung Thiên Yết, giống Xử Nữ hơn.”

“Sao lại nói vậy?” Lục Bắc Thần không hiểu mấy cái cung hoàng đạo này, vả lại cũng không có hứng thú.

Cổ Sơ bắt đầu ‘xòe bàn tay, đếm ngón tay’: “Xoi mới này, ưa sạch sẽ này, bị OCD này, còn cả... à đúng rồi, thần kinh nhạy cảm.”

Lục Bắc Thần khoanh tay đặt lên bàn, yên lặng đợi cô phát biểu ý kiến xong, sau đó ung dung nói: “Dao phẫu thuật trong tay bác sỹ có thể cứu được phần sau của hồi trí não thứ 3 trong não bộ* của em thì dao giải phẫu của bác sỹ pháp y cũng có thể diệt trừ nó.”

*Thùy Trán (Frontal lobe): có những chức năng ‘nâng cao’ những đặc trưng phức tạp, tính tế của con người như tính toán, lập kế hoạch, tưởng tượng, giải quyết các vấn đề khó khăn và những tình huống xã hội v.v... Trong thùy trán có 4 loại hồi não: Hồi trán lên, hồi trán trên (hồi trán 1), hồi trán giữa (hồi trán 2), hồi trán dưới (hồi trán 3). Trong đó nếu tổn thương phần sau của hồi trí não thứ 3 sẽ mất vận động ngôn ngữ, tức là khó nói chuyện.

Cổ Sơ lập tức im bặt.

Thấy vậy, Lục Bắc Thần càng đắc ý, người đổ người về phía trước: “Anh có thể cho em thêm một cơ hội đánh giá anh một cách khách quan.”

“Nghiêm túc với công việc, yêu sự sạch sẽ, tính nguyên tắc mạnh mẽ, còn nữa, phản ứng nhanh, IQ cao.” Cổ Sơ nhanh chóng dùng một cách khác để biểu đạt câu nói ban nãy. Cô không muốn ép anh khua con dao giải phẫu về phía cô.

Lục Bắc Thần nhún vai: “Thấy chưa, như vậy nghe thuận tai hơn nhiều. Tuy rằng não trái của em hơi khiếm khuyết nhưng cũng may não phải được coi là phát triển, sinh ra đã non yếu thì sau này cố gắng vậy.”

“Từ nhỏ em đã là thiên tài!” Cố Sơ nghiêng răng.

Lục Bắc Thần làm bộ mặt thương tiếc: “Học chung với một đám sinh viên mạch máu não hơi hẹp cũng khó trách sẽ xuất hiện thiên tài.”

“Anh...”

“Gặp được anh, coi như vận may của em tới rồi.” Lục Bắc Thần ngắt lời cô, cầm đĩa lên, trộn lẫn mỳ và rau góp vào với nhau rồi nói: “Não trái của anh vẫn đủ để bảo vệ em, thế nên cô thiên tài, mời ăn mỳ.”

Cố Sơ trừng mắt với anh, lầm rầm một câu: “Tuổi não trái của mình hơn người chắc.”

“Hử?”

“Không có gì.” Cô lập tức đổi giọng: “Em đang nói mỳ rất ngon.”

Lục Bắc Thần im lặng mỉm cười.

Sau khi tâm tư tươi sáng rồi, cho dù chỉ yên lặng ngồi ăn một bát mỳ cũng là điều hạnh phúc. Thật ra cô có ý nhắc tới ngày sinh nhật của anh, vì có sự tồn tại của Bắc Thâm, sinh nhật anh trở nên khác biệt, nhắc tới cũng có thể sẽ là một hố bom.

Anh chỉ ra đời sớm hơn Bắc Thâm mấy phút thôi, sinh nhật của Bắc Thâm cũng chính là sinh nhật của anh.

Năm xưa, sau khi biết sinh nhật của Bắc Thâm, cô đã nói một cách khoa trương: Trời ơi, hóa ra anh thuộc cung Thiên Yết.

Bắc Thâm cũng như anh vậy, hoàn toàn không say mê mấy cung hoàng đạo. Cô liền bắt đầu ba hoa chích chòe về sự nam hiểm, cay độc của cung Thiên Yết, lại còn thao thao bất tuyệt miêu tả về cái đơn thuần và lương thiện của Bạch Dương. Bắc Thâm nghe mãi, nghe mãi bỗng cảm thấy không ổn, nói với cô: Sao anh cảm thấy như em đang rơi vào hang ổ của sói vậy?

Thật ra năm đó cô mới là một con sói con, còn Bắc Thâm, vốn dĩ phải là một con sói cô độc rong ruổi nơi đại mạc, đã bị cô kiên quyết thuần phục thành một chú chó chăn cừu. Đương nhiên, lời này do Tiêu Tiểu Tiêu phát biểu. Cậu ấy nói, một người đàn ông như Lục Bắc Thâm sẽ rất khó khóa chặt, nhưng một khi đã vào khuôn khổ rồi thì sẽ rất ngoan ngoãn.

Vừa rồi Lục Bắc Thần không vì chuyện nhắc tới ngày sinh nhật mà không vui. Anh chỉ bình thản chuyển qua chủ đề này, ngay cả giọng nói cũng không chút biến đổi. Dường như cô nhìn thấy một chút ánh sáng, giống như khoảng cách ngăn trở giữa hai người họ đang dần dần khép lại. Anh và cô đều đang cố gắng thay đổi điều gì đó.

Lúc dùng bữa thường yên ắng.

Vì Lục Bắc Thần vốn dĩ là một người khi ăn không trò chuyện.

Trước đây ăn cơm, đa phần tiết tấu đều do anh nắm giữ, hôm nay cũng không ngoại lệ. Anh hỏi: “Tranh của anh đâu?”

Cứ thẳng thắn như vậy, nhưng đúng là phong cách nói chuyện của anh.

Cố Sơ còn đang ngậm một sợi mỳ trong miệng, lúng búng đáp: “Đó là tranh của em.” Cô không phải giả ngốc hỏi anh tranh gì, quá giả tạo. Với đôi mắt ‘hoa nhân kim tinh’ đó của anh, vừa vào cửa là đã biết ngay rồi.

“Tranh của em đã đề giá, tức là hàng hóa. Anh mua về rồi tức đồ của anh. Đạo lý này em phải hiểu.”

Cố Sơ dùng logic của phụ nữ, mạnh mẽ phản bác lại logic của anh: “Tranh do em vẽ.”

Logic của con gái thì thường vô lý, thậm chí là ngang bướng.

Nhưng Lục Bắc Thần vẫn điềm nhiên trả lời: “Nhưng em vẽ anh, đây được coi là xâm phạm quyền hình tượng đấy.”

“Không phải là anh.” Cố Sơ buột miệng.

Nhưng nói xong cô lại hối hận, vì không phải anh thì sẽ là Bắc Thâm. Hôm đó khi vẽ bức tranh ấy, hình ảnh người đàn ông trong đầu cô có sự trùng khớp trong khoảnh khắc. Gương mặt y như đúc khiến cô lẩn lộn. Nếu tự hỏi lòng mình, trong tranh rốt cuộc là Bắc Thần hay Bắc Thâm, cô... thật sự không trả lời được...

~Hết chương 174

~

175. Chương 175: Con Có Bạn Trai Rồi

Trong không khí sượt qua tia sáng bóng loáng mà lạnh lẽo của lưỡi dao...

Cô cảm thấy, anh sẽ giận.

Chỉ ít thì sắc mặt cũng sẽ thay đổi.

Nhưng điều ngoại dự kiến là Lục Bắc Thần vẫn điềm nhiên như không, thậm chí ẩn đường còn không nhíu lấy một cái. “Người đàn ông trong bức tranh mặc vest, Bắc Thâm trước giờ không thích mặc Âu phục.”

Lần này anh chủ động đề cập tới Bắc Thâm, khiến lòng Cố Sơ hơi lảo đảo. Cô ngược nhìn anh, bỗng chốc không biết nên nói gì. Lục Bắc Thần đặt đĩa xuống, có lẽ cũng ngang dạ rồi bèn rút một tờ giấy ăn ra lau miệng, động tác vô cùng tao nhã.

“Hay chính em cũng quên mất mình vẽ gì rồi?”

Cố Sơ nghe ra sự chuyển ý trong lời nói của anh. Rất rõ ràng, cái tên ‘Bắc Thâm’ chỉ là một vật tham chiếu anh mang ra để phân biệt, anh hoàn toàn không muốn thảo luận với cô chủ đề Bắc Thâm vào lúc này. Thế là cô cũng lựa gió bẻ buồm, quan tâm tới chủ đề tiếp theo.

“Em đâu có vẽ anh mặc áo vest.”

Nghe xong, Lục Bắc Thần nở nụ cười với hàm ý sâu xa: “Thế trong bức tranh của em, anh mặc gì?”

Lúc này Cố Sơ mới ý thức được mình bị anh dẫn xuống hố rồi. Cô trừng mắt, đứng dậy ra khỏi phòng ăn. Lục lợi một hồi cô mới tìm ra bức chân dung đã được giấu kỹ. Cô mở chiếc hộp, từ từ trải bức chân dung ra, sau khi nhìn thì quả thực đã câm nín.

Nếu chỉ nhìn những đường nét của một bên mặt, thì ngay bản thân cô cũng hoảng hốt, không biết rốt cuộc là Lục Bắc Thâm hay Lục Bắc Thần, nhưng tiếp tục nhìn thì cô đã rõ nguyên nhân Lục Bắc Thần không giận dữ. Dưới ánh đèn đường bên ô cửa sổ đứng, người đàn ông đứng sững ấy có gương mặt nghiêng tuấn tú trong bộ vest trắng tấp.

Cô lại vẽ Lục Bắc Thần mà bản thân hoàn toàn không nhận ra.

Nhìn chằm chằm bức tranh trước mặt, rồi sắp xếp lại tâm trạng của bản thân khi vẽ tranh hôm đó, vừa bí bách lại muốn khóc, có lẽ liên quan đến thời tiết hôm đó, nhưng bây giờ nghĩ lại, quả thực là có liên quan tới người trong tranh. Cô nhớ tới dáng vẻ của anh, một mình lẻ loi đối diện với đêm dài cô quạnh, bóng hình tuy thẳng tắp nhưng ẩn giấu một vẻ lạnh lùng, cô độc vô cùng vô tận. Đây chính là anh mà. Lần đầu tiên cô nhìn thấy anh, cô sẽ cho rằng là Bắc Thâm, nhưng đôi mắt ấy chứa đựng quá nhiều cảm xúc, bình tĩnh tới đáng sợ, dùng sự xa cách, dùng vẻ lạnh nhạt để giấu đi nỗi đau tận đáy lòng.

Cô rất hiếm khi nhìn thấy tâm trạng này trong ánh mắt Bắc Thâm, không phải không có, chỉ là không thường gặp.

Người cô vẽ là Lục Bắc Thần, suy nghĩ này khiến cô cực kỳ kinh ngạc.

Đang mải nghĩ thì bức tranh trong tay bị rút mất: “Giấu đồ quả nhiên là tuyệt chiêu của phụ nữ.”

“Này...”

Lục Bắc Thần giơ ngón tay mảnh khảnh lên, ra hiệu cho cô im lặng. Cổ Sơ ngẩn người, còn tưởng đã xảy ra chuyện gì, bèn đồng tai lên nghe.

“Có thời gian thì vẽ thêm cho anh một bức, tốt nhất là dùng u sầu thế này.” Nói rồi, anh nhanh gọn cuộn bức tranh lại, đút trở lại ống tranh: “Đương nhiên, em cũng có thể vẽ anh không mặc quần áo, anh sẽ dành ra đủ thời gian để làm người mẫu của em.”

“Bảnh chọe.” Cổ Sơ mãi mãi không thể khắc phục được khuyết điểm da mặt quá mỏng.

Lục Bắc Thần bật cười, ngông nghênh bỏ đi.

Đương nhiên, bức tranh đó đã bị anh cất vào vali một cách đầy hợp lý.

Cổ Sơ muốn đoạt lại, đúng lúc này di động vang lên. Cầm máy lên xem, là hình di đang nhấp nháy, như một lá bùa đòi mạng vậy. Tâm trạng vui vẻ bỗng chốc tan biến, thậm chí bắt đầu tụt xuống. Cô nhận máy, chất giọng hào sảng đầu kia lại bắt đầu.

“Khi nào quay về Quỳnh Châu?”

Đáng lẽ là về rồi. Hạ Môn vốn dĩ là nơi cô tới để kết thúc một chuyện tình cảm. Ai ngờ Lục Bắc Thần xuất hiện, nơi này đã trở nên khác biệt.

“Con... tạm thời không về nữa.”

“Vẫn chưa chơi chán?” Sầm Vân có vẻ không vui: “Bây giờ con không còn là trẻ con nữa, đừng có ra ngoài chơi bởi không có điểm dừng như thế, mau chóng về nhà tìm công việc, đi làm. À còn nữa, có một cô thường ngày chơi thân với dì, con trai du học trở về rồi, khi nào con quay về thì hai đứa gặp mặt.”

Cổ Sơ cảm thấy nhức đầu vô cùng, vừa định lên tiếng thì eo bỗng bị siết chặt, người đàn ông từ phía sau nhẹ nhàng ôm cô vào lòng.

Làm cô giật nảy mình, quay đầu lại, nhìn vào đôi mắt thâm sâu của Lục Bắc Thần.

“Con cũng không còn nhỏ tuổi nữa. Quỳnh Châu không như Thượng Hải mà có cả đồng các cô 25 tuổi còn chưa lấy chồng sinh con đâu. Giờ con thành gái ế rồi có biết chưa?” Sầm Vân huyền thuyên không ngừng.

Mấy lời này sắp mọc rễ trong tai Cổ Sơ rồi. Trước đây dì hay căn nhắc Hứa Đồng, bây giờ Hứa Đồng tận thủ đô xa xôi, cô liền thành vật hy sinh. Chắc chẳng bao lâu nữa, Tư Tư cũng trở thành đối tượng chịu trận rồi.

Người đàn ông sau lưng thu chặt tay lại, sống lưng cô dựa sát vào ngực anh, như có một ngọn lửa từ sau lưng liếm tới tận trái tim.

Tai phải cô nghe điện thoại, gò má anh cọ vào vành tai trái của cô, giọng nói trầm thấp đầy mê hoặc: “Nói với dì là em có bạn trai rồi.”

Hơi thở của anh men theo tai trái truyền vào tận tim cô. Khoảnh khắc này, cô chỉ cảm thấy lông măng khắp người mở rộng ra, ngứa ngáy cứ thế chạy tới tận bụng dưới, rồi lại bị hơi thở nam tính của người đàn ông thiêu cháy. Sầm Vân đầu kia vẫn chưa dừng lại.

Người đàn ông ôm cô vào lòng đang cọ sát vành tai cô, bờ môi mỏng thấm cả nhiệt độ.

“Dì ạ.” Giọng Cổ Sơ khe khẽ nhưng đã dùng cảm cắt đứt mấy lời như tụng kinh của đối phương.

“Sao? Con đừng có nói với dì con không đi xem mặt đấy.”

“Vâng, con sẽ không đi xem mặt đâu.”

“Cái gì?”

Lục Bắc Thần ngẩng đầu, cũng nhìn cô đầy hứng thú.

Cô không nhìn anh nhưng tâm tư thì vô cùng sáng tỏ, tuy rằng ngượng ngùng trong việc biểu đạt một số chuyện.

“Con... có bạn trai rồi.”

“Hả?”

“Còn nữa, dì, con không quay về Quỳnh Châu nữa.”

“Hả?”

“Con quyết định ở lại Thượng Hải làm việc.”

“Hả?”

“À... cứ vậy đi. Có thời gian con sẽ giải thích tiếp với dì.” Cố Sơ nói xong toàn bộ vội vàng ngắt máy, sau đó thông minh tắt nguồn.

Một giây sau, cả người cô bị Lục Bắc Thần xoay ngược lại. Anh mỉm cười hỏi: “Bạn trai của em là ai?”

Cố Sơ mím môi, dứt di động vào trong túi quần, từ tốn nói: “Không biết.”

Lục Bắc Thần nhướn mày.

“Chẳng phải ban nãy anh gợi ý cho em sao? Quả nhiên là một ý tưởng hay.” Cô ngẩng cao cằm, cười tươi rói.

Lục Bắc Thần đặt hai tay lên vai cô, hơi dùng sức một chút: “Cô bé, phí tư vấn của anh đắt lắm đấy.”

“Em đâu có nhờ vả anh nghĩ cách giúp em.” Cố Sơ chiếm ưu thế.

Rõ ràng nếu vô lý cũng cố nguy biện vài phần, Lục Bắc Thần không phải đối thủ của Cố Sơ. Anh há hốc miệng, lại nói: “Em ở lại Thượng Hải làm việc cho ai?”

Cố Sơ giơ một đầu ngón tay ra, chọc mấy cái lên ngực anh: “Cho anh đấy.”

Nụ cười bên bờ môi người đàn ông càng thêm đậm.

Ngay sau đó Cố Sơ nói tiếp: “Em suy nghĩ rất kỹ rồi. Tiền lương và phúc lợi của anh đều hậu hĩnh. Con người thì, tuy có hơi khó chiều một chút nhưng được cái chỉ số diện mạo đủ cao, bình thường làm việc mệt mỏi, cái mặt của anh cũng có thể giúp tâm tình sáng khoái.”

“Dám trêu ghẹo sếp thế hả?” Lời cô nói kỳ thực anh rất thích nghe.

Cố Sơ nhin cười: “Sếp ở đâu mà chả có những trợ lý tốt thì ngàn vàng khó kiếm. Xem xét quan hệ cung cầu trên thị trường, em cảm thấy em có quyền xoi mói và lựa chọn hơn.”

Lần này tới lượt cô ngông nghênh bỏ đi.

Lục Bắc Thần đứng yên tại chỗ, nhìn cô tung tăng như một con thỏ ‘nhảy’ về phòng ngủ, không nhin được cười.

Cuối cùng, Cố Sơ lại thò đầu ra: “Thưa ông chủ, tôi thế này có được gọi là tai nạn lao động không ạ?”

Lục Bắc Thần khoanh hai tay trước ngực, cười khê, vừa như khó xử vừa như cứng chiều: “Được, em nói được là được, trợ lý Cố vĩ đại ạ!”

Khi chuông cửa vang lên, Hứa Đồng vừa mới tắm xong, trên đầu vẫn còn đội một chiếc mũ chụp đầu.

Trước khi ra khỏi phòng tắm, cô cọ vào cánh cửa thủy tinh, để lộ ra một gương mặt hơi tái. Bên ngoài tiếng chuông cửa chậm rãi vang lên, cực kỳ chói tai giữa đêm khuya.

Cửa kính như bị ai tạt mực lên vậy, đen thui lùì. Ánh trăng tối nay rất tối, đến cả sao cũng lác đác. Không thấy ánh sáng, không thấy người, cửa sổ của hàng xóm hai bên trái phải cũng đen kịt, giống như từng đôi mắt đang ẩn mình trong bóng đêm, yên lặng quan sát mọi thứ.

Cảm giác này rất không thoải mái, giống như sắp xảy ra chuyện gì đó.

Hứa Đồng nhớ lại con đường về nhà hôm nay cũng vậy. Bình thường xe cộ đông đúc cả con đường Trường An, hôm nay thông thoáng vô cùng, xe ít đến đáng thương. Tới khu Tam Hoàn, càng giống như cả đường đều là đèn xanh. Đèn sàn nhà ngoài phòng khách có bật, thứ ánh sáng u tối, từng chiếc đèn phát ra những tiếng rẹt rẹt.

Cô rất sợ một giây nữa thôi đèn sẽ tắt.

Men theo ánh sáng, Hứa Đồng vô thức nhìn lên chiếc đồng hồ trên tường. Mới có 12 giờ đêm, bình thường đây là con đường không đêm, lại có những người hàng xóm thích náo nhiệt, sao bỗng nhiên không có động tĩnh gì vậy?

Đèn ở cửa ra vào chưa bật, chỉ có chút ánh sáng trong phòng khách hắt lên cánh cửa. Cô đứng đó hỏi một tiếng xem đó là ai.

Không có ai trả lời nhưng chuông cửa thì vẫn inh ỏi đều đều.

Hứa Đồng đi tới trước, trong lòng rõ ràng là sợ hãi nhưng tay vẫn thò ra không theo kiểm soát, đặt lên tay nắm cửa. Lúc này tiếng chuông đột ngột ngưng lặng. Cô cứng người, nghe thấy cả tiếng thở của mình, nặng nề, gấp gáp.

Trái tim treo ngược trong cổ họng, chèn đến khó chịu.

Bỗng nhiên, tiếng chuông lại vang lên.

Khiến cô hoảng sợ run lấy bầy.

Trong một đêm khuya tĩnh mịch thế này, cô thậm chí có thể nghe thấy tiếng trái tim đang đập thình thịch, thình thịch, bên tai là những tiếng ong ong không dứt.

Hứa Đồng cuộn chặt tay lại, sau đó lấy hết dũng khí mở cửa ra.

Bên ngoài tối đến đáng sợ nhưng lại có một chiếc mặt nạ trắng bệch treo giữa không trung. Hứa Đồng suýt nữa kinh hãi tới mức tim ngừng đập. Cô đột ngột tròn hai mắt, hoảng sợ hỏi: “Anh là ai?”

Lúc hét lên câu này, tầm mắt cô cũng đã quen dần với bóng tối. Đó đâu phải một chiếc mặt nạ? Ngoài cửa có một người đang đứng với bộ trang phục đen kín người, còn khoác một chiếc áo cũng màu đen, trên mặt đeo một chiếc mặt nạ như con rối. Vì quá tối thế nên thoạt nhìn chỉ có thể thấy mặt nạ của người này.

Nhìn tiếp xuống dưới, một bàn tay khô héo thò ra từ trong lớp áo khoác, xách một cây đèn xanh.

Cây đèn xanh dán giấy, không sáng.

Không có ai trả lời câu hỏi của Hứa Đồng. Người ngoài cửa nhìn cô, gương mặt cực kỳ hung tợn.

Da đầu Hứa Đồng như sắp bùng nổ tới nơi. Cô nhìn người này, nhớ tới một thứ y hệt, chính là người giấy trong linh đường. Phản ứng đầu tiên của cô là đóng cửa lại vậy mà động tác của người ấy lại nhanh hơn, bất thành linh rút từ trong người ra một con dao sắc nhọn, đâm về phía Hứa Đồng. Trong không khí sượt qua tia sáng bóng loáng mà lạnh lẽo của lưỡi dao...

~Hết chương 175

~

176. Chương 176: Mặc Cho Anh Dẫn Đường Thẳng Tiến

Bước chân của khách du lịch khuấy động bầu không khí nguyên sơ nhất ở đây, hơi thở thương nghiệp càng ngày càng mãnh liệt.

“Á!!!” Hứa Đồng kinh hoàng hét lên, tỉnh dậy khỏi cơn ác mộng. Đôi mắt cô nhìn chòng chọc lên trần nhà, trán ướt đầm mồ hôi.

Phòng ngủ có một tia sáng yếu ớt, là ánh đèn dưới sàn, làm ấm cả tầm nhìn. Rất lâu sau cô mới khẽ cử động, phát hiện ra mình vẫn còn nắm tay rất chặt. Sau khi thức dậy, cả sống lưng ướt sũng. Cô cúi đầu,

dần dần buông tay ra, lòng bàn tay đầm đìa mồ hôi. Cô còn nhớ Tổ Diệp từng nói, con người ta lúc ngủ nếu hai tay nắm lại như nắm đấm thì thông thường đều có thể phản ánh tâm lý căng thẳng và cảm giác bất an vì áp lực.

Hứa Đồng nhớ lại giấc mơ vừa rồi.

Người đeo mặt nạ, mặc áo khoác đen, đứng ngoài cửa ấy trong tay cầm một ngọn đèn xanh không sáng, con dao ngắn giấu trong ống tay áo vạch ra một tia sáng lạnh lẽo trong không trung. Cô bất chợt rùng mình, cũng theo đó mà tỉnh táo trở lại. Những tình tiết trong giấc mơ còn đôi chút méo mó nhưng cảm giác sợ hãi mà nó mang lại cho cô thì không thể nào quên.

Cô xuống giường, ra ngoài phòng ngủ, đi tới phòng khách, trước mắt có ánh sáng.

Rèm cửa trong phòng khách còn chưa kéo vào, cả một khoảng bên ngoài ô cửa sổ sát sàn là ánh đèn đường loang lổ, còn cả nỗi cô đơn khi ngàn vạn ngọn đèn khắp các nhà đang đợi chờ thành phố. Cô nhìn chiếc đồng hồ trên tường, nửa đêm rồi. Cũng may đã tỉnh dậy, chí ít có thể nhìn thấy đèn đuốc chân thực nhất trong hiện thực.

Bật đèn lên.

Cô từ trong tủ đựng đồ bên cạnh sofa lấy ra một ngọn đèn xanh.

Chính là ngọn đèn tối ấy không biết ai đã treo trước cửa nhà cô, một ngọn đèn giấy màu xanh. Bắt đầu từ tối đó, cô luôn gặp ác mộng, mơ thấy có người cầm đèn xanh tới giết cô. Hứa Đồng không phải chưa nghĩ tới việc vứt cây đèn này đi, thậm chí sau khi cầm nó, suy nghĩ đầu tiên của cô là ném thẳng vào thùng rác dưới nhà.

Nhưng cô còn phát hiện thứ khác trong cây đèn ấy.

Hứa Đồng lấy tượng gỗ trong đèn ra. Đó là một tượng gỗ rất nhỏ, độ lớn vừa đủ để có thể đứng bên trong. Là một người tí hon được khắc gỗ, tứ chi đều có thể cử động, gương mặt đó trắng ngất đến thảm thương, giống hệt như một người giấy bày trên linh đường.

Nhưng điều càng khiến Hứa Đồng cảm thấy quái dị hơn là tượng gỗ này có thể nói.

Trông chỉ là một khúc gỗ đơn giản nhưng bên trong lại được lắp đặt mạch điện cơ bản, lắp một chiếc pin kích cỡ nhỏ nhất, khi ấn một cái vào phần gò lên phía sau lưng bức tượng nhỏ là nó sẽ bắt đầu nói chuyện. Lúc đầu Hứa Đồng hoàn toàn không hay biết, sau khi ấn xong, có tiếng trẻ con bật ra đã khiến cô giật nảy mình.

Thanh âm non nớt, đang đọc một đoạn đồng dao:

Tinh tang tang, không ai động

Nhìn thấy rõ, lòng khó yên

Bụng ông ọc, vẫn không ăn

Anh không ăn, tôi ăn trước

Hu hu hu, uống hết sạch

Đấm ra, kéo giấu

Hi ha ha, đừng hoang mang

Bữa ăn sau, bạn 'làm' canh

*Đây là một trong top 15 bài đồng dao thực chất đằng sau là một câu chuyện kinh dị. Câu chuyện của bài này là tình trạng người ăn thịt người thời kỳ đói kém. Có thể tạm hiểu nội dung bài đồng dao là một bữa ăn mà ở đó thức ăn chính là thịt người. Mọi người không ai dám động vào, vì biết phía trước là loại thức ăn không bình thường nên trong lòng cũng bứt rứt không yên, mặc dù bụng ai cũng đã sôi ông ọc. Cuối cùng cũng có người không nhịn được mà ăn miếng đầu tiên. Mọi người vừa ăn vừa khóc, nhưng một khi bắt đầu,

vừa ăn đã hết sạch. Những câu cuối có thể hiểu là một trò chơi tương tự như oẳn tù tì, người thua tức là người ra kéo sẽ phải ‘làm’ canh của bữa tiếp theo, tức là sẽ phải làm thức ăn ọi người.

Một bài đồng dao chữ nào cũng có thể nghe hiểu nhưng khi ghép lại với nhau, thanh âm non nớt của trẻ nhỏ khi phát ra từ tượng gỗ này có thêm chút đáng sợ. Hứa Đồng biết rõ có một số bài đồng dao không phải đọc cho trẻ con nghe, giống như bài đồng dao nổi tiếng nhất “Thỏ lớn bị bệnh, thỏ con nhìn” nếu mở rộng ra sẽ phát hiện ẩn đằng sau là một vụ án giết người.

Cô từng search bài đồng dao này, tài liệu trên mạng rất hiếm hoi, nhưng nhìn ngữ cảnh, giống hệt như phong tục của vùng Quảng Đông. Nhưng mấy hôm nay cô cũng đã hỏi qua không ít bạn bè ở Quảng Đông, họ đều nói rằng chưa từng nghe tới bài đồng dao này.

Đừng trách cô nghĩ tới mấy chuyện u ám. Câu cuối cùng: Bữa ăn sau, bạn ‘làm’ canh luôn mang lại cho cô cảm giác tội tệ.

Từ nhỏ tới lớn, Hứa Đồng chưa bao giờ gặp phải chuyện gì đáng sợ, sau khi đi làm ngược lại chứng kiến không ít chuyện lòng người hiểm ác, thế nên có nhiều lúc cô cảm thấy, trên đời này con người còn đáng sợ hơn ma quỷ. Sở dĩ cô không vứt chiếc đèn xanh đi, một là vì cô không thẹn với lòng, hai là cô muốn xem đối phương rốt cuộc là ai.

Cô có dự cảm, đây tuyệt đối không phải một trò đùa ác ý, nhất định có người muốn truyền đạt tới cô thông tin gì đó.

Tạm thời tới giờ cô vẫn an toàn, thế nên cô phải đợi, đợi hành động tiếp theo của đối phương..

Ở Hạ Môn, Tăng Thổ An trở thành mảnh đất văn hóa nhất. Làng chài vốn yên bình ấy, sau khi giao thông trở nên thuận tiện thì không còn say ngủ nữa. Bước chân của khách du lịch khuấy động bầu không khí nguyên sơ nhất ở đây, hơi thở thương nghiệp càng ngày càng mãnh liệt.

Nhưng nếu so sánh thì Tăng Thổ An vẫn được coi là yên tĩnh, vì có những bãi cát sạch sẽ, vì có những hoàng hôn thuần khiết, lại có những bình minh tươi đẹp, và vì còn có thể cảm nhận một không khí nông thôn lãng mạn.

Buổi chiều ngày hôm sau, Lục Bắc Thần đưa Cố Sơ tới Tăng Thổ An. Nơi đây đa phần là nhà nghỉ bình dân. Lục Bắc Thần chọn trước một chỗ ở không tệ. Vừa đặt chân lên mảnh đất Tăng Thổ An, Cố Sơ còn tưởng Lục Bắc Thần uống nhầm thuốc. Cô những tưởng với thân phận cao quý mà anh hay khoe khoang thì tuyệt đối sẽ không tới mấy nơi thế này. Cho dù có tới thì cũng sẽ ở trong những khách sạn năm sao trở lên với cung cách phục vụ chu đáo như hoàng đế.

Kết quả lại là một nhà nghỉ có vườn hoa.

Xa xa có thể nhìn thấy biển, giống như phong cách kiến trúc kiểu Tây. Căn phòng không lớn lắm nhưng có một mùi hoa nhẹ nhẹ. Đẩy cửa sổ ra, bên ngoài ban công chính là khu vườn trăm hoa, nghe được tiếng chim hót, ngửi được hương hoa thơm, lại còn có tiếng sóng biển dạt dào bên tai, ánh nắng rực rỡ, những ngày này trở thành một sự hưởng thụ thoải mái nhất.

À đúng, quan trọng nhất là Lục Bắc Thần chỉ đặt một phòng.

Cố Sơ nhìn chằm chằm chiếc giường đôi kích cỡ 1m8x2m, rất lâu sau mới hỏi: “Chúng ta có cần đặt thêm phòng nữa không?”

Lục Bắc Thần nằm ngửa người lên giường, thử đệm, vô cùng hài lòng: “Vì sao còn phải đặt thêm một phòng?”

Anh mặc nguyên quần áo, hai chân vắt chéo nhau, lúc ngược mắt lên nhìn Cố Sơ, trong đôi mắt có một vẻ trêu đùa. Anh vỗ tay lên giường: “Giường có hơi bé một chút nhưng thích hợp cho hai người thúc đẩy quan hệ tình cảm. Không tin thì em nằm thử xem.”

Có ma mới nằm xuống thúc đẩy tình cảm với anh.

Cố Sơ thẳng thừng lấy từ trong túi ra ba đồng xu, ném lên giường.

Cả ba đồng đều rơi xuống, chẳng một đồng nào nảy lên.

Cô kiêu ngạo nhìn Lục Bắc Thần, ra hiệu cho anh nhìn đồng xu.

Nhưng Lục Bắc Thần lại giả ngốc: “Đang yên đang lành sao lại ném tiền? Cát đi, bây giờ kiếm tiền đâu có dễ, đừng có ném tiền qua cửa sổ.”

Nếu chân không bị thương, cô chắc chắn sẽ xông tới đập vào anh. Cô chống hông, dồn hết sức mạnh của việc đập vào cổ họng: “Tất cả đồng xu đều không nảy lên, một người cao quý như anh có ngủ được không?”

“Vì sao không ngủ được?”

“Thế tức là lần trước anh cố tình gây khó dễ phải không?”

Lục Bắc Thần cười: “Coi như không ngốc.”

Cô đúng là bị trúng gió rồi mới điên cùng anh. Cô cất đồng xu đi, giận dữ lườm anh một cái, chẳng thèm quan tâm nữa.

Ở sau lưng anh uể oải nói một câu: “Không tới thử thật à?”

“Không muốn nói nhiều với anh.”

Thời gian họ tới đây vừa hay không có nhiều khách du lịch, thế nên trả lại cho Tăng Thổ An nhiều sự thanh tịnh.

Nắng chiều rất đẹp, sóng biển trong veo, phản chiếu ánh mặt trời.

Tăng Thổ An, chữ “Thổ” trong đó có nghĩa là nhà. Tuy rằng nơi đây đậm mùi thương nghiệp nhưng vẫn đang cố gắng duy trì những văn hóa truyền thống của làng chài. Một làng chài nhỏ bé nhưng tín ngưỡng, phong tục nhưng dung nạp cả bốn loại tôn giáo: Đạo giáo, Phật giáo, Cơ đốc giáo và Ấn Độ giáo. Đây là nét độc đáo chỉ có ở Hạ Môn, cũng là điểm đặc biệt thuộc riêng về Tăng Thổ An.

Nếu vào sáng sớm, xa xa sẽ nghe thấy có tiếng người cầu khẩn lúc bình minh, còn có tiếng ai hát vang bên bờ biển, xa xôi, trang nghiêm. Đương nhiên, đây là những gì năm ấy Cố Sơ và Lục Bắc Thần trải qua khi tới đây. Lúc tiếng ca vọng vào tai, đó là một cảm giác cực kỳ rung động.

Cố Sơ không rõ nguyên nhân Lục Bắc Thần đưa cô tới đây, sáng sớm từng hỏi anh, anh nói muốn được thoải mái một chút.

Có lẽ anh hoàn toàn không biết cô và Bắc Thần từng tới đây, vì nếu biết, khi đặt chân lên mảnh đất này lẽ nào anh không buồn?

Hoặc cũng có thể anh biết chuyện này vì anh từng nói không có chuyện gì của Bắc Thần mà anh không biết.

Cố Sơ không ngốc nghếch tới mức tiến tới hỏi anh rốt cuộc xuất phát từ mục đích gì. Hơi thở thuộc về cô và Bắc Thần ở nơi đây đã sớm không còn nữa, hà cớ phải truy cứu, nghĩ suy?

Ăn đủ các loại hải sản sau đó khi ánh tịch dương từ từ chìm xuống mặt biển, Lục Bắc Thần thuê một chiếc xe đạp đôi. Thân xe được tô vẽ đủ các loại màu, vô cùng phù hợp với không khí văn hóa ở đây. Họ ở lại Tăng Thổ An, dĩ nhiên sẽ men theo con đường vòng tròn ở cửa thôn để từ từ hưởng thụ cảm giác thời gian trôi chảy.

Sau khi nhận được xe đạp, Cố Sơ cảm thấy Lục Bắc Thần cố ý. Đúng là xe đạp đôi nhưng chỗ ngồi phía trước rất nhỏ, rõ ràng là kiểu xe người lớn lai trẻ con. Cô ầm ỉ đòi đổi xe, Lục Bắc Thần chỉ nhún vai nói không đủ tiền đặt cọc.

Thế nên Cố Sơ có thể cảm nhận sâu sắc ‘ác ý’ của Lục Bắc Thần.

Cô cứ kéo áo anh mãi, đòi đi gặp ông chủ cho thuê xe, anh cũng đồng ý, bị cô lôi tới tận chỗ thuê xe. Vừa hỏi, tiền đặt cọc hai loại xe chỉ chênh nhau có 50 đồng. Cô không mang theo ví tiền, đành giương mắt nhìn anh. Ai ngờ anh làm mặt vô tội: “Hết tiền thật rồi.”

Có ma mới tin anh hết tiền thật.

Ông chủ đứng bên vô cùng ‘hiền hậu’, nhìn Lục Bắc Thần với nét mặt vô cùng đồng tình, rồi lại quay sang Cố Sơ và nói: “Cô bé à, đừng làm khó dễ bạn trai của cô nữa. Cô ngồi phía trước, cậu ấy ngồi phía sau đạp là vừa đẹp. Cô nhìn xem, cô nhỏ con, cậu ấy cao to...”

“Này ông chủ, ông nói ai nhỏ con?” Cố Sơ nghe thấy câu này là không vui rồi. Cô đi tới trước mặt ông chủ, phác họa chiều cao của mình: “Nói gì thì nói tôi cũng cao hơn ông nửa cái đầu, mắt ông nhìn kiểu gì vậy?”

Ông chủ làm mặt ngượng ngập.

Lục Bắc Thần thấy thế bèn kéo cô qua một bên, nói với ông chủ: “Thật ngại quá, bạn gái tôi tính tình nóng nảy.” Còn chưa đợi Cố Sơ lên tiếng phản bác, anh đã quay đầu nói với cô: “Đừng bướng nữa, ông chủ nói cũng có lý. Chúng ta ra ngoài chơi chuyến này cũng tốn không ít tiền, tiết kiệm cho anh chút đi.”

Cố Sơ nghe thấy lời này quả thực phải nhìn anh bằng con mắt khác, quan sát anh một lượt từ trên xuống dưới. Người này nói dối không biết đỏ mặt sao? Nói cứ như thật vậy, ai tin chứ? Nhưng mà, dù sao ông chủ cũng tin rồi, ánh mắt đồng tình kia lại tăng thêm mấy bậc, khiến Cố Sơ cảm thấy mình như một cô gái ăn tiêu phung phí vậy.

Kết quả không nghĩ cũng biết.

Trên con đường vòng tròn, Lục Bắc Thần đạp xe chở cô, chỉ có điều cô trở thành ‘phái yếu’ ngồi phía trước. Khi hai cánh tay rắn rỏi của anh đặt lên tay lái bỗng trở thành tường đồng vách sắt. Cô được anh bao bọc trong không gian nhỏ hẹp của anh và xe.

Cố Sơ chỉ còn cách đặt hai tay lên chiếc chuông bên cạnh, hai chân cũng không thể may mắn chạm được tới bàn đạp bèn gác lên gióng ngang, cộng thêm ghế ngồi có hơi thấp, cả người cô như một con gà con vậy, để mặc cho Lục Bắc Thần điều khiển phương hướng, đưa cô thẳng tiến về phía trước...

~Hết chương 176

~

177. Chương 177: Lục Bắc Thần Yêu Cố Sơ

Rất nhiều thanh niên nam nữ tới Tầng Thổ An đều đạp xe tới con đường vòng tròn này, thân mật dựa vào nhau ngắm bình minh hoặc hoàng hôn.

Bên kia con đường vòng tròn chính là bãi biển, được nhuộm màu nắng như được rải lên một lớp vàng. Xa nữa chính là đường bờ biển, phản chiếu một khoảng ánh sáng rộng lớn nơi chân trời, trong veo sinh động. Rất nhiều thanh niên nam nữ tới Tầng Thổ An đều đạp xe tới con đường vòng tròn này, thân mật dựa vào nhau ngắm bình minh hoặc hoàng hôn. Cố Sơ thích nghe tiếng thủy triều lên hoặc có thể đi kèm với tiếng kêu của những chú hải âu, nhưng bây giờ, hải âu đã mất dạng từ lâu.

Chỉ còn lại những cặp tình nhân lác đác đang bắt cua trên bãi cát.

Cô cũng từng bắt.

Nhưng phải tới buổi tối bắt mới được, lúc ấy những chú cua nhỏ sẽ xuất hiện hoạt động, nhưng cho dù có bắt được, cô cũng lại thả hết, chẳng qua chỉ để tiêu khiển thời gian rảnh mà thôi.

Hoàng hôn đã lơ lửng quá nửa trên mặt biển, mặt biển cũng tựa như bùng cháy, đường chân trời đã nửa sáng nửa tối, bèn hắt một cái bóng tối. Bóng của cô và Lục Bắc Thần giống như một đoạn phim hắt xuống mặt đường. Gió biển thổi qua mang theo mùi tanh ngọt mát rượi.

Mái tóc dài của cô khẽ tung bay, có mấy sợi bay lên, lướt qua cằm anh. Anh bèn há miệng ngậm lấy đuôi tóc cô, có hương hoa thơm mát.

“Đáng ghét.” Cố Sơ nhận ra bèn đưa một tay giật lại tóc trong miệng anh.

Lục Bắc Thần nở nụ cười xấu xa, bỗng nhiên tăng tốc, chiếc xe đạp lao vút đi rất nhanh.

“Á!” Cố Sơ gấp gấp hét lên, lập tức túm chặt cánh tay Lục Bắc Thần, vô thức buột miệng: “Bắc Thần, anh lái chậm thôi!”

Người đàn ông sau lưng sững người.

Nhưng cũng rất nhanh lẹ giảm tốc.

Lúc ấy cả người Cố Sơ mới ổn định lại. Cô thở hắt ra một hơi, khi lên tiếng thanh âm có chút oán trách: “Ban nãy chút nữa thì em bay ra ngoài đấy.”

Lục Bắc Thần cười khê: “Còn có anh mà, sẽ không để em gặp nguy hiểm.”

Cố Sơ quay đầu trừng mắt với anh: “Kẻ đầu tên cũng chính là anh, không đáng tin.”

Anh không nói nữa, chỉ còn tiếng cười.

Tốc độ xe không còn nhanh nữa, từ từ chậm rãi lăn bánh trên con đường vòng tròn. Bóng hình hai người phản chiếu trong dải hoàng hôn, từ xa nhìn lại giống hệt như cảnh trong một bộ phim điện ảnh. Còn nhìn gần, gương mặt xinh đẹp của Cố Sơ cũng như có thêm màu sắc, con ngươi long lanh cực kỳ trong sáng, còn có cả nụ cười tươi tắn hệt như quả nắng, như trăng trong nước, hàm răng trắng lại như những viên ngọc trai giấu trong lớp vỏ trai, nụ cười như mơ như thực rạng rỡ mê người.

Lục Bắc Thần thường hay không kìm được lòng mình, nhìn cô thêm một chút, rồi nhớ lại hành động ban nãy khi cô nắm lấy cánh tay như một chú mèo con, khê gọi tên anh. Khoảnh khắc này, lồng ngực cũng dạt dào như những con sóng ngoài kia, chấn động, thét gào, tình yêu gần như đã nuốt trọn tất cả.

“Ban nãy em gọi anh là gì?” Gương mặt anh kè sát, khê hỏi.

Cố Sơ ngây người.

Ban nãy cô gọi anh là Bắc Thần?

Cô không hề ý thức đến, anh nhắc như vậy cô mới chợt tỉnh lại.

“Em gọi cái gì? Có gọi gì đâu.” Cố Sơ cứng miệng.

Cô nghe thấy tiếng cười bật ra từ sâu trong cổ họng người đàn ông, trầm thấp, rất mê người. Anh không ép buộc cô tiếp tục gọi tên anh, chỉ cúi đầu đặt lên mái tóc cô một nụ hôn nhẹ.

Trên mặt đất, bóng của hai người chồng lên nhau.

Cố Sơ cảm nhận được nụ hôn của anh, trái tim liền đập thành thịch. Cô không quay đầu mà vị ngọt trong lòng đã lan ra tận đầu môi.

Đây là lần đầu tiên cô gọi tên anh.

Bắc Thần, Bắc Thần...

Có lẽ vì đã quanh quẩn trong lòng quá lâu rồi nên khi buột miệng bật ra lại tự nhiên mà không chút gượng gạo như thế...

Rất ít có những khoảnh khắc như thế này.

Không cần nghĩ gì cả, chỉ yên lặng ở một nơi hưởng thụ giây phút mặt trời xuống núi.

Từ đường vòng tròn trả lại xe, Cố Sơ liền bắt đầu điên cuồng tích góp các con dấu ở khắp các cửa hàng, trong tay cầm một cuốn sổ đóng dấu. Cứ tới mỗi một nhà hàng là lại đóng một dấu. Lục Bắc Thần uể oải đi theo sau, chốc chốc lại than phiền một câu: “Em đang lấy văn điệp thông quan để sang Tây Thiên lấy kính à?”

Có than phiền thì than phiền, anh vẫn ngoan ngoãn cùng cô chạy đông chạy tây.

Lục Bắc Thần dáng người cao to, mỗi khi bước vào nhà hàng nào lại hấp dẫn ánh mắt của các cô gái, cũng có chủ cửa hàng nhiệt tình, chủ động bước tới hỏi anh muốn gọi món gì. Anh cũng lần lượt rút ví tiền ra, mua toàn những thứ Cố Sơ xem qua loa rồi lại tùy ý bỏ xuống.

Trong một quán Slow Time, Cố Sơ ngoài việc đóng dấu còn bò lên mặt bàn viết bưu thiếp. Lục Bắc Thần tò mò tới nhìn nhưng cô lại lập tức che chặt như một cô nữ sinh sợ bị người ta nhìn trộm bài thi, rồi giờ một tay ra xua xua: “Không được xem.”

Một bức thư gửi cho tương lai của chính mình, cô chỉ muốn để bản thân mình xem.

Lục Bắc Thần là một người đàn ông, đương nhiên sẽ không hiểu được tâm tình thiếu nữ, cũng giống như anh chẳng hiểu sao những quán kiểu này vẫn có thể tồn tại vậy.

Sau khi Cố Sơ ra ngoài, giờ cao cuốn sổ đóng dấu trong tay, đưa cho Lục Bắc Thần với nét mặt khoe khoang. Lục Bắc Thần đón lấy, lật ra xem thấy đủ các loại con dấu với đủ màu xanh đỏ, hài lòng gật đầu, gấp cuốn sổ lại rồi nói: “Được rồi, văn điệp thông quan đã đầy đủ. Đại sư, chúng ta khởi hành thôi.”

“Anh không thể nói dễ nghe một chút sao?” Cố Sơ ngẩng cao đầu, đánh vào ngực anh.

Lục Bắc Thần tươi cười bắt lấy nắm đấm của cô, nhân đà nắm lấy tay cô, tay kia xách chiếc túi giấy in hình gấu Popobe, bên trong đựng toàn là mấy món đồ vặt vãnh ban nãy mua cho cô. Tình thần Cố Sơ đều đặt cả vào động tác nắm tay vừa rồi của anh, tự nhiên như hai người yêu nhau.

Cô đỏ mặt, ngược mắt liếc anh.

Một bên mặt anh cực kỳ hiền hòa dưới ánh đèn đường. Trong một buổi tối như thế này, khóe môi anh cũng được ánh sáng chiếu vào một nét đầy gợi cảm. Nhìn mãi nhìn mãi, trái tim cô cũng rối loạn, vội vàng cúi đầu không nhìn anh nữa.

Tại một bức tường vẽ nguệch ngoạc, Cố Sơ chợt dừng bước.

Lục Bắc Thần quay đầu nhìn cô: “Sao vậy?”

Cố Sơ không lên tiếng, đứng đực ra đó, yên lặng nhìn bức tường trước mặt. Lục Bắc Thần nhìn theo tầm mắt cô. Trên bức tường, lờ lợc sắc sỡ, thứ gì cũng có, đủ các loại hình với đủ các loại màu sắc, rối loạn đập vào mắt người ta.

Ngón tay đang nắm chặt tay anh chợt buông thông. Anh hơi nhúm mày, cũng buông tay ra.

Cố Sơ bước lên, tìm thấy một bức tranh trong rất nhiều những hình vẽ rối rắm, khi ngón tay chạm lên có chút cứng đờ. Lục Bắc Thần thấy vậy tiến lên. Sau khi nhìn rõ hình vẽ, sắc mặt anh hơi lạnh đi.

Dưới ngón tay cô là hình một đôi trai gái dựa vào nhau, vẽ rất hoạt hình nhưng không khó để nhận ra thân phận của hai hình ảnh nam nữ ấy, bởi vì bên dưới hình vẽ có viết một hàng chữ: Lục Bắc Thâm yêu Cố Sơ.

Khóe mắt cô cay xè.

Cô quên mất, trong làng chài nhỏ này thật ra từng có hơi thở của cô và Bắc Thâm để lại.

Ký ức xưa cũ bỗng nhiên ập đến.

Đó là lần sau chuyến du lịch tới Hạ Môn, cô bận rộn học hành, cộng thêm khoảng thời gian đó bố ra sức gán ghép cô và Kiều Vân Tiêu, khiến lòng cô càng thêm rối bời, thường xuyên tìm Bắc Thâm cũng không tìm thấy. Về sau có một ngày cô bất ngờ nhận được một tin nhắn đa phương tiện do Bắc Thâm gửi tới, nội dung trong thư chính là bức tranh nguệch ngoạc trước mặt, kèm theo dòng chữ này.

Lúc ấy cô mới biết thì ra Bắc Thâm lại tới đây.

Bây giờ, cuối cùng cô cũng nhìn thấy hình ảnh gốc của nó. Bắc Thâm đã vẽ hình hai người họ lên bức tường này, nhưng cho tới tận bây giờ cô vẫn không biết vì sao Bắc Thâm lại quay trở lại đây.

Nhìn thấy hình vẽ trước mặt, nhìn thấy câu “Lục Bắc Thâm yêu Cố Sơ” ấy, trái tim cô lại bắt đầu nhói đau. Cô rất muốn hỏi mục đích anh quay trở lại đây, nhưng cô phải hỏi ai đây?

Cô quay đầu nhìn Lục Bắc Thần.

Hỏi anh sao?

Chính anh nói anh biết mọi chuyện của Bắc Thâm.

Nhưng cô nhìn thấy rõ ràng sự nghi hoặc trong ánh mắt anh.

Lục Bắc Thần bước lên, đứng trước hình vẽ ấy rất lâu, sau đó quay đầu hỏi cô: “Là em vẽ sao?”

Giây phút này Cố Sơ biết rồi, anh vốn không biết chuyện này. Chưa biết chừng ngay cả chuyện cô và Bắc Thâm từng tới Tăng Thổ An anh cũng không biết.

Cô lắc đầu, không muốn giấu anh bèn nói: “Là Bắc Thâm vẽ.”

Anh nghe xong, đầu mày hơi nhíu lại, rồi lại nhìn bức tranh ấy rất lâu. Ban đầu Cố Sơ tưởng rằng anh đang giận vì sắc mặt anh trông có chút biến đổi, không cười nên có phần lạnh, nhưng cũng có thể vì ánh sáng đèn đường hắt xuống.

Nhưng Cố Sơ cảm thấy có gì đó không ổn, nét mặt anh giống như đang nghiên cứu gì đó.

“Anh...”

“Bức tranh này nó vẽ khi nào?” Lục Bắc Thần vẫn đang nhìn tranh nhưng lại hỏi cô câu ấy.

Cố Sơ ngẫm nghĩ rồi đáp: “Có lẽ khi em học năm ba, sau khi đón sinh nhật.”

Lục Bắc Thần không nói nữa, trong mắt có nhiều thêm những suy tư.

Cô dè dặt bước lên, nhìn anh: “Sao vậy?” Không hiểu vì sao, cô đọc được từ ánh mắt anh những tia bất thường, thậm chí là có chút... quái lạ.

Nhưng anh cất hết tất cả biểu cảm đi, nói một câu: “Không có gì.”

Người đàn ông trở mặt quá nhanh, tới mức Cố Sơ còn ngỡ rằng ban nãy mắt mình có vấn đề.

Lục Bắc Thần cúi xuống, nhặt cây bút vẽ bên cạnh lên, đứng trước bức tranh. Cố Sơ không biết anh định làm gì, đang tò mò thì thấy anh giơ bút gạch thẳng chữ “Thâm” trong “Lục Bắc Thâm” đi, sửa chữ “Thâm” thành chữ “Thần”.

Lúc anh sửa lại, tay phải dứt túi quần, tay trái cầm bút, xuống bút vô cùng dứt khoát, nhanh gọn, không chút do dự.

Viết xong, anh lại ném cây bút đi.

Anh quay lại, giơ tay về phía cô: “Lại đây!”

Lúc anh ôn hòa, cô cảm thấy anh chỉ như một chú chó chăn cừu. Khi anh nghiêm nghị, thật sự chính là một con sói danh xứng với thực, nguy hiểm và uy quyền, cô không dám chọc ghẹo quá nhiều. Cô bước lên, nhẹ nhàng nắm lấy tay anh. Anh thu tay lại, dắt cô tới trước bức tranh.

Anh từ sau lưng ôm cô vào lòng, thì thầm: “Như vậy chắc là được rồi chứ?”

Cố Sơ ngược nhìn cái tên bị anh sửa lại. Hai chữ “Lục Bắc” ngay ngắn, cân đối, duy chỉ có chữ “Thần”, phóng khoáng và mạnh mẽ. Tim cô chợt thất lại, có một cảm giác không thể nói rõ nhưng chỉ còn cách nắm chặt cánh tay anh.

“Có được không?” Lục Bắc Thần hỏi bên tai cô.

Giọng nói trầm ấm như một sự cố chấp lại như đang thăm dò, cùng với đó cánh tay anh cũng thu chặt lại, siết cô gần như không thở nổi.

Đây vốn dĩ là một câu nói không đầu không cuối nhưng cô hiểu anh đang hỏi cái gì. Đây có lẽ lần đầu tiên cô có thể nhìn thấu tâm tư của anh như vậy. Cánh tay anh càng lúc càng siết chặt, trái tim cô cũng càng lúc càng đau. Lần này lại thật sự vì Lục Bắc Thần. Cô nhìn chăm chú lên dòng chữ trên tường: Lục Bắc Thần yêu Cố Sơ.

Tuy không phải một dòng chữ hoàn chỉnh nhưng trong cô bỗng dâng lên một dũng khí vu vơ, đó là một tình cảm đã đè nén rất lâu, cần tìm một nơi để phóng thích. Cô muốn nói với anh rằng, thật ra một người vòng quanh giữa hai người đàn ông như cô cũng biết mệt, cũng biết đau.

“Anh đi theo em.” Cô lật ngược tay lại, nắm lấy cánh tay anh, ánh mắt sau khi lắng xuống là dũng cảm.

Lục Bắc Thần cúi đầu nhìn cô.

Cô không nói thêm gì nhiều, kéo anh rời khỏi bức tường nguệch ngoạc...

~Hết chương 177

~

178. Chương 178: Đúng Là Em Điên Rồi

Những con sóng ngầm không thể nhìn được bằng mắt thường, chìm giữa nước biển, cuộn trào dưới những mỏm đá, găm gù, gào thét, chỉ đợi một giây phút bất cẩn là có thể nuốt chửng tất cả.

Gió biển nổi lên, mặt biển dưới bầu trời đêm không còn bình yên. Những con sóng từ xa cuộn dâng, đập lên những mỏm đá lớn, làm bắn ra ngàn vạn bọt nước. Trăng thanh sao sáng, vừa khớp với hình ảnh thơ “Vầng trăng mọc giữa biển khơi”*

*Nằm trong bài thơ “Vọng nguyệt hoài viễn” của Trương Cửu Linh.

Cố Sơ kéo thẳng Lục Bắc Thần tới bên bờ biển.

Đã có lần, cô cũng từng kéo Lục Bắc Thần tới bên bờ biển, là giây phút khi hoàng hôn sắp buông xuống mà cảnh đêm còn chưa xuất hiện. Cả bờ biển rộng lớn vẫn còn khá yên ắng, ánh sáng nơi đường chân trời nhuộm lên bãi cát rất nhiều màu sắc. Cô liền cởi giày, đi chân trần, giẫm lên cát, sau đó vui vẻ chạy về phía tia sáng phía Tây. Cũng có thể là vệt vạt vấy, đuổi theo con nước thủy triều khi lên khi xuống. Trên bãi cát lưu lại bốn dấu chân, hai hàng của cô, hai hàng còn lại của Bắc Thần.

Ban đầu bước chân vẫn còn khá quy củ, sau đó cô phi như bay, anh bèn chạy theo phía sau, đuổi theo cô, đùa nghịch, ôm lấy cô. Cuối cùng, bước chân của hai người đã chồng lên nhau. Năm ấy, đôi mắt với biển lớn, Bắc Thần nhẹ nhàng ôm lấy cô, nói bên tai cô rằng: Cảm ơn em.

Cô cười, hỏi anh vì sao lại cảm ơn cô.

Anh ghé sát mặt lại gần cô, ánh mắt đậm sâu. Anh nói: Cảm ơn em đã yêu anh.

Chỉ có điều năm ấy bờ biển cuối cùng không thể lưu giữ lại quá nhiều kỷ niệm đẹp của hai người họ. Gió biển ập tới, cơn mưa lất phất kéo theo cả cái se lạnh. Anh kéo tay cô như đang chạy trốn khỏi biển khơi.

Rất nhiều lúc, Cố Sơ hoàn toàn không thích biển về đêm.

Dù trăng có sáng thế nào, nước biển vẫn đen như mực.

Đa phần biển về đêm đều khá yên bình, nhưng càng như vậy lại càng ẩn chứa nguy hiểm. Những con sóng ngầm không thể nhìn được bằng mắt thường, chìm giữa nước biển, cuộn trào dưới những mỏm đá, găm gù, gào thét, chỉ đợi một giây phút bất cẩn là có thể nuốt chửng tất cả.

Nhưng tối nay, gió biển thổi tung mái tóc dài của Cố Sơ. Cô giẫm chân lên bãi cát, chạy về phía những con sóng dâng trào. Là chiếc váy trắng dài, vạt váy cũng tung bay như mái tóc, để hở ra đôi chân nhỏ trắng trẻo như ngó sen, lớp băng trắng bọc quanh vết thương vẫn có thể nhìn thấy thấp thoáng.

Sau lưng cô là cả một mặt biển đen như mực, trên cao kia là vầng trăng sáng vàng vạc. Giữa ánh sáng và bóng tối, giữa trời đất và đại dương, hình bóng kiêu diễm của Cố Sơ giống hệt như cô con gái thần Biển dưới ngòi bút của Andersen, đứng giữa muôn trùng sóng biển, hòa làm một với đất trời.

Sóng lùi đi, phủ bằng bờ cát.

Phía trước là hai hàng dấu chân của cô.

Lục Bắc Thần ở đằng sau chậm chậm đi theo, nhìn Cố Sơ đứng sát gần mặt biển. Bóng hình cô gần như bị bóng đen phía trước nuốt mất, nhưng, cũng lại giống như phát sáng, thu hút ánh nhìn của người khác giữa biển trời mênh mông.

Sóng biển như một đôi tay, dần dần vươn gần tới ngón chân cô.

Cố Sơ dừng bước, hướng về biển lớn, dốc hết sức lực, gào thét: “Lục Bắc Thần, Lục Bắc Thần, Lục Bắc Thần...”

Thanh âm ấy thậm chí còn đàn áp cả sóng lớn, vang vọng trong không gian.

Lục Bắc Thần không ngờ cô lại có hành động ấy, ngẩn người, đứng nguyên tại chỗ.

Sau khi hét tên anh về phía biển, Cố Sơ quay lại nhìn anh.

Người đàn ông đứng gần đó, phía xa xa sau lưng là những ánh đèn lấp lăm li ti, như trải đầy những vì sao, bao phủ anh trong quầng sáng hư ảo. Anh cô độc đứng sững ở đó, yên lặng nhìn cô, ánh mắt bình thản mà sâu xa. Anh mặc chiếc áo sơ mi trắng, sáng sủa, sạch sẽ, bờ vai rộng dài đủ để chống chọi với gió biển, cả thân hình cao lớn không hề nhúc nhích.

Cô nhìn anh, trái tim cũng sục sôi như sóng biển sau lưng.

Bãi đá ngầm phía xa đang tung bọt trắng xóa.

Bắn tung tóe lên không trung.

Cố Sơ đứng bất động, nhìn anh.

Rất lâu sau, Lục Bắc Thần mới bước lên, dừng bước trước mặt cô.

Gió lớn lên rồi.

Mái tóc đen của cô cũng bị thổi tới rồi tung, gương mặt nhỏ như vàng trắng sáng khảm vào đêm đen, nhỏ nhắn, trắng trẻo, dịu dàng. Lục Bắc Thần nắm cô rồi giơ tay, đan từng ngón tay gầy vào mái tóc đang mặc sức tung bay của cô, cúi đầu lẩm bẩm: “Anh tình nguyện để em dắt đi, cùng em điên cuồng, cùng em đùa nghịch.”

Hơi thở của Cố Sơ trở nên dồn dập.

Anh nhìn vào mắt cô, nhẹ nhàng bổ sung một câu: “Nếu... anh có thể ở lại nơi này.” Ngón tay anh trượt xuống, dừng lại ở vị trí trái tim cô.

Bờ môi cô hơi run rẩy. Qua lớp áo vải chính là nhiệt độ nóng rực nơi ngón tay anh.

Sóng bắt ngờ ập tới.

Thấm ướt cổ chân Cố Sơ.

Cô thẳng thốt hét lên. Một giây sau, cô bị Lục Bắc Thần bế lên, sóng nhấn chìm cả mặt giày của anh.

Cánh tay rắn chắc của người đàn ông và mùi hương nhàn nhạt khiến Cố Sơ hơi say.

Anh bế cô tránh xa khỏi sóng biển, tới một mỏm đá yên tĩnh mới đặt cô xuống. Vách đá gồ lên chắn bớt gió biển, trở thành một bến đỗ bé nhỏ. Cô ngồi dựa vào đá, vách đá hơi lạnh. Lục Bắc Thần cũng ngồi xuống, kiểm tra xem lớp băng trên chân cô có bị ướt không.

Có mấy hạt cát rơi vào trong băng, anh nhấc nài lần lượt lau sạch. Sau khi làm xong những việc này, anh mới ngẩng đầu nhìn cô, ánh mắt không nói nên lời nhưng giọng điệu thì vẫn cứng chiều: “Điên rồi!”

Cố Sơ không nói gì cả, chỉ nhìn anh, đôi mắt sáng lấp lánh như sao trời.

Cô cũng cảm thấy mình điên rồi.

Nhưng ban nãy cô chỉ muốn hét tên anh, ở nơi cả trời và đất đều nghe thấy. Cô muốn gọi tên anh, muốn dùng cách thức này để nói với anh rằng, thật ra cô muốn tiếp tục bước về phía trước.

“Tại anh đã ép em thành điên, xin lỗi em.” Một lúc sau, anh nói.

Cố Sơ khẽ lắc đầu.

Lục Bắc Thần thấy vậy liền mỉm cười. Anh lại cởi giày của cô ra, giúp cô đổ cát ra ngoài.

Đôi chân trần mềm mại của cô được gác lên chân anh, cát trong giày cũng được xử lý sạch sẽ. Anh phải hết những hạt cát dính trên mu bàn chân cô.

Ngón tay người đàn ông thô ráp, cô cảm thấy một chút ngứa ngáy.

Bất giác muốn né tránh, chân cô chống lên bụng anh.

Ngón chân có thể chạm tới những múi cơ bắp dưới lớp áo của anh.

Lục Bắc Thần nhẹ nhàng nắm lấy chân cô, khiến cô không động đậy được nữa nhưng cô cảm nhận được sự thay đổi trong cơ thể anh.

“Em để lại một bức thư rồi bỏ đi.” Giọng anh đầy quyến rũ: “Anh không cho phép chuyện này xảy ra.”

Trái tim Cố Sơ chợt thất lại, cô hỏi: “Anh muốn trả thù ư?”

“Em nghĩ anh như vậy sao?”

Phải, đúng là cô nghĩ anh như vậy.

“Anh hận em.” Thanh âm Cố Sơ vẫn rất khê khàng, có lúc sẽ bị tiếng sóng xa xa kia nhấn chìm: “Kể từ lần đầu tiên chúng ta gặp mặt anh đã thể hiện rõ thái độ của mình. Em thường hay nghĩ, nếu anh chính là Bắc Thâm thì sẽ thế nào, nghĩ đi nghĩ lại cũng chỉ có một kết luận, thì anh sẽ chỉ càng hận em hơn. Thế nên, thứ chần giữa hai chúng ta hình như chỉ còn thù hận thôi.”

Lục Bắc Thần nhìn cô, đầu mày hơi nhíu lại.

“Giữa hai chúng ta sao có thể có tình yêu chứ?” Cố Sơ nhìn anh, sóng mắt run rẩy: “Đối với em mà nói, anh rõ ràng là một người đàn ông nguy hiểm. Anh là Bắc Thần, là người đàn ông không chút liên can tới quá khứ của em nhưng lại vì khả năng lớn nhất là Bắc Thâm mà hận em. Nhưng cho dù là như vậy, khi anh xuất hiện ở Hạ Môn, ở ngay trước mặt em, em vẫn còn tự lừa mình lừa người rằng anh quan tâm em mà, phải không? Đúng là em điên rồi, cũng nguyện tin rằng trong khoảng thời gian ngắn ngủi này, anh đối xử với em thật lòng. Em...”

Hôm nay cô nói năng hơi lộn xộn. Là căng thẳng? Hay thổ lộ? Cô không thể tự hỏi nội tâm mình, chỉ cảm thấy mọi thứ tối nay đều bất thường.

Dáng vẻ của Cố Sơ trông rất đáng thương, nói xong lại cúi gằm. Tóc sượt qua gò má cô, cô như một con thú nhỏ trợ trợ. Đầu mày Lục Bắc Thần đã dần ra, trong ánh mắt vo tròn cả những đau xót.

Anh muốn giơ tay kéo cô vào lòng nhưng cô lại nhanh chóng ngẩng đầu lên, nhìn anh, đôi mắt như nén lệ rơi.

Chính ánh mắt này đã khiến Lục Bắc Thần hoàn toàn tan chảy.

Anh ngồi xích lại, không kìm được lòng mình kéo cô vào lòng, cúi đầu hôn lên trán cô. Cuối cùng, hơi thở của anh phả vào mũi cô đầy dịu dàng: “Anh không muốn buông tay, hoàn toàn vì anh rất quan tâm.”

“Anh thật sự yêu em sao?” Cô buột miệng hỏi.

Nhưng còn chưa đợi được câu trả lời của anh, cô lại lập tức lắc đầu: “Không, em như vậy quá tồi tệ rồi. Em sẽ cảm thấy bản thân thật sự đã triệt để ruồng bỏ Bắc Thâm, em...”

“Nhìn anh đây.” Lục Bắc Thần ngắt lời cô, nâng gương mặt cô lên, khẽ ra lệnh.

Cô ngược mắt, lòng ngực phập phồng.

Trán anh gần như dính sát vào trán cô: “Sau này cuộc đời em chỉ được có anh, Lục Bắc Thần, không có Lục Bắc Thâm hay người tên của người đàn ông nào khác, em nghe rõ không?”

Một sự can dự đầy bá đạo, khiến cô không còn đường lùi.

Nhưng lần này Cố Sơ vốn không định lùi bước. Cô không nói gì, sau khi anh ngừng lại, một giây sau, cô chủ động hôn lên môi anh.

Trong khoảnh khắc.

Tất cả đều ngừng lặng.

Cả tiếng gió biển vi vu.

Còn cả tiếng sóng biển đập vào mỏm đá cách đó không xa. Tất cả đều giống như đang dừng bước, cổ vũ cho hành động bạo dạn của Cố Sơ.

Có lẽ Lục Bắc Thần không ngờ cô lại có hành động ấy nên sững người.

Cô nhẹ nhàng áp môi mình lên môi anh. Cánh môi mềm nóng rẫy, thậm chí hương thơm lên môi anh.

Khi môi chạm môi, tay cô chống lên ngực anh, từng ngón tay run rẩy, dưới lòng bàn tay là những nhịp tim mạnh mẽ của người đàn ông, nhịp này nối nhịp kia, làm rung từng mạch máu của cô. Sau đó, cô rời khỏi đôi môi anh, cũng rút tay về.

“Bắc Thần.” Cô khẽ gọi tên anh, mảnh mai, yếu mềm như một chú mèo con.

Lần này là môi cô bị hôn.

Cả cơ thể cao lớn của Lục Bắc Thần đổ nghiêng xuống, hóa bị động thành chủ động, vừa thẳng thắn vừa đầy sức mạnh. Cố Sơ không hề né tránh, ngẩng đầu đón nhận. Khi cánh tay cô dè dặt bám lên bả vai anh, anh lại dẫn dắt cô vòng tay qua cổ anh. Cô trở nên mạnh bạo, ôm chặt lấy anh.

Ánh trăng phản chiếu lên mỏm đá đôi nam nữ lãng mạn. Nụ hôn của Lục Bắc Thần càng lúc càng mãnh liệt, trở nên đầy tính công kích.

Người con gái trong lòng nhu mỳ, mềm như một nhúm mỳ được nhào nặn trong lòng anh. Bóng hai người bị gió biển đung đưa đan cài lên nhau, như dây leo quấn chặt không rời.

Bả vai hơi lạnh.

Quần áo xộc xệch.

Anh đã dùng nhiệt độ cơ thể mình để khiến cô tan chảy.

Rất lâu sau, Lục Bắc Thần mới buông cô ra, đôi môi lại du ngoạn bên vành tai, thì thầm: “Em biết anh nhớ em dường nào không?”

Cô cũng nhớ anh như vậy.

Đó là một nỗi nhớ như tước đoạt sinh mạng, còn dằn vặt hơn cả sự tuyệt tình hơn năm năm nay.

Cổ họng Cố Sơ hơi thít lại nhưng vẫn chủ động nép sát vào anh, ngón tay mảnh dẻ lập cập đặt lên áo sơ mi của anh.

Cúc áo của anh được cô cởi ra từng nút một.

Như có ngọn lửa đang bùng cháy trong cơ thể.

Sự dịu dàng và chủ động trong đôi mắt cô khiến lòng anh nở hoa.

Cơ thể cao lớn cứ thế đè lên...

~Hết chương 178

~

179. Chương 179: Sơ Sơ

Lớp sóng này nối lớp sóng kia, từ sự chậm rãi, kiên quyết ban đầu, tới cuối cùng là đập bằng mọi sóng gió. Là sóng biển đang thét gào.

Lớp sóng này nối lớp sóng kia, từ sự chậm rãi, kiên quyết ban đầu, tới cuối cùng là đập bằng mọi sóng gió. Gió biển càng lúc càng lớn.

Thổi đến mức mồm đá cũng phát ra những tiếng vù vù, che lấp những tiếng hét và tiếng thở của Cố Sơ khi dạo chơi trên những tầng mây. Thế là âm thanh của cô lại càng thêm buông thả, hòa cũng tiếng sóng vỗ bờ đá.

Một góc mồm đá bị cô siết rất mạnh.

Các khớp ngón tay cũng trắng bệch cả.

Mái tóc dài bị mồ hôi thấm ướt rồi lại bị gió thổi bay, khiến cả gương mặt cô càng thêm nhợt nhạt. Đôi mắt xinh đẹp mơ mơ màng màng, chiếc váy trắng lại càng khêu gợi từng đường nét trên cơ thể, một cảm giác ma mị khiến đàn ông điên cuồng.

Ánh trăng dường như bị thu hết ánh trăng, có thể là nó... cũng biết ngượng.

Nó bị tầng mây che khuất.

Sóng càng ngày càng cao.

Cô chỉ cảm thấy ngón tay mình đau nhức nhưng nhanh chóng bị người đàn ông nắm lấy, xoa dịu cái đau đớn do mồm đá mang lại.

Lục Bắc Thần trở thành người chủ động. Anh nắm giữ tiết tấu của quá trình mưa gió bão bùng này, như một con báo. Còn cô như một chú mèo, chỉ là một chú mèo vừa mới chào đời.

Chút ánh trăng yếu ớt còn sót lại hắt lên sống lưng dài rộng của anh.

Hơi sáng lên.

Là mồ hôi của cả hai.

Những múi cơ rắn chắc, trắng kiện vẫn mang theo mồ hôi, cả cơ thể mạnh mẽ cường tráng đang mặc sức sống dậy một sức mạnh nguyên sơ nhất được dực vọng khổng chế.

Cơ thể Cố Sơ như một chiến trường, giống biển khơi ngoài xa kia, cũng gập ghềnh lên xuống.

Anh là một vị tướng dũng mãnh thiện chiến, cánh tay vung gươm múa giáo đầy uy lực, những đường nét chìm nổi vẽ lên một cơ thể vạm vỡ, gương mặt tuấn tú say đắm trong những tình cảm dạt dào dành cho người con gái trong lòng. Đôi mắt anh sáng rực, bám chặt lấy ánh mắt cô, thì thầm: “Gọi tên anh!”

Cố Sơ tan ra dưới ánh mắt ấy, không tìm được lòng mình, gọi tên anh hết lần này tới lần khác.

Bắc Thần...

Bắc Thần...

Trong quá trình tai áp má kề này, cô biết rất rõ lòng mình. Anh là Bắc Thần, là Bắc Thần mà cô bị mê hoặc, là Bắc Thần cô tình nguyện chịu đau đớn cũng phải đắm say.

Tên anh như một dấu vết khó phai, cùng với sức mạnh của anh in hằn nơi sâu nhất trong trái tim cô.

Bả vai ấm nóng, nhanh chóng nhói đau.

Cô thở dốc.

Nhưng anh lại để lại nụ hôn lên vai cô, như một đóa hoa mai bung nở, sau đó anh thâm tình lẩm bẫm một tiếng: “Sơ Sơ.”

Tiếng gọi ấy đã sưởi ấm trái tim cô.

Nước mắt cũng theo đó trào ra.

Cô càng dùng sức ôm chặt lấy anh. Từng tiếng “Bắc Thần” khi đọc lên hóa thành vô số những tình cảm dịu dàng.

Bắc Thâm, xin lỗi anh.

Em không muốn thừa nhận em xấu xa cỡ nào, nhưng cuối cùng em vẫn phản bội anh.

Vì em... đã thật sự yêu anh ấy rồi.

Một tình yêu chẳng thể nói rõ, thậm chí còn chẳng biết vì sao lại yêu?

Em chỉ biết người ấy khiến em đau đớn nhưng lại làm cho con tim em bình yên, cũng giống như anh vậy...

Năm ấy.

Cô nói chia tay với Bắc Thâm.

Nhưng Bắc Thâm chỉ mỉm cười, nói với cô: Được rồi, đừng đùa nữa. Mấy ngày này anh quả thực đang bận, không ở bên cạnh là lỗi của anh.

Lòng cô đau như dao cắt.

Nhưng cô vẫn phải đè nén cơn đau ấy, cười khê: Không, em không đùa, em thật sự muốn chia tay với anh.

Sắc mặt Bắc Thâm cứng đờ, rất lâu sau mới hỏi: Vì sao?

Cô khê trả lời: Chán rồi, mệt mỏi rồi thì chia tay thôi.

Một câu trả lời lãnh đạm biết bao, tự nhiên biết bao, lần đầu tiên nói lời chia tay đã thất bại như thế. Cuối cùng Bắc Thâm vẫn cố nén giận, kéo cô vào lòng, mỉm cười: Chuyện chia tay quan trọng như vậy, chúng ta phải bàn bạc thật kỹ mới được. Ngoan, cho anh một chút thời gian, qua khoảng thời gian này, anh sẽ ở bên em nhiều hơn.

Cô vẫn không thể đẩy anh ra.

Giống như tới cuối cùng cô vẫn không thể giơ tay ôm lấy cái quyết đoán của anh vậy.

Nhưng cho dù là như vậy, cô vẫn cảm nhận được.

Cảm nhận được cả người Bắc Thâm đang run lên. Trái tim như bị chính tay mình xé rách một mảng lớn, để máu từ đó chảy ra đầm đìa.

Quãng thời gian ấy, Kiều Vân Tiêu trở thành người hay đi qua đi lại với cô, thậm chí anh ấy còn nắm tay cô rồi đi ngay trước mặt Lục Bắc Thâm. Cô có thể cảm nhận được sự phẫn nộ của Lục Bắc Thâm, nhưng anh vẫn gượng nhẫn nhịn, hết lần này tới lần khác đợi cô dưới ký túc xá, cho tới khi cô xuất hiện.

Sau đó lại tặng cô đủ các món đồ xinh xinh.

Đều là những món đồ anh chọn lựa cẩn thận, không đắt nhưng toàn là những thứ cô thích. Phải, chỉ cần là đồ Bắc Thâm tặng, cho dù chỉ là một bông lau cô cũng quý như báu vật.

Thế mà, cô vứt hết những món đồ ấy đi ngay trước mặt anh, sau đó nói với anh rằng: Bắc Thâm, em không cần những thứ không đáng tiền này. Em thích đồ hàng hiệu, thích đồ xa xỉ, em cảm thấy mấy thứ rẻ mạt này xứng với em sao? Anh không thể nào mua được, tưởng làm mấy món đồ này là em sẽ thích sao?

Một câu nói đã kích lòng tự trọng biết bao.

Cô biết Bắc Thâm nghe được cõi lòng nhất định sẽ lạnh lẽo lắm nhưng lòng cô lẽ nào không giá băng?

Trong đôi mắt Bắc Thâm chất đầy bi thương nhưng anh vẫn từ từ nhặt từng món đồ bị cô vứt đi rồi nhét lại vào tay cô, thanh âm rất thấp: Anh xin lỗi, trước mắt anh chỉ có khả năng mua những thứ này thôi,

nhưng chỉ là trước mắt. Sơ Sơ, anh sẽ kiếm tiền, sau này em muốn mua thứ gì anh nhất định sẽ mua cho em.

Người cô cảm hận nhất chính là bản thân mình, hận mình đã làm tổn thương Bắc Thâm đến vậy. Cô biết những thứ đồ này đã tốn toàn bộ số tiền làm thêm của anh. Anh đồng thời làm thêm mấy việc, ngoại trừ để dành tiền thuốc thang cho người mẹ ốm yếu của mình ra, tất cả chỗ còn lại đều dành cho cô.

Sau đó, cuối cùng Bắc Thâm cũng đi, cùng với người mẹ của anh.

Chính Kiều Vân Tiêu đã giúp cô. Anh ấy nói: Cố Sơ, em cũng biết tình hình nhà họ Cố bây giờ. Em càng biết đại học A chỉ có duy nhất một suất học bổng du học, nghe nói khoa nghiên cứu sinh có ý dành suất học bổng này cho Lục Bắc Thâm. Cậu ấy đã vì em mà từ chối một lần rồi, em còn muốn làm lỡ dở tiền đồ của cậu ấy?

Cô biết chuyện này, cũng biết phía nhà trường coi trọng Lục Bắc Thâm nhường nào.

Nếu nhà họ Cố không xảy ra chuyện, vậy thì cô nhất định sẽ đường hoàng nói rằng: Từ chối vì em thì sao chứ? Sau này anh ấy phát triển không tốt, cùng lắm Cố Sơ này nuôi anh ấy. Nếu anh ấy muốn ra nước ngoài, em cũng sẽ đi theo. Anh ấy dạy học, em ở nhà làm hậu phương vững chắc.

Cô đã đánh mất tư cách nói câu này vì ngay cả đôi cánh của cô cũng sắp bị bẻ gãy rồi.

Kiều Vân Tiêu nói: Anh có thể giúp em, khiến cậu ta ra đi triệt để.

Cô uống nốt nửa cốc nước ngọt còn lại, sau đó trước mắt bỗng chao đảo.

Khi tỉnh dậy cô đã ở khách sạn.

Quần áo của cô bị đổi thành áo ngủ, Kiều Vân Tiêu vừa từ phòng tắm bước ra, trên người chỉ độc một chiếc khăn tắm. Cô kinh hãi, nhưng anh ấy nói với cô: Anh đã tung tin cho Lăng Song, em biết là cô ta thích Bắc Thâm, nhất định sẽ báo cho cậu ta tới.

Mọi chuyện đều thuận lợi suôn sẻ.

Bắc Thâm gõ cửa phòng khách sạn, Kiều Vân Tiêu với chiếc khăn tắm quấn quanh eo ôm cô đứng ngoài cửa, nói với Bắc Thâm rằng: Xin lỗi, cô ấy là của tôi.

Cô những tưởng Bắc Thâm sẽ nổi trận lôi đình, chưa biết chừng sẽ ra tay đánh Kiều Vân Tiêu, thậm chí cô đã chuẩn bị sẵn sàng rồi. Nếu thật sự như vậy, cô sẽ để anh đi. Nhưng sắc mặt Bắc Thâm lạnh tới cứng đờ. Anh không nhìn Kiều Vân Tiêu mà chỉ nhìn cô và hỏi: Thế ư?

Anh đang hỏi cô, cô có phải người con gái của Kiều Vân Tiêu không.

Cô há hốc miệng, chỉ bật ra một chữ: Phải.

Bắc Thâm nhìn chằm chằm cô rất lâu, tựa như đã trải qua cả đời người.

Sau đó anh quay người bỏ đi mà không nói gì cả.

Mấy ngày sau, cô nhận được tin Bắc Thâm ra nước ngoài du học, anh đã nhận suất học bổng duy nhất của nhà trường.

Nhà họ Cố cũng sụp đổ từ đó...

Khi Cố Sơ tỉnh dậy khỏi cơn ác mộng quá khứ, ngoài cửa sổ trắng dã như bụng cá.

Một chiếc chăn mỏng được đắp trên người.

Quần áo cũng lộn xộn trên sofa gần đó.

Tối qua trên mỏm đá, cô đã dốc toàn bộ sức lực của mình, cuối cùng Lục Bắc Thần đã bế cô về.

Khi về tới nhà nghỉ thì đêm đã khuya, chỉ còn văng vẳng tiếng sóng, các khách trọ khác đã ngủ cả.

Cô lười biếng nằm trên giường, rồi lại dựa dẫm vào lồng ngực anh.

Anh trở thành một con báo tham ăn.

Một lần nữa ăn cô sạch sẽ.

Cô đứng dậy, kéo chiếc váy ngủ, mặc lên người, lúc xuống giường đôi chân mềm oặt, suýt nữa lão đảo suýt ngã.

Không thấy bóng dáng Lục Bắc Thần đâu. Chỗ anh ngủ vô cùng ngăn nắp, gối cũng được đặt gọn gàng như chưa từng có ai ngủ vậy. Cố Sơ nhìn xuống giường rồi lại ngược mắt nhìn lên rèm cửa, không kéo vào, thủy tinh phản chiếu ánh sáng gay gắt.

Đây không giống tác phong của anh.

Cô nghĩ chắc là anh lại đang làm việc. Cô ra khỏi phòng ngủ, khẽ gọi một tiếng “Bắc Thần”, không ai đáp lại.

Diện tích căn phòng không hề nhỏ nhưng tìm một người cũng không đến mức không tìm ra.

Cố Sơ cảm thấy kỳ lạ, cô ngồi một lúc trong phòng khách cũng không thấy Lục Bắc Thần, bèn gọi vào di động của anh.

Loáng thoáng có tiếng chuông vọng vào từ một ô cửa hơi hé mở.

Rất quen thuộc.

Là nhạc chuông di động của anh.

Nhưng tiếng chuông cũng im bất rất nhanh. Bên tai là những tiếng “tút tut”, đối phương đã ngắt máy.

Cô càng cảm thấy nghi hoặc hơn, tò mò gọi lại lần nữa. Lần này thì gọi được nhưng không còn nhạc chuông nữa. Không hiểu sao, trái tim Cố Sơ bỗng đập thịch một tiếng. Cô đứng dậy, tìm theo hướng ban nãy trong trí nhớ của mình, cứ thế đi tới phòng sinh hoạt chung. Cô nghe thấy bên tai có tiếng “Alô”, đồng thời lúc này, thanh âm ấy cũng vang lên qua một tấm rèm cửa mỏng manh.

Cố Sơ đi tới trước, kéo ra một khe hẹp. Ô cửa sổ sát sàn chưa đóng, có thể thông thẳng ra vườn hoa ngoài ban công.

Nơi tường bao phía vườn hoa, Lục Bắc Thần đứng đó, nhận điện thoại.

“Anh đang ở đâu?” Cô khẽ hỏi, mắt dán chặt vào bóng hình gần đó.

“Anh đang trên đường đi mua đồ ăn sáng, sắp về rồi.” Lục Bắc Thần dứt lời, lập tức ngắt điện thoại.

Cố Sơ kinh ngạc, anh đang nói dối.

Tiến thêm một bước nhưng cô bỗng thấy một đôi tay ôm chặt lấy cổ Lục Bắc Thần. Cố Sơ đột ngột dừng bước, lúc này mới nhìn thấy một người phụ nữ bị Lục Bắc Thần chắn trước. Cô ấy khóc rất thương tâm, chất vấn anh: “Sao anh có thể đối xử với em như vậy?”

Giọng nói quen thuộc.

Cố Sơ nắm chặt lấy rèm cửa.

Là Lâm Gia Duyệt, chẳng phải cô ta đi rồi sao?

Lục Bắc Thần lại ôm lấy cô ta, khẽ nói: “Gia Duyệt, em phải tin anh, người anh yêu là em.” Dứt lời, anh cúi đầu, đặt lên môi cô ta một nụ hôn sâu.

Cố Sơ đứng bên rèm cửa, nước mắt, bỗng chốc đầm đìa hai má...

~Hết chương 179

~

180. Chương 180: Nút Thắt Đau Đớn

Đây là con đường cô đã chủ động lựa chọn, thế giới của người trưởng thành, không có chỗ cho nuốt lời và sai lầm.

Cố Sơ khóc đến mức bình tĩnh giấc.

Khi mở mắt ra, nước mắt đã tèm lem cả gương mặt, gối cũng ướt đẫm cả một mảng.

Cô nằm im trên giường, nhìn chăm chăm lên trần nhà. Cảnh tượng trong mơ dần dần phai màu, ngoại trừ câu nói “Gia Duyệt, em phải tin anh, người anh yêu là em.” Câu nói này vẫn còn văng vẳng mãi bên tai, không sao xua đi được.

Rất lâu sau, Cố Sơ mới đảo đảo nhãn cầu, có chút động tĩnh. Cô ngồi dậy, mái tóc dài theo đó trượt xuống, che đi đôi vai trần. Xoa mặt một cái thật mạnh, lúc này cô mới hoàn hồn lại sau cơn mơ.

Năm năm trước, khi cô và Bắc Thâm chia tay, gần như ngày nào cô cũng mơ.

Nội dung các giấc mơ rất thống nhất.

Không ngoài việc mơ thấy Bắc Thâm nói những lời cay nghiệt với cô. Anh không ngừng nói rằng: Cố Sơ, cô đã phản bội tình yêu giữa hai chúng ta. Tôi sẽ không tha thứ cho cô. Tôi sẽ cầm hận cô cả đời này, khiến cô sống không bằng chết.

Năm năm nay, mỗi lần Bắc Thâm xuất hiện trong giấc mơ, gương mặt anh đều méo xệch đi vì thù hận, tái mét tới khó coi.

Cô sống trong những hồi ức và áy náy khổ đau.

Thật ra cô hiểu, không phải Bắc Thâm chưa buông tha cho cô, chính cô chưa tự buông tha cho chính mình.

Kể từ lúc cô nói với Bắc Thâm chữ “Phải” ấy, anh đã ra đi mà không hề quay đầu lại. Đó là quãng thời gian chính cô còn chưa lo nổi inh, nhà họ Cố ngày ngày phải sống trong thấp thỏm, lo âu. Những người mặc cảnh phục cứ vài ba hôm lại ‘ghé thăm’ một lần biệt thự gia đình cô, bố lại đi theo họ, khi quay trở về sắc mặt luôn rất khó coi. Bố mẹ thường tránh mặt cô và Tư Tư tới phòng sách bàn chuyện, có rất nhiều lần, khi mẹ từ phòng sách đi ra, mắt đã đỏ ửng.

Năm ấy cô hoàn toàn không rõ nhà họ Cố rốt cuộc bị làm sao, chỉ loáng thoáng cảm nhận được từ những câu từ của bố mẹ rằng có lẽ tiền vốn có vấn đề. Nhà họ Cố cần tiền, cần rất nhiều, rất nhiều tiền. Lúc nhà họ Cố còn chưa suy sụp hoàn toàn, Tư Tư từng hỏi cô: Chị ơi, chị bảo bố cần bao nhiêu tiền? Hay là em nghỉ học, đi làm kiếm tiền cho bố?

Cô không thể trả lời Tư Tư. Về sau Tư Tư lại đi hỏi mẹ, cũng nói những lời y như thế nhưng lại bị mẹ quở trách. Mẹ nói với Tư Tư, bất luận thế nào cũng không thể có suy nghĩ bỏ học. Về sau, mẹ cùng cô đi dạo trong vườn nhà, biệt thự đã không còn người làm vườn nữa, hoa cỏ diên cuồng sinh trưởng, không thể kiểm soát. Mẹ liền cầm xẻng trồng hoa đích thân dọn dẹp, cô ở bên cạnh giúp đỡ. Mẹ hỏi cô: Sơ Sơ, con nói thật ẹ biết đi, có phải con thích cậu bạn trai nào rồi không?

Cô gật đầu, không hề giấu giếm.

Mẹ nhìn cô đầy yêu thương, khẽ thở dài: Thế Vân Tiêu thì sao? Con có thích anh ấy không?

Cô chỉ coi anh ấy như anh trai của mình.

Sau đó lại có một lần khi cửa phòng sách còn khép hờ, khi đi ngang qua, cô nghe thấy bố mẹ nói chuyện, có mùi thuốc lá từ khe cửa phả ra. Có lẽ là bố đang hút thuốc, Cố Sơ biết rõ bố đã cai thuốc rất nhiều năm rồi. Tâm trạng của mẹ rất kích động, nói: Chúng ta không thể làm như vậy được, thế có khác gì chúng ta bán con gái? Cố Sơ có người trong lòng rồi, tình cảm của nó với Vân Tiêu cũng giống như em gái với anh trai vậy, sao có thể ép buộc con gái lấy một người mình không thích cơ chứ?

Lúc ấy cô đứng ngoài cửa nghe được câu này, bỗng chốc cảm thấy như ngũ lôi oanh đỉnh.

Giọng bố nghe rất đau khổ. Ông nói: Bà tưởng tôi muốn như vậy sao? Ông Kiều và chúng ta đúng là bằng hữu, nhưng người ta cũng phải làm ăn chứ. Nhà họ Cố xảy ra chuyện lớn như vậy, nhà bên đó muốn nhúng tay vào kiểu gì cũng phải có được chút lợi lộc. Ý của ông Kiều là Vân Tiêu từ nhỏ đã thích Sơ Sơ nhà chúng ta, ông ấy cũng thật lòng coi Sơ Sơ như con dâu. Bà cũng thấy đấy, bây giờ phàm những mối làm ăn có dính dáng một chút tới nhà mình thậm chí là bạn bè thân thích đều sợ bản thân bị liên lụy, nghĩ đủ mọi cách để rũ bỏ quan hệ với chúng ta. Có thể giúp được chúng ta chỉ còn nhà họ Kiều mà thôi.

Mẹ cất giọng ghen ngào: Thế nên ông định mang hạnh phúc cả đời Sơ Sơ ra để đặt cược sao?

Hình như bố đã đứng dậy, thanh âm mệt mỏi, đau lương: Sơ Sơ là viên ngọc trong tay chúng ta, sao tôi nỡ để Sơ Sơ chịu ảm ức? Nhưng mà bây giờ...

Trong phòng sách là tiếng thút thít khe khẽ của mẹ.

Thế nên, bắt đầu từ ngày hôm đó cô đã hiểu giá trị của mình. Cô không thể trở lại làm một cô thiên kim tiểu thư mặc sức tiêu tiền nữa. Làm con gái nhà giàu có thì sao chứ? Lúc cần thiết luôn phải hy sinh vì gia đình. Cô chủ động tìm tới Kiều Vân Tiêu, hỏi anh ấy: Có phải nhà họ Kiều có thể ra tay giúp đỡ không?

Kiều Vân Tiêu cũng ít nhiều biết chuyện của nhà họ Cố. Anh ấy gật đầu, sau đó nói rõ ràng với cô: Chỉ cần em có thể ở bên cạnh anh.

Cô không còn làm cái việc gọi là đấu tranh nữa. Nhà họ Cố rơi vào cảnh khó khăn, người duy nhất có thể ra tay giúp đỡ chỉ có nhà họ Kiều mà người thừa kế duy nhất của nhà họ chính là Kiều Vân Tiêu. Anh ấy càng giống như một thương nhân có thể quyết định cuộc giao dịch này, thẳng thắn đưa ra điều kiện mua bán. Cô biết, từ giây phút Kiều Vân Tiêu gật đầu, duyên phận giữa cô và Lục Bắc Thâm đã chấm dứt.

Thế nên cô hết lần này tới lần khác đưa ra đề nghị chia tay với Bắc Thâm.

Cho dù có yêu sâu sắc nhường nào, dù Bắc Thâm có tài hoa thế nào đi nữa cô cũng không thể không cân nhắc tới một sự thật, đó chính là cô cần có một nguồn vốn đủ mạnh để bảo vệ và duy trì nhà họ Cố. Rất rõ ràng, Kiều Vân Tiêu càng có khả năng này hơn Bắc Thâm.

Cô đã ép Bắc Thâm ra đi thành công.

Sau khi anh đi, Kiều Vân Tiêu nói với cô: Sơ Sơ, chúng ta đính hôn trước đi, đợi em tốt nghiệp là chúng ta sẽ kết hôn.

Lòng cô tắc nghẹn, đỏ mắt hỏi anh ấy: Chẳng phải anh có người con gái mình yêu sao? Vì sao phải ép buộc em như thế?

Lúc ấy Kiều Vân Tiêu đã trầm mặc rất lâu, trả lời cô: Nhà họ Kiều không cho phép một cô gái bình thường vào cửa, thế nên Sơ Sơ, so với việc lấy một cô gái anh hoàn toàn không quen biết, chẳng bằng anh lấy em.

Thế là cô đã hiểu, trên con đường tình yêu này, vì chụp vào hai chữ 'gia tộc' mà cũng mắc phải những nỗi khổ mà bản thân không thể làm chủ.

Nhưng, hiện trạng của nhà họ Cố đối với bất cứ gia đình nào cũng là một sự liên lụy. Các mác thiên kim tiểu thư của cô, thực chất đã không còn vẻ vang. Kiều Vân Tiêu lại nói với cô: Sơ Sơ, anh muốn giúp em nhưng cách duy nhất để anh có thể thuyết phục bố anh giúp nhà họ Cố chính là em là bạn gái của anh. Bố mẹ anh đã nhìn em khôn lớn trưởng thành, họ cực kỳ yêu quý em, thế nên chỉ cần chúng ta ở bên nhau, họ sẽ không khoanh tay đứng nhìn.

Cho tới tận bây giờ cô cũng không biết người con gái tận sâu trong lòng Kiều Vân Tiêu là ai. Từ đầu tới cuối anh ấy vẫn tuyệt đối không nói mà cô cũng không chủ động truy hỏi.

Sau khi Bắc Thâm ra nước ngoài thì không một tin tức.

Anh không để lại bất kỳ phương thức liên lạc nào cũng không để lại bất kỳ thông tin gì. Cố Sơ biết đây là sự trừng phạt của anh dành cho cô. Dù sao thì trên đời này cũng chẳng có người đàn ông nào có thể bình thản sau khi nhìn thấy cảnh tượng ở khách sạn, hướng hồ là Bắc Thâm, một người mà lòng tự trọng còn cao hơn bất kỳ ai khác.

Lần liên lạc duy nhất là buổi tối trước ngày đính hôn của cô và Kiều Vân Tiêu. Khi đó khắp nơi đều là tin tức về chuyện cậu chủ nhà họ Kiều và cô chủ nhà họ Cố kết mối duyên lành, hai gia đình đều có thị trường ở nước ngoài, tin tức ấy có thể nói là đã vang xa khắp nơi trên thế giới, càng khiến cho cổ phiếu của nhà họ Kiều tăng vọt.

Tối ấy, Bắc Thâm gọi điện cho cô.

Trên màn hình di động nhấp nháy biểu tượng avatar của anh, một nụ cười rạng rỡ đến mê người. Nhạc chuông vang lên bao nhiêu lần thì cô cũng nhìn chăm chăm vào chiếc điện thoại ấy bấy nhiêu lần, rất lâu vẫn không thể ấn nút nhận cuộc gọi. Cuối cùng, khi tiếng chuông chấm dứt, cô bắt đầu òa lên khóc.

Trái tim đau đốn, ngón tay đau đốn, mỗi một tế bào trên cơ thể đều đang gào lên trong bức rức. Cô nhớ lại rất nhiều chuyện trước đây khi ở bên Bắc Thâm, từng chút kỷ niệm nhỏ nhoi, nhớ lần anh lái xe mô tô tới bên cạnh cô, mỉm cười hỏi cô: Có dám đi cùng anh không?

Cô muốn đi cùng anh, dù nghèo khó hay giàu sang, dù con đường phía trước gập ghềnh hay bằng phẳng.

Thế là cô vớ lấy di động, khóc lóc gọi lại cho anh. Nhưng, đầu bên kia không còn ai nghe máy nữa.

Anh... đã hoàn toàn từ bỏ cô.

Kiều Vân Tiêu đứng ngoài cửa chứng kiến toàn bộ quá trình điên rồ của cô, đợi cho tới khi cô bình tĩnh lại anh mới bước lên, ngồi xuống nâng mặt cô lên, ánh mắt đau thương hỏi cô: Em muốn quay đầu sao?

Cô như nắm lấy chiếc phao cứu sinh cuối cùng, túm chặt lấy cánh tay anh ấy, gần như cầu xin: Anh Kiều, anh có thể giúp em không? Nếu chúng ta không lấy nhau, anh có thể giúp em không?

Cô nhớ Bắc Thâm, nhớ anh đến phát điên lên rồi.

Khoảnh khắc anh không còn nhận điện thoại của cô nữa, cô cảm thấy như có một lưỡi dao đâm sâu vào tim, đau tới khó mà chịu đựng nổi.

Kiều Vân Tiêu tách từng ngón tay của cô ra, đan tay mình vào tay cô, chậm rãi nói: Không được, em bắt buộc phải lấy anh.

Cô ra sức đánh anh ấy nhưng anh ấy vẫn ôm chặt cô vào lòng.

Anh ấy thì thầm bên tai cô rằng: Sơ Sơ, em không còn đường lùi nữa rồi.

Cô biết chứ, có điên rồ, có làm loạn đi chẳng nữa cũng không thể quay trở lại được nữa. Đây là con đường cô đã chủ động lựa chọn, thế giới của người trưởng thành, không có chỗ cho nuốt lời và sai lầm. Sau khi gào khóc xong, cô đứng dậy ném di động của mình đi, cũng giống như cô hoàn toàn vứt bỏ tình yêu của mình vậy.

Nhưng vì sao Lục Bắc Thần lại tàn nhẫn đến vậy? Anh nói cho cô biết sự thật, rằng tối ấy Bắc Thâm đã xảy ra tai nạn? Cuối cùng cô cũng hiểu vì sao Bắc Thâm không nhận điện thoại, cũng hiểu vì sao Lục Bắc Thần hận cô đến thế.

Cho dù là yêu, giấc mơ của cô cũng nói rõ cho cô biết rằng: Thật ra mày rất sợ Bắc Thần trả thù.

Con ốc sên mang trên người ngàn vạn vết thương này, nếu Bắc Thần lại lựa chọn trả thù, vậy thì đó sẽ là lý do cuối cùng để cô gục ngã.

Ánh sáng trong phòng ngủ rất tối. Sau khi Cố Sơ sắp xếp lại mọi cảm xúc, mắt cô cũng dần dần thích ứng được. Cô quay đầu lại nhìn, rèm cửa vẫn kéo kín mít, chiếc chăn bên cạnh hơi tung lên, gối ở bên cạnh cô, chỉ là không thấy người.

Cô bắt chợt nhớ tới giấc mơ ấy.

Trái tim bắt đầu đập không theo quy luật nữa.

Kéo áo ngủ mặc lên người, cô ra khỏi phòng ngủ. Ánh sáng ngoài phòng khách rực rỡ, có cơn gió nhẹ thổi vào, cũng có tiếng chim réo rất buổi bình minh cùng hương hoa nhẹ nhẹ lan tỏa khắp không gian, khi hít

sâu hóa ra đó là mùi ngọc lan. Cô bước lên, phát hiện ra trong bình hoa trên mặt bàn đã cắm mấy bông ngọc lan có cả nhánh, dịu dịu tỏa hương.

Nhưng rồi cuộc vẫn không yên tâm. Cô quay đầu nhìn xung quanh, không thấy bóng dáng người đàn ông ấy đâu.

Hơi thở trở nên dồn dập, cô khẽ gọi tên anh: “Bắc Thần?”

Ngón tay bỗng siết chặt, cái lạnh của nền đá hoa cứ thế len lõi vào lòng bàn chân. Cô cảm nhận được từng lỗ chân lông đang lạnh dần, lạnh dần...

~Hết chương 180

~

181. Chương 181: Anh Sẽ Giải Quyết

Anh không nói thêm gì nhiều nhưng câu nói này dường như đã san bằng mọi lo lắng trong lòng anh... Thanh âm của Cố Sơ rất nhỏ, khẽ va đập vào hương hoa đang lượn lờ. Cô nghe thấy giọng mình run rẩy.

Không ai đáp lại.

Tim cô đang dần dần chìm xuống đáy.

“Tĩnh rồi à?”

Một giọng nói bất thình lình vang lên khiến Cố Sơ giật thót.

Cô đột ngột quay đầu lại, đối diện với nụ cười mỉm của người đàn ông.

“Bắc... Thần.” Cố Sơ phải rất cố gắng mới gọi được tên anh lên, răng hơi run rẩy, là sự căng thẳng vì quá sợ đánh mất rồi lại vô vàn kích động khi anh chưa rời xa. Cô há hốc miệng, lại hỏi: “Anh đi đâu vậy?”

“Anh đi đâu chứ?” Lục Bắc Thần nhướng mày, nhìn cô có phần nghi hoặc.

Lúc này Cố Sơ mới tỉnh táo lại, lập tức đổi giọng: “À không... em hỏi anh đang làm gì ấy mà.”

Cô gạt đi hình ảnh Lục Bắc Thần trong giấc mơ.

Bây giờ anh đang đứng trước mặt cô một cách chân thực, cũng giống như vừa mới tỉnh lại chưa lâu, vừa tắm qua, nửa người trên để trần vẫn còn hương thơm của sữa tắm, mái tóc còn chưa khô, trước trán có mấy lọn tóc cụp xuống khiến gương mặt anh càng thêm góc cạnh. Anh chỉ mặc một chiếc quần ngủ rộng rãi, cơ bắp rắn chắc mặc sức thể hiện sức mạnh nam tính mạnh mẽ của anh. Đường nhân ngư thấp thoáng, những đường nét gợi cảm luôn khiến người ta tưởng tượng xa xôi.

“Đang làm bữa sáng.” Anh nói xong, lại liếc nhìn xuống chân cô, hơi nhú mày: “Đi dép vào.”

Cố Sơ vội vàng làm theo.

Sau khi cô đi dép xong, bước ra ngoài, Lục Bắc Thần đã trở lại phòng ăn. Cố Sơ đi theo, đứng trước cửa ngắm anh.

Bóng lưng anh mạnh mẽ, trôi chảy, bờ vai rộng, hông hẹp, một hình tam giác ngược cực kỳ tiêu chuẩn. Chỉ có điều vết sẹo nơi bả vai phải kia cực kỳ ấn tượng. Cô nhìn mãi, trái tim bỗng nhói đau vu vơ. Một người đàn ông như vậy, giống như dung hòa cả thiện lương và tà ác, cũng giống như ánh sáng và bóng tối của đời người. Cô nhớ La Trì từng nói với cô, Lục Bắc Thần phá được không ít vụ án, người muốn giết anh cũng nhiều vô kể.

Vết sẹo này chắc chắn là kết quả của một lần vào sinh ra tử, phải không?

Nhưng trong một buổi sáng sớm như thế này, trong phòng ăn có một người đàn ông cao lớn đang làm bữa sáng, chỉ yên lặng ngắm nhìn thôi cũng không đói nữa. Ô cửa sổ sạch sẽ trong phòng ăn, chiếc bàn ăn màu trắng, chiếc ghế cũng màu trắng, ngay cả bộ cửa sổ cũng màu trắng, bị nắng mai nhuộm lên một màu chói lóa, hắt xuống cả những chiếc đĩa tinh xảo.

Cũng có mùi hương dịu dịu của ngọc lan.

Ngoài cửa sổ cũng có mấy cành, cánh hoa trắng muốt đang lặng lẽ bung nở.

Anh đứng trong ánh nắng ban mai, đang làm sandwich. Có lẽ lại là nguyên liệu người phục vụ mang tới cho anh, thế nên đủ để anh phát huy. Nhìn từ góc độ của Cố Sơ, anh vô cùng nghiêm túc, một bên gò má vì chuyên chú mà trở nên đầy quyến rũ, từng ngón tay mảnh dẻ cực kỳ linh hoạt.

Đúng như anh nói, anh là một người cực kỳ kén chọn đồ ăn, e là đối với tất cả các loại đồ ăn, đã làm khó cho người phục vụ ở đây.

“Xong ngay đây.” Tuy anh quay lưng về phía cô nhưng cũng biết cô đang đứng đợi ngoài cửa bèn nhẹ nhàng nói một câu.

Cố Sơ dựa vào khung cửa: “Em giúp gì được cho anh không?”

Cảm giác khi tỉnh lại như thế này thật tuyệt.

Ánh nắng dịu nhẹ, người đàn ông đứng trong quang sáng chưa từng rời xa, trong lòng cũng chưa từng ôm người con gái khác, ở ngay trước mặt cô, để làm bữa sáng cho hai người họ mà đang dồn hết mọi sự tập trung. Lòng cô chợt ấm áp, xua tan mọi cảm giác bí bách trong giấc mơ.

Hạnh phúc có lẽ chỉ đơn giản như vậy.

“Lại đây.” Anh nói.

Cô bước tới.

“Ôm anh.” Anh cười xấu xa.

Trái tim bé nhỏ của Cố Sơ lại đập thành thịch, nhưng cô vẫn ngoan ngoãn nghe lời, nhẹ nhàng ôm lấy hông anh từ phía sau, áp mặt lên tấm lưng trần của anh.

Anh tận hưởng cảm giác mềm mại khi lồng ngực cô đè lên người anh.

“Bắc Thần...” Cô khẽ gọi.

“Ừ?”

Cô lại không nói gì nữa.

Lục Bắc Thần cảm nhận được rõ ràng cánh tay cô đang siết chặt, gương mặt nhỏ cũng dính sát vào anh, thậm chí hình như người cô còn hơi run. Anh đặt chiếc đĩa trong tay xuống, quay người lại, ôm cô vào lòng, cúi đầu nhìn cô.

“Sao thế?”

Cô lắc đầu, cúi gằm.

Lục Bắc Thần quan sát cô, giơ tay nhẹ nhàng nâng cằm cô lên, để cô ngẩng ặt, lúc này anh mới phát hiện ra mắt cô hơi đỏ. Anh hơi bàng hoàng: “Em khóc đấy à?”

Cố Sơ vẫn lắc đầu.

Thấy vậy, Lục Bắc Thần bỗng lại hơi luống cuống. Anh khẽ nói: “Có phải hôm qua lúc ở ngoài mồm đá, anh làm em đau không?”

Cố Sơ lại lập tức ôm chặt lấy anh, nhưng vẫn không nói gì.

Hành động này càng khiến Lục Bắc Thần hiểu lầm. Anh thật sự nghĩ là động tác của mình hơi thô lỗ, bèn nhẹ giọng an ủi, nhìn cô bằng ánh mắt sâu sắc: “Lần sau anh sẽ nhẹ nhàng chút.”

Câu nói ấy lại khiến Cố Sơ bật cười, giơ tay đấm anh.

Anh liền nắm lấy cú đấm của cô, cúi đầu tựa vào trán cô. Hơi thở nam tính sạch sẽ, mát rượi, hòa vào hơi thở của cô. Dáng vẻ của cô khi tươi cười như những giọt sương buổi sớm, mê hoặc tâm hồn người đàn ông.

Lục Bắc Thần bắt giắc hôn lên trán cô, rồi di chuyển từng chút từng chút, tới ấn đường dịu dàng của cô, tới sống mũi xinh xắn, cuối cùng triền miên trên bờ môi.

Cô không từ chối mà đáp lại nụ hôn nóng bỏng của anh.

Bàn tay anh lại bắt đầu thiếu nghiêm túc.

Hai người dính vào nhau rất sát, cô đương nhiên nhận ra sự thay đổi trên cơ thể anh, bèn khẽ đẩy anh ra. Lục Bắc Thần bật cười, còn định cúi xuống, cô liền nói: “Em đói rồi.”

“Anh cũng đói mà.” Trong mắt Lục Bắc Thần có sự tham lam, ngón tay làm nóng bỏng lồng ngực cô: “Em là bữa ăn tuyệt nhất.”

“Đáng ghét.” Cố Sơ đỏ bừng mặt, đẩy anh một cái.

Lục Bắc Thần phá lên cười, gương mặt ngập tràn sự nguy hiểm nam tính.

Anh giơ tay lên, khều đai váy ngủ của cô, trong ánh mắt chỉ còn lại nụ cười xấu xa. Cố Sơ cúi nhìn, dưới đai váy nở bung mấy đóa hoa mai, chính là kiệt tác của anh. Cô bèn ngượng ngùng, đập bộp vào tay anh, lẩm bẩm: “Đồ háo sắc!”

Da dẻ cô trắng trẻo, có thêm mấy đóa hoa ấy lại càng trở nên nõn nà, khêu gợi.

Lục Bắc Thần ngứa ngáy trong lòng, thò cánh tay dài vào trong lòng cô, cúi đầu lại đặt lên cổ cô một nụ hoa nữa, khiến Cố Sơ kêu đau. Lúc ấy anh mới thả cô ra. Cô ôm cổ, nhìn anh chăm chăm như một chú báo con dùng cảm.

Ngay sau đó cô nhào tới, cũng để lại một đóa mai trên xương đòn của anh.

Tha thứ cho cô đi, thật ra cô cũng muốn cắn vào cổ nhưng điều kiện là cần phải kiễng chân lên, cô vẫn chưa nhanh tới vậy.

Động tác này quá bạo dạn, trừ phi quan hệ thân mật tới một mức độ nhất định nếu không đàn ông không thích phụ nữ làm vậy cho lắm vì điều này hoàn toàn đi ngược lại sinh lý của đàn ông. Để lại dấu hôn nói trắng ra giống như việc chiếm địa bàn của những động vật nguyên sơ, quyền chủ động phải rơi vào phái mạnh, phái yếu không có cơ hội trả đũa. Nhất là Lục Bắc Thần, cao ngạo lạnh lùng, có thể cho phép phụ nữ để lại một trò chơi mờ ám như vậy trên người anh sao?

Nói thật lòng, cô hơi sợ Lục Bắc Thần sẽ không vui.

Thế mà sắc mặt Lục Bắc Thần vẫn ôn hòa, không giận mà còn cười, khẽ véo má cô, sau đó một lần nữa kéo cô vào lòng, thấp giọng hỏi: “Bây giờ có thể nói cho anh biết vì sao em khóc rồi chứ?”

Thì ra anh vẫn chưa quên chuyện này.

Cô thở dài, nghĩ rất lâu mới nói giảm nói tránh: “Em nằm mơ thấy anh... bỏ em mà đi.”

Nói lời này rất khoắc lác, càng chứng thực cô là người lập trường không vững, đứng nói này trông núi nọ. Cô xấu hổ vì mình có thể nói ra câu này, càng sợ hơn là Lục Bắc Thần sẽ hiểu lầm cô là loại phụ nữ như thế.

Lục Bắc Thần hơi kéo cô ra xa một chút, cúi đầu nhìn cô, ánh mắt nghiêm nghị. Cô hơi ngược nhìn anh giây lát rồi lại lập tức cúi đầu. Nhưng anh vẫn chỉ ôm cô, lần này giọng nói càng dịu dàng hơn: “Ngốc ạ!”

Anh không nói thêm gì nhiều nhưng câu nói này dường như đã san bằng mọi lo lắng trong lòng anh...

Bữa sáng rất phong phú.

Càng là người đàn ông kén chọn thì lại càng là một nhà ẩm thực, ví dụ như Lục Bắc Thần.

Chỉ có điều, anh để cam lên đĩa.

Cố Sơ đứng dậy định cầm đi bỗng bị Lục Bắc Thần ngăn lại.

“Anh không thể ăn cam.”

Lục Bắc Thần kéo cô ngồi xuống: “Chẳng phải em thích ăn sao?”

“Em...” Cố Sơ ngẫm nghĩ rồi đẩy đĩa hoa quả qua một bên: “Ai nói em thích ăn cam nào? Thật ra em cũng không thích.”

Anh nói câu ấy khiến lòng cô rung động.

“Thế em thích ăn gì?” Lục Bắc Thần cười khê.

Cố Sơ bèn tùy tiện đáp qua loa: “Em... ăn chuối.”

“Chuối?”

Cố Sơ gật đầu: “Thích ăn chuối lạ lắm à?”

Lục Bắc Thần chống tay lên trán, cố nhịn cười: “Được, em thích ăn chuối chứ gì, ngày rộng tháng dài, sau này anh sẽ cho em ăn chán thì thôi.”

“Oh.” Cố Sơ vẫn chưa hiểu ý tại ngôn ngoại của anh, gật đầu đồng ý.

Thấy thế, Lục Bắc Thần cuối cùng vẫn không nhịn cười nổi nữa, Cố Sơ càng chẳng hiểu mô tê gì. Cuối cùng, anh từ bỏ ý định giải thích rõ ràng cho cô, kéo tay cô lại, nắm chặt và nói: “Em phải nhớ ở cùng với anh không cần thay đổi điều gì cả, hiểu không?”

Cố Sơ gật đầu, liếc nhìn cam: “Nhưng bây giờ em thật sự không thích ăn nó nữa rồi.”

Lục Bắc Thần không biết nói sao, đang định lên tiếng thì màn hình tinh thể lỏng trên tường bắt đầu đưa tin thời sự hôm nay, trong đó có một bản tin rất chi tiết: Quỹ tài chính nổi tiếng quốc tế, quỹ Bắc Thần, thời gian gần đây liên tục bị cản trở, giá cổ phiếu tụt dốc thảm hại. Theo tin tiết lộ, một số cổ đông sáng lập quỹ tài chính liên tục rút vốn đầu tư, dẫn tới việc quỹ tài chính sẽ xuất hiện tình trạng căng thẳng nguồn vốn, rạn nứt các chuỗi đầu tư, người sở hữu quỹ Bắc Thần, Lục Bắc Thần, tới nay vẫn chưa có câu trả lời cho tình hình này...

Cả người Cố Sơ run lên.

Nhưng Lục Bắc Thần thì bình thản, gấp cho cô một miếng xúc xích được nướng hoàn hảo vào đĩa, khê nói: “Mau ăn đi.”

Tivi vẫn còn đang đưa tin về tình hình quỹ Bắc Thần bị thiệt hại nghiêm trọng, hình ảnh thay đổi lại tới tình hình giá cổ phiếu của quỹ, đã có một lượng lớn cổ đông đang bán tháo, tình hình cực kỳ không lạc quan. Cố Sơ nhớ lại lời Lâm Gia Duyệt nói, sống lưng bỗng lạnh toát. Thì ra mỗi lời cô ta nói đều là sự thật.

“Tình hình có phải rất tệ không?” Cô không an tâm chút nào, có một dự cảm chẳng lành.

Cảm giác này giống hệt như tình hình của nhà họ Cố năm xưa.

Lục Bắc Thần bỏ đĩa xuống, liếc nhìn màn hình rồi quay sang cô và nói: “Yên tâm, anh sẽ giải quyết.”

~Hết chương 181

~*Lâm nhảm: “Rút lại ngay những quyết định ngu xuẩn trước đây của con, mấy chuyện rối rắm bên phía quỹ tài chính, bố sẽ giúp con thu dọn.”

“Nói thì dễ nghe, cô cùng anh ấy đối mặt kiểu gì? Cô làm được gì cho anh ấy?”

“Đối với một kẻ vì lợi ích có thể ruồng rẫy người bạn trai mà mình yêu sâu sắc, tôi luôn giữ thái độ nghi ngờ”

182. Chương 182: Vì Sao Cứ Phải Là Em?

Trong cuộc chiến giành giật tình yêu này, cô cũng có thể là người chủ động, chỉ cần trái tim anh đứng về phía cô, cô chắc chắn sẽ bên anh bất kể tháng năm. Nếu không có tin tức này, Cố Sơ sẽ vẫn tiếp tục sống

trong thế giới nhỏ của mình, tính toán xem chuyện tình này của cô và Lục Bắc Thần sẽ trải qua những trắc trở như thế nào. Bố cô đã nghiêm khắc ra lệnh cho cô không được liên quan tới Bắc Thần nữa. Nếu ông ở dưới tuổi vàng có linh, liệu có cho phép cô và Bắc Thần xây dựng tình cảm hay không? Cô cũng từng hoài nghi vì sao thái độ của bố lại cứng rắn đến vậy, vì dù có thế nào, đối với bố Bắc Thần cũng là một người xa lạ, họ hoàn toàn chưa từng gặp mặt.

Tiếc là cô không biết bắt đầu điều tra từ đâu.

Cô là hung thủ gián tiếp hại chết Bắc Thần, chuyện này Lục Bắc Thần biết rõ, bố mẹ của anh ấy chưa chắc đã không hay, vậy thì nếu cô và anh có thể nắm tay nhau đi tiếp, con đường này ắt sẽ đầy chông gai. Từ nhỏ, cô đã nhìn thấy rất nhiều những chuyện không thể theo ý mình phía sau quyền quý. Phải bước qua cánh cửa Lục Môn này thế nào, cô đang gặp khó khăn.

Cho tới khi tin tức này xuất hiện, cô mới ý thức được đây là kiếp nạn đầu tiên mà Lục Bắc Thần đang chống đối lại hoặc Lục Môn hoặc nhà họ Lâm. Quỹ tài chính Bắc Thần lớn mạnh nhường nào, sở dĩ leo lên đỉnh những quỹ tài chính quốc tế đều bắt nguồn từ mục đích của quỹ này. Từ trước tới nay, quỹ Bắc Thần đều cung cấp tiền bạc để ủng hộ những tổ chức hoặc cơ quan mật đấu tranh với những phần tử tội phạm, đây cũng là nguyên nhân những băng nhóm tội phạm lớn trên thế giới đều muốn mạng của Lục Bắc Thần.

Quỹ Bắc Thần có bao nhiêu tiền cô không rõ, nhưng cô biết rõ rằng phía sau có Lục Môn. Nhưng bây giờ cô lại biết thì ra quỹ ấy còn có tiền vốn đóng góp của những cổ đông khác, trong đó bố của Lâm Gia Duyệt là một trong những người quan trọng.

Ông Lâm rút vốn, theo như cách nói của Lâm Gia Duyệt, lần này Lục Bắc Thần đã chủ động nhỏ rảnh trong miệng hổ. Ông Lâm không lý nào không biết rõ nguồn sức mạnh Lục Môn ở phía sau nhưng vẫn mặc sức tung hoành, không hề e sợ chắc vì đã có đủ lý do. Vậy thì có thể suy đoán ra thật ra Lục Môn rất hài lòng Lâm Gia Duyệt, cũng nhất định đã bàn bạc với bố của Lâm Gia Duyệt chuyện của bọn họ rồi, nếu không ông Lâm sao có thể thẳng thừng trở mặt.

Là đời sau của Lục Môn, một khi phải chịu áp lực từ gia đình, chắc chắn cả cô và anh sẽ phải đối mặt với trùng trùng khó khăn.

Lục Bắc Thần nói thản nhiên như vậy nhưng cô vô cùng lo lắng.

Buổi chiều, Lục Bắc Thần muốn cùng cô ra ngoài đi chơi thêm nhưng cô từ chối khéo léo. Tin tức quỹ tài chính xảy ra chuyện vừa được tung ra, chưa tới mười phút, chuông di động của Lục Bắc Thần đã réo mãi không ngừng. Những phóng viên thích tọc mạch mọi chỗ đương nhiên anh mặc kệ nhưng có những người anh quen biết, sau khi nhận điện thoại, nói toàn chuyện của quỹ tài chính.

Lục Bắc Thần lấy làm áy náy với cô nhưng cô đã thu dọn xong hành lý, đề nghị trở về trung tâm thành phố Hạ Môn trước. Lục Bắc Thần không phản bác lại ý kiến của cô. Anh sắp xếp xe, trước khi trở về đã đặt sẵn khách sạn. Vừa về tới phòng, di động của anh lại vang lên. Cổ Sơ đi ngay sau anh, tiện thể đã nghe được nội dung cuộc điện thoại.

Giọng nói uy nghiêm, giống như bề trên: Rút lại tất cả những quyết định ngu xuẩn trước đây của con, mấy chuyện rối rắm của quỹ tài chính bên này bố sẽ thu dọn giúp con.

Cô chỉ tiện tai nghe được đúng câu đó, ngay sau đó, Lục Bắc Thần vào phòng sách.

Khi cửa phòng đóng lại, Cổ Sơ nghe thấy Lục Bắc Thần đáp lại một câu với ngữ khí kiên quyết: Con biết rất rõ quyết định của con, đây là chuyện của riêng con.

Sau đó, tiếng trò chuyện bị cánh cửa phòng chặn lại.

Cổ Sơ ngồi trên sofa trong phòng khách, ánh nắng ngoài cửa sổ vẫn còn gay gắt tới cháy bỏng, những tia sáng bị thủy tinh phản chiếu tới chói mắt, vậy mà cô chỉ cảm thấy lạnh. Cô rất muốn đi vào phòng sách nói với Lục Bắc Thần: Anh có thể ôm em không?

Thế nhưng chỉ có thể cuộn chân ngồi co quắp ở đó, bất động.

Cảm giác thật bất lực.

Là cảm giác bất lực khi rõ ràng có liên quan đến cô mà đành bó tay đầu hàng.

Chỉ cách nhau một cánh cửa vậy mà sao khoảng cách quá xa xôi. Là khoảng cách mà cô không thể nào vượt qua, tuy rằng cô có thể bước vào, tuy rằng cô có thể tìm kiếm sự quan tâm của anh nhưng thực tế là, cô chẳng thể giúp được anh bất kỳ chuyện gì.

Lòng cô hoang mang, giống như năm đó.

Cố Sơ đứng dậy, bắt đầu thu dọn hành lý, quần áo đã lấy ra lại gấp gọn bỏ vào, thật ra chẳng qua chỉ làm mấy việc vô ích mà thôi. Cho tới khi, di động vang lên. Cô tưởng là dì vì từ lúc cô tỏ rõ thái độ muốn ở lại Thượng Hải phát triển, dì đã triển khai một loạt các cuộc gọi liên tục như đòi mạng, cô bắt buộc phải bảo đảm với dì hết lần này tới lần khác rằng cô nhất định sẽ quay về Quỳnh Châu giải thích rõ ràng, lúc ấy cô mới được nghỉ ngơi. Nghĩ sẵn nội dung nói trong đầu, cầm di động lên xem, cô hơi sững người, không phải dì gọi tới.

Là Lâm Gia Duyệt.

Dây thần kinh khắp người bỗng chốc bị kéo căng.

Cô nhận máy, giọng nói đầu kia vẫn rất nhẹ nhàng.

“Những tin tức có liên quan tới quỹ tài chính Bắc Thần, cô xem rồi chứ?”

Cố Sơ không rõ mục đích cô ta gọi tới đây làm gì, bèn dè giọng xuống nói: “Xem rồi.”

“Bây giờ Bắc Thần gặp rất nhiều phiền phức.”

“Đây chẳng phải việc cô đã sớm dự liệu được rồi sao?” Cố Sơ cố gắng nói chuyện một cách bình thản.

“Cô bình tĩnh quá nhỉ.”

“Tôi phải phát điên lên sao?” Cô nhẹ giọng hỏi ngược lại.

Bên đó trầm mặc giây lát rồi hỏi: “Tôi rất muốn biết trước đây rốt cuộc cô và Bắc Thần có quan hệ gì?”

Cố Sơ hít sâu một hơi, rồi lại thở hắt ra: “Chuyện giữa tôi và anh ấy chẳng phải cô đã điều tra rõ ràng rồi sao?”

“Thế nên tôi mới càng kỳ lạ.” Giọng Lâm Gia Duyệt rất thấp: “Quỹ tài chính là tâm huyết của Bắc Thần, tôi hiểu rõ suy nghĩ của anh ấy, nhưng anh ấy chưa bao giờ kiên trì như vậy. Cố Sơ, thật ra tôi nghĩ mình vẫn may mắn, tuy rằng đã tới tìm cô nói một số chuyện nhưng tôi nghĩ một khi cổ đông của quỹ tài chính gây áp lực, quyết định của Bắc Thần có thể sẽ thay đổi.”

Cô lại thở dài nặng nề: “Đúng là tôi đánh giá thấp rồi.”

Ở trong tình yêu, có ai không mong mình gặp may mắn đây? Ví dụ như Lâm Gia Duyệt hay bản thân cô.

“Nếu trước đây giữa hai người không có quan hệ gì, vì sao anh ấy lại làm vậy vì cô?” Giọng Lâm Gia Duyệt vẫn nhẹ nhàng từ đầu tới cuối nhưng từ nội dung có thể nhận ra vẻ hăm dọa. “Bắc Thần là người đàn ông rất lý trí, anh ấy sẽ vì một người con gái mới quen có mấy tháng mà không ngại hy sinh sao? Trước đây tôi chỉ coi như anh ấy hồ đồ, đánh mất lý trí trong chốc lát nhưng bây giờ xem ra vốn không phải như vậy. Cố Sơ, tôi có thể chấp nhận sự thật Lục Bắc Thần không yêu tôi nhưng tuyệt đối không chấp nhận hai người có chuyện gì giấu tôi, tôi mong là cô không lừa tôi.”

Cố Sơ có trăm cái miệng cũng khó mà giải thích, một lúc sau bèn nói: “Tôi không cần phải lừa cô.”

Lẽ nào cô lại không hoài nghi?

Một người luôn miệng nói cảm hận bạn, cuối cùng lại công khai theo đuổi, khả năng duy nhất cô có thể nghĩ đến là anh muốn trả thù, đây cũng là hòn đá tảng tới tận bây giờ vẫn còn đè lên trái tim cô. Có những lời cô không thể hỏi vì cô cảm thấy mấy chuyện tình cảm này vốn dĩ rất kỳ diệu.

Giống như ngay từ lần đầu tiên nhìn thấy Lục Bắc Thần cô đã cảm thấy một sự thân thiết và quen thuộc.

Cho dù đã biết anh là anh trai của Bắc Thâm, ánh mắt cô vẫn bắt giác dõi theo anh.

Chỉ trong vòng mấy tháng đã yêu sắc sắc một người, chuyện này dễ dàng sao?

Không dễ dàng.

Nhưng cô tình nguyện tin là như vậy vì bây giờ cô hiểu rất rõ tâm tư của mình. Cô thích Lục Bắc Thần, say đắm anh, yêu thương anh, thế nên cô mới khinh bỉ bản thân vô cùng và chìm sâu vào tình yêu ấy không thể thoát ra.

Có lẽ thấy thái độ của cô quá kiên quyết, cuối cùng Lâm Gia Duyệt đành thỏa hiệp: “Thôi được rồi, thật ra tôi gọi tới là rất muốn hỏi rõ ràng chuyện này. Cô cũng hiểu Bắc Thần đấy, có rất nhiều chuyện anh ấy luôn giấu trong lòng không nói ra. Quý Bắc Thần bây giờ xảy ra chuyện lớn như vậy quả thực là điều tôi đã dự liệu từ trước, tôi chỉ sợ cô chưa chuẩn bị tâm lý.”

“Cô có thể giúp được anh ấy?” Cố Sơ hỏi.

“Tôi có thể giúp được anh ấy, nhưng với thân phận gì đây?” Lâm Gia Duyệt tự cười: “Cô tưởng Lâm Gia Duyệt này thật sự không ai cần sao? Anh ấy không cưới tôi, vì sao tôi còn phải trải đường cho anh ấy?”

Cố Sơ hiểu được tâm trạng của Lâm Gia Duyệt.

Vừa yêu vừa hận, đây chính là Lâm Gia Duyệt bây giờ.

“Trừ phi... cô rời xa anh ấy.” Lâm Gia Duyệt thẳng thừng nói: “Có được không?”

Đáy lòng Cố Sơ run lên, cô cắn môi nói: “Không được.”

“Cô có thể giúp anh ấy ư?”

“Mặc dù tôi không có khả năng tài chính lớn đến thế để giúp anh ấy nhưng tôi có thể cùng anh ấy đối mặt.”

“Nói thì dễ nghe, cô cùng anh ấy đối mặt thế nào? Cô có thể làm gì cho anh ấy?”

“Tôi...” Cố Sơ nắm chặt tay lại, ánh mắt trong veo: “Quý tài chính xảy ra chuyện, tôi quả thực lực bất tòng tâm nhưng chỉ cần anh ấy tỏ rõ thái độ muốn tôi ở bên cạnh anh ấy, tôi sẽ ở lại. Chính vì đã đến lúc này rồi, tôi mới càng không thể bỏ mặc anh ấy, cho dù chỉ là ở bên cạnh để pha cho anh ấy tách café hay làm một bữa cơm thôi.”

Lòng cô có chút sợ hãi, sau đã cô đã dùng âm thanh mạnh mẽ này để áp chế sự khủng hoảng của mình.

Năm năm trước cô từng từ bỏ Bắc Thần, năm năm sau cô không muốn lại buông tay Bắc Thần.

Nếu không có cuộc điện thoại này của Lâm Gia Duyệt, cô vẫn còn do dự, còn đang nghĩ những tai họa lần này liệu có thay đổi mối quan hệ giữa cô và Bắc Thần? Nhưng bây giờ cô đã nghĩ thoáng rồi, ai nói cô chỉ có thể làm người bị động? Trong cuộc chiến giành giật tình yêu này, cô cũng có thể là người chủ động, chỉ cần trái tim anh đứng về phía cô, cô chắc chắn sẽ bên anh bất kể tháng năm.

Cho dù tâm tư của anh thật sự có sự thay đổi, thì cô sẽ làm tốt bổn phận của một người trợ lý giải quyết những khó khăn của anh, miễn là, anh cần cô.

Lâm Gia Duyệt không ngờ Cố Sơ lại nói vậy, trầm mặc rất lâu cô ta mới nói: “Hy vọng cô có thể giữ lời hứa của mình. Cô phải biết rằng, đối với một kẻ vì lợi ích sẵn sàng bỏ rơi người bạn trai mình yêu sâu sắc, tôi sẽ luôn giữ thái độ nghi ngờ.”

Cố Sơ không thêm gì nữa, cúp điện thoại.

Cô là kẻ có tội.

Không cần biết vì nguyên nhân gì, bỏ rơi chính là bỏ rơi, hướng hồ cô còn là tên hung thủ mượn dao giết người. Kiều Vân Tiêu là con dao cô vay mượn, để đâm mạnh lên người Bắc Thần. Đây là tội nghiệt cả đời này cô cũng không thể xóa sạch. Nó sẽ giống như vết sẹo xấu xí, từng giây từng phút trói cô lên giá chữ thập, sau đó lôi kéo để vết sẹo rách ra, chảy máu.

Rất lâu sau, Cố Sơ mới lấy lại sức, để di động qua một bên, đứng dậy, quay đầu bỗng đập phải đôi mắt Lục Bắc Thần.

Chẳng biết anh đã từ phòng sách đi ra từ lúc nào, đứng ngay phía sau lưng cô.

Cố Sơ ý thức được có lẽ anh đã nghe thấy toàn bộ cuộc nói chuyện giữa cô và Lâm Gia Duyệt, tim chợt nhói đau.

Lục Bắc Thần nhìn cô chăm chú mấy giây, sau đó bước tới, không nói một lời, lập tức ôm cô vào lòng.

Khoảnh khắc được cánh tay rắn chắc của người đàn ông ôm chặt, phòng tuyến tâm lý của Cố Sơ lập tức tan rã, khóe mắt liền đỏ ửng, cô buột miệng hỏi một lời đã đè nén trong lòng rất lâu rồi: “Vì sao lại là em? Bắc Thần, chỉ cần anh muốn, những người phụ nữ xuất sắc như Lâm Gia Duyệt muốn bao nhiêu có bấy nhiêu. Nhưng vì sao cứ phải là em?”

~Hết chương 182

~

183. Chương 183: Anh Đủ Tư Cách Để Có Em

Nếu yêu sâu đậm sao có thể nhẫn tâm nói buông tay là buông tay? Cố Sơ không thể không thừa nhận một điểm, cảm giác thân thuộc của cô đối với Lục Bắc Thần phần nhiều được tạo dựng nên từ gương mặt này của anh. Đây là ấn tượng đầu tiên, cũng là ấn tượng trực tiếp nhất. Lâu dần, cảm giác thân thuộc đối với anh cũng tăng dần lên, cách thức chung sống và cảm giác khi ở bên nhau quá đối thân thuộc, cô cho rằng nó bắt nguồn từ sự cuốn hút của anh đối với cô.

Thế nên có những lời cô không dám hỏi, ví dụ như suy nghĩ thật sự trong lòng anh. Đối với cô, anh quá đối thân quen nhưng còn cô đối với anh sợ rằng chỉ là một quá trình ngắn ngủi đi từ xa lạ tới thân quen mà thôi. Thật ra cô biết rõ, cô sợ anh nói ra câu vì báo thù.

Lục Bắc Thần cảm nhận được cả người cô đang run rẩy, khẽ khàng, nhẹ nhàng như một con thú nhỏ mất vẻ ngoan cường. Ban này cô hùng hồn là thế, những lời nói đó rơi vào trong tai anh, theo mạch máu tan chảy vào cốt tủy, lồng ngực anh nhói đau.

Anh gơ tay lên, lòng bàn tay to lớn áp lên má cô, ép cô nhìn vào mình.

“Anh biết em đang nghi hoặc điều gì.” Giọng nói của Lục Bắc Thần trầm ấm, êm ru: “Nhưng em phải tin rằng anh đã quen em rất lâu rồi.”

Sóng mắt Cố Sơ hơi xôn xao.

“Em quen Bắc Thần bao lâu thì anh quen em từng ấy thời gian.”

“Em không hiểu.” Cô chỉ biết, trái tim mình đang đập rất dữ dội.

Lục Bắc Thần nhìn cô chăm chú, ngón cái vuốt ve gò má cô một cách xót xa, anh lên tiếng: “Bắc Thần không có bạn bè gì, thân thiết với anh nhất, thế nên từ sau lần đầu tiên nó gặp em, từng ly từng tý giữa em và nó, anh đều biết.”

“Như vậy... quá kỳ lạ đi.”

“Sinh đôi mà, không có gì không nói.”

Nhưng cô vẫn cảm thấy lạ lùng.

“Không có cô gái nào lại thắng nó mấy quả bóng một cách rầm rộ như thế, còn kiêu ngạo ép nó xin lỗi. Bắc Thần rất bực vì chuyện này nhưng lại khiến anh tò mò về em.” Con người của Lục Bắc Thần rất đậm, giống như cát giấu quá nhiều tình cảm trong đó, sâu không lường được.

Cố Sơ mấp máy môi, đây là điều cô chưa bao giờ ngờ tới.

“Anh biết rõ từng chuyện của em, biết càng nhiều thì nhớ càng nhiều.” Lục Bắc Thần khẽ nói: “Anh bắt đầu đổ kỵ với Bắc Thần, ganh tỵ khi cái tên ấy có thể khắc sâu trong lòng em. Nó hay khoe khoang về sự xinh đẹp của em, hay cho anh xem ảnh chụp chung của hai người, lúc đó anh liền nghĩ giá mà em làm bạn gái của anh...”

Anh ngừng lại.

Cổ Sơ cảm thấy có một tiếng nổ lớn vang lên trong đầu. Ánh mắt anh vì hồi tưởng mà nhuộm một màu u ám, là một thứ ánh sáng cô không quen thuộc. Chẳng hiểu sao có một cảm giác lạnh lẽo bò lên sống lưng, trong vô thức, cô định thoát ra khỏi vòng ôm của anh. Nhưng dường như Lục Bắc Thần đoán được hành động này của cô, cánh tay càng ôm chặt cô hơn. Anh áp sát mặt lại, cười khê: “Sợ anh ư?”

Cảm giác bị người quan sát ngằm bao nhiêu năm quả thực sẽ khiến sống lưng lạnh toát.

Cô những tưởng trước đây họ đều là những người xa lạ.

Sự né tránh trong đôi mắt của Cổ Sơ không thoát khỏi cặp mắt của Lục Bắc Thần nhưng anh không giận mà chỉ cười, cúi đầu hôn lên trán cô và nói: “Tha thứ cho anh, anh không còn sự lựa chọn nào khác.”

“Anh... có từng xuất hiện trước mặt em với thân phận của Bắc Thâm không?” Vào lúc anh kể lại, Cổ Sơ bất ngờ bật ra suy nghĩ này. Đừng trách cô quá nhạy cảm. Lục Bắc Thần và Lục Bắc Thâm là anh em sinh đôi, cô từng nhìn thấy ảnh của hai người họ, quả thực như từ cùng một khuôn đúc ra, chỉ có điều Lục Bắc Thần bây giờ đã có thêm cái chín chắn được thời gian rèn giũa, khác với dáng vẻ của Bắc Thâm năm xưa. Nhưng cô vẫn tin tưởng sâu sắc nếu Bắc Thâm còn sống, nhất định cũng có dáng vẻ này.

Thế nên, nếu là hai người giống nhau như hai giọt nước, hoán đổi thân phận xuất hiện trước mặt cô, sao cô có thể phân rõ đâu là Bắc Thần, đâu là Bắc Thâm? Lúc ấy, Bắc Thâm chưa bao giờ nhắc đến chuyện anh ấy còn một người anh trai sinh đôi nữa ở trước mặt cô.

Suy nghĩ này chợt hiện lên, lòng cô nảy sinh một cảm giác giá lạnh, chuyện này thực sự rất... kinh hãi.

Lục Bắc Thần hơi gia tăng sức mạnh, siết chặt gương mặt cô, trong đôi mắt là những tia sáng mơ hồ không rõ. Cô không thể hiểu được những cảm xúc trong ánh mắt anh cũng như chẳng thể đọc hiểu những gì anh nghĩ trong lòng. Anh cứ nhìn cô như vậy, quan sát cô mãi, rất lâu sau mới thì thầm đáp một câu: “Chưa từng.”

“Thật sao?” Cô không thể tưởng tượng nổi cảnh tượng một khi mình từng cùng cả anh và Bắc Thâm qua lại, nó sẽ khiến cô phát điên mất.

Lục Bắc Thần nhận ra sự căng thẳng của cô, khê thở dài: “Thật.”

Cổ Sơ vô thức thở phào một hơi.

Ánh mắt Lục Bắc Thần ánh lên chút cô đơn nhưng cũng tan đi rất nhanh. Anh nói tiếp: “Em chia tay với Bắc Thâm, nó rất đau lòng, thậm chí còn xảy ra tai nạn. Anh không hiểu sự lựa chọn của em, lẽ nào lợi ích có thể thay thế tình yêu trong lòng em? Anh đã suy nghĩ rất lâu, cuối cùng đưa ra được một kết luận đó chính là em yêu không đủ sâu sắc.”

“Không...” Cô yêu Bắc Thâm.

“Nếu yêu sâu đậm sao có thể nhẫn tâm nói buông tay là buông tay?” Khi nói những lời này, tâm trạng của Lục Bắc Thần không hề thay đổi, ngón tay vẫn nhẹ nhàng vờn ve gương mặt cô, ánh mắt đau xót.

Cô không biết giải thích thế nào.

“Anh từng hận em, vì Bắc Thâm.” Lục Bắc Thần thở dài.

Cô run lên.

“Nhưng nhà họ Cổ xảy ra một chuyện lớn như vậy, với khả năng của Bắc Thâm khi đó, nó đích thực không giúp được em. Một người con gái có thể hy sinh vì gia đình, bản tính không thể xấu xa được.” Lục Bắc Thần mê mẩn vẽ lại những đường nét trên môi cô, ánh mắt tối đi: “Anh chưa bao giờ ảo vọng về tình yêu nhưng khi nó tới anh cũng sẽ không buông tay. Sơ Sơ, với khoảng thời gian bảy năm, anh có đủ tư cách để có được em. Em là của anh, anh sẽ không để bất kỳ người đàn ông nào có được em.”

Hơi thở của Cổ Sơ trở nên dồn dập. Cô không hề biết ngoài Bắc Thâm ra còn có một người đàn ông khác đang lặng lẽ dõi theo cô bảy năm trời. Loại tình cảm này mãnh liệt tới nỗi khiến người ta thăng thốt nhưng cô lại say mê sâu sắc, chìm đắm trong đó.

Thế nên khi Lục Bắc Thần đề lên môi cô, cô kim lòng không đành ôm chặt lấy cổ anh, cùng anh ôm hôn nồng nàn.

Rất lâu sau, anh mới buông cô ra.

Hơi thở của cô hỗn loạn, gò má hơi ửng hồng, lúc khẽ cắn môi vẫn còn mùi hương của anh. Lục Bắc Thần giờ tay giải cứu môi dưới của cô, khẽ nói: “Thế nên, bây giờ em còn nghi ngờ anh không?”

Cổ Sơ lắc đầu rồi lại ôm anh thật chặt.

Cô muốn cảm ơn ông trời, sự ra đi của Bắc Thâm như một đả kích giáng xuống đầu cô, giống như sự ra đi của bố mẹ vậy, đủ để tước đoạt một nửa mạng sống của cô. Vì thế, trời cao đã ban cho cô Bắc Thần, chẳng phải chính là để cô biết yêu thương, biết trân trọng sao?

Lục Bắc Thần ôm lấy đầu cô, cúi xuống hôn lên tóc cô.

“Chuyện quỹ tài chính rất rắc rối sao?” Cô hỏi khẽ.

Một tiếng cười bật ra khỏi cổ họng anh: “Vấn ỏn.”

Cổ Sơ ngược lên nhìn anh.

“Chí ít em vẫn chưa bán anh đi.”

Cô kinh ngạc sau đó mới hiểu ra là anh đã nghe thấy cuộc nói chuyện giữa cô và Lâm Gia Duyệt, nhất thời cảm thấy ngượng ngập bèn nói: “Em không có, hoàn toàn không có ý nghĩ ấy.”

“Xét về mức độ đáp trả lại người ngoài, vẫn xứng với thân phận người thân của giáo sư Lục.” Lục Bắc Thần nở nụ cười đắc ý.

Cổ Sơ bỗng chốc đỏ bừng mặt: “Ai là người thân của anh?”

Lục Bắc Thần cười khẽ, không nói gì nữa, một lần nữa kéo cô vào lòng. Lần này, anh càng siết chặt hơn, rất lâu sau mới nói: “Sơ Sơ, anh phải về Mỹ một chuyến.”

“Để giải quyết chuyện quỹ tài chính à?”

Anh gật đầu.

Cổ Sơ hơi buồn nhưng không thể hiện ra ngoài, lại hỏi: “Vậ... phải mất bao lâu mới quay lại?”

“Thời gian chưa xác định.”

Đáy mắt cô hiện lên sự hụt hẫng.

Lục Bắc Thần nâng gương mặt cô lên, nhìn cô: “Giận đấy à?”

Cô lắc đầu: “Anh yên tâm đi đi.” Sao cô có thể giận anh chuyện này được? Chỉ là... kỳ thực cô có suy nghĩ riêng tư rằng giá mà anh đề nghị cô cùng đi với anh.

Đây dẫu sao cũng chỉ là suy nghĩ của cô, anh về Mỹ là để giải quyết công việc.

Lục Bắc Thần xoa đầu cô: “Chăm sóc tốt bản thân mình, anh sẽ gọi điện thoại cho em.”

Cô gượng cười, gật đầu.

Anh lại bọc cô trong vòng tay.

Cổ Sơ nép trong lòng anh, ngón tay đùa nghịch cúc áo của anh, rất lâu sau cô mới hỏi: “Mộ của Bắc Thâm... cũng ở Mỹ sao?”

Hôm nay anh nhắc tới Bắc Thâm, nhắc lại quá khứ, cô mới dám hỏi về mộ của Bắc Thâm, thật ra cô rất muốn đi thăm anh ấy.

Lục Bắc Thần nhìn cô.

Cô không nhìn thẳng vào mắt anh.

“Đúng là ở Mỹ.” Anh trả lời câu hỏi của cô, sau đó hứa: “Lần sau anh sẽ đưa em đi.”

Cố Sơ ngược mắt lên, khẽ gật đầu.

“Ở lại Thượng Hải đợi anh, được không?” Lục Bắc Thần gần như dính hẳn trán mình lên trán cô: “Ở chỗ anh, anh để lại chìa khóa cho em.”

“Em phải về Quỳnh Châu một chuyến...”

“Không được.” Lục Bắc Thần ngang ngược ngắt lời.

Cố Sơ giải thích: “Mẹ vẫn đang đợi lời giải thích của em.”

“Khi nào anh từ Mỹ trở về, anh sẽ ợ một lời giải thích hợp lý.”

Cố Sơ cảm thấy anh càng ngày càng cường ép, khẽ nhíu mày: “Ở Thượng Hải em sẽ chán chết mất.” Đối với độ nhẫn nại bằng không của anh với Kiều Vân Tiêu, chắc chắn sẽ không cho phép cô mượn Kiều Vân Tiêu để giết thời gian đâu.

Nhưng Lục Bắc Thần lại bật cười, nhéo má cô: “Tin anh đi, em tuyệt đối không rảnh đâu.”

Cô không hiểu.

Anh không giải thích nhiều, cúi đầu, một lần nữa vỗ lấy môi cô. Chân cô mềm nhũn, đến cả xương cốt, cũng như dây leo bám chặt vào tay anh. Anh buông môi cô ra, lập tức bế bổng cô lên.

“Bắc Thần...”

“Suyt!” Lục Bắc Thần bế thẳng cô vào phòng ngủ, cười khê: “Trước khi trở về Thượng Hải, em ăn một quả chuối để giết thời gian đi đã.”

Sau khi đưa Cố Sơ trở về Thượng Hải, ngày hôm sau Lục Bắc Thần bay ngay.

Đúng như anh nói, cô tuyệt đối không có thời gian để cảm thấy nhột nhèo, vì anh đã để lại cho cô đọc một xấp báo cáo khám nghiệm tử thi dày cộp. Cố Sơ nhắm tính, cứ cho là đọc nhanh như gió thì nhiều tài liệu như vậy cũng phải mất nửa năm mới xong. Theo ý của Lục Bắc Thần, đây chỉ là báo cáo phân tích những vụ án có tình tiết đơn giản nhất mà anh từng giải quyết, Cố Sơ nhìn những hàng chữ dày đặc trên máy tính, bỗng chốc nhúc nhủ.

Biến thái hơn nữa là, Lục Bắc Thần thể hiện rõ ràng ý định anh sẽ kiểm tra bất chợt thành quả học tập của cô.

Còn đáng ghét hơn cả giáo sư đại học của cô.

Vào ngày thứ ba khi cô đang đau đầu nhức óc thì bất ngờ nhận được điện thoại của Hứa Đồng.

Trong điện thoại, giọng Hứa Đồng nghe vô cùng mệt mỏi. Chị ấy nói: “Chị tới Thượng Hải rồi.”

Cố Sơ cảm thấy không bình thường, vội hỏi chị ấy đang ở đâu. Chị ấy nói đã vào ở trong khách sạn Quân Duyệt. Cuối cùng Cố Sơ cũng tìm được lý do để ra ngoài, cô thu dọn qua loa rồi tới thẳng đó.

Tới phòng khách sạn, chuông cửa vừa vang lên, Hứa Đồng đã lập tức mở cửa.

Cố Sơ nhìn thẳng vào chị ấy, bỗng chốc sửng sốt.

Gương mặt Hứa Đồng trắng nhợt như ma...

~Hết chương 183

~*Lẩm nhẩm: “Nếu chính em mơ mơ hồ hồ, không phân biệt rõ ràng, tình cảm của hai người nhất định sẽ có chuyện.”

“Em biết rất rõ em rất yêu Bắc Thần.”

“Liệu có khi nào người yêu em hỏi đại học chính là anh ấy không?”

184. Chương 184: Em Tin Anh Ấy?

Khi tình yêu tới, cô như một đứa trẻ vừa được tặng một chiếc kẹo mút nhiều màu, mừng rỡ vô cùng. “Thế nên, thật ra em vẫn rất muốn đi Mỹ cùng anh ấy?”

Bên tiệm hải sản ven đường, Hứa Đồng dẫn Cố Sơ lựa chọn một vị trí tuyệt đẹp. Nói gần thì vẫn có chút khoảng cách với những bàn xung quanh, vẫn riêng tư ở một mức độ nhất định. Nói xa thì vẫn có thể nhìn thấy xe cộ qua lại như mắc cửi, vẫn ít nhiều còn tính chất thương thức. Độ cao của tầng hai vừa đẹp, dựa vào lan can dốc bầu tâm sự, đèn đường rực rỡ trôi bồng bềnh giữa sắc rượu.

Đêm Thượng Hải, mọi náo nhiệt chỉ mới bắt đầu.

Những chàng trai cô gái trẻ trung tùm nập năm tụm ba cười đùa khúc khích, đắp nặn thêm cho thành phố này một nét tươi tắn, đầy sức sống. Cố Sơ cũng đã trải qua giai đoạn đó, cô của khi ấy cũng có đám bạn người trước người sau rộn rã trong cái bóng lướt nhanh của đêm Thượng Hải. Có tuổi xuân, đùa vui trở thành phóng túng. Bây giờ, cô vẫn còn trẻ nhưng trái tim rồi cuộc cũng không thể quay lại những năm tháng đầy tình cảm đó nữa. Cô từng khoe khoang sức sống của mình, từng hoài phí tuổi xuân, cũng từng tưởng nhớ tuổi xuân ở Thượng Hải này. Khi trở lại, mỗi khi đứng trong cảnh đêm tấp nập, có những điều chưa hề thay đổi, giống như cửa hàng này, đến mùi vị cũng giống năm năm trước y hệt, nhưng cũng có những thứ đã cảnh còn người mất, giống như thành phố này đã trở nên xa lạ.

Cô cảm thấy mình trở thành một kẻ trong ngoài bất nhất, ngoài mặt có thể mang lớp da người để đứng vững giữa đô thị phồn hoa nhưng lại có trái tim của quỷ, ở phía sau một mình nhăm nháp cái bi thương của nhân tính.

Chuyện Hứa Đồng tới Thượng Hải không có gì kỳ lạ, bao năm nay, chị ấy trở thành một người trên không, đa số thời gian đều ở trên máy bay, rồi dừng chân ở một thành phố nào đó. Nhưng lần này gặp Hứa Đồng, Cố Sơ luôn cảm thấy một sự quái lạ không thể nói rõ, giống như giây phút của khách sạn bật mở, sắc mặt của chị ấy quả thực khiến Cố Sơ hoảng hốt.

Cô đã từng gặp Hứa Đồng những lúc chị ấy bận rộn và mệt mỏi hơn nữa, sắc mặt không hề tệ như vậy.

Khi hỏi han thì Hứa Đồng chỉ đáp là do thiếu ngủ. Cố Sơ cũng không nghi ngờ gì nhiều. Một người phụ nữ lấy phòng làm việc làm nhà như Hứa Đồng, ngủ không ngon cũng là chuyện rất đời thường. Hứa Đồng gọi cô tới phần nhiều là để tâm sự, không đề cập quá nhiều tới công việc. Cố Sơ tò mò về việc chị ấy tiếp xúc với ông chủ mới, Hứa Đồng đáp nhẹ tênh: Mọi việc vẫn ổn.

Nghe ý của Hứa Đồng thì khoảng thời gian này, ông chủ mới của chị ấy đang đi công tác nước ngoài, rất nhiều công việc trong các công ty nội địa do chị ấy đầu tắt mặt tối. Cố Sơ vô thức nhớ lại người đàn ông cao ráo ấy. Tuy là người quản lý một doanh nghiệp có tiếng nhưng gương mặt rất ôn hòa, ánh mắt khiến người ta yên lòng, là một người rất dễ hòa hợp.

Cô chưa từng được diện kiến người sếp họ Niên trước kia của Hứa Đồng, chỉ là lúc trước có thi thoảng nhìn thấy ảnh anh ấy trên tạp chí, xuất hiện trên cùng một trang bìa với cậu chủ của Kỷ Thị, Kỷ Đông Nham. Tạp chí kỳ đó bán chạy chưa từng thấy, nghe nói là đã phá kỷ lục tiêu thụ cao nhất. Cố Sơ luôn cảm thấy vị sếp họ Niên đó quá nghiêm khắc, trong mấy bức hình đó, trông cậu chủ Kiều dễ gần hơn nhiều. Nhưng cô hoàn toàn không xa lạ với sự nghiêm nghị ấy. Ở một mức độ nào đó, thật ra Lục Bắc Thần và vị sếp họ Niên kia là cùng một kiểu người, khi không cười nói cũng đủ khiến người ta tránh xa. Nhưng so với Niên Bách Ngạn, Lục Bắc Thần có thêm sự kiêu ngạo, Niên Bách Ngạn phần nhiều là nội hàm. Lục Bắc Thần thì khác, cùng là những người đàn ông thông minh, anh lại mang tới cho thế giới bên ngoài sự sắc bén, lạnh lợi và một vẻ không chút nể tình sau khi đã nhìn thấu tất cả. Có lẽ chính vì ở một mức độ thần thánh thế nên Lục Bắc Thần lại càng có tư chất khoe khoang cái cao ngạo và kiêu kỳ của mình.

Nếu so sánh, là một cô gái chưa mấy trải sự đời, đa phần sẽ thích mẫu đàn ông như Thịnh Thiên Vỹ. Anh có cái hào phóng ăn sâu vào cốt tủy người phương Bắc lại có sự lạnh lợi trong kinh doanh của dân phương Nam, sẽ không quá xa vời. Chỉ có điều, tần suất bị tung tin của anh rất cao. Rõ ràng anh là một vị tổng giám đốc tích cực hợp tác tuyên truyền với cánh nhà báo nhất. Việc này có mặt tốt cũng có mặt xấu. Còn có không ít scandal, đại khái là bị phóng viên chụp được cảnh anh ăn cơm với một người mẫu hay ngôi sao

nổi tiếng nào đó. Nhưng mấy tin tức kiểu này phần nhiều đi theo hướng giải trí, do công ty quản lý của ngôi sao ấy tự bày trò, Thịnh Thiên Vỹ hay diễn vai một ông chủ lắm tiền.

Sau khi ngồi xuống, Hứa Đồng không chủ động nhắc tới Thịnh Thiên Vỹ, việc này khiến Cố Sơ hiểu ra một điều, người chị họ này của họ thật ra không mấy hài lòng về người sếp mới của mình, từ thái độ của chị ấy là đã có thể nhận ra. Lúc Hứa Đồng vẫn còn làm việc ở Tinh Thạch, cứ mười câu thì phải tám câu rưỡi có đoạn: Tổng giám đốc Niên thế nào, thế nào... Cố Sơ hiểu Hứa Đồng, chị ấy là người đã quen nghiêm túc trong công việc. Có thể thấy ngay, một người đàn ông nghiêm túc sẽ khiến chị ấy thoải mái hơn.

Hứa Đồng sợ cô lại hỏi thêm nhiều chuyện liên quan tới Thịnh Thiên Vỹ bèn hỏi sang chuyện giữa cô và Lục Bắc Thần. Cố Sơ định giấu nhưng Hứa Đồng nói trúng tim đen: “Mặt mũi em bán đứng em hết rồi, mặt hơn hẳn thế kia, khai báo đi!”

Những cô gái đang yêu đều mắc chung một căn bệnh.

Đó chính là sẽ lập tức chia sẻ niềm vui trong lòng với những bạn bè hoặc người thân đáng tin cậy.

Đương nhiên, Cố Sơ vốn dĩ chỉ là một cô bé 25 tuổi, tính cách không quá phức tạp, càng không có sự từng trải được nhuộm vào người như Hứa Đồng, thế nên cảm xúc biểu lộ rất rõ. Khi tình yêu tới, cô như một đứa trẻ vừa được tặng một chiếc kẹo mút nhiều màu, mừng rỡ vô cùng.

Cô kể cho Hứa Đồng nghe rất nhiều chuyện liên quan tới Lục Bắc Thần, thậm chí còn cả Bắc Thâm.

Sau khi nhắc tới chuyện Bắc Thần đi Mỹ, Cố Sơ ít nhiều có phần hụt hẫng.

Hứa Đồng nhìn thấu, một câu đã hỏi đúng những gì Cố Sơ đang nghĩ trong lòng. Cố Sơ không giấu giếm, khẽ gật đầu, hờ hững ăn ngao xào, chiếc vỏ nhỏ xíu tuột xuống giữa môi và răng cô, răng cô còn trắng hơn cả vỏ.

Hứa Đồng mỉm cười, bóc cua rồi đặt lên đĩa của cô và nói: “Con gái đến tuổi lấy chồng rồi. Vừa mới xác nhận quan hệ yêu đương thôi đã muốn cùng anh ấy cao chạy xa bay rồi?”

“Đâu có, em chỉ cảm thấy có lẽ bên đó anh ấy gặp nhiều rắc rối, lo lắng cho anh ấy thôi mà.” Cố Sơ đỏ mặt phản bác.

Hứa Đồng nhướn mày: “Còn nói không ‘bệnh chồng’?”

“Aiya, không có là không có mà.”

Hứa Đồng bị cô chọc cười.

Rất lâu sau, chị ấy hỏi cô: “Em có từng nghĩ, Lục Bắc Thần và Lục Bắc Thâm, em yêu ai nhiều hơn một chút?”

Cố Sơ ngẩn người.

“Em nói Bắc Thâm không còn nữa nhưng anh ấy dấu sao cũng từng tồn tại trong cuộc đời em, bây giờ lại là anh trai của anh ấy, người sống thật ra mãi mãi không thể tranh giành với người chết. Dù có yêu thương em trai mình thế nào đi nữa thì trong chuyện tình cảm này, cũng khó tránh có những suy nghĩ.” Hứa Đồng phân tích cho cô: “Nếu cả em cũng mơ hồ hồ, phân biệt không rõ ràng thì tình cảm của hai người nhất định sẽ có vấn đề.”

Cố Sơ giữ im lặng.

Hứa Đồng đặt đĩa xuống, nhìn cô một lúc lâu rồi thở dài: “Chẳng lẽ tới tận bây giờ em vẫn chưa phân định rõ được tâm tư của mình?”

“Chị.” Cố Sơ gọi khẽ, khi ngược lên ánh mắt sáng rõ: “Em rất rõ ràng, em rất Bắc Thần nhưng không hiểu vì sao chỉ cần ở bên cạnh Bắc Thần, em luôn tìm lại được cảm giác hồi học đại học. Em biết anh ấy không phải Bắc Thâm, anh ấy cũng từng nói với em anh ấy không hề xuất hiện trước mặt em với tư cách là Bắc Thâm. Nhưng mà, khi ở bên anh ấy, em luôn cảm thấy rất thân thuộc, rất dễ chịu, giống như đã yêu nhau rất lâu rồi vậy.”

Hứa Đồng trầm tư suy nghĩ.

“Có một khoảng thời gian rất dài em hay coi anh ấy là Bắc Thâm nhưng sau này em đã nghĩ thông suốt rồi, em yêu chính con người anh ấy, chỉ đơn giản vậy thôi.” Nói xong, Cố Sơ lại buông một tiếng thở dài: “Em cũng chẳng hiểu mình đang nói gì nữa, cứ lúng cù lúng cù.”

Nhưng Hứa Đồng thì hiểu. Không phải nó nói năng không gãy gọn mà thứ hỗn độn chính là tình cảm của cô. Đối với Cố Sơ mà nói, đa phần Bắc Thâm và Bắc Thần giống như một người. Cô chưa từng gặp Lục Bắc Thâm, chỉ vội vàng gặp qua Lục Bắc Thần, thế nên tính tình của hai anh em này nếu cũng na ná giống nhau thì quả thực sẽ là một khảo nghiệm không nhỏ dành cho Cố Sơ.

Nhưng, từ góc độ mỹ học mà nói chỉ riêng diện mạo của Lục Bắc Thần đã đủ khiến con bé điên đảo.

“Nếu như...” Hứa Đồng lên tiếng, rồi nhấn mạnh: “Chị chỉ giả sử thôi nhé, em có từng nghĩ lỡ anh ấy nói dối thì sao?”

Đôi tay cầm đũa của Cố Sơ chợt khựng lại: “Thế là ý gì ạ?”

Hứa Đồng nói: “Em nói em rất quen thuộc anh ấy, nhất là những lúc ở cạnh nhau. Chị đang nghĩ liệu có thể nào người hẹn hò với em hồi đại học chính là anh ấy?”

Cố Sơ hơi ngẩn người, lát sau mới nói: “Bắc Thần thế chỗ Bắc Thâm? Làm như vậy trong một trường đại học lớn là rất mạo hiểm.”

Hứa Đồng cũng biết nếu chỉ đơn thuần là thế chỗ thì đúng là một chuyện rất khó khăn. Dẫu sao thì trong một trường đại học lớn, hồ sơ của một sinh viên được giữ rất nghiêm ngặt. Chị ấy suy nghĩ rồi nói: “Sự thật chứng minh, tỷ lệ các cặp sinh đôi thích tráo đổi vị trí cho nhau để trêu chọc mọi người lên tới 90%. Cứ cho là Lục Bắc Thần không thế chỗ Lục Bắc Thâm đi học, vậy thì bình thường cũng sẽ có lúc xáo trộn con mắt của mọi người chứ? Mà em lúc ấy lại không hề hay biết Bắc Thâm có một người anh trai. Nếu họ thay phiên nhau xuất hiện, em cũng đâu có biết?”

“Anh ấy nói là không mà.” Vấn đề này cô đã nghĩ tới lâu rồi, hơn nữa cô cũng từng có được đáp án từ Lục Bắc Thần. Hứa Đồng đề cập lại điểm này, cô vẫn cảm thấy sống lưng lạnh toát.

Hứa Đồng hỏi dồn: “Em tin anh ấy?”

Cố Sơ đang định trả lời thì di động trong túi rung lên. Cô rút một tờ giấy ăn, lau tay rồi nhận điện thoại.

“Em ăn cơm chưa?” Đầu kia, người đàn ông cất giọng trầm trầm.

Giọng Cố Sơ lập tức mềm ra, khẽ ‘ừm’ một tiếng. Hứa Đồng ngồi đối diện nhìn rất rõ, lúc cô vừa nhận điện thoại, gương mặt ngọt ngào như một bé gái, không cần hỏi cũng biết ai gọi điện tới.

Người đàn ông lại hỏi cô ăn gì, Cố Sơ bèn thành thật khai báo, rồi quay qua lè lưỡi với Hứa Đồng. Người đàn ông nghe thấy vậy, nói: “Vẫn nên bớt ăn mấy đồ lẽ đường thôi.”

“Em biết rồi, là chị họ của em thích ăn, thế nên em đành đi theo thôi.”

Hứa Đồng câm nín.

Cố Sơ cũng bị lương tâm thức tỉnh, bổ sung thêm một câu: “Mà em cũng thích ăn hải sản.”

“Thượng Hải có một cửa hàng làm đồ hải sản ngon lắm, sau khi về nước anh sẽ đưa em đi ăn.”

“Được.” Cố Sơ nét mặt hạnh phúc ngập tràn, rồi chợt nhớ ra bên kia có lẽ mới chỉ khoảng năm, sáu giờ sáng, lại cảm thấy không nỡ: “Anh dậy sớm vậy sao? Hay là cả đêm không ngủ vậy?” Chuyện quỹ tài chính vẫn luôn bị đám nhà báo khuếch trương, giá cổ phiếu liên tục giảm. Việc các cổ đông lớn rút vốn đã gây ra hiệu ứng bướm bướm, rất nhiều người bắt đầu nghi ngờ ý nghĩa thực sự của quỹ tài chính này, càng nực cười hơn là có phóng viên thẳng thừng chỉ trích quỹ tài chính có hành vi xoay vòng vốn và rửa tiền.

~Hết chương 184

~

185. Chương 185: Là Tai Nạn Ừ?

Trong đầu cô toàn lộ hình ảnh những bộ phim kinh dị xem từ nhỏ tới lớn, trong đó có một bộ phim cô đã quên mất tên, chỉ cảm thấy tình tiết tương tự. Đó là một tòa nhà ma, bất kỳ ai đi qua cũng sẽ phải chết. Với tư cách là một người dân thường, Cố Sơ không thể xoay chuyển được một số chỉ trích tiêu cực của đám ký giả, cô chỉ còn biết thương Lục Bắc Thần hơn nữa. Giọng nói trong điện thoại tuy dịu dàng nhưng cô cũng ít nhiều nghe ra vài phần mỉa mai. Bên đó nghe xong bèn nói: “Chỉ là anh muốn nghe giọng của em thôi.”

Trái tim Cố Sơ lập tức tan chảy.

Sau khi kết thúc cuộc nói chuyện, Hứa Đồng lấy từ trong túi xách ra một hộp phấn, đưa cho Cố Sơ. Cố Sơ đón lấy, nghi hoặc: “Sao thế ạ?”

“Soi lại cái mặt em kìa.”

Cố Sơ mở hộp phấn ra, nhìn thấy gương mặt nhỏ mềm mại như hoa đào của mình hiện lên qua chiếc gương hẹp. Cô không hiểu, còn Hứa Đồng thì ngao ngán nói: “Mặt em sắp lan tràn tình xuân rồi kìa.”

“Em đâu có.” Cố Sơ hiểu ra, ném lại hộp phấn cho chị ấy.

Hứa Đồng mỉm cười không nói.

“Em tin anh ấy.” Cố Sơ bất thành lời nói một câu.

Hứa Đồng hơi nhướn mày, biết cô đang trả lời câu hỏi ban nãy.

“Lời nói của đàn ông chưa chắc đã đáng tin đâu.” Chị ấy nhắc nhở.

Cố Sơ nắm chặt di động, bên tai vẫn còn nóng. Anh không nói bất kỳ câu tình cảm nào nhưng chất giọng trầm ấm ấy cứ thế theo tai len lỏi vào tận trái tim cô, khiến nó cũng trở nên sôi sục. Cô ngước mắt, nhìn Hứa Đồng và nói: “Nhưng em rất muốn tin anh ấy một lần.”

Cô đã từng làm kẻ lừa gạt người khác, biết được phải giấu giếm sự thật đau khổ dường nào. Thế nên lần này cô muốn tin tưởng những gì Lục Bắc Thần nói, tin anh không lừa gạt cô vì hành vi xâm phạm đạo đức này, cô tình nguyện Bắc Thần chưa bao giờ có.

Việc yêu bằng tai mặc dù đã không còn hợp với cô nhưng cô vẫn muốn hoang đường, tùy tiện một lần, cho dù cuối cùng có bị tổn thương tới bởi.

Trong chuyện tình này, cô càng giống như người đợi được giải cứu, giải thoát cho trái tim đầy thương tích này của cô khỏi vực sâu muôn trượng. Cô sẽ không trĩu trĩu nữa, sẽ không chìm trong đau khổ vô cùng vô tận nữa. Năm năm nay, cô như rơi xuống địa ngục mơ hồ, khổ sở giằng xé, đánh mất chính mình.

Gặp được Lục Bắc Thần, cô muốn quay trở lại làm Cố Sơ của trước đây.

Hứa Đồng hiểu tính của Cố Sơ, nếu chưa hiểu rõ chuyện của nó có thể cô sẽ chân thành khuyên nhủ nhưng chính vì biết rồi mới không biết nên nói từ đâu. Về chuyện tình cảm, cô không có quyền khoa chân múa tay, rất nhiều chuyện chỉ có người trong cuộc mới là người rõ nhất.

Vả lại, tuy cô tiếp xúc với Lục Bắc Thần chưa nhiều nhưng cũng biết rõ mối quan hệ tốt giữa anh ta và Niên Bách Ngạn, như vậy có lẽ càng đáng tin tưởng.

“Thôi được rồi.” Hứa Đồng thỏa hiệp, tươi cười: “Mong là giáo sư Lục của em có thể vượt qua được cửa ải của mẹ chị, thiện cảm của bà với anh ấy đã tụt xuống không rồi.”

“Anh ấy nói anh ấy sẽ đích thân tới giải thích với dì.” Cố Sơ chống tay lên má, ánh mắt sáng ngời.

“Phải phải phải, chuyện gì cũng anh ấy nói thế này, anh ấy nói thế kia, chị thấy em bị trúng tà rồi đó.” Hứa Đồng đùa giỡn.

Cố Sơ vẫn mỉm cười sung sướng, sau đó lại lấy máy ảnh ra như định khoe, lật một số bức ảnh cô và Lục Bắc Thần chụp ở Hạ Môn, khướu khướu trước mặt chị ấy: “Chẳng lẽ chị không thấy anh ấy rất đẹp trai, rất đẹp trai sao?”

“Đại tiểu thư à, đẹp trai là việc anh ấy được lựa chọn sao? Đó là do bố mẹ ban cho, đâu phải bản lĩnh của anh ấy.”

“Đẹp trai là bản lĩnh của anh ấy mà.” Cố Sơ hờ hững ngắm ảnh, rồi bổ sung thêm: “Với cả, bản lĩnh của anh ấy vốn dĩ rất lớn.”

Hứa Đồng nghiêng đầu nhìn cô, cười: “Con nhóc điên rồ này!”

“Em cảm thấy còn đẹp trai hơn anh sếp họ Niên của chị.” Cố Sơ cố tình nói.

“Vâng vâng vâng, giáo sư Lục nhà em khỏi ngô tuấn tú, khí khái hơn người, được chưa?”

“Thế vậy còn tạm được.” Cố Sơ hài lòng.

Hứa Đồng cầm di động của cô, lật xem rồi thở dài: “Trai đẹp gái xinh đúng là bắt mắt thật. Giáo sư Lục tuy rằng anh tuấn, rộng rãi nhưng Cố Sơ nhà chúng ta cũng đâu có thua kém, xinh xắn đáng yêu, hoàn toàn xứng với giáo sư Lục.” Chị ấy lắc lắc chiếc di động trước mặt cô: “Có được gọi là anh hùng khó qua ải mỹ nhân không đây?”

Cố Sơ lại được dịp nở mũi.

Ăn uống tới hơn chín giờ tối, Cố Sơ đề nghị Hứa Đồng dọn tới ở với cô mấy hôm. Hứa Đồng cười nói mình ở một mình quen rồi, thêm một người lại không thoải mái. Cố Sơ chê chị ấy làm bộ làm tịch nhưng cũng tôn trọng quyết định của chị ấy.

Thế nhưng Hứa Đồng lại đưa ra ý kiến tới quán bar uống rượu, điều này khiến Cố Sơ càng kinh ngạc.

Khi hai người họ rời khỏi quán bar, Hứa Đồng đã hơi là ngà rồi. Cố Sơ không uống gì mấy, từ lượng của cô kém, chỉ gọi mãi nước hoa quả gì đó. Trước cửa quán bar không dễ bắt xe, cô bèn dìu Hứa Đồng đi xa khỏi đó một chút.

Khi ngang qua một khu nhà, Cố Sơ bất giác cảm thấy âm u, lạnh lẽo, chẳng hiểu sao lại rùng mình. Hứa Đồng hơi say rồi cũng không nói nhiều nữa, để mặc cho Cố Sơ đưa mình đi.

Nơi họ uống rượu là quán bar Alley nổi tiếng, tới đường chính chắc chắn phải đi qua Alley.

Cố Sơ cứ cảm thấy là lạ, dắt Hứa Đồng rảo bước nhanh một chút.

Bỗng nhiên, một chiếc xe ô tô chẳng biết từ đâu xuất hiện, từ đằng sau lao về phía họ.

Hứa Đồng say nhưng Cố Sơ thì tỉnh táo, lập tức phản ứng lại, đẩy mạnh Hứa Đồng qua một bên, ngay lập tức chiếc xe gần xe quệt qua người họ, lao đi. Cố Sơ thở gấp, ban này chỉ cần chậm một giây thôi là hai người họ sẽ trở thành vong linh dưới bánh xe rồi.

Chiếc xe ấy đỗ lại cách đó không xa.

Cố Sơ tưởng rằng chủ xe sẽ xuống xin lỗi, ai ngờ chiếc xe lại nổ máy, bắt đầu lùi lại. Cố Sơ hoảng hồn, kéo Hứa Đồng liên tục lùi về sau. Mà lúc này, cửa bên kia của Alley lại xuất hiện một chiếc xe khác, đèn pha sáng loáng.

Chiếc xe kia thấy thế đột ngột dừng lại, rồi lập tức phóng vút về phía trước.

Chiếc xe ở cửa Alley từ từ lái tới, dừng lại trước mặt họ, khi cửa xe hạ xuống, tiếng nhạc vọng ra chất chứa.

“Hi, hai người đẹp, có đi tiếp cũng không bắt được xe đâu, lên đây anh chở hai em một đoạn?” Một chàng trai tóc nhuộm đỏ rực như chim hồng hạc, miệng nhai kẹo cao su, cả người lắc lư theo tiếng nhạc rock đình tại.

Cố Sơ lắc đầu nguầy nguậy.

Chàng trai trẻ cũng không miễn cưỡng, nhún vai bỏ đi.

Chiếc xe đi rồi, Cố Sơ mới yên tâm, lần đầu tiên cô cảm ơn những chiếc xe bật đèn chiếu xa tùy tiện trong thành phố này như thế, tuy rằng có hơi đáng ghét nhưng chí ít đã giải thoát cho họ. Nhớ lại chiếc xe ô tô ban nãy, sống lưng Cố Sơ lạnh toát, còn Hứa Đồng cũng bị dọa tới gần như tỉnh hẳn, sắc mặt trắng nhợt.

“Hay là chúng ta quay ngược lại đi.” Cố Sơ suy nghĩ tới khả năng chiếc xe quái đản kia vẫn còn đợi họ ở phía trước nên không dám đi tiếp nữa.

Hứa Đồng gật đầu.

Hai người lại quay trở về.

Nhưng tới đúng khu nhà ban nãy đi ngang qua, một chậu hoa từ trên cao rơi xuống. Cũng may đèn đường phản xạ một cái bóng lơ mờ, Cố Sơ bất thành hình nhìn thấy, kinh hãi, một lần nữa kéo Hứa Đồng tránh xa.

Chỉ nghe thấy “xoảng” một tiếng, chậu hoa chỉ cách mũi chân họ chưa tới một mét.

Chậu hoa vỡ tan nát, đất văng tung tóe ra đất.

Chuyện gì thế này?

Cố Sơ hồn vía bay đi đâu hết, đưa mắt nhìn lên phía chậu hoa rơi xuống, vốn dĩ chẳng thể nhìn ra là kiệt tác của nhà nào. Đây là một tòa nhà cũ xập xệ, trên vách tường còn viết một chữ ‘dở bỏ’ to tướng màu đỏ, bờ tường đã tróc sơn tẽ hại, có những dây leo xanh ngắt bò lên bức tường loang lổ màu cô tịch, cứ thế leo dần lên cao, hướng về phía một ô cửa sổ thủy tinh vỡ nát hay đang mở hé nào đó. Độ cao năm tầng lầu, không chút ánh sáng. Mỗi một ô cửa giống như từng đôi mắt đen kịt đang lặng lẽ quan sát họ.

“Chúng ta mau đi đi.” Cố Sơ cảm thấy chân mình mềm nhũn tới nơi.

Trong đầu cô toàn lộ hình ảnh những bộ phim kinh dị xem từ nhỏ tới lớn, trong đó có một bộ phim cô đã quên mất tên, chỉ cảm thấy tình tiết tương tự. Đó là một tòa nhà ma, bất kỳ ai đi qua cũng sẽ phải chết. Hứa Đồng im bất, cũng theo bước chân Cố Sơ đi nhanh hơn.

Cố Sơ càng lúc càng sợ hãi.

Thật ra cô rất ít xem phim kinh dị, số lượng chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay, nhưng đều khiến cô ấn tượng sâu sắc.

Hồi đại học, phim kinh dị trở thành liều thuốc tác động tuyệt nhất dành cho các anh chị khóa trên đang yêu đương, nghe nói mỗi đôi xem xong một bộ phim kinh dị đều có khả năng cao sẽ trở thành người yêu. Khi ấy, cô cũng muốn bắt chước, mua vé xem bộ phim mà nghe nói hồi đó có thể hù dọa tất cả mọi người, Ringu. Lúc đó cô vẫn chưa biết ý của Bắc Thâm, còn chưa xác định quan hệ yêu đương. Khi nhân vật Sadako bò ra khỏi màn hình, cô sợ đến nổi tung hết bóng ngó lên người Lục Bắc Thâm, sau đó nhào vào lòng anh, ôm chặt lấy anh.

Lúc đó hình tượng của Lục Bắc Thâm hơi buồn cười.

Có mấy hạt bóng ngó dính lên tóc, trên người cũng rải cả một lớp bóng ngó. Anh đỡ khóc đỡ cười vỗ lưng cô an ủi nhưng không như những cậu bạn trai phía sau nhân cơ hội ấy để ôm bạn gái vào lòng.

Anh chỉ nói với cô: Không sao đâu, giả ấy mà.

Nhưng cô vẫn không dám xem. Khi tiếng nhạc kết phim vang lên, cô dè dặt hỏi anh: Bắc Thâm, nếu em gặp ma anh có tới cứu em không?

Tuy rằng Bắc Thâm chẳng hiểu ý của cô nhưng vẫn hứa với cô: Chắc chắn, dù anh đang ở đâu.

Bây giờ thì Cố Sơ hãi rồi. Tuy rằng bên cạnh vẫn còn Hứa Đồng, mặc dù cô biết trên đời này vốn không có ma quỷ nhưng nỗi sợ hãi đã như một dòng sông, lan ra mỗi góc ngách trong cơ thể. Khó khăn lắm mới đi tới được một vị trí trống trải hơn. Cô thực sự không chịu đựng nổi nữa, rút di động ra gọi cho Lục Bắc Thần.

Cô quên mất, lời hứa trong rạp chiếu phim năm nào chỉ thuộc về Bắc Thâm.

Thượng Hải gần tới nửa đêm nhưng lại là buổi sáng bận rộn của New York. Cô đã quên luôn cả chênh lệch múi giờ, thậm chí quên cả sự thật Bắc Thần đang ở Mỹ, vô thức bấm máy gọi cho anh. Đối phương nhận máy rất nhanh, chỉ có điều đầu bên kia liên tục réo rất tiếng điện thoại bàn, có thể thấy sự bận rộn.

Khi tiếng của Lục Bắc Thần vang lên, chút dũng cảm duy nhất của Cố Sơ cũng tan ra. Cô nói trong ghen ngào: “Có chiếc xe định đâm bọn em, có chậu hoa định rơi vào đầu bọn em...”

Bên kia Lục Bắc Thần rõ ràng sửng sốt giây lát rồi nói: “Sơ Sơ, em bình tĩnh lại đã, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Cố Sơ liền lập cập kể lại hết với anh tất cả những chuyện vừa gặp phải. Sau khi nghe xong, anh bình tĩnh hỏi: “Có biết bây giờ hai người đang đứng ở đâu không?”

Cô đảo mắt nhìn xung quanh, rất lạ lẫm.

“Hai người từ quán bar nào đi ra?”

“Em...” Cố Sơ cố gắng nhớ tên quán bar.

Lục Bắc Thần vỗ về: “Đừng sợ, Hứa Đồng có ở bên cạnh em không? Em đưa di động cho chị ấy.”

Cố Sơ vội vàng làm theo, Hứa Đồng cũng bị dọa không hề nhẹ nhưng chỉ ít vẫn còn lý trí hơn Cố Sơ một chút. Chị ấy cầm lấy di động, alô một tiếng rất run. Lục Bắc Thần lại hỏi lại lần nữa, chị ấy nói cho anh biết tên quán bar.

Sau khi ngắt máy, Hứa Đồng nói với cô: “Giáo sư Lục bảo chúng ta đứng yên ở đây đợi.”

Cố Sơ chỉ cần nghĩ tới tòa nhà cũ đen thui lùi ban nãy là đầu óc lại hoang mang, chỉ còn sức để gật đầu.

~Hết chương 185

~

186. Chương 186: Tới Trước ‘cứu Giá’

Hứa Đồng nhận ra cô rất sợ hãi, lúc này cũng đã hoàn toàn tỉnh rượu. Chị ấy nhẹ nhàng ôm lấy Cố Sơ, vỗ về: Không sao rồi. Lúc ấy Cố Sơ mới hoàn hồn lại nhưng ngón tay vẫn còn run lấy bầy.

Hai người họ đứng người quãng sáng.

Sáng hơn hẳn rồi, Hứa Đồng mới cảm thấy mình vừa sống lại.

Cô tin rằng có lẽ sẽ nhanh chóng có người tới đón bọn họ. Trong điện thoại, giọng Lục Bắc Thần rất bình tĩnh, sau khi hỏi rõ ràng vị trí họ đang đứng, anh liền trầm tĩnh nói một câu: Được, hai người cứ đứng yên ở đó, đừng đi đâu. Thêm nữa, giúp tôi an ủi Sơ Sơ.

Lục Bắc Thần trước giờ là một người rất quả cảm, về điểm này Hứa Đồng biết rõ, chỉ có điều từ trước tới nay chưa được tiếp xúc ở khoảng cách gần như vậy, nhưng thường nghe Niên Bách Ngạn nhắc tới những tài lẻ của anh. Trong suy nghĩ của Hứa Đồng, Lục Bắc Thần giống như một người sống ở một thế giới khác, lĩnh vực của anh khiến người ta cảm thấy thần bí mà những trí tuệ anh thể hiện dưới lĩnh vực này lại càng khiến mọi người ngợi khen không ngớt. Hứa Đồng cũng được coi là một người đã gặp nhiều sóng to gió lớn, nhưng nói thật lòng cô vẫn cảm thấy sùng bái một số người hoặc một số việc, ví dụ như vị pháp y quyền uy Lục Bắc Thần.

Lần này, tuy chỉ qua điện thoại nhưng cũng có thể khiến Hứa Đồng nhận ra bản lĩnh làm gì chắc nấy của người đàn ông này. Chỉ vài lời ít ỏi, sự điềm tĩnh và chín chắn của anh đã được bộc lộ trọn vẹn. Chỉ có điều, câu nói cuối cùng mạnh mẽ hơn vài phần. Rõ ràng anh biết cô là chị họ của Cố Sơ, là người thân, vậy mà vẫn dùng khẩu khí giống như dặn dò để nhấn mạnh sự quan tâm tới Cố Sơ, có thể nhận ra anh có ý muốn trở thành người thân thiết nhất của Cố Sơ.

Cuộc điện thoại này rốt cuộc cũng khiến Hứa Đồng an tâm.

Quả không sai, chẳng mấy chốc một chiếc ô tô đã đi tới.

Là xe cảnh sát.

Đèn xe nổi bật bật.

Sau khi cửa xe được hạ xuống, Cổ Sơ kinh ngạc thốt lên: “La Trì? Sao lại là anh?”

La Trì bước xuống xe.

Bộ cảnh phục trên người càng tôn lên vẻ đỉnh đạc, mạnh mẽ của anh ấy. Anh ấy cười với Cổ Sơ, hàm răng trắng bóng sáng lên dưới ánh đèn đường.

“Điện thoại của giáo sư Lục sao tôi dám chậm trễ. Với bản lĩnh của cậu ấy, chỉ một nhát dao là có thể giải phẫu tôi, còn không chuyển hướng.”

Cổ Sơ không nhịn được cười.

Cô thầm nghĩ Lục Bắc Thần cũng coi như tâm lý, lúc này cắt cử một người quen tới còn tốt hơn là đối mặt với một người xa lạ không chút biểu cảm. La Trì trong bộ cảnh phục còn mang cho người ta cảm giác an toàn, cộng thêm việc cả hai đã quen biết, sự sợ hãi vừa nảy sinh ban nãy cũng nhanh chóng tan biến hết.

“Đây là chị họ của tôi, Hứa Đồng.” Cổ Sơ giới thiệu hai người với nhau: “Anh ấy là cảnh sát La Trì.”

Hai người bắt tay chào hỏi.

La Trì mở cửa xe cho họ. Khi đi ngang qua Alley, anh ấy lại dừng xe.

“La Trì, anh định làm gì vậy?” Qua lớp kính chắn gió, từ xa Cổ Sơ đã có thể nhìn thấy tòa nhà cũ đen xì xì đó, sống lưng lại lạnh toát.

La Trì tắt máy, quay đầu nhìn Cổ Sơ: “Tôi xuống xem tình hình thế nào.”

“Hả...”

“Tháng nào các cô cũng nộp tiền thuê nuôi sống đám công bộc chúng tôi, tôi cũng phải làm chút chuyện chứ, nếu không để các cô bỏ tiền phí hoài rồi.” La Trì cười ha ha: “Hai người ngồi trên xe đợi, ở đây an toàn, hai người không sao đâu.”

Cổ Sơ vuốt nước bọt, gật đầu: “Vậy anh cẩn thận một chút.”

Rồi cô lại nhìn về phía khu nhà tắm tối, tìm đập thành thịch.

Đồng đồ vỡ của chậu hoa vẫn còn nằm nguyên dưới đất, trong bóng tối, La Trì giẫm phải một cành hoa. Anh ngồi xổm xuống, nhặt nó lên xem, khô cong không một chiếc lá, chỉ bẻ nhẹ một cái, cành hoa khô đã ‘rắc’ một tiếng rồi đứt rời. Anh lại nhặt một vài vụn đất trên mảnh vỡ của chậu hoa dưới đất lên, xoa xoa lên ngón tay, đám đất đó trở thành tro bụi, rơi lả tả.

La Trì đứng dậy, nhìn lên trên từ chỗ chậu hoa rơi xuống.

Dây leo che kín gờ cửa sổ, ô nhỏ duy nhất còn sót lại thật sự rất giống mắt người, trầm mặc trong đêm tối.

Anh lại tỉ mỉ nhìn xem trên mặt đất liệu có lưu lại vết bánh xe nào không, tiếc là không có bất kỳ phát hiện gì.

Mười mấy phút trước, anh nhận được cú điện thoại từ nước ngoài của Lục Bắc Thần. Trong điện thoại, giọng cậu ấy cực kỳ nghiêm nghị, kể lại chuyện Cổ Sơ và chị họ của cô ấy, Hứa Đồng gặp phải, tuy không nói nhiều nhưng La Trì cũng có thể đoán ra sự cảnh giác của cậu ấy. Điều này không lạ, làm ngành của họ, kinh nghiệm công việc bao năm sớm đã rèn luyện ra một chiếc mũi còn thính hơn sói.

La Trì đảo mắt nhìn xung quanh, rồi lại lấy di động ra, chuyển sang chế độ chụp đêm, chụp một bức ảnh. Lo Cổ Sơ sợ hãi, anh vội vàng quay lại xe.

Họ đưa Hứa Đồng trở về khách sạn trước, Cổ Sơ muốn ở lại với chị ấy nhưng bị từ chối.

Cổ Sơ cũng biết Hứa Đồng trước giờ có thói quen sống một mình nên cũng không miễn cưỡng nữa. Nhưng mọi chuyện đồng thời xảy ra ở Alley khiến Cổ Sơ nghĩ tới còn rùng mình, Hứa Đồng chỉ vỗ về, nói rằng có thể chỉ là sự cố ngoài ý muốn nhưng Cổ Sơ vẫn chẳng thể yên tâm.

La Trì suy nghĩ chu toàn, lập tức gọi điện thoại gọi hai vệ sỹ lúc trước đi theo sát Lục Bắc Thần tới, đứng ngoài cửa phòng bảo vệ cho sự an toàn của Hứa Đồng. Rõ ràng Hứa Đồng không thoải mái chấp nhận việc sắp xếp này. Cố Sơ suy nghĩ cho sự an toàn của chị ấy, nói hết thiệt hơn mới thuyết phục được chị ấy.

Trên đường đưa Cố Sơ về nhà, La Trì an ủi cô: “Yên tâm đi, hai người đó đều làm vệ sỹ lâu năm rồi, kinh nghiệm phong phú, chị họ cô nhất định không sao đâu.”

Tâm lý hoang mang của Cố Sơ hơi yên tâm hơn đôi chút. Cô gật đầu: “Làm phiền anh rồi.”

“Không phiền, chuyện của giáo sư Lục chính là chuyện của tôi. Bây giờ cô và giáo sư Lục lại là quan hệ đó, chuyện của cô cũng là chuyện của tôi, đừng ngại.” La Trì thoải mái nói.

Cố Sơ nghe thấy câu này có chút kỳ quặc: “Anh nói gì thế, cái gì mà bây giờ tôi và giáo sư Lục là loại quan hệ đó?”

La Trì lập tức chữa lại: “Ý của tôi là bây giờ cô chẳng phải trợ lý của giáo sư Lục sao?” Sau đó, anh ấy lại cười hì hì.

Nụ cười của anh ấy càng khiến Cố Sơ không tự nhiên, cô hắng giọng: “Vậy thì anh phải nói rõ ràng chứ, nói một nửa giấu một nửa làm gì?”

“Theo như tôi được biết, điều kiện của giáo sư Lục đối với trợ lý rất nghiêm ngặt, cũng rất kén chọn sự chuyên nghiệp của họ, làm gì có thời gian cho trợ lý học tập chứ? Là kiểu lấy về phải lập tức làm nhiệm vụ ngay.” La Trì đánh tay lái, tốc độ xe rất vững vàng: “Cô xem mình đi, vừa chưa có kiến thức chuyên ngành pháp y, vừa chưa được nhận chức rèn luyện ở nhà xác, giáo sư Lục rộng lượng đặc cách cho cô làm trợ lý của cậu ấy, ý nghĩa không hề đơn giản.”

Đương nhiên là Cố Sơ biết ý nghĩa không đơn giản nhưng vẫn giả ngây giả ngô: “Tôi ít nhiều gì cũng học y, đừng làm như tôi dốt đặc cán mai vậy, có gì mà ý nghĩa không đơn giản chứ.”

La Trì cười ha ha: “Học y là cô chữa cho người sống, giáo sư Lục tiếp xúc với người chết, giống nhau được sao? Bản thân cô cũng biết rõ giáo sư Lục tuyển một trợ lý chẳng hiểu gì về nghề như cô thì chứng tỏ phải tận tay chỉ dạy, chẳng phải ý nghĩa đã thay đổi sao? Người dạy dỗ, bảo ban cô gọi là thầy, là sư phụ. Trên danh nghĩa cô là trợ lý của cậu ấy thực tế lại giống một học trò nhỏ hơn. Tình yêu thầy trò...”

Anh ấy cố tình kéo dài giọng.

Cố Sơ trừng mắt: “La Trì, anh không dám trêu chọc giáo sư Lục thế là chia nòng súng về phía tôi phải không?”

“Nói thật, đúng là tôi cũng khiếp cậu ấy.” La Trì cười nói: “Nhưng những gì tôi nói đều là sự thật, có bao nhiêu người muốn làm trợ lý của cậu ấy, kết quả lại nhận cô. Nhưng cô cũng dũng mãnh lắm, lại dám viết đơn xin nghỉ việc, cô không biết đâu, sau khi đọc xong bức thư của cô, cả người cậu ấy cứ như mất hồn ấy.”

Nhớ lại cảnh tượng mà Lâm Gia Duyệt nói, trái tim Cố Sơ lại nhói đau.

“Cơ mà rốt cuộc là cô đã viết gì? Lại có thể khiến đại pháp y cao siêu họ Lục của chúng ta mất hết chừng mực?” La Trì vô cùng hóng hớt.

Cố Sơ nghiêng người nhìn anh ấy: “Anh đang làm cảnh sát thẩm vấn hay làm ký giả phỏng vấn?”

“Tôi hỏi chút không được sao?”

“Nếu anh lấy thân phận cảnh sát để hỏi, tôi có quyền giữ im lặng. Còn nếu anh hỏi với tư cách phóng viên giải trí tìm scandal thì tôi càng có lý do để né tránh không trả lời.” Cố Sơ cười đáp.

La Trì thở dài: “Thầy nào trò nấy, cô nhóc này càng ngày càng không dễ lừa.”

Cố Sơ mím môi cười khê.

Nhưng hình ảnh trong đầu sớm đã quay trở về ngày cô viết bức thư ấy.

Cô rất kiên quyết, một lòng muốn bỏ đi bèn đã viết bức thư từ biệt.

Lâm Gia Duyệt thức tỉnh cô thế nên trên đường trở về cô đã nhớ lại rất nhiều chuyện, cảm thấy chắc chắn phải viết một lá thư vừa lan man vừa lê thê. Tình cảm trong lòng cô hỗn loạn, câu chữ đương nhiên cũng không thể rành mạch. Nhưng khi cầm bút lên, đầu óc cô bỗng trống rỗng.

Ngàn vạn lời muốn nói bỗng đóng băng lại trong khoảnh khắc, như một mặt sông vẫn còn đang cuộn cuộn chảy, một trận đại hàn đột ngột ập tới, dòng nước xiết ấy bỗng kết thành băng. Cô đã ngồi trước bức thư đến hai, ba tiếng đồng hồ, cuối cùng lại chỉ viết tạm mấy câu.

Cô viết: Tại em quên mất anh không phải Bắc Thâm, xin lỗi, em đi đây.

Không tràng giang đại hải, mảnh giấy bỗng trở nên trống trải hết như tâm trạng của cô.

Chỉ có điều, Cố Sơ không nghĩ rằng anh lại tới Hạ Môn, hơn nữa còn cứu cô đang thảm hại trong cơn bão. Anh cứ đến một cách tự nhiên như thế, rồi lại tự nhiên ôm cô vào lòng, sau đó nói với cô rằng có anh ở đây, không phải sợ gì hết.

Tới tận bây giờ, Lục Bắc Thần vẫn im bất về bức thư đó giống như anh chưa từng nhận được nó vậy.

Còn cô cũng không nhắc lại, cũng đồng ý tiếp tục ở bên anh làm trợ lý một cách hết sức tự nhiên.

Đơn xin nghỉ việc của cô trở nên tầm thường tới mức có thể tảng lờ.

Thật kỳ lạ.

Có lẽ người với người đến với nhau vốn không quá phức tạp, tình cảm nam nữ lại càng tự nhiên hơn. Hoặc có lẽ cả cô và anh đều trải qua đau thương thế nên mới đối mặt với mất mát một cách bình thản chứ không điên rồ.

Cố Sơ thích cảm giác này.

Như một dòng sông phẳng lặng chậm rãi trôi đi, như ánh nắng ngày đông lặng lẽ chiếu rọi, như nụ hoa đầu xuân từ từ bung nở, như những hạt mưa bụi vô thanh thấm vào mọi vật. Khi con người ta tỉnh lại thì rễ tình đã đâm sâu.

Nghĩ tới đây, khóe môi Cố Sơ bắt chợt cong lên, trong đầu, trong tim toàn là hình ảnh Lục Bắc Thần.

“Trở lại chuyện của chị họ cô đi.” La Trì cũng biết cô đã trở thành con mèo tương tư bèn nghiêm túc trở lại: “Theo tình hình mà tôi quan sát được, có người đã bám theo chị cô rồi.”

187. Chương 187: Một Vị Chua Chua

Đầu óc Cố Sơ lập tức tỉnh táo trở lại, kiên quyết nhỏ bản thân ra khỏi cảm giác si mê Lục Bắc Thần, quay đầu nhìn La Trì và hỏi: “Ban nãy anh phát hiện ra gì đó rồi, phải không?”

“Con ngõ hẹp như vậy, xe đi vào chỉ có tiến thẳng, không bao giờ nghĩ tới chuyện lùi lại, có thể thấy chiếc xe đó nhằm vào hai người.” Nét mặt La Trì có vẻ trầm tư: “Ngoài ra, tôi đã quan sát qua chậu hoa đó, cây bên trong đều đã chết khô cả, cành hoa vừa bẻ đã gãy, lớp đất cũng vừa vê là đã thành bụi, có thể nhận ra ít nhất phải trên nửa năm rồi không có người dọn dẹp rồi. Khu nhà đó sắp bị tháo dỡ rồi, nghe nói các chủ hộ bên trong nửa năm trước đã lần lượt dọn đi. Nhìn mức độ thiếu nước trong chậu hoa thì căn phòng đó cũng đã bỏ hoang từ lâu rồi, sao bồn hoa lại vô duyên vô cớ rơi xuống được? Chắc chắn là có người cố tình.”

Cố Sơ càng nghe càng cảm thấy sờn gai ốc: “Vậy sao lại đoán định có người nhằm vào chị họ của tôi? Lẽ nào không thể là có người muốn hại tôi sao?”

“Khả năng có người muốn hại cô đương nhiên rất lớn, nhưng chưa phải bây giờ.”

“Thế là ý gì?”

“Bây giờ bên ngoài còn chưa biết tới cô, cũng không biết cô chính là điểm yếu có thể kìm hãm được Lục Bắc Thần, thế nên có thể nói người muốn hại cô tới bây giờ chưa xuất hiện.” La Trì tiến hành phân tích cực kỳ

‘không phúc hậu’: “Cô đã ở Thượng Hải một khoảng thời gian rồi mà vẫn không sao, sao chị họ cô vừa tới là có chuyện?”

Một câu nói thức tỉnh người trong mộng, Cố Sơ bừng tỉnh ngộ.

Chỉ là, nghe lời ấy của La Trì, trong lòng cô ít nhiều cảm thấy không thoải mái. Cô không muốn trở thành điểm yếu của Lục Bắc Thần. Nếu có thể, cô càng muốn trở thành đôi cánh của anh. Nếu cả đời này anh đã được định sẵn là một vị thần tài năng thì cô cũng tuyệt đối không làm kẻ liên lụy tới anh, cô sẽ dốc hết sức mình để có thể như hổ thêm cánh.

“Nhưng mà chị họ tôi làm việc rất có chừng mực, sao có thể gây hấn với ai?”

La Trì trầm mặc một lúc mới nói: “Tôi cảm thấy có lẽ chị họ cô còn chuyện gì giấu cô.”

Cố Sơ ngẩn người.

“Chắc... không thể nào đâu.”

La Trì quay đầu nhìn cô: “Cô có thể bảo đảm biết rõ mọi chuyện của cô ấy không?”

Câu hỏi này khiến Cố Sơ nghẹn lời.

“Dĩ nhiên, đây chỉ là phân tích bước đầu của tôi.”

Lòng Cố Sơ rối bời: “Vậy chị ấy liệu có gặp nguy hiểm không?”

“Có vẻ sly mà.”

Nói thì nói vậy, nhưng Cố Sơ vẫn cảm thấy bất an.

Khi trở về nhà, Cố Sơ lại gọi điện cho Hứa Đồng, thấy chị ấy không có gì bất thường mới yên tâm hơn chút. Cuộc gọi vừa kết thúc, điện thoại của Lục Bắc Thần đã tới, rất kịp thời, xem ra La Trì đã ‘báo cáo’ hành trình cho anh, thế nên anh biết rất rõ giờ cô về nhà.

“La Trì nói chị họ em có lẽ đã giấu giếm một số tình hình, nhưng em không đồng tình lắm với quan điểm của anh ấy.”

Sau khi nghe thấy giọng anh, Cố Sơ cũng mặc kệ bên kia đang là mấy giờ, sốt sắng miêu tả lại cho anh tình huống tối nay gặp phải, sau đó còn nói lại với anh suy luận của La Trì.

Lục Bắc Thần nghe xong bèn nói: “Sơ Sơ, em phải biết bất kỳ ai cũng đều có bí mật.”

“Ý anh là anh cũng đồng tình với quan điểm của La Trì?”

“Không phải là tán đồng, đó là phân tích sơ bộ có được trước mắt.” Lục Bắc Thần kiên nhẫn ‘chỉ dạy’: “Em cũng là người đã trải qua một vụ án rồi, nên hiểu có rất nhiều chuyện không thể đi theo tình cảm.”

Cố Sơ thở dài nặng nề, cuộn người nằm lên sofa.

“Sơ Sơ?” Lục Bắc Thần gọi.

“Ừm, em nghe đây.” Cô buồn buồn.

Bên kia nhận ra tâm trạng của cô không vui bèn cười khê: “Cố gắng tự chăm sóc bản thân, đừng để anh lo lắng.”

“Ừm.” Cố Sơ điều chỉnh lại tư thế: “Bên anh sao rồi?”

“Không cần lo.”

Đối với chuyện quỹ tài chính, Cố Sơ đương nhiên lực bất tòng tâm, chỉ còn nước lo lắng, thế nên một câu ‘không cần lo’ của Lục Bắc Thần chẳng thể khiến cô yên tâm hơn. Cô khê lăm lăm: “Vậy có phải rất lâu nữa anh mới quay về không?”

“Nhớ anh à?” Anh cười hỏi.

“Em không nói thế.”

“Nếu em nói một câu, anh sẽ lập tức quay về.” Anh hạ giọng.

Đây là một lời dụ dỗ cực hiệu quả, cũng là mong ước trong lòng cô. Cô chần chừ giây lát rồi hỏi: “Thật không?”

“Thật mà.” Anh đáp không hề do dự.

Cố Sơ có nhỏ tuổi cỡ nào, đại độ cỡ nào cũng không ngốc nghếch tới mức làm đá ngáng đường anh. Cô nắm chặt tay lại, cứ thế đè nén khao khát tận sâu trong lòng xuống, khẽ đáp: “Em chẳng thèm nhớ anh.”

“Câu này khiến anh thấy thất bại quá.”

Cố Sơ cười khê nhưng chỉ có nói như vậy, làm như vậy cô mới yên tâm.

Đầu kia, Lục Bắc Thần còn đang định nói gì đó thì một giọng nói ngọt ngào vọng vào: “Vic...”

Rồi đột ngột ngưng bật.

Có lẽ vì thấy anh đang nói chuyện điện thoại.

Tuy chỉ có một tiếng nhưng Cố Sơ bên này nghe rất rõ ràng, một chút gượng gạo lan ra khắp lồng ngực. Cô hỏi: “Là Ngư Khương à?”

Nhưng trong lòng thì đã rõ ràng, chính là Ngư Khương.

Mà Lục Bắc Thần cũng không giấu cô, đáp một tiếng ‘ừ’. Cô nghe thấy, bèn cảm thấy không thoải mái nữa, khê ‘ừm’ một tiếng rồi nói: “Vậy anh làm việc đi.”

“Nghỉ sớm đi.” Lục Bắc Thần cũng không giải thích gì, ngữ khí vẫn rất dịu dàng: “Có chuyện gì thì gọi cho anh.”

“Vâng.”

Sau khi ngắt máy, Cố Sơ liền bỏ ra ghế, nằm im bất động, khắp đầu đều là tiếng ‘Vic’ đó của Ngư Khương, trong lòng càng lúc càng cảm thấy chua xót. Nếu không có Ngư Khương nhắc nhở, cô đã sớm quên Lục Bắc Thần còn có cái tên tiếng Anh mà cái tên tiếng Anh này dường như đã trở thành độc quyền của Ngư Khương. Mỗi khi cô ấy gọi Bắc Thần một tiếng, Cố Sơ lại thấy bực bội một lần.

Cô chưa tiếp xúc quá nhiều với những bạn bè thân thiết của Bắc Thần, cho dù là La Trì cũng không thân mật gọi anh là Bắc Thần, đa phần La Trì và mọi người đều tôn trọng gọi anh một tiếng ‘giáo sư Lục’. Thế nên cô cảm thấy người có thể gần gũi với Bắc Thần chỉ có một mình cô thôi, một tiếng ‘Bắc Thần’ là đủ để chứng minh sự đặc biệt của cô trong lòng anh.

Thế mà Ngư Khương lại dùng một danh xưng khác để chứng minh sự đặc biệt của mình, điều này khiến Cố Sơ rất không vui.

Nhớ lại cảnh tượng hôm ấy khi Ngư Khương kéo vali rời khỏi nhà xác đã ôm Lục Bắc Thần, ánh mắt còn dịu dàng và tinh tế.

Cố Sơ không muốn thừa nhận điều gì đó vì yêu một người đàn ông xuất sắc vốn dĩ là một chuyện khổ sở, cô bắt buộc phải đạp bằng từng tình địch phía trước như đánh boss vậy, ví dụ như Lâm Gia Duyệt.

Bây giờ cô lại phải đề phòng Ngư Khương sao?

Họ đều là những cô gái tốt, mà cô thật lòng không muốn sống mệt mỏi như vậy...

Lục Bắc Thần đợi cho Cố Sơ cúp điện thoại trước rồi mới bỏ đi động xuống, ngược mắt nhìn về phía Ngư Khương. Ngư Khương cười hì hì với anh: “Là cô gái nhỏ xinh xắn đó sao?”

Anh gật đầu.

Ngư Khương khoa trương nhướn mày: “Tôi còn chưa nói tên mà, làm sao anh biết tôi ám chỉ ai?”

“Sự thật chứng minh, cô ấy quả thực là cô gái xinh xắn.”

“Như vậy không công bằng.” Ngư Khương nhún vai: “Thế giới rộng lớn như vậy, cô ấy không thể là người xinh đẹp nhất.”

Lục Bắc Thần tựa lưng vào ghế, nói nhẹ tênh: “Cô đã từng nghe một câu thành ngữ của người Trung Quốc chưa? “Nhược Thủy ba ngàn thước, chỉ cần một gáo nước.””*

*Lấy từ tích truyện Phật tổ hỏi một người: “Trong mắt thế tục, người có tiền, có thế, có một người vợ yêu thương người, vì sao người vẫn không vui vẻ?” Người kia đáp: “Chính vì vậy con mới không biết lựa chọn thế nào.” Phật tổ cười nói: “Để ta kể cho người một câu chuyện.” Có một hôm, một du khách vì khát một ngụm nước mà chết, Phật tổ thương hại, ban một dòng sông tới trước mặt người ấy nhưng người này không uống một ngụm. Phật tổ tò mò, hỏi nguyên do. Người đó đáp: Nước hồ quá nhiều, còn cái bụng của con thì quá nhỏ, nếu đã không thể uống cạn nó trong một hơi thì không uống ngụm nào. Nói tới đây, Phật tổ nở nụ cười rạng rỡ, nói với người không vui kia: “Người hãy nhớ, trong cuộc đời có thể người sẽ gặp rất nhiều thứ tốt đẹp nhưng chỉ cần dốc sức nắm giữ một trong số đó là đủ rồi. Nhược Thủy ba ngàn thước, chỉ cần một gáo nước.”

Ngư Khương nghe xong hơi choáng váng: “Không hiểu.”

Lục Bắc Thần cũng biết vốn kiến thức Trung văn ít ỏi của cô ấy nên cũng chẳng giải thích nhiều thêm, bèn hỏi: “Chloe tới rồi sao?”

“Đây chỉ là một việc.” Ngư Khương chỉ vào chiếc điện thoại bàn: “Lúc anh tới hội tài chính, anh cả anh, Lục Đông Thâm, đã gọi máy bàn tới, có trời biết, có lẽ anh ấy không gọi được vào di động của anh.”

“Sau đó?”

“Sau đó tôi chỉ còn cách nhận máy giúp anh, anh ấy đang đợi anh gọi lại.”

“Được, tôi biết rồi.” Lục Bắc Thần đứng dậy.

“Bao nhiêu năm nay anh vẫn liên lạc với Mr.Chloe, rốt cuộc định làm gì?” Ngư Khương nghi hoặc.

Trải nghiệm cuộc đời của Chloe phong phú có tiếng. Anh ta làm lính từ lúc trẻ, sau đó cùng anh trai với thành tích cũng cực kỳ xuất sắc, Sexton, gia nhập FBI. Nhưng chưa được mấy năm, Chloe lại rời khỏi FBI, gia nhập lực lượng Delta*, khiến mọi người rất sửng sốt. Nhưng trong một lần tác chiến, chân anh ta đã bị thương nặng, không thể tiếp tục thực hiện nhiệm vụ nên lại rời khỏi biệt đội. Anh trai anh ta vốn dĩ muốn kéo anh ta quay trở lại FBI nhưng tính Chloe bướng bỉnh, đã từ chối đề nghị của Sexton, tự mình mở một văn phòng thám tử tư cho tới tận bây giờ.

Sở dĩ Ngư Khương nghi hoặc là vì Lục Bắc Thần trước giờ có hợp tác mật thiết với FBI, theo lý mà nói nếu có chuyện gì sẽ trực tiếp liên hệ với Sexton, nhưng từ đầu tới cuối anh vẫn qua lại với Chloe, chắc chắn bên trong có chuyện gì không thể tiết lộ.

*Biệt đội Lực lượng Đặc biệt số 1-Delta (1st Special Forces Operational Detachment-Delta-1st SFOD-D) là một trong những đơn vị Sứ mệnh Đặc biệt (Special Mission Units) và là đơn vị chống khủng bố số một của Hoa Kỳ.

Đương nhiên, cô ấy cũng không hy vọng Lục Bắc Thần giải tỏa nỗi băn khoăn này cho cô ấy. Nếu Lục Bắc Thần muốn nói, không đến mức kín miệng lâu như vậy. Quả không sai, Lục Bắc Thần đích thực không trả lời cô, sau khi cảm ơn một tiếng bèn rời khỏi phòng làm việc...

Ngoài phòng khách, Chloe đang nhàn nhã hút xì gà, thấy Lục Bắc Thần bước vào lập tức đứng dậy, dang rộng vòng tay: “Lu, lâu lắm không gặp!”

Lục Bắc Thần né tránh sự nhiệt tình của cậu ta. Tuy rằng ở nước ngoài lâu như vậy rồi nhưng anh vẫn không thích quá thân thiết và nhiệt tình với mọi người. Anh lảng lảng gạt cánh tay của Chloe ra, giờ tay: “Mời ngồi.”

Chloe đã sớm quen với thái độ hành xử của anh, nhún vai ngồi xuống, nhìn xung quanh: “Mới có nửa năm không tới mà phòng thực nghiệm của cậu lại mở rộng diện tích rồi. Nhìn cái phòng tiếp khách này mà xem.

Lu, cậu định tổ chức giải bóng đá nào ở đây à? Ở đây to hơn chỗ tớ quá nhiều rồi.”

Nếu ai lần đầu gặp Chloe, tuyệt đối sẽ không ngờ được cậu ta lại có trải nghiệm cuộc đời phong phú đến vậy. Cậu ta là một anh chàng đẹp trai, nói chính xác là một mỹ nam như bước ra từ truyện tranh, cả về vóc dáng và ngoại hình đều có thể sánh ngang với Lục Bắc Thần. Theo như cậu ta nói, trên người cậu ta trộn lẫn huyết thống của năm quốc gia, đây là một chuyện mà cậu ta thường xuyên lấy ra để dương dương tự đắc. Cậu ta sở hữu một đôi mắt xanh biếc, các cô gái bên cạnh liếc nhìn đều đỏ mặt tía tai.

“Nói đi, điều tra thế nào rồi?” Lục Bắc Thần không đoái hoài tới cử chỉ và biểu cảm khoa trương của cậu ta, đi thẳng vào chuyện chính.

188. Chương 188: Tiễn Thế Điều Tra Ra

Chloe không hài lòng lắm với thái độ của Lục Bắc Thần, dựa cả cơ thể dài ngoẵng ra phía sau, rít một hơi xì gà rồi nhả khói về phía Lục Bắc Thần. Anh không né tránh, đầu mày cũng chẳng nhú lấy một cái. Sau khi khói thuốc tản ra trên gương mặt, anh nhìn Chloe, ánh mắt trầm tĩnh.

Chloe bật cười nhưng vẫn không vội trả lời câu hỏi của Lục Bắc Thần mà giờ giờ điệu xì gà lên, đề nghị: “Thế nào? Làm một điều chứ?”

“Không có sở thích này.”

Nụ cười nơi khóe môi Chloe tắt ngấm. Khi nhìn về phía Lục Bắc Thần, đôi mắt xanh biếc ấy cực kỳ yêu nghiệt: “Sao sau bao lâu không gặp mà cậu vẫn vô vị như thế hả?”

Lục Bắc Thần không nói tiếng nào.

“Đừng có lạnh như băng thế, tuy rằng dù cậu cười hay không cười đều đẹp trai như nhau nhưng tớ vẫn không thích người khác mang một bản mặt lạnh lùng đối diện với tớ.” Chloe thở dài, gương mặt điển trai đủ trở thành ‘yêu nghiệt khuyển quốc’ cổ tình tỏ ra ảm ức.

Lục Bắc Thần chẳng thèm đoái hoài tới lời kêu oan của cậu ta, nghiêng người ấn điện thoại: “Ngư Khương, vào đây một lát.”

Chloe ngồi bên cạnh kháng nghị: “Gọi cái đồ bà chằn đó vào làm gì hả? Cô ta sẽ làm phiền khoảng thời gian hai người của cậu và tớ.”

Chẳng mấy chốc, Ngư Khương đã gõ cửa đi vào. Cô liếc nhìn Chloe một cái, hừ khê sau đó quay sang Lục Bắc Thần. Lục Bắc Thần tựa vào ghế, ngữ khí lạnh đạm: “Tiễn khách.”

Chloe ngẩn người.

Ngư Khương cố nhịn cười, bước lên, thể hiện tư thế ‘mời’: “Mr.Chloe, tôi tiễn anh.”

“Đợi đã.” Chloe đập bộp một cái vào tay Ngư Khương, bực bội: “Tôi nói tôi về chưa?”

Cái đập tay ấy không hề nhẹ, Ngư Khương đau đớn xoa mu bàn tay, gào lên với cậu ta: “Anh đánh phụ nữ hả? Có phong độ đàn ông hay không?”

Chloe nhướn mày: “Cô phải cảm ơn vì tôi còn sót lại một chút phong độ đàn ông nếu không cô sẽ bay thẳng ra ngoài cửa sổ.”

“Anh...”

“Ngư Khương, cô ra ngoài đi.” Cuối cùng Lục Bắc Thần cũng lên tiếng ngăn cản cuộc cãi vã này.

Ngư Khương trừng mắt lườm Chloe: “Tôi trừ ẻo cho cái văn phòng thám tử của anh sớm sụp đổ!”

Chloe nghe xong đứng bật dậy, giơ tay túm lấy cổ áo Ngư Khương: “Cô chán sống rồi phải không, dám trừ ẻo tôi?”

“Thả tôi ra!” Ngư Khương khoa tay múa chân, muốn thoát khỏi Chloe nhưng khổ nỗi cậu ta quá khỏe.

Lục Bắc Thần bình tĩnh nhìn cảnh ấy, sau đó lại điềm đạm nói một câu: “Nếu có ân oán cá nhân, mời ra ngoài tự giải quyết.”

“Ân oán cá nhân?” Chloe bật cười, ánh mắt nửa chính nửa tà: “Trên đời này chẳng có mấy người lọt được vào mắt tôi, cô ta xứng có ân oán cá nhân với tôi sao?”

Ngư Khương nhìn cậu ta đầy phần nộ.

Nhưng giận dữ gì thì giận dữ, câu nói này của Chloe đúng là không sai. Con người Chloe trước giờ vẫn rất tự mãn, tự đại, mắt hệt như mọc trên đỉnh đầu vậy, những người bình thường cậu ta đều không coi ra gì. Nhưng cậu ta cũng có quyền được cao ngạo như thế, tuy rằng vì bị thương mới phải rời khỏi lực lượng Delta nhưng nghe nói với khả năng tác chiến của cậu ta nếu muốn quay trở lại đó là chuyện dễ như trở bàn tay. Sau khi vết thương ở chân phục hồi, có tin đồn rằng cấp trên cao nhất của lực lượng Delta đã từng đích thân tới mời cậu ta nhưng cậu ta từ chối. Sau này mở văn phòng thám tử cũng cực kỳ kén chọn khách hàng, thế mà càng như vậy khách hàng tìm tới lại càng tầm cỡ, thậm chí là không tiếc tiền bạc.

Chloe có quy tắc nhận vụ án đó là một năm chỉ nhận một vụ, điều này đòi hỏi vụ án của đối phương bắt buộc phải có tính thách thức, có giá trị thì cậu ta mới nhận. Cậu ta quan hệ rộng rãi, thủ đoạn điều tra độc đáo, những vụ án qua tay trước đây không có vụ nào không lộ chân tướng, thế nên càng thêm nổi danh.

Nhưng Chloe có hai ngoại lệ, khi đối mặt với hai ngoại lệ này, chỉ cần có yêu cầu cậu ta sẽ đáp ứng. Một là anh trai của cậu ta và người còn lại chính là Lục Bắc Thần. Nói theo cách của Chloe thì cậu ta và Lục Bắc Thần vừa gặp đã như quen biết từ lâu.

Sau này có người phân tích như thế này, Lục Bắc Thần và Chloe có một tính cách tương thông, đó là đều kiêu ngạo. Lục Bắc Thần tự hào về trí tuệ, thế nên anh chẳng hơi đâu giao tiếp với những người ngốc nghếch. Chloe hãnh diện về ngoại hình thế nên cậu ta cũng lại không thích tiếp xúc với những người xấu xí.

Lục Bắc Thần cảm thấy hai người họ âm ỉ cũng đủ rồi bèn khoát tay ra hiệu cho Ngư Khương ra ngoài. Sau khi cánh cửa phòng đóng lại, Chloe quắc mắt với Lục Bắc Thần: “Bao nhiêu lâu mới gặp tớ, cậu không nhớ tớ, tớ cũng nhin, cậu lại còn gọi cô ta tới chọc tức tớ.”

“Tớ chỉ không muốn lãng phí thời gian vào những người vô dụng và những chuyện vô ích mà thôi.”

Chloe nhướn mày lên cao vút: “Cậu bảo tớ vô dụng?”

“Tớ chỉ cần đáp án.” Lục Bắc Thần này giờ vẫn rất hồ hững.

Chloe hít một hơi, một lúc sau bèn nhún vai: “Thôi được rồi, tớ biết ngay cái loại người như cậu trước nay không phụ trách bầu không khí sôi nổi đâu mà.” Cậu ta ngồi xuống, sau khi uống một hộp nước, nét mặt bèn trở nên nghiêm túc: “Lu, tớ cho rằng có lẽ cậu nên bỏ cuộc đi.”

“Ba năm trước tớ đã nói với cậu rồi, tớ sẽ không từ bỏ.” Lục Bắc Thần nhíu mày.

Chloe lắc đầu: “Có lúc cậu bắt buộc phải đối mặt với hiện thực. Sự thực chứng minh, nếu ngay cả tớ cũng đành bó tay thì người khác càng không thể tìm được manh mối.”

“Ba năm trước không điều tra ra, tớ có thể điều tra mười năm, mười năm không ra tớ có thể điều tra hai mươi năm.”

Chloe nhìn anh: “Nếu tận hai mươi năm rồi vẫn không tìm được bất kỳ manh mối nào thì sao?”

Con người Lục Bắc Thần hơi rút lại, thu hết mọi ánh sáng nơi đáy mắt, từ tốn nói: “Vậy thì tớ nguyện dùng cả cuộc đời để điều tra rõ ràng chuyện này.”

Chloe vừa nghe bỗng sửng sốt.

Một lúc sau, cậu ta thỏa hiệp: “Thôi được rồi, nếu cậu đã nói vậy thì tớ sẽ dốc hết sức lực giúp cậu điều tra tiếp.”

“Lần này điều tra trọng điểm tại Trung Quốc đi.” Lục Bắc Thần đề nghị.

Chloe không hiểu.

Lục Bắc Thần như suy tư điều gì: “Lần này là trực giác của tớ.”

Anh rất ít khi trực tiếp xét đoán một việc gì, về điểm này Chloe cũng biết rõ nhưng có thể nhận ra lần này Lục Bắc Thần đã dốc toàn lực rồi nên mới nói ra lời này. Cậu ta gật đầu, rồi lại tiếp tục hút thuốc xì gà đó.

Một làn khói làm mờ đi cả gương mặt, rồi cậu ta nói: “Nghe nói, cậu mới nhận một cô nhóc tay chân vụng về.”

“Tin tức của cậu nhanh nhạy quá đấy.” Liên quan tới việc Cố Sơ làm trợ lý, anh không công bố ra ngoài thế nên không có nhiều người biết.

Chloe làm mặt đắc ý: “Đây là thế mạnh của tớ mà.”

Lục Bắc Thần chỉ im lặng, chậm rãi uống café.

“Đường đường Lục đại pháp y tuyển trợ lý, đó có thể coi là chuyện mà các pháp y nhỏ trên toàn thế giới đều mong ngóng. À, nói chính xác là cả những mấy cô gái không chuyên nghiệp cũng thiết tha trông đợi. Đây là chuyện lớn, thế là cứ lặng lẽ thu nhận, không giống phong cách của cậu.”

“Lặng thầm thế mà vẫn bị người ta biết được, xem ra sau này công tác bảo mật của tớ phải làm triệt để hơn nữa mới được.”

Chloe thở dài: “Lu, cậu nói vậy khiến tớ đau lòng quá đi, tớ quan tâm tới cậu mới đi điều tra, lỡ như đó là người muốn giết cậu thì sao?”

“Vậy kết quả điều tra thế nào?” Lục Bắc Thần cười khê.

“Một cô bé mới có 25 tuổi, cánh còn non lắm, trở thành trợ lý của giáo sư Lục lừng danh quả là trò cười.” Chloe trêu chọc: “Nếu không phải biết cô ấy họ Cố, tớ thật sự có thể coi đó là người có ý định hại cậu đấy.”

Lục Bắc Thần không kinh ngạc.

“Cô ấy từng hẹn hò với em trai cậu, bây giờ cậu nhận cô ấy là có những ý gì?” Chloe tươi cười phân tích: “Xét về độ chuyên nghiệp, cô ấy không bằng đồ bà chằn ban nãy đánh nhau với tớ. Xét về trình độ văn hóa, cô ấy còn chưa học xong đại học, không bằng được cô thiên kim tiểu thư trở mặt với cậu, Lâm Gia Duyệt. Xét về vóc dáng, cậu đang tuyển trợ lý chứ đâu có tìm tình nhân. Cũng xinh xắn, động lòng người đấy nhưng cậu đâu phải người nhắm vào diện mạo đối phương. Thế nên nghĩ đi nghĩ lại, cậu tuyển cô ấy là có mục đích khác.”

Lục Bắc Thần chỉ cười không nói.

“Cậu muốn thay em trai chăm sóc cô ấy?” Chloe truy hỏi: “Hoặc là cậu thấy người ta xinh đẹp sinh lòng háo sắc?”

Lục Bắc Thần nhướn mày: “Khả năng phân tích của cậu có tiến bộ đặc biệt đấy.”

“Với những gì tớ hiểu về cậu, có lẽ cậu sẽ không tốn thời gian vào chuyện báo thù. Vậy thì... cậu thích cô ấy rồi.”

“Chẳng phải cậu tự nhận mình thông tin nhanh nhạy sao? Tự điều tra đi.” Nói rồi Lục Bắc Thần định đứng dậy.

“Ấy ấy ấy, tớ còn chưa nói xong mà.”

“Hôm nay cậu lắm lời thừa thật đấy.” Ngoài miệng tuy nói vậy nhưng Lục Bắc Thần rút cuộc vẫn không rời đi.

Chloe cười khì khì: “Thật ra, trong quá trình điều tra giúp cậu tớ đã tiện thể điều tra một chuyện, chỉ là không biết cậu có muốn nghe không.”

“Phải xem là chuyện gì, có đáng để lãng phí thời gian của tớ không.”

“Liên quan tới Lục Môn, cũng liên quan tới cô gái nhà họ Cố.” Chloe làm điệu bộ nhàn nhả tự đắc.

“Nói.”

Chloe chỉ vào anh bật cười: “Thấy chưa, thấy chưa, tớ đã bảo là cậu lo lắng cho cô nhóc đó mà.”

Lục Bắc Thần nhìn cậu ta.

“Ok, ok!” Chloe giơ tay đầu hàng, thu lại vẻ mặt cười cợt, nói nghiêm túc: “Năm xưa nhà họ Cố xảy ra chuyện, bố cậu không hề ra tay giúp đỡ.”

Lục Bắc Thần sững người.

“Xem ra trước giờ cậu vẫn chẳng biết gì cả.” Chloe nói: “Tớ điều tra được năm đó bố cậu không những không giúp đỡ, ông ấy còn bắt tay với mấy công ty lớn đồng thời chèn ép người duy nhất ra tay giúp đỡ, tập đoàn Kiều Viễn, khiến nó cũng suýt phá sản.”

Ngón tay mảnh khảnh của Lục Bắc Thần miết lên thành cốc café, sắc mặt càng lúc càng sa sầm lại.

“Chỉ cần là chuyện của cậu, tớ sẽ điều tra rõ ràng.” Chloe giải thích: “Mạng của cậu đáng giá như vậy, biết bao tổ chức đều tốn nhiều tâm sức, phái nhiều người tiếp cận để sát hại. Sau khi nghe tin cậu nhận một cô trợ lý, tớ đã phải tức tốc điều tra tình hình của cô ấy, không ngờ lại ra một chuyện liên quan tới Lục Môn.”

Lục Bắc Thần siết chặt chiếc cốc. Nãy giờ anh vẫn chưa lên tiếng, không biết đang nghĩ gì.

“Có cần tớ điều tra sâu thêm không?” Chloe thấy vậy, thấp giọng hỏi.

Lúc ấy Lục Bắc Thần mới buông chiếc cốc ra, ánh mắt đã không còn sự lạnh lẽo ban nãy, khi ngược lên đã không còn bất kỳ dấu tích nào. Anh nói: “Chloe, đây là chuyện của gia đình tớ.”

Chloe đã hiểu, nhún vai: “Được thôi, tớ thề tớ không nhúng tay vào.” Nhưng sau đó cậu ta ngẫm nghĩ lại nói: “So với chuyện gia đình cậu, tớ thích điều tra về bí mật của cậu hơn.”

Lục Bắc Thần cười khẩy: “Tốt nhất là cậu dịch mắt mình khỏi tớ đi.”

“Hết cách thôi, người cậu từ trên xuống dưới đều là bí mật.” Chloe sát lại gần anh, nhấn mạnh từng chữ: “Tớ-rất-thích.”

Lục Bắc Thần khẽ nhếch môi, không nói gì nữa...

189. Chương 189: Những Thay Đổi Ngờ Ngàng

Tiến Chloe đi rồi, Lục Bắc Thần trở lại phòng làm việc, vẫn còn nghĩ mãi về câu nói đó của Chloe, trong lòng vây kín một đám mây ngờ vực, nhưng phần nhiều là nỗi phiền muộn khó tan biến. Khi Ngư Khương gõ cửa đi vào, nhìn thấy sắc mặt anh rất khó coi đã giật nảy mình.

Cô ấy bước lại gần, dè dặt hỏi: “Anh không sao chứ?”

Lục Bắc Thần bước ra khỏi những suy tư, khôi phục lại vẻ bình tĩnh thường ngày.

“Nhận được hai tài liệu fax.” Ngư Khương đưa tập tài liệu trong tay cho anh: “Một bản tới từ FBI, một bản tới từ vị cảnh sát La bên Trung Quốc.”

Lục Bắc Thần đón lấy.

Ngư Khương không rời đi ngay mà nghiêng đầu nhìn anh.

Anh ngược mắt lên: “Còn chuyện gì sao?”

Ngư Khương lo lắng hỏi: “Tôi có cảm giác trông anh không ổn lắm.”

“Không sao.”

Ngư Khương thấy vậy cũng đành thôi.

Sau khi cô ấy ra ngoài, Lục Bắc Thần lật tập tài liệu ra, đọc bản fax của FBI trước, sau khi liếc qua lập tức nhíu mày. Anh bèn cầm bản fax của La Trì lên, sau khi xem xong, sắc mặt lạnh lẽo.

Điện thoại bàn vang lên.

Rất lâu sau, Lục Bắc Thần mới nhận máy.

Giọng nói đầu kia trầm ổn: “Em nên tuyển một trợ lý đáng tin cậy.”

“Đa phần Ngư Khương chỉ phụ trách vụ án chứ không phải mấy chuyện vụn vặt trong cuộc sống của em.”
Lục Bắc Thần nói.

“Ý của bố là ông có thể dốc vốn vào quỹ tài chính.”

“Điều kiện của ông ấy quá hà khắc, em có quyền không nhận.”

“Em có đường lùi sao?”

“Trước giờ em vẫn thích giữ lại đường lùi ỉn.”

Đầu kia thở dài: “Nhưng hà tất phải trở mặt với bố chứ?”

“Có quá nhiều thứ đáng để trở mặt.”

“Còn có ý khác?”

“Em chỉ cảm thán thôi.”

“Bắc Thần, mấy năm nay thế lực của nhà họ Lâm phát triển như điều gặp gió, tới cả bố chúng ta cũng phải kiêng dè Lâm Tường vài phần, sao em nhất quyết phải thể hiện bản thân lúc này chứ?”

Ánh mắt Lục Bắc Thần có phần u ám: “Em chỉ... không muốn giẫm vào vết xe đổ của anh.”

Đầu kia trầm mặc.

Bên này, Lục Bắc Thần cũng không nói nữa.

Nhưng cả hai không ai cúp máy, cứ thế duy trì sự im lặng.

Rất lâu sau, bên kia mới lên tiếng: “Quỹ tài chính của em là hành vi thương nghiệp, để Chính phủ can dự vào chưa chắc đã thuận lợi.”

“Không thử làm sao biết?”

“Em quá tùy tiện rồi.”

“Không làm vậy sao em có thể thoát khỏi Lục Môn?”

“Trên người em chảy dòng máu của Lục Môn, em tưởng thoát được sao?”

“Nếu có cơ hội...” Lục Bắc Thần nhấn mạnh từng chữ: “Anh cả, em nghĩ người muốn thoát khỏi Lục Môn nhất... chính là anh.”

“Cái bản lĩnh một kim chọc tận rễ này của em quả thực vẫn khiến người khác không thể sống với em.”

“Thế nên, trong mắt ông ấy, Bắc Thần là đứa hiểu chuyện hơn.”

Đầu kia cười khẽ, nhưng giống như hết cách.

“Có một chuyện.”

“Chuyện gì?”

“Chuyện của nhà họ Cố năm đó, anh biết được bao nhiêu?”

“Chuyện của nhà họ Cố?” Đầu kia hơi do dự: “Em muốn hỏi gì?”

“Những gì liên quan tới Lục Môn, em đều muốn hỏi.”

“Chuyện của năm năm trước liên quan gì tới nhà họ Lục?” Đầu kia cất giọng nghiêm nghị: “Bắc Thần, thành kiến của em đối với Lục Môn quá sâu đậm, đừng quên, đây dù gì cũng là gia đình của em.”

“Em sẽ điều tra rõ ràng.”

“Mọi chuyện đã qua rồi.”

“Với em, vẫn chưa xong đâu.” Ngữ khí của Lục Bắc Thần tuy lãnh đạm nhưng nét mặt vô cùng nghiêm túc: “Tốt nhất đừng để em biết, chuyện này liên quan cả tới anh.”

Cố Sơ ngủ một giấc không ngon cho lắm.

Cả một buổi tối, ác mộng liên miên. Đầu tiên là mơ thấy cô đi trong một con ngõ tối om, có một thứ giống như người giấy đang lái xe lăn về phía cô, sau đó lại mơ thấy cô ở trong một căn phòng tối đen như mực, bốn mặt đều là gương, nhưng thứ trong gương phản chiếu không phải là cô mà là một người con gái mặc áo choàng trắng, xoa tung mái tóc, mặt cắt không còn hột máu, đầu lưỡi thè ra cực dài. Cái đầu lưỡi ấy bò từ trong gương ra ngoài. Cô hoảng sợ định bỏ chạy nhưng không còn đường thoát, đầu lưỡi của ma nữ kia đã quấn chặt lấy cổ cô. Cô muốn kêu cứu nhưng phát ra được bất kỳ âm thanh nào.

Lúc mở mắt ra thì ngoài cửa sổ trời đã sáng bừng.

Phải rất lâu sau cô mới hoàn hồn trở lại.

Buổi trưa, Cố Sơ nhận được điện thoại của Tiêu Tiểu Tiêu, khi biết Cố Sơ trở lại Thượng Hải, cô ấy đã nhiệt tình đòi hẹn gặp mặt. Từ sau khi nhà họ Cố xảy ra chuyện, bạn bè của Cố Sơ không còn nhiều, một số thì chủ động xa cách cô, ví dụ như đám chị em lúc trước luôn bám lấy cô hỏi đại học, số khác là cô chủ động xa cách, ví dụ như Tiêu Tiểu Tiêu hay như Lăng Song.

Không phải cô xem thường bọn họ mà cảm thấy không muốn bị người ta thương hại.

Nhà không còn nữa, thứ duy nhất cô còn lại chỉ là lòng tự trọng rẻ mạt đó.

Nhưng bây giờ cô có thể thản nhiên đối mặt với Tiêu Tiểu Tiêu và Lăng Song, có thể vì liên quan tới Lục Bắc Thần. Từ sau khi biết anh, tuy từng khóc, từng đau nhưng anh đã giúp cô tìm lại tự tin. Bây giờ cô quyết định ở lại Thượng Hải, quyết định quên đi quá khứ, nỗ lực bước tiếp con đường còn lại, vậy thì cô cũng cần có bạn bè. Chỉ ít, cô có thể đường đường chính chính nói với họ rằng cô có bản lĩnh có một tình bạn rồi.

Có điều, Cố Sơ không thể ngờ Tiêu Tiểu Tiêu còn hẹn cả Lăng Song.

Người con gái mãi mãi bước trên tầng cao của thời thượng, chỉ muốn mặc tất cả những chất liệu tốt nhất lên người mình, giờ đang ngồi ở vị trí gần cửa sổ, ung dung thưởng thức một ly rượu vang. Ai cũng đều đang ở độ tuổi trẻ trung, xinh đẹp, đương nhiên, Lăng Song thu hút không ít ánh mắt ái mộ.

Lăng Song rất hưởng thụ những ánh mắt dõi theo ấy, nhưng khi nhìn thấy Cố Sơ, sắc mặt chợt sững sờ. Nhưng cậu ta cũng trở lại vẻ kiêu ngạo thường thấy rất nhanh, nói với cô một câu: “Tối thì cũng tối rồi, ngồi đi.”

Cố Sơ cũng trở lại bình thường, ngồi đối diện với cậu ta.

“Không ngờ Tiêu Tiểu Tiêu còn hẹn cả cậu.” Lăng Song cười khẩy.

Có người phục vụ bước tới rót cho Cố Sơ một ly rượu vang sau đó lặng lẽ lùi ra.

Cố Sơ không muốn gay gắt với cậu ta, lãnh đạm hỏi: “Cậu ấy đâu rồi?”

“Ai mà biết được, có một khoảng thời gian cậu ta cứ thần thần bí bí, chẳng biết đang giở trò gì.” Lăng Song cất giọng bực bội.

“Cậu ấy thì giở trò gì được? Chẳng qua là muốn mọi người ngồi ôn lại chuyện cũ thôi.” Cố Sơ nói: “Cậu ấy có lòng tốt thôi.”

“Lòng tốt?” Lăng Song khinh thường: “Có lòng tốt chưa chắc đã làm được chuyện tốt, biết rõ hai chúng ta không hợp còn hẹn cùng nhau, nghĩ gì không biết?”

Cố Sơ ngao ngán lắc đầu: “Lăng Song, dẫu sao tôi cũng là ân nhân giúp tạp chí của cậu bán chạy, cậu cảm ơn tôi thế đấy à?”

“Cậu là ân nhân của tôi? Cậu...” Lăng Song nói được một nửa thì ngừng lại, xua tay: “Có nói với loại người chưa từng làm tạp chí như cậu cũng chẳng thể hiểu được. Phải, cậu đã đưa đường dẫn lối cho tôi và giáo sư Lục nhưng nội dung viết tốt, trang bìa chụp đẹp đó là bản lĩnh của tôi.”

Cố Sơ chẳng hơi đâu tranh cãi bèn gật đầu: “Phải phải phải, cậu là siêu nhất, cho dù trang bìa có trưng ra một con chó thì cậu vẫn có cách khiến nó đắt như tôm tươi.”

Kỳ tạp chí có Lục Bắc Thần làm trang bìa, vừa xuất bản chưa tới hai tiếng đồng hồ đã hết sạch, nghe nói kỳ đó phải in thêm không ít. Cố Sơ có thể tưởng tượng ra cả một đám thiếu nữ xinh đẹp, trẻ trung ôm cuốn tạp chí đó, không ngừng hôn hít lên trang bìa.

Lăng Song nghe xong lại càng không vui: “Này này này, sao cậu có thể nói vậy? Dẫu gì tạp chí của tôi cũng mang đẳng cấp quốc tế, biết chưa? Sao có thể đăng hình chó, tầm thường vậy được?”

“Tạp chí thú cưng không lo ế, tôi nhớ lương tiêu thụ của tạp chí “Thú cute” kỳ trước hơn tạp chí của cậu mà.” Cố Sơ cố tình khích.

Lăng Song tức đến mức mặt trắng bệch: “Cậu thì hiểu gì? Những tạp chí không cùng lĩnh vực có thể so sánh được sao?”

Cố Sơ phì cười.

“Vẫn giống hệt ngày xưa, thật sự khiến người ta chán ghét!” Lăng Song phẫn nộ cầm ly rượu lên, uống cạn.

Khi Cố Sơ còn đang định đấu khẩu với cậu ta để giết thời gian thì nghe thấy tiếng giày cao gót lạnh lạnh vang lên, đồng thời một tiếng giọng nói vui vẻ vang lên trên đỉnh đầu: “Nói chuyện gì mà rôm rả vậy?”

Cả hai cùng ngẩng đầu lên.

Trước mặt là một thiếu nữ tươi trẻ, dáng hình cứ gọi là nóng bỏng, thanh mảnh, thon thả, chỗ nào cần gầy là gầy, cần nở nang là nở nang, dùng chữ “S” để hình dung là hoàn toàn chính xác. Mái tóc màu hạt dẻ được thả tung, dài quá vai, tóc mai hơi xoắn lại, cực kỳ Tây, dưới váy là một đôi chân trắng trẻo, bên dưới phải đi một đôi giày vừa nhỏ vừa nhọn, cao tới 5 – 6 phân.

Kính mát che kín đôi mắt nhưng Cố Sơ cảm thấy cô tuyệt đối không quen biết người trước mắt, vậy mà biểu hiện của Lăng Song còn thẳng thắn hơn, nhíu mày hỏi: “Cô là ai hả? Chúng tôi nói chuyện thì liên quan gì tới cô?”

Nhưng cô gái không hề tức giận, ngược lại ngồi phịch xuống, bật tay một cái, người phục vụ bèn đi tới rót rượu.

“Cô ngồi nhầm bàn rồi đấy.” Lăng Song gõ gõ lên mặt bàn, ngữ khí không chút khách khí: “Đây là bàn của bạn tôi, mau đi đi.”

Cô gái kia chỉ nhìn cậu ta cười, quyết không lên tiếng.

Lăng Song bực mình, đang định đứng dậy thì Cố Sơ ấn cậu ta ngồi xuống. Cô hiểu Lăng Song trước giờ vẫn luôn có ý đối địch với mấy cô gái đẹp, sợ cậu ta nói gì đó khiến hai người động tay động chân thì mất mặt. Cô bèn hắng giọng hỏi cô gái kia: “Cô à, cô tìm bàn nào?”

Lúc này cô gái mới uể oải tháo kính mát xuống, cười nói: “Tôi tìm chính bàn của các cậu mà.”

Chiếc kính râm vừa được tháo ra, dung mạo của cô gái đã hoàn chỉnh, đôi mắt long lanh gần như có thể nói chuyện, chỉ có điều...

“Cậu...”

Cả Cố Sơ và Lăng Song gần như đồng thanh lên tiếng, chỉ vào cô gái trước mắt: “Tiêu Tiêu Tiêu?”

Tiêu Tiêu Tiêu tươi cười rạng rỡ, càng khiến cho gương mặt nhỏ thêm phần sinh động. Cậu ấy hất nhẹ mái tóc rồi nói: “Nghe Lăng Song nói mấy chữ ‘bạn của chúng tôi’ quả là thoải mái. Tôi còn tưởng cậu chưa bao giờ coi tôi là bạn cơ đấy.”

Tieu Tieu Tieu gọi cả một bàn thức ăn, đồ ăn và đồ chay được kết hợp rất tỉ mỉ.

Nhưng Lăng Song và Cố Sơ chẳng màng tới chuyện ăn uống nữa, cứ nhìn chăm chăm vào gương mặt cậu ấy, quan sát cả dáng người cậu ấy, rất lâu sau, Cố Sơ mới nói: “Tieu Tieu, cậu có thể nói cho tớ biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì rồi không?”

Tieu Tieu Tieu trước đây là một cô bạn béo ục ịch. Lần trước gặp, cậu ấy vẫn còn từ chối thịt thà, sao mới một thời gian cả người từ trên xuống dưới đã biến đổi. Nếu không nhờ có tiếng cười và đôi mắt của cậu ấy, Cố Sơ chắc chắn không thể nhận ra cô gái lả lướt trước mặt chính là Tieu Tieu Tieu.

190. Chương 190: Quy Định Quái Gở

Theo như Cố Sơ được biết, chỉ tính riêng hồi ở trường đại học, đã không ít lần Tieu Tieu Tieu nảy sinh suy nghĩ muốn giảm cân. Trong đó có mười lần liều mạng thực hiện. Lần hạ quyết tâm nhất là học kỳ II năm thứ hai, vừa vào học là cậu ấy đã rục rịch chuẩn bị giảm cân, khi bị truy hỏi mới biết trong kỳ nghỉ cậu ấy đã tỏ tình với một anh chàng nhưng không thành công. Tieu Tieu quy kết mọi nguyên do cho cái đồng mỡ ‘mùa đông đã ảm, mùa hạ còn ảm hơn’ của mình.

So với trải nghiệm giảm cân bữa đực bữa cái của khi trước thì lần đó Tieu Tieu quả thực rất kiên quyết. Cậu ấy lựa chọn một phương pháp bí hiểm nhất trần gian để tự ngược đãi bản thân, lên mạng download cách thức tuyệt thực để giảm cân, sau đó một ‘động vật ăn thịt’ bắt đầu dùng ăn thịt, ngày nào cũng chỉ mang một chai nước lên lớp. Kết quả, tới ngày thứ ba, cậu ấy bị đưa vào phòng y tế của trường, Tieu Tieu còn cố nói trong lúc mơ mơ màng màng: “Tối ngày thứ tư là được rồi, các cậu cứ mặc kệ tớ.”

Khiến cho bác sỹ y tế của trường tức tối nổi treo xong cho cậu ấy chai dịch dinh dưỡng là quay phắt đi luôn.

Trải nghiệm lần đó kết thúc sau ba ngày tuyệt thực, cuối cùng một con gà quay to đùng để chấm dứt mọi tình thần chiến đấu giảm cân. Theo như lời Tieu Tieu: “Tớ không thể cố tới ngày thứ tư, trên mạng nói rồi, tới ngày thứ tư sẽ không cảm thấy đói nữa, cả người cứ như đang bay lằng lằng ấy.”

Lúc ấy Lăng Song châm chọc một câu: “Phải, chết đói xử nó rồi, hồn ma thì dĩ nhiên là bay nhẹ nhàng rồi.”

Hai người họ còn vì chuyện tuyệt thực liệu có ích hay không mà cãi vã đúng hai tiếng đồng hồ.

Về sau Cố Sơ cũng đọc những bài báo có liên quan, tuyệt thực phần nhiều thiên về tu tâm dưỡng tính, phải có cách thức, phương pháp, đâu có làm bữa như Tieu Tieu?

Qua lần giảm cân thất bại đó, Tieu Tieu đã từ bỏ, thích ăn cứ ăn, thích chơi cứ chơi. Sau này Cố Sơ chẳng có thời gian lo cho cậu ấy nữa, cũng không rõ Tieu Tieu có lấy lớp mỡ trên người mình ra hành hạ nữa không. Thật ra trong mắt Cố Sơ, Tieu Tieu không hề mập. Cậu ấy chẳng thể coi là loại con gái khi đi đường thịt mỡ cũng rung loạn lên. Cậu ấy tròn trịa vừa đủ, cộng thêm gương mặt trời sinh đã phính như trẻ em mới sinh, thật ra là rất dễ thương. Nếu quan sát kỹ tướng mạo của cậu ấy, ngũ quan cũng rất sắc sảo, xinh đẹp, chỉ tại bản thân cậu ấy không tự tin mà thôi, thêm cả Lăng Song cứ vài ba hôm lại gọi cậu ấy là đồ mập này đồ mập kia nên Tieu Tieu cũng tự nhận bản thân chính là một cô mập.

Thế mà bây giờ, ngay trước mắt đây, Tieu Tieu như biến thành một người khác, không còn gương mặt phúng phính ấy nữa mà chính là kiểu mặt trái xoan khá thịnh hành bây giờ, xương đòn tinh tế cũng đã lộ ra, vòng eo thon gọn dịu dàng tới mức người ta chỉ muốn ôm ngay.

Cậu ấy gọi không ít món nhưng lúc ăn chỉ gấp đồ chay, sau đó từ tốn đáp lại thắc mắc của Cố Sơ: “Có chuyện gì xảy ra đâu, tớ trở nên xinh đẹp các cậu không mừng cho tớ sao?” Nói rồi cậu ấy lại hứng khởi rút gương ra, soi soi: “Thay đổi lộ liễu lắm sao?”

“Nếu cậu không nói với tớ cậu chính là Tieu Tieu Tieu, tớ tuyệt đối không nhận ra.” Cố Sơ thở dài.

Tieu Tieu Tieu cười hì hì: “Vậy cậu cảm thấy bây giờ tớ có xinh không?”

Cố Sơ gật đầu. Rất đẹp mới đúng, Tieu Tieu khi xưa là một con sâu đo dễ thương thì giờ đã phá kén thành bướm rồi.

Lăng Song khinh thường: “Cậu quả là chịu chơi đấy, chạy qua Hàn Quốc à? Tồn không ít tiền đúng không?”

“Đang đứng tôi chạy qua Hàn Quốc làm gì?”

“Cậu không chạy qua Hàn Quốc mà lại trở thành bộ dạng này?” Lăng Song giơ tay ra, chỉ cậu ấy từ trên xuống dưới: “Chỗ này phải dùng bao nhiêu dao kéo, nhất là cái mặt nhỏ này, chẹp chẹp...”

“Ngoài việc hút mỡ và cấy mỡ tự thân*, tớ không làm gì hết.” Tiêu Tiểu Tiêu khẽ nhướn mày, đôi mắt vì không vui mà có thêm nhiều biểu cảm, càng lúc càng thêm rục rờ. Cậu ấy giơ tay chỉ vào mặt mình: “Cậu thấy mặt mũi mồm miệng tớ có thay đổi hay không? Tớ không có như người ta nào là nâng mắt, nâng mũi, gọt cằm gì gì đó. Bác sỹ nói rồi, ngũ quan của tớ rất đẹp, không cần sửa chữa gì cả.”

*Là trị liệu chiết xuất phần mỡ không cần thiết từ bụng, đùi, mông, ly tâm để chiết ra tế bào mỡ thuần khiết nhất và tiêm lên mặt. Phương pháp này không đơn thuần là trị liệu tiêm mỡ vào các phần lõm trên mặt mà làm nổi bật cả tổng thể khuôn mặt, mang lại hiệu quả trẻ hóa tuyệt vời.

“Cậu đi hút mỡ á?” Cố Sơ kinh ngạc.

“Đúng thế, nếu không đồng mỡ thừa trên người tớ thì phải làm sao đây? Hút mỡ là cách giải quyết nhanh nhất rồi.” Tiêu Tiểu Tiêu nét mặt đắc ý.

Lăng Song quan sát tỉ mỉ cậu ấy từ trên xuống dưới, cau mày: “Cậu lừa ai hả, cậu tưởng tôi chưa nhìn thấy ai hút mỡ không bằng. Hút mỡ chỉ gây đi thôi, sao có thể khiến cậu đẹp lên được?”

“Người ta gây đi thì sẽ xinh lên, biết chưa?” Tiêu Tiểu Tiêu bây giờ cũng trở thành một đại mỹ nhân rồi, nói năng tự nhiên có trọng lượng, nói xong lại cười: “Áy, nói vậy là cậu thừa nhận tôi đẹp hơn cậu rồi?”

“Thôi đi, tôi chưa có thừa nhận.”

Nhưng Cố Sơ lại không nghĩ tới những chuyện ấy, cô kéo tay Tiêu Tiểu Tiêu rồi lại đánh giá thêm một lượt mới lo lắng hỏi: “Cậu hút mỡ bao lâu rồi? Có tác dụng phụ gì không? Cậu tới cơ sở y tế hay là thẩm mỹ viện, có an toàn không?”

Không phải cô chưa từng thấy những ví dụ của việc hút mỡ, quả thực rất đáng sợ, cô không muốn thấy Tiêu Tiểu Tiêu cũng trở nên như vậy.

Tiêu Tiểu Tiêu xòe cánh tay ra cho Cố Sơ xem: “Tự cậu nhìn xem có tìm thấy vết thương của tớ không?”

Cố Sơ tìm qua, cánh tay Tiêu Tiểu Tiêu nhẵn mịn, một chút thương tích cũng không có.

“Chắc chắn là trên chân, trên eo, ai lại để lộ thương tích ra ngoài chứ.” Lăng Song bực bội nói.

Tiêu Tiểu Tiêu tròng mắt lườm Lăng Song, mặc kệ khẩu khí ghen tỵ của cô bạn, nhìn về phía Cố Sơ: “Trên người tớ tổng cộng chỉ có ba vết thương thôi nhưng đều cực kỳ, cực kỳ nhỏ. Cậu xem đi, ở đây có một cái.” Cậu ấy thò cánh tay ra, chỉ vào vị trí bắp tay.

Cố Sơ tò mò nhìn qua, đúng là có một vết thương rất nhỏ nhưng nếu không được Tiêu Tiểu nhắc, cô còn tưởng đó chỉ là một vết hằn không đáng quan tâm, màu chỉ nhạt hơn màu da một chút mà thôi. Cô sưng sồ: “Kỹ thuật của chỗ này cũng siêu quá đấy.”

“Đúng vậy, còn hai vết nữa ở chân và sau lưng, cũng khó nhận ra y như thế này.” Tiêu Tiểu Tiêu phàn khích.

Lăng Song cũng ghé lại xem, nghi hoặc: “Cả người cậu chỉ có đúng ba vết thương? Làm gì có chuyện ấy?”

“Bệnh viện của người ta cao siêu mà.” Tiêu Tiểu Tiêu nói: “Nơi này toàn là các bác sỹ đẹp trai xinh gái thôi, đáng đều tầm tắp. Chính viện trưởng tự tay thao tác, là trung tâm vừa mới vào Thượng Hải năm nay, nghe nói đã rất có tiếng ở nước ngoài rồi.”

“Thật hay giả vậy?” Lăng Song không tin.

Tiêu Tiểu Tiêu tự chỉ vào mình: “Cậu trông tôi là biết ngay mà.” Dứt lời, cậu ấy véo cánh tay Lăng Song một cái.

“Cậu làm cái gì thế hả?” Lăng Song hất tay cậu ấy ra.

“Chắc chắn cậu nghĩ mình thướt tha lắm rồi đúng không? Nhưng tôi cho cậu hay, cậu cứ vào đó sẽ biết ngay mình không tiêu chuẩn đến mức nào.”

“Cậu mới không tiêu chuẩn thì có.”

Tiêu Tiểu Tiêu vẫn rất điềm đạm, nhìn sang Cố Sơ: “Cậu bảo tớ với Lăng Song ai tiêu chuẩn hơn?”

Thành thật mà nói, bây giờ Tiêu Tiểu Tiêu xinh đẹp hơn cả Lăng Song. Dĩ nhiên, Cố Sơ sẽ không nói câu này ra, mấy chuyện so sánh về đẹp quả thực là vô vị. Cô chỉ lo Tiêu Tiểu Tiêu gây đi nhanh như vậy liệu có khi nào phản tác dụng không?

“Tiêu Tiểu, năm nào cậu cũng phải đi kiểm tra một lần sao?” Chẳng hiểu sao, Cố Sơ cứ cảm thấy có chuyện không ổn.

Tiêu Tiểu Tiêu ngẫm nghĩ rồi đáp: “Bác sỹ không có nói vậy, chỉ bảo tớ rằng phải định kỳ tới đó lấy máu.”

“Lấy máu?” Cả Cố Sơ và Lăng Song đều sửng sốt.

Tiêu Tiểu Tiêu cười tít mắt nhìn họ: “Cái này thì các cậu không hiểu rồi, lấy máu có thể giữ được nhan sắc, hơn nữa còn có tác dụng khử độc cho cơ thể.”

“Vì sao phải tới đó rút máu? Lẽ nào không nên tới trung tâm hiến máu ư?” Cố Sơ hỏi.

“Tới đó rút máu có thể được lấy dung dịch làm đẹp, thương hiệu sản phẩm chăm sóc da ở đó có tiếng lắm, có thể khiến da dẻ căng mịn, tuổi càng cao hiệu quả lại càng tốt.”

Lăng Song phì cười: “Da thì có thay đổi nhưng cái tính tham của tớ thì vẫn chẳng đổi khác.”

“Cái gì gọi là tham đồ tớ? Cậu phải biết không phải người béo nào cũng được nơi đó nhận đâu.” Tiêu Tiểu Tiêu cười khẩy: “Phải làm rất nhiều hạng mục kiểm tra, sau khi đủ tư cách mới được đồng ý tiếp nhận, cùng đi với tớ có hơn hai mươi cô gái, kết quả chỉ nhận một mình tớ. Đây gọi là may mắn đấy, có hiểu không?”

“Ồn ào lắm.”

Cố Sơ kéo kéo Tiêu Tiểu Tiêu: “Tới mấy nơi đó chẳng phải có tiền là được sao? Sao còn kén chọn khách hàng?”

“Tớ không phải trả đồng nào.”

“Hả?”

“Tớ cũng cảm thấy kỳ lạ mà nhưng nơi này đặc biệt lắm, phàm là những khách hàng được họ lựa chọn đều có thể được phẫu thuật miễn phí.”

Cố Sơ nhìn sang Lăng Song, Lăng Song cũng đầy kinh ngạc, hai người họ đều ngơ ngác nhìn nhau...

Thịnh Thiên Vỹ từ nước ngoài bay thẳng về Thượng Hải.

Khi đáp xuống sân bay Phố Đông, Hứa Đồng đích thân tới đón, đồng thời đã sắp xếp ổn thỏa lịch trình mấy ngày này của Thịnh Thiên Vỹ tại Thượng Hải.

Chiếc xe đi thẳng vào trung tâm thành phố.

Thịnh Thiên Vỹ dựa ra sau ghế, đưa cho Hứa Đồng một bản hợp đồng. Hứa Đồng đón lấy nhìn, là một bản tài liệu có liên quan tới việc bàn bạc hợp tác thành công một nguồn năng lượng. Cô sửng sốt: “Cái xương khó gặm thế này mà anh cũng gặm được?”

“Tôi là ai nào? Chuyên gặm những mẩu xương khó nhằn.”

Là một hạng mục hợp tác với Trung Đông. Liên quan tới việc này Hứa Đồng cũng không biết nhiều lắm, chỉ biết rằng Thịnh Thiên Vỹ rất coi trọng nó. Trung Đông có nguồn tài nguyên phong phú, khi hợp tác với Trung Quốc cũng chọn lựa cẩn thận, mà Thịnh Thiên Vỹ với tư cách là một doanh nghiệp, bàn bạc với bên đó lại càng khó khăn hơn. Vì đây là hạng mục đích thân Thịnh Thiên Vỹ theo đuổi thế nên Hứa Đồng rảnh ra khá nhiều thời gian. Nhưng như vậy khiến cô ít nhiều không thoải mái lắm, dấu sao cô cũng là trợ lý hành chính đặc biệt của anh.

Nhưng nghĩ lại, có lẽ Thịnh Thiên Vỹ có sự sắp xếp của riêng mình.

Từ trước tới nay Hứa Đồng luôn cảm thấy Thịnh Thiên Vỹ làm việc không đầu vào đầu, nhưng sau khi cầm bản hợp đồng này trên tay, cô mới cảm thấy Thịnh Thiên Vỹ có những mặt mà cô chưa biết. Nếu một người thực sự không chuyên tâm, không có lý tưởng, không có hoài bão thì không thể nào làm ăn kinh doanh lớn đến thế.

Trước đây cô cảm thấy có lẽ là do cấp dưới của anh tài giỏi nhưng giờ quan điểm của cô có phần thay đổi rồi.

Vừa gấp bản hợp đồng lại, Thịnh Thiên Vỹ bèn nói một câu: “Từ giờ hạng mục này sẽ do em phụ trách.”

“Dạ?” Cô ngạc nhiên, đây là một hạng mục lên tới trăm tỷ đấy.

Thịnh Thiên Vỹ quay đầu cười với cô: “Sao? Không có dũng khí tiếp nhận?”

“Không phải, tôi chỉ cảm thấy tôi xen ngang giữa chừng không thích hợp lắm thì phải.” Hứa Đồng có phần kiêng dè.

“Đùa sao, tôi nói em thích hợp là thích hợp, ai dám nói gì?” Khẩu khí của Thịnh Thiên Vỹ rất kiêu ngạo.

Hứa Đồng hít một hơi nặng nề, gật đầu.

Dẫu sao cô cũng từng trải nhiều sóng gió, tuy rằng Thịnh Thiên Vỹ làm việc quá đỗi dẫn và cô cũng chưa đạt đến mức hiểu được anh nhưng hạng mục đã thực sự bày ra trước mắt, nếu đã làm việc cho anh thì cô phải nỗ lực tạo ra giá trị mới được...

191. Chương 191: Không Đơn Giản Như Vẽ Bề Ngoài

Có tiếng di động vang lên, là máy của Thịnh Thiên Vỹ.

Anh lấy di động ra, tùy tiện liếc nhìn một cái rồi chuyển tay đưa di động cho Hứa Đồng. Hứa Đồng đang nghĩ tới chuyện hạng mục, một lúc sau mới hiểu ra, cũng may Thịnh Thiên Vỹ cực kỳ nhẫn nại, mỉm cười nhìn cô chăm chú. Cô không nhìn anh, gơ tay đón lấy điện thoại.

“Ngăn cô ta lại.” Thịnh Thiên Vỹ căn dặn.

Hứa Đồng hiểu ngay, đảm phán được một hạng mục không hề nhỏ, giành lấy cơ hội được các người đẹp xem trọng cũng không ít. Sở dĩ cô biết rõ vì ngày trước cô cũng chặn thay Niên Bách Ngạn không ít những đóa hoa mai tự tìm tới cửa.

Cô nhận máy.

Đối phương rất hưng phấn, chưa đợi Hứa Đồng lên tiếng đã gọi thẳng tên của Thịnh Thiên Vỹ: “Thịnh!”

Không phải phát âm tiếng Trung chuẩn xác nhất nhưng sự nhiệt tình thì như tạt thẳng vào mặt.

“Xin lỗi, tổng giám đốc Thịnh đang họp.” Hứa Đồng bình thản trả lời.

Bên kia rõ ràng hơi ngẩn ra: “Cô là ai?”

“Tôi là trợ lý của tổng giám đốc Thịnh.”

“Nhưng... đây là số di động của Thịnh mà.”

“Đúng vậy.” Thanh âm của Hứa Đồng rất điềm đạm: “Nhưng số di động này nối trực tiếp tới số của trợ lý, đa phần sẽ gọi tới máy tôi.”

“Cái gì?” Đầu kia tỏ ra bức tức: “Tôi cần biết số máy cá nhân của Thịnh!”

“Xin hỏi phải xưng hô với chị thế nào?”

“Aljaber.”

Hứa Đồng ngừng lại một lát rồi ung dung trả lời: “Chị và tổng giám đốc Thịnh chưa có hẹn trước, trong danh sách những người được cung cấp số máy riêng của anh ấy cũng không có tên chị. Thành thật xin lỗi, tôi không thể cung cấp số máy cá nhân của anh ấy cho chị.”

“Cô có biết tôi là ai không? Dám ăn nói với tôi như vậy?”

“Chị là phó tổng giám đốc của công ty vận tải đường biển và hàng không MK.”

“Coi như cô có chút kiến thức, nếu đã biết tôi là ai còn không đưa số của Thịnh cho tôi?”

“Rất xin lỗi, tôi không thể đưa chị.”

Ngữ khí của đối phương càng thêm cứng rắn, thái độ chuyển sang lạnh lùng hẳn: “Cô chỉ là một trợ lý thôi mà dám to gan đến vậy? Cô tưởng tôi không gặp được Thịnh chứ gì? Cô tên là gì? Tôi sẽ bảo Thịnh đuổi việc cô!”

“Tôi là Hứa Đồng.” Cô nói tên mình một cách đúng mực.

“Cô...” Đối phương có lẽ không ngờ cô lại nói tên thật của mình, ghen lời giây lát, một lát sau mới buông một câu: “Đúng là khiến người ta chán ghét!”

Sau khi cuộc điện thoại kết thúc, Hứa Đồng trả lại di động cho Thịnh Thiên Vỹ, rồi lại cúi đầu tiếp tục xem hợp đồng.

Cả quá trình ấy Thịnh Thiên Vỹ vẫn nhìn cô, có vẻ rất hứng thú, lát sau anh hỏi: “Em biết Aljaber?”

“Chị ta là ‘bà đầm thép’ nổi tiếng ở Kuwait*.” Ý rằng, đã nổi tiếng đến thế, cô có biết chị ta cũng đâu đáng ngạc nhiên.

*Một quốc gia tại vùng Trung Đông, có trữ lượng dầu mỏ lớn thứ 5 thế giới và là nước giàu thứ 6 toàn cầu.

Thịnh Thiên Vỹ cũng hiểu ra ý của cô bèn mỉm cười lắc đầu: “Em đúng là ở bên cạnh Niên Bách Ngạn lâu quá rồi, nói năng cũng giống nhau y như đúc. Trợ lý Hứa này, tôi không thông minh cho lắm, lúc nói chuyện em nhất định phải nói cả câu hoàn chỉnh tôi mới hiểu được, biết không?”

“Tôi hiểu rồi, thưa tổng giám đốc.” Hứa Đồng lịch sự trả lời.

Thịnh Thiên Vỹ vốn dĩ chỉ nói đùa một câu, không ngờ cô lại trả lời nghiêm túc đến vậy, anh ngăn người sau đó lại càng bó tay hơn, đành bỏ qua. Cả cơ thể cao lớn dựa ra sau ghế, liếc nhìn gương mặt nghiêng của Hứa Đồng, mấy giây sau bắt ngờ gơ tay ra.

“Anh định làm gì?” Hứa Đồng thất kinh, buột miệng đồng thời né tránh.

Bàn tay Thịnh Thiên Vỹ dờ ra trên không trung, nhất thời có phần gượng gạo. Lúc này Hứa Đồng mới nhận ra phản ứng của mình, vội vàng điều chỉnh lại cảm xúc, ánh mắt bình thản trở lại: “Xin lỗi tổng giám đốc.”

“Sắc mặt em khó coi quá, không nghỉ ngơi đầy đủ sao?” Thịnh Thiên Vỹ thả tay xuống.

“Tôi rất ổn.” Hứa Đồng trả lời.

Thịnh Thiên Vỹ nhìn Hứa Đồng một chốc, thấy không hỏi ra được chuyện gì cũng không miễn cưỡng nữa. Mất anh liếc qua gương chiếu hậu, nói với tài xế: “Lát nữa vòng vào trung tâm thành phố, dừng về khách sạn vội.”

Tài xế gật đầu.

Hứa Đồng giải thích, nhìn đồng hồ đeo tay rồi nói: “Tổng giám đốc Thịnh, nửa tiếng nữa anh còn phải gặp mặt chủ tịch Hứa, lần gặp mặt này đã hẹn từ tháng trước rồi, anh còn vòng vào trung tâm sẽ lỡ thời gian.”

“Có chiếc xe này giờ vẫn bám theo chúng ta.” Thịnh Thiên Vỹ khẽ nói.

Hứa Đồng ngăn người, quay đầu lại nhìn rồi khẽ thở dài, vội báo cáo với Thịnh Thiên Vỹ: “Tổng giám đốc, xe vẫn đi theo chúng ta là xe bảo vệ.”

“Xe bảo vệ?” Thịnh Thiên Vỹ hơi nhú mày: “Em coi tôi là Niên Bách Ngạn đấy à?”

Từ ngày Hứa Đồng quen biết anh, chưa thấy anh giận dữ bao giờ, dù là trong công việc hay trong sinh hoạt, anh đều khác với sự nghiêm khắc của Niên Bách Ngạn, vậy mà lần này ngữ khí của anh có một sự bức bối rõ ràng. Cô nhận ra, vội giải thích: “Anh hiểu lầm rồi, đây là vệ sỹ cảnh sát La phải tới để... bảo vệ tôi.”

Thịnh Thiên Vỹ là người nhanh nhạy cỡ nào, vừa nhận ra sắc mặt cô hơi nhợt nhạt rồi lại đột ngột có sự xen ngang của cảnh sát, sự bức bối nơi đáy mắt anh tan đi, anh hỏi: “Rốt cuộc mọi chuyện là thế nào?”

Hứa Đồng ngược mắt lên nhìn anh, định nói lại chần chừ...

Khoảng thời gian này, Cố Sơ đều phải xem tin tức quốc tế mới biết được một vài thông tin về Lục Bắc Thần, chủ yếu là tin về quỹ tài chính Bắc Thần. Theo như tin đưa, mấy ‘con cá lớn’ rút vốn về là chuyện ván đã đóng thuyền, nguyên nhân cụ thể đang được giới truyền thông suy đoán, nhưng có một điểm là mấy người đó đều ra mặt thanh minh, quỹ Bắc Thần không có hành vi rửa tiền, xoay vòng vốn, việc này coi như cũng đã bảo vệ sự trong sạch của quỹ ở một mức độ nào đó.

Nhưng lại có những nguồn tin ngõ ngách chỉ ra rằng gần đây Lục Bắc Thần và các quan chức Chính phủ qua lại rất mật thiết, bước đầu nghi ngờ có liên quan tới việc xây dựng lại quỹ tài chính. Có người đưa ra phân tích, giả thiết quỹ sẽ hòa hợp với nguồn vốn của Chính phủ và chịu sức mạnh Chính phủ, vậy sẽ là một sự ‘cải cách’ được chú ý, tính chất cũng từ thương nghiệp trở thành hợp tác thương mại chính trị, càng gia tăng địa vị xã hội của quỹ tài chính. Thế nên, chỉ chưa đầy nửa tháng, giọng điệu của cánh nhà báo đã thay đổi hoàn toàn.

Lục Bắc Thần bị bọn họ định nghĩa thành “có dã tâm làm tiền tiêu cho đám chính khách”. Bọn họ ngược lại cho rằng việc quỹ tài chính này gặp nạn do Lục Bắc Thần tự biên tự diễn, còn đám người kia ngoài mặt đã rút vốn, thực chất Lục Bắc Thần muốn thông qua quỹ tài chính để thanh trừ những thế lực tàn dư không thuộc về họ.

Đám cá lớn ấy đa phần là những thương nhân quyền lực có quan hệ tốt với Lục Môn, báo chí trong nước đưa ra phân tích rằng ban đầu khi quỹ tài chính thành lập do Lục Chấn Dương đầu tư, từ đó mà thu hút không ít bạn bè cũ rút vốn, coi như đã xây dựng một giang sơn khác cho con trai. Giang sơn được xây dựng rồi, hoàng đế cũ có thoái vị thì vẫn còn các cố mệnh đại thần, dĩ nhiên Lục Bắc Thần phải diệt trừ mấy vị ‘đại thần’ chướng mắt rồi.

Bỗng chốc tin đồn râm ran.

Nhưng Cố Sơ tin rằng sở dĩ anh làm vậy không phải để đánh đòn phủ đầu, người khác phụ anh, anh mới hăm hở công kích, mà những chuyện thị phi bên trong cô cũng không quan tâm. Cô chỉ quan tâm tới một mình Lục Bắc Thần, anh bình an, mọi chuyện đều tốt đẹp.

Ngoại trừ lúc ở nhà đọc tài liệu, Cố Sơ còn bày ra mấy thực đơn, định học thêm mấy món mới, đợi khi nào Lục Bắc Thần trở về sẽ cho anh nếm thử. Thượng Hải dung nạp hàng trăm món ăn, ẩm thực tới từ các miền khác nhau, lúc trước khi ở Thượng Hải, Cố Sơ gần như đã ăn hết các cửa hàng lớn nhỏ, bây giờ ẩm thực các vùng thậm chí là các nước đều nở rộ ở Thượng Hải, cô bèn tập trung tìm một số cửa hàng mới mở cửa để làm phong phú đầu lưỡi của mình.

Cô có thể kê cao gối ở lại Thượng Hải đều nhờ công của Cố Tư. Cố Tư trở thành người đỡ lời cho cô trước mặt dì, tạm thời an ủi cái tính nóng nảy của dì. Chỉ có điều, sau khi bình ổn được dì, Cố Tư vẫn còn một số hoài nghi đối với Lục Bắc Thần, nhất là sau khi Cố Sơ kể mọi chuyện cho nó nghe. Nó cảm thấy Lục Bắc Thần không có thành ý, nếu có thành ý vì sao không đưa Cố Sơ đi Mỹ? Con dâu kiểu gì chẳng phải gặp bố mẹ chồng.

Cố Sơ bèn lấy chuyện quỹ tài chính ra làm cái cớ.

Tuy rằng Cố Tư có thể thông cảm nhưng nó vẫn cảm thấy Lục Bắc Thần không đơn giản như bề ngoài.

Khi bảo vệ thông báo có người tới thăm, Cố Sơ đang nghiên cứu một món ăn. Thức ăn vừa được bê lên bàn cũng là lúc chuông cửa vang lên. Cô vội vàng ra mở cửa, là Kiều Vân Tiêu.

Có lẽ trưa nay có tiệc tùng, anh đứng dựa vào, trên người thoang thoảng mùi rượu. Anh mặc một bộ vest công sở, sơ mi, cà vạt, kẹp cà vạt, khay măng sếc đều không thiếu thứ nào. Thấy cô ra mở cửa, một nét nhẹ nhàng thoáng qua trên gương mặt rồi anh thở dài: “Quả nhiên em đã về Thượng Hải.”

Kiều Vân Tiêu đi vào nhà.

Cố Sơ pha cho anh một ấm trà.

Lục Bắc Thần rất ít khi uống say, anh hầu như không uống rượu bao giờ, mục đích là để lúc nào cũng giữ được tỉnh táo, thế nên trong nhà chuẩn bị những thứ đồ giải rượu. Nhưng Cố Sơ có thể nhận ra Kiều Vân Tiêu có lẽ chưa say. Ánh mắt anh rất trong sáng, rõ ràng, có lẽ ngồi trên bàn tiệc cũng chỉ qua loa một chút mà thôi.

“Buổi trưa anh chỉ mãi uống rượu phải không? Đã ăn no chưa?” Cố Sơ ngồi xuống thăm, hai cánh tay chống lên bàn, bàn tay đỡ lấy gương mặt, nhìn Kiều Vân Tiêu ngồi trên sofa.

Kiều Vân Tiêu từ tốn uống trà, lắc đầu.

“Anh đợi đó nhé, có phúc được ăn rồi đây!” Cố Sơ bật dậy như lò xo, khoa chân múa tay chạy vào trong bếp.

Kiều Vân Tiêu thấy cô rất phấn khích, chẳng hiểu chuyện gì.

Chẳng mấy chốc, Cố Sơ đã bê ra một ‘món thực nghiệm’ vừa mới làm xong, đặt lên bàn uống nước, nhét đĩa vào trong tay Kiều Vân Tiêu, hắng giọng: “Cậu chủ Kiều, mời thưởng thức.”

“Xương sườn rán?” Kiều Vân Tiêu ngó trái ngó phải rồi đưa ra kết luận.

Cố Sơ trừng mắt lườm anh: “Đâu có đơn giản vậy? Anh nhìn ra được há chẳng phải hạ thấp tay nghề của em sao? Tuy rằng nguyên liệu chính đúng là thịt lợn nhưng bên trong còn có điều kỳ diệu, anh nếm thử đi.”

“Sao anh thấy em lạ vậy? Bên trong không có độc đấy chứ?” Kiều Vân Tiêu đặt tách trà xuống, cười hỏi.

Cố Sơ lập tức giận dữ: “Không ăn em đồ đi.” Nói rồi cô định bê đi.

“Anh đâu có nói không ăn, sao nói giận là giận ngay thế.” Kiều Vân Tiêu lập tức an ủi cô, gấp một miếng thịt bỏ vào miệng, mùi hương tan ra, ngập đầy miệng chỉ còn mùi thức ăn ngon ngậy ngất. Anh liên tục gặt đầu: “Ngon lắm.”

“Em đã bỏ vào đây 13 loại nguyên vị.” Cố Sơ cũng không giận thật, bèn cầm đĩa bỏ một miếng vào miệng, nuốt xuống, rồi lại thở dài: “Đây không phải mùi em ăn được.” Nói rồi cô định bê đĩa đi.

Kiều Vân Tiêu chớp chớp mắt nhìn món ngon bị bê đi, vội vàng theo vào trong bếp, thấy cô chuẩn bị đồ đi bèn cứu vớt đĩa thức ăn: “Em không ăn thì để anh ăn, ngon lắm, sao lại đồ đi?”

“Lúc em ăn nó ngon hơn em làm cơ.” Cố Sơ cũng tiện tay đưa chiếc đĩa cho Kiều Vân Tiêu, nhả tí mắt lại: “Chẳng hiểu đầu bếp người ta làm kiểu gì, mùi vị rất đặc biệt, đây đã là đĩa thứ 13 em thử nghiệm rồi, vẫn không làm được mùi vị như của nhà hàng.”

192. Chương 192: Đùng Báo Cảnh Sát!

Kiều Vân Tiêu ăn rất say sưa: “Dễ thôi, nói cho anh biết đó là nhà hàng nào, anh bảo đầu bếp ở đó đích thân dạy em, thế là được chứ gì? Mấy chuyện bỏ tiền ra là có thể giải quyết được này là chuyện vặt thôi.”

“Thật sao? Người ta chịu dạy sao?” Cố Sơ nghe xong lập tức tinh thần phấn chấn, kéo ghế lại ngồi trước mặt anh.

“Thời buổi này có ai không thích tiền đâu?” Kiều Vân Tiêu cảm thấy lần này gặp cô dễ chịu hơn rất nhiều, cảm giác như đã quay trở về như trước đây, cô cũng gần gũi với anh hơn.

Cố Sơ cười hì hì: “Vậy thì phải cảm ơn đại ca Kiều rồi, à còn nữa, nhà hàng ấy có không ít món đặc biệt, em đều muốn học.”

“Không thành vấn đề.” Kiều Vân Tiêu nhận lời.

Cố Sơ vui lắm: “Anh ăn nhiều vào, cứ ăn thêm chút nữa đi.”

Cuối cùng, Kiều Vân Tiêu vác cái bụng no kênh quay trở lại phòng khách. Đưa mắt nhìn xung quanh một lượt, anh lại lên tiếng, ngữ khí trở nên nghiêm túc: “Xem ra em thật sự quyết định ở cùng với cậu ta rồi.”

Cố Sơ ngồi xuống chiếc sofa đối diện anh, gầy gầy ngón tay, lát sau mới gật đầu. Kiều Vân Tiêu thấy vậy, lồng ngực như ứ đọng thứ gì, bèn đứng dậy. Cố Sơ giật nảy mình, ngược lên nhìn anh. Anh đi qua đi lại mấy lượt, nhíu mày lại, một lát sau mới dừng bước, nhìn cô, cuối cùng cũng bật ra một câu: “Được, cứ cho là em muốn đi theo cậu ta, nhưng có cần phải sống thử sớm vậy không?”

Cố Sơ há hốc miệng, mãi mới lẩm bẩm một câu: “Bọn em không được tính là sống thử.”

“Đã ở cùng một nhà rồi còn không tính là sống thử?” Kiều Vân Tiêu chất vấn, đồng thời nhìn lên bức tranh treo trên tường. Người giống như tranh, bóng dáng người đàn ông trong tranh cao lớn thẳng tắp, gương mặt hơi nghiêng tuấn tú, trầm mặc, đang nhìn chăm chú ra đường phố lên đèn.

Không cần hỏi cũng biết chính tay Cố Sơ vẽ, anh cũng biết rõ người đàn ông trong tranh là ai, trái tim chợt đau nhói. Cậu ta trong tranh dù là thần thái hay diện mạo đều sinh động như thật, có thể thấy đã cắm rễ rất sâu trong lòng Cố Sơ rồi.

Nghĩ vậy, Kiều Vân Tiêu lại càng bực bội.

Cố Sơ giải thích: “Phần lớn thời gian anh ấy ở phòng thực nghiệm.”

Kiều Vân Tiêu không nói nữa, chỉ nhìn cô, ánh mắt ngao ngán. Cố Sơ ngẫm nghĩ rồi đứng dậy, nắm nhẹ vạt áo anh: “Hôm nay anh tới thăm em rất vui, em không còn là trẻ con nữa, em làm gì cũng biết chừng mực.”

“Em nghe Tiểu Tiểu nói em đã quay về, trước đây còn không tin, nghĩ bụng em có về Thượng Hải cũng sẽ tới tìm anh, kết quả...”

“Em xin lỗi, gần đây em vẫn đang phải đọc tài liệu, không phải em cố tình tránh mặt anh đâu.”

Kiều Vân Tiêu thở dài nặng nề, giơ tay xoa đầu cô: “Em biết mà, dù em có làm gì anh cũng sẽ không giận em.”

Cố Sơ cảm thấy ấm lòng.

“Em nói em đang xem tài liệu, tài liệu gì? Lại là mấy thứ máu me đầm đìa đó?”

“Aiya, đó là tài liệu chuyên ngành mà.”

“Dù gì em cũng là con gái, cái tay Lục Bắc Thần đó quá đáng rồi đấy.” Ngữ khí của Kiều Vân Tiêu có chút lạnh: “Làm việc cho cậu ta thì có gì hay ho? Đến chỗ anh không được à? Em thích làm việc trong môi trường nào anh đều có thể giúp em.”

“Em biết anh muốn tốt cho em nhưng em cảm thấy đây là việc em thích làm.” Cố Sơ chân thành đáp: “Anh nghĩ mà xem, những nạn nhân đó đáng thương biết bao, cũng phải có người minh oan cho họ chứ.”

“Lý do quang minh chính đại gồm.” Kiều Vân Tiêu cau có.

“Đừng có cau mày nữa.” Cố Sơ giơ tay vuốt phẳng hàng lông mày của anh, cười tươi như hoa: “Chủ tịch Kiều không được mang mấy trò áp dụng cho nhân viên quay sang dùng cho em đâu đấy.”

Kiều Vân Tiêu đè nén sự bông bột muốn ôm cô vào lòng, đành dẫn gương mặt ra.

“Anh bảo Tiểu Tiểu gọi điện thoại cho anh, anh gặp cậu ấy rồi à?” Cố Sơ lập tức hỏi.

Kiều Vân Tiêu không hay biết gì, hờ hững đáp: “Cô ấy hẹn chúng ta tối nay tới quán bar.”

Cố Sơ ôm miệng cười.

“Sao thế?”

“Không có gì.” Xem ra Kiều Vân Tiêu vẫn chưa biết dáng vẻ hiện giờ của Tiểu Tiểu. Cô bạn này định dùng cách bất ngờ để thông báo cho từng người một sao.

Kiều Vân Tiêu cũng không quan tâm tới chuyện của Tiêu Tiểu Tiểu, anh khoác tay lên vai cô và nói: “Nhưng mà, chiều nay em phải cùng anh tới bệnh viện một chuyến.”

Cố Sơ không hiểu.

“Bố anh vẫn luôn muốn gặp em.” Kiều Vân Tiêu nét mặt nặng nề.

Cố Sơ đọc được đôi phần bất an từ nét mặt anh, cô hỏi: “Sức khỏe của bác trai lại có vấn đề ạ?”

“Mấy hôm trước vừa trải qua một cuộc phẫu thuật.”

Cố Sơ giật thót tim, gật đầu lia lịa: “Được, em tới bệnh viện cùng anh.”

Cuộc gặp gỡ với chủ tịch Hứa diễn ra rất thuận lợi, ngân hàng có ý cấp vốn, điều này khiến Thịnh Thiên Vỹ như hổ thêm cánh. Sau khi ăn tiệc xong, hai người trở về khách sạn, Hứa Đồng vẫn ở loại phòng Executive Suite*, còn đặt phòng tổng thống cho Thịnh Thiên Vỹ.

*Loại phòng tiện nghi thứ hai sau phòng tổng thống. Trung bình ở một khách sạn Việt Nam, phòng tổng thống có giá 15.000.000đ thì loại phòng của Hứa Đồng có giá 3.500.000đ.

Nhưng Thịnh Thiên Vỹ không lên phòng ngay mà cùng cô đi vào phòng sau đó hỏi thẳng: “Bây giờ có thể nói cho tôi biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì rồi chứ?”

Hứa Đồng biết chuyện này sớm muộn cũng phải để Thịnh Thiên Vỹ biết mà thực tế là cô cũng không định giấu anh quá lâu. Bình tĩnh lại, cô khẽ nói: “Anh đợi một lát.” Rồi quay người đi vào phòng ngủ.

Thịnh Thiên Vỹ nhận ra sự nặng nề trên gương mặt cô, không hiểu sao trong lòng bỗng dấy lên một cảm giác bất an. Cảm giác này đã lâu lắm rồi không xuất hiện, kể từ khi anh ngồi lên vị trí chủ tịch, từ ngày anh tiếp quản sự nghiệp của gia đình, anh đã biết rõ con đường tương lai vừa xa xôi vừa chông gai, nếu cứ phải lo lắng chi bằng đối mặt. Trước đây anh vẫn còn khá non trẻ nhưng dần dần theo năm tháng, kinh nghiệm cũng tăng lên, gần như anh đã có thể bình thản đối mặt với mọi việc.

Chỉ có lần này...

Đang mải suy nghĩ thì Hứa Đồng đã từ trong phòng ngủ đi ra, trong tay xách một chiếc túi giấy đang đựng đưa.

Thịnh Thiên Vỹ ngồi trên ghế sofa, nhìn gương mặt trắng bệch của cô, trực giác cảm nhận ra rằng mọi chuyện đang đeo bám cô có lẽ đều liên quan tới thứ nằm trong túi giấy. Hứa Đồng ngồi đối diện anh, lấy đồ trong túi ra.

Một cây đèn xanh.

Dưới ánh sáng màu vàng nhạt của căn phòng, nó càng trở nên lạnh lẽo.

Sắc mặt Thịnh Thiên Vỹ đột ngột thay đổi nhưng khi Hứa Đồng ngẩng đầu lên, biểu cảm của anh đã trở lại bình thường.

“Đây là thứ gì?” Anh nhẹ nhàng hỏi.

Hứa Đồng không kịp thấy sắc mặt anh ban nãy, liền trả lời: “Đây là một cây đèn xanh có một người đã treo trước cửa nhà tôi vào một buổi tối. Tối đó tôi sợ hết hồn, còn tưởng là ma quỷ.”

“Có nhìn rõ người mang đèn tới không?”

Hứa Đồng lắc đầu.

“Cây đèn xanh thì không có manh mối gì nhưng con rối gỗ bên trong thì rất kỳ lạ.” Nói rồi, cô lấy con rối ra, đưa cho Thịnh Thiên Vỹ.

Lần này đầu mày Thịnh Thiên Vỹ có một sự nghi hoặc. Anh cầm nó lên, xem xét tỉ mỉ, phát hiện ra có một nút bật bèn ấn xuống, bỗng nhiên con rỗi lên tiếng. Thịnh Thiên Vỹ bị bất ngờ, sững sờ giây lát nhưng cũng bình tĩnh lại rất nhanh. Anh lắng nghe đoạn đồng dao mà con rỗi đọc, càng nghe càng cảm thấy quái dị.

Bài đồng dao ấy lặp đi lặp lại, cuối cùng bị Thịnh Thiên Vỹ tắt đi.

“Có người muốn giết tôi.” Hứa Đồng cất giọng hơi lạnh.

Thịnh Thiên Vỹ đặt con rỗi gỗ lên bàn uống nước, sau khi nghe Hứa Đồng nói bèn nhú mồm: “Em còn gặp phải những chuyện khác nữa?”

Hứa Đồng bèn kể lại mọi chuyện tối đó cho Thịnh Thiên Vỹ nghe, rồi bổ sung: “Chiếc xe hôm ấy rõ ràng muốn chèn chết chúng tôi, còn cả chậu hoa đó nữa, đã là một căn nhà hoang rồi sao lại vô duyên vô cớ rơi xuống? Nhất định có người muốn lấy mạng tôi.”

“Em và Cố Sơ đồng thời gặp phải chuyện này, đối phương chưa chắc đã nhằm vào em.” Thịnh Thiên Vỹ cố xoa dịu cô.

Hứa Đồng lắc đầu: “Không thể nào, anh cũng thấy rồi đấy, ngoài cửa là vệ sỹ do cảnh sát La cử tới, sao lại chỉ phái cho riêng mình tôi?”

Thịnh Thiên Vỹ trầm mặc, anh biết, sự nghi ngờ của Hứa Đồng không phải là không có căn cứ.

“Chuyện gặp phải tối hôm đó, tôi có linh cảm nhất định liên quan tới ngọn đèn xanh này.” Hứa Đồng bổ sung một câu.

Thịnh Thiên Vỹ trầm ngâm giây lát: “Còn ai biết chuyện cây đèn xanh nữa?”

Hứa Đồng nói: “Còn có quản lý khu nhà ở Bắc Kinh, khi đó tôi tưởng là chuông cửa bị hỏng bèn gọi họ lên sửa, kết quả phát hiện ra cây đèn xanh.”

Thịnh Thiên Vỹ gật gù như suy ngẫm gì đó.

“Tôi nghĩ chẳng có người nào vô vị tới mức làm mấy loại chuyện này chỉ để hù dọa người khác, đối phương nhất định có mục đích.” Hứa Đồng nhìn Thịnh Thiên Vỹ chằm chằm, nhấn mạnh từng câu từng chữ: “Tổng giám đốc Thịnh, anh đã từng gặp phải chuyện này chưa?”

Thịnh Thiên Vỹ ngược lên, ánh mắt bình thản: “Chưa từng.”

“Tôi sợ chuyện này dính líu tới công ty nên muốn nghe ý kiến của anh, tôi có cần báo cảnh sát không?” Hứa Đồng hỏi.

Hứa Đồng còn có hàm ý bên trong, Thịnh Thiên Vỹ nghe ra bèn trả lời: “Tôi nghĩ so với việc nói đối phương nhằm vào em thì khả năng cao là nhằm tới tôi. Chuyện này tôi sẽ bí mật điều tra, tạm thời đừng báo cảnh sát.”

Hứa Đồng hơi sững người, sau đó đáp: “Được.”

“Ngoài ra, tôi sẽ cử người tới bảo vệ em.”

“Ngoài cửa đã có hai người rồi.”

“Sự tình còn chưa có manh mối, tôi không muốn dây vào cảnh sát. Em cũng biết cánh nhà báo luôn theo sát mọi nhất cử nhất động của các công ty lớn, một khi dính vào lực lượng cảnh sát sẽ có không ít gièm pha, không có lợi đối với công ty.” Thịnh Thiên Vỹ suy nghĩ từ góc độ của một người làm ăn.

Hứa Đồng biết đây là điều lo ngại của rất nhiều doanh nghiệp nên cũng đồng ý với quyết định của anh...

Từ nhiều năm trước đây, Kiều Trí Viễn đã có biệt danh ‘mỹ nam thương trường’, dù tuổi đã cao nhưng vẫn phong độ ngời ngời, chỉ có điều sau khi trải qua một cuộc phẫu thuật lớn, đứng bên ranh giới giữa cái sống và cái chết, trông ông ấy đã yếu đi nhiều. Cũng may cuộc phẫu thuật rất thành công, ông ấy lại thoát được khỏi Quỷ môn quan.

Kiều Vân Tiêu được thừa hưởng khí khái của Kiều Trí Viễn, gương mặt lại có nét ôn hòa của người mẹ Tĩnh Tuệ nên mới khiến Kiều Vân Tiêu không nghiêm nghị như Kiều Trí Viễn.

Trong phòng bệnh chất lượng cao, cuối cùng Cố Sơ đã tới trước giường bệnh của Kiều Trí Viễn, thấy ông ấy lại gây rộc đi so với lần trước cô tới, trong lòng tự nhiên thấy buồn. Tình cảm của cô dành cho Kiều Trí Viễn không khác gì bố đẻ. Từ nhỏ tới lớn cô luôn biết mình được hai vợ chồng họ Kiều yêu quý vô ngần, thậm chí có một lần ông Kiều than phiền mình không có con gái, còn đùa giỡn muốn bố mẹ cho cô làm con nuôi của nhà họ Kiều. Bà Kiều liền nói: Thật ra có nhận nuôi hay không cũng như nhau cả thôi, dù sao thì sau này cũng là người nhà họ Kiều...

193. Chương 193: Ai Cũng Diên Hết Rồi

Hồi ức có đẹp thế nào cũng chỉ là hoa trong gương, trăng dưới nước, có lúc lợi ích sẽ giết chết con người. Cố Sơ vẫn còn nhớ rõ sự kiên quyết của nhà họ Kiều năm ấy, bất luận cô có cầu xin Kiều Trí Viễn thế nào, ông ấy cũng không chịu ra tay giúp đỡ. Giờ đây vật đổi sao dời, Kiều Trí Viễn bệnh tật đâm dề, cô những tưởng mình sẽ cười sung sướng hoặc khi tận mắt nhìn thấy ông ấy sẽ cho đó chẳng qua chỉ là báo ứng. Thế mà giây phút ông ấy ngồi dậy khỏi giường bệnh, ngoài buồn đau ra, trong cô chỉ còn cảm giác không đành lòng.

Buông bỏ thù hận không phải việc chỉ nói ngoài miệng, chỉ khi nào bản thân thực sự đối mặt với thanh thân mới hiểu rõ được tâm tư của lòng mình.

Khoảnh khắc nhìn thấy Kiều Trí Viễn, cô đã biết thật ra mình không hận ông ấy chút nào.

Bà Kiều, Tĩnh Tuệ cũng có mặt. Bà ấy là tiêu chuẩn của mẫu người xinh từ nhỏ, bao nhiêu năm rồi mà không hề già nua, ngược lại càng thêm cao quý, khoan thai, chỉ là vì phải chăm sóc Kiều Trí Viễn nên trên gương mặt bà ấy nhuốm vẻ mỏi mệt. Nhưng sau khi nhìn thấy Cố Sơ, bà ấy vừa kích động vừa rơi nước mắt, kéo tay cô nói rất nhiều điều.

Kiều Trí Viễn cũng rất vui khi thấy Cố Sơ tới, nhưng phần nhiều là áy náy. Cố Sơ tuyệt đối không nhắc lại chuyện năm xưa, chỉ kể cho ông ấy nghe một số chuyện vui, tâm trạng của Kiều Trí Viễn cũng dần dần khá hơn, dặn đi dặn lại cô rằng nếu không có việc gì thì cứ tới chơi với ông ấy.

“Con sẽ thường xuyên tới thăm bác.” Cố Sơ đón lấy trái táo Tĩnh Tuệ đã gọt xong, tận tay đút cho ông ấy ăn: “Con đã quyết định ở lại Thượng Hải rồi, thế nên càng ở gần bác hơn.”

“Tốt, tốt.” Kiều Trí Viễn gật đầu lia lịa: “Ở lại Thượng Hải được là tốt rồi.”

Tĩnh Tuệ nghe thấy câu này dĩ nhiên cũng rất vui, vội hỏi Kiều Vân Tiêu: “Đã sắp xếp xong chỗ ở cho Tiểu Sơ chưa? À đúng rồi, tuyệt đối không được để con bé ở khách sạn đâu đấy, dọn tới ở cùng chúng ta là tốt nhất.”

Cố Sơ xua tay: “Bác gái, không cần đâu, không cần đâu ạ, con có chỗ ở rồi.”

Tĩnh Tuệ và Kiều Trí Viễn đưa mắt nhìn nhau, cuối cùng hỏi: “Bây giờ con đang ở đâu?”

Cố Sơ há hốc miệng, đang không biết nên đáp lại thế nào thì Kiều Vân Tiêu đỡ lời cho cô: “Giờ em ấy đang ở nhà bạn.”

“Thế sao được?” Kiều Trí Viễn không hài lòng: “Nhà bạn bè đâu sao cũng không phải nhà mình. Vân Tiêu, chuyện này con làm không thỏa đáng rồi, đón Tiểu Sơ về nhà ở, sau này còn chăm sóc.”

“Thật sự không cần ạ.” Cố Sơ liên tục từ chối: “Con ở nhà bạn rất thuận tiện, hơn nữa... còn tiện cho công việc nữa.”

“Bây giờ con đang làm nghề gì?” Tĩnh Tuệ vội hỏi.

Khoảng hơn nửa năm nay, Kiều Trí Viễn lâm bệnh nặng, Tĩnh Tuệ cũng luôn phải ở bên chăm sóc ông ấy, hoàn toàn không hay biết những chuyện trước và sau khi cô tới Thượng Hải, thế nên dĩ nhiên cũng không rõ tình hình công việc hiện giờ của cô.

“Con ạ... đang làm trợ lý cho giáo sư Lục ạ.” Nói tới đây, Cố Sơ lại giải thích thêm: “Giáo sư Lục chính là bác sỹ pháp y Lục Bắc Thần, vụ án của Tiêu Tuyết trước đây chính là do anh ấy phá.”

“Lục Bắc Thần?” Sắc mặt Kiều Trí Viễn hơi gượng gạo giây lát, ông ấy chần chừ: “Là... người của Lục Môn?”

Cố Sơ cảm thấy vẻ mặt của Kiều Trí Viễn hơi bất ổn, nhìn ông ấy rồi gật đầu.

Kiều Trí Viễn có vẻ đầy tâm trạng nhưng trở lại bình thường rất nhanh, nhìn về phía Cố Sơ, đổi giọng: “Con gái con đứa sao lại làm nghề ấy? Ngày nào cũng tiếp xúc với người chết, không may mắn.” Rồi ông ấy quay sang Kiều Vân Tiêu: “Sắp xếp công việc ở công ty cho Tiểu Sơ khó lắm sao? Hoặc là để Tiểu Sơ vào làm ở bệnh viện nào đó cũng được.”

“Không liên quan tới anh Vân Tiêu đâu ạ.” Cố Sơ sợ Kiều Vân Tiêu bị quở trách, lập tức giải thích: “Anh Vân Tiêu vẫn muốn sắp xếp công việc cho con nhưng con khá thích công việc hiện tại. Bác trai, bác gái, hai bác cứ yên tâm.”

Nét mặt Kiều Trí Viễn hơi sa sầm lại.

Tĩnh Tuệ ở bên kéo tay Cố Sơ, nhẹ nhàng nói: “Bác trai cũng vì muốn tốt cho con, trước đây là nhà họ Kiều không phải, không thể ra tay giúp đỡ nhà họ Cố. Bây giờ bố mẹ con đều không còn, chăm sóc con đương nhiên là trách nhiệm của hai bác. Con cũng phải cho hai bác cơ hội mới được.”

“Con thật sự không trách hai bác. Anh Vân Tiêu biết chuyện của con mà, hơn nữa con đã làm công việc này lâu rồi, cũng quen rồi.”

Tĩnh Tuệ thấy vậy, ngược nhìn Kiều Vân Tiêu. Kiều Vân Tiêu hiểu ý mẹ, khẽ thở dài: “Bố mẹ cứ yên tâm, sau này Tiểu Sơ ở Thượng Hải sẽ rất gần chúng ta, con sẽ chăm sóc tốt cho em ấy.”

Kiều Trí Viễn và Tĩnh Tuệ thấy thế cũng đành thôi...

Đêm xuống, nhịp sinh hoạt ở Thượng Hải cũng tới.

Những khu vui chơi nhộn nhịp ở Từ Hối, nam thanh nữ tú chuyện trò, tình cảm, đều tụ tập cả ở đây.

Kiều Vân Tiêu và Cố Sơ đã tới quán bar từ sớm. Sau khi vào cửa, Cố Sơ cảm thấy quen quen, Kiều Vân Tiêu bèn cười nói với cô: Hồi đại học em thường tới đây chơi, quên rồi à?

Nếu Kiều Vân Tiêu không nhắc, đúng là cô quên thật.

Thật ra lúc học đại học, cô cũng không thường xuyên tới bar chơi bởi. So với việc nói nơi này là chốn ăn chơi thường xuyên của cô, chi bằng nói nó là căn cứ địa cách mạng của Kiều Vân Tiêu. Nhiều lúc toàn là anh kéo cô tới sau đó cô lại giới thiệu nó cho Lăng Song và Tiêu Tiểu Tiêu.

Thế nên Tiêu Tiểu Tiêu đã quyết định chọn nơi này là địa điểm cho buổi gặp mặt hôm nay.

Quán bar này chủ yếu chơi saxophone. Tới tận bây giờ, Cố Sơ vẫn nhớ ca sỹ thổi saxophone trên sân khấu. Thì ra có những thứ chưa hề thay đổi, ví dụ như quán bar này hay người chơi nhạc ấy.

Chẳng mấy chốc, Lăng Song cũng tới, nhìn thấy Kiều Vân Tiêu thì khá nhiệt tình, chủ động ngồi bên cạnh anh, hơi tới hơi lui. Cố Sơ hết cách, ngồi bên cạnh chống cằm. Khi nghe Lăng Song hỏi anh có rảnh tới làm một bài phỏng vấn chuyên đề cho tạp chí không, cô càng thở dài, Lăng Song này quả thật mắc bệnh nghề nghiệp rồi.

Đương nhiên Kiều Vân Tiêu không đồng ý gì với cậu ta, chỉ cười nói xem khi nào có thời gian.

Cố Sơ sợ cậu ta còn tiếp tục bám lấy Kiều Vân Tiêu, liền nói: “Sao Tiểu Tiêu vẫn chưa tới nhỉ? Quá đáng rồi đấy, cậu ấy rủ rê mà lại tới muộn? Lăng Song, cậu gọi điện cho cậu ấy đi.”

Lăng Song nhún vai: “Người đặc ý là hay đến muộn mà. Khó khăn lắm cô mới thay đổi toàn diện, dĩ nhiên cậu ta sẽ chọn làm người tới trễ nhất rồi.”

“Cái gì mà cô mới thay đổi toàn diện?” Kiều Vân Tiêu không hiểu.

Lăng Song đang định trả lời thì Cố Sơ vội ngăn cản: “Đừng nói vội, để anh ấy bắt ngờ.”

Kiều Vân Tiêu ừ ừ cạc cạc.

Ba người đang nói chuyện thì có một mùi nước hoa nhàn nhạt ập tới.

Ngay sau đó một đôi tay trắng nõn từ sau thò ra, bịt chặt hai mắt Kiều Vân Tiêu, cười tươi: “Đoán xem em là ai nào.”

Kiều Vân Tiêu ngồi im, uể oải nói: “Ngoài đồ tham ăn Tiêu Tiểu Tiêu ra thì còn ai nữa?”

Ngay sau đó, cánh tay lập tức buông ra.

Kiều Vân Tiêu nghiêng người: “Em...” Lời nói ngưng bật sau khi nhìn thấy cô gái lả lướt phía sau, ngay sau đó anh trở nên sững sốt: “Cô là ai?”

Cố Sơ và Lăng Song ngồi bên cười tới sấp bò rạp xuống đất rồi.

Tiêu Tiểu Tiêu trừng mắt với Kiều Vân Tiêu, giả vờ giận dữ: “Cậu chủ Kiều có mắt không nhìn thấy Thái Sơn à? Ban nãy chẳng phải anh đã đoán ra em là ai rồi sao?”

Kiều Vân Tiêu quan sát Tiêu Tiểu Tiêu một lượt từ trên xuống dưới rất lâu mới chỉ vào cậu ấy: “Tiểu Tiêu?”

“Đảm bảo là hàng thật.” Nói rồi, Tiêu Tiểu Tiêu dính chặt vào người anh.

Kiều Vân Tiêu rõ ràng cảm nhận được cơ thể mềm mại trong lòng cùng mùi thơm ngập mũi. Anh vội vàng kéo cậu ấy ra, vẫn bày ra nét mặt khó mà tin được rồi quay sang Cố Sơ và Lăng Song, thấy họ gật gù với anh, lúc ấy mới bàng hoàng: “Sao em lại gầy đến mức này? Xảy ra chuyện gì vậy?”

Tiêu Tiểu Tiêu bĩu môi với anh, sau đó gạt Lăng Song qua một bên, ngồi sát bên cạnh Kiều Vân Tiêu: “Em thế này không đẹp sao?”

Kiều Vân Tiêu thở dài: “Thay đổi quá nhiều rồi.”

“Thì cứ coi như anh làm quen lại từ đầu với em.” Tiêu Tiểu Tiêu cười dịu dàng, tự rót rượu vang ỳnh rồi cạn ly với Kiều Vân Tiêu.

Tuy rằng Kiều Vân Tiêu rất đổi kinh ngạc nhưng cũng thích ứng rất nhanh. Tính cách của Tiêu Tiểu Tiêu chẳng thay đổi chút nào, thích cười thích náo loạn. Rượu được bày lên bàn, đủ các loại. Cậu chủ Kiều trở thành người mời khách, lý do của anh là chúc mừng cô nhóc mập trở thành người đẹp. Tiêu Tiểu nghe xong lòng càng nở hoa, liên tục uống rượu với anh.

Cố Sơ ngồi bên nhìn rất tỉ mỉ. Mỗi lần Tiêu Tiểu nhìn Kiều Vân Tiêu, ánh mắt lại mềm như nước, cô bỗng linh hoạt nhớ lại lần Tiêu Tiểu tỏ tình thất bại hồi đại học.

Lúc ấy cô rất muốn giúp Tiêu Tiểu nhưng cậu ấy sống chết cũng không chịu nói người mình yêu thầm là ai. Bây giờ nhìn ánh mắt Tiêu Tiểu, Cố Sơ bỗng có một cảm giác khác thường. Cô lặng lẽ ngồi qua bên cạnh Lăng Song, vì có âm nhạc và ánh đèn, cô cũng không cần cố tình hạ thấp giọng.

“Cậu có cảm thấy Tiêu Tiểu thích Kiều Vân Tiêu không?”

Lăng Song cũng đã uống không ít rượu, lắc la lắc tư theo tiếng nhạc, sau khi nghe xong lại nhìn cô như nhìn quái vật: “Không phải tận bây giờ cậu mới biết đấy chứ?”

“Hả?”

Lăng Song hất cằm về phía Tiêu Tiểu: “Cô ngốc này yêu thầm anh Kiều nhà cậu bao nhiêu năm rồi. Hôm cậu và anh ấy định hôn, cô ngốc ấy còn tự nhốt mình trong phòng khóc cả một ngày trời.”

Cố Sơ đỡ đầu, cô hoàn toàn không biết chuyện này.

“Thế mới nói cái loại người như cậu không xứng có bạn, đàn ông nào tử tế cũng bám riết lấy cậu. Chúng tôi chỉ còn nước đứng bên lề thôi.” Lăng Song hừ khê, sau đó uống cạn rượu trong ly.

Cố Sơ không còn lời nào để nói, cô biết Lăng Song thích Bắc Thâm.

Một lúc sau, Lăng Song chạm cốc với cô rồi nói: “Phải rồi, mấy hôm nữa tôi cũng tới trung tâm đó.”

“Gi cơ?”

“Ai cũng thích cái đẹp.” Lăng Song véo véo má mình: “Tuy rằng tôi xinh ra đã khá ái nhưng cũng không tránh khỏi có những chỗ chưa lý tưởng, thế nên tôi đã báo danh, một thời gian nữa sẽ qua đó kiểm tra. Cậu cũng thấy rồi đấy, Tiểu Tiêu bây giờ tự tin biết bao. Thế mới nói, phụ nữ trước hết phải dựa vào gương mặt mình để tìm kiếm tự tin mới có thể làm tốt những việc khác.”

Cố Sơ thở dài ngao ngán, ai cũng điên hết cả rồi.

Họ chơi bởi tới tận nửa đêm.

Tiểu Tiêu say rồi, nằng nặc đòi Kiều Vân Tiêu đưa cậu ấy về nhà nhưng Kiều Vân Tiêu vẫn lo cho tình hình của Cố Sơ. Cũng may Lăng Song từa lượng khá, không dễ say như vậy, anh bèn bảo Lăng Song đưa Tiểu Tiêu về nhà.

Khó khăn lắm mới đỡ được Tiểu Tiêu ra về, Kiều Vân Tiêu cũng đã tìm được tài xế lái thay. Anh dìu Cố Sơ cùng ngồi lên ghế sau. Cô rất yên lặng, dựa đầu vào vai anh. Kiều Vân Tiêu nói địa chỉ cho người tài xế. Xe vừa đi, Cố Sơ hơi mở mắt ra, hỏi: “Đi đâu vậy?”

“Về chỗ anh.” Kiều Vân Tiêu giơ tay ôm cô vào lòng, khẽ nói.

Nhưng cô lắc đầu: “Không, anh đưa em về đi.”

Kiều Vân Tiêu biết cô muốn về đâu, có chút không vui. Cô ngược mắt lên nhìn anh, van nài: “Xin anh đấy.”

Anh nhìn cô hồi lâu, cuối cùng chỉ còn cách thỏa hiệp, bảo tài xế đổi tuyến đường...

194. Chương 194: Là Thanh Mai Chưa Hẳn Là Trúc Mã

Nếu anh muốn, cô sẽ nằm trong căn phòng anh đã dày công chuẩn bị cho cô, chứ không phải như bây giờ, anh lại phải đưa cô về Tomson Riviera, trở về nơi ở của người đàn ông anh vẫn còn nghi ngờ.

Dù cô nằm yên lên giường, anh lại lấy khăn lau sạch sẽ mặt cho cô.

Kiều Vân Tiêu biết từ nhỏ cô đã thích mặc đẹp, buổi tối không rửa mặt đi ngủ tuyệt đối là ác mộng của cô, thế nên anh lau từng cái một rất khẽ khàng và tỉ mỉ. Sau khi làm xong những việc ấy, anh kéo chiếc chăn mỏng lên, nhẹ nhàng đắp cho cô. Kiều Vân Tiêu không rời đi ngay mà ngồi bên cạnh giường, yên lặng ngắm cô.

Tháng tám sau khi lập thu, ban ngày bỗng ngắn hơn rất nhiều. Màn đêm cũng càng lúc càng sâu đậm, tôn thêm ánh trăng sáng rực. Rèm cửa chưa kéo, ánh sáng hiền hòa mặc sức trút vào phòng như rải lên nền đất một lớp bạc đã được ai vo vụn.

Cố Sơ sau khi say ngủ không hề yên giấc, mặc dù vẫn rất yên lặng, không quậy phá. Cô mơ mơ màng màng như đang nằm mơ, đôi lông mày thanh tú cứ hay nhíu lại. Kiều Vân Tiêu lại không ngại giơ tay vuốt phẳng nó ra, hết lần này tới lần khác, cực kỳ nhẫn nại.

Đã bao lâu rồi không yên lặng ở bên cô như vậy?

Kiều Vân Tiêu cảm thấy dường như đã trải qua một thời gian đằng đẵng với quá nhiều đổi thay.

Lần đầu tiên anh gặp Cố Sơ, cô mới ba tuổi. Năm đó anh vừa từ nước ngoài trở về.

Anh sinh ra ở nước ngoài, ở lại đó tới khi hiểu chuyện. Về sau bố mẹ cho rằng anh vẫn phải tiếp nhận nền giáo dục cơ bản trong nước nên đã đón anh về nước. Trong buổi dạ tiệc hôm ấy, một đứa trẻ còn bé như anh đã làm quen với một Cố Sơ còn nhỏ hơn.

Ngay từ cái nhìn đầu tiên, anh cảm thấy Cố Sơ như một đóa hoa trong nhà kính, như một cô công chúa được nuông chiều như nhỏ. Ngày đó cô diện một chiếc váy công chúa màu trắng hồng, mái tóc đen dịu dàng mềm mại thả xuống bờ vai nhỏ, gương mặt bé nhỏ trắng tới mức khiến anh liên tưởng tới sữa bò. Cô rụt rè núp sau lưng mẹ nhưng vẫn lấp ló một nửa gương mặt ra, tò mò nhìn anh.

Mẹ anh liền tươi cười giơ tay ra trước mặt cô và nói: Tiểu Sơ, anh ấy chính là anh Vân Tiêu đó, trước đây chẳng phải con từng nói muốn làm quen với anh Vân Tiêu sao?

Anh cũng biết tới sự tồn tại của cô từ rất sớm, thường xuyên nghe bố mẹ nhắc tới. Anh những tưởng cô là kiểu bé gái hay khóc lóc, quấy phá, không ngờ cô lại bước lên. Một đứa trẻ ba tuổi vẫn còn thấp bé như một cô búp bê Barbie, chớp chớp đôi mắt to tròn quan sát anh, khiến anh cảm thấy mình giống như một vật thử nghiệm. Sau đó cô hỏi với giọng non nớt: “Anh có biết người sắt không?”

Đương nhiên anh không biết thế nào là người sắt, nhưng cô lại giải thích với anh rằng: Anh Vân Tiêu, sao anh lại cao ngang với người sắt thế?

Lúc ấy tiếng Trung của anh không tốt lắm, nghe được cô nói một số câu cũng rất tốn sức. Cô hay chê cười anh: Xấu hổ quá, xấu hổ quá, còn không biết nói. Thế nên, trong một khoảng thời gian rất dài anh rất ghét phải gặp cô. Đến nỗi mà sau này anh có thể học tiếng Trung rất nhanh cũng bắt nguồn từ việc Cố Sơ từ đôi ba ngày lại bám theo anh, hét gọi: Người chuối tiêu! Người chuối tiêu!*

*Thuật ngữ người Trung Quốc dùng để cười những người nước ngoài gốc Hoa nói không sõi tiếng mẹ đẻ.

Anh lại ra sức phản bác: Anh không phải người chuối tiêu!

Cô lại cười nghiêng ngả, bỏ mặc mọi hình tượng nói với anh rằng: Anh chính là người chuối tiêu. Mấy bạn ở lớp em đều nói ai không biết nói tiếng Trung đều gọi là người chuối tiêu.

Anh ghét cái danh xưng này, đồng thời cuối cùng cũng nhận ra cô công chúa nhỏ Cố Sơ bề ngoài xinh xắn, yếu đuối thực chất trong bụng toàn những ý nghĩ xấu xa, là một cô nhóc lúc nào cũng giả vờ vô tội, dễ thương.

Có một loại tình cảm gọi là thanh mai trúc mã.

Lúc học tiểu học, Cố Sơ đã nhìn thấy từ này, sau đó chạy tới hỏi anh: Anh Vân Tiêu! Thanh mai trúc mã là thế nào?

Anh bèn giải thích cho cô nghe, thật ra lúc ấy bản thân anh cũng cảm thấy mình đang nói nhăng nói cuội. Cố Sơ càng mù tịt, lại hỏi anh: Thế chúng ta cũng là thanh mai trúc mã sao? Lúc ấy anh nghĩ cô và anh lớn lên với nhau từ nhỏ, nhất định được coi là thanh mai trúc mã liền gật đầu.

Cô liền khoa chân múa tay: Tốt quá rồi, em cũng có thanh mai trúc mã rồi!

Chỉ một câu “thanh mai trúc mã” ấy đã trở thành sợi dây trói buộc anh tới tận bây giờ.

Tình cảm của anh đối với cô hình như đã có sự thay đổi gì đó vào đúng khoảnh khắc ấy, nhất là khi người lớn nói đùa với nhau: Lớn lên Tiểu Sơ làm con dâu nhà họ Kiều nhé... Anh nghe mãi, nghe mãi thật sự đã ghi tạc vào lòng.

Từ nhỏ Cố Sơ đã rất xinh, rất được các bạn nam yêu quý, ngay từ hồi học tiểu học đã có những anh lớp trên chặn đường nhét quà hay thư tình gì đó cho cô, lần nào cô cũng bị dọa đến phát khóc. Anh thường hay tới trước đợi ngoài cổng trường, thấy cô ra là lập tức kéo cô cùng về nhà.

Những ngày tháng ấy êm đềm mà tự nhiên.

Anh luôn muốn tốt nhất nên xảy ra chuyện gì đó kinh thiên động địa để không phải sống bình yên như vậy nữa, nhưng về sau mới hiểu yên bình là tốt nhất.

Lên cấp hai cô như một nụ hoa duyên dáng yêu kiều, lại càng được không ít các bạn nam quan tâm. Cô không còn bị dọa bật khóc như hồi nhỏ nữa mà thường xuyên lôi anh tới, nói với đám nam sinh có ý đồ khác với cô rằng: Đây, đây là anh trai tôi, cậu đánh thắng được anh tôi rồi tính tiếp.

Kết quả, vì cô anh đã ra mặt đánh nhau không ít lần.

Bố mẹ dĩ nhiên không biết mục đích anh đánh nhau, hay phạt anh chép Đạo đức kinh, mỗi lần chép 50 lượt. Cô thường cười rất tinh ranh, chủ động chép thay anh.

Khi lên cấp ba, cô lại đỡ chứng thích bộ truyện tranh Slam Dunk, mê muội nhân vật Kaede Rukawa, mua đầy poster dán lên tường, còn nói với anh bằng dáng vẻ thêm thuồng: Con trai biết đánh bóng rổ là đẹp

traí nhất, nhất là giây phút đưa bóng vào rổ, chào ôi, sẽ khiến cho con tim nhỏ bé của người ta như rút ra ngoài.

Hồi nhỏ anh cũng thích xem Slam Dunk nhưng anh thích Hanamichi Sakuragi, nhìn điệu bộ si mê của cô, anh bắt đầu quay ra ghét Slam Dunk. Nhưng anh cũng đã quyết theo đuổi môn bóng rổ này, cuối tuần không đi cưỡi ngựa kiểu Anh nữa, cũng không cùng đám bạn tụ tập chơi khúc côn cầu nữa, một lòng dốc sức tập bóng rổ.

Thời gian luyện bóng nhiều lên thì cũng ít ở bên cô hơn, hồi ấy nam sinh khác, thế là anh nghĩ ra một chiêu, kéo cô cùng đi tập. Cố Sơ suốt ngày than khổ, sống chết không tập. Anh bèn nghĩ ra một tuyệt chiêu, nói anh thích một cô gái, muốn theo đuổi người ta thì nhất định phải luyện được bóng thành công.

Năm ấy anh đã thi vào đại học, vốn dĩ có thể ra nước ngoài nhưng anh quyết định ở lại, thế nên lúc ấy anh đã sớm suy nghĩ chín chắn, biết bản thân mình muốn gì rồi. Anh nói với Cố Sơ những lời ấy, thực chất là một kiểu tỏ tình, anh cảm thấy có lẽ cô sẽ hiểu.

Ai ngờ, một người chỉ ham chơi như Cố Sơ giống hệt một đứa trẻ không trưởng thành, vừa nghe tới đây lập tức rạng rỡ mặt mày, truy hỏi anh: Anh thích cô nào rồi sao? Học ở trường anh? Có xinh không?

Anh tức tới suýt học máu.

Cuộc thi đấu giao hữu giữa các trường đại học, anh rủ cô đi xem. Cô cực kỳ hào hứng, gào khản cổ cổ vũ cho anh. Anh đánh thắng, cô hớn hờ chạy tới, vừa lau mồ hôi cho anh vừa hỏi: Đây, kỹ thuật đánh bóng của anh đã xuất thần nhập hóa lắm rồi, sao vẫn chưa theo đuổi được cô gái ấy vậy? Theo đuổi con gái anh phải chủ động mới được. Anh xem, cô ấy tới rồi còn không ra tỏ tình.

Là cô hiểu lầm tưởng anh thích hoa khôi khoa Trung Văn.

Bữa tiệc sinh nhật của cô, anh bỏ hết các hoạt động ngoại khóa để tới với cô, lúc cô cầu nguyện anh cũng rất tò mò. Cô bèn cười hì hì nói với anh: Anh Văn Tiêu, em thích anh có thể hẹn hò với chị hoa khôi kia.

Chẳng bao lâu sau, anh chủ động theo đuổi cô hoa khôi đó, chẳng tốn chút công sức. Cố Sơ biết được, mừng lắm, vòng qua vòng lại trước mặt anh: Anh siêu thật, nói ra tay là ra tay, giờ sướng rồi chứ gì, cuối cùng cũng ôm được người đẹp về.

Có ai hay, người anh muốn ôm chỉ có mình cô.

Sau này, trong một buổi gặp mặt, Cố Sơ nói với cô hoa khôi: Chị không biết anh Văn Tiêu vì muốn theo đuổi chị đã tốn bao nhiêu công sức đâu, em luyện tập cùng mà chân gầy rộc đi. Cô hoa khôi nghe xong sung sướng vô cùng còn anh thì chỉ càng thêm bức bối.

Chẳng mấy chốc anh đã chia tay với cô ta, Cố Sơ thấy rất khó hiểu. Anh chỉ thản nhiên nói: Không thích thì chia tay thôi.

Từ đó ở trong lòng Cố Sơ, anh đã trở thành một kẻ lãng nhãng thực sự.

Anh rất muốn nói với cô: Tiểu Sơ, em chưa bao giờ biết rằng bao nhiêu năm nay ở trong lòng anh, trong mắt anh chưa từng có ai khác, chỉ có mình em.

Nhưng cô hay khoác tay anh, đung đưa đung đưa và nói: Anh Văn Tiêu, anh là người anh trai tốt nhất, tốt nhất của em. Anh nhất định phải hạnh phúc đấy.

Hạnh phúc ư? Điều kiện tiên quyết là phải có được cô.

Nhưng anh không thể nói rõ với cô, sợ cô sẽ xa cách, không gặp lại anh nữa.

Về sau, anh hờ hững yêu đương mấy lần. Mấy cuộc tình đều chẳng nghiêm túc, lý do chia tay mọi lần gần như không có gì khác biệt, tính cách không hợp, hoặc là: Xin lỗi tôi yêu người khác rồi.

Cố Sơ từng nói với anh: Anh không thể cậy mình đẹp trai phong lưu rồi tùy tiện hại mấy cô gái, có thể nghiêm túc yêu một lần hay không?

Anh thì trả lời: Anh đã từng yêu một lần rất nghiêm túc, cực kỳ nghiêm túc, thế nên trong lòng không thể có thêm ai được nữa.

Trong lòng anh còn giấu một câu nói khác: Tiếc rằng đó là một chuyện tình đơn phương.

Kể từ ngày đó, Cố Sơ không thúc giục anh nữa, chỉ nhìn anh bằng ánh mắt cảm thông: Thì ra anh Vân Tiêu của em lại là mẫu người si tình.

Anh mặc kệ cô nghĩ kiểu gì, mặc kệ cô nhìn anh kiểu gì. Anh chỉ muốn ở bên cạnh cô, mãi mãi như thế.

Thế mà, Lục Bắc Thâm lại xuất hiện.

Cậu ta khiến Cố Sơ điên cuồng, khiến Cố Sơ mê mẩn.

Lần đầu tiên nghe ba chữ “Lục Bắc Thâm” từ miệng Cố Sơ, anh đã có một linh cảm chẳng lành, luôn cảm thấy những tháng ngày anh đã từng cho là yên bình tới nhàm chán ấy sắp bị phá vỡ. Anh giấu cô đi gặp Lục Bắc Thâm, không phải ở trường học mà nghe nói cậu ta đi đua xe.

Tiếng động cơ mô tô phân khối lớn ầm ầm vang dội, anh không cần hỏi cũng biết ai là Lục Bắc Thâm.

Một chiếc mô tô đen tuyền, một chiếc mũ bảo hiểm cũng màu đen nốt che giấu một đôi mắt sắc lẹm, dáng người cao lớn, khung xương rắn chắc. Dọc hai bên đường có rất đông các cô gái, đều đang hô vang: Bắc Thâm, Bắc Thâm...

Cậu ta thắng cuộc đua lần đó rất dễ dàng.

Giây phút cậu ta cởi mũ ra, anh đã nhìn rõ diện mạo ấy. Vầng trán rộng, đôi mày thanh tú, đôi mắt thông minh, chiếc mũi cao và một bờ môi mỏng khi hơi rướn lên tạo cho người ta cảm giác người này cao ngạo, không ai bì nổi. Đám các cô gái ủa lên. Cậu ta chỉ dựng xe lên, một tay ôm mũ bảo hiểm, gạt những cô gái ấy ra, đi tới trước mặt người tụ tập, giơ tay kia ra, khề cất giọng nói một chữ: Tiền!

195. Chương 195: Chúng Ta Sẽ Mãi Mãi Bên Nhau

Kiều Vân Tiêu đã biết, Cố Sơ sẽ một lòng một dạ yêu người đàn ông này.

Chỉ là anh chưa từng nghĩ rằng đã bao nhiêu năm trôi qua như vậy mà Cố Sơ vẫn còn yêu sâu đậm.

Cố Sơ yên tĩnh nằm đó, mí mắt không còn run rẩy nữa, hình như đã ngủ say. Kiều Vân Tiêu nhìn cô, một lúc sau bèn giơ tay vuốt ve gò má cô. Mí mắt cô chợt run lên, miệng còn lẩm bẩm.

Kiều Vân Tiêu không nghe rõ cô đang nói gì bèn cúi đầu xuống.

Sau khi nghe rõ rồi, sắc mặt anh đỏ ra.

Cô đang gọi: Bắc Thâm...

Thanh âm nhỏ xíu, yếu ớt nhưng vẫn có thể vò nát trái tim anh.

Kiều Vân Tiêu nhớ lại những lời hôm nay bố nói với anh lúc ở bệnh viện vào lúc mẹ kéo Cố Sơ ra vườn hoa trò chuyện.

Bố dựa đầu vào giường, hỏi: “Con có dự định gì?”

Anh không hiểu.

Bố thở dài: “Bây giờ Tiểu Sơ đang ở Thượng Hải, là một cơ hội tốt.”

Anh lập tức hiểu ra ý của bố, ngẫm nghĩ rồi nói: “Có những lúc, dễ lỡ là dễ mất.”

“Con đang trách bố?”

“Không, con không hề.” Anh trả lời: “Có thể... chỉ là có duyên không có phận.”

“Duyên phận do người ta giành lấy, có bao giờ đợi mà đến được?” Ngữ khí của bố trở nên nặng nề: “Con là con trai của Kiều Trí Viễn này, trong người phải chảy dòng máu loài sói.”

Anh trầm mặc.

“Bố biết cách làm của bố năm xưa rất quá đáng. Hai đứa đã đính hôn rồi, chính tay bố đã chia rẽ hai đứa.”
Bố thở dài: “Nhưng chẳng qua người thứ thời mới là trang tuần kiệt, nếu không lúc đó ngay cả nhà họ Kiều chúng ta cũng khó giữ mình.”

“Năm đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Anh hỏi: “Chẳng phải nhà họ Cố chỉ thiếu hụt nguồn vốn thôi sao?”

Bố nhìn xa xăm: “Nào có đơn giản như vậy.”

Anh cũng sờ.

Nhưng cuối cùng bố vẫn không nói thêm gì nữa, chỉ nhìn anh, chân thành khuyên nhủ: “Vân Tiêu à, thật ra con cũng biết, bố và mẹ con đều rất quý Tiểu Sơ. Nếu nhà họ Cố không xảy ra chuyện, hai đứa đã ở bên nhau từ lâu rồi. Bây giờ là nhà họ Kiều chúng ta có lỗi với nhà họ Cố, cho dù xuất phát từ bù đắp, bố cảm thấy con phải có nghĩa vụ lấy con bé về làm vợ.”

Anh rất muốn lấy cô nhưng chuyện đâu như ý nguyện.

“Con còn chần chừ chuyện gì?”

Anh trầm ngâm giây lát, nói ra lý do: “Bố, bây giờ Tiểu Sơ đã có bạn trai rồi, em ấy rất hạnh phúc.”

“Có bạn trai?” Bố nhíu mày, ngẫm nghĩ rồi sắc mặt đột ngột thay đổi: “Cấp trên của nó? Người của Lục Môn?”

Anh gật đầu.

“Đùa sao? Nó không thể ở bên cạnh người của Lục Môn!” Ai ngờ, thái độ của bố trở nên rất cứng rắn.

Anh ngẩn người, nhìn bố rất lâu, hoài nghi hỏi: “Vì sao chứ?”

Sắc mặt thay đổi đột ngột của bố khiến anh cảm thấy khác thường.

Bố rõ ràng ghen lời giây lát, sau đó nói với anh: “Vân Tiêu, Tiểu Sơ đáng nhẽ phải là của con, con định dâng hai tay nhường cho người ta? Lục Môn là gia đình thế nào? Bây giờ nhà họ Cố đã suy tàn, Tiểu Sơ nếu thật sự gả về nhà đó chắc chắn sẽ chịu ảm ức. Mặc dù bố có lỗi với Tiểu Sơ nhưng bố và mẹ con từ lâu đã coi nó như con gái ruột của mình. Nó có người di ấy ngăn cản nên bố không còn cách nào khác, nếu không thì đã sớm đón Tiểu Sơ qua nhà chúng ta sống thì nó đâu phải cực khổ đến vậy?”

Anh cứ cảm thấy bố đang che giấu điều gì đó.

“Con là con trai của bố, lẽ nào con nghĩ gì bố còn không hiểu rõ?” Bố tiếp tục nói: “Đừng tưởng bố không biết từ nhỏ con đã thích Tiểu Sơ, nếu đã thích thì phải giành lấy. Bây giờ thế sự khó lường, cứ cho là nó đang hẹn hò với thằng nhóc bên Lục Môn thì đã sao nào? Lẽ nào nhất định sẽ kết hôn? Bố dám bảo đảm một điều, Lục Môn tuyệt đối sẽ không chấp nhận Tiểu Sơ về làm dâu. Tiểu Sơ có quan hệ với chúng ta từ nhỏ thế nên bố mẹ rất cởi mở, còn niệm tình cũ. Nhưng đối với Lục Môn mà nói, Tiểu Sơ có là gì đâu? Gia tộc không còn vinh quang nữa, chẳng qua chỉ là một cô gái quá bình thường.”

Phân tích đúng là có lý nhưng anh vẫn chưa nói với bố rằng anh cũng đã từng thử cướp người từ tay họ Lục ấy, kết quả chứng minh, người có thể cướp lại nhưng trái tim thì mãi mãi không thể giành được.

“Tình cảm có thể bồi đắp, hướng hồ Tiểu Sơ từ nhỏ đã thích dính lấy con. Loại tình cảm này bền chặt hơn mấy mối tình sau này mới gặp nhiều.” Nét mặt của bố rất kiên quyết: “Thế nên, bất luận thế nào con cũng không được làm người ngoài cuộc nữa, cưới Tiểu Sơ về cho bố, nếu không thì con không xứng làm con trai của Kiều Trí Viễn.”

Câu nói cuối cùng vẫn còn vang vọng bên tai Kiều Vân Tiêu.

Anh vẫn về khuôn cằm nhọn của Cố Sơ, tia sáng trong ánh mắt tựa như ánh hoàng hôn buông xuống, từ từ tắt ngấm, chỉ còn lại cô đơn cùng lạnh lẽo. Tiểu Sơ của anh khôn lớn rồi, khuôn mặt búp bê ngày nào giờ đã trở nên xinh đẹp, yêu kiều, đôi mắt ngầy ngỗ năm nào cũng đã được thời gian đánh thêm một lớp bóng ‘điểm đậm’. Đáng nhẽ cô phải có một cuộc sống vô lo vô nghĩ, chẳng phải anh đã thề sẽ trở thành người bảo

vệ, không để cô chịu tổn thương đó sao? Có lúc chuyện đời chỉ thay đổi trong khoảnh khắc. Anh đã nuốt lời, không thể giữ mãi được nụ cười tươi rói trên gương mặt cô.

Cổ Sơ khẽ xoay người, gương mặt nhỏ hơi nghiêng được nhào nặn rất nhiều ánh trắng.

Cô rục rờ như một bức tranh.

Anh ngắm cô từ trên xuống dưới, tình cảm trong lòng cũng mặc sức tuôn trào.

Ánh mắt của bố lúc nào cũng tinh tường, từ lúc đã biết nơi trái tim anh thuộc về. Có lẽ chính vì anh cho Cổ Sơ quá nhiều tự do, thế nên hôm nay mới khiến bản thân mệt mỏi.

Nếu anh muốn, anh có thể gượng ép một lần thì tuyệt đối có thể miễn cưỡng lần hai.

Thu tay về, con người Kiều Vân Tiêu chợt co rụt lại.

Người con gái trên giường say bí tỉ, kiều diễm như hoa, mùi hương của cô ngọt ngào như hương hoa, hòa trộn cùng hơi thở của anh, dệt thành một tấm lưới bất ngờ thít chặt trái tim anh.

Kiều Vân Tiêu nhìn mãi nhìn mãi, đột ngột cúi xuống.

Áp sát bờ môi cô từng chút, từng chút một.

Anh muốn nếm thử hương thơm của cô, muốn có được người con gái vốn dĩ thuộc về anh.

Càng lúc càng gần sát, hơi thở của cô lại càng dịu dàng và êm ái, Kiều Vân Tiêu dường như có thể cảm nhận được cái mềm mại nơi bờ môi kia.

“Cô ấy say rồi.”

Một thanh âm nhạt nhòa vang lên sau lưng Kiều Vân Tiêu.

Như một cơn gió mát rượi, không tiếng động nhưng lại lạnh thấu xương.

Sóng lưng Kiều Vân Tiêu cứng đờ, quay đầu lại nhìn.

Chẳng biết Lục Bắc Thần đã trở về từ lúc nào, đang đứng sững trước cửa phòng ngủ, bộ sơ mi đen khiến anh và màn đêm như hòa làm một. Bóng dáng cao lớn bị ánh trăng kéo dài, im phăng phắc. Anh yên lặng quan sát mọi việc xảy ra trước mắt, sắc mặt điềm nhiên như ẩn chứa một nguồn sức mạnh hắc ám đủ để nuốt chửng tất cả.

Chẳng hiểu sao, lồng ngực Kiều Vân Tiêu dâng trào một sự phẫn nộ và bức bối. Anh từ từ đứng dậy, đối mặt với Lục Bắc Thần trong bóng tối.

Sắc mặt Lục Bắc Thần không hề thay đổi, không thể nhận ra là vui hay buồn. Anh nhìn anh ấy, rồi bình thản nói một câu: “Bây giờ tôi quay về rồi, giao Cổ Sơ cho tôi, cậu có thể đi.”

Trong lời nói còn có ý khác.

Sao Kiều Vân Tiêu lại không nghe ra? Mặt anh ấy lạnh ngắt, bước lên, dừng bước trước mặt Lục Bắc Thần.

“Rõ ràng biết sẽ không có kết quả, vì sao còn chọc vào Tiểu Sơ? Rốt cuộc cậu muốn làm gì?”

Lục Bắc Thần nhìn lên người anh ấy: “Rất đơn giản, thứ tôi muốn chính là cô ấy.”

Nghe xong, Kiều Vân Tiêu cười khẩy: “Cậu mang mấy câu này ra lừa Tiểu Sơ thì được, tưởng lừa được tôi sao?”

“Đối với tôi, cậu chẳng có phân lượng nào, có lừa được cậu hay không, quan trọng hay sao?” Lục Bắc Thần hờ hững hỏi lại.

Kiều Vân Tiêu hơi nheo mắt lại: “Lục Bắc Thần, đừng tưởng bây giờ Tiểu Sơ tin tưởng cậu mà cậu có thể được nước lấn tới! Cậu giở đủ trò ra trước mặt Tiểu Sơ, chẳng phải chỉ vì gương mặt này giống hệt Bắc Thần sao? Lục Bắc Thần, tất cả mọi người đều tin tình cảm của cậu và em trai cực kỳ sâu đậm, tiếc là tôi thì không.”

“Tùy cậu.” Lục Bắc Thần không hề nóng nảy, giọng nói lạnh như dòng sông dưới lớp tuyết dày, đang chậm rãi chảy.

Kiều Vân Tiêu nhìn anh không rời mắt.

Lục Bắc Thần hơi nghiêng người: “Không tiến.”

“Cậu nhớ kỹ đấy, tôi tuyệt đối sẽ không để cậu làm tổn thương Tiểu Sơ!” Kiều Vân Tiêu hần học bỏ lại một câu.

Lục Bắc Thần vẫn bày ra vẻ mặt vô cảm.

Kiều Vân Tiêu nghiêng rằng, quay người rời đi.

Cuộc ‘giao chiến’ ngắn ngủi chỉ để lại sự tĩnh mịch.

Như một con quái thú lại chìm vào giấc ngủ sâu nhưng đang che giấu từng chút, từng chút nguy hiểm, một khi nó thức tỉnh, tính mạng của mọi người sẽ đáng lo ngại.

Lục Bắc Thần đi tới bên giường, ngồi xuống.

Lớp băng lạnh ngắt trong ánh mắt lặng lẽ tan ra, hòa vào đôi chút ấm áp. Anh giơ tay, từng ngón tay mảnh dẻ vuốt nhẹ lên sống mũi cô. Người cô thoang thoang mùi rượu, điều này khiến anh có phần khó xử.

Có lẽ hơi ngứa, Cổ Sơ xoay mặt qua một bên, giơ tay cọ cọ mũi.

Uể oải như một chú mèo.

Lục Bắc Thần chợt cười khẽ, đặt cặp tài liệu qua một bên, cúi xuống, hôn nhẹ lên trán cô.

Cô lẩm bẩm một tiếng.

Ánh mắt anh nhìn cô càng thêm dịu dàng, đặt môi lên sống mũi, rồi lại phủ lên môi cô. Làn môi trong nổi nhớ, mềm mại mà ngọt ngào.

Ánh trăng rọi chiếu bóng hai con người, bóng người đàn ông trôi nổi, quán lấy bóng người con gái.

Cổ Sơ trong lúc say đã có chút phản ứng, mơ mơ màng màng mở mắt ra, con ngươi xinh đẹp như bọc một tầng lụa mỏng, khiến người đàn ông không thể không phạm tội. Cô nhìn Bắc Thần rất lâu, rồi giơ lên nhưng vồ hụt.

Lục Bắc Thần mỉm cười, khẽ nắm lấy tay cô, áp mắt lên má cô, thì thầm: “Nhân lúc anh không có nhà lại đi uống rượu? Không ngoan.”

Cổ Sơ đầu óc choáng váng, gương mặt tuần tú trước mặt và ký ức chồng khít lên nhau, không có một góc chết nào, phù hợp một trăm phần trăm. Cô liền mỉm cười, nhìn anh và gọi: “Bắc Thâm... Bắc Thâm...”

Ngón tay nhói đau trong khoảnh khắc, là anh đang gia tăng sức mạnh.

Cô làm nũng: “Đau!”

Lục Bắc Thần nhìn cô, buông tay ra, không biết làm cách nào. Cô chủ động ôm lấy cổ anh, càng lúc càng vui mừng: “Bắc Thâm...”

Anh trầm ngâm giây lát rồi cúi đầu đáp lại: “Ừm.”

“Chúng ta sẽ mãi mãi ở bên nhau, được không?” Cô cất giọng van nài.

Lục Bắc Thần nhìn sâu vào mắt cô, một lúc sau khẽ nói: “Được.”

Cổ Sơ nghe được lời hứa của anh, mắt sáng rực lên, càng ôm anh chặt hơn, dính sát mặt vào ngực anh, cô nói: “Em nhớ anh, em nhớ anh lắm...”

Cô còn chủ động hôn lên môi anh.

Bờ môi anh hơi lạnh nhưng trong khoảnh khắc đã tan chảy dưới sự nhiệt tình này...

196. Chương 196: Mùi Hương Yêu Thích

Thì ra, người cô yêu trước giờ chỉ có một. Cổ Sơ đã mơ một giấc mộng rất đẹp.

Cô mơ thấy dưới một gốc cây nở đầy ngọc lan. Người con trai với vạt áo trắng tung bay ấy đang dựa vào đó, nhắm mắt lại. Ánh nắng ban chiều xuyên qua từng kẽ lá hắt xuống mái tóc đen nhánh của anh, phản chiếu những vệt loang lổ, càng tôn lên chất tóc cực tốt. Bóng nắng rực rỡ cũng chiếu cả lên sống mũi cao, bờ môi hơi mím mang theo vẻ ngỗ ngược, lòng bông.

Cô bước tới.

Gió nhẹ thổi qua mang theo mùi hương dịu dịu của ngọc lan.

Mũi giày cô chạm khẽ vào những phiến lá rụng xuống đất, vang lên những thanh âm giòn tan. Anh mở mắt ra, nhìn cô, khi khẽ mỉm cười với cô, trên bờ môi ấy chỉ còn lại những vòng xoáy dịu dàng. Chàng trai đứng dậy, đi về phía cô.

Cô muốn bước lên ôm anh nhưng lại có một chàng trai từ bên kia bước tới, hết như đang đứng một tấm gương trước mặt anh, cùng là chiếc áo trắng phấp phới, cùng là mái tóc đen, cùng là chiếc mũi thẳng, cùng là nét dịu dàng xoay tròn trên môi.

Bắc Thâm...

Cô khẽ lẩm bẩm.

Nhưng sau khi hai người đứng cạnh nhau, cô lại không thể phân rõ người nào là Bắc Thần nữa.

Chẳng mấy chốc, hai người bỗng chùng khít lên nhau.

Giờ thổi qua, cô nheo mắt lại, khi cô nhìn rõ lần nữa thì trước mắt chỉ còn lại một người. Anh giơ tay về phía cô, nụ cười ấm áp như nắng xuân tháng ba.

Thì ra, người cô yêu trước giờ chỉ có một.

Cô tiến lên ôm chặt lấy anh, ôm gấu gao, giống như nỗi nhớ bao ngày không gặp, lan tràn thành nước lũ, chỉ sợ anh sẽ lại biến mất. Cô thầm nói: Em nhớ anh, em nhớ anh lắm...

Khi mở mắt ra, ánh nắng không còn nữa, chỉ còn những vụn trắng như vụn bạc. Anh vẫn đang nhìn cô chăm chú, gò má càng thêm góc cạnh, sắc nét. Cô nhìn thẳng vào mắt anh, như ngẩn ngơ lại như tỉnh táo, nhất thời không thể phân biệt được là mơ hay thật, nhưng trong lòng cô hiểu rõ, cô nhưng nhớ người đàn ông trước mắt. Từ đôi mắt tới sống mũi, tới bờ môi đến làn da, dù anh trầm mặc hay mỉm cười.

Cô ôm chặt lấy anh.

Anh hôn lên môi cô.

Có mùi hương của rượu, mê mẩn mà ngọt ngào, từ môi cô. Có hơi thở mát lạnh, nhạt nhòa vẫn đầy nam tính, từ môi anh. Chúng đan cài vào nhau khiến cô cảm thấy đầu càng váng vất hơn, chỉ biết anh càng lúc càng nhiệt tình, một mực dẫn dắt cô, bóc tách từng lớp xấu hổ của cô xuống.

Anh là đầu bếp xuất sắc nhất, còn cô một lần nữa trở thành món ăn trong đĩa đợi anh nếm gia vị.

Ngón tay người đàn ông gầy gò, khi chạm vào cô thì nóng rực, thuần thực.

Cái tĩnh mịch của bóng đêm lan ra, đến cả ánh trăng cũng trở nên dịu dàng. Có những tia sáng mơ hồ khắc họa trên gương mặt tuấn tú của anh, cực kỳ quyến rũ. Cô si mê vì anh, sung sướng vì anh, hưởng thụ vì anh.

Sức mạnh ấy từng chút, từng chút cạy mở sự dè dặt của cô, là một nguồn sức mạnh to lớn mà thô lỗ, cực kỳ quen thuộc. Đối mặt với sự chiếm đoạt của quân xâm lược, cô bất lực, không thể phản kháng, đành để mặc cho nó thôn tính.

Một cơn sóng thần chuẩn bị ập bờ, cô run rẩy, sợ hãi nhưng từ đáy lòng lại chờ đợi cơn sóng ấy đánh mình tan thành bọt nước, để được hồi sinh.

Anh nhanh chóng nắm bắt được tiết tấu.

Luôn duy trì một tần suất chậm rãi và khiến người ta sốt ruột.

Nhưng lần nào cũng có thể mang tới cho cô một sự chấn động dội vào tận trái tim.

Cô đã chết rồi nhưng hết này tới lần khác được anh cứu sống. Sống vì anh, chết cũng vì anh, anh trở thành người thống trị, điều khiển cô trải nghiệm những cuồng điên cực độ.

Anh chính là một người đàn ông như vậy.

Dài lâu và mãnh liệt.

Trong trận sóng thần này, cuối cùng cô vẫn bị nhấn chìm...

Khi mặt trời đã lên cao, Cổ Sơ mới mở màn tỉnh dậy.

Đầu tiên là đau đầu.

Hậu quả của việc uống rượu bữa bãi.

Tối qua Tiêu Tiểu Tiêu rất vui, nằng nặc lôi kéo cô, Lăng Song cùng Kiều Vân Tiêu uống rượu. Lăng Song là ai chứ? Tung hoành giới thường thượng bao năm nay, toàn liều mạng từ bàn rượu mà ra, muốn cậu ta say khướt đâu phải chuyện dễ dàng? Còn Kiều Vân Tiêu, đường đường là đầu rỗng của một công ty, làm sao để tiết chế tửu lượng cũng chính là thể mệnh của anh ấy, kết quả đã gây khó dễ cho cô.

Cô vẫn còn lơ mơ nhớ một số chuyện.

Ví dụ như cô và Tiêu Tiểu Tiêu uống đến một nhồi, say rượu vừa khóc vừa cười.

Nhất là Tiểu Tiêu, dường như ôm mãi Kiều Vân Tiêu mà khóc, sau đó không ngừng hỏi anh ấy: Anh Vân Tiêu, anh bảo em có xinh không?

Thế nên, kể từ tối hôm qua, Cổ Sơ đã biết rõ, năm đó người Tiểu Tiêu tỏ tình chắc chắn là Kiều Vân Tiêu.

Cô nhóc này quả thật là gương Đông kích Tây.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, Tiểu Tiêu yêu thầm Kiều Vân Tiêu, một chuyện lớn như vậy mà cô chẳng hề hay biết, vẫn là Lăng Song tinh mắt, chuyện gì cũng thấy hết nhưng từ đầu tới cuối đều không nói.

Cô cảm thấy mình như một cô ngốc, một cô ngốc chẳng biết gì hết.

Nằm bò trên giường một lúc rất lâu, cơn đau đầu mới từ từ dịu đi.

Hình như là Kiều Vân Tiêu đưa cô về nhà.

Sau đó thì sao?

Ký ức của Cổ Sơ có đôi phần ngắt quãng.

Nhưng nhớ lại một cảnh.

Cô mơ thấy Bắc Thâm.

Xuất hiện trước mặt cô ôn hòa đến thế, đối xử với cô dịu dàng như vậy.

Sau đó...

Cổ Sơ tỉ mỉ nhớ lại, bàng hoàng nhận ra mình vẫn có thể nhớ rõ một số chi tiết.

Anh nhiệt tình như lửa.

Cô bám chặt lấy anh như dây leo.

Trời ơi!

Cổ Sơ vùi mặt vào gối, chỉ nghe thấy trong đầu vang lên những tiếng ‘thùng thùng’.

Chuyện này có nghĩa là gì?

Rõ ràng tâm tư đã sáng tỏ lắm rồi, rõ ràng cô đã là bạn gái của Bắc Thần rồi, vì sao còn mơ loại giấc mơ này?

Đáng chết.

Cố Sơ tự thấy ghét chính mình.

Vào lúc sắp tự để mình ngạt thở tới chết, cuối cùng cô vẫn không ra tay, quay phắt sang một bên, hớp từng ngụm khí, cảnh cáo bản thân: Cố Sơ, lần sau mà mày còn dám mơ mấy chuyện này thì mày chết chắc!

Nhưng mà, đợi đã...

Ánh mắt cô dừng lại trên tấm rèm cửa.

Được kéo kín.

Mới khiến cho ánh sáng trong phòng cực tối.

Cố Sơ ngẩn người rồi lại vớ lấy chiếc gối bên người, có mùi hương trên người Lục Bắc Thần.

Trái tim bắt đầu đập loạn một cách đáng thất vọng.

Cô ngồi bật dậy, bỗng cảm thấy lưng và eo mình đau ê ẩm.

Lẽ nào... tối qua anh đã quay về?

Cô đồng tai lên nghe, nhà vệ sinh trong phòng ngủ không có tiếng động nào.

Cố Sơ bước xuống giường, càng thấy cơ thể mỗi một hơn nhưng tinh thần thì lại phấn chấn, tâm trạng muốn được gặp anh lại thêm mãnh liệt. Anh đi lâu như vậy rồi, cô cảm thấy từng phút từng giây đều như bị giày vò.

Ngoài phòng khách, nắng đã chói chang, lóa mắt, cả nền nhà như dát một lớp vàng mỏng.

Trong không khí vẫn còn thoang thoảng mùi thuốc khử trùng.

Cô ghét thứ mùi này vì nó khiến cô liên tưởng tới cái chết, nghĩ tới sinh ly tử biệt, mỗi lần hít sâu vào cơ thể, cả người lại lạnh ngắt. Nhưng vì có Bắc Thần, cô bỗng cảm thấy nó thật thân thiết, dần dần cô đã say đắm nó, giống như bị anh cuốn hút sâu đậm vậy.

Vì có anh, cô mới biết thì ra thứ mùi lạnh lẽo ấy cũng ấm áp. Nó thể hiện trách nhiệm của anh, đại diện ột sự kiên quyết, không bỏ qua bất kỳ sự thật nào.

Cả một căn phòng rộng lớn im phăng phắc.

Chỉ còn tiếng bước chân khê khàng của nắng và thời gian.

Và còn...

Cố Sơ loáng thoáng nghe thấy trong phòng làm việc có động tĩnh, trầm trầm như tiếng đàn ông.

Con tim lại nhảy lên sung sướng.

Là tiếng của Bắc Thần, đúng là anh về thật rồi.

Mặc kệ cơ thể bị anh tàn sát đến đau nhức, cô rảo bước tới phòng làm việc, không suy nghĩ gì hết cứ thế đẩy cửa bước vào, cất giọng hớn hờ: “Bắc Thần, anh...”

Thanh âm đột ngột ngưng bật.

Trong phòng làm việc, ngoại trừ Lục Bắc Thần còn có hai người nữa, một nam một nữ.

Người phụ nữ chính là Ngư Khương.

Người đàn ông kia rất trẻ, cô chưa từng gặp.

Rõ ràng là ba người họ đang bàn việc. Nét mặt Lục Bắc Thần cực kỳ nghiêm túc, chăm chú. Ngư Khương ngồi đối diện anh, trong tay lật mở một tập tài liệu. Khi Cố Sơ xông vào, đúng lúc Lục Bắc Thần đang nói, cứ thế bị cô ngắt ngang giữa chừng.

Ngư Khương ngồi xoay lưng về phía cửa, khi Lục Bắc Thần bị ngắt lời, cô ấy quay đầu lại, chỉ có điều trên nét mặt thoáng qua sự bức bối vì bị làm phiền.

Cố Sơ không ngờ Lục Bắc Thần đang bàn công việc, càng không ngờ Ngư Khương lại xuất hiện ở đây, nhất thời đứng đực ra đó.

Lục Bắc Thần ngăn ra giấy lát nhưng cũng bình thường lại rất nhanh, nhìn cô, nói với giọng ôn hòa: “Dậy rồi à?”

Một câu nói ít nhiều có phần mờ ám.

Nếu thời gian có thể quay ngược lại, Cố Sơ thề rằng mình tuyệt đối không lỗ mãng như vậy, buồn bực xoay vòng hàng trăm ngàn lần trong lòng. Nếu chỉ có mỗi Ngư Khương thì cũng thôi, lại còn cả một người lạ mặt. Cô nhất thời như cười trên lưng hổ, suy nghĩ rất lâu, cuối cùng bật ra một câu với logic rất khác người: “Vâng, giáo sư... Lục, cảm ơn anh tối qua đã cho tôi ngủ nhờ.”

Ngư Khương và người đàn ông kia nghe xong bèn đưa mắt nhìn nhau sau đó đồng loạt nhìn về phía Lục Bắc Thần.

Còn Lục Bắc Thần có lẽ không ngờ Cố Sơ lại đột ngột nói ra câu ấy. Anh lại sững sốt sau đó khước môi hơi cong lên, cổ hết sức nhẫn nhịn cảm giác muốn phá lên cười, hắng giọng, cố tình hỏi: “Em vẫn ổn chứ?”

Ý là: Em bị trúng gió gì vậy? Cái gì mà anh để em ngủ nhờ?

Ai dè Cố Sơ giờ đã rồi bời, cho dù có hiểu được ý của anh thì cũng không thể ung dung trả lời, liên tục nói: “Không sao, không sao ạ... Giáo sư Lục, mọi người cứ tiếp tục đi.” Dứt lời, cô ù té chạy.

Lục Bắc Thần nhìn cánh cửa phòng khép hờ, nhất thời không biết nên khóc hay cười.

Ngư Khương vẫn quan sát biểu cảm của Lục Bắc Thần này giờ, một lúc sau tò mò hỏi: “Vic, rạng sáng nay anh mới về Thượng Hải, sao gặp được cô ấy?”

Lục Bắc Thần chỉ cười khẽ, khi lên tiếng lại không trả lời câu hỏi của cô ấy: “Chúng ta tiếp tục.”

Người đàn ông lạ mặt bên cạnh huých vào người Ngư Khương: “Đừng nhiều chuyện nữa, chuyện của đại ca Lục cô còn định hỏi rõ ngọn ngành sao?”

Ngư Khương trừng mắt với người đàn ông, bức bối kéo tập tài liệu lại.

Nhưng trong lòng vẫn còn một chút nghi hoặc.

Trong lúc thảo luận, chốc chốc cô ấy lại liếc mắt nhìn Lục Bắc Thần, cố gắng tìm manh mối gì đó từ gương mặt anh nhưng vô ích. Lục Bắc Thần khi đã tập trung vào công việc sẽ trở lại với dáng vẻ thận trọng, nghiêm túc, nét mặt phẳng lặng như hồ nước ngày đông, không một gợn sóng, muốn tìm được đáp án từ anh còn khó hơn cả lên trời...

~Hết chương 196

~

197. Chương 197: Con Gái Thích Làm Đẹp Cho Người Yêu Ngắm

Rất tốt, vậy thì anh nghĩ thử thách mà em phải đối mặt tiếp theo đây còn hơn cả vụ án chặt xác nữa. Trong nhà vệ sinh của phòng ngủ.

Cô soi cả người trước gương.

Cố Sơ đứng đực ra đó rất lâu, nhìn chăm chăm vào mình trong gương, không ngừng thở dài.

Rất lâu sau cô mới đưa hai tay lên ôm lấy gò má vẫn còn nóng bừng, nói với chiếc gương: “Cố Sơ! Đầu mày chứa toàn phân lừa thôi phải không? Ngủ nhờ? Mày nói rõ cho tao nghe xem, mày đang nghĩ cái gì? Mày ăn mặc thế này mà bảo là ngủ nhờ? Làm gì có người đàn ông độc thân nào ày ngủ lại còn chuẩn bị cả váy ngủ ày hả?”

Cố Sơ trong gương có thể nói là gương mặt nở đầy hoa đào.

Cả người từ trên xuống dưới, bộ đồ duy nhất chính là chiếc váy ngủ dài quá đầu gối. Mái tóc xõa ngang vai mang chút bù xù khi vừa tỉnh ngủ. Có điều, là một chiếc váy ngủ có quai, nơi xương quai xanh thấp thoáng có thể nhìn thấy những dấu hôn, in lên làn da trắng mịn như tuyết, cũng hồng hào như gò má cô.

Tối qua đâu phải là một màn tình cảm?

Rõ ràng chính là người đàn ông xấu xa đó đang quậy phá.

Nhưng mà có phải cô vẫn nên cảm ơn anh đã nương tay? Chỉ ít sau khi làm xong việc còn khoác lên người cô chiếc váy ngủ, nếu không hôm nay cô mà trần truồng đi tới phòng làm việc... Cố Sơ rung mình một cái. Không đúng, không đúng, sao đầu óc cô toàn những suy nghĩ đen tối thế này? Cho dù có như vậy cô cũng không thể nào cứ trần truồng mà ra ngoài được, đúng không? Đúng, toàn là bị anh dạy hư.

Vấn đề bây giờ là làm sao cô đối mặt được với những người kia.

Đầu không phải kẻ ngốc, vừa nhìn là có thể nhận ra sự mờ ám, nhất là Ngư Khương, ánh mắt ấy như nhìn thấu nội tâm cô.

Với tư cách là trợ lý của Lục Bắc Thần, bây giờ việc cô cần làm nên là ung dung, đường hoàng bước ra ngoài, bê cho họ một ít hoa quả hoặc điểm tâm gì đó, hoặc cùng họ thảo luận, nhưng... Cố Sơ ôm người, ngồi sụp xuống, nhìn chằm chằm vào gương.

Hãy cho phép cô được làm con rùa rút cổ một lần này đi, quả thực quá mất mặt rồi.

Bắc Thần, anh đừng trách em nhé, cứ để em trốn tạm một lát...

Lục Bắc Thần đẩy cửa nhà vệ sinh ra, sau khi nhìn thấy Cố Sơ thì thở phào một hơi.

Cô vẫn đang ngồi trước gương với chiếc váy ngủ màu trắng và mái tóc suôn dài, gần như đã chạm đất. Cầm cô chống lên đầu gối. Cô nhắm mắt lại, cuộn tròn người lại, khiến Lục Bắc Thần liên tưởng tới con chim cút. Anh phì cười vì bộ dạng của cô, cũng quả thật phục cô rồi, ngồi cái tư thế này mà vẫn ngủ cho được.

Anh bước lên, ngồi xuống bên cạnh cô.

Anh quan sát cô với vẻ hứng thú. Cái đồ mơ màng này vẫn còn đang trong trạng thái ngủ gật, chẳng hề biết anh đã tới gần. Ý thức được điều này, Lục Bắc Thần khó xử thở dài, rồi nhớ lại tối qua, nếu tối qua anh về muộn một bước...

Anh giơ tay, búng lên trán cô một cái.

Cô rên rỉ một tiếng, ôm trán xoa xoa rồi lập tức tỉnh táo lại, mở mắt, đối mặt với đôi mắt đen láy đang mỉm cười của Lục Bắc Thần.

“Em tự nhốt mình trong nhà vệ sinh làm gì vậy?” Lục Bắc Thần cười hỏi.

Cố Sơ ngược lên: “Đang tự kiểm điểm.”

Lục Bắc Thần nhướn mày.

“Hoặc có thể nói là nhìn... gương hồi cái.” Cô bổ sung thêm.

“Em trốn cái gì?”

Cố Sơ cắn môi: “Mất mặt quá đi, đương nhiên em phải trốn rồi.”

Lục Bắc Thần không nhịn được cười.

Nụ cười của anh như gió xuân, cực kỳ mê hoặc. Nhớ lại sự nhiệt tình như lửa của anh tối qua, mặt cô lại đỏ bừng. Nhưng khi nhớ lại màn mất mặt của mình, cô lập tức gờ tay ôm chặt lấy anh.

Có thể là vì ngồi bàn chuyện, Lục Bắc Thần không mặc áo ngủ mà mặc sơ mi cùng quần Âu khá nghiêm chỉnh, còn Cố Sơ ở trong lòng anh là chiếc váy ngủ có dây cùng một chiếc dép lê hình Doraemon, một người chín chắn, trầm ổn, một người trẻ trung, đầy sức sống.

Cảm giác mềm mại luôn khiến người ta thay đổi tâm tình. Lục Bắc Thần cảm thấy cái bụng nhỏ lại như bị thiêu đốt.

Tối qua cô say rượu, ngọt ngào quyến rũ, hại anh trong lòng bàn công việc lại vô tình nhớ về cảnh tượng ấy. Anh bế cô lên, ra khỏi nhà vệ sinh.

Anh đặt cô lên giường, rồi theo đà nằm đè lên.

“Không được, không được.” Cố Sơ mặt mũi đỏ gay, chống tay lên ngực anh.

“Sao lại không được?” Lục Bắc Thần cố tình không hiểu: “Em bảo anh không được?”

“Không phải, không phải, là em không được.” Cố Sơ lập tức giải thích, ngữ khí mềm mỏng hơn nhưng càng giống như đang làm nũng: “Em mệt rồi.”

“Em vừa mới ngủ dậy.” Lục Bắc Thần cười.

Cố Sơ cắn môi, thấy môi anh chuẩn bị áp sát lập tức giữ chặt gương mặt anh: “VẬY CŨNG KHÔNG ĐƯỢC.”

“VÌ SAO?”

Mặt cô càng ngày càng đỏ.

Lục Bắc Thần thấy vậy, yêu thương càng thêm dạt dào. Anh khẽ mỉm cười, nhìn cô chăm chú. Mồm miệng cô khô khốc, lắp bắp nói: “Tối qua anh đã... lâu vậy rồi.”

“Hử?” Anh vờ như không nghe thấy, ghé sát lại gần.

“Em bảo...” Cô hét to lên hai chữ sau đó lại lảm bảm thì thào: “Anh quá to, em...”

Lục Bắc Thần không nhịn được, bật cười thành tiếng.

“Anh đừng có cười nữa.” Cố Sơ càng cảm thấy không biết giấu mặt đi đâu, cứ thế bịt chặt miệng anh.

Nụ hôn của anh theo đà áp tới, bàn tay cũng trở nên thiếu nghiêm túc.

Cô gần như cầu xin: “Bắc Thần, đừng...”

Thấy cô thật sự mệt rồi, Lục Bắc Thần cũng thôi, há miệng cắn vào cổ cô chọc cho cô cười khanh khách. Anh hạ thấp giọng nói: “Xem tối nay anh xử lý em thế nào.”

“Em giả vờ ngủ hoặc là em uống thêm ít rượu.”

Lục Bắc Thần véo mũi cô: “Lần sau còn dám giấu anh đi uống rượu, anh tuyệt đối không tha cho em.”

“Không dám nữa.” Cô cực kỳ biết điều.

Thái độ nhận lỗi của cô khiến anh rất hài lòng, khẽ vỗ vỗ lên má cô, nói: “Ra phòng khách đi, anh có quà cho em.”

“Có phải là một anh chàng đẹp trai như anh không?”

“Mơ à!”

Lục Bắc Thần dường như rất thích tặng quà cho cô.

Đủ các loại quà khác nhau.

Từ quần áo tập trong phòng gym cho tới trang sức, cái nào cũng cực kỳ đắt giá.

Lần này là một chiếc váy hiệu FENDI, là sản phẩm mùa thu số lượng có hạn.

Cô cầm trong tay, chỉ cảm thấy nặng trịch trịch, phần nhiều là do tâm lý.

“Thay vào đi.” Lục Bắc Thần dựa vào sofa, tao nhã vắt chân lên.

Cố Sơ cầm váy định đi vào phòng thay đồ, anh bỗng cười nói: “Trong nhà đâu có ai, cứ thay ở đây luôn.”

Cô ôm váy, trừng mắt với anh: “Trong nhà đúng là không có ai nhưng có con sói như anh ở đây, em vẫn phải tự bảo vệ mình.” Dứt lời, cô bèn đi vào phòng thay đồ.

Lục Bắc Thần chỉ im lặng cười.

Chẳng mấy chốc, Cố Sơ đã mặc váy đi ra. Chiếc váy liền dài quá đầu gối, thiết kế rục rờ mà không diêm dúa, có thể tôn lên vẻ trang nhã, thoải mái. Lục Bắc Thần hơi nghiêng đầu, cười nói: “Rất đẹp.”

Cố Sơ xoay một vòng trước gương, khuôn mặt cũng trở nên sinh động vì sắc màu của chiếc váy.

Một cô gái mới hơn hai mươi như cô đương nhiên rất thích những món quà như quần áo mới, túi xách mới gì đó, trước mắt lại là người đàn ông trong lòng mình, một câu tán thưởng đã đủ khiến cô thỏa mãn.

Con gái thích làm đẹp cho người yêu ngắm, chính là tả Cố Sơ hiện giờ.

“Lại đây.” Lục Bắc Thần giơ tay về phía cô.

Cố Sơ bước lên, anh khẽ kéo một cái, cô bèn ngồi lên đùi anh.

“Có thích không?” Lục Bắc Thần ôm eo cô, bờ môi mỏng khẽ dính sát vào cánh tay cô, hơi thở phả ra khiến hô hấp của cô rối loạn.

“Ừm.” Cô gật đầu rồi lại quay sang nhìn anh: “Nhưng mà, anh không cần lần nào cũng tặng em mấy món quà đắt tiền như vậy.”

Như vậy anh sẽ khiến cô cảm thấy mình là loại con gái ham hư vinh, mặc dù đúng là cô thích những thứ đồ xinh đẹp này nhưng cũng biết chừng mực. Chuyện này mà bị người ta đồn ra tán vào sẽ giống như cô được anh bao nuôi vậy.

“Đắt giá?” Lục Bắc Thần cười: “Đây hình như đều là mấy thương hiệu trước đây em mặc mà.”

“Trước đây em từng mặc, nhưng mà...” Cô cắn môi: “Em không muốn anh quá lãng phí.”

Lục Bắc Thần tươi cười, thu chặt tay lại, thở dài: “Anh chỉ muốn mang tới cho em những gì tốt nhất vào những năm tháng đẹp nhất của em.”

Một câu nói ấm lòng làm sao.

Cô nghe xong bèn quay người ôm chặt anh, dịu dàng đáp: “Em đã có được thứ tuyệt nhất rồi.”

“Miệng càng ngày càng ngọt.” Ánh mắt Lục Bắc Thần ngập tràn dịu dàng.

Cô hơi đẩy anh ra, cười hì hì.

Anh giơ tay xoa đầu cô, nhìn cô đầy cưng chiều: “Con gái ăn diện không có tội.”

Ngọt ngào cứ thế theo cổ họng tràn vào tận trái tim.

Bỗng di động đổ chuông.

Là của Lục Bắc Thần.

“Ngồi yên đây, đợi em quay lại.” Cố Sơ đầy nhiệt tình, tế bào trợ lý trong người cuối cùng cũng sống lại. Cô nhanh chóng giúp anh lấy di động trong cặp tài liệu ra.

Rồi lại hớn hờ ngồi xuống bên cạnh anh, đưa di động bằng hai tay.

“Mới có mấy ngày không gặp, chuyên nghiệp lên nhiều đấy.” Lục Bắc Thần vẫn cười nãy giờ.

Cố Sơ vâng vâng một góc váy, ra hiệu cho anh nhìn: “Sức mạnh của đồng tiền.”

Lục Bắc Thần ra vẻ bình tĩnh ngộ, cầm di động vào tay.

Cô lại chạy tới trước gương, ngắm chiếc váy mới của mình, hết như một con bướm hoa, quay hết vòng này tới vòng khác. Lúc nhận điện thoại, mắt Lục Bắc Thần cứ dán lên người cô, thấy gương mặt nhỏ của cô bừng sáng, anh cực kỳ mãn nguyện, nụ cười mím ánh lên nơi khóe môi.

Chỉ có điều, sau khi đối phương nói xong, nụ cười ấy cũng dần dần tắt ngấm.

“Được, tôi sẽ tới ngay.” Ngay cả giọng anh cũng hơi lạnh.

Cố Sơ đứng gần đó nhận ra sự thay đổi của anh, dừng ngay động tác làm đẹp trước gương, đợi anh nói chuyện xong mới đi tới: “Sao vậy?”

“Tài liệu vụ án chặt xác em xem tới đâu rồi?” Lục Bắc Thần đứng dậy, bỏ di động vào cặp, hỏi cô một câu.

“Đã xem xong rồi.” Cố Sơ trả lời ngay.

“Rất tốt, vậy thì anh nghĩ thử thách mà em phải đối mặt tiếp theo đây còn hơn cả vụ án chặt xác nữa.” Lục Bắc Thần nhìn cô nói.

Tim Cố Sơ chợt run lên: “Bây giờ ư?”

“Phải.” Lục Bắc Thần nói: “Chúng ta sẽ lập tức gặp mặt La Trì.”

Cố Sơ đọc được sự nghiêm túc trong ánh mắt anh, mặc dù cô chẳng thể tưởng tượng được điều gì còn ghê tởm kinh khủng hơn cả chặt xác nhưng nếu Lục Bắc Thần đã nói vậy thì tình tiết nhất định không hề đơn giản. Cô chợt nghĩ tới nét mặt nặng nề của anh ban nãy khi ngồi trong phòng làm việc, còn cả biểu cảm nghiêm nghị của Ngư Khương và người đàn ông xa lạ kia nữa, chắc chắn là có liên quan tới vụ án.

“Được, em đi thay quần áo, xong ngay thôi.”

Lục Bắc Thần bỗng giữ cô lại: “Không cần phiền phức vậy, cứ mặc quần áo mới đi, nhưng mà...” Anh ghé lại gần cô, ngữ khí xấu xa: “Mặc quần lót vào.”

“... Anh đáng ghét!”

~Hết chương 197

~

198. Chương 198: Xương Vụn

Sở dĩ gọi là ‘nát bết’ vì cách thức gây án của hung thủ cực kỳ tàn ác, xương thịt của thi thể tách rời, từng miếng thịt đang nổi lên bề mặt suối nước nóng, đã bị đun nóng tới mức mất đi màu sắc ban đầu, xương rời hẳn ra, thậm chí vụn vạt không sao tả nổi. Chiếc xe đi thẳng một mạch, xuyên qua thành phố phồn hoa, vượt qua ngoại ô hoang vắng. Gần bốn tiếng đồng hồ, mí mắt Cố Sơ giật liên tục, không hề nghỉ ngơi. Lục Bắc Thần lái xe, ngoại trừ lúc nhận điện thoại là cất tiếng nói, ngoài ra anh đều trầm mặc. Nhìn từ góc độ của Cố Sơ, bề ngoài trông anh bình tĩnh, thực chất là nghiêm nghị, bờ môi mỏng hơi mím lại luôn khắc họa một đường nét sắc bén.

Cố Sơ từ đầu tới cuối không lên tiếng quấy rầy, cô sợ làm phiền anh tư duy. Thêm nữa, cô cũng mơ hồ nảy sinh một sự cảnh giác khác thường, luôn có linh cảm đây sẽ là một vụ án khiến người ta phải lạnh gáy, thế nên cô nhân lúc đang đi trên đường, không ngừng tự cổ vũ bản thân. Đây là lần đầu tiên cô cùng Lục Bắc Thần tới hiện trường vụ án, cô không thể mất mặt được.

Lại đi thêm khoảng mười mấy phút nữa, cuối cùng Lục Bắc Thần cũng dừng xe, Cố Sơ xuống xe ngay sau anh. Trước mặt, cách đó không xa là một rừng thủy sam rộng lớn, tự do sinh trưởng giữa đất trời, độ cao của mỗi cây hầu như đều từ bốn đến năm mét, đều tăm tắp, tán cây rộng mà tròn, thân cây sau khi tuốt đi lớp ngoài màu nâu nhạt, giờ đã hoàn toàn trơn nhẵn. Cây nào cũng kết đầy những quả bốn góc dạng quả thông, còn chưa chín hẳn, rủ xuống xanh um.

Cô ngẩng đầu lên nhìn, ánh tịch dương phía đường chân trời đã trở nên ảm đạm, kéo lê chiếc đuôi cuối cùng, dần dần núp vào những kẽ lá thủy sam, tia sáng cuối cùng cũng sắp bị nuốt mất. Nơi đây không chỉ có xe của mình Lục Bắc Thần, còn có xe của nhân viên cảnh sát, khoảng bảy, tám chiếc đỗ ở lối vào rừng thủy sam.

Gió đêm thổi qua.

Cố Sơ bất chợt rung mình, còn chưa tới hiện trường, dường như đã ngửi thấy mùi máu tanh.

Do tâm lý tác động thôi, cô tự cảnh cáo bản thân.

Lục Bắc Thần đi phía trước dừng bước nhìn cô, hỏi: “Có sợ không?”

Cô lắc đầu.

Đùa sao? Đến nước này rồi có sợ cũng không được lên tiếng, cái trò cứng miệng này cô vẫn khá sở trường.

Lục Bắc Thần không nói thêm gì nhiều, giơ tay về phía cô. Một cái bóng hơi tối hắt lên lòng bàn tay rộng lớn của anh, an toàn, ấm áp, mặc dù đây là bàn tay sắp sửa cầm dao giải phẫu bóc tách sự thật. Cố Sơ bất giác nắm lấy tay anh. Anh thu chặt lại, dẫn cô cùng đi vào trong.

Dưới chân mềm nhũn, là lớp đất thông lá cây bao năm tích tụ thành, thi thoảng cũng có luồng khí mát rượi tràn vào phổi, là mùi hương nhạt nhòa trên người anh. Cảm giác bất an của cô được luồng khí ấy xoa dịu. Cô hỏi: “Em cần phải làm gì?”

“Anh sẽ dạy em.” Anh nói: “Nghe theo chỉ dẫn của anh.”

Cố Sơ gật đầu.

Cô biết rõ, từ giây phút bước xuống xe, thế giới của cô sẽ bị đảo lộn. Anh sẽ dẫn cô bước vào một lĩnh vực mới mẻ mà cô chưa từng tưởng tượng, thật sự đối mặt với tử thi.

Phía trước nữa đã có động tĩnh, tiếng bước chân, tiếng chụp ảnh, còn cả tiếng người nói chuyện. Chẳng mấy chốc, xuyên qua rừng thủy sam rậm rạp, trước mắt đã rộng mở sáng tỏ. Cách đó không xa có ánh đèn dựng lên tạm thời, cả đèn chiếu xa lẫn đèn chiếu gần, soi rõ mọi thứ trong phạm vi chung quanh.

Có không ít người mặc cảnh phục đang bận rộn, trong đó từ xa đã nghe thấy La Trì đang chửi bới: “Cái tôi cần là tình hình cụ thể, mẹ nó, bớt nói với tôi mấy khả năng có thể thôi! Điều tra cho tôi một tài liệu khó lắm sao? Tôi có bảo các cậu đi để con đâu!”

Đây là lần đầu tiên Cố Sơ thấy La Trì nóng tính như vậy.

Sau khi vào hiện trường vụ án, việc đầu tiên cô làm chính là buông tay Lục Bắc Thần ra. Đây dẫu sao cũng là một nơi nghiêm túc, có những quan hệ trong lòng mình rõ là được rồi, tỏ ra tình cảm ở mấy nơi thế này cực kỳ không phù hợp, thậm chí còn khiến người bên cạnh chán ghét.

Lục Bắc Thần liếc nhìn cô, không nói gì mà tiếp tục đi về phía La Trì. Cố Sơ theo sau anh, phía trước là dây cảnh giới, hình như đang bao vây một suối nước nóng. Chỉ có điều càng đi về phía trước, nhiệt độ càng cao, mùi máu tanh nồng ập tới, dính chặt vào hơi thở, kích thích cổ họng.

Lần này không phải do tâm lý tác động, Cố Sơ nghĩ.

Có nhân viên cảnh sát đứng canh bên cạnh dây chằng.

Lục Bắc Thần đi tới trước, giơ thẻ ra, nhân viên cảnh sát bèn để anh vào, rồi lại giơ tay ngăn Cố Sơ. Lục Bắc Thần lãnh đạm nói một câu: “Đi theo tôi.” Lúc ấy anh ta mới thôi không ngăn nữa.

Lập tức có người thở hỗn hển chạy tới.

Một người đàn ông, không, nói chính xác thì giống một chàng trai cao to hơn, cao khoảng 1m75, mặc áo blouse trắng. Mái tóc ngắn gọn gàng, da cũng khá trắng, trên mặt đeo một chiếc kính gọng đen khoa trương. Cố Sơ vừa nhìn còn tưởng rằng mình nhìn thấy Harry Potter phiên bản người lớn.

Cậu ta một tay xách hộp dụng cụ, tay kia vắt hai chiếc áo blouse trắng khác, sau khi nhìn thấy Lục Bắc Thần thì lập tức đưa cho anh nhưng mắt thì nhìn Cố Sơ chăm chăm, cực kỳ tò mò.

Lục Bắc Thần đón lấy áo, khoác lên người, giới thiệu đơn giản một câu: “Ngữ Cảnh, chuyên gia nhân loại học có thể nói chuyện với người ngoài hành tinh, trước mắt đang học việc trong phòng thực nghiệm.”

Chiếc áo còn lại được đưa cho Cố Sơ, còn chưa kịp mở lời giới thiệu về cô, Ngữ Cảnh đã cao hứng nói: “Tôi biết rồi, cô là Cố Sơ, tôi nghe Ngự Khương kể rồi, cô là trợ lý nữ của giáo sư Lục.”

Câu ‘trợ lý nữ’ này bóc trần hơi quái lạ. Trợ lý thì trợ lý thôi, còn phải nhấn mạnh giới tính.

Lục Bắc Thần quét mắt nhìn Ngữ Cảnh.

Ngữ Cảnh vò đầu bứt tai, cười hì hì.

“Chào anh, Ngữ Cảnh!” Cố Sơ cũng mỉm cười chào hỏi. Thì ra nhân viên của Lục Bắc Thần cũng trẻ trung và dễ thương thế này. So với Ngự Khương, cô cảm thấy anh chàng này khá thân thiện. Nhưng mà, anh ta thật sự có thể nói chuyện với người ngoài hành tinh ư?

“À, chào cô, chào cô...” Ngữ Cảnh rõ ràng đây phần khích, bước lên bắt tay với Cố Sơ.

Nhưng bị Lục Bắc Thần lườm một cái, lập tức rút về.

Cố Sơ cố nhịn cười.

“Bây giờ tình hình thế nào rồi?” Lục Bắc Thần vừa đeo khẩu trang vừa hỏi.

Ngữ Cảnh lập tức tập trung vào công việc: “Xung quanh đã được dọn dẹp sạch sẽ, còn về việc đây có phải hiện trường vụ án đầu tiên hay không thì còn cần khám nghiệm tử thi sâu hơn mới có thể biết được.” Nói rồi, cậu ta lại quay sang nháy mắt với Cố Sơ: “Cố Sơ này, bình thường cô có thích xem mấy bộ phim kinh dị cửa xác gì đó không?”

Cố Sơ vừa nghe thấy cậu ta hỏi như vậy, chuyện đầu tiên nghĩ tới chính là hình ảnh máu me đầm đìa của vụ án này. Ngữ Cảnh dường như đọc được suy nghĩ của cô, cười ha ha nói: “Không sai, hôm nay sau khi cô dạo một vòng hiện trường, về nhà có xem mấy bộ phim thể loại đó vẫn ăn cơm ngon lành.”

Cố Sơ muốn nôn.

“Đi trước dẫn đường.” Lục Bắc Thần có lẽ chê cậu ta nói nhiều lời thừa thãi bèn hờ hững ra lệnh.

Ngữ Cảnh lè lưỡi, chạy về phía trước.

“Vì sao anh ấy lại tên là Ngữ Cảnh*?” Cố Sơ hỏi, cái tên thật lạ.

*Ngữ trong ngôn ngữ, Cảnh trong hoàn cảnh. Tên của Ngữ Cảnh hoàn toàn dùng nghĩa của từ ‘ngữ cảnh’ trong tiếng Việt.

“Tên tiếng Trung cậu ấy tự đặt.” Lục Bắc Thần nói.

Cố Sơ ngẫm nghĩ rồi lại nói: “Đã được người ta gọi là chuyên gia nhân loại học rồi mà ở chỗ anh vẫn chỉ là học việc, vậy em...”

Lục Bắc Thần liếc nhìn cô, anh đeo khẩu trang trắng nên cô không nhìn được khóe miệng anh có phải đã cong lên hay không. Anh giơ tay vỗ vỗ đầu cô: “Đi thôi.”

Là một khu suối nước nóng còn chưa được khai phá, cũng có thể gọi là suối nước nóng tự nhiên.

Theo như Ngữ Cảnh đo lường thì nhiệt độ nước hồ ở đây có thể lên tới 97 độ.

Sau khi Cố Sơ cùng Lục Bắc Thần và La Trì gặp mặt cũng thật sự bắt đầu đối mặt với hiện trường vụ án. Giấy phút này, cuối cùng cô cũng hiểu lời của Ngữ Cảnh. Nếu đã nhìn qua nơi đây sẽ cảm thấy mấy bộ phim kinh dị chẳng là gì.

Cả một suối nước đỏ rực một màu.

Máu cũng nước nóng hòa làm một.

Một thi thể bị cắt nát bét.

Sở dĩ gọi là ‘nát bết’ vì cách thức gây án của hung thủ cực kỳ tàn ác, xương thịt của thi thể tách rời, từng miếng thịt đang nổi lên bề mặt suối nước nóng, đã bị đun nóng tới mức mất đi màu sắc ban đầu, xương rời hẳn ra, thậm chí vụn vụn không sao tả nổi.

Có nhân viên mặc quần áo chống cháy, tay cầm lưới to đang vớt xương người dưới suối, bên cạnh suối nước là một khoảng đất trống được mở ra, thịt rữa nát ở nhiệt độ cao như thịt lợn đặt trên thớt gỗ, được xếp thành từng mảng, từng mảng.

Ngoài mùi máu nồng nặc khắp nơi còn có mùi xác thối của thi thể.

Theo gió bay khắp mọi nơi.

Mặc dù Cổ Sơ đeo khẩu trang nhưng thứ mùi này vẫn theo hô hấp của cô mặc sức ủa vào, sắc mặt của cô trở nên trắng bệch. Cô thề sau này cô không bao giờ nấu ăn bằng thịt lợn sống nữa.

La Trì bước lên, sắc mặt bực bội, châm một điếu thuốc, rít mạnh một hơi, cố gắng xua tan thứ mùi đang tấn công trong không khí rồi nói: “Bà nó chứ, mày muốn giết người thì giết văn minh một chút cho tao. Cậu nhìn mà xem, cả suối nước nóng toàn là thịt với xương, nhất là xương, chẳng còn một mảnh nào hoàn chỉnh cả, mẹ nó, toàn là vụn. Cả dòng suối lớn thế này đã vớt hai tiếng đồng hồ rồi.”

Lục Bắc Thần dường như đã quá quen với những cảnh này, sắc mặt vẫn rất bình thản. Đợi La Trì trút giận xong, anh nói nhẹ nhàng: “Có thể làm bút lục khám nghiệm tử thi rồi, bảo người của cậu tốt nhất hãy vớt tỉ mỉ một chút, đừng lãng phí thời gian của tôi.”

“Ai dám chúc phiền phức cho cậu chứ.” La Trì than vãn một tiếng sau đó nhìn sang Cổ Sơ: “Cô sao rồi?”

Cổ Sơ gật đầu, vừa định nói không sao thì cảm thấy giống như có thứ gì trào ngược lên, vội ôm miệng chạy qua một bên.

“Sao cậu nhẫn tâm đưa cô ấy tới mấy nơi này?” La Trì nhìn Cổ Sơ đang bám lấy mấy cây thủy sam gần đó, nôn thốc nôn tháo, lắc đầu thở dài: “Đừng nói là cô ấy, tôi nhìn còn chẳng chịu nổi.”

“Ai cũng có lần đầu tiên thôi.” Ngữ khí của Lục Bắc Thần rất nhạt, lúc nói anh nhìn về phía Cổ Sơ, con người bình thản, không một gợn sóng.

“Lòng dạ sắt đá.” La Trì đau lòng thay Cổ Sơ.

“Xác định thân phận thi thể rồi chứ?” Lục Bắc Thần hỏi.

La Trì thở dài, chỉ tay: “Đã bị cắt vụn đến thế này rồi muốn xác nhận cũng rất tốn công. Người báo án là một cặp tình nhân, chắc chắn là định tới đây tắm uyên ương, không ngờ lại đụng ngay xác chết. Chúng tôi đã khoanh vùng nạn nhân bước đầu nhưng tôi luôn cảm thấy thân phận của nạn nhân có vấn đề.”

Lục Bắc Thần nhìn về phía nhân viên vớt xác gần đó, không nói gì.

Có người gọi La Trì.

Bên đó đã lấy xong lời khai của cặp tình nhân, La Trì đi tới làm công việc cuối cùng. Họ bị dọa không hề nhẹ, cô gái vẫn đang phải ngồi trong xe cấp cứu ổn định lại tinh thần, sắc mặt chàng trai cũng tái nhợt, còn đang run lập cập.

Ngoại trừ việc lấy khẩu cung, La Trì còn rất nhiều công việc.

Ngoài trời lại có suối nước nóng hoang dã không có dấu vết của con người, phạm vi thăm dò hiện trường lại càng rộng hơn...

~Hết chương 198

~

199. Chương 199: Thực Tiễn Là Tiêu Chuẩn Duy Nhất Của Chân Lý Thực Nghiệm

Em phải học nhiều hơn cách dựa vào tình trạng hiện trường để lựa chọn tiêu chuẩn phán đoán. Ngừ Cảnh bước tới, lấy ngón trỏ đẩy gọng kính lên rồi nói: “Giáo sư Lục, xương còn đang được vớt lên. Tôi đi khám nghiệm thịt trước.”

Lục Bắc Thần đứng yên tại chỗ, ngừ khí lãnh đạm: “Đợi đã.”

Ngừ Cảnh không hiểu.

Lục Bắc Thần từ đầu tới cuối vẫn đang nhìn về phía Cố Sơ với nét mặt bình thản. Ngừ Cảnh nhận ra Lục Bắc Thần đang đợi Cố Sơ, trong lòng liền lo lắng thừa. Cậu ta vào phòng thực nghiệm đã ba năm rồi, biết rõ Lục Bắc Thần không phải là một người cực kỳ nhẫn nại, chỉ sợ anh sẽ giận lây sang Cố Sơ. Nhưng đợi khoảng năm, sáu phút mà vẫn không thấy anh nổi giận, cậu ta càng lúc càng thấy kỳ lạ.

Khi Cố Sơ quay lại, gương mặt gần như tái mét, không khác mấy với những người làm chứng. Thấy Lục Bắc Thần vẫn đang đứng đó đợi mình, cô cảm thấy vô cùng áy náy, cố dè nén cảm giác cồn cào sau đó đeo khẩu trang vào.

“Sao rồi?” Lục Bắc Thần hỏi.

Cố Sơ gật đầu thật mạnh: “Không sao.”

Lục Bắc Thần nhìn cô rất lâu rồi quay đầu về phía Ngừ Cảnh: “Găng tay.”

“Á?” Ngừ Cảnh ngẩn người rồi lập tức phản ứng lại rất nhanh: “Anh muốn đích thân khám nghiệm?”

Trước đây có người trong phòng thực nghiệm cùng đi theo tới hiện trường, thông thường Lục Bắc Thần không bao giờ tự động tay, trừ phi thi thể xuất hiện những vấn đề quan trọng hoặc sau khi thi thể được vận chuyển trở về phòng thực nghiệm, anh mới cầm dao.

Lục Bắc Thần không nói nhiều.

Ngừ Cảnh vội vàng đưa găng tay cho Lục Bắc Thần rồi lại nhìn Cố Sơ. Lục Bắc Thần ra lệnh: “Cho cô ấy một đôi.”

Ngừ Cảnh làm theo.

Khi nhận lấy găng tay, trái tim Cố Sơ vẫn đang đập thành thịch, dù là người hay động vật đều sẽ có tâm lý sợ hãi bẩm sinh với xác của đồng loại mình. Khi học y, giáo viên huấn luyện bọn họ chính vì muốn khắc phục nỗi sợ này nên đã bắt bọn họ tiếp xúc thường xuyên với thi thể dùng để thực nghiệm giải phẫu nhưng dẫu sao cũng không phải là đối mặt với người chết thực sự, không máu me đầm đìa khiến người ta khiếp đảm như lúc này.

Sau khi cô đeo xong găng tay, Lục Bắc Thần nói: “Lát nữa em phụ trách bản vẽ hiện trường, cụ thể phải làm thế nào anh sẽ dạy em. Ngoài ra, khi anh làm khám nghiệm sơ bộ em phải quan sát tỉ mỉ, quy trình ra sao, kết luận thế nào em đều phải ghi nhớ, lần sau anh sẽ để em tự tay khám nghiệm.”

Cố Sơ vừa nghe xong thì hòn đá trong lòng như được trút xuống. May quá, may quá, không bắt cô động vào mấy miếng thịt kia.

Ngừ Cảnh nhìn Cố Sơ bằng ánh mắt quái dị.

“Đi thôi.” Lục Bắc Thần đi về phía trước.

Cố Sơ nắm chặt tay lại, lấy lại mười hai phần tinh thần, nói gót phía sau anh. Ngừ Cảnh rảo bước, đi ngang hàng bên cạnh Cố Sơ, thì thầm: “Giáo sư Lục tận tay chỉ dạy à? Cô quá may mắn đi.”

Cố Sơ rất muốn lịch sự đáp lại anh ta mấy câu nhưng ai ngờ vừa mở miệng đã buồn nôn nên nhin không nói nữa.

Lục Bắc Thần hơi nghiêng đầu, khẽ quát Ngừ Cảnh một tiếng: “Lề mề cái gì vậy?”

Ngữ Cảnh lướt nhanh về phía trước.

Hiện trường khám nghiệm, các nhân viên chức năng đều đang bận rộn công việc của mình.

“Bảo vệ hiện trường, tiến hành quan sát xung quanh hiện trường, dựa theo tình trạng cụ thể của hiện trường để xác định phạm vi khám nghiệm và trình tự khám nghiệm... Tất cả những việc này đều có thể tiến hành đồng thời khi pháp y tới, mặc dù là công việc của La Trì nhưng những khi cần thiết, chúng ta cũng phải để ý tới những chứng cứ có thể để lại xung quanh.” Lục Bắc Thần kiên nhẫn giảng giải lần lượt cho Cố Sơ một số kiến thức cơ bản về hiện trường: “Con đường mà chúng ta đang đi đây là tuyến đường đặc biệt dành cho nhân viên khám nghiệm hiện trường, là tuyến đường chỉ định của những người chuyên trách bước vào hiện trường, đặc biệt là hiện trường một vụ án mạng thì tuyến đường chỉ định này càng đặc biệt quan trọng.”

Cố Sơ gật đầu.

Càng tiến gần về phía thi thể, thứ mùi khó ngửi lại càng nồng nặc.

La Trì và mọi người đã hoàn thành việc thu thập dấu vết. Lục Bắc Thần lấy dụng cụ ra, ngồi xuống trước miếng xác, đầu tiên quan sát đơn giản một lát, Cố Sơ biết anh đang kiểm tra ở trạng thái tĩnh. Ngữ Cảnh đưa cho cô một cuốn sổ và một cây bút. Cô ngẩng người, hỏi: “Bản vẽ hiện trường chẳng phải có thể dùng máy tính sao?”

Ngữ Cảnh nhỏ giọng nói: “Là ý của giáo sư Lục.”

Cố Sơ nhìn về phía Lục Bắc Thần.

Lục Bắc Thần đứng cách cô không xa, thế nên khi anh nói cô cũng có thể nghe rất rõ ràng. Anh quay đầu liếc nhìn cô rồi lên tiếng: “Anh cần em tự tay vẽ ra bản vẽ hiện trường, không chỉ là bản vẽ hiện trường, còn có tình trạng, hình dạng của thi thể, mức độ tổn thương. Khi anh khám nghiệm theo trạng thái động, em phải đánh dấu những điểm quan trọng, tất cả em đều phải... ghi chép, vẽ lại.”

Cuối cùng Cố Sơ cũng ít nhiều hiểu ra giá trị của cô rồi.

Chắc chắn là anh thấy cô có một ít kiến thức cơ bản về mỹ thuật, được rồi, dùng cả vào mấy việc này.

Nhưng ở hiện trường, anh là lớn nhất, đến cả La Trì cũng phải quan sát sắc mặt anh, cô nào dám nói không? Mặc dù yêu cầu này của Lục Bắc Thần hơi biến thái, phải biết rằng tự tay vẽ và ghi lại bằng máy tính là hai chuyện khác nhau. Vẽ, cần bạn phải quan sát tỉ mỉ từng chút, từng chút một.

Ông trời ơi, cô lại cảm thấy ghê rồi, nghĩ bụng lát nữa vẽ mãi, vẽ mãi đừng có nôn lên người anh nếu không thì mất mặt chết luôn.

“Chúng ta vội tới hiện trường, nhiệm vụ hàng đầu là phải đưa ra được thời gian tử vong sơ bộ của nạn nhân.” Lục Bắc Thần bắt đầu ra tay, ấn lên một trong số miếng xác trông giống như thịt bắp chân: “Cố Sơ, em nói xem, có những cách nào để phán đoán thời gian tử vong của nạn nhân?”

Cố Sơ tập trung toàn bộ tinh thần vào vụ án, trả lời: “Thông thường, đầu tiên phải quan sát vết hoen tử thi, dựa vào việc vết hoen còn có thể bai màu để phán đoán bước đầu thời gian nạn nhân tử vong là trong vòng 12 tiếng đồng hồ. Ngoài ra, có thể đo nhiệt độ tử thi, nhiệt độ của gan. Nạn nhân tử vong trong vòng 10 tiếng đồng hồ, cứ cách một tiếng nhiệt độ thi thể sẽ giảm xuống 1 độ, sau khi nạn nhân chết hơn 10 tiếng đồng hồ, cứ cách một tiếng, nhiệt độ thi thể sẽ giảm xuống 0.5 độ. Ừm... còn có thể dựa vào những thức ăn trong ruột và dạ dày của nạn nhân để phán đoán.”

Cô như một cô học trò nhỏ đang trả lời câu hỏi của Lục Bắc Thần. Lục Bắc Thần dường như để ngoài tai, mãi bận rộn chuyện của mình, rồi lại lệnh cho Ngữ Cảnh đo nhiệt độ của suối nước nóng. Sau khi phân biệt kỹ càng nội dung của miếng xác, đầu mày anh nhíu chặt.

Cố Sơ không biết anh có đang nghe hay không nhưng muốn hoàn thành nhiệm vụ này cho xong đã bèn nói tiếp: “Xét từ góc độ nội khoa, một người ăn uống theo giờ thì tiêu hóa cũng sẽ có quy luật nhất định.” Cũng may cô học y nếu không trước khi bổ sung phần kiến thức về người chết lại còn phải bổ sung thêm phần kiến thức cứu người sống. “Tử vong trong vòng khoảng 2 tiếng đồng hồ sau khi ăn thì tất cả mọi thức ăn sẽ có một mức độ tiêu hóa nhất định, đặc trưng rõ ràng nhất là thức ăn sẽ di chuyển từ trong dạ dày tới tá tràng. Tử vong trong vòng khoảng 4 tiếng đồng hồ thì trong dạ dày có thể nhìn thấy thức ăn nhuyễn. Nếu

vượt quá 6 tiếng đồng hồ thì trong dạ dày và tá tràng đều là trạng thái trống rỗng, như vậy có thể dựa theo thời gian bữa ăn cuối cùng của nạn nhân mà suy đoán ước chừng thời gian tử vong của nạn nhân.”

Cố Sơ cảm thấy mình bận rộn vô ích rồi, bèn ngược lên nhìn Ngũ Cảnh. Ngũ Cảnh giơ ngón tay cái về phía cô, khích lệ người mới học này.

“Nhiệt độ của suối nước nóng lên tới hơn 90 độ, đây sẽ không phải hiện trường đầu tiên. Nước nóng sẽ không khiến người ta mất mạng trong giây phút. Nếu hung thủ muốn ra tay ở đây, vậy thì chắc chắn phải đợi cho người bị hại chết đuối rồi sau đó mới có thể phân tách xác. Còn việc rốt cuộc nạn nhân có phải chết đuối hay không, có thể kiểm tra lượng nước tích lại trong phổi khi khám nghiệm, vết thương trên phế quản và mặt bên vết hầu.” Lục Bắc Thần lên tiếng, thanh âm chậm rãi: “Nhưng, muốn phán đoán thời gian tử vong trong môi trường nhiệt độ cao như thế này sẽ không quá chuẩn xác vì nhiệt độ cao sẽ kéo dài phạm vi của độ cứng tử thi và các chỉ số tại hiện trường. Thế nên, Cố Sơ, em phải học nhiều hơn cách dựa vào tình trạng hiện trường để lựa chọn tiêu chuẩn phán đoán.”

Thì ra chữ nào anh cũng đã nghe hết.

Cố Sơ cảm thấy mình giống như một cô học sinh chỉ biết học vẹt. Anh nói đúng, nếu nhiệt độ cao sẽ tăng tốc độ rửa nát của tử thi, vậy thì cả ba cách thức mà cô nói ra phía trên đều xuất hiện sai sót.

“Thi thể sưng tấy nghiêm trọng, mặc dù không tìm được chi bị gãy, ngón tay cũng nhăn nheo vì ngâm nước nhưng trước mắt có thể thấy các bộ phận của thi thể hoàn toàn không bị hủy hoại nghiêm trọng.” Lục Bắc Thần giơ tay lên không trung: “Thủy tinh lấy mẫu.”

Ngũ Cảnh vội vàng tiến lên, nhưng bỗng nghe Lục Bắc Thần: “Cố Sơ, em tìm đi.”

Cố Sơ lập tức bước tới, lấy ra một mảnh thủy tinh từ trong hộp dụng cụ đưa cho Lục Bắc Thần. Anh liếc nhìn, kiên nhẫn nhắc: “Lấy mẫu cần hai mảnh.”

“À... em xin lỗi.” Cố Sơ liên tục xin lỗi, cảm thấy xấu hổ vô cùng, lập tức lấy thêm một mảnh nữa đưa anh.

“Lấy phần da lồi lên từ đường vân ngón tay của nạn nhân, dùng mảnh thủy tinh kẹp chặt. Chúng ta cần phải bảo vệ được các bộ phận có liên quan của nạn nhân trong thời gian ngắn nhất vì những bộ phận này sẽ bị phá hủy thêm một bước nữa, bảo vệ được trong thời gian nhanh nhất thì cũng sẽ tìm ra được những thông tin có lợi với chúng ta nhanh nhất.” Lục Bắc Thần ra hiệu cho cô tiến lên, tay anh cầm công cụ, lấy những bộ phận liên quan của nạn nhân một cách cẩn trọng và thuần thục.

Cố Sơ gật đầu, vội vàng đánh dấu những điểm quan trọng này lên sổ phác họa.

Chỉ có điều dạ dày vẫn đang không ngừng cuộn trào, cô dè xuống hết lần này tới lần khác.

“Độ cứng tử thi, vết hoen tử thi, nhiệt độ thi thể và thức ăn còn sót lại trong dạ dày đều là những thứ cơ bản nhất nhưng không phải tiêu chuẩn toàn năng để đo lường thời điểm tử vong. Lấy độ cứng của tử thi để đánh giá sẽ chịu ảnh hưởng của rất nhiều nhân tố, ví dụ như nhiệt độ hiện tại của môi trường xung quanh, thế nên dùng độ cứng tử thi để đoán định thời gian tử vong đối với nạn nhân này giá trị cực kỳ nhỏ. Hướng hồ hiện tại xác đã bị chia tách vụn vặt, một bộ phận xương còn đang phải vớt lên. Dưới nhiệt độ cao này, có lẽ chưa tới 12 tiếng đồng hồ, nhiệt độ của thịt đã đạt tới mức độ ngang bằng với nhiệt độ môi trường rồi, thế nên không có quá nhiều tác dụng. Ban nãy Ngũ Cảnh đã đo nhiệt độ của suối nước. Chúng ta chỉ có thể căn cứ vào tình trạng hiện thời để đưa ra một khoảng thời gian đại khái, tiện cho đám La Trì nhanh chóng triển khai điều tra.” Nói tới đây, Lục Bắc Thần đứng dậy, giao những đồ vật lấy được trong tay cho Ngũ Cảnh, cậu ta lập tức cất đi.

Anh tháo găng tay ra, nói tiếp: “Ngũ tạng của nạn nhân còn đang được vớt, dù có học vẹt đầu tiên em cũng phải xem xem điều kiện có cho phép hay không.”

Cố Sơ cúi gằm, lần này thực sự trở thành cô học sinh bị thầy giáo chủ nhiệm răn dạy rồi phạt đứng. Cô lí nhí đáp: “Em hiểu rồi... em xin lỗi.”

Kỳ thực ngữ điệu của Lục Bắc Thần đúng là có hơi nghiêm túc một chút nhưng anh không có ý quở trách cô, chỉ muốn cô ghi nhớ thế nào gọi là phân tích tình hình mà thôi. Thấy cô như vậy, anh chợt mỉm cười, chỉ có điều có khẩu trang che bên ngoài, không ai nhìn thấy.

La Trì đi tới, quan sát cảnh này: “Yo ho, thế là ý gì? Dạy bảo tại hiện trường?”

Cổ Sơ càng cúi đầu thấp hơn.

Lục Bắc Thần mặc kệ La Trì, trở lại với giọng nói lãnh đạm thường ngày: “Nhận định ban đầu thời gian tử vong của nạn nhân đã quá nửa tháng, thời điểm tử vong cụ thể và nguyên nhân tử vong cần phải khám nghiệm sâu thêm mới có thể kết luận.”

“Chết quá nửa tháng?” La Trì sửng sốt: “Không thể nào, nhiệt độ của nước suối này gần tới 100 độ rồi, một cái xác được ngâm nửa tháng ở đây đã nát bét lâu rồi.”

Cổ Sơ cũng thẳng thốt, suy đoán của Lục Bắc Thần vượt ra khỏi tưởng tượng của cô.

“Tôi nghĩ cậu cũng biết đây không phải hiện trường đầu tiên.” Đôi mắt anh phía trên chiếc khẩu trang bình tĩnh mà trong sáng.

“Dĩ nhiên.” Đây là suy luận cơ bản nhất, đương nhiên La Trì cũng biết.

Khi khám nghiệm hiện trường không phát hiện dấu vết giằng co, nếu lập mưu sát hại thì xung quanh suối nước nóng cũng phải có dấu máu, mảnh xác thậm chí là mảnh xương, muốn xóa sạch tất cả mọi dấu vết ở một nơi ngoài trời như thế này tính khả thi rất thấp, nạn nhân không có quần áo, lại càng không chạy tới một nơi nhiệt độ cao như vậy giữa mùa hè oi ả để ngâm nước nóng, thế nên, khả năng cao đây chỉ là địa điểm vứt xác.

“Quan sát chỗ vụn xương được vớt lên, có lẽ xương của nạn nhân vẫn luôn được ngâm trong nước nhưng thịt thì sau này bị người ta ném vào. Thịt có dấu hiệu đông đá sau đó lại tan rã, sau khi làm lạnh thì được cho vào nước nóng sẽ tăng nhanh hiện tượng thối rữa. Nhưng cũng may phát hiện kịp thời, coi như có thể lấy được một số manh mối trên các bộ phận. Nếu chỉ xét riêng miếng thịt, đích thực đã khoảng nửa tháng.”

Cổ Sơ nắm bắt được điểm nhạy cảm trong lời nói của Lục Bắc Thần, hỏi: “Thế nào gọi là nếu chỉ xét riêng miếng thịt?”

“Vì một khi xảy ra tình huống thịt tách rời khỏi xương cần phải khám nghiệm thêm một bước mới có thể biết được thịt và xương có phải của cùng một người hay không.”

“Hả?” Cổ Sơ hoảng sợ tròn tròn hai mắt, lắp bắp nói: “Cũng... Cũng tức là nói rằng dưới suối nước nóng này còn có thể có hai người?”

“Có lẽ còn nhiều hơn.” Lục Bắc Thần cho cô một đáp án còn kinh hoàng hơn.

Cảm giác muốn nôn của Cổ Sơ càng thêm mãnh liệt.

Sắc mặt La Trì trở nên nặng nề.

Lục Bắc Thần một lần nữa đeo găng tay vào, cúi xuống nhặt lên một mẫu xương cực nhỏ. Cô không nhìn ra đó là xương của bộ phận nào trên cơ thể. Anh bày nó ra trước mặt cô rồi nói: “Em biết pháp y phân thành rất nhiều loại phải không?”

Cổ Sơ gật đầu, cô biết có pháp y thực vật học, lại có pháp y côn trùng học, còn cả pháp y vi sinh vật học... Còn Lục Bắc Thần là pháp y nhân chủng học. Nói theo cách của Lục Bắc Thần, cách lý giải phổ thông nhất của pháp y nhân chủng học là dựa vào xương cốt để phán đoán xem đó có phải là xương người hay không, sau khi chắc chắn đó là xương người mới tiến hành khám nghiệm tiếp để cung cấp thông tin về xác chết cho cảnh sát.

“Nếu chỉ là một thi thể bình thường thì chỉ cần tìm pháp y là đủ nhưng khi đối mặt với cả một đồng xương thậm chí là xương trắng thì pháp y đành bó tay, lúc này cần pháp y nhân chủng học tiến hành giám định xương cốt. Đương nhiên, ở Trung Quốc, mỗi một pháp y đều sẽ chuẩn bị ỉnh kiến thức về nhân chủng học, đây là một môn khoa học chuyên ngành cần các pháp y đều phải nắm vững, tiện cho việc trong tình huống cực kỳ khó khăn tại hiện trường cũng có thể tiến hành phán đoán những đặc trưng của xương người, răng, lông tóc và cơ mặt.” Lục Bắc Thần đặt một đoạn xương nhỏ trong tay, hỏi cô: “Đoạn xương trong tay anh đây là một đoạn nhỏ thuộc phần xương sống lưng của động vật, không thuộc về xương người. Có nghĩa là,

dưới suối nước nóng này ngoài xương cốt của người ra còn có xương động vật, đây có lẽ là một thủ đoạn của hung thủ để làm lẫn lộn điều tra.”

“Xương động vật?” Cố Sơ vô thức nhìn xuống mặt đất. Thì ra ban nãy khi cô còn đang đọc thuộc lòng một số kiến thức pháp y thì anh đã nhanh chóng tiến hành phân loại số vụn xương đã được vớt lên. Miếng xương trong tay anh được lấy lên từ đồng xương được ký hiệu là “B”. Xem ra đồng xương B đều là một số xương động vật.

“Em từng học y, mặc dù không thể lập tức phân biệt được xương người và xương động vật nhưng em có lẽ vẫn biết những kiến thức cơ bản. Thế nên, hãy nói anh nghe xem vì sao mẫu xương trong tay anh không phải xương người?”

Cố Sơ ngẫm nghĩ rồi lập tức trả lời: “Điểm khác biệt lớn nhất tại xương sống của người và động vật là lỗ đốt sống của người khá lớn, mặt khớp và sụn khớp vì lực hoạt động nhỏ thế nên không phát triển.”

Dường như Lục Bắc Thần rất hài lòng: “Đây là suy đoán dựa trên hình thái của khung xương. Ở hiện trường sẽ càng ngày càng nhiều những mảnh xương gãy, ngoài việc dùng kiểm tra bằng số liệu DNA ra, chúng ta còn có thể lợi dụng máy quét và quan sát độ lớn nhỏ, hình thái của ống Havers trong mảnh xương để đoán ra thuộc tính của nó. Việc này quan trọng hàng đầu vì chúng ta cần suy luận ra đặc trưng của nạn nhân một cách nhanh nhất, như vậy phía cảnh sát cũng có thể thu hẹp phạm vi điều tra lại.”

Cố Sơ bừng tỉnh ngộ.

“Ngoài ra, trở lại vấn đề thời điểm tử vong ban nãy.” Lục Bắc Thần đặt mẫu xương về vị trí cũ rồi lại tháo găng tay: “Nếu tình hình của thi thể không lạc quan, không có lợi cho việc đoán định thời điểm tử vong cụ thể thì em còn có thể lợi dụng cây cối, côn trùng xung quanh, thậm chí là những vi sinh vật trong cơ thể nạn nhân... Ngoài những thứ này, càng có thể thông qua những thay đổi hóa học của nạn nhân, những biến đổi của các bộ phận và những thay đổi hóa học của các enzym để tiến hành suy đoán. Đương nhiên, đây là phần cần làm trong phòng thực nghiệm, anh sẽ đích thân dạy em ở đó.”

Nghe xong câu này, Cố Sơ chợt phấn khích, anh định đưa cô tới phòng thực nghiệm sao?

Đầu óc cô bắt đầu tưởng tượng đủ mọi tình huống.

Tâm tình La Trì càng ngày càng mệt mỏi. Nghe Lục Bắc Thần nói vậy thì áp lực công việc của anh ấy chưa bao giờ lớn đến vậy. Nếu không phải chỉ là một thi thể thì cũng có nghĩa còn nhiều người bị giết hơn nữa.

“Nạn nhân có chết trong tư thế phòng ngự hay không còn phải xem tình hình xương cốt.” Lần này Lục Bắc Thần nhìn về phía La Trì và nói: “Dù sao cậu cho tôi một ít thịt vụn cũng chẳng có ý nghĩa gì, các cậu phải khẩn trương lên.”

“Cậu cũng thấy đấy, mọi người đều đang dốc hết sức.” La Trì thở dài.

Lục Bắc Thần nhìn chằm chằm suối nước nóng, ánh mắt nặng nề, một lúc sau nói: “Vớt như vậy cũng sẽ để sót chứng cứ.”

“Vậy phải làm sao?”

Lục Bắc Thần quay đầu nhìn La Trì, không lên tiếng ngay. La Trì bị anh nhìn đến nổi cả người thiếu tự nhiên, có một tia cảnh giác đang mon men lan dần, chỉ vào anh: “Cậu... không lẽ lại nghĩ ra mấy cách hao người tốn của nào rồi?”

“Chỉ còn cách rút cạn nước suối mới có thể bảo vệ hiện trường một cách tốt nhất.” Lục Bắc Thần từ tốn nói.

La Trì cảm thấy đầu như sắp nứt ra, chỉ còn thiếu nước quỳ xuống lạy anh: “Đại ca ơi, đây là suối nước nóng tự nhiên, sao nói rút cạn là rút cạn được?”

“Có thể.” Lục Bắc Thần đáp nhẹ tênh: “Chặn nguồn nước lại, việc rút cạn sẽ dễ dàng hơn.”

La Trì nuốt nước bọt, nét mặt u ám: “Đây là một công trình không hề nhỏ.”

“Muốn phá án còn ngại phiền?”

La Trì không nói nữa, nghĩ bụng tuy là suy nghĩ của Lục Bắc Thần có bạo dạn nhưng cũng chỉ còn cách này mới có thể lấy được chứng cứ tốt nhất.

Bên kia, nhân viên vớt xác giờ cái lưới to lên, hét ầm về phía này: “Thưa sếp, đã tìm thấy một số nội tạng!”

Bên này, Cố Sơ vừa nghe xong lập tức không nhẫn nhịn được nữa, còn chưa kịp chạy đi thì “ọc” một tiếng đã nôn ngay, toàn bộ bắn hết lên... chiếc áo blouse trắng của Lục Bắc Thần...

~Hết chương 199

~

200. Chương 200: Không Sợ Mất Mặt, Chỉ Cần Đừng Mất Mạng

Những người làm việc cho anh đều xuất sắc như vậy, nhưng mà em... lần đầu tới hiện trường đã làm anh mất thể diện rồi. Tất cả mọi thứ hình như đều đứng hình.

Ngữ Cảnh vốn định tiến lên báo cáo công việc bỗng chốc sững người, một tay vẫn đang dờ ra giữa không trung, cái miệng há cực lớn, nhìn cảnh tượng trước mắt. La Trì đang gọi điện thoại, sau khi nghe thấy tiếng hét kinh hoàng của mọi người bèn quay đầu lại nhìn, cũng sững sốt, bỗng quên luôn cả việc gọi điện. Còn các nhân viên cảnh sát và các nhân viên khám nghiệm hiện trường khác toàn bộ đều bàng hoàng, đồng loạt nhìn hết về bên này.

Ngay cả Lục Bắc Thần vốn quen bình thản, giỏi kiềm chế cũng cứng đờ người.

Chỉ có Cố Sơ ở trạng thái động, bám chặt vào người anh như một con rái cá, khẩu trang đã không còn tác dụng gì nữa, một bên treo bên tai, một bên thả rơi tự do, còn đang đung đưa qua lại cùng hành động nôn mửa của cô.

Cả chiếc áo blouse sạch bong của Lục Bắc Thần cứ thế bị hủy hoại.

Trước ngực, cánh tay, vạt áo, thậm chí là cổ áo đều bị trận nôn 360 độ của Cố Sơ khiến cho người ngoài không dám nhìn thẳng.

Nhưng mà anh hoàn hồn trở lại nhanh hơn những người khác, một tay ôm lấy Cố Sơ không ngừng nôn thốc nôn tháo, quay đầu nhìn về phía Ngữ Cảnh: “Cậu qua đây.”

Lúc này Ngữ Cảnh mới ngớ ra, vội vàng tiến lên, trong bụng đoán chắc sẽ phải giúp Lục Bắc Thần tiếp nhận ‘củ khoai lang nóng’ Cố Sơ này rồi. Rồi cậu ta lại xoay chuyển suy nghĩ, chuyển qua lo lắng sâu sắc cho tiền đồ của Cố Sơ, nôn vào người một giáo sư Lục người khác còn không dám đắc tội, anh liệu có giữ cô lại không?

“Giáo sư Lục, tôi lập tức đưa cô ấy...”

“Ở đây giám sát, nhớ kỹ, tôi cần toàn bộ xương cốt.” Lục Bắc Thần bình tĩnh dặn dò công việc. Trong lòng anh, Cố Sơ vẫn còn đang nôn.

“Dạ? À...” Ngữ Cảnh vội vàng gật đầu rồi lại nhìn sang Cố Sơ, đúng lúc cô lại phun thêm một miếng vào người Lục Bắc Thần, khiến Ngữ Cảnh nhìn cũng thấy thảm không sao tả xiết. Cậu ta hắng giọng: “Thế thưa giáo sư, quần áo của anh...”

“Cởi áo của cậu ra.”

Ngữ Cảnh sững người, rất lâu sau mới hiểu ra, vội vàng cởi chiếc áo blouse của mình. Lục Bắc Thần đón lấy nhưng lại thay cho Cố Sơ, ném cho Ngữ Cảnh chiếc áo cũng dính bẩn trên người cô.

La Trì cũng đã tỉnh táo lại khỏi cơn sốc, bước lên nở nụ cười gian xảo: “Tôi nói đúng chưa, làm gì có ai ép người như cậu? Cho dù hôm nay cậu có đem theo một bác sỹ ngoại khoa với mười mấy năm kinh nghiệm lâm sàng cũng nôn mửa.”

Lục Bắc Thần nhận ra vẻ cười cợt của anh ấy, thản nhiên nói: “Cứ một tài xế cho tôi.”

“Ấy? Đừng có nói với tôi cậu bắt xe qua đây?” Mặc dù nói vậy nhưng La Trì vẫn gọi cấp dưới tới.

Lục Bắc Thần tăng thờ vẻ mặt xem trò vui của La Trì, ném chìa khóa cho người cấp dưới rồi nói: “Nếu muốn cười thì bây giờ cười cho đã đi, lát nữa ngấm cả một tuổi nước toàn xác chết, tôi sợ cậu sẽ khóc thét đó.”

La Trì ghen lời vì câu nói của anh, tới khi Lục Bắc Thần dìu Cố Sơ đi xa rồi mới tỉnh lại, đứng tại chỗ giậm chân bình bịch: “Lục Bắc Thần! Con mắt nào của cậu nhìn thấy tôi khóc hả?”

Ngữ Cảnh vẫn còn đang ôm chiếc áo blouse của Cố Sơ, thở dài nhìn về phía Lục Bắc Thần đi khuất, chân thành nói: “Haiz, giáo sư Lục của chúng ta cuối cùng cũng có chút tình người rồi, làm tôi hết hồn, còn tưởng Cố Sơ tiêu đời rồi chứ.”

“Cậu ta có tình người á?” La Trì rốt cuộc đã tìm được đối tượng để công kích, cười vừa gian vừa xấu xa: “Đổi lại là cậu nôn đầy người cậu ta mà xem? Cậu không chỉ tiêu đời thôi đâu mà còn tàn phế đó.”

“Hả...” Ngữ Cảnh rùng mình...

Chuyện gì là xấu hổ nhất?

Đó là mất mặt ngay trước mặt nam thần.

Dĩ nhiên, câu này là Tiêu Tiểu Tiêu từng nói với cô. Theo như Tiêu Tiểu Tiêu kể, cậu ấy đã từng uống sữa trước mặt nam thần, để tỏ ra đáng yêu bèn cắn ống mút, uống từng ngụm, từng ngụm nhỏ, ngăn không cho lúc hút vào phát ra âm thanh, cậu ấy đã bóp hộp sữa, để sữa tự theo ống hút tràn vào cổ họng. Kết quả khi đó có người nói đùa, Tiêu Tiểu Tiêu không nhịn được, phát huy bản chất, cười phì một tiếng sau đó cậu ấy quên mất ngón tay mình vẫn còn đang bóp hộp sữa. Kết quả, sữa như vòi phun nước phun đầy vào mặt cậu ấy.

Nam thần của Tiêu Tiểu Tiêu là Kiều Vân Tiêu.

Còn nam thần của cô... là Lục Bắc Thần.

Bây giờ cô cũng đang xấu hổ trước mặt anh, có điều thứ cô phun ra không phải sữa mà kết quả cũng không giống nhau. Tiêu Tiểu Tiêu tự phun lên mặt mình còn cô... phun hết lên người Lục Bắc Thần.

Trận nôn ấy hết như mở vòi nước, cô gần như nôn hết cả dịch mật ra ngoài, cứ thế dựa vào Lục Bắc Thần, nôn không dứt.

Anh cũng không trốn tránh, cứ như một cây cổ thụ đứng đực ra đó, mặc cho bản thân trở thành một cái thùng rác.

Cố Sơ thề rằng cô tuyệt đối không cố ý, không có ý định trả thù gì hết.

Nhưng Cố Sơ cũng dám thề gương mặt Lục Bắc Thần chắc chắn đã tái mét. Mặc dù cô chỉ mãi nôn không thể nhìn biểu cảm của anh, mà thực chất là không dám nhìn. Cô càng không dám nhìn những người khác. Tuy trời đã tối nhưng ánh đèn sáng trưng như ban ngày, cộng thêm Lục Bắc Thần vốn đã được mọi người chú ý, muốn không ai nhìn thấy cũng khó.

Cô không những tự khiến mình mất mặt mà còn khiến cả Lục Bắc Thần mất mặt.

Cố Sơ cứ thế nôn về tới tận nhà.

Dọc đường Lục Bắc Thần luôn đưa nước cho cô nhưng bất luận uống bao nhiêu cô vẫn nôn ra bấy nhiêu.

Buổi tối cô nằm mơ thấy rất nhiều thứ.

Toàn là mấy cái xác bị chặt chém tươi rói, hoặc là máu chảy đầm đìa, hoặc là xương trắng ghê rợn, sau đó lại nằm mơ thấy Cố Tư. Nó bị người ta đẩy một nhát xuống vũng nước sôi sùng sục rồi lập tức tan ra trong khoảnh khắc.

Khi Cố Sơ hét âm lên rồi tỉnh lại, một khe hở của rèm cửa đã có ánh nắng chiếu vào, từng giọt mồ hôi men theo trán chảy xuống, ướt đầm mái tóc, vấy ngũ cũng dính chặt vào sống lưng, cực kỳ khó chịu.

Cửa phòng ngủ được đẩy ra, là Lục Bắc Thần nghe thấy tiếng động. Anh bước tới, sau lưng là ánh sáng từ phòng khách hắt vào. Anh đứng ngược chiều sáng, cả chiếc bóng cao lớn tựa như một vị thần.

“Nằm mơ à?” Anh ngồi xuống, lấy khăn giấy lau mồ hôi cho cô.

Cố Sơ gật đầu: “Em mơ thấy Cố Tư rơi xuống một suối nước nóng, sau đó lập tức tan chảy.” Nói tới đây, cô bất chợt rùng mình, nhớ lại cảnh tượng tối qua bỗng nhiên cảm thấy gió lạnh thổi qua.

Lục Bắc Thần nhìn cô lắc đầu: “Không khoa học, cứ cho là suối axit thì cũng không tan trong khoảnh khắc.”

Cố Sơ kinh sợ nhìn anh, một lúc sau mếu máo: “Em nằm mơ mà, nằm mơ còn cần gì lý trí chứ.”

Lục Bắc Thần há hốc miệng, nhất thời dở khóc dở cười. Anh xoa đầu cô nói: “Được, em nói kiểu gì cũng được.” Dứt lời, anh đứng dậy đi tới trước cửa sổ, kéo rèm cửa ra.

Ánh nắng rực rỡ sớt sáng ủa vào phòng.

Tiết trời hôm nay rất đẹp, nắng chan hòa khiến cả căn phòng trở nên sáng sủa, lan tới tận bên giường. Cố Sơ cảm thấy cái lạnh lẽo nơi sống lưng đã từ từ tan đi.

Cô quay đầu liếc nhìn giờ, cô ngủ thêm một tiếng so với bình thường.

Có lẽ tại tối qua vừa kinh hãi vừa nôn mửa, bây giờ cô vẫn cảm thấy đầu óc quay cuồng.

“À...” Cô ấp úng.

Lục Bắc Thần quay trở lại giường, nhìn cô không nói, đợi cô lên tiếng. Cố Sơ liếc nhìn anh, một lúc sau mới nói một cách khó khăn: “Tối hôm qua... có phải mất mặt lắm không?”

Anh không giận cũng không trách cô, bình tĩnh đáp một câu: “Vấn ớn, chỉ là tất cả mọi người có mặt ở đó đều biết chuyện giáo sư Lục bị cô trợ lý anh ấy mời về nôn ra đây người.”

Nói vậy càng khiến Cố Sơ không biết giấu mặt đi đâu.

Cảnh tượng tối qua chắc cả đời khó quên.

Cô mơ hồ nhớ rằng mình cứ thế bám chặt lấy anh mà nôn. Cuối cùng anh ôm lấy cô, hình như còn căn dặn Ngũ Cảnh mấy việc, ngũ khí từ tổn rồi còn chào La Trì sau đó đưa cô lên xe ra về.

“Anh giận lắm phải không?” Cố Sơ dè dặt hỏi.

“Giận gì chứ?” Anh cười.

“Những người làm việc cho anh đều xuất sắc như vậy, nhưng mà em... lần đầu tới hiện trường đã làm anh mất thể diện rồi.” Cố Sơ cúi gằm.

Ánh mắt anh rất ôn hòa, không còn nghiêm nghị như tối qua ở hiện trường: “Ai mà chẳng có lần đầu.”

“Lần đầu tiên anh tiếp xúc với hiện trường cũng vậy ư?” Cố Sơ chỉ muốn tìm một sự cân bằng tâm lý.

Nụ cười mím trên môi Lục Bắc Thần đóng băng trong giây lát, cảnh tượng máu và thịt lẫn lộn bỗng hiện lên trong đầu anh, như một chiếc kim bất ngờ đâm anh đau nhói, ánh mắt chợt tối đi.

“Bắc Thần?” Cố Sơ ghé sát lại gọi anh.

“Cũng tạm.” Ánh mắt Lục Bắc Thần dừng trên gương mặt cô rất tự nhiên, nụ cười lan vào tận đáy mắt.

Một vẻ mặt nhẹ nhàng như gió giống như biểu cảm của anh chưa từng thay đổi. Nhưng Cố Sơ ban nãy nhìn thấy rất rõ ràng, tuyệt đối không phải cô hoa mắt, ánh mắt anh ánh lên chút lạnh lẽo, chỉ là nó lướt qua rất nhanh nhưng nhất định là sự thật.

“Em còn kiên trì được không?” Lục Bắc Thần thấy cô cứ nhìn mình chằm chằm, nụ cười càng thêm đậm, sát lại gần cô hỏi.

Môi của hai người rất gần nhau, hơi thở quấn bện sát sao.

“Ừm.” Cô cảm thấy trong đôi mắt anh có thứ gì mê hoặc cứ dụ dỗ cô. Cô bắt giác gần anh hơn, rồi nhớ lại hành vi của mình tối qua, tình yêu dành cho anh càng thêm mãnh liệt, cô ôm lấy cổ anh, nép vào lòng anh: “Sau này em sẽ không khiến anh mất mặt nữa.”

Anh cười khê, giơ một tay ra xoa đầu cô: “Mất mặt không đáng sợ, chỉ cần không mất mạng là được.”

Cô ngẩng lên nhìn anh.

“Tại anh sốt ruột quá rồi.” Lục Bắc Thần không cười nữa, ánh mắt dần trầm tĩnh lại, giơ tay quyền luyện phác họa đôi mày xinh đẹp của cô: “Hoặc anh nên nghĩ tới chuyện để em tiến dần từng bước một.”

“Em làm được mà.” Cố Sơ cố chấp nói một câu, sau đó càng ôm anh chặt hơn: “Cứ dạy em theo cách của anh đi, chỉ cần là anh dạy em, em nhất định sẽ học được.”

Lục Bắc Thần cười khê, giơ tay phải lên, vừa chạm vào tóc cô, cả bàn tay anh bỗng run lên. Nụ cười đóng băng nơi khóe môi, anh nhìn chăm chăm bàn tay phải của mình, tay lại run lên lần nữa, không thể kiểm soát được. Sắc mặt anh lặng lẽ chuyển lạnh. Anh đột ngột nắm chặt tay lại, rồi thả ra như vậy mới làm dịu đi phần nào...

~Hết chương 200

~

201. Chương 201: Lời Nhắc Nhở Của Rối Gổ Đèn Xanh

Rời xa anh ta, mau chạy đi, nguy hiểm! Cố Sơ hoàn toàn không phát hiện ra sự thay đổi của Lục Bắc Thần, cô dựa vào lòng anh, chút kinh hãi nhỏ nhất còn sót lại trong lòng cũng tan đi hết. Tình yêu dài lâu nhất của người phụ nữ dành cho người đàn ông chính là sự ngưỡng mộ. Anh là người quyền uy của lĩnh vực này, là người uyên bác trong ngành nghề này, là chuyên gia được rất nhiều người kính nể, vậy mà cô có thể gần gũi anh đến vậy, nghĩ tới lại càng cảm thấy vinh hạnh, càng ôm anh chặt hơn.

Lục Bắc Thần lại lẳng lẳng vòng tay qua người cô, cúi xuống hôn cô rồi nói: “Anh phải quay lại phòng thực nghiệm một chuyến.”

“Đã vớt hết xương lên rồi sao?” Cố Sơ vội hỏi.

Lục Bắc Thần gật đầu.

“Thực sự đã rút cạn suối nước nóng?” Cố Sơ kinh hoàng.

“Đây là cách tốt nhất.”

Mặc dù Cố Sơ không chuyên nghiệp nhưng cũng có thể tưởng tượng ra những nhân viên cảnh sát đó đã bận rộn đến khuya thế nào, bắt giác cô cảm thấy kính phục những người như La Trì từ tận đáy lòng.

“Em không khỏe trong người, ở nhà đợi anh.” Lục Bắc Thần đứng dậy.

Cố Sơ ngồi lại trên giường, cả người đờ ra, câu nói trong lòng suýt nữa thì buột miệng thốt lên. Cô cũng muốn tới phòng thực nghiệm. Hơn nữa từ sự xuất hiện của Ngư Khương, Ngử Cảnh, cô có thể suy đoán rằng anh chắc chắn đã điều những nhân viên chủ lực của phòng thực nghiệm tới Thượng Hải.

Cô là trợ lý của anh, lẽ nào không có tư cách vào đó hay sao?

Là cô ích kỷ, cô muốn can dự vào cuộc sống của anh, công việc của anh, toàn bộ! Cô muốn hiểu rõ tất cả về anh!

Nhưng, điều kiện tiên quyết là anh phải cho phép.

Lục Bắc Thần thấy cô cứ ngẩn ngơ ngồi đó, hiểu nhầm rằng cô giận anh không ở lại với mình. Anh chải lại mái tóc của cô, nói: “Anh sẽ cố gắng về nhanh.”

Trong lòng cô hiểu rõ, đây là một lời hứa không thể thực hiện được.

Lúc anh tập trung vào làm việc sẽ như thế nào cô ít nhiều vẫn thấu hiểu. Có lúc cô cảm thấy anh là người sinh ra để minh oan cho người chết, thế nên mới chuyên chú như vậy.

“Em không sao.” Cố Sơ cắn môi dưới, khẽ đáp một câu rồi đẩy anh: “Anh mau đi đi.”

Lục Bắc Thần véo nhẹ cằm cô, cúi người, đặt lên một nụ hôn phớt rồi quay người đi ra khỏi phòng ngủ.

Trong phòng ngủ không còn Lục Bắc Thần, Cố Sơ bỗng dưng cảm thấy lạnh lẽo. Cô cố gắng hít thở, muốn nắm bắt một chút hơi thở cuối cùng thuộc về anh tại đây nhưng chẳng mấy chốc nó cũng tan biến rồi mất hẳn. Cảm giác dựa dẫm tận đáy lòng lôi kéo cô, khiến cô sốt sắng bước xuống giường.

Lục Bắc Thần đang ở trong phòng thay đồ mặc áo sơ mi.

Cánh cửa tủ quần áo còn chưa đóng, tủ bên tay phải treo toàn những chiếc sơ mi đã được là phẳng phiu. Anh là người không thích mặc những chiếc áo sơ mi nhiều màu cho lắm, thế nên không nhạt hẳn thì cũng đậm hẳn. Chiếc nào cô cũng tỉ mỉ là ủi, sau đó treo hết lên. Trong lúc làm việc, về cơ bản anh đều ăn mặc rất chỉnh tề, chỉ khi ở nhà hoặc hiếm hoi có lúc nghỉ ngơi anh mới mặc quần áo thoải mái rộng rãi. Thế nên Cố Sơ cũng là nhiều sơ mi, áo vest hoặc quần Âu cho anh nhất.

Mỗi lần là, trái tim lại ngập đầy hạnh phúc.

Cô thường chủ động tự nhủ, đây thực chất là cuộc sống vợ chồng đơn giản nhất, nhưng cô cũng lập tức đỏ mặt, nghĩ tới nếu có một ngày Lục Bắc Thần từ bạn trai trở thành chồng mình, con tim bé nhỏ như bồ câu của cô lại nhộn nhạo không yên.

Cô thích ngắm anh mặc những chiếc áo được là cô là phẳng, như vậy cô sẽ cảm thấy anh là người đàn ông của mình.

Phòng thay đồ là có nhiều gương nhất, bóng hình thẳng tắp phản chiếu trong gương. Chỉ có điều anh vẫn chưa cài cúc, đập vào mắt Cố Sơ là những cơ bắp rắn chắc và những đường nét trôi chảy. Cô không bước vào mà dựa bên cạnh cửa, chỉ nhìn, không nói gì.

“Sao thế?” Lục Bắc Thần vừa cài cúc vừa hỏi.

“Không có gì.” Cố Sơ tựa trán lên khung cửa, chậm chạp nói: “Ngắm anh không được à?”

Khóe miệng Lục Bắc Thần bắt giác cong lên.

Có bóng nắng hắt lên bề vai dài rộng của anh, tia sáng phản chiếu ra trong gương càng thêm gay gắt. Lục Bắc Thần đứng trong quang sáng, lại còn mặc một chiếc sơ mi trắng, chất liệu áo cực tốt để lại những đốm sáng vụn vặt, cả người anh dường như được bao trùm trong vàng sáng ấy. Sau khi cài xong cúc áo, anh gơ tay cài cúc cổ tay. Khi anh hơi cúi đầu, sống mũi cao thẳng dường như chia cắt những tia sáng, khiến một bên mặt quay về phía cô trở nên góc cạnh, làm cho trái tim đập loạn xạ.

Cố Sơ cảm thấy mình như một cô gái háo sắc.

Cứ nhìn anh như vậy bỗng có một cảm giác lâng lâng, cả người như chìm lên những tầng mây. Không, người đứng trên mây là Lục Bắc Thần, cô chính là người ngược nhìn.

Lục Bắc Thần đã thay xong quần áo, vò đầu cô rồi đi ra khỏi phòng thay đồ. Cô như một chú chó Pug, loẹt quẹt chiếc dép lê theo sau lưng anh. Anh thay giày ngoài cửa ra vào, nói với cô: “Tối em muốn ăn gì?”

Cố Sơ đặt chiếc cặp tài liệu lên bàn tay đang gơ ra của anh, lẩm bẩm: “Chẳng muốn ăn gì cả, không có tâm trạng.”

“Hử?”

“À... anh không cần lo cho em, trong nhà còn nhiều đồ lắm.” Cố Sơ lập tức đổi giọng.

Lục Bắc Thần nhìn cô một lúc lâu, mỉm cười không nói gì, cầm chìa khóa xe, quay người rời đi.

Cố Sơ ủ rũ đứng đó, cúi gằm, tự cảm thấy hận bản thân. Nếu mở lời xin anh, liệu anh có đưa cô tới phòng thực nghiệm không? Thật ra chẳng phải cô tò mò phòng thực nghiệm trông như thế nào, chỉ là cô không muốn còn có một không gian nào đó thuộc về anh mà không thuộc về cô.

Cảm giác này rất khó chịu.

Nhưng mà nghĩ lại thì Lục Bắc Thần chính là tên lừa đảo!

Tối qua rõ ràng anh nói sẽ dạy cô một số thứ trong phòng thực nghiệm, kết quả thì sao? Hại cô phần khích bao nhiêu lâu.

Không có tiếng sập cửa như chờ đợi, đây là thực tế Cố Sơ phải đứng đấu tranh nội tâm rất lâu mới nhận ra. Cô ngẩng lên, bỗng thấy Lục Bắc Thần đã quay trở lại, đứng trước cửa nhìn cô mỉm cười.

“Anh... không phải đã đi rồi sao?” Cô có chút háo hức.

Lục Bắc Thần đứng vắt vẻo cạnh tường: “Em cũng có thể theo anh tới phòng thực nghiệm, nếu em cảm thấy rảnh rỗi quá.”

Một câu nói đã châm lên ngọn lửa hy vọng trong Cố Sơ. Cả người cô đều trở nên hưng phấn, vui tới mức suýt nữa nhảy dựng lên, gật đầu lia lịa: “Em lập tức đi thay quần áo!”

Ngay sau đó, cô chạy ồa vào phòng thay đồ như một làn khói.

Lục Bắc Thần phì cười vì cô...

Bắc Kinh.

Tháng tám, lại bước vào những ngày ‘tắm hơi’.

Cơn gió dín nhom nhóp thổi lên người càng khiến mồ hôi chảy ròng ròng. Nhiệt độ trong tòa nhà văn phòng được hạ xuống rất thấp, những người trong phòng cũng được mát mẻ hơn không ít.

Khoảng thời gian này Thịnh Thiên Vỹ thường xuyên hoạt động tại Bắc Kinh, cũng may tại đây anh có chỗ ở, nếu không Hứa Đồng có linh cảm, anh sẽ tới nhà cô thăm hỏi. Đạo này nhà cô gần như bị Thịnh Thiên Vỹ đi mòn gót, chỉ còn thiếu một căn phòng ngủ lại mà thôi. Chỉ cần cô tan làm về tới nhà, Thịnh Thiên Vỹ lại viện đủ mọi cớ ở lại cho tới tận khi cô định đi ngủ.

Ngoài ra, Thịnh Thiên Vỹ còn cử hai vệ sỹ, cứ tới tối là đứng nghiêm trước cửa nhà cô như thần giữ cửa. Lý do anh đưa ra là muốn cô được an toàn.

Hứa Đồng không phải là một người thích náo nhiệt nhưng lâu dần cũng đã tập quen một cách thần kỳ.

Nhưng điều khiến Hứa Đồng khó chấp nhận chính là Thịnh Thiên Vỹ chuyển tới nhà cô rất nhiều truyện tranh, sau đó, phần lớn lý do của anh đã trở thành phải ở lại nhà cô đọc truyện tranh vì rằng đèn nhà cô vừa đủ êm dịu, không nhức mắt.

Ban ngày công việc lúc nào cũng tui bụi.

Hứa Đồng lập ra một nhóm hạng mục nhỏ, tập trung theo hạng mục bên khu vực Trung Đông. Thịnh Thiên Vỹ cũng tự nhiên trở thành ông chủ bỏ bê mọi việc, công dụng to tát nhất khi tới công ty là để ký văn bản, còn đa phần anh không tới.

Dần dần, Hứa Đồng cũng bình phẩm được thói quen làm việc của anh.

Con người anh không thích thức đêm, càng không thích bị công việc trói buộc, điểm này cực kỳ trái ngược với Niên Bách Ngạn. Nếu trong cả một ngày, nhất định phải có một ít thời gian dành cho công việc, Hứa Đồng biết rõ Niên Bách Ngạn sẽ dành ra 100% thời gian nhưng Thịnh Thiên Vỹ có lẽ chỉ bỏ ra một phần ba, hai phần ba khoảng thời gian còn lại anh tình nguyện bay tới London mớm chim bồ câu.

Hứa Đồng cũng có thói quen làm việc của mình, Thịnh Thiên Vỹ không bao giờ can thiệp. Việc anh cần chỉ là trong thời gian quy định giao được cho anh thứ anh muốn là được. Nhưng anh tặng cho cô đủ các loại mặt nạ đắp mặt, có loại trước đây cô từng dùng, có loại chưa từng dùng. Cô cũng thấy rất kỳ lạ, đàn ông sao lại biết lắm thương hiệu đến vậy?

Ngày hôm nay đã qua buổi trưa, giờ này ai ai cũng uể oải, buồn ngủ.

Công việc của Hứa Đồng lúc nào cũng ngập ngụa. Sau khi ăn bữa trưa qua loa, cô lập tức mở kho dữ liệu của công ty ra kiểm tra. Mặc dù nghiệp vụ của công ty cô cũng đã quen thuộc khá khá rồi nhưng tìm hiểu nhiều hơn về tình hình thu mua và sát nhập mấy năm gần đây của Thịnh Thiên Vỹ cũng như tình hình kinh doanh sau đó đối với cô chỉ có lợi mà thôi.

Những con số chi chít khiến người ta hoa cả mắt.

Mắt Hứa Đồng còn không chớp cái nào, sau đó lại quen tay tiến hành chia tách và phân loại lại những tài liệu này.

Theo như chính Thịnh Thiên Vỹ nói, rất nhiều tài liệu do thư ký chỉnh lý, phần nhiều tới từ bộ phận thị trường. Hứa Đồng làm việc lâu năm, cứ nhìn thấy kiểu phân chia tạp nham bát nháo này là lại ngứa tay, cứ phải sắp xếp theo cách của mình thì mới thoải mái.

Nhìn thế này, Hứa Đồng mới cảm thấy Thịnh Thiên Vỹ quả thật đã làm không ít việc, không khỏi kinh ngạc. Một người lười biếng cỡ đó mà đầu tư không ít sản nghiệp. Con trỏ chuột dừng lại trên một công ty có tên là “Khiêm”. Cô lật xem, không thấy thời gian hoạt động cụ thể, cảm thấy rất kỳ lạ, rồi lại nhìn trên trên vào chữ “Khiêm” này rất lâu, hình như có chút ấn tượng nhưng nhất thời lại không nhớ ra.

Hứa Đồng ấn nút “Handfree” trên máy bàn, gọi thẳng tới bàn thư ký.

“Dạ, trợ lý Hứa có gì dặn dò?”

“Tập đoàn đã thu mua một công ty tên là “Khiêm”, phải không?” Hứa Đồng hỏi.

Phía thư ký nhanh chóng tra tài liệu rồi đưa ra câu trả lời cũng ngay lập tức: “Vâng ạ.”

“Tôi đang chỉnh lý lại tài liệu cấp cao, thời gian thu mua công ty này có thể lúc đó chưa ghi chép, hãy cung cấp cho tôi.” Hứa Đồng gõ mấy cái lên bàn phím, nhanh chóng đưa ra chịch.

Bên kia lại lục tìm tài liệu rồi đưa ra thời gian cụ thể: “Là mừng ba Tết dương lịch năm nay, ngày mừng 3/1 chính thức thu mua, có thể vì nguyên do còn có lịch Âm nên đã liệt kê vào tài liệu nghiệp vụ của năm ngoài. Tôi xin lỗi, đây là sơ suất của phòng thư ký chúng tôi.”

Tháng một thu mua, giờ mới qua hơn nửa năm nhưng khi nhìn lại tổng hợp thành tích, Hứa Đồng đã sững sốt.

“Chỉ là một trung tâm phẫu thuật chỉnh hình, sao lại lãi nhường này?” Cô hỏi.

Cô thư ký trả lời: “Trợ lý Hứa, “Khiêm” là một công ty liên doanh nước ngoài. Đầu tiên, ngành phẫu thuật thẩm mỹ vốn dĩ đã thu về lợi nhuận không tồi, thêm nữa, phía dưới còn có các công ty con, chủ yếu kinh doanh các sản phẩm làm đẹp và các sản nghiệp có liên quan. Trước mắt các sản phẩm làm đẹp mới chỉ thử tung ra tại Trung Quốc nhưng thành tích của lương tiêu thụ tại các quốc gia Âu Mỹ đã rất tốt rồi.”

“Được, tôi biết rồi, cảm ơn cô.” Hứa Đồng cúp máy.

Cô lại lên máy tra cứu một lát. Quả đúng như những gì cô thư ký nói, quy mô của trung tâm này thật sự rất lớn, chỉ là nửa năm trước cần mở rộng thị trường Trung Quốc, đã bàn bạc hợp tác vốn với Thịnh Thiên Vỹ. Anh đầu tư một khoản tiền vào đây, trở thành cổ đông lớn nhất của trung tâm.

Hứa Đồng thấy thế không khỏi thở dài, kiếm tiền của phụ nữ quả là dễ.

Chỉ có điều, chắc là tới bây giờ Thịnh Thiên Vỹ vẫn không rõ trung tâm này kiếm được cho anh bao nhiêu tiền, trọng điểm của anh vẫn dồn vào nguồn năng lượng. Người này có dã tâm lớn, trung tâm này còn kiếm được tiền, một số vốn lớn như vậy được luân chuyển cũng không còn kỳ lạ nữa.

Hứa Đồng không quá quan tâm tới trung tâm này, đối với mấy nơi phẫu thuật thẩm mỹ thật ra ít nhiều cô cũng có tâm lý cự nự, cứ cảm thấy nơi nào thấy máu là kỳ kỳ. Cô sẽ liên tưởng tới hàng loạt các cô gái có khao khát theo đuổi cái đẹp, bỏ ra một số tiền lớn cho phép người ta múa dao trên mặt hoặc trên người mình, quá đáng sợ, sau khi bước ra sẽ có một gương mặt không còn thuộc về mình nữa...

Càng nghĩ càng cảm thấy sống lưng lạnh toát, nhưng đồng thời cô lại cảm thấy là phụ nữ, con đường theo đuổi cái đẹp thật cực khổ, không những tốn kém tiền bạc mà còn tổn hại cả sức khỏe.

Nếu không phải vì nhìn thấy Thịnh Thiên Vỹ còn đầu tư vào mấy ngành nghề linh tinh khác, cô nhất định sẽ cho rằng anh có vấn đề, đang dừng lại đầu tư vào một trung tâm phẫu thuật thẩm mỹ làm gì?

Đang mãi nghĩ thì màn hình máy tính đột ngột tắt ngấm.

Màn hình màu đen phản chiếu gương mặt của Hứa Đồng.

Cô giật nảy mình, sau khi hoàn hồn lại thì bật lại máy lên nhưng máy tính như bị tê liệt, không có chút động tĩnh gì. Cô hết cách, đành gọi điện cho bộ phận kỹ thuật, bảo người tới kiểm tra.

Vừa cúp điện thoại lên thì màn hình máy tính lóe lên một cái.

Hứa Đồng sững sờ.

Mấy giây sau, cô chạm tay vào bàn phím, lập tức màn hình đột ngột biến thành màu đỏ máu, nói chính xác hơn là, giống như ai đang tạo ra hiệu ứng máu chảy trên máy tính của cô vậy, thoạt nhìn còn tưởng máy tính chảy máu thật.

Hứa Đồng nhìn chằm chằm vào màn hình trước mặt, tưởng mình xuất hiện ảo giác.

Nhưng chẳng mấy chốc, màu đỏ ấy biến mất.

Cô cử động cơ thể, ghé lên trước.

Trong giây phút, trong màn hình bất ngờ xuất hiện một gương mặt cực kỳ giống người giấy, khiến Hứa Đồng hét âm lên, đứng bật dậy khỏi chỗ ngồi.

Đó là một con rối gỗ, trong tay xách một ngọn đèn xanh.

Con rối nhìn thẳng vào Hứa Đồng, há miệng rồi có âm thanh vọng ra. Là... bài đồng dao đó!

Hứa Đồng bịt miệng, sắc mặt tái nhợt. Cô nhanh chóng gõ lên bàn phím nhưng vô ích. Cho tới khi bài đồng dao kết thúc, con rối gỗ mới từ từ nhắm mắt lại nhưng bên cạnh lại xuất hiện một hàng chữ: Rời xa anh ta, mau chạy đi, nguy hiểm!

Thế là ý gì?

Hứa Đồng chỉ cảm thấy đầu óc trống rỗng.

Tiếng gõ của đột ngột vang lên.

“Ai?” Cô hét lên theo phản xạ.

Cánh cửa bị đẩy ra một khe hẹp: “Trợ lý Hứa, vi tính bị hỏng ạ?”

Là người của bên kỹ thuật. Lúc ấy Hứa Đồng mới bình tĩnh lại, quay đầu lại nhìn, hình ảnh và hàng chữ đều đã biến mất, chỉ còn màn hình đen ngòm.

“Cậu mau tới xem sao, máy tính của tôi bị vi rút rồi.”

Người của bên kỹ thuật bước lên, ngón tay gõ nhẹ lên bàn phím, màn hình lại rực sáng, vẫn còn giữ nguyên ở trang tra cứu. “Trợ lý Hứa, máy tính của chị đâu có vấn đề ạ?”

“Không thể...” Hứa Đồng gạt ngay chữ cuối cùng đi, bỗng nhiên trong đầu nảy lên một suy nghĩ. Nếu... không phải bị vi rút thì sao?

“À, không sao là được rồi, cảm ơn cậu.”

Sau khi người đó đi khỏi, Hứa Đồng lại trở về chỗ ngồi, không rời mắt khỏi màn hình máy tính. Nhớ lại cảnh tượng ban nãy, cảm giác lạnh lẽo lập tức lan vào tận trong tim...

~Hết chương 201

~

202. Chương 202: Không Cam Tâm

Những năm tháng tuổi xuân cô từng ngang qua nơi đó, hồi ức chất đầy bao vị chua cay mặn ngọt. Ánh nắng buổi chiều chói chang hơn rất nhiều, xua đuổi rất nhiều cảm giác ảm ảm ướt. Tâm trạng của Cố Sơ rất tốt, ngồi bên ghế lái phụ khoa chân múa tay. So với vẻ phần khích của cô, trông Lục Bắc Thần bình thường hơn rất nhiều.

Dọc đường, Cố Sơ đều đang tự vẽ lên trong đầu kết cấu, phong cách thiết kế của phòng thực nghiệm. Cô từng nhìn thấy phòng thực nghiệm của bác sỹ nhưng chưa từng đặt chân tới phòng thực nghiệm của pháp y. Có thể nếu là người khác sẽ chẳng cảm thấy có gì khác biệt nhưng cô lại không nghĩ vậy, một nơi nghiên cứu người sống, một nơi nghiên cứu người chết, hai nơi này chắc chắn sẽ khác biệt. Còn khác cả nhà xác nữa, lúc ở Quỳnh Châu cô từng vào nhà xác, ở đó cũng gấp rút mở cho Lục Bắc Thần một phòng thực nghiệm tạm thời, nhưng dấu sao cũng không phải phòng thực nghiệm theo đúng nghĩa của nó. Cô cảm thấy, nơi này của Lục Bắc Thần nhất định sẽ khiến người ngỡ ngàng.

Thế nên, mấy câu hỏi của cô cũng nhiều hơn.

“Phòng thực nghiệm của anh có xa trung tâm không?”

“Cũng tạm.”

“Ồ đó có đông người không?”

“Không nhiều.”

“Phòng thực nghiệm có đẹp không?”

“Mỗi người một cảm nhận.”

“Có lớn không?”

“Đủ dùng.”

“Nếu so với bên Mỹ thì sao?”

“Diện tích nhỏ, thiết bị tiên tiến.”

Cố Sơ nghiêng đầu dựa vào cửa kính, ánh mắt vì kỳ vọng mà được nhuộm thêm một lớp ánh sáng, như hai ngọn lửa đang bùng cháy, rất đẹp. Cô chỉ im lặng được khoảng hai ba giây rồi lại hỏi: “Vậy anh còn quay về Mỹ không?”

Câu hỏi này không liên quan gì tới phòng thực nghiệm, chỉ liên quan tới việc cô muốn tìm hiểu về anh nhiều hơn.

“Đa phần thời gian sẽ ở lại Trung Quốc.”

Cố Sơ nghe vậy, lòng sướng rơn, nín nhịn niềm vui sướng một lúc lâu cô mới cố tình hỏi anh: “Vì cái gì vậy?”

Phía trước là đèn đỏ, xe tắc thành một hàng dài dọc đường. Lục Bắc Thần cho xe đi chậm lại, tới khi dừng hẳn. Anh không quay sang nhìn cô mà từ đầu tới cuối vẫn nhìn thẳng, điềm đạm trả lời: “Vì vụ án.”

“Oh.” Sự nhiệt tình đang đầy nơi lồng ngực của Cố Sơ như bị dội nước lạnh, chỉ còn lại một làn khói xì xèo nơi đỉnh đầu.

Lục Bắc Thần liếc nhìn cô một cái, khóe môi thấp thoáng nụ cười rồi lại quay mặt về phía trước, một tay tùy ý gác lên vô lăng, nhẹ nhàng nói: “Còn vì một cô gái.”

Đôi tai Cố Sơ lập tức dựng đứng lên, quay đầu nhìn anh trước, buột miệng: “Anh muốn ai là người?”

“Em cảm thấy anh đang muốn ai?” Lục Bắc Thần ung dung nhìn cô.

Cố Sơ cắn môi không nói, sau khi lườm anh thì quay phắt đầu nhìn ra ngoài cửa sổ. Anh là một người đàn ông không biết cách nói mấy câu ngọt ngào bằng những lời ngọt ngào, thế mà thật kỳ lạ, chẳng có lấy một

từ dễ nghe nhưng khi lọt vào tai cô lại tan ra thành mật, mật hòa vào máu huyết trở thành nước ngọt, thấm vào cả cổ họng.

Đúng dịp cuối tuần, trên đường có không ít các cặp đôi trẻ trung hoặc ôm nhau hoặc nắm tay mỉm cười hạnh phúc. Cô nhìn say đắm, có lẽ vì tâm trạng vui vẻ nên nhìn thấy thứ gì cũng đẹp. Chỉ có điều con đường này thật quen. Cô ngược nhìn, ánh mắt dừng tại ven đường góc Tây Nam, hàng cọ xanh tốt, um tùm, mọc tới tận đầu đường. Tận cùng là cánh cổng trường đại học, tấm biển phải mấy trăm năm rồi thoáng ẩn thoáng hiện.

Nụ cười nơi khóe môi Cố Sơ hơi khựng lại nhưng ánh mắt lại còn đôi chút quyến luyến.

Trở về Thượng Hải lâu như vậy rồi nhưng cô vẫn chưa có đủ dũng khí để đi tới con đường ấy, góc phố ấy. Hàng cây cọ vẫn còn đó, có lẽ cả hàng ngọc lan trong vườn trường cũng còn nguyên. Những năm tháng tuổi xuân cô từng ngang qua nơi đó, hồi ức chất đầy bao vị chua cay mặn ngọt.

Cổng trường có người ra ra vào vào, vì không phải ngày đi học nên trông ai cũng lười biếng. Dường như cô nhìn thấy bóng mình ngày đầu tiên nhập học, lại nhìn thấy cô cũng cả đám chị em tốt cười đùa đi ra khỏi cổng trường. Còn cả cô và Bắc Thâm, ngay trước cổng trường, cô nô nghịch nhảy phốc lên lưng anh cùng anh đùa giỡn.

Cách cổng trường không xa là bến tàu điện ngầm.

Tuyến tàu điện ngầm đó là một tuyến đường khá cũ của Thượng Hải, bản đồ tàu điện của Thượng Hải ngày ấy cũng không chẳng mắc như mạng nhện giống bây giờ.

Lần đầu tiên cô ngồi tàu điện ngầm là vì Lục Bắc Thâm.

Từ trước tới giờ Bắc Thâm đều không ở trong trường, mặc dù anh có suất ở ký túc xá sinh viên. Anh thường xuyên ra ngoài làm thêm, mỗi lần trở về trường đều ngồi tàu điện ngầm. Cô hay hỏi anh nếu tối không về trường thì ở đâu, anh nói về nhà chăm mẹ. Cả một thời gian dài cô vẫn rất muốn biết cụ thể anh sống ở chỗ nào nên đã nảy sinh ý định bám theo anh.

Vào một buổi chiều không có tiết, cô theo anh tới ga tàu điện ngầm, liếc nhìn thấy anh vào trạm, cô cũng xông lên, nhưng bị chặn lại. Một người chưa từng đi tàu điện như cô ngay cả việc mua vé cũng không biết phải làm thế nào. Đang thất vọng vì kế hoạch theo đuổi thất bại thì có một bàn tay dài thò ra, đưa tiền lẻ, mua vé cho cô.

Cô ngược lên nhìn, hóa ra là Lục Bắc Thâm, anh đi rồi lại quay lại.

Lần đó cô cảm thấy cực kỳ bẽ mặt.

Bắc Thâm hỏi cô: Vì sao em đi theo anh?

Cô nhất quyết cứng miệng, khi ngẩng đầu lên đã phát huy tài đóng kịch thiên bẩm xứng đáng dành giải ảnh hậu Oscar, giả vờ ngạc nhiên: Bắc Thâm, là anh à?

Bắc Thâm cười màn kịch tự biên tập, tự đạo diễn rồi tự diễn luôn của cô.

Cô nói một lý do đủ để khiến anh tin tưởng rằng cô chưa ngồi tàu điện bao giờ, muốn thử xem có cảm giác thế nào. Lý do đáng tin là thế, cô cũng lấy từ trải nghiệm của bản thân mà ra, từ nhỏ cô chỉ lên xuống ô tô do tài xế gia đình lái, nào có ngồi tàu điện bao giờ?

Thế là buổi chiều hôm đó, Lục Bắc Thâm đã nắm tay cô, ngồi hết lượt tàu điện ngầm này tới lượt tàu điện ngầm khác.

Cho tới tận bây giờ, khi nhìn thấy ga tàu nơi cổng trường, ấn tượng để lại cho cô chính là mùi người hôi hám, mùi nước hoa rẻ tiền nồng nặc còn cả mùi hương trong lành, mát mẻ như nắng mai. Thứ cuối cùng, thuộc riêng về Lục Bắc Thâm.

...

“Nhìn gì vậy?” Bàn tay lớn của người đàn ông phủ lên đỉnh đầu cô, khẽ dùng sức, xoay đầu cô lại.

Cố Sơ nhìn vào mắt Lục Bắc Thần, nhất thời cảm thấy đã qua lâu lắm rồi. Một lúc lâu sau, cô liền nói: “Không có gì.”

Ánh mắt Lục Bắc Thần lảng lạng vượt qua đỉnh đầu cô, quét sang bên kia đường rồi anh lại quay về, không nói thêm gì.

Đèn xanh bật sáng, chiếc xe tiếp tục đi thẳng.

Cuối cùng tới giây phút rời xa khỏi phạm vi ngôi trường, Cố Sơ bỗng cảm thấy trái tim mình như vừa mất đi thứ gì đó.

Xe đi qua thành phố nhộn nhịp, ra khỏi trung tâm, đường càng lúc càng thênh thang.

Cố Sơ không còn riu ra riu rít như ban nãy, cô dựa đầu lên cửa xe, giống như đang nhìn ra phong cảnh ngoài cửa, lại như đang suy nghĩ điều gì. Lục Bắc Thần thường nhân lúc rẽ hoặc đèn đỏ để nhìn cô nhưng đa phần anh cũng trầm mặc.

Tới tận khi chiếc xe đột ngột dừng lại, dây an toàn siết mạnh Cố Sơ một cái, cô mới tỉnh lại.

“Có chuyện gì thế?” Bả vai bị thít đến đau đớn, Cố Sơ sốt sắng hỏi Lục Bắc Thần.

Anh không trả lời câu hỏi của cô, nhìn thẳng về phía trước, sắc mặt lạnh lùng, bờ môi mỏng hơi mím lại vẻ bực bội.

Cố Sơ nhìn theo tầm mắt anh, da đầu căng ra, phía trước có một chiếc Bentley đỏ chói mắt chắn ngang đường, trông có vẻ như cổ tình chặn đường Lục Bắc Thần. Cô cảm thấy chiếc xe này trông quen quen, còn chưa kịp nhớ ra chủ nhân của nó là ai thì cửa xe đã bật mở, xuất hiện một đôi giày màu thu của nữ, mốt mới của Roger Vivier bọc ngoài một đôi chân thanh mảnh.

Từ cách ăn mặc tỉ mỉ, không cần nhìn mặt cũng biết chủ xe là ai.

“Ngồi trong này đợi anh.” Lục Bắc Thần cất giọng trầm trầm, tắt máy, xuống xe.

Cố Sơ rất muốn xuống xe, tay cứ ấn chặt lên cánh cửa nhưng vẫn kìm chế lại.

Hai chiếc xe sang, một chiếc chắn một chiếc, cũng may xe cộ trên con đường này không đông đúc, nếu không chắc chắn sẽ ảnh hưởng tới giao thông. Thi thoảng có chiếc xe đi qua lại giảm tốc độ xuống, thành phần hóng chuyện rất nhiều.

Chủ xe là Lâm Gia Duyệt.

Mái tóc của cô ta so với lần gặp trước đã dài ra thêm một chút, đuôi tóc hơi xoắn, càng tôn thêm vẻ nữ tính cho gương mặt xinh đẹp. Sau khi thấy Lục Bắc Thần xuống xe, cô ta đi về phía này mấy bước nhưng lại dừng bước sau khi nhìn thấy Cố Sơ ở ghế lái phụ.

Cố Sơ nhìn rất rõ ràng, Lâm Gia Duyệt hơi nhú mào.

Không cam tâm.

Cô nhìn thấy mấy chữ này từ người Lâm Gia Duyệt.

Là phụ nữ ai cũng sẽ không cam tâm, dù biết mình chắc chắn sẽ không có được người đàn ông ấy, dù biết người đàn ông mình yêu đang rất gần gũi với một cô gái khác. Cố Sơ có thể hiểu được tâm lý của Lâm Gia Duyệt, có những người, có những chuyện không phải nói buông bỏ là buông bỏ ngay được.

Huống hồ, nghe nói lần này quỹ tài chính Bắc Thần không những không gặp nguy cơ vì đám cổ đông rút vốn, ngược lại còn được Chính phủ hỗ trợ vốn, không khác gì tát một cái rất mạnh vào thể diện nhà họ Lâm. Chắc là Lâm Gia Duyệt tới tìm Lục Bắc Thần cũng vì chuyện này.

Hiệu quả cách âm của chiếc xe cực tốt, Cố Sơ không nghe được hai người họ nói với nhau chuyện gì, chỉ có thể từ biểu cảm khá kích động của Lâm Gia Duyệt mà đoán rằng cô ta đang sốt sắng. Cô ta cứ nói liên tục còn Lục Bắc Thần thì đút hai tay vào túi quần. Anh chỉ lắng nghe, không nói một lời.

Lâm Gia Duyệt chỉ tay về phía cô, Cố Sơ giạt mình.

Lục Bắc Thần vẫn đứng im, cô chỉ nhìn được một bên gương mặt anh, hình như đang nhú mồm, bờ môi mấp máy, không biết nói gì với Lâm Gia Duyệt, ngay lập tức cô ta yên lặng, hơi thở dồn dập, nhìn Lục Bắc Thần trân trân.

Anh không lãng phí thời gian thêm nữa, quay người trở về xe.

Lâm Gia Duyệt phản ứng lại, lập tức ôm chặt lấy anh từ phía sau. Cố Sơ nhìn thấy khoe mắt Lâm Gia Duyệt đỏ ửng.

Qua lớp kính chắn gió, cô ở trong xe, người đàn ông cô yêu sâu đậm đang bị một người phụ nữ khác ôm lấy, cảm giác ghen ghét trong lòng đang cuộn cuộn dâng trào. Mỗi giây mỗi phút cô đều muốn xuống xe, bảo Lâm Gia Duyệt buông Bắc Thần của cô ra nhưng có một thanh âm nhỏ xíu đang nói với cô: Mày đợi thêm đi, phải tin tưởng Bắc Thần, anh ấy sẽ giải quyết.

Lục Bắc Thần không đẩy cô ta ra mà chỉ hơi nghiêng mặt rồi lại mấp máy môi. Cố Sơ đọc được từ khẩu hình miệng của anh hai chữ “Buông ra”. Quả không sai, Lâm Gia Duyệt từ từ thả tay xuống, nhìn anh, nước mắt lăn dài.

Cố Sơ tuy không nghe được ngữ khí của Lục Bắc Thần nhưng cũng có thể tưởng tượng ra lúc nói câu ấy anh lạnh lùng đến đâu. Nếu suy nghĩ từ góc độ của quý Bắc Thần thì có lẽ bây giờ Lục Bắc Thần cảm ghét nhà họ Lâm tới cực điểm, thế nên Lâm Gia Duyệt mới lo lắng như vậy.

Cô vô duyên vô cớ nghĩ tới mình. Nếu có một ngày anh cũng lạnh nhạt với cô như vậy thì phải làm sao? Nghĩ vậy, một cảm giác giá buốt bò dọc sống lưng. Không đâu, Bắc Thần sẽ không đối xử với cô như vậy đâu.

Sau khi Lục Bắc Thần quay vào xe, Lâm Gia Duyệt vẫn đứng yên đó, nhìn về phía này với đôi mắt mọng nước. Dưới cái nắng gắt gao, cô ta vẫn khóc rất đáng thương.

Cố Sơ có chút không đành lòng, dấu sao Lâm Gia Duyệt cũng từng tác thành cho hai người họ.

“Chúng ta cứ đi như vậy sao?” Cô dè dặt hỏi Lục Bắc Thần.

Lục Bắc Thần thất lại dây an toàn: “Không thì sao?”

Phải, nếu không thì sao? Lâm Gia Duyệt tới đây vì anh. Bây giờ cô xuống xe khuyên nhủ càng khiến cô ta phản cảm. Tình huống này thật sự khiến Cố Sơ cảm thấy phiền muộn, nếu Lâm Gia Duyệt là kiểu người hăm dọa hoặc tìm hấn cô khiêu khích thì thôi, chí ít cô có thể nhẫn tâm tặng lời cô ta.

Tàn nhẫn như Lục Bắc Thần, cô tự nhận mình không làm được.

Lục Bắc Thần khởi động xe, vòng qua bên cạnh con Bentley màu đỏ rồi tiếp tục đi thẳng, tự nhiên như chưa hề có chuyện gì xảy ra. Lâm Gia Duyệt mà anh như người qua đường. Ngược lại là Cố Sơ vẫn còn quay đầu lại nhìn, trong đầu vẫn còn đọng lại hình ảnh cô ta chỉ tay về phía mình.

“Ngồi yên nào.” Người đàn ông bên cạnh khẽ quát một tiếng.

Cố Sơ nhận ra anh không vui, lập tức ngồi lại như bình thường. Cô biết Lâm Gia Duyệt vẫn còn đứng đó, có lẽ đang đợi Lục Bắc Thần quay đầu.

“Sau này cố gắng tránh xa cô ta ra một chút.” Lục Bắc Thần dặn dò một câu.

Cố Sơ nghe ra câu này còn có ý khác, nhìn anh: “Thế là sao?”

Nếu chỉ sợ cô ta chia rẽ tình cảm của họ thì Lục Bắc Thần đã nói câu này từ lâu rồi, bây giờ mà nói, ý nghĩa tuyệt đối không giống.

Lục Bắc Thần trầm mặc giây lát, giơ tay ra nắm lấy tay cô, không giải thích mà chỉ khẽ ra lệnh: “Nghe lời.”

Tập đoàn Kiều Viễn nằm ở vị trí đắc địa trên con đường hoàng kim của Thượng Hải, tòa nhà công nghiệp gần logo của tập đoàn, kiêu hãnh đứng sừng sững giữa trời.

Sau khi cuộc họp kết thúc, Kiều Vân Tiêu dựa vào sofa khu nghỉ ngơi, châm một điếu thuốc, nhìn xuống thành phố người xe nhộn nhịp, trầm mặc, tĩnh mịch. Có người thư ký đưa tài liệu cần anh đọc, thấy anh đang suy tư bèn không dám tiến lên quấy rầy, mà lặng lẽ đặt tài liệu ở đó rồi lùi ra khỏi phòng làm việc.

Cho tới khi trợ lý hành chính gõ cửa đi vào, phá vỡ sự yên ắng.

Kiều Vân Tiêu không quay đầu lại mà vẫn nhìn thẳng ra ô cửa sổ sát sàn, chậm rãi hút thuốc. Sau khi nghe thấy tiếng bước chân, anh lãnh đạm hỏi: “Sao rồi?”

Người trợ lý bước lên: “Thưa tổng giám đốc, điều tra được hai việc.”

“Nói.”

“Một chuyện liên quan tới căn nhà cũ của nhà họ Cố.” Người trợ lý đưa cho anh tập tài liệu trong tay: “Đây là tài liệu thủ tục chuyển nhượng sang tên, tôi lấy được bản.”

Kiều Vân Tiêu đón lấy, lật ra xem, sắc mặt lập tức tái mét.

“Thì ra ba năm trước Lục Bắc Thần đã mua lại nhà họ Cố, mấy thông tin trước đây chúng ta kiếm được về chuyện định bán ra đều là giả.” Anh ta báo cáo.

Kiều Vân Tiêu gấp mạnh tài liệu lại, tàn thuốc trong tay cũng rơi xuống quá nửa.

Hay lắm Lục Bắc Thần, thì ra mày giả thần giả quỷ lâu như vậy.

“Nhưng một điều rất kỳ lạ là Lục Bắc Thần mua lại nhà mà không ở, căn nhà đó có lẽ tới tận bây giờ vẫn để trống, không biết hẳn định làm gì.”

Đây cũng là việc Kiều Vân Tiêu muốn biết, không những muốn biết chuyện căn nhà mà càng muốn biết mục đích Lục Bắc Thần tiếp cận Cố Sơ.

“Chuyện thứ hai thì sao?” Anh lạnh lùng lên tiếng.

Người trợ lý tiến thêm một bước, cúi người xuống, thì thầm: “Thưa tổng giám đốc, đã tìm ra bạn học thân nhất với Bắc Thần năm xưa. Nghe anh ta nói, họ từng ở chung một phòng.”

~Hết chương 202

~

203. Chương 203: Những Ký Ức Về Ngôi Nhà Cũ

Căn biệt thự này cô còn quen thuộc hơn ai hết, thậm chí từng phân tường, từng mét sàn. Lục Bắc Thần lái xe thẳng ra ngoại ô, càng đi càng xa, Cố Sơ cũng càng lúc càng quen thuộc. Bóng cây xanh mướt, bóng nắng lập lờ rọi chiếu qua từng kẽ lá, hắt lên tấm kính chắn gió. Sau khi từng khu biệt thự có cao có thấp, từ xa tới gần đập vào mắt, đầu ngón tay Cố Sơ bỗng lạnh ngắt.

“Bắc Thần...” Khó khăn lắm cô mới bật ra được âm thanh từ trong cổ họng.

Lục Bắc Thần cho xe đi chậm lại: “Ừm?”

“Em... Em không muốn đi nữa.” Cố Sơ siết chặt tay.

Phía trước đường hẹp, xe từ từ đỗ vào lề đường.

Lục Bắc Thần dựa ra sau ghế, nghiêng mặt nhìn cô. Cô nhìn xung quanh rồi lại cúi đầu, vắn vẹo ngón tay. Anh giơ tay ra, nâng cằm cô lên, ép cô nhìn mình. Cô ngược mắt, sống mắt xao động.

“Không muốn đi nữa?” Anh khẽ hỏi.

Cô nhìn anh định nói gì lại thôi.

Có những lời muốn nói nhưng lại không biết phải bắt đầu từ đâu. Dự cảm như sắp lật mở bí mật chiếc hộp đen như gió rít quét qua người cô. Cô muốn đối mặt nhưng lại sợ đối mặt.

Lục Bắc Thần nhìn thẳng vào cô rất lâu, buông cầm cô ra rồi tiếp tục lái xe về phía trước.

Anh đã thay cô quyết định chuyện này. Cô cảm thấy bản thân mình lúc này thật sự cần một người hạ quyết tâm cho cô nhưng cô lại mơ hồ suy nghĩ, lỡ như không giống như cô tưởng tượng thì sao?

Xuyên qua một rừng cây, lần này xe mới dừng lại hẳn.

Lục Bắc Thần ngồi im, tháo dây an toàn rồi nghiêng mặt quan sát cô. Cổ Sơ cũng không nhúc nhích, chỉ nhìn chăm chăm con đường đá nhỏ phía trước mũi xe, mặt biến sắc. Cô ngồi chờ đợi tại đó, cả người như căng ra, bờ môi run rẩy, ngón tay siết càng thêm chặt.

Ánh mắt anh tối thẫm lại như một đầm nước sâu không thể nhìn thấy đáy. Một lúc sau, anh giơ tay lên, cả lòng bàn tay rộng lớn phủ lên vai cô. Bả vai gầy hơi lạnh, còn đang run lập cập. Lòng ngực anh như bị một thứ gì lấn qua, đau đớn vô hạn lan tràn. Anh vỗ nhẹ vào người cô mấy cái rồi cởi dây an toàn cho cô, khẽ nói: “Đi thôi.”

Khi tháo dây an toàn cho cô, gương mặt người đàn ông kề cô rất sát. Nhưng cho dù gần như vậy, cô vẫn không thể nhìn thấu tâm tư qua đôi mắt đen của anh. Khoảnh khắc khóa được cởi ra, Cổ Sơ vô thức nắm chặt tay anh, khi lên tiếng giọng nói còn hơi run: “Vì sao vậy?”

Con đường nhỏ quá quen thuộc, cho dù cô cố tình muốn quên đi thì lần trước tới Thượng Hải nó cũng vẫn bị Kiều Vân Tiêu đánh thức. Men theo con đường nhỏ này chỉ có một căn biệt thự, ngôi nhà thuộc về nhà họ Cố. Sau lần trước tới đây cô đã nghĩ từ nay về sau sẽ tuyệt duyên với nó. Mặc dù Kiều Vân Tiêu nói rất lạc quan nhưng cô nghĩ cho dù có thật sự mua lại e là cô cũng không có dũng cảm bước vào.

Căn biệt thự đó ghi dấu quá nhiều kỷ niệm, là nơi bắt đầu sự ngạo mạn của cô cũng là nơi kết thúc mọi kiêu hãnh.

Lục Bắc Thần nhận ra ngón tay cô lạnh cóng, im lặng một lúc, đưa một tay vỗ nhẹ lên đầu cô: “Xuống xe đi.”

Một vài chuyện quá khứ có thể quên đi nhưng những người trong quá khứ thì anh không thể bỏ.

Thật ra không phải cô đang bứt rứt đáp án gì, chẳng qua là cánh cửa tâm lý của cô mà sự im lặng của Lục Bắc Thần cũng coi như đang cho cô thời gian hòa hoãn. Dần dần, cô buông tay ra, mu bàn tay anh lưu lại một vết đỏ do cô cào ra.

Xuống xe rồi, Lục Bắc Thần đứng ở lối vào con đường nhỏ, giơ tay về phía cô.

Cô bước từng bước lên như một chiếc máy, nhìn chăm chăm con đường đá dẫn tới căn nhà cũ ấy. Đi tới trước mặt anh, cô dừng bước, đợi rất lâu mới nắm tay anh. Anh bèn dắt tay cô, đi trên con đường rợp bóng cọ.

Cả hai đều không nói.

Cứ lặng lẽ đi tới căn nhà cũ.

Cửa nhà vẫn giống như lần trước cô nhìn thấy, chỉ có điều ánh mắt có thể thấy thêm mấy cái camera giám sát.

Lục Bắc Thần đã sửa nhà họ Cố thành phòng thực nghiệm của anh, thiết bị an toàn dĩ nhiên là cao cấp nhất thế giới. Cổ Sơ nghĩ, trước đây cô từng trộm định lên vào nhà ăn trộm gì đó nhưng cuối cùng vẫn bị phát hiện bắt vào đồn cảnh sát. Bây giờ e là không ai dám vượt tường chui vào nữa rồi.

Cô không cần phải tưởng tượng thêm xem phòng thực nghiệm của Lục Bắc Thần lớn cỡ nào, cũng không cần nghĩ xem nó có kết cấu ra sao. Căn biệt thự này cô còn quen thuộc hơn ai hết, thậm chí từng phân tường, từng mét sàn.

Có một máy giám sát quét vông mạc, sau khi cánh cửa lớn mở ra, Lục Bắc Thần quay đầu nhìn cô, cô hít sâu một hơi, gật đầu với anh.

Lục Bắc Thần khẽ mỉm cười, nói một câu với hệ thống kiểm soát ngoài cửa: “Ngữ Cảnh, nhập một phần tài liệu ra vào cho Cổ Sơ.”

Thanh âm bên kia rất vui vẻ: “Không thành vấn đề thưa giáo sư Lục, chỉ ba giây thôi.” Rất nhanh, quả nhiên là đúng ba giây đã có một tiếng “di da”. Lục Bắc Thần nói với cô: “Vào được rồi.”

“Chuẩn bị chỉ số vòng mạc của em?” Cô tò mò hỏi.

“Phải.”

“Nếu không chuẩn bị thì sẽ thế nào?”

Lục Bắc Thần ngẫm nghĩ giây lát: “Vậy thì ra vào sẽ vô cùng bất tiện.”

Anh không nói cụ thể là bất tiện thế nào nhưng từ ngữ khí của anh có thể nghe ra nếu không phải người của phòng thực nghiệm mà cố tình đột nhập có thể sẽ gặp rắc rối to.

Con đường nhỏ đi vào phòng chính vẫn đầy tiếng chim hót, ngập tràn hương hoa, từng nhành cây cọng cỏ đều khiến Cố Sơ cảm thấy thân quen, cô nhịn không được, nói: “Mọi thứ đều nguyên vẹn.”

“Hoa cỏ vẫn sinh trưởng tươi tốt. Phan An thích hí hoáy mấy loại thực vật này, thế nên em phải cảm ơn cậu ta.” Lục Bắc Thần giải thích: “Nhưng dấu sao cũng đã sửa thành phòng thực nghiệm, kết cấu bên trong vẫn có sự thay đổi.”

“Phan An là ai vậy?”

“Em sẽ biết ngay thôi.”

Cuối cùng Cố Sơ cũng biết “Phan An” mà Lục Bắc Thần nhắc tới là ai, hóa ra chính là chàng trai trẻ xuất hiện cùng Ngư Khương trong phòng làm việc hôm đó. So với vẻ đáng yêu, cute của Ngữ Cảnh, trong ánh mắt của người đàn ông tên chẳng ra tên này có một nụ cười xấu xa, cô nhìn thấy, cảm thấy đôi mắt hoa đào của người này chắc đã khiến không ít cô gái đau lòng.

Quả nhiên giống như Lục Bắc Thần nói, vào phòng rồi, bên trong đã hoàn toàn khác biệt.

Nếu không đi trên con đường nhỏ đó mà chỉ đẩy cô vào ngôi biệt thự này, cô hoàn toàn không nhận ra căn nhà cũ của họ Cố nữa.

Phả vào mặt là mùi thuốc khử trùng nhưng không nồng nặc như trong bệnh viện, được trộn lẫn với mùi thuần khiết của cúc trắng khiến cho không khí trở nên dễ chịu. Cuối cùng Cố Sơ cũng tìm được nguồn gốc thứ mùi trên người Lục Bắc Thần.

Tiếp theo lại là kinh ngạc.

Biệt thự tổng cộng có ba tầng, cô nhớ rõ độ cao là 12 mét. Trước đây bố đã tìm người bịt một tầng vào thế nên khi vào sẽ không cảm thấy cao không với được. Thế mà bây giờ độ cao ba tầng được mở ra toàn bộ, ánh sáng trong phòng và trang trí đều được chuyển sang tông màu lạnh khiến cho người ta khi đứng bên trong có phần quang mắt.

Càng khiến Cố Sơ sửng sốt hơn là vách tường được khảm một lớp thủy tinh dày cộp, trong mỗi miếng thủy tinh đều có một hình đầu lâu, từ trái qua phải, từ trước qua sau, không đếm được số lượng đầu lâu lấp đầy không gian. Khi ánh đèn chiếu lên thủy tinh, đầu lâu cũng tỏa ra những tia sáng lạnh lẽo.

Trên đỉnh đầu là một bức tranh mang phong cách Phục Hưng của Ý, khí thế rầm rộ.

Dưới nhà ngoại trừ phòng rửa tay và phòng bếp, các phòng khác toàn bộ đều được nối thông, những công cụ tiên tiến và những bàn thực nghiệm, bàn đặt tử thi tỏa ánh sáng lạnh đã trở thành chủ nhân nơi đây.

Người ở đây không nhiều.

Nếu không tính cô và Lục Bắc Thần, thì làm việc ở đây chỉ có Ngư Khương, Ngữ Cảnh và Phan An.

Lần này, sau khi được Lục Bắc Thần giới thiệu, cuối cùng Cố Sơ cũng biết các công việc mà họ phụ trách. Ba người này đều có những cái tên rất lạ nhưng ai cũng là người xuất sắc trong lĩnh vực của mình.

Ngư Khương, chuyên gia phân tích chất độc, bất kỳ chất độc nào cũng không lọt qua được mắt cô ấy. Nhưng theo những gì chính cô ấy nói, bây giờ cô ấy đang lên kế hoạch cùng Lục Bắc Thần học kỹ thuật dựng lại hài cốt. Mặc dù Cổ Sơ không hiểu lắm thế nào gọi là kỹ thuật dựng lại hài cốt nhưng nghe thôi cũng đã biết là một bản lĩnh rất cao siêu rồi.

Phan An, chuyên gia vi sinh vật học, vừa trắng trẻo lại cao ráo, rõ ràng là một người đàn ông treo đầy hoa đào lên mặt nhưng lại có lúc chỉ yên lặng. Đương nhiên, nếu không mở lời anh ta sẽ là một mỹ nam tử lạnh lùng, nhưng chỉ cần lên tiếng thì hoàn toàn có thể quyến rũ người ta bằng lời nói. Phan An là tên tiếng Trung anh ấy tự đặt.

Ngữ Cảnh thì Cổ Sơ đã hiểu khá khá rồi, chỉ tò mò không biết cậu ta có thật sự nói chuyện được với người ngoài hành tinh hay không. Theo như Phan An giới thiệu, Ngữ Cảnh chính là một người giờ phút nào cũng để đầu óc ngoài hệ mặt trời, khi rảnh rỗi cậu ta đã phát minh ra mười hai loại ngôn ngữ ngoài địa cầu. Cổ Sơ kinh hoàng.

Ba người này có một điểm chung, đều là con lai, đều là người gốc Hoa, tư duy rất kỳ lạ.

Đối với sự xuất hiện của Cổ Sơ, Phan An và Ngữ Cảnh đều tỏ ra cực kỳ hào hứng, đặc biệt là Phan An, đôi mắt ấy cứ dò xét khắp người cô, sau đó lại lặng lẽ chuyển đứng bên cạnh cô như ma vậy, bất thành linh lên tiếng: “Sao mặt cô không có một chút mụn nào vậy, ngay cả lỗ chân lông cũng không thấy?”

Cổ Sơ cảm thấy có thể kỳ quái nhất không phải ba người họ mà chính là Lục Bắc Thần, có thể mời được một đám người kì dị làm việc cho anh, bản thân anh cũng phải là một người cực kỳ lập dị.

Ngư Khương chỉ chào hỏi đơn giản với cô, so với lần tạm biệt trước, lần này thái độ của cô ấy có vẻ xa cách hơn một chút, nhưng Cổ Sơ cũng không để tâm, dù sao họ cũng không thân thiết. Hơn nữa, trong lòng cô luôn có một cảm giác mơ hồ, mối quan hệ giữa cô ấy và Lục Bắc Thần có thể không đơn thuần chỉ là sếp và nhân viên.

“Có phát hiện gì không?” Lục Bắc Thần đã mặc áo blouse vào từ lâu, đeo khẩu trang và găng tay lên, hỏi.

Ngư Khương đứng bên nhún vai: “Vic, anh mang về cho chúng tôi một rắc rối lớn rồi.”

“Việc này đúng là đang thử thách sự kiên nhẫn của mọi người.” Phan An nói tiếp rồi bổ sung thêm: “À không đúng, là thử thách mình Ngữ Cảnh thôi, anh hại cậu ta không còn thời gian đi nghiên cứu người ngoài hành tinh nữa rồi.”

Lục Bắc Thần quay sang nhìn Ngữ Cảnh. Ngữ Cảnh làm mặt ủ dột: “Giáo sư Lục, khi nào bắt được hung thủ, phiền anh cứ đập thêm cho nó vài cú giúp tôi.”

Cổ Sơ đứng bên nghe cảm thấy rất lạ.

Nhưng Lục Bắc Thần đi thẳng tới bàn thực nghiệm phía sau lớp thủy tinh. Cổ Sơ thấy thế cũng vào theo. Không nhìn thì không sao, vừa nhìn mới biết vì sao Ngữ Cảnh lại đau lòng nhứt óc như vậy. Trên cả một bàn thực nghiệm lớn chất một đồng xương cao, thoát nhìn còn tưởng là mô hình xương người, nếu nhìn kỹ thì đều là xương thật, xương bị cắt rất vụn, nối chính xác là không còn mảnh nào hoàn chỉnh. Một góc của bàn thực nghiệm có một nửa đoạn xương bàn chân, phản chiếu màu trắng toát qua ánh sáng bàn thực nghiệm.

“Hơn năm tiếng đồng hồ tôi mới ghép được từng đây.” Ngữ Cảnh tỏ ra ảm ức: “Đợi ghép xong cả bộ xương chắc tôi cũng già rồi.”

~Hết chương 203

~

204. Chương 204: Thế Giới Không Thể Hòa Nhập

Ở một hoàn cảnh cô quen thuộc, trong một căn phòng cô thân thiết, vậy mà anh và cô lại như đứng ở hai thế giới, cho dù có đứng sát cạnh nhau, cho dù bảo cô ôm lấy anh cô cũng có cảm giác hình như Lục Bắc

Thần không thuộc về cô. Theo như Ngừ Cảnh nói, đây là toàn bộ xương trong suốt nước nóng. Sau khi rút cạn nước, chính cậu ấy đã đích thân đi xuống, chỉ muốn lật lên từng khe đá, không bỏ qua một mét nào có khả năng ẩn giấu mới thu thập được toàn bộ về đây, mất trọn cả một buổi tối, sau khi trời sáng cậu ấy lại xuống suối xác nhận lần cuối cùng, lần xác nhận này lại tiêu tốn cả một buổi sáng. Việc này khiến điểm ẩn tượng của Cố Sơ dành cho Ngừ Cảnh lại tăng thêm không ít. Đừng thấy cậu ấy còn trẻ tuổi nhưng làm việc ổn thỏa, đáng tin cậy, tốt hơn rất nhiều những thanh niên nóng nảy, hấp tấp.

Rất hiếm khi có pháp y mang xương cốt phát hiện được ở hiện trường về phòng thực nghiệm của mình, nhất lại là một chuyên gia được mời từ nước ngoài về như Lục Bắc Thần, phá lệ được như vậy có thể thấy tính nghiêm trọng của vụ án. Điều càng khiến Cố Sơ thấy khó hiểu hơn là rõ ràng Lục Bắc Thần đã có ý định nhận vụ án này vậy thì những vụ án mà anh lựa chọn tính chất chắc chắn rất thảm khốc.

Phan An cả người mặc áo trắng ‘bay’ tới, nói: “Ngừ Cảnh, có lẽ tôi có thể giúp cậu.”

Ngừ Cảnh vừa nghe, đôi mắt ầng ậng nước lập tức ánh lên những tia sáng kỳ vọng. Cậu ấy đẩy đẩy gọng kính, ngây ngô hỏi: “Thật ạ?”

“Tôi có thể ăn giúp cậu bữa cơm tối nay, nghe người giúp việc nhà cậu nói rồi, bữa tối nay cực kỳ thịnh soạn.” Phan An từ tốn nói, rồi kéo tay Ngừ Khương: “Cô cũng có thể đi cùng tôi, ăn xong tôi đưa cô về.”

“Ý này hay đấy.” Ngừ Khương cười tươi rói, rồi tiến lên đứng bên cạnh Lục Bắc Thần: “Vic, cùng đi đi.”

Cô ấy chỉ mời Lục Bắc Thần nhưng lại coi Cố Sơ như không khí.

Lục Bắc Thần sắc mặt bình thản, ánh mắt thăm một nụ cười khe: “Thích ăn chùa là việc của mấy người, đừng làm ảnh hưởng tới công việc.”

“Cái từ ‘ăn chùa’ nghe mưu mô quá, thực tế là tôi chỉ muốn giúp Ngừ Cảnh giảm bớt lượng mỡ thừa trong người cậu ta thôi.” Phan An vừa nói vừa bắt đầu công việc của mình.

“Xin chân thành cảm ơn.” Ngừ Cảnh lại bắt đầu hí hoáy với bộ xương, còn không quên dả kích lại câu nói của Phan An.

“Tôi muốn tìm được khí quản của tử thi hơn.” Ngừ Khương xen vào một cách rất tự nhiên: “Này, Ngừ Cảnh, cậu chắc chắn mang nó về rồi chứ? Liệu có phải đã làm dây thun nghịch rồi không đấy?”

“Tôi còn muốn làm nó thành ruột cá để buộc chặt cái miệng chị lại.” Ngừ Cảnh trừng mắt với cô ấy.

Lục Bắc Thần chỉ đứng bên cạnh kiểm tra tình hình xương cốt, đối với màn đấu khẩu của họ, anh chỉ cười trừ cho qua.

Cố Sơ cảm thấy Lục Bắc Thần chưa bao giờ thoải mái như thế, mặc dù anh vẫn trầm mặc ít nói như mọi khi nhưng lại không còn vẻ nghiêm nghị thường ngày, đối với họ sắc màu vui vẻ của anh đã nhiều hơn. Đường như họ hình thành nên chỉnh thể, giống như bao bọc thành một thế giới mà người ngoài không thể bước vào.

Đây là lần thứ hai Cố Sơ có cảm giác này, lần trước là khi Ngừ Khương xuất hiện, cô ấy gọi ra một cái tên tiếng Anh mà cô chưa hề hay biết, chỉ cần đứng bên cạnh Lục Bắc Thần, dường như họ dựng lên một thế giới có thể chắn cô ở ngoài. Lần này lại như vậy, nhưng không chỉ mình Ngừ Khương mà cả Ngừ Cảnh, Phan An và Lục Bắc Thần. Mấy người này đều có IQ cao, lại còn có kinh nghiệm kỹ thuật ở cùng một lĩnh vực, không ai có thể đo được.

Giống như một câu mà Phaedrus đã nói: Đại đa số mọi người bị lừa gạt bởi bề ngoài của sự vật, chỉ có một số ít người thông thái có thể nhận ra chân tướng ẩn sâu bên trong.

Bốn người họ chính là những nhà thông thái hiếm hoi đó, là những người đã leo lên đỉnh cao của chuyên ngành.

Họ không cần được ai thấu hiểu vì họ có thể hiểu lẫn nhau. Họ có thể nói những lời mà người ngoài nghe không hiểu vì những ý nghĩa này chỉ thuộc về họ.

Cố Sơ lặng lẽ lùi ra ngoài.

Khoảnh khắc đi ra khỏi đại sảnh, cô bất giác quay đầu lại nhìn. Ngự Cảnh và Phan An vừa bận rộn vừa chọc ngoáy nhau. Ngự Khương chẳng biết đang quan sát gì bên dưới kính hiển vi. Lục Bắc Thần đứng quay lưng lại, cô không nhìn được biểu cảm của anh, có lẽ anh cũng không chú ý tới chuyện cô đã rời đi đâu.

Khi ánh nắng chiếu nghiêng, con đường nhỏ của ngôi biệt thự luôn mang một vẻ thanh mát.

Nếu những cây dương cao lớn ấy vẫn còn chắc là đã mọc thành cả rừng cây trên con đường đá này. Cô ngẩng đầu lên, có những đốm sáng như sóng nước lăn tăn phản chiếu vào mắt. Mặc ặt trời trên cao kia gay gắt đường nào, những phiến lá rộng lớn trở thành một bức bình phong tự nhiên che cho con đường.

Nhưng bây giờ chúng không còn nữa.

Cây cọ tuy đẹp nhưng mất đi vẻ yên bình.

Cố Sơ ra khỏi biệt thự, men theo đường đá chầm chậm xuống dốc, khe đá những viên sỏi vụn vặt, chúng cứ thế lăn lông lốc xuống dưới. Cô nhớ lại hồi nhỏ mình thích đá sỏi như thế, nhìn đám sỏi lăn đi cô lại phá lên cười ha ha, vì thế mà mũi giày của cô hay bị mòn. Mẹ mắng cô quá nghịch ngợm còn bố thì luôn cưng chiều, mỗi lần đi công tác về là lại mang cho cô đủ các loại giày xinh xắn, sau đó yêu chiều nói: Công chúa của bố đá hỏng bao nhiêu đôi giày cũng không sao, bố sẽ mua cho con rất nhiều, rất nhiều giày mới.

Cô dừng bước, cô độc đứng giữa đường, cái bóng mảnh khảnh bị ánh nắng kéo dài, nhỏ bé, yếu ớt trải lên nền đá sau lưng. Cô cúi đầu nhìn đôi giày của mình, rất lâu sau mới đi tới một chiếc ghế gỗ bên cạnh, ngồi xuống.

Cô cúi người nhẹ nhàng phủi đi lớp bụi trên mũi giày, trong lòng dâng lên một cảm giác chua xót.

Từ nay về sau không còn ai nói với cô rằng: Công chúa của bố muốn thế nào cũng được.

Cơ hai chân lên, hai tay nhẹ nhàng ôm lấy hai chân, cầm chống lên đầu gối, cô nhìn xuống đôi giày của mình, bất chợt nhớ lại đôi trước kia Lục Bắc Thần tặng. Anh nói: Giày có hợp hay không chỉ có đôi chân biết. Anh là người đàn ông thứ hai sau bố tặng giày cho cô. Tối ấy, đôi chân cô rất dễ chịu.

Nhưng mà...

Cô đã rất cố gắng, muốn bước vào thế giới của anh với những kỳ vọng, những phấn khích. Khi anh đưa ra lời mời, cô ngập tràn sung sướng, có thể dùng hai chữ 'hạnh phúc' để hình dung toàn bộ cảm xúc trong cô. Vậy mà mọi việc chẳng như mong đợi, giờ phút này đây, cô phần nhiều cảm thấy lạc lõng.

Sau khi nhà họ Cố xảy ra chuyện, cô cũng hiểu được một đạo lý, những thứ đã đánh mất nếu tìm lại được dĩ nhiên rất tốt, còn nếu đã vĩnh viễn mất đi thì cũng không cần thương cảm. Về căn nhà này, cô biết đó đã là thứ vĩnh viễn mất đi, năm xưa có quyết định của Chính phủ, lại có cả người của ngân hàng can dự vào khiến mọi chuyện rất âm ỉ, về sau nó bị niêm phong lại, rất nhiều năm không công bố tin tức rao bán ra bên ngoài. Cô cũng từng nghi ngờ căn nhà có vấn đề nhưng chưa từng nghĩ cụ thể mọi chuyện là thế nào, chỉ biết nhà đã bị niêm phong, tịch thu.

Chuyện Lục Bắc Thần tiếp nhận căn nhà quả thực khiến cô bất ngờ nhưng lòng cô cũng rất bình thản, nếu đã là bất động sản của anh thì anh có quyền sửa đổi mọi thứ.

Cô hựt hắng chỉ đơn thuần vì không thể bước chân vào thế giới của anh.

Ở một hoàn cảnh cô quen thuộc, trong một căn phòng cô thân thiết, vậy mà anh và cô lại như đứng ở hai thế giới, cho dù có đứng sát cạnh nhau, cho dù bảo cô ôm lấy anh cô cũng có cảm giác hình như Lục Bắc Thần không thuộc về cô.

Thứ cảm xúc giả tạo này khiến cô cực kỳ chán ghét chính mình.

Cô biết, thật ra đây là vấn đề của bản thân cô.

Anh đã giơ tay dẫn cô vào thế giới của mình, cô lại vì không thể thích ứng mà lùi bước.

Có lẽ vì đã trải qua quá nhiều chuyện, nhìn thấy quá nhiều cảnh lòng người đổi thay thế nên cô không thể vô tư đối mặt với mọi thứ nữa. Cố Sơ nhớ lại lần cảnh tượng lần đầu tiếp xúc với mấy người bạn trong đội xe của Bắc Thần, đó cũng là một đám người thuộc một lĩnh vực xa lạ với cô. Bọn họ ngạo nghễ, bọn họ

bất kham, bọn họ phản nghịch, xuất thân của họ không cao quý như những người cô tiếp xúc như cô. Họ mang tới cho cô những cảm nhận và niềm vui hoàn toàn mới. Lúc ấy chính vì có Bắc Thâm, cô đã dễ dàng hòa làm một cùng với họ.

Trên đỉnh đầu, có một chiếc bóng cao lớn đổ xuống.

Cố Sơ cúi đầu, chỉ nhìn thấy một đôi giày da nam giới đập vào mắt, đôi mắt cô chợt run lên. Cô ngược lên nhìn.

Ánh mắt người đàn ông ôn hòa, đen láy, thâm sâu, tận sâu bên trong không phải sự bức bối mà ngược lại là vẻ điềm tĩnh. Cố Sơ không cúi xuống nữa mà ngẩng gương mặt nhỏ yên lặng ngắm anh. Có bóng nắng hắt lên vai anh, cả người anh đang che nắng cho cô.

“Em... chỉ ra ngoài dạo quanh một vòng thôi.” Thấy Lục Bắc Thần theo ra, cô bỗng nhiên cảm thấy mình chuốc thêm phiền phức cho anh.

Lục Bắc Thần giơ tay xoa đầu cô rồi ngồi xuống bên cạnh, một lúc sau liền hỏi: “Em giận đấy à?”

Cô nhìn anh không hiểu.

“Vì căn nhà em từng ở bị sửa thành phòng thực nghiệm.” Anh khẽ nói.

Cố Sơ lắc đầu: “Không, em không giận.”

Lục Bắc Thần vòng tay nhẹ nhàng ôm lấy cô: “Nhưng em vẫn sẽ cảm thấy không thoải mái trong lòng.”

Ngồi sát gần anh, hít lấy mùi hương quen thuộc của anh, sự trống trải trong lòng cô bỗng được lấp đầy một cách kỳ diệu. Cô giơ tay ra ôm chặt lấy anh, áp mặt vào lồng ngực anh và nói: “Nếu anh đã mua nhà thì anh có quyền sắp xếp, em thật sự không giận càng không cảm thấy khó chịu.”

Cô biết một người đàn ông như Lục Bắc Thần thì phòng thực nghiệm chính là chiến trường của anh, là nơi anh dành nhiều thời gian nhất, là nơi anh bỏ nhiều tâm sức và trí tuệ nhất. Anh có thể không quá quan tâm mình sống ở chỗ nào nhưng nhất định sẽ quan tâm phòng thực nghiệm của mình ở vị trí nào. Việc này cũng giống như anh đã đặt thứ bảo bối quý giá nhất của mình tại nhà họ Cố vậy. Cô không những không giận mà còn cảm thấy ấm lòng.

Lục Bắc Thần nâng cằm cô lên, tỉ mỉ quan sát biểu cảm của cô, cố gắng tìm được một chút không vui hay dỗi lòng của cô. Tư thế này khiến cô càng gần với gương mặt anh hơn, bờ môi anh gần như dính lên trán cô. Cô nhìn gương mặt khiến bao cô gái ngày nhớ đêm mong, cảm giác sợ mất đi càng thêm mãnh liệt, tình yêu trong lòng lại mặc sức dâng tràn. Cô muốn hôn anh.

Thế là cô liền làm theo tâm nguyện của mình.

Cố Sơ chủ động dâng tặng bờ môi đỏ hồng.

Khóe môi anh nhanh chóng chuyển từ cứng đờ sang mềm mại, bàn tay lớn giữ chặt lấy cô. Anh hóa bị động thành chủ động, từ từng nụ hôn phớt dề dang chuyển sang đòi hỏi sâu đậm.

Cả người Cố Sơ gần như tan thành nước, mái tóc dày và dài mềm như lụa, từng lọn tóc yếu điệu quăn lấy bắp tay rắn chắc của người đàn ông.

Sự ngoan ngoãn khác thường của cô gái khiến anh khó mà chống cự. Môi anh trượt xuống, tỉ mỉ lan dần ra tận khóe miệng cô rồi xuống cằm...

Hơi thở như những tia nắng bị tán lá che khuất, gần như làm tan chảy trái tim cô.

Cố Sơ cảm thấy nhột, e thẹn chặn đôi môi không ngừng tìm kiếm của anh lại, dưới lòng bàn tay là những sợi râu mới mọc của anh, chọc vào lại càng khiến cô ngứa ngáy...

~Hết chương 204

~

205. Chương 205: Bạn Cũ Tôi

Sơ Sơ, đừng giấu anh quá nhiều cảm xúc. Thấy cô cười, Lục Bắc Thần dường như cũng thở phào, kéo cô vào lòng một lần nữa, chống cằm lên đỉnh đầu cô, thở dài: “Sơ Sơ, đừng giấu anh quá nhiều cảm xúc.”

Có những chuyện không phải anh không muốn nói, chỉ sợ nói ra e sẽ lại là một lần khiến cô tổn thương, thế nên trở thành không thể nói, cho dù nhìn thấy nét mặt ảm đạm buồn thương của cô, cho dù biết cô đau lòng, hụt hẫng, điều anh có thể làm được chính là ôm cô vào lòng, dùng toàn bộ sức lực của anh để chống đỡ những tổn thương lớn hơn có thể xảy đến với cô.

Cổ Sơ đưa ngón tay, khẽ nghịch những chiếc cúc áo trước ngực anh, cô thì thầm: “Chỉ là em cảm thấy bản thân chưa đủ xuất sắc.”

Lục Bắc Thần không ngờ cô lại nói vậy, hơi kéo cô ra một chút, cúi đầu nhìn cô, hơi nhú mày: “Gì cơ?”

Thấy anh nhú mày, cô lập tức giơ tay vuốt phẳng nó ra: “Anh cứ cau có là trông cực kỳ nghiêm nghị.”

Lục Bắc Thần không biết nên khóc hay cười, nét mặt cũng trở nên nhẹ nhàng.

Cổ Sơ ngả về phía lưng ghế, cả người đối diện anh: “Ngư Khương, Ngữ Cảnh và Phan An, họ đều là chuyên gia trong từng lĩnh vực. Khi anh ở bên cạnh họ, em bỗng cảm thấy mình thật dư thừa.”

“Thế nên chuẩn đi?” Không phải anh không nhìn thấy cô lảng lảng rời xa, không nói một câu cứ thế chạy ra ngoài. Trong lòng anh ít nhiều có phần bức bối, cảm thấy anh quá nuông chiều cô rồi thế nên mới khiến cô giờ tính giờ nét ra như vậy.

Cả một đồng xương vụn cộng thêm xác thịt bị cắt thành muôn mảnh, phải lắp ghép hoàn chỉnh trong thời gian ngắn nhất. Điều này có nghĩa là lượng công việc cực lớn. Chưa lắp ghép xong thì thể thì không thể giám định thân phận nạn nhân, không thể cung cấp phương án điều tra sâu hơn cho cảnh sát. Anh cũng đoán cô ít nhiều sẽ chống đối lại việc nhà mình bị sửa thành phòng thực nghiệm nhưng không nghĩ rằng cô cứ thế bỏ đi.

Vốn dĩ anh cũng không định đuổi theo ra ngoài, mượn công việc bận rộn làm cái cớ ép bản thân ở lại bàn thực nghiệm, chỉ đạo Ngữ Cảnh công việc chấp vá xương người. Cho tới khi Ngữ Cảnh nhắc rằng anh đã lấy nhầm xương thì anh không thể không thừa nhận mình vốn không thể tập trung được, tâm tư không còn nằm trên đồng xương này mà sớm đã theo cô đi ra ngoài rồi.

Anh lo sự an toàn của cô, mặc dù ở đây khả năng gặp nguy hiểm là cực kỳ nhỏ nhưng anh vẫn không kiềm chế được mà chạy ra ngoài. Chưa đi bao xa đã nhìn thấy cô co chân ngồi trên ghế gỗ, hai tay ôm chân, đầu cúi gằm giống như vừa chịu ầm ục.

Cơn giận bỗng chốc bay đi đâu mất.

Anh bắt đầu tự trách mình. Cô chỉ là một cô nhóc mà thôi, thực sự vẫn chỉ là một đứa trẻ.

Sao Cổ Sơ có thể thừa nhận mình bỏ trốn ngay trước trận đấu, cô mím môi lắc đầu. Lục Bắc Thần hơi nhướng mày, mỉm cười nửa tin nửa không. Cô lập tức tự biện minh: “Đúng là em ra ngoài đi dạo mà.”

Lục Bắc Thần không nhịn được cười, khẽ véo má cô. Cô kêu đau, giơ tay đánh anh. Anh nhân cơ hội ấy nắm chặt lấy tay cô rồi đan hai bàn tay vào nhau, hạ giọng nói: “Họ chỉ hơn một số kinh nghiệm chuyên ngành mà thôi, xét về IQ và EQ, em đều cao hơn họ.”

“Thật sao?” Cổ Sơ vẫn rất thích nghe lời khen, đôi mắt sáng rực lên, rồi lại cảm thấy mình thể hiện quá lộ liễu, cô lập tức nín nhịn nụ cười trên môi, cup mắt xuống: “Em đâu có giỏi như anh nói.”

Tâm tư của cô gái nhỏ bộc lộ hoàn toàn, thích nghe người ta khen, còn thích nghe nhiều nữa nhưng lại không muốn đối phương nhìn ra ý nghĩ ấy của mình. Đôi mắt Lục Bắc Thần đâu có cấu tạo giống mắt người thường, một chút suy tư này của cô không thể lọt qua mắt anh. Anh cười khê: “Một cuốn sách y học người khác học thuộc phải mất một tháng, em chỉ cần một tuần, cả đại học A có ai không biết dung lượng não bộ của Cổ Sơ hơn người thường? Mười bảy tuổi đã thi đỗ vào đại học A, chuyển từ nội khoa qua ngoại khoa với thành tích toàn ưu, trí tuệ của em có mấy người sánh bằng?”

“Aiya, đều là mấy thành tích cũ xì rồi, có gì đáng khoe khoang chứ.” Mặc dù Cố Sơ ‘tự khiêm tốn’ như vậy nhưng vẫn đồng tai lên nghe anh khen.

Thế là Lục Bắc Thần lại tiếp tục thỏa mãn ‘lòng hư vinh’ của cô: “Còn có một chuyện đủ để chứng minh em không những IQ à EQ cũng cao.”

Cố Sơ nhìn anh bằng vẻ mặt háo hức, cả sống lưng cũng thẳng băng.

“Em thông minh, anh uyên bác, điểm này em thừa nhận không?” Lục Bắc Thần lười biếng đặt tay lên lưng ghế, cười hỏi.

“Làm gì có ai giẫm lên người khác để tự khen mình như anh? Còn khen trắng trợn nữa.” Cố Sơ không vui, quay ngoắt đầu qua một bên.

Lục Bắc Thần bật cười, xoay mặt cô lại: “Anh hơn em nhiều tuổi, con đường anh đã đi qua, kinh nghiệm anh đã từng trải cũng nhiều hơn em, ở trước mặt em làm người uyên bác là đủ rồi.”

“Được rồi, được rồi.” Ngoài miệng cô đáp qua loa lấy lệ, thực chất đã thừa nhận câu nói của anh.

Nụ cười của Lục Bắc Thần càng thêm đậm: “Có thể câu được một người uyên bác như anh vào tay, đủ thấy IQ và EQ của em đều cao hơn người thường, càng cao hơn mấy người quái dị trong phòng thực nghiệm.”

Nghe có vẻ đúng thật, Cố Sơ hơi gật đầu đồng ý nhưng rồi cũng lập tức tỉnh ngộ ra, nhào vào lòng anh cắn loạn: “Không tính, không tính, anh vẫn đang biến tướng để tự khen mình!”

Lục Bắc Thần bèn ôm chặt lấy cô, từng khước mắt đầu mày đều toát lên vẻ trêu chọc. Cô nhìn mãi, nhìn mãi rồi chợt nhớ lại hành vi cổ tình gạt cô ra ngoài cửa Ngự Khương, bỗng nảy sinh trò đùa ác, hôn thật mạnh lên vị trí xương quai xanh của anh, lực không hề nhỏ. Anh giơ tay, phát nhẹ vào mông cô, cười nói: “Cún hoang!”

Cố Sơ thả anh ra.

Phòng thực nghiệm như phòng làm việc của anh, là nơi nghiêm túc thế nên anh không bao giờ ăn mặc tùy tiện, áo sơ mi chỉ cởi đúng hai cúc trước ngực, cô nhằm trúng vị trí xương đòn dưới cổ anh để lại một dấu hôn.

Nó lấp ló bên dưới áo sơ mi, chỉ cần anh khẽ cử động là vẫn có thể lộ ra.

Trong cái nghiêm túc thêm nhiều phần mờ ám.

Đây chính là kết quả mà cô muốn.

“Em làm gì anh rồi?” Lục Bắc Thần đương nhiên không nhìn thấy được dấu hôn nhưng từ ánh mắt xảo quyệt của cô có thể biết miếng cắn của cô không tử tế.

Cố Sơ chỉ cười không nói.

Anh thích nhìn cô cười, khi cả gương mặt đều lặn tẩn những gợn sóng tươi tắn ấy, cô như một đóa hoa lê ngày xuân khiến người ta xót xa, khiến người ta yêu mến. Anh không tìm được lòng mình, siết chặt cô vào lòng, nhẹ nhàng hỏi: “Bây giờ có thể quay về cùng anh được chưa?”

“Vậy anh không được phớt lờ em.” Cô đưa ra một yêu cầu mà ngay cả bản thân cũng cảm thấy quá đáng.

Lục Bắc Thần nhìn cô, như cười như không.

Cô cần môi, sợ yêu cầu này sẽ khiến anh phản cảm. Nói chuyện yêu đương với một người uy quyền như vậy thân mật thì thân mật nhưng vẫn sự động chạm tới nguyên tắc của anh.

Lục Bắc Thần nhìn thấy sự e dè trong ánh mắt cô, anh càng cười lớn hơn: “E là sau khi vào phòng thực nghiệm em không có thời gian để nghĩ mấy chuyện này đâu.”

Cố Sơ nhớ tới đồng xương đó, sợ hãi nhìn anh: “Không phải anh bắt em đi ghép xương vụn đó chứ?”

“Nhằm lẫn một khái niệm.” Lục Bắc Thần sửa lại: “Là chấp nối những mảnh xương vụn thành khung xương.”

Cố Sơ cảm thấy như trời long đất lở.

“Anh sẽ dạy em cách khôi phục đầu lâu và dựng lại xương.” Lục Bắc Thần đứng dậy, tiện thể ‘vót’ cái đồng bunn nhào là cô dậy theo: “Đi nào.”

Cố Sơ níu lấy vạt áo anh, nét mặt đáng thương: “Sao em nghe ghê rợn vậy? Em dốt lắm, chắc chắn không học được đâu.” Cô tình nguyện theo Ngự Khương học. Nghe ý của Ngự Cảnh thì Ngự Khương rất muốn học được kỹ thuật tái tạo cái gì gì đó.

“Em có nền tảng mỹ thuật hội họa, học lại càng dễ, quan trọng hơn cả chính là em học ngoại khoa thần kinh não, càng quen thuộc với kết cấu gương mặt người hơn.” Lục Bắc Thần cho cô một lời giải thích hợp lý.

“Hay là chúng ta sửa hợp đồng đi, em chỉ làm trợ lý phụ trách đời sống của anh thôi, được không?” Cứ nghĩ tới cái đồng máu me bầy nhầy đó cô lại thấy buồn nôn.

“Chức trách trợ lý đời sống có thể dùng vào buổi tối, buổi sáng em phải theo anh học.”

Cố Sơ cảm thấy đau đầu.

“Đứng dậy, đi tử tế.” Lục Bắc Thần đỡ cô dậy.

Cô lập tức ngã dúi vào lòng anh: “Không xong rồi, chân tê rồi.”

Lục Bắc Thần nhìn cô.

“Tê thật mà.” Cô cố tình tỏ ra đáng thương.

“Không đi được chứ gì?” Lục Bắc Thần cười ‘hòa nhã’, ngay lập tức vòng cánh tay vác thẳng cô lên vai, khiến Cố Sơ hét toáng lên.

“Im lặng.” Anh cười: “Ở cái nơi rừng núi hoang vu này hét to thể làm gì. Đợi khi nào anh xuất chiêu ‘tiêu diệt’ em, lúc ấy hét vẫn còn kịp.”

Tập đoàn Kiều Viễn, văn phòng chủ tịch.

Người đàn ông dè dặt đứng trước mặt Kiều Vân Tiêu, chốc chốc lại giơ tay lên lau mồ hôi, rõ ràng đang hoang mang lo sợ. Sắc mặt anh ta trắng nhợt, môi khô tới mức không còn hột máu, mái tóc vừa dài vừa rối, cả người yếu ớt gầy khô. Anh ta ngược mắt lên nhìn đánh giá Kiều Vân Tiêu đang ngồi trên ghế da, không ngờ Kiều Vân Tiêu cũng đang nhìn mình, ánh mắt u ám sắc bén. Anh ta run cầm cập, lập tức cúi xuống.

“Ngồi đi.” Kiều Vân Tiêu quan sát anh ta một lúc rồi lãnh đạm ra lệnh.

Người đàn ông liên tục ‘dạ, dạ’ hai tiếng rồi ngồi xuống chiếc ghế đối diện. Anh ta không có tư thế nào, co rụt vai lại, cả lưng cũng gù gù.

“Thật không ngờ ‘dao sắc’ nổi danh một thời ở Giang Châu lại đến nông nổi này.” Tư liệu của anh ta không khó điều tra, không cần Kiều Vân Tiêu tự động ra tay, trợ lý cũng đã tra rõ ngọn ngành từ lâu.

Sinh viên đại học A, Viên Thành, sau khi tốt nghiệp được phân về ngoại khoa phẫu thuật lồng ngực của bệnh viện thành phố Giang Châu, được mệnh danh là có khả năng phẫu thuật chuẩn xác, khó mà kiếm được một suất khám anh ta ở thành phố Giang Châu. Nhưng về sau vô cớ nghỉ việc, tất cả mọi người đều tưởng rằng anh ta lên chức vụ cao hơn nhưng tài liệu bày ra trước mắt Kiều Vân Tiêu lại là anh ta dính vào ma túy, chỉ trong vòng một năm đã bán sạch cả nhà, vì việc này vợ cũng đã ly hôn, mang con về nhà mẹ.

Viên Thành im lặng, cúi gằm.

“Tôi biết bác sỹ Viên thiếu tiền, hôm nay mời bác sỹ Viên tới đây cũng không có việc gì, chỉ muốn nghe ngóng tin tức về một người.” Kiều Vân Tiêu lấy hai điều thuốc, đưa một điều cho anh ta.

Anh ta vội vàng đứng dậy đón lấy, thấy điều thuốc kia của Kiều Vân Tiêu đã được ngậm lên miệng, lập tức kiếm bật lửa châm cho anh. Kiều Vân Tiêu giơ tay ngăn lại, tự châm lửa inh rồi ném bật lửa cho anh ta.

Anh ta nhanh chóng châm rồi rút sâu một hơi. Kiều Vân Tiêu thấy anh ta neho mắt nhả khói thuốc, chắc là mấy kẻ nghiện ma túy cũng vậy.

“Anh muốn nghe ngóng về người nào?” Viên Thành vội hỏi.

Kiều Vân Tiêu mở ngăn kéo, lấy từ trong ra một bức ảnh, đẩy tới trước mặt Viên Thành: “Có quen cậu ta không?”

Viên Thành cầm ảnh lên, chỉ nhìn qua đã bỏ xuống, cười khì khì: “Tôi quá quen đi, cậu ta chẳng phải chính là Lục Bắc Thâm sao, từng ở cùng một phòng với tôi.”

~Hết chương 205

~*Lắm nhảm: “Lúc vui thì cậu ta hòa vào nô đùa với mọi người, khi không vui lại coi mọi người như người xa lạ.”

“Cả các cậu cũng cảm thấy con người Lục Bắc Thâm tính cách hay thay đổi?”

“Tóm lại, cô chính là đồ yêu tinh hại người!”

206. Chương 206: Nghi Vấn Trùng Trùng

Có lúc cậu ta rất ưa sạch sẽ có lúc lại rất tùy tiện, có lúc làm việc đâu ra đấy, có lúc lại rất hồ đồ. Kiều Vân Tiêu trầm mặc, làn khói xám tách ra giữa những kẽ ngón tay, tự do bay lên trên. Qua một lúc lâu, đợi cho tàn thuốc gần rơi xuống, anh mới gơ tay gõ nhẹ một cái. Viên Thành dè dặt ngược nhìn anh, sợ anh hoài nghi lời nói của mình, hấn lại lập tức bổ sung thêm một câu: “Tổng giám đốc Kiều, mặc dù chúng tôi tốt nghiệp đã nhiều năm như vậy rồi nhưng tôi thề tôi tuyệt đối không nhận nhầm người.”

Thứ hấn nghĩ tới là số tiền kia, một số tiền đủ để hấn lãng lãng hưởng thụ một cách ung dung tự tại mà không phải phiền não. Mấy hôm trước, đúng lúc hấn đang bị một đám chủ nợ ép tới mức suýt phải nhảy lầu thì một người đàn ông tự xưng là trợ lý của tổng giám đốc Kiều tìm tới, cho hấn một khoản tiền tạm thời hóa giải khó khăn. Người đàn ông đó nói chỉ cần giúp tổng giám đốc Kiều nhận mặt một người thì có thể nhận được một số tiền nhiều hơn thế. Lúc ấy hấn không biết phải giúp đỡ tổng giám đốc Kiều nào, rồi giúp đỡ chuyện gì, vẫn còn bán tín bán nghi đối với miếng bánh ngon từ trên trời rơi xuống này, nhưng hôm nay sau khi tới tập đoàn Kiều Viễn, hấn mới biết người đó là ai.

Kiều Vân Tiêu tiếng tăm lẫy lừng, hấn từng nhìn thấy người đàn ông này trên tạp chí, người thừa kế duy nhất của nhà họ Kiều, tinh anh sắc bén của giới kinh doanh, nghe nói anh ta tuy trẻ tuổi nhưng thủ đoạn tàn độc, nhanh gọn. Lúc trước khi tập đoàn Kiều Viên chìm sâu xuống vũng bùn vì gặp khó khăn về tài chính, ông Kiều nằm liệt giường, thoi thóp thở, chính Kiều Vân Tiêu đã đứng mũi chịu sào, một mình bay ra nước ngoài vật lộn với mấy nhân viên điều tra. Vào lúc tất cả mọi người đều đang đợi xem trò vui thì anh lại khiến Kiều Viễn chuyển nguy thành an chỉ trong một thời gian ngắn, không những bình ổn được vị thế của Kiều Viễn trên thị trường cổ phiếu mà còn giành được sự tán thưởng của bố cùng các thành viên trong hội đồng quản trị, vững vàng ngồi lên chiếc ghế cao nhất, trở thành đầu tàu mới của cả tập đoàn.

Lần đầu tiên gặp mặt Kiều Vân Tiêu, Viên Thành lập tức cảm thấy mình được cứu rồi, thế nên hấn phải nắm chặt lấy con cá lớn này, như vậy sống mới không chật vật.

Kiều Vân Tiêu dập tắt đầu lọc, hơi ngược mắt lên nhìn hấn, thản nhiên nói: “Nghe nói cậu là người ở cùng một phòng với Lục Bắc Thâm lâu nhất, nhưng người đàn ông trong ảnh đã hơn ba mươi tuổi rồi, vậy mà cậu cũng nhận ra?”

Khoảng thời gian này theo như những gì trợ lý của anh điều tra được, thì ra Lục Bắc Thâm khi còn đi học rất ít ở lại trường. Cho dù là vậy, mỗi một năm cậu ta thậm chí cứ nửa kỳ lại đổi ký túc xá một lần, tất cả mọi người đều không biết địa chỉ nơi ở bên ngoài trường của cậu ta, cũng không rõ vì sao cậu ta cứ phải thay đổi phòng và bạn ở liên tục như vậy. Nghe ngóng phía trường học thì họ cũng chỉ đưa ra một câu trả lời mập mờ rằng Lục Bắc Thâm có thói quen nửa đêm nửa hôm không ngủ, khiến bạn cùng phòng mất ngủ thế nên cậu ta mới liên tục thay đổi hoặc là thường xuyên ở trọ bên ngoài.

Nghe thì có vẻ hợp tình hợp lý nhưng Kiều Vân Tiêu vẫn cảm thấy có chỗ nào đó không ổn.

Viên Thành này được coi như bạn cùng phòng có thời gian tiếp xúc với Lục Bắc Thâm lâu nhất, trọn vẹn một học kỳ, mà khoảng thời gian đó cũng chính là lúc Lục Bắc Thâm đối mặt với cục diện đi hay ở, đây có lẽ cũng là nguyên nhân khiến cậu ta không có thời gian để đổi phòng. Đối với Viên Thành, anh không có cái gọi là tin tưởng hay không tin tưởng. Một người rơi vào hoàn cảnh khốn cùng thất vọng chắc chắn sẽ nghĩ đủ mọi cách để leo lên, người có kiên trì chưa chắc sẽ rơi vào bước đường này nhưng người đã rơi vào bước đường này thì cũng chưa chắc sẽ giữ rịt thứ gì. Anh tin Viên Thành là kẻ thứ hai.

“Hơn ba mươi tuổi và hơn hai mươi tuổi cũng không khác nhau là mấy, cùng lắm là trông chín chắn hơn một chút.” Viên Thành lại nhìn chăm chú vào bức ảnh: “Tổng giám đốc Kiều, cái tên Lục Bắc Thâm này có hóa thành tro tôi cũng nhận ra. Nói thật lòng, cậu ta cũng đẹp trai, người đẹp trai thì thường khiến người khác khó quên, giống như tổng giám đốc Kiều đây, năm nay được gặp anh, sau này cả đời tôi cũng không quên được.”

Kiều Vân Tiêu không để tâm tới mấy lời bợ đỡ của Viên Thành, leo lên vị trí ngay hôm nay, đã nghe nhiều những câu nịnh nọt, đương nhiên anh có thể phân biệt được câu này thật lòng câu nào giả ý. Chỉ có điều Viên Thành nói chắc nịch như vậy lại khiến anh nảy sinh nghi hoặc, vì bức ảnh anh đưa cho Viên Thành vốn dĩ không phải Lục Bắc Thâm mà là Lục Bắc Thần. Một cặp sinh đôi, dù có giống nhau cỡ nào nhất định cũng sẽ có điểm khác, cho dù chỉ là một đặc điểm cực nhỏ, trên đời này vốn chẳng có hai chiếc lá giống nhau y như đúc. Viên Thành có thể nhìn Lục Bắc Thần thành Lục Bắc Thâm, vậy thì sẽ xảy ra hai trường hợp: Hoặc là Viên Thành đang nói dối, hoặc là Lục Bắc Thần đang nói dối.

“Cậu học chung với Lục Bắc Thâm lâu như vậy, có cảm thấy chỗ nào không bình thường không?” Kiều Vân Tiêu không còn cần vặn Viên Thành chuyện bức ảnh nữa mà nói tiếp.

“Điểm không bình thường ư? Ý của tổng giám đốc Kiều là...”

“Về mặt tính cách hoặc những khi tiếp xúc với các bạn học, có lúc nào lúc trước lúc sau có mâu thuẫn không?”

Viên Thành ngẫm nghĩ rồi nói: “Con người Lục Bắc Thâm thật ra hơi khó gần, bình thường cũng không qua lại với ai, nếu không ra ngoài làm thêm thì cũng ru rú trong phòng thực nghiệm. À đúng rồi, cũng có lúc cậu ta đi đánh bóng rổ, đua xe gì gì đó nhưng hình như về cơ bản cũng không giao du quá sâu với ai, đối với mọi người đều hờ hững.”

Thấy Kiều Vân Tiêu nét mặt vô cảm, Viên Thành hắng giọng nói tiếp: “Nếu phải kể tới điểm kỳ lạ thì cũng có. Không phải lúc nào cậu ta cũng lạnh nhạt với mọi người, có lúc cũng khá nhiệt tình, gọi mọi người đi ăn đi uống. Có lẽ cậu ta là một người như vậy, lúc vui thì hòa đồng, lúc không vui lại coi mọi người như xa lạ. Có thể cũng chính vì như vậy lại càng khiến chúng tôi cảm thấy cậu ta rất thần bí, lại càng muốn thân thiết với cậu ta, nhất là mấy em gái.”

“Cũng tức là các cậu đều cảm thấy Lục Bắc Thâm là một người tính tình hay thay đổi?”

“Đâu chỉ hay thay đổi? Tôi cảm thấy giống cực đoan hơn.” Viên Thành có vẻ không quá vất vả khi nhớ lại chuyện cũ.

“Ví dụ?”

“Ví dụ như, có lúc cậu ta rất ưa sạch sẽ có lúc lại rất tùy tiện, có lúc làm việc đâu ra đấy, có lúc lại rất hồ đồ.” Viên Thành cố gắng hồi tưởng, rồi vỗ vào đầu: “Còn có một lần tôi cảm thấy khá kỳ lạ, là trước một kỳ thi, tôi hỏi cậu ta một đề bài, nhưng cậu ta giải thích một hồi mà vẫn chẳng rõ ràng gì. Tối ngày hôm sau cậu ta trở về, đọc sách một lúc thì quay ra hỏi tôi đề bài đó đã biết làm chưa, sau khi biết tôi vẫn chưa hiểu cậu ta đã giải đáp giúp tôi. Lần thứ hai giải đáp tư duy của cậu ta cực kỳ rõ ràng, cách giải đáp cũng vô cùng logic.”

Kiều Vân Tiêu nhíu mày: “Những tình huống tương tự như vậy có nhiều không?”

“Những lần tôi tiếp xúc thì chắc cũng coi là nhiều, dù gì cậu ta cũng không thường xuyên quay về trường, ngoại trừ năm cậu ta ra nước ngoài thì tôi đã khá hiểu cậu ta rồi.” Viên Thành sợ mình không có giá trị, vội nói.

“Tình hình kết giao bạn bè của cậu ta bình thường ra sao?” Kiều Vân Tiêu ngẫm nghĩ rồi bổ sung thêm: “Ý của tôi là về chuyện hẹn hò với bạn khác giới ấy?”

Viên Thành cười hì hì: “Chuyện cậu ta qua lại với các em khóa dưới của khoa chính quy là giai thoại của đại học A mà.”

“Ngoài ra?”

“Oh, để tôi nghĩ đã.” Viên Thành nghĩ một lúc lâu rồi nhíu mày rất chặt: “Hình như cũng có vài lời đồn thổi, ví dụ như đại học A đồn rằng trước đây Lục Bắc Thâm có bạn gái, chính là nghệ sỹ violon Tiêu Tuyết đó, sau này hình như còn có một cô gái tên là Lăng Song dây dưa với cậu ta một khoảng thời gian, còn lại hình như là không có. Bọn tôi hay nói Lục Bắc Thâm bình thường không thích quan tâm tới con gái cho lắm, đa phần mọi người cho rằng cậu ta không gần gũi phái nữ, không có cảm xúc, lạnh nhạt với con gái, tới tận khi cậu ta và cô em gái trong trường chúng tôi yêu nhau, phải biết là cậu ta chưa bao giờ chủ động thân mật với cô gái nào nhưng lần đó lại công khai nắm tay em gái ấy đi trong vườn trường, thật sự đã khiến chúng tôi sững sốt một phen.”

Kiều Vân Tiêu biết cô em gái mà hắn đang nói là ai, trong lòng quả thực không thoải mái. Anh đè nén cảm giác căng tràn nơi lồng ngực, lạnh lùng hỏi: “Cậu nói Lăng Song từng dính lấy cậu ta một khoảng thời gian? Có âm ỉ không?”

Ít nhiều anh có nghe nói tới chuyện Lăng Song yêu thầm Lục Bắc Thâm nhưng cũng là biết qua lời của Cố Sơ, cụ thể thế nào thì không rõ.

“Lăng Song thích Lục Bắc Thâm, năm đó còn từng xông vào ký túc xá nam chỉ để chặn đường cậu ta, nhưng mà khi ấy còn đồn đại một phiên bản khác nói rằng Lục Bắc Thâm bóng gió với Lăng Song trước người ta mới tưởng thật. Sau này thấy quan hệ giữ Lục Bắc Thâm và em gái kia càng ngày càng tốt, cô ấy tức giận cũng là chuyện bình thường.”

“Vì sao lại có phiên bản này?”

Viên Thành nhún vai: “Tôi cũng không rõ, chuyện tình cảm của Lục Bắc Thâm cùng lắm chúng tôi chỉ suy đoán, cũng chẳng ai hay biết rốt cuộc mọi chuyện là thế nào, duy nhất biết rõ là chuyện tình cảm của cậu ta và cô em kia. Ai quen cậu ta cũng biết, đó là người bạn gái duy nhất cậu ta từng công khai.”

Chuyện này có lẽ chỉ mình Lăng Song mới biết nhưng hiển nhiên Lăng Song không thể nói, nếu muốn cô ta đã nói từ lâu rồi. Kiều Vân Tiêu trầm tư suy ngẫm, nheo mắt lại.

“Bình thường cậu ta làm thêm ở những đâu?”

Viên Thành nói: “Nhiều chỗ lắm, cậu ta thay đổi cũng thường xuyên. Trước đây tôi từng hỏi cậu ta, cậu ta nói vì phải chăm mẹ nên không thể làm việc quá lâu ở một chỗ, sức khỏe của mẹ cậu ta có vẻ không được ổn lắm.”

Kiều Vân Tiêu trầm ngâm giây lát rồi nhìn về phía Viên Thành: “Cậu có biết cậu ta có một người anh sinh đôi không?”

“À, anh muốn nói tới vị pháp y danh tiếng, Lục Bắc Thần đó chứ gì? Sau khi có bài báo tôi mới biết chuyện này.” Viên Thành nói ngay: “Tiếc là tôi chưa từng gặp người này. Lúc đi học, Bắc Thâm cũng chưa từng kể với tôi, tôi nghĩ các bạn học khác cũng đều không biết chuyện này thì phải.”

“Cậu xem bài báo phỏng vấn cậu ta?”

Bài báo phỏng vấn duy nhất tại Trung Quốc của Lục Bắc Thần do Lăng Song viết, nghe nói tạp chí kỳ đó bán rất chạy, khi đó anh cũng mua một cuốn. Con người Lăng Song tính tình kiêu ngạo, anh vốn dĩ cũng không mong đợi cô ta có thể moi móc được tin gì đột phá, chẳng qua lại là mấy chủ đề suốt mướt xung quanh. Nhưng sau khi đọc xong anh ngược lại đã phải thay đổi ấn tượng với Lăng Song, cô ta phát hiện ra không ít vấn đề nhạy cảm về công việc, về tình cảm của cậu ta. Mặc dù bài phỏng vấn không dài nhưng đủ để mọi người bên ngoài hiểu được sự chuyên chú, nghiêm túc của Lục Bắc Thần đằng sau một lai lịch chuyên nghiệp.

Nghe nói khi chụp ảnh đã xảy ra một sự cố nhỏ, cũng thể hiện lác đác trên câu chữ của bài báo. Lăng Song có một địa vị uy quyền trong giới thời trang và giới báo chí, cho dù là một ngôi sao tầm cỡ tới chụp ảnh cũng phải tôn trọng sự sắp xếp của nhà tạo mẫu, nhà nhiếp ảnh, duy chỉ có Lục Bắc Thần. Lúc ấy mọi người đều mong cậu ta có thể mặc áo blouse trắng đứng trước ống kính nhưng cậu ta quyết liệt từ chối. Lý do của cậu ta rất đơn giản, cậu ta tuyệt đối không mặc áo blouse trắng ra ngoài những nơi như phòng thực nghiệm và hiện trường vụ án, việc mặc áo blouse vào rồi lấy công việc của mình ra như một thủ đoạn giải trí là việc cậu ta không thể chấp nhận được.

Lúc này cả nhà tạo mẫu và nhà nhiếp ảnh đều cuống quýt cả lên, tòa soạn sợ Lục Bắc Thần phẩy áo bỏ đi nên đã để mặc cậu ta làm gì tùy thích. Cứ như vậy, ảnh trên cuốn tạp chí kỳ đó, Lục Bắc Thần vận toàn áo vest giày da, rất nghiêm túc, rất chính thống, cộng thêm ánh sáng có phần lạnh, ánh mắt thâm sâu không một nụ cười, nhưng dù thể hiện ở góc độ nào, trông cậu ta vẫn toát lên vẻ cao quý, uy quyền...

~Hết chương 206

~

207. Chương 207: Cô Chính Là Yêu Tinh Hại Người

Kiều Vân Tiêu không thể không thừa nhận, Lục Bắc Thần có tư chất khiến phụ nữ điên cuồng, mặc dù việc thừa nhận này khiến anh rất không thoải mái.

“Đúng vậy, chính là bài phỏng vấn đó.” Viên Thành nói.

Cả người Kiều Vân Tiêu dựa ra sau ghế, một suy nghĩ táo bạo hiện lên trong đầu. Anh từ tốn hỏi: “Có lúc thông qua câu chữ cũng ít nhiều hiểu được một con người. Cậu từng đọc bài phỏng vấn, có cảm thấy rất giống với Lục Bắc Thâm trong ấn tượng của cậu không?”

“Dĩ nhiên rất giống rồi, anh em song sinh mà.” Viên Thành không suy nghĩ gì, buột miệng nói ngay.

Kiều Vân Tiêu sa sầm mặt lại, nhìn hẩn chằm chằm. Sau khi thấy thế, Viên Thành thấy mình trả lời quá tùy tiện rồi, vội vàng bổ sung: “Là thể này, lần đầu tiên nhìn thấy ảnh của Lục Bắc Thần, quả thật tôi đã hết hồn một phen, so với Bắc Thâm đích thực như được đúc từ một khuôn ra vậy. Có cảm giác, hai người họ rất giống nhau.” Nói tới đây, hẩn ngẩn ra giây lát rồi vợ vội tắt ảnh trên bàn: “Tổng giám đốc Kiều, cậu ta là Lục Bắc Thần hay Lục Bắc Thâm?”

Kiều Vân Tiêu vô cảm lấy lại bức ảnh, đặt xuống, im lặng không đáp.

Viên Thành ngượng ngập vò đầu: “Tóm lại, những gì tôi hiểu về Lục Bắc Thâm có từng ấy, cũng chưa từng nghe nói cậu ta có anh em gì. Bắc Thâm từ sáng tới tối cứ thần bí bí, muốn tìm hiểu về cậu ta thêm một chút cũng không có khả năng. Chung quy là người kỳ lạ, tính cách cũng kỳ lạ. Cậu ta có lúc rất lợi hại, có lúc lại như biến thành một người khác vậy. Nói tới đây tôi lại nhớ đến hai việc. Việc đầu tiên là năm cậu ta giành được giải người hùng biện xuất sắc nhất trong cuộc thi hùng biện. Trước khi cuộc thi bắt đầu, Bắc Thâm từng ngắt xiu một lần, sau khi y tế trường kiểm tra nói là cậu ta căng thẳng quá độ. Lúc ấy chúng tôi cứ nghĩ là tôi đời hết rồi, còn chưa nhập cuộc mà đã căng thẳng thì chắc chắn sẽ thua bết nhè, nhưng có ai ngờ hôm sau trong buổi thi hùng biện, Bắc Thâm như bị thứ gì nhập vào người vậy, không những ung dung, từ tốn, tư duy nhanh nhẹn, hơn nữa còn ép cho tuyển thủ của đối phương không nói được một câu. Lúc đó cậu ta cũng không hùng biện theo cách mà chúng tôi đã bàn trước, ngược lại cậu ta tự có logic của mình, trên cuộc thi hùng hổ, chèn ép, ngay chính chúng tôi nghe xong cũng ngốc hết cả. Về sau cậu ta được bầu chọn là người hùng biện xuất sắc nhất, các cô gái trong hội trường đều gào thét điên cuồng, nhưng lúc nhận giải cậu ta lại ỉu xiu, lãnh đạo bảo cậu ta nói mấy câu cảm ơn thì cậu ta lại ấp úng không nói ra được. Tôi đứng rất gần cậu ta, phát hiện tay cầm cúp của cậu ta còn run rẩy.”

Con người của Kiều Vân Tiêu hơi rụt lại, nhìn bức ảnh của Lục Bắc Thần trên mặt bàn, từng ngón tay gầy gõ xuống bàn theo nhịp tiết tấu.

Hội hộp trước đám đông?

Người mắc bệnh hội hộp trước đám đông sao có thể thay đổi trong giây lát?

“Còn có một chuyện chính là lần Bắc Thâm bị đánh.”

Kiều Vân Tiêu sững người: “Lục Bắc Thâm từng bị đánh?”

Viên Thành bật cười: “Chuyện này rất bình thường mà, anh nghĩ mà xem, cậu Bắc Thâm đó vừa đẹp trai, thành tích cao, đánh bóng rổ giỏi lại còn biết cả đua xe, mấy cô gái có ai gặp lại không thích cậu ta, chỉ muốn nhào vào ngay ấy chứ. Cậu ta ấy à, lúc nào cũng chưng cái mặt lạnh lùng ra trước đám con gái, khiến có những người nhìn thấy sẽ đổ kị. Tóm lại cũng không rõ cụ thể là xuất phát từ nguyên nhân gì, nhưng đã có kẻ ra tay đánh Bắc Thâm. Chuyện này không mấy người biết, vì khi ấy sau khi bị ăn đánh Bắc Thâm đã lập tức thu dọn đồ đạc bỏ đi. Nhưng về sau mọi người đều biết chuyện này là vì Bắc Thâm đã đánh cho kẻ kia thừa sống thiếu chết, khi đó còn chấn động toàn khoa. Lúc ấy tôi đã ở cùng phòng với cậu ta rồi, lãnh đạo nhà trường còn tìm tôi để hỏi rõ chuyện này, dĩ nhiên là có gì thì tôi nói nấy, mấy hôm sau tôi mới biết hóa ra ban giám hiệu đã hỏi Lục Bắc Thâm vì sao đánh người nhưng cậu ta nhất quyết không nói, đánh người cũng nhận, bị kỷ luật cũng nhận. Trước đây mọi người còn nghĩ tính cách Bắc Thâm ngang ngược, quái đản, vừa lạnh nhạt vừa xa cách, qua trận đánh nhau đó tất cả những người quen biết cậu ta đều biết thằng nhóc ấy không dễ dây vào, cũng cứng lắm. Nghe nói người đánh cậu ta khi đó chỉ có hai, ba người, còn khi cậu ta trả thù lại thì đã đập nát cả quán bida của người ta, bảy, tám cậu nhóc đều bị đánh gãy chân gãy tay.”

Lại còn có cả chuyện này?

Kiều Vân Tiêu không biết cũng chưa từng nghe Cổ Sơ kể.

“Cũng xảy ra trước khi cậu ta ra nước ngoài?”

“Đúng vậy.” Viên Thành thấy phản ứng của Kiêu Vân Tiêu biết mình đã cung cấp cho anh một manh mối có giá trị, trong mắt trong bụng toàn là cảnh tiền bay đầy trời, tốc độ nói cũng theo đó nhanh dần: “Nhưng mà nghe nói lúc đó cậu ta bị cô em kia đá đít thế nên trút hết giận dữ lên đám người kia cũng là chuyện bình thường. Về sau cậu ta ra nước ngoài, có mấy cậu bạn còn cảm thấy kỳ lạ rằng sao đánh người nghiêm trọng như vậy mà nhà trường vẫn dành suất học bổng cho cậu ta? Bây giờ nhìn thấy bài báo của vị giáo sư họ Lục đó là tôi hiểu rồi, thì ra gia cảnh tên nhóc ấy không đơn giản, chắc trách được ra nước ngoài nghiên cứu.”

Kiều Vân Tiêu im lặng từ đầu tới cuối, một lúc sau anh mới ngược mắt lên nhìn Viên Thành, lãnh đạm nói: “Được rồi, những thông tin cậu cung cấp đều rất tốt.”

Viên Thành nghe câu này có ý muốn kết thúc bèn tươi cười, xoa xoa tay hỏi dò: “Vây... tổng giám đốc Kiêu, anh xem chỗ tiền này...”

Kiều Vân Tiêu nhếch môi, không nói gì, giơ tay ấn điện thoại, ra lệnh: “Vào đi.”

Người trợ lý lập tức gõ cửa đi vào, nhìn Kiêu Vân Tiêu rồi khẽ gật đầu, sau đó đưa cho Viên Thành một tờ chi phiếu. Viên Thành cầm lên tay xem, hai mắt sáng lên trong khoảnh khắc rồi vội quay sang Kiêu Vân Tiêu, liên tục nói: “Cảm ơn tổng giám đốc Kiêu, cảm ơn nhiều lắm.”

“Bác sỹ Viên không định quay lại nghề cũ sao?”

Nét mặt Viên Thành ánh lên một vẻ ngưỡng ngáp, nụ cười trong ánh mắt cũng tắt dần. Hắn ta đút chi phiếu vào trong túi quần, khi nói cũng cố gắng gượng cười: “Bây giờ tôi ra nông nổi này... người không ra người, ma chẳng ra ma, cho dù có muốn quay lại nghề cũ cũng làm có nơi nào chịu nhận tôi?”

“Mặc dù tôi không học y nhưng cũng biết đối với một bác sỹ ngoại khoa, ma túy tổn hại lớn đến mức nào. Cho dù anh có cai nghiện cũng không thể quay trở về khoa ngoại, cùng lắm có hy vọng ở các phòng ban khác thôi, chỉ cần anh có thể ngóc đầu dậy.” Kiêu Vân Tiêu điềm đạm nói: “Con người phạm sai lầm không đáng sợ, đáng sợ là biết sai mà vẫn tiếp tục bước vào.”

“Dạ dạ dạ, tổng giám đốc Kiêu dạy phải lắm.” Viên Thành thở dài: “Nghĩ lại tôi và Bắc Thâm ở chung một phòng, học những thứ giống nhau, tôi nghĩ bây giờ có lẽ ở nước ngoài cậu ta đã là một bác sỹ danh tiếng rồi, còn tôi...”

“Vẫn còn cơ hội.”

Viên Thành sững sốt, ngược nhìn Kiều Vân Tiêu: “Ý của anh là...”

Kiều Vân Tiêu chỉ mỉm cười nhìn về phía trợ lý: “Tiền bác sỹ Viên ra ngoài.”

“Vâng.”

Người trợ lý đi trước, mở cửa phòng: “Bác sỹ Viên, mời.”

Viên Thành vừa đi vừa ngoái lại rồi rời khỏi.

Trợ lý tiến ra tới tận cửa thang máy. Trong lúc đợi thang máy, người trợ lý lên tiếng: “Bác sỹ Viên, anh cũng biết số tiền này của tổng giám đốc Kiều không phải anh muốn lấy là lấy được đâu.”

Viên Thành cũng là người nhanh nhạy, vội hỏi: “Mong cậu chỉ bảo nhiều thêm.”

“Ý của tổng giám đốc rất đơn giản, anh ấy chỉ muốn tìm một người nghe lời để làm việc cho anh ấy. Khi nào cần thiết, hy vọng bác sỹ Viên có thể đứng vào vị trí thiếu hụt để giải quyết giúp tổng giám đốc một số chuyện đau đầu, anh ấy tuyệt đối sẽ không bạc đãi anh.”

Viên Thành hiểu ra, gật đầu lia lịa: “Dạ dạ dạ, tôi đã hiểu.”

Người trợ lý cười khẽ, không nói thêm gì nữa.

Cổ Sơ và Lục Bắc Thần một người đi trước, một người đi sau, trở về phòng thực nghiệm. Bước vào cánh cửa lớn của biệt thự, cô giầy giữa nhảy vọt từ trên người Lục Bắc Thần xuống sau đó nhảy thoăn thoắt như thỏ vào trong, bỏ rơi Lục Bắc Thần từ rất xa. Khi quay trở lại phòng thực nghiệm, Ngự Cảnh nhiệt tình vẫy tay với cô, sau đó tò mò hỏi: “Cô đi đâu vậy?”

Cổ Sơ tìm đại một cái cốc: “Tôi vốn dĩ định mua ọi người chút trà chiều gì đó, kết quả là chẳng tìm thấy tiệm tạp hóa nào cả.”

“Black Mountain chính hiệu thì sao?” Phan An như một hồn ma lướt tới, nháy mắt với cô: “Ở đây không có cửa hàng cửa hiệu, phòng thực nghiệm của chúng tôi sắm đủ cả, muốn uống không? Tôi đích thân pha cho cô một cốc.”

“Không cần đâu, cảm ơn anh.” Cổ Sơ xua tay về phía anh ta, thậm chí đứng cách xa anh ta hẳn một quãng.

Đừng trách cô, chỉ tại dáng vẻ của Phan An lúc này khiến cô phải lùi bước. Một tay anh ta cầm cốc café còn bốc khói nghi ngút, một tay vịn về miếng thịt chẳng biết là ở bộ phận nào trên cơ thể người. Tình cảnh này cho dù có là Phan An* tái thể thật, cô cũng không dám tiến lên.

*Tên một mỹ nam cổ đại.

Phan An có vẻ rất tổn thương, thở dài lắc đầu. Ngự Khương tiến lên, huých vào người cô một cái. Cô đứng không vững bỗng lão đảo, quay đầu nhìn Ngự Khương. Ngự Khương ngược mắt liếc nhìn cô, lãnh đạm hỏi một câu: “Xin lỗi, Vic đâu?”

Cổ Sơ nhận ra cô ta có tình gây hiềm khích, trong lòng có chút bực bội nhưng vẫn nhẫn nhịn, đáp: “Không biết.”

“Cô ra ngoài lâu như vậy, anh ấy cũng ra ngoài, sao cô có thể không nhìn thấy anh ấy?”

Cổ Sơ kiềm chế, hờ hững trả lời: “Yên tâm đi, lần sau tôi sẽ để mắt tới anh ấy giúp cô.”

“Cô nói thế là có ý gì?”

“Aiya, aiya, đừng có cãi cọ nữa.” Ngự Cảnh tiến lên khuyên nhủ: “Ngự Khương, Cổ Sơ đã nói không nhìn thấy giáo sư Lục rồi, cô đừng có bắt nạt người mới.”

“Tôi bắt nạt người mới khi nào?” Ngự Khương không vui.

Phan An xen vào một câu: “Thời tiết nóng nực, lắm người miệng thối...”

“Anh nói ai thế hả?” Ngự Khương lại chìa mũi nhọn về phía Phan An.

“Tôi nói gì ấy nhờ?”

“Ban này chính anh...”

“Đủ rồi đấy!”

Một giọng nói nghiêm nghị vang lên, cắt đứt mọi tranh luận không dứt trước mặt.

Lục Bắc Thần đang đứng ở cửa, nét mặt tuy vô cảm, ngữ điệu cũng nhạt nhòa nhưng có một vẻ uy quyền không cho phép ai trái lời.

Ngữ Cảnh thấy vậy, chuồn lẹ về vị trí của mình làm việc. Phan An nhún vai, cũng không dám nói nhiều, quay người tiếp tục khâu thịt. Ngư Khương bệt môi đứng tại chỗ. Cố Sơ nhất thời cũng không biết nên làm gì, cũng đứng yên không nhúc nhích.

Lục Bắc Thần đi vào, rồi đi thẳng vào phòng thay đồ. Ngữ Cảnh và Phan An thầm thở dài một hơi. Ngư Khương nắm chặt tay, khi đi ngang qua Cố Sơ còn hạ thấp giọng, buông một câu: “Cô sẽ hại chết Vic đấy!”

Cố Sơ ngăn người, sau khi tỉnh lại thì Ngư Khương đã ngồi trước kính hiển vi. Cô bước lên nhìn Ngư Khương: “Cô nói thế là có ý gì?”

Ngư Khương ngẩng đầu nhìn cô, ánh mắt ngập tràn bất mãn.

“Ngư Khương, lần này sau khi gặp tôi, cô cứ tỏ ra quái đản như vậy. Có chuyện gì thì cô nói thẳng đi, không cần úp úp mở mở, nhạt nhẽo.” Cố Sơ cũng còn trẻ, có lúc khi bực lên cũng rất ngang bướng.

Ngư Khương bỏ miếng xương trong tay xuống, đứng bật dậy, đang định lên tiếng thì Lục Bắc Thần mặc xong áo blouse, từ phòng thay đồ đi ra, khề ra lệnh: “Họp thôi.”

Ngư Khương có lời không nói ra được, chỉ còn cách thì thầm: “Tóm lại, cô chính là đồ yêu tinh hại người.”

Cố Sơ rất muốn túm lấy cô ta hỏi cho rõ ràng.

“Cố Sơ!” Lục Bắc Thần khề quát.

Cô giật mình quay về phía anh.

“Thay áo blouse vào, họp.”

208. Chương 208: Thầy Nghiêm Mới Có Trò Giải

Cuộc họp lần này giống một ván cờ trí tuệ cao hơn, lĩnh vực mỗi người phụ trách đều không giống nhau, chức trách cũng không giống nhau, cả phương hướng mở rộng suy nghĩ đương nhiên cũng khác biệt. Phan An liệt vết thương của thi thể vào cấp độ X, kỹ thuật dán dính xương và kỹ thuật phục hồi nguyên dạng các mảnh xác có độ khó cao nhất. Ngữ Cảnh thức trắng một ngày một đêm, sáng nay sau khi chắc chắn ở hiện trường vụ án không còn manh mối gì mà họ cần lại vội tới phòng thực nghiệm mà không kịp nghỉ ngơi, đầu tiên sàng lọc từ trong đồng xương vụn những mảnh có khả năng không phải xương người, sau khi hoàn thành bước kiểm tra chọn lọc thì bắt đầu tiến hành phân loại dựa theo hình dạng và đặc tính của xương. Rõ ràng đây là một công việc cực kỳ khô khan nhưng cũng là cơ bản nhất. Ngữ Cảnh có oán trách thì oán trách nhưng dưới chiếc kính cận gọng đen khoa trương kia, đôi mắt cute ấy vẫn căng tràn sức chiến đấu.

Cố Sơ lắng nghe rồi bỗng nhiên nhớ tới trò chơi ghép hình, cắt một bức tranh hoàn chỉnh thành hàng ngàn mảnh, chỉ có thể dựa vào hình dáng và màu sắc để tiến hành phân loại rồi ghép nối. Nhưng những đồng xương vụn này còn phải được phục hồi nguyên dạng, độ khó và sức khỏe cần có đều vượt xa việc ngồi ghép một bức tranh một ngàn thậm chí mười ngàn mảnh, hải cốt bị chia cắt rất vụn vặt, không có hình dáng và màu sắc để phân biệt. Việc này yêu cầu người lắp ghép không những phải có một sự kiên nhẫn kinh người mà càng phải có một sự bình tĩnh và sức quan sát vượt mức bình thường.

Công việc của Ngư Khương nặng vừa phải, cô ta cần thông qua nội tạng của thi thể cũng như xương cốt để kiểm tra những nguồn độc có thể xuất hiện nhưng điều kiện tiên quyết là cần có sự phối hợp của Phan An cùng phục hồi những mảng thịt.

Cố Sơ, với tư cách là trợ lý chính thức của Lục Bắc Thần cũng trở thành một thành viên trong phòng thực nghiệm, đồng thời phải tuân theo quy định bảo mật ở đây. Mà phương thức gia nhập của cô cũng vô cùng tự nhiên, Lục Bắc Thần không long trọng giới thiệu cô với mọi người như ông chủ của một doanh nghiệp nào đó mà trước khi cuộc họp bắt đầu liền nói với cô ngay trước mặt mọi người: “Từ nay về sau, em phụ trách tất cả các công việc mang tính ghi nhớ, các công việc về phác họa hiện trường, sau này anh sẽ dẫn dắt em kinh nghiệm khám nghiệm tử thi.”

Anh cứ bình tĩnh dặn dò phạm vi công việc của cô như vậy, khiến cô thật sự bước vào đây mà không có một chút áp lực nào.

Đừng tưởng ở đây người ít nhưng lúc họp mọi người cũng mồm năm miệng mười, không ai nhường ai. Cố Sơ vừa mới vào, chưa có kinh nghiệm nên lựa chọn ngồi nghe, ngoài ra người im lặng từ đầu tới cuối còn có Lục Bắc Thần. Từ lúc tuyên bố cuộc họp bắt đầu tới khi mọi người tranh luận, anh chỉ ngồi dựa vào ghế, không phát biểu câu nào, thi thoảng lại bê cốc café lên nhấp vài ngụm, giống như đang lắng nghe ý kiến của cấp dưới cũng lại giống như đang suy ngẫm.

Rất lâu sau, anh mới khẽ lên tiếng: “Nếu DNA lấy được từ xương và thịt có sự trùng khớp thì Ngư Khương, trước tiên cô phải kiểm tra xem nạn nhân có phải thật sự chết đuối hay không. Nội tạng đã được vớt lên đầy đủ, quan sát phổi có tích nước hay không trước, lấy mặt nghiêng sau yết hầu và ống khí quản cắt mỏng. Nếu như chết đuối trước rồi mới bị chặt xác thì tập trung kiểm tra vết thương trên mặt nghiêng phía sau yết hầu.”

Tốc độ nói của Lục Bắc Thần không nhanh không chậm, ngữ điệu cũng bình lặng như gió thoảng, hình thành một sự đối lập với những tiếng tranh luận mỗi người một ý trên bàn họp, tuy khẽ nhưng không ai dám tảng lờ, những giọng nói khác lập tức im bặt. Cảnh tượng này khiến Cố Sơ nhớ tới một câu nói: Những người yên lặng nhất trong đám đông thường là những người có thực lực nhất.

Cố Sơ ngồi bên cạnh anh, nãy giờ vẫn há hốc miệng nghe họ mồm năm miệng mười, tới khi anh lên tiếng, ánh mắt cô mới dừng lại trên người anh. Người đàn ông này luôn có nhiều mặt, dù là mặc vest hay áo blouse, cô phát hiện anh đều mặc đẹp như thế. Khi mặc vest anh nghiêm túc, lạnh lùng, khi mặc áo blouse lại đầy quyền uy. Dù có mặc gì, trên người anh luôn tỏa ra một khí chất cao quý.

Cô nhìn đến si mê, còn thích nghe cả giọng anh nói, trầm trầm, khe khẽ nhưng chữ nào cũng quan trọng.

Ngư Khương ngồi đối diện Cố Sơ, vừa ngược mắt là có thể nhìn thấy biểu cảm của cô, sắc mặt có chút khó chịu, nhưng ngay trước mặt Lục Bắc Thần, cô ta cũng không tiện nói gì bèn ho mạnh một tiếng, đáp thật to: “Tôi hiểu rồi.”

Ai dè, chất giọng to của cô ta không thể kéo sự tập trung của Cố Sơ trở lại.

Ngư Khương hoàn toàn không biết Cố Sơ đã đắm chìm trong không gian tưởng tượng của mình không thể thoát ra. Đôi mắt cô khi nhìn Lục Bắc Thần ánh lên một vẻ mơ màng, ngây ngẩn nhìn chăm chú vào từng động tác, cử chỉ diềm đạm của anh, ngắm từng góc cạnh trên gương mặt anh như sống mũi thẳng tắp... Bờ môi mỏng của anh thường ngày trông lạnh nhạt, không hay cười nhưng khi hôn cô thì lại mạnh mẽ, nhiệt tình. Cô thích chạm vào yết hầu gợi cảm của anh, nhất là những khi tình cảm, hơi thở trầm khàn của người đàn ông thường bật ra từ vị trí ấy, nhẹ nhàng ma sát qua từng lọn tóc cô, gọi tên “Sơ Sơ” đầy mê muội, làm nóng bừng cả tai cô, đỏ ửng cả má cô. Còn cả một vốc đáng hoang dã, trắng kiện dưới lớp áo blouse, lần nào cũng đưa cô lên tận những tầng mây.

Giờ phút này đây anh đang ngồi nghiêm chỉnh nhưng cô lại quen thuộc từng ngọn lửa hùng hực với sức bộc phá mãnh liệt đằng sau vẻ ngoài yên ắng của anh.

Càng nghĩ, trái tim Cố Sơ đập càng nhanh.

Sau khi Lục Bắc Thần nói xong đoạn trên bèn quay đầu về phía Cố Sơ, nói tiếp: “Nếu nạn nhân tử vong do chết đuối, về cơ bản phổi sẽ tích nước, cũng sẽ để lại vết thương trên ống khí quản và mặt bên phía sau yết hầu. Vết thương này là do lượng nước hút vào thở ra với một lực rất mạnh khi chết đuối tạo nên, hình dạng vết thương rất dễ nhận diện, có dấu vết xuất huyết và vết máu bầm, đây đều là những manh mối quan trọng giúp chúng ta xác định nguyên nhân tử vong.”

Anh nói rất nghiêm túc, trên gương mặt còn có nét nghiêm nghị, có hay Cố Sơ vẫn còn đang ngây dại ngấm anh, không lên tiếng, dường như còn chưa nhận ra là anh đang nói chuyện với mình.

Nói xong, thấy cô không có phản ứng, mắt lại cứ nhìn mình chòng chọc chẳng hiểu đang nghĩ gì, ánh mắt Lục Bắc Thần vẫn bình thản, tiếp tục thản nhiên nói: “Những điều này em không những phải ghi vào sổ mà còn phải ghi nhớ trong đầu.” Dứt lời, anh giơ tay gõ hai cái lên cuốn sổ của cô.

Thanh âm bất ngờ đột ngột kéo dây thần kinh si khờ của Cố Sơ trở lại, cô hoàn hồn, ý thức được mình vừa thất thần thì vô cùng sầu sã. Cô quét mắt nhìn mọi người một lượt, ai nấy cũng đều nhìn mình, cô chỉ muốn ôm mặt chạy ngay ra ngoài.

“Nhớ kỹ chưa?” Bên cạnh vang lên câu hỏi của Lục Bắc Thần.

Cố Sơ quay đầu nhìn anh. Ánh mắt anh dừng lại trên gương mặt cô, từ đôi mắt bình thản ấy cô nắm bắt được một vài ý trêu chọc.

Thế này là đang muốn đùa giỡn cô?

“Nhớ kỹ rồi.” Cô đường hoàng đón lấy ánh mắt anh, quyết không để anh đắc ý.

Cô cứ ngồi ngấm anh đấy, làm sao?

Nụ cười tắt ngấm nơi khóe môi Lục Bắc Thần: “Thế ư? Viết vào đi.”

Toi rồi...

Cô cắn môi, sau khi ngó anh một cái thì cúi gầm, tốc ký ngoáy một hàng chữ lên cuốn sổ.

Lục Bắc Thần vẫn yên lặng ngồi đợi bên cạnh. Sau khi thấy cô viết xong anh bèn giơ tay ra. Cô chần chừ giây lát rồi đặt cuốn sổ vào tay anh. Lục Bắc Thần đón lấy nhìn qua, nét mặt không chút xao động, sắc mặt cũng không có gì thay đổi, sau đó anh gấp lại, nhìn về phía mọi người: “Chậm nhất là chiều mai tôi cần có số liệu báo cáo của từng người.”

Cố Sơ muốn rút lại cuốn sổ của mình, ai dè bị anh đè chặt dưới cổ tay, cô cũng không thể tiến tới giật.

Còn Lục Bắc Thần khi ra lệnh hai tay đặt trên mặt bàn, mười đầu ngón tay đan vào nhau, để lên cuốn sổ, bả vai trắng kiện khiến áo sơ mi hơi căng ra, dấu hôn nơi xương quai xanh loáng thoáng hiện ra. Ở góc của Cố Sơ nhìn thấy rất rõ, con tim nhỏ lại đập loạn mấy tiếng thành thịch, khi cô lên quay sang nhìn những người khác, rõ ràng mắt họ cũng sáng rực lên.

Biểu cảm của Phan An là tẻ nhạt nhất, biểu cảm như đang cố nhịn cười, ra hiệu bằng ánh mắt với Ngự Cảnh. Ngự Cảnh tiện thể nhìn qua, lập tức sững sốt. Cố Sơ lẳng lặng liếc sang Ngự Khương. Hiển nhiên là Ngự Khương cũng đã thấy, gương mặt càng lúc càng thiếu tự nhiên, lúc đỏ ửng lúc trắng bệch. Cố Sơ vô cớ cảm thấy có một cảm giác sung sướng dâng lên, nhớ lại thái độ của cô ta đối với mình cô bỗng thấy được giá trị của dấu hôn này.

Cô thừa nhận tâm lý và cách làm này hơi ác, ai bảo thái độ của Ngự Khương đột ngột thay đổi?

Nhưng mà cô phát hiện ra mình lại rất hưởng thụ cảm giác này.

Cô để lại một dấu vết thuộc về riêng mình trên cơ thể người đàn ông ưu tú này, hình tượng anh trong mắt mọi người sẽ có thêm một sự mờ ám, khiến người ta liên tưởng xa xôi nhưng lại chẳng thể đoán được gốc rễ. Cảm giác này tuyệt vời một cách biến thái.

“Không thành vấn đề.” Phan An lên tiếng, nụ cười xảo quyệt: “Mấy người làm thuê chúng tôi phải nỗ lực, nếu không thể đo trí lực với giáo sư Lục thì chúng tôi đo thể lực cũng được.”

Cố Sơ nghe ra được ý đằng sau câu nói của Phan An, cúi đầu nín cười. Lục Bắc Thần yên lặng nhìn Phan An rồi lại liếc về phía Cố Sơ, ánh mắt lướt qua một phần suy tư nhưng anh không hỏi gì mà lạnh nhạt nói: “Tối nay mọi người không cần tăng ca.”

Ngự Cảnh nghe xong vội nói: “Vậy đóng xương đó...”

“Tôi làm tiếp.” Lục Bắc Thần bình thản bổ sung thêm một câu: “Cố Sơ ở lại.”

“Á?” Cố Sơ không ngờ anh lại gọi thẳng tên mình, đưa mắt nhìn đồng xương kia: “A...”

Lục Bắc Thần nghiêm mặt nhìn cô.

Cô lập tức trả lời nghiêm túc: “Vâng, giáo sư Lục.”

“Ngữ Cảnh.”

“Vâng.”

“Cố Sơ cần phải giải miễn cảm đối với xác vụn, cậu phụ trách đi.” Lục Bắc Thần hạ giọng ra lệnh.

Ngữ Cảnh vui vẻ đáp: “Không thành vấn đề, cứ giao cho tôi.”

Cố Sơ ngẩn người.

Hồi học đại học cô từng được giải miễn cảm, lần đó là với máu tươi. Khi ấy cô vừa tiếp xúc với mấy môn của ngoại khoa, nhìn thấy máu liền ngất xỉu, thầy giáo cũng hết cách với cô. Kết quả chuyện này bị Lục Bắc Thần biết được, anh chẳng nói chẳng rằng lôi cô vào phòng thực nghiệm, dùng một khoảng thời gian cực ngắn để giải chứng miễn cảm cho cô bằng một cách hà khắc nhất lịch sử. Khoảng thời gian đó ngoại trừ việc uống máu người ra, gần như máu của bất kỳ loài động vật gì cô cũng thưởng thức qua.

Bây giờ cô lại có phản ứng với mấy miếng thịt người nhưng nôn mửa gì đó cũng là chuyện thường tình thôi, thật sự cần phải tiến hành giải miễn cảm cho cô sao?

“Giáo... sư Lục.” Cô gần như van vãn: “Em có thể không làm giải miễn cảm không?” Cô chạm vào xương trước không được hay sao?

Lục Bắc Thần không màng tới lời đề nghị của cô, chỉ ngược mắt lên nhìn cô rồi đứng dậy, tiện tay cầm theo cuốn sổ trên mặt bàn: “Giải tán.”

“Này...”

Ngữ Cảnh giữ Cố Sơ lại, cười đáng yêu: “Yên tâm đi, cách thức và phương pháp của tôi tuyệt đối ôn hòa.”

Cố Sơ kinh hãi nhìn Ngữ Cảnh.

“May mà cô rơi vào tay tôi đấy, nếu để giáo sư Lục đích thân ra tay giải miễn cảm cho cô thì cô còn chết nữa.” Ngữ Cảnh giải thích một câu.

209. Chương 209: Thế Giới Của Anh, Cô Cam Lòng Chịu Gian Khổ

Cố Sơ tin rằng một khi dính dáng tới công việc, Lục Bắc Thần tuyệt đối sẽ không nường tay với cô, thế nên nếu bắt buộc phải tiếp nhận trị liệu giải miễn cảm, cô cũng tình nguyện lựa chọn Ngữ Cảnh. Phan An nghe xong câu này bèn đi tới, khoác một cánh tay lên vai Cố Sơ, nụ cười cực kỳ ám muội: “Cũng chưa chắc.”

“Sao lại nói vậy?” Ngữ Cảnh hỏi với vẻ khó hiểu.

Phan An đằng hắng, giơ tay chỉ về phía phòng làm việc trên gác: “Giáo sư Lục của chúng ta bây giờ có người đẹp ở bên thì cũng phải kiềm chế bớt bản tính ác độc lại chứ.”

Nét mặt Ngữ Cảnh đầy hứng khởi: “Thật hay giả vậy?”

“Kể từ ngày quen biết cậu ấy tôi đã biết cậu ấy không gần gũi phụ nữ, từ trước tới giờ tôi luôn cho rằng cậu ấy là gay.” Một tay kia của Phan An khướu loạn lên với vẻ cường điệu: “Chúng ta đều bị về ngoài của cậu ấy lừa rồi, thì ra cậu ấy cũng khá cuồng nhiệt đấy chứ.”

Cố Sơ ngẩng đầu nhìn gương mặt mà hoocmon như đang bài tiết cực độ của Phan An, khi anh ta buột miệng thốt ra từ ‘gay’ cô chợt phì cười rồi chợt nhớ lại lúc trước cô cũng từng nói Lục Bắc Thần như vậy, nhưng cứ nghĩ tới Lục Bắc Thần, tâm trạng lại tụt dốc.

“Nói thật lòng, tôi cũng nghĩ giáo sư Lục là gay, chỉ là trước đây không dám nói.” Ngữ Cảnh ngốc nghếch lên tiếng.

“Sự thật chứng minh chúng ta sai rồi.” Phan An nhún vai.

Ngữ Cảnh ngẫm nghĩ giây lát: “Lẽ nào đối phương cứ nhất định phải là phụ nữ ư? Chưa biết chừng... là nam giới.”

Phan An nghe xong bật cười, thu lại cánh tay đang ôm Cổ Sơ: “Chuyện đối phương là nam hay nữ vẫn phải hỏi Cổ của chúng ta.” Nói xong, anh ta nhìn cô cười ha ha, ý nghĩa sâu xa: “Đúng không?”

“Hả?” Cổ Sơ ngẩn người. Đối diện với ánh mắt như tuần tra của Phan An, nhớ lại cảnh tượng ngày đó ở trong phòng làm việc, cô lập tức hiểu ra: “Đúng không gì chứ? Sao tôi biết được.”

Phan An cố tình nhìn cô bằng nét mặt kinh ngạc.

“Cổ chỉ là trợ lý của giáo sư Lục, làm sao cô ấy biết được chuyện của anh ấy?”

Chẳng biết từ lúc nào, Cổ Sơ đã có một danh xưng mới như thế: Cổ.

“Đúng thế, tôi không biết.” Cô hòa theo sự giúp đỡ của Ngữ Cảnh.

Phan An cười rất gian, quan sát cô: “Sao cô lại không biết được cơ chứ? Cô là trợ lý của cậu ấy, lại còn là cái gì đó.”

“Cái gì cơ?” Cổ Sơ trừng mắt nhìn anh ta với ý cảnh cáo.

Ngữ Cảnh lại càng thêm tò mò.

Phan An cố nhịn cười, lập tức buông tay: “Ý của tôi là cậu ấy có thể tận tay chỉ dạy kinh nghiệm cho cô thì cô không chỉ đơn thuần là trợ lý của cậu ấy nữa, đó gọi là ‘đệ tử cuối cùng’. Thế nên chuyện của cậu ấy chắc chắn cô biết nhiều hơn chúng tôi.”

Có lẽ anh ta cũng hiểu cảnh trong phòng làm việc thật ra không chứng minh được gì nên đã khéo léo xoay chuyển lời nói của mình.

Câu này Cổ Sơ còn thích nghe hơn một chút.

Mối quan hệ của cô và Lục Bắc Thần là chuyện của hai người bọn họ, cô không muốn mang tới phòng thực nghiệm để làm gì. Lục Bắc Thần là người rất nghiêm túc với công việc, để việc riêng gây ảnh hưởng tuyệt đối không phải điều anh muốn thấy.

“Mấy người không cần làm việc nữa à?” Ngư Khương đứng bên cạnh cuối cùng cũng không chịu nổi cảnh bọn họ ríu ra ríu rít, bực bội nói một câu: “Đừng có vì tính nhiều chuyện của mấy người mà làm ảnh hưởng tới tiến độ công việc của tôi.”

“Lẽ nào cô không tò mò vấn đề ở cổ của Lục là thế nào sao?” Phan An không hiểu thái độ lạnh lùng của cô ta, chỉ tay vào xương đòn của mình, cười hì hì: “Một vị trí khiến người ta miên man trong tưởng tượng.”

“Có gì đáng tò mò.” Ngư Khương càng thêm bực mình, lườm anh ta: “Đây là chuyện riêng của Vic.”

Phan An nhún vai: “Là tôi sợ khuynh hướng giới tính của Lục thật sự có vấn đề.”

“Vô vị.” Ngư Khương quay ngoắt đi, tiếp tục việc trong tay mình.

Ngữ Cảnh kéo Phan An qua một bên, thì thầm: “Không lẽ thật sự là đàn ông?”

Phan An phá lên cười.

Nhân lúc hai người bọn họ còn đang thảo luận chuyện dẫu hôn trên cổ Lục Bắc Thần, Cổ Sơ đi tới bên cạnh Ngư Khương: “Giờ cô nói được rồi đấy.”

“Nói cái gì?”

“Vì có gì cô mắng tôi là yêu tinh hại người?”

Ngư Khương ngược mắt nhìn cô: “Chẳng lẽ không phải?”

“Lý do.” Cô không nỡ nần gì Ngư Khương, thế nên không cần thiết phải nhún nhường cô ta.

Ngư Khương hừ lạnh: “Bản thân cô đã làm chuyện gì, lẽ nào không tự rõ?”

“Có chuyện gì thì cô nói cho rõ ràng đi, đừng có khó hiểu thế.” Ngữ Cảnh của Cố Sơ cũng chuyển lạnh.

Ngư Khương nhìn cô một lúc lâu, cuối cùng ném lại một câu: “Tôi không hơi đâu nói chuyện với cô.”

“Cô...”

“Hai người này lại làm sao vậy?” Ngữ Cảnh tiến lên ngắt ngang lời Cố Sơ, kéo cô qua một bên: “Được rồi, được rồi, mặc kệ chị ấy đi. Chị ấy chính là một kẻ lập dị đấy. Nào, tôi đưa cô đi làm trị liệu giải tỏa cảm. Đây là nhiệm vụ giáo sư Lục giao phó, không hoàn thành xong là cả hai chúng ta tiêu đời.”

Cố Sơ rất muốn hỏi Ngư Khương cho ra nhẽ, ai ngờ lại bị Ngữ Cảnh kéo tuột tới bên cạnh Phan An.

Tất cả các mảng thịt đều nằm ở khu vực do Phan An phụ trách, vừa liếc nhìn trong giây lát Cố Sơ đã có phản ứng nôn mửa, khiến Ngữ Cảnh liên tục lùi xa: “Cô làm ơn nhất định phải nhẫn nhịn, tôi đã tích ba cái áo blouse chưa giặt rồi, còn đúng chiếc cuối cùng này thôi.”

Phan An đứng bên thêm dầu vào lửa: “Cố, nếu cô mà phun đầy ra cả phòng thực nghiệm nữa thì chắc chắn sẽ nổi tiếng.”

Cô thề, cô cũng không muốn vậy.

Sau khi nhìn thấy cảnh ấy, khóe miệng Ngư Khương nhếch lên một nụ cười khẩy: “Có một số người chắc chắn không cùng chung một thế giới với chúng ta, vì sao cư xử phải dộc sức, liều mạng bon chen vào đây làm gì. Công việc này chỉ có thể dựa vào tài năng thiên bẩm.”

Phan An thấy Ngư Khương lại bắt đầu dồn ép người, thở dài ngao ngán.

Cố Sơ vốn dĩ không định lùi bước. Cô đứng thẳng lưng, đè nén cảm giác buồn nôn xuống, nhìn thẳng vào mặt Ngư Khương, dần mạnh từng chữ: “Cho dù thế giới của các người không mời tôi, tôi cũng đã vào rồi. Không mở cửa thì tôi bò cửa sổ cũng vẫn vào được. Còn về cái gọi là tài năng thiên bẩm, kể cả cô có một bộ não của người ngoài hành tinh thì phải xem xem đó có phải là sinh vật cấp thấp hay không. Nếu không, chúng ta cũng như nhau cả thôi.”

Bởi vì trong thế giới này có anh thế nên dù cực khổ, mệt nhọc thậm chí là nguy hiểm, cô cũng cam lòng.

Ngư Khương không ngờ cô lại phản bác, bỗng á khẩu. Ngữ Cảnh vội giữ Cố Sơ lại, khuyên nhủ: “Nào nào nào, mặc kệ chị ấy đi.”

“Cố Sơ, nếu cô đã muốn học thì tốt nhất hãy há một chút, đừng có khiến Vic bị liên lụy.” Ngư Khương hằn học buông một câu.

Cố Sơ cuộn chặt tay lại: “Yên tâm, nếu đã đích thân giáo sư Lục truyền thụ kinh nghiệm cho tôi thì chứng tỏ anh ấy hiểu tôi hơn cô. Liệu tôi có liên lụy anh ấy hay không, anh ấy rõ nhất.”

Ngư Khương tức đến trắng bệch mặt mày, hừ một tiếng từ trong lỗ mũi sau đó quay phắt đi.

Phan An đứng cạnh vỗ tay hai cái, chân thành nói: “Chẳng lẽ vì cả hai cô đều học khoa học tự nhiên? Cãi nhau mà vẫn đầy logic.”

Cố Sơ chẳng hơi đâu để ý tới Phan An, cô cúi xuống bắt đầu đối mặt với những tảng thịt kia. Nếu nói ban nãy cô vẫn còn kiên cường thì bây giờ tất cả đã tan thành mây khói. Cô quyết tâm làm ra ngô ra khoai để Ngư Khương đó biết mặt.

“Trị liệu giải tỏa cảm, đầu tiên cô phải tiếp xúc với những miếng thịt này.” Ngữ Cảnh đưa cho cô một đôi găng tay.

Cô hít sâu một hơi, sau khi tâm trạng bình ổn trở lại thì đón lấy.

“Sao rồi?” Ngữ Cảnh hỏi.

“Được, không thành vấn đề.”

Một tiếng đồng hồ trôi qua...

Cố Sơ tháo găng tay ra, bỏ ra bàn với vẻ sống dở chết dở, cái lạnh lẽo của mặt bàn ít nhiều làm dịu đi cơn đau đầu của cô. Ngư Khương ngồi đối diện cô, chốc chốc lại ngước mắt lên nhìn cô, cuối cùng nói một câu khó hiểu: “Không chịu được thì cứ thẳng thắn thừa nhận với Vic.”

“Ngư Khương, cô có biết mình phiền phức lắm không?” Cố Sơ không động đậy, tùy ý ném qua một câu.

“Không tự biết lượng sức mình, tôi muốn tốt cho cô thôi.” Ngư Khương lại quay sang Ngữ Cảnh, nói với vẻ không hòa nhã: “Cứ với cái cách trị liệu ‘ôn hòa’ của cậu ấy thì tám trăm năm nữa cô ta cũng sẽ không thể bình thản đối mặt. Để Vic biết được thì hai người ráng chịu.”

“Mới có một tiếng thôi mà, đúng là Hoàng đế chưa gấp, thái giám đã gấp.” Ngữ Cảnh lầu bầu: “Ai cũng từng trải qua trị liệu miễn cưỡng, có người dài phải tới mấy tháng, trở ngại tâm lý nào có dễ khắc phục như vậy?”

Ngư Khương châm biếm: “Mới có một tiếng? Cậu này mà cậu cũng dám nói ra? Vic là người chú trọng hiệu quả có tiếng, cộng thêm vụ án này căng thẳng này như vậy, nhân lực còn ít. Cậu thật sự cho rằng anh ấy sẽ cho phép cô ta tốn quá nhiều thời gian vào việc khắc phục một vấn đề cơ bản nhất?”

Cố Sơ phát đau đầu vì màn cãi vã của họ. Đang định đứng dậy tiếp tục tiếp nhận trị liệu thì điện thoại bên tay vang lên.

Cô tiện tay nhận máy.

“Lên gác, tới phòng làm việc của anh.” Đầu kia ông nghe là giọng nói hơi lạnh của người đàn ông.

Cố Sơ hơi há miệng, nghe giọng Lục Bắc Thần là có thể liên tưởng tới gương mặt lạnh lùng của anh, trái tim cô bắt đầu đập thình thịch một cách bất an. Cô vội vàng kéo Ngữ Cảnh vẫn còn đang tranh cãi với Ngư Khương lại, ra hiệu cho cậu ấy đừng nói tới chuyện giải miễn cưỡng nữa, rồi chỉ tay vào ống nghe. Ngữ Cảnh bàng hoàng, nhìn chằm chằm vào ống nghe, rồi lại chỉ tay lên gác. Cố Sơ gạt đầu lia lịa, hai người cùng diễn một màn kịch câm.

Ngữ Cảnh bịt chặt miệng rồi ‘suyt’ một tiếng với Ngư Khương.

Ngư Khương trừng mắt với hai người họ, quay người đi.

“Cố Sơ.” Đầu kia lại vang tới giọng nói uy nghiêm.

“À, em biết rồi, biết rồi.” Cố Sơ vội vàng trả lời, rồi dập điện thoại cái bộp.

Cô hạ giọng cầu cứu Ngữ Cảnh: “Làm sao đây? Làm sao đây? Có phải anh ấy muốn kiểm tra tôi không?”

“Cũng chưa chắc, cô tiếp nhận trị liệu mới được một tiếng.” Ngữ Cảnh lập mưu giúp cô: “Có thể là tìm cô vì chuyện gì khác, chẳng phải cô là trợ lý của anh ấy sao? Mấy chuyện vặt vãnh lắm. Nhưng mà cô phải nhớ kỹ, nếu giáo sư Lục hỏi tới chuyện giải miễn cưỡng, cô nhất định có cần rằng cũng phải nói hiệu quả rất tốt, biết chưa?”

Cố Sơ gạt đầu thật mạnh.

“Lên đi, cố lên!” Ngữ Cảnh nắm tay lại, cổ vũ cô.

Cố Sơ hít sâu, rồi quay người đi lên gác với vẻ hùng dũng, khí thế. Lúc ngang qua Phan An, anh ta cười ha ha, khẽ nói: “Này, nếu cậu ấy có làm cô khó xử thì cứ thử làm nũng, kể cả cậu ấy sắt đá, công tư phân minh cỡ nào, một cô gái xinh đẹp như cô mà tỏ ra yếu thế thì cậu ấy cũng mềm lòng thôi.”

Cái gợi ý quái quỷ gì vậy?

Cố Sơ không màng.

Trên gác, rốt cuộc có một căn phòng cô chưa vào, nói chính xác hơn là cô không có dũng khí bước vào, giờ đây đã trở thành phòng làm việc của anh. Cô đi lên, tới trước cửa. Hoa văn hình hoa kiêu phục cổ trên cánh cửa gỗ đỏ vẫn vậy, chỉ là, người đã khác xưa.

Cô nắm chặt tay lại, rồi lại nhẹ nhàng mở ra, giờ tay, gõ cửa hai tiếng.

“Vào đi.” Bên trong vọng ra một thanh âm trầm ấm...

210. Chương 210: Không Cần Cố Gắng Chứng Minh Bản Thân Mình

Cánh cửa gỗ đỏ với hoa văn phức cổ là thứ được bố đặc biệt đặt làm cho cô khi ấy. Hoa văn bên trên, chính xác mà nói là một hình ảnh trong thế giới cổ tích. Chàng hoàng tử tuần tú và nàng công chúa xinh đẹp cùng cưỡi trên lưng một con tuần mã, vô số những cánh hoa rơi xuống trong không trung. Từ nhỏ, thứ cô xem nhiều nhất chính là truyện cổ tích Andersen, cái hồi cô đã cho rằng chỉ có hình ảnh của hoàng tử và công chúa mới là hạnh phúc nhất vì kết thúc của câu chuyện cổ ấy luôn là: Từ đó về sau, hoàng tử và công chúa sống hạnh phúc bên nhau mãi mãi...

Cô có một chiếc giường ngủ cực lớn, một phòng vệ sinh độc lập, phòng tắm và phòng sinh hoạt. Rất nhiều lúc cô hay mời các bạn tới nhà chơi, vào thẳng phòng sinh hoạt trong gian phòng ngủ của mình mà thoải mái đùa nghịch. Đi xuyên qua phòng sinh hoạt mới là chỗ ngủ, là thiên đường nhỏ riêng tư nhất của cô. Nếu đẩy cánh cửa này ra, một phong cách thiết kế đậm chất châu Âu sẽ ập tới, một lâu đài như cổ tích và ảo mộng. Mỗi một đồ đạc, một mỗi món trang trí, thậm chí là mỗi một thứ đồ chơi đều được bố sưu tập từ nước ngoài về, từ giá trị tới ý nghĩa đều vô cùng khác biệt. Mỗi một món đồ nhỏ nhắn lại mang theo một câu chuyện rực rỡ của mình. Ông biết cô thích công chúa, thế nên đã một lòng chăm sóc cô trở thành một cô công chúa nhỏ cao quý.

“Vào đi.” Thanh âm bất thành linh của người đàn ông ngắt ngang những ký ức của cô.

Lúc này Cố Sơ mới nhận ra mình đã đứng ngoài cửa rất lâu rồi, vừa ngược lên là đối diện ngay với ánh mắt quan sát của anh. Cô vội vàng đóng cửa lại, đi tới.

Anh đã sửa phòng ngủ của cô trở thành phòng làm việc. Cô lặng lẽ nhìn quanh một lượt, bố cục về cơ bản không thay đổi, chỉ là đã không còn nhìn thấy còn đường nối phòng sinh hoạt và phòng ngủ nữa, nó trở thành một giá sách cao tới tận nóc nhà, thế mà lại không bắt ngờ vì giá sách cũng nghiêng về kiểu dáng châu Âu, bên trong bày la liệt toàn các loại sách học thuật, còn cả một số mô hình trông giống xương. Rèm cửa vốn màu hồng cũng đã bị anh đổi thành một chiếc rèm nhung dày màu đen. Anh sợ ánh sáng, Cố Sơ nghĩ tới điểm này.

Cả căn phòng gần như vẫn giữ nguyên dạng, bao gồm cả phong cách trang trí. Căn phòng khi xưa nghiêng về nét nữ tính, Lục Bắc Thần cũng nhìn luôn, điều này khiến cô cảm thấy sững sốt. Có giá sách và rèm cửa là nam tính nhưng lại cực kỳ hài hòa với tất cả mọi thứ sẵn có ở đây. Ngay cả vị trí sau bàn làm việc của anh, ghế ngồi cũng đầy phong vị Âu châu.

Chiếc ghế sofa Barbie mà cô thích nhất anh cũng giữ nguyên, thậm chí còn đang sử dụng. Cái màu hồng phấn ấy đứng cạnh tính cách lạnh lùng, cứng rắn của anh trông thật kỳ lạ.

Lục Bắc Thần giống như một người tới từ một thế giới khác, đột ngột rơi xuống một miền cổ tích. Khi cô ngược mắt nhìn qua, anh trong bộ áo blouse trắng đang yên lặng ngồi trong căn phòng rực rỡ sắc màu đồng thoại châu Âu, ngoài cửa sổ là cả một bầu trời hoàng hôn, cái đuôi dài ngoằng đang chuẩn bị khuất bóng nơi chân trời, chút ánh sáng nhạt nhòa cũng rải vào trong phòng, rơi xuống bả vai anh, hắt lên những đường nét sắc cạnh trên gương mặt, đối với anh mà nói mặc dù là một thế giới khác biệt nhưng vẫn đầy cao ngạo.

“Nghĩ gì vậy?” Lục Bắc Thần ra hiệu cho cô ngồi rồi hỏi.

Cố Sơ kéo ghế ngồi xuống, chỉ xung quanh: “Nên đổi phong cách.”

“Ví dụ?”

“Cứng cõi này, hợp với phong cách của anh.” Mặc dù khi bước vào nhìn thấy cảnh này cô cực kỳ cảm động nhưng nói thế nào nó cũng đã trở thành phòng làm việc của anh, cả phòng ngập tràn màu sắc cổ tích cũng lạ. Lỡ như có một vị khách nào đó tới lại tưởng anh có niềm đam mê quái gở nào đó.

Lục Bắc Thần gập tài liệu lại, cả cơ thể cao lớn dựa vào lưng ghế rộng rãi, khóe môi hơi cong lên: “Con người trên đời luôn thích dùng từ thích hợp hoặc không thích hợp để che giấu hành vi tự trốn tránh chính mình.”

Một câu nói thiêng liêng, gãy gọn, khiến Cố Sơ gần như nhìn thấy cả quang sáng trên đỉnh đầu anh, ngôn ngữ thần thánh quá.

Cô cũng không còn gì để nói thêm, cả căn nhà thì chỉ còn phòng này giữ lại vết tích của cô nhiều nhất. Giờ phút này đây khi cô ngồi bên trong mới phát hiện thật ra đối mặt cũng không khó khăn như vậy. Cô cứ thế đi vào, cứ thế nhìn thấy tất cả mọi quá khứ, mọi kỷ niệm, tâm tình bỗng hoàn toàn bình thản.

Có lẽ đúng như anh nói, người ta thích tự trốn tránh chính mình vì trốn tránh giúp bước chân khựng lại, không tiến lên trước để rồi cái cơ mang ra nói với người ngoài lại là: Cái này không hợp với tôi...

“Nói nghe xem, có cách gì để giám định một người chết đuối?” Lục Bắc Thần điềm đạm hỏi cô.

Cố Sơ ngẩn ra giây lát, một lúc sau mới ngẩng đầu nhìn anh.

Ánh mắt anh không cười mà lại như đang cười: “Em nộp cho anh một câu trả lời khiến anh không mấy hài lòng. Anh đang suy nghĩ xem có cần bảo em về nhà tiếp tục đọc sách không đây?”

“Đừng đừng đừng, em đâu có nói là em không biết.” Cố Sơ vội vàng xua tay.

Lục Bắc Thần nhìn cô rồi tiện tay đưa cho cô cuốn sổ bên cạnh: “Chính em đã viết gì?”

Cố Sơ nhìn chằm chằm vào cuốn sổ, thở dài nặng nề.

“Đọc những gì em đã viết lên.” Lục Bắc Thần ra lệnh.

“... Thôi đừng.”

“Đọc.” Lục Bắc Thần không phí lời.

Cố Sơ lè mà lè mề cầm lấy cuốn sách, lật ra, nhìn trân trân vào hàng chữ ban nãy mình viết lúc đang hợp, nín nhịn một hồi mới lên tiếng: “Anh...”

“Đọc to lên một chút.”

Cô ngẩng đầu liếc anh, mím môi rất chặt, rồi khi lên tiếng giọng gần như cầu xin: “Không đọc có được không? Anh đã xem cả rồi, cũng biết là viết gì mà...”

“Đừng lằng nhằng.”

Cố Sơ ỉu xiu, đành cúi đầu xuống đọc: “Câu hỏi của anh vắn vẹo, hà khắc. Em không biết, em không biết!!! Ngoài ra, anh...” Cô lại ngước nhìn, quan sát anh thêm.

Lục Bắc Thần tỏ ra thông dung, ra hiệu cho cô tiếp tục đọc.

Cô thầm ai oán trong lòng, tiếp tục đọc to: “Ngoài ra, dấu hôn... trên người anh gợi cảm chết người.” Đọc xong cô lập tức đóng sổ lại, mặt đỏ lựng.

Lúc viết chẳng cảm thấy có gì ghê gớm, đọc ra khỏi miệng ngượng nghịu vô cùng.

Lục Bắc Thần không nói gì, cứ dựa vào ghế nhìn cô. Cô cảm thấy rất mất mặt bèn hắng giọng: “À... đọc xong rồi.”

Anh muốn cười thì cười đi.

“Gan càng ngày càng to.” Khóe miệng Lục Bắc Thần hơi rướn lên.

“Em... thật ra em chỉ muốn nhắc nhở anh một chút, đừng để người ngoài nhìn thấy.” Cô lập tức ngụy biện.

Lục Bắc Thần đổ người về phía trước, mười ngón tay đan vào nhau, nhìn cô với vẻ hứng thú: “Em có biết chưa có người nào dám ngang nhiên trả lời không biết khi anh đặt vấn đề không?” Cô không những trả lời lại còn nhấn mạnh hai lần rằng mình không biết, cuối cùng viết thêm cả một dấu chấm cảm to đùng, khí thế như nuốt cả núi sông.

Cố Sơ sững sốt, lúc này mới ý thức được mình đã bị anh đưa vào bẫy. Cô còn tưởng anh nói to gan là ám chỉ chuyện dấu hôn.

“Nghĩ gì vậy?”

“Dạ?”

“Lúc đó em đang nghĩ cái gì?” Lục Bắc Thần nhần nạy hỏi.

“Em...” Cố Sơ hơi ngần ngừ sau đó lẩm bẩm: “Anh.”

“Hử?”

Cô ngược lên, thành thật trả lời: “Em nghĩ về anh...”

Trong ánh mắt Lục Bắc Thần như hòa tan một nụ cười thoáng qua. Chẳng mấy chốc nó lan ra tận đôi môi, như đang trêu chọc.

“Nghĩ gì về anh?”

Cố Sơ thấy vậy càng không biết giấu mặt vào đâu, vội quay đi chỗ khác, cổ họng khô khốc: “Đâu... Đâu có gì đâu.”

Anh vẫn không rời mắt khỏi cô.

Cô hơi đỏ mặt, dáng vẻ vừa nghịch ngợm vừa thanh tú, đập vào mắt anh bỗng trở thành một bức tranh đẹp nhất trong lòng. Anh bỗng nhớ cô, từ lúc cuộc họp kết thúc tới khi làm xong tài liệu chỉ vồn vện có một tiếng đồng hồ thế mà ngồi đây con tim anh không thể nào yên. Anh thích ánh mắt cô nhìn mình, mềm mại, như thực như mơ, hoàn toàn thỏa mãn tôn nghiêm đàn ông trong anh.

Ánh mắt của Phan An và những mờ ám trong từng câu chữ ít nhiều khiến anh khó hiểu nhưng khi anh vô tình liếc thấy mình trong gương lúc vào nhà vệ sinh thì cuối cùng cũng bừng tỉnh. Anh hơi kéo cổ áo ra, dấu hôn nơi xương quai xanh cực kỳ rõ nét. Cô cố tình, nghĩ tới chuyện này, anh chẳng biết nên khóc hay cười.

Dấu hôn này làm nhiều loạn trái tim anh.

Đầu ngón tay anh vẫn còn lưu lại mùi hương thanh thanh trên tóc cô, cho dù là lúc xử lý tài liệu, mùi hương riêng thuộc về cô chốc chốc lại len lỏi vào hô hấp của anh, nhạt nhòa thôi nhưng như một lưỡi câu, lôi kéo mọi sự bình tĩnh và sức tập trung của anh. Nhìn chăm chú vào số liệu trên văn bản nhưng thứ anh nghĩ tới lại là ánh mắt cô trong buổi họp hoặc là xa xôi hơn, ví dụ như khi cô như một nhúm mỳ nếp trong lòng anh, cái cảm giác mềm mại ấy khiến anh chỉ muốn lập tức vo tròn cô vào tận sâu trong cơ thể, rồi tới đôi môi hồng của cô lúc nào châm lửa, chọc ghẹo thần kinh của anh, lửa cháy rồi lại chẳng biết làm gì sau nữa...

Anh đứng là điên rồi mới nhớ tới những tiếng rên khê khàng mà yêu kiều của cô, thậm chí nó còn văng vẳng bên tai. Cô bám vào vai anh, thanh âm nhỏ bé, lạnh lót như một con thỏ, gần như cầu xin anh: “Đừng sâu như vậy...”

Thật hành hạ con người ta mà!

Anh lại trúng độc của cô!

Cố Sơ thấy anh vẫn im lặng mãi, bèn len lén ngược nhìn, ai dè ánh mắt thâm sâu tới kinh người của anh khiến tim cô chợt run nhẹ. Lẽ nào... giận rồi? Cô ngấm nghĩ rồi vội nói: “Thật... Thật ra em cảm thấy anh nói không đúng.”

“Cái gì không đúng?” Thanh âm của Lục Bắc Thần hơi khàn. Anh giơ tay lên, ngón cái cọ cọ vào cằm, vẫn còn nhìn cô.

Bóng hình cô trong chiếc áo blouse quả là đẹp nhưng trong mắt anh phần nhiều toát lên vẻ khêu gợi. Anh biết, nếu cởi từng chiếc cúc một ra, bên trong sẽ là một vóc dáng thướt tha đến thế nào.

Cố Sơ nào có biết những suy nghĩ như ngựa phi nước đại trong đầu anh, còn tưởng hành động thiếu nghiêm túc của mình đã động chạm tới nguyên tắc của anh, không ngừng tìm cách chuộc lỗi: “Lúc ở hiện trường vụ án mọi người đã xác định suối nước nóng không phải hiện trường đầu tiên của vụ án, thế thì bây giờ còn kiểm tra xem nạn nhân có phải chết đuối hay không chẳng hóa làm thừa sao?”

Lục Bắc Thần điều chỉnh lại tư thế ngồi: “Qua giám định sơ bộ, đại đa số thịt và xương đều thuộc về cùng một người, thịt tuy nát vụn, nhưng trên một số tổ chức cơ có thể thấy dấu vết cào xé mang tính chất phòng vệ, có hiện tượng chết đuối nhưng có thể là chết đuối ở một nơi khác. Đương nhiên, chúng ta vẫn phải đợi tới khi thịt và xác được ghép nối hoàn chỉnh mới có thể tiến hành phân tích sâu hơn.”

Cố Sơ hiểu ra, bỗng cảm thấy mình vừa nói một câu ngu ngốc.

“Lại đây.” Lục Bắc Thần nhẹ nhàng ra lệnh.

Cô hơi ngẩn ngơ, đứng dậy, tiến tới.

Lục Bắc Thần xoay ghế, nhìn người con gái trước mặt.

“Có mùi nước súc miệng.” Anh cười khẽ.

Cố Sơ biết không thể giấu giếm bèn thanh minh: “Quá trình giải mã cảm khó tránh khỏi có phản ứng mà.”

“Hiệu quả ra sao?” Anh hỏi.

Tiêu rồi, tiêu rồi, quả nhiên anh đã hỏi rồi!

Cô cảm thấy trên đỉnh đầu như có một con quạ đang bay ngang qua, đập cánh phành phạch. Ngừ Cảnh quả nhiên vẫn rất hiểu anh, đoán ngay anh sẽ kiểm tra thành quả. Thật ra cô rất muốn nói với anh: Chuyên gia Lục, mới có một tiếng thôi mà, có thể có hiệu quả gì chứ? Nhưng những lời này cô nào dám ngông nghênh thốt ra? Một khi buột miệng, cô có linh cảm người gặp họa không chỉ có mình mình mà còn cả cậu ‘Harry Potter’ cute dưới kia.

Cô ra sức siết chặt tay, trả lời trái với lương tâm: “Tốt lắm mà. Em chẳng mấy chốc đã không còn phản ứng nữa, cách của Ngừ Cảnh tuyệt vô cùng.”

“Thế ư?” Anh cười mà như không cười.

Hôm nay cô mặc một chiếc váy liền màu be với hoa trắng trang trí, vạt váy dài chưa tới đầu gối thế nên khi khoác thêm áo blouse đôi chân mảnh dẻ như ngó sen cứ thế lộ ra. Cô không mặc quần tất, dưới chân đi một đôi giày đế bằng mũi nhọn long lanh như băng đá. Ánh mắt anh đi từ đôi chân nhỏ của cô dần dần hướng xuống dưới, vết thương kia liền lại rất tốt, chỉ còn lại một vết màu hồng nhàn nhạt, mắt cá chân non nớt khiến người ta thương yêu, làn da trắng tựa ánh trăng nhu hòa.

“Đúng vậy, thật ra cũng không có gì khó.” Thấy anh cúi đầu, cô càng lo lắng.

Lúc này Lục Bắc Thần mới ngẩng lên, tiện tay chỉ về phía giá sách: “Lấy giúp anh một phần tài liệu trong tủ phía dưới.”

Tài liệu sao lại để trong tủ phía dưới giá sách?

Cô cảm thấy kỳ lạ nhưng cũng không hỏi nhiều mà gật đầu, quay người đi tới bên cạnh giá sách, cúi xuống mở tủ.

Từ góc độ của Lục Bắc Thần vừa hay thu trọn mọi đường nét tròn trịa của cô vào trong đáy mắt, một cảm giác nóng râm ran từ bụng dưới nhanh chóng lan rộng, yết hầu khô trượt. Anh vân vê cằm, yên lặng ngắm nhìn bóng cô, con người càng lúc càng đen tối.

Một giây sau bỗng nghe thấy Cố Sơ hét lên một tiếng, rồi lập tức lao vào nhà vệ sinh, chẳng mấy chốc đã vọng ra tiếng nôn khan.

Lục Bắc Thần cười khó xử, một lúc sau, anh đứng dậy.

Trong nhà vệ sinh, Cố Sơ bò ra bồn rửa mặt, gần như vùi cả đầu xuống dưới. Cũng may chỉ là nôn khan. Khoảng một, hai phút sau, cuối cùng cô cũng đề nén được cơn buồn nôn xuống, lấy nước lạnh, súc miệng hết lần này tới lần khác, lúc ấy cô mới cảm thấy dễ chịu hơn.

“Biến thái.” Cô mắng thầm.

Trong tủ làm gì có tài liệu nào? Là từng chiếc lọ đựng các bộ phận trên cơ thể người được ngâm trong formalin, trong đó có một bình chỉ ngâm đúng một bàn tay. Chuyện này thực ra cũng không có gì nhưng bàn tay ấy đã được giải phẫu, mỗi một dây thần kinh bên trong đều có thể nhìn thấy rõ nét. Không thể không thừa nhận người giải phẫu có tay nghề chuẩn xác, nhưng vấn đề là cô không chịu được nhất là kiểu đó.

Trước đây khi còn học y, cô đã phải tốn rất nhiều công sức mới lấy được bằng y khoa bước vào phòng giải phẫu. Nhưng về sau, tới lúc thật sự đối mặt với giải phẫu thì cô lại phải làm thủ tục nghỉ học, bỏ lỡ mất cơ hội khắc phục trở ngại tâm lý.

“Kỹ năng không giỏi, trước tiên phải tìm nguyên nhân từ chính bản thân mình.” Ngoài cửa vang lên giọng nói trầm thấp của người đàn ông.

Cố Sơ không ngờ Lục Bắc Thần lại theo vào đây, giọng nói bất thành linh ấy khiến cô giật nảy mình. Vừa ngẩng đầu lên, trong gương phản chiếu cả bóng dáng cao lớn của anh đang tựa vào cánh cửa, nhàn nhã thong dong, ngay cả câu cô mắng anh, anh cũng nghe thấy luôn rồi.

“Em đã rất khá rồi.” Cô lau khô mặt, quay người đối diện với anh: “Mới có một tiếng đồng hồ thôi, em đã chỉ còn nôn khan thôi.” Không phun đầy nhà đã giỏi lắm rồi.

Lục Bắc Thần khoanh hai tay trước ngực: “Em có nên tăng học y, một tiếng đủ để em giải mã cảm.”

“Nhưng đã nhiều năm rồi em không tiếp xúc với mấy thứ đó, với lại lúc em học y cũng đâu phải tiếp xúc với đồng thịt máu me.” Cô hùng hồn tranh cãi.

Lục Bắc Thần yên lặng nhìn cô một lúc sau đó tiến tới.

Cô đỡ đầu, còn chưa kịp phản ứng lại thì hai cánh tay anh đã hạ xuống, chống lên bệ rửa mặt, bao bọc cô trong phạm vi của mình.

“Em chỉ nói đúng sự thật thôi, em cảm thấy anh đối với em quá khát khe.” Eo cô dựa vào bệ, hơi lạnh nhưng bầu không khí trên đỉnh đầu lại nóng rực. Là hơi thở của anh phả xuống, khuấy đảo trái tim cô.

Anh áp mặt xuống, bờ môi lướt qua mái tóc cô, nhẹ nhàng mơn man nơi vành tai.

Động tác thân mật của anh khiến cả người cô run rẩy rồi bỗng chốc cảm thấy cơ thể mềm oặt.

“Sao dám to gan như vậy, hm?” Lục Bắc Thần cười khê bên tai cô, sau khi thì thầm mấy câu bèn cắn nhẹ lên tai cô.

Cố Sơ rùng mình, các tế bào lập tức nhảy nhót hết cả.

“Anh đừng...” Cô sợ hãi như có người vào đây nhìn thấy cảnh này thì chết dở.

Nhưng anh đè ngực lên, hai tay cô bỗng không còn tác dụng gì nữa.

“Đừng gì cơ?” Đôi môi người đàn ông một mạch xâm chiếm, vùi trong cổ cô, dần dần kiếm tìm xương đòn của cô, cả giọng nói cũng trở nên mơ hồ không rõ.

Cố Sơ không ngừng trốn tránh: “Để họ nhìn thấy không hay đâu.”

Lục Bắc Thần tăng lực, một tay đặt sau lưng cô, môi len lỏi vào trong cổ áo cô, tay kia bắt đầu không an phận.

Lòng bàn tay anh như làm bỏng trái tim cô, ngay sau đó cả cơ thể cũng nóng bừng lên.

Ý thức được nụ hôn của anh đã trở nên mạnh bạo, cô thở dốc, vội đẩy anh ra, oán trách: “Đừng thế.”

Lục Bắc Thần nhìn cô, hơi thở hơi trầm khàn. Anh cười: “Anh đang thỏa mãn mấy suy nghĩ sâu xa của em, không được à?”

“Em suy nghĩ xấu xa bao giờ?”

“Từ trong phòng anh đi ra mà có thêm một ký hiệu, em không cần nói nhiều họ cũng biết anh là bạn trai của em.” Vừa nói, Lục Bắc Thần lại ghé sát mặt qua.

“Đừng.” Cố Sơ vội vã chặn miệng anh lại: “Em không muốn để họ biết đâu.”

Lục Bắc Thần khẽ nhướn mày.

“Anh đừng hiểu lầm.” Cố Sơ nhỏ giọng lầm bầm: “Chỉ là em không muốn họ nghĩ rằng em dựa vào quan hệ mới được vào phòng thực nghiệm.”

Lục Bắc Thần chăm chú nhìn cô giây lát rồi nhẹ nhàng kéo tay cô ra, khi áp mặt xuống lần nữa anh thở dài: “Em nhạy cảm quá rồi.”

“Không phải em nhạy cảm, sự thực là mọi người đều nghĩ như vậy.” Cố Sơ khẽ cắn môi, khi thả ra trên cánh môi đã có thêm một dấu hồng hồng: “Mấy người ngoài kia chọn bất kỳ ai cũng là chuyên gia. Nếu em không thể chứng tỏ thực lực của mình, chỉ có thể dựa vào quan hệ với anh để ở lại phòng thực nghiệm thì họ đều sẽ xem thường em. Anh xuất sắc như vậy, em không muốn khiến anh mất mặt.”

Lục Bắc Thần đứng thẳng người dậy, hai tay siết nhẹ bả vai cô: “Em cho rằng anh nghiêm khắc với em như vậy chỉ vì muốn em trở nên xuất sắc?”

“Lẽ nào anh không muốn ư?”

Anh thở dài khó xử, gơ tay vuốt ve gò má cô, chân thành nói: “Người con gái của anh không cần xuất sắc đến mức nào, chỉ cần vui vẻ là được. Còn về việc anh nghiêm khắc với em trong công việc, rất nhanh thôi em sẽ hiểu đạo lý bên trong.”

Cố Sơ nghi hoặc nhìn anh.

Nhưng anh chỉ cười: “Kiểu gì em cũng phải khắc phục những trở ngại tâm lý này.”

“Thế nên em phải nỗ lực học hỏi.” Cố Sơ nhìn chiếc áo blouse của anh: “Cho dù không phải để chứng minh cho anh thấy thì em cũng phải chứng minh ấy người dưới nhà thấy.”

Ánh mắt Lục Bắc Thần chan chứa nụ cười, bất giác tiến lại gần cô: “Ý chí chiến đấu khá lắm, nhưng tâm lý sai rồi.”

“Em muốn chứng tỏ mình xuất sắc, sao tâm lý lại sai chứ?” Cô nhìn anh.

Lục Bắc Thần ngẫm nghĩ: “Thế này đi, anh hỏi em một câu.”

“Ừm.”

“Giả sử em bị đưa vào bệnh viện tâm thần, em phải làm thế nào mới khiến các bác sỹ tin rằng thần kinh của em hoàn toàn bình thường?”

Cố Sơ không nghĩ ngợi gì: “Em sẽ nói với bác sỹ em tên là gì, nhà ở đâu, trong nhà có những ai, còn có người thân gì khác hay không... Tóm lại em sẽ cố gắng để chứng minh với bác sỹ em là người bình thường, logic cũng bình thường.”

“Có biết nếu em làm vậy hậu quả sẽ là gì không?” Anh cười hỏi.

“Họ sẽ thả em đi.”

“Nhảm.” Lục Bắc Thần hạ thấp giọng: “Ngoại trừ việc chích một kim vào mông em ra, họ sẽ chẳng làm gì cả.”

“Không thể nào.” Cố Sơ kinh ngạc.

“Một người lúc nào cũng huyền thuyên không ngớt rằng tôi tên là gì, tôi sống ở đâu, em cảm thấy bác sỹ sẽ cho rằng em bình thường?”

“Thế nếu là anh, anh sẽ làm thế nào?” Cô không phục.

“Không làm gì cả, ăn uống bình thường, nghỉ ngơi bình thường.”

“Thế thôi ư?”

“Thế thôi.”

Cố Sơ nhíu mày suy nghĩ.

“Có lúc, so với việc dốc hết sức để chứng tỏ bản thân với người khác chẳng bằng em cứ làm những việc em phải làm.” Lục Bắc Thần vuốt phẳng hàng lông mày của cô ra, nói: “Em vốn rất giỏi rồi, vì vậy không cần phải chứng tỏ với ai hết. Làm tốt việc của mình thì không cần nhiều lời, người ta cũng hiểu.”

Hình như cô hiểu đạo lý này.

“Thế nên việc công khai quan hệ của anh và em với việc thể hiện khả năng của em là hai việc khác nhau.”

“Em hiểu rồi.” Cố Sơ cảm thấy anh nói có lý, nhẹ nhàng ôm lấy anh: “Nhưng thân phận của anh đề lên người em sẽ mang tới cho em áp lực.”

Lục Bắc Thần bật cười: “Thứ đề lên người em là cơ thể của anh chứ không phải thân phận của anh.”

“Đáng ghét.” Cố Sơ đỏ mặt: “Em đang nói chuyện nghiêm túc đấy. Cho dù em không cần quan tâm tới họ, bên ngoài em vẫn là trợ lý của anh mà, phải không? Bản lĩnh của em cũng không thể quá yếu được.”

“Càng ngày càng hiểu chuyện.” Lục Bắc Thần dịu dàng hôn lên môi cô: “Em thông minh, học hỏi trước giờ vẫn rất nhanh lẹ.”

Cố Sơ nghe mà sướng rơn.

“Ví dụ như học tập, ví dụ như công việc, ví dụ như nấu nướng.” Anh khẽ cong môi, phẩy ngón tay gầy lên môi cô, cọ nhẹ, trong đôi mắt đen láy ẩn chứa một dục vọng: “Hoặc ví dụ như...” Anh cố ý để lại nửa câu còn lại, nụ cười xấu xa thấm cả vào khóe mắt, ngón tay từ từ tách môi cô ra.

Cố Sơ lập tức hiểu ra, má hồng chốc đỏ bừng, đẩy anh ra: “Em phải đi làm việc đây.”

Lục Bắc Thần mỉm cười kéo cô lại, ôm lấy cô từ phía sau: “Gấp gì chứ, anh chưa nói xong.”

“Còn gì dặn dò, thưa giáo sư Lục vĩ đại?” Cô dựa người lên lồng ngực rộng rãi của anh, hơi nghiêng mặt, e thẹn hỏi.

“Cho em thêm một ngày nữa, tới lúc đó mà còn nôn, anh sẽ đích thân cởi...” Lục Bắc Thần cúi đầu, mơn man bên tai cô, thanh âm trầm trầm quyến rũ, thấy cả người cô rõ ràng sưng lại, anh mới cười gian xảo, từ tốn nói nốt chữ cuối cùng: “... miễn cảm.”*

*Chữ ‘cởi’ đồng nghĩa với chữ ‘giải’ trong giải miễn cảm.

211. Chương 211: Nhắc Nhở

Khách sạn Bắc Kinh.

Những người đàn ông ga lăng, nổi tiếng, những quý cô xiêm áo lượt là, tiếng nhạc châu Âu cổ điển cùng tiếng đàn violon-cen du dương vang lên mỗi góc buổi tiệc. Mùi hương thoang thoảng của bách hợp hòa trộn cùng mùi vị nồng nàn của rượu vang đỏ, từng chiếc ly thủy tinh được làm thủ công phản chiếu bóng từng bông hoa trên trần nhà. Bên ngoài ô cửa sổ dài, dưới ánh đèn đường, xe cộ tấp nập ngược xuôi trên con đường Trường An, nhộn nhịp và cao sang.

Một bữa tiệc thương vụ, ai nấy cũng đeo mặt nạ, khóe môi dồn góp những nụ cười khi có khi không, qua lại như những con thoi. Hứa Đồng đứng dựa vào lan can, cầm rượu vang trong tay, từ xa nhìn thấy đủ các sắc mặt đến tán loạn trong bữa tiệc. Nhìn thấy họ, chẳng hiểu sao cô lại nhớ lại con rối gỗ mà mình nhận được, mỉm cười đầy mà mãi mãi chẳng biết dưới lớp mặt nạ kia sẽ là thứ gì.

Hôm nay với tư cách là bạn tiệc của Thịnh Thiên Vỹ, Hứa Đồng xuất hiện ở đây. Rất nhiều lúc hầu như đều vậy, cả một đám người đứng ở mắt xích cao nhất trong chuỗi thức ăn, rảnh rỗi không có việc gì làm lại tìm chút hài hước, tụ tập, ăn uống, trò chuyện. Đương nhiên, cái họ quan tâm là hoàn cảnh tụ tập, chắc chắn phải phù hợp với thân phận mới được. Thực chất thì sao? Chẳng qua chỉ đang công khai tiến hành một màn trao đổi quyền lực và tiền bạc mà thôi.

Hứa Đồng không mấy xa lạ với những dịp này. Vị trí của cô càng lên cao thì quy cách của những bữa tiệc mà cô tham dự cũng cao lên theo. Trước đây khi còn là một nhân viên nhỏ bé, cô đã mơ ước được mặc những bộ lễ phục hoa lệ xuất hiện trong những bữa tiệc xa hoa như mộng ảo rồi vô tình làm quen được ‘Mr.Right’ của mình ở đó. Anh ấy cũng mặc Âu phục, đi giày da, phong độ ngời ngời, nho nhã đặt một ly rượu vang vào trong tay cô, dịu dàng nói: Rất vui được làm quen với em.

Mấy giấc mơ hoa lệ, ai mà chẳng có, trên đời này chẳng có cô gái nào lại không muốn mình trở thành trung tâm của sự chú ý.

Nhưng dần dần theo sự trải dài của năm tháng, cô cũng gặp quá nhiều những kẻ hòa hoa phong nhã, như một cơn sóng lớn đập vào bờ, đẩy cô tới trước mặt những người đàn ông tựa hồ đội cả vàng hào quang trên đầu, giấc mơ ngày xưa của cô chẳng biết đã trôi mất tự lúc nào. Có lẽ những anh chàng như vậy không thiếu, chỉ thiếu một duyên phận đích thực.

Gần đó, Thịnh Thiên Vỹ đang trò chuyện cùng mấy người trong giới kinh doanh.

Trong những dịp thế này, mọi cử chỉ của anh luôn ôn hòa, lịch thiệp, lời nói tiếng cười cũng thu hút vẻ sắc sảo nhưng lại có thể khiến đối phương từ từ lui bước lúc nào chẳng hay. Hôm nay anh ăn vận rất tề chỉnh, sơ mi đen, quần Âu đen, bên ngoài khoác thêm một chiếc vest đen, tất cả đều được đặt cắt may thủ công bởi một thợ cao cấp người Ý, mặc lên người anh vừa vặn, hoàn hảo, những đường nét trôi chảy, bóng hình thẳng tắp toát lên nét quyền quý. Đi kèm là một chiếc cà vạt với hoa văn chìm màu đỏ do chính tay Hứa Đồng lựa chọn, có thể đột phá một vẻ sang trọng dưới bề ngoài nghiêm túc.

Đạt được hạng mục bên Trung Đông khiến giá trị của anh lại tăng thêm mấy lần, đương nhiên cũng sẽ càng có nhiều người chủ động bắt chuyện với anh hơn. Hứa Đồng khẽ nhấp rượu, nhìn bóng Thịnh Thiên Vỹ qua chiếc ly, khóe môi đắng chát. Cô có phải cũng nên tiện thể chúc mừng ông chủ của mình càng ngày càng nhiều tiền?

Thịnh Thiên Vỹ là tiêu điểm của bữa tiệc tối nay, cùng với đó cô cũng bị mọi người nhìn vào. Khi khoác tay anh chậm rãi đi vào, cô có thể cảm nhận rõ ràng ánh mắt thù địch của một vài người phụ nữ. Trước đây cô luôn xuất hiện với tư cách trợ lý, mọi lúc mọi nơi phải quan tâm tới tình hình của ông chủ, còn phải xuất hiện một cách thích hợp để hóa giải khó khăn cho ông chủ. Nhưng hôm nay thì khác, trên đường đi Thịnh Thiên Vỹ đã nói rõ với cô. Tối nay cô là bạn tiệc của anh, không cần đỡ rượu, cũng không cần cô ra mặt giải quyết một số tình huống hóc búa, cứ hưởng thụ bữa tiệc là được.

Vì vậy, anh đã cắt công chuẩn bị cho cô một bộ lễ phục, vạt váy dài chấm đất, đuôi váy như đuôi cá thắt lại hoàn hảo nơi vòng eo thanh mảnh. Vì Thịnh Thiên Vỹ, cô đã thành công trong việc thu hút sự chú ý của mọi người nhưng chẳng mấy chốc Thịnh Thiên Vỹ đã bị mấy doanh nhân có tiếng vây quanh, khiến cái quyền lợi được dựa vào người đàn ông khiến mọi người ngược nhìn của cô cũng không dài lâu.

Chẳng hiểu sao, cô bỗng chán ghét chỗ này.

Vào một buổi tối cuối tuần khi nhà nhà đã lên đèn, cô càng thích được thoải mái ngâm người trong bồn tắm, xem một bộ phim hài có thể khiến cô ôm bụng cười ngặt ngoẽo hoặc là rót một ly rượu vang, yên lặng xem hết một cuốn tiểu thuyết dưới ánh đèn bàn. Nhất định phải là tiểu thuyết tình yêu, chí ít thì cô vẫn còn một chút kỳ vọng đối với tình yêu.

Có một cô gái bước tới, chiếc váy dài đỏ như lửa cực kỳ diêm dúa, cùng với ly rượu vang trở thành một hình ảnh diễm lệ. Khuôn mặt trái xoan tiêu chuẩn, làn da trắng với thân hình gợi cảm, vừa nhìn đã biết là loại phụ nữ thường xuyên ngâm mình trong những dịp thế này, không thể xem thường.

Hứa Đồng từng gặp cô ta, trên những chương trình thời trang không ít lần có bóng hình cô ta.

Lăng Song, nhà báo, nhà xuất bản xếp thứ nhất, thứ nhì trong nước. Tất cả các tạp chí qua tay cô ta đều có lượng tiêu thụ hàng đầu trong ngành, kỳ bán được với con số kinh điển dĩ nhiên thuộc về lần có Lục Bắc Thần lên trang bìa. Ngoài ra Hứa Đồng cũng biết, cô ta là bạn cùng học đại học với Cố Sơ, từ ngày đầu tiên nhập học tới bây giờ, quan hệ của hai đứa nó vẫn chẳng mấy tốt đẹp.

“Lăng Song.” Lăng Song đứng dựa bên cạnh cô, chủ động giơ tay ra giới thiệu mình, vừa tự nhiên cũng có phần lẩn át.

“Hứa Đồng.” Hứa Đồng cũng giơ tay lên.

Hai bàn tay khẽ chạm một cái rồi buông ra rất nhanh.

“Người Trung Quốc có câu: Chim khôn biết chọn cành mà đậu, người tài biết chọn chủ mà theo. Chị Hứa đây rất hiểu ý của câu này.” Lăng Song nhàn nhã rút từ trong chiếc túi xách tuyệt đẹp ra một bao thuốc lá

khảm nạm phỉ thúy lấp lánh, rồi rút lấy một điếu thuốc thon dài màu đen dành cho phái nữ, lại cầm bao thuốc lên ra hiệu với Hứa Đồng.

Hứa Đồng không có thói quen hút thuốc, cảm ơn và từ chối.

Lăng Song cất bao thuốc đi, rít một hơi, nhẹ nhàng nhả ra một làn khói: “Chủ trước ngồi tù, sự nghiệp của ông chủ sau thì cực kỳ hưng thịnh, hiếm có cô gái nào lại có đôi mắt tinh tường như chị Hứa.”

Hứa Đồng không qua lại với cô ta, dĩ nhiên cũng chẳng thể nói là có quen biết. Cô khẽ nhấp một ngụm rượu vang, điềm đạm nói: “Chẳng qua là kiếm miếng cơm mà thôi.”

“Bao năm nay Thịnh Thiên Vỹ chưa từng mời trợ lý hành chính, đây là chuyện mà mọi người trong giới đều tận mắt chứng kiến. Bây giờ chị không những phá vỡ quy định bao năm nay của anh ấy, tối nay lại còn cùng anh ấy xuất hiện với tư cách bạn tiệc. Chị Hứa, chuyện này không đơn giản như việc kiếm cơm ăn rồi.” Lăng Song thông dong lên tiếng.

Hứa Đồng cười khê: “Cô Lăng không hổ là nhà báo, xem ra chuyện của tổng giám đốc Thịnh cô cũng biết không ít.”

“Tất cả những người nổi tiếng trong giới doanh nhân tôi đều chú ý, ai thế nào tôi ít nhiều cũng có quyền biết.”

“Người luôn bước trên mũi dao nhọn như cô Lăng chắc chẳng rảnh rỗi dông dài với một trợ lý, có chuyện cô cứ nói.” Hứa Đồng đã nhìn quen sóng gió, kiểu người gì, cách khao mào thế nào cô cũng đã tiếp xúc, chẳng lấy làm lạ nữa.

Lăng Song cười với Hứa Đồng: “Ai cũng nói trợ lý Hứa thông minh lanh lợi, khéo ăn khéo nói, bây giờ hình như lại không phải vậy nhỉ?”

“Nếu cô muốn thông qua tôi để tiếp cận tổng giám đốc Thịnh thì người cần khéo ăn nói là cô chứ.” Hứa Đồng từ tốn đáp.

“Mới đó đã bảo vệ chủ rồi?” Lăng Song cười khê: “Thịnh Thiên Vỹ đích thực là một đối tượng tôi vẫn rất muốn phỏng vấn nhưng người này tôi không dám dễ dàng tiếp cận.”

Hứa Đồng nghe ra hàm ý phía sau, quay người nhìn cô ta. Lăng Song cũng là người tinh ranh, bèn đi thẳng vào đề: “Nể tình chị là chị họ của Cố Sơ, tôi mới nhắc nhở một câu, làm trợ lý cho Thịnh Thiên Vỹ không có dễ vậy đâu. Ba người trợ lý trước đó của anh ấy đều xin nghỉ việc, chị không cảm thấy kỳ lạ sao? Nếu thật sự là lấy chồng như công ty đồn đại vậy thì tại sao bao năm nay Thịnh Thiên Vỹ lại không tiếp tục tuyển trợ lý? Chị là người thông minh, chắc sẽ không dễ tin vào mấy cái có quái quỷ như lấy chồng chứ hả.”

“Cô đã biết chuyện gì?”

Lăng Song lại tao nhã nhả một vòng khói: “Tình hình cụ thể tôi nghĩ chỉ có Thịnh Thiên Vỹ mới biết, tôi chỉ cảm thấy chuyện này khiến người ta thấy khó hiểu.” Cô ta nhìn về phía cô, bổ sung một câu: “Nghe nói ba người trợ lý trước của Thịnh Thiên Vỹ đều có tình cảm khác với anh ấy, nếu đã vậy sao lại dễ dàng lấy chồng?”

Thật ra đây cũng là chuyện mà Hứa Đồng nghi ngại nhưng về chuyện những cô trợ lý kia có tình cảm thì cô không hay biết.

“Cảm ơn cô Lăng đã nhắc nhở.”

“Chị không tin tôi? Hay cho rằng tôi vô có sinh sự?” Ánh mắt Lăng Song nhìn cô vẫn rất bình tĩnh, bỗng chốc chuyển thành tò mò.

Hứa Đồng cười nhạt: “Tôi là trợ lý của tổng giám đốc Thịnh, thế nên việc của tôi chính là giúp anh ấy hoàn thành công việc. Còn về vấn đề mấy trợ lý trước ra sao, không nằm trong phạm vi công việc của tôi.”

“Chị có từng nghĩ nếu Thịnh Thiên Vỹ thật sự có vấn đề, chị cũng không thể đứng ngoài không?”

“Trước giờ tôi là người thuận theo hoàn cảnh mà yên phận. Nếu đó là số phận tránh cũng không được.”

Lăng Song nhìn cô rất lâu rồi lắc đầu: “Thôi được, chị cứ coi như tôi có lòng tốt, hoặc là rảnh rỗi quá.” Dứt lời, cô ta dập tắt đầu lọc, quay người trở vào trong.

Hứa Đồng đã uống cạn ly rượu, tư duy càng lúc càng tỉnh táo. Tuy rằng đã đuổi Lăng Song đi nhưng cô biết những gì Lăng Song hoài nghi, mình cũng nghi ngờ. Rối gỗ đèn xanh, vụ tai nạn xe suýt nữa lấy mạng cô ở Thượng Hải, chậu hoa rơi từ trên cao xuống, máy tính vô cớ bị hack, những lời cảnh cáo đầy máu... Tất cả những điều ấy đều chưa từng xảy đến với cô trước đây.

Quan trọng hơn là cô có thể đoán ra điều bất thường từ chính hành vi của Thịnh Thiên Vỹ.

Anh theo cô như cái bóng, chắc chắn đã phát giác ra điều gì.

Vào trong đại sảnh, Hứa Đồng đặt ly rượu lên một chiếc khay bên cạnh rồi quay người đi vào nhà vệ sinh.

Ở một góc sofa, Thịnh Thiên Vỹ đang trò chuyện xã giao lảng lạng liếc nhìn về phía này rồi lại tiếp tục cười nói nhẹ nhàng.

Ánh đèn màu vàng nhạt phản chiếu lên gương mặt cô. Cô trong gương có phần mờ mịt.

Cả một nhà vệ sinh rộng lớn không một bóng người. Cô đi tới bên bệ rửa mặt. Hộc tường hoa lệ còn vang vọng tiếng giày cao gót lạnh lạnh. Cô nghe thấy âm thanh này chẳng hiểu sao trái tim bỗng co rụt lại. Lấy nước lạnh ấp lên mặt, cố gắng bình tĩnh lại nhưng tâm trạng cô vẫn cứ khó chịu. Những hình ảnh trong đầu không ngừng đan vào nhau, tất cả đều liên quan tới rối gỗ đèn xanh.

Bỗng nhiên, có một âm thanh nhỏ bé lọt vào tai, giống như... tiếng thở dài của một người phụ nữ.

“Ai?” Hứa Đồng run người, vội tắt vòi nước đi.

Không có động tĩnh.

Cô căng tai lên nghe hồi lâu, cả cơ thể cũng đờ ra một lúc, rồi cô nuốt nước bọt, bắt đầu cử động đôi chân.

Nghe nhầm sao?

“Haiz...” Lại một tiếng thở dài.

Giống như một âm thanh vang vọng giữa trời đất, bỗng bèn đùng đưa đập vào tai Hứa Đồng. Lần này cô nghe rất rõ, chính là giọng của một người phụ nữ.

“Ai đang ở trong đó?” Cô hỏi một câu về phía nhà vệ sinh.

Không ai trả lời cô.

Hứa Đồng hít sâu một hơi, trong không khí còn thoang thoảng mùi chanh giống như một lưỡi dao cực kỳ lạnh lẽo khê cửa qua khoang mũi cô. Nếu đổi lại là cô gái khác có lẽ đã bị dọa chạy mất dép từ lâu nhưng trực giác nói cho cô biết bất luận bên trong là người hay ma hình như cũng nhắm vào cô. Đề nén cảm giác hoảng sợ trong lòng, cô bước từng bước vào bên trong.

Giày cao gót nện những âm thanh khê khàng xuống mặt sàn, cũng u buồn như tiếng thở dài của người con gái.

Cô lật mở từng phòng, từng phòng một, bên trong không có một ai.

Đi tới dãy phòng cuối cùng, Hứa Đồng càng thêm căng thẳng, mồ hôi túa ra đầy trán, trái tim gần như đã nhảy vọt lên khỏi cổ họng rồi.

“Rốt cuộc cô là ai? Giả thần giả quỷ định làm gì?” Cô hét to một tiếng vào không khí, gần như còn cả tiếng vọng lại.

Cô bắt đầu trở nên bức dọc, đó là sự bức dọc khi phải đón nhận hoảng sợ mà không thể trút ra. Thế là cô không dè dặt nữa mà rầm rầm đẩy mấy cánh cửa còn lại ra, tất cả đều trống trải, cho tới, cánh cửa cuối cùng. Cô vừa chạm ngón tay vào thì bỗng hơi do dự. Trong mấy bộ phim kinh dị luôn xuất hiện những hình ảnh thế này. Mấy nhân vật nam nữ thích tự tìm đến cái chết khi đẩy cánh cửa nhà vệ sinh cuối cùng kết quả sẽ nhìn thấy một thứ cực kỳ kinh dị, ngày hôm sau thì bị phát hiện nằm chết bên cạnh.

Liệu cô có gặp phải tai họa tương tự không?

Nhưng chần chừ chỉ trong giây lát, cô không phải mấy cô thôn nữ, vốn không tin trên đời này có chuyện ma quỷ gì. Cô cắn răng, dùng sức đẩy cánh cửa cuối cùng.

Vẫn... không có ai.

Hứa Đồng vừa định thở phào thì đột nhiên có một thanh âm quái dị vang lên.

Là một thanh âm non nớt... của trẻ con.

Tinh tang tang, không ai động

Nhìn thấy rõ, lòng khó yên

Bụng òng ọc, vẫn không ăn

Anh không ăn, tôi ăn trước...

Là bài đồng dao quỷ dị đó, đám trẻ vừa cười vừa đọc, ở giữa còn xen ngang tiếng thở dài của phụ nữ.

“Là ai? Ra đây cho tôi!” Lần đầu tiên Hứa Đồng mất bình tĩnh ở nơi công cộng, hét âm lên trong không trung.

Hu hu hu, uống hết sạch

Đám ra, kéo giấu

Hi ha ha, đừng hoang mang

Bữa ăn sau, bạn ‘làm’ canh...

Nó vang vọng trong không gian, lúc xa lúc gần, rõ ràng là tiếng trẻ con rất dễ thương nhưng khi vọng vào tai bỗng thấy rợn người.

Hứa Đồng không dám ở lại trong nhà vệ sinh nữa, liều mạng chạy ra ngoài. Nhưng âm thanh ấy càng lúc càng lớn, tốc độ càng lúc càng nhanh, giống như thứ gì rì rầm bên tai cô. Cô vô cùng kinh hoàng, sợ hãi kéo cửa sau đó lao ra ngoài.

Một giây sau, cô va phải lồng ngực của một người đàn ông, sự kinh hãi này giờ vẫn bị đè nén bộc phát thành tiếng thét.

“Tôi đây.” Người đàn ông ôm lấy cô, nhẹ nhàng an ủi.

Giọng nói quen thuộc và bàn tay ấm áp ít nhiều khiến Hứa Đồng bình tĩnh lại. Cô ngước lên, là Thịnh Thiên Vỹ. Anh nhìn cô bằng ánh mắt quan tâm.

“Sao vậy? Sao sắc mặt em lại tái nhợt đi thế này?” Thịnh Thiên Vỹ hỏi.

Hứa Đồng lập tức níu chặt cánh tay anh, chỉ vào trong: “Có... ma, bên trong có ma.”

“Có ma?” Thịnh Thiên Vỹ hơi nhíu mày. Sao có thể như vậy được?

Tiếng răng Hứa Đồng nghiêng vào nhau kèn kẹt, Thịnh Thiên Vỹ biết cô trước giờ không phải người thích đùa. Nghĩ bụng, anh bèn đi vào trong, Hứa Đồng lập tức giữ anh lại: “Anh định làm gì?”

“Tôi vào xem sao.” Anh không tin có ma quỷ gì, nếu thật sự khác thường, tuyệt đối là có người gây chuyện.

Thế giới này, con người còn đáng sợ hơn cả ma quỷ.

“Đừng...” Hứa Đồng vô thức giữ chặt anh.

“Không sao, em đi sau tôi.” Thịnh Thiên Vỹ sợ cô ở ngoài lại gặp chuyện gì bèn dặn dò theo sát anh. Rồi nhớ ra chuyện gì đó, anh quay người tìm tấm biển “Đang đóng cửa sửa chữa” treo lên cửa sau đó kéo tay cô vào trong nhà vệ sinh.

“Ban này tôi đang rửa tay thì nghe thấy tiếng một người phụ nữ thở dài.” Hứa Đồng e dè đi theo anh, kể lại những chuyện mình vừa gặp: “Bài đồng dao đó, chính là bài con rồi gõ đọc.”

Thịnh Thiên Vỹ kiểm tra từng buồng một, tới gian cuối cùng cũng không có gì khác thường.

“Em chắc chắn nghe thấy bài đồng dao?” Thịnh Thiên Vỹ hỏi.

Hứa Đồng gật đầu.

Cứ như vậy, họ ở trong nhà vệ sinh mười mấy phút, kết quả vẫn chẳng tìm ra thứ gì. Cả tiếng thở dài, cả bài đồng dao đều biến mất.

“Tôi thật sự đã nghe thấy.” Hứa Đồng nhấn mạnh.

Thịnh Thiên Vỹ khoát tay qua vai cô, nhẹ nhàng nói: “Được, chúng ta ra ngoài trước.”

Vừa đẩy cửa thì có người cũng đi vào, đôi bên chạm mặt nhau. Thì ra có vị khách nữ muốn đi vệ sinh nhưng thấy tấm biển lại không thấy người ra vào sửa chữa bèn tìm giám đốc, giám đốc đang định vào trong tìm hiểu ngọn ngành, không ngờ có người đẩy cửa đi ra.

“Tổng... Tổng giám đốc Thịnh?” Giám đốc ngẩn người, lát sau lại ngược mắt lên nhìn, xác định đây đúng là phòng vệ sinh nữ rồi.

Cô gái kia cũng là khách dự tiệc, nhú mồm rồi nói với vẻ quái đản: “Trợ lý Hứa, kéo tổng giám đốc Thịnh vào tận trong nhà vệ sinh không hay lắm thì phải. Dẫu sao đây cũng là nơi công cộng, cô hơi quá đáng rồi đấy.”

Cô ta nghĩ thiên lệch rồi, còn nghĩ hai người họ vào nhà vệ sinh làm chuyện mờ ám gì đó. Hứa Đồng chẳng rảnh để tâm tới cô ta. Thịnh Thiên Vỹ càng không muốn giải thích, nhìn về phía giám đốc và nói: “Tôi muốn xem CCTV.”

“Dạ?”

“Tất cả hình ảnh trong CCTV ngày hôm nay, tôi đều phải xem.” Thịnh Thiên Vỹ bổ sung thêm một câu.

Giám đốc một lần nữa lặng người.

...

Thịnh Thiên Vỹ sợ cô hiểu lầm bèn giải thích: “Em ở bên trong quá lâu, tôi sợ em xảy ra chuyện.”

“Tôi không sao rồi.” Cô mệt mỏi đáp: “Muộn quá rồi, anh cũng về đi ạ. Cảm ơn anh đã đưa tôi về nhà.”

Cuối cùng cô vẫn lễ độ, khách sáo, khiến Thịnh Thiên Vỹ ít nhiều cảm thấy không thoải mái. Thấy cô đứng là mệt lắm rồi, anh bèn dìu cô về phòng ngủ.

Trong lòng Hứa Đồng, Thịnh Thiên Vỹ chung quy vẫn là khách, khách còn chưa đi cô nằm lên giường quả thật không lịch sự. Nhưng Thịnh Thiên Vỹ ép cô nằm xuống. Cô hết cách, quan trọng nhất là cứ nghĩ tới bài đồng dao đó là lại mất hết cảm giác an toàn, nên đành nghe theo lệnh của anh.

Cuộn người trên giường, cô ít nhiều mới cảm thấy mình còn sống. Nhưng rất nhanh, Thịnh Thiên Vỹ cũng nằm xuống bên cạnh cô.

“Tổng giám đốc...”

“Suyt.” Thịnh Thiên Vỹ hơi nghiêng người, vòng một cánh tay qua người cô.

Cả người Hứa Đồng căng thẳng, nhưng anh thì nói: “Tối nay tôi ở lại đây, em yên tâm ngủ đi.”

“Tối nay anh ở đây?” Cô sửng sốt.

“Yên tâm, khi nào em ngủ say tôi sẽ về.” Thịnh Thiên Vỹ cười: “Tôi bảo đảm sẽ rời khỏi tiểu khu khi trời chưa sáng, tuyệt đối không để hàng xóm của em nhìn thấy.”

Hứa Đồng cứ cảm thấy là lạ: “Vấn đề là... anh cứ nhìn tôi cả tối như thế?”

Có anh ở đây, cô có thể ngủ yên được không?

Thịnh Thiên Vỹ nhìn thấu được suy nghĩ của cô, giơ cao tay lên: “Tôi thề, tôi chỉ nhìn em thôi, tuyệt đối không động vào em.”

Hứa Đồng ngược nhìn ánh mắt Thịnh Thiên Vỹ, chẳng hiểu sao cô bỗng nhớ tới câu nói của Lăng Song: Chuyện của ba người trợ lý đó chỉ thật sự tin không liên quan tới Thịnh Thiên Vỹ sao?

“Ngủ đi.” Thịnh Thiên Vỹ nhẹ nhàng vỗ lên người cô, khẽ nói: “Sáng mai tôi sẽ kiểm tra CCTV của khách sạn, có chuyện gì sẽ rõ ràng cả thôi.”

Hứa Đồng biết tối nay anh hạ quyết tâm ở lại đây rồi cũng chỉ còn cách gật đầu. Thêm nữa, từ tận đáy lòng cô vẫn mong anh có thể ở đây, dấu sao đây là lần đầu tiên cô cảm thấy hoảng sợ.

Nhưng mà...

“Tổng giám đốc Thịnh.” Cô cất giọng khe khẽ.

Thịnh Thiên Vỹ cúi đầu nhìn cô.

Cô đón lấy ánh mắt anh và nói: “Ba trợ lý trước đây của anh thật sự đi lấy chồng cả sao?”

Nụ cười mỉm của Thịnh Thiên Vỹ khựng lại giây lát, anh nói: “Sao đột nhiên lại hỏi vậy?”

“Tôi chỉ muốn biết tình hình của họ.”

Thịnh Thiên Vỹ cười lớn: “Phải, lấy chồng cả rồi, em cũng sốt ruột?”

“Không, dĩ nhiên là tôi không sốt ruột.” Hứa Đồng trả lời qua quýt rồi cười, không hỏi nữa.

“Ngủ đi.” Thịnh Thiên Vỹ thì thầm.

Hứa Đồng gật đầu, nhắm mắt lại.

Cô có dự cảm, Thịnh Thiên Vỹ thật sự đang nói dối mình...

212. Chương 212: Hóa Ra Lại Là Hai Người

Vừa nghe thấy câu này, Cố Sơ liền cảm thấy Phan An làm ầm lên một cách quá khích rồi. Cô cũng từng tiếp nhận trị liệu giải mã cảm khi sợ máu. Khoảng thời gian ấy hầu như ngày nào vừa mở mắt ra cô cũng phải tiếp xúc ngay với những thứ bầy nhầy máu. Mặc dù người trị liệu cho cô khi ấy là Bắc Thâm chứ không phải Bắc Thần nhưng hai anh em cùng chung một mẹ, chắc Lục Bắc Thần cũng không đến mức quá đáng hơn Bắc Thâm chứ. Thế là cô mỉm cười, không quá để tâm.

Ngư Khương nhìn thấy biểu cảm của cô, bèn lạnh nhạt hừ một tiếng: “Đúng là chưa thấy quan tài chưa nhỏ lệ.”

Một câu nói rất không khách khí, Cố Sơ định phản bác thì liếc mắt nhìn thấy Ngư Cảnh trán đã túa đầy mồ hôi, bỗng run sợ trong lòng. Rồi cô lại quay sang nhìn Phan An, lắp bắp hỏi: “Không... phải chứ?”

“Trong câu của cô, chỉ cần giữ lại chữ ‘phải’, còn lại có thể bỏ hết.” Phan An khua tay cực kỳ khoa trương rồi hất cằm về phía Ngư Cảnh: “Cậu ta là nạn nhân nặng nề.”

“Á?” Cố Sơ tròn tròn mắt.

Ngư Khương đứng bên xen ngang: “Được Vic đích thân giải mã cảm cho cũng là vinh hạnh, không phải ai cũng có cơ hội đâu. Lần của Ngư Cảnh nói chính xác là kiểm tra nhiều hơn là trị liệu.”

“Cô từng tiếp nhận rồi hay sao?” Phan An cười gian.

Ngư Khương bĩu môi: “Để mọi người thất vọng rồi, cô đây sinh ra vốn để theo ngành này, sức mạnh vô địch.”

Cố Sơ không thích cô ta cứ leo lên gọi anh là Vic, vội kéo Ngư Cảnh ra hỏi: “Này, lúc đó anh ấy đối xử với anh ra sao?”

Ngư Cảnh chọc chọc gọng kính, đang định lên tiếng thì Phan An nhanh mồm nhanh miệng hơn: “Sau khi được giáo sư Lục nhận vào, cậu ta mới phát hiện ra mình bị mắc hội chứng Trypophobia*. Thằng bé đáng thương, nếu không có khi cũng vượt qua được hết.”

*Là một dạng bệnh tâm lý chưa được công nhận. Người bệnh có cảm giác nổi da gà, nặng nề hơn là hoảng hốt, nôn mửa, ghê rợn, ám ảnh khi nhìn thấy những hình ảnh có nhiều lỗ tròn hoặc các nhóm lỗ tròn như tổ ong, đài sen, lỗ đục trên thân cây...

“Mắc chứng sợ các lỗ tròn thì đâu có gì nghiêm trọng nhỉ?” Cố Sơ không hiểu: “Nó sẽ ảnh hưởng tới khám nghiệm tử thi ư?”

“Cái bi thương của cậu ta nằm ở may rủi.” Phan An bu tối, vỗ nhẹ lên đầu Ngữ Cảnh, đôi mắt chỉ cần cười một cái là cực kỳ long lanh, yêu kiều, luôn khiến Cố Sơ liên tưởng tới hồ ly tinh Đất Kỷ. “Hiện trường đầu tiên cậu ta tới lại vấp ngay phải một thi thể thối rữa ở nhiệt độ cao bị ấu trùng bu kín, thế là suy sụp.”

“Trước đây thứ tôi tiếp xúc nhiều nhất là xương người nhưng cũng có tiếp xúc với xác thối rữa.” Ngữ Cảnh giải thích với Cố Sơ: “Về sau, khi tiếp xúc với thi thể đó tôi đã nghĩ giả như tôi làm nhà côn trùng học thì tốt rồi, chí ít nhìn thấy mấy con trùng bọ còn sống đó sẽ không có quá nhiều phản ứng.”

“Đợi đã.” Cố Sơ hơi quay cuồng: “Chẳng phải mắc chứng Trypophobia ư? Sao lại thành sợ ấu trùng?”

“Qua lần đó tôi mới biết tôi sợ những loại côn trùng dạng tròn và dạng dài tập trung kín mít lại với nhau.” Nét mặt mặt Ngữ Cảnh âm ỉ: “Nếu chỉ là chứng Trypophobia đơn giản thì qua món đài sen và pho mát tôi thích nhất, tôi đã biết rồi.”

Cố Sơ nuốt nước bọt, chứng bệnh này lại còn phân cấp độ thấp và cấp độ cao ư?

“Đó là năm đầu tiên tôi đi theo cùng làm việc với giáo sư Lục. Anh ấy rất tin tưởng tôi, lệnh cho tôi tới hiện trường xử lý thi thể ấy. Kết quả vừa tới nơi tôi đã phát điên, suýt nữa thì...” Ngữ Cảnh ngược mắt ngó Phan An.

Cố Sơ nghi hoặc.

“Cậu ta suýt nữa cào tôi thành mực khô.” Phan An xoa xoa cánh tay: “Trời đất ạ, lúc đó tôi còn tưởng Lục cử một gã thần kinh tới trừng phạt tôi vì tôi tối hôm trước uống trộm chai rượu vang 73 năm thượng hạng của cậu ấy chứ.”

“Phản ứng khi kích động thôi mà, em cũng không kiểm soát được bản thân.” Ngữ Cảnh ngượng ngáp vò đầu, gượng cười.

Cố Sơ càng nghe ngược lại càng hứng thú: “Vậy sau đó thì sao?”

“Sau đó, giáo sư Lục đã cắt cử tôi tới Brazil.”

“Tốt vậy sao?” Cố Sơ tròn xoe mắt: “Để an ủi tinh thần?”

“Đâu có, có mà muốn kích động tinh thần tôi thêm thì có.”

“Hả?”

“Cô biết loài cóc cha con* chứ?” Ngữ Cảnh lại đẩy kính lên.

*Chưa tìm được tên tiếng Việt của loài cóc này, tạm dịch theo tiếng Trung. Nó là một loài cóc luôn công theo cóc con trên mình, nên trong một khu vực có bao nhiêu con cóc thì phải nhân đôi số cóc lên.

Cô từng nhìn thấy nó trong chương trình ‘Thế giới động vật’, liên tưởng tới loài vật ấy, khắp người cô lại tê rần.

“Trong rừng mưa nhiệt đới ở Brazil, đông đảo nhất chính là cái loại sinh vật đẻ trứng không theo quy luật thông thường như chúng.” Ngữ Cảnh ra sức nhe răng: “Giáo sư Lục cử một người bạn dẫn tôi vào trong rừng mưa Brazil, kết quả đá tôi vào địa điểm tập trung của cóc cha con. Đó là rừng mưa nguyên sơ đấy, hàng ngàn hàng vạn con cóc cứ giương mắt lên nhìn tôi, nghĩ cũng đủ biết lúc ấy tôi tuyệt vọng cỡ nào, chỉ hận một nỗi không thể bầu nát mọi thứ.”

“Nhất định phải như thế sao?” Nghĩ tới khung cảnh ấy, Cố Sơ liền run cầm cập.

“Cô có biết phòng thực nghiệm của giáo sư Lục khó vào cỡ nào không? Được vào đây làm việc cùng anh ấy là một vinh dự cực lớn.” Ngữ Cảnh đẩy ngưỡng mộ: “Thế nên lúc ấy tôi nghĩ dù thế nào cũng phải kiên trì.”

Phan An đứng cạnh bật cười: “Thực tế là Lục đã cho cậu ấy một phong thư.” Ngay sau đó, anh ta bắt chước khẩu khí của Lục Bắc Thần, nghiêm túc, điềm đạm: “Tôi không sợ những đồng nghiệp của tôi thông minh tuyệt đỉnh che lấp ánh hào quang của tôi, sợ nhất là cậu ấy kiên quyết lựa chọn một căn bệnh tâm lý trí tuệ thấp, không có chất lượng để làm mất mặt tôi.”

Cố Sơ chớp chớp mắt. Cô tuyệt đối tin rằng đây là những lời Lục Bắc Thần đã nói.

“Thế nên không còn cách nào khác, nếu tôi không khắc phục trở ngại tâm lý của mình, tôi sẽ không thể trở thành đồng nghiệp của giáo sư Lục.” Ngữ Cảnh thở dài nặng nề: “Tôi đã ép buộc bản thân tiếp tục ở lại đó, theo quy định của giáo sư Lục, tận mắt nhìn nhìn những quả trứng sinh động ấy nở ra từng con cóc.”

Bước vào trị liệu tâm lý, để người bệnh trực tiếp đối mặt với những vật trở ngại tâm lý chính là cách làm thẳng thắn nhất mà cũng máu lạnh nhất. Nhưng mục đích của Lục Bắc Thần rất rõ ràng. Anh muốn Ngữ Cảnh đối mặt trực diện với những sinh vật sống mang theo nỗi sợ hãi của mình, để cậu ấy chứng kiến những quả trứng tập trung khiến cậu ấy hoảng hốt có những thay đổi, để cậu ấy thấy rõ kết cấu bên trong khi phân tách. Như vậy cũng là cách để từ từ làm dịu đi căn bệnh.

“Sau lần đó, anh khỏi hẳn rồi?”

Ngữ Cảnh méo mào: “Đâu có dễ dàng vậy? Đúng là tôi không còn phản ứng với những vật dạng tròn nữa, nhưng vẫn còn dạng dài. Thế là giáo sư Lục lại ra lệnh cho người thả rất nhiều đĩa, cắn tôi suýt chết.”

“Không phải chứ?” Cố Sơ thẳng thốt.

“Anh muốn tôi ghi nhớ nỗi đau và nỗi hận với loài đĩa, mới có tinh thần và thể lực giải quyết nỗi sợ khi chúng tập trung trên người.” Ngữ Cảnh múa máy chân tay trước mặt Cố Sơ: “Khi tôi bò ra khỏi hố đĩa, tôi đã gây đi mười căn.”

Ông trời ơi...

“Cuối cùng, cậu ấy đã hoàn thành công việc giải phẫu những thi thể bị ấu trùng bu kín một cách xuất sắc.” Phan An tiếp lời rồi nhếch môi cười cợt: “Thật ra theo tôi thấy, Lục đang tìm những người có tâm lý mạnh mẽ để thay cậu ấy làm mấy việc ghê người. Phải biết thứ cậu ấy kiên ngạo nhất chính là đôi tay của mình.”

Ngữ Cảnh vò tóc: “Tóm lại, tuyệt đối đừng bắt tôi nhớ lại mấy chuyện ấy nữa, đó là cơn ác mộng có thể giày vò tôi cả đời.”

Cố Sơ chỉ nghe thôi đã xác định chắc chắn đây là ác mộng rồi. Ngữ Cảnh lập tức nắm chặt tay cô rồi nói: “Thế nên, Cố, cô nhất định phải khắc phục được phản ứng tâm lý đối với những mảnh thịt kia một cách thuận lợi, nếu không thủ đoạn của giáo sư Lục nhất định sẽ khiến cô... sống không bằng chết.”

Câu ‘sống không bằng chết’ ấy vẫn còn quanh quẩn trong đầu Cố Sơ, khiến từng dây thần kinh bật lên đau đớn.

...

“Ghép sai rồi.” Trên đỉnh đầu vang lên giọng nói nghiêm khắc của Lục Bắc Thần.

Trầm thấp, nghiêm nghị khiến cô giật nảy mình, ngón tay run lên, miếng xương vụn từ kẽ ngón tay rơi bộp xuống mặt bàn thủy tinh ánh lên sắc màu xanh lam.

“Hả?” Cô e dè ngược mắt lên nhìn anh.

Dưới ánh đèn, đôi mắt anh sâu tựa biển khơi nhưng lại khiến cô nhớ tới những chuyện Ngữ Cảnh phải đối mặt, bắt đầu run rẩy. Lục Bắc Thần thấy cô sợ sệt còn tưởng mình làm cô giật mình, khẽ thở dài rồi nhặt mảnh xương vừa trượt xuống khỏi tay cô lên, khi lên tiếng lần nữa giọng nói đã ấm áp hơn nhiều: “Miếng này không thuộc về xương chậu, suýt nữa em dính nhầm rồi.”

Cố Sơ đón lấy, nhìn rất lâu.

“Miếng này mới đúng.” Lục Bắc Thần đưa một miếng khác cho cô: “Phải phân biệt kỹ đường vân và hình dạng vết đứt gãy của xương.”

Cổ Sơ tập trung tinh thần, tiến hành đối chiếu hai mảnh xương rồi mắt sáng rực lên: “Quả nhiên có khác biệt.”

Như một đứa trẻ phát hiện ra châu lục mới, nét phấn khích nơi đáy mắt cô khiến Lục Bắc Thần thầm mỉm cười.

Anh dịu dàng lắm mà, chẳng biến thái như Ngũ Cảnh nói tởm nào. Cô cảm thấy Ngũ Cảnh hoặc Phan An nhất định có nói quá trong câu chuyện của mình. Cô chìm đắm trong nụ cười mỉm cười của anh, lại trong một đêm trăng sao tĩnh mịch, tại một phòng thực nghiệm rộng lớn chỉ còn độc hai người bọn họ. Ánh đèn êm dịu hắt xuống vai anh, chỉ riêng bóng hình của anh cũng đủ khiến người ta cảm thấy an tâm.

Thứ ánh sáng màu lam lạnh dưới bàn thực nghiệm phản chiếu lên càng khiến gương mặt anh thêm tuần tú. Anh cực kỳ chuyên chú, ánh mắt bình thản mà trí tuệ, mỗi một miếng xương đều khó thoát được khỏi đôi mắt ấy. Những mảnh xương được xếp bằng kia, mỗi mảnh đều như đang kể lể oan tình, đều đang đợi anh ‘bóc tơ rút kén’. Anh bình tĩnh quan sát sau đó cầm mảnh xương nên ghép nối một cách chuẩn xác.

Lúc cô ghép nối, một mảnh cũng phải thử đi thử lại rất nhiều lần. Nhưng anh thì khác, chỉ cần mảnh xương nào đã được anh nhắc lên thì nhất định sẽ ghép nối lại một cách sít sao, chưa từng thấy anh đổi qua đổi lại. Cô không thể không khâm phục khả năng quan sát và khả năng tư duy bình tĩnh của anh.

“Phải dính lại như thế này.” Lục Bắc Thần thấy cô loay hoay một hồi với mảnh xương mà mãi vẫn không tìm được điểm khớp nối. Anh bèn tiến lên, vòng cánh tay qua, tận tay dạy cô cách tìm điểm kết dính sao cho chuẩn. Cô hơi ngước lên, gò má gần như dính vào mặt anh, chiếc cằm vuông sạch sẽ, đầy quyến rũ, cánh tay đang bao bọc lấy người cô rắn rỏi và mạnh mẽ, giống như một bển đồ ấm áp.

Ánh mắt anh chăm chỉ và tập trung, cô nhìn đến ngây dại.

“Anh biết khuôn mặt này khiến em tưởng tượng xa xôi.” Lục Bắc Thần khẽ nói: “Nhưng giờ phút này anh mong em có thể tập trung vào tay của anh hơn.”

Cổ Sơ xấu hổ vô cùng, vội cúi đầu nhìn xem anh dính kiểu gì, trong bụng thầm lẩm bẩm: Đúng là kiêu căng! Nhưng cô bỗng cảm thấy mình thật thiệt thòi. Anh cứ đứng từ trên nhìn xuống, cầm tay dạy cô như vậy, cái tư thế này ai đỡ cho nổi? Chỉ riêng vòm ngực rộng lớn kia đã khiến người ta tưởng tượng vô biên rồi, chính anh quyến rũ cô mới phải.

“Phân đoán giới tính là phần đơn giản nhất, chỉ cần còn lại khung xương quan trọng nhất và lớn nhất của cơ thể.” Lục Bắc Thần vẫn giữ nguyên tư thế ‘dạy học’, thì thầm bên tai cô: “Dựa vào xương chậu, xương sọ, các xương tứ chi, xương sườn và xương ức đều có thể phân đoán ra giới tính của nạn nhân. Thứ anh yêu cầu em ghép nối chính là xương chậu, là bộ phận dễ phân đoán giới tính nhất.”

Trong lúc nói, anh đã nhanh lẹ dính xong mảnh xương vụn trong tay, một phần xương chậu hoàn chỉnh cứ thế hiện ra trước mắt Cổ Sơ. Cô cực kỳ kinh ngạc trước đôi tay linh hoạt của anh.

“Phân đoán cơ bản nhất em phải có. Nói thử xem, bộ xương này của nam hay nữ?” Lúc này anh mới buông cô ra, đứng thẳng lưng lên.

Cổ Sơ ngồi, nhìn thấy anh đứng mãi cứ cảm thấy cao không với được. Câu hỏi bất ngờ của anh khiến cô có cảm giác ngộ nhận mình đang trả bài cho thầy. Cô không dám lơ đãng thời gian, lại sợ nghiêm nghị trên gương mặt anh bèn quan sát tỉ mỉ bộ xương chậu trong tay, suy ngẫm rồi nói: “Của nam.”

“Lý do?” Ngũ điệu của anh không chút biến đổi.

“Phần dưới xương chậu của người do xương mu hai bên kết hợp mà thành, thế nên khi hai bên xương mu phân nhánh xuống sẽ hình thành nên một chậu hông. Chậu hông của nam giới khá nhỏ, khoảng 75 độ, của nữ giới sẽ lớn hơn, thường trên 100 độ. Chậu hông của xương chậu này khá nhỏ, thế nên là nam giới.”

Lục Bắc Thần còn chưa trả lời là cô đúng hay sai mà đẩy một phần xương mặt đã được ghép nối một nửa qua trước mặt cô. Cô nhìn nó rồi ngước mắt nhìn anh với vẻ khó hiểu.

Lục Bắc Thần: “Tiếp tục dựa vào xương mặt để phân đoán giới tính.”

Cố Sơ nhìn một hồi rồi đối chiếu với bộ xương sọ còn chưa được dính hoàn chỉnh: “Em cảm thấy dính bộ xương sọ này vào sẽ càng dễ phán đoán hơn.” Cô không hiểu vì sao anh còn bắt cô phán đoán lại lần nữa.

Nhưng anh ngăn hành động định dính xương sọ vào của cô: “Phán đoán trước đã.”

Cô đành làm theo, nhìn rất lâu: “Là... nam giới phải không.” Rồi cô ngẩng lên nói tiếp: “Trước trán của xương mặt có độ dốc, chằm sau đã được ghép nối xong gồ lên một cách nổi bật. Nếu là mặt của con gái thì trước trán có lẽ sẽ dốc ngược xuống, độ gồ của chằm sau cũng sẽ không rõ nét.”

“Môn lâm sàng khoa chỉnh hình coi như cũng không chữ thầy giả thầy, chí ít có thể nộp một câu trả lời khiến thầy giáo hướng dẫn hài lòng.” Lục Bắc Thần nói: “Nhưng mà, thành tích khám nghiệm tử thi của em, nhất là thành tích khám nghiệm tử thi người, anh sẽ chấm 0 điểm.”

“Em phán đoán sai rồi ư? Lẽ nào nạn nhân là nữ?”

“Không, em phán đoán đúng rồi, nạn nhân đích thực là nam.”

“Vậy vì sao anh cho em 0 điểm?” Cố Sơ không phục.

Thấy cô sốt sắng, Lục Bắc Thần khẽ mỉm cười, dọn phần xương sọ còn chưa dính kia đi, chỉ để lại phần dính chưa hoàn chỉnh: “Nếu bảo em giám định trong tình huống này thì sao?”

“Đây là điều không thể.” Cố Sơ không hề nghĩ ngợi: “Xương đầu không hoàn chỉnh. Em có thể thông qua xương chậu hoặc các bộ phận khác, giống như ban nãy anh dạy.”

Lục Bắc Thần: “Trước khi xác định giới tính, em phải biết xương vụn có phải của cùng một người hay không.”

“Gi cơ?” Cố Sơ sững sờ.

Lục Bắc Thần nhìn cô, cười khê: “Thế nên, tốt nhất em hãy cho anh một cơ hội để chứng tỏ bộ não của em không phải chỉ là nơi giải phóng Dopamine*.”

*Dopamine được xếp vào danh mục 5 chất xúc tác cuồng nhiệt trong tình yêu. Trong não bộ, chất dopamine rất hiếm. Nó là chất dẫn truyền thần kinh của khoảng 0,3% số neurone trong não nhưng lại cần thiết trong nhiều chức năng. Dopamine được tiết ra từ một trong các vùng nguyên sơ nhất của não, ở đỉnh thân não. Các nghiên cứu đã chỉ ra rằng, chất hóa học dopamine trong não ở những người đang yêu cao hơn ở những người bình thường. Nó đóng vai trò chủ chốt đối với những trải nghiệm của chúng ta về sự vui thú và nỗi đau, liên quan đến khao khát, sự nghiện ngập, ham muốn và khoái lạc. Việc tăng cao hoạt chất này có thể dẫn đến các cảm giác tưởng tượng, khiến người ta khó mà từ bỏ tình yêu. Chúng hoàn toàn gây nghiện giống như việc sử dụng cocaine vậy. Mọi hành động tạo nên hứng thú như ăn một mẩu chocolate, làm tình, nghe một khúc nhạc, thắng một trò chơi... đều làm tăng tiết dopamine.

“Anh...” Cố Sơ lập tức hiểu hàm ý anh ám chỉ, mặt bỗng đỏ bừng.

Khi Dopamine bộc phát cũng là khi cảm hứng tình dục ập tới.

Cắn chặt răng, cô cầm lấy xương sọ và phần đã dán xong để tiến hành so sánh. Lục Bắc Thần khoanh hai tay trước ngực, cơ thể cao lớn dựa bên cạnh bàn khám nghiệm nhìn cô. Cô cố gắng tĩnh tâm lại, tỉ mỉ quan sát. Lúc này mới phát hiện ra xương sọ và phần dán xong chênh lệch gần 2mm. Nếu không phải một người thận trọng để ý, chắc chắn sẽ coi phần xương sọ và bộ phận xương mặt đã dán xong là của cùng một bộ xương người, dù sao cũng chỉ có khoảng cách 2mm, nếu dính lại kỳ thật cũng không nhìn ra điều gì.

Thế mà vẫn bị anh phát hiện ra.

“Thông qua bộ phận xương chậu và xương mặt có thể giám định là nam giới, dựa vào độ dày và những đường nét men theo xương sọ cũng có thể phán đoán ra là nam giới.” Lục Bắc Thần tách xương mặt và xương sọ ra: “Nhưng đây là thi thể của hai người đàn ông.”

Cố Sơ há miệng kinh ngạc: “Nạn nhân là hai người?”

“Sẽ biết nhanh thôi.”

Cô nhìn miếng xương trong tay rồi lại nhìn bộ xương sọ trong tay Lục Bắc Thần, rất lâu sau mới nói: “Nếu xương sọ thuộc về một người khác, vậy thì dựa vào một miếng xương này có thể tìm ra nạn nhân không?”

“Có thể.” Lục Bắc Thần bình thản trả lời.

“Á?” Cố Sơ sờ đầu nhưng lại lập tức nhớ ra nhận xét của mọi người dành cho anh, ai cũng nói anh có thể dựa vào mảnh xương vụn để đoán ra thân phận của người chết. Dĩ nhiên, nói mảnh xương vụn là phóng đại nhưng có thể dựa vào một đồng vụn xương tìm được manh mối, thậm chí là phá án cũng đủ khiến người ta hoảng hốt rồi.

“Dạy em đi, dạy em đi.” Cố Sơ bỗng trở nên rất phấn khích.

Trong đầu cô lập tức vẽ ra một hình ảnh. Cô mặc áo blouse trắng, nét mặt nghiêm nghị, đứng tại hiện trường cầm một mảnh xương người lên, điềm tĩnh nói với mọi người: Nạn nhân xx tuổi, tướng mạo xx, xx...

Lục Bắc Thần nhếch môi cười: “Cứ học kỹ năng cơ bản cái đã.”

Hình ảnh anh hùng đó trong đầu Cố Sơ lập tức vỡ vụn.

“Tiếp theo, em phải phán đoán được chiều cao, độ tuổi của nạn nhân.” Lục Bắc Thần nói.

Cố Sơ nhìn anh: “Anh định truyền nghề lại cho em à?”

“Vậy thì phải xem em có linh ngộ được không.” Lục Bắc Thần từ tốn nói, trong thanh âm có chút đùa cợt: “Khi đối mặt với thần Chết, mặc dù cả bác sỹ và pháp y đều dùng dao giải phẫu nhưng anh cho rằng, em thích hợp làm người đầu tiên hơn.”

“Vì sao?”

Lục Bắc Thần cười, vẽ vẽ lên không trung: “Đường về não bộ của em so với một người luôn kém hơn chút xíu, thế nên em đã xác định không thể vượt qua được sự huy hoàng của người ấy.”

“Ai vậy?”

Anh phì cười.

Cô chợt tỉnh ngộ, trừng mắt lườm anh: “Lục Bắc Thần, làm gì có ai chửi người vòng vèo kiểu của anh hả?”

Anh vừa cười vừa ném cho cô một mảnh xương: “Mau làm việc đi, cần cù bù thông minh.”

Câu trước còn nghe được, câu sau tức hộc máu...

Bên ngoài khu nhà, đèn đường sáng rực.

Kiều Vân Tiêu tắm rửa xong bèn ngồi xuống sofa. Ánh sáng trong phòng rất tối. Anh rót một ly rượu vang, nhấp khẽ. Ánh sáng ngoài cửa sổ lọt vào trong phòng, đôi mắt anh u tối sâu xa như bị đổ mực, mặc dù có những tia sáng nhảy nhót bên trong nhưng vẫn có một sự nồng đậm không thể hòa tan. Bên tay anh vung vãi một ít tài liệu.

Tất cả đều liên quan tới Lục Bắc Thần.

Anh tiện tay cầm một bản lên, lật ra. Bên trong dán một bức ảnh, trong ảnh là hai chàng trai mặc đồng phục, bộ áo trắng phau, thuần khiết như hoa lê khiến gương mặt hai người họ càng thêm tuần tú, khí khái, trông giống như học sinh cấp ba, trẻ trung hơn, ít chín chắn hơn.

Hai chàng trai giống nhau như hai giọt nước, khiến Kiều Vân Tiêu nhìn hết lần này tới lần khác mà vẫn không thể phân biệt được hai người họ rốt cuộc có nét gì khác biệt trong diện mạo, thứ khác biệt duy nhất chính là biểu cảm. Một người với nụ cười tỏa nắng, một người lạnh tựa sương đêm.

Kiều Vân Tiêu biết người lạnh lùng kia chắc chắn là Lục Bắc Thần.

Qua điều tra lúc đi học hai người không học cùng một trường. Sau khi tốt nghiệp cấp ba, Lục Bắc Thần ra nước ngoài du học, tới tận sau này làm việc tiếp xúc với các vụ án mới lần lượt về nước, còn Lục Bắc Thần thi vào đại học A thành phố Thượng Hải, cho tới khi lấy được suất du học mới ra nước ngoài. Số liệu trong

tài liệu cũng rất rõ ràng, Kiều Vân Tiêu đang cảm thấy rất kỳ lạ, hai anh em vì sao không học cùng một trường? Lúc đó vì sao Lục Bắc Thâm không cùng ra nước ngoài du học như Lục Bắc Thần?

Xem tiếp tài liệu phía sau đã giải đáp được thắc mắc của Kiều Vân Tiêu.

Người chèo lái Lục Môn, Lục Chấn Dương, khi còn chưa sang Mỹ, ông ta và Tần Tô vẫn định cư ở Thượng Hải. Tần Tô là người vợ kết tóc của Lục Chấn Dương, xuất thân từ một gia đình mấy đời đều là người có học, sau khi lấy Lục Chấn Dương thì trước sau đã sinh bốn người con trai: Lục Đông Thâm, Lục Bắc Thần, Lục Bắc Thâm và Lục Nam Thâm. Nhưng Lục Môn trước nay không thích rầm rộ với bên ngoài tình hình bố con, thế nên từ trước tới giờ mọi người biết rất hiếm hoi về những cậu con trai này, thậm chí còn không rõ Lục Môn rốt cuộc có bao nhiêu người con. Tới tận năm năm trước, Tần Tô xuất hiện trong buổi tiệc chúc mừng buổi hòa tấu của Lục Nam Thâm đã công khai thừa nhận Lục Nam Thâm chính là con út của bà. Ngoài ra, nhà họ Lục còn có hai người con trai.

Ba năm trước, cùng với danh tiếng của Lục Bắc Thần trong giới pháp y, người ngoài mới biết chuyện cha con nhà họ Lục ‘hồ phụ sinh hồ tử’, đồng thời gọi Đông Thâm, Bắc Thần, Nam Thâm là ‘Lục Môn tam kiệt’.

Không ai đề cập tới chuyện cậu em trai sinh đôi Lục Bắc Thâm của Lục Bắc Thần. Lục Môn giữ kín bí mật, bên ngoài đồn đại không ngớt. Tới tận khi Lục Bắc Thần về nước mới công khai nhắc tới người em trai sinh đôi của mình. Khi được hỏi, câu trả lời của cậu ta là: Không còn nữa.

Lục Môn không nhắc, có lẽ vì nỗi đau mất con, tình cảm thương tình này cũng có thể hiểu được.

Tài liệu mà trợ lý của anh điều tra được thì sau khi hai anh em sinh đôi tốt nghiệp cấp ba, nhà họ Lục cũng di cư ra nước ngoài, Lục Chấn Dương đi trước nhưng Tần Tô thì cuối cùng vẫn ở lại Thượng Hải, nguyên nhân vì sức khỏe của bà trước nay không tốt, cũng đã quen với nhịp sống ở Thượng Hải, quan trọng hơn là còn có bác sỹ hiểu về tình hình bệnh tật của bà. Vô vàn các nguyên do nên bà không lập tức theo Lục Chấn Dương qua Mỹ. Thế là nhà họ Lục chia làm hai ngã, Lục Bắc Thần và các anh em cùng bố đi dân qua Mỹ học tập còn Bắc Thâm là người con trai Tần Tô yêu quý nhất, thế nên ở lại Thượng Hải với bà.

Tất cả hình như đều vô cùng logic.

Lục Môn hành sự trước giờ luôn bí mật, Tần Tô lại càng ít khi lộ diện. Ngoại trừ một số ít người biết thân phận của bà ra thì bên ngoài chẳng mấy ai rõ về động thái của bà. Thành phố Thượng Hải cũng có quá nhiều nhân vật nổi tiếng, chẳng thiếu một vị phu nhân nhà họ Lục. Phu nhân nhà quyền quý mai danh ẩn tích dưỡng bệnh, cộng thêm một cậu quý tử cũng bí mật ở lại Thượng Hải học hành xuất sắc cũng không đủ khiến mọi người thấy lạ.

Kiều Vân Tiêu nhìn chằm chằm chỗ tài liệu này, hàng lông mày nhíu lại.

Lục Môn, hình như rất thần bí nhưng hình như lại rất đơn giản. Thật sự là như vậy sao? Vì sao anh lại cảm thấy có chỗ nào không ổn?

Anh không nói ra được, tất cả mọi tài liệu đều rất hợp lý, giống như tất cả mọi người đều đang nói với anh rằng thật ra chân tướng sáng tỏ như vậy đây.

Kiều Vân Tiêu vô cớ cảm thấy bức bối, cúi đầu xuống uống rượu trong ly, rồi đặt ly rượu sang một bên, tiện tay mở một phần tài liệu khác.

Nhà họ Cố.

Đó là phần tài liệu liên quan tới việc sử dụng căn nhà cũ.

Tới tận bây giờ cuối cùng anh mới hiểu ra vì sao nhà họ Cố sau khi bị niêm phong mà mãi vẫn không treo bảng bán đấu giá. Tính chất sử dụng của mảnh đất xây dựng căn nhà có vấn đề. Mảnh đất đó vốn dĩ đã quy định không được phép mua bán, sử dụng làm đất ở, thế mà Cố Trạch Phong năm đó vẫn trưng dụng. Sau khi tiến hành bán đấu giá lại, tính chất của căn nhà bị ép buộc định hình, không cho phép sử dụng vào thương mại và để ở.

Một ngôi nhà không được bán, không được ở, dĩ nhiên sẽ rơi vào cảnh ngộ khó xử.

Cho tới ba năm trước khi Lục Bắc Thần đầu giá nó.

Kiều Vân Tiêu vẫn luôn tò mò mục đích của việc làm này, nhất là khi đã biết nó không thể ở cũng không thể bán, anh lại càng muốn biết Lục Bắc Thần sẽ xử lý nó thế nào. Ai ngờ trợ lý điều tra cho anh một câu trả lời: Nơi đó đã trở thành phòng thực nghiệm của Lục Bắc Thần, tính chất nghiên cứu học thuật, không thương mại, không làm nhà ở.

Anh cuộn chặt tay lại, ánh mắt lạnh lẽo: Lục Bắc Thần, quả thật vẫn còn cách mà có thể nghĩ tới.

Rồi anh lại rót một ly rượu, Kiều Vân Tiêu đứng sững trước cửa sổ, nhìn dòng xe cộ nườm nượp dưới chân, thử nghĩ tới lại là câu nói của người trợ lý: Tổng giám đốc, Lâm Gia Duyệt hình như cũng đang điều tra Lục Bắc Thần.

Lâm Gia Duyệt?

Kiều Vân Tiêu hơi nheo mắt lại: Liệu cô có chung một mục đích với tôi không đây?

213. Chương 213: Anh Là Chiếc Xương Sườn Thứ Năm Của Em

Đêm khuya, thi thoảng có tiếng ve lọt vào nhà.

Từ xa tới gần, giòn giã lạnh lốt. Lịch dương đã vào mùa thu nhưng không khí về đêm vẫn hơi oi ả.

Cửa sổ chưa đóng, chốc chốc lại có cơn gió đêm chậm rãi lùa vào, hòa tan mùi thuốc khử trùng trong phòng. Có hương hoa xen lẫn, phải rất tinh tế mới nhận ra là hoa huệ trang nhã.

Mùi hương trong phòng bỗng có thêm vài phần lạnh lẽo bên cạnh đôi chút lãng mạn.

Phòng thực nghiệm có ánh sáng ở hai góc, còn lại đều bao trùm trong ánh sáng nhàn nhạt. Một góc trên bàn thao tác, Lục Bắc Thần đang tập trung toàn bộ tinh thần để ghép xương, thứ ánh sáng màu lam hắt lên chiếc áo blouse cũng thấm cả nhiệt độ giá lạnh, mỗi một mảnh xương vụn dưới những ngón tay mảnh dẻ của anh đều trở thành một tác phẩm nghệ thuật, được phục hồi, dính lại cho tới khi hoàn thiện. Ánh sáng ở một góc khác tới từ bàn thực nghiệm nghiêng 30 độ ngay gần đó. Nó nhỏ hơn bàn thao tác một chút, đèn bàn cũng tỏa ra những tia sáng êm dịu, trở thành một cặp đối lập gay gắt với sắc màu bên phía Lục Bắc Thần, một nóng một lạnh.

Ba mươi phút trước, Cố Sơ lấy cố sự bị anh quở trách, ôm một số xương vụn chủ động chạy tới bàn thực nghiệm, với lý do hoa mỹ rằng muốn được hoàn thành công việc lắp ghép một bộ phận xương người một cách độc lập, tự túc. Lục Bắc Thần không ngăn cản, thứ cô mang đi chẳng qua là phần xương ức, độ khó không lớn, anh cũng không lo cô ghép nhầm.

Nhưng thực tế chứng minh, Lục Bắc Thần vẫn đánh giá Cố Sơ quá cao, vì gần như cứ khoảng một, hai phút là lại có chuyện xảy ra.

“Á! Hình như mình cầm nhầm xương rồi.”

Cô lạch bạch chạy lại, lật tung trên bàn thao tác của anh một lúc rồi lại tự lẩm bầm một mình: “À, mình không cầm nhầm.” Cô lại chậm rãi lướt về phía bàn thực nghiệm.

Lục Bắc Thần vừa mới tập trung tinh thần thì cô lại thở vắn than dài: “Em cảm thấy nên phát minh một người máy để ghép xương, như vậy sẽ tiết kiệm được rất nhiều việc.”

Anh không để ý tới cô.

“Mọi người có từng nghĩ tới chuyện phát minh ra một con không?” Vừa ai oán cô đã lại hưng phấn ngay: “Em biết rồi, chuyện này có thể giao cho Ngũ Cảnh. Ngày nào cậu ấy cũng nghiên cứu người ngoài hành tinh mà chả có thu hoạch gì, chi bằng để cậu ấy nghiên cứu người máy trước?”

“Tên hung thủ này cũng ác độc quá đi, liên tục giết hai người á?” Cô khẽ thở dài: “Sao trên đời lại có người thủ đoạn nham hiểm tới mức này?”

“Hôm nay Phan An kể một câu chuyện cười, kết quả chỉ mỗi mình em nghe ra, những người còn lại chẳng có phản ứng gì.”

“Em cảm thấy Ngư Khương nhiều khi rất kiêu căng. Hôm nay cô ta nói với em, cô ta xinh đẹp hơn em, anh thấy sao?”

“Tối nay thấy em ở lại phòng thực nghiệm tăng ca, cô ta giận lắm đấy. Em cảm thấy cô ta nhất định là muốn đứng ghép xương cùng anh.”

“À, em nhớ ra rồi, trong tiểu thuyết võ hiệp có viết người giải độc thường là những cao thủ chế tạo độc được, anh bảo Ngư Khương liệu có biết chế tạo độc được không? Hạc đỉnh hồng? Hàm tiểu bách bộ điên?”

“Con người Ngư Cảnh khá là hài hước, khi nào có thời gian em nhất định phải theo cậu ấy học 12 loại ngôn ngữ ngoài hành tinh mà cậu ấy phát minh. Thật ra em nghĩ mãi chẳng hiểu, cậu ấy phát minh lắm ngôn ngữ như vậy, bản thân có nhớ được hết không?”

Lại qua một lúc.

“Aiya, lại không tìm thấy xương sườn số 1 của mình rồi.”

“Ấy? Sụn sườn đâu?”

“Quái lạ, keo dán biến mất rồi.”

Sau đó, chẳng mấy chốc, lại vang tới những tiếng lạch cạch, khuấy đảo cả một phòng thực nghiệm vốn đang yên ắng giờ không thể yên ổn.

“Trời đất ơi, thật sự không thấy nữa rồi! Hồn ma của nạn nhân đang trêu đùa sao?”

Lục Bắc Thần đành phải dừng công việc trong tay lại, ngược mắt quét về phía Cố Sơ chỉ còn thiếu nước bỏ ra đất tìm xương. Anh khẽ thở dài, một lúc sau lại quay trở về bàn thao tác, phân loại rõ ràng mấy vụn xương mặt cực nhỏ rồi lãnh đạm nói: “Xương sườn số 1 của em ở vị trí T1, nối liền với cột sống ngực số 1 của em. Còn cái xương sườn số 1 bị đứt gãy của nạn nhân thì đang ở trong túi áo blouse của em. Sụn sườn và keo dính để cùng một chỗ, keo dính ban nãy bị em hùng hùng hỏ hỏ để lên bàn thao tác của anh.”

Cố Sơ vội vàng lục túi, quả nhiên tìm thấy chiếc xương sườn số 1 mà cô muốn tìm. Cô ngẩn ra giây lát sau đó cẩn thận đặt lên bàn thực nghiệm rồi lại chạy tới, cười trừ, cầm đi keo dính và sụn sườn ban nãy mình để lại: “Kỳ lạ thật, sao lại để ở chỗ anh nhỉ?”

Lục Bắc Thần không ngược mắt lên nhìn cô, có vẻ như vẫn đang tập trung vào phần xương trong tay mình nhưng bờ môi hơi rướn lên đôi chút.

“Xa vậy mà anh cũng nhìn thấy à?” Cố Sơ nịnh nọt: “Đúng là hỏa nhãn kim tinh.”

“Làm việc đi.” Giọng nói của Lục Bắc Thần tuy nhạt nhưng cũng dịu dàng, nghe càng giống như cưng chiều.

“Nếu chuyện trong Kinh thánh là thật thì tốt quá.”

Lục Bắc Thần im lặng nhìn cô.

“Thế thì xương sườn của đàn ông sẽ ít đi một cái, lượng công việc của em cũng giảm bớt chút chút.” Cố Sơ cười hì hì.

Lục Bắc Thần không ngẩng đầu lên: “Nói cách khác, em hy vọng đàn ông do Thượng Đế tạo ra còn phụ nữ bọn em do đàn ông tạo ra?”

“Tự mãn!”

“Thừa nhận đi, từ khi có nhân loại, tư tưởng trọng nam khinh nữ, nam cường nữ nhược từ cổ chí kim vẫn không thay đổi.” Lục Bắc Thần ngược mắt nhìn cô, tia sáng xanh kia hòa vào mắt anh, anh như đang mỉm cười: “Cũng giống như ban nãy khi em lục tìm chiếc xương sườn số 1 bị đứt gãy rồi lại đứt một đoạn xương ngực vào trong túi trái. Không có anh nhắc nhở, lát nữa em lại nhảy lòi choi lên như khỉ cho coi.”

Ồ...

Cố Sơ vô thức sờ túi bên trái, quả nhiên lần ra một đoạn xương ngực.

Cô liếc nhìn Lục Bắc Thần một cái. Anh đang rướn môi, dường như cố nhịn cười.

“Đáng ghét.” Cố Sơ cảm thấy mặt mũi sa sầm lại. Cô cất keo dính và xương vụn đi, nói vọng về phía anh: “Đồ tự mãn, Thượng Đế sáng tạo ra con người là một chuyện tươi đẹp như thế, chẳng có tí lãng mạn nào cả.”

Lục Bắc Thần bật cười, gọi giật cô lại phía sau.

“Thượng Đế sáng tạo ra anh, vì anh thiếu một chiếc xương sườn.”

Cố Sơ quay ngoắt lại nhìn anh: “Chuyện đùa này chẳng buồn cười chút nào.”

“Chiếc xương sườn của anh ở trên người em, chiếc số 5.” Anh cười khê: “Vị trí gần tim nhất.”

Cô ngơ ngẩn, câu nói này của anh đã lập tức khiến trái tim cô dâng trào. Cô quay mặt về bàn thực nghiệm, buông một câu: “Có ma mới tin.”

Từ đầu tới cuối, Lục Bắc Thần vẫn ngậm cười.

Cứ thế, hai người lại vui đùa vào công việc, căn phòng yên ắng trở lại.

Từng giây từng phút trôi qua, đồng xương vụn mỗi lúc một ít đi, khung xương trên bàn thao tác lại càng lúc càng hoàn chỉnh. Lục Bắc Thần trở thành người thợ xây xuất sắc nhất, đang dựng lại chân tướng cái chết của nạn nhân từng chút một. Phải rất lâu sau anh mới ngẩng đầu, thư giãn cái cổ nhức mỏi. Bên phía bàn thực nghiệm quá yên lặng ngược lại bỗng khiến anh chú ý.

Khi nhìn qua đó, anh bật cười khanh khách.

Chẳng trách cô không còn huyền thoại hết chuyện này tới chuyện kia nữa, thì ra là ngủ gật rồi.

Cô nằm bò lên bàn thực nghiệm, một bên má chìm trong quầng sáng dịu êm, một tay cầm một mảnh xương, tay kia còn đang ấn lên keo dính.

Cảnh tượng đập vào mắt Lục Bắc Thần vừa tỉnh mạch vừa tuyệt đẹp.

Bất chợt, nó chồng khớp lên một cảnh khác trong đầu.

“Bác Thâm, Bác Thâm, khi nào thì anh bận rộn xong?”

“Chắc phải rất lâu, em về ký túc xá ngủ đi.”

“Không đâu, em ở đây với anh. Nói chuyện, tâm sự là thời gian sẽ trôi nhanh lắm.”

“Anh cần được yên tĩnh.”

“Vậy em không nói nữa.”

Lại một lúc sau.

“Bác Thâm... Bác Thâm.”

“Ừ?”

“Em buồn ngủ rồi, phải làm sao đây?”

“Về ký túc xá đi, sáng mai em còn có tiết đấy.”

“Nhưng em rất muốn ngủ cùng anh.”

“...”

“Ý của em là em muốn dựa vào anh mà ngủ, có được không?”

“Thôi được rồi.”

Cô gái trẻ sung sướng dựa vào người chàng trai, nhắm mắt lại. Chưa được mấy phút, cô đã chìm sâu vào giấc ngủ say. Chàng trai trong chiếc áo blouse bèn kéo cô nằm xuống, để cô gối đầu lên chân anh mà ngủ.

Cô gái càng ngủ thoải mái hơn, nhưng anh không dám gây ra tiếng động quá lớn, lúc nghiêng cứu đề tài tay chân cũng rất nhẹ nhàng...

...

Lục Bắc Thần tháo găng tay, đi tới bên bàn thực nghiệm.

Anh nhẹ nhàng lấy mảnh xương trong tay cô ra, dừng lại lọ keo dính.

Cô lẩm bẩm một câu, chỉ là nói mơ.

Anh đứng nhìn cô từ trên xuống, ánh mắt sâu thẳm bỗng trở nên dịu dàng.

Một người không có tính kiên nhẫn như cô vậy mà cũng hoàn thành ba phần tư phần ghép nối xương quai xanh, mặc dù bôi keo dính không chuyên nghiệp lắm, thậm chí bên cạnh còn vứt đi không ít găng tay y tế. Anh có thể tưởng tượng ra cảnh này: Keo dính không cẩn thận dính lên găng tay cô, cô ngược mắt lên muốn cầu cứu anh nhưng lại không dám bèn lén lút lút theo găng tay vứt qua một bên rồi đổi một cái mới, cứ thế, lặp đi lặp lại...

Nghĩ tới đây, Lục Bắc Thần không nhịn được cười.

Cô ngủ rất say sưa, giờ này chẳng ai có thể trụ nổi hướng hồ một người mới tới phòng thực nghiệm chưa lâu như cô.

Lục Bắc Thần yên lặng ngắm cô. Ánh sáng hắt lên vàng trán đầy đặn của cô, khiến nó càng trắng sáng không chút tỳ vết. Cô có một đôi lông mày thanh tú, không quá đậm, không quá nhạt, vừa đủ so với một gương mặt to hơn lòng bàn tay đôi chút, luôn khiến người ta vô thức muốn chạm vào. Sống mũi thẳng tự nhiên chẳng biết chính là niềm ao ước của bao nhiêu cô gái. Anh bất giác gơ tay vuốt nhẹ, có lúc anh cảm thấy cô quá bé nhỏ, như một con thú nhỏ xíu. Anh không dám mạnh tay, chỉ sợ quá chút sẽ bóp chết cô.

Tư thế này mà cứ ngủ tới khi trời sáng, cổ cô sẽ liệt mất.

Lục Bắc Thần khẽ thở dài, nhẹ nhàng bế cô lên rồi đi thẳng lên tầng hai.

Cả căn biệt thự, đa phần kết cấu của các phòng đều được chỉnh sửa theo quy định khi bán đấu giá khi đó, duy có phòng làm việc của anh. Nói cách khác cũng chính là phòng ngủ của cô mà anh đã dốc sức giữ lại.

Anh bế cô vào phòng làm việc, đi tới bên giá sách, ấn nút điều khiển, giá sách tự động dịch chuyển hai bên. Phía sau là một hành lang, trên hành lang dán đầy những bức tranh cổ tích như công chúa Bạch Tuyết. Anh bế cô đi xuyên qua hành lang, giá sách phía sau từ từ khép lại.

Khi sửa lại phòng làm việc, anh đã tách riêng phòng ở và phòng ngủ ra.

Đây là nơi cô ngủ từ bé tới lớn, chưa có bất kỳ đồ đạc trang trí nào bị động vào.

Trước khi ngôi biệt thự bị niêm phong, nhà họ Cố không cho phép lấy đi bất kỳ thứ gì. Tới lúc anh tiếp nhận, quỹ đạo cuộc đời cô khi sống ở đây đều hiện rõ, ngay cả những gì cô thích, loài hoa cô yêu, anh cũng càng ngày càng hiểu. Thậm chí cả ga trải giường trong tủ, có thể nhận ra được người ta cất công đặt làm, ngập tràn sắc màu mộng ảo. Anh tìm người tỉ mỉ giặt giũ sạch sẽ, lại tinh tươm như mới.

Anh bế cô lên giường, rồi kéo chăn lên.

Cô như cá gặp nước, nhắm mắt rồi tự động ôm lấy gối ôm, ngủ mê man. Lần đầu tiên anh thấy cô ngủ say đến vậy. Ở nhà anh, cho dù có anh ôm cô vào lòng, có lúc vẫn cảm nhận được những cực nhọc trong giấc mơ của cô.

Ngồi bên cạnh giường, Lục Bắc Thần vuốt ve nhẹ nhàng má cô.

Anh không biết đưa cô trở lại đây là đúng hay sai. Quá khứ nên từ bỏ hay tiếp tục lưu giữ, anh chỉ muốn để cô tự lựa chọn...

Bắc Kinh.

Tối tận đêm khuya, Hứa Đồng vẫn còn đang tăng ca. Cánh cửa phòng làm việc khép hờ, bên ngoài là hành lang dài dằng dặc, chỉ còn lại ánh đèn dưới đất màu vàng nhạt.

Mười phút trước Thịnh Thiên Vỹ gọi điện tới, biết cô vẫn còn ở phòng làm việc bèn lệnh cho cô đợi anh tới đón. Trong điện thoại, Hứa Đồng nghe ra anh hơi say. Tối nay có buổi tiếp khách, có lẽ anh đã uống rượu. Theo lý mà nói cô nên đi cùng nhưng nghĩ tới chuyện ở trong nhà vệ sinh, cô càng muốn điều tra rõ ràng, bèn tùy tiện viện một lý do để không đi. Về việc tiếp khách, Thịnh Thiên Vỹ không bao giờ ép cô nên cũng đồng ý.

CCTV của khách sạn nằm trong tay Thịnh Thiên Vỹ, anh có thời gian kiểm tra hay không, cô không rõ nhưng cũng đã quyết định dù có thể nào cô cũng phải điều tra rõ ràng chuyện này.

Sau khi làm xong tài liệu trong tay rồi xử lý lịch trình một tháng tới của Thịnh Thiên Vỹ, nhìn chằm chằm vào những ghi chép thời gian kín mít đó, cô không tìm được bất cứ điểm nào đáng nghi. Có lẽ Lăng Song thật sự chỉ rảnh rỗi nhắc nhở một câu?

Cô tra cứu về đèn trên mạng, rồi tra cả về rỗi gỗ, chỉ là không có tài liệu nào mà rỗi gỗ đứng cạnh đèn xanh. Rốt cuộc có ý nghĩa gì? Bài đồng dao đó dường như ẩn dụ một mối nguy hiểm nào đó.

Đang mãi nghĩ thì có người gõ cửa.

Hứa Đồng ngẩng đầu lên, là thư ký Trần. Hết giờ làm cô ấy cũng chưa về mà này giờ vẫn đang làm những tài liệu Hứa Đồng cần.

“Trợ lý Hứa, cô xem qua đi.” Thư ký Trần nộp cho cô phương án đã hoàn thành.

“Cô vất vả rồi.” Hứa Đồng đón lấy đọc qua, rất hài lòng rồi nhìn giờ và nói: “Muộn lắm rồi, cô mau về đi.”

“Không sao.” Thư ký Trần cười nhẹ nhàng: “Từ lâu tôi đã nghe nói trợ lý Hứa là người cuồng công việc có tiếng, hiệu quả làm việc cực cao, coi như tôi đi theo cô học hỏi.”

“Khách khí rồi.” Hứa Đồng cất tài liệu đi: “Tôi tới công ty chưa lâu lắm, còn rất nhiều thứ cần phải hỏi cô.”

“Không dám nhận, không dám nhận.” Thư ký Trần cười khiêm tốn: “Nếu không còn việc gì nữa thì tôi tan ca đây.”

“Được.”

Khi thư ký Trần ra tới cửa, Hứa Đồng chợt nhớ ra một chuyện bèn gọi giật cô ấy lại. Thư ký Trần quay trở lại.

“Cô làm ở công ty cũng nhiều năm rồi phải không?” Hứa Đồng hỏi.

Cô nhớ từng nghe đồng nghiệp nói, nhân viên có thâm niên lâu năm nhất ở bộ phận thư ký chính là thư ký Trần.

“Đúng vậy.” Thư ký Trần trả lời: “Tôi được tuyển vào từ năm tổng giám đốc Thịnh tiếp nhận công ty, nghĩ lại cũng sắp chục năm rồi.”

Hứa Đồng biết Thịnh Thiên Vỹ tiếp quản doanh nghiệp của gia đình từ năm 25 tuổi.

“Những nhân viên có thâm niên như cô còn mấy người?”

“Tổng công ty thì có vài người nhưng đều ở phía xưởng. Còn làm văn phòng thì hình như chỉ có tôi thôi.” Thư ký Trần không biết vì sao cô bỗng dưng hỏi về tình hình nhân sự nhưng vị trí của Hứa Đồng bày ra đó, cô ấy dĩ nhiên sẽ không đắc tội, có gì thì nói vậy: “Cô cũng biết mà người Trung Quốc thích nhất là nhảy việc từ chỗ này qua chỗ kia.”

“Vì sao cô bao lâu nay không đổi việc?” Hứa Đồng buột miệng hỏi.

Thư ký Trần tươi cười trả lời: “Đãi ngộ của công ty không tồi. Tôi không muốn giống mấy người trẻ khác, nhảy việc rồi lại hối hận.”

Hứa Đồng cười khê, một lúc sau mới hỏi vào chuyện chính: “Cô ở công ty lâu vậy rồi có biết rõ chuyện ba người trợ lý tiền nhiệm của tổng giám đốc Thịnh không?”

Nụ cười mỉm trên môi thư ký Trần chợt khựng lại, khi cười lại cũng không còn tự nhiên nữa: “Trợ lý Hứa, sao cô lại hỏi về họ?”

“Không có gì, chỉ là tò mò thôi.” Hứa Đồng thu mọi biểu cảm của mình vào đáy mắt, rồi ra vẻ nhẹ nhàng: “Chỉ là tôi nghe công ty đồn đại rằng làm trợ lý của tổng giám đốc Thịnh sẽ kết hôn rất nhanh, thế nên muốn hỏi rõ. Tôi cũng độc thân mà, ai mà chẳng muốn có được điền lành?”

“À...” Thư ký Trần ép ra một nụ cười: “Cô xinh đẹp lại giỏi giang, lo gì không lấy được chồng.”

Thấy cô ấy định đổi đề tài, Hứa Đồng lập tức hỏi: “Cô từng tiếp xúc với ba trợ lý đó chưa?”

“Cũng coi như có tiếp xúc.” Thư ký Trần thành thật đáp: “Ba người đó được tuyển vào sau khi tổng giám đốc Thịnh mới tiếp nhận công ty không lâu. Lúc đó tôi cũng chỉ là thư ký cấp thấp, làm gì có cơ hội tiếp xúc nhiều với trợ lý hành chính của tổng giám đốc? Cùng lắm là đôi ba lần có nhìn thấy họ thôi.”

“Năng lực làm việc của họ ra sao? Vì sao trong công ty không lưu trữ hồ sơ?”

“Việc này thì tôi không rõ, có thể là lâu dần có một số hồ sơ bị thất lạc khi di chuyển, hoặc cũng có thể đôi phương yêu cầu không tiết lộ hồ sơ.”

Hứa Đồng thấy thư ký Trần cứ lần lữa câu chuyện, biết là cô ấy vẫn còn chuyện chưa nói ra. Cô ngẫm nghĩ rồi cố tình dẫn dắt: “Bây giờ tôi cũng chỉ biết hỏi cô thôi. Ai cũng nói trợ lý của tổng giám đốc sẽ nhanh kết hôn, giống như ba người họ vậy. Cô ít nhiều cũng từng gặp qua họ, nói thêm cho tôi biết đi, để tôi cũng lấy chồng được nhanh.”

Thư ký Trần trầm mặc một lúc rồi nhìn về phía Hứa Đồng: “Trợ lý Hứa, về lý mà nói tôi không nên nhiều chuyện.”

“Cô cứ nói.” Hứa Đồng vừa nghe đã cảm thấy có chuyện.

“Tôi thấy cô cũng là người biết thân biết phận nên nhắc nhở cô một câu, tuyệt đối, tuyệt đối không được có những suy nghĩ vượt quá giới hạn với tổng giám đốc.”

Hứa Đồng ngẩn người, câu nói này khá giống với lời cảnh cáo của Lăng Song.

“Ý của cô là?”

“Tình hình cụ thể thì tôi không rõ lắm nhưng trước đây cũng có nghe mấy lời đồn thổi, ba người trợ lý đó đều rất say đắm tổng giám đốc.” Thư ký Trần hạ thấp giọng: “Công ty nói với bên ngoài ba người họ đã lấy chồng, nhân viên mới tới cũng tin tưởng nhưng tôi nghe nói họ đều mất tích.”

Hứa Đồng giật mình nhưng mặt vẫn tĩnh bơ: “Cô nghe nói?”

“Phải, trước đây có mấy nhân viên rất thân thiết với họ, ít nhiều cũng sẽ tung tin ra ngoài. Nghe mọi người nói, hình như bọn họ đều vì thích tổng giám đốc Thịnh mà biến mất.”

Thích một người thì sẽ biến mất?

“Chuyện này sao có thể?” Hứa Đồng hỏi: “Nếu mất tích thì người nhà họ đâu? Không ai tới công ty gây chuyện?”

Thư ký Trần lắc đầu: “Chưa thấy ai tới công ty gây rối nhưng tôi nghĩ cho dù có người muốn làm vậy cũng vô ích. Công ty lớn thế này, muốn giấu triệt để một chuyện cũng không khó khăn gì, cộng thêm mấy năm nay nhân viên luân phiên thay đổi, còn ai quan tâm tới chuyện này chứ? Cũng chính vì trợ lý Hứa tới đây, mọi người mới nhớ lại chuyện của ba cô trợ lý.”

“Tin họ lấy chồng do ai đồn ra?”

“Tổng giám đốc Thịnh.” Thư ký Trần đáp một cách chắc chắn: “Sau khi người thư ký đầu tiên nghỉ việc, tổng giám đốc liền nói với bên ngoài rằng vì cô ấy lấy chồng nước ngoài, nhưng lúc đó chuyện Mục Thanh Đăng và tổng giám đốc Thịnh thân thiết rất nhiều người trong công ty đều biết. Lúc ấy tôi còn khó hiểu mà, chưa biết chừng cô ấy đã làm phượng hoàng bay lên cành cao rồi, nếu không sao nói lấy chồng là lấy ngay được?”

Chính Thịnh Thiên Vỹ nói? Vì sao anh lại nói vậy?

Đợi đã...

“Cái tên cô vừa nhắc tới... là tên của người trợ lý đầu tiên?” Hứa Đồng bất chợt tỉnh ra.

“Đúng vậy, Mục Thanh Đăng.” Thư ký Trần gật đầu, rồi sắc mặt nặng nề: “Chúng tôi ai cũng nói cái tên đó toát lên tà khí, hơn nữa...”

“Hơn nữa gì?”

Thư ký Trần ngẫm nghĩ mới nói: “Tôi cũng chỉ nghe nói thôi nhé.” Cô ấy liếm môi, nuốt nước bọt, rõ ràng có chút căng thẳng: “Nghe nói, người trợ lý thứ hai, My Thủ và người trợ lý thứ ba, Tiffany trước khi xin nghỉ đều từng nhận được một ngọn đèn xanh. Trước đây có người cao tuổi trong công ty nói, Mục Thanh Đăng vốn dĩ không lấy chồng, cô ta nhất định đã chết rồi, hơn nữa còn chết rất oan uổng, âm hồn vẫn còn ở lại trong công ty rồi hại chết My Thủ và Tiffany.”

Hứa Đồng ngẩn người.

“Tiffany mà cô nói không phải người Trung Quốc?”

“Cô ấy là con lai Trung Mỹ, rất xinh đẹp.”

“Họ chỉ nhận được đèn xanh thôi ư? Còn gì khác nữa không?”

Thư ký Trần lắc đầu: “Thật ra mấy chuyện này tôi đều nghe người ta kể, chưa tận mắt chứng kiến, thế nên cũng không biết rốt cuộc họ có nhận được thật hay không, hoặc ngoài đèn xanh ra còn gì khác hay không. Chỉ là nhiều năm về trước công ty quả thực có âm thầm truyền tai mấy lời đồn này, nói sau khi chết Mục Thanh Đăng hóa thành đèn xanh, tới đòi mạng mấy trợ lý của tổng giám đốc Thịnh. Sau này bao nhiêu năm tổng giám đốc Thịnh không còn mời trợ lý nữa, nên đồn đại cũng theo đó tan biến.”

Mục Thanh Đăng... Đèn xanh*?

*Thật ra nếu đọc cả chữ Mục Thanh Đăng trong tiếng Trung phát âm sẽ gần giống với rối gỗ đèn xanh.

Thì ra là xuất phát từ tên của một người, vậy rối gỗ là có ý gì?

“Trợ lý Hứa.” Thư ký Trần dè dặt: “Cô cứ coi như chuyện để nghe là được rồi, tuyệt đối đừng nói với ai là tôi kể. Tôi cảm thấy chuyện này chắc chắn là điều cấm kỵ của tổng giám đốc Thịnh, tôi không muốn mất việc đâu.”

“Yên tâm đi.”

Đợi thư ký Trần đi khỏi, Hứa Đồng lại chìm vào suy nghĩ...

Cổ Sơ đã mơ thấy rất nhiều giấc mộng đẹp.

Mơ thấy mình bắt bướm bướm trong vườn hoa của ngôi biệt thự nhà mình, rồi lại mơ thấy Cổ Tư chơi trốn tìm trong nhà, cực kỳ phấn khích.

Thế nên khi tới khi tỉnh lại khóe môi cô vẫn cong lên.

Đập vào mắt là lồng ngực người đàn ông, trán cô tựa lên vị trí xương đòn của anh, coi cánh tay anh là gối đầu. Eo cô hơi nặng, là cánh tay người đàn ông ôm chặt cô. Chẳng biết bắt đầu từ khi nào, tư thế ngủ này của cô và anh đã trở thành một chuyện rất tự nhiên.

Tầm nhìn hơi tối, rèm cửa nhất định đã được kéo kín mít.

Cổ Sơ hơi quay người nhưng một giây sau, cô lập tức ngồi bật dậy.

Rèm cửa thêu hình 12 con thiên nga, bàn trang điểm khảm nạm thủy tinh Swarovski, thảm lót chân có vẽ hình hoa diên vĩ trong truyện Andersen, thảm trải sàn theo kiểu cung đình châu Âu... Còn cả chiếc giường lớn mà cô yêu nhất, mỗi một hoa văn, đường viền đều toát lên một mùi hương thân thuộc.

Không, cô vẫn đang nằm mơ phải không?

Bây giờ có lẽ cô đang nằm trong nhà Lục Bắc Thần chứ không phải căn biệt thự trong ký ức.

Anh đã sửa nơi đây thành phòng làm việc, đâu còn những thứ thân thương này? Thậm chí cả chiếc chăn phủ trên giường cũng giống y hệt chiếc cô từng dùng khi xưa?

Cô bầu mạnh vào chân một cái, đau tới nỗi cô há hốc mồm.

Không phải nằm mơ!

Cố Sơ kích động quỳ trên giường, nhìn mọi thứ xung quanh rồi nhanh chóng xuống giường, lập tức kéo tung rèm ra, cả một khoảng nắng ủa vào, soi rõ từng thứ đồ trang trí trong phòng.

“Tắt đèn đi.” Người đàn ông nhắm chặt mắt lại, lẩm bẩm một câu, vô thức nhíu mày.

Lúc này Cố Sơ mới nhận ra mình đã phấn khích quá độ, vội vàng kéo rèm cửa vào. Người đàn ông trên giường lật người, cánh tay vô thức làm động tác ôm nhưng lại ôm hụt. Lúc này anh mới mơ màng tỉnh, quay người nhìn bên cạnh. Có lẽ trong lúc mơ hồ thấy cô vẫn còn ở bên cạnh, anh lại nhắm mắt ngủ tiếp.

Tất cả đều là thật.

Lòng cô trào dâng cảm xúc, lập tức nhảy lên giường, đẩy đẩy anh, xúc động hỏi: “Bắc Thần, sao anh làm được vậy?”

“Đừng ồn.” Anh mơ hồ lẩm bẩm một câu.

“Đừng ngủ nữa.” Cả một bụng sung sướng của cô đang bứt rứt vì không có ai chia sẻ.

Xem ra Lục Bắc Thần quá buồn ngủ, anh quay ngoắt qua một bên, lại chìm vào giấc ngủ. Cố Sơ thấy vụn vẹo kiểu gì anh cũng không dậy, đành tự xuống giường, bắt đầu nhìn bên này ngó bên kia. Mấy món đồ ấy còn có rất nhiều thứ gợi lại tuổi thơ, tất cả đều được cô lục hết ra.

Người đàn ông trên giường có lẽ ngủ rất không ngon giấc. Trước giờ anh ngủ phải thật yên, bên tai lại lạch cạch tiếng lục đồ. Anh trở qua trở lại rất lâu, uể oải lên tiếng: “Cố Sơ.”

“Dạ?” Bên kia, một tiếng gọi cực kỳ hưng phấn vang lên.

“Em qua đây.”

Cố Sơ lập tức lao vút tới, nằm bò trên ngực anh.

Lúc này anh mới mở mắt ra, ánh mắt không rõ ràng, đưa tay nâng mặt cô lên, nhẹ nhàng nói: “Em mà còn dám làm máy tạo tạp âm, ảnh hưởng tới giấc ngủ của anh, anh dám bảo đảm, đây sẽ là lần cuối cùng em bước chân vào căn phòng này.”

“Em tò mò mà, cả một bụng nghi vấn.” Cố Sơ phấn khích, rồi rít nói.

Lục Bắc Thần cau mày, giơ tay lên dụi tai. Cô thấy vậy vội vàng giúp anh vuốt vuốt tai như hiểu chuyện lắm: “Tại căn phòng này có vấn đề, em rất muốn cùng giáo sư Lục đây trò chuyện một chút.”

Anh gạt tay cô ra, nhìn giờ: “Cho em một phút, ắn cái nút đỏ trên giá sách.”

“Làm gì?”

“Ra khỏi cửa rẽ trái, xuống nhà tiếp tục làm việc, anh cần ngủ bù.”

“Nhưng mà em...”

“Còn 50 giây.”

“Được được được, đợi anh tỉnh dậy rồi tính đi.” Cố Sơ sợ anh thật sự tức giận được vào căn phòng này của cô, vội chuồn nhanh đi thay quần áo nghiêm chỉnh. Mặc dù còn quẫn luyện nhưng cô vẫn làm theo lời anh dặn.

Vừa đi xuống nhà cô vừa mắng Lục Bắc Thần thiếu thân thiện, không hề ngờ tới cảnh tượng đùng mặt ba người bên dưới.

Bỗng chốc, Cổ Sơ đứng chờ ra trên cầu thang, còn ba người kia đang nói chuyện thấy Cổ Sơ từ trên gác đi xuống cũng lập tức im bật, ai nấy đều ngẩn người...

214. Chương 214: Em Mặc Nhầm Áo Blouse Rồi!

Cảnh tượng này cực kỳ quen thuộc. Cách đây không lâu ở phòng làm việc tại nhà Lục Bắc Thần, cô cũng từng mất mặt như thế này, nhưng lần trước là ở trước mặt Ngư Khương và Phan An, hôm nay có thêm một Ngư Cảnh. Như có hàng ngàn hàng vạn con ngựa đang lao đi trong đầu, phản ứng đầu tiên của cô chính là định xoay người chạy một mạch lên gác, túm Lục Bắc Thần xuống chặn phía trước cô, nhưng bỗng chốc cô chợt nhớ lại câu nói đó của Lục Bắc Thần: Nếu còn máy tạo tạp âm, anh bảo đảm đó sẽ là lần cuối cùng cô bước chân vào phòng ngủ ấy. Tâm tư ấy bị cắt đi, con người của cô đảo đảo, trong lòng không ngừng lẩm bẩm: Phải làm sao đây, làm sao đây?

“Trời ơi! Cốt!” Ngư Cảnh nhìn cô như một người khách từ xa tới, đôi mắt mở tròn xoe rồi chỉ tay vào cô: “Cô... Cô...”

Tiêu rồi.

Đây là suy nghĩ đầu tiên của Cổ Sơ. Dường như cô nghe thấy có một tiếng sấm dội thẳng xuống đầu mình, rồi hình như lại ngửi thấy mùi tóc tai cháy khét lẹt. Ồ... giống như mùi nướng bì lợn! Những hình ảnh trong đầu không ngừng xoay chuyển. Cô tựa hồ nhìn thấy Phan An tiến tới hỏi cô: Lần này lại là lý do gì đây? Rồi Ngư Khương cũng bước lên, trừng mắt với cô: Cái đồ yêu tinh!

Nghĩ tới đây, cô bỗng rùng mình, khi nhìn kỹ lại thì giật thót tim. Chẳng biết Ngư Cảnh đã đứng trước mặt cô từ lúc nào, đánh giá cô từ trên xuống dưới, lát sau hỏi: “Giáo sư Lục đâu rồi?”

Cái gì tới cũng phải tới, Cổ Sơ thầm kêu gào trong lòng. Ba người này có cần tới phòng thực nghiệm làm việc sớm vậy không? Họ hoàn toàn có thể đến muộn hơn một chút, ít nhất cũng để cô rửa cái mặt đã chừ. Hít sâu một hơi, cô đành chấp nhận số phận, tùy tiện chỉ tay lên gác, uể oải nói: “Anh ấy còn đang ngủ trên gác.”

Vạch trần thì cứ vạch trần đi, dù sao thì cô cũng chấp nhận liều, cùng lắm là bị Ngư Khương túm được điểm yếu. Còn về Ngư Cảnh và Phan An, hai người là đàn ông con trai chắc cũng không quá lắm lời, hổng hốt đầu nhĩ. Cô nghĩ thế này, một khi họ thật sự hỏi cho ra ngô ra khoai thì cô cứ viện thẳng Lục Bắc Thần ra. Có anh đứng chắn trước chuyện này, cô cũng sẽ không chết quá thê thảm.

“Sao giáo sư Lục có thể đối xử với cô như vậy chứ.” Ngư Cảnh đau lòng nói.

Cổ Sơ nhất thời không biết phải trả lời thế nào, bèn liếm môi, ấp úng nói: “À... thật ra, anh ấy cũng chưa làm gì tôi cả.”

“Bắt cô ở lại phòng thực nghiệm cả đêm để ghép xương người mà còn bảo là chưa làm gì?” Ngư Cảnh lớn tiếng, khoa tay múa chân chỉ về phía bàn thao tác: “Cô đã mất cả một đêm để ghép xong bộ một xương người hoàn chỉnh đấy! Bao nhiêu xương vụn như thế cô làm kiểu gì?”

“Hả...” Cổ Sơ ngẩn người. Xương ghép xong hết rồi ư? Sao có thể?

Cô không để ý tới Ngư Cảnh mà gạt cậu ấy ra, đi tới bên bàn thao tác, ngay lập tức ngõ ngàng, sửng sốt.

Quả không sai, một khung xương chỉnh tề, hoàn thiện đã ‘nằm’ ngay trên bàn thao tác. Đồng xương vụn khiến cô nhìn cũng thấy đau đầu giờ phút này đã có giá trị sử dụng. Trong lòng có một thanh âm nho nhỏ đang trả lời câu hỏi ban nãy của cô: Không sai, ghép xong cả rồi, chỉ cần một buổi tối, tất cả đều có thể.

Là kiệt tác của Lục Bắc Thần!

Đây là ý nghĩ đầu tiên hiện lên trong đầu cô!

Không sai, tối qua cô mơ màng thiếp đi, khi tỉnh dậy thì trời đã sáng. Cô loáng thoáng nhớ rằng một giây trước khi nhắm mắt lại mình vẫn còn vắn về một miếng xương ức chưa dán xong. Ánh mắt Cổ Sơ dừng lại trên phần xương ức đó, đã dán xong rồi, thậm chí những chỗ cô dán xiên dán xẹo đều đã được chỉnh lại cho chuẩn.

Nhất định là Lục Bắc Thần đợi cô ngủ rồi, xuống nhà tiếp tục làm việc. Rồi liên tưởng tới chuyện sáng nay anh mệt như vậy, chắc hẳn là cũng vừa ngủ chưa lâu.

Phòng thực nghiệm không còn ai, ngoài anh ra lẽ nào lại có một cô gái chui ra từ vỏ ốc?

Ngữ Cảnh tiến lên thấy cô cứ dờ dẫm, bèn tỏ ra thương cảm: “Giáo sư Lục lệnh cho cô tăng ca, còn bản thân thì lên gác ngủ khò khò. Cô xem quần áo cô còn chưa kịp thay, chắc là bận rộn tới tận bây giờ phải không? Giáo sư Lục cũng ác quá đi.”

“Á?” Cố Sơ ngược mắt nhìn Ngữ Cảnh, đồng thời tự nhìn mình qua tấm gương bên cạnh bàn thực nghiệm. Suýt nữa thì cô quên mất!

Đúng là cô bước từ phòng ngủ ra nhưng thứ cứu cô một mạng chính là bộ quần áo trên người, hoàn toàn khác với chiếc sơ mi nam khiến người ta liên tưởng xa xôi lần trước. Sáng nay chỉ ít cô đã mặc quần áo của mình, còn khoác thêm chiếc áo blouse bên ngoài, mặc dù nó có vẻ hơi lạ so với chiếc hôm qua nhưng giải thích theo cách của Ngữ Cảnh là hợp lý rồi: Cô tăng ca cả đêm tới khi trời sáng, chưa về nhà thay quần áo, chưa đánh răng rửa mặt là rất bình thường.

Bồng nhiên, Cố Sơ rất quý Ngữ Cảnh. Cậu ấy quả thực chính là... chậu nước lạnh cứu cô giữa ngọn lửa.

“Hết cách thôi, tôi là người mới mà.” Cô bật ra một câu khoác lác mà không biết ngượng.

“Cô làm kiểu gì vậy?” Ngữ Cảnh ghé sát kiểm tra kỹ lưỡng mức độ kết dính của hài cốt rồi tặc tặc khen tài nhưng vẫn có chút băn khoăn: “Nếu là tôi chắc phải mất bốn năm ngày, cô thần kỳ quá đi.”

Phải, cô cũng rất muốn biết Lục Bắc Thần đã làm kiểu gì.

Nhưng cho dù không tận mắt chứng kiến quá trình anh hoàn thành việc kết dính hài cốt, cô cũng có thể tưởng tượng ra cảnh ấy. Tối qua cô đã chú ý tới tốc độ khi Lục Bắc Thần ghép xương, sau khi quan sát một cách cực kỳ bình tĩnh, anh làm vừa nhanh vừa chuẩn lại vừa vững vàng. Lúc cô còn loạng choạng dính một miếng xương thì anh đã dính xong cả một bộ phận. Đây chính là sự khác biệt.

Khoảng cách giữa sức mạnh của người và thần.

Cô ngấm ngấm bồi thêm một nhát dao trong lòng. Cô là người lương thiện nhất, còn anh là thần Chết giỏi bắt nạt những người hiền lành nhất.

“Tôi ấy à... vì trước đây từng học kiến thức của khoa chỉnh hình.” Cô lòi những gì mình từng học ra, mặc dù ngày xưa cô chỉ học kiểu ‘cười ngựa xem hoa’.

Ngữ Cảnh như bưng bình ngọc: “Thì ra là như vậy, từng nghe giáo sư Lục nói trước đây cô học y, còn nói cô là thiếu nữ thiên tài, bây giờ xem ra quả không sai.”

Thì ra Lục Bắc Thần từng khen ngợi cô ở phía sau? Cố Sơ nghe vào tai, lòng sướng rơn, nhưng ngoài miệng vẫn tỏ ra khiêm tốn: “Đâu có đâu có, bây giờ đổi nghề mà, khác nghề như cách núi, còn phải học hỏi mọi người nhiều thứ.”

Khi Ngữ Cảnh đang nói chuyện với Cố Sơ, Phan An đứng bên cạnh liếc mắt, cười với cô, im lặng. Ngữ Khương cũng không nói gì nhiều, quay một vòng bên bàn thao tác, đợi cho cảm xúc ‘ngưỡng mộ’ của Ngữ Cảnh dần trở lại bình thường, cô ta mới lên tiếng: “Thật sự là cô ghép?”

“Dĩ nhiên.” Cố Sơ thừa nhận một cách rất thản nhiên.

Các cụ nói rất có lý, nói dối ngàn vạn lần cũng trở thành chân lý. Để che giấu ‘gian tình’ của giáo sư Lục mà trong mắt họ là lý tưởng cao cả, là không gần nữ sắc, qua những lời nói như hâm mộ và lấy lòng của Ngữ Cảnh, cô thật sự đã cho rằng khung xương trước mắt do chính cô mất cả đêm ghép ra.

Phan An đã mặc áo, đeo khẩu trang vào, tiếp tục công việc của mình. Đương nhiên, cái tính thích náo nhiệt của anh ta thì không hề thay đổi, đôi mắt hoa đào ấy vẫn thi thoảng liếc Cố Sơ: “Này, cô thức cả đêm rồi thì về nhà nghỉ ngơi đi, lát nữa giáo sư Lục có xuống, tôi nói với cậu ấy một tiếng là được.”

“Không cần đâu, tôi không buồn ngủ chút nào.” Cố Sơ buông một câu. Tối qua mơ thấy mộng đẹp, sáng nay lại có được một bất ngờ lớn như thế, tinh thần của cô còn đang căng tràn đây. Vừa dứt lời, thấy Ngữ Cảnh

nhìn mình bằng ánh mắt quái lạ, cô lập tức nói: “À... ha ha, tôi còn trẻ mà, thức đêm đối với tôi không là gì cả.”

Phan An ở bên kia buồn bã thở dài: “Con gái sợ nhất là thức đêm, thức đêm là mệt mỏi lắm.”

“Vẫn ổn, vẫn ổn.” Cố Sơ cố tình vươn vai, vặn người mấy cái: “Ngoại trừ việc bả vai hơi nhức mỏi ra, còn lại đều ổn.”

Ngữ Cảnh giơ ngón tay cái về phía cô. Ngư Khương không nhiều lời, không dả kích cũng chẳng ngợi ca, chỉ chốc chốc lại quan sát cô bằng ánh mắt hoài nghi. Cố Sơ chẳng sợ cô ta đánh giá, mặc kệ cô ta thích nghi ngờ gì cũng được, làm gì có chứng cứ xác thực.

Nhưng đây chẳng qua chỉ là chuyện nhỏ xen ngang, là một thứ gia vị để phòng thực nghiệm có thể giảm bớt lượng công việc căng thẳng mà thôi. Một bộ xương hoàn chỉnh hiện ra, điều này cũng có nghĩa là cả một lượng chứng cứ lớn sắp nổi lên mặt nước. Cố Sơ đứng bên cạnh bàn thao tác, nhìn chằm chằm hài cốt trước mặt mình. Từ chân tới xương cổ gần như đều hoàn chỉnh, nhưng phần đầu thì lại thiếu mất xương sọ mà bộ xương sọ đặt bên góc phải phía bàn thao tác tối qua đã giám định ra không thuộc về nạn nhân.

Ngữ Cảnh ngồi ghé trượt tới, cẩn thận phân biệt miếng xương sọ đó rồi thử ghép vào phần xương sọ khiếm khuyết của nạn nhân, cuối cùng kinh ngạc nói: “Quá tuyệt đi, trừ phi phải quan sát rất tỉ mỉ, nếu không thật sự sẽ dính cùng vào luôn.”

“Tôi nghĩ, sự tình còn nghiêm trọng hơn chúng ta tưởng tượng nhiều.” Bên kia Phan An dường như cũng kiểm tra ra được số liệu gì, sắc mặt nặng nề.

Ngư Khương khi tập trung vào làm việc còn khá đáng yêu, quay đầu nghiêm túc nói: “Sợ nhất là giết người liên hoàn, tốn nhiều sức lắm.”

“Thực tế là Lục lại hứng thú với giết người liên hoàn nhất.”

Mấy người sôi nổi bàn tán, mỗi người đều có suy nghĩ của riêng mình.

Một thanh âm lạnh nhạt vang lên: “Công việc suy đoán khả năng là của nhà tâm lý tội phạm, lấy chứng ra nói mới là công việc chúng ta phải làm.”

Họ nhìn qua.

Là Lục Bắc Thần.

Anh vừa đi xuống nhà vừa sửa lại áo blouse, nhìn về phía Ngư Khương: “Năm phút nữa tôi muốn xem số liệu kiểm tra thức ăn nát.”

“Được.” Ngư Khương lập tức khẩn trương làm việc.

Lục Bắc Thần lại nhìn sang Phan An. Còn chưa đợi anh lên tiếng, Phan An đã nói ngay: “Yên tâm, yên tâm, bên tôi cũng sẽ có kết quả nhanh thôi.”

“Giáo sư Lục!” Ngữ Cảnh nét mặt hứng khởi, chỉ tay về phía bàn thao tác: “Anh mau xem kìa, Cố đã ghép xong hết đồng xương vụn rồi!”

Dáng vẻ của cậu ấy còn hân hoan hơn cả chính mình ghép xong, khiến Cố Sơ cảm động mãi.

Lục Bắc Thần không cài cúc áo blouse, bên trong là một chiếc sơ mi màu xám đậm, rõ ràng trông càng cứng cỏi và xa cách. Không phải chiếc sơ mi hôm qua, trí nhớ của Cố Sơ đều dồn cả lên người anh, xem ra ở phòng thực nghiệm anh có đồ để thay giặt. Cảm giác này rất kỳ diệu, giống như trong phòng ngủ của cô có để sẵn quần áo của đàn ông, luôn toát lên một cảm giác ám muội.

Anh đi tới trước bàn thực nghiệm, ngược mắt nhìn Cố Sơ.

Ngữ Cảnh tâm tình dâng cao: “Anh không ngờ phải không, Cố quá tài đi!”

Cố Sơ đứng bên cạnh, cúi gằm, không dám nhìn Lục Bắc Thần. Cái này rõ ràng là thành phẩm của anh, cô lại cướp mất, kiểu gì cũng có cảm giác ăn không ngồi rồi, không làm mà hưởng.

Lục Bắc Thần cầm gang tay y tế lên, thân nhiên nói một câu: “Tốt lắm.”

Cô kinh ngạc ngẩng đầu, anh dung túng cho cô?

Phan An chỉ sợ thiên hạ chưa đủ loạn, âm ỉ nói: “Ai bảo là tốt lắm? Là quá tốt. Việc Cố Sơ tăng ca đã nâng cao hiệu suất làm việc của chúng ta. Lục, cậu keo kiệt quá rồi, nên thưởng cho trợ lý mới chứ.”

“Không cần, không cần, đây là việc tôi nên làm.” Cô vội vàng xua tay, trong lòng thầm nghĩ: Cái anh Phan An này nhất định đã nhìn ra điểm gì đó, nếu không chẳng hơn hờ thế đâu.

“Sao được, lần đầu tới em đã lập được công lớn, Lục là đại ca của chúng ta, cậu ấy sẽ thưởng phạt phân minh mà.” Phan An tiếp tục thêm mắm thêm muối.

Cố Sơ như cười trên lưng cọp.

Lục Bắc Thần đeo xong găng tay, quay đầu nhìn cô, như cười như không: “Em muốn được thưởng gì?”

Ồ...

Đập vào mắt là nụ cười gian xảo trong đáy mắt anh. Cô cắn môi, lắp bắp: “Không... Không cần đâu... Được làm việc cho giáo sư Lục là vinh hạnh của em.”

Bờ môi Lục Bắc Thần hơi rướn lên, có vẻ như đang cố nhịn cười.

“Vic, có kết quả rồi, anh xem qua đi.” Dường như Ngư Khương không mấy hứng thú với chuyện bộ xương đã được khôi phục. Cô ta đứng trước máy phân tích chất độc, sau khi máy tính hiện ra một vài số liệu bèn nói to với anh một câu.

Lục Bắc Thần đi tới xem kết quả đo lường, hai người cùng tiến hành phân tích một số số liệu.

Phía bàn thao tác bên này, Ngữ Cảnh an ủi Cố Sơ: “Cô yên tâm, cô làm việc xuất sắc như vậy, giáo sư Lục nhất định sẽ thưởng cho cô thôi.”

“Tôi không cần.” Cố Sơ lắc đầu, cầm mảnh xương sọ ấy lên, ngắm nghía rất lâu cũng chẳng nhìn ra điều gì, bèn khẽ thở dài: “Có thể sớm phá được án mới là quan trọng.”

Đặt xương sọ xuống, cô vô thức liếc nhìn về phía Ngư Khương.

Lục Bắc Thần đang đứng bên cạnh máy tính, một cánh tay chống lên mặt bàn, cả người hơi đổ xuống. Ngư Khương ngồi trên ghế, khi ngẩng đầu nhìn Lục Bắc Thần, tia sáng trong đôi mắt cô ta cực kỳ dịu dàng, khóe môi cũng mỉm cười. Điều này khiến Cố Sơ nhớ lại lần đầu tiên khi Ngư Khương gặp mình, cô ta cũng đối xử với cô như vậy.

Nhưng vì sao từ khi cô tới phòng thực nghiệm thì thái độ của Ngư Khương lại trở nên tệ như vậy?

Lẽ nào...

Cô ta thật sự thích Lục Bắc Thần?

Nghĩ tới điểm này, lại thấy hai người họ khi thảo luận công việc cực kỳ hòa hợp, trong lòng Cố Sơ bỗng có chút bức dọc.

“Này, Cố...” Giọng Phan An cực to: “Anh còn chưa biết năm nay em bao nhiêu tuổi đấy?”

“Phan An, hỏi tuổi của phụ nữ chẳng lịch sự chút nào.” Ngữ Cảnh đang dạy Cố Sơ chụp X-quang hài cốt, sau khi nghe xong bèn buông một câu.

“Chúng ta làm pháp y, một bộ xương không nói được cũng có thể tra ra tuổi tác, một người sống sờ sờ như cô ấy lẽ nào tôi không tra ra sao?” Phan An cười nói: “Cố, em tròn 20 chưa?”

Cố Sơ trừng mắt với anh ta: “25.” Cô chưa bao giờ giấu giếm tuổi tác của mình.

“Độ tuổi như hoa như ngọc à.” Phan An cực kỳ quá khích, càng lúc càng hứng thú: “Giờ vẫn độc thân chứ?”

“Anh định làm gì đấy?” Ngữ Cảnh cười hỏi.

“Hỏi cậu đâu.” Phan An liếc mắt đưa tình: “Cố, anh đoán đúng chứ?”

Cố Sơ ngẩng đầu nhìn Phan An, nhất thời không biết nên trả lời thế nào. Phía sau lưng Phan An không xa là bàn làm việc của Ngư Khương, Lục Bắc Thần vẫn đứng quay lưng về phía này, dường như không để ý tới câu hỏi của Phan An. Cố Sơ lặng lẽ thu lại ánh mắt của mình, trong lòng có cảm giác hụt hẫng khe khẽ.

Rồi lại có tên ác ma thò đầu ra, nói với cô: Chẳng phải anh không màng sao, chọc tức anh!

Ngay lập tức, cái miệng không còn nghe theo sai khiến, cô ‘ừm’ một tiếng.

Ngữ Cảnh nhìn cô kỳ quái: “Không phải chứ? Cô không có bạn trai? Xinh đẹp như cô sao lại không có bạn trai?”

“Chân mệnh thiên tử mà cậu tưởng ra ngoài mua cái trắng đấy à?” Phan An tiến lên, một tay đặt lên bả vai Cố Sơ: “Hay là xem xét tới anh đi, thế nào?”

“Bỏ ra, bỏ ra!” Cố Sơ liếc mắt nhìn thấy găng tay anh ta một màu đỏ rực, lập tức đẩy ra.

Phan An cố tình tỏ ra đau lòng, lắc đầu: “Sao em có thể tuyệt tình với anh như vậy?”

Cố Sơ không thèm để ý tới anh ta.

Thấy cô không lên tiếng, Phan An rướn môi cười rồi lại thầm liếc nhìn Lục Bắc Thần, hắng giọng nói với Cố Sơ: “Thế này đi, anh có người bạn, điều kiện khá ổn, tuổi tác tương đương em. Tối nay anh hẹn cậu ấy để hai người gặp mặt, sao hả?”

“Phan An, anh còn có sở thích làm ông mai à?” Ngữ Cảnh trêu chọc.

“Nước phù sa không chảy ra ruộng ngoài, bạn tôi rất xuất sắc, lại đẹp trai. Cố Sơ của chúng ta xinh đẹp lại thông minh, hai người đứng cạnh nhau sẽ trở thành kim đồng ngọc nữ.” Phan An châm thêm dầu vào lửa.

Cố Sơ lại len lén nhìn Lục Bắc Thần. Anh đang cầm một tập sổ liệu dày cộp, lật xem, gò má hơi nghiêng không chút xao động, tâm tư dồn cả vào công việc, hoàn toàn làm thỉnh thoảng trò đùa của bên này.

“Bạn anh làm nghề gì?” Cô buồn buồn hỏi Phan An, nhưng bụng dạ thì vẫn treo lơ lửng trên người Lục Bắc Thần.

“Cậu bạn đó của anh à, lợi hại lắm.” Phan An lập tức giới thiệu: “Người Pháp, rất lãng mạn, nhà mở ngân hàng, quản lý không ít doanh nghiệp. Về chiều cao, à, cũng tương đương Lục, đứng cạnh em vừa vặn trở thành độ chênh lệch dễ thương nhất.”

“Cậu chủ à?” Ngữ Cảnh đẩy gọng kính, chớp chớp mắt.

Phan An cười: “Hoàn cảnh gia đình thế nào là do bố cậu ấy để lại, quan trọng là cậu bạn đó người tốt, lương thiện, khả năng làm việc cực đỉnh.” Rồi anh ta nhìn về phía Cố Sơ: “Thế nào? Gần đây vừa hay cậu ấy đang nghỉ dưỡng ở Thượng Hải, tối nay đi, anh giới thiệu hai người làm quen.”

Cố Sơ nào có thật sự định làm quen với bạn của anh ta? Đang ngẫm nghĩ phải từ chối thế nào thì nghe thấy Lục Bắc Thần lãnh đạm lên tiếng: “Phan An, đưa báo cáo sổ liệu của cậu cho tôi.”

“Á? Được, ngay đây!” Phan An cười quái dị, lập tức trở về chỗ ngồi.

Nói xong câu ấy Lục Bắc Thần quay đầu về phía Ngư Khương: “Đánh thành báo cáo nộp cho tôi.” Anh không quan tâm tới Phan An, giống như vừa nãy anh thật sự chỉ muốn báo cáo sổ liệu.

Ngư Khương gật đầu: “Ba phút.” Sau đó cô ta quay mặt nhìn Cố Sơ, ánh mắt khó chịu.

Cố Sơ hết cách, cô lại đắc tội gì với cô ta rồi?

Tốc độ của Phan An cũng rất nhanh, sau khi có báo cáo sổ liệu lập tức nộp cho Lục Bắc Thần. Lục Bắc Thần nhìn qua, nhũn mày: “Đưa cho tôi một hàng các con số làm gì? Bắt tôi tìm số khác biệt hay là chơi trò nối số cho vui? Sắp xếp theo thứ tự phân loại có khó khăn với cậu không?”

Phan An vô duyên vô cớ bị nã một tràng pháo lạnh lùng. Anh ta há hốc miệng, đang định nói là mấy trang sau anh ấy đã sắp xếp xong cả rồi thì Lục Bắc Thần lạnh nhạt ra lệnh: “Làm lại, mười phút sau nộp cho tôi.”

“... Thôi được rồi.” Phan An lắc đầu ngao ngán, rồi quay trở về bàn làm việc.

Ngư Khương ngồi trên ghế, lặng lẽ trượt tới. Sau khi đánh máy và in tài liệu xong, cô ta ríu rần bên tai Phan An: “Chết chưa, ai bảo lắm mồm.”

“Cô thì hiểu cái gì.” Phan An phản đối.

Lục Bắc Thần trở về bàn thao tác, Ngữ Cảnh thấy thế lập tức báo cáo: “Phần báo cáo của em lập tức hoàn thành, nhanh thôi, nhanh thôi.” Sợ bị mắng, cậu ấy lại vội đầu vào công việc.

Chỉ còn lại mỗi ‘kẻ nhàn rỗi’ Cố Sơ đứng đực bên bàn thao tác, hết nhìn bộ xương trên bàn rồi lại nhìn Lục Bắc Thần, há hốc miệng nhưng chẳng biết biểu đạt thế nào. Rõ ràng bây giờ Ngữ Cảnh không còn thời gian làm trị liệu giải mã cảm cho cô, trước mắt cô cũng chẳng có việc gì, làm sao để thể hiện ra vẻ mình rất bận rộn đây?

Đang đau đầu thì nghe thấy anh lên tiếng.

“Em ghép xương cả đêm rồi, cho phép nghỉ một ngày rồi tiếp tục trị liệu giải mã cảm.”

Cố Sơ ngược mắt nhìn anh, vừa xấu hổ vừa kinh ngạc. Đang định ‘cảm tạ long ân’ thì thấy anh vốn định quay người đi bỗng trở lại, đột ngột cởi áo blouse ra, đưa cho cô, giọng nói trầm mà bình thản: “Quên mất không nhắc em, chiếc áo blouse này mới là của em, chiếc trên người em... là của anh.”

“Hả?” Cố Sơ giật mình.

Ba người còn lại cũng ngẩng đầu lên, nhìn cả về phía này, nét mặt và biểu cảm mỗi người mỗi khác.

Lục Bắc Thần vẫn giữ nguyên động tác đưa áo cho cô, nhìn cô. Đứng ở một khoảng cách gần, trong ánh mắt anh mang theo một chút ý cười, rất nhạt rất nhạt, khó mà nhận ra. Lúc này Cố Sơ mới phản ứng lại, cúi đầu đón lấy chiếc áo trong tay anh, trong lòng phiền não. Chẳng trách cô cảm thấy tay áo trên người rất dài, té ra là mặc nhầm.

Bây giờ có một vụn cái miệng cũng không thanh minh nổi nữa.

“Trợ lý Cố, em không định trả anh cái áo blouse của anh sao?” Lục Bắc Thần khẽ cười, hỏi.

“Á... Oh.” Mặt cô chắc là đỏ lúm, không cần soi gương cũng có thể cảm nhận được gò má đang nóng bừng bừng. Cô vội vàng cởi áo blouse trắng, đưa cho anh.

Lục Bắc Thần nhận lấy, không nói thêm gì với cô nữa, quay người đi lên tầng hai, đầu cũng không ngoảnh lại, nhưng dọc đường vẫn ra lệnh bằng chất giọng lạnh lùng: “Nửa tiếng nữa tôi tới họp ở cục cảnh sát. Báo cáo của Phan An, Ngư Khương và Ngữ Cảnh nộp hết cho Cố Sơ.” Tới bậc cầu thang cuối cùng, anh quay người lại, nhìn Cố Sơ từ trên xuống, nói một câu: “Lập tức đi rửa mặt, theo anh tới cục cảnh sát.”

Cố Sơ không đọc được hỉ nộ ái ố từ trong ánh mắt anh. Nhìn từ góc độ này anh rất cao lớn, tôn nghiêm như một vị thần. Cô cho rằng nếu có thời gian nhất định sẽ đi mua hương về cúng anh.

Sau khi Lục Bắc Thần trở về phòng làm việc, Ngữ Cảnh và Phan An lập tức vây tới, nhìn cô.

Ngư Khương bên kia đã đánh xong báo cáo, đi tới, vút bộp một cái trước mặt cô rồi hờ hững buông một câu: “Khoe khoang cái gì chứ?”

“Mặc kệ chị ấy đi, bệnh cũ tái phát rồi.” Ngữ Cảnh cười hì hì, kéo cánh tay Cố Sơ: “Sao cô lại mặc áo blouse của giáo sư Lục?”

Phan An giơ hai tay lên, khẽ đẩy cô một cái: “Còn không thành thật khai báo?”

“Khai báo chuyện gì? Tôi đi đánh răng rửa mặt, con gái trang điểm lâu lắm, muộn là tôi lại bị ăn mắng.” Cố Sơ chuồn ra ngoài nhanh như cá trạch, đi tới nhà vệ sinh.

Phan An từ tốn nói sau lưng cô: “Em trang điểm khi nào chứ? Cố, em có suy nghĩ tới việc mang đồ dùng cá nhân rồi quần áo thay giặt tới đây luôn không? Anh nghĩ giáo sư Lục sẽ không để ý đâu.”

“Tôi ghét mấy người.”

‘Rầm’ một tiếng, Cổ Sơ đóng sầm cửa nhà vệ sinh lại...

215. Chương 215: Em Không Nên Xinh Thế Này

Lần trước Cổ Sơ thay mặt Lục Bắc Thần tham gia buổi họp, đại đa số các tình huống đều là cô lắng nghe. Nghiêm túc mà nói, trong vụ án Tiêu Tuyết, cô cũng coi như người ngoài cuộc, nửa đường mới xen vào, thế nên đối với những mắt xích chứng cứ lấy được lúc trước, cô hoàn toàn không nắm rõ. Nhưng lần này thì khác, từ lúc thi thể được phát hiện tới khi làm công tác khám nghiệm cô đều tham gia vào, rất nhiều chi tiết cô coi như cũng biết, thế nên buổi họp lần này đối với cô mà nói rất quan trọng, là minh chứng cho việc cô chính thức bước chân vào ngành này.

Trên đời này có hai nghề mà người hành nghề có đôi mắt sắc bén nhất.

Một là nhà tư vấn tâm lý, họ có thể thông qua cơ thể để nhìn thấu tâm tính.

Một chính là pháp y, họ có thể thông qua hài cốt để nhìn thấu nhân tính.

Diện mạo của con người có thể khác biệt nhưng kết cấu cơ thể lại tương đồng, nhưng một khi bị hại, trong vụ án mạng có cái chết đặc biệt thì thi thể trở thành thứ quan trọng hàng đầu của cả vụ án. Người tuy đã chết rồi nhưng thi thể vẫn biết lên tiếng, hài cốt của nạn nhân có thể phản ánh ra những dấu vết của hoạt động phạm tội, mà những dấu vết này cần sự kiên nhẫn và bình tĩnh của người khám nghiệm để có thể lần lượt suy đoán. Thế nên pháp y trở thành một vị trí có tầm ảnh hưởng lớn trong công tác điều tra phá án.

Vị trí của Lục Bắc Thần rất sát phía trên, nên cô cũng bắt buộc phải ngồi trước.

Cục cảnh sát đã thành lập tổ chuyên án cho vụ án xác vụn trọng đại này. Tổ chuyên án cộng thêm Lục Bắc Thần và Cổ Sơ, tổng cộng có mười người, La Trì được bổ nhiệm làm tổ trưởng tổ chuyên án. Khi gặp lại La Trì, sắc mặt anh ấy rất tiêu tụy, hai đôi mắt thâm quầng lại, tóc tai như ổ gà, có vẻ như sắp để ra trứng tới nơi. Ở hiện trường vụ án, ngoại trừ pháp y lấy chứng cứ ra, còn có người của tổ pháp chứng. Mấy hôm nay anh ấy lại đưa người lục soát triệt để xung quanh suối nước nóng, cố gắng không bỏ qua bất kỳ manh mối nào.

Sau khi Cổ Sơ ngồi xuống bên cạnh Lục Bắc Thần, hết thấy các thành viên khác của tổ chuyên án lập tức nhìn về phía cô, khiến cô hoảng hốt trong lòng. Mặc dù cô là ‘dân lành’, mặc dù bây giờ cũng coi như cô đã một nửa là người trong tổ chức nhưng bị bao nhiêu cảnh sát nhìn như vậy, lại còn là những ánh mắt nhìn phần tử phạm tội đã quen, cô luôn cảm thấy bản thân mình có vấn đề gì.

Cục trưởng cục kỳ coi trọng vụ án lần này, hơn nữa còn là Lục Bắc Thần tiếp nhận vụ án này, ai có thể được chọn vào trong tổ chuyên án dĩ nhiên là vui mừng và hân diện. Trước cửa phòng hội nghị có không ít pháp y và những người mặc cảnh phục, có thể đều có ý muốn tham gia vào vụ án này nhưng Cổ Sơ cho rằng khả năng nhắm vào Lục Bắc Thần lớn hơn, nhất là mấy nữ pháp y và đám cảnh sát nữ.

Cánh cửa phòng họp vừa đóng lại đã hoàn toàn ngăn cách hai thế giới.

Cổ Sơ là cô gái duy nhất trong tổ chuyên án.

Cục trưởng cười ha ha, nhìn cô nói: “Tiểu Cổ à, cháu đã kéo cao chỉ số ‘nhân sắc’ của cả tổ đấy.”

Khiến Cổ Sơ đỏ bừng mặt vì xấu hổ.

Nhân lúc cục trưởng đang hỏi về vụ án, cô ghé lại gần Lục Bắc Thần, thì thầm với anh: “Nhiều người đàn ông nhìn em như vậy, anh có ghen không?”

Lục Bắc Thần ngồi nghiêm chỉnh, sắc mặt không chút thay đổi, khẽ đáp một câu: “Quả thực em đã kích thích hoocmon nam giới của mấy người ngồi đây ở một mức độ cao, nhưng bọn họ càng muốn xem em cô gái nôn đầy người pháp y Lục là ai kia. Bây giờ đa phần trong lòng bọn họ đang suy đoán về mối quan hệ của chúng ta.”

Cổ Sơ len lén đưa mắt nhìn xung quanh một lượt, kinh hoàng phát hiện ra quả nhiên mắt người nào người nấy đều tỏ ra vô cùng hiếu kỳ.

Sau khi cục trưởng phát biểu xong, La Trì bắt đầu tỏ rõ ý kiến đối với công việc phá vụ án này, rồi tới lượt Lục Bắc Thần đưa ra báo cáo khám nghiệm tử thi.

“Hung thủ cố ý đánh lừa tai mắt của phía cảnh sát, thực tế là trong suối nước nóng có tới hai thi thể.”

Lời mở đầu của Lục Bắc Thần làm mọi người sững sốt.

“Nạn nhân A và nạn nhân B bị phát hiện đồng thời trong suối nước nóng nhiệt độ cao với mức nhiệt lên tới hơn 900C. Hai nạn nhân đồng thời bị hung thủ chặt xác rồi vứt xác, suối nước nóng ngoài trời không phải hiện trường đầu tiên của vụ án.”

Mọi người đều ghi chép lại.

“Trước tiên chúng ta nói về nạn nhân A.” Ngữ điệu của Lục Bắc Thần điềm đạm như nước nhưng đầy quyền uy: “Nạn nhân A, giới tính nam, độ tuổi bước đầu xác định phạm vi trong khoảng từ 28 đến 30, chiều cao khoảng 1m75, người châu Á. Thời gian tử vong vượt quá nửa tháng, tử vong một cách bất thường. Thông qua khám nghiệm có thể thấy đầu tiên nạn nhân bị hung thủ chìm xuống nước, sau khi ý thức yếu đi đã bị hung thủ giết hại. Nguyên nhân dẫn tới cái chết của nạn nhân là một hung khí tù và cùn đánh vào phần xương chẩm sau, khiến cho xương sọ rạn nứt, não bị bầm dập và tổn thương, xuất huyết dưới màng cứng. Vị trí vết thương nằm ở phần xương chẩm của nạn nhân, độ lớn khoảng 5×4, thể hiện hình mặt búa, đầu búa hơi lồi lên, xung quanh nhẵn bóng, hung khí có thể là búa hoặc những vật có hình dạng tương tự như búa. Nhưng hung thủ có hành vi củng cố, để chắc chắn nạn nhân sẽ chết, hung thủ lại đánh thêm vào phần đầu nạn nhân, tạo thành một vết thương có tính chất đâm chọc, men ngoài vết thương 5×4, vết thương sâu vào tới tận hộp sọ, thế nên dám khẳng định hung khí là dùi đục bằng, một đầu là mặt búa bình thường, đầu còn lại sắc nhọn, cũng tức là trên xương sọ của nạn nhân sẽ nhìn thấy hai loại vết thương, một loại do hung khí cùn gây ra, một loại do hung khí sắc gây ra.”

“Vị trí bị chìm nước bây giờ có thể điều tra ra chưa?” La Trì ôm mái đầu bù xù, ngược mắt nhìn Lục Bắc Thần.

“Có thể.” Lục Bắc Thần lãnh đạm nói, rồi gõ nhẹ lên bàn, ra hiệu với Cố Sơ.

Cố Sơ ngẩng người, nhìn theo anh. Anh không nhìn cô mà rút một điều thuốc từ trong bao ra, ngậm vào miệng, tìm bật lửa châm lên, rít sâu rồi nhẹ nhàng nhả khói, động tác liền mạch. Cô hiểu ý anh, mặc dù tìm đập thành thịch không ngớt nhưng vẫn lấy hết dũng khí, lên tiếng thay anh.

“Nhiệt độ của suối nước nóng mặc dù ở một mức độ nhất định đã làm rửa xác nhưng vẫn có thể cung cấp cho chúng tôi một lượng lớn thông tin về nạn nhân.” Nói tới đây, cô nuốt nước bọt, vô thức ngược mắt nhìn Lục Bắc Thần.

Lần này thì anh nhìn cô, khóe môi giữa làn khói xám ngậm một nụ cười nhẹ nhàng như cổ vũ, khích lệ.

Cố Sơ hít sâu, người đàn ông bên cạnh tuy không nói gì nhưng đang vô hình cho cô động lực và cảm giác an toàn.

“Trong dạ dày của nạn nhân, chúng tôi phát hiện ra thành phần cresol và kali, hàm lượng rất thấp, có thể phán đoán có lẽ nạn nhân bị hung thủ cưỡng chế chìm xuống bồn tắm trong nhà mình.”

“Đợi đã.” Có vị cảnh sát đưa ra nghi vấn: “Thành phần cresol và kali là gì?”

“Là nước diệt khuẩn gia đình chúng ta thường dùng.”

“Vì sao không thể là hồ bơi? Mà nhất định phải là bồn tắm tại nhà?” La Trì hỏi một vấn đề quan trọng.

“Điều này...” Ban nãy Cố Sơ cũng chỉ nói theo báo cáo. La Trì vừa đặt câu hỏi là cô chỉ còn cách nhanh chóng lật giở báo cáo nhưng tiếc là trong đó trước nay chỉ đề cập tới kết quả mà không trình bày chi tiết nguyên nhân.

“Nước trong hồ bơi thông thường vô cùng sạch sẽ, cái sạch sẽ mà tôi nhắc đến ở đây là loại nước đã qua tinh lọc, không lẫn bất kỳ chất khoáng vật nào.” Lục Bắc Thần thay Cố Sơ trả lời câu hỏi một cách rất tự nhiên. Anh nhẹ nhàng nhả một làn khói để lớp khói mỏng tang từ từ tan ra, gương mặt anh càng thêm tuần tú sau vẻ mỏng lung ấy. “Nhưng, đại bộ phận nước dưới hồ bơi đều sẽ có nước Javen, cũng tức là sẽ

có thành phần thuốc khử trùng hiệu quả cao. Loại nước không có Clo còn có nước tự nhiên, giống như suối nước nóng phát hiện xác, tuy nhiên nơi đó bị loại trừ vì không phải hiện trường đầu tiên. Hơn nữa trong dạ dày của nạn nhân có thành phần cresol và kali, thông thường mà nói nước khử trùng trong gia đình sẽ không sử dụng loại hiệu quả cao, chỉ cần diệt khuẩn là đủ. Ngoài trừ cresol và kali ra, trong thành phần còn có thể phát hiện một số xà phòng và dầu mỡ, đủ để chứng minh nạn nhân bị chìm trong bồn tắm nhà mình. Từ vết tích cào cấu trên thịt ghép lại và hình dáng xương cốt có thể thấy nạn nhân bị tổn thương trong tình huống có phòng vệ nên suy đoán rằng hung thủ cố ý chìm nạn nhân xuống nước.”

Mọi người hiểu ra, gật đầu lia lịa.

Cố Sơ đứng bên có chút buồn bã, rồi lại xem xét tỉ mỉ báo cáo lần nữa, thăm thở dài. Thật ra kiểu phân tích này không quá khó, chỉ cần cô nghiêm túc đọc và chuyên tâm phân tích thì cũng có thể ra được đáp án, sao cô chỉ biết bê nguyên báo cáo ra chứ? Khi nhìn lên Lục Bắc Thần, tất cả tài liệu đều ở bên tay cô, trước mặt anh không có một mảnh giấy nào, vậy mà vẫn có thể tường thuật tỉ mỉ vụ án này như vậy, quả thật khiến người ta ngỡ ngàng. Khi nào cô mới có thể chuyên nghiệp và bình tĩnh như anh?

Nhất định là cô khiến anh vô cùng mất mặt.

Ban nãy anh có ý muốn rèn giũa cô phải không? Vậy mà cô lại nộp một câu trả lời chính mình cũng thấy không hài lòng.

Đang mải tự trách móc bản thân, bàn tay bên dưới găm bàn bồng ấm lên.

Cố Sơ sững sờ, vô thức liếc xuống. Hóa ra anh đã nhẹ nhàng nắm lấy tay cô, cho cô thêm ấm áp.

Cô ngược mắt nhìn anh.

Anh vẫn đang thản nhiên miêu tả tình hình nạn nhân. Cả một bàn hội nghị rộng lớn không ai nhìn thấy ở dưới gầm bàn anh đang siết chặt tay cô.

Hơi ấm người đàn ông mang tới nhanh chóng lan tỏa trong yên lặng, hòa vào từng mạch máu của cô, một cảm giác hạnh phúc cứ thế nảy nở.

“Xương và thịt phát hiện được trong suối nước nóng đa phần đều thuộc về nạn nhân A, thông qua kỹ thuật khuếch đại PCR có được sắc phổ DNA tương thích. Phần tim, tai, mũi, mắt, lưỡi và một mảnh xương sọ thuộc về nạn nhân B. Nói một cách khác, hung thủ đã sát hại nạn nhân A, rồi chia xác róc xương, moi đi tim, tai, mũi, mắt, lưỡi và xương sọ rồi dùng các bộ phận ấy của nạn nhân B để ghép thành một cái xác hoàn chỉnh, cho đông lạnh, cuối cùng vứt xuống suối nước nóng.”

Tất cả mọi người thẳng thốt.

La Trì đắm mạnh xuống bàn một cái, chửi rủa: “Mẹ nó, thủ đoạn quá tàn nhẫn!”

“Giáo sư Lục, tình hình của nạn nhân B có thể biết được bao nhiêu?” Cục trưởng nói chuyện với Lục Bắc Thần rất khách khí.

“Từ phần hài cốt sần có của nạn nhân B thấy rằng đó là nam giới, độ tuổi, chiều cao có lẽ tương đương với A. Từ trong nội tạng của nạn nhân không phát hiện được chất độc, nhưng từ cách thức lấy đi nội tạng và hình dáng vết thương có thể thấy có lẽ là hành vi của cùng một hung thủ, sau khi giết hại thì chia xác róc xương.”

Sắc mặt của ai nấy đều rất nặng nề.

“Lại nói thêm một chút về đặc điểm nổi bật của hai nạn nhân.” Cả quá trình Lục Bắc Thần nói nhẹ nhàng êm ái, không có báo cáo tài liệu. “Nạn nhân A, thông qua đo đạc hài cốt, có thể thấy khớp xương tay co lại, tính hoạt động cố định, có lẽ vì khi còn sống bị viêm gân mà thành. Dựa vào tuổi tác của nạn nhân, có lẽ anh ta thường xuyên làm công việc viết lách. Xương móng nhỏ hình chữ U (xương hyoid) từng được làm phẫu thuật cắt bỏ, có lẽ là nạn nhân A từng bị gãy xương hyoid nhưng không được trị liệu tốt, thế nên về sau đã tiến hành phẫu thuật xương lưỡi, những tình huống này thông thường sẽ khiến cho nạn nhân phát âm không nhẹ, nhả chữ không rõ ràng. Vai cổ của nạn nhân sau khi lớn lên hơi dị dạng, có dấu vết của trị liệu chỉnh hình, bước đầu phán đoán có lẽ nạn nhân từng có thói quen tập yoga, phòng yoga cỡ nhỏ không chính quy, hoặc là lớp yoga trong một trung tâm thể hình loại rẻ, tổn thương hơi dị tật này chính

là xuất phát từ việc tập yoga không chính xác, có thể tạo ra được thương tật này chắc chắn đã luyện yoga lâu tới sáu, bảy năm. Những phán đoán trên cho thấy: Một, nạn nhân A là một nhân viên văn phòng chú trọng sức khỏe nhưng điều kiện vật chất không dư dả. Thứ hai, nạn nhân A là một người ăn nói không rõ ràng. Thứ ba, nạn nhân A tính cách hướng nội, độc lập. Thứ tư, nạn nhân A là người không thích đổi việc hoặc chuyển nhà. Thứ năm, thông qua phán đoán về nạn nhân A có thể tiếp tục suy luận về hung thủ. Hai người có lẽ quen biết, chí ít thì A có lẽ rất tin tưởng hung thủ vì nạn nhân A ngoài trừ vết thương mang tính phòng vệ ra không còn vết thương nào khác. Hiện trường đầu tiên tại nhà của nạn nhân, nếu muốn đi sâu tìm hiểu thông tin về hung thủ thì bắt buộc phải biết được nơi ở của nạn nhân A.”

Lục Bắc Thần đưa ra một phân tích mang tính định hướng chi tiết.

“Nạn nhân B, xương cốt khá ít nhưng lại có một mảnh xương sọ đưa ra không ít thông tin.” Anh gạt tàn thuốc, đầu lọc như nở hoa nơi kẽ ngón tay anh: “Trên xương sọ thấy hình vòng tổn thương sau phẫu thuật, nạn nhân có lẽ từng làm phẫu thuật mở hộp sọ. Xem tình trạng liền vết thương thì có lẽ phẫu thuật đã được làm hơn hai năm rồi, miệng vết cắt liền rất tốt, đủ thấy bác sỹ làm phẫu thuật mở hộp sọ cho người này có tay nghề không tồi.”

“Lượng thông tin về nạn nhân B quá ít ỏi, cả Trung Quốc này biết bao nhiêu bệnh nhân làm phẫu thuật mở hộp sọ, điều tra theo cách trải thảm sẽ để cá lọt lưới.” Có nhân viên cảnh sát đưa ra ý kiến.

“Không cần tìm kiếm theo phương thức trải thảm, chỉ cần tìm ngay Thượng Hải là được.” Lục Bắc Thần rít thuốc, khẽ nói: “Hình dạng tròn trên xương sọ của nạn nhân B rất đặc biệt, cả Trung Quốc chỉ có một người có cách mở hộp sọ như thế, người này ở ngay Thượng Hải, họ Đoàn, người bên ngoài gọi anh ta là ‘Đoàn thần đao’, hai năm trước vì một sự cố trong điều trị mà rời khỏi bệnh viện, bây giờ hiện được mời trở lại làm ột trung tâm phẫu thuật chỉnh hình tên ‘Khiêm’”

“Thì ra là anh ta?” La Trì từng nghe nói về người này, chép miệng: “Bác sỹ ngoại khoa tiếng tăm lẫy lừng lại tới làm bác sỹ chỉnh cho trung tâm phẫu thuật chỉnh hình thì cũng lụi tãi thôi. Được, nếu vậy tôi biết rồi, tìm Đoàn thần đao không khó, có lẽ anh ta sẽ cung cấp tài liệu về bệnh nhân.”

“Sau khi kết thúc cuộc họp, tôi sẽ sai người gửi sắc phổ DNA của hai nạn nhân ọi người, tiếp theo tôi sẽ làm kỹ thuật phục chế xương mặt, tiện ọi người tiến hành so sánh khi lập hồ sơ của người mất tích.”

Mọi người trầm cảm thán.

La Trì giơ ngón cái về phía anh, rồi lại cười vẻ nịnh nọt: “Có cho phép tham quan không?”

Ai ai cũng biết sở trường của Lục Bắc Thần là xương sọ, phục chế xương mặt và tái tạo hài cốt, thậm chí còn có tin đồn chỉ cần cho Lục Bắc Thần một mảnh xương, anh cũng có thể tái tạo lại diện mạo của nạn nhân. Có phần nói quá, nhưng hôm nay anh dám nói những lời này chứng tỏ cực kỳ tự tin. Xương sọ của nạn nhân A không hoàn chỉnh, nạn nhân B thì còn hơn thế, chỉ đúng một mảnh xương đầu, phải làm sao mới phục chế được diện mạo của hai người này, quả thực khiến tất cả mọi người đều cảm thấy tò mò.

Nếu là pháp y khác, họ đã vô tư đi ‘giám sát công việc’ rồi nhưng đối phương là Lục Bắc Thần, cũng chỉ có La Trì dám hỏi câu ấy.

Quả nhiên, Lục Bắc Thần một lần nữa phát huy tính cách quái đản xa cách của mình, bình thản nói một câu: “Không cho phép.”

Lập tức khiến La Trì mắc nghẹn.

Cục trưởng ít nhiều cũng muốn tranh giành chút ‘lợi ích’ thành viên tổ chuyên án bèn nhìn về phía Lục Bắc Thần, cười ha ha: “Giáo sư Lục, cậu xem, rất nhiều người ngồi đây đều ngưỡng mộ thanh danh của cậu, để họ vào tham quan phòng thực nghiệm của cậu một chút cũng coi như tăng thêm kiến thức, thế nào?”

Lãnh đạo lớn đã lên tiếng rồi, mọi người nghĩ chắc là Lục Bắc Thần không thể không nghe theo. Ai dè, Lục Bắc Thần đã nói một câu khiến ai nấy sững sờ.

“Phòng thực nghiệm của tôi lúc nào cũng mở rộng cửa ọi người.” Anh nhìn về phía cục trưởng, khéo môi cong lên một nụ cười mơ hồ: “Vấn đề là, ông chắc chắn với IQ của họ có thể thuận lợi đi vào trong nhà chứ?”

Cục trưởng không ngờ anh lại nói vậy, ngẩn ra giây lát rồi phản ứng lại rất nhanh: “Ha ha, giáo sư Lục nói đùa rồi.” Rồi ông quay về phía các cảnh sát, động viên: “Giáo sư Lục đây rất hài hước nhưng cậu ấy vẫn hoan nghênh các cậu có thể tới tham quan. Giáo sư Lục rất bận rộn nhưng mọi người cũng thấy đấy, cậu ấy bận mà vẫn phân tích vụ án rất kĩ càng, mọi người cũng nghe nói khi báo cáo cậu ấy không nói quá nửa tiếng, hôm nay cũng coi như dốc hết sức giải đáp thắc mắc ọi người rồi.”

Có cảnh sát tiên phong vỗ tay, những người khác cũng lần lượt bắt chước, bỗng Lục Bắc Thần giơ tay ngắt ngang.

Khi lên tiếng anh vẫn không hề run sợ: “Tôi nghĩ các anh hiểu lầm rồi, phòng thực nghiệm tuyệt đối không phải nơi tới để ngắm cảnh, thế nên tôi không hoan nghênh các anh vào trong. Đương nhiên, ai trong số các anh có bộ não khá hoàn thiện một chút, có khả năng vào phòng thực nghiệm của tôi thì tới khi đó nói tiếp chuyện chào đón cũng chưa muộn. Ngoài ra, báo cáo hôm nay sở dĩ tường tận là vì có trợ lý của tôi ở đây, cô ấy cần được nghe chi tiết mới có thể học hỏi được.”

Cục trưởng và các nhân viên cảnh sát sắc mặt đều ngượng ngập trong giây lát.

La Trì lắc đầu cười khẽ, anh ấy sớm đã đoán ra cái đức tính này của Lục Bắc Thần.

Sau khi hoàn thành công việc báo cáo pháp y, Lục Bắc Thần liền đưa Cố Sơ rời khỏi cục cảnh sát trước. Anh hoàn toàn không nghe đám cảnh sát mở rộng trí tưởng tượng và hàng loạt các phân tích. Nói theo cách của anh, anh chỉ biết nghe xem thi thể nói gì, còn về điều tra là việc của họ.

Có tài xế lái xe, Lục Bắc Thần trở nên nhàn rỗi, dựa vào ghế sau nhắm mắt nghỉ ngơi.

Cố Sơ ngồi bên cạnh, ôm một bọc tài liệu dày cộp, lâu rồi mà đầu óc vẫn còn hỗn độn. Khi xe đã đi được khoảng 10 phút, cô mới tò mò hỏi anh: “Chúng ta cứ đi như vậy sao?”

Lục Bắc Thần dựa vào ghế im lặng, nhắm mắt từ đầu tới cuối.

Ngủ rồi à?

Cố Sơ lặng lẽ ghé sát gần, muốn xác nhận xem có phải anh ngủ rồi không, không ngờ anh bỗng lên tiếng: “Lẽ nào em còn muốn ở lại lâu thêm cùng một đám người IQ thấp, hoocmon phát dục cao?”

“Sao anh lại nói họ như vậy?”

Lục Bắc Thần từ từ mở mắt ra, sau khi nhìn cô giây lát thì giơ tay hơi giữ lấy gáy cô, cười mà như không cười: “Em không nên xinh thế này.”

Cố Sơ dờ dẩn, chuyện gì với chuyện gì thế này?

“Nếu có thể, anh rất muốn khoét hết con ngươi của đám người đó.” Anh hờ hững nói.

Cô lập tức hiểu ra, đỏ mặt, gạt tay anh ra: “Anh nghĩ lung tung cái gì thế.”

Lục Bắc Thần cười, rất khẽ nhưng có thể nhận ra nụ cười ấy xuất phát từ nội tâm.

“Em cảm thấy...” Cô ngập ngừng.

Anh ra hiệu cho cô nói tiếp.

Cố Sơ khẽ liếm môi, tiếp tục nói: “Có phải anh có thành kiến với họ không?”

Lúc ở phòng họp, cô nhìn thấy hết sắc mặt của cục trưởng và các nhân viên cảnh sát khác, anh cũng chỉ dựa vào việc mình là Lục Bắc Thần, đối lại là pháp y khác, sớm đã khiến mọi người nổi trận lôi đình. Lúc ở Quỳnh Châu, khi anh và La Trì giao tiếp thì không nhận ra điều gì nhưng thi thoảng có mấy cậu cảnh sát tới cũng thấy anh chán ghét. Hôm nay biểu hiện của anh càng rõ ràng, không cần phải nói bóng gió xa xôi mà thẳng thừng lạnh lùng chỉ trích.

Tuyệt đối không phải vì cô, Lục Bắc Thần làm việc chín chắn điềm đạm. Mấy chuyện ghen tuông này nói ngoài miệng thì thôi, nhưng khi đối mặt với công việc anh hoàn toàn là người biết chừng biết mực. Thế nên, nhất định có nguyên nhân nào khác khiến anh bất mãn với lực lượng cảnh sát.

Lục Bắc Thần không trả lời mà chỉ vò mạnh đầu cô rồi theo đà kéo cô vào lòng.

Tài xế cũng là người trong cục, liếc mắt nhìn vào gương chiếu hậu.

Cô cảm thấy xấu hổ nhưng lại không nỡ rời xa vòng tay anh. Ở phòng thực nghiệm không được thân thiết, tới cục cảnh sát lại càng không thể quá gần gũi. Cứ như vậy, cả một buổi sáng cô còn chưa ôm anh lần nào. Nằm trong lòng anh thế này, cô cảm thấy thật hạnh phúc.

“Về bên Thượng Hải.” Anh nói với người tài xế.

Chiếc xe lái về phía bên Thượng Hải.

Ngoài cửa xe là cả một dải nắng rực rỡ, được lọc qua lớp kính, êm dịu hắt vào. Bóng cây lòa xòa, từng ngôi nhà vun vút chạy về sau.

Cố Sơ kinh ngạc, ngược mắt nhìn anh: “Chúng ta không về phòng thực nghiệm sao?” Chẳng phải còn rất nhiều việc sao? Cái gì mà phục chế diện mạo, anh từng nói còn muốn cô theo học cơ mà. Nghĩ tới đây, cô lại nhớ tới gương mặt đầu đầu cũng hằm hằm của Ngư Khương. Cô biết trước giờ Ngư Khương vẫn rất muốn học.

“Anh phải ngủ bù.” Lục Bắc Thần cười khê: “Em mà thật sự có được bản lĩnh khiến Ngư Cảnh hâm mộ thì anh nhàn quá rồi.”

Lúc này cô mới nhớ lại cả đêm anh không ngủ, bứt rứt và áy náy ngập tràn.

Một lúc sau cô lẩm bẩm: “Em cảm thấy em không phải một trợ lý giỏi.”

Có lẽ Lục Bắc Thần mệt thật, anh lại dựa vào ghế, mắt nhắm nghiền, bàn tay vỗ nhẹ nhẹ lên vai cô: “Không, em đã làm rất tốt rồi.”

Dựa vào ngực anh, nghe tiếng anh trầm trầm, trong lòng chỉ toàn là cảm động.

Thế là Cố Sơ không nói thêm gì nữa cứ thế yên lặng nép vào lòng anh, nghe nhịp tim mạnh mẽ của anh, từng tiếng từng tiếng vọng vào màng nhĩ. Không ồn ào, không đùa giỡn, mặc cho anh ôm cô nghỉ ngơi.

Cô thầm thì với lòng mình, cô nhất định phải có được thành tích gì đó. Như vậy mới khiến một người kiêu hãnh như anh nở mày nở mặt.

Nghĩ vậy, Cố Sơ bắt chợt siết chặt lấy hông anh, chỉ muốn được len lỏi vào trái tim anh, chiếm giữ toàn bộ tâm tư của anh.

“Sao thế?” Lục Bắc Thần tưởng nhầm rằng cô có tâm sự, hoặc lại đang suy nghĩ vẩn vơ bèn mở mắt ra hỏi.

Cố Sơ cười ngọt ngào với anh, ghé sát môi vào tai anh, thì thầm: “Không có gì, chỉ là em rất muốn ôm anh thôi.”

Bắt đầu từ khi nào cô bắt đầu trở nên tham lam như vậy? Cô không rõ, chỉ biết giờ này phút này cô muốn được đi theo trái tim mình, muốn cười thì cười, muốn yêu thì yêu.

Lục Bắc Thần nhìn cô, ánh mắt người con gái khi mỉm cười như thủy tinh ngâm trong hồ nước, lấp lánh mê người nhưng dấu sao phía trước vẫn còn tài xế, không thể quá thân mật. Anh thu chặt cánh tay lại, hưởng thụ toàn bộ sự mềm mại của cô, cúi đầu nhẹ nhàng mơn man vành tai cô: “Về nhà để em ôm cho đã thì thôi.”

Cố Sơ lập tức đỏ bừng mặt...

216. Chương 216: Anh Bảo Đảm Sẽ Chết Sau Em

Đã bảo là không được nuốt lời rồi. Anh bảo sẽ dạy em mà. Đàn ông, lại còn là đàn ông đẹp trai, nói lời là nhất định phải giữ lời...Bắc Kinh.

Khoảng thời gian này, Thịnh Thiên Vỹ chuyển công việc trọng điểm tới Bắc Kinh, toàn bộ các cuộc họp lớn nhỏ trong và ngoài nước đều được khởi động theo hình thức họp trực tuyến, khiến các cô gái trẻ trong công ty ở Bắc Kinh sướng sướng chết. Trước đây Thịnh Thiên Vỹ là thần long thấy đầu không thấy đuôi, đa số các nhân viên chỉ có thể được biết chủ tịch của tập đoàn Viễn Thăng rộng rãi hào phóng, uy nghiêm nổi

trội thế nào qua những tờ báo và tạp chí. Những mấy ngày nay, Thịnh Thiên Vỹ gần như ngày nào cũng tới công ty ‘điểm danh’, từ trên xuống dưới trong công ty bắt đầu nồng nực mùi son phấn hơn, đều cố gắng nhằm vào người đàn ông độc thân xuất sắc cấp kim cương, giá trị chưa thể đong đếm này.

Đối với việc này, Thịnh Thiên Vỹ không cảm thấy có gì to tát. Đám cổ đông trong hội đồng quản trị ít nhiều có phần oán trách, cho rằng chí ít thì tình hình của công ty con ở nước ngoài cũng phải đích thân để ý mới được. Nhưng oán trách gì thì oán trách, sau mấy cuộc họp của hội đồng quản trị, không ai còn nghi ngờ về thái độ làm việc và phương án do anh đề ra nữa. Một là, từ khi bố của Thịnh Thiên Vỹ còn sống, tính tình của con trai đã được mọi người chứng nhận. Thịnh Thiên Vỹ bẩm sinh tự do phóng túng, làm việc gì cũng không thích bị người ta bó buộc, nhưng anh biết phân nặng nhẹ nhanh chậm, trong lòng luôn có nguyên tắc, thế nên xứng đáng giao phó. Hai là, sau khi công ty được Thịnh Thiên Vỹ tiếp quản thì lợi nhuận hàng năm tăng đều đều khiến các cổ đông cũng kiếm được đầy ụ, thế nên họ không quá quan tâm tới cách điều hành công ty của Thịnh Thiên Vỹ, cùng lắm chỉ nói ngoài miệng mà thôi.

Bắt đầu từ buổi sáng, sau ba cuộc họp trực tuyến liên tục đã tới hơn ba giờ chiều. Buổi họp trực tuyến cuối cùng là cùng một công ty con ở Anh. Sau khi kết thúc, vòng quanh trong đầu Thịnh Thiên Vỹ vẫn là thứ tiếng Anh nặng mùi bản địa của tổng giám đốc bộ phận quản lý thị trường. Thế giới cuối cùng cũng yên tĩnh trở lại, anh đứng thẳng người trước ô cửa sổ sát sàn, thoải mái thư giãn gân cốt, thủy tinh phản chiếu bóng hình cao lớn thẳng tắp, mang theo vài phần mệt mỏi.

Dưới chân đang trong giờ bận rộn, đèn đuôi xe rực đỏ như tụ thành cả một đại dương, nhấn chìm thành phố Bắc Kinh này.

Mười mấy phút sau, Thịnh Thiên Vỹ quay trở lại chỗ ngồi, sau khi suy nghĩ giây lát thì ấn nút handfree.

“Tổng giám đốc, có gì dặn dò ạ?”

“Trợ lý Hứa đâu?”

“Bộ phận thị trường năng lượng có mấy số liệu cần phải nộp lên, trợ lý Hứa đã chạy tới tầng 35, đích thân giám sát ạ.”

Cùng với việc tập đoàn Viễn Thăng mở rộng thị trường ra nước ngoài, các công ty con ở Thượng Hải, Bắc Kinh trở thành đầu mối chủ chốt để liên hệ giữa trong và ngoài nước, nhất là công ty con Bắc Kinh lại càng chủ chốt và quan trọng hơn cả. Vì thế, Thịnh Thiên Vỹ đã bỏ ra một tỷ để đấu giá tòa nhà vàng trên mảnh đất quý từng tác đất này, khi tòa nhà cao vút mọc lên, công ty con tại Bắc Kinh của Viễn Thăng cũng đã ‘chiêu binh mãi mã’ xong xuôi để chuẩn bị chuyển tới địa chỉ mới. Mấy năm nay Viễn Thịnh thu mua không ít công ty, cộng thêm việc sản nghiệp ngày một nhiều thêm, thế nên cả tòa nhà này đều là nơi làm việc của các nhân viên trong tập đoàn Viễn Thăng.

Vị trí phòng làm việc của Thịnh Thiên Vỹ nằm ở tầng cao nhất, một độ cao như chạm tới tận trời xanh.

“Thông báo cho cô ấy lập tức tới phòng làm việc của tôi.” Anh biết rõ sự thận trọng, tận tụy của cô, nhưng bây giờ còn việc quan trọng hơn công việc cần giải quyết.

Khoảng năm, sáu phút sau, Hứa Đồng gõ cửa đi vào.

Đúng lúc Thịnh Thiên Vỹ đang nhận điện thoại, thấy cô vào anh bèn giơ tay ra hiệu cho cô ngồi xuống trước rồi lại nói chuyện vui vẻ với đầu kia di động. Hứa Đồng không ngồi, từ đầu tới cuối vẫn đứng nghiêm túc. Mấy phút sau, thấy anh không có ý kết thúc cuộc điện thoại, cô đi tới phòng tiếp khách, ánh mắt dừng lại trên mấy món ăn trên bàn uống nước.

Toàn là những món tuyệt đẹp, màu sắc hương thơm mùi vị đủ cả, chỉ có điều để đã lâu nên hơi nguội lạnh.

Hứa Đồng lại đánh mắt về phía Thịnh Thiên Vỹ đứng gần đó. Cơ thể cao lớn đang nửa dựa nửa ngồi lên mép bàn làm việc, nhàn nhã thong dong, khi đối thoại dùng thứ tiếng Pháp lưu loát, nghe nội dung thì không liên quan tới tâm sự, chỉ liên quan tới việc làm ăn. Qua một thời gian tiếp xúc, Hứa Đồng phát hiện ra Thịnh Thiên Vỹ khi bàn chuyện làm ăn có cách thức của riêng mình. So với tác phong nghiêm nghị kín kẽ của Niên Bách Ngạn, Thịnh Thiên Vỹ nghiêng về việc giao thiệp, làm quen, trong lúc trò chuyện lại đang hạ gục đối thủ trong vô hình, trông thì có vẻ xa rời thể tục, có phần vô hại, thực chất đã sớm coi đối phương là miếng thịt trên chiếc đĩa của mình.

Ban đầu Hứa Đồng hoàn toàn không quen với phong cách làm việc của anh nhưng lâu dần cũng đã quen.

Chỉ có điều, trong suy nghĩ của cô, Thịnh Thiên Vỹ xét cho cùng vẫn là kiểu người coi kinh doanh như trò chơi, chưa bao giờ thấy anh mất ăn mất ngủ cho công việc, ví dụ như lúc này đây.

Trước khi tới, cô đã nghe thư ký bên bộ phận thư ký nói rồi, mới sáng sớm Thịnh Thiên Vỹ đã vội tới công ty hội họp, không những chưa ăn sáng, bữa trưa để trong phòng tiếp khách còn chưa động vào.

Hứa Đồng lẳng lặng ấn điện thoại tới phòng thư ký, rất nhanh, thư ký đã đi vào.

Thịnh Thiên Vỹ vẫn đang bị công việc bám riết không quá để ý tới động tĩnh bên phòng tiếp khách, chỉ thi thoảng liếc mắt qua đó, thấy thư ký ra ra vào vào cũng không để tâm. Khoảng hơn hai mươi phút sau, anh kết thúc cuộc điện thoại, để di động xuống bàn làm việc, thấy Hứa Đồng đang đứng ngay ngắn, nghiêm túc cách anh một khoảng bằng một cái bàn, anh không nhịn được cười nói: “Ngồi đi.”

Hứa Đồng không ngồi, giơ tay về phía phòng tiếp khách, điềm đạm nói một câu: “Tổng giám đốc, anh nên dùng bữa trước đi ạ.”

Thịnh Thiên Vỹ bỗng ngớ người ra.

“Nghe thư ký nói cả bữa sáng và bữa trưa anh đều chưa ăn.” Hứa Đồng vẫn giữ nguyên động tác: “Mời anh.”

Thịnh Thiên Vỹ dờ dẫm, nhìn cô rồi bước đến phòng tiếp khách, thấy các món ăn trên bàn đều nóng hổi, kinh ngạc nói: “Sao em có thể biến ra nhiều thứ thế này?”

“Là bữa sáng và bữa trưa phòng thư ký chuẩn bị cho anh, tại anh chưa động đũa mà thôi.” Hứa Đồng cảm thấy có phần bó tay.

Dĩ nhiên là Thịnh Thiên Vỹ không để ý, anh vẫn họp nãy giờ. Anh đi tới bên bàn uống nước, chạm vào từng chiếc đĩa, đều còn nóng hổi. Hứa Đồng ở bên cạnh giải thích: “Thức ăn nguội rồi, để tôi bảo thư ký hâm nóng lại.”

“Chúng ta có thể ra ngoài ăn.” Anh cười ha ha.

Hứa Đồng nghiêm túc đáp: “Anh là người đứng đầu tập đoàn, nên biết rõ sự nguy hại của lãng phí.”

“Chỉ là hai bữa ăn thôi mà.” Thịnh Thiên Vỹ không biết nên khóc hay cười.

Hứa Đồng không hơi đâu tranh cãi với anh, lãnh đạm nói: “Mời anh dùng bữa.”

“Bây giờ tôi không đói.”

“Anh cần phải ăn.” Hứa Đồng mặt sắt lạnh lùng rồi lại giơ tay nhìn giờ và nói: “Chưa đầy bốn tiếng nữa, anh đang ở Điều Ngự Đài bàn chuyện với chủ tịch Trương.” Mấy buổi tiệc kiểu này đa phần chỉ lo uống không lo ăn. Thịnh Thiên Vỹ là người phương Bắc, tính cách hào sảng, thích uống, tửu lượng lại khá. Kể cả là một người lặn lội từ bàn rượu mà ra như Niên Bách Ngạn cũng không phải đối thủ của anh.

Hứa Đồng suy tính chu toàn, một khi đã động vào rượu thì anh rất ít khi nhét thêm gì vào dạ dày. Cô từng được chứng kiến lịch sử thảm khốc khi Niên Bách Ngạn xuất hiện dạ dày, thế nên không muốn anh giẫm lên vết xe đổ.

Thịnh Thiên Vỹ không ngờ cô khẳng khái như vậy, há hốc miệng, một lát sau cười khó xử: “Hứa Đồng, em không cần làm công việc của bảo mẫu.”

“Tôi là trợ lý hành chính của anh, bảo đảm cho sức khỏe của anh cũng là chức trách của tôi.” Hứa Đồng không đổi sắc mặt.

“Nhưng mà...”

“Còn nữa.” Hứa Đồng khề ngắt lời anh: “Ban này tôi đã thông báo cho phòng thư ký, nếu lần sau còn để tình trạng anh đói bụng mà đồ ăn nguội ngắt xảy ra, tôi sẽ trực tiếp thông báo cho phòng tài vụ trừ tiền thưởng của phòng thư ký.”

Thịnh Thiên Vỹ ngớ người, lát sau lắp bắp nói: “Như thế... tàn nhẫn quá rồi thì phải?”

“Anh là chủ tịch, sức khỏe của anh dĩ nhiên cũng là tài sản của tập đoàn, phòng thư ký không chăm sóc chu đáo là thất trách, về lý dĩ nhiên phải bị trừ lương hoặc tiền thưởng.” Hứa Đồng khẽ nói: “Còn tôi, với tư cách là trợ lý hành chính đặc biệt, có quyền hành trực tiếp trong việc thưởng phạt nhân viên.”

Dĩ nhiên Thịnh Thiên Vỹ biết cô có quyền hành này, chỉ có điều mấy cô trợ lý trước của anh đều không rần như Hứa Đồng. Anh cười, sát lại gần cô: “Không cần nghiêm túc vậy chứ? Mấy cô bé ở phòng thư ký cũng vất vả lắm.”

Anh là một ông chủ hiền hòa, đây là chuyện từ trên xuống dưới tập đoàn Viễn Thăng không ai không biết, mà dĩ nhiên Hứa Đồng cũng biết rõ. Thịnh Thiên Vỹ có quá nhiều điểm khác biệt với Niên Bách Ngạn, ngoại trừ thủ đoạn làm ăn, cả trong cách cư xử với cấp dưới cũng khác. Niên Bách Ngạn thường phạt phân mình, thế nên nhân viên vừa kính vừa sợ. Thịnh Thiên Vỹ thì chỉ cần tâm trạng phấn khởi là sẽ tùy tiện thưởng cho cấp dưới. Thông thường, công ty có quy định rõ ràng về thời gian mà mức tiền thưởng, phúc lợi của các nhân viên trong tập đoàn Viễn Thăng vượt xa các công ty cùng ngành.

Sau khi tới công ty, lý do phát thưởng ngỡ ngàng nhất Hứa Đồng từng nghe đó là một hôm Thịnh Thiên Vỹ đọc được một tin nói có một du khách đi phượt làm một chuyến du lịch nghèo nói đi là đi, kết quả giữa đường đi nhờ xe, suýt nữa bị tài xế cưỡng hiếp. Thịnh Thiên Vỹ bắt đầu lo bò trắng răng, sợ nhân viên của mình, nhất là nhân viên nữ cũng gặp nạn khi đi phượt nên đã phát một số tiền thưởng cực lớn cho các bộ phận, hơn nữa còn văn minh quy định, muốn đi du lịch thì cứ thoải mái đi, tuyệt đối không được nảy sinh ý nghĩa du lịch nghèo. Anh tuyệt đối không cho phép nhân viên của Viễn Thăng vì thiếu tiền mà làm vậy.

Nghĩ cũng đủ biết, trên dưới trong Viễn Thăng điên cuồng cỡ nào.

Hứa Đồng cũng điên luôn, cô chưa từng thấy một người sếp nào ‘tùy hứng’ như vậy.

Thế nên lần này coi như cô cũng đã tìm được điểm yếu của anh, hắng giọng đáp: “Vậy tốt nhất sau này anh hãy ăn đúng bữa, nếu không anh có thương nhân viên cỡ nào cũng vô ích, tôi sẽ sử dụng quyền hành của mình, không nể tình chút nào đâu.”

Thịnh Thiên Vỹ thở dài, ấn hai tay lên vai cô: “Tôi có chuyện muốn nói với em.”

“Anh ăn trước đã.”

Vẻ mặt lạnh lùng vô cảm của cô đã khiến anh phải đầu hàng, giơ cao hai tay: “Được được được, tôi ăn trước.”

Nghe thấy vậy, Hứa Đồng bước lên, bày bát đĩa ra tề chỉnh, rút mấy tờ khăn giấy đặt bên cạnh rồi trải khăn trải bàn một cách đẹp đẽ. Thịnh Thiên Vỹ cầm đĩa bỗng cảm thấy anh ngồi còn cô đứng có phần kỳ lạ bèn mời cô cùng dùng bữa. Hứa Đồng chỉ lãnh đạm đáp: “Tôi đã ăn trưa rồi.”

“Để phụ nữ đứng nhìn chung quy cũng là không lịch sự.” Thịnh Thiên Vỹ cười nói.

Hứa Đồng lại nói: “Anh nên quen đi. Đây là công việc của tôi, quan trọng hơn anh nên sửa lại xưng hô. Ở công ty, tôi là nhân viên cấp dưới, không phân biệt giới tính.”

Thịnh Thiên Vỹ thở dài ngao ngán lắc đầu: “Niên Bách Ngạn đúng là hại người vô cùng, một cô gái đang yên đang lành mà chà đạp ra cái mức này.”

Hứa Đồng nghe thấy câu ấy cũng chỉ lặng im.

Cứ như vậy, dưới sự ép buộc tới lợi ích thực chất của các nhân viên một cách ‘lịch sự’ của Hứa Đồng, Thịnh Thiên Vỹ cũng ăn xong bữa trưa tới muộn. Hứa Đồng sai thư ký dọn dẹp rồi cung kính đứng trước mặt anh. Thịnh Thiên Vỹ thấy vậy lại thở dài, giơ tay định nắm tay cô, Hứa Đồng lập tức lùi ra sau theo phản xạ, anh bỗng vô huyệt.

Thịnh Thiên Vỹ nhất thời có chút ngượng ngập.

“Hứa Đồng, hình như em luôn né tránh tôi?” Khoảng thời gian này anh gần như cưỡng ép ‘xâm chiếm’ cuộc sống của cô, thậm chí còn từng chứng kiến những khi cô yếu đuối, bất lực nhưng mỗi lần tới công ty, chỉ cần khoác bộ trang phục công sở lên người, cô lập tức bày ra cái vẻ công tư phân minh. Điều này khiến anh có chút bối rối, nói thật là bên cạnh anh chưa từng có kiểu phụ nữ này.

Anh những tưởng mình đã đập tan những phòng bị của cô, dần dần công kích lý trí của cô nhưng thực tế là sự lý trí và điềm tĩnh của cô vượt xa trí tưởng tượng của anh.

“Anh hiểu lầm rồi.” Ngữ điệu của Hứa Đồng vẫn bình lặng. So với hình ảnh của cô khi bị dọa hết hồn hết vía ở khách sạn, hôm nay hoàn toàn như hai người khác biệt: “Anh tìm tôi có chuyện gì không ạ?”

“Tôi tìm em có việc đây, việc riêng.” Ngữ khí của Thịnh Thiên Vỹ hơi cứng rắn một chút, anh chỉ tay về phía sofa: “Tôi cần em ngồi xuống.”

Hứa Đồng nhìn anh, ung dung ngồi xuống chiếc sofa bên cạnh anh.

“Liên quan tới chuyện nhà vệ sinh trong khách sạn.” Anh phát hiện mình không hiểu được tâm tư của cô. Nếu cô chỉ muốn dùng cách này để thu hút sự chú ý của anh thì cô đã rất thành công rồi. Đối với anh mà nói, chưa từng có ngọn núi nào không thể chinh phục được, cô càng như một câu đố, anh lại càng hứng thú.

“Anh nói đi.” Hứa Đồng lãnh đạm đáp.

Thịnh Thiên Vỹ châm một điếu thuốc, tao nhã nhả ra một làn khói rồi nói: “Tôi đã xem qua CCTV, không phát hiện bất kỳ điểm nào đáng nghi vấn.”

Anh thức trắng quan sát tỉ mỉ CCTV, tài liệu từ sáng tới tối nhưng không thấy có người nào đáng nghi ra vào nhà vệ sinh nữ. Đương nhiên, trong nhà vệ sinh nữ thì không thể có camera. Anh sợ còn để sót manh mối nào đó, còn ra lệnh cho khách sạn tìm kiếm tài liệu mỗi vị khách xuất hiện trên hành lang nhà vệ sinh hôm đó, những khách có thể vào tầng nhà vệ sinh đó đều không thể từ ngoài vào mà đăng ký với nhân viên, hoặc là tới tham gia dạ tiệc, hoặc sống ngay trong khách sạn. Kết quả kiểm tra đi kiểm tra lại, không ai đáng nghi cả.

Nghe xong Hứa Đồng hỏi ngược lại: “Anh không tin tôi?”

“Tôi không có ý này.” Thịnh Thiên Vỹ giải thích với cô: “Tôi đang nghĩ có phải gần đây áp lực công việc của em quá lớn nên đã xuất hiện ảo giác không?”

Hứa Đồng yên lặng ngồi đó, không nói gì, như đang suy tư.

Thịnh Thiên Vỹ nhìn cô, trong đầu lại hiện lên dáng vẻ sợ đến tái nhợt mặt mày rồi bỏ nhào vào lòng anh của cô, trong tim bỗng dâng lên vài phần xúc động. Anh đứng dậy, rướn người về phía trước cô, nhẹ nhàng đặt hai tay lên vai cô, khẽ nói: “Thế này đi, em nghỉ ngơi mấy hôm, tôi đưa em đi đâu đó giải tỏa tâm trạng.”

Nhưng nét mặt của Hứa Đồng không có quá nhiều thay đổi. Cô lại đứng dậy, bả vai lập tức thoát khỏi tay anh.

“Có lẽ anh nói đúng, là ảo giác của tôi.”

Thịnh Thiên Vỹ ngăn người, anh còn tưởng cô sẽ cãi với anh tới cùng.

“Tổng giám đốc Thịnh, tôi không cần nghỉ ngơi, cảm ơn ý tốt của anh.” Thái độ của Hứa Đồng vừa lịch thiệp vừa xa cách.

“Hứa...”

“Tối nay anh có cần tôi đi theo không ạ?” Hứa Đồng quay lại chuyện công việc.

Thịnh Thiên Vỹ không nói gì, chỉ trầm mặc nhìn cô.

Cô không thúc giục, vẫn chờ đợi mệnh lệnh của anh.

Rất lấy sau, anh mới lên tiếng, cất giọng hơi trầm: “Nếu tôi ra lệnh tối nay em ngủ cùng tôi thì sao?”

Sự bình thản trong đôi mắt Hứa Đồng cuối cùng cũng đã xao động, cô sững sờ giây lát. Sự kinh ngạc trong khoảnh khắc ấy đã bị Thịnh Thiên Vỹ bắt được, khéo môi anh hơi cong lên, bổ sung một câu: “Ở bên tôi.”

Câu này không phải anh chưa từng nói thế nên cô phản ứng rất nhanh, điềm nhiên đáp: “Anh nói đùa rồi.”

Thịnh Thiên Vỹ chậm rãi bước lại gần cô, thấy cô có ý lùi ra sau anh giơ tay, bàn tay lớn giữ chặt bả vai cô, thấy hàng lông mày của cô rõ ràng hơi nhíu lại, anh khẽ nheo mắt, kéo cô lại gần mình, hạ thấp giọng: “Hứa Đồng, em biết tôi có thể làm quân nhân, cũng có thể thành tiểu nhân.”

“Phải.” Cô không nhìn vào mắt anh, ánh mắt nhìn ngang tới chiếc cà vạt của anh.

Mấy ngày nay anh chiếm giữ địa bàn của cô, hay ở lý nhà cô tới rất muộn mới đi. Nếu anh có ý muốn làm gì đó thì chỉ riêng sự chênh lệch giữa sức mạnh của nam nữ, cô đã thua rồi. Thế nên cô hiểu lời nói bóng gió của anh.

Với sự bình thản, kiềm chế này của cô, Thịnh Thiên Vỹ có phần bực bội. Anh nâng mặt cô lên, ép cô nhìn vào mình: “Rốt cuộc em đang nghĩ gì?”

“Tôi chẳng nghĩ gì cả.”

Anh nhíu mày, kiên nhẫn nói: “Liên quan tới vấn đề an toàn của em, tôi chưa bao giờ hàm hồ qua quýt.”

“Tôi rất cảm ơn tổng giám đốc Thịnh.”

Bàn tay nơi bả vai cô của Thịnh Thiên Vỹ siết mạnh. Ở trước mặt phụ nữ, trước giờ một người như anh luôn suôn sẻ, chưa bao giờ thất bại. Bất luận anh có làm gì cô cũng không nóng không lạnh như một khúc gỗ. Nhìn cô cung kính với anh nhưng thực chất là xa cách, cái cảm giác không nắm bắt được này khiến anh cực kỳ chán ghét.

Nghĩ vậy, anh thẳng thừng cúi đầu xuống, cưỡng ép hôn lên môi cô.

Bả vai của người con gái trong lòng chợt run lên. Anh cảm nhận được rõ ràng, nhân lúc cô ngơ ngẩn, anh mạnh mẽ tách hàm răng của cô ra.

Một giây sau, anh bị Hứa Đồng đẩy ra, xem ra cô đã dùng hết sức lực của mình.

Thịnh Thiên Vỹ mỉm cười nhìn cô, chờ đợi một màn quả trách như sấm chớp cuồng phong của cô hoặc cũng là một sắc mặt phẫn nộ. Vì hơi thở của cô gấp gáp, sắc mặt hơi đỏ hồng, rõ ràng có sự thay đổi trong cảm xúc. Nhưng điều khiến anh thất vọng là hơi thở của cô nhanh chóng trở lại bình thường, cô đang kìm chế, rõ ràng đang kìm chế.

“Tổng giám đốc, mong anh tự trọng.”

Lại là một câu nói nhẹ nhàng như không nhưng làm Thịnh Thiên Vỹ tức hộc máu.

“Không còn việc gì khác thì tôi ra ngoài làm việc đây.” Hứa Đồng hơi cúi đầu chào anh rồi quay người đi ra.

Giây phút cánh cửa phòng làm việc bị đóng lại, Thịnh Thiên Vỹ cuộn tay lại nắm mạnh xuống ghế sofa.

Đáng chết!

Người con gái này rốt cuộc đang nghĩ cái gì?

Còn bên ngoài phòng làm việc, sau khi đóng cửa, Hứa Đồng bắt lực đứng dựa vào tường, giơ tay lên, nắm chặt tay vào rồi mới từ từ buông ra. Trong lòng bàn tay ngoài mồ hôi còn có một vết móng tay rất sâu. Chỉ có mình cô mới tin rằng cảnh tượng trong nhà vệ sinh không phải ảo giác, rồi gỗ đèn xanh là thực sự tồn tại, sự thật đúng là có người muốn giết cô, bài đồng dao đó cũng thực sự tồn tại. Nhưng Thịnh Thiên Vỹ lại buông một câu: Không phát hiện điểm nào đáng nghi? Dù cô có tranh cãi, điên cuồng thêm nữa cũng vô ích, vì cô đã tin chắc chắn rằng chuyện này có liên quan tới anh.

Cánh môi vẫn còn hơi nóng, có chút nhói đau, là mấy sợi râu mới nhú dưới cằm anh cọ vào cô.

Cô giơ tay lên chạm vào môi mình, có mùi hương của anh, còn có mùi thuốc lá nhạt nhòa.

Nhớ lại cảnh tượng vừa nãy, trái tim bỗng đập thành thịch dữ dội.

Không, cô không được suy nghĩ quá nhiều.

Thượng Hải.

Cố Sơ rón ra rón rén đi tới trước cửa phòng ngủ, mở hé một khe nhỏ rồi thò đầu vào trong. Bên trong vẫn tối thui, không có ngoại lệ, tấm rèm cửa nặng nề đã che chặt mọi ánh sáng. Lục Bắc Thần nằm trên giường, anh vừa tắm qua, trên người chỉ mặc độc chiếc quần ngủ, nửa người trên để trần, những cơ bắp săn chắc, thuôn gọn lộ ra ngoài một cách khoa trương.

Trước nay anh ngủ vẫn rất yên tĩnh, hơi thở không thô lỗ, cũng không ngáy như mọi người. Một mình anh khi nằm nghỉ đa phần là nằm thẳng, nằm nghiêng thường là khi ôm cô ngủ.

Cô bước nhẹ nhàng, rồi như một con mèo con ngồi xuống bên cạnh giường.

Trong bóng tối không nghe thấy tiếng thở của anh.

Cố Sơ len lén giơ tay ra trước, dùng ngón trỏ thăm dò hơi thở của anh, thật ra có mấy lần cô tưởng anh đã chết rồi. Bố cô lúc ngủ thường ngáy rất to, thế nên trước giờ cô luôn cho rằng đàn ông mới ngáy mới là ngủ say. Lục Bắc Thần là người đàn ông thứ hai nằm ngủ say bên cạnh cô, cho dù trước đây từng có Bắc Thâm cũng chỉ là buổi tối trong căn lều đó nhưng theo như anh nói, anh đã đuổi muỗi cho cô cả đêm..

Vừa rút ngón trỏ ra bỗng cô nghe thấy người đàn ông trên giường uể oải nói một câu: “Yên tâm đi, bất luận dùng cách thức gì, anh cũng bảo đảm sẽ chết sau em.”

Cố Sơ giật nảy mình, đứng bật dậy theo phản xạ.

Người đàn ông trên giường nằm im không nhúc nhích nhưng một câu nói đã vạch trần việc anh chưa ngủ. Cố Sơ lại ghé sát tới trước, chống hai tay lên mặt, nín thở hỏi: “Khi nào anh mới dậy được?”

“Có việc gì sao?”

“À...” Cô liếm môi: “Chẳng phải anh nói sẽ anh dạy em cách khôi phục diện mạo sao?”

“Gấp gì chứ?”

“Là La Trì gấp, anh xem lúc hộp buổi sáng, miệng anh ấy sắp bốc cháy tới nơi rồi đấy.”

Lục Bắc Thần lờ cô đi.

Thấy anh không lên tiếng, Cố Sơ dĩ nhiên cũng sốt ruột nhưng chuyện này cô lại ngại thúc giục anh, ngẫm nghĩ bèn sát lại gần anh thêm chút nữa: “Hay là anh nói cho em biết một số nội dung chủ yếu trước, em về phòng thực nghiệm tự mày mò.”

“Em chưa đủ khả năng.” Lục Bắc Thần lật người.

“Chưa đủ khả năng mới phải rèn luyện từ từ chứ.” Cô bò qua người anh, sang phía bên kia, nói vào mặt anh.

Lục Bắc Thần lại quay qua bên kia, vẫn là không để ý tới cô.

“Aiya, anh đừng nhỏ mọn vậy, thời buổi này không dạy được học trò, thầy cô chết đói đó.” Cố Sơ một lần nữa bò sang phía bên này.

Lục Bắc Thần thẳng thừng nằm thẳng ra.

Cố Sơ bò lên, ghé sát vào mặt anh: “Aiya, giáo sư Lục! Anh đẹp trai quá!”

Cuối cùng anh cũng lĩnh giáo được khả năng ‘hành hạ’ của cô, đành mở mắt ra. Cố Sơ thấy anh mở mắt lập tức phấn khích, đôi mắt tròn sáng lấp lánh trong bóng tối. Cô nâng mặt anh lên, tiếp tục cố gắng: “Đã bảo là không được nuốt lời rồi. Anh bảo sẽ dạy em mà. Đàn ông, lại còn là đàn ông đẹp trai, nói lời là nhất định phải giữ lời.”

“Em muốn học thật sao?” Anh không giận, hình như còn hơi buồn cười vì cô.

Cố Sơ gật đầu lia lịa như đập tới.

Lục Bắc Thần gác cánh tay sang một bên: “Ngủ với anh.”

“Á?”

“Muốn học thì ngủ với anh.” Giọng nói của anh uể oải đầy gợi cảm.

“Em không buồn ngủ.” Cô cảm thấy về nhà cùng anh đã là tận tình tận nghĩa lắm rồi. Bây giờ vòng quanh đầu cô chỉ có phòng thực nghiệm, nhất là gian phòng nghỉ đó.

Lục Bắc Thần hơi nhường mảy, quay người lại: “Vậy thì thôi, em đừng hòng được học gì hết.”

“Đừng đừng đừng.” Cố Sơ phản ứng cực nhanh lẹ, xoay người nhanh như chớp, ôm anh vào lòng: “Nghỉ bụng ngủ trưa một giấc cũng tốt.”

Rồi cô giơ tay vỗ vỗ vai anh: “Ngủ đi, ngủ đi, ngủ dậy rồi làm việc chăm chỉ nhé.”

Ai dè, cách ‘dỗ trẻ con’ của cô hoàn toàn không đạt được hiệu quả. Một giây sau Lục Bắc Thần lật người dậy, hoàn toàn dè cô xuống dưới người mình.

“Không phải anh muốn ngủ sao?” Cô chống hai tay lên ngực anh.

Lục Bắc Thần áp mặt xuống: “Đúng rồi, thì ‘ngủ’”

~Hết chương 216

~*Lảm nhảm: 6000 chữ gộp thành một chương :)

“Trong sách nói đàn ông mà xuống giường là sẽ lập tức trở mặt quyết nợ.”

“Vì sao anh lại bị thương?”

“Anh bảo em không được vào đó ở là không được vào đó ở.”

217. Chương 217: Lời Cảnh Cáo Của Anh

Trong lòng anh, anh có coi cô là bạn gái không? Hơi thở của người đàn ông từ sự ám áp sẵn có dần trở nên nóng hổi, khi phả vào khoe mắt đầu mày lại khiến Cố Sơ ngứa ngáy, có mùi hương sạch sẽ trên người anh nhưng nhiều hơn cả là một sự nồng đậm, mãnh liệt. Đối với Cố Sơ, một con người như vậy của anh vừa nhiệt tình lại vừa khó chới từ, như chất độc, một chất độc ma mị, nếm qua thì say, uống nhiều thì chết.

Trong bóng tối, ánh mắt Lục Bắc Thần tối đen như biển lớn, không thể nhìn thấy tận cùng, cô sẽ lạc lối, bị cái nhìn chăm chú và sự gợi cảm thâm trầm này của anh mời gọi. Ánh mắt anh, giọng nói trầm ấm của anh cùng một cơ thể căng tràn đều đang bộc phát nhu cầu trực tiếp nhất với cô. Cô hiểu ý của anh, tận sâu đáy lòng nảy sinh một tình cảm khó mà diễn tả, xao động và hòa quyện.

Được một người đàn ông xuất sắc như vậy quyến luyến nghĩ thôi cũng đã thấy là một chuyện hạnh phúc, cho dù giờ phút này đây thứ anh lưu luyến chỉ là một dự vọng tình cảm.

Mặc dù đã có nhiều lúc tiếp xúc thân thể nhưng Cố Sơ vẫn còn ngượng. Cô bịt chặt miệng anh, cười đáng yêu: “Không được, anh đang lợi dụng lúc người ta khó khăn.”

“Sửa lại, anh đang ‘mượn gió bẻ măng’.” Lục Bắc Thần áp mặt xuống.

“Đừng.” Cố Sơ dùng sức chặn mặt anh lại, không định để anh muốn làm gì thì làm.

Nhưng tiếc là sức cô không bằng được đàn ông.

Anh thẳng thừng kẹp ngược hai cánh tay cô lên đỉnh đầu, gương mặt tuần tú hạ thấp, bờ môi mỏng áp vào vành tai cô, mơn man: “Anh muốn.”

Bàn tay lớn đưa ra dấn vào lớp áo mỏng manh rồi luồn vào trong.

Cô cảm nhận được sự ám áp nơi đầu ngón tay anh, nóng hầm hập, men dần từng chút, từng chút theo da thịt cô, làm tan chảy từng lỗ chân lông. Sau đó, hơi thở của cô bắt giắc trở nên gấp gáp, cảm nhận được rõ ràng cơ thể đang dần dần được thiêu đốt, như một ngọn núi lửa chờ phun trào.

Qua mấy lần, Cố Sơ biết rõ nhu cầu mãnh liệt của anh trong phương diện này. Trước nay anh chưa từng che giấu khao khát đối với cô, mà mỗi lần anh đều mang tới cho cô một lần hưởng thụ ái tình dài lâu mà

cuồng nhiệt. Chắc chắn cô đã bị anh dạy hư rồi thế nên mới không có cách nào kháng cự nhiệt độ của cơ thể này mà đắm chìm trong vòng ôm rộng lớn của anh, như một con thuyền nhỏ ngã nghiêng giữa biển lớn rồi cũng bị sóng cả nuốt sạch, nhưng một khi đã được nếm trải dư vị này, cô sẽ trở nên tham lam.

“Anh nói lời không giữ lời.” Cô lên án nhưng thanh âm lại như một chú mèo con, yếu ớt đến mềm nhũn.

Lục Bắc Thần gặm cắn môi cô từng tý một, vừa như tham lam vừa như chọc ghẹo nhưng phần nhiều giống như một ông chú lấy một chiếc kẹo mút ra dỗ dành bé gái. Anh nói: “Ngoan ngoan cho anh trước.”

“Vậy khi nào anh dạy em?” Cô không ngăn được hơi thở anh dồn nén, trái tim không ngừng sôi sục.

“Xong việc này.” Lục Bắc Thần cất giọng trầm thấp.

“Trong sách nói đàn ông cứ xuống giường là trở mặt, quỵt nợ.” Cố Sơ cảm nhận được khí thế bùng bùng đợi sẵn của anh, cố ý trêu anh.

“Nhiều lời.” Lục Bắc Thần thẳng thừng kéo váy của cô ra.

“Lưu manh!” Cố Sơ cười đùa.

Rất nhanh, tiếng cười hóa thành tiếng ư hừ khe khẽ, rồi sau đó là những tiếng ngậm nga không thể kiềm chế...

Sau một màn hoan tình, người đàn ông thỏa mãn, người phụ nữ mệt mỏi.

Dưới giường, quần áo vứt lấn lóc.

Cố Sơ nằm bò trên người Lục Bắc Thần, trán lấm tấm mồ hôi, gương mặt ửng hồng, mái tóc đen nhánh bị mồ hôi thấm ướt, xõa xuống rối bù. Cô nằm im không nhúc nhích, áp mặt lên ngực anh, hơi thở vẫn còn hơi dồn dập, bên tai là những nhịp tim của người đàn ông, từng tiếng từng tiếng mạnh mẽ va đập.

Cô hơi buồn ngủ.

Hơi thở của Lục Bắc Thần đang từ từ được khôi phục lại, ngón tay gầy quăn luyến đan vào tóc cô, nhẹ nhàng quấn vào tóc, bàn tay kia vỗ vỗ lưng cô, thưởng thức những đường cong yêu kiều và làn da trắng mịn màng.

Mặc dù ‘trận chiến’ đã thắng lợi vẻ vang nhưng anh vẫn còn ở lại trong người cô.

Rất sâu để cảm nhận những run rẩy còn sót lại.

“Mệt à?” Anh lên tiếng hỏi, giọng nói khàn khàn, uể oải rất dễ nghe.

Cố Sơ không còn sức nói chuyện, chỉ khẽ gật đầu.

Một tiếng cười khẽ bật ra từ cổ họng anh.

Cô nhắm mắt lại, cảm nhận huyết thái dương còn đang giật giật, từng cái từng cái như nhịp tiết tấu của anh.

Cứ như vậy, Lục Bắc Thần ôm cô rất lâu, mặc cho cô bám lấy anh như một con rái cá. Hai người đều không nói gì, trong không khí còn văng vẳng mùi mồ hôi và cơ thể khi dính chặt lấy nhau.

Người cô vẫn còn nóng rực.

Một lúc sau cô mới kháng nghị: “Anh ra đi chứ.”

Lục Bắc Thần cười khê: “Em ở trên anh cơ mà.”

Cố Sơ hơi ngẩng đầu lên, cắn một nhát vào ngực anh. Anh không né không tránh, ngược lại theo đà húc vào cô một cái. Cô lập tức không cắn nữa, ngoan ngoãn nằm sấp trở lại, sợ ngọn lửa trong anh bùng cháy lần nữa.

“Lúc này mà chọn cách trả thù thì người thiệt thòi chỉ có bản thân thôi.” Lục Bắc Thần hài lòng khi cô thức thời biết ngoan ngoãn trở lại.

Cố Sơ lườm anh sau đó ngồi dậy, chiếc chăn trượt từ bả vai xuống. Lục Bắc Thần nhìn từ trên xuống dưới, không còn sót chỗ nào trên cơ thể không mảnh vải của người con gái, rồi nở một nụ cười gian manh. Cô vốn định tính sổ với anh nhưng vừa nhìn thấy ánh mắt này của anh cô mới chợt nhớ ra mình chưa mặc quần áo, lập tức nằm xuống.

Như vậy càng khiến Lục Bắc Thần thở một hơi sáng khoái.

Khoảng thời gian bình dị mà mãnh liệt tình, nếu được, cô rất muốn dừng lại giây phút này.

Khi anh giơ tay khẽ vuốt ve cô, cô bèn nhớ ra vết sẹo của anh, bờ ngoằn ngoèo trên xương bả vai bên phải, nổi bật tới kinh người. Thế nên khi anh giơ tay lên lần nữa cô bèn vượt qua cánh tay anh.

“Sao vậy?” Anh hỏi.

Cố Sơ nằm trên người anh, nhẹ nhàng ôm lấy anh, ngón tay cũng nhân tiện sờ lên vết sẹo của anh.

Anh bỗng cười, muốn kéo tay cô ra.

Lần này cô không làm theo ý anh, ngón tay phủ lên vết sẹo của anh, cảm nhận sự dữ dằn của nó. Đây là việc cô vẫn luôn muốn làm, muốn được cảm nhận xem nó đã làm rách bờ vai trắng kiện của anh như thế nào. Ban đầu cô không dám, về sau mỗi lần ở Thượng Hải cô đều muốn chạm vào nó nhưng mỗi khi ngón tay cô vừa chạm vào, anh lập tức giữ chặt cổ tay cô, ngay sau đó cô lập tức chìm đắm trong phong ba bão táp anh mang tới.

Thế nên hôm nay cô trở nên cực kỳ kiên quyết.

“Sơ Sơ.” Lục Bắc Thần có vẻ khó xử.

Dưới ngón tay là vết sẹo lồi lên, trái tim cô lập tức nhói đau.

Nỗi đau ấy tới dữ dội, cuộn trào, là nỗi đau cứa vào da thịt, giống như khi bố mẹ rời xa năm xưa vậy.

“Vì sao anh lại bị thương?” Cô khản giọng hỏi.

“Không có gì.” Lục Bắc Thần từ đầu tới cuối vẫn nắm cổ tay cô, rồi đưa tới bên môi hôn khẽ, đáp một cách qua quýt.

Cố Sơ ngược mắt nhìn anh, trong lòng hiểu rõ anh vẫn không muốn cô chạm vào. Cô khẽ hỏi: “Anh bị thương khi làm việc ư?”

Anh càng trốn tránh, cô lại càng muốn biết.

Nhưng lý do cô có thể nghĩ tới là bị thương vì công việc. La Trì cũng từng nói thật ra Lục Bắc Thần vẫn luôn lướt đi trên lưỡi dao, công việc này hoàn toàn mang tính mạng ra mạo hiểm.

Lục Bắc Thần vẫn im lặng nhìn cô.

Cô và anh nhìn thẳng vào mắt nhau, hy vọng có thể có được đáp án.

Một lúc sau, anh mới hơi nhếch môi, nét mặt có phần ôn hòa hơn, kéo cô nằm xuống rồi thì thầm: “Đã qua rồi.”

Anh giống như vừa đưa ra một đáp án lại vừa như trả lời cho xong.

Cố Sơ hiểu anh không định giải thích với cô.

Vì sao anh giấu giếm không nói? Vì nghĩ cô sẽ sợ ư?

“Nhưng mà...”

“Được rồi.” Lục Bắc Thần ngắt ngang suy nghĩ muốn tiếp tục căn vặn của cô, đầu mày nhuốm một chút nghiêm nghị.

Cố Sơ nhìn thấy rất rõ, cũng nghe thấy rất rõ, bả vai mảnh khảnh hơi rụt lại, rõ ràng ban nãy anh không hề nhăn nheo.

Có lẽ cảm nhận được cơ thể cô căng ra, Lục Bắc Thần kéo đầu cô xuống, hôn lên trán cô, ngữ khí trở lại bình thường: “Anh nói rồi, tất cả đều đã qua.”

Thôi được, cô không dám hỏi nữa.

Cũng không thể dí dao vào cổ để bắt anh nói được, phải không. Với tính cách của anh e là cho dù có làm vậy, anh đã không muốn nói cô cũng không có được đáp án.

Cô lặng lẽ nằm trong lòng anh, mà anh cũng không lên tiếng nữa.

Bầu không khí có phần bí bách, không thể nói rõ, tóm lại có chút ngột ngạt.

Rất lâu sau, cô nói: “Em muốn quay lại phòng thực nghiệm.”

“Em còn sức không?” Lục Bắc Thần đùa.

Cổ Sơ đỏ mặt, ngược mắt nhìn anh, nói bừa một câu: “Sau này em sẽ ở trong phòng thực nghiệm, như vậy sẽ không bị anh bắt nạt nữa.”

Vấn đề vết sẹo nói chuyện không hợp nhau, cô bèn đổi đề tài. Thật ra chuyện phòng thực nghiệm cô vẫn luôn muốn hỏi, rồi cả căn phòng nghỉ của anh nữa, tất cả mọi đồ đạc bên trong đều thuộc về cô. Người khác không biết, chỉ có cô rõ nhất, khi tỉnh lại trong khung cảnh quá khứ ấy, cô đã chấn động đường nào.

“Em ở trong phòng thực nghiệm?” Lục Bắc Thần chê cười: “Không sợ mấy mảnh xác vụn ấy sao?”

Cổ Sơ cậy anh đang cười bèn nói: “Không sợ, cùng lắm thì em vào phòng nghỉ ở, ở đó vốn dĩ là địa bàn của em.”

Sau đó, cô một lần nữa nhận ra tâm trạng Lục Bắc Thần thay đổi.

Nụ cười tắt ngấm nơi khóe môi anh. Khi lên tiếng, giọng anh hơi cứng rắn: “Em không được vào đó ở.”

“Vì sao?”

“Không vì sao cả.” Lần này anh gần như ngang ngược mặc dù giọng nói vẫn hơi trầm: “Anh bảo em không được vào ở là không được vào.”

Cổ Sơ trừng mắt nhìn anh: “Nhưng tối qua em đã ở đó.”

“Chỉ một lần đó thôi.”

Câu trả lời này cũng giống câu trả lời trước, đều không khiến cô thỏa mãn. Cô cắn môi, nhú mày: “Nếu anh không muốn em vào đó ở vậy thì ngay từ đầu đừng nên để em biết.”

Cầm cô bị anh nắm lấy: “Con gái biết nghe lời mới khiến người yêu quý, biết không?”

Cổ Sơ ngẩn người.

Ánh mắt anh ban nãy vừa sắc bén vừa giá lạnh, không giống như anh vẫn luôn cưng chiều cô. Ngay cả ngữ khí của anh cũng trở nên xa lạ. Cô thừa nhận, mình có chút tổn thương.

Cô xoay người lại, nằm nghiêng sang một bên, trong đầu vẫn còn văng vẳng lời cảnh cáo của anh: Con gái biết nghe lời mới khiến người yêu quý.

Trong lòng anh, anh có coi cô là bạn gái không?

Nếu như cô quan trọng sao anh lại nói câu này?

Cổ họng có chút tắc nghẹn, trong lòng bực bội, đồng thời lại hoang mang.

Nếu như...

Cô chỉ nghĩ nếu như thôi, một khi anh thật sự có mục đích khác...

Không, cô không dám nghĩ nữa...

218. Chương 218: Một Người Là Mực Đen, Một Người Là Giấy Trắng

Cố Sơ nghe thấy tiếng trái tim vỡ vụn, giòn tan, những vụn nhỏ bắn ra lại găm thẳng vào huyết quản, máu chảy đầm đìa, bi thương cũng như dòng sông trào ngược. Gặp phải tình yêu, con người ta sẽ trở nên hoang mang bất an.

Từ sau khi ở cùng với Lục Bắc Thần, cảm giác lo lắng này của Cố Sơ lại càng sâu đậm hơn. Đa phần trong mọi tình huống, Lục Bắc Thần đều nuông chiều cô, kiên nhẫn để mặc một số suy nghĩ và hành động trẻ con của cô, nhưng cô biết anh cũng có nguyên tắc và giới hạn của mình, thế nên chỉ cần anh nhíu mày là cô sẽ e dè, thận trọng.

Dưới quầng sáng của anh, cô có thể làm gì tùy thích nhưng cũng lại không thể tùy tiện khi ngược nhìn lên vầng sáng ấy.

Điều này không đúng.

Cô không nên có cảm giác sợ hãi anh.

Giống như đối với Bắc Thần trước đây, xuất sắc như anh ấy nhưng cô vẫn có khả năng và tự tin để đứng ngang hàng với anh ấy.

Nhưng đối mặt với Lục Bắc Thần, cô lại không thể.

Yêu đương không nên như vậy, nhất là khi cô và anh còn có một quan hệ thể xác thân mật hơn.

Nam nữ khi yêu chẳng phải nên nô đùa, nghịch ngợm, chia sẻ mọi điều sao? Vì sao cho dù anh và cô ở gần nhau đến vậy, gần tới mức độ cơ thể đã ôm trọn lấy nhau, chan hòa làm một, cô vẫn không thể nhìn thấu tâm tư của anh?

Mái tóc dài che đi quá nửa gương mặt cô, mọi suy nghĩ được giấu phía sau hàng mi dài. Cố Sơ hơi ầm ỨC, đan sát sao ngón tay vào nhau, hình như tất cả đều trở nên khác biệt. Khi ở Hạ Môn, những lời Lâm Gia Duyệt nói khiến cô hoàn toàn tin tưởng anh, mọi việc làm của anh rõ ràng đều chứng tỏ anh yêu cô, không phải sao? Anh ăn cam vì cô, hủy bỏ hôn ước cùng Lâm Gia Duyệt vì cô, có thể đuổi theo tới tận Hạ Môn vì cô, tất cả những việc này đều nói rằng anh quan tâm tới cô, đúng không?

Nhưng mà...

Nếu tất cả chỉ là suy đoán của Lâm Gia Duyệt thì sao?

Hoặc giả cô chỉ tự mình đa tình?

Nếu cô thật sự sống ở trong trái tim anh, vì sao bây giờ vẫn còn hoang mang đến vậy?

Trên bờ biển Hạ Môn, anh chỉ tay vào lồng ngực cô và nói: Nếu anh có thể được sống trong đây. Thế nên, anh đã bước vào rồi. Nhưng anh không công bằng, cô để anh bước vào đó, còn anh thì sao? Lại nhốt cô ở ngoài. Anh nói, anh không mong chờ quá nhiều đối với tình yêu nhưng một khi nó tới anh sẽ không buông tay. Cô hỏi anh: Anh có yêu em thật không? Câu trả lời của anh là: Trong cuộc đời em chỉ có mình anh, Lục Bắc Thần.

Phải, anh có nhắc tới những từ ngữ yêu thương nhưng chưa từng nói rõ ràng một câu rằng: Cố Sơ, anh yêu em.

Cô càng nghĩ càng thấy bi thương và lạnh lẽo. Hóa ra cô lại nhớ từng lời anh nói.

Lục Bắc Thần vòng tay từ đằng sau, muốn xoay cô lại.

Cô hờn dỗi, ra sức gạt tay anh ra.

Tay anh khựng lại giây lát, hơi ngáp ngừng rồi kiên nhẫn dỗ dành: “Ngoan nào, quay lại đây.” Dứt lời, một bàn tay lớn phủ lên bả vai cô.

Ngón tay anh đặt lên vai cô, cô cảm nhận được nó hơi lạnh.

Cứ như vậy, anh chờ người khoảng hơn nửa phút mới khẽ thở dài, đổi thành ôm cô vào lòng, lồng ngực áp sát sống lưng mỏng manh của cô, hỏi nhỏ: “Giận đấy à?”

Cô không nói nhưng lại vì vòng tay ấm áp của anh mà cõi lòng giá lạnh.

Phụ nữ chung quy vẫn là loài động vật cảm tính, một khi hoang mang với tình yêu sẽ trong đầu sẽ tưởng tượng ra trăm vạn điều kỳ lạ. Sự lạnh lùng chuyển qua dịu dàng của Lục Bắc Thần khiến cô nảy sinh nghi ngờ. Anh càng dịu dàng, cô càng lo âu, điều này bắt nguồn từ việc cô muốn tìm hiểu toàn bộ suy nghĩ của anh, gấp gáp muốn tìm tòi thế giới của anh.

Nhưng rõ ràng anh đang đẩy cô ra ngoài, chỉ dỗ dành như yêu chiều thú cưng.

Cô khẽ lắc đầu, giận thì sao chứ? Lẽ nào anh có thể mở cánh cửa trái tim cho cô?

Bàn tay Lục Bắc Thần mơn man, lòng bàn tay lại nóng rẫy.

Không hiểu vì sao, cô bỗng muốn khóc.

Nắm lấy tay anh, lát sau cô khẽ hỏi: “Nếu cả hai câu hỏi trước em đều không cần biết nguyên nhân, vậy thì câu hỏi cuối cùng em muốn có được đáp án.”

Lục Bắc Thần nói: “Câu hỏi gì?”

Cô hỏi: “Trước đây anh từng có bạn gái chưa?”

Từ trước tới nay, ngoại trừ Bắc Thần ra, anh rất ít nói về chuyện của mình, ví dụ những chuyện anh từng trải qua hay những chuyện tình trước đây của anh. Một người đàn ông đã ba mươi mấy tuổi, tuần tú khôi ngô, sự nghiệp thành đạt, sao có thể nói bên cạnh không xuất hiện phụ nữ? Lời Lâm Gia Duyệt khiến cô muốn tin, cô càng tin những lời lúc trước anh nói. Anh nói anh biết cô đã rất lâu rồi. Biết lâu rồi thì đã sao? Điều này có thể chứng tỏ anh chưa từng yêu ư? Cô muốn tin rằng anh chung tình nhưng hôm nay chỉ vì dò xét hai câu hỏi, cô đã cảm thấy mình hoàn toàn không hiểu người đàn ông này.

Người đàn ông phía sau im lặng.

Trái tim cô dần dần rút xuống.

Lát sau, cô nghe thấy anh nói: “Từng có.”

Cổ Sơ nghe thấy tiếng trái tim vỡ vụn, giòn tan, những vụn nhỏ bắn ra lại găm thẳng vào huyết quản, máu chảy đầm đìa, bi thương cũng như dòng sông trào ngược.

“Là bạn gái ư?” Cô có phần không cam tâm.

Trên đỉnh đầu vang lên giọng nói người đàn ông: “Phải.”

Giống như có một lưỡi dao rạch qua cơ thể.

Cô không hỏi anh có người phụ nữ nào khác không mà hỏi bạn gái. Nếu như anh có phụ nữ thì có thể hiểu được. Nhưng anh từng có bạn gái...

“Anh...” Yêu cô ấy chứ?

Ba chữ cuối cùng vẫn chần chừ không thể thốt ra, chỉ nói được một chữ ‘anh’ duy nhất, thanh âm không sao bật ra khỏi cổ họng được. Nếu không yêu sao có thể thừa nhận đối phương là bạn gái của mình?

Cô không tức giận, cũng không đổ kỵ, chỉ sợ rằng một mặt thâm tình nhất của anh chưa từng dành cho cô.

Cô càng muốn biết liệu anh có giấu giếm người con gái đó như thế này hay không?

Nhưng cô không thể hỏi nữa.

Nếu còn lên tiếng, Cổ Sơ chỉ sợ nước mắt sẽ rơi.

Cánh tay ôm cô dần dần buông lơi, một nụ hôn nhẹ miên man từ sau gáy cô trượt dọc xuống, người đàn ông phía sau một lần nữa si mê cơ thể cô. Khi anh gằn sát cô, cô cảm thấy khao khát của anh lại thức tỉnh.

Cô né tránh.

Nhưng anh càng áp sát, cánh tay rắn chắc khóa chặt lấy cô khiến không thể trốn thoát.

“Em không muốn nữa.” Cố Sơ hất tay anh ra.

Một giây sau, cô bị anh đè sấp xuống giường, cả tấm lưng trần đối diện với anh.

“Anh coi em là gì chứ?” Hai cánh tay đang giãy giụa của cô một lần nữa bị anh túm chặt, bẻ quặt sau lưng, khiến cô tức giận.

“Em nói xem anh coi em là gì?” Lục Bắc Thần một tay vòng qua eo cô, cả cơ thể cao lớn đè xuống.

Chậm rãi nhưng không chút do dự.

Cô kêu lên, ngẩng đầu chịu đựng nỗi đau, lệ đọng đầy đôi mắt.

Lục Bắc Thần buông tay ra, nâng cao gương mặt cô lên, hôn lên môi chặn mọi tiếng hét của cô, đồng thời tiến sâu vào.

Giống như có ý trừng phạt hơn.

So với sự mãnh liệt ban này, lần này anh gần như có ý dùng sức vò nát cô vào cơ thể mình.

Càng lúc cô càng khó chống đỡ, cả người như một chiếc cung bị kéo căng tới tối đa.

Thấy khóe mắt cô ươn ướt, đáy mắt Lục Bắc Thần càng tối đi, anh khẽ ra lệnh bên tai cô: “Sau này không được phép giận đối anh.”

Hết con sóng mạnh mẽ này tới con sóng dữ dội khác, anh nghiền nát cơ thể cô như bàn xay nghiền đậu nành, ép lấy tinh cốt, khiến cho những kiêu hãnh rã rời, tan tác.

Nước mắt lăn xuống, thấm vào mái tóc dài.

Mái tóc cô tản ra khắp nơi theo sự ngông cuồng của anh...

“Sau đó thì sao? Anh ấy có nói lý do chia tay người bạn gái cũ không?” Trong quán café, Tiêu Tiểu Tiêu bê một cốc mocha to, đầu mày nhíu chặt hỏi Cố Sơ.

Tối đó cô ở lại trên giường Lục Bắc Thần, anh đòi hỏi như phát điên, thời gian dài hơn mọi lần trước. Cô không hiểu suy nghĩ của anh, càng không còn sức để hiểu nữa, chỉ biết mình đã lỡ lời khiến anh không vui. Cô bị anh rút cạn mọi sức lực, ngủ tới tận sáng hôm sau. Lục Bắc Thần không còn ở nhà, có lẽ là tới phòng thực nghiệm, chỉ để lại cho cô một mảnh giấy: Trong tủ lạnh có thức ăn, ở nhà cố gắng nghỉ ngơi, đợi anh.

Cô không tới phòng thực nghiệm, cứ cảm thấy bụng dạ khó chịu, trong tình trạng này dĩ nhiên không thích hợp đối mặt với anh.

Buổi tối Lục Bắc Thần không trở về, cô kiểm chế không gọi điện thoại cho anh, mà di động của cô rồi máy bàn cũng đều yên ắng.

Sáng hôm sau, cô vò nát tờ giấy nhớ của anh.

Ngày thứ ba, di động cô vang lên, nhưng không phải là anh.

Là Tiêu Tiểu Tiêu hẹn cô đi dạo phố.

Lúc này Cố Sơ mới chợt bàng hoàng, thì ra đã tới cuối tuần.

Tiêu Tiểu Tiêu biết chuyện giữa cô và Lục Bắc Thần, cả chuyện quan hệ cô cũng nói thẳng với cậu ấy vì cô cần có một người bạn để giải bày. Mấy hôm nay lòng cô bí bách tới khó thở. Quan trọng hơn là khi còn học đại học dù sao cô và Tiêu Tiểu Tiêu cũng là bạn cùng phòng, về chuyện của Bắc Thần, Tiểu Tiêu cũng rõ.

Cố Sơ uống một ngụm café, đắng ngắt đầu môi mới nhận ra mình chưa cho đường. Cô cầm gói đường lên, nhẹ nhàng xé một góc rồi nói: “Anh ấy chẳng giải thích gì hết.” Đổ đường vào, cô cầm chiếc thìa con ngoáy một hồi rồi bỗng mất hết kiên nhẫn, để thìa sang một bên.

Tiêu Tiểu Tiểu suy nghĩ gì đó, một lát sau nói: “Thật ra anh ấy từng có bạn gái cũng là chuyện bình thường, người ta đẹp trai như thế, lại còn là giáo sư cấp độ quốc bảo, IQ cao chết người, các cô gái chắc chắn là nhào tới như quân cảm tử thôi.” Rồi cậu ấy đặt cốc xuống, thở dài: “Mấy loại người yêu cũ chỉ cần không còn bén mảng qua lại thì đều không đáng quan tâm. Cậu xem đây, cái cô Lâm Gia Duyệt đó chẳng phải cũng cướp không nổi với cậu sao? Vấn đề mấu chốt là, cậu thật sự không coi anh ấy là Bắc Thâm? Cậu xác nhận mình phân biệt được rõ ràng?”

“Ban đầu tớ cũng mơ hồ nhưng bây giờ thì tớ biết anh ấy không thể là Bắc Thâm.”

“Vì sao?” Tiêu Tiểu Tiểu không hiểu: “Cậu từng nói anh ấy đã xem ảnh cậu thời đại học. Lượng thông tin của cậu này rất nhiều đấy bảo bối ạ. Cậu có từng nghĩ là hai người họ là anh em sinh đôi, nếu hồi đại học anh ấy yêu cậu dưới thân phận Bắc Thâm thì sao?”

“Không thể.” Thái độ của Cố Sơ rất kiên quyết: “Tính cách của anh ấy quá khác so với Bắc Thâm.” Bắc Thâm không khó nắm bắt như anh, cũng không thâm sâu khó lường như anh, càng không ngang ngược cứng rắn như anh. Anh hoàn toàn không phải người đàn ông từng yêu cô hồi đại học.

Tiêu Tiểu Tiểu xoa cằm, nghĩ mãi: “Cậu nói hình như cũng có lý, lần trước gặp anh ấy, tớ đã cảm thấy sâu xa khó hiểu. Anh Bắc Thâm lúc ở trường như thế nào tớ ít nhiều cũng hiểu, mặc dù có hơi khó gần một chút nhưng không đến mức tâm tư khó hiểu, so với tính cách mực đen của giáo sư Lục thì anh Bắc Thâm có thể được hình dung như giấy trắng.”

219. Chương 219: Cậu Là Hoa, Đàn Ông Sẽ Là Ong Mật

Tớ yêu anh ấy, chỉ cần nghĩ tới chuyện anh ấy có thể sẽ rời xa là tớ lại cảm thấy không sao thở nổi, đau đớn chết đi được. Những lời Tiêu Tiểu Tiểu nói hơi thẳng thắn nhưng thực sự là vậy, thật ra đây cũng là những gì Cố Sơ suy nghĩ trong lòng.

Mặc dù về tính cách Lục Bắc Thâm và Lục Bắc Thần có những điểm giao hòa, khi đối mặt với công việc và học tập điều nghiêm túc cần cù, cẩn trọng, kỹ lưỡng, đối mặt với những người hoặc những chuyện không liên quan đến mình đều lạnh nhạt, không thích xen vào chuyện người khác, nhưng khi còn học đại học, dù sau mấy ngày không gặp Lục Bắc Thâm, dù Lục Bắc Thâm nói gì làm gì, cô cũng có thể dễ dàng đọc được suy nghĩ của anh. Cô khẳng định chắc chắn Lục Bắc Thâm yêu cô, tuy không có những lời thể non hẹn biển và những lời nói tình cảm cảm động đầu môi nhưng cô vẫn cảm nhận được địa vị độc nhất vô nhị của mình trong lòng anh.

Còn Lục Bắc Thần thì sao?

Anh có một tính cách còn khó hiểu hơn cả sách trời.

Có lúc anh cực kỳ giống Bắc Thâm, có thể chiều chuộng cô, có thể nâng cô lên tay như một viên ngọc, nhưng có lúc anh lại giống như một người xa lạ, cô không thể vượt ra khỏi giới hạn của anh, không thể đào sâu tìm hiểu suy nghĩ của anh. Anh như một mặt biển tĩnh lặng dưới bầu trời đêm, khi gạt bỏ lớp vỏ ngoài bình thản ấy đi, có lẽ thứ cất giấu bên trong là sóng ngầm cuộn trào.

Một người đàn ông như vậy giống như một câu đố.

Khiến người ta nghi hoặc lại khiến người ta kính sợ.

Đối với Bắc Thâm, cô chưa từng có cảm giác kính sợ này.

“Tiểu Sơ.” Tiêu Tiểu Tiểu khẽ gọi tên cô, đè lên tay cô: “Cậu bỏ viên đường thứ tư rồi đấy.”

Ngón tay Cố Sơ khựng lại, cúi đầu nhìn, lúc này mới tỉnh ra.

Tại cô suy nghĩ quá tập trung rồi, gặp đường, thả đường trở thành động tác theo thói quen. Cô vội vàng để viên đường trong tay trở về chỗ cũ, khẽ ngoáy ngoáy chiếc thìa, màu trắng của sữa hòa cùng màu đen của café, mang theo hương café nóng hổi cũng lẫn tròn, tỏa ra mùi hương ngọt đến ngấy.

Cô uống một hớp, quả nhiên ngọt phát ngán.

Ánh nắng buổi chiều hắt lên một nửa gương mặt Tiêu Tiểu Tiểu, những đường nét trên gương mặt cậu ấy càng lúc càng xinh đẹp, ngồi cùng với Cố Sơ trong chiếc váy Tây màu trắng đã trở thành hình ảnh đẹp nhất trong quán café, hấp dẫn ánh nhìn của không ít đàn ông. Nhưng cả hai người này đều chẳng ai có tâm tư quan tâm tới việc mình đã trở thành một ‘phong cách’. Họ yên lặng ngồi uống café, yên lặng nói những chuyện trong lòng.

“Có một câu tớ không biết có thích hợp nói hay không. Đương nhiên, đây chỉ là cách nhìn của cá nhân tớ thôi.”

Cố Sơ ngước mắt lên nhìn cô ấy: “Gì vậy?”

“Cậu có từng nghĩ ngờ Lục Bắc Thần không?” Tiêu Tiểu Tiểu nói thẳng: “Dù sao thì năm đó cậu đề nghị chia tay với em trai anh ấy, anh Bắc Thần cũng là sau khi nghe tin cậu đính hôn mới xảy ra chuyện. Hai món nợ này, nhất là món nợ sau, đổi lại là bất kỳ người nào cũng không dễ dàng tha thứ cho cậu đâu.”

Những gì Tiêu Tiểu Tiểu lo ngại há chẳng phải những gì trước đây cô nghĩ ngờ?

Nhấp thêm một ngụm café, vị ngọt nơi cổ họng đã tan dần thành vị đắng. Khi lên tiếng, giọng cô hơi khé: “Đây cũng là nguyên nhân trước đây tớ chần chừ không dám chấp nhận anh ấy nhưng cũng chính anh ấy khiến tớ xóa bỏ suy nghĩ này.” Nói tới đây, cô ngừng lại, suy nghĩ rất lâu mới hơi đổi giọng, cười khổ: “Thật ra nếu anh ấy rắp tâm trả thù thì bây giờ anh ấy đã thành công rồi.”

Tiêu Tiểu Tiểu sững sờ nhìn cô.

“Phải làm sao đây?” Cố Sơ nắm tay Tiêu Tiểu Tiểu: “Bây giờ tớ hoàn toàn trở thành con thiêu thân, biết rõ anh ấy là một người đàn ông nguy hiểm mà vẫn bất chấp tất cả lao thẳng vào lửa. Tớ yêu anh ấy, chỉ cần nghĩ tới chuyện anh ấy có thể sẽ rời xa là tớ lại cảm thấy không sao thở nổi, đau đớn chết đi được.”

Tiêu Tiểu Tiểu dễ dàng nhận ra tay cô đang run rẩy, lập tức nắm ngược lại tay cô, nhẹ nhàng nói: “Tớ biết, tớ biết. Thật ra đây đều chỉ là suy đoán của chúng ta thôi mà, phải không? Có lẽ anh ấy vốn không định trả thù thì sao?” Lục Bắc Thần là một người đàn ông xuất sắc. Anh có một quảng sáng hấp dẫn khiến con gái không thể kháng cự, Cố Sơ lo được lo mất như vậy, cậu ấy hoàn toàn có thể hiểu.

Một người đàn ông trong veo như nước và một người thâm sâu như mực, con gái lại thường theo đuổi người phía sau.

Cố Sơ dần dần kiềm chế tâm trạng hơn một chút.

Tiêu Tiểu Tiểu nhìn thấy vậy, khe thở dài trong lòng, cậu ấy nhận ra Cố Sơ động lòng thật rồi. Hoàn cảnh đã khác thì những tâm tư khi đối mặt với tình yêu cũng khác, so với cách yêu thời đại học, một Cố Sơ sau khi đã trải nghiệm vô vàn tình cảnh trong cuộc đời, có thể bây giờ sẽ càng khao khát có phần hạnh phúc này hơn. Nói một cách khác, chuyện tình yêu hiện giờ đối với Cố Sơ mà nói giống như một bè gỗ nổi, cô ấy cần phải thông qua nó để lấy lại hy vọng của đời người.

“Vì có Bắc Thần thế nên mối quan hệ giữa cậu và anh ấy trở thành người bị động và kẻ chủ động.” Tiêu Tiểu Tiểu lên tiếng: “Cậu luôn cảm thấy hổ thẹn với lòng, thế nên khi đối mặt với anh ấy càng trở nên dè dặt, thận trọng. Nhưng cậu có từng nghĩ cứ tiếp tục cậu sẽ rất khổ sở không, không những cậu khổ sở mà anh ấy cũng cảm thấy khổ sở.”

Cố Sơ cup mắt xuống, lát sau nói: “Có lúc tớ tình nguyện anh ấy là một người khác, tình nguyện rằng tôi đã yêu một người xa lạ. Nhưng Tiểu Tiểu à, đây có lẽ là sự trừng phạt ông trời dành cho tớ, lại nhất quyết đưa Lục Bắc Thần tới, một người có quan hệ khăng khít với Bắc Thần và quá khứ như vậy, thế nên chắc chắn là khổ sở rồi. Cả tớ và anh ấy đều cố gắng né tránh quá khứ.”

Tiêu Tiểu Tiểu suy nghĩ: “Cậu có từng nghĩ tới chuyện quay lại trường học không? Nếu không ngày nào cũng ở bên cạnh anh ấy chắc chắn sẽ có vấn đề. Nếu chỉ là quan hệ công việc đơn thuần thì còn được nhưng vấn đề là cả hai người đều không thể chỉ coi đối phương là một đồng nghiệp đơn thuần, không phải sao?”

“Trở về trường chung quy tớ vẫn còn bị ám ảnh tâm lý.” Cố Sơ thở dài, ở đó có quá nhiều kỷ niệm giữa cô và Bắc Thần, giống như hôm đó chỉ đi ngang qua thôi mà cô đã sắp tan tác rồi. Cô sợ chìm đắm trong quá

khứ, sợ như vậy sẽ càng khiến Lục Bắc Thần không vui. “Còn nữa, Tư Tư cần tiền, số nợ của dì tớ vẫn phải trả.”

“Cậu nói với Lục Bắc Thần đi, chưa biết chừng anh ấy có thể giúp cậu giải quyết món nợ và tiền học phí của Tư Tư.” Tiêu Tiểu Tiêu cười khẽ.

Cố Sơ trừng mắt với cậu ấy: “Anh ấy không nợ tớ, sao có thể bảo anh ấy trả nợ cứ như lẽ dĩ nhiên vậy.”

“Hai người chẳng phải có mối quan hệ đó sao.” Tiêu Tiểu Tiêu thở dài.

“Vậy thì cũng có quy định nói rằng người ta phải giúp cậu.” Cố Sơ từ bỏ cốc café ngọt lịm, gọi một cốc nước chanh: “Vả lại, anh ấy đã giúp tớ nhiều lắm rồi, tiền lương tiền thưởng đều cao hơn những người trong phòng thực nghiệm.”

“Kể cũng phải, vừa có thể giải quyết vấn đề thất nghiệp của cậu lại vừa gián tiếp đảm bảo nguồn kinh tế của cậu, anh ấy cũng nghĩ cho cậu lắm đấy.”

Cố Sơ không nói, chỉ im lặng uống nước chanh, hơi chua. Cô bất chợt nhớ lại khi Lục Bắc Thần uống nước chanh cô pha đã nói: Nha đầu kia, em lại cho nhiều đường vào nước chanh rồi. Cô lại nói: Em thích uống ngọt. Anh cũng không nói thêm gì nữa, cái miệng thì kén chọn vậy nhưng vẫn uống sạch sẽ cốc nước chanh cô pha.

Không.

Không được nhớ đến những điều tốt đẹp của anh.

“À, tớ chợt nhớ ra một chuyện.” Tiêu Tiểu Tiêu giật thót mình.

Cố Sơ bê cốc nước nhìn cậu ấy.

Tiêu Tiểu Tiêu chỉ vào bụng cô: “Có động tĩnh gì chưa?”

“Động tĩnh gì cơ?” Cố Sơ nhất thời chưa hiểu.

“Có bầu.” Tiêu Tiểu Tiêu hạ thấp giọng: “Hai cậu đã yêu nhau rồi, mang thai là chuyện sớm muộn thôi.”

Cố Sơ hơi đỏ mặt.

“Có gì phải ngượng chứ.” Tiêu Tiểu Tiêu nhướn mày: “Đều học y cả, nói mấy chuyện này mà còn xấu hổ? Trời đất ơi, lẽ nào hai người tới giờ này vẫn còn ‘tình yêu Plato’*?”

*Ý chỉ tình yêu trong sáng, thuần khiết.

“Dĩ nhiên là không.” Cố Sơ phản bác.

Tiêu Tiểu Tiêu mắt lấp lánh: “Ồ trên giường cùng một anh chàng đẹp trai như vậy nhất định là sướng chết.”

“Được rồi đấy, sao nhắc tới chuyện này cậu phấn khích vậy?”

“Cậu không biết tạp chí Lãng Song làm có một kỳ về Lục Bắc Thần sao? Qua điều tra, Lục Bắc Thần là đối tượng khiến con gái nẩy sinh ảo tưởng tình dục nhất đấy.” Nói xong Tiêu Tiểu Tiêu cười phá lên rồi chợt nhận ra không nữ tính, vội bịt chặt miệng lại.

Cố Sơ lườm cậu ấy một cái, không tiếp tục nói chủ đề này nữa.

“Quay lại chuyện chính đi, cậu cũng phải nghĩ tới chuyện bầu bí đi chứ, trừ phi trong hai người có một người bất thường.”

“Cậu bất thường thì có.”

“Cả hai đều bình thường, chuyện mang thai có thể tránh được sao?”

Cố Sơ gượng gạo uống nước chanh, gò má hơi đỏ. Tiêu Tiểu Tiêu nhìn cô nghi hoặc: “Không phải cậu uống thuốc tránh thai đấy chứ?”

“Không có.” Cô đặt cốc nước chanh xuống, lẩm bẩm: “Anh ấy nói thuốc tránh thai không tốt cho sức khỏe, không cho tớ uống.”

“Thế...”

Cố Sơ nhìn cậu ấy, không nói câu nào.

“Ai bảo chuyện này cứ phải phụ nữ tránh.” Cố Sơ khục khặc nói một câu.

“Không hổ danh là người đàn ông cấp nam thần, sức kiềm chế quá mạnh.” Tiêu Tiểu Tiêu cười sảng khoái: “Phải biết rằng rất ít đàn ông Trung Quốc làm được điều ấy.”

“Này, nói chuyện khác đi.” Cố Sơ vốn dĩ tâm trạng bực bội, muốn tìm cậu ấy kể khổ, ai ngờ cuối cùng vẫn bị cậu ấy quay hòng súng về phía mình.

“Đổi chủ đề cái gì, tớ cảm thấy chủ đề này rất thú vị.” Tiêu Tiểu Tiêu túm chặt lấy sự ngượng ngập của cô không buông, sau đó mắt sáng lên: “Chẳng phải cậu muốn biết rõ vị trí của mình trong lòng anh ấy sao?”

Cố Sơ nhìn cậu ấy chằm chằm, biểu cảm thận trọng: “Có phải cậu lại định đưa ra mấy đề nghị vớ vẩn không?”

“Có lần có lượt mà, trước đây người thích đưa ra mấy đề xuất linh tinh là cậu, bây giờ cậu cũng phải nhận một lời khuyên của bạn bè đi.” Tiêu Tiểu Tiêu nói: “Thật ra muốn thăm dò một người có thật sự yêu cậu hay không rất đơn giản, cứ xem người đó có muốn lựa chọn kết hôn sinh con với cậu không?”

“Đùa gì vậy? Tớ và anh ấy mới yêu nhau chưa lâu đã nói chuyện kết hôn sinh con?”

Tiêu Tiểu Tiêu nhìn cô vẻ bó tay: “Đâu có bắt cậu cầu hôn anh ấy đâu, cậu căng thẳng như vậy làm gì? Vả lại, còn có trường hợp quen nhau ba ngày đã kết hôn luôn kìa, lẽ nào cậu chưa từng nghĩ tới chuyện sẽ lấy anh ấy?”

Cố Sơ há hốc miệng, nửa ngày không nói được câu nào.

Thật ra cô không dám nghĩ tới vấn đề này, còn Lục Bắc Thần, cô cũng không thể suy đoán được tâm tư của anh. Liệu anh có muốn sống trọn đời với cô không? Sau khi trải qua biến cố, có rất nhiều chuyện Cố Sơ không dám quá cưỡng cầu. Cô yêu Lục Bắc Thần nhưng cũng không thể nói với anh rằng: Hi, chúng ta kết hôn đi.

Cô nghĩ chỉ cần anh có thể ở bên cạnh mình là tốt rồi, những thứ khác cô không dám mong ước xa xôi.

“Tớ chỉ bảo cậu đi thăm dò anh ấy một chút thôi.” Tiêu Tiểu Tiêu sợ cô căng thẳng, lập tức giải thích: “Ví dụ như nói cậu muốn có một đứa con.”

“Hả?” Cố Sơ sững sốt: “Cái chủ ý này của cậu tệ quá đi.”

“Có ích là được rồi.” Tiêu Tiểu Tiêu phản bác: “Cậu cứ nói cậu thích trẻ con xem anh ấy có phản ứng gì. Nếu thật lòng yêu cậu, chắc chắn anh ấy cũng hy vọng cậu có một đứa con thôi.”

Cố Sơ ngẫm nghĩ rồi lắc đầu ngoai ngoai như trống bỏi: “Kiểu dò hỏi này trẻ con quá.”

“Làm ơn đi, đây là cách tốt nhất đấy.” Tiêu Tiểu Tiêu nhướn mày.

Cố Sơ đang định lên tiếng thì nghe thấy trên đỉnh đầu xen ngang một câu: “Cách làm tệ hại này cũng chỉ có Tiêu Tiểu Tiêu cậu mới nghĩ ra. Một người kiêu hãnh như Cố Sơ có thể làm vậy không?”

Hai người cùng ngẩng lên, là Lăng Song.

Cậu ta gầy hơn khi trước rất nhiều, nhưng mặc quần áo vào có phong cách hơn.

“Cậu...” Cố Sơ ngỡ ngàng quan sát cậu ta từ trên xuống dưới.

Lăng Song tháo kính râm ra, kéo ghế ngồi xuống một cách rất tự nhiên, rồi gọi một cốc trà hoa hồng: “Cậu với tôi cái gì, cậu phải cảm ơn tôi đã kịp thời giải cứu cậu đấy. Tiêu Tiểu Tiêu là cái loại chỉ giỏi nói mồm, cậu định thử thật chắc? Tin tôi đi, cậu làm vậy chỉ ép cho đàn ông bỏ đi mà thôi.”

“Cậu gọi cậu ta tới à?” Tiêu Tiểu Tiêu nhìn Cố Sơ.

Cố Sơ uể oải lắc đầu.

“Tôi còn tưởng thành phố Thượng Hải to lớn cỡ nào, hiếm khi có dịp rảnh rỗi đi dạo phố mà cũng chạm mặt hai cậu.” Lăng Song vênh váo.

Cố Sơ nhìn chăm chăm vào mặt cậu ta: “Hơi khang khác đấy.”

“Có đẹp lên không?” Lăng Song rút chiếc gương nhỏ trong túi xách ra, dương dương tự đắc.

Tiêu Tiểu Tiêu xen vào thích hợp: “Cậu cũng tới đó?”

“Dĩ nhiên.” Lăng Song nhướn mày nhìn cậu ấy: “Một người như vậy bệnh viện còn thu nhận được, có lý nào tôi lại không. Điều kiện của tôi chẳng biết tốt gấp mấy lần cậu, hiệu quả đương nhiên sẽ tốt hơn.”

“Đồ tự mãn.”

Cố Sơ ngồi bên cạnh thở dài: “Hai cậu điên hết rồi, tớ cảm thấy lúc trước hai cậu ổn lắm mà.”

“Giờ không ổn à?” Lăng Song quét đôi mắt phượng, cực kỳ xinh đẹp.

Cố Sơ cắn ống hút: “Không ổn, cứ là lạ thế nào ấy. Tự nhiên một chút tốt hơn, giờ ai cũng gầy như que tăm ấy.”

“Cậu là kẻ no không hiểu nỗi đau người đói.” Tiêu Tiểu Tiêu phì cười: “Cậu xinh xắn tiêu chuẩn rồi, mặc bộ nào cũng vừa khít, đâu có hiểu được nỗi đau của những người mập như bọn tớ.”

“Này này này, trừ tôi ra, tôi vốn dĩ cũng rất tiêu chuẩn, chỉ là cầu toàn hơn mà thôi.” Lăng Song không chút khách khí.

Cố Sơ nghiêng đầu nhìn Lăng Song: “Cậu đừng có gầy thêm nữa.”

“Tôi chỉ gặp được một con người đẹp nhất của mình trong những năm tháng đẹp nhất mà thôi.” Lăng Song nói một câu văn vẻ.

“Lắm chuyện.” Tiêu Tiểu Tiêu khiêu khích.

Lăng Song bơ cậu ấy đi, nhìn về phía Cố Sơ: “Nếu cậu có thể giữ được nét trẻ trung của mình còn sợ thiếu đàn ông sao? Đàn ông ấy chính là ông mật, chỉ cần cậu là một đóa hoa kiêu diễm, đàn ông sẽ tự động bổ nhào vào thôi.”

“Không phải cậu định kéo tôi đi hút mỡ đấy chứ?” Cố Sơ xoa xoa tay, chỉ nói thôi cũng cảm thấy đau đớn khắp người: “Đây là chủ ý của cậu á? Tôi cảm thấy còn chẳng bằng Tiểu Tiêu.”

“Chủ ý của tôi không ‘điều binh động tướng’ đến mức đó.” Lăng Song giơ tay lên xem giờ: “Muốn thăm dò Lục Bắc Thần quá đơn giản, đi theo tôi là được.”

“Đi đâu cơ?”

“Mời tôi ăn trước đã.” Lăng Song lười biếng đáp.

Tiêu Tiểu Tiêu nói thẳng: “Sao người ta phải mời cậu ăn cơm?”

“Dựa vào việc tôi sắp cho cậu ta nhìn rõ xem tình yêu của mình có đáng tin cậy hay không.” Lăng Song đáp trả Tiêu Tiểu Tiêu rồi nhìn Cố Sơ: “Hơn nữa phải ăn một bữa hoành tráng đấy nhé. Bây giờ cậu kiếm nhiều tiền hơn tôi rồi, mời một bữa chắc không quá đáng chứ?”

Cố Sơ không biết nên khóc hay cười, cầm túi xách lên: “Được rồi, được rồi, đi thôi.” Rồi cô gọi Tiêu Tiểu Tiêu: “Cậu cũng đi cùng đi.”

“Biết rõ tớ không quản được cái miệng, hai cậu quá nham hiểm rồi.”

“Thế rốt cuộc cậu có đi hay không?” Lăng Song hỏi.

“Dĩ nhiên.” Tiêu Tiểu Tiêu lập tức đứng dậy, khoác tay Cố Sơ: “Có món hời mà không chiếm có mà ngọc.”

Huyện H, tỉnh Vân Nam.

Một phòng họp được trang hoàng long lộng lẫy, huyện trưởng đang làm một bài diễn thuyết đồng dục, hùng hồn, đủ các ngôn từ văn vẻ, đủ các loại đạo đức, chính nghĩa, nói xong mỗi câu, mỗi người ngồi dưới lại kêu hay rồi vỗ tay rầm rầm.

Lục Bắc Thần ngồi hàng đầu, ở gần huyện trưởng. Nét mặt anh vô cảm, một tay đặt lên bàn họp, gõ lên mặt bàn theo nhịp điệu, không vỗ tay như những người khác.

“Tóm lại, chúng ta nhất định sẽ hợp tác với các cảnh sát Thượng Hải và chuyên gia để bắt giữ được hung thủ! Quốc gia chúng ta không cho phép loại lưu manh này tồn tại! Nhân dân của chúng ta cũng không cho phép loại lưu manh này tồn tại!” Huyện trưởng kích động đứng thẳng dậy, hô khẩu hiệu.

“Hay!” Mọi người bên dưới rào rào đứng dậy, ra sức vỗ tay vì câu nói của huyện trưởng.

Chỉ có Lục Bắc Thần không hề nhúc nhích, sắc mặt cực kỳ điềm nhiên.

Ngay cả La Trì bên cạnh anh cũng đứng dậy, vừa vỗ tay vừa huých vào người Lục Bắc Thần, ra hiệu cho anh nể mặt huyện trưởng một chút. Ai dè Lục Bắc Thần làm như không nhìn thấy, ánh mắt phẳng lặng. Chỉ còn mình anh ngồi yên, cực kỳ nổi bật giữa đám đông, tất cả mọi ánh mắt đều dồn cả về phía anh.

Huyện trưởng ra hiệu ọi người ngồi xuống, cười ha ha nhìn Lục Bắc Thần và nói: “Bác sỹ Lục à, có phải anh không đồng tình với cách nói của tôi không?”

La Trì nghe xong, lập tức sửa lại: “Huyện trưởng Lưu, ông gọi cậu ấy là ‘bác sỹ’ không hợp lắm, vẫn nên gọi là giáo sư hoặc tiên sinh đi.”

“Sao? Pháp y cũng là bác sỹ mà, là bác sỹ có thể giúp đỡ người chết, mọi người nói có phải không?”

“Đúng đúng đúng, huyện trưởng Lưu nói phải.”

La Trì cười gượng gạo.

“Cậu xem, các cậu là khách quý từ Thượng Hải tới, đường xá xa xôi tới đây phá án, tới nay dừng đi, mọi việc để tôi sắp xếp, thế nào?” Huyện trưởng Lục nhìn Lục Bắc Thần nói với vẻ quan cách.

Cuối cùng Lục Bắc Thần đã có phản ứng, không phải trả lời câu hỏi của ông ta mà giơ tay lên xem đồng hồ.

La Trì ngồi bên bụng dạ thấp thỏm. Anh ấy ít nhiều cũng hiểu tính tình Lục Bắc Thần, cậu ấy xem đồng hồ tức là thể hiện thái độ sốt ruột.

Nhưng trong lòng anh ấy lại có chút hoài nghi.

Khoảng thời gian làm việc cùng Lục Bắc Thần, mặc dù tính tình cậu ấy có cổ quái lãnh đạm một chút nhưng có một điểm đáng khâm định, đó chính là thái độ làm việc của cậu ấy. Chỉ cần đề cập tới công việc, đến nạn nhân, đến vụ án thì cậu ấy có tốn bao nhiêu thời gian cũng không tiếc, đối với công việc có thể nói đã đạt tới mức độ tận tụy và chuyên chú.

Nhưng hôm nay anh ấy mơ hồ cảm nhận được sự thay đổi của Lục Bắc Thần.

Qua bộ xương sọ trong suốt nước nóng, qua sự nhắc nhở của Lục Bắc Thần, La Trì đã tìm được bác sỹ thần đao theo lời đồn. Mặc dù bây giờ ông ta không còn theo ngành y nữa nhưng muốn điều tra tài liệu phẫu thuật hai năm trước cũng không phải chuyện khó khăn, ngoại trừ những hồ sơ trị liệu bệnh viện sẵn có, bản thân ông ta cũng có một bản, thế nên đã tìm được chủ nhân của hộp sọ.

Đó là một người ngoại tỉnh tên Bằng Thành, hai năm trước tới Thượng Hải chữa trị, sau đó vẫn ở lại Thượng Hải. Tìm kiếm thông tin về anh ta ở Thượng Hải phải mất một thời gian, để hiểu được tình hình của người này một cách nhanh nhất, La Trì quyết định tới quê nhà của Bằng Thành tại huyện H, tỉnh Vân Nam để xem xét. Lục Bắc Thần là pháp y chịu trách nhiệm chính trong vụ này nên cũng đi cùng.

Huyện H nằm khá hẻo lánh, nói là huyện nhưng còn không phát triển rầm rộ bằng một số thôn làng phía nam. Sau khi bay từ Thượng Hải tới Côn Minh, La Trì và Lục Bắc Thần lại đi xe du lịch tới một thành phố lân cận huyện H. Từ huyện H tới thành phố đó cả ngày chỉ có một chuyến xe. Khi họ tới nơi thì đã là nửa đêm, đã lỡ mất chuyến xe tới huyện H từ lâu. La Trì vốn định tìm một khách sạn để nghỉ ngơi hôm sau đi

xe tới huyện H nhưng thái độ của Lục Bắc Thần rất kiên quyết, nhất định phải đi đêm tới huyện H. La Trì nghĩ anh sốt ruột nên cũng đồng ý.

Huyện H không còn xe nào khác, đổi xe gấp cũng không kịp, chẳng biết Lục Bắc Thần kiếm đâu ra một người dân đứng lúc trở về huyện H, hai người họ bèn ngồi xe máy kéo đi ngay trong đêm. Sau khi tới nơi, hai chân La Trì sắp bị rung đến tàn phế vì Lục Bắc Thần đã cho người dân kia một khoản tiền lớn để anh ta tới huyện H trong khoảng thời gian ngắn nhất. Chứ như vậy một chiếc xe máy kéo vốn dĩ nên đi chậm rì rì thì tốc độ không khác gì điện giật, cộng thêm đường xóc nảy, ổ gà ổ chó, những gì tối đó La Trì ăn vào bụng chỉ muốn nôn ra ngay lập tức.

Tới huyện H đúng lúc trời sáng, Lục Bắc Thần thân nhiên cho La Trì một mệnh lệnh, muốn anh ấy phải thu thập được toàn bộ tài liệu về Bàng Thành trước ba giờ chiều. La Trì không hiểu vì sao anh gấp gáp như vậy nhưng vì anh có quyền nên La Trì cũng đành làm theo.

Tài liệu về Bàng Thành không khó thu thập, tìm được người nhà anh ta, hỏi thăm một số tình hình, quan trọng hơn là phải thu thập được những dạng bản DNA có quan hệ trực tiếp với Bàng Thành, vậy mà bố mẹ Bàng Thành nhạy cảm, vừa nghe thấy cảnh sát là lập tức khóc bù lu bù loa. La Trì không biết làm sao đành phải khuyên nhủ, nói với họ chỉ là bước đầu nghi ngờ, chưa hoàn toàn xác định nạn nhân chính là Bàng Thành, cuối cùng còn phải đối chiếu xương mặt và DNA. Nói vậy bố mẹ Bàng Thành càng suy sụp, túm chặt La Trì không chịu buông, sống chết đòi đi cùng tới Thượng Hải.

La Trì dùng ánh mắt cầu cứu Lục Bắc Thần nhưng Lục Bắc Thần chỉ bình tĩnh thu thập những dạng bản như lông, tóc, vụn da của bố mẹ Bàng Thành, đặt vào trong kẹp dạng bản, hoàn toàn thờ ơ với màn khóc lóc.

Tiếng gào khóc làm kinh động tới hàng xóm, cuối cùng động tới cả huyện trưởng.

Khó khăn lắm khuyên nhủ được bố mẹ Bàng Thành bình tĩnh lại, La Trì và Lục Bắc Thần mới thoát thân được, Lục Bắc Thần bèn oán trách anh không giúp đỡ, Lục Bắc Thần bèn điềm đạm nói: “Khuyên nhủ chỉ có tác dụng ngược, cậu cho họ quá nhiều hy vọng, thực tế chuyện Bàng Thành bị chặt xác đã chắc như đinh đóng cột.”

La Trì dĩ nhiên không phục: “Trước đây cậu chỉ tin vào số liệu, không tin vào trực giác.”

“Ban nãy tôi đã nhìn bức ảnh treo trên tường.” Lục Bắc Thần lãnh đạm trả lời: “Mặc dù chỉ có một mảnh xương sọ nhưng hình dáng ban đầu đã được phác họa ra, đối chiếu với bức ảnh thì hoàn toàn chắc chắn, đây không phải là trực giác, mà là khoa học.”

La Trì ngẹn lời, nhưng trong lòng thì kính phục...

~Hết chương 219

~

220. Chương 220: Lý Do Không Nể Mặt

Khoảnh khắc ấy, giây phút ấy, anh chỉ mong con đường du lịch cứ đi mãi không hết, để cô mãi mãi được ở trong lòng anh, không bao giờ rời xa nữa. Muốn xác định thân phận của nạn nhân, kiểm tra đối chiếu DNA và tái tạo lại xương mặt là việc cực kỳ quan trọng, đây là công việc, cũng là sở trường của Lục Bắc Thần, thế nên La Trì hoàn toàn không lo về tiến trình vụ án. Chỉ có điều, sau một màn ầm ĩ của bố mẹ Bàng Thành, một huyện vốn dĩ không lớn, ai ai cũng đã biết chuyện. Vừa mới thu thập xong tài liệu cần thiết, chủ tịch huyện Lưu bèn dẫn theo mấy vị lãnh đạo quan trọng tới, thấy họ định đi, kiên quyết không cho, có ý như muốn hàn huyên, trò chuyện.

Lục Bắc Thần chỉ chào hỏi qua loa với những người đi cùng chủ tịch huyện Lưu sau đó cúi đầu xem di động, khiến chủ tịch huyện Lưu có phần mất mặt. La Trì dù sao cũng là người trong nhà nước, luôn ứng phó dễ dàng với những người và những việc trong nhà nước, vội vàng nói đỡ với chủ tịch huyện Lưu mấy câu, giải thích rằng giáo sư Lục cả đêm không chợp mắt, khá là mỏi mệt. Dĩ nhiên chủ tịch huyện Lưu đã nghe danh Lục Bắc Thần, thậm chí vụ án Tiêu Tuyết chấn động cả nước khiến rất nhiều quan chức đều biết có một vị

giáo sư cấp ‘quốc bảo’ tính tình lạnh nhạt, chỉ coi trọng công việc, không quan tâm tới người. Tin đồn rằng để phá được án, thậm chí ngay cả cục trưởng Lục Bắc Thần cũng không nể mặt được mọi người truyền tai nhau âm ỉ, thế nên mặc dù bị hờ hững nhưng cũng có thể làm sao được.

Ở huyện H, mấy chuyện to hơn hạt đậu mè một chút đều đã là chuyện lớn, huống hồ còn xảy ra án mạng. Chủ tịch huyện Lưu tỏ rõ thái độ muốn mời La Trì và Lục Bắc Thần tới phòng họp thảo luận tình tiết vụ án, La Trì cũng từ chối với lý do bảo mật. Dù sao chủ tịch huyện Lưu cũng là người sành sỏi, lại nhấn mạnh rằng ông ta có thể không hỏi tới tình tiết vụ án nhưng muốn thông qua việc này để động viên mọi người chống lại những hành vi phạm tội. Một vị quan phụ mẫu đích thân mời hết lần này tới lần khác, dù lý do rất hoang đường thì cũng không tiện từ chối khéo. La Trì thì không vấn đề gì, anh ấy chỉ sợ Lục Bắc Thần nhản nhỏ, bèn ghé sát tới, hỏi anh: “Cậu thấy sao, có được không?”

Tâm tư của Lục Bắc Thần hình như dồn cả vào cái di động, đầu mày hơi nhíu lại. La Trì đợi nửa ngày vẫn không thấy anh tỏ rõ thái độ, nhìn chủ tịch huyện Lưu vẫn còn đang đợi, huých tay vào người Lục Bắc Thần: “Này...”

Còn chưa nói xong, Lục Bắc Thần đã ngắt đầu ngắt lời anh ấy nhưng là nói với chủ tịch huyện Lưu: “Sóng điện thoại bên phía phòng họp có mạnh không?”

Câu hỏi khiến mọi người ngẩn hết cả ra.

Chủ tịch huyện Lưu hiểu rất nhanh, gật đầu lia lịa: “Văng văng văng, bên phòng họp có sóng. Chỗ chúng tôi đâu đâu cũng đẹp, sơn thủy hữu tình, địa linh nhân kiệt, mỗi tội sóng điện thoại hơi chập chờn. Cậu có việc gấp cần dùng điện thoại phải không, tới phòng họp đi, máy bàn đáng tin cậy hơn di động nhiều.”

Lúc ấy La Trì mới hiểu nguyên nhân Lục Bắc Thần liên tục nhìn di động.

Huyện H là một thung lũng bị núi bao quanh, những dãy núi cao vút không những ngăn trở khách du lịch, đường sá công cộng mà còn ngăn cản cả sóng điện thoại. Ra khỏi khu vực gần thành phố là sóng đã chập chờn, vào tới huyện H thì không khác gì ra sa mạc, chỉ còn lại công dụng khẩn cấp kêu cứu mà thôi.

“Tới phòng họp.” Lục Bắc Thần lãnh đạm nói một câu.

Điều này khiến La Trì kinh ngạc, cuộc điện thoại gì mà quan trọng đến vậy? Khiến một người trước nay vẫn rất ghét giao lưu với mấy vị quan chức Chính phủ như Lục Bắc Thần giờ lại thỏa hiệp. Đường nhiên, anh ấy không kịp hỏi, bên kia chủ tịch huyện Lưu hơn hớn, lập tức kéo thẳng Lục Bắc Thần lên xe.

Sau đó là bắt đầu những bài cảm khái hào sảng trong buổi họp.

Mà khoảng thời gian ấy, Lục Bắc Thần ra ngoài ba lần, La Trì đoán anh qua dùng máy bàn ở phòng bên cạnh, chỉ không biết anh gọi cho ai mà thôi.

La Trì cũng biết rõ vốn dĩ Lục Bắc Thần tới phòng họp vốn dĩ không có mục đích nể mặt chủ tịch huyện Lưu, thế nên khi chủ tịch huyện Lưu dò hỏi ý kiến của Lục Bắc Thần, trái tim La Trì lại bắt đầu đập thình thình, rồi anh ấy thầm cầu nguyện trong lòng: Tuyệt đối đừng nói gì quá khắt khe, tuyệt đối đừng...

Lời cầu nguyện còn chưa thành hiện thực, đã thấy Lục Bắc Thần lên tiếng: “Dĩ nhiên là có ý kiến.”

Toi đòi rồi!

Đây là suy nghĩ đầu tiên hiện lên trong đầu La Trì, trái tim cũng nhảy vọt lên ngay sau đó, có cảm giác như trời sắp sụp xuống.

Chủ tịch huyện Lưu có lẽ cũng không ngờ Lục Bắc Thần lại thẳng thừng như vậy. Câu hỏi của ông ta bắt nguồn từ sự lãnh đạm của Lục Bắc Thần, ông ta đè nén cơn giận lâu lắm rồi, thế nên muốn nhân cơ hội này mĩa mai Lục Bắc Thần, không hề nghĩ rằng Lục Bắc Thần vốn không nể mặt ông ta. Sau khi hơi sững người, ông ta lập tức nói bằng giọng quan cách: “Có ý kiến là chuyện tốt, có thể giúp chúng tôi sửa đổi tiến bộ hơn, cậu cứ đề xuất.”

La Trì ngồi bên chống tay lên trán, biết quá rõ những lời tiếp theo đây của Lục Bắc Thần càng không tử tế gì.

Nói có sai đâu, Lục Bắc Thần giơ tay lên, gõ gõ vào đồng hồ, điềm nhiên nói một câu: “Những chuyện có thể nói xong trong vòng 5 phút, vậy mà ông đã lãng phí của tôi 45 phút.”

Câu nói vừa thốt ra khiến cả hội trường sững sốt, ngớ ngàng.

Bao gồm cả La Trì.

Anh ấy đã nghĩ tới việc Lục Bắc Thần chắc chắn không nói gì hay ho nhưng không ngờ anh lại không nề mặt chủ tịch huyện Lưu một chút nào như vậy. Nhất thời anh ấy cũng mắc nghẹn ở đó, không biết nên nói gì là hơn.

Chủ tịch huyện Lưu há hốc miệng rồi khép lại, bị Lục Bắc Thần làm cho tức giận mà không nói được gì.

“Xin lỗi các vị, thời gian rất gấp.” Lục Bắc Thần cũng hoàn toàn không cho chủ tịch huyện Lưu cơ hội nói thêm. Anh đứng dậy, chào tạm biệt mọi người ngồi dưới rồi quay người đi ra khỏi phòng họp.

Mọi người ngơ ngác nhìn nhau.

Sắc mặt chủ tịch huyện Lưu tím tái như gan lợn.

La Trì cũng không còn lý do gì để ở lại, vội vàng đứng lên, nói mấy lời tử tế với chủ tịch huyện Lưu rồi vội vàng bỏ chạy.

Chiếc xe được điều gấp tới đang đợi ngay trước cửa lớn ủy ban huyện.

Một chiếc xe thương vụ màu đen, xa hoa mà khiêm nhường, hoàn toàn không ăn khớp với khung cảnh huyện này.

Mây đen che kín bầu trời, đường chân trời đen kịt một khoảng, cơn gió lốc cuốn theo cả cái tanh nồng của mưa.

Lục Bắc Thần đứng trên bậc thềm. Cơn gió ngang qua, dội thẳng chiếc áo sơ mi dính sát ngực anh, càng lúc càng tôn lên cơ bắp rắn chắc. Anh đứng sững trong gió, ánh mắt dừng lại trên con đường nhỏ đầy bùn đất, gập ghềnh ổ gà ổ chó phía trước ủy ban huyện. Cát bụi bị cuốn lên, tấp vào cành cây lá cây phía xa, xa hơn nữa từng gốc dương liễu cũng tem lem mặt mũi.

Chẳng biết từ đâu một cánh hoa quét qua, tro bụi rụng xuống thềm, bên chân Lục Bắc Thần.

Anh cúi đầu, cánh hoa đỏ trắng long lanh, là ngọc lan, mềm yếu mà bất lực.

Ngay sau đó lại một trận gió khác kéo tới, cánh hoa xoay tròn bên chiếc giày da của anh rồi trôi xa mãi.

Lục Bắc Thần nhìn theo cánh hoa chao đảo trong gió mưa, chợt nhớ về con đường du lịch ở Quỳnh Châu. Hôm ấy trời cũng đổ mưa, rả rích từng hồi rơi xuống chiếc ô, cơn mưa trong vắt bọc lấy mùi café nồng nàn, nhưng cô lại chê café khó uống quá. Gió nhẹ nhàng thổi bay mái tóc cô, những lọn tóc xanh dịu dàng mùi hương theo gió hòa vào hơi thở của anh. Anh say đắm cái nhẹ nhàng ấy, chỉ là, cô không hề hay biết.

Bên vành tai cô cài một bông ngọc lan, mái tóc đen, cánh hoa trắng, gương mặt ở giữa đẹp như trăng như ngọc, khi bờ môi hồng hơi rướn lên, hàm răng nhỏ hiện lên đáng yêu, nghịch ngợm. Ánh mắt cô có chút phòng bị với anh, nhưng anh không nổi trách móc. Cô vui đùa vào miếng bánh ngọt, còn ánh mắt anh thì không rời khỏi cô giây phút nào.

Cam là thứ anh kỳ từ nhỏ, đây là kết luận được rút ra hàng loạt những lần sốt cao không hạ từ bé đến giờ. Nhưng khi cô cầm một miếng cam đưa lên miệng anh, bàn tay trắng trẻo khiến người ta thương yêu, là anh hiểu dù là chất độc anh cũng sẽ nuốt xuống, vì anh biết cô chưa từng quên.

Chưa từng quên, Bắc Thâm thích ăn cam nhất.

Nhưng cô không hề hay biết, Bắc Thâm chỉ vì cô thích ăn cam mà không thể không yêu loại hoa quả mang lại đen đui ỉn ỉm ấy.

Cô cũng không hề hay biết, mỗi lần ăn cam xong, Bắc Thâm lại phải viện cớ tránh mặt cô mấy ngày, vì... anh bị sốt cao.

Con đường du lịch ngày mưa tĩnh mịch và đậm đặc.

Anh che ô, cô dè dặt đi bên cạnh anh. Khoảnh khắc ôm cô vào lòng, anh cảm nhận được bờ vai nhỏ bé kia đang run rẩy.

Cô sợ anh.

Điều này khiến anh bực bội.

Cơn run khê khàng của cô như những lưỡi dao cứa vào trái tim anh, đau đớn nhưng anh lại càng thu chặt tay lại. Khoảnh khắc ấy, giây phút ấy, anh chỉ mong con đường du lịch cứ đi mãi không hết, để cô mãi mãi được ở trong lòng anh, không bao giờ rời xa nữa.

Cánh hoa ngọc lan trong gió đã hoàn toàn biến mất dạng.

Lục Bắc Thần hít sâu một hơi, nhưng tựa hồ vẫn ngửi được hương thơm thanh thanh thân thuộc ấy.

Anh... nhớ cô rồi.

“Cái thời tiết chết tiệt này, nói trở trời là trở trời ngay được.” Sau khi đuổi theo ra ngoài, La Trì nhìn cả bầu trời âm u, thở dài.

Lục Bắc Thần không lên xe ngay mà rút bao thuốc lá, lấy một điếu, ngậm lên miệng, rồi anh đưa cho La Trì một điếu, châm lên. Khói thuốc vẩn vít, chẳng mấy chốc đã bị gió đánh tan tãt.

“Này.” La Trì giơ tay cầm điếu thuốc lên, xoa xoa ngón cái lên trán và nói: “Cậu ít nhiều cũng nên nể mặt chủ tịch huyện một tý chứ.”

“Thế diện là thứ tự mình giành lấy, cần người khác cho sao?” Lục Bắc Thần nhẹ nhàng nhả một làn khói, ngửi khí điềm nhiên.

“Cậu xem, cậu xem, vừa nói chuyện với cậu là cậu có cái thái độ này.” La Trì thở dài: “Mãnh hổ đấu không mấy tay anh chị, nếu thân phận của Bằng Thành đã được xác định thì sau này chắc chắn chúng ta còn phải qua lại với tay chủ tịch đó. Hôm nay cậu khiến ông ta bẽ bàng như vậy, sau này lỡ ông ta ngang đường cậu thì sao?”

Lục Bắc Thần nhìn qua, không chút xao động: “Hình như cậu lại quên rồi, tôi chỉ qua lại với người chết, còn chuyện của người sống thuộc về La Trì cậu.”

Nghe xong, La Trì rít mạnh một hơi, thở hắt ra rồi nói: “Lại ném củ khoai nóng vào tay tôi?”

“Nếu không thì sao?”

“Cậu có vấn đề.” La Trì cười nham hiểm: “Hình như cậu đặc biệt không ưa chủ tịch huyện Lưu.”

Lục Bắc Thần giơ tay lên, ý bảo La Trì nhìn qua đó.

Anh ấy nhìn theo.

“Có gì chứ?” La Trì chẳng nhìn thấy gì cả.

Lục Bắc Thần rít một hơi, giọng nói nhạt nhòa như khói thuốc: “Cả huyện này chỉ có một con đường nhưng lại dẫn thẳng tới cửa ủy ban huyện, xa xa kia còn có con đường đất. Nhìn thấy con đường nhỏ bên cạnh đường cái chưa? Người dân của huyện này đi trên đó, xe ngựa đi trên đó, xe trâu xe bò cũng đi trên đó, thậm chí là xe kéo. Vì sao họ thà đi đường nhỏ cũng không lên đường cái? Là không muốn hay là không dám đây?”

~Hết chương 220

~

221. Chương 221: Không Phải Ai Cũng Có Thể Làm Trợ Lý Của Tôi

Chỉ có một nguồn ánh sáng êm dịu, lấp lánh như trăng sao, soi ánh mắt đen thành một đại dương sâu thẳm. Được anh nhắc như vậy, La Trì mới tỉnh ra. Không sai, họ tới huyện H trên một con đường chòng chành nghiêng ngả, vào huyện rồi mới nhìn thấy một con đường quốc lộ không rộng lắm nhưng rất bình

phẳng, thế nhưng người lái máy kéo vẫn kiên trì đi con đường lầy lội, lúc đó anh ấy còn bị lắc lư tới chóng cả mặt, bèn hỏi người kia vì sao không đi đường cái bên cạnh. Người dân đó nói: Không đi được đâu!

Bây giờ nghĩ kỹ lại cũng đúng thật, vì sao không đi được?

“Một ủy ban huyện mà lộng lẫy, rực rỡ, phòng họp có diện tích tới hai, ba trăm mét vuông, xe có thể ngang nhiên đi trên con đường cái mà người dân không dám đi. Đây là cái đạo lý gì?” Trong giọng nói bình thản của Lục Bắc Thần toát lên một chút lạnh lẽo.

La Trì hiểu rõ ý của Lục Bắc Thần, thở dài rồi ném đầu lọc xuống, vắn vê thật mạnh rồi nói một câu: “Đây gọi là trời trên cao, Hoàng đế ở xa.”

“Vậy còn phải xem hần ta có cái may mắn đó hay không.” Lục Bắc Thần nói.

La Trì nghe ra hàm ý sau câu nói của anh bèn hỏi: “Ý cậu là?”

Một tia chớp rạch ngang bầu trời, mưa trút xuống rất nhanh như những cây kim mảnh. Ngón tay Lục Bắc Thần búng một cái, điều thuốc bay vào màn mưa, chẳng mấy chốc đã tắt ngấm.

“Lên xe.” Anh nói.

La Trì ngẩn người, lập tức lên xe.

Chiếc lao đi như bay trên con đường quốc lộ thẳng tắp, bên đường vẫn là con đường nhỏ gập ghềnh trắc trở. Mưa càng lúc càng to, đập xuống khiến không ít bùn đất bắn tung lên. La Trì nhớ lại lời của Lục Bắc Thần, căng cổ nói với người tài xế: “Cứ đi con đường này, tôi xem ai dám cản tôi nào!”

Người tài xế không hiểu La Trì nổi điên chuyện gì nhưng cũng làm theo. Anh ta vốn dĩ cũng là tài xế từ nơi khác tới nên vốn không biết rõ con đường này có trò gì.

La Trì có vẻ rất hớn hở, Lục Bắc Thần thì chậm rãi nói: “Ấu trĩ.”

“Chức trách của chúng ta cũng chỉ vượt tới tầm ấu trĩ mà thôi.” La Trì nói.

Lục Bắc Thần hờ hững đáp: “Hành sự tại nhân.”

“Mau nói đi, ban nãy câu nói của cậu có ý khác.”

Lục Bắc Thần dựa ra sau ghế, nhắm mắt nghỉ ngơi. La Trì còn tưởng anh ngậm chặt miệng không nói nữa, vừa định thúc giục thì anh lên tiếng: “Nhà của Bàn Thành ở phía Tây thành phố, chủ tịch huyện Lưu từ tận phía Đông vội vã đi tới, ông ta nghe ngóng được tin tức cũng nhanh đấy.”

Đầu óc của La Trì cũng không phải vô dụng, lập tức ngộ ra, ánh mắt kinh ngạc: “Chủ tịch huyện Lưu có quan hệ với gia đình Bàn Thành ư?”

“Gã quan chức họ Lưu đó một lòng hưởng thụ sung sướng, làm gì có chuyện lo cho sự sống chết của dân? Sao bỗng nhiên lại để tâm tới chuyện của gia đình Bàn Thành?” Lục Bắc Thần vẫn nhắm mắt, ngữ khí rất khê, rất nhẹ, dù là người trong cuộc nhưng lại như đứng ngoài chứng kiến, bình tĩnh vạch trần mọi chân tướng: “Cậu cũng nhìn thấy điều kiện của gia đình Bàn Thành rồi đấy, hình dung bằng cụm từ ‘nghèo rớt mồng tơi’ không quá đáng chút nào. Một gia đình khó khăn đến như thế lấy đâu ra tiền cho Bàn Thành lên tận Thượng Hải làm phẫu thuật?”

La Trì chìm vào suy tư.

Khi ở nhà Bàn Thành, anh ấy từng hỏi qua bố mẹ anh ta về chuyện phẫu thuật, bố mẹ Bàn Thành nói lúc ấy trong đầu Bàn Thành có một khối u, chính bệnh viện huyện đề nghị chuyển viện điều trị. Không phải anh ấy không nhận ra điều kiện của gia đình Bàn Thành, khi hỏi về chi phí điều trị, bố mẹ anh ta lại nói toàn bộ do Bàn Thành tự bỏ ra.

“Trình độ văn hóa của Bàn Thành chỉ dừng lại ở tiểu học, trước đây ở nhà làm nông, mới tới Thượng Hải có hai năm đã phát tài ư? Kỳ lạ đấy.” La Trì lẩm bẩm.

Lục Bắc Thần mở mắt, lấy một thứ từ trong túi áo vest ra đưa cho anh ấy. La Trì đón lấy xem rồi kinh hãi: “Cậu phát hiện ra khi nào vậy?”

Đó là một bức ảnh được bỏ vào một chiếc túi nhựa đựng dạng bản. Trên ảnh có hai người, đứng kề sát vai nhau, hóa ra lại là ảnh chụp chung của Bàn Thành và chủ tịch huyện Lưu. Nhưng nhìn kỹ lại thì nụ cười của hai người này rất quái lạ, nụ cười của chủ tịch huyện Lưu rõ ràng hơi khiên cưỡng, còn nụ cười của Bàn Thành lại có phần đắc ý.

“Chính vào lúc cậu phát huy tinh thần đồng cảm của mình đối với bố mẹ Bàn Thành.” Lục Bắc Thần vâng vâng bức ảnh trong tay, xoay lại: “Cảm tính của cậu đã che chặt đôi mắt của cậu.”

La Trì ngẩn người, phía sau bức ảnh có một hàng chữ xiên xiên xẹo xẹo, viết rằng: Cuối cùng tôi cũng có thể muốn gió có gió, muốn mưa được mưa rồi.

“Thế là ý gì?” Anh ấy nhìn Lục Bắc Thần.

Lục Bắc Thần cười: “Sao cậu hỏi tôi? Tôi đâu phải Bàn Thành.”

“Câu này quá kỳ lạ!” La Trì thốt lên: “Thế nào gọi là muốn gió có gió, muốn mưa được mưa?”

Lục Bắc Thần không trả lời, chỉ khẽ nhún vai.

“Đừng có im lặng mãi thế.” La Trì sốt ruột.

“Đây là công việc của cậu đấy, cảnh sát La vĩ đại.” Lục Bắc Thần cười khê: “Khi EQ của cậu đàn áp IQ, tôi đã kịp thời sửa chữa sai lầm cho cậu. Rốt cuộc Bàn Thành và chủ tịch huyện Lưu có quan hệ gì, đây là việc cậu phải đi điều tra. Chân thành khuyên cậu một câu, tìm ra được manh mối của Bàn Thành thì bộ xương kia cũng sẽ tìm ra một manh mối cực lớn.”

“Đây là khoa học ư?”

“Không.” Lục Bắc Thần cười: “Lần này là trực giác.”

La Trì nhướn mày: “Là người nào nói nhỉ, chỉ tin vào số liệu, không tin vào trực giác?”

“Tôi sẽ không tin vào trực giác của cậu, nhưng tôi tin vào trực giác của mình.” Lục Bắc Thần chỉ tay lên đầu: “Chỗ này của tôi và chỗ này của cậu có sự khác biệt.”

La Trì nghiêng răng lườm anh, chỉ muốn rút súng bắn chết anh luôn cho rồi.

Tiếng sầm ầm ầm vang dội, ngoài cửa sổ mưa như trút nước.

Lục Bắc Thần khá nhàn tản, lại uể oải dựa vào ghế: “Tiếp theo đây cậu bận rộn rồi, chúc cậu lặn lội đường xa gặp may mắn!”

“Định rũ bỏ quan hệ với tôi nhanh vậy sao? Giáo sư Lục vĩ đại, hôm nay mưa gió bão bùng, chúng ta chỉ còn cách ở lại huyện này tìm một chỗ dừng chân, thế nên cái áp lực này vẫn phải hai người cùng gánh.” La Trì quyết định phản bác mạnh mẽ anh một lần.

“Khiến cậu thất vọng rồi, tối nay tôi sẽ không qua đêm ở đây.” Lục Bắc Thần nói: “Nếu cậu thích tìm một nơi yên tĩnh để vắt óc suy nghĩ thì cứ tự nhiên, nhưng đừng có mơ kéo tôi ở lại cùng cậu.”

“Mưa to thế này cậu định đi đâu?”

Lục Bắc Thần nhìn đồng hồ rồi nói: “Thụy Lệ.”

“Tới Đoạn Lệ làm gì?”

“Việc riêng.”

“Việc riêng?” La Trì tò mò: “Thế là ý gì?”

Lục Bắc Thần bỗng cực kỳ kiên nhẫn: “Việc riêng là từ trái nghĩa với việc công, ý chỉ việc của một cá nhân, lấy từ một câu trong ‘Lễ ký – Ngọc tào’: Công sự tự niết Đông, tư sự tự niết Tây*. Giải thích như vậy, không biết cảnh sát La đã hiểu chưa?”

*Ý nói việc tư luôn đứng sau việc công.

Ờ...

La Trì lại bị đánh bại bởi thứ logic quái dị của anh rồi, một lát sau đành giở trò chơi xấu: “Cậu đi đâu tôi theo đó.”

“Lý do.”

“Bảo vệ sự an toàn của cậu.”

Lục Bắc Thần cong môi, không nói gì nhưng có vẻ như đã ngầm đồng ý.

“Nhưng đừng có mong tôi sắm vai trợ lý của cậu đấy.” Sợ bị Lục Bắc Thần sai tới sai lui, La Trì bèn trình bày rõ.

“Cậu không phải nô bộc của dân sao?” Lục Bắc Thần từ tốn hỏi.

La Trì một lần nữa á khẩu, lát sau hắng giọng: “Tôi là nô bộc của người dân, nhân dân không có cao quý như cậu. Loại như cậu ấy nên dẫn em gái Cố đi theo, cô ấy thích làm mấy việc chăm sóc cậu nhất đấy.”

Lục Bắc Thần không nói gì, chỉ khẽ mỉm cười.

“Phải rồi, sao lần này cậu không dẫn cô ấy theo?” La Trì cảm thấy lạ.

Lục Bắc Thần nhìn thẳng về phía trước, khẽ đáp: “Cô bé ấy ưa sạch sẽ, sao chịu nổi mấy nơi thế này.”

La Trì nhảy bèn, khi nói những lời này ánh mắt Lục Bắc Thần rất hiền hòa, không có ý châm chọc, không có chút giận dữ, phần nhiều là thấu hiểu và bao dung. Anh ấy phá lên cười, nhìn Lục Bắc Thần, cố tình trêu đùa: “Ai được làm trợ lý của cậu đúng là quá may mắn rồi.”

Lục Bắc Thần hơi nhếch môi, nói một câu đầy hàm ý: “Không phải ai cũng được làm trợ lý của tôi đâu.”

Thượng Hải.

Lăng Song đã đời chém được Cố Sơ một bữa, rượu vang cùng món ngon, tổng cộng gần năm ngàn. Tiêu Tiểu Tiêu nắm chặt hóa đơn, lắc qua lắc lại trước mặt Cố Sơ, chép miệng: “Xa hoa, quá xa hoa. Lăng Song, cậu cũng độc ác thật đấy, chỉ riêng một chai rượu vang đã hơn bốn ngàn, cậu giết chết Cố Sơ luôn đi.”

“Cố Sơ còn chưa than vãn, cậu lo vớ lo vẩn làm gì.” Lăng Song giật lấy hóa đơn, hừ một tiếng: “Dù Cố Sơ có gầy như lạc đà thì vẫn to hơn con ngựa béo nhà cậu.”

“Cậu nói ai béo?” Tiêu Tiểu Tiêu bực bội.

Lăng Song đang định phản kích thì Cố Sơ lập tức khuyên nhủ: “Được rồi, được rồi. Tiền cũng đã trả rồi, có gì mà phải cãi nhau.”

“Nhìn thấy chưa, đây mới là phong cách của Cố đại tiểu thư.” Lăng Song cười khẩy.

“Được lợi còn lắm chuyện.” Tiêu Tiểu Tiêu lườm nguýt Lăng Song: “Bây giờ tình hình của Cố Sơ thế nào cậu không biết sao? Có lương tâm chút đi.”

“Không phải chứ?” Lăng Song tỏ ra kinh ngạc: “Mới có năm ngàn thôi mà, có cần phải thế không? Cố Sơ, có đến mức đó không?” Rồi cậu ta quay sang Cố Sơ.

“Cố Sơ, cậu đừng khách khí với cậu ta...”

Cố Sơ giơ tay bảo họ ngưng cãi nhau: “Tớ bình thường không nỡ bỏ ra cả đồng tiền để ăn uống vậy đâu nhưng thức ăn của nhà hàng này thật sự rất ngon, thế nên muốn để hai cậu tới đây nếm thử. Đừng có cãi nhau nữa, còn cãi tớ về đây.”

“Cái lưỡi của cậu vẫn kén chọn như ngày nào.” Lăng Song cũng không định tranh cãi với Tiêu Tiểu Tiêu, cười với Cố Sơ: “Thứ cậu nói là không ngon, người khác ăn vào chưa chắc đã chê nhưng chỉ cần là nhà hàng mà cậu khen ngon thì mùi vị chắc chắn không tệ được.”

“Thức ăn ở nhà hàng này tớ đã học làm rất lâu rồi, nhất là món thịt chiên bơ ban nãy, ở nhà tớ đã làm mấy lần liền mà không sao ra được mùi vị này.” Cố Sơ nói.

Tiêu Tiểu Tiểu cười: “Món chủ đạo của người ta mà, sao để cậu học dễ dàng thế được.”

“Tôi ăn cảm thấy mùi vị quen quen mà.” Lăng Song nói.

“Cậu quen ư? Mau nói đi.” Cố Sơ đã muốn lên học rồi, vừa nghe thấy câu này mắt sáng rực lên.

Lăng Song nghĩ nửa ngày cuối cùng lắc đầu: “Quên rồi.”

“Cố tình trí trá.” Tiêu Tiểu Tiểu bĩu môi.

Lăng Song trừng mắt với cậu ấy sau đó ném hóa đơn vào trong túi: “Được rồi, cậu đã mời tôi một bữa thịnh soạn, tôi cũng nên ‘báo đáp’ cậu cho tử tế, đi theo tôi nào.”

“Đi đâu thế?”

“Cứ đi khắc biết.” Lăng Song lần này rất hào sảng: “Tôi mời.”

Quán bar, Thượng Hải.

Ánh đèn khắp thành phố đã xua tan cái tĩnh mịch của đêm đen, ánh sao cũng ảm đạm hơn nhiều, tất cả đã bị hòa tan dưới cái rực rỡ của đèn đường.

Đây là một quán bar nhạc nhẹ, chủ yếu là nhạc Jazz, những người tới đây đa phần có phong cách, có địa vị, không ồn ã như Pub cũng không có quá nhiều ánh đèn chằng mắc. Chỉ có một nguồn ánh sáng êm dịu, lấp lánh như trăng sao, soi ánh mắt đen thành một đại dương sâu thẳm.

“Mua vui hưởng lạc?” Sau khi Lăng Song bỏ thẻ ra, Tiêu Tiểu Tiểu nhún vai một cách thái quá: “Trời ơi, không phải cậu định bắt Cố Sơ vào đây tìm một người dùng tạm đây chứ? Lăng Song, chiều này của cậu nực cười quá đi.”

“Cậu thì hiểu cái gì.” Lăng Song trừng mắt.

Cố Sơ cũng không ngờ Lăng Song lại kéo mình tới quán bar, chẳng còn tâm trạng gì nữa, cô rút di động ra định xem mấy giờ rồi ra về, không ngờ hiện lên hơn 20 cuộc gọi nhỡ. Cô hoảng hồn, vội vàng kiểm tra, có số lạ gọi tới, hình như là số máy bàn ngoại tỉnh, còn cả... di động của Lục Bắc Thần.

Di động vẫn được để chế độ im lặng, không ngờ lại để lỡ nhiều cuộc gọi như vậy.

Nhìn chằm chằm vào số di động mà mình đã thuộc lòng lâu lâu ấy, Cố Sơ chần chừ không thể gọi lại, nhớ lại ánh mắt và lời nói của Lục Bắc Thần, tim cô vẫn còn nhói đau.

“Nghĩ cái gì vậy?” Lăng Song đập vào tay cô: “Này, nam thần cứu mạng cậu tới rồi kia, đừng nói là tôi không giúp cậu đấy.”

Cố Sơ ngược mắt lên nhìn. Hóa ra là Kiều Vân Tiêu đang đi về phía này...

~Hết chương 221

~

222. Chương 222: Năm Ấy

Chiếc xe xông pha mưa gió, lao nhanh như chớp trên đường, khi tới ranh giới Thụy Lệ thì mưa cũng ngừng, đường chân trời hiện lên những tầng mây đa dạng, dày và nặng, chồng lên nhau, chạy dài vạm vỡ. Có ánh cầu vồng xuyên qua mây đen, giao thoa với ánh sáng càng lúc càng rõ nét phía Tây. Vừa vào Thụy Lệ đã lập tức cảm nhận được hơi thở dân tộc nồng đậm, từ những cây đa to hay rừng cây có thể dễ dàng bắt gặp, tới những phong cách kiến trúc cao lớn, rực rỡ. Khi xe đi bên bờ sông, ngoài cửa xe những dòng nước siết ùn ùn dâng lên, La Trì chép miệng mấy tiếng: “Đây chính là dòng sông nổi tiếng sao, nhờ ‘hồng phúc’ của giáo sư Lục, tôi đã kịp nhìn thấy phong cách Thụy Lệ khi còn sống trên đời rồi.”

Lục Bắc Thần nhận ra giọng điệu châm chọc của anh ấy, không thèm đoán hoài.

“Rốt cuộc cậu tới Thụy Lệ để làm gì?” La Trì hỏi.

Dọc đường, việc Lục Bắc Thần làm nhiều nhất là nhắm mắt, tảng lờ toàn bộ phong cảnh tươi đẹp ngoài cửa sổ, cũng để ngoài tai cả những câu hỏi chốc chốc lại xuất hiện của La Trì. Cho tới khi La Trì hỏi một lần nữa.

“Cùng một câu hỏi cậu đã hỏi không dưới mười lần rồi, còn dám hỏi lần thứ mười một thì cậu lập tức xuống xe.” Cuối cùng anh cũng lên tiếng cảnh cáo.

Có đánh chết La Trì, anh ấy cũng không xuống xe, đối với hành vi của Lục Bắc Thần, anh ấy quá tò mò, thế nên để được an toàn, La Trì chọn cách trật tự.

Trời đã sáng lên.

Sắc cầu vồng lơ lửng giữa trời và đất cũng tan đi.

Ánh sáng phía xa xa sốt sắng chiếu xuống mặt đất, vẫn còn những chỗ vòm mây chưa mở ra nhưng cũng đã có những tia sáng chen nhau rơi xuống thành bó, hết như bầu trời bị hồng một lỗ, đẹp tuyệt vời. Bóng nắng hắt lên cửa sổ êm dịu vì đã được lọc qua, đọng đưa giữa trán và gò má Lục Bắc Thần, sống mũi cao được soi rọi, trông lại càng thẳng tắp.

Sau khi xe đi vào đường phố sầm uất, ngoài cửa xe xuất hiện những trang phục dị thường đủ màu đủ sắc. Thụy Lệ là nơi phong phú về các dân tộc, vì thế trên đường luôn rực rỡ, mặc dù các dân tộc thiểu số hiện giờ cũng đã bị Hán hóa rồi nhưng vẫn còn một bộ phận nhỏ giữ được nét đặc sắc của mình, như trang phục, thức ăn, tập tục...

Hôm nay chẳng biết họ đến đúng ngày lễ gì đó mà đường to phố nhỏ đều cực kỳ náo nhiệt, trang phục gì cũng có, khiến La Trì nhìn đến hoa cả mắt.

Lục Bắc Thần cũng mở mắt ra nhưng anh cũng không có dự định ngẩng nhìn quang cảnh đông vui, chỉ báo cho tài xế một địa chỉ, xe liền đi thẳng tới địa điểm đó. La Trì rất thính tai, nó nghe giống như tên một nơi giao dịch đá quý, đầu óc anh ấy bắt đầu xoay chuyển nhanh lẹ nhưng cho dù có tò mò trăm ngàn lần cũng không được hỏi Lục Bắc Thần nữa, nếu không với tính cách một là một, hai là hai của Lục Bắc Thần, anh ấy chắc chắn sẽ bị đuổi xuống xe.

Thế là anh ấy đã phát huy hết mình sức liên tưởng tưởng tượng, rồi trong đầu chợt lóe lên một bản tin mấy tháng trước có vô tình lướt qua, hình như nói rằng ở Thụy Lệ, Vân Nam sắp tổ chức một buổi đấu giá đá quý xưa nay chưa từng thấy. Thụy Lệ là thành phố của phi thúy, là nơi giao dịch phi thúy Myanmar lớn nhất. Cái gọi là ‘xưa nay chưa từng thấy’ là ám chỉ việc phá bỏ một số thói quen giao dịch phi thúy hoặc các loại đá quý khác mang tính chất nhỏ lẻ, riêng tư ở Thụy Lệ, mà lần này sẽ ‘giống trống khua chiêng’, thậm chí mời gọi các phóng viên trong và ngoài nước cùng tham gia một buổi đấu giá.

La Trì tự nhận mình là một người qua quýt, dù là cược đá hay đấu giá đều không có chút hứng thú nào. Trong mắt anh ấy, những đá quý đó có quý giá cỡ nào, lấp lánh cỡ nào đi chăng nữa, nói trắng ra vẫn chỉ là đá, chỉ là con người khiến nó trở nên giá trị mà thôi. Qua phân tích địa chỉ mà Lục Bắc Thần nhắc tới, anh ấy cảm thấy gần như chắc chắn đó là địa chỉ của buổi đấu giá rồi.

Rồi anh ấy lại liên tưởng tới những người dân xiêm áo sắc sỡ, rộn ràng khắp đường, nhất định là không tránh khỏi liên quan tới buổi đấu giá mà bản tin đề cập.

Chuyện này có chút thú vị rồi đây.

Nếu đích thực Lục Bắc Thần tới tham gia buổi đấu giá vậy tức là anh có đồ muốn đem ra đấu giá hay là cạnh tranh đấu giá? Mà thứ đồ ấy là gì?

La Trì càng nghĩ càng cảm thấy hay ho, thế là lòng ngập tràn mong đợi.

Ở vị trí trung tâm nhất thành phố, một tòa kiến trúc mang văn hóa Phật giáo cực kỳ nổi bật, người qua lại không ít nhưng bị chặn ngoài dây chằng của cảnh sát. Xe đi vào bãi đậu, La Trì nhìn kỹ lại, ôi chao, cả một bãi đậu xe rộng thế này mà cũng chật kín, xem ra người xuất hiện không ít.

Xe vừa đỗ yên, lập tức có người vận Âu phục, đi giày da bước tới, trông đáng vẻ có lẽ là nhân viên làm việc ở đây, chào hỏi cực kỳ cung kính: “Anh Lục!”

Lục Bắc Thần không dừng bước, bước vượt qua người đó, hờ hững hỏi: “Tối giờ chưa?”

“Anh đến vừa kịp lúc, còn khoảng nửa tiếng nữa là ‘Khuyên vũ’ xuất hiện, năm phút trước vừa bán thành công một sợi dài sen phỉ thúy bạch ngọc từ đầu thời nhà Thanh.” Người nhân viên đi theo bên cạnh Lục Bắc Thần, nhẹ nhàng nói: “Phòng nghỉ của anh đã được sắp xếp xong, tối giờ tôi lại sẽ thông báo cho anh, mời anh đi bên này.”

La Trì quả thật ù ù cạc cạc, xem ra tên này tới đây để đấu giá.

Không dừng mua mấy viên đá ghê này làm cái gì?

Anh ấy càng phải xem xét rốt cuộc là viên đá thô kệch nào đã khiến Lục Bắc Thần đường sá xa xôi, đồng thời hại cả anh ấy ngồi máy kéo cả đêm, rung lắc tới mức ruột sắp rơi cả ra ngoài, thậm chí còn chưa ăn một bữa tử tế đã vội vàng lên đường. Đầu là cái viên đá đó hại, còn một hơn cả bình thường phá án...

Thượng Hải.

“Đây chính là chủ ý mà cậu đưa ra cho Cố Sơ?”

Càng về đêm càng náo nhiệt.

Quán bar cũng đã đông khách, ngay cả tiếng nhạc Jazz cũng nóng hơn.

Các ly cocktail đủ màu được bày khắp chiếc bàn dài để cung cấp ấy người con gái uống, còn từng ly Martini được bỏ muối và lát chanh, vừa uống hết một tá ngay lập tức lại có một tá mới chính là thành phẩm của Kiều Vân Tiêu.

Trong chỗ ngồi, Tiêu Tiểu Tiêu ngồi ở một góc sát cạnh nhất, cầm một ly ‘Blue lover’, những viên đá lấp lánh khiến đầu ngón tay cậu ấy ánh lên những sắc màu kiêu diễm. Cậu ấy nhìn về phía Kiều Vân Tiêu và Cố Sơ ngồi gần đó, tâm trạng có đôi chút buồn bã, khi quay qua nhìn Lăng Song, giọng điệu hơi tệ.

Lăng Song vừa từ sàn nhảy trở về, chơi rất cao hứng, sau khi ngồi xuống bên tiện tay cầm một ly cocktail lên uống cạn, nghe được câu hỏi của Tiêu Tiểu Tiêu lập tức phản đối: “Chủ ý này sao chứ?”

“Cách thăm dò của cậu là mượn một người đàn ông khác để anh ấy ghen tuông? Cậu không thấy ấu trĩ à?”

Lăng Song đặt chiếc ly xuống, ngồi sát lại Tiêu Tiểu Tiêu, nhìn cậu ấy từ trên xuống dưới.

Tiêu Tiểu Tiêu bị cậu ta nhìn đến nổi cả người thiếu tự nhiên, bèn nhún mày: “Nhìn cái gì vậy?”

“Cậu ghen rồi sao?” Lăng Song bất thành linh hỏi.

Sắc mặt Tiêu Tiểu Tiêu sững lại, rồi lập tức đẩy cậu ta ra, giọng điệu bức bối: “Ai ghen?”

Tối nay Lăng Song đã uống không ít, cả người đã đạt tới một sự hoạt bát trước nay chưa từng thấy, trước đây luôn thờ ơ không quan tâm tới Tiêu Tiểu Tiêu, giờ lại thích chọc ghẹo cậu ấy. Cậu ta dựa sát một bên, một tay chống lên má, một tay chỉ vào Tiêu Tiểu Tiêu cười e thẹn: “Cậu chứ còn ai nữa, nhìn thấy Kiều Vân Tiêu đối xử tốt với Cố Sơ, cậu ghen tỵ, vì cậu thích Kiều Vân Tiêu.”

“Cậu nói vớ vẩn cái gì thế!” Tiêu Tiểu Tiêu lập tức bỏ nhào tới, bịt chặt miệng Lăng Song, rồi lại dè dặt ngó nhanh về phía Cố Sơ.

Lăng Song đẩy cậu ấy ra: “Căng thẳng cái gì? Tiếng nhạc to thế này, anh ấy không thể nghe được đâu.”

“Sao cậu lại gọi anh ấy tới đây?” Tiêu Tiểu Tiêu có phần bức dọc.

“Cách tốt nhất để kích động Lục Bắc Thần chính là Kiều Vân Tiêu.” Lăng Song rất thần nhiên: “Tình địch... là tiêu chuẩn duy nhất để kiểm nghiệm tình yêu đích thực.”

Tiêu Tiểu Tiêu cười khẩy: “Thật sự quá nhạt nhẽo rồi!” Rồi cậu ấy cố tình nhìn ngó khắp nơi: “Tình địch xuất hiện rồi, thế Lục Bắc Thần đâu? Anh ấy tới rồi sao? Ngay cả bóng dáng cũng không thấy! Cậu tưởng

đang quay phim điện ảnh đây à, bên này nhìn thấy bóng tình địch, bên kia nam chính lập tức xuất hiện sáng bừng?”

“Gấp gấp cái gì, kịch hay còn ở phía sau, một người thông minh như tôi sao có thể nghĩ ra một trò chơi tồi tệ chứ?” Lăng Song cười rồi tiện tay với lấy một ly cocktail, giơ ly ra trước mặt Tiêu Tiểu Tiêu: “Ngược lại là cậu đây, rõ ràng là yêu thầm cậu chủ nhà họ Kiều, có bản lĩnh ngồi đây âm ỉ với tôi, mà không có bản lĩnh tới trước mặt anh ta tỏ tình?”

“Tôi... Tôi không hề yêu thầm anh ấy!” Tiêu Tiểu Tiêu lập tức phản bác.

Lăng Song chép miệng, cổ tình tỏ ra tiếc nuối: “Có biết loại con gái nào đáng thương nhất không? Chính là loại người như cậu đây!” Cậu ta ghé sát tới, nhìn chằm chằm vào đôi mắt Tiêu Tiểu Tiêu: “Đừng tưởng tôi không biết cậu giảm cái lớp mỡ thừa trên người này chỉ vì anh ta, thứ có thể khiến con gái hoàn toàn thay đổi chỉ có tình yêu thôi.”

“Tôi không muốn cả người béo mập trở thành gánh nặng, tôi muốn được sống khỏe mạnh có gì không đúng nào?” Sắc mặt Tiêu Tiểu Tiêu có phần cự nự nhưng vẫn cứng miệng: “Tôi là một bác sỹ, biết rõ nhất sự nguy hiểm của bệnh béo phì đối với cơ thể, tôi vì sức khỏe của bản thân không được hay sao? Cậu cũng đã tới trung tâm thẩm mỹ, lẽ nào cũng vì tình yêu?”

“Tiểu bảo bối, tôi và cậu là hai tính chất khác nhau.” Lăng Song không giận mà bật cười: “Tôi chưa bao giờ tin vào thứ trò chơi tình yêu này, tin vào một thằng đàn ông chẳng bằng tin vào một con chó. Tôi ấy à chỉ vì muốn bản thân được sướng mắt đẹp lòng. Phụ nữ sống phải vì bản thân mình, tự nhìn mình thấy vui vẻ thì mới có thể ở bên ngoài như cá gặp nước. Cậu thì khác, động lực duy nhất cổ vũ cậu chính là Kiều Vân Tiêu. Tiêu Tiểu Tiêu, mặc dù chúng ta không phải bạn bè thân thiết gì, nhưng dấu sao cũng đã ở cùng một ký túc xá năm năm trời, tôi hiểu cậu hơn bất kỳ ai. Khi còn chưa biết tới Kiều Vân Tiêu cậu là đứa được chẳng hay chớ, cậu cửa miệng chính là tốt nghiệp là được rồi, nhưng sau khi quen Kiều Vân Tiêu, cậu lại trở nên chăm chỉ cần cù vậy? Không những nghiêm túc học hành còn nỗ lực giành được học bổng, thi nghiên cứu sinh cậu bỏ nhiều công sức hơn ai hết. Cậu tưởng tôi thật sự không hiểu cậu nghĩ gì sao? Chẳng phải chỉ muốn bản thân trở nên xuất sắc để xứng với Kiều Vân Tiêu ư?”

Tiêu Tiểu Tiêu cắn chặt chiếc ly, nhìn chằm chằm Tiêu Tiểu Tiêu, nói với vẻ thiếu kiên nhẫn: “Đừng nói nữa!”

“Hôm nay cho dù cậu tuyệt giao với tôi, tôi cũng phải nói.” Lăng Song có lẽ uống say thật rồi, những chuyện bình thường không thích nhắc và không thích nói tới đều dốc hết ra: “Cậu tin rằng cậu phải đủ giỏi mới có thể xứng với một người xuất sắc như Kiều Vân Tiêu. Nhưng có một câu nói đúng là cậu không thích nghe thật, yêu thầm có cái tác dụng đêch gì? Từ đầu tới cuối, cậu luôn đẩy mình vào vị trí của một cái bóng thì anh ta sẽ mãi mãi chỉ coi cậu là cái bóng mà thôi! Cậu biết chuyện ngu ngốc nhất của người phụ nữ là gì không? Chính là lúc cậu ôm cái tình yêu thầm kín tự thương tự xót ỉn, anh ta lại chẳng hay biết gì cả.”

“Tôi vốn không muốn để anh ấy biết.” Tiêu Tiểu Tiêu nhấp một ngụm rượu, cảm giác cay xè đốt cháy cổ họng, ánh mắt cô dừng lại trên người đang ngồi cạnh Cố Sơ. Cố Sơ đang uống rượu, trong bóng tối, gương mặt nhỏ của cậu ấy nhợt nhạt kinh người. Kiều Vân Tiêu vẫn luôn ở bên cạnh dịu dàng nói chuyện. Phải, cô biết mình tới cuối cùng vẫn không so được với Cố Sơ. Cậu ấy có một nét đẹp trời sinh, dù khóc hay cười đều khiến người ta không thể quay đi, hơn nữa còn ngấm khí với bạn bè. Một người con gái như thế gần như là đứa con cưng của Thượng đế. Dù nhà họ Cố có xảy ra chuyện thì sao chứ? Bên cạnh cậu ấy chỉ ít còn có một người đàn ông xuất sắc như Kiều Vân Tiêu không chia không lìa.

“Thế mới nói cậu ngu ngốc.” Lăng Song khi say ăn nói càng không khách khí: “Hoặc là quên hẳn người ta đi, giống như Cố Sơ vậy, bắt đầu mở ra một tình yêu mới, hoặc là đi tỏ tình với người ta, sống hay chết cũng phải có một câu trả lời chứ? Lẽ nào cậu định ôm cái tình yêu thầm này sống cả đời? Nếu cậu suy nghĩ được rộng rãi như vậy thì lúc trước khi Kiều Vân Tiêu và Cố Sơ đính hôn, cậu đừng có khóc lóc như quỷ vậy. Cái gì mà mừng thay cho Cố Sơ, cái gì mà kích động rơi nước mắt, toàn ăn nói vớ vẩn. Chính là người đàn ông trong lòng cậu sắp lấy người phụ nữ khác rồi! Đơn giản vậy thôi!”

Tiêu Tiểu Tiêu cup mắt xuống, uống rượu, khóe mắt bỗng đỏ ửng.

“Nhìn cái mặt cậu bây giờ đi.” Ngón tay ngọc ngà của Lăng Song đặt lên mặt cậu ấy: “Cậu vứt bỏ được cơ

thể béo mập thì sao nào? Một người phụ nữ không tự tin, có đẹp thế nào cũng là người vô hình. Cậu đã từng soi gương nhìn kỹ lại bản thân chưa? Thật ra cậu rất đẹp, tối nay số đàn ông chủ động tới nịnh nọt, ân cần với cậu tôi sắp đếm không xuể rồi. Cậu chỉ bỏ xuống lớp mỡ thừa, đâu có chỉnh sửa nhan sắc, vẻ đẹp bây giờ của cậu hoàn toàn do bố mẹ cho cậu, cậu còn có lý do gì để tự ti? Nói cách khác, cho dù cậu không hài lòng về diện mạo của mình vậy thì cậu cũng có một công việc đáng tự hào chứ? Tốt nghiệp với thành tích xuất sắc ở đại học A, thuận lợi lấy được bằng thạc sỹ rồi lại được vào một bệnh viện có tiếng. Từ lúc làm bác sỹ thực tập cho tới khi lên bác sỹ chính khoa thần kinh, cậu đừng nói rằng không phải vì Kiều Vân Tiêu. Vì Kiều Vân Tiêu, cậu ở lại Thượng Hải, vì Kiều Vân Tiêu ép bản thân mình trở nên xuất sắc, sao đến giờ phút này cậu vẫn chỉ làm một con rùa rụt cổ?”

“Cậu đừng nói nữa!” Tiêu Tiểu Tiêu càng nghe càng buồn bực, thẳng thừng bê ly rượu chạy tới bên quầy bar.

Lăng Song cười khẩy, lắc đầu, uể oải dựa vào ghế sofa, lắc lắc ly rượu trong tay, khẽ lẩm bẩm: “Đúng là gỗ mục không thể khắc nổi.”

Đầu kia hàng ghế, Cố Sơ ngược mắt lên đúng lúc Tiêu Tiểu Tiêu rời khỏi chỗ. Vừa định gọi cậu ấy lại thì Kiều Vân Tiêu ngồi bên cạnh hỏi: “Cậu ta có tốt với em không?”

Cô cũng người, một lát sau trả lời: “Rất tốt.”

Từ lúc Kiều Vân Tiêu vội tới quán bar cho đến giờ, anh chưa hề nhắc tới Lục Bắc Thần, khi ngồi xuống chỉ trò chuyện với họ như gặp lại bạn cũ, muốn uống gì cứ gọi, anh mời. Lăng Song không chút khách khí, gọi đủ các loại rượu và mấy món nhỏ đầy bàn. Cố Sơ ít nhiều vẫn còn cảm ơn Lăng Song, chí ít thì cậu ta không phát điên gọi mấy người đàn ông xa lạ tới mà chỉ gọi Kiều Vân Tiêu nếu không cả rượu cô cũng không nuốt trôi.

Khoảng thời gian này tập đoàn Kiều Viễn làm ăn thuận lợi, cổ phiếu tăng rồi lại tăng, Kiều Vân Tiêu cũng tranh thủ mới tới được đây. Cố Sơ vẫn luôn để ý tới tập đoàn Kiều Viễn, tất cả mọi động thái cô đều nắm rõ, vẫn luôn muốn tìm một dịp chúc mừng Kiều Vân Tiêu có thể ngồi vững ghế chủ tịch tập đoàn, chỉ có điều nghĩ tới khúc mắc giữa anh ấy và Lục Bắc Thần cô lại lẩn lữa mãi.

Hôm nay cuối cùng cũng đã có một cơ hội tốt.

Rượu, quả thực là một thứ tuyệt.

Vừa để giải sầu, vừa để chúc mừng.

Kiều Vân Tiêu nói nhiều tới chuyện của tập đoàn, cũng kể cho cô nghe chuyện một số cổ đông mất mặt. Cố Sơ biết trước nay anh vẫn không ưa đám cổ đông nguyên lão đó, nói mấy chuyện cười về họ cũng coi như là cách để Kiều Vân Tiêu tự tìm cân bằng cho bản thân. Thông thường, Kiều Vân Tiêu thích nói với cô một số chuyện trong giới thương nhân vì đa số cô đều có thể hiểu, cũng khá nhạy cảm với một số tình hình thương trường. Kiều Vân Tiêu hay trêu cô thừa hưởng gen của bố, nếu là con trai thì tốt quá.

Thế là mọi người ăn uống cười đùa vui vẻ, cô những tưởng một buổi tối sẽ trôi qua như thế, chí ít thì sẽ không khiến cô nhớ gương mặt ấy, không để cô nhớ lại nỗi đau anh giày vò mình.

Nhưng Kiều Vân Tiêu vẫn hỏi.

Có lẽ cũng là một chuyện ngoài ý muốn. Sao cô không rõ Lục Bắc Thần cũng là cái gai trong mắt Kiều Vân Tiêu?

“Nói dối.” Anh thâm lẩm bẩm.

Có tiếng nhạc át đi tiếng anh, cô không nghe rõ anh nói gì nhưng nhìn khẩu hình miệng cũng đoán được nội dung. Cô há hốc miệng, rồi mỉm cười ngay lập tức: “Em lừa anh làm gì chứ? Anh ấy rất tốt với em.”

Chỉ cần không chạm vào giới hạn của anh ấy, chỉ cần... không đoán xem anh ấy nghĩ gì.

Kiều Vân Tiêu uống cạn rượu trong ly, thấy cô lại bê một cốc cocktail lên, anh bèn giật lại, để qua một bên, nhìn cô: “Từ lúc còn bé tỹ, em đã lượn lờ trước mắt anh, em có tâm sự lẽ nào anh lại không nhận ra?”

“Anh cứ khéo lo.” Cố Sơ cười khê.

Kiều Vân Tiêu chỉ nhìn chăm chăm cô như thế, không nói câu gì.

“Mau, trả rượu lại cho em. Bartender nói là loại mới pha, em còn chưa thử.” Cố Sơ giơ tay về phía anh, cười rạng rỡ.

Mấy ly cocktail trôi xuống bụng, cô cũng hơi lâng lâng rồi nhưng vẫn chưa đến mức thao thao bất tuyệt mọi thứ. Cảm xúc của cô vẫn được chôn sâu sau nụ cười mỉm. Kiều Vân Tiêu không ngăn cản cô uống rượu, mặc dù không muốn cô uống tiếp nữa nhưng vẫn nhạy cảm phát hiện ra thì thoảng cô nhũn mảy và vẻ mọi mệt nơi khóe mắt. Có lẽ say không phải chuyện gì tồi tệ, chỉ ít có thể giúp cô ngủ một giấc thật ngon.

Anh đưa ly cocktail cho cô, cô đón lấy, ngửa cổ uống.

Kiều Vân Tiêu lắc đầu ngao ngán, giơ tay giữ lấy ly rượu. Cô ngẩng đầu lườm anh, cực kỳ không vui. Anh hạ giọng nói: “Uống rượu thì được nhưng uống từ từ thôi, nếu không thì đừng uống.”

Câu này khiến Cố Sơ cười phá lên, giơ tay véo má anh và nói: “Anh Vân Tiêu, anh dọa em như vậy em cũng không sợ đâu.” Sau đó, cô hất tay anh ra nhưng cuối cùng vẫn nhấp một ngụm nhỏ mà thôi.

Kiều Vân Tiêu nhìn cô, một lúc sau nói: “Đã lâu lắm rồi em không gọi anh như vậy.”

Từ nhỏ anh đã thích nghe cô gọi anh như vậy, quay xung quanh gọi ‘anh Vân Tiêu, anh Vân Tiêu’, giọng cô nhỏ nhẹ như thì thầm, giống như một con mèo con, mỗi lần cô gọi anh như thế anh lại cảm thấy tim như tan ra. Anh và cô cùng nhau lớn lên, chứng kiến cô từ một cô bé nghịch ngợm trở thành một cô thiếu nữ xinh xắn rồi lại trở thành một cô chủ cao ngạo vạn người mê. Điều duy nhất không thay đổi là mỗi lần gặp anh, cô lại khoác tay anh, nũng nịu gọi anh là: Anh Vân Tiêu!

Về sau, Cố Tư cũng gọi anh như vậy.

Mỗi lần nghe thấy anh đều ngơ ngẩn, sau đó sẽ tới giọng của Cố Sơ.

Lúc này đây, một tiếng ‘anh Vân Tiêu’ khiến tim anh thất lại.

Cô và Lục Bắc Thâm chia tay, trước mặt thì nhẩn tâm, sau lưng chẳng biết đã rơi bao nhiêu nước mắt.

Anh đau xót vô cùng, mỗi lần ôm cô vào lòng cô lại đánh anh để trút giận hoặc là cắn mạnh lên cánh tay anh. Anh nhẩn nhện hết, vẫn cứ ôm chặt không buông. Anh biết trong lòng cô có hận, hận câu nói đó của anh: Em bắt buộc phải lấy anh.

Bao nhiêu lần nằm mơ nhớ lại, anh đều nghĩ tới gương mặt đầm lệ của cô.

Cô khóc lóc hỏi anh: Anh Vân Tiêu, chúng ta nhất định phải kết hôn sao?

Anh gạt nước mắt cho cô, nói với cô rằng: Chúng ta kết hôn rồi, anh sẽ chồng của em, em phải gọi anh là Vân Tiêu, biết không?

Có trời biết anh rất sợ cô mãi mãi chỉ coi mình là anh trai.

Sau này cô thật sự đã đổi xưng hô, không còn thân mật gọi anh là ‘anh Vân Tiêu’ nữa. Cô gọi anh là Vân Tiêu, cách gọi tiêu chuẩn của những đôi nam nữ yêu nhau. Anh phải vui mới đúng vì đã từng có lúc anh hoang tưởng cảnh cô gọi anh: Vân Tiêu, Vân Tiêu... Cái tên này bật ra từ miệng cô nhất định rất cảm động.

Thế mà anh phát hiện mình hụt hẫng.

Vì khi cái tên ‘Vân Tiêu’ này được gọi ra, anh nhìn thấy vẻ buồn bã trên gương mặt cô, cũng ngửi thấy mùi của giao dịch.

Từ anh Vân Tiêu tới Vân Tiêu giống như vẽ một ranh giới, một bên là con người tinh nghịch đã ra đi, một bên là cô bị u sầu vây bọc trong bất lực.

Anh không muốn nhìn thấy cô như vậy.

Nếu thật sự có thần linh tồn tại, anh tình nguyện trả bất kỳ giá nào để đổi lấy một Cố Sơ từng chạy quanh anh, luôn miệng gọi anh như thế.

Bây giờ, cô quay về rồi sao?

Là vì... Lục Bắc Thần?

Mặc dù đồ kỵ nhưng anh cũng biết rõ, chỉ cần Cố Sơ tìm lại được con người khi trước của mình, thay đổi vì người đàn ông nào anh cũng chấp nhận.

Cố Sơ có chút ham mê, khi đã chìm vào ham mê tâm trạng của cô cũng thay đổi. Cô uống cocktail liên tục, còn chưa được mấy cốc đã say bết nhè nhưng cũng nói nhiều hơn ngày thường. Sau khi nghe Kiều Vân Tiêu nói xong, cô đặt cốc xuống, hai tay ôm mặt anh, cười khê: “Anh chính là anh Vân Tiêu của em mà, phải không?”

“Phải, anh đây.” Giọng Kiều Vân Tiêu hơi nghẹn lại nhưng có tiếng nhạc nên cũng chẳng nghe được gì. Anh giơ tay nắm lấy tay cô rồi siết chặt, không buông ra nữa, thở dài: “Thế nên có chuyện gì không vui em phải nói với anh. Nếu như hân ta dám làm tổn thương em, anh nhất định sẽ không bỏ qua.”

“Không có.” Cố Sơ tươi cười rút tay về, xua tay về phía anh: “Em tốt lắm, thật đấy.”

Kiều Vân Tiêu còn định nói gì thì cô bắt đầu đẩy anh: “Này, anh không nhìn thấy có người quấy rầy Tiểu Tiêu à? Bây giờ cậu ấy là mỹ nhân tuyệt sắc rồi, một mình ngồi ở quán bar thu hút ong bướm lắm, mau ra đó đi, mau đi.”

Kiều Vân Tiêu quay đầu nhìn. Đúng là có một người đàn ông say rượu ngồi bên cạnh Tiểu Tiêu, hình như đang mời cô ấy uống rượu, nhưng rõ ràng Tiểu Tiêu không biết giải quyết mấy chuyện này cho lắm, hơi hiền quá. Thở dài một hơi, anh nói: “Anh hiểu rồi, Lăng Song gọi anh ra đây là để đuổi ong ấy cô phải không. Làm ơn đi, dù gì anh cũng là người đại diện doanh nghiệp, có thể sắp xếp một chức năng nào to tát hơn không?”

Nói thì nói vậy nhưng anh vẫn nghe theo chỉ thị của Cố Sơ, đứng dậy đi tới ‘cứu giá’.

Sau khi Kiều Vân Tiêu rời khỏi, Cố Sơ bê ly cocktail ngồi thẳng tới bên cạnh Lăng Song. Lăng Song nghiêng đầu dựa vào sofa, hơi say, liếc nhìn cô nhưng không nói gì. Ngược lại, Cố Sơ lên tiếng: “Hôm nay cậu rất lạ, nhớ năm xưa cậu không thể chịu nổi khi tôi hạnh phúc.”

“Năm xưa?” Lăng Song cười khẩy, uống rượu rồi nói: “Cố Sơ, chính cậu cướp mất hạnh phúc của tôi, còn không cho phép tôi đáp trả ư?”

~Hết chương 222~

223. Chương 223: Người Năm Giữ ‘khuyên Vũ’

Trước đây ở đại học A, từng khiến Cố Sơ đau đầu nhất có hai người con gái, một là Tiêu Tuyết và một chính là Lăng Song. Tiêu Tuyết thì tuyên bố thẳng thừng đến giành giật Lục Bắc Thần với Cố Sơ, dùng đủ các loại thủ đoạn, thậm chí có một lần còn hẹn riêng Cố Sơ ra, dáng vẻ như chuẩn bị thương lượng. Lúc ấy Cố Sơ và Lục Bắc Thần còn chưa yêu nhau nhưng cô cảm nhận được rõ ràng Lục Bắc Thần có thiện cảm với mình, chỉ không hiểu vì sao anh nói với cô phải một năm sau mới được. Khí thế ác liệt của Tiêu Tuyết khiến Cố Sơ dâng tràn ý chí chiến đấu, mặc dù vẫn chưa phải bạn gái của Lục Bắc Thần nhưng cô đã cùng Tiêu Tuyết quyết phân cao thấp một phen với tư cách là ‘bạn gái tương lai’.

Kết quả, cô và Tiêu Tuyết đánh nhau tới bờ, Tiêu Tuyết ngã xuống đất, gãy xương chân. Đây chính là phiên bản được lưu truyền trong đại học A, rồi lại bị người ta bôi vẽ thêm một lần nữa cho sống động như thật, cuối cùng trở thành: Cô chủ lớn nhà họ Cố vì muốn tranh giành đàn anh tài hoa mà không ngại sử dụng bạo lực. Tiêu Tuyết không đo lại sức mạnh của Cố tiểu thư, bị đánh đến liệt chân.

Nhưng sự thật lại là, Tiêu Tuyết định tát cô một bạt tai, trong lúc né tránh cô đã đẩy Tiêu Tuyết một cái, Tiêu Tuyết đi một đôi giày cao gót, đứng không vững, thế là ngã nhào. Kết quả, cánh tay của cô còn lưu lại một vết cào bởi bộ móng tay dài được sơn màu của Tiêu Tuyết. Và đúng ngay lúc ấy, khi Tiêu Tuyết ngã xuống đất, ôm chân khóc mãi không thôi, Lục Bắc Thần đã tới kịp. Sau khi nhìn thấy cảnh này, sắc mặt anh trông rất khó coi, anh đánh mắt về phía cô, chẳng nói chẳng rằng mà bế Tiêu Tuyết lên rồi đi mất.

Cố Sơ cả một bụng ầm ứ, ở nguyên đó ôm cánh tay bồng rập, nước mắt cứ thế rơi tí tách. Giây phút đó cô cảm thấy Tiêu Tuyết thắng rồi.

Về sau, cô nghe tin Tiêu Tuyết nhập viện, chính Lục Bắc Thâm đưa cô ta vào.

Rồi lại một thời gian trôi qua, Cố Sơ và Bắc Thâm yêu nhau, khi nhắc lại chuyện này, Bắc Thâm khó xử nói: “Em học y mà, nên nhận ra cô ta đã bị gãy xương. Tính em kiêu ngạo, anh chỉ còn cách thu dọn tàn cuộc giúp em thôi.”

Mãi về sau, khi Cố Sơ đã trải qua những ly biệt đời người, những thói đời đậm nhạt, khi nhớ lại chuyện này cô lại cười đắng chát. Lúc đó cô hoàn toàn không hiểu tâm cơ của Tiêu Tuyết, Lục Bắc Thâm đến kịp thời như vậy chắc chắn có liên quan tới cô ta, nếu không sao bên này vừa ngã bên kia đã xuất hiện chứ? Cô tự cho rằng mình chưa đủ sức khỏe đến mức có thể đẩy ngã được Tiêu Tuyết.

Chỉ là phụ nữ trên con đường giành giật tình yêu luôn bất chấp thủ đoạn, thậm chí không ngại làm tổn thương chính mình.

Nhưng cũng kỳ lạ thật, cô hoàn toàn không để ý tới hành động của Bắc Thâm, cũng tin tưởng lời nói của Bắc Thâm. Cô chưa bao giờ hỏi liệu Bắc Thâm có yêu Tiêu Tuyết hay không, càng chưa từng hỏi hai người họ có phải đã từng phát sinh quan hệ không. Cô cứ tin Bắc Thâm mà chẳng cần lý do, tin rằng trong lòng Lục Bắc Thâm chỉ có một mình Cố Sơ cô mà thôi.

Đến nỗi mà ngày Tiêu Tuyết xuất viện, cô đứng ở cửa phòng bệnh nghe thấy hai người họ trò chuyện mà không hề kinh ngạc.

Cô nghe thấy Lục Bắc Thâm nói với Tiêu Tuyết: “Xin lỗi, người tôi yêu không phải là cô.”

Tiêu Tuyết lập tức bật khóc, khóc đến điên dại, lớn tiếng chất vấn anh: “Vì sao? Vì sao anh lại đối xử với em như vậy?”

Lục Bắc Thâm chỉ lặng im.

Cô của khi ấy chỉ cho rằng phản ứng của Tiêu Tuyết xuất phát từ tự trọng và thể diện, cho tới khi biết được mối quan hệ từng có giữa Bắc Thâm và Tiêu Tuyết từ Lục Bắc Thần, cô mới bàng hoàng tỉnh ngộ những câu chất vấn khi đó của Tiêu Tuyết thật ra muốn hỏi rằng: Vì sao? Vì sao anh lại thay lòng? Vì sao không còn yêu em nữa?

Nhưng phụ nữ trong lúc bị thương tuyệt vọng, logic đâu còn rõ ràng? Câu hỏi của Tiêu Tuyết xuất phát từ nội tâm nhưng không khiến cô nhìn rõ được bản chất của việc này. Cô hoàn toàn chưa từng nghĩ rằng một người đàn ông từng được cô tin tưởng vẫn còn có chuyện giấu giếm cô.

So với Tiêu Tuyết, thủ đoạn của Lăng Song mềm mỏng hơn.

Khi cô còn chưa hẹn hò với Bắc Thâm, Lăng Song đã sớm thể hiện ra ngoài tình cảm với anh. Sau khi họ yêu nhau, cậu ta lại càng bám chặt, ngoại trừ việc gây thêm những phiền phức cho cô giữa đám bạn học ra, thì mỗi lần cô hẹn hò với Lục Bắc Thâm về ký túc xá muộn cậu ta lại báo cáo với thầy quản sinh. Biết Bắc Thâm đi đưa xe, cậu ta tới sớm hơn ai hết. Biết Bắc Thâm ở phòng thực nghiệm, cậu ta cũng bám riết lấy Bắc Thâm hỏi bài, giả vờ như cái gì cũng không biết. Biết Bắc Thâm ngày nào cũng phải đi làm thêm, cậu ta liền chuẩn bị đủ các món ăn ngon mang tới phòng ký túc của anh, kết quả với Bắc Thâm thì chẳng thấy đâu nhưng hồi lộ đám bạn cùng phòng anh thì rất tốt.

Đối với việc làm của Lăng Song, mặc dù Cố Sơ hận đến nghiến răng kèn kẹt nhưng cũng chưa tới mức cạch mặt hẳn. Một là cô luôn tin tưởng vào nhân cách của Bắc Thâm. Hai là Lăng Song cũng được coi như người tính tình hài hòa, cách thức và phương pháp tuy có hơi cực đoan và mang tính mục đích nhưng vẫn không thể gọi là người xấu.

Chỉ có điều, cuối cùng đã xảy ra một chuyện vào một ngày kia, khiến cho thời gian cô và Lăng Song không qua lại với nhau lên tới hàng năm.

Hôm ấy, Bắc Thâm không đi làm thêm mà cùng cô đi xem bộ phim ‘Bá Vương biệt Cơ’, lúc xem xong cô vẫn còn đỏ mắt, Bắc Thâm cười cô dễ khóc quá, cô liền ôm lấy anh và nói: Chúng ta cũng phải bên nhau cả đời, thiếu một tháng, một ngày, một phút, một giây cũng không được.

Khi ấy Bắc Thâm không nói gì, nhưng lại ôm chặt lấy cô.

Khi hai người họ ra khỏi rạp chiếu phim thì thấy Lăng Song đứng đó, đôi mắt gần như sắp bốc lửa. Cô còn chưa hiểu chuyện gì thì Lăng Song lập tức tiến tới. Suy nghĩ đầu tiên của cô là Lăng Song nhằm vào cô, không ngờ Lăng Song nói chuyện thẳng với Lục Bắc Thâm.

Cậu ta hỏi: “Lục Bắc Thâm, rốt cuộc anh có ý gì?”

Một câu hỏi không những khiến Cố Sơ ngu ngơ mà ngay cả Lục Bắc Thâm cũng nhíu mày: “Ý gì là ý gì?”

“Anh có yêu em hay không?”

“Không yêu.”

Khuôn mặt Lăng Song đỏ bừng lên: “Lẽ nào anh không có một chút cảm giác nào với em sao?”

“Không có.”

“Anh...”

“Tôi đã có bạn gái rồi.” Anh ngắt lời cậu ta rồi lạnh nhạt bổ sung thêm: “Cả đại học A đều biết rõ người tôi hẹn hò là ai.”

Lúc ấy, cô đứng dựa bên cạnh Lục Bắc Thâm. Khi anh nói những lời này, còn giơ tay nhẹ nhàng ôm lấy vai cô. Khoảnh khắc đó, mặc dù cô đang tức Lăng Song nhưng cũng đang hạnh phúc.

Lăng Song bỏ đi.

Kể từ ngày ấy, họ không còn nói với nhau thêm một lời nào nữa, cho dù có nói, giữa hai người cũng chỉ còn là những lời mỉa mai khích bác.

Cô chưa từng nghĩ Lăng Song sẽ thẳng thừng trở mặt nói thẳng thừng như vậy, thế nên cô rất giận, dù gì đi nữa cũng là bạn bè, Lăng Song làm vậy hết như đang tát vào mặt cô.

Nhưng cô tin rằng tình cảm Lăng Song dành cho Lục Bắc Thâm là thật, thậm chí còn nhiều hơn Tiêu Tuyết. Vì khi tin tức cô và Kiều Vân Tiêu đính hôn lan khắp mọi nơi, Lăng Song đã giận dỗi dỗi tới tìm cô, chất vấn cô vì sao lại chia tay Lục Bắc Thâm, còn chửi cô là đồ đê tiện, không biết trân trọng, cuối cùng còn nói một câu: “Cố Sơ, cậu vốn không xứng đáng để Bắc Thâm đối xử với cậu tốt như thế. Cậu không xứng với một người đàn ông tốt như Bắc Thâm. Anh ấy đúng là đã nhìn nhầm cậu rồi, đến tôi cũng nhìn nhầm cậu rồi! Sớm biết cậu sẽ phụ lòng Bắc Thâm, tôi không nên nhường mời phải!”

Chính vì có câu nói này của Lăng Song, Cố Sơ mới không trách cậu ta quá nhiều, thậm chí từng nghĩ nếu có Lăng Song ở bên cạnh Bắc Thâm cũng tốt lắm, cả đời này cô đã định sẵn không thể mang lại hạnh phúc cho Bắc Thâm, thế nên hy vọng có ai đó có thể thay cô mang cho anh hạnh phúc. Mà người con gái này nếu là người khác chi bằng là Lăng Song.

Thế nên, bao nhiêu năm nay cô và Lăng Song đã rơi vào một mối quan hệ kỳ lạ.

Hai người không qua lại nhưng vẫn quan tâm nhau.

Khi nhà họ Cố xảy ra chuyện, Lăng Song gọi điện cho cô, chăm chọc cô: Đáng đời, đây chính là báo ứng dành cho kẻ bạc tình bạc nghĩa như cậu!

Cố Sơ trở về Quỳnh Châu, vừa trả nợ vừa sống nhờ sống gửi chưa biết ngày mai, Lăng Song lại khiêu khích cô: Bây giờ cậu còn chẳng bằng một sinh viên chuyển trường bình thường. Cố Sơ, lẽ nào cậu không cảm thấy ông trời đang trừng phạt cậu sao?

Khi cô cầm những đồng tiền lương mỏng tang vừa vất vả kiếm được, dẫn Cố Tư tới nhà hàng mà nó vẫn ao ước, Lăng Song lại gọi điện nói với cô: Giờ sống khổ sống sở lắm chứ gì? Cũng may là anh Bắc Thâm ra nước ngoài sớm, nếu không có phải giờ cậu lại quay đầu tìm anh ấy hay không? Xin cậu đừng làm vậy, loại con gái bất chấp thủ đoạn như cậu rơi vào bước đường này là đáng lắm, đừng có hăm hại anh Bắc Thâm thêm nữa!

Lại về sau, cô đổi số điện thoại nhưng cô biết rõ Lăng Song vẫn nắm được hành tung của cô, giống như cô bao năm nay đã chứng kiến Lăng Song từng bước, từng bước trở thành nữ vương ngành thời trang vậy.

Mối quan hệ này giữa cô và Lăng Song cứ thế được duy trì, tốt cũng không phải mà tệ thì chưa đến, giống như bây giờ đây. Rượu vào lời ra, cô không giận mà đặt chiếc ly bên miệng, cười nói: “Tôi cướp mất hạnh phúc của cậu ư? Lăng Song, tôi thấy cậu say nên nói lảng nhảng rồi đây. Từ trước tới nay đều là cậu yêu đơn phương, cuối cùng chịu không nổi mới tới tìm Bắc Thâm hỏi cho rõ ràng. Đều do chính cậu gây ra, sao lại là tôi cướp?”

“Chính là cậu, chính là cậu.” Lăng Song cũng cười, gương mặt ửng hồng, chỉ tay vào cô: “Cậu chính là một con hồ ly tinh, một con hồ ly tinh tu luyện ngàn năm, cậu cướp trái tim của anh Bắc Thâm, giờ lại quyến rũ anh trai anh ấy, đồ vô tâm vô phẩy, mới đó đã quên anh Bắc Thâm rồi.”

“Tôi không quên!” Cố Sơ uống rượu rồi tiện tay với thêm một cốc nữa. Cô cảm thấy loại rượu này càng uống càng tỉnh táo, những ký ức tràn về càng lúc càng rõ nét. Cô cười mãi, cười mãi, cười đến đỏ cả mắt mà vẫn cười: “Ai quên Bắc Thâm người đó là con chó! Ở đây này!” Cô chỉ tay lên tim mình: “Anh ấy vẫn luôn ở nơi này.”

“Đồ bắt cá hai tay.” Lăng Song lắc lư ghé sát lại gần cô, dựa thẳng đầu vào vai cô, lẩm bẩm: “Anh Bắc Thâm đáng nhẽ phải yêu tôi chứ.”

“Vì sao phải yêu cậu? Cậu là tiên nữ giáng trần à?” Cố Sơ cười đùa, chọc tay vào đầu cậu ta.

Lăng Song ngẩng mặt lên, cười hì hì: “Tôi yêu anh ấy, cho dù chỉ là một giây anh ấy cảm thấy tôi tốt hơn cậu cũng được.”

“Tiếc là một giây cũng không có.” Cố Sơ đẩy cậu ta ra.

“Làm sao cậu biết? Anh Bắc Thâm, anh ấy...” Lăng Song nói được một nửa lại thôi, sau đó ngẩng đầu lên, uống cạn cocktail như uống bia.

“Này, này, này, cậu làm gì vậy?” Cố Sơ giật lấy chiếc ly trong tay cậu ta, vừa nhìn thấy trống rỗng bèn mơ màng màng phát vào người cậu ta một cái: “Đồ xấu xa, cũng không để lại cho tôi một chút.”

Lăng Song bật khóc, nước mắt lăn chả rơi. Cố Sơ ngồi sát lại gần, giơ tay xoa lên gương mặt cậu ta: “Này? Sao cậu lại khóc?”

“Tôi nhớ anh ấy quá...” Lăng Song tức tưởi ôm chặt lấy Cố Sơ: “Vì sao cậu lúc nào cũng may mắn như thế? Không còn Lục Bắc Thâm, lại có một Lục Bắc Thần, còn tôi thì sao? Chẳng có gì cả, không có gì...”

Cố Sơ ôm chặt cậu ta, lẩm bẩm: “Cậu còn tôi mà, còn cả Tiểu Tiểu nữa...”

Thụy Lệ, Vân Nam.

Một cuộc đấu giá khí thế rầm rộ đang được tiến hành, bắt nguồn từ việc năm nay phá lệ cho các phóng viên tham gia.

Trong buổi đấu giá, có tổng cộng mười lăm loại vật phẩm được bày ra, đa phần đều lấy phi thủy cao cấp làm nguyên liệu chính, ngoài ra có thể có các loại đá quý như ruby, sapphire. Những sản phẩm lần này không phải sản phẩm mới, hầu như đều có lai lịch không tầm thường, gánh theo ‘bối cảnh gia đình’ của các hoàng tộc nước ngoài, thế nên khiến rất nhiều nhà sưu tầm háo hức.

Thứ Lục Bắc Thần muốn đấu giá là vật phẩm cuối cùng, có thể được xếp làm thứ xuất hiện sau cuối tuyệt đối phải là một vật quý hiếm khiến mọi người sững sốt mà người có thể tham gia đấu giá vật phẩm này cũng cần có những điều kiện hàng đầu, không phải chỉ có tiền là đủ mà còn phải xem xét thân phận, địa vị có tương xứng hay không.

Đây là lần đầu tiên La Trì nghe nói, đứng trong phòng nghỉ, anh ấy bĩu môi nói: “Lắm chuyện, tôi thấy đám người giàu có các cậu lắm tiền không biết tiêu vào đâu! Tranh qua tranh lại một viên đá ghê tôi đã không thêm chấp rồi, lại còn lựa chọn người mua? Cái quy định gì vậy? Đối thành ‘tiểu gia’ đây, có cho tiền tôi cũng chẳng thèm cái đồ đó!”

Lục Bắc Thần ở trong phòng nghỉ đã tắm táp qua, cạo râu rồi thay một chiếc áo sơ mi sạch sẽ, rũ bỏ hoàn toàn vẻ mới mẻ vì chưa được chợ mốt, khi chiếc áo vest đen được khoác lên, trông cả người anh càng toát

lên vẻ sáng sủa, hững hờ. Anh cài cúc cổ tay, ngược mắt nhìn La Trì râu ria xồm xoàm, đang dựa đầu vào ghế sofa, lạnh nhạt đáp: “Đi thay quần áo đi.”

“Tôi á?” La Trì bật dậy: “Như thế này chẳng phải vẫn ổn lắm sao?”

Lục Bắc Thần quét mắt nhìn anh ấy một lượt: “Cậu có thể khiến bản thân mất mặt, nhưng đừng kéo tôi vào.”

“Mua một món đồ thôi mà, có cần thiết phải thế không?”

“Trên thực tế, cậu giống một thằng bán cá khô.” Lục Bắc Thần đứng trước gương, sửa lại cà vạt, chợt nhớ lại cảnh cô thắt cà vạt cho anh, bàn tay nhỏ nhắn, mảnh dẻ của cô chốc chốc lại cọ vào cổ anh, mỗi lần như thế, anh lại không nhìn được mà ôm chặt cô vào lòng.

“Tôi? Bán cá khô?”

Lục Bắc Thần không chút khách khí: “Đã hai ngày rồi cậu chưa thay quần áo, muốn tiếp tục ở lại bên cạnh tôi thì tốt nhất đừng kích thích mũi tôi, mũi tôi và vị giác của tôi đáng giá như nhau.” Dứt lời, anh quay người đi ra khỏi phòng nghỉ.

“Này, này, này, cậu đợi tôi một lát, tôi thay ngay đây!”

Kết quả chính là, La Trì cũng ăn mặc bảnh bao xuất hiện trong buổi đấu giá. Khi cùng Lục Bắc Thần ngồi vào trong hội trường, anh ấy đón không biết bao nhiêu ánh đèn huỳnh quang và những tiếng vỗ tay rầm rầm.

So với những người đấu giá khác, Lục Bắc Thần là người vào cuối cùng, điều này khiến tất cả mọi người ở đó đều biết anh nhắm vào vật phẩm cuối cùng, mọi người rì rầm bàn tán không ngớt. La Trì cùng Lục Bắc Thần ngồi xuống hàng ghế khách quý, rõ ràng cảm nhận được ánh mắt tới từ bốn phương tám hướng. Anh ấy hắng giọng, hơi nghiêng người thì thầm: “Này, nhiều người nhìn thế này tôi cũng ngại lắm, cũng may mà nghe lời cậu đấy, nếu không cứ mang cái bản mặt râu ria xuất hiện trước mọi người thì đúng là bất lịch sự.”

Lục Bắc Thần cười khế, nhìn lên sân khấu: “Cậu hiểu lầm rồi đấy, những người kia không nhìn cậu, đang nhìn tôi.”

La Trì lườm nguýt, chẳng biết nói gì hơn.

Chẳng mấy chốc, vật phẩm cuối cùng đã được cô nhân viên đẩy ra. Thời gian của Lục Bắc Thần có thể nói là vừa vặn, không đến sớm quá cũng không đến muộn quá.

Khi vật phẩm hiện lên trên màn hình, mọi người đều trầm trồ, thậm chí có người không kìm được lòng mình, đứng hẳn dậy, ống kính của các phóng viên lần lượt chia về phía màn hình lớn.

“Các vị, đây là vật phẩm cuối cùng trong buổi đấu giá lần này, tên nó là ‘Khuy nh vũ’, là sợi dây ngọc khắc hình vũ nữ màu đỏ bằng một loại ngọc phi thúy cùng một loại băng đá cổ từ đầu thời nhà Đường, qua mấy đời cất giữ, nguyên liệu chính càng trở nên sáng long lanh. Băng đá cổ giống như vàng trắng tròn, sáng rực rỡ, kèm theo những họa tiết thanh mảnh khắc vạt vẩy vũ nữ bằng đá đỏ bên trong giống như rượu thơm. Thưa các vị quan khách, chắc hẳn các vị đều biết rõ thời nhà Đường xuất hiện nhiều bạch ngọc, phàm là dây ngọc hay trang sức đều lấy bạch ngọc làm nguyên liệu chính. Nhưng ‘Khuy nh vũ’ là một mảnh băng phi thúy hiếm có kết hợp cùng hồng bảo, bạch ngọc, ba màu sắc hoàn toàn được chạm khắc từ ba loại chất liệu quý giá nhất, là sản phẩm quý báu trong hoàng thất nhà Đường. Sau thời kỳ cải cách mở cửa, nhà từ thiện nước chúng ta mới từ nước ngoài sau nhiều lần luân chuyển mới sưu tập đem về nước được. Trong kỹ thuật điêu khắc thời nhà Đường lấy hoa cỏ làm chủ, ắt hẳn điêu khắc của các triều đại khác càng tinh tế và bạo dạn hơn. ‘Khuy nh vũ’ lấy hình tượng của một vũ nữ đời Hán khắc lên dây ngọc thế nên càng trở nên trân quý. Không cần nói nhiều, bây giờ bắt đầu đấu giá, giá thấp nhất của ngọc bội này là 35 triệu, mỗi lần ra giá tăng thêm một triệu.”

Khuy nh vũ đang được quanh 360 độ trên màn hình, ánh đèn trong phòng rọi chiếu lên mặt ngọc lấp lánh, khiến ngọc bội càng thêm sáng lạn, ngay cả La Trì luôn miệng nói là miếng đá ghê cũng không thể không trầm trồ. Nhưng sau khi nghe người dẫn chương trình nói giá khởi điểm, anh ấy giật thót, suýt nữa thì nhảy dựng lên khỏi ghế. Anh ấy huých vào người Lục Bắc Thần: “35 triệu? Tôi không nghe nhầm chứ? Cứ cho

là đời nhà Đường lưu truyền lại cũng đâu có đắt như vậy? Chỉ là một sợi dây thôi, tôi còn tưởng chết cũng chỉ có mấy trăm ngàn.”

Lục Bắc Thần không ra giá ngay mà nhàn nhã ngồi trên ghế, uống café, từ tốn nói: “Quả nhiên là đàn gảy tai trâu.”

“Không đáng mà.” La Trì nhìn anh kinh ngạc: “Cậu định đấu giá thật đó ư?”

“Nếu không thì sao? Cậu tưởng tôi đưa cậu đi dạo phố à?”

“35 triệu đấy!” La Trì suýt nữa thì khư tay chân loạn xạ.

Lục Bắc Thần đặt tách café xuống, chậm rãi nói: “Bây giờ tất cả phóng viên đều đang chăm chú nhìn về phía này, tốt nhất cậu đừng khiến tôi phải hối hận vì đã đưa cậu tới đây làm mất thể diện.”

La Trì lập tức im bặt.

Rất nhanh, có người giơ biển lên, 36 triệu, người MC vừa công bố con số. Lại có người thẳng thừng hét giá 37 triệu. Ngay sau đó, cứ từng mốc một triệu được tăng dần. La Trì hít sâu, vừa định hét lên thì nghe thấy Lục Bắc Thần lạnh nhạt cảnh cáo: “Trật tự.”

La Trì vỗ vỗ ngực: “Ông trời ơi... Ông trời ơi...”

Lục Bắc Thần vẫn không ra giá, mặc kệ mọi người đang đấu đá tiền bạc. La Trì quan sát thấy có bốn người giành giật ‘Khuyên vũ’, ngoại trừ Lục Bắc Thần im lìm ra, ba người còn lại ai cũng tranh đến mặt đỏ tía tai. Tới khi giá tiền được hét lên 60 triệu, La Trì chạm vào người Lục Bắc Thần: “Rốt cuộc là cậu có đấu hay không? Đã 60 triệu rồi! 60 triệu đấy!”

“Tôi không thích tranh giành đồ với người khác.” Lục Bắc Thần khẽ trả lời.

La Trì ghen lời: “Thế cậu còn tới?”

Lục Bắc Thần nhìn chằm chằm vào sợi dây ngọc trên màn hình, khóe môi hơi cong lên: “Khi nào tôi muốn chắc chắn đó sẽ là lúc người khác giành không nổi.”

Nói mà La Trì chẳng hiểu đầu cua tai nheo ra sao.

60 triệu lần thứ hai.

Rất nhiều phóng viên đều đang quan sát Lục Bắc Thần, ai cũng biết rất lâu trước đây khi anh còn chưa về nước đã từng đấu giá một trong số những trang sức cao quý trong bộ ‘Trăm hoa đua nở’ ở Nội Mông, lần này đích thân xuất hiện ở buổi đấu giá chắc chắn ra tay không tầm thường.

Người MC còn chưa hét đến lần thứ ba đã có người nghiêng rằng tăng giá lên 63 triệu. Xem ra định liều một phen rồi.

Những người đấu giá khác đều đã bỏ cuộc. Đúng là một vật quý hiếm nhưng cái giá 63 triệu quả thực khiến người ta nhìn mà chùn bước, hơn nữa cũng chỉ là một sợi dây ngọc.

La Trì muốn quay đầu lại xem người trả giá cao kia mặt mũi ra sao thì nghe thấy Lục Bắc Thần thản nhiên nói: “Đừng nhìn ngó lung tung, nơi này càng ít người biết mặt cậu càng tốt.”

La Trì lại càng thấy khó hiểu.

“Lợi ích càng lớn thì nguy hiểm càng lớn.” Anh vẫn rất bình thản: “Cậu nhìn thẳng vào mắt hấn, coi như đã kết oán!”

Câu giải thích của Lục Bắc Thần khiến La Trì bồng ngộp ra.

Người MC bắt đầu hỏi giá.

Lần thứ nhất, lần thứ hai, tới khi hét lần thứ ba, chiếc búa giao dịch chuẩn bị gõ xuống thì Lục Bắc Thần khẽ giơ tay lên, bằng để bên cạnh nhưng không cầm, hơi mấp máy môi: “70 triệu.”

Cả hội trường thẳng thốt, ngay cả người MC cũng sững sờ.

Khi đối phương hét giá 63 triệu, thật ra rất nhiều người cho rằng Lục Bắc Thần đã từ bỏ, không ngờ anh không những ra giá mà còn hét lên hẳn 70 triệu, khí thế này cực kỳ đắc thắng, cũng như đang cảnh cáo mọi người, thứ đồ này tôi lấy chắc rồi.

La Trì ngồi bên cạnh nghe rất rõ ràng, đầu óc ngơ ngẩn, trong đầu chỉ còn lại một con số: 70 triệu!

70 triệu... là cái khái niệm gì?

Cả hội trường lập tức sôi sục, ống kính của phóng viên lần lượt nhắm chuẩn về phía lưng Lục Bắc Thần, chụp lia lịa. Người MC vội vàng giữ yên hội trường, bắt đầu hỏi giá. Quả nhiên, không ai dám tranh nữa. 70 triệu, đấu giá thành công.

Giây phút chiếc búa gõ xuống, La Trì rất muốn hỏi Lục Bắc Thần: Cậu mang nhiều tiền thế à?

Anh ấy biết anh rất nhiều tiền, nhưng đối mặt thẳng thừng thế này vẫn có chút chưa kịp thích ứng.

Các phóng viên rất hăm hở, trông khí thế có vẻ như chuẩn bị phỏng vấn Lục Bắc Thần ngay sau khi buổi đấu giá kết thúc, cũng may có nhân viên giữ lại. Lục Bắc Thần gơ tay gọi một nhân viên bên cạnh, sau khi dặn dò thì quay lại nói với La Trì: “Đi thôi.”

“Á? Cứ đi vậy sao?” La Trì kinh ngạc: “Cậu không đưa tiền sao?”

Lục Bắc Thần nhìn anh ấy, khẽ nói: “Thời buổi này có một loại giao dịch gọi là chuyển khoản, còn có một cách thanh toán gọi là chi phiếu, thưa cảnh sát La.” Dứt lời, anh đứng dậy rời đi.

La Trì thấy thế lập tức bám theo.

Việc Lục Bắc Thần rời đi trước khiến các phóng viên bắt đầu nhốn nháo, hiện trường bỗng chốc hơi hỗn loạn, ai cũng muốn được phỏng vấn ngay lập tức người đã bỏ ra giá 70 triệu để sở hữu ‘Khuynh vũ’. Ai ngờ, Lục Bắc Thần hoàn toàn không cho đám phóng viên cơ hội, đi thẳng về phòng nghỉ dưới sự bảo vệ của các nhân viên.

Vừa về phòng nghỉ, La Trì lại bắt đầu đi đi lại lại: “Cậu đưa tiền thật sao?”

Lục Bắc Thần nhìn anh ấy bằng ánh mắt ‘phí lời’ rồi nói với nhân viên: “Bí mật vận chuyện ‘Khuynh vũ’ về Thượng Hải bằng cách nhanh nhất và an toàn nhất, nhớ kỹ, nó phải tới nơi cùng lúc với tôi.”

“Anh Lục, anh cứ yên tâm.”

Ngay sau đó, Lục Bắc Thần còn phải ký hợp đồng giao dịch với nhà tổ chức, làm đủ các loại thủ tục cũng mất một chút thời gian, thế nên anh không vội rời khỏi phòng nghỉ ngay. La Trì sau khi hết kinh ngạc bèn hỏi anh: “Cậu định tới nơi khi nào?”

“Tối nay, bay chuyến cuối cùng trở về Thượng Hải.”

~Hết chương 223~

224. Chương 224: Đuổi Bắt Tình Yêu

Đêm nay, Cố Sơ uống hết mình.

Không chỉ mình cô mà cả Lăng Song, Tiêu Tiểu Tiêu cũng uống rất hăng. Vì là cuối tuần càng về đêm thì người tới quán bar càng đông. Tối nửa đêm, ngay cả một quán bar nhạc nhẹ thế này cũng náo nhiệt hẳn lên, DJ trong quán mở những bài nhạc với tiết tấu nhanh để kéo màn đêm xuống. Giờ này những người hơi lớn tuổi một chút đều đã ra về, ở lại và mới tới đều là các thanh niên tầm tuổi Cố Sơ hay Tiêu Tiểu Tiêu.

Thanh niên mà, chịu đựng được điên cuồng, cũng chịu đựng được giày vò.

Kiều Vân Tiêu cũng đã uống không ít nhưng một người có kinh nghiệm ‘sa trường’ lâu năm như anh ít nhiều vẫn còn một chút kiềm chế, còn ba cô gái kia thì như thú sổ lồng. Kiều Vân Tiêu dù có mạnh mẽ cao lớn tới đâu cũng khó mà ngăn cản, quản được người này lại quản không nổi người kia. Bốn người ngồi cùng nhau kể rất nhiều chuyện, bắt đầu từ chuyện công việc hiện tại, Kiều Vân Tiêu chủ yếu làm khán thính giả, Cố Sơ chỉ mãi mê uống, Lăng Song và Tiêu Tiểu Tiêu trở thành người phát ngôn chính. Tiêu Tiểu Tiêu

cười ngậy ngô oán trách các quan hệ giữa bệnh nhân và bác sỹ phức tạp dường nào, oán trách cơ chế trong bệnh viện bó buộc dường nào. Bây giờ xếp số để cô ấy khám cũng bắt đầu khó khăn rồi, thoát một cái đã trở thành bác sỹ ngoại khoa ‘hot’ nhất bệnh viện.

“Bệnh nhân thì cả một đồng, phòng làm việc của tớ lại thêm cả đám bác sỹ nam lúc trước tớ lạnh nhạt, hôm qua ngay cả nam thần của bệnh viện cũng tặng tớ vé xem phim, mời tớ đi xem phim nữa.” Tiêu Tiểu Tiểu dường như không hề có ý khoe khoang, giơ tay gõ gõ lên mặt: “Lũ đàn ông thối tha đó, đừng tưởng tớ không biết bọn họ vì cái gì, chẳng phải vì thấy cái mặt tớ trông vừa mắt hơn sao?”

“Thế không phải quá tốt ư? Có bao nhiêu đàn ông theo đuổi cậu như thế cậu còn không hài lòng?” Lăng Song say rượu, ánh mắt mơ màng, chọc vào mặt cậu ấy: “Tôi thấy cậu đang cố tình chọc tức tôi chứ gì.”

“Tốt ư? Đầu phải người tôi thích.” Lúc nói những lời này, ánh mắt Tiêu Tiểu Tiểu hướng về phía Kiều Vân Tiêu nhưng thấy anh ấy vẫn nhìn Cố Sơ mãi, tâm tình cô ấy trở nên lạc lõng rồi lại đổ cả ly rượu vào bụng.

Lăng Song cười đùa: “Cậu ấy à, hèn!”

Tiêu Tiểu Tiểu không quan tâm đến cậu ta, tự uống rượu.

Lăng Song cũng không chịu tụt phía sau, bắt đầu dốc hết nỗ lực trong công việc của mình. Thế giới thời thượng vốn là một thùng thuốc nhuộm lớn, gặp nhiều rồi, trái tim lại càng xoi mói, chỉ thêm nhiều tiếu nuối, chỉ thêm nhiều lạnh nhạt, cái thế giới của Lăng Song nói trắng ra như sống trong chốn hậu cung, ngày nào cũng xem mấy màn đấu kế.

Cố Sơ say xỉn chen ngang: “Các cậu có kích thích bằng tớ không? Ngày nào cũng ôm xương người ngủ, kích thích lắm.” Nói xong, cô ôm chặt lấy Tiêu Tiểu Tiểu, dựa đầu vào người cậu ấy.

“Tớ là người sống đang hoang đàng, cái gì mà xương người.” Tiêu Tiểu Tiểu cười ngốc, giơ tay đẩy cô một cái.

Cố Sơ lão đà lão đảo, một giây sau được Kiều Vân Tiêu đón vào lòng.

Lăng Song nhìn Tiêu Tiểu Tiểu cười quái đản: “Mất cả chì lẫn chài.” Cậu ta cũng say rồi, dùng một thành ngữ không chút phù hợp cuối cùng để hình dung cảnh tượng trước mắt.

Tiêu Tiểu Tiểu lại cắm đầu vào uống rượu.

Những người uống say cũng ba hoa hơn, từ công việc hiện tại quay về cuộc sống đại học trước đây. Cố Sơ thoát khỏi vòng tay của Kiều Vân Tiêu. Cô nhắc tới Bắc Thâm, cũng nhắc tới tai nạn của Bắc Thâm, sau đó bắt đầu bật khóc, không ngừng nói mình có lỗi với Bắc Thâm.

Kiều Vân Tiêu ở bên cạnh mặc dù trong lòng không vui nhưng cũng chẳng giải quyết được gì.

Lăng Song cũng có tình cảm với Bắc Thâm, thấy Cố Sơ khóc cũng khóc theo. Tiêu Tiểu Tiểu mặc dù vô cảm với Bắc Thâm nhưng dù sao cũng có quen biết, nước mắt cũng tí tách rơi xuống.

Qua nửa đêm, bóng tối ngập tràn.

Trong quán bar lại càng ồn ã.

Uống rượu là cách để giải tỏa tâm trạng, từ cười, cảm thán rồi tới khóc và hồi tưởng, đây là quá trình tất yếu khi say. Để tâm trạng của ba người họ có thể bộc phát, Kiều Vân Tiêu cũng liều mình, hoàn toàn trở thành một người đàn ông ấm áp, cũng cứ thế uống cùng họ tới khi đầu óc choáng váng, nặng nề. Khi sà nhảy một lần nữa trở nên nhộn nhịp, bốn người họ lại tung xúc xắc chơi trò ‘lời thật lòng, mạo hiểm lớn’. Lăng Song toàn thua, lần nào cũng chọn mạo hiểm, chủ động lên sàn nhảy liên tục. Tiêu Tiểu Tiểu mấy lần chọn mạo hiểm, bị mấy gã đàn ông trong quán bar bu lấy như ruồi nhặng đòi xin số điện thoại, về sau cũng sợ.

Lại tới lượt cậu ấy thua, Lăng Song cười nói: “Hay là cậu chọn nói thật đi, còn tiếp tục chọn mạo hiểm là khổ cho cậu chủ Kiều chúng ta đấy.”

Tối nay Kiều Vân Tiêu không chỉ làm người đàn ông ấm áp mà hoàn toàn trở thành một ‘sứ giả hộ hoa’, Cố Sơ từ đầu tới cuối vẫn yên tĩnh ngồi ở ghế uống rượu, chơi thua đã ít, có thua cũng không chọn mạo hiểm nên số lần lộ diện cũng ít. Lăng Song và Tiêu Tiểu Tiểu thì liên tục xuất hiện trong tầm ngắm của đám

đồng, dĩ nhiên sẽ thu hút những gã đàn ông muốn ‘trộm hương’. Nhất là Tiêu Tiểu Tiêu, gương mặt nhỏ nhắn, xinh đẹp của cậu ấy như phấn hoa, chỉ toàn thu hút ong mật.

Mỗi lần có người tiến tới bắt chuyện, Kiều Vân Tiêu lại chủ động khoác tay lên vai Tiêu Tiểu Tiêu, uể oải nói với người kia: “Mất để đi đâu vậy? Không nhìn thấy có chủ rồi sao?”

Đây có lẽ chính là nguyên nhân Tiêu Tiểu Tiêu chọn mạo hiểm.

Nhưng lần này Lăng Song quyết túm lấy cậu ấy không buông, sống chết ép cậu ấy chọn lời thật lòng. Tiêu Tiểu Tiêu đành phải nghe theo.

“Người đàn ông cậu thích là ai?” Lăng Song hỏi xấu.

Tuy đã say nhưng tư duy của Tiêu Tiểu Tiêu vẫn còn. Cậu ấy cười hì hì, chỉ tay vào Lăng Song: “Tôi không nói.”

“Thua thì phải chấp nhận.” Cố Sơ tươi cười ôm lấy cậu ấy: “Ban nãy đùa đáng ghét nào hỏi tớ nụ hôn đầu năm mấy tuổi hả, giờ trả lại thôi. Nói mau, nói mau.”

Kiều Vân Tiêu đặt môi lên miệng ly, từ đầu tới cuối chỉ khẽ cười.

“Nói thì nói, có gì ghê gớm đâu.” Tiêu Tiểu Tiêu uống rượu, mắt không rời khỏi Kiều Vân Tiêu, rồi giơ tay chỉ vào anh: “Tớ thích anh ấy.”

“Ha ha!” Lăng Song vỗ tay rất to.

Cố Sơ cũng cười, lập tức kéo cánh tay Kiều Vân Tiêu qua, cười phấn khích: “Nghe thấy chưa, người ta tỏ tình với anh kia!”

Kiều Vân Tiêu ánh mắt mơ màng, đặt ly rượu xuống, giơ ngón cái về phía Tiêu Tiểu Tiêu: “Giỏi!”

“Cậu ta thích anh thật đấy.” Lăng Song cười bò ra trên người Kiều Vân Tiêu.

Kiều Vân Tiêu cũng gật đầu và cười: “Anh cũng thích cô ấy, cả em nữa, còn có Cố Sơ, anh thích hết mấy đứa.”

“Ồ lăng nhăng!” Tiêu Tiểu Tiêu cười rồi nhét rượu cho anh: “Phải phạt, phải phạt.”

Tới hơn một giờ sáng, bốn người lảo đảo từ trong quán bar đi ra, chiếc xe sang trọng của Kiều Vân Tiêu đã đợi sẵn trước cửa. Lăng Song say rượu không thể lái xe, nên thuê tài xế. Tiêu Tiểu Tiêu và Cố Sơ ngồi xe của Kiều Vân Tiêu, vốn dĩ định về nhà nhưng Cố Sơ ăm ỉ đòi tới đường Hoài Hải. Tiêu Tiểu Tiêu cũng ở bên cạnh đổ thêm dầu vào lửa, nói gì cũng không muốn về nhà. Không còn cách nào khác, Kiều Vân Tiêu đành ra lệnh cho tài xế lái xe về phía đường Hoài Hải.

Hôm sau Lăng Song còn có một buổi trình diễn lớn phải tham gia, thế nên không đùa nghịch linh tinh cùng họ, tới đường Hoài Hải thì mỗi người một ngả.

Xuống xe, Cố Sơ bắt đầu nghiêng ngả đi tìm khắp nơi. Tiêu Tiểu Tiêu say khướt rồi, nằm bò lên cửa xe nhìn Cố Sơ như một đứa trẻ lạc đường, gào lên với cô: “Này, cậu đi linh tinh làm gì vậy? Cẩn thận... bị sói tha đi mất đấy.” Đầu lười hơi nghẹn ngào.

Kiều Vân Tiêu dĩ nhiên sẽ không để mặc Cố Sơ làm bừa, lập tức xuống xe đuổi theo, kéo giật cô lại: “Em muốn tìm gì vậy?”

Cố Sơ sau khi say sắc mặt còn nhợt nhạt hơn lúc trước, nhất là dưới nền tóc đen. Ánh đèn đường hắt vào con người cô như những ánh sao mơ màng, lấp lánh. Khi say, trông cô rất ngây ngô, chu môi nhìn xung quanh: “Tìm biển... Tầm biển lớn.”

“Biển lớn gì?” Kiều Vân Tiêu choáng váng nhưng chưa đến mức nói năng lộn xộn: “Em nói đi, anh tìm giúp em, em về xe ngồi đi.”

“Không cần, để em tự tìm... không cần anh.” Cố Sơ đẩy anh một cái rồi lại loạng choạng đi tiếp.

Kiều Vân Tiêu đành đi theo em, chỉ sợ cô bắt cần vấp ngã.

Chiếc xe phía sau từ từ đi theo.

Cố Sơ đi từ đường bên này qua đường bên kia như một cái bóng thê lương. Cuối cùng đi đã mệt, cô từ từ ngồi sụp xuống, vùi sâu mặt vào đầu gối. Kiều Vân Tiêu tiến tới, giơ tay kéo cô lên, bỗng thấy bả vai cô run run, kinh ngạc, vội ngồi xuống: “Tiểu Sơ?”

Cô không đáp lại, vẫn chỉ cúi gằm.

Kiều Vân Tiêu cưỡng ép nâng mặt cô lên, ngay lập tức sững sốt.

Cô đã khóc, nước mắt đầm đìa gương mặt.

“Sao vậy?”

Cố Sơ chỉ rơi nước mắt, không nói gì.

Kiều Vân Tiêu không sợ cô khóc, giống như khi ở quán bar, anh cứ mặc cô khóc lóc, đùa giỡn. Anh sợ nhất là cô khóc mà không để người ta biết lý do, như thế anh sẽ hoang mang rối bời. Anh kéo cô dậy, giơ tay lau nước mắt của cô rồi hỏi khẽ: “Nói cho anh biết, rốt cuộc có chuyện gì?”

“Tắm biển không còn nữa...” Cô nói ra nguyên nhân.

Cả buổi tối đi tìm tắm biển, rốt cuộc là tắm biển gì?

“Em nói cho anh biết trông nó như thế nào, anh tìm cho em.”

Cố Sơ ngược mắt lên, mơ hồ nhìn về phía xa: “Tắm biển ở đằng kia kìa, để chúc mừng thiên niên kỷ mới... Bây giờ không còn nữa, em không bao giờ tìm được nữa rồi.”

Kiều Vân Tiêu ngẩn ra giây lát rồi lập tức hiểu ra ý của cô, ngay lập tức, nỗi đau ào ạt ập tới, lấp đầy lồng ngực.

Anh biết tắm biển mà cô đang nhắc tới.

Khi bước sang năm 2000, cô đã kéo cả đám bạn tới đây đếm ngược, đó là năm cô đỗ vào đại học A với thành tích xuất sắc nhất, cũng là năm cô vui vẻ nhất. Nhà họ Cố quản lý cô rất nghiêm, kể là chúc mừng năm mới cũng không được về khuya. Cô bèn xin anh: Anh Vân Tiêu, tối nay anh có thể nói là em ở cùng anh không? Em muốn cùng bạn tới đường Hoài Hải đếm ngược, đây là một năm hiếm hoi bước sang thiên niên kỷ mới, em cảm thấy em không sống thọ đến mức đợi được lần thứ hai đâu.

Lúc ấy, hai gia đình Cố Kiều như người một nhà, mà trên thực tế hai gia đình cũng đã ngầm đồng ý chuyện hôn sự của họ trong lòng dù chưa nói ra. Thế nên lý do duy nhất để Cố Sơ về muộn mà vẫn khiến hai bác không lo lắng chính là ở cùng anh. Anh bèn đồng ý, đích thân tới tận nhà đón cô, sau đó đợi cô chơi rồi chán chê lại đưa cô về.

Bây giờ cô đang tìm tắm biển đó, hoảng loạn như mất đi một báu vật, ánh mắt vừa bối rối vừa gấp gáp.

Kiều Vân Tiêu hiểu, cô đâu có tìm tắm biển nào. Cô muốn tìm lại những năm tháng khi ấy, tìm lại một con người vô lo vô nghĩ của mình, tìm lại một gia đình còn an bình, yên ấm...

~Hết chương 224~

225. Chương 225: Có Giải Thì Tối Đón

Nếu hiện tại cô sống vui vẻ, sao lại nhớ về quá khứ?

Nếu Lục Bắc Thần đối xử chân thành với cô, sao khi nhắc tới Bắc Thâm cô lại khóc thương tâm đến vậy?

Một phần quá khứ rồi cũng phải đi qua, điều kiện tiên quyết để lật giở nó chính là dùng hiện tại để bù đắp, điểm khác biệt duy nhất chính là khi nhắc về quá khứ bạn đang khóc hay cười. Lục Bắc Thần không thể khiến cô khi đối diện chuyện cũ cảm thấy bình thản, cô đau lòng khóc lóc, anh nhìn mà trái tim vỡ nát.

Anh bắt giắc kéo cô vào lòng, mặc cô nức nở như một đứa trẻ.

Chiếc xe dừng lại bên cạnh.

Cửa xe mở ra, gió đêm từ từ thổi vào.

Tiêu Tiểu Tiêu nằm bò trên cửa xe, mơ màng nhìn Kiều Vân Tiêu và Cố Sơ. Ánh đèn đường kéo dài bóng anh, uy nghiêm, đỉnh đạc. Anh ôm Cố Sơ, cho dù không bước tới, cô cũng có thể tưởng tượng ra chất giọng ấm áp của anh. Thế là cô cũng khóc, vì Cố Sơ, cũng vì bản thân mình.

Cho dù thời gian trôi qua, cho dù diện mạo thay đổi, có những kỷ niệm vẫn còn như mới.

Cô mãi mãi không thể quên lần đầu tiên gặp Kiều Vân Tiêu, sự chấn động trong khoảnh khắc rồi sau đó là tình yêu, giấu kín thế mà đã bao năm rồi.

Đó là một lần sau kỳ quân sự, Cố Sơ dẫn cô cùng tham gia một buổi gặp mặt.

Nói là một buổi gặp mặt, nhưng thực ra giống một bữa tiệc hơn. Những người đàn ông và phụ nữ trong bữa tiệc ấy cô đều không quen biết nhưng đều từng nghe nói tới danh tiếng của bố họ, nói trắng ra chính là lần tụ tập của một đám các cô chủ cậu chủ. Cố Sơ dĩ nhiên sẽ là tiêu điểm trong đám đông ấy, cũng đã rất trường nghĩa, chọn cho cô một bộ lễ phục mà cô phải dốc hết sức bình sinh mới có thể mặc vào. Cô tham gia với tâm thế tới để ăn uống, kết quả lại nhìn thấy Kiều Vân Tiêu ngồi đó.

Kiều Vân Tiêu của khi ấy chưa chín chắn như bây giờ, cũng đang ở một độ tuổi trẻ trung, nhiệt huyết. Anh mặc một chiếc áo phong trắng cực kỳ đơn giản, phía dưới kết hợp với một chiếc quần bò cũ, cả người trông rất rần rở, thoải mái. Cô không hề biết anh chính là Kiều Vân Tiêu mà Cố Sơ hay nhắc tới, chỉ biết rằng trái tim đã sa lầy ngay từ cái nhìn đầu tiên.

Nhưng cô cũng hiểu rõ điều kiện của mình, người ta là cậu chủ nhà họ Kiều tiếng tăm lẫy lừng, làm sao cô có hy vọng? Thế nên cô chỉ còn cách dè dặt tình yêu ấy vào lòng.

Vì Cố Sơ, số lần cô được gặp Kiều Vân Tiêu cũng càng ngày càng nhiều, tiếp nhiều càng nhiều thì tình cảm cô dành cho anh chỉ càng thêm sâu đậm, và rồi càng lại tự ti. Nhất là có một lần Kiều Vân Tiêu cùng Cố Sơ tới trung tâm thương mại chọn quần áo, Cố Sơ kiên quyết kéo cô đi theo. Đáng nhẽ cô không đi nhưng vẫn không kiềm chế được tâm trạng muốn gặp anh, nên đã theo cùng.

Có ai lại không thích quần áo đẹp? Nhất là khi đứng trước người đàn ông trong lòng.

Cô thích ngay một chiếc váy, nhìn rồi lại đặt xuống, đặt xuống lại không nỡ. Cố Sơ cười nói cô cứ thử đi, ngay cả Kiều Vân Tiêu cũng cổ vũ cô thử. Cô như bị ma xui quỷ khiến, cũng muốn bày ra vẻ xinh đẹp nhất của mình trước mặt Kiều Vân Tiêu, thế là bèn chạy vào phòng thay đồ.

Ra ngoài rồi, cô bèn xoay hai vòng trước gương, không ngờ chiếc khóa kéo mãi mới lên lập tức bung ra, không những bung mà còn bị lớp mỡ của cô làm hỏng. Cô bỗng chốc không biết giấu mặt đi đâu, khóe mắt lập tức đỏ ửng. Đúng vào lúc cô hoàn toàn tuyệt vọng thì Kiều Vân Tiêu đã cởi áo khoác của mình ra, nhẹ nhàng khoác lên người cô, mượn nó để che đi sống lưng trần trụi. Anh nói với nhân viên: “Đặt một chiếc váy như vậy theo số đo của cô đây, chiếc bị hỏng tôi sẽ đền.”

Đương nhiên cô không dám nhận đồ của Kiều Vân Tiêu, Cố Sơ bèn cười hì hì nói với cô: “Này, cậu ngốc à, đừng có tiết kiệm tiền cho anh ấy, nhà anh ấy nhiều tiền lắm, lãng phí làm gì.”

Tới tận bây giờ, chiếc váy được đặt làm kia vẫn được treo trong tủ quần áo, lúc còn béo cô xấu hổ không dám mặc ra ngoài, giờ gầy rồi lại không nỡ mang nó đi sửa.

Trước đây, chiếc váy trắng ấy là động lực để cô giảm béo, hết lần thất bại này lại nhen nhóm một lần hy vọng khác, cho tới khi Kiều Vân Tiêu tuyên bố đính hôn với Cố Sơ, cô đã hoàn toàn tuyệt vọng. Nghĩ rằng cả đời này cũng không thể làm người yêu của anh, cho dù chỉ có thể làm bạn cũng tốt.

Cô đang khóc òn, dù có trở nên xuất sắc đến mức nào, thật ra trong mắt anh cũng sẽ không có cô. Cô đang khóc cho Cố Sơ, vì cậu ấy rõ ràng có thể trở nên xuất sắc, vậy mà giờ lại bất lực là thế.

Cuối cùng, Cố Sơ vẫn không thể tìm được tấm biển mà cô muốn. Đó rõ ràng chỉ là kỷ niệm, nên sớm theo thời gian trôi xa và đóng bụi rồi.

Sau một hồi bị Cổ Sơ giầy vò, Kiều Vân Tiêu cũng đã tỉnh rượu hơn nhiều. Anh trở thành phu khuân vác, tay trái là Tiêu Tiểu Tiêu, tay phải là Cổ Sơ, anh phải lo cho sự an toàn của cả hai cô gái. Vì về nhà Tiêu Tiểu Tiêu thuận đường nên Kiều Vân Tiêu quyết định đưa cô ấy về trước. Tới nơi, Tiêu Tiểu Tiêu bước đi vẫn còn chông chênh, Cổ Sơ thò đầu ra khỏi cửa xe, vẫy tay với hai người họ: “Bye bye!”

Kiều Vân Tiêu dặn đi dặn lại người tài xế nhất định phải trông chừng Cổ Sơ, rồi sau đó dìu Tiêu Tiểu Tiêu lên nhà.

Tiểu Tiêu không phải người ở đây, bố mẹ đều ở Hàng Châu, một mình cô ở trọ tại Thượng Hải. Vào nhà rồi, Kiều Vân Tiêu sắp xếp xong xuôi cho cô cuối cùng mới thở phào, dặn dò cô một lượt rồi định ra về. Anh vừa quay người, không ngờ eo bỗng bị ai ôm chặt, ngay lập tức anh cảm thấy như có hai nhúm bông đè lên lưng mình.

“Tiểu Tiêu.” Kiều Vân Tiêu khó xử cất lời, muốn kéo cánh tay cô ra nhưng cô càng ôm chặt hơn.

“Vân Tiêu, em thật sự rất thích anh.” Người say bao giờ cũng bạo dạn, cô đứng sau lưng anh nói ra những bí mật đã đè nén quá lâu: “Lúc ở quán bar, em không đùa đâu, em thật sự thích anh, ngay từ hồi học đại học, lâu lắm rồi.”

Kiều Vân Tiêu ngẩn người, anh chưa từng nghĩ cô lại thích mình.

Một lúc sau, anh quay người nhìn cô, thấy mắt cô đỏ ửng, bỗng chốc trở nên bối rối, vội vàng lấy khăn giấy: “Em đừng khóc.”

“Anh có thích em không?” Cô ngẩng đầu lên hỏi.

Kiều Vân Tiêu há hốc mồm, rất lâu sau mới thở dài, nhìn vào mắt cô: “Tiểu Tiêu, em say rồi.”

Anh vừa dứt lời, Tiêu Tiểu Tiêu lập tức ôm chặt lấy cổ anh, chủ động hôn anh.

Thời gian như đóng băng trong khoảnh khắc.

Kiều Vân Tiêu tỉnh lại rất nhanh, giữ lấy cơ thể Tiêu Tiểu Tiêu, kéo cả người cô ra, giọng điệu trở nên nghiêm khắc: “Em tỉnh táo lại đi!”

Một câu nói đã chèn ép mọi sự điên rồ của Tiêu Tiểu Tiêu. Cô ngây ngốc đứng yên tại chỗ, nhìn anh, một giọt nước mắt từ khóe mắt rơi xuống.

Kiều Vân Tiêu không giỏi xử lý những tình huống con gái khóc, hắng giọng nói: “Nghỉ ngơi sớm đi.”

Rồi anh quay người rời đi.

Khi cánh cửa đóng lại, anh nghe thấy tiếng cười rất lớn của Tiêu Tiểu Tiêu, tâm tư càng thêm rối bời.

Trở về xe, Cổ Sơ đang nằm bò ra ghế sau, nhắm mắt như đã ngủ say. Kiều Vân Tiêu thấy vậy không nhịn được cười, những bức bối ban nãy như tan biến hết. Lần này anh không ngồi ở ghế lái phụ nữa mà ngồi thẳng vào ghế sau, nhẹ nhàng kéo Cổ Sơ dậy, để cô dựa vào người mình.

“Lái xe đi.”

Xe chuyển bánh, Cổ Sơ hơi tỉnh lại rồi mơ hồ hỏi: “Đây là đâu?”

Kiều Vân Tiêu cảm thấy trái tim ngứa ngáy, quay mặt lại là có thể ngửi thấy mùi hương trên mái tóc cô. Anh dịu giọng: “Anh đưa em về nhà.”

“Không, uống rượu cơ...” Cô lẩm bẩm.

Cô say lắm rồi, sau đó còn uống không ít rượu vang, giờ mọi cơn say ào ào ập tới.

“Không uống nữa, em phải nghỉ ngơi rồi.” Anh không kìm được lòng mình, ôm lấy eo cô, nét mặt cương chiêu: “Nghe lời.”

Cổ Sơ nép vào lòng anh, cọ mặt vào ngực anh, giọng nói nghẹn ngào, sau đó ôm anh thật chặt. Kiều Vân Tiêu không ngờ cô lại chủ động ôm anh, cả người đỡ ra. Anh cúi đầu nhìn cô, cô vẫn nhắm mắt, hơi nhàu mày nhưng lại gọi tên một người đàn ông khác.

“Bắc Thần... Bắc Thần, anh bỏ mặc em rồi sao?”

Cõi lòng Kiều Vân Tiêu như nổ tung.

Anh hơi nâng mặt cô lên, cau mày: “Hắn ta làm gì em?”

Anh đã cảm thấy tối nay Cố Sơ không bình thường, đã lớn lên với nhau từ nhỏ tới giờ, cô có tâm sự hay không dù không nhìn bằng mắt anh cũng cảm nhận được.

Cố Sơ rất âm ức, mở mắt nhìn anh, ánh mắt long lanh: “Bao nhiêu ngày rồi anh đã đi đâu? Em ngoan ngoãn nghe lời không được sao? Anh đừng bỏ mặc em.”

Một câu nói đã khiến trái tim Kiều Vân Tiêu như bị ai đâm mạnh một nhát dao.

Hay lắm Lục Bắc Thần, Cố Sơ như viên ngọc anh chỉ nở nâng niu trên tay, vậy mà cậu dám khiến cô ấy đau lòng như vậy! Càng nghĩ anh càng tức giận, sắc mặt cũng càng thêm tái mét. Cố Sơ say rượu rồi đường như thật sự không phân biệt được người đàn ông trước mặt là Lục Bắc Thần hay Kiều Vân Tiêu. Thấy anh nhú mày, cô lại rơi nước mắt: “Đừng giận mà... Bắc Thần... Anh đừng giận... Không phải em không trả lời điện thoại của anh, em...”

Kiều Vân Tiêu lòng đau như dao cắt, vỗ nhẹ lên vai cô: “Anh không giận, Tiểu Sơ, anh không giận.” Lòng ngực chua xót, anh cúi đầu, hôn lên trán cô. Cố Sơ sinh ra đã kiêu ngạo thế mà giờ đây vì một Lục Bắc Thần lại thấp kém dường này.

Lục Bắc Thần, nếu cậu tiếp cận Cố Sơ với mục đích trả thù thì cậu thành công rồi đấy, cậu đã đủ bản lĩnh khiến cô ấy chết thêm lần nữa rồi đấy.

Di động vang lên.

Giòn tan trong một đêm thanh như thế này.

Là di động của Cố Sơ.

Nhưng cô đã say không biết trời đất gì, vốn không nghe thấy tiếng chuông. Kiều Vân Tiêu lục túi xách của cô ra, lần sờ tìm di động, nhìn thấy là tên Lục Bắc Thần.

Ngọn lửa trong lòng anh lập tức bùng lên, anh nghe máy nhưng không nói gì.

Đầu kia hơi ồn ào, hình như đang ở sân bay: “Sơ Sơ?”

Kiều Vân Tiêu hơi nheo mắt lại, nhấn mạnh từng chữ: “Tôi là Kiều Vân Tiêu.”

Đầu kia trầm mặc một lát rồi khi nói tiếp, thanh âm đã hơi lạnh: “Cô ấy đâu?”

“Say rồi, đã ngủ rồi.” Kiều Vân Tiêu cũng lạnh lùng đáp.

“Ở đâu, tôi tới đón cô ấy.” Ngữ khí của Lục Bắc Thần từ đầu tới cuối vẫn nhạt nhòa, không chút biến động.

“Cậu tới đón cô ấy?” Kiều Vân Tiêu cười khẩy: “Được thôi.”

“Địa chỉ.”

“Nhà tôi.” Kiều Vân Tiêu nói: “Có giỏi thì cứ tới mà đón cô ấy đi.”

Lục Bắc Thần không giận dữ không sốt sắng, chỉ đáp một từ: “Được.”

Kết thúc cuộc điện thoại, Kiều Vân Tiêu bỏ di động vào lại túi xách của cô, sắc mặt càng lúc càng tệ.

Người con gái trong lòng liên tục kêu đau đầu, anh lại vô thức ôm cô thật chặt rồi ra lệnh cho tài xế: “Không tới Tomson Riviera nữa, quay lại, về nhà!”

“Vâng thưa tổng giám đốc.”

~Hết chương 225~

226. Chương 226: Chỉ Có Thể Đi Cùng Tôi

Đều ở trong khu vực trung tâm thành phố nên chẳng mấy chốc xe đã trở về nơi ở của Kiều Vân Tiêu. Sau khi khóc lóc ầm ỉ, Cố Sơ đã yên ắng trở lại, mặc cho Kiều Vân Tiêu bế thẳng vào trong thang máy.

Cố Sơ vẫn đang yên tĩnh, chợt nhúu mày, giơ tay lên ôm ngực. Kiều Vân Tiêu là người có kinh nghiệm, thấy vậy lập tức thả cô xuống, nói: “Đừng nôn vội, anh đưa em...”

Kiều Vân Tiêu còn chưa nói hết câu, Cố Sơ đã không kìm chế được, cúi xuống nôn thốc nôn tháo. Anh cũng không quan tâm được nhiều như vậy nữa, vội bước tới trước đỡ lấy cô, tránh để cô nôn xong chân mềm nhũn lại tiếp xúc thân mật với nền đá hoa. Quả không sai, nôn xong là Cố Sơ không còn chút sức lực nào, cả cơ thể lắc lư, một giây sau đã ngã oặt vào lòng người đàn ông.

Nhưng Kiều Vân Tiêu không chú ý sự nhạy cảm của cô với chất cồn, vừa dính vào ngực anh, Cố Sơ lại làm động tác nôn, ngay sau đó cả bộ áo vest và sơ mi đắt giá trên người anh cũng đi tong.

Lần này, coi như cô đã thoải mái, lại loạng choạng đổ người rồi được anh nhanh tay nhanh mắt đỡ kịp. Cô bắt đầu trở nên không yên lặng nữa, giơ tay định đánh anh, có lẽ vì khó chịu. Kiều Vân Tiêu đành phải khuyên nhủ: “Đợi chút, đưa em về phòng nằm ngay đây.”

Một tay anh ôm lấy người cô, tay kia cởi bộ quần áo bẩn trên người xuống, ném qua một bên. Cố Sơ đã đánh mất kiên nhẫn, giơ tay túm lấy tóc anh, khiến anh giở khóc giở cười. Anh nhân cơ hội đó bế ngang người cô lên, đi vào phòng ngủ.

Ánh sáng trong phòng ngủ rất êm dịu, khiến cho phong cách thiết kế khá lạnh có thêm chút ấm áp.

Hoặc có thể vì thắm mùi hương phụ nữ mà nơi đây không còn cô đơn, giá lạnh nữa.

Sau khi nhà họ Cố xảy ra chuyện, Kiều Vân Tiêu cũng dọn ra khỏi biệt thự nhà họ Kiều, chọn nơi đây bắt đầu ở riêng, mới đó đã mấy năm rồi. Rất nhiều lần người nhà họ vọng anh có thể chuyển về nhà cũ, anh đều từ chối. Lý do anh viện ra cho họ chính là nơi này gần công ty hơn, đi làm hay tan ca đều thuận tiện. Lâu dần người nhà cũng không giục nữa, anh đã trưởng thành rồi, lại có thể độc lập đảm đương trọng trách ở công ty, có không gian riêng cũng là chuyện rất bình thường.

Có lẽ chỉ bản thân anh biết rõ vì trong biệt thự nhà họ Kiều lưu giữ quá nhiều hơi thở của người nhà họ Cố, nhất là Cố Sơ. Trước đây nơi ấy như ngôi nhà thứ hai của cô vậy, có lúc hai vợ chồng bác Cố ra nước ngoài xử lý công việc, không có thời gian chăm sóc cô, cô lại tới nhà họ Kiều ở. Lúc đó cô rất rộng lượng với bạn bè xung quanh, duy chỉ với anh là cực kỳ ‘ức hiếp’, chưa bao giờ coi anh là người ngoài, cứ thích lên phòng ngủ của anh, lý do vì nó nằm đối diện vườn hoa. Hành vi chiếm cứ địa bàn của người khác này được cô làm như một lẽ đương nhiên. Anh không cho, cô bèn chạy qua phòng sách tìm bố anh.

Bố chỉ cần ngồi trong phòng sách chỉ chắc chắn là đang làm việc, cực kỳ ghét bị người ta quấy rầy, vì thế anh không ít lần bị bố quở mắng, chỉ riêng mình Cố Sơ là lần nào xông bừa vào phòng sách của bố cũng không sao, có lẽ vì nhà họ Kiều không có con gái, nên Cố Sơ cực kỳ được chiều. Sau khi nghe lời ‘kể tội’ của Cố Sơ, bố lập tức cười ha ha rồi đồng ý. Anh còn không cho phép, Cố Sơ lại có thể lôi mẹ ra. Mẹ rất thương yêu Cố Sơ, thậm chí tới mức cứng nệm, thẳng thường lấy gậy gia pháp ra đánh khiến anh không thể không dọn vào phòng khách ngủ.

Cố Sơ thành công chiếm được ổ của anh, lập tức đứng trên ban công cực rộng, có thể chiếu thẳng ra cảnh đẹp của vườn hoa vốn dĩ thuộc về anh, tập bài thể dục buổi sáng rồi hớn hỏ nói với anh: Một người xinh đẹp như em mới xứng với một căn phòng có phong cảnh như tranh thế này, anh hiểu chưa? Thế nên trước khi nhà họ Cố xảy ra chuyện, phòng ngủ của anh đã biến thành phòng của cô.

Tới tận bây giờ, biệt thự nhà họ Kiều vẫn lưu giữ những thứ của cô, nhất là căn phòng ấy, nó vẫn được giữ nguyên dáng vẻ lần cuối cùng cô ở.

Hoặc có lẽ thật ra bố đã hiểu nguyên nhân anh không về nhà từ lâu.

Anh sợ cái trò chơi hồi tưởng này.

Cực sợ mỗi lần trở về nhà họ Kiều lại gõ cửa căn phòng đó theo thói quen, rất sợ một khi gõ rồi không nghe được tiếng trả lời của cô.

Nhưng trong lòng anh vẫn nhen nhóm một tia hy vọng, chờ đợi một ngày nào đó khi cô cuối cùng đã mệt, sẽ trở về nói với anh: Anh Vân Tiêu, em muốn ở phòng của anh.

Thế nên, cho dù đã chuyển ra ngoài, cho dù trốn chạy ký ức, anh vẫn có thói quen để riêng căn phòng ngủ của mình, bao nhiêu năm nay anh vẫn ở trong một phòng ngủ phụ, giữ cho cô một phòng. Tối buổi tối sẽ đóng cửa phòng ngủ chính, tới sáng lại mở ra, mở cửa sổ, luôn sạch sẽ, vẫn luôn sạch sẽ.

Anh thừa nhận bao năm qua anh từng có phụ nữ, không ít phụ nữ, mỗi người mỗi vẻ, chủ động bò lên giường của cậu chủ Kiều, nhưng chưa lần nào anh đưa những người phụ nữ ấy về nhà. Ngôi nhà này chỉ có hơi thở của anh và tối nay, có thêm cô nữa.

Chiếc giường lớn được đặt làm trong phòng ngủ chính khiến Cố Sơ khi nằm lên gần như bị nhấn chìm.

Cô quá bé nhỏ, quá gầy yếu, nằm giữa giường cực giống một chú mèo con vừa đầy tháng, khiến người ta xót xa.

Kiều Vân Tiêu không có thời gian xử lý cho bản thân, anh dồn hết mọi tâm tư lên người cô. Anh lau sạch mặt mũi cho cô, rồi thấy quần áo trên người cô cũng bẩn rồi bèn thở dài, lấy một chiếc áo sơ mi của mình trong phòng thay đồ ra, đứng ở đầu giường suy nghĩ rất lâu, cuối cùng cảm thấy cô ngủ với bộ quần áo đầy mùi rượu này sẽ không thoải mái, bèn bấm bụng kéo cô dậy.

“Đừng... Đừng kéo em.” Cố Sơ rất khó chịu, gương mặt nhỏ nhăn tít lại.

“Thay quần áo đi đã, thay rồi ngủ tiếp.” Kiều Vân Tiêu kiên nhẫn dỗ dành.

Cố Sơ cúi gằm, chiếc cằm nhọn gần như chạm tới trước ngực. Kiều Vân Tiêu nhìn chiếc áo sơ mi trong tay rồi lại nhìn quần áo trên người cô, một lát sau hắng giọng nói khẽ: “À... Tiểu Sơ, anh thay quần áo giúp em nhé.”

Sau khi say, có vẻ như cô rất buồn ngủ, không có phản ứng gì.

Kiều Vân Tiêu xoa xoa mũi, có vẻ không biết bắt đầu từ đâu.

Anh gơ tay ra, nhẹ nhàng cởi cúc áo của cô. Anh cảm thấy tim mình đập rất dữ dội, cổ họng bỗng chốc khô rất. Anh thầm mắng bản thân: Kiều Vân Tiêu ơi là Kiều Vân Tiêu, mày cũng được coi là người dày dặn kinh nghiệm rồi, sao cởi áo cho con gái mà cũng luống cuống vậy?

Cúc áo được cởi dần từng chiếc một.

Da cô vốn trắng, sau khi uống rượu vào ngoại trừ sắc mặt trắng nhợt ra, trên người còn hơi hồng, trông lại càng mềm mại, yếu ớt.

Người con gái gầy cân đối, có phần xương quai xanh gợi cảm khiến đàn ông mê đắm nhất.

Nhưng nơi không nên gầy thì cũng không mơ hồ chút nào, vẫn rất tròn trịa.

Ánh sáng mờ lung.

Chẳng biết nó khiến cô trông đẹp hơn hay cô đã khiến nó thêm êm dịu.

Khi bả vai lộ ra, Cố Sơ ư hừ một tiếng. Tay chân cô bắt đầu không an phận, có lẽ đau đầu nên gấp gáp muốn nằm xuống. Nếu cô ngồi yên, Kiều Vân Tiêu còn có thể coi cô như một bức tượng, cô vừa động đây đã lập tức mềm người ngã vào lòng anh, như vậy tuyệt đối kích thích cảm giác và tầm nhìn của anh ở một mức độ cao.

Cảm giác quen thuộc ở bụng dưới dâng lên, lấp đầy lồng ngực như sóng biển chạy dài, đập dềnh rồi vỗ vào mỏm đá, bỗng chốc vỡ tung.

Kiều Vân Tiêu nhìn cô chăm chăm, ngón tay từ đầu tới cuối vẫn dờ ra trên một cúc áo gần ngực, chỉ cần cởi nó ra rồi nhẹ nhàng đè cô xuống...

Hô hấp của anh trở nên dồn dập, yết hầu chuyển động lên xuống.

Cố Sơ trong vòng tay mơ hồ mở mắt, cô cảm thấy mình dựa vào một bức tường, trước mắt có một gương mặt, những đường nét rần rở của người đàn ông như gần lại như xa. Nhưng chẳng mấy chốc lại xuất hiện thêm một gương mặt, đung đưa chao đảo, mỉm cười với cô. Cô quen thuộc với nụ cười này, là của Bắc Thâm.

Cô thích nhất là nhìn anh ấy cười, chỉ cần anh ấy nở nụ cười, cô lập tức cảm thấy mình là người hạnh phúc nhất thế gian.

Cố gắng giơ tay ra bắt, cô muốn níu giữ nụ cười này, muốn giữ người đàn ông này lại.

Tay bị người đàn ông nhẹ nhàng nắm lấy, hơi thở nóng hổi len vào lòng bàn tay cô.

Cô dựa vào anh, cười hì hì: “Bắc Thâm... Bắc Thâm...”

Bàn tay bắt giác bị người đàn ông siết chặt.

Cơn đau nơi đầu ngón tay khiến cô kêu lên thành tiếng, người đàn ông lại không đành lòng, chuyển thành đan tay vào tay cô. Cô nhìn kỹ lại, người đàn ông trước mắt dường như đã trở thành Kiều Vân Tiêu, nụ cười biến mất, gương mặt thân quen cũng biến mất, bị thương bỗng chốc dâng trào. Cô mệt mỏi dựa đầu vào lòng anh, nghẹn ngào: “Anh Vân Tiêu... anh ấy biến mất rồi, anh ấy giận rồi... em phải làm sao đây? Anh Vân Tiêu... em... em nên làm thế nào đây?”

Cơ thể Kiều Vân Tiêu cứng đờ, một lúc sau, anh nhẹ nhàng ôm lấy cô.

Anh không biết ‘anh ấy’ mà cô nhắc tới là Lục Bắc Thâm hay Lục Bắc Thần, nhưng bất luận là người nào cũng đều không phải là anh. Nhưng câu ‘anh Vân Tiêu’ đó của cô khiến anh đau lòng, đau buốt tận tim. Anh ôm cô thật chặt rồi thở dài, mắng bản thân: Cô ấy tin tưởng mày như vậy, coi mày là người thân thiết nhất, sao mày có thể nẩy sinh suy nghĩ bỉ ổi như thế với cô ấy? Kiều Vân Tiêu, hoặc là mày đường hoàng theo đuổi, lợi dụng cơ hội gọi gì là đàn ông?

Anh khẽ kéo cô ra, gần như là cụp mắt, nhanh nhẹn dứt khoát thay xong quần áo cho cô. Sau khi đỡ cô nằm xuống, anh quay về phòng khách dọn dẹp một lúc, tắm rửa qua rồi mặc một chiếc quần ngủ ra ngoài.

Bận rộn rất lâu mà trong phòng ngủ chính không có động tĩnh gì.

Kiều Vân Tiêu hơi lo lắng, đẩy cửa ra thì sững sốt, không thấy Cố Sơ đâu cả!

Anh rảo bước đi tới, lật chăn ra, hoàn toàn không có bóng dáng cô. Suy nghĩ đầu tiên hiện lên trong đầu anh là cô tự chạy ra ngoài rồi nhưng nghĩ lại thấy khả năng này không cao, cửa đều cần dấu vân tay hơn nữa được khóa rất phức tạp, cô say dữ như vậy hoàn toàn không thể mở cửa ra ngoài. Đang nghĩ thì có một tiếng động khe khẽ lọt vào tai, ngay sau đó là tiếng suýt xoa của người con gái.

Kiều Vân Tiêu lập tức vòng sang phía bên kia giường. Không nhìn thì không sao, nhìn rồi quả thực á khẩu.

Một chiếc giường lớn gần 4 mét mà cô cũng ngã xuống được.

Cô ôm một chiếc gối, sõng soài dưới đất như gấu koala ôm cây, có lẽ bị đau nên cô cứ rên ư ừ.

Kiều Vân Tiêu thở dài nặng nề, cúi xuống, bế cô trở lại giường.

Cánh tay vừa định rút ra thì cô đã lập tức dựa vào, ôm chặt tay anh như ôm khúc gỗ, lăm lăm một cách đáng thương: “Đừng đi... Đừng đi mà...”

Anh tình nguyện người đang giận dữ cô là anh, như vậy anh có thể an ủi cô rằng: Yên tâm đi, anh sẽ không đi đâu, anh sẽ ở bên em cả đời.

Lời thề này anh chưa bao giờ nói ra, cho dù là những người phụ nữ từng vui vẻ với anh có cầu xin, có hy vọng được nghe một chữ ‘yêu’ từ miệng anh, cho dù chỉ là giả tạo, cho dù chỉ là đóng kịch, anh cũng chưa từng nói. Vì anh biết rõ, tất cả những hẹn thề này từ lâu anh đã dành ột người con gái chỉ coi mình là anh trai, khi đã trao đi rồi dù biết rõ sẽ không có kết quả nhưng vẫn không muốn thu về. Anh biết, đã không thể thu về được nữa.

Anh dựa vào đầu giường, nhẹ nhàng vỗ về tâm trạng của cô, thì thầm: “Ngủ đi, anh ở đây.”

Nếu có thể, anh hy vọng biết bao chiếc giường này vĩnh viễn thuộc về cô.

Nhưng anh biết gã Lục Bắc Thần đó không dễ đối phó...

Khi chuông cửa vang lên cũng chính bằng quãng thời gian đi từ sân bay về trung tâm thành phố. Kiều Vân Tiêu tính không lệch một phút mà Lục Bắc Thần cũng không tới trễ một giây.

Cánh cửa bật mở, Lục Bắc Thần đứng ngay đó.

Anh như vừa đi đường vất vả, cúc áo sơ mi còn chưa cài tử tế, để mở hai cúc, tay áo được xắn lên tận khuỷu tay, tuy vậy gương mặt vẫn cương nghị, đủ để bình tĩnh chống chọi mọi hành trình bão táp.

Hai người đàn ông cùng cao lớn xuất hiện ngoài cửa, một người ở ngoài, một người ở trong khiến cánh cửa vốn khá rộng rãi bỗng chật hẹp hơn nhiều.

Lục Bắc Thần đứng sững đó, không nói gì, bóng hình dài ngoằng như chìm trong bóng tối. Kiều Vân Tiêu cũng im lặng, con người hơi rụt lại, nghiêng người nhường đường. Lục Bắc Thần không khó nhận ra ngọn lửa hừng hực cháy trong đôi mắt anh ta nhưng cũng mặc kệ, cứ thế đi vào.

Cánh cửa đóng sập lại phía sau.

“Tôi tới đưa cô ấy đi.” Lục Bắc Thần hờ hững nói.

Kiều Vân Tiêu rất ghét cái bộ dạng luôn tỏ ra thần nhiên của cậu ta, hừ khê: “Muốn đưa cô ấy đi? Được thôi, hỏi nắm đấm của tao trước đi!” Dứt lời anh ta giơ nắm đấm lên, vung về phía mặt Lục Bắc Thần.

Đầy bất ngờ, Lục Bắc Thần không né tránh mà cứ thế lãnh một cú đấm.

Cú đấm này không hề nhẹ, khóe miệng anh rỉ máu.

Kiều Vân Tiêu cuộn chặt tay lại, hằn học nói: “Để mày vào đây chẳng qua là không muốn sáng mai lên trang nhất. Lục Bắc Thần, đừng tưởng tao mở cửa nghênh đón mày!”

Giơ ngón cái lên quẹt vết máu đi, anh nói: “Bây giờ có thể đưa cô ấy đi rồi chứ?”

Kiều Vân Tiêu cảm thấy như dồn nén tất cả mọi sức lực để rồi dấm vào bông vậy. Anh biết Lục Bắc Thần không phải là kẻ màu mè riêu cua, thế nên trong quá trình đợi cậu ta, anh đã sớm dè nén ngọn lửa phần nộ hết lần này tới lần khác, sau khi gặp mặt muốn đánh nhau với cậu ta một trận đã đời. Ai ngờ, cậu ta lại đáp trả một lòng đầy cảm phần của anh với thái độ cực kỳ lạnh nhạt.

Có thể tìm tới đây, chứng tỏ Lục Bắc Thần có đủ bản lĩnh, dựa vào việc cậu ta qua lại rất thân thiết với cục cảnh sát, muốn điều tra địa chỉ nhà anh dễ như trở bàn tay, nếu đã tới rồi thì anh cũng không nghĩ tới chuyện để cậu ta nhàn nhã rời đi.

Thế nên, giận càng thêm giận.

Ngay lập tức Kiều Vân Tiêu lại giơ tay vung thêm một cú.

Nhưng Lục Bắc Thần không để anh ta được như ý nguyện, anh chỉ hơi nghiêng đầu, cú đấm của anh ta đã hụt. Khi anh ta muốn đánh tiếp, Lục Bắc Thần nhanh gọn bắt được, lập tức dồn anh ta vào tường, lấy cánh tay chẹt chặt cổ Kiều Vân Tiêu, ánh mắt lạnh lùng, giọng điệu không kém phần: “Để anh đấm một cú không có nghĩa tôi cho phép anh được nước lấn tới. Cố Sơ uống say, anh đưa cô ấy về đây, coi như tôi thay Cố Sơ cảm ơn anh.”

Sức lực của Kiều Vân Tiêu dĩ nhiên cũng không nhỏ, nhanh chóng thoát ra. Lục Bắc Thần lùi về sau hai bước, hai người duy trì khoảng cách an toàn.

“Mày có tư cách gì mà thay cô ấy cảm ơn tao?”

Lục Bắc Thần không nhiều lời với anh ta, quay người đi lên tầng hai. Anh tìm lần lượt từng phòng, từng phòng cho tới khi đẩy cửa phòng ngủ. Kiều Vân Tiêu không ngăn hành vi coi mình như chủ của anh, mặc anh muốn làm gì thì làm. Sau khi thấy anh đứng lặng trước cửa phòng ngủ, Kiều Vân Tiêu cười khẩy, đi mấy bước lên gác rồi nói vọng sau lưng anh: “Lục Bắc Thần, nếu mày biết rõ những chuyện của em trai

mày vậy thì càng phải hiểu rõ quan hệ giữa tao và Tiểu Sơ. Lần đầu tiên của cô ấy dành cho tao, sau khi đính hôn có quan hệ lại càng là chuyện bình thường, bây giờ có thêm lần nữa mày cũng không lấy làm lạ, đúng không?”

Dù ai nhìn thấy cảnh tượng trước mặt cũng sẽ suy nghĩ xa xôi.

Người con gái trên giường chỉ mặc một chiếc sơ mi của đàn ông, quần áo của cô rơi lác đác trên sofa. Cô ngủ say sưa, đầu tóc có phần bù xù, chiếc áo sơ mi dài rộng vẫn không đủ che đi vẻ đẹp của cô, đôi chân thẳng vắn hở ra ngoài, ánh sáng trong phòng ngủ được cố tình bật tối đi, trông cô gái lại càng thêm quyến rũ. Mà người chủ của căn phòng này đầu tóc còn ướt, nửa người trên để trần, chỉ mặc độc một chiếc quần ngủ, không khó nhận ra là vừa tắm rửa. Làm xong... rồi tắm.

Kiều Vân Tiêu chính là muốn châm lên ngọn lửa giận dữ trong lòng Lục Bắc Thần, ép anh phải lộ nguyên hình. Anh ta không tin anh nhìn thấy cảnh này mà vẫn còn điềm tĩnh được.

Vậy mà, Lục Bắc Thần không nổi trận lôi đình như anh ta tưởng tượng. Anh chỉ đứng lặng trước cửa trong giây lát, yên lặng nghe hết những câu Kiều Vân Tiêu nói rồi đi thẳng vào phòng, tới trước sofa, gấp gọn quần áo của Cố Sơ rồi tới bên cạnh giường. Tay anh vừa chạm vào Cố Sơ, Kiều Vân Tiêu đã bước nhanh tới, đẩy anh ra.

“Mày hiện hữu trước mặt Cố Sơ bằng gương mặt giống hệt Lục Bắc Thần, khinh thường cô ấy, dọa cô ấy, mày có phải đàn ông hay không?”

Lục Bắc Thần đứng thẳng, điềm nhiên nhìn anh ta: “Cho dù có là vậy cũng không liên quan tới anh.”

“Không liên quan tới tao ư?” Kiều Vân Tiêu cười lạnh, ngồi thẳng xuống bên cạnh giường: “Hôm nay thì quả thật có liên quan tới tao rồi! Đúng là tao và Cố Sơ chưa kết hôn nhưng chuyện cô ấy là người phụ nữ của tao cũng là thật, tao có tư cách can dự vào chuyện của cô ấy hơn bất kỳ ai.”

Cố Sơ nằm trên giường lẩm bẩm: “Rượu...”

Kiều Vân Tiêu giơ tay lên, lòng bàn tay rộng lớn nhẹ nhàng xoa đầu cô, cô yên tĩnh trở lại.

“Muốn đưa cô ấy đi, được thôi, trừ phi mày đánh cho tao không đứng dậy được.”

Lục Bắc Thần đặt quần áo của Cố Sơ qua một bên, lạnh nhạt nói: “Tôi sẽ không đánh nhau với anh nhưng tôi nhất quyết phải đưa cô ấy đi.”

“Nếu mày không yêu cô ấy vì sao không buông tha cho cô ấy?” Kiều Vân Tiêu nheo mắt nhìn anh: “Chỉ vì Lục Bắc Thần? Tại em trai mày đoản mệnh, liên quan gì tới Cố Sơ?”

Ngữ khí của anh ta hùng hổ bức người.

Lục Bắc Thần đứng trong bóng tối, con ngươi sâu không thấy đáy, không thể nhìn thấu anh nghĩ gì trong lòng.

“Hay mày nhất thời rảnh rồi không có việc gì nên lấy Cố Sơ ra làm trò tiêu khiển?” Kiều Vân Tiêu càng nói càng sắc, khóe môi cong lên, nhưng ánh mắt không một chút ý cười. Anh ta giơ tay vuốt ve gò má Cố Sơ, liếc xéo Lục Bắc Thần: “Mặc dù tao phải thừa nhận lúc ở trên giường, Tiểu Sơ quả thực khiến đàn ông nhưng nhớ không quên.”

“Cô ấy đã khóc.” Lục Bắc Thần bình thản nói, giống như đang hỏi lại giống như đã khẳng định.

Kiều Vân Tiêu không ngờ anh lại nói câu này, hơi sững sốt.

“Cô ấy khóc... vì tôi.” Lục Bắc Thần hạ giọng xuống rất thấp: “Thế nên tôi đang đoán, đây chính là nguyên nhân căn bản khiến cậu chủ Kiều phẫn nộ.”

Anh không dám nhưng vô hình đã đâm Kiều Vân Tiêu một dao trí mạng.

Kiều Vân Tiêu nổi giận ngay sau đó, xông lên túm lấy cổ áo Lục Bắc Thần, quát lên: “Mày là cái thá gì...”

“Tốt nhất anh đừng đánh thức cô ấy.” Lục Bắc Thần bình tĩnh ngắt lời anh ta, nhấn mạnh từng câu từng chữ: “Nếu như anh không muốn khiến cô ấy bối rối.”

Kiều Vân Tiêu thở gấp, đã có mấy lần anh ta rất muốn bồi thêm cú nữa nhưng Lục Bắc Thần nói đúng, một khi để Cố Sơ nhìn thấy cảnh này, cho dù cô đang say, tỉnh lại vẫn sẽ có những ký ức vụn vặt. Anh ta biết người Cố Sơ nhưng nhớ là ai nhưng đồng thời cũng coi anh ta là người thân thiết nhất, để Cố Sơ khó xử chính là khiến anh ta khó xử.

Mọi giận dữ trong lòng đều được dồn cả xuống cổ tay, anh ta lập tức dí Lục Bắc Thần vào góc tường, hạ giọng dữ dần nói: “Tóm lại tao sẽ không để mày đưa cô ấy đi, biết điều thì tự động ra về, như em trai của mày ấy. Năm xưa em trai mày thức thơi hơn mày nhiều, nhìn thấy tao và Tiểu Sơ ở cạnh nhau là lập tức hiểu ngay, mày tốt nhất cũng thông minh lên một chút.”

“Rất xin lỗi, tôi không phải Lục Bắc Thâm.” Lục Bắc Thần đẩy anh ta ra: “Thế nên chiêu này của anh vô dụng đối với tôi.”

Dứt lời, anh đi về phía giường.

“Đúng, mày không phải Lục Bắc Thâm, thế nên trong lòng cô ấy từ đầu tới cuối mày chỉ là một kẻ thế thân.” Kiều Vân Tiêu cười khẩy.

Bàn tay đặt trên người Cố Sơ của Lục Bắc Thần chợt khựng lại, cả bóng hình cao lớn cũng có phần cứng đờ.

Ánh sáng có tới đi nữa, phản ứng của anh có nhỏ nhất đi nữa, Kiều Vân Tiêu cũng nhạy cảm nắm bắt được, nụ cười nơi khóe miệng anh ta càng lớn thêm. Cuối cùng anh ta cũng tìm ra điểm yếu của Lục Bắc Thần.

“Mày tưởng cô ấy khóc vì mày ư? Cả tối nay cô ấy chỉ gọi tên một người, chính là Lục Bắc Thâm, chứ không phải mày, Lục Bắc Thần.” Kiều Vân Tiêu bước từng bước tới gần: “Bây giờ đúng là cô ấy đang ở cùng mày, nhưng người cô ấy yêu có thật sự là mày không? Cô ấy yêu con người mày hay yêu cái bản mặt của mày, mày từng nghĩ chưa? Tao nói rõ ràng ày biết, Tiểu Sơ từ nhỏ đã lớn lên cùng tao, tao hiểu tâm tư của cô ấy nhất. Người cô ấy yêu là Lục Bắc Thâm, là em trai mày, vốn dĩ không phải là mày! Mày định sẵn là một kẻ thất bại, phải mượn hào quang của em trai mày để duy trì chút tự trọng bé nhỏ của mày. Mày không dám thừa nhận thật ra Cố Sơ nhìn mày chính là đang nhìn Lục Bắc Thâm, cũng giống như mày không dám thừa nhận thật ra mày vẫn luôn nhét đồ thừa của người khác, của em trai mày để lại, của tao để lại, bao gồm cả phụ nữ...”

Chữ cuối cùng vừa dứt, Lục Bắc Thần quay ngược lại đâm một cú vào Kiều Vân Tiêu.

Lực rất mạnh, khiến Kiều Vân Tiêu đứng không vững, bỗng chốc ngã nhào xuống đất.

Ánh mắt Lục Bắc Thần lạnh lẽo, sắc mặt xanh ngắt đến dọa người.

Kiều Vân Tiêu không đứng dậy, khóe môi cũng rỉ máu, anh ta giơ tay lau qua rồi cười khẩy: “Sao? Tao nói trúng chỗ đau của mày à? Tao chỉ muốn mày nhìn rõ thực tế! Thực tế chính là cho dù mày có giống Lục Bắc Thâm y như đúc thì sao nào? Mày có biết năm xưa Lục Bắc Thâm đã làm cách nào để khiến Cố Sơ vui vẻ hay không? Nếu không phải Lục Bắc Thâm, Cố Sơ vốn dĩ sẽ không ở bên mày, cô ấy ghét nhất loại đàn ông có tính cách như mày!”

Lục Bắc Thần cuộn chặt tay lại, nhìn anh ta rất lâu, cuối cùng vẫn thả tay ra, quay người lại, bế Cố Sơ lên.

Hai người họ âm ỉ một phen, gây ra tiếng động không nhỏ, Lục Bắc Thần vừa chạm vào cô, cô liền có phản ứng, mơ hồ lăm bầm rồi bỗng nhiên ôm chặt miệng, lập tức đẩy Lục Bắc Thần ra, loạng choạng bước xuống giường. Kiều Vân Tiêu nhanh tay, dìu lấy cô, cô lập tức nôn ra.

Cô quả thực là không biết gì hết.

Nôn xong lại dựa vào người Kiều Vân Tiêu, ra sức ôm chặt anh ta, nhủu mày tiếp tục lăm bầm: “Đừng đi... Anh đừng đi...”

“Được, anh không đi.” Kiều Vân Tiêu bế cô lên ngay trước mặt Lục Bắc Thần.

Lục Bắc Thần nhìn thấy cảnh này, sắc mặt trở nên rất khó coi.

“Lần này tới lượt tao phải nói xin lỗi rồi.” Kiều Vân Tiêu cười khê: “Mày cũng thấy đấy, cô ấy không rời xa tao được, vả lại, cô ấy đã rất khó chịu rồi, so với việc đi về cùng mày, cô ấy thích hợp ở lại đây nghỉ ngơi cho tốt hơn.”

Gương mặt Cố Sơ vùi sâu vào cổ anh ta, Lục Bắc Thần không nhìn thấy mặt cô, chỉ có thể nhìn thấy cánh tay cô đang ôm chặt cổ Kiều Vân Tiêu. Bỗng chốc như có thứ gì hóa thành ngàn vạn mũi kim châm vào trái tim anh. Lời nói của Kiều Vân Tiêu anh có thể tưởng, có đau cũng chỉ vì câu nói đó của cô: Đừng đi... Anh đừng đi...

Anh có thể cưỡng ép nhưng không thể bỏ qua vẻ khó chịu trên gương mặt cô, sắc tái nhợt trên gò má cô, tái đến thất lòng. Kiều Vân Tiêu cứ quyết tâm giành với anh tới cùng, người khổ cuối cùng chỉ có Cố Sơ mà thôi.

Lục Bắc Thần không nói gì nữa, quay người rời đi.

Kiều Vân Tiêu bế Cố Sơ đứng yên tại đó rất lâu, tới tận khi nghe thấy dưới nhà vọng lên tiếng sập cửa, anh ta mới thở phào, rồi đặt cô xuống giường, nhẹ nhàng vuốt tóc cô, thì thầm: “Ngủ đi, ngủ một giấc thật ngon đi.”

Ánh sao từ từ nhạt màu, phía đường chân trời đã có những tia sáng yếu ớt.

Lục Bắc Thần xuống nhà rồi nhưng không rời đi ngay.

Anh ngồi trong xe, một tay gác lên vô lăng, một tay đặt lên cửa xe. Lát sau, anh châm một điếu thuốc, dựa vào ghế, yên lặng nhìn về phía căn nhà của Kiều Vân Tiêu. Cả một buổi tối, Kiều Vân Tiêu chỉ nói đúng một câu chọc vào tâm tư của anh: Mày có biết năm xưa Lục Bắc Thần đã làm cách nào để khiến Cố Sơ vui vẻ hay không?

Phải, chính vì anh không biết nên mới mất bình tĩnh.

Không còn bình tĩnh có nghĩa là sẽ sợ đánh mất, thế nên rõ ràng là yêu cô nhưng lại tổn thương cô.

Anh chỉ muốn cô nhớ kỹ anh, nhớ kỹ cảm giác của anh trong máu thịt của mình, cả đời này cũng không quên anh.

Đầu lơ lửng lơ cháy, như nở hoa giữa kẽ ngón tay anh. Có lẽ Kiều Vân Tiêu quá tự tin, cho rằng mình nắm chắc phần thắng mà không biết Lục Bắc Thần này chưa bao giờ là kẻ cúi đầu.

Anh ném đầu lơ đi, gọi một cuộc điện thoại.

Đối phương bắt máy rất nhanh.

“Ngư Khương.” Ngữ khí của anh vừa trầm vừa lạnh: “Tôi cần cô ôn lại chuyên ngành hóa học của mình.”

20 phút sau.

Kiều Vân Tiêu vừa nấu xong trà giải rượu định dứt cho Cố Sơ uống thì nghe thấy tiếng còi báo động vang khắp tòa nhà, những người còn đang say ngủ đều dựng hết lông măng lên. Quản lý và bảo vệ của khu nhà lập tức đập cửa các nhà, thông báo tòa nhà có cháy, lệnh ọi người mau chóng ra khỏi đây.

Dưới trời đêm, làn khói dày đặc bốc ra từ cửa sổ của khu nhà.

Bên dưới, Lục Bắc Thần vẫn điềm đạm ngồi trong xe rồi lại châm một điếu thuốc, bình tĩnh nhìn mọi chuyện trước mắt. Những người hoảng hốt trở thành một cảnh tượng đối lập với anh.

Cho tới khi Kiều Vân Tiêu bế Cố Sơ xuất hiện trong vườn hoa, Lục Bắc Thần mới dập tắt điếu thuốc, mở cửa xe, bước ra ngoài. Kiều Vân Tiêu liếc mắt nhìn thấy anh, sửng sốt: “Mày...”

“Xem ra cậu Kiều có việc bận rồi.” Lục Bắc Thần nhân lúc anh ta ngẩn người, đón lấy Cố Sơ ôm vào lòng, rồi nhẹ nhàng nói: “Giờ... cô ấy chỉ có thể đi theo tôi.” Dứt lời, anh quay người đi vào trong xe.

“Này, Lục...”

Tiếc là anh ta còn chưa kịp đuổi theo, Lục Bắc Thần đã nhún ga rời đi.

Trong không khí chỉ còn lại mùi khói nhạt nhòa.

Và cả mùi khói nồng nặc ngạt thở khắp tòa nhà...

~Hết chương 226~

227. Chương 227: Một Trăm Phần Trăm Tương Lai

Khi một chút ánh sao cuối cùng vụt tắt, Cố Sơ đã ngồi trên ghế lái phụ, sắp tới Tomson Riviera rồi. Chắc là sau khi trời sáng ánh nắng cũng sẽ không rực rỡ, cho dù là đêm tối, trên đỉnh đầu cũng nhìn thấy mây đen, che chặt chút ánh sáng cuối cùng. Xe đi trong đô thị, bên ngoài là đèn đường lấp lánh, bên trong là tĩnh mịch, lặng yên.

Trông Cố Sơ rất khó chịu, đầu mày nhíu chặt, có lẽ vì tối nay không được nằm yên. Cô nhắm chặt mắt, giờ tay túm lấy dây an toàn, dường như chèn nó gây cản trở. Lục Bắc Thần một tay giữ vô lăng, một tay đặt lên bàn tay không an phận đó của cô, ngăn cô không sốt ruột mà tháo dây an toàn ra. Nhưng cô không nể tình, lần nào cũng hất tay anh ra, mỗi lần như vậy anh lại kiên nhẫn đặt lên lần nữa.

Sau đó cô lẩm bẩm: “Khát... Khát...”

Lục Bắc Thần hạ giọng: “Sắp tới nơi rồi.”

“Em muốn uống nước!” Cố Sơ sốt ruột, mơ màng mở mắt ra, nổi nóng trong lúc còn chưa tỉnh táo hoàn toàn, giờ tay đánh mạnh vào cánh tay anh: “Em sắp chết khát rồi... Chết bây giờ đây này!”

Sự sốt sắng của cô khiến Lục Bắc Thần không thể không dừng xe lại bên đường, thấy cửa hàng 7-11 đối diện bên đường vẫn còn đang mở, anh tắt máy, tháo dây an toàn ra.

“Anh đi mua nước cho em, ngoan ngoãn ngồi đây, đừng cử động lung tung.” Anh ghé sát lại, nhìn gương mặt nhỏ của cô, dịu giọng khuyên nhủ.

Cố Sơ cúi gầm, chẳng biết cô đã nghe được hay chưa. Lục Bắc Thần kiểm tra lại lần nữa dây an toàn của cô rồi mới xuống xe. Đi được hai bước, cảm thấy không ổn, anh khóa hãm cửa xe lại, lúc này mới yên tâm qua bên đường mua nước. Vừa định thanh toán thì bên ngoài vang lên tiếng còi ô tô, tiếng này nổi tiếp tiếng kia. Ban đầu Lục Bắc Thần không để ý, khi tiếng còi xe hóa thành những tiếng dài dằng dặc, sắc mặt anh hơi sững lại, bất thành linh tính ra. Chưa đợi nhân viên quét mã, anh đã vội vàng rút tờ 100 đồng ra, để lên quầy: “Không cần trả lại đâu.” Anh vớ lấy chai nước rồi ra khỏi cửa.

Quả không sai, chính là âm thanh Cố Sơ tạo ra.

Đường phố Thượng Hải trước nay không rộng, thế nên không cần qua đường, Lục Bắc Thần đã thoáng nhìn thấy Cố Sơ ngồi vào ghế lái, mặt áp xuống vô lăng, tay trái vẫn còn đập vào cửa xe, hết lần này tới lần khác. Sau khi nhìn thấy cảnh này, anh bất chợt đổ mồ hôi lạnh khắp người, bỗng nhiên ý thức được hành động khóa xe ban nãy của mình là rất sáng suốt, nếu không với tình trạng của cô hiện giờ chắc chắn là định lái xe, hậu quả thật khó lường.

Anh vội bước đi sang đường, vội vàng mở cửa xe ra rồi bế cô ngồi lại ghế lái phụ, lúc ấy tiếng còi mới ngừng. Cũng may tiệm tạp hóa ở ngay kia, nếu xa hơn chút nữa chưa biết chừng cô gọi cả cảnh sát tới.

“Uống chút nước đi.”

Cơ thể Cố Sơ không vững cho lắm, cứ nghiêng bên nọ, đổ bên kia. Anh kịp thời đỡ lấy cô, đút cho cô từng ngụm nhỏ một. Đúng là cô khát thật, uống không ít nước, sau đó nhíu mày lẩm bẩm: “Đây là rượu mà...”

“Là nước.”

“Không phải nước... là rượu.” Cố Sơ lại nổi nóng.

“Ừ, ừ, ừ, là rượu.” Lục Bắc Thần chiều theo ý cô, khẽ nói: “Uống thêm chút nữa đi.”

Cố Sơ đẩy ra: “Không... uống nữa.”

“Nghe lời.”

“Em không muốn!” Cố Sơ đẩy mạnh tay anh ra, sức không hề yếu, làm bắn hết cả nước lên người anh.

Cố Sơ mơ màng say, nhìn thấy cảnh tượng ấy, cười khúc khích mãi.

Ai cũng nói những người say như những đứa trẻ. Cô không những giống trẻ con mà tính khí còn cực cần hơn không ít.

Nghĩ bụng chắc cô cũng không khát nữa nên anh cũng không miễn cưỡng, cũng mặc kệ bộ quần áo ướt nước, đỡ cô ngồi thẳng dậy rồi cài dây an toàn. Dưới ánh đèn đường, trán cô vẫn còn hằn những vết hình biểu tượng của ô tô do ban này đè lên vô lăng mà thành. Thấy thế, Lục Bắc Thần không biết nên khóc hay cười, mọi bức bối và bí bách suốt dọc đường tan đi không ít. Anh giơ tay xoa xoa trán cô, thở dài khó xử: “Xe còn không biết lái, định thể hiện gì chứ?”

“Em muốn... về nhà.”

“Sắp rồi, về tới nhà ngay đây.” Ngón tay anh rời khỏi gò má cô, khởi động xe.

“Em muốn về nhà...” Cố Sơ bỗng bật khóc.

Từng giọt nước mắt lăn xuống từ hàng mi dài, cô như một đứa trẻ bất lực.

Lục Bắc Thần không ngờ cô lại khóc, vội vàng tắt máy, lấy khăn giấy lau nước mắt cho cô, hạ giọng vỗ về. Cô đỏ mắt, nhìn anh với vẻ đáng thương, nghẹn ngào nói: “Em muốn về nhà... anh đưa em về nhà đi.”

Tay anh chợt khựng lại.

Anh nhìn cô chăm chú, đúng là cô say lắm rồi nhưng vẫn còn một chút cố chấp. Anh giơ tay nâng gương mặt cô lên, gò má anh gần như dính sát vào cô. Anh khẽ hỏi: “Em muốn về nhà nào?” Anh có cảm giác, cũng là linh cảm, ‘nhà’ mà cô nói chưa chắc đã là nơi anh ở.

“Về nhà...” Người say chung quy vẫn chỉ sống trong thế giới của mình. Cô lẩm bẩm, hốc mắt lại ướt ướt: “Về nhà...”

Cô không trả lời câu hỏi của anh nhưng anh lại hiểu được ý của cô.

Trái tim như nghiền nát, đau đớn đến không thở nổi.

Anh nhẹ nhàng gỡ tóc cô ra sau tai, gương mặt nhỏ càng lúc càng nhợt nhạt dưới ánh sáng yếu ớt, giống như vầng trăng treo lơ lửng giữa bầu trời đêm đen kịt như đổ mực. Anh không thể đè nén cảm giác hụt hẫng khó diễn tả đó nhưng lại không thể không tự thừa nhận mình chưa bao giờ khiến cô tìm được cảm giác an toàn.

Cắn chặt răng, Lục Bắc Thần ngồi thẳng dậy, khởi động xe, đánh tay lái, quay đầu xe, lái về hướng ngược lại...

Khi ánh trăng hoàn toàn bị che lấp, trên con đường dẫn về khu biệt thự ngoại ô chỉ còn lác đác vài chiếc xe. Không còn những ánh đèn chằng mắc khắp thành phố, hai bên đường rõ ràng cũng trở nên tối tăm lạnh lẽo. Trở thành những ngày không đêm, nồm nóng, che giấu, giữ kín đủ mọi tâm sự, đủ mọi bí mật, như con người.

Hoặc giống như... Thịnh Thiên Vỹ.

Anh lái xe đi thẳng một mạch, tốc độ rất nhanh, ánh sáng hắt lên xe như từng bó hoa đua nở, sau đó lập tức lụi tàn. Một con đường cao tốc đi ra khu ngoại ô, hai bên bóng cây trùng trùng điệp điệp như những linh hồn ẩn nấp giữa đêm đen, những linh hồn định đoạt lấy mạng người.

Gương mặt anh thi thoảng lướt qua gương chiếu hậu, sắc mặt lạnh lẽo, bờ môi mím chặt, ánh mắt băng giá.

Anh nhìn chăm chăm vào con đường thẳng phía trước mũi xe, phía xa xa không có ánh sáng, chỉ là một khoảng đen đặc, trong đầu anh hiện lên lời của vị giám đốc khách sạn.

“Tổng giám đốc Thịnh, sau đó theo lời anh dẫn dò, chúng tôi đã kiểm tra rượu và ly mà tôi đó trợ lý của anh từng dùng, rượu thì không có vấn đề gì nhưng ly thì quả thực có vấn đề, từ giọt rượu còn đọng lại trên thành ly, có thể kiểm tra ra thành phần của viên giấy.”

“Là cái gì?”

“Một loại thuốc gây ảo giác được làm một nửa thủ công, còn có tên là LSD. Loại thuốc này không mùi không vị, gây ra hiện tượng ảo giác cực mạnh, thông thường được sử dụng như ma túy, thi thoảng khi sử dụng còn gây ra trở ngại cho tiếp thu.”

“Có thể tìm được kẻ tình nghi từ CCTV không?”

“Rất xin lỗi, chúng tôi đã kiểm tra CCTV nhiều lần nhưng vẫn không có thu hoạch, kẻ bỏ thuốc có lẽ nắm rất rõ những góc chết của khách sạn. Tổng giám đốc Thịnh, chuyện này xảy ra trong khách sạn chúng tôi, để an toàn, cũng là vì uy tín của chính chúng tôi, tôi đề nghị báo cảnh sát.”

“Chuyện này tôi sẽ giải quyết.”

Hứa Đồng không hề nói dối, đúng là cô đã nghe được một vài âm thanh không nên nghe, thế tới đó bị hoảng loạn cũng không có gì lạ, mà tất cả đều do loại ma túy gây ảo giác kia mà ra.

Thật ra, khi kiểm CCTV không có kết quả gì, anh đã bắt đầu nghi ngờ liệu có khi nào Hứa Đồng bị bỏ thuốc, thế nên tuy ngoài mặt an ủi Hứa Đồng nhưng thực tế anh không hề xem nhẹ chuyện này.

Có thể làm ngay trước mặt mọi người, có thể né mọi máy camera, nhắm chuẩn thời cơ bỏ thuốc Hứa Đồng, người này quả thật không đơn giản.

Thịnh Thiên Vỹ nghĩ đi nghĩ lại, cuối cùng liên tưởng tới con rối gỗ và chiếc đèn xanh mà Hứa Đồng nhận được, rốt cuộc cũng nhắm chuẩn một người.

Nghĩ tới đây, anh tiếp tục tăng tốc, chiếc xe như một con cá dưới biển sâu, lao vút đi giữa màn đêm mù mịt...

Lục Bắc Thần đưa Cổ Sơ trở về phòng thực nghiệm Xa Sơn.

Dọc đường, cô vẫn âm ỉ, tới tận khi nằm lên chiếc giường lớn trong phòng nghỉ, cô mới yên tĩnh hẳn, cơ người lại như một con mèo, ôm lấy gối, cọ cọ rồi cười hi hi: “Cuối cùng cũng về tới nhà rồi.”

Anh nhìn cô hồi lâu, vuốt khe đầu cô rồi thì thầm: “Phải, em về tới nhà rồi, yên tâm ngủ đi.”

Cô nhẹ nhàng nhắm mắt lại, khoe môi hơi mỉm cười.

Nhưng Lục Bắc Thần thì mất ngủ, bao nhiêu mệt mỏi lúc trước đã sớm tan biến hết trong chuyến hành trình thần tốc cùng mưa gió rồi. Vừa định rút tay về thì cô đã nắm lấy cánh tay anh, lẩm bẩm: “Đừng đi... Đừng đi...”

Anh không rút tay lại nữa, để mặc cho cô ôm cánh tay mình.

Anh rướn người tới trước, hỏi khẽ: “Em hy vọng ai đừng đi?”

Người con gái trong lòng không có phản ứng gì, chỉ hơi mấp máy môi.

Anh cúi đầu, hôn khẽ lên sống mũi cô: “Sơ Sơ...”

Cổ Sơ lại mơ hồ mở mắt, hơi men hình như không còn nhiều như trước, ít nhiều đã nhìn rõ người đàn ông trước mặt. Ánh đèn vàng vọt như có những tia sáng lấp lánh đang bay lượn. Gương mặt tuần tú mà thân thuộc của người đàn ông ở rất gần cô, chính là gương mặt trong ký ức, là người nuông chiều cô không giới hạn.

Cô tươi cười, giơ tay định bắt lấy gương mặt này.

Người đàn ông lại theo đà cúi đầu xuống, để bàn tay cô vuốt ve gò má.

“Bắc Thần...” Cô mơ màng nhìn anh, khẽ lẩm bẩm cái tên này: “Là anh... trở về rồi sao?”

Nét mặt Lục Bắc Thần thấm một nỗi đau, anh khẽ sửa lại: “Anh là Bắc Thần.”

“Không... Anh là Bắc Thâm.” Đường như Cố Sơ rất cố chấp, ngón tay dừng lại trên đầu mày anh, cố gắng nhìn rõ dáng vẻ của anh: “Anh chính là Bắc Thâm, là... Bắc Thâm.”

Lục Bắc Thần nhìn cô, im lặng.

“Anh đang trách em... nên tức giận rồi.” Mắt cô lại đỏ ửng.

Anh thở dài: “Sơ Sơ, anh không hề.”

“Lừa gạt... Anh gạt em, anh chẳng đoái hoài gì tới em.” Cố Sơ càng nói càng ầm Ứt, nước mắt liền rơi xuống.

Lục Bắc Thần thấy cô rơi nước mắt, cực kỳ bối rối, đứng dậy định lấy giấy cho cô. Nhưng cô hiểu lầm anh định bỏ đi, lập tức lao đảo đứng dậy, ôm chặt lấy anh từ phía sau: “Đừng đi... Đừng đi mà.”

“Anh không đi.”

Cô cười trong nước mắt, len vào lòng anh như một con rắn.

“Được rồi, ngoan ngoãn nằm xuống đi.” Ngoài miệng thì nói vậy nhưng anh vẫn bao bọc cả người cô, để mặc cô muốn làm gì cũng được.

“Em biết anh là Bắc Thâm... hì hì...” Đầu Cố Sơ hơi nặng, thẳng thừng áp má mình vào má anh, gờ tay túm lấy tai anh: “Cho dù... Cho dù anh không thừa nhận em cũng biết, anh chính là Bắc Thâm.”

Lục Bắc Thần gờ tay lên, quán quanh gương mặt cô, thì thầm: “Nếu có thể, chỉ mong ba chữ ‘Lục Bắc Thâm’ vĩnh viễn biến mất khỏi ký ức của em.”

“Bắc Thâm...” Cố Sơ nũng nịu ôm lấy cổ anh, vốn không quan tâm anh nói gì: “Anh ôm em, ôm em nào.”

Lại là một tiếng thở dài.

Anh ôm chặt lấy cô, rồi tiện thể đặt cô trở về giường, nhẹ nhàng nói: “Ngủ đi.”

Cố Sơ coi như cũng yên tĩnh trở lại, ôm cánh tay anh, nhắm nghiền hai mắt.

Đêm, tĩnh mịch.

Ngay cả người say rượu cũng đã yên ổn.

Lục Bắc Thần vẫn giữ nguyên tư thế dựa đầu vào giường, ngắm cô tới khi hơi thở của cô trở nên nhịp nhàng anh mới nhẹ nhàng rút cánh tay ra khỏi lòng cô. Cô nhú mày, ư hử một tiếng nhưng không thức giấc, rồi lại dãn mày ra rất nhanh.

Rèm cửa được từ từ khép lại.

Che chặt chút ánh sáng nhỏ nhoi bên ngoài cửa sổ.

Lục Bắc Thần dựa vào đầu giường, rất lâu sau mới lấy ra một cuốn nhật ký trong ngăn kéo bên cạnh giường.

Một cuốn sổ có mặt mã nhưng rõ ràng, kiểu mặt mã đơn giản này chỉ là trò trẻ con với anh. Anh lật giở từng trang, từng trang, nét chữ bên trên thanh thoát, tao nhã.

Là nét chữ của cô.

Cũng là cuốn sổ nhật ký của cô.

Sau khi vào sống tại nơi này, chẳng biết đã bao ngày bao đêm anh lật giở nó ra, nó gần như sắp bị anh lật đến nát bét.

Nhưng dù có lật thế nào, bên trong mãi mãi cũng chỉ có lác đác vài bài nhật ký.

Rõ ràng cô không phải người thích gửi gắm tâm tư lên trang giấy, mà những trang nhật ký được ghi lại này, đa phần là ngọt ngào.

Từ những hàng chữ, anh đều có thể cảm nhận được niềm vui của cô.

Lật bài đầu tiên, nội dung bên trong là:

Ngày 17, trời quang.

Khó khăn lắm mới đuổi được người tài xế về. Hôm nay đi xem phim cùng Bắc Thâm, để tạo ra cơ hội có thể ôm ấp, mình đã chọn một phim kinh dị, kết quả ăn tới tận đáy túi bóng ngô rồi mà vẫn chưa thấy cảnh đáng sợ đâu, khó khăn lắm mới đợi được một cảnh với hiệu ứng đặc biệt gây thót tim, mình nhân cơ hội đó bỏ nhào vào lòng anh ấy. Nhưng anh ấy lại rất bình thản vạch trần màn đóng kịch của mình, nói: Mấy thứ hiệu ứng đáng giá một đồng tuyệt đối không thể dọa được em.

Đúng là khó đào tạo mà, còn nhớ lần trước đi xem phim tình cảm, anh còn an ủi mình rất dịu dàng, bây giờ lại trở mặt, đáng ghét thật!

Nhưng mà, ha ha, buổi tối anh ấy vẫn đưa mình về, lái mô tô từ trung tâm thành phố về Vu Sơn, lãng mạn chưa. Mình mời anh ấy vào nhà ngồi một lát anh ấy lại từ chối. Nói gì mà tối muộn còn vào nhà con gái là không lịch sự, xỉ, mình thầm khinh bỉ anh ấy trong lòng. Lần trước đến nhà mình rồi, hôm nay lại nói là không lịch sự, mình chỉ muốn giới thiệu anh ấy với bố mẹ thôi mà.

Người đàn ông cung Thiên Yết, quả nhiên là khó hiểu.

...

Ngày mùng 9, trời âm u.

Cái đồ ngu ngốc Lăng Song làm mình tức sắp đứt hơi rồi!

Nhưng cũng may hôm nay Bắc Thâm phát huy phẩm chất của bạn chất xuất sắc, nghĩ đủ mọi cách để làm mình vui. Một người như anh ấy, đa phần đều rất kiêu ngạo, nhưng lúc nào mình không vui luôn chọc ỉnh cười ha ha. Thật ra anh ấy ít cười lắm, mà hầu như cũng không cười to. Mặc dù dáng vẻ ấy trông rất ngầu, ngay cả đồ ngốc Lăng Song cũng si mê gương mặt lạnh lùng của anh ấy đến điên dại, nhưng mình vẫn thích anh ấy cười. Anh ấy cười rất mê người, vừa cười một cái, ôi chao ôi, trái tim nhỏ bé, yếu ớt của mình lại đập loạn cào cào một cách vô dụng.

Có lúc mình nghĩ, mình bắt đầu yêu anh ấy từ bao giờ nhỉ? Nghĩ đi nghĩ lại cuối cùng cũng hiểu ra, thật ra ngay từ lần đầu tiên gặp mặt, mình nghĩ mình đã yêu anh ấy rồi. Tuy rằng lần đầu gặp mặt không được vui vẻ lắm nhưng từ trước lúc còn chưa cài cọ mình đã nhìn thấy anh ấy đánh bóng trên sân. Anh ấy cười rất đẹp, đẹp trai chết người.

Aiya, không cần thận lại để lộ ra suy nghĩ rồi.

Nhưng mà không sao, chẳng nào thì anh ấy cũng chẳng đọc được những gì mình viết. Bằng không mà để anh ấy biết được, anh ấy nhất định sẽ xem thường mình, nói theo kiểu của anh ấy thì là: Mới có tỹ tuổi đầu đã học đòi tương tư, đáng đánh.

Lục Bắc Thần gấp mạnh quyển nhật ký lại. Mặc dù đã xem rất nhiều lần nhưng lần nào anh cũng không thể đọc hết một hơi.

Những dòng chữ của cô đọc lên có vẻ là oán trách, kỳ thực là hạnh phúc.

Anh đọc bằng mắt, nhưng đau tận trong tim.

Đặt cuốn nhật về vị trí cũ, anh quay đầu nhìn cô nằm trên giường.

Cô đã ngủ say, không còn nhúu mày, cũng không còn lẩm bẩm, cực kỳ yên tĩnh.

Lục Bắc Thần gơ tay lên, nhẹ nhàng vôn về ngón cái lên gò má cô.

“Không muốn để em trở lại nơi này chỉ vì không muốn em nhớ lại quá khứ.”

Hồi tưởng càng nhiều, thương cảm cũng càng nhiều.

Có lúc, ký ức là thứ cả anh và cô đều không chạm vào được, nó giống như một con dao hai lưỡi, tới cuối cùng cả anh và cô đều sẽ chỉ bị thương tích đầy mình mà thôi.

Ánh mắt Lục Bắc Thần ảm đạm, u tối, anh khẽ nói: “Vì ký ức vốn dĩ là một thứ không công bằng, là thứ anh không thể cho em một trăm phần trăm.” Dứt lời, anh cúi xuống, đặt lên môi cô một nụ hôn sâu, rất lâu sau mới ngước mắt lên, cất giọng nặng nề: “Thế nên, thứ anh có thể lựa chọn chỉ có tương lai, cho em một trăm phần trăm tương lai. Quên Lục Bắc Thần đi, chỉ còn lại Lục Bắc Thần, như vậy, em có chấp nhận được không?”

Đêm lạnh.

Ánh mắt anh băng giá như đêm...

Khu ngoại thành, trước một khu nhà ở đã có tuổi, Thịnh Thiên Vỹ dừng xe lại.

Khu nhà cũ như một con thú trầm mặc, bề ngoài đồ nát vô cùng. Hiện nay, người dân sống ở đây phần lớn đã dọn đi, chỉ còn lác đác vài nhà vẫn kiên trì bám trụ, hy vọng lấy được chút lợi ích khi giải tỏa. Dừng xe rồi, Thịnh Thiên Vỹ tắt máy, đi tới phía trước tòa nhà, ngước mắt lên nhìn. Có một ô cửa sổ đóng chặt, tối thui.

Bước chân của anh không ngừng lại, đi thẳng vào trong tòa nhà.

Có ai hay, sau khi anh vào không lâu, lại có một chiếc xe im ắng trượt vào trong lùm cây gần đó. Chủ xe bước xuống rất nhanh, bắt được chiếc bóng cuối cùng của Thịnh Thiên Vỹ cũng nhanh chóng vào theo.

Tòa nhà rất tối, vừa vào là ngửi ngay thấy mùi ẩm mốc, như mùi của người chết.

Thịnh Thiên Vỹ nhờ vào ánh sáng của màn hình di động, bước từng bước lên gác, bóng anh đung đưa trên những bức tường bụi bặm, rêu xanh lan ra vô số.

Không có thang máy, anh dừng bước tại tầng năm.

Giơ tay gõ cửa, lực có vẻ rất khẽ nhưng lại vô cùng lạnh lốt giữa đêm tối tĩnh mịch thế này.

Không có ai ra mở cửa.

Khi gõ tiếp, anh có mạnh tay hơn một chút.

Đợi chờ rất lâu, vẫn không có ai đáp lời.

Thịnh Thiên Vỹ suy tư giây lát rồi xoay di động, ánh sáng màn hình hắt lên hộp công tơ bên tay phải. Công tơ điện đã ngừng hoạt động, chứng tỏ bên trong không có ai sử dụng. Anh nhíu mày rồi lại nhìn bốn xung quanh, giơ tay sờ lên công tơ điện. Cuối cùng, trong một góc vãnh lên sờ thấy một chiếc chìa khóa.

Cắm chìa khóa vào lỗ, lúc xoay tròn bật ra những tiếng rắc rắc, vang vọng khắp hành lang, cực kỳ chói tai.

Cửa mở ra.

Rơi xuống không ít bụi.

Thịnh Thiên Vỹ giơ tay xua đi những hạt bụi bay sặc mũi rồi đi vào phòng. Anh lần mò bật đèn theo trí nhớ, ‘tách’ một tiếng, bóng đèn trên đỉnh đầu kêu ‘rẹt rẹt’ rồi sáng lên.

Nội thất trong phòng được chiếu rọi.

Một phòng khách, một phòng ngủ, diện tích không lớn lắm, chỉ khoảng 40 – 50 mét vuông. Tuy là nhà cũ nhưng cách bố trí bên trong khá ấm cúng. Có điều...

Thịnh Thiên Vỹ giơ tay sờ chiếc tủ bên cạnh, ngón tay dính đầy bụi.

Anh nhíu mày, rảo bước đi vào phòng ngủ.

Trên giường trải một chiếc chăn, chưa được gấp. Anh giơ tay lật tung chăn ra, không có ai.

Thịnh Thiên Vỹ lại kiểm tra khắp nơi một lượt. Một lúc sau, anh gọi một cuộc điện thoại, hạ thấp giọng nói: “Thẩm Cường biến mất rồi. Tôi yêu cầu văn phòng thám tử các cậu bắt luận dùng cách gì cũng phải tìm được hân ta, sống phải thấy người, chết phải thấy xác.”

Sau khi dọn dò xong, anh lại lục tung các tủ tạng, cuối cùng không phát hiện được gì, đành bỏ đi.

Khoảng mấy phút sau, có ánh đèn xe lướt qua cửa kính của khu nhà, chiếc xe mỗi lúc một xa.

Khu nhà yên ắng trở lại, như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Rất lâu sau, một người vẫn nấp trong hành lang len lén thò đầu ra, bò lên cửa sổ nhìn một lúc, chắc chắn Thịnh Thiên Vỹ đã đi rồi mới rón rén đi lên gác. Người ấy cũng học Thịnh Thiên Vỹ, lần mò chìa khóa, sau khi sờ thấy, trên chiếc chìa khóa dường như vẫn còn hơi ấm của anh.

Chìa khóa được cắm vào một cách cẩn thận, lại là tiếng động chói tai rồi cánh cửa bật mở.

Trước mắt là một khoảng tối đen, gần như không nhìn thấy năm đầu ngón tay.

Người đó lần sờ vách tường từng chút, từng chút, cuối cùng sờ thấy một công tắc, bật lên, căn phòng bừng sáng.

Soi rõ gương mặt của Hứa Đồng.

Từ sau khi rời gỗ đèn xanh xuất hiện, cô đọc được điểm bất thường từ thái độ của Thịnh Thiên Vỹ, mà thời gian gần đây, anh lại ở lại Bắc Kinh một cách khác lạ, quả thực khiến cô cảnh giác. Trước giờ cô không phải người dễ mất bình tĩnh, thế nên căn phòng vệ sinh trong khách sạn chắc chắn có bí ẩn. Tuy rằng khoảng thời gian cô quen biết Thịnh Thiên Vỹ chưa dài nhưng có lẽ anh cũng hiểu tính cô. Vậy mà anh chỉ nói với tất cả chỉ là ảo giác, đây chẳng phải chính là điểm bất thường lớn nhất ư?

Cô bèn để ý hành tung của anh ở bất kỳ đâu, cuối cùng vào tối nay, cô đã theo sát anh suốt dọc đường tới khu ngoại ô. Trực giác cho cô biết, căn nhà này nhất định lưu giữ bí mật gì đó không thể để người khác biết.

Ánh đèn khá êm dịu nhưng đủ để nhìn rõ mọi thứ.

Căn phòng không lớn, vách tường lại treo đầy khung ảnh. Hứa Đồng khép cửa lại, sau khi tìm hiểu kết cấu của căn nhà thì bắt đầu quan sát các khung ảnh đó. Toàn bộ đều là ảnh hai người ôm nhau, một đôi nam nữ trẻ tuổi. Người đàn ông trông khá khôi ngô, cũng rất rắn rỏi, tuổi đời không lớn lắm, trong vòng tay ôm một cô gái, nụ cười tươi như hoa. Hứa Đồng trông cô gái này quen quen, nhưng nhất thời chưa nhớ ra đã gặp ở đâu, rồi lại nhìn quanh một lượt, toàn bộ là ảnh hai người họ.

Xem ra là một đôi tình nhân, từ ánh mắt và sự thân thiết của họ có thể nhận ra.

Hứa Đồng kiểm tra một vòng, kéo cánh cửa chính diện ra, là phòng tắm.

Cô bật đèn lên xem, đồ đạc bên trong rất ít. Cô suy nghĩ, nếu là một đôi tình nhân sống ở đây thì vì sao không có đồ dùng của nữ giới? Cô cầm bàn chải đánh răng lên, không ướt, có lẽ đã lâu không dùng. Cô mở vòi nước, rất lâu mới có nước chảy, thứ chảy ra là loại nước vàng khè, một lúc sau mới trong trở lại.

Hứa Đồng càng lúc càng thấy kỳ lạ bèn ra khỏi nhà vệ sinh, đi vào phòng ngủ. Trong phòng ngủ đặt một chiếc tủ khá cổ, cô khẽ kéo ra. Hứa Đồng suýt nữa kêu to thành tiếng.

Có mấy chiếc đèn xanh, được đặt lộn xộn trong tủ!

~Hết chương 227~

228. Chương 230: Một Người Là Mực Đen, Một Người Là Giấy Trắng

Cố Sơ nghe thấy tiếng trái tim vỡ vụn, giòn tan, những vụn nhỏ bắn ra lại găm thẳng vào huyết quản, máu chảy đầm đìa, bi thương cũng như dòng sông trào ngược. Gặp phải tình yêu, con người ta sẽ trở nên hoang mang bất an.

Từ sau khi ở cùng với Lục Bắc Thần, cảm giác lo lắng này của Cố Sơ lại càng sâu đậm hơn. Đa phần trong mọi tình huống, Lục Bắc Thần đều nuông chiều cô, kiên nhẫn để mặc một số suy nghĩ và hành động trẻ con của cô, nhưng cô biết anh cũng có nguyên tắc và giới hạn của mình, thế nên chỉ cần anh nhíu mày là cô sẽ e dè, thận trọng.

Dưới quầng sáng của anh, cô có thể làm gì tùy thích nhưng cũng lại không thể tùy tiện khi ngược nhìn lên vầng sáng ấy.

Điều này không đúng.

Cô không nên có cảm giác sợ hãi anh.

Giống như đối với Bắc Thâm trước đây, xuất sắc như anh ấy nhưng cô vẫn có khả năng và tự tin để đứng ngang hàng với anh ấy.

Nhưng đối mặt với Lục Bắc Thần, cô lại không thể.

Yêu đương không nên như vậy, nhất là khi cô và anh còn có một quan hệ thể xác thân mật hơn.

Nam nữ khi yêu chẳng phải nên nô đùa, nghịch ngợm, chia sẻ mọi điều sao? Vì sao cho dù anh và cô ở gần nhau đến vậy, gần tới mức độ cơ thể đã ôm trọn lấy nhau, chan hòa làm một, cô vẫn không thể nhìn thấu tâm tư của anh?

Mái tóc dài che đi quá nửa gương mặt cô, mọi suy nghĩ được giấu phía sau hàng mi dài. Cổ Sơ hơi ảm ức, đan sát sao ngón tay vào nhau, hình như tất cả đều trở nên khác biệt. Khi ở Hạ Môn, những lời Lâm Gia Duyệt nói khiến cô hoàn toàn tin tưởng anh, mọi việc làm của anh rõ ràng đều chứng tỏ anh yêu cô, không phải sao? Anh ăn cam vì cô, hủy bỏ hôn ước cùng Lâm Gia Duyệt vì cô, có thể đuổi theo tới tận Hạ Môn vì cô, tất cả những việc này đều nói rằng anh quan tâm tới cô, đúng không?

Nhưng mà...

Nếu tất cả chỉ là suy đoán của Lâm Gia Duyệt thì sao?

Hoặc giả cô chỉ tự mình đa tình?

Nếu cô thật sự sống ở trong trái tim anh, vì sao bây giờ vẫn còn hoang mang đến vậy?

Trên bờ biển Hạ Môn, anh chỉ tay vào lồng ngực cô và nói: Nếu anh có thể được sống trong đây. Thế nên, anh đã bước vào rồi. Nhưng anh không công bằng, cô để anh bước vào đó, còn anh thì sao? Lại nhốt cô ở ngoài. Anh nói, anh không mong chờ quá nhiều đối với tình yêu nhưng một khi nó tới anh sẽ không buông tay. Cô hỏi anh: Anh có yêu em thật không? Câu trả lời của anh là: Trong cuộc đời em chỉ có mình anh, Lục Bắc Thần.

Phải, anh có nhắc tới những từ ngữ yêu thương nhưng chưa từng nói rõ ràng một câu rằng: Cổ Sơ, anh yêu em.

Cô càng nghĩ càng thấy bi thương và lạnh lẽo. Hóa ra cô lại nhớ từng lời anh nói.

Lục Bắc Thần vòng tay từ đằng sau, muốn xoay cô lại.

Cô hờn dỗi, ra sức gạt tay anh ra.

Tay anh khựng lại giây lát, hơi ngáp ngừng rồi kiên nhẫn dỗ dành: “Ngoan nào, quay lại đây.” Dứt lời, một bàn tay lớn phủ lên bả vai cô.

Ngón tay anh đặt lên vai cô, cô cảm nhận được nó hơi lạnh.

Cứ như vậy, anh đỡ người khoảng hơn nửa phút mới khẽ thở dài, đổi thành ôm cô vào lòng, lồng ngực áp sát sống lưng mỏng manh của cô, hỏi nhỏ: “Giận đấy à?”

Cô không nói nhưng lại vì vòng tay ấm áp của anh mà cõi lòng giá lạnh.

Phụ nữ chung quy vẫn là loài động vật cảm tính, một khi hoang mang với tình yêu sẽ trong đầu sẽ tưởng tượng ra trăm vạn điều kỳ lạ. Sự lạnh lùng chuyển qua dịu dàng của Lục Bắc Thần khiến cô nảy sinh nghi ngờ. Anh càng dịu dàng, cô càng lo âu, điều này bắt nguồn từ việc cô muốn tìm hiểu toàn bộ suy nghĩ của anh, gấp gáp muốn tìm tòi thế giới của anh.

Nhưng rõ ràng anh đang đẩy cô ra ngoài, chỉ dỗ dành như yêu chiều thú cưng.

Cô khẽ lắc đầu, giận thì sao chứ? Lẽ nào anh có thể mở cánh cửa trái tim cho cô?

Bàn tay Lục Bắc Thần mơn man, lòng bàn tay lại nóng rẫy.

Không hiểu vì sao, cô bỗng muốn khóc.

Nắm lấy tay anh, lát sau cô khẽ hỏi: “Nếu cả hai câu hỏi trước em đều không cần biết nguyên nhân, vậy thì câu hỏi cuối cùng em muốn có được đáp án.”

Lục Bắc Thần nói: “Câu hỏi gì?”

Cô hỏi: “Trước đây anh từng có bạn gái chưa?”

Từ trước tới nay, ngoại trừ Bắc Thần ra, anh rất ít nói về chuyện của mình, ví dụ những chuyện anh từng trải qua hay những chuyện tình trước đây của anh. Một người đàn ông đã ba mươi mấy tuổi, tuần tú khôi ngô, sự nghiệp thành đạt, sao có thể nói bên cạnh không xuất hiện phụ nữ? Lời Lâm Gia Duyệt khiến cô muốn tin, cô càng tin những lời lúc trước anh nói. Anh nói anh biết cô đã rất lâu rồi. Biết lâu rồi thì đã sao? Điều này có thể chứng tỏ anh chưa từng yêu ư? Cô muốn tin rằng anh chung tình nhưng hôm nay chỉ vì dò xét hai câu hỏi, cô đã cảm thấy mình hoàn toàn không hiểu người đàn ông này.

Người đàn ông phía sau im lặng.

Trái tim cô dần dần rút xuống.

Lát sau, cô nghe thấy anh nói: “Từng có.”

Cổ Sơ nghe thấy tiếng trái tim vỡ vụn, giòn tan, những vụn nhỏ bắn ra lại găm thẳng vào huyết quản, máu chảy đầm đìa, bi thương cũng như dòng sông trào ngược.

“Là bạn gái ư?” Cô có phần không cam tâm.

Trên đỉnh đầu vang lên giọng nói người đàn ông: “Phải.”

Giống như có một lưỡi dao rạch qua cơ thể.

Cô không hỏi anh có người phụ nữ nào khác không mà hỏi bạn gái. Nếu như anh có phụ nữ thì có thể hiểu được. Nhưng anh từng có bạn gái...

“Anh...” Yêu cô ấy chứ?

Ba chữ cuối cùng vẫn chần chừ không thể thốt ra, chỉ nói được một chữ ‘anh’ duy nhất, thanh âm không sao bật ra khỏi cổ họng được. Nếu không yêu sao có thể thừa nhận đối phương là bạn gái của mình?

Cô không tức giận, cũng không đổ kỵ, chỉ sợ rằng một mặt thâm tình nhất của anh chưa từng dành cho cô.

Cô càng muốn biết liệu anh có giấu giếm người con gái đó như thế này hay không?

Nhưng cô không thể hỏi nữa.

Nếu còn lên tiếng, Cổ Sơ chỉ sợ nước mắt sẽ rơi.

Cánh tay ôm cô dần dần buông lỏng, một nụ hôn nhẹ miên man từ sau gáy cô trượt dọc xuống, người đàn ông phía sau một lần nữa si mê cơ thể cô. Khi anh gần sát cô, cô cảm thấy khao khát của anh lại thức tỉnh.

Cô né tránh.

Nhưng anh càng áp sát, cánh tay rắn chắc khóa chặt lấy cô khiến không thể trốn thoát.

“Em không muốn nữa.” Cổ Sơ hất tay anh ra.

Một giây sau, cô bị anh đè sấp xuống giường, cả tấm lưng trần đối diện với anh.

“Anh coi em là gì chứ?” Hai cánh tay đang giãy giụa của cô một lần nữa bị anh túm chặt, bẻ quặt sau lưng, khiến cô tức giận.

“Em nói xem anh coi em là gì?” Lục Bắc Thần một tay vòng qua eo cô, cả cơ thể cao lớn đè xuống.

Chậm rãi nhưng không chút do dự.

Cô kêu lên, ngẩng đầu chịu đựng nỗi đau, lệ đọng đầy đôi mắt.

Lục Bắc Thần buông tay ra, nâng cao gương mặt cô lên, hôn lên môi chặn mọi tiếng hét của cô, đồng thời tiến sâu vào.

Giống như có ý trừng phạt hơn.

So với sự mãnh liệt ban nãy, lần này anh gần như có ý dùng sức vò nát cô vào cơ thể mình.

Càng lúc cô càng khó chống đỡ, cả người như một chiếc cung bị kéo căng tới tối đa.

Thấy khóe mắt cô ướt ướt, đáy mắt Lục Bắc Thần càng tối đi, anh khẽ ra lệnh bên tai cô: “Sau này không được phép giận đối anh.”

Hết cơn sóng mạnh mẽ này tới cơn sóng dữ dội khác, anh nghiền nát cơ thể cô như bàn xay nghiền đậu nành, ép lấy tinh cốt, khiến cho những kiêu hãnh rã rời, tan tác.

Nước mắt lăn xuống, thấm vào mái tóc dài.

Mái tóc cô tản ra khắp nơi theo sự cuồng cuồng của anh...

“Sau đó thì sao? Anh ấy có nói lý do chia tay người bạn gái cũ không?” Trong quán café, Tiêu Tiểu Tiêu bê một cốc mocha to, đầu mày nhíu chặt hỏi Cố Sơ.

Tối đó cô ở lại trên giường Lục Bắc Thần, anh đòi hỏi như phát điên, thời gian dài hơn mọi lần trước. Cô không hiểu suy nghĩ của anh, càng không còn sức để hiểu nữa, chỉ biết mình đã lỡ lời khiến anh không vui. Cô bị anh rút cạn mọi sức lực, ngủ tới tận sáng hôm sau. Lục Bắc Thần không còn ở nhà, có lẽ là tới phòng thực nghiệm, chỉ để lại cho cô một mảnh giấy: Trong tủ lạnh có thức ăn, ở nhà cố gắng nghỉ ngơi, đợi anh.

Cô không tới phòng thực nghiệm, cứ cảm thấy bụng dạ khó chịu, trong tình trạng này dĩ nhiên không thích hợp đối mặt với anh.

Buổi tối Lục Bắc Thần không trở về, cô kiểm chế không gọi điện thoại cho anh, mà di động của cô rồi máy bàn cũng đều yên ắng.

Sáng hôm sau, cô vò nát tờ giấy nhớ của anh.

Ngày thứ ba, di động cô vang lên, nhưng không phải là anh.

Là Tiêu Tiểu Tiêu hẹn cô đi dạo phố.

Lúc này Cố Sơ mới chợt bàng hoàng, thì ra đã tới cuối tuần.

Tiêu Tiểu Tiêu biết chuyện giữa cô và Lục Bắc Thần, cả chuyện quan hệ cô cũng nói thẳng với cậu ấy vì cô cần có một người bạn để giải bày. Mấy hôm nay lòng cô bí bách tới khó thở. Quan trọng hơn là khi còn học đại học dù sao cô và Tiêu Tiểu Tiêu cũng là bạn cùng phòng, về chuyện của Bắc Thần, Tiểu Tiêu cũng rõ.

Cố Sơ uống một ngụm café, đắng ngắt đầu môi mới nhận ra mình chưa cho đường. Cô cầm gói đường lên, nhẹ nhàng xé một góc rồi nói: “Anh ấy chẳng giải thích gì hết.” Đổ đường vào, cô cầm chiếc thìa con ngoáy một hồi rồi bỗng mất hết kiên nhẫn, để thìa sang một bên.

Tiêu Tiểu Tiêu suy nghĩ gì đó, một lát sau nói: “Thật ra anh ấy từng có bạn gái cũng là chuyện bình thường, người ta đẹp trai như thế, lại còn là giáo sư cấp độ quốc bảo, IQ cao chết người, các cô gái chắc chắn là nhào tới như quân cầm tử thi.” Rồi cậu ấy đặt cốc xuống, thở dài: “Mấy loại người yêu cũ chỉ cần không còn bèn mảng qua lại thì đều không đáng quan tâm. Cậu xem đây, cái cô Lâm Gia Duyệt đó chẳng phải cũng cướp không nổi với cậu sao? Vấn đề mấu chốt là, cậu thật sự không coi anh ấy là Bắc Thần? Cậu xác nhận mình phân biệt được rõ ràng?”

“Ban đầu tớ cũng mơ hồ nhưng bây giờ thì tớ biết anh ấy không thể là Bắc Thần.”

“Vì sao?” Tiêu Tiểu Tiêu không hiểu: “Cậu từng nói anh ấy đã xem ảnh cậu thời đại học. Lượng thông tin của cậu này rất nhiều đấy bảo bối ạ. Cậu có từng nghĩ là hai người họ là anh em sinh đôi, nếu hồi đại học anh ấy yêu cậu dưới thân phận Bắc Thần thì sao?”

“Không thể.” Thái độ của Cố Sơ rất kiên quyết: “Tính cách của anh ấy quá khác so với Bắc Thâm.” Bắc Thâm không khó nắm bắt như anh, cũng không thâm sâu khó lường như anh, càng không ngang ngược cứng rắn như anh. Anh hoàn toàn không phải người đàn ông từng yêu cô hồi đại học.

Tiêu Tiểu Tiêu xoa cằm, nghĩ mãi: “Cậu nói hình như cũng có lý, lần trước gặp anh ấy, tớ đã cảm thấy sâu xa khó hiểu. Anh Bắc Thâm lúc ở trường như thế nào tớ ít nhiều cũng hiểu, mặc dù có hơi khó gần một chút nhưng không đến mức tâm tư khó hiểu, so với tính cách mực đen của giáo sư Lục thì anh Bắc Thâm có thể được hình dung như giấy trắng.”

229. Chương 229: Lần Đây Là Phạt Đứng

Trong cách đối nhân xử thế, Ngũ Cảnh rốt cuộc luôn chậm hơn một nhịp, nghe xong câu này lại càng không phục, trừng mắt nhìn Phan An: “Em làm sao?”

“Dùng câu nói của các cụ xưa để lại thì tức là nói những chuyện không nên nói, làm những chuyện không nên làm, há chẳng phải đợi Lục tới xử cậu sao?” Phan An chân thành nói.

Ngũ Cảnh vẫn bày ra vẻ mặt ‘EQ gặp trở ngại’, không thể cứu vãn nổi, khẽ lẩm bẩm: “Em nhắc tới chuyện gì chứ?”

Sau đó, Phan An lại nhìn cậu ấy bằng ánh mắt nhìn một người có trí tuệ nhi đồng, cũng quả thực bị đánh bại bởi sự ‘ngây thơ ngốc nghếch’ của cậu ấy, thật chỉ muốn xách tai cậu ấy lên mà nói chuyện: “Vì sao hôm đó Cố Sơ lại mặc nhầm áo blouse? Cậu ngốc à? Vì sao Lục phải vạch trần ngay tại đó? Cậu kém thông minh quá đi!”

“Cái gì với cái gì vậy?” Ngũ Cảnh mơ mơ hồ hồ.

Phan An chỉ muốn chết ngay lập tức, đang định giải thích thì lập tức nghe thấy Lục Bắc Thần khẽ quát: “Còn lè mè gì vậy?”

Ngũ Cảnh gào khóc, giương ô đi ra ngoài.

“Trong suốt nước nóng có hai hài cốt, một bộ gần như hoàn chỉnh, trong trường hợp thiếu mất xương sọ, chúng ta có thể dựa vào những đặc trưng của phần mặt để tái tạo lại tướng mạo người chết.” Lục Bắc Thần lên tiếng truyền dạy một cách tự nhiên, bên cạnh tay đặt một bộ xương sọ khiếm khuyết, ngay sát đó là một mảnh xương đầu trơ trọi.

Cố Sơ vừa nghe lập tức tập trung tinh thần.

“Em có nền tảng của khoa ngoại thần kinh, thế nên không xa lạ gì với hộp sọ của người.” Lục Bắc Thần giải thích đơn giản: “Em nên biết rõ diện mạo của con người sẽ trực tiếp ảnh hưởng tới hình dáng bên ngoài của xương sọ, bề dày mô mềm giữa người với người cũng có quy luật tương đối ổn định, thông qua tính quy luật này, chúng ta có thể tiến hành tái tạo xương sọ.”

Cố Sơ gật đầu thật mạnh, sau đó ôm một cuốn sổ tới.

“Đầu em hữu dụng hơn dùng bút ghi chép, anh cần em ghi nhớ vào đầu.” Lục Bắc Thần nghiêm khắc trở lại với cô.

“Vâng.” Ghi nhớ thì ghi nhớ, ai sợ ai nào.

Ném cuốn sổ qua một bên, Cố Sơ khởi động khả năng ghi nhớ thần đồng.

“Đất sét cao su mềm là cách khôi phục xương sọ nguyên sơ nhất, khi đã hoàn toàn hiểu rõ bề dày mô mềm phần mặt và những đặc trưng giải phẫu phần mặt thì tiến hành đắp nặn trên mô hình thạch cao của xương sọ. Bây giờ về cơ bản đều sử dụng mô hình 3D, từ bỏ kỹ thuật phục hồi thủ công truyền thống. Cũng tức là em phải biến tất cả những đặc điểm của xương sọ, bề dày mô mềm, quy luật phát triển ngũ quan... thành số liệu, rồi máy tính sẽ dựa theo những số liệu này để tự động tái tạo chân dung 3D của người.” Lục Bắc Thần nói rồi hiển thị cho cô xem một số phân tích số liệu phía sau, dày đặc đến nỗi nhìn hoa cả mắt.

Nhưng Cố Sơ lại có thể đọc được. Hồi học đại học, cô vốn dĩ đã có hứng thú với ngoại khoa thần kinh, muốn mở được hộp sọ trước tiên phải hiểu được hộp sọ của người, thậm chí là hướng đi của xương, mặc dù không ăn nhập lắm với việc tái tạo hộp sọ, nhưng giống như Lục Bắc Thần nói, cô là người có nền tảng.

Lục Bắc Thần lần lượt nói cho cô vị trí của các số liệu. Cô xem qua một lượt rồi lẩm bẩm: “Cái này cũng không khó mà, chẳng qua là nhập số liệu vào thôi.”

Lục Bắc Thần chợt bật cười: “Thế số liệu lấy đâu ra?”

Ờ...

Cố Sơ á khẩu.

Phải, nhập số liệu thì ai chẳng biết làm, vấn đề là để có được số liệu. Máy tính tuy đã giải phóng được đôi tay của bác sỹ pháp y, rút ngắn thời gian tái tạo thủ công, nâng cao hiệu suất phá án lên rất nhiều, nhưng nếu như trong tình huống xương sọ không hoàn chỉnh hoặc bị phá hoại nghiêm trọng thì sao đây? Những số liệu này vẫn phải dựa vào trí tuệ của một bác sỹ pháp y bình tĩnh mới có được.

Thế nên trong giây phút này, Cố Sơ bỗng nhiên hiểu ra lý do Lục Bắc Thần được kiêu ngạo.

Anh có thể làm được việc mà người khác không thể làm được, đây là tư cách của anh.

“Số liệu của hài cốt A không khó tính toán, từ hình dáng của một phần lớn xương sọ có thể suy đoán ra một vài số liệu chi tiết.” Lục Bắc Thần lại tận tình chỉ dạy cô làm cách nào để suy đoán số liệu đặc trưng thông qua xương sọ, từng chữ, từng câu đều nói rất chậm rãi, những điểm quan trọng anh đều lặp lại thêm một lần, thấy cô gật đầu rồi mới nói tiếp. Nếu thấy cô nhú mày, anh sẽ lập tức hỏi xem cô có khúc mắc gì.

Cứ như vậy, dựa vào hài cốt A, cô nắm được những nội dung chủ chốt của việc suy đoán. Rất khó, toàn bộ đều là những con số khô khan nhưng vì đối phương là Lục Bắc Thần nên cô bỗng cảm thấy thú vị hơn nhiều.

“Sau khi hoàn thành phần số liệu, hình ảnh 3D của đầu nạn nhân sẽ được máy tính khôi phục.” Lục Bắc Thần giải thích. “Khi có hình ảnh tái tạo là có thể chuyển fax cho phía La Trì, mà họ cũng có thể kịp thời thông báo hợp tác điều tra, các bộ phận có liên quan cũng có thể tiến hành điều tra những người mất tích đáng nghi. Rồi sau khi đối chiếu DNA, cuối cùng sẽ xác định được danh tính nạn nhân. Chỉ cần số liệu chính xác thì máy tính sẽ tái tạo rất nhanh. Bây giờ em xác nhận lại số liệu phía sau đi.”

“Em?” Nhanh vậy đã bảo cô làm rồi?

“Số liệu là có sẵn, nhập vào là được.”

“À.” Cố Sơ hít sâu một hơi, giơ ngón trỏ ra dè dặt bấm lên bàn phím. Cô nhìn cẩn thận từng con số một, thậm chí cả những số thập phân cũng phải kiểm tra cẩn thận, sợ xảy ra một chút sai sót nào đó.

Có lẽ đã nhận ra sự căng thẳng của cô, Lục Bắc Thần liền cười, giơ tay vỗ nhẹ lên bả vai, cổ vũ cô: “Cứ từ từ mà làm, đừng căng thẳng.”

Quái lạ thật...

Sao hôm nay anh lại nhỏ nhẹ với cô vậy?

Cô len lén quan sát anh một lượt, anh thậm chí còn đang cười, tuy rằng nụ cười rất khề khàng nhưng chỉ ít có thể khẳng định anh đang cười. Khóe môi anh hơi cong lên, lan ra trong ánh mắt như ánh nắng xuân ấm áp hắt xuống mặt hồ, lẫn lẫn những gợn sóng ấm áp, đầy khí chất. Đáng nhẽ ra anh phải giận mới đúng. Lần trước anh đã cảnh cáo cô không được uống rượu, tối qua cô lại phạm lỗi, hơn nữa từ vẻ thần nhiên của anh sau khi biết tin scandal của cô rầm rộ khắp nơi, chắc chắn anh đã biết chuyện cô uống say, bây giờ...

“Nghiêm túc vào.” Lục Bắc Thần khề nói một câu trên đỉnh đầu cô.

Cô lại mất hồn rồi...

Cô vội vàng thu dọn lại tâm trạng, mặc kệ anh có thể nào, cứ học thứ trước mắt đi đã rồi tính tiếp.

“Số liệu không phải qua một lần là thành hình, phải qua nhiều lần điều chỉnh. Đương nhiên, em càng nắm bắt chuẩn xác hình dạng của xương sọ thì số lần phải chỉnh sửa sẽ càng ít đi.” Lục Bắc Thần nhẹ nhàng nói.

Cố Sơ chỉ vào những số liệu ở phía sau: “Vậy những số liệu này còn cần chỉnh sửa không?”

“Không cần.”

Cố Sơ chớp chớp mắt, không cần à, tự tin vậy.

“Cố, chắc là em không biết rồi, những số liệu do Lục làm ra trước nay đều cực chuẩn.” Phan An ngồi gần đó cười nói một câu.

Cố Sơ kinh ngạc. Khi nào cô đạt đến được trình độ này đây?

“Cậu rảnh lắm à?” Lục Bắc Thần không quay lại, chỉ thờ ơ hỏi một câu.

Phan An lập tức trả lời: “Bạn chứ... Bạn lắm.”

Từ góc của anh ta, có thể nhìn thấy ngay bóng Ngữ Cảnh đang giương ô, đứng nghiêm chỉnh trước cửa như tượng đá canh cửa vậy. Anh ta không muốn bị Lục Bắc Thần đuổi ra đứng sang bên cạnh, vậy thì anh ta và Ngữ Cảnh sẽ thật sự trở thành một đôi sư tử đá rồi.

“Để biết được diện mạo của nạn nhân, ngoài việc tái tạo xương sọ, chúng ta còn phải lồng ghép xương sọ và diện mạo lại.” Tiếp theo Lục Bắc Thần nhăm vào nạn nhân B, bắt đầu dạy cho Cố Sơ.

Cố Sơ nhìn chăm chú vào xương sọ trên tay anh. Có đánh chết cô cũng không tin có thể dựa vào một mảnh xương sọ để khôi phục diện mạo của người chết. Mà điều càng khiến cô khó chấp nhận chính là không những phải tiến hành khôi phục phần đầu của nạn nhân B mà còn phải khôi phục tình trạng cả bộ xương. Đây là chuyện lần đầu cô nghe thấy, cũng chính là xây dựng cả bộ hài cốt dựa vào một mảnh xương sọ. Điều này đủ khiến người ta sững sốt, có lẽ đây chính là hướng đi quyền uy nhất của Lục Bắc Thần.

“Superimposing technique chính là kỹ thuật tiến hành lồng ghép ảnh của người mất tích với bức ảnh xương sọ chưa rõ nguồn gốc, từ đó xác định thân phận người chết.” Lục Bắc Thần từ tốn giải thích, còn thao tác thực tế cho cô xem: “Kỹ thuật lồng ghép trước mắt chủ yếu dựa vào chỉ số độ lệch ngang và các chỉ số cúi ngửa để xác định vị trí mặt ngang và vị trí mặt cúi ngửa của người trong ảnh, thể hiện số liệu của ảnh và xương sọ lên màn hình, 8 đường cơ bản, 34 điểm tiêu chuẩn, 9 đường cong viền quanh cùng với 13 điểm đoán định bề dày của mô mềm. Em cần phải trùng khớp được 64 hạng mục tiêu chuẩn này thì mới có thể xác định được thân phận người chết, có bất kỳ hạng mục nào không hoàn toàn ăn khớp thì phải điều chỉnh xương sọ và ảnh.”

Trước đây Cố Sơ đã học qua nội dung của 64 hạng mục là gì, thật ra những điều này cô đã biết rõ từ trong trường đại học, chỉ có điều bây giờ cần được ghi nhớ thêm mà thôi. Cô chỉ vào xương sọ: “Nhưng mà, chỉ có một mảnh xương sọ, không thể hoàn thành việc lồng ghép 64 hạng mục tiêu chuẩn được.”

“Đây chính là vấn đề tồn tại, cũng là nguyên do khiến rất nhiều pháp y nhân chủng học chùn bước.” Lục Bắc Thần vẫn cực kỳ nhẫn nại: “Anh vừa nói rồi, tình trạng ngũ quan, phương hướng và một số đặc trưng trên hộp sọ của con người là có liên hệ. Nạn nhân là người châu Á, vậy thì khi tái tạo lại gương mặt, sẽ lấy người châu Á làm mẫu. Mặc dù chỉ có một mảnh xương sọ, nhưng chúng ta có thể thấy mảnh xương sọ này hoàn chỉnh, có xương đỉnh nối với xương trán. Thông qua đường khớp mà chúng ta kết dính, vị trí đường thái dương trên, độ lớn nhỏ, có thể phác họa bước đầu xương bướm của nạn nhân, thông qua phía sau của khâu Lambdoid có thể phác họa xương chẩm, xương thái dương của nạn nhân. Sau khi xác định chắc chắn được những phần cơ bản thì đều có thể suy đoán để vẽ ra vành tai ngoài, xương mũi, xương trán, xương gò má, phần trên và phần dưới xương hàm. Đương nhiên, việc này cần rất nhiều nhẫn nại và nhiều lần tính toán mới có thể tái tạo thành công, cũng tức là em phải hoàn thành một công việc mà máy tính không hoàn thành được. Mà việc này hoàn toàn phải làm thủ công.”

Cố Sơ nghe mà sóng lòng dâng trào, sự ngưỡng mộ dành cho anh càng lúc càng sâu đậm.

“Hệ thống máy tính của cả phòng thực nghiệm đều là loại đỉnh cao nhất trên thế giới, thế nên có thể giúp em tiết kiệm rất nhiều thời gian.” Lục Bắc Thần nói: “Bây giờ, em cần dựa vào những gì anh vừa nói thử tái tạo lại vị trí xương chẩm của nạn nhân, sau đó nói cho anh biết số liệu mà em tính toán ra.”

Phan An đồng tai lên nghe mấy lời này rồi choáng váng hít một hơi. Lục Bắc Thần yêu cầu cũng cao quá rồi đấy.

Ngư Khương cũng tạm dừng công việc trong tay, nhìn Cố Sơ vẻ nghi hoặc.

Muốn bắt cô hoàn toàn đạt tới trình độ của Lục Bắc Thần là việc không thể, cho dù có là một nửa của anh cũng chưa phải ngày một ngày hai, nhưng nếu chỉ cần tái tạo trong một phạm vi nhỏ thì cũng có khả năng hoàn thành được, huống hồ cô còn có nền tảng hội họa. Ngẫm nghĩ rồi cô cầm bút vẽ của máy tính lên, chưa hành động ngay mà vẫn đang suy tư.

“Không sao cả, nghĩ thế nào thì vẽ như vậy, nếu sai thì vẽ lại.” Lục Bắc Thần nói: “Nhiệm vụ của em hôm nay chính là vẽ ra và đưa ra được cho anh số liệu của xương chằm, những việc còn lại để anh làm.”

Cố Sơ gật đầu.

Nói xong những lời này, Lục Bắc Thần không hề nhúc nhích, vẫn ngồi im bên cạnh cô. Cô nhìn anh, quay nhìn máy tính, rồi lại nhìn anh.

“Sao thế?” Anh hỏi.

“À...” Rất lâu sau, Cố Sơ mới rặn ra được một câu: “Anh cứ ngồi đây nhìn, em sẽ căng thẳng.”

“Căng thẳng gì chứ?” Lục Bắc Thần đỡ khóc đỡ cười.

Cố Sơ liếm môi: “Sợ sai sót ấy mà, em đâu phải thí sinh dự thi.”

Lục Bắc Thần hết cách, đành đứng dậy, nhưng giờ tay vò mạnh đầu cô rồi mới ngồi sang bên cạnh. Anh cần phải hoàn thành phần việc phía sau, thế nên vẫn đang cầm mảnh xương sợ nghiêng ngả.

Trong khoảng thời gian này, người trong phòng thực nghiệm rất yên ắng, ai bận rộn việc người ấy. Phan An và Ngư Khương đều không làm ồn, có lẽ đều đang đợi kết quả từ phía Cố Sơ. Máy tính vang lên âm báo, Lục Bắc Thần gõ bàn phím một cái, là hình ảnh nguyên gốc gương mặt của nạn nhân A, tổng cộng có hai tấm, một tấm là phục hồi diện mạo ban đầu của anh ta, bức thứ hai là phục hồi diện mạo của anh ta trước khi chết.

Tất cả mọi người đều vây quanh quan sát, bao gồm cả Cố Sơ.

Nạn nhân A trông rất trẻ, từ tướng mạo được phục hồi có thể thấy là một chàng trai khá sáng sủa, diện mạo không tồi, vậy mà trước khi chết nét mặt méo xệch, là...

“Anh ta đang khiếp sợ?” Ngư Khương quan sát tỉ mỉ rồi nói: “Xem ra trước lúc chết anh ta đã nhìn thấy người hoặc vật gì đó đáng sợ.”

Phan An cũng gật đầu tán thành.

Lục Bắc Thần tựa ra sau ghế, khoanh hai tay trước ngực: “Cố Sơ, em có suy nghĩ gì?”

Cố Sơ xoa cằm, nhìn rất lâu rồi cau mày nói: “Em cảm thấy không phải là khiếp sợ.”

“Biểu cảm này mà còn không phải là khiếp sợ ư? Chẳng có nhẽ là hưng phấn?” Ngư Khương không chút khách khí.

Cố Sơ liếc nhìn cô ta.

“Cứ nói tiếp đi.” Lục Bắc Thần lên tiếng.

Ngữ khí của anh khiến cô có chút tự tin, cô nói: “Em cảm thấy là sững sốt.”

“Trợ lý Cố, cô đang chơi trò đố chữ với chúng tôi sao?” Ngư Khương nhướn mày.

“Tôi không hề.” Lần này Cố Sơ phản bác cô ta: “Khiếp đảm và sững sốt là hai trạng thái hoàn toàn khác nhau! Cô nhận định nạn nhân khiếp sợ, là sợ hãi, còn ý của tôi là một việc nạn nhân không ngờ tới, là ngoài ý muốn!”

Ngư Khương lập tức ghen lời.

“Cũng tức là nói có thể nạn nhân quen biết hung thủ, hơn nữa họ còn rất thân thiết, nếu không sẽ không có biểu cảm này.” Lục Bắc Thần khẽ nói.

Ngư Khương kinh ngạc nhìn Lục Bắc Thần, trong lòng ít nhiều cảm thấy bức bối. Phan An nhìn một lúc lâu: “Cổ, cô có chân truyền của Lục đấy, đôi mắt to xinh đẹp thế này mà tinh phải biết, đúng là sững sốt thật.”

Cổ Sơ nghe xong có chút đắc ý, ngó Lục Bắc Thần nhưng Lục Bắc Thần không thể hiện quá nhiều, nói với Phan An: “Lập tức chuyển fax cho La Trì.”

“Ok.”

Ngư Khương không nói một câu, quay về chỗ ngồi. Cổ Sơ vẫn còn chút hân diện. Lục Bắc Thần bước tới, nhân lúc khởi động chế độ lưu trữ, anh nói với cô một câu: “Đuôi cong vút lên tận trời rồi kìa, mau làm việc đi.”

Không có quả trách, giọng nói trầm trầm, có chút nhún nhường.

Cổ Sơ mím môi nhịn cười, vội vàng quay lại nghiên cứu xương chằm.

Chẳng mấy chốc, Lục Bắc Thần cũng tập trung vào công việc, từ vị trí của Cổ Sơ có thể theo dõi tiến độ của anh. Cô thắng thốt một phen, mới có mười mấy phút mà phía anh đã có được hình ảnh sơ bộ của xương trán. Cổ Sơ không dám trễ nải nữa, cố gắng tập trung lại, quyết tâm nộp cho anh một bộ xương chằm với lỗi sai nhỏ nhất có thể.

Mọi chuyện đang dần chuyển hướng tốt đẹp thì bỗng có một tiếng ồn ào vang lên.

Là tiếng hét của Ngữ Cảnh.

“Này này này, đúng là tôi đang đợi người thật nhưng làm sao tôi biết người tôi đợi có phải anh hay không? Anh đừng có xông vào trong, anh...”

“Tránh ra!” Đối phương không chút khách khí.

Thanh âm quen thuộc, Cổ Sơ sững người, ngẩng đầu lên nhìn, đúng lúc người kia đi vào phòng thực nghiệm, sắc mặt lạnh lùng.

Kiều Vân Tiêu!

Sao anh ấy lại tới đây?

Khi quay lại nhìn Lục Bắc Thần, anh vẫn đang chuyên chú vào công việc trong tay, dường như không coi trọng việc Kiều Vân Tiêu xông vào.

Nhưng trống ngực trong lòng Cổ Sơ thì dồn dập. Sao Kiều Vân Tiêu lại tìm tới tận đây? Rồi liên tưởng tới những lời lúc trước Lục Bắc Thần nói với Ngữ Cảnh, lẽ nào anh đã đoán trước rằng Kiều Vân Tiêu sẽ tới?

Bị người ta chụp trộm đưa lên trang nhất, theo lý mà nói người xông đến nói lý phải là Lục Bắc Thần mới phải, sao mọi chuyện lại trái ngược hẳn thế này?

“Con người anh sao mà dã man thế hả?” Ngữ Cảnh lau chiếc kính đầy mưa bụi, đeo lên rồi gào lên với anh ấy: “Anh là cậu chủ Kiều thì ghê gớm à? Tới tìm Cổ Sơ chứ gì? Cổ Sơ bận lắm.”

Phan An đứng bên cạnh nghe xong mấy lời của Ngữ Cảnh thật chỉ muốn đâm đầu vào tường cho xong. Ngư Khương lạnh lùng chứng kiến cảnh này, không lên tiếng.

Cổ Sơ đứng dậy, kinh ngạc nhìn anh ấy: “Sao anh tới đây vậy?”

Kiều Vân Tiêu nhìn nhanh về phía Cổ Sơ, thấy cô mặc áo blouse trắng, trong tay còn cầm một mảnh xương thì cực kỳ khó chịu, nhăn nhó mặt mày, sải bước tới trước, giật lấy miếng xương: “Công việc này không làm cũng được!”

“Đứng yên, anh chưa đeo găng tay.” Cổ Sơ vội vàng lấy lại miếng xương, cầm bàn chải nhỏ cọ sạch.

“Cổ Sơ!” Kiều Vân Tiêu giận dữ gọi tên cô.

Cố Sơ nhìn anh ấy.

Kiều Vân Tiêu đương nhiên không thể cãi vã âm ỉ với cô, cho dù phần nộ cũng phải kìm nén. Anh ấy quay đầu nhìn Lục Bắc Thần, nghiêng rằng nói: “Lục Bắc Thần, cậu điên à! Cô ấy học y, ngày nào cậu cũng bắt cô ấy đối diện với một đồng xương?” Mặc dù anh ấy rất ghét việc Cố Sơ trở thành trợ lý của Lục Bắc Thần nhưng chưa bao giờ bức mình như hôm nay. Không tận mắt chứng kiến thì thôi, nhìn rồi mãi mãi không thể quên đáng về cô ôm chiếc xương.

Nó khiến anh ấy đau lòng.

Trong lòng anh ấy, cô mãi mãi là một cô chủ cao quý.

Lục Bắc Thần không tỏ thái độ gì, thậm chí còn không hề dừng công việc của mình lại cho là giấy lát, mí mắt cũng không ngược lên chút nào, chỉ thản nhiên nói: “Ngữ Cảnh, mời cậu chủ Kiêu vào trong văn phòng.”

“Lục Bắc Thần...”

“Xin mời, cậu chủ Kiêu.” Ngữ Cảnh vội bước lên.

Mặc dù Kiêu Vân Tiêu đầy một bụng tức nhưng vẫn giữ bình tĩnh, cắn răng nhìn Cố Sơ rồi theo Ngữ Cảnh đi lên gác. Chẳng mấy chốc Ngữ Cảnh đã đi xuống, khịt mũi nói với Cố Sơ: “Này, tương tá thì cũng đẹp trai đấy nhưng tính khí quá cộc cằn, cô mà kết hôn với anh ta là phải thận trọng đấy.”

Còn chưa kịp để Cố Sơ thanh minh, Lục Bắc Thần đã chậm rãi nói: “Ngữ Cảnh, ra ngoài tiếp tục trông cửa.”

“Dạ?” Ngữ Cảnh ử dột: “Lại còn người khác tới ạ?”

“Hết rồi.”

“Hử?”

“Lần này là phạt đứng.” Nói rồi Lục Bắc Thần bỏ mảnh xương trong tay xuống.

Ngữ Cảnh bàng hoàng, cậu ấy lại nói sai gì rồi?

Đương nhiên, cậu ấy cũng không dám làm trái lệnh Lục Bắc Thần, đành buồn bã ra ngoài đứng phạt.

Cố Sơ thấy Lục Bắc Thần đi lên gác, vô thức nín lấy vạt áo anh. Lục Bắc Thần dừng bước, nhìn về phía cô. Cô mấp máy môi, thật ra có rất nhiều lời muốn hỏi nhưng nhất thời lại không biết phải hỏi thế nào. Anh chỉ cười khẽ, thấp giọng nói: “Hoàn thành công việc của em đi, lát nữa anh cần số liệu.”

Cô từ từ buông tay ra, nhẹ nhàng gật đầu nhưng trong lòng vẫn thấp thỏm không yên...

230. Chương 230: Khấp Nơi Đều Kỳ Di

Bắc Kinh, vùng ngoại ô.

Nhân lúc trời đã sáng rõ, Hứa Đồng lái xe tới đây.

Trời quá tối, có những chuyện chẳng thể điều tra rõ ràng, ví dụ như chủ nhân căn nhà. Tối qua cô đã lục lọi tìm kiếm khắp nơi mà vẫn không tìm được vật chứng có thể chứng minh về chủ căn nhà. Hứa Đồng mơ hồ nhớ rằng tuy đó là một khu nhà cũ nhưng vẫn còn lác đác với hộ gia đình khác, vì tối qua lúc đi lên gác, cô nghe thấy có tiếng trẻ con khóc.

Bước vào tháng chín, nhiệt độ của Bắc Kinh có sự biến đổi to lớn, sáng sớm và tối muộn thì se lạnh, giữa trưa lại nóng bức nhưng khi gió thổi qua thì cũng hơi mát rồi.

Hứa Đồng đỗ xe ở một nơi khá kín đáo, bên cạnh là mấy cây hòe lớn phải to bằng mấy người ôm, đã có những phiến lá vàng. Khi gió mát phe phẩy, những chiếc lá vàng đó cũng bay rải rác khắp bốn phía. Hứa Đồng khóa xe cẩn thận rồi đi thẳng một mạch. Có chiếc lá chao nghiêng trước mắt cô, cô nhìn mãi, nhìn mãi, bỗng cảm thấy đời người cũng chỉ như chiếc lá này, chìm nổi ngả nghiêng.

Ban ngày, nơi đây rõ ràng không còn hoang lạnh đến thế. Khu nhà này quả nhiên còn có người sinh sống, có một hộ để mở cửa sổ, đang phơi quần áo. Góc áo còn đang rỏ nước, những giọt nước lấp lánh dưới ánh mặt trời. Hứa Đồng hít sâu một hơi rồi đi vào trong khu nhà.

Hành lang vẫn tối tăm như thế, bên ngoài thì sáng sủa, bên trong lại ảm thấp. Dựa vào vị trí căn nhà phơi quần áo, cô tìm tới nơi, dừng bước trước một căn nhà cũ nát, giơ tay gõ cửa. Rất nhanh, có tiếng dép lê loẹt quẹt hướng về phía cô, kèm theo đó là giọng một người phụ nữ khá thô lỗ: “Ai đấy?”

Cánh cửa được cọt kẹt mở ra, xuất hiện một gương mặt vàng bủng, nhăn nhó, mái tóc xoăn rối bù xù. Hứa Đồng tinh mắt ngó vào trong nhà thấy có một bé gái đang chơi đùa, nghĩ bụng chắc tối qua là cô bé này khóc. Người phụ nữ thấy Hứa Đồng ngó nghiêng lại càng không vui: “Bên giải phóng mặt bằng chứ gì? Tôi nói cho cô biết nhá, căn nhà này do tôi thuê, cô muốn bàn chuyện di dời, tới tìm chủ nhà mà bàn!”

Chị ta đang định sập cửa lại thì Hứa Đồng lập tức giơ tay giữ: “Chị hiểu lầm rồi ạ. Tôi không phải bên giải phóng mặt bằng, tôi muốn hỏi thăm một người thôi.”

Cô tỏ rõ mục đích của mình.

“Hỏi thăm một người?” Người phụ nữ hoài nghi, quan sát cô một lượt từ trên xuống dưới, thấy cô ăn mặc lịch sự, chỉnh tề, ngẫm nghĩ rồi giơ tay về phía cô: “Được thôi, đưa tiền là được.”

Màn bắt bí vô lý vô cơ nhưng Hứa Đồng cũng chấp nhận, rút một trăm đồng trong túi xách ra, đưa cho chị ta: “Được chưa ạ?”

Người phụ nữ nhận lấy tiền, lấy ngón cái đếm đếm rồi lại giơ tiền lên soi xét sau đó nhét vào túi: “Được rồi, cô hỏi đi.” Chị ta đứng dựa vào cửa.

Hứa Đồng rút di động, mở bức ảnh chụp tối qua ra: “Chị có quen hai người này không? À, người đàn ông này chắc là sống ngay phía trên nhà chị.”

Người phụ nữ nhìn một chút rồi vừa moi lỗ tai vừa nói: “Người phụ nữ trong ảnh thì tôi chưa gặp bao giờ. Người đàn ông này thì có chút ấn tượng. À tôi nhớ ra rồi, cậu ta từng trêu đùa con gái tôi.”

“Chị có biết tình hình của anh ta không? Ví dụ như nghề nghiệp, tên tuổi?” Hứa Đồng nói tiếp rồi lại nhét cho chị ta một tờ tiền.

Người phụ nữ đã bắt đầu cười, quay đầu gọi một tiếng, cô con gái nhỏ bèn dè dặt đi tới, núp sau lưng người phụ nữ. Chị ta đưa một tay kéo đứa con ra phía trước rồi hỏi: “Có biết chú trên tầng tên là gì không con?”

Bé gái trả lời: “Chú ấy bảo con gọi chú ấy là Thẩm Cường.”

“Nghe thấy chưa? Cậu ta tên Thẩm Cường.” Người phụ nữ hào sảng nói: “Nghề nghiệp hả, hình như làm ở khách sạn hay nhà hàng nào đó. Đương nhiên, chỉ là tôi đoán thôi, cậu ta hay cho con gái tôi mấy món ngon.”

Thẩm Cường?

Làm ở khách sạn hay nhà hàng?

“Này!” Người phụ nữ kia lớn tiếng gọi.

Hứa Đồng tỉnh lại.

“Thấy cô đây cũng rộng rãi, còn điều gì muốn hỏi không? Tặng cô một câu.” Người phụ nữ đuổi con vào trong nhà, đứng tựa cửa, uể oải nói.

Hứa Đồng dĩ nhiên còn điều muốn hỏi: “Chị có biết Thẩm Cường đi đâu rồi không? Hình như đã lâu lắm rồi anh ta không quay về?”

“Không quay về ư?” Người phụ nữ hỏi ngược lại, rồi ngẫm nghĩ: “À cũng đúng, nghĩ lại đúng là một thời gian rồi cậu ta không chơi với con gái tôi. Nhưng mà...” Chị ta lại đổi giọng, như đang suy nghĩ.

“Nhưng mà sao ạ?”

“Chắc là ban ngày đi làm, có lẽ ban đêm vẫn về nhà, tôi nghe được trên gác lạch cạch mà.” Người phụ nữ chỉ tay lên đỉnh đầu, hướng thẳng lên nhà Thẩm Cường.

Hứa Đồng cảm thấy rét run trong bụng.

“Thôi, đủ rồi đấy, thời gian của tôi cũng quý báu lắm.” Người phụ nữ kêu ca.

Hứa Đồng nhận ra chị ta cũng không biết nhiều chuyện lắm nên cũng không hỏi tiếp nữa, tiện thể quét mắt nhìn vào trong nhà một lượt. Ánh sáng bên trong không đầy đủ lắm, những nơi cô nhìn thấy đều lộn xộn, loạn cào cào. Xem ra chị ta không nói dối, có lẽ chị ta tới ở thuê, vì dọc đường tới đây có đi ngang qua một công trường xây dựng nên chắc chị ta là người nhà của ai đó làm thuê ở công trường chẳng.

Cảm ơn người phụ nữ xong, cô đi lên gác.

Khi bước tới bậc thang cuối cùng, chẳng biết một cơn gió từ đâu thổi tới, âm u lạnh lẽo, khiến Hứa Đồng vô thức cảm thấy da đầu tê rần. Cô bỗng rùng mình, ngay sau đó là giật thót tim. Tòa nhà này có kết cấu mỗi tầng hai nhà, trên gác bên tay trái là nhà Thẩm Cường. Lúc này đây, căn nhà đối diện nhà Thẩm Cường lại đang mở tung, gió lạnh thổi ra ngoài từ chính căn nhà ấy, vù vù khiến người ta lạnh sống lưng.

Hứa Đồng đứng trước cửa nhà Thẩm Cường, rồi nhìn về phía căn nhà đang mở cửa. Cả một lối vào dài ngoằng hướng thẳng ra cửa sổ, trong nhà rất tối, ngoại trừ chiếc rèm cửa màu xám chuyển trắng nhợt đang bay phấp phất ra, cô không nhìn được thứ gì khác nữa. Hứa Đồng nghĩ ban đầu xây dựng khu nhà này cũng đến lạ, lại không chọn một vị trí đặt cửa sổ hướng theo ánh nắng. Kiểu kết cấu này thực chất giống như chái nhà*.

*Chái nhà: Thường chỉ hai gian phòng nằm hai bên, phía trước căn nhà chính ngày xưa, dùng để làm nhà kho.

Không suy nghĩ quá nhiều, Hứa Đồng giơ tay lên, nhẹ nhàng gõ cửa nhà Thẩm Cường.

Trong lòng cô biết rõ, căn nhà này đến tám, chín phần là không có người, mục đích gõ cửa chỉ để tiêu diệt nốt một phần nghìn khả năng đó mà thôi. Một khi Thẩm Cường quay trở về, cô sẽ tùy tiện tìm một cái có nào đó rồi từ từ điều tra. Sau khi gõ mấy tiếng, bên trong vẫn không có động tĩnh gì. Hứa Đồng bèn giơ tay sờ lên chỗ để chìa khóa, chìa khóa vẫn còn đó.

Vừa định mở cửa thì nhớ lại lời nói của người phụ nữ ở tầng dưới. Hứa Đồng bèn dứt chìa khóa vào trong túi quần, quay người đi tới ngôi nhà có cánh cửa mở toang kia.

Cô gõ cửa.

Bên trong không có động tĩnh gì.

Có lẽ là có người ở, tuy cũ nát nhưng không có mùi ẩm mốc vì bỏ hoang quá lâu.

Hứa Đồng nhẹ nhàng đi vào, xuyên qua lối vào dài dặc đó chính là phòng khách, ngay sau đó bước chân của cô lập tức dừng lại.

Ở một góc phòng khách có đặt một chiếc ghế đung đưa được dệt bằng mây, kiểu cách rất cổ rồi, ngay cả màu sắc của dây mây cũng là màu đen xỉn. Có một người ngồi xoay lưng về phía cô, lưng ghế dài rộng che hết bóng hình người ấy, chỉ có thể đoán ra là một người phụ nữ từ cánh tay và những ngón tay khô gầy. Chiếc ghế mây chậm chậm đung đưa, phát ra những tiếng ‘kéo kẹt’. Tiếng động này rất khê khàng nhưng khi lọt vào tai lại khiến người ta rất khó chịu. Ánh sáng trong phòng quả nhiên là tối tăm, chiếc rèm cửa bay dữ dội trông rất đáng sợ, một cảnh tượng cực kỳ quái dị.

“Thật ngại quá, xin lỗi đã làm phiền, cháu muốn hỏi thăm chút chuyện ạ.” Hứa Đồng đứng giữa lối đi giữa cửa ra vào và phòng khách, không tiến lên bước nào mà nhẹ nhàng nói với về phía chiếc ghế mây.

Căn nhà này cho cô cảm giác không ổn lắm, hoặc nói một cách khác, cả tòa nhà đều toát lên một cảm giác không ổn.

Từ nhỏ cô đã được nghe một truyền thuyết.

Các cụ đời trước đều nói, con người không được sống trong những tòa nhà nguy hiểm hay đã quá cũ kỹ. Lúc còn mới nó là chỗ ở, khi cũ đi nó có thể hại người. Ý của câu chuyện chính là hầu hết những tòa nhà xảy ra án mạng đều không được ở, những tòa nhà quá xập xệ cũng không được ở. Vì hai loại tòa nhà đó đều không đủ sinh khí, lâu dần âm khí nặng nề, người ta vào ở sẽ xảy ra những chuyện không hay.

Hứa Đồng chưa bao giờ tin vào những chuyện này. Cô cho rằng đây chẳng qua chỉ là mấy lời bịa đặt mà năm xưa mấy kẻ đi khai phá đất đai nguy tạo ra để kiếm tiền mà thôi. Mấy tòa nhà cổ ở trong nước nhiều vô số kể, đâu có thấy nói tòa nhà nào có thể hại người.

Nhưng hôm nay chẳng hiểu vì sao cô chợt nhớ lại câu chuyện ấy, thậm chí từ tận đáy lòng còn mơ hồ tán đồng suy nghĩ ấy.

Tòa nhà này chỗ nào cũng kỳ dị, từ phương hướng của gian phòng cho tới những người chủ nhà.

Trông họ đều thiếu sinh khí trầm trọng như những thi thể, không có những hoạt động như những người bình thường, giống như đã bị cả tòa nhà này hút hết dương khí vậy.

Nhất là người trước mặt cô đây, sau khi cô nói xong, mãi vẫn không đợi được câu trả lời của người ấy.

Cô rón ra rón rén bước tới trước.

Từng bước, từng bước lại gần chiếc ghế mây, tướng mạo của người kia cũng từ từ xuất hiện.

Là một bà cụ.

Bà ấy mặc một bộ quần áo bằng vải màu xám trắng, gần như cùng một màu với tấm rèm cửa, quần thít chặt vào đôi chân. Đôi chân ấy lại cực kỳ nhỏ nhắn, đi một đôi giày nhiều màu, dưới đế còn mạ vàng hình mẫu đơn, cả người từ trên xuống dưới chỉ có độc chiếc giày này là rực rỡ nhưng lại rực rỡ tới mức khiến người ta kinh sợ. Hứa Đồng ngược mắt lên nhìn bà ấy, mái tóc bạc trắng được búi lên.

Hóa ra bà ấy đang mở mắt!

Cô thẳng thốt hít sâu một hơi, suýt nữa thì kêu lên thành tiếng.

Khi nhìn kỹ lại thì thấy con người của bà lão này đứng im. Hứa Đồng giơ tay ra khê đũa đưa trước mắt bà ấy. Bà lão không có một chút phản ứng nào.

Có thể là đã ngủ rồi.

Hứa Đồng nghe nói có những người bẩm sinh đã có một đôi mắt ‘trông nhà’, kể cả lúc ngủ say mắt vẫn mở thao láo, chắc bà lão này thuộc về kiểu người ấy. Cô không muốn làm phiền bà lão, càng không muốn ở lại quá lâu trong căn phòng quỷ quái này, định rời đi.

Ai ngờ cô vừa quay người thì nghe thấy một tiếng: “Cô là ai?”

Xung quanh vốn dĩ đã yên ắng, bất thành linh có một âm thanh vang lên khiến Hứa Đồng giật nảy mình, suýt nữa thì hét hồn. Cô quay đầu lại nhìn, tốc độ đũa đưa của chiếc ghế mây sau lưng đã nhanh hơn so với lúc trước. Vẫn là bà lão đó, đang chậm rãi phe phẩy chiếc quạt to bè trong tay. Thanh âm của bà ấy rất cứng rắn, lại giống như tiếng kim loại bị dồn ép, nghe kiểu gì cũng thấy không thoải mái.

“Thành thật xin lỗi, cháu không cố tình quấy rầy bà nghỉ ngơi đâu.” Hứa Đồng bồng chốc không biết nên nói gì thì hơn: “Cháu chỉ muốn hỏi về chuyện của căn nhà đối diện.”

“Ma...” Bà lão chỉ nói đúng một chữ.

“Dạ?”

Chiếc ghế mây càng lúc càng rung lắc dữ dội: “Ma, trong căn nhà ấy có ma!”

Hứa Đồng càng lúc càng cảm thấy không ổn, còn chưa kịp chào hỏi gì đã chạy ra khỏi nhà.

Bà lão này không phải có vấn đề gì về thần kinh đâu chứ? Vì sao bên cạnh không có con cái chăm sóc? Sau khi chạy ra ngoài rồi, tìm Hứa Đồng vẫn còn đập thình thịch không yên. Cô cũng tự nhận mình là người đã trải qua nhiều sóng to gió lớn, không ngờ hôm nay lại bị bà lão này dọa nạt. Cô quyết định vẫn vào nhà của Thẩm Cường xem xét.

Lần sờ chìa khóa để mở cửa phòng, cô cứ cảm thấy sống lưng lạnh toát, giống như... có ai đó đang nhìn cô chằm chằm!

Hứa Đồng quay đầu lại theo phản xạ.

Vẫn là cánh cửa mở rộng và lối đi u tối đó.

Không có ai.

Không nghĩ ngợi được nhiều như vậy nữa, cô vội vàng mở cửa đi vào.

Mọi thứ trong nhà vẫn được giữ nguyên như lúc cô rời đi tối qua. Thậm chí cô còn kẹp một lọn tóc của mình ở khe cửa, khi mở ra lọn tóc vẫn còn, chứng tỏ sau khi cô đi rồi chưa có ai tới lại nơi này. Vào trong nhà, cô lại triển khai lục tìm thêm một lượt nữa. Chỉ có đèn xanh không có rối gỗ, chuyện này khiến cô bất an không thôi.

Cô lại hy vọng là do Thẩm Cường làm, nhưng chung quy xuất phát từ mục đích gì thì còn cần từ từ điều tra.

Rốt cuộc vẫn không thể tìm được manh mối có lợi trong nhà.

Hứa Đồng tới bên bức tường ảnh, kiểm tra từng bức, từng bức một, hy vọng có thể phát hiện ra gì đó từ những bức ảnh này. Tiếc là ngoại trừ tình cảm ra thì dường như chẳng còn gì nữa. Cô lại tỉ mỉ quan sát cô gái trong bức ảnh. Theo lời của người phụ nữ phía dưới thì có lẽ cô gái này chưa từng tới đây, hoặc có tới nhưng những người ở tầng dưới không nhìn thấy?

Hứa Đồng đang suy ngẫm khả năng thứ hai rồi lập tức phủ nhận rất nhanh.

Nhìn mức độ thân mật của hai người họ đáng nhẽ phải cô gái phải thường xuyên ra vào căn nhà này mới phải, thế nên số lần mà nhiều ắt hẳn phải bị hàng xóm bắt gặp. Nhưng tầng dưới lại không quen cô gái, ngay cả gặp cũng chưa từng, vậy thì thật sự chứng tỏ ở đây trước nay chỉ có người đàn ông sống.

Hứa Đồng nhíu mày, vì sao cô cứ cảm thấy cô gái này trông quen quen nhỉ?

Nghĩ rất lâu vẫn không ra kết quả, cô bèn đi vào phòng ngủ rồi lại quan sát mấy cây đèn xanh đó.

Đèn xanh xuất hiện trong nơi ở của Thẩm Cường.

Mà Thẩm Cường thì biến mất.

Thịnh Thiên Vỹ cũng đã xuất hiện tại đây.

Rối gỗ cũng biến mất.

Anh tới đây để làm gì? Tìm Thẩm Cường hay tìm rối gỗ đây?

Chẳng mấy chốc Hứa Đồng đã phủ định suy đoán phía sau. Thịnh Thiên Vỹ không tới đây tìm rối gỗ. Cả hai thứ đó đều đồng thời xuất hiện trước cửa nhà cô. Nếu Thịnh Thiên Vỹ muốn che giấu chứng cứ thì đáng nhẽ phải lấy cả đèn xanh đi mới phải.

Thế tức là, Thịnh Thiên Vỹ tới đây tìm Thẩm Cường!

Thẩm Cường mất tích, có phải là đang trốn Thịnh Thiên Vỹ không?

Nếu là trốn thì vì sao phải trốn?

Một loạt các nghi vấn xoay chuyển trong đầu, Hứa Đồng càng nghĩ càng cảm thấy hô hấp khó khăn, vì cô phát hiện ra càng lúc mình càng không hiểu được Thịnh Thiên Vỹ.

Nhưng đúng vào lúc này, một thanh âm vang lên.

“Sao em lại ở đây?”

Hứa Đồng giật mình, buông tay một cái, chiếc đèn xanh rơi xuống đất.

Cô ngược mắt lên, chột bàng hoàng.

Người đó là... Thịnh Thiên Vỹ!

“Lục Bắc Thần, cậu có ý gì?”

Trong phòng làm việc, Kiều Vân Tiêu hỏi thẳng.

So với vẻ sừng sững sẵn sàng của Kiều Vân Tiêu, trông Lục Bắc Thần vẫn lạnh nhạt, bình thản. Anh ngồi trên sofa, điềm nhiên nói: “Ý anh là tôi không nổi trận lôi đình lên như anh mong muốn hay việc tôi vẫn giữ nguyên nơi đây?”

Còn chưa đợi Kiều Vân Tiêu lên tiếng, anh lại làm như vừa hiểu ra chuyện gì: “Tôi nhớ ra rồi, tối qua nhà cậu chủ Kiều bị cháy, chẳng trách hôm nay lửa giận bùng bùng như vậy. Sao? Đám cháy nhà anh vẫn chưa dập được à? Sao lại liếm tới tận phòng thực nghiệm của tôi vậy?”

231. Chương 231: Nói Dối Không Chớp Mắt

Không nói những lời này thì thôi, nói rồi chỉ càng khiến Kiều Vân Tiêu đầy một bụng tức. Anh ta bước tới, phần nộ nhìn Lục Bắc Thần, nghiêng rằng nghiêng lợi: “Cậu quả thực là dám dùng bất kỳ thủ đoạn nào, để đạt được mục đích, cậu lại dám phóng hỏa! Đường đường là pháp y lớn, là một chuyên gia quyền uy trong mắt người khác, vậy mà lại trở thành tội phạm phóng hỏa!”

Nghe xong, Lục Bắc Thần bật cười, một nụ cười rất khê rất nhạt, thì hờ hững nổi trôi trên bờ môi: “Phóng hỏa? Cậu chủ Kiều lẫn lộn ngoài xã hội bao năm rồi, vẫn chưa học được đạo lý chưa có bằng cố thì đừng nói năng tùy tiện ư? Hôm nay tôi có thời gian rảnh xem qua tin tức của thành phố, vừa hay biết được tin có một khu nhà ở cao cấp nào đó khói lửa ngợp trời. Nếu tôi nhớ không nhầm hôm qua đâu có nhìn thấy lửa?”

“Chuyện này tôi biết, cậu biết, nguy tạo khói lửa để khởi động thiết bị cảnh báo, chuyện này làm khó được cậu sao, Lục Bắc Thần?” Nguy tạo khói lửa không khó, người hiểu hóa học đều có thể làm được, mà có thể né tránh CCTV để nguy tạo khói lửa lại càng là người chuyên nghiệp trong số những người chuyên nghiệp, Lục Bắc Thần tuyệt đối có thực lực này.

“Nếu anh đang khen thì tôi xin nhận.”

Kiều Vân Tiêu hừ lạnh lùng.

“Cậu chủ Kiều không ngồi xuống thưởng thức trà sao?” Lục Bắc Thần chậm rãi rót trà cho cả hai: “Tôi rất ít khi uống trà nhưng nghe nói cậu chủ Kiều đây rất có kiến thức về lá trà, vậy thì ngồi xuống nhấp nháp thử xem, liệu nó có vừa miệng cậu hay không?”

Vốn dĩ hôm nay Kiều Vân Tiêu tới tìm Lục Bắc Thần để tính sổ, cảnh khói lửa hôm qua khiến anh ta cực kỳ thất vọng, đến nỗi để cậu ta nhân cơ hội đưa Cố Sơ đi. Hôm nay anh ta đến thẳng phòng thực nghiệm, càng muốn cơ hội này để xem xem cậu ta rốt cuộc đã chà đạp căn nhà họ Cố như thế nào. Không xem thì không sao, vừa vào đại sảnh đã nhìn thấy cả một căn phòng vốn yên ổn bị lấp đầy bởi lấp đầy bởi những đầu lâu xương cốt to to nhỏ nhỏ, thế là anh ta lại càng bùng bùng giận dữ.

Mặc dù anh ta hiểu tính chất của căn nhà này, càng hiểu được cái thông minh của Lục Bắc Thần nhưng nhìn vẫn không thể thoải mái nổi, nhất là khi Cố Sơ còn ở trong, trái tim anh lại đau đớn từng cơn.

Vào trong phòng làm việc, anh ta càng sững sờ.

Lục Bắc Thần này rốt cuộc đang giở trò gì?

Phòng ngủ của Cố Sơ bị biến thành phòng làm việc của cậu ta nhưng vẫn giữ nguyên một số đồ bày biện trang trí trong phòng.

Cậu ta làm vậy là cố ý.

Lục Bắc Thần đẩy tách trà tới một góc, giơ tay tỏ ý: “Mời cậu.”

Kiều Vân Tiêu ngẫm nghĩ rồi ngồi xuống.

Lục Bắc Thần cười khẽ.

“Rốt cuộc cậu đang có ý đồ gì?” Kiêu Vân Tiêu hỏi thẳng.

Lục Bắc Thần bê tách trà lên, tự nhấp một ngụm, đặt xuống rồi nói tiếp: “Vì sao cậu chủ Kiêu lại hỏi câu này?”

“Lục Bắc Thần, cậu và tôi qua lại cũng vài lần rồi, cứ tiếp tục lãng phí thời gian như vậy chẳng thú vị gì cả.” Kiêu Vân Tiêu hơi nheo mắt lại: “Cậu chắc chắn có thủ đoạn nếu không sẽ chẳng khiến Cố Sơ quay trở về Thượng Hải. Nhưng tôi nói cho cậu biết, Cố Sơ không phải là người cậu muốn động vào là được đâu.”

Lục Bắc Thần không giận mà bật cười: “Cậu Kiêu muốn nói gì?”

“Tôi không cần biết cậu xuất phát từ mục đích gì. Cố Sơ là một cô gái thật thà, cô ấy còn tiếp ở bên cạnh cậu, tới cuối cùng chỉ tổn thương mà thôi.”

“Cậu chủ Kiêu cho rằng thứ gì có thể bảo vệ chu toàn cho Cố Sơ đây? Tài sản tiền của của cậu ư?” Lục Bắc Thần thản nhiên nói: “Sự thật chứng minh, có những chuyện, có những người không phải mang tiền ra là có thể giải quyết được.”

Kiều Vân Tiêu cười khẩy: “Tôi nghĩ bây giờ tôi có đủ khả năng để bảo vệ Cố Sơ.”

Lục Bắc Thần đỡ đòn một cách bình tĩnh: “Muốn bảo vệ một người phần nhiều phải dựa vào trí tuệ, câu này của cậu chủ Kiêu vừa hay cũng là những gì tôi định nói.”

“Cậu bảo vệ cô ấy?” Kiêu Vân Tiêu nở nụ cười chế giễu, sau đó từ từ tắt ngấm, ánh sáng nơi đáy mắt chuyển lạnh: “Hay là... muốn cô ấy muôn kiếp cũng không ngóc đầu lên nổi?”

Lục Bắc Thần hơi nhướn mày: “Để đạt được mục đích mà bôi nhọ, nói xấu người khác cũng không giống tác phong của cậu Kiêu.”

“Được, vậy tôi sẽ nói một chuyện không bôi nhọ!” Kiêu Vân Tiêu từ từ rướn khóe môi lên, ánh mắt càng lúc càng sắc lẹm: “Lục Bắc Thần, tôi biết cậu đang dối trá, nói dối không chớp mắt!”

Lục Bắc Thần và Kiêu Vân Tiêu đã lên gác hơn hai mươi phút rồi. Trong vòng hơn hai mươi phút này, Cố Sơ đã ngó lên gác không dưới 50 lần. Cô không biết mục đích Kiêu Vân Tiêu tới đây, chỉ sợ hai người họ vì ăn nói không hợp nhau mà nảy sinh cãi lộn. Công việc trong tay chậm chạp hơn rất nhiều, tâm tư cứ bay đi đâu.

Phan An ‘trôi dạt’ tới như một bóng ma: “Cố Sơ!” Anh ta gọi tên cô một cách có tiết tấu.

Hử?

Cố Sơ bị giật mình bởi âm thanh bất thành linh vang lên, ngẩng đầu lên nhìn thấy anh ta, cô lờm: “Anh làm gì vậy? Đi mà cũng không có tiếng động nữa?”

“Xách đầu của em quay lại đây đi, đừng có ngao du bên ngoài, ảnh hưởng tới tiến độ công việc của anh.” Phan An nghiêm túc nói một câu.

Cố Sơ ngẩn ra trong giây lát rồi lập tức hiểu ra anh ta đang bắt chước Lục Bắc Thần, giờ tay định đánh anh ta. Phan An cười đùa né tránh, đứng tựa vào một góc bàn thực nghiệm: “Aiyo, em trông đợi xem món con mắt rồi kia.”

“Đâu có? Em đang làm việc.”

“Em đang sợ?” Phan An ghé sát gần cô, cười xấu xa: “Nếu hai người họ mà đánh nhau thật, em hy vọng ai thắng?”

Cố Sơ lập tức đẩy anh ta ra: “Nhặt nhèo.”

“Chiếm lĩnh địa bàn là bản tính của động vật giống đực mà.” Anh ta lại tục tục ghé sát, cười khê: “Bao gồm cả việc tranh đoạt con cái.” Ngay sau đó, trước khi Cố Sơ giơ tay đánh, anh ta đã lùi nhanh như một làn khói.

“Coi như anh chạy nhanh.”

Ngoài mặt tỏ ra bình thản, nhưng sóng lòng đang dâng trào mãnh liệt.

Cố Sơ ngồi không yên nhưng lại không thể lên gác thăm dò triệt để, đành đứng dậy đi vào bếp, định uống cốc café cho tỉnh táo.

Không ngờ Ngư Khương cũng đang ở trong bếp.

Cũng đang pha café.

Thấy Cố Sơ đứng ngoài cửa, cô ta không nói năng gì, lại cúi đầu xay café. Cố Sơ vốn dĩ định đợi cô ta làm xong mới vào nhưng nghĩ lại, vì sao cô phải đi? Mặc dù đây là phòng thực nghiệm nhưng trước đây vẫn là nhà cô. Nghĩ tới đây, cô bèn đi vào với vẻ đường hoàng.

Ngư Khương hơi nhướng mắt lên nhìn cô rồi nói: “Ngồi mát ăn bát vàng là câu nói dành cho loại người như cô phải không?”

Cố Sơ đã quá quen với mấy câu nói lạnh lùng của cô ta, nhưng không có nghĩa là lúc nào cô cũng nhẫn nhịn. Cô đặt ‘bộp’ chiếc cốc trong tay mình xuống trước mặt Ngư Khương: “Cô nói vậy thì là vậy đi, tôi không tin cô có thể uống hết được bình café này.”

“Cô đang thị uy với tôi?” Ngư Khương cười khẩy: “Đừng tưởng Vic tận tay chỉ dạy cho cô thì cô đã hơn chúng tôi một bậc đâu.”

“Từ vị trí công việc trong văn phòng mà nói, tôi đích thực hơn mọi người một bậc. À không đúng, nói chính xác hơn là hơn cô một bậc.” Cố Sơ phản kích không chút khách khí.

Từ trước tới nay, mỗi lần Ngư Khương làm mặt lạnh với Cố Sơ, Cố Sơ đa phần đều không lên tiếng, nhưng hôm nay cô trả đũa lại quả thực khiến Ngư Khương bất ngờ. Cô ta nhìn cô rất lâu rồi khê chữ: “Có cái gì mà kênh kiệu chứ!”

Cố Sơ hừ một tiếng, không nói thêm nữa.

Cả hai đều không có ý rời đi, có thể là đang đợi café, hoặc có thể đang cạnh tranh xem ai không đánh đã lui.

Tóm lại, cả hai rơi vào một bầu không khí trầm mặc.

Cuối cùng, âm báo của máy pha café đã phá vỡ mọi im ắng. Cố Sơ và Ngư Khương đồng thời giơ tay ra, tay của hai người chạm vào nhau.

Cố Sơ rút tay lại trước.

Ngư Khương cầm chiếc máy lên, tự rót ỉnh một cốc, sau khi đặt xuống lại nhìn Cố Sơ, ngẫm nghĩ rồi tiếp tục rót cho cô một cốc một cách rất không tự nguyện. Đây là điều Cố Sơ không ngờ tới, sau khi đón lấy, cô nói một tiếng cảm ơn.

“Tôi biết đây là nơi ở trước kia của cô.” Ngư Khương bỏ vào hai viên đường rồi lạnh nhạt nói.

Cố Sơ ngẩn người.

“Khi chúng tôi còn chưa đến Thượng Hải, trên tường trong phòng làm việc của Vic từng treo ảnh của cô, sau đó đổi thành nơi làm việc, ảnh của cô mới được tháo xuống.” Ngư Khương nói.

Thì ra có một khoảng thời gian Lục Bắc Thần không đưa cô tới phòng thực nghiệm là vì đang trang hoàng.

“Là nhà cũ của tôi.” Cố Sơ nói: “Nhưng đã bỏ hoang lâu rồi.”

“Giờ thì cô đắc ý rồi, vừa được ở trong nhà mình thường xuyên lại còn được ở bên cạnh anh ấy.”

“Không cần biết cô có tin hay không, tôi không nghĩ nhiều như vậy đâu.”

“Thôi đi, tôi biết trước đây hai người từng yêu nhau.” Ngự Khương khinh bỉ.

Cố Sơ uống một ngụm café, nhẹ nhàng giải thích: “Cô nhầm rồi, trước đây tôi yêu em trai của anh ấy.”

Ngự Khương cười lạnh, rõ ràng là không tin.

Cố Sơ cũng không trách cô ta. Cô ta vừa tới Thượng Hải, dĩ nhiên không nắm rõ những chuyện giữa cô, Lục Bắc Thần và Lục Bắc Thâm. Cô thở dài nói: “Cô quen anh ấy lâu như vậy rồi, chẳng lẽ không biết anh ấy còn có một người em trai sinh đôi?”

“Có nghe bên ngoài nhắc tới nhưng chưa gặp mặt.” Ngự Khương vẫn không đồng tình: “Nhưng mà Cố Sơ, cô nói trước đây cô chưa từng yêu anh ấy, định gạt ai?”

“Vì sao cô cứ khẳng định cho rằng tôi và anh ấy trước đây đã từng yêu nhau?” Cố Sơ tò mò.

Ngự Khương nhìn cô: “Vic mà tôi quen là một người rất lạnh nhạt với phụ nữ. Nếu không phải trước đây đã có tình cảm với cô, anh ấy liệu có quan tâm nhiều đến vậy không?”

Cố Sơ không thể giải thích với Ngự Khương những chuyện xảy ra giữa cô và Lục Bắc Thần, chỉ khẽ nói: “Giống như cô nói, giờ tôi và anh ấy đang yêu nhau rồi.”

Ngự Khương nhìn cô chằm chằm một lúc lâu, lát sau bê tách café lên, uống một ngụm rồi bực bội đáp: “Kể mù cũng nhận ra!”

“Thế nên tôi vẫn không hiểu tại sao thái độ của cô bỗng nhiên trở nên dịu dàng với tôi, nghĩ đi nghĩ lại cuối cùng tôi cũng hiểu ra rồi.” Cố Sơ khẽ ngoáy tách café, khóe môi mỉm cười.

“Cô hiểu ra cái gì?”

Cố Sơ ngược mắt nhìn cô ta: “Thứ có thể khiến tâm tình người con gái thay đổi chóng mặt chỉ có tình yêu. Cô thích Lục Bắc Thần, sau khi phát hiện ra quan hệ giữa tôi và anh ấy, cô đã soi mói tôi đủ điều.”

Ngự Khương mím môi nhìn cô.

“Thật ra ngay từ khi ở Quỳnh Châu cô đã phát giác ra rồi, tuy rằng lúc ấy cô đối xử với tôi vẫn khá tốt.” Cố Sơ đứng dựa vào bàn ăn, giọng điệu điềm đạm: “Cô đưa tài liệu tới khách sạn mà Lục Bắc Thần ở, thật ra chỉ muốn thăm dò sự thật xem tôi có ở phòng của anh ấy hay không và ở đó với thân phận gì, có đúng không?”

Ngự Khương gượng gạo chải lại tóc nhưng cuối cùng vẫn đường hoàng nhìn cô nói: “Không sai, tôi thích anh ấy, mà so với cô, tôi có tư cách thích anh ấy hơn.”

“Làm sao cô biết tôi không có tư cách?”

“Bởi vì cô...” Ngự Khương buột miệng nói ra mấy chữ này, hai tay bắt giắc cuộn chặt lại...

232. Chương 232: Thân Phận Nạn Nhân B Nổi Lên Mặt Nước

Câu nói này của Ngự Khương bật ra vừa nhanh vừa gấp, nhưng nói được một nửa thì ngưng lại. Cố Sơ quan sát tỉ mỉ, cô ta dường như rất muốn nói hết câu này nhưng lại không thể không dừng. Tim cô chợt run lên, cô nhìn cô ta chằm chằm, hỏi: “Vì tôi làm sao?”

Cô ta chắc chắn có điều gì muốn nói, hoặc cô ta chắc chắn biết vài chuyện mà cô không biết.

Nhưng bên này, Ngự Khương nhanh chóng mở nắp ấm ra, rồi lại thêm một chút sữa vào cốc café của mình, cụp mi xuống, che đi cái phần nộ sau đôi mắt, khi lên tiếng lần nữa, đã bớt đi sự bùng nổ trong khoảnh khắc vừa rồi. Cô ta nói: “Bởi vì cô chỉ mang tới phiền phức cho Vic thôi!”

Cô ta tuyệt đối không định nói câu này, dựa vào trực giác, Cố Sơ có thể phán đoán ra.

“Ngự Khương, câu nói này của cô quả thật không có một chút hàm lượng kỹ thuật nào, nói cách khác, không có gì mới mẻ.” Cố Sơ lên tiếng, ý muốn nói cô vốn không tin đây là những gì cô ta muốn nói.

Những người có thể làm việc bên cạnh Lục Bắc Thần chắc chắn đều rất thông minh. Đương nhiên Ngư Khương cũng nghe ra hàm ý phía sau của Cố Sơ. Khi ngược mắt lên nhìn cô, trong ánh mắt cô còn mơ hồ trôi nổi một vẻ tố cáo. Cố Sơ không rời mắt khỏi cô ta: “Rốt cuộc cô định nói gì? Bao lâu này cô luôn châm chọc, cạnh khóe tôi, thú vị lắm à? Có chuyện gì thì cứ nói thẳng thường ra.”

“Đúng, tôi bất mãn với cô.” Ngư Khương đặt cốc café lên bệ, khoanh hai tay trước ngực, nhìn cô: “Tôi không biết cô đã dùng cách gì để thu hút sự chú ý của Vic đối với mình. Ngay từ khi ở Quỳnh Châu, anh ấy đã bắt đầu đỡ mọi phiền phức cho cô và em gái cô, bây giờ tới Thượng Hải vẫn vậy. Cố Sơ, cô có giỏi thì tự đi giải quyết chuyện của mình, cứ lôi Vic xuống nước để làm cái gì?”

Cố Sơ chẳng hiểu mô tê gì: “Ở Quỳnh Châu làm sao?”

“Cô đã làm gì Tiêu Tuyết, cô còn không biết hay sao? Cả em gái cô nữa, chị em các người đúng là một đôi yêu tinh hại người!”

“Ngư Khương, cô nói rõ ràng câu này đi!” Cố Sơ bực bội.

“Được, tôi sẽ nói rõ ràng cho cô biết!” Tâm trạng của Ngư Khương có phần kích động, bắt đầu nã pháo về phía Cố Sơ: “Lần đầu tiên khám nghiệm cho Tiêu Tuyết, trong báo cáo khám nghiệm tử thi, Vic đã cố tình che giấu chuyện xương chân của Tiêu Tuyết bị gãy, thậm chí ngay cả khi làm báo cáo cũng không hề đề cập tới việc này. Với khả năng của anh ấy, chỉ cần liếc qua thi thể cũng biết được bệnh lớn bệnh nhỏ của nạn nhân khi còn sống, một vết gãy xương rành rành ra như vậy sao có thể thoát khỏi mắt anh ấy? Kết quả, chuyện này cứ thế được anh ấy chống đỡ, cô có biết nó có ý nghĩa gì không?”

Cố Sơ sững sờ. Khi ấy báo cáo khám nghiệm tử thi của Tiêu Tuyết tổng cộng có hai bản, một bản Lục Bắc Thần đã làm xong từ trước, bản kia được anh kịp thời bổ sung sau khi phát hiện ra tình huống phát sinh, nhưng trong cả hai bản báo cáo quả thực đều không ghi chép chuyện xương chân của Tiêu Tuyết bị gãy. Lúc đó cô hoàn toàn không lưu tâm vì chuyện kia đã xảy ra mấy năm trước rồi, cô những tưởng nó vốn không quan trọng.

Nhưng nghe Ngư Khương nói như vậy, hình như sự tình không đơn giản như cô nghĩ.

“Điều này có nghĩa là chỉ cần người nhà nạn nhân truy cứu hoặc một người trong ngành tố cáo, Vic rất có thể sẽ bị tước bỏ tư cách pháp y.” Nét mặt Ngư Khương cực kỳ nghiêm túc: “Là một bác sỹ pháp y, thông qua việc khám nghiệm pháp y để báo cáo một cách tỉ mỉ, không thiếu sót chính là việc họ phải chấp hành, chỉ cần phát hiện ra vấn đề, không cần biết vết thương đó của nạn nhân đã qua bao lâu vẫn phải báo cáo lại, vì cho dù chỉ là một tình huống rất nhỏ nhặt cũng có thể trở thành manh mối để phá án, tôi nghĩ không khó để cô hiểu chuyện nào, phải không? Nhưng Vic đã giấu nhem đi việc xương chân của Tiêu Tuyết bị gãy, sau đó còn phản bác sự hoài nghi của một bác sỹ pháp y khác. Cũng may pháp y kia sợ mình bị mất mặt, không tiếp tục soi mói chuyện này, nếu không Vic nhất định sẽ gặp rắc rối. Mặc dù tôi không tham gia vào vụ án của Tiêu Tuyết, nhưng cũng đã từng nhìn thi thể, lúc đó tôi cảm thấy vô cùng khó hiểu về việc làm của Vic, vì anh ấy đã đi ngược lại quy định nghề nghiệp. Sau này cuối cùng thì tôi đã hiểu ra, chính vì cô.”

Cố Sơ không biết chuyện này, cả người ngây ngốc.

“Em gái cô là đối tượng đầu tiên bị phía cảnh sát nghi ngờ cao nhất, nhưng trong một buổi họp của tổ chuyên án, Vic đã can dự vào việc phán đoán của cảnh sát ngay tại đó. Lúc ấy có người đề nghị tiếp tục theo dõi em gái cô, nhưng anh ấy lại lên tiếng ngăn cản.” Ngư Khương lạnh lùng nhìn cô: “Vị trí ngành nghề khác nhau quyết định những chức trách khác biệt của mỗi người. Chức trách của Vic là thông qua thi thể để tìm ra manh mối, không thể bỏ qua bất kỳ manh mối nào, công việc của anh ấy không bao gồm việc can dự vào quá trình phá án của cảnh sát. Nếu can dự vào thì cũng bắt buộc phải đưa ra được bằng chứng sức thuyết phục để chứng minh rằng mình đúng. Bao nhiêu năm nay, Vic chỉ luôn phụ trách phần việc thuộc về trách nhiệm của mình, chưa bao giờ xen vào hay nhúng tay vào việc phá án. Nghe nói trong buổi họp tại Quỳnh Châu hôm đó, anh ấy gần như đã cứng rắn ngăn chặn việc phá án của cảnh sát, đây hoàn toàn không phải phong cách của anh ấy. Anh ấy là chuyên gia được mời từ ngoài về, nếu có những hành động thiếu kiểm soát có thể sẽ hủy hoại cả sự nghiệp của mình, những việc này cô có từng nghĩ tới hay không?”

Cố Sơ hoàn toàn không biết Lục Bắc Thần đã làm chuyện vì cô như vậy. Những lời nói này khi lọt vào tai

bống trở thành những cây kim nhọn hoắt, đâm vào màng nhĩ đến đau đớn. Nếu cô biết, cô nhất định sẽ không để anh làm thế.

“Vụ án của Tiêu Tuyết đã qua rồi, lật lại nợ cũ không có gì thú vị. Nếu nói những lời này mà cô vẫn cảm thấy tôi suy nghĩ phiến diện về cô, vậy thì tôi sẽ nói với cô chuyện gần đây nhất, rất gần, chỉ ngay tối qua thôi.” Ngư Khương nói.

Cố Sơ đột ngột ngược nhìn cô ta. Tối qua?

Cô bất chợt nhớ lại vẻ giận dữ ban nãy của Kiều Vân Tiêu, tim bỗng thất lại. Lẽ nào, có liên quan tới chuyện tối qua?

“Tối qua rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Cô rất muốn biết.

Ngư Khương cười mỉa mai, nhưng ánh mắt thì rất lạnh: “Cô đừng có nói với tôi cô không biết một chút gì cả.”

“Tôi thật sự không biết, thực tế là tôi rất muốn biết những chuyện xảy ra tối qua.” Khi cô tỉnh lại, phát hiện mình đang nằm trong phòng thực nghiệm, cô đã cảm giác mọi chuyện không hề đơn giản rồi.

“Sáng sớm nay ngoài những bức ảnh tin đồn của cô và cậu chủ Kiều đó chẳng khắp nơi, còn có một tin buổi sáng về một vụ cháy tại một tòa nhà cao cấp nào đó ở Thượng Hải, sau đó được chứng thực là chỉ có khói bốc lên trên hành lang, nên không còn ai quan tâm nữa.” Ngư Khương đứng dựa vào bệ, ánh mắt nhìn Cố Sơ có phần sắc lạnh: “Khói đó do tôi tạo ra, mục đích chính là giúp Vic đón cô từ chỗ cậu chủ Kiều đó về. Nếu sớm biết là vì cô, còn lâu tôi mới giúp.”

Có lẽ, cảnh tượng tối qua cô ta cả đời này cũng khó quên.

Khi nhận được điện thoại của Lục Bắc Thần, cô ta tưởng có liên quan tới công việc bèn vội vàng tới một khu nhà mà Lục Bắc Thần ra lệnh để làm nhiệm vụ tạo khói. Đối với cô ta mà nói, việc tạo khói không có gì khó khăn, mà khi ấy cô ta cũng không biết ai đang ở trong đó. Lục Bắc Thần lần lượt nói cho cô ta biết vị trí của các camera giám sát. Tuy rằng cô ta hơi hoài nghi nhưng nghĩ bụng anh làm việc trước nay không giải thích cho người khác nên cũng nín nhịn.

Nhưng khi cô ta tận mắt nhìn thấy Lục Bắc Thần bế Cố Sơ ngồi vào xe, giây phút đó, cô ta lập tức hiểu được ý đồ của anh.

Anh cài dây an toàn cho Cố Sơ.

Trong ánh mắt là một sự dịu dàng hoàn toàn xa lạ với cô ta.

Cô ta có phần tổn thương, đứng bên cửa xe, không nhận được phải hỏi: “Anh làm vậy vì cô ta sao?”

Anh chỉ đáp một chữ: Phải.

“Vì sao?”

Anh không trả lời, chỉ quay đầu nhìn Cố Sơ ngồi trên ghế lái phụ. Cô đang say, có vẻ không thể ngồi yên, tóc tai trước trán rối bù xù. Anh giơ tay vuốt lại, động tác rất tự nhiên nhưng đầy yêu thương, che chở. Khi ấy cô ta nhìn rất rõ ràng, anh nhìn chăm chăm vào mắt Cố Sơ, có sự yêu thương, có sự cưng chiều.

Cô ta không hỏi thêm gì nữa, thật ra cho dù không có được đáp án, cô ta cũng đã biết đáp án là gì.

Cô ta không muốn thừa nhận mình khó chịu nhường nào, thậm chí là không muốn thừa nhận cái cảm giác chua chát kia gọi là ghen tỵ. Cô ta chỉ còn cách oán trách Cố Sơ. Vì sao Cố Sơ có thể khiến một Lục Bắc Thần đầy quyền thế làm những việc anh chưa bao giờ làm, vì sao có thể khiến anh bất chấp những sai lầm chết người để phá lệ vì mình?

Cô ta ghét người phụ nữ này, ghét cái người đang từng bước, từng bước kéo Lục Bắc Thần đi xuống.

Cố Sơ đã nghe thấy hết những gì Ngư Khương nói, lại càng kinh hoàng thẳng thốt.

Thật ra cô cũng lờ mờ đoán được tối qua hai người họ có một màn đối đầu, với thái độ thù ghét của họ, cuối cùng nếu cô có thể về được phòng thực nghiệm thì có lẽ Lục Bắc Thần đã nói khích Kiều Vân Tiêu câu gì đó. Nhưng cô hoàn toàn không ngờ lại có cả một câu chuyện khói lửa mù mịt như thế.

Cô khó mà tưởng tượng được Lục Bắc Thần đã bình tĩnh ngồi trong xe, nhìn đám khói cuộn cuộn gần đó ra sao, cũng khó mà tưởng tượng được anh có thể nghĩ ra cách này. Vậy trước đó đã xảy ra chuyện gì? Chắc chắn là Kiều Vân Tiêu hùng hổ không nhường, Lục Bắc Thần đành phải xuất chiêu hiểm.

“Tôi biết cô nghe xong sẽ đắc ý.” Ngư Khương hiểu nhầm hành động im lặng của cô là đang thâm sung sướng, tức giận lại càng thêm sốt sắng: “Nhưng cô còn tiếp tục liên lụy tới anh ấy như vậy, sớm muộn gì anh ấy cũng bị cô hại chết! Cô chẳng giúp được gì cho anh ấy cả, ngược lại còn gây cản trở.”

So với Lâm Gia Duyệt trước đây, thái độ của Ngư Khương còn thẳng thắn hơn. Đối lại là người khác, có lẽ đã sớm bại trận trước những đòn công kích dữ dội của Ngư Khương, dù sao thì những gì cô ta nói đều khiến đối phương không kịp trở tay. Nhưng khoảng thời gian này cùng Lục Bắc Thần va vấp, dường như những nhường nhịn và ản ản lúc trước của Cố Sơ không thể vượt qua được cá tính của bản thân, ít nhiều đã xuất hiện hình bóng năm xưa của cô.

“Cứ cho là tôi có thể gây cản trở anh ấy, vậy thì đó cũng là việc anh ấy cam tâm tình nguyện, cô lo được à?”

“Cô coi Vic là cái gì hả?” Ngư Khương thật chỉ muốn nuốt sống ánh mắt cô: “Tôi thấy cô đang vênh váo kiêu ngạo, một bên cây có Vic, bên kia vẫn còn quyến rũ Kiều Vân Tiêu. Bây giờ còn xuất hiện cả tin đồn nữa. Cố Sơ, cô còn liêm sỉ hay không?”

“Cho dù có như vậy, đây cũng là chuyện giữa tôi, Lục Bắc Thần và Kiều Vân Tiêu, cô sốt sắng để làm gì?” Cố Sơ thiếu tự tin với Lục Bắc Thần, không có nghĩa sẽ tự ti với Ngư Khương. Cô cầm cốc café lên, nhìn về phía Ngư Khương: “Nếu trong lòng Bắc Thần có cô, vậy thì lại khác. Nhưng bây giờ, cô chỉ là một người đứng ngoài cuộc, thế nên không có tư cách khoa chân múa tay.”

“Cố Sơ, cô đừng có đắc ý...”

“Tôi không rảnh đắc ý.” Cố Sơ ngắt lời cô ta: “Giống như cô nói, giờ Bắc Thần đã đích thân chỉ dạy cho tôi, vậy thì tôi cũng phải có thành tích đưa cho anh ấy xem, nếu không làm sao có thể chặn họng cô lại? Thế nên, bây giờ tôi chỉ muốn hoàn thành nhiệm vụ anh ấy giao cho.”

Đi ra tới cửa, Cố Sơ dừng bước, quay đầu nhìn cô ta: “À, tôi chợt nhớ ra một chuyện. Nghe Ngư Cảnh nói cô rất muốn học kỹ thuật tái tạo diện mạo nhưng tôi cảm thấy nghiên cứu chất độc thì cô rành còn nghiên cứu xương cốt chưa chắc đã là sở trường của cô. Tôi nghĩ Bắc Thần cũng nghĩ như tôi, nếu không sao lần nữa mãi vẫn chưa dạy cô?”

“Cô...”

Cố Sơ không đứng lại đó đợi cô ta nói tiếp, quay người rời đi.

Cô biết nói câu này để kích động Ngư Khương không đạo đức lắm, lại còn có vẻ lợi dụng điểm yếu của người khác, nhưng cô đã nín nhịn cô ta lâu lắm rồi. Đối với một người phụ nữ thích dòm ngó bạn trai người khác, ý đồ lộ liễu, cô cũng không cần phải nhịn nữa.

Vừa quay lại chỗ ngồi, còn chưa cầm mảnh xương lên, cô đã thấy Kiều Vân Tiêu từ trên gác đi xuống, Lục Bắc Thần đi phía sau anh ấy.

Cuối cùng thì hai người họ cũng kết thúc màn đối thoại.

Cố Sơ vô thức nhìn nét mặt Lục Bắc Thần, vẫn bình thản như mọi khi, không thể nhận ra chút thay đổi cảm xúc nào hay tâm trạng vui buồn hờn giận. Khi quay sang Kiều Vân Tiêu, cô thấy khóe môi anh ấy hơi rướn lên, sắc mặt không chút giận dữ, lẽ nào...

Cô thay đổi suy nghĩ.

Kiều Vân Tiêu đã chiếm ưu thế?

Không thể nào?

Cô đã từng được linh giáo tài ăn nói sắc bén của Lục Bắc Thần, thản nhiên như không mà vẫn có thể khiến đối phương tức hộc máu. Miệng lưỡi của anh không chỉ kén chọn món ăn mà còn hà khắc với mọi người.

Cô vô thức đứng dậy.

Phan An và Ngữ Cảnh tò mò quan sát tình hình trước mắt. Ngự Khương đã bê cốc café đi ra, lạnh lùng nhìn về phía này, sau đó ngồi xuống bận rộn việc của mình. Kiều Vân Tiêu đi xuống nhưng lại hướng thẳng về phía cô, tựa hồ đang coi những người còn lại như không khí.

“Nếu em thật sự thích công việc này thì anh cũng không nói được gì nữa.” Anh ấy nói: “Em phải hiểu là anh quan tâm em.”

“Anh Vân Tiêu.” Cô hạ thấp giọng, nhìn anh ấy: “Nếu anh muốn tốt cho em thì đừng để đám nhà báo kia viết nhăng viết cuội nữa, được không?”

Cô vẫn quan tâm nhất tới cảm nhận của Lục Bắc Thần.

Kiều Vân Tiêu nhìn cô: “Em không nghĩ là do anh làm đấy chứ?”

“Dĩ nhiên em không nghi ngờ anh.” Cố Sơ nói ngay: “Nhưng với khả năng của mình, để những tin đồn này không tiếp tục phát tán không phải là chuyện khó với anh.”

Kiều Vân Tiêu nhìn cô rất lâu sau đó thở dài đồng ý: “Được.”

Cô khẽ mỉm cười.

Trái tim Kiều Vân Tiêu nhói lên giây lát rồi anh ấy nhìn xung quanh một lượt, muốn nói gì đó nhưng vẫn nhin xuống.

“Ngữ Cảnh.” Lục Bắc Thần lên tiếng.

Ngữ Cảnh giật mình. Cậu ấy nhân lúc Lục Bắc Thần lên gác bàn chuyện đã lén lút quay về, không ngờ bị anh bắt tại trận. Lúc này đây nghe thấy Lục Bắc Thần gọi đích danh mình, Ngữ Cảnh lập tức đứng dậy, đang định quay ra cửa đứng phạt thì nghe thấy Lục Bắc Thần nói: “Tiền cậu chủ Kiều ra cửa.”

Kiều Vân Tiêu quay đầu nhìn Lục Bắc Thần.

Lục Bắc Thần nhìn thẳng vào mắt anh ấy: “Không tiền.”

Ngữ Cảnh thích làm việc này, bèn tiến tới: “Cậu chủ Kiều, mời.”

Nhưng Kiều Vân Tiêu không gấp, anh ấy quay đầu nhìn Cố Sơ, giơ tay xoa đầu cô, bờ môi nở một nụ cười rất dịu dàng: “Có thời gian thì về nhà họ Kiều ăn bữa cơm, bố nhớ em đấy.”

Cố Sơ gạt đầu cũng không được mà lắc đầu cũng không được bèn nói khẽ: “Gần đây công việc khá bận rộn, em sẽ liên lạc với anh sau.”

“Được.” Kiều Vân Tiêu nhún vai đáp.

Sau đó anh ấy rời đi.

Phan An lại ‘lướt’ tới, cổ tình nói: “Này, giọng điệu quá ám áp đi. Thế này là đã coi em như người một nhà ngay rồi, nhà họ Kiều có phải ai muốn vào cũng được đâu?”

“Anh phiền phức thật đấy.” Cố Sơ trừng mắt lườm anh ta rồi ngồi trở lại trước máy tính.

Phan An vẫn còn định tiếp tục trêu chọc Cố Sơ thì thấy Lục Bắc Thần đi tới, lập tức vờ vai vờ người như không có chuyện gì xảy ra: “Mệt quá đi thôi, tiếp tục làm việc!”

Lục Bắc Thần lẳng lặng nhìn Phan An, không để tâm tới nụ cười quỷ quyệt trên gương mặt anh ta, im lặng ngồi về chỗ của mình, tiếp tục công việc dang dở. Cố Sơ len lén quan sát anh, họ ngồi khá gần, gương mặt hơi nghiêng của anh cũng rất rõ nét. Cô cố gắng muốn phân tích ra tình hình từ nét mặt lạnh của anh vậy mà, vô vọng.

Ngữ Cảnh quay lại rất nhanh, bước lên trước vẻ nịnh nọt: “Giáo sư Lục, em còn bị phạt đứng không ạ?”

“Làm việc đi.” Lục Bắc Thần không ngẩng đầu lên.

“Tuân lệnh!” Trông Ngữ Cảnh rất hớn hởi.

“Cả em nữa đấy.” Lục Bắc Thần cất giọng nhẹ nhàng: “Mắt phải đặt vào xương sọ của nạn nhân, chứ đừng quan sát đầu anh. Anh nghĩ là mình đẹp trai hơn người chết, thế nên ngũ quan của anh không có bất kỳ giá trị tham khảo nào với em đâu.”

Lúc này Cố Sơ mới tỉnh ra là anh đang nói chuyện với mình, cô đỏ mặt, lập tức cúi đầu làm việc của mình.

Con tim vẫn còn không ngừng đập loạn.

Vì nhớ lại những lời ban nãy của Ngư Khương.

Trước mặt mọi người anh cao ngạo lạnh nhạt, đối xử với mọi người, với công việc luôn hà khắc nhưng lại dùng cách của mình để chắn gió chắn mưa cho cô, chưa bao giờ nói cho cô biết, cứ âm thầm như vậy. Cô từng chứng kiến sự nhiệt tình của anh, trong khoảng không gian chỉ có anh và cô. Nhưng cô bỗng nhiên cảm thấy, cho dù là anh lạnh lùng như bây giờ, cho dù anh không cười đùa, nhưng trong mắt cô anh vẫn là một ngọn lửa cháy rực.

Cô không nên dùng những tiêu chuẩn khác để đánh giá anh. Anh có nguyên tắc của mình, anh cũng có cách yêu của riêng mình, không phải sao?

Khi ngược mắt lên nhìn Lục Bắc Thần lần nữa, cô vô tình chạm phải ánh mắt của Ngư Khương nhưng cô ta cũng chỉ nhìn Lục Bắc Thần. Ngọn lửa bé nhỏ trong lòng Cố Sơ lặng lẽ được châm lên. Cô chắc chắn phải làm ra được thành quả gì đó, nếu không thật sự sẽ để Ngư Khương đợi xem trò vui rồi. Nghĩ vậy, cô lập tức gạt hết những tình cảm đang bay đầy đầu, chuyên chú vào công việc trong tay.

Đây là một ngày kỳ lạ.

Có lẽ vì sắp tới Trung thu nên mưa bụi âm u. Kiều Vân Tiêu tới rồi lại đi, Lục Bắc Thần đã im lặng nay càng trầm mặc. Không chỉ mình anh, cả phòng thực nghiệm cũng bớt đi rất nhiều tiếng cười đùa.

Cho tới cuối cùng, khi Cố Sơ đã hoàn thành xong phần việc Lục Bắc Thần giao.

Khi giao nộp xương chằm và số liệu của xương chằm, ba người còn lại cũng tạm dừng công việc, dường như đều đang đợi xem cô có qua được hay không. Phần của Lục Bắc Thần đã hoàn thành được quá nửa, sau đây chính là phần phân tích số liệu. Nhìn thấy những hình ảnh và số liệu rối rắm trên máy tính của anh, cô bỗng chốc có chút hổ thẹn. So với sự chuyên nghiệp của Lục Bắc Thần, cô còn kém xa quá.

Trong lúc Lục Bắc Thần kiểm tra số liệu và hình vẽ phục hồi xương chằm, Cố Sơ vẫn luôn ở trong một trạng thái căng thẳng, tâm lý hết như cô học trò nhỏ đối diện với thầy giáo kiểm tra bài vở, trái tim bị treo ngược trên cổ họng, đập thành thịch liên hồi như chỉ muốn bật ra khỏi miệng. Cô thầm cầu nguyện trong lòng: Thông qua... Thông qua...

“Nhóm số liệu này cần điều chỉnh lại một chút.” Lục Bắc Thần đặt một tay lên lưng ghế cô, một tay chỉ vào số liệu trên màn hình: “Xương chằm và mối nối chữ ‘nhân’ hoàn toàn ăn khớp, số liệu tương đối gần, khá lắm.”

Một câu ‘khá lắm’ đã khiến Cố Sơ sướng điên.

Phan An và Ngữ Cảnh lần lượt tấm tắc tán thưởng. Họ đều hiểu Lục Bắc Thần, có thể dùng câu ‘khá lắm’ để nhận xét, đây đã là sự khẳng định lớn nhất rồi.

Cố Sơ có chút đắc ý, cười rúc rích như chuột.

Lục Bắc Thần nhìn thấy hết biểu cảm của cô, bờ môi thấp thoáng một nụ cười: “Được rồi, đừng có đắc ý nữa, tiếp tục hoàn thiện các phần khác.” Một câu nói đã xác nhận việc cô có tư cách tham gia vào công việc tái tạo hài cốt.

Trái tim cô rung rinh giấy lát rồi bay cao. Cô vứt hết những câu lạnh lùng của anh mấy hôm trước ra sau lưng, chớp mắt đã biến thành một chú chó Pug, cười nịnh nọt: “Được thôi, được thôi.”

Ngư Khương nhìn thấy cảnh ấy cực kỳ chướng mắt, chẳng nói chẳng rằng.

Phan An huých tay vào người cô ta: “Người ta trước đây có nền tảng của khoa ngoại thần kinh, đừng nói là xương, ngay cả việc khôi phục lại dây thần kinh của nạn nhân cũng chỉ là chuyện vặt. Từ bỏ đi, trong công việc tái tạo này, cô ấy chắc chắn học nhanh hơn cô.”

“Cô ta ăn may thôi.” Lại còn được anh nuông chiều nữa.

Dĩ nhiên, Ngư Khương không dám buột miệng nói ra nửa câu sau.

Phan An chỉ cười, không nói gì thêm.

Bên này, Cố Sơ dồn toàn bộ tâm tư vào công việc. Sau khi nhận được sự khẳng định của Lục Bắc Thần, ý chí chiến đấu của cô cao hơn bao giờ hết. Khi hỏi anh số liệu phải điều chỉnh ra sao, Lục Bắc Thần đưa cô một công việc rõ ràng. Anh sẽ phụ trách sửa lại phần số liệu đó, cô phụ trách khôi phục phần xương đầu khác.

Phần công việc tưởng chừng đơn giản này nhưng đã cho Cố Sơ một thông tin rõ ràng.

Cô không cần phải làm mấy công việc vặt bên lề nữa mà đã thật sự được hợp tác, san sẻ công việc với anh. Cảm giác thành tựu này cô từng có một lần, chính là khi thi đỗ vào đại học A. Nhưng so với lần đó, cảm giác của lần này còn mãnh liệt hơn.

Cô không chỉ là trợ lý của người đàn ông này mà còn có khả năng trở thành cộng sự của anh.

Hơn nữa...

Anh còn là bạn trai của cô.

Suy nghĩ cuối cùng khiến lòng cô dậy sóng.

Cứ thế, cả phòng thực nghiệm một lần nữa chìm vào bầu không khí bận rộn.

Ánh đèn trong phòng đã sáng lên.

Cả cơm tối mọi người cũng ăn ngay tại đây.

Cố Sơ thể hiện tài năng nhỏ, khiến Ngư Cảnh ăn mà cảm động suýt khóc. Theo như cách nói của cậu ấy thì trước đây khi Cố Sơ chưa tới, thức ăn ở nhà hàng có ngon tới mức nào cũng không có hương vị của gia đình. Bây giờ được ăn cơm Cố Sơ nấu cứ như được ăn món mẹ làm ra vậy.

Cố Sơ tức giận, tròn tròn mắt: “Cậu bảo ai già vậy hả?”

Ngư Cảnh luôn miệng kêu oan.

Phan An đứng bên cười nói: “Ngư Cảnh à, bây giờ cậu không được ăn nói lung tung đâu, phải biết là cậu mà làm Cố Sơ mất lòng tức là gây hấn với giáo sư Lục đấy.”

Một lời gợi ý không thể rõ ràng hơn nữa. Ngư Cảnh chợt bừng tỉnh ngộ, tròn xoe đôi mắt nhìn Lục Bắc Thần và Cố Sơ.

Cố Sơ cắn đũa, trừng mắt lườm cái tên Phan An lắm mồm.

Phan An cười gian: “Anh nói sai gì à?” Rồi anh ta lại quay sang Lục Bắc Thần, tiếp lời: “Lục, tôi nói không sai chứ hả?”

Lục Bắc Thần chẳng thèm ngước mắt lên, lạnh nhạt đáp một câu: “Nhiều thức ăn thế này mà vẫn không bịt miệng cậu lại được à?”

Sau đó, anh cầm đũa lên, gắp thức ăn vào bát Cố Sơ: “Từ lúc nào em mắc cái bệnh ngồi ăn gặm đũa thế hả? Ăn uống tử tế vào.”

Một câu nói, vừa gián tiếp lại vừa rõ ràng công khai mối quan hệ mờ ám giữa họ.

Cứ như vậy, tới ngày hôm sau, Lục Bắc Thần khôi phục tất cả số liệu. Khi nhập số liệu hộp sọ của nạn nhân B vào máy tính và làm công tác lồng ghép xác định danh tính, chỉ trong một khoảng thời gian ngắn ngủi, tim của Cố Sơ và đám Phan An như bị nhấc bổng lên.

Các nhóm số liệu ăn khớp rất nhanh.

Khi nhóm số liệu cuối cùng ăn khớp, trên máy tính hiện lên chữ: MATCH.

“Yes!” Phan An vỗ tay cái bộp.

Cổ Sơ cũng hết như vừa đánh xong một trận đánh lớn, lập tức ngã oặt người ra sau ghế.

Lục Bắc Thần nhìn chằm chằm vào bức ảnh trên màn hình, nói với Ngũ Cảnh: “Lập tức thông báo cho cảnh sát La, nạn nhân B là Bằng Thành.”

233. Chương 233: Một Người Mất Tích, Một Người Phát Hiện

Bắc Kinh.

Hứa Đồng không đi làm.

Mới sáng sớm đầu óc cô đã văng vất, nặng nề. Cả tối ác mộng bám riết, một lát là hình Thẩm Cường trên bức ảnh hai mắt chảy đầy máu, lát sau lại là cảnh bà lão ngồi trên chiếc ghế mây với đôi giày vải thêu hoa đang nhìn cô chằm chằm với ánh mắt âm u, một lát nữa thì tới tòa nhà cũ nát đó bị mất hết ánh điện, cô đứng bên trong, không ngừng chạy xuống dưới nhưng chạy kiểu gì cũng không thể thoát ra ngoài được.

Cô không ngừng gào thét nhưng không thể kêu lên thành tiếng.

Khi có thể bật ra thành tiếng cũng là lúc cô choàng tỉnh giấc.

Cô cảm cúm, đầu đau, cổ họng cũng đau.

Từ sau khi rồi gổ đèn xanh xuất hiện, tinh thần của cô luôn rơi vào trạng thái căng thẳng, tối nào cũng rất khó chợp mắt, cho dù có ngủ được thì cũng gặp ác mộng liên miên. Tối tận hôm qua, giây phút Thịnh Thiên Vỹ xuất hiện, sợi dây thần kinh đó của cô cuối cùng mới đứt rời.

Bị bệnh há chẳng phải là một cách để loại trừ chất độc khỏi cơ thể?

Cô xin nghỉ ốm.

Đây là lần đầu tiên cô chủ động xin nghỉ từ khi làm việc tới giờ, trước đây dù có bị ốm vẫn cắn răng gắng gượng.

Vì chỉ có một mình, cho dù nghỉ ốm ở nhà cũng cô quạnh.

Nhưng hôm nay cô bỗng nhiên cảm thấy thế sự vô thường. Giống như cô đây, tự nhận rằng mình không có tâm địa xấu xa, cũng chưa từng làm chuyện gì ác độc, sao vô duyên vô cớ lại gặp cảnh ngộ này? Thế nên chẳng hiểu sao cô bỗng thấy uể oải, mỏi mệt.

Chưa tới trưa, Thịnh Thiên Vỹ đã tới.

Anh xách một số món ăn ngon, sau khi vào nhà, việc đầu tiên chính là rót cho cô một ly nước ấm rồi bảo cô uống một số loại thuốc cấm.

Hứa Đồng cầm cốc nước nóng hổi, đứng tựa ở cửa nhà bếp, nhìn Thịnh Thiên Vỹ bỏ bát đĩa ra, bày thức ăn một cách vụng về, lóng ngóng. Cô khẽ thở dài rồi nói: “Thôi, để tôi làm cho.”

Cô vừa định tiến lên thì Thịnh Thiên Vỹ lập tức giơ tay ngăn cản: “Đứng yên, không được động đây.”

Hứa Đồng đành phải làm kẻ nhàn rỗi tại chỗ.

Trong bếp, Thịnh Thiên Vỹ bận rộn sôi sục. Mấy món anh gọi rất thích hợp cho cô ăn khi đang ốm. Chỉ là có thể nhận ra một người từ lâu đã quá quen với phong ba bão táp chốn trường như anh, vào bếp cũng gia nhập binh đoàn ‘kém tẩm’. Nhìn bóng anh tất bật, Hứa Đồng bỗng có chút nghĩ suy.

Hôm qua, anh xuất hiện trong nhà Thẩm Cường, sau khi nhìn cô thì trước tiên là bàng hoàng, sau đó nhanh chóng bình tĩnh lại, không hề giận dữ như cô tưởng tượng, chỉ kéo tay cô, lần lượt đặt từng cây đèn xanh vào trong tủ, thở dài rồi nói một tiếng: “Đi thôi.”

Đối với việc cô xông vào đó, anh phần nhiều cảm thấy khó xử hơn.

Cô lái xe, đi theo phía sau anh, hai xe cứ thế trở về thành phố. Sau khi tới công ty, Thịnh Thiên Vỹ phải họp, thấy Hứa Đồng ngập ngừng anh bèn nói: “Hứa Đồng, tôi sẽ cho em một lời giải thích.”

Anh biết cô muốn hỏi gì, cũng biết có một số chuyện không thể tiếp tục giấu giếm.

Sáng nay Hứa Đồng gọi một cuộc điện thoại tới công ty xin nghỉ ốm nhưng tận đáy lòng vẫn có dự cảm Thịnh Thiên Vỹ sẽ tới. Quả nhiên, anh tới thật, không những đến mà còn mang theo cả thức ăn và thuốc cảm.

Cơn cảm cúm ảnh hưởng tới dạ dày, Hứa Đồng ăn không nhiều, cả người cứ mệt mỏi. Thịnh Thiên Vỹ múc cho cô bát cháo, cô uống được hai ngụm rồi đặt thìa xuống.

“Phải ăn nhiều vào một chút thì bệnh mới mau khỏe.” Thịnh Thiên Vỹ cầm lấy cái bát, nửa đùa nửa thật: “Còn không ăn là tôi dứt cho em đấy.”

Hứa Đồng đương nhiên sẽ không để cho anh làm vậy, cũng biết với tính khí của anh, anh sẽ làm thật. Cô đành đón lấy, uống từng chút từng chút cho tới khi hết bát cháo. Thịnh Thiên Vỹ nhìn cô không rời mắt, lát sau nói một câu: “Em ốm đau thế này mà sao không thấy bạn trai em?”

Câu nói của anh khiến Hứa Đồng sững người.

Thấy anh nhìn mình như cười như không, cô mới chợt hiểu ra. Trước đây đúng là cô từng tùy tiện nói mình đã có bạn trai, nhưng lâu lắm rồi cô cũng quên bẵng.

“Thế tức là chuyện nói có bạn trai là lừa gạt.” Thịnh Thiên Vỹ rút ra kết luận.

Hứa Đồng không muốn bám lấy vấn đề này. Cô cầm một mảnh khăn giấy lau miệng, chuyển đề tài: “Chính anh đã nói, anh sẽ cho tôi một lời giải thích.” Nói xong câu này, cô lại cảm thấy hai chủ đề chuyển đổi qua lại có phần kỳ quặc, vội vàng bổ sung một câu: “Chuyện về khu nhà cũ đó.”

Thịnh Thiên Vỹ thở dài: “Hứa Đồng, thật ra em nên nghỉ ngơi cho khỏe.”

“Sự tình còn chưa được giải quyết, tôi mãi mãi không thể yên ổn nghỉ ngơi.” Cô nói thẳng.

Thịnh Thiên Vỹ trầm tư suy nghĩ.

“Nếu hôm nay anh không nói, tôi sẽ nghỉ việc.” Hứa Đồng cảm thấy bản thân mình chưa bao giờ nôn nóng vì một chuyện gì đến vậy.

“Đừng, đừng, đừng.” Thịnh Thiên Vỹ ngược nhìn cô, rất lâu sau mới nói: “Được, tôi nói cho em biết.”

Ánh nắng buổi đầu thu hắt lên gờ cửa sổ, rải vào trong phòng.

Trong phòng khách, Hứa Đồng cuộn người ngồi trên sofa, chẳng biết vì ốm hay vì nắng. Sắc mặt cô nhợt nhạt, cánh môi cũng tái đi, trên gương mặt đã bớt đi nhiều cái lạnh lùng và bình thản trong công việc, vì ốm yếu mà bỗng có chút gì yếu đuối của một cô gái bé nhỏ. Thịnh Thiên Vỹ ngồi đối diện cô, cô chỉ mặc một chiếc váy ngủ dài, tóc để xõa tung, trong lòng là chiếc gối ôm màu café đậm.

Nhà cô thiếu hụt rất nhiều sắc màu của con gái, như màu hồng hay màu đỏ. Vốn dĩ là một cô gái chín chắn, bình tĩnh, lý trí, không ngờ tận trong cốt tủy vẫn còn nét yếu đuối khiến anh xót xa.

Dưới thứ ánh sáng tĩnh mịch như lúc này, Thịnh Thiên Vỹ từ từ kể câu chuyện cô quan tâm nhất.

“Chưa từng nhắc đến chuyện này với em hơn cả là vì lo em suy nghĩ quá nhiều.” Anh nói: “Thật ra mục đích của tôi rất đơn giản, chỉ muốn em ở lại. Tôi lo có những chuyện nói ra sẽ khiến em hoảng sợ rồi bỏ đi.”

“Liên quan tới các trợ lý của anh?” Hứa Đồng hỏi.

Thịnh Thiên Vỹ biết cô trước nay vẫn rất thông minh, cũng định nói hết những gì mình biết. Anh gạt đầu, cả người dựa vào sofa. Anh sờ soạn bao thuốc lá, rút ra được một nửa lại ngừng, cuối cùng nhét trở lại bao thuốc. Hứa Đồng thấy vậy bèn nói: “Không sao đâu, tôi không ngại.”

Thịnh Thiên Vỹ lắc đầu, uống một ngụm nước rồi nói: “Nếu em đã tìm được tòa nhà ấy, chắc đã biết cậu ta tên là gì rồi chứ?”

“Nghe hàng xóm nói, anh ta tên Thẩm Cường.”

Thịnh Thiên Vỹ biết kiểu gì cô cũng đã điều tra ra được chuyện gì đó, bèn gật đầu: “Đúng vậy. Cậu ta tên Thẩm Cường, là bạn trai của Mi Thủ.”

“Mi Thủ?” Hứa Đồng sững người.

“Trợ lý... thứ hai của tôi.” Thịnh Thiên Vỹ chậm rãi nói.

Hứa Đồng thẳng thốt, bỗng có một tia sáng lập tức lóe lên trong đầu.

Phải rồi, chính là Mi Thủ!

Người con gái trong bức ảnh có những cử chỉ thân mật với Thẩm Cường. Cô cứ cảm thấy trông quen quen, vì lúc trước từng điều tra về ba người trợ lý của Thịnh Thiên Vỹ, có nhìn thấy ảnh của Mi Thủ. Khi ấy chỉ là ảnh hồ sơ thôi, ít nhiều có sự sai khác với ảnh ngày thường, nên nhất thời cô chưa kịp nhận ra.

Nhưng cô không nói gì nhiều, chỉ chọn cách lắng nghe.

Thịnh Thiên Vỹ từ từ kể cho cô nghe mọi chuyện trước sau.

Đó đã là chuyện của rất nhiều năm về trước. Khi đó Mi Thủ vào công ty, Thịnh Thiên Vỹ còn chưa ngồi vào vị trí chủ tịch. Lúc đó bố của Thịnh Thiên Vỹ qua đời, mọi chuyện lớn nhỏ của tập đoàn Viễn Thắng đều do mẹ của Thịnh Thiên Vỹ là Tưởng Lăng giải quyết. Tưởng Lăng cũng là người nổi tiếng trong giới kinh doanh, sau khi gả về nhà họ Thịnh thì một lòng chăm chồng dạy con, không còn quan tâm tới công việc nội bộ công ty nữa, cho tới khi đầu rỗng của công ty bị bệnh qua đời, bà mới xuất hiện tự mình đảm đương. Tất cả mọi người đều không coi trọng một người phụ nữ cai quản giang sơn nhà họ Thịnh nhưng bà vẫn kiên quyết chống đỡ mọi thứ, tới tận ngày Thịnh Thiên Vỹ có đủ năng lực để gánh vác trọng trách, bà mới lùi về hội đồng quản trị.

Khi Mi Thủ làm trợ lý cho anh, cô ấy vẫn chỉ là trợ lý tổng giám đốc, nhưng chức vụ cũng đã được coi là cao rồi, cộng thêm tuổi trẻ, diện mạo cùng khả năng, không ít người theo đuổi cô ấy.

“Cho đến một ngày kia, cô ấy nộp đơn xin việc cho tôi.” Thịnh Thiên Vỹ hồi tưởng lại: “Nói rằng cô ấy sắp kết hôn.”

“Với Thẩm Cường ư?” Hứa Đồng hỏi.

“Không.” Thịnh Thiên Vỹ phủ nhận: “Khi đó tôi biết cô ấy có một người bạn trai rất tốt, tên Thẩm Cường, thường xuyên tới đón cô ấy tan ca, cũng từng gặp tôi mấy lần. Ấn tượng của tôi về Thẩm Cường khá tốt, lịch sự lễ phép, có giáo dục, có nội hàm, quan trọng nhất tôi có thể cảm nhận được cậu ta thực lòng đối tốt với Mi Thủ. Nhưng người Mi Thủ định lấy lại không phải cậu ta, lúc đó sau khi biết tin tôi cũng rất sửng sốt.”

Hứa Đồng khẽ thở dài, thế sự khó lường, chẳng có chuyện gì hay người nào vĩnh viễn không thay đổi cả.

“Chuyện này cũng trách tôi. Lúc đó mẹ có ý muốn tôi tiếp quản công ty, thế nên ngày ngày mở mắt ra đã có vô số những bữa tiệc thương mại phải tham dự. Mi Thủ là trợ lý của tôi, đương nhiên không thoát được. Tôi rất ghét mấy thứ đó lại không thể tự quyết định, nhưng Mi Thủ thì khác, cô ấy còn trẻ, đối với thứ gì cũng rất tò mò. Khoảng thời gian ở bên cạnh tôi, hết như mở ra cho cô ấy một chiếc kính vạn hoa. Thế là cô ấy kết giao với không ít những nhân vật tên tuổi, nho nhã, vì thế mà cũng thay lòng.”

“Sau đó thì lấy chồng ư?” Hứa Đồng hỏi.

“Không, cô ấy mất tích.” Thịnh Thiên Vỹ trông có vẻ mệt mỏi: “Ngay hôm sau khi nộp đơn xin việc, cô ấy đã biến mất. Bao nhiêu năm nay, tôi vẫn chưa tìm được tung tích của cô ấy.”

Hứa Đồng ngẩn người, vô thức nhớ tới mấy lời gièm pha của các nhân viên kỳ cựu trong công ty. Mất tích? Quả nhiên là mất tích.

“Thẩm Cường không thể chấp nhận sự thật này, có một khoảng thời gian luôn tối quấy rầy tôi, thậm chí không cho là Mi Thủ mất tích mà bị tôi giết hại. Sau đó, vì có vệ sỹ nên cậu ta không thể lại gần tôi được nữa, vì thế mà ra tay với người trợ lý thứ hai của tôi.”

Hứa Đồng buột miệng: “Tiffany?”

“Đúng vậy.” Thịnh Thiên Vỹ nhìn cô cười khổ: “Xem ra, em hoàn toàn không thật lòng tin tưởng tôi.”

Hứa Đồng biết anh đang ám chỉ việc cô ngầm điều tra ba người trợ lý, vì thế mà nghi ngờ anh, nên cô cũng công khai thừa nhận: “Ba người trợ lý của anh đều nghỉ việc một cách kỳ bí, nói là kết hôn vậy mà không có một chút tin tức nào, dĩ nhiên người đầu tiên tôi nghi ngờ phải là anh rồi.”

“Người đầu tiên quả thực là lấy chồng, di cư ra nước ngoài, phía nhà ngoại cũng kín tiếng nên không có thông tin cũng là chuyện bình thường. Nhưng suy nghĩ của Thẩm Cường cũng giống em, cho rằng tôi mới hung thủ thật sự, thế nên sau khi không tìm ra được tin tức của Mi Thủ, cậu ta đã rắp tâm chuyển hướng sang Tiffany. Sau khi Tiffany hết thời gian thử việc, cô ấy lập tức bị Thẩm Cường dọa dẫm. Cậu ta gửi đèn xanh cho Tiffany, hơn nữa còn viết rất nhiều câu quái dị, để cô ấy nghi ngờ là ma quỷ gây ra chuyện này. Tiffany còn trẻ, sao có thể chịu được cứ bị dọa như vậy, kết quả bị đưa thẳng vào bệnh viện tâm thần. Cô ấy phát điên, bị Thẩm Cường dọa đến phát điên.”

234. Chương 234: Nếu Như Tất Cả Mọi Người Đều Đang Nói Dối?

Ba người trợ lý trước, ngoại trừ người đầu tiên đi lấy chồng ra thì hai người còn lại một người mất tích, một người phát điên.

Hứa Đồng cúi xuống, suy tư nhưng sau lưng thì đợt khí lạnh quét qua.

“Sau đó thì sao?” Một lúc lâu sau, cô hỏi.

Thịnh Thiên Vỹ: “Thẩm Cường thường xuyên đột nhập vào nơi ở của Tiffany, nửa đêm nửa hôm giả ma giả quỷ. Về sau tôi phát hiện tinh thần của Tiffany có chút bất thường bên báo cảnh sát, cảnh sát bắt giữ Thẩm Cường, cậu ta bị phạt tù mấy năm. Tiffany được người nhà đưa về nước. Hai năm trước tôi từng thăm cô ấy một lần, cô ấy vẫn cứ điên điên khùng khùng.”

Nói tới đây, anh thở dài nặng nề, nét mặt có vài phần bối rối.

“Tiffany sau khi nhìn thấy đèn xanh mới bị dọa phát điên?”

“Đúng vậy.”

“Vì sao Thẩm Cường lại vô duyên vô cớ lấy đèn xanh để dọa dẫm Tiffany?” Hứa Đồng đặt ra nghi vấn.

Thịnh Thiên Vỹ: “Chuyện này kể ra có chút liên hệ với người trợ lý đầu tiên của tôi, Mục Thanh Đăng. Khi mới vào công ty, Mi Thủ được Mục Thanh Đăng dẫn dắt. Tuổi tác của hai người họ cũng tương đương, lâu dần trở thành những người bạn tâm sự với nhau mọi chuyện. Vào ngày Mục Thanh Đăng đón sinh nhật, Mi Thủ đã tặng cho cô ấy một chiếc đèn xanh, có thể nhận ra là đã nhờ người tỉ mỉ thiết kế, trông rất đẹp. Tôi nghĩ có lẽ sau này Thẩm Cường đã dùng đèn xanh làm một ẩn ý, có thể là muốn ngụy tạo một bằng chứng giả giống như vụ án oan hồn Mi Thủ về đời mạng. Mi Thủ mất tích, không lâu sau Tiffany đã vào công ty, đương nhiên sẽ nghe nói tới ngọn nguồn của đèn xanh, thế nên mới bị dọa phát điên.”

Hứa Đồng nhíu mày rất chặt.

“Mấy năm nay tôi vẫn không tìm trợ lý. Từ sau khi được thả ra, Thẩm Cường cũng không có động tĩnh gì, tôi những tưởng mọi việc đã qua rồi nên đã mời em về làm trợ lý cho tôi. Có ai ngờ em lại gặp phải tình huống này.”

“Anh muốn nói người hù dọa tôi chính là Thẩm Cường?”

“Ngoại trừ cậu ta, tôi không nghĩ ra còn ai khác nữa.” Thịnh Thiên Vỹ nói: “Hơn nữa, chính cậu ta cũng đã thừa nhận là do mình làm. Bao nhiêu năm nay, cậu ta vẫn luôn ôm lòng thù hận với tôi.”

“Vậy còn những gì tôi gặp phải ở Thượng Hải thì sao?”

“Là lỗi của tôi, tôi những tưởng sau mấy năm ngồi tù, cậu ta sẽ kiềm chế hơn trong hành vi, thật không ngờ cậu ta càng ngày càng quá đáng. Mấy năm trước cậu ta có thể khiến Tiffany phát điên, mấy năm sau cậu ta dám sát hại người khác rồi. Có thể dùng đèn xanh dọa nạt em, rồi năm lần bảy lượt muốn lấy mạng em ở Thượng Hải, kể cả việc lần trước em bị kinh hãi trong nhà vệ sinh, tám chín phần là do cậu ta ra tay.”

Hứa Đồng chợt rung mình: “Nhà vệ sinh lần trước...”

“Phải, tôi đã giấu em chính vì lo em sẽ sợ hãi.” Thịnh Thiên Vỹ nhìn cô, ánh mắt dịu dàng: “Giám đốc khách sạn đã điều tra ra rồi, có kẻ bỏ ma túy vào ly của em, mới khiến em có hiện tượng ảo giác.”

Hứa Đồng ngẩn người, rồi lập tức lại cảm thấy hô hấp khó khăn. Cảm giác này cực kỳ tồi tệ. Thì ra từ sau khi cô vào tập đoàn Viễn Thắng, mọi hành động, mọi việc làm đều nằm trong tầm ngắm của một đôi mắt. Đôi mắt này ẩn nấp trong bóng tối, như một hồn ma giữa đêm đen, đang lặng lẽ quan sát cô, đợi chờ thời cơ để tước đi sinh mạng của cô.

Cô chưa bao giờ sợ có nguy hiểm xuất hiện. Cô đã từng cùng Niên Bách Ngạn ra vào mỏ kim cương Nam Phi, trải qua không biết bao nhiêu gian nan, trắc trở. Ở một quốc gia mà pháp luật không có chút tác dụng nào, lòng tin giữa người với người thấp tới cực điểm thì đạo lý nhân tính hiểm ác Hứa Đồng còn hiểu rõ hơn ai hết, trải nghiệm nhiều hơn ai hết. Nhưng cho dù là vậy vẫn không khiến cô kinh hồn bạt vía như lần này, nhất là sau khi nghe những lời của Thịnh Thiên Vỹ, suy nghĩ của cô lại càng khủng khiếp.

Nếu ông trời không ưu ái cô, để cô vô duyên vô cớ mất mạng, há chẳng phải chết quá oan khuất sao?

Hơn nữa, chuyện này ngay từ ban đầu đã liên tục có những điều kỳ quái. Dĩ nhiên cô không tin trên đời có ma quỷ gì đó, nhưng nửa đêm bỗng dưng nhận được một chiếc đèn xanh cùng rồi gõ, các sự kiện không thể giải thích liên tục xảy ra cũng quả thực khiến người ta khó chịu.

“Sau đó, anh đã tìm thấy Thẩm Cường chưa?”

“Sau khi tôi biết em nhận được đèn xanh, tôi đã liên lạc với Thẩm Cường. Cậu ta nhận ngay không kiếng dè. Về sau tôi hẹn gặp cậu ta, thậm chí nhiều lần tìm tới nhà nhưng cậu ta luôn né tránh, chỉ giữ liên lạc bằng điện thoại với tôi, tới tận mấy hôm trước khi tới đó lần nữa tôi mới phát hiện cậu ta đã bỏ trốn.”

“Bỏ trốn?” Hứa Đồng nhớ lại căn phòng đầy bụi bặm: “Vì sao không phải là mất tích?”

“Tôi không nghĩ ra lý do để cậu ta mất tích.” Thịnh Thiên Vỹ nhíu mày: “Với những gì tôi hiểu về Thẩm Cường, cậu ta chắc chắn sẽ nấu mình trong bóng tối, chờ thời cơ để ra tay.”

Như vậy thì quá đáng sợ rồi!

Chúng tôi từng giây từng phút cô đang bị theo dõi.

Hứa Đồng chợt rung mình.

Ngẫm nghĩ cô lại thấy có chỗ nào không đúng, lát sau bèn nói: “Thẩm Cường chỉ gửi đèn xanh cho Tiffany thôi ư? Nhưng tôi còn nhận được rồi gõ, còn cả bài đồng dao nữa!”

“Có lẽ là có rồi gõ, nhưng chắc chắn không có bài đồng dao.” Thịnh Thiên Vỹ nói rất quả quyết: “Bài đồng dao đó cũng là lần đầu tiên tôi được nghe, thế nên tôi mới càng muốn tìm được Thẩm Cường, vì nếu thật sự là cậu ta làm thì chứng tỏ mục đích trở lại lần này của cậu ta chính là diệt sạch trợ lý bên cạnh tôi. Sự mất tích của Mi Thủ đã kích động nghiêm trọng tới cậu ta, tâm lý trở nên lệch lạc cũng rất bình thường.”

“Chúng ta báo cảnh sát đi.”

“Không bằng không có làm sao báo cảnh sát?” Thịnh Thiên Vỹ thở dài: “Chỉ dựa vào mấy cây đèn trong nhà Thẩm Cường ư? Báo cảnh sát khi còn chưa tìm được Thẩm Cường, một là sẽ không khiến cảnh sát chú trọng, hai là còn ảnh hưởng tới danh tiếng của công ty. Nhưng Hứa Đồng, em yên tâm, tôi sẽ bảo vệ em, tôi nhất định sẽ không để em bị làm hại đâu.”

Câu cuối cùng anh nói chắc như đinh đóng cột.

Nhưng chắc chắn như vậy vẫn không khiến Hứa Đồng cảm thấy an lòng. Ngược lại cô cảm thấy xung quanh băng giá, việc này giống như vừa xảy ra một loạt những chuyện kỳ quái mà hung thủ vẫn còn nhởn nhơ

ngoài vòng pháp luật, khiến người ta kinh hãi. Tên Thẩm Cường này có thể lặng lẽ gửi đèn xanh tới trước cửa nhà cô mà không bị CCTV ghi lại được, chứng tỏ hắn đã quan sát rất lâu rồi. Mà những tai nạn liên tiếp gặp phải khi ở Thượng Hải kia càng khiến người ta lạnh gáy, thậm chí lại có thể bỏ ma túy ảo giác cho cô trong một khách sạn với camera dày đặc.

Cô càng nghĩ càng cảm thấy rợn tóc gáy. Bản lĩnh của tên Thẩm Cường này khiến người ta không thể xem thường. Cô chỉ lo một ngày nào đó khi cô đang say giấc, hắn ta trà trộn vào rồi giết cô mà không ai hay biết.

Thịnh Thiên Vỹ thấy cô ôm ghì lấy chiếc gối ôm, móng tay mảnh mai đâm sâu vào trong, bèn cảm thấy xót xa. Anh ngồi lại, không kìm được lòng mình khoác tay qua vai cô, nhẹ nhàng an ủi: “Tôi sẽ cử thêm nhiều vệ sỹ, yên tâm đi, có tôi ở đây.”

Hứa Đồng đang đắm chìm trong thế giới của mình, không nghe thấy lời anh nói.

Anh khẽ thở dài, kéo cô vào lòng.

Giây phút áp mặt lên ngực anh, chẳng hiểu sao trong đầu Hứa Đồng lại nảy ra một suy nghĩ hoang đường: Nếu như Thịnh Thiên Vỹ đang nói dối...

Tim cô bỗng đập ‘thịch’ một tiếng...

Dưới suối nước nóng phát hiện được hai thi thể, nạn nhân A thiếu đi hộp sọ, nạn nhân B lại chỉ còn lại hộp sọ. Sau khi Lục Bắc Thần phục chế lại xương sọ và lồng ghép diện mạo, tướng mạo của nạn nhân A và thân phận của nạn nhân B lần lượt được gửi tới cho La Trì.

Đây là một manh mối quan trọng hàng đầu, sau khi nhận được tài liệu, La Trì như bắt được vàng.

Anh ấy lập tức phát lệnh rồi lái xe vội tới phòng thực nghiệm.

Hôm nay tinh thần anh ấy khá sáng khoái, cũng khó trách, vụ án có một bước đột phá hoàn toàn mới, dĩ nhiên anh ấy rất vui.

Râu đã được cạo, để lộ ra khuôn cằm vuông vức, sạch sẽ. Anh ấy mặc một chiếc sơ mi đen, phối tùy tiện cùng một chiếc quần bò. Vừa bước vào phòng thực nghiệm, Phan An đã huyết sáo, nói: “Tôi còn tưởng anh chàng đẹp trai nào tới ứng cử chứ, thì ra cảnh sát La. Hôm nay hình tượng của anh khá đấy, khiến tôi chợt nhớ ra hóa ra anh cũng đẹp trai.”

La Trì đã hòa hợp với mấy ‘quái thú’ trong phòng thực nghiệm rồi, nghe xong bèn cười ha ha: “Thế tôi và giáo sư Lục của mấy người, ai đẹp trai hơn?”

Thi thể của nạn nhân A được bày trên bàn thao tác, Lục Bắc Thần trong chiếc áo blouse trắng đang đứng xoay lưng về phía La Trì, không màng tới câu đùa cợt của anh ấy. Ngược lại, Cố Sơ nhìn nhanh về phía La Trì, khẽ mỉm cười.

“Muốn so xem đàn ông ai đẹp trai hơn phải xem bên cạnh có bạn gái hay không?” Phan An trêu chọc: “Trông anh bây giờ vẫn độc thân thì thua giáo sư Lục rồi.”

“Ồ, mấy hôm không gặp đã có vấn đề.” La Trì cười sáng khoái, bước lại gần, bắt đầu chọc Cố Sơ: “Em gái Cố, nói với chú cảnh sát đi, cậu ta đã ăn hiếp em thế nào?”

Cố Sơ nhịn cười: “Cảnh sát các anh lo đủ mọi chuyện à?”

“Dĩ nhiên rồi, nhất là những chuyện trừ hại cho dân.” La Trì cố tình ra vẻ nghiêm túc.

“Thích tán gẫu thì ra cửa, rẽ phải, lái xe của cậu về quán café trong thành phố.” Lục Bắc Thần vừa làm việc vừa hờ hững buông một câu.

“Giáo sư Lục, chúng ta phải làm việc một cách vui vẻ chứ.” La Trì bấm sinh đã mặt dày.

“Thành thật xin lỗi, niềm vui của cậu đã ảnh hưởng nghiêm trọng tới tiến độ công việc của tôi rồi.” Lục Bắc Thần cầm một mảnh xương cổ tay lên, tỉ mỉ quan sát rồi khẽ nói.

La Trì làm gì có chuyện bỏ đi, cười hì hì bước tới: “Chẳng phải tôi tới xem xem có tiến triển gì hơn không mà.”

“Cậu có biết các đồng nghiệp trong phòng thực nghiệm của tôi hai đêm rồi không chớp mắt chưa?” Lục Bắc Thần nói.

La Trì vươn vai: “Tôi ngược lại với mọi người, tối qua được ngủ một giấc đã đời.”

“Nhìn cái vẻ mặt bài tiết testosterone dồi dào của cậu là biết rồi.” Lục Bắc Thần không chút khách khí.

La Trì sờ tay lên mặt. Có sao? Rồi lại quay sang Cố Sơ: “Có lộ liễu không?”

Cố Sơ phì cười.

“Đừng có quấy rối trợ lý của tôi.” Lục Bắc Thần nói: “Nếu không con đường sự nghiệp khó bảo toàn.”

La Trì bĩu môi, nói với Cố Sơ: “Cái con người ngang ngạnh thế này mà em cũng chấp nhận được à?”

“Vấn ỉn ạ.” Cố Sơ suy nghĩ rồi nói.

Lục Bắc Thần ngược mắt nhìn cô, khóe môi hơi rướn lên, ý tứ sâu xa.

“Nguyên nhân tử vong của nạn nhân A lúc trước tôi đã nói tới, manh mối có thể cung cấp thêm cho cậu là có lẽ anh ta luyện võ thuật từ nhỏ, hơn nữa còn làm một công việc liên quan tới võ thuật, bây giờ lại có hình ảnh của nạn nhân. Đối với cảnh sát La mà nói, công việc tiếp theo chỉ còn là chạy vật thôi.”

Lục Bắc Thần quay trở lại chuyện chính.

Vừa nghe anh nói về vụ án, La Trì cũng thu lại bộ dạng nhảu nhở, nét mặt trở nên nghiêm nghị, cùng những người khác đi tới, đồng thời lắng nghe.

“Phần xương gần bắp tay của nạn nhân A có vẻ lớn hơn người bình thường, tầng xương đặc bên ngoài dày hơn, chứng tỏ nạn nhân A luyện tập cơ thể thường xuyên, hơn nữa chắc chắn là phải luyện tập từ lúc nhỏ, như vậy mới ảnh hưởng tới sự thay đổi và phát triển của khung xương. Con người ta sau khi trưởng thành mới tiếp nhận luyện tập thì chỉ tăng cường cơ bắp và độ cứng của xương, chứ không có quá nhiều ảnh hưởng với việc tăng độ to của khung xương.

“Vì sao là luyện võ thuật?” La Trì không hiểu: “Nếu là vận động thì có rất nhiều loại vận động.”

“Mỗi một loại vận động đều quyết định tình trạng mang nặng của khung xương. Các loại vận động khác nhau thì tình trạng mang nặng của khung xương cũng khác nhau mà dưới các tình trạng mang nặng khác nhau của khung xương cũng sẽ phát sinh những biến đổi không giống nhau. Nói một cách khác, chúng ta có thể biết được loại vận động từ việc quan sát sự biến dạng của khung xương. Nếu cậu đi quan sát những người luyện bắn tên, phóng lao hay cử tạ, sẽ phát hiện xương hai tay của họ khá thô kệch. Những người thường xuyên leo núi, luyện khí công thì xương chân luôn rắn chắc hơn người bình thường, đây chính là điểm khác biệt.” Lục Bắc Thần đeo găng tay, gõ gõ lên xương hai tay của nạn nhân A và nói: “Người thường xuyên luyện võ thuật sẽ có những động tác mang trở thành thói quen, nên xương hai tay sẽ bị kéo dài về cùng một phía, mỗi một động tác khi chuyển đổi và chống đỡ thì xương tay của anh ta sẽ phải chịu nén ở vị trí trục chính, thế nên, xương tay của nạn nhân rất giỏi chịu áp lực và có sức bền cao. Trên khung xương của nạn nhân sẽ có những vết thương nhỏ, đa phần vết thương là những đòn chặn đánh, có lẽ bị thương khi tập luyện nhưng khả năng hồi phục rất nhanh, điều này cũng chứng tỏ nạn nhân luyện võ thuật từ sớm. Hơn nữa, không thấy xương tích ở phần xương hông. Trong võ thuật không tránh khỏi có những động tác xoay chân và đá sau, vậy mà lại không thấy anh ta bị thương, điều này càng chứng tỏ anh ta có nền tảng từ nhỏ, vì những động tác này sẽ khiến khớp xương phải hoạt động với phạm vi cực lớn, không được trải qua thời gian dài luyện tập sẽ rất thành công.”

La Trì trầm tư suy nghĩ, lát sau nói: “Nếu từ nhỏ đã rèn luyện võ thuật, vậy thì bây giờ có lẽ đã trở thành một tài năng rồi.”

“Thế nên, nếu người này làm việc trong một võ đường thì cũng là người xếp thứ nhất, thứ nhì. Mặc dù ở Thượng Hải có khá nhiều võ đường, nhưng muốn tìm một người giỏi chắc cũng chỉ lác đác thôi.”

Đây cũng chính là những gì La Trì suy nghĩ.

“Bàng Thành!” Bỗng nhiên, La Trì nhìn chăm chăm mảnh xương sọ, rồi lẩm bẩm: “Tôi nhớ bố mẹ của Bàng Thành từng nói, từ nhỏ Bàng Thành đã hay bị ăn hiếp, thế nên rất muốn học võ. Cậu bảo, sau khi ra thành phố, có khi nào cậu ta đi học võ thuật không?”

“Nếu nạn nhân A chính là thầy dạy võ thuật của Bàng Thành, vậy thì hai người này cũng coi như có liên hệ.”

Cố Sơ sau khi nghe xong, cảm thấy vô cùng băn khoăn: “Nếu như nói cả nạn nhân A và Bàng Thành đều có nền tảng võ thuật, vậy sao có thể bị giết hại chứ?”

“Thế nên suy đoán họ quen biết hung thủ đã được thành lập.” Lục Bắc Thần điềm đạm nói: “Nhất là nạn nhân A, từ việc khám nghiệm tử thi có thể nhận ra hung thủ đã phải tốn rất nhiều sức lực mới giết được nạn nhân A.”

“Nói vậy là...” La Trì bạo dạn suy đoán: “Hung thủ có thể là phụ nữ không?”

“Không loại trừ khả năng này.” Lục Bắc Thần nói: “Nhìn hình dạng vết thương thì lực của hung thủ không lớn. Nếu là đàn ông, kẻ đó ắt hẳn là người hiền hòa nho nhã, sức trói gà không chặt. Nếu là phụ nữ, từ lực nện xuống và số lần cũng khá phù hợp. Thật ra muốn tìm được manh mối về hung thủ vốn không khó, tại nơi ở của nạn nhân A có lẽ sẽ thu được rất nhiều manh mối.”

La Trì hít sâu một hơi, gật đầu.

“Chuyện của Bàng Thành nếu ra tay từ phía chủ tịch huyện Lưu sẽ càng dễ dàng hơn.” Lục Bắc Thần nói.

“Hiện đang điều tra.” La Trì hừ một tiếng. “Đúng là không điều tra không biết. Thì ra tay chủ tịch huyện đó hám của bầm sinh, rất nhiều đất đai trong thị trấn sau này bị trưng dụng xây nhà đều liên quan trực tiếp tới việc hấn nhận hối lộ, tên tham quan đáng chết!”

Lục Bắc Thần cười: “Chuyện này dễ giải quyết, Thượng Hải gần Bắc Kinh như vậy, đừng nói là thổi bay một tên quan tép riu, chỉ cần một trận mưa trút xuống, cả bùn đất cũng trôi sạch.”

“Đúng vậy, phải để các cơ quan liên quan vạch trần cả đường dây, chưa biết chừng còn lôi ra vô số tên chủ tịch huyện như thế nữa!” La Trì thở hắt một hơi sáng khoái.

“Trông cậu có vẻ sung sướng quá nhỉ? Cậu mắc bệnh căm ghét tiền bạc à?” Lục Bắc Thần nhướn mày.

La Trì vội vàng chữa mũi súng về phía anh: “Chủ ý này cậu nghĩ ra mà.”

Cố Sơ chẳng hiểu mô tê gì: “Chủ tịch huyện Lưu ở đâu ra vậy?”

“Chuyện này kể ra dài dòng lắm. Nào, em gái Cố, để tôi từ từ kể cho cô nghe.” La Trì khoác vai Cố Sơ, kéo cô đi ra phía ngoài.

Một giây sau, cánh tay Lục Bắc Thần đặt ngang ở giữa, giật Cố Sơ về, lời nói đầy hàm ý: “Chuyện còn chưa đâu vào đâu, đừng vội lấy lòng Cố Sơ như thế.”

Cái gì mà chuyện chưa đâu vào đâu? Cố Sơ lại càng choáng váng.

La Trì chép miệng: “Nói cái gì thế hả? Chẳng hiểu gì.”

Cả cơ thể cao lớn của Lục Bắc Thần chắn trước mặt Cố Sơ. Anh khoanh hai tay trước ngực, nửa đùa nửa thật: “Cậu điều tra án tới tận Quỳnh Châu à? Theo như tôi được biết, vụ án của Tiêu Tuyết đã kết thúc rồi, nếu tôi chưa già đến mức đăng trí thì trang lót của hồ sơ còn do tôi làm đấy.”

La Trì há hốc miệng, rất lâu không nói được chữ nào.

“La Trì, anh tới Quỳnh Châu ư?” Cố Sơ thò đầu ra phía sau lưng Lục Bắc Thần, tò mò hỏi.

La Trì ngượng ngập háng giọng, vò đầu bứt tai: “Cái đó... cũng không hẳn... Tiện đường thôi, tiện đường ấy mà.”

Lục Bắc Thần cong môi cười: “Cảnh sát La, từ Vân Nam tiện đường tới tận Quỳnh Châu? Con đường thuận tiện này hơi xa xôi quá thì phải.”

“Này, cậu đừng có nghĩ con người ta đen tối như vậy được không?” La Trì phản kích.

Cố Sơ nhìn La Trì chăm chú, vẻ nghi hoặc.

“Anh đoán cậu ta rất muốn hỏi em một chuyện.” Lục Bắc Thần thấy cô hiếu kỳ, nói một câu đầy hứng thú.

Cố Sơ ngược lên nhìn anh.

Anh cười: “La Trì muốn hỏi em, bây giờ Cố Tư có bạn trai không?”

Cố Sơ sững sốt, rồi lập tức hiểu ra, chỉ vào La Trì: “Anh...”

“Này này này, đủ rồi đấy nhá, chẳng phải tôi còn chưa hỏi sao?” La Trì khoát tay, đường hoàng nói một câu, nhưng có thể nhận ra là anh ấy đang xấu hổ, ánh mắt càng lúc càng gượng gạo: “Có bạn trai hay không, tôi không điều tra được hay sao? Được rồi, tôi đi đây.”

“Này, La Trì, anh nói rõ ràng đã...” Cố Sơ định đuổi theo.

Cô lập tức bị Lục Bắc Thần kéo lại.

“Sao vậy?”

Lục Bắc Thần cười khê: “Em có thể một cậu em rể làm cảnh sát cũng hay mà.”

Mồ hôi lạnh của Cố Sơ sắp túa ra tới nơi, cô nói: “Vấn đề quan trọng là Tư Tư có thành kiến với cảnh sát, nhất là đối với La Trì, thật ra ban nãy em định nhắc anh ấy một câu.”

Lục Bắc Thần hơi ngẩn người giây lát rồi lập tức mím môi cười: “Vậy thì đành để cậu ấy tự cố gắng thôi.”

Cố Sơ dờ ra tại chỗ, dường như đã nhìn thấy cảnh tượng La Trì bị Cố Tư đuổi đánh, bất chợt rùng mình...

Việc phục hồi diện mạo cho hai nạn nhân khiến việc phá án như được thần phù trợ, cộng thêm Lục Bắc Thần lại cung cấp rất nhiều manh mối quan trọng, công việc còn lại thuộc cả về La Trì. Nhưng thật ra phần việc tiếp theo đây lại phức tạp hơn, một khi điều tra được nơi ở của nạn nhân hoặc một địa điểm đáng nghi nào đó, vậy thì Lục Bắc Thần vẫn còn phải thu thập manh mối thêm bước nữa.

Thế nên, nghỉ ngơi chỉ là tạm thời.

Đám Ngữ Cảnh đều được nghỉ cả, cuối cùng Cố Sơ cũng được yên tĩnh cùng Lục Bắc Thần ra ngoài ăn cơm.

Cởi chiếc áo blouse trắng ra, khoác lên mình bộ áo vest, trông anh lại càng hấp dẫn.

Nhà hàng vẫn yên ắng như mọi khi. Đây là một thói quen xấu của Lục Bắc Thần. Phàm là nơi thưởng thức món ngon, anh chắc chắn sẽ phải chọn tới chọn lui, ngay cả một người hay ăn như Cố Sơ cũng có phần không quen với sự kén chọn này. Thế nên khoảng thời gian này, nhà hàng mà họ lựa chọn đều cố định tại mấy nơi, không gian rất đẹp, phục vụ chu đáo, đồ ăn chất lượng, giá cả... cũng phải chăng.

Cố Sơ không hiểu lắm, cô cho rằng anh nên cho các nhà hàng khác thêm nhiều cơ hội.

Lục Bắc Thần tao nhã cắt bớt tết một cách gọn gàng, tề chỉnh, sau đó đặt chiếc đĩa trước mặt sang phía cô, rồi cầm đĩa của cô lên, tiếp tục cắt bớt tết. Anh làm rất tự nhiên, cô cũng hưởng thụ sự ‘phục vụ’ đó như một lẽ dĩ nhiên.

Anh nói: “Lựa chọn nhà hàng cố định, một là không để lưỡi của anh chịu thiệt thòi, thứ nữa cũng là bảo vệ cho sự an toàn của hai chúng ta.”

Cố Sơ biết những nhà hàng này đều đã được anh chọn lọc kỹ càng, không những mùi vị đạt chuẩn mà tính an toàn cũng cao. Đây là lý do mỗi lần tới ăn họ đều không cần vệ sỹ đi kèm. Cô ngẫm nghĩ rồi nói: “Em từng ăn thử ở một nhà hàng, các món ăn khác cũng tạm được thôi, duy có món thịt chiên giòn là làm cực đỉnh. Em chưa bao giờ được ăn một món thịt chiên giòn ngon đến thế, cũng thử làm mấy lần vậy mà không làm được mùi vị như ở nơi đó.”

“Hiếm khi có món ăn em làm không ra đấy.” Khi ở riêng với cô, nụ cười trên môi anh xuất hiện nhiều hơn rất nhiều, trông dịu dàng mà ấm áp.

Điều này luôn khiến Cố Sơ sinh ảo giác, cảm thấy người đàn ông mấy hôm trước không phải anh. Một Lục Bắc Thần dịu dàng là thế, sao có thể nói trở mặt là trở mặt ngay được?

“Hôm nào em đưa anh tới ném thử, anh chắc chắn sẽ thích.” Cô đề nghị.

Lục Bắc Thần cười: “Được.”

Một chữ ‘được’ khiến con tim nhỏ bé của Cố Sơ đập rộn ràng. Anh thậm chí còn không hỏi nơi đó không gian thế nào, hay có an toàn không, chứng tỏ anh hoàn toàn tin tưởng cô. Suy nghĩ này hiện lên trong đầu, cô lập tức cảm thấy càng thêm hạnh phúc.

“Có một người bạn trai cùng chung chí hướng thật là tuyệt.” Cô đỏ mặt nói.

Bờ môi Lục Bắc Thần hơi rướn lên: “Em nghĩ được như vậy anh rất an lòng.” Ngay một lát, giọng điệu của anh hơi xoay chuyển: “Nhưng em đừng tưởng mấy lời đường mật ngọt ngào là có thể khiến anh quên chuyện em lại không nghe lời, uống say xỉn.”

Cố Sơ khẽ lè lưỡi. Toi rồi, cô biết ngay chuyện này không qua dễ dàng như vậy.

Cô suy nghĩ rồi bắt đầu màn ăn nói vô lý vô cơ sở trường... À không, phải là bật nhanh như lò xo mới đúng.

“Ai bảo anh không đoái hoài tới em? Em buồn bã đau lòng dĩ nhiên là phải đi uống rượu rồi. Còn nữa, em nhắc tới chuyện qua phòng thực nghiệm ngủ, anh xem thái độ của anh đi!”

Còn một câu cô không nói, bạn gái của anh...

Chuyện này cô không muốn động tới, sợ động vào sẽ lại đau lòng.

235. Chương 235: Vì Sao Anh Phải Ghen?

“Anh không đoái hoài tới em?” Sau khi nghe xong Lục Bắc Thần hơi nhướn mày rồi nhìn cô như cười như không: “Ừm, được.”

Ừm?

Anh có phản ứng gì vậy? Thế nào gọi là ‘ừm, được’?

Cố Sơ nhìn anh không hiểu.

Lục Bắc Thần bỏ miếng bít tết đã được cắt vuông vắn vào miệng một cách cực kỳ tao nhã rồi nói một câu: “Em nhớ kỹ, cho dù anh bỏ mặc em, em cũng không được phép tới tìm Kiều Vân Tiêu nữa.”

“Anh ghen à?” Cố Sơ cắn đĩa, đôi mắt to tròn sáng lấp lánh, hệt như có ánh đèn pha lê chiếu trên đỉnh đầu.

Lục Bắc Thần ngược mắt nhìn cô: “Lúc ăn cấm được cắn đĩa.”

“Em đâu còn là trẻ con nữa.” Cố Sơ lẩm bẩm.

“Anh chỉ lo em điên điên khùng khùng lên rồi lại phải thấy cảnh máu me.” Anh điềm nhiên nói.

Cố Sơ mím môi, nghiêng đầu nhìn anh: “Này, anh vẫn chưa nói rõ cuộc anh có ghen hay không.”

“Không ghen.” Anh đáp rất dứt khoát: “Không để em đi kiếm cậu ta chỉ vì anh không hy vọng em bị cậu ta liên lụy, ví dụ như chuyện bức ảnh.”

Cô ngẩn ra, lát sau mới hỏi: “Vì sao anh không ghen chứ?”

“Thế vì sao anh phải ghen?” Anh hỏi ngược lại.

Cố Sơ há hốc miệng. Câu hỏi này của anh khiến cô hơi tổn thương đấy. Nói như vậy là anh vốn không quan tâm cô và Kiều Vân Tiêu ra sao phải không? Cô cúi đầu xuống ăn bít tết, không để ý tới anh nữa, trong lòng dâng lên chút chua xót. Lục Bắc Thần ngồi đối diện, nhìn thấy hết biểu cảm của cô, cố nhịn cười rồi hắng giọng nói: “Nếu không gặp phải anh, Kiều Vân Tiêu cũng được coi là ‘xích thố trong loài ngựa, long phụng trong loài người’. Chỉ đáng tiếc, xét về diện mạo, cậu ta không đẹp trai bằng anh, xét về trí tuệ,

cậu ta không đầu lại được anh. Nói trắng ra, Kiều Vân Tiêu chỉ là một kẻ bại trận, anh có cần phải ghen không?”

Bình thường lúc ăn cơm anh luôn rất yên lặng, đây cũng được coi như lần nói chuyện nhiều nhất khi ăn cơm của anh. Cố Sơ mặc dù hy vọng lúc ăn anh nói nhiều thêm một chút nhưng câu nói này lọt vào tai cô lại có chút biến chất. Cô ngược lên, trừng mắt lườm anh: “Anh cũng tự mãn quá đấy.”

“Anh thích em gọi đó là tự tin hơn.”

Cố Sơ bĩu môi.

“Em đã là của anh rồi.” Lục Bắc Thần nhìn cô, đáy mắt mỉm cười.

Gò má Cố Sơ nóng bừng, nhịp tim hơi nhanh lên một chút. Anh là bạn trai của cô, cô là bạn gái của anh, sự thừa nhận này thật tuyệt.

“Sơ Sơ.” Anh gọi tên cô.

Cô thích nghe anh gọi cô như vậy, âm điệu trầm mà nhẹ nhàng, hơi thở vòng quanh nơi kẽ răng rồi khe khẽ bật ra khỏi bờ môi mỏng mà gợi cảm của anh, khi tràn vào tai lại trở thành một bản nhạc đẹp nhất. Cô ngẩng lên nhìn thẳng vào mắt anh, nét mặt anh ôn hòa, nhưng ánh mắt lại có phần nghiêm nghị.

“Em là bạn gái của anh.” Anh nói rất trịnh trọng: “Mặc dù có rất nhiều lời ngọt ngào không phải sở trường của anh nhưng em là người con gái anh thừa nhận. Cho dù có thế nào, anh cũng sẽ không rời xa em. Mong là em có thể hiểu được, anh có thể cho em tự do và không gian mà em muốn, nhưng có những nguyên tắc nhất thiết phải giữ vững. Hãy tin anh, xuất phát điểm của anh chỉ vì muốn tốt cho em. Thế nên em có đùa giỡn, điên cuồng đến mức nào cũng được, tuyệt đối không được rời xa anh, hiểu không?”

Đây là lần nói chuyện nghiêm túc nhất của anh đối với cô kể từ khi anh xác định quan hệ đến nay. Cố Sơ ngẩn ra giây lát rồi lập tức một niềm ngọt ngào dâng lên từ tận đáy lòng. Cảm giác ngọt ngào này từ từ lan rộng, từ đó trở thành cả một biển ngập đầy mật ngọt.

Anh giống một người yêu mang tính tổng hợp hơn.

Có lúc là người yêu, nhiệt tình quyến rũ, có lúc là anh trai, nuông chiều cưng nựng, có lúc lại như một người bố, nghiêm khắc cẩn trọng.

Trước đây, cô luôn cảm thấy anh yêu công việc hơn yêu cô, nhưng nghe những lời Ngư Khương nói rồi cả những lời hôm nay anh nói, cô càng hiểu rõ một điều: Đối với tình yêu, cô có hoang mang, lo lắng thêm nữa cũng chẳng ích gì. Anh có nhịp điệu và chừng mực của mình. Anh là một người đàn ông vừa tự tin và mạnh mẽ như vậy, thế nên khi đối mặt với tình yêu, anh cũng tuyệt đối là người nắm thế chủ động. Đặc điểm của loại người này chính là không dễ thay lòng, và vì vậy khi còn chưa thay lòng, họ sẽ dốc hết sức, âm thầm hy sinh cho tình yêu, làm bao giờ cũng nhiều hơn nói, định sẵn đã yêu là không giải thích. Nhưng một khi thay lòng thì đó cũng nhất định là loại người nhẫn tâm.

Cô rất sợ phải đối mặt với một Lục Bắc Thần tàn nhẫn. Đây chính là nút thắt trong lòng cô, cũng là vấn đề cô ngày đêm lo lắng. Chính vì khi trước cô từng phản bội tình yêu, thế nên tới bây giờ, càng hạnh phúc, bình an cô lại càng căng thẳng.

Nhưng hôm nay lời nói này của Lục Bắc Thần chẳng phải đã cho cô một liều thuốc an thần ư?

Cô bắt đầu từ từ cảm thấy rằng, cảm giác trân trọng đối với tình yêu của anh có lẽ cô mãi mãi không bắt kịp.

Ăn cơm xong vẫn còn khá sớm.

Đường chân trời bị hoàng hôn nhuộm một mảng đỏ rực, nhuốm dần từ xa tới gần. Sau những ngày đầu thu, ngày bắt đầu trở nên ngắn hơn, con người ta cũng bắt đầu lười biếng hơn. Ban ngày không còn nóng hầm hập, khi mặt trời tắt, nhiệt độ cũng se lạnh. Thật ra đa phần mọi người cảm thấy chập tối tâm khoảng trên dưới 20 độ là cực kỳ dễ chịu, nhưng đối với Cố Sơ mà nói, cô vẫn thích mức nhiệt về đêm ở Quỳnh Châu hơn, luôn ấm áp hơn Thượng Hải một chút xíu.

Trước đây cô không cảm nhận được, giờ thì càng ngày càng rõ nét, có lẽ vì tại Thượng Hải cô đã đánh mất gốc rễ.

Ra khỏi nhà hàng, ánh hoàng hôn đã mỏng manh hơn một chút, hắt xuống những ô cửa kính thủy tinh đứng sững, rục rờ đến mê mẩn.

Cố Sơ bỗng nhiên rất muốn tản bộ, không muốn ngồi xe về thẳng nhà khi còn sớm như vậy. Từ sau khi trở lại Thượng Hải, cô rất hiếm khi đi dạo phố, nói thật là không có thời gian để ra ngoài dạo phố. Bây giờ đang đúng giờ tan tầm, cả một khu phố yên tĩnh bỗng ồn ào hơn. Nhà hàng lại gần bên đường Nam Kinh Tây, người qua người lại càng thêm náo nhiệt.

Không còn cái oi bức của ban ngày, càng về đêm lại càng xa hoa.

Là cái xa hoa mà những người dân thành phố dùng tiền bạc tích tụ mà có.

Lục Bắc Thần thấy cô có vẻ ham muốn sự náo nhiệt của thành phố, nên cũng chiều theo ý muốn của cô.

Cứ như vậy, một tay anh vắt áo vest, một tay nắm lấy tay cô, thong dong đi bộ trên những ngã đường Thượng Hải phồn hoa tấp nập. Phía sau lưng họ, cách đó không xa là chiếc xe do vệ sỹ lái, từ từ tiến về phía trước, lặng lẽ bảo vệ. Xa hơn nữa là cả một ráng mây đỏ, rọi sáng vàng trăn trăn của người đàn ông, làm mềm đi nét ngưng ngừng trong nụ cười mỉm của người con gái.

Hai người với diện mạo nổi bật, nam thì cao ráo, nữ thì nhỏ nhắn, hoàn toàn trở thành đối tượng khiến khách đi đường lần lượt ngoái đầu lại.

Cố Sơ dạo qua một số cửa hàng nhỏ, không có gì quan trọng, cho dù không mua gì cả, chỉ vào ngó nghiêng cũng đủ khiến tâm trạng của cô vui vẻ. Đây là lần thoải mái nhất của cô từ sau khi trở lại Thượng Hải, có lẽ vì có anh ở bên.

“Em thích thứ gì rồi?” Anh hỏi.

Cố Sơ cười hì hì, chủ động khoác tay anh: “Cũng chẳng có gì.”

“Thích gì thì cứ nói với anh.” Anh khẽ nói một câu.

“Em biết rồi.” Dường như cô tìm lại được cảm giác khi ở Hạ Môn, chẳng liên quan tới tiền bạc, chủ ý là anh có thể yên lặng đi cạnh.

Cố Sơ thừa nhận bản thân có chút kiêu ngạo, nhất là khi thấy ánh mắt của các cô gái khác nhìn Lục Bắc Thần, sưng sốt và mê muội rồi khi quay sang nhìn cô đứng bên cạnh anh, họ lại bày ra vẻ ngưỡng mộ, thậm chí còn có đồ kị. Phải, cố nhận ra ý đồ kị từ những đôi mắt đó, điều này khiến cô vô thức có cảm giác tự hào.

Có một người bạn trai rất điển trai là một chuyện đáng để hãnh diện, chỉ ít thì Cố Sơ nghĩ như vậy.

Khi tới đường Nam Kinh Tây, Cố Sơ dừng bước.

Cô nhìn tòa nhà gần ngay trước mắt, gần như có thể vươn tới những tầng mây, cùng nhau tỏa sáng dù cho Thượng Hải phồn hoa cũng đã lên đèn.

Cô yên lặng ngắm nó, gương mặt lướt qua đôi chút cô đơn khó nói thành lời.

“Sao vậy?” Lục Bắc Thần hỏi, rồi nhìn theo ánh mắt cô. Đối diện chính là quảng trường Hằng Long.

Lát sau Cố Sơ mới nói: “Khi trước, em thường xuyên tới đây mua quần áo.” Chỉ một câu nói như vậy thôi, còn lại ngàn vạn lời đã chìm ngấm trong dòng sông hồi ức dài đằng đẵng. Cô không nên nhớ lại, vui cũng vậy mà buồn thương cũng thế, đã qua rồi thì cho qua đi.

Nhưng thành phố Thượng Hải chất chồng quá nhiều kỷ niệm, cho dù chỉ vô tình đi xuyên qua một ngõ hẻm cũng có thể là nơi đã từng in dấu bóng hình cô.

Lục Bắc Thần trầm ngâm giây lát rồi vòng tay qua vai cô: “Đi nào.”

“Sao lại đi?” Cố Sơ giật thót, bị anh ôm thẳng tiến.

“Vào trung tâm thương mại mua quần áo với em.”

Cố Sơ quay đầu nhìn chiếc xe vệ sỹ kia, thấy nó đang bị tắc nghẽn giữa đường cái, muốn quay đầu cũng khó, vội vàng nói: “Nhưng còn xe...”

“Họ sẽ nghĩ cách.” Lục Bắc Thần kéo cô cùng đi vào Hàng Long.

Khoảng thời gian này, người trong trung tâm thương mại cũng không quá đông, vì còn chưa tới lúc màn đêm buông xuống. Vào bên trong, Cố Sơ ngẩn ngơ trong khoảnh khắc. Có rất nhiều gian hàng đã không còn như cô vẫn quen thuộc, có vị trí đã thay đổi, có những cửa hàng đã mở rộng mặt tiền, cũng có những cửa hàng đã thay đổi phong cách trang trí, có cửa hàng đã đổi người đại diện...

Bỗng chốc, cô cảm thấy Hàng Long có phần xa lạ.

“Thích gì thì cứ nói với anh.” Anh vẫn chỉ nói câu ấy, dịu dàng và đầy quan tâm.

Khóe môi Cố Sơ hơi cong lên, cô biết lần này anh chiều cô. Về mặt tiền bạc, dường như anh luôn rất rộng rãi. Nhưng cô không thể nói với anh rằng những kỷ niệm của cô dành cho nơi này đã nhòa đi rất nhiều, đã không còn là Hàng Long mà ngày trước cô chỉ muốn gói cả trung tâm thương mại về nữa.

Nơi này trở nên lạ lẫm và xa xỉ, ngập đầy cảm giác hiện đại, lại thiếu đi chút gì hoài niệm.

Sản phẩm mới mùa thu đông đã được treo lên tủ trưng bày từ lâu, đủ các thương hiệu với vô vàn các kiểu dáng thiết kế. Cố Sơ đi qua từng cửa hàng một, bước chân chậm rãi, từ tốn. Những sản phẩm mới của những thương hiệu này đối với cô mà nói đều không xa lạ, mặc dù cô không còn khả năng tiêu xài nữa nhưng cũng không có nghĩa cô đã rời xa khỏi giới thời thượng. Với một người gần như lớn lên giữa các thương hiệu nổi tiếng nữa như cô, cho dù khuyhng gia bại sản, cũng không có nghĩa cô sẽ tiếp nhận những thứ xoàng xĩnh.

Xoàng xĩnh không liên quan gì đến việc có mặc được đồ thời thượng hay không, nó chỉ liên quan tới thẩm mỹ.

Đây là điều mẹ đã dạy cô từ nhỏ. Mẹ nói với cô rằng, một người con gái cho dù có nghèo thì tinh thần cũng phải dồi dào, nó giống như thẩm mỹ của mình với cuộc sống, đây là cách tốt nhất để phân biệt con người và loài vật. Mất đi thẩm mỹ, mất đi đời sống tinh thần, vậy thì người phụ nữ mới thực sự trở thành một kẻ ‘nghèo hèn’ đúng nghĩa.

Cô đã từng phản bác mẹ, cho rằng thẩm mỹ chỉ liên quan tới tiền bạc. Lúc đó mẹ chẳng nói gì cả, dẫn cô ra giữa khu rừng trong biệt thự nhặt một mẩu gỗ khô. Sau khi về nhà, mẹ chọc một lỗ nhỏ trên mẩu gỗ khô, một cái lỗ nhỏ nhưng rất sâu. Lúc ấy đang vào mùa xuân, là mùa hoa cỏ đứng dịp khoe hương khoe sắc. Mẹ lại ngắt bừa một bông hoa đón xuân, nhẹ nhàng cắm vào cái lỗ ấy rồi bày trên bàn ăn. Sau đó mẹ hỏi cô cảm thấy thế nào?

Cô cảm thấy rất đẹp.

Thế là mẹ liền nói: Nếu con có lòng thưởng thức cái đẹp, cho dù không có tiền, vạn vật trong trời đất cũng cung cấp cho con nguồn tài nguyên. Giống như bông hoa này, có thể cùng gỗ khô kết hợp, làm thành bình hoa, khi nở lại điểm xuyết cho bàn ăn, khi trở thành cành cây khô lại có thêm cảm giác thanh tịnh. Nếu con không thích nữa, có thể tùy ý cắt tỉa lá xanh cắm lên, nó cũng vẫn có thể tràn trề sắc xuân. Thế nên, thẩm mỹ chỉ liên quan tới lòng con.

Có những thứ tự nhiên đã có thì dù có thế nào cũng không thể vứt bỏ. Cô kế thừa được cái nhìn này từ mẹ, đến nỗi mà sau này có vất vả hơn nữa cô cũng chưa từng phụ lòng cuộc sống.

Đối với những thứ hàng hiệu, cô đương nhiên yêu thích, đây là thuộc tính của phái nữ. Mỗi năm, mỗi một sản phẩm mới của các thương hiệu, cô đều xem, hấp thu được rất nhiều tài nguyên cho thẩm mỹ của mình, ví dụ như tạo dáng những sản phẩm này há chẳng phải chính là thẩm mỹ của những nhà thiết kế ư?

“Thích gì vào trong thử đi.” Cô đứng trước tủ trưng bày quá lâu rồi khiến Lục Bắc Thần hiểu nhầm rằng cô nhìn bộ quần áo trên người ma-nơ-canh đến thất thần, bèn nói một câu.

Lúc ấy Cố Sơ mới tỉnh lại: “Không, em không...”

“Chiếc áo măng tô rất hợp với em.” Anh khẽ ngắt lời cô.

Cố Sơ ngược mắt nhìn lên.

Là một chiếc măng tô trong bộ sản phẩm mới mùa đông, lấy màu cam đậm làm tông màu chính, đan xen những sắc màu ấm giữa cam và vàng, không quá chói mắt nhưng vì có thêm một phần chín chắn so với tông màu cam nên khiến trước mắt rực sáng. Đây là màu mới năm nay, khiến người ta nhớ lại cảnh chiều tà rợp trời mỗi khi mặt trời lặn, nên thích hợp nhất khi mặc vào cuối thu đầu đông. Áo măng tô còn được điểm xuyết bằng màu xám nhạt, hai loại màu một chính một phụ khi đan cài vào nhau là một sự tương xứng ở đẳng cấp cao nhất.

Cô từng nhìn thấy chiếc măng tô này, từng được quảng bá trên tạp chí thời trang do Lăng Song phụ trách, là chiếc măng tô được coi là xa xỉ nhất tuần lễ thời trang Pari. Nghe nói chất liệu sử dụng cũng là lông sơn dương cao cấp nhất thế giới, hơn nữa còn được lấy phần lông mềm mại nhất, hoàn toàn được thiết kế thủ công, là bản số lượng có hạn được chú ý nhất trong bộ sưu tập mùa thu của sản phẩm này.

Quần áo trước giờ luôn như vậy, tiền nào của nấy, chiếc măng tô này quả thực vừa đẹp lại nội hàm.

Chất liệu tuyệt phẩm thì giá cả ắt cũng phải cực kỳ xa xỉ.

Cố Sơ sống chết không đi vào.

Lục Bắc Thần không còn cách nào khác, thẳng thừng nắm tay cô, kéo vào.

Vào trong cửa hàng không lâu, hai người vệ sỹ cũng tới kịp, nhưng họ không đi vào quầy rầy mà chỉ đứng gần phía trước cửa hàng, âm thầm bảo vệ an toàn cho Lục Bắc Thần và Cố Sơ.

Nhìn thấy quần áo mới tinh thần sẽ phấn chấn, đây là bệnh thường gặp ở con gái. Cửa hàng có không ít sản phẩm mới, cảm giác thiết kế mùa thu đông thường có thể tiêu biểu cho phong cách của thương hiệu đó. Lục Bắc Thần bảo nhân viên lấy chiếc măng tô đó, ngoài ra anh còn đích thân chọn mấy bộ hợp với váy của cô.

“Quá nhiều rồi.” Cố Sơ hạ thấp giọng nói với anh.

Sau lưng luôn có một cô nhân viên cung kính đi theo, cô cũng không tiện từ chối.

Lục Bắc Thần cười khê: “Không nhiều, xem còn thích bộ nào không.”

Cố Sơ cũng không muốn để cô nhân viên phía sau cảm thấy mình như nhìn thứ gì cũng thấy mới mẻ, bèn đứng thẳng lưng, lần lượt dạo một vòng trong cửa hàng. Cuối cùng cô lại chọn thêm mấy bộ, cô nhân viên cầm lần lượt theo thứ tự vào trong phòng thay đồ.

Lúc Cố Sơ thử quần áo, Lục Bắc Thần ngồi xuống sofa đợi.

Cửa hàng này rất thông minh, không để quá nhiều tạp chí thời trang của phụ nữ lên giá báo mà ngược lại là các tạp chí tài chính, kinh doanh hoặc những lĩnh vực và đàn ông hứng thú. Lục Bắc Thần cầm một cuốn tạp chí tài chính bên cạnh lên trước, lật xem mấy trang. Khi nhìn thấy một bài báo có liên quan tới Lục Môn, anh bèn gấp lại. Anh tiện tay chọn một cuốn tạp chí có liên quan tới khoa học vật lý, lần này thì xem rất tỉ mỉ.

Một nhân viên nữ đứng đợi bên ngoài phòng thay đồ, hai nhân viên khác xúm lại thì thầm với nhau bằng giọng cực nhỏ.

“Anh ấy đẹp trai thật.”

“Chị kia cũng xinh mà, đứng cạnh nhau quá chói lọi.”

“Đàn ông rộng rãi quả là mê người, nhìn người ta vào cửa hàng để mặc lựa chọn, chị kia cũng hạnh phúc quá đi.”

“Còn chưa biết cuối cùng mua được mấy bộ mà, đừng khen sớm như thế. Chỉ riêng chiếc măng tô kia giá đã không hề rẻ rồi, còn chọn một lúc cả đồng quần áo như thế. Theo tôi thấy, chưa biết chừng cuối cùng chỉ thử cho biết thế thôi, đâu phải chúng ta chưa từng gặp khách hàng kiểu này.”

“Thế mới bảo cô bình thường phải quan sát khách hàng nhiều vào mà.” Một trong số các nhân viên nữ hắt cằm về phía Lục Bắc Thần: “Tạm thời chưa tính tới chiếc áo sơ mi trên người anh ấy, vừa nhìn đã biết được đặt làm riêng, chỉ riêng chiếc thắt lưng kia thôi đã không tầm thường. Đàn ông ấy à, một là nhìn đồng hồ, hai là nhìn thắt lưng, chuẩn không cần chỉnh*.”

*Để thử cụm này... ai cảm thấy ngang hay không phù hợp ới để t sửa... hí hí ^^

“Thắt lưng thì làm sao? Cùng lắm cũng chỉ là hàng hiệu thôi mà.”

“Là thắt lưng của Stefanorici, làm bằng kỹ thuật thủ công xuất sắc nhất của phường thủ công Firenze. Nghe nói thắt lưng của họ đều được làm bằng nguyên liệu da cá sấu nhỏ ở sông Mississippi, riêng việc mài bóng da nguyên gốc thôi cũng đã mất mấy tháng rồi, lại cộng thêm da bò cao cấp từ vùng núi nước Pháp nữa. Đeo cả chiếc thắt lưng chính là tượng trưng cho thân phận.” Một nhân viên khác thở dài: “Người đàn ông mua được loại thắt lưng này không thể coi thường được đâu, rất nhiều người có tiền chưa chắc đã có thẩm mỹ như vậy.”

“Cô nói như vậy tôi bỗng dưng lại cảm thấy anh ta trông hơi quen đấy.”

“Chắc chắn là một nhân vật tầm cỡ. Cô nhìn thấy hai người ngoài kia chưa? Đảm bảo là vệ sỹ.”

“Haiz, sao tôi không gặp được mấy người đàn ông vừa đẹp trai lại vừa có thân phận tôn quý chứ?”

Lúc đi từ trong phòng thay đồ ra, Cố Sơ vừa hay nghe được câu nói cuối cùng của cô nhân viên. Cô nghe thấy, ngoài mặt tuy vẫn bình thản nhưng trong lòng thì vui như nở hoa. Cô ngược mắt nhìn về phía khu ngồi nghỉ trong cửa hàng. Lục Bắc Thần đang ngồi dựa vào sofa, một tay gác lên tay vịn, một tay lật xem tạp chí.

Anh ngồi đó rất yên ắng, trên người là áo sơ mi trắng và chiếc quần Âu màu xám, giản dị mà sạch sẽ. Ánh sáng trong cửa hàng sắc nét rơi chiếu từ những ngọn đèn thủy tinh, hắt lên bề vai dài rộng của anh, lại có lác đác những vụn sáng nhảy vọt vào trong khóe mắt chân mày của anh, càng tôn lên cái tuấn tú, cao quý.

Có nhân viên nữ bước lên cung kính trao áo khoác cho anh, ánh mắt sáng ngời, Cố Sơ nhìn thấy rõ.

Thấy cảnh này, trái tim cô bỗng đập loạn nhịp. Cứ ngấm anh như vậy bỗng càng lúc càng cảm thấy người đàn ông này xuất sắc là thế, anh thu hút quá nhiều ánh mắt nhưng vẫn ngơ, yên lặng ngồi đó chỉ để... chờ đợi cô.

Anh ngẩng lên, sau khi nhìn thấy cô đi ra liền mỉm cười, đặt cuốn tạp chí trong tay qua một bên.

Như vậy lại càng khiến cô cảm thấy hãnh diện muôn phần.

“Có đẹp không?” Cố Sơ nhẹ nhàng xoay một vòng trước mặt anh.

Lục Bắc Thần nói: “Rất đẹp.”

Con gái thích làm đẹp cho người yêu ngấm, nghe được câu này, Cố Sơ dĩ nhiên rất vui.

“Còn mấy bộ khác, em thử xong anh ngấm giúp em nhé.” Cô vui vẻ nói.

“Được.”

Cô lập tức hớn ha hớn hở bỏ nhào vào phòng thay đồ.

Cứ như vậy, sự hưng phấn của Cố Sơ được khơi gợi lên, cô thử từng bộ, từng bộ một. Con gái thử quần áo vốn mất nhiều thời gian nhưng anh vẫn kiên nhẫn chờ đợi, không sốt ruột, không gấp gáp, khiến các cô nhân viên nhìn đầy ngưỡng mộ.

“Anh không thể bộ nào cũng nói là đẹp được.” Khi Cố Sơ mặc một bộ mới, một lần nữa nhận được sự khẳng định của anh, bèn lườm anh rồi nói.

Lục Bắc Thần mỉm môi cười: “Em mặc đẹp thì dĩ nhiên anh phải nói là đẹp rồi.”

“Thế anh cảm thấy bộ nào không hợp với em?” Cố Sơ cố tình hỏi.

Lục Bắc Thần trầm ngâm giây lát rồi nói: “Đừng mặc quần áo màu lạnh.”

“Em không hợp với tông màu lạnh à?” Cố Sơ phản bác, đầu mày hơi nhú lại.

“Không phải không thích hợp mà anh thích thấy em mặc quần áo với tông màu ấm hơn.” Lục Bắc Thần đứng dậy, nhân lúc sửa lại cổ áo cho cô, ghé sát mặt xuống: “Màu quần áo màu lạnh sẽ khiến sắc mặt em trông càng thêm nhợt nhạt, người khác sẽ hiểu lầm.”

“Hiểu lầm gì ạ?”

Anh cười khế, gần như thì thầm bên tai: “Sẽ hiểu lầm ở trên giường anh thêm muốn đến mức nào.”

“Anh vốn dĩ là...” Cố Sơ nói được một nửa, mặt bỗng đỏ bừng rồi đẩy anh một cái: “Đáng ghét!”

Lục Bắc Thần bật cười, khóe môi rướn lên.

“Sở thích của anh không thể quyết định thay em.” Cố Sơ tuy nói như vậy nhưng vẫn đưa lại mấy bộ màu lạnh cho nhân viên.

Lục Bắc Thần đang định nói thì nghe thấy có người gọi: “Bắc Thần?”

Là giọng con gái, nhẹ nhàng mềm mại.

Cố Sơ sững người, quay đầu lại nhìn. Người bước vào cửa hàng hóa ra là Lâm Gia Duyệt đã lâu không gặp.

Tóc cô ta đã dài hơn một chút, rõ ràng trông càng nữ tính hơn, để lộ ra xương vành tai xinh xắn, chiếc khuyên tai tinh xảo khẽ lấp lánh. Cố Sơ nhận ra chiếc khuyên tai đó. Lâm Gia Duyệt nói là do Lục Bắc Thần tặng cô ta, cô ta thích nhất nên cứ đeo mãi.

Tới tận giờ phút này.

Sắc mặt Lục Bắc Thần không có quá nhiều thay đổi, không kinh ngạc cũng không giống như đã biết trước, chỉ nghe anh lạnh nhạt nói một câu: “Trùng hợp thật.”

“Phải, trùng hợp thật.” Lâm Gia Duyệt tiến tới, ánh mắt dừng lại trên người Cố Sơ, nụ cười dịu dàng: “Tôi vừa từ nước ngoài về, định đi dạo phố cho thoải mái, không ngờ lại gặp hai người.”

Chỉ có điều vừa nhìn thoáng qua, Lâm Gia Duyệt bỗng ngẩn ngơ, cảm thấy sắp không nhận ra người con gái trước mặt chính là Cố Sơ nữa.

Cô ta thừa nhận Cố Sơ xinh đẹp, có điều trước đây sắc mặt cô ấy quá nhợt nhạt, khiến người ta ấn tượng sâu sắc nhất là nét buồn thương trong đôi mắt, cả vẻ rụt rè và nhẫn nhịn. Lúc đó trong mắt cô ta, Cố Sơ chỉ như một con chim non bị gãy cánh, dù có đẹp hơn nữa cũng đã là phế nhân. Đàn ông lại gần cô ấy có lẽ đều chỉ vì trông cô ấy tội nghiệp, đáng thương, nhưng lòng thương hại không đồng nghĩa với tình yêu. Cô ta hiểu Lục Bắc Thần dù có lạnh lùng nhường nào cũng vẫn là đàn ông, chỉ cần là đàn ông chắc đều không thể chống cự lại được vẻ mảnh mai của cô ấy.

Nhưng giờ đây, Cố Sơ như biến thành một người khác, có một vẻ đẹp như được thay da đổi thịt. Gương mặt cô ấy trắng trẻo chứ không còn vẻ yếu đuối, nhợt nhạt, trong sắc trắng ấy lại ánh lên nét hồng hào, trong vắt như quả đào mật. Ánh mắt cô ấy sáng trong lấp lánh, ánh lên thần thái dồn ép người ta một cách kỳ lạ. Khi bờ môi anh đào đỏ hồng hơi mím lại có một vẻ gợi cảm khiến đàn ông muốn phạm tội, lại có chút gì nghịch ngợm khiến đàn ông chột muốn cưỡng hiếp.

Đây... vẫn là Cố Sơ mà cô ta quen biết ư?

Một người phụ nữ đang yêu sự thay đổi dễ nhận thấy nhất chính là ánh mắt và nước da, mà cả hai thứ này Cố Sơ đều có, cộng thêm việc có thể khiến Lục Bắc Thần đích thân đi mua sắm cùng. Xem ra tình cảm của bọn họ đã rất nồng nhiệt rồi.

Cô ấy vì Lục Bắc Thần mà càng ngày càng xinh đẹp, anh cũng vì cô ấy làm những việc thường ngày không thêm làm.

Mặc dù biết phải buông tay nhưng trong lòng Lâm Gia Duyệt vẫn tắc nghẹn đến hoang mang. Lục Bắc Thần chưa từng đối xử với cô ta như vậy, cho dù chỉ có một lần cũng là ảo vọng...

236. Chương 236: Có Đáng Hy Sinh Cả Mạng Sống Không?

Sự xuất hiện của Lâm Gia Duyệt ít nhiều khiến Cố Sơ cảm thấy bất ngờ. Lâu lắm không gặp, cô những tưởng Lâm Gia Duyệt sẽ không còn xuất hiện ở Thượng Hải nữa, vì lần cuối cùng gặp Lâm Gia Duyệt, hình như cô ta và Lục Bắc Thần đã có chút tranh cãi, đến nỗi mà bao lâu nay không thấy cô ta tới tìm Lục Bắc Thần.

Cố Sơ không thể đoán được vấn đề cụ thể mà hai người họ xích mích nhưng mơ hồ cảm nhận được nó có liên quan tới quỹ Bắc Thần. Nếu thật sự liên quan tới quỹ Bắc Thần, vậy thì chắc là Lâm Gia Duyệt sẽ có một vài cách. Có thể cô ta đã đề ra một số điều kiện với Lục Bắc Thần, nhưng bị anh từ chối, nên cô ta mới không vui.

Theo như cô được biết, khi ấy Lục Bắc Thần đã có phương pháp trái ngược, không sử dụng sức mạnh của các thương nhân, càng không bị tài sản của họ khống chế. Ngược lại, anh chọn cách hợp tác với một số Chính phủ châu Âu, từ đó khiến tính chất của quỹ tài chính Bắc Thần cũng có sự thay đổi, không còn hoạt động theo phương thức thương mại đơn thuần.

Có người nói, quyết định này của Lục Bắc Thần rất mạo hiểm, giống như kiểu kinh doanh tự sát, vì một khi thương nghiệp dính dáng tới chính trị, rất nhiều chuyện bản thân sẽ không thể tự làm chủ.

Cũng có người nói, thật ra Lục Bắc Thần sớm đã muốn tiến hành xây dựng lại vốn và cách thức kinh doanh của quỹ tài chính, lần rút vốn này của Lâm Gia Duyệt ngược lại đã giúp anh được như ý nguyện. So với việc chịu sự bó buộc của hội đồng quản trị, chi bằng hoàn toàn thoát khỏi họ.

Mọi người bàn tán xôn xao, đương nhiên, giới kinh doanh vẫn là nơi bàn luận sôi nổi nhất.

Đối với tình trạng của quỹ tài chính Bắc Thần, Lục Bắc Thần chưa bao giờ nhắc tới trước mặt Cố Sơ, mà Cố Sơ cũng sẽ không chủ động hỏi. Vì cô cảm nhận được quỹ tài chính đối với Lục Bắc Thần mà nói vốn không phải chuyện quan trọng hàng đầu. So với những chuyện rối rắm, phức tạp này, dường như anh càng nhiệt tình với việc tiếp xúc với xác chết hơn.

Sự xuất hiện của Lâm Gia Duyệt khiến đầu óc Cố Sơ chập mạch giây lát nhưng cô cũng khôi phục lại nụ cười mỉm rất nhanh và nói: “Tuần lễ thời trang vừa mới kết thúc, tốc độ bắt kịp của Thượng Hải chưa bao giờ thua kém nước ngoài, thậm chí có những kiểu dáng mà ở nước ngoài cũng không có. Đi dạo linh tinh không phải phong cách của cô, có lẽ cô đã ưng ý kiểu dáng nào chẳng?” Rồi cô nhìn sang Lục Bắc Thần: “Anh không phải rồi. Anh nên nói cho em biết Gia Duyệt đã quay trở về. Thảm mỹ của hai bọn em cũng không sai khác quá lớn, em đi dạo phố với cô ấy chắc chắn thú vị hơn đi cùng anh nhiều.”

Lâm Gia Duyệt nhìn Cố Sơ có phần kinh ngạc, trong lòng thầm hoảng hốt, cô gái này ăn nói sắc sảo như vậy từ khi nào? Rồi cô ta lại lẳng lặng quay qua nhìn Lục Bắc Thần. Anh nghe Cố Sơ, không nói câu nào, chỉ là có một nụ cười nhẹ nhàng thắm vào ánh mắt, khóe môi anh cong lên, dường như có chút yêu chiều.

Cô ta nhìn rất rõ ràng, anh đang nuông chiều Cố Sơ, để mặc cho Cố Sơ được xắm lẫn từng chút, từng chút vào những quyết định và thế giới riêng tư của anh. Cô ta chưa từng thấy Lục Bắc Thần đối xử như vậy với ai.

“Quần áo ở đây rất hợp với cô, có bộ nào đẹp không?” Lâm Gia Duyệt trò chuyện.

Cố Sơ cười nhẹ nhàng: “Thật ra cái nào trông cũng đẹp hết. Anh ấy chọn đấy, nhưng tôi còn chưa thử hết.” Dứt lời, cô tiện tay nhắc chiếc áo khoác số lượng có hạn kia lên: “Nhất là bộ này, Bắc Thần nói rất hợp với tôi, nhưng cô cũng biết là thảm mỹ của đàn ông khác với phụ nữ chúng ta rồi đấy. Cô tới đứng lúc lắm, giúp tôi xem xem có phải hợp với tôi thật không?”

Lâm Gia Duyệt nhìn chiếc măng tô trong tay cô, một vẻ sững sốt lướt nhanh qua ánh mắt, sau đó cô ta khẽ cười: “Tôi cảm thấy bất luận là màu sắc hay kiểu dáng của chiếc áo măng tô này đều hợp với cô.”

“Thật sao?” Cố Sơ làm như rất vui.

Lâm Gia Duyệt gật đầu.

“Này, chứng tỏ mắt nhìn của anh cũng khá đấy chứ.” Cố Sơ nghiêng đầu nhìn Lục Bắc Thần, cười tươi như hoa.

Lục Bắc Thần không biết nói sao: “Cũng chỉ có em mới dám không tin anh.”

“Giờ tin rồi.” Cố Sơ hớn hỏ nói, rồi lại quay sang Lâm Gia Duyệt: “Cô đã ưng ý bộ nào chưa?”

Lâm Gia Duyệt cười, khẽ lắc đầu.

Bộ mà cô ta thích đã nằm trên tay Cố Sơ rồi. Sau tuần lễ thời trang tuyệt đẹp, cô ta đường xá xa xôi từ Paris qua Milan rồi lại trở về Thượng Hải, mục đích chỉ muốn mua được chiếc áo măng tô đó đầu tiên. Bản có giới hạn, ai mà chẳng muốn. Nếu đã là có giới hạn thì chắc chắn sẽ hiếm hoi, ít ỏi, nhưng chỉ cần cô ta tìm thì nhất định sẽ có thể tìm được. Chỉ có điều, khi người khác cầm được bản giới hạn mà bạn một lòng muốn có một cách dễ dàng, cho có mặc vào, cảm giác cũng đã thay đổi.

Ví dụ như, chiếc măng tô kiểu dáng mới nhất này.

Hay ví dụ như, người đàn ông trước mắt.

Lâm Gia Duyệt tuyệt đối tin rằng Cố Sơ cố tình, đây là trực giác của phụ nữ.

Cô ta hơi ngừng lại một lát rồi nhìn thẳng sang Lục Bắc Thần và nói: “Trên chuyến bay trở về Thượng Hải, em đã gặp bác sỹ Smith, thì ra ông ấy đã tới Thượng Hải.”

Cố Sơ đứng bên cạnh nghe rất rõ ràng. Bác sỹ Smith? Là ai vậy?

Lục Bắc Thần quay đầu nhìn cô, nhẹ nhàng nói: “Em cũng đi thử mấy bộ khác đi.”

“Ừm, được.” Cố Sơ cười khẽ, quay đầu đi về phía phòng thay đồ.

Sau khi đợi Cố Sơ đi hẳn, nụ cười trên khóe môi Lục Bắc Thần dần dần tắt ngấm. Anh quay về phía Lâm Gia Duyệt, ánh mắt lạnh nhạt: “Ra ngoài nói.”

Cố Sơ vào phòng thay đồ, trước khi rẽ cô quay đầu lại nhìn, thấy Lục Bắc Thần và Lâm Gia Duyệt đã đứng ngoài cửa hàng, trong lòng dấy lên một sự hoài nghi. Ban nãy rõ ràng Lục Bắc Thần có ý né tránh cô, vì sao nghe tên của người đó, anh lại né tránh cô? Rốt cuộc đó là ai?

Ngoài cửa, Lâm Gia Duyệt nhìn anh, hỏi: “Vì sao lại như vậy?”

Lục Bắc Thần thản nhiên hỏi: “Cái gì mà vì sao?”

“Em đã hỏi bác sỹ Smith rồi!” Lâm Gia Duyệt bỗng siết chặt tay lại: “Lục Bắc Thần, anh đừng hòng giấu được em.”

Ánh mắt Lục Bắc Thần dừng lại trên người cô ta lạnh đi rất nhiều.

“Phải, tại em nhiều chuyện, truy hỏi bác sỹ Smith. Ông ấy tưởng chúng ta còn hẹn hò, thế nên đã nói sự tình cho em biết.” Ánh mắt Lâm Gia Duyệt mập mờ.

Thanh âm của Lục Bắc Thần rất nhạt: “Với tính cách của em, khả năng ép hỏi là rất cao.”

“Cho dù em ép bác sỹ Smith phải nói thì đã sao?” Lâm Gia Duyệt biết không qua được mắt anh. Cô ta thẳng thừng nói: “Anh nên biết, chỉ cần là chuyện của anh em sẽ không tiếc công sức.”

“Chuyện của anh, em không cần xen vào.” Lục Bắc Thần lạnh nhạt đáp.

Lâm Gia Duyệt mím môi gắt gao, lát sau lên tiếng: “Em hiểu suy nghĩ trong lòng anh, bây giờ anh càng hy vọng có thể giữ khoảng cách với em, vì cô ta chứ gì.”

“Gia Duyệt, không có cách nào yêu em, đây mới là sự thật.”

Trái tim Lâm Gia Duyệt nhói đau. Tuy rằng biết sự thật này nhưng nghe chính anh nói ra, nó sẽ trở thành một nỗi đau cửa nát tim gan. Sự sâu nặng của anh dành cho người khác chính là sự tuyệt tình của anh dành cho cô ta. Cô ta biết, người đàn ông này một khi tuyệt tình sẽ khiến người ta chỉ muốn chết.

“Chuyện của quỹ tài chính, anh tưởng không có em ở giữa giúp đỡ, anh sẽ thuận lợi vậy ư?” Cô ta nghiêng rằng.

Lục Bắc Thần: “Anh biết em có rất nhiều cách.”

“Hình như anh không hề ngạc nhiên?” Cô ta nhìn về phía anh.

“Chuyện này em vẫn luôn cho rằng vì em mà ra, thế nên em nhất định sẽ xen vào.” Lục Bắc Thần rất hiểu tính tình của cô ta: “Nhưng đủ rồi đấy. Gia Duyệt, em càng giúp anh, tới cuối cùng sẽ chỉ đối đầu với bố em mà thôi.”

Lâm Gia Duyệt nhìn anh một lúc lâu rồi nói: “Có phải anh thật sự định lợi dụng việc bố em rút vốn để đá những cổ đông kỳ cựu đi không?”

“Chuyện quỹ tài chính, tốt nhất em biết ít là hơn.” Anh không trả lời thẳng vào câu hỏi của cô ta, chỉ khuyên một câu như vậy.

Cõi lòng Lâm Gia Duyệt từ từ trầm xuống, bỗng nhiên cô ta cảm thấy có lẽ mình giúp lại thêm phiền, chưa biết chừng anh thật sự đã có dự tính, giống như bên ngoài vẫn đồn đại vậy. Nhưng nếu thật sự là như vậy, thì người đàn ông này... cô ta vô thức cảm thấy lạnh sống lưng.

Những thâm sâu hiểm độc của anh có lẽ không thua kém gì bố cô ta.

“Được, chuyện quỹ tài chính em có thể không quan tâm, nhưng phía bác sỹ Smith...”

“Chuyện này, anh không hy vọng Cố Sơ biết.” Anh ngắt lời cô ta.

Ý rằng, anh không hy vọng cô ta nói cho Cố Sơ biết. Lâm Gia Duyệt đương nhiên hiểu ý của anh, nhưng vẫn kinh ngạc, ngược mắt nhìn anh: “Nếu cô ấy giờ đã yêu anh rồi thì nên biết.”

“Cô ấy không cần biết.”

Lâm Gia Duyệt nhìn anh vẻ khó tin: “Anh cứ yêu cô ấy như vậy sao?”

Lục Bắc Thần quay về phía cửa hàng, không trả lời mà lạnh nhạt nói một câu: “Còn nữa, sau này đừng có xuất hiện trước mặt cô ấy nữa.”

Lâm Gia Duyệt sững người: “Anh sợ em làm hại cô ấy?”

“Không.” Anh lại quay về phía cô ta: “Anh chỉ cảm thấy một khi giao tranh, em sẽ chẳng hời được chút nào đâu. Giống như hôm nay vậy, em đã mất đi chiếc mạng tô đó.”

Sắc mặt Lâm Gia Duyệt ánh lên đôi chút ngượng ngập.

Anh không nói thêm gì nữa, cảm thấy cô cũng sắp xong rồi bèn quay người đi vào cửa hàng. Lâm Gia Duyệt đứng chờ ra tại chỗ, trái tim nhói đau. Anh nhìn thấu tất cả mọi việc như vậy, anh có thể lót đường cho người ta như vậy, nhưng có ai biết những gì anh phải gánh vác trên vai nặng bao nhiêu, nhiều bao nhiêu hay không?

Anh một lòng vì cô ấy, cô ấy... có biết hay không?

Lục Bắc Thần ơi Lục Bắc Thần, cô ấy thật sự đáng để anh đánh đổi cả tính mạng ư?

Khi Cố Sơ đi ra khỏi phòng thay đồ thì thấy Lục Bắc Thần đã quay lại. Anh vẫn ngồi trên sofa xem tạp chí. Rồi cô đưa mắt nhìn xung quanh, không thấy Lâm Gia Duyệt đâu nữa, tất cả vẫn như lúc trước, giống như Lâm Gia Duyệt chưa từng tới đây vậy.

“Cô ấy đâu rồi?” Cô bước lên hỏi.

Lục Bắc Thần đặt cuốn tạp chí xuống: “Đi rồi.”

Nhìn bộ quần áo trên người cô, anh mỉm cười: “Bộ này cũng đẹp.”

Cố Sơ một mực nghĩ tới tên vị bác sỹ mà Lâm Gia Duyệt nhắc đến, không hiểu sao cô cứ thấy hoang mang trong lòng.

“Nghĩ gì vậy?” Lục Bắc Thần đứng dậy, thấy thần sắc cô mơ màng lại càng thêm buồn cười.

Cố Sơ tỉnh lại, nhìn thẳng vào mắt anh: “À, em hơi mệt thôi, không muốn thử quần áo nữa.”

Lục Bắc Thần nhướn mày.

“Em mệt thật mà. Anh xem, thử cả một đồng rồi.” Cố Sơ ghé sát lại gần anh, hạ thấp giọng: “Em lại không mua nhiều như vậy, thử đi thử lại nhân viên người ta khó chịu.”

“Không thử nữa à?” Anh cười hỏi.

Cố Sơ gật đầu.

Lục Bắc Thần giơ tay lên xoa đầu cô rồi lập tức gọi người nhân viên tới, nói một câu: “Gói tất cả những bộ đã thử lại.”

Mắt cô nhân viên sáng rực lên: “Dạ vâng, dạ vâng, mời anh qua bên này thanh toán ạ.”

Cố Sơ sững sốt, lập tức kéo Lục Bắc Thần lại, ra sức lắc đầu: “Không cần đâu, không cần đâu.” Điên rồi sao, lấy hết tất cả?

“Ồ yên đây.” Lục Bắc Thần cười khê rồi rút tay ra, quay người đi thanh toán...

237. Chương 237: Để Em Xem Anh Có Ghen Hay Không

Cốp xe phía sau được nhét đầy ự.

Cố Sơ nhìn đi nhìn lại, sau khi ngồi vững bèn hỏi Lục Bắc Thần: “Có phải em quá đáng lắm không?”

Riêng một chiếc măng tô đã tốn 25 vạn, còn chưa tính đến quần áo trong các túi khác.

Chiếc xe từ từ đi về phía trước, ngoài cửa xe, đèn đường đã nhuộm kín trời đêm. Bên ngoài càng lúc càng náo nhiệt, xe cộ cũng đông đúc hơn. Lục Bắc Thần đang lật xem một bản báo cáo khám nghiệm tử thi nhưng cũng đồng tai nghe Cố Sơ nói, bèn hỏi: “Sao lại quá đáng?”

Cô nhẹ nhàng dựa vào người anh: “Một mình em làm sao mặc được lắm quần áo thế này?”

Lục Bắc Thần cong môi: “Con gái nhiều quần áo một chút có sao.”

“Quá đắt.” Cô lẩm bẩm.

Lục Bắc Thần ngược mắt lên liếc nhìn cô rồi mỉm cười: “Coi như là phần thưởng cho việc em học được cách tái tạo xương sọ.”

Cô nhìn gương mặt nghiêng nghiêng tuấn tú của anh, rồi nhớ lại ánh mắt Lâm Gia Duyệt và mấy cô nhân viên kia nhìn anh, tình yêu trong lòng chưa bao giờ mãnh liệt như thế. Cô bất chợt ôm chặt lấy anh, áp mặt lên vai anh.

Lục Bắc Thần cũng không tiếp tục xem báo cáo nữa, để nó qua một bên, rút tay ra, ôm cô vào lòng: “Sao vậy?”

“Không có gì.” Cô chỉ muốn ôm anh như vậy, không muốn buông ra.

Lục Bắc Thần khê cười.

“Anh bảo Lâm Gia Duyệt liệu có giận không?” Cô chợt hỏi.

Lục Bắc Thần hơi nhướn mày.

“Thật ra em biết cô ấy thích chiếc măng tô đó.” Cố Sơ nói.

“Thế à?”

“Dĩ nhiên.” Cố Sơ ngẩng đầu lên nhìn anh: “Cô ấy nhằm vào cửa hàng đó lẽ nào chỉ là dạo loảng quảng thôi ư? Chính là nhắm tới chiếc măng tô đó đấy. Em ấy à đã thuận nước đẩy thuyền, mặc nó lên. Cô ấy là cô chủ, thấy người khác mặc vào rồi, hơn nữa còn là em, chắc chắn sẽ không mua nữa.”

Lục Bắc Thần mím môi cười: “Đây là kiểu lý luận xiên xẹo gì vậy?”

“Đây là sự thấu hiểu suy nghĩ của phụ nữ, nhất là với những người từ nhỏ chưa từng bị ai cướp mất đồ như Lâm Gia Duyệt.” Cố Sơ cười khi: “Cô ấy cũng không chịu thừa nhận mình đã ưng chiếc măng tô kia, thế nào? Em có thông minh không?”

“Ừm, thông minh.”

Cố Sơ dương dương tự đắc.

“Nói vậy, nếu đổi lạ là em, em cũng sẽ không giành với cô ấy?” Lục Bắc Thần tò mò hỏi.

Nhưng Cố Sơ lắc đầu: “Sai. Em ấy à, không sẽ diện đến mức đó. Cho dù cô ấy mặc áo măng tô lên người, em cũng dám mua một chiếc giống nó y như đúc. Thích là thích, em không muốn bản thân chịu thiệt thòi.” Nói rồi, cô càng siết chặt anh hơn: “Ví dụ như chuyện thích anh chẳng hạn.”

Lục Bắc Thần quay đầu, hôn nhẹ lên trán cô một cái.

Nhưng trong đầu lại chợt hiện lên hình ảnh cô lúc say rượu, ôm cổ anh, cười xinh xắn: Bắc Thâm... Bắc Thâm...

“À...” Cố Sơ không biết anh đang nghĩ gì, ấp a ấp úng.

Lục Bắc Thần cúi đầu nhìn cô.

“Bác sỹ Smith là ai vậy?” Cô hỏi.

“Một người bạn.”

“Chỉ là bạn thôi sao?”

“Chỉ là bạn thôi.”

Cố Sơ ngồi thẳng dậy, nhìn anh rồi nửa đùa nửa thật nói: “Không phải anh có bệnh gì không tiện nói ra đấy chứ?”

Lục Bắc Thần cố tình làm ra vẻ sững sốt rồi chọc cô: “Bị em phát hiện rồi sao? Chết thật!”

“Đáng ghét!” Cô đẩy anh một cái: “Em quan tâm đến anh mà.”

Anh nhân tiện kéo tay cô lại, cười đùa: “Thật sự chỉ là bạn thôi. Bác sỹ Smith trước giờ vẫn là bác sỹ riêng cho bố anh.”

Cố Sơ nghe vậy, mới hơi yên tâm hơn một chút.

“Đừng có suy nghĩ linh tinh nữa.” Lục Bắc Thần giơ tay ra: “Đưa di động của em cho anh.”

Di động?

Cô rút di động từ trong túi ra đưa anh. Anh đón lấy, thuận thực rút sim từ trong ra. Cố Sơ ngạc nhiên, đang định hỏi anh muốn làm gì thì thấy anh móc một chiếc hộp từ đâu ra, bên trong lại có một bộ di động.

Anh nhét sim vào chiếc di động mới rồi trả lại cho cô.

“Chuyện này...” Cố Sơ không hiểu.

“Đổi một chiếc di động có sóng tốt hơn, để lần sau em nhận được điện thoại của anh, nếu không lại nói anh chẳng quan tâm gì đến em.” Lục Bắc Thần như cười như không.

Lúc này Cố Sơ mới nhớ lại lời trách móc lúc trước dành cho anh, bỗng đỏ mặt: “Tại lần trước em để im lặng đấy mà. Anh cũng đâu cần mua bộ mới, đùa với anh thôi mà, anh không nhận ra à?”

“Đã mua rồi, dùng đi.”

“Anh đi mua lúc nào vậy?”

Lục Bắc Thần cười: “Lúc em thử quần áo.”

Cố Sơ nhìn chiếc di động trong tay, lòng ngập tràn hạnh phúc, nhưng ngoài miệng vẫn nói: “Em cảm thấy để anh tiêu tiền thế này thực sự không ổn.” Mặc dù, đó là một chuyện rất lãng mạn.

Nụ cười của anh càng lớn thêm, rồi anh giơ tay vò đầu cô: “Tiểu nha đầu!”

Cố Sơ theo đà nép vào lòng anh.

Chiếc xe đi thẳng một mạch, vòng qua bên Thượng Hải.

“Chúng ta đi đâu vậy?”

Lục Bắc Thần nói: “Về Xa Sơn.”

Cô ngược mắt nhìn anh.

“Còn một số công việc cần phải giải quyết.” Anh giải thích.

Cố Sơ nhìn ra ngoài cửa xe. Trời đã tối rồi nhưng anh lại đưa thẳng cô về phòng thực nghiệm? Cô ngẫm nghĩ rồi khẽ hỏi: “Chẳng phải anh không hy vọng em ngủ lại đó sao?”

Vì việc này cô còn ử dột rất nhiều ngày.

“Không cho em tới ngủ, em liền uống rượu thị uy với anh, anh còn dám không cho em đến đó sao?” Lục Bắc Thần đùa giỡn.

“Đâu phải em cố tình chọc tức anh!” Cô phản bác.

Lục Bắc Thần vòng tay qua eo cô: “Ừm, em chỉ không cần thận chọc cho anh tức gần chết thôi.”

“Còn nói anh không ghen?” Cô chỉ vào mặt anh, bật cười.

Lục Bắc Thần há miệng cắn ngón tay cô làm cô sợ hãi vội rút tay về...

Cố Tư tắm rửa xong, quay về phòng. Cô bạn cùng phòng lắc lắc ống nghe trước mặt cô: “Tư Tư, điện thoại của cậu này.”

Cô bước tới, vừa lau tóc vừa đón lấy ống nghe, lẩm bẩm một câu: Mẹ ơi, thời buổi này còn có người gọi máy bàn, phục luôn đấy. Cô hào sảng hét một tiếng vào ống nghe: “Ai đấy?”

Bên kia rõ ràng sững lại giây lát.

“Nói đi chứ!” Cô sốt ruột.

“À...” Đầu kia điện thoại ngập ngừng một chút: “Cố Tư phải không? Tôi là La Trì.”

“Cảnh sát La?” Cố Tư không ngờ lại là anh, hơi ngẩn ra: “Sao lại là anh?”

“Á? À, ha... đúng vậy, là tôi gọi tới.”

Cố Tư hồ nghi, rồi bất chợt phản ứng lại, giọng điệu căng thẳng: “Lẽ nào chị tôi có chuyện gì?”

“Không phải, không phải. Cô đừng lo lắng, chị cô vẫn ổn lắm.”

Lúc ấy Cố Tư mới an tâm: “Vậy anh gọi điện tới làm gì vậy?”

“Tôi... à, là muốn hỏi cô dạo này ra sao, học hành có bận rộn không?”

“Cũng ổn.” Cố Tư để khăn mặt qua một bên, hồ hững đáp.

“Ổn là được rồi.” La Trì cười ha ha.

“Tôi nói này, cảnh sát La. Ông anh có việc gì tốt nhất là nói thẳng luôn đi. Tôi lại phạm phải tội gì sao? Nghe anh cười bụng dạ tôi cứ nôn nao.”

“Không có việc gì thật mà, tôi chỉ gọi tới hỏi thăm xem cô có ổn không thôi.”

Cố Tư nhướn mày.

“À, không còn việc gì nữa thì tôi cúp máy nhé. Cô nhớ nhé, có chuyện gì có thể tìm tôi bất kỳ lúc nào, à... mà không có việc gì cũng có gọi điện thoại cho tôi.” Dứt lời, đầu kia bèn dập máy.

Cố Tư cầm ống nghe, mãi vẫn chưa có phản ứng gì.

Bạn cùng phòng thấy vậy bèn hỏi: “Cậu sao thế?”

“Một người cảnh sát gọi điện thoại nói với tớ là có việc gì thì gọi điện thoại cho anh ta, không có việc gì cũng có thể gọi điện thoại cho anh ta.” Cố Tư chỉ tay vào ống nghe: “Quái lạ.”

“Cảnh sát á?” Bạn cùng phòng giật thót: “Chẳng lẽ cậu lại bị đám cảnh sát theo dõi?”

Cố Tư đập ống nghe xuống cái ‘bộp’: “Nói linh tinh cái gì vậy?”

“Thế không dừng lại nhận được điện thoại của cảnh sát à?”

“Tớ cũng đang muốn biết anh ta đang giở trò gì đây.” Cố Tư loẹt quẹt đôi dép lê tới trước gương, cầm lấy máy sấy tóc.

Người bạn cùng phòng nhú mày, bất thành lời nói một câu: “Lẽ nào anh ta muốn theo đuổi cậu?”

Một câu nói suýt nữa khiến Cố Tư quần cả tóc vào máy sấy. Cô tắt máy đi, bật cười: “Đừng đùa nữa, cậu có biết bình thường tớ bị ai hại thảm nhất không? Chính là tay cảnh sát thôi tha đó! Tớ ấy à, khi đối diện với anh ta có thể ôn hòa nhã nhặn, hết cách thôi, tớ đánh không lại anh ta, có khi người ta lại bất chấp pháp luật bắn chết mình không chừng. Nhưng tớ là ai nào? Có thù tất báo, thành kiến của tớ với anh ta sâu sắc lắm, giấu hết trong bụng đây này. Hôm nào mà bùng phát, thì anh ta biết tay!”

Cô bạn cùng phòng nhe răng: “Đáng sợ quá!”

Trở về Xa Sơn, Lục Bắc Thần lại đắm chìm vào những công việc rối rắm, hồ sơ vụ án chất đầy trên mặt bàn.

Cố Sơ giúp anh xử lý xong tài liệu có liên quan tới vụ xác vụn dưới suối nước nóng, thấy anh vẫn còn đang kiểm tra xương cốt thì cũng hiểu ra. Ngoài miệng anh bảo La Trì rằng điều tra là việc của cảnh sát nhưng thực tế anh vẫn không yên tâm.

Người đàn ông này, rõ ràng có thể sống hòa hợp với mọi người hơn, rõ ràng là quan tâm đến mọi người, chỉ có điều cái miệng quá độc.

“Đi ngủ đi.” Sau khi nhận lấy tài liệu, anh nói với cô.

“Anh không ngủ sao?” Cô hỏi.

Hỏi xong, cô mới cảm thấy không ổn. Thấy anh nhìn mình có vẻ hứng thú, cô lập tức giải thích: “Ý của em là muộn vậy rồi anh vẫn chưa nghỉ à?”

Nói kiểu gì cũng thấy kỳ quái.

Lục Bắc Thần sát lại gần cô: “Em lên ngủ trước đi, anh sẽ nhanh thôi.”

“Em không có ý đó.” Cố Sơ đẩy anh.

Lục Bắc Thần bật cười.

“Mặc kệ anh đấy.” Cô bị anh làm cho đỏ mặt, tháo găng tay ra, lập tức xoay người đi lên gác.

Hiếm khi anh đồng ý cho cô quay lại nơi này, cô không muốn mọi chuyện đi ngược lại.

Cứ như vậy, Cố Sơ thoải mái tắm rửa trên phòng nghỉ rồi quay lại chiếc giường thân thuộc, dường như cô được trở lại lúc xưa. Chui rúc trong chăn, cô bật tivi lên xem một lát, tới tận khi mắt bắt đầu díp lại.

Cô nhìn đồng hồ, đã sắp nửa đêm rồi, anh định làm việc thâu đêm sao?

Rồi đưa mắt nhìn quanh một vòng, bàn của cô, gương của cô, sofa của cô... Trái tim Cố Sơ bỗng căng phồng, vì anh đã giữ lại những thứ này. Nghĩ như vậy, cô càng lúc càng yêu anh hơn.

Ánh mắt cô vô thức dừng lại trên chiếc áo sơ mi để trên ghế sofa. Cô bước tới, cầm lên. Không phải của Lục Bắc Thần, buổi sáng lúc tỉnh dậy cô đã nhìn thấy rồi. Lẽ nào... là của Kiều Vân Tiêu?

Cố Sơ nghĩ tới khả năng này, trái tim chợt đập thịch một tiếng, vội vàng nhét vào trong tủ quần áo, nhưng rồi cô lại chợt thay đổi suy nghĩ. Cô nghĩ tới câu nói đó của Lục Bắc Thần: Cậu ta là một kẻ bại trận dưới tay anh, có gì đáng để ghen chứ?

“Còn nói không ghen? Không ghen mà lại vớt quần áo của người ta bừa phứa vậy à?” Cố Sơ lẩm bẩm, nhìn chằm chằm chiếc áo sơ mi đó rồi bật cười: “Vậy được, để em xem anh có ghen hay không.”

Dứt lời, cô cười váy ngủ ra, thẳng thừng mặc áo sơ mi vào.

Sau đó cứ thế đi chân trần ra khỏi phòng nghỉ...

238. Chương 238: Chỉ Cần Giản Dị Là Được

Xa Sơn cách xa thành phố, sau khi về đêm dĩ nhiên là thanh tịnh, mà biệt thự của nhà họ Cố lại càng cách xa khu biệt thự, giống như một người thoát ly thế tục, nấu mình giữa điệp trùng núi non sơn thủy, thế nên lại càng yên ắng khác thường.

Từ nhỏ Cố Sơ đã lớn lên ở ngôi biệt thự này, mặc dù ban ngày ngoài thành phố náo nhiệt nhưng đêm về lại không bị đèn xe quấy nhiễu, lạc mình trong không gian yên tĩnh, đương nhiên sẽ ngủ rất ngon. Thế nên khoảng thời gian khi mới quay trở về Quỳnh Châu, ngày nào cô cũng giật mình tỉnh giấc bởi tiếng động ở tầng trên hoặc ánh đèn ngoài cửa sổ, sau đó cả đêm khó ngủ, tinh thần yếu ớt đến cực điểm.

Nếu nói ngôi biệt thự này là một cảnh tiên tinh mịch thì ngôi nhà tại Quỳnh Châu chính là nhân gian, là sự khác biệt giữa trên trời và dưới đất, chẳng biết cô đã rút cạn bao nhiêu tâm huyết về đêm mới có thể sống sót. Dần dần, cô quen với cái ồn ã của khu nhà tại Quỳnh Châu, cũng từ từ hòa hợp với hai bên xóm giềng. Lúc ấy cô mới hiểu, nhân gian cũng có niềm vui của nhân gian.

Khi quay trở lại nơi đây, mặc dù quá khứ đã trôi đi nhưng nó vẫn yên lặng như thế.

Tựa hồ cả thời gian trong từng khe hẹp cũng ngừng lặng.

Thông qua camera giám sát trong phòng nghỉ, Cố Sơ xác nhận lần cuối cùng sẽ không có người nữa đêm tới thăm hỏi, lúc ấy mới đi ra.

Trong không khí còn lại văng mùi hương của nước diệt khuẩn.

Chính là mùi hương của căn phòng này.

Đại sảnh tầng một bật đèn ngủ.

Hết như có ánh trăng mỏng lung tràn ngập khắp nhà, tia sáng êm dịu, ánh sáng lững lờ âm thầm chảy, giao hòa cùng ánh trăng ngoài cửa sổ.

Cố Sơ chưa từng xuống đại sảnh tầng một khi đêm về như thế này, mặc dù đã ở đây ngủ hai đêm, nhưng cô chưa từng cảm thấy vô vàn sướng như đêm nay. Ánh đèn dưới đại sảnh rõ ràng đã được thiết kế một cách sáng tạo, từng bóng trông đều không nổi bật, nhưng khi cả tổng thể sáng lên dường như lại có lớp nang, tầng bậc, giống như có ai túm cả một đám sao trời trải xuống mặt đất vậy.

Cô bước từng bước xuống bậc cầu thang.

Lục Bắc Thần đang mặc áo blouse, đứng xoay lưng về phía cô, bóng hình cao lớn uy nghiêm được ánh đèn kéo dài ra, hắt lên vách tường. Nhìn từ góc độ này, anh mang tới cho người ta một cảm giác an toàn lạ kỳ. Anh đang tiến hành kiểm tra lại hải cốt, ánh sáng xanh lam lạnh lẽo trên bàn thao tác rọi lên người anh. Từ xa nhìn lại, anh giống như được bao phủ bởi một tầng mây mù nhàn nhạt, như người như tiên, thanh cao thuần khiết, đẹp không sao tả xiết.

Cố Sơ cúi đầu nhìn bộ quần áo trên người mình.

Đúng vậy, anh trở thành thần tiên, cô ngược lại bỗng hóa yêu tinh, lại còn có thể là một con tiểu yêu chưa thành tinh.

Cô khẽ mỉm môi cười, vậy thì tiểu yêu tu luyện chưa tới nơi tới chốn này phải thử xem người đàn ông cốt cách phi phàm kia liệu có lộ nguyên hình hay không.

Cô từ từ tiến lại gần anh.

Vì không đi dép nên bước đi của cô không một tiếng động.

Lục Bắc Thần quá chuyên chú vào công việc, hoàn toàn không chú ý tới cái bóng nhỏ xíu đang đưa trên vách tường đang chậm chậm dính sát vào anh. Trong mắt anh chỉ có thi thể, chỉ có từng mảnh xương trắng lạnh lẽo kia.

Cuối cùng Cố Sơ cũng đến gần anh, sau đó lập tức ôm chặt lấy anh từ phía sau.

Làm cho Lục Bắc Thần giật nảy mình, nhưng anh lập tức phản ứng lại, một tay đỡ chiếc xương, tay kia hơi giờ lên, cười khê: “Sao còn chưa ngủ?”

“Anh không ngủ làm sao em ngủ được?” Tay cô từ từ thăm dò về phía trước, áp lên lồng ngực anh.

Lục Bắc Thần vốn không để ý, khéo môi hơi cong lên nhưng khi ánh mắt vô tình liếc thấy vạt áo của cô thì bờ môi khựng lại giây lát. Anh một tay giữ chặt cổ tay cô, rồi hơi dùng sức đồng thời nghiêng người, cả người Cố Sơ bị anh kéo vào lòng.

“Đau.” Cô lên án.

Nhưng Lục Bắc Thần không buông tay, chỉ nhìn chăm chăm vào chiếc áo sơ mi trên người cô, đầu mày lập tức nhíu lại.

Có ánh sáng, Cố Sơ nhìn thấy rất rõ ràng, trong lòng vui như hoa nở nhưng vẫn không thể hiện ra ngoài mặt. Cô nói: “Lục Bắc Thần, anh làm em đau đấy.”

“Ai cho em mặc chiếc sơ mi này?” Anh khê quát.

“Chiếc sơ mi này làm sao?” Cố Sơ cố tình nói: “Chẳng phải tốt lắm ư, vừa vặn để tối nay mặc đi ngủ, làm áo ngủ luôn.”

“Áo ngủ cái gì? Cởi ra cho anh!” Lục Bắc Thần càng lúc càng nhấn mặt tợn.

Cố Sơ ghé sát lại gần anh, nhin cười: “Í, sao anh phản ứng dữ dội vậy?”

Lục Bắc Thần nhìn cô không rời mắt, nét mặt có vẻ không vui.

“Chiếc sơ mi này là của Kiều Vân Tiêu mà, thế nên anh thấy phiền?” Cố Sơ kéo chiếc sơ mi trên người, vạt áo rộng rãi để lộ đôi chân dài và trắng của cô: “Em lại không thấy phiền.”

“Biết là áo của Kiều Vân Tiêu mà em còn mặc?”

Cố Sơ hơi nghiêng đầu, làm bộ nghi hoặc: “Bộ dạng của anh nói cho em biết, anh đang ghen kìa.”

“Anh chỉ sợ vi khuẩn trên áo sẽ ảnh hưởng tới thi thể ở đây.” Lục Bắc Thần nói một câu.

Cố Sơ đưa mắt nhìn xung quanh: “Đây cũng đâu phải môi trường vô khuẩn, có vi khuẩn chắc gì đã từ chiếc áo này mà ra?”

“Cho em hai sự lựa chọn.” Lục Bắc Thần nói: “Hoặc là lên gác cởi ra cho anh, hoặc là anh sẽ tự tay cởi giúp em ngay bây giờ.”

Cố Sơ sát lại gần anh: “Không ghen thật à?”

“Lên gác thay ra.” Anh ra lệnh.

“Thôi được rồi, em cởi.” Cố Sơ tỏ ra khó xử, nhìn anh nửa đùa nửa thật: “Này, anh không buông tay em ra, làm sao em cởi?”

Lục Bắc Thần buông tay.

Cố Sơ bèn lùi sau mấy bước, cho tới khi eo chạm vào mép bàn làm việc. Cô nhìn anh cười rạng rỡ, sau đó từ từ giơ tay lên, cởi cúc áo ngay trước mặt anh.

Lục Bắc Thần ngẩn người.

“Chẳng phải anh bảo em cởi chiếc áo sơ mi này ra sao, vậy em cởi luôn đây.” Cô càng cười càng tươi rói.

Lục Bắc Thần đứng im tại chỗ, hơi nheo mắt lại.

Khóe môi cô hơi rướn lên, từng chiếc cúc áo từ từ bung ra.

Dáng hình trên bức vách tuyệt đẹp, như một bông hoa chỉ nở rộ lúc đêm về, kiều diễm nhưng có độc, đang tỏa hương từng tầng từng lớp, mê hoặc lòng người trên nhân thế.

Khi toàn bộ chiếc sơ mi được cởi cúc, tia sáng trong ánh mắt Lục Bắc Thần đã trở nên mơ hồ, đen tối. Anh lên tiếng, giọng nói hơi khàn: “Em đúng là to gan.”

Cô lại dám mặc độc một chiếc sơ mi đi xuống nhà.

Ánh trăng cực kỳ ưu ái cô.

Thứ ánh sáng trong sáng ấy hắt xuống đều đặn, soi rọi làn da như hoa như ngọc của cô. Chiếc sơ mi chưa được cởi bỏ hoàn toàn, ngược lại giống như một tầng lá mỏng manh cuối cùng ôm lấy đóa hoa, nụ hoa trắng nõn lúc ẩn lúc hiện, chỉ cách anh mấy bước chân. Gần đấy mà không thể giơ tay chạm tới, xa đấy mà vẫn mồn một hiện ra trước mắt.

Cô càng giống như một người cá từ bỏ chiếc đuôi.

Tới từ vùng sâu thẳm nhất của biển cả.

Đứng phía xa xa bằng đôi chân trần, mái tóc đen bay bay, gương mặt trắng mịn. Ánh mắt đầy quyến rũ, lại mang một nét ngây thơ như chưa hiểu sự đời. Nụ cười trong veo như có những quãng sáng, là ánh trăng trong vắt, khẽ đọng đưa giữa hai hàm răng.

Cô không cần làm những động tác mê hoặc, chỉ cần đứng yên tại đó cũng đủ khiến người ta tim đập chân run.

Khẽ giơ tay lên, vùng xương quai xanh xinh xắn chia cách giữa vẻ đẹp và nét gợi cảm của cô.

Giống như làn ranh giữa thánh thiện và tà ác, hấp dẫn ánh mắt của người đàn ông, khiến nó không thể rời đi.

Lục Bắc Thần nhìn chăm chú một Cố Sơ như vậy, hô hấp dần dần chuyển ồ ồ, yết hầu trượt lên trượt xuống. Đôi mắt anh ánh lên những tia sáng mơ hồ giữa đêm tối, như đang giam giữ một con quái thú, cấp bách chờ tới lúc sổ lồng.

Cố Sơ hơi nghiêng đầu, ngoắc ngoắc tay về phía anh.

Hương thơm lan tỏa về phía anh.

Dịu dàng bày ra trước mắt anh.

Cô thích nhìn dáng vẻ anh như vậy.

Anh của lúc này dù có khoác trên mình chiếc áo blouse trắng nghiêm nghị cũng dần dần không giấu nổi những ý đồ của mình.

Ngón tay mời gọi của cô trở thành giọt nước quyết định cuối cùng. Lục Bắc Thần tiến lên.

Anh chưa bao giờ che giấu sự tham lam của mình, lần này khí thế càng bùng bùng.

Anh gần như vò nát cô vào trong cơ thể.

Anh cúi đầu, hôn lên môi cô mạnh mẽ và dữ dội.

Chiếc áo sơ mi đó gần như bị anh ngang ngược tước bỏ.

Cô cười thầm trong lòng, ngẩng mặt đón nhận nụ hôn vừa có chút phần nộ vừa ngập tràn ham muốn của người đàn ông.

Nhưng rất nhanh, cô lại nhẹ nhàng đẩy anh ra, giọng điệu có phần oán trách: “Rõ ràng là đang ghen, còn không chịu nhận?”

Lục Bắc Thần giữ chặt một bên bả vai trần của cô, bờ môi gần như dính sát môi cô, anh nghiêng rằng: “Phải, đúng là anh đang ghen. Kiều Vân Tiêu đáng chết, cái áo sơ mi đáng chết.” Dứt lời, anh gần như há miệng gặm cắn để trừng phạt.

Anh giờ cao tay lên.

Chiếc áo sơ mi rơi chuẩn xác vào trong bồn tiêu hủy, điều khiển từ xa bật mở, chiếc áo đã tan thành trăm mảnh.

“Anh...” Cố Sơ không ngờ anh lại làm vậy.

“Cố tình kích anh, có biết hậu quả thế nào không?” Lục Bắc Thần cọ trán mình vào trán cô, mỉm cười.

Hơi thở của hai người đan vào nhau, thanh mát và thơm ngát.

Cố Sơ mím môi, ngón tay chậm chậm bò vào trong áo blouse của anh: “Giáo sư Lục quyền uy bảnh bao đỉnh đặc, định ức hiếp người ta nửa đêm nửa hôm đấy à?”

“Bảnh bao đỉnh đặc là cảm thú.” Lục Bắc Thần nhìn cô, tận sâu trong đáy mắt đang bùng cháy một ngọn lửa hừng hực.

Cô cười, phủ ngón tay lên môi anh: “Là tự anh nói đấy nhé, em không có mắng anh.”

Anh nhân cơ hội ấy cúi mặt xuống, trước khi hôn cô để lại một câu: “Giáo sư cũng được, cảm thú cũng được, về đêm chỉ có thể biến thành dã thú.”

Cô phì cười, một giây sau, cái miệng bị khóa chặt.

Đèn sàn nhà trong phòng, từng ngọn sáng lung linh.

Trên tường yêu kiều bóng trắng.

Hòa hợp, quấn quýt...

Cuộc chiến tranh kéo dài từ đại sảnh tới tận phòng nghỉ.

Cuối cùng, Cố Sơ chỉ còn lại sức quỳn luyến với chiếc giường.

Cô như cây dây leo rúc trong lòng Lục Bắc Thần, nhắm chặt mắt, gò má ửng hồng. Mái tóc ướt đầm, đã không còn phân biệt được là mồ hôi của ai nữa.

Người đàn ông được thỏa mãn như con mèo được một bữa no căng, không hề mệt mỏi.

Trong mơ màng, cô cảm giác Lục Bắc Thần đã xuống giường. Cô định hỏi anh đi đâu nhưng lưỡi biếng, không muốn phát ra tiếng động.

Chẳng mấy chốc, trong tay cô đã có thêm một thứ.

Có góc có cạnh, chất liệu như nhung.

Cuối cùng cô uể oải mở mắt, xòe tay ra xem, hóa ra là một chiếc hộp trang sức.

Ngay từ đầu cô đã không nghĩ đó là một hộp đựng nhẫn, bởi vì rõ ràng nó to hơn.

Cố Sơ ngẩng người nhìn chiếc hộp trong tay rồi lại nhìn người đàn ông vừa kéo cô vào lòng lần nữa. Lục Bắc Thần gạt những lọn tóc bết trên trán cô, dịu dàng nói: “Mở ra đi, xem em có thích không?”

Cô quay lại nhìn chiếc hộp, rất lâu không lên tiếng.

Cách đây không lâu, anh ra ngoài công tác, mỗi dịp trở về, anh nhất định sẽ mang quà về cho cô. Không phải trang sức thì cũng là quần áo, hoặc là túi xách hàng hiệu, tóm lại hoặc là bản giới hạn số lượng, hoặc là thứ đồ xa xỉ có một không hai. Ban đầu cô rất vui, anh đã cất công mang quà về thì nhất định đã bỏ thời gian chọn lựa, cô cực kỳ hạnh phúc vì tấm lòng này. Nhưng lâu dần, cô bỗng không còn cảm thấy như vậy nữa.

Quà thì có thể mang về nhưng đâu cần thiết thứ nào cũng đắt tới kinh người.

Thật ra cô vui chẳng phải vì quà, chỉ vì anh nhớ đến cô.

Chiếc hộp này dù không mở ra, cô cũng biết bên trong đựng thứ gì.

Không phải dây chuyền thì cũng là vòng tay gì đó, tóm lại là trang sức, hơn nữa còn rất quý giá.

Cô không muốn như vậy.

Nhất là sau khi hai người tình cảm, anh bỗng nhiên nhét vào tay cô một món đồ xa xỉ dường này sẽ khiến cô nảy sinh suy nghĩ không hay.

Giống như là...

Giữa họ chỉ là giao dịch vậy.

Anh đang dùng tiền và trang sức để duy trì mối quan hệ giữa hai người, quan hệ tình cảm hay quan hệ xác thịt.

Điều này khiến Cố Sơ rất không thoải mái.

Nếu thật sự phải lựa chọn một thứ trong đồng trang sức này để đón nhận, cô hy vọng bên trong sẽ là một chiếc nhẫn.

Cho dù không phải nhẫn kim cương gì đắt giá, chỉ cần là một chiếc nhẫn thôi, giản dị, bình thường cũng sẽ khiến cô rất vui.

Cô chợt nhớ lại cảnh tượng lúc còn ở trường.

Trước khi tặng cho cô chiếc nhẫn hoa ngọc lan, Bắc Thâm đã dùng một cọng cỏ sâu róm quần thành một chiếc nhẫn, đeo vào tay cô, nói với cô rằng: Sơ Sơ, anh muốn trói chặt em lại, cả đời này cũng không rời xa anh.

Cô vui sướng trong lòng, giơ tay lên. Chiếc nhẫn cỏ đó nhẹ nhàng dung đưa dưới nắng, mềm mại rất đáng yêu. Nhưng cô lại cố tình nói: “Chỉ có mỗi cọng cỏ dại này thôi à? Lục Bắc Thâm, anh chẳng có chút thành ý nào cả.”

“Anh sẽ chứng minh với em anh có thành ý cưới em làm vợ.” Anh giơ tay lên, cài tóc cô ra sau tai rồi để lại một câu rất kiên định: “Còn cả thực lực nữa.”

Cô mãi mãi ghi nhớ ánh mắt Bắc Thâm khi nói câu này ngày ấy, kiên quyết khiến người ta không thể không tin tưởng.

“Sao vậy?” Trên đỉnh đầu vang lên giọng nói của Lục Bắc Thần, uể oải, còn có chút trầm ám.

Cố Sơ hoàn hồn trở lại, nói một câu không sao rồi tập trung chú ý vào chiếc hộp trang sức, khẽ thở dài. Lục Bắc Thần nghe thấy tiếng thở dài của cô, mỉm cười nâng cằm cô lên: “Nhận được quà mà vẫn không vui sao?”

“Cái này lại đắt lắm phải không?” Thật ra hỏi là thừa thãi.

Lục Bắc Thần không nghĩ rằng cô lại đột ngột hỏi vậy, anh khẽ nhượng mày, hơi cong môi lên: “Mỗi người một suy nghĩ.”

Phải rồi, mỗi người một suy nghĩ.

Ví dụ như một viên đá quý, người nào thích sẽ coi nó như bảo bối, không thích thì nó mãi mãi chỉ là viên đá mà thôi.

“Em... không muốn đâu.” Cố Sơ khẽ cắn môi, nhét chiếc hộp vào trong tay anh.

Lục Bắc Thần hơi sững sốt, rồi lập tức nhíu mày: “Sao vậy?”

Cố Sơ lắc đầu: “Là em không muốn nữa.” Cô cụp mắt xuống: “Sau này anh có thể đừng mua quà cho em không? Hay là đừng mua toàn những món quà đắt giá kiểu này, em không muốn những thứ này.”

“Vậy em muốn thứ gì?” Lục Bắc Thần hỏi: “Hay là, em thích quà gì?”

“Anh hiểu lầm rồi.” Cố Sơ giải thích: “Thứ em thích trước nay vốn không phải là quà. Bắc Thần, chỉ cần anh quan tâm đến em, cho dù không có quà cũng không sao cả.”

Lục Bắc Thần càng nhíu mày chặt hơn. Anh một lần nữa giơ tay nâng cằm cô lên, ép cô ngẩng lên nhìn mình rồi hỏi: “Em cho rằng anh không quan tâm tới em? Hay là em đang giận dỗi anh?”

Cố Sơ dờ dẫm nhìn anh, một lát sau mới mấp máy môi: “Em không có.”

“Vậy vì sao bỗng nhiên lại không thích những thứ này?” Lục Bắc Thần hỏi.

“Em...” Cố Sơ ngập ngừng.

“Muốn nói gì cứ nói đi.”

Cố Sơ bặm môi rất chặt, ngược mắt lên nhìn anh. Nét mặt anh bình thản, ánh mắt cũng điềm đạm nhưng vẫn rất uy quyền. Người đàn ông như vậy, trước nay cô không dám quá khinh suất trước mặt anh. Rồi lại sợ anh sẽ hiểu lầm, cô lên tiếng: “Vì mỗi khi anh tặng em những món đồ đắt tiền này, em lại cảm thấy mình đồ con gái háms tiền.”

Thật ra nói câu này cũng có phần mạo hiểm.

Cô rất sợ một giây nữa thôi, anh sẽ nói: Sao? Em nghĩ mình không phải hạng người đó à? Nếu em không phải, tại sao năm xưa lại bỏ rơi Lục Bắc Thần, nhào vào lòng Kiều Vân Tiêu? Nói cho cùng chẳng phải vẫn vì tiền ư? Giờ lại bày ra cái vẻ thanh cao, đạo đức?

Thế nên, trống ngực cô đập dồn dập, đập loạn không thôi.

Lục Bắc Thần từ từ buông tay, nhìn cô chăm chú.

Anh không nói ra những lời như cô tưởng tượng, anh chỉ giữ im lặng, nhìn cô trong yên ắng.

Nhưng sự trầm mặc này ngược lại khiến cô bất an, vì cô không biết rốt cuộc trong lòng anh đang nghĩ cái gì.

Thật ra cô cực kỳ sợ cảm giác im ắng này.

Cứ như vậy, từng giây từng phút trôi qua, không khí cũng lắng lẽ trôi.

Cô chỉ nghe được tiếng kim đồng hồ, nhảy từng nhịp, từng nhịp.

Cả căn phòng tĩnh mịch đầy chết chóc.

Anh chính là một người đàn ông như vậy.

Lúc nhiệt tình sẽ đưa bạn lên những tầng mây, nửa sung sướng, nửa đau khổ. Khi trầm mặc sẽ khiến bạn không thể coi thường. Lúc nghiêm túc sẽ khiến bạn im như thóc. Còn khi dịu dàng, bạn sẽ như được tắm trong gió xuân.

Giờ thì anh đang im lặng, cô không dám nói gì thêm.

Rất lâu sau cô mới nghe thấy Lục Bắc Thần thở dài một tiếng.

Sau khi tiếng thở dài ấy lọt vào tai, Cố Sơ mới nghe được tiếng trái tim mình rơi xuống chỗ cũ. May quá, anh không giận.

Nhưng đúng là kỳ lạ. Thật ra bao lâu nay, anh chưa hề to tiếng với cô lần nào, cô lại cứ vô duyên vô cớ sợ sự im lặng của anh.

Anh giơ tay lên xoa đầu cô, nhẹ nhàng nói: “Sao lại nghĩ mình như thế?”

Cố Sơ ngược mắt, thấy ánh mắt anh dịu dàng mà thâm sâu, sợi dây trong lòng cũng đứt theo. Cô bắt giác chủ động nhào vào lòng anh, nhỏ giọng nói: “Vì anh tặng quá nhiều quà cho em, lần nào đi công tác cũng mang quà về.”

“Nhiều quá không tốt à?” Lục Bắc Thần dờ khóc dờ cười.

“Tốt thì có tốt, nhưng luôn có cảm giác được bao nuôi.” Cuối cùng Cố Sơ cũng nói ra từ trong lòng muốn nói nhất.

“Bị bao nuôi?” Lục Bắc Thần buồn cười nhìn cô, nâng mặt cô lên: “Em đường đường là cô chủ nhà họ Cố, có cần bị bao nuôi không?”

“Dĩ nhiên là em sẽ kiếm tiền bằng khả năng của mình.” Cố Sơ phản bác, rồi chỉ vào chiếc hộp: “Nhưng anh không thể lúc nào cũng cầm tiền đập người khác được.”

Lục Bắc Thần thở dài: “Tin anh đi, anh chỉ nghĩ rằng em sẽ thích, đơn giản vậy thôi.” Anh chưa bao giờ tốn nhiều tâm tư vào cô gái nào như vậy. Anh cho rằng chắc là cô đều thích mấy thứ này.

Cố Sơ mím môi.

“Nhưng mà, món quà này thì em nhất định phải mở.” Lục Bắc Thần nói.

Cố Sơ không hiểu, nhưng ánh mắt Lục Bắc Thần rất kiên định. Cô bèn cầm chiếc hộp lên, từ từ mở ra. Khi chiếc vòng tuyệt đẹp ấy hiện ra trước mắt, nụ cười của cô dần dần đông cứng lại, tay chợt run lên, chiếc hộp trượt khỏi ngón tay, chiếc vòng cũng theo đó rơi xuống...

239. Chương 239: Là Cô Nhóc Cần Được Bảo Vệ

Trước khi nhà họ Cố gặp gia biến, chuyện hôn nhân giữa hai gia đình Cố, Sầm vẫn luôn được người ta say sưa đồn thổi.

Nhà họ Cố có nền tảng làm thương nhân, nhưng cuối những năm Trung Quốc biến động ít nhiều vẫn chịu ảnh hưởng, nhưng một số mối quan hệ ở nước ngoài vẫn còn. Tới tận khi bố của Cố Sơ là Cố Trạch Phong tìm một bầu trời khác, đẩy sự huy hoàng của gia đình họ Cố lên tới đỉnh cao. Còn nhà họ Sầm, tuy không có tiền có thế như nhà họ Cố nhưng có lợi thế là gia đình có truyền thống học hành, nho nhã quý phái. Khi Cố Sơ còn rất nhỏ, cô đã nghe mẹ kể thật ra gốc rễ của nhà họ Sầm rất sâu xa, là hậu duệ của một vị vương thân quốc thích nào đó.

Thế nên khi bà ngoại còn sống, ấn tượng của nhà bà ngoại trong mắt Cố Sơ là có rất nhiều bình, sành sứ và tranh vẽ cổ. Mẹ nói, nếu không có vụ ‘Tứ nhân bang’* thì những đồ cổ để lại còn nhiều hơn thế.

*Tứ nhân bang hay còn được gọi là “bè lũ bốn tên” theo các phương tiện truyền thông của Việt Nam, là cụm từ để chỉ một nhóm lãnh đạo Đảng Cộng sản Trung Quốc bị nhà cầm quyền Cộng hòa Nhân dân Trung Hoa cho là cấu kết với nhau lộng quyền và để sát hại những Đảng viên không theo phe cánh từ Đại hội X của Đảng Cộng sản Trung Quốc, nhưng sau đó bị bắt và xét xử năm 1976, sau khi Mao Trạch Đông mất.

Hai gia đình Cố Sầm được người ta đồn đại khắp nơi không phải vì nguồn gốc gia thế sâu xa của hai nhà, mà phần nhiều vì chuyện tình cảm của bố mẹ Cố Sơ. Hôn nhân thời trước, đa phần do giới thiệu, ít khi được tự do yêu đương. Nhưng bố mẹ Cố Sơ lại thuộc về số ít ấy. Trong một buổi triển lãm nghệ thuật, bố xuất hiện với tư cách doanh nhân tài trợ trẻ tuổi nhất, vô tình bắt gặp mẹ yên lặng đứng ngắm bức tranh. Bức tranh đó là một bộ tác phẩm do một hậu sinh trẻ tuổi mô phỏng lại phong cách hội họa trong tác phẩm ‘Nụ hôn’ của họa sỹ người Áo Gustav Klimt năm 1908.

Cố Sơ nghe bố nói, bố chỉ vừa nhìn thấy mẹ đã bị bà hấp dẫn sâu sắc. Bà như một đóa hoa lan nở nơi sâu thẳm nhưng lại đứng trước một bức họa rực rỡ sắc màu, ông cứ thế bị thu hút mà không kìm được lòng mình.

Về sau, bố nghe nói mẹ vốn dĩ thích trang của Gustav Klimt đã không tiếc tiền đầu giá ẹ một bức, cũng vì thế mà giành được trái tim của mẹ.

Tình yêu của bố mẹ trở thành câu chuyện của cổ tích của giới kinh doanh.

Còn trong một đoạn giai thoại khác thì không thể không nhắc tới một loại trang sức.

Loại trang sức này chính là một chiếc vòng, nguyên liệu chính là loại phỉ thúy cổ trong sáng, kết hợp với hồng bảo bạch ngọc, giá trị vô cùng, lại còn có một cái tên rất kêu, gọi là ‘Khuynh vũ’, bắt nguồn từ hình ảnh vũ nữ được điêu khắc tỉ mỉ bên trên miếng ngọc, không những hiếm gặp ở thời cổ đại, mà ngay cả xã hội hiện đại cũng khó mà tìm được một người thợ có thủ nghệ tinh xảo như thế.

Nghe nói chiếc vòng ‘Khuynh vũ’ này là lễ vật năm xưa cung phụng triều Đường, còn về việc ai là người tiến công thì không rõ ngọn nguồn. Rồi đời này truyền qua đời khác, tới tận khi tám nước liên quân xâm chiếm Trung Hoa thì chiếc vòng này cũng theo đó biến mất.

Bà nội của Cố Sơ không phải người nắm giữ, nhưng cô biết người trong gia tộc có một món đồ quý giá như vậy, thậm chí còn nhớ rõ hình dáng hoa văn, vì cô từng được nhìn thấy người đời trước đeo nó.

‘Khuynh vũ’ mất khỏi nhà họ Sầm nhưng lại tìm được trong tay bố của Cố Sơ.

Việc này bắt nguồn từ một chuyến sang Mỹ khảo sát của Cố Trạch Phong, rồi vô tình bắt gặp nó tại một cuộc đấu giá ở New York. Ông vốn dĩ không để ý, vì ở New York các cuộc đấu giá lớn nhỏ không có gì quá lạ lẫm. Nhưng lần đó, những vật phẩm đấu giá đều chủ yếu tới từ Trung Quốc, lại được xưng là những bảo vật quý giá lưu truyền trong cung đình nên ông đã tham gia.

Kết quả, ông nhìn trúng ‘Khuynh vũ’, bèn bỏ ra một số tiền lớn đấu giá nó thành công để đem về Trung Quốc.

Lúc đó ông không hề hay biết nguồn gốc của ‘Khuynh vũ’ và nhà họ Sầm, chỉ biết rằng thứ đó xuất phát từ hoàng cung nhà Đường, nhưng nhiều hơn cả là ông cảm thấy nó đẹp, thích hợp để mẹ của Cố Sơ đeo. Quả nhiên mẹ Cố Sơ rất thích, ngày nào cũng đeo lên cổ, cho tới khi bà nội của Cố Sơ bắt gặp, mới biết hóa ra nó chính là ‘Khuynh vũ’, là báu vật nhà họ Sầm đánh mất nhiều thế kỷ qua.

Thế là chuyện này đã trở thành truyền kỳ, cũng ám chỉ câu chuyện cổ tích lương duyên trời định giữa bố mẹ Cố Sơ.

Thứ trượt từ trong hộp ra... chính là ‘Khuynh vũ’.

Cố Sơ quá quen thuộc với nó, đây là chiếc vòng đeo cổ mà mẹ thích nhất. Khi cô còn quá nhỏ để hiểu chuyện, cô chỉ biết là một chiếc vòng, sau khi nghe mẹ kể về câu chuyện phía sau, cô mới hiểu vì sao mẹ trân quý nó đến thế.

Cô không ngờ rằng lần này thứ Lục Bắc Thần tặng cô lại là ‘Khuynh vũ’.

Ngón tay hơi run rẩy, cô nhẹ nhàng nhặt ‘Khuynh vũ’ dưới ga giường lên, miếng phỉ thúy hơi lạnh xuyên qua lòng bàn tay, còn cả cái trơn bóng của bạch ngọc, cái dày dặn của hồng bảo, mỗi một vết khắc hình vũ nữ đều giống y hệt như trong ký ức, không sai khác chút nào.

Cô đặt nó nằm ngửa lên lòng bàn tay, ánh sáng của bảo thạch lấp lánh trên bàn tay, càng là những vật phẩm cổ xưa thì càng không thể che giấu màu sắc của nó, cho dù bao trùm cả ánh trắng lơ lửng giữa đêm khuya, nó vẫn lấp lánh như đứng dưới mặt trời.

Lục Bắc Thần chăm chú ngắm gương mặt nghiêng của cô, giơ tay lên xoa đầu cô và hỏi: “Em thích món quà này không?”

Cô nắm chặt nó vào tay, góc cạnh của hồng bảo cửa lòng bàn tay cô đau đớn nhưng vẫn không muốn buông ra.

Chẳng phải vì ham mê sự cao quý của ‘Khuynh vũ’, chỉ vì nó là thứ mẹ quý trọng nhất lúc sinh thời.

Đã có mấy lần, chiếc vòng ‘Khuynh vũ’ này cùng theo mẹ lên chương trình phỏng vấn trên truyền hình. Lúc đó mẹ ngồi bên cạnh bố, một người đỉnh đạc rộng rãi, một người dịu dàng quý phái, ‘Khuynh vũ’ đã khiến người dẫn chương trình phải trầm trồ, hấp dẫn không ít ánh nhìn.

Lúc đó, phông vắn của bố mẹ thậm chí còn được phát lên màn hình lớn nổi bật giữa trung tâm thành phố Thượng Hải, Cố Sơ đã kéo Lục Bắc Thâm đi xem.

Lục Bắc Thâm không biết định xem cái gì.

Cố Sơ cười nói: “Anh xem, anh xem, sợi dây chuyền mà mẹ em đeo có đẹp không?”

Rõ ràng Lục Bắc Thâm không rành lắm về mấy thứ như trang sức, cũng không có nhiều hứng thú. Anh nói: “Cũng đẹp.”

“Khẩu khí lớn quá nhỉ, anh có biết lai lịch của nó không?” Cố Sơ bèn kể cho anh nghe nguồn gốc của chiếc vòng này với vẻ kiêu hãnh.

Lục Bắc Thâm hiểu ra.

“Mẹ em nói rồi, đợi sau này em kết hôn mẹ sẽ cho em chiếc vòng ấy.”

“Em đeo sẽ đẹp lắm.” Lục Bắc Thâm nói.

Cố Sơ cười hì hì: “Dĩ nhiên rồi, bảo vật vô giá mà.”

Lúc đó Lục Bắc Thâm nhìn cô và nói: “Người còn vô giá hơn bảo vật.”

Cô đỏ mặt ngượng ngùng.

Bàn tay nắm gắt gao bị người đàn ông kéo lại, tách từng ngón tay ra, lòng bàn tay cô đã bị cứa đỏ. Anh nhìn cô, ánh mắt trầm tĩnh.

“Anh có được nó từ đâu vậy?” Cô lên tiếng, thanh âm có chút kích động.

Lục Bắc Thần cười nhẹ nhàng: “Có thích không?” Anh hỏi lại.

“Thích chứ, thích lắm.” Lần này, Cố Sơ đáp chắc chắn.

Chỉ khi nắm chặt lấy ‘Khuynh vũ’, cô mới có thể cảm nhận được hơi thở của nhà họ Cố.

“Thích là được rồi.” Lục Bắc Thần dịu dàng nói.

Anh không nói cho cô chiếc vòng này từ đâu mà có, cũng không nói với cô với cô nó đáng giá bao nhiêu tiền, chỉ một câu thôi: Thích là được rồi.

Trái tim Cố Sơ thất lại, cô ngược mắt nhìn anh.

Một lát sau, bờ môi mấp máy: “Anh có biết lai lịch của chiếc vòng này không?”

“Nghe nói bắt nguồn từ hoàng cung đời Đường.” Lục Bắc Thần mỉm cười, con ngươi đen láy nhắm thẳng về phía cô: “Nhưng anh cảm thấy, chắc chỉ là đồn đại thôi. Anh thấy nó đẹp, lại cảm thấy rất hợp với em, thế nên mang về cho em.”

Cố Sơ ngẩn người nhìn anh mấy giây.

“Sao vậy?” Gương mặt tuấn tú của anh sát lại gần cô, anh cười hỏi.

“Không có gì.” Cố Sơ quay đi.

Phải rồi, người biết lai lịch của ‘Khuynh vũ’ là Bắc Thâm, không phải Bắc Thần.

“Lại đây.” Anh giơ tay về phía cô.

Cố Sơ chủ động dựa vào ngực anh. Anh thu cánh tay lại, nhẹ nhàng ôm trọn cô vào lòng, cúi đầu, hôn lên mái tóc cô.

Anh để ý buổi đầu giá ở Thụy Lệ từ lúc còn ở Hạ Môn.

Hôm ấy, cô rề rà trong cửa hàng Slow Time một lúc lâu, khi ra ngoài vừa hay có một cửa hàng đang phát sóng một bản tin, lại trùng hợp là tin tức liên quan tới buổi đấu giá đồ cổ. Vốn dĩ anh không để ý, nhưng nhạy bén nghe được hai chữ ‘Khuynh vũ’.

Khi ngược lên, anh thấy Cổ Sơ sớm đã đứng ngẩn người ra đó, nhìn chiếc vòng trên màn hình tivi đến ngây người.

Lúc ấy cô không nói gì cả.

Mà anh cũng không hỏi gì, chỉ ghi nhớ lại địa chỉ tổ chức đấu giá tại Thụy Lệ.

Anh biết ‘Khuyneh vũ’ có ý nghĩa đặc biệt đối với cô.

“Bác Thần.” Cổ Sơ nép trong lòng anh, thầm gọi tên anh.

“Ừm?”

“Cảm ơn anh.”

Lục Bắc Thần nâng cằm cô lên, cười khê: “Chưa từng thấy em thích một món đồ trang sức đến vậy.”

“Khuyneh vũ khác biệt.” Cổ Sơ nhìn anh.

Anh nhướn mày: “Anh còn chưa nói với em nó tên là ‘Khuyneh vũ’.”

“Em biết tên của nó.” Cổ Sơ cầm sợi dây lên, chiếc vòng đung đưa dưới ánh đèn: “Thật ra nó là đồ của nhà họ Cổ, là món trang sức mẹ em yêu quý nhất. Chỉ có điều sau này tất cả tài sản của nhà họ Cổ đều bị đóng băng, ngay cả tài sản cá nhân cũng không được phép mang đi. Rồi về sau, tất cả đều được dùng để gán nợ, ‘Khuyneh vũ’ cũng vì thế không rõ tung tích.”

Lục Bắc Thần xoa đầu cô: “Nói vậy là, anh đã giúp em tìm lại bảo vật gia truyền của nhà họ Cổ rồi?”

“Ừm.” Cổ Sơ gạt đầu, chủ động ôm chặt lấy cổ anh: “Anh biết không, ‘Khuyneh vũ’ đã nhiều lần mất khỏi nhà họ Sầm rồi nhà họ Cổ, cuối cùng vẫn có thể trở về với chúng ta. Giống như lần này, nếu không có anh, có lẽ cả đời này em cũng không được nhìn thấy ‘Khuyneh vũ’ nữa.”

Lục Bắc Thần cười: “Đúng là có duyên thật.”

Cổ Sơ ôm anh rất chặt.

“Em sợ lắm.”

“Sợ gì?”

Cổ Sơ nhìn sợi ‘Khuyneh vũ’ trong tay, khê nói: “Em sợ ‘Khuyneh vũ’ lại một lần nữa biến mất.”

“Không đâu.” Lục Bắc Thần kiên định nói.

Cô ngược lên.

Anh khê quẹt một cái qua mũi cô: “Anh bảo đảm em sẽ sở hữu nó cả đời.”

Cổ Sơ cười, có những tia sáng lấp lánh trong ánh mắt.

“Để anh đeo lên giúp em.” Lục Bắc Thần nói.

Cô gạt đầu, nhẹ nhàng ngời dậy.

Lục Bắc Thần cầm lấy ‘Khuyneh vũ’ từ trong tay cô, đeo lên cổ cô từ phía sau.

Lúc đấu giá nó chỉ là một chiếc vòng, sau đó trên đường về anh đã tỉ mỉ chọn lựa một sợi dây chuyền để kết hợp, không quá thô, không quá mảnh, rơi xuống cổ cô cực kỳ xinh đẹp.

Chiếc vòng nằm giữa ngực cô, cao hơn một chút so với xương quai xanh, càng tôn lên làn da trắng của cô, mà chiếc vòng ấy cũng càng tỏa ra sắc xanh phỉ thúy.

Sau khi đeo xong, Cổ Sơ lập tức đứng dậy lao tới trước gương.

Cô đứng trước gương, trên người không một mảnh vải.

Duy chỉ có sợi dây trước ngực kiều diễm lạ thường, tựa như màu xanh điểm tuyết trên gấm ngọc.

Eo cô bị Lục Bắc Thần nhẹ nhàng ôm lấy từ phía sau.

Chẳng mấy chốc, cơ thể bé nhỏ của cô đã dính sát vào bóng hình cao lớn của người đàn ông.

Lục Bắc Thần cúi đầu, bờ môi rơi xuống bờ vai cô.

Cô khẽ run lên.

Anh xoay người cô lại, cả một bóng lưng đẹp như ngọc hiện ra trong gương.

“Đẹp lắm.” Lục Bắc Thần thì thầm khen ngợi.

Cố Sơ thấy ánh mắt anh dần dần trở nên nóng bỏng, liếc mắt xuống dưới là có thể thấy sự thay đổi trên cơ thể anh.

Cô đỏ mặt, giơ tay che mắt anh lại.

“Không được nhìn.”

Anh cong môi cười, nhất quyết ép mặt xuống.

Nụ hôn của người đàn ông mơn man nơi cổ cô.

“Bắc Thần.” Cố Sơ gọi tên anh, cánh tay bất lực trượt xuống.

Anh mang ‘Khuynh vũ’ tới.

Giống như năm xưa bố tìm lại ‘Khuynh vũ’ ẹ vậy.

Đây là định mệnh ư?

Cô không kịp suy nghĩ nữa, chẳng mấy chốc, người đàn ông lại dùng nhiệt tình thiêu đốt cô.

Cả người cô lại bị anh xoay lại, ngón tay anh run lưng cô run rẩy.

Trong gương là những đường nét săn chắc, trơn nhẵn của người đàn ông, cánh tay kia đủ để chống đỡ toàn bộ sức mạnh của cô.

Cô nhìn mình trong gương, gò má đỏ bừng như quả đào mật.

Khi người đàn ông cúi xuống, cùng sức mạnh của anh dần sâu vào, suy nghĩ duy nhất hiện lên trong đầu cô chính là: Mẹ à, con nghĩ con tìm thấy hạnh phúc rồi.

Khi đường chân trời tờ mờ sáng lên, Cố Sơ mới say sưa ngủ thiếp đi.

Lần này cô đã dốc cạn sức lực, khi anh bộc phát thì cô không còn đủ sức nữa, ngủ gục luôn.

Tấm rèm cửa dày che kín mọi ánh sáng ngoài cửa sổ.

Lục Bắc Thần tắm rửa xong đi ra ngoài, quay trở lại giường, bọc cô trong vòng tay rồi tiện tay vặn nhỏ đèn xuống.

Cô ngủ rất say, hoàn toàn không có phản ứng gì.

Trên ngực ngoài chiếc vòng ‘Khuynh vũ’, còn có những đóa hoa mai nở tung.

Anh giơ tay, ngón tay nhẹ nhàng cầm ‘Khuynh vũ’ lên, ngắm nhìn gương mặt với vẻ suy tư.

Cô lúc trước như một con mèo.

Cô tối qua lại giống yêu tinh hơn.

Mặc chiếc sơ mi của Kiều Vân Tiêu, thành công kích thích sự đổ kỵ đã đè nén quá lâu trong lòng anh.

Kiều Vân Tiêu...

Lục Bắc Thần khẽ cau mày.

Anh vô thức nhớ lại ngày cậu ta xông vào phòng thực nghiệm. Ở trong phòng việc, anh ta quá đổi tự tin.

Anh ta nói với anh: “Lục Bắc Thần, tôi biết mục đích thật sự của việc cậu về nước.”

Câu nói của Kiều Vân Tiêu vừa kiên quyết vừa kiên định, trong mắt rõ ràng là sự chắc chắn khi đã nắm bắt được mọi việc.

Mặc dù anh không nói gì cả nhưng cũng có linh cảm con đường sau này sẽ không thuận lợi.

“Mà cậu, rồi sẽ có một ngày phải tới cầu xin tôi.” Kiều Vân Tiêu cười, dần từng câu từng chữ: “Vì mục đích thật sự của mình.”

Anh ta không nói quá nhiều, chỉ có hai câu này thôi đã khiến anh nảy sinh nghi hoặc.

Kiều Vân Tiêu, rốt cuộc cậu đã biết được những gì?

Người con gái trong lòng động dậy, cọ mặt vào ngực anh. Lục Bắc Thần hoàn hồn trở lại, cúi đầu nhìn cô.

Cô trong giấc mơ giống như một cô nhóc chưa hiểu sự đời.

Là một cô nhóc anh muốn hy sinh tất cả mọi thứ để bảo vệ.

Lục Bắc Thần giơ tay lên, vuốt ve gò má cô rồi lại nhìn xuống ‘Khuynh vũ’ trên cổ cô. lát sau, ánh mắt anh nhuốm một vẻ dịu dàng, nhớ lại biểu cảm của cô khi nhìn thấy ‘Khuynh vũ’, còn cả sự kích động tới cười ra nước mắt ấy nữa, anh khẽ thở dài, thì thầm: “Có lẽ em sẽ oán trách anh, có những điều anh không thể nói với em được, có những chuyện anh không thể để em làm. Nhưng nếu em không muốn quên đi quá khứ thì hãy cứ ghi nhớ. Anh tình nguyện ở bên em cùng hoài niệm quá khứ.”

Cho dù cuối cùng sẽ rơi vào kết cục thương tích đầy mình.

Nhưng Sơ Sơ à, anh sẽ bảo vệ em, dù có phải gánh mọi đau đớn, anh cũng sẽ không để em phải chịu bất kỳ tổn thương nào nữa...

240. Chương 240: Bị Bán Đứng

Chớp mắt đã lại tới cuối tuần, vị thu càng nặng thêm một chút.

Mặc dù nhiệt độ phương Nam mùa thu cao hơn các thành phố phương Bắc nhưng thi thoảng cũng nhìn thấy gió thổi lá rụng, sáng sớm hoặc tối muộn có một tầng sương mỏng bao phủ, thế là hạ đã qua, thu đã tới.

Cố Sơ thích mùa thu Thượng Hải.

Bỏ xa cái nóng oi ả, buổi sáng và buổi tối tiết trời mát mẻ, khoan khoái, là mùa thích hợp nhất để đi tản bộ.

Khoảng thời gian này, La Trì cũng không còn tới phòng thực nghiệm với tần suất dày đặc nữa. Cố Sơ biết anh ấy đang ra tay từ phía những mối quan hệ của Bàn Thành, tiến sâu thêm một bước để điều tra nơi ở và hoàn cảnh làm việc. Lần trước, qua cuộc nói chuyện giữa anh ấy và Lục Bắc Thần, Cố Sơ được biết khi còn ở quê nhà, Bàn Thành đích thực đã nắm được một số điểm yếu của lãnh đạo địa phương, cuối cùng lừa đảo được một số tiền không nhỏ, không những sửa sang lại nhà cửa cho gia đình mà còn cầm số tiền dư ra lên tận Thượng Hải.

Ngoài mặt, lấy một cái cớ mỹ miều là đi mở mang một bầu trời mới rồi sẽ trở về gặp người thân ở quê nhà.

Đúng là anh ta đã tới một võ quán, vừa học kỹ thuật vừa làm thuê cho võ quán.

Nhưng khi La Trì cầm ảnh của nạn nhân A hỏi thăm võ quán thì lại không ai biết người trong ảnh là ai.

Manh mối dường như bị đứt đoạn.

Nếu như theo suy luận của Lục Bắc Thần, Bàn Thành học võ thuật ở võ quán, thì người mở võ quán đó đáng nhẽ phải là nạn nhân A mới đúng. Nhưng La Trì đã gặp ông chủ của võ quán, không giống tướng mạo nạn nhân A.

La Trì không hề sốt sắng.

Vì anh ấy đã sớm dự đoán đây không phải là một vụ án đơn giản, dường như trong mơ hồ anh ấy đã cảm nhận được thân phận của nạn nhân A không thể điều tra ra một cách đơn giản như vậy.

Anh ấy chỉ hỏi lại Lục Bắc Thần một lần nữa, xem phán đoán của anh có thay đổi gì không.

Lục Bắc Thần rất kiên trì với suy luận của mình, không hề lật đổ một chút nào kết quả khám nghiệm tử thi ban đầu. Cố Sơ tuyệt đối tin tưởng phán đoán của Lục Bắc Thần, sự chặt chẽ căn trọng bên trong không phải điều La Trì có thể hiểu được. Cô đã tận mắt chứng kiến Lục Bắc Thần tìm kiếm manh mối trên hài cốt hết lần này tới lần khác như thế nào. Nếu có nghi vấn và sơ hở, anh ấy chắc chắn sẽ không vì sĩ diện của bản thân mà che giấu sự thật.

Phòng thực nghiệm vẫn bận bù đầu.

Mà đám Phan An hình như đã ngầm hiểu mối quan hệ giữa cô và Lục Bắc Thần. Mặc dù Phan An không còn liên tục mang chuyện giới thiệu người cho cô xem mặt ra để chọc ghẹo cô nhưng mỗi khi nhìn thấy ‘Khuyên vũ’ trên cổ cô là lại ‘à ồ’ một cách cực kỳ khoa trương.

Ngữ Cảnh hay nhìn chằm chằm chiếc vòng trên cổ cô rồi thờ ơ, sau đó nói với cô: Cô biết không, màu sắc của chiếc vòng này rất giống tinh cầu trong giấc mơ của tôi.

Cố Sơ chẳng biết nói sao, cô biết Ngữ Cảnh chẳng có lúc nào là không mơ những giấc mơ về người ngoài hành tinh.

Còn Ngữ Khương, từ sau lần trước bị cô chọi lại một bận thì giờ không còn ăn nói cạnh khỏe, lạnh nhạt nữa. Cô ta chỉ không còn để tâm tới cô nữa, thậm chí khi ở trong phòng thực nghiệm, đi về phía nhau cô ta cũng vờ như không nhìn thấy cô. Ngoại trừ việc giao tiếp trong công việc, cô ta mới nói với cô một hai câu gì đó.

Cố Sơ cho rằng, quan hệ giữa cô và Ngữ Khương đã đi tới điểm đóng băng.

Vì Lục Bắc Thần.

Cô không rõ Lục Bắc Thần có biết tâm tư của Ngữ Khương hay không, cũng chưa từng hỏi Lục Bắc Thần ấn tượng của anh về Ngữ Khương ra sao. Nhưng cô luôn cảm thấy Ngữ Khương và Lâm Gia Duyệt dường như thật sự khác biệt, về thái độ của Lục Bắc Thần dành cho Ngữ Khương.

Lâm Gia Duyệt hoàn toàn không che giấu tình yêu đối với Lục Bắc Thần, để đến mức rốt cuộc đã khiến Lục Bắc Thần xa lánh cô ta. Nhưng Cố Sơ nhớ rằng kể cả trước đó khi Lục Bắc Thần chưa kết thúc mối quan hệ với Lâm Gia Duyệt, anh cũng không quá để ý tới chuyện của Lâm Gia Duyệt.

Anh lúc nào cũng bận rộn công việc, còn Lục Bắc Thần vĩnh viễn là người chủ động tới tìm anh.

Nhưng Ngữ Khương thì khác.

Lần đầu tiên gặp Ngữ Khương, cô ta đã rất thân thiết với Lục Bắc Thần.

Lục Bắc Thần chủ động ôm cô ta, cũng cùng cô ta nói chuyện vui vẻ. Chỉ riêng điểm này thôi đã đủ thấy Ngữ Khương có địa vị khác trong lòng Lục Bắc Thần.

Ở trong phòng thực nghiệm, thái độ của Ngữ Khương đối với Lục Bắc Thần ra sao, ngay cả Ngữ Cảnh còn nhận ra, Lục Bắc Thần không lý nào lại không rõ, nhưng anh chưa từng quát nạt Ngữ Khương, thậm chí một câu cảnh cáo cũng chưa từng có. Dĩ nhiên, Lục Bắc Thần dùng một cách thức ỉn hơn, đó là tuyên bố với mọi người mối quan hệ của anh và cô bằng một cách âm thầm nhất.

Cố Sơ thừa nhận, đây là biểu hiện của một người đàn ông chín chắn.

Người đàn ông chín chắn sẽ dùng một cách thức thích hợp.

Nhưng trong chuyện này, Cố Sơ ngược lại hy vọng Lục Bắc Thần có thể trẻ con hơn một chút, ví dụ như ôm vai cô đi tới trước, nói với Ngữ Khương: Cô ấy là bạn gái của tôi, sau này cô khách sáo với cô ấy một chút.

Đương nhiên, đây chỉ là suy nghĩ của riêng cô.

Cô cảm thấy Lục Bắc Thần đang quan tâm tới tâm trạng của Ngữ Khương.

Vậy thì, Cổ Sơ lại không hiểu, một người trước nay vẫn cao ngạo như Lục Bắc Thần sao lại phải chiều cổ Ngư Khương? Cũng có lúc cô lo lắng không biết Lục Bắc Thần có thích Ngư Khương hay không, dù sao thì ngày ngày ở bên cạnh nhau, lâu ngày sinh tình mà không hề hay biết cũng là chuyện thường tình.

Nhưng suy nghĩ này bị cô mạnh mẽ xua khỏi đầu óc. Cô không thể nghĩ như vậy, suy đoán này quá đáng sợ.

Hoặc có thể, Ngư Khương chính là cô ‘bạn gái cũ’ mà Lục Bắc Thần nói?

Cổ Sơ không thể dựa vào tính cách của Lục Bắc Thần để phán đoán xem một khi chia tay với đối phương rồi liệu còn làm việc dưới cùng một mái nhà hay không. Nếu thật sự là vậy, vậy thì có thể lý giải được việc Ngư Khương trăm ngàn lần thấy cô chướng mắt rồi.

Là như vậy ư?

Ở nước ngoài, có quá nhiều ví dụ về việc hai người dù chia tay vẫn có thể làm việc hòa bình, nên cũng không có gì là lạ.

Nhưng suy nghĩ này cũng sẽ khiến Cổ Sơ ghen tuông.

Cứ như vậy, mối quan hệ giữa Ngư Khương và Lục Bắc Thần trở thành mầm họa lớn trong lòng Cổ Sơ. Không thể hỏi được, chỉ có thể âm thầm sốt ruột.

Ngược lại, phía Kiều Vân Tiêu đã cho cô một viên thuốc an thần.

Những bức ảnh scandal bay rợp trời đã biến mất.

Những lời đồn thổi suy đoán về cô cũng không thấy nữa.

Thậm chí là không còn một chút dấu vết nào, được xóa sạch sẽ.

Cô biết, với khả năng của Kiều Vân Tiêu, tuyệt đối có thể làm được đến mức này.

Quả không sai, Kiều Vân Tiêu gọi điện thoại cho cô, trình trọng xin lỗi cô một lần nữa về chuyện tin đồn và những bức ảnh, nhưng mục đích gọi điện tới còn để mời cô tới nhà họ Kiều ăn cơm. Thật ra cô rất muốn gặp hai bác nhà họ Kiều, nhưng nghĩ tới Lục Bắc Thần nên đã từ chối.

Kiều Vân Tiêu rất hệt hăng nhưng cũng đành thôi.

Hôm nay, Cổ Sơ đã nhận không ít điện thoại, đều nhận ngay trước mặt Lục Bắc Thần, nhất là khi Kiều Vân Tiêu gọi tới. Lục Bắc Thần dừng công việc trong tay lại, quét mắt nhìn cô, khiến cô nổi hết da gà.

Cho tới cuối cùng khi nhận được cuộc điện thoại của dì.

Thế là cô biết ngay, chắc chắn đã để dì biết được chuyện âm ỉ này.

Cô cảm di động đi ra ngoài.

Vừa nhận máy thì giọng dì đã to như trấu.

“Chuyện của con và Kiều Vân Tiêu là như thế nào?”

Cổ Sơ đau đầu: “Dì, chỉ là hiểu lầm thôi ạ.”

“Hiểu lầm, hiểu lầm mà ôm ấp nhau luôn rồi, không hiểu lầm thì còn đến mức độ nào nữa?” Dì lúc nào cũng nóng tính: “Chẳng trách gọi thế nào con cũng không quay về, giờ lại hẹn hò với Kiều Vân Tiêu rồi?”

“Con không có.”

“Không có thì lập tức quay về ngay cho dì!”

“Dì, bây giờ con đang ở Thượng Hải làm việc.”

“Dì không cần biết còn làm việc hay làm gì. Ban đầu còn đã hứa với dì sẽ quay về Quỳnh Châu, bao lâu này dì không thức giục con không có nghĩa là đã quên chuyện này đâu! Cổ Sơ, dì cho con hay, sự nhẫn nại của dì có giới hạn thôi, tốt nhất con hãy lập tức quay về, đừng có để thẳng nhóc Kiều Vân Tiêu đó hớp hồn!”

“Dì, dì thật sự hiểu lầm rồi, đó là do đám phóng viên viết nhăng viết cuội thôi.”

“Tiểu Sơ à, con đừng có quên năm xưa khi nhà họ Cố gặp họa, nhà họ Kiều đã làm gì, có khi nào Kiều Trí Viễn niệm tình bằng hữu với nhà họ Cố chưa? Lúc đó con và Kiều Vân Tiêu đã đính hôn rồi, kết quả ông ta trở mặt không thừa nhận? Có ai hành xử như vậy không, làm người như vậy không? Còn cả thằng nhóc Kiều Vân Tiêu đó nữa, thân là chồng chưa cưới của con, thế mà trong lúc con khó khăn nhất không đứng mũi chịu sào, giờ mọi chuyện bình lặng rồi lại xôn xáo tới, cái thá gì? Dì cảnh cáo con, bây giờ nếu con vẫn còn không rõ ràng với Kiều Vân Tiêu tức là có lỗi với bố mẹ con.”

“Con biết rồi dì.” Lúc ấy cô muốn quay về Quỳnh Châu nhưng vì có Lục Bắc Thần nên đã từ bỏ ý định này. “Gần đây con rất bận, khi nào hết bận con sẽ về Quỳnh Châu trình bày rõ ràng với dì.”

Cô nhất định phải ở lại Thượng Hải rồi. Cô yêu Lục Bắc Thần, lần này cô muốn đặt tình yêu lên trên hết.

“Con bận rộn mấy cái việc bát nháo đó có ích gì?”

“Con cảm thấy rất có ý nghĩa.”

“Con...”

“Dì, con đã khôn lớn rồi, có những chuyện dì để con tự quyết định được không?”

“Tết Trung thu chắc là con về chứ?” Sầm Vân dường như có chút thỏa hiệp.

“Vâng, con về ạ.”

“Đợi con về rồi nói đi.” Sầm Vân giọng điệu không vui vẻ gì: “Với cả, Trung thu này chị họ con cũng về đấy.”

“Con biết ạ.”

Kết thúc cuộc điện thoại, Cố Sơ không quay lại phòng thực nghiệm ngay, mà đứng dựa vào cánh cửa, thở dài nặng nề.

Lúc trước Lục Bắc Thần hứa với cô sẽ cùng cô về Quỳnh Châu giải thích với dì. Khoảng thời gian này vụ án rối rắm phức tạp, anh vẫn chưa nhắc lại chuyện này, thế nên cô cũng không biết có phải Lục Bắc Thần quên mất rồi không.

Nhắc anh ư?

Cô phải nói sao?

Cô luôn cảm thấy chuyện này vẫn phải để anh cam tâm tình nguyện mới được, cưỡng ép anh về chung quy vẫn không tốt.

Càng nghĩ càng phiền.

Phan An từ trong phòng thực nghiệm đi ra, có lẽ đã mệt nên ra ngoài làm điều thuốc. Thấy cô vật vờ dựa vào cạnh cửa, anh ta cười nói: “Tình trạng không ổn lắm, thật thà gì cũng đừng dốc sức vậy chứ.”

“Nói linh tinh cái gì vậy?” Cố Sơ lườm anh ta.

Hóa ra Phan An hút tẩu, ngậm bên miệng, trông rất có phong độ.

Anh ta nhìn ngó cổ cô, cười xấu xa: “Lục đúng là dốc hết vốn liếng rồi.”

Cố Sơ che sợi dây chuyền trên ngực đi, đỏ mặt: “Anh đoán bừa bãi cái gì thế? Đây là món đồ chơi tôi mua đại về thôi.”

“À...” Phan An làm ra vẻ tỉnh ngộ.

“À với ồ cái gì, anh bảo anh hút thuốc thì hút thuốc, đang đứng lại ngậm cái tẩu, đóng vai Sherlock Homes à? Đáng ghét!” Cố Sơ chuyển mục tiêu, quay sang công kích đối phương, nói ba hoa một hồi rồi quay người đi vào trong phòng thực nghiệm.

Phan An cười sau lưng cô, không nói thêm gì nữa.

Tối buổi chiều, chỉ số tìm kiếm trong máy tính nhảy ra một từ khóa: ‘Quý anh’

Cái gì gọi là ‘quý anh’?

Nếu hỏi Cố Sơ câu này vào buổi sáng, cô cũng chẳng trả lời được, nhưng sau khi lên mạng tìm kiếm thông tin, hai chữ ‘quý anh’ đã có thể lý giải.

Quý anh: Quý tộc tinh anh.

Nói về một kiểu thần thái khiêm nhường, rèn luyện từ diện mạo tới nội tâm.

Mà từ khóa này chụp thẳng lên đầu Kiều Vân Tiêu.

Mấy hôm nay Kiều Vân Tiêu gặp phải vận hạn, luôn nhảy ra trước tầm mắt của công chúng mà không hết hot. Một giây trước là scandal rầm rộ, một giây sau lại là bài báo liên quan tới anh ấy.

Sự việc bắt nguồn từ một cuốn tạp chí.

Một cuốn tạp chí đăng tải hình ảnh của Kiều Vân Tiêu lên trang bìa.

Biên tập chính của tạp chí, Cố Sơ không thể quen thuộc hơn, Lăng Song!

Trong cuốn tạp chí thời thượng này, chỉ riêng hình ảnh Kiều Vân Tiêu trên trang bìa đã phong độ ngời ngời, anh tuần bất phạm, cộng thêm gần mười trang nội dung bên trong là phỏng vấn và hình ảnh chân dung, khiến cho Kiều Vân Tiêu bỗng chốc trở thành một đề tài nóng hổi được công chúng bàn luận, sau đó bị chụp cái mũ ‘quý anh’.

Nghe nói tạp chí kỳ này vừa ra lò buổi sáng đã lập tức giành vị trí bán chạy số 1, còn chưa hết một ngày, tòa soạn đã bắt đầu có kế hoạch in ấn thêm.

Lượng tiêu thụ vượt xa so với kỳ có Lục Bắc Thần.

Phan An lại lướt tới như một hồn ma, liếc nhìn một cái: “Đầu tiên là ảnh scandal, sau đó lại là tạp chí, thủ đoạn gây nổi tiếng của cậu chủ Kiều cũng không tồi.”

Thanh âm vừa dứt, đúng lúc Lục Bắc Thần từ trên gác đi xuống, nói vọng xuống: “Phan An, đưa tôi báo cáo khám nghiệm của cậu.”

“Có ngay.”

Trước khi trở về chỗ ngồi, Phan An vỗ vỗ vai Cố Sơ, khuyên nhủ chân tình: “Em gái à, lòng người hiểm ác, giờ thì em hiểu rồi chứ?”

Cố Sơ đỡ đỡ người trước máy tính, nhìn những fan mạng nhiệt tình bình luận về bìa tạp chí kỳ này. Trên bìa, Kiều Vân Tiêu nhẹ nhàng ôn hòa, ánh mắt điềm tĩnh. Một tinh anh trong giới thương nhân như thế này ắt sẽ khiến không ít thiếu nữ si mê.

Phan An chỉ nói đúng một nửa.

Từ việc ảnh bị tung ra cho tới khi tạp chí được xuất bản, đây đích thực là một thủ đoạn quảng cáo.

Nhưng người làm việc này không phải Kiều Vân Tiêu.

Với tính cách của Kiều Vân Tiêu, anh ấy tuyệt đối không thêm mấy cách pr kiểu này, hơn nữa anh ấy cũng chẳng cần pr.

Người duy nhất quan tâm tới việc pr, hơn nữa còn có thể có lợi trong việc quảng bá này, đó chính là Lăng Song!

Cơn giận của Cố Sơ lập tức bùng phát. Cô vớ lấy di động, lao ra ngoài phòng thực nghiệm.

Lục Bắc Thần đang đứng trên bậc cầu thang, lật xem báo cáo, ngược mắt lên nhìn Cố Sơ nhưng không có quá nhiều phản ứng, lại tiếp tục cúi xuống đọc. Sau khi xem xong, anh gấp lại đưa cho Phan An, lạnh nhạt nói một câu: “Số liệu ổn cả rồi, gửi cho tôi bản điện tử.”

Phan An cười hì hì nhìn anh: “Em gái nhỏ của cậu trở thành bia đỡ đạn, chịu ầm ứ kia. Lục, cậu không trả thù rửa hận cho cô ấy sao?”

“Khi cần thiết, cô ấy cần phải chịu chút thiệt thòi mới có thể trưởng thành.”

“Đối mặt với mấy trò của tình địch, cậu vẫn bình chân như vại.” Phan An cười.

Lục Bắc Thần khinh bỉ nhìn anh ta và nói: “Trí tuệ của cậu quả nhiên khiến người ta lo ngại.” Dứt lời, anh quay người đi lên gác.

Phan An đứng ngẩn ra đó, một lúc sau mới tỉnh ra: “Này, cậu mắng ai thế hả?”

“Lăng Song, rốt cuộc cậu có ý gì?” Trên con đường nhỏ rợp bóng cây bên ngoài biệt thự, Cố Sơ gào vào trong di động.

Lòng cô đầy áp phẫn nộ, sợ đứng trước cửa phòng thực nghiệm sẽ không kiềm chế được nên dứt khoát chạy hẳn ra khỏi biệt thự. Trên con đường bốn bề không một bóng người này, tiện cho cô trút mọi bất mãn vào đầu kia điện thoại. Lăng Song này, hôm nay cô phải lý luận với cậu ta cho ra nhẽ.

Nói không sai, Lăng Song bị giọng nói của cô làm cho sững sốt, ngẩn ra mấy giây rồi bắt đầu phản kích: “Cố Sơ, cậu trúng gió gì thế hả? Hét to như vậy làm gì? Định hù ai?”

“Cậu làm chuyện thất đức còn sợ người ta hù mình à?” Cố Sơ một tay cầm di động, một tay chống hông, đứng ngay giữa đường đi.

“Tôi làm chuyện gì thất đức?”

“Không nhận chứ gì?” Cố Sơ tức đến tái mét mặt mày, dốc hết toàn bộ suy nghĩ trong đầu ra: “Tại sao ảnh của tôi và Kiều Vân Tiêu lại bị lộ ra? Scandal đó do ai đồn thổi? Tạp chí kỳ này của cậu dặt hàng như vậy là có làm sao? Lăng Song, tôi nói cho cậu biết, đừng có coi người khác là con ngốc! Thủ đoạn của cậu cao đấy, tôi và Kiều Vân Tiêu đều trở thành đá lót đường cho cậu rồi! Cậu quá quắt lắm rồi, để bán được tạp chí, đúng là cậu đã rắp tâm suy tính. Đầu tiên thì tỏ ra tốt đẹp muốn giúp tôi chữa vết thương lòng, rồi lại gọi Kiều Vân Tiêu ra, rồi lại tìm đám chó săn để chụp trộm! Cậu làm vậy thú vị lắm sao?”

Quá bỉ ổi!”

Hét xong, cô những tưởng Lăng Song sẽ chối bỏ không thừa nhận, thế thì cô sẽ thẳng cấp lên thành pháo. Ai dè Lăng Song thừa nhận.

“Không sai, chính là tôi làm.” Cậu ta rất thẳng thắn: “Tôi làm vậy cũng có gì không thỏa đáng nào? Một mặt chữa vết thương lòng cho cậu, mặt khác lại bảo đảm cho lượng tiêu thụ của tạp chí, đây chẳng phải là một mũi tên bắn trúng hai đích, cả hai bên đều có lợi ư? Cậu có gì phải tức giận?”

“Phí lời! Cậu bảo vì sao tôi tức giận?” Cố Sơ nghe giọng cậu ta hoàn toàn điềm nhiên lại càng nổi trận lôi đình: “Cậu làm vậy gọi là gì? Bán đứng bạn bè!”

“Tôi bán đứng cậu cái gì? Tôi bán cậu đi hay tổn thương tính mạng của cậu? Cố Sơ, chính cậu rất muốn biết vị trí của mình trong lòng Lục Bắc Thần, vậy nên tôi giúp cậu thôi. Có gì đâu? Ảnh scandal bay khắp nơi, người đàn ông nào chấp nhận được tức là yêu đích thực, không chịu nổi thì tức là không thật lòng. Tôi đã mời phóng viên, vậy thì lại sao nữa? Vừa thỏa mãn yêu cầu của cậu lại vừa có thể hình thành chủ đề lót trước cho tạp chí của tôi, chẳng phải đôi bên đều vẹn toàn ư?”

“Cậu đúng là trắng tráo mà không biết ngượng, cái lý luận xiên xẹo này mà cậu cũng nói ra được? Lăng Song, tôi thấy cậu ở trong cái thùng thuốc nhuộm đó quá lâu rồi, không phân biệt được đúng sai nữa phải không? Cậu có từng nghĩ tới cảm nhận của tôi và Kiều Vân Tiêu không? Cậu có coi hai chúng tôi là bạn không? Còn cả Tiểu Tiểu nữa, rõ ràng cậu biết cậu ấy thích Kiều Vân Tiêu, làm ra chuyện này cậu ăn nói sao với cậu ấy? Không thấy có lỗi với cậu ấy hay sao?”

“Sao tôi phải thấy có lỗi? Cố Sơ, tôi làm việc gì có cần phải báo cáo với mấy người không? Chính vì coi mấy người là bạn tôi mới làm vậy, mới giúp cậu như vậy. Cậu giúp lại tôi thì đã sao? Vả lại, scandal này ảnh hưởng lớn đến cậu và Kiều Vân Tiêu ư? Chẳng phải anh ta đã nhanh chóng xóa sạch đó thôi. Tôi giúp cậu tạo scandal để cậu kiểm chứng người đàn ông của mình, ngay sau đó lại có một người đàn ông khác ra mặt

giúp cậu giải quyết êm đẹp mọi chuyện, đây chẳng phải là cái kết viên mãn ư? Vậy tôi mượn chút scandal này để làm một vài việc có lợi cho bản thân lại có gì không đúng?”

“Lăng Song, cậu trở nên vô lại thế này từ bao giờ hả? Ngay cả giới hạn căn bản và đạo đức tối thiểu cũng không có!”

“Cố Sơ, cậu ăn nói đừng có cay độc như vậy! Sao tôi lại không có giới hạn và đạo đức? Nếu tôi giống như những gì cậu nói, tôi đó tôi đã chụp cậu rõ nét rồi. Ngành báo chí vốn dĩ cạnh tranh khốc liệt, thủ đoạn của tôi có là gì đâu?”

Cố Sơ bị cậu ta chọc giận đến sắp bùng nổ, cô nghiêng răng kèn kẹt: “Được rồi, Lăng Song, cậu có tiêu chuẩn làm việc của cậu nhưng tôi không chấp nhận được cái tiêu chuẩn đó của cậu. Tôi cho cậu biết, sau này tôi coi như không quen biết cậu!”

“Này, có cần thiết phải thế không? Chuyện này to tát lắm sao? Nói giận là giận ngay được?”

“Tôi không muốn nói chuyện với cậu nữa!” Cố Sơ lại gào vào di động rồi ngắt điện thoại.

Suy nghĩ duy nhất trong đầu là: Cô bị bạn bè bán đứng!

Mặc dù quan hệ giữa cô và Lăng Song rất kỳ lạ nhưng cô không thể không thừa nhận một điểm, cô vẫn luôn coi Lăng Song là bạn. Nhưng lần này, Lăng Song quá đáng lắm rồi.

Có lẽ ngay cả Kiều Vân Tiêu cũng không ngờ mình nổi tiếng đến thế, trừ phi có chuyện gì bất lợi xảy đến với doanh nghiệp và hình tượng của cá nhân anh ấy, phòng quan hệ sẽ lập tức thông báo, còn bình thường anh ấy rất ít khi để ý đến mấy tin tức lá cải này, thế nên có thể chính anh ấy cũng chẳng biết mình đã bị Lăng Song lợi dụng.

Lăng Song chết tiệt!

Tốt nhất đừng để cô gặp cậu ta, nếu không sẽ lộ ra cậu ta ra!

Sau lưng có tiếng bước chân vang lên, trầm ổn và vững chãi.

Cố Sơ không quay đầu lại, ngồi sụp xuống con đường đá, một tay nắm chặt di động, một tay phần nộ gãi đá sỏi.

“Đứng dậy đi.” Trên đỉnh đầu vang lên một giọng nói trầm ấm, dịu dàng.

Cô quay đầu.

Lục Bắc Thần đứng nhìn từ trên cao.

Ánh nắng buổi chiều xuyên qua từng kẽ lá, những chiếc bóng lốm đốm rơi xuống tóc và đầu mày của anh. Chiếc áo sơ mi trắng giản dị, trong sáng, anh một tay cầm hộp dụng cụ, nhìn cô chăm chú, tận sâu trong đáy mắt là những quang sáng, không giận không vui.

Cố Sơ không nhúc nhích, chỉ làm mặt âm ỉt.

Lục Bắc Thần khẽ thở dài, gơ tay kéo cô dậy.

Cô theo đà ôm chầm lấy cổ anh, vùi mặt vào ngực anh.

“Được rồi, đừng giận dỗi trẻ con nữa.” Lục Bắc Thần lên tiếng, như cười lại như vỗ về.

“Tại Lăng Song lừa gạt tình cảm của em!” Cố Sơ nép trong lòng anh, bực bội kể cho anh nghe mọi chuyện.

Lục Bắc Thần nghe xong cười khẽ: “Cô ấy làm vậy cũng rất bình thường, xuất phát điểm của mỗi người mỗi khác, mục đích dĩ nhiên cũng khác rồi.”

“Anh còn đứng về phía cậu ta?” Cố Sơ lườm anh.

Lục Bắc Thần mím môi: “Anh chỉ đang nói sự thật thôi. Chuyện gì cũng phải phân tích bằng phương pháp biện chứng thì mới hợp lý.” Anh hơi kéo cô ra, quan sát một lượt từ trên xuống dưới rồi mỉm cười: “Ví dụ như vì em muốn trút giận mà mặc nguyên cả áo blouse ra ngoài phòng thực nghiệm. Vậy thì, có phải anh

nên phạt em theo quy định vì đã vi phạm nội quy của phòng thực nghiệm là không được mặc áo blouse ra ngoài hay không?”

Cố Sơ sững sờ, cúi đầu xuống nhìn.

Rồi buồn bã.

Chết chắc rồi, cô chỉ mãi tính sổ với Lăng Song mà quên mất không được mặc áo blouse ra ngoài. Đây là việc Lục Bắc Thần đã cảnh cáo nhiều lần, áo blouse của phòng thực nghiệm chỉ được mặc trong phòng, cho dù tới hiện trường vụ án họ cũng chuẩn bị sẵn áo ngay tại đó.

Cô bỗng chốc cảm thấy mình lại gây họa rồi.

“Anh định phạt em à?” Cô nhìn anh, ánh mắt tội nghiệp.

“Phạt, nhất định phải phạt, nếu không em sẽ không ghi nhớ.” Lục Bắc Thần cố nhịn cười: “Nhưng bây giờ em phải theo anh tới khu Phố Đông một chuyến, La Trì đã tìm được địa chỉ của Bàn Thành rồi.”

241. Chương 241: Ngõ Ngang Vì Cô

Sau khi cuộc điện thoại kết thúc, Lăng Song bỗng cảm thấy như có ong mật bay vào trong tai vậy, ừ ừ không dứt.

Cô nằm trên giường thẩm mỹ, trên mặt hây còn đắp mặt nạ. Cô dụi dụi tai, một lát sau khi dụi đi mới nhắm mắt vào trong di động: “Mãi mãi không sửa được cái tính đại tiểu thư của cậu, cái gì mà trải qua vực sâu cuộc đời? Tôi thấy mồm mép cậu vẫn lợi hại như trước đó thôi. Mỗi cậu có lý à? Mỗi cậu được hết à?”

Tức đến nỗi cả gan cũng đau.

Bên cạnh là nhân viên spa đang chăm sóc cho cô. Cô gái bước lên, gỡ mặt nạ của cô ra, làm thông thoáng da mặt bằng kỹ thuật thành thạo, cười hỏi: “Chị giận dữ với ai mà khiếp vậy?”

“Một người bạn.” Lăng Song nhắm mắt lại, sau khi được chăm sóc, cả gương mặt trở nên trắng trẻo, sáng sủa lạ thường, rồi cô bổ sung một câu: “Còn là một người bạn quan hệ khá tốt nữa.”

“Nếu đã là bạn thân thì không cần giận dữ đến thế, chân trước cãi nhau, chân sau làm hòa là hơn. Em và bạn của em đều như vậy.” Cô nhân viên cười hiền hòa: “Bây giờ chị phục hồi rất nhanh, hiệu quả cũng đặc biệt tốt, thế nên bình thường đừng nên tức giận, nếu không sẽ ảnh hưởng đến da mặt.”

Lăng Song vội vàng giơ tay chạm lên mặt.

Bây giờ cứ định kỳ cô lại phải tới trung tâm giảm béo để làm phục hồi, ngoài việc dâng hiến một chút máu của mình ra thì việc chăm sóc mặt là phần cô xem trọng nhất.

Sau khi lấy máu của cô xong, người nhân viên nói: “Thật ra, phụ nữ lấy máu định kỳ sẽ tốt cho nhan sắc và kéo dài tuổi thọ.”

“Kéo dài tuổi thọ thì tôi không ham, chỉ cần gương mặt này của tôi trẻ trung những người cùng tuổi là được.” Lăng Song nói như vậy rồi chợt nhớ tới Cố Sơ. Cố Sơ có diện mạo trẻ trước tuổi bầm sinh. So với dáng vẻ của mấy năm trước, bây giờ cậu ta không có quá nhiều thay đổi. Trông cậu ta vẫn còn như gái mười tám, đôi mươi vậy. Mặc dù Lăng Song không muốn thừa nhận nhưng cũng không thể không thừa nhận bản thân mình rất đồ kỵ với diện mạo của cậu ta.

“Việc này tuyệt đối không thành vấn đề. Giờ chị chăm sóc da là đang ở độ tuổi tốt nhất, càng chăm sóc sớm thì tuổi già càng lâu đến.” Cô nhân viên nói, rồi đưa cho cô nước dưỡng da. “Cộng thêm nước dưỡng da của thẩm mỹ viện bọn em là độc nhất vô nhị trong cả nước. Chị đã dùng một lọ rồi phải không? Hiệu quả có phải rất tốt không? Người bạn đó của chị dùng nhiều hơn chị một lọ, bây giờ trông cả cơ thể quỳnh rũ chết người.”

Lăng Song biết cô ta ám chỉ Tiêu Tiểu Tiêu.

Đây là việc khiến cô không thoải mái trong lòng.

Tieu Tieu Tieu cũng chỉ giảm béo trước cô một thời gian nhưng thay đổi cực lớn. Không những vóc dáng càng ngày càng yêu kiều thướt tha mà ngay cả gương mặt cũng càng ngày càng rung động lòng người. Thật ra cô biết Tieu Tieu Tieu rất đẹp, cho dù lúc cô ta còn mập ú thì ngũ quan cũng đã rất đoan trang. Nhưng cô vẫn luôn không muốn công nhận điểm này. Từ hồi đại học, sau khi quen biết Tieu Tieu Tieu và Cố Sơ, cô đã không thể nào tranh giành với con cưng của trời là Cố Sơ. Thế nên, Tieu Tieu Tieu đã trở thành đối tượng để cô ‘ăn hiếp’.

Nói trắng ra, cô chỉ có thể tìm cảm giác cân bằng từ người Tieu Tieu Tieu mà thôi.

Cô có thể chê cười Tieu Tieu Tieu béo phì, cười cậu ta ăn quá nhiều, cười cậu ta làm gì cũng rụt rà rụt rè, cười cậu ta chẳng thể kiên trì đến cùng trên con đường giảm béo. Sở dĩ có thể không chút kiêng dè như vậy thứ nhất là vì tính tình của Tieu Tieu Tieu rất tốt, tuyệt đối không giận, hai nữa cô cũng tuyệt đối tin tưởng rằng cả đời này Tieu Tieu Tieu sẽ mãi là một cô mập.

Nhưng điều khiến cô hoàn toàn không thể ngờ là Tieu Tieu Tieu không những đã gầy đi mà trong quá trình giảm béo lại càng ngày càng đẹp ra, gương mặt ấy luôn sáng động hơn cô.

“Có thái quá như cô nói không? Loại nước dưỡng da này của các cô đâu phải nước chỉnh sửa nhan sắc. Gương mặt của cậu ta vốn dĩ đã vậy rồi, đâu có quyến rũ.” Ngoài miệng thì nói vậy nhưng Lăng Song vẫn mở lọ nước ra. Nói thật lòng, trong nội tâm cô đã công nhận nước dưỡng da của trung tâm này, dùng rất tốt, dùng xong da dễ trơn nhẵn, như thể có khả năng sinh công năng vậy.

Cô nhân viên cười: “Aiya, chị không biết ư? Cô bạn đó của chị nổi tiếng ở trung tâm bọn em lắm. Cô ấy là ví dụ thành công nhất, hơn nữa bây giờ càng ngày càng xinh đẹp. Nghe nói, hôm qua có một ông chủ nào đó đeo đuổi tới tận đây, quỳ xuống ngay trước mặt mọi người để cầu hôn với cô ấy đấy, bị cô ấy hớp hồn tưởng chết, nhất quyết đòi cưới cô ấy.”

Lăng Song ngẩn người. Cô thật sự chưa hề nghe Tieu Tieu Tieu nhắc tới chuyện này, chỉ mãi mê tuyên truyền cho số báo của Kiều Vân Tieu. Thật không ngờ, con nhóc Tieu Tieu Tieu đó lại còn dẫn dụ được cả một con ‘phượng hoàng vàng’. Lăng Song càng nghĩ càng cảm thấy bức dọc.

Tieu Tieu Tieu dựa vào cái gì?

Dựa vào cái gì mà trẻ trung, xinh đẹp? Chẳng phải vì giảm cân ư?

Dựa vào nghề nghiệp cao quý? Cô làm ngành xuất bản cũng đâu có tệ, phải nổi tiếng hơn Tieu Tieu Tieu mới phải.

Vì sao tới tận bây giờ cô vẫn không thể gặp được người đàn ông khiến mình động lòng cơ chứ?

Nghĩ tới đây, tâm trạng Lăng Song càng lúc càng nặng nề.

Không phải không gặp được, mà đã gặp được rồi lại để mất.

Từ đó, những cảnh tượng có đẹp hơn nữa cũng không liên quan tới cô nữa.

“Cậu ta đã đồng ý rồi sao?” Lăng Song hỏi.

“Đồng ý rồi thì sao gọi là tin đồn nữa.” Cô nhân viên nói: “Người đàn ông sống chết cầu xin, bạn cô cũng sống chết không đồng ý, xem ra đã bị anh ta dọa cho hết hồn, sắc mặt tái nhợt hẳn đi. Cô ấy quả thật là cô gái thành thật, yên phận. Đối lại là những cô gái khác, có nhào vào chiếc nhẫn kim cương đó cũng phải đồng ý.”

Lăng Song trầm trầm nắm: “Đúng là quê mùa, có cần phải thế không? Mà chuẩn bị cả nhẫn kim cương?”

“Chị nói gì cơ ạ?”

“À, không có gì.” Lăng Song đổ một ít dung dịch ra tay, nhẹ nhàng xoa lên mặt. Tieu Tieu Tieu đã có người trong lòng, đương nhiên sẽ không để những người đàn ông khác vào mắt. Hơn nữa, Kiều Vân Tieu có giá trị như thế nào? Ông chủ nào đó so sánh được sao? Cho dù thật sự còn giàu có hơn cả Kiều Vân Tieu thì cũng không có nội hàm và thần thái của Kiều Vân Tieu. Đàn ông ấy à, thứ rèn luyện cuối cùng chính là nội tại. Tieu Tieu Tieu đã gặp được người tốt nhất, sao còn lúi điều kiện của mình lại?

“Da của chị quả thật là càng ngày càng căng rồi.” Cô nhân viên khen ngợi.

Lăng Song nghĩ thầm: Cuối cùng thì cô cũng bắt đầu khen tôi đẹp rồi. Cô lạnh nhạt nói: “Cũng tạm thôi, cảm giác không rõ rệt mấy.”

Mùi hương của nước dưỡng da tỏa ra, lúc ẩn lúc hiện nơi khoang mũi Lăng Song.

“Nước dưỡng da này của các cô...” Cô hơi ngừng lại rồi lại hít sâu một hơi, cứ cảm thấy hình như đã từng ngửi thấy, bèn đổi cách hỏi: “Thành phần là gì vậy? Lúc trước tôi có hỏi một nhân viên ở đây nhưng cô ấy lại không biết.”

“Việc này... bọn em quả thật là không biết.” Cô nhân viên cười có chút ngượng ngập rồi trả lời: “Chị cũng biết đấy, nhân viên trong thẩm mỹ viện đều được thuê về, phương thức làm ra nước dưỡng da sao bọn em biết được chứ? Bọn em chỉ biết là có rất nhiều khách hàng công nhận loại nước dưỡng da này, là bảo bối của thẩm mỹ viện bọn em đấy.”

Lăng Song nhún vai, thôi vậy. Bây giờ đích thực là có những sản phẩm làm đẹp lấy cái danh ‘bí truyền’ để quảng cáo, mục đích là để thu giá tiền cao hơn. Nhưng thủ đoạn kinh doanh của trung tâm này lại khiến cô khâm phục tận đáy lòng, chưa bao giờ thu bất kỳ tiền phí nào cho loại nước dưỡng da bảo bối này, chỉ cần trở thành hội viên của trung tâm và chỉ cần kiên trì hiển máu ở đây.

Hội viên sẽ gầy đi, da dẻ thì càng ngày càng đẹp, người càng ngày càng trẻ, đây cũng là cách quảng cáo trực tiếp nhất. Đây chắc cũng là nguyên nhân quan trọng khiến trung tâm này có thể tăng độ nổi tiếng của mình một cách nhanh chóng.

Lăng Song nhìn chằm chằm lọ nước dưỡng da trong tay mình, một lúc sau bèn dứt vào túi xách...

Tìm được địa chỉ cũng có nghĩa sẽ có nhiều phát hiện hơn.

Từ lúc Cổ Sơ theo Lục Bắc Thần tham gia vào vụ án tới nay, dần dần cô đã đưa ra được một kết luận: Bạn mãi mãi sẽ không biết sự việc xảy ra một giây tiếp theo liệu có lật đổ mọi manh mối mà bạn suy luận hay không.

Thế nên, đối với việc tìm được địa chỉ của Bàn Thành, Cổ Sơ vừa kỳ vọng lại vừa lo lắng. Kỳ vọng là có thể thông qua Bàn Thành để tìm được manh mối về nạn nhân A. Lo lắng là biết đâu nạn nhân A và Bàn Thành thật sự không hề quen biết, hung thủ chỉ cảm thấy hộp sọ của Bàn Thành thích hợp với nạn nhân A mà thôi.

Tình huống kỳ vọng nhất chưa chắc sẽ xuất hiện mà tình tiết lo lắng nhất cũng chưa hẳn sẽ xảy ra.

Đây có lẽ chính là sức hấp dẫn của việc phá án, luôn dẫn dắt người phá án tìm tòi từng lớp, từng lớp của chân tướng như bóc hành tây vậy.

Không để lỡ dở thời gian, Cổ Sơ và Lục Bắc Thần cùng tụ họp với La Trì, sau đó lại vội tới Phố Đông ngay.

Mấy năm nay, Phố Đông bắt đầu xây dựng trên diện tích rộng, bắt đầu làm lại theo xu hướng xanh hóa.

Rất nhiều tòa nhà cũ đều đang trong quá trình phá hủy, dỡ bỏ. Đương nhiên, vẫn còn có một khoảng khu vực dân cư đang đợi giải tỏa.

Bàn Thành thuê nhà ở một xóm yên ắng nhất trong cả khu vực náo nhiệt ồn ã.

Khi Cổ Sơ và Lục Bắc Thần tới nơi là hơn bốn giờ chiều. Đến khu vực dân cư, những cửa hàng to nhỏ, cũ kỹ hai bên chiếm hết diện tích cho đường xe đi. Không còn cách nào khác, La Trì đành phải dẫn họ đi bộ vào.

Giờ này, rất nhiều người buôn bán đang bận rộn. Khu dân cư có nhiều người già, những người đi qua đi lại đều xách giỏ mua thức ăn.

Ba người họ đang đi vào trong thì Ngũ Cảnh đuổi theo phía sau, thở hồng hộc. Cậu ấy tới cũng rất nhanh, chỉ sau họ không bao lâu.

Đi qua một sạp hàng ngoài vỉa hè bán mấy món làm từ bột mì, đúng lúc có một vị hấp vừa ra lò, vừa được mở ra khỏi bốc lên nghi ngút, mùi thịt tỏa ra bốn phía. Ngử Cảnh nuốt nước bọt, nói với Cố Sơ: “Tôi thích nhất là ăn bánh bao của Thượng Hải.”

“Thượng Hải gọi nó là màn thầu.” Cố Sơ sửa lại.

Ngử Cảnh tỏ ra kỳ lạ: “Màn thầu chẳng phải không có nhân ư?”

Cố Sơ mỉm cười: “Đó là cách gọi của người phương Bắc, người phương Bắc phân biệt rất rõ màn thầu và bánh bao. Nhưng ở Thượng Hải, hoặc là rất nhiều thành phố phía Nam, tất cả đều gọi chung là màn thầu. Chỉ có điều họ sẽ phân biệt bằng nhân, ví dụ như màn thầu thịt, màn thầu rau... Cậu vừa mới tới Thượng Hải chưa lâu, có một số thói quen sinh hoạt từ từ cậu sẽ hiểu thôi.”

“Cô không lừa tôi đấy chứ?” Ngử Cảnh nhướn mày: “Phan An bảo tôi đây chính là bánh bao mà.”

“Có lẽ vì anh ấy sống ở phía Bắc.” Cố Sơ trêu chọc.

“Tôi phải đi hỏi giáo sư Lục.” Ngử Cảnh bước vượt lên.

Cố Sơ đang định nói là cậu nên hỏi La Trì là hơn thì bên kia Ngử Cảnh đã hỏi mất rồi. Lục Bắc Thần và La Trì đang vừa đi vừa bàn bạc về vụ án, bỗng ngẩng người vì câu hỏi ‘Là bánh bao hay là màn thầu’ của Ngử Cảnh, mấy giây sau mới hiểu ra, nhíu mày buông một câu không hề khách khí: “Màn thầu.”

Ngử Cảnh vò đầu, lẩm bẩm: “Sao lại gọi là màn thầu nhỉ? Có nhân mà, vì sao lại gọi là màn thầu?”

La Trì cười phá lên, đập đập vào vai Ngử Cảnh: “Nhóc à, cậu xem, giáo sư Lục các cậu chỉ tới Thượng Hải sớm hơn các cậu có một thời gian thôi mà nhìn người ta đi, đã sớm quen thuộc văn hóa Thượng Hải rồi. Về điểm này, cậu phải cố gắng học hỏi giáo sư Lục mới được.”

Người nói vô tâm nhưng người nghe có ý.

Người nghe... là Cố Sơ.

Phải, hình như Lục Bắc Thần đặc biệt quen thuộc Thượng Hải, nhất là văn hóa Thượng Hải. Ngoại trừ việc dành ra rất nhiều thời gian, nếu không là một người tỉnh khác mới đến, hơn nữa lại còn là người từ nước ngoài về, sao có thể nắm chắc văn hóa đất Thượng Hải trong lòng bàn tay như thế?

Anh là một người cực kỳ kén chọn ẩm thực, càng không phải là người có thời gian xách giỏ ra chợ tìm hiểu giá cả, tìm hiểu tên các món ăn. Đối với những người khác mà nói biết bánh bao là màn thầu rất bình thường, nhưng Lục Bắc Thần hiểu biết như vậy thì không hề bình thường. Anh đâu thể nào ra quán hỏi ông chủ đây là bánh bao hay là màn thầu?

Chỉ có thể chứng minh rằng, thật ra anh đã biết điều này từ lâu rồi.

Đương nhiên, có thể nhanh chóng có nhà ở Thượng Hải, rồi lại đấu giá được nhà họ Cố làm phòng thực nghiệm, đây cũng phải là chuyện một sớm một chiều, chắc chắn là từ khi còn chưa tới Thượng Hải, anh đã sắp xếp ổn thỏa mọi chuyện.

Nhưng vấn đề lại phát sinh.

Anh là một chuyên gia được mời tới Thượng Hải hỗ trợ. Nếu bắt nguồn từ Tiêu Tuyết, vụ vụ án tiếp theo không phải là chuyện đã được dự liệu từ trước, sao Lục Bắc Thần biết có thể mình sẽ sống ở Thượng Hải? Có hai ngôi nhà như thế rõ ràng là muốn định cư ở Thượng Hải.

Đơn giản chỉ vì vụ án thôi sao?

Cô không muốn nhận định Lục Bắc Thần quay về Thượng Hải là vì cô, suy nghĩ này có hơi tự kỷ. Vì tiếp cận cô mà tiếp hiểu nhiều văn hóa của Thượng Hải như vậy ư? Vậy vì sao anh không chuyển thẳng tới Quỳnh Châu?

Nhưng bây giờ nghĩ đi nghĩ lại, cô không sao hiểu được mục đích thật sự của anh.

Nếu hôm nay Ngử Cảnh không bất thành linh hỏi câu này, Cố Sơ vẫn không cảm thấy có vấn đề.

Bây giờ...

Cố Sơ nhíu mày, vô vàn điều không thể giải thích.

Nhưng cô cũng không thể suy nghĩ quá nhiều, trước mặt là khu nhà xập xệ, sơn tróc cả mảng. Chớp mắt đã tới nơi ở của Bàn Thành.

Các đồng nghiệp tới từ trước đã phong tỏa nơi đây, rồi lại có nhân viên cảnh sát giải tán các cư dân xung quanh ra xem, còn có các đồng nghiệp tới các nhà hàng xóm xung quanh thu thập thông tin. Có người dân hợp tác rất tích cực, có người thì coi như chuyện không liên quan tới mình, vừa thấy người mặc cảnh phục là lập tức xua tay: Tôi không biết gì, không biết gì hết...

Cố Sơ và Lục Bắc Thần lấy áo blouse từ trong tay Ngũ Cảnh để mặc tại đây, đeo khẩu trang và găng tay y tế rồi bắt đầu đi vào hiện trường được phong tỏa.

Đây là một căn nhà đã cũ. Nghe hàng xóm nói, nơi đây xây dựng ít nhất cũng phải được hơn 30 năm rồi.

Vừa vào cửa đã có một mùi ẩm thấp, đặc trưng của những căn nhà cổ.

Bọn họ bắt đầu chia ra làm việc. La Trì chủ yếu tiến hành điều tra hoàn cảnh hiện trường. Cô và Lục Bắc Thần cùng Ngũ Cảnh cần phải tìm được manh mối đáng nghi tại hiện trường, mỗi một góc ngách, một phân một ly cũng không được để sót.

Đây là lần đầu tiên Cố Sơ tới hiện trường với ý nghĩa đích thực, đương nhiên sẽ phải đi cạnh Lục Bắc Thần. Anh lại trở thành thầy giáo tốt nhất, vừa làm việc vừa giải thích.

“Mặc dù đại đa số các tình huống, pháp y làm việc với thi thể, nhưng khi dính líu tới vụ án thì công việc của pháp y chúng ta càng đặc biệt quan trọng.” Lục Bắc Thần giao hầu hết công việc thu thập cho Cố Sơ, mình ở bên cạnh chỉ đạo cô.

“Không được bỏ qua lông tóc, dấu vân tay, nước bọt... tại hiện trường, đây đều là những vật chứng cơ bản nhất. Quan sát rất quan trọng, nếu tại hiện trường xuất hiện vết máu, vậy thì phải quan sát hình dạng vết máu, những hình dạng khác nhau có thể phản ánh hung thủ đã dùng hung khí có hình dáng cơ bản ra sao. Quan sát các vật dụng trong phòng xem có dấu hiệu xô dịch hay không, vì có khả năng sẽ bám được theo quá trình gây án của hung thủ. Điều em phải biết rõ là pháp y chúng ta là người có tư cách can dự vào công việc phá án của các loại hình cảnh sát hơn nữa còn là người duy nhất nắm giữ thông tin về thi thể. Chúng ta cần phải kết hợp giữa thông tin thi thể và thông tin hiện trường, cho dù chỉ là nơi ở của nạn nhân đều có thể phát hiện ra manh mối quan trọng. Một khi nơi đây chính là hiện trường gây án, vậy thì chúng ta có thể thông qua những thông tin đã biết mà tiến hành phân tích tổng thể hiện trường vụ án, thậm chí còn có thể tái hiện lại toàn bộ quá trình gây án.”

Cố Sơ gật đầu lia lịa: “Em biết rồi, là dựng lại hiện trường.”

Lục Bắc Thần cười khẽ.

Kết cấu một phòng khách, một phòng ngủ, nhưng nói trắng ra chính là một căn phòng rộng, chỉ có điều sau đó được ngăn cách bởi một bức tường mà thôi.

Từ phòng ngủ ra phòng khách không có cửa, chỉ có một khung cửa đen xì.

Chỗ nào cũng rất bừa bãi, giống như đã bị ai đó lục tung vậy, nhưng cũng lại giống như vốn dĩ đã rối bời như vậy từ trước. Khắp nơi đều dầu mỡ, nhất là trên kệ bếp, dầu mỡ bám đen thui lù một mảng, có thể thấy bình thường Bàn Thành nấu nướng ở nhà.

Trong nồi còn có vệt dầu, sau khi nhìn quanh một lượt, Lục Bắc Thần lệnh cho Cố Sơ lấy cặp thủy tinh. Anh mở chiếc tủ phía dưới kệ bếp ra, có mấy chiếc đĩa và chiếc bát, nhưng đều rất sạch sẽ.

Lục Bắc Thần cầm một chiếc đĩa ra, tỉ mỉ quan sát.

Cố Sơ ghé đầu qua.

“Phát hiện ra điều gì rồi sao?” Cô hỏi.

La Trì cũng bước tới, cầm một chiếc bát không lên, sau khi nhìn ngó đang định đặt xuống thì Lục Bắc Thần bất thành linh nói một câu: “Bát đĩa đều còn mới.”

La Trì vừa nghe câu này lại quan sát lần nữa, đầu mày nhú lại như cái giẻ lau.

“Vì sao lại còn mới?” Lục Bắc Thần hỏi ngược lại Cố Sơ.

Cố Sơ đón lấy, nhìn một lúc lâu, rồi chợt lóe lên suy nghĩ: “Là đĩa mới bát mới vì chưa từng dùng nên gần như không có vết xước. Đây có lẽ là đĩa sứ mỏng, là loại đĩa dễ bị xước nhất khi bị thìa cọ vào.”

Cô là cao thủ ẩm thực, người giỏi nấu nướng dĩ nhiên sẽ có một mức độ hiểu biết nhất định với bộ đồ ăn. Mà cô chính vì cực kỳ khắt khe trong việc món ăn nào kết hợp với đĩa có chất liệu nào, thế nên chất liệu của các loại đĩa trên thị trường đều không lọt được khỏi mắt cô.

Lục Bắc Thần dường như rất hài lòng, đón lấy chiếc đĩa từ trong tay cô, để vào vị trí cũ, rồi lại ngó vào trong tủ, nhú mày, không nói năng gì.

La Trì bình tĩnh, giơ ngón tay cái về phía Cố Sơ: “Cô siêu thật!”

Cố Sơ mím môi, nghiêng đầu nhìn Lục Bắc Thần, đợi anh lên tiếng khen cô.

Lục Bắc Thần biết cô đang đợi, khóe môi hơi rướn lên, trước khi xoay người rời khỏi nhà bếp bèn để lại một câu: “Đạt yêu cầu.”

Xì, mới đạt yêu cầu.

Cố Sơ lườm anh một cái sau lưng.

La Trì bước tới: “Nghe được câu đạt yêu cầu từ miệng cậu ta đã là điểm cao nhất rồi. Tôi ủng hộ cô, mỹ nữ thiên tài!”

“Vẫn là anh biết ăn nói nhất.” Cố Sơ cười hì hì.

“Cố Sơ!” Là Lục Bắc Thần khê quát một tiếng: “Lắm nhảm linh tinh gì với cậu ta thế? Đi theo!”

“Dạ~” Cố Sơ dài giọng.

La Trì không nhịn được cười, lẩm bẩm: “Cứ làm như tôi cướp phụ nữ của cậu vậy!”

Dĩ nhiên, câu này Lục Bắc Thần không nghe thấy. Anh đưa Cố Sơ vào kiểm tra phòng ngủ, rồi sau đó là tới nhà vệ sinh. So với vẻ bằng phẳng của La Trì, trông Lục Bắc Thần cực kỳ nghiêm túc.

Ngũ Cảnh xách dép lê đứng một bên, nhướn mày, giống như hồn phách đã bay đi đâu mất.

“Phát hiện được thứ gì rồi, ngôi sao nhỏ?” Cố Sơ bước lên

‘Ngôi sao nhỏ’ là biệt danh yêu thương Cố Sơ gọi cậu ấy, ai bảo từ sáng tới tối cậu ấy chỉ nghĩ tới người ngoài hành tinh.

“Bên trên có máu~” Ngũ Cảnh từ tốn nói.

Cố Sơ lườm nguýt rồi cầm lấy: “Thu thập luôn đi, để giáo sư Lục nhìn thấy cậu đỡ đỡ đứng đây, không giận mới lạ.”

“Nhìn vết máu này, tôi chợt nhớ ra một câu chuyện cũ...”

“Dừng!” Cố Sơ sắp nổ đầu, vội vàng lấy mẫu máu rồi phân tích hình dáng của nó theo ‘giáo huấn’ của Lục Bắc Thần. Cô nói: “Cậu định kể chuyện ở hiện trường à? Bệnh lại tái phát rồi!”

“Aiya, tôi thu thập xong rồi, sao cô lại thu thập lần nữa làm gì?”

Cố Sơ tức đến nổi sắp phát rồ: “Ngũ Cảnh! Cậu nói chuyện đừng có ngừng nghỉ lâu vậy được không, lần sau nói trọng điểm trước! Lãng phí thời gian của tôi.”

“Cố Sơ!” Lục Bắc Thần lại quát.

“Tối đây!” Cố Sơ nghe thấy anh to giọng, sợ làm không tốt làm bị ăn mắng, bèn chỉ tay vào Ngũ Cảnh: “Cậu tiêu đời rồi đây, tôi cho cậu biết!”

Ngũ Cảnh lại chậm chậm cầm chiếc dép lê lên, thở dài: “Ai bảo đàn ông không được yêu đàn ông, haiz...”

Trong nhà tắm, Lục Bắc Thần đặt một tấm gạch có dính máu vào trong túi thu thập vật chứng. Cố Sơ tròn mắt, trong đầu như có ngàn vạn con ngựa đang phi qua. Hiện trường có máu... hiện trường có máu, lẽ nào?

Lục Bắc Thần lại tỉ mỉ tìm kiếm một lượt, rồi đánh dấu vào một vị trí, trọng điểm là bồn tắm sau đó bảo cô tìm kiếm lại lần nữa.

Khi xác định không còn vật chứng nào có thể thu thập thêm, Lục Bắc Thần định dừng công việc lại.

Nhưng khi anh chuẩn bị rời khỏi nhà vệ sinh, Cố Sơ bỗng nhiên gọi giật anh lại: “Đợi đã.”

Lục Bắc Thần dừng bước, quay người.

“Trên vòi nước có mùi thơm.” Cố Sơ bò bên bồn rửa tay, cúi đầu ngửi vòi nước trước gương, sau đó chỉ tay vào dấu hiệu, ngẩng đầu nhìn anh: “Anh cũng ngửi thấy rồi phải không?”

Trên vòi nước có ký hiệu của Lục Bắc Thần, chứng tỏ anh đã phát hiện ra có vấn đề.

Vậy mà Lục Bắc Thần hơi nhướn mày lên: “Mùi thơm?”

“Đúng vậy.”

Lục Bắc Thần bước lên trước, rồi xác nhận lại lần nữa: “Anh đánh dấu lại vì trên này có mùi thuốc khử trùng. Em ngửi thấy mùi thơm ư?”

Cố Sơ gật đầu: “Đúng vậy, có mùi thuốc khử trùng, nhưng bên dưới nước khử trùng còn có mùi thơm.”

Điều này khiến Lục Bắc Thần ít nhiều sửng sốt. Lần này anh xác nhận rất lâu: “Là mùi xà phòng phải không?”

Cố Sơ lắc đầu: “Không, tuyệt đối không phải xà phòng. Là...” Cô cau mày suy nghĩ cẩn thận, rồi mắt chợt sáng lên: “Là nước hoa!”

Lục Bắc Thần nhìn cô: “Em lại có thể ngửi thấy mùi nước hoa giữa mùi thuốc khử trùng?” Câu nói này đủ để thấy anh ngỡ ngàng vì khứu giác của cô...

242. Chương 242: Đắc Tội Với Tôi Thì Biết Tay

So với vẻ ngờ ngàng của Lục Bắc Thần, trông Cố Sơ rất thản nhiên. Một là cô ngửi được mùi hương của nước hoa một cách rất dễ dàng. Hai là cô cũng không cho rằng đây là chuyện gì quá to tát. Nghe Lục Bắc Thần hỏi vậy, cô chớp chớp mắt: “Cái này... rất dễ phân biệt mà.”

Khi nói câu này cô hơi ngập ngừng.

Vì giọng điệu của Lục Bắc Thần.

Nó khiến cô suy đoán rằng sở dĩ anh đánh dấu ký hiệu lên vòi nước hoàn toàn là vì mùi thuốc khử trùng. Ngoài ra, có lẽ anh không ngửi được thêm thứ mùi nào khác, nếu không cũng sẽ không kinh ngạc như vậy.

Thế nên trống ngực trong lòng Cố Sơ đập không ngừng, có khi nào mình sai không. Dù sao thì Lục Bắc Thần cũng là chuyên gia uy tín trong ngành, nghe nói khi thu thập chứng cứ anh cực kỳ tỉ mỉ và cẩn trọng. Đôi mắt của anh có thể phát hiện ra những chi tiết nhỏ nhất mà người khác không nhìn thấy, người trong ngành gọi anh là người có đôi mắt còn sắc hơn ma quỷ, bất kỳ manh mối nào cũng không thể lọt qua.

Nghĩ vậy, cô lại ghé tới trước vòi nước ngửi ngửi. Không sai, đúng là có mùi thuốc khử trùng, rất nhẹ, rất thanh. Nếu không kiểm tra cẩn thận có thể ngay cả mùi thuốc khử trùng này cũng sẽ bị bỏ qua. Nhưng bên dưới mùi thuốc khử trùng chính là mùi nước hoa, còn nhẹ và thanh hơn nữa.

Nếu như phân tầng mùi hương ra thì có lẽ mùi nước hoa bị mùi nước khử trùng đè lên.

Cũng tức là, bàn tay ai đó ngấm nước hoa đi vắn vòi nước để rửa tay, sau đó lại dùng thuốc khử trùng để rửa vòi nước.

Tim Cố Sơ chợt lão đảo. Lẽ nào là... hung thủ?

Nếu có mùi nước hoa, phải chăng chính là phụ nữ?

Cô bất chợt nhớ lại suy đoán của Lục Bắc Thần đối với hung thủ, có thể là nữ giới. Nếu là nam giới cũng nhất định là kiểu người súc trối gà không chặt.

Hoặc cũng có thể là...

Nước hoa này chỉ ở trên người một phụ nữ có liên quan đến nạn nhân, hoặc là bạn bè tới nhà chơi, hoặc là bạn gái, có tiếp xúc với nạn nhân trước khi tử vong, cũng có thể không phải là hung thủ.

Nhưng bất luận thế nào, mùi nước hoa này cũng là một manh mối cực kỳ quan trọng.

Cô ngẩng phắt đầu lên nhìn Lục Bắc Thần. Rõ ràng là Lục Bắc Thần cũng đã nghĩ tới điểm này. Anh nhìn cô, biểu cảm hơi nghiêm nghị: “Em chắc chắn là mùi nước hoa chứ?”

Lần này Cố Sơ không chút nghi ngờ, gật đầu ngay: “Em chắc chắn.”

“Vì sao?” Anh hỏi.

Một câu hỏi khiến Cố Sơ ngốc luôn. Rất lâu sau cô mới trả lời: “Vì có mùi nước hoa thôi.”

Nghe được câu trả lời này, Lục Bắc Thần rõ ràng đã ngây ra giây lát, rồi anh tỉnh lại ngay lập tức, bật cười: “Đúng nhỉ, sao anh lại hỏi một câu ngớ ngẩn như vậy nhỉ.”

Vì bên trên ngấm nước hoa nên mới có mùi nước hoa. Cũng giống như việc bạn bỏ đường vào rau nên mới nếm thấy vị ngọt vậy. Ban nãy anh lại đi hỏi cô vì sao là mùi nước hoa? Ngay cả bản thân cũng cảm thấy nực cười.

Cố Sơ nhìn nét mặt anh, có phần mơ hồ: “Sao vậy?”

“Không có gì.” Lục Bắc Thần mỉm cười: “Nếu là nước hoa, có thể nhận ra những thông tin cụ thể hơn không?”

“Chắc là... không thành vấn đề.” Cố Sơ có phần hơi do dự rồi xác nhận lại lần nữa, nhú mày suy tư.

La Trì từ phòng ngủ đi vào phòng tắm, lên tiếng nói: “Tôi bảo này...” Nói được một nửa thì Lục Bắc Thần giờ tay ra hiệu cho anh ấy im lặng.

Không một lời giải thích.

Anh ấy há hốc miệng, bước tới, thấy Cố Sơ đang cúi đầu không biết nghĩ gì, rồi lại nhìn sang Lục Bắc Thần. Anh đang nhìn Cố Sơ, dường như đang đợi cô nói gì đó. Thế này là ý làm sao? La Trì đầy một bụng nghi vấn.

Khoảng nửa phút trôi qua, bỗng nghe thấy Cố Sơ nói: “Có hoa hồng, tinh dầu cam, linh lan, còn có mùi mẫu đơn, rượu vang, da thuộc, diên vĩ, cỏ dại... rất nhạt...” Cô chần chừ, suy tư.

“Cô ấy đang nói cái gì vậy?” La Trì thực sự chịu không nổi nữa bèn hỏi.

“Im lặng.” Lục Bắc Thần khẽ nói.

La Trì chỉ còn cách im thin thít một lần nữa. Anh ấy nhìn thấy vẻ nặng nề trên gương mặt Lục Bắc Thần, thầm nghĩ mấy câu không đầu không cuối của Cố Sơ có lẽ có liên quan rất lớn tới tình tiết vụ án.

Bên này, Cố Sơ tiếp tục lên tiếng bổ sung: “Cuối cùng, còn có bạch đàn.” Cô nhìn về phía Lục Bắc Thần, ánh mắt kiên định: “Đây có lẽ là nguyên liệu chủ yếu của loại nước hoa này. Vì đã khá lâu rồi, cộng thêm việc nó đã bốc hơi trong không khí và tác dụng của thuốc khử trùng. Hương đầu về cơ bản đã không còn nữa, bây giờ một phần có thể lưu giữ lại là hương giữa, còn đa phần là hương cuối*.”

~*Các thuật ngữ trong ngành nước hoa: Top notes hay Head notes (Hương đầu) Mùi hương bạn cảm nhận được ngay sau khi xịt nước hoa. Hương đầu bao gồm những phần tử rất nhỏ và nhẹ nên bay hơi một cách nhanh chóng. Chúng gây ấn tượng ban đầu về chai nước hoa, lớp hương này rất quan trọng vì có thể nó sẽ quyết định đến việc bạn có mua chai nước hoa đó hay không. Heart notes hay Middle Notes (Hương giữa): Là mùi hương xuất hiện sau khi lớp hương đầu của nước hoa bay đi. Đây là giai đoạn hòa trộn các thành phần tinh túy nhất của nước hoa với cơ thể. Đây cũng là lớp hương chỉ báo sớm cho lớp hương cuối cùng.

Thời gian tồn tại khoảng 10 đến 15 phút. Base notes (Hương cuối): Xuất hiện sau khoảng 15 phút. Đây là giai đoạn ổn định nhất của mùi hương. Mùi hương gần giống với lớp hương giữa và thể hiện sự sâu lắng của nước hoa. Thời gian lưu hương mọi người thường nhắc đến chính là thời gian lớp hương này bám trên da bạn, tùy vào loại nước hoa bạn dùng, quãng thời gian này có thể từ 3 đến 10 giờ.

~“Có thể phán đoán ra là loại nước hoa nào không?” Lục Bắc Thần hỏi.

Cố Sơ ngẫm nghĩ rồi nói: “Loại nước hoa này rất đặc biệt. Nếu em đoán không nhầm, hương đầu chắc chắn có nguyên liệu chủ yếu là một thứ mùi nồng và mạnh, ví dụ như rượu vang, da thuộc... chắc là còn những loại hương khác, nhưng đã bị hòa tan rồi, nhưng vì mùi của rượu vang và da thuộc trước giờ vẫn rất đậm nên đã được giữ lại. Hương giữa và hương cuối là mùi hoa và mùi gỗ, thành phần chính là những gì em vừa nghĩ thấy, cho dù không hoàn toàn đúng, ít nhất cũng chuẩn tới tám, chín phần. Quan trọng nhất là, loại nước hoa này sở dĩ lưu lại mùi hương vì nó thuộc loại hương cưu bồ hạc. Đây là loại hương cổ xưa nhất, mùi hương rất nồng, rất nhiều người thích dùng loại nước hoa này khi tới hộp đêm. Nếu em nhớ không nhầm, năm ngoái CC từng tung ra một loại nước hoa, thành phần rất sát với loại nước hoa này. Loại nước hoa đó được phiên âm sang tiếng Trung là ‘Hoặc’, có ý ám chỉ sự dụ hoặc, mê đắm, dùng ban đêm. Loại nước hoa đó khi ấy sản xuất 5000 lọ trên khắp thế giới, trong đó có 500 lọ phát hành tại Trung Quốc đại lục. Mà tại Trung Quốc đại lục, địa điểm mua bán nước hoa chỉ chọn ở Thượng Hải và Bắc Kinh. Lúc đó loại nước hoa ấy được bán rất chạy nhưng về sau không bán ra ngoài nữa.”

“Nguyên nhân vì sao không bán nữa?” Lục Bắc Thần hỏi.

Cố Sơ đáp: “Nghe nói thật ra đó là một loại nước hoa pheromone, toàn bộ các thành phần của nước hoa đều được thu gom tại nơi sản xuất, cực kỳ quý giá. Nhưng thực tế là nhà sản xuất nước hoa lại cho thêm vào trong một thành phần hoocmon lấy từ cơ thể người. Xịt vào ban đêm sẽ kích thích cảm hứng tình dục với phái khác. Lúc đó khi tin tức này được tung ra đã khiến dư luận sục sôi dữ dội, loại nước hoa đó cũng bị dừng bán.”

Nước hoa sản xuất trái quy định, những tin tức kiểu này cũng không phải chuyện hiếm gặp.

Rất nhiều thương nhân để đạt được hiệu quả sẽ có giở chút mách khéo trong nước hoa, khi điều chế sẽ thêm vào một số thành phần ít người biết vào. Mà hành vi này khiến rất nhiều thương hiệu nổi tiếng dính đòn, ví dụ như thêm thuốc tránh thai hay máu vào nước hoa...

Thế nên khi cô đọc được tin tức đó cũng không lấy làm lạ, chỉ có điều muốn lấy được hoocmon từ trong cơ thể người là chuyện không dễ dàng, yêu cầu người được lấy cực kỳ hợp tác. Nhưng có ai lại tình nguyện dâng tặng những kích thích tố trong cơ thể ra để hợp tác với thương nhân? Vậy nên các ông chủ sẽ sử dụng những thủ đoạn không ai hay biết.

Lục Bắc Thần hơi nhíu mày.

La Trì đứng bên cạnh quả thực sắp sột ruột phát điên, há miệng rồi lại ngậm vào, ngậm rồi lại mở ra, nhưng vẫn không dám truy hỏi tiếp. Lục Bắc Thần liếc nhìn anh ấy, cuối cùng cũng đưa ra lời giải thích: “Cô ấy nghĩ thấy mùi nước hoa trên vòi nước. Chúng tôi đang bàn luận về chuyện này.”

Một câu nói khiến mọi thắc mắc của La Trì đều được giải quyết. Anh ấy ‘Á?’ một tiếng, cuối cùng thả lỏng tay chân, xông tới trước vòi nước, ra sức hít ngửi.

Rất lâu sau, anh ấy ngước lên nhìn hai người họ rồi nói: “Trên này ngoài mùi sắt gỉ ra thì chẳng còn mùi gì nữa mà.”

Lục Bắc Thần đánh mắt nhìn anh ấy, chẳng nói chẳng rằng, có lẽ đã đoán ra từ sớm rằng anh ấy sẽ chẳng nghĩ thấy mùi gì.

“Này này này, có thể đừng nhìn tôi bằng ánh mắt đó hay không?” La Trì cảm thấy nội tâm bị tổn thương: “Mùi tôi sao giống mấy người được, còn có thể nghĩ thấy mùi khác ngoài mùi gỉ sắt, thật sự là phục mọi người đấy.”

“Khứu giác của Cố Sơ nhạy bén hơn.” Lục Bắc Thần nói: “Tôi chỉ nghĩ được mùi thuốc diệt khuẩn.”

Cố Sơ được khen như vậy, có chút xấu hổ.

La Trì không chịu nhận thua, lại ghé tới ngửi ngửi, rất lâu sau mới đứng dậy thở dài: “Tại mũi tôi của không bình thường hay mũi của hai người quá kỳ quái đây? Ngửi đi ngửi lại vẫn chỉ toàn mùi sắt gỉ.” Sau đó anh ấy nhứ mày, nhìn Cổ Sơ: “Sao cô có thể ngửi thấy mùi nước hoa cơ chứ?”

Lại là một câu hỏi ngu ngốc, Lục Bắc Thần bên kia cổ nhin cười.

Rõ ràng là Cổ Sơ cũng bó tay, không định giải thích lại nữa.

“Hơn nữa, vừa rồi cô ba la lô nói một tràng nguyên liệu nước hoa, gì mà hương đầu với hương giữa, sao có thể ngửi thấy chứ?” La Trì quyết không bỏ cuộc, thua Lục Bắc Thần thì thôi đi, ai bảo người ta là chuyên gia pháp y? Nhưng bảo anh ấy nhận thua cô nhóc Cổ Sơ này, thì ngàn vạn lần anh ấy cũng không đồng ý. Điều khiến anh ấy càng khó chịu hơn là Lục Bắc Thần cũng thua cô, thiên lý ở đâu?

Cổ Sơ nhìn La Trì như nhìn một tên ngốc, đành nhẫn nại bắt đầu giảng giải: “Đại ca à, thứ nhất, tôi là người cực kỳ thích ăn uống, hơn nữa còn thích nấu các món ăn ngon, nên phàm những nguyên liệu có thể ăn được tôi đều nhớ ra mùi vị và tên gọi. Cho dù không ăn được, tôi ngửi mùi hương cũng có thể ghi nhớ. Thứ hai, tôi rất nhạy cảm với hàng hiệu, bình thường lại rất để ý tới những món đồ thời thường, nhìn qua là có thể ghi nhớ trong đầu. Nhất là nước hoa, không giấu gì anh, trước đây tôi có cả một gian phòng dành riêng để nước hoa, bao gồm các loại nước hoa trên khắp thế giới rồi các loại nước hoa sử dụng trong các dịp khác nhau, lên tới hàng ngàn thậm chí là hàng chục ngàn loại, chỉ cần ngửi qua tôi sẽ không quên được. Có được khả năng này bắt nguồn từ hai nguyên nhân. Thứ nhất, tôi là con gái, bẩm sinh đã nhạy bén với món đồ này. Thứ hai, trí nhớ của tôi rất tốt, đây mới là mấu chốt trong mấu chốt. Bây giờ tôi nhiều như vậy rồi, ông anh nhớ cả rồi chứ?”

La Trì nghe mà dở hẳn hết lần này tới lần khác, rất lâu sau mới tỉnh lại. Anh ấy nhìn về phía Lục Bắc Thần: “Này, có chân truyền của cậu đấy. Nhìn cái vế sót ruột của cô ấy kia, còn cả cái miệng có thể khiến người ta ghen chết nữa. Bảo không phải người của cậu, có ma mới tin.”

Cổ Sơ trừng mắt, lẩm bẩm: “Mồm mép quá đấy.”

“Em gái Cổ, tôi đang khen cô đấy.” La Trì cười đều.

Cổ Sơ bĩu môi, rồi lập tức đảo đảo mắt, khéo môi rướn lên: “Bây giờ anh phải đối xử tốt với tôi một chút, biết chưa? Nhất là khi ăn nói, anh mà đắc tội tôi thì anh biết tay đấy.”

243. Chương 243: Có Thể Sống Vì Cô, Có Thể Chết Vì Cô

Câu này khiến La Trì cũng rất khó hiểu, nhướn mày nhìn cô.

“Em gái Cổ, nghe giọng điệu câu này của cô giống như uy hiếp tôi vậy? Nhưng sao tôi không tìm được lý do bị uy hiếp nhỉ?”

Cổ Sơ cười càn lúc càn gian xảo: “Anh cậy có chỗ dựa nên không sợ thật á? Còn không mau cung kính với tôi?”

La Trì mơ hồ.

“Haiz...” Cổ Sơ cố tình thở dài, quay đầu nhìn Lục Bắc Thần: “Tư Tư nhà em ấy từ sau lần trước bị Lưu Kế Cường làm tổn thương không còn tin tưởng đàn ông nữa. Có bao nhiêu cậu theo đuổi mà nó chẳng ưng ý được người nào. Anh bảo phải làm sao bây giờ? Nó cũng đâu thể ở vậy cả đời. Thế này đi, anh giỏi như vậy, bên cạnh chắc chắn cũng có không ít những chàng trai trẻ tuổi, xuất sắc, có chí hướng. Để ý giúp Tư Tư nhé, chưa biết chừng nó lại đổi ý, thích một anh chàng tuần tú nào đó.”

Lục Bắc Thần cong môi cười thâm, nhìn cô, còn phối hợp với cô thật, làm bộ như đang suy ngẫm: “Phan An cũng không tồi.”

Còn chưa đợi Cổ Sơ gạt đầu, La Trì đã kêu thảm thiết như heo bị mổ bụng: “Gì cơ? Phan An á? Đùa gì vậy?”

Cổ Sơ bật cười nhìn anh ấy.

La Trì gầy gầy mũi, bắt đầu lấp liếm: “Ý của tôi là... Phan An và Tư Tư là người của hai đất nước, văn hóa khác biệt, sau này nhất định sẽ phát sinh rất nhiều mâu thuẫn.”

“Phan An cũng có dòng máu Trung Quốc mà. Với lại, anh ấy nói tiếng Trung còn lưu loát hơn cả anh, làm gì có mâu thuẫn gì? Hơn nữa tôi nghe nói, con lai sinh ra con lai sẽ xinh xắn lắm.” Cố Sơ cố nhịn cười, từ tốn nói.

“Aiya, tóm lại là không được.” La Trì sốt ruột nhìn về phía Lục Bắc Thần: “Cậu mà xen vào chuyện này, tôi sẽ tuyệt giao với cậu.”

Cố Sơ hất cằm lên, trả lời thay Lục Bắc Thần: “Tuyệt giao thì tuyệt giao! Có cần cắt đứt quan hệ luôn không? Có cần nhổ tóc nữa không?”

Làm La Trì nghẹn lời, mặt mũi đỏ bừng, lát sau anh ấy nhìn Lục Bắc Thần chằm chằm, buồn bã nói một câu: “Cậu không quản lý cô ấy ư?”

Cả quá trình, Lục Bắc Thần trông rất nhàn tản, nghe xong anh mới cười khê: “Cá nhân tôi cho rằng cô ấy nói chuẩn.”

La Trì nhìn Lục Bắc Thần như nhìn người ngoài hành tinh, rồi chỉ tay vào anh: “Toi rồi... cậu toi thật rồi...”

Lục Bắc Thần chỉ khê cười, không nói năng gì.

“La Trì, anh thật sự không cầu xin tôi ư? Tư Tư chỉ có mình tôi là chị gái thôi. Nghe nói, người nào đó bây giờ tâm tư sống dậy rồi, hành động cũng bắt đầu không an phận rồi.” Cố Sơ nói với vẻ kỳ lạ.

Biết chuyện La Trì gọi điện cho Cố Tư cũng là vì cô em gái Cố Tư này chẳng giấu cô chuyện gì. Đúng hôm qua, cô nhận được điện thoại của Cố Tư. Cố Tư hỏi cô với vẻ lo lắng: Chị ơi, có phải em lại phạm tội gì không?

Khiến cô giật mình một phen, vội hỏi Cố Tư làm sao rồi.

Kết quả là, Cố Tư kể chuyện La Trì gọi tới ký túc xá của nó, cuối cùng còn bổ sung thêm một câu: Em cứ cảm thấy La Trì đã nắm được thóp của em, nếu không sao lại nghĩ đến việc gọi điện cho em chứ? Còn chẳng nói năng gì, vừa nhìn đã biết có chuyện không hay xảy ra.

Sau khi nghe xong, cô suýt nữa thì phì cười. Sau khi an ủi Cố Tư như bình thường, cúp điện thoại xong cô bắt đầu cười lăn cười bò. La Trì này theo đuổi con gái không phải ngốc bình thường đâu, còn quê mùa tới mức gọi điện thoại? Kết quả còn khiến Cố Tư hiểu lầm.

La Trì nghe thấy lời Cố Sơ nói có hàm ý khác, trầm nghĩ có lẽ chuyện mình theo đuổi Cố Tư bị bại lộ rồi, nhất thời cảm thấy ngượng ngập, vò đầu bứt tai, ấp úng mãi mới nói được một câu: “À... chúng ta nên quay về vụ án đi. Nghe ý của hai người thì người dùng nước hoa này là phụ nữ? Cũng có thể là đàn ông lắm chứ, đàn ông cũng dùng nước hoa mà.”

Cố Sơ nhìn La Trì như đang nhìn một bệnh nhân vô phương cứu chữa, một lúc sau mới thở dài nặng nề, quay đầu nhìn Lục Bắc Thần, lắc đầu tỏ vẻ bó tay. Cô những tưởng mình nói vậy đã quá rõ ràng rồi, ít nhất thì với trí thông minh của anh ấy không thể không nghe ra. Kết quả ông anh này đột ngột đổi chủ đề, vừa nhìn đã biết là thiếu kinh nghiệm yêu đương. Muốn theo đuổi con gái, tất nhiên phải ra tay từ người nhà hoặc bạn bè của họ trước rồi.

Lục Bắc Thần nhin cười nhưng trong mắt vẫn không giấu nổi, con ngươi đen lấp lánh, nét mặt ôn hòa đi không ít.

La Trì hét to: “Này này này, được rồi đấy nhé. Hai người đừng có nhìn tôi bằng cái ánh mắt đó, giờ là thời gian làm việc.”

“Vậy thì nói chuyện công việc với anh.” Cố Sơ nhướn mày: “Đây là loại nước hoa của phái nữ, nhằm chủ yếu vào các quý cô độc thân giàu có trên thị trường, làm gì có đàn ông nào mua loại nước hoa này? Nếu anh thật sự muốn điều tra xem là nam hay nữ cũng rất đơn giản. Ở Trung Quốc đã bán đi 500 lọ, mua CC chắc chắn phải tới đại lý rồi, đã tới đại lý thì nhất định sẽ ghi chép thành viên. Anh đi điều tra là được rồi.”

La Trì đưa tay xoa cằm, nói một câu nửa đùa nửa thật: “Nhìn thấy chưa, giọng điệu sai bảo người khác cũng giống giáo sư Lục.”

“Em chẳng thèm nói chuyện với anh ấy nữa.” Cố Sơ nói luôn với Lục Bắc Thần: “Em đi tìm Ngũ Cảnh đây, anh phụ đạo thêm cho anh ấy đi.”

Lục Bắc Thần mỉm cười: “Đi đi.”

Cố Sơ xoay người bỏ đi.

Khi đi ngang qua La Trì, cô dừng bước, rồi lại nhìn anh, lát sau lại thở dài ngán ngẩm rồi mới lắc đầu bỏ đi.

“Thế là ý gì?” La Trì nét mặt bi thương.

“Ý của cô ấy rất đơn giản, cậu là bùn loãng không trát được tường, nói một cách khác là gỗ mục không khắc được nữa.” Lục Bắc Thần điều chỉnh ngữ điệu chậm đi, từ tốn đánh dấu ký hiệu thứ hai lên vôi nước.

La Trì nhìn thấy hành động đó của anh, cũng mặc kệ những câu nói châm biếm kia, lập tức giữ tay Lục Bắc Thần lại: “Cậu đánh dấu ký hiệu thứ hai thật đấy à?”

“Ký hiệu đầu tiên vì phát hiện ra mùi thuốc khử trùng. Bây giờ Cố Sơ phát hiện ra mùi nước hoa thể nên phải chỉnh lại, có gì không đúng sao?” Lục Bắc Thần gạt tay anh ấy ra, thẳng thừng dán ký hiệu lên.

“Ý của tôi là, ngay cả cậu cũng không ngửi được mùi nước hoa, cậu tin cô ấy?” Đây là phá án, là chuyện quan trọng, đối mặt với những vấn đề đúng sai mang tính nguyên tắc. La Trì trước nay không hề hăm hồ.

“Vì sao lại không tin?”

“Vì sao phải tin? Cô ấy nói gì mà mẫu đơn, hoa hồng gì đó, nhưng chúng ta đều không ngửi thấy, vả lại cô ấy còn chưa chính thức trở thành pháp y mà, phải không?” La Trì sốt sắng.

“Cô ấy có tài năng bẩm sinh của mình, còn có một khả năng ghi nhớ kinh người. Còn về nguyên nhân, ban nãy cô ấy đã giải thích rất rõ ràng với cậu rồi.” Lục Bắc Thần tháo găng tay ra, nhìn La Trì bằng ánh mắt nghiêm nghị: “Quan trọng hơn là vì cô ấy là người phụ nữ của tôi nên tôi tin cô ấy.”

La Trì ngẩn người, mãi không nói được câu nào.

Anh ấy biết Lục Bắc Thần có ý với Cố Sơ, cũng nhận ra ánh mắt Lục Bắc Thần luôn dõi theo Cố Sơ, quan trọng hơn cả là mọi cảm xúc vui buồn mừng giận của Lục Bắc Thần luôn bị Cố Sơ dẫn dắt. Mặc dù con người Lục Bắc Thần bình thường không để lộ biểu cảm nhưng anh ấy vẫn nhận ra đầu mối.

Hơn nữa anh ấy cũng biết ai người này yêu nhau chỉ là chuyện sớm muộn.

Chỉ có điều, anh ấy không bao giờ nghĩ Lục Bắc Thần lại thừa nhận thẳng thắn như thế.

Điều này khiến anh ấy bất ngờ.

“Tôi biết cậu bảo vệ cô ấy.” La Trì cảm thấy vẫn cần phải nhắc nhở một câu: “Nhưng cậu có từng nghĩ lỡ như cô ấy sai sót thì sao đây? Khi cậu vẫn còn hoàn toàn chưa chắc chắn là có mùi nước hoa đã tin tưởng vào phán đoán của cô ấy, nếu như xảy ra vấn đề, cậu sẽ trực tiếp bị liên lụy, vì cậu mới là người ký tên vào bản báo cáo.”

Lục Bắc Thần mỉm cười thản nhiên: “Nếu như cô ấy sai, vậy thì tôi sẽ chịu mọi trách nhiệm.”

“Cái gì! Cậu...” La Trì sững sốt.

“Sớm muộn sẽ có một ngày cậu hiểu ra, chỉ cần cậu gặp được người chính xác ấy.” Nụ cười trong ánh mắt Lục Bắc Thần thêm sâu đậm: “Cho dù đối phương có cho cậu một ly thuốc độc, cậu cũng cam lòng.”

Sức mạnh của tình yêu rất cuộc đáng sợ nhường nào anh không biết, chỉ biết rằng tình yêu là một chuyện nguy hiểm. Nó sẽ khiến con người ta dần dần biến thành một con người khác, có thể sinh vì cô, cũng có thể chết vì cô...

Bắc Kinh.

Cuộc họp cấp cao của công ty kéo dài từ năm giờ chiều tới hơn chín giờ tối. Cũng may Hứa Đồng dự liệu trước, đã sắp xếp thư ký chuẩn bị bữa tối từ đầu, nếu không cứ làm theo Thịnh Thiên Vỹ, mọi người sẽ ôm cái bụng đói tới khi cuộc họp kết thúc.

Nội dung của cuộc họp này Hứa Đồng không nghe vào đầu được là bao. Cô cố gắng muốn tập trung tinh thần nhưng vô ích, trong đầu óc toàn hiện lên căn nhà của Thẩm Cường, còn cả từng ngọn đèn xanh và con gối đỏ quý dị. Cô ép mình phải nhìn lên màn hình vi tính, kết quả lại nhớ tới ngày đó khi vi tính bị hack đột ngột nhảy ra lời cảnh cáo bằng máu ấy.

Tất cả đều do Thẩm Cường làm ư?

Nhưng nếu Thẩm Cường muốn đoạt tính mạng của cô, vậy lời cảnh cáo là thế nào?

Khi cô còn đang ngơ ngẩn, Thịnh Thiên Vỹ không chỉ một lần nhắc tên cô. Mặc dù lần nào cô cũng phản ứng lại kịp thời nhưng nhìn từ góc độ của Thịnh Thiên Vỹ, cô biết sự bất thường của mình không giấu được anh.

Quả không sai, sau khi buổi họp kết thúc, cô đang định đứng dậy thì nghe thấy Thịnh Thiên Vỹ nói một câu: “Trợ lý Hứa ở lại, những người khác giải tán.”

Hứa Đồng đành ngồi xuống.

Người cuối cùng rời đi là cán bộ phòng hành chính, nhìn Hứa Đồng bằng ánh mắt sâu xa, sau đó khép cửa lại và bỏ đi.

Hứa Đồng biết ngay mai chẳng biết công ty lại đồn thổi chuyện gì.

Bây giờ bên phía tổng bộ đã có không ít tin đồn nói sở dĩ Thịnh Thiên Vỹ ở lại Bắc Kinh hoàn toàn vì bị trợ lý Hứa mê hoặc. Còn cả những lời khó nghe hơn nữa, nói sở dĩ cô được lên thẳng chức trợ lý hành chính là vì đã khả năng giuồng chiếu giỏi giang.

Tất cả những chuyện này, Hứa Đồng đều không tỏ thái độ gì. Trước kia lúc ở Tinh Thạch, cũng không ít người đồn thổi cô có quan hệ mờ ám với Niên Bách Ngạn, thậm chí còn rất nhiều người một mực tin rằng cô là tình nhân của Niên Bách Ngạn.

Những lời đồn sẽ tự bị phá vỡ trong trầm mặc vì Hứa Đồng không có thời gian giải thích quá nhiều.

Tan họp, trông Thịnh Thiên Vỹ thoải mái hơn rất nhiều, cả người dựa ra sau ghế có vẻ uể oải. Anh giơ tay cởi bỏ hai cúc áo rồi thở dài hỏi cô: “Hứa Đồng, lúc họp em đã mất hồn đúng năm lần, em rốt cuộc đang nghĩ cái gì vậy?”

244. Chương 244: Anh Công Em

Hứa Đồng đã sớm ý thức được sự bất thường của mình. Cô làm việc bao nhiêu năm nay, mỗi lần họp hành lại giống như một lần xông pha trận mạc, chưa bao giờ thờ ơ như hôm nay.

“Xin lỗi tổng giám đốc, tôi sẽ điều chỉnh tốt trạng thái của mình.”

Thịnh Thiên Vỹ nhìn cô, trong ánh mắt không có khiển trách. Thật ra không cần hỏi nhiều anh cũng biết nguyên nhân cô liên tục thất thần. Là lỗi của anh sao? Anh để cô ở lại bên cạnh mình, không đơn thuần chỉ vì cô thông minh giỏi giang, còn vì mỗi lần nhìn thấy cô, ánh mắt anh lại không kiềm chế được mà lưu lại trên người cô, nhưng chưa từng nghĩ sẽ mang lại phiền phức cho cô.

Anh nói cho cô biết chuyện của Thẩm Cường và những người trợ lý trước, những tưởng chuyện này đã trôi qua rồi. Vậy mà anh đã nhầm, anh phát hiện tinh thần Hứa Đồng càng lúc càng suy sụp, so với cô trước đây hệt như hai người khác nhau.

“Hứa Đồng.” Thịnh Thiên Vỹ lên tiếng. “Cá nhân tôi khuyên em nên xin nghỉ mấy hôm.”

Hứa Đồng hiểu tấm lòng của Thịnh Thiên Vỹ, cô lắc đầu: “Tôi làm được.”

“Theo tôi được biết tinh thần của em chưa từng tồi tệ như vậy.” Thịnh Thiên Vỹ thở dài: “Thế nên, em nên nghỉ ngơi cho tốt.”

Hứa Đồng cười khẽ, ngẫm kỹ nhưng chỉ thấy đau khổ.

Anh nói đúng rồi, lần trước thất thần trong buổi họp là khi cô vừa vào Tinh Thạch làm việc. Lúc đó cô bị một mẫu nhẫn kim cương mới ra thu hút trong buổi họp, vì thế mà quên cả ghi chép. Con gái không ai có thể cưỡng lại sức hấp dẫn của kim cương, cô cũng vậy. Khi ánh sáng lấp lánh của kim cương chiếu vào mắt, điều cô suy nghĩ là bản thân mình phải nỗ lực tới mức nào mới có khả năng mua được những thứ này đây. Rồi sau đó, vị trí của cô dần dần được nâng cao, phòng làm việc càng ngày càng cao, tiền lương cũng ngày một hậu hĩnh hơn. Cô có thể mua bất kỳ đồ xa xỉ nào mà mình muốn nhưng lại mất đi sự say đắm ban đầu dành cho những viên kim cương ấy, nhất là chiếc nhẫn kim cương kia.

Sau này, thi thoảng cô cũng mua trang sức ỉnh nhưng chưa bao giờ mua sản phẩm của công ty mình.

Đồ của Tinh Thạch trước nay không phải do phụ nữ tự mua ỉnh.

Tiếc là, bao nhiêu năm nay, cô vẫn không tìm được người đàn ông có thể thanh toán cho cô.

Có thể khiến cô quên đi quá khứ, ngưỡng mộ, khâm phục, say đắm.

“Thành thật xin lỗi.” Đây là những lời thật lòng của Hứa Đồng.

Đến cô cũng không biết mình bị làm sao nữa.

“Để em trải qua nhiều chuyện khiếp đảm như vậy là lỗi của tôi.” Thịnh Thiên Vỹ chưa từng nghĩ tới chuyện sẽ trách cứ cô, anh thở dài: “Em yên tâm, tôi đã cử người đi tìm Thẩm Cường rồi, cho dù đào ba tấc đất tôi cũng phải moi cậu ta lên.”

“Nếu như...” Trong đầu Hứa Đồng bất chợt ánh lên suy nghĩ này, cô nói: “Anh ta thật sự cần anh đào ba tấc đất thì sao?”

Thịnh Thiên Vỹ nhú mày: “Em nghi ngờ cậu ta đã chết?”

“Cho dù anh ta có rắp tâm muốn trốn tránh anh, chỉ cần anh một lòng muốn tìm thì tuyệt đối có thể tìm thấy, không tìm thấy chỉ có một khả năng chính là anh ta đã chết rồi.” Hứa Đồng cảm thấy khi nói những lời này sống lưng mình lạnh toát, cảm giác lạnh lẽo này len lỏi vào trong cơ thể cô, mỗi một lỗ chân lông đều cảm thấy rét buốt.

“Tôi không thể nghĩ ra còn ai có thể hù dọa em ngoài cậu ta ra.” Thịnh Thiên Vỹ hạ thấp giọng: “Năm xưa, cậu ta cùng dùng thủ đoạn tương tự khiến Tiffany phát điên.”

Hứa Đồng đan hai tay vào nhau, lúc này mới từ từ làm dịu đi cái lạnh nơi đầu ngón tay: “Có một bà lão sống đối diện nhà Thẩm Cường. Bà ấy nói với tôi rằng nhà Thẩm Cường có ma.”

“Bà lão?” Thịnh Thiên Vỹ nghi hoặc: “Bà lão nào cơ?”

“Một bà lão trông khá quái dị.” Hứa Đồng nhớ mãi dáng vẻ của bà ấy: “Đôi giày vải ba phân có thêu hoa. Buổi sáng hôm đó tới nhà Thẩm Cường tôi vừa hay bắt gặp bà ấy. Cánh cửa nhà bà ấy để ngỏ, bà ấy ngồi ngay trên chiếc ghế cập kênh ngoài phòng khách, rất... đáng sợ.”

Thịnh Thiên Vỹ nét mặt mơ màng.

“Không đúng.” Hứa Đồng đột nhiên nhớ ra gì đó, nhìn anh: “Lúc anh tới lễ nào không nhìn thấy bà ấy sao?” Thịnh Thiên Vỹ nắm rất rõ địa chỉ nhà Thẩm Cường, thậm chí còn biết chìa khóa nhà Thẩm Cường để ở vị trí nào, chứng tỏ anh không chỉ tới đó một lần. Vậy thì anh chắc hẳn phải biết bà lão sống đối diện mới phải chứ.

Thịnh Thiên Vỹ nhìn cô với vẻ nặng nề: “Khu nhà mà Thẩm Cường ở sắp bị dỡ bỏ, đối diện nhà cậu ta bỏ hoang, vốn dĩ không có người ở.”

“Không thể nào!” Hứa Đồng khẽ hét lên theo phản xạ: “Hôm đó tôi đã bước vào căn nhà đối diện ấy, đúng là có một bà lão sống ở đó mà. Ngày anh tới, lễ nào không nhìn thấy cánh cửa ấy mở toang sao?”

Từ lúc cô nói chuyện với bà lão xong tới lúc Thịnh Thiên Vỹ xuất hiện chưa quá hai mươi phút, Thịnh Thiên Vỹ nhất định sẽ nhìn thấy.

Vậy mà, Thịnh Thiên Vỹ lại cho cô một câu trả lời khác biệt.

“Không, hôm đó tôi tới nhà Thẩm Cường, căn nhà đối diện không hề mở cửa.” Anh thở dài, gần như nói hết nước hết cái: “Vì có Thẩm Cường nên tôi hiểu khá rõ về các hộ dân sống ở đó, nhà đối diện quả thật không có người sống.”

“Nhưng rõ ràng tôi nhìn thấy một bà lão.”

Thịnh Thiên Vỹ ngẫm nghĩ: “Có lẽ là một bà lão của nhà ở ai ở gần đó chạy ra ngoài. Bên đó tuy rằng hoang vắng nhưng trong vòng mấy cây vẫn có người ở.”

Lý do này rất khiên cưỡng.

Một người già sống cách đó mấy cây chạy ra ngoài, lại còn chạy vào một nhà đã lâu không có người ở để hóng gió ư? Cứ cho là thần kinh người đó có vấn đề thì sao bà ta có thể vào được các nhà khác?

Nhưng chỉ có cô mới nhìn thấy bà lão, Thịnh Thiên Vỹ thì không.

Tình huống này giống hệt như chuyện cô gặp ma kinh hãi lần trước trong nhà hàng, sao lại có nhiều trùng hợp đến vậy? Lẽ nào tất cả đều là ảo giác của cô? Nhưng không đúng...

Hứa Đồng lặng lẽ bấm ngón cái bên bàn tay trái, vết thương trên đó không lớn cũng không sâu, đã lành lại rồi nhưng khe bấm vào vẫn hơi nhức nhối. Đây là vết thương cô để lại khi chạy khỏi nhà bà lão, lúc đó ngón tay cô quẹt vào chiếc ghế cặp kênh, khi về thành phố rồi cô mới phát hiện có vết thương.

Chỉ là một vết xước rất mờ, nếu không phải vì đau, ngay cả vết máu cô cũng không nhìn ra. Đủ để có thể chứng minh, cô từng vào căn phòng đối diện đó.

Nhưng cô không cãi lại được Thịnh Thiên Vỹ, lẽ nào còn phải ép anh một lần nữa tới căn nhà đối diện để điều tra rõ ràng?

Rất lâu sau, Hứa Đồng mới lên tiếng: “Có lẽ... là tôi nhìn nhầm.”

“Hứa Đồng, em qua đây.” Thịnh Thiên Vỹ khẽ ra lệnh.

Hứa Đồng đứng dậy, bước tới.

“Tới bên cạnh tôi.” Thịnh Thiên Vỹ muốn cô lại gần thêm một chút.

Hứa Đồng làm theo, cho tới khi dừng bước trước mặt anh.

Thịnh Thiên Vỹ không còn cười hi hi ha ha như mọi lần, gương mặt rắn rỏi trông cực kỳ nghiêm nghị, lại có phần lo lắng vì cô. Anh nhìn cô rất lâu rồi giờ tay lên, nhẹ nhàng nắm lấy tay cô. Hứa Đồng sững người, khi muốn rút tay lại thì đã bị anh giữ chặt.

“Tổng giám đốc Thịnh...” Không hiểu sao, lòng bàn tay anh rõ ràng chỉ ảm áp nhưng lại đủ để làm cô bồng rất.

“Em có tin tôi không?” Anh hỏi.

Hứa Đồng không ngờ anh lại hỏi vậy, nhất thời bồng không trả lời được.

Thịnh Thiên Vỹ cười khổ: “Tôi biết rõ, em vốn không tin tôi, đúng không?”

Phải, cô không tin anh, thế nên mới bám theo anh tới tận khi phát hiện ra địa chỉ của Thẩm Cường. Cho dù sau này anh đã nói rõ sự thật nhưng cô vẫn sinh lòng hoài nghi. Những trợ lý hoặc mất tích hoặc đã lấy chồng ấy tuy rằng tình hình của ai cũng rất hợp lý nhưng trực giác của phụ nữ nói cho cô biết, bên trong nhất định có vấn đề. Thẩm Cường kia sao có thể thần thông quảng đại đến vậy, liên tục hại cô mà không hiện hình? Nhưng những lời này cô phải nói thế nào đây?

Không có chứng cứ nào chứng minh Thịnh Thiên Vỹ đang nói dối.

Mà những chuyện của Thẩm Cường lại từ miệng anh mà ra cả.

Người đàn ông trước mắt này là sếp của cô. Cô nên tin tưởng Thịnh Thiên Vỹ như tin tưởng Niên Bách Ngạn mới phải. Nhưng vì sao anh chân thực đứng trước mặt cô như vậy lại không giành được sự tin tưởng của cô?

Hứa Đồng không thể cho anh một câu trả lời chắc chắn.

Cô không thể tin anh hoàn toàn, đồng thời cũng không thể nghi ngờ anh hoàn toàn.

Thấy cô trầm mặc, những tia sáng nơi đáy mắt Thịnh Thiên Vỹ tan rã từng chút, từng chút, trong tim dấy lên một nỗi đau vu vơ, một nỗi đau chẳng biết gọi tên là gì.

Anh chưa từng giống như bây giờ, khao khát có được niềm tin của một người con gái đến vậy.

“Nói cho tôi biết, tôi phải làm sao em mới có thể tin tưởng tôi?” Anh khẽ hỏi.

Giọng nói trầm thấp mà khó xử của anh lọt vào tai cô bỗng khiến tim cô thất lại. Cô ngược mắt nhìn anh, nhất thời ánh mắt có phần bối rối: “Tổng giám đốc, anh không cần phải như vậy...”

“Cần.” Thịnh Thiên Vỹ ngắt lời cô: “Hứa Đồng, em phải biết rõ, tôi đối với em không giống những người con gái khác.”

Trái tim Hứa Đồng đập ‘thịch’ một cái, có những giây phút sững sờ ngẩn ngui, nhưng cô nhanh chóng cảnh cáo chính mình, bình tĩnh, bình tĩnh.

Đây là thế giới của những người trưởng thành nên có những lời nói và việc làm của Thịnh Thiên Vỹ, cô có cảm giác. Mặc dù chưa từng yêu đương nhưng cô có thể nhận ra gì đó từ thái độ mờ ám khi có khi không của anh. Cảm giác này rất tồi tệ. Cô không muốn dựa dẫm vào một người đàn ông nào, càng không muốn từ nay về sau trong tim và trong cuộc đời có thêm người đàn ông nào.

Cô chưa bao giờ kỳ vọng vào thứ gọi là tình yêu, không muốn cũng là không dám.

Kiểu vì yêu mà điên rồ, vì yêu mà si dại dĩ nhiên là sẽ kinh thiên động địa khốc quỷ thần. Nhưng cô cảm thấy cô không giỏi những chuyện này. Hơn nữa trên đời này thật sự có nhiều người đàn ông hay phụ nữ điên dại như vậy hay sao? Giống như đàn ông tốt đều dành cho người khác vậy.

Cô im lặng từ đầu chí cuối.

Thịnh Thiên Vỹ buông tay cô ra, đứng dậy.

Bàn tay to lớn nhẹ nhàng siết lấy bắp vai cô. Giây phút nó đặt lên vai, anh rõ ràng cảm nhận được bắp vai cô khẽ run lên.

“Tôi biết ấn tượng đầu tiên tôi để lại cho em rất tệ.” Anh rất muốn ôm cô vào lòng nhưng lại sợ làm cô hoảng hốt, đành phải nhẫn nhịn, bàn tay lớn dùng sức thêm một chút: “Nhưng tôi không thể quên được hình ảnh đầu tiên nhìn thấy em. Có lẽ kể từ giây phút ấy, tôi đã có suy nghĩ muốn có được em.”

Câu nói này quả thực đã dọa Hứa Đồng, trong đầu cô chợt hiện về lần đầu tiên tiếp xúc với anh. Anh uống say bí tỷ, cô đưa anh về khách sạn, tới phòng anh cười xấu xa, hỏi cô: Tôi cần một người làm ấm giường. Tiểu Hứa, em làm được không?

Quả thực chính vì câu nói đó khiến cô nảy sinh cảm giác sợ hãi với anh.

Bây giờ, nghe anh nói như vậy, sự bất an vô cớ ấy lại bắt đầu nảy nở trong lòng.

Dáng vẻ cô khi cúi gằm khiến Thịnh Thiên Vỹ thêm thương yêu. Anh mỉm cười, cánh tay thu chặt lại không thể kiểm soát, ôm cô vào lòng. Cả người cô cứng đờ trong khoảnh khắc, sau đó giãy giụa. Nhưng cánh tay anh chỉ càng thêm vững vàng, mạnh mẽ, bao quanh cô, không chút suy suyển, mặc kệ cô có giãy thế nào.

“Tổng giám đốc, anh mau buông tay.” Đây là công ty, lại còn là phòng họp. Mặc dù đã muộn lắm rồi nhưng phòng thư ký còn chưa tan ca, lỡ như có người xông vào thì phải làm sao?

Ai dè, Thịnh Thiên Vỹ ngoảnh mặt làm ngơ, chỉ càng ôm cô gặt gao hơn.

Có lẽ vì đêm tối, có lẽ vì tới giờ phút này sẽ luôn khiến người ta bùng phát khao khát đáy lòng mong muốn nhất. Cô càng đứng không yên, anh càng khóa chặt cô lại. Cô có thể cảm nhận được hơi thở trên người anh, nóng rực, bỏng cháy, không dịu dàng như phụ nữ.

“Có những lời tôi muốn nói, cho dù sẽ khiến em ghét tôi.” Thanh âm của Thịnh Thiên Vỹ trầm ấm, mê hoặc, cánh tay ghì chặt cô đầy rắn rỏi.

Anh biết lần đó ở khách sạn là ấn tượng đầu tiên của cô về anh. Nhưng còn anh, đó không phải là lần đầu tiên. Lần đầu anh gặp cô là trên màn hình tivi. Đó là một buổi họp báo của Tinh Thạch tại Mỹ, với tư cách là người phát ngôn của doanh nghiệp, cô đứng đối mặt với đám phóng viên tọc mạch, diêm dăm trả lời từng câu hỏi gây khó dễ. Lần họp báo đó bắt nguồn từ một lần khủng hoảng sản xuất. Anh không kịp có mặt nhưng đã hủy mọi công việc để ngồi trước màn hình tivi, mục đích chỉ là muốn xem xem Niên Bách Ngạn có khả năng xử lý khó khăn hay không. Nếu không đối phó được, anh sẽ lập tức ra tay giúp đỡ.

Hôm ấy Niên Bách Ngạn không xuất hiện trước mặt phóng viên. Chính là Hứa Đồng đứng dưới ánh đèn flash, dùng thứ tiếng Anh lưu loát, nho nhã để dẫn dắt một cuộc chiến bằng miệng với đám phóng viên, tới tận khi những người nước ngoài kia phải tâm phục khẩu phục. Lúc ấy anh đã nghĩ, cô gái này rốt cuộc là ai, phải có một sự kiên nhẫn lớn đến mức nào mới có thể đối chọi với đám phóng viên bới lông tìm vết kia, hơn nữa còn giải quyết cả một khủng hoảng một cách hoàn hảo.

Sau này anh biết được thân phận của cô, một cô gái do chính tay Niên Bách Ngạn đào tạo ra, dưới gương mặt xinh đẹp đến sững sờ là một trái tim mãi mãi lạnh lùng, lý trí.

Lúc ấy, anh có lòng ái mộ, nhưng hiềm một nỗi cô là người của Tinh Thạch.

Mãi về sau, anh có cơ hội tiếp xúc với cô. Một người trước nay có tử lượng khá như anh tới đó đúng là hơi quá chén. Vì cô lại gần, chỉ trong gang tấc, anh bỗng muốn cảm nhận hương thơm của cô, nên đã nói với cô những lời ấy. Ai ngờ, kể từ ngày đó cô gặp anh như chuột gặp mèo.

Muốn thay đổi ấn tượng về một người không hề dễ dàng. Nhưng anh là Thịnh Thiên Vỹ, càng là chuyện có tính thách thức càng khiến anh hứng thú.

Hứa Đồng có chút hoang mang. Cô cảm thấy, gương mặt anh càng lúc càng sát gần, gần tới mức hơi thở của cả hai đã đan vào nhau.

“Hứa Đồng, muốn em thích tôi khó đến vậy sao?” Thịnh Thiên Vỹ lại gần cô.

Hơi thở của Hứa Đồng trở nên dồn dập, cô né tránh: “Tổng giám đốc, muộn lắm rồi, tôi phải về nhà.”

“Thay đổi xưng hô với tôi không được sao?” Anh cười khế.

Trái tim của Hứa Đồng cực kỳ rối loạn, đầu óc căng ra.

“Tôi không làm được, anh buông tôi ra.”

“Vì sao không làm được?”

Hứa Đồng hít sâu, lúc ấy mới dịu bớt được tâm trạng đang nhảy loạn cào cào: “Tôi không muốn có tin đồn gì với cấp trên, cũng sẽ không yêu cấp trên.”

“Em đang ép tôi đuổi việc em? Tiếc là... tôi không nữ.”

“Xin anh... đừng ép tôi.”

Thịnh Thiên Vỹ thẳng thừng nâng cằm cô lên: “Tôi biết trong trái tim em đang chứa ai. Nhưng Hứa Đồng, vô ích thôi, giữa nam và nữ phần nhiều cần duyên phận, người có duyên với em là tôi chứ không phải cậu ấy.”

Hứa Đồng sững người.

“Em phải thử tiếp nhận người đàn ông khác mới biết được trên đời không chỉ có mình Niên Bách Ngạn.” Thịnh Thiên Vỹ buông tay ra, chống lên trán cô.

Bờ môi Hứa Đồng run rẩy, rất lâu sau mới nói: “Nếu như cả đời này tôi không quên được thì sao?”

“Vậy thì tôi sẽ cùng em diên cả đời.” Nói rồi, anh cúi đầu hôn lên môi cô.

Hứa Đồng chỉ còn nghe trong đầu âm vang một tiếng, ngay sau đó là nổ tung, trắng xóa.

Cô chỉ cảm nhận được sức mạnh khi người đàn ông đè lên môi mình, lăn qua lăn lại dịu dàng nhưng rồi cũng trở nên tham lam nhanh chóng, càng lúc càng tìm tòi, ngang ngược.

Có một giây phút nào đó cô bỗng ngơ ngẩn.

Có một cảm giác ngọt ngào như đang âm thầm nở ra trong trái tim.

Cửa phòng họp đúng lúc này bị người ta đẩy ra. Ngay sau đó là một tiếng hét khe khẽ.

Hứa Đồng chợt bừng tỉnh, lập tức đẩy Thịnh Thiên Vỹ ra, hơi thở gấp gáp, tâm tình bực bội, lập tức hoảng hốt bỏ chạy.

Cô thư ký nhỏ ngoài cửa bị dọa đến nỗi mặt mũi tái mét từ lâu, liên tục nói: “Tổng giám đốc, tôi xin lỗi, tôi... tôi không nhìn thấy gì cả...”

Thịnh Thiên Vỹ không để tâm tới vẻ hoang mang lo lắng của cô thư ký, đứng yên tại chỗ nhìn về phía cô vừa bỏ chạy, cười mà như không cười...

Tìm kiếm địa chỉ của Bàn Thành, phát hiện ra một vài manh mối có giá trị, điều này cũng có nghĩa là một đợt tăng ca, tăng giờ làm mới sắp bắt đầu.

Bữa tối ăn rất ngon miệng.

Về điểm này, Lục Bắc Thần chưa bao giờ là người để cái miệng của mình chịu thiệt. Tối nay Cố Sơ ăn không ít vì đây là lần đầu tiên cô xuất hiện ở hiện trường với tư cách đồng nghiệp của Lục Bắc Thần, mặc dù anh vẫn tận tay chỉ dạy cô vài thứ như trước đây nhưng lần này cô phát hiện được manh mối mà Lục Bắc Thần không nhận ra, hơn nữa còn được anh sử dụng, việc này quả thực khiến cô rất có cảm giác thành công.

Kết quả, không để ý đã ăn quá nhiều đến nỗi da dày khó chịu.

Trên đường trở về Xa Sơn, cô dựa vào ghế lái phụ, rên ư ử mãi. Lục Bắc Thần lái xe, để mặc cô ngồi bên cạnh gây ồn ào.

“Em nên về bến Thượng Hải.” Lục Bắc Thần cầm chắc tay lái, nói.

Cố Sơ dựa vào xe, cả người không còn chút sức lực nào: “Em không.”

“Em nghỉ ngơi ở Xa Sơn không tốt.”

Cô cười: “Anh nói ngược rồi. Em ngủ ở phòng nghỉ cực kỳ ngon luôn, chẳng mơ mộng chút nào, làm một giấc cho tới sáng.” Dù sao thì đó cũng là giường của cô, địa bàn quen thuộc sẽ sinh ra cảm giác an toàn quen thuộc.

Lục Bắc Thần nhẹ nhàng đánh tay lái. Chiếc xe quay một vòng, anh nói: “Em hiểu lầm rồi, ý anh là anh nghỉ ngơi không yên.”

“Hử?” Cố Sơ giật mình ngồi thẳng dậy: “Em làm ảnh hưởng tới giấc ngủ của anh à?”

“Ừm.”

Cố Sơ nhú mồm rất chặt: “Không đúng, em ngủ đâu có ngáy nhỉ.” Cô biết anh ngủ rất khê, còn sợ ánh sáng nhưng cô chú ý cả mà.

“Anh đâu có nói lúc ngủ em ngáy.”

“Vậy sao lại ảnh hưởng tới anh?” Cô ầm ục.

Lục Bắc Thần liếc nhìn cô, bờ môi thấp thoáng nụ cười: “Đêm nào em cũng rút cạn tinh lực của anh, ban ngày làm gì còn tỉnh thần làm việc?”

Cố Sơ lập tức hiểu ra, gò má chợt nóng bừng rồi giơ tay đấm anh một cái: “Này, là anh tối nào cũng như sói đói ăn thì có, liên quan gì đến em?”

Anh bật cười.

“Không được cười.” Cố Sơ càng mặt tự nhiên.

Anh vẫn cứ cười.

“Vừa ăn cướp vừa la làng, vậy được, đưa em về bến Thượng Hải.” Cố Sơ lườm anh.

“Muộn rồi.”

“Em không muốn để lại cái danh hại nước hại dân. Giáo sư Lục vĩ đại đây có thân phận gì chứ, lỡ như để con nhóc như em làm lỡ dở thì không tốt, đồn ra ngoài cũng không hay ho, lại nói là em quyến rũ anh, hại anh đêm hôm vui chơi, sáng không thể dậy làm việc.” Cố Sơ cố tình nói.

“Anh từng nghe nói một câu.”

“Hử?”

Lục Bắc Thần giơ tay véo má cô: “Anh hùng khó qua ải mỹ nhân.”

Cố Sơ phì cười: “Em là mỹ nhân, em thừa nhận, ông anh mà anh hùng gì?”

“Tối nay thử xem.” Anh cong môi.

Cố Sơ đỏ mặt: “Lưu manh.”

Đến biệt thự, trời cũng đã tối. Ánh sao rải rác cả một khoảng lớn trên nền trời đen, có vầng trăng tròn lơ lửng trên cao. Trung thu sắp tới gần, càng lúc càng tròn và sáng hơn.

Lục Bắc Thần dừng xe lại dưới lùm cây. Cố Sơ vẫn còn uể oải dựa vào ghế chưa nhúc nhích. Anh mở cửa xe cho cô rồi mỉm cười nhìn cô: “Định trốn nợ tối nay đấy à?”

“Tối nay bốn tiểu thư không phục vụ.” Cố Sơ cười.

Lục Bắc Thần rướn hơn nửa người vào trong, nửa đùa nửa thật: “Còn không xuống xe, anh xử em ngay trên này đây.”

Cố Sơ đảo mắt tới tấp, lập tức nở nụ cười nịnh nọt, rồi vuốt ve ngực anh như đang vỗ về một con sư tử rục rịch ngóc đầu dậy: “Đừng hù dọa người ta mà, người ta nhát gan, không chịu nổi bị dọa đâu.” Dứt lời, cô nhanh lẹ chui ra ngoài.

Lục Bắc Thần phì cười vì cô.

Vào trong biệt thự, con đường rậm rạp cây là bắt buộc phải đi qua.

Vẫn là những bước chân như thế nhưng dường như tối nay thoải mái lạ thường.

Có lẽ vì vụ án đã có một bước phát triển mới. Cũng có lẽ vì trăng hôm nay quá sáng. Hay phải chăng vì tối nay anh rất dịu dàng.

Cô khoác tay anh, chậm chậm bước về phía trước, giẫm trên lên con đường đá vụn, nghe những hàng cọ hai bên xì xào, tâm trạng cũng trở nên vui hơn. Một tay anh vẫn còn cầm chiếc áo blouse tại phòng thực nghiệm của cô, tay kia để mặc cho cô nắm, thì thoảng lại quay đầu nhìn cô. Khóe môi cô mỉm cười, anh nhìn thấy, dĩ nhiên trong lòng rất vui.

“Trước đây, nơi này không phải cọ đâu, là cây dương liễu.” Cô chủ động nhắc lại quá khứ. Dưới ánh trăng, cô chỉ những ngón tay nhỏ xinh, trắng trẻo vào hàng cọ: “Năm nào cũng có tơ liễu phấp phới, như tuyết rơi vậy, đẹp lắm. Mỗi lần gió thổi, tiếng cây lá chạm vào nhau còn to hơn thế này. Em thích nhất là nghe âm thanh ấy.”

Lục Bắc Thần không nói gì, chỉ yên lặng lắng nghe.

“Em đặc biệt thích xuống đường nhỏ đón bố về, lần nào ông cũng công em về nhà. Em nằm trên lưng ông, nghe cây lá xào xạc, cảm thấy cực kỳ hạnh phúc.” Nói rồi, cô nhớ lại trước đây, lưng của bố rộng dài, vững chãi, là một ngọn núi mà cô đã nghĩ vĩnh viễn không đổi dời, vĩnh viễn không biến mất, thế mà...

Cô không nói nữa, tâm trạng buồn bã hơn.

Lục Bắc Thần nhìn cô. Dưới trăng, sự hệt hẫng trong đôi mắt cô rất rõ ràng, như một lớp màu khắc lên giấy vẽ, ngoằn ngoèo, rõ nét, khiến người ta đau nhói. Anh vẫn không nói gì, chỉ rút tay ra, khoác lên vai cô.

Con đường nhỏ rất dài.

Một lúc sau, Lục Bắc Thần hỏi: “Mệt chưa?”

Cố Sơ dựa vào anh, khẽ gật đầu.

Anh buông cô ra, đi tới trước mặt cô, ngồi xuống và nói: “Lên đây anh công.”

Cố Sơ chột đời người...

245. Chương 245: Nếu Có Thể Đi Trọn Cuộc Đời

Có người có thể ôm một đoạn hồi ức sống trọn một đời, lại có người có thể bị một đoạn hồi ức hủy hoại cả cuộc đời. Đối với Cố Sơ mà nói, chuyện quá khứ như một con dao hai lưỡi, có thể khiến cô sống, có thể khiến cô chết, có thể khiến cô hạnh phúc tận đáy lòng cũng có thể khiến cô đau lòng đến rơi nước mắt.

Giống như con đường nhỏ rợp bóng cây này. Từ sau khi cô trở về đây, mỗi lần đi ngang qua đều cố tình nhớ về kỷ niệm đẹp để được bỏ công cả đoạn đường. Con đường tĩnh mịch này từ lâu đã không còn như trong hồi ức của cô, những người đi qua đi lại cũng chẳng còn là những người bạn thân của cô nữa.

Dấu chân có thêm nhiều xa lạ, cuộc đời cô đã không thể quay về khi trước.

Nhưng giờ phút này đây, Lục Bắc Thần lại ngồi xuống, nói với cô: Lên đây anh công em. Cố Sơ đứng im tại chỗ, nhìn chăm chăm vào bóng lưng anh.

Trăng hôm nay rất sáng, soi sáng từng phiến lá cọ, cũng như một dòng nước chảy tràn qua sống lưng anh, rộng rãi mà vững chãi. Trái tim cô chột xuyên xao, hơi nhói đau lại có vài phần kỳ vọng.

Có lẽ thấy Cố Sơ hồi lâu không có động tĩnh gì, Lục Bắc Thần hơi nghiêng mặt qua, nói: “Sao thế? Lên đây.”

Ánh trăng kia lan qua một bên gò má anh, góc cạnh rần rỗi, anh tuần phi phạm.

Cố Sơ bước tới, nhẹ nhàng đặt cánh tay lên. Qua lớp áo sơ mi, da thịt rắn chắc của người đàn ông và nhiệt độ cơ thể ấm áp đầy mê hoặc cực kỳ rõ nét. Cô nằm bò lên, anh bèn đứng dậy, tựa hồ không tốn chút sức nào.

Trong khoảnh khắc, mặt đất dường như rất xa cô, tư duy bỗng chốc hoang mang giãy lắt.

Khi cô còn rất nhỏ, lúc được bố công lên cô cũng có cảm giác này.

Lục Bắc Thần hơi xốc lên cô, cô đã hoàn toàn nằm trên lưng anh. Khác với lần trước khi chân cô bị thương ở Hạ Môn, lần này có lẽ vì ánh trăng quá đẹp đã khơi gợi lại không ít kỷ niệm.

Con đường mát rượi, yên ắng.

Hàng cọ rì rào hai bên như tiếng hát ai vọng vào tai.

Ánh trăng kéo dài bóng hai người họ, hắt lên mặt đường. Lục Bắc Thần công cô đi rất vững vàng. Cô vùi mặt vào cổ anh, qua áo sơ mi, qua cơ thể thậm chí là qua hơi thở của anh cũng toát ra mùi nước diệt khuẩn nhạt nhòa, bỗng có thêm vài phần dịu dàng trong một đêm tối thế này.

Cô tham lam hít hà, trong lòng dâng đầy hạnh phúc.

“Anh có mệt lắm không?” Cô tò mò hỏi.

“Không, em quá nhẹ.” Giọng anh trầm trầm, cực kỳ êm tai.

Cố Sơ không kìm chế được, bèn ôm anh thật chặt.

Bả vai rộng dài và tấm lưng chắc chắn của người đàn ông mang cho cô cảm giác an toàn. Nó dường như là một bức tường thành vĩnh viễn không thể bị công phá. Cô chỉ cần an tâm dựa vào, mặc kệ ngoài kia mưa gió bão bùng cũng sẽ không bị tổn thương.

“Bác Thần.” Cô khẽ gọi tên anh.

“Ừ?”

Cô chỉ mỉm cười, càng áp sát mặt vào bả vai anh hơn nữa.

“Sao thế?” Lục Bắc Thần không nhìn được nét mặt của cô.

“Không sao, em chỉ muốn gọi tên anh thôi.” Cô khẽ nói.

Từ góc độ của cô đủ để nhìn được nụ cười ẩn chứa nơi khóe môi anh. Tuy rằng rất khẽ nhưng lại như gợn nắng ngày xuân, từng vòng từng vòng sáng bóng bành đánh vào tận đáy tim. Cố Sơ lại không kìm được lòng mình, gọi tên anh lần nữa: “Bác Thần.”

Cô phát hiện càng ngày mình càng thích cái tên này rồi.

Lục Bắc Thần công cô lên dốc từng bước một, cười khẽ: “Lại sao rồi?”

Cô nhin cười, cả gương mặt dính chặt lấy cổ anh. Cô nghe thấy tiếng cười của anh, tiếng cười bật nhẹ nhàng từ cổ họng, khiến người ta vui vẻ.

“Anh biết không, khi em còn rất nhỏ, em rất thích được bố công như vậy. Lần nào em cũng nghĩ nếu có thể được bố công đi như vậy cả đời thì tốt biết bao. Tấm lưng bố rất vững chãi, em thích nằm trên lưng ông, nhìn trời xanh mây trắng qua những phiến lá dương liễu, rất hạnh phúc.” Cô nói.

Lục Bắc Thần không lên tiếng, chỉ thu chặt cánh tay mình.

“Bác Thần.”

“Ừ.”

“Anh sẽ cùng em đi như vậy cả đời chứ?” Cô hỏi.

Lục Bắc Thần nhẹ nhàng đáp: “Nếu em muốn, anh có thể công em đi hết cuộc đời này.”

Trái tim Cố Sơ bị câu nói này của anh đập rất mạnh. Cô bắt giác ôm anh chặt hơn.

Nếu... có thể đi trọn cuộc đời...

Thì sẽ là một điều rất hạnh phúc...

“Từ nơi ở của Bàn Thành có thể thấy, anh ta là một người không quá chú trọng việc gọn gàng, sạch sẽ. Mặc dù đã bắt chẹt được của chủ tịch huyện Lưu không ít tiền nhưng rõ ràng số tiền này không dùng trên người anh ta. Về tung tích của số tiền đó, chúng tôi bước đầu suy đoán anh ta dành cho phụ nữ. Nói một cách khác, anh ta có lẽ không phải một người tự gò bó mình, rượu chè chơi bời dĩ nhiên không thể thiếu. Đương nhiên, việc này cần cảnh sát La điều tra sâu thêm.”

Trong cuộc họp báo cáo của phía cảnh sát, Cố Sơ đứng bên cạnh màn chiếu lớn, phát biểu những suy nghĩ dựa trên một số chứng cứ có được trước mắt, ánh đèn chiếu hắt lên gương mặt cô, xinh xắn nhưng lại trắng trẻo lạ thường.

Báo cáo của bộ phận pháp y lần này, Lục Bắc Thần giao toàn bộ cho Cố Sơ thực hiện. Anh chỉ ngồi trên bàn hội nghị, yên lặng uống café, bên tay vẫn trống hươ trống hoác, không giống như những người khác, tài liệu chất đầy.

Những người hiểu tác phong làm báo cáo của Lục Bắc Thần đều rõ, anh không bao giờ mang bất kỳ tài liệu gì tới buổi họp, mọi tài liệu đều do cấp dưới cầm, nhưng anh lại ghi nhớ mỗi một phần bên trong báo cáo, điều này quả thực khiến những người trong ngành phải ca ngợi.

Bây giờ ngay cả người trong cục cảnh sát cũng nhận ra Lục Bắc Thần có ý đẩy Cố Sơ ra. Lần trước khi làm báo cáo khám nghiệm, anh vẫn là người nói chính, Cố Sơ chỉ phối hợp. Nhưng lần này anh đã hoàn toàn lùi về sau. Còn Cố Sơ thì nghiêm nhiên trở thành ngôi sao rực sáng nhất, thẳng thắn tự nhiên đứng trước màn hình chiếu.

Mà điều càng khiến mọi người phải ngỡ ngàng là Cố Sơ cũng có được ‘chân truyền’ của Lục Bắc Thần, khi báo cáo cũng chưa từng thấy cô xem phần văn bản đã thuyết minh, trên màn hình chủ yếu là những bức ảnh chụp tại hiện trường, tất cả mọi giải thích đều do cô phát biểu.

Đến cả La Trì cũng không thể không khâm phục cô nhóc trước mặt này. Thì ra cô nói trí nhớ của mình rất tốt không phải là khoác lác.

Một phần báo cáo, chỉ riêng tài liệu cần phải chuẩn bị cũng đã dày cộp. Cô cứ lâm trận một cách nhẹ nhàng như vậy, quả thực khiến người ta kinh ngạc. Mà so với vẻ bối rối, luống cuống lần trước, lần này cô đầy tự tin, ung dung thông thả, vừa nhìn đã biết là có sự chuẩn bị kỹ lưỡng.

“Trong nhà của Bàn Thành tổng cộng có ba đôi dép lê, trong đó có hai đôi của nam giới, một đôi của nữ giới. Trên một trong hai đôi của nam giới phát hiện thấy có vết máu. Qua khám nghiệm thì đó là vết máu của Bàn Thành, có lẽ do hung thủ vô tình để lại trong quá trình hành hung. Vậy thì sẽ nảy sinh vấn đề, vì sao hung thủ lại đi dép lê để hành hung? Chỉ có một khả năng, Bàn Thành có quen biết với hung thủ. Ba đôi dép lê có một đôi là của chính Bàn Thành, một đôi khác cũng có dấu vết từng được đi qua, hơn nữa không chỉ một lần, đã hơi mòn, chứng tỏ Bàn Thành nhất định rất gần gũi với người nam. Người đàn ông này có thể là hung thủ, cũng có thể là đồng phạm.”

Trên màn hình xuất hiện hình ảnh đôi dép lê cùng với bức ảnh vết máu trên đôi dép lê.

Cố Sơ nhìn một lượt những người ngồi dưới. Ánh mắt cô nhanh chóng chạm phải Lục Bắc Thần. Miệng thì vẫn phân tích vụ án nhưng trong đầu cô lại bất chợt hiện lên cảnh tượng trước khi báo cáo công việc.

Là Ngư Khương, chỉ muốn ném thẳng tập báo cáo dày cộp vào mặt cô ngay lập tức, làm cô giật nảy mình. Sau đó cô mới biết đây là ý của Lục Bắc Thần.

Cô sửng sốt, lập tức đi lên tầng hai, vì trực giác đầu tiên nói cho cô biết Lục Bắc Thần nhằm lẫn.

Ai ngờ Lục Bắc Thần nói với cô một cách rất rõ ràng, việc báo cáo lần này do cô làm, không phải với tư cách phối hợp cùng anh mà với tư cách người trình bày chính.

Có trời biết cô vừa nghe xong tin này đã kinh hoàng biết chừng nào.

“Anh đang đùa?” Cô nói.

Nhưng anh chỉ cười bình thản: “Không, Cố Sơ, đối mặt với công việc anh chưa bao giờ đùa giỡn.”

Cô há hốc miệng. Ai ai cũng biết người trình bày báo cáo không phải ai muốn làm cũng được tùy tiện làm. Chưa có đủ số năm kinh nghiệm, ai dám cho phép bạn đứng trước màn hình ăn nói đĩnh đạc? Cho dù kinh nghiệm của bạn có phong phú vậy thì cũng phải có trước có sau. Cấp trên hoặc tiền bối còn chưa lên tiếng ngày nào thì bạn mãi mãi cũng không có cơ hội đứng trước mặt mọi người mà báo cáo.

Lục Bắc Thần là sếp của cô, trong ngành này còn có thể được gọi là tiền bối.

Anh đã có lời dĩ nhiên cô rất vui nhưng cũng nhanh quá thì phải.

Thấy cô do dự, anh bèn cười hỏi: “Em không tự tin?”

“Dĩ nhiên là em có tự tin, nhưng mà...” Cô cắn môi: “Dù sao thì em cũng chưa có kinh nghiệm nói chính, em sợ tới lúc đó em nói năng lộn xộn hoặc là những người khác không bị thuyết phục bởi những gì em nói.”

“Đầu tiên, em tiến hành báo cáo, phân tích toàn bộ vụ án với tư cách là một pháp y. Mọi người lắng nghe kết luận và lý do suy đoán ra được kết luận ấy, thế nên cho dù em có nói lộn xộn bừa bãi thế nào, chỉ cần

bật ra được trọng điểm là được, mọi người cũng sẽ không quá quan tâm tới logic câu từ của em. Thứ nữa, ai cũng có lần đầu tiên làm người nói chính, không có lần đầu tiên sau này làm sao em có thể đối diện với mọi người để báo cáo? Cuối cùng, cũng là điểm quan trọng nhất, đừng sợ không thể thuyết phục được mọi người. Em là người con gái do Lục Bắc Thần này đào tạo ra, không ai dám nghi ngờ khả năng của em.”

Anh nói rõ ràng mạch lạc, cô lại lấy thêm dũng khí.

“Vậy nếu em nói sai hoặc nói sót câu nào, anh có thể bổ sung cho em không?” Giống như lần trước, anh vẫn luôn nói đỡ cho cô. Chỉ cần có anh giúp đỡ, cô nghĩ có lẽ sẽ không xảy ra chuyện gì.

Ai ngờ câu trả lời của Lục Bắc Thần khiến cô kinh ngạc một phen.

“Không.” Ngữ khí của anh rất kiên quyết: “Thế nên việc em cần phải làm là nhớ hoàn chỉnh mỗi một phần trong báo cáo. Em phải biết rõ, chỉ cần em nói sai hoặc nói sót gì đó đều sẽ ảnh hưởng trực tiếp tới tình tiết vụ án. Còn anh, chỉ là người lắng nghe. Dù em sai hay nói sót cũng vậy, anh cũng sẽ không bổ sung và sửa chữa giúp em.”

Ngữ khí quá nghiêm khắc của anh khiến cô ít nhiều có chút không thoải mái, nhưng cô biết đây là quyết định của anh, không ai có thể thay đổi được.

Cô chỉ còn cách bấm bụng đón nhận tất cả.

Nhưng ngay sau đó, Lục Bắc Thần lại cho cô một nhiệm vụ cam go hơn, đối với cô mà nói, là một nhiệm vụ điên rồ tột cùng...

246. Chương 246: Nhiệm Vụ Nghiêm Khắc Nhất

“Xem hết báo cáo rồi chứ?” Anh bày ra vẻ mặt bình thản.

Cô nuốt nước bọt: “Ngư Khương vừa đưa em...”

“Chỉ có nội dung của hơn 300 trang báo cáo thôi, đối với em rất đơn giản.”

Cô có một dự cảm chẳng lành, cứ cảm thấy những lời anh sắp nói ra với cô là một đại nạn. Quả không sai, anh từ từ lên tiếng, ánh mắt nhìn cô còn mang theo một nụ cười: “Khi báo cáo, anh cần em bỏ giấy, thế nên em bắt buộc phải ghi nhớ hoàn chỉnh mọi nội dung, một dấu chấm cũng không được sai.”

“Làm sao có thể?” Cô buột miệng.

Anh bật cười, hỏi ngược lại: “Vì sao lại không thể?”

Phải, vì sao lại không thể? Cô á khẩu vì câu hỏi ngược này của anh. Lục Bắc Thần báo cáo từ cái lớn tới cái nhỏ có lần nào mang theo giấy đâu? Chuyện anh có thể làm được thì cô cũng phải làm được mới đúng.

Thấy cô trầm mặc, anh hỏi: “Có vấn đề gì sao?”

“Không có vấn đề.” Cổ Sơ cô từ nhỏ đã không phải một bình hoa, càng không phải loại hoa được nuôi trong nhà kính, xuất chúng đủ mọi phương diện là bản lĩnh của cô, đương nhiên cô không muốn khiến anh thất vọng.

Anh bèn tiến lên, cười nói: “Chúc em ngày mai trong buổi báo cáo sẽ thuận lợi, suôn sẻ.”

Hiếm khi được nghe anh nói một câu may mắn nhưng cô rất muốn chửi thề một câu ‘lưu manh’. Ngày mai đã họp rồi, trước một ngày mới thông báo bắt cô ra trận, không phải lưu manh thì là cái gì.

Nhưng giờ phút này đây, Cổ Sơ phải ưỡn ngực thẳng lưng đứng vào vị trí của người trình bày chính. Không phải cô không nhìn thấy ánh mắt nghi ngại của mọi người, cũng không phải không hiểu rõ trong lòng cục trưởng nghĩ gì. Nhưng đúng như Lục Bắc Thần nói, sức chú ý của đám người này đều dồn cả vào vụ án, về việc cô nói thế nào, có sức thuyết phục hay không đều không quan trọng. Quan trọng là phải nói được cho họ biết một bước tiến thật sự của vụ án.

“Có thể suy đoán Bằng Thành tử mạng tại nơi ở của mình. Đó là hiện trường đầu tiên của vụ án, sau đó Bằng Thành bị người ta chia xác.” Cô lần lượt tiến hành phân tích từng chứng cứ thu thập được tại hiện

trường: “Ngoài vết máu trên chiếc dép lê đó ra, chúng tôi còn tìm được bộ bát đĩa mới được ai đó cố tình bày trong chiếc tủ tại phòng bếp. Đĩa sứ là loại sứ mỏng, loại đĩa này thích hợp để ngắm chứ không để dùng. Thế nên chỉ cần từng dùng qua ắt lưu lại vết tích. Vì sao đĩa sứ lại bị thay đổi, khả năng lớn nhất chính là hung thủ dùng đĩa sứ để giết người, không muốn để lại dấu vết. Mà Bàng Thành là người học võ, loại đánh đắm nên những loại thuốc như cồn hay bông gòn chắc chắn thường xuyên chuẩn bị, nhưng trong hộp y tế của anh ta lại thiếu hai thứ này, rất có khả năng hung thủ trong quá trình hành hung đã làm chính mình bị thương, đã dùng chúng để xử lý vết thương. Vậy thì, trong nhà Bàng Thành sẽ tìm thấy mảnh đĩa vỡ. Không hề sai, chúng tôi đã tìm được một mảnh đĩa vỡ trong một góc kín đáo nhất tại phòng ngủ, nó khác với loại đĩa trong tủ bếp, hơn nữa trên mảnh vỡ còn dính vết máu.”

Hình ảnh được thay đổi, trở thành mảnh sứ có dính máu đó.

“Thông qua khám nghiệm Vết máu trên mảnh sứ, đã biết được nó thuộc về nạn nhân A.” Cố Sơ nhấn mạnh từng câu từng chữ: “Nói một cách khác, người cầm mảnh sứ đã thương Bàng Thành là nạn nhân A.”

“Đợi đã.” La Trì lên tiếng: “Cô nói là... đã thương?”

“Đúng vậy, là đã thương.” Cố Sơ đáp lưu loát: “Vì căn cứ độ dẻo của sứ, nó chưa đủ để khiến nạn nhân thiệt mạng. Cuối cùng, nạn nhân A và Bàng Thành cùng bị chia xác, đủ để chứng tỏ hung thủ còn là một người khác. Nhưng nhất định là người cùng quen biết Bàng Thành và nạn nhân A, vì người lạ sẽ không đi dép lê vào để hành hung, chắc chắn họ đều biết nhau, hung thủ đã nhân lúc Bàng Thành không chú ý để ra tay sát hại. Hơn nữa, sau khi chúng tôi tiến hành so sánh, phân tích hình dạng mài mòn và trọng lượng mài mòn của dép lê, có thể khẳng định, nạn nhân A chính là người thường xuyên sống cùng với Bàng Thành, cũng chính là người ban nãy tôi vừa nói, người đàn ông rất thân thiết với Bàng Thành.”

La Trì nhíu mày rất chặt, các cảnh sát khác trầm tư suy nghĩ.

Tầm mắt Cố Sơ một lần nữa hướng về phía Lục Bắc Thần. Gương mặt anh chìm trong bóng tối nhưng rõ ràng anh đang cười, nhìn thẳng vào mắt cô như có ý khích lệ. Cô thềm hít sâu một hơi, cảm giác tự tin đầy ắp.

Mùi hương trên vôi nước chính là loại nước hoa đã bị cấm bán trên thị trường của CC. Người phụ nữ sử dụng nước hoa này có thể là quen biết Bàng Thành, hoặc là vợ tạm chồng hờ với Bàng Thành, việc này còn phải điều tra. Nhưng có thể chắc chắn rằng, người hợp tác với nạn nhân A giết chết Bàng Thành chính là chủ nhân của đôi dép lê nữ kia.” Cố Sơ tiếp tục nói.

Lục Bắc Thần dựa vào ghế, một tay đặt lên tay vịn, một tay chống cằm. Suốt cả quá trình anh đều đang quan sát nội dung báo cáo của cô cùng với dáng vẻ của cô. Hôm nay cô ăn mặc rất công sở, một chiếc đầm ôm sát mỏng đơn giản, một chiếc sơ mi màu be. Bóng cô kéo dài trên tường, nhanh nhẹn hoạt bát.

Trong đầu anh vô thức hiện lên hình ảnh của cô tối hôm trước.

Tối đó, cô dựa vào lưng anh, ngoan ngoãn mặc cho anh công về biệt thự. Cô kể cho anh nghe rất nhiều chuyện trước đây, về ngôi biệt thự ấy, về những kỷ ức tuyệt đẹp của cô tại đó.

Cô nằm bò trên chân anh như một chú cừu, mái tóc dài ngoằn ngoèo như thác nước.

Khi cô tắm, anh đi vào phòng tắm.

Hơi nước mù mịt, làm mờ đi chiếc gương sát sàn, cũng làm mờ đi bóng anh và cô chồng lên nhau.

Cô như một miếng ngọc, trắng trẻo nõn nà.

Cơ thể lại mềm mại như một con rắn, bám lấy anh, quynh rũ anh.

Anh chỉ muốn lập tức nuốt cô vào bụng.

Lúc này đây nhìn cô không rời mắt, bên tai Lục Bắc Thần dường như lại vọng về tiếng cô hỗn hển. Giữa làn hơi nước, mái tóc dài ướt rượt của cô quấn lấy cánh tay anh. Anh ghì chặt lấy cô, tham lam thưởng thức mùi vị của cô.

Từ trước gương trong phòng tắm ra tới chiếc bàn lớn trong phòng nghỉ rồi lại tới chiếc giường lớn trong phòng ngủ, anh như lên cơn nghiện.

Trong bóng tối, hơi thở của Lục Bắc Thần gấp gáp, cổ họng khô rát trong giây lát, đôi mắt nhìn chăm chăm vào cô nhuộm một màu đen càng lúc càng nồng đậm. Mắt anh như hai lưỡi dao đang tỉ mỉ trút bỏ bộ quần áo công sở của cô giống như bóc từng lớp vỏ bên ngoài ra. Cuối cùng thứ hiển hiện trước mắt anh chính là cơ thể trắng bóc, yêu kiều ấy.

Hình dáng cô trong chiếc đầm công sở đẹp tuyệt vời.

Bớt đi chút ngây thơ, nhiều thêm phần chín chắn.

Nhưng lại trở thành sức hấp dẫn trí mạng, khiến ánh mắt anh rực lửa.

Giống như khi cô mặc áo blouse trắng cũng sẽ khiến người liên tưởng xa xôi như vậy.

“Có một vấn đề, vì sao nhất định là phụ nữ? Hơn nữa còn là đồng phạm với nạn nhân A?” La Trì hỏi.

Cố Sơ nói: “Thật ra anh nên hỏi rằng vì sao lại là một người phụ nữ mắc chứng OCD.”

“Làm sao nhận ra cô ta mắc chứng OCD?”

“Xương cốt của nạn nhân A và Bàn Thành được chặt rất chỉnh tề, hơn nữa khi xương sọ của Bàn Thành được ghép vào xác của nạn nhân A, nếu không quan sát tỉ mỉ sẽ không phát hiện được sự sai lệch. Cũng tức là hung thủ phải cắt sao cho xương sọ của Bàn Thành vừa khít vừa xương đầu của nạn nhân A mới thôi. Đồ đạc trong nhà Bàn Thành được đặt để lộn xộn. Anh ta không phải là một người ưa gọn gàng nhưng đồng bát đĩa mới lại được xếp rất ngay ngắn, theo hình dạng to nhỏ, vuông vắn. Những điều trên đây đều có thể giúp chúng ta nhận ra người này mắc chứng OCD, đây là điều thứ nhất. Hung thủ là nữ giới, đây là kết luận được rút ra từ xác của nạn nhân A. Nếu như khi xảy ra án mạng tại hiện trường chỉ có ba người họ, vậy thì hung thủ chắc chắn phải là nữ giới, không thể là một người đàn ông yếu đuối vì nạn nhân A là người luyện võ, đây là điểm thứ hai. Còn về việc giúp nạn nhân A cùng sát hại, thậm chí có thể nói là sai khiến nạn nhân A thì có thể nhận ra từ hành vi xóa chứng cứ một cách gọn gàng thứ tự, nước khử trùng, bày bát đĩa mới, trong phòng không có dấu vết giằng co... chứng tỏ người này đã ra tay lão luyện rồi. Tổng hợp những điều trên thì người phụ nữ ở cùng với nạn nhân A, quen biết Bàn Thành, là một người phụ nữ có diện mạo xinh đẹp, thậm chí đủ để khiến đàn ông cam tâm tình nguyện phạm sai lầm, mắc chứng ưa sạch sẽ, mắc chứng OCD, thành thực, tàn ác, khả năng cao hơn nữa là Bàn Thành đã bỏ ra không ít tiền cho cô ta, thế nên cô ta nhất định cũng là một người phụ nữ xài hàng cao cấp.”

Trong lúc nói, Cố Sơ cảm thấy có ánh mắt nóng bỏng nào đó cứ nhìn mình chăm chăm. Cô nhìn qua, là Lục Bắc Thần.

Ánh mắt anh như cười như không, lại giống như đang che giấu một con thú.

Khiến lòng cô hoảng hốt.

Trái tim bắt đầu đập thành thịch.

Cô vẫn nhớ tới cảnh anh ở trong phòng làm việc. Hôm qua cô cầm báo cáo đi tìm anh, sau khi bị anh thuyết phục hôm nay lên trình bày, cô bèn định xuống nhà đọc báo cáo. Ai ngờ anh bước tới trước, nhẹ nhàng ôm lấy cô từ phía sau.

Cô khẽ cười, định đẩy anh ra thì lại càng bị anh ôm chặt hơn.

Anh nói bên tai cô: “Tối qua... em gọi cảm chết người.”

Cô nghe mà vành tai nóng rực.

Anh cúi đầu, đặt những chiếc hôn vụn vặt lên lên trán cô rồi từ đó đi xuống.

Cô quả thực hết hồn, ngay trong phòng làm việc của anh, lại còn giữa ban ngày ban mặt, chỉ cần Ngừ Cảnh hay ai đó đi vào là có thể nhìn thấy cảnh này.

Nhưng anh vẫn quần lấy cô, bàn tay lớn vén áo sơ mi của cô lên.

Giây phút ấy, trong lòng bàn tay anh như có lửa, nhanh chóng bùng cháy trên da thịt cô.

Anh cắn khế lên vành tai cô và nói: “Em biết không, em mặc áo blouse trắng thật sự khiến người ta muốn phạm tội.”

Cô thở dốc.

Cả một bàn làm việc rộng lớn một lần nữa trở thành nơi anh chiếm đoạt lấy sự mềm mại của cô.

Hơn một tiếng đồng hồ sau, mồ hôi của cô dính đầy bàn, anh từ tốn mặc lại quần. Khi khoác chiếc áo blouse lên người, anh lại trở thành vị giáo sư quyền uy phong độ, nho nhã, hoàn toàn như hai người khác biệt với vẻ cuồng dã ban nãy.

Anh tỉ mỉ lau sạch người cho cô rồi mặc quần áo lại cho cô, cúi người xuống dịu dàng nói: “Em còn chưa đầy ba tiếng đồng hồ để học thuộc báo cáo, vì tối nay anh còn muốn ăn một bữa ngon, thế nên hết giờ làm em không có thời gian đọc báo cáo nữa đâu.”

Anh thật sự đáng ghét, cô thầm nghĩ trong lòng...

247. Chương 247: Người Thông Minh Lạnh Lợi Như Em

Được trở thành người trình bày chính trong cuộc họp báo cáo là một chuyện khiến cả phòng thực nghiệm ngưỡng mộ. Mặc dù Ngư Khương vẫn còn xích mích với cô nhưng Cố Sơ có thể nhận ra tâm trạng hâm mộ từ trong ánh mắt của cô ta. Khi cô từ phòng làm việc của Lục Bắc Thần đi ra, ngồi trở lại vị trí của mình, Ngư Cảnh và Phan An lập tức vây lấy. Tuy Ngư Khương không tới nhưng cũng nhìn về phía này, rõ ràng rất muốn biết nội dung cuộc trò chuyện của ba người họ.

Ngư Cảnh trông cực kỳ hưng phấn, hỏi cô: Cố Sơ, giáo sư Lục để cô trình bày chính rồi à? Ngưỡng mộ quá. Ngưỡng mộ ư?

Cô nhìn Ngư Cảnh với vẻ buồn cười rồi đẩy cả tập báo cáo dày cộp tới trước mặt Ngư Cảnh, nói: Muốn làm người trình bày chính, trước tiên phải học thuộc lòng những nội dung trong này.

Ngư Cảnh gỡ ra, phản bác lại: Thế này có nhầm nhò gì? Ngoại trừ hình ảnh rồi phân tích hình ảnh, số chữ cũng không nhiều lắm, cho tôi thời gian một buổi tối là xong.

Cô buồn bã nói với Ngư Cảnh: Yêu cầu của giáo sư Lục là trước khi tan làm phải thuộc hết.

Ngư Cảnh ghen lời, liếm môi, mãi một lúc sau mới bật ra được một câu: Vì sao phải xong trước khi tan ca? Sau đó không tính là thời gian sao? Sao lại có yêu cầu ngặt nghèo như vậy?

Lần này, tới lượt cô á khẩu.

Phan An từ đầu tới cuối vẫn nhìn cô bằng ánh mắt mờ ám. Sau khi cô bị đứng hình bởi câu hỏi của Ngư Cảnh, Phan An mới chậm chậm nói: Ngư Cảnh à, sau khi tan làm cậu vẫn chỉ một mình, nhưng Cố Sơ thì khác, dĩ nhiên phải tranh thủ thời gian làm việc để cố gắng rồi.

Cô luôn cảm thấy đôi mắt của Phan An có thể đo với Lục Bắc Thần. Anh ấy vừa nói vậy, cả người cô lập tức cứng ngắc, giật mình nói: Anh nói vớ vẩn cái gì vậy?

Phan An cười quái đản, con ngươi sắp bám rễ trên người cô rồi: Anh nói vớ vẩn? Vậy một tiếng vừa rồi, giáo sư Lục nói vớ vẩn gì với em vậy?

Cô hoang mang, thẳng thừng buột miệng: Anh ấy nói công việc thôi.

Phan An tươi cười gõ lên phần tài liệu: Quái lạ thật, em không cầm tài liệu lên nghe cậu ấy nói chuyện công việc à?

Đầu óc cô chưa khi nào lạnh lẽo như thế, lập tức đáp: Anh ấy sắp nhai nát vụ án này rồi, còn cần tài liệu gì chứ.

Phan An cố tình làm như bưng tỉnh ngộ, sau đó vỗ vai Ngư Cảnh nói: Bỏ cuộc đi, Lục đâu có dành hẳn hơn một tiếng đồng hồ để ‘phụ đạo’ cho cậu đâu. Cậu muốn đứng vào vị trí người trình bày chính, khó đấy. Dứt lời, đôi mắt anh ta lại nở nụ cười quỷ quyệt.

Cô càng lúc càng cảm thấy khó xử.

Trước khi trở về chỗ ngồi, Phan An lại cúi xuống ngửi ngửi cô như chó cảnh sát, làm cô giật bắn người lên, nhìn anh ta đầy cảnh giác. Anh chỉ ung dung nói một câu: Ham muốn tình dục nghiêm trọng...

Cho tới tận lúc này, trong đầu Cố Sơ vẫn còn văng vẳng câu nói của Phan An: Ham muốn tình dục nghiêm trọng...

Khi liếc nhìn ánh mắt Lục Bắc Thần, bóng hình cao lớn ấy khiến con tim cô co rụt lại rất mạnh. Như có một chất độc đầy mê hoặc đã bị anh truyền vào cơ thể, chỉ cần nhìn vào mắt anh, độc được ấy sẽ xâm nhập, nhanh chóng phát tác.

Thế nên, Cố Sơ lại lập tức quay đi, cố gắng nhìn về phía đôi mắt có vẻ như ngây thơ hồn nhiên của La Trì để không bị Lục Bắc Thần mê hoặc nữa.

Tâm tư của cô dường như rất rõ ràng, chỉ ít thì sau khi nhìn thấy cảnh này khoe môi Lục Bắc Thần chợt rướn lên.

"Nơi ở của Bàn Thành là địa điểm tử vong của Bàn Thành nhưng không phải địa điểm nạn nhân A tử vong, có thể suy đoán rằng nạn nhân A và chủ nhân của đôi dép lê nữ kia cùng hợp mưu giết chết Bàn Thành, sau đó nạn nhân A bị hại. Chúng ta cần phải nhanh chóng xác định được thân phận của nạn nhân A mới có thể dừng lại toàn bộ vụ án. Trước mắt, Bàn Thành chỉ có một mảnh xương sọ, các xương khác đều biến mất hoàn toàn, thế nên không thể nhìn thấy vết thương trí mạng nằm ở vị trí nào. Ra tay từ Bàn Thành tuy chậm nhưng sẽ là cách duy nhất, còn cả vị bác sỹ mổ chính cho phẫu thuật mở hộp sọ của Bàn Thành, có lẽ còn có thể lấy được những thông tin giá trị hơn nữa từ ông ta." Cố Sơ đưa ra kiến nghị.

Thời gian báo cáo của cô không ngắn không dài, vừa đúng bốn mươi phút. Báo cáo xong, thời gian còn lại là lúc La Trì phân tích tình tiết vụ án. Cố Sơ trở về chỗ ngồi của mình, trái tim vẫn còn thành thích, nhưng ít nhiều còn có một chút hụt hẫng.

Không có những tiếng vỗ tay như sấm giông cô tưởng tượng, không nghe thấy La Trì hay cục trưởng khen ngợi cô, thậm chí sau khi ngồi xuống, Lục Bắc Thần không hề biểu lộ một lời nói hay biểu cảm khen nào với cô. Cô làm chưa đủ tốt ư? Hay họ cho rằng cô không đủ sức thuyết phục?

Cô cứ thăm lăm bấm trong lòng như thế tới tận khi tan họp. Mặc dù Lục Bắc Thần không trình bày chính nhưng mọi người vẫn quen hỏi ý kiến của anh. Vừa kết thúc, anh đã bị vây kín. Khí thế đó, quả thực xứng với hai chữ 'uy tín'.

Cố Sơ buồn bã thu dọn tài liệu trên mặt bàn, đến tận khi La Trì bước tới nói với cô một câu: "Này, hôm nay cô báo cáo tuyệt lắm."

Nghe được câu này, tâm trạng của cô mới khá hơn một chút, tươi cười: "Cũng tạm thôi."

"Tốt lắm, tốt lắm." La Trì vội nói rồi tiếp lời: "Này, Trung thu cô có về Quỳnh Châu không?"

"Có."

"Vậy... chắc là Cố Tư cũng có ở nhà phải không?" Anh ấy đột nhiên hỏi một cách gượng gạo.

Cố Sơ ngẩn người rồi lập tức hiểu ra. Hay rồi, chúc mừng cái gì chứ, thì ra là muốn thăm dò tình hình. Cô bĩu môi: "Dĩ nhiên là nó ở nhà rồi."

"Ha, vậy thì tốt, rất tốt."

Cố Sơ nhướn mày nhìn anh ấy, đang định lên tiếng thì anh ấy nói ngay: "À, tôi còn có việc, không nói chuyện nữa nhé."

Rồi chuồn lẹ như một làn khói.

Cô sững sờ, ngay sau đó bắt đầu lo lắng sâu sắc. Với cách theo đuổi của anh chàng này, liệu có thể چرا cãm được Cố Tư không đây?

Từ cục cảnh sát đi ra, tới tận khi quay trở vào trong xe, Cố Sơ lòng vẫn đầy tâm trạng. Ngồi vào trong ghế lái phụ, cô cứ buồn buồn. Đến khi Lục Bắc Thần vươn người qua, giúp cô cài dây an toàn, cô mới tỉnh lại. Anh nhìn cô, hỏi với vẻ buồn cười: “Nghĩ gì vậy? Dặn em cài dây an toàn bao lâu rồi mà em cứ ngồi im.”

“Á? À...” Cô thật sự không nghe thấy anh vừa nói gì.

Lục Bắc Thần thấy tinh thần cô quá mơ màng nên không lái xe nữa, nghiêng người nhìn cô. Anh giơ tay khê véo má cô: “Ai lại chọc giận em rồi? Trông cái mặt kìa, sắp mít ướt đến nơi rồi.”

Cố Sơ gạt tay anh ra, quay mặt ra ngoài cửa sổ.

Lục Bắc Thần không nhịn được cười: “Xem ra là anh chọc giận em rồi.”

“Hôm nay em báo cáo chưa được tốt à?” Cô tò mò hỏi, quay đầu nhìn anh, ánh mắt sáng long lanh.

Lục Bắc Thần đáp không chút do dự: “Rất tốt.”

Cố Sơ ngẩn người. Rất tốt ư? Cô còn tưởng anh sẽ bới móc ra một đồng khuyết điểm của cô.

“Nếu rất tốt, sao anh không khen em một tý? Còn cả mấy người cảnh sát kia nữa, chẳng có chút động thái nào.” Cô bất mãn kháng nghị.

Lục Bắc Thần nghe thấy câu này, hơi khó hiểu bèn hỏi: “Em muốn họ có động thái gì?”

“Ví dụ như là... vỗ tay chẳng hạn.” Cô càng nói giọng càng lí nhí.

Mà cũng lạ thật, rõ ràng là một chuyện rất hợp lý, sao sau khi nhìn thấy nét mặt của anh, cô lại không thể đường hoàng thẳng thắn chứ?

Quả nhiên, câu nói sau đó của Lục Bắc Thần đã nói cho cô biết suy nghĩ của mình vô lý dường nào.

“Vỗ tay? Vì sao họ phải vỗ tay chứ? Em nên biết rõ đây là công việc của em, muốn giành được những tràng pháo tay hoặc là diễn thuyết hoặc là biểu diễn, chứ không phải báo cáo.” Nét mặt Lục Bắc Thần cực kỳ nghiêm nghị: “Mục đích em làm báo cáo chính là để tổng kết công việc của chúng ta, tính chất cũng giống như La Tri báo cáo tiến độ công việc của cậu ấy vậy. Em có thấy cảnh sát nào sau khi báo cáo xong lại được ngợi khen và vỗ tay không?”

Cố Sơ cúi gằm, cắn môi. Cô cảm thấy mình thật sự đã coi lần báo cáo này như một buổi biểu diễn. Thì ra như vậy là sai trái.

Thấy cô như thế, Lục Bắc Thần khê thở dài, giơ tay xoa xoa đầu cô, khi cất lời lại, giọng điệu đã dịu dàng hơn nhiều: “Nói một cách đơn giản nhất. Nếu em là một bác sỹ, trị khỏi bệnh cho bệnh nhân rồi lại còn đòi hỏi người nhà họ khen ngợi và vỗ tay ư? Cố Sơ, em phải hiểu, đây là công việc của em, là điều em phải làm. Dù là vỗ tay hay khen ngợi, đều chỉ là những thứ thuộc về thế giới bên ngoài, không liên quan tới công việc của em, em hiểu không?”

“Hiểu rồi.” Cô bặm môi, đáp.

Cầm bị anh nâng lên, cô không thể không nhìn thẳng vào mắt anh. Anh chân thành nói: “Sau này em còn rất nhiều không gian để phát triển, nhưng điều kiện tiên quyết là em bắt buộc phải chỉnh đốn lại suy nghĩ của mình, thẳng không kiêu, bại không nản, như vậy em mới có thể đi được xa hơn.”

Cố Sơ gạt đầu, bỗng nhiên cảm thấy mình thật nhỏ bé. Người đàn ông trước mắt này đã trải qua sóng to gió cả, nếu không cũng sẽ không thể nói ra một lời không ham danh lợi như thế khi đã ngồi lên một vị trí quyền uy thế này. Có lẽ chính vì anh một lòng chuyên tâm vào công việc, dù là vinh quang cũng thế, ngợi ca cũng vậy đối với anh đều là vật ngoài thân, thế nên anh luôn giữ được sự lý trí và chuyên nghiệp, sau đó lại càng trở nên uy tín.

Khi nào cô mới đạt tới một cảnh giới như anh?

Lục Bắc Thần thu tay về, đặt lên vô lăng, một lúc sau vẫn an ủi cô: “Nhưng hôm nay em biểu hiện khá lắm.”

“Thật à?” Mắt Cố Sơ lập tức sáng rực lên.

Lục Bắc Thần thấy vậy, mỉm cười bó tay.

Cô vội vàng che giấu vẻ đắc ý của mình, hắng giọng nói: “Đó là lần đầu tiên của em mà, dĩ nhiên cần người khác cổ vũ rồi.” Dứt lời, cô giơ tay kéo ngón tay anh: “Em cảm thấy ấy, lúc bình thường anh cũng cứ khen em nhiều một chút, em sẽ tiến bộ nhiều hơn.”

“Lý luận xiên xẹo.” Lục Bắc Thần cười rạng rỡ.

“Đây là phương thức giáo dục bằng cách động viên.” Cô phản bác.

Anh khởi động xe, nói một câu: “Anh còn có phương thức giáo dục kiểu đích thân làm mẫu đấy, muốn thử không?”

Cố Sơ moi ra được một ý đồ xấu xa từ gương mặt nghiêng của anh, cô đảo mắt: “Một người thông minh lanh lợi như em không cần anh làm mẫu đâu.”

“Giỏi nhỉ, biết chặn họng anh rồi.” Lục Bắc Thần nói.

Cố Sơ có phần đắc ý, nhìn anh, mím môi cười.

Rồi cô lại chợt nhớ tới lời của dì, nét mặt bỗng trở về với vẻ lạc lõng. Lục Bắc Thần quay xe điệu nghệ, liếc nhìn cô, hỏi: “Có tâm sự?”

Dĩ nhiên.

Cô thở dài nặng nề, đang nghĩ xem nên mở lời với anh thế nào cho phù hợp. Trung thu cô nhất định phải quay về Quỳnh Châu, nhưng cô hy vọng anh có thể về cùng. Lâu như vậy rồi, anh chưa hề nhắc chuyện về Quỳnh Châu, thế nên cô không biết anh nghĩ sao.

“À... có một chuyện...”

“Em nói đi.”

“Thật ra, em chỉ muốn hỏi có muốn...” Cô còn chưa nói hết câu, bên tai đã vọng tới tiếng phanh gấp, ngay sau đó cả người cô lao về phía trước, dây an toàn thắt mạnh, cô suýt nữa thì tắt thở.

“Có chuyện gì vậy?” Cô hoảng sợ.

Lục Bắc Thần không nói gì, nhìn chằm chằm chiếc xe cản đường phía trước bằng ánh mắt bức bối...

248. Chương 248: Ngạc Nhiên Chưa, Cố Đại Tiểu Thư

Người chặn xe là La Trì.

Anh ấy lao tới trước cửa xe nhanh như chớp, mái đầu lúc ở cuộc họp vẫn còn gọn ghẽ giờ đã như tổ quạ, dưới nách kẹp một tập tài liệu dày cộp. Anh ấy lập tức kéo cửa xe ra, nói vội nói vàng: “Nhanh, nhanh, có phát hiện rồi!”

Rõ ràng là Lục Bắc Thần tỏ ra đã quá quen với những hành động mang tính chất điên cuồng này, không vui chỉ là trong khoảnh khắc.

Cố Sơ xuống xe cùng với Lục Bắc Thần. Lục Bắc Thần nhìn La Trì, lạnh nhạt nói một câu: “Lần sau nếu cậu không muốn chết thì tốt nhất tránh xa xe của tôi ra một chút.”

“Chẳng phải vì gấp sao?” La Trì cực kỳ hưng phấn, khoa chân múa tay về phía Lục Bắc Thần: “Điều tra ra được thân phận của nạn nhân A rồi. Cậu đoán xem, là ai nào?”

Lục Bắc Thần nhìn anh ấy như nhìn một gã ngốc: “Cậu bảo tôi đoán? Tưởng đây là xổ số chắc?”

La Trì chắc vì phấn khích quá độ nên mới như vậy, vừa nghe Lục Bắc Thần nói thế đã tỉnh ra, liên tục xin lỗi.

“Đừng có vòng vo làm lỡ thời gian của tôi.” Lục Bắc Thần không chút khách khí.

La Trì xoa mạnh lên mặt một cái, nuốt nước bọt nói: “Nạn nhân A tên Thẩm Cường, giống hệt như suy đoán của cậu, năm nay 28 tuổi, chiều cao 1m75.” Dứt lời, anh ấy đưa tập tài liệu trong tay cho Lục Bắc Thần: “Các anh em vừa mới đưa tài liệu lên, còn nóng hổi này.”

Lục Bắc Thần đón lấy, lật ra.

“Thẩm Cường đã mất tích nửa tháng nay nhưng vì ít bạn bè, nhà cũng không có ai nên không có ai báo cảnh sát.” Nhân lúc anh đang đọc tài liệu, La Trì đứng bên huyên thuyền không ngừng: “Nhưng cậu tuyệt đối không ngờ được đâu. Thẩm Cường không ở Thượng Hải, anh ta cư trú ở Bắc Kinh.”

Lục Bắc Thần không lên tiếng, mãi miết xem tài liệu.

“Thẩm Cường này trước đây đích thực có làm vô quán, nghe nói là mở một vô quán riêng nhưng sau đó kinh doanh không tốt nên đóng cửa. Về sau anh ta chuyển qua làm việc trong nhà hàng, thường xuyên thay đổi công việc, công việc cuối cùng là đầu bếp.” La Trì nói.

“Từ vô sư chuyển qua đầu bếp?” Cố Sơ kinh ngạc: “Cũng nhảy vọt quá đấy.”

La Trì nhìn cô hừ một tiếng: “Thế cô từ người sống nhảy qua người chết, chẳng phải càng lợi hại hơn sao?”

“Đừng có mang tôi ra nói.” Cố Sơ trừng mắt.

La Trì đùa giỡn mấy câu rồi lại nghiêm túc: “Vấn đề bây giờ là chúng ta cần phải liên lạc với cảnh sát Bắc Kinh để phá vụ án này.”

“Đối với tôi, quan trọng là chỗ ở của Thẩm Cường.” Lục Bắc Thần gấp tài liệu lại, trả về cho anh ấy.

“Thân phận của Thẩm Cường đã được điều tra ra, việc còn lại dễ giải quyết rồi. Yên tâm, cứ giao cho tôi.” La Trì hứa chắc nịch.

Lục Bắc Thần nhướn mày: “Đừng làm như tôi nợ cậu nhiều ân tình lắm vậy, đây vốn là công việc của cậu.”

La Trì bĩu môi: “Cái con người cậu, ăn nói luôn tổn thương người khác.”

“Còn chuyện gì nữa không?” Anh hỏi.

La Trì chớp chớp mắt: “Cậu gấp lắm à?”

“Thực tế là, tôi không có thói quen trò chuyện với đàn ông.” Nói rồi, Lục Bắc Thần quay vào trong xe.

La Trì thấy vậy, quay đầu nhìn về phía Cố Sơ: “Ấy, cậu ấy gấp thôi, cô ở lại đã.”

Cố Sơ giật nảy mình: “Tôi ở lại làm gì?” Vừa điều tra ra được thân phận của nạn nhân A, tất cả còn phải đợi phía Bắc Kinh lên tiếng, cô có thể giúp được gì?

La Trì nghiêng đầu bước lên: “À...” Anh ấy ấp a ấp úng, rồi lại vò đầu: “Dì cô là người thế nào?”

Cố Sơ chẳng hiểu mô tê gì, cuối cùng đành thở dài nói: “La Trì, anh muốn nói gì thì luôn vào điểm chính được không?”

“Thật ra tôi muốn hỏi là dì cô thích thứ gì?” Anh ấy nói thẳng.

Cố Sơ hiểu ra, thấy vẻ nín nhịn của anh ấy lại không nhịn được cười. Cô hắng giọng nói: “Tiền.”

“Á?”

“Dì tôi thích tiền nhất.” Cô cố tình nói.

La Trì vẽ mặt băn khoăn: “Cứ thế tặng tiền á? Không hay lắm thì phải?”

“Có ai chê nhiều tiền bao giờ? Tặng không cho anh, anh có lấy không?”

“Tôi không có ý này, tôi...”

“Cố Sơ, lên xe.” Bên kia, Lục Bắc Thần sốt ruột.

“Này này này, cậu giục già cái gì chứ?” La Trì gấp gấp.

Lục Bắc Thần thò đầu ra, uể oải đáp: “Muốn bắt cô ấy làm cố vấn, cậu phải trả phí chứ nhỉ? Cô ấy là trợ lý của tôi, thời gian là vàng bạc.”

“Tôi mời cô ấy đi ăn cơm còn không được hay sao?”

“Cậu cứ nghĩ xem nói thế nào cho dễ hiểu đi đã rồi hẵng tính chuyện mời cơm.” Lục Bắc Thần không hề nề mặt anh ấy, nói luôn với Cố Sơ: “Lên xe.”

Cố Sơ nhún vai, nhìn anh ấy với nét mặt đáng thương: “Tôi có lòng nhưng không có sức. Anh cũng biết đấy, anh ấy là cấp trên, tôi đâu thể không nghe lời sếp.”

“Này...”

Cố Sơ lại ghé sát vào gần anh ấy, hạ thấp giọng nói: “Nhân tiện nói một câu, Cố Tư ghét nhất là mấy người lè mề đông dài, anh hiểu chứ?”

“Á? À, hiểu!”

“Tôi đi nhé, món nợ này ghi tạm một bữa đồ Pháp, khi nào tìm anh sau.” Cố Sơ cũng chui vào trong xe.

Sau khi khói xe tan đi, La Trì mới tỉnh lại, gầy gầy đầu ngón tay, lẩm bẩm: “Một câu mà phải bù cả một bữa ăn đồ Pháp? Đúng là thầy nào trò nấy.”

Thân phận của nạn nhân A đã được điều tra ra, lượng công việc của các thành viên tổ chuyên án cũng tăng lên không ít. Một nhóm người chia làm hai ngả, một ngả điều tra các mối quan hệ khác của Bằng Thành, một ngả điều tra Thẩm Cường và các bạn bè xung quanh anh ta. Trọng điểm được đặt vào Thẩm Cường vì hài cốt của Thẩm Cường khá hoàn chỉnh, nguyên nhân cái chết rõ ràng, chỉ cần có thể điều tra ra người phụ nữ có liên quan tới Thẩm Cường và Bằng Thành thì vụ án này sẽ nổi lên mặt nước.

Cả tổ chuyên án trở nên cực kỳ hưng phấn.

Mấy ngày này, La Trì bắt đầu tích cực liên lạc với cảnh sát phía Bắc Kinh. Phía Bắc Kinh vừa nghe thấy đây là một vụ trọng án dính líu tới cả hai tỉnh nên cũng cực kỳ coi trọng, nhanh chóng rút các tinh anh từ các đội nhỏ để thành lập tổ chuyên án phối hợp với phía Thượng Hải.

Chuyện Cố Sơ muốn nói đành bị gác lại.

Mấy hôm nay, Lục Bắc Thần bận rộn tới bụi đến nỗi không nhìn thấy mặt mũi đâu. Cố Sơ cảm thấy ngoài vụ án của Thẩm Cường, Bằng Thành ra, dường như anh còn bận cả vụ án khác. Nhưng cô từng hỏi riêng đám Ngũ Cảnh, kết quả họ đều không rõ.

Cố Sơ trở về Tomson Riviera, vì không cần phải tăng ca, cô cũng không có lý do gì để ở đó cả đêm.

Lục Bắc Thần rất ít khi quay về, thi thoảng có về một chuyến để tắm rửa qua, nghỉ ngơi chốc lát rồi lại lập tức đi ngay. Có mấy lần, trong lúc anh tắm đi động kê liên tục. Cố Sơ liếc nhìn, là một số máy lạ.

Cô rất muốn nhận nhưng ngại đây là việc riêng của anh nên lại nhẫn nhịn.

Càng ngày càng gần Trung thu, di gọi điện tới hết lần này tới lần khác, ngay cả Cố Tư cũng sốt sắng phải hỏi cô: Chị à, Trung thu chị về một mình sao?

Cô chẳng biết phải trả lời ra sao.

Trung thu là ngày gia đình đoàn viên, Lục Bắc Thần cũng có người thân. Nếu anh không muốn cùng cô về Quỳnh Châu, cô cũng không thể ép buộc anh được, phải không? Nghĩ tới điểm này, Cố Sơ luôn nảy sinh một suy nghĩ đáng sợ. Đó chính là Lục Bắc Thần rất ít khi nhắc tới người thân của mình.

Ngoại trừ... Lục Bắc Thần.

Còn bố mẹ anh hay các anh em khác là người thế nào, anh không như không nói.

Điều này luôn khiến Cố Sơ hoang mang trong lòng, còn vì sao như vậy thì cô không tìm được lý do.

Cố Sơ đang chờ đợi, đợi một cơ hội có thể mở lời với anh chuyện về Quỳnh Châu.

Nhưng cô còn chưa đợi được cơ hội ấy thì đã đợi được Lăng Song.

Buổi chiều hôm nay, ánh nắng rất đẹp, vàng rực rỡ khiến người ta vui vẻ. Cố Sơ không tới phòng thực nghiệm, Lục Bắc Thần bỗng dưng đưa cho cô một đồng các tài liệu liên quan đến ngoại khoa thần kinh bảo cô xem. Cô đang vừa gặm táo vừa ôm tập tài liệu thì Lăng Song tới.

Cố Sơ đứng dựa bên cạnh cửa, một tay chống hông. Sau khi thang máy đi lên, cửa vừa mở ra thì gương mặt càng ngày càng xinh của Lăng Song cũng xuất hiện.

“Cậu còn dám tới gặp tôi?”

Lăng Song thấy cô hoàn toàn trong bộ dạng tính sổ bèn cười vội: “Làm cái gì vậy? Còn định đánh tôi một trận chắc?” Nói rồi, cậu ta giơ chân định đi vào.

“Này, tôi cho cậu vào chưa?” Cố Sơ giơ tay chặn cửa.

“Cậu định thù dai thật đấy à? Có cần phải thế không? Chuyện đã qua lâu lắm rồi.” Lăng Song gạt tay cô ra, xông thẳng vào.

Rồi cậu ta ngó lên gác, nhìn xung quanh một lượt: “Giáo sư Lục của cậu không ở nhà à?”

“Cậu tới tìm tôi hay tìm anh ấy?” Cố Sơ hỏi.

Lăng Song nhin cười: “Nhìn cái mặt kìa. Sao? Sợ tôi quyến rũ giáo sư Lục nhà cậu à?”

“Có chuyện gì cậu không làm được sao? Cậu là người nên phòng nhất.” Cố Sơ ngồi lên sofa, ôm một cái gối vào lòng, bực bội nói.

“Được rồi, chẳng phải tôi tới xin lỗi cậu đây sao?” Lăng Song nhướn mày, cười tươi rói: “Đừng có dai như đĩa thế.”

Cố Sơ ném cái gối về phía cậu ta: “Nói ai dai như đĩa hả?”

Lăng Song lập tức đón lấy, bật cười: “Thì cậu chứ ai? Cậu nói xem, chúng ta quen nhau bao nhiêu năm như vậy rồi, tôi là người thế nào cậu còn không biết hay sao?”

“Không biết, con người tôi hẹp hòi lắm, không khiên tốn như vậy được đâu.” Cố Sơ khoanh hai tay trước ngực: “Đang yên đang lành tích cực như vậy, không trộm cũng cướp. Hôm nay cậu tới tìm tôi lại tính kể chuyện gì đây?”

“Cậu nghĩ tôi như vậy đấy à? Quá tổn thương!” Lăng Song lườm cô: “Tôi nói cho cậu biết, hôm nay tôi tới tặng báu vật. Cậu mà không tử tế với tôi, sẽ hối hận cả đời đấy.”

“Yo, mà cậu cũng tặng được báu vật cơ đấy.”

Lăng Song ngán ngẩm lườm nguýt rồi đứng thẳng dậy: “Nhà vệ sinh ở đâu?”

“Nhà tôi không có nhà vệ sinh công cộng.”

“Đừng có nhỏ mọn thế, tôi rửa cái tay rồi thể hiện cho cậu xem.” Lăng Song phẫn khích.

Cố Sơ nghe tới đây bèn cảm thấy kỳ lạ: “Thể hiện?”

Thế là ý gì?

“Cậu đừng quan tâm nhiều thế, màn thể hiện này không phạm phạm đâu, bảo đảm cậu ăn xong sẽ cảm kích tới chảy nước mắt.” Lăng Song nói với vẻ thần bí.

Cố Sơ nhìn cậu ta đầy cảnh giác, rồi chỉ tay về phía nhà vệ sinh. Sau khi đi ra, Lăng Song nói: “Chẳng phải cậu mãi vẫn không làm được mùi vị nhớ mãi không quên như món thịt chiên của nhà hàng đó sao? Nói cho cậu biết, chị đây hôm nay sẽ cho cậu biết thế nào là thiên phú.”

“Đợi đã...” Cố Sơ ngăn cậu ta lại: “Cậu định làm thịt chiên?”

“Không sai. Tôi cho cậu hay, tôi đã tìm ra bí mật của món thịt chiên ấy rồi.”

“Bí mật gì?”

“Vội gì chứ. Cứ để cậu ném thử tay nghề của tôi đi đã.” Lăng Song mặt mày hớn hờ: “Đợi đó mà sưng sốt vì tay nghề của tôi đi, Cố đại tiểu thư.”

249. Chương 249: Không Thể Cách Chia

Lăng Song không biết nấu nướng.

Đương nhiên, đây là điều Cố Sơ đoán, vì ở cùng một ký túc xá đại học nhiều năm như thế, cô chưa từng nghe thấy Lăng Song nhắc tới chủ đề bếp núc, cũng chưa hề nhìn thấy Lăng Song đích thân làm món gì. Thế nên khi Lăng Song bê một đĩa gì đó nhậy nhụa dầu mỡ đặt lên bàn ăn, Cố Sơ cảm thấy giác quan thứ sáu của mình vẫn còn chuẩn lắm.

Khi cô nhìn lại gian bếp, nó giống như vừa gặp một cuộc tập kích vũ khí hạt nhân, mức độ phá hoại vượt xa cô.

“Nào nào nào, ném thử đi.” Lăng Song cực kỳ tích cực, kéo ghế gọi Cố Sơ.

Cố Sơ do dự bước lên, cứ thế nhúu mày nhìn chiếc đĩa không thể gọi tên trước mặt. Lăng Song nhìn thấy biểu cảm của cô bèn lườm nguýt: “Này, cậu có cần phải thế không? Tôi đâu có pha thuốc độc, không chết được đâu.”

“Cậu tuyệt đối đừng nói với tôi thứ cậu làm ra để cho người ăn.” Khắp khoang mùi ngập đầy mùi dầu mỡ. Cô vô thức đưa tay lên phe phẩy: “Cậu cho bao nhiêu dầu thế này, thấy của chùa là dùng bữa phở phải không?”

“Này, đây cũng coi như thành quả lần đầu tiên tôi xuống bếp rồi, dù gì cậu cũng vui vẻ lên tý đi.” Lăng Song không vui: “Tôi không phải là người tùy tiện xuống bếp nấu cho ai ăn đâu.”

Cố Sơ kéo ghế ngồi xuống, nhìn cái đĩa ‘thức ăn’ trước mặt, không sao cầm đũa lên nổi. Lăng Song nhét đôi đũa vào trong tay cô, thúc giục: “Hình thức tuy không đẹp nhưng mùi vị chắc là không tồi đâu, cậu ném xem.”

“Lăng Song, cậu có lòng lấy đĩa thức ăn này để giảng hòa thì được, nhưng chí ít cũng phải luyện tập ở nhà cho kha khá hăng chứ. Cả cái đĩa, tôi chỉ nhìn thấy rất một màu vàng, cậu quá hành hạ cái lưỡi của tôi rồi.” Cố Sơ lấy đũa gầy gầy vài nhát, càng nhìn càng nhúu mày tợn.

“Tôi phải ở nhà làm thử rồi mới tới làm cho cậu ăn, thỏa mãn đi. Mấy đĩa tôi làm ở nhà đen kịt hết cả, may ra đĩa này còn giữ nguyên được màu của dầu.” Nói rồi, Lăng Song cầm đũa lên, gắp một miếng nhỏ từ cái đồng dầu kia ra, đặt vào chiếc đĩa trước mặt Cố Sơ: “Ném đi.”

“Sao cậu không ăn?”

Lăng Song lườm cô, rồi lại gắp một miếng nhét thẳng vào miệng: “Ăn rồi đấy.”

Cố Sơ cũng chỉ còn cách bấm bụng ném thử. Từ nhỏ tới lớn, cô nào đã từng ăn một món mà ‘hình thức’ tệ đến thế này? Kể cả những ngày tháng cô ở Quỳnh Châu, cô cũng tuyệt đối không làm mấy thứ khó coi kiểu này để hãm hại cái miệng của mình.

Lăng Song thấy cô đã ăn bèn ngừng đũa lại, vội vàng hỏi: “Sao?”

Cố Sơ vốn định nhận xét là cái quái quỷ gì thế này, vừa vào miệng là chỉ toàn thấy mỡ, ngán tận răng, mùi vị cực kỳ tệ hại. Nhưng nuốt xuống thì mùi vị lại thay đổi, dù vẫn ngấy như thế nhưng mùi vị đã thấm vào từng thớ thịt, tinh tế, còn có đôi phần quen thuộc.

Lăng Song ngồi đối diện cô, chống cằm quan sát biểu cảm của cô.

Một lát sau, Cố Sơ ném thêm một miếng nhỏ nữa, càng ném, cảm giác quen thuộc càng sâu đậm. Cô đặt đũa xuống, uống một ngụm nước lọc để xua đi cái mỡ màng: “Đúng là có một chút mùi vị của nhà hàng đó, nhưng bỏ quá nhiều dầu nên đã che lấp rất nhiều mùi vị nguyên gốc.”

“Cậu cứ nhận xét xem có giống mùi vị của món thịt chiên cậu ăn ở nhà hàng đó không?” Lăng Song hỏi.

Cố Sơ suy nghĩ cẩn thận rồi gật đầu: “Giống.”

Lăng Song vừa nghe xong, lập tức đắc ý: “Thế nào, tôi là thiên tài đấy.”

“Không phải cậu ăn cấp phương thức bí truyền của người ta đấy chứ?” Cô chẳng tin Lăng Song tự ngộ ra được. Một người như Lăng Song vừa không biết nấu nướng vừa không thích nấu nướng. Một món ăn ngay cả cô còn thất bại liên tục, dám chắc Lăng Song càng không có bản lĩnh làm ra.

Nhưng Cố Sơ không thể không thừa nhận món ăn trước mắt tuy be bét nhưng mùi vị thì tuyệt đối giống với nhà hàng đó. Chỉ có điều ban nãy Lăng Song rán bằng dầu xà lách nên ăn vào sẽ ngứa, nếu đổi thành dầu ô liu thì sẽ có được vị ngon của nhà hàng đó một trăm phần trăm.

Cô dám khẳng định họ cũng dùng dầu ô liu để làm, vị thanh vừa nếm là cô có thể nhận ra ngay.

Lăng Song nghe cô nói xong bèn vỗ tay một cái: “Cậu đoán đúng rồi.”

Cố Sơ ngẩn người: “Không phải chứ?”

“Chuyện rất đơn giản. Nhà hàng đó muốn quảng bá, dĩ nhiên là phải nghĩ tới bọn tôi, vừa hay tôi thỏa thuận thành công với ông chủ nhà hàng, muốn quảng cáo cũng được thôi nhưng tôi muốn xin bí kíp của món thịt chiên.” Lăng Song tỏ ra thần bí.

“Thế là ông chủ cho cậu luôn?” Có chuyện dễ dàng vậy sao? Lúc trước cô cũng đã nghĩ đủ mọi cách để xin bí kíp, tiếc là không được như ý nguyện.

Lăng Song kiêu ngạo nhìn cô: “Dĩ nhiên rồi, tôi là ai nào. Vả lại, ông chủ nhà hàng có việc muốn nhờ vả tôi, lúc này tôi đưa ra yêu cầu gì, đối phương cũng sẽ cân nhắc thiệt hơn.”

Cố Sơ nhìn cậu ta vẻ nghi hoặc: “Không giống tác phong của cậu, quyết tâm đòi được bí kíp?”

“Chẳng phải là vì cậu sao. Mấy hôm trước cậu cứng rắn nói tôi đắc tội với cậu, dĩ nhiên tôi phải chuộc tội rồi.” Lăng Song lườm cô.

Cố Sơ nhìn cậu ta chằm chằm: “Tôi cứ cảm thấy cậu không có tốt đẹp như vậy.”

“Thật là không biết phân biệt đúng sai. Để có được bí kíp này, tôi đã phải lấy ít đi rất nhiều phí quảng cáo đấy. Cậu cũng hiểu tạp chí của bọn tôi rồi đấy, quảng cáo trước nay là không giảm giá đâu.” Đôi mắt to tròn xinh xắn của Lăng Song tròn tròn, gào lên với cô.

Cố Sơ cũng chẳng thèm tranh cãi với cậu ta nữa, cô gơ tay về phía cậu ta: “Thế bí kíp đâu? Không phải cậu định làm một đĩa loạn cào cào thế này rồi bắt tôi đoán cho vui chứ hả?”

“Đồ vô lương tâm, biết ngay là cậu sẽ chẳng cảm động phát khóc đâu.” Lăng Song rút một chiếc lọ nhỏ từ trong túi xách ra, đưa cho cô: “Này, bí kíp đây.”

Cố Sơ đón lấy, đó là một lọ thủy tinh cao khoảng 10cm, bên trong đựng một dung dịch vàng rực. Cô lắc lắc, tỉ mỉ nhìn thứ dung dịch ấy, trông giống như mỡ nhưng lại dính vào thành, không kết dính như mỡ, giống một loại nước gì đó hơn.

Cô nhẹ nhàng bật nút gỗ ra, ngửi thử. Một mùi hương rất nhẹ nhưng lại khiến cô cảm thấy quen thuộc.

Đây là mùi vị của thịt chiên.

“Đây là thứ gì vậy?” Cố Sơ kinh ngạc.

“Đây là bí kíp làm món thịt chiên đấy.” Lăng Song tươi cười giải thích: “Người ta mở nhà hàng để làm ăn, chắc chắn sẽ không nói ra cách pha chế đâu. Ông chủ cho tôi một bình đựng bí kíp đã được pha chế sẵn, chẳng phải tôi lập tức mang tới cho cậu sao?”

Cố Sơ bừng tỉnh ngộ, ngửi lại lần nữa rồi cau mày: “Kỳ lạ thật, cứ cho là đã có bí kíp trong tay tôi vẫn không thể ngửi ra nó được pha chế kiểu gì.”

“Biết là mũi cậu thính rồi nhưng món tử của người ta là thịt chiên, chắc chắn sẽ không dễ dàng để người pha vỡ bí kíp đâu.” Lăng Song chỉ vào bình thủy tinh rồi nói: “Cậu đừng có tưởng một bình bí kíp này không

là gì. Ông chủ nói rồi, lúc làm thịt chiên chỉ cần bỏ một chút vào là ok, một bình nhỏ thể này nhưng có thể làm được mấy chục đĩa thịt chiên ấy chứ.”

Cố Sơ lại nhìn một lúc lâu rồi quay về phía Lăng Song: “Lần này cậu tới thật sự để tặng bí kíp?”

“Dĩ nhiên rồi.” Lăng Song nhìn thẳng vào mắt cô, nhướn mày: “Cố Sơ, tôi một lòng muốn làm hòa với cậu, cậu đừng có lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử.”

“Cậu không làm chuyện tiểu nhân trước, người khác sẽ coi cậu là tiểu nhân hay sao?”

“Được rồi, được rồi, cậu thích tin hay không thì tùy.” Lăng Song giơ tay về phía cô: “Đưa bí kíp đây cho tôi, coi như tôi chưa đến.”

“Đồ đã tặng rồi mà còn định đòi lại ư, đừng hòng.” Cố Sơ cất bí kíp đi, nghĩ bụng khi nào Lục Bắc Thần về, cô nhất định sẽ làm cho anh ăn.

Lăng Song mỉm môi cười: “Vừa nhìn là biết ngay nghĩ tới giáo sư Lục nhà cậu, con gái lớn rồi.”

“Nghĩ tới anh ấy thì sao? Không được à?”

“Đó là người đàn ông của cậu, người khác quản được sao?” Lăng Song uể oải nói rồi ngược mắt lên nhìn cô: “Nhưng mà này, có một chuyện tôi phải nhắc nhở cậu.”

“Nói đi.”

“Cậu phải đề phòng Lâm Gia Duyệt đấy.” Lăng Song nói thẳng thừng.

Cố Sơ hơi nhíu mày: “Cô ta làm sao?”

Muốn hoàn toàn từ bỏ một người không phải là chuyện dễ dàng, từ hai lần sau đó Lâm Gia Duyệt tới tìm Lục Bắc Thần là có thể nhận ra. Trước đó mặc dù hai người họ đã nói chuyện với nhau nhưng rõ ràng cô ta vẫn chưa dứt khoát. Cố Sơ cũng không muốn quá quan tâm tới người phụ nữ này, dù sao thì thái độ của Lục Bắc Thần đã quá rõ ràng rồi, cô cũng chẳng thể ngăn cản suy nghĩ của Lâm Gia Duyệt.

“Quý tài chính của Lục Bắc Thần nhà cậu đã đổi chủ, đây hoàn toàn là một lần quyết liệt giữa hai nhà Lục Lâm. Về lý mà nói, mọi người đều phải trở mặt, quyết không qua lại mới phải? Vì sao Lâm Gia Duyệt vẫn còn ở Thượng Hải? Cậu không cảm thấy kỳ lạ à?” Lăng Song nói.

Cố Sơ không nói gì.

Đây là tự do của Lâm Gia Duyệt. Đúng là cô không muốn cô ta ở lại Thượng Hải nhưng cô làm được không?

“Tôi cảm thấy chắc chắn cô ta chưa từ bỏ Lục Bắc Thần đâu, hoặc là đang có một âm mưu to lớn hơn.”

Cố Sơ không hiểu: “Thế là ý gì?”

“Cậu nghĩ mà xem, bố của Lâm Gia Duyệt, Lâm Tường, vì sao lại rút vốn khỏi quỹ tài chính? Chẳng phải đó chính là một đòn dẫn dắt Lục Bắc Thần ư? Thậm chí có thể nói rằng, ông ta muốn dẫn dắt nhà họ Lục. Nghe nói thế lực của nhà họ Lâm không hề thua kém Lục Môn. Người đàn ông mà con gái người ta ngày đêm nhung nhớ bị cậu cướp mất, nhà họ Lâm sao có thể nuốt có thể nuốt cục tức này xuống được? Vốn dĩ tưởng rằng có thể ép được Lục Bắc Thần vào khuôn khổ, ai ngờ bị Lục Bắc Thần giảng dạy, tương kế tựu kế đá nhà họ Lâm khỏi cuộc chơi. Theo tôi thấy, Lâm Gia Duyệt vẫn còn ở Thượng Hải, nguyên nhân lớn chính là muốn lấy lại thể diện cho gia đình. Nghe nói sau chuyện quỹ tài chính, Lâm Tường tức giận tới nỗi nhập viện luôn rồi.”

Đáy lòng Cố Sơ âm u. Lời Lăng Song nói không phải không có lý. Mấy năm nay, nhà họ Lâm phát triển thế lực rất lớn, mọi sản nghiệp họ động chạm vào nghe nói cũng trùng hợp với Lục Môn. Mặc dù cô không nắm rõ bây giờ Lục Môn rốt cuộc có thể lực gì nhưng từ việc Lục Bắc Thần không thể thoát khỏi Lâm Gia Duyệt, có thể thấy thế lực của nhà họ Lâm tuy chưa thể vượt qua Lục Môn nhưng chắc chắn có thể đối kháng. Vậy thì, sau khi chịu một thiệt thòi lớn như vậy, Lâm Tường chắc chắn cũng không thể chịu để yên.

Là cô con gái duy nhất của Lâm Tường, Lâm Gia Duyệt liệu có lương thiện không?

Chưa chắc.

“Tóm lại là cậu cẩn thận một chút.” Lăng Song nhìn cô, thở dài: “Đắc tội với nhà họ Lâm là không yên lành gì đâu, cộng thêm việc Lục Bắc Thần làm nghề này vốn dĩ đã đắc tội với nhiều người, chưa biết chừng một ngày nào đó có thể chuốc phiền phức tới cho cậu, lại còn thêm Lâm Gia Duyệt, tôi thấy cũng đủ hành xác cậu rồi. Quan trọng hơn là, bây giờ cậu lại chưa được người nhà họ Lục thừa nhận.”

Cố Sơ nghe mà buồn phiền: “Sao cậu nói cứ như tôi đang tìm một cái ô che ình vậy?”

“Riêng một mình Lục Bắc Thần có thể bảo vệ được cho cậu sao? Tôi cũng chỉ vì muốn tốt cho cậu mới nói những lời này. Trừ phi cậu kết hôn với Lục Bắc Thần, quang minh chính đại trở thành con dâu của Lục Môn, vậy thì nhà họ Lâm có thể sẽ ngừng lại. Vấn đề là bây giờ cậu và Lục Bắc Thần cứ không rõ ràng như vậy, tới lúc đó thứ cậu phải đối mặt không chỉ có một mình nhà họ Lâm, còn cả một Lục Môn, một cô gái nhỏ bé như cậu có thể đồng thời đối phó với hai con hổ dữ ư? Đừng có nằm mơ nữa.” Lăng Song phân tích rõ ràng, rành mạch.

“Lăng Song, đây là chuyện của tôi.”

“Đúng là chuyện của cậu. Tôi cũng biết hôm nay tôi nói hơi nhiều, nhưng xuất phát từ sự quan tâm của bạn bè, tôi vẫn phải nói thêm vài câu. Chẳng phải vì sợ cậu chịu thiệt sao? Nói trắng ra, cậu cũng không hiểu Lục Bắc Thần chứ gì.”

“Ai nói tôi không hiểu anh ấy?”

Lăng Song cười khẩy: “Cậu hiểu anh ta? Vậy được, tôi hỏi cậu, anh ta đã cầu hôn cậu chưa? Hoặc là đã có dấu hiệu nào muốn lấy cậu hay chưa?”

Anh không có.

Cố Sơ biết rõ trong lòng, Lục Bắc Thần chưa từng đề cập chuyện kết hôn với cô, thậm chí gần như chưa từng cùng cô vẽ ra viễn cảnh tương lai.

Thấy cô trầm mặc, Lăng Song cũng hiểu ra, thở dài nặng nề: “Thế mới nói, cậu vốn không hiểu suy nghĩ của anh ta. Anh ta chẳng nhắc gì chuyện kết hôn, cậu không thể nào cứ ậm ờ với anh ta như thế này mãi được? Không phải là cách đâu, đúng không?”

“Cậu thật sự rất phiền đấy.” Cố Sơ có phần bực bội: “Được rồi, lời nhắc nhở của cậu, tôi đã nghe rồi, cậu nên về rồi đấy. Chẳng phải cậu hiếm thời gian lắm sao?”

Lăng Song tỏ ra không vui: “Tôi có lòng tốt vì cậu mà cậu đối xử với tôi như vậy à? Tôi nói cho cậu biết, bây giờ kể cả là đàn ông có vợ cũng vẫn bị người ta cuốn mắt, huống chi một người đàn ông độc thân như Lục Bắc Thần, muốn Lâm Gia Duyệt tuyệt vọng, cách tốt nhất chính là hai người mau chóng kết hôn. Nếu anh ta hoàn toàn không muốn kết hôn thì cậu hãy rời xa anh ta luôn đi. Đừng để anh ta làm lỡ dở tuổi xuân, phụ nữ có mấy cái tuổi 25 chứ.”

“Được rồi, được rồi. Tôi biết rồi.” Cố Sơ lắc lắc bình bí kíp trong tay: “Tóm lại, giá trị lớn nhất của cậu hôm nay là tặng bí kíp, mọi lời khác đều là thừa thãi, chuyện của tôi, tôi tự có chừng mực.”

Lăng Song tỏ ra bó tay...

Khi sắp tới giờ tan ca thì Lục Bắc Thần nhận được điện thoại của Cố Sơ.

“Tối nay anh có về ăn cơm không?” Thanh âm của Cố Sơ trong trẻo, êm ru.

Lục Bắc Thần gấp báo cáo trong tay lại, dựa vào ghế, nét mặt trở nên ung dung: “Có về.”

“Ừm, em biết rồi.” Bên kia rất vui vẻ.

Lục Bắc Thần cười khê: “Anh còn tưởng em sẽ tới đón anh chứ.”

“Đây là chuyện đàn ông nên làm.” Cố Sơ ngụy biện.

Nụ cười của Lục Bắc Thần càng thêm lớn: “Câu này nghe giống lên án hơn.”

“Hết cách thôi, ai bảo chúng ta làm việc cùng một nơi. Em muốn hưởng thụ cảm giác được người ta đón cũng chẳng có cơ hội.” Cố Sơ thở dài.

Lục Bắc Thần còn muốn huyền thuyên với cô thêm mấy câu thì Ngư Khương gõ cửa đi vào, trong tay ôm một xấp tài liệu dày. Anh ra hiệu cho cô ấy ngồi xuống rồi lại nói với đầu kia điện thoại: “Tan ca anh sẽ về ngay. Bên này có chút việc, anh cúp máy đây.”

“Được.”

Kết thúc cuộc điện thoại, thấy sắc mặt Ngư Khương không tốt lắm. Sau khi đón lấy tài liệu, Lục Bắc Thần hỏi: “Không nghỉ ngơi cho khỏe sao?”

Ngư Khương đứng dậy, không đáp mà hỏi: “Vic, có một chuyện anh nhất định phải thành thật trả lời tôi.”

Lục Bắc Thần ngẩng đầu nhìn cô ấy, thấy nét mặt cô ấy rất nghiêm túc bèn khẽ cười: “Chuyện gì vậy?”

“Bao lâu nữa anh mới chia tay với cô ta?” Ngư Khương bắt thành linh hỏi.

Anh hơi ngần người, nụ cười nơi khóe môi tắt ngấm: “Cô nói gì?”

“Với Cố Sơ, phải tới khi nào anh mới có thể chia tay?” Ngư Khương nhìn thẳng vào mắt anh, nói rõ từng câu từng chữ.

Lục Bắc Thần gấp tài liệu lại, dựa ra sau ghế, khi cất tiếng, thanh âm có chút lạnh: “Vì sao tôi phải chia tay với cô ấy?”

Ngư Khương ngập ngừng.

“Ra ngoài làm việc đi, sau này tôi không muốn nghe mấy lời như vậy nữa.” Lục Bắc Thần khẽ ra lệnh.

“Anh có biết bây giờ anh thay đổi nhiều lắm không?” Ngư Khương không vui: “Trước đây anh không như vậy, từ khi có Cố Sơ, anh không còn là mình nữa.”

Lục Bắc Thần nhìn cô, ánh mắt bình thản: “Cô có hiểu lầm với Cố Sơ?”

“Tôi chỉ cảm thấy cô ta không xứng với anh.”

“Đủ rồi đấy.” Lục Bắc Thần hơi nhấn mạnh: “Xuống nhà làm việc.”

Ngư Khương cắn môi rất mạnh: “Nếu không phải là Cố Sơ, đổi lại là ai cũng được, cho dù là cô họ Lâm đó, tôi cũng sẽ không quản chuyện của anh.”

“Vì sao cô phải nhắm vào Cố Sơ như vậy?” Lục Bắc Thần không hiểu.

“Vì cô ta sẽ hại chết anh!” Ngư Khương kích động.

Lục Bắc Thần sững người, một lát sau mới khẽ cười: “Cô nói linh tinh gì vậy?”

Ngư Khương mím môi, bước lên, đối mặt với anh: “Vì anh đã đọc được tin tức đó, tôi cũng đã đọc được.”

“Tin tức?”

Hơi thở của Ngư Khương dồn dập, cô ấy nhấn mạnh: “Năm năm trước, lúc ở bệnh viện.”

Ánh mắt Lục Bắc Thần khựng lại.

“Anh còn thấy cô ta hại anh chưa đủ sao?” Ngư Khương ghé sát gần anh, cuối cùng, giọng điệu gần như cầu xin: “Anh còn ở bên cạnh cô ta, cô ta sẽ hại anh chết, nhất định thế. Vic, anh hiểu tôi mà, bao nhiêu năm nay tôi chưa từng xin anh điều gì, bây giờ tôi xin anh hãy rời xa cô ta. Anh tùy tiện ở bên bất kỳ người con gái nào cũng được, đừng là cô ta, được không? Anh sẽ chết đấy.”

Đầu mày Lục Bắc Thần từ từ dãn ra. So với sự gấp gáp của cô ấy, trông anh rất bình thản. Anh cười khẽ: “Thì ra là vì chuyện đó cô mới gây khó dễ cho Cố Sơ. Ngư Khương, cô không cần làm vậy.”

“Tôi muốn tốt cho anh, cô ta không xứng để anh hy sinh như vậy.” Đáy mắt Ngư Khương ngập đầy bi thương.

“Không rời xa được nữa.”

“Gì cơ?”

Lục Bắc Thần ngược mắt lên, tận sâu nơi đáy mắt đã lắng lại một vẻ nặng nề. Anh lẩm bẩm: “Vì tôi yêu cô ấy, thế nên, không thể xa cách được nữa.”

Cả người Ngư Khương run lên, lát sau cô ấy lẩm bẩm: “Anh điên rồi phải không?”

“Có lẽ vậy.”

“Anh...”

“Làm việc đi, tối nay tôi không muốn phải tăng ca.” Lục Bắc Thần ra lệnh, cầm tài liệu, lật ra.

Ngư Khương biết anh không muốn nói về chuyện này nữa, mặc dù không cam tâm nhưng vẫn đành thôi, chỉ còn cách rời khỏi phòng làm việc.

Sau khi cánh cửa được đóng lại, Lục Bắc Thần đặt tài liệu xuống, mở ngăn kéo bên cạnh, rút từ trong ra một tấm ảnh. Chính là bức ảnh kẹp trong ví tiền, chỉ là sau này, khi anh quyết định sẽ ở bên cạnh cô, anh đã rút nó ra, để vào trong tủ.

Ngón tay cái của anh nhẹ nhàng vuốt ve lên bức ảnh, lên gương mặt cô, lên nụ cười thoải mái của cô.

Khóe môi anh chợt rướn lên.

Phải, không rời xa được nữa...

Nếu ông trời định sẵn đây là một kiếp nạn, anh cũng sẽ vui vẻ đón nhận.

Khi La Trì gõ cửa, đúng lúc Lục Bắc Thần đang ngắm bức ảnh. Thấy anh ngắm đến thất thần, anh ấy bèn rón ra rón rén bước lên, đang định giơ tay ra giật, ai ngờ động tác của Lục Bắc Thần nhanh hơn. Anh rút tay về, La Trì vô huyệt, khi nhìn lại thì anh đã dút tấm ảnh vào ngăn kéo.

“Xem ra nên hủy tư cách kiểm chứng vân tay của cậu rồi, để cậu ném thử hệ thống phòng vệ tia hồng ngoại trong vườn.” Lục Bắc Thần ngồi nghiêm chỉnh, giọng điệu bình thản.

Tâm tư La Trì đặt cả vào bức ảnh, kéo ghế ngồi xuống, cười nói: “Này, ảnh ai đấy?”

“Có chuyện tìm tôi?” Anh không định thỏa mãn tính hóng hớt của La Trì.

La Trì xua tay: “Có cần phải thế không? Chúng ta là anh em với nhau cả, còn có chuyện giấu giếm tôi à?”

“Có chuyện thì nói, không chuyện mời đi.” Lục Bắc Thần không hề khách khí.

La Trì đầu hàng, bó tay nhìn Lục Bắc Thần, lấy ra hai phần tài liệu từ chiếc cặp sau lưng: “Vụ án có một phát hiện quan trọng, chỉ là cần hỏi ý kiến của cậu.”

“Phát hiện điều gì?”

La Trì mở một trong hai phần tài liệu ra, đưa cho Lục Bắc Thần: “Đây là danh sách những người mua nước hoa CC, qua việc phối hợp với hai tỉnh Thượng Hải, Bắc Kinh, chúng tôi đã nhắm vào một số mục tiêu, một trong số đó...” Anh ấy lật trang sau ra, chỉ vào bức ảnh bên trên: “Là cô ta.”

Lục Bắc Thần vào bức ảnh, chết sững.

“Quen phải không?”

“Quen.”

La Trì thở dài: “Còn nữa, về địa điểm làm việc của Thẩm Cường, cuối cùng đã xác định là một nhà hàng tên gọi “Ngoại Than Hối.” Anh ấy cầm lấy phần tài liệu kia, lật ra, bên trên là thông tin chi tiết về nhà hàng.

Lục Bắc Thần cầm lấy xem.

“Cậu tuyệt đối không thể ngờ ông chủ đứng sau nhà hàng này là ai đâu.” La Trì sắc mặt trầm trọng.

Lục Bắc Thần ngược mắt nhìn anh ấy.

La Trì lật tới cuối cùng, bên trên hiện ra bức ảnh của một người đàn ông tuấn tú: “Là anh ta.”

Lục Bắc Thần nhìn bức ảnh, nét mặt lạnh ngắt.

“Nếu sự thật đúng là vậy thì trợ lý của anh ta cũng không thoát khỏi can dự, thế nên tôi bắt buộc phải hỏi ý kiến của cậu.” La Trì khẽ nói.

Lục Bắc Thần trầm ngâm giây lát, lần lượt gấp tài liệu vào và nói: “Tôi sẽ giải quyết.”

La Trì thở dài, rồi lại nhìn anh: “Cậu sẽ nói sao với cô ấy đây?”

“Không cần nói quá nhiều.” Lục Bắc Thần lạnh nhạt đáp.

La Trì còn muốn hỏi gì đó nhưng nghĩ bụng lại thôi. Lát sau, anh ấy nói: “Chúng ta còn cần tới nhà Bàn Thành một chuyến.”

Lục Bắc Thần suy nghĩ giây lát, đứng dậy, thay áo blouse rồi nói một câu: “Đi thôi.”

Xuống nhà, mấy người đám Ngự Cảnh đang chuẩn bị tan ca. Lúc đi ngang qua họ, Lục Bắc Thần khẽ ra lệnh: “Ngự Cảnh, tới hiện trường với tôi, lập tức.”

“Dạ, vâng.” Ngự Cảnh ừ dột, kế hoạch về nhà tắm rửa đã dời rồi xem phim đã tan tành mây khói. Cậu ấy vội vàng thu dọn đồ nghề rồi hét lên hỏi Lục Bắc Thần: “Giáo sư Lục, có cần báo với Cố Sơ không ạ?”

“Không cần.”

Đợi tới lúc Ngự Cảnh đi theo Lục Bắc Thần, La Trì cũng đi rồi, Phan An khoanh hai tay trước ngực, nhướn mày nghi hoặc: “Trước đây toàn là Cố Sơ phụ trách, sao giờ lại chỉ đưa theo Ngự Cảnh?”

“Cố Sơ đâu phải pháp y chuyên nghiệp.” Ngự Khương hơi cong môi lên, sương mù trong lòng như tan biến hết.

Xem ra không phải lời nói của cô đều vô dụng cả. Cái đồ yêu tinh hại người như Cố Sơ, dĩ nhiên anh ấy tránh xa được bao nhiêu tốt bấy nhiêu...

250. Chương 250: Xác Chết Trên Bàn Thi Thử Là Mình

“Cố Sơ, cứu chị!”

“Chị, chị đang ở đâu?”

“Cứu chị!”

Là tiếng của Hứa Đồng, vang vọng trên hành lang tăm tối, bé nhỏ, tuyệt vọng. Mồ hôi chảy ròng ròng hai bên thái dương, ướt nhẹp mái tóc, ướt đẫm cả áo sơ mi. Cô mất phương hướng trong một khu nhà cũ kỹ, chạy kiểu gì cũng không thoát ra ngoài được. Cô liều mạng gọi tên Hứa Đồng, chạy lên từng tầng, từng tầng, nỗi khiếp sợ trong lòng lan ra vô hạn, giống như một loài dây leo ăn thịt người, nhanh chóng bò đi khắp cơ thể.

Là một khu nhà cũ, khắp nơi bốc lên mùi ẩm mốc, ánh trăng nhợt nhạt len lỏi vào trong từ những bệ cửa sổ cũ xì, từng mảng tường rào rào rơi xuống để lại một bức tường loang lổ. Rõ ràng là có ánh sáng vậy mà trước mắt cô vẫn chỉ đen sì, tối om, giống như bị bao trùm bởi một tầng sương mù dày đặc, khiến mỗi bước chân cô đi đều trở nên rất khó khăn.

Đã mất hẳn tiếng của Hứa Đồng, cổ họng cô cũng gần như đã khô đặc.

Đứng vào lúc cô hoang mang, bối rối thì tận cùng hành lang dài tít tắp có một tia sáng. Tia sáng ấy như một lưỡi dao nhọn cực mỏng, bóc tách một tách của bóng tối, ngay sau đó, những tối tăm trước mắt nhanh chóng lùi đi như thủy triều rút xuống.

Ánh trăng lập tức trở nên dịu dàng.

Cô nhìn về phía trước mình, trong lòng khiếp sợ. Không còn bóng đen che giấu, những chiếc xương trắng rải rác trên nền đất trước mắt cực kỳ rõ nét, là những mảnh xương đã bị phong hóa nhiều năm, thậm chí vô cùng, men theo dọc cả con đường, khiến người ta rùng mình.

Ánh sáng kia lọt thỏm ra ngoài từ một cánh cửa khép hờ.

Một cánh cửa cao phải tới sáu mét, dày dặn, nặng nề và khắc họa hoa văn, từng từng như cánh cửa lớn của cung đình. Cô rón nhẹ bước chân, lại gần từng chút, từng chút một. Xung quanh rất yên ắng, chỉ còn nghe được nhịp đập trái tim mình, từng nhịp, từng nhịp như gõ vào màng nhĩ.

Trong không khí thoang thoảng mùi formalin. Cô nhú mào, hít dồn dập từng ngụm khí nhỏ để làm dịu đi thứ mùi kích thích hô hấp của cô.

Khi lại gần cánh cửa đó rồi, cô nhẹ nhàng đẩy nó ra.

Cánh cửa không một tiếng động, cô đi vào trong nhưng rồi cũng lập tức dừng bước. Ở ngay gần đó đặt một bàn thi thể, là một chiếc bàn phát sáng, giống như băng lạnh, cũng giống như thủy tinh, tỏa ra sắc tím nhạt lạnh lẽo. Trên bàn có một người con gái với chiếc váy dài màu trắng, mái tóc dài buông thõng. Vì khoảng cách quá xa, cô không nhìn rõ gương mặt của người con gái ấy nhưng cô biết rõ đó là một xác chết.

Lục Bắc Thần đứng trước bàn, nét mặt vô cảm, ánh sáng tím bên trên hắt lên chiếc blouse trắng của anh, hệt như trở thành một lớp sương mỏng. Anh đeo găng tay y tế, trong tay cầm một con dao giải phẫu đang ánh lên dưới đèn.

Anh đang giải phẫu cho thi thể nhưng đứng vào lúc đặt dao xuống thì nhìn thấy cô.

Đôi mắt bên trên chiếc khẩu trang kia cũng giá lạnh như giọng điệu của anh: “Qua đây nhìn cô ấy đi.”

Xung quanh anh rất một sắc màu như chiếc áo blouse trắng của anh, nhợt nhạt đến tê tái, chỗ nào cũng quái dị. Tuy rằng cô sợ hãi nhưng đôi chân lại cứ bước về phía trước như không nghe theo sai khiến, từng chút, từng chút lại gần chiếc bàn đặt thi thể. Mỗi bước lại gần, nhiệt độ xung quanh lại hạ thấp hơn một chút, cho tới khi cô đứng cách nó chưa đầy ba mét, cô cảm nhận được đầu ngón tay lạnh đến tê dại, dưới chân hơi trơn trượt, như đã đóng băng vậy.

Gương mặt của người chết càng lúc càng rõ nét.

Cô ấy yên lặng nằm đó, nhắm mắt lại, mi mắt đã đọng đầy sương như đôi môi lại đỏ như máu.

Cô thấy người con gái trên bàn hơi quen nhưng nhất thời không nhớ ra đã gặp ở đâu. Đang mải nghĩ thì Lục Bắc Thần đã đứng sau lưng cô từ lúc nào, cúi mặt xuống, thì thầm bên tai cô: “Không nhớ ra cô ta là ai sao?”

Một câu nói cực kỳ âm u, giống như thanh âm vọng từ địa ngục, sột soạt len lỏi vào tai cô. Trong khoảnh khắc, đầu cô như bị ai gõ vào. Cô tròn tròn hai mắt nhìn chằm chằm thi thể ấy. Chẳng trách cô thấy nó quen thuộc. Thì ra... chính là mình!

“Á!” Cô kinh hoàng hét lên một tiếng rồi lập tức chạy ra ngoài nhưng cổ tay bị người đàn ông giữ lại.

“Em định đi đâu?” Lục Bắc Thần nhìn cô về u tối, tia sáng trong ánh mắt trầm lạnh, đáng sợ.

“Thả tôi ra!”

Anh không phải Bắc Thần, tuyệt đối không phải.

“Thả em ra?” Anh không rời mắt khỏi cô: “Chẳng phải em muốn tôi ở bên em cả đời ư? Bây giờ sao vậy? Sợ tôi rồi?”

Cô nhìn thấy con dao mổ trong tay anh dần dần tiến gần về phía mình, lông mày cô dựng đứng cả lên. Cô liều mạng giãy giụa nhưng càng vùng vẫy, tay anh càng khỏe.

“Chẳng phải em yêu tôi sao? Vì sao lại hại chết tôi? Vì sao lại hại chết tôi?” Giọng anh thê lương như gió rít, vọng vào tai cô.

“Không, em không có, em không có...”

Cố Sơ hét đến tỉnh dậy, bất thành linh mở mắt ra. Xung quanh là ánh sáng vàng nhạt ảm áp. Cô đang nằm mơ ư? Phải vậy không?

Hơi thở vẫn còn gấp gáp, cả người vẫn chưa hoàn toàn thoát khỏi cơn mộng mị.

Rất nhanh, có tiếng bước chân lại gần.

“Sơ Sơ?” Thanh âm của người đàn ông trầm thấp, đầy quan tâm.

Tia sáng kéo dài bóng anh, cả chiếc bóng cao lớn đổ ập xuống.

Cố Sơ nhìn gương mặt phía trước, hoàn toàn trùng khớp với gương mặt trong mơ. Anh cũng mặc áo sơ mi trắng, làm tôn lên cái thanh lạnh như trăng. Thấy đôi mắt cô sững sờ, Lục Bắc Thần giơ tay chạm lên mặt cô: “Sao vậy?”

Ngón tay gầy của người đàn ông giống hệt như trong mơ, cô dường như nhìn thấy con dao kia đang dần dần tiến về phía mình.

“Á!” Cố Sơ lập tức hất tay anh ra, ngồi bật dậy khỏi sofa.

Bàn tay Lục Bắc Thần cứng đờ giữa không trung. Sau giây phút ngẩn người, anh ngồi xuống: “Gặp ác mộng sao?”

Là thanh âm cô thân thuộc, thâm trầm, ảm áp lại dịu dàng.

Lúc ấy Cố Sơ mới bước ra khỏi nỗi khiếp đảm trong mơ, lập tức ôm chặt lấy anh.

“Không sao rồi.” Lục Bắc Thần nhẹ nhàng vỗ lưng cô, khẽ an ủi.

“Em mơ thấy em chết.” Cô nép chặt trong lòng anh, hít hà mùi hương quen thuộc trên người anh, như vậy mới tìm được cảm giác an toàn.

Nghe xong câu này, Lục Bắc Thần dở khóc dở cười, nghiêng người lấy hộp khăn giấy, rút ra một tờ, lau mồ hôi trên trán cho cô, khẽ thở dài: “Giấc mơ đều ngược lại mà.”

Vậy mơ thấy Lục Bắc Thần thì sao?

Cố Sơ cầm chặt khăn giấy, đầu óc hỗn độn.

“Lần sau đừng đợi anh, về thẳng phòng mà ngủ.” Anh hạ giọng nói.

“Làm sao em biết được anh lại nuốt lời.” Cố Sơ bắt đầu lẩm bẩm một câu. Phòng thực nghiệm luôn tan ca trước giờ, một là vì nó ở xa trung tâm thành phố, hai là để tránh giờ tan tầm, thế nên cô nhắm tính giờ anh về khoảng hơn sáu giờ gì đó. Ai ngờ đợi tới bảy giờ thì anh gọi điện về, nói rằng anh phải muộn một chút mới về được.

Thế là cô cứ đợi mãi, đợi tới khi ngủ thiếp đi. Giờ nhìn ra ngoài cửa sổ trời đã khuya lắm rồi.

Lục Bắc Thần biết cô ám chỉ điều gì, rõ ràng anh đã hứa tan ca sẽ lập tức về nhà ngay. Kết quả khi anh bước chân vào nhà đã sắp 11 giờ đêm.

“Xin lỗi em.” Lúc rời khỏi phòng thực nghiệm, anh quả thực không ngờ lại lãng phí nhiều thời gian ở nhà Bàng Thành như vậy.

“Anh đi đâu vậy?” Nói chuyện thêm mấy câu, Cố Sơ đã hoàn toàn thoát khỏi cảm giác hoảng sợ.

Lục Bắc Thần nói: “Tối chỗ ở của Bàng Thành.”

“Vì sao phải tới đó? Vụ án có manh mối mới sao?” Cô vội hỏi.

“Không có gì, anh và La Trì chỉ muốn qua đó kiểm tra lại một chút.” Anh cười khẽ.

Cố Sơ cũng không nghi ngờ, gật đầu rồi nghiêng đầu nhìn giờ. Cô ‘á’ lên một tiếng: “Giờ này rồi sao? Anh ăn cơm chưa?”

“Vẫn chưa.” Anh cũng vừa mới đặt chân về tới nhà chưa lâu. Vừa bước vào, cả nhà tối thui. Khi bật đèn lên, anh đã giật mình bởi hình ảnh cô nằm co ro trên sofa, bước lên mới phát hiện cô ngủ mất rồi, anh mới thở phào nhẹ nhõm, còn tưởng cô không có nhà.

Ghế sofa rất rộng, cô co quắp hết như một con mèo, ôm một cái gối bông còn to hơn cả người cô, tư thế ngủ này trong mắt người khác thì rất đáng yêu nhưng nhìn kỹ thì cô ngủ không ngon giấc. Anh bỏ cặp tài liệu xuống, cởi đồng hồ ra, rửa tay, thay một chiếc áo sơ mi sạch đi ra, đang định bế cô về phòng ngủ thì nghe thấy cô hét lên rồi tỉnh giấc.

Cố Sơ vừa nghe thấy anh nói chưa ăn cơm bèn trượt từ sofa xuống, loẹt quẹt dép lê đi vào bếp, vừa đi vừa ai oán: “Cảnh sát quái gì vậy? Kéo anh đi phá án, kết quả cơm nước cũng không lo?”

Lục Bắc Thần đi theo cô vào bếp, đứng dựa vào cửa không biết nên khóc hay cười: “La Trì keo kiệt có tiếng, không định nhổ lông trên người anh đã là khá rồi.”

“Anh ta một thân một mình, tiết kiệm tiền làm gì?”

“Chắc là... để lấy vợ chẳng?” Anh khoanh hai tay trước ngực, nhún vai.

“Cả anh mà anh ta còn chưa biết lấy lòng, còn đòi lấy vợ? Lấy ma luôn đi!” Cố Sơ làm mặt xem thường La Trì. Bên kia cô đã nhanh chóng bê thức ăn đã nấu nướng xong lên, chạm vào đĩa rồi, cô lại giậm chân, trừng mắt với Lục Bắc Thần.

Lục Bắc Thần dựng tóc gáy trước cái lườm của cô, vội hỏi: “Sao thế?”

“Thức ăn nguội hết cả rồi.” Cố Sơ xốt xa.

Lục Bắc Thần lúc này mới yên tâm, bước tới, đón lấy chiếc đĩa trong tay cô, cười nói: “Cũng không nguội lắm, không sao.”

Cố Sơ ngược mắt nhìn anh: “Hiếm có thật, một người lưỡi lắt léo như anh lại nói được câu này.”

“Anh đâu có khó phục vụ vậy nhỉ?” Lục Bắc Thần nhìn thức ăn hôm nay cô chuẩn bị. Quả thật là phong phú, ba món mặn một món canh, cộng thêm cơm trắng chắc chắn. Rồi anh nhướn mày nhìn cô: “Có phải em cũng chưa ăn không?”

“Chẳng phải vì đợi anh sao?” Cố Sơ không chút khách khí, chỉ vào anh: “Sau này mà anh còn dám vất vươngng cùng La Trì tới khuya như vậy thì khỏi vào nhà nữa!”

Lục Bắc Thần vội vàng giơ tay đầu hàng, không cãi nhau với cô. Anh thử nhiệt độ của thức ăn. Không cần cô động tay vào, anh đã chủ động bắt đầu hâm nóng lại. Sau khi món đầu tiên nóng hổi ra lò, Cố Sơ ghé lên ngồi thử, lập tức cúi gằm mặt xuống, cái môi cũng chu ra.

Lục Bắc Thần nhìn thấy vậy lại bắt đầu lo lắng. Sau khi vỗ nhẹ vào người cô mấy cái, anh hâm nốt các món khác. Cuối cùng là một đĩa thịt chiên, sau khi mang ra khỏi lò vi sóng, hương thơm nức mũi, khiến người thèm rỏ nước dãi.

“Món thịt chiên này làm khá đấy.” Anh lần lượt bê thức ăn đặt lên bàn...

251. Chương 251: Bí Kíp Quái Dị

Cố Sơ lấy đũa gấp một miếng thịt chiên, cắn một miếng nhỏ rồi lập tức sắc mặt càng trở nên khó coi. Cô thẳng thừng giậm chân. Lục Bắc Thần không hiểu cô bị làm sao, đang chuẩn bị cầm đũa lên gấp thịt ăn thì Cố Sơ đập mạnh lưng anh rồi nói: “Được rồi, anh đừng ăn nữa!”

Lục Bắc Thần nhìn cô, có phần ngạc nhiên.

“Tại anh về muộn thế này đấy. Đĩa thịt chiên này lúc mới làm ra cực kỳ ngon, bên ngoài cháy bên trong mềm. Giờ thì hay rồi, bên ngoài mềm nhũn cả, cả mùi vị của thịt cũng chẳng còn nóng sốt nữa, còn ăn thế nào được?” Đối với thứ gì cô cũng không quá cầu kỳ, ngoại trừ món ngon, hoặc có thể nói rằng duy nhất với đĩa thịt chiên này.

Lục Bắc Thần thấy cô giở tính tiểu thư ra, vừa tức vừa buồn cười. Anh lại cầm đũa lên gấp một miếng nếm thử: “Cũng được mà, đâu có thái quá như em nói.” Đúng là không còn lớp vỏ giòn như khi mới làm xong nhưng bên trong vẫn còn mềm. Nếu ra nhà hàng bên ngoài ăn, anh tuyệt đối sẽ không ăn nhưng đầu tiên vì đây là món Cố Sơ làm, thứ nữa giờ cô còn đang giận, có đánh chết anh cũng không thể nói là không ngon.

Ai ngờ, câu nói của anh càng chọc giận cô.

Cô thẳng thừng bê đĩa quay vào bếp, bữu môi rút một chiếc túi giấy ra, đổ toàn bộ thịt chiên vào trong. Lục Bắc Thần đành vào theo, hỏi: “Vứt à?”

“Cho chó lang thang ăn!”

Lục Bắc Thần dở khóc dở cười, bước lên, nhẹ nhàng ôm lấy cô từ phía sau: “Một đĩa thịt chiên thôi mà, sao giận dữ đến mức này? Vả lại, anh ăn thấy mùi vị vẫn còn ngon.”

“Vậy em hỏi anh, mùi vị anh vừa nếm với mấy lần trước em làm có gì khác nhau không?” Cô vừa nói vừa ra sức buộc chặt chiếc túi một cách hằn học.

Lục Bắc Thần ngẫm nghĩ: “Cũng na ná.”

“Na ná là không được!” Cố Sơ đặt chiếc túi thịt chiên vào trong tủ lạnh, xem ra đúng là định cho chó ăn thật rồi.

Lục Bắc Thần ù ù cạc cạc.

Cắt thịt đi rồi, Cố Sơ quay người lại nhìn anh, trừng mắt, hai con ngươi như sắp phun ra lửa, gương mặt nhỏ cũng đỏ rực lên. Lục Bắc Thần là người thông minh dường nào, nhìn thấy cô như vậy biết là cô sắp giận dữ. Cô gái trước mắt này tuy đã trải qua nhiều biến cố gia đình, những ngày tháng ở Quỳnh Châu cũng đã ẩn nhẫn đi tính cách của mình nhưng không có nghĩa tính khí tiểu thư của cô hoàn toàn biến mất. Từ nhỏ đã được ăn sung mặc sướng, từ nhỏ đã đứng ở một vị trí cao hơn người, đây là những điều không thể xóa bỏ. Dù có trải qua bao nhiêu khó khăn, đau khổ thì những đặc tính này cũng sẽ như một dấu ấn ghi trên người cô. Có lẽ bình thường trông cô ôn hòa nhưng một khi trở nên ngang bướng, cũng không phải tất cả mọi người đều chịu nổi.

Thế là anh giành thế chủ động, một lần nữa ôm cô vào lòng, nhẹ nhàng vỗ về: “Được được được, lần sau anh sẽ làm cho em, ăn cơm đi đã.”

“Anh thì biết gì?” Cố Sơ càng nghĩ càng giận, ôm chặt lấy tay anh rồi ngoạm một miếng.

Lục Bắc Thần đau đớn nhưng vẫn phải cố nhịn. Anh biết, lúc này mà đẩy cô ra chắc chắn là đổ thêm dầu vào lửa. Sau khi trên cánh tay có thêm một dấu răng, cơn giận của cô mới nguôi bớt đi đôi chút, cô nói một tràng với anh.

“Anh có biết khó khăn lắm em mới làm được mùi vị món thịt chiên y như nhà hàng đó không? Chỉ muốn anh về nhà nếm thử thôi, kết quả anh lại về muộn như vậy, thịt bị nguội chẳng còn ngon nữa, làm nóng lại thì chẳng còn chút hương vị nào. Thế là tâm huyết cả chiều nay của em đổ bể hết, tại anh cả, chính là tại anh!”

“Đúng đúng đúng, đều tại anh.”

“Mà cũng lạ thật, sao món thịt chiên này lại không được để nguội, nguội một cái là mùi vị của bí kíp cũng bay hết sạch, ghét thật!” Cố Sơ nghiêng răng.

“Em có cả bí kíp cơ à?” Lục Bắc Thần cười hỏi.

Cố Sơ ngược mắt nhìn anh: “Là Lăng Song chịu lỗ phí quảng cáo xin ông chủ nhà hàng đấy, chỉ cho em có một bình bé xíu thế kia thôi, em còn chẳng nỡ dùng. Thế mà anh lại không ăn được.”

“Em vất vả rồi.” Lục Bắc Thần lại ôm cô.

“Hay là để em làm lại cho anh ăn.” Cố Sơ lập tức đẩy anh ra, lao về phía tủ lạnh rồi lại đóng ngay vào, nét mặt ủ dột: “Hết thịt rồi.”

Lục Bắc Thần phì cười vì cô, bước tới kéo cô lại: “Tối muốn rồi đừng kỳ cụy nữa.”

Cố Sơ bấu mạnh vào người anh: “Đáng nhẽ phải xắt từng miếng thịt trên người anh ra để làm ấy.”

Lục Bắc Thần cố chịu đau, cười nói: “Được đấy, cuối cùng em cũng có được chân truyền của giáo sư Lục rồi.”

“Tự sướng vừa thôi, nếu là thịt của anh ấy, em thà mang luôn ra ngoài treo lên bán, để xem mấy cô hâm mộ anh có thể bỏ ra bao nhiêu tiền để mua, thế là em kiếm được ồi tiền.” Tiếc gì thì tiếc, tối muộn thế này Cố Sơ cũng không thể ép anh lái xe đưa cô đi khắp nơi tìm cửa hàng được.

“Độc ác nhất là lòng dạ đàn bà.”

“Em mà độc ác ấy thì phải cắn nát tay anh ra, xem lần sau anh còn dám để em đợi lâu vậy không?” Cố Sơ chọc chọc vào dấu răng trên tay anh.

Lục Bắc Thần ôm chầm lấy cô, lại thu chặt cánh tay vào, cắn lên môi cô: “Không dám nữa.”

Cố Sơ cười đùa đánh anh.

Đã khuya rồi, vốn dĩ không nên ăn quá nhiều, thế nên Cố Sơ ăn rất ít, cả canh cũng chỉ uống mấy ngụm. Nhưng Lục Bắc Thần thì có vẻ bị đói, cộng thêm tài nấu nướng của cô vốn đã khá, anh ăn được rất nhiều.

Sau khi Cố Sơ đặt đĩa xuống, bèn chống hai tay lên má ngắm anh.

Cô thích nhìn lúc anh ăn cơm, từ tốn lại rất yên tĩnh. Cách gấp thức ăn cũng cực kỳ quyến rũ, khi giờ tay bê cốc lên uống nước, từng động tác đầy tao nhã. Cô đã nghĩ sao lại có người đàn ông ngay cả lúc ăn cơm cũng mê hoặc lòng người như vậy chứ.

Lục Bắc Thần biết cô đang nhìn mình, cũng không nói gì, vẫn điềm đạm ăn uống.

Lát sau anh mới lên tiếng: “Em định nói chuyện gì với anh?”

Hử?

Cố Sơ nhất thời chưa hiểu ra.

“Lần trước lúc em đang định nói thì bị La Trì ngắt ngang.” Anh nhắc nhở.

“À...” Cô nhớ ra rồi, là chuyện Trung thu về Quỳnh Châu, lúc ở trên xe cô đã lấy hết dũng khí để hỏi anh, kết quả dọc đường lại nhảy ra một La Trì, ngay sau đó thì họ bị cuốn vào vụ án.

Cô vẫn chưa hề quên chuyện này, chỉ đang muốn tìm một cơ hội thích hợp để nói mà thôi.

“Chuyện đó...” Cố Sơ vò đầu, có phần thiếu tự nhiên: “Thật ra cũng không có gì.” Nói rồi, cô ôm lấy chiếc cốc sứ to, giả vờ uống nước.

Ngay lập tức trước mắt xuất hiện một ly nước hoa quả.

Cô ngược mắt lên, đập phải ánh mắt ngăm nộ cười của Lục Bắc Thần. Anh cố tình hỏi: “Trong cốc còn nước không?”

Cố Sơ cúi đầu nhìn, bỗng chốc mắt mặt, nước hoa quả đã bị cô uống cạn từ lâu. Khóe môi Lục Bắc Thần càng cong tợn, có điều anh vẫn ngăm hiểu, rót cho cô một ít nước hoa quả rồi từ tốn nói: “Có chuyện gì thì cứ nói.”

Cô nhìn dòng nước đang cuộn tròn trong cốc. Đợi tới lúc anh uống canh, cô mới nói: “Em muốn nói chuyện tết Trung thu.”

Anh không thể nào không biết ngày lễ này được? Mặc dù ở nước ngoài nhưng cô không tin gia đình họ không đón Trung thu.

“Ừm, em nói đi.” Dường như Lục Bắc Thần rất hài lòng về mùi vị của bát canh, lại múc thêm một bát.

“Di có gọi điện tới, giục em về Trung thu này.” Nói xong, cô ngẩng đầu quan sát phản ứng của anh.

Bên này Lục Bắc Thần ngừng lại giây lát, lúc sau mới hiểu ra, nói: “Trung thu là phải nghĩ đúng không? Em không nói anh suýt nữa quên mất, đám Ngư Khương cũng không nhắc anh.” Các ngày nghỉ lễ của phòng

thực nghiệm vẫn dựa theo lịch của nước ngoài, cộng thêm việc Phan An và Ngự Cảnh đều bị Tây hóa dữ dội thế nên lúc còn ở nước ngoài anh cũng chưa từng nghĩ tới chuyện cho nghỉ vào ngày lễ này.

Cố Sơ vừa nghe anh tiện mồm nhắc tới chữ Ngự Khương, trong lòng cực kỳ không vui nhưng cô cũng không thể hiện ra ngoài mà nói một câu: “Không phải em nhắc anh cho nghỉ.”

Lục Bắc Thần nhìn lên.

“Ý của em là Trung thu này em muốn về Quỳnh Châu một chuyến.” Cô vẫn chưa nói thẳng.

Lục Bắc Thần mỉm cười: “Ở nước mình, Trung thu là ngày lễ quan trọng nhất, về Quỳnh Châu thăm dì là đúng.”

“Thế... còn anh thì sao?” Cô gấp gấp hỏi.

Lục Bắc Thần nhận ra mục đích thật sự của cô qua ánh mắt đầy kỳ vọng. Anh bỏ bộ dụng cụ xuống, kéo tay cô lại: “Sơ Sơ, anh xin lỗi, lần này anh không thể cùng em về Quỳnh Châu.”

“Vì sao vậy?” Cô vô thức buột miệng, trái tim đang mong ngóng cũng không ngừng chìm xuống.

“Vụ án của Thẩm Cường và Bằng Thành hiện rất hóc búa, anh không thể đi đâu được.” Lục Bắc Thần nắm chặt tay cô và nói: “Em cũng biết tình tiết vụ án phức tạp, mấy ngày tới khá quan trọng.”

Cố Sơ biết phân biệt nặng nhẹ, không thể vì công việc mà âm ỉ với anh. Cô ngẫm nghĩ: “Vay em cũng không về nữa, em ở lại cùng phá án với anh.”

“Không được.” Lục Bắc Thần thẳng thừng cự tuyệt.

Cho dù không có ngày lễ Trung thu, anh cũng không định để cô tham gia, giờ vừa hay.

Cố Sơ nhìn anh khó hiểu: “Thế là ý gì?”

“Anh biết, anh nên cùng em quay về Quỳnh Châu giải thích với dì nhưng hiện tại vì có công việc không thể đi được nên chỉ còn cách để em về đó trước.” Lục Bắc Thần kéo cô qua, sau khi cô ngồi xuống bên cạnh, anh nhẹ nhàng nói: “Trung thu là tết đoàn viên, em về chơi với dì.”

“Nhưng chúng ta đều chịu trách nhiệm trong vụ án Bằng Thành cơ mà, anh bận chẳng phải em cũng bận sao?” Cô cực kỳ khó hiểu.

“Tạm thời một mình anh làm là được.” Lục Bắc Thần nói.

Cố Sơ ngước lên, định nói gì lại thôi.

“Anh hứa với em, bên này xong việc anh sẽ lập tức về Quỳnh Châu đón tết với em.” Anh đáp chắc chắn.

“Anh tưởng là đón năm mới à? Trung thu chỉ có một ngày thôi.” Cố Sơ nhún mày.

Lục Bắc Thần tươi cười, giơ tay dẫn hàng mi nhân tí của cô ra: “Em có thể ở lại Quỳnh Châu thêm mấy hôm. Sau Trung thu là tới ngày Quốc khánh, nếu Trung thu anh chưa về kịp thì Quốc khánh chắc là có thể đón cùng em.”

Cố Sơ xòe ngón tay ra nhắm tính: “Thế thì em sẽ ở lại Quỳnh Châu nhiều ngày lắm.”

“Ở với dì mấy hôm.” Lục Bắc Thần xoa đầu cô: “Tuy rằng thường ngày dì nói chuyện không dễ nghe lắm nhưng con người không xấu, bề ngoài hùng hổ ham của vậy thôi, thực chất rất quan tâm đến em.”

“Dĩ nhiên là em hiểu dì rồi.” Cố Sơ thở dài, nhìn anh, ánh mắt có thêm nhiều xúc cảm: “Chỉ là em cảm thấy anh kỳ lạ.”

252. Chương 252: Anh Có Thích Trẻ Con Không?

Lục Bắc Thần nghe được lời cô nói, ánh mắt mang theo ý cười: “Anh lạ chỗ nào chứ?”

Nếu nói cụ thể là lạ ở đâu thì Cố Sơ quả thật nhất thời không thể nói ra. Thật ra mấy ngày này cô đều đang nghĩ xem liệu Lục Bắc Thần có cùng cô quay về Quỳnh Châu hay không. Lời này cô chần chừ rất lâu

vẫn không thể hỏi ra, hay chính vì sợ một câu nói của anh: Xin lỗi, anh không thể quay về cùng em. Vì thế, cô cũng đã nghĩ ra rất nhiều lý do khiến Lục Bắc Thần không thể cùng cô trở về. Hoặc là anh không muốn đối mặt với dì, hoặc là anh muốn quay về nước thăm người thân, nhưng sau khi tổng kết hàng ngàn hàng vạn lý do, cô cũng không thể ngờ anh lại lấy lý do công việc.

Tuy rằng có chút hụt hẫng nhưng cô tuyệt đối tin lời anh nói. Vụ án này trong chốc lát dính líu tới hai nạn nhân, hơn nữa còn chết rất thảm, thủ đoạn gây án của hung thủ cực kỳ tàn độc, lão luyện, chưa biết chừng người bị hại còn không chỉ là hai người họ. Còn chưa phá được án ngày nào thì hung thủ còn nhởn nhơ ngoài vòng pháp luật ngày ấy, thế nên anh một lòng dồn tâm sức vào công việc cũng không có gì đáng trách. Nhưng cô cũng được coi là thành viên của tổ chuyên án, cũng có tư cách tham gia vụ án này, lúc này anh đề cập tới chuyện để cô về Quỳnh Châu trước, tuy rằng tết sắp tới, lời anh nói hợp tình hợp lý nhưng Cố Sơ cứ cảm thấy có điều bất ổn.

“Em cảm thấy hình như anh đang giấu em chuyện gì.” Cô chống cằm nhìn anh.

Lục Bắc Thần hơi nghiêng mặt, khóe môi vẫn giữ nguyên một nụ cười mỉm: “Giác quan thứ sáu của người phụ nữ đa phần do tình cảm tác động. Em ở bên cạnh anh phải học cách phân tích vấn đề bằng lý trí.”

“Trên đời này chuyện gì cũng phân tích bằng lý trí thì mệt lắm.” Cố Sơ lẩm bẩm.

Anh giơ tay kéo cô vào lòng, khẽ thở dài, thì thầm: “Được rồi, đừng giận đối trẻ con nữa. Trung thu này ngoan ngoãn về Quỳnh Châu đón tết. Với lại, anh cũng không để em nhàn rồi đâu.”

“Anh có nhiệm vụ gì giao cho em sao?” Cố Sơ nghe xong lập tức có tinh thần trở lại.

“Nhiệm vụ quan trọng.” Lục Bắc Thần ra vẻ nghiêm túc.

Hai con mắt Cố Sơ sáng ngời, như được thay bằng hai viên kim cương vậy, tỏa sáng ra tận bên ngoài. Cô phần khích hỏi: “Mau nói đi, mau nói đi, nhiệm vụ gì vậy?”

“Rất đơn giản, những tài liệu anh đưa em, em phải thuộc nằm lòng.” Lục Bắc Thần ung dung nói.

Tài liệu?

Cố Sơ ngẩn ra giây lát rồi lập tức nhớ ra, nghi ngờ hỏi: “Những tài liệu y học liên quan đến ngoại khoa thần kinh?”

“Đúng.”

“Rốt cuộc vì sao em phải đọc mấy tài liệu đó?” Gần hai hôm nay anh luôn nhét cho cô một số tài liệu ngoại khoa thần kinh, vô văn các thể loại, có thứ giống như giáo trình, lại có những tài liệu lâm sàng. Đủ các chứng bệnh nan y khó chữa không thể đếm hết tới từ khắp các quốc gia, các báo cáo thuật ngữ của những học giả chuyên ngành ở nước ngoài, thậm chí còn cả những miêu tả phẫu thuật chi tiết, cái gì cũng có.

Muốn cô đọc mấy thứ này cũng không khó, lúc học đại học cô đã chuyển từ nội khoa qua ngoại khoa, cuối cùng chuyên ngành chính là ngoại khoa thần kinh, thế nên đọc cũng như cá gặp nước. Chỉ có điều sau khi nhà họ Cố gặp chuyện, cô cũng ít quan tâm tới những nội dung này hơn, chỉ tập trung nuôi em gái tốt nghiệp đại học và suy tính những vấn đề thực tế hơn.

Nhưng Lục Bắc Thần bỗng dưng đưa cho cô những tài liệu này, trong đó chỉ có một phần nhỏ là cô từng được học, tuyệt đại đa số là những phương diện kiến thức cô chưa từng tiếp xúc. Mỗi khi lật những tài liệu này ra cô luôn cảm thấy mình như vô tình có được một cuốn bí kíp võ công vậy, những kiến thức chuyên ngành và kinh nghiệm thực tế khổng lồ bên trong khiến cô phải thốt lên sững sốt.

Có điều, cô lấy làm lạ vì sao Lục Bắc Thần lại bắt cô đọc những thứ ấy.

Lục Bắc Thần nhìn thẳng vào đôi mắt có phần tò mò của cô, có vẻ suy tư rồi nói: “Sau này em sẽ dùng đến.”

“Những thứ anh đưa em đều là nghiên cứu về người sống, công việc của chúng ta là đối mặt với người chết, người chết làm gì có thần kinh não?” Cố Sơ đẩy một bụng nghi vấn: “Không phải anh cho rằng em có khả năng khiến người chết sống lại đấy chứ? Vậy thì anh đề cao em quá rồi.”

“Sẽ dùng trong công việc.” Lục Bắc Thần chỉ giải thích đơn giản, rồi vỗ vai cô và nói: “Bảo em đọc thì em cứ đọc, nhiều câu hỏi vì sao như vậy làm gì? Bảo em đọc những cái đó cũng là tốt cho em.”

Đáy mắt Cố Sơ ẩn giấu một nụ cười, cô ngược nhìn anh: “Anh làm thầy giáo mà chẳng có tý nhẫn nại nào. Nếu anh thật sự nhận học trò, khi người ta hỏi anh, anh nhất định sẽ bực bội.”

“Thực tế là em được anh dạy rất tốt.” Lục Bắc Thần không đồng tình.

Cố Sơ mím môi cười: “Đó là vì em vốn đã thông minh, lanh lợi.”

“Em đúng là chẳng khiếm tốn chút nào.” Lục Bắc Thần cười khê.

“Đây là sự thật, vì sao em phải khiếm tốn?” Cố Sơ kéo tay anh lại, nhẹ nhàng khoác lấy: “Thế nên sau này mà em thành đạt vậy thì có liên quan rất nhiều tới điều kiện của bản thân. Anh ấy à, mắt mọc trên đỉnh đầu, nếu không phải là một bộ não thông minh tuyệt đỉnh liệu có thể lọt vào mắt anh không? Vì vậy, anh nhận một học trò giỏi, người học trò đó mà có tiếng tăm đâu phải vì anh dạy giỏi mà vì bản thân người đó thông minh, khả năng lĩnh hội cao, em nói vậy anh nghĩ sao?”

“Cũng tức là anh phải cảm ơn em đã giúp anh nhận được một cô học trò có thể khiến anh nở mày nở mặt?”

“Ừ hừ.” Cố Sơ đắc ý gật đầu.

Lục Bắc Thần nhìn cô, buồn cười. Thấy gương mặt cô tươi tắn, đôi môi đỏ hồng xinh xắn, tình yêu trong trái tim bỗng trở nên nồng nhiệt. Anh không kìm được lòng mình, cúi đầu, ghé sát tới má cô. Cô lại phản ứng rất nhanh, gơ ngón trỏ chặn đôi môi anh định cướp hương thơm ấy lại, cười hì hì: “Nói không lại em định giở trò cứng rắn?”

Anh nghe xong, cười xấu xa, cất giọng quyến rũ: “Cứng ở phía dưới.”

Cố Sơ sững sờ giây lát rồi lập tức hiểu ra ý của anh, trừng đôi mắt xinh đẹp lườm anh, khuôn mặt đỏ ửng: “Háo sắc!”

Lục Bắc Thần bị cô mắng không giận mà bật cười, thả lỏng khóa cô trong lòng, nhẹ nhàng vỗ về: “Tóm lại, về Quỳnh Châu đón tết thật vui. Còn nữa, cũng phải cố gắng học những tài liệu đó. Anh hứa với em, anh sẽ nhanh chóng về Quỳnh Châu với em.”

“Được rồi, được rồi.” Cô gơ tay khê nghịch cúc áo anh, lẩm bẩm: “Em cũng đâu phải người vô lý, anh còn công việc không đi được, em hiểu mà.”

“Không giận chứ?”

Cố Sơ lắc đầu.

Lục Bắc Thần cúi xuống, hôn lên trán cô. Khi bờ môi anh di chuyển xuống, đúng lúc cô ngẩng đầu lên, môi anh và môi cô cách nhau rất gần. Cô hỏi: “Nếu vụ án của Bằng Thành có phát hiện gì quan trọng, anh nhất định phải nói cho em biết.”

“Được.” Anh cười.

Rồi anh lại định cúi xuống hôn cô. Cô mím môi, một lần nữa trốn tránh, cười hờn hờ nói: “Đi rửa bát đi.”

Đáy mắt Lục Bắc Thần ngập tràn thương yêu, anh xoa đầu cô rồi đứng dậy làm theo lời cô nói.

Mặc dù chưa được ăn món thịt chiên nhưng bữa tối nay Cố Sơ cũng cảm thấy ngọt ngào, ấm áp hơn nhiều. Lúc Lục Bắc Thần rửa bát, có vừa dựa vào cửa bếp vừa ngẫm nghĩ hôm nào nhất định phải làm lại một đĩa thịt chiên cho anh nếm thử. Nghĩ tới thịt chiên, cô liền nhớ tới đĩa thịt vừa đổ đi. Đúng là kỳ lạ thật, rõ ràng vừa làm ra thì có mùi vị của nhà hàng đó, vì sao để nguội lại trở nên bình thường nhỉ? Hơn nữa cô vừa ngửi vừa nếm, thịt không còn một chút mùi vị nào của bí kíp nữa, trở thành một đĩa thịt chiên không thể bình thường hơn.

Vốn đề nằm ở đâu?

Tại cô rốt cuộc vẫn chưa nắm được? Hay bí kíp đó chỉ là đồ giả? Cô nghĩ Lăng Song làm việc cũng không thiếu tin cậy đến vậy, cậu ta không phải là một người dễ bị lừa gạt, hơn nữa ở giữa còn dính líu vấn đề phí quảng cáo, một khi bí kíp là giả thì Lăng Song không thể nào không biết.

Cố Sơ có vô vàn điều khó hiểu, bất chợt thở dài ngao ngán.

Bên kia, Lục Bắc Thần rửa từng chiếc đĩa một rất sạch sẽ, hơn nữa còn sắp xếp gọn gàng theo thứ tự to nhỏ của từng chiếc đĩa. Nghe thấy tiếng cô thở dài, anh bèn hỏi cô có chuyện gì vậy. Cố Sơ ngược nhìn bóng lưng anh. Dưới ánh đèn, lưng anh rộng lớn, vũng chãi, tim cô chợt bỗng bênh, rung động. Cô bất chợt nhớ lại cảnh tối đó anh công cô đi trên con đường rợp bóng cây. Tối đó gió chậm chậm thổi, từng bước chân của anh trầm ổn vững vàng, hệt như phong cách làm việc của anh vậy. Cô cứ thế được anh công thẳng tiến. Ở trên lưng anh, cô lại tìm được cảm giác như bỏ công ngày xưa.

Sau đó cô nhớ tới Lâm Gia Duyệt, lại nhớ tới Ngư Khương, hoặc là những người con gái từng xuất hiện trong cuộc đời anh mà cô không biết. Tuy rằng trong lòng có chút ghen tỵ nhưng cô hiểu, một người xuất sắc như anh, được những người con gái khác nhớ nhung cũng là chuyện bình thường. Giống như câu nói của chị họ vậy: Nếu em đã lựa chọn đi cùng một người đàn ông xuất sắc, thành đạt, thì phải đối mặt với khả năng bị những người phụ nữ khác giành giật. Hoặc là em đấu tranh tới cùng, hoặc là em bỏ cuộc, trốn chạy.

Đấu tranh tới cùng có nghĩa sẽ phải phòng bị cả đời này, bỏ cuộc trốn chạy tức là cả đời sẽ mệt mỏi trong nhung nhớ.

Cố Sơ là người đầu tiên. Việc duy nhất cô nghĩ tới chính là phải nắm chắc hạnh phúc trước mắt. Bất luận con đường này tương lai sẽ khó khăn dường nào, chỉ cần anh không lìa xa, cô cũng sẽ không bỏ cuộc.

Cô bước tới, nhẹ nhàng ôm chặt lấy anh từ phía sau.

Cô áp mặt lên lưng Lục Bắc Thần, hít hà mùi hương của anh qua lớp áo sơ mi.

“Ước gì anh có thể đón tết cùng em.” Cố Sơ làm nũng.

Cô không nghĩ tới món thịt chiên nữa. Lúc này ấy chuyện ấy đã tan thành mây khói, chỉ nghĩ tới chuyện sẽ chia cách với anh lâu như vậy, lòng cô lại hoang mang đến tắc nghẹn.

Tay Lục Bắc Thần còn ướt nước, bên cạnh lại không có khăn tay, anh đành để mặc cho cô ôm mình như vậy, nghiêng mặt an ủi cô: “Anh sẽ nhanh chóng làm xong mọi việc.”

Cố Sơ khẽ gạt đầu sau lưng anh. Thật ra trong lòng cô hiểu rõ, làm pháp y không giống các ngành khác, tiến triển của vụ án không phải việc họ có thể quyết định. Thế nên thời gian của anh đa phần phải chạy theo vụ án, nếu không kịp quay về với cô cũng dễ hiểu thôi.

Cô đi theo anh xếp đĩa gọn gàng, đôi tay đẹp tuyệt vời. Lòng bàn tay rộng lớn, những ngón tay dài với từng khớp xương rõ ràng. Đôi tay này cầm dao giải phẫu, đôi tay này nói thay lời người chết. Cô thật sự muốn được nắm lấy nó đến trọn đời.

Trọn đời, một kỳ vọng đẹp biết bao.

“Bắc Thần.” Cô khẽ gọi tên anh.

Anh đáp lại.

“Anh có thích trẻ con không?” Cô hỏi một câu.

Trái tim nơi lồng ngực không ngừng đập thành thịch, một mặt cô mong đợi câu trả lời của anh, mặt khác lại sợ câu trả lời của anh...

253. Chương 253: Tại Em Ngu Ngốc

Bên này, Lục Bắc Thần đã rửa sạch tay, đi tới phía bên kia bộ bếp. Cô vẫn ôm chặt lấy hông anh, dịch chuyển cùng anh. “Trẻ con?” Anh hỏi.

“Ừm.”

Lục Bắc Thần ngẫm nghĩ: “Có lẽ sẽ không ghét.”

Có chút gì hạnh phúc nở tung trong trái tim Cố Sơ. Cô hỏi ngay lập tức: “Vậy tức là thích rồi?”

Lục Bắc Thần cười khê: “Anh chưa từng tiếp xúc, nên không có quyền phát biểu ý kiến.” Từ lúc anh bắt đầu hiểu chuyện chỉ toàn tiếp xúc với người lớn, thế giới cũng đều là thế giới của người lớn. Anh có sự khác biệt ngay cả với người cùng tuổi, hướng hồ là với trẻ con? Về sau, ngày nào anh cũng tiếp xúc với người chết, càng không thể có cơ hội tiếp xúc với trẻ nhỏ.

Cố Sơ nghe anh nói vậy, chỉ muốn lập tức buột miệng nói hết những lời trong lòng ra. Suýt nữa cô đã định nói: Chưa tiếp xúc là vì chúng ta chưa sinh, hay là chúng ta sinh một đứa đi. Câu này giống như một quả hạch, cứ thế chẹt ở cổ họng, không nhả ra được, không nuốt xuống được, khó chịu vô cùng. Một lúc lâu sau, cô mới thăm hít sâu rồi nói: “Kiểu gì cũng có cơ hội tiếp xúc mà, anh nói có đúng không?”

Thật ra cô sợ làm anh hoảng.

Ngoại trừ chuyện tình hồi đại học ra, kinh nghiệm của cô đối với đàn ông gần như bằng không. Cuộc tình ấy đã rút cạn mọi sức lực của cô, đến nỗi về sau có không ít người theo đuổi, cô cũng coi như không thấy. Dù là trong sách vở hay trên phim ảnh, người ta đều nhấn mạnh đi nhấn mạnh lại câu này: Đàn ông là không được ép buộc, nếu giữ quá chặt, anh ta sẽ chạy mất.

Câu này thể hiện triệt để trên người Kiều Vân Tiêu.

Đó là khi Kiều Vân Tiêu mới làm việc được một năm. Anh ấy có một cô bạn gái rất xinh, cũng rất giỏi nấu nướng, quan trọng hơn là thông minh, khả năng làm việc cực đỉnh. Cô những tưởng lần này Kiều Vân Tiêu sẽ hồi tâm, kết quả chưa được ba tháng cô gái kia đã thút tha thút thít tìm tới cô, nhờ cô giúp đỡ khuyên nhủ Kiều Vân Tiêu đừng chia tay. Lúc ấy cô quả thực đã giật mình một phen, đồng thời cũng có đôi chút bức mình, cảm thấy Kiều Vân Tiêu đã làm tổn thương một cô gái tốt. Cô lập tức xông thẳng vào nhà họ Kiều, nhìn thấy Kiều Vân Tiêu vẫn còn đang ôm đầu nằm trên giường thì liền mắng té tát một trận, tới nỗi mẹ anh ấy và người giúp việc trong nhà đều chạy cả vào phòng ngủ.

Bác gái không biết còn tưởng cô ghen, đánh vào người anh ấy, vừa đánh vừa mắng: Mẹ đã nói với con bao nhiêu lần rồi? Nhà họ Kiều chúng ta đã nhận cô con dâu chính là Tiểu Sơ. Con thì hay rồi, ba lần bốn lượt ra ngoài chọc ghẹo con gái, thế chẳng phải khiến Tiểu Sơ tức giận hay sao?

Cô đứng bên nghe mà á khẩu, bước lên khuyên can, rồi giải thích với bác gái: Mẹ Kiều, con không lấy anh ấy đâu. Hôm nay con tới là để kêu oan cho cô gái kia, anh ấy quá đáng thật.

Kiều Vân Tiêu hết cách, đành phải nói thật cho cô biết. Anh ấy nói không phải tại mình thay lòng, mà vì cô gái kia ép mình quá đáng. Mới yêu nhau ba tháng đã thúc giục chuyện cưới xin, con cả ngày bắt anh đưa đi gặp bố mẹ. Dĩ nhiên là anh phiền lòng, trong lúc tức giận đã đề nghị chia tay.

Khi đó cô càng nghe càng tức, cảm thấy đây chính là biểu hiện thiếu trách nhiệm của Kiều Vân Tiêu. Nếu đã không muốn lấy người ta thì vì sao còn mập mờ với người ta?

Tới tận bây giờ, cuối cùng cô đã hiểu sự mâu thuẫn khi nam nữ bên nhau.

Đàn ông khao khát tự do, phụ nữ chỉ mong được yêu thương. Một người cố gắng thoát khỏi trói buộc, một người lại ra sức gò bó, cả hai buồn bã chia tay. Cô sợ nhất là mình đang lặp lại bi kịch của bạn gái Kiều Vân Tiêu, ép buộc người đàn ông trước mặt, ngược lại sẽ khiến anh sinh ra chán ghét.

Thế nên khi anh còn chưa đề cập tới chuyện kết hôn, những mộng tưởng về con cái, về tương lai, cô chỉ còn cách nói vòng vo tam quốc.

Lục Bắc Thần đã lau khô tay, quay người lại. Cánh tay rắn chắc nhẹ nhàng ôm lấy cô. Anh nhìn cô, nửa đùa nửa thật: “Em muốn nói gì?”

Anh mắt anh như ẩn chứa nụ cười nhưng vẫn rất sắc bén, nhất thời khiến cô không dám nhìn thẳng. Cô hơi cup mí mắt xuống, che giấu những tâm tư có thể bị tiết lộ. Cô lên tiếng: “Ý của em rất đơn giản mà. Rồi sẽ có một ngày anh có con của mình, lẽ nào lại không thích?”

Lục Bắc Thần nhìn cô chăm chú, im lặng không nói.

Cô ngược mắt lên, nhìn thấy biểu cảm này của anh, trái tim bỗng run rẩy. lát sau, cô lại nói: “Em nghĩ tới một người bạn. Bình thường cô ấy hay nói không thích trẻ con gì gì đó. Thế mà về sau có con rồi lại yêu thương vô cùng. Thế mới bảo con người là sẽ thay đổi.”

Lục Bắc Thần khẽ mỉm cười: “Em thích trẻ con à?”

“Dĩ nhiên.” Cô lập tức trả lời mà không cần suy nghĩ.

Nhất là con của hai chúng ta.

Câu này bị cô nuốt ngược trở lại.

Lục Bắc Thần giơ tay hơi véo má cô: “Đây là chuyện sau này.”

Hử?

Cô ngẩn người.

Lục Bắc Thần hít sâu rồi lại thở ra nhẹ nhàng, kéo hai cánh tay của cô, nắm chặt: “Sơ Sơ, anh hiểu em định nói gì, nhưng điều anh muốn nói với em là con cái là chuyện sau này. Chứ ít nó cũng không phải vấn đề bây giờ em cần suy tính.”

“Vì sao chứ?” Cô gấp gáp buột miệng.

Anh siết chặt tay cô, nhìn cô chăm chăm, rồi nói với cô một cách rất khẳng định cũng rất thẳng thắn: “Bây giờ chúng ta không thích hợp có con.”

Cổ Sơ như bị ai ột bạt tai. Cô đứng tại chỗ, gương mặt hết đỏ rần lại trắng bệch. Anh hiểu thấu tâm tư của cô như vậy. Có lẽ ngay từ lúc cô ấp a ấp úng nhắc tới hai chữ ‘trẻ con’ là trong lòng cô nghĩ gì đã không thoát được khỏi đôi mắt anh rồi. Nhưng anh tới cuối cùng chỉ nhìn thấu mà không vạch trần. Cô lại là như con ngốc, khờ dại chủ động chọc vào lớp cửa sổ giấy đó rồi bị anh thẳng thừng cự tuyệt.

Lời của Tiêu Tiểu Tiêu bắt đầu vọng về tai cô như một lời nguyên ma quỷ: Nếu anh ấy thật sự yêu cậu, chắc chắn sẽ hy vọng sinh con với cậu rồi...

Tại cô dại, lấy chủ đề con cái bởi mớ tâm tư của anh. Kết quả, cô cảm thấy mình bị tổn thương.

“Sơ Sơ.” Thấy ánh mắt cô đờ đẫn, sắc mặt trắng nhợt, dĩ nhiên Lục Bắc Thần đau lòng. Bàn tay lớn của anh nhẹ nhàng nắm lấy bả vai cô rồi anh thở dài: “Em còn rất nhiều việc phải làm, bây giờ có con không khác nào bó buộc chân tay em.”

“Là anh sợ bó buộc chân tay thì phải?” Cổ Sơ ngược mắt nhìn anh, giọng điệu trở nên lạnh nhạt.

Lục Bắc Thần sững người, rồi lại cười rất nhanh: “Nói cái gì vậy?”

“Anh có từng nghĩ tới tương lai của chúng ta không?” Lần này cô hỏi thẳng.

“Giận đấy à?” Lục Bắc Thần thấy ánh mắt cô trở nên lạnh lẽo, bèn kéo cô lại gần, thì thầm.

Cổ Sơ cúi xuống, cuộn chặt tay lại, lát sau mới nói: “Thật ra anh chưa từng nghĩ sẽ có tương lai với em phải không? Thế nên anh mới cảm thấy con cái là bó buộc.”

“Em hiểu lầm rồi, ý ban nãy của anh là hy vọng em có thể làm tốt những việc mình cần làm rồi hãy nghĩ tới chuyện con cái.” Lục Bắc Thần dịu giọng giải thích.

Cổ Sơ cắn chặt môi tới khi tê dại mới buông một câu: “Viện cớ.”

“Em nói gì?”

“Tất cả chỉ là cái cớ của anh mà thôi.” Cô nhìn thẳng vào mắt anh: “Chuyện gì là chuyện em nên làm? Em chỉ muốn hết lòng yêu anh, đơn giản vậy thôi.”

“Em cho rằng anh không tốt với em?” Lục Bắc Thần hơi nhúm mày.

Cố Sơ nhận ra một chút thay đổi trong tâm trạng của anh. Cô bầm bụng nói: “Anh tốt với em, nhưng anh chỉ hy vọng tiếp tục tiến diễn tình trạng này. Nói trắng ra, anh không muốn thay đổi.”

“Anh đúng là không muốn thay đổi.” Lục Bắc Thần nói: “Sơ Sơ, em còn cần trưởng thành, hiện thời có gì không tốt?”

“Trong mắt anh, em chỉ là một đứa trẻ?” Cô chất vấn.

Lục Bắc Thần đè nén cảm giác bức bối trong lòng, ôm lấy cô và nói: “Lẽ nào em không phải một đứa trẻ sao? Trong mắt anh, em luôn là một cô nhóc chưa lớn.”

Cố Sơ nhìn anh chằm chằm, mím chặt môi.

“Được rồi, chúng ta có nên chuyển sang bàn bạc vấn đề quà cáp cho đi không?” Lục Bắc Thần cúi xuống, khóe môi hơi rướn lên.

Rõ ràng anh không muốn nói tiếp chủ đề này nữa.

Nhưng nút thắt trong lòng Cố Sơ vẫn chưa được tháo bỏ. Cô vẫn nhìn anh đăm đăm, ánh mắt băng lạnh. Lục Bắc Thần thấy vậy, nụ cười cũng dần dần tắt ngấm. Rất lâu sau anh mới nói: “Có phải em nhất quyết muốn nói chuyện này không?”

“Đúng vậy.”

Anh không muốn thay đổi, điều này có nghĩa là anh vốn không tính chuyện về sau. Câu này cô nghe thấy mà đau tận trong tim.

Có thể nhận ra Lục Bắc Thần đang nén giận, cảm anh hơi cứng đờ. Sau vài phút, anh vẫn kéo tay cô lại và nói: “Anh sẽ đối xử tốt với em, lời hứa này còn chưa được hay sao?”

“Sau đó, cứ tiếp tục mờ ám thế này?” Cố Sơ cảm thấy đã nói đến nước này rồi, cô cũng liều mạng.

Lục Bắc Thần nhìn cô, ánh sáng trong đôi mắt hơi tối đi, đầu mày nhíu chặt.

“Anh có từng nghĩ tới chuyện sẽ cưới em không?” Cô ngẩng đầu hỏi.

Lục Bắc Thần lên tiếng: “Anh nói rồi, giờ chưa phải lúc.”

Một câu nói làm lục phủ ngũ tạng của cô nổ tung, vụn vỡ.

Cô ngẩn người nhìn anh, rồi lập tức ầm ỨC, gương mặt ngập, đau thương kết thành một sợi dây thừng, thắt chặt lấy cô khiến cô không sao thở được.

Trái tim Lục Bắc Thần đau đớn như bị bánh xe lăn qua. Anh không chịu nổi khi nhìn thấy bộ dạng này của cô, cái dáng vẻ khi cô chịu ầm ỨC, cho dù người khiến cô ầm ỨC là anh. Anh giơ tay vuốt lên má cô và nói: “Sơ Sơ, anh sẽ có trách nhiệm với em. Nhưng kết hôn không phải bây giờ, chuyện con cái càng không phải bây giờ, em hiểu không?”

“Em hiểu.” Cố Sơ ngoảnh mặt qua một bên, né tránh những ngón tay anh. Tới cuối cùng cô cũng không ầm Ỉ cãi vã với anh, giọng nói có chút nghẹn ngào: “Anh chỉ đang để lại đường lùi ình mà thôi. Có gì mà em không hiểu? Khi nào anh chán rồi, ngán rồi, là có thể rút lui.”

Câu nói ấy khiến ngón tay Lục Bắc Thần đờ ra. Ngay sau đó, nỗi đau trong tim hóa thành phần nộ. Anh giơ tay lên, nắm lấy cằm cô, ép cô quay mặt lại: “Em nghĩ anh như vậy hay sao?”

“Vậy anh bắt em phải nghĩ anh như thế nào?” Hốc mắt của Cố Sơ lập tức đỏ ửng.

Lục Bắc Thần hơi mạnh tay, giọng điệu cũng chuyển lạnh: “Trong lòng em, anh là một gã đàn ông vô trách nhiệm, có phải không?”

“Em đã nghĩ anh sẽ khác những người đàn ông khác!” Cô bướng bỉnh không để nước mắt rơi xuống, nhưng giọng nói thì run rẩy: “Tại em ngu ngốc, hôm nay không nên nhắc tới chủ đề này, nếu không em vẫn có thể tự lừa mình dối người, tiếp tục hạnh phúc...”

254. Chương 254: Vây Thì Chia Tay!

Vào buổi tối uống say tại quán bar, Lăng Song kéo cô nói một tràng: Thật ra, mấy đôi đã chia tay thì đừng có qua lại nữa. Cho dù có trở lại với nhau thì vết sẹo trong lòng vẫn không thể xóa nhòa. Khi ấy cô cảm thấy Lăng Song uống say rồi, bèn nhắc nhở cậu ta rằng bạn trai bây giờ của cô là Lục Bắc Thần, chứ không phải Lục Bắc Thâm. Lăng Song cười nói: Như nhau cả, nghe tới chuyện các cặp sinh đôi có thần giao cách cảm chưa? Bắc Thâm bị tổn thương thì anh trai của anh ấy cũng sẽ đồng cảm.

Cô không cho là vậy. Cho dù hôm đó cô và Lục Bắc Thần có chút xích mích, nhưng lời nói sau đó của Lăng Song lại khiến cô suy tư rất lâu. Cô ấy nói: Từ ý nghĩa hiện thực mà nói, dù anh ấy là Lục Bắc Thần hay Lục Bắc Thâm đều không phải sự lựa chọn tốt nhất của cậu. Nếu anh ấy là Lục Bắc Thần, cậu chỉ quen thuộc gương mặt anh ấy mà xa lạ với tính cách của anh ấy, trong quá trình hai người mài giũa nhất định sẽ có rất nhiều mâu thuẫn, mà cậu cũng thi thoảng lại mang anh ấy ra so sánh với Bắc Thâm, nhưng chỉ cần là đàn ông, điều không thể nhẫn nhịn được nhất chính là cậu mang anh ấy ra so sánh với người khác, sợ nhất đó lại là em trai anh ấy. Quan trọng hơn là Lục Bắc Thần biết mọi việc giữa cậu và Bắc Thâm, có ma mới biết trong lòng anh ấy nghĩ gì. Nếu anh ấy là Lục Bắc Thâm, vậy thì lại càng chết dở. Tạm thời chưa nhắc tới khả năng trả thù có lớn hay không, chỉ riêng chuyện tính tình đối khác là đã khiến cậu chịu không nổi rồi. Vì từng bị phản bội, anh ấy sẽ ở bên cậu theo một cách thức khác, ví dụ như trước đây anh ấy cho cậu rất nhiều tự do, nhưng bây giờ sẽ siết chặt lại. Khoa học chứng minh, rất nhiều cặp đôi chia tay trong yên ả rồi tái hợp, phía bị đá gần như sẽ yêu theo một cách hoàn toàn khác biệt với trước đây. Mà cách yêu này chưa chắc đã là cách cậu muốn.

Cách tốt nhất chính là quyết không qua lại nữa. Đây là lời khuyên Lăng Song dành cho cô. Cuối cùng cậu ta còn bổ sung thêm một câu: Có một câu nói rất hay, đời người mong sao chỉ như lần đầu gặp gỡ. Không có oán hận, không có đau khổ, chỉ có thể nghĩ tới cái tốt đẹp nguyên sơ nhất. Cậu bảo tiếp tục bám riết còn có thể tốt đẹp hay không? Sợ là cả một chút tốt đẹp ban đầu cũng không giữ được nữa.

Con người Lăng Song không được người ta ưa lắm, ở trong mắt Cố Sơ, cậu ta có thể lực, sống hiện thực thậm chí là rất cay nghiệt. Nhưng càng là những người như vậy, những lời nói ra lại càng đánh trúng tim đen. Cậu ta trải qua quá nhiều, nhìn quá thông suốt. Có lúc, Cố Sơ không muốn tán đồng quan điểm của cậu ta nhưng rất nhiều lúc, sự thực chính là như vậy.

Cô yêu Lục Bắc Thần, vì đã từng làm tổn thương Lục Bắc Thâm thế nên khi ở bên anh, cô càng muốn đối xử tốt với anh hơn.

Nhưng có người con gái nào không muốn kết hôn? Cô chưa từng muốn chơi trò chơi tình cảm gì, chỉ muốn có một chuyện tình bình yên, nhẹ nhàng, tìm một người đàn ông mà đôi bên có tình cảm rồi bên nhau trọn đời. Tối nay cô trở nên bất thường, trước đây không dám thăm dò sâu vào nội tâm anh, lúc này đây cô lại muốn đâm vào chỗ bết tắc. Hoặc có thể nói gen bú đống bình trong cơ thể lại bắt đầu trỗi dậy, ép cô bắt buộc phải hỏi cho rõ ràng.

Lời Cố Sơ nói khiến Lục Bắc Thần không vui, một chút dịu dàng cuối cùng nơi bờ môi cũng tắt lịm: “Em cảm thấy hạnh phúc bây giờ là em đang tự lừa mình dối người ư?”

“Dĩ nhiên anh sẽ cảm thấy hạnh phúc vì tất cả mọi việc đều đang đi theo tiết tấu của anh. Anh có từng suy nghĩ cho cảm nhận của em không? Cái gì mà kết hôn không phải chuyện bây giờ, có con cũng không phải chuyện bây giờ. Nói trắng ra, anh rất hưởng thụ tình trạng hiện tại, anh không cần phải chịu trách nhiệm lại không thiếu một người làm ấm giường!”

“Cố Sơ, nói đủ rồi đấy.” Giọng anh lạnh ngắt, ngữ điệu tuy bình tĩnh nhưng nghe kỹ có thể nghĩ thấy dự cảm của một cơn bão tố sắp ập xuống.

Dĩ nhiên Cố Sơ có thể nghe ra. Nếu là bình thường, cô sẽ ngoan ngoãn im lặng hoặc là dè dặt bước tới nhào vào lòng anh. Cô dám khẳng định, cả hai cách này đều sẽ khiến anh vui tươi trở lại. Nhưng tối nay, cô cắn chặt răng không muốn nhường bước trước anh. Anh dựa vào đâu có thể kiểm soát cảm xúc của cô như vậy? Cô không phải là trẻ con, cô có nguyện vọng mà bản thân mình muốn bày tỏ.

“Nếu anh chỉ muốn tìm một người biết ngoan ngoãn nghe lời, vậy thì đẩy cửa ra ngoài kia có cả đồng người, anh hà tất phải tới chọc ghẹo em?” Cô cuộn chặt tay lại, phần nộ nói: “Anh cứ thế này thật sự khiến người

ta ghét!”

Lục Bắc Thần rõ ràng vẫn đang kìm nén cảm xúc của bản thân. Anh mím môi, khuôn cằm cứng đờ, căng ra, lát sau anh mới dần mạnh từng chữ: “Cắt ngay cái tính tiểu thư của em lại, trước đây em còn quấy kiêu gì mặc kệ em, giờ anh sẽ không nuông chiều em nữa.”

“Đúng vậy, em tính khí tiểu thư đấy! Em vô lý ương ngạnh đấy!” Cố Sơ trở thành một con nhím đầy gai nhọn, gào lên với anh.

Cô sai sao? Anh dựa vào đâu mà nói cô như vậy?

Sắc mặt Lục Bắc Thần càng lúc càng khó coi, đáy mắt cũng càng lúc càng thêm lạnh giá.

“Nói gì mà anh chỉ muốn tốt cho em, thật ra chẳng qua anh chỉ muốn tìm một người nghe lời anh thôi, không phải sao? Em là người, không phải là thú cưng của anh!” Cố Sơ trong lòng đầy ắp ảm ức, càng lúc càng điên rồ. Cô chỉ vào anh: “Anh có từng nghĩ xem anh có thật sự yêu em không? Nếu anh thật lòng yêu em, anh sẽ không đối xử với em như vậy!”

Lục Bắc Thần vẫn trầm mặc.

Anh càng như vậy, Cố Sơ lại càng tức giận, nhưng phần nhiều là sự tủi thân và xấu hổ không thể nói hết. Trước đây cô luôn lựa chọn âm thầm chờ đợi, nghĩ sẽ có một ngày anh cho cô một lời cầu hôn bất ngờ. Nhưng hôm nay anh lại dùng cách thức này để thẳng thừng nói ra. Cô trở thành một kẻ hùng hổ ép buộc, còn anh lại nói với cô một cách rõ ràng: Bây giờ, anh không muốn kết hôn.

Phải, cô chưa từng ép buộc anh phải kết hôn bây giờ nhưng lời này lọt vào tai, cô vẫn tổn thương.

Lục Bắc Thần lại gần cô, nói một câu: “Bây giờ anh không thể kết hôn với em, nhưng không có nghĩa là anh không yêu em.”

Nói rõ ràng như vậy, giống như một lưỡi dao găm thẳng vào trái tim cô, từng mảnh, từng mảnh đứt rời, chảy máu, đau đớn kêu gào. Cố Sơ không nói thêm gì nữa, quay đầu bỏ đi.

Cánh tay cô bị anh giật lại rồi anh kéo cô quay về. Anh khẽ quát trên đỉnh đầu cô: “Ầm ỉ đủ rồi đấy!”

Cổ họng Cố Sơ đang tắc nghẹn. Thì ra nói nhiều như vậy anh chỉ coi như cô đang càn quấy, đang giận dỗi. Cô càng nghĩ càng tức, lập tức hất tay anh ra, quát lên: “Nếu anh cảm thấy em đang làm loạn, vậy thì chia tay đi!”

Sau khi âm thanh ấy chấm dứt, cả không gian bỗng chốc như đóng băng. Khí lạnh tới từ đầu mày, khoeo mắt anh, từ khuôn cằm cứng đờ rồi dần dần tỏa ra từ xung quanh người anh. Giống như cả một cuộc chiến đang bùng bùng khí thế, rồi một quả bom nguyên tử nổ tung, mọi thứ xung quanh chợt yên ắng hẳn.

Mà Cố Sơ cũng kinh hãi vì chính câu nói của mình.

Cô không có ý này, đây cũng không phải những lời cô định nói. Nhưng không hiểu sao, nó cứ thế bật ra khỏi miệng, không hề thông qua não bộ.

Trong lúc căng thẳng, người nói vô tâm, người nghe để ý.

Lục Bắc Thần đứng đờ ra đó rất lâu, cả người như đã hóa thạch. Anh nhìn cô, đáy mắt tuy lạnh nhưng phần nhiều là sự khó tin.

Lời đã nói ra như bát nước hắt đi. Tuy rằng phiền não nhưng Cố Sơ cũng không thể vớt lại được. Cô ra sức cắn chặt môi, quay người đi ra khỏi bếp.

Lục Bắc Thần vẫn đứng sững đó, nhìn chăm chăm theo bóng lưng cô.

Cô càng đi càng xa, giống như sắp bước ra khỏi thế giới của anh. Trái tim như bị một sức mạnh nào đó xé toạc, đau đớn kịch liệt, khiến anh không sao thở nổi. Anh đột ngột nắm chặt tay lại, cắn răng, rảo bước lên trước.

Còn chưa quay về phòng ngủ, Cố Sơ đã cảm thấy phía sau có một nguồn sức mạnh ập tới gần. Chưa kịp hoàn hồn lại, cánh tay cô đã một lần nữa bị anh siết chặt. Ngay sau đó, anh ấn cô lên tường. Sức mạnh

của anh to lớn là thế, cô chỉ cảm thấy sau lưng đau đớn, gần như ngạt thở, đầu óc trống rỗng trong khoảnh khắc.

“Em vừa nói gì?” Bàn anh gần như có thể bóp nát bả vai cô, gương mặt cúi sát xuống cũng tái xanh tới khó coi.

Cơ thể Cố Sơ vốn đã yếu lại bé nhỏ, còn Lục Bắc Thần thì cao to rắn rỏi, chỉ riêng chiều cao đã vượt trội hơn cô. Cộng thêm sức lực của anh không hề nhỏ, khiến cô nhất thời đau không nói được tiếng nào. Cô há hốc miệng nhưng chỉ còn sức để thở, thở rất mạnh.

“Nói!” Anh khê quát.

“Thả em ra.” Khó khăn lắm cô mới ép được tiếng nói ra khỏi cổ họng, sau đó thanh âm dần dần to hơn: “Lục Bắc Thần, anh làm em đau đấy, thả em ra!”

Ngón tay anh đầy sức mạnh, quấn chặt lấy cánh tay cô, chẹt ngay ở vị trí xương đòn, vừa hay ấn vào huyệt phía trước vai cô. Mặc dù cô học Tây y nhưng khi học nội khoa cũng tin tưởng vào triết lý của Đông y. Huyệt trước vai bị anh đè lên như vậy, không những cô không thở được mà ngay cả ngón tay cũng đau đến tê dại.

“Em dám nói lời chia tay?” Con người Lục Bắc Thần co rút lại, phả ra hơi lạnh. Anh nhìn cô, dáng vẻ gần như có thể nuốt sống cô.

Cố Sơ đau đớn muốn chết, con người trong lúc này thường nói mà không suy nghĩ. Cô dùng hết sức lực mới đẩy anh ra được một chút, gào lên thật to: “Đúng thế! Em chính là muốn chia tay với anh đấy! Em muốn chia tay với anh!”

Cô điên cuồng, hốc mắt đỏ lựng, nước mắt lập tức rơi xuống, cả cánh tay dấy lên cơn đau nhưng cũng chẳng bằng nơi trái tim nhói buốt.

Lục Bắc Thần không tiến lên nữa. Có lẽ anh đã nhìn thấy cô ôm cánh tay. Có lẽ vì anh thấy lần này cô rất kiên quyết. Anh không nhúc nhích, nên nói là quên cả cử động. Nhưng nắm đấm nơi lòng bàn tay vẫn gắt gao, gân xanh nổi lên, gần như lan ra tận cánh tay. Anh nhìn cô không rời mắt từ đầu tới cuối, ánh mắt lạnh như trăng thảng Chạp. Rất lâu sau, anh mới nghiêng răng: “Được, Cố Sơ, coi như em lợi hại!”

Tính ngang bướng của Cố Sơ cũng dâng lên, cô ôm cánh tay quay vào phòng ngủ.

Cánh cửa bị cô đóng ‘rầm’ lại.

Tất cả... lại trở về với im ắng...

Tối nay đã định sẵn sẽ chẳng bình yên.

Tiêu Tiểu Tiêu sau khi tốt nghiệp đại học A thì ở lại Thượng Hải. Sau khi Cố Sơ nghỉ học, cô trở thành sinh viên có thành tích tốt nhất lớp. Nhà trường cực kỳ quan tâm tới cô, đã từng có đợt suy xét tới việc cho cô một suất học bổng du học. Năm đó nhà họ Cố xảy ra chuyện, quan hệ giữa hai gia đình Kiều Cố rạn nứt. Cô đọc được tin tức đó nhưng không biết cụ thể đã xảy ra chuyện gì.

Mặc dù cô và Cố Sơ đã mất liên lạc một thời gian nhưng không có nghĩa là cô không quan tâm tới tình hình của Cố Sơ, nhưng nghe nói cậu ấy đã rời khỏi Thượng Hải, từ đó bắt âm vô tín. Buổi tối trước ngày cô quyết định chấp nhận việc ra nước ngoài học tập theo sự sắp xếp của lãnh đạo nhà trường, cô đã gọi điện thoại hẹn Kiều Văn Tiêu. Cái cô đưa ra là cô muốn biết tình hình của Cố Sơ.

Tối đó Kiều Văn Tiêu uống không ít rượu, cuối cùng say gục trên bàn. Lúc cô bước lên đỡ anh, anh xoay người ôm lấy cô, ôm rất chặt, nhìn cô bằng ánh mắt mơ màng say và nói: Em đợi anh, cho anh một ít thời gian. Anh nhất định sẽ lấy em, nhất định.

Cô đặt một phòng ở khách sạn, rồi nhờ người giúp đỡ dìu anh về căn phòng ấy. Cả một buổi tối anh toàn nói lời say hoặc là nói mơ trong giấc mơ, không ngoài mấy câu: Anh sẽ lấy em... Lấy em...

Tieu Tieu Tieu biết ‘em’ mà anh nhắc tới là ai. Tin đính hôn của cậu chủ nhà họ Kiều và cô chủ nhà họ Cố truyền đi khắp nơi, có thể nói là rất rầm rộ. Vậy mà hôm nay tất cả đều như một giấc mơ, tan thành bong bóng. Nhưng cô tình nguyện nghe như vậy, giả vờ như ‘em’ mà anh nói là chỉ mình.

Giấc mơ cuối cùng cũng phải tỉnh lại.

Ngắm anh say rượu, ngắm nhìn gương mặt tuấn tú chẳng biết đã xuất hiện bao nhiêu lần trong giấc mơ, Tieu Tieu Tieu không đau thương. Cô biết mình không xứng với anh, thế nên có được cơ hội một yên lặng ngắm nhìn anh như vậy cũng đã là hạnh phúc rồi. Chỉ ngày mai thôi là cô sẽ phải đi, tới một chân trời khác, có gặp lại nhau chắc cũng đã nhiều năm sau. Vậy thì ngày gặp lại ấy, có lẽ cô thật sự có thể buông bỏ.

Cô nấu trà giải rượu cho anh, nhìn anh từ từ uống hết mới yên tâm. Cô định ra về nhưng vừa đi tới cửa, anh đã loạng choạng đuổi theo, ôm chầm lấy cô từ phía sau, thì thầm hỏi cô: Em định đi đâu? Đừng đi, đừng rời xa anh.

Bàn tay cô cứng đờ trên nắm đấm cửa.

Nụ hôn của Kiều Vân Tieu lập tức rơi xuống, trong miệng còn lẩm bẩm một cái tên: Tiểu Sơ... Tiểu Sơ...

Tim cô đau như dao cắt. Cô đẩy anh ra, nói với anh rằng mình không phải Cố Sơ.

Nhưng anh trong lúc say quả thực đã coi cô là Cố Sơ. Anh đề cô lên sofa và nói: Anh biết là em... chỉ coi anh như anh trai, nhưng anh yêu em... rất yêu em... Em phải lấy anh... không được lấy Lục Bắc Thâm...

Sức mạnh của người đàn ông khi say quả không tầm thường, chất chứa một khát vọng tình dục đáng sợ.

Cô vùng vẫy nhưng anh chỉ càng đè chặt.

Về sau, cô không giãy giụa nữa, nhẹ nhàng ôm lấy cổ anh.

Cô yêu anh, cho dù anh coi cô là người khác, cho dù chỉ bèo nước một lần, cô cũng cam chịu.

Tối đó anh đặt cô dưới người, ở trên sofa lột xác cho cô từ một người con gái trở thành một người phụ nữ.

Anh mang tới cho cô đau đớn, cũng mang lại cho cô hạnh phúc. Nước mắt của cô và mồ hôi của anh hòa cùng nhau nhưng cô vẫn ôm chặt lấy anh, không nỡ buông tay.

Triền miên rồi cũng phải hạ màn.

Trước khi trời sáng, Tieu Tieu Tieu đã rời khỏi anh, rời khỏi khách sạn.

Cô biết anh sẽ không nhớ. Cô cũng biết, dù có nhớ chuyện này thì đã sao? Mọi người đều trưởng thành cả rồi, cô có thể tự chịu trách nhiệm cho bản thân mình.

Hôm sau, trước khi tới trường, cô uống một viên thuốc tránh thai khẩn cấp. Cô học y, quá hiểu xảy ra chuyện đó vào kỳ nguy hiểm như tối qua hậu quả sẽ thế nào. Tất cả chỉ là một giấc mơ, xa vời, không thể với tới. Cô ép bản thân phải tỉnh táo lại, tuyệt đối không được chìm đắm vào đó rồi không thể thoát ra.

Gần tới xế chiều, cô mới vội tới trường học. Vào lúc cô đang điền đơn thì không ngờ Kiều Vân Tieu tìm tới trường, tìm tới cô.

Anh không còn vẻ suy sụp khi say, mà đã nghiêm chỉnh trong bộ quần Áo áo vest thoải mái.

Anh hỏi cô có phải tối qua cô đưa anh về khách sạn không.

Cô đáp phải.

Anh lại hỏi tiếp, rõ ràng có phần gượng gạo: Vậy tối qua... có phải là em...

Cô chợt nắm chặt tay lại, mỉm cười với anh, nói: Tối qua đúng là em đưa anh về khách sạn mà, sao ạ?

Anh hắng giọng nói: Ý của anh là... tối qua em có ở lại không?

Cô hiểu ý của anh, tuy rằng say nhưng chuyện xảy ra tối qua anh vẫn còn những mảng ký ức vụn vặt. Nhưng cô cố tình hiểu sai, cười một cách vô tội, nói với anh: Làm ơn đi, em còn cả một đồng việc, làm gì có thời gian ở lại khách sạn với anh. Cho anh uống một bát trà giải rượu coi như cặn nghĩa rồi.

Nói xong những lời này, cô nhìn thấy đáy mắt anh có một cảm giác nhẹ nhõm rõ ràng. Cô biết, anh chưa từng rung động với cô, cho dù chỉ là một chút. Đúng vậy, người anh yêu là Cố Sơ, từ đầu tới cuối đều là Cố Sơ, chỉ là Cố Sơ chưa từng biết tình cảm của anh.

Sau đó Kiều Vân Tiêu ra về, nhưng lá đơn kia cô cũng không điền tiếp được nữa. Cô không biết mình bị làm sao, nhìn thời gian học đánh dấu trên tờ thông báo. Thời gian bốn năm, chữ ‘bốn năm’ này như một sợi dây thừng thít chặt hô hấp của cô, cô bỏ cuộc, chạy trốn. Về sau, cô từ chối ý tốt của nhà trường, nói rằng cô quyết định ở lại Thượng Hải.

Các suất học bổng được tranh giành rất dữ dội, nhà trường dĩ nhiên sẽ không giữ lại cho cô quá lâu. Tới khi tốt nghiệp, nhà trường hy vọng cô ở lại trường, cô đã suy nghĩ rất lâu, cuối cùng vẫn quyết định thi vào bệnh viện Tam Giáp của Thượng Hải.

Quá trình rất khó khăn, gần như ‘thiên binh vạn mã qua cầu độc mộc’.

Kiều Vân Tiêu sau khi nghe nói cô muốn ở lại bệnh viện tốt nhất thành phố cũng từng đưa ra đề nghị giúp cô quan hệ, nhưng cô quả quyết từ chối. Cô nói với anh: Đi cửa sau vào bệnh viện chung quy cũng sẽ khiến người ta khinh thường. Thành tích ngoại khoa của em cũng không phải ăn cướp mà có, cùng lắm coi như thi đại học thêm lần nữa, còn giảm béo được.

Kiều Vân Tiêu nhìn cô khó xử: Tiêu Tiểu Tiêu, anh chân thành nói với em rằng thật ra em không béo chút nào. Chỉ là mặt em hơi mũm mĩm như con nít nên trông béo mà thôi. Đừng có cố giảm béo mãi thế, sẽ hại tới sức khỏe đấy.

Coi như đó là một lời an ủi của anh. Cuối cùng, cô vẫn thi vào bệnh viện, cuối cùng đã cắm rễ ở Thượng Hải.

Tới tận bây giờ.

Thật ra cô hiểu hết, động lực để mình dốc sức như vậy chính là Kiều Vân Tiêu. Câu đó Lăng Song nói đúng. Vì ở Thượng Hải có Kiều Vân Tiêu, thế nên cô mới từ bỏ mọi cơ hội khác, khó khăn, vất vả cũng phải bám trụ lại. Chỉ có điều, cô vẫn không có được dũng khí tỏ tình với Kiều Vân Tiêu, càng không nói với anh buổi tối năm ấy, người ở bên cạnh anh là cô.

Cho tới khi, cô gầy đi.

Sau khi ra khỏi thẩm mỹ viện, cân nặng của cô như quả bóng xì hơi, từ hơn 130 cân nhanh chóng giảm xuống còn 90 cân (cân Trung Quốc). Chủ nhiệm khoa nhìn cô cười nói: Tiêu Tiểu, chiều cao của cháu chỉ có tưng đấy thôi đó, còn gầy đi nữa thì cả người chẳng còn gì. Các bác sỹ bên cạnh hay tiếp lời đùa cợt: Chủ nhiệm, người ta còn gầy nữa. Chú xem, gầy đi thì eo này, bụng này, ngực này càng ngày càng eo ớt.

Mỗi lần cô đều cười, mắng họ ăn nói linh tinh.

Bố của Kiều Vân Tiêu ở trong bệnh viện này.

Thời tiết đã chuyển lạnh, bố của anh trở thành khách thường xuyên của bệnh viện.

Bác sỹ điều trị chính trong bệnh viện chính là Cố Khải Mân, thầy thực tập của Tiêu Tiểu Tiêu khi vào bệnh viện, một chuyên gia ngoại khoa thần kinh rất giỏi giang. Nhưng Kiều Vân Tiêu mời cả mấy chuyên gia mổ chính từ nước ngoài về, Cố Khải Mân chỉ còn là người điều trị chính. Cách đây không lâu, bố của Kiều Vân Tiêu lại bị đưa vào viện vì bệnh tim. Tiêu Tiểu Tiêu không thuộc ngoại khoa tim mạch nhưng chỉ cần rảnh rỗi là lại qua thăm.

Đương nhiên, cô chưa bao giờ nói với Kiều Vân Tiêu, cũng chưa bao giờ giới thiệu mình trước mặt bố anh.

Cô luôn cảm thấy yêu đơn phương giống như đi ăn cắp đồ nhà người ta vậy, chỉ sợ người ta phát hiện ra.

Nhưng cuối cùng cô vẫn bị phát giác.

Mấy hôm trước, trong lúc say, cô đã giữ Kiều Vân Tiêu lại nói thích anh. Mỗi lần nhớ lại chuyện này, Tiêu Tiểu Tiêu lại chỉ muốn tìm một sợi dây lập tức treo cổ lên cho xong. Cô không biết phải đối mặt với Kiều Vân Tiêu như thế nào, thế nên mấy hôm nay cho dù có tới thăm bố của Kiều Vân Tiêu, cô cũng đợi tới lúc Kiều Vân Tiêu không tới bệnh viện.

Tieu Tieu Tieu thở dài nặng nề. Vừa đứng dậy định uống nước thì cô nhận được điện thoại của khoa cấp cứu. Có mấy bệnh nhân được chuyển tới từ hiện trường một vụ tai nạn giao thông. Tối nay cô trực, tối nay thế là không rảnh rồi. Cô vội vàng tới khoa cấp cứu đón bệnh nhân, tới lúc bận rộn xong cũng đã hơn 12 giờ đêm rồi.

Lúc ra khỏi phòng mổ tới bàn y tá ký tên, có mấy y tá đang rì rầm kể chuyện ma. Ký tên xong, cô thở dài nói: “Mấy đứa con gái các cô cũng gan dạ thật, trực đêm mà còn dám kể chuyện ma.”

Các cô y tá cười hì hì: “Bọn em rảnh rồi không có việc gì làm ấy mà.”

Tieu Tieu Tieu không nói thêm gì nữa. Khi quay người định rời đi thì thấy có một y tá đẩy xe lăn tới, trên xe lăn để nửa thùng thứ gì nhầy nhụa mỡ. Khi đi ngang qua cô, Tieu Tieu Tieu gọi giật cô ấy lại: “Đây là gì vậy?”

Người y tá nói: “À, ban nãy có một bệnh nhân mổ ruột thừa, là một người mập. Bác sỹ để tiện cho việc phẫu thuật đành rút mỡ trong bụng anh ta ra trước, trong này toàn là mỡ thôi, giờ tôi đem đi xử lý.”

“À...” Tieu Tieu Tieu sau khi nhìn qua thì xua tay, tỏ ý bảo cô y tá đem đi.

Cô đứng đó suy nghĩ một lúc lâu rồi trở lại khoa.

Trong đầu vẫn là hình ảnh thứ dung dịch bầy nhầy đó, màu vàng màu đỏ trộn lẫn vào nhau.

Cô muốn nôn.

Nhưng không sao xua đi được hình ảnh đó trong đầu.

Cô cũng từng hút mỡ nhưng lúc đó cô chưa từng nhìn khi rút mỡ ra khỏi cơ thể sẽ có hình dạng gì.

Nghĩ vậy cô có chút hoang mang. Trên bàn có bánh mì, cô vốn dĩ định lót dạ sau khi kết thúc ca mổ nhưng giờ chẳng còn buồn ăn nữa. Cầm một bình sữa, cô bỏ vào lò vi sóng hâm lại nhưng khi uống vào miệng cô cứ cảm thấy dính dính, có lẽ là mùi của sữa, nhưng kiểu gì cũng cảm thấy quái dị.

Thứ mùi quái lạ này hình như đã ngửi thấy ở đâu.

Tieu Tieu Tieu muốn mình tỉnh táo lại bèn đi rửa mặt. Con gái sợ nhất là thức khuya, nhất là sau khi trở nên xinh đẹp, cô lại càng trân trọng gương mặt này. Cô lấy lọ nước dưỡng da trong túi ra, bóp một ít ra lòng bàn tay. Vừa định xoa lên mặt, chẳng hiểu sao cảm giác mỡ màng trong lòng bàn tay lại khiến cô nghĩ tới chỗ mỡ kia.

Cô cúi đầu xuống ngửi, sao cả mùi cũng giống nhau vậy?

Không đúng, không đúng, nhất định là vì bị kích thích.

Nhưng không sao xoa nước dưỡng da lên mặt nữa, cô luôn cảm thấy ghê ghê. Nghĩ vậy, cô vội vàng rửa sạch tay rồi cắt lọ nước vào trong túi xách.

Ngay lập tức, Tieu Tieu Tieu gọi điện thoại cho Lăng Song.

Bên đó phải rất lâu mới nhận máy, rất ồn ào, rất đông người.

“Tieu Tieu à? Muộn vậy rồi còn chưa ngủ hả? À tôi biết rồi, cậu lại trực đêm chứ gì?” Nghe có vẻ tâm trạng của Lăng Song rất vui.

“Lại tới hộp đêm đấy à? Ồn vậy?”

“Bà cô ơi, tôi làm gì có thời gian mà tới bar? Hôm nay là lễ trao giải thời trang, vừa xong việc, mệt chết đây.”

Lúc này Tieu Tieu Tieu mới nhớ ra quảng cáo mấy hôm trước, đúng là có một buổi xuất hiện các minh tinh rất rầm rộ, chỉ có điều cô quên mất là hôm nay.

“Thôi, cậu bận thì thôi, không nói nữa.”

“Ấy đừng, tôi đang ăn cơm này, cậu trò chuyện mấy câu cho tôi ăn ngon miệng nào.” Lăng Song cười khi khi.

“Cậu đang ăn cơm?” Tiêu Tiểu Tiêu quay đầu nhìn chiếc bánh mì trên mặt bàn, lại hơi buồn nôn: “Chuyện tôi nói có thể sẽ ảnh hưởng tới khẩu vị của cậu đấy.”

“Tôi chấp hết, mau nói, mau nói.”

“Tôi cũng chỉ rảnh rang thì nói thôi.” Tiêu Tiểu Tiêu dựa vào ghế sofa: “Cậu bảo số mỡ mà chúng ta hút ra ở thẩm mỹ viện sau đó bỏ đi đâu?”

Bên kia sững người giấy lát rồi lập tức lên tiếng: “Tiêu Tiểu Tiêu, không phải chứ? Ai thêm quan tâm mỡ bỏ đi đâu? Chỉ cần không hắt lên người cậu là được rồi?”

“Hôm nay có một bệnh nhân mổ ruột thừa, hút một nửa xô mỡ ra, không biết vì sao tôi nhìn cái lọ nước dưỡng da ấy giống làm từ mỡ lắm.” Cô vò đầu bứt tai, rồi bổ sung thêm một câu: “Cậu tuyệt đối đừng có ghê đấy.”

Tiếc là đã muộn, cô vừa dứt lời, đầu kia đã vọng tới tiếng nôn mửa.

“Lăng Song?”

Mãi một lúc sau, đầu kia mới lên tiếng: “Tiêu Tiểu Tiêu! Tôi biết cậu làm bác sỹ, cậu định khiến tôi ghê chết phải không? Ưc hiếp tôi chưa từng nhìn thấy mấy thứ ghê hơn cậu à? Cậu quên tôi cũng học y sao?”

“Vậy cậu ghê cái gì?”

Câu hỏi ấy khiến Lăng Song á khẩu, một lát sau mới tiếp lời: “Tôi thấy đầu óc cậu bị kích động rồi đấy? Lấy mỡ làm nước dưỡng da? Đúng là chỉ có cậu nghĩ ra.”

“Cậu quên đám nhân viên đó nói gì à? Cô ta nói loại nước đó có thể dùng bằng miệng được, cái loại nước gì lại đạt tới đẳng cấp dùng bằng miệng được?” Tiêu Tiểu Tiêu càng nói càng đắm vào trọng điểm.

“Làm ơn đi, rất nhiều nguyên liệu đều dùng bằng miệng được, biết không? Về phương diện này, tôi uy tín, cậu phải nghe tôi.” Lăng Song tỏ ra bó tay: “Tôi khuyên cậu sau này đừng có suốt ngày thức đêm thế, một là nhanh già, hai là dễ suy nghĩ vớ vẩn.”

Tiêu Tiểu Tiêu uể oải nói: “Tôi cũng chỉ nghĩ vậy thôi. Ban nãy vốn định thoa một ít nước dưỡng da, nhưng vừa nhìn màu rồi ngửi mùi, tôi lại không bôi nổi nữa.”

Lăng Song phía bên kia cười phá lên: “Nếu là mỡ thật thì còn tốt ấy chứ.”

“Vì sao?”

Lăng Song càng cười sảng sặc: “Cậu biết không, tôi đưa cho Cố Sơ một bình nước dưỡng da, nói với cậu ta đó là bí kíp làm món thịt chiên. Kết quả con nhóc đó tin thật chứ, ha ha...”

“Cái gì? Cậu điên rồi hả, Lăng Song! Cái đồ bôi lên mặt mà cậu bảo cậu ấy ăn?”

“Aiya, ban nãy cậu cũng nói đấy thôi, dùng bằng miệng được thì có vấn đề gì? Tôi ấy à, chỉ định trêu cậu ta một chút thôi. Mấy hôm trước vì chuyện của Kiều Vân Tiêu, cậu ta suýt nữa thì lột da tôi, có cần phải thế không, một mũi tên trúng hai đích, có gì không tốt? Giờ nhìn Kiều Vân Tiêu mà xem, nổi tiếng tung trời, vượt qua cả gã Lục Bắc Thần của cậu ta rồi.”

“Tại cậu sai trước, cậu ấy giận là quá bình thường. Có ai làm việc như cậu không? Cậu không những không biết nhận sai còn mang nước dưỡng da qua lừa cậu ấy, quá đáng!”

“Thôi được rồi, được rồi. Mấy hôm nữa tôi sẽ nói thật với cậu ta, có chết người được đâu.” Lăng Song phản đối: “Cho dù trong đó có mỡ thật như cậu nói thì sao nào? Các cụ đời trước toàn ăn mỡ lợn là lớn đấy, mỡ có gì đáng sợ?”

Tiêu Tiểu Tiêu không vui: “Tôi thấy cậu ăn nói vô lý, lát nữa tôi sẽ gọi điện cho Cố Sơ.”

“Này, cậu có cần phải làm thế không? Tôi chủ động gọi điện nhận sai không được chắc? Với lại, chính tôi cũng ăn một ít mà.”

“Cái gì?”

“Cố Sơ cứ tâm tâm niệm niệm rằng thịt chiên của nhà đó khác các nhà khác. Trước đây tôi cũng có cảm thấy mùi vị quen quen, hôm đó lấy nước dưỡng da thử một chút, kết quả nhảm lẫn thế nào lại có chút mùi vị của nhà hàng ấy. Dĩ nhiên, chắc chắn không ngon như người ta!”

Tiêu Tiểu Tiểu lại muốn nói: “Lăng Song, cậu tắm thật!”

“Tôi tắm chỗ nào? Nói lại với cậu lần nữa, loại nước dưỡng da đó có thể dùng vào miệng, giống như nước hoa hồng ấy. Tôi chỉ trêu Cố Sơ một tý thôi mà.”

“Tôi mặc kệ, cậu lập tức giải thích rõ ràng với cậu ấy đi. Cậu ấy rất thích ẩm thực, lỡ như ăn vào có chuyện gì thì sao?”

“Được rồi, tôi biết rồi, cứ làm như tôi hại chết cậu ta vậy.”

Nói chuyện Lăng Song một hồi, không những không hết cảm giác buồn nôn mà ngược lại còn nghiêm trọng hơn.

Tiêu Tiểu Tiểu cũng không uống sữa nữa, trong lòng cả một bụng bất mãn.

Cô lại lấy nước dưỡng da ra xem. Suy nghĩ rồi cô lại nhét vào ngăn sâu nhất, rồi khóa túi lại. Có lẽ tại cô nghĩ nhiều quá thôi.

Đang định chớp mắt một lát thì có người gõ cửa.

Tiêu Tiểu Tiểu còn tưởng y tá trực ban tới đưa đồ, đứng dậy ra mở cửa thì hóa ra là Kiều Vân Tiêu.

Cô sưng sờ.

Kiều Vân Tiêu đứng dựa bên cạnh cửa, trông có vẻ mệt mỏi. Anh nói: “Anh nhìn thấy tên bác sỹ trực đêm trên màn hình lớn, không làm phiền em chứ?”

“Không, giờ không có việc gì.”

Kiều Vân Tiêu nhìn cô rồi hỏi: “Anh có thể nghỉ ở chỗ em một lát không?”

Tiêu Tiểu Tiểu không ngờ muện vậy rồi anh còn tới, lại còn đưa ra yêu cầu này. Cô ngẫm nghĩ rồi gật đầu, nghiêng người: “Anh vào đi.”

Cố Sơ khóc một hồi, khi ra khỏi phòng thì đã hơn 12 giờ.

Phòng khách rất yên ắng, không còn bóng dáng anh.

Trong phòng sách, phòng ngủ của khách cũng vậy.

Cô ôm gối, cuộn người ngồi trên sofa, càng nghĩ càng thấy tủi thân. Anh cứ thế đóng cửa bỏ đi phải không? Muộn vậy rồi, anh còn đi đâu?

Trên bàn uống nước còn đồng hồ và chìa khóa xe của anh. Chỉ có di động được cầm đi.

Di động của cô cũng để trên bàn.

Có mấy lần, cô rất muốn gọi hỏi xem anh ở đâu nhưng cuộc cãi vã ban nãy khiến cả hai đều mệt mỏi. Cô chần chừ, không thể cầm máy lên gọi cho anh.

Không phải cô muốn nói chia tay, nhưng thái độ của anh ép cô nói ra hai chữ đó.

Nước mắt lại rơi xuống.

Cô chợt nghĩ tới Lâm Gia Duyệt, rồi Ngư Khương. Lúc này dù là ai trong số họ đi tìm anh, đều là một cơ hội tuyệt vời để xen ngang, phải không? Cố Sơ càng nghĩ càng sốt ruột, càng nghĩ càng mất bình tĩnh, nhưng càng lo lắng thì lại càng ương bướng.

Vì sao cô phải tỏ ra yếu thế? Rõ ràng là anh sai!

Nước mắt lãnh thành hàng dài, cô hần học quệt đi, nhưng rồi lại đầm đìa gương mặt rất nhanh. Cô thẳng thừng đứng dậy quay lại phòng ngủ, kéo chăn lên trùm kín mít cả người...

255. Chương 255: Trong Nhà Giấu Yêu Tinh?

Kiều Vân Tiêu ghé thăm lúc nửa đêm, sau khi vào tiện tay vắt áo vest qua một bên, dựa vào ghế nghỉ ngơi, áo sơ mi được mở bung ba cúc, lồng ngực cơ bắp loáng thoáng ẩn hiện, thường ngày luôn là một người thoải mái, cởi mở, lúc này đây trông mệt mỏi và suy sụp.

Anh vào trong, không nói một lời.

Tiêu Tiểu Tiêu đoán rằng anh lại lo lắng cho chuyện của bố mình nên cũng không nói gì nhiều. Cô cầm cốc nước của mình, rửa qua một chút rồi đi tới bên anh, đưa cho anh.

Kiều Vân Tiêu đón lấy. Cốc nước ấm nóng, nước bên trong màu vàng cam. Anh nhấp một ngụm, hơi ngọt. Chẳng hiểu sao, trái tim bị vị ngọt khê khàng này kích thích đôi chút, ấm lên phần nào. Anh ngẩng đầu lên: “Đây là gì vậy?”

“Em pha cho anh một cốc C sủi.” Tiêu Tiểu Tiêu dứt hai tay vào túi áo blouse, khê nói: “Sắc mặt của anh tệ quá.”

“Cảm ơn em.”

Tiêu Tiểu Tiêu im lặng mỉm cười. Kiều Vân Tiêu cũng không nói thêm gì nữa, uống từng chút, từng chút. Căn phòng bật đèn vàng, không có nguồn ánh sáng quá chói mắt, nguồn sáng êm dịu, rọi lên khóe mắt hàng mi của anh, trông anh đầy tâm sự.

“Đừng quá lo lắng, bác trai sẽ không có chuyện gì đâu.” Tiêu Tiểu Tiêu thấy anh nhú mày, sắc mặt tiêu tụy thì tự nhiên cảm thấy xót xa. Nếu có thể, cô rất muốn bước tới, nhẹ nhàng ôm chặt lấy anh, an ủi anh.

“Có bác sỹ Cổ và cả những chuyên gia anh mời tới, cuộc phẫu thuật ngày mai chắc chắn thành công.”

Kiều Vân Tiêu có phần hoảng hốt, rất lâu sau mới tỉnh lại, nhìn về phía cô: “Em biết rồi?”

Đôi chút hoảng loạn vụt qua ánh mắt Tiêu Tiểu Tiêu, nhưng cô che giấu rất nhanh, khê cười: “Bác trai là người nổi tiếng, có rất nhiều người quan tâm đến tình hình của bác ấy, thế nên không muốn biết cũng khó. Bệnh viện này đâu có lớn lắm chứ.”

Sau khi bố của Kiều Vân Tiêu được đưa vào bệnh viện, khoảng thời gian này bệnh tình liên tục tái phát. Tuy rằng lần trước phẫu thuật thành công nhưng dù sao tuổi tác của ông cũng đã cao, rất nhiều bệnh biến chứng cũng theo đó kéo tới. Cô nhiều lần tới thăm nom, rồi hỏi thăm cả y tá của phòng bệnh cao cấp mới biết sáng sớm ngày mai bác Kiều lại tiến hành phẫu thuật một lượt nữa, do chính tay thầy hướng dẫn của cô và các chuyên gia được mời về cùng mổ chính. Thật ra tình trạng của bác Kiều mỗi lần nhập viện cô đều biết rõ, thậm chí còn biết sớm hơn anh rất nhiều, nhưng lần nào gặp mặt cô đều không hỏi tới bệnh tình của ông hoặc thể hiện quan điểm của mình trước mặt anh. Cô không muốn anh cảm thấy mình như một bóng ma cứ đeo đuổi mãi, bám riết lấy anh, theo dõi tình hình của bố anh.

Lần tỏ tình sau trận say mấy hôm trước, cô cực kỳ phiền muộn, thế nên chỉ cần anh không hỏi, cô cũng càng né tránh nhắc tới tình hình của bác Kiều. Ban này thấy anh ưu tư, nhất thời nôn nóng cô mới buột miệng.

Cái cố lẩn tránh của Tiêu Tiểu Tiêu rất tốt, hoặc có thể hiện giờ Kiều Vân Tiêu vốn không có tâm trạng để phân tích quá nhiều. Anh mệt mỏi gật đầu, nói một câu: “Mong là vậy.”

Tiêu Tiểu Tiêu hiểu những âu lo của anh. Phẫu thuật không đáng sợ, chỉ sợ người ta đã có tuổi, ngay cả việc phẫu thuật cũng không chịu đựng nổi. Bệnh não của bác Kiều lại dính líu tới cả bệnh tâm huyết quản. Như vậy, không những cần có chuyên gia ngoại khoa thần kinh mà còn cần cả chuyên gia ngoại khoa tim mạch cùng ‘lâm trận’. Dù có là ai cũng sẽ mất ăn mất ngủ. Cô thăm thở dài, cũng chẳng biết nên an ủi anh ra sao, cô nghĩ bụng rồi hỏi: “Anh ăn gì chưa?”

Nghe nói cả chiều nay anh ở trong bệnh viện, sợ là chẳng có tâm trạng ăn uống gì.

Quả nhiên, Kiều Vân Tiêu lắc đầu.

Cô đứng dậy định đi.

“Tiểu Tiểu.” Anh gọi giật cô lại: “Đừng làm nữa, anh không đói.”

Tiêu Tiểu Tiêu đứng chờ ra tại chỗ rồi liếm môi đáp: “Không ăn cơm sao được? Anh đợi em chút, nhanh thôi.” Dứt lời, cô đẩy cửa đi ra ngoài.

Kiều Vân Tiêu dựa ra sau ghế, nhắm mắt lại.

Khi các bác sỹ trực đêm không ngủ được, căng tin của bệnh viện trở thành nơi chu đáo nhất, nhưng nhiều khi các bác sỹ trực đêm cũng không có thời gian ở lại đây, có lúc còn chưa kịp uống xong cốc café đã bị gọi đi rồi. Tiêu Tiểu Tiêu luôn mang theo di động bên mình. Mặc dù vừa qua một ca cấp cứu nhưng sợ rằng lại có bệnh nhân được chuyển tới. Cô tới căng tin mua vội một cốc café rồi gói thêm một phần sandwich thịt nguội, sau đó quay trở lại phòng làm việc.

Lúc bước vào, Kiều Vân Tiêu đã bất động dựa người ở đó, hình như là thiếp đi rồi. Tiêu Tiểu Tiêu biết chắc là mấy hôm nay anh chẳng được nghỉ ngơi tử tế, bèn cất bước nhẹ nhàng. Khi đổ café vẫn có vài tiếng động nhỏ, anh bất thành linh mở mắt ra.

Tiêu Tiểu Tiêu bắt được vẻ căng thẳng, hoảng loạn ánh lên trong mắt anh, trái tim chợt nhói đau. Cô bước tới đưa café và sandwich cho anh, nhẹ nhàng nói: “Anh ăn một chút đi, bây giờ mà anh lại đổ bệnh nữa thì sao chăm sóc được bác trai?”

Kiều Vân Tiêu đón lấy, nói một tiếng cảm ơn, khi ngược mắt lên đã thu lại mọi tâm sự. Một phần sandwich được cắt vuông vức thành mấy miếng. Anh cầm một miếng cho cô. Cô nghĩ bụng rồi nhận lấy, cùng anh từ từ ăn. Kể ra cũng kỳ lạ, cảm giác ghê rợn lúc trước đã hoàn toàn biến mất.

“Anh không phải là một đứa con hiếu thảo.” Rất lâu sau, Kiều Vân Tiêu nói một câu.

Tiêu Tiểu Tiêu đặt chiếc bánh sandwich xuống, nhìn anh.

“Sau khi nhà họ Cố xảy ra chuyện, anh vẫn luôn trách ông. Thật ra bao năm nay ông có lòng bù đắp, anh nhận ra được.” Thanh âm của Kiều Vân Tiêu rất khẽ, đè nén khiến người ta đau lòng.

Tiêu Tiểu Tiêu không nói gì hết, chỉ yên lặng lắng nghe.

“Có lúc anh nghĩ vì sao con người ta phải khôn lớn, vì sao cái giá của trưởng thành lại tàn nhẫn như vậy? Nếu có thể quay trở lại những ngày tháng trước kia thì tốt biết bao. Chưa ai rời xa, chưa ai oán hận.” Kiều Vân Tiêu lẩm bẩm.

Sau khi nhà họ Cố có biến, anh từng sa ngã một thời gian, không quay về nhà họ Kiều cũng không quan tâm tới chuyện làm ăn của gia đình. Anh hận bố, hận ông nói lời không giữ lời, hận ông bạc tình bạc nghĩa. Tới tận khi mẹ anh đổ bệnh qua đời, anh mới quay trở về nhà. Trước lúc lâm chung, mẹ nói với anh đừng hận bố, vì ông ấy có nỗi khổ, sự khó xử của mình, rồi lại nói chuyện của nhà họ Cố không dây vào được, nếu không ngay cả nhà họ Kiều cũng khó mà bảo vệ được mình.

Anh biết chuyện nhà họ Cố trắc trở nhưng anh càng cho rằng bố sợ hao tổn giang sơn hơn nửa đời người nên không chịu ra tay giúp đỡ. Nói chẳng ra, chẳng phải là sợ bị liên lụy ư? Trong lòng anh tuy vẫn còn khúc mắc nhưng bố dẫu sao vẫn là người thân duy nhất trên đời này, dù hận hay trách cũng vậy, quan hệ huyết thống giữa anh và ông là không thể cắt đứt.

Anh trở về nhà họ Kiều, trở về tập đoàn Kiều Viễn, tới khi hoàn toàn tiếp quản chuyện kinh doanh của gia đình thì tình hình sức khỏe của bố lại xấu đi. Anh rút cuộc vẫn không thể nói với ông câu ấy: Thật ra con tha thứ cho bố rồi, nhưng cũng không thể rời khỏi ông nửa bước.

Tiêu Tiểu Tiêu hiểu tâm trạng của anh. Bao năm nay, cô đã chứng kiến anh từng bước, từng bước ngời lên chiếc ghế cao nhất, cũng nhận ra anh chưa bao giờ thực sự vui vẻ. Cô khẽ thở dài rồi nói: “Con người ấy mà, sợ nhất là đến khi con cái muốn phụng dưỡng cha mẹ, cha mẹ lại không đợi được ngày ấy nữa. Sống nên nhìn về phía trước, bây giờ vẫn chưa muộn, thế nên anh đừng làm những chuyện khiến bản thân hối hận nữa.”

Kiều Vân Tiêu gật đầu, cười khổ: “Bây giờ anh không muốn trách cứ bất kỳ ai nữa. Chỉ trách anh năm xưa không có khả năng bảo vệ cho Tiểu Sơ. Bây giờ nghĩ lại, anh vừa chẳng phải một người con hiếu nghĩa vừa chẳng phải một người đàn ông tốt. Trong lòng Tiểu Sơ, anh càng chẳng phải một người anh trai tốt.”

“Tính tình Tiểu Sơ trước nay rộng lượng, cậu ấy sẽ không trách anh đâu.” Tiêu Tiêu Tiêu nói, nhưng lại có một nỗi bi thương lan ra trong lòng. Cô cứ nhìn anh như vậy, rõ ràng anh ở ngay cạnh bên, vì sao vẫn cảm thấy anh xa tận chân trời? Anh chưa từng đặt cô vào mắt mình, vào trái tim mình, chỉ có thể dung nạp một mình Cố Sơ mà thôi.

Kiều Vân Tiêu thở dài nặng nề, uống một ngụm café rồi ngược lên nhìn cô. Cô ngồi trên chiếc ghế đối diện anh, cả chiếc áo blouse càng khiến gương mặt cô trắng sáng. Tựa hồ anh lại nhìn thấy hình ảnh cô ngày trước, gương mặt nhỏ nhắn phúng phính dễ thương. Lúc này đây, từng đường nét của cô càng ngày càng xinh đẹp, tiêu chuẩn, nhưng ánh mắt đã thiếu đi sự lạc quan ngày ấy.

“Tiêu Tiêu, gần đây hay tới làm phiền em, thật ngại quá.”

Từ sau khi bố nhập viện, thi thoảng anh lại tìm Tiêu Tiêu nói chuyện. Cũng không nói quá nhiều chuyện, có lúc anh chỉ ở trong phòng làm việc của cô, yên lặng ngồi một lát, tâm tình cũng thoải mái hơn. Căn phòng này có mùi thuốc khử trùng thanh lạnh, còn cả mùi hương dịu dàng trên người cô, hòa trộn vào nhau, khi hít thở cũng khiến tâm hồn tĩnh lặng.

Thật ra không chỉ là mấy ngày này. Mấy năm nay, mỗi khi tâm trạng phiền muộn, anh lại tìm cô trò chuyện đôi ba câu. Nhưng đa phần là vì quá bận rộn, khi nghĩ tới chuyện liên lạc với cô thì đã là mấy tháng sau, luôn trong tình trạng như vậy.

Tiêu Tiêu Tiêu mỉm cười nhẹ nhàng: “Gì mà làm phiền chứ. Chúng ta quen nhau bao nhiêu năm rồi. Chúng ta là bạn tốt, là... anh em tốt.”

Kiều Vân Tiêu hơi cong môi, có thể nhận ra tâm trạng đã nhẹ nhõm hơn đôi chút.

“Tối đó...” Rất lâu sau, Tiêu Tiêu Tiêu mới gượng gạo mở lời.

“Ừ?”

Tiêu Tiêu Tiêu lấy tấm giấy gấp bánh sandwich, không nhìn anh: “Chính là buổi tối em uống say đó, thật ra em... không có ý đó đâu.”

Kiều Vân Tiêu hơi sững người.

“Anh tuyệt đối đừng hiểu lầm nhé, Kiều đại ca, tối đó em thật sự uống say. Thật ra đó toàn là mấy lời lảng nhảng thôi, anh đừng cho là thật.” Cô ám chỉ chuyện mình bày tỏ với anh.

Cô chưa từng ảo vọng điều gì, chỉ muốn được lặng lẽ ở bên cạnh anh như vậy. Thi thoảng anh phiền muộn, mệt mỏi giống như bây giờ đây, cô vẫn có thể cùng anh trò chuyện. Những lời khi say giống như một tai họa. Cô chỉ sợ nó lan ra, anh sẽ cảm thấy chán ghét rồi xa cách cô.

Anh có biết được tâm tư của cô hay không không quan trọng, quan trọng là anh vẫn có thể coi cô là một người bạn tốt để tâm sự mọi điều.

Kiều Vân Tiêu nhìn cô, rất lâu sau mới nói: “Hôm đó chỉ tại em say thôi. Tiêu Tiêu, em đừng căng thẳng như vậy.”

“Em... sợ anh hiểu lầm.”

Anh mỉm cười: “Em cũng nói chỉ là hiểu lầm mà. Yên tâm, anh không nghĩ nhiều đâu.”

Tiêu Tiêu Tiêu gượng cười: “Vậy thì tốt.”

Rõ ràng đã trời quang mây tạnh, trái tim cô vì sao chỉ càng buồn thêm? Anh không nghĩ nhiều là chuyện tốt, chứng tỏ anh không xa lánh cô, nhưng câu nói “Anh không nghĩ nhiều” ấy cứ giống một lưỡi dao đâm thẳng vào trái tim cô.

Cô dẫn lòng cảnh cáo bản thân: Không được nghĩ nữa, không được nghĩ nữa.

Cứ như vậy, hai người lại yên tĩnh một lúc, chẳng ai nói nữa nhưng cũng không cảm thấy ngượng ngập.

Lại được một lúc, Kiều Vân Tiêu ngẩng lên nhìn cô, có vẻ như đã suy nghĩ rất lâu mới nói: “Tiểu Tiểu, có chuyện này anh vẫn luôn muốn hỏi rõ ràng.”

“Chuyện gì ạ?”

“Buổi tối trước ngày em tốt nghiệp...” Anh ngập ngừng.

Bàn tay đang vân vê chiếc cốc của Tiêu Tiểu Tiểu chợt khựng lại.

“Tối đó anh uống say, cảm giác đã xảy ra chuyện gì đó.” Kiều Vân Tiêu nhìn về phía cô và nói: “Anh rất muốn biết, người tối đó cùng với anh... có phải là em không?”

Chuyện này vẫn luôn là khúc mắc trong lòng anh. Nhiều năm trôi qua rồi nhưng mỗi lần nghĩ lại buổi tối hôm đó, anh vẫn còn canh cánh trong lòng. Tối đó anh uống rất nhiều rượu, mơ mơ hồ hồ nhớ rằng Tiêu Tiểu Tiểu ở bên cạnh mình, về sau hình như anh lại nhìn thấy Cố Sơ. Anh ôm cô, không muốn để cô đi, sau đó đè cô lên giường.

Hôm sau tỉnh dậy, anh đang nằm trên giường khách sạn, bên cạnh không có ai. Anh có những đoạn ký ức nhưng cứ cảm thấy có gì đó không ổn. Lần tình cảm đó quá chân thật, cứ như đã thực sự xảy ra vậy.

Nhưng anh biết rõ tối đó tuyệt đối không thể là Cố Sơ. Cô ở tận Quỳnh Châu, sao có thể xuất hiện bên cạnh mình? Thế nên, khả năng duy nhất chính là Tiêu Tiểu Tiểu, nhưng anh đã hỏi cô, cô một mực phủ nhận.

Hôm nay anh hỏi lại, thật ra là muốn cởi bỏ nút thắt này.

Trái tim Tiêu Tiểu Tiểu bắt đầu đập loạn một cách bất an, ngay cả ngón tay cũng run rẩy. Cô đặt cốc nước lên mặt bàn. Cô sợ cảm nó không vững sẽ để lộ tâm trạng căng thẳng. Cô ngược lên nhìn Kiều Vân Tiêu, ép mình đè xuống những hoang mang trong lòng, cười nói: “Anh Vân Tiêu, câu này anh đã hỏi em hai lần rồi. Kỳ thật, sau khi em đi lại có cô nào lén lút mò vào phòng anh sao? Không thể nào, em đoán là anh nằm mơ thôi.”

“Thật sự không phải em?” Anh nhú mày.

Tiêu Tiểu Tiểu nhìn thẳng vào đôi mắt anh: “Vậy anh có mong là em không?”

Câu hỏi ngược ấy khiến Kiều Vân Tiêu chết sững giây lát. Anh mấp máy môi, nhất thời không biết nên trả lời thế nào. Tiêu Tiểu Tiểu mím môi cười khê: “Anh cũng không cần nghĩ mãi về chuyện tối đó đâu, bao nhiêu năm rồi. Tối đó anh say khướt như thế, muốn làm gì cũng đâu làm được, phải không?”

Nghe được lời này, hòn đá tảng trong lòng Kiều Vân Tiêu ầm ầm rơi xuống, tâm trạng cũng nhẹ nhõm hơn nhiều. Anh cười khó xử: “Xem ra là anh nằm mơ.”

Tiêu Tiểu Tiểu chỉ cười trong im lặng.

“Em ăn thêm chút đi.” Kiều Vân Tiêu lại đưa cho cô một miếng sandwich.

Tiêu Tiểu Tiểu liên tục xua tay: “Không được, không được. Em khó khăn lắm mới gầy đi được, anh đừng có hại em.”

“Giảm béo gì chứ? Em còn gầy nữa thì còn da thôi.” Kiều Vân Tiêu cố tình cau mày, ra lệnh: “Ăn đi.”

Tiêu Tiểu Tiểu đành phải nhận.

“Sau này đừng suốt ngày nghĩ tới chuyện giảm béo rồi bỏ bữa, bản thân em cũng học y mà, sao lại thiếu trách nhiệm với sức khỏe của mình như vậy chứ?” Anh nói bằng giọng rắn dạy.

“Em không muốn trở lại như trước kia.”

“Trước kia rất ổn mà.”

“Lẽ nào bây giờ không ổn?” Cô hỏi ngược lại.

Kiều Vân Tiêu cười: “Bây giờ rất xinh, nhưng không thể làm hại tới sức khỏe được? Anh thấy em sốt sáng muốn lấy chồng rồi.”

Trái tim Tiêu Tiểu Tiêu ghen lại: “Giờ em đi sớm về khuya, ngày nào cũng ở bệnh viện, thời gian đâu mà lấy chồng?”

“Em là một cô gái tốt, xứng đáng lấy được một người đàn ông tốt.”

Tiêu Tiểu Tiêu cắn môi dưới, lát sau khẽ nói: “Thật ra... bác sỹ Cổ vẫn luôn theo đuổi em.”

“Bác sỹ Cổ?” Kiều Vân Tiêu do dự: “Cổ Khải Mân?”

Tiêu Tiểu Tiêu gật đầu.

“Đùa gì vậy? Anh ta chẳng phải thầy giáo của em ư? Sao còn dám theo đuổi em?” Kiều Vân Tiêu thấy cô gật đầu, trong lòng không vui.

Tiêu Tiểu Tiêu có chút bối rối: “Quan niệm của anh cổ hủ quá thì phải. Anh ấy đúng là thầy giáo của em nhưng sao lại không được theo đuổi em? Bọn em đâu có quan hệ huyết thống?”

“Là thầy giáo của em mà, sao lại có tình yêu thầy trò?”

Tiêu Tiểu Tiêu sắp bị đánh bại bởi logic của anh rồi. Cô sửa lại: “Anh ấy chỉ là thầy giáo hướng dẫn thực tập sau khi em vào bệnh viện, đâu có nghiêm trọng như anh nói? Với cả, giờ là thời đại nào rồi, tình yêu thầy trò thì có sao chứ?”

“Ý của em là em định chấp nhận anh ta?” Kiều Vân Tiêu nhú mày.

Tiêu Tiểu Tiêu thở dài: “Không, em chưa đồng ý.” Trong tim đã có người ngự trị rồi, làm gì còn chỗ trống cho người nào khác? Chỉ có điều, người đàn ông trước mắt này chưa bao giờ biết vị trí của anh trong lòng cô.

“Vậy thì tốt.” Kiều Vân Tiêu thở phào.

“Hử?” Tiêu Tiểu Tiêu nhìn anh khó hiểu.

Kiều Vân Tiêu ngẫm nghĩ rồi hắng giọng: “Anh cũng chỉ muốn tốt cho em thôi. Dù sao thì cũng làm chung một bệnh viện, anh ta lại từng hướng dẫn em, nếu thật sự yêu nhau chưa biết mọi người sẽ nói gì. Thế nên, không đồng ý là đúng.”

Anh quan tâm ư?

Suýt nữa Tiêu Tiểu Tiêu đã muốn hỏi câu này nhưng vẫn nín nhịn, che giấu sự cô đơn nơi đáy mắt, khẽ gật đầu...

Khi La Trì tới nơi, Lục Bắc Thần đang uống rượu.

Ở một quán bar ngay dưới khu nhà anh ở, không đông người lắm, nhưng những người ngồi đây đều muốn say, đa phần là cô đơn, hụt hẫng, lạnh lẽo. Hình như, Lục Bắc Thần không nằm ngoài số đó. Hoàn cảnh tuyệt vời, không có đèn nhấp nháy xanh đỏ. Anh chọn một chỗ ngoài trời, bớt đi tiếng nhạc, có thêm đèn đường bên Thượng Hải điểm xuyết.

Nửa tiếng trước, La Trì gọi điện thoại cho Lục Bắc Thần, Lục Bắc Thần bảo anh ấy đến thẳng đây.

Muốn tìm Lục Bắc Thần không khó chút nào. Anh ngồi đó, sau lưng là cả một khoảng đèn rực rỡ, chiếc sơ mi trắng càng khiến anh cực kỳ nổi trội. Anh đã gọi không ít rượu, trước mặt bày mấy hàng Martini, thậm chí còn chẳng cho thêm lát chanh tươi. Anh ngồi uể oải, cái bóng dài ngoẵng khiến không ít các cô gái xung quanh lần lượt ngoái đầu.

Anh ấy tiến tới, không ngồi xuống ngay mà đếm những chiếc cốc trước mặt, rồi nhìn Lục Bắc Thần như nhìn quái vật, cảm thán: “Thì ra cậu uống được như vậy ư? Sớm biết tửu lượng của cậu khá thế này, mấy bữa tiệc trước kia tôi đã chẳng đỡ rượu thay cậu rồi.”

Lục Bắc Thần ra hiệu cho anh ấy ngồi xuống rồi hỏi: “Có chuyện gì?”

La Trì đang định nói chuyện vụ án thì đổi ý: “Tôi phải xác định xem giờ cậu đang say hay tỉnh đã.”

Lục Bắc Thần uống cạn rượu trong ly, rồi ngược lên nhìn anh ấy, lạnh nhạt nói: “La Trì, cậu chưa đẹp trai tới mức rượu không khiến tôi say mà tôi say vì cậu đâu.”

“Cái miệng vẫn cay độc như thế, xem ra vẫn còn tỉnh táo.” La Trì cười, rồi ngẫm nghĩ: “Đội đã, cậu nói xem cậu rốt cuộc đã uống bao nhiêu rượu rồi? Cốc nào cũng là rượu mạnh, mà không say?”

“Có chuyện thì nói, không thì đi đi.” Lục Bắc Thần nhú mày.

“Dĩ nhiên là có việc, không đừng ai chạy đến chỗ xa xôi này tìm cậu? Rảnh tôi đã về nhà ngủ bù một giấc cho lành.” Nói rồi La Trì đứng dậy kéo anh: “Đi nào.”

Lục Bắc Thần hất anh ấy ra: “Đừng có động tay động chân, tôi không có hứng thú với đàn ông đâu.”

“Này, chúng ta bàn chuyện nghiêm túc, về nhà cậu rồi nói.” La Trì tỏ ra khó xử.

“Nói ngay tại đây.” Lục Bắc Thần ngồi im.

La Trì lườm ngược: “Trong nhà cậu giấu yêu tinh à? Gần ngay trước mắt còn ra ngoài hóng gió?”

Trên gác chính là nhà anh, từ góc này có thể nhìn thẳng thấy lối vào hành lang, chỉ cách có mấy bước chân. La Trì còn đang định nửa đêm tới nhà anh uống chén nước hoặc tìm cái gì đó nhét cho đầy bụng.

“Cố Sơ ngủ rồi.” Lục Bắc Thần hờ hững nói một câu.

La Trì tròn mắt, mãi mới nói: “Bây giờ cậu đúng là không giấu giếm chút nào đấy.”

“Vì sao phải giấu giếm?”

La Trì bật cười, xua tay: “Không có gì, không có gì. Chỉ là câu nói vừa rồi của cậu mà để đám phóng viên nghe được thì lại có tin hot trang đầu rồi, độ nổi tiếng tuyệt đối vượt mặt Kiều Vân Tiêu.”

Lục Bắc Thần mặc kệ anh ấy, tiếp tục uống rượu.

“Này, vì sao cậu có nhà không về?” La Trì nhận ra điều gì đó từ vẻ mặt hơi lạnh của anh.

Lục Bắc Thần hơi nhướn mày, cười như không cười: “Cảnh sát La, tôi cần báo cáo với cậu à?”

“Được được được, đúng là ở hiền chẳng gặp lành.” La Trì bỏ qua, đang định nói vào chuyện chính thì cô gái ngồi gần đó có lẽ không kìm chế được nữa, đứng dậy đi tới, ngồi thẳng xuống bên cạnh Lục Bắc Thần.

“Anh ơi, có thể mời em ly rượu không?” Cô gái cực kỳ lả lơi, giơ cánh tay lên, nhẹ nhàng gác lên cánh tay anh.

La Trì ngồi đối diện trở mắt nhìn. Hay nhỉ, cô gái này hoàn toàn coi mình là không khí.

Lục Bắc Thần không gạt cô ta ra mà đẩy một ly Martini tới trước mặt cô ta. Cô gái rướn đôi môi lên, ánh mắt càng lúc càng mị hoặc, hơn nữa người trên đã sắp dính sát vào anh. Cô ta cầm ly rượu lên: “Anh chàng đẹp trai, cạn ly!”

Anh cầm ly lên, thẳng thừng uống cạn.

Cô gái uống từ từ, tay kia cũng khoác lên vai anh, cười nũng nịu: “Anh không vui à?”

Lục Bắc Thần hơi nhếch môi, im lặng.

Cô gái mê muội ngẩng nhìn gương mặt nghiêng của anh, lại gần anh, gần như thì thầm: “Muộn vậy rồi còn không về nhà, có phải có tâm sự gì không? Hay là chúng ta đổi chỗ đi, em nói chuyện với anh.”

“Cô muốn nghe tôi tâm sự?” Lục Bắc Thần khê lắc lắc rượu trong ly, cười tùy ý.

“Dĩ nhiên rồi.” Giọng nói của cô gái mềm như kẹo bông.

Lục Bắc Thần đặt ly rượu xuống, giơ tay trái lên, ánh đèn trong quán bar hắt lên từng khớp xương thanh mảnh của anh: “Tôi vừa giải phẫu một thi thể. Người đó chết thảm lắm, tôi cứ nghĩ mãi không biết anh ta bị ai giết.”

Cô gái run lên.

“Chính vào lúc này, tôi đã moi tim của anh ta ra, vừa chết chưa được bao lâu, trái tim vẫn còn nóng hổi.” Lục Bắc Thần lấy bàn tay trái kéo tay cô gái kia lại, nụ cười trên môi càng lan rộng. Anh từ từ bổ sung thêm một câu: “Ấm áp... như bàn tay tôi vậy.”

“Á! Đừng động vào tôi!” Cô gái khiếp đảm hất tay anh ra, chạy thục mạng như gặp ma.

Những người xung quanh nhìn hết cả về phía này. Cô gái kia vợ vội túi xách, đã chạy đi rất xa, giống như đang né tránh một gã ôn thần...

256. Chương 256: Người Đi Rồi, Trái Tim Ở Lại

Lục Bắc Thần không màng tới ánh mắt của những người xung quanh, lại tự uống rượu của mình, dáng vẻ nhàn nhã thong dong. La Trì chứng kiến mọi chuyện xảy ra trước mắt với vẻ buồn cười, cũng tiện tay với lấy một ly rượu, nhấp một ngụm rồi nói: “Trò tình cảm này tổn thương lòng tự trọng của người khác quá, đối diện còn có một người đang thở đây mà cũng không nhìn thấy.”

Lục Bắc Thần ngược lên nhìn anh ấy, không nói câu nào.

“Tôi thấy cuối cùng cũng chỉ có mỗi Cố Sơ chịu đựng được cái tính dở hơi của cậu.” La Trì cười không chút khách khí.

Lục Bắc Thần dựa người ra sau ghế, thờ ơ nói: “Cảnh sát La, ngang nhiên chiếm cửa hơi của người dân có tốt không? Tôi đâu có định mời cậu uống rượu.”

“Bức tượng Phật cậu đây không chịu nhúc nhích, tôi chỉ còn cách xả thân ở bên tôi. Tôi ấy à, suốt cả năm vì chuyện phá án không đâm vào rừng thì cũng trực chờ trong núi hoang, đâu có được sống ngày nào tử tế? Có ngày nào được hưởng phúc đâu? Từ sau khi đi theo, làm đồng nghiệp của ông anh, các vụ án lại còn tăng cấp độ ghê rợn. Bây giờ, tôi ngồi đây xin một cốc rượu để uống cũng không được chắc?” La Trì cực kỳ ảm ức.

Lục Bắc Thần nhìn anh ấy, không chút nuông chiều: “Cậu muốn hưởng phúc cũng dễ lắm, rút thẳng khỏi tổ chuyên án chẳng phải là xong sao? Ngày ngày giúp xóm giềng bắt mèo tìm chó, hay là vợ chồng nhà nào xích mích, cậu tới hòa giải đôi câu, sáng chín giờ đi, tối năm giờ về, không mưa gió bão bùng, tốt đấy.”

“Trời giao trọng trách cao cả cho ta, trước hết ắt phải rèn luyện ý chí.” La Trì tỏ ra nghiêm túc: “Tôi đã bước vào một con đường không có lối về rồi, chỉ có thể bước thẳng về phía trước, muốn quay đầu khó đây.”

“Không khó đâu, quay lại đường cũ.” Lục Bắc Thần đáp nhẹ tênh.

La Trì ghen lời, ngẫm nghĩ rồi cười: “Nửa đêm nửa hôm cậu không về nhà chắc là có ẩn tình gì đây? Sợ làm ồn tới Cố Sơ? Giáo sư Lục à, cái lý do này của cậu hơi khiến cường đấy.”

“Trước khi ông trời giao trọng trách cao cả cho cậu đã để cậu quen biết tôi, có biết vì sao không?” Lục Bắc Thần hơi cong môi.

La Trì nhìn anh đây cảnh giác, chắc chắn không có câu nào tử tế.

“Chính là để tôi rèn luyện ý chí của cậu, hành hạ xương cốt của cậu, bỏ đói cái bụng của cậu, rút cạn cơ thể của cậu.” Lục Bắc Thần nói một câu thảm khốc.

La Trì nuốt nước bọt, nhướn mày: “Văn chương của cậu khá đấy chứ, ở nước ngoài cũng dạy cái này à?”

“Thật ngại quá. Kiến thức dự trữ của tôi khá lớn.”

La Trì há hốc miệng, cảm thấy tới lúc chuyển chủ đề rồi, nếu không chắc chắn sẽ bị cậu ta làm tổn thương tới chết. Thấy anh không có ý định rời đi, nên La Trì cũng không miễn cưỡng nữa, giơ tay gọi phục vụ quán bar: “Đây, chỗ này có bánh bao chiên hay là mì úp gì đó không?”

Giọng anh ấy khá vang, người bên cạnh không muốn nghe thấy cũng khó, kết quả thu về không ít cái nhìn quái lạ. Lục Bắc Thần dường như cũng không lạ, vẫn chậm rãi uống rượu, mặc cho La Trì làm trò cười cho thiên hạ. Người phục vụ hơi ngần ra giấy lát, rồi khôi phục lại nụ cười trên mặt rất nhanh: “Xin lỗi anh, không có mấy món anh gọi ạ.”

“Vậy chỗ cậu có món gì?” La Trì hỏi xong rồi lập tức nói: “Cái gì cũng được, chỉ cần no bụng được là được.”

“Xin lỗi anh, chỗ này là quán bar, chúng tôi không phục vụ đồ ăn ạ.”

La Trì tuyệt vọng nhìn Lục Bắc Thần: “Giáo sư Lục vĩ đại, cậu có thể thương hại tôi với, cho tôi về nhà cậu được không? Tốt nhất là để Cố Sơ làm thêm cho tôi một món nhỏ gì nữa.”

Lục Bắc Thần bực bội nhìn anh ấy, móc ví, rút ra kha khá tiền rồi đưa cho người phục vụ: “Làm đại cái gì đó cho anh ấy ăn, đây là tiền boa.”

Người phục vụ ngẩng ngẩng rồi nói tiếp: “Dạ vâng, thưa anh.”

Khi người phục vụ đi rồi, La Trì nhướng mày nhìn Lục Bắc Thần: “Cậu đang thể hiện với tôi những vấn đề có thể dùng tiền để giải quyết thì không phải vấn đề đấy à?”

“Tôi chỉ dùng tiền giải quyết phiền phức thôi, ví dụ như cậu.” Lục Bắc Thần đáp không chút khách khí.

La Trì bĩu môi.

Chẳng mấy chốc, người phục vụ đã bê lên một đĩa sandwich, còn cả mấy món chiên vặt. La Trì liếc qua rồi nói: “Mấy món trước mắt này còn chưa tới 100 đồng, cậu đưa cậu ta nhiều tiền thế?”

“Hoặc là ăn no rồi đi, hoặc là cầm những thứ này biến ngay.” Lục Bắc Thần nói một câu.

La Trì giơ tay đầu hàng, cầm miếng sandwich lên, ấn ngấu ăn nghiêng, xem ra là đói bụng thật. Lục Bắc Thần im lặng rót cho anh ấy cốc nước chanh. Khi đưa cho La Trì, anh vô thức nhớ lại ngày thường Cố Sơ hay pha nước chanh ỉn. Anh không thích ăn ngọt, mỗi lần pha nước chanh cô lại bỏ thêm hai lát chanh tươi, nhưng lần nào cô cũng ôm cốc của mình tới trước mặt anh cố tình kêu chua, anh lại bỏ thêm hai viên đường lạnh vào cốc cho cô.

Cô hay cười hì hì hỏi anh: Bắc Thần, Bắc Thần, anh có biết vì sao nhìn thấy những người con gái khác đối xử tốt với anh em lại không ghen không?

Anh những tưởng cô sẽ trả lời những câu khiến anh cảm động, ví dụ như vì em biết trong lòng anh có em gì gì đó. Nhưng cô lại nói: Vì bình thường uống nước chanh quá chua, em chỉ cần uống nước chanh là đủ rồi, làm gì còn cần ‘ăn giấm’ nữa.

Khiến anh không biết nên khóc anh hay cười.

Rồi về sau, anh tình nguyện bảo cô pha nước chanh ngọt một chút.

Lục Bắc Thần cũng tự rót ỉn một ly nước chanh. Sau khi uống một ngụm, mùi vị của nó cực nhạt, chẳng khác gì nước lọc, vốn không thể so sánh với nước chanh Cố Sơ pha. Anh nhíu mày, lại nhớ về câu nói “Vậy thì chia tay đi” đó của Cố Sơ, tâm trạng nặng nề buồn bực khác thường. Hai chữ ‘chia tay’ như hai lưỡi dao đâm xuyên qua ngực anh, càng uống nhiều rượu, nỗi đau ấy càng nặng thêm.

Giây phút hai chữ ấy bật khỏi miệng cô, có trời biết, anh thậm chí còn muốn giết cô.

Lục Bắc Thần siết chặt chiếc cốc, trong ánh mắt là sự lạnh lẽo không thể tan đi, đầu mày anh nhíu chặt, cảm cứng đờ. Nhưng dù có giận thế nào anh vẫn không dám đi xa, chỉ chọn một vị trí phía dưới nhà. Thật ra anh biết rõ mình đang sợ điều gì, dù cô có nhẫn tâm, có càn quấy cỡ nào, anh vẫn sợ cô bỏ đi.

Một cuộc cãi vã khiến người ta nghẹt thở. Anh biết cô đã khóc, từng tiếng thút thít khe khẽ ấy như cửa nát trái tim anh. Anh lại chẳng biết phải an ủi cô thế nào, cũng giống như anh không hiểu sao hai chữ ‘chia tay’ lại có thể bật ra khỏi miệng cô một cách dễ dàng như vậy.

Anh rời khỏi nhà, nhưng trái tim như vẫn ở lại đó.

Chỉ mang theo ví tiền và di động, không mang theo đồng hồ và chìa khóa xe, thật ra anh chỉ muốn cô biết an sẽ không đi xa. Cứ chốc chốc anh lại nhìn vào di động là mong cô có thể gọi một cuộc điện thoại hỏi anh ở đâu. Anh không cần cô nói gì nhiều, cho dù chỉ hỏi một câu đơn giản như vậy, cho dù thái độ có tệ cỡ nào anh cũng sẽ lập tức quay về.

Di động vẫn chưa vang lên, nhưng người gọi tới lại là La Trì.

“Thì ra Ngoại Than Hối là một chuỗi nhà hàng, Thượng Hải có một chi nhánh, Bắc Kinh có một chi nhánh. Thẩm Cường làm việc ở phía nhà ăn Bắc Kinh. Thế nên tôi không hiểu, rõ ràng Bằng Thành chết ở Thượng Hải, nhưng còn Thẩm Cường thì chết ở Bắc Kinh hay Thượng Hải đây? Hai người này sao lại quen biết nhau?” Khi đã ăn được ngang dạ, La Trì bắt đầu phân tích vụ án.

Anh ấy huyền thuyên một hồi, Lục Bắc Thần chẳng tỏ thái độ gì. La Trì ngược lên nhìn anh, thấy anh cứ nhìn mãi về một phía, bèn tò mò nhìn theo, vừa nhìn xong lại cảm thấy kỳ quặc. Đang yên đang lành cứ nhìn chăm chăm về phía nhà mình làm gì? La Trì khư khư tay về phía anh: “Này người anh em, nhìn tôi đây này.”

Lúc ấy Lục Bắc Thần mới quay lại.

“Rốt cuộc cậu làm sao thế hả?” La Trì hiếu kỳ: “Hay là, cậu với Cố Sơ làm sao rồi?”

Lục Bắc Thần uống cạn rượu trong ly, cất giọng nhàn nhạt: “Thượng Hải lớn đến mức nào? Dựa vào hiệu suất làm việc của các cậu, nếu Thẩm Cường bị hại ở Thượng Hải thì đã có phát hiện từ lâu rồi.” Anh nhảy thẳng vào vụ án.

“Ý của cậu là hung thủ giết chết Thẩm Cường rồi lại đưa hài cốt của Thẩm Cường tới Thượng Hải?” La Trì chép miệng: “Không phải biến thái bình thường đâu.”

“Sau khi tất cả mọi khả năng bị loại trừ, thì những khả năng còn lại dù là vô lý nhất cũng chính là sự thật.”

“Hương nước hoa lưu lại tại nhà Bằng Thành, trước mắt nhắm vào tổng cộng bốn đối tượng, một trong số đó là Lăng Song, nhưng dù là Lăng Song hay ba người còn lại thì qua điều tra của chúng tôi hình như cũng chẳng có liên quan gì tới Bằng Thành.”

Lục Bắc Thần trầm tư.

“Tóm lại đây cũng là một manh mối khá quan trọng, vào lúc thích hợp tôi sẽ tiến hành thẩm vấn Lăng Song. Ngoài ra, đã chứng thực được cả hai cửa hàng Ngoại Than Hối đều thuộc quyền quản lý của Thịnh Thiên Vỹ, hình như từ ngày mua lại của Tưởng Ái Tông, mọi nhân viên trong nhà hàng đều được giữ nguyên. Các nhân viên đều nói chưa từng thấy sếp lớn xuất hiện, mọi việc lớn nhỏ trong nhà hàng đều do giám đốc quản lý.” La Trì uống một ngụm nước chanh, có lẽ cảm thấy khó uống lại bắt đầu cướp rượu với Lục Bắc Thần.

Lục Bắc Thần vẫn im lặng.

“Muốn điều tra Thịnh Thiên Vỹ thì phải nhờ sự trợ giúp của cảnh sát Bắc Kinh, dù sao thì anh ta cũng ở đó, nếu như tới Thượng Hải thì dễ rồi.” La Trì nhấp một ngụm rượu: “Cô trợ lý đó của anh ta, à, chính là Hứa Đồng, chị họ của Cố Sơ, không phải nhân vật vừa đâu. Nghe nói cô ấy quen biết Thịnh Thiên Vỹ từ khi còn làm việc trong Tinh Thạch, Thịnh Thiên Vỹ rất tín nhiệm, thậm chí còn giao cả cho cô ấy xử lý hạng mục năng lượng bên Trung Đông. Thế nên một khi điều tra vào đường dây này, chắc chắn không thể không liên quan tới Hứa Đồng.”

Lục Bắc Thần chậm rãi uống rượu, không biết đang nghĩ gì. La Trì ngẫm nghĩ rồi nói: “Bây giờ rắc rối nhất là Cố Sơ. Vụ này không giống với vụ Tiêu Tuyết, dù sao thì cũng dính líu tới cả người thân và bạn bè của cô ấy, tới lúc đó cậu phải tốn công sức rồi. Một khi cô ấy làm việc theo cảm tính, cậu sẽ gặp họa đấy.”

Lục Bắc Thần vẫn không nói câu nào.

“Này, cậu nói gì đi chứ, sao thế? Chơi trò im lặng là vàng phải không?” La Trì sốt ruột, gõ lên bàn.

“Tôi sẽ không để cô ấy tham gia vào vụ án này, chí ít thì thời gian tới sẽ không.” Lục Bắc Thần từ tốn lên tiếng.

“Lỡ cô ấy đòi tham gia thì sao?”

“Cô ấy có thể sẽ không có thời gian tham gia.” Lục Bắc Thần nói.

“Xem ra đối phó với phụ nữ cậu vẫn có chiêu. Em gái Cố bướng bỉnh là thế, mà cậu vẫn tự tin đẩy mình.” La Trì trêu chọc.

Lục Bắc Thần không để tâm, bình tĩnh nói: “Thật ra, đường dây Thịnh Thiên Vỹ tôi đã theo rất lâu rồi.”

Câu nói này khiến La Trì sửng người, hỏi: “Thế là ý gì?”

“Chuyện ba người trợ lý của Thịnh Thiên Vỹ lấy chồng cậu biết chứ?”

257. Chương 257: Tình Yêu Có Lúc Là Nhầm Lẫn Vô Tình

“Oh, dĩ nhiên đã nghe nói.” La Trì gấp một miếng đồ chiên bỏ vào miệng rồi nói: “Tin tức ba đời trợ lý của Thịnh Thiên Vỹ lấy chồng lúc đó được đồn đại đi khắp nơi, có rất nhiều cô gái muốn lấy chồng đã chạy tới đó phỏng vấn. Kết quả, bao nhiêu năm rồi Thịnh Thiên Vỹ mới tìm Hứa Đồng làm trợ lý.”

Lục Bắc Thần khê lên tiếng: “Trong này có ẩn tình khác, Thịnh Thiên Vỹ có ý giấu giếm.”

“Cậu vẫn luôn điều tra chuyện mấy cô trợ lý của anh ta?” La Trì kinh ngạc.

“Tiffany.” Lục Bắc Thần bật ra một cái tên: “Cô ta là trợ lý thứ ba của Thịnh Thiên Vỹ, cả bố và mẹ đều không còn, chỉ còn một người thân vẫn ở Mỹ. Cô ta là trợ lý được Thịnh Thiên Vỹ điều từ nước ngoài trở về nước, bao nhiêu năm nay vẫn không có tin tức gì. Thịnh Thiên Vỹ nói với bên ngoài cô ta đã kết hôn, người thân của Tiffany có từng tới tìm Thịnh Thiên Vỹ nhưng rốt cuộc vẫn không có được tung tích của Tiffany. Người thân này lại có chút quen biết với tôi nên đã nhờ tôi giúp đỡ tìm Tiffany.”

“Cậu nghi ngờ Thịnh Thiên Vỹ?”

“Tôi không muốn nghi ngờ anh ta, nhưng thực tế là trên người anh ta có nghi vấn.” Ánh mắt Lục Bắc Thần trầm xuống: “Ba đời trợ lý lần lượt lấy chồng ư? Làm gì có chuyện trùng hợp đến vậy? Nếu không phải vì điều tra chuyện Tiffany mất tích, tôi hoàn toàn không biết thì ra hai người trợ lý trước của Thịnh Thiên Vỹ cũng mất tích một cách ly kỳ. Lấy chồng, thành đạt, nổi tiếng là chuyện vui, nhưng nếu cả ba người đều mất tích vậy thì vấn đề nghiêm trọng rồi.”

La Trì sửng sốt: “Còn có chuyện này ư?”

“Người trợ lý đầu tiên của Thịnh Thiên Vỹ, Mục Thanh Đăng là người làm lâu nhất trong số ba người, trước đó làm việc cho bố của Thịnh Thiên Vỹ, sau đó được ông ấy cử xuống làm việc cho Thịnh Thiên Vỹ, nhưng nhậm chức chưa đầy một năm thì mất tích. Người trợ lý thứ hai, Mi Thủ và người trợ lý thứ ba Tiffany đều mất tích khi làm việc chưa tới một năm. Lúc đó đã có người đặt ra nghi vấn, thậm chí có người thân từng tới công ty làm ầm lên nhưng sau đó lại im hơi lặng tiếng, chỉ có một người không chịu để yên.”

“Ai vậy?”

“Chính là nạn nhân Thẩm Cường.”

La Trì bàng hoàng: “Ý của cậu là...”

“Thẩm Cường là bạn trai của Mi Thủ.” Lục Bắc Thần nhấn mạnh từng câu từng chữ.

La Trì tròn tròn mắt, mãi mới nói: “Nhưng chúng tôi từng điều tra, Thẩm Cường không hề có bạn gái. Cảnh sát Bắc Kinh khi lục soát chỗ ở của Thẩm Cường cũng không điều tra được bất kỳ dấu vết gì cho thấy có người phụ nữ khác từng sống tại đó. Các đồng nghiệp của Thẩm Cường cũng nói rằng anh ta trước nay vẫn một thân một mình.”

“Khi Thẩm Cường yêu Mi Thủ, họ rất kín đáo, người biết không nhiều. Vả lại, chuyện giữa anh ta và Mi Thủ đã qua nhiều năm rồi. Sau khi ra tù, đích thực anh ta không hẹn hò với bất kỳ cô gái nào, nhưng không có nghĩa là bên cạnh anh ta không có phụ nữ, nếu không chuyện về hung thủ phải giải thích thế nào?”

Ngoài ra, phía cảnh sát không phát hiện được gì tại nơi ở của Thẩm Cường, rất có thể Thẩm Cường bị hại ở ngoại, còn có thể vì cảnh sát tìm chưa đúng chỗ. Có thể Thẩm Cường còn nơi ở khác.”

“Nghe cậu nói vậy thì vụ án xác vụn dưới suối nước nóng này rất có thể liên quan tới việc ba trợ lý của Thịnh Thiên Vỹ mất tích?” La Trì ngẫm nghĩ rồi nói: “Thẩm Cường đúng là có tiền án từng ngồi tù, liệu có liên quan tới người trợ lý mất tích không?”

“Thẩm Cường ngồi tù vì bị tố cáo phạm tội gây thương tích, năm đó anh ta đánh một đồ đệ trong võ quán bị thương nên mới phải chịu tù tội nhưng tôi lại cảm thấy còn vì chuyện khác. Thẩm Cường thường xuyên luyện võ, hơn nữa tôi cũng từng tiến hành kiểm tra hài cốt của Thẩm Cường, những bệnh ẩn của anh ta rất ít, chứng tỏ mặc dù làm việc trong võ quán nhưng anh ta hành xử rất cẩn trọng, không phải là người sinh sự. Một người có tính cách như vậy nhất định sẽ rất nhẫn nhịn, sao có thể phạm phải sai lầm đánh người bị thương?”

La Trì ngập ngừng: “Lẽ nào là Thịnh Thiên Vỹ giả trò?”

“Không loại trừ khả năng này.” Ánh mắt Lục Bắc Thần bình tĩnh: “Mi Thủ mất tích, chắc chắn Thẩm Cường sẽ tìm kiếm. Nghe nói anh ta từng tới công ty đòi người, nhưng tam sao thất bản lại thành Thẩm Cường bắt mất chuyện Mi Thủ lấy chồng, chủ động tìm tới gây sự.”

La Trì nhấp rượu, tư duy bắt đầu phát tán: “Cậu kể chuyện ba người trợ lý của Thịnh Thiên Vỹ mất tích làm tôi chợt nhớ ra một chuyện.” Anh ấy nhìn về phía Lục Bắc Thần, nét mặt nặng nề: “Lần trước khi Hứa Đồng và Cố Sơ xảy ra chuyện, tôi cảm thấy sự tình kỳ lạ, sau đó lại tới khu nhà cũ đó, tìm kiếm phía chậu hoa rơi xuống, là vị trí hành lang, hơn nữa cửa sổ có dấu hiệu bị ai đó đẩy ra. Lúc đó tôi đã nghĩ có người muốn gây bất lợi cho Hứa Đồng nhưng chuyện này sau đó đã bị bỏ ngỏ.”

Lục Bắc Thần từng được nghe Cố Sơ kể lại chuyện này, suy nghĩ rất lâu mới nói: “Xem ra bên phía Thịnh Thiên Vỹ cũng không phải thiên hạ thái bình.”

“Nếu có người muốn hại Hứa Đồng, kẻ này sẽ là ai?” La Trì hơi nhíu mày: “Lẽ nào... là Thịnh Thiên Vỹ?”

“Nếu là Thịnh Thiên Vỹ thì Hứa Đồng đã có chuyện lâu rồi.” Lục Bắc Thần phủ định suy nghĩ của anh ấy: “Nhưng có một điểm đáng khẳng định, Thịnh Thiên Vỹ tuyệt đối liên quan đến chuyện này.”

La Trì thở dài ngao ngán: “Xem ra đây lại là một vụ trọng án rồi.”

“Có thể dùng hài cốt của hai người ghép thành một người vốn đã không đơn giản.”

La Trì chìm vào trầm tư.

Khi anh ấy định lên tiếng thì di động vào lên.

Phản ứng đầu tiên của Lục Bắc Thần là vớ lấy di động của mình. La Trì thấy vậy, bật cười: “Này này này, là di động của tôi. Thật chẳng hiểu cả tối nay cậu suy nghĩ cái gì nữa?” Dứt lời, anh ấy nhận điện thoại.

Lục Bắc Thần cúi mặt xuống, đáy mắt lướt qua một vẻ buồn rầu.

Bỗng nghe thấy La Trì nghiêm giọng nói: “Được, tôi sẽ tới ngay.” Buông di động xuống, anh ấy nhìn sang Lục Bắc Thần: “Ông trời đúng là định rút cạn thể lực của tôi rồi, Ngoại Than Hối xảy ra chuyện.”

Cố Sơ khóc đến thiếp đi.

Khi tỉnh lại thì ngoài cửa sổ trời đã sáng.

Rất nhiều giấc mơ đứt quãng, ngắt đoạn. Cô mơ thấy bố mẹ, mơ về cuộc sống đại học trước đây, mơ thấy Lục Bắc Thần, còn mơ cả Lục Bắc Thâm. Cả cảnh trong mơ cũng không yên bình. Bắc Thần nắm tay cô đi dạo bên bờ biển, sau đó nói với cô: Xin lỗi Cố Sơ, thật ra người anh yêu không phải là em.

Sau đó Bắc Thâm lại xuất hiện, gương mặt giống Bắc Thần y như đúc, chỉ có ăn mặc khác nhau. Anh bước lên, ánh mắt bi thương, hỏi cô: Vì sao phải chia tay với anh? Vì sao không tin tưởng anh một lần?

Khi mở mắt ra khóe mắt đã ướt đầm.

Cố Sơ yên lặng ngồi trên giường rất lâu, cuối cùng sau khi bước ra khỏi tâm trạng trong mơ, cô lại nhanh chóng chìm vào một nỗi đau hơn thế. Cả một chiếc giường rộng lớn chỉ có mình cô, chiếc gối bên kia lạnh lẽo, không có dấu hiệu đã có người nằm.

Cả đêm anh không về.

Cố Sơ cắn mạnh môi, xác nhận rằng mình đã thật sự tỉnh rồi, nỗi bi thương ấy chảy ngược thành sông.

Rèm cửa không được đóng, ngoài kia là ánh nắng rực rỡ nhưng dù ngày thu có đẹp cỡ nào, hắt nắng xuống thành giường cũng có cảm giác cô quạnh, lạnh lẽo. Cô chần chừ rằng Lục Bắc Thần chưa về, vì bình thường dù anh có ngủ muộn, chỉ cần có anh ở bên cạnh, rèm cửa sẽ được đóng rất kín. Cho dù anh thức cả đêm làm việc, anh thấy cô ngủ rồi cũng kéo rèm lại theo thói quen.

Bây giờ không có ai kéo rèm cho cô, ánh nắng cũng mặc sức ủa vào chia sẻ bi thương cùng cô.

Nhưng vẫn không cam lòng, cô xuống giường, cứ thế bước chân trần ra khỏi phòng ngủ. Nhà vệ sinh, phòng tập gym, phòng sách, phòng khách, phòng ăn đều không có bóng anh. Cô yên lặng ngồi xuống sofa ngoài phòng khách, co ro một góc, nhìn chằm chằm chiếc đồng hồ và chìa khóa xe trên mặt bàn.

Chúng vẫn còn đây.

Nhưng anh thật sự chưa về.

Nỗi đau khó khăn lắm mới kìm nén được lại chợt dâng trào, khóe mắt lập tức đỏ ửng, cô bèn ngẩng đầu lên để nước mắt không rơi. Rất lâu sau, nước mắt mới bị cô ép ngược trở lại từng chút, từng chút một, nhưng sắc mặt thì nhợt nhạt tới kinh người.

Sao anh nở đi cả đêm không về chứ?

Rõ ràng biết cô đang buồn, rõ ràng biết cô đang đau lòng. Lẽ nào chính vì cô nói chia tay mà anh bỏ đi luôn sao? Chìa khóa xe để lại đây chứng tỏ điều gì? Nếu anh quay về, cô chắc chắn sẽ nhận là lỗi của mình, là cô đang giận dỗi, nhưng anh không về, không lái xe lại không về, chắc là anh có nhiều nơi có thể đi lắm. Cô không cho rằng anh sẽ xảy ra chuyện gì, với độ nổi tiếng của anh nếu thật sự có chút chuyện, sợ rằng bây giờ tin tức đã rầm rộ khắp nơi. Chỉ ít thì La Trì sẽ lập tức tới thông báo với cô. Nghĩ vậy, Cố Sơ càng cảm thấy lòng tắc nghẽn. Anh cố ý trốn tránh cô, hoặc là anh đã chấp nhận sự thật chia tay rồi.

Nếu anh quan tâm sao không có một chút động tĩnh nào?

Cố Sơ vùi mặt vào gối, gần như sắp ngạt thở rồi mới ngẩng đầu lên hít chút khí, cổ họng tắc đến nỗi thở cũng khó khăn, giống như bị ai nhét cả một quả táo vào vậy, nghẹn đến nỗi muốn bật khóc. Cô bèn véo mạnh vào người mình, nói: “Cố Sơ, mày đừng có vô dụng như thế, có gì mà phải khóc? Khó khăn đau khổ hơn nữa mày cũng đã trải qua rồi, cùng lắm thì lại tổn thương một lần nữa, đau mãi đau mãi mày sẽ không còn đau nữa.”

Có véo vào người thêm nữa, nỗi đau trên cơ thể cũng không thể so với nỗi đau khi anh không quay về, chẳng bằng nỗi đau để lại sau trận cãi vã đêm qua.

Cố Sơ bắt đầu cắn mạnh vào cánh tay, cuối cùng cắn đến khi biết đau mới nhả ra, trên cánh tay đã in hằn vết máu. Cô nhìn nó chằm chằm rất lâu, rồi cười hệt hăng. Phải rồi, người biết thương mình chỉ có mình thôi, khi mày chẳng còn là gì trong mắt người khác, vậy thì chỉ còn mày chọn yêu mày mà thôi.

Cô hít sâu một hơi để dịu đi cơn đau như cưa xẻ qua lồng ngực.

Di động lại vang lên đúng lúc này.

Cố Sơ giật nảy mình, suy nghĩ đầu tiên là Lục Bắc Thần. Cô lập tức cầm lên xem, bên trên là một dãy số lạ. Thất vọng như thủy triều ập tới, cô nhận máy.

“Tiểu Sơ phải không?” Đầu kia là giọng nói hiền hòa của một người phụ nữ.

Cố Sơ lập tức nhận ra giọng bà: “Mẹ Kiều?”

Tâm trạng khó chịu, lại nghe được giọng nói thân thuộc, nước mắt khó khăn lắm mới dề nén xuống lập tức tuôn trào. Cô bịt chặt miệng, sợ bên kia nghe ra.

Tĩnh Tuệ không nhìn thấy cô, thở dài nói: “Tiểu Sơ, bác biết con rất bận, không nên gọi cuộc điện thoại này cho con, nhưng bác trai...”

“Bác trai sao ạ?” Cô hỏi ngay.

“Tiểu Sơ, giọng con sao vậy?” Tĩnh Tuệ nghe rất rõ ràng.

Cố Sơ lập tức điều chỉnh cảm xúc, lau nước mắt đi: “Không sao ạ, không sao ạ. Bác mau nói đi, bác trai sao rồi ạ?”

“Một tiếng nữa bác trai con sẽ vào phòng phẫu thuật, bác rất lo...” Tĩnh Tuệ canh cánh trong lòng.

Trái tim Cố Sơ chợt nhảy vọt lên. Bác trai lại vào viện nữa? Hơn nữa còn phẫu thuật? Cô hoàn toàn không hay biết chuyện này. Cô lập tức nói với Tĩnh Tuệ: “Bác đừng gấp, con sẽ qua đó ngay.”

258. Chương 258: Giữa Hai Người Phụ Nữ

Khi Lâm Gia Duyệt hoảng sợ hét lên rồi tỉnh dậy khỏi giấc mơ cũng đúng lúc Ngư Khương đẩy cửa đi vào. Thấy trần cô đầm đìa mồ hôi, sắc mặt tái nhợt, ngồi đờ đẫn trên sofa, cô ấy bèn tiến lên, đặt khay y tế lên bàn uống nước rồi nhìn cô: “Cô gặp ác mộng sao?”

Có một giây phút nào đó, đầu óc Lâm Gia Duyệt trắng xóa, trì trệ đúng nửa phút mới dần hoàn hồn trở lại, con người khô khốc khê đảo, nhìn xung quanh. Căn phòng này hơi kỳ lạ. Từ phối hợp màu sắc cho tới các vật dụng bày biện đều vô cùng giống phòng con gái nhưng lại có một khu làm việc cực kỳ nam tính, là phòng làm việc ư?

Ngoài cửa sổ sáng bừng nhưng không có cái ồn ào của thành phố, chỉ có bóng cây rậm rạp um tùm. Một ô cửa sổ hơi hé mở, trên bậu cửa có một chú chim nhỏ đang đậu, riu rít líu lo. Bầu không khí trong trẻo, tươi sáng, có mùi của nắng.

Tâm trạng bất an của cô dần dịu bớt, lúc này mới nhìn về phía Ngư Khương: “Đây là đâu vậy?”

Có lẽ Ngư Khương cảm thấy con chim kia có phần ồn ào bèn đi tới trước bậu cửa, xua xua tay, con chim lập tức bay xa: “Bây giờ cô đang ở phòng thực nghiệm.”

Phòng thực nghiệm?

Lâm Gia Duyệt sững người, là phòng thực nghiệm của Lục Bắc Thần ư?

Cô đứng dậy, ai ngờ vừa quay đầu đã nhìn thấy những mảnh xương được bày bên cạnh giá sách, còn cả những mô hình xương người, làm cô hoảng sợ thở dốc một tiếng, liên tục lùi về sau, cánh tay vô tình đụng phải bàn làm việc, đau đến nỗi cô ấy rên lên một tiếng.

“Cô làm ơn đừng có động đây, còn động nữa vết thương của cô lại rách miệng nữa đấy.” Ngư Khương vội vàng giữ cô lại, dặn dò: “Cô ngồi xuống đã, tôi sẽ lập tức thay thuốc cho cô.”

Lúc này Lâm Gia Duyệt mới nhớ ra cánh tay mình bị thương.

“Sẽ hơi đau một chút đấy, cô cố chịu nhé.” Ngư Khương cẩn thận từng chút.

Đúng là có hơi đau, cũng nhân tiện giúp cô nhìn thấy vết thương: “Cô băng bó vết thương cho tôi sao?”

Ngư Khương cười ha ha: “Đúng vậy, lúc giáo sư Lục đưa cô về có dặn tôi phụ trách vết thương của cô. Cô sống chết không chịu tới bệnh viện, tôi đành phải làm giúp thôi.”

“Thế giáo sư Lục của mấy người đâu?” Lâm Gia Duyệt hỏi.

Động tác của Ngư Khương vô cùng thuần thục, nhanh nhẹn. Cô ấy nói: “Ở dưới nhà kia.” Rồi ngược mắt lên nhìn cô ấy: “Cô đừng trách anh ấy không quan tâm tới vết thương của cô, nếu không quan tâm anh ấy đã chẳng đưa cô về phòng thực nghiệm. Vic ấy à giải quyết xác chết thì ổn chứ xử lý vết thương cho người khác thì lóng ngóng lắm.”

Lâm Gia Duyệt khẽ mỉm cười, gật đầu.

Tối qua, cô suýt nữa mất mạng trong một vụ nổ súng.

Vốn dĩ đang tham gia một bữa tiệc của bạn tại Ngoại Than Hối, ai ngờ tiếng súng vang lên. Ban đầu không ai trong số họ cho rằng đó là tiếng súng, dẫu sao thì mấy vụ cướp bằng súng hay tập kích bằng súng vẫn còn quá xa vời hiện thực, họ còn tưởng ai đó nửa đêm đốt pháo. Sau đó nghe thấy đại sảnh náo loạn ầm ỹ, cô bèn xuống dưới xem. Vừa xem đã đứng tim, dưới nhà hỗn loạn xáo xác, còn có mấy người nằm rạp dưới đất, máu chảy đầm đìa.

Cô còn chưa kịp hoàn hồn thì bỗng nghe thấy một tiếng ‘đoàng’, ngay lập tức cánh tay buốt đến tận tim. Cô hoảng sợ hét ầm lên, bên tai lại là những tiếng súng đùng đoàng không dứt. Chân cô mềm nhũn, vội chui xuống gầm bàn, đầu óc rối bời. Khi ý thức dần dần khôi phục trở lại thì cô nghe thấy tiếng còi xe cảnh sát.

Lúc đó hai chân cô không kiểm soát được nữa, không thể nhúc nhích được. Tới tận khi Lục Bắc Thần lật khăn trải bàn lên phát hiện ra cô, cô mới tìm lại được sức lực, bật khóc nhào vào lòng anh. Cô vừa khiếp đảm vừa kinh sợ, khi ở trong lòng anh cũng đã cạn hết sức lực. Cô nghe thấy anh nói với ai đó rằng cô bị thương rồi, đưa tới bệnh viện.

Cô siết chặt cánh tay anh, ra sức lắc đầu: “Đừng đưa em tới bệnh viện, xin anh đấy, hãy đưa em đi. Sau đó thì cô chẳng còn biết gì nữa.”

Khi tỉnh dậy đã ở đây.

Thì ra đây chính là phòng thực nghiệm của Lục Bắc Thần, đây là lần đầu tiên cô tới nơi này. Tối qua chắc là anh theo cảnh sát tới giải quyết vụ án, không ngờ lại gặp cô trong tình huống đó.

“Cũng may vết thương của cô không sâu, chỉ là vết thương ngoài da, nếu không thì phải tới bệnh viện thật đấy.” Ngư Khương bằng bó cho cô xong bèn nói.

“Tôi không thể tới bệnh viện nếu không bị những phóng viên đó viết những viết cuội chẳng biết sẽ ảnh hưởng thế nào tới nhà họ Lâm.” Lâm Gia Duyệt khẽ thở dài.

“Thế nên giáo sư Lục đã đưa cô về, chắc anh ấy cũng biết cô có điều kiềng dè.” Ngư Khương mỉm cười.

Cô và Lâm Gia Duyệt có duyên gặp gỡ mấy lần ở nước ngoài, nói là thích thì cũng không phải là ghét thì cũng chưa tới. Khi đó có tin đồn cô ấy là bạn gái của Lục Bắc Thần, Ngư Khương cũng tin. Chỉ có điều một khoảng thời gian trước, chuyện Lục Bắc Thần công khai xóa sạch quan hệ với nhà họ Lâm được tung ra, quả thực đã khiến Ngư Khương sững sốt một phen.

Thật ra Ngư Khương cũng nhận ra Lục Bắc Thần không mấy để tâm tới Lâm Gia Duyệt, so sánh từ thái độ của anh với Cố Sơ là có thể nhận ra. Sự kiên nhẫn của anh dành cho Cố Sơ, ánh mắt của anh lúc nào cũng bám sát lấy bóng hình Cố Sơ, anh thậm chí còn tận tay chỉ dạy những kiến thức chuyên ngành nhất cho Cố Sơ. Tất cả những người hiểu Lục Bắc Thần đều biết, anh một thân một mình đã quen, chưa bao giờ có thói quen sống chung với ai. Nhưng Ngư Khương cũng biết Cố Sơ đã đến ở trong nhà Lục Bắc Thần.

Ngư Khương cũng thừa nhận xét về diện mạo, Cố Sơ hấp dẫn đàn ông hơn. Lâm Gia Duyệt cũng là một cô gái xinh đẹp nhưng không bằng vẻ đẹp của Cố Sơ. Ngay cả ông trời cũng ưu ái Cố Sơ, có một gương mặt như thiên thần, chỉ cần khẽ mỉm cười là đủ hấp dẫn. Trong người cô ta một nửa là một cô nhóc, một nửa lại là một người con gái, sẽ khiến đàn ông bỗng muốn yêu thương rồi cũng khiến đàn ông không thể thoát ra.

Nhưng cô lại không thích Cố Sơ, nếu bắt buộc phải chọn một trong số hai người họ, cô thà rằng Lục Bắc Thần chọn Lâm Gia Duyệt. Lâm Gia Duyệt chỉ ít còn có thể giúp được Lục Bắc Thần, Cố Sơ thì sao? Chẳng qua chỉ là một cô thiên kim tiểu thư đã hết thời, lại còn hay kiểm phiền phức tới cho Lục Bắc Thần, cô ta sẽ chỉ hại Lục Bắc Thần mà thôi.

Lâm Gia Duyệt không biết Ngư Khương đang nghĩ gì, kéo cánh tay bị thương đứng dậy, rồi lại nhìn xung quanh và hỏi: “Sao phòng làm việc của anh ấy lại thế này?”

Ngư Khương nhún vai: “Có nhiều thứ anh ấy không nhớ vứt, chỉ vậy thôi.”

Lâm Gia Duyệt vẫn không dám nhìn đám xương kia, nuốt nước bọt rồi hỏi tiếp: “Chuyện tối qua rốt cuộc là thế nào?”

“Lát nữa cảnh sát La sẽ tới lấy khẩu cung, anh ấy sẽ nói cho cô biết.”

Mười phút sau, Lâm Gia Duyệt và Ngư Khương cùng rời khỏi phòng làm việc, cô quả thực không dám ở một mình trong căn phòng đầy xương ấy. Đại sảnh sáng sủa, rộng rãi. Có bóng những người mặc blouse trắng đang làm việc, một trong số đó đứng quay lưng về phía cô, vừa nhìn cô đã biết là Lục Bắc Thần.

Cô vui vẻ bước tới trước nhưng bị Ngư Khương giữ lại, lắc đầu: “Bên đó là khu vực làm việc, cô không được lại gần.”

Lục Bắc Thần đang làm việc nghe thấy tiếng động bèn quay người lại. Anh không quay lại thì không sao, vừa nghiêng người cả thi thể trên bàn khám nghiệm bất thành linh đập vào mắt Lâm Gia Duyệt, ngay sau đó lại là một tiếng hét đinh tai khiến Phan An cứ dụi dụi tai mãi.

Ngữ Cảnh đeo một chiếc kính to gọng đen, ngẩng đầu lên trông rất dễ thương. Cậu ấy đang ghi chép giúp Lục Bắc Thần, thấy Lâm Gia Duyệt sợ đến tái mét mặt mày thì nhắc một cánh tay của xác chết lên rồi nói với về phía cô: “Cô đừng sợ, anh ta chết rồi.”

Câu nói ấy càng khiến Lâm Gia Duyệt hồn bay phách tán. Phỉ lời, chết rồi thì mới sợ chứ.

Lục Bắc Thần rõ ràng rất bức bối, nhíu mày quát một tiếng với Ngư Khương: “Ai bảo cô đưa cô ấy xuống đây?”

Ngư Khương làm mặt vô tội lại không dám cãi anh, vội vàng kéo Lâm Gia Duyệt: “Vẫn nên lên gác đợi là hơn.”

Không cần Ngư Khương nói nhiều, Lâm Gia Duyệt cũng làm theo ngay. Cô đánh mắt nhìn nhanh, có ba thi thể đang nằm ngang. Đường như cô còn ngửi thấy mùi máu tanh ghê rợn. Cô vội vàng đi lên gác, thà ở cùng với đồng mô hình xương kia còn tốt hơn với đám người chết này.

Lục Bắc Thần tiếp tục làm việc, ánh mắt phía trên chiếc khẩu trang nhạt nhòa, lạnh lẽo. Sau khi nhập tài liệu của thi thể vào máy tính, Phan An ‘bay’ tới, chép miệng: “Sự thật chứng minh, cô Lâm này không gan dạ bằng Cổ Sơ của chúng ta.”

Ngữ Cảnh đứng bên góp lời, nét mặt mơ hồ: “Thật là không hiểu, người chết rồi thì có gì phải sợ, đâu có máu me be bét, sạch sẽ thế này cơ mà.”

“Không được dùng tiêu chuẩn của em Cổ để yêu cầu những người khác.” Nói rồi, đôi mắt hẹp dài của Phan An cứ nhìn Lục Bắc Thần mãi.

Lục Bắc Thần chỉ im lặng, nhưng cả người cảm giác cứ u ám.

“Lục, cậu thấy sao?” Phan An huých vào người anh: “Vẫn là em Cổ tốt hơn nhỉ?”

Lục Bắc Thần có phản ứng, nhíu mày lườm Phan An, ánh mắt cực kỳ sắc bén. Phan An vội vàng im bặt, nhanh chóng đi làm việc của mình. Ngữ Cảnh đứng bên cạnh Lục Bắc Thần, chẳng hiểu sao bỗng thấy sờn gai ốc, nổi da gà, cứ giống như có một cơn gió lạnh phàn phật thổi. Cậu có một dự cảm chẳng lành...

Nói không sai, Lục Bắc Thần nã pháo về phía cậu.

“Cậu vẽ gì đây?”

Ngữ Cảnh giật mình: “Là... là hình ảnh ghi chép vết thương của thi thể ạ.” Là trợ lý của Lục Bắc Thần, cậu cần phải ghi chép lại mỗi lời Lục Bắc Thần nói trong quá trình khám nghiệm, mà mắt anh ấy rất tinh, có lúc liếc qua là đã nhìn thấy vết thương trí mạng, thế nên nói khá nhanh. Ngữ Cảnh đành phải chọn cách ghi chép nhanh nhất.

Rõ ràng Lục Bắc Thần không mấy hài lòng với kết quả công việc của cậu. Anh rút lại cuốn sổ ghi chép trong tay cậu, gương mặt càng nhăn tợn, ngay sau đó nghiêm nghị quát: “Cậu làm thế này mà gọi là ghi chép à? Làm lại!”

Ngữ Cảnh âm ức. Lại sao nữa đây? Trước đây cậu vẫn làm thế này có thấy Lục Bắc Thần nổi giận thế này đâu?

“Còn lẽ mề gì nữa?” Lại thêm một tiếng quát.

Ngữ Cảnh bầm bụng, đành phải ghi chép lại từ đầu. Ai dè vẫn không vừa mắt Lục Bắc Thần. Anh càng nổi nóng, tiếng hét tiếp theo gần như lật tung cả mái nhà: “Không biết ghi chép, cậu đi xem xem Cổ Sơ ghi chép kiểu gì!”

Ngữ Cảnh bị mắng tới sắp khóc đến nơi. Cậu làm ghi chép bao nhiêu năm nay, kết quả bị mắng là không biết ghi chép.

Phan An cực kỳ thông minh, đã sớm nhận ra sự thất thường của Lục Bắc Thần, ánh mắt đảo đảo, vội vàng tiến lên vỗ về Lục Bắc Thần: “Bớt giận, bớt giận. Ngữ Cảnh cũng có cách ghi chép của nó mà.” Sau đó anh ấy lại nhìn về phía Ngữ Cảnh, cổ tình lớn tiếng: “Cậu xem lại cậu đi, bình thường phải theo Cổ Sơ học hỏi thêm chút, bây giờ chộc giận giáo sư Lục rồi. Chúng ta làm việc cùng nhau bao nhiêu năm rồi, chưa từng thấy giáo sư Lục nổi giận đến mức này, đều tại cậu đấy.”

259. Chương 259: Không Thể Ngồi Yên

Ngữ Cảnh bày ra vẻ mặt thảm thiết. Học Cổ Sơ? Cô ấy có thể vẽ người chết thành người sống, cho dù cậu có muốn học cũng đâu có học được. Phan An đọc được tâm tư của cậu từ ánh mắt tủi thân, rồi lại cười trừ nói với Lục Bắc Thần: “Cậu xem đây, Cổ Sơ là người có nền tảng hội họa, cậu không thể yêu cầu Ngữ Cảnh cũng làm được như cô ấy chứ? Trong phòng thực nghiệm của chúng ta, người có thể dùng bút phác họa hiện trường nhanh nhất chỉ có Cổ Sơ thôi. Cậu ấy à, cho dù đã được ném món cá tươi ngon nhất thì cũng đừng làm như không muốn ăn cá khô nữa, trước đây chẳng phải Ngữ Cảnh vẫn vẽ thế này ư?”

Lục Bắc Thần tuy đang đeo khẩu trang nhưng vẫn cho người ta cảm giác anh đang làm mặt lạnh.

“Hay là...” Phan An nhìn anh cười hì hì: “Gọi Cổ Sơ đến? Mặc dù hôm nay là ngày nghỉ nhưng vụ án gấp thì cũng phải đi làm chứ hả? Cậu quen dùng Cổ Sơ rồi, đổi sang người khác chắc chắn sẽ không quen.”

Lục Bắc Thần nhìn Phan An bằng ánh mắt lạnh lẽo, quát một câu: “Gọi cô ấy làm gì?” Rồi anh quét cái nhìn sắc lẹm về phía Ngữ Cảnh: “Chút chuyện thế này cậu cũng không hiểu sao?”

“Được ạ, được ạ.” Ngữ Cảnh run rẩy bước lên.

Phan An thấy mình sắp rơi vào cảnh ngộ làm bia đỡ đạn, bèn xoa xoa mũi, thông minh chọn cách dẹp yên chuyện cho yên thân. Cũng chẳng hiểu sao hôm nay tính khí cậu ta lại tệ vậy, bình thường cùng lắm thì không buồn nói chuyện hoặc ngoảnh mặt làm ngơ, hôm nay thì cơn giận gần như có thể thiêu rụi cả phòng thực nghiệm rồi.

Ngư Khương sắp xếp ổn thỏa cho Lâm Gia Duyệt rồi đi xuống, vừa hay tận mắt chứng kiến mọi chuyện. Cô quả thực cũng hết hồn hết vía vì dáng vẻ tức giận của Lục Bắc Thần. Trong số những người ở phòng thực nghiệm, có lẽ cô được coi là người quen Lục Bắc Thần sớm nhất, không phải chưa từng thấy anh nổi nóng nhưng cũng chưa đến mức như hôm nay.

Cô chợt nhớ lại hiện trường vụ án tối qua. Cô và Ngữ Cảnh đều vội tới hiện trường sau khi nhận được điện thoại. Anh đến cùng với La Trì, lúc ngang qua cô bỗng ngửi thấy mùi rượu trên người anh, không chỉ riêng mình cô, các đồng nghiệp khác cũng ngửi thấy, ai nấy đưa mắt nhìn nhau.

Khi ấy các bác sỹ pháp y khác cũng có mặt, đây cũng là điều Ngư Khương khó hiểu nhất. Theo lý mà nói, vụ án này không thuộc trách nhiệm của phòng thực nghiệm bọn họ. Tắm biển sống Lục Bắc Thần này không phải vụ nào cũng nhận, mỗi lần trước khi nhận án anh đều phải tìm hiểu trước độ lớn nhỏ của tình tiết. Nhưng tối qua rõ ràng anh muốn xen vào. Sau khi xem qua hiện trường, anh lạnh nhạt nói với La Trì một câu: Vụ này phòng thực nghiệm bọn tôi nhận.

Cô hồ nghi. Một vụ tập kích bằng súng, hai người bị thương, ba người tử vong, tích chất quả thực ác liệt nhưng tình tiết vốn không phức tạp. Vì sao Lục Bắc Thần phải xen vào? Mặc dù ở hiện trường nhìn thấy

Lâm Gia Duyệt, lại còn bị thương nhưng hình như không đủ để trở thành nguyên nhân khiến Lục Bắc Thần nhận nó, vì anh quyết định nhận rồi mới phát hiện Lâm Gia Duyệt có mặt tại hiện trường.

Lúc đó các pháp y khác rất ngượng ngập, cô nhìn thấy cực kỳ rõ ràng.

Sau khi ba thi thể được chuyển về phòng thực nghiệm, cô bèn về nhà nghỉ ngơi, nhưng sáng sớm hôm sau cô mới biết Lục Bắc Thần bận rộn cả đêm. Hai con mắt của Ngư Cảnh vì thức đêm mà đỏ lựng. Cô kinh ngạc, từ lúc ở hiện trường trở về phòng thực nghiệm đã hơn ba giờ sáng rồi, Lục Bắc Thần từ lúc đó mới bắt đầu làm việc, tiến hành khám nghiệm tử thi tới tận khi trời sáng. Chỉ trong vòng mấy tiếng đồng hồ ngắn ngủi mà anh đã khám nghiệm một mạch cả ba cái xác.

Hơn nữa nghe ý của Ngư Cảnh thì anh gần như sắp moi móc hết các loại vết thương của nạn nhân từ lúc sinh ra tới giờ.

Anh rốt cuộc đang làm gì? Lẽ nào đây lại là một vụ trọng án? Ban đầu Ngư Khương vẫn nghĩ mãi như vậy, vì Lục Bắc Thần trước giờ làm việc bình tĩnh lý trí, những vụ án anh nhận chắc chắn rất lớn. Nhưng chính vào lúc này cuối cùng cô cũng biết mình đã nhầm. Tối qua anh nhận vụ án khác thường như vậy rất có thể xuất phát từ tâm trạng, liên tục làm việc không chợp mắt có thể chính là muốn bản thân mệt đến gục. Rồi liên tưởng tới việc anh uống rượu đêm qua, bây giờ lại nóng giận như vậy, Phan An vừa nhắc tới Cố Sơ thì tâm tình của anh lại càng kích động...

Ngư Khương trầm nghĩ, lẽ nào... có liên quan tới Cố Sơ?

Đang mải nghĩ thì cô liếc mắt nhìn thấy bàn tay phải của Lục Bắc Thần đang đặt trên thi thể chợt run lên. Cô đứng từ xa nhìn thấy, hình như an cũng phát hiện ra, hơi giơ nó lên. Cô càng nhìn rõ hơn, đúng là ngón tay trên bàn tay phải của anh đang run.

Trái tim cô chợt đập thịch một tiếng, chuyện gì vậy? Vì không nghỉ ngơi đủ sao? Khi nhìn qua Ngư Cảnh và Phan An, ai nấy đều đang bận rộn chuyện của mình, không nhìn thấy cảnh này. Lục Bắc Thần dường như có ý giấu giếm, thu ngón tay lại, cuộn chặt tay thành nắm đấm.

Cô bước lên, rất muốn hỏi một câu nhưng thấy anh đã lại bình thản như mọi khi, câu này lại không hỏi ra được nữa, chắc tại vì anh mệt quá. Ba nạn nhân đã được khám nghiệm hoàn tất. Lục Bắc Thần tháo khẩu trang và găng tay, ngồi trở về ghế. Rất lâu sau mới nghe anh nói một câu: “Ngư Cảnh, gọi điện cho Cố Sơ, thông báo cho cô ấy tới phòng thực nghiệm.”

Ngư Cảnh ‘ồ’ một tiếng, thầm buồn bực. Đã khám nghiệm xong cả rồi còn bắt Cố Sơ tới làm cái gì? Sớm gọi cô ấy tới cậu cũng chẳng đến nỗi bị ăn mắng. Cậu đi tới bên máy bàn, nhắc lên gọi nhưng vừa bấm máy thì thấy Lục Bắc Thần đột ngột đứng dậy, đi nhanh mấy bước tới bên cạnh Ngư Cảnh, giật lấy ống nghe, đập xuống cái ‘bộp’.

Ngư Cảnh giật mình: “Giáo... Giáo sư Lục?” Cậu lại gây họa nữa sao?

“Không cần nữa.” Lục Bắc Thần khẽ nói một câu.

Ngư Cảnh chẳng hiểu chuyện gì.

Lục Bắc Thần quay về chỗ ngồi của mình, chẳng biết đang nghĩ chuyện gì, nhưng có thể nhận ra tâm trạng có phần bực dọc. lát sau, anh cởi áo blouse, cầm di động đi ra cửa.

Phan An yên lặng đi tới bên cạnh Ngư Cảnh, cười nói: “Lần này không phải lỗi của cậu, đừng căng thẳng thế. Cậu ấy bảo Cố Sơ đến được sao? Trên gác còn một vị, nếu mà tới thật thế là thành sao Hỏa và phải Trái Đất rồi.”

Ngư Cảnh càng thêm hồ đồ: “Thế là sao? Anh cũng nghiên cứu tinh cầu đấy à?”

Phan An bật cười ngênh ngang bỏ đi. Ngư Khương nhìn thấy tất cả, trong lòng bi thương, anh quan tâm đến Cố Sơ như vậy sao?

Bên ngoài phòng thực nghiệm, Lục Bắc Thần đứng dựa vào cửa, châm một điếu thuốc. Anh nhìn chăm chăm vào di động mãi, khói thuốc làm mờ gương mặt anh. Bận cả đêm, trong đôi mắt anh đã hiện lên những tia máu đỏ, nét mặt càng thêm mệt mỏi. Điếu thuốc được hút rất nhanh, khi chỉ còn lại một đoạn

ngắn, cuối cùng anh cũng thuần thục ấn một dãy số, sau khi ấn xong, trên màn hình di động nhấp nháy cái tên ‘Mèo con’.

Sau khi gọi được, anh bắt đầu đi đi lại lại, thậm chí quên cả tay đang kẹp thuốc, lúc tàn thuốc rơi bồng tay anh mới giật mình. Đầu lộc rơi xuống đất, nhưng bên kia di động vẫn không ai nghe máy.

Lục Bắc Thần nhú mày, gọi lại lần nữa.

Cho dù tối qua cô khóc lóc ầm ĩ thế nào, giờ này cũng phải dậy rồi chứ.

Vẫn không ai nghe máy.

Sau khi cất điện thoại đi, sắc mặt Lục Bắc Thần trở nên nặng nề. Anh giơ chân đi mạnh đầu lộc trên mặt đất.

Ngư Khương đang giúp Ngư Cảnh làm báo cáo thì thấy Lục Bắc Thần từ bên ngoài đi vào. Đang định khuyên anh nghỉ ngơi một lát thì nghe thấy anh nói với mọi người một câu: “Nếu cảnh sát La tới thì bảo cậu ấy gọi điện cho tôi.” Dứt lời, anh bổ sung thêm một câu: “Phan An, sắp xếp xe cho tôi.”

Tối qua La Trì đưa họ về đây, anh không lái xe.

Phan An không hỏi anh đi đâu, chỉ gật đầu làm theo. Ngược lại, Ngư Khương bước lên nhắc nhở: “Vic, cô Lâm vẫn còn đang ở trên phòng làm việc, anh đi rồi, cô ấy phải làm sao?”

“La Trì cần lời khai của cô ấy. Đợi La Trì tới, cô ấy có thể đi theo cậu ấy.” Lục Bắc Thần vội vàng sắp xếp một lượt, sau khi xe tới thì rào bước rời khỏi phòng thực nghiệm...

Bệnh viện. Bên ngoài hành lang phòng phẫu thuật, đèn chỉ thị bên trên vẫn còn sáng. Ca phẫu thuật đã kéo dài hơn ba tiếng đồng hồ, thi thoảng lại có y tá ra ra vào vào, nhưng đều không rõ còn bao lâu ca phẫu thuật mới kết thúc.

Tĩnh Tuệ ngồi trên ghế dài, cả người tiều tụy đi không ít, hai con mắt đỏ sọng. Cố Sơ nhẹ nhàng vòng tay qua vai bà, nắm chặt tay bà, dịu giọng vỗ về: Nhất định sẽ không sao đâu.

Cả đêm Kiều Vân Tiêu trực ở bệnh viện, nửa đêm trước thì ngồi trong phòng làm việc của Tiêu Tiểu Tiêu, sau đó lại về ở bên giường. Trời còn chưa sáng đã có phóng viên nghe phong thanh vội tới, anh bắt đầu giải quyết chuyện phóng viên. Sau khi hoàn toàn phong tỏa được mọi tin tức, khi anh vội tới nơi thì bố đã được đẩy vào phòng mổ.

Anh không ngờ Cố Sơ lại tới. Nhìn thấy cô ngồi đó an ủi mẹ, trái tim Kiều Vân Tiêu như được lấp đầy. Thật ra anh không định báo cho cô, đây vốn là một chuyện hao tâm tổn sức, cô tới cũng chỉ cùng lo lắng thêm. Quan trọng hơn là anh còn nhớ rõ cảnh tượng khi xưa bố mẹ Cố Sơ chết trong bệnh viện. Đây không những là cơn ác mộng của anh, thật ra phần nhiều là cơn ác mộng của Cố Sơ. Anh không muốn để cô lại tới đây chịu thêm giày vò. Nhưng khi nhìn thấy mẹ dựa dẫm nắm chặt tay cô anh mới cảm thấy lúc này thật ra mẹ càng cần cô có mặt.

Hai bên hành lang có ghế đợi, anh ngồi đối diện cô, bao thuốc lấy ra mấy lần lại bị nhét trở về. Nói không lo lắng là giả, bố tuổi tác đã cao, mỗi lần vào phòng phẫu thuật đều như đang bước vòng vòng trước Quỷ môn quan. Anh chỉ sợ bố sẽ không bao giờ trở ra nữa.

Lát sau, Tiêu Tiểu Tiêu cũng tới. Thấy mọi người đều lo lắng, cô ấy an ủi: “Yên tâm đi, bác sỹ Cố và các chuyên gia đều có mặt, chắc là không vấn đề gì. Phương án phẫu thuật này đều được họ chấp nhận mà.”

Vì cô ấy mặc áo blouse, lại là bác sỹ ngoại khoa thần kinh nên bà Kiều mới yên tâm hơn chút. Tiêu Tiểu Tiêu kéo Cố Sơ qua một bên, nhìn cô hỏi: “Sao trông cậu cũng phờ phạc thế này? Cả đêm không ngủ sao?”

“Có ngủ, chỉ là mơ nhiều thôi, rất mệt.” Cô hạ thấp giọng, sợ bác gái nghe thấy.

Tiêu Tiểu Tiêu rút một hộp C sủi từ trong túi áo ra, đưa cho cô: “Pha mà uống, bồi bổ thể lực. Cậu vốn đã yếu rồi, lỡ lại ngã bệnh thì phải làm sao? Nếu không gượng được nữa thì tới phòng tổ mà nghỉ.”

“Không sao mà.” Cổ Sơ thật ra rất muốn tâm sự với cậu ấy, nhưng trước mắt tình hình của bác trai còn chưa biết thế nào, cũng không tiện nói mấy chuyện tình cảm nam nữ. Cô khẽ thở dài: “Nghe anh Vân Tiêu nói tối qua cậu trực đêm, không cần ở với mọi người đâu, cậu về nhà nghỉ đi.”

“Trước nay tớ vốn khỏe hơn cậu. Mọi người ở đây cả, tớ có về cũng chẳng ngủ nổi. Không sao, ở với mọi người hơn nữa nếu có tình hình gì, tớ cũng có thể biết ngay.” Tiêu Tiêu Tiểu an ủi cô.

Cổ Sơ nghe được mấy lời này, cõi lòng ấm áp hơn, bắt giắc ôm chặt lấy cậu ấy.

“Có phải cậu có tâm sự không?” Tiêu Tiêu Tiểu nhận ra, khẽ hỏi.

Cổ Sơ khẽ lắc đầu: “Không có... Không sao đâu...”

260. Chương 260: Cùng Anh Về Nhà Đi

Gần trưa, Kiều Trí Viễn mới được y tá đẩy ra khỏi phòng phẫu thuật, trên người cảm đầy ống dẫn, tình hình trên máy giám sát coi như bình ổn. Bác sỹ Cổ Khải Mân và các chuyên gia nước ngoài bước ra cùng lúc. Hai bên trình bày rõ ràng tình hình trước mắt của Kiều Trí Viễn cho người nhà. Phẫu thuật được coi là thành công nhưng dấu sao bệnh nhân cũng đã cao tuổi, rất nhiều chức năng sinh lý đã suy yếu. Nếu trong vòng 24 tiếng đồng hồ tới không còn hiện tượng phát bệnh nữa thì mới thực sự thoát khỏi giai đoạn nguy hiểm.

Cổ Sơ cùng Tỉnh Tuệ vào phòng săn sóc đặc biệt ICU. Kiều Trí Viễn nhắm nghiền mắt nằm đó, cả người trông còn gầy rộc hơn cả lần trước Cổ Sơ gặp, nhìn mà thất lòng. Tỉnh Tuệ thấy trên người ông trái một ống dây, phải một ống dây thì rớt nước mắt. Bà dựa vào đầu giường, từ đầu tới cuối vẫn nắm chặt tay Kiều Trí Viễn, lẩm bẩm: “Trí Viễn, ông nhất định phải tỉnh lại đây.”

Kiều Vân Tiêu đứng ở bên cạnh, hốc mắt cũng đã hơi đỏ. Lòng Cổ Sơ nặng nề hoang mang. Cô biết rõ lúc này mọi lời an ủi động viên đều là uống phí, những câu có động lòng cỡ nào cũng chẳng bằng bác trai có thể tỉnh lại. Nhìn Kiều Trí Viễn bị bệnh tật bám riết, nằm trên giường, cô cũng không dám thả lỏng, chỉ sợ máy giám sát bất chợt báo bất thường. Chưa xót dâng lên trong tim, Kiều Trí Viễn của khi trước đã từng phong độ đến mức nào? Nhưng từ sau khi nhà họ Cổ xảy ra chuyện, sức khỏe của Kiều Trí Viễn dường như mỗi lúc một đi xuống. Cổ Sơ hít sâu một hơi, rồi lại nhẹ nhàng thở ra để dịu bớt nỗi đau trong lòng. Nhà họ Kiều từng phụ nhà họ Cổ, cô đau đớn cũng đau đớn rồi, cảm hận cũng cảm hận rồi, mặc dù sau đó từng thể hiện trước mặt Kiều Vân Tiêu rằng mình đã buông bỏ nhưng cô biết rõ, chính vào giây phút bác Kiều được đẩy ra khỏi phòng phẫu thuật, cô mới thật sự giải thoát.

Khi đợi trước cửa phòng phẫu thuật, sự lo lắng trong lòng cô không thua kém Kiều Vân Tiêu. Lần này cô tận mắt chứng kiến Kiều Trí Viễn làm một ca phẫu thuật lớn như thế, tận mắt chứng kiến trên người ông cảm đầy dây rợ, lúc ấy mới cảm nhận được nỗi đau như khoan vào tim, mới hiểu rằng dù có hận hơn nữa thì trong tiềm thức của cô cũng sớm coi hai vợ chồng họ Kiều là bố mẹ ruột của mình rồi. Cô không hận nổi, thứ còn lại chỉ là đau đớn khôn nguôi.

Kiều Vân Tiêu nhận được điện thoại của công ty cần phải quay về giải quyết. Trông anh rất khó xử, Cổ Sơ hiểu suy nghĩ của anh, bảo anh cứ an tâm đi làm việc, phía bệnh viện cô sẽ lo liệu. Những người thân thích nhà họ Kiều trước nay tuy đông nhưng có ai không nhằm vào quyền thế? Còn Tỉnh Tuệ, mẹ Kiều tốt với cô nhất, từ ngày gả cho bác trai đã bắt đầu sống cuộc sống vô lo vô nghĩ, chuyện lớn nhỏ gì cũng có bác trai đứng ra giải quyết, thường ngày lại được bác trai vô cùng chăm sóc. Bây giờ ông rơi vào tình cảnh này, bà là người tiêu tụy nhất, dĩ nhiên Cổ Sơ không thể yên tâm.

Cổ Sơ thấy đã tới trưa, định ra ngoài mua ít đồ ăn cho Tỉnh Tuệ, bèn cùng với Kiều Vân Tiêu đi ra. Trước khi đi, Tỉnh Tuệ nắm chặt tay Cổ Sơ và nói: “Tiểu Sơ, con nhất định phải quay lại với hai bác, bác rất sợ...” Sợ gì thì bà không thốt nên lời được nữa nhưng Cổ Sơ cũng biết.

Cô dịu giọng vỗ về, hứa rằng mình chỉ ra ngoài mua cơm thôi, chốc sẽ về ngay. Lúc ấy Tỉnh Tuệ mới an tâm.

Trên hành lang bệnh viện, bệnh nhân đi qua đi lại, có tiếng những chiếc bánh xe lăn lộc cộc, lộc cộc. Cổ Sơ đứng giữa khung cảnh ấy, nhìn những y tá đầm đìa mồ hôi kia bất chợt nhớ tới mình. Khi xưa ở Quỳnh

Châu, ngoài những lúc ở nhà thuốc thì cô đi đẩy xe, dư vị bên trong chỉ mình cô mới hiểu. Về sau, cô từ trị bệnh cho người sống chuyển qua giải phẫu xác chết, sự luân chuyển giữa sống và chết này giống như cuộc đời cô vậy, thay đổi quá lớn khiến người ta ngậm ngùi.

Kiều Vân Tiêu thấy cô có tâm sự bèn dừng bước, nhìn cô, quan tâm hỏi: “Tiểu Sơ, có phải em có chuyện gì giấu anh không?”

“Đâu có.” Cô lập tức cắt hết mọi suy nghĩ của mình đi.

“Sắc mặt em không ổn chút nào.”

Cố Sơ khẽ thở dài: “Sắc mặt anh cũng đâu có tốt. Yên tâm đi, em chỉ lo lắng cho bác trai quá thôi. Bác ấy không sao em mới yên lòng được.”

“Phiền em chăm sóc mẹ anh rồi.” Kiều Vân Tiêu nét mặt nặng nề, lòng đầy buồn lo: “Tập đoàn Kiều Viễn sau khi lên sàn không còn được như trước. Giờ bố đã hôn mê bất tỉnh, mẹ anh mà còn có chuyện gì, vậy thì tình hình của tập đoàn...”

“Anh Vân Tiêu, anh yên tâm đi giải quyết công việc đi, em đối phó với. Vả lại, trong bệnh viện còn có Tiểu Tiểu mà.” Cô khẽ đáp. Tập đoàn Kiều Viễn tuy rằng phát triển rất tốt nhưng càng phát triển thì càng nhiều nguy hiểm. Mặc dù cô không làm việc tại đó nhưng từ nhỏ đã chứng kiến nhiều những chuyện lớn nhỏ của nhà họ Cố, cũng biết rõ trách nhiệm của Kiều Vân Tiêu nặng nề nhường nào. Anh ấy ngồi ở vị trí cao nhất, nhưng nói trắng ra các cổ đông kia chung quy vẫn đang theo dõi tình hình của Kiều Trí Viễn, đối với họ Kiều Vân Tiêu còn quá non trẻ. Kiều Trí Viễn dù có lui về hậu phương vẫn là một cây đại thụ. Nếu cây đại thụ này mà đổ thì tập đoàn Kiều Viễn sẽ đối mặt với phong ba không nhỏ.

Trèo cao thì ngã đau, nhà họ Cố năm xưa há chẳng phải cũng vậy sao?

“Thay anh cảm ơn cô ấy.” Kiều Vân Tiêu nói.

“Em biết rồi, anh mau mau đi.”

Kiều Vân Tiêu xoay người đi được mấy bước lại quay trở về. Cố Sơ còn tưởng anh ấy quên thứ gì, đang định lên tiếng hỏi thì thấy anh đi về phía cô, giơ tay kéo cô vào lòng, giọng nói hơi khàn: “Tiểu Sơ, anh...”

Hai chữ ‘yêu em’ một lần nữa mắc tại cổ họng, không thể nói ra, không nuốt xuống được.

Cố Sơ không hiểu anh ấy bị làm sao, chỉ cảm thấy anh ấy ôm mình rất chặt, còn nghĩ vì anh ấy quá căng thẳng. Cô bèn động viên: “Nhất định sẽ không sao.”

“Cảm ơn em.” Cuối cùng Kiều Vân Tiêu nói ra ba chữ này.

Cố Sơ cười nhẹ nhàng: “Trong lòng em, anh chính là người anh trai tốt nhất...” Còn chưa nói hết câu, nụ cười nơi khóe miệng cô đã đông cứng lại.

Kiều Vân Tiêu nhận ra cả cơ thể cô đờ ra, hơi buông tay nhưng nhìn thấy cô cứ nhìn chăm chăm về phía trước, cũng quay đầu lại nhìn.

Cách đó không xa, Lục Bắc Thần đứng sững giữa đám đông, những bước chân vội vã lại qua, chỉ mình anh đứng im bất động. Ánh nắng chiều rực rỡ xuyên qua cửa sổ thủy tinh trên hành lang dài hắt lên người anh, khiến chiếc áo sơ mi trắng ấy gần như trong suốt. Vốn dĩ là một người đàn ông nổi bật, cực kỳ hấp dẫn, nhưng trên gương mặt tuần tú kia không tìm thấy một nụ cười nào. Ánh nắng dù có chói chang nhường nào cũng không thể rọi sáng ánh mắt anh, sự lạnh giá nơi đáy mắt cứ thế lan tận ra bờ môi mỏng, khi hơi mím lại khiến cho chiếc cằm hình thành lên một độ cong cứng rắn, xung quanh anh là bầu không khí xa cách, không ai có thể tới gần.

Vượt qua đám đông, ánh mắt anh chỉ dừng lại trên người Cố Sơ, u tối như tuyết trắng giữa đêm đen.

Dù cách nhau một khoảng, Cố Sơ vẫn chợt run lên. Cô không ngờ lại gặp Lục Bắc Thần ở bệnh viện, ánh mắt tuy rối loạn nhưng trong một khoảnh khắc cô vẫn vô thức tìm kiếm xem trên người anh có phải có vết thương không, nếu không sao lại xuất hiện ở bệnh viện?

Nhưng anh vẫn bình an vô sự, chỉ là sắc mặt nhợt nhạt đi rất nhiều.

“Anh Vân Tiêu, anh đi trước đi.” Rất lâu sau, cô khẽ nói một câu.

Dĩ nhiên Kiều Vân Tiêu không muốn đi nhưng cũng chẳng có lý do để ở lại. Anh ấy liếc nhìn Cố Sơ, thấy cô nhìn mình bằng ánh mắt khẩn thiết đành nhịn cục tức này xuống. Khi đi tới trước mặt Lục Bắc Thần, anh ấy lại dừng bước, ánh mắt sắc lạnh. Di động đang không ngừng kêu, là của Kiều Vân Tiêu, không cần nhìn cũng biết là từ công ty gọi tới. Cuối cùng, anh ấy hạ thấp giọng, lạnh lùng để lại một câu: “Lục Bắc Thần, đừng tưởng bây giờ cậu đang nắm chắc phần thắng.”

“Như nhau cả thôi.” Lục Bắc Thần từ đầu tới cuối đều không nhìn anh ấy, chỉ hờ hững nói ra bốn chữ.

Sắc mặt Kiều Vân Tiêu càng ngày càng sa sầm lại, nhưng lại sợ Cố Sơ phía sau khó xử, anh ấy chỉ còn cách rời đi.

Cố Sơ đứng bất động tại chỗ. Cô biết có lẽ anh hiểu lầm rồi. Cái ôm của Kiều Vân Tiêu, sự xuất hiện của anh đều nằm ngoài dự liệu của cô. Lúc này cô có trăm cái miệng cũng khó mà thanh minh. Nhưng chớp mắt cô lại nghĩ, anh đã từng nói anh vốn không quan tâm tới Kiều Vân Tiêu, thế nên chuyện hiểu lầm chắc chỉ là suy nghĩ của riêng cô mà thôi.

Nghĩ vậy cô bỗng nhiên lại cảm thấy nực cười. Anh là một người đàn ông ngay cả lời hứa kết hôn còn không chịu đưa ra. Có thể là tất cả đàn ông đều chẳng thể là uy hiếp đối với anh, phải không.

Không quan tâm thì còn đâu uy hiếp?

Trái tim Cố Sơ nhói đau, đầu ngón tay lạnh ngắt. Nhưng, cô vô dụng vậy đấy, cho dù chỉ đứng từ xa nhìn anh như thế này, con tim vẫn bồi hồi, thậm chí rất muốn tiến lên nói với anh: Không muốn kết hôn cũng không sao, em không muốn ép anh. Chỉ cần anh thật lòng yêu em là được. Bắc Thần, em không muốn chia tay với anh.

Mới một đêm ngắn ngủi mà cô đã cảm thấy đằng đằng tựa năm trời. Chỉ một đêm cô đã phát hiện mình rất nhớ anh.

Đôi chân nặng trĩu, muốn nhúc nhích nhưng không cử động nổi.

Nhưng Lục Bắc Thần đã chủ động đi tới. Mỗi bước gần hơn, cô lại có thể ngửi thấy mùi hương trên người anh. Rõ ràng đang ở bệnh viện nhưng mùi nước diệt khuẩn trên người anh lại trong lành, dễ chịu hơn bệnh viện. Cố Sơ hơi cúi xuống, ánh mắt chạm tới đôi giày da thủ công đắt đỏ đó.

Cho tới khi anh dừng bước trước mặt cô.

Cả chiếc bóng cao lớn chắn gần hết ánh nắng, các bệnh nhân xung quanh đi qua đều quay đầu lại nhìn.

Cho dù sắc mặt người đàn ông có lạnh hơn nữa, hai người đứng cạnh nhau cũng có thể xem như là một bức tranh đẹp mắt. Người đàn ông cao lớn tuấn tú, người con gái nhỏ bé xinh xắn, dừng bước trên hành lang dài ngập nắng khiến ai cũng phải ngưỡng mộ.

Cố Sơ chưa từng nghĩ cảnh tượng đứng cùng anh thì sẽ thế nào, cô chỉ một lòng nghĩ xem phải nói câu đầu tiên ra sao. Lục Bắc Thần đang đứng vững trước mặt cô, hai tay đút vào túi quần Âu, chiếc đồng hồ cơ trên cổ tay đang yên lặng đếm nhịp thời gian, trầm mặc, tĩnh tại.

“Về nhà cùng anh đi.” Anh lên tiếng, giọng nói có phần ôn hòa, xua đi không ít cái giá lạnh trên cơ thể.

Khi chất giọng quen thuộc ấy lọt vào tai, có một giây phút Cố Sơ bỗng muốn khóc, sống mũi cay xè, ngập đầy lòng ngực vừa là ấm ức vừa là yêu thương. Cô không muốn lại cãi nhau như tối qua hoặc là cô tình nguyện anh cứ cãi nhau đã đời với cô một trận cũng còn hơn anh cả đêm không về.

Cố Sơ ngược mắt lên, vừa định nói với anh rằng mình không muốn cãi nhau, không muốn chia tay thì liếc thấy bóng một người phụ nữ chẳng biết đã đứng sau anh từ khi nào. Cô ta ôm cánh tay bị thương nhưng đã được băng bó cẩn thận, đứng đó thở hồng hộc, giống như vừa mới tìm thấy Lục Bắc Thần.

Lâm Gia Duyệt.

Thì ra anh ở cùng với cô ta.

Cố Sơ nhanh chóng cup mắt xuống, hốc mắt lại lập tức ửng đỏ.

Chẳng phải đã nói rõ sẽ không ở bên cạnh cô ta nữa sao? Chẳng phải hai gia đình đã trở mặt rồi sao? Sao anh và cô ta còn đồng thời xuất hiện?

Như có một lưỡi dao đâm thẳng vào tim, đau đớn đã đè lấp cảm giác muốn khóc. Cô cuộn chặt tay thành nắm đấm, ngón tay càng lúc càng lạnh, đâm vào lòng bàn tay đến nhói buốt, chắc là rách da rồi, nếu không cũng chẳng đau rát như vậy. Tại cô ngu ngốc, còn tưởng anh cất công tới bệnh viện này tìm mình, thì ra anh cùng cô ta tới đây bằng bố.

Lục Bắc Thần, anh thật bất công. Tim em đau lắm, anh có biết không?

Khi ngược lên, ánh mắt cô lạnh nhạt hơn, cô mấp máy môi: “Đó là nhà của anh, không phải của em, em sẽ không về cùng anh.” Dứt lời, cô quay người định đi.

Cho dù chỉ nhìn anh thêm một cái, nước mắt cô cũng sẽ rơi xuống.

Lục Bắc Thần thấy vậy, đầu mày bất chợt nhíu chặt. Anh bước nhanh tới, giữ cánh tay cô lại, giọng điệu nghiêm nghị: “Em còn định giận đến khi nào?”

Tối qua mặc dù giận nhưng anh không dám rời đi, chỉ sợ cô nghĩ quẩn lại bỏ nhà ra đi, anh chỉ muốn để cô bình tĩnh lại một chút. Ngoại Than Hối xảy ra chuyện, anh thấy lúc đó cô đã không ra ngoài tức là sẽ không đi nữa mới dám rời đi. Nhưng hôm nay, cô không có lấy một cuộc điện thoại, anh bồn chồn không yên mới gọi cho cô, không ai nghe máy.

Suy nghĩ đầu tiên là cô xảy ra chuyện.

Anh lập tức cấp tốc về nhà, chỉ sợ nhìn thấy chuyện không hay xảy ra. Vậy mà cô không có nhà, di động rớt trên mặt bàn. Anh lục tìm di động của cô, có một cuộc gọi của Ngữ Cảnh từ phòng thực nghiệm, hai cuộc là của anh, tìm kiếm lịch sử lâu hơn thì có một số máy lạ. Anh gọi tới, được thông báo là điện thoại của bệnh viện.

Anh biết bệnh viện này, Kiều Trí Viễn thường nằm đây.

Cô tới thăm Kiều Trí Viễn, cũng sẽ gặp Kiều Vân Tiêu. Nói anh không để ý là giả. Ai ngờ khi anh tới bệnh viện lại đứng nhìn thấy cảnh cô và Kiều Vân Tiêu ôm nhau. Giây phút ấy, anh thậm chí muốn giết người!

Nhưng sắc mặt cô nhợt nhạt như thế, gương mặt tiều tụy, con tim anh lại thắt lại đau đớn. Không còn gì quan trọng nữa, anh chỉ cần cô quay về, ở bên cạnh anh, vậy là được rồi. Mặc dù anh đã nhìn thấy cô ở trong lòng Kiều Vân Tiêu mỉm cười, mặc dù anh đã sắp đổ kị đến phát điên.

Chỉ một đêm không gặp mà sự giày vò này tựa hồ đã mấy năm trời.

Anh biết cô có sự kiêu hãnh của mình, thế nên anh tình nguyện hạ mình, nhưng câu trả lời của cô lại khiến lửa giận trong anh bùng cháy.

Cổ Sơ cảm thấy cánh tay bị anh bắt đến đau đớn. Cô nhíu mày, giọng điệu càng lúc càng hờ hững: “Tới khi nào anh chịu buông tay thì thôi. Giáo sư Lục, anh đừng để cô Lâm đứng sau anh đợi quá lâu, tới bám lấy em làm gì?”

Nước mắt xoay tròn trong lòng, ai nói nước mắt nóng hổi đây? Rõ ràng là lạnh ngắt, khiến mạch máu trong người cô cũng ngừng chảy.

Lục Bắc Thần hơi sững người, quay đầu lại mới phát hiện ra Lâm Gia Duyệt đang đứng phía sau. Khi quay trở về, anh nhíu mày: “Em không tin anh?” Đối với Lâm Gia Duyệt, thái độ của anh thế nào cô nên hiểu rõ. Bây giờ âm ỉ thế này là vì cô chưa từng tin tưởng.

“Anh đáng để em tin sao?” Cả đêm không về, bên cạnh lại có thêm một người phụ nữ, bảo cô phải tin gì đây?

Lâm Gia Duyệt thấy không khí căng thẳng, vội vàng bước tới, kéo tay còn lại của Cổ Sơ, gấp gáp nói: “Cô thật sự đừng hiểu lầm, tối qua chúng tôi chỉ...”

“Buông tôi ra.” Trái tim Cố Sơ hoàn toàn lạnh lẽo, khi đánh mắt về phía Lâm Gia Duyệt, cái nhìn của cô buốt giá tới cực điểm. Cô dần mạnh từng chữ: “Bằng không tôi sẽ không kiềm chế được mà cào nát mặt cô ra đấy!”

Lâm Gia Duyệt sững sốt, vô thức buông tay. Cô ta chưa từng thấy một Cố Sơ với biểu cảm này, từ trước tới nay chỉ thấy cô hiền dịu.

“Tối qua anh gặp một vụ án, cô ta bị thương ở hiện trường, đơn giản vậy thôi.” Lục Bắc Thần hạ thấp giọng, vẫn nắm chặt lấy cổ tay cô.

Nghe xong, Lâm Gia Duyệt bỗng nhìn về phía Lục Bắc Thần. Anh là người làm việc trước nay không cần giải thích, vì anh cho rằng khi anh làm việc, những người đã tin anh thì sẽ không quan tâm tới việc có giải thích hay không, người đã cần giải thích tức là nghi ngờ anh, vậy thì hà cớ phải nhiều lời?

Vậy mà bây giờ anh lại sợ Cố Sơ không tin anh?

Đáy lòng Lâm Gia Duyệt dâng lên cảm giác lạnh lẽo. Cô ta một lòng với anh, nhưng anh mệt mỏi, tiêu tụy lại không phải vì cô ta.

Lần giải thích này của Lục Bắc Thần đã tốn hết sức lực nhưng anh quên rằng Cố Sơ là con gái, lại còn là một người con gái đang yêu, lúc này lý trí đã chạy xa tầm với. Hai chữ ‘tối qua’ như càng đổ thêm dầu vào lửa. Đừng nói là vụ án gì đó, cho dù trời có sập xuống, điểm mẫn cảm của cô lúc này cũng chỉ nhắm vào việc tối qua người đàn ông của cô đã ở cùng với người phụ nữ khác.

Nhưng Cố Sơ cũng không gào thét điên rồ, mắt cô đã khô khốc. Cô nói: “Em biết, bây giờ có thể buông tay được rồi chứ? Cổ tay em rất đau.” Có vụ án lại không báo cho cô, anh còn coi cô là người thân thiết hay không? Đưa Lâm Gia Duyệt đi thay thuốc ư? Đúng là tốt, vụ án còn chưa kết thúc phải không? Anh lại có thời gian để đi cùng cô ta.

Lục Bắc Thần nghiêng rằng, cuối cùng vẫn buông tay, thấp giọng nói: “Được rồi, đừng giận nữa, về với anh.”

“Bây giờ em không về.” Cô cất giọng lạnh lẽo. Cô đã hứa với Tĩnh Tuệ sẽ ở bên bà, hơn nữa bác trai còn chưa tỉnh lại, cô càng không dám rời đi.

Ánh mắt Lục Bắc Thần tối đi: “Vì Kiều Vân Tiêu?”

“Nếu em nói không phải vì anh ấy, anh có tin không?” Cố Sơ nhìn anh chằm chằm, cuối cùng hốc mắt vẫn đỏ: “Em nói em chỉ coi anh ấy là anh trai, anh có tin không?”

Tất cả mọi người đều nhìn về phía này. Rõ ràng bọn họ thích tò mò chuyện một đôi tình nhân cãi vã hơn là yêu thương.

Sắc mặt Lục Bắc Thần càng lúc càng khó coi: “Anh hỏi lại em lần nữa, có về cùng anh hay không?”

“Lục Bắc Thần, thật ra anh chưa từng tin tưởng em. Anh có biết yêu anh áp lực nhường nào hay không? Em lúc nào cũng phải đoán xem anh đang nghĩ cái gì, còn phải tiếp tục ngẩng đầu sải bước, nắm tay anh trước ánh mắt đề phòng của người khác. Trong mắt người ta, em chỉ là kẻ gây họa, sẽ hại chết anh, chỉ là hòn đá gây trở ngại anh tiến lên. Còn anh thì sao? Anh đã cho em thứ gì? Chỗ trang sức châu báu đó ư? Em không cần, đó đều không phải những gì em cần. Giữa chúng ta không có sự tin tưởng. Lục Bắc Thần, một chuyện tình không có tin tưởng sẽ rất mệt mỏi.” Cố Sơ nghẹn ngào, nước mắt lặng lẽ lăn xuống. Cô không gào thét, không cãi vã, nhưng giọng nói tuyệt vọng lại khiến người chết lịm.

Nói xong, cô bèn quay người đi.

Cô biết rõ, anh không tin cô, mà cô từ giây phút nhìn thấy Lâm Gia Duyệt cũng bắt đầu mất niềm tin ở anh, thậm chí nên nói thẳng rằng dù là người phụ nữ nào e rằng cô cũng đầy nghi ngờ, dù là Ngư Khương hay cho dù một người cô không quen biết. Chuyện tình này rất mệt, cô phải dè dặt thận trọng, phải lo được lo mất, nguyên nhân chẳng phải vì không nắm bắt được trái tim anh hay sao? Anh là Lục Bắc Thần, là người đàn ông cao quý, lạnh lùng trong mắt người khác, cô lại còn muốn đoán xem anh đang nghĩ gì? Nực cười.

Cuối cùng cô vẫn rơi nước mắt trước mặt Lâm Gia Duyệt. Phải, trong cuộc chiến vô tội này, Lâm Gia Duyệt đã chiến thắng.

Người đàn ông sau lưng lạnh lùng lên tiếng: “Em muốn chia tay như vậy sao?”

Chia tay!

Như một tia sét một lần nữa đánh vào tai.

Cổ Sơ dừng bước, từ từ mở tay ra, khi nhìn xuống lòng bàn tay đã chảy máu, thế mà cô lại chẳng cảm thấy đau đớn nữa. Giống như một con đường không thể quay đầu, cô và anh cứ thế lầm lũi, sai trái đến bước này, cô còn có thể nói gì đây?

Rất lâu sau, cô lên tiếng: “Phải.”

Tầm mắt cô đã mờ mịt, là máu hay lệ đang che chặt mắt? Cô không quay lại, cũng không dám quay lại, cứ thế rời đi.

Trên hành lang, Lục Bắc Thần đứng chờ ra như một bức tượng.

Giữa anh và cô chưa bao giờ có sự điên cuồng nhưng lại trở thành một cuộc chiến không khói lửa, tổn thương cả hai bên.

Lâm Gia Duyệt tận mắt chứng kiến tất cả. Vì đứng bên cạnh Lục Bắc Thần, nên cô ta càng nhìn rõ nỗi đau và tổn thương nơi đáy mắt anh. Anh là một người kiêu ngạo như thế, lại đứng ở một nơi công cộng hỏi câu “Em muốn chia tay như vậy sao?”. Phải biết rằng trên đời có biết bao nhiêu người con gái muốn có được anh, nhưng anh đã bao giờ đau thương đến vậy?

Cô ta nên vui mừng vì hai người cãi vã, cho dù không thể chia tay thì giữa hai người họ cũng sẽ có khúc mắc. Nhưng không hiểu vì sao Lâm Gia Duyệt không thể vui nổi, đáy lòng cô ta cũng đang nhoi nhói đau, giống như xem một bi thương bi thương, buồn bã, chỉ muốn khóc.

“Bắc Thần, em xin lỗi, em sợ anh có chuyện gì mới đi theo anh tới bệnh viện, em không nghĩ là lại như vậy.” Đây là sự áy náy từ tận đáy lòng cô ta. Nghe Ngũ Cảnh nói anh đã vội vã rời khỏi phòng thực nghiệm, cô ta chỉ sợ xảy ra chuyện gì, bèn lập tức lái xe tìm anh. Vốn dĩ đã sắp tới Tomson Riviera thì bỗng nhìn thấy xe của anh, cô ta bèn bám theo sau, không ngờ rằng anh lại tới bệnh viện.

Lục Bắc Thần không nói một câu, vẫn đứng yên đó.

“À... nếu không em sẽ đi giải thích với Cổ Sơ. Thật ra cô ấy đang giận, có thể anh không hiểu lắm, con gái nói gì cũng đều trái lòng cả. Miệng nói chia tay nhưng thực chất không muốn chia tay một chút nào đâu. Anh yên tâm đi, cô ấy sẽ không chia tay với anh đâu.” Lâm Gia Duyệt sốt sắng nói.

Lục Bắc Thần đột ngột quay đầu nhìn cô ta, trong đầu vô thức hiện lên một cảnh tượng trong quá khứ.

“Cô ta đã chia tay với anh rồi, anh còn muốn cô ta quay đầu như một kẻ đáng khinh?”

“Anh yêu cô ấy.”

“Người phụ nữ anh ấy giờ đang nằm trên giường của Kiều Vân Tiêu!”

“Em câm miệng lại cho anh!”

Cảnh ấy xông lên não bộ, ánh mắt anh chớp mắt trở nên lạnh vô cùng. Anh nói từng từ từng chữ: “Lâm Gia Duyệt, tôi không cần cô thương hại tôi.”

Lâm Gia Duyệt rung mình, thấy nét mặt anh tái mét đến kinh người, ý thức được có thể mình đã nói sai gì đó, vội nói: “Không không không, anh đừng hiểu lầm, em chỉ không muốn nhìn thấy anh và cô ấy cãi nhau mà thôi.”

“Đây là chuyện giữa tôi và cô ấy, chưa đến lượt người ngoài xen vào.” Lục Bắc Thần lạnh lùng buông một câu ấy, rồi quay người bỏ đi...

261. Chương 261: Kẻ Ẩn Nấp

La Trì vòng vèo cả một đoạn đường xa, đuổi theo Lâm Gia Duyệt tới bệnh viện, rồi được biết cô ấy đã đi khỏi lại một mạch đuổi về tới tận phòng thực nghiệm. Hai người cứ đi trước đi sau như vậy, Lâm Gia Duyệt tìm Lục Bắc Thần, La Trì tìm Lâm Gia Duyệt. Ngữ Cảnh nói với họ Lục Bắc Thần đã về từ lâu rồi, vừa về lập tức đi lên gác, chưa hề xuống.

Lâm Gia Duyệt lo lắng cho Lục Bắc Thần, muốn vào phòng làm việc tìm anh nhưng bị La Trì giữ lại. La Trì gần như van nài: “Chúng ta lấy lời khai trước đã, được không?”

Hai người họ bèn tìm một chỗ khá yên tĩnh trong phòng thực nghiệm để lấy lời khai, khi nhớ lại cảnh tượng xảy ra đêm hôm trước, Lâm Gia Duyệt vẫn còn đổ mồ hôi lạnh. La Trì gọi Ngữ Cảnh tới: “Nói với giáo sư Lục của các cậu một tiếng, bên phía tôi cần báo cáo khám nghiệm tử thi của cậu ấy.”

Ngữ Cảnh đi gọi điện thoại, chẳng mấy chốc đã quay trở lại, nói: “Giáo sư Lục không nhận điện thoại, hay là anh lên gác nói thẳng với anh ấy đi.”

Lâm Gia Duyệt vừa nghe vậy lập tức bật dậy: “Tôi cũng lên.”

La Trì nhướn mày nhìn cô ấy: “Cô lên đó làm gì?”

“Tôi cũng là một trong số những người bị hại, tìm hiểu về vụ án một chút không được sao?” Ánh mắt Lâm Gia Duyệt lại liếc về phía bàn khám nghiệm xác ngay gần đó: “Với lại, dưới nhà toàn là xác chết, ghê người lắm.”

La Trì cũng không suy nghĩ quá nhiều, liền đồng ý.

Trên gác là phòng làm việc của Lục Bắc Thần, La Trì đẩy cửa vào luôn: “Giáo sư Lục kênh kiệu quá nhỉ, điện thoại cũng...” Nói còn chưa dứt câu, anh ấy đã thấy cả phòng làm việc không một bóng người.

Anh ấy và Lâm Gia Duyệt đưa mắt nhìn nhau. Một lát sau, anh ấy quay trở lại hành lang, hét lên một tiếng xuống dưới nhà: “Mấy người gặp ma hả? Lục Bắc Thần đâu có trong phòng làm việc.”

Đám Phan An đồng thời bỏ dở công việc trong tay, tỏ ra kỳ quặc. Ngữ Cảnh vò đầu: “Chính mắt em nhìn thấy giáo sư Lục quay về là vào phòng làm việc ngay mà.”

Vụ án không manh mối của Thẩm Cường và Bằng Thành vẫn chưa có thêm thông tin gì, giờ lại xảy ra án mạng ngay tại địa điểm chờ điều tra. Việc này đối với La Trì mà nói trở thành một áp lực khổng lồ. Vừa nghe Ngữ Cảnh dứt lời, tâm trạng anh ấy trở nên bức dọc khác thường, đang định nổi khùng lên thì Ngư Khương đi lên. Sáu con mắt nhìn thấy anh lên gác, chẳng nhẽ lại vô duyên vô cớ biến mất?

Họ bèn đẩy cửa đi vào bên trong.

Không gian tuy rộng lớn nhưng bên trong có người hay không liếc nhìn là biết ngay. Ngư Khương đảo quanh một vòng, kinh hoàng quay sang La Trì: “Giáo sư Lục đâu?”

“Cô hỏi tôi thì tôi biết hỏi ai? Chính mấy người nói cậu ta đã quay về, giờ thì người đâu?” La Trì sắp nổ tung đầu.

Lâm Gia Duyệt vội vàng chạy tới trước cửa sổ ngó nghiêng, nét mặt kinh hãi: “Cảnh sát La, liệu có khi nào Bắc Thần bị bắt cóc không?”

Cửa sổ khép hờ, bên dưới là vườn hoa, Lâm Gia Duyệt có suy nghĩ này cũng là bình thường, nhưng Ngư Khương phủ nhận suy nghĩ của cô ấy: “Con đường từ cửa lớn vào phòng thực nghiệm có rất nhiều hệ thống báo động, người ngoài vốn không thể vào được.”

“Lỡ như đối phương đã chuẩn bị từ trước thì sao?” Lâm Gia Duyệt hoang mang.

Bị cô ấy nói vậy, Ngư Khương cũng cảm thấy không yên tâm được nữa. Cô biết Lục Bắc Thần khi còn ở Mỹ đã đắc tội với không ít người, thậm chí còn có một số tổ chức xã hội đen bỏ ra một số tiền lớn để tìm người lấy mạng anh. Anh cũng từng thập tử nhất sinh, có gì chưa từng trải qua? Mặc dù bây giờ đang ở Trung Quốc nhưng chẳng thể bảo đảm những người muốn mạng của Lục Bắc Thần sẽ không giở những chiêu trò đen tối nào đó.

La Trì nghe xong những lời này, thẳng thừng xua tay: “Được rồi, các cô cũng đừng nghĩ lung tung nữa, coi nơi này là nơi nào chứ? Tuy rằng giáo sư Lục của cô sức trói gà không chặt, yếu như sên nhưng được cái đầu óc lanh lợi. Nếu thật sự gặp phải nguy hiểm, cậu ta lại ngoan ngoãn giơ tay chịu trói ư? Hơn nữa, cậu ấy là chuyên gia chúng tôi mời về, ngoài kia có mười mấy cao thủ trực sẵn 24/24, nếu đích thực có kẻ trà trộn vào lẽ nào họ lại không phát giác ra? Các cô thử nghĩ mà xem, có thể thoát khỏi máy kiểm soát bằng tia hồng ngoại của các cô rồi lại không thể các vệ sỹ phát hiện, vậy thì trừ phi người này có khinh công hoặc là vô hình.”

“Vậy Bắc Thần có thể đi đâu chứ?” Lâm Gia Duyệt sốt sắng đến độ giậm chân bình bịch.

Ngư Khương cũng lo lắng, nhào thẳng ra phía vườn hoa, hét lên: “Vic...”

La Trì vò đầu bứt tai, thật sự khiến người bứt rứt.

“La hét ầm ĩ cái gì vậy?” Bất thành linh, giọng của Lục Bắc Thần vang lên.

Bọn họ giật thót, quay về phía thanh âm ấy, lúc này mới phát hiện ra vị trí giá sách được mở ra từ lúc nào chẳng hay, bên trong lại có một cánh cửa hơn một người đi vừa. Cả người Lục Bắc Thần trông có chút thần thờ ỉ ề, cơ thể cao lớn dựa bên cạnh giá sách, giống như vừa rồi đang nghỉ ngơi, vô duyên vô cớ bị người ta quấy rầy, đầu mày anh nhíu lại, trông rất bức bối.

Ngư Khương tròn tròn hai mắt, rất lâu sau mới ý thức được thì ra trong phòng làm việc này còn có một bí mật khác. La Trì bước lên, ngó đầu nhìn vào trong, cười nói: “Này, phòng nghỉ làm cũng bí mật quá đấy.”

Cả đêm Lục Bắc Thần không được ngủ rồi lại lặn lội tới bệnh viện, đã quá kiệt sức. Thấy La Trì đứng chực trước mặt như thần giữ cửa, anh đánh mắt về phía Ngư Khương: “Báo cáo khám nghiệm tử thi ở chỗ Ngự Cảnh, bảo cậu ấy đưa cho cảnh sát La.”

“À... vâng.” Ngư Khương vẫn còn hơi hoảng hốt.

Anh vừa định quay người trở vào trong thì La Trì lập tức len vào, chặn đường đi của anh: “Ấy đừng, vụ án tuy là nhỏ nhưng được đích thân giáo sư Lục giải thích và để tôi tự đọc báo cáo khám nghiệm lại là hai chuyện khác nhau.”

“Ra ngoài.” Ngự khí của anh không vui vẻ gì cho cam.

“Tôi làm vậy là vì công việc, để kêu oan cho nạn nhân.” Nói rồi La Trì chỉ tay ra ngoài: “Còn cả người bị hại kia kia, người ta cũng đòi câu trả lời.”

Thấy La Trì bám riết, Lục Bắc Thần hiểu rõ mình chẳng nghỉ được nữa rồi. Anh lạnh lùng buông một câu: “Đợi đó, tôi tắm qua đã.” Anh cần dùng nước lạnh để kích thích bản thân mình.

“Cứ tự nhiên, cứ tự nhiên.” La Trì cười trừ. Chỉ cần cậu ấy đích thân ra tay ra được, anh chẳng muốn đọc bản báo cáo lạnh lẽo đó, chữ viết làm sao trọng điểm bằng lời nói?

Lục Bắc Thần thấy cậu ta vẫn còn đứng chắn trước mặt mình bèn hỏi: “Cậu vẫn không đi ra?”

“Không được, khó khăn lắm mới tìm được cậu, tôi mà ra cậu đóng ngay cửa lại, muốn bắt cậu lại sẽ khó lắm.” La Trì cười khi khi.

Lục Bắc Thần không hơi đâu nhiều lời với anh ấy, giơ một ngón tay ra, gạt anh ấy qua một bên, rồi đi thẳng vào phòng tắm. La Trì ngông nghênh đi vào, nhìn khắp bốn phía, sau khi thấy được cách bài trí bên trong thì trầm trồ không ngớt.

Ngư Khương và Lâm Gia Duyệt cũng đi vào, nhìn thấy thứ gì cũng sửng sốt. Nhất là Ngư Khương, cõi lòng cô đã dậy sóng rồi.

“Ngư Khương, không phải cô vừa mới biết ông chủ của cô có phòng nghỉ này đấy chứ?” La Trì nhin cười.

Ngư Khương không đáp, nhưng từ ánh mắt quái lạ này giờ của cô, không khó để nhận ra quả thực lúc trước cô không hay biết. La Trì sờ cái này mó cái kia, rồi tầm tắc: “Cơ mà sở thích của ông chủ cô cũng quái đản quá đi. Cả một cái giường công chúa to đùng. Ai không biết còn tưởng đây là phòng con gái hoặc là cậu ta nuôi một con chim hoàng yến ở trong phòng này đấy.”

“Nói linh tinh gì vậy?” Ngự Khương tuy ngoài miệng trách La Trì ăn nói không giữ kẽ nhưng trong lòng cũng vô vàn khó hiểu. Đồ đạc trong căn phòng này có phong cách giống với phòng làm việc, chẳng biết là để lại từ trước hay do anh sắp xếp về sau.

Đi theo Lục Bắc Thần bao năm, cô không cho rằng anh là người thích những đồ vật và màu sắc mơ mộng ngây thơ thế này.

Lâm Gia Duyệt không quá đổi kinh ngạc như La Trì. Cô ấy đi tới bên cạnh giường gấp lại chăn, nhẹ nhàng nói: “Cảnh sát La, anh cũng thật là. Xem báo cáo là được rồi, trông Bắc Thần có vẻ mệt lắm, chắc là còn chưa ngủ được đã bị anh đánh thức rồi.”

La Trì cười: “Đứng trước vụ án, cậu ấy không xuống địa ngục thì ai xuống đây?”

Lâm Gia Duyệt bó tay lắc đầu...

Tin tức nhà hàng ‘Ngoại Than Hối’ xảy ra vụ nổ súng không bị đưa tin rầm rộ, các cơ quan có liên quan đã phong tỏa mọi nguồn tin.

Ba người chết, hai người bị thương.

Theo lời khai của người chứng kiến tại hiện trường, tối đó có một người chạy từ ra trong một căn phòng trên tầng hai xuống dưới tầng một, phía sau có hai người rượt đuổi, ngay sau đó thì xảy ra cuộc nổ súng kịch liệt. Cảnh sát lập tức có mặt tại hiện trường, qua vết máu trên hành lang, Lục Bắc Thần phán đoán rằng một trong số những người bị thương có lẽ còn chưa đi xa. La Trì bèn dẫn theo hai đồng nghiệp đuổi theo, quả nhiên đã bắt được tại chỗ.

Hai trong ba người chết chính là kẻ đuổi theo, người còn lại là một khách hàng. Trong số người bị thương, ngoài trừ kẻ bị bắt khi đang lẩn trốn thì chính là Lâm Gia Duyệt.

Trong kẽ móng tay của nạn nhân, Lục Bắc Thần phát hiện được sơn, mà loại sơn này sau khi được Ngự Khương giám định đã phát hiện là một loại sơn đặc thù dùng trong sưu tầm đồ cổ. Lục Bắc Thần lập tức thông báo cho La Trì ngay trong đêm, bảo anh ấy tập trung để ý có vụ án của hàng đồ cổ nào xảy ra mất cắp hay không. La Trì kiểm tra ngay thông tin nội bộ. Quả nhiên, ba ngày trước tại khu Tỉnh An, Thượng Hải đã xảy ra một vụ cướp ở một cửa hàng đồ cổ nào đó, mấy chiếc cốc dạ quang với hàng trăm năm lịch sử không cánh mà bay. La Trì lại thông đêm thẩm vấn kẻ bị thương tháo chạy, nhưng người đó một mực phủ nhận.

Vị khách kia chết oan uổng, anh ấy chỉ là một người vô tội, trên người không tìm thấy bất kỳ manh mối nào có lợi cho vụ án, thế nên Lục Bắc Thần dồn trọng điểm vào hai cái xác còn lại. Trong tình huống kẻ chạy trốn không chịu nhận tội, Lục Bắc Thần phải gấp mảnh đạn trên xác chết ra rồi phát hiện được dấu vết từng được chữa trị ở phần xương hông trên xác chết còn lại.

“Kết luận khoa giám định đưa ra trùng khớp với suy nghĩ của tôi, ba tên còn đồ sử dụng loại súng MP443, loại đạn khớp với loại súng này là đạn xuyên giáp 7H21, mà mảnh đạn phát hiện được trên người tử thi cũng vừa hay là 7H21. Đây là một loại đạn xuyên giáp (hay xuyên thép) dùng trong quân sự. Còn vụ án mất trộm trong tiệm đồ cổ ba ngày trước, đầu đạn phát hiện được ở hiện trường cũng là 7H21 phải không? Bên khoa giám định thông qua kiểm tra đối chiếu đầu đạn là sẽ biết đối phương dùng loại súng gì. Đối phương có thể sử dụng loại đạn kiểu mẫu cao như vậy xem ra là thường xuyên gây án. La Trì, cậu đã vô tình phá được vụ án lớn đấy.” Sau khi dội qua nước lạnh, cả người Lục Bắc Thần tỉnh táo hơn nhiều. Anh ‘mời’ mấy vị đó ra khỏi phòng nghỉ, rồi ngồi nghiêm chỉnh trong phòng làm việc, cùng La Trì bàn về vụ án.

“Bước đầu suy đoán ba người đó vì chia chác không đều mà nảy sinh ý định sát hại. Tiếc là không tìm được tang chứng.” La Trì thở dài.

“Không có gì khó. Ba kẻ này đã có tranh chấp nội bộ, chứng tỏ giữa bọn họ không có sự tin tưởng, vậy thì sau khi có được tang chứng ắt sẽ giấu tại một địa điểm mà bọn họ cùng ở để tiện kiểm soát lẫn nhau. Trên một tử thi tôi phát hiện hông từng bị thương và có dấu hiệu được chữa trị. Cậu có thể bắt đầu từ bệnh viện, rồi tìm ra địa chỉ cũng không khó, tang chứng có khả năng cao đang được giấu tại đó. Còn về việc ba bọn họ ra ngoài mang theo súng, tôi đoán rằng bọn chúng muốn làm thêm một vụ nữa. Đừng quên, đối

diện với Ngoại Than Hối cũng có một tiệm đồ cổ với biển hiệu hàng trăm năm rồi.” Có lẽ Lục Bắc Thần cảm thấy mệt, bèn dựa ra sau ghế, uể oải nói.

“Ba kẻ này nếu như trước khi gây án còn có thể cãi vã, chứng tỏ quan hệ thường ngày chẳng ra sao.”

“Có sự xung đột lợi ích, sự quan tâm dĩ nhiên chẳng được là bao.” Lục Bắc Thần hồ hững đáp.

“Nguyên nhân cái chết của không có gì đáng nghi chứ?” La Trì lại hỏi.

“Nguyên nhân cái chết không có gì đáng nghi. Người nổ súng có kỹ thuật khá cao, một vết thương trí mạng trúng tim, một vết khác vào ngay động mạch chủ, hai viên đạn đủ để lấy mạng. Còn về vị khách kia, vết thương của anh ấy nằm bên vai trái, không đủ để mất mạng, nhưng qua khám nghiệm phát hiện, nạn nhân thứ ba mắc bệnh viêm cơ tim, sau khi vai trái bị thương đã tạo nên sự kinh hãi cực độ, từ đó khiến cho tâm thất đập quá nhanh khiến tim ngừng đập, khi xe cấp cứu tới thì đã muộn.” Lục Bắc Thần cầm cốc nước uống một ngụm rồi nói tiếp: “Nạn nhân không gây nghi ngờ gì, vết thương của kẻ tẩu thoát kia tôi còn chưa nhìn thấy nhưng chắc chắn cũng bị thương do súng đạn. Vết thương anh nghi ngờ là của em.”

Anh nhìn sang Lâm Gia Duyệt này giờ im lặng ngồi bên.

Lâm Gia Duyệt nhìn xuống cánh tay của mình và nói: “Em nghe thấy động tĩnh mới ra ngoài xem xét, không ngờ lại trúng đạn.”

“Cô ấy chỉ vô tình bị thương, có gì kỳ lạ đâu?” La Trì không hiểu.

Lục Bắc Thần giơ tay day day huyết thái dương: “Trên mảnh đạn, Ngũ Cảnh vừa lấy được máu cũng đồng thời tìm thấy được các thành phần khác.” Anh ngược mắt lên, nhìn Lâm Gia Duyệt: “Trên mảnh đạn làm em bị thương, kiểm tra thấy có silic dioxit, một lượng nhỏ chất sắt, mangan...”

Lâm Gia Duyệt nghe không hiểu nhưng La Trì thì lập tức sững sốt: “Sao trong thành phần của mảnh đạn lại có silic dioxit, sắt và mangan?”

“Là thành phần của thủy tinh, một ít sắt và mangan lại là vật chất hình thành thủy tinh tím. Tôi đã xem xét hiện trường Ngoại Than Hối, quả thực có lấp bóng đèn thủy tinh tím.”

La Trì nghi hoặc: “Cậu nói rằng kẻ nổ súng nhắm rất chuẩn, sao lại vô duyên vô cớ bắn lên thủy tinh?”

“Có lẽ là một trong số những đồng phạm khi nổ súng đã làm đứt dây của đèn thủy tinh, khiến cho đèn thủy tinh không ổn định. Người nổ súng bắn đúng lúc đèn thủy tinh rơi xuống nên mới vô tình làm bị thương người khác. Hơn nữa tôi chưa hề nói rằng người làm Gia Duyệt bị thương là kẻ tẩu thoát đó.” Lục Bắc Thần nhẹ nhàng nói.

“Cái gì?” Cả La Trì và Lâm Gia Duyệt đều đồng thanh lên tiếng.

“Từ phương hướng của đạn và vị trí của hiện trường, người nổ súng về phía em là người khác. Đối phương có lẽ đã nhặt khẩu súng của một nạn nhân lên, nhắm bắn về phía em.” Lục Bắc Thần nói.

La Trì quay qua Lâm Gia Duyệt: “Cô có kẻ thù?”

Lâm Gia Duyệt lắc đầu, cô đâu có đắc tội với ai.

“Người đối phương muốn giết không phải cô ấy.” Lục Bắc Thần nói: “Trên vết thương của Gia Duyệt không có bụi đạn, chịu vết thương bắn từ xa. Thông qua dấu tích mảnh đạn trên bờ tường dưới nhà có thể thấy khi đó tại vị trí khoảng 45 độ sau lưng cô ấy còn có một người khác. Người đối phương muốn giết là người này. Nhưng đáng tiếc đã bị đèn thủy tinh chặn lại làm thay đổi vị trí mảnh đạn.”

262. Chương 262: Cõi Lòng Ngươi Lạnh

Lâm Gia Duyệt hoảng sợ.

La Trì ngẫm nghĩ rồi quay sang nhìn cô: “Lúc đó sau lưng cô có người đứng sao? Trong lời khai không có.”

Lâm Gia Duyệt cố gắng lục lại ký ức, lát sau nói: “Hình như... có một người đi ra, nhưng lúc đó tôi quá sợ hãi, ngay cả người nổ súng là ai tôi còn chẳng nhìn rõ, nói chi tới người đứng sau lưng mình.”

“Nghĩ tiếp đi.” Lục Bắc Thần khẽ lên tiếng.

Lâm Gia Duyệt một lần nữa hồi tưởng lại, rất lâu sau dường như cô mới có ấn tượng: “Hình như là một người con gái với mái tóc dài.”

“Làm giống như xếp hình có thể xếp được ra người đó không?” La Trì hỏi.

“Tôi chỉ có thể thử xem, nhớ cũng không rõ ràng lắm.”

“Đại sảnh tầng một chỉ có một bàn khách, chính là người thân của nạn nhân tử vong kia. Một người già sáu mươi mấy tuổi không thể sờ vào súng, mà lúc đó người thân của người này cũng bị dọa tới nỗi phải nhập viện. Vậy thì người nổ súng chỉ có thể là nhân viên phục vụ lúc đó đang có mặt ở tầng một. Không nhiều, chỉ có ba người, cậu điều tra khá dễ.” Lục Bắc Thần nói.

La Trì hỏi: “Lẽ nào không thể là tên côn đồ tháo chạy kia?”

“Vết máu của tên côn đồ được phát hiện ở cửa gác, còn Gia Duyệt bị thương tại cửa chính cầu thang tầng hai. Từ góc độ có thể thấy không phù hợp cho tên côn đồ nổ súng. Thế nên nhất định không phải hắn ta.” Lục Bắc Thần bình tĩnh phân tích.

La Trì tỉ mỉ suy nghĩ rồi lại nhìn bản vẽ hiện trường phía sau báo cáo khám nghiệm tử thi, cảm thấy Lục Bắc Thần nói rất phải, lúc ấy mới nhận ra vụ án này còn có ẩn tình. Khi nhìn lên, anh ấy cười với anh: “Được đấy, giáo sư Lục. Chỉ trong vòng một đêm ngắn ngủi mà đã phá được án, quá đỉnh. Chẳng trách người ta nói mắt cậu độc. Đôi mắt này của cậu đâu chỉ thu thập ngay được riêng những thông tin về xác chết.”

“Phải, một đêm mà tôi đã làm hết cả phần việc của cậu rồi đấy, cảnh sát La.” Lục Bắc Thần nói không chút khách khí.

La Trì ngượng ngập xoa xoa mũi, hắng giọng: “Chẳng phải tôi tới lấy báo cáo khám nghiệm để phá án đấy sao? Ai mà ngờ được tư duy của cậu lại hoạt động mạnh như vậy.”

“Tện tay làm thôi, rảnh mà.”

Nghe nói vậy, La Trì lại càng ngượng ngập. Ngực khí của người này đúng là không ai bì nổi, phá một vụ án mà thành tiện tay.

Lục Bắc Thần không nói nữa.

La Trì hỏi: “Hết rồi à?”

Lục Bắc Thần nhìn về phía anh ấy, hơi nhướn mày: “Nếu không thì sao? Tôi lại còn giúp cậu đi tìm tang chứng?”

La Trì há hốc miệng.

“Vụ án này rất rõ ràng. Một vụ cướp tiệm đồ cổ, tất cả chứng cứ đều có. Cậu chỉ cần mắt công chạy đi một tý là có thể tìm thấy địa điểm để tang chứng, quả thực lưỡi tới mức không muốn động tay động chân thì đâm cho cái gã bị thương kia một chân. Thứ hai là vụ nhân viên phục vụ trong Ngoại Than Hối muốn nhân cơ hội để giết một người, mặt này cũng không khó điều tra. Cảnh sát La, anh đây còn cần tôi giúp anh thế nào nữa?”

Cả gương mặt La Trì trở nên thiếu tự nhiên.

Lục Bắc Thần lại nhìn về phía Lâm Gia Duyệt và nói: “Em nên quay về nghỉ đi.”

Một câu nói thẳng thừng như một câu đuổi khách.

Lâm Gia Duyệt cũng là người thông minh, mặc dù rất không muốn nhưng thấy nét mặt Lục Bắc Thần hờ hững cũng chỉ còn cách rời đi.

La Trì vẫn ở lại trong phòng làm việc. Sau khi Lâm Gia Duyệt đi khỏi, anh ấy châm một điếu thuốc rồi hỏi: “Cậu vẫn còn điều gì chưa nói hết về vụ án này phải không?” Tách Lâm Gia Duyệt đi chứng tỏ còn chuyện

khác, nếu không với tính khí của Lục Bắc Thần, nói xong rồi tuyệt đối không muốn nhìn thấy anh ấy thêm giây phút nào.

“Cậu cũng thông minh đấy.”

“Hiếm khi được cậu khen.” La Trì hớn hởi: “Nói đi, còn có phát hiện gì nữa?”

“Phát hiện thì không.” Lục Bắc Thần nói: “Giờ đó đêm qua ở Ngoại Than Hối không còn mấy khách, trên gác một bàn, dưới nhà một bàn. Vậy thì người xuất hiện đằng sau lưng Gia Duyệt có lẽ là người có liên quan đến khách sạn. Người phục vụ nảy sinh ý định giết hại, thậm chí dám nhắm bắn về phía người phụ nữ đó, chứng tỏ thù hận đã lâu. Tiếp tục điều tra theo hướng này, chưa biết chừng có thể tìm ra bí mật của Ngoại Than Hối, hoặc là cũng có thể liên quan tới Thẩm Cường và Bằng Thành.”

La Trì nhíu mày: “Nếu thật sự như vậy thì đúng là ông trời có mắt rồi.”

“Phải xem cậu điều tra thế nào.”

“Được, tôi biết rồi.” La Trì chắc mẫm trong lòng: “Ngoài ra, chúng ta phải tranh thủ thời gian tới Bắc Kinh.”

Lục Bắc Thần tính toán một chút.

“Lịch trình của cậu có vấn đề ư?” La Trì hỏi.

“Khi nào xuất phát?”

“Ngày mai đi.” La Trì ngẫm nghĩ rồi lại nói: “Nhưng mà, Trung thu có thể là...”

“Đó là hiệu suất làm việc của cậu.” Lục Bắc Thần lạnh nhạt nói: “Tôi sẽ không ở cùng cậu tới Trung thu đâu.”

“Ồ, tôi biết rồi, cậu muốn ở với em gái Cố chứ gì?” La Trì cười hì hì.

Lục Bắc Thần cup mắt, không nói câu nào.

“Này, tôi phát hiện ra phòng nghỉ của cậu thú vị lắm nhá.” La Trì cố tình nói.

“Cậu đi được rồi.” Lục Bắc Thần lại buông lời đuổi khách.

La Trì lườm nguýt. Quả nhiên, nói xong vụ án là trở mặt không quen ngay.

Sau khi La Trì đi khỏi, Lục Bắc Thần ngồi yên trên ghế một lúc nữa, ánh mắt vẫn không rời khỏi phòng nghỉ. Anh không dám quay lại nghỉ ngơi, vì chỉ cần vào đó là anh có thể nghĩ tới dáng vẻ của Cố Sơ khi nói lời chia tay. Trong phòng nghỉ có quá nhiều kỷ niệm, ngay cả phòng tắm vẫn còn đồ đạc của cô.

Anh sắp phát điên vì cô rồi.

Người con gái chết tiệt này!

Khi bác Kiều tỉnh lại, Tỉnh Tuệ vui mừng tới nỗi suýt khóc, thấy Cố Sơ vẫn trực mãi bên giường cùng mình, bác trai vô cùng mãn nguyện. Cố Sơ cũng cả đêm không được nghỉ ngơi tử tế, Kiều Vân Tiêu đề nghị đưa cô về nhà nghỉ, Cố Sơ suy nghĩ rồi nói: “Về phòng thực nghiệm đi.”

Kiều Vân Tiêu nhìn cô xót xa: “Em nên ngủ bù một giấc thật ngon, bây giờ còn về phòng thực nghiệm làm việc?”

“Nghe nói xảy ra một vụ nổ súng, phòng thực nghiệm đã nhận án, em lo họ bận không xuể.” Cố Sơ thở dài nặng nề.

Cô không nên nhớ anh, câu chia tay đó chẳng phải chính anh ép cô nói ra hay sao?

Tâm tình bực dọc lại dâng lên.

Kiều Vân Tiêu nhìn cô, không nói gì nhưng trong lòng hiểu rõ mục đích cô quay về phòng thực nghiệm là vì cái gì.

Đường sá rất thông thoáng, không tắc nghẽn, chẳng mấy chốc đã về tới phòng thực nghiệm.

Kiều Vân Tiêu tắt máy, nghiêng người nói với Cố Sơ: “Anh ở đây đợi em, nếu trong phòng thực nghiệm không có việc gì làm thì em ra ngoài, anh đưa em về nghỉ.”

“Không cần đâu ạ.” Cố Sơ từ chối: “Mấy hôm nay vì chuyện của công ty và bác trai anh cũng chẳng nghỉ ngơi gì, anh mau về đi.”

“Không sao, anh đợi em. Nếu em cần ở lại thì gọi điện cho anh.”

Cố Sơ biết anh lại bướng rồi, đành phải gật đầu, xuống xe. Kiều Vân Tiêu nhìn theo cô mãi cho tới khi cô đi vào trong cánh cửa lớn của biệt thự, lúc ấy anh mới hít sâu một hơi. Khi thở hắt ra, lồng ngực bí bách vô cùng. Mặc dù cô không nhắc nhưng anh có thể cảm nhận được giữa cô và Lục Bắc Thần đã xảy ra chuyện gì đó không vui vẻ. Cô buồn buồn, thậm chí có lúc khóe mắt vô duyên vô cớ đỏ ửng lên. Anh không thể an ủi, chỉ có thể âm thầm ở bên.

Cho dù biết rằng người trong lòng cô không phải anh.

Cố Sơ đi vào trong phòng thực nghiệm. Phan An ở trong hoan hô: “Anh còn tưởng em bốc hơi rồi chứ.”

Cô không màng tới thái độ ngỡ ngàng của Phan An, đi thẳng tới bên cạnh Ngữ Cảnh và hỏi: “Thi thể của vụ nổ súng đâu?”

“Đưa tới nhà xác lâu rồi.”

Cố Sơ kinh ngạc: “Phá án rồi sao?”

“Chuyện đâu có lớn lắm? Giáo sư Lục của chúng ta chỉ cần một đêm là có thể phá án rồi.” Ngữ Cảnh kiêu hãnh.

Cố Sơ dờ dẫm tại chỗ.

Là cô tự suy nghĩ quá nhiều ư? Cô tưởng anh sẽ đau lòng vì chuyện chia tay, cô tưởng anh chẳng còn tâm trạng làm việc nữa, nhưng anh lại phá án nhanh đến vậy. Thì ra trong lòng anh công việc quan trọng đến thế. Cô đúng là quay về công toi rồi.

Đánh giá cao cảm giác của bản thân thật sự rất khó chịu.

“Aiya, tôi quên một tập văn bản trên gác. Cố à, cô có thể lấy giúp tôi không?” Ngữ Cảnh đẩy gọng kính nói.

Cố Sơ gật đầu.

Phòng làm việc không có ai, anh không ở đây. Cô cầm tài liệu, suy nghĩ rồi đi ngay xoay tròn trong đầu mấy lần nhưng lại chẳng thể thẳng nổi đôi chân. Anh đang ở trong phòng nghỉ sao? Cô tò mò mở cửa phòng nghỉ ra, hơi thở thuộc về anh cứ thế ập tới.

Thân thuộc tới nỗi khiến cô muốn khóc.

Xuyên qua cửa phòng, tìm Cố Sơ chợt đập nhanh lên.

Nếu, anh đang ở trong phòng nghỉ, cô phải nói gì đây?

Cô nói câu chia tay chắc chắn như thế, mà anh hình như cũng chấp nhận rồi. Vậy cô và anh bây giờ là gì của nhau?

Bước chân không dừng lại, cô cứ thế đi vào. Chỉ là... anh không có mặt.

Giống như một hy vọng được nâng lên tận trời rồi đột ngột thả rơi xuống. Cô không thể không thừa nhận rằng khoảnh khắc không nhìn thấy anh, cô lạc lõng và hụt hẫng.

Giường chiếu gọn gàng, không nhận ra có dấu hiệu được nằm lên. Cố Sơ chợt bước lên, nhẹ nhàng ngồi xuống giường. Cô giờ tay sờ lên gối, ngón tay thấm mùi hương của anh. Thật ra cô rất nhớ anh.

Hai ngày nay, anh ngủ ở phòng nghỉ hay ở nhà?

Không có cô ở bên cạnh, anh ngủ có ngon không?

Ngón tay vô thức chạm phải một thứ cứng cứng, vùi bên mép gối, chỉ nhìn thôi sẽ không nhìn thấy. Cô bèn lần sờ ra, sau khi cầm được lên tay, ánh mắt chợt ngẩn ra, ngay sau đó hô hấp trở nên dồn dập.

Trong đầu bỗng hiện lên câu nói khoe khoang ấy: Cô biết không, đây là món quà mà Bắc Thần tặng tôi nhân dịp sinh nhật. Anh ấy đặt làm ở Montblanc, bình thường tôi còn chẳng nỡ đeo...

Chiếc khuyên tai bình thường không nỡ đeo giờ đang ở trong phòng nghỉ của Lục Bắc Thần, hơn nữa còn ở bên cạnh gối của anh.

Cổ Sơ chỉ cảm thấy như có ngàn vạn mũi tên xuyên qua tim, máu không ngừng chảy, đau đớn lan khắp cơ thể.

Cô siết chặt chiếc khuyên tai, góc cạnh sắc nhọn của nó đã sớm chĩa đầy vào lòng bàn tay. Hình như... lại chảy máu rồi.

Chính ở bệnh viện, anh nói với cô giữa họ đều không có sự tin tưởng. Thật ra tận sâu trong lòng cô vẫn còn một tia hy vọng. Cho dù anh thật sự ở bên Lâm Gia Duyệt tới đó, cho dù anh thật sự cùng Lâm Gia Duyệt tới bệnh viện băng bó vết thương. Nhưng ông trời đã định sẵn muốn cô lật ra mọi thứ để hy vọng duy nhất ấy vào giây phút này đây cũng bị hủy diệt.

Nước mắt lặng lẽ chảy xuống má, rơi trên gối.

Cô vẫn luôn cho rằng phòng nghỉ này là nơi riêng tư của anh và cô, nhưng đã có một người phụ nữ khác bước vào đây. Cô không dám tưởng tượng trong tình huống nào chiếc khuyên tai này mới rơi bên cạnh gối anh. Thật ra, không cần nghĩ nữa, chuyện giữa nam và nữ chẳng phải chỉ có vậy thôi sao?

Đây là giới hạn cuối cùng của cô, Lâm Gia Duyệt đã giẫm lên nó.

Di động vang lên, là Kiều Vân Tiêu. Khó khăn lắm cô mới hoàn hồn lại để nghe máy.

“Sao rồi? Có cần anh đưa em về không?”

Cổ Sơ nắm chặt chiếc khuyên tai trong tay, rất lâu sau mới đè nén cơn ghen ngào nhưng nước mắt vẫn không ngừng rơi. Lòng cô đã nguội lạnh, cô nói với đầu kia di động: “Anh Vân Tiêu, em muốn quay lại chỗ ở cũ ở Thượng Hải. Còn nữa, có thể đặt cho em một vé máy bay quay về Quỳnh Châu không?”

263. Chương 263: Một Tai Nạn Mang Âm Mưu Khác

Sau khi chuyển tới Thượng Hải nhà họ Cổ tổng cộng đã lựa chọn hai nơi ở, một là biệt thự ở núi Xa Sơn, khung cảnh yên tĩnh, thích hợp cho sinh sống, đã từng có tới hơn ba mươi người làm chăm lo cho bữa ăn giấc ngủ của bốn người trong gia đình, hơn mười người chuyên chăm sóc vườn tược và bãi cỏ để chúng ngày càng tốt tươi. Một nơi khác là một căn nhà cổ kiểu châu Âu nằm ở khu Từ Hối. Nơi đây chỉ là địa điểm Cổ Sơ thi thoảng ở lại khi học đại học, không phải nhà chính của gia đình họ.

Giới bên ngoài cực kỳ người biết về căn nhà cổ ở khu Từ Hối này. Cổ Sơ từ nhỏ đã học trường quốc tế, điều kiện của ký túc xá khá lý tưởng, nhưng về sau cô quyết định thi vào đại học trong nước nên đã chuyển tới một trường cấp ba quốc lập. Cổ Trạch Phong thương con gái bèn mua căn nhà này từ một vị giám đốc người nước ngoài ở gần trường học. Sau khi Cổ Sơ thi đỗ đại học, có lúc không muốn ở lại trường cô cũng quay về đây ở.

Sau khi gia đình gặp nạn, bố bị điều tra, công ty phá sản, tài sản của nhà họ Cổ bị đóng băng, biệt thự Xa Sơn bị niêm phong, duy chỉ có căn nhà ở Từ Hối là may mắn thoát nạn. Về sau Cổ Sơ mới biết thì ra năm xưa khi mua nhà, bố hoàn toàn không dùng danh nghĩa của nhà họ Cổ, trên giấy chứng nhận quyền sở hữu nhà ở viết tên của di cô, Sầm Vân.

Hai bên đường vẫn vẹn nguyên như trong ký ức, hàng ngô đồng nước Pháp um tùm, từng bức tường sơn trắng gạch đỏ, từng mái ngói nhọn hoắt, những khung cửa sổ sắt Tây hình bầu dục, lại có cả những vườn hoa không to lắm, cả một khoảng xanh ngắt bỏ trường khắp hàng rào. Nghe bố nói nơi đây từng là tô giới của Pháp, vào thời kỳ chiến tranh liên miên nơi đây lại rất ít hứng chịu đạn bom.

Căn nhà đã bỏ không năm năm, Kiều Vân Tiêu tìm một người giúp việc theo giờ, sau khi Cố Sơ chuyển đồ đạc tới thì nhà cửa cũng vừa kịp được dọn dẹp xong xuôi. Ánh nắng buổi trời đúng lúc gay gắt, hắt xuống nền nhà gỗ lim tuy cũ nhưng đã được lau sáng loáng, làm ấm cả gian phòng. Thượng Hải không thiếu những căn nhà Tây kiểu cổ như thế này, từ lâu đã được chịu khó tu sửa, duy trì. Nơi đây cũng tạm ổn, cứ cách vài năm Kiều Vân Tiêu lại tìm người tới tu bổ phần bên ngoài nhà, bên trong anh không có mặt mã thể nên vẫn không thể quét tước định kỳ.

Căn nhà không lớn, chẳng xa hoa bằng Xa Sơn nhưng được cái giao thông thuận tiện. Tầng một có một vườn hoa nhỏ chưa tới 20 mét vuông, vào nhà có phòng khách, phòng ăn, lên tầng hai có hai phòng ngủ, phòng sách, lên cao nữa có một tầng gác lửng nho nhỏ chóp nhọn, vốn dĩ dùng để xếp những đồ lặt vặt, nhưng nơi đây vốn không có người ở thường xuyên nên cũng không có đồ lặt vặt mấy, vì vậy cũng hay để trống. Cả căn nhà cộng gộp lại rộng hơn trăm mét vuông, giống như một biệt thự nhỏ kiểu bỏ túi nhưng lại toát ra một hơi thở thời đại xa xưa, nồng đậm.

Một cánh cửa ngách trong một góc phòng khách đẩy ra chính là vườn hoa. Cây ngọc lan ấy vẫn còn sống, cành lá xanh tốt, rậm rạp. Cố Sơ còn nhớ, chỉ cần khi nào nó nở hoa, mở tung cửa ra là cả phòng ngập đầy hương thơm. Đây là nơi bị nhà họ Cố bỏ quên, cũng là nơi chưa bao giờ công khai với bên ngoài. Thế nên lần trước khi Cố Tư theo cô tới Thượng Hải, câu nó vô tình buột miệng “Chúng ta cũng có nhà ở Thượng Hải” đã bị chặn lại. Căn nhà mà Cố Tư muốn nói không ám chỉ biệt thự Xa Sơn vì cả nó cũng biết rõ nhà họ Cố vừa sụp đổ là căn biệt thự ấy cũng không còn thuộc về họ nữa. Chỉ còn nơi đây là điểm dừng chân cuối cùng của họ tại mảnh đất Thượng Hải.

“Em rất hèn nhát, quay về Thượng Hải lâu như vậy rồi mới dám trở lại nơi đây.” Cố Sơ ngồi xuống nền nhà đầy nắng, nhìn ngọc lan yếu ớt, nói.

Kiều Vân Tiêu lại kiểm tra phòng trên phòng dưới một lượt nữa mới yên tâm, rồi ngồi bệt xuống bên cạnh cô: “Không phải em hèn nhát. Năm đó nhà họ Cố liên đới quá nhiều chuyện, cho dù là bây giờ rùm beng ầm ĩ lên cũng không hay. Nơi đây để trống cũng là chuyện tốt, chí ít sẽ không ai điều tra tới đây.”

Nhà họ Kiều vẫn luôn biết nơi đây có căn nhà của họ Cố. Mặc dù Kiều Vân Tiêu bất mãn sự ích của bố mình năm đó nhưng có niềm an ủi là họ liên tục gặp họa, bố cũng chưa từng đề cập với bên ngoài rằng nhà họ Cố có căn nhà này.

“Tôi tận bây giờ em vẫn không tin thuốc của bố lại hại chết người.” Cố Sơ cô đơn lên tiếng: “Thuốc của ông cứu sống không ít người, sao có thể hại chết người chứ?”

Năm đó, phòng thực nghiệm y học mà bố tài trợ nghiên cứu ra một loại dược phẩm mới để chống ung thư. Cô nhớ rất rõ, có một tối bố trở về nhà liên tục kỳ hưng phấn, lúc ngồi trên bàn ăn đã nói rằng quá trình nghiên cứu loại phẩm chống ung thư này rất thành công, hơn nữa trải qua mấy năm thực nghiệm lâm sàng, nó rất có ích trong việc chống lại các khối u ác tính, nâng cao khả năng hồi phục tế bào bạch cầu trong cơ thể người. Sau này, loại dược phẩm ấy được đầu tư sản xuất với số lượng lớn, đẩy vào các bệnh viện lớn trong nước. Nhưng chẳng bao lâu sau liền lan truyền thông tin có bệnh nhân sử dụng loại dược phẩm mới ấy rồi xuất hiện tác dụng phụ dẫn đến tử vong.

Ngay lập tức các vụ kiện xảy ra liên miên. Phòng thực nghiệm bị điều tra, công xưởng bị niêm phong, thậm chí có người còn đồn đại bố cô ngoài mặt nghiên cứu thuốc mới, thực chất có hành vi rửa tiền, hối lộ... Tình hình chi tiết Cố Sơ không biết, chỉ biết rằng lúc đó gia đình cô nhốn nháo hoảng loạn. Rồi về sau, bố mẹ gặp tai nạn giao thông, có người nói họ trốn tránh, nhưng cô không tin. Sau khi đón cô và Tư Tư về Quỳnh Châu, câu đầu tiên dì nói là: Sau này đừng có quay về Thượng Hải nữa. Cố Sơ hỏi dì vì sao, dì suy nghĩ rồi đáp: Dì thay chúng mày trả không ít tiền, chúng mày phải ở lại Quỳnh Châu kiếm tiền mà giả nợ.

“Thương trường biến đổi nhanh chóng, rất nhiều chuyện em không thể ngờ tới được đâu.” Kiều Vân Tiêu nhẹ nhàng an ủi. Trong lòng anh biết rõ, thật ra sự hoài nghi của Cố Sơ không phải không có căn cứ. Khi Cố Sơ xảy ra chuyện, anh mong bố có thể ra tay giúp đỡ. Lúc đó bố sốt sắng mới tiện miệng buông một câu: Nhà họ Cố đã dây vào một chuyện không nên dây, ai có thể xen ngang đây?

Kiều Vân Tiêu nghĩ thế nào cũng cảm thấy câu nói ‘dây vào chuyện không nên dây’ của bố không liên quan mấy tới chuyện dược phẩm chống ung thư. Cố Trạch Phong kinh doanh y dược sinh vật, trong quá trình ấy có nguy hiểm là chuyện khó tránh khỏi. Lúc ấy, Cố Trạch Phong có ý đền tiền cho gia đình nạn nhân,

những nguy cơ mà người làm ăn gặp phải có thể dùng tiền giải quyết thì không phải vấn đề nữa. Nhưng rõ ràng đã đến bù rồi, vì sao nhà họ Cố vẫn bị niêm phong điều tra? Sau này anh có tìm người thân của nạn nhân để hỏi chuyện năm đó, họ nói rằng cầm được tiền xong đã yên phận, vốn không tiếp tục gây chuyện nữa. Vậy nếu phía sau không có một sức mạnh to lớn hơn, vì sao nhà họ Cố lại bị người ta túm chặt không buông? Cố Trạch Phong trước giờ không phải người nhút nhát, lái xe bỏ trốn lại càng hoang đường.

Tiếc là rất nhiều chuyện điều tra được một nửa thì không còn tin tức nữa. Bố anh lại càng không chủ động tiết lộ năm xưa rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Những nghi vấn này anh chôn kín trong lòng rất nhiều năm, từ đầu tới cuối không nói cho Cố Sơ biết. Đối với cô, quá khứ thế nào không còn quan trọng nữa, quan trọng là bây giờ vẫn còn được sống vui vẻ.

Cố Sơ không nói nữa, cầm lấy di động, lặng lẽ ngồi nghịch. Kiều Vân Tiêu thấy cô buồn buồn bèn xoa đầu cô, thở dài: “Nếu thật sự muốn dọn ra ngoài ở, nên để anh sắp xếp cho em. Chỗ này dầu sao cũng năm năm rồi không có hơi người, một số đồ đạc cũ kỹ có thể dùng không còn tiện nữa.”

Anh không hỏi cô vì sao lại dọn ra khỏi nhà của Lục Bắc Thần, nhưng từ biểu cảm cô đơn của cô anh cũng đoán ra được ít nhiều, vì thế cũng không hỏi nhiều nữa, chỉ hy vọng tất cả đều thuận theo sở thích của cô.

Cố Sơ khẽ lắc đầu: “Em ở đây rất tốt.”

Cô cứ thế dọn khỏi Tomson Riviera, có lẽ tới bây giờ Lục Bắc Thần vẫn chưa biết, nhưng dù có biết thì sao chứ? Anh để tâm sao? Lúc ở bệnh viện cô đã từng về nhà một lần để lấy quần áo thay giặt. Lục Bắc Thần không ở nhà, cô tìm thấy tên anh trong danh sách những cuộc gọi nhờ, thân thuộc tới mức phát khóc. Lúc đó mặc dù cô cảm thấy giận dữ vì chuyện Lâm Gia Duyệt xuất hiện ở bệnh viện nhưng nhìn thấy mấy cuộc gọi kia thì đã mềm lòng. Tối tận khi bác Kiều tỉnh lại, trở về phòng thực nghiệm cô mới biết anh không về nhà ngủ vì Lâm Gia Duyệt phải không. Người phụ nữ đó đã ở trong phòng ngủ cũ của cô, phòng nghỉ bây giờ. Giờ đây nghĩ lại, tìm cô vẫn đau thất từng cơn.

Khi đối mặt với chia tay, anh nhẹ nhàng là thế, chắc là anh đã sớm mệt mỏi, chán nản với cuộc tình này rồi. Rồi lại thêm hành động ép cưới gần đây của cô nữa, chắc là anh đã hối hận ở cùng với cô.

Lục Bắc Thần... Bắc Thần...

Cho dù bây giờ gọi tên anh, tận sâu nơi đáy lòng vẫn dâng lên một nỗi bi thương khổng lồ. Những kiêu ngạo đó, những tự trọng đó đều trở nên yếu đuối trước mặt cái tên này.

Anh đang bận, bận không có thời gian quay về nhà, bận không có thời gian ở phòng thực nghiệm.

Có lẽ là bận vụ án, cũng có lẽ bận ở bên người con gái khác.

Nếu cứ kết thúc trong yên lặng như vậy cũng còn tốt hơn cái vã điên cuồng. Cô lặng lẽ rút lui khỏi thế giới của anh, từ nay về sau sẽ không quấy nhiễu nữa.

Kiều Vân Tiêu không khuyên nhủ thêm, nhẹ nhàng kéo cô vào lòng, lẩm bẩm: “Chỉ cần em vui là được.” Nếu đã định sẵn chữ ‘yêu’ này không thể thốt thành lời, vậy thì anh tình nguyện làm anh trai của cô cả đời, che mưa chắn gió cho cô, chỉ cần có thể vui vẻ hạnh phúc.

Ngày hôm sau, Cố Sơ đáp chuyến bay sớm nhất quay về Quỳnh Châu.

Lúc sắp lên máy bay, Lục Bắc Thần gọi điện tới, hết cuộc này tới cuộc khác khiến người hoang mang. Tất cả mọi người xung quanh nhìn cả về phía cô. Cuối cùng, cô nhận máy, giọng nói vẫn nghẹn lại trong cổ họng, không thể bật ra. Đầu kia di động rất yên ắng, hơi thở của anh có phần nặng nề.

“Đang ở đâu vậy?” Giọng anh nghe rất trầm, rất thấp, khiến người ta liên tưởng tới khí áp thấp trước khi dông bão ập tới, không sao thở nổi.

Đoàn người lên máy bay xếp thành hàng dài. Cô đứng dậy kéo vali hành lý đứng vào cuối hàng. Di động áp chặt bên tai nóng rực, cô vẫn không thể nói được câu nào.

“Nói đi.” Đầu kia hơi cao giọng.

Loa phát thanh thông báo số hiệu chuyến bay và giờ lên máy bay.

“Em đang ở sân bay?” Anh hỏi.

“Ừm.”

“Về Quỳnh Châu?”

“Ừm.”

Đầu kia trầm mặc.

“Em phải lên máy bay rồi.” Cô siết chặt tay kéo vali, lòng bàn tay đau đến bỏng rát.

“Sơ Sơ.” Anh khẽ gọi tên cô, thanh âm nghe rất mệt mỏi nhưng rất dịu dàng.

Ngón tay nắm chặt di động Cố Sơ hơi run lên. Giọng nói lọt vào tai quen thuộc là thế, khi vo tròn trong tim lại nhói đau.

“Đừng giận dữ nữa, được không?” Anh hạ thấp giọng.

Cố Sơ ra sức cắn chặt môi không nói một câu. Anh không cúp máy, dường như đang đợi cô lên tiếng. Lát sau, cô chủ động ngắt cuộc gọi, rồi tắt máy luôn.

Không muốn nghe giọng của anh.

Vì chỉ nghe thấy thôi, tình yêu của cô dành cho cô lại dâng tràn.

Cuộc đời này luôn có một người như vậy xuất hiện, khiến bạn đau đớn, khiến bạn khổ sở, khiến bạn đánh mất cả bản thân mình, thế mà vẫn cam tâm...

264. Chương 264: Chiếc Khuyên Tai Ấy

Lục Bắc Thần đã mất ngủ.

Từ sau khi Cố Sơ nói ra hai chữ ‘chia tay’.

Anh dồn toàn bộ tinh thần và sức lực vào công việc, dùng cả một đêm để giải quyết ba thi thề, sau đó mấy đêm liền nếu không tới hiện trường thì cũng xem hồ sơ. Anh không muốn nhắm mắt, chỉ cần thiếp đi, cho dù là một giấc ngủ chập chờn, hình ảnh Cố Sơ rơi nước mắt cũng sẽ lác lác trong cơn mơ.

Nói thật lòng, tới bây giờ anh không biết phải an ủi cô bằng cách nào. Có những lời giải thích dường như trở nên vô ích, cảm giác tin tưởng giữa hai con người tan tành vụn nát, đây mới là vấn đề lớn nhất. Trong chuyện tình cảm, anh chưa bao giờ nhận mình là kẻ mạnh. Ngược lại, anh là một kẻ thất bại, thất bại từ đầu tới cuối. Đứng trước mặt cô, anh chưa bao giờ chiến thắng.

Anh nắm chặt chiếc khuyên tai, đầu mày nhíu chặt.

Nửa tiếng trước, khi anh trở về nhà, ngay lập tức nhìn thấy chiếc khuyên tai này trên bàn uống nước, bên dưới chiếc khuyên tai để một mảnh giấy, của cô để lại, trên đó viết: Lục Bắc Thần, anh đã làm bẩn phòng ngủ của em.

Ban đầu anh cũng không hiểu chuyện gì, lật qua lật lại tờ giấy rất lâu cũng không hiểu ý cô muốn nói. Anh hoài nghi, đi lên tầng hai, đẩy cửa phòng ngủ ra. Cô không có ở đó, phòng ngủ vẫn gọn gàng như lúc đầu, giống như chưa từng có ai nằm lên.

Anh lại đi xuống nhà, nhặt chiếc khuyên tai lên lần nữa. Sau mấy đêm liền không được nghỉ ngơi, phải hơn nửa tiếng ngồi nghĩ lại anh mới nhớ ra chiếc khuyên tai này là của ai.

Là quà sinh nhật anh tặng vào dịp sinh nhật của Lâm Gia Duyệt. Nói chính xác là món quà Ngư Khương lựa giúp. Lúc đó vẫn còn ở nước ngoài, Lâm Gia Duyệt hào hứng mời anh tới tham gia tiệc sinh nhật. Trước nay anh không có hứng thú với những nơi ồn ào như vậy, bèn lấy lý do bận việc để thoái thác. Nhưng dù sao cũng có quen biết, biết đối phương tổ chức sinh nhật cũng phải có chút quà mới được. Anh không có thói quen đi mua sắm lại càng không thể dành thời gian để đi dạo không mục đích để chọn một món quà,

nên đã giao nhiệm vụ này cho Ngự Khương. Ngự Khương sau khi chọn bộ khuyên tai này đã mang tới cho anh. Lúc đó anh chỉ vội vàng nhìn qua rồi bảo Ngự Khương đem tặng.

Một bộ khuyên tai được đặt làm, khả năng có chiếc thứ hai giống nó là bằng không.

Nhưng sao nó lại ở nhà?

Lục Bắc Thần lại nhìn mảnh giấy Cổ Sơ để lại, suy nghĩ rất lâu mới ý thức được phòng ngủ mà cô nói thực ra là chỉ phòng nghỉ. Vậy thì chiếc khuyên tai này bị cô phát hiện trong phòng nghỉ ư? Rồi nghĩ tới chuyện đích thực lúc đó Lâm Gia Duyệt đã vào trong phòng nghỉ, cứ thế đẩy lòng bất chợt rung lên một hồi chuông cảnh tỉnh.

Anh vội bước đi nhanh lên gác, kiểm tra lần lượt từng phòng, lúc này mới nhận ra đồ đạc của cô đã ít đi rất nhiều.

Cô dọn đi rồi!

Đây là suy nghĩ trực tiếp nhất lướt qua đầu anh.

Qua vài lần kiểm tra, sau khi xác nhận suy nghĩ này, anh ủ ê ngồi phịch xuống sofa. Phòng khách rộng lớn dưới tầng một vì thiếu đi hơi thở của cô mà trở nên trống trải, giống hệt như khi cô còn chưa chuyển vào đây, lạnh lẽo, tối tăm.

Trước đây anh sớm đã thích ứng với cuộc sống đơn điệu vô vị này nhưng vì cô đã từng tới đây mà khiến cho cuộc đời anh có thêm màu sắc. Để giờ này anh không cách nào chịu nổi cuộc sống trước kia nữa.

Sự chuyển đi của cô còn khiến anh nổi giận hơn hai chữ ‘chia tay’. Điều anh nghĩ tới là cô đã chuyển đi đâu, ai giúp cô chuyển nhà, lúc này đây cô đang ở đâu. Một loạt những câu hỏi ấy dâng lên cùng với sốt ruột, bức bách, giận dữ cuộn thành một làn sóng khổng lồ, đập mạnh vào người anh.

Người đầu tiên anh nghĩ tới chính là Kiều Vân Tiêu, đó là người chỉ nghe tên thôi anh cũng đã cảm thấy bức bối vô cớ.

Nhưng giây phút điện thoại được kết nối, anh lại không dám chất vấn cô thêm. Một người bướng bỉnh như cô, kiêu ngạo như cô, anh sợ sẽ càng đẩy cô ra xa hơn. Nghe nói cô trở về Quỳnh Châu, trái tim anh cuối cùng cũng bình tĩnh lại đôi chút. Anh biết cô đã hiểu lầm, nhưng chuyện khuyên tai một hai câu qua điện thoại không thể giải thích rõ ràng. Anh ghét phải cãi vã, ghét sự lạnh nhạt của cô.

Thì ra trong chuyện tình này, anh cũng trở nên thận trọng, dè dặt.

Lục Bắc Thần ném chiếc khuyên tai lên mặt bàn. Xem ra anh có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không rửa sạch tội được rồi.

Lâm Gia Duyệt!

Anh cau mày...

“Anh ơi, em không muốn đi, không muốn đi...”

“Em trai! Thả nó ra, các người thả nó ra!”

“Anh ơi cứu em! Em không muốn đi!”

“Em trai!”

Hình ảnh lại thay đổi.

Trước bức tường đầy những hình ảnh nguệch ngoạc, một chàng trai trong chiếc áo sơ mi trắng đứng thẳng, dáng vẻ nhàn nhã. Cô gái xinh xắn cười tươi như hoa, chạy về phía chàng trai, ôm chặt lấy anh.

“Bắc Thâm, Bắc Thâm...”

“Em thích không?”

“Thích lắm.”

Người con trai hôn lên khoe môi người con gái, gương mặt cô gái ngập tràn hạnh phúc.

“Bác Thâm...”

“Bác Thâm!” Lục Bắc Thần choàng tỉnh dậy khỏi giấc mơ, văng trăn rộng ướt đầm mồ hôi.

Cửa phòng bị đập rầm rầm, sức lực ấy gần như có thể bật tung cánh cửa.

Lục Bắc Thần nhìn chằm chằm lên trần nhà rất lâu, lát sau mới ngồi dậy. Bộ sơ mi trên người ướt sũng, gió thổi vào, phần phật, lạnh lẽo. Có lẽ vì quá mệt, anh lại ngủ quên mất, liếc nhìn đồng hồ đeo tay mới ngủ được nửa tiếng đồng hồ.

Rèm cửa mở toang, ánh nắng mặt trời rót vào nhưng vẫn khiến anh cảm thấy u ám và giá lạnh. Con người ta khi quá mệt lại quên cả những thói quen lập dị, không có bóng tối bên cạnh, anh vẫn có thể ngủ được. Chỉ là giấc mơ quá tồi tệ.

Là mơ ư?

Như thật như giả.

Sự chia cách trong quá khứ, anh em họ khi còn nhỏ níu kéo lẫn nhau, cuối cùng vẫn bị người lớn chia tách đôi tay của nhau ra. Anh liều mạng đuổi theo, kết quả vẫn phí công vô ích.

Đời người phải trải qua bao nhiêu điều lực bất tòng tâm? Đối mặt với ly biệt, đối mặt với những lời trái lương tâm, đối với mặt những hiểu lầm, anh thừa nhận, anh mệt rồi.

Vị khách bên ngoài vẫn đang kiên trì bên bỉ đập cửa, có vẻ như nhất quyết phải lôi anh dậy. Lúc Lục Bắc Thần đứng dậy đi mở cửa, một cơn đau dữ dội từ bả vai truyền tới, cơn đau ấy nhanh chóng len vào não bộ. Cả cơ thể cao lớn chợt loạng choạng, đau đến nỗi gân xanh nổi lên. Có một giây phút, mọi thứ trước mắt chợt nhòa đi.

Anh vịn ngay vào tường, thở dốc. Cơn đau qua đi rất nhanh, tầm mắt lại trở lại bình thường.

Đáng chết!

Người bên ngoài thẳng thừng gào lên: “Lục Bắc Thần, đừng tưởng cứ trốn trong đó không ra mở cửa, tôi biết cậu đang ở nhà!”

Lục Bắc Thần ổn định lại nhịp thở, đợi cho cơn đau hoàn toàn biến mất mới đi tới trước cửa, mở ra.

Cú đâm của La Trì suýt nữa thì bay vào mặt anh.

“Tôi nói này, hai người ban ngày ban mặt đừng có ân ái tình cảm nữa, mãi mới chịu ra mở cửa.” Nói rồi La Trì chui vào trong nhà, gọi với lên gác: “Em gái Cố ơi, anh La Trì đến này, mau xuống tiếp đón, đừng có ngại ngần.”

“Cô ấy không có nhà.” Lục Bắc Thần lạnh nhạt đáp một câu, đi tới trước sofa, cất khay giày và mảnh giấy đi.

La Trì ngừng hét, ngồi phịch xuống ghế rồi hỏi: “Đi đâu rồi?”

“Cậu tới tìm tôi hay tìm cô ấy?” Rõ ràng Lục Bắc Thần không muốn trả lời câu hỏi của anh ấy.

La Trì nhún vai: “Có cần vừa tới là bàn công việc không?”

“Không bàn thì đi.”

“Rồi rồi rồi, tôi nhìn ra rồi, cậu chẳng thân thiện chút nào cả.” La Trì thở dài, đầu hàng: “Vụ án Ngoại Than Hối đã điều tra ra rồi. Đúng như cậu đoán, là vụ của hàng đồ cổ mất cắp, ba bọn họ đều đã tái phạm nhiều lần, lần này cuối cùng cũng lọt lưới. Người làm Lâm Gia Duyệt bị thương là một nhân viên phục vụ tại nhà hàng, tên Tiểu Vũ. Cậu ta đã thừa nhận, tối đó cậu ta rất muốn giết người, cậu đoán là muốn giết ai?”

La Trì lòng vòng một hồi, ai ngờ Lục Bắc Thần không cho anh ấy cơ hội đắc ý, ném cho anh ấy một điều thuốc, rồi tự mình châm lên một điều, bình tĩnh nói: “Giám đốc nhà hàng hoặc quản lý.”

La Trì nghe xong trợn tròn mắt: “Sao cậu biết?”

“Khó đoán lắm sao?” Lục Bắc Thần hỏi ngược lại.

Làm La Trì ghen lời. Lát sau anh ấy châm điều thuốc lên, rít một hơi rồi nhả khói: “Là giám đốc của Ngoại Than Hối, Thích Kiều Kiều.”

“Nữ giới?”

“Ừm.”

Lục Bắc Thần suy tư gì đó.

“Ông trời đúng là có mắt, rõ ràng là hai vụ án giờ lại hợp thành một vụ án. Tiểu Vũ cũng được coi là nhân viên lâu năm trong nhà hàng, vẫn luôn tuân thủ quy định. Cậu ta vốn dĩ từng làm ở Ngoại Than Hối tại Bắc Kinh một thời gian, quan hệ khá thân với Thẩm Cường. Nguyên nhân muốn giết Thích Kiều Kiều rất đơn giản, cậu ta nghi ngờ Thẩm Cường bị Thích Kiều Kiều sát hại, nên muốn báo thù.”

“Lý do khiên cưỡng.” Lục Bắc Thần thản nhiên nói bốn chữ này.

“Nghĩa khí anh em vào thời đại này đúng là có chút khiên cưỡng, nhưng theo khẩu cung của Tiểu Vũ, cậu ta nói trước khi Thẩm Cường mất tích đã từng tới tìm cậu ta, nói rằng một khi anh ta xảy ra chuyện thì nhất định là vì Thích Kiều Kiều.”

“Thích Kiều Kiều nói sao?”

“Thích Kiều Kiều hoàn toàn phủ nhận việc Tiểu Vũ nói, cho rằng Tiểu Vũ hận mình là vì nhiều năm rồi không tăng lương thăng chức cho cậu ta, hơn nữa mấy tiếng đồng hồ trước khi vụ nổ súng xảy ra, vì làm mất lòng khách hàng, Tiểu Vũ đã bị cô ta ra lệnh đuổi việc. Ai ngờ cậu ta đem lòng căm hận lại định giết người.”

Lục Bắc Thần trầm tư: “Cô ta không quen Thẩm Cường ư?”

“Không, cô ta quen Thẩm Cường, nhưng cô ta cho rằng quan hệ giữa Thẩm Cường và Tiểu Vũ không tốt đẹp như Tiểu Vũ khai báo. Tôi còn điều tra các nhân viên khác của nhà hàng, họ không có ấn tượng gì về người tên Thẩm Cường, thế nên tạm thời chưa thể phán đoán được khẩu cung của Tiểu Vũ có đáng tin cậy hay không.”

“Rồi sao nữa?” Lục Bắc Thần ngược lên nhìn anh ấy.

La Trì cười ha ha rút từ trong cặp tài liệu ra hai tấm vé máy bay, đẩy một tấm tới trước mặt anh: “Rồi sau đó, chúng ta phải lập tức xuất phát đi Bắc Kinh, đồng nghiệp phía đó đã bàn bạc xong rồi.”

Lục Bắc Thần cầm vé máy bay lên nhìn qua, nhướn mày: “Hạng ghế thương gia?” Anh giơ tấm vé về phía La Trì: “Cảnh sát La?”

La Trì lập tức cười trừ: “Kinh phí có hạn, kinh phí có hạn.”

“Cầm hộ chiếu của tôi đi mà vẫn có thể đặt được hạng thương gia, cậu đúng là khiến tôi sửng sốt đấy.” Lục Bắc Thần khẽ nói.

“Tôi sợ một mình ngồi ở khoang thương gia sẽ cô đơn, lạc lõng, lạnh lẽo ấy mà. Tôi biết hộ chiếu của cậu có thể ngồi thẳng lên khoang hạng nhất, nhưng tôi thì không.” La Trì cười cực kỳ ‘vô sỉ’.

Lục Bắc Thần cũng không định so đo thêm với anh ấy. Anh cầm vé máy bay, đứng dậy: “Trước khi đi Bắc Kinh, tôi cần phải giải quyết một việc.”

265. Chương 265: Kẻ Khơi Mào Cho Những Lời Đồn Đại

Từ sau hành vi ‘vượt rào’ lần đó của Thịnh Thiên Vỹ trong phòng họp, Hứa Đồng không thể bình yên được nữa. Giống như một vũng nước tù vẫn luôn bình lặng bất ngờ bị người ta khuấy lên, những gợn sóng ấy không sao biến tan đi được nữa.

Những lời đồn đại gièm pha cũng lan tràn rất nhanh.

Khi cô bàn giao công việc, những nhân viên cấp dưới vẫn cung kính, lễ phép, vừa quay đầu bỏ đi là lập tức thì thào thì thụt. Khi cô đi tới phòng nghỉ rót nước cũng thường phát giác ra ánh mắt của các đồng nghiệp nữ dồn cả về phía mình, những cái nhìn chỉ chỉ trỏ trỏ. Cô không cố tình đón đầu, nhưng quả thực chỗ nào cũng có.

Không cần nghĩ nhiều Hứa Đồng cũng biết họ đang truyền tai nhau chuyện gì. Hành vi không chút kiêng dè của Thịnh Thiên Vỹ lộ ra trước mắt nhân viên, cũng đồng nghĩa với việc cô đã trở thành nữ chính của tin đồn. Mỗi ngày trước khi đi làm, Hứa Đồng lại ra sức tự nhủ với mình rằng đừng có quan tâm, trước đây đâu phải chưa từng trải qua những tình huống như thế này. Cô ép buộc bản thân phải tin rằng Thịnh Thiên Vỹ chẳng qua chỉ trêu chọc cô cho vui thôi, giống như mấy lần trước vậy.

Nhưng dù tất cả mọi lý luận đều sáng tỏ, cô vẫn không thể nào vô tư, không nghĩ ngợi như trước đây. Cùng Thịnh Thiên Vỹ đi tiếp khách mấy lần, lần nào anh đề nghị đưa cô về nhà, cô cũng từ chối. Lúc ở công ty, trừ phi là báo cáo công việc bắt buộc, nếu không cô tuyệt đối không bước vào phòng làm việc của anh. Nếu có văn bản gì cần ký hoặc những thủ tục thông thường, cô sẽ cử thẳng cô thư ký ở phòng thư ký. Nếu có bất đắc dĩ phải vào phòng anh, cô cũng cố gắng biểu đạt mục đích thật nhanh gọn sau đó rời đi, không hề ở lại quá lâu.

Nhưng cho dù là như vậy, trong giấc mơ cô cũng không yên ổn. Cô hay mơ thấy anh, anh nhẹ nhàng ôm lấy cô và nói: Hứa Đồng, vậy thì tôi sẽ cùng em điên cả đời này. Lần nào cô cũng thẳng thốt tỉnh dậy khỏi giấc mơ, bên tai vẫn còn vọng lại giọng nói trầm trầm của anh.

Cô không cần anh điên cùng mình, giống như việc cô chưa từng nghĩ sẽ có một người đàn ông giống như Thịnh Thiên Vỹ, tính mục đích và công kích của anh quá mãnh liệt, khiến cô quên cả việc phải chống cự lại, chỉ liên tục lùi lại. Cô không biết những người con gái khác có phải khi gặp những tình huống này cũng như vậy hay không, chỉ biết rằng mọi chuyện của mình đều đã loạn cào cào.

Gặp Thịnh Thiên Vỹ là gặp tất cả những chuyện khó mà tưởng tượng nổi.

Cũng giống như chuyện của Thẩm Cường.

Ngày hôm nay, Hứa Đồng không tham gia bữa tiệc buổi trưa, một lần nữa lái xe tới địa chỉ của Thẩm Cường ở ngoại ô. Thịnh Thiên Vỹ đã phủ nhận việc ở đó có bà lão với đôi chân gót sen, cô muốn tới xác nhận lại lần nữa xem có thật là mình hoa mắt hay không.

Khu nhà cũ vẫn đều hiu như thế. Trước cửa, đứa bé căn nhà ấy đang ngồi nghịch đất. Cô đi thẳng vào trong tòa nhà. Bầu không khí ẩm thấp một lần nữa phủ vào mặt, quện chặt lấy hơi thở, cực kỳ khó chịu. Lúc đi ngang qua cửa nhà cô gái nhỏ, cô nghe thấy bên trong vọng ra tiếng tranh cãi, giọng người phụ nữ cực kỳ âm ỉ, diên rồ. Hứa Đồng nhớ lại vẻ hăm hiếp của người phụ nữ đó, nhú mày rồi đi thẳng lên gác.

Căn nhà đối diện Thẩm Cường vẫn đóng chặt cửa, không còn mở toang như lần trước. Hứa Đồng nín thở, giơ tay gõ cửa, rất lâu không thấy ai ra mở.

Cô do dự, lẽ nào hôm đó chỉ thật sự là trùng hợp như Thịnh Thiên Vỹ nói?

Khi cô gõ lại lần nữa vẫn không có động tĩnh. Hứa Đồng bỏ cuộc, quay sang nơi ở của Thẩm Cường.

Vẫn không có ai, còn nguyên vẹn như lần trước họ rời đi, chỉ có điều lớp bụi trên bàn đã dày thêm một chút, chứng tỏ khoảng thời gian này đích thực chưa từng có ai tới đây. Hứa Đồng khẽ thở dài. Thẩm Cường này rốt cuộc đã đi đâu?

Anh ta là người duy nhất có liên hệ với đèn xanh, cô rất muốn tìm anh ta hỏi cho rõ ràng xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Cô nhìn xung quanh một lượt, cũng không có phát hiện gì mới. Tay bị dính một ít bụi,

cô vào nhà vệ sinh rửa sạch, khi quay đầu lại thì bất chợt liếc thấy một bồn tắm.

Cô bước lên.

Nhà vệ sinh không rộng lắm nhưng bồn tắm thì rất lớn, có phần cũ kỹ, lớp gạch men trắng đã ố vàng. Vị trí rõ nước của bồn tắm có chút đỏ đỏ, đây cũng là thứ ban nãy cô liếc thấy. Cô tỉ mỉ quan sát, rồi giơ tay ra sờ thử, lớp màu đỏ ấy thấm lên ngón tay. Cô xoa xoa nhưng không biết đây là thứ gì. Máu sao? Cũng không giống lắm. Rồi lại cảm thấy bàn tay có chút dính nhờn nhờn, cô bèn đứng dậy rửa tay lại.

Lúc đi xuống, gia đình đã không còn cãi nhau, Hứa Đồng khẽ thở dài. Ra khỏi khu nhà, đứa bé kia vẫn còn đang nghịch đất. Cô ngồi xổm xuống trước mặt đứa bé: “Bé à, nghịch đất bẩn lắm.”

Bé gái ngẩng đầu lên nhìn cô, không nói gì, tiếp tục cúi đầu nghịch.

“Bé à, cô hỏi con một chuyện nhé.”

Cô bé lại ngược nhìn.

“Ở tầng trên của nhà cháu có phải có một bà cụ đang sống không?”

Ánh mắt cô gái nghi hoặc, lát sau lắc đầu nói: “Trên gác không có bà cụ nào ở cả.”

“Chính là bà cụ có đôi chân rất nhỏ, rất nhỏ, tay hay cầm chiếc quạt to mỏng ấy, chưa từng gặp ư?”

Cô bé lắc đầu.

Hứa Đồng chỉ cảm thấy sống lưng lạnh giá. Bé gái sống thường xuyên ở đây, nếu ngay cả nó cũng chưa từng nhìn thấy bà lão thì chứng tỏ người cô nhìn thấy hôm đó thật sự có vấn đề. Thấy gương mặt nhỏ của nó nhem nhuốc, rồi lại nhớ tới chuyện bố mẹ nó vừa cãi nhau, Hứa Đồng bỗng thấy thương đứa bé này, có lẽ chính chuyện cãi vã của người lớn đã đẩy con bé ra đây.

“Bé à, mau về nhà đi, bố mẹ đang ở nhà đợi con đấy.” Chắc là đã cãi nhau xong rồi, để đứa trẻ con ngồi chơi một mình dưới nhà thế này rất nguy hiểm.

Ai ngờ bé gái chớp chớp mắt nói với cô: “Cô ơi, con chỉ có mẹ thôi, không có bố.”

Hả?

Ban nãy rõ ràng cô nghe thấy có người cãi nhau với người phụ nữ đó mà.

“Vậy bây giờ trong nhà con đang có ai?”

Cô bé nói: “Chỉ có mình mẹ ở nhà thôi mà.”

Hứa Đồng đứng chờ ra tại chỗ, sau khi suy nghĩ mấy giây thì như bị ai đó đập gậy vào đầu! Không sai, từ đầu tới cuối đều là người phụ nữ kia tự cãi vã, ông trời ơi! Cô chợt rung mình, sau khi đứng dậy cả người nổi da gà.

Khu nhà này đâu đâu cũng toát lên vẻ quái dị.

Thẩm Cường giấu đèn xanh, bà lão với đôi chân gót sen bỗng dưng biến mất. Bây giờ lại có thêm một người phụ nữ thần kinh có lẽ không bình thường!

Ngơ ngơ ngẩn ngẩn quay trở về công ty, cô bé trong phòng thư ký chủ động pha cho cô một cốc café, lúc đưa tới thì cười tươi rói. Sau khi uống một ngụm café, Hứa Đồng ít nhiều đã hoàn hồn trở lại. Thấy cô gái kia vẫn còn đứng đó, cô hỏi: “Có chuyện gì à?”

“Chị Đồng~” Cái miệng của cô ấy rất ngọt, chủ động kéo ghế ngồi sát lại: “Em hỏi chị một chuyện nhé.”

“Hỏi đi.” Hứa Đồng lại uống thêm mấy ngụm café nữa. Bây giờ cô không uống được café quá đắng, cô thư ký pha rất vừa vặn.

“À... Chị Đồng này, chị và tổng giám đốc Thịnh khi nào thì tổ chức đám cưới đây?”

“Khụ... Khụ...” Hứa Đồng bị xốc vì câu hỏi của cô gái kia, ho khù khụ mấy tiếng mãi không dứt.

Cô gái sững người, vội vàng bước tới đâm lưng cho cô: “Aiya, chị Đồng, chị kích động gì chứ, em có nói gì đâu.”

Thế mà còn gọi là chưa nói gì đâu?

Khó khăn lắm Hứa Đồng mới ngừng ho được, giơ tay lên ra hiệu. Cô gái nhỏ dừng lại, rồi vội vàng đưa cô một tờ khăn giấy. Sau khi hơi thở bình ổn trở lại, cô hỏi cô gái: “Ai nói với cô, tôi và tổng giám đốc Thịnh sẽ làm đám cưới?” Chuyện quái quỷ gì thế này?

Cô gái ngẩn ra, rất lâu sau mới nói: “Không thể nào?”

“Sao lại không thể?” Hứa Đồng hỏi ngược lại.

Cô gái há hốc miệng. Hứa Đồng thấy vậy bèn thở dài nói: “Chẳng thấy mấy cô chăm chỉ làm việc, buôn dưa lê loan tin thì nhanh lắm.”

“Chị Đồng, chẳng phải chị đang là bạn gái của tổng giám đốc Thịnh ư?”

Hứa Đồng ghen lời. Tin đồn đã lan truyền đến mức độ này rồi sao?

“Ai nói vậy?”

Cô gái tỏ ra nghiêm túc: “Tổng giám đốc Thịnh nói.”

“Hả?” Hứa Đồng chết đứng, mãi mới tỉnh ra: “Tổng giám đốc Thịnh?”

“Vâng, cũng là tin đồn truyền ra từ lãnh đạo cấp cao. Lúc tổng giám đốc nói chị là bạn gái của anh ấy, mấy lãnh đạo cấp cao của công ty đều có mặt.” Cô gái nhỏ huyên thuyên tía lia: “Mấy ngày nay trong công ty đang đồn ầm cả lên, ai cũng nói lần này là tổng giám đốc chủ động lên tiếng thừa nhận, thế nên chắc đám cưới cũng chẳng còn bao lâu nữa? Nhưng mọi người đều không dám hỏi chị, em quả thực là tò mò quá nên mới bạo dạn hỏi chị đấy.”

Một lát sau, Hứa Đồng lên thẳng tầng có văn phòng chủ tịch, thư ký chủ tịch đang nhận điện thoại, thấy sắc mặt Hứa Đồng không ổn lắm, lập tức ngắt máy.

“Tiểu Lưu, tổng giám đốc quay về chưa?” Cô biết ban nãy thư ký chủ tịch đang gọi cuộc điện thoại cá nhân, nhưng lúc này cũng chẳng màng tới chuyện quy định kỷ luật công ty nữa.

Chiếc giày cao gót bị nền cồm cộp xuống mặt thảm trải sàn châu Âu, đủ thấy cơn giận của Hứa Đồng không hề nhỏ.

“Tổng giám đốc về rồi, anh ấy đang... Ấy, trợ lý Hứa...”

Tiểu Lưu còn chưa nói hết câu, Hứa Đồng đã thẳng thừng giơ tay gõ cửa rất mạnh.

“Vào đi.”

Hứa Đồng đẩy cửa đi vào.

Vừa bước vào cô mới phát hiện trong phòng làm việc ngoài Thịnh Thiên Vỹ ra còn hai người khác. Hai vị này Hứa Đồng đều quen, đều là mấy người có quyền hành của ngân hàng. Cô hơi sững sờ, rồi nhanh chóng đè nén ngọn lửa phẫn nộ trong lòng, khôi phục vẻ bình thản, nhìn thẳng vào mắt Thịnh Thiên Vỹ và nói: “Tổng giám đốc, có một bản hợp đồng điện tử cần anh xem qua.”

Thịnh Thiên Vỹ khẽ cười, hỏi cô: “Gấp lắm à?”

“Không gấp, khi nào anh bàn chuyện xong với mấy vị chủ tịch phía ngân hàng thì xem cũng không muộn.” Cô nói chuyện đúng mực.

Thịnh Thiên Vỹ tươi cười gật đầu: “Được.”

Hứa Đồng đang định đi thì một trong số những chủ tịch kia quen Hứa Đồng, bèn đứng dậy: “Đây chẳng phải Tiểu Hứa à?”

Hứa Đồng dừng bước, quay người, lịch sự mỉm cười: “Chào chủ tịch Vương.”

“Giờ làm việc cho tổng giám đốc Thịnh à?” Chủ tịch Vương cười ha ha.

“Dạ vâng.”

Chủ tịch Vương chỉ tay về phía Thịnh Thiên Vỹ: “Được đấy, tổng giám đốc Thịnh, mời được cả Tiểu Hứa về đây.”

Thịnh Thiên Vỹ cười khiêm nhường: “Vâng, cô ấy không dễ mời chút nào.”

Chủ tịch Vương cười phá lên, quay đầu nhìn mấy vị khác: “Đồng chí Tiểu Hứa này không đơn giản đâu, lúc trước ở trong tập đoàn Tinh Thạch đứng dưới một người đứng trên vạn người đấy, giải quyết công việc nhanh chóng gọn gàng, cô ấy là trợ lý có tiếng đấy.”

Mấy người khác cũng tươi cười gật đầu. Thật ra họ cũng nhận thấy cô gái này bình tĩnh một cách kỳ lạ. Câu “khi nào anh bàn chuyện xong với mấy vị chủ tịch phía ngân hàng” đã thể hiện một mối quan hệ rộng rãi, khi còn chưa giao lưu với họ đã biết rõ thân phận của họ, tuyệt đối không thể xem thường.

266. Chương 266: Phụ Nữ Hám Của Chưa Chắc Đã Xấu

Hứa Đồng vẫn mỉm cười, nói: “Chủ tịch Vương quá khen rồi.”

“Tuổi còn trẻ mà khả năng làm việc giỏi giang, không hấp tấp, không kiêu ngạo, mẫu trợ lý này khó tìm đấy.” Trong nụ cười của chủ tịch Vương còn mang hàm ý khác: “Vẫn còn trẻ tuổi như vậy, Tiểu Hứa à, đừng có mãi túi bụi công việc, nên tìm bạn trai đi. Em nói xem, muốn tìm mẫu người như thế nào, cứ nói với anh Vương.”

Hứa Đồng đang định trả lời tất cả tùy duyên, còn chưa kịp lên tiếng thì Thịnh Thiên Vỹ đã nói: “Chủ tịch Vương, Tiểu Hứa là một cô gái cực kỳ nguyên tắc, tuyệt đối không bắt cá hai tay đâu.”

Hứa Đồng sững người.

Chủ tịch Vương nghe xong tỏ ra kinh ngạc: “Sao? Tiểu Hứa có bạn trai rồi à?”

Thịnh Thiên Vỹ cong môi: “Chủ tịch Vương cũng nói là cô ấy giỏi mà, thế nên tôi không hy sinh một chút diện mạo sao có thể giữ cô ấy ở lại bên cạnh?”

“Hả? Hai... Hai người?” Chủ tịch Vương đầu tiên chờ người ra, sau đó hiểu chuyện, bật cười: “Hiểu, hiểu rồi. Ái chà chà, tổng giám đốc Thịnh quả là có phúc đấy.”

Hứa Đồng nhìn về phía Thịnh Thiên Vỹ. Nếu không phải còn có người khác ở đây, cô nhất định sẽ mắng ăn nói hàm hồ. Ai dè, Thịnh Thiên Vỹ tỏ ra nghiêm túc, mấy người kia cũng nghe rất nghiêm túc, cô chỉ còn cách mỉm môi cười, giống như đã ngầm thừa nhận.

Sầm Vân mua về nhà không ít đồ, riêng bánh trung thu mua tới năm, sáu hộp, một hộp mười hai chiếc, khiến Cố Sơ nhìn mà choáng váng. Cố Tư coi như có tình yêu sét đánh với bánh trung thu, sau khi lục lợi bánh trái một hồi, nó bỗng ừ dột nói: “Sao ít bánh nướng thế ạ?”

Nó chỉ thích ăn bánh nướng.

Sầm Vân đáp không chút khách khí: “Con là cái đồ mọt gạo, lại còn kén cá chọn canh!”

Cố Tư dường như đã sớm quen với sự hà khắc của dì, bĩu môi: “Chẳng phải tháng nào chị con cũng nộp cả phần tiền của con rồi sao?”

“Đủ làm sao được?” Sầm Vân đang bận rộn trong bếp, vẫn còn nói không ngừng: “Bây giờ giá cả tăng vùn vụt, mua bữa vài thứ là đã hết sạch tiền rồi. Giờ người ta còn chẳng tiêu tiền xu, tiền giấy một hàng số 0 chớp mắt đã hết. Còn dám nhắc đến chị con, đang làm ở bệnh viện tử tế thì không làm nữa, giờ muốn quay về khó khăn cực kỳ.”

Cố Tư nghiêng đầu nhìn Cố Sơ, bắt chước điệu bộ của Sầm Vân, hạ thấp giọng nói: “Đang làm ở bệnh viện tử tế thì không làm nữa, giờ muốn quay về khó khăn cực kỳ.”

“Đừng có bắt chước người lớn, mắc cái tật gì thế hả?” Cổ Sơ giơ tay đánh vào cánh tay nó một cái, rồi quay người đi ngay vào trong bếp giúp việc.

Trong bếp chất cả đồng gà vịt cá thịt, đều chuẩn bị để đón Tết. Cổ Sơ nhìn qua rồi nói: “Nhiều vậy có ăn hết không ạ?”

“Dù gì cũng là đón tết, ăn không hết thì bỏ vào tủ lạnh ăn dần. Cô em gái của con ấy, chuyện gì không giải chứ ăn thì giải lắm!” Sầm Vân nói chuyện trước giờ vẫn không dễ nghe.

Cổ Sơ cũng không để bụng, cô biết Cổ Tư thường hay tới đây ăn ké. Trên bếp có một ít thức ăn thừa, cô cầm lên định đổ đi, bị Sầm Vân gạt lại, nhủ mày với cô: “Chưa hỏng sao lại vứt đi?”

“Dì à, ăn đồ thừa không tốt đâu, vốn là rau xanh, làm nóng lại sẽ mất hết thành phần dinh dưỡng.” Cổ Sơ khuyên nhủ.

“Con tưởng có gió thổi tiền bay đến đây à? Đừng có quên năm xưa gia đình con không có tiền đã phải chịu nhiều tội thế nào. Dì thấy con bây giờ được sống thoải mái vài bữa là quên mất mùi vị tiền thế nào rồi phải không?” Sầm Vân đặt lại thức ăn về chỗ cũ: “Về mấy cái thời đói kém ấy, ai lo dinh dưỡng với không dinh dưỡng? No bụng là khá lắm rồi. Đâu có bắt con ăn đâu, sốt sắng gì? Con yên tâm, trong nhà thường ngày mấy đồ ăn thừa này, cơm thừa này đều do dì ăn, mấy lần Tư Tư tới, có lần nào dì không làm món mới?”

Cổ Sơ biết dì tiếc, cũng không muốn nói mãi để khiến dì phật ý. Ban đầu thật ra cô có thành kiến với dì, cảm thấy dì quá hung hăng, nhất là tháng nào cũng đến chuẩn vào ngày cô vừa được lĩnh lương, cho dù chỉ nộp tiền chậm một ngày thôi cô cũng sẽ bị ăn mắng té tát. Điều khiến cô không chịu được nhất chính là dì không ít túi xách hàng hiệu, lần nào hãng nào có kiểu dáng mới, chẳng bao lâu đã thấy dì đeo.

Cô chẳng hơi đâu tỉ mỉ soi mói mấy chiếc túi đó của dì, sợ rằng nhìn nhiều một chút cũng bị dì bắt bẻ, nó có sứt mẻ hay rách gì đó lại đổ tại cô. Cổ Sơ cảm thấy dì tiêu chỗ tiền cô nộp quả thật là phóng tay rộng rãi. Nhưng về sau, có một lần cô tới nhà dì ăn cơm, vô tình liếc thấy mấy chiếc túi treo trên giá, lúc ấy mới biết mấy loại túi dì mua đều là hàng nhái cao cấp. Lúc ấy, xót xa đã vượt qua oán trách.

Dì tuyệt đối không phải người dễ bị lừa gạt. Cô biết dì có một sự hiểu biết nhất định với những loại túi này, vì khi chú còn chưa qua đời, quả thực túi xách hàng hiệu của dì không ít, sau đó cô mới hay vì kế sinh nhai đã bán đi rất nhiều.

Kể từ đó trở đi, Cổ Sơ không còn oán trách dì nữa. Dì là một người ưa sĩ diện, chỉ dùng chút kiêu hãnh nho nhỏ để bảo vệ thể diện của mình.

Còn bây giờ, Cổ Sơ thấy đồ thừa dì cũng không nỡ vứt nhưng để mừng cô về nhà lại mua cả đồng thức ăn thì càng thêm chua xót trong lòng. Cô cầm chậu rửa rau, suy nghĩ rồi nói: “Dì à, nhà mình bây giờ có phải thiếu tiền lắm không?”

“Không thiếu.” Sầm Vân nhặt rau nhanh lẹ: “Làm gì? Con mà cần tiền thì dì không có để con tiêu xài phung phí đâu.”

“Con không có ý đó.”

“Thế con có ý gì? Dì hỏi con, cái công việc của người chết gì đó vẫn làm sao?”

“Dì, người ta gọi là pháp y.”

“Con tưởng có chữ ‘y’ thì sẽ là bác sỹ à? Nói trắng ra vẫn là từ sáng tới tối loay hoay với người chết? Làm cái việc ấy thì có gì hay ho? Cứ lấy ví dụ như giáo sư Lục lần trước tới nhà mình ấy, trông tướng tá cũng đàng hoàng, cũng giỏi giang, ích gì? Cậu ta cứ đứng trước mặt mấy cô gái nói mình nghiên cứu người chết ấy à, đứa nào dám lấy? Dì nghe Tư Tư nói rồi, cậu ta ba mươi mấy tuổi rồi chứ gì? Từng ấy tuổi rồi mà vẫn còn độc thân? Chính vì làm cái nghề ấy đấy.” Sầm Vân đặt rau lên thớt, lấy một con dao, thái rột rột.

Cổ Sơ vừa nghe tới đây, trong lòng lại rối như tơ vò nhưng cô không tiện nói thật với dì, lát sau mới lên tiếng: “Chắc là con không làm lâu đâu.”

Đã đối mặt với cảnh ngộ chia tay rồi, sao cô còn có thể tiếp tục làm việc cùng anh?

Sầm Vân nghe xong không hề tức giận mà đặt rau vào chiếc đĩa để bên cạnh, chuẩn bị nấu. Bà ngược mắt lên nói: “Nghỉ việc là chuyện tốt. Lúc đó dì đã nói với con rồi, bảo con đừng có tới Thượng Hải, giờ thì hay rồi, công việc ở bệnh viện đang tốt đẹp thì dở chứng để bị mất, Thượng Hải lại không thích hợp với con, bây giờ chẳng phải vẫn phải quay về đây sao?”

Cố Sơ trầm mặc.

“Lần này về thì không đi đâu nữa. Mặc dù Quỳnh Châu không bằng Thượng Hải nhưng gốc rễ của con ở đây. Quỳnh Châu nhỏ bé, nhờ người ta cái gì cũng tiện, chỉ ít thì không chết đói được.”

Sầm Vân đón lấy củ cà chua trong tay Cố Sơ, lại cắt ra gọn gàng. Nước cà chua đỏ chót chảy ra ngoài, bỗng khiến Cố Sơ nhớ tới máu của nạn nhân. Cô kinh ngạc, hóa ra cô đã quen với công việc ấy rồi. Rồi cô lại nghe Sầm Vân nói tiếp: “Đợi qua tết này, không vào được bệnh viện Từ Tế thì vẫn còn các bệnh viện khác chứ? Bỏ tiền ra nhờ vả một chút, kiểu gì con cũng có một công việc ổn định, cứ cho là một tháng kiếm một hai ngàn cũng bảo đảm.”

“Không cần đâu dì, chuyện công việc con sẽ tự nghĩ cách.” Cố Sơ nghe Sầm Vân nói xong lại càng buồn lòng. Dì của cô ngoài miệng thì chẳng nề nang ai nhưng thực tế mạnh mẽ yếu lòng.

“Trẻ con trẻ cái có được cách gì?” Sầm Vân xem thường, lại ầm ĩ lên: “Được rồi, con cứ để đó.”

Cố Sơ mím môi, rửa tay rồi quay người đi ra khỏi bếp. Khi quay lại trong tay cô đã có thêm một chiếc phong bì đưa cho Sầm Vân. Sầm Vân nghi hoặc, đón lấy xem rồi chợt sững sốt: “Sao nhiều tiền thế này?”

“Tiền lương của con ạ.” Cô nói.

Sầm Vân nhìn cô: “Trông người chết mà kiếm được nhiều tiền vậy sao?”

Cố Sơ khó xử: “Dì...”

“Được rồi, được rồi, pháp y chứ gì.”

“Dì, dì cầm lấy chỗ tiền này. Dì yên tâm, chỗ tiền dì bù cho nhà con, con nhất định sẽ trả dì. Bình thường dì cũng đừng ăn mấy món để thừa nữa, không tốt cho sức khỏe đâu. Với cả, con còn một chuyện muốn nói với dì.” Cố Sơ thở dài nặng nề: “Con muốn bán căn nhà Tây ở Thượng Hải.”

“Bán nhà Tây? Không được!” Sầm Vân lập tức phủ quyết.

“Con biết nó lấy tên của dì, nhưng bao nhiêu năm nay dì không có ý định gì với nó. Con muốn bán đi để có một khoản tiền, mảnh đất ở chỗ đó bán cũng đủ tiền trả nợ.” Đây là những lời thật lòng của cô. Nếu cô thật sự ở lại Quỳnh Châu, vậy thì sẽ chẳng thể tìm ngay được công việc. Cho dù cô quay lại Thượng Hải, cũng có thể sẽ mỗi người mỗi ngả với Lục Bắc Thần, thế thì tiền kiếm được chưa hẳn đã nhiều bằng làm cho anh. Những tháng ngày chưa có gì chắc chắn này cô chưa biết còn phải sống bao lâu, thế nên mới nghĩ tới chuyện bán nhà. Bây giờ kiểu nhà Tây này thực sự rất được giá, cô cần phải trả hết số nợ dì đã gánh cho nhà họ Cố, như vậy, cô cũng yên lòng.

Sầm Vân nghe xong những lời này, đánh rơi con dao xuống mặt thớt, nét mặt không vui: “Nhà này nghèo rất mừng tới rồi sao, mà cần con phải bán nhà bán đất? Để hàng xóm láng giềng người ta nghe thấy lại còn tưởng dì ác độc nhường nào! Dì cho con biết, đừng có nghĩ cách nữa, trên giấy tờ viết tên của dì, chỉ cần dì không gặt đầu, con đừng hòng bán đi!”

“Dì, chẳng phải giờ con đang bàn bạc với dì sao?”

“Không có bàn bạc gì sất, nghĩ cũng không được nghĩ!”

Lâm Gia Duyệt ngồi đối diện Lục Bắc Thần, vẫn đang dè dặt quan sát nét mặt của anh. Một tiếng trước, cô nhận được điện thoại của Lục Bắc Thần, nói rằng muốn gặp cô, địa điểm do cô chọn. Cô rất kích động, đã đặc biệt chọn một quán trà yên tĩnh, khi hỏi ý kiến của anh, anh chỉ lạnh nhạt đáp một câu: Tùy.

Sau một hồi trang điểm cẩn thận, cô tới chỗ hẹn. Vốn dĩ dọc đường đang rất hớn hờ, nhưng khi nhìn thấy Lục Bắc Thần thì tim chợt đập thịch một tiếng. Sắc mặt anh trông cực kỳ lạnh nhạt. Khi ngược mắt lên nhìn cô, cái giá lạnh trong đôi mắt ấy tạo cho đối phương một áp lực khổng lồ, Lâm Gia Duyệt bỗng cảm thấy không sao thở nổi...

267. Chương 267: Đánh Mất Lý Trí

Phòng trà yên tĩnh, một khúc đàn cổ xa xôi, tựa như đang đứng giữa nơi núi non nước chảy. Có hương trúc thanh thanh, mát lạnh trộn lẫn cái ấm áp của hồng trà, cùng tô đẹp cho nhau. Giờ này khách khứa vốn không đông đúc, cộng thêm Trung thu đã gần kề, bắt đầu một đợt nghỉ lễ ngắn ngày, thành phố Thượng Hải cũng dần trở nên yên tĩnh hơn.

Lục Bắc Thần và cô nối tiếp nhau tới phòng trà, ngồi chưa được bao lâu, Lâm Gia Duyệt chưa kịp lên tiếng, anh đã rút chiếc khuyên tai ấy ra, đặt lên bàn. Từ lúc anh bước vào, Lâm Gia Duyệt đã cảm nhận được điều bất thường, khi thấy anh lấy ra thứ ấy thì lại càng kỳ lạ hơn, nhìn kỹ lại, hóa ra là khuyên tai của mình.

“Sao lại ở chỗ anh vậy?” Lâm Gia Duyệt cầm chiếc khuyên tai lên lòng bàn tay, ánh mắt nghi hoặc.

Lục Bắc Thần nhìn cô chăm chăm, không nói một lời.

“Tìm được là tốt rồi, em còn tưởng mất rồi chứ.” Nhưng trông Lâm Gia Duyệt rất vui vẻ. Cô nắm chặt lấy chiếc khuyên tai: “Anh không biết đâu, em đã tìm chiếc khuyên tai này lâu lắm rồi, cứ tưởng là mất thật. Đây là khuyên tai đặt làm, muốn kết hợp một bộ nữa gần như là không thể.”

Lục Bắc Thần vẫn trầm mặc, ánh sáng nơi đáy mắt u tối đến kinh người.

Thấy anh không nói không rằng, Lâm Gia Duyệt cứ cảm thấy như mình đang diễn màn kịch một vai, ngược mắt thấy sắc mặt anh gần như sa sầm lại đến giá lạnh, trái tim cô chợt đập ‘thịch’ một tiếng. Rất lâu sau, cô mới hỏi: “Bắc Thần, anh nhìn em như vậy là có ý gì?”

Cuối cùng Lục Bắc Thần cũng lên tiếng, bờ môi mỏng hơi mấp máy: “Lâm Gia Duyệt, tôi chỉ biết cô sành sỏi mấy món hàng cao cấp, không nghĩ là khả năng diễn kịch thiên bẩm của cô cũng rất tài.”

Lâm Gia Duyệt ngẩn người, nụ cười nơi khóe miệng cũng đông cứng lại.

Bầu không khí trong phòng trà càng lạnh ngắt, gần như mùi hương của trúc đã áp chế sự ấm áp của hồng trà.

Mãi một lúc sau, Lâm Gia Duyệt mới cất lời: “Ý của anh là em cố tình để lại chiếc khuyên tai này ở chỗ anh ư?”

Lục Bắc Thần không hơi đâu nhiều lời với cô ta, ngón tay gầy của anh gõ gõ lên mặt bàn, giọng điệu lạnh nhạt: “Tóm lại tôi trả chiếc khuyên tai này về cho chủ của nó. Lần sau phiền cô Lâm quản khuyên tai của mình cho cẩn thận, đừng có vô duyên vô cớ chạy lên giường người khác. Nhân tiện nhắc cô một câu, cái thủ đoạn hèn hạ này khiến người ta rất ghê tởm, lần sau cô Lâm còn dám giở trò này ra để quấy rối Sơ Sơ, tôi tuyệt đối sẽ không khách khí với cô đâu.”

Dứt lời, anh đứng dậy định rời đi.

“Anh đợi đã!” Lâm Gia Duyệt đứng phắt dậy, hét lên sau lưng anh.

Lục Bắc Thần dừng bước, quay đầu nhìn cô, cái lạnh trong đôi mắt còn chưa tan đi. Cô rét run vì ánh mắt ấy, khí lạnh đã bò lên tận sống lưng. Biết anh nhiều năm như vậy, đã quen với sự hờ hững của anh, quen với sự lạnh nhạt của anh, quen với sự cao quý của anh, quen với sự chuyên chú của anh nhưng chưa từng quen với vẻ lạnh lùng của anh vào giây phút này. Đó là một ánh mắt cô chưa bao giờ nhìn thấy, hệt như coi cô là kẻ thù, chỉ nhiều đó thôi cũng đủ khiến người ta phải lui bước.

Một Lục Bắc Thần xa lạ như vậy khiến lòng cô đau đớn như bị dùi lỗ.

Cô đau, vì cô biết rõ rằng anh đang tính sổ với cô vì một người phụ nữ khác!

Một người đàn ông cao ngạo là thế lại vì một người con gái mà hạ thấp thân phận của mình như vậy.

Lâm Gia Duyệt cuộn chặt tay lại, nhìn thẳng vào mắt anh mà nói: “Cứ cho là anh không yêu em, nhưng bao nhiêu năm qua anh cũng được coi như hiểu em, anh cho rằng em có thể làm ra mấy chuyện này ư?”

“Sự thật chứng minh, tôi đã đánh giá quá cao nhận thức của bản thân mình.” Lục Bắc Thần làm mặt lạnh.

“Xem ra anh cũng không định nghe em giải thích.” Lâm Gia Duyệt nghiêng răng.

“Giải thích?” Lục Bắc Thần cười khẩy: “Xin lỗi, con người tôi tin vào sự thật rành rành hơn.”

“Anh...” Lâm Gia Duyệt tức phát ghen, rất muốn gào lên với anh nhưng ngại ở đây là nơi công cộng, cô bèn hạ thấp giọng: “Lục Bắc Thần, anh có thể không yêu em, nhưng mong anh đừng ngậm máu phun người! Hôm nay anh vô duyên vô cớ mang khuyển tai của em tới đây, chụp cho em một tội danh lớn như vậy, anh cảm thấy có công bằng không? Anh không muốn Cố Sơ bị tổn thương, nhưng cũng không thể tùy tiện tìm một con cừu non để tội chứ?”

Lục Bắc Thần hơi nheo mắt lại, bực bội đã lan ra tận đầu mày: “Lâm Gia Duyệt, cái khuyển tai này là của cô!”

“Nhưng em chưa từng tới nhà anh, sao có thể để rơi khuyển tai trên giường anh được!” Hốc mác Lâm Gia Duyệt đỏ lên, giọng nói tức đến run bần bật: “Ai cũng nói đôi mắt anh tinh tường, xin hỏi con mắt nào của anh nhìn thấy em bước chân vào cửa nhà anh?”

Lục Bắc Thần nhú mày.

“Em biết anh sẽ không tin em, vì người con gái anh yêu thương nhất đang chịu ả ứ ứ mà.” Bình thường tuy rằng Lâm Gia Duyệt không đắc tội với ai nhưng dù sao cũng là người có thân phận cao quý, gặp phải chuyện này đương nhiên bản tính và sự kiêu hãnh của một cô chủ lớn sẽ dâng cao. “Lục Bắc Thần, anh đừng cậy em thích anh mà có thể tùy tiện vu vạ cho em như vậy! Lâm Gia Duyệt này tuy rằng rất đố kỵ với Cố Sơ nhưng vẫn chưa đến mức dùng mấy thủ đoạn ti tiện này để có được một người đàn ông!”

Lục Bắc Thần đứng ngược chiều ánh sáng, lại càng tôn lên cái xa cách hờ hững của anh. Từ đầu tới cuối anh không nói gì, tới tận khi Lâm Gia Duyệt nói xong câu ấy, anh mới cất giọng lạnh nhạt: “Cất kỹ cái khuyển tai của cô vào!” Dứt lời, anh quay người. Lần này, anh đi thật.

Lâm Gia Duyệt đứng đờ ra đó rất lâu, tới tận khi bóng hình cao lớn của người đàn ông đã biến mất, tới tận khi làn hơi ả ả của tách hồng trà đã tản hết cô mới hoàn hồn. Cô bắt lực ngồi sụp xuống ghế, mở tay ra. Chiếc khuyển tai nằm lơ lửng trong lòng bàn tay, cửa đau bàn tay cô.

Nhưng cái đau đớn đâu chỉ có bàn tay?

Tới tận ngày hôm nay cô mới biết Lục Bắc Thần tàn nhẫn dường nào. Thì ra bao năm qua ngay cả thấ ấ cô một chút anh cũng chưa từng có. Anh không tin tưởng cô, cho dù cô có vô tội hơn nữa, có thanh minh cho bản thân nhiều thêm nữa, thì trong mắt anh, trong lòng anh, chỉ còn lại một mình Cố Sơ mà thôi.

Cố Sơ, Cố Sơ!

Lâm Gia Duyệt lẩm bẩm cái tên này. Cô ghét cái tên này!

Cố Sơ, cô có tư cách gì khiến lòng tự trọng của tôi rơi hết xuống đất?

Lục Bắc Thần, anh dựa vào đâu vì một người con gái mình yêu để tổn thương một người con gái yêu anh sâu sắc?

Trở về xe, La Trì ngủ say đến nỗi ngửa mặt lên trời. Vì điều tra án mà mấy ngày không được nghỉ ngơi, anh ấy chỉ có thể tranh thủ như vậy. Lục Bắc Thần ngồi vào ghế lái phụ, khi cánh cửa đóng lại, La Trì bàng hoàng tỉnh giấc. Anh ấy giật mình mở mắt ra: “Ai?”

Lục Bắc Thần không màng tới việc anh ấy ả ả, nhìn thẳng về phía trước như đang suy nghĩ chuyện gì.

“Cậu đấy à, hết cả hồn.” La Trì thả lỏng người, sau khi vươn vai một cái thì vò vò tóc, cả mái đầu lại bù xù như ổ gà: “Xong việc rồi à?”

“Ừm.”

“Việc gì mà thần bí vậy? Tôi còn chẳng có cơ hội vào xin tách trà.” La Trì oán thán.

Lục Bắc Thần gõ gõ vào đồng hồ trên cổ tay, nhắc nhở anh ấy: “Hai tiếng nữa là bay. Cậu còn không lái xe đi, chúng ta có thể không cần tới Bắc Kinh nữa.”

“Làm việc chung với một người từ trên xuống dưới toàn là bí mật như cậu lại còn kín miệng như bưng thật sự là khó khăn.” La Trì hết cách, đành khởi động xe.

“Cậu phải thấy may mắn là tôi không có hóng hớt như cậu, nếu không thế giới này sẽ ồn ào lắm.” Lục Bắc Thần phản bác không chút nể tình.

La Trì biết cậu ta đang ngầm khích bác mình. Anh ấy bĩu môi, cũng không hỏi thêm nữa.

Họ đi thẳng một mạch tới sân bay, giao thông cũng tạm ổn.

Lục Bắc Thần dựa vào ghế, nhắm mắt lại nghỉ ngơi. La Trì lái xe cực kỳ cô đơn, bèn hắng giọng: “Này...”

Không nhận được hồi đáp của Lục Bắc Thần.

Khó hiểu thật!

La Trì thầm cảm thán trong lòng, đang định giơ tay bật nhạc lên thì nghe thấy Lục Bắc Thần chậm rãi lên tiếng: “Tốt nhất cậu đừng tạo ra âm thanh gì làm phiền tới tôi.”

Một câu nói đã ngăn cản thành công hành động của La Trì. Anh ấy gác một tay lên vô lăng, một tay lững lơ giữa không trung. Rất lâu sau anh ấy chép miệng: “Nhạc không cho nghe lại chẳng chịu nói chuyện với tôi, cậu muốn tôi ngột ngạt chết à?”

“Trò chuyện với cậu không phải công việc của tôi, càng chẳng phải nghĩa vụ.” Lục Bắc Thần đáp còn tuyệt tình hơn.

“Thế không thì cậu lái đi!”

“Xin lỗi, tôi trước nay không quen làm tài xế của người khác.”

La Trì siết chặt vô lăng: “Lái xe một mình cực lắm, cô đơn lẻ loi.”

“Vừa hay cậu có thể tập trung tinh thần chú ý đường đất, mấy đêm rồi cậu không ngủ, con người tôi tiếc mạng sống lắm.”

“Lục Bắc Thần, sao cái miệng cậu độc thế hả? Không thể ăn nói dễ nghe một chút à?” La Trì lẩm bẩm, chất đầy oán trách trong lòng: “Chúng ta là đồng chí chiến đấu trên cùng một chiến tuyến, phải nương tựa vào nhau, yêu thương lẫn nhau mới được.”

Lục Bắc Thần từ từ mở mắt ra, ngược mắt nhìn giờ, từ tốn nói: “Cảnh sát La, tôi đã phát huy tinh thần đoàn kết bác ái, hy sinh mười phút để nói chuyện với cậu rồi, nhiều hơn nữa là phải thu phí. Cậu cũng biết đấy, thời gian của tôi rất quý.”

“Giáo sư Lục, tiền của người quen cậu cũng lấy?” La Trì bất mãn.

“Thời buổi này kiếm tiền không dễ.” Lục Bắc Thần điều chỉnh lại tư thế ngồi: “Chém người thân là con đường nhanh nhất.”

La Trì nhìn anh: “Cái đạo lý quái gì vậy, đúng là càng có tiền càng ki bo.”

Lục Bắc Thần cong môi cười, không nói gì nữa, lại nhắm mắt vào.

Anh tự nhận rằng mình đã nhìn quá nhiều người chết, một thay đổi nhỏ cũng không thể lọt qua được mắt anh. Chuyện trên đời này cũng vậy, người sống thích nói dối nhưng có những lời nói dối cũng chưa chắc đã có thể kết luận chính xác ngay được. Ví dụ như Lâm Gia Duyệt.

Ban nãy trả khuyên tai cho cô ta, anh chưa hề nhắc đến chuyện tìm được nó trên giường trong phòng nghỉ, thế nên cô ta cũng buột miệng nói câu “Con mắt nào của anh nhìn thấy em bước vào cửa nhà anh” một cách hợp logic. Trong tiềm thức của cô ta, giường mà anh nhắc tới là ở nhà.

Hôm đó là lần đầu tiên cô ta vào phòng nghỉ, thế nên xét theo tư duy hay có của một người bình thường, tình huống ở phòng thực nghiệm chưa thể lập tức trở thành thói quen được ghi nhớ. Thế nên, khi Lâm Gia Duyệt biết anh đang chất vấn hành vi của cô ta, tư duy quen thuộc của cô ta chỉ nhắm vào nhà anh.

Vì vậy anh tin rằng Lâm Gia Duyệt vô tội, cũng tức là có người khác bỏ chiếc khuyên tai đó lên chiếc giường trong phòng nghỉ.

Có một câu Lâm Gia Duyệt đã nói đúng, mặc dù đã xác định không thể làm người yêu nhưng dù gì cũng quen biết nhiều năm như vậy, anh ít nhiều vẫn có phần hiểu Lâm Gia Duyệt. Cô ta không phải là một người làm việc cầu thả, trước giờ làm gì cũng từ tốn, cẩn thận, điều này có liên quan rất lớn tới việc giáo dục của gia đình. Ngoài ra mặc dù có lúc cô ta đích thực rất phiền phức nhưng chí ít vẫn còn lòng kiêu hãnh của một người phụ nữ.

Thế nên nghĩ như vậy, một là có thể loại trừ khả năng cô ta vô tình để rơi khuyên tai, hai là có thể chắc chắn cô ta quả thật không làm việc này.

Chỉ có điều, tâm trí anh đã hoang mang vì những dòng chữ ấy của Cố Sơ, nhất thời quên mất việc phân tích lý trí.

Là Ngư Khương.

Lục Bắc Thần mở mắt ra.

Những tòa nhà ngoài cửa xe lùi về phía sau rất nhanh, ánh sáng rực rỡ được lọc qua lớp thủy tinh trở nên dịu nhẹ hơn nhưng vẫn khiến đôi mắt anh nhói đau.

Phải, sao anh có thể không nghĩ tới Ngư Khương?

Người giúp Lâm Gia Duyệt băng bó vết thương là Ngư Khương, người cùng vào phòng nghỉ với Lâm Gia Duyệt cũng là Ngư Khương.

Anh cau mày, tâm trạng cũng nhuốm màu bức bối.

La Trì ngồi bên nhàn nhã huyết sáo. Sau khi thấy anh mở mắt nhăn nhó, anh ấy im bất rồi nói: “Không phải chứ? Nghe nhạc không cho, tôi tự huyết sáo để không khí bớt gượng gạo cũng làm phiền người dân à?”

“Người không giỏi nhạc lý thì đừng tự chìm đắm vào đó rồi kích thích đôi tai người khác.” Lục Bắc Thần thở dài nặng nề, người anh nghĩ tới là Ngư Khương, sau khi bức bối, phần nhiều là mệt mỏi.

Tiếc là tiếng thở dài của anh khiến La Trì hiểu lầm, còn tưởng mình huyết sáo thực sự khó nghe, bèn buồn bã nói: “Có cần phải thế không? Yêu cầu của cậu cao quá đấy.”

Lục Bắc Thần không để tâm tới anh ấy.

La Trì cũng im ắng một lúc, nhưng rõ ràng anh ấy có tâm sự. Lục Bắc Thần thấy vậy bèn nhắc nhở một câu: “Tốt nhất cậu tập trung một chút, tôi chưa muốn chết trẻ đâu.”

“Trên xe chở hóa thạch, tôi nào dám phân tâm?” La Trì bĩu môi.

“Coi như cậu thông minh.”

“Nhưng mà...” La Trì đằng hắng, đổi chủ đề: “Hỏi cậu một chuyện nhá.”

“Chuyện riêng thì thôi đi.” Lục Bắc Thần khẽ nói: “Hoặc là chuyện riêng của cậu nữa, tôi không giỏi làm cổ vấn đời sống của người khác đâu.”

“Làm sao cậu biết chuyện tôi hỏi cậu không phải chuyện công?” La Trì phản bác.

“Đối mặt với công việc cậu luôn dứt khoát, không bao giờ biểu lộ cái vẻ như sắp động cơn vậy.”

“Sao ăn nói khó nghe thế hả?” La Trì bị đến đỏ bừng mặt mày, rồi lại kéo gương chiếu hậu xuống, tự soi: “Trong gương hoàn toàn là hình ảnh một anh hùng tuấn tú, chính nghĩa, vì nhân dân phục vụ.”

Lục Bắc Thần lắc đầu, làm vẻ bó tay.

“Tôi có thật sự có chuyện nghiêm túc.” Anh ấy quay lại chuyện chính.

“Nói đi.”

“À... thật ra Cố Sơ về Quỳnh Châu đón tết rồi phải không?”

“Cậu tìm cô ấy làm gì?”

“Thì cậu cứ trả lời là cô ấy đã về hay chưa đi.” La Trì hỏi.

Lục Bắc Thần cũng không giấu giếm: “Về rồi.”

Mắt La Trì sáng rực lên: “Nói vậy là chắc chắn Cố Tư cũng sẽ ở lại Quỳnh Châu đón tết phải không?”

“Sao cậu hỏi tôi?”

“Thế tôi còn biết hỏi ai? Giờ Cố Sơ lại không có ở đây.”

“Không rõ nữa, chắc vậy.”

“Cậu thông minh thế, cho cái kết luận đi.”

Lục Bắc Thần hơi nhướn mày: “Cậu muốn nói gì thì cứ nói thẳng đi.”

La Trì bỗng có chút ngượng ngập. Anh ấy vò đầu: “Là tôi đang nghĩ, dù sao cũng quen biết nhau, đón tết mà không qua thăm nom có vẻ không hay lắm. Ý của tôi là tới thăm dì của Cố Sơ, mua cho dì ấy chút đồ, nếu không sẽ khiến người ta cảm thấy con người tôi chẳng mấy lịch sự.”

Lục Bắc Thần nhìn anh ấy, buồn cười: “Cảnh sát La này, dì ở Quỳnh Châu gần như chắc chắn cậu là ai còn chẳng biết, cậu không xuất hiện, cũng chẳng ai nói cậu không lịch sự đâu.”

La Trì ho mấy tiếng, vẻ mặt xấu hổ: “Ý của tôi là vụ án Tiêu Tuyết lần trước tôi đã bắt, chưa biết chừng dì cô ấy biết tôi đấy.”

Lục Bắc Thần mím môi, như đùa như thật.

“Này, đừng có bày ra cái biểu cảm đó được không? Tôi chỉ là suy nghĩ chu toàn hơn mà thôi.” La Trì vội vàng thanh minh cho bản thân.

Lục Bắc Thần không nói gì, chỉ cười mãi. La Trì thấy thế cũng biết tâm tư của mình không giấu được nữa, ngẫm nghĩ rồi nói: “Tôi đúng là... có mục đích.”

“Chuyện này tôi không giúp được cậu đâu.”

“Thế cậu nghĩ là tôi tới thăm chắc là không vấn đề gì chứ?”

“Chẳng ai giờ tay đánh người đang cười.” Lục Bắc Thần đáp một câu nhẹ tênh.

La Trì sượng rờn, chắc mẩm trong lòng: “Lên thủ đô mua mấy thứ rồi về Quỳnh Châu cũng được.”

Lục Bắc Thần giơ tay lên day day trán, mặc kệ biểu cảm gần như điên khùng của anh ấy.

“Này, Cố Sơ cũng về Quỳnh Châu rồi đấy, cậu không đi à? Cùng đi không?” La Trì đưa ra lời mời.

“Tập trung lái xe đi.”

“Chị, chị tin anh ấy không?” Ăn cơm trưa xong, Cố Sơ nằm xuống nền nhà được nắng chiếu ấm áp, Cố Tư gối đầu lên người cô, khẽ hỏi.

Đã lâu lắm rồi không thoải mái như vậy.

Một buổi chiều không túi bụi công việc, ánh nắng lại cực kỳ rực rỡ, cứ thế yên lặng nằm ngấm mây trời qua cửa kính, một sự nhàn tản như vậy rất xa xỉ, chỉ ít thì Cố Sơ cho là vậy.

Dì không biết quá nhiều chuyện, nhưng Cố Sơ không giấu được Cố Tư. Nó vốn đã là một cô nhóc nhạy cảm, đa nghi.

Cố Sơ ngẫm nghĩ rất lâu cũng chẳng thể đưa được ra câu trả lời. Tin? Hay là không tin? Một câu hỏi quá đơn giản cô lại không sao đáp được.

“Hoặc là chị có tin anh ấy yêu chị không?” Cố Tư lại hỏi.

“Trước đây chị rất chắc chắn, bây giờ thì... không biết nữa.” Cuối cùng Cố Sơ vẫn lên tiếng.

“Thật ra em không nghĩ nhiều như dì đâu.” Cố Tư tiện tay với lấy quả táo, cắn một miếng: “Em ấy à, chỉ mong chị có thể tìm được một người thật lòng đối tốt với chị, mặc kệ anh ấy tiếp xúc với người sống hay người chết, chỉ cần yêu chị thật lòng, là muốn qua cửa của em không thành vấn đề.”

Cố Sơ nhẹ nhàng giơ tay lên, dùng tay che đi ánh nắng trước mắt, năm ngón tay bị ánh nắng rọi sáng như trong suốt. Cô nói: “Có phải thật lòng hay không hoặc có phải thật tình hay không, điểm này mới là khó đoán nhất.”

“Vậy chị có yêu anh ấy không?” Cố Tư hỏi.

“Dĩ nhiên.”

“Chị xác định chị yêu anh ấy chứ không phải em trai anh ấy?” Cố Tư lại hỏi.

Cố Sơ khẽ thở dài: “Cố Tư à, chị có thể phân biệt rõ.”

“Thôi được rồi.” Cố Tư gặm táo ròn rột: “Lúc em vừa mới biết chuyện chị ở cùng với anh ấy, em đã có một linh cảm rất mãnh liệt.”

“Linh cảm gì?”

Cố Tư lật người lại, nhìn cô: “Em cảm thấy anh ấy vì oán hận chị đã bỏ em trai anh ấy nên mới yêu chị, nói trắng ra là trả thù.”

“Em nghĩ đang quay phim truyền hình à?” Mấy câu hay được nhắc tới này Cố Sơ không muốn nghe nữa.

Cố Tư thấy cô bày ra vẻ mặt ấy thì cũng thôi, lại dựa vào người cô, uể oải nói: “Thật ra muốn xem anh ấy có thật lòng yêu chị không cũng chẳng có gì khó.”

“Nhắc đến chuyện kết hôn? Nhắc đến chuyện sinh con? Thôi đi Cố Tư, đây là đề xuất Tiêu Tiểu Tiêu đưa ra cho chị. Kết quả bây giờ chị thương tích đầy mình.” Cố Sơ xua tay...

268. Chương 268: Cấp Trên Lần Lượt Ghé Thăm

“Đây là hy vọng của đại đa số phụ nữ mà. Dĩ nhiên, kết quả của những bài trắc nghiệm như vậy thường mang theo bất trắc.” Cố Tư bày ra điệu bộ già đời: “Nhưng mà tình yêu là nguy hiểm, thăm dò phải thận trọng. Muốn tìm kiếm sự thật trên người đàn ông thì phải hy sinh một cái giá nhất định.”

Cố Sơ nhìn nó: “Sao cứ làm như em có nhiều kinh nghiệm lắm vậy?”

Cố Tư gõ gõ vào quai hàm: “Chỉ riêng một Lưu Kế Cường đã tốn hết sức lực của em rồi.”

Thấy gương mặt nó hệt hăng, Cố Sơ vỗ nhẹ vào đầu con bé: “Em chỉ nhất thời mê hoặc mà thôi.”

Nghe nói, những cô gái thiếu thốn cảm giác an toàn đều sẽ thích những người đàn ông lớn hơn mình rất nhiều tuổi. Nhưng tuổi tác chênh lệch giữa Lưu Kế Cường và Cố Tư cũng lớn quá mức rồi, thế nên từ trước tới nay, cô luôn cho rằng đối với Lưu Kế Cường, Cố Tư chỉ có ngưỡng mộ và mê hoặc, vốn không phải là tình yêu.

Cố Tư không muốn nói chuyện của mình, kéo tay Cố Sơ và nói: “Chuyện của em chị không cần phiền lòng, quan trọng nhất là bản thân chị vui vẻ. Chị à, chị yên tâm, em nhất định sẽ không để chị chịu thiệt thòi đâu.”

“Chuyện tình cảm làm gì có thiệt thòi hay không thiệt thòi chứ.” Cố Sơ mỉm cười: “Hy sinh là hy sinh, thứ đã trao đi rồi thì đừng mong lấy lại được. Khi hy sinh không oán hận không hối tiếc, cuối cùng cho dù có thật sự tổn công vô ích cũng đừng than thở.”

Cố Tư trầm ngâm gì đó.

Chuông cửa vang lên.

Cố Sơ vỗ vào người Cố Tư: “Ra mở cửa đi.”

Cố Tư ngồi bật dậy rất nhanh, cười ám muội với Cố Sơ: “Chị đoán xem, liệu có phải là giáo sư Lục của chị tới không?”

“Ăn nói linh tinh, mau ra mở cửa.” Cố Sơ đẩy nó một cái.

Cuộc điện thoại cuối cùng với anh chính là cuộc gọi ở sân bay Phố Đông. Cô ngắt điện thoại của anh, từ đó từ tận bây giờ, không còn nhận thêm bất kỳ cuộc gọi nào nữa. Ngày nào di động cũng như chết rồi, có lúc có tin nhắn hay cuộc gọi nhưng hoặc là quảng cáo hoặc của những người bạn khác, duy chỉ không có của anh.

Có lẽ tại cô đã hết lần này tới lần khác làm tổn thương thể diện đàn ông của anh, cuối cùng anh đã mất hết kiên nhẫn.

Ngay cả bản thân cô cũng chẳng thể nói được, bây giờ anh và cô rốt cuộc được tính là gì.

Cứ im ắng, yên lặng như thế.

Giống hệt như năm năm trước cô nói lời chia tay, Bắc Thâm tới tìm cô, khi nhìn thấy cô và Kiều Vân Tiêu ở cùng trong một căn phòng khách sạn, anh đã bỏ đi. Kể từ ngày đó, cô và Bắc Thâm như hai người xa lạ.

Lần này, liệu cô và Bắc Thâm có như vậy nữa không?

Cố Tư đứng dậy ra mở cửa, cánh cửa ra vào che chặt bóng hình nó. Cố Sơ chỉ nghe thấy nó phản kích ‘A’ lên một tiếng, trong lòng bỗng có một chút chờ đợi, cô hy vọng người ẩn chuông cửa là Lục Bắc Thâm. Thế nhưng suy nghĩ này nhanh chóng bị giọng nói thực tế đánh tan.

“Chị họ, chị về rồi ạ!”

Là Hứa Đồng.

Cố Tư vui mừng hơn hở, còn chẳng hiểu sao trong lòng Cố Sơ lại dâng lên một sự hụt hẫng. Nhưng cô cũng lập tức đứng dậy, đi về phía cửa chính. Hứa Đồng cũng đi vào nhà, trong tay xách túi hoa quả họ thích ăn nhất, sau khi nhìn thấy Cố Sơ chị ấy nói một câu: “Chị còn tưởng ngày mai em mới về được chứ.”

Ngày mai chính là tết Trung thu.

“Không có việc gì nên về trước ạ.” Cố Sơ cất mọi tâm trạng đi, lúc này mới tỉ mỉ đánh giá Hứa Đồng. Vừa nhìn cô đã giật nảy mình: “Sao sắc mặt chị kém vậy?”

Hứa Đồng thở dài, không nói gì mà đi thẳng vào trong phòng khách, ngồi phịch xuống nền nhà.

“Sao vừa về mà chị đã nhăn nhó âu sầu thế?” Cố Tư cũng ngồi xuống theo, nghiêng đầu nhìn Hứa Đồng.

Cố Sơ cũng cảm thấy không bình thường. Hứa Đồng vừa về Quỳnh Châu sao không ở nhà đi lại chạy tới đây, chắc chắn có chuyện gì đó. Cô ngồi xuống, kéo một cái gối ôm đưa cho Hứa Đồng rồi hỏi: “Xảy ra chuyện gì rồi phải không ạ?”

Hứa Đồng đón lấy chiếc gối, ôm vào lòng, nhìn Cố Sơ rồi lại thở dài nặng nề.

“Chị đừng thở dài mãi thế, vừa nghe chị thở dài là em lại hoang mang.” Trái tim Cố Sơ như bị xách ngược lên.

“Để em đoán nhá.” Cố Tư cười hi hi ha ha, rồi cố tình bày ra vẻ huyền bí một hồi: “À, em biết rồi, chị họ, chị có thai!”

Nó bị Cố Sơ đẩy một cái: “Nói linh tinh cái gì thế hả?”

“Aiya, em trông chị ấy cứ xị mặt ra như chịu nhiều oán hận đau khổ lắm ấy, em muốn chọc cho chị ấy vui mà.” Cố Tư tiếp tục gặm táo.

Nhưng rất rõ ràng, câu chuyện cười này không thể chọc vui được Hứa Đồng. Chị ấy kéo tay Cố Sơ lại, chân thành nói: “Đồng chí Cố Sơ à, em ráng lên.”

“Dạ?”

“Vì... em cũng sắp oán hận đau khổ như chị rồi.”

“...Ồ.”

Bữa cơm tối họ ăn ở nhà dì, bánh Trung thu đã bị Cố Tư bóc ra từ trước, ngồi gặm rất vui vẻ trên bàn ăn. Sầm Vân cũng mặc kệ việc Cố Tư gặm bánh Trung thu lãng phí, nham nhở như chó gặm. Bà nhìn Hứa Đồng và Cố Sơ, biểu cảm nghiêm túc: “Thế nên, ngày mai hai đứa bắt buộc phải thể hiện tốt một chút ẹ!”

Tối tận tối, Cố Sơ mới hiểu nguyên nhân vẻ mặt bi thảm của Hứa Đồng, đồng thời cũng hiểu luôn nét mặt giống như ‘cùng là người lưu lạc nơi chân trời’ của chị ấy khi nhìn cô. Còn cái câu ‘răng lên’ đó, sau khi nghe xong yêu cầu của Sầm Vân, Cố Sơ không thể răng được nữa.

Sầm Vân, mẹ ruột của chị Hứa Đồng, dì ruột của cô, bắt hai người họ ngày mai đồng thời đi xem mặt!

Ngày mai là tết Trung thu mà, vốn dĩ là một thời khắc vui vẻ, giờ lại treo cùng với chuyện xem mặt, tâm trạng lập tức trở nên không còn tươi đẹp nữa.

Cô và Hứa Đồng không nói gì, cúi gằm mặt xuống. Cố Tư vẫn vô tư ngồi ăn. Nó còn đang học đại học, chuyện này chẳng liên quan gì tới nó.

“Có thể hẹn đồng thời không phải là chuyện dễ dàng đâu.” Sầm Vân bắt đầu huyền thuyên: “Cả hai đứa đều xuất sắc lắm, đều là tiến sỹ, tốt nghiệp đại học danh giá cả đấy. Một người là bác sỹ, vừa hay móc nối được với Tiểu Sơ, có tiếng nói chung. Người còn lại là luật sư, rất hợp với Đồng Đồng. Con làm việc ở công ty, cần kiện cáo gì tiết kiệm được tiền luôn.”

“Mẹ, công ty con có đoàn luật sư cố vấn.” Hứa Đồng bó tay.

Cố Sơ ngồi bên cạnh cũng rầu rĩ chen vào: “Dì ơi, con tiếp xúc với người chết mà.”

“Được rồi! Đừng có hết đứa này tới đứa kia viện cớ nữa!” Sầm Vân bắt đầu mở lớn ‘volume’: “Cũng không tự nhìn lại xem chúng mày bao nhiêu tuổi rồi, bây giờ thấy đàn ông có điều kiện tốt là phải nắm cho chắc! Cái gì mà duyên phận với không duyên phận, duyên phận đợi mà đến được à? Không giành giật lấy đâu mà có? Suốt ngày nói đợi số, cuối cùng chỉ đợi được tuổi già nhan sắc tàn phai, còn lại chẳng được gì hết. Con tưởng mẹ muốn Trung thu túm hai đứa đi xem mặt đấy à? Con trai nhà người nhà không đón Tết hay sao? Bình thường cũng chẳng thấy chúng mày về nhà, không sắp xếp cho chúng mày lúc này thì còn đợi tới lúc nào nữa?”

“Chị con mới có 25, cũng đâu có lớn lắm.” Cố Tư xen vào một câu.

“Cháu gái bà Lâu trên đầu nhà con ấy năm nay mới 24, con đã biết bò rồi đấy.” Sầm Vân quát to.

Cố Sơ lẩm bẩm: “Vừa không đi học vừa chẳng đi làm, không lấy chồng thì biết làm gì.”

“Người ta vừa không có văn hóa vừa không có việc làm nhưng người ta có chồng, có con đấy, con có không?” Sầm Vân không khách khí chút nào.

“Mẹ, bây giờ là thời đại nào rồi? Phụ nữ đương nhiên phải độc lập kinh tế mới có thể sống hạnh phúc được, bản thân không giỏi thì những người đàn ông mình gặp cũng chẳng tử tế được đâu.”

Ngay sau đó Sầm Vân lại lập tức nã pháo về phía Hứa Đồng: “Con giờ giỏi giang rồi đấy, thế người đàn ông xuất sắc của con thì sao? Ở đâu? Con dẫn ra đây ẹ xem mặt cái nào. Hứa Đồng, hôm nay mà con dẫn ra được một người đàn ông xuất sắc ẹ xem thì mẹ quyết định ngày mai con không cần đi xem mặt nữa!”

Hứa Đồng cũng ngậm hột thị như Cố Sơ.

“Còn con nữa!” Sầm Vân nhìn về phía Cố Sơ: “Con mà chê đi sắp xếp không hay, có giỏi thì tìm một người có bản lĩnh về đây!”

“À...” Cố Tư yếu ớt lên tiếng: “Dì ơi, chị con yêu nam pháp y có được không ạ? Đều có chữ ‘y’ giống cái anh dì giới thiệu.”

“Tìm nam pháp y cái gì? Đâm đầu vào chỗ chết còn chưa đủ giờ lại thích chuốc vạ vào thân phải không?” Sầm Vân lại gào lên với Cố Tư: “Con bị lấy bệnh của chị con rồi! Đàn ông làm pháp y là loại phụ nữ bình

thường lấy được sao? Mấy người muốn lấy pháp y nếu không phải vì chê mình sống không thọ thì cũng là đầu bị lừa đấy!”

Cố Tư len lén liếc nhìn Cố Sơ.

Hứa Đồng mặc dù ở bên ngoài cứng rắn sắt đá là thế nhưng về tới nhà, đối diện với người mẹ quả quyết, cô cũng chỉ còn cách ngậm đắng nuốt cay. Còn Cố Sơ lại càng không chọi lại được Sầm Vân, nên cũng chỉ biết tiếp tục giữ im lặng như Hứa Đồng.

Sầm Vân cũng quả thực lợi hại, một cái miệng đấu lại ba người. Một người con gái có thể khiến mấy tay người Tây trong buổi họp báo cứng miệng, một người con gái giỏi nhất là biện luận, lại càng không bao giờ chịu nhường nhịn ai, còn một người con gái mặc dù không sợ trường về tranh luận nhưng đầu óc cũng cực kỳ nhanh nhạy. Kết quả, tất cả đều thảm bại.

“Hẹn cho hai đứa ngày mai tới Thái Phúc Lâu, bốn người cùng gặp mặt, ăn cơm, nói chuyện.” Sầm Vân gấp một miếng bở vào đĩa, miệng nói không ngừng nghỉ: “Đương nhiên, mẹ không nói cứ anh luật sư là hợp với Đồng Đồng, bác sỹ là hợp với Tiểu Sơ, ưng ý chéo nhau không sao cả. Tóm lại một câu là đừng có để lãng phí công sức của mẹ!”

Cố Sơ đỏ mặt, ưng ý chéo nhau... Dì cô thật biết nghĩ.

Cô âm thầm ngược lên nhìn Hứa Đồng, Hứa Đồng cũng đang đánh mắt về phía cô, biểu cảm của hai người bối rối như nhau. Cố Sơ lại quay đầu nhìn Cố Tư. Cố Tư đang ăn uống rất vui vẻ, khiến cô tức tới nỗi giơ tay đập Cố Tư một cái.

Cố Tư giật nảy mình, miệng đang nhét đầy bánh Trung thu, hét về phía cô, chất giọng không rõ ràng: “Gi vậy?”

“Học câu cười người hôm trước hôm sau người cười chưa?” Cố Sơ trừng mắt.

Cố Tư hiểu ý của chị, uống một ngụm nước mới nuốt hết được đồng bánh Trung thu xuống: “Vậy khi nào tới ngày em bị cười rồi tính tiếp.”

Tâm lý vững vàng thật.

Cố Sơ làm mặt bó tay.

“Tư Tư giờ còn đang đi học, con cứ lo chuyện của mình trước đi đã.” Sầm Vân quát.

Cố Tư phát huy tinh thần ‘xong việc rồi mới làm Gia Cát Lượng’: “Chị, chị họ, cách duy nhất để các chị thoát thân chính là chân mệnh thiên tử của các chị có thể ‘xoẹt’ một cái, lập tức xuất hiện trước mặt các chị, bằng không thì... vô vọng rồi.”

Chân mệnh thiên tử?

Cố Sơ nghe xong tâm trạng rõ ràng càng bí bức thêm.

Có người gõ cửa.

Tử nhĩ điệu và sức mạnh có thể thấy, người tới cực kỳ có giáo dục.

“Ra mở cửa đi.” Sầm Vân sai Cố Tư như sai a hoàn.

Cố Tư đứng dậy, khoa chân múa tay: “Chân mệnh thiên tử của hai chị giá lâm rồi, la la la...”

Hứa Đồng lắc đầu ngán ngẩm, Cố Sơ thì chống tay lên đầu. Cô thật sự hy vọng cái miệng của Cố Tư khai quang.

Bên kia, Cố Tư đã mở cửa, rồi ngay lập tức lại ‘Á’ lên một tiếng như ban sáng, khiến con tim Cố Sơ chột run lên, sau đó cô nghe thấy Cố Tư hỏi: “Anh là ai ạ?”

Cố Sơ thật sự muốn cầm gạch đập thẳng vào mặt Cố Tư.

Ngoài cửa vang lên một giọng nói trầm trầm: “Chào em, anh là Thịnh Thiên Vỹ. Hứa Đồng sống ở đây phải không?”

Ngồi trong phòng nghe rất rõ ràng.

Hứa Đồng chợt ngăn người. Cổ Sơ bỗng quay đầu sang nhìn chị ấy, cắn đũa cười hì hì như con chuột rúc rích.

Ngoài cửa, Cổ Tư làm tròn trách nhiệm của đội trưởng kiểm soát: “Thịnh Thiên Vỹ? Sao trông anh hơi quen quen?”

“Anh là...”

“Cổ Tư!” Hứa Đồng nhanh chóng lao ra ngoài, cũng nhân tiện chặn những lời Thịnh Thiên Vỹ định nói lại.

Thịnh Thiên Vỹ đang xách hộp quà trên tay, mỉm cười nhìn cô. Cô nhìn anh bằng vẻ mặt quái lạ, rất lâu sau mới hỏi: “Sao anh lại tới đây?”

Thịnh Thiên Vỹ vừa định trả lời thì thấy Sầm Vân bước tới, nói: “Ô, đây chẳng phải là sếp của Đồng Đồng ư? Mau vào đi, mau vào đi.”

Cổ Sơ cũng chạy ra ngoài hóng hớt.

“Chào bác gái.” Thịnh Thiên Vỹ lịch sự chào hỏi, định đi vào nhà.

Hứa Đồng lập tức đẩy anh ra ngoài, tươi cười nói với Sầm Vân: “Mẹ, à... anh ấy tới làm việc ấy mà, không có thời gian rảnh nói chuyện với mẹ đâu ạ.”

Sầm Vân khó hiểu.

Thịnh Thiên Vỹ nhin cười, đã thể len thảng cả cơ thể cao lớn vào trong nhà: “Anh tới là chuyện quan trọng, nhưng không liên quan gì tới công việc. Với lại, bác gái đã mời anh vào nhà rồi, anh không vào chào hỏi một tiếng mới đi thì chẳng lịch sự chút nào.”

“Chẳng phải đã chào rồi đó sao?” Hứa Đồng nghiêng răng, ra sức đẩy anh nhưng anh vẫn đứng im không nhúc nhích.

“Thế đâu gọi là chào hỏi.” Nói rồi, Thịnh Thiên Vỹ giơ hộp quà trong tay lên hướng về phía Sầm Vân: “Bác gái, mấy thứ này để ở đâu ạ?”

“À, để ngoài phòng khách là được rồi.” Sầm Vân vẫn còn chưa hiểu lắm tình hình trước mắt.

Cổ Sơ cũng hùa theo nhảy lên: “Tổng giám đốc Thịnh, mời anh vào nhà!”

Cổ Tư cũng nhìn Thịnh Thiên Vỹ với vẻ tò mò.

Thế là Hứa Đồng cứ thế giương mắt để Thịnh Thiên Vỹ đi vào.

“Bác gái, con cũng không biết bác thích cái gì, thế nên cứ mua đại vài thứ.” Thịnh Thiên Vỹ nói.

“Aiya, tới nhà đều là khách, còn quà cáp làm gì chứ.” Sầm Vân tinh mắt, trong hộp quà kia đều là mấy loại sản phẩm dinh dưỡng nhập khẩu từ châu Âu.

Cổ Sơ đi tới bên cạnh Hứa Đồng, lấy cánh tay huých chị ấy một cái, thì thầm: “Ấy, có vấn đề.”

“Đừng nghĩ linh tinh.” Hứa Đồng hoang mang.

“Đã đuổi tới tận cửa rồi.” Cổ Sơ mím môi cười: “Làm gì có cấp trên nào tét nhất lại chủ động tới nhà nhân viên thăm hỏi? Chị tưởng anh ấy về thăm làng xóm đây à?”

Hứa Đồng đẩy cô một cái.

“À...” Sầm Vân cũng không phải người ngây ngô, chuyện Cổ Sơ nghĩ ra được bà đương nhiên cũng nghĩ ra. Bà nhìn về phía Thịnh Thiên Vỹ: “Cậu đến là vì Hứa Đồng nhà tôi phạm phải lỗi gì trong công việc ạ?”

“Dĩ nhiên là không ạ, trong công việc, cô ấy biểu hiện rất tốt.” Thịnh Thiên Vỹ cười nói.

“Thế?” Sầm Vân chần chừ.

Hứa Đồng nhìn Thịnh Thiên Vỹ chằm chằm, sự bất an trong lòng bắt đầu lan rộng.

“Thưa bác gái, là thế này.” Thịnh Thiên Vỹ hắng giọng: “Đồng Đồng nói cô ấy nhớ nhà nên quay về trước. Con nghĩ ngày mai cũng là Trung thu, dĩ nhiên phải qua thăm bác, dù sao thì con rể xấu xí chung quy cũng phải tới gặp mẹ vợ chứ ạ.”

“Cái gì?”

Những người phụ nữ trong cả căn phòng đồng loạt kinh ngạc hét lên...

Ngày hôm sau, Trung thu, cua béo cút thơm.

Ánh nắng khiến lòng người rất vui vẻ, chỉ tiếc là Cố Sơ cực kỳ ảm đạm.

Mới sáng sớm, Cố Tư đã thúc giục cô tỉnh dậy, mỗi tay một cái chậu, lao vào phòng cô ra sức gõ: “Dậy thôi, dậy thôi! Đi xem mặt thôi! Đi xem mặt thôi!”

Cố Sơ thật tình chỉ muốn lấy gối bịt nó chết ngạt luôn!

Cô thở hồng hộc thò đầu lên, quát Cố Tư: “Em có biết vì sao chị không giết em không?”

“Vì chị không nỡ.” Cố Tư lập tức nhảy tót lên giường, bám chặt lấy Cố Sơ.

Nhưng nó lập tức bị Cố Sơ đẩy ra: “Nhằm, giết em thì dễ, xử lý xác em kiểu gì mới phức tạp!”

“Mới có mấy hôm không gặp mà ăn nói quả nhiên đã biến thái y hệt vị giáo sư họ Lục kia.” Cố Tư giống như khen ngợi nhưng lại quay ngoắt: “Nhưng mà, khi chị còn chưa biết phải xử lý xác của em như thế nào ấy thì trước hết chị hãy đối diện với một vấn đề, đó chính là chân mệnh thiên tử của chị họ đã xuất hiện rồi, thế nên hôm nay một mình chị phải gặp hai người!”

Đây chính là nguyên nhân khiến Cố Sơ muốn phát điên.

Di động ở đầu giường kêu lên ầm ỉ, phiền phức hệt như Cố Tư. Cố Sơ phát rồ, vớ lấy di động, bực dọc ‘alô’ một tiếng.

“Con mau qua đây đi.” Là dì Sầm Vân.

“Dì ơi, dì giết con đi còn hơn, con không muốn đi đâu.” Cố Sơ khóc lóc.

Cái anh Thịnh Thiên Vỹ kia đến hôm nào không đến lại nhằm đúng hôm trước ngày xem mặt mà đến. Đến thì cứ đến, tỏ tình khi nào mà chẳng được, lại nhằm đúng hôm trước ngày xem mặt mà tỏ tình, hại cô bây giờ chỉ còn một thân một mình đối diện với hoàn cảnh xem mặt ngượng ngập. Bây giờ cô thật sự chỉ muốn mở tung cửa sổ, nhảy thẳng xuống đất cho xong.

“Ăn nói vớ vẩn gì?” Sầm Vân quát lên, nhưng lại hạ thấp giọng rất nhanh: “Bảo con qua đây thì qua đây, đừng có lãng phí thời gian.”

Cố Sơ ai oán gào lên...

Cô chẳng còn hơi sức đâu mà gõ cửa nữa. Khi Sầm Vân mở cửa ra, Cố Sơ đang dựa người vào khung cửa. Sầm Vân nhìn cô từ trên xuống dưới rồi cau mày: “Muốn chết hả? Sao không son phấn vào một tý? Mang cái bộ dạng lồi thối lếch thếch này làm sao đi xem mặt?”

“Thì không đi nữa ạ.” Cố Sơ lảm bảm.

“Đừng có hòng, không đi thì con lấy ai?” Sầm Vân kéo tay cô: “Mau vào nhà đi, có khách tới đây này!”

Không cần Sầm Vân nói nhiều, ngay từ lúc đi vào cửa Cố Sơ đã biết có người tới nhà. Trước cửa đặt một đôi giày da nam giới, quen thuộc tới mức khiến cô sững sờ.

“Còn đứng ngây ra đó làm gì?” Sầm Vân lại đẩy cô một cái, hạ thấp giọng: “Sếp con đến đây.” Dứt lời, bà lảm bảm: “Quái lạ thật, sao mà mấy cậu sếp này chạy cả đến đây không biết.”

Cố Sơ đứng đực ra tại chỗ. Sếp của cô... Lục Bắc Thần?

Mãi lâu sau, cô mới dịch bước chân. Vừa đi vào phòng khách, quả nhiên cô đã nhìn thấy Lục Bắc Thần ngồi trên ghế sofa. Anh mặc vest, cúc áo sơ mi được cài nghiêm chỉnh, đang từ tốn uống trà. Thấy cô đi vào, anh đặt tách trà xuống, khóe môi hơi rướn lên, ý cười cực kỳ mờ nhạt.

Cố Sơ như bị ai đánh trúng huyệt đạo, sững sờ, không nhúc nhích bước nào.

“Aiya, cái con bé này về nhà là như vậy, mặt không rửa, đầu tóc không chải, cậu đừng chê cười nhé.” Sầm Vân cực kỳ nhiệt tình với Lục Bắc Thần. Thấy Cố Sơ còn ngây ra đó như cô ngốc, bà huých vào người cô: “Nói đi chứ!”

Cố Sơ đau đớn nhảy lên.

Lục Bắc Thần buồn cười vì bộ dạng khôi hài của cô, nụ cười nơi khóe môi càng thêm đậm...

269. Chương 269: Thận Trọng Từng Bước

Ngày tết Trung thu, còn chưa tới buổi tối mà nhà dì đã náo nhiệt rồi, đầu tiên là Thịnh Thiên Vỹ, giờ lại thêm một Lục Bắc Thần. Cố Sơ bỗng nhiên cảm thấy chưa biết chừng dì thật sự có khả năng tiên tri, trước khi đón tết đã mua cả một đồng hồ như vậy, đúng là chuẩn bị đón khách còn gì.

Giờ phút này đây, Lục Bắc Thần đang xuất hiện tại nhà dì, ngay trước mặt cô. Tuy anh chỉ mỉm cười không nói nhưng cũng đủ khiến cô thẳng thốt.

Anh tới đây... là có ý gì?

Nhưng anh đang gần trong gang tấc, thậm chí có thể cảm nhận được mùi hương thanh mát trên cơ thể anh. Cố Sơ biết mấy ngày nay mình đã tương tư đến sắp phát điên. Sau cuộc cãi vã, một màn chiến tranh lạnh gần nửa tháng, mỗi giây mỗi phút đối với cô mà nói đều là giày vò.

Anh không nên tới, không nên ngang ngược xông vào cuộc sống của cô như vậy, vì cứ thế cô quả thực không còn cách nào tự lừa dối bản thân rằng cô hoàn toàn không quan tâm tới anh. Anh ngồi đó, dù chẳng nói một câu, trái tim cô cũng cuộn trào, sục sôi.

Cô nghĩ mình sẽ không kìm nén được mà nói với anh rằng cô rất đổ kỵ, rất ghen tỵ với Ngư Khương, cả Lâm Gia Duyệt nữa, cho dù bọn họ chỉ đứng bên cạnh anh. Càng đổ kỵ những người con gái sau này có thể được anh chú ý, mặc dù đây chỉ là một giả thiết của cô.

Cô nghĩ mình sẽ không kiểm soát được mà nói với anh cô rất sợ, sợ đánh mất, sợ phản bội. Chính vì nỗi sợ hãi này cô mới trở nên lo lắng được mất, mới trở nên dụt dè.

Anh cứ đến như vậy, không có bất kỳ dự báo nào, chính là điều cô mong đợi nhưng cô lại sợ những rắc rối sẽ nảy sinh.

“Uống trà đi, uống trà đi.” Sầm Vân hoàn toàn nhiệt tình với khách khứa, thái độ y hệt như lần trước gặp Lục Bắc Thần, vẫn chủ động rót trà cho anh.

Lục Bắc Thần đón lấy, lịch sự mỉm cười: “Dì, dì đừng khách sáo, để con, để con.”

“Được được được, cứ coi như người nhà nhé, đừng có làm khách đấy.” Sầm Vân cười ha ha.

Cố Sơ nhìn gương mặt tươi cười của dì, thầm cảm thán dì trong ngoài bất nhất. Rõ ràng là không thích nghề nghiệp của Lục Bắc Thần, nhưng lại cực kỳ niềm nở với anh. Nhưng nghĩ lại cô cũng cảm thấy bình thường, bây giờ sự nhiệt tình hiếu khách của dì đối với anh hoàn toàn là vì anh là sếp của cô. Nhưng một khi biết quan hệ giữa hai người, rất có thể thái độ sẽ lập tức thay đổi.

Giống như tối qua khi thân phận của Thịnh Thiên Vỹ thay đổi vậy, dì cũng chuyển từ sự lịch sự với một người sếp thành sự soi mói đối với con rể tương lai. Mặc dù đã mời Thịnh Thiên Vỹ tới nay tới nhà ăn cơm nhưng rõ ràng dì có ý định hỏi tận gốc, tróc tận rễ. Sau đó Thịnh Thiên Vỹ quay về khách sạn, lúc Hứa Đồng tiến anh ấy về, dì còn kéo chị ấy qua một bên nhỏ giọng dặn dò: “Dù muộn thế nào con cũng phải nhà ngủ ẹ, nghe rõ chưa?”

Thịnh Thiên Vỹ, đường đường là chủ tịch tập đoàn Viễn Thắng, bên ngoài có một nghề nghiệp và chức vụ rực rỡ sáng ngời, bên trong có một trái tim mà kẻ mù cũng nhận ra là anh ấy yêu Hứa Đồng sâu nặng. Với những điều kiện đó mà dì còn phải gạn hỏi, nếu đổi lại là Lục Bắc Thần...

Cố Sơ bắt giắc thở dài trong lòng.

“Cậu bảo cái con này thế đấy, sắp đến nhà mà cứ tùy tiện như vậy, còn không mau đi rửa mặt mũi, sửa sang đầu tóc đi.” Sầm Vân thúc giục.

Cố Sơ rất muốn nói là mình rửa mặt rồi mới tới, chỉ có điều tóc tai buộc bừa lên tý thôi. Nhưng nhìn tình thế nếu không nghe theo dì thì dì sẽ liều chết với cô, cô cũng không thể không chỉnh sửa lại đôi chút. Cô vào nhà vệ sinh, buộc á tóc lên, cả người trông có tinh thần hơn nhiều.

Khi cô ra ngoài, Sầm Vân hài lòng gật đầu rồi nhìn về phía Lục Bắc Thần: “Cậu đừng chê cười nhé.”

Khóe môi Lục Bắc Thần ẩn chứa ý cười: “Không đâu ạ.”

“Tiểu Sơ nó về sớm là tôi cảm thấy bất thường rồi, có phải nó chưa hoàn thành xong công việc đã về không?” Sầm Vân dè dặt hỏi.

Lục Bắc Thần từ tốn đặt tách trà xuống, nói: “Dạ không, cô ấy hoàn thành công việc rất tốt, thế nên con cho phép cô ấy được về sớm hơn lịch.”

“Thế...” Sầm Vân ngập ngừng.

“À, là thế này.” Lục Bắc Thần tươi cười: “Con có việc ngang qua Quỳnh Châu, nghĩ hôm nay là tết nên qua nhà thăm hỏi một chút.”

Cố Sơ vẫn đứng bên cạnh nãy giờ. Dù là Sầm Vân hay Lục Bắc Thần thì đều chẳng nói để cô ngồi xuống. Lục Bắc Thần điềm đạm nói chuyện với dì. Dì tôn trọng và khách khí với anh, cộng thêm cô lúc này khiến khung cảnh cứ kỳ kỳ, khiến Cố Sơ liên tưởng tới cảnh thầy giáo tới thăm nhà. Anh chính là thầy chủ nhiệm, dì là phụ huynh, còn cô là cô học trò không thi được thành tích tốt.

Tình huống này có chút tồi tệ.

“Aiyo, aiyo, cậu thật là có lòng. Cậu xem, đến thì cứ đến, còn mang nhiều quà như vậy.” Sầm Vân bật cười ha ha: “Lãng phí quá.”

Cố Sơ quay đầu lại nhìn, lúc này mới để ý thấy trên tủ có những túi quà được dì đặt chỉnh tề, cẩn thận. Cô quả thực giật thót. Ông trời ơi, có một chiếc túi xách Hermès mới tung ra thị trường, ngoài ra còn có túi quần áo in logo của Versace, nhìn độ dày và độ to nhỏ của túi quần áo, rồi liên hệ tới thời tiết hiện nay, chắc chắn bên trong là một chiếc áo dạ kiểu thu đông.

Cô khó khăn nuốt nước bọt một cái. Lục Bắc Thần, anh có cần vung ra một khoản tiền lớn vậy không? Làm gì không biết?

“Nghe Cố Sơ nói dì trước nay vẫn thích đồ của hai hãng này, con cũng không biết mua sắm lắm, cũng không biết mua có hợp không, lúc đó khi bắt gặp liền cảm thấy rất hợp với phong thái của dì nên đã mua luôn.” Lục Bắc Thần mỉm cười nói.

“Thật sự là quá hợp rồi, nhưng mà...” Sầm Vân cười ngượng ngập: “Là đắt đỏ quá, sao tôi dám nhận chứ?”

Cố Sơ âm thầm lườm anh một cái. Cô vốn chưa từng nói với anh mấy lời này, đúng là giỏi bốc phét. Nhưng mà câu này dùng với bất kỳ ai cũng không quá, có ai lại không thích hàng hiệu? Một bên là Hermès, một bên là Versace, đây đồng thời cả hai thứ tới trước mặt người ta, người không thích cũng thích luôn.

Thật sự không ngờ Lục Bắc Thần mà cũng biết nói mấy câu khách sáo trong xã giao như vậy. Một người cao ngạo như anh, chỉ muốn cả thiên hạ đều phải ngược nhìn mình, lấy lòng mình, giờ lại cũng nói những câu rất gần gũi.

Anh... vì cô ư?

Qua lần chiến tranh lạnh này, cả nghĩ cô cũng không dám nghĩ nữa.

Nếu thật sự quan tâm cô, sao anh đành lòng không gọi cho cô một cuộc điện thoại bao nhiêu lâu như vậy? Rõ ràng biết con gái hay nói không là có, rõ ràng biết cô đang ghen, anh chỉ luôn đứng ở vị trí lạnh nhạt, chưa bao giờ nói lời ngọt ngào với cô.

Thật ra cô cũng không nhất định cứ phải nghe mấy lời thề thốt sến súa, chỉ cần có thể để cô cảm nhận được sự quan tâm của anh là được.

“Nên ạ.” Thái độ của Lục Bắc Thần rất điềm đạm, đúng mực: “Nhân viên trong phòng thực nghiệm trước nay đều có phúc lợi tốt, mấy thứ này không đáng là bao. Cố Sơ rất thông minh, cũng giúp đỡ được con không ít trong công việc, quà cáp có quý giá hơn nữa cũng không bằng những cống hiến của cô ấy.”

Sầm Vân há hốc mồm, rồi quay đầu nhìn mấy túi quà và quần áo kia, cười có phần thiếu tự nhiên. Bà ngẫm nghĩ rồi nói: “À... tôi vẫn không thể nhận được, Tiểu Sơ thể hiện tốt trong công việc là bổn phận của nó.”

Nghe thấy câu này, Cố Sơ ít nhiều cảm thấy bất ngờ. Dì là một người không có sức đề kháng với đồ hàng hiệu, giống như những chiếc túi mà thường ngày dì hay đeo, rõ ràng biết chỉ là hàng nhái cao cấp cũng không chê, há chẳng phải vì sĩ diện? Bây giờ những món đồ quý giá nhường này đang bày trước mặt dì, thế mà dì lại nghĩ đủ mọi cách để chối từ, không giống tác phong thường ngày của dì lắm.

Cô thầm phân tích trong lòng, rồi nhanh chóng đưa ra được kết luận: Dì không muốn nhận tiền của người ta, càng không muốn giúp người ta có thể diện. Nói một cách rõ ràng hơn thì chắc chắn dì không định để cô tiếp tục làm trợ lý của Lục Bắc Thần nữa nên mới không thể nhận quà của anh.

Nghĩ tới đây, lòng Cố Sơ có chút nặng nề.

Lục Bắc Thần vẫn kiên nhẫn nói: “Quà là con tặng dì, thứ đã tặng rồi thì không có chuyện lấy về. Đương nhiên, nếu dì không thích có thể tự xử lý.”

Ý của anh chính là mấy thứ ngổn ngang kia thuộc về dì, dì thích tặng ai thì tặng, cho dù đem vứt cũng không liên quan tới anh.

Cố Sơ hiểu ý anh mà Sầm Vân càng hiểu ý anh, thấy chỗ quà này không thể không nhận, dì bèn nói: “Aiyo, những món quà quý giá thế này sao tôi lại không thích được.”

“Thế thì tốt ạ.” Nụ cười trên gương mặt Lục Bắc Thần nhẹ nhàng, khiến người ta dễ chịu như được tắm gió xuân.

Cố Sơ thở dài. Lục Bắc Thần đúng là giỏi nắm bắt điểm yếu của người khác. Quần áo với túi xách đắt thế này, là ai cũng không nỡ đem tặng cho người khác, có thể nhận ra dì thật sự thích mấy món quà của anh.

“Hôm nay là Trung thu, cậu ở lại đây đón tết đi. Công việc làm mãi cũng không hết đâu mà.” Sầm Vân chủ động đưa ra lời mời.

Cố Sơ nhìn Lục Bắc Thần.

Anh không nhìn cô mà trả lời Sầm Vân một cách ôn hòa: “Vâng.”

Một chữ ‘vâng’ đã khiến trái tim Cố Sơ đập rộn ràng.

“Ồ hay, con còn đứng đây làm cái gì?” Lần này Sầm Vân chuyển trọng tâm về phía cô, vỗ đùi cái đét: “Mấy giờ rồi còn chưa đến khách sạn? Mau đi đi, dì cũng tranh thủ nói chuyện với sếp của con.”

Cố Sơ ngây ra, hết nhìn Lục Bắc Thần lại nhìn Sầm Vân, mãi một lúc sau cô mới nói: “Dì ơi, con vẫn phải đi ạ?”

“Đương nhiên là phải đi rồi, có thể cùng hẹn được ai đứa xuất sắc như thế con tưởng dễ dàng sao? Đừng tưởng sếp con tới đây rồi là con trốn được. Sếp con tới là lịch sự thăm hỏi gia đình, là sự quan tâm của lãnh đạo, đâu có phải bàn chuyện công việc với con. Con viện cớ gì mà không đi?” Sầm Vân nói rõ ràng mạch lạc.

“Nhưng mà...” Cố Sơ nhất thời á khẩu.

Lục Bắc Thần đang ở đây, cô lại phải đi xem mặt?

Cô len lén ngược lên quét mắt về phía anh, thấy nét mặt của anh không chút xao động, vẫn cứ từ tốn, trong lòng chợt dâng lên một dự vị không thể nói thành lời. Rồi cô lại nghĩ, có lẽ là anh vốn không biết đi bắt cô đi làm việc gì. Nghĩ vậy, cô hỏi dè: “Chị họ đã không phải đi xem mặt rồi, sao con phải đi ạ?”

Dứt lời cô lại nhìn Lục Bắc Thần.

Vậy mà anh vẫn ung dung, thong dong, chậm rãi thưởng thức trà, dường như ngoảnh mặt làm ngơ, chẳng hề quan tâm tới hai tiếng ‘xem mặt’.

Lòng cô chợt trầm xuống.

Anh đến là để giảng hòa với cô ư? Hay là muốn nói chuyện rõ ràng với cô rồi đường ai nấy đi?

“Có gì mà con không thể đi? Chuyện của chị họ con tối nay đi con phải hỏi cho ra ngọn ra ngành. Nhưng Thịnh Thiên Vỹ ở đó đi cũng không tiện ép chị con đi xem mặt, thế nên đi đã sắp xếp lại cho con rồi, con không cần đồng thời gặp mặt hai người.” Sầm Văn nói.

Cổ Sơ vừa định thở phào một hơi thì lại nghe thấy Sầm Văn bổ sung: “Mười giờ gặp anh bác sỹ, mười một giờ gặp anh luật sư.”

“Dạ?” Cô bỗng cảm thấy trước mắt đen thui, suýt nữa thì ngất xỉu.

“Đi nghĩ rồi, vị bác sỹ kia tuy rằng có tiếng nói chung với con, nhưng vị luật sư hợp với con hơn. Lỡ như chuyện của nhà họ Cổ sau này có đầu mối gì, cậu ấy cũng có thể giúp được con, đúng không?” Sầm Văn nói rất nghiêm túc.

Cổ Sơ chực khóc, lại quay qua Lục Bắc Thần.

Mà lần này Lục Bắc Thần cũng ngược mắt lên nhìn cô, sâu trong đáy mắt dường như có một nụ cười nhưng nếu nhìn kỹ lại không nắm bắt được. Tâm tư của anh khó đoán, nhất thời khiến cô không thể lý giải.

“Nhưng... con không thể bỏ mặc sếp ở lại đây chứ?” Cô quyết định lấy anh ra làm bia đỡ đạn.

Ai dè Sầm Văn ăn nói rất tài: “Sếp con đã có đi tiếp, con còn lo cái gì? Với lại con phải đi thì đi mới nói chuyện làm việc của con một cách nghiêm túc được, nếu không giờ con ở ngoài rồi cuộc làm ăn ra sao làm sao đi biết? Mà con cứ đứng đực ở đây, làm sao sếp con dám nói?”

Một lý do hùng hồn biết bao. Nếu Lục Bắc Thần chỉ đơn thuần là cấp trên của cô, lý do này hoàn toàn có thể thuyết phục anh.

Cổ Sơ cuộn chặt tay lại, lòng bàn tay rướm mồ hôi, mồ hôi lại thấm vào vết thương còn chưa khép miệng, những cơn đau nhói bắt đầu nhảy nhót.

Sầm Văn quay về phía Lục Bắc Thần, sợ anh không hiểu liền giải thích: “Là thế này, tôi biết Tiểu Sơ Trung thu này về nhà nên hẹn cho nó mấy đối tượng xem mặt. Nó cũng chẳng còn bé bỏng gì nữa, bình thường bản thân lại không để tâm tới chuyện này, thế nên phải để người làm đi này lo lắng. Hết cách thôi, bố mẹ nó mất sớm, chẳng phải chỉ còn tôi lo cho nó và Tư Tư sao? Cậu tuyệt đối đừng để ý nhé, tôi không biết là hôm nay cậu tới. Nhưng mà không sao, nó cùng lắm chỉ ăn bữa cơm rồi về thôi, tới lúc đó cậu có công việc gì cần giao cũng vẫn kịp. Với lại cậu là lãnh đạo, thấy cấp dưới của mình có mối lương duyên tốt đẹp cũng là chuyện vui mà.”

Cổ Sơ nghe xong, tim chợt đập thịch một tiếng.

Theo lý mà nói, những lời này không thích hợp nói trước mặt lãnh đạo cho lắm, nếu đi thật sự coi anh là sếp của cô. Sao cô nghe như có ý cố tình? Lẽ nào đi đã nhận ra chuyện gì, thế nên cố ý dùng mấy lời này để gián tiếp biểu đạt ý của mình? Đi muốn nói với Lục Bắc Thần, chuyện lớn cả đời cô do đi quyết định. Trong mắt đi, Lục Bắc Thần chỉ là sếp, vĩnh viễn không thể có quan hệ nào khác với cô?

Lục Bắc Thần trước nay nhanh nhạy, có lẽ hiểu được ý của đi chẳng?

Cô bỗng chờ đợi phản ứng của anh, tim như vọt lên tận cổ họng.

Sau khi nghe Sầm Văn nói xong, khóe môi Lục Bắc Thần hơi rướn lên, giọng điệu vẫn rất bình thản: “Trai lớn lấy vợ, gái lớn gả chồng, đây là lẽ đương nhiên ạ.”

Câu nói ấy giống như một bình cứu hỏa làm Cổ Sơ giá lạnh, khiến ngọn lửa đang hừng hực bùng lên trong ngực cô cứ thế tàn lụi. Con tim rút xuống, rút không ngừng, chìm vào một vực thẳm mênh mông không đáy. Quả nhiên, anh chưa từng để ý.

Rõ ràng biết cô đi xem mặt vậy mà vẫn hờ hững như thế. Tại cô suy nghĩ quá nhiều, một chút mong đợi nhỏ nhoi trong lòng cũng hoàn toàn tan biến.

Cô đi xem mặt, anh mặc kệ...

Suy nghĩ ấy chỉ cần vọt lên não bộ là trái tim và lòng bàn tay lại đau đến bỏng rát.

“Nhìn xem, vẫn là sếp của con thẩu tình đạt lý, lớn hơn cô nhóc này mấy tuổi thì đứng cao hơn, nhìn xa hơn.” Sầm Vân dường như rất hài lòng về thái độ của Lục Bắc Thần, lại thúc giục Cổ Sơ: “Mau đi đi.”

Cô ra sức cắn môi, không muốn để nước mắt trào ra.

“Bắc Thần à, cậu ở lại đây nói chuyện với tôi nhé, không ngại chứ?” Sầm Vân cười tươi hỏi anh.

Lục Bắc Thần mỉm cười: “Vâng.”

Cổ Sơ không nghe nổi nữa, nắm chặt tay lại, quay người bỏ đi...

Căn phòng khách sạn.

Hứa Đồng rõ ràng có chút sốt ruột, hai tay khoanh trước ngực, đi đi lại lại.

So với cô, Thịnh Thiên Vỹ vô cùng nhàn nhã, đứng trước gương, so sánh hai chiếc sơ mi trái phải, anh quả thực đã mang theo không ít quần áo. Thấy Hứa Đồng cứ đi qua đi lại, anh cười nói: “Này, anh nên mặc sơ mi trắng hay sơ mi xám?”

Hứa Đồng dừng bước, nhìn anh: “Làm gì?”

“Tối nay tới nhà em ăn cơm.” Thịnh Thiên Vỹ trả lời rất tự nhiên, một tay cầm chiếc sơ mi màu xám nhạt, tay kia kết hợp với một chiếc áo vest đen, quay mặt về phía cô, bước về phía trước: “Hai bộ này kết hợp cũng được chứ hả?”

Hứa Đồng há hốc mồm, rất lâu sau mới nói: “Anh định đi thật à?”

“Bác gái có thịnh tình mời tối, dĩ nhiên anh phải trình trọng xuất hiện rồi.” Nét mặt Thịnh Thiên Vỹ tươi rói: “Bình thường em phối màu rất đẹp, xem giúp anh đi.”

Hứa Đồng nghe xong, rảo bước đi tới trước mặt anh, thẳng thừng giật lấy quần áo trong tay anh: “Rốt cuộc anh muốn làm gì?”

“Mục đích của anh còn chưa rõ ràng ư?” Thịnh Thiên Vỹ làm bộ kinh ngạc, nhún vai: “Cả thế giới này đều biết anh đang theo đuổi em, nói chính xác hơn là tất cả mọi người đều biết bây giờ em là bạn gái của anh.”

Một Hứa Đồng trước nay luôn bình tĩnh giờ gần như phát điên.

“Đó là lời bịa đặt do anh tung ra.” Cô nghiêng răng nghiêng lợi.

Thịnh Thiên Vỹ cười: “Anh chưa bao giờ phủ nhận chuyện này. Chuyện đó đúng là do anh nói, nhưng phải sửa lại một chút, đó không gọi là bịa đặt. Anh thật lòng thích em, thật sự muốn em làm bạn gái của anh. Nhưng hết cách thôi, em luôn tránh xa anh, luôn bày ra bộ dạng nhân viên đứng trước sếp chỉ nói công việc, anh đành ra hạ sách đó.”

“Anh cũng biết là hạ sách cơ đấy.”

“Cách không phân biệt tốt xấu, hữu ích là được.” Thịnh Thiên Vỹ cực kỳ vô lại.

Hứa Đồng cố gắng kiềm chế, khó khăn lắm mới đè nén được phần nộ, khi nói tiếp đã hết sức bình tĩnh: “Tổng giám đốc Thịnh, thật ra anh nên hiểu rõ chuyện giữa những người trưởng thành với nhau, nhất là mấy loại chuyện đó thì càng không nên coi là thật. Anh tưởng giờ là thời cổ đại đấy à? Anh hôn tôi một cái là phải chịu trách nhiệm? Không cần thiết.”

“Em hiểu lắm rồi, là anh muốn chịu trách nhiệm với em nên mới hôn em.” Thịnh Thiên Vỹ tỏ ra vô tội: “Em đảo lộn trật tự rồi.”

“Đủ rồi!” Hứa Đồng sắp phát rồ tới nơi: “Tóm lại, tối nay anh không được tới nhà tôi.”

“Vì sao?” Thịnh Thiên Vỹ khó hiểu.

“Anh mà tới mẹ tôi sẽ hiểu lắm.” Hứa Đồng nói.

Thịnh Thiên Vỹ cười: “Thế nên anh mới phải tới giải thích rõ ràng.”

“Khỏi cần.” Hứa Đồng vội vã nói: “Anh không tới là mẹ tôi tự động hiểu ra.”

Thịnh Thiên Vỹ làm bộ suy ngẫm, lát sau lắc đầu: “Không được, anh vẫn phải đến.”

“Vì sao?”

“Anh đã nói rồi thì phải thực hiện chứ? Nếu không người ta sẽ coi thường anh?”

Hứa Đồng sắp nổ tung đầu, cuối cùng cô gần như van xin: “Tổng giám đốc Thịnh, coi như tôi xin anh có được không? Thật sự anh đừng trêu đùa tôi như vậy nữa.”

“Anh hoàn toàn nghiêm túc.” Thịnh Thiên Vỹ thở dài.

Hứa Đồng nhìn về phía anh: “Nhưng tôi hoàn toàn không hiểu anh, hai người yêu nhau thì phải có sự thấu hiểu đối phương chứ. Anh nhìn tôi và anh bây giờ đi, giống yêu nhau sao?”

Thịnh Thiên Vỹ giơ tay chỉnh cà vạt, nhìn cô: “Anh, Thịnh Thiên Vỹ, chủ tịch tập đoàn Viễn Thắng, trên còn mẹ, dưới không có em trai em gái, là con trai duy nhất trong nhà, năm nay 32 tuổi, chưa kết hôn. Bình thường thích những môn thể thao như bóng bính, cưỡi ngựa, thi thoảng cũng đánh cờ gì gì đó, không có sở thích gì xấu. Trong bốn chữ ‘ăn, uống, gái, bạc’ thì dính chữ ‘uống’, nhưng tửu lượng cũng khá, chưa có trường hợp nào uống say ẩu đả.” Nói tới đây, anh hơi ngừng lại: “Những chuyện khác, em muốn tìm hiểu gì, cứ hỏi.”

Hứa Đồng líu lưỡi cứng họng.

“Không hỏi nữa?” Thịnh Thiên Vỹ nhướn mày: “Vậy được, không hỏi tức là không còn vấn đề gì. Mau chọn quần áo giúp anh đi, tối nay mặc bộ nào sẽ để lại ấn tượng với bác gái?”

Hứa Đồng ôm đầu, cuộn người ngồi thẳng xuống sofa, không nói nữa.

Đau đầu!

Đau đầu chết đi được!

Bên này, tại nhà Sầm Vân lại là một cảnh tượng khác.

Sau khi Cố Sơ rời khỏi, Sầm Vân thêm trà mới cho Lục Bắc Thần, thái độ tuy rằng vẫn vui vẻ như trước nhưng khi lên tiếng giọng đã có chút cảm thán.

“Liệu cậu có cảm thấy tôi quá nghiêm khắc với Tiểu Sơ không?”

Lục Bắc Thần rất thông minh, anh biết Sầm Vân để mình anh ở lại không chỉ đơn thuần là trò chuyện tâm sự, nhưng anh vẫn mỉm cười, không biểu lộ ra nét mặt. “Dạ không, dì là bề trên, nghiêm khắc với cô ấy là chuyện nên làm.”

“Cậu nghĩ được vậy là tốt rồi. Tôi ấy à, bao nhiêu năm nay làm người xấu trước mặt nó quen rồi.” Sầm Vân cười có vẻ bất lực: “Cứ lấy ví dụ như chuyện xem mặt này, tôi biết nó có dự định của nó, nhưng mà tôi không thể để mặc nó được. Con gái ấy mà giỏi giang chẳng bằng có tám chồng tốt. Một thằng bé xuất sắc như thế, tướng tá cao ráo, nghề nghiệp đáng hoàng, một bác sỹ, một luật sư, mang ra ngoài địa vị xã hội cao biết chừng nào. Tôi là muốn tốt cho nó, sau này nó sống ổn định rồi, cảm ơn tôi còn chẳng kịp ấy.”

Lục Bắc Thần khẽ nhấp một ngụm trà, không biết anh đang vui hay buồn. Anh ngừng một lát rồi lên tiếng: “Sơ Sơ tuổi còn nhỏ, mặc dù hai năm nay đã trải qua không ít chuyện nhưng được chiều từ nhỏ đã quen,

tâm tính dấu sao vẫn còn là một đứa trẻ. Dì có thể suy nghĩ mọi chuyện chu toàn cho cô ấy là phúc của cô ấy.”

Sầm Vân dĩ nhiên nghe được xưng hô thân thiết của anh, đáy mắt ngấn ra trong giây lát nhưng bà cũng tươi cười ngay, gật đầu nói: “Nếu không sao người ta lại tin tưởng cậu, nói câu nào câu đấy đều đúng trọng tâm. Cậu đừng tưởng Tiểu Sơ nhà tôi trải nhiều chuyện đâu, đa phần vẫn còn hồ đồ lắm. Với cả con bé ấy bướng, có lúc ăn nói khiến người ta tức điên.”

“Điểm này... con công nhận.” Lục Bắc Thần khẽ cười.

Sầm Vân lập tức vỗ đùi: “Cậu xem, cậu xem, tôi nói cái gì là trúng cái đó. Cái tính của Tiểu Sơ là không được cấp trên yêu quý đâu, quá thẳng thắn quá ương bướng là không tốt. Lúc làm việc nó gây ra không ít phiền phức phải không? Có phải nó làm việc với đồng nghiệp không vui vẻ không?”

“Dì lo quá rồi, các đồng nghiệp rất quý cô ấy.” Lục Bắc Thần bình tĩnh nói: “Còn con... thì cần cô ấy ở bên cạnh.”

Sầm Vân chợt hồi hộp, lúc này mới ngẫm quan sát chàng trai trước mặt. Trông cậu ta có vẻ nhẹ nhàng điềm đạm, ngoài mặt luôn hòa theo những gì bà nói nhưng thực chất mạnh mẽ, thông minh, khiến người ta vô thức bị rơi vào cái bẫy cậu ta gài mà lúc nào không biết, khi phát hiện ra thì đã muộn. Giống như lúc này đây, cậu ta đã nói rõ ràng cho bà biết Cố Sơ cần phải ở bên cạnh cậu ta.

Bà là người đã có tuổi, từ ngữ điệu có thể nghe ra manh mối, hơn nữa cậu ta chủ động tới nhà, mục đích có gì khác Thịnh Thiên Vỹ đây?

Nhưng Sầm Vân cũng là người tinh ranh, đối mặt với một thanh niên nội hàm lại cực kỳ sáng suốt như vậy, việc bà có thể làm được là không nói quá rõ ràng, nếu không một khi cậu ta nhắm trúng tim đen, có những chuyện không thể vẹn tròn được nữa.

Trầm mặc giây lát, khi nói tiếp bà thở dài: “Theo lý mà nói, Tiểu Sơ ở bên chỗ cậu phát triển là rất tốt, tôi nên yên tâm mới phải, nhưng cậu đừng trách dì đây ích kỷ, thật ra dì muốn giữ cậu lại là có mục đích, chính là muốn nói về công việc của Tiểu Sơ.”

Lục Bắc Thần cười nhẹ nhàng: “Không sao ạ, dì có gì cứ nói thẳng, đừng ngại.”

“Thời buổi này tìm được một công việc ổn định lại được lãnh đạo trọng dụng không dễ dàng, tôi cũng mong Tiểu Sơ tiếp tục có cơ hội phát triển ở một cương vị nào đó.” Sầm Vân rải đường trước sau đó chuyển chủ đề: “Nhưng cậu cũng biết đấy, chúng ta đang ở Trung Quốc, cái ngành pháp y này vẫn còn khiến người ta kiêng dè. Cậu đừng hiểu lầm, tôi không có ý xem thường đâu. Tôi biết ở nước ngoài ngành này rất được mọi người tôn trọng.”

Bà dùng ba chữ ‘ở nước ngoài’, ngầm nói với anh rằng, ở Trung Quốc không như vậy.

Lục Bắc Thần điềm nhiên nói: “Dì nói phải.”

Sầm Vân hắng giọng: “Tiểu Sơ hôm nay cho dù xem mặt không thành nhưng rồi cũng phải chồng con chứ? Cậu xem, nếu nó còn tiếp tục làm cái ngành này, ngày nào cũng tiếp xúc với xác chết thì làm sao có bạn trai được? Người ta vừa nghe là trốn còn chẳng kịp nữa là, làm gì có khả năng tiếp xúc mà tìm hiểu. Thế nên Bắc Thần à, hôm nay cậu gọi tôi một tiếng ‘dì’, thì dì cũng không khách khí với cậu nữa. Tôi định để Tiểu Sơ quay về Quỳnh Châu phát triển, không lên Thượng Hải nữa. Thành phố đó dù sao cũng quá lớn, con gái vẫn nên ở bên cạnh người thân là hơn, cậu nói có đúng không?”

Nói cả một đoạn dài như vậy, mục đích của bà chính là muốn cậu ta thuận theo mình. Chỉ cần cậu ta gật đầu nói phải, thì bà chắc chắn sẽ không cho cậu ta bất kỳ cơ hội phản bác nào nữa. Bà không tin, với tài ăn nói của mình lại không nói lại được cậu ta?

Tiếc rằng, nước cờ này Sầm Vân đã đi sai. Bà quên mất đối phương thực chất là một người không dễ kiểm soát. Bà chỉ nhìn thấy Lục Bắc Thần nhẹ nhàng đặt tách trà trong tay lên mặt bàn, miệng tuy mỉm cười nhưng lại nói một câu: “Xin lỗi dì, Sơ Sơ bắt buộc phải cùng con quay về Thượng Hải.”

Gì cơ?

Sầm Vân sững sờ.

Rất lâu sau, bà mới hoàn hồn trở lại: “Cậu... Việc này...”

“Con xin lỗi.” Lục Bắc Thần đứng dậy, nho nhã lịch thiệp thực chất đã nắm quyền chủ động: “Ngoài ra, cảm ơn lời mời của dì. Con sẽ tới dự bữa cơm gia đình tối nay đúng giờ.”

270. Chương 270: Người Đàn Ông Không Giỏi Biểu Đạt

Đối với Cố Tư mà nói, Trung thu này có chút nhạt nhẽo. Nhà trường cho nghỉ học, hai chị gái về nhà đều là những chuyện cô rất trông đợi. Thế mà bây giờ một người chẳng biết đã bị người đàn ông theo đuổi tới tận nhà kéo đi đâu, một người bị dì ép đi xem mặt, còn mỗi mình cô lẻ loi ở trong nhà, chỉ còn cách đổ mặt đợi tới bữa tiệc buổi tối, vì dì đã nói rõ ràng không cần cô qua nấu nướng giúp. Trong mắt dì ngoài ăn uống ra, tất cả những gì cô có thể làm là phá phách.

Cô lật giở mấy cuốn sách trên giá ra để xem, trong đó có một trong số những tác phẩm của Lý Bích Hoa. Đa phần số sách trên giá đều là của Cố Sơ, sách của Cố Tư rất ít ỏi, chỉ có một hàng trong số đó xếp đầy truyện tranh là của cô, nhưng hầu như đã xem hết cả rồi. Cuốn sách đang cầm trong tay đây là cuốn sách yêu thích của Cố Sơ. Chị ấy trước giờ vẫn thích sách của Lý Bích Hoa, thích văn phong quỷ quái, yêu ma, sắc nhọn của bà.

Cố Tư rảnh rỗi không có việc gì làm bèn hôn hờ đi hấp mặt một lát, rồi đắp một chiếc mặt nạ, sau đó bật bài nhạc thường ngày mình thích nghe, rồi cả người uể oải nằm xuống sofa đọc sách. Cô lật chương đầu tiên ra, tên chương là “Người phụ nữ ăn ngan muối”. Cô chưa từng đọc sách của Lý Bích Hoa bao giờ, sau khi nhìn cái tên này cảm thấy thú vị bèn đọc tiếp.

Ai ngờ, đọc tới cuối cùng, trong truyện viết nữ chính bỏ xác của nam chính vào thứ nước dùng để làm ngan muối, hằm rất nhiều năm, Cố Tư quả thực không nhịn được nữa, nhào vội vào nhà vệ sinh, còn chưa kịp gỡ mặt nạ ra đã bắt đầu nôn thốc nôn tháo, sắp nôn cả dịch mặt ra tới nơi.

Bà chị mình sao lại có cái sở thích này?

Khi đã nôn kha khá, chỉ còn lại nửa cái mạng, Cố Tư mới rửa mặt, bò trở lại sofa. Cô không dám đọc sách nữa. Mấy chương khác trong sách đều viết gì mà người phụ nữ ăn bánh trứng, người phụ nữ ăn con người, người phụ nữ bánh tổ yến, người phụ nữ ăn bào thai gì gì đó... Tất cả những thứ ấy cô đều không dám đọc.

Cô đang sống dở chết dở cuộn người nằm trên sofa, tự chữa trị vết thương ỉn thì di động để trên bàn uống nước vang lên. Cô đón máy, yếu ớt ‘alo’ một tiếng.

“Trung thu năm nay đúng là quái đản.” Là Sầm Vân, vừa mào đầu đã nói câu ấy.

Cố Tư chỉ mãi để ý những thứ đang cuộn cuộn trong dạ dày, chẳng để ý gì tới những lời của Sầm Vân, bèn ư hừ một tiếng.

“Trước giờ có thấy nhện nhíp thế này đâu, người nào người nấy đến cả.”

“Oh.” Cố Tư hồn vía để đi đâu.

Mãi một lúc sau, cô mới tỉnh lại: “Cái gì mà người nào người nấy đến cả ạ?”

“Thì khách đấy.” Sầm Vân nói.

“À.”

“Tối qua thì Thịnh Thiên Vỹ, sáng nay có Lục Bắc Thần, giờ lại có cái cậu tên Trì gì đó.” Cuối cùng Sầm Vân hạ thấp giọng nói một câu.

“Hử? Oh...” Lục Bắc Thần cũng tới à, quả thực khiến cô kinh ngạc.

“À, nhớ rồi, La Trì, tới tìm con đấy.” Sầm Vân dường như bị mấy chàng trai liên tục tới nhà hai hôm nay làm cho đầu óc quay cuồng, đầu kia tỏ ra mệt mỏi.

“Vâng... La Trì...” Cố Tư mơ mơ hồ hồ, rồi ngay lập tức ngồi phắt dậy, hét toáng lên: “Gì ạ? La Trì?”

Sầm Vân bị bất ngờ vì tiếng hét thất thanh bất ngờ của cô, quát lên: “Gào lên cái gì thế hả? Tôi chưa bảy, tám chục tuổi, chưa điếc nhá!”

“Dì, dì nói La Trì đã tới chỗ dì?” Cố Tư không thể quan tâm tới thái độ của Sầm Vân nữa.

“Vâng, tìm cô ạ, mau qua đây.” Sầm Vân bực dọc.

Cố Tư ù ù cạc cạc, cực kỳ khó hiểu. Đang yên đang lành người này chạy tới nhà dì làm cái gì? Cô chợt liên tưởng tới việc thời gian gần đây thường nhận được một số cuộc gọi vô duyên vô cớ của anh ta, trái tim bắt đầu thấp thỏm không yên. Lẽ nào cô thật sự lại dính vào chuyện gì? Hơn nữa lần này anh ta còn tìm tới tận nhà.

Càng nghĩ càng cảm thấy hoảng hốt.

Sầm Vân quát to: “Con đầu thai rồi đấy à? Im như thóc vậy!”

Màng nhĩ nhói đau, Cố Tư mới hoàn hồn trở lại, vò vò tai, càng lúc nói càng nhỏ hơn: “Dì ơi, anh ta mặc cảnh phục hay là thường phục?”

“Cảnh phục? Cậu ta là cảnh sát sao?” Sầm Vân mơ hồ.

Cố Tư nghe tới đây lại càng không yên tâm. Mặc cảnh phục tới bắt cô thì coi như cô cũng phạm tội rõ ràng, anh ta lại mặc thường phục xuất tung, vậy có nghĩa là cô vướng phải một chuyện không hề nhỏ rồi. Làm sao đây?

“Dì hỏi con đó!”

“Dạ? À...” Đầu óc Cố Tư xoay chuyển linh hoạt: “À... dì, dì cứ coi như con không có nhà nhé, cứ đuổi anh ta đi đi.”

“Cái gì mà coi như? Cái con bé này sao càng ngày càng không tiền đồ thế hả? Cậu ta tới tìm con, lại mang theo nhiều quà cáp như vậy sao dì có thể tùy tiện đuổi về? Con nhanh chóng tới đây cho dì, còn không tới là dì cho cậu ta địa chỉ nhà con đấy.”

“Đừng đừng đừng, con đến ngay.” Cố Tư không dám lè mề nữa. Nếu để La Trì biết được ‘hang ổ’ của cô, chẳng phải cả chỗ ẩn nấp cuối cùng cô cũng mất luôn sao?

Nhưng nghĩ đi rồi nghĩ lại, vì vụ án Tiêu Tuyết kia La Trì cũng đã ở Quỳnh Châu không ít thời gian. Nếu muốn biết chỗ này há chẳng phải dễ như trở bàn tay ư? Cô bất chợt rung mình, không dám chần chừ thêm nữa, vội vàng thay quần áo đi tới nhà dì.

Sau khi đặt điện thoại xuống, Sầm Vân đi ra khỏi phòng ngủ, cũng đúng lúc La Trì từ trong bếp đi ra, tay áo sơ mi xắn lên, hai tay đầy nước. Nhìn thấy Sầm Vân, anh cười ha ha, nói: “Bác gái, ống nước không tắc nữa rồi, từ giờ có thể yên tâm sử dụng.”

“Ôi, thật là cảm ơn cậu quá.” Sầm Vân vội vàng cầm khăn mặt đưa cho anh lau tay, rồi chợt nghĩ tới chuyện Cố Tư hỏi anh mặc cảnh phục, bà vội nói: “Cậu mau ra phòng khách ngồi đi.”

“Không sao ạ, con không mệt. Bác gái, nhà bác còn việc gì cần con làm không ạ?” La Trì hào sảng hỏi.

“Không không không, không còn nữa, cậu mau ngồi nghỉ đi.” Sầm Vân vội gọi.

La Trì đành ngồi xuống sofa, rồi nói: “Bác gái, bác không cần khách khí với con như vậy đâu.”

“Được được được, ăn hoa quả đi.” Sầm Vân đẩy đĩa hoa quả tới trước mặt anh.

La Trì gật đầu.

“Nghe Tư Tư nói... cậu La đây là cảnh sát?” Lúc hỏi Sầm Vân cũng đồng thời ngăm quan sát cậu ta.

Dáng người rất cao, bả vai dài rộng, xem ra người rất rắn rỏi, tướng tá mạnh mẽ, chính trực, cũng đang hoảng.

La Trì lễ phép trả lời: “Vâng thưa bác gái.” Trong lòng anh lại mừng thầm, tò mò nói: “Thì ra Tư Tư cũng nhắc tới con với bác.”

“À, phải... Ban nãy nó nói trong điện thoại.” Sầm Vân chần chừ giây lát.

“Oh.” Nghe xong câu này, tâm trạng La Trì lại trở nên hụt hẫng.

“Cậu La, cậu tìm Tư Tư là...”

“Bác gái, bác cứ gọi con là La Trì được rồi.” Anh cười nói: “Lần này con có dịp đi ngang qua Quỳnh Châu, nhân tiện tới tìm Tư Tư tâm sự.”

“À... Ngang qua...” Sầm Vân cười, thăm lăm lăm. Sao người nào người nấy đều đi ngang qua vậy?

“Cảnh sát La này, cậu đợi một lát nhé, tôi đã gọi Tư Tư tới rồi, con bé đó ở gần nhà tôi lắm, nháy mắt là tới thôi.” Sầm Vân tươi cười nhưng vẫn luôn ngằm quan sát cậu ta.

Cậu nhóc này xách cả đồng sản phẩm dưỡng da tới nhà, câu đầu tiên chính là: Chào bác gái, con là bạn của Cố Tư. Rất có sức mạnh, giọng cũng dễ nghe, lại có một gương mặt chính nghĩa thế này khiến bà khá dễ chịu.

Bà mời cậu ta vào nhà, sau khi mới nói được đôi ba câu đơn giản, cậu nhóc này đã định giúp bà làm việc. Bà nào có để khách khứa làm gì bao giờ? Nghĩ đủ mọi cách từ chối nhưng sau khi thấy nhà bếp tắc, cậu ta lập tức thông đường ống nước giúp, tay chân nhanh lẹ.

Chẳng trách nhiệt tình như vậy, thì ra là cảnh sát, cũng là vì nhân dân phục vụ.

Sau khi nghe xong, chẳng hiểu sao La Trì bỗng hơi căng thẳng. Anh hắng giọng, cố làm ra vẻ bình tĩnh, cười nói: “Vâng, vâng.”

Chẳng mấy chốc, quả nhiên đã có người gõ cửa.

La Trì đứng bật dậy theo phản xạ, cả người căng ra. Sầm Vân cười: “Chắc chắn là nó đến rồi đấy.”

“Để con ra mở cửa, bác gái cứ ngồi đi.” Nói rồi, La Trì sải bước đi về phía cửa chính.

Sầm Vân có chút bất ngờ, chuyện mở cửa này sao khách lại tích cực vậy? Nhưng bà nghĩ bụng cậu ta là cảnh sát, là công bộc của dân, nên cũng hiểu được, chắc làm cảnh sát tận tâm tận lực quen rồi. Nghĩ vậy, Sầm Vân có chút cảm khái, nếu có thêm nhiều cảnh sát như vậy thì xã hội cũng bình yên, đoàn kết hơn rồi.

Cố Tư không ngờ người ra mở cửa cho cô lại là La Trì, nhất thời đứng đực ngoài cửa. La Trì thấy nét mặt cô chờ đợi, nụ cười mỉm cũng gượng gạo hơn. Anh giải thích: “À, là thế này. Anh đang giải quyết một vụ án, vừa hay phải tới Quỳnh Châu xử lý nên anh tới tìm em.”

Vừa nghe xong, Cố Tư suýt nữa thì choáng váng mà tắt thở. Quả nhiên! Anh ta tìm cô vì vụ án!

Đầu óc cô trống rỗng, cả người ngốc luôn.

“Cố Tư?” La Trì giơ tay ra, hươu hươu trước mặt cô rồi nói: “Hay là... chúng ta ra ngoài nói chuyện nhé?”

“Á!” Cùng với tiếng hét kinh hoàng, Cố Tư hoảng hốt bỏ chạy thật lẹ như dưới chân bôi mỡ.

La Trì chết sững tại chỗ, cô sao vậy?

“Ấy, Cố Tư...” Sau khi tỉnh lại, anh cũng vội vàng đuổi theo ra ngoài...

Hơn mười giờ sáng, Cố Sơ ‘gặp gỡ’ người xem mặt đầu tiên. Qua giới thiệu, cô được biết anh ta là bác sỹ phụ khoa tại bệnh viện hàng đầu trung tâm thành phố.

Một bác sỹ nam... ngành phụ khoa.

Dĩ nhiên, đây đã là chuyện bình thường trong bệnh viện mấy năm gần đây rồi. Càng ngày càng nhiều các bác sỹ nam vào các khoa dành cho phụ nữ như phụ khoa, khoa tuyến vú... Cố Sơ cũng có thể hiểu được.

Khoa gì không quan trọng.

Quan trọng là anh ta không phải mẫu người cô thích.

“Cô Cổ này, bình thường cô có thích đọc ‘Hồng lâu mộng’ không?” Anh ta cười hỏi.

Tướng mạo nho nhã, đúng là rất đàn ông, chiều cao và vóc dáng cũng là kiểu mà đại đa số con gái sẽ thích, gầy gầy, cao cao. Nhưng trong mắt Cổ Sơ thì toàn là khuyết điểm. Hai chân dài thật nhưng gầy như thân trúc, không mạnh mẽ kiểu rèn luyện thể lực, sợ là một cơn gió mạnh ngang qua chưa biết chừng lại thổi bay anh ta đi đâu mất.

“Hồi đại học, có từng học.” Cô uể oải đáp.

Gặp nhau mười giờ đúng, cô rẽ ra tới 10 giờ 10 phút mới vào quán café, ngay ngoài cửa sổ đã có thể nhìn thấy người đàn ông này không ngừng xem đồng hồ, rồi lại lấy khăn giấy ra lau lau, quét quét, chắc là có bệnh ưa sạch sẽ nghiêm trọng. Đương nhiên, bệnh sạch sẽ sẽ không phải đặc quyền của người làm bác sỹ, cô đâu có...

271. Chương 271: Giúp Bạn Trai Cũ Xin Con Đường ‘mạnh Khỏe’

Khi anh ta rút ra tờ khăn giấy thứ 25, lau mặt bàn tới lần thứ 55, cô quyết định đi vào để giải cứu cái bàn đó. Trước khi đi vào, cô có ngang qua một sạp hàng bàn giày. Cô mua một đôi dép lê, cởi đôi giày đang đi ra, bọc cẩn thận rồi nhét vào trong túi xách. Sau khi thay dép lê, cô đi vào trong quán café.

Người đàn ông trông có vẻ rất tốt, cô thề mình không muốn trêu chọc anh ta.

Cô dựa người vào ghế, gác hai chân lên bàn. Cổ Sơ đã thành công nhìn thấy anh chàng bác sỹ phụ kia ngăn người ra giây lát.

“À...” Chàng trai nhìn ngó xung quanh một lúc, thấy mọi người xung quanh nhìn cả về phía này, trông anh ta có vẻ rất ngượng ngập bèn chỉ vào chân Cổ Sơ: “Ở nơi công cộng, làm vậy là không hay.”

“Bà đây ảnh hưởng tới ai rồi?” Cổ Sơ mặc kệ.

Người đàn ông lại ghen lời.

“Này, anh cũng đừng suốt ngày lấy cái gì mà ‘Hồng lâu mộng’ rồi bốn tác giả vĩ đại ra để khoe văn hóa với bà đây được không?” Cổ Sơ ra hiệu cho nhân viên phục vụ đứng gần đó, rồi nói tiếp: “Anh ra vẻ với bà đây là học nhiều biết rộng à?”

“Không phải, tôi không có ý này.” Người đàn ông vội vàng phủ nhận: “Tôi nghe dì nói trước nay cô học hành vốn rất khá, thế nên...”

“Dì? Tôi không biết dì anh là ai cả.” Cổ Sơ nhướn mày, uể oải khoanh hai tay trước ngực.

Người phục vụ bước tới, thấy hành vi của Cổ Sơ, có thể nhận thấy là muốn lên tiếng ngăn cản nhưng cuối cùng vẫn kiềm chế. Cổ Sơ lại không ít đồ rồi ngược mắt nhìn về phía người đàn ông: “Anh yên tâm, mấy món này bà đây giả tiền.”

“Không không không, để tôi trả.” Người đàn ông nhanh chóng rút ví ra.

Cổ Sơ cười khanh khách: “Gấp cái gì? Ăn xong rồi trả!”

Người đàn ông lại được một phen ngượng ngập.

“Ban nãy không phải tôi nói dì tôi, mà là dì cô.” Anh ta hắng giọng: “Là dì ấy nói với tôi, khi còn đi học cô cực kỳ thông minh, thành tích cũng rất tốt, thế nên...”

“Lớp tôi tổng cộng có 36 người, mỗi người đều bị tôi cóp bài một lần, anh bảo thành tích của bà đây không cao được sao?”

Người đàn ông: “...”

“Còn nữa, ban nãy anh nên nói rõ ràng là dì tôi, gọi thẳng là ‘dì’ là có ý gì?” Cổ Sơ nhăn nhó: “Bà đây ghét nhất là loại xun xoe bợ đỡ.”

“Tôi không cố ý đâu...”

“Này, sao anh cứ như trái hồng nát thế hả? Trông bà đáng sợ lắm sao?” Cố Sơ nhướn mày nhìn anh ta, hỏi.

Người đàn ông xua tay, nhưng lại lập tức lau mồ hôi.

Cố Sơ muốn cười nhưng vẫn cố nhịn. Thức ăn cô gọi nhanh chóng được bê lên, sandwich được cắt thành mấy miếng, xiên lại bằng tăm. Cố Sơ tiện tay cầm một miếng lên, giơ cao, sandwich theo tăm trượt xuống. Chê phiền phức, cô bỏ thẳng tăm ra, cầm luôn bằng tay.

“Ấy...” Người đàn ông đối diện định nói gì đó.

“Chuyện gì?” Cố Sơ lườm anh ta.

Người đàn ông nuốt nước bọt, chỉ vào miếng sandwich trên tay cô: “Trên tay có nhiều vi khuẩn lắm, không thể bốc tay ăn vậy được.”

“Bà đây tự ăn, anh tưởng tôi dứt cho anh ăn à?”

Người đàn ông hơi ngừng lại: “Tôi cảm thấy... con gái vẫn nên nhã nhặn, lịch sự một chút là hơn.”

“Anh thấy bà đây không nhã nhặn, lịch sự?”

“Mọi người xung quanh đang nhìn cô cả đấy...”

“Đứa nào nhìn bà? Đứa nào dám nhìn bà, bà móc mắt nó ra!” Cố Sơ cố tình ngồi thẳng dậy, nhìn ngó xung quanh.

Sau đó, cô nhìn thấy một người đàn ông cao lớn, được ánh nắng bao trùm, đang đẩy cửa đi vào. Cô quay đầu lại, vừa hay anh cũng ngẩng đầu nhìn sang bên này, ánh mắt hai người chạm nhau qua không khí.

Cố Sơ sững người trong giây lát.

Nhưng người đàn ông coi như không thấy, đi thẳng tới một bàn bên cửa sổ, kéo ghế ngồi xuống. Ánh nắng lười biếng lắt lên chiếc sơ mi đen qua cửa sổ thủy tinh, lồng ngực rắn chắc và bờ vai rộng càng khiến chiếc áo sơ mi căng lên, cực kỳ có vóc dáng. Tia sáng rơi xuống mái tóc đen nhánh của anh, ánh lên một thứ màu như lông động vật, lại vì gương mặt tuấn tú của anh mà trở nên cao quý, xa cách.

Vị trí anh lựa chọn vừa hay đối diện nghiêng với Cố Sơ, cả hai chỉ cần hai ngược mắt lên là ánh mắt giao nhau. Bên này nói gì, bên phía anh càng nghe rất rõ ràng.

Sau khi ngồi xuống, anh mới ngẩng đầu nhìn qua.

Một lần nữa nhìn thẳng vào mắt anh, Cố Sơ vội vàng quay đi, tầm mắt dừng lại trên người đàn ông đối diện.

Trái tim cô như đang đánh trống, đôi chân vốn đang vắt vẻo trên mặt bàn cũng hạ xuống.

Sao anh lại tới đây?

“Cô Cố, cô xem, giờ chẳng phải dễ chịu hơn nhiều sao? Với lại, ngồi tư thế của cô vừa rồi ăn uống không tốt cho sức khỏe.” Người đàn ông tưởng cô đã nghĩ thông suốt, tươi cười nói.

Cố Sơ không thể tập trung được, mắt cứ liếc về phía bên cạnh. Chẳng mấy chốc, có một nữ nhân viên chủ động bước tới, giọng nói trong veo, vui vẻ như chim họa mi: “Thưa anh, anh muốn uống gì ạ?”

Ghét thật!

Đúng là trông mặt bắt hình dong, ban nãy chẳng thấy nhân viên nhiệt tình với cô như thế!

Chỉ nghe thấy anh nói: “Một ly café đen, cảm ơn.” Giọng nói trầm ấm, êm tai.

“Dạ vâng, thưa anh. Phiền anh đợi một lát.” Cô nhân viên đó lập tức đi kê khai.

Cố Sơ ôm cốc nước hoa quả, nhân lúc uống nước lại liếc nhìn thấy anh đang chọn một cuốn tạp chí ở giá bên cạnh, ung dung lật xem. Anh ngồi ngược sáng, giống như đang hòa nhập vào quang sáng ấy nhưng

cũng lại giống như chúng tỏa ra từ chính người anh, thoải mái tự nhiên, rõ ràng ở giữa nhân gian mà như đã thoát tục. Anh chậm rãi lật báo, một bàn một ghế, anh bỗng trở thành một thế giới riêng, khiến người ta không thể quay đi.

Chẳng mấy chốc, café đen đã được làm xong, khi bưng lên anh vẫn còn đang xem tạp chí, đầu cũng chẳng ngẩng lên chỉ khẽ nói một câu: “Để đó đi, cảm ơn.”

Trong mắt cô nhân viên kia rõ ràng có sự si mê với ‘mỹ nam’.

“Cô Cố?” Người đàn ông xem mặt hơi đổ người về phía trước, gọi cô.

Cố Sơ bất ngờ tỉnh lại. Cô lại nhìn anh đến ngây cả người, thật đúng là vô dụng!

Rồi ý thức được tiếng gọi này có lẽ Lục Bắc Thần cũng có thể nghe thấy, cô lại liếc anh cái nữa theo phản xạ, nhưng thấy anh đã nhìn về phía cô từ lâu, dường như cũng biết ban nãy cô thất thần, khóe môi hơi cong lên, rõ ràng là trêu chọc.

Đáng ghét!

Cô ngẩng lên, một lần nữa đối mặt người đàn ông kia: “Chuyện gì?”

Người đàn ông há hốc miệng, lát sau nói: “Thật ra chúng ta cứ thẳng thắn với nhau đi. Xem mặt chẳng phải là hướng tới chuyện kết hôn sao? Cô có thấy hài lòng về tôi không?”

Cố Sơ thật sự muốn đáp một câu ‘Shit’! Nhưng vẫn nhẫn nhịn. Ngẫm nghĩ một lát, cô cười nói: “Mỗi lần xem mặt anh đều nói chuyện với các cô gái như vậy à?”

Lục Bắc Thần, anh muốn nghe chứ gì? Được, em để anh nghe cho đã. Nếu anh đã theo tới tận đây, em không tin anh cứ bình thản thế mãi được!

Người đàn ông xem mặt liên tục xua tay: “Không phải đâu.”

“Oh~~” Cô cố tình kéo dài giọng: “Thật ra tôi vẫn luôn rất tò mò một chuyện. Nếu anh giải đáp được, vậy thì chúng ta có thể tiếp tục bàn chuyện cưới xin.”

“Cô cứ hỏi.”

Cố Sơ chỉ vào tay anh ta: “Anh còn cảm hứng với phụ nữ không?”

Người đàn ông sững sờ nhìn cô.

“Nói rõ ràng hơn một chút nhé.” Cố Sơ cười: “Bà đây dù có là cóp bài lừa đảo nhưng cũng biết một số kiến thức ngành y, chỉ nhìn mấy cái bệnh hiểm gặp ấy thôi là thấy ghê người. Anh xem, mà người nào người nấy đều là thực thể lâm sàng, nhìn nhiều mấy cái thứ ấy rồi liệu có ảnh hưởng tới khả năng ‘mặt đỏ’ của anh không?”

“Mặt nào cơ?”

Cố Sơ mệt mỏi nói: “Dĩ nhiên là chuyện giường chiếu rồi.”

Người đàn ông chợt đỏ mặt.

Cố Sơ nhìn thấy rất muốn cười. Không ngờ người đàn ông này ba mấy tuổi rồi mà vẫn còn đỏ mặt? Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, người đàn ông này đỏ mặt cũng dễ thương lắm.

Anh ta hắng giọng, lát sau mới ấp úng: “Không đâu, mặt này tôi không gặp trở ngại.”

“Oh~~” Cố Sơ lại dài giọng, cố tình nói: “Làm sao tôi biết anh không gặp trở ngại?”

Câu hỏi khiến người đàn ông á khẩu.

Cố Sơ không nhìn thấy Lục Bắc Thần ngồi bên kia khóe môi rướn lên, cười với vẻ bó tay, lắc đầu.

“Anh từng hẹn hò với mấy cô rồi?” Cô tò mò hỏi.

Người đàn ông vội lắc đầu: “Tôi chưa... chưa...”

“Không phải chứ? Lỡ mà thành bà đây chẳng hóa sẽ là tình đầu của anh hay sao? Quá đáng sợ rồi!” Cố Sơ lại khoanh tay trước ngực, cố tình ngồi nghiêng.

Người đàn ông thấy vậy bèn ngập ngừng hỏi: “Thế cô Cố đã từng hẹn hò với nhiều người đàn ông rồi sao?”

“Dĩ nhiên.” Cố Sơ xoa xoa mặt mình: “Bà đây xinh đẹp trẻ trung thế này cơ mà.”

Người đàn ông ánh mắt né tránh: “Nhưng tôi nghe dì cô nói cô chưa từng có bạn trai...”

“Dì đâu có sống ở trường.” Cố Sơ nhún vai: “Bà cũng lắm chỉ hẹn hò với vài anh thử xem sao, cũng phải biết đàn ông tốt xấu ra sao chứ.”

Nói xong những lời này, cô rõ ràng cảm nhận được một ánh mắt sắc lẹm như dao từ bàn bên đánh qua.

Anh ta không ngờ cô lại nói vậy, vò vò đầu, cười cười: “Cô Cố xinh thật, nhiều đàn ông theo đuổi cũng là chuyện rất bình thường.”

Cố Sơ lườm nguýt.

“Vậy vì sao cô Cố lại chia tay với người bạn trai cũ?” Anh ta hỏi.

“Bạn trai cũ ấy hả...” Cố Sơ làm bộ đang ngẫm nghĩ, đánh mắt nhìn Lục Bắc Thần. Anh vẫn giả vờ điem nhiên xem tạp chí, nhưng cô rất tinh mắt, cái trang tạp chí đó đọc mãi không thấy lật.

Cô thầm sung sướng trong lòng, đằng hắng, cố tình cao giọng: “Anh ấy à... Nói thế nào bây giờ? Anh ấy yếu sinh lý.”

“Hả?”

Người đàn ông kia sững sốt còn Cố Sơ thì liếc thấy Lục Bắc Thần bưng cốc café lên uống một ngụm, khi đặt chiếc cốc xuống, nặng nề đến ‘choang’ một tiếng. Cô không nhin được, muốn cười, nhưng khóe môi vẫn găng gượng, cố tình ra vẻ thản nhiên.

“Haiz, thế thì đáng thương thật.” Người đàn ông xem mặt bỗng nhiên lại thông cảm cho ‘bạn trai cũ’ của cô, nói: “Đàn ông mắc loại bệnh này khổ không nói thành lời, anh ấy bao nhiêu tuổi rồi?”

“31 thôi.”

“Thật ra là thời kỳ sức khỏe tốt đấy.”

“Thì có ai nói không phải đâu, tiếc là ông trời không cho anh ấy một cơ thể khỏe mạnh, haiz...” Cố Sơ cố tình thở dài.

Người đàn ông ngẫm nghĩ: “Anh ấy có ở Quỳnh Châu không? Nếu anh ấy ở đây có thể tới bệnh viện của chúng tôi xem xem, bệnh viện của chúng tôi rất có kinh nghiệm trong chữa trị các căn bệnh sinh lý và tâm lý của nam giới.” Người đàn ông cực kỳ nhiệt tình.

Cố Sơ ‘phụt’ một tiếng nhưng lập tức ngậm chặt miệng lại, tiếng cười to mới không bật ra. Sau khi kiềm chế, cô nói: “Được rồi, được rồi. Đợi sau này tôi gặp anh ấy, tôi sẽ bảo anh ấy một tiếng, để anh ấy tới tìm anh trước. Aiya, mặc dù anh ấy và tôi không thể làm người yêu nhưng ai nói không được làm bạn chứ. Nghĩ mà xem, tôi còn thấy tiếc cho anh ấy nữa là, trẻ trung thế mà, há chẳng phải đang lãng phí các cô gái sao?”

Bên kia, Lục Bắc Thần sắp vò nát tờ báo tới nơi. Anh thầm nghiêng rằng: Cố Sơ, em muốn chết rồi phải không?

272. Chương 272: Người Xem Mặt Thứ Ba

Trên đường phố Quỳnh Châu diễn cảnh tượng anh đuổi tôi chạy.

Con phố không rộng lắm vo vụn hương hoa quế thơm nồng, bóng nắng loang lổ đọng đưa giữa những tán lá rậm rạp, giữa những bước chân qua lại có thể là vội vã có thể là nhàn tản của khách bộ hành là Cố Tư, trên người mặc bộ đồ thể thao màu hồng nhạt, dưới chân đi đôi giày thể thao hình Kungfu Panda và một

La Trì trong bộ áo sơ mi, quần Âu, cà vạt, giày da chỉnh tề, kẹp cà vạt ánh lên một sắc màu chói lọi dưới nắng vàng.

Cố Tư chạy phía trước, La Trì đuổi theo sau.

Cô gái giống như một chú thỏ hoảng hốt lẫn trốn giữa đám đông. Người đàn ông phía sau giống như gã thợ săn đang ‘truy sát’ con thỏ, chuẩn bị lột da ăn thịt.

Dĩ nhiên, đây chỉ là cảnh tượng trong mắt Cố Tư.

Người ngoài nhìn vào, khung cảnh này lại rất bắt mắt.

“Đừng chạy!” La Trì hoàn toàn phát huy tiềm năng truy bắt tội phạm đường phố, hét to lên sau lưng Cố Tư, chỉ còn thiếu đúng một câu: Còn chạy nữa tôi nổ súng đó!

Cố Tư vừa nghe thấy anh hét lên sau lưng, tâm trạng lập tức càng thêm căng thẳng, cô tự động mừng tượng là hình ảnh anh rút súng nhắm vào mình. Nghĩ vậy, cô nhóc càng chạy cuống cuồng. La Trì thấy vậy sốt sắng, muốn đuổi theo nhanh hơn nữa, hiềm nỗi quá nhiều người vì muốn hóng chuyện mà dừng lại. Anh đành giương mắt nhìn bóng hình màu hồng nhạt kia linh hoạt lượn trái lượn phải giữa đám đông.

Tình thế cấp bách, anh quát lên với mọi người: “Cảnh sát làm nhiệm vụ, tránh ra!”

Câu này quả thật hữu dụng, những người tụ tập lại lần lượt né tránh.

La Trì phát huy sở trường chân dài, cuối cùng cũng đuổi kịp Cố Tư. Anh giơ tay ra một cái, chiếc mũ sau lưng áo cô đã bị anh tóm chặt. Cố Tư kinh hoàng ra sức giãy giụa, nhưng La Trì rất khỏe, cô chỉ tốn công vô ích.

“Em chạy gì chứ?” La Trì thở hồng hộc.

Cố Tư cũng mệt đứt hơi: “Anh... Anh không đuổi tôi chạy làm gì?”

“Em không chạy anh đuổi làm gì?”

Cố Tư một tay vỗ ngực, một tay chỉ vào anh: “Anh... Anh...” Quả thật là sắp tắt thở, một câu cũng nói không trọn vẹn.

La Trì vẫn còn tóm chặt cô, một tay chet ở eo. Anh là thành phần quay năm xoay vắn với lũ tội phạm, chạy có một quãng thế này đối với anh mà nói chỉ là chuyện vặt. Anh nhanh chóng điều chỉnh lại hô hấp: “Còn chạy nữa hay không?”

“Thả... Thả tôi ra!” Cố Tư cúi xuống, giơ tay lau mồ hôi trên trán.

“Anh hỏi em đó, còn chạy nữa không?”

Cố Tư làm động tác xin hoãn, rồi ra sức xua tay. La Trì đứng nhìn cô từ trên xuống dưới. Cô nghiêng đầu nhìn thẳng vào mắt anh, chỉ chỉ vào bàn tay anh vẫn còn đang giữ chặt mũ cô, chạy đến mức cổ họng bốc khói, bây giờ nữa câu cũng ngại nói. Cũng may là anh đuổi tới một con ngõ nhỏ ít người qua lại, nếu không Cố Tư sẽ nghĩ tới chuyện đào ba tấc đất để tự chôn mình.

La Trì đã buông tay.

Cô bỗng cảm thấy dễ thở hơn không ít. Cô đầm đầm đôi chân nhức mỏi sau đó đứng thẳng người dậy.

“Làm chuyện gì trái với lương tâm mà nhìn thấy anh phải chạy?” La Trì hỏi.

Cố Tư điều chỉnh lại nhịp thở, khoanh hai tay trước ngực, nhìn anh: “Tôi sợ bị ép cung!”

La Trì mơ hồ.

“Trải nghiệm lần trước bị anh nghiêm hình ép cung tôi vẫn còn nhớ lắm, lần này nhìn thấy anh dĩ nhiên là phải chạy rồi, không chạy chưa biết chừng anh bị anh bắt lại làm kẻ chết thay.” Cái miệng của Cố Tư không tha cho ai bao giờ.

La Trì nghe vậy rất vui: “Thái độ của cô bé này không thân thiện nhỉ.” Anh trước nay vẫn thăm vắn rất vắn mình.

Cố Tư hất cằm lên. Không thân thiện đấy, thích gì!

“Anh nghiêm hình ép cung em khi nào? Lần trước chẳng phải chính em hôn hờ chạy tới đồn công an tự thú sao?” La Trì tỏ ra khó xử.

Cố Tư lườm nguýt: “Được rồi, được rồi, dù sao cũng rơi vào tay anh rồi, muốn chém muốn giết tùy anh.”

“Anh tìm em là muốn ôn chuyện cũ, giết em chém em để làm gì.” Anh dở khóc dở cười.

“Tìm tôi ôn chuyện cũ? Thôi đi, tôi đang yên đang lành ôn chuyện với cảnh sát làm gì? Một chút giao tình của chúng ta đã thanh toán sòng phẳng từ lần trước khi anh cùng tôi ngồi vòng xoay ngựa gỗ rồi đổ tôi như đổ con nít rồi.” Cố Tư sẽ nhớ mãi cái lần ở khu vui chơi đó. Cô cứ thế bị anh kéo lên vòng xoay ngựa gỗ, xung quanh là cả đám con nít dờ dờ ương ương. Cô cứ như một đứa ngốc xoay hết vòng này tới vòng khác giữa đám trẻ con.

La Trì vò đầu: “Chẳng phải anh muốn em vui sao?”

“Cảnh sát La, anh có thể đứng cách tôi năm cây số là tôi đã rất vui rồi.”

“Có phải em có hiểu lầm gì với anh không?”

“Phí lời, có ai từ sáng tới tối nhận được mấy cuộc điện thoại vô duyên vô cớ đó mà không hiểu lầm chứ? Anh nói coi, anh tới nhà dì tôi làm gì? Muốn bắt tôi mà lại tới làm phiền dì tôi là có làm sao?”

La Trì nghe xong càng không hiểu: “Anh bắt em làm gì?”

“Thì chính anh vừa nói đấy, phía Quỳnh Châu có vụ án nên anh tới tìm tôi!” Cố Tư gào lên với anh: “Tôi đang hoàng lương thiện, không làm chuyện gì trái lương tâm. Tôi cảnh cáo anh, đừng có mà chụp cả chậu phân lên đầu tôi!”

Cô nói chuyện như rang lạc. La Trì nghe mãi, cũng dờ dẩn mãi rồi nói: “... Anh đi ngang qua Quỳnh Châu nên muốn tìm em nói chuyện, không phức tạp như em nghĩ đâu.”

Cố Tư quan sát anh từ trên xuống dưới, thấy dáng vẻ hiền như khúc gỗ của anh cũng không giống như đang nói dối bèn ngập ngừng: “Anh thật sự không tới bắt tôi?”

“Em đâu có phạm tội, anh bắt em làm gì?”

“S...” Chữ ‘shit’ suýt nữa thì bật ra khỏi miệng cô nhưng rồi lại bị cô kiên quyết nuốt ngược trở vào, nhưng ngọn lửa phẫn nộ vẫn không thể dập tắt. Cô quát to: “Không bắt tôi thì anh nói ngay từ đầu đi chứ, hại bà cô chạy khắp mấy phố!”

“Em phải cho anh cơ hội để nói chứ? Anh vừa mới mở cửa em đã chuẩn lẹ như máy bay trực thăng.” La Trì vẫn cảm thấy ầm ứ.

“Vậy tôi hỏi anh, không có việc gì sao anh gọi điện cho tôi? Gọi rồi lại chẳng nói năng gì, tôi không hoang mang được sao?”

La Trì mấp máy môi, mãi sau mới hắng giọng, biểu cảm có phần ngượng ngập: “Anh không được gọi điện thoại cho em à?”

Cố Tư hồ nghi nhìn anh một lúc lâu, tới tận khi nhìn đến nỗi anh nổi hết da gà, cô mới bất thành linh hỏi: “Này La Trì, không phải anh muốn theo đuổi tôi đấy chứ?”

Một câu hỏi rất trực tiếp, ngược lại khiến La Trì không biết bắt đầu từ đâu. Câu “Anh muốn theo đuổi em” cứ xoay tròn trong cổ họng. Cả đời đây là lần đầu tiên anh cảm thấy căng thẳng.

“Anh...”

“Thôi!” Cố Tư thấy anh cứ ấp a ấp úng, khinh thường xua tay: “Anh tưởng tôi muốn biết thật à? Tôi thấy hành vi của anh quái lạ nên hỏi đại vậy thôi, tốt nhất không phải là theo đuổi tôi.”

Đáy mắt La Trì lướt qua một tia huyệt hắc: “Sao anh lại không thể theo đuổi em?”

“Anh? Thôi bỏ đi!” Cố Tư làm như nghe thấy chuyện cười: “Tôi ấy à, ghét nhất là cảnh sát.”

“Vì sao?” La Trì nhú mảy.

Cố Tư trừng mắt: “Giây phút xấu hổ nhất cuộc đời tôi trải qua ở trong đồn cảnh sát, anh bảo tôi còn thích nổi bọ họ sao?”

“Nhưng mà...”

“Được rồi, được rồi, nói chuyện với anh nhiều như vậy rồi coi như ôn chuyện cũ rồi chứ?” Cố Tư ngắt lời anh, quay người định đi.

“Này, sao nói đi là đi vậy?”

Cố Tư dừng bước, quay đầu nhìn anh: “Nếu không thì sao? Lẽ nào anh bắt tôi nói chuyện với anh tới trắng tròn rồi uống rượu ngắm trăng?”

“Không phải, ý của tôi là... là...” Đáng chết, anh lại nói lắp.

“Gặp cảnh sát là tôi sẽ đại xui, thế nên tốt nhất anh tránh xa tôi ra một chút.” Cố Tư nhăn mũi.

La Trì bước một bước dài về phía trước, kéo giắt tay cô lại.

“Này!” Cố Tư bị anh kéo đau, giơ nắm đấm lên quát: “Đã nhìn thấy nắm đấm to bằng bao cát chưa? Còn dám lôi lôi kéo kéo, đừng trách tôi đánh cảnh sát đấy!”

La Trì tỏ ra vô tội.

“Buông tay!”

Anh chỉ còn cách làm theo.

Cố Tư lại dứ dứ nắm đấm vào mặt anh lần nữa sau đó đi thẳng không quay đầu lại.

La Trì đứng đực tại chỗ rất lâu, mãi về sau mới lẩm bầm một câu: “La Trì, mảy đúng là ngu ngốc!”

“Anh Nam, tên của anh dễ nghe quá.”

Trong quán café, Cố Sơ cầm tờ danh thiếp trong tay, xem rất lâu, rồi khi ngược mắt lên nhìn người đàn ông quần là áo lượt trước mặt, cô cất giọng ôn ỉn.

Khó khăn lắm mới tạm biệt được vị bác sỹ phụ khoa có lòng quan tâm dạt dào kia, cô lại đón tiếp một ‘tình anh cốt cán’ tiếp theo của xã hội. Khác với vị bác sỹ phụ khoa, nhân vật tình anh này từ cách ăn mặc tới ngoại hình đều toát lên vẻ cao ngạo. Cái tư thế quan sát cô giống hệt như coi cô là bị cáo.

Sau khi ngồi xuống, anh ta bèn đưa một tấm danh thiếp rồi nói một câu: “Đây là cách nhanh gọn nhất, trực tiếp nhất để hiểu về tôi.”

Cố Sơ đón lấy xem, trước mắt chơi rung rinh nhẹ. Hay đây, đủ các thể loại danh hiệu lớn bé khác nhau. Cái thì giám đốc văn phòng luật hợp danh, cái thì người đại diện theo pháp luật của doanh nghiệp, rồi lại còn cổ vắn danh dự của một hiệp hội nào đó, khiến người ta nhìn hoa cả mắt kèm theo hộc máu.

Người này không cần nghỉ ngơi sao? Nhiều chức trách thế này, anh ta có làm xuể không?

Trên danh thiếp viết: Đại luật sư Nam Thần.

Nam Thần, vừa nghe đã biết không phải tên thật.

Đối mặt với một cán bộ cao cấp ưu tú như thế này, cô quyết định thay đổi sách lược.

Vị luật sư nam kích động đến run người vì chất giọng ẻo ọt của cô, sự kinh ngạc và rung động vào giây phút ban đầu khi nhìn thấy cô bỗng chốc chuyển thành soi mói: “Cô Cố, bình thường cô cũng nói năng thế này à?”

“Bình thường ă? Người ta bình thường chính là như thế này mà.” Cố Sơ chớp chớp đôi mắt to với anh ta, nét mặt cực kỳ vô tội.

Vị luật sư nuốt nước bọt cái ực, giơ tay bưng tách café lên, cúi đầu uống.

“Người ta nói chuyện có vấn đề gì sao?” Cố Sơ làm nũng.

Anh chàng gượng cười: “Không, rất tốt... rất tốt.”

Bản thân cô nghe cũng còn buồn nôn nữa là.

Len lén liếc nhìn Lục Bắc Thần bên cạnh. Anh vẫn ngồi im như ban đầu, thi thoảng có nhấp một ngụm café, yên tĩnh như một bức tượng mỹ nam.

Rất tâm muốn xem trò cười của cô? Để anh dễ dàng đạt được mong muốn như thế, Cố Sơ này há chẳng phải đã uống phí 25 năm sống trên đời?

Cô chủ động giương ‘móng vuốt’ về phía vị luật sư: “Người ta cực kỳ, cực kỳ thích cái tên của anh.”

“Á? À...” Anh ta sắp không trụ nổi trước chất giọng thôn thốt của cô nữa, da gà nổi khắp người, ra sức rút mạnh tay về.

“Sau này em gọi anh là anh Thần có được không?” Cố Sơ chống hai tay lên má, nhìn anh ta bằng ánh mắt lấp lánh.

Cô vừa dứt lời bỗng thấy Lục Bắc Thần bên kia suýt sặc café, ho sặc sụa.

Lòng Cố Sơ sớm đã nở hoa từ lâu.

“Cô muốn gọi sao tùy ý.” Vị luật sư thầm xoa xoa tay.

Xét riêng về diện mạo thì cô đúng là mẫu người trong mơ của đàn ông, nếu như cái chất giọng không quái đản như vậy...

“Trước đây cô Cố từng sống ở Đài Loan à?”

Cố Sơ nghe xong vội ôm miệng cười, dáng vẻ ‘cute’ đến ươn ẹo: “Ý anh Thần muốn nói người ta nói giọng Đài Loan nghe hay quá phải không? Thực ra người ta chưa từng tới Đài Loan.”

Chẳng trách, ăn nói chẳng ra thể thống gì... Vị luật sư thầm nghĩ.

“Anh Thần, anh làm luật sư thì một ngày kiếm được nhiều tiền lắm nhỉ?” Cố Sơ thẳng thừng quay trở về cảnh giới ‘ngốc nghếch, ngây ngô, ngọt ngào’.

Vị luật sư hơi sững người, nói: “Chúng tôi không kiếm tiền theo ngày, chúng tôi kiếm tiền theo vụ án.”

“Chu choa!” Cố Sơ hét toáng lên một tiếng cực kỳ khoa trương.

Khiến anh ta run tay, cốc café rơi ‘keng’ một cái xuống mặt bàn, suýt nữa thì sánh cả ra bàn.

Quán café vốn dĩ yên tĩnh, ngay cả Lục Bắc Thần cũng giật mình vì tiếng ‘chu choa’ của Cố Sơ.

Cố Sơ không nhìn Lục Bắc Thần, phấn khích khua chân múa tay về phía vị luật sư: “Vậy anh Thần có nhiều chức danh như thế, án nhất định là nhiều lắm. Anh Thần, anh nhiều tiền lắm phải không?”

Anh ta tự hào: “Cũng tạm ổn.”

“Anh Thần, anh thật là xuất sắc, còn xuất sắc hơn tất cả những người đàn ông em từng gặp.” Cố Sơ làm mặt ngưỡng mộ: “Vậy sau này chúng ta kết hôn rồi, người ta có được đến văn phòng của anh Thần làm việc không?”

Vị luật sư nghi hoặc nhìn cô: “Không phải cô học y à?”

“Nhưng bây giờ người ta chưa có công ăn việc làm.” Cố Sơ lại bày ra vẻ mặt đáng thương, bĩu môi.

Vị luật sư nhíu mày: “Cô thất nghiệp? Nhưng người giới thiệu nói cô đang làm việc ở bệnh viện.”

“Nghỉ việc lâu rồi.” Cố Sơ cố tình tỏ ra ngượng ngập.

Anh ta nhìn cô một lúc lâu: “Cô bị đuổi chứ gì?”

Cố Sơ làm bộ kinh ngạc, rồi vội che mặt: “Anh Thần đáng ghét quá, sao có vạch trần người ta.”

Biểu cảm của anh ta cực kỳ thiếu tự nhiên.

“Tại người ta thấy làm việc quá mệt mỗi ấy mà.” Cố Sơ nói.

Người đàn ông hừ khê: “Văn phòng chúng tôi không nuôi mấy kẻ rảnh rang, với lại cô đâu có học chuyên ngành luật.”

“Của anh Thần chẳng phải là của em sao?” Cố Sơ bắt đầu vô lý: “Nếu chúng ta lấy nhau, anh Thần nuôi em là chuyện nên làm mà.”

Vị luật sư nói ngay: “Đừng đừng đừng, chúng ta còn chưa hiểu nhau, tạm thời chưa tính chuyện kết hôn, được không?”

Cố Sơ lập tức vờ tủi thân: “Anh Thần không thích em sao?”

“Không phải... Thật ra, cô cũng rất tốt...”

Cố Sơ lập tức bám chặt cánh tay anh ta: “Rất tốt là được rồi.”

Vị luật sư cố gắng giật tay lại, vội nói: “À cô Cố này, thật ngại quá, tôi còn chút việc, chúng ta liên lạc sau nhé.”

“Đừng đi...” Cố Sơ giữ chặt anh ta lại: “Người giới thiệu đã nói rồi, bảo em và anh Thần cùng ăn bữa cơm. Anh Thần, người ta muốn ăn món Pháp chính hiệu đấy.”

“Tôi có việc thật, hôm khác hôm khác, bỗng nhiên nhớ ra còn có cuộc họp.” Người đàn ông túa đầy mồ hôi.

“Oh, thế thôi vậy.” Cố Sơ buông tay rồi nhặt tấm danh thiếp trên bàn lên, vẩy vẩy: “Vậy ngày mai người ta gọi lại cho anh Thần nhé.”

Cơ mặt của anh ta giật giật, có thể nhận ra rất muốn giật lại tấm danh thiếp nhưng sợ lại bị cô túm chặt không buông bèn vội vàng bỏ chạy.

Cuối cùng cũng đã đuổi đi hết.

Cố Sơ thở phào một hơi, gơ tay véo véo má. Trời ơi, nói năng kiểu này mệt quá đi.

Nhưng cách mạng còn chưa thành công, đồng chí vẫn cần phải cố gắng.

Chẳng phải chếch bên kia vẫn còn một vị đó ư?

Cô ngồi yên tại chỗ, nhàn nhã uống café. Náo nhiệt đã xem xong cả rồi, anh cũng nên đi rồi chứ?

Lục Bắc Thần quả nhiên đã có hành động, gấp tờ tạp chí trong tay lại, đi thẳng tới, ngồi xuống đối diện cô. Cố Sơ bỗng cảm thấy tầm nhìn bị che khuất, không cần ngẩng đầu cũng biết đó là anh.

Lục Bắc Thần bật tay một cái, người phục vụ bước tới.

“Đổi cho cô đây một cốc trà nóng.” Lục Bắc Thần cất giọng trầm trầm.

Cố Sơ không màng đến anh, cũng tiện tay rút một cuốn tạp chí, học dáng vẻ của anh khi nãy. Nhưng Lục Bắc Thần không giận, chỉ yên lặng ngắm nhìn cô.

Chẳng mấy chốc, một cốc trà nóng đã được bê lên.

“Diễn kịch cả buổi sáng, màn nào cũng nhập tâm, uống tách trà nóng đi cho nhuận giọng.” Lục Bắc Thần cười nói.

Cố Sơ còn chẳng ngược mắt lên: “Hôm nay đi tôi cho hẹn cho tôi hai người xem mặt, không có người thứ ba.”

“Có lời mời chẳng bằng có duyên gặp mặt, nếu hai vị trước chưa khiến cô Cố ưng ý thì thử người chủ động tìm tới là tôi xem sao.” Lục Bắc Thần như đang cười.

“Không có tâm trạng.”

“Tôi, Lục Bắc Thần, năm nay 31 tuổi. Cô Cố năm nay 25 tuổi, xét về độ tuổi chúng ta có sự chênh lệch nhưng được cái tôi thích tăng tiến mỗi ngày nên cô và tôi không sợ có không chung tiếng nói. Trong tên tôi cũng có một chữ ‘Thần’, nếu cô muốn gọi tôi là ‘anh Thần’ tôi tuyệt đối sẽ không nổi da gà. Xét về chuyên ngành và nghề nghiệp, chúng ta cực kỳ phù hợp. Tôi cũng hơi mắc bệnh sạch sẽ nhưng không nghiêm trọng như vị bác sỹ phụ khoa, là bệnh sạch sẽ vừa phải có thể nâng cao chất lượng sống. Con người tôi rộng rãi độ lượng, thế nên chịu được cả mặt thô lỗ của cô cũng chấp nhận được cái miệng không linh hoạt, không thể ăn nói tử tế của cô. Quan trọng hơn là, so với vị luật sư kia, số tiền tôi kiếm được mỗi ngày vượt xa anh ta. Cô không muốn đi làm cũng không sao, phòng thực nghiệm của tôi tuyệt đối nuôi được người rảnh rang.”

Cố Sơ ngược mắt lên nhìn anh. Bờ môi anh thấm một nụ cười, ấm áp và bình thản.

“Xin lỗi, bất tự của chúng ta không hợp.”

“Ồ? Vậy xin làm phiền hỏi một câu, bất tự ám chỉ cái gì vậy?” Lục Bắc Thần cố tình tỏ ra ngạc nhiên.

Câu hỏi khiến Cố Sơ á khẩu.

“Duyên phận đã đến thì không ngăn cản được, so với việc chống cự, chi bằng cứ thuận theo tự nhiên.” Lục Bắc Thần vẫn cười mãi, giơ tay về phía cô: “Đưa danh thiếp của hai người đó cho anh.”

Cố Sơ nghi hoặc nhìn anh.

Lục Bắc Thần kiên nhẫn xòe tay ra trước mặt cô.

Cô không biết anh định làm gì, ngẫm nghĩ rồi đặt nó vào tay anh. Một giây sau, anh bắt đầu từ từ xé bỏ...

“Ấy, anh...”

“Em còn nhỏ, quen biết nhiều đàn ông ngoài xã hội như vậy không tốt.” Lục Bắc Thần nói rất tự nhiên: “Bác sỹ rồi luật sư, nghe danh thì có vẻ hào nhoáng, nhưng cũng có ối kẻ biến thái. Tin anh đi, anh nhìn người nhìn nội tâm.”

Cố Sơ mím môi, trừng mắt với anh.

Rất lâu sau cô mới nói: “Anh bỏ cuộc đi, em sẽ không quay lại Thượng Hải nữa đâu.” Nhớ lại chiếc khuyên tai của Lâm Gia Duyệt, lòng cô lại tắc nghẹn.

Ai ngờ, Lục Bắc Thần cười khê: “Không, em bắt buộc phải cùng anh quay về Thượng Hải.”

“Dì em không đồng ý cho em rời khỏi Quỳnh Châu.” Cố Sơ cố tình nói.

Lục Bắc Thần rướn môi lên: “Yên tâm, dì ấy sẽ đồng ý.”

Nghe câu này, Cố Sơ chết sững.

Con người Lục Bắc Thần trước nay nói gì đều có bảo đảm, nếu không chắc chắn, anh tuyệt đối không nói với vẻ thản nhiên như vậy. Nhưng cô hiểu tính của dì, trước nay nói một là một, hai là hai, về Quỳnh Châu phát triển là vấn đề dì nhắc suốt ngày, dì là người phản đối cô lên Thượng Hải nhất.

“Muốn biết nguyên nhân hả?” Lục Bắc Thần nhận ra sự nghi hoặc trong đôi mắt cô: “Sau này đừng giận dỗi vu vơ nữa, anh sẽ nói cho em biết.”

“Ai giận dỗi với anh? Theo như anh nói, em là người cướp khuyên tai của Lâm Gia Duyệt rồi cố tình để vào phòng ngủ của anh, đúng không? Mục đích chỉ là để giận dỗi?” Cố Sơ bực bội.

Lục Bắc Thần kiên nhẫn đợi cô nói hết rồi khê đáp: “Về chuyện này, anh có thể giải thích.”

Cố Sơ trừng mắt, một tiếng hừ bật ra khỏi mũi.

“Lẽ nào em không muốn biết anh thuyết phục dì kiểu gì ư?” Lục Bắc Thần nhìn cô yêu chiều.

“Không muốn biết.” Cố Sơ còn lâu mới mắc lừa anh, cô vớ lấy túi xách định đi: “Em còn chưa định tha thứ cho anh đâu.”

Lục Bắc Thần đứng dậy định đuổi theo cô, di động chợt vang lên. Khi anh ngẩng lên, Cố Sơ đã chạy khá nhanh. Anh cũng không vội đuổi theo, Quỳnh Châu chỉ to hơn lòng bàn tay một chút, còn sợ không tìm được cô ư? Anh nhận máy, rồi lại rút vài tờ tiền để lên bàn.

Người phục vụ tới thu ngay lập tức.

“Nói đi.” Đối diện với người ở đầu kia điện thoại, Lục Bắc Thần không còn thân thiện nữa.

“Tôi toi rồi.” Giọng nói bên kia cực kỳ ủ ê.

Lục Bắc Thần nhíu mày: “Cái gì toi?”

“Hình như tôi đã phá hoại hết mọi chuyện rồi.” La Trì thở dài nặng nề.

“Ví dụ?” Lục Bắc Thần hỏi không mấy chú tâm. Anh đi ra khỏi quán café, ngó trái ngó phải, Cố Sơ đã biến mất dạng từ lâu. Anh thầm đoán, lúc này chắc chắn là cô về nhà.

Đầu kia, La Trì đau khổ tột cùng: “Ví dụ như tôi đã thành công trong việc khiến Cố Tư ghét tôi.”

“Cậu đã làm gì con bé rồi?” Lục Bắc Thần hỏi.

“Tôi đâu có làm gì đâu.”

“À, thế thì chẳng trách.”

“Tôi phải làm sao đây?” La Trì sắp khóc đến nơi.

Lục Bắc Thần cười: “Sốt ruột gì chứ? Cùng lắm lại làm thợ sửa ống nước lần nữa.”

“Chú ý cậu đưa ra cứ kỳ quặc thế nào ấy.”

“Thực tế là tôi bảo cậu vào nhà lập tức làm việc chỉ ít có thể nâng cao kỳ vọng trong mắt dì.” Lục Bắc Thần nói: “Ba quân giao tranh phải đoạt soái trước, cậu lấy được ấn soái ở chỗ dì, những việc khác dễ thôi.”

“Bây giờ tôi bị Cố Tư sập cửa rồi, còn ấn soái cái nỗi gì?”

“Chỉ còn cách hy vọng vào tối nay thôi.”

“Tối nay?”

“Đúng, cùng tôi tới dự bữa cơm gia đình.”

273. Chương 273: Thái Độ Xoay Chuyển Một Cách Khác Lạ

“Bữa tiệc gia đình” là cụm từ rất ít khi xuất hiện trong cuộc sống của Cố Sơ.

Ở Quỳnh Châu, bình thường có chị họ về chơi chẳng qua cũng chỉ đôi ba người, lác đác vậy chẳng chống đỡ nổi từ ‘tiệc’, nhưng đa phần Cố Sơ cảm thấy, bỏ chữ ‘tiệc’ đi, người nhà cùng ngồi ăn cơm với nhau mới coi là hòa thuận. Khi trước, cho dù là nhà họ Cố vang bóng một thời cũng chưa dùng chữ ‘tiệc’ để hình dung một bữa cơm đoàn viên.

Nhà dì không lớn, là một căn nhà một phòng khách hai phòng ngủ rất truyền thống, kết cấu trong nhà cũng ngăn nắp, quy củ, nhưng được cái ba mặt thoáng mát nên dù là sáng hay trưa, hoặc tới khi mặt trời xế bóng ngả về Tây, ở trong căn nhà này vẫn có thể cảm nhận được phong cảnh từ khi mặt trời mọc tới khi mặt trời lặn. Từ lúc Cố Sơ hiểu chuyện đã biết dì vẫn luôn ở đây. Đây là căn nhà chú từng mua. Về sau chú kiếm được kha khá, cũng từng có ý định mua một căn nhà trên thành phố lớn như bố mẹ cô nhưng dì không đồng ý. Dì nói thích Quỳnh Châu nên thích cả ngôi nhà này.

Lại về sau, khi chú qua đời, sau khi tốt nghiệp Hứa Đồng cũng làm việc trên Bắc Kinh, nhà họ Cố xảy ra chuyện, mấy năm đầu cũng ảnh hưởng tới điều kiện sinh hoạt của dì. Dì không ít lần trách mắng cô: Mấy đứa chúng mày không đứa nào biết lo nghĩ, nhìn con cái nhà người ta kia kìa, kiếm được nhiều tiền không mua nhà cao cửa rộng cho bố mẹ thì cũng đưa bố mẹ đi du lịch nước ngoài. Chúng mày thì sao? Đứa thì mê tơi ở Bắc Kinh, bình thường gọi điện thoại cũng mất mặt, đứa thì công ăn việc làm tử tế còn chưa có, còn một đứa thì ham ăn ham uống, chỉ biết ngứa tay vò tiền.

Mấy câu này trước đây Cổ Sơ nghe không ít, nghe lần nào nhói lòng lần ấy.

Sau này ở Bắc Kinh, Hứa Đồng phát triển càng ngày càng tốt, cũng từng muốn đón dì lên Bắc Kinh nhưng dì sống chết không đồng ý, ầm ĩ nói: Gốc rễ của nhà chúng ta ở tại Quỳnh Châu, tao còn đi đâu được? Cái gã chết đuối kia, mẹ mày còn chôn sau núi kia kìa, tao đi rồi ai chăm nom ông ấy?

Hứa Đồng lại định đổi cho dì một căn nhà lớn hơn ở Quỳnh Châu, quay mặt ra biển, lại bị dì quát nạt: Có chút tiền thì tiết kiệm lại, biết chưa? Mẹ thấy mày vốn là chưa từng nếm trải mùi vị thiếu tiền! Đừng tưởng có chút tiền ấy, có tâm tư đó chẳng bằng chuyên chú vào chuyện tìm chồng đi!

Thế là, rất nhiều năm sau, những lời oán thán của dì chuyển từ chuyện nhà cửa qua chuyện xem mặt. Nhưng khi thật sự đối mặt với chuyện này, thái độ của dì dường như lại không ‘ôn hòa’ như thế. Trước đây dì hay nói: Cứ có thằng nào chấp nhận được ba đứa chúng mày là tao cảm tạ trời đất rồi. Thế mà bây giờ đây, Thịnh Thiên Vỹ rõ ràng nhằm vào Hứa Đồng mà tới, dì lại không dễ dãi như thế.

Thịnh Thiên Vỹ tới sớm nhất, ăn mặc phải nói là tề chỉnh. Nếu chiếc cà vạt kia được đổi thành một chiếc nơ, sẽ khiến Cổ Sơ liên tưởng tới dáng vẻ đi dự một dạ tiệc hoàng gia. Vì lần trước tới, anh ấy đã mang không ít quà cáp, nên lần này anh ấy ôm theo một bó cẩm chương to đùng.

Cẩm chương, hoa của tình mẹ, có ý kính trọng.

Tiếc là, dì không có phản ứng quá tích cực đối với thịnh tình này của Thịnh Thiên Vỹ, sau khi đón nhận, dì nói một câu: “Thế này là lãng phí tiền hoa rồi, hoa có đẹp mấy cẩm mãi cẩm mãi rồi cũng héo, chẳng bằng mua đồ ăn thức uống, cuối cùng vẫn vào được bụng mình.”

Thịnh Thiên Vỹ có lẽ không ngờ thái độ của Sầm Vân lại chuyển biến nhanh như vậy, rõ ràng đã từng người giầy lát. Mặc dù Hứa Đồng có phần bực bội việc Thịnh Thiên Vỹ tự tiện tới Quỳnh Châu, rồi lại chẳng thông báo gì nhưng khi thấy Sầm Vân có ý bắt bẻ Thịnh Thiên Vỹ, trong lòng ít nhiều có chút khó chịu, bèn nói một câu: “Mẹ, đây là chút tấm lòng của người ta.”

“Con còn chưa gả đi đâu, đã vội nói đỡ cho người ta rồi!” Sầm Vân lại quát.

Khiến Hứa Đồng cực kỳ xấu hổ.

Vẫn là Cổ Sơ ở bên lập tức mời mọc: “Tổng giám đốc Thịnh, tổng giám đốc Thịnh! Anh qua đây ngồi đi ạ, nhà dì em không cần thần giữ cửa đâu.”

Thịnh Thiên Vỹ dường sao cũng là người từng trải, nhanh chóng khôi phục lại nét mặt ôn hòa, chọn một góc sofa ngồi xuống.

Ngoài mặt tuy Sầm Vân không khách khí nhưng việc tiếp đón khách khứa vẫn không qua quýt. Chỉ riêng lá trà đã bày ra năm, sáu loại, đủ các món điểm tâm, hoa quả, không thiếu thứ gì. Cổ Sơ hiểu rõ trong lòng, không phải dì đối chọi với Thịnh Thiên Vỹ. Hứa Đồng là viên ngọc trong tay dì, Thịnh Thiên Vỹ đột ngột tới nhà, thân phận thay đổi, bà cũng phải dò xét cẩn thận mới được.

Thịnh Thiên Vỹ ngồi còn chưa ấm chỗ, lại có chuyện khiến Cổ Sơ kinh ngạc. Lục Bắc Thần cũng tới, cô càng không thể ngờ rằng theo sau anh còn có La Trì. Hai người họ cũng ăn mặc nghiêm chỉnh, nhất là La Trì. Bình thường vì phá án mà đầu tóc rối bung bét như ổ gà, hôm nay lại rất bảnh bao, trông cực kỳ phần phấn. Cổ Sơ nuốt chút nữa thì không nhận ra anh ấy.

Người ngẩng ra y như cô là Cổ Tư. Nó gặp La Trì mà cứ ngỡ gặp ma, chỉ tay vào anh: “Anh... Anh...”

La Trì vẫy vẫy tay chào nó như một chú mèo chiêu tài.

Cổ Sơ không để tâm tới Lục Bắc Thần, quay người đi vào phòng khách, nói chuyện với Hứa Đồng và Thịnh Thiên Vỹ. Sầm Vân thấy vậy, bất mãn lắc đầu: “Mấy cái đứa này làm sao vậy? Ai đến nhà cũng là khách, đạo lý này không hiểu hay sao?”

Cả Lục Bắc Thần và La Trì đều không tới tay không, mang theo không ít hoa quả và bánh trái. Sầm Vân đón lấy quà trong tay Lục Bắc Thần, thấy Cổ Tư đứng im tại chỗ bèn quát: “Ngây ra đó làm gì? Mau nhận lấy!”

Cố Tư bước lên không mấy tình nguyện, đón lấy quà trong tay La Trì. La Trì lập tức nói: “Không cần, không cần. Anh mang thẳng xuống bếp.” Thế là, anh ấy bèn hơn hởi cùng Cố Tư mang đồ vào bếp.

Sầm Vân vội vàng mời Lục Bắc Thần vào trong phòng khách. Bên kia, Cố Sơ đang nghe Thịnh Thiên Vỹ kể mấy chuyện vui trong công ty, bật cười khanh khách. Hứa Đồng nhìn thấy Lục Bắc Thần trước, mắt sáng rực lên: “Giáo sư Lục?”

Một câu ‘giáo sư Lục’ khiến Thịnh Thiên Vỹ lập tức im bật. Anh ấy ngược nhìn, đúng lúc Lục Bắc Thần cũng nhìn về phía này.

Sầm Vân bước tới, huých vào vai Cố Sơ một cái, đầu tới nỗi Cố Sơ gào lên: “Dì ơi, đau con!”

“Càng lớn càng không có phép tắc!” Sầm Vân bực bội: “Sếp con... Bắc Thần tới rồi kia kìa! Con thì hay rồi, ngồi đây như không có việc gì. Làm gì thế hả? Định coi mình là bức tranh treo tường à?”

Cố Sơ nhạy cảm nhận ra dì đã thay đổi xưng hô với Lục Bắc Thần, trước đây đúng là có từng Lục Bắc Thần như thế, nhưng lần đó chỉ đơn thuần cố tình muốn kéo gần quan hệ với sếp của cô. Nhưng lần này Lục Bắc Thần đến, dù không nói gì, dựa vào sự nhanh nhạy của dì có lẽ không khó nhận ra vấn đề, nếu không sau khi gặp mặt cũng chẳng hết giáo sư Lục thế nọ giáo sư Lục thế kia. Giáo sư Lục, thực chất là cách để dì giữ khoảng cách với Lục Bắc Thần. Nhưng giờ đây, dì lại gọi anh là ‘Bắc Thần’...

Điều này khiến Cố Sơ cực kỳ khó hiểu.

Đầu óc cô xoay chuyển linh hoạt, tư duy dừng lại ở buổi sáng nay khi Lục Bắc Thần tới nhà.

Lúc ấy, dì vẫn còn xưng hô là ‘giáo sư Lục’, vì có lẽ bà ý thức được mục đích khi tới đây của Lục Bắc Thần không đơn giản. Sau đó thì cô tới, trước khi cô đi xem mặt, hình như xưng hô của dì cũng không mấy thay đổi.

Vậy thì khoảng thời gian sau khi cô đi và trước khi anh đi trở thành mấu chốt.

Quán café xem mặt cách nhà dì không xa. Nói chính xác là ở một nơi chỉ to hơn lòng bàn tay chút xíu như Quỳnh Châu, muốn tìm một người là chuyện quá dễ dàng. Khi Lục Bắc Thần tới, cô đã gặp mặt vị bác sỹ phụ khoa kia, xét về thời gian, chắc chắn anh còn nán lại nhà dì một lúc.

Lúc đó Lục Bắc Thần và dì đã nói chuyện gì?

Tuyệt đối không phải mấy lời khách sáo, nếu không dì đã chẳng cam tâm tình nguyện gọi anh là ‘Bắc Thần’ như bây giờ.

Lẽ nào Lục Bắc Thần thừa nhận với dì chuyện giữa hai người họ? Chắc mọi chuyện cũng không đơn giản như vậy.

Nếu Lục Bắc Thần xuất hiện với thân phận là sếp của cô, dì ắt sẽ kính trọng những thành tích chuyên ngành của anh. Nhưng nếu anh xuất hiện với tư cách bạn trai, dì chắc chắn sẽ trở mặt.

Thành kiến của dì đối với nghề nghiệp của anh không phải sâu đậm một cách bình thường, thái độ cực kỳ rõ ràng: Không được làm pháp y, không được cưới người đàn ông làm pháp y.

Cố Sơ biết rõ dì trước nay nói một không nói hai, với thái độ cứng rắn như thế mà lại thay đổi, chỉ có thể chứng minh hai điểm. Một là, Lục Bắc Thần đã hoàn toàn thuyết phục được dì. Hai là, Lục Bắc Thần đã nói rõ với dì họ chỉ có quan hệ cấp trên cấp dưới.

Trái tim cô chợt thất lại.

Lục Bắc Thần không hề tỏ ra bất mãn với thái độ hồ hững của cô, anh luôn mỉm cười, nuông chiều cho sự ‘bất kính’ của cô. Ngược lại, Hứa Đồng rất nhiệt tình: “Không ngờ anh cũng tới.”

Rõ ràng khóe môi Lục Bắc Thần cong lên, hơi cúi đầu chào Hứa Đồng. Khi quay sang Thịnh Thiên Vỹ, nụ cười lập tức lan vào tận ánh mắt. Anh chậm rãi bước lên, giơ tay về phía anh ấy: “Tổng giám đốc Thịnh, đã lâu không gặp.”

Biểu cảm của Thịnh Thiên Vỹ cũng chuyển từ ngạc nhiên sang ôn hòa từ lâu, chủ động bắt tay với Lục Bắc Thần, cười thoải mái: “Thật không ngờ có thể gặp được cậu ở đây, chúng ta cũng đã lâu không gặp rồi, có thể là...” Anh ấy hơi suy nghĩ giây lát: “Hai, ba năm rồi nhỉ?”

Lục Bắc Thần cười nhẹ nhàng: “Hai năm trước, ở Mỹ.”

Lúc đó anh nhận lời FBI, giải quyết một vụ án, vừa hay Niên Bách Ngạn cũng có một buổi gặp mặt ở Mỹ, đó là lần đầu tiên Lục Bắc Thần gặp anh ta. Mấy năm nay, mọi người đều biết tin tức của nhau, nhưng thật sự công khai trò chuyện ăn uống thì vẫn chỉ có lần duy nhất đó mà thôi.

“Đúng đúng đúng, là hai năm trước.” Thịnh Thiên Vỹ cười ha ha: “Cậu là người có tiếng tăm, muốn gặp cậu một lần rất khó khăn.”

“Tổng giám đốc Thịnh quá khen rồi.”

Sầm Vân thấy hai người họ nói chuyện, tỏ ra kinh ngạc: “Hai người quen biết?”

“Bình thường mỗi người một ngã nhưng tuyệt đối là những người bạn có thể nói chuyện được, vừa gặp đã thân.” Thịnh Thiên Vỹ vô cùng rộng rãi, thẳng thừng khoác tay lên vai Lục Bắc Thần.

Cố Sơ đứng bên nhìn thấy mà tim đập chân run. Cô biết tật xấu của Lục Bắc Thần, ghét nhất là người khác động tay động chân với anh. Lần trước La Trì cũng bá vai như vậy, kết quả bị anh hất ra không chút khách khí, nói với La Trì: Tôi không có hứng thú với người cùng giới.

274. Chương 274: Cơn Sóng Ngầm Giữa Ba Người Đàn Ông

Cố Sơ sợ rằng Lục Bắc Thần cũng lại hần học phản bác Thịnh Thiên Vỹ như thế, vậy thì người mất mặt nhất chính là chị họ. Nhưng điều khiến cô kinh ngạc là Lục Bắc Thần cứ để mặc Thịnh Thiên Vỹ khoác vai mình như vậy, nét mặt vẫn rất tươi tỉnh.

Giống như anh đã ngầm thừa nhận quan hệ mà Thịnh Thiên Vỹ nói.

“Cũng trùng hợp thật.” Sầm Vân gật đầu.

Cố Sơ nhìn mãi đến hồ đồ. Quan hệ giữa hai người này thật sự tốt đẹp ư? Nếu giống như lời Thịnh Thiên Vỹ nói, vì sao lúc ở vụ án Tiêu Tuyết, Lục Bắc Thần lại từ chối anh ấy? Đau cả đầu mà vẫn chẳng nghĩ ra được kết quả, cộng thêm việc con người Lục Bắc Thần trước giờ vẫn giữ kín như bưng, muốn thật sự nhìn thấu tâm tư của anh phía sau nụ cười kia còn khó hơn lên trời.

Mấy người đang nói chuyện thì Cố Tư khó chịu đi vào phòng khách, theo sau là La Trì. La Trì cũng không ngờ lại bắt gặp Thịnh Thiên Vỹ ở đây, sắc mặt rõ ràng sững ra giây lát.

“Vị này là?” Thịnh Thiên Vỹ cười hỏi.

“Đây là cảnh sát La, đồng nghiệp của tôi.” Lục Bắc Thần giới thiệu hai người với nhau: “La Trì, đây là chủ tịch tập đoàn Viễn Thắng, Thịnh Thiên Vỹ.”

La Trì lập tức tươi cười chào đón: “Hân hạnh, hân hạnh.”

Nhưng anh ấy cũng lại âm thầm quan sát Lục Bắc Thần. Nhẹ nhàng quá nhỉ, biết rõ đây là đối tượng mình đang điều tra mà vẫn nói cười vui vẻ được. Xem ra về biểu cảm và tâm trạng, mình phải học cậu ta nhiều.

Thịnh Thiên Vỹ mỉm cười bắt tay với La Trì: “Chào anh, cảnh sát La!”

Trong đầu lại là một cảnh tượng khác:

“Tổng giám đốc, căn nhà ngoại ô Bắc Kinh của Thẩm Cường bị kéo dây cảnh vệ rồi.”

“Có chuyện gì vậy?”

“Nghe nói Thượng Hải và Bắc Kinh cùng hợp tác phá án.”

“Vẫn là Lục Bắc Thần?”

“Đúng vậy, đi theo Lục Bắc Thần còn có một người cảnh sát họ La.”

Anh suy tư giây lát.

“Theo thông tin nội bộ nghe ngóng được, bọn họ lục tìm căn hộ của Thẩm Cường nhưng không có thu hoạch gì mới tiếp tục điều tra, không ngờ lại tìm được nơi ở cũ của Thẩm Cường.”

“Về tung tích của Thẩm Cường, phía cảnh sát có động tĩnh gì không?”

“Chuyện này vẫn chưa nghe ngóng được.”

Đây cũng là tin tức Thịnh Thiên Vỹ nhận được ba tiếng trước khi tới Quỳnh Châu. Ngoài chấn động, tận đáy lòng còn mơ hồ một chút lo lắng. Anh biết Lục Bắc Thần vẫn luôn âm thầm điều tra mình, chỉ hoàn toàn không ngờ cậu ta lại điều tra nhanh như vậy.

Bây giờ việc duy nhất phải làm là tìm được Thẩm Cường, nhưng nếu cả Thẩm Cường cũng xảy ra chuyện ngoài ý muốn...

Thịnh Thiên Vỹ nghĩ tới những bức ảnh tại nơi ở của Thẩm Cường, trong lòng hiểu rõ, một khi Thẩm Cường có chuyện, sợ là anh có trăm cái miệng cũng khó mà thanh minh.

Sầm Vân dĩ nhiên không biết con sóng ngầm kỳ quái giữa ba người đàn ông này. Bà nói lớn: “Mấy đứa tự phụ trách khách của mình, mẹ đi làm cơm.”

“Con phụ dì.” Cố Sơ lập tức tỏ rõ thái độ. Cô nhìn thấy mấy nguyên liệu trong bếp rồi, đều rất ngon nhưng một khi để chúng rơi vào tay dì thì sẽ chẳng thể ăn được. Những lần đón Tết cô đều thích tự nấu nướng hơn, tránh để lãng phí thực phẩm ngon.

Đương nhiên, cô không thể nói vì dì làm không ngon, điều này đối với người dì luôn ưa sĩ diện của cô là một đả kích trời đánh, thế là trước mặt rất nhiều người, cô bổ sung thêm một câu: “Mấy hôm nay dì chuẩn bị thức cho dịp tết cũng mệt rồi, cứ giao nhà bếp cho con.”

Sầm Vân còn chưa tỏ thái độ, đã thấy Lục Bắc Thần lên tiếng: “Để anh làm. Sơ Sơ, em ra phòng khách ngồi với dì và khách.”

“Không được, không được, sao để cậu nấu nướng được?” Sầm Vân lập tức ngăn cản.

“Không sao ạ. Lúc ở Thượng Hải con nấu quen rồi.” Nói rồi Lục Bắc Thần xắn tay áo lên, cực kỳ nhanh gọn cũng rất kiên quyết: “Dì ngồi đi, con làm nhanh thôi.”

“Thế... cậu biết làm không đấy?” Sầm Vân không yên tâm hỏi một câu.

Trong mắt bà, Lục Bắc Thần là vị giáo sư uy tín được mọi người tung hô, một người như cậu ta sao có thể biết nấu nướng?

“Cũng coi là biết, chắc là không khó ăn đâu.” Lục Bắc Thần tươi cười trả lời.

La Trì đứng bên lập tức nói: “Hôm nay tôi có phúc được ăn rồi. Ai mà chẳng biết giáo sư Lục của chúng ta có đôi tay vàng, mấy món cậu ấy làm phải gọi là ‘tuyệt’. Mọi người không biết phải không, từng có một đầu bếp của nhà hàng Michelin đích thân bay qua Mỹ học hỏi cậu ta đấy.”

“Thật ư?” Sầm Vân dường như rất hài lòng, liếc nhìn xuống tay Lục Bắc Thần nhưng ngay sau đó dường như nghĩ ra chuyện gì, thái độ của bà lại chuyển sang do dự: “Nhưng mà... Nhưng mà...”

Cố Sơ rất thông minh, lập tức hiểu ý của Sầm Vân, tiến lên nói: “Dì à, để anh ấy làm đi, người bên ngoài thờ đầu rước cổ muốn ăn món anh ấy làm còn khó đấy.”

Bao nhiêu người chỉ cần nghe tới chuyện đôi phương là pháp y thì có thể cả tay cũng không dám chạm vào, đây chính là sự thay đổi trong suy nghĩ của dì. Nhưng có thể chắc chắn một điều, dì không kịch liệt phản đối chuyện Lục Bắc Thần xuống bếp, nhưng nghĩ tới nghề của anh là lại e sợ.

Đương nhiên, không phải cô nói đỡ cho Lục Bắc Thần, càng không tha thứ cho anh như vậy. Cô chỉ nghĩ tới chuyện đôi tay đó của anh có thể làm ra một bàn ăn thơm phức là đã thèm rở dãi. Còn một nguyên nhân

quan trọng, anh lại dám khoác lác rằng ở Thượng Hải làm đã quen? Hôm nay cô quả thật được linh giáo biệt tài mở mắt nói láo của anh rồi. Ở Thượng Hải anh có mà quen bắt bẻ thì đúng hơn.

“Giao cho con đi.” Lục Bắc Thần cười rất nhẹ nhàng rồi nhìn sang Cố Sơ: “Rót trà cho tổng giám đốc Thịnh.”

Hay nhỉ, ra vẻ như người chủ gia đình rồi. Cố Sơ thầm nghĩ rằng...

Chẳng mấy chốc, công việc đã được phân công rõ ràng.

Nhà bếp chủ yếu do Lục Bắc Thần phụ trách. Cố Sơ, Cố Tư, Hứa Đồng thi thoảng giúp mấy việc vặt, Lục Bắc Thần bảo họ chuẩn bị thế nào thì họ làm thế ấy. Còn phòng khách trở thành thiên hạ của La Trì. Mặc dù anh ấy không biết lấy lòng Cố Tư nhưng nhớ kỹ lời dặn ‘ba quân đoạt soái’ của Lục Bắc Thần, đánh rắn... à không, phải nói là dùng chiêu lắt léo. Anh ấy phát huy sở trường hài hước bẩm sinh của mình, thao thao bất tuyệt kể cho Sầm Vân nghe không ít vụ án, Sầm Vân nghe cứ gọi là say sưa.

Thịnh Thiên Vỹ thi thoảng cũng tham gia nhưng vì La Trì quá muốn thể hiện trước mặt Sầm Vân nên đã mấy lần công khai cướp lời Thịnh Thiên Vỹ.

Hứa Đồng đứng bên nghe mà cười suốt, ra hiệu bằng ánh mắt cho Cố Sơ. Cố Sơ hiểu rõ ý của Hứa Đồng, lại liếc nhìn Cố Tư. Ai dè, Cố Tư chẳng hề quan tâm, ngáp ngáp mấy cái rồi cúi đầu gặm móng tay.

Cố Sơ đập mạnh vào người nó một cái, làm Cố Tư giật mình.

“Chị làm gì đấy?”

“Đừng có bày ra cái dáng vẻ cần thuốc chưa tỉnh thế. Nghe La Trì nói hay chưa kìa.” Cố Sơ cười.

Cố Tư bĩu môi: “Mấy cái chuyện của anh ta mang ra lừa mấy bà cô như dì thì được.”

Sầm Vân vừa nghe là lập tức không vui: “Nói ai là bà cô thế hả? Với lại, cảnh sát La kể toàn là vụ án, là chuyện có thật đã xảy ra. Con cũng nghe đi rồi mà cảnh giác cao độ, xã hội bây giờ kinh khủng lắm.”

“Không sao đâu bác gái, con sẽ bảo vệ cô ấy.” La Trì lập tức tỏ thái độ.

Hứa Đồng nghe xong, quay qua nhìn Cố Sơ với vẻ bó tay. Cố Sơ cũng biết, La Trì sắp bị oán.

Nói có sai đâu, Cố Tư phản kích: “Anh bảo vệ tôi? Bảo vệ kiểu gì? Anh ở Thượng Hải, tôi ở Quỳnh Châu. Tôi mà xảy ra chuyện, đợi anh từ Thượng Hải qua tôi nghèo lâu rồi.”

“Con gái con đứa ăn nói sao không khách sáo thế hả?” Sầm Vân quát.

“Con nói sự thật mà. Cái người này nói thì hay lắm, xảy ra chuyện thật có mà trông chờ được vào anh ta.” Cố Tư mồm mép lạnh lợi.

La Trì vò đầu bứt tai, xem ra là rất ngượng ngập, bèn giải thích: “VẬY... VẬY anh cũng quen biết cảnh sát Quỳnh Châu, có thể bảo họ bảo vệ em.”

Cố Sơ nghe xong, không nhin được phải phì cười.

Cố Tư trừng mắt với cô.

“La Trì, tay anh thò được dài vậy sao?” Cố Sơ mặc kệ Cố Tư đang nháy mắt với mình: “VẬY tốt nhất anh nên tìm đồng nghiệp nữ, nếu không lỡ phái một cảnh sát nam mạnh mẽ uy vũ, lỡ hai người họ lại thành đôi thì sao?”

“Á? À, đúng, tôi phải tìm cảnh sát nữ.” Không ngờ La Trì tưởng thật, lập tức gật đầu.

Nói vậy, cả Thịnh Thiên Vỹ và Hứa Đồng cũng bật cười.

Cố Tư đỏ mặt tía tai: “Này, mấy người có đáng ghét không chứ? Ai nói em muốn tìm cảnh sát?”

La Trì nghe xong sốt sáng: “VẬY em không muốn tìm cảnh sát thì tìm cái gì?”

“Tìm gì cũng không tìm cảnh sát!” Cố Tư cũng bức xúc.

La Trì á khẩu.

Phòng bếp là nơi Lục Bắc Thần thỏa sức tung hoành.

Anh một lần nữa trở thành nơi thể hiện tiêu chuẩn nghiêm khắc nhất của chứng OCD và bệnh sạch sẽ. Những nguyên liệu đó được sắp đặt rất gọn gàng, xếp thành một hàng dài bên cạnh tay anh. Con dao trên tay anh như có thêm sức sống, cắt gọt chúng cực kỳ tinh xảo.

Đến nỗi sau khi vào bếp, Thịnh Thiên Vỹ phải đứng sốt, ngần ra rất lâu mới hoàn hồn, bước lên thở dài: “Cậu đang tham gia cuộc thi vua đầu bếp à?”

“Mấy lời khen ngợi tôi, anh có thể cất đi.” Lục Bắc Thần đáp một câu. Anh không quay đầu lại, tập trung bận rộn chuyện của mình.

“Tôi có thể giúp gì được?” Thịnh Thiên Vỹ hỏi.

“Có thể đưa nguyên liệu cho tôi.” Lục Bắc Thần nói.

Thịnh Thiên Vỹ nhanh chóng tìm được nguyên liệu Lục Bắc Thần chỉ định, đưa cho anh. Lục Bắc Thần lại lạnh nhạt nói: “Đặt xuống là được.”

Thịnh Thiên Vỹ lại tùy ý đặt đĩa nguyên liệu qua một bên. Lục Bắc Thần thấy vậy bèn xếp nó giống như một cái đĩa tương tự rồi xếp đĩa theo thứ tự lớn nhỏ.

“Làm pháp y đều hà khắc vậy à? Dù là đối với thức ăn?” Thịnh Thiên Vỹ chứng kiến một loạt động tác của Lục Bắc Thần, cười hỏi một câu với ý sâu xa.

“Những thứ ăn vào miệng dĩ nhiên phải cực kỳ cẩn thận. Đương nhiên, chuyện này cũng có liên quan tới thói quen nghề nghiệp của tôi. Chuyện nào ra chuyện này, phải phân rõ ràng, mạch lạc mới có nhìn thấu, nhìn xa.” Khóe môi Lục Bắc Thần cong lên, nụ cười trong ánh mắt nhạt nhòa, nếu nhìn kỹ lại giống như nó được giấu đằng sau con người đen: “Ví dụ như thức ăn, rồi ví dụ như... con người.”

275. Chương 275: Ai Là Cao Thủ?

Những lời hàm ý của Lục Bắc Thần, một người không vừa như Thịnh Thiên Vỹ đương nhiên nghe hiểu, nhưng anh ấy vẫn bình thản cười nói: “Bách Ngạn không ít lần kể về cậu trước mặt tôi, mỗi lần nhắc đến là lại cảm thán cậu quá rõ ràng, một là một, hai là hai. Phải khiến một người làm việc nghiêm túc như Bách Ngạn cảm thán, có thể thấy bản lĩnh của cậu. Nhưng cá nhân tôi cảm thấy, ranh giới quá rõ ràng chưa chắc là chuyện tốt, phải biết rằng trên đời này rất nhiều chuyện, rất nhiều người không phải phân rõ trắng đen.”

Cá trong đĩa nhanh chóng được Lục Bắc Thần chia tách thành những đoạn ngắn. Lưỡi dao nhẹ nhàng lướt qua, nổi lên phần thịt cá trắng mịn. Anh giống như đang tập trung làm cá, nhưng những lời của Thịnh Thiên Vỹ cũng nghe rất rõ ràng. Anh cười nói: “Tổng giám đốc Thịnh lăn lộn trên thương trường đã quen, tiếp xúc cũng toàn những người còn thở, người sống là nhiều, đương nhiên sẽ không phân biệt được trắng đen. Tôi thì e là gặp nhiều người chết, thế nên cái mắt nhìn thấy, tai nghe được nếu không phải sống thì là chết, không phải thiện sẽ là ác. Tôi không muốn những thứ lập lờ, bị tôi nhắm vào thì chính là đen, bị tôi thả ra thì sẽ là trắng. Giống như con cá này, dùng cách đơn giản nhất mới thơm ngon, nhưng có những người lại cứ thích cho quá nhiều gia vị, cuối cùng đánh mất cái ngọt của cá. Người nêm gia vị luôn phải ghi nhớ mình đang làm gì mới là quan trọng.”

Thịnh Thiên Vỹ nhìn anh không rời mắt, cười mà như không cười: “Nói càng lúc càng rõ ràng, chi bằng nói thẳng vào vấn đề đi. Lục Bắc Thần, tôi biết cậu đang nghi ngờ tôi.”

“Xuất phát từ giao tình, tôi không muốn dán mắt vào anh, nhưng xuất phát từ pháp luật, anh đích thực rất đáng nghi.” Lục Bắc Thần dường như cũng không lấy làm lạ chuyện Thịnh Thiên Vỹ thẳng thắn mở lời, cứ thế thuận nước thuyền tiếp nhận vấn đề của anh ấy.

“Nếu như tôi nói rằng có rất nhiều chuyện cả bản thân tôi cũng không rõ, cậu có tin không?” Thanh âm của Thịnh Thiên Vỹ trở nên hơi lạnh.

Con dao trong tay Lục Bắc Thần gọn gàng, nhanh nhẹn, hành tây đã được xắt thành sợi nhỏ rồi được nhét vào trong bụng cá qua lớp dao mờ. Anh thản nhiên nói: “Tôi nghĩ anh quên mất rồi, đối tượng của công việc tôi làm là người chết. Nói có thể rõ ràng hay không, tôi nghĩ La Trì có hứng thú hơn.”

“Nói vậy là, cậu rất không tin tưởng tôi?” Thịnh Thiên Vỹ hỏi.

Lục Bắc Thần ngược mắt lên, đôi mắt sâu xa mà lạnh lẽo: “Tôi chỉ tin vào bằng chứng, chưa bao giờ tin con người.”

Thịnh Thiên Vỹ hơi nhíu mày, còn định nói gì đó thì cửa phòng bếp bị đẩy ra, Cố Tư thò đầu vào trong: “Này, còn thiếu một chân, hai vị nam thần có hai xấp nốt không?”

Bầu không khí vốn đang nặng nề, nhưng sau khi được Cố Tư khuấy đảo cũng thoải mái hơn đôi chút. Sắc mặt của Lục Bắc Thần trước sau như một, không quá căng thẳng, cũng không quá vui vẻ như tụ tập bạn bè, thế nên sau khi nghe thấy lời của Cố Tư, anh hòa theo nhẹ nhàng: “Thiếu một chân là sao?”

“Không phải chứ, giáo sư Lục?” Cố Tư không nhịn được cười: “Thiếu một chân mà cũng không biết?”

Con cá đó đã được lấy ra khỏi nồi, đúng lúc Lục Bắc Thần dư dả chút thời gian. Anh hơi nghiêng đầu nhìn về phía Cố Tư, nhướn mày, tỏ ý không hiểu. Cố Tư bị chọc cười: “Mặt chược ấy.”

“À...” Lục Bắc Thần tỉnh ngộ, sau đó lắc đầu: “Anh không biết chơi.”

Không cần anh nói nhiều, Cố Tư cũng biết anh không biết chơi. Cả câu ám hiệu ‘thiếu một chân’ mà cũng nghe không hiểu thì còn biết chơi sao được? Con bé như phát hiện ra vùng đất mới: “Thì ra còn có lĩnh vực không phải chuyên ngành của giáo sư Lục ư?”

Lục Bắc Thần mỉm cười không đáp.

“Tổng giám đốc Thịnh thì sao ạ?” Cố Tư cười hì hì: “Tuyệt đối đừng nói anh cũng không biết nốt đấy nhé, nếu không thì không đủ một bàn mặt chược rồi.”

“Anh là cao thủ đấy nhé.” Thịnh Thiên Vỹ nhướn mày kiêu ngạo.

“Thế thì qua tiếp chiêu của dì em.” Cố Tư hạ chiến thư.

Thịnh Thiên Vỹ thấy vậy cũng biết rõ không thể cùng Lục Bắc Thần tiếp tục nói chuyện được nữa, bèn rời khỏi phòng bếp, chuẩn bị cuộc đại chiến mặt chược. Cố Tư không theo ra, mà ngang nhiên bước vào, nhìn trái ngó phải.

“Em có chuyện muốn nói?” Lục Bắc Thần hỏi.

Cố Tư bèn ghé sát bệ bếp, nghiêng đầu nhìn anh: “Anh có biết đàn ông xuống bếp đẹp trai cỡ nào không?”

“Mấy câu khen ngợi anh có thể thẳng thừng bỏ qua, có chuyện gì thì nói đi.” Lục Bắc Thần cười.

Cố Tư hơi ngẩn ra, sau đó nói: “Cuối cùng em cũng hiểu vì sao chị em lại giận anh. Anh thật chẳng biết lấy lòng con gái gì cả, ăn nói đừng có thẳng tuột như vậy.”

“Chị em không hẹp hòi như em.”

Cố Tư lườm nguýt, rồi hỏi anh: “Nếu anh đã thẳng thắn như vậy thì em cũng hỏi thẳng. Anh thật lòng thích chị em hay có ý đồ khác với chị ấy?”

“Ý đồ khác? Ví dụ?”

“Ví dụ như...” Cố Tư mím môi: “Em trai anh.”

Sắc mặt Lục Bắc Thần không hề thay đổi, chỉ cười khê: “Em biết em trai anh?”

“Em không biết em trai anh, nhưng biết hai người giống nhau như đúc.” Cố Tư nói.

“Ồ? Em gặp rồi?”

“Người thật thì chưa từng gặp nhưng tranh chân dung thì thấy cả đống.” Cố Tư nhún vai: “Chị em coi như là bảo bối ấy...” Nói tới đây nó vô thức cảm thấy không ổn, lập tức im bặt.

Đáy mắt Lục Bắc Thần lướt qua một vẻ suy tư nhưng anh cũng không thể hiện ra ngoài quá nhiều cảm xúc, chỉ cười cười.

“Anh thật sự không vì em trai anh chứ?” Cố Tư vẫn còn nghi kỵ.

“Không phải.” Lục Bắc Thần trả lời dứt khoát.

Cố Tư nhìn anh một lúc lâu, hít sâu một hơi: “Được, em sẽ tin anh.”

Lục Bắc Thần chỉ mỉm cười.

“Ấy, anh thật sự không qua giúp chị em à?” lát sau, Cố Tư quyết định chuyển chủ đề: “Em ấy à, vì là sinh viên nên bị cấm tham gia, Thịnh Thiên Vỹ thì anh cũng nghe thấy rồi đấy, là cao thủ, dĩ em thì càng khó phải nói, bình thường rảnh rang là qua hàng xóm rèn giũa, sớm đã luyện thành bản lĩnh thông tường trời đất rồi. Chị họ em thường ngày không chơi mấy nhưng chắc chắn là giỏi hơn chị em, chị ấy sẽ thua thê thảm đấy.”

“Ra ngoài nói với chị em, cứ yên tâm mà chơi, thua anh trả.” Lục Bắc Thần từ tốn nói.

“Được ạ. Đợi mỗi câu này của anh, để em bảo chị em!” Cố Tư hớn hờ ra ngoài...

Một cuộc đại chiến mặt chược, quả nhiên không nằm ngoài dự đoán của Cố Tư, Cố Sơ thua phải gọi là thảm bại, sau mấy ván mắt đã đỏ ửng, sau đó gỡ trò lừa gạt đủ các loại. Khi Lục Bắc Thần làm xong mâm cơm, cũng đúng lúc Cố Sơ lừa gạt bị bắt.

La Trì âm ỉ: “Cô tưởng bác gái hoa mắt đấy à?” Mặc dù anh ấy không chơi nhưng cứ ngồi suốt bên cạnh Sầm Vân cổ vũ.

Cố Sơ tức giận, nã đạn vào La Trì: “Một mình anh ngồi nhìn hai bài, có ai chơi như anh đâu.”

“Tôi nhìn hai bài nhưng tôi đâu có lên tiếng.”

“Anh còn nói là không lên tiếng? Lúc vùi tiền thì giọng còn to hơn ai hết. Đây, anh là cảnh sát nhân dân, công khai giúp người khác đòi tiền, cẩn thận tôi tố cáo anh đó!” Cố Sơ sốt ruột bảo vệ tài sản, bắt đầu vô lý vô cớ.

Sầm Vân giơ tay về phía Cố Sơ: “Nói nhiều lời làm gì, chúng ta đã quy định rõ ràng rồi, gian lận đền gấp ba.”

“Không chơi nữa, không chơi nữa, con đói rồi!” Cố Sơ đẩy mặt chược qua một bên.

Thịnh Thiên Vỹ cười: “Thua quá giận đấy à!”

“Dĩ nhiên là em ở thế yếu rồi, dĩ thì đỏ, anh lại còn không ngừng đánh bài cho dĩ, có ai chơi như anh không?” Cố Sơ tiếp tục nã pháo Thịnh Thiên Vỹ.

La Trì thấy Lục Bắc Thần đi ra, bèn vẫy tay với anh: “Mau qua đây đi, cô nhóc nhà cậu thua định gỡ trò quýt này!”

Lục Bắc Thần bước lên, thấy Cố Sơ định đi bèn đặt tay xuống giữ vai cô, cười hỏi mọi người: “Cô ấy quýt thế nào?”

“Mấy lần không trả tiền rồi.” Hứa Đồng cười.

“Em đâu có? Mấy người hòa vào nhau chọc tức em.” Cố Sơ không thoát ra khỏi bàn tay của Lục Bắc Thần, đành ngoan ngoãn ngồi lại ghế.

Lục Bắc Thần cúi đầu nhìn cô: “Phẩm chất chơi bài của em tệ vậy sao?”

“Ai cần anh quan tâm?” Cố Sơ không phục.

Cố Tư ngồi bên chép miệng: “Anh ấy không lo cho chị thì ai lo đây? À, quên không nói với chị, giáo sư Lục bảo rồi, chị thua bao nhiêu anh ấy trả.”

“Thật hả?” Mắt Cổ Sơ sáng rực lên: “Có chuyện tốt vậy mà không nói sớm. Nào nào nào, chơi lại! Đền gấp ba chứ gì? Đền gấp mười tôi cũng chơi tới cùng!”

Lục Bắc Thần nhấc tay, xách Cổ Sơ ra khỏi ghế.

“Với cái phẩm chất của em, tình hình tài chính của anh sẽ báo nguy nhanh lắm.” Lục Bắc Thần nói: “Ăn cơm thôi. Cất tạm cơn nghiện của em đi!”

Cả một bàn đầy thức ăn, nói theo lời của Cổ Tư thì còn náo nhiệt hơn cả bữa cơm tất niên.

Đồng vui.

Lại còn cả những món ăn tuyệt ngon từ tay của Lục Bắc Thần.

La Trì cũng sắp cảm động phát khóc. Anh ấy biết rõ Lục Bắc Thần có tay nghề rất khá, nhưng khổ cái chưa được ăn một bữa tiệc lớn anh nấu. Lần này nhìn bàn ăn đủ cả hương vị, màu sắc, mùi thơm, anh ấy chợt cảm thán nó đáng giá ngàn vàng.

Cổ Tư từng được lĩnh giáo khả năng của Lục Bắc Thần, chỉ là không ngờ anh còn làm được mấy món Trung Quốc, nước dãi cứ gọi ra chảy mãi.

Sau khi khai tiệc, những món ăn này đều làm tan chảy đầu lưỡi của mọi người, nhất là Sầm Vân, xem ra là thật sự hài lòng khả năng bếp núc của Lục Bắc Thần, ăn món nào cũng gật đầu lia lịa. Lúc mời rượu, Thịnh Thiên Vỹ ‘đánh đòn phủ đầu trước’.

“Bác gái, hôm nay đón tết, con mời bác một ly.”

Là rượu vang hảo hạng được vận chuyển bằng đường hàng không từ Mỹ về, kết hợp với bàn thức ăn của Lục Bắc Thần trở nên hoàn hảo.

Sầm Vân nâng ly lên, cùng uống với anh ấy rồi nói: “Tổng giám đốc Thịnh, Đồng Đồng làm việc ở chỗ cậu, thật ra tôi cũng an tâm.”

Cả hôm nay Thịnh Thiên Vỹ đang suy đoán tâm tư của Sầm Vân, ban nãy khi đánh mặt chược còn liên tục nhường bài cho bà, sau khi nghe xong những lời này, anh ấy cảm thấy có lẽ Sầm Vân đã chấp nhận mình rồi, bèn nói: “Bác gái, bác yên tâm. Còn nữa, sau này bác cứ gọi tên con là được rồi. Tổng giám đốc nghe xa lạ quá, sớm muộn cũng là người một nhà, bác không cần khách khí với con.”

Hứa Đồng ngồi bên cúi đầu, không nói.

Sầm Vân cười cười, đặt ly rượu xuống: “Nếu cậu cũng bảo tôi đừng quá khách khí, vậy được, có mấy vấn đề tôi phải hỏi.”

“Vâng, bác cứ hỏi.” Thịnh Thiên Vỹ ngồi nghiêm chỉnh.

Cổ Sơ và Cổ Tư cũng đồng tai lên nghe, còn Hứa Đồng trong lòng bỗng dấy lên vài phần cảnh giác...

276. Chương 276: Bắt Bẻ Đủ Điều

Sầm Vân uống một ngụm rượu vang, sau khi đặt ly rượu xuống thì nhìn lên Thịnh Thiên Vỹ. Ánh mắt bà khá kiên định, ngay cả giọng điệu cũng vậy. “Trông cậu thì có vẻ cậu muốn lấy con gái tôi, đúng không?”

Một câu hỏi cực kỳ thẳng thắn.

Hứa Đồng ngẩng đầu lên: “Mẹ...”

“Vâng, thưa bác gái. Con thích Đồng Đồng, hơn nữa con xin thề sẽ đối tốt với cô ấy, sẽ tốt với cô ấy cả đời này.” Thịnh Thiên Vỹ ngắt lời Hứa Đồng.

Hứa Đồng giật mình vì lời nói này của anh, quay đầu nhìn nhưng thấy nét mặt của anh rất nghiêm túc, không có một chút hình ảnh đùa cợt ngày thường, trái tim bất chợt như bị huých mạnh một cái, bắt đầu đập loạn. Cổ Sơ ngồi bên cúi đầu ăn cơm, nhưng lại đang âm thầm quan sát nét mặt dì. Cô cảm thấy, với

tính cách rất thực tế của dì, những câu hỏi tiếp theo đây chắc chắn sẽ tai quái, trực diện. Nghĩ bụng, Thịnh Thiên Vỹ cũng đường đường là người đứng đầu công ty, cô thật sự toát mồ hôi, lỗ như Thịnh Thiên Vỹ này bị hỏi đến nỗi mất hết thể diện thì phải làm sao?

“Thanh niên các cậu, mấy lời thề non hẹn biển thì dễ nói, làm thì chưa chắc đã dễ như vậy. Cả một đời nói dài không dài, nói ngắn không ngắn, bỗng dưng xảy ra chuyện, đâu thể chỉ dựa vào cái miệng.” Thái độ của Sầm Vân không hòa nhã lắm: “Tôi hỏi cậu, Đồng Đồng nhà tôi không phải cô gái đầu tiên cậu thích, đúng không?”

Cho dù Thịnh Thiên Vỹ có đáp là phải thì với tính cách của Sầm Vân, bà cũng sẽ không tin. Một người đàn ông đã ba mấy tuổi, lại còn là chủ tịch một tập đoàn, nói rằng anh là đàn ông giàu có còn độc thân thì còn tin được, nói anh vẫn chưa từng chạm vào ‘nữ sắc’ ư? Làm sao có thể?

Cố Sơ ngồi bên cạnh nghĩ thầm: Thịnh Thiên Vỹ ơi Thịnh Thiên Vỹ, anh tuyệt đối đừng thử lừa gạt dì. Dì là người vì Hứa Đồng, có đặc tội người khác cũng giải quyết được mọi chuyện.

Thịnh Thiên Vỹ ngập ngừng giây lát nhưng vẫn thành thực trả lời: “Bác gái, đúng là con từng thích người khác.”

Bàn tay cầm đũa của Hứa Đồng chợt khựng lại.

Dường như Sầm Vân đã sớm đoán được, nét mặt không chút suy suyển. Bà lại nói: “Tôi có thể hiểu được. Một người đàn ông có địa vị, có thân phận như cậu, về mặt tình cảm sao có thể trắng xóa được? Tôi lại không quan ngại trước đây cậu từng thấy mấy cô. Nhưng tôi cần cậu chứng minh với tôi cậu sẽ đối tốt với Đồng Đồng nhà tôi, hơn nữa, phải tốt hơn những người cậu từng thích.”

“Mẹ.” Hứa Đồng không nghe tiếp được nữa, bèn nói: “Mẹ có thể đừng lo cho chuyện của con được không?” Thật ra cô rất muốn nói tất cả đều là những lời nói đùa của Thịnh Thiên Vỹ. Anh bất thành tình đối tốt với cô, cũng đột ngột tuyên bố với mọi người trong công ty cô là bạn gái của anh, làm gì có chuyện tình cảm nào hời hợt như vậy? Nhưng việc đã đến nước này, anh lại đường hoàng chấp nhận ‘chất vấn’, cô cũng muốn xem xem rốt cuộc anh đang nghĩ cái gì.

“Tao là mẹ mày, tao không lo ày thì ai lo?” Sầm Vân bực bội.

“Bác gái, Đồng Đồng là người con gái duy nhất con muốn cưới làm vợ.” Thịnh Thiên Vỹ trả lời.

Hứa Đồng sững sốt, Cố Tư bị sặc cứ ho mãi. Cố Sơ thầm liếc Lục Bắc Thần, nhưng thấy anh vẫn cứ bình thản, từ tốn thưởng thức rượu, giống như mọi chuyện đang xảy ra bây giờ đều không liên quan đến anh vậy. Cố Sơ lăm lăm bấm trong lòng, tự tin ở đâu ra vậy? Tất cả những trắc trở, khó khăn mà bây giờ Thịnh Thiên Vỹ vấp phải lẽ nào không phải của anh ư? Một người có nghề nghiệp trong sạch như Thịnh Thiên Vỹ còn khó tránh khỏi bị dì soi mói, huống hồ là anh? Cô chợt nhớ tới những lời anh đã nói, càng cảm thấy khó hiểu muôn phần. Rốt cuộc anh đã nói gì với dì?

“Cậu muốn cưới nó? Ha ha, được thôi.” Sầm Vân hơi nhướn mày: “Bây giờ cậu là người đứng đầu tập đoàn Thịnh Viễn chứ gì?”

“Vâng.”

“Nhà cậu còn những ai?”

“Con là con một, bố mất sớm, nhà còn mẹ.”

“Trong công ty mẹ cậu có cổ phần chứ?”

“Vâng, mẹ con cũng là một trong những cổ đông lão thành của công ty.” Thịnh Thiên Vỹ có gì đáp nấy. Năm xưa một mình mẹ anh là trụ cột gia đình, giúp Thịnh Viễn chống đỡ được tới ngày lên sàn. Từ sau khi anh tiếp quản công ty, mẹ bèn từ chức mọi chức vụ trong công ty, chỉ giữ lại thân phận cổ đông.

“Vậy nếu Đồng Đồng nhà tôi gả về nhà họ Thịnh, nó có thể có được lợi lộc gì?”

“Mẹ...”

“Con yên lặng.” Sầm Vân quát.

Thịnh Thiên Vỹ trả lời: “Nếu Đồng Đồng lấy con, trở thành con dâu trưởng của nhà họ Thịnh, cô ấy cũng sẽ sở hữu một phần cổ phần nhất định trong Thịnh Viên.”

“Một phần cổ phần nhất định?” Sầm Vân rõ ràng không hài lòng: “Vứt bừa một ít cũng là một phần nhất định.”

Thịnh Thiên Vỹ há hốc miệng.

Hứa Đồng mặt mũi đỏ bừng, phần nhiều là mất mặt.

“Yêu cầu của tôi rất đơn giản, cậu muốn lấy Đồng Đồng không phải là không được, nhưng điều kiện là thành ý của cậu phải đủ.” Sầm Vân nói thẳng: “Người ta bảo người phụ nữ mất chồng thì ý muốn bảo vệ con cái càng mạnh mẽ. Tôi nghĩ mẹ cậu cũng không ngoại lệ, mà tôi cũng thế thôi. Đồng Đồng là con gái tôi, tôi phải lót sẵn đường cho nó mới được, nhưng đồng thời, đối với một người con gái đột ngột bước vào nhà họ Thịnh, mẹ cậu cũng sẽ ít nhiều không quen.”

“Vậy ý của bác là?” Thịnh Thiên Vỹ hỏi.

“Nếu cậu thật sự muốn lấy Đồng Đồng, vậy thì trước khi kết hôn phải viết sẵn thỏa thuận. Đồng Đồng không những sở hữu phần cổ phần của cậu mà còn cả phần của mẹ cậu.” Sầm Vân nói.

“Cái gì?” Cả Cố Tư và Cố Sơ đồng thanh lên tiếng.

Hứa Đồng sững người, nhưng lập tức phản ứng lại: “Mẹ, mẹ đang làm cái gì đây?”

“Mày bảo mẹ đang làm cái gì? Mẹ đang tìm cách lấy lợi lộc ày! Dọn đường ày!” Sầm Vân cất giọng chói gắt: “Mày cũng không suy nghĩ mà xem, nếu tài sản của mẹ chồng tương lai mà nhiều hơn mày, sau này mày con được sống thoải mái hay không? Chẳng phải ngày nào ở công ty cũng chèn ép mày?”

“Mẹ...”

“Con đừng xen vào!” Sầm Vân một lần nữa ngắt lời Hứa Đồng, cực kỳ dữ dằn, rồi quay đầu nhìn Thịnh Thiên Vỹ: “Sao? Cậu có đồng ý được không?”

Cả Cố Tư và Cố Sơ đều nhìn về phía Thịnh Thiên Vỹ. Lục Bắc Thần vẫn ngồi với tư thế không liên quan, La Trì cúi đầu ăn cơm nhưng tai thì vẫn dựng đứng, lòng hoảng hốt mãi. Xét về điều kiện, mình không bằng được Thịnh Thiên Vỹ, khả năng thắng của mình là bao nhiêu? Nhưng cũng may có Thịnh Thiên Vỹ đánh trận đầu, như vậy mình cũng có thể chuẩn bị sẵn tâm lý.

Thịnh Thiên Vỹ nhìn sang Sầm Vân, biểu cảm vô cùng nghiêm túc và chân thành: “Rất xin lỗi, bác gái, con không thể đồng ý với yêu cầu của bác.”

Tất cả mọi người đều sững sờ, trờ... Lục Bắc Thần.

“Cậu không thể đồng ý yêu cầu của tôi?” Sầm Vân cười khẩy: “Không có thành ý sao được cưới con gái tôi? Mặc dù con gái tôi cũng chẳng phải gia đình danh giá gì nhưng năng lực của nó tôi nghĩ ai cũng nhìn thấy, muốn cưới nó có cả ới người.”

“Bác gái, con không có ý này.” Thịnh Thiên Vỹ không đùa cợt: “Con đối tốt với Đồng Đồng thì nhất định sẽ chu cấp cho cô ấy cuộc sống vật chất đầy đủ. Nỗi lo của bác, con hiểu, nhưng nếu con đã dám lấy Đồng Đồng thì chắc chắn sẽ không để cô ấy phải chịu thiệt thòi. Đồng thời, con cũng sẽ giải quyết tốt quan hệ giữa mẹ con và Đồng Đồng, điểm này bác cứ an tâm. Nhưng nếu bác nói muốn lấy cổ phần của mẹ con thì con rất khó làm được, thực tế là con cũng sẽ không làm vậy. Một là mẹ con xưa nay không phải người không phân biệt phải trái đúng sai, con tin bà sẽ không làm khó Đồng Đồng. Hai là một phần lớn của công ty này đều là tâm huyết của mẹ con, nếu không có mẹ con đã không có Thịnh Viên, cổ phần này bà đáng được hưởng. Con không có quyền cũng không nên tước bỏ phần của bà.”

Sầm Vân nhìn anh chằm chằm, sắc mặt càng lúc càng khó coi: “Nói thì cũng đầy lý lẽ, nhưng suy cho cùng, cậu vẫn không nỡ bỏ chút lợi ích của nhà họ Thịnh? Tổng giám đốc Thịnh, Đồng Đồng nhà chúng tôi chưa chắc cứ phải gả ột gia đình quyền quý.”

“Bác gái, nếu bác không yên tâm, trong thỏa thuận, con có thể thêm vào toàn bộ tài sản của mình. Nếu con làm chuyện gì có lỗi với cô ấy, thì cô ấy sẽ sở hữu toàn bộ cổ phần của nhà họ Thịnh. Bác yên tâm,

thỏa thuận này con sẽ ký trước mặt tất cả các cổ đông, hơn nữa còn có đoàn luật sư chuyên nghiệp tới làm chứng.”

Hứa Đồng sững sốt nhìn anh.

La Trì cũng bị kinh hãi, sắc mặt cái, ho sù sụ.

“Anh kích động cái gì hả? Người ta đâu phải trao cổ phần cho anh.” Cố Tư phì cười.

La Trì ngược mắt lên, cực kỳ âu lo cho chính mình.

“Không được, mẹ cậu và con gái tôi, cậu chỉ có thể chọn một.” Sầm Vân gần như vô lý, ngang ngược: “Không hạn chế quyền lực của Thái hậu, phi tần mãi mãi chỉ chịu tức.”

“Dì!” Cố Sơ thực sự không chịu nổi nữa: “Các bà mẹ chồng bây giờ đều thông minh lắm, làm gì còn ai gây khó dễ cho con dâu? Với lại, cách làm của dì chẳng phải khiến cho chị họ con trước khi lấy chồng đã nảy sinh mâu thuẫn sao? Cho dù thật sự làm theo cách của dì, vậy bảo chị họ đối mặt với nhà họ Thịnh thế nào?”

“Thế diện là chuyện nhỏ, có thể sống vui vẻ hạnh phúc dài lâu hay không mới là mấu chốt.” Sầm Vân có một logic như cường đạo.

Thịnh Thiên Vỹ đặt đĩa xuống, lễ phép nói: “Rất xin lỗi bác gái. Con sẽ chăm sóc mẹ con, nhưng cũng sẽ không để Đồng Đồng chịu thiệt thòi. Con sẽ không chọn một trong hai, vì con sẽ xử lý ổn thỏa. Hơn nữa con tin rằng mẹ con sẽ hiểu và ủng hộ cho quyết định của con. Đồng thời, con cũng tin Đồng Đồng không mong gây khó dễ cho người nhà của con. Đương nhiên, đối với nỗi lo của bác gái, con sẽ có một sự bảo đảm về mặt luật pháp. Nếu bác thật sự không hài lòng về con hoặc ngăn cản con theo đuổi Đồng Đồng, con cũng tuyệt đối không làm những chuyện ‘tiền trăm hậu tấu’. Con sẽ chứng minh cho bác thấy sự kiên nhẫn và lòng quyết tâm của mình, con sẽ khiến bác hiểu con rất yêu Đồng Đồng.”

Sóng mắt Hứa Đồng chột xôn xao. Anh nói, anh yêu cô...

Sầm Vân nghe xong, khóe môi hơi giật giật nhưng cũng không có những biểu cảm quá khích, chỉ lạnh nhạt đáp: “Được rồi, để tôi xem xem cậu có kiên nhẫn và quyết tâm thế nào. Cậu không khiến tôi cảm động được, thì đừng hòng lấy con gái tôi.”

Hứa Đồng đau đầu, Thịnh Thiên Vỹ thì cười xòa: “Con tin rằng có công mài sắt, có ngày nên kim.”

Sầm Vân không để ý tới Thịnh Thiên Vỹ nữa, quay đầu nhìn sang Cố Sơ.

Cố Sơ giật mình, con tim bắt đầu đập thành thịch, không ngừng nghỉ.

Toi rồi, toi rồi, không biết dì nói gì với Lục Bắc Thần đây?

Cứ như giao chiến với người trên trời, trong bụng Cố Sơ vang lên một tiếng nói: Mày lo lắng vớ vẩn làm gì? Chẳng phải đã nói chia tay với người ta rồi sao? Chẳng phải nói sẽ không tha thứ cho người ta ư? Nếu đã vậy mày mặc kệ dì làm khó anh ấy kiểu gì chẳng được. Giúp mày đuổi người ta đi cũng tốt lắm mà.

Sau đó, giọng nói lúc trước lại chen ra: Mày thật lòng muốn đuổi Lục Bắc Thần đi sao? Đánh kẻ chạy đi không ai đánh người chạy lại. Mày tự hỏi lòng mình đi, thật sự tin rằng anh ấy có chuyện gì với Lâm Gia Duyệt sao? Anh ấy là một người thanh cao như thế, bây giờ không những đuổi tới đây còn chủ động xuống bếp, nói trắng ra chẳng phải muốn lấy lòng dì và mày hay sao? Nếu trong lòng anh ấy, Lâm Gia Duyệt thật sự quan trọng như thế, anh ấy còn tới đây một chuyến làm gì?

Thanh âm đối chọi quyết không chịu thua: Đừng có tin lời đàn ông nói, mười thàng thì chín thàng đều. Nếu như trong lòng anh ta thật sự có mày, thế sao không nhắc chuyện cưới xin?

Cố Sơ bị hai thanh âm ấy lôi lôi kéo kéo đến phát phiền, bịt hần tai lại. Sầm Vân thấy thế bèn không vui, quát một tiếng: “Con làm sao thế hả? Dì còn chưa nói câu nào, con bịt tai cái gì chứ?”

“Dạ?” Cố Sơ mơ màng không hiểu.

Lục Bắc Thần ngồi bên cạnh đặt đĩa xuống, tiện thể kéo tay cô xuống, cười nói: “Dì sắp căn dặn, chuyên tâm lắng nghe.”

“Là dì của em, không phải dì của anh.” Cổ Sơ hất tay anh ra, hẳn học lờm một cái.

“Sao lại bất lịch sự thế hả?” Sầm Vân không vui.

Cổ Sơ bàng hoàng nhìn Sầm Vân: “Dì?”

Xảy ra chuyện gì vậy? Dì đứng nhầm đội rồi phải không?

“Sau này Bắc Thần nói gì thì con phải lắng nghe mà học tập, làm theo là được rồi, đừng có mỗi ngày một ý. Thượng Hải rộng lớn như vậy, con ở bên đó lại không có người thân, nếu không có Bắc Thần, chẳng biết con đã xảy ra chuyện gì từ lâu rồi.” Sầm Vân nói.

Cổ Sơ ù ù cạc cạc, chỉ tay vào mũi tay: “Con? Phải nghe anh ấy á? Dì, dì không nhầm lẫn chứ?”

Lục Bắc Thần giơ tay xoa xoa đầu cô, ánh mắt lấp lánh nụ cười, ngữ điệu yêu chiều: “Dì nói thế nào thì em nghe như thế.”

“Đừng chạm vào em.” Cổ Sơ hất tay, nhìn về phía Sầm Vân: “Sau này con cũng chưa chắc sẽ lên Thượng Hải mà, chưa biết chừng lần này con không đi nữa đâu.”

“Con không lên Thượng Hải thì đi đâu? Về nhà? Về nhà con có tìm được một công việc về vang không? Lại làm được sỹ không bằng cấp ở bệnh viện Từ Tế như trước? Con tưởng dì không biết gì thật đấy à? Ở bệnh viện đó trên danh nghĩa con làm được sỹ nhưng thực tế thì sao? Ai cũng sai con làm việc được! Với lại, cứ coi như để con làm một được sỹ có bằng cấp thì sao? Con đâu có học được, làm được sỹ cũng không phải mong muốn của con.”

Cổ Sơ chỉ cảm thấy từng dây thần kinh giật lên đau đớn. Cô cố gắng hấp thu những lời nói của dì, rất lâu sau mới hỏi: “Dì có thể nói cho con biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì không ạ?” Ngay tối hôm qua thôi còn có thể lo lốt khắp nơi để cô ở lại Quỳnh Châu, thậm chí còn muốn bỏ tiền tìm việc cho cô, chỉ cần đừng quay lại Thượng Hải là được, sao mới qua một đêm đã thay đổi vậy?

“Dì thấy con là điển hình cho kiểu sướng mà không biết hưởng. Được rồi, được rồi, con cũng lớn tướng rồi, có những chuyện quả thực phải để con tự quyết định.” Sầm Vân khoát tay: “Nhưng điều kiện để con có được tự do thoải mái là con phải nghe lời Bắc Thần, thường ngày nghe ý kiến của cậu ấy nhiều một chút. Dù sao thì cậu ấy tiếp xúc với xã hội sớm hơn con, tuổi lại lớn hơn con nhiều. Những gì người ta nghe thấy, nhìn thấy xa hơn con rất nhiều, rất nhiều. Thế nên lần này sau khi trở về Thượng Hải, con không được tùy tiện bướng bỉnh nữa, nghe rõ chưa?”

Cổ Sơ ngốc hần, lát sau: “Dì thật sự đồng ý cho con về Thượng Hải?”

“Phải, chỉ cần có Bắc Thần trông chừng con là dì yên tâm.” Sầm Vân thở dài: “Chuyện sau này để sau này tính.”

Cổ Sơ nhú chặt mày lại.

“Dì yên tâm, con sẽ chăm sóc cho cô ấy thật tốt.” Lục Bắc Thần nói.

Sầm Vân nhìn Lục Bắc Thần, rất lâu sau mới gật đầu: “Được... Được...” Sau đó, lại thở dài nặng nề.

Cổ Sơ thật sự không hiểu cảnh tượng trước mắt.

“Còn về Tư Tư...” Sầm Vân chuyển đề tài.

Cổ Tư cũng biết mình khó tránh khỏi phải nhận một bài răn dạy, lập tức giơ tay ra hiệu: “Dì ơi, dì đừng nói nữa, con vẫn luôn an phận đi học, mấy chuyện yêu đương cách con rất xa. Còn về cảnh sát La mà bây giờ dì nhìn thấy, anh ấy với con chỉ là bạn bè, dì tuyệt đối đừng hiểu lầm.”

Sầm Vân tảng lờ Cổ Tư, quay đầu hỏi La Trì: “Cậu và Tư Tư nhà chúng tôi chỉ là bạn bè?”

Cổ hòng La Trì thít chặt, mãi mới gượng cười: “Bác gái, à...” À mãi một lúc lâu, anh ấy vẫn chẳng nói ra được gì.

Cổ Tư thấy vậy, bèn lấy khuỷu tay huých anh ấy, oán trách: “Này, anh phải nói đúng sự thật đấy.”

Bị cô kích động như vậy, La Trì lại trở nên bức bối: “Anh thấy khó hiểu thật, lẽ nào anh không được theo đuổi em?”

“Anh theo đuổi tôi? Cảm ơn nhé, tôi tránh xa cảnh sát.”

Sắc mặt La Trì khó coi như giấm phải phân: “Tìm cảnh sát tốt biết bao, an toàn biết bao?”

“Thôi ạ, tà khí trên người cảnh sát quá nặng nề.” Cố Tư ôm ngực: “Bát tự của tôi yếu lắm, không dám lại gần cảnh sát đâu.”

La Trì nhướn mày: “Phong kiến, mê tín!”

“Tôi tín lắm.”

“Em...”

“Được rồi, được rồi.” Sầm Vân ngắt ngang màn đấu khẩu của hai người họ rồi quở trách Cố Tư: “Đúng là ăn nói hàm hồ, sao cảnh sát lại tà khí nặng nề? Với lại, con xem tử vi khi nào hử? Còn bát tự yếu ớt? Dì thấy con tính tình nóng nảy! Còn sinh viên đại học cái gì chứ, mấy lời hồ đồ đều nói không suy nghĩ.”

“Dì, chuyện này không thể trách Tư Tư, em ấy có chút hiểu lầm với con.” La Trì thấy Sầm Vân nói vậy, nghĩ bụng chắc mình có hy vọng, lập tức sững sờ, lại thông minh thay đổi xưng hô với Sầm Vân.

Cố Tư khịt mũi kỳ quái: “Sao dám hiểu lầm gì anh, nếu không tôi chết kiểu gì cũng chẳng biết.”

“Con gái con đứa, tối ngày nói chuyện sống chết, làm sao thể hử?” Sầm Vân quát to.

Cố Tư lập tức im bặt.

“Cảnh sát La à.” Sầm Vân nhìn sang La Trì, tươi cười: “Tư Tư nhà chúng tôi cả ngày cứ bừa bãi như vậy đấy, cậu đừng để ý nhé.”

“Không ạ, không ạ. Cô ấy rất đáng yêu.” La Trì lập tức nói.

Sầm Vân cười: “Vậy thì tốt, vậy thì tốt. Tư Tư à, vẫn còn là sinh viên, suy nghĩ và việc làm còn đơn giản, bộc trực. Nếu nó có làm cậu mất lòng, cậu rộng lượng bỏ qua cho.”

“Dì, dì khách sáo rồi ạ.”

Sầm Vân tươi tỉnh, cũng không nói gì với La Trì nữa, gấp một miếng thịt bỏ vào miệng rồi kinh ngạc, khen ngợi: “Vị món này ngon quá. Bắc Thần à, thời buổi này đàn ông xuống bếp lại còn nấu ăn ngon thế này cực kỳ hiếm đấy.”

“Tại Sơ Sơ hay ẩm ỉ đòi ăn thịt chiên, thế nên hôm nay nhân dịp tết, con làm cho cô ấy đỡ thèm.” Lục Bắc Thần cười ôn hòa.

Sầm Vân rất hài lòng.

Cố Sơ nghe vậy liền không phục, cái gì gọi là cô suốt ngày ẩm ỉ đòi ăn thịt chiên? Đúng là nói khoác không biết ngượng. Nhưng nhân quả trong chuyện này cũng không thể giải thích bằng đôi ba câu đơn giản. Cô bèn đập bàn: “Cái trình độ này mà đòi khiến em đỡ thèm?”

Lục Bắc Thần nghe xong cười nói: “Cá nhân anh cho rằng, khả năng bếp núc của anh vẫn có thể thỏa mãn cái lưỡi của em.”

Cố Sơ nghe vậy, thật sự quyết đấu với anh, cười khẩy: “Đó là vì anh chưa từng ăn món ngon hơn.”

“Khả năng rất thấp.” Lục Bắc Thần cực kỳ tự tin.

Cố Sơ phì cười.

Cố Tư cầm đũa gấp một miếng bỏ vào miệng, liên tục cảm thán: “Đã rất ngon rồi. Em chưa từng được ăn món thịt chiên ngon như vậy.”

“Trình độ này không cùng một đẳng cấp với món em làm.” Cố Sơ ném thũa rồi phản bác.

“Có phải mẹ chưa từng ăn món con nấu đâu.” Sầm Vân lên tiếng, cầm đũa chỉ vào thức ăn trên bàn: “Có lần nào con làm được lắm món phong phú như vậy? Món Bắc Thần làm là có đủ màu sắc, hương vị, mùi thơm theo đúng nghĩa. Con thì sao? Quả thực nấu ăn có ngon hơn người bình thường một chút, nhưng không thể so sánh với mấy món này của Bắc Thần.”

“Dì, sao dì có thể nói thiếu công bằng như vậy?” Cố Sơ không vui.

“Dì nói đúng sự thật, không bênh người thân. Món ăn có ngon hay không người khác ăn là biết.”

Cố Sơ đứng bật dậy, xắn tay áo lên: “Con thật không tin, mọi người đợi đó.”

Lục Bắc Thần nhanh tay giữ cô lại: “Lẽ nào em lại định vào bếp làm cả bàn thức ăn để PK với anh? Mọi người đợi không nổi đâu, ngoan ngoãn ngồi xuống ăn đi, anh nhận thua còn không được hay sao?”

“Mọi người cứ ăn việc của mọi người, con chỉ mấy phút là xong!” Ý chí chiến đấu của Cố Sơ được kích phát, toàn thân như gà chọi, dứ dứ nắm đấm về phía Lục Bắc Thần: “Diêm Vương lão gia không ra uy, anh lại không biết Diêm Vương lão gia lợi hại hơn người, đợi đó!”

Sầm Vân gào lên: “Con lại mất công gì nữa?”

“Đây là món ắt thắng của con, nhất định phải làm ọi người ăn.” Cố Sơ vốn định quay về làm một bữa thịt chiên cho cả nhà, chỉ không ngờ Lục Bắc Thần lại cướp mất vinh quang nhà bếp. Nếu trên bàn ăn hôm nay không có món thịt chiên, cô cũng có thể ngâm bồ hòn làm ngọt, nhưng anh lại ngang nhiên tuyên chiến với cô, chán sống rồi phải không?

Cố Tư giơ đũa lên gõ lên bàn: “Cuộc chiến vua đầu bếp chính thức bắt đầu!”

“Đừng có gây rối.” Hứa Đồng thấp giọng nói.

“Em đâu có gây rối.” Cố Tư nắm chặt tay lại giơ về phía Cố Sơ: “Chị, em là fan trung thành của chị!”

Cố Sơ cũng khua khua nắm đấm về phía nó, nét mặt đắc thắng: “Để con ọi người xem thể nào mới gọi là thịt chiên thực sự!”

“Cố lên! Cố lên!” Cố Tư hét liên tục.

Sầm Vân nhú mào: “Con gái con đứa cầm đũa gõ lên bàn ra thể thống gì? Không được gõ nữa!”

Cố Tư le lưỡi, lập tức cất đũa đi...

Nhà bếp một lần nữa trở thành cấm địa.

Lần này do Cố Sơ làm chủ, tất cả những ai muốn tham quan hay dò xét đều bị cô đuổi ra.

Chẳng mấy chốc đã nghe thấy tiếng ‘xèo xèo’ vọng ra.

Đây là phong cách khi Cố Sơ xuống bếp, lúc làm thì hoành tráng, lúc sau thì thảm khốc.

Sầm Vân ngồi ngoài bàn ăn mà ruột gan tan nát, sau đó nói với Lục Bắc Thần: “Vẫn là cậu xuống bếp tôi mới yên tâm, ít nhất thì mấy dụng cụ của tôi còn được sống thọ chút.”

Lục Bắc Thần chỉ cười, không nói gì.

Trong lúc mọi người ăn uống, khoảng hơn hai mươi phút sau, Cố Sơ đã kéo cửa nhà bếp ra, hét về phía phòng khách: “Món thịt chiên ngon nhất trần đời sắp ra lò, vỗ tay nhiệt liệt!”

Cố Tư, La Trì và Thịnh Thiên Vỹ nhiệt tình hưởng ứng.

Cố Sơ bưng chiếc đĩa trong tay tới, thấy vẫn còn người không vỗ tay bèn nhú mào: “Thể là ý gì? Không vỗ tay lát nữa sẽ hối hận đó! Mọi người nên đứng đúng bên.”

Lục Bắc Thần mỉm cười vỗ tay.

“Anh thì khỏi đi, đối thủ cạnh tranh đừng có giả vờ lấy lòng.” Cố Sơ không nể tình, đặt chiếc đĩa xuống bàn: “Để anh xem thể nào gọi là chết tấp lự!”

“Woa!” Cố Tư ngồi gần nhất, đĩa vừa được đặt xuống, mùi thịt thơm lừng đã tỏa ra. Nó hít sâu một hơi: “Quá thơm đi, ngửi mùi thôi đã ngon lắm rồi.”

“Tiết lộ ọi người một bí kíp. Món thịt này phải ăn nóng, nếu không sẽ đánh mất mùi thơm.” Cố Sơ sau lần chịu thiệt trước, lần này đã có đủ bài học kinh nghiệm.

Cố Tư gấp miếng đầu tiên, ăn lúc còn nóng, vừa cắn một miếng đã trợn tròn mắt.

“Thế nào?” Cố Sơ hỏi.

“Ngon! Ngon chết đi được!” Cố Tư luôn miệng.

Cố Sơ đắc ý.

La Trì hồ nghi một lúc rồi cũng gấp ăn một miếng, ngay sau đó lập tức sững sốt, rồi nói: “Thật sự ngon lắm đấy.”

“Tôi nếm thử nào.” Thịnh Thiên Vỹ tò mò, cũng nếm thử. Ánh mắt lướt qua một vẻ kinh ngạc, rồi anh ấy lại nếm thử món thịt chiên của Lục Bắc Thần và cười lớn: “So sánh thế này, quả thật là đĩa của Cố Sơ ngon hơn.”

Cố Sơ sung sướng đến mức nước mũi sắp trào cả ra: “Dì, dì nếm thử đi!”

Sầm Vân thấy biểu cảm của mấy người kia không giống như giả vờ, cộng thêm việc tài nấu nướng của Cố Sơ trước giờ không thành vấn đề. Bà nếm thử rồi nhìn cô: “Tay nghề có tiến bộ đấy.”

“So với đĩa của anh ấy thì sao?”

Sầm Vân ngẫm nghĩ rồi cười, nhìn Lục Bắc Thần: “Con bé này hiếu thắng thế đấy!”

“Mau nói đi dì!” Cố Sơ thúc giục.

Sầm Vân so sánh: “Vâng vâng vâng, con làm ngon hơn một chút, nhưng của Bắc Thần cũng không tồi, cảm giác rất đã.”

Cố Sơ cong môi cười, dương dương tự đắc với anh: “Đừng tưởng mình là thiên hạ vô địch.”

“Thế ư?” Lục Bắc Thần nhướn mày.

“Giờ chỉ còn lại chị họ thôi.” Cố Sơ cười gian, nhìn Hứa Đồng: “Nhưng mà kể cả chị có nói là không ngon thì cũng vô ích, anh ấy thua chắc rồi.”

Hứa Đồng phì cười, cầm đũa lên, ngẫm nghĩ rồi nghiêng đầu nhìn cô: “Em bảo cái tính hiếu thắng của em khi nào sửa được đây?”

“Chị ăn xong em sẽ sửa. Mau ăn đi, mau ăn đi, nguội sẽ mất ngon.” Cố Sơ lại giục.

Lục Bắc Thần uể oải nói: “Đúng, món của cô ấy là phải ăn lúc nóng, nếu không sẽ đổi vị.”

“Anh đắc ý cái gì? Thế nào gọi là đồ hiếm thì mới quý? Chính là nói món ăn của em. Để lúc nào cũng ăn được sao còn quý nữa?” Cố Sơ nã pháo.

Lục Bắc Thần lập tức gơ tay đầu hàng.

Cố Sơ thấy anh không lên tiếng nữa mới thôi, lại giục Hứa Đồng: “Mau nếm đi, giám khảo còn mình chị thôi đấy.”

Hứa Đồng thấy thế bèn gấp một miếng.

“Không được nói trái lương tâm nhé.” Cố Sơ chăm chú nhìn Hứa Đồng.

Hứa Đồng cười: “Món thịt chiên em làm quả thực không tồi.”

“Phải không, phải không!” Cố Sơ khướu chân múa tay, cầm đũa múa may: “Em mới chỉ phát huy tỷ xúu thôi, nếu không cả bàn thức ăn sao còn vừa miệng mọi người nữa.”

Lục Bắc Thần cố nhịn cười.

“Này, anh cũng đừng không phục. Em có thể thưởng cho anh được nếm một miếng, để anh thua tâm phục khẩu phục.” Cổ Sơ cười hì hì, xem ra tâm trạng rất vui.

“Tạ ơn ân điển của ‘Hoàng thượng’!” Lục Bắc Thần hiềm khi hài hước được một lần. Anh gấp một miếng thịt chiên nhưng sau khi ngửi mùi thì hơi nhú mày. Anh suy tư vài giây rồi bỏ vào miệng, vừa cắn một miếng, sắc mặt lập tức sùng sờ...

277. Chương 277: Bí Kíp Nhận Được

Thường ngày, Lục Bắc Thần luôn điềm đạm, bình thản, gặp chuyện gì cũng chưa từng hoảng loạn, cho dù chuyện đó có hóc búa hơn nữa anh vẫn bình tĩnh, thông dong. Nhưng hôm nay sắc mặt anh có sự biến đổi, hơn nữa người ngoài nhìn vào lại khó rõ ràng. Điều này quả thực khiến người ta cảnh giác, chỉ ít thì La Trì cảm thấy không ổn.

Cổ Sơ cũng nhìn thấy sự thay đổi trên nét mặt Lục Bắc Thần, nhưng cứ ngỡ anh sùng sờ vì tài nấu ăn của mình, cũng giống như phản ứng của những người khác bèn uể oải nói: “Sao? Ngỡ ngàng chưa? Có kinh ngạc phát khóc vì tài nấu ăn của em không? Đường nhiên, anh chủ động nhận thua em cũng sẽ không xem thường anh.”

Lục Bắc Thần khôi phục lại vẻ nhẹ nhàng mọi khi, đặt đũa xuống, cười khê: “Trong món thịt chiên này đã dùng bí kíp, thắng cũng chẳng về vang gì.”

“Ai quy định trong món ăn không được dùng bí kíp?” Cổ Sơ xem thường: “Anh nhìn mấy đầu bếp quốc tế đấy, có ai không cất giấu bí kíp?”

“Chị, chị có cả bí kíp?” Cổ Tư ngạc nhiên hỏi.

“Dĩ nhiên rồi.” Cổ Sơ thoải mái thừa nhận.

Lục Bắc Thần vừa cười vừa lắc đầu.

“Này, anh thế là có ý gì? Không nhận thua chứ gì?” Cổ Sơ lờm anh.

Lục Bắc Thần nói: “Anh nhận thua.”

“Thế còn tạm được.” Cổ Sơ vô cùng hài lòng về thái độ chủ động nhận thua của anh, cô cười lớn mời mọi người: “Đĩa đó của anh ấy quên đi cho xong, mọi người ăn đĩa con làm này.”

Sầm Vân cũng bị cô chọc cười: “Con bé này, lẽ nào lại đổ cả đĩa thịt đi? Lãng phí!”

“Nhưng mà con thật sự thích ăn đĩa của chị làm.” Cổ Tư thành thật nói, lại gấp thêm một miếng thịt chiên.

“Ăn đi, ăn đi.” Cổ Sơ nghe xong lại càng khoa chân múa tay.

Cổ Tư đang định bỏ miếng thịt chiên vào miệng thì nghe thấy Lục Bắc Thần chậm rãi lên tiếng: “Đừng ăn nữa.”

Cổ Tư ngẩn người, chiếc đũa cứ lơ lửng ra trong không trung.

“Vì sao không để Tư Tư ăn?” Cổ Sơ bắt măn.

“Bí kíp của thịt chiên có vấn đề, ăn nhiều không tốt cho sức khỏe.” Lục Bắc Thần nhẹ nhàng nói.

“Hà?” Cổ Tư buông thõng đôi đũa, miếng thịt rơi xuống bàn.

Cổ Sơ nghe vậy, trừng mắt: “Anh đừng có mà không thắng được em lại bắt đầu vu vạ, bí kíp sao lại có vấn đề?”

“Vậy anh hỏi em, bí kíp này do em điều chế sao?” Lục Bắc Thần tươi cười nhìn cô.

“Dĩ nhiên...” Cổ Sơ vênh mặt lên, rất muốn có dũng khí vì đã triệt để thắng anh một lần nhưng lại không chống cự được sự thành thật trong lòng, chép miệng mấy cái rồi hắng giọng: “Không phải...”

“Thế nên em thắng ở bí kíp, nhưng trong bí kíp chứa cái gì em lại không rõ.” Lục Bắc Thần đắc ý.

Cố Sơ lập tức cứng họng, nét mặt ngượng ngập, mãi sau mới hỏi: “Vậy anh nói xem, bí kíp có vấn đề gì?”

Những người khác cũng tò mò.

Lục Bắc Thần quét mắt nhìn món thịt chiên trên bàn rồi khẽ nói: “Đĩa thịt chiên này sở dĩ thơm phức vì được cho thêm bí kíp. Trong bí kíp có chứa hạt anh túc, sau khi hòa trộn, kết hợp với thịt chiên giòn sẽ có một mùi thơm nức mũi, khiến người ta thèm ăn.”

“Hạt anh túc?” Sầm Vân kinh hãi: “Có phải là thuốc phiện không?”

Cố Sơ bó tay: “Dì, dì đừng sợ hãi quá.” Rồi cô lại nhìn về phía Lục Bắc Thần, nói: “Chẳng lẽ anh lại không có thường thức như thế? Hạt anh túc? Đúng là giới khoái lạc, sao em không ném ra được trong này có hạt anh túc vậy? Mà nói khác đi, trong này có hạt anh túc thì đã sao? Bản thân hạt anh túc vốn đã có thể dùng vào thức ăn, có biết không? Nó đâu có độc, giờ toàn dùng dầu hạt anh túc rồi, rất an toàn.”

“Đúng là hạt anh túc an toàn, vô hại, nhưng bên trong còn chứa một hàm lượng lớn nước chiết xuất từ quả anh túc.”

Cố Sơ sững người.

“Thế là sao? Cái gì mà nước chiết xuất từ quả anh túc?” Sầm Vân tuy không hiểu ý của Lục Bắc Thần, nhưng cũng nhận thấy có chút bất ổn.

“Nước ép chiết xuất từ quả anh túc thường dùng làm thuốc phiện, ma túy,... hoặc những loại thuốc khiến người ta nghiện. Trong bí kíp có chứa thứ này, ngoài việc gia tăng mùi vị ón ả còn có ý muốn người ăn nảy sinh cảm giác nghiện mạnh mẽ.” Lục Bắc Thần khẽ nói.

“Ông trời ơi.” Cố Tư sợ đến nỗi đánh rơi đôi đũa xuống đất.

Cố Sơ cũng không ngờ trong bí kíp lại có loại nước này, nhất thời dờ dẫm, rất lâu sau mới nói: “Có phải... lưỡi anh có vấn đề gì không? Một nhà hàng lớn như vậy lại dám dùng phương thức này để thu hút khách ư?”

“Tin anh đi, lưỡi anh chưa bao giờ bán đứng anh.” Lục Bắc Thần rất kiên định.

Cố Sơ không còn lời nào để nói, trong giây lát càng không dám nếm món ăn này nữa. Thật ra cô cũng đã nghi ngờ phần nào, vì sao thịt chiên cứ phải dùng bí kíp này mới ngon? Chỉ cần để hơi ngửi một chút là mùi hương sẽ bay hết, trở thành một món ăn rất dỗi bình thường? Thì ra bí kíp thật sự có vấn đề.

Những người khác sau khi nghe Lục Bắc Thần kết luận, đương nhiên cũng không dám ăn nữa. Hứa Đồng nói: “Từ lâu đã nghe nói có một số nhà hàng muốn làm ăn khấm khá mà đã thêm vỏ anh túc gì đó vào các món thương hiệu của mình để gây nghiện, nhưng không ngờ nhà hàng này còn quá đáng hơn, lại còn ép dịch ra để làm gia vị.”

“Chị, sau này chị đừng ăn cũng đừng làm nữa, lỡ bị nghiện thì phải làm sao?” Cố Tư càng nghĩ càng thấy hốt hoảng.

Sống lưng Cố Sơ cũng trở nên lạnh lẽo, nhưng vẫn sĩ diện, xua tay: “Hãy, làm gì có chuyện khoa trương như vậy. Người ta kinh doanh nhà hàng, dù có bỏ thứ này vào cũng suy nghĩ tới hàm lượng. Mở cửa hàng buôn bán ai lại muốn khách ăn vào bỏ mạng? Thôi, thôi, dù sao thì đĩa thịt này cũng ngửi rồi, mọi người cũng đừng ăn nữa.” Dứt lời, cô bê đĩa thịt chiên quay vào bếp.

Sầm Vân cảm thán thương nhân bây giờ thật vô lương tâm, những người khác cũng hòa vào đồng tình.

Lục Bắc Thần đi vào bếp, đúng lúc nhìn thấy Cố Sơ đổ cả đĩa thịt vào thùng rác, gương mặt nhỏ xíu ra, trông đã biết chẳng vui chút nào. Anh mỉm cười, đẩy mắt thăm một nụ cười, bước lên trước.

Cố Sơ nghe tiếng có người đi vào, quay đầu nhìn, sau khi thấy anh bèn mặc kệ.

Lục Bắc Thần trông cô khó chịu, nụ cười nơi khóe môi càng đậm thêm. Anh ôm lấy cô từ phía sau.

“Đừng động vào em!” Cố Sơ giãy giụa.

“Đừng có hét ầm ĩ lên, để người ngoài nhìn thấy không hay đâu.” Cánh tay Lục Bắc Thần vòng quanh người cô như một cái lồng. Anh cúi xuống, ghé sát mặt cô, khẽ cười.

Cố Sơ bỏ chiếc đĩa trong tay vào bồn rửa bát, nghiêng răng nói: “Giờ anh đặc ý rồi chứ gì?”

“Có cái gì để mà đặc ý?”

“Lưỡi quá biến thái, cả dịch quả anh túc mà cũng ném ra được, anh rốt cuộc làm bằng cái gì vậy?” Cố Sơ hần học nói.

“Anh ấy à... Quá trình hình thành ra anh cũng không được coi là quá phức tạp.” Lục Bắc Thần hơi cúi người xuống, chống cằm lên đỉnh đầu cô, cười khê: “Nói một cách đơn giản, sau khi tinh trùng đi vào tế bào trứng thì hình thành nên tiền nhân đực. Sau khi tế bào trứng thứ cấp hoàn thành lần phân chia thứ hai lại hình thành nên tiền nhân cái. Tiền nhân đực và tiền nhân cái tiếp xúc, màng của các tiền nhân biến mất, hợp lại, nhiễm sắc thể giới tính hợp nhất, ghép đôi trong sau khi hợp tử phân ly, trải qua một quá trình như vậy thế là có anh.”

“Anh...” Cố Sơ trừng mắt lườm anh.

“Được rồi, đừng giận nữa. Chỉ là một đĩa thịt thôi mà?” Lục Bắc Thần hạ giọng dỗ dành: “Nếu bí kíp đó tốt cho sức khỏe, anh tuyệt đối sẽ không vạch trần tại trận để khiến em mất mặt đâu.”

Cố Sơ hừ một tiếng: “Em không hợp hời vậy đâu!”

Lục Bắc Thần cười khê.

“Anh đừng đặc ý, không phải em thua anh, là em thua bí kíp.”

“Được, anh biết rồi.” Lục Bắc Thần nhường nhịn: “Bây giờ có thể nói cho anh biết, đây là bí kíp của ai được rồi chứ?”

Cố Sơ thở dài nặng nề: “Là Ngoại Than Hối. Haiz, hôm nào em phải nhắc nhở Lăng Song và Tiểu Tiểu, tuyệt đối đừng tới nhà hàng đó ăn uống nữa.”

“Đừng nói quá nhiều với bên ngoài.” Lục Bắc Thần dặn dò: “Lát nữa ra ngoài cũng đừng nhắc nhiều về nhà hàng này.”

Cố Sơ không hiểu.

“Trước mắt anh chỉ nghi ngờ bước đầu, chuyện này vẫn phải giao cho các cơ quan liên quan điều tra mới được.” Lục Bắc Thần lại hỏi: “Bí kíp còn lại bao nhiêu?”

Cố Sơ ngẫm nghĩ: “Trong tủ lạnh còn một ít.”

Lục Bắc Thần xoay người đi mở tủ lạnh, lấy ra một lọ thủy tinh nhỏ: “Là cái này?”

Cố Sơ gật đầu.

Lục Bắc Thần xem xét tỷ mỉ một lát rồi lắc lắc chiếc lọ, sắc mặt trở nên nặng nề. Lát sau, anh tiện tay đút nó vào túi áo.

“Ra ngoài ăn cơm đi.” Anh giơ tay về phía cô.

Cố Sơ muốn đưa tay ra nhưng lại dè dặt suy nghĩ ấy xuống, hất cằm lên: “Hứ.” Rồi nhắc chân định đi.

Anh bật cười kéo cô lại: “Còn giận à?”

“Tóm lại là chưa tha thứ cho anh.”

Lục Bắc Thần cúi xuống nhìn cô. Ở khoảng cách gần thế này anh mới cảm thấy dâng trào nỗi nhớ, bất giác ghé sát mặt cô. Còn chưa kịp áp lên môi cô, cô đã giơ tay chặn lại: “Đừng có chạm mút cô đây nhé! Bên ngoài còn có cảnh sát đang ngồi kia, cẩn thận em báo cảnh sát anh cợt nhả với em!”

Nét mặt anh khó xử: “Sơ Sơ...”

Ngay sau đó Cố Sơ giơ chân giẫm vào chân anh, Lục Bắc Thần không cẩn thận trúng chiêu, kêu đau mãi...

Một bữa tối vừa ăn vừa uống tới hơn mười một giờ, khi mọi người ra khỏi nhà Sầm Vân thì đã ngà ngà say. Quỳnh Châu ít bụi bặm nên ánh trăng cũng đẹp, như một chiếc đĩa sáng rực treo trên bầu trời đêm. Khi đứng bên biển ngắm nhìn, gần như có thể giơ tay với lấy.

Ăn tối xong ra bờ biển ngắm trăng, quả thực là một chuyện vui.

Không ít người ra đây ngắm trăng, chỉ ít còn có mấy cái lều bạt dựng sẵn chuẩn bị qua đêm. Xa xa là ánh lửa trại hừng hực, tiếng ca múa vô cùng rộn ràng.

Đám Cổ Sơ uống cũng rất hăng, đùa nghịch cùng Thịnh Thiên Vỹ. La Trì cũng muốn tham gia nhưng bị Lục Bắc Thần kéo qua một bên.

“Làm gì vậy?” La Trì nhìn mãi về phía Cổ Tư.

Lục Bắc Thần giơ tay xoay mặt anh ấy lại, lấy bí kíp trong túi ra: “Bí kíp món thịt chiên của Ngoại Than Hối.”

La Trì sững người: “Ngoại Than Hối?”

Nét mặt Lục Bắc Thần nặng nề.

La Trì đón lấy, nhìn tỉ mỉ dưới ánh trăng: “Thật sự nhìn không ra đây, lại có người có thể ép nước quả anh túc trong suốt thể này.”

“Trong này không có hạt anh túc và dịch quả anh túc.” Bất ngờ, Lục Bắc Thần lại nói vậy.

“Hả?”

“Cần phải điều tra.” Lục Bắc Thần sa sầm mặt lại: “Trong bí kíp này có máu và mỡ người.”

278. Chương 278: Chuyện Này Không Thể Theo Em

Từ sau khi nhà họ Cổ xảy ra chuyện, thói quen ngủ nghỉ của Sầm Vân có xu hướng giống người già. Khi mấy người họ lấy lý do ngắm trăng để rời khỏi nhà Sầm Vân, bà cũng chẳng nói gì nhiều, chỉ khẽ nhắc nhở họ đừng chơi quá khuya. Chỉ là, màn thưởng trăng cuối cùng dừng lại ở việc có hai người nôn thốc nôn tháo.

Một người là La Trì. Anh ấy uống không nhiều. Lúc nôn, Cổ Tư chán chường đứng bên cạnh, một tay cầm khăn giấy, một tay cầm chai nước khoáng, nói với vẻ khó hiểu: “Lại còn là cảnh sát uy vũ oai hùng ư, tẩu lượng có tý xíu như vậy.”

La Trì cũng không phản bác, hoặc có thể anh ấy đã chẳng còn hơi sức để giải thích. Trong cả đám người ấy, chỉ mình Lục Bắc Thần biết rõ chân tướng. Anh ấy nôn đến nổi bụng dưới quặn thắt, nghĩ tới những lời của Lục Bắc Thần, dạ dày lại cuộn trào.

Một người còn lại chính là Cổ Sơ. Sau hai lần liên tiếp say rượu luống cuống, cô đã kiềm chế không ít, nhưng không thể hóng gió. Gió biển thảng tám âm lịch về đêm thường se lạnh, khi phả vào mặt thì rất dễ chịu nhưng lâu dần tay chân sẽ lạnh cóng.

Cô gần như treo lơ lửng lên người Lục Bắc Thần, sắc mặt nhợt nhạt như vàng trắng tròn nơi chân trời.

Cuối cùng, Thịnh Thiên Vỹ trở về khách sạn, Hứa Đồng về nhà Sầm Vân. Cổ Tư đưa La Trì nôn đến sống dở chết dở về khách sạn. Lục Bắc Thần thì đưa Cổ Sơ cũng nôn đến sắp ngất về nhà.

Dọc đường người bị hành hạ là Lục Bắc Thần.

Cổ Sơ nằm ngang nửa người gối lên chân anh, trong tay cầm rít một chiếc túi bóng, dạ dày nghiêng ngả theo nhịp chiếc xe lắc lư, nhưng chẳng còn nôn ra được gì nữa. Cánh tay rắn chắc của Lục Bắc Thần vòng qua người cô, một tay suốt dọc đường không ngừng vỗ nhẹ lưng cô, khi cúi xuống nhìn cô, ánh mắt dịu dàng.

“Khó chịu muốn chết.” Cuối cùng cô nằm rạp cả người lên chân anh, mệt mỏi lắm lắm một câu. Cô chỉ cảm thấy đôi chân anh đầy sức mạnh, lòng bàn tay nhẹ nhàng vỗ lưng cô cũng rộng lớn mà êm ái. Mí mắt nặng dần, cô lơ đãng muốn ngủ.

Lục Bắc Thần có thể cảm nhận được toàn bộ sức mạnh của cô dựa vào. Bàn tay anh đặt xuống đầu cô, vuốt ve từng cái, từng cái rồi anh nói: “Sắp tới nhà rồi, không sao rồi.”

Giọng nói trầm ấm lọt vào tai, bớt đi những đùa cợt nhiều thêm những ấm áp đến nhói lòng. Cố Sơ quả thực cũng đã mệt, để mặc cái đầu nhỏ của mình rơi trên tay anh, một tay vẫn còn níu chặt áo sơ mi của anh, thì thầm: “Đừng tưởng em sẽ mắc bẫy...”

Lục Bắc Thần hiểu ý của cô. Tính cô bướng bỉnh, càng những lúc thế này lại càng không muốn cúi đầu với anh. Anh giờ tay nắm chặt bàn tay đang níu áo của cô. Hơi lạnh, thế là anh lại tách từng ngón tay ra, nắm giữ hoàn toàn.

Bàn tay có lạnh thế nào, anh cũng sẽ ủ ấm, cho dù bàn tay mình cuối cùng không còn ấm áp nữa, anh cũng tình nguyện dành chút hơi ấm duy nhất còn sót lại cho cô. “Được, em không mắc lừa.” Lục Bắc Thần thuận theo lời cô, thấp giọng đáp, giống như một bề trên đang dỗ dành, cương nệm một đứa trẻ.

Tài xế xe taxi đã không chỉ một lần nhìn đôi ngời ghé sau qua gương chiếu hậu bằng ánh mắt nghi hoặc, khi liếc Lục Bắc Thần, ánh mắt ông ta lại giống như va phải tội phạm dụ dỗ thiếu nữ.

Lục Bắc Thần khẽ vỗ vào người Cố Sơ rồi ngẩng lên: “Bác tài, phiền bác lại nhanh một chút.”

Qua gương, người tài xế bắt được một đôi mắt trầm lạnh, nội hàm, bất chợt rung mình. Một người lạnh lùng như vậy như thể hoàn toàn khác với một người thì thầm nhỏ nhẹ ban nãy.

Tới tiểu khu, Lục Bắc Thần lại công Cố Sơ đi một mạch lên gác. Vừa vào tới cửa, cô bèn trượt từ trên lưng anh xuống, hất giày rồi lao vào nhà vệ sinh. Lục Bắc Thần không kịp thay giày cũng đi thẳng vào theo. Sau khi bò dậy, Cố Sơ lại ngã oặt vào người anh. Anh giờ tay lấy một chiếc khăn sạch thấm ướt nước lau mặt cho cô. Cô ngẩng đầu lên, cười với anh: “Cũng may ngực anh đủ rộng, đủ cứng, nếu không em chẳng thêm để tâm tới anh.”

Anh tin rằng trong câu nói của cô có vài phần thành thật. Lần nào cô đi cũng chưa từng mềm lòng. Giống như khi cô rời Thượng Hải tới Hạ Môn, rồi giống như lần này chẳng nói chẳng rằng quay về Quỳnh Châu. Cô có sự kiêu hãnh của mình, có lòng tự trọng không thể không giữ gìn. Anh luôn cho rằng mình có thể kiểm soát mọi thứ, cho dù là hỉ nộ ái ố của cô. Nhưng cuối cùng, anh vẫn cứ bị cô dắt đi như thế, tới Hạ Môn, về Quỳnh Châu.

Cô đi, anh đuổi.

Tự trọng, có lẽ ngay từ giây phút quen biết cô đã như hoa rụng, trông có vẻ như kiên quyết, thực tế là anh không thể xa rời cô. Cô không muốn quan tâm tới anh, anh lại không nỡ bỏ mặc cô.

Trong nhà không bật đèn, tia sáng duy nhất trong nhà vệ sinh đến từ ánh trăng ngoài phòng khách, cực kỳ yếu ớt lại thanh lạnh, rơi xuống khoe mắt sống mũi của Cố Sơ lại rất rõ nét. Nụ cười trong đáy mắt cô trong veo như nước, mái tóc dài rủ xuống cánh tay anh, đẹp như mộng ảo.

Cô ở ngay trong vòng tay anh, gần gũi là thế. Lục Bắc Thần thu chặt cánh tay lại, để đầu cô áp lên ngực mình, có một khoảnh khắc bỗng cảm thấy mộng ảo như mơ.

Khi Cố Sơ nằm trở lại giường thì đã yên ổn hơn nhiều, không còn nôn nữa, sắc mặt cũng đỡ hơn. Lục Bắc Thần cũng rửa ráy qua loa rồi lập tức quay về phòng ngủ. Cố Sơ rả rời nằm rạp trên giường, nhìn người đàn ông đứng ở đầu giường qua tia sáng yếu ớt bên rèm cửa.

“Anh định làm gì?” Giọng cô cực khẽ.

Lục Bắc Thần dừng động tác cởi cúc áo, đổ cơ thể dài ngoằng xuống, cúi đầu nhìn cô: “Đi ngủ.”

“Không được...” Cố Sơ lắm lắm phản bác.

Nhưng cô cũng chỉ còn sức nói mồm, cuối cùng vẫn giương mắt nhìn anh cởi bỏ áo sơ mi, quần dài, trèo lên giường, nằm sát gần cô mà không thể ngăn cản. Sau một hồi khổ sở, cô cũng đã tỉnh rượu kha khá, giờ chỉ còn cảm giác váng vất, nặng nề. Chiếc giường đôi tiêu chuẩn vì có thêm anh mà trở nên chật chội. Cô co người lại nhưng cử động thể nào vẫn cứ chạm vào cơ thể anh.

Hóng gió biển quá lâu, người anh đương nhiên hơi lạnh. Khí lạnh len lỏi vào trong chăn sẽ khiến người ta có cảm giác hơi xa cách. Cố Sơ có mấy lần muốn ôm lấy vai để sưởi ấm cho anh, nhưng rồi lại nhanh chóng cho rằng mình say thật rồi.

Lục Bắc Thần biết cô chưa thể ngủ ngay được, anh vắt ngang cánh tay bọc người cô lại. Cơ thể mềm oặt của người con gái có mùi thơm nồng nàn, cái bụng nhỏ của anh lại rục rịch.

Dần dần, lồng ngực dính với cánh tay cô cũng nóng lên, trong chăn trở nên ấm áp. Căn phòng yên ắng, ngoại trừ tiếng tích tắc trên tường, cô thậm chí còn nghe được cả tiếng thở nhè nhẹ của anh. Chiếc giường nhỏ bỗng trở nên nóng rực. Cố Sơ khẽ đẩy anh, lầu bầu: “Em không thu nạp anh vào nhà đâu đấy.”

“Anh không có nơi nào để đi.”

“Anh về khách sạn đi.”

“Giường của khách sạn lạnh lắm.”

Cánh tay anh thu rất chặt, cô chỉ còn cách yên lặng dựa sát vào anh. Ở quá gần, trên người anh ngoài mùi nước diệt khuẩn còn có mùi dầu tắm của cô, mát lạnh mà êm dịu. Cố Sơ hít hà, trái tim bỗng nhói đau.

“Anh mau đi đi, lát nữa Tư Tư về đấy.” Cô không muốn thỏa hiệp với anh, còn anh dường như đã quen với sự xen vào một cách ngang ngược thế này.

“Nó biết rất rõ quan hệ giữa anh và em, cho dù nhìn thấy cũng không cảm thấy kỳ lạ.” Nói rồi Lục Bắc Thần xoay người lại, như thể lại càng gần cô hơn.

Hơi thở của người đàn ông phả trên đỉnh đầu, cô hơi choáng váng. Cũng đúng, có lẽ vì hơi men, con tim bắt đầu đập không an phận. Không ngẩng lên nhìn anh nhưng cũng có thể cảm nhận được anh đang chăm chú quan sát mình. Trong bóng tối, ánh mắt anh ngập tràn sức mạnh, trầm ổn và vững vàng.

Lục Bắc Thần kéo tay cô lại đặt lên hông mình, dưới lòng bàn tay cô là những cơ bắp rắn chắc của anh. Muốn động đây, ai ngờ tay anh rất khỏe, chỉ có thể để mặc cho hô hấp của nhau đan xen.

“Nhớ anh không?” Rất lâu sau, anh giơ tay lên, ngón cái chạm khẽ vào gò má cô. Gương mặt cô đã bớt đi cái nhột nhột lúc ở bên bờ biển, có thêm vài phần uể oải. Anh trầm nghĩ, ngoại trừ những lúc cô ngoan ngoãn nghe lời, sau khi say, cô cũng khiến anh nhói lòng, nỗi nhớ mấy ngày như sóng cồn nổ tung nơi lồng ngực.

Giống như khoảnh khắc nhìn thấy cô sáng nay. Ngoài mặt tuy rằng anh bình thản nhưng đang phải thầm kìm nén sự bùng nổ muốn được lập tức ôm cô vào lòng. Đến độ tuổi này của anh, cái nông nổi và mù quáng của tình yêu thanh xuân đã không còn thích hợp nữa, anh quá rõ mục đích tới Quỳnh Châu lần này. Thương yêu một người có rất nhiều cách, nhưng anh lại lựa chọn cách gian nan nhất, chưa bao giờ cầu mong oanh oanh liệt liệt, chỉ hy vọng dài lâu cho dù là bình dị. Thế nên, anh nhất định phải trải đường cho cô.

Ngón tay anh nóng bỏng gương mặt cô. Cô thì thầm: “Không nhớ.” Không nhớ là giả, những lời nói đầu môi cũng là giả, chỉ có trái tim đập chung một nhịp với anh mới là thật.

“Anh nhớ em.” Lục Bắc Thần nâng ặt cô lên.

Cô đối mặt với anh, đen tối, sâu hun hút, trái tim lại thỉnh thoảng không yên trong lồng ngực. Cô thều thào: “Anh gạt em.” Đêm tối luôn khiến người ta mất đi phòng bị, sau đó cam tâm tình nguyện trở thành tù binh.

Trước nét mặt dịu dàng của người con gái, Lục Bắc Thần càng sát gần lại càng quyến luyến. “Sơ Sơ, anh thật sự rất nhớ em...” Anh lăm lăm rồi hôn lên trán cô. Bả vai nhỏ làm đau lòng bàn tay anh. Anh hơi dùng sức tách người cô ra, chống nửa người lên rồi cúi đầu tìm đôi môi cô.

Khóe môi anh có mùi bạc hà mát rượi, khi quần quýt cùng môi cô lại thấm chút mùi rượu. Nhưng Cố Sơ nhanh chóng quay mặt sang một bên. Đôi môi Lục Bắc Thần trượt xuống má cô. Anh khựng lại giây lát rồi lập tức dời về phía vành tai cô, rồi xuống cổ.

“Em buồn ngủ rồi.” Cố Sơ rút cổ lại, một tay chống lên lồng ngực anh đang đè xuống.

Lục Bắc Thần ngừng lại, thấp giọng nói: “Anh phải làm sao em mới hết giận?”

Cô không đáp. Làm sao mới hết giận ư? Yêu một người làm gì còn sức để giận? Nghĩ vậy, cô thầm cảm thán trong lòng: Cố Sơ ơi Cố Sơ, thật ra mày cũng đâu có thanh cao... Thấy cô trầm mặc, Lục Bắc Thần nắm tay cô, đặt lên môi, thở dài: “Em phải tin anh, ngoài em ra, chưa từng có người phụ nữ nào ở trong phòng nghỉ.”

Ngón tay ngứa ngứa. Tư duy của cô cũng có phần hỗn loạn, có thể vì rượu hay vì giọng nói của anh.

“Tóm lại, em không muốn dễ dàng tha thứ cho anh...” Thanh âm của cô lười biếng, đầu nặng, mí mắt đang đánh nhau.

Lục Bắc Thần nhận ra cô buồn ngủ thật, bèn buông tay cô ra, kéo cao chăn lên: “Có tha thứ cho anh hay không cũng không sao, vì kiểu gì em cũng phải quay lại Thượng Hải, bắt buộc phải ở lại bên cạnh anh.”

“Em không về đâu...” Mắt cô nửa mở nửa khép. Trong bóng tối, cô cảm nhận được gương mặt anh sát lại.

“Chuyện này không thể theo em được.” Lục Bắc Thần khẽ thở dài, vuốt nhẹ đầu cô.

Với động tác ấy, cô lại càng mơ màng nhưng vẫn đang cố gắng đấu tranh. Đầu mày mệt mỏi hơi nhúu lại như nở một đóa hoa nhỏ yêu kiều. Lục Bắc Thần hôn lên đôi mày cô, hơi thở của anh phả vào má cô: “Em phải ngoan ngoãn đi học, thế nên em cần ở lại Thượng Hải.”

279. Chương 279: Cưới Vợ Nên Cưới Gái Họ Cố, Lấy Chồng Nên Lấy Lục Bắc Thần

Đây đáng nhẽ là một thông tin gây chấn động, tiếc là Cố Sơ dưới tác dụng của hơi men còn sót lại tư duy đã không còn rõ ràng nữa. Trong bóng tối, giọng nói của Lục Bắc Thần trầm ấm, như mơ như thật. Cô càng muốn mở mắt hỏi cho rõ ràng nhưng dường như đã làm được rồi lại cảm thấy cái miệng không còn được linh hoạt.

Cô nghĩ mình như bị bóng đè, ngủ mà như tỉnh, tỉnh rồi lại cảm thấy xung quanh như có ma quỷ, khó phân biệt, nhúc nhích cũng không nổi.

“Dĩ nhiên, sau này em muốn ra nước ngoài đào tạo chuyên sâu cũng có thể. Yên tâm, anh sẽ sắp xếp ổn thỏa mọi chuyện.”

Trong mơ hồ, hình như cô lại nghe thấy sự kiên định này của anh.

Đi học...

Lúc nửa tỉnh nửa mơ, dường như Cố Sơ lại quay trở về năm 2000. Ngày ấy tiết trời rất đẹp, những lá ngọc lan xanh biếc nhẹ nhàng đung đưa trong làn gió thu dễ chịu. Chàng trai tay cầm trái bóng rổ đáng vẻ dù nhúu mày vẫn rất đẹp trai, nói với cô: Thật là quái đản!

Trước khi vào mùa thu năm 2001, cô và anh bước qua một quãng thời gian hỗn loạn không rõ ràng. Nhưng sau này cô mới biết, người mơ hồ chỉ có mình cô mà thôi, thì ra anh vẫn luôn biết rõ mình muốn gì.

Tháng 4 năm 2002, cả khoảng trời rợp bóng hoa xuân. Tất cả mọi người đều nói tháng sinh của cô rất đẹp, mở đầu một năm, bùng bùng sức sống. Cô tin vậy, vì cũng chính vào năm đó, anh đã đứng trước mặt tất cả các bạn học, nói với cô: Cui anh là quà sinh nhật đem tặng cho em, có được không?

Sinh nhật của cô, anh luôn nhớ rất kỹ. Quà anh tặng trước đều chẳng bằng được các cậu ấm con chú con bác, nhưng cô rất thích. Cô thầm thề trong lòng, mỗi năm tới ngày sinh nhật anh, cô cũng phải ở bên cạnh anh.

25/10, sinh nhật anh... Cô cười nói với anh: Em thà anh làm Song Tử biến thái hoặc là Xử Nữ sạch sẽ thành nghiện cũng còn hơn Thiên Yết thâm hiểm, hắc ám. Anh tươi cười ôm cô vào lòng: Nếu có thể lựa chọn, anh tình nguyện là một con dê trắng ngực nghếch như em.

Thật ra điểm xấu của đàn ông rất mê người, cô nói vậy. Đó cũng là những gì cô nghĩ trong lòng. Bố hay cười cô từ sáng tới tối sống vô tâm vô tính, sau này lấy chồng chắc chắn phải tìm một người đàn ông có thể vì mình mà lo nát trái tim. Người ấy hơn cô mấy tuổi, nhiều kinh nghiệm sống hơn cô, rồi lại trở thành ‘ông cụ già’ trong mắt cô.

Cô nói những lời trong lòng ấy cho anh nghe, anh chỉ mỉm cười yên lặng lắng nghe. Nhưng lúc đó cô nhìn rất rõ ràng, anh cười đầy nhưng đôi mắt lại hướng về xa xăm. Cô nhìn theo ánh mắt anh, lại chỉ thấy một phiến lá bị gió thổi bay lên. Rồi khi quay lại nhìn anh, anh giống như đang nhìn vượt qua khỏi phiến lá kia, hướng về phía ánh đèn ấm áp tỏa ra từ từng khung cửa sổ đối diện trường học.

Đôi mắt anh giống như chất chứa rất nhiều tâm sự, những chuyện cô không biết.

Đi học... tới trường, là gặp gỡ, cũng là ly biệt.

Cổ Sơ nín chặt lấy một góc chăn, lẩm bẩm.

Thế còn anh thì sao? Cô hỏi người đàn ông bên cạnh trong mơ.

“Anh sẽ...” Giọng nói bên tai dường như có chút ngập ngừng, nhưng cũng nhanh chóng rơi xuống: “Sơ Sơ, anh sẽ ở bên em.”

Thế ư?

Cô mơ thấy mình mỉm cười trong mơ rồi lại chỉ trích anh thiếu trách nhiệm. Cô nói với anh: Lục Bắc Thần, anh định vứt em ở lại trường sao? Muốn đuổi em đi dễ dàng vậy sao?

“Không.” Giống như anh đang xoa đầu cô, lòng bàn tay lớn ấm áp như bố vậy. “Anh sẽ cưới em.” Thanh âm ấy dường như càng trầm và mạnh mẽ hơn: “Sơ Sơ à, em nghe thấy không? Anh sẽ cưới em.”

Ai nói bóng đèn là kinh hoàng, là mệt mỏi? Nhìn đi, cô nửa tỉnh nửa mơ kiểu này cũng hay lắm mà.

Cưới vợ nên cưới gái họ Cổ, lấy chồng nên lấy Lục Bắc Thần... Đây là câu trả lời của cô dành cho anh trong mơ.

Mơ mơ hồ hồ, cô dường như nghe thấy anh khẽ cười. Gò má ngứa ngáy, hình như anh hôn cô. Sau đó cô nghe thấy anh dịu dàng nói: “Ngủ đi.”

Cô quá buồn ngủ, tiếng nói ấy như tiếng thôi miên, ngay lập tức, cô lịm đi, không còn biết gì nữa...

Nếu mở ra một cánh cửa khóa chặt, người ta sẽ phát hiện những bí mật không ai hay biết. Con người thường không dám hé mở những chiếc hộp Pandora, vốn không phải vì nó khó mở, cái khó là phải đối mặt thế nào sau khi hộp đã mở ra.

Có lẽ cả cuộc đời này, Lục Bắc Thần cũng sẽ không quên được đêm nay, liên quan tới Cổ Sơ, liên quan tới việc nhìn thẳng vào quá khứ.

Có lúc anh nghĩ, nhà họ Cổ rất biết nuôi dạy con cái, không những thông minh lanh lợi, ngay cả một sở thích không hề học sâu hiểu rộng cũng thể hiện lên giấy một cách thuần thục như vậy.

Từng bức tranh mở ra trên tay Lục Bắc Thần, có thể là mỉm cười, có thể là đắc ý, có thể là trầm tư, đôi khi là nghiêm nghị... đều không phải những biểu cảm anh xa lạ.

Nửa đêm, anh bước vào căn phòng này, mở chiếc hộp Pandora của Cổ Sơ ra, nhưng quá đủ để khiến anh thẳng thốt.

Trong căn phòng đó toàn là bảo bối của chị em... Cổ Tư nói với anh như vậy, giống như cố tình lại giống như vô ý.

Nhưng bất luận mục đích thế nào, rốt cuộc anh vẫn vào đây.

Những cuộn tranh được cô sắp xếp gọn gàng. Khi mở ra, có góc giấy đã ố vàng, là dấu hiệu của từng lần lật ra rồi cất lại.

Lục Bắc Thần ngồi trước giá vẽ, tấm vải trước mặt trắng xóa một màu, giống như những ký ức bị năm tháng giấu kín. Nếu nhẹ nhàng lật mở, quá khứ sẽ hiện về từng cảnh, từng cảnh. Cô không muốn nhìn thấy những ký ức ấy nữa nên mới cất kỹ những bức tranh này.

Sự suy đổ của nhà họ Cố giống như một con dao sắc nhọn tước bỏ từng chiếc vảy kiên cường trên người cô. Cô là một người cá mình đầy vết thương, ngồi cô độc trong gian phòng này. Những sắc màu rực rỡ đã không còn là niềm yêu thích nhất của cô, màu sắc trong tranh quá lạnh lẽo.

Lục Bắc Thần nhẹ nhàng vuốt lên từng bức chân dung. Tới những chỗ loang lổ trên giấy vẽ, ngón tay anh lại dừng giấy lát.

Cô đang khóc.

Khi màu vẽ còn chưa khô, nước mắt của cô đã rơi xuống giấy, từng giọt từng giọt. Giấy vẽ sẽ mờ đi nhưng hình ảnh người trong tranh vẫn còn rõ nét.

Anh gờ tay nhặt bút lên, tỉ mỉ đề bên cạnh mỗi bức tranh.

Dưới ánh trắng, nét chữ trên bức tranh lạnh lùng, cứng cáp.

Hàng trăm bức chân dung trút cạn mọi nhung nhớ của cô nhưng cũng lại vô nát quá nhiều tương tư của anh. Cô còn nhớ tất cả mọi chuyện, chưa từng quên lãng.

Mỗi bức tranh đều được cất giữ cẩn thận, giống như những gì cô trân quý, anh cũng càng phải trân trọng.

Sơ Sơ, có lẽ em chưa bao giờ hiểu được sức mạnh hồi ức có thể giết người, có thể khiến người ta sống không bằng chết, đau khổ tột cùng, có thể khiến người ta rơi xuống vực sâu, vạn kiếp bất phục. Đã từng có lần, điều anh muốn làm cho em là nắm tay bước về tương lai, nhưng kể từ giây phút này trở đi, anh nguyện gánh chịu mọi đau khổ trong ký ức của em. Đau thương của em hãy để cho anh...

Ngày hôm sau, Cố Sơ mở mắt ra. Chiếc đồng hồ trên tường chỉ đã chín giờ sáng. Cô quay đầu nhìn rèm cửa, khép kín.

Thì ra anh vẫn luôn ở lại đây.

Một bên giường vẫn còn hơi ấm, có lẽ anh vừa dậy chưa lâu. Cố Sơ ngồi bật dậy khỏi giường. Ánh sáng trong phòng u tối, mái tóc dài đổ xuống che kín cả vai trắng muốt.

Tối qua dường như cô đã mơ rất nhiều chuyện.

Mơ thấy đại học A, mơ thấy cô ngồi dưới gốc ngọc lan đàn ghita, nhìn thấy chàng trai khôi ngô kia đi ngang qua thì bắt chước mấy đàn chị huýt sáo với vẻ lưu manh. Anh quay lại, nghiêm mặt nói: Còn dám học mấy thói xấu này, anh sẽ làm phẫu thuật chia đôi lưỡi em ra...

Còn mơ thấy gì nữa?

Hình như anh nói với cô muốn đưa cô đi học?

Đầu óc chợt mơ màng, những lời nghe rõ ràng tối qua lại bỗng như mơ như thật, khi mở mắt ra thì đã biến mất. Cô ra sức nắm bắt, nhưng thứ vẫn vờ trong tay chỉ còn là những bóng hình mảnh như tờ, chẳng chịu nổi những cái nắm chặt, một khi dùng sức, chút ấn tượng duy nhất cũng không còn.

Cô mở rèm cửa, ánh nắng rất đẹp.

Bước chân trần ra khỏi phòng ngủ, nền phòng khách được ánh nắng chiếu rọi như được trải một lớp vàng ruộm. Cảm giác dễ chịu này luôn khiến cô muốn nằm thẳng xuống, uể oải tắm nắng. Trong nhà vệ sinh có tiếng nước chảy, anh đang ở trong ư?

Người này thật sự coi mình là chủ rồi, cứ thế ngang nhiên dùng nhà vệ sinh của cô.

Phòng khách ấm hân lên nhờ nắng, có mùi nước diệt khuẩn lưu đăng trong không khí, mùi hương trên cơ thể anh, tới từ chiếc vest nam được vắt tùy ý trên sofa. Cô bước tới, nên nhà phát ra những tiếng cọt kẹt khe khẽ.

Trên bàn uống nước có đồng hồ và di động của anh.

Tự nhiên như đang về nhà.

Còn có một mảnh giấy, nét chữ thanh tú, là Tư Tư để lại: Chị à, tối qua em len lén về nhà, sáng sớm nay lại len lút ra đi. Đừng hiểu nhầm nhé, em thề tuyệt đối không gõ cửa phòng chị đâu, mặc dù vừa mở cửa là em đã nhìn thấy đôi giày nam giới, trên bàn và sofa cũng toàn là đồ đàn ông, nhưng em tuyệt đối tin tưởng hai người trong sạch. Chẳng qua chị có lòng tốt sưởi ấm cho anh ấy mà thôi. Em đi ăn cơm với tên ngốc La Trì đây, khẩu phần ăn của chị em tuyệt đối không lo lắng. Có giáo sư Lục thiên hạ vô địch, chị coi như có cả thể giới, muaz!

Cố Tư viết từng chữ rõ ràng, Cố Sơ đọc mà sửng sốt.

Thì ra cô lại trở nên ‘không biết xấu hổ’ như vậy, lại dám, ‘phóng đăng’ với người đàn ông này ngay trước mắt em gái?

Tiếng nước trong nhà vệ sinh vẫn chảy.

Chắc chắn là anh cũng đã đọc mẫu giấy này. Cố Sơ nghĩ vậy, bèn thu nó lại, vo chặt.

Cố Sơ giơ tay lên, mẫu giấy trong tay rơi chuẩn xác vào thùng rác. Cô nhặt chiếc áo vest trên sofa lên, nhìn hồi lâu, nghĩ bụng nếu ném qua cửa sổ liệu có thỏa được cơn bức xúc trong lòng?

Nhưng nghĩ bụng cô lại thấy lãng phí. Đa phần quần áo của anh là đặt riêng. Một bộ quần áo thể này giá trị cực kỳ, bay ra ngoài lại hời cho người đứng.

Nghĩ vậy, cô khoác lên người. Anh cao lớn, cô khá nhỏ bé, mặc lên người như vậy trông như áo tuồng, cô khẽ khàng tung tay áo, cô sắp thành ả đào rồi.

Đang nghĩ hay là lăn vài vòng dưới nền nhà thì di động vang lên.

Là di động của Lục Bắc Thần, nhạc chuông cũng khô khan như tính cách của anh. Cố Sơ ngồi bên bàn uống nước, cầm di động của anh lên. Trên màn hình nhấp nháy một cái tên mà cô không hề lạ lẫm.

Có nhận hay không?

Ngồi chống hông suy nghĩ rất lâu, tiếng chuông cũng vang lên khá lâu. Cuối cùng cô quát to một tiếng về phía nhà vệ sinh: “Lục Bắc Thần, điện thoại của anh!”

Chắc vì tiếng nước quá lớn, người bên trong không nghe thấy.

Cố Sơ cầm di động trong tay, đi qua đi lại sau đó ngang bước nhận điện thoại.

“Anh còn suy nghĩ tới lúc nào nữa? Còn không tới, bác sỹ Smith sắp về nước rồi!”

Cố Sơ sững người...

280. Chương 280: Không Thể Hận, Không Thể Không Hận

Nếu có thể khiến em hết giận thì em có thể tùy ý lộn 360 độ cũng được...Rất nhiều lúc, Cố Sơ chẳng thể hiểu rõ cảm giác của mình đối với Lâm Gia Duyệt. Hận cô ta? Ngẫm kỹ lại thật ra cô ta chưa đủ để hận. Không hận cô ta? Cô ta lại hay như cái bóng xuất hiện trong cuộc sống của cô. Sau khi chuyện chiếc khuyên tai xảy ra, không phải Cố Sơ chưa từng ngứa chân rằng nhưng phần nhiều là oán trách Lục Bắc Thần.

Cô ta vẫn còn gọi điện cho Lục Bắc Thần, giống như bây giờ, nói những chuyện chỉ hai người họ mới hiểu. Cô đặt điện thoại bên tai rất lâu, nhất thời cũng không biết nên lên tiếng thế nào.

“Em biết anh sẽ chê em lo chuyện bao đồng, nhưng cho dù bây giờ anh vẫn còn trách em thì em cũng quyết phải lo chuyện này, anh bắt buộc phải cho bác sỹ Smith một câu trả lời.”

Đây là một thái độ cứng rắn Cố Sơ chưa từng thấy của Lâm Gia Duyệt. Xóa bỏ những hiểu biết cảm tính về cô ta, lý trí dần dần nhảy ra khỏi não bộ. Có thể khiến thái độ của Lâm Gia Duyệt thay đổi lớn chắc chắn chỉ có chuyện của Lục Bắc Thần. Vậy thì rốt cuộc Lục Bắc Thần đã giấu cô chuyện gì?

Cô lại nhớ cái tên Smith này. Lúc ấy Lục Bắc Thần nói với cô, đó là bác sỹ của bố anh... bác sỹ của bố, cần Lục Bắc Thần đưa ra quyết định gì? Lục Môn có con trưởng, một khi thật sự dính dáng tới các bậc trưởng bối của Lục Môn, có tới lượt Lục Bắc Thần quyết định hay không?

“Alô? Anh có đang nghe không?”

Cố Sơ không thể không lên tiếng: “Tôi đang nghe.”

Đầu kia sững sờ.

“Xin lỗi, anh ấy đang tắm.” Cố Sơ không có ý cố tình khoe mẽ hay thái độ trả thù, dả kích, cô chỉ nói sự thật mà thôi. Đương nhiên chưa được Lục Bắc Thần cho phép đã nhận điện thoại của anh đích thực là không thỏa đáng, nhưng giờ phút này đây cô cũng không cần tỏ ra hối lỗi trước mặt Lâm Gia Duyệt.

Lâm Gia Duyệt nhanh chóng nhả nhận trở lại: “Nếu bây giờ anh ấy không có thời gian nghe thì tôi sẽ gọi lại sau.”

“Được.”

Di động vừa định bỏ khỏi tai thì cô lại nghe thấy Lâm Gia Duyệt gọi tên mình ở đầu kia, rất khê nhưng vẫn lọt vào tai Cố Sơ. Cô một lần nữa áp di động lên tai: “Hử?”

“Tôi đó đúng là tôi ở phòng thực nghiệm.” Lâm Gia Duyệt chủ động nhắc lại chuyện hôm đó.

Cố Sơ hơi ngẩn ra, lại dựa vào sofa, cuộn hai chân lên. Chiếc áo vest trên người rất rộng, chỉ cần khê động đây là mùi hương của anh tỏa ra, ngập đầy mũi một cảm giác trong lành: “Oh.”

“Tôi đó cánh tay của tôi bị thương, thế nên theo anh ấy về phòng thực nghiệm.”

“Cô muốn nói gì?”

“Tôi muốn nói với cô, chuyện khuyên tai cô đừng hiểu lầm.”

Khi Cố Sơ giơ tay lên xoa mặt, lòng bàn tay cũng níu lấy chút hương thơm sạch sẽ ngoài áo vest. Cô khê cắn môi, khi lên tiếng giọng nói cũng nhạt nhòa: “Một chiếc khuyên tai thôi mà, tôi có gì phải hiểu lầm.”

“Cô không hiểu lầm thì tốt. Lúc đó anh ấy tới tìm tôi, biểu cảm như sắp giết chết tôi vậy.” Lâm Gia Duyệt cười khổ: “Tôi chỉ nghỉ một đêm trên ghế sofa trong phòng làm việc của anh ấy mà thôi. Còn chiếc khuyên tai, có khả năng khi tôi giúp anh ấy trải giường, nó đã rơi xuống.”

Có lẽ sợ Cố Sơ lại hiểu lầm, cô ta vội vàng bổ sung một câu: “Vào phòng nghỉ không chỉ có mình tôi, còn có La Trì và Ngư Khương. Cô đừng nghĩ nhiều, tôi chỉ không quen nhìn giường chiếu bữa bộn mà thôi. Lúc nghỉ, tôi tháo bông tai bỏ vào túi áo, có thể vì vậy nên mới rơi ra.”

“Thật ra cô không cần giải thích với tôi nhiều như vậy.”

“Tôi cũng không muốn giải thích với cô, nhưng anh ấy không cho tôi cơ hội nghe tôi giải thích. Phải, đúng là tôi từng làm những chuyện không tốt với cô nhưng tôi không muốn nhìn thấy anh ấy vì chuyện này mà không vui.” Lâm Gia Duyệt thở dài: “Cố Sơ, tôi không nên để ý tới cô, vì cô là người phụ nữ anh ấy quan tâm, nhưng chính vì tôi yêu anh ấy nên không thể không để ý tới người phụ nữ mà anh ấy để ý.”

Tiếng thở dài cuối cùng của Cố Sơ đã thực sự khiến Cố Sơ sững sốt, đến nỗi Lâm Gia Duyệt đã cúp máy một lúc lâu cô mới hoàn hồn trở lại. Có lẽ đây chính là nguyên nhân cô không thể cảm hận triệt để Lâm Gia Duyệt. Vì cho dù cô ta đáng hận, mọi việc làm của cô ta đều có thể tha thứ...

Khi Lục Bắc Thần tắm xong, Cố Sơ vẫn ngồi bên cạnh bàn uống nước. Thấy cô mặc áo vest của mình, anh cười: “Em đang làm gì vậy?”

Cố Sơ tỉnh lại, quay đầu nhìn về phía anh.

Vali của anh để ở khách sạn thế nên không có quần áo ngủ để thay. Sơ mi, quần Âu vẫn nghiêm chỉnh như hôm qua, có điều áo sơ mi chỉ tùy tiện đóng vài cúc, cổ tay được xắn lên một nửa. Anh đang cầm khăn mặt lau tóc, có giọt nước từ đuôi tóc rơi xuống ngực, hơi thấm ướt chiếc sơ mi. Ánh nắng vừa đẹp, rơi xuống gương mặt anh trông rất khoan khoái. Cả người anh chìm trong quang sáng, dáng người cao tuấn tú, lại có thêm một chút uể oải.

“Em đang nghĩ xem có cần nằm xuống đất lăn mấy vòng không.” Cô thu hết biểu cảm lại, tự nhiên buột miệng.

Cô vẫn nắm chặt di động trong tay, có điều vạt tay áo dài ngoằng của anh đã che mất. Nhân lúc anh không chú ý, cô trả di động về vị trí cũ. Trong lòng thầm kinh sợ, mới ở bên cạnh anh chưa đầy một năm mà đã học được cách làm việc bình tĩnh dường này?

Lục Bắc Thần quả thật đã tin lời cô nói, vắt khăn mặt vào trong phòng tắm rồi đi tới trước, nhìn cô cười.

Cô ngẩng đầu lên, nhìn anh từ góc độ này rất dễ vẹo cổ.

“Nếu có thể khiến em hết giận thì em có thể tùy ý lộn 360 độ cũng được.” Lục Bắc Thần đổ người xuống, véo má cô.

“Muốn có được sự tha thứ của một người đầu có dễ dàng như vậy?” Cố Sơ uể oải đáp. Ngón tay anh có mùi của nắng, nhàn nhạt khê khàng, cô rất thích. Còn cả mái tóc chưa khô của anh, anh dùng dầu gội của cô, có mùi hương trên tóc cô.

Lục Bắc Thần mím môi cười khế, lại thấy chân cô đi đất, một tay vòng ra sau lưng cô, một tay luồn qua khoeo chân cô, nhẹ nhàng bế cô lên, cùng ngồi lên sofa.

“Xem ra chắc chắn phải khiến em vui rồi.”

“Nhưng mà mọi việc lại trái ý nguyện.” Cô tiện tay kéo đệm lưng lên sau gáy, kéo lại áo vest, khế nói: “Ờ giấy của Tư Tư anh đọc rồi chứ?”

Lục Bắc Thần ngồi bên kia sofa, tiện tay nắm lấy đôi chân cô đặt lên chân mình. Chân cô sạch sẽ, cũng hơi lạnh như tay cô. Anh nhẹ nhàng nắm lấy, lấy hơi ấm trong lòng bàn tay mình sưởi ấm cho nó.

“Em gái em hiểu lòng người hơn em.”

Chân cô hơi ngứa ngáy, cô đập một cái: “Thế thì anh đi tìm nó đi.”

Lục Bắc Thần hơi dùng sức kéo chân cô về rồi nghiêng đầu nhìn cô: “Nga Hoàng, Nữ Anh đồng thời bên cạnh, cuộc sống này không thích hợp với anh. Chỉ một mình em đã khiến anh hao tâm tổn trí, đầu đầu muốn chết rồi. Lại thêm người nữa, anh sợ là mình chết sớm.”

“Lục Bắc Thần, anh đúng là biết ăn nói đấy.” Cố Sơ thẳng thừng chống chân lên, bàn chân giẫm lên đùi anh.

“Quả nhiên thà đắc tội với kẻ tiểu nhân cũng không được làm mất lòng đàn bà.” Lục Bắc Thần nghiêng người qua, quá nửa thân trên gần như đã đè lên người cô: “Trước đây vẫn có thể tôn trọng gọi anh một tiếng giáo sư Lục. Bây giờ thì công cuồng gọi cả họ lẫn tên.”

“Đây gọi là khi người ta tốt với anh, anh không biết trân trọng, mất rồi mới hối hận.” Cô không nhúc nhích, mặc cho hơi thở của anh lướt đi trên gò má.

Dù không muốn thừa nhận thế nào đi nữa thì lồng ngực lấp ló sau chiếc áo sơ mi vẫn là thứ cô khao khát. Đàn ông nên có một khung xương rắn chắc và cơ bắp trời chảy, cùng với những đường nét rõ ràng, rạch ròi. Những gì cần có Lục Bắc Thần đều có, không mê đắm diện mạo của anh thì cũng chết trước cơ thể của anh, ai nói phụ nữ không háo sắc?

Cô thầm thở dài trong lòng. Không nhìn anh, không có nghĩa sẽ không nhớ anh.

“Anh trước nay vẫn có sở trường trong việc nắm bắt, sẽ không phạm những sai lầm cấp thấp.” Lục Bắc Thần sát lại gần cô, chỉ cảm thấy trong lòng mềm mại. Cô vừa mới dậy, gương mặt sáng sủa, hàng mi mỏng,

trong sáng, dường như đang cười nhưng lại không nhiệt tình, trên người vẫn là bộ áo ngủ màu trắng nhưng lại khoác thêm áo vest của anh, lười biếng lại khiến người yêu thương.

Anh chợt muốn cúi đầu hôn cô.

Môi và môi sắp sửa chạm nhau, cô lên tiếng: “Nhưng muộn rồi, em hay giận hờn lắm.”

Lục Bắc Thần gần như chạm mũi mình vào mũi cô. Nụ cười khê xạo động trong con ngươi đen như những gợn sóng lăn tăn.

“Chẳng biết tối qua ai nói nhỉ. Cưới vợ nên cưới gái họ Cố, lấy chồng nên lấy Lục Bắc Thần.”

Nghe tới những lời này, tối qua anh đã mất ngủ, còn cả một gian phòng đầy tranh nữa. Anh luôn muốn ôm cô vào lòng, ôm chặt, chặt hơn nữa, cứ thế ôm mãi đến trọn đời.

Nét mặt của Cố Sơ trông có vẻ sững sốt, bờ môi hồng hơi mở ra, cuối cùng cô chọn cách im lặng. Đúng, những lời này tuyệt đối không phải cô nói. Một là tối qua cô uống rượu say chắc là không nghĩ ra được ‘áng văn hay’ này đâu. Hai là, trong mắt cô, anh đã là người với chủ nghĩa không kết hôn, sao cô lại còn chủ động nhắc tới chuyện kết hôn?

Nhưng cô loáng thoáng lại cảm thấy câu này quen tai, có một chút ký ức lan ra. Tối qua hình như cô đã nói không ít, cái gì đi học, rồi cái gì lấy chồng...

“Đói chưa?” Lục Bắc Thần thấy vẻ mặt cô mơ màng, không nhịn được phì cười: “Anh nấu gì cho em ăn.”

Cố Sơ vẫn còn đang hỗn độn, anh đã đứng dậy đi vào nhà bếp.

Một lát sau, cô mới bò dậy khỏi sofa, lảo đảo đi tới trước cửa bếp. Bóng hình Lục Bắc Thần trong nắng trông như thực như mơ. Có lẽ vì cái áo sơ mi quá trắng, cô bỗng thấy chói cả mắt.

Anh đang đun nước, bên cạnh có mỳ.

Thấy cô tới, anh nói: “Đi dép vào.”

Cô không muốn đi chân trần cùng anh nấu cơm nên xoay người đi dép lê rồi quay lại, đứng dựa bên khung cửa. Lục Bắc Thần quay đầu liếc cô một cái, thấy cô đã đi dép nên không nói thêm gì nữa. Anh mở tủ lạnh ra, lần lượt lấy ra những loại rau có thể sử dụng.

Cố Sơ nhìn một lát rồi nói: “Tối qua... anh nhắc tới chuyện đi học đúng không?”

“Xem ra em vẫn chưa mất trí nhớ hẳn.”

Cố Sơ hơi sững sờ: “Thật sự là đi học ư?”

“Chẳng lẽ em tốt nghiệp rồi?” Lục Bắc Thần hỏi ngược lại, đồng thời đập vỡ một quả trứng gà. Lòng đỏ vàng ruộm lẫn với lòng trắng trứng rơi xuống chiếc bát sứ trắng. Anh lại dùng đũa chia tách lòng trắng và lòng đỏ rất gọn gàng, đổ lòng đỏ vào một chiếc bát khác để chuẩn bị dùng.

Lúc này Cố Sơ mới nhận ra vốn không phải mơ. Cô rảo bước tới trước, đi qua đi lại theo bước chân anh.

“Anh đã giúp em làm xong thủ tục ở đại học A rồi. Thành tích của em trước giờ rất khá, chỉ còn một năm thì quá đáng tiếc, kiểu gì cũng phải tốt nghiệp.” Lục Bắc Thần rửa sạch rau, con dao thái đồ sống được anh sử dụng rất vững vàng, ngón tay gầy thanh tú, linh hoạt...

281. Chương 281: Rồi Em Cũng Phải Trưởng Thành

Chỉ có điều, cô không hề biết rằng, người cảnh sát hòa nhã trước mắt luôn giấu trong lòng một tâm sự, gọi là: Tình yêu sét đánh. “Đây không phải một chuyện dễ dàng.”

Quy định của đại học A cũng giống như các trường đại học khác, nghỉ học với lý do hợp lý thì được bảo lưu, nhưng tối đa là hai năm. Thế nên, trong ba năm còn lại, để có thể giữ được bảo lưu, cô đã tốn không ít tâm sức. Nghỉ học đến năm thứ ba, cô lấy lý do bị bệnh nặng để lừa được sự tin tưởng của viện trưởng cùng thầy chủ nhiệm phòng giáo vụ. Nghỉ học tới năm thứ tư, Kiều Vân Tiêu giúp cô lấy được chứng minh

ngiên cứu y dược, vì thế lại bớt đi một năm. Cô không chỉ một lần muốn bỏ mọi chuyện bên mình để tiếp tục học nhưng chẳng được như ý nguyện.

Cứ như vậy, tới tận đầu năm nay, sau khi cô rời khỏi bệnh viện không lâu liền nhận được điện thoại của trường, lãnh đạo nhà trường đã thay đổi, hồ sơ của cô cũng không thể tiếp tục lưu trữ được nữa. Trở về Thượng Hải, có mấy lần ngang qua đại học A nhưng chưa lần nào cô đủ dũng khí vào đó đi dạo, cho dù chỉ đứng trước cổng trường.

Cô chưa từng nói với bất kỳ ai mình đã không còn là sinh viên của đại học A nữa. Kiểu cố chấp này cũng giống như năm xưa khi cô hết lần này tới lần khác tự nói với bản thân mình còn cơ hội quay lại trường học tập vậy. Rốt cuộc, thời gian cứ thế bị cô lãng phí.

Khi Kiều Vân Tiêu một lần nữa gọi điện cho cô hỏi liệu có cần chứng minh nữa không, cô nói với anh: Không cần đâu, lãnh đạo nhà trường niềm tình em có thành tích tốt nên luôn chiếu cố cho em, năm nay vẫn có thể tiếp tục bảo lưu.

Thế là Kiều Vân Tiêu an tâm, chưa bao giờ nghi ngờ lời cô nói.

Cô nghĩ cả đời này thế là mình vô duyên với đại học A.

Nhưng Lục Bắc Thần đã cho cô hy vọng.

“Em đã bị khai trừ học tịch nhưng có phòng thực nghiệm chứng minh cho em, quay về tiếp tục học không thành vấn đề.” Lục Bắc Thần hiểu ý của cô, nhưng khi nói những lời này ngữ khí của anh vẫn rất điềm đạm. Chuyện học búa với người khác trong mắt anh dễ như trở bàn tay. “Chủ nhiệm mới của phòng giáo vụ quả thực có hơi rắc rối một chút nhưng có ai không muốn sinh viên trường mình sau này trở thành một bác sỹ uy tín?”

Cố Sơ thẳng thốt, nhìn anh chằm chằm: “Anh lấy danh nghĩa của phòng thực nghiệm để đảm bảo?”

Khi anh tới Trung Quốc giải quyết vụ án, được các phóng viên loan tin rằng thì phòng thực nghiệm của anh cũng được mặc sức tuyên dương. Đó là nơi tất cả mọi người trong ngành đều muốn vào, địa vị quốc tế lại càng là số một. Cô biết rõ Lục Bắc Thần tuyệt đối sẽ lấy danh nghĩa phòng thực nghiệm tại Mỹ để đảm bảo. Phòng thực nghiệm ở Thượng Hải dính dáng tới nhà họ Cố, một người thông minh như anh có lẽ sẽ không lấy nó ra đảm bảo. Thêm nữa, phòng thực nghiệm trong nước trước nay anh cũng không tuyên truyền ra ngoài, mọi việc làm đều kín đáo, yên ắng.

Thế nên anh chỉ còn cách hao tâm tổn trí.

Sắp xếp tài liệu của cô vào phòng thực nghiệm tại Mỹ không phải chuyện dễ, nghe nói nó quan hệ với FBI, thay đổi hồ sơ nhân sự cũng có nghĩa sẽ động tới tài liệu dành riêng cho FBI, tốn thời gian và công sức. Mà khoảng thời gian này anh vẫn luôn ở trong nước. Anh có thể im ắng làm được việc này, quả thực khiến cô kinh ngạc.

“Thế nên sự báo đáp tốt nhất của em là cố gắng học hành.” Lục Bắc Thần trầm mỳ, khóe môi rướn lên, nhìn về phía cô: “Nếu không được toàn ưu, người mất mặt là anh đấy.”

Giáo sư Lục nổi danh toàn quốc, nếu trợ lý mà trượt thì đúng là chuyện rất mất mặt. Nghĩ vậy, cô lại không nhịn được cười.

“Nhưng mà...” Anh đâu cần phải giúp cô, thật ra trong lòng cô biết rõ.

Ánh mắt Lục Bắc Thần rất tinh: “Nhìn các phòng thực nghiệm ở Trung Quốc và Mỹ, nhân viên cấp thấp nhất cũng có bằng thạc sỹ, trợ lý của anh mặc dù không được tiến sỹ, giáo sư nhưng ít nhất cũng không thể chỉ tốt nghiệp cấp ba chứ hả?”

Cô không muốn dùng từ ‘mê người’ để hình dung nụ cười của anh, càng không muốn dùng từ ‘sùng bái’ để diễn tả cảm xúc của mình lúc này. Cô cúi đầu nắm chặt ngón tay, cắn môi lẩm bẩm: “Vậy có phải em nợ anh một lời cảm ơn không?”

“Dĩ nhiên.”

Cố Sơ ngược lên sững sốt: “Anh chẳng khách khí gì cả.”

“Mấy lời cảm ơn xưa nay anh không ngại nghe.” Nhân lúc đợi mỳ chín, anh quay người lại yên lặng quan sát cô.

Cô luôn cảm thấy ánh mắt anh nóng bỏng ép người. Cô cụp mắt, cúi đầu né tránh.

“Cần phải thi đầu vào nhập học, chủ nhiệm mới tới thích thị uy với mọi người, người lên thớt đầu tiên là em!” Anh cất giọng trầm trầm.

Cố Sơ lại ngẩng lên nhìn anh.

“Dù sao em cũng đã rời trường năm năm, rất nhiều kiến thức phải kiểm tra lại. Còn nữa, mấy tài liệu anh đưa cho em đều là các án uy tín của khoa ngoại thần kinh mấy năm gần đây. Đại học A bây giờ chú trọng học để thực hành, thi cử khó tránh khỏi sẽ xuất hiện, em phải thấm nhuần.” Lục Bắc Thần giơ tay khê kéo cô lại, sát gần cô: “Đương nhiên, có vấn đề gì không hiểu em cũng có thể hỏi anh, với kiến thức của anh cũng coi như đủ tư cách làm thầy phụ đạo cho em.”

Anh nói khoác không biết ngưng, nhưng cô lại tin, chỉ là ngoài miệng không thừa nhận mà thôi. “Anh học pháp y cơ mà, có học chuyên ngành ngoại khoa thần kinh đâu.”

Lục Bắc Thần nghe xong, không giải thích, chỉ nhìn cô chăm chú và mỉm cười.

“Thì ra anh đã sắp xếp xong cả rồi.” Thậm chí nghĩ tới kỳ thi nhập học, mấy tài liệu kia cô xem rất nghiêm túc, đa phần đều là hồ sơ tuyệt mật. Cô chẳng biết vì sao anh có được, chỉ trầm trở về khả năng sắp xếp ổn thỏa mọi việc của anh.

Cô nên ý thức được một người không bao giờ lãng phí thời gian như Lục Bắc Thần tuyệt đối sẽ không dung túng cho cô xem mấy thứ không có ích.

Nhưng sắp xếp đầu vào đây như vậy há chẳng phải là tác phong của anh? Giống như lúc này đây anh khê kéo cô lên, cô dám khẳng định chỉ cần cô hơi rút người ra, anh sẽ lập tức thu chặt tay lại. Anh đã quen kiểm soát mọi việc, cô may mắn hay là bất hạnh đây?

“25/10 nhập học, còn một khoảng thời gian, cố gắng ôn tập.”

Khẩu khí dặn dò của Lục Bắc Thần giống hệt bậc cha chú, ánh mắt cũng ôn hòa. Cố Sơ đọc được từ ánh mắt anh vẻ kiêu hãnh kiểu “Nhà tôi có con gái lớn trưởng thành”.

“25/10?” Cô ngạc nhiên.

“Đúng vậy, sao thế?” Anh cười hỏi.

Hôm đó là sinh nhật của Bắc Thâm, cũng là... sinh nhật của anh.

Cố Sơ hồi lâu không nói, chỉ nhìn anh chăm chú. Anh mỉm cười nhẹ nhàng, cũng không vạch trần suy nghĩ trong lòng cô. Một lúc sau, anh giơ tay lên, ngón cái khê vuốt ve gò má cô, thì thầm: “Làm ngoại khoa thần kinh mới là những gì em muốn. Đời người ngắn lắm, em nhất định phải biết rõ mình muốn cái gì.”

“Nếu... không rõ thì sao?”

“Không sao, anh sẽ giúp em.” Lục Bắc Thần thở dài, ôm cô vào lòng: “Rồi một ngày kia em cũng phải trưởng thành, rồi cũng sẽ hiểu rõ bản thân mình muốn cái gì.”

“Đừng suốt ngày coi em là trẻ con.” Cô nép trong lòng anh, giây phút này lại không nỡ đẩy anh ra.

Lục Bắc Thần cúi đầu nhìn cô: “Cứ suốt ngày hờn dỗi là biểu hiện của việc mãi không lớn.”

Cô nhất thời cự nự, lát sau lại nói: “Thế nên đây cũng là lý do anh thuyết phục mợ để em quay về Thượng Hải?”

“Lý do này chưa đủ sao?” Anh hỏi.

Đủ rồi, đã quá đủ rồi. Một người gần như dì, Lục Bắc Thần lại ấn đúng vào chỗ hiểm. Bao nhiêu năm nay, tuy dì không nói nhưng cô có thể nhận ra tâm tư của dì, có thể quay về trường tiếp tục nghiên cứu sâu không chỉ là mong muốn của cô, càng là ước nguyện của dì.

“Em thật sự phải nhập học vào ngày 25/10?” Cô lại hỏi lại lần nữa.

“Hôm đó em bận lắm à?” Lục Bắc Thần cười.

“Không...”

Lục Bắc Thần nhìn cô một lúc rồi giơ tay lên xoa đầu cô: “Mỳ được rồi, ăn thôi.”

Một bát mỳ rõ ràng lòng trắng lòng đỏ, không ngán lại giữ được mùi thơm của mỳ và trứng gà.

Cô nhìn mãi, nhìn mãi, đôi mắt bỗng nóng rực.

Bữa trưa nay giống hệt như buổi chiều năm ấy. Lục Bắc Thần vì ăn uống không khoa học mà bị viêm dạ dày, được bạn học đưa vào bệnh viện. Đó là lần đầu tiên trong đời cô trốn học, làm bát mỳ trứng, cho vào chiếc hộp giữ nhiệt màu hồng mà cô thích nhất. Sắc mặt anh trông rất nhợt nhạt, cả người yếu hèn đi nhưng vẫn còn chê bai màu hộp quá biến thái.

Lúc ăn mỳ, cô nói với anh: Người dạ dày không tốt nên ăn mỳ dưỡng sức, sau này để em phụ trách cái dạ dày của anh.

Từ đó về sau, cô thường xuyên làm mỳ trứng gà cho anh ăn. Dạ dày của anh quả thật đã nhờ cô mà đỡ hẳn.

Lần đầu tiên cùng Lục Bắc Thần ăn mỳ ở ngoài, cô nói: Mỳ trứng gà em làm ngon hơn.

Anh lại nói: Anh nghĩ, em nấu không ngon bằng anh.

Tới giờ, bát mỳ trứng gà của anh lại khiến cô bịn rịn.

Cô làm cho Bắc Thần ăn, Bắc Thần lại làm cho cô ăn. Đều là mỳ trứng gà nhưng hiện tại đã khác khi xưa.

“Muốn cảm kích vì anh thì cũng phải ăn hết bát mỳ đi đã.” Lục Bắc Thần mỉm cười.

Cổ Sơ ngược mắt nhìn anh, ánh mắt anh vừa trong sáng lại vừa thâm trầm. Cô không nói thêm gì nữa, cầm đũa lên, yên lặng ăn mỳ.

Quỳnh Châu có một con đường, thời kỳ cũ gọi là đường Nhân Ái. Theo địa phương chí ghi lại, nơi này có từ đời nhà Thanh, do một vị phú hào địa phương sửa chữa cho đứa con gái bị bệnh của mình. Sau này con đường này được đặt tên là đường Tình Nhân. Hai bên cọ xào xước, thích hợp cho các đôi yêu nhau đi dạo, từ đó mà được đổi tên.

Cổ Tư bước từng bước vụn, vừa đi vừa đá sỏi bên đường. La Trì bước theo sau, mấy lần muốn nắm tay cô mà chưa được. Cuối cùng, anh cũng không kiềm chế được, rảo bước lên trước, nắm chặt cánh tay cô.

Cổ Tư giật thót, quay đầu lườm anh: “Tôi kiện cảnh sát đánh úp dân bây giờ.”

La Trì buông tay.

“Sao anh vẫn còn đi theo tôi?” Cổ Tư chống hông.

“... Anh đưa em về nhà.”

Cổ Tư nhìn anh quái lạ, không thể không nhắc nhở: “Con đường này tôi còn thuộc hơn cả anh.”

La Trì im bất, lát sau lại nảy ra một câu: “Này, khi nào thì em tới Thượng Hải?”

“Vì sao tôi phải tới Thượng Hải?”

“Bởi vì...” La Trì ngẫm nghĩ, tìm một lý do tuyệt vời: “Vì chị em sắp quay lại Thượng Hải.”

“Cảnh sát La, đâu phải lần đầu tiên chị tôi lên Thượng Hải, tôi còn đi học, đi thể nào?”

“Cũng phải...” La Trì bỗng nhiên cảm thấy mình thật ngốc, đầu óc xoay chuyển nhanh chóng, nắm lấy những lý do vụn vặt, cố gắng thêm: “Nhưng lần này khác, anh thấy ý của giáo sư Lục là muốn để chị em đi học tiếp.”

Cố Tư tròn tròn mắt kinh ngạc: “Thật ư?”

“Gần như chắc chắn.” Lần này La Trì có phần đắc ý.

Cố Tư gõ gõ eo, mãi sau lại thở dài, ngồi bệt xuống vệ đường. “Sao vậy?” La Trì thấy thế cũng ngồi xuống.

“Cho dù tôi muốn đi Thượng Hải cũng phải đợi tới khi tốt nghiệp chứ.”

“Không sao, không sao. Anh đợi em.”

“Hử?”

La Trì lập tức chữa lại: “Hơn nữa em còn kỳ nghỉ đông mà. Muốn thăm chị em lúc nào cũng được. Nhìn xem, chớp mắt là tới nghỉ đông rồi.”

“Ừm.”

Cứ như thế, hai người chốc lát lại trò chuyện đôi ba câu, không khí không quá oi ả cũng chưa lạnh. Cố Tư nghiêng đầu nghe La Trì kể mấy công chuyện lúc làm việc, dần dần cũng nghe lọt tai. Chỉ có điều, cô không hề biết rằng, người cảnh sát hòa nhã trước mắt luôn giấu trong lòng một tâm sự, gọi là: Tình yêu sét đánh.

282. Chương 282: Tiền Của Lục Bắc Thần

Qua Trung thu, vẫn bận rộn như cũ. Ngày cuối cùng của kỳ nghỉ, Cố Sơ nhận được điện thoại của Sầm Vân, bảo cô tới nhà dì một chuyến. Trên đường đi, Cố Sơ chỉ toàn nghĩ tới chuyện lên Thượng Hải đi học. Cuộc sống giống như hoàn toàn được lật sang một trang mới, chỉ có điều, sau này số lần về Quỳnh Châu sẽ ít hơn.

Khoảng hai giờ chiều là thời điểm tiểu khu rôm rả nhất. Đã ăn xong bữa cơm, đã ngủ xong giấc trưa, ánh nắng lại vào thời điểm đẹp nhất trong ngày. Người đẩy con, người dắt chó đi dạo làm sôi sục cả bầu không khí tiểu khu. Cố Sơ vừa vào trong tiểu khu đã nhìn thấy Sầm Vân. Dưới bóng cây đa rợp trời, dì cùng mấy người hàng xóm xung quanh đang trò chuyện, từ xa đã nghe được tiếng cười hào sảng.

Tiểu khu này đã có tuổi nhưng việc xanh hóa môi trường vẫn làm rất tốt. Con đường đá ngoằn ngoèo giữa những hàng cây rậm rạp phân tách đường của xe và người. Những thứ khác không còn nhắc, chỉ riêng tán đa là nơi đi trò chuyện đã có lịch sử hàng trăm năm. Lúc trước khi xây tiểu khu, bên khai phá đương nhiên cũng không dám chặt phá cây cổ, thế nên nó đã trở thành tài sản của riêng tiểu khu. Lá cây rợp trời, cành nhánh lan rộng như tán ô, um tùm tới mức có thể che mưa che gió, cũng có thể chắn bớt ánh nắng gay gắt của mùa hè oi ả.

Cố Sơ nghe thấy dì đang ba hoa khoác lác, một câu nói theo gió bay tới: Điều đó là dĩ nhiên rồi. Trung thu năm nay nhà tôi náo nhiệt lắm, có biết thế này gọi là gì không? Gọi là ‘phượng hoàng chỉ đậu trên cây ngô đồng’.

Hàng xóm A: Phải rồi, phải rồi. Nhìn bộ quần áo của chị là biết sau này chị nhất định được hưởng phúc rồi.

Hàng xóm B: Bà Hứa nói thế là không chuẩn rồi. Ba con phượng hoàng nhà bà đích thực hút về chân mệnh thiên tử.

Sầm Vân cười giòn tan: “Đúng đúng đúng, nên nói là ‘nhà có phượng hoàng không lo không hút được rồng’”

Mấy người hàng xóm khác cũng hòa theo.

Cố Sơ bước tới gần, gọi dì một tiếng. Lại gần rồi mới thấy rõ, dì mặc một bộ quần áo cao cấp ra ngoài một cách cực kỳ ‘khiêm tốn’, còn đeo một chiếc khăn lụa tơ tằm đỏ như lửa. Một góc của chiếc khăn ấy nhẹ nhàng tung bay, càng tôn lên gương mặt hồng hào. Cố Sơ chưa mở quà dì nhận được hôm Trung thu ra, nhưng nhìn như vậy cũng biết có lẽ là Lục Bắc Thần tặng.

“Aiyo, Tiểu Sơ tới rồi.” Sầm Vân thấy cô tới thì nhiệt tình một cách khác lạ, sau khi đứng dậy bèn nói với hàng xóm: “Không nói chuyện với mấy bà nữa, Tiểu Sơ nhà chúng tôi sắp lên trường đại học danh giá để học cao thêm rồi, sau này còn phải ra nước ngoài học nữa. Nếu không sao lại nói con gái nên tìm một cậu bạn trai giỏi giang. Đều nhờ cậu ấy sắp xếp cả đây.”

“Đi...” Gương mặt Cố Sơ đỏ bừng. Chuyện này đối với cô mà nói, vốn dĩ không phải để khoe khoang.

“Có gì mà phải xấu hổ?” Sầm Vân cười ha ha, kéo cô đi về nhà.

Xa rồi rồi có tiếng nói theo gió lọt vào tai. Là tiếng của người hàng xóm kia: Xem bà ấy khoe khoang kìa, còn chưa đâu vào đâu mà...

Loại người bề ngoài xơn xớn nói cười nhưng xuyên tạc sau lưng ở đâu cũng có. Cố Sơ xưa nay không thích giao du với loại người này, bèn lên tiếng nhắc nhở Sầm Vân: “Đi à, chuyện trong nhà đừng nên nói với người ngoài là hơn.”

“Con thì hiểu cái gì.” Sầm Vân có chủ kiến của mình: “Trước đây, lúc con làm được sỹ ở Từ Tế, đám người đó suốt ngày ở sau lưng dèm pha con, nếu không nói con không có học lực thì cũng nói con không có bằng cấp, miệng độc vô cùng, lại cũng không ngớt lời nói Đồng Đồng và Tư Tư, nói gì mà cả đám bà cô già không có ai yêu. Con yên tâm, phải nói thế nào, làm thế nào, dì tự biết rõ. Ban nãy con cũng nhìn vẻ mặt của họ rồi đấy, chỉ toàn là ghen ghét đố kỵ. Trước đây bọn họ nói ba đứa thế nào, sau này dì phải đáp trả lại toàn bộ.”

Cố Sơ biết rõ dì là một cực kỳ ưa sĩ diện, chỉ riêng việc mặc chiếc áo mấy vạn ngòì buôn chuyện là đã có thể nhìn ra. Cảm giác chua xót nhói lên trong lòng như một con rết bò trườn, từ từ bò lên tận hốc mắt, đôi mắt chợt cay xè. Nếu bản thân cô không phải là kẻ ăn bám, cuộc sống của dì có lẽ sẽ tốt hơn.

Về tới nhà, Sầm Vân mới bắt đầu xót bộ quần áo trên người, phủi bụi rồi cẩn thận treo lên. Cố Sơ biết lúc này dì gọi cô qua chắc chắn là vì chuyện quay về trường học. Quả thật, Sầm Vân kéo cô ngồi xuống, nói: “Con cũng biết trước giờ dì luôn phản đối con quay về Thượng Hải, nhưng nếu đi học thì dì chỉ còn cách gật đầu. Năm xưa con đã thề với mẹ phải trở thành bác sỹ ngoại khoa. Bây giờ có cơ hội thực hiện rồi, dì cũng không thể ngăn cản ước mơ của con.”

Bỗng có cảm giác như ly biệt, giống như năm xưa mẹ dẫn dò cô trước ngày vào trường đại học: Sau này con phải ở lại trường thường xuyên, phải học cách sống chan hòa với bè bạn, phải chú ý giữ ấm, thức ăn trong căng tin trường mà không hợp khẩu vị thì báo với gia đình... Cô đã cười và ôm lấy mẹ: Mẹ, con học ở ngay trong thành phố, đâu phải ra nước ngoài đâu.

Sầm Vân chưa từng cho cô cảm giác của mẹ, thế mà hôm nay, vào một buổi chiều thế này, cô lại thấu hiểu những suy nghĩ của Sầm Vân. Những người hay cười chưa chắc nội tâm đã vui vẻ, những người chẳng quan tâm tới ai thật ra tình cảm lại rất sâu đậm.

Năm năm nay, Cố Sơ đã nếm trọn cái ấm lạnh giữa đời người, học cách nuốt nước mắt vào trong, vậy mà bây giờ lại đổ rức hai khóe mắt. Cô ngồi ôm đầu gối, chống cằm lên, cụp mắt, yên lặng lắng nghe, không nói câu nào. Sầm Vân nói không nghĩ: “Cũng may là con đi học sớm, bây giờ có quay về trường tuổi cũng chỉ xấp xỉ sinh viên năm tư. Học y rất khó, gặp mấy người học vài năm vẫn chưa tốt nghiệp được thì con coi như vẫn còn nhỏ.”

Những lời huyền thuyên ấy lọt vào tai lại rất thân thiết. Cố Sơ gật đầu, cố che giấu nỗi xúc động muốn rơi nước mắt.

Sầm Vân lại mang một chiếc hộp từ trong phòng ngủ ra. Là loại hộp đựng son của người Thượng Hải xưa, bên trên vẫn còn nhìn thấy hình mờ mờ của thiếu nữ dịu dàng trong bộ xường xám, vết sơn loang lổ nói lên độ tuổi dài lâu. Lấy trong hộp cổ ra thì đa phần là thư hoặc di chúc của bề trên, nhưng Cố Sơ đã nhầm.

Sầm Vân lấy hai chiếc thẻ ngân hàng từ trong hộp ra, một là thẻ ngân hàng của tỉnh, hai là thẻ ngân hàng Trung Quốc.

“Tiền trong thẻ ngân hàng này đều là tiền mỗi tháng con gửi cho dì, một đồng dì cũng chưa động vào mà đã giúp con gửi vào đây.” Sầm Vân cầm lấy thẻ ngân hàng tỉnh đặt vào trong tay Cố Sơ, thanh âm không còn ngông nghênh nữa.

Cố Sơ sững sốt.

“Đi biết, bao năm nay không ít lần con oán trách gì, nhất là khi mỗi tháng dì ép con nộp tiền.” Sầm Vân hơi ngược mắt lên, lời nói có chút hờ hững nhưng tình cảm sâu nặng bên trong dù là người ngoài vẫn nghe

ra được.

“Dì à, con không có...”

“Đừng có gạt dì, dì còn không hiểu con sao?” Sầm Vân hừ khê: “Lương tháng của con không cao, dì lại lấy đi quá nửa, con không oán hận gì mới lạ đó.”

Oán trách thì từng, oán hận thì chưa.

Đối với một ân nhân cứu mạng như dì, sao cô có thể nói tới chữ hận? Có những chuyện phải tới lúc trải nghiệm rồi mới biết đạo lý, có những tình cảm chỉ khi cảm nhận được rồi mới thấu hiểu dư vị. Năm xưa nhà họ Cố sụp đổ, mọi người bỏ hết, người có thể ra tay và dám ra tay giúp đỡ chỉ còn mình dì, cho dù dì có yêu cầu khắt khe hơn nữa cũng không sai.

Ngón tay cái của cô nhẹ nhàng vân vê hàng số nổi trên mặt thẻ ngân hàng, vân vê đến nỗi tay cũng đau, rồi cô lại nhét nó vào tay dì: “Số tiền này con cần phải trả, nên đưa dì.”

Bao năm rồi, Cố Sơ vẫn quen một người dì ham tiền. Như thế này bỗng khiến cô thấy lạ lẫm. Hoặc có thể cô vốn không muốn thừa nhận đây chính là sai lầm về mặt nhận thức của bản thân, thật ra dì không thực dụng con buôn như tưởng tượng của cô.

“Dì chưa từng nói cho con biết, thật ra trước khi bố mẹ con qua đời đã để lại cho con một khoản tiền. Lúc đó khi nhắc tới số tiền này, mẹ con nói với dì chỉ được động vào nó khi nào cùng đường nhất, đó là số tiền cứu mạng của con.” Sầm Vân kéo tay cô lại, đặt thẻ ngân hàng vào lòng bàn tay cô: “Dì không nên động vào số tiền đó, nhưng lúc đó ai cũng không còn đường lùi. Bắt con nộp tiền hàng tháng, một là ngăn con tiêu pha hoang phí, hai là gián tiếp tích góp tiền cho con. Bây giờ con biết những chuyện này liệu có cảm thấy dì rất ích kỷ không?”

Cố Sơ lắc đầu, cô ngược lại cảm kích dì đã làm như vậy.

Còn chiếc thẻ ngân hàng Trung Quốc, Sầm Vân giải thích: “Đây chính là khoản tiền bố mẹ con để lại, sau khi trả nợ thì còn từng đây, con phải cất kỹ.”

Cố Sơ bàng hoàng, lắp bắp: “Dì, con không thể nhận chỗ tiền này.”

“Vì sao không thể nhận?” Sầm Vân khê thờ dài: “Con không nợ gì dì cả, tiền trả nợ trước kia thật ra cũng đều là tiền của nhà họ Cố. Hai chiếc thẻ này bây giờ nên trao trả cho con, dì con giữ thì ra thể thống gì? Dì vốn định để hai khoản tiền này đến khi nào con kết hôn sẽ đưa con, giờ nghĩ bụng con sắp lên Thượng Hải học rồi, là chuyện tốt. Con gái cũng phải có chút tiền phòng thân mới được, lỡ sau này có chuyện gì chẳng phải con cũng có phòng bị sao?”

“Nhưng mà...” Mọi chuyện quá đột ngột, vượt ra ngoài phạm vi chịu đựng của cô. Nhà họ Cố năm xưa bốn bề là địch, sao bố mẹ lại giấu một khoản tiền để lại cho cô cơ chứ?

“Đừng có nhưng mà nữa, vẫn luôn giấu con chuyện này là sợ con không nghiêm túc làm việc, không cầu tiến, giờ xem ra lo lắng của dì là thừa thãi.” Sầm Vân không nói quá nhiều lời tình cảm, chỉ toàn là những chuyện thực tế: “Lại thêm một vấn đề thiết thực nữa, con đi học rồi sao có thể làm toàn thời gian được? Thế nên con cũng phải có phí sinh hoạt chứ? Tóm lại, con đừng có hòng bắt dì chịu trách nhiệm tiền sinh hoạt của con sau này nữa.”

Cố Sơ cúi đầu nhìn chiếc thẻ ngân hàng trong tay dì, nghĩ bụng lời dì nói cũng không phải không có lý. Nếu tiếp tục học, cô phải dốc hết sức lực mới bù lại được thời gian năm năm. Phòng thực nghiệm dù cô có lòng tham gia cũng không thể ở đó 24/24, Lục Bắc Thần đã tỏ rõ thái độ muốn cô tập trung học hành, vậy thì mọi chi tiêu của cô sau này rồi cả tiền ăn học của Tư Tư cô đâu thể ngửa tay xin Lục Bắc Thần? Khê thờ dài một tiếng, trong bụng Cố Sơ như có một ngọn lửa hừng hực, đốt cháy cả cổ họng. Bố mẹ đã chuẩn bị chu toàn, nhưng cô lại chẳng thể làm gì cho bố mẹ nữa.

‘Cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng, con muốn phụng dưỡng cha mẹ chẳng còn’, đây là chính là những bi thương tột cùng của nhân thế.

Thấy cô đã nhận, Sầm Vân mới yên tâm.

Có những chuyện định sẵn phải là bí mật. Ví dụ như những lời Lục Bắc Thần đã nói hôm Trung thu, rồi ví dụ như việc bà thuyết phục Cố Sơ nhận chiếc thẻ này. Một trong số đó đích thực là tiền cô nộp hàng tháng, còn chiếc còn lại không phải tiền ông bà Cố để lại.

Đó là tiền của Lục Bắc Thần.

283. Chương 283: Anh Chỉ Nhớ Bông Hoa Lan Gài Trên Mái Tóc Cô

Đối với việc Lục Bắc Thần tới thăm dịp Trung thu, bà không quá kinh ngạc, từ lúc Cố Sơ bị bắt, bà đã nhìn ra vấn đề. Đối với cậu ta không có thành kiến ư? Sai, thành kiến rất sâu. Chỉ có điều chuyện tình cảm nam nữ bà có xen vào, có phản đối thì cũng có ích gì? Lục Bắc Thần này được bên ngoài đồn đại là cao ngạo lạnh lùng nhưng lại chọn một ngày lễ đoàn viên gia đình để tới tìm Cố Sơ, đứa mù cũng nhìn ra tâm tư của cậu ta.

Khi Cố Sơ rời khỏi nhà đi xem mặt, một mình cậu ta ở lại. Sầm Vân cũng là người thông minh, đương nhiên nghĩ tới việc cậu ta có lời muốn nói. Rõ ràng đuổi theo Cố Sơ tới đây, vậy mà sau khi biết nó phải đi xem mặt lại không gấp gáp, hoặc là vốn không để tâm, hoặc là quá chắc chắn. Sầm Vân tin cậu ta tuyệt đối là người phía sau vì cậu ta đã thắng thần chứng với bà khả năng và sự kiên quyết của mình.

Một tập văn bản liên quan tới những thủ tục nhập học đại học A được bày ra trước mặt Sầm Vân, khiến bà dù có vô lý dường nào cũng không thể ngăn Cố Sơ tới Thượng Hải.

Lục Bắc Thần lại nói tiếp với bà.

“Bây giờ cô ấy vẫn còn nhỏ, nếu không tiếp tục học cuối đời cô ấy sẽ hối hận.”

“Tôi tưởng cậu sẽ ép nó làm pháp y.”

“Ước mơ của cô ấy là ngoại khoa thần kinh.”

“Thời đại này còn có những tình cảm không mưu cầu gì hay sao?”

“Con thừa nhận, con có mưu cầu.”

“Thế là ý gì?”

Thế là hôm đó, Lục Bắc Thần lại rút ra một chiếc thẻ ngân hàng, nói với bà: “Năm xưa nhà họ Cố xảy ra chuyện, người gánh đỡ mọi nợ nần là dì. Trong thẻ này con có gửi một số tiền, sau khi trừ hết mọi khoản nợ của nhà họ Cố vẫn còn dư một ít, dì nhận đi ạ.”

“Sao tôi có thể nhận tiền của cậu?”

“Ban nãy con đã nói rồi, con có mưu cầu.”

“Nếu cậu đã nói rõ là nợ ngoại tệ của nhà họ Cố vậy thì số tiền trong đây nhất định không nhỏ, tôi không thể hiểu nổi lợi ích cậu giành được ở đâu.”

“Có những lợi ích dùng tiền bạc để tính toán, có những lợi ích tiền cũng không mua được.”

“Ý cậu là...”

“Con trả số tiền cô ấy nợ, cũng sẽ phụ trách tất cả phí tổn phát sinh trong quá trình cô ấy quay lại trường học, chỉ có một điều kiện.”

“Gì cơ?”

“Con chỉ đợi một năm thôi. Sau khi tốt nghiệp, Cố Sơ phải làm vợ con.”

Tới tận bây giờ, câu nói này của Lục Bắc Thần vẫn còn vang vọng trong đầu Sầm Vân, hết lần này tới lần khác. Giống như chiếc kim cắm lên máy hát, mãi mãi lặp lại cùng một câu. Đầu tiên là tặng quà rồi lại sắp xếp con đường tương lai của Cố Sơ, cuối cùng lại lấy vật chất ra bảo đảm, Sầm Vân trong lòng có chút cự nự. Nhắc tới tiền rồi lại nói ra mục đích, bà bèn buột miệng nói một câu: Chẳng khác nào bán con gái.

Nhưng Lục Bắc Thần nói: “Xin hãy tin con, ở trong lòng con, Sơ Sơ là báu vật vô giá.”

Lúc đó khi nói những lời này, ánh mắt cậu ta cực kỳ kiên định, thái độ cũng chắc chắn như giọng điệu vậy. Một Sầm Vân trước nay soi mói cũng không còn lời nào để nói. Đây là một cuộc chiếm hữu và tranh đoạt tình cảm không thể ngăn cản, mà bà cũng không có khả năng ngăn cản.

Cuối cùng Lục Bắc Thần dặn bà: Xin nhất định phải giữ bí mật. Chuyện này con không muốn để Cố Sơ biết.

Điều ấy quả thực khiến Sầm Vân sửng sốt. Cậu ta làm nhiều việc như vậy sao lại không để đối phương biết? Nhưng cậu ta lại cho Sầm Vân một đáp án đầy mặc cảm: Cô ấy ưa sĩ diện, nếu biết số tiền này của con sẽ bứt rứt trong lòng. Nếu có hỏi, dì cứ coi như tiền bố mẹ cô ấy để lại.

Lúc ấy Sầm Vân mới bàng hoàng tỉnh ngộ. Thì ra, cậu ta hiểu Cố Sơ như vậy.

Có thể khiến Cố Sơ cam tâm tình nguyện nhận tiền, ngoài lý do bố mẹ để lại ra thì không còn lý do nào khác có thể thuyết phục Cố Sơ.

“Kể ra thì cậu Lục Bắc Thần đó cũng đáng để phò thác.” Sầm Vân thở dài.

Cố Sơ kinh ngạc nhìn Sầm Vân, thái độ này chuyển biến có chút kỳ lạ, hoàn toàn khác trước. Sầm Vân sợ cô nghi ngờ bèn ho khẽ: “Ý của dì là cậu ta chịu bỏ tiền ra. Thằng bé ấy suy nghĩ cũng chu toàn, tặng quà dì rất ưng.”

Trả nợ cho nhà họ Cố là phản ứng bản năng của bà, bà chưa từng nghĩ sẽ đòi Cố Sơ một xu nào, càng không hề nghĩ rằng số tiền của Lục Bắc Thần còn khấu trừ cả phần mình từng bỏ ra. Đương nhiên, bà cũng có mặt ích kỷ, số tiền này bắt buộc phải để Cố Sơ giữ lại bên mình, lời thề non hẹn biển tuy đáng quý nhưng có thật sự chống đỡ được thời gian đằng đẳng đến biển cạn đá mòn không? Hiện thực quá tàn khốc, sau này nếu Lục Bắc Thần thật sự phụ Cố Sơ, vậy thì cả một số tiền lớn như thế cũng coi như an ủi.

Nghe xong, Cố Sơ cười. Sầm Vân nói không một khe hở, dĩ nhiên cô không thể nhận ra điểm gì bất thường.

“Người tặng quà ưng ý dì đâu phải chỉ mình anh ấy?” Cô nghiêng đầu nói.

Câu nói còn có hàm ý khác, đương nhiên Sầm Vân nghe ra. Bà thu chiếc hộp sắt bên cạnh lại, hỏi: “Có phải con cảm thấy dì rất quá đáng không?”

Cố Sơ biết dì ám chỉ ai, nhẹ nhàng chống tay lên má: “Thịnh Thiên Vỹ không tệ, vừa mới thử chẳng phải dì đã nhìn ra rồi sao?”

Sầm Vân miễn cưỡng nói: “Có người chỉ biết nói ngoài miệng, có người để thỏa mãn ích kỷ cá nhân mà bỏ mặc người thân, dì không muốn Đồng Đồng lấy một người như thế. Nghe nói phu nhân nhà họ Thịnh hiểu thẳng, bao nhiêu năm qua cũng đều gánh vác cả gia đình trên vai. Trọng trách ấy còn nặng nề hơn nhiều lúc dì gánh đỡ mấy đứa. Nhưng mỗi một đấng cay bên trong dì có thể đồng cảm, nếu gặp phải một đứa con vì tình yêu mà bất hiếu thì đúng là còn bị thương hơn cái chết.”

Cố Sơ không tiếp xúc nhiều với Thịnh Thiên Vỹ nhưng những lời ngày Trung thu quả thực đã nhìn cô có một cái nhìn khác. Dì ăn nói hùng hổ, nhưng câu nào cũng là thăm dò. Lúc đó lòng cô không ngừng đánh trống ngực, chỉ sợ Thịnh Thiên Vỹ nhất thời bùng nổ vì có thể ở bên chị họ mà đồng ý với dì. Một khi xảy ra chuyện đó, người thất vọng không chỉ có dì mà còn cả chị họ.

Một người đàn ông tốt, làm chất kết dính được cho đôi bên, điều tiết giữa vợ và người thân, quả thực cực kỳ thông minh.

“Thế còn La Trì ạ?”

Sầm Vân ngẫm nghĩ rồi hỏi ngược lại: “Tư Tư nó thích thằng nhóc đó à?”

“Đâu phải không có những đôi oan gia vui vẻ.”

Sầm Vân chép miệng: “Thật ra, cậu La Trì đó tính tình cũng được, chính có cái nghề nghiệp...”

“Dì, dì lại thế rồi.” Cố Sơ bó tay.

“Dì cũng phải chịu trách nhiệm cho tương lai của Tư Tư chứ? Làm cảnh sát còn nguy hiểm hơn cả làm pháp y. Sau này Tư Tư đi theo cậu ấy, lỡ như cậu ấy gặp nguy hiểm gì...” Nói tới đây, Sầm Vân lại lập tức phải

miệng: “Đại cát đại lợi, đại cát đại lợi, không được nói vậy. Tóm lại, nếu Tư Tư yêu cậu cảnh sát La đó, di kiên quyết phản đối.”

Cố Sơ biết di lại đâm vào chỗ bế tắc rồi. Nhưng suy nghĩ lại, La Trì ngay cả cửa của Tư Tư còn chưa qua được, sao lại tính đến chuyện thuyết phục di? Trên đời này làm gì có bố mẹ nào cố chấp được với con cái. Tính Tư Tư ngang bướng giống cô. Nếu nó thật sự ưng ý La Trì rồi, làm gì còn quan tâm tới cái nhìn của người khác?

Đối với một nửa của Tư Tư, Cố Sơ không có yêu cầu gì khác, chỉ cần đối phương có thể đối xử tốt với Tư Tư.

Không nói thêm và chuyện của La Trì, Cố Sơ hiểu trừ phi có lý do mạnh mẽ để thuyết phục di, nếu không di sẽ mãi mãi nhận định như vậy. Cuối cùng cô lại đưa thẻ ngân hàng có tiền lương vào tay di. Cô hy vọng di chuyển nó cho Tư Tư.

Tư Tư cũng lớn rồi, bên người cũng phải có chút tiền mới được...

Đường du lịch thích hợp tâm sự tình cảm, thích hợp đi dạo, thích hợp sưởi nắng. Hoặc giống như Cố Sơ một ngày đầu hạ, mua một bông ngọc lan gài lên vành tai rồi vừa ngồi uống café vừa nghe tiếng mưa dưới tán ô.

Lục Bắc Thần chưa từng quên cảnh tượng đó.

Giống như một bức tranh đã sớm khắc sâu trong ký ức, khi anh tới đường du lịch, nó lại từ từ mở ra. Đã không còn là mùa ngọc lan rợp đường nhưng vẫn cứ nhớ lại cảnh ấy, trong hơi thở vẫn còn mùi hương.

Dưới tán ô ấy, cô dè dặt đi song song với anh, khi không cẩn thận chạm vào cánh tay anh, cô lại hoang mang tránh né. Cơn mưa ấy không to không nhỏ, tí tách tí tách gõ lên chiếc ô giống như tiếng nhịp tim, của cô, và cả của bản thân anh.

Chỉ có mình anh biết, khi ôm cô vào lòng tim anh đã đập nhanh bao nhiêu, bả vai hơi lạnh nằm dưới lòng bàn tay anh. Anh gấp gáp muốn sưởi ấm cho cô, nhưng lại không dám cúi đầu ngẩng cô lâu thêm. Anh sợ cô sẽ căng thẳng, càng sợ cô sẽ trốn chạy. Mùa ấy, giờ khắc ấy, anh bỗng trở thành thằng nhóc ngây ngô, chỉ biết tim đập chân run, cũng chẳng biết nói gì giống cô.

Thầm nghĩ, nơi này thật sự thích hợp tới một lần nữa, anh và cô.

Nhưng chuyện chẳng như mong đợi.

Quán café vẫn đó, một bàn một ghế cũng chưa từng thay đổi, chỉ là người uống café cùng anh đã khác.

Đối diện với anh là... Thịnh Thiên Vỹ.

Uống một cốc café không đậm không nhạt, Lục Bắc Thần bất giác nhớ tới lời Cố Sơ nói lần đó: Quán café này pha còn chẳng ngon bằng em pha...

“Tôi thường nghĩ, nếu đổi lại là Niên Bách Ngạn, liệu cậu có dồn ép từng bước như thế này hay không?” Đối với Thịnh Thiên Vỹ, café ngon hay dở không phải thứ anh ấy quan tâm. Một mối quan hệ trông có vẻ bình thản thực chất đã khốn đốn mọi bề. Đối mặt với một Lục Bắc Thần quyền thế, anh ấy cũng không thể là người nhường bước.

Lục Bắc Thần gọi cốc café lần trước bị Cố Sơ chê bai, dựa vào ghế, ánh mắt có phần giá lạnh: “Trước pháp luật không có tình cảm. Nếu anh ấy biết sai còn phạm, tôi vẫn sẽ dồn ép.”

“Đừng quên, giờ anh ấy đang ngồi tù.” Trông Thịnh Thiên Vỹ có vẻ nhẹ nhàng: “Nghe nói, cậu từng vào thăm anh ấy.”

Lục Bắc Thần một tay cầm thìa café, khuấy nhẹ, chưa hề ngước lên nhưng khóe mắt hơi rướn: “Vì sao Niên Bách Ngạn lại ngồi tù, cả anh và tôi đều biết rõ.”

“Xem ra trong mắt cậu, chỉ có mình Niên Bách Ngạn là oan uổng.”

“Tuy rằng các nhà hàng đại lý của Ngoại Than Hối không nhiều nhưng quy mô đã rộng lớn. Phục vụ nhà hàng Tiểu Vũ nảy sinh ý định sát hại giám đốc nhà hàng Thích Kiều Kiều, một chuyện lớn như vậy vẫn không thể khiến gương mặt tổng giám đốc Thịnh biến sắc, thực sự khiến tôi nể phục.” Lục Bắc Thần ngồi ngược chiều sáng, ánh sáng làm mờ lung ánh mắt u tối của anh, chỉ còn lại thanh âm nhẹ như gió thoảng nhưng vẫn khiến lòng người giá lạnh.

Thịnh Thiên Vỹ nhìn về phía anh: “Chuyện này về sau tôi cũng mới biết. Thật ra tình hình của nhà hàng đó tôi hoàn toàn không biết gì.”

284. Chương 284: Sao Không Về Nhà Ở?

‘Ngoại Than Hối’ là thương hiệu nhà hàng chưa lâu năm, lại tập trung chủ yếu vào việc sáng tạo các món ăn, đồng thời rất ít quảng cáo ra bên ngoài, thế nên khách khứa rất hạn hẹp, đại đa số là quảng bá bằng miệng. Nhưng một vụ nổ súng lại khiến nhiều người biết tới nhà hàng này hơn. Công an lên đường, cảnh sát phong tỏa hiện trường, tin tức này bị người đi đường chụp lại rồi tung lên mạng, ngay sau đó nó như có cánh làm nổ tung cả mạng xã hội.

Thịnh Thiên Vỹ thuộc số người biết tin sau. Khi nhận được tin, Hứa Đồng đã phong tỏa từ đầu. Chỉ tiếc là trong thời đại thông tin Internet hóa, đề phòng khi chưa xảy ra thì còn được nhưng muốn phong tỏa hoàn toàn thì rất khó. Hơn nữa còn xảy ra án mạng, Ngoại Than Hối Thượng Hải tổn hại nghiêm trọng, từ đó mà liên lụy tới cả việc kinh doanh tại Ngoại Than Hối Bắc Kinh.

“Đầu năm, tập đoàn Thịnh Viễn thu mua một thương hiệu dây chuyền tên ‘Khiêm’. Khiêm chủ yếu kinh doanh trong ngành chỉnh hình, vỏ ngoài là một dây chuyền quốc tế, thực chất lại chỉ kinh doanh trong nước, Thượng Hải và Bắc Kinh đều có chi nhánh trung tâm chỉnh hình. Thuộc quyền quản lý của Khiêm còn có ngành phụ trợ, kinh doanh nhà hàng ăn uống, chính là Ngoại Than Hối không nổi tiếng lắm. Tổng cộng có hai nhà hàng, phân bố tại Thượng Hải và Bắc Kinh.” Lục Bắc Thần từ tốn nói: “Một người ngoài ngành như tôi cũng có thể trình bày rõ ràng những sản nghiệp thuộc quyền quản lý của anh. Anh là người đứng đầu doanh nghiệp lại nói một câu không biết, là muốn chứng tỏ anh bận rộn tới mức sản nghiệp của chính mình còn nhớ không nổi hay là anh đang khinh thường trí tuệ của tôi?”

Thịnh Thiên Vỹ suy tư giây lát rồi ngược mắt lên nhìn anh, ánh mắt trong sáng: “Cậu điều tra tôi cũng không phải ngày một ngày hai nữa. Nếu thật sự có vấn đề, tôi nghĩ chúng ta đã sớm đổi địa điểm uống café rồi.”

Có những lời giải thích nhiều cũng vô ích, giống như quan hệ giữa Ngoại Than Hối và ‘Khiêm’. Thực tế là anh cũng cần xem xét kỹ lại thương hiệu thu mua lại đầu năm nay. Hai năm nay, mọi chiến lược của tập đoàn Thịnh Viễn đều có sự điều chỉnh, tập trung chủ yếu vào kinh doanh nguồn năng lượng, thu mua ‘Khiêm’ chẳng qua là cơ duyên trùng hợp. Nói là thu mua, thật ra chẳng khác gì lấy không. Là đầu năm khi tổ chức lại quyền cổ phần, có người mang thương hiệu này tới gán nợ. Khi đó, thông qua đánh giá của phòng tài vụ, các trung tâm chỉnh hình và các nhà hàng thuộc quyền quản lý của nó cũng đang kinh doanh ổn định, mặc dù không bằng các dây chuyền quốc tế nhưng năm nào cũng có lợi nhuận, vì thế nên đã tiếp nhận.

Rồi về sau, khi tập đoàn đạt được thỏa thuận với công ty năng lượng Anh quốc rồi lại có được một hợp đồng ở Trung Đông, đi theo năng lượng, mới làm ăn nào cũng là một khoản tiền lớn, Thịnh Thiên Vỹ lại lệnh cho các cán bộ cấp cao trong tập đoàn tiến hành tổ chức, chuyển chuyển các nhân viên hạng mục. Các sản nghiệp thuộc quyền quản lý của ‘Khiêm’ vẫn luôn do giám đốc điều hành, luôn nằm trong trạng thái tự lực cánh sinh.

Thịnh Thiên Vỹ vốn không có cảm hứng, cũng không hiểu biết về thẩm mỹ viện và nhà hàng, đương nhiên cũng không đặt nặng tâm tư vào ‘Khiêm’, thế nên lần này Ngoại Than Hối xảy ra chuyện khiến anh ấy rất sửng sốt. Thì ra mình đã từng đẩy một ‘phi tử’ vào lãnh cung, giờ phi tử ấy gây chuyện, dường như đang kháng nghị anh ấy nhất bên trọng, nhất bên khinh.

“Mục Thanh Đăng, Mi Thủ, Tiffany, cũng chẳng biết là vì cái tên của họ không may mắn hay thật sự giống như trong nội bộ Thịnh Viễn đồn thổi, vì say mê anh nên mới gặp rắc rối. Tóm lại, cả ba người trợ lý này

đều mất tích một cách ly kỳ. Anh cũng vẫn hoàn toàn bình thản, tôi có phải khâm phục tố chất tâm lý của anh không?”

Thịnh Thiên Vỹ cười: “Ba người trợ lý mất tích ly kỳ ư? Bắc Thần, tuy rằng nếu nói về tình bạn thì cũng hơi xa xôi nhưng dù sao cũng có quen biết, cậu chuyển thành tiểu thuyết gia từ khi nào vậy mà không báo với tôi một tiếng? Không được!”

Khóe môi Lục Bắc Thần cũng ẩn giấu nụ cười, không vội vạch trần lời nói của anh ấy. Thịnh Thiên Vỹ uống một ngụm café. Khi gió thu phả vào mặt, nhiệt độ trong ánh mắt cũng giảm đi vài phần: “Người bên ngoài đều biết ba cô trợ lý của tôi đều đã lấy chồng.”

“Mấy lời tô son trát phấn là để nói cho người ngoài nghe.” Lục Bắc Thần nói một nửa, giữ lại một nửa, ý muốn nhắc nhở anh ấy hãy nói đúng sự thật.

Thịnh Thiên Vỹ cũng là người thông minh, sao lại không nghe ra ý tứ sau lời nói của cậu ta? Anh ấy hơi nhú mày nhưng không nói thêm gì. Cốc café trước mặt Lục Bắc Thần đã nguội, mùi hương nồng nàn đã giảm đi một nửa. Anh đã mất đi cảm hứng với café, rút từ trong túi áo ra một bao thuốc lá màu đen bằng kim loại, mở nắp, lấy ra hai điếu, đưa một điếu cho Thịnh Thiên Vỹ, điếu còn lại ngậm lên miệng.

“Đi thẳng vào vấn đề đi, tôi cần tung tích của Tiffany.” Nói xong, anh châm thuốc, rít sâu một hơi rồi nhả ra, làn khói mờ mờ che đi gương mặt tuần tú của anh.

Thịnh Thiên Vỹ đang châm thuốc thì khựng lại giây lát nhưng cũng hoàn thành động tác ngay lập tức, đang định lên tiếng thì lại nghe Lục Bắc Thần nói: “Đừng nói với tôi mấy lời vớ vẩn như lấy chồng gì đó. Nếu anh đã biết tôi điều tra anh từ lâu thì nên hiểu rõ cái cơ này không thể qua mắt tôi.”

Làn khói xám vẫn vít giữa hai người đàn ông, giống như một linh hồn bị ai bóp chết mỗi lúc một xa. Thịnh Thiên Vỹ nhìn Lục Bắc Thần qua làn khói. Lục Bắc Thần cũng nhìn thẳng vào mắt anh ấy với vẻ sắc bén, một tay kẹp điếu thuốc, tay kia hờ hững gõ lên bao thuốc lá. Những ngón tay gầy gò cảm càng trở nên trắng trẻo lạ thường dưới vỏ bao thuốc màu đen.

Rất lâu sau, Thịnh Thiên Vỹ lên tiếng: “Tiffany diên rồi, được người nhà đưa về nước.”

Ngón tay nhẹ nhàng gõ đột ngột dừng lại, ánh mắt Lục Bắc Thần hơi lạnh: “Thịnh Thiên Vỹ, tới tận bây giờ tôi vẫn coi anh là bạn.”

“Cậu điều tra tôi lâu như vậy, giờ lại lấy câu này ra để ôn lại chuyện cũ không cảm thấy muộn sao?” Thịnh Thiên Vỹ cũng sa sầm mặt lại.

Gió nổi lên, lá rụng khắp mặt đất, bay cả lên mặt bàn café, từng tiếng xào xạc.

“Xem ra nói chuyện không hợp ý.” Lục Bắc Thần cười.

“Đúng như cậu nói, mùi vị của quán café này chẳng ra sao.” Nụ cười của Thịnh Thiên Vỹ trở nên lạnh nhạt, anh ấy đứng dậy: “Có rảnh sau khi đến Bắc Kinh thì tới công ty tôi ngồi chơi, những chuyện khác thì không có, riêng café thì không tôi.”

Dứt lời, anh ấy rời đi.

Chỉ để lại một mình Lục Bắc Thần ngồi dưới tán ô. Chiếc ô rộng rãi màu xanh rêu che hoàn toàn ánh nắng trên đỉnh đầu, khiến gương mặt anh nửa sáng nửa tối. Khi bóng Thịnh Thiên Vỹ đã biến mất giữa dòng người qua lại trên đường du lịch, anh lại rít thêm một hơi thuốc nữa. Giữa làn khói mềm mại, chỉ nghe thấy anh khẽ lẩm bẩm một câu: “Không vội.”

Trung thu này, Tiêu Tiểu Tiêu có phần cô đơn. Đúng dịp kỳ nghỉ thì tới lịch trực của cô, có công việc bên mình muốn đi cũng chẳng đi đâu được, chỉ có thể hỏi thăm bố mẹ qua điện thoại. Bác sỹ Cổ Khải Mân sau khi biết lịch trực ban tới phiên cô thì liên tục gọi điện thoại đến, muốn đổi ca trực với cô. Trong lòng cô hiểu rõ suy nghĩ của Cổ Khải Mân. Quảng thời gian này anh ta cũng theo đuổi sát sao, từ trên xuống dưới trong bệnh viện đã xôn xao, ầm ĩ. Mặc dù anh ta xuất sắc nhưng tâm tư của cô không đặt vào anh ta, hà tất phải nhận lời tình cảm của người ta?

Sau ca phẫu thuật, Kiều Trí Viễn vẫn ở lại bệnh viện quan sát. Ngày nghỉ bệnh viện vắng bác sỹ, thế nên Tiêu Tiểu Tiểu lại có cơ hội tới kiểm tra và hỏi han. Đã gặp rất nhiều bệnh nhân, cũng gặp rất nhiều bệnh nhân có tiền, Kiều Trí Viễn coi như là một bệnh nhân hợp tác với bác sỹ nhất. Hơn nữa cô cũng thích trò chuyện với Tỉnh Tuệ. Mặc dù là phu nhân quyền quý nhưng bà không hề kênh kiệu. Được biết cô là học trò của Cố Khải Mân, lại quen biết Kiều Vân Tiêu, Tỉnh Tuệ nói kiểu gì cũng nhét phong bì vào túi cô. Cô khuyên can hết lời mới có thể từ chối, trong bệnh viện không cho phép nhận phong bì, thế là vi phạm kỷ luật.

Đừng nói là cô, lần này sau khi ca phẫu thuật của Kiều Trí Viễn thành công, ngoài vị chuyên gia người nước ngoài được nhận một khoản tiền công hậu hĩnh ra, Cố Khải Mân cũng là đối tượng quan trọng được nhà họ Kiều cảm ơn. Tiêu Tiểu Tiểu nghe nói Tỉnh Tuệ đã tặng riêng cho Cố Khải Mân một chiếc xe sang trọng nhưng bị Cố Khải Mân gửi trả về.

Phải thừa nhận, Cố Khải Mân cũng là một vị lương y có tâm, con người lại khá, tướng tá chừng chạc. Nhưng Tiêu Tiểu Tiểu chung quy vẫn không thể có ‘sét đánh’ với anh ta. Trong lòng cô chứa một Kiều Vân Tiêu, những người khác muốn len vào cũng len không được.

Kỳ nghỉ Trung thu, đa phần Tiêu Tiểu Tiểu trò chuyện cùng Kiều Trí Viễn và Tỉnh Tuệ. Gặp Kiều Vân Tiêu tới, cô bèn chào hỏi mấy câu rồi đi, gặp anh tim vẫn cứ đập rộn ràng. Tan làm, Cố Khải Mân vẫn hay viện đủ cớ để đón cô. Để cự tuyệt, cô bèn vòng ra cửa sau bệnh viện để về. Cố Khải Mân biết địa chỉ nhà cô thế nên vừa tan làm cô cũng không lập tức về nhà ngay, an toàn nhất chính là trốn vào thẩm mỹ viện.

Lấy lý do làm đẹp khuôn mặt để trốn tránh sự nhiệt tình của Cố Khải Mân.

Hội viên của trung tâm được hưởng quyền lợi trọn đời, gương mặt nhỏ cộng thêm dáng người của Tiêu Tiểu Tiểu đã đủ làm bằng hiệu sống, cô tới chẳng qua là mang theo nước dưỡng da để nhân viên chăm sóc da cho cô. Ngày cuối cùng của kỳ nghỉ, Tiêu Tiểu Tiểu cũng trải qua trong thẩm mỹ viện, khi làm xong mặt thì cũng đã hơn mười một giờ đêm.

Ra khỏi phòng thẩm mỹ, thang máy xảy ra sự cố, cô bèn chuyển qua đi thang bộ. Là kỳ nghỉ, lại là ban đêm nên cả tòa nhà cực kỳ yên ắng. Cũng may hôm nay Tiêu Tiểu Tiểu đi giày bệt, nếu không nửa đêm nửa hôm nghe tiếng giày cao gót của mình vang vọng trên hành lang cũng đủ ghê người.

Trung tâm chỉnh hình này là một văn phòng độc lập, tổng cộng có bốn tầng, tầng một để đón tiếp, tầng hai là phòng tư vấn của bác sỹ chỉnh hình, tầng ba phẫu thuật, tầng bốn là phòng bệnh. Tiêu Tiểu Tiểu khá quen thuộc nơi đây nhưng khi xuống tới tầng một thì cô dừng bước.

Cầu thang cứ thế kéo dài xuống dưới.

Đèn chỉ sáng tới tầng một, xuống nữa thì các bậc thang ngập trong bóng tối, giống như đang từ từ đi vào miệng một con quái thú khổng lồ vậy. Tiêu Tiểu Tiểu chưa hề nghe nói tòa nhà này lại có tầng hầm. Bãi đậu xe? Cũng không đúng, có bãi đậu xe ngoài trời, cả một diện tích khá lớn đủ để chứa hết xe của nhân viên và khách.

Cô ngẫm nghĩ, bỗng cảm thấy tò mò liền tiếp tục đi xuống.

Điểm trí mạng của phụ nữ chính là đa nghi, nhưng ngoài đa nghi ra còn có một đặc điểm cũng có thể hại chết người, đó chính là... hiếu kỳ.

Nếu tới đó Tiêu Tiểu Tiểu có thể về nhà, nếu cô không nhất thời tò mò đi xuống hầm, có thể tất cả sẽ khác biệt...

Phía dưới không chỉ có một tầng.

Cô gần như đã quên mất rốt cuộc mình đã xuống tới tầng thứ mấy, tới tận khi di động thông báo pin sắp cạn, cô mới nhìn thấy có một cánh cửa ở tận cùng cầu thang. Cô nhẹ nhàng bước tới, mơ hồ nghe thấy phía sau cánh cửa dường như có người đang nói chuyện, còn có tiếng vật nặng quệt đất.

Là một cánh cửa có mật mã nhưng không khóa, cô len lén đi vào.

Trước mắt có một luồng ánh sáng màu xanh lam nhạt, còn có một chút mùi không thể nói rõ là mùi gì. Trước mắt là cả một con đường dài, nhìn theo tiếng người nói thì lại rộng mở, thông thoáng. Giống như một

nhà kho nhưng càng giống một phòng thực nghiệm hơn, phải cao tới mười mấy mét, chẳng trách cô cứ đi xuống một mạch không có đường ra, thì ra đào mấy tầng hầm để làm không gian này.

Có từng tầng, từng tầng giá đỡ từ cao xuống thấp, bên trên bày những thứ trông giống như thùng lớn, nhưng đều được che bằng vải trắng, chỉ có thể phán đoán dựa vào hình dạng. Tiêu Tiểu Tiêu nhìn đến ngây ngốc, bỗng chốc cũng không thể phán đoán ra nơi đây rốt cuộc định làm gì, loáng thoáng có tiếng người từ xa vọng lại.

“Hôm nay cắt gần xong rồi chứ?”

“Gần xong rồi, chuyển cái thùng này lên là có thể về nhà rồi.”

Chẳng hiểu sao, suy nghĩ đầu tiên của Tiêu Tiểu Tiêu là phải trốn đi, thế là cô liền làm vậy.

Nhìn đồng phục trên người họ thì có lẽ là nhân viên của trung tâm, hai người đẩy một chiếc thùng lớn kín mít, đặt vào chiếc giá ở tầng thấp nhất. Một trong hai người vươn vai: “Cuối cùng cũng có thể về nhà ngủ rồi.”

“Mau về nhà thôi, tôi phải tắm rửa cẩn thận. Thật không hiểu sao trung tâm còn giữ mấy thứ này lại, vứt luôn đi chẳng phải là được rồi sao?”

“Haiz, cậu quan tâm nhiều thế làm gì? Trung tâm kiểu này chưa biết chừng lại có vấn đề gì đó. Chúng ta ấy à, chỉ lo làm việc thôi, tới lúc đó xảy ra chuyện gì cũng chưa đổ lên đầu chúng ta đâu, nói ít làm nhiều là hơn.”

“Cũng phải, đi thôi, đi thôi!”

Tiếng bước chân càng lúc càng xa, tới tận khi cánh cửa đóng lại càng ‘rầm’, Tiêu Tiểu Tiêu mới đi ra khỏi nơi ẩn nấp. Cô cũng không lo lắng mình không ra ngoài được, dù sao thì chỉ cần mở cửa là ra được, cho dù không ra được, kiểu gì cũng có người tới, cùng lắm thì giải thích là mình lạc đường.

Nhưng những thứ bày trên cái giá trước mắt rốt cuộc là gì?

Ánh sáng trong phòng rất tối, có thể là để tiết kiệm năng lượng.

Tiêu Tiểu Tiêu bật chế độ đèn pin trên di động lên. Một luồng ánh sáng cực mạnh rọi lên chiếc thùng hai người ban nãy vừa để vào, còn chưa bị che vải trắng, thoạt nhìn trông giống như mấy chiếc thùng đựng rượu vang, cao bằng nửa người.

Cô bước tới, gơ tay lắc lắc, rất nặng.

Lại thấy có nút gỗ, cô mở ra. Miệng thùng gỗ không lớn lắm, thứ đen xì xì bên trong lại không thể nhìn rõ, khi ngửi thì có mùi rất lạ.

Cô đưa ngón tay tới bên miệng, quẹt nhẹ một cái, có vẻ bầy nhầy. Cô lấy di động lên soi, đầu ngón tay giống như vừa dính một lớp mỡ.

Mỡ?

Muộn vậy rồi, sao nhân viên trung tâm còn vận chuyển cả một thùng mỡ xuống hầm? Còn những thứ giống như thùng bị che vải trắng, bên trong chứa thứ gì?

Tiêu Tiểu Tiêu đứng dậy, dè dặt kéo chiếc vải trắng bên cạnh xuống.

Những tướng đó vẫn là thùng gỗ nhưng không ngờ là những chiếc bình thủy tinh, cũng cao hơn nửa người. Tiêu Tiểu Tiêu căng thẳng nuốt nước bọt, lấy di động chiếu lên, thứ bên trong bình hoàn toàn nhìn rõ.

Giống như mỡ.

Trong vắt như mỡ ăn được.

Tiêu Tiểu Tiêu thấy rất khó hiểu, trung tâm này đang dừng lại để nhiều mỡ nấu ở đây như vậy làm gì?

Nhưng chẳng mấy chốc, cô chợt sững người.

Nghĩ tới lời nói của hai nhân viên vừa rời đi: Thật không hiểu sao trung tâm còn giữ mấy thứ này lại, vứt luôn đi chẳng phải là được rồi sao?

Mấy thứ này?

Nếu là mỡ nấu vì lại được gọi là mấy thứ này?

Không phải mỡ nấu, vậy... là gì?

Tieu Tieu Tieu nhìn chằm chằm chiếc bình trước mắt. Thứ mỡ màu vàng cam ấy tỏa ra ánh sáng nhức mắt dưới ánh đèn di động. Bất thành linh, cô nhớ tới lời của bác lao công bệnh viện: Bệnh nhân ấy béo quá, bác sỹ hút mỡ ra, đây đều là mỡ hút ra cả đấy...

Sống lưng chột lạnh ngắt.

Không phải chứ?

Ngay sau đó, Tieu Tieu Tieu lại liên tiếp lật giở mấy tấm vải trắng. Dưới tấm vải toàn là những bình thủy tinh, đựng toàn thứ chất lỏng màu vàng cam giống như mỡ...

Không, tuyệt đối không phải như cô nghĩ!

Nhưng lông mao đã dựng đứng cả lên, ngón tay cầm chặt di động của cô cũng run run. Cô vội vàng bấm điện thoại nhưng vì căng thẳng mà bấm sai mấy lần. Cuối cùng cũng gọi thành công, đầu kia di động rất ồn, hình như đang trong một bữa tiệc.

“Lăng... Lăng Song à...”

Một bên yên ắng, một bên ồn ào, xung đột như nước với lửa.

“Alô?” Tiếng Lăng Song rất to: “Tieu Tieu?”

“Lăng Song, tôi nghi ngờ... trung tâm chỉnh hình có vấn đề.” Chân tay cô đang run lấy bẫy, răng cũng va vào nhau lập cập.

“Cậu nói gì cơ? Ở bên này ồn quá tôi nghe không rõ.”

“Tôi nói...” Tieu Tieu Tieu siết chặt di động. Tín hiệu không tốt, cô cứ đi qua đi lại.

“Là tín hiệu của cậu bên đó chập chờn hay của tôi vậy? Cậu đợi một lát nhé, tôi đi tìm chỗ nào sóng khỏe rồi gọi cho cậu.”

“Alô? Lăng Song? Lăng Song, cậu nghe tôi nói đã...”

Đầu kia đã cúp điện thoại.

Tieu Tieu Tieu sốt ruột giậm chân liên tục.

Mau gọi lại đi... Mau gọi lại đi mà... Cô thầm lẩm bẩm trong lòng.

Nhưng cô đâu biết đầu kia Lăng Song bận đến nỗi không thể kết thúc. Chuẩn bị cho cả một buổi trình diễn thời trang, cậu ta là người chịu trách nhiệm, mỗi một công việc, mỗi một khâu đều phải nghiêm ngặt. Lăng Song vừa cúp điện thoại đã cảm thấy ánh sáng trên đỉnh đầu không ổn, bèn quát to với người phụ trách ánh sáng: “Các anh làm ăn kiểu gì thế hả? Nói bao nhiêu lần rồi, đừng có chiếu ánh sáng tím, để hết não ở nhà rồi phải không? Chỉnh lại hết cho tôi!”

Có ai không biết Lăng Song đã làm việc thì không cần biết người quen, họ lập tức chỉnh sửa.

“Còn âm nhạc nữa! Âm nhạc cái kiểu gì đây?”

Nhạc sỹ vội vàng xin lỗi.

Lăng Song một tay cầm di động, một tay chỉ trở. Vừa định ra khỏi hội trường gọi điện cho Tieu Tieu Tieu thì lại có nhân viên chạy đến: “Tổng giám đốc Lăng, danh sách người mẫu có vấn đề.”

“Cái gì?”

Bên này, Tiêu Tiểu Tiêu đã giẫm lên thang kéo hết tất cả các mảnh vải trắng ra. Từng bình thủy tinh được xếp ngay ngắn trên chiếc giá gỗ vững chắc. Nhìn từ trên xuống dưới, toàn bộ là thứ mờ màu vàng, giống như cả một mặt biển mênh mông.

Sống lưng cô càng lúc càng lạnh lẽo...

Không đợi được Lăng Song gọi lại, cô bèn gọi cho Cố Sơ, tắt máy. Nghĩ một lát, cô gọi thẳng cho Kiều Vân Tiêu.

Lúc tan làm, vừa hay cô gặp Kiều Vân Tiêu. Nhưng đã giờ này rồi, cô không biết anh còn ở bệnh viện không hay đã về nhà rồi. Điện thoại kêu rất lâu mà không có ai nghe máy. Cô sốt ruột, đang chuẩn bị gọi lại lần nữa thì bỗng có người đập một cái vào bả vai.

Trong một không gian đóng kín, lại còn là nửa đêm, bất thành linh có ai đập vào vai khiến Tiêu Tiểu Tiêu khiếp đảm hét lên một tiếng. Cô đột ngột quay đầu, ánh sáng di động soi rõ gương mặt của đối phương.

Cô bất ngờ tròn mắt, ngay sau đó di động rơi xuống đất...

Trong bóng tối, màn hình di động nhấp nháy, là Lăng Song gọi tới. Hết cuộc này tới cuộc khác...

Sau tết Trung thu, thời tiết đã thay đổi, Thượng Hải có đợt không khí lạnh, thời tiết bỗng giảm hẳn đi. Ngay sau đó là mấy ngày lễ Quốc khánh, mặc dù ánh nắng rực rỡ nhưng khi gió thổi qua vẫn cứ lạnh lẽo vô cùng.

Sau khi từ Quỳnh Châu trở về, Cố Sơ bắt đầu ‘đóng cửa tu luyện’.

Mỗi sáng mở mắt ra là lại có mấy tập tài liệu dày cộp, sách giáo trình dày tới độ có thể đè ngập đầu cô.

Con người ta một khi có mục tiêu thì sẽ dốc hết sức mình. Trong khoảng thời gian này, Cố Sơ không suy nghĩ gì hết, chỉ nghĩ xem làm cách nào để thi đầu vào có được thành tích tốt. Việc duy nhất còn có thể khiến cô phân tâm chính là ngày 25 sẽ mừng sinh nhật kiểu gì.

Chúc mừng thật ra chỉ bắt nguồn từ tưởng tượng của cô. Cô không rõ trước đây Lục Bắc Thần tổ chức sinh nhật thế nào, cô nghĩ chí ít cũng phải có người tặng quà chứ? Bất luận anh xuất phát từ mục đích gì, lúc trước khi tới sinh nhật cô, người đã bỏ ra một số tiền lớn để tổ chức một bữa tiệc. Vậy cô có nên trả lại không?

Đúng, chuyện này có qua có lại vẫn hơn, cô còn chưa tha thứ cho anh.

Trở về Thượng Hải, Cố Sơ vẫn quay lại ngôi nhà Tây khu Từ Hối. Lúc đó, cô cố tình lờ đi ánh mắt u tối như trời sắp đổ mưa của Lục Bắc Thần. Anh ngồi trong xe rất lâu. Cô muốn xuống xe, anh giữ tay cô lại, giọng điệu trầm thấp: “Sao không về nhà ở?”

“Đây chính là nhà của em.” Cô dẫn mạnh mấy chữ cuối nhưng lại ảm lòng vì chữ ‘nhà’ của anh.

Rõ ràng là Lục Bắc Thần không hài lòng lắm về căn nhà này. Quá cũ, quá cổ, không bằng Tomson Riviera. Anh thò đầu ra cửa sổ nhìn ngó, rồi khi quay lại nhìn cô, thái độ có phần nhượng bộ: “Căn nhà quá cũ, lỡ xảy ra chuyện gì thì sao?”

“Khi trước em từng sống ở đây, trị an ở khu vực này rất tốt.” Ngay sau đó cô lại đưa cho anh một lý do cực kỳ hợp lý: “Vả lại, em cần một nơi yên tĩnh để ôn tập, bên anh quá ồn ào.”

Lục Bắc Thần vẫn nắm chặt tay cô không buông, trầm ngâm giây lát: “Nếu em chê bên đó ồn ào, chúng ta có thể đổi phòng.”

Cô sợ đến nỗi liên tục xua tay. Sao người này có thể nói chuyện đổi nhà như nhẹ nhàng như thay quần áo vậy? Cô không đỡ nổi.

Thấy thái độ của cô kiên quyết, Lục Bắc Thần cũng không thể miễn cưỡng. Hoặc có thể anh đang quan tâm tới cảm xúc của cô, nên cũng chiều theo quyết định của cô.

Nhưng ngay sau khi cùng Cố Sơ vào trong nhà, tính soi mói của anh lại phát tác.

“Nền nhà cao tuổi lắm rồi.”

“Tường phải quét sơn lại.”

“Giấy dán tường cũng nên thay rồi.”

“Mấy bậc đá trong vườn hoa vỡ kinh khủng quá, đi không cẩn thận dễ bị vấp té.”

“Đèn nên thay rồi.”

“Máy hút khói hơi khó dùng.”

“Chế độ làm lạnh của tủ lạnh có vấn đề.”

“Đổi sang tivi kỹ thuật số đi.”

...

Cô đuổi anh ra ngoài, chê anh quá bới móc.

Nhưng ngày hôm sau vừa mở mắt ra, trước cửa nhà đã vô cùng nhộn nhịp. Hàng loạt công nhân gõ cửa. Tủ lạnh, tivi, lò vi sóng mới... hàng loạt các đồ điện tử gia dụng được lũ lượt chuyển vào nhà. Phàm là những đồ có thể dùng được, loại to loại nhỏ đều được thay mới hết.

Cố Sơ chịu không nổi, lập tức gọi điện tới cho Lục Bắc Thần.

Lục Bắc Thần đang ở phòng thực nghiệm bận rộn tìm kết quả, sau khi nhận điện thoại bèn nói với cô anh đang bận, lát sẽ gọi cho cô sau.

Thế là, trong khoảng thời gian đợi điện thoại của anh, đã có tiếng khoan cắt dùi vào lỗ tai. Cô chạy vào trong nhà xem, người của công ty tivi đang làm giá treo trên tường. Cô vội kêu dừng lại, công nhân lại nói: “Ý của chồng chị là tivi treo trên tường ạ.”

Cố Sơ nghẹn lời. Chồng ai chứ...

Trong phòng bếp lại vọng ra tiếng cộc cộc. Cô lại chạy vào xem, họ đang dỡ bỏ máy hút khói cũ... Rồi sau đó là phòng ngủ, phòng khách...

Đủ rồi!

Điện thoại của Lục Bắc Thần chỉ muện một phút nữa thôi, cô sẽ bỏ nhà ra đi.

“Căn nhà cần lắp đặt cả một hệ thống thông minh, như vậy em ở nhà dùng cũng tiện, anh ở ngoài cũng yên tâm.” Sau khi gọi tới, Lục Bắc Thần đi thẳng vào đề.

Cố Sơ nghiêng răng: “Lục Bắc Thần, em cần không gian yên tĩnh để ôn bài! Chính anh nói mà, em mà thi không tốt, người mất mặt là anh!”

285. Chương 285: Sửa Nhà Cũng Giống Sửa Đời

“Ồn lắm à?”

Cố Sơ thẳng thừng giơ cao di động lên. Bên đó vang vọng tiếng khoan cắt đinh tai...

“Ok, ok.” Lục Bắc Thần cũng đã nghe thấy động tĩnh, biết cô thật sự không chịu nổi nữa bèn nói: “Đồ điện tử quá cũ, đều cần phải thay mới, nếu em chê phiền thì quay về bến Thượng Hải trước.”

“Cái thái độ này của anh là muốn em tập trung ôn luyện sao? Tóm lại em mặc kệ, em không cần mấy thứ này, em không muốn nhìn thấy bọn họ, cũng không muốn nghe thấy tạp âm.” Mặc dù là giờ đi làm nhưng cũng có hàng xóm bên cạnh, cô không muốn quá phô trương.

Trước khi trở về Thượng Hải, cuối cùng Sầm Vân cũng nhắc tới căn nhà Tây tại Từ Hối.

Sau khi đưa thẻ ngân hàng cho cô.

“Chuyện nhà họ Cố năm đó rất phức tạp, đây cũng là nguyên do dì không muốn con quay lại Thượng Hải. Kể từ ngày dì tìm được cho con một công việc tốt ở Quỳnh Châu, dì đã nghĩ cả đời này con tốt nhất đừng về đó nữa, lỡ như chuyện của nhà họ Cố chưa dứt khoát, liên lụy tới con thì sao? Bây giờ dì cũng không thể ngăn cản tiền đồ của con, văn bằng nhất định phải có, thế nên quay về cố gắng mà học tập.”

Dần dần khi bước vào đời, cô cũng bắt đầu hiểu ra sự nghiêm trọng của chuyện năm xưa. Có án mạng, chuyện này có thể sẽ liên đới cả đời. Dì nói úp mở, cô nghe hiểu, thật ra dì sợ cô về Thượng Hải bị người ta trả thù.

Cố Sơ an ủi Sầm Vân, nói rằng mình đã trưởng thành rồi, rất nhiều chuyện cô cần phải đối mặt, không muốn vĩnh viễn trốn trong bóng tối, không nhìn thấy ánh sáng. Giống như căn nhà Tây, cô vào đó ở là để dùng cảm đối mặt với quá khứ, chứ không muốn coi mọi thứ thành chiếc vỏ ốc sên rồi trốn biệt.

Sau khi biết cô vào nhà Tây, Sầm Vân cũng không nói thêm gì, cũng không phản đối, xem ra từ tận đáy lòng đã chấp nhận chuyện cô quay về Thượng Hải. Nhắc tới nhà Tây, Sầm Vân lại nhắc tới vấn đề quyền tài sản.

“Nếu con thật sự muốn bán, dì cũng không ngăn cản, dù sao thì năm xưa cũng là bố con mua cho con. Nhưng cá nhân dì cảm thấy vẫn nên giữ lại là hơn. Một là nhà Tây ở Thượng Hải có giá trị lưu giữ, hai là bên đó gần trường, không thích ở trong trường thì vào đó ở, nói sao cũng là nhà mình, ở cũng thoải mái.”

Rồi dì lại nói: “Con không nói dì cũng nghĩ ra lúc trước con ở đâu, lẽ nào lại ở khách sạn? Tiểu Sơ à, dù gì con cũng là con gái, còn chưa kết hôn, ra ra vào vào với một người đàn ông chung quy cũng không hay. Đương nhiên, đây là tự do của con, xã hội bây giờ cũng không thịnh hành kiểu suy nghĩ cổ hủ này, dì chỉ nhắc nhở con vậy thôi.”

Nghe xong những lời này, Cố Sơ mới biết thật ra từ trước tới nay dì luôn nhìn rõ, nhìn xa hơn ai hết, trong lòng dĩ nhiên cảm thấy xấu hổ.

“Căn nhà Tây ở Từ Hối năm xưa là bố mẹ con lo xa, sợ sau này thật sự có chuyện gì gây ra phiền phức nên lúc mua đã lấy tên của dì. Nhà họ Cố xảy ra chuyện rồi, chỉ ít giữ được nó để ở Thượng Hải con vẫn còn chỗ ăn chỗ ở. Hai năm nữa, đợi chuyện của nhà họ Cố tuyệt nhiên không còn ai nhắc lại nữa, dì sẽ sang tên cho con, bán hay giữ lại con tự quyết định.”

Cố Sơ sợ Sầm Vân hiểu lầm, vội vàng giải thích không cần sang tên.

“Nhà vốn là của con. Với lại, ý chí của Tư Tư cũng cao như con. Con đã về Thượng Hải rồi, sau khi nó tốt nghiệp lại yên tâm ở Quỳnh Châu chắc? Một khi bàn tới chuyện công việc nhất định sẽ lao tới Thượng Hải, tới lúc đó chắc chắn con đã kết hôn, lẽ nào còn muốn nó ở chung với hai vợ chồng con?”

Sầm Vân suy nghĩ sâu xa, đây đều là những việc Cố Sơ chưa từng suy nghĩ tới.

“Dì ấy à, cả đời này cảm rồi ở Quỳnh Châu rồi. Chú con nằm ở đây, dì chẳng đi đâu được.” Cuối cùng, Sầm Vân thở dài nặng nề, cảm khái.

Giây phút ấy, Cố Sơ mới hiểu dì trọng tình cảm như thế nào. Tiểu khu nơi dì sống tuy đã lâu đời nhưng đó là căn nhà đầu tiên chú bỏ tiền mua, trong nhà có rất nhiều kỷ niệm không thể xóa nhòa. Thế nên sau này dù có vinh hoa phú quý hơn nữa, căn nhà nhỏ ấy vẫn luôn là máu thịt dì không thể cắt bỏ.

...

Thế nên, nhà Tây cũng là nơi cô yên thân gửi phận. Cô không muốn thay đổi quá nhiều thứ, mặc dù những món đồ ấy đích thực quá cũ rồi.

Nhưng đồ cũ mới có giá trị nhưng nhớ.

Cô gào một tiếng to như vậy, lát sau Lục Bắc Thần mới nói: “Được.”

Chẳng mấy chốc, những công nhân kia đã đi khỏi.

Nhìn cả một căn nhà lộn tung phèo, tâm trạng của Cố Sơ tồi tệ vô cùng.

Chập tối, hoàng hôn trải dài trên bầu trời, đồng thời rắc ánh đỏ lên cửa kính. Cố Sơ nhốt mình trong phòng sách, tới tận khi chiều tà đổ nghiêng xuống cô mới nhận ra tập tài liệu dày cũng đã đọc được không ít.

Dường như cô tìm lại được cảm giác khi xưa lúc ở trường học.

Từ năm 2000 đến năm 2001, trong vòng một năm này cô đã sống trọn cơn nghiện cuộc sống mới, thoải mái hưởng thụ một cuộc sống đại học nhân nhả khác hẳn cấp ba. Đó là quãng thời gian tùy hứng của tuổi xuân, cô ôm đàn ghita, đập lên lòng tự trọng của đàn chị, trở thành nhân vật nổi tiếng trong trường.

Âm nhạc, bạn bè, cộng thêm một học trưởng Lục mà cô yêu thầm... tất cả những điều tốt đẹp đều vây tay với cô. Nhưng cô phân biệt rất rõ. Khi đi thi vẫn lấy được học bổng cao nhất toàn khoa.

Lăng Song hận cô đến nghiêng răng kèn kẹt. Tiêu Tiêu Tiêu thì càng hỏi cô với vẻ mơ màng: Chẳng phải hôm nào cậu cũng chỉ mãi chơi bởi điên cuồng và tương tư tình ái sao?

Không sai, chơi và nhớ đến con trai chính là chuyện ngày nào cô cũng làm rất nhiều, nhưng bọn họ dường như đều quên mất khả năng của cô. Cô có sức ghi nhớ rất tốt, khả năng đọc nhanh như gió và làm bài thi hoàn hảo không phải là bịa đặt. Được làm bác sỹ ngoại khoa, được mặc chiếc áo blouse trắng sạch sẽ, đường hoàng ra ra vào vào phòng phẫu thuật, theo sau lại có mấy sinh viên đi theo với nét mặt ngưỡng mộ... Nghĩ tới những điều ấy chính là động lực để cô chiến đấu bùng nổ.

Đã từng có thời kỳ cô cho rằng đây rốt cuộc cũng chỉ là một giấc mơ.

Nhưng hôm nay, giấc mơ ấy dường như đã trở thành sự thật, càng ngày càng gần cô hơn.

Cố Sơ nghỉ ngơi, đi tới trước cửa sổ vươn vai. Hoàng hôn tuyệt đẹp. Cô không sợ hoàng hôn buông xuống. Những người có ước mơ sẽ không bao giờ sợ không có ngày mai.

Cô bỗng nhiên cảm thấy mình cũng rất nghị lực.

Gió thổi qua bộ cửa sổ, trêu ghẹo chiếc chuông gió trên đỉnh đầu để nó vang lên những tiếng tinh tang vụn vặt, giống như những âm thanh vọng tới từ một nơi nào xa lắm. Cố Sơ bất giác cảm thấy vui vẻ. Có lẽ vì cảnh chiều tà quá đẹp, từng tia sáng ấy len lỏi vào ánh mắt, cô cảm thấy sắc màu này cực kỳ ấm áp.

Khi vận mình một lần nữa, tầm mắt cô vô thức liếc xuống dưới rồi sững sờ.

Mấy giây sau, cô lập tỉnh ra, chạy bình bịch xuống nhà.

Dưới nhà là phòng khách.

Nhìn một lượt, Cố Sơ càng kinh hoàng hơn.

Cả một căn phòng loạn cào cào chẳng biết từ lúc nào đã trở nên gọn gàng, nền nhà bừa bãi cũng đã được thu dọn sạch sẽ. Mà những chiếc bóng đèn cũ được thay xuống giờ đồng loạt được đóng gói, xếp một bên hệt như bệnh nhân gãy xương, phân biệt rất rõ ràng với những đồ có thể sử dụng.

Khả năng làm việc nhà này quả thực khiến Cố Sơ ngỡ ngàng, không phải một người mắc bệnh OCD và bệnh sạch sẽ sẽ không làm nổi.

Trong vườn hoa, cỏ khô được chất thành một đồng nhỏ. Hoàng hôn đã bò lên tận bậc thềm, bóng lưng to lớn của người đàn ông đập vào mắt Cố Sơ.

Cô không hề hoa mắt.

Ban nãy ở trong phòng sách, bóng lưng cô nhìn thấy chính là Lục Bắc Thần.

Cô hoàn toàn không biết anh tới từ lúc nào. Cánh cửa thông ra vườn hoa mở toang. Anh ngồi xổm trước bậc thềm, hướng về phía ánh nắng, hoàng hôn chiếu rọi lên bả vai rần rỏi của anh. Anh xoay lưng về phía cô, thế nên cô không nhìn được anh đang làm gì.

Anh mặc áo sơ mi đen, tay áo được xắn lên tận khuỷu tay. Bên cạnh đặt mấy chiếc xô, rồi còn cả mấy dụng cụ giống như sửa chữa, rất nhiều thứ cô chẳng thể gọi được tên.

Cố Sơ lòng ngập đầy nghi hoặc, bước lên.

Vừa nhìn cô đã đỡ dần.

Anh đang sửa lại bậc thềm đi ra vườn hoa lộ thiên. Lớp vữa cũ kỹ được đập vỡ, để gọn gàng sang một bên, trong xô là phần vữa mới được trộn. Tay anh cầm đồ nghề, gọn gàng trát vữa lên vị trí khuyết, san bằng từng tầng, từng tầng.

Những bậc thềm đã được trát lại còn được trải một lớp đá cuội, to nhỏ khác nhau, ngay cả sắc màu cũng nhạt nhòa mà đáng yêu. Cố Sơ bịt miệng, rất lâu sau mới bật ra được một câu: “Tất cả đều do anh làm ư?”

Lục Bắc Thần không ngẩng đầu lên nhìn cô, vẫn tập trung làm việc. Anh hỏi: “Đói chưa?”

Cố Sơ không trả lời, chỉ mãi nghĩ những dụng cụ này tên gọi ra sao cô còn chưa gọi được, lại sử dụng rất thành thạo. Sau khi trát xong bậc thềm cuối cùng, lột xong đá cuội, Lục Bắc Thần mới đứng dậy. Vừa nhìn, Cố Sơ lập tức sững người.

Bùn đất dính đầy cả bộ quần áo đất đỏ của anh.

“Anh... Anh...”

“Em sợ công nhân làm phiền, anh đành phải tự làm thôi. Lâu lắm rồi không lao động chân tay, bắn thỉu cả người cũng bình thường thôi.” Lục Bắc Thần cho cô một lời giải thích hợp lý.

Cố Sơ cũng đau lòng theo. Cô cầm lấy cà vạt của anh, thắt thành một nút, giống như một cái lục lạc treo lên cổ anh.

“Ít nhất anh cũng phải cởi cà vạt ra chứ.”

Chiếc cà vạt này tận hai vạn tám, chính mắt cô nhìn thấy giá tiền... Cô sắp rầu chết rồi.

Lục Bắc Thần xòe hai tay ra: “Không kịp.”

Cố Sơ nhìn xung quanh một lượt: “Đồ đạc do anh thu dọn cả?”

“Nếu không thì sao?”

“Anh cứ mặc thế này mà làm?”

“Trong nhà một đôi dép nam cũng không có.”

Cố Sơ chống tay lên trán, cô hơi choáng váng: “Anh làm kiểu gì?”

“Cứ từ từ mà làm.”

Cố Sơ không ngờ anh còn biết làm lắm việc thế này. Cô thở dài: “Xem ra, kể cả em có đổi cửa thành hệ thống bảo mật như phòng thực nghiệm cũng chẳng phòng được anh.”

“Vì sao phải phòng anh?” Lục Bắc Thần cười khẽ.

Dường như anh rất tự tin, mà thực tế là Cố Sơ cũng phải nhìn anh bằng con mắt khác. Cô không rõ năm xưa Bắc Thần liệu có biết làm mấy việc này không. Không thể không thừa nhận, đây là cảm giác khác biệt với Bắc Thần mà anh mang tới cho cô.

Giống như anh đã thành ông chủ của căn nhà này. Trong nhà có gì hỏng hóc, cần sửa chữa anh đều thành thạo.

Cố Sơ bỗng nhớ tới một câu nói: Cái gọi là nhà cần một người phụ nữ biết nấu nướng và một người đàn ông biết thay bóng đèn...

Tối đó tuy Lục Bắc Thần cả người lem nhem nhưng vẫn ké được một bữa cơm ngon của Cố Sơ.

Lúc ăn cơm, Lục Bắc Thần nói: “Nhà này thực sự cũ lắm rồi. Em muốn giữ lại mấy thứ đồ cũ, anh cũng chiều em nhưng cái nào cần sửa vẫn phải sửa. Ngày mai anh quay về trát lại tường. Còn nữa, bồn cầu và vòi hoa sen trong phòng tắm dùng không ổn nữa, ngày mai sửa luôn. Tối nay em cứ dùng tạm đi.”

286. Chương 286: Lòng Đàn Ông Không Cẩn Không Rể

Dùng bữa xong vẫn còn sớm. Căn nhà Tây này cũng coi như giữ được cái thanh tịnh trong cái ồn ã. Ban ngày vẫn còn những du khách đi ngắm cảnh, hiếu kỳ với những thứ từng căn nhà cổ để lại, ít nhiều có thể làm náo nhiệt nơi đây. Nhưng khu vực này dầu sao cũng không phải địa điểm thăm quan, chủ yếu vẫn là nơi ở của các gia đình, nên trời vừa tối, cả con phố cũng yên ắng hơn.

Đèn đường đã lên, sáng mà không nhức mắt, hắt lên mặt đường sạch sẽ những khoảng bóng êm dịu qua từng phiến lá ngô đồng to rộng. Đèn trong nhà Tây cũng không quá gắt gao, chủ yếu là màu vàng nhạt, bao trùm quanh ngọn đèn thủy tinh kiểu cổ, từ xa nhìn lại dịu nhẹ mà ấm áp.

Lục Bắc Thần không vội rời đi ngay, di động của anh đã kêu mấy bận nhưng lần nào anh xem người gọi tới xong cũng ấn nút từ chối. Cố Sơ không tới gần nên không nhìn thấy số điện thoại. Cô thầm đoán, liệu có phải là Lâm Gia Duyệt hoặc vị bác sỹ Smith mà cô ta nhắc tới không? Nghĩ tới chuyện này cô luôn có một cảm giác hoang mang bất an, nhưng vì sao lại bất an thì không thể chạm vào và tìm hiểu sâu thêm.

Cô né tránh cam, cắt dưa hấu, dưa vàng... rồi bày lên chiếc đĩa sứ hảo hạng, được vẽ bằng tay rất rực rỡ. Nhưng so với hoa quả, dường như Lục Bắc Thần nhiệt tình với thuốc lá hơn. Anh lục tìm bao thuốc, ngậm một điếu vào miệng nhưng chân chửi mãi không châm lên, cứ ngo quanh ngo quắt tìm kiếm gì đó.

Cố Sơ đi vào bếp nhặt một miếng vỏ dưa hấu ra rồi để lên bàn uống nước, nói: “Trong nhà không có gạt tàn.”

Lục Bắc Thần nhìn chằm chằm chiếc ‘gạt tàn’ được chế tạo đơn thuần bằng tự nhiên này, dở khóc dở cười. Nhưng cuối cùng anh vẫn châm thuốc lên. Khói thuốc mờ ảo, gương mặt anh lúc ẩn lúc hiện trong làn khói trắng vẩn vút.

“Sau này vẫn nên hút ít thuốc là hơn.” Cô giơ tay xua khói và nói. Anh là kiểu người một khi bận rộn thì chẳng còn thời gian để lục lọi thuốc lá. Nhưng chỉ cần rảnh thì chính là thành phần nháy mắt đã hút hết bao thuốc. Anh ít nhiều cũng nghiện thuốc lá, nhưng không nghiêm trọng.

Điếu thuốc cháy được một nửa, sau khi nghe lời cô nói, Lục Bắc Thần cười: “Được.” Anh rít nốt hơi cuối cùng rồi dập đầu lọc lên miếng dưa hấu. Nghỉ một lát, anh đứng dậy đi lên gác xếp. Cố Sơ không biết anh định làm gì bèn tò mò đi theo sau.

Lục Bắc Thần cũng để mặc cô theo lên theo xuống. Anh vác hết những đồ cũ đã được ‘đóng gói’ cẩn thận trong phòng khách lên. Cố Sơ tò mò hỏi, anh bèn đáp: “Mấy đồ cũ nếu em muốn giữ lại thì để lên gác xếp.”

Cố Sơ nhìn cả đồng đồ cũ xếp đầy các góc trong phòng khách mà mướt mồ hôi. Rất nhiều thứ to đùng, anh định chuyển lên gác xếp kiểu gì. Cô xắn tay áo lên định giúp đỡ, Lục Bắc Thần thấy vậy nhú mày hỏi: “Làm gì vậy?”

“Giúp anh.”

Lục Bắc Thần xua tay đuổi cô đi: “Nhiệm vụ của em là ôn thi cho tốt, những việc khác không cần lo.”

“Nhưng mà...”

“Về phòng sách đi.” Lục Bắc Thần ngắt lời cô.

Cố Sơ đành phải nghe theo sự sắp xếp của anh, quay về phòng sách. Cô ôm cả một tập giáo trình dày cộp nhưng tâm tư lại không thể tập trung. Cô đi tới bên cửa, áp tai lên khe cửa tỉ mỉ nghe ngóng. Lục Bắc Thần chuyển đồ quả thật không một tiếng động, cùng lắm thì thoảng có tiếng va chạm mà thôi.

Nửa tiếng sau, cô len lén mở hé một khe cửa. Trên hành lang màu vàng nhạt, cô liếc thấy Lục Bắc Thần vừa hay đang từ trên gác xếp đi xuống. Có lẽ chuyển đồ nóng quá, anh đã cởi áo sơ mi ra, để trần nửa người trên, trên những múi cơ rắn rỏi mạnh mẽ vẫn còn đọng mồ hôi.

Cô nhìn mà cổ họng khô rát, vội vàng khép cửa lại, chuyên tâm tiếp tục học bài.

Khi sắp đến mười giờ, cô từ trong phòng sách đi ra, khi vào trong phòng khách thì khắp nơi đã thoảng đàng. Cô ngăn người, chạy lên gác xếp nhìn thì những thứ đồ cũ được thay xuống đã được phân loại và

sắp đặt gọn gàng. Những thứ quá to đã được anh chia tách ra rồi tỉ mỉ đóng gói xong xuôi. Chẳng trách anh chuyển đồ không một tiếng động, người này đúng là có sở trường chia to thành bé, tốc độ dọn dẹp quá nhanh.

Từ trên gác xếp đi xuống, Lục Bắc Thần cũng đã tắm táp xong. Anh vừa ra ngoài, cả hai người bèn đụng mặt nhau.

Anh vẫn để trần nửa người trên, trên bả vai mồ hôi đã được thay bằng những giọt nước, đuôi tóc cũng ướt rượt.

“Có gì không hiểu sao?” Anh đứng dưới ánh đèn, lau tóc hỏi cô chuyện bái vớ.

Cố Sơ ngẫm nghĩ rồi lắc đầu.

“Nếu không hiểu có thể hỏi anh bất kỳ lúc nào.” Anh nói.

Cố Sơ lẩm bẩm: “Thật sự coi mình là người toàn năng đấy à?”

Tiếc là Lục Bắc Thần lại nghe thấy câu này. Anh khẽ cười: “Để đối phó với bài thi của em, chút kiến thức của anh là đủ rồi.”

“Tự mãn.” Cô bĩu môi.

Thấy cũng đã muộn vậy rồi, cô lại hơi ngập ngừng. Anh định ở lại sao? Nếu anh thật sự ở lại, cô có nên đồng ý không? Mặc dù chuyện khuyên tai cô đã cảm thấy không còn gì nữa, nhưng vẫn không muốn để lại ấn tượng cho anh rằng mình là người dễ ức hiếp.

Đang mải đấu tranh nội tâm thì di động của Lục Bắc Thần vang lên, lần này anh nhận máy. Lúc anh quay người lại, cô một lần nữa đánh mắt thấy vết sẹo trên bả vai anh, vẫn giống như bao lần, nó vẫn đâm vào lòng khiến cô nhức nhối.

Nghe ngữ điệu của anh có vẻ như liên quan tới công việc. Sau khi anh cúp máy, cô bèn đưa sơ mi cho anh, không nói gì cả. Lục Bắc Thần đón lấy, mặc vào, lúc cài cúc áo anh mỉm cười: “Tối nay không giữ anh lại à?”

“Đây là nhà em, giữ anh lại làm gì?” Cố Sơ khoanh hai tay trước ngực, cố tình nói giọng hờ hững.

Lục Bắc Thần không giận, ngược lại càng cười to hơn: “Lòng phụ nữ sâu như kim đáy bể.”

“Lòng đàn ông vốn không cần không rẽ.” Cô phản kích.

Lục Bắc Thần bị cô chọc cười, mặc xong sơ mi định nói gì đó thì di động lại giục giã, nên thôi. Trước khi ra khỏi cửa, anh dặn dò: “Trước khi ngủ nhớ kiểm tra lại cửa nẻo.”

Hết như một vị phụ huynh phải đi trực đêm không yên tâm con cái ở nhà một mình. Cố Sơ đẩy anh một cái rồi nói: “Em sẽ tự chăm sóc tốt bản thân.” Năm năm nay, cô đã gần quên mất cái cảm giác được ai đó thương yêu là thế nào, thế nên phải học cách tự lực cánh sinh.

Nhưng sắp một năm ở bên cạnh anh, khả năng này dần dần biến mất. Cô không cố ý, chính anh luôn coi cô như trẻ con.

Lúc sắp đóng cửa, cô gọi giật anh lại.

“À...” Cố Sơ ấp úng: “Đừng làm việc khuya quá.”

Lục Bắc Thần đứng dựa bên khung cửa, nghe xong bèn giơ tay về phía cô: “Lại đây.”

Cố Sơ bước lên.

Anh bất ngờ kéo cô vào lòng, cúi đầu hôn lên môi cô. Cô còn đang mải ngẩn người, lưỡi anh đã tấn công thành trì, cả khoang miệng bỗng chốc ngập đầy mùi thuốc lá thoang thoảng.

...

Nửa đêm.

Khi Cổ Sơ tỉnh dậy khỏi cơn mơ, phòng ngủ đã tối đen.

Rèm cửa đã được kéo kín, chỉ còn những ánh sao lác đác rơi vào phòng ngủ. Những bệnh án đọc trước khi ngủ đã được gấp lại cẩn thận, đặt trên tủ đầu giường. Cô đưa mắt nhìn giờ, bốn giờ sáng. Cô quên mất mình thiếp đi lúc nào, trước khi ngủ đèn ngủ vẫn còn sáng, rèm cửa vẫn mở toang. Trái tim chợt đập thịch một nhịp, cô xỏ dép lê bước ra khỏi phòng ngủ.

Trong phòng khách không lắp rèm cửa nhưng tạm thời được treo hai tấm vải lên. Tấm vải không quá lớn, miễn cưỡng có thể che đi ánh trăng bên ngoài, để lại cho căn phòng một cái bóng lơ mơ. Trên sofa có một người đang ngủ. Vốn là một không gian rộng rãi, vì có anh nằm bỗng trở nên có phần chật chội.

Cổ Sơ đứng ngây người ra đó trong phút chốc rồi rón rén lại gần.

Quả nhiên là Lục Bắc Thần.

Chẳng biết anh đã từ phòng thực nghiệm về từ lúc nào, lặng lẽ như một bóng ma. Có lẽ anh quá mệt, mặc nguyên quần áo mà ngủ, ngủ còn rất say. Nhưng anh vẫn sợ ánh sáng nên chẳng biết từ lúc nào đã lúc ra được tấm vải che.

Thượng Hải vào thu, tiết trời tuy không lạnh lắm nhưng về đêm nếu không chú ý giữ gìn vẫn dễ cảm lạnh. Cổ Sơ tìm một chiếc chăn mỏng, nhẹ nhàng đắp lên cho anh, anh vẫn không hề hay biết. Di động, đồng hồ đeo tay được để cả lên mặt bàn, tùy ý như trở về nhà mình vậy. Nhìn xa ra một chút, ở gần tay vịn sofa có để một vali nam. Cô khẽ bước tới, mở ra xem, xem kỹ mới sững sờ. Có đồ tắm rửa và quần áo thay giặt của anh.

Người này định tự tiện vào ở như vậy sao?

Cổ Sơ thật sự muốn mắng anh không biết xấu hổ, nhưng nhìn thấy anh ngủ mê mệt cũng không nỡ làm phiền. Trước nay anh ngủ luôn rất yên tĩnh, phải dựa vào rất sát mới nghe được tiếng thở của anh. Thế là cô bèn sát lại gần, gần tới mới có thể dính chặt vào lồng ngực anh.

Nhịp tim của anh trầm ổn, mạnh mẽ, nhịp này nối nhịp kia. Cô cứ nghe như vậy, chẳng hiểu sao cõi lòng bỗng bình yên. Lại nghĩ tới chuyện sau khi xong việc anh lập tức trở về đây, sâu tận đáy lòng có một cảm giác ngọt ngào dâng tràn.

Hôm sau là một ngày đẹp trời.

Ánh nắng rực rỡ chiếu lên cành lá. Gió thổi qua, lá cây xao động, ánh nắng vụn vặt rơi xuống đất.

Gặp thời tiết này, việc Cổ Sơ muốn làm nhất là tìm một quán café bên ngoài nhà, ngồi sưởi nắng, chậm rãi thưởng thức café. Mùi hương café sẽ hòa trộn với không khí ngày thu, nồng đậm mà thanh mát. Dĩ nhiên, đối mặt với quãng thời gian còn chưa đầy một tháng là tới kỳ thi đầu vào, suy nghĩ này đã bị cô bóp chết.

Sau khi tỉnh dậy, cô lại lật giở bệnh án, bàng hoàng nhận ra những bệnh án cô làm tối qua đã được chú thích, sửa chữa. Không cần nghĩ cũng biết là thành phẩm của Lục Bắc Thần, có điều lúc tờ mờ sáng tỉnh dậy cô chưa kịp xem.

Chú thích rất chuyên nghiệp, bệnh án cũng được sửa rất đẹp, ‘sỉ nhục’ mạnh mẽ một sinh viên đại học đã học ba năm như cô.

Cô cầm chặt bệnh án trong tay, không màng tới chuyện đánh răng rửa mặt, đi xuống nhà, vào phòng khách, vừa kịp lúc Lục Bắc Thần từ ngoài trở về.

Bình thường anh bận công việc, có lúc mấy đêm liên tăng ca, tăng giờ làm. Nhưng nếu là những lúc nghỉ ngơi bình thường, sáng nào anh cũng nhất định phải chạy bộ. Khoảng thời gian ở cùng với anh, cô phát hiện anh là người rất chăm rèn luyện sức khỏe, dù có bận rộn cỡ nào cũng phải dành một khoảng thời gian để tới phòng tập gym.

Cô nhìn thấy anh còn vận đồ vừa chạy bộ trở về. Một chiếc quần thể thao rộng rãi màu linen cộng thêm một chiếc áo phông ngắn tay cổ tròn màu xám nhạt, trên trán còn lấm tấm mồ hôi. Cổ Sơ thích anh mặc như vậy, nhất là khi lấy tông xám nhạt và linen làm tông màu chính. Mỗi lần nhìn thấy anh vận áo phông,

cô luôn thầm gọi anh là ‘chàng trai tông linen’ vì trông anh không những nhàn nhã mà còn rất sáng khoải, thoải mái, ôn hòa, dễ gần, không như những khi anh mặc áo blouse trắng hay trang phục công sở, cảm giác xa cách hờ hững khiến người ta không thể tiếp cận.

Anh đã làm đồ ăn sáng. Cô muốn nhúng tay vào, anh lại nói câu đó: “Đây không phải những việc em cần làm.”

Hai phần trứng ốp ngoài giòn trong mềm. Anh biết cô trước nay không thích ăn kiểu trứng lòng đào cho lắm. Sandwich được kẹp thêm thịt nguội của Bỉ, cộng với sữa tươi cùng mấy lát táo được cắt rất đẹp. Bữa ăn sáng không hoa mỹ mà rất dinh dưỡng, giống như cảm giác anh mang lại cho người khác vậy, không nhiệt tình cũng không lạnh nhạt, vừa đủ.

“Mặc dù ăn đồ của người ta nhưng em vẫn phải nói hai chúng ta bây giờ vẫn đang chia tay đấy.” Hôm nay tâm trạng Cố Sơ rất tốt, có lẽ ánh nắng ngoài cửa sổ đầy quyến rũ.

“Thế nên tối qua trở về anh mới không quấy rầy em.” Lục Bắc Thần không thích uống sữa, đa phần ăn sáng thường uống trà.

Người này cũng rất ngang ngạnh. Bản thân không thích uống sữa nhưng lại ép cô ngày nào cũng phải uống.

“Em bắt buộc phải thay cửa.” Cố Sơ nói.

Lục Bắc Thần nhíu mày suy tư rồi thật sự hòa theo lời cô nói: “Đúng là nên thay. Em tưởng cửa có mặt mã là an toàn sao? Nếu thật sự muốn vào có rất nhiều cách để có được dấu vân tay của em.”

“Không thể không đề phòng, ví dụ như anh.”

Lục Bắc Thần mỉm cười: “Đổi mới một hệ thống kiểm soát bằng hồng ngoại từ xa, cửa nhà là quan trọng hàng đầu.”

“Có thể phòng được anh không?” Cô cắn một miếng thịt nguội, hỏi.

“Khiến em thất vọng rồi, sở trường của anh chính là phá giải hệ thống kiểm soát an ninh.” Lục Bắc Thần cười vô tội: “Anh mà đích thân làm hệ thống cho em, dĩ nhiên phải để lại đường inh.”

Cố Sơ ăn rất ngon miệng, phản bác cũng đầy lý lẽ: “Giáo sư Lục tiếng tăm lẫy lừng với sở trường vào ở nhà người ta mà chưa được cho phép, còn tự động mang hành lý, chuyện này không hay lắm thì phải?”

“Người ta? Em là người ta?” Lục Bắc Thần nhìn cô không chăm chăm không rời mắt.

Ánh mắt anh nóng bỏng hết như nắng ngoài cửa sổ. Cố Sơ quay đi, mặc kệ anh. Ăn sáng xong, cô ôm bệnh án nói: “Sau này đừng tùy tiện động vào đồ của em.”

“Học y ba năm mà bệnh án viết bừa bãi, trước đây em thi qua kiểu gì vậy?”

Cố Sơ ngụy biện: “Em viết rất ổn.”

“Nghiêm túc mà nói thì không đạt tư cách.” Lục Bắc Thần vừa nói vừa kiểm tra cửa sổ, dùng tay lắc lắc, gờ sắt hơi lỏng lẻo. “Bệnh án kiểu đơn nhất chỉ thích hợp thao tác máy tính, lỡ như bên cạnh em không có máy tính thì sao? Tiền sử bệnh cá nhân, tiền sử bệnh của vợ chồng, của người thân thì để ghi chép. Khi kiểm tra sức khỏe em chỉ ghi chép tình hình thông thường của bệnh nhân, ví dụ như tình trạng dậy thì, thần kinh, nhiệt độ... Ví dụ như bệnh án A-11 trên tay em, ghi chép tình hình phần đầu của nạn nhân như vậy là chính xác. Nhưng trước khi cấp cứu, tình hình khí quản phần cổ, tuyến giáp trạng có sưng hay không, tĩnh mạch cổ có căng tràn hay không, phản hồi gan – tĩnh mạch cảnh là dương tính hay âm tính*? Độ lớn nhỏ của lồng ngực có bình thường hay không? Liên sườn có rộng lên hay hẹp đi một cách rõ ràng không?”

*Nếu phản hồi gan tĩnh mạch cảnh là dương tính có thể suy đoán là suy tim.

Dứt lời, có lẽ anh hơi mạnh tay một chút, phần sắt trên bệ cửa bị anh kéo xuống, anh nhíu mày.

Cố Sơ lật bệnh án, vốn không để ý cửa sổ xập xệ đường nào. Đợi anh nói xong, cô lấy bệnh án che mặt: “Em chỉ không cẩn thận thôi.”

“Không cần thận? Bác sỹ ngoại khoa bắt cần một chút là chết người.” Lục Bắc Thần nghiêm khắc: “Thêm nữa, trong bệnh án, những ghi chép khi quan sát sắc mặt của em đâu? Bắt mạch đâu?”

Cố Sơ bị anh nói đến toát cả mồ hôi, nhịn một lúc: “Này! Anh là pháp y chứ có phải bác sỹ ngoại khoa đâu, sao lại chỉ trở vớ với em?” Cô không hiểu, sao anh lại hiểu biết nhiều như vậy? Lo chuyện người chết thì thôi, sao cả thể giới của người sống anh cũng cầm cọc?

“Làm pháp y thì những kiến thức của bác sỹ, pháp y đều phải biết, những kiến thức bác sỹ không biết pháp y cũng phải biết, em bảo anh tư cách phụ đạo cho em không đây?”

Một câu nói khiến Cố Sơ á khẩu.

Chưa tới trưa, lại có người gọi tới di động của Lục Bắc Thần. Anh lại thay áo vest quần Âu, không còn gần gũi như ban sáng: “Cố gắng ôn tập đi, không có việc gì thì đừng ra ngoài, có gì cần có thể gọi cho anh bất kỳ lúc nào.” Anh giơ tay lên xem giờ rồi nói: “Chiều nay anh sẽ tranh thủ về sửa mấy chỗ cần sửa.”

“Không cần đâu...” Cố Sơ không đành lòng: “Nếu thật sự cần sửa thì gọi công nhân đi.”

“Công nhân chỉ muốn làm nhanh nên chắc chắn sẽ gây ra tiếng ồn lớn. Hơn nữa, nhiều người ra ra vào vào như vậy không an toàn.” Lục Bắc Thần quả thực đang gấp, lại dặn dò cô mấy câu rồi rời khỏi nhà.

Cố Sơ đứng trước cửa sổ nhìn ra tới tận khi xe của anh đi khuất.

Để có thể khiến cô yên tâm ôn bài, anh cũng sắp thành người ba đầu sáu tay rồi. Nghĩ bụng tình huống này thật là thân thuộc. Trước khi cô thi vào đại học, bố mẹ cũng bắt mọi đèn xanh cho cô, giày dép của người làm trong nhà đều được đổi thành loại đế mềm, tuyệt đối không được gây ra bất kỳ tiếng động nào, sợ ảnh hưởng tới việc ôn thi của cô.

Cố Sơ lại cảm thấy có phần sốt sắng. Cô của bây giờ hình như còn căng thẳng hơn cả thi đại học, sợ Lục Bắc Thần hơn cả bố mẹ, chỉ lo nếu thật sự thi trượt, mất tư cách vào học thì sẽ thực sự làm mất thể diện của anh, danh tiếng của anh.

Buổi chiều, Lục Bắc Thần quay về thật.

Bồn cầu, vòi hoa sen, cái gì cần sửa đã được sửa, cái gì cần thay cũng được thay. Cô ở trong phòng sách tuy không nghe thấy tiếng ồn nhưng vẫn tưởng tượng ra được dáng vẻ anh khi lao động. Mấy lần cô đi lên đi xuống theo anh lại bị anh đuổi về phòng.

Khi cô ra ngoài lần nữa thì anh đã lại không có nhà, chắc chắn là quay về phòng thực nghiệm. Khi nhìn mấy thứ như bồn cầu, vòi hoa sen, tất cả đều đã dùng tốt.

Cứ như vậy, tình trạng ấy duy trì qua Quốc khánh.

Trung thu năm nay áp sát Quốc khánh, ở giữa cũng chỉ có vài ba ngày nghỉ. Nhưng đối với Cố Sơ mà nói, bảy ngày vui chơi của người ta, cô chỉ có thể ở trong nhà ôn luyện, gặm nhấm hết nan đề này tới nan đề khác. Cả Lục Bắc Thần cũng không ngơi nghỉ, đi đi lại lại suốt giữa phòng thực nghiệm, cục cảnh sát và nhà Tây.

Dần dần, nhà Tây như được thay da đổi thịt.

Tuy bề ngoài không nhận ra được điều gì nhưng từ cửa sổ tới cửa ra vào đều đã được đổi thành hệ thống chống trộm giám sát an ninh chuyên nghiệp. Mặc dù Cố Sơ hoàn toàn không hiểu vì sao Lục Bắc Thần phải cần thận đến mức đó nhưng nếu anh đã muốn lắp thì cô để mặc anh.

Chỉ có điều cô không ngờ anh còn là cao thủ sửa đồ.

Phàn là mấy món đồ hỏng hóc cô còn muốn giữ lại, qua tay anh đều có thể sửa được.

Khoảng thời gian này, thời gian của Lục Bắc Thần luôn bị chia tách vụn vặt. Cố Sơ biết anh vẫn đang bận rộn vụ án xác vụn suối nước nóng. Từ những nội dung phân tích loãng thoáng qua những cuộc điện thoại anh nhận, vụ án có vẻ rất hóc búa, hình như anh đã điều tra ra một số manh mối rất quan trọng.

Nhưng mỗi lần cô hỏi tới anh lại né tránh. Càng không cần nói tới chuyện cô muốn quay về phòng thực nghiệm giúp đỡ, cái cố của anh luôn là: Việc quan trọng của em bây giờ là ôn tập, chuyện vụ án đừng xen vào.

Có mấy đêm anh không về, Cố Sơ không cần đoán cũng biết anh ở phòng thực nghiệm bận vụ án. Nghe La Trì nói một thời gian nữa họ phải tới Bắc Kinh, khi nào khởi hành và sẽ ở đó trong bao lâu thì đều chưa xác định.

Cô bận rộn không có thời gian đi mua sắm nên đặt luôn trên mạng đôi dép lê của nam, gạt tàn và rèm cửa.

Gạt tàn đã bày ra lâu lắm rồi mà vẫn sạch trơn. Đa phần anh phải đi làm, có rảnh rồi quay về cũng ngó xem chỗ nào cần sửa, chỗ nào cần đắp. Ở được vài tiếng là điện thoại lại giục, thế nên từ sau khi mua gạt tàn anh chưa từng hút một điếu nào ở nhà.

Ngược lại rèm cửa đã có tác dụng.

Nếu về nhà, anh luôn về sau khi cô đã ngủ say, sợ làm phiền cô nghỉ ngơi, anh lại ngủ trên sofa. Rèm cửa màu café đậm có tác dụng ngăn ánh sáng rất tốt, có thể bảo đảm anh được ngủ ngon giấc. Khoảng thời gian này, ngoài việc ôn bài Cố Sơ còn đang nghe ngóng tin tức của bác sỹ Smith. Chuyện này tất nhiên phải giấu Lục Bắc Thần, vì trực giác của phụ nữ nói cho cô biết, trong chuyện này Lục Bắc Thần chắc chắn không nói thật.

Lịch trình của Smith rất khó điều tra, cô chỉ điều tra được những thông tin đại khái. Ông ấy là chuyên gia ngoại khoa nổi tiếng người Mỹ, sở trường về ngoại khoa thần kinh.

...

Sau Quốc khánh, Thượng Hải náo nhiệt trở lại.

Giờ đi làm và tan tầm buổi sáng buổi chiều lại tắc đường, hơi người lấp đầy khắp đường phố.

Thời tiết cũng mỗi ngày một mát mẻ hơn.

Đẩy cửa sổ nhà Tây ra, phóng tầm mắt ra hàng ngô đồng bên ngoài, có những chiếc lá đã bắt đầu rụng xuống, xào xạc kêu theo từng cơn gió thổi. Tiết trời này vừa đẹp, hai ba tháng nữa thôi là sẽ lại khó chịu. Thượng Hải không ẩm áp như các thành phố phương Bắc. Một khi mùa đông ẩm ướt và những ngày mưa rét kéo tới, trong nhà sẽ giá lạnh, ướt át, có mở điều hòa cũng không thể sưởi ấm chân tay.

Cố Sơ hít sâu một hơi, vẫn còn cái ẩm áp của nắng. Những ngày như thế này, bình yên đến lạ.

Buổi chiều hôm nay, Kiều Vân Tiêu tới nhà.

Vào cửa, câu đầu tiên anh hỏi là: Nghe nói em sắp quay lại đại học A?

Cố Sơ hoàn toàn không ngạc nhiên về khả năng thông tin nhanh nhạy của anh. Chuyện này Lục Bắc Thần không nói, dì không nói nhưng Tư Tư sẽ kể. Theo cô biết, Tư Tư và Kiều Vân Tiêu vẫn tin tức qua lại. Rất nhiều lúc chuyện của cô đều do Tư Tư tiết lộ cho Kiều Vân Tiêu.

Cô nghiêng người để anh vào nhà, cầm đôi dép lê mới cho anh. Lúc thay giày, anh liếc nhìn thấy đôi dép nam trong tủ bèn ngược mắt lên nhìn Cố Sơ, định nói gì lại thôi. Cố Sơ cũng không có gì phải giấu giếm, nói thẳng: “Thì thoả anh ấy có tới.”

Kiều Vân Tiêu biết anh ấy mà cô nhắc tới là ai. Sau khi ngồi xuống, sắc mặt anh có phần âm u bất định: “Anh tưởng mục đích em dọn ra ngoài ở là để rời xa cậu ta?”

“Em biết anh lo lắng cho em, nhưng chuyện tình cảm em nghĩ em sẽ giải quyết ổn thỏa.” Cố Sơ pha xong một tách café rồi bưng lên bàn, nhẹ nhàng nói.

Phòng khách chìm trong ánh nắng, cực kỳ ẩm áp. Có một cánh cửa thông thẳng ra vườn hoa. Kiều Vân Tiêu nghe cô nói xong bèn đi tới đứng trước cánh cửa ấy. Anh cúi đầu nhìn lớp đá cuội trên bậc thềm, được lát gọn gàng, bóng loáng rồi nhìn những đồ dùng thay đổi trong phòng, cũng tự nhiên hiểu ra. Những chuyện này anh không muốn hiểu, càng không muốn đối diện với dấu ấn lời nói vừa rồi của Cố Sơ in trong lòng mình.

Chỉ mới vài ngày ngắn ngủi, ngay cả căn nhà Tây anh quen thuộc cũng đã khác xưa.

“Em vui là được.” Anh ngồi xuống sofa, bưng café lên, thở dài. Trong không khí có mùi của nắng còn cả mùi café thơm nồng. Nếu có thể, anh rất muốn ở lại đây với cô cho tới già.

Tiếc là có quá nhiều chuyện một khi đã để lỡ thì ngay cả cơ hội vãn hồi cũng không có.

“Chuyện quay lại đại học A em nên báo với anh một tiếng, cùng lắm thì tài trợ một ít tiền, cần gì phải thi?” Từ trước tới nay anh luôn nghĩ rằng cô không muốn quay lại trường học nữa. Rất nhiều lần anh muốn giúp đỡ nhưng bị cô thẳng thừng từ chối.

Tới tận khi Cố Tư gọi điện báo cho anh biết việc này, anh mới bàng hoàng. Thì ra không phải cô sợ nợ ân tình, chỉ sợ nợ tình cảm của anh.

Lòng đau như dao cắt. Cố Tư của anh, từ năm năm trước cho tới bây giờ đã chịu chia sẻ tâm sự với anh nữa

287. Chương 287: Chớp Mắt Đã Thành Có Giá

Khoảng thời gian này Cố Tư không uống café, ngủ sớm dậy sớm, điều chỉnh trạng thái tốt nhất để đón ngày 25. Cô cầm một chiếc cốc, lấy nước lọc, đi chân trần, gập gối lại, ngồi lên sofa, gương mặt có chút uể oải nhưng lời nói thì rất dứt khoát.

“Trước đây em đăng hoàng thi vào đó, bây giờ em cũng phải đăng hoàng thi trở về. Nếu bỏ tiền để được vào học, các bạn khác và thầy cô biết được sẽ nhìn em thế nào?”

Cô thừa nhận mình có chút tự kỷ nhưng cũng thừa nhận mình có rất nhiều khuyết điểm, khuyết điểm lớn nhất chính là ưa sĩ diện. Nhưng sĩ diện đôi lúc cũng còn tùy trường hợp. Vì Tư Tư, cô có thể hạ mình với bất kỳ ai nhưng trong việc quay trở lại đại học A thì sống chết cần danh dự.

Kiều Vân Tiêu cũng hiểu cô. Con người cô bướng đến mức mười trâu kéo không lại, từ nhỏ anh đã được lĩnh giáo đầy đủ.

“Anh tin rằng với khả năng của mình, em thi lại không thành vấn đề.” Anh thở dài: “Sau này nếu có gì cần, nhớ tìm anh.”

Câu này nói ra có vẻ hơi thừa thãi. Cho dù đã tận mắt nhìn thấy Cố Tư mỉm cười gật đầu thì trong lòng anh cũng hiểu rất rõ kể cả có khó khăn cô cũng không dễ dàng gọi cho anh. Anh nhìn quanh nhà một lượt. Nhà Tây rất ấm cúng. Anh biết nơi đây không thể thiếu bóng dáng Lục Bắc Thần. Dù rằng anh có vô cùng không muốn đối diện với cậu ta thì cũng phải thừa nhận Cố Tư đã yêu người đàn ông ấy tới cùng. Nếu không một người không thích gây phiền phức cho người khác như cô sao có thể tiếp nhận mọi thứ của Lục Bắc Thần như vậy?

Anh nhấp một ngụm café. Rõ ràng là ngọt vậy mà khi vào cổ họng lại thành đắng chát.

Khi ngược mắt lên, anh đổi đề tài: “Sống ở đây còn quen không?”

Cố Tư gật đầu: “Đừng quên lúc trước em cũng từng ở đây.”

Lúc trước...

Nếu có thể quay về ngày xưa, anh tình nguyện hy sinh bất cứ giá nào.

Nụ cười trong ánh mắt có phần xót xa nhưng đã được anh che giấu rất tốt. Cố Tư thấy nét mặt anh có vẻ trầm xuống, chỉ biết liếm môi, bỗng không biết nên nói gì. Cô biết, trước nay anh vẫn luôn phản đối cô qua lại với Lục Bắc Thần. Đã dọn ra đây vậy mà ở đây lại có hơi thở của anh ấy. Đối với một người đã tỏ rõ thái độ chán ghét với Lục Bắc Thần như anh ấy mà nói, tâm trạng không tốt cũng là chuyện thường. Nghĩ vậy, cô cố gắng lái chủ đề khỏi bản thân mình, đề cập tới tình hình sức khỏe của Kiều Trí Viễn.

Sau khi từ Quỳnh Châu trở lại, cô có tới bệnh viện một chuyến mới biết Kiều Trí Viễn đã xuất viện.

“Mọi chuyện vẫn ổn, chỉ cần cố gắng dưỡng bệnh là được.” Nét mặt Kiều Vân Tiêu cuối cùng cũng nhẹ nhõm hơn. Anh ngược mắt nhìn cô: “Hôm nào về nhà anh ăn bữa cơm.”

“Vâng, bác Kiều xuất hiện là tin mừng. Bữa cơm này em nhất định phải đến.”

“Thật sao?” Về mừng rỡ của Kiều Vân Tiêu hiện lên nét mặt.

Cố Sơ gật đầu chắc nịch: “Đợi em mang thành tích tốt về gặp hai bác.”

“Chắc chắn nhé?” Kiều Vân Tiêu hỏi.

Cố Sơ ngoắc tay với anh: “Dĩ nhiên, chắc chắn.”

Cô thích ngoắc tay, từ nhỏ đã có thói quen này. Kiều Vân Tiêu nhớ rất rõ, vào năm anh học tiểu học, thời gian không còn rảnh rang như khi học mẫu giáo nữa. Đã có thời, cuộc sống cặp bản ở trường tiểu học khiến anh khổ không nói thành lời. Cố Sơ lúc đó vẫn còn nhỏ, chỉ biết đùa nghịch ở trường mẫu giáo, vốn không có khái niệm đi học. Khi hỏi người lớn, người lớn liền bảo vào lớp một là phải nghiêm túc học hành, không được ngày ngày nô đùa nữa.

Cố Sơ xin bố mẹ đưa cô tới nhà họ Kiều tìm anh, kết quả phát hiện anh không ở nhà, thế là khóc lóc ầm ĩ, hệt như thế giới đến ngày diệt vong. Sau khi anh đi học về, lập tức nhìn thấy Cố Sơ nước mắt ngấn dài. Cô chạy tới, ôm lấy anh: “Anh Vân Tiêu, anh đừng đi học nữa. Đi học đáng sợ lắm, anh chẳng được chơi với em...”

Cô vừa khóc, khóe mắt anh cũng đỏ theo.

Còn hai bà mẹ thì đứng cạnh cười chảy cả nước mắt. Cuối cùng mẹ nói với Cố Sơ: “Tiểu Sơ sau này làm vợ anh Vân Tiêu có được không? Như vậy thì anh ấy sẽ có thể mãi mãi chơi với con.”

Cố Sơ sụt sịt, nhìn anh bằng đôi mắt ngấn ngấn nước, hỏi: “Anh Vân Tiêu, có thật không?”

Anh gật đầu rất mạnh. Lúc đó anh cảm thấy ở bên cô, chọc cho cô vui là trách nhiệm của mình.

Cô bèn giơ ngón tay nhỏ ra: “Ngoắc tay nào, không được nuốt lời nhé!”

Năm đó, cô và anh ngoắc tay, còn đóng dấu, từ khi còn rất bé đã kết lời thề sẽ lấy nhau. Đã từng có lúc anh rất gần với lời thề ấy, gần tới mức chạm tay tới được. Dáng vẻ của cô khi thử váy rất đẹp, bộ váy màu trắng ấy mang một vẻ diễm lệ và thánh thiện anh chưa từng được thấy.

Anh những tưởng anh đã có thể với tới lời thề kia...

Ngoắc tay với cô, nếu có thể, Kiều Vân Tiêu thực sự muốn nắm lấy bàn tay ấy mãi không buông, nhưng rốt cuộc vẫn cứ phải buông lời.

“Thật ra lần này bác trai nhập viện, Tiểu Tiểu đã giúp đỡ không ít.” Nhớ lại ánh mắt Tiểu Tiểu nhìn Kiều Vân Tiêu, Cố Sơ lại cảm thán trong lòng. Một người tự ti như cậu ấy, dù bây giờ có trở nên xinh đẹp cũng không dám bày tỏ gì với Kiều Vân Tiêu. Một chuyện tình đơn phương bao năm chắc chắn phải cần người bên cạnh đẩy một cái.

Kiều Vân Tiêu gật đầu. Khoảng thời gian này, Tiểu Tiểu đích thực bận rộn rất nhiều.

“Anh Vân Tiêu...” Cố Sơ ngập ngừng.

Kiều Vân Tiêu nhìn cô: “Em định nói gì?”

“Thật ra, anh biết Tiểu Tiểu thích anh, đúng không?” Đây là một giả thiết bạo dạn của cô.

Nhưng cô thấy Kiều Vân Tiêu không hề bất ngờ. Sự trầm mặc của anh đã nói cho cô biết đáp án.

“Cậu ấy đã thích anh rất lâu rồi.”

Kiều Vân Tiêu không nói một lời, ánh sáng nơi đáy mắt có phần nhạt nhòa.

“Thật ra...”

“Anh không cho cô ấy được gì cả.” Lần này anh ngắt lời cô, giọng điệu thê lương: “Nếu đã vậy vì sao còn cho cô ấy hy vọng?”

Cố Sơ nhất thời không biết phải nói sao, thái độ của anh dường như rất kiên quyết.

“Cô ấy ra ngoài giải tỏa tâm trạng cũng tốt, con người ta phải nghi ngơi thích hợp mới hiểu rõ một số chuyện.”

Cố Sơ ngẩn người: “Giải tỏa tâm trạng?”

“Em không biết ư?” Kiều Vân Tiêu có phần mỗi mệ: “Cô ấy đi du lịch rồi.”

Cố Sơ quả thật không biết chuyện này, nhú mày nghĩ: “Cậu ấy nói với anh sao?”

“Cô ấy nhắn tin nói với anh, nói rằng ở ngoài chơi rất vui.” Tối đó Tiêu Tiểu Tiêu gọi điện tới, anh không nhận được vì bận việc suốt. Sau khi bận việc xong đã là hơn ba giờ sáng. Anh thấy muộn quá rồi nên không gọi lại nữa. Ngày hôm sau anh gọi lại thì Tiểu Tiểu không nhận máy, gọi lại lần nữa thì bị ngắt máy. Lát sau, cô nhắn tin nói rằng mình đang làm thủ tục lên máy bay, xin nghỉ phép dài ngày để đi du lịch, giải tỏa tâm trạng.

Cố Sơ nghe xong ít nhiều cũng yên tâm hơn, du lịch cũng tốt. Mặc dù cô không hiểu Tiêu Tiểu Tiêu xuất phát từ tâm lý gì lại nghĩ thông suốt để đi du lịch nhưng đi ra ngoài ít nhiều cũng sẽ có linh ngộ. Theo như cô biết, bao năm nay Tiểu Tiểu hầu như chẳng mấy khi ra ngoài chơi.

“Anh chắc chắn không nói câu nào làm tổn thương cậu ấy đấy chứ?” Cô vẫn hơi lo lắng.

Kiều Vân Tiêu gơ tay: “Anh thề, anh tuyệt đối không làm tổn thương cô ấy.”

Cố Sơ bán tín bán nghi, cuối cùng vẫn gật đầu, chỉ cảm thấy Tiểu Tiểu lần này không được, ra ngoài chơi mà chẳng nói với cô một tiếng.

Trước khi đi, Kiều Vân Tiêu đưa cô một tờ chi phiếu. Sau khi nhìn rõ Cố Sơ sống chết không chịu nhận. Biết anh lo lắng cho tiền học phí của mình, cô bèn nói: “Em có tiền.”

“Em lấy đâu ra tiền? Tiền học phí rồi tiền tiêu vặt hằng ngày, lẽ nào lại ra ngoài làm thêm? Hay là xin tiền cậu ta?”

Cố Sơ suy nghĩ giây lát rồi thành thật nói: “Thật ra bố mẹ em để lại cho em một khoản tiền.”

Kiều Vân Tiêu nghi hoặc.

“Thật mà, trước khi em quay về Thượng Hải, dì đã đưa em.”

“Có đủ không?”

Cố Sơ tính toán: “Đủ.”

Nói kiểu gì cô cũng bắt anh nhận lại chi phiếu.

Cô tiến anh ra cửa.

Gió thu nổi lên, lá ngô đồng rụng xuống, giàn tường vỹ bên nhà hàng xóm nở rộ, ban tặng cho bầu không khí một mùi hoa thoang thoảng. Còn chưa tới xế chiều, ánh nắng không ấm không lạnh, thổi vào da thịt rất dễ chịu.

Kiều Vân Tiêu đứng sững trong làn gió nhẹ, giống như trầm ngâm rất lâu không nói gì, cuối cùng cũng lên tiếng: “Tiểu Sơ, em thật sự cho rằng cậu ta là định mệnh của em?”

Cố Sơ khẽ sụp mắt xuống, khi ngược lên ánh mắt rất kiên định: “Vâng.”

“Nếu cậu ta lừa em thì sao?” Kiều Vân Tiêu bỗng nhiên nói.

Cố Sơ nghi hoặc: “Anh định nói gì?”

Kiều Vân Tiêu thu lại biểu cảm, sửa lại: “Anh chỉ lo cậu ta giấu em gì đó.”

Cố Sơ không nhận ra vẻ lo lắng đằng sau gương mặt anh. Cô cười: “Đã thật lòng yêu rồi dù có mất đi cũng sẽ không hối hận.”

...

Sau khi tiễn Kiều Vân Tiêu đi rồi, Cố Sơ lại học bài một lúc. Sau khi hoàng hôn buông xuống, cô đang nghĩ xem có chuẩn bị cơm tối cho Lục Bắc Thần không thì di động vang lên.

Cô cầm lên xem, là tin nhắn anh gửi về: Đang họp, bữa tối không cần đợi anh.

Cô lườm, thật sự cảm thấy mình tốt đẹp lắm sao, ai thêm đợi anh?

Nhưng quả thật cũng không buồn ăn uống nữa, cô làm một món đơn giản. Quan trọng hơn là, ngày nào cũng ở nhà dễ chịu, thoải mái, nếu không quyết tâm cái miệng, sớm muộn cũng sẽ thành béo ú.

Ăn cơm xong cũng đã hơn bảy giờ tối.

Nhớ lại lời Kiều Vân Tiêu nói, Cố Sơ bèn gọi vào di động của Tiêu Tiểu Tiêu.

Tắt máy.

Chuyện gì vậy?

Vì sao đi du lịch lại phải tắt máy? Thật sự định ngăn cách với thế giới bên ngoài ư?

Ngẫm nghĩ rồi cô gọi thẳng cho Lăng Song.

Lăng Song thì nhận điện nhưng giọng nói thì lè nhè, sống không ra sống, chết chẳng ra chết. Cố Sơ dụi dụi tai: “Mới tối trời cậu đã say bét nhè rồi à?”

“Tối qua tôi uống nhiều quá, giờ mới tỉnh.” Lăng Song lẩm bẩm.

Nói thật lòng, Cố Sơ thật sự không bằng lòng với kiểu ăn uống nghỉ ngơi của Lăng Song. Cô đi thẳng vào chuyện Tiêu Tiểu Tiêu đi du lịch. Không nhắc đến thì thôi, vừa nhắc Lăng Song đã kích động: “Tôi còn đang định gọi điện thoại hỏi cậu đây. Tiêu Tiểu Tiêu đi Ý mà không nói với tôi một câu. Tôi ưng ý một chiếc túi xách, ra mắt lần đầu ở Ý, còn đang định nhờ cậu ta mang về giúp đây.”

“Cậu có liên lạc được với cậu ấy không? Tôi vừa gọi điện mà cậu ấy tắt máy.”

“Tôi gọi rồi, người ta không thèm nhận điện thoại. Làm ơn đi, tiền phí gọi điện đường dài đắt lắm à? Phục cậu ta đấy!” Lăng Song dẩy một bụng tức: “Chỉ nhắn cho tôi một cái tin thờ ơ hờ hững, nói tín hiệu không tốt không nhận điện thoại. Cũng chẳng biết dây thần kinh nào của cậu ta có vấn đề, không thèm quan tâm tới người khác! Suốt ngày trưng lên weibo mình đi qua những đâu!”

Cố Sơ thở dài: “Nếu không phải anh Vân Tiêu nhắc tới chuyện này, tôi còn chẳng biết cậu ấy đi du lịch.”

“Cả cậu mà cũng không biết? Cậu ta được quá nhỉ, có cần phải vậy không?” Lăng Song cực kỳ khó chịu: “Giận tôi thì thôi, cả cậu mà cũng chẳng thèm đoái hoài.”

“Cậu chọc tức cậu ấy?”

“Tôi làm gì có thời gian rảnh để chọc tức cậu ta?” Nói ra Lăng Song lại đầy phẫn nộ: “Là mấy hôm trước tôi không trả lời điện thoại cậu ta ngay được, khi gọi lại thì cậu ta đã không thèm nhận. Cậu nói một câu công bằng đi, lúc đó tôi bận mất mặt, vất chân lên cổ mà chạy, dĩ nhiên không kịp trả lời điện thoại rồi.”

“Cậu ấy không nhỏ mọn vậy đâu.”

Lăng Song hừ một tiếng: “Cậu tự lên xem weibo của cậu ta đi. Theo tôi thấy, cậu ta rõ ràng đang cố tình khoe cho tôi xem. Có gì ghê gớm, chẳng qua là bây giờ tôi không nghỉ phép thôi.”

Nghe than vãn một lúc, sau khi cúp máy, Cố Sơ bèn vào weibo của Tiêu Tiểu Tiêu.

Quả đúng như Lăng Song nói, Tiểu Tiêu thực sự nhàn nhã vô cùng.

Trước sau tổng cộng đăng ba status, có bức ảnh ở cửa hàng đồ thủ công Milan, toàn là mấy món đồ chơi thủ công lạ mắt, rồi lại thấy cậu ấy qua Firenze, phong cảnh đẹp vô cùng. Bức ảnh cuối cùng theo như cậu ấy giới thiệu thì ở Torino, ánh nắng rực rỡ đến mức người ta cũng thấy vui.

Xem xong, Cố Sơ thở dài. Phong cảnh đẹp thì đẹp đấy nhưng không có ai bầu bạn, du lịch cũng buồn, toàn là ảnh phong cảnh, không có ảnh người.

Cô nghĩ Tiêu Tiểu Tiêu chắc là có tâm sự trong lòng, nếu không một người vẫn luôn thích chụp ảnh như cậu ấy cho dù không có ai đi cùng cũng tìm người đi đường chụp mấy kiểu.

Rồi cô lại gọi thêm hai lần nữa, vẫn tắt máy. Cô bèn gửi tin cho cậu ấy, hy vọng cậu ấy ở bên đó chơi vui vẻ.

Cô xem mấy bài tập rất nhanh, sau khi hoàn thành công việc ôn tập, Cố Sơ chợt nhớ tới câu: Đủ không của Kiều Vân Tiêu. Ngẫm nghĩ cô bèn lấy thẻ ngân hàng ra. Cô vẫn chưa biết trong chiếc thẻ này có bao nhiêu tiền, có đủ tiền học phí và tiền sinh hoạt hằng ngày của cô không?

Đầu đường có một cây ATM, cô bèn vớ lấy chiếc áo khoác rồi ra khỏi nhà.

Chín giờ tối, đường phố đã vắng bóng người.

Đèn đường chiếu lên mặt đường sáng loáng.

Hàng cây ngô đồng hai bên xào xạc, bóng cô bị những quảng sáng lốm đốm trên đỉnh đầu kéo ra thật dài.

Cây ATM không xa, ở ngã rẽ Đông Nam, một bên là phố phường tấp nập, bên này lại yên ắng tĩnh mịch.

Cô cắm chiếc thẻ vào, nhập mật khẩu ngày sinh của mình. Cây ATM đã hơi cũ, lúc vận hành cứ kêu cạch cạch, giống như từ xa người ta cũng có thể nghe được tiếng nó thở phì phò vậy. Cô ấn nút truy vấn thông tin rồi bắt đầu những giây phút đợi chờ dài đằng đẳng.

Một dãy số nhảy ra.

Cố Sơ quét mắt một lượt, nhất thời chưa đếm được là mấy số không. Cô ghé tới trước, tỉ mỉ đếm rồi sững sờ. Tới tận khi máy ATM vang lên tiếng thông báo nhắc nhở cô mới tỉnh lại, ra sức dụi mắt, đếm lại lần nữa.

Sau khi chắc chắn mình không nhìn nhầm và không đếm lệch, cô mới rút thẻ ra.

Lúc lấy thẻ, tay cô còn run lấy bầy.

Phải, tám con số...

Trong thẻ này có những tám con số...

Cô đút thẻ vào trong túi, ra sức nắm chặt, nắm đến nỗi bàn tay đau nhức. Lúc xuống thang máy, chân cô hơi mềm nhũn, trong lòng bất đầu bất an. Sao lại nhiều tiền vậy?

Cô vốn nghĩ cùng lắm cũng chỉ mười mấy, hai mươi vạn...

Cô nhất thời cảm thấy trong túi như đựng vàng vậy rồi lại thấy không an toàn, cô nhanh chóng quay lại đổi mật mã.

Ông trời ơi, cứ thế chớp mắt cô đã trở thành người có giá vậy sao?

288. Chương 288: Lấy Mạng

Sau khi họp xong với tổ chuyên án đã là hơn tám giờ tối, Lục Bắc Thần lại không kịp nghỉ ngơi, vội quay về phòng thực nghiệm Xa Sơn, La Trì với mái đầu rối bù cũng đồng hành theo. Trong phòng thực nghiệm có mặt đầy đủ mấy người nhóm Phan An, ai cũng đang bận rộn việc của mình. Thấy Lục Bắc Thần quay về, Ngư Khương lập tức đưa anh một phần tài liệu: “Phía Bắc Kinh gửi fax tới, tất cả mọi số liệu so sánh đều ở đây.”

Lục Bắc Thần đón lấy xem, nét mặt nghiêm nghị, đi thẳng về phòng làm việc.

Vì vụ án của Thẩm Cường, trước và sau tết Trung thu La Trì đã phải long đong lận đận giữa Thượng Hải và Bắc Kinh, giấc ngủ cực kỳ hiếm hoi nhưng sắc mặt vẫn hồng hào, cùng lắm là vẻ ngoài trông hơi lờ lờ một chút mà thôi. Vốn dĩ cũng là người điển trai giờ thì cả ngày vác đôi mắt thâm quầng đi khắp phố phường.

Sau khi vào phòng làm việc, anh ấy bèn ngồi phịch xuống sofa, vươn vai một cái, sau đó nằm rạp lên ghế: “Nghĩ kiểu gì cũng không thể ngờ vụ án này lại dính líu tới nhiều người như vậy, công an hai thành phố Thượng Hải, Bắc Kinh còn phải đồng thời phá án. Đầu tiên là hai xác chết dưới suối nước nóng, xương sọ của Bàng Thành ghép với hài cốt của Thẩm Cường được ghép thành một cái xác hoàn chỉnh. Sau đó lại tới vụ án tập kích bằng súng ở bến Thượng Hải, thoát nhìn giống như một vụ cướp tiệm đồ cổ rất bình thường, thực tế lại liên quan đến việc nhân viên phục vụ Tiểu Vũ có ý đồ sát hại giám đốc nhà hàng Thích Kiều Kiều, luôn miệng nói là để trả thù cho Thẩm Cường. Bây giờ cậu lại phát hiện ra bí kíp của Ngoại Than Hối có vấn đề, cuối cùng dây dưa tới cả đám Thịnh Thiên Vỹ. Bề ngoài trông mấy vụ án này chẳng hề liên hệ với nhau nhưng trên thực tế đều có bóng dáng Thẩm Cường, xem ra ván cờ này hung thủ đi những nước rất lớn.”

“Theo tôi thấy, mấy vụ án này ngoại trừ việc có bóng dáng Thẩm Cường, Thịnh Thiên Vỹ cũng không tránh khỏi can dự. Bây giờ lại còn cả trợ lý của anh ta nữa.” Lục Bắc Thần vừa đọc tài liệu vừa phát biểu ý kiến.

Sau khi từ Quỳnh Châu trở về, Lục Bắc Thần bắt đầu bắt tay vào bí kíp của món thịt chiên. Ngoại Than Hối tổng cộng có hai chi nhánh ở Bắc Kinh và Thượng Hải, anh lần lượt cử hai đồng nghiệp đồng giả làm khách hàng chuyên gọi món thịt chiên của nhà hàng họ. Ở phía Thượng Hải anh đích thân hóa nghiệm. Kết quả đúng như anh nghĩ, trong món thịt chiên chứa một bí mật không thể để ai biết.

Nhưng chẳng mấy chốc, phía Bắc Kinh cũng đưa ra một kết luận tương tự.

Thịt thì không có vấn đề, được sử dụng loại thịt sườn heo tươi ngon.

Trong phạm vi an toàn vệ sinh thực phẩm có thể thêm một ít chất phụ gia, phẩm màu để giữ màu sắc của món ăn được đẹp.

Vấn đề xuất hiện trong mỡ của món ăn.

Không phải loại dầu mỡ thông thường. Trong mỡ ngoại trừ dầu đậu nành biến đổi gen có thể giữ cho thịt chiên không đổi vị, dầu ô liu mới ép ra lại còn có dầu tinh chiết từ mỡ người. Ngoài ra, điều khiến người ta hoảng sợ hơn nữa là trong phẩm màu có 30% tinh chiết từ máu người.

Cũng tức là, một đĩa thịt chiên sở dĩ có mùi thơm ngon như vậy phần lớn là vì trong quá trình nấu nướng đã bỏ máu người và mỡ người vào.

Theo thói quen ẩm thực của người Trung Quốc truyền thống, trong thức ăn cho thêm mỡ động vật phần nhiều là để gia tăng mùi vị. Mà trong các loại dầu ăn, dầu điều hòa vẫn chưa thịnh hành ở Trung Quốc xưa. Các cụ đời trước chủ yếu sử dụng mỡ heo. Các món ăn xào nấu có thêm mùi dầu mỡ sẽ trở nên ngon hơn. Còn hiện nay khi người ta ngày càng muốn ăn thanh đạm để giữ gìn sức khỏe thì mỡ heo đã dần dần lùi ra khỏi vũ đài lịch sử của thể giới ẩm thực.

Lục Bắc Thần lại tiến hành so sánh với ‘bí kíp’ mà Cố Sơ nhận được, phát hiện thật ra thứ Cố Sơ có vốn không phải phương thức làm thịt chiên, nhưng sở dĩ làm ra được vị giống thịt chiên nguyên nhân vì trong bí kíp của Cố Sơ cũng chưa mỡ người và máu người. Chỉ có điều vì cách tinh chiết khác nhau nên đã dẫn tới việc món thịt chiên làm ra chỉ cần để nguội sẽ trở nên bình thường.

Có thể chắc chắn rằng Cố Sơ không hề lấy được bí kíp của Ngoại Than Hối, nhưng điều khiến người ta kinh ngạc là hai loại bí kíp đều có vấn đề.

Ngoại Than Hối và thẩm mỹ viện đều thuộc thương hiệu ‘Khiêm’, chưa từng quảng bá ra bên ngoài, thế nên mọi người chưa từng liên hệ nhà hàng và thẩm mỹ viện lại làm một. Nhưng chỉ bí kíp nhỏ của một món ăn đã chứa một bí mật khiến người ta sồn gai ốc! Trong một xã hội lợi ích là trên hết như bây giờ, bếp ăn phía sau một nhà hàng luôn tồn tại rất nhiều bí mật mà người ta không hề hay biết, chỉ có những thứ nghĩ không ra chứ không có những thứ làm không được. Thế nên việc dùng mỡ và máu người để gia tăng mùi vị ốn ăn đối với Lục Bắc Thần không kỳ lạ chút nào. Vậy thì sẽ nảy sinh vấn đề, máu và mỡ người dùng để chiết xuất dầu và phẩm màu từ đâu ra? Là thành phẩm mua sẵn hay nhà hàng có công xưởng gia công? Nếu suy luận như vậy, nghĩ tới chuyện bên trên nhà hàng còn có một thẩm mỹ viện thì đáp án dường như đã được lật mở.

Theo như những phát hiện của La Trì sau mấy ngày điều tra thẩm mỹ viện, ‘Khiêm’ chính hình có một đội

ngũ phẫu thuật cao cấp, cũng yêu cầu rất nghiêm ngặt đối với khách hàng. Họ thậm chí còn yêu cầu hà khắc tới mức đòi hỏi khách hàng có một sức khỏe cực kỳ tốt. Trong hồ sơ khách hàng điền vào, câu hỏi đã từng mắc bệnh viêm gan B hay chưa là quan trọng hàng đầu. Một thẩm mỹ viện vì sao lại coi trọng tình trạng sức khỏe của khách hàng đến vậy? Thẩm mỹ viện yêu cầu khách hàng hiến máu định kỳ, tặng miễn phí nước dưỡng da.

Mỡ và máu người đều có gốc gác.

Còn về nước dưỡng da, Lục Bắc Thần nói với La Trì rằng đáp án đã rõ mồn một, nhưng phải chứng thực từ chính Lăng Song.

Còn lần trước khi tới Bắc Kinh, địa chỉ cũ của Thẩm Cường là một phát hiện trọng đại. Ở đó phát giác ra một lượng lớn ảnh chụp chung và mấy ngọn đèn xanh gây sự chú ý của Lục Bắc Thần. Họ phối hợp với đồng nghiệp Bắc Kinh bắt đầu tiến hành lục soát chỗ ở cũ của Thẩm Cường theo hình thức trải thảm. Kết quả trong những mẫu vật mang được từ hiện trường trở về, Lục Bắc Thần và các đồng nghiệp trong phòng thực nghiệm lần lượt phát hiện ra những kết quả.

Một kết quả khiến người suy tư, hoảng sợ.

“Bây giờ hàng loạt bằng chứng đều chứng tỏ Thịnh Thiên Vỹ có vấn đề.” La Trì ngẫm nghĩ: “Thẩm Cường một bên dính líu tới trợ lý của Thịnh Thiên Vỹ, một bên lại liên quan tới giám đốc do anh ta quản lý. Một chuyện là ba trợ lý lần lượt lấy chồng thực chất là mất tích đáng ngờ. Một chuyện là xác vụn và món ăn thẩm không kể xiết. Giữa những chuyện này rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Bằng Thành giống như người ngoài cuộc nhưng lại bị người ta lấy xương sọ. Vậy hài cốt còn lại của anh ta nằm ở đâu? Và xương sọ của Thẩm Cường đang ở chỗ nào? Vì sao hung thủ phải ném xác xuống suối nước nóng? Theo lý mà nói không nên sơ suất như vậy mới đúng chứ?”

Đây cũng là những vấn đề trong buổi họp mà La Trì nghĩ mãi không thông suốt.

Từ số liệu của các mẫu vật, Lục Bắc Thần đưa ra kết luận kinh người: Thẩm Cường chết ở địa chỉ cũ.

Dưới vòi nước trong bồn tắm tại căn nhà đó phát hiện ra máu và mỡ. Qua giám định chúng hoàn toàn trùng khớp với DNA của Thẩm Cường.

Trong nhà để lại không ít bụi bặm, có đồ vật dịch chuyển ắt sẽ để lại dấu vết, chứng tỏ sau khi Thẩm Cường chết có người từng tới đây, hơn nữa có lẽ đã tìm kiếm vật gì đó. Bức tường cũ loang lổ nhưng trong nhà vệ sinh lại phát hiện có dấu vết quét vôi lại. Màu sắc tường ở vị trí đó rõ ràng mới hơn bốn bức tường xung quanh. Các đồng nghiệp ở Thượng Hải và Bắc Kinh đồng thời cạo vữa tường ra, tiến hành phân biệt mẫu vật. Kết luận được đưa ra là trên tường có dấu máu, quét vôi là để che giấu hiện trường gây án.

Trong khe gạch tại nhà vệ sinh cũng phát hiện có dấu máu.

Máu là của Thẩm Cường.

Trong buổi họp tổ chuyên án vừa mới kết thúc, Lục Bắc Thần dựng lại hiện trường trước và sau cái chết của Thẩm Cường dưới góc độ pháp y. Trong giám định lúc trước đối với Thẩm Cường, Lục Bắc Thần đã đưa ra kết luận anh ta chết trong bồn tắm, sau khi tìm được địa chỉ cũ, anh càng khẳng định điều này. Phán đoán sơ bộ bước đầu là hung thủ làm trọng thương Thẩm Cường đang tắm. Thẩm Cường vùng vẫy, hung thủ nhiều lần tấn công dẫn đến cái chết của Thẩm Cường. Sau khi Thẩm Cường chết, để che giấu chứng cứ phạm tội, hung thủ xả toàn bộ bồn tắm đầy máu, tiến hành sơn lại bức tường dính máu.

Hung thủ lựa chọn giết người và xử lý xác trong nhà tắm, nguyên nhân rất đơn giản vì sàn nhà là sàn gạch men, tiện rửa trôi vết máu, chỉ có điều hung thủ bỏ qua khe hẹp giữa các khe gạch.

Trong suy đoán về hung thủ, Lục Bắc Thần đưa ra một chỉ số tương xứng. Từ lực đánh và số lần lặp đi lặp lại, cách thức gây án giống với kẻ giết Bằng Thành tới 90%. Hung thủ có lẽ là cùng một người, là nữ giới.

Cảnh sát lấy Thẩm Cường làm trung tâm, tiến hành triển khai điều tra các mối quan hệ. Đồng thời lúc này, Lục Bắc Thần lại chờ đợi kết quả khám nghiệm sâu hơn từ phía Bắc Kinh.

Trong các dấu chân và dấu vân tay thu thập tại nhà cũ, chứng thực có của Thịnh Thiên Vỹ và Hứa Đồng. Điều càng khiến Lục Bắc Thần nhần mặt lúc này là trong bồn tắm cũng phát hiện ra dấu vân tay của Hứa

Đồng. So với Thịnh Thiên Vỹ, dường như Hứa Đồng càng khả nghi hơn.

“Đèn xanh tại nhà cũ của nạn nhân có liên quan tới người trợ lý thứ nhất Mục Thanh Đăng. Còn về bạn gái của anh ta, cũng tức là người trợ lý thứ hai của Thịnh Thiên Vỹ, được công bố với bên ngoài là đã lấy chồng, thực tế người này mất tích không dấu vết. Người trợ lý thứ ba Tiffany, cũng chính là đối tượng mà người nhờ cậy muốn tôi điều tra cũng không rõ tung tích. Trợ lý ba lần bốn lượt xảy ra chuyện, mà người trợ lý hiện tại của anh ta cũng suýt nữa gặp nạn tại Thượng Hải. Người tình nghi lớn nhất là Thẩm Cường đã chết, điểm đáng ngờ rơi toàn bộ vào Thịnh Thiên Vỹ.” Lục Bắc Thần gấp tài liệu lại. Kết quả kiểm tra này khiến tinh thần anh rất bức dọc.

Theo suy nghĩ của anh, Hứa Đồng không nên can dự vào vụ án này.

“Nếu Thịnh Thiên Vỹ không nói dối thì sao?” La Trì bạo dạn đặt giả thiết.

“Không, trên thực tế anh ta đã nói dối tôi.” Lục Bắc Thần nghiêm mặt: “Anh ta nói Tiffany bị diên rồi bị người ta đưa trở về nước. Thực tế là người nhờ cậy tôi điều tra tung tích của Tiffany lại chính là người thân duy nhất ở nước ngoài của cô ấy.”

La Trì sững người.

Lục Bắc Thần giơ tay lên day trán, ném tài liệu trong tay cho La Trì.

La Trì đón lấy, mở ra xem tỉ mỉ, sau đó biểu cảm thẳng thốt.

“Sao cả Hứa Đồng cũng dính vào?” Anh ấy sắp đau đầu chết rồi.

Lục Bắc Thần không nói gì, chỉ nhắm mắt suy nghĩ.

“Tại hiện trường phát hiện ra dấu vân tay của Hứa Đồng, vậy thì tính chất sẽ thay đổi.” La Trì dùng tay xoa mạnh lên mặt, vẻ ủ ê.

“Trừ phi cậu muốn trốn tránh, còn không thì phải đối mặt. Nhưng khoảng thời gian này cậu giữ khoảng cách với Cố Tư đi.” Lục Bắc Thần mở mắt ra, ánh mắt trầm tĩnh: “Như vậy có thể thấy, Hứa Đồng chắc chắn có chuyện giấu giếm.”

La Trì thở dài.

“Chuyện còn lại giao cho cậu đấy.” Lục Bắc Thần mỗi mệ.

Người dính líu vào vụ án này quá nhiều. Lãng Song, Thịnh Thiên Vỹ, giờ lại thêm cả Hứa Đồng, tất cả đều sẽ lấy mạng Cố Sơ

289. Chương 289: Cõi Là Con Dâu Nuôi Từ Bé, Có Được Không?

Gần mười một giờ, Lục Bắc Thần mới lái xe quay về thành phố.

Thành phố không đêm, đèn hoa mờ ảo. Xuyên qua con đường Hoài Hải vẫn còn tấp nập, khi chiếc xe đi gần tới nhà Tây, từ xa Lục Bắc Thần đã nhìn thấy bóng Cố Sơ.

Ngô đồng ngả bóng, đèn đường chiếu nghiêng, có gió thổi qua, lá cây xào xạc. Ở góc đường không rộng, Cố Sơ đang ôm thứ gì đó từ từ đi về phía này. Đêm xuống tiết trời se lạnh, cô khoác một chiếc áo thể thao có mũ màu trắng sữa, mái tóc dài được buộc thành đuôi ngựa. Theo nhịp bước chân nhẹ nhàng của cô, đuôi tóc cũng hất qua hất lại. Xem ra tâm trạng cô không tệ.

Lục Bắc Thần nhìn cô qua tấm kính chắn gió, cho xe đi chậm lại.

Con đường này vắng người, lại càng khiến cho cô thêm trợ trợ. Dường như anh nhìn thấy cô của ngày trước. Ngày nào cũng tươi cười, nhịp bước tung tăng nhưng những nỗi đau trong lòng thì không bao giờ để người ngoài biết được.

Khi chiếc xe đi ngang qua cô, Lục Bắc Thần mới nhìn rõ thứ cô ôm trong tay. Cả một đồng tử xanh xanh đỏ đỏ, toàn là đồ ăn. Nhìn nghiêng trên gương mặt vẫn còn vương một nụ cười, quả nhiên là đang vui.

Cô không để ý tới chiếc xe bên cạnh mình, chỉ mãi cầm cúi đi về phía trước. Lục Bắc Thần hạ cửa xe xuống, thò đầu ra gọi cô.

Nửa đêm nửa hôm, bất thành linh có người lên tiếng, quả thực khiến Cố Sơ nhảy dựng lên. Mấy thứ cô ôm trong tay vung vãi hết. Cô ngây ngốc đứng đờ ra đó.

Lục Bắc Thần phì cười vì biểu cảm của cô. Anh dừng xe, bước xuống, cúi người giúp cô nhặt mấy thứ dưới đất. Thoạt nhìn mới thấy là đủ loại đồ ăn vặt, có loại Trung Quốc, cũng có loại nhập khẩu, có món anh biết tên cũng có món anh không biết.

“Sao anh lại tới?” Khi cô hoàn hồn trở lại thì anh đã nhặt hết mấy thứ dưới đất lên, cho vào túi gọn gàng.

Lục Bắc Thần xách mấy thứ đó lên xe. Sau khi đóng cửa xe lại, anh bước tới trước mặt cô: “Sao anh không được tới?”

Cố Sơ cúi đầu không nhìn anh, lẩm bẩm: “Muộn vậy rồi...”

“Vừa làm xong việc.”

“Oh.” Cố Sơ ngẫm nghĩ rồi ngược mắt lên: “Anh chưa ăn cơm?”

Lục Bắc Thần nhướn mày, không biểu hiện thái độ.

“Em không có thời gian làm cho anh đâu đấy.” Cố Sơ cắn ngón tay.

“Anh có thời gian.” Lục Bắc Thần mỉm cười, mở cửa xe cho cô: “Lên xe nào, về nhà.”

Từ chỗ đó về tới nhà cũng không còn xa nữa. Từ góc phố rẽ vào đường nhỏ, ánh đèn càng sáng tỏ hơn. Từng căn nhà Tây dưới hàng ngô đồng lần lượt hiện ra, khá nhiều nhà còn sáng đèn nhưng vẫn rất yên ắng.

Cố Sơ cũng rất yên lặng. Cô uể oải co người ngồi trên ghế lái phụ, thực chất là sợ Lục Bắc Thần trách cô tới muộn còn ra khỏi nhà. Anh từng dặn cô phải ở yên trong nhà. Đang lúc lo anh sẽ nhắc đến chuyện này thì anh quả nhiên lên tiếng: “Ai cho em ra ngoài?”

Giờ mới tính số à.

Ban này ở góc phố là giả vờ tử tế.

“Tự do cá nhân của em còn bị hạn chế sao?” Cô phản bác.

Lục Bắc Thần có chút khó xử, thấp giọng nói: “Muộn vậy rồi, em con gái một mình đi ra khỏi nhà nguy hiểm biết chừng nào? Anh đã nói với em rồi, cần gì cứ gọi điện thoại bảo anh.”

“Chỉ cách có một con phố thôi mà. Em đói nên qua siêu thị mua ít đồ thôi.”

“Mua cả đồng đồ độc hại.” Lục Bắc Thần nhíu mày: “Bình thường em có thích ăn mấy thứ này đâu.”

“Ứng chiến ôn thi ấy mà, quà vặt là hợp nhất.”

“Lại còn cãi?”

Cố Sơ không nói nữa.

Lục Bắc Thần đánh tay lái, xe rẽ một vòng rồi tới nơi.

Vừa vào nhà, Cố Sơ đang định chuồn lẹ vào phòng sách thì bị Lục Bắc Thần gọi đứng lại.

“Em qua đây.” Lục Bắc Thần ngồi trên sofa, ra lệnh.

Cố Sơ uể oải bước tới nhưng không nhìn anh mà cúi đầu nhìn dép lê, ngoắc ngoắc ngón chân.

“Viết một bản cam kết cho anh.”

Hả...

Cô không hiểu.

“Trong cam kết nói rõ, sau khi trời tối thì không được ra khỏi nhà nữa.” Lục Bắc Thần rất kiên quyết.

Gương mặt xinh xắn của Cố Sơ nín nhịn đến đỏ bừng, cuối cùng cũng phản kích: “Đây là Thượng Hải, đâu phải thâm sơn cùng cốc!”

“Em tự chọn đi, hoặc là chủ động không ra khỏi nhà, hoặc là anh sẽ cử hai vệ sỹ tới đi ra đi vào với em.”

Chân Cố Sơ lập tức mềm nhũn: “Trời tối em sẽ không đi đâu nữa.”

“Chắc chắn được không?”

Cô gật đầu thật mạnh, óc gần như rút từ trong đầu ra.

Lục Bắc Thần hài lòng với thái độ tự biết kiểm điểm của cô, giơ tay về phía cô. Cô đứng im tại chỗ. Anh bèn chủ động kéo cô lại. Cô đứng không vững, theo đà bị anh ôm ngồi lên chân.

Khi muốn nhúc nhích, anh lại bao chặt lấy cô, cọ sống mũi cao lên vành tai cô, thì thầm: “Hôm nay có gặp bài nào khó không?”

Cố Sơ lại lắc đầu, lần này con ngươi gần như vắng ra ngoài.

“Kể cho anh nghe xem, ban nãy trên đường sao lại vui vậy?” Lục Bắc Thần không còn vẻ nghiêm nghị ban nãy, giọng điệu rất ôn hòa.

Hơi thở của anh phả vào tai khiến cô ngứa ngáy, ấm nóng mà gợi cảm, khiến con tim bé nhỏ của cô đập loạn nhịp: “Có ư?”

“Trông cứ như vừa ăn trộm thành công ấy.” Anh chọc cô.

Cô nghiêng mặt: “Lục Bắc Thần, đúng là anh suốt ngày tiếp xúc với thành phần phạm tội nhưng không thể gặp ai cũng trông người ta giống tướng phạm tội chứ?”

“Em thì trong sáng rồi, chỉ có anh nhìn thấy em là muốn phạm tội thôi.” Bờ môi mỏng của Lục Bắc Thần di chuyển tới cổ cô, ngón tay dài với những khớp xương rõ ràng lật cổ áo lên, tự nhiên luồn vào trong.

Ngón tay anh cũng nóng bỏng như đôi môi anh, khi chạm vào da thịt cô khiến cả người cô cũng nóng bừng lên. Cô bắt lấy bàn tay đang làm xằng làm bậy của anh, nghiêng đầu nhìn anh: “Em cho anh vào nhà đã là ân huệ lớn rồi, đừng có mà được nước lấn tới.”

Anh thu chặt cánh tay đang vòng qua eo cô, cười: “Ồ trên người em, anh trước nay vẫn ‘lấn tới’, em không thích sao, hm?”

Cố Sơ chợt hiểu ra ý của anh, đỏ mặt, đặng hắng: “Chẳng hiểu anh đang nói gì cả.” Dứt lời cô sợ anh vẫn còn nói mấy lời mang tính ám thị này để chọc ghẹo cô, lập tức lên tiếng: “Thật ra... em phát tài rồi.”

“Thế ư? Chúc mừng em.” Lục Bắc Thần cười thản nhiên.

Cố Sơ còn định nói gì đó, anh lại nói trước: “Sau này bớt ăn đồ vặt thôi. Về phòng sách đi, làm xong bữa đêm, anh gọi em.”

Anh vừa buông tay, Cố Sơ đã lui nhanh như gió.

Bình thường trước mười hai giờ đêm là Cố Sơ đã đi ngủ, nhưng hôm nay có lẽ Lục Bắc Thần về từ lúc cô còn chưa ngủ nên nhất thời cũng chẳng thấy buồn ngủ nữa. Chẳng mấy chốc, Cố Sơ lại ôm sách chạy vào bếp, đứng tựa bên cửa, hỏi: “Này, anh thật sự không tin em phát tài à?”

Lục Bắc Thần nấu một bát canh ngọt đơn giản làm bữa ăn đêm rồi chọn một ít hoa quả và rau cải làm salad ngon lành. Sau khi nghe xong lời cô nói, anh cười: “Nói nghe xem.”

Cố Sơ cầm thìa đĩa, cùng ngồi lên bàn ăn: “Thì ra bố mẹ để lại cho em một khoản tiền, rất nhiều, rất nhiều tiền.”

“Đáng thương cho tấm lòng cha mẹ.” Anh bê ra một bát canh ngọt, đặt trước mặt cô.

Cố Sơ chống hai tay lên mặt, gật đầu.

“Ăn cơm đi.”

Lúc ăn cơm Lục Bắc Thần thích yên lặng, nếu người cùng ăn với anh không nói gì, anh cũng trầm mặc. Nếu so sánh thì lúc ăn, Cố Sơ hoạt bát hơn, thế nên đa phần khung cảnh hai người cùng dùng bữa sẽ là: Cô gái hớn hỏ kể chuyện, lúc tâm trạng hứng khởi còn khoa chân múa tay. Chàng trai dù im lặng nhưng luôn mỉm cười lắng nghe từ đầu tới cuối, chốc chốc lại gấp thức ăn vào đĩa cho cô gái.

Nhất là tối nay vì bài vở đã nhẹ nhàng hơn, Cố Sơ lại càng phấn khích.

“Là tám chữ số đấy.”

Lục Bắc Thần cố tình tỏ ra kinh ngạc: “Ồ?”

Cố Sơ thấy thế càng sướng: “Anh cũng không nghĩ tới phải không?”

Lục Bắc Thần thích nhìn cô cười, long lanh như nước hồ mùa xuân, ấm áp, vui vẻ. Anh chỉ cười khẽ, không phát biểu ý kiến.

“Như vậy thì học phí gì đó em đều không cần lo nữa.” Cố Sơ nói rồi lại xót xa khi nhớ tới bố mẹ.

“Em vốn không cần lo.” Lục Bắc Thần ăn không nhiều. Anh uống một ngụm nước, sau khi đặt cốc nước xuống thì nói: “Mọi chi phí của em ở đại học A sau này anh đều đã nộp hết rồi.”

Cố Sơ đang xiên salad chợt khựng lại, ngẩn người nhìn anh.

“Thế nên em tốt nhất phải dốc sức ôn tập, nếu không trường học dù có trả lại tiền, anh cũng không có mặt mũi nào để nhận.”

Cố Sơ hoàn hồn trở lại, gấp gáp nói: “Em có tiền, không cần tiền của anh đâu.”

“Giữ cẩn thận đấy.”

“Nhưng mà tiền trong thẻ nhiều lắm, tiền học nên để tự em...”

“Anh bảo sao thì làm vậy đi.” Anh ngắt lời cô, ngữ điệu rất nhẹ nhàng nhưng khiến người ta không thể làm trái: “Nghe lời.”

Cô biết rõ anh nói một là một, hai là hai, bèn cắn môi, không tiếp tục tranh cãi nữa. Nhưng sau đó cô lại nghĩ, không đúng, chính cô suốt ngày nói còn chưa khôi phục ‘quan hệ ngoại giao’ với người ta, sao chớp mắt đã cho phép anh chu cấp ỉn ăn học rồi? Cô đang muốn giữ chút thể diện ỉn trong khoản ăn nói, ai ngờ, Lục Bắc Thần lại đổi chủ đề.

“Từ ngày mai, thím Từ sẽ tới phụ trách ba bữa ăn một ngày của em.” Uống xong canh, anh lấy một tờ giấy ăn, tao nhã lau khước miệng rồi nói: “Thím ấy do La Trì giới thiệu, nghe nói đã có hơn ba mươi năm làm giúp việc, tay chân nhanh nhẹn. Anh đã gặp rồi, yên tâm.”

Cố Sơ nghe xong, đầu óc hơi rối loạn: “Đợi đã, thím Từ? Em đâu cần người giúp việc?”

“Ngày mai anh sẽ bay đi Bắc Kinh, chưa rõ ngày nào về. Khoảng thời gian anh không có mặt ở Thượng Hải cũng phải có người chăm sóc em mới được.”

Cố Sơ chợt run lên: “Ngày mai anh đi công tác à...”

Cô biết là chuyện liên quan tới vụ án Thẩm Cường, hơn nữa còn dính líu tới hai thành phố Thượng Hải và Bắc Kinh. Mấy lần trước anh cũng từng bay qua Bắc Kinh nhưng chỉ một, hai ngày là quay về. Lần này nghe anh nói ‘chưa rõ ngày về’ cô lại có một cảm giác hụt hẫng râm ran.

“Thích gì không? Anh mua cho em?” Thấy vẻ cô đơn trên gương mặt cô, nỗi đau trong lòng anh vượt lên tất cả mọi cảm xúc.

Cô giả tính giả nết, giận dỗi vu vơ, cứ túm chặt lấy hai chữ ‘chia tay’ không buông. Ban đầu nghe thấy hai chữ này anh quả thực rất giận, nhưng nổi tức giận này vung qua vung lại cũng không nở đổ lên người cô. Cô trở tài mồm mép, anh cũng chiều cô, vì anh biết quá rõ bản thân mình muốn gì, cũng biết rõ người con gái mình yêu sâu sắc này tốt nhường nào.

Anh tình nguyện nuông chiều cô.

Cố Sơ chỉ mãi chìm đắm trong thế giới của mình, nghe xong khẽ lắc đầu. Có mấy lần cô muốn hỏi anh 25 này có thể quay về chưa? Đó là ngày cô thi, lại còn là sinh nhật anh. Nhưng mấy bận cô đều nuốt ngược trở lại. Anh nói rõ rồi mà, ngày về chưa quyết định.

Một khi dính dáng tới vụ án sẽ chẳng thể theo bản thân được. Mặc dù cô không tham gia toàn bộ nhưng cũng cảm nhận được vụ án này rộng lớn, cũng có nghĩa là phải hợp tác đồng đội. Lục Bắc Thần tính tình cao ngạo, độc lập nhưng khi đối mặt với công việc thì tuyệt đối không thiên vị. Cô không thể yêu cầu anh về vào một hôm nào đó nhất định. Khi đối mặt với chuyện sống chết nghiêm trọng, mọi chuyện khác đều là việc nhỏ.

“Em sẽ chăm sóc tốt bản thân, không cần thuê người giúp việc đâu.” Cô thở dài: “Trong nhà có thêm một người lạ cũng kỳ lạ sao ấy.”

“Anh đã dặn dò thám Tử rồi, tới giờ cơm thám ấy mới đến, nhân tiện thu dọn nhà cửa rồi về.” Lục Bắc Thần đã sắp xếp mọi việc ổn thỏa: “Có thám Tử chỉ ít có thể bảo đảm em có thể toàn tâm toàn ý ôn tập.”

Cố Sơ đành nghe theo anh.

“Khi nào anh đi?”

“Tối mai tám giờ bay.”

“Oh...”

Lồng ngực có chút bí bách.

Rõ ràng biết anh đi làm việc nhưng sao vẫn chẳng vui lên được.

Thấy anh đứng dậy, cô tưởng anh thu dọn bát đĩa, không ngờ anh bước tới bế bồng cô lên. Cô thảng thốt hét lên một tiếng. Còn chưa kịp hiểu chuyện gì, anh đã bế cô tới sofa, theo đà đề lên người cô.

Hơi thở gần gũi thế này, thiêu đốt gò má nhưng lại khiến sống mũi cay cay.

Nhưng ngoài miệng cô vẫn cứng rắn: “Này, đừng có lợi dụng.”

Lục Bắc Thần nhìn cô chằm chằm, đáy mắt u tối là thế nhưng lại giống như thắm một nụ cười, nhẹ nhàng lan ra. Dưới ánh đèn vàng ấm áp trông anh dịu dàng đến lạ. Cô cảm thấy ánh mắt anh quá chuyên chú, nóng bỏng, bèn che chặt hai mắt anh lại.

Anh cười, trầm thấp, quyến rũ.

Bờ môi anh ghé tới má cô, rồi miên man đi xuống.

Tay cô không chống đỡ được nữa. Khi cùng môi anh va chạm, nụ hôn của anh càng trở nên mãnh liệt, triền miên.

Mái tóc quăn lấy cánh tay anh như dây leo.

Tình yêu trong tim như ngọn lửa, cô cũng cảm nhận được nhiệt độ của anh tăng cao, cách một lớp vải nhưng rất rõ ràng. Bàn tay lớn của anh cũng không còn yên phận, làm bỏng lồng ngực cô. Cô không nhúc nhích liền cảm nhận được rõ mồn một bụng dưới bị anh cọ vào.

Anh trước nay vẫn cao lớn, rắn rỏi, dục vọng tới cũng rất đối tự nhiên.

“Lục Bắc Thần, anh đừng có ăn no nê rồi lại nổi hứng tình nhé, coi em là gì?” Cõi lòng Cố Sơ hoang mang, trong đầu óc lại hiện lên hết cảnh này tới cảnh khác khi cùng anh đắm đuối, đau đớn. Anh luôn kéo dài làm tiêu tốn toàn bộ thể lực của cô.

Lục Bắc Thần gần như áp sát mặt cô, hơi thở hòa cùng hơi thở. Anh lẩm bẩm: “Coi em là con dâu nuôi từ bé, có được không?”

Trái tim của Cố Sơ suýt chút nữa thì nhảy vọt ra khỏi cổ họng, mặt lập tức đỏ bừng.

“Nói vớ vẩn gì vậy? Đáng ghét! Em không phải con ruồi dễ chết vì mật ngọt đâu. Còn chưa tha thứ cho anh đâu, thôi đi!” Cô đẩy anh qua một bên, chạy nhanh về phòng ngủ như một con thỏ.

Lục Bắc Thần cũng không vội đuổi theo. Anh dựa vào sofa, nhìn về phía phòng ngủ, cười khê...

Hôm sau, thím Từ đã tới.

Một người phụ nữ hơn năm mươi tuổi, thuần gốc Thượng Hải nhưng lại nói tiếng phổ thông, chỉ thi thoảng vẫn còn lẫn giọng Thượng Hải. Gương mặt ôn hậu, thân thiết dễ gần, tay chân nhanh nhẹn, vừa vào nhà là bắt đầu luôn chân luôn tay. Cố Sơ đã nếm thử mấy món thím ấy làm, mùi vị cũng không tồi, thế là cũng coi như đã thật sự đồng ý với sự sắp xếp của Lục Bắc Thần.

“Cậu Lục dặn đi dặn lại là lúc nấu nướng nhất định phải thanh nhạt, nói là cô không thích mấy món mặn.”

“Ai yo yo, lúc tôi nhận lời còn sợ gặp phải mấy bà chủ khó hầu hạ. Nhưng cậu Lục tuy không nói nhiều, cơ mà có thể nhận ra cậu ấy rất có giáo dục. Bây giờ gặp cô cũng thấy rất tốt, chẳng hề kênh kiệu chút nào.”

“Cô bé bao nhiêu tuổi rồi? Trông cô cũng không nhiều tuổi lắm đâu, kết hôn được mấy năm rồi...?”

“Tôi thấy cậu nhà thương cô thật đấy, cô ấy à, cười đúng người rồi.”

Thím Từ khắp người toàn ưu điểm, duy chỉ có cái miệng là hơi nhiều chuyện một chút.

Cố Sơ không thấy kỳ lạ chút nào khi thím Từ hiểu lầm mối quan hệ giữa cô và Lục Bắc Thần. Thứ nhất, người do Lục Bắc Thần tìm tới, anh luôn rất tỉ mỉ với mọi việc, cứ dặn đi dặn lại tự nhiên sẽ khiến thím Từ nghĩ nhiều. Thứ hai, nhà có đồ đạc của đàn ông, vừa nhìn đã hiểu.

Cô cũng lười giải thích. Thím Từ chỉ được mời tới tạm thời, không cần chuyện gì cũng nói rõ ràng.

Lúc thím Từ chuẩn bị thức ăn, Cố Sơ ôm laptop ngồi trên sofa ngoài phòng khách lên mạng. Tối qua Lục Bắc Thần rất tự giác, lại ngủ ngoài sofa. Sáng nay cô dậy sớm, chuẩn bị quà sáng. Anh ăn rất hài lòng nhưng lại bị Phan An gọi điện giục tới phòng thực nghiệm.

Đọc sách cả buổi sáng mà chẳng thể vào đầu, trong nhà lại có thêm một thím Từ biết nói chuyện, cô bèn trốn việc học, nghỉ ngơi một chút.

Trong đầu bỗng nảy ra rất nhiều việc lộn xộn.

Tối nay anh đi Bắc Kinh rồi, đồ đạc sắp xếp ra sao rồi?

Đám Ngữ Cảnh có đi cùng anh không?

Khi nào thì vụ án mới kết thúc?

Xem dự báo thời tiết, mùa này Bắc Kinh đã lạnh, anh đã biết chưa? Nếu không kịp chuẩn bị áo rét thì phải làm sao?

Hay là... ra trung tâm thương mại chọn cho anh một chiếc áo khoác dày?

Tinh thần lập tức lên cao, Cố Sơ bèn gọi điện cho Lăng Song. Gần đây tạp chí của cậu ta tiếp nhận không ít quảng cáo các mẫu quần áo thu đông bản có hạn, hỏi cậu ta là thích hợp nhất. Ai ngờ Lăng Song cho cô một câu trả lời không thể ngờ đến.

“Khi cần tới tôi mới nhớ gọi điện cho tôi à. Cố Sơ, sao cậu sống còn thực dụng hơn tôi thế hả? Không giúp được cậu rồi, giờ tôi đang ở Bắc Kinh. Nhưng tôi có thể gửi cho cậu xu hướng thịnh hành năm nay. Cậu có mắt thẩm mỹ như thế, có thương hiệu nào thích hợp nhất cậu rõ nhất còn gì.”

Cố Sơ sửng sốt: “Sao cậu lại tới Bắc Kinh?”

“Năm nay triển lãm đá quý thời thượng tổ chức ở Bắc Kinh. Cậu tưởng tôi muốn đi chắc, lạnh chết luôn.”

Cúp điện thoại rồi, Cố Sơ rầu rĩ. Thật ra cô rất muốn kéo Lăng Song cùng đi mua sắm. Lần trước cũng coi như cậu ta đã hạ mình tới xin lỗi rồi, cô cũng không thể tiếp tục ngó lơ cậu ta.

Thật là trùng hợp, Lăng Song cũng đi Bắc Kinh. Cố Sơ lại gọi điện cho Tiêu Tiểu Tiêu, đợi mấy hồi chuông mà không có ai nhận máy, cô mới nhớ ra cậu ấy đi ra nước ngoài.

Cô nghi hoặc trong lòng. Cứ cho là đi du lịch đi, hình như đi hơi lâu rồi đấy?

Cô bèn nhắn tin.

Mãi chẳng thấy Tiêu Tiểu Tiêu trả lời.

Chuyện gì thế này? Tiêu Tiểu không phải loại người chê cước phí đắt mà không nhận điện thoại của bạn bè.

Cô vào weibo của Tiêu Tiểu, status cuối cùng là hôm qua, đăng bốn bức ảnh, không ghi chú địa điểm. Cố Sơ nhất thời cũng chưa nhận ra đó là đâu.

“Cô Lục, tối nay ăn cá có được không?” Thím Từ bước tới hỏi.

Cố Sơ mãi chú ý tới weibo của Tiêu Tiểu Tiêu, chưa nghe thấy lời của thím Từ. Thím Từ lại ghé tới gọi một tiếng: “Cô Lục?”

“Dạ?”

Cố Sơ ngẩng đầu lên nhìn thím Từ, mãi mới nhận ra là thím ấy đang gọi mình. Cô cười: “Thím Từ, sau này cứ gọi cháu là Cố Sơ được rồi.”

Thím Từ cười ha ha: “Vâng, vâng.”

“Làm cá ạ? Cái gì cũng được ạ.”

“Thế thì làm cá đi. Tôi nói cô biết, cá là sở trường của thím Từ đấy, làm cứ gọi là ngon trở lên.”

Cố Sơ mỉm cười gật đầu.

Sau khi thím Từ khoe khoang tài nghệ của mình xong rồi quay trở lại bếp, Cố Sơ lại lập tức gọi điện thoại cho Kiều Vân Tiêu. Lần này quyết định ra nước ngoài của Tiêu Tiểu Tiêu quá đột ngột. Quen biết Tiêu Tiểu bao năm nay, Cố Sơ rất hiểu cậu ấy. Nếu đi nước ngoài chơi, cậu ấy lại chẳng âm ỉ cả lên.

Cô hơi lo lắng.

Không nhận điện thoại, không chụp ảnh tự sướng, chỉ đăng cảnh vật, thậm chí còn không liên lạc với bọn họ, không giống tác phong của cậu ấy. Trừ phi đã gặp chuyện gì nghĩ không thông. Nếu là như vậy, ngoài chuyện tình cảm ra chẳng còn chuyện gì khác. Như thế đáng nhẽ phải dính líu tới Kiều Vân Tiêu mới phải.

Nhưng Kiều Vân Tiêu quả thực không rõ tình hình của Tiêu Tiểu Tiêu, cũng tỏ ra khá lo lắng trong điện thoại.

“Lúc trước làm sao anh biết Tiêu Tiểu xin nghỉ dài kỳ với bệnh viện?”

“Thầy của cô ấy, Cố Khải Mân, thông qua anh ta anh mới biết.”

Cố Sơ hiểu. Cố Khải Mân cũng đồng thời là bác sỹ chữa chính cho bác Kiều, nói với Kiều Vân Tiêu chuyện này cũng không phải là không thể. Mặc dù Kiều Vân Tiêu không gặp mặt Cố Sơ nhưng nghe ra sự lo lắng trong giọng nói của cô, bèn hỏi có phải Tiêu Tiểu gặp chuyện gì không. Cố Sơ giờ chưa thể nói được gì bèn đáp qua loa mấy câu rồi xin số điện thoại của Cố Khải Mân, sau đó gọi cho anh ta.

Cố Khải Mân nghe nói cô là bạn của Tiêu Tiểu thì lập tức nói rõ ràng mọi chuyện. Thì ra buổi sáng đầu tiên đi làm sau tết Trung thu, Cố Khải Mân nhận được tin nhắn của Tiêu Tiểu Tiêu. Cậu ấy nói mình tạm thời muốn xin nghỉ dài, định ra nước ngoài cho khuây khỏa. Khi hỏi nguyên nhân thì cậu ấy không nói. Cố Khải Mân nghĩ tới chuyện cậu ấy năm nào cũng chăm chỉ nên đã đồng ý. Mấy ngày nay anh ta cũng từng gọi cho Tiêu Tiểu Tiêu nhưng mãi vẫn không có ai nghe máy. Gọi rất nhiều, rất lâu sau mới nhận được tin nhắn nói mọi sự bình yên.

Ngất máy rồi, Cố Sơ chỉ càng thêm hoang mang.

Cô vốn dĩ chỉ nghĩ Tiêu Tiểu đi du lịch xả stress, nên không tìm hiểu sâu. Bây giờ nghe Cố Khải Mân nói vậy cô bỗng cảm thấy Tiêu Tiểu nhất định đã gặp phải chuyện gì, nếu không tuyệt đối sẽ không hành xử như vậy.

Vấn đề quan trọng là, giờ cậu ấy đang ở đâu?

Tỉ mỉ kiểm tra mấy status cậu ấy đăng. Theo như bức ảnh hôm qua cậu ấy đăng, có lẽ giờ cậu ấy không xa Torino. Lên mạng tìm hiểu các thông tin có liên quan, khi tìm về Torino, cô không ngờ lại nhìn thấy mấy bức ảnh trong phần tìm kiếm.

Có mấy bức ảnh cô trông rất quen.

Mở ra, nhìn một hồi lâu, tim cô chợt đập thịch một tiếng rồi cô quay lại lục tìm ảnh trong weibo của Tiêu Tiêu.

Cô chết sững.

Cô tiếp tục tìm thẳng Firenze và các nơi cậu ấy up ảnh. Các ảnh trong album đều có thể tìm ra được. Đối chiếu từng bức, Cố Sơ hết lên!

Ảnh trên weibo của Tiêu Tiêu đều được lấy từ kho hình ảnh tìm kiếm trên mạng!

~Hết chương 289

~Được thanks

Xem thông tin cá nhân

5 thành viên đã gửi lời cảm ơn diep diep về bài viết trên: a_little_secret, mambo98, meomeo1993, mimi17796, superpham

Có bài mới Hôm qua, 14:34

Hình đại diện của thành viên

diep diep

Thành viên ưu tú

Thành viên ưu tú

Ngày tham gia: 04.06.2014, 19:47

Bài viết: 3989

Được thanks: 4850 lần

Điểm: 2.85

Có bài mới Re: [Hiện đại] Bảy năm vẫn ngoảnh về phương Bắc - Ân Tâm - Điểm: 11

Chương 290: May mắn có được người đàn ông này

Ba giờ chiều, Cố Sơ lao vào phòng thực nghiệm.

Lúc đó, Lục Bắc Thần đang họp với đám Ngũ Cảnh, bố trí nhiệm vụ công việc sắp tới của mỗi người tại Bắc Kinh. Mọi cảnh báo và kiểm soát hồng ngoại ngoài vườn được mở hết. Cô quẹt thẻ đi vào, tránh phải cố gắng xông vào bằng con đường theo trí nhớ.

Cuộc họp của Lục Bắc Thần bị ngắt đoạn.

Thấy Cố Sơ tới, anh ít nhiều cảm thấy kỳ lạ.

Đã nhiều ngày Ngũ Cảnh không nhìn thấy Cố Sơ, cậu ấy hoạt bát nhất, khoa chân múa tay với cô: “Hi, Cố, gần đây cô chạy đi đâu vậy? Tôi nhớ cô chết đi được!”

Phan An ngồi bên cạnh quen trêu chọc, đẩy đầu Ngũ Cảnh một cái: “Trước mặt giáo sư Lục mà dám ăn nói xằng bậy?”

Ngũ Cảnh vò đầu. Ngư Khương ngồi bên cạnh Lục Bắc Thần sau khi nhìn thấy Cố Sơ thì nụ cười mím đông cứng lại, gương mặt không còn chút thiện ý nào.

Cố Sơ đứng bên cạnh cửa, một tay bám lên khung cửa. Cô mặc một chiếc váy liền mỏng, kiểu đơn, rộng rãi, màu xám nhạt. Ánh nắng ngày thu hắt từ sau lưng cô tới. Chẳng biết vì ánh nắng quá mãnh liệt hay vì quần áo trên người cô quá nhạt màu, gương mặt cô cực kỳ nhợt nhạt, hết như ánh trăng trong đêm tối.

Cô muốn chào hỏi mọi người nhưng khi lên tiếng thì giọng lại để lộ ra một sự khiếp sợ đang được đè nén. Cô lẩm bẩm: “Bắc Thần... Bắc Thần...”

Lục Bắc Thần nhận ra cô hơi bất thường bèn đứng dậy đi tới trước mặt cô. Lại gần như vậy mới phát hiện ra không chỉ mặt cô tái nhợt mà đôi mắt còn ngập đầy lo lắng và sợ hãi. Anh bàng hoàng, giơ tay kéo cô vào lòng, lại càng cảm thấy cả người cô đang run rẩy.

“Xảy ra chuyện gì vậy?”

Mọi người đều đứng dậy cả, ai cũng nhận ra sự việc bất thường.

Cố Sơ dựa vào lòng anh. Mùi hương sạch sẽ trên cơ thể anh cùng vòm ngực rắn chắc đã cho cô cảm giác an toàn. Cô ngước mắt nhìn anh, mùi mờ lại gấp gáp: “Bắc Thần, anh giúp em với... Em... Em không biết phải làm sao cả...”

Trái tim Lục Bắc Thần thất lại, anh không nói năng gì, lập tức bế cô lên, đi thẳng lên tầng hai, trở về phòng làm việc.

Cuộc họp được một nửa thì tan.

Ngữ Cảnh chẳng hiểu chuyện gì, đẩy đẩy gọng kính to oành, hỏi: “Cố sao thế?”

Phan An không đáp nhưng lại nhìn lên gác có vẻ trầm tư. Ngữ Cảnh hỏi mãi không có được câu trả lời, trong lòng có chút sốt ruột. Cậu lấy cây bút chọc Phan An: “Lúc này anh đừng có làm xác chết chứ.”

“Làm sao tôi biết được?” Phan An quay trở về, cầm tài liệu ngồi vào chỗ của mình, rồi lại nói: “Nhưng mà Cố Sơ là một cô gái khá độc lập, bình thường dù có gặp chuyện gì cô ấy cũng sẽ giải quyết bằng hết khả năng của mình. Hôm nay lại sợ hãi như vậy, xem ra thật sự gặp rắc rối lớn rồi.”

Thái độ của Ngư Khương không tốt lắm, hừ một tiếng lạnh nhạt: “Gặp phải rắc rối lớn ư? Nực cười! Cô ta đâu có tham gia vào vụ án, có thể gặp được chuyện gì nghiêm trọng?”

“Mọi người đều là đồng nghiệp, thái độ của chị khi nào thì tử tế lên được một chút đây?” Ngữ Cảnh không chịu nổi thái độ của cô ta với Cố Sơ, kỳ quái khó hiểu.

“Đồng nghiệp?” Giọng Ngư Khương càng lạnh hơn, đánh mắt nhìn lên gác. Thấy cửa phòng làm việc đóng chặt, sắc mặt cô ta càng trở nên khó coi, lời nói càng không khách khí: “Loại đàn bà mưu mô như cô ta xứng làm đồng nghiệp của chúng ta sao? Cậu muốn làm đồng nghiệp của người ta, nhưng chí hướng của người ta không chỉ là làm đồng nghiệp đơn giản vậy đâu. Bày ra cái vẻ tội nghiệp cho ai xem? Ghê tởm!”

“Ngư Khương, thái độ của cô với Cố Sơ nên tốt một chút, dù sao thì cô ấy cũng chưa làm gì cô.” Phan An phải lên tiếng: “Cứ coi như cô cho là cô ấy cố tình tỏ ra đáng thương nhưng Lục thích, có phải cô cũng nên thu bớt cảm xúc của mình lại không? Ban nãy cô cũng thấy Lục lo lắng cho cô ấy thế nào rồi đấy, cả công việc cũng gác lại. Thái độ cẩn trọng của Lục đối với vụ án này tất cả chúng ta đều biết, nếu là người khác dám đột ngột xông vào ngắt ngang cuộc họp thử xem? Ngay cả cảnh sát La thân với Lục như thế nhưng một khi biết Lục đang họp thì cũng phải hẹn giờ khác.”

“Cô ta cố tình tỏ ra yếu ớt, tội nghiệp, không bệnh cũng rên, đương nhiên có thể lừa được Vic rồi.” Ngư Khương rất không phục.

“Vậy cũng phải xem Lục có phải cam tâm tình nguyện để bị lừa hay không?” Phan An lần đầu tiên hết nước hết cái như thế: “Cho dù Cố Sơ không bệnh tự rên, cho dù tất cả đều là cô ấy cố tình bày ra nhưng cũng là người Lục thích, cô lo lắng làm cái gì?”

Ngữ Cảnh chêm vào một câu: “Tôi cho rằng Cố nhất định đã gặp chuyện mới tới tìm giáo sư. Cô ấy là trợ lý của anh ấy, bình thường gần gũi như thế lẽ nào không biết hôm nay giáo sư đi công tác ư? Rõ ràng biết còn tới tìm, nhất định là vì hết cách rồi.”

Ngư Khương trừng mắt nhìn hai người họ, ánh mắt giá lạnh: “Tôi thấy cả hai người đều điên hết rồi, các người thì biết cái gì?”

Phan An nhìn cô ta, thở dài lắc đầu: “Ngư Khương, tôi có thể nhận ra cô thích Vic, nhưng cô phải hiểu một chuyện, người Lục thích ở trên gác kia. Chúng ta đi theo Lục đã nhiều năm rồi, có khi nào thấy cậu ấy căng thẳng vì một người phụ nữ như vậy chưa? Chưa nói tới việc bình thường quan tâm tới Cố Sơ, chỉ nói riêng con đường nhỏ bên ngoài phòng thực nghiệm đã đủ thấy sự bất thường của cậu ấy rồi. Tại sao đang trồng ngô đồng yên ổn lại đổi thành dương liễu? Mặc dù tôi không biết rõ chuyện bên trong nhưng tôi có thể đoán chắc chắn là vì Cố Sơ.”

Ngữ Cảnh chớp chớp mắt, đi tới bên cạnh Ngư Khương, cũng khuyên nhủ cô ta: “Tôi cảm thấy cô đừng nên thích giáo sư nữa, nếu không sau này cô càng ngày càng khó chịu với Cố Sơ, giáo sư cũng không thoải mái trong lòng.”

“Các người đứng là ai vậy đều bị cô ta bắt làm tù binh cả rồi!” Ngư Khương nghiêng răng nghiêng lợi: “Đúng là tôi thích Vic nhưng tôi chưa bao giờ nghĩ sẽ ở bên cạnh anh ấy! Nếu Vic thích người khác, tôi tuyệt đối giơ hai tay tán thành nhưng không thể là cô ta! Cô ta không có tư cách ở bên cạnh Vic! Một người phụ nữ ích kỷ như cô ta, ở bên Vic sẽ chỉ hủy hoại anh ấy thôi!”

Ngữ Cảnh nhíu mày: “Cố Sơ không ích kỷ, cô ấy rất tốt!”

“Ngư Khương, tôi thấy người thật sự sắp điên là cô mới phải.” Phan An nhìn cô ta bằng ánh mắt sắc bén: “Nói Cố Sơ sẽ hủy hoại Lục rõ ràng cô đơn thuần chỉ đang ganh ghét, đố kỵ. Tôi thấy Cố Sơ đã cứu Lục mới đúng. Trước khi gặp Cố Sơ, ngày nào cậu ấy cũng sống như người máy ấy, giờ trông cậu ấy có tình cảm hơn trước nhiều rồi.”

Ngư Khương cuộn chặt tay lại, bờ môi tức đến run rẩy: “Các người chẳng biết cái gì thì đừng có ngồi đây kết luận vớ vẩn! Hai người tưởng rằng họ mới quen biết nhau năm nay sao? Các người không biết Lục đã phải hy sinh bao nhiêu cho người phụ nữ đó! Chính vì cô ta, Lục năm đó suýt nữa đã mất mạng!”

Ngữ Cảnh và Phan An sững người.

“Chính vì đã từng nhìn thấy người phụ nữ này giả tạo, bỉ ổi đến mức nào, tôi mới ghét cô ta như vậy!” Ngư Khương nghiêng răng kèn kẹt: “Vic hy sinh vì cô nhiều như vậy, cô ta thì sao? Ngoài việc không ngừng yêu cầu Vic hy sinh ra còn biết làm gì? Loại đàn bà hám của, lăm mưu mô như cô ta xứng đáng có được tình yêu của Vic sao? Không xứng!”

Dứt lời, cô ta ném tài liệu lên mặt bàn, cởi áo blouse ra, rời khỏi phòng thực nghiệm.

Lời nói của Ngư Khương tới quá đột ngột, Ngữ Cảnh và Phan An còn chưa kịp phản bác. Sau khi Ngư Khương đi một lúc rồi, Ngữ Cảnh mới khó hiểu hỏi: “Ban nãy chị ta nói vậy là có ý gì? Chẳng phải giáo sư Lục và Cố Sơ năm nay mới quen nhau ư?”

Phan An cũng vô cùng khó hiểu.

Trong phòng làm việc, bầu không khí không căng thẳng như dưới nhà.

Lục Bắc Thần rót cho Cố Sơ một ly nước ấm. Cô đón lấy nhưng uống hờ hững, nhấp một ngụm rồi lại để qua một bên. Cô co rụt cả người lại trên sofa giống như một chú mèo tội nghiệp. Anh kéo tay cô lại, ủ ấm những ngón tay giá lạnh của cô: “Từ từ nói, em sao vậy?”

Rất lâu sau Cố Sơ mới sắp xếp lại được tư duy, kể từ đầu tới cuối chuyện của Tiêu Tiểu Tiêu cho anh nghe.

Cả quá trình anh không xen vào, chỉ yên lặng lắng nghe, nét mặt có chút suy tư.

“Cũng tức là, Kiều Vân Tiêu và Lăng Song nhận được cuộc gọi của Tiêu Tiểu Tiêu vào cùng một buổi tối?” Nghe xong lời Cố Sơ kể, Lục Bắc Thần hỏi.

Cố Sơ gật đầu: “Lúc đó tín hiệu của Lăng Song không tốt, lát sau gọi lại thì đã không có ai nghe máy nữa. Cả lúc anh Vân Tiêu gọi lại cậu ấy cũng không nhận.”

Trước khi tới phòng thực nghiệm, Cố Sơ đã chứng thực mọi chuyện sâu hơn. Cô hỏi lại Kiều Vân Tiêu và Lăng Song tình hình tối hôm đó, rồi qua Cố Khải Mẫn biết được Tiêu Tiểu Tiêu không gặp chuyện gì khó

khẩn trong công việc. Ngược lại, cậu ấy biểu hiện rất xuất sắc, là một trong những người được chọn làm bác sỹ ưu tú tại bệnh viện này. Không có vấn đề tình cảm, sự nghiệp cũng như cá gặp nước, vì sao Tiêu Tiểu Tiểu lại không liên lạc với mọi người?

Nếu cậu ấy thật sự ra nước ngoài, vì còn lấy ảnh trong phần tìm kiếm làm hình ảnh phong cảnh của mình?

Sau mấy lần bị Cố Sơ gọi điện làm phiền, Lăng Song và Kiều Vân Tiêu cũng nhận ra sự bất thường, lần lượt hỏi cô đã có chuyện gì. Nhưng cô càng nghĩ càng sợ, càng nghĩ càng cảm thấy sống lưng lạnh toát. Trực giác nói cho cô biết Tiêu Tiểu đã gặp chuyện nhưng cụ thể là gì, trước mắt cậu ấy đang ở đâu thì hoàn toàn không hay biết. Người đầu tiên cô nghĩ tới là Lục Bắc Thần. Sau khi gặp được anh, mọi lo lắng và sợ hãi đồng thời bộc phát.

Cố Sơ trở nên chưa từng bất lực đến thế, sức mạnh duy nhất dùng để nắm chặt tay Lục Bắc Thần, tìm kiếm sự giúp đỡ của anh.

Lục Bắc Thần nhìn thấy bà vai cô cứ run mãi bèn ôm hân cô vào lòng, nhẹ nhàng hỏi: “Tối đó em có nhận được điện thoại của Tiêu Tiểu không?”

Cố Sơ cố gắng nhớ lại, lát sau lắc đầu.

“Đừng lo lắng, cứ giao cho anh.” Anh an ủi.

Cố Sơ nín chặt áo blouse trắng của anh, thanh âm lầy bầy: “Tiêu Tiểu sẽ gặp chuyện sao? Đã nhiều ngày trôi qua rồi, cậu ấy...”

“Đừng nghĩ lung tung.” Lục Bắc Thần đau lòng nhìn cô: “Anh sẽ lập tức gọi điện cho La Trì lập án điều tra.”

“Lỡ như...” Cố Sơ rùng mình: “Ngay cả La Trì cũng không tìm được cậu ấy thì sao?”

Lục Bắc Thần hiểu cái rùng mình của cô. Tiêu Tiểu là một người bình thường, chẳng có lý do gì bỗng nhiên lấy ảnh trên mạng giả vờ mình ra nước ngoài, rồi lại vô duyên vô cớ cắt đứt liên lạc với bạn bè. Khả năng duy nhất chính là có người đã mạo danh Tiêu Tiểu Tiểu, lợi dụng di động của cô ấy làm bia đỡ đạn. Lâu vậy rồi Tiêu Tiểu Tiểu không có tin tức gì, rất có thể đã bị kẻ nào đó bắt cóc.

“Tiêu Tiểu nhất định sẽ không xảy ra chuyện.” Lục Bắc Thần vẫn luôn bình tĩnh, xóa tan lo lắng của cô. Anh biết, Cố Sơ lo Tiêu Tiểu đã lạnh ít dữ nhiều.

Cố Sơ nhìn anh, như được vỗ về: “Thật sao?” Giờ cô hoang mang rồi bởi rồi.

Lục Bắc Thần nhẹ nhàng xoa tay cho cô, vừa nhẫn nại vừa dịu dàng, nhưng logic vẫn rất tỉnh táo: “Em nghĩ mà xem, nếu đối phương thật sự đã giết Tiêu Tiểu thì việc gì phải nhọc công tốn sức giả mạo weibo và tin nhắn của cô ấy? Khả năng cao là Tiêu Tiểu Tiểu đã mất đi tự do, nhưng chưa mất mạng.”

Sau khi nghe anh phân tích, sắc mặt Cố Sơ mới hồng hào hơn. Chỉ cần còn sống là tốt rồi.

“Nhưng bình thường Tiêu Tiểu cũng đâu có đắc tội với ai, sao lại gặp chuyện này?”

“Yên tâm, nhất định sẽ tìm được Tiêu Tiểu.” Anh cho cô một sự an ủi lớn tới cùng. Chỉ cần Tiêu Tiểu Tiểu còn sống thì chắc chắn sẽ tìm được.

Dứt lời, anh đứng dậy đi tới trước bàn làm việc, gọi điện cho La Trì.

Đầu kia nhận máy rất nhanh.

Lục Bắc Thần báo với La Trì chuyện của Tiêu Tiểu Tiểu.

“Đúng, phán đoán sơ bộ đã mất tích nửa tháng, phải lập án điều tra ngay lập tức.”

Cố Sơ tựa vào sofa, cố gắng để cảm xúc của mình ổn định một chút, nhưng trong lòng vẫn thấp thỏm không yên. Rồi cô lại nhìn về phía Lục Bắc Thần. Anh đứng quay lưng về phía cô, bóng hình trong chiếc áo blouse càng khiến sống lưng anh thẳng tắp. Anh đang gọi điện thoại bận rộn việc của cô, khi suy nghĩ này hiện lên, sự căng thẳng và âu lo trong lòng bỗng dịu đi một cách lạ kỳ.

Xảy ra chuyện, cô chỉ biết tới tìm anh, quên cả việc nên đi tìm người làm cảnh sát như La Trì. Cô cứ thế chạy tới đây không hề do dự, vì cô mơ hồ biết rằng có anh là nhất định không có vấn đề gì.

Sau khi gọi điện cho La Trì, ngấm nghĩ một lúc, Lục Bắc Thần lại ấn tiếp một cuộc gọi khác.

Có lẽ là cuộc gọi quốc tế, Cố Sơ nghe thấy anh nói tiếng Anh. Cô nghe thấy anh gọi đối phương là Chloe, rồi lệnh anh ta lập tức tới Trung Quốc tìm tung tích của Tiêu Tiểu Tiêu.

Trong lúc anh đang nói chuyện, Cố Sơ chợt bước lên, ôm chặt lấy anh từ sau lưng, áp mặt vào sống lưng anh.

Bên này Lục Bắc Thần vẫn còn đang nói chuyện, trao đổi sự tình cụ thể. Anh giơ một tay ra kéo tay cô lại, bọc trong lòng bàn tay mình. Sự bất an còn lại của Cố Sơ dần dần tan biến. Lòng bàn tay anh ấm áp, đầu ngón tay mạnh mẽ. Lúc này được dựa vào anh như vậy, một cảm giác an toàn chưa từng có chợt nảy sinh.

Anh là người đàn ông mà cô yêu thương, dựa dẫm, giây phút này lại càng cảm thấy khó cách chia.

Kết thúc cuộc điện thoại, Lục Bắc Thần đặt máy xuống. Anh quay người, đứng dựa vào mép bàn, kéo cô vào lòng, nói: “Phía La Trì sẽ nhanh chóng tra ra liệu Tiêu Tiểu Tiêu đã xuất cảnh hay chưa. Yên tâm đi, cậu ấy sẽ rút một nhóm tập trung riêng vào vụ này.”

“Chloe là ai vậy?” Cô ngẩng đầu hỏi anh.

Lục Bắc Thần cũng không giấu cô: “Thám tử tư số một thế giới, cậu ấy rất giỏi, quen không ít người cả trong tới lẫn ngoài sáng, có cậu ấy giúp sức coi như đã thành công một nửa.”

“Anh ấy đồng ý giúp đỡ rồi sao? Có phải khó mời lắm không?” Nói vậy nghe ra đối phương có lai lịch không tầm thường.

Lục Bắc Thần cười khẽ, xoa đầu cô: “Chuyện của anh, cậu ấy chắc chắn sẽ giúp.”

Cố Sơ bắt chợt ôm chặt lấy anh, một dòng chảy ấm áp tận sâu nơi đáy tim từ từ thấm ra khắp cơ thể, cảm giác lạnh lẽo dần dần tan đi. Cô biết lần này Lục Bắc Thần đã sử dụng các mối quan hệ riêng tư, nói trắng ra là sử dụng nguồn lực của bản thân. Sự coi trọng của anh khiến cô cảm động vô ngần.

Hơn năm giờ, La Trì vội tới phòng thực nghiệm.

Đám Ngữ Cảnh nghỉ làm trước, về nhà thu dọn hành lý. La Trì cũng không mang nhiều đồ dư thừa, chỉ xách một chiếc vali nhỏ, đặt tạm tầng một rồi đi thẳng vào phòng làm việc. Dưới sự an ủi của Lục Bắc Thần, tâm trạng Cố Sơ đã nhẹ nhàng hơn, lý trí cũng dần dần trở lại. Cô tin vào phán đoán của Lục Bắc Thần, Tiêu Tiểu Tiêu vẫn còn sống.

Trong khoảng thời gian đó, Kiều Vân Tiêu và Lăng Song lại gọi thêm mấy lần nữa. Cố Sơ vốn định báo nhưng ý của Lục Bắc Thần là trước mắt đừng đánh rần động cỏ. Cô nghe lời dặn dò của anh, đáp qua quýt vài câu mới xong chuyện. Cố Khải Mân cũng gọi điện tới, có thể nghe ra anh ta là người có lòng, sau hai lần Cố Sơ gọi điện hỏi thăm, anh ta đã nghỉ ngơi. Cố Sơ chỉ biết anh ta là thầy hướng dẫn của Tiêu Tiểu Tiêu chứ không thân, đương nhiên càng không dám kể hết sự tình.

Cả Lục Bắc Thần cũng không rảnh rang. Anh không ngừng gọi điện thoại, di động cũng kêu suốt. Lúc nhận điện thoại anh cũng không tránh cô, vẫn luôn ở bên cạnh. Tối tận khi La Trì tới, Cố Sơ mới nhận ra đã sắp xế chiều, tối nay anh bay tới Bắc Kinh.

“Đã điều tra nơi xuất cảnh, tháng nay không có bất kỳ thông tin xuất cảnh nào của Tiêu Tiểu Tiêu.” Đây là câu đầu tiên của La Trì sau khi bước vào cửa.

Lục Bắc Thần đã dự liệu được từ trước nên không hề kinh ngạc. Còn Cố Sơ, mặc dù lúc trước đã được Lục Bắc Thần tiêm thuốc dự phòng nhưng sau khi nghe được kết luận La Trì đưa ra, trái tim như rơi xuống.

“Tết Trung thu Tiêu Tiểu Tiêu trực ban. Theo lời của đồng nghiệp cô ấy, mấy ngày nghỉ cô ấy tới thăm mỹ viện ‘Khiêm.’” Lục Bắc Thần nói.

Anh gọi mấy cuộc điện thoại, trong đó có hai cuộc gọi tới bệnh viện, tìm được khoa của Tiêu Tiểu Tiêu hỏi rõ hành tung của cô ấy trong khoảng thời gian đó.

La Trì không ngờ hiệu quả làm việc của anh lại nhanh như vậy. Anh ấy gật đầu, nói: “Không sai, mấy anh em trong tổ chuyên án cũng đã tra ra buổi tối cuối cùng trong kỳ nghỉ, Tiêu Tiểu Tiêu đã tới ‘Khiêm.’” Nói tới đây, sắc mặt của anh ấy có phần nặng nề, ngược mắt nhìn Lục Bắc Thần, ngập ngừng không nói.

Lục Bắc Thần biết trong lòng anh ấy đang nghĩ gì. Anh hơi nheo mắt lại: “Nếu là như vậy, việc Tiêu Tiểu Tiêu mất tích không tránh khỏi có liên quan tới Khiêm. Đối phương lấy danh nghĩa của cô ấy đăng weibo và nhắn tin, truy tìm qua IP có được gì không?”

Lại là thẩm mỹ viện Khiêm.

Trung tâm chỉnh hình này đầy nghi vấn, lại có mối quan hệ dây mơ rễ má với Ngoại Than Hối, rồi đúng lúc này Tiêu Tiểu Tiêu lại xảy ra chuyện. Lục Bắc Thần hiểu nỗi lo của La Trì, nếu dính líu tới máu người và mỡ người thì cả hai nơi đó đều cực kỳ nguy hiểm. Nếu việc Tiêu Tiểu Tiêu mất tích liên quan tới thẩm mỹ viện, vậy thì tính chất của sự việc đã thay đổi.

La Trì rút hai điều thuốc lá ra khỏi bao, đưa một điều cho Lục Bắc Thần.

Châm thuốc lên, anh ấy càn kau mày sâu hơn: “Mấy anh em theo đuôi IP, phát hiện đối phương ra quán net đăng tin, khi tiến hành điều tra quán net thì phát hiện đối phương sử dụng chứng minh thư giả.”

Manh mối dường như đã bị đứt đoạn.

Lục Bắc Thần xoay điều thuốc trên tay, không hút, nhú mày suy nghĩ. La Trì lại nói: “Theo như lời khai của các nhân viên trong trung tâm chỉnh hình, tối đó Tiêu Tiểu Tiêu là vị khách cuối cùng rời đi. Các đồng nghiệp đã kiểm tra CCTV, Tiêu Tiểu Tiêu không đi xuống bằng thang máy, CCTV trong vườn của trung tâm thì đã bị hỏng mấy ngày rồi, không thể tra ra Tiêu Tiểu Tiêu có bước ra khỏi cầu thang hay không.”

Lục Bắc Thần nghe xong trầm ngâm suy tư, lát sau hỏi Cố Sơ: “Tiêu Tiểu có lái xe không?”

Cố Sơ lắc đầu: “Cậu ấy không giỏi lái xe, đa phần toàn bắt taxi.”

Vậy thì tối đó cũng chẳng có lý do gì để lái xe. Lục Bắc Thần nghĩ: “Cô ấy không lái xe thì chắc chắn phải đi ra một nơi nào để bắt xe. Việc CCTV trong vườn của thẩm mỹ viện Khiêm bị hỏng cũng không đáng ngại, rõ ràng là gần tới đường, sẽ có một vài camera giám sát, nhưng phải làm phiền bên giao thông một chút.”

La Trì gật đầu: “Tôi đã dặn dò cấp dưới hỏi phía giao thông rồi.” Anh ấy nhìn giờ: “Giờ này chắc đang kiểm tra, có tin gì sẽ lập tức báo cho tôi.”

Cố Sơ ngồi bên không thể xen vào, chỉ biết nắm chặt hai tay, thầm cầu nguyện trong lòng. Lục Bắc Thần từ đầu tới cuối không hút điều thuốc đó, anh gác nó lên bàn làm việc, quay người ngồi xuống bên cạnh Cố Sơ. Anh cũng né tránh La Trì, kéo Cố Sơ vào lòng, nhẹ nhàng vỗ về. Cô dựa vào ngực anh, mùi hương thanh mát trên áo blouse khiến cô dễ chịu hơn.

Bây giờ La Trì cũng chẳng để tâm được tới việc làm mất hứng hai người họ nữa, nói tiếp: “Bây giờ đáng lo là còn một khả năng nữa, Tiêu Tiểu Tiêu bị người ta bắt cóc khi đi ra con đường bắt xe.”

“Thẩm mỹ viện Khiêm nằm trong trung tâm, mặc dù lúc đó đã là 11, 12 giờ đêm nhưng người trên đường không ít, thế nên tội phạm không dám xuất hiện gây án trên đường. Khả năng này cực kỳ thấp, nếu điều tra lần lượt thì phải cử thêm nhân lực.”

La Trì rít sâu một hơi thuốc rồi nhả mạnh ra.

“Nếu Tiêu Tiểu Tiêu mất tích trong thẩm mỹ viện vậy thì kiểu gì cũng phải có người kéo ra ngoài, đúng không? Chẳng lẽ bao nhiêu ngày rồi vẫn bị giấu trong thẩm mỹ viện?” Cố Sơ căng thẳng nói.

Mặc dù cô lo lắng nhưng phân tích vẫn rất kín kẽ.

“Cố Sơ, cô yên tâm. Tôi đã lệnh cho các đồng nghiệp lần lượt kiểm tra CCTV từ 11 giờ đêm đó cho tới ba ngày sau rồi. Bất luận Tiêu Tiểu Tiêu tự đi ra khỏi thẩm mỹ viện hay bị người khác cưỡng ép bắt đi, kiểu gì cũng sẽ tìm ra manh mối.” La Trì cho cô một viên thuốc an thần.

Lục Bắc Thần bỗng nhiên hỏi: “Khiêm có tầng hầm không?”

La Trì ngừng phất lên nhìn anh, ánh mắt rõ ràng vừa sửng sốt.

Đúng vậy, cả một trung tâm lớn như thế, một khi tồn tại quan hệ cung ứng với Ngoại Than Hối, vậy thì máu người và mỡ người cũng phải có nơi lưu giữ chứ? Ngoại Than Hối chỉ là một nhà hàng. Họ từng điều tra, không có cái gọi là công xưởng gia công. Vậy thì nghi điểm rơi vào thẩm mỹ viện Khiêm.

“Bây giờ các cậu đã có lý do niêm phong thẩm mỹ viện Khiêm để tiến hành điều tra rồi.” Lục Bắc Thần nhằm trúng chỗ quan trọng.

Từ khi thẩm mỹ viện Khiêm thành lập cho tới nay, vẫn luôn đóng vai một doanh nghiệp xuất sắc ngoài xã hội, năm nào cũng thu về không ít lợi nhuận, gặp phải bất kỳ tai nạn nào cũng có bóng dáng tiền quyền góp, muốn điều tra ra vốn không phải chuyện dễ dàng. Từ khi bí mật của món thịt chiên Ngoại Than Hối bị phát hiện, Ngoại Than Hối đã trở thành đối tượng giám sát trọng điểm của phía cảnh sát. La Trì và Lục Bắc Thần cho rằng đây tuyệt đối là một vụ án có dính líu rất rộng. Các lãnh đạo của các cơ quan liên quan tại Thượng Hải và Bắc Kinh cũng cảm thấy cần phải dọn sạch cả lưới khi đã có đầy đủ chứng cứ. Chứng cứ nắm được của thẩm mỹ viện Khiêm trước nay không nhiều, ‘bí kíp’ tương đồng với Ngoại Than Hối cũng không chứng minh được điều gì. Một là thẩm mỹ viện đã ký thỏa thuận giữ bí mật với khách hàng, nước đường da chỉ cung cấp cho cá nhân sử dụng, thế nên muốn ra tay từ các khách hàng khác gặp chút khó khăn. Thứ hai, Lăng Song với tư cách là một trong số những người tình nghi có liên quan tới hiện trường vụ án Bằng Thành bị sát hại, ‘bí kíp’ mà cô ta cung cấp cũng không có bất kỳ chứng minh nào là tới từ thẩm mỹ viện Khiêm. Lời khai của cô ta cũng có phần chần chừ nên không thể trở thành tiêu chuẩn suy đoán. Bỗng chốc, phía cảnh sát cũng không thể tiến hành điều tra thẩm mỹ viện Khiêm khi thiếu chứng cứ.

Bây giờ, nếu việc Tiêu Tiểu Tiêu mất tích có liên quan tới thẩm mỹ viện Khiêm thì đây sẽ là một cơ hội tuyệt vời để điều tra.

Vụ án này giống như một tòa nhà cao tầng được xây dựng nối kết. Cảnh sát đang đào dần từng chút, từng chút từ rìa vào, cho tới khi cả tòa nhà ấy ầm ầm sụp đổ.

Cố Sơ hoàn toàn không nắm rõ mọi chuyện bên trong, mà Lục Bắc Thần cũng không định nói cho cô biết, sợ khiến cô lo lắng, hoang mang. La Trì cũng chẳng nói chẳng rằng, đứng dậy gọi điện thoại.

Nói chuyện xong, anh ấy ngồi trở lại ghế: “Đã sắp xếp ổn thỏa rồi.” Anh ấy dập tắt điếu thuốc. “Phía Bắc Kinh, cậu bắt buộc phải qua.”

Nỗi lo của anh ấy không phải không có lý. Bây giờ mặc dù không phải Cố Sơ gặp chuyện nhưng có thể nhận ra tâm trạng cô rất bất ổn. Anh ấy lo rằng Lục Bắc Thần sẽ vì lo cho tâm tình của Cố Sơ mà không đi Bắc Kinh nữa. Có câu: Anh hùng khó qua ải mỹ nhân, Lục Bắc Thần há chẳng phải chính là anh hùng có thể chết yểu vì hồng nhan đó sao?

Dù là đàn ông sắt đá cỡ nào, máu lạnh cỡ nào, một khi đã rung động thật sự thì cũng sẽ vứt hết lý trí ra sau.

La Trì nhìn Lục Bắc Thần chằm chằm. Sau khi nhìn thấy quả nhiên có chút do dự trong ánh mắt anh, anh ấy chột thờ dài trong lòng. Cố Sơ phát giác ra, kéo áo Lục Bắc Thần, nói: “Anh đi Bắc Kinh đi.”

Lục Bắc Thần cúi đầu nhìn cô, biểu cảm phức tạp.

La Trì không ngờ Cố Sơ lại để Lục Bắc Thần đi, ngăn ra giấy lát rồi nói: “Tôi đã rút một số anh em trong tổ chuyên án ra tập trung phụ trách chuyện của Tiêu Tiểu Tiêu rồi, yên tâm đi.”

Tiếng ‘yên tâm’ này vừa là lời giải thích cho Lục Bắc Thần lại là lời động viên cho Cố Sơ. Mặc dù La Trì không nói rõ ràng nhưng Lục Bắc Thần và Cố Sơ đều là người thông minh, đương nhiên có thể nghe ra.

...

Cuối cùng, Lục Bắc Thần vẫn quyết định đưa Cố Sơ về nhà trước.

Sau khi Cố Sơ lên xe rồi, Lục Bắc Thần đứng ngoài cửa xe nói với La Trì bên cạnh: “Muốn nhất là sáng mai tôi tới nơi, đáp chuyến bay sớm nhất đến đó.”

“Chỉ cần cậu qua được là được rồi.” La Trì vỗ vai anh: “Phía cục trưởng tôi sẽ có lời cho cậu.”

Lục Bắc Thần gật đầu, rồi bước lên xe.

Xe đi xa dần.

La Trì đứng nguyên tại chỗ, thở dài náo nề.

Sắt thép trở nên nhu mềm, Lục Bắc Thần trước giờ chỉ nói một không nói hai, chưa bao giờ dễ dàng thay đổi kế hoạch, giờ cũng khó thoát khỏi vận mệnh phải lao tâm khổ tứ vì tình.

Hoàng hôn nhuộm kín bầu trời.

Đỏ rực cả một mảng, từ xa về gần.

Lục Bắc Thần nắm vững vô lăng. Cổ Sơ ngồi co ro trên ghế lái phụ, ôm chặt cánh tay phải của anh. Trên gương mặt cô còn chút áy náy, rất lâu sau cô nói: “Bắc Thần, em không muốn anh vì em mà thay đổi lộ trình.”

Mặc dù cô rất muốn giữ anh lại, nhất là lúc này. Nhưng cô biết rõ phía Bắc Kinh cần Lục Bắc Thần hơn. Anh là pháp y, lại không phải cảnh sát, cho dù có ở bên cạnh cô cũng không thể vượt chức đi điều tra chuyện gì. Tất cả mọi đạo lý cô đều hiểu, thế nên khi cô biết Lục Bắc Thần đã quyết định thay đổi lịch trình, trong lòng vừa vui lại vừa áy náy, cảm thấy mình đã liên lụy tới anh.

Lục Bắc Thần nhân lúc đèn đỏ quay đầu nhìn cô, giọng nói trầm ấm, ôn hòa: “Anh tự có tính toán.”

Cô nhìn anh không rời, bất chợt sát lại gần anh. Cô phải cảm ơn ông trời để có được một người đàn ông như vậy, vào giây phút này, đã cho cô quá nhiều an toàn và ấm áp...

~Hết chương 290

~Được thanks

Xem thông tin cá nhân

3 thành viên đã gửi lời cảm ơn diep diep về bài viết trên: mambo98, meomeo1993, superpham

Có bài mới Hôm qua, 14:36

Hình đại diện của thành viên

diep diep

Thành viên ưu tú

Thành viên ưu tú

Ngày tham gia: 04.06.2014, 19:47

Bài viết: 3989

Được thanks: 4850 lần

Điểm: 2.85

Có bài mới Re: [Hiện đại] Bảy năm vẫn ngoảnh về phương Bắc - Ân Tầm - Điểm: 12

Chương 291: Đã nhớ nhưng

Khi về tới nhà Tây, trời đã nhá nhem tối.

Thím Từ đã tới từ sớm, mua khoai từ và ngó sen tươi ngon, định nấu canh. Thấy cả hai người cùng vào cửa, thím ấy cười lớn, bước tới nói: “Cậu Lục, cô Lục đã về. Cơm nước đã chuẩn bị xong cả rồi, bưng ra ngay đây ạ.”

Cổ Sơ chẳng còn tâm trạng so đo cách xưng hô của thím Từ, mà Lục Bắc Thần cũng không có ý sửa chữa suy nghĩ của thím ấy. Thím Từ thấy sắc mặt Cổ Sơ không tốt bèn hạ giọng hỏi Lục Bắc Thần: “Cô Lục không sao chứ ạ? Sao sắc mặt cứ là lạ?”

“Không có gì đâu.” Lục Bắc Thần dặn dò thím ấy canh buổi tối vẫn nên làm vị ngọt đậm một chút.

Thím Từ gật đầu lia lịa.

Di động vang lên, Lục Bắc Thần nhận máy.

Cố Sơ đồng tai lên nghe, vẫn là cuộc gọi đường dài. Sau khi cuộc gọi kết thúc, Lục Bắc Thần nắm lấy tay cô, nghiêm túc nói: “Sơ Sơ, chiều mai Chloe sẽ tới được Thượng Hải, cậu ấy sẽ nhanh chóng tra ra tin tức của Tiểu Tiểu. Khoảng thời gian anh không ở Thượng Hải, em có bất kỳ manh mối nào đều có thể nói với Chloe, cậu ấy có số di động của em, tới Thượng Hải sẽ liên lạc với em.”

“Ngày mai là tới được ư?” Cố Sơ như gặp được cứu tinh, không ngờ đối phương lại nhanh nhẹn như vậy.

“Chloe đã ở trên máy bay rồi.” Lục Bắc Thần nói: “Ban này là trợ lý của cậu ấy gọi tới, lát nữa sẽ gửi tới thông tin chuyến bay.”

“Cảm ơn anh, Bắc Thần.” Cố Sơ tựa vào lòng anh.

Lục Bắc Thần ôm lấy cô, nhẹ nhàng nói: “Phía cảnh sát có cách tìm người của cảnh sát, Chloe sẽ có cách của riêng cậu ấy. Tin anh đi, Tiểu Tiểu nhất định không sao đâu.”

Cố Sơ gật đầu thật mạnh.

Lúc thím Từ nấu cơm trong bếp, Lục Bắc Thần đi vào, thấp giọng nói: “Sắp tới tôi không ở Thượng Hải, phiền thím chăm sóc thật tốt cho cô ấy.”

“Cậu Lục, cậu yên tâm đi, tôi sẽ chăm sóc chu đáo cho cô ấy. Tôi bảo đảm cô ấy sẽ béo trắng ra thì thôi.” Thím Từ túm lấy vật tạp dề, lau tay, bỗng thấy Lục Bắc Thần nhũ mày, lập tức ý thức được hành vi của mình không ổn bèn đi tới bên bếp, rửa sạch tay rồi cười trừ: “Cậu Lục, cậu thương cô ấy thật đấy.”

“Bình thường Sơ Sơ yêu cầu khá khắt với mấy món ăn. Thím Từ, thím chú ý một chút.” Lục Bắc Thần nói giọng khá nghiêm túc.

“Vâng, vâng, vâng, cậu yên tâm.” Thím Từ cũng biết ban này hơi mất vệ sinh.

Lục Bắc Thần không nói thêm nữa, quay người đi ra khỏi bếp.

Khi ăn cơm tối xong đã là tám giờ.

Cố Sơ tắm rửa qua loa, sau khi ra ngoài thì thấy Lục Bắc Thần đang nhận điện thoại, đại khái có lẽ là mọi người bên phía Bắc Kinh. Cô nhìn giờ rồi khẽ thở dài. Nếu hôm nay cô không tới phòng thực nghiệm tìm anh, giờ này anh đã ở trên máy bay lâu rồi. Cả một đoàn người thiếu mỗi mình anh, chẳng biết người ta sẽ nghĩ gì.

Nhân lúc anh đang nghe điện thoại, Cố Sơ xách một chiếc vali ra, giúp anh thu dọn một số đồ đạc. Rồi chợt nhớ ra chiều nay mải lo việc của Tiểu Tiểu cô quên bằng mất mua cho anh một chiếc áo dày. Cũng may anh đã mang theo một số quần áo tới nhà Tây. Cô bèn chọn mấy chiếc áo khoác mùa thu gấp gọn rồi để vào trong.

Sau khi Lục Bắc Thần nói chuyện xong thì cô cũng đã thu dọn xong hành lý, dùng không ít túi gom đồ. Đồ vệ sinh cá nhân, áo khoác, quần, sơ mi, quần lót thay giặt... tất cả đều được phân loại và chia đều ra các túi, tiết kiệm không ít diện tích. Trước nay Lục Bắc Thần không phải là người đàn ông lười thôi, một người có yêu cầu rất cao đối với sinh hoạt đương nhiên không lười gom đồ này.

Anh nhẹ nhàng ôm lấy cô từ phía sau, thì thầm: “Em vất vả rồi.”

Cố Sơ dựa vào anh, thở dài: “Nếu không phải vì em, anh cũng không cần vội vàng như vậy.”

“Ngốc ạ.” Anh cúi đầu hôn lên má cô.

Mặc dù Lục Bắc Thần không đi Bắc Kinh nhưng cũng không rảnh, di động liên tục để xử lý công việc. Lúc Cố Sơ quay vào phòng ngủ thì đã là hơn mười một giờ. Cô nằm bò lên ngựa anh, nói: “Bây giờ vội ra sân bay chắc là chẳng còn kịp chuyến bay cuối cùng nữa.”

“Đi sáng sớm.” Lục Bắc Thần hôn tóc cô.

“Quá vất vả rồi.” Cô đau lòng ôm chặt lấy anh.

Lục Bắc Thần cười khê: “Hứa với anh, khi anh không có ở Thượng Hải, tuyệt đối không được làm chuyện ngốc nghếch.”

“Em không đâu.” Cố Sơ cũng coi như là người đã từng trải qua một vụ án. Bây giờ và vị thám tử tư kia đều đồng thời tham gia, cô sẽ không đánh mất lý trí mà chuốc thêm phiền phức cho họ.

Lục Bắc Thần nghe được lời hứa của cô mới yên tâm, siết chặt cô: “Đợi anh về.”

Cô áp mặt vào lòng anh, gật đầu quả quyết.

Anh còn chưa đi mà cô đã nhung nhớ rồi...

Đêm tối, lác đác sao.

Một không gian không lớn, không có cửa sổ, ánh sao duy nhất phía chân trời cũng không chiếu vào được. Trong căn phòng trống trải, trong góc phòng thấp một ngọn đèn, một ngọn đèn... màu xanh.

Ánh nến bập bùng cháy trong cây đèn xanh, thi thoảng phát ra những tiếng lép bép trong bầu không khí tĩnh mịch.

Hai chiếc ghế gỗ, được sơn màu đỏ rực như được phết lên đó một lớp máu, tỏa ra thứ ánh sáng u ám ghê rợn trong ánh lửa mờ mờ của cây đèn, cực kỳ kinh hãi.

Trong đó có một chiếc ghế có người ngồi.

Nói chính xác là bị trói vào ghế.

Nơi đây yên ắng vô cùng.

Không nghe thấy bất kỳ âm thanh nào rằng thời gian đang dịch chuyển, giống như trong đây thời gian cũng mất đi ý nghĩa vậy.

Tiêu Tiểu Tiểu không biết mình đã bị nhốt ở đây bao nhiêu ngày rồi, chỉ cảm thấy khó chịu tưởng như sắp chết. Sau khi có ý thức, cô phát hiện mình bị trói vào ghế, mắt bị che chặt, không nhìn thấy một chút ánh sáng nào, miệng bị dán băng kín mít, muốn kêu cũng lực bất tòng tâm.

Tay chân cô bị trói rất chặt, muốn cử động cũng khó.

Mấy ngày đầu cô đã từng nghĩ đủ mọi cách để trốn thoát nhưng phát hiện ra dây thừng được ngâm qua nước muối, càng giãy giụa càng chặt hơn.

Sợ hãi, khiếp đảm, thậm chí là tuyệt vọng.

Mồ hôi ướt đầm quần áo, ướt rồi lại khô, tóc dính bết vào cổ. Cô cảm thấy cổ tay và cổ chân đau đớn, dây thừng thít vào da thịt. Dựa vào kinh nghiệm y học của mình, cô có thể suy đoán rằng tay chân mình đã chảy máu.

Dần dần, một số ký ức cũng quay trở lại.

Tối đó dường như cô nhìn thấy những thứ không nên nhìn, sau đó trong bóng tối xuất hiện một người, im ắng như ma quỷ. Người đó thẳng thừng đánh ngất cô, sau khi nhắm mắt lại cô liếc nhìn thấy gương mặt của đối phương. Một gương mặt bịt vải đen, mặc dù không nhìn rõ tướng mạo nhưng cô mơ hồ cảm nhận được có lẽ là một người phụ nữ.

Cửa phòng có tiếng động.

‘Cót két’ một tiếng.

Cả người Tiêu Tiểu Tiểu chợt run lên, đồng tai lên nghe.

Mấy ngày nay mất đi tầm nhìn, thính giác bỗng trở nên cực kỳ nhạy cảm.

Có tiếng bước chân, không nặng.

Tieu Tieu Tieu không hề xa lạ với tiếng bước chân này, có lẽ chính là kẻ đã bắt cóc cô. Cứ cách vài tiếng lại tới một lần, mục đích là để xác nhận cô vẫn còn sống.

Lần này cũng không phải ngoại lệ.

Đối phương xé rách băng dính trên miệng cô, lực rất mạnh, đau tới nỗi Tieu Tieu Tieu chảy nước mắt.

Nhân lúc có thể mở miệng, cô nói: “Rốt cuộc anh là ai? Bắt cóc tôi làm gì? Nếu không thì giết chết tôi luôn đi?”

Sự giận dữ và hoảng sợ mấy ngày qua đã rút cạn sức lực của cô, ngay cả giọng nói cũng khản đặc. Bây giờ mở miệng là cổ họng cô như bị dao cứa qua.

Đối phương vẫn im phăng phắc như mọi lần.

Chỉ đợi cô kêu gào xong mới nhét cơm vào miệng cô như cũ.

Đối phương bắt cóc nhưng không giết cô, mỗi ngày vẫn bảo đảm cô được ăn, được uống.

Chỉ có điều, sau khi ăn, Tieu Tieu Tieu luôn bị hành hạ.

Là tiếng tuốt dao ra.

Lông măng trên người cô dựng đứng cả lên.

Lưỡi dao nhẹ nhàng áp lên má cô, cô có thể cảm nhận được độ lạnh lẽo của nó.

Sau đó, nó từ từ trượt xuống.

Đề lên động mạch cổ của cô.

Có biết bao lần Tieu Tieu Tieu tưởng lưỡi dao sẽ rạch mạnh một đường, ngay sau đó cô sẽ cảm nhận được máu nóng của mình. Nhưng đối phương không làm vậy, ngày này qua ngày khác hành hạ tinh thần. Cô thà rằng kẻ đó cứ đâm mình một nhát đi.

“Khuôn mặt này thật là đẹp...”

Là giọng nói đã sử dụng máy biến âm, không nghe ra là nam hay nữ. Cô chỉ có thể khẳng định, mấy hôm nay là cùng một người.

Con dao lướt qua quần áo của cô. Cô ra sức giãy giụa nhưng vô ích.

Nước mắt thấm qua lớp vải.

“Đừng khóc, xinh đẹp thế này mà khóc thì thật đáng tiếc.”

Nước mắt của Tieu Tieu Tieu không thể ngừng lại.

“Tao bảo mày đừng có khóc! Không được khóc!” Đối phương bóp chặt cổ cô.

Tieu Tieu Tieu bỗng chốc thở không nổi, máu trào ngược lên. Cô muốn há miệng ra thở nhưng lại bị dán chặt bằng dính. Đúng lúc cô tưởng rằng lần này sẽ đi châu Diêm Vương thì kẻ đó lại buông tay. Không khí quay trở lại, Tieu Tieu Tieu ra sức hít lấy hít để.

“Nếu không phải vì mày xinh như vậy, tao đã giết mày lâu rồi, con đàn bà nhiều chuyện!” So với câu trước có phần dịu dàng, câu sau đã cao giọng, ngay sau đó kẻ ấy giơ tay, tát thẳng một cái lên mặt Tieu Tieu Tieu.

Gò má Tieu Tieu Tieu bỗng rát, cô cắn chặt răng, lần này không lên tiếng nữa.

“Sao không kêu nữa?” Kẻ kia cất giọng ghê rợn.

Tieu Tieu Tieu cắn chặt răng.

“Haiz, tao vẫn thích mày kêu hơn, nhất là nghe tiếng kêu của một con đàn bà xinh đẹp...” Kẻ đó đưa tay tới, cười ghê tởm: “Không sao, tao sẽ bắt mày kêu.”

Da đầu Tiêu Tiểu Tiêu căng ra, ý thức được đối phương định làm gì, cô bắt đầu vùng vẫy, từ khoang mũi bật ra những tiếng gào điên cuồng.

Kẻ đó cười chói tai, giọng nói qua máy biến thanh gần như có thể chọc thủng màng nhĩ.

“Chúng mày thẩm mỹ để bản thân đẹp như thế này chẳng phải để quyến rũ đàn ông sao?” Kẻ đó thô lỗ kéo váy của Tiêu Tiểu Tiêu ra. Một hơi thở u ám phả vào mặt: “Tao để ày được toại nguyện.”

Tiêu Tiểu Tiêu nghe thấy tiếng kẻ đó kéo khóa quần, cô hoảng sợ hét ầm lên.

Trong bóng tối, kẻ đó xé rách quần áo của Tiêu Tiểu Tiêu.

Chẳng mấy chốc, Tiêu Tiểu Tiêu liền cảm nhận được một nỗi đau thấu tim từ giữa chân truyền tới. Cô cuộn chặt tay lại, móng tay đâm sâu vào lòng bàn tay, nước mắt tỳ tách rơi xuống.

Kẻ đó cười ghê rợn trên cơ thể cô, thậm chí một lần nữa bóp chặt cổ cô, sức mạnh mỗi lúc một lớn.

Cuối cùng cơ thể Tiêu Tiểu Tiêu không chống chọi nổi, ngất lịm đi...

~Hết chương 291

~Được thanks

Xem thông tin cá nhân

5 thành viên đã gửi lời cảm ơn diep diep về bài viết trên: a_little_secret, mambo98, meomeo1993, mimi17796, superpham

Có bài mới Hôm qua, 22:09

Hình đại diện của thành viên

meomeo1993

Thành viên tích cực

Thành viên tích cực

Ngày tham gia: 12.04.2014, 20:04

Bài viết: 2260

Được thanks: 1470 lần

Điểm: 0.58

Có bài mới Re: [Hiện đại] Bảy năm vẫn ngoảnh về phương Bắc - Ân Tầm - Điểm: 1

thuong chi tieu tieu qua

Được thanks

Xem thông tin cá nhân

1 thành viên đã gửi lời cảm ơn meomeo1993 về bài viết trên: diep diep

Có bài mới Hôm nay, 10:57

Hình đại diện của thành viên

diep diep

Thành viên ưu tú

Thành viên ưu tú

Ngày tham gia: 04.06.2014, 19:47

Bài viết: 3989

Được thanks: 4850 lần

Điểm: 2.85

Có bài mới Re: [Hiện đại] Bảy năm vẫn ngoảnh về phương Bắc - Ân Tâm - Điểm: 10

Chương 292: Do anh Lục dặn dò

Khi Cố Sơ bừng tỉnh khỏi cơn mơ, trời đã sáng rõ.

Bên cạnh không có ai.

Lục Bắc Thần đi từ khi nào cô hoàn toàn không hay biết.

Chuyến bay sớm nhất tới Bắc Kinh, nhà Tây lại cách sân bay khá xa, có lẽ anh dậy rất sớm.

Ánh sáng trong phòng ngủ khá tối, Cố Sơ bước chân trần xuống giường, mở rèm cửa ra. Ngàn vạn tia nắng mùa thu chen nhau rơi vào, làm ấm cả gò má. Cô đứng lặng trước cửa sổ rất lâu, nét mặt mơ màng.

Cơn ác mộng tới qua máu me be bét.

Là Tiểu Tiểu đang cầu cứu cô. Khắp người cậu ấy toàn là máu. Cậu ấy khó nhọc bò tới, giơ tay lên hét to với cô: Cố Sơ, cứu tớ với... Cứu tớ...

Gió thổi qua, lá ngô đồng rụng thưa, có những gân lá ứa vàng rõ ràng đang trong thời kỳ thay lá. Có mấy chú chim vỗ cánh bay, đậu trên bậu cửa sổ, riu rít kêu rất vui vẻ. Lúc ấy sự chú ý của Cố Sơ mới được kéo lại. Cô nhìn giờ mới chợt nhận ra đã sắp trưa.

Trên đầu giường có mảnh giấy nhớ của Lục Bắc Thần để lại.

Nét chữ cứng cáp, mạnh mẽ: Trời tối đừng ra khỏi nhà, có việc gì thì gọi cho anh.

Giọng điệu hết như phụ huynh.

Cố Sơ cất mảnh giấy đi rồi lại gọi điện thoại nói buổi trưa thím Từ không cần đến. Cô làm vệ sinh cá nhân qua loa rồi ăn đại món gì đó cho no bụng. Qua trưa, cô liền ra khỏi nhà.

Trước khi đi, ý của Lục Bắc Thần là sau khi Chloe hạ cánh sẽ trực tiếp tới tìm cô. Nhưng cô cảm thấy đối phương đang giúp mình, không tới tận sân bay đón rõ ràng không có thành ý.

Ra khỏi nhà, gió thu hơi se lạnh, không khí lạnh di chuyển vòng quanh Thượng Hải mấy ngày. Mặc dù ánh nắng vẫn rực rỡ nhưng gặp gió vẫn nên mặc ấm một chút là hơn.

Cô kéo khít áo khoác lên trên người lại. Vừa bước ra khỏi cửa lớn, một chiếc xe thương vụ màu đen như một bóng ma từ từ dừng lại bên cạnh cô. Cố Sơ ngẩn người, vừa định nhắc chủ xe chỗ này là nhà riêng, không được đỗ xe thì thấy cửa xe mở ra, có người bước xuống.

Một người đàn ông hơn năm mươi tuổi, sơ mi trắng và bộ vest đen, cùng một màu sắc, cùng một kiểu dáng mặc trên những người khác nhau cũng tạo ra những hiệu quả khác nhau. Khi khoác lên người Lục Bắc Thần thì tuyệt đẹp, mặc lên người ông chú này lại chẳng toát lên được vẻ uy nghiêm, tuấn tú, có lẽ vì đối phương hơi lộ bụng bia?

Nhưng không liên quan tới cô, cô không quen ông ta.

“Cô Cố, cô định đi đâu ạ?”

“Chú quen tôi?” Cố Sơ kinh ngạc.

“Tôi là tài xế được anh Lục phái tới. Khoảng thời gian anh Lục không có ở Thượng Hải, mọi hành trình của cô đều do tôi phụ trách.”

Cố Sơ sững sốt, lát sau mới xua tay: “Không cần đâu, tôi bắt xe tiện lắm mà.” Cô liếc mắt nhìn. Nữ thân, biểu tượng của Rolls-Roice chói lóa dưới nắng. Cô có cần phải nổi bật như vậy không?

“Thật xin lỗi cô Cố, đây là việc anh Lục đã dặn dò.”

Kỳ lạ thật.

“Anh Lục chưa nói với tôi chuyện này, làm sao tôi biết ông là thật hay lừa đảo?”

Người tài xế phá lên cười, lập tức rút di động ra: “Cô có thể gọi điện cho anh Lục.”

Cố Sơ xoa tay có vẻ bức bối. Tối qua trước khi thiếp đi, Lục Bắc Thần có nói như vậy, ý rằng lúc anh không ở Thượng Hải cần có người bảo đảm an toàn của cô, nhưng lúc đó cô buồn ngủ quá, về sau anh lại nói gì nữa thì cô chẳng nghe được.

“Tôi muốn tới sân bay.” Cô nhìn giờ.

“Dạ được, cô đợi một lát.” Bác tài xế nói xong cũng không lên xe theo lời dặn của cô mà gọi một cuộc điện thoại.

Cố Sơ chẳng hiểu chuyện gì.

Chẳng mấy chốc đã nghe thấy tài xế lịch sự nói chuyện: “Chào anh Lục, cô Cố bây giờ muốn ra ngoài, muốn tới sân bay.”

Cố Sơ đứng bên này kính ngạc há hốc miệng, có cần phải cẩn trọng tới mức này không? Cô còn chưa gọi điện chất vấn Lục Bắc Thần đây, ông ta đã chuyện gì cũng báo cáo, thế này có khác gì hạn chế tự do của người ta?

Cô lại nghe tài xế nói hai tiếng ‘Vâng’ rồi đưa di động cho Cố Sơ: “Là điện thoại của anh Lục ạ.”

Cố Sơ đón lấy di động, tâm trạng có vẻ không vui: “Lục Bắc Thần, anh làm gì vậy? Sau này em ra ngoài đều phải báo cáo với anh sao? Tài xế là sao chứ?”

Đầu kia cười khê: “Ra sân bay làm gì?”

“Em muốn đích thân tới đón Chloe. Dù sao anh ấy cũng là bạn của anh, lại giúp đỡ chuyện của Tiểu Tiểu, chỉ ít em cũng phải tỏ thiện chí của chủ nhà chứ, đây là phép lịch sự tối thiểu.” Cố Sơ nói ra lý do của mình. Quan trọng hơn là bây giờ đã biết khả năng cao Tiểu Tiểu đã bị bắt cóc, cô càng đứng ngồi không yên, chẳng bằng sớm gặp mặt Chloe sớm nói rõ tình hình.

Có lẽ Lục Bắc Thần cũng hiểu tâm trạng của cô. Anh không ngăn cô tới sân bay, chỉ im lặng giây lát rồi nói: “Sơ Sơ, là anh lo chuyện của Tiểu Tiểu sẽ liên lụy tới em, thế nên một số phòng bị an toàn cũng phải làm. Em có thể ra sân bay nhưng nhất định phải ngồi xe của chú Tề.”

“Quá đột ngột, em giật hết cả mình.” Ngữ khí của Cố Sơ nhẹ nhàng hơn. Anh suy nghĩ cho an toàn của cô, cô càng không nên giận dỗi.

Lục Bắc Thần cười: “Tối qua anh đã nói với em rồi, chứng tỏ cái đồ mơ ngủ này coi lời anh nói như gió thoảng qua tai.”

Thôi được rồi, là cô vô tâm vô tính.

Trả lại di động cho chú tài xế, Lục Bắc Thần lại dặn dò chú ấy thêm vài câu. Cố Sơ đứng gần nghe đại ý là chú ý an toàn gì đó. Cô thầm nghĩ Lục Bắc Thần đúng là cẩn thận quá mức.

“Chú Tề phải không ạ?” Sau khi lên xe, Cố Sơ nhìn giờ: “Cháu phải đón một người bạn, sau khi tới sân bay cháu đợi cháu ở bãi đậu xe là được rồi.”

“Dạ vâng, thưa cô Cố.”

Dễ thương lượng như vậy ngược lại khiến Cố Sơ có chút bất ngờ, cô còn tưởng chú ấy sẽ bám theo nữa chứ. Nhưng chẳng mấy chốc Cố Sơ đã hiểu vì sao chú Tề đồng ý thoải mái như vậy. Xe vừa lái đi, phía sau lập tức có một chiếc xe khác bám theo.

Đó là một chiếc xe thương vụ rất bình thường, người ngoài sẽ không mấy chú ý.

Nhưng Cố Sơ có ấn tượng với biển số xe, đó là chiếc xe thường xuyên theo sau xe của Lục Bắc Thần.

Cố Sơ ngã ngửa ra sau ghế, thở dài. Lục Bắc Thần có cần làm quá lên vậy không? Lại còn giữ lại vệ sỹ cho cô nữa.

...

Đúng ba giờ, chuyến bay quốc tế hạ cánh.

Cố Sơ chưa từng gặp Chloe, vì thế đã chuẩn bị biển để đón ở sân bay, đánh tên của Chloe, rồi sợ đối phương ra khỏi cửa thì đi thẳng ra ngoài, cô bèn mua một quả bóng bay treo trên biển, cực kỳ nổi bật giữa đám đông.

Làm xong những chuyện ấy, cô ôm một cốc Starbuck to tướng ngồi đợi.

Đợi khoảng hơn hai mươi phút, những người trên chuyến bay của Chloe đã lục tục đi ra. Mặc dù Cố Sơ đã nhảy lên nhưng vẫn rất thấp bé, bị mấy người đàn ông to cao trước sau chen lấn đẩy đi. Khi cô ngẩng đầu lên nhìn thì tầm mắt đã bị che chặt.

Cố Sơ sốt ruột, chỉ sợ để lỡ mất Chloe bèn liều mạng len vào trong, khiến ọi người trách móc. Cô cũng không thể quan tâm được nhiều như vậy, hét lớn: “Tránh đường nào, tránh đường nào, đồ café là không chịu trách nhiệm nhé.”

Ai ai cũng sợ vấy bẩn quần áo, vì thế mà hời cho Cố Sơ. Nhưng cũng có những thành phần không ga lăng chút nào, quyết không nhường đường cho cô. Cố Sơ lo lắng đầu túa mồ hôi, quả bóng bay lắc la lắc lư trong đám đông.

Cho tới khi, có một bàn tay lớn từ giữa đám đông thò ra, kéo cô lại rất mạnh.

Cốc café trong tay cũng bay ra ngoài theo. Cố Sơ giương mắt nhìn café từ trong cốc bắn ra, ‘dịu dàng’ hất lên chiếc sơ mi trắng của đối phương.

Tiêu rồi...

Nhìn kỹ lại thì đó là một người cao hơn cô cả cái đầu... ờ, soái ca quốc tế? Từ tướng mạo, cô nhất thời chưa thể nhận ra anh ta là người nước nào. Có lẽ anh ấy không ngờ sẽ bị hất café, đầu tiên là sững sốt, sau đó ngó xuống cả một mảng café trước ngực rồi lại nhìn lên Cố Sơ, sau đó lại tiếp tục nhìn xuống áo sơ mi của mình.

Cố Sơ vẫn còn ôm tấm biển trong tay, cả người ngốc luôn.

“Cái này gọi là ở hiền không gặp lành ư?” Người đàn ông lên tiếng, hóa ra lại nói tiếng Trung rất lưu loát, mặc dù nghe kỹ có thể nhận ra tông giọng của người nước ngoài nhưng phát âm chuẩn hơn rất nhiều người nước ngoài ở Trung Quốc rồi.

“Tôi xin lỗi, xin lỗi anh.” Cố Sơ liên tục xin lỗi, nhưng rồi lập tức tỉnh ra, nhú mày với anh ta: “Chuyện này cũng không thể trách tôi được, ban nãy chính anh túm lấy tôi phải không? Anh kéo tôi lại làm gì?”

Người đàn ông nhún vai, chỉ lên đỉnh đầu: “Tôi nhìn thấy có một con thỏ lắc lư trên không, muốn xem cho kỹ, ai ngờ lại kéo lại cả một người?”

Cố Sơ nhìn lên theo ngón tay anh ta. Quả bóng bay cô mua chính là con thỏ trong tay anh ta, màu hồng nhạt, trong lòng ôm một củ cà rốt. Cô vò đầu, nói: “Nói gì thì nói tôi cũng đã làm bẩn quần áo của anh. Anh yên tâm, tiền giặt ủi sẽ do tôi bỏ ra, nếu giặt không sạch tôi đền anh cái khác.”

Người đàn ông cười ha ha, không tỏ ý kiến.

“Nhưng bây giờ tôi phải đi đón người, anh cứ ra giá luôn đi.” Cô sợ Chloe đi mất.

Người đàn ông đánh mắt nhìn lên tấm biển, tươi cười rồi lập tức rút tấm biển đi, thuận thực tháo quả bóng bay ra, ném tấm biển vào trong thùng rác.

“Này!” Cố Sơ bước lên ngăn cản: “Anh hơi quá đáng rồi đấy? Đâu phải tôi không đền quần áo cho anh?”

“Tôi!” Người đàn ông chỉ vào mũi mình, rồi lại chỉ vào tấm biển trong thùng rác.

Cố Sơ ngẩn người: “Chloe?”

Người đàn ông chào cô bằng một nghi thức rất cung đình phương Tây: “Chính là tôi.”

Cố Sơ thật chỉ muốn đào hố chui xuống ngay lập tức. Cô đang định xin lỗi để gây ấn tượng tốt cho đối phương thì đã thấy mấy cô gái xung quanh đang nháy mắt với anh ta. Anh ta huýt sáo đáp trả.

Cô lườm nguýt, khi lên tiếng giọng nói đã lạnh đậm: “Vậy thưa anh Chloe, chúng ta đi thôi.”

“Giờ tôi thế này làm sao ra ngoài được?” Chloe chìa chiếc áo sơ mi trên người ra.

“Có xe mà, sẽ không bắt anh lên tàu điện ngầm hoặc xe buýt đâu. Thế nên người khác sẽ không nhìn thấy điện mạo thê thảm của anh.”

“Ra ngoài hình tượng rất quan trọng.” Nói rồi, Chloe quay người đi về phía cửa hàng quần áo bên cạnh, một tay kéo hành lý, một tay vẫn còn cầm quả bóng bay thỏ hồng.

Chloe mang một vẻ đẹp trai của con lai, cộng thêm một chiều cao như người mẫu, dọc đường đi anh ta khiến ông ít cô gái đảo điên. Cố Sơ vẫn còn canh cánh chuyện của Tiêu Tiểu, bèn rảo bước lên trước, nói: “Anh Chloe, lẽ nào anh không mang theo quần áo để thay ư?”

“Có mang nhưng bỏ ra bất tiện lắm.” Chloe đã đi vào trong cửa hàng.

Nhân viên rất nhiệt tình, chẳng biết vì chiếc đồng hồ và chiếc vali hàng hiệu trên tay anh ta hay vì diện mạo của anh ta nữa...

290. Chương 290: May Mắn Có Được Người Đàn Ông Đây

Ba giờ chiều, Cố Sơ lao vào phòng thực nghiệm.

Lúc đó, Lục Bắc Thần đang họp với đám Ngũ Cảnh, bố trí nhiệm vụ công việc sắp tới của mỗi người tại Bắc Kinh. Mọi cảnh báo và kiểm soát hồng ngoại ngoài vườn được mở hết. Cô quẹt thẻ đi vào, tránh phải cố gắng xông vào bằng con đường theo trí nhớ.

Cuộc họp của Lục Bắc Thần bị ngắt đoạn.

Thấy Cố Sơ tới, anh ít nhiều cảm thấy kỳ lạ.

Đã nhiều ngày Ngũ Cảnh không nhìn thấy Cố Sơ, cậu ấy hoạt bát nhất, khoa chân múa tay với cô: “Hi, Cố, gần đây cô chạy đi đâu vậy? Tôi nhớ cô chết đi được!”

Phan An ngồi bên cạnh quen trêu chọc, đẩy đầu Ngũ Cảnh một cái: “Trước mặt giáo sư Lục mà dám ăn nói xằng bậy?”

Ngũ Cảnh vò đầu. Ngũ Khương ngồi bên cạnh Lục Bắc Thần sau khi nhìn thấy Cố Sơ thì nụ cười mỉm đồng cứng lại, gương mặt không còn chút thiện ý nào.

Cố Sơ đứng bên cạnh cửa, một tay bám lên khung cửa. Cô mặc một chiếc váy liền mỏng, kiểu đơn, rộng rãi, màu xám nhạt. Ánh nắng ngày thu hắt từ sau lưng cô tới. Chẳng biết vì ánh nắng quá mãnh liệt hay vì quần áo trên người cô quá nhạt màu, gương mặt cô cực kỳ nhợt nhạt, hệt như ánh trăng trong đêm tối.

Cô muốn chào hỏi mọi người nhưng khi lên tiếng thì giọng lại để lộ ra một sự khiếp sợ đang được đè nén. Cô lẩm bẩm: “Bắc Thần... Bắc Thần...”

Lục Bắc Thần nhận ra cô hơi bất thường bèn đứng dậy đi tới trước mặt cô. Lại gần như vậy mới phát hiện ra không chỉ mặt cô tái nhợt mà đôi mắt còn ngập đầy lo lắng và sợ hãi. Anh bàng hoàng, giơ tay kéo cô vào lòng, lại càng cảm thấy cả người cô đang run rẩy.

“Xảy ra chuyện gì vậy?”

Mọi người đều đứng dậy cả, ai cũng nhận ra sự việc bất thường.

Cố Sơ dựa vào lòng anh. Mùi hương sạch sẽ trên cơ thể anh cùng vòm ngực rắn chắc đã cho cô cảm giác an toàn. Cô ngược mắt nhìn anh, mù mờ lại gấp gáp: “Bắc Thần, anh giúp em với... Em... Em không biết phải làm sao cả...”

Trái tim Lục Bắc Thần thất lại, anh không nói năng gì, lập tức bế cô lên, đi thẳng lên tầng hai, trở về phòng làm việc.

Cuộc họp được một nửa thì tan.

Ngữ Cảnh chẳng hiểu chuyện gì, đẩy đẩy gọng kính to oành, hỏi: “Cố sao thế?”

Phan An không đáp nhưng lại nhìn lên gác có vẻ trầm tư. Ngữ Cảnh hỏi mãi không có được câu trả lời, trong lòng có chút sốt ruột. Cậu lấy cây bút chọc Phan An: “Lúc này anh đừng có làm xác chết chứ.”

“Làm sao tôi biết được?” Phan An quay trở về, cầm tài liệu ngồi vào chỗ của mình, rồi lại nói: “Nhưng mà Cố Sơ là một cô gái khá độc lập, bình thường dù có gặp chuyện gì cô ấy cũng sẽ giải quyết bằng hết khả năng của mình. Hôm nay lại sợ hãi như vậy, xem ra thật sự gặp rắc rối lớn rồi.”

Thái độ của Ngư Khương không tốt lắm, hừ một tiếng lạnh nhạt: “Gặp phải rắc rối lớn ư? Nực cười! Cô ta đâu có tham gia vào vụ án, có thể gặp được chuyện gì nghiêm trọng?”

“Mọi người đều là đồng nghiệp, thái độ của chị khi nào thì tử tế lên được một chút đây?” Ngữ Cảnh không chịu nổi thái độ của cô ta với Cố Sơ, kỳ quái khó hiểu.

“Đồng nghiệp?” Giọng Ngư Khương càng lạnh hơn, đánh mắt nhìn lên gác. Thấy cửa phòng làm việc đóng chặt, sắc mặt cô ta càng trở nên khó coi, lời nói càng không khách khí: “Loại đàn bà mưu mô như cô ta xứng làm đồng nghiệp của chúng ta sao? Cậu muốn làm đồng nghiệp của người ta, nhưng chí hướng của người ta không chỉ là làm đồng nghiệp đơn giản vậy đâu. Bày ra cái vẻ tội nghiệp cho ai xem? Ghê tởm!”

“Ngư Khương, thái độ của cô với Cố Sơ nên tốt một chút, dù sao thì cô ấy cũng chưa làm gì cô.” Phan An phải lên tiếng: “Cứ coi như cô cho là cô ấy cố tình tỏ ra đáng thương nhưng Lục thích, có phải cô cũng nên thu bớt cảm xúc của mình lại không? Ban nãy cô cũng thấy Lục lo lắng cho cô ấy thế nào rồi đấy, cả công việc cũng gác lại. Thái độ cẩn trọng của Lục đối với vụ án này tất cả chúng ta đều biết, nếu là người khác dám đột ngột xông vào ngắt ngang cuộc họp thử xem? Ngay cả cảnh sát La thân với Lục như thế nhưng một khi biết Lục đang họp thì cũng phải hẹn giờ khác.”

“Cô ta cố tình tỏ ra yếu ớt, tội nghiệp, không bệnh cũng rên, đương nhiên có thể lừa được Vic rồi.” Ngư Khương rất không phục.

“Vậy cũng phải xem Lục có phải cam tâm tình nguyện để bị lừa hay không?” Phan An lần đầu tiên hét nước hết cái như thế: “Cho dù Cố Sơ không bệnh tự rên, cho dù tất cả đều là cô ấy cố tình bày ra nhưng cũng là người Lục thích, cô lo lắng làm cái gì?”

Ngữ Cảnh chêm vào một câu: “Tôi cho rằng Cố nhất định đã gặp chuyện mới tới tìm giáo sư. Cô ấy là trợ lý của anh ấy, bình thường gần gũi như thế lẽ nào không biết hôm nay giáo sư đi công tác ư? Rõ ràng biết còn tới tìm, nhất định là vì hết cách rồi.”

Ngư Khương trừng mắt nhìn hai người họ, ánh mắt giá lạnh: “Tôi thấy cả hai người đều điên hết rồi, các người thì biết cái gì?”

Phan An nhìn cô ta, thở dài lắc đầu: “Ngư Khương, tôi có thể nhận ra cô thích Vic, nhưng cô phải hiểu một chuyện, người Lục thích ở trên gác kia. Chúng ta đi theo Lục đã nhiều năm rồi, có khi nào thấy cậu ấy căng thẳng vì một người phụ nữ như vậy chưa? Chưa nói tới việc bình thường quan tâm tới Cố Sơ, chỉ nói riêng con đường nhỏ bên ngoài phòng thực nghiệm đã đủ thấy sự bất thường của cậu ấy rồi. Tại sao đang trông ngô đồng yên ổn lại đổi thành dương liễu? Mặc dù tôi không biết rõ chuyện bên trong nhưng tôi có thể đoán chắc chắn là vì Cố Sơ.”

Ngữ Cảnh chớp chớp mắt, đi tới bên cạnh Ngư Khương, cũng khuyên nhủ cô ta: “Tôi cảm thấy cô đừng nên thích giáo sư nữa, nếu không sau này cô càng ngày càng khó chịu với Cố Sơ, giáo sư cũng không thoải mái trong lòng.”

“Các người đúng là ai nấy đều bị cô ta bắt làm tù binh cả rồi!” Ngư Khương nghiêng răng nghiêng lợi: “Đúng là tôi thích Vic nhưng tôi chưa bao giờ nghĩ sẽ ở bên cạnh anh ấy! Nếu Vic thích người khác, tôi tuyệt đối gơ hai tay tán thành nhưng không thể là cô ta! Cô ta không có tư cách ở bên cạnh Vic! Một người phụ nữ ích kỷ như cô ta, ở bên Vic sẽ chỉ hủy hoại anh ấy thôi!”

Ngữ Cảnh nhíu mày: “Cố Sơ không ích kỷ, cô ấy rất tốt!”

“Ngư Khương, tôi thấy người thật sự sắp điên là cô mới phải.” Phan An nhìn cô ta bằng ánh mắt sắc bén: “Nói Cố Sơ sẽ hủy hoại Lục rõ ràng cô đơn thuần chỉ đang ganh ghét, đố kỵ. Tôi thấy Cố Sơ đã cứu Lục mới đúng. Trước khi gặp Cố Sơ, ngày nào cậu ấy cũng sống như người máy ấy, giờ trông cậu ấy có tình cảm hơn trước nhiều rồi.”

Ngư Khương cuộn chặt tay lại, bờ môi tức đến run rẩy: “Các người chẳng biết cái gì thì đừng có ngồi đây kết luận vớ vẩn! Hai người tưởng rằng họ mới quen biết nhau năm nay sao? Các người không biết Lục đã phải hy sinh bao nhiêu cho người phụ nữ đó! Chính vì cô ta, Lục năm đó suýt nữa đã mất mạng!”

Ngữ Cảnh và Phan An sững người.

“Chính vì đã từng nhìn thấy người phụ nữ này giả tạo, bĩ ỉ đến mức nào, tôi mới ghét cô ta như vậy!” Ngư Khương nghiêng răng kèn kẹt: “Vic hy sinh vì cô nhiều như vậy, cô ta thì sao? Ngoài việc không ngừng yêu cầu Vic hy sinh ra còn biết làm gì? Loại đàn bà hám của, lăm mưu mô như cô ta xứng đáng có được tình yêu của Vic sao? Không xứng!”

Dứt lời, cô ta ném tài liệu lên mặt bàn, cởi áo blouse ra, rời khỏi phòng thực nghiệm.

Lời nói của Ngư Khương tới quá đột ngột, Ngữ Cảnh và Phan An còn chưa kịp phản bác. Sau khi Ngư Khương đi một lúc rồi, Ngữ Cảnh mới khó hiểu hỏi: “Ban nãy chị ta nói vậy là có ý gì? Chẳng phải giáo sư Lục và Cố Sơ năm nay mới quen nhau ư?”

Phan An cũng vô cùng khó hiểu.

Trong phòng làm việc, bầu không khí không căng thẳng như dưới nhà.

Lục Bắc Thần rót cho Cố Sơ một ly nước ấm. Cô đón lấy nhưng uống hờ hững, nhấp một ngụm rồi lại để qua một bên. Cô co rụt cả người lại trên sofa giống như một chú mèo tội nghiệp. Anh kéo tay cô lại, ủ ấm những ngón tay giá lạnh của cô: “Từ từ nói, em sao vậy?”

Rất lâu sau Cố Sơ mới sắp xếp lại được tư duy, kể từ đầu tới cuối chuyện của Tiêu Tiểu Tiêu cho anh nghe.

Cả quá trình anh không xen vào, chỉ yên lặng lắng nghe, nét mặt có chút suy tư.

“Cũng tức là, Kiều Vân Tiêu và Lăng Song nhận được cuộc gọi của Tiêu Tiểu Tiêu vào cùng một buổi tối?” Nghe xong lời Cố Sơ kể, Lục Bắc Thần hỏi.

Cố Sơ gật đầu: “Lúc đó tín hiệu của Lăng Song không tốt, lát sau gọi lại thì đã không có ai nghe máy nữa. Cả lúc anh Vân Tiêu gọi lại cậu ấy cũng không nhận.”

Trước khi tới phòng thực nghiệm, Cố Sơ đã chứng thực mọi chuyện sâu hơn. Cô hỏi lại Kiều Vân Tiêu và Lăng Song tình hình tối hôm đó, rồi qua Cố Khải Mân biết được Tiêu Tiểu Tiêu không gặp chuyện gì khó khăn trong công việc. Ngược lại, cậu ấy biểu hiện rất xuất sắc, là một trong những người được chọn làm bác sỹ ưu tú tại bệnh viện năm nay. Không có vấn đề tình cảm, sự nghiệp cũng như cá gặp nước, vì sao Tiêu Tiểu Tiêu lại không liên lạc với mọi người?

Nếu cậu ấy thật sự ra nước ngoài, vì còn lấy ảnh trong phần tìm kiếm làm hình ảnh phong cảnh của mình?

Sau mấy lần bị Cố Sơ gọi điện làm phiền, Lăng Song và Kiều Vân Tiêu cũng nhận ra sự bất thường, lần lượt hỏi cô đã có chuyện gì. Nhưng cô càng nghĩ càng sợ, càng nghĩ càng cảm thấy sống lưng lạnh toát. Trực giác nói cho cô biết Tiêu Tiểu đã gặp chuyện nhưng cụ thể là gì, trước mắt cậu ấy đang ở đâu thì hoàn toàn không hay biết. Người đầu tiên cô nghĩ tới là Lục Bắc Thần. Sau khi gặp được anh, mọi lo lắng và sợ hãi đồng thời bộc phát.

Cố Sơ trở nên chưa từng bắt lực đến thế, sức mạnh duy nhất dùng để nắm chặt tay Lục Bắc Thần, tìm kiếm sự giúp đỡ của anh.

Lục Bắc Thần nhìn thấy bà vai cô cứ run mãi bèn ôm hân cô vào lòng, nhẹ nhàng hỏi: “Tối đó em có nhận được điện thoại của Tiêu Tiểu không?”

Cố Sơ cố gắng nhớ lại, lát sau lắc đầu.

“Đừng lo lắng, cứ giao cho anh.” Anh an ủi.

Cố Sơ nín chặt áo blouse trắng của anh, thanh âm lấy bối: “Tiểu Tiểu sẽ gặp chuyện sao? Đã nhiều ngày trôi qua rồi, cậu ấy...”

“Đừng nghĩ lung tung.” Lục Bắc Thần đau lòng nhìn cô: “Anh sẽ lập tức gọi điện cho La Trì lập án điều tra.”

“Lỡ như...” Cố Sơ rùng mình: “Ngay cả La Trì cũng không tìm được cậu ấy thì sao?”

Lục Bắc Thần hiểu cái rùng mình của cô. Tiểu Tiểu là một người bình thường, chẳng có lý do gì bỗng nhiên lấy ảnh trên mạng giả vờ mình ra nước ngoài, rồi lại vô duyên vô cớ cắt đứt liên lạc với bạn bè. Khả năng duy nhất chính là có người đã mạo danh Tiêu Tiểu Tiểu, lợi dụng di động của cô ấy làm bia đỡ đạn. Lâu vậy rồi Tiêu Tiểu Tiểu không có tin tức gì, rất có thể đã bị kẻ nào đó bắt cóc.

“Tiểu Tiểu nhất định sẽ không xảy ra chuyện.” Lục Bắc Thần vẫn luôn bình tĩnh, xóa tan lo lắng của cô. Anh biết, Cố Sơ lo Tiểu Tiểu đã lạnh ít dữ nhiều.

Cố Sơ nhìn anh, như được vỗ về: “Thật sao?” Giờ cô hoang mang rồi bởi rồi.

Lục Bắc Thần nhẹ nhàng xoa tay cho cô, vừa nhẩn nại vừa dịu dàng, nhưng logic vẫn rất tỉnh táo: “Em nghĩ mà xem, nếu đối phương thật sự đã giết Tiểu Tiểu thì việc gì phải nhọc công tốn sức giả mạo weibo và tin nhắn của cô ấy? Khả năng cao là Tiêu Tiểu Tiểu đã mất đi tự do, nhưng chưa mất mạng.”

Sau khi nghe anh phân tích, sắc mặt Cố Sơ mới hồng hào hơn. Chỉ cần còn sống là tốt rồi.

“Nhưng bình thường Tiểu Tiểu cũng đâu có đắc tội với ai, sao lại gặp chuyện này?”

“Yên tâm, nhất định sẽ tìm được Tiểu Tiểu.” Anh cho cô một sự an ủi lớn tột cùng. Chỉ cần Tiêu Tiểu Tiểu còn sống thì chắc chắn sẽ tìm được.

Dứt lời, anh đứng dậy đi tới trước bàn làm việc, gọi điện cho La Trì.

Đầu kia nhận máy rất nhanh.

Lục Bắc Thần báo với La Trì chuyện của Tiêu Tiểu Tiểu.

“Đúng, phán đoán sơ bộ đã mất tích nửa tháng, phải lập án điều tra ngay lập tức.”

Cố Sơ tựa vào sofa, cố gắng để cảm xúc của mình ổn định một chút, nhưng trong lòng vẫn thấp thỏm không yên. Rồi cô lại nhìn về phía Lục Bắc Thần. Anh đứng quay lưng về phía cô, bóng hình trong chiếc áo blouse càng khiến sống lưng anh thẳng tắp. Anh đang gọi điện thoại bận rộn việc của cô, khi suy nghĩ này hiện lên, sự căng thẳng và âu lo trong lòng bỗng dịu đi một cách lạ kỳ.

Xảy ra chuyện, cô chỉ biết tới tìm anh, quên cả việc nên đi tìm người làm cảnh sát như La Trì. Cô cứ thế chạy tới đây không hề do dự, vì cô mơ hồ biết rằng có anh là nhất định không có vấn đề gì.

Sau khi gọi điện cho La Trì, ngẫm nghĩ một lúc, Lục Bắc Thần lại ấn tiếp một cuộc gọi khác.

Có lẽ là cuộc gọi quốc tế, Cố Sơ nghe thấy anh nói tiếng Anh. Cô nghe thấy anh gọi đối phương là Chloe, rồi lệnh anh ta lập tức tới Trung Quốc tìm tung tích của Tiêu Tiểu Tiểu.

Trong lúc anh đang nói chuyện, Cố Sơ chợt bước lên, ôm chặt lấy anh từ sau lưng, áp mặt vào sống lưng anh.

Bên này Lục Bắc Thần vẫn còn đang nói chuyện, trao đổi sự tình cụ thể. Anh giơ một tay ra kéo tay cô lại, bọc trong lòng bàn tay mình. Sự bất an còn lại của Cố Sơ dần dần tan biến. Lòng bàn tay anh ấm áp, đầu ngón tay mạnh mẽ. Lúc này được dựa vào anh như vậy, một cảm giác an toàn chưa từng có chợt nảy sinh.

Anh là người đàn ông mà cô yêu thương, dựa dẫm, giây phút này lại càng cảm thấy khó cách chia.

Kết thúc cuộc điện thoại, Lục Bắc Thần đặt máy xuống. Anh quay người, đứng dựa vào mép bàn, kéo cô vào lòng, nói: “Phía La Trì sẽ nhanh chóng tra ra liệu Tiểu Tiểu đã xuất cảnh hay chưa. Yên tâm đi, cậu ấy sẽ rút một nhóm tập trung riêng vào vụ này.”

“Chloe là ai vậy?” Cô ngẩng đầu hỏi anh.

Lục Bắc Thần cũng không giấu cô: “Thám tử tư số một thế giới, cậu ấy rất giỏi, quen không ít người cả trong tối lẫn ngoài sáng, có cậu ấy giúp sức coi như đã thành công một nửa.”

“Anh ấy đồng ý giúp đỡ rồi sao? Có phải khó mời lắm không?” Nói vậy nghe ra đối phương có lai lịch không tầm thường.

Lục Bắc Thần cười khẽ, xoa đầu cô: “Chuyện của anh, cậu ấy chắc chắn sẽ giúp.”

Cố Sơ bất chợt ôm chặt lấy anh, một dòng chảy ấm áp tận sâu nơi đáy tim từ từ thấm ra khắp cơ thể, cảm giác lạnh lẽo dần dần tan đi. Cô biết lần này Lục Bắc Thần đã sử dụng các mối quan hệ riêng tư, nói trắng ra là sử dụng nguồn lực của bản thân. Sự coi trọng của anh khiến cô cảm động vô ngần.

Hơn năm giờ, La Trì vội tới phòng thực nghiệm.

Đám Ngữ Cảnh nghỉ làm trước, về nhà thu dọn hành lý. La Trì cũng không mang nhiều đồ dư thừa, chỉ xách một chiếc vali nhỏ, đặt tạm tầng một rồi đi thẳng vào phòng làm việc. Dưới sự an ủi của Lục Bắc Thần, tâm trạng Cố Sơ đã nhẹ nhàng hơn, lý trí cũng dần dần trở lại. Cô tin vào phán đoán của Lục Bắc Thần, Tiêu Tiểu Tiêu vẫn còn sống.

Trong khoảng thời gian đó, Kiều Vân Tiêu và Lăng Song lại gọi thêm mấy lần nữa. Cố Sơ vốn định báo nhưng ý của Lục Bắc Thần là trước mắt đừng đánh rần động cỏ. Cô nghe lời dặn dò của anh, đáp qua quýt vài câu mới xong chuyện. Cố Khải Mân cũng gọi điện tới, có thể nghe ra anh ta là người có lòng, sau hai lần Cố Sơ gọi điện hỏi thăm, anh ta đã nghỉ ngơi. Cố Sơ chỉ biết anh ta là thầy hướng dẫn của Tiêu Tiểu Tiêu chứ không thân, đương nhiên càng không dám kể hết sự tình.

Cả Lục Bắc Thần cũng không rảnh rang. Anh không ngừng gọi điện thoại, di động cũng kêu suốt. Lúc nhận điện thoại anh cũng không tránh cô, vẫn luôn ở bên cạnh. Tối tận khi La Trì tới, Cố Sơ mới nhận ra đã sắp xế chiều, tối nay anh bay tới Bắc Kinh.

“Đã điều tra nơi xuất cảnh, tháng nay không có bất kỳ thông tin xuất cảnh nào của Tiêu Tiểu Tiêu.” Đây là câu đầu tiên của La Trì sau khi bước vào cửa.

Lục Bắc Thần đã dự liệu được từ trước nên không hề kinh ngạc. Còn Cố Sơ, mặc dù lúc trước đã được Lục Bắc Thần tiêm thuốc dự phòng nhưng sau khi nghe được kết luận La Trì đưa ra, trái tim như rơi xuống.

“Tết Trung thu Tiêu Tiểu Tiêu trực ban. Theo lời của đồng nghiệp cô ấy, mấy ngày nghỉ cô ấy tới thăm mỹ viện ‘Khiêm.’” Lục Bắc Thần nói.

Anh gọi mấy cuộc điện thoại, trong đó có hai cuộc gọi tới bệnh viện, tìm được khoa của Tiêu Tiểu Tiêu hỏi rõ hành tung của cô ấy trong khoảng thời gian đó.

La Trì không ngờ hiệu quả làm việc của anh lại nhanh như vậy. Anh ấy gật đầu, nói: “Không sai, mấy anh em trong tổ chuyên án cũng đã tra ra buổi tối cuối cùng trong kỳ nghỉ, Tiêu Tiểu Tiêu đã tới ‘Khiêm.’” Nói tới đây, sắc mặt của anh ấy có phần nặng nề, ngược mắt nhìn Lục Bắc Thần, ngập ngừng không nói.

Lục Bắc Thần biết trong lòng anh ấy đang nghĩ gì. Anh hơi nheo mắt lại: “Nếu là như vậy, việc Tiêu Tiểu Tiêu mất tích không tránh khỏi có liên quan tới Khiêm. Đối phương lấy danh nghĩa của cô ấy đăng weibo và nhắn tin, truy tìm qua IP có được gì không?”

Lại là thăm mỹ viện Khiêm.

Trung tâm chính hình này đầy nghi vấn, lại có mối quan hệ dây mơ rễ má với Ngoại Than Hối, rồi đúng lúc này Tiêu Tiểu Tiêu lại xảy ra chuyện. Lục Bắc Thần hiểu nỗi lo của La Trì, nếu dính lứu tới máu người và mỡ người thì cả hai nơi đó đều cực kỳ nguy hiểm. Nếu việc Tiêu Tiểu Tiêu mất tích liên quan tới thẩm mỹ viện, vậy thì tính chất của sự việc đã thay đổi.

La Trì rút hai điều thuốc lá ra khỏi bao, đưa một điếu cho Lục Bắc Thần.

Châm thuốc lên, anh ấy càng cau mày sâu hơn: “Mấy anh em theo đuôi IP, phát hiện đối phương ra quán net đăng tin, khi tiến hành điều tra quán net thì phát hiện đối phương sử dụng chứng minh thư giả.”

Manh mối dường như đã bị đứt đoạn.

Lục Bắc Thần xoay điều thuốc trên tay, không hút, nhíu mày suy nghĩ. La Trì lại nói: “Theo như lời khai của các nhân viên trong trung tâm chỉnh hình, tối đó Tiêu Tiểu Tiêu là vị khách cuối cùng rời đi. Các đồng nghiệp đã kiểm tra CCTV, Tiêu Tiểu Tiêu không đi xuống bằng thang máy, CCTV trong vườn của trung tâm thì đã bị hỏng mấy ngày rồi, không thể tra ra Tiêu Tiểu Tiêu có bước ra khỏi cầu thang hay không.”

Lục Bắc Thần nghe xong trầm ngâm suy tư, lát sau hỏi Cố Sơ: “Tiêu Tiểu Tiêu có lái xe không?”

Cố Sơ lắc đầu: “Cậu ấy không giỏi lái xe, đa phần toàn bắt taxi.”

Vậy thì tối đó cũng chẳng có lý do gì để lái xe. Lục Bắc Thần nghĩ: “Cô ấy không lái xe thì chắc chắn phải đi ra một nơi nào để bắt xe. Việc CCTV trong vườn của thẩm mỹ viện Khiêm bị hỏng cũng không đáng ngại, rã ra là gần tới đường, sẽ có một vài camera giám sát, nhưng phải làm phiền bên giao thông một chút.”

La Trì gật đầu: “Tôi đã dặn dò cấp dưới hỏi phía giao thông rồi.” Anh ấy nhìn giờ: “Giờ này chắc đang kiểm tra, có tin gì sẽ lập tức báo cho tôi.”

Cố Sơ ngồi bên không thể xen vào, chỉ biết nắm chặt hai tay, thầm cầu nguyện trong lòng. Lục Bắc Thần từ đầu tới cuối không hút điều thuốc đó, anh gác nó lên bàn làm việc, quay người ngồi xuống bên cạnh Cố Sơ. Anh cũng né tránh La Trì, kéo Cố Sơ vào lòng, nhẹ nhàng vỗ về. Cô dựa vào ngực anh, mùi hương thanh mát trên áo blouse khiến cô dễ chịu hơn.

Bây giờ La Trì cũng chẳng để tâm được tới việc làm mất hứng hai người họ nữa, nói tiếp: “Bây giờ đáng lo là còn một khả năng nữa, Tiêu Tiểu Tiêu bị người ta bắt cóc khi đi ra con đường bắt xe.”

“Thẩm mỹ viện Khiêm nằm trong trung tâm, mặc dù lúc đó đã là 11, 12 giờ đêm nhưng người trên đường không ít, thế nên tội phạm không dám xuất hiện gây án trên đường. Khả năng này cực kỳ thấp, nếu điều tra lần lượt thì phải cử thêm nhân lực.”

La Trì rít sâu một hơi thuốc rồi nhả mạnh ra.

“Nếu Tiêu Tiểu Tiêu mất tích trong thẩm mỹ viện vậy thì kiểu gì cũng phải có người kéo ra ngoài, đúng không? Chẳng lẽ bao nhiêu ngày rồi vẫn bị giấu trong thẩm mỹ viện?” Cố Sơ căng thẳng nói.

Mặc dù cô lo lắng nhưng phân tích vẫn rất kín kẽ.

“Cố Sơ, cô yên tâm. Tôi đã lệnh cho các đồng nghiệp lần lượt kiểm tra CCTV từ 11 giờ đêm đó cho tới ba ngày sau rồi. Bất luận Tiêu Tiểu Tiêu tự đi ra khỏi thẩm mỹ viện hay bị người khác cưỡng ép bắt đi, kiểu gì cũng sẽ tìm ra manh mối.” La Trì cho cô một viên thuốc an thần.

Lục Bắc Thần bỗng nhiên hỏi: “Khiêm có tầng hầm không?”

La Trì ngẩng phắt lên nhìn anh, ánh mắt rõ ràng vừa sửng sốt.

Đúng vậy, cả một trung tâm lớn như thế, một khi tồn tại quan hệ cung ứng với Ngoại Than Hối, vậy thì máu người và mỡ người cũng phải có nơi lưu giữ chứ? Ngoại Than Hối chỉ là một nhà hàng. Họ từng điều tra, không có cái gọi là công xưởng gia công. Vậy thì nghi điểm rơi vào thẩm mỹ viện Khiêm.

“Bây giờ các cậu đã có lý do niêm phong thẩm mỹ viện Khiêm để tiến hành điều tra rồi.” Lục Bắc Thần nhắm trúng chỗ quan trọng.

Từ khi thẩm mỹ viện Khiêm thành lập cho tới nay, vẫn luôn đóng vai một doanh nghiệp xuất sắc ngoài xã hội, năm nào cũng thu về không ít lợi nhuận, gặp phải bất kỳ tai nạn nào cũng có bóng dáng tiền quyền góp, muốn điều tra ra vốn không phải chuyện dễ dàng. Từ khi bí mật của món thịt chiên Ngoại Than Hối bị phát hiện, Ngoại Than Hối đã trở thành đối tượng giám sát trọng điểm của phía cảnh sát. La Trì và Lục Bắc Thần cho rằng đây tuyệt đối là một vụ án có dính líu rất rộng. Các lãnh đạo của các cơ quan liên quan tại Thượng Hải và Bắc Kinh cũng cảm thấy cần phải dọn sạch cả lưới khi đã có đầy đủ chứng cứ. Chứng cứ nắm được của thẩm mỹ viện Khiêm trước nay không nhiều, ‘bí kíp’ tương đồng với Ngoại Than Hối cũng không chứng minh được điều gì. Một là thẩm mỹ viện đã ký thỏa thuận giữ bí mật với khách hàng, nước đường da chỉ cung cấp cho cá nhân sử dụng, thế nên muốn ra tay từ các khách hàng khác gặp chút khó khăn. Thứ hai, Lăng Song với tư cách là một trong số những người tình nghi có liên quan tới hiện trường vụ án

Bàng Thành bị sát hại, ‘bí kíp’ mà cô ta cung cấp cũng không có bất kỳ chứng minh nào là tới từ thẩm mỹ viện Khiêm. Lời khai của cô ta cũng có phần chần chừ nên không thể trở thành tiêu chuẩn suy đoán. Bỗng chốc, phía cảnh sát cũng không thể tiến hành điều tra thẩm mỹ viện Khiêm khi thiếu chứng cứ.

Bây giờ, nếu việc Tiêu Tiểu Tiêu mất tích có liên quan tới thẩm mỹ viện Khiêm thì đây sẽ là một cơ hội tuyệt vời để điều tra.

Vụ án này giống như một tòa nhà cao tầng được xây dựng nối kết. Cảnh sát đang đào dần từng chút, từng chút từ rìa vào, cho tới khi cả tòa nhà ấy ầm ầm sụp đổ.

Cố Sơ hoàn toàn không nắm rõ mọi chuyện bên trong, mà Lục Bắc Thần cũng không định nói cho cô biết, sợ khiến cô lo lắng, hoang mang. La Trì cũng chẳng nói chẳng rằng, đứng dậy gọi điện thoại.

Nói chuyện xong, anh ấy ngồi trở lại ghế: “Đã sắp xếp ổn thỏa rồi.” Anh ấy dập tắt điều thuốc. “Phía Bắc Kinh, cậu bắt buộc phải qua.”

Nỗi lo của anh ấy không phải không có lý. Bây giờ mặc dù không phải Cố Sơ gặp chuyện nhưng có thể nhận ra tâm trạng cô rất bất ổn. Anh ấy lo rằng Lục Bắc Thần sẽ vì lo cho tâm tình của Cố Sơ mà không đi Bắc Kinh nữa. Có câu: Anh hùng khó qua ải mỹ nhân, Lục Bắc Thần há chẳng phải chính là anh hùng có thể chết yểu vì hồng nhan đó sao?

Dù là đàn ông sắt đá cỡ nào, máu lạnh cỡ nào, một khi đã rung động thật sự thì cũng sẽ vứt hết lý trí ra sau.

La Trì nhìn Lục Bắc Thần chằm chằm. Sau khi nhìn thấy quả nhiên có chút do dự trong ánh mắt anh, anh ấy chợt thở dài trong lòng. Cố Sơ phát giác ra, kéo áo Lục Bắc Thần, nói: “Anh đi Bắc Kinh đi.”

Lục Bắc Thần cúi đầu nhìn cô, biểu cảm phức tạp.

La Trì không ngờ Cố Sơ lại để Lục Bắc Thần đi, ngẩn ra giây lát rồi nói: “Tôi đã rút một số anh em trong tổ chuyên án ra tập trung phụ trách chuyện của Tiêu Tiểu Tiêu rồi, yên tâm đi.”

Tiếng ‘yên tâm’ này vừa là lời giải thích cho Lục Bắc Thần lại là lời động viên cho Cố Sơ. Mặc dù La Trì không nói rõ ràng nhưng Lục Bắc Thần và Cố Sơ đều là người thông minh, đương nhiên có thể nghe ra.

...

Cuối cùng, Lục Bắc Thần vẫn quyết định đưa Cố Sơ về nhà trước.

Sau khi Cố Sơ lên xe rồi, Lục Bắc Thần đứng ngoài cửa xe nói với La Trì bên cạnh: “Muốn nhất là sáng mai tôi tới nơi, đáp chuyến bay sớm nhất đến đó.”

“Chỉ cần cậu qua được là được rồi.” La Trì vỗ vai anh: “Phía cục trưởng tôi sẽ có lời cho cậu.”

Lục Bắc Thần gật đầu, rồi bước lên xe.

Xe đi xa dần.

La Trì đứng nguyên tại chỗ, thở dài náo nề.

Sắt thép trở nên nhu mềm, Lục Bắc Thần trước giờ chỉ nói một không nói hai, chưa bao giờ dễ dàng thay đổi kế hoạch, giờ cũng khó thoát khỏi vận mệnh phải lao tâm khổ tứ vì tình.

Hoàng hôn nhuộm kín bầu trời.

Đỏ rực cả một mảng, từ xa về gần.

Lục Bắc Thần nắm vững vô lăng. Cố Sơ ngồi co ro trên ghế lái phụ, ôm chặt cánh tay phải của anh. Trên gương mặt cô còn chút áy náy, rất lâu sau cô nói: “Bắc Thần, em không muốn anh vì em mà thay đổi lộ trình.”

Mặc dù cô rất muốn giữ anh lại, nhất là lúc này. Nhưng cô biết rõ phía Bắc Kinh cần Lục Bắc Thần hơn. Anh là pháp y, lại không phải cảnh sát, cho dù có ở bên cạnh cô cũng không thể vượt chức đi điều tra chuyện gì. Tất cả mọi đạo lý cô đều hiểu, thế nên khi cô biết Lục Bắc Thần đã quyết định thay đổi lịch trình, trong lòng vừa vui lại vừa áy náy, cảm thấy mình đã liên lụy tới anh.

Lục Bắc Thần nhân lúc đèn đỏ quay đầu nhìn cô, giọng nói trầm ấm, ôn hòa: “Anh tự có tính toán.”

Cô nhìn anh không rời, bất chợt sát lại gần anh. Cô phải cảm ơn ông trời để có được một người đàn ông như vậy, vào giây phút này, đã cho cô quá nhiều an toàn và ấm áp...

291. Chương 291: Đã Nhớ Nhưng

Khi về tới nhà Tây, trời đã nhá nhem tối.

Thím Từ đã tới từ sớm, mua khoai từ và ngó sen tươi ngon, định nấu canh. Thấy cả hai người cùng vào cửa, thím ấy cười lớn, bước tới nói: “Cậu Lục, cô Lục đã về. Cơm nước đã chuẩn bị xong cả rồi, bưng ra ngay đây ạ.”

Cố Sơ chẳng còn tâm trạng so đo cách xưng hô của thím Từ, mà Lục Bắc Thần cũng không có ý sửa chữa suy nghĩ của thím ấy. Thím Từ thấy sắc mặt Cố Sơ không tốt bèn hạ giọng hỏi Lục Bắc Thần: “Cô Lục không sao chứ ạ? Sao sắc mặt cứ là lạ?”

“Không có gì đâu.” Lục Bắc Thần dặn dò thím ấy canh buổi tối vẫn nên làm vị ngọt đậm một chút.

Thím Từ gật đầu lia lịa.

Di động vang lên, Lục Bắc Thần nhận máy.

Cố Sơ đồng tai lên nghe, vẫn là cuộc gọi đường dài. Sau khi cuộc gọi kết thúc, Lục Bắc Thần nắm lấy tay cô, nghiêm túc nói: “Sơ Sơ, chiều mai Chloe sẽ tới được Thượng Hải, cậu ấy sẽ nhanh chóng tra ra tin tức của Tiểu Tiểu. Khoảng thời gian anh không ở Thượng Hải, em có bất kỳ manh mối nào đều có thể nói với Chloe, cậu ấy có số di động của em, tới Thượng Hải sẽ liên lạc với em.”

“Ngày mai là tới được ư?” Cố Sơ như gặp được cứu tinh, không ngờ đối phương lại nhanh nhẹn như vậy.

“Chloe đã ở trên máy bay rồi.” Lục Bắc Thần nói: “Ban này là trợ lý của cậu ấy gọi tới, lát nữa sẽ gửi tới thông tin chuyến bay.”

“Cảm ơn anh, Bắc Thần.” Cố Sơ tựa vào lòng anh.

Lục Bắc Thần ôm lấy cô, nhẹ nhàng nói: “Phía cảnh sát có cách tìm người của cảnh sát, Chloe sẽ có cách của riêng cậu ấy. Tin anh đi, Tiểu Tiểu nhất định không sao đâu.”

Cố Sơ gật đầu thật mạnh.

Lúc thím Từ nấu cơm trong bếp, Lục Bắc Thần đi vào, thấp giọng nói: “Sắp tới tôi không ở Thượng Hải, phiền thím chăm sóc thật tốt cho cô ấy.”

“Cậu Lục, cậu yên tâm đi, tôi sẽ chăm sóc chu đáo cho cô ấy. Tôi bảo đảm cô ấy sẽ béo trắng ra thì thôi.” Thím Từ túm lấy vật tạp dề, lau tay, bỗng thấy Lục Bắc Thần nhũn mảy, lập tức ý thức được hành vi của mình không ổn bèn đi tới bên bếp, rửa sạch tay rồi cười trừ: “Cậu Lục, cậu thương cô ấy thật đấy.”

“Bình thường Sơ Sơ yêu cầu khá khắt với mấy món ăn. Thím Từ, thím chú ý một chút.” Lục Bắc Thần nói giọng khá nghiêm túc.

“Vâng, vâng, vâng, cậu yên tâm.” Thím Từ cũng biết ban này hơi mất vệ sinh.

Lục Bắc Thần không nói thêm nữa, quay người đi ra khỏi bếp.

Khi ăn cơm tối xong đã là tám giờ.

Cố Sơ tắm rửa qua loa, sau khi ra ngoài thì thấy Lục Bắc Thần đang nhận điện thoại, đại khái có lẽ là mọi người bên phía Bắc Kinh. Cô nhìn anh rồi khẽ thở dài. Nếu hôm nay cô không tới phòng thực nghiệm tìm anh, giờ này anh đã ở trên máy bay lâu rồi. Cả một đoàn người thiếu mỗi mình anh, chẳng biết người ta sẽ nghĩ gì.

Nhân lúc anh đang nghe điện thoại, Cố Sơ xách một chiếc vali ra, giúp anh thu dọn một số đồ đạc. Rồi chợt nhớ ra chiều nay mải lo việc của Tiểu Tiểu cô quên băng mắt mua cho anh một chiếc áo dày. Cũng may

anh đã mang theo một số quần áo tới nhà Tây. Cô bèn chọn mấy chiếc áo khoác mùa thu gấp gọn rồi để vào trong.

Sau khi Lục Bắc Thần nói chuyện xong thì cô cũng đã thu dọn xong hành lý, dùng không ít túi gom đồ. Đồ vệ sinh cá nhân, áo khoác, quần, sơ mi, quần lót thay giặt... tất cả đều được phân loại và chia đều ra các túi, tiết kiệm không ít diện tích. Trước nay Lục Bắc Thần không phải là người đàn ông lười thôi, một người có yêu cầu rất cao đối với sinh hoạt đương nhiên không lười lả mấy loại túi gom đồ này.

Anh nhẹ nhàng ôm lấy cô từ phía sau, thì thầm: “Em vất vả rồi.”

Cố Sơ dựa vào anh, thở dài: “Nếu không phải vì em, anh cũng không cần vội vàng như vậy.”

“Ngốc ạ.” Anh cúi đầu hôn lên má cô.

Mặc dù Lục Bắc Thần không đi Bắc Kinh nhưng cũng không rảnh, di động liên tục để xử lý công việc. Lúc Cố Sơ quay vào phòng ngủ thì đã là hơn mười một giờ. Cô nằm bõ lên ngực anh, nói: “Bây giờ vội ra sân bay chắc là chẳng còn kịp chuyến bay cuối cùng nữa.”

“Đi sáng sớm.” Lục Bắc Thần hôn tóc cô.

“Quá vất vả rồi.” Cô đau lòng ôm chặt lấy anh.

Lục Bắc Thần cười khê: “Hứa với anh, khi anh không có ở Thượng Hải, tuyệt đối không được làm chuyện ngốc nghếch.”

“Em không đâu.” Cố Sơ cũng coi như là người đã từng trải qua một vụ án. Bây giờ và vị thám tử tư kia đều đồng thời tham gia, cô sẽ không đánh mất lý trí mà chuốc thêm phiền phức cho họ.

Lục Bắc Thần nghe được lời hứa của cô mới yên tâm, siết chặt cô: “Đợi anh về.”

Cô áp mặt vào lòng anh, gật đầu quả quyết.

Anh còn chưa đi mà cô đã nhung nhớ rồi...

Đêm tối, lác đác sao.

Một không gian không lớn, không có cửa sổ, ánh sao duy nhất phía chân trời cũng không chiếu vào được. Trong căn phòng trống trải, trong góc phòng thấp một ngọn đèn, một ngọn đèn... màu xanh.

Ánh nến bập bùng cháy trong cây đèn xanh, thì thoảng phát ra những tiếng lép bép trong bầu không khí tĩnh mịch.

Hai chiếc ghế gỗ, được sơn màu đỏ rực như được phết lên đó một lớp máu, tỏa ra thứ ánh sáng u ám ghê rợn trong ánh lửa mờ mờ của cây đèn, cực kỳ kinh hãi.

Trong đó có một chiếc ghế có người ngồi.

Nói chính xác là bị trói vào ghế.

Nơi đây yên ắng vô cùng.

Không nghe thấy bất kỳ âm thanh nào rằng thời gian đang dịch chuyển, giống như trong đây thời gian cũng mất đi ý nghĩa vậy.

Tiêu Tiểu Tiêu không biết mình đã bị nhốt ở đây bao nhiêu ngày rồi, chỉ cảm thấy khó chịu tưởng như sắp chết. Sau khi có ý thức, cô phát hiện mình bị trói vào ghế, mắt bị che chặt, không nhìn thấy một chút ánh sáng nào, miệng bị dán băng kín mít, muốn kêu cũng lực bất tòng tâm.

Tay chân cô bị trói rất chặt, muốn cử động cũng khó.

Mấy ngày đầu cô đã từng nghĩ đủ mọi cách để trốn thoát nhưng phát hiện ra đây thường được ngâm qua nước muối, càng giãy giụa càng chặt hơn.

Sợ hãi, khiếp đảm, thậm chí là tuyệt vọng.

Mồ hôi ướt đầm quần áo, ướt rồi lại khô, tóc dính bê bết vào cổ. Cô cảm thấy cổ tay và cổ chân đau đớn, dây thừng thít vào da thịt. Dựa vào kinh nghiệm y học của mình, cô có thể suy đoán rằng tay chân mình đã chảy máu.

Dần dần, một số ký ức cũng quay trở lại.

Tối đó dường như cô nhìn thấy những thứ không nên nhìn, sau đó trong bóng tối xuất hiện một người, im ắng như ma quỷ. Người đó thẳng thừng đánh ngất cô, sau khi nhắm mắt lại cô liếc nhìn thấy gương mặt của đối phương. Một gương mặt bịt vải đen, mặc dù không nhìn rõ tướng mạo nhưng cô mơ hồ cảm nhận được có lẽ là một người phụ nữ.

Cửa phòng có tiếng động.

‘Cót két’ một tiếng.

Cả người Tiêu Tiểu Tiêu chột run lên, đồng tai lên nghe.

Mấy ngày nay mất đi tầm nhìn, thính giác bỗng trở nên cực kỳ nhạy cảm.

Có tiếng bước chân, không nặng.

Tiêu Tiểu Tiêu không hề xa lạ với tiếng bước chân này, có lẽ chính là kẻ đã bắt cóc cô. Cứ cách vài tiếng lại tới một lần, mục đích là để xác nhận cô vẫn còn sống.

Lần này cũng không phải ngoại lệ.

Đối phương xé rách băng dính trên miệng cô, lực rất mạnh, đau tới nỗi Tiêu Tiểu Tiêu chảy nước mắt.

Nhân lúc có thể mở miệng, cô nói: “Rốt cuộc anh là ai? Bắt cóc tôi làm gì? Nếu không thì giết chết tôi luôn đi?”

Sự giận dữ và hoảng sợ mấy ngày qua đã rút cạn sức lực của cô, ngay cả giọng nói cũng khản đặc. Bây giờ mở miệng là cổ họng cô như bị dao cứa qua.

Đối phương vẫn im phăng phắc như mọi lần.

Chỉ đợi cô kêu gào xong mới nhét cơm vào miệng cô như cũ.

Đối phương bắt cóc nhưng không giết cô, mỗi ngày vẫn bảo đảm cô được ăn, được uống.

Chỉ có điều, sau khi ăn, Tiêu Tiểu Tiêu luôn bị hành hạ.

Là tiếng tuốt dao ra.

Lông măng trên người cô dựng đứng cả lên.

Lưỡi dao nhẹ nhàng áp lên má cô, cô có thể cảm nhận được độ lạnh lẽo của nó.

Sau đó, nó từ từ trượt xuống.

Đề lên động mạch cổ của cô.

Có biết bao lần Tiêu Tiểu Tiêu những tưởng lưỡi dao sẽ rạch mạnh một đường, ngay sau đó cô sẽ cảm nhận được máu nóng của mình. Nhưng đối phương không làm vậy, ngày này qua ngày khác hành hạ tinh thần. Cô thà rằng kẻ đó cứ đâm mình một nhát đi.

“Khuôn mặt này thật là đẹp...”

Là giọng nói đã sử dụng máy biến âm, không nghe ra là nam hay nữ. Cô chỉ có thể khẳng định, mấy hôm nay là cùng một người.

Con dao lướt qua quần áo của cô. Cô ra sức giãy giụa nhưng vô ích.

Nước mắt thấm qua lớp vải.

“Đừng khóc, xinh đẹp thế này mà khóc thì thật đáng tiếc.”

Nước mắt của Tiêu Tiểu Tiêu không thể ngừng lại.

“Tao bảo mày đừng có khóc! Không được khóc!” Đối phương bóp chặt cổ cô.

Tieu Tieu Tieu bỗng chốc thở không nổi, máu trào ngược lên. Cô muốn há miệng ra thở nhưng lại bị dán chặt bằng dính. Đúng lúc cô tưởng rằng lần này sẽ đi chầu Diêm Vương thì kẻ đó lại buông tay. Không khí quay trở lại, Tieu Tieu Tieu ra sức hít lấy hít để.

“Nếu không phải vì mày xinh như vậy, tao đã giết mày lâu rồi, con đàn bà nhiều chuyện!” So với câu trước có phần dịu dàng, câu sau đã cao giọng, ngay sau đó kẻ ấy giơ tay, tát thẳng một cái lên mặt Tieu Tieu Tieu.

Gò má Tieu Tieu Tieu bỗng rát, cô cắn chặt răng, lần này không lên tiếng nữa.

“Sao không kêu nữa?” Kẻ kia cất giọng ghê rợn.

Tieu Tieu Tieu cắn chặt răng.

“Haiz, tao vẫn thích mày kêu hơn, nhất là nghe tiếng kêu của một con đàn bà xinh đẹp...” Kẻ đó đưa tay tới, cười ghê tởm: “Không sao, tao sẽ bắt mày kêu.”

Da đầu Tieu Tieu Tieu căng ra, ý thức được đối phương định làm gì, cô bắt đầu vùng vẫy, từ khoang mũi bật ra những tiếng gào diên cuồng.

Kẻ đó cười chói tai, giọng nói qua máy biến thanh gần như có thể chọc thủng màng nhĩ.

“Chúng mày thẩm mỹ để bản thân đẹp như thế này chẳng phải để quyến rũ đàn ông sao?” Kẻ đó thô lỗ kéo váy của Tieu Tieu Tieu ra. Một hơi thở u ám phả vào mặt: “Tao để ày được toại nguyện.”

Tieu Tieu Tieu nghe thấy tiếng kẻ đó kéo khóa quần, cô hoảng sợ hét ầm lên.

Trong bóng tối, kẻ đó xé rách quần áo của Tieu Tieu Tieu.

Chẳng mấy chốc, Tieu Tieu Tieu liền cảm nhận được một nỗi đau thấu tim từ giữa chân truyền tới. Cô cuộn chặt tay lại, móng tay đâm sâu vào lòng bàn tay, nước mắt tí tách rơi xuống.

Kẻ đó cười ghê rợn trên cơ thể cô, thậm chí một lần nữa bóp chặt cổ cô, sức mạnh mỗi lúc một lớn.

Cuối cùng cơ thể Tieu Tieu Tieu không chống chọi nổi, ngất lịm đi...

292. Chương 292: Do Anh Lục Dẫn Dò

Khi Cổ Sơ bừng tỉnh khỏi cơn mơ, trời đã sáng rõ.

Bên cạnh không có ai.

Lục Bắc Thần đi từ khi nào cô hoàn toàn không hay biết.

Chuyến bay sớm nhất tới Bắc Kinh, nhà Tây lại cách sân bay khá xa, có lẽ anh dậy rất sớm.

Ánh sáng trong phòng ngủ khá tối, Cổ Sơ bước chân trần xuống giường, mở rèm cửa ra. Ngàn vạn tia nắng mùa thu chen nhau rơi vào, làm ấm cả gò má. Cô đứng lặng trước cửa sổ rất lâu, nét mặt mơ màng.

Cơn ác mộng tối qua máu me be bét.

Là Tieu Tieu đang cầu cứu cô. Khắp người cậu ấy toàn là máu. Cậu ấy khó nhọc bò tới, giơ tay lên hét to với cô: Cổ Sơ, cứu tớ với... Cứu tớ...

Gió thổi qua, lá ngô đồng rụng thưa, có những gân lá ứa vàng rõ ràng đang trong thời kỳ thay lá. Có mấy chú chim vỗ cánh bay, đậu trên bậu cửa sổ, riu rít kêu rất vui vẻ. Lúc ấy sự chú ý của Cổ Sơ mới được kéo lại. Cô nhìn giờ mới chợt nhận ra đã sắp trưa.

Trên đầu giường có mảnh giấy nhớ của Lục Bắc Thần để lại.

Nét chữ cứng cáp, mạnh mẽ: Trời tối đừng ra khỏi nhà, có việc gì thì gọi cho anh.

Giọng điệu hệt như phụ huynh.

Cố Sơ cất mẫu giấy đi rồi lại gọi điện thoại nói buổi trưa thím Từ không cần đến. Cô làm vệ sinh cá nhân qua loa rồi ăn đại món gì đó cho no bụng. Qua trưa, cô liền ra khỏi nhà.

Trước khi đi, ý của Lục Bắc Thần là sau khi Chloe hạ cánh sẽ trực tiếp tới tìm cô. Nhưng cô cảm thấy đối phương đang giúp mình, không tới tận sân bay đón rõ ràng không có thành ý.

Ra khỏi nhà, gió thu hơi se lạnh, không khí lạnh di chuyển vòng quanh Thượng Hải mấy ngày. Mặc dù ánh nắng vẫn rực rỡ nhưng gặp gió vẫn nên mặc ấm một chút là hơn.

Cô kéo khít áo khoác lên trên người lại. Vừa bước ra khỏi cửa lớn, một chiếc xe thương vụ màu đen như một bóng ma từ từ dừng lại bên cạnh cô. Cố Sơ ngẩn người, vừa định nhắc chủ xe chỗ này là nhà riêng, không được đỗ xe thì thấy cửa xe mở ra, có người bước xuống.

Một người đàn ông hơn năm mươi tuổi, sơ mi trắng và bộ vest đen, cùng một màu sắc, cùng một kiểu dáng mặc trên những người khác nhau cũng tạo ra những hiệu quả khác nhau. Khi khoác lên người Lục Bắc Thần thì tuyệt đẹp, mặc lên người ông chú này lại chẳng toát lên được vẻ uy nghiêm, tuấn tú, có lẽ vì đối phương hơi lộ bụng bia?

Nhưng không liên quan tới cô, cô không quen ông ta.

“Cô Cố, cô định đi đâu ạ?”

“Chú quen tôi?” Cố Sơ kinh ngạc.

“Tôi là tài xế được anh Lục phái tới. Khoảng thời gian anh Lục không có ở Thượng Hải, mọi hành trình của cô đều do tôi phụ trách.”

Cố Sơ sửng sốt, lát sau mới xua tay: “Không cần đâu, tôi bắt xe tiện lắm mà.” Cô liếc mắt nhìn. Nữ thần, biểu tượng của Rolls-Roice chói lóa dưới nắng. Cô có cần phải nổi bật như vậy không?

“Thật xin lỗi cô Cố, đây là việc anh Lục đã dặn dò.”

Kỳ lạ thật.

“Anh Lục chưa nói với tôi chuyện này, làm sao tôi biết ông là thật hay lừa đảo?”

Người tài xế phá lên cười, lập tức rút di động ra: “Cô có thể gọi điện cho anh Lục.”

Cố Sơ xua tay có vẻ bức bối. Tối qua trước khi thiếp đi, Lục Bắc Thần có nói như vậy, ý rằng lúc anh không ở Thượng Hải cần có người bảo đảm an toàn của cô, nhưng lúc đó cô buồn ngủ quá, về sau anh lại nói gì nữa thì cô chẳng nghe được.

“Tôi muốn tới sân bay.” Cô nhìn giờ.

“Dạ được, cô đợi một lát.” Bác tài xế nói xong cũng không lên xe theo lời dặn của cô mà gọi một cuộc điện thoại.

Cố Sơ chẳng hiểu chuyện gì.

Chẳng mấy chốc đã nghe thấy tài xế lịch sự nói chuyện: “Chào anh Lục, cô Cố bây giờ muốn ra ngoài, muốn tới sân bay.”

Cố Sơ đứng bên này kính ngạc há hốc miệng, có cần phải cẩn trọng tới mức này không? Cô còn chưa gọi điện chất vấn Lục Bắc Thần đây, ông ta đã chuyện gì cũng báo cáo, thế này có khác gì hạn chế tự do của người ta?

Cô lại nghe tài xế nói hai tiếng ‘Vâng’ rồi đưa di động cho Cố Sơ: “Là điện thoại của anh Lục ạ.”

Cố Sơ đón lấy di động, tâm trạng có vẻ không vui: “Lục Bắc Thần, anh làm gì vậy? Sau này em ra ngoài đều phải báo cáo với anh sao? Tài xế là sao chứ?”

Đầu kia cười khê: “Ra sân bay làm gì?”

“Em muốn đích thân tới đón Chloe. Dù sao anh ấy cũng là bạn của anh, lại giúp đỡ chuyện của Tiểu Tiểu, chỉ ít em cũng phải tỏ thiện chí của chủ nhà chứ, đây là phép lịch sự tối thiểu.” Cố Sơ nói ra lý do của

mình. Quan trọng hơn là bây giờ đã biết khả năng cao Tiểu Tiểu đã bị bắt cóc, cô càng đứng ngồi không yên, chẳng bằng sớm gặp mặt Chloe sớm nói rõ tình hình.

Có lẽ Lục Bắc Thần cũng hiểu tâm trạng của cô. Anh không ngăn cô tới sân bay, chỉ im lặng giây lát rồi nói: “Sơ Sơ, là anh lo chuyện của Tiểu Tiểu sẽ liên lụy tới em, thế nên một số phòng bị an toàn cũng phải làm. Em có thể ra sân bay nhưng nhất định phải ngồi xe của chú Tề.”

“Quá đột ngột, em giật hết cả mình.” Ngực khí của Cố Sơ nhẹ nhàng hơn. Anh suy nghĩ cho an toàn của cô, cô càng không nên giận dỗi.

Lục Bắc Thần cười: “Tối qua anh đã nói với em rồi, chứng tỏ cái đồ mơ ngủ này coi lời anh nói như gió thoảng qua tai.”

Thôi được rồi, là cô vô tâm vô tính.

Trả lại di động cho chú tài xế, Lục Bắc Thần lại dặn dò chú ấy thêm vài câu. Cố Sơ đứng gần nghe đại ý là chú ý an toàn gì đó. Cô thầm nghĩ Lục Bắc Thần đúng là cẩn thận quá mức.

“Chú Tề phải không ạ?” Sau khi lên xe, Cố Sơ nhìn giờ: “Cháu phải đón một người bạn, sau khi tới sân bay cháu đợi cháu ở bãi đậu xe là được rồi.”

“Dạ vâng, thưa cô Cố.”

Dễ thương lượng như vậy ngược lại khiến Cố Sơ có chút bất ngờ, cô còn tưởng chú ấy sẽ bám theo nữa chứ. Nhưng chẳng mấy chốc Cố Sơ đã hiểu vì sao chú Tề đồng ý thoải mái như vậy. Xe vừa lái đi, phía sau lập tức có một chiếc xe khác bám theo.

Đó là một chiếc xe thương vụ rất bình thường, người ngoài sẽ không mấy chú ý.

Nhưng Cố Sơ có ấn tượng với biển số xe, đó là chiếc xe thường xuyên theo sau xe của Lục Bắc Thần.

Cố Sơ ngã ngửa ra sau ghế, thở dài. Lục Bắc Thần có cần làm quá lên vậy không? Lại còn giữ lại vệ sỹ cho cô nữa.

...

Đúng ba giờ, chuyến bay quốc tế hạ cánh.

Cố Sơ chưa từng gặp Chloe, vì thế đã chuẩn bị biển để đón ở sân bay, đánh tên của Chloe, rồi sợ đối phương ra khỏi cửa thì đi thẳng ra ngoài, cô bèn mua một quả bóng bay treo trên biển, cực kỳ nổi bật giữa đám đông.

Làm xong những chuyện ấy, cô ôm một cốc Starbuck to tướng ngồi đợi.

Đợi khoảng hơn hai mươi phút, những người trên chuyến bay của Chloe đã lục tục đi ra. Mặc dù Cố Sơ đã nhảy lên nhưng vẫn rất thấp bé, bị mấy người đàn ông to cao trước sau chen lấn đẩy đi. Khi cô ngẩng đầu lên nhìn thì tầm mắt đã bị che chặt.

Cố Sơ sốt ruột, chỉ sợ để lỡ mất Chloe bèn liều mạng len vào trong, khiến ọi người trách móc. Cô cũng không thể quan tâm được nhiều như vậy, hét lớn: “Tránh đường nào, tránh đường nào, đồ café là không chịu trách nhiệm nhé.”

Ai ai cũng sợ vấy bẩn quần áo, vì thế mà hời cho Cố Sơ. Nhưng cũng có những thành phần không ga lăng chút nào, quyết không nhường đường cho cô. Cố Sơ lo lắng đầu túa mồ hôi, quả bóng bay lắc la lắc lư trong đám đông.

Cho tới khi, có một bàn tay lớn từ giữa đám đông thò ra, kéo cô lại rất mạnh.

Cốc café trong tay cũng bay ra ngoài theo. Cố Sơ giương mắt nhìn café từ trong cốc bắn ra, ‘dịu dàng’ hắt lên chiếc sơ mi trắng của đối phương.

Tiêu rồi...

Nhìn kỹ lại thì đó là một người cao hơn cô cả cái đầu... ờ, soái ca quốc tế? Từ tướng mạo, cô nhất thời chưa thể nhận ra anh ta là người nước nào. Có lẽ anh ấy không ngờ sẽ bị hắt café, đầu tiên là sừng sốt, sau đó

ngó xuống cả một mảng café trước ngực rồi lại nhìn lên Cố Sơ, sau đó lại tiếp tục nhìn xuống áo sơ mi của mình.

Cố Sơ vẫn còn ôm tấm biển trong tay, cả người ngốc luôn.

“Cái này gọi là ở hiền không gặp lành ư?” Người đàn ông lên tiếng, hóa ra lại nói tiếng Trung rất lưu loát, mặc dù nghe kỹ có thể nhận ra tông giọng của người nước ngoài nhưng phát âm chuẩn hơn rất nhiều người nước ngoài ở Trung Quốc rồi.

“Tôi xin lỗi, xin lỗi anh.” Cố Sơ liên tục xin lỗi, nhưng rồi lập tức tỉnh ra, nhíu mày với anh ta: “Chuyện này cũng không thể trách tôi được, ban nãy chính anh túm lấy tôi phải không? Anh kéo tôi lại làm gì?”

Người đàn ông nhún vai, chỉ lên đỉnh đầu: “Tôi nhìn thấy có một con thỏ lác lư trên không, muốn xem cho kỹ, ai ngờ lại kéo lại cả một người?”

Cố Sơ nhìn lên theo ngón tay anh ta. Quả bóng bay cô mua chính là con thỏ trong tay anh ta, màu hồng nhạt, trong lòng ôm một củ cà rốt. Cô vò đầu, nói: “Nói gì thì nói tôi cũng đã làm bẩn quần áo của anh. Anh yên tâm, tiền giặt ủi sẽ do tôi bỏ ra, nếu giặt không sạch tôi đền anh cái khác.”

Người đàn ông cười ha ha, không tỏ ý kiến.

“Nhưng bây giờ tôi phải đi đón người, anh cứ ra giá luôn đi.” Cô sợ Chloe đi mất.

Người đàn ông đánh mắt nhìn lên tấm biển, tươi cười rồi lập tức rút tấm biển đi, thuận thực tháo quả bóng bay ra, ném tấm biển vào trong thùng rác.

“Này!” Cố Sơ bước lên ngăn cản: “Anh hơi quá đáng rồi đấy? Đâu phải tôi không đền quần áo cho anh?”

“Tôi!” Người đàn ông chỉ vào mũi mình, rồi lại chỉ vào tấm biển trong thùng rác.

Cố Sơ ngẩn người: “Chloe?”

Người đàn ông chào cô bằng một nghi thức rất cung đình phương Tây: “Chính là tôi.”

Cố Sơ thật chỉ muốn đào hố chui xuống ngay lập tức. Cô đang định xin lỗi để gây ấn tượng tốt cho đối phương thì đã thấy mấy cô gái xung quanh đang nháy mắt với anh ta. Anh ta huýt sáo đáp trả.

Cô lườm nguýt, khi lên tiếng giọng nói đã lạnh nhạt: “Vây thưa anh Chloe, chúng ta đi thôi.”

“Giờ tôi thế này làm sao ra ngoài được?” Chloe chìa chiếc áo sơ mi trên người ra.

“Có xe mà, sẽ không bắt anh lên tàu điện ngầm hoặc xe buýt đâu. Thế nên người khác sẽ không nhìn thấy diện mạo thô thảm của anh.”

“Ra ngoài hình tượng rất quan trọng.” Nói rồi, Chloe quay người đi về phía cửa hàng quần áo bên cạnh, một tay kéo hành lý, một tay vẫn còn cầm quả bóng bay thỏ hồng.

Chloe mang một vẻ đẹp trai của con lai, cộng thêm một chiều cao như người mẫu, dọc đường đi anh ta khiến ông ít cô gái đảo điên. Cố Sơ vẫn còn canh cánh chuyện của Tiêu Tiểu, bèn rảo bước lên trước, nói: “Anh Chloe, lẽ nào anh không mang theo quần áo để thay ư?”

“Có mang nhưng bỏ ra bất tiện lắm.” Chloe đã đi vào trong cửa hàng.

Nhân viên rất nhiệt tình, chẳng biết vì chiếc đồng hồ và chiếc vali hàng hiệu trên tay anh ta hay vì diện mạo của anh ta nữa...

293. Chương 293: Ai Bảo Cô Cậu Ấy Chết Rồi?

Chloe vẫn chọn một chiếc sơ mi trắng, tốn chưa tới ba phút nhưng trò chuyện đưa đẩy với nhân viên thì những hai mươi phút, còn không có ý định dừng lại. Chloe hài hước dí dỏm, chọc áy cô nhân viên hai mắt sáng quắc. Có mấy lần Cố Sơ muốn bước lên ngắt ngang nhưng nghĩ tới thân phận của anh ta, cô đành nhẫn nhịn.

Lại đợi thêm mười mấy phút nữa, Cố Sơ quả thực chịu hết nổi mới bước tới, giật lấy chiếc sơ mi trong tay anh ta, đặt lên quầy: “Thanh toán!”

Cô nhân viên hết hồn vì khí thế của cô, rồi nhìn sang Chloe. Chloe đi tới, nhìn Cố Sơ chăm chú có vẻ hứng thú: “Giận đấy à?”

Cố Sơ quay đầu nhìn anh ta, cố ép ra một nụ cười: “Đâu có, chỉ là muốn nhắc nhở anh Chloe một câu, anh còn nhùng nhằng thêm một tiếng nữa là tới giờ tan tầm của Thượng Hải, ở đây mà tắc đường là đáng sợ lắm.”

Chloe quan sát cô từ trên xuống dưới một lượt, nhìn đến nỗi Cố Sơ nổi cả da gà, rồi lại nghe anh ta cười: “Cô bé cũng thú vị đấy.”

“Cảm ơn.” Cố Sơ đón ánh mắt của anh ta.

Chloe vừa nhìn cô vừa rút ví tiền ra, đặt thẻ ngân hàng lên quầy thanh toán. Cố Sơ đang định nói để cô thanh toán thì thấy anh ta bất ngờ sát lại gần cô, gần như chạm vào môi cô. Cố Sơ hoảng hốt nhưng không kịp né tránh, vẫn cứ nhìn thẳng vào mắt anh ta.

Hai người nhìn nhau như thế khoảng mấy giây thì Chloe thu lại nụ cười của mình, ánh mắt có vẻ nghiêm túc, hạ thấp giọng nói: “Ngoại trừ tên nhóc Lục Bắc Thần kia, cô là người đầu tiên dám ra lệnh cho tôi làm việc, gan của cô không nhỏ đâu.”

Cố Sơ không thân thiết với anh ta cũng chẳng thể đoán được tính tình người này. Từ lúc gặp mặt tới bây giờ, anh ta luôn cười ha ha, lúc nào cũng khoe khoang đôi mắt hoa đào còn yêu mị hơn cả phụ nữ của mình, thế nên vừa mới nghiêm túc trở lại, cô không rõ là anh ta giận thật hay đang giả vờ. Cô đành bấm bụng nói: “Tôi có thể làm được bạn gái của Lục Bắc Thần, anh nói xem, gan có to hay không?”

Chloe không ngờ cô lại nói vậy, ngẩn ra giây lát rồi ngay lập tức cười phá lên, chỉ vào cô: “Thú vị, đúng là thú vị thật.”

Cố Sơ thầm thở phào một hơi. May quá không giận, thật ra cô rất sợ anh ta quay đầu đặt vé khứ hồi.

“Người đẹp, quẹt thẻ.” Chloe bật tay ra hiệu với nữ nhân viên, rồi cầm áo sơ mi vào phòng thay đồ.

Chẳng mấy chốc, Chloe đã thay xong áo sơ mi đi ra ngoài, cả gương cũng không soi, chỉ vào chiếc sơ mi bị hắt café, nói với nhân viên: “Có thể phiền cô vứt hộ không?”

Cố Sơ thầm mỉa mai trong lòng, cái đồ hám cửa.

Trên đường đi ra bãi đậu xe, Chloe vẫn còn nắm chặt lấy chiếc bóng bay thả hồng, khiến mọi người xung quanh lần lượt để ý. Cố Sơ không nhìn anh ta, cứ thế đi thẳng. Anh ta giữ cô lại, hỏi: “Tôi mặc chiếc sơ mi này có đẹp không?”

Một người thay đồ không cần soi gương thì phải cực kỳ tự tin, Cố Sơ cũng trả lời hùa theo: “Đẹp lắm.”

“Nếu cô muốn khen tôi đẹp trai thì cứ nhiệt tình, con người tôi không khiêm tốn lắm đâu.” Chloe rảo bước đi bằng với cô.

“Tôi không muốn khen.” Cố Sơ không nể mặt anh ta.

Chloe kinh ngạc, thấy cô đi vun vút bèn giơ tay túm lấy đuôi tóc của cô: “Vì sao?”

Cố Sơ bất ngờ trước hành động của anh ta, quay đầu kêu ầm lên: “Buông tay!”

“Làm cô đau à?” Bên này Chloe ngoan ngoãn buông tay, bên kia lập tức kéo cô vào lòng, cúi đầu cười: “Tôi đâu có mạnh tay.”

Hành động của anh ta khiến Cố Sơ nảy sinh phản cảm, lập tức đẩy anh ta ra, nói nghiêm túc: “Anh Chloe, tôi coi anh là bạn của Bắc Thần mới khách sáo với anh, làm cái gì vậy? Trêu ghẹo con gái nhà lành phải không? Trung Quốc có câu vợ bạn không thể trêu chọc, có hiểu không? Nếu không hiểu tự về nhà tra từ điển!”

Chloe không giận mà bật cười: “Kỳ lạ thật, nếu đổi là mấy cô gái khác, chỉ cần lại gần tôi là đã đổ mặt rồi.”

“Mấy cô khác đổ mặt là tôi phải đổ mặt à?” Cố Sơ không chút khách khí: “Việc quái gì tôi phải đổ mặt?”

“Vì tôi đẹp trai?” Chloe cười.

Nghe xong Cố Sơ lườm nguýt, cười lạnh: “Anh Chloe này, anh là hạc đứng giữa đàn gà, nhưng cũng chỉ có đứng giữa đàn gà thì mới nổi bật thôi, anh thử đứng giữa đàn hạc thử xem? Thêm nữa, Bắc Thần nhà tôi chẳng biết đẹp trai hơn anh gấp bao nhiêu lần, một chút vẻ đẹp của anh đứng trước mặt anh ấy thì rơi rớt hết, chỉ còn vụn thôi. Ngày nào tôi cũng phải nhìn một soái ca siêu cấp như thế, tôi miễn dịch từ lâu rồi, lại còn đổ mặt với sản phẩm nửa vời như anh?”

Chloe bị cô nói mà cứ ngẩn cả người.

Tuôn xong một tràng, Cố Sơ coi như cũng trút được bớt bực tức, nhưng cô lập tức nhớ ra đối phương là khách quý, bỗng chốc lại hối hận, hắng giọng: “À... chúng ta vẫn nên lên xe đi.” Dứt lời, cô đi vội về phía trước.

Chloe nhìn theo bóng cái đuôi tóc của cô vung vẩy, vui mãi...

...

Chiếc xe đi thẳng về phía trung tâm thành phố, chiếc xe vệ sỹ phía sau đi theo như hình với bóng.

Sau khi lên xe, Chloe chẳng hề coi mình là khách, mở luôn chai rượu vang trên xe, rót ra cốc, chậm chậm thưởng thức, cười với cô: “Nơi nào có Lục Bắc Thần, đầu lưỡi không bao giờ phải chịu khổ.”

Cố Sơ không lên tiếng, đang nghĩ bụng làm sao để chuyển chủ đề câu chuyện qua Tiểu Tiểu.

Chloe lẳng lặng nhìn vào gương chiếu hậu, nhấp một ngụm rượu rồi ung dung nói: “Có thể nhận ra tên nhóc Lục Bắc Thần đó rất dễ ý tới cô, vệ sỹ cũng sử dụng rồi.”

Cố Sơ quay đầu nhìn anh ta, sự bất mãn trước đó cũng đã giảm bớt không ít. Người này trông có vẻ băng nhắng, thực chất khả năng quan sát rất nhạy bén. Dọc đường nhiều xe như vậy mà anh ta đã lập tức nhận ra chiếc xe nào đi theo họ.

“Anh ấy hơi lo quá thôi.” Cô hồ hững đáp lại.

Ai ngờ Chloe lắc đầu: “Cậu ấy làm vậy có cái lý của mình. Làm nghề của cậu ấy, giúp được bao nhiêu người thì cũng đắc tội với từng ấy người. Lúc ở Mỹ đã có mấy lần cậu ấy suýt mất mạng. Cô là bạn gái của cậu ấy, lo lắng cho cô cũng là việc nên làm thôi.”

Cố Sơ rất ít được nghe Lục Bắc Thần kể chuyện của anh ở Mỹ, vừa nghe Chloe nói vậy, tim cô như sống lại, cô hỏi: “Anh quen anh ấy nhiều năm rồi sao?”

“Hơn ba năm, có được coi là nhiều không?” Chloe nghịch con vỏ hồng trong tay, cười đáng ghét.

“Thế... ở Mỹ anh ấy gặp nguy hiểm như vậy, bao năm nay sống thế nào?”

“Vệ sỹ của cậu ấy ở Mỹ còn nhiều hơn ở Trung Quốc nhiều, hơn nữa năm nào cũng thay mới. Phòng thực nghiệm của cậu ấy bên đó đại khái ra ra vào vào khoảng hơn năm mươi vệ sỹ.” Chloe có lòng tốt cung cấp thông tin cho cô.

Cố Sơ suýt nữa cắn đứt đầu lưỡi của mình, bảo vệ một mình anh mà cần nhiều người như vậy sao? Có thái quá không? Coi anh là quốc bảo thật đấy à? “Vì sao phải thay mới mỗi năm? Vệ sỹ chẳng phải ở bên cạnh càng lâu sẽ càng trung thành ư?”

“Tính chất công việc của bạn trai cô rất đặc biệt, cộng thêm việc cậu ấy là người của Lục Môn, tôi nghĩ cô cũng biết rõ, người ở bên cạnh cậu ấy càng lâu thì sẽ biết càng nhiều chuyện, ngược lại sẽ càng nguy hiểm.” Chloe ôm con vỏ hồng vào trong lòng, một tay cầm ly rượu, uống cạn.

Cố Sơ ngẫm nghĩ thấy anh ta nói cũng có lý: “Nếu có nhiều vệ sỹ như vậy, sao anh ấy còn gặp nguy hiểm?”

Chloe nhìn cô chằm chằm, có vẻ kỳ lạ: “Cô không biết chút gì về chuyện của cậu ấy ở Mỹ sao?”

Cố Sơ lắc đầu.

Chloe nhìn cô như nhìn người ngoài hành tinh, cuối cùng, lắc đầu cười: “Cậu ấy quả thật bảo vệ cô quá cẩn thận rồi, một chút mưa gió cũng không để cô biết.”

“Thế là ý gì?” Cố Sơ cảm thấy kỳ lạ. Cô nghe La Trì nói anh từng gặp nguy hiểm ở Mỹ, nhưng La Trì cũng không biết quá tường tận, cô đương nhiên cũng chẳng thể hỏi được gì từ miệng của Lục Bắc Thần.

“Người muốn lấy mạng cậu ấy chẳng qua là trả thù. Lục Bắc Thần cũng là người, không thể không có lúc nào đi một mình, đối phương bèn tìm cơ hội ra tay thôi.” Chloe đặt ly rượu sang một bên. “Nghe nói cái lần cậu nhỏ nhà họ Lục suýt nữa bị bắt cóc, giết chết, cậu ấy đã mang theo một số tiền khổng lồ định chuộc người, đâu có biết đối phương vốn dĩ là nhằm vào mình. Cũng trùng hợp, đại ca của băng nhóm mà đối phương thuê trước giờ lại vẫn luôn muốn xử Bắc Thần, vì một bản khám nghiệm của Bắc Thần đã đưa em trai nó vào tù. Lục Bắc Thần bị chúng nó hành hạ gần chết rồi bị khóa vào trong ô tô, ném xuống biển, cũng may thân thủ không tệ cậu ấy mới giữ được mạng.”

Cố Sơ lạnh run người, bất chợt nhớ lại vết sẹo sau lưng Lục Bắc Thần...

“Cô cũng đừng lo lắng, cậu nhóc ấy làm từ sắt đá, không chết được đâu.” Chloe thấy sắc mặt cô hơi tái đi, sợ cô hết hồn bèn lên tiếng an ủi: “Người muốn giết cậu ấy cũng phải tốn đầu óc lắm, với lại khả năng bắn súng của cậu ấy chuẩn như thế, đối phương chưa có cơ hội lại gần đã mất mạng rồi. À... suýt quên, ở Trung Quốc không được tùy tiện mang theo súng.”

“Anh ấy... bắn chuẩn?” Cố Sơ như vừa nghe thấy một tin lạ.

Chloe nhìn ra: “Dĩ nhiên, võ vẽ và khả năng bắn súng của cậu ấy giỏi có tiếng, chẳng lẽ cả việc này cô cũng không biết?”

Cố Sơ bất chợt nhớ lại lần đối phó với Lưu Kế Cường khi trước. Lúc ấy khi anh không chế Lưu Kế Cường quả thật rất nhanh nhẹn, lại còn nổ súng... nhưng cô cứ nghĩ đó lần đầu tiên anh nổ súng. Tất cả đều do La Trì gây hiểu lầm, chính anh ấy nói Lục Bắc Thần sức trời gà không chặt...

Chloe nhìn biểu cảm của cô, nghi hoặc trong lòng, ngẫm nghĩ rồi lấy bả vai huých vào người cô, dò hỏi: “Nhà họ Cố của cô và nhà họ Lục có làm ăn qua lại đúng không? Nếu đã vậy, sao cô không hiểu chút nào về Lục Bắc Thần thế?”

Cố Sơ nghe xong, liên tục xua tay: “Nhà họ Cố sao có thể làm ăn qua lại với nhà họ Lục chứ? Không có, không có.” Cô không hề kinh ngạc anh ta biết họ của mình, chắc chắn là Lục Bắc Thần nói với anh ta, cộng thêm Chloe bản thân vốn là một thám tử, muốn điều tra một người không khó.

Chloe nghe xong càng khó hiểu: “Là cô không biết thì có?”

“Nhà tôi kinh doanh dược phẩm, sao có hợp tác với nhà họ Lục chứ.” Trước đây cô chưa từng nghe nói bổ nhắc tới chuyện làm ăn với nhà họ Lục.

“Lẽ nào... cô không biết Lục Chấn Dương?”

Lục Chấn Dương? Bố của Lục Bắc Thần.

“Nghe nói nhưng chưa gặp, nói chi tới quen biết.”

“Vậy trong nhà họ Lục cô quen ai?” Chloe tò mò.

“Quen Lục Bắc Thần, với cả...” Ánh mắt Cố Sơ chợt tối đi, cô hít sâu một hơi: “Em trai của Bắc Thần, Bắc Thâm.”

“À...” Chloe hiểu ra.

Nghe giọng điệu của anh ta, Cố Sơ bỗng kích động: “Anh biết Bắc Thâm à?”

“Cô có quan hệ gì với Bắc Thâm?” Chloe không trả lời, mỉm cười hỏi ngược lại.

“Tôi... sao anh nhiều chuyện thế nhỉ? Có quan hệ gì liên quan gì tới anh?” Cố Sơ trút hết bực tức, ngưng lại vài giây rồi thấp giọng nói: “Anh ấy đã qua đời rồi, nói những chuyện này làm gì chứ.”

Ai ngờ Chloe cười: “Qua đời? Ai bảo cô là cậu ấy chết rồi?”

294. Chương 294: Nhìn Thấy Chưa Chắc Đã Là Chân Tướng

Đối với quá khứ, Cố Sơ cố gắng bình thần đối mặt, nhưng chữ ‘Bắc Thâm’ này cô vẫn luôn cố tình lờ đi. Trong tiềm thức, cô đã tuyên án cho bản thân, thế nên mỗi lần nghĩ tới Bắc Thâm, đó lại là một sự lãng trí về mặt đạo đức của cô. Một giây trước tâm trạng còn tụt dốc, một giây sau lời nói của Chloe đã khiến Cố Sơ thăng thốt. Cô nhìn Chloe chăm chăm, rất lâu sau mới lẩm bẩm: “Bắc Thần nói... Lẽ nào anh ấy...”

Lẽ nào anh ấy còn sống?

Câu nói ấy nghẹn lại trong cổ họng, lồng ngực bị trái tim đập mạnh tới đau đớn.

Chloe không nhìn cô mà nhìn thẳng về phía trước, từ gương mặt hơi nghiêng không nhận ra được cảm xúc gì. Anh ta ngừng lại, khi lên tiếng giọng điệu đã nhẹ nhàng như cũ: “Nếu đây là lời của tên nhóc Bắc Thần đó nói, vậy thì... chắc không giả được đâu.”

Cố Sơ từng người nhìn anh ta rất lâu.

Chloe ung dung dựa người ra sau ghế, thấy cô vẫn cứ không rời mắt khỏi mình, anh ta quay đầu nhìn cô: “Có phải phát hiện nhìn nghiêng tôi vẫn rất đẹp trai không?”

Cố Sơ làm gì còn tâm trạng đùa cợt với anh ta. Cô gấp gáp hỏi: “Chuyện của Bắc Thâm rốt cuộc là thế nào?”

Câu này khiến Chloe kinh ngạc, lông mày trái hơi nhướng lên, trông có phần xấu xa: “Thế nào là sao?”

“Ban nãy anh...”

“Thực ra tôi không biết nhiều về chuyện của cậu ấy, chỉ biết Lục Bắc Thần có một cậu em trai.” Chloe lại tự rót một ly rượu, bệ lên mũi, mùi hương nồng nàn. “Cô không nói tôi cũng không biết, hóa ra em trai cậu ấy không còn nữa.”

“Nhưng mà...” Cố Sơ ngập ngừng, cứ cảm thấy bên trong chuyện này có gì đó không ổn.

Một giây sau Chloe lại mượn cớ cố ý sát lại gần cô, cười xấu xa: “Nguyên nhân em trai cậu ấy qua đời là gì? Chắc là cậu ấy nói với cô rồi chứ? Tai nạn hay bệnh tật?”

Cố Sơ á khẩu, nhìn chăm chăm về phía anh ta bằng ánh mắt rực lửa, cố gắng tìm kiếm chút tin tức trên gương mặt anh ta. Ví dụ như anh ta cố tình, anh ta muốn di chuyển sức chú ý của cô.

“Hình như cô cũng chẳng biết nhiều hơn tôi là bao.” Chloe cười khi khi: “Nhưng cũng may có cô nhắc nhở một câu, nếu không hôm nào đó tôi không cẩn thận nhiều lời hỏi chuyện, cậu ấy nhất định sẽ giết chết tôi.”

Hụt hẫng như lá vàng rụng xuống, chẳng chịu nổi xoay vắn, cứ thế bị gió thổi khắp đất. Cố Sơ không nói gì, ánh mắt trầm buồn.

Thật ra cô rất kỳ vọng.

Một người bị đạo đức tuyên án như cô, nguyện vọng lớn nhất là có cơ hội chuộc tội. Bao lâu nay, càng hạnh phúc cô càng bức rứt. Mỗi lần đối mặt với Bắc Thần, mỗi lần nhìn anh trầm mặc, trong đầu cô lại nảy sinh một suy nghĩ đáng sợ: Muốn ôm lấy anh thật chặt, nói với anh một câu xin lỗi.

Khi Bắc Thâm không còn nữa, gương mặt giống y như đức ấy trở thành thứ cứu vớt linh hồn cô. Bất luận cô muốn quên đi đường nào thì gương mặt của Bắc Thần vẫn thật sự tồn tại.

...

Mùa thu ở miền Bắc tiêu điều, lạnh lẽo hơn miền Nam rất nhiều, không khí khô lạnh, lá cũng vàng mau hơn.

Chuyến bay của Lục Bắc Thần không bị trì hoãn, La Trì dẫn theo mấy đồng nghiệp ở Bắc Kinh tới sân bay quốc tế Bắc Kinh đón anh. Buổi sáng, đường từ sân bay về thành phố khá dễ đi, hiếm khi tắc xe, tiết kiệm được rất nhiều thời gian di chuyển.

Tổ chuyên án được điều động tại Bắc Kinh đã đợi từ rất nhiều giờ trước, cùng ngồi đối diện với tổ chuyên án Thượng Hải tới từ tối qua. Vị trí của Ngư Khương, Phan An, Ngữ Cảnh ở sát phía trước. Họ ngồi lần lượt, có thể thấy được địa vị của phòng thực nghiệm Xa Sơn.

Đúng mười giờ sáng, cánh cửa phòng họp được đẩy từ ngoài vào.

Lục Bắc Thần ăn vận chỉnh tề, áo vest quần Âu màu xám trắng bên trong là chiếc sơ mi đen, trên cổ mặc dù không cài kẹp cà vạt bằng kim loại, cổ tay áo cũng không có cúc măng séc nhưng sự kết hợp giữa véc xám và sơ mi đen càng khiến bóng anh thêm thẳng tắp, tôn lên khí khái lạnh lùng của anh.

Anh bước vào trước, theo sau là La Trì và mọi người.

Có những nữ đồng nghiệp lần đầu được gặp Lục Bắc Thần, nhìn thấy anh rồi không thể rời mắt đi được nữa. Ngư Khương ngồi đối diện nhìn thấy rất rõ ràng, mỉm cười hờ hững. Đối với những ánh mắt ngưỡng mộ kiểu này, cô chẳng lạ lắm gì. Bao nhiêu năm nay chẳng biết đã có bao nhiêu người con gái mang theo trái tim phơi phới nhào về phía Lục Bắc Thần, nhưng lại bị vẻ nghiêm túc lạnh nhạt khi làm việc của anh đẩy lùi ra xa.

Thế mà cô lại si mê nét nghiêm nghị ấy.

Lục Bắc Thần đi thẳng tới vị trí đầu tiên bên tay phải, chiếc ghế trống bên cạnh Ngư Khương. Anh nhìn mọi người một lượt, giọng điệu nhẹ nhàng nhưng rất có thành ý: “Thành thật xin lỗi, đã làm lỡ dở thời gian của mọi người.”

Đương nhiên sẽ không có ai tính toán.

Cho dù là người chưa từng hợp tác với Lục Bắc Thần cũng biết hiệu suất làm việc của anh trước nay rất mạnh, là một kẻ cuồng công việc nổi tiếng. Nếu anh đã đồng ý chịu trách nhiệm vụ án này thì chắc chắn sẽ dốc hết sức mình.

Mọi người nói khách sáo với nhau mấy câu rồi cục trưởng đích thân chủ trì buổi họp.

Sau khi địa chỉ cũ của Thẩm Cường bị phát hiện, vụ án vút xác dưới suối nước nóng, Ngoại Than Hối và thẩm mỹ viện Khiêm đã trở thành một tấm lưới lớn cần phải được kiểm tra lại. Chính vì vậy hai nơi cũng đã tổ chức không ít buổi họp, chẳng qua đầu tiên cần phải bí mật tiến hành một lần thu lưới.

Trong buổi họp, La Trì cũng liệt nội dung điều tra việc Tiêu Tiểu Tiêu mất tích có liên quan tới vụ án. Khi các đồng nghiệp bên phía Bắc Kinh báo cáo tiến độ công việc, La Trì nhận được điện thoại của cảnh sát Thượng Hải. Anh ấy ngồi nghe ngay tại chỗ, sau khi kết thúc cuộc gọi, sắc mặt không tốt cho lắm.

Anh ấy chủ động nói rõ với mọi người: “Các đồng nghiệp đã lục soát thẩm mỹ viện Khiêm ở Thượng Hải, đồng thời kiểm tra triệt để các hầm ngầm, kết quả không phát hiện điều gì bất thường, Tiêu Tiểu Tiêu vẫn chưa rõ tung tích. Dưới hầm đặt một lượng lớn máy móc chỉnh hình y tế, không hề phát hiện bất kỳ dấu hiệu vi phạm pháp luật nào.”

Sắc mặt của tổ chuyên án sau khi nghe xong cũng u ám hẳn.

Sau khi báo cáo và tổng hợp tình hình khám nghiệm tử thi tổng quát, Lục Bắc Thần chủ yếu ngồi nghe. Sau khi nghe La Trì nói xong, anh vẫn giữ im lặng.

“Có lẽ ngay từ đầu phương hướng điều tra đã sai lệch.” Đồng nghiệp A phát biểu ý kiến: “CCTV chưa chắc đã quay được đầy đủ, dù sao thì camera bên trong vườn của thẩm mỹ viện cũng đã bị hỏng.”

La Trì cắn ngón tay, suy nghĩ chốc lát rồi nói: “Tôi nghi ngờ phải chăng chúng ta đã tới muộn một bước. Thẩm mỹ viện Khiêm đã chuyển hết những chứng cứ phạm pháp đi rồi. Khi chúng ta tới thì đã được chuyển thành máy chỉnh hình y tế bình thường.”

Lục Bắc Thần có phản ứng, hỏi: “Nền đất có sạch sẽ không?”

La Trì nói: “Theo như đồng nghiệp tổ điều tra phản ánh, nền đất khô cong.”

Đồng nghiệp B nói: “Đặt máy móc đầu tiên là phải giữ cho không gian khô ráo. Nếu đã vậy thì chứng tỏ tầng hầm không có vấn đề.”

Lục Bắc Thần suy tư một lúc, khi lên tiếng, giọng nói vẫn rất khê: “Có lẽ còn có khả năng khác.”

Mọi ánh mắt đều dồn cả về phía anh.

Lục Bắc Thần đặt một tay lên bàn hội nghị, ánh mắt trầm tĩnh: “Nếu Tiêu Tiểu Tiêu mất tích trong thẩm mỹ viện Khiêm, vậy thì chắc chắn đã phát hiện ra bí mật của trung tâm này. Kẻ tình nghi phạm tội đã bắt cóc Tiêu Tiểu Tiêu nhưng lại chần chừ không sát hại con tin là vì nguyên nhân gì? Kẻ này lấy danh nghĩa của Tiêu Tiểu Tiêu để kéo dài thời gian, ví dụ như nhắn tin, rồi lại up status. Vì sao hắn phải kéo dài thời gian? Tôi nghĩ đi nghĩ lại, nghĩ tới hai khả năng.”

Anh ngừng một lát rồi nói tiếp: “Một khả năng là đối phương tồn tại trở ngại tâm lý nghiêm trọng. Trước hết, nghi phạm có lẽ là người trong trung tâm. Đó là nơi giúp người ta gầy đi, đẹp hơn, nói một cách khác là tạo ra người đẹp, nghi phạm tồn tại cảm giác căm ghét cái đẹp. Đương nhiên, tôi không phải chuyên gia tâm lý, suy luận trên đây cần nghiệm chứng sâu thêm. Còn một khả năng khác cực lớn, mục đích thật sự của việc kéo dài thời gian chính là để lừa cảnh sát. Nơi đặt máy móc đúng là cần phải khô ráo nhưng nếu mất nửa tháng để xử lý sạch vết dấu còn sót lại và mùi máu dưới hầm ngầm cũng không phải chuyện khó, rửa sạch địa điểm rồi thêm một lượng lớn thuốc làm khô là được. Thế nên suy đoán ban nãy của La Trì, cá nhân tôi cho rằng có một nửa là chính xác. Hầm ngầm trước đó chứa chứng cứ phạm pháp, cũng chính là mỡ và máu theo suy đoán ban đầu của chúng ta, trước khi cảnh sát tới đã kịp thời chuyển thành máy móc y tế bình thường. Nhưng tôi cho rằng, nguồn gốc bí kíp món thịt chiên có tiếng tại Ngoại Than Hối Bắc Kinh và Thượng Hải, cũng chính từ mỡ và máu khách hàng thẩm mỹ viện để lại d

dưới tầng hầm của Khiêm.”

“Ý cậu là chúng còn có nơi cất giữ khác?” La Trì hoảng hốt.

“Nói chính xác thì tầng hầm của Khiêm không chỉ có một tầng.” Lục Bắc Thần rất chắc chắn: “Có thể làm nơi cung cấp nguyên liệu thì không gian lưu trữ của tầng hầm nhất định không nhỏ, phải rất lớn, mỡ và máu sẽ không thể ít được. Cho dù là vận chuyển trong đêm chỉ ít cũng phải điều một xe hàng lớn. Nhưng chúng ta đã điều tra, gần một tháng nay, thẩm mỹ viện Khiêm không có ghi chép nhập vào lượng hàng lớn. Thêm nữa, nếu thật sự dính líu tới mỡ và máu, một khi vận chuyển ra ngoài sẽ rất bị chú ý, quá mạo hiểm. Nếu đã không vận chuyển ra ngoài thì cách tốt nhất chính là giấu ở nơi nguy hiểm nhất. Người ta nói nơi nguy hiểm nhất thường là nơi an toàn nhất, bí quá hóa liều cũng chưa hẳn đã không được, có lúc thứ nhìn thấy bằng mắt chưa chắc đã là chân tướng.”

Một đồng nghiệp ở Bắc Kinh nói: “Nơi cung ứng bí kíp cho Ngoại Than Hối Bắc Kinh có lẽ tới từ chính thẩm mỹ viện Khiêm tại Bắc Kinh, chỉ bằng lập tức kiểm tra phía Bắc Kinh đi.”

“Thời gian nửa tháng đủ để xử lý cả hai tầng hầm tại hai nơi.” Lục Bắc Thần nói.

Ngữ Cảnh vô đầu, nét mặt nghi hoặc: “Giáo sư, em có chuyện không hiểu.”

“Nói đi.”

“Nghi phạm cũng có thể giết chết Tiêu Tiểu Tiêu, sau đó tiếp tục mạo danh cô ấy gửi tin nhắn, đăng status mà, như vậy cũng có thể kéo dài thời gian.”

“Có thể công nhiên bắt cóc trong thẩm mỹ viện mà không bị ai phát hiện, ngoại trừ việc nghi phạm là người trong thẩm mỹ viện, rất có thể còn liên quan tới vụ án vứt xác dưới suối nước nóng. Loại tội phạm này lại thường hay thích chơi trò mèo vờn chuột, thế nên so với việc giết chết người vô tình phát giác ra, chỉ bằng từ từ chơi đùa với cảnh sát. Hắn coi mình là mèo, coi cảnh sát là chuột. Đối phương không những bình tĩnh, tàn nhẫn, rất có thể giống như ban nãy tôi vừa nói, tâm lý biến thái một cách nghiêm trọng.” Lục Bắc Thần phân tích quan điểm của mình, cuối cùng bổ sung thêm một câu: “Đương nhiên, tôi hy vọng nhanh chóng lục soát thẩm mỹ viện Khiêm tại Bắc Kinh. Tôi và cấp dưới cần đích thuốc xuống tầng hầm kiểm tra, có lẽ có thể có được đáp án chuẩn xác hơn. So với việc điều tra Thẩm Cường, cứu Tiêu Tiểu Tiêu ra không được phép chậm trễ, vì trong mắt nghi phạm, Tiêu Tiểu Tiêu chỉ là con tin để dụ dỗ cảnh sát. Một khi đánh động sự chú ý của phía cảnh sát, Tiêu Tiểu Tiêu không còn giá trị lợi dụng, cô ấy rất có thể sẽ lành ít dữ nhiều...”

295. Chương 295: Bề Ngoài Lạnh Lùng Bao Nhiêu, Trái Tim Mềm Yếu Bao Nhiêu

So với Thượng Hải, mùa thu của Bắc Kinh đến rõ rệt hơn, lá hòe đã ngả vàng, càng tôn lên sắc trời xanh biếc... Tới giờ giải lao, các đồng nghiệp nam nghiệp thuốc lá đều lần lượt chạy ra ngoài làm điều thuốc. Chỉ còn mình Lục Bắc Thần đứng một mình trong vườn sau của tòa nhà cảnh sát. Nơi đó trồng một cây hòe cành lá rậm rạp, có thể vươn xa tới mấy chục mét. So với Thượng Hải, mùa thu của Bắc Kinh đến rõ rệt hơn, lá hòe đã ngả vàng, càng tôn lên sắc trời xanh biếc. Khi gió thổi qua là đẹp nhất, lá cây xào xạc rụng xuống, mê loạn cả tầm nhìn.

Dưới cây đặt một thùng rác theo phong cách cổ, chỉ cao ngang người, trên nắp còn vương vụn café. Lục Bắc Thần đứng lặng bên cạnh, nét mặt có chút ưu tư, ánh mắt nghiêm nghị. Có lẽ vì quá chuyên tâm, anh hoàn toàn không phát hiện ra có chiếc lá vàng đã theo gió rơi xuống bả vai. Anh cởi bỏ áo vest, để lại trong phòng họp, trên người chỉ còn chiếc áo sơ mi đen. Trên đỉnh đầu là cả một dải vàng ruộm, đáng vẻ lạnh lùng thẳng tắp của anh như hòa làm một với cảnh thu. Rất lâu sau, anh mới rút bao thuốc lá từ trong túi ra, lấy một điếu ngậm lên miệng, rồi sờ soạng các túi nhưng mãi vẫn không tìm ra được bật lửa.

Một bàn tay cầm bật lửa gơ ra, ‘cách’ một tiếng, ngọn lửa nhỏ đung đưa trong gió. Lục Bắc Thần không ngước mắt lên, chỉ hơi nghiêng mặt mượn nguồn lửa vừa tới để châm thuốc. Anh rít sâu một hơi, nhẹ nhàng nhả ra một vòng khói tròn. Làn khói xám trắng như một hồn ma bay theo gió, bóng dáng dần dần mờ đi. La Trì cũng tự châm thuốc ình, rít một hơi rồi búng búng tàn thuốc lên vụn café trên nắp thùng rác theo thói quen. Anh ấy nhìn chằm chằm một bên gương mặt Lục Bắc Thần, lát sau nói: “Bọn họ quyết định thẩm vấn rồi.”

“Ngồi họp tai và mắt tôi vẫn tinh tường.” Lục Bắc Thần gạt tàn thuốc, ý muốn nói anh đã biết quyết định trong buổi họp ban nãy, không cần La Trì phải nhiều lời.

“Chẳng phải tôi muốn biết cậu nghĩ gì hay sao?” La Trì tay phải kẹp điếu thuốc, tay trái đặt lên bả vai phải, nghiêng đầu nhìn Lục Bắc Thần.

Cục trường hai địa phương đã ra chỉ thị, do vụ án lần này cực kỳ nghiêm trọng, các thành viên của tổ chuyên án cũng hợp lại làm một, tiến hành điều tra thẩm vấn người có quyền sở hữu đối với thương hiệu Khiêm là Thịnh Thiên Vỹ, điều tra người có dấu máu để lại trong bồn tắm địa chỉ cũ của Thẩm Cường là Hứa Đồng, tạm giữ điều tra người bị hại Thích Kiều Kiều, và nhân viên phục vụ Tiểu Vũ có ý đồ giết hại Thích Kiều Kiều, cuối cùng là tiến hành thẩm vấn Lãng Song, người bị tình nghi có liên quan tới Bằng Thành, đồng thời cung cấp một ‘bí kíp’ giống với nguyên liệu của Ngoại Than Hối cho Cố Sơ. Có lẽ ngay cả ông trời cũng đang đẩy vụ án tiến về phía trước. Tiểu Vũ trước mắt vẫn đang bị tạm giữ, Thích Kiều Kiều bị đặt trong tầm kiểm soát của cảnh sát, còn Thịnh Thiên Vỹ, Hứa Đồng và Lãng Song đều đang ở Bắc Kinh, là điều kiện thuận lợi về địa lý để cảnh sát lập tức triển khai công việc thẩm vấn.

“Khi còn chưa có chứng cứ, tôi nghĩ sao không quan trọng.” Lục Bắc Thần đáp một câu nhẹ tênh.

Nói xong câu này, trong đầu anh chợt hiện lên hình ảnh Cố Sơ, trái tim bất chợt nhói đau. Đường như anh lại nhìn thấy cô bất lực kéo cánh tay anh và nói: Bắc Thần, xin anh hãy giúp em... Vụ án đã phát triển tới mức độ hôm nay, anh muốn thay đổi chỉ còn cách nhờ ông trời giúp đỡ. Từ ngày theo nghề pháp y cho tới nay, từ trước tới giờ anh chỉ tin bản thân mình, niềm tin của anh chỉ có chân lý ẩn dưới chứng cứ. Thế mà lúc này đây, anh tình nguyện cầu xin ông Trời cho kỳ tích xuất hiện.

Cô khóc, chưa bao giờ âm ỉ.

Có lúc anh thà rằng cô cứ gào lên thật to còn tốt hơn lặng lẽ gạt nước mắt. Nếu có thể gào thét để trút mọi tâm trạng, cùng lắm chỉ như đâm mạnh một nhát dao vào ngực anh. Giọt nước mắt vô thanh của cô lại như sợi dây thép cực mảnh, từng chút từng chút cắn đứt da thịt anh, để máu chảy cạn. Anh nhìn chằm chằm đầu lọc nơi kẽ ngón tay, đã có một đoạn tàn thuốc xuất hiện, có một đốm đỏ rực đang từ từ gặm nhấm điếu thuốc dưới làn gió nhẹ, thoáng ẩn thoáng hiện. Lục Bắc Thần nhớ lại lời Cố Sơ nói: Sau này ít vẫn nên hút ít thuốc là hơn. Anh khế gơ tay, tàn thuốc rụng xuống đất. Ngay sau đó anh dập hết phần còn lại xuống vụn café rồi vứt đầu lọc vào thùng rác.

La Trì nhìn anh rất lâu không rời mắt, rõ ràng là có thể nhìn được vào đôi mắt ấy mà chẳng thể nhìn thấu tâm tư. Anh ấy hút một hơi lớn rồi nhả ra rất mạnh. “Chưa nói tới Thịnh Thiên Vỹ và Lăng Song, chỉ riêng Hứa Đồng thôi cậu cũng đã không biết nói với Cố Sơ kiểu gì, cũng không biết nói với dì kiểu gì. Đừng nói là cậu không có một chút suy nghĩ nào, nói thật là vụ án này cả tôi cũng không muốn nhận.”

“Chính vì không thể nói rõ nên mới càng phải tiếp tục điều tra.” Khẩu khí của Lục Bắc Thần kiên quyết, nhìn La Trì với ánh mắt âm đạm.

La Trì giơ ngón tay kẹp điều thuốc lên, lấy ngón cái xoa xoa lông mày, khẽ thở dài: “Cậu tin bọn họ vô tội?”

Lục Bắc Thần điềm đạm cất giọng bình thản: “Tôi nói rồi, tôi chỉ tin vào chứng cứ.”

La Trì hiểu rõ tính khí của cậu ấy, cứng miệng có tiếng, dù trong lòng quan tâm đến mức nào cũng không bao giờ biểu hiện ra. Anh là cung Song Ngự, khá đa tình và khiêm nhường, còn anh chàng trước mặt đây nghe nói là Thiên Yết, bẩm sinh đã là một chuyên gia ngôn ngữ, ngoài lạnh trong nóng, tự tin lại đa nghi, làm việc trầm ổn, chuẩn xác, tàn nhẫn. Trước đây anh chẳng bao giờ tin vào mấy thứ này nhưng từ khi Cố Tư phân tích một thôi một hồi cho anh như một bà đồng thì anh càng ngày càng tin. Song Ngự là cung thiên về dương hiển niềm vui, Thiên Yết nói một không nói hai, nói theo lời của Cố Tư thì trong một số vấn đề anh luôn phải nhường Lục Bắc Thần. Anh không phản bác vì trước nay anh vẫn tin vào uy tín của Lục Bắc Thần. Mà anh càng tin một câu nói khác của Cố Tư hơn, mà cô ấy dùng để miêu tả Lục Bắc Thần: Bề ngoài anh ấy lạnh bao nhiêu thì đối với người mình yêu trái tim sẽ mềm yếu bấy nhiêu.

Nếu không việc gì cậu ấy phải đứng đây trầm tư một mình? Rồi há có lại phải nhíu mày suy tư những lúc không có ai? Nhưng La Trì cũng không muốn vạch trần cậu ấy. Người cung Thiên Yết có một lòng tự trọng to lớn không thể lay chuyển, cũng tức là thể diện cực cao. Anh ấy lại rít một hơi, nói: “Chiều này tới hiện trường, tôi đi cùng cậu.”

Lục Bắc Thần gật đầu.

...

Ở Thượng Hải lại là một cảnh tượng khác.

Chloe theo Cố Sơ trở về nhà Tây, đi bên này, ngó bên kia, nhìn thứ gì cũng thấy hiếu kỳ. Nếu là bình thường, Cố Sơ không thể nào mời một người đàn ông khá xa lạ tới nhà làm khách. Nhưng cô quá muốn biết Chloe làm cách nào để cứu Tiểu Tiểu ra, nên cũng đành bấm bụng. Nhưng Chloe tới nhà hơn nửa tiếng, liên tục uống hai cốc café to bự, lại ăn thêm một đĩa hoa quả, nét mặt hưởng thụ nhưng tuyệt nhiên im bất không bàn tới chuyện chính.

Cố Sơ không dám giục anh ta. Mặc dù không thân với anh ta nhưng chỉ qua một cuộc điện thoại của Lục Bắc Thần đã lập tức bay tới Trung Quốc, chứng tỏ mối quan hệ không đơn giản. Có thể làm bạn với Lục Bắc Thần ắt hẳn anh ta cũng có điểm hơn người. Loại người này thường có cách giải quyết của riêng mình, không thể cưỡng ép. Anh ta hỏi Đông hỏi Tây, chẳng qua là Thượng Hải có chỗ nào thú vị, có thứ gì ngon, hoặc là nơi nào ở Thượng Hải gặp được nhiều gái đẹp nhất... Ngoại trừ câu hỏi về gái đẹp, còn lại Cố Sơ đều kiên nhẫn trả lời. Cho tới khi Chloe cởi chiếc sơ mi trên người ta vứt cho cô thì Cố Sơ hoàn toàn sụp đổ.

“Anh Chloe, anh làm vậy là có ý gì?”

“Thật ra quần áo mới là phải giặt qua, ban này tôi bắt đắc dĩ.” Anh ta nhún vai.

Cố Sơ trừng mắt: “Tôi không có nghĩa vụ giặt quần áo cho anh.”

“Tôi giúp việc cho Lục Bắc Thần, cô là bạn gái cậu ấy, cô nói xem mình có nghĩa vụ hay không?”

Câu nói ấy khiến Cố Sơ á khẩu. Tạm thời chưa tính tới Tiểu Tiểu, chỉ xét riêng thể diện của Lục Bắc Thần, cô đã không thể trở mặt với Chloe rồi. Cô kiểm chế sự bùng nổ muốn lập tức tống cổ anh ta ra khỏi nhà, nắm chặt chiếc sơ mi trong tay, quay người đi vào nhà tắm, ném sơ mi vào chậu giặt. Chloe để trần nửa người, cơ bắp rắn chắc, vai rộng hông thon, không cần đích thân sờ vào cũng biết sẽ rất sướng. Anh ta đứng dựa vào khung cửa, cười gian xảo: “Tốt nhất nên giặt khô.”

“Hay là anh tự túc đi?” Cố Sơ thẳng thừng cầm áo lên ném cho anh ta, biểu cảm bực bội.

Chloe lập tức gơ tay đầu hàng: “Ok, tùy cô!”

Cố Sơ lại lấy quần áo về, bật vòi nước. Dòng nước chảy rất mạnh, hết như tâm trạng của cô lúc này. Chloe nhận ra cô không vui nhưng vẫn làm mặt vô tội, cười vô hại.

“Này, có thật chính Lục Bắc Thần thừa nhận với cô em trai cậu ấy chết rồi không?” Anh ta lại quay trở về chủ đề khiến lòng Cố Sơ lạnh ngắt: “Cô tin sao?”

Cố Sơ vốn tin tưởng, lúc ở trên xe lại bắt đầu nghi ngờ. Giờ nghe anh ta hỏi vậy, cô suy tư một lúc rồi hỏi: “Tôi tin hay không quan trọng thế sao? Muốn hỏi rõ ràng, anh tìm Lục Bắc Thần đi.”

“Nếu em trai cậu ấy chưa chết thì sao?” Chloe cười hỏi.

Cô đang giặt quần áo chợt khựng lại. Cố Sơ ngược mắt nhìn anh, trong ánh mắt lướt qua một tia không chắc chắn, nhưng rồi nó cũng nhanh chóng lui thành tro: “Sự thật chỉ có Lục Bắc Thần mới biết.”

“Cô có thể hỏi cậu ấy mà.”

Cố Sơ cười, rồi lập tức xua tay: “Anh cũng có thể hỏi anh ấy mà.”

Chloe cười phá lên, nhún vai quay người bỏ đi. Trở về phòng khách, anh ta ngồi xuống sofa trầm tư. Cố Sơ chẳng mấy chốc đã giặt xong sơ mi. Trong lúc cô phơi quần áo, Chloe chụp một bức ảnh rồi gửi ngay một tin nhắn. Cố Sơ phát hiện ra, trực giác nổi lên, cô nhạy cảm hỏi: “Anh vừa gửi ảnh cho ai?”

“Gấp gì chứ?” Chloe cong môi: “Cô sẽ biết ngay thôi.”

Mấy giây sau, di động đã vang lên, Chloe liếc nhìn, rồi gơ di động về phía Cố Sơ: “Nhìn thấy chưa, ai đó sốt ruột rồi. Thằng nhóc này thật ra cũng đâu có vững vàng như bề ngoài.”

Chuông cảnh giác trong lòng Cố Sơ kêu vang. Cô vô thức bước tới. Chloe nhận máy nhưng bật thẳng loa ngoài. “Hello!” Giọng điệu đầy uể oải.

“Đưa di động cho Cố Sơ” Đối phương là Lục Bắc Thần, nói thẳng thừng.

Chloe nhin cười: “Ok.” Rồi đưa di động cho cô. Cố Sơ đón lấy, tắt loa đi, nhẹ nhàng ‘alô’ một tiếng.

“Sơ Sơ.” Giọng Lục Bắc Thần có chút dịu dàng nhưng logic thì vẫn rõ ràng, lý trí: “Ba việc. Thứ nhất, Chloe đã có khách sạn nghỉ lại, không cần giữ cậu ta lại nhà. Thứ hai, mặc dù cậu ta tới tìm Tiểu Tiểu nhưng đây là việc cậu ta phải làm, thế nên em không cần vì cảm kích mà lo trước lo sau. Thứ ba, ngoại trừ chuyện của Tiểu Tiểu, cậu ta có hỏi em những chuyện khác, em đều không cần trả lời. Hoặc nếu em không muốn để tâm thì cứ tùy ý đuổi đi là được.”

296. Chương 296: Cần Phải Có Lời Với Cô

Vị trí của nhà Tây vắng người, nếu bình thường không mở cửa sổ sẽ rất yên tĩnh. Chloe không đứng dậy, chỉ ngồi yên trên sofa cũng đã nghe thấy lời ‘dặn dò’ của Lục Bắc Thần dành cho Cố Sơ, anh ta càng cười thoải mái. Cố Sơ liếc nhìn Chloe. Người đàn ông này cười lên thật ra rất ưa nhìn. Nếu không phải vì đã từng gặp người tốt nhất là Lục Bắc Thần, cô chắc chắn sẽ bị mẫu đàn ông như Chloe mê hoặc. Thì ra ở cùng với Lục Bắc Thần còn có một cái lợi, một hội viên kỳ cựu của hiệp hội những người ưa diện mạo như cô cũng có sức đề kháng với trai đẹp. Thế nên, sau khi Lục Bắc Thần dặn cô ba việc đó một cách logic và rõ ràng, cô hoàn toàn không động lòng trước nụ cười mê người của Chloe, cô lập tức mách tội anh ta với Lục Bắc Thần ngay tại đó.

“Cá nhân em cảm thấy anh chọn bạn không cẩn thận. Anh không có ở Thượng Hải, sao em cứ cảm thấy anh ta đang có ý đồ tới ám hại người thân vậy?”

“Ví dụ?” Đầu kia Lục Bắc Thần chợt cười, tiếng cười trầm trầm, lọt vào tai lại trở nên êm ái.

Cố Sơ thích nghe tiếng cười của anh, qua sóng điện thoại vọng vào màng nhĩ, giây phút này đôi tai cũng sắp mang thai tới nơi. Nhưng hưởng thụ thì hưởng thụ, chuyện muốn nói vẫn cứ phải nói: “Thứ nhất, anh ta tự tiện vào nhà. Thứ hai, không phải tại em muốn lo trước lo sau, tại anh ta không hề coi mình là khách chút nào. Thứ ba, ngoại trừ việc của Tiểu Tiểu anh ta quyết không mở miệng ra thì còn lại việc gì cũng hỏi.

Có lẽ vì anh ta quá muốn tìm hiểu anh, nghĩ đủ mọi cách để thu hút sự tò mò của em, cố gắng thông qua em để thỏa mãn tính hiếu kỳ của anh ta.”

“Xem ra anh gọi cuộc điện thoại này muộn mất rồi.” Lục Bắc Thần khẽ nói.

Cố Sơ ngược mắt lên nhìn về phía Chloe. Anh ta đang cong môi, vẫy tay với cô. Cô khẽ thở dài: “Cũng sắp muộn.”

“Nếu cậu ta còn tiếp tục ở trần, em có thể báo cảnh sát.”

Cố Sơ nghe xong mấy lời này mới hiểu ra, ban nãy Chloe chụp ảnh tự sướng rồi gửi cho Lục Bắc Thần. Sau khi kết thúc cuộc điện thoại, cô trả lại di động cho Chloe, trầm nghĩ lần đầu tiên trong đời gặp phải hạng đàn ông nhảm chán như anh ta. Chloe đón lấy di động, tùy ý đặt lên bàn, thẳng thừng khoanh chân ngồi lên sofa, cười vô tâm.

“Nghe nói Lục Bắc Thần đã có bạn gái. Lúc chưa tới Trung Quốc, tôi vẫn nghĩ một cô gái như thế nào có thể giữ chặt cậu ta đây? Bây giờ xem ra cô là một cô gái thông minh đấy chứ, chẳng trách lại khiến Lục Bắc Thần có hứng thú.” Chloe giơ tay vẽ vẽ, biểu cảm có chút thái quá: “Tôi quen Lục Bắc Thần bao nhiêu năm rồi, chưa bao giờ thấy cậu ta để tâm tới chuyện của cô gái nào, toàn là cả một đám con gái theo đuổi cậu ta. Khi còn chưa biết có cô tồn tại, tôi những tưởng cậu ta là gay, chẳng có cảm hứng gì với phụ nữ cơ đấy.”

Lúc Chloe đang huyền thuyên không ngừng, Cố Sơ đã tự động mở vali của anh ta ra, rồi thẳng thốt xuýt xoa. Trong vali, các loại đồ dùng được cất còn tỉ mỉ, ngăn nắp hơn cả cô, thậm chí chi li tới mức đóng gói từng cái bàn chải đánh răng. Cô nhìn chăm chăm vào khả năng sắp xếp cực siêu thể hiện ra từ những vật phẩm trong vali. Lát sau, cô ngẩng đầu nhìn anh ta: “Anh là cung Xử Nữ phải không? Sắp xếp quá biến thái rồi.”

“Không sai.” Chloe không hề kinh ngạc, giọng điệu cực kỳ kiêu hãnh: “Mặt trời hay mặt trăng cũng là Xử Nữ hết.”

Đầu óc Cố Sơ rung rinh nhẹ, Xử Nữ nhân đôi, phải gọi là máy bay chiến đấu cơ trong số những người lập dị. Cô rút ra một chiếc túi chân không, bỏ ra một chiếc áo sơ mi. Nhìn chiếc áo sơ mi được gấp có nếp có gò, cô tò mò xem bên trong có khung gấp không, ai ngờ không có. Càng quái lạ hơn, trong hoàn cảnh không có bất kỳ công cụ nào trợ giúp, anh ta vẫn có thể gấp sơ mi phẳng phiu như vừa ra khỏi công xưởng, quả thật là cao thủ. Chloe nhàn nhã ngồi đó, nhìn biểu cảm sững sốt của Cố Sơ, nhướn mày: “Cô tuyệt đối đừng có khen tôi đó, mặc dù về chất lượng cuộc sống con người tôi đúng là rất cầu kỳ. Ngoài ra bổ sung thêm một câu, cậu nhóc Lục Bắc Thần đó so với tôi quả thật là một người trên trời một kẻ dưới đất. À, tôi là người trên trời đấy.”

Một chiếc sơ mi được ném thẳng vào mặt Chloe. Cố Sơ đã mất hết nhẫn nại, nói: “Phiền anh mặc áo vào trước đã!”

Chloe gỡ sơ mi xuống, đối mặt với sự ‘bất kính’ của Cố Sơ, anh ta không những không tức giận mà còn cười phá lên, rất lâu sau mới nói: “Tôi còn tưởng cô nhiệt thành với chuyện của Lục Bắc Thần hơn, dù sao thì tôi và cậu ấy cũng đã quen nhau bao nhiêu năm rồi, lẽ nào cô cũng tò mò chút nào về cậu ấy sao?”

“Anh Chloe, anh tới Trung Quốc vì đã hứa với Bắc Thần sẽ giúp đỡ tìm Tiêu Tiểu Tiêu. Bây giờ tôi chỉ có hứng thú với tung tích của Tiểu Tiêu. Còn về việc anh muốn tán gẫu hay muốn thăm dò tin tức từ miệng tôi, tất cả đều vô ích.” Cố Sơ khó mà chịu nổi tính con càn con kê của anh ta, trong lòng chỉ toàn là nỗi lo với Tiểu Tiêu. Cậu ấy đã mất tích nhiều ngày như vậy rồi, mặc dù suy đoán của Lục Bắc Thần đáng tin cậy nhưng lỡ như có chuyện gì ngoài ý muốn thì sao? Không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất, chẳng ai dám đánh cược một trăm phần trăm với nhân tính. Ngay chính bản thân Lục Bắc Thần cũng nói, so với bác sỹ, thứ pháp y nhìn thấy là nhân tính phía sau những hài cốt. Chính vì như vậy, pháp y mới càng nhiều tiếu nuối hơn bác sỹ.

Chloe nhìn cô không rời mắt, càng nhìn càng muốn cười.

...

Phân viện trung tâm chính hình Khiêm tại Bắc Kinh.

Sau khi nói chuyện điện thoại với Cố Sơ xong, Lục Bắc Thần lập tức định xóa bức ảnh hở nửa người của Chloe đi. Nhưng còn chưa xóa kịp thì La Trì đã nhìn thấy. Anh ấy huýt sáo một tiếng, giọng điệu khoa trương như biểu cảm: “Không ngờ cậu lại thích cả mẫu người này đây.”

Lục Bắc Thần mặc kệ anh ấy, giơ tay định xóa. La Trì lại lập tức cướp lấy di động, xem xét tỉ mỉ rồi kinh ngạc: “Đây chẳng phải là thám tử lừng danh Chloe ư?”

“Ừm.” Lục Bắc Thần kiêu lời như vàng, giật lại di động, nhanh gọn xóa ảnh đi.

Tính tò mò của La Trì bị khơi gợi, bắt đầu quá trình hành người: “Cậu quen anh ta à?”

“Phí lời.” Lục Bắc Thần đeo găng tay vào, đi thẳng vào trong phòng.

Ba giờ chiều, họ nhận được lệnh khám xét, bắt đầu tiến hành lục soát thẩm mỹ viện Khiêm tại Bắc Kinh theo cách trải thảm, thẩm mỹ viện Khiêm phải phối hợp vô điều kiện với phía cảnh sát. Thành viên của tổ chuyên án hai tỉnh phân thành hai nhóm lục soát tầng trên và tầng dưới. Lục Bắc Thần là chuyên gia toàn quyền phụ trách vụ án này, lại còn điều động cả các thành viên trong phòng thực nghiệm Xa Sơn tới giúp đỡ, thế nên ở một mức độ nào đó đã tiết kiệm được nhân lực pháp y cho cảnh sát. Sau khi tới nơi, anh chạy lên chạy xuống mấy lượt, không bỏ qua bất kỳ một manh mối nhỏ nào. La Trì chủ yếu phụ trách lục soát tầng ngầm dưới đất, người làm cùng La Trì là Ngư Khương.

Sau khi Lục Bắc Thần xuống tầng ngầm, Ngư Khương đang ngồi sụp xuống góc không biết nhìn thấy thứ gì. Ánh sáng dưới này không tốt lắm, hàng loạt các bóng đèn đã bị hỏng hóc quá nửa, mấy chiếc còn lại thì thoi thóp hơi tàn. Những dây tóc cũ kỹ không ngừng phát ra tiếng ‘rẹt rẹt’. Có mùi thuốc khử trùng nồng nặc. Lục Bắc Thần đã đeo khẩu trang mà cũng không ngăn được thứ mùi nhức mũi ấy. La Trì đi theo phía sau anh cùng vào trong, vẫn còn đang tò mò chuyện của Chloe, lại hỏi: “Sao anh ta lại tới Trung Quốc?” Thật ra điều anh ấy muốn hỏi hơn cả vì thám tử quốc tế lừng danh ấy vì sao lại gửi cho Lục Bắc Thần một bức ảnh nửa nude, cái sở thích này hơi quái đản đấy.

“Chuyện của Tiêu Tiểu Tiêu cần cậu ấy phối hợp.” Lục Bắc Thần không giấu giếm, đi tới trước mặt Ngư Khương, thấy cô đang dùng kẹp gấp thứ gì đó, nên cũng hơi cúi xuống, tỉ mỉ kiểm tra.

Ngư Khương ngược mắt nhìn Lục Bắc Thần, gương mặt bị khẩu trang che đi quá nửa vẫn tuân thủ uy nghiêm, ánh mắt chuyên chú, nghiêm túc. Chỉ cần anh tới gần, tất cả mọi khó khăn dường như đều có thể giải quyết dễ dàng. Nhưng cô cũng đã nghe được cuộc đối thoại giữa anh và La Trì, trong lòng thầm sững sốt. Anh gọi cả Chloe tới giúp tìm Tiêu Tiểu Tiêu? Thành phần này có phải lớn quá không? Mặc dù cô biết rõ quan hệ của Lục Bắc Thần rất rộng, cũng biết mấy năm nay Chloe khá thân thiết với anh, nhưng vì một vụ án mất tích mà gọi một Chloe ở xa tít tận bên kia đại dương qua đây có phải hơi thái quá không? Phải biết Chloe dù gì cũng là một nhân vật đình đám. Vị thế của anh ta không hề thua kém Lục Bắc Thần.

La Trì từng nghe nói về Chloe, càng biết người đó chọn án trước giờ rất kén chọn. Theo đánh giá của người ngoài về anh ta thì: Tâm tình bất định, vừa chính vừa tà. Anh ta không thể được coi là người tốt nhưng cũng không thể nói là kẻ xấu. Nói anh ta là hóa thân của chính nghĩa thì anh ta lại đòi giá rất mắc, nói anh ta đặt lợi ích lên trước thì anh ta có thể nói không nhận án nữa là không nhận nữa, cho dù đối phương có bê ngàn vàng tới nhà thăm hỏi, nghe nói chỉ cần không vui, anh ta có thể không gặp. Thế nên, sau khi nghe câu trả lời của Lục Bắc Thần, La Trì càng thẳng thốt đến ‘hồn bay phách tán’. Một là nghe nói Chloe chỉ muốn nhận mấy vụ ‘thiên cổ kỳ án’. Vụ mất tích của Tiêu Tiểu Tiêu, mặc dù liên đới rất rộng nhưng đối với tiêu chuẩn của Chloe thì chưa chắc đã đủ đẳng cấp. Hai là...

“Chúng tôi đã gia nhập vụ án Tiêu Tiểu Tiêu rồi, cậu lại tiếp người giúp đỡ là có ý gì hả? Không tin tưởng công an hay xem thường khả năng của phòng thực nghiệm các cậu?” Đây là điểm thứ hai La Trì nghĩ trong lòng.

Lục Bắc Thần cũng không ngẩng đầu lên, thậm chí mí mắt còn không động đậy, hờ hững đáp: “Nếu Tiêu Tiểu Tiêu chết, tôi không biết ăn nói sao với cô ấy.”

Ngư Khương đang làm việc bên cạnh chợt run lên. Ở bên cạnh anh, cô nghe rất rõ ràng, khẩu khí của Lục Bắc Thần tuy nhạt nhòa nhưng có một chút cảm xúc bên trong. Mặc dù anh không chỉ mặt đọc tên, chỉ nói một chữ ‘cô ấy’ nhưng Ngư Khương biết ‘cô ấy’ mà anh ám chỉ là ai. Một người kiêu ngạo, thanh cao như anh lại phải giải thích với người phụ nữ đó? Vic, lẽ nào anh đã quên anh không nợ cô ta một chút nào

sao? Nói tới ‘nợ’ thì Cố Sơ mới nợ anh cơ mà. Nếu phải trả, dù có chết một ngàn lần, một vạn lần cô ta cũng không thể bù đắp những tổn thương cô ta gây ra cho anh, không phải ư?

Cối lòng hệt hẫng, ngón tay cũng không còn vững chãi, chiếc nhíp khẽ rung rinh. Bỗng nghe thấy Lục Bắc Thần ở bên cạnh buông một tiếng trầm thấp: “Cẩn thận.” Ngay sau đó anh gờ tay giữ chặt lấy chiếc nhíp trong tay cô.

Mặc dù cả hai bên đều đeo găng tay nhưng Ngư Khương vẫn có thể cảm nhận được nhiệt độ trong lòng bàn tay anh. Anh mạnh mẽ nắm lấy tay cô, ngón tay vững vàng là thế. Còn cả mùi hương trên chiếc blouse của anh, thanh khiết, mát rượi. Chỉ vì anh ở sát gần, mùi hương ấy lại rõ ràng có thêm hơi thở rần rỏ đầy nam tính. Ngư Khương muốn khóc, có biết bao bỗng bột muốn được ôm chặt lấy anh. Nhưng chẳng mấy chốc, Lục Bắc Thần đã đỡ lấy chiếc nhíp trong tay cô, bỏ thứ đang kẹp vào một chiếc túi lấy mẫu vật. Giây phút anh buông tay, Ngư Khương bỗng cảm thấy lạnh lẽo, trái tim cũng nguội đi không ít.

La Trì cũng không chú ý tới sự thay đổi trong tâm tư của Ngư Khương, hoặc có lẽ anh ấy chưa bao giờ nghĩ Ngư Khương sẽ có những suy nghĩ vượt giới hạn với Lục Bắc Thần. Điều anh ấy đang nghĩ toàn là lời nói ban nãy của Lục Bắc Thần, cũng trong giây phút này hiểu rõ ý của cậu ấy. Cố Sơ cần một viên thuốc an thần, mà rất rõ ràng, bất luận là anh ấy hay Lục Bắc Thần đều không thể trở thành viên thuốc an thần của Cố Sơ. Anh ấy là cảnh sát, có rất nhiều chuyện không thể nói đúng như sự thật. Lục Bắc Thần lại không ở Thượng Hải, thế nên Chloe trở thành con át chủ bài quan trọng giúp Cố Sơ an tâm. Rất nhiều lúc, những lời cảnh sát không thể nói, Chloe có thể, những chuyện cảnh sát không thể làm Chloe cũng có thể. Mặc dù Lục Bắc Thần không phải người trong ngành nhưng cậu ấy dù sao cũng là chuyên gia được mời về, lúc cần thiết cũng phải tuân thủ nguyên tắc pháp luật, bảo mật giống như cảnh sát, rất nhiều lời và rất nhiều việc cậu ấy đành cậy nhờ bàn tay của Chloe. Hơn nữa, Chloe sở dĩ nổi tiếng, chắc hẳn thật sự có nhiều bản lĩnh. Cậu ta không đi theo những con đường thông thường, chưa biết chừng sẽ giúp cho vụ án này gia tăng tiến độ.

Lục Bắc Thần tập trung chú ý vào túi mẫu vật, bên trong là một số vật thể rắn màu trắng xám, thoát nhìn giống như cát sỏi kết dính lại. Anh gờ chiếc túi lên, cẩn thận phân biệt qua thứ ánh sáng tối tăm, rất lâu sau mới nói: “Trông giống như chất hút ẩm.”

La Trì vội vàng ngồi xuống, cũng tập trung vào chiếc túi. “Nếu thật sự là chất hút ẩm thì chứng tỏ chỗ này cũng từng bị di chuyển.” Hầm ngầm tại phân viện Bắc Kinh cũng giống như Thượng Hải. Khi bọn họ tới nơi, toàn bộ những thứ chứa ở đây đều là máy móc chỉnh hình. Theo người phụ trách thẩm mỹ viện nói hầm ngầm tại đây trước giờ chỉ đặt máy móc.

“Hoặc cũng có thể là chất bảo quản, xem ra là không dọn dẹp sạch sẽ, bắt cần rơi lại.” Lục Bắc Thần nói rồi giao cho Ngư Khương chiếc túi: “Màu sắc không bình thường, trở về kiểm nghiệm xem sao, xem có phải vì thẩm máu không.”

“Vâng.” Ngư Khương kiểm chế tâm tư của mình, tập trung toàn bộ tinh thần vào công việc.

Bao năm rồi cô cũng hiểu Lục Bắc Thần, một khi để anh biết chuyện cô yêu thầm, e là cô chỉ còn cách rời khỏi phòng thực nghiệm.

...

Cố Sơ mở cửa phòng, đặt hành lý của Chloe ra ngoài cửa, rồi bước tới túm lấy Chloe: “Nếu anh đã không giúp được gì thì đi ngay cho tôi!”

Cái gì mà ai tới nhà cũng là khách, không ai gờ tay đánh người đang cười? Cút hết cả đi. Cô đã hoàn toàn mất hết nhẫn nại rồi, không còn sức để tâm tới anh ta nữa. Cuối cùng cô cũng nhìn ra rồi, Chloe này tới Trung Quốc vốn không phải để giúp đỡ chuyện Tiêu Tiểu Tiêu, hứng thú của anh ta với Lục Bắc Thần còn cao hơn gấp vạn lần chuyện Tiêu Tiểu mất tích. Từ lúc vào nhà tới giờ, Cố Sơ đã kể thừa tôn chỉ lịch sự tiếp đón, có thể nói là kính cẩn lễ phép, thậm chí còn giặt sơ mi cho anh ta, kết quả thì sao? Khi cô đang sốt ruột như kiến bò miệng chảo thì anh ta lại ung dung điềm đạm nói một câu: Gấp gì chứ? Câu nói này đã hoàn toàn châm lên ngọn lửa phản nộ trong lòng Cố Sơ. Cuối cùng, cô đã bộc phát.

Bên này, Chloe vừa mặc xong sơ mi, bên kia Cố Sơ đã túm cổ xách ra tận cửa. Thấy cô có vẻ như đã giận thật, anh ta lấy tay phải nín chặt khung cửa không buông, quyết không ra ngoài. Cố Sơ mà dốc hết sức

bình sinh thì quả thực không nhỏ, Chloe loạng choạng suýt nữa thì ngã sõng xoài. Cuối cùng, với sức đàn ông, anh ta vẫn vượt qua phụ nữ, tuy thắng chẳng vinh quang gì nhưng cũng còn hơn bị cô quét ra khỏi cửa. Cố Sơ mệt phờ, thở hồng hộc, nắm chặt tay lại đến đau nhức. Thấy anh ta vẫn lười biếng dựa vào khung cửa, cô hận đến nghiêng răng ken két nhưng không còn sức lôi kéo nữa.

“Cô ăn cái gì mà lớn vậy? Sao khỏe dữ?” Chloe thấy mình tạm thời đã an toàn, vội vàng đóng cửa lại, xoa xoa chiếc cổ bị cổ áo siết đau, nhẹ nhàng nói: “Cô là con gái, có thể dùng bạo lực như vậy hay không? Cần thận ề chồng đấy!”

Cố Sơ tức giận, trợn trừng hai mắt, chỉ tay vào mặt anh ta: “Rời khỏi nhà tôi! Đi ngay lập tức!”

Chloe vội vàng giơ tay tỏ ý đầu hàng: “Đừng kích động như vậy, tôi biết cô lo lắng cho bạn thân. Cô yên tâm, tôi sẽ chịu trách nhiệm, giờ tôi đang đợi một người tới.”

“Viện có!”

Chloe làm mặt khó xử: “Làm ơn đi tiểu thư. Ngoài quốc tế, nói gì thì nói tôi cũng là một nhân vật tầm cỡ? Có cần lừa gạt cô cho vui không? Vì sao tôi phải lừa cô?” Nói rồi, anh ta lại cười gian xảo, đột ngột áp sát lại gần, cái bóng cao lớn gần như bao trùm lấy cô: “Trừ phi cô cho rằng, tôi có ý muốn theo đuổi cô.”

297. Chương 297: Cái Tôi Cần Là Sự Tự Trách Của Anh

Người đàn ông áp sát, gần tới mức như dính vào người cô. Da đầu Cố Sơ căng ra, cô vô thức lùi lại, sống lưng liên tục chạm vào tường, không còn đường thoát. Chloe càng bày ra vẻ nhắng nhít, một tay chống lên tường, cúi đầu như đang hít lấy mùi hương thơm mát của cô. Cố Sơ giơ tay định đẩy anh ta nhưng anh ta đồng thời ghì chặt hai tay cô lại. Cô cảnh giác trừng mắt nhìn anh ta nhưng quyết không nhượng bộ. Chloe nhìn cô chăm chăm đầy hứng thú, càng nhìn đôi mắt càng thâm sâu.

Cố Sơ cảm thấy ánh mắt anh ta càng lúc càng bất thường, trong lòng dấy lên hồi chuông cảnh giác. Từ lúc gặp Chloe, cô luôn cảm thấy đôi mắt ấy như chứa đựng thứ gì, cười ha ha trông có vẻ thân thiện, nhưng luôn quan sát cô, giống như đánh giá lại giống như tìm hiểu. Dọc đường trở về nhà, cô đã từng nhắc nhở anh ta “vợ của bạn không được trêu đùa”, nhưng anh ta là người nước ngoài, thật sự hiểu được ý nghĩa bên trong ư? Ánh mắt anh ta nhìn cô càng quái dị, cô càng cảm thấy anh ta có ‘mưu đồ bất chính’. Anh ta nhìn cô chăm chú đúng nửa phút, ánh sáng trong đôi mắt từ từ tắt ngấm, rồi bỗng nhiên lên tiếng: “Có lẽ... tôi thật sự có thể theo đuổi cô.”

Thanh âm trầm trầm, so với vẻ ồn ào dọc đường, lúc này đây cô cảm thấy anh ta trở nên dịu dàng khác thường. Câu nói bất thành lời này làm Cố Sơ hốt hoảng, đầu óc chợt trống rỗng, cô ngất ra tại chỗ. Chloe cười càng thêm mê người, buông lỏng bàn tay đang giữ chặt cô ra, ngón tay trắng trẻo vờn lên gò má cô, vuốt ve nhẹ nhàng. Anh ta không còn cười cợt nữa, ánh mắt nhìn cô có chút chuyên chú, còn đôi chút hứng thú bẩm sinh giữa nam và nữ. Bỗng nhiên, anh ta cúi đầu xuống, đè về phía môi cô. Nhưng còn chưa kịp chạm vào, Cố Sơ đã tỉnh lại, không giây giũa không thô lỗ, từ miệng cô bật ra một câu nói.

“Anh dám hôn tôi, một giây nữa thôi tôi dám cắn đứt lưỡi anh.”

Chloe hơi ngẩn người, nhìn cô với vẻ kỳ lạ, lát sau chợt cười: “Bị người đẹp cắn đứt lưỡi cũng đáng lắm, ít nhất có thể gần gũi người đẹp.”

“Được, anh thử xem?” Cố Sơ bướng bỉnh hất cằm lên, trừng mắt lườm anh ta: “Tôi dám bảo đảm nửa đời sau anh sẽ cảm.”

Có lẽ Chloe đọc được quyết tâm từ giọng điệu kiên định và ánh mắt ngang bướng của cô, anh ta thu lại nụ cười, hơi nhướn mày lên, có chút nghi hoặc: “Lẽ nào tôi không tốt bằng Lục Bắc Thần? Xét về nghề nghiệp, tôi an toàn hơn cậu ấy thì phải?”

“Tôi yêu con người anh ấy, không phải nghề nghiệp của anh ấy.” Cố Sơ danh thếp nói: “Tôi không yêu anh thì dù anh có là bố của Hoàng đế, tôi cũng không thèm.”

Chloe nghĩ rất lâu, không biết có phải vì nghe không hiểu câu nói của cô hay không. Nhưng rốt cuộc anh ta cũng không miễn cưỡng cô, cũng không tiếp tục có những hành động mang tính xâm phạm với cô nữa.

Có lẽ anh ta thật sự sợ cô sẽ lập tức cắn vào lưỡi mình. Anh ta thả cô ra, khoanh hai tay trước ngực, cong môi cười: “Đã xinh đẹp đáng lại chuẩn, chẳng trách khiến Lục Bắc Thần say mê mất hết cả lý trí.”

“Anh Chloe, nếu anh thật sự không muốn giúp đỡ thì tôi cũng không ép anh. Tôi sẽ bảo tài xế đưa anh về khách sạn nghỉ ngơi.” Thái độ của Cố Sơ không nóng không lạnh.

Chloe mỉm cười lắc đầu, có vẻ khó xử: “Cô cũng chưa yêu Lục Bắc Thần lâu lắm phải không? Sao mà cái biểu cảm giống cậu ta quá vậy? Lẽ nào đây là hiệu ứng gương soi trong truyền thuyết? Nhưng mà lạ thật, tôi cũng ở bên cạnh cậu ấy lâu vậy rồi, sao không giống chút nào nhỉ?”

Cố Sơ không hơi đâu phí lời với anh ta. Cô xoay người, lấy di động định gọi cho tài xế thì nghe Chloe ưỡn oải nói: “Này, cô đoán xem tôi có thể cướp lại cô từ tay Lục Bắc Thần không?”

“Anh Chloe...”

Chloe giơ tay ngắt lời cô: “Được rồi, tôi biết cô định nói gì. Đã nói với cô rồi, tôi đang đợi một người.”

Cố Sơ không hiểu.

Chuông cửa lại vang lên đúng lúc này.

Chưa đợi Cố Sơ bước tới, Chloe đã biến khách thành chủ, chủ động mở cửa cho người tới, giọng điệu nhiệt tình: “Chào mừng khách quý!”

Kiều Vân Tiêu dờ dẫm đứng ngoài cửa, không ngờ lại là một người lạ mặt ra mở, lại còn là đàn ông. Cánh tay anh ấy đang ấn chuông cửa chột cứng dờ ra giữa không trung. lát sau, anh ấy lên tiếng: “Anh là ai?”

Cố Sơ nghe thấy giọng Kiều Vân Tiêu, vội bước tới, đẩy Chloe ra. Chloe không đứng vậy, cả người đập thẳng vào tường. Anh ta không ngừng kêu đau: “Người đẹp, tôi còn chưa hôn cô mà, cô có cần ra tay tàn độc vậy không?”

Kiều Vân Tiêu nghe rất rõ ràng, thấy Cố Sơ sắp thẹn quá hóa giận bèn kéo ngay cô ra sau người, cả cơ thể cao lớn đứng chắn trước mặt Chloe. Trước mắt bị che mất cả một khoảng ánh sáng, gương mặt anh ấy chìm trong quầng sáng tối không rõ ràng. Kiều Vân Tiêu hạ thấp giọng: “Anh đã làm gì cô ấy?”

Cố Sơ mặc dù không thích Chloe nhưng dẫu sao anh ta vẫn là bạn của Lục Bắc Thần, lại thấy Kiều Vân Tiêu có vẻ gườm sừng sẵn sàng, sợ hai người lại đánh lộn, cô vội lên tiếng: “Anh Vân Tiêu, anh ta...”

“Ngoài cửa chẳng phải có vệ sỹ ư? Sao có thể để một người lạ mặt vào nhà?” Kiều Vân Tiêu ngắt lời cô.

“Anh hiểu lầm rồi. Anh ấy không phải người lạ. Anh ấy là... bạn của Bắc Thần.” Cố Sơ giải thích nhưng trong lòng vẫn chưa yên tâm. Câu nói kia cô chắc chắn Kiều Vân Tiêu đã nghe thấy rồi, làm gì có bạn bè nào kiểu vậy?

Quả không sai, Kiều Vân Tiêu nghe xong bèn cười khẩy với Chloe: “Bạn của Lục Bắc Thần? Nếu đã là bạn của cậu ta thì nên biết đây là bạn gái của cậu ta. Cậu sinh lòng háo sắc với bạn gái của bạn?”

“Người Trung Quốc chẳng phải có một câu ‘Ai cũng có lòng yêu cái đẹp’ ư? Cô ấy đã kết hôn đâu?” Chloe lười biếng dựa vào tường: “Nếu tôi thích, tôi sẽ cạnh tranh công bằng, không phải là háo sắc mà anh nói. Với lại, chẳng phải anh thích cô ấy ư? Lại còn giả vờ làm vệ sỹ trước mặt tôi?”

Sắc mặt Kiều Vân Tiêu rất lạnh: “Tôi là anh trai của cô ấy, quan tâm em gái là rất bình thường. Hơn nữa cho dù tôi thích cô ấy cũng không có vấn đề gì, tôi không phải bạn của Lục Bắc Thần.”

Chloe nghiêng đầu nhìn Cố Sơ, Kiều Vân Tiêu lại dịch qua bên cạnh một chút. Vóc dáng của anh ấy ngang ngửa với Chloe, thế nên đã hoàn toàn chắn được ánh mắt ‘dòm ngó’ ấy. “Không phải bạn? Thế tức là kẻ thù rồi. Anh trai? Tình thân vĩ đại thật. Bảo vệ một cô gái xinh đẹp như vậy lại không có huyết thống với mình mà không rung động, chỉ coi cô ấy là em gái? Người anh em, lẽ nào anh cong?”

“Tôi cảnh cáo anh, lập tức rời khỏi đây, nếu không đừng trách tôi không khách khí.” Kiều Vân Tiêu lạnh lùng lên tiếng.

Cố Sơ phải dốc hết sức mới kéo được tay anh ấy ra, len vào giữa hai người họ, làm người hòa giải: “Bớt nói vài câu đi, thật ra đều là hiểu lầm thôi.”

“Cố Sơ.” Kiều Vân Tiêu cực kỳ nghiêm nghị.

“Anh Vân Tiêu, sao anh lại tới đây?” Cố Sơ lập tức chuyển chủ đề.

Kiều Vân Tiêu nhìn Chloe, rồi khi nhìn về phía Cố Sơ đã kiềm nén giận dữ: “Anh nhận được tin nhắn của một người lạ, nói Tiểu Tiểu đã bị bắt cóc.”

Cố Sơ sững người, sao còn nhận được tin nhắn của người lạ chứ? Lẽ nào là đám bắt cóc? Cô gấp gấp hỏi: “Đối phương còn nói gì không? Muốn tổng tiền sao? Đòi bao nhiêu tiền? Anh Vân Tiêu, bắt luận bọn chúng đòi bao nhiêu tiền, em cũng sẽ đưa, chỉ cần bọn chúng đừng làm hại Tiểu Tiểu.”

“Cô ấy bị bắt cóc thật sao?” Kiều Vân Tiêu vừa nghe cô nói vậy, lập tức thót tim.

Lúc anh đang họp thì nhận được tin nhắn của một người lạ, đối phương chỉ gửi một câu: Tiêu Tiểu Tiêu bị bắt cóc rồi, tới nhà Tây tìm Cố Sơ. Ban đầu, Tiêu Tiểu Tiêu không coi trọng, đọc xong tin nhắn cũng bỏ đó. Giám đốc bộ phận tiêu thụ báo cáo tổng kết thành tích trên thị trường, anh họp hành chưa bao giờ mất hồn, thế nhưng cuộc họp càng dài, anh lại càng cảm thấy không ổn. Tin nhắn bị anh bỏ quên giống như một chiếc móc câu túm lấy anh bất cứ lúc nào. Kiều Vân Tiêu bắt đầu phân tích độ tin cậy của nó. Dần dần, anh không thể ngồi yên được nữa, càng nghĩ càng cảm thấy chưa biết chừng đó là sự thật. Mấy hôm nay, anh liên tục gọi vào di động của Tiêu Tiểu Tiêu, lần nào cũng phải rất lâu sau cô mới nhận tin lại, lý do không nhận điện thoại chẳng qua là để di động trong ví không nghe thấy hoặc là để quên ở khách sạn... Anh không quá nghi ngờ nên hay nhắn tin qua lại, cô trả lời không nhiều, nhưng chí ít vẫn có tin tức.

Nhưng... chuyện này lẽ nào không lạ ư?

Sau khi ý thức được điểm này, Kiều Vân Tiêu không còn tâm trạng ngồi họp nữa. Anh bỏ lại cả một phòng toàn nhân viên, lái thẳng xe tới nhà Tây. Dọc đường, trái tim anh cứ như treo ngược nơi cổ họng, chỉ sợ tin tức Tiêu Tiểu Tiêu bị bắt cóc là thật. Anh thà rằng có kẻ đang trêu chọc, giống như khi bạn vô tình nhận được điện thoại của một kẻ mạo danh là bạn thân lừa bạn vay một khoản tiền cứu mạng vậy. Anh chấp nhận bị lừa, chỉ không mong Tiêu Tiểu Tiêu thật sự gặp chuyện gì. Nhưng sau khi tới, không những vô duyên vô cớ gặp một người đàn ông lại được biết Tiêu Tiểu Tiêu thật sự đã bị bắt cóc!

“Rốt cuộc mọi chuyện là thế nào? Báo cảnh sát chưa?”

Cố Sơ gật đầu, nét mặt muộn phiền: “Có kẻ đang giả danh Tiểu Tiểu liên lạc với chúng ta. Bây giờ rốt cuộc cậu ấy đang ở đâu, em cũng không biết. Anh Chloe tới đây để giúp đỡ tìm Tiểu Tiểu, thế nên hai anh đừng cãi vã nữa.” Cô ngước mắt lên nhìn anh ấy: “Anh nói là nhận được tin nhắn của một người lạ, anh có gọi cho người đó chưa?”

Kiều Vân Tiêu tâm trạng rối bời, trầm nhẩm tính thời gian, sống lưng bỗng lạnh toát. Anh lấy di động ra, tìm ra số của người lạ, đang định gọi đi thì nghe thấy Chloe từ tốn lên tiếng: “Đừng gọi nữa, người lạ đó chính là tôi. Phí du lịch quốc tế không thấp đâu, đừng có lãng phí tiền điện thoại của tôi.”

“Cái gì?” Kiều Vân Tiêu và Cố Sơ đồng thanh lên tiếng.

Chloe đi tới trước mặt Kiều Vân Tiêu, trịnh trọng giơ tay ra trước mặt anh: “Là anh Kiều Vân Tiêu phải không? Anh gọi tôi là Chloe là được rồi. Tôi cần bàn bạc với anh làm sao để cứu Tiêu Tiểu Tiêu.”

Kiều Vân Tiêu hồ nghi nhưng vẫn giơ tay ra bắt tay: “Anh biết tôi?”

“Tôi không những biết anh mà còn biết anh là đối tượng Tiêu Tiểu Tiêu yêu thầm.” Chloe cười gian xảo rồi lại đánh giá anh ấy từ trên xuống dưới một lượt: “Quả nhiên là nhân tài, tuấn tú hơn người, chẳng trách vì anh Tiêu Tiểu Tiêu đã ở lại Thượng Hải.”

“Anh biết chuyện của Tiêu Tiểu Tiêu? Anh rốt cuộc là ai?” Kiều Vân Tiêu cảm thấy kỳ lạ.

Đừng nói anh ấy cảm thấy kỳ lạ, cả Cố Sơ cũng không thể tin nổi. Chloe này vừa tới Thượng Hải đã bắt đầu bịa đặt hết trời Nam tới biển Bắc, giọng điệu rõ ràng của một kẻ chuyên lừa tiền lừa tình. Ai ngờ anh ta lại gọi Kiều Vân Tiêu tới, càng không ngờ hơn là anh ấy lại biết rõ chuyện Tiêu Tiểu Tiêu thầm yêu Kiều Vân Tiêu. Phải biết rằng Tiêu Tiểu Tiêu không phải là người thích đem tâm tư đi nói linh tinh, rất nhiều chuyện của cậu ấy ngay cả Kiều Vân Tiêu còn không biết, nói chi tới người ngoài.

Chloe cười: “Tôi muốn biết chuyện của Tiêu Tiểu Tiêu rất đơn giản, đây là nghề nghiệp của tôi, cũng là sở trường cơ bản. Nếu như tôi đã nhận vụ án này thì cũng phải điều tra rõ ràng về khách hàng chứ hả? Còn vì sao lại tìm tổng giám đốc Kiều thì cũng rất đơn giản, trước khi cô ấy xảy ra chuyện đã gọi điện thoại cho anh, tiếc là anh không nhận được. Một khi anh biết cô ấy xảy ra chuyện thì nhất định sẽ rất tự trách. Cái tôi cần chính là cảm giác tự trách này của tổng giám đốc Kiều, tự trách rồi mới hợp tác tốt hơn với tôi để cứu Tiêu Tiểu Tiêu ra.”

298. Chương 298: Có Mặt khắp Nơi

Trước giờ Cố Sơ luôn tin tưởng vào trực giác của mình. Khi tiếp xúc với một người, xưa nay cô luôn dựa theo ấn tượng lần đầu gặp mặt, dù tốt hay xấu hầu như cũng gần như giống đến tám, chín phần so với suy đoán. Ấn tượng Chloe dành cho Cố Sơ không tốt lắm, tiếp diễn tới tận khi Kiều Vân Tiêu xuất hiện. Khi Chloe nói vào chuyện chính cô mới ý thức được mình đã phán đoán nhầm về anh ta. Từ lúc Lục Bắc Thần gọi điện cho anh ta hôm qua tới hôm nay bay sang Trung Quốc, chỉ mười mấy tiếng đồng hồ, anh ta đã điều tra tường tận mọi chuyện về Tiêu Tiểu Tiêu, rồi lại nắm bắt chuẩn xác chỗ đau của Kiều Vân Tiêu, người này có khả năng nhìn một đoán mười. Từ trước tới nay, Kiều Vân Tiêu luôn là người cao ngạo nhưng sau khi nghe xong lại lập tức có thể hòa bình với anh ta, cũng đủ để thấy con người Chloe không những tức trí đa mưu mà còn có khả năng xây dựng quan hệ cực giỏi. Chẳng trách Lục Bắc Thần lại có thể yên tâm để anh ta tham gia vào vụ án này.

Chloe nói đúng, Kiều Vân Tiêu còn cảm thấy áy náy với Tiêu Tiểu Tiêu, chính vì cuộc điện thoại không nhận được ấy. Cố Sơ có thể cảm nhận được phần áy náy này của Kiều Vân Tiêu. Nếu không mấy hôm nay anh đã chẳng liên tục gọi điện tới hỏi thăm bóng gió về chuyện của Tiêu Tiểu Tiêu, lại càng chẳng lập tức đến ngay khi vừa nghe nói Tiêu Tiểu Tiêu bị bắt cóc. Anh ấy ăn vận rất chỉnh tề, cô lại chợt nhớ ra hôm nay là thứ hai. Thứ hai nào tập đoàn Kiều Viễn cũng phải họp, hơn nữa toàn là buổi họp các cán bộ cấp cao của tập đoàn.

Chloe gọi một cú điện thoại cho Lục Bắc Thần. Sau khi nắm được tình hình trước mắt, anh ta ngẫm nghĩ rồi nói: “Cá nhân tôi cho rằng Tiêu Tiểu Tiêu vẫn còn ở dưới tầng hầm, có khả năng cô ấy không bị kẻ nào chuyển đi, mà ngay từ ban đầu đã bị nhốt vào một chỗ nào khác ở dưới hầm.”

“Chúng tôi cần phải làm những gì?” Cố Sơ hỏi.

“Rất đơn giản, tìm ra thứ mà cảnh sát cần.” Chloe cười: “Tôi chỉ chịu trách nhiệm cứu Tiêu Tiểu Tiêu ra, chuyện mấy thứ cần bàn giao cho cảnh sát, tôi không lo đâu.”

Kiều Vân Tiêu nhìn về phía Cố Sơ, nói: “Chuyện này em không thể tham gia, quá nguy hiểm.”

“Tiểu Tiêu là bạn của em, bây giờ bảo em ngồi đợi ở nhà không làm gì cả là chuyện không thể.”

Kiều Vân Tiêu còn định nói thêm gì đó thì bỗng thấy Chloe vươn vai: “Ngồi máy bay lâu mệt thật đấy, tôi về khách sạn nghỉ ngơi đây.”

“Này.” Kiều Vân Tiêu chặn anh ta lại. “Anh cứ đi như thế sao? Anh còn chưa nói rõ ràng tôi phải phối hợp thế nào mà?”

“Gấp gì chứ, anh chàng đẹp trai. Có tin tức tôi tự động sẽ thông báo cho anh.” Chloe sát lại gần anh ấy, quan sát một lượt.

Kiều Vân Tiêu cảm thấy cái nhìn chăm chú của anh ta có phần quái đản, đang định lên tiếng tỏ ra bực bội thì thấy Chloe cười: “Đẹp trai thật.” Dứt lời, anh ta gơ tay véo một cái lên má Kiều Vân Tiêu.

“Anh làm gì thế hả?” Kiều Vân Tiêu tức giận, lập tức gạt tay của anh ta ra.

“Ha ha!” Chloe phá lên cười sảng khoái, xách hành lý nghênh ngang bỏ đi.

Đợi Chloe đi khỏi, Kiều Vân Tiêu quay đầu nhìn Cố Sơ: “Gã này rốt cuộc là cái thứ gì vậy?”

Cố Sơ cũng chỉ còn nước thở dài, nhún vai tỏ ý không biết.

...

Phía Bắc Kinh, vụ án đang được tiến hành trong căng thẳng. Ngư Khương tiến hành hóa nghiệm, so sánh mẫu vật thu thập được từ tầng hầm của thẩm mỹ viện, rất nhanh đã chứng thực được suy đoán của Lục Bắc Thần. Trong mẫu vật có thành phần silicat rất cao, là thành phần cấu thành montmorillonit, mà đây là một trong những chất hút ẩm thường dùng.

“Nếu dưới tầng hầm của hai thẩm mỹ viện tại Thượng Hải và Bắc Kinh đồng thời sử dụng thì cần cả container chất hút ẩm mới có thể nhanh chóng hút hết thành phần nước trong nhà kho. Phía trinh sát tới giờ đã có động tĩnh gì chưa?” Lục Bắc Thần hỏi.

La Trì nhanh chóng nhận được thông tin, thành viên của tổ trinh sát đích thực phát hiện được dấu vết di chuyển những thùng hàng dạng lớn dưới tầng hầm. Dựa vào mức độ mới cũ của dấu vết lằn dề do ma sát mà thành, có thể thấy đợt chất hút ẩm này đích thực mới được vận chuyển tới gần đây. Cảnh sát lại điều tra tình hình vận chuyển bằng đường hàng không hoặc hàng hải gần đây của cả thẩm mỹ viện, đích thực có một lô hàng được tiến hành vận chuyển. Nếu xét theo hạn sử dụng của chất hút ẩm, thì chất đã dùng lâu không thể được thay thế dồn dập như vậy, thế nên có thể phán đoán trong nhà kho trước đây chưa từng sử dụng chất hút ẩm.

“Dưới tầng hầm có đặt mỡ và máu sẽ tạo ra khí ẩm, hơn nữa cũng sẽ tỏa ra một thứ mùi khác lạ, sử dụng chất hút ẩm với lượng lớn có thể nhanh chóng giải quyết những vấn đề này.” Lục Bắc Thần kiểm tra kết quả kiểm nghiệm rồi nói.

Theo phân tích của nhân viên trinh sát về các vết hằn, vết kéo tại hiện trường, montmorillonit trong góc có lẽ do thùng hàng bị vỡ mà rơi ra. Còn Ngư Khương thông qua việc kiểm tra các số liệu đã phát hiện màu sắc của montmorillonit sở dĩ biến đổi khác lạ là vì bên trong có xen lẫn muối Kali, ngoài ra còn phát hiện thành phần huyết thanh.

“Nếu máu được bảo quản dài kỳ, ngoài những yêu cầu đối với nhiệt độ nơi bảo quản ra, quan trọng nhất chính là chất chống đông. Máu người trong tình trạng bình thường chỉ khoảng dưới mười phút là sẽ đông, hơn hai mươi tiếng đồng hồ sau sẽ tách huyết thanh ra. Thế nên bất luận dùng vào mục đích gì, muốn bảo tồn máu thì bắt buộc phải sử dụng chất chống đông. Muối Kali là một chất chống đông thường dùng, tác dụng chủ yếu của nó là có thể kết hợp với Canxi trong máu tạo thành phức chất vòng càng cua, khiến cho Canxi mất đi tác dụng làm đông máu, để đạt được tác dụng ngăn ứ đông. Sở dĩ phát hiện được huyết thanh trên chất hút ẩm, bước đầu suy đoán vì máu trước kia được đặt tại đây, trong quá trình di chuyển đã xảy ra tình trạng rơi rớt hoặc phun trào, vì thế mà đông lại, xen lẫn vào chất hút ẩm.” Lục Bắc Thần phân tích.

La Trì nhìn xung quanh rồi chỉ tay vào góc tường. Lục Bắc Thần nhìn qua, trong góc có dựng mấy chiếc điều hòa cao hơn đầu người, sắc mặt anh lập tức nặng nề. Cho dù rất nhiều sự thật đã bày ra trước mắt nhưng nghĩ tới sự thật người ta vẫn không thể nào vui lên được. Nếu trong nhà kho chỉ đặt một số máy móc chỉnh hình như hiện tại thì mấy thứ này cần gì điều hòa?

“Người chịu trách nhiệm vẫn chưa lộ mặt?” La Trì hỏi cấp dưới.

“Đã nhận được thông báo, người chịu trách nhiệm đang trên đường trở về Bắc Kinh.”

“Tôi muốn gặp người chịu trách nhiệm thẩm mỹ viện trong thời gian sớm nhất.” La Trì hạ lệnh.

“Sếp yên tâm, tại sân bay đã sắp xếp ổn thỏa người của chúng ta rồi.”

...

Từ sau khi qua tết Trung thu, Hứa Đồng luôn ngủ không ngon giấc, trở về Bắc Kinh rồi lại càng vậy. Cho dù miễn cưỡng chớp mắt cũng liên tục gặp ác mộng. Cô từng tới gặp bác sỹ, sinh lý không có vấn đề gì, bác sỹ chỉ khuyên là áp lực công việc quá lớn, phải để tâm tư được bình ổn. Cô đã uống rất nhiều melatonin, kết quả là chất lượng các giấc ngủ vẫn lúc tốt lúc tệ. Khoảng thời gian này cô bắt đầu uống thuốc ngủ, từ một vỉ dần dần tăng lên ba vỉ.

Hôm nay hợp hành xong, thuốc bắt đầu phát tác, khi Hứa Đồng mở mắt ra thì đã là hoàng hôn. Cả một khoảng tịch dương đổ nghiêng xuống khung cửa sổ sát sàn. Cô nhìn chằm chằm lớp kính thủy tinh trước

mặt rất lâu mới chợt nhận ra cái bóng trên đó là mình.

Lúc đi lấy nước có người gõ cửa, chẳng hiểu sao tay cô chợt run lên, chiếc ly thủy tinh rơi xuống thảm trải sàn, phát ra một tiếng im lìm. Là thư ký của phòng hành chính, sau khi đẩy cửa đi vào, sắc mặt cô ấy có chút thiếu tự nhiên: “Trợ lý Hứa, có người tìm chị.”

Hứa Đồng nhặt chiếc ly dưới đất lên, nhìn về phía cửa, sau lưng người thư ký là hai cảnh sát.

...

Bắc Kinh vào thu, về đêm trời rất lạnh, mấy ngày nay nhiệt độ lại còn giảm xuống. Còn chưa tới mấy ngày tập trung cung cấp nhiệt, đi tới đâu cũng lạnh lẽo.

Trung tâm Ngân Thái, một buổi trình diễn thời trang vừa kết thúc, các nhân viên vẫn chưa về, đang dọn dẹp hội trường. Cùng ở lại với các nhân viên còn có Lăng Song. Khi phía tổ chức đã đi gần hết, chỉ còn mình cô ở lại. Gần hai tháng chuẩn bị chỉ vì hai tiếng đồng hồ ngắn ngủi. Đây là một buổi trình diễn sáng tạo mới lạ, lấy từ thiện làm mục đích, thu hút rất nhiều các ngôi sao điện ảnh, truyền hình nổi tiếng trong nước, các nghệ sỹ, ca sỹ cùng các người mẫu hàng đầu. Cũng có không ít báo đài tham gia hoạt động lần này, toàn là các phóng viên tới từ khắp các thành phố, ngồi đầy khắp ghế ngồi của cánh truyền thông.

Các đồ thủy tinh Swarovski được thổi thủ công, các đồ dao dĩa của Ý được chế tạo công phu, rượu vang được vận chuyển bằng đường hàng không từ khu Bourgogne của Pháp, bánh ga tô được trang trí tỉ mỉ bởi đầu bếp được đặc biệt thuê về từ nhà hàng Michelin, các món ẩm thực của các quốc gia được mười hai đầu bếp nổi tiếng thế giới chế biến tại chỗ... Mấy buổi tiệc kiểu này chưa bao giờ thiếu sự xa hoa. Dưới những bộ vest là lượt, những chiếc váy xa xỉ là từng trái tim đang tìm kiếm cơ hội nổi danh để leo lên nấc thang thành công.

Lăng Song chưa bao giờ phủ nhận mình thật ra cũng ‘gần mực thì đen’. Đã bước đi trên con đường này năm, sáu năm rồi, rất nhiều người, rất nhiều chuyện cô đã quá quen. Trong hội trường đã không còn ồn ào nhưng điều hòa trung tâm vẫn còn đang bật. Cô không muốn ra ngoài. Sau khi náo nhiệt qua đi, ở thành phố xa lạ này, bước ra cửa sẽ khiến cô không còn nơi nào để đi. Cô co ro trên sofa, đắp một chiếc khăn rộng thùng thình lên người, yên lặng quan sát những con đường đã đèn hoa rực rỡ mà người xe vẫn tập nập đua chen dưới chân mình. Rồi cô lại kéo chiếc áo vest cao lên bả vai, lấy một chút ấm áp hiếm hoi, quý giá. Năm sáu năm với đối với các ngành nghề khác có lẽ chẳng là gì nhưng trong cái giới thời trang này đã có thể dùng từ ‘từng trải’ để đánh giá bản thân. Những con người và những câu chuyện trong cái vòng luẩn quẩn này thay đổi quá nhanh. Có người chớp mắt đã đi qua, còn chưa kịp tỉnh lại đã sớm đóng bụi.

Cô đứng trên cao thì số danh thiếp nhận được trong mỗi một hoạt động cũng thêm nhiều. Lăng Song nhìn xuống lòng, rút từ trong túi áo khoác ra một tập danh thiếp dày cộp, đủ loại người, danh thiếp bọc bên ngoài họ cũng muôn màu muôn vẻ. Trong số những tấm danh thiếp này, có quản lý ngôi sao, có nhà báo phóng viên, có nhà sản xuất, có tổng giám đốc những công ty điện ảnh, có chủ biên, tổng biên tập, còn có không ít các doanh nhân...

Lăng Song chẳng thèm nhìn, gơ tay lên, danh thiếp bay đầy trời như những bông tuyết trắng. Có nhân viên bước lên, nhìn thấy danh thiếp rơi khắp đất rồi lại nhìn về mặt mỗi một của Lăng Song, rất lâu sau mới hỏi: “Chị vứt hết à?”

Cô uể oải gật đầu. Đã không cần thì không khác gì rác rưởi, giống như những kẻ cô không muốn tiếp xúc mà vẫn phải tiếp xúc vậy. Khi cô mới bắt đầu vào nghề, những danh thiếp này giống như phao cứu sinh vậy, gọi hết cuộc điện thoại này tới cuộc điện thoại khác chẳng biết mình đã bị từ chối bao nhiêu lần. Bây giờ cô đã đứng trên đỉnh cao của giới thời trang, thế là lại có quyền lựa chọn giao lưu. Tối tận bây giờ cô mới hiểu rõ một đạo lý. Những người cao hơn tiêu chuẩn của bạn, không phải bạn muốn quen là có thể quen được, thế giới không thuộc về bạn thì không phải cứ muốn chen vào là có thể chen vào. So với việc khom lưng uốn gối, chỉ bằng bạn cứ leo lên được bậc thang đó đã rồi tính. Khi bạn đứng trên cao, tự nhiên sẽ có những người ở trên cao chơi cùng bạn.

Ngoài cửa sổ gió thu thổi rít, cho dù ở trên cao cũng có thể nhìn thấy cảnh tượng lá hờn bị thổi bay khắp nơi. Lăng Song thay đổi tư thế, nhìn chăm chú lên ngọn đèn trên đỉnh đầu như đang suy tư điều gì. Có những ngọn đèn được lắp tạm thời vào hội trường, các nhân viên đang tháo xuống. Đầu óc cô trống rỗng

mười mấy phút, ánh đèn kia dường đi nhòa đi, trở thành một ánh sao thoát ẩn thoát hiện, vụn vặt, mờ lung tầm nhìn.

Cô đã từng nói với chàng trai nhanh nhẹn ấy rằng: Em lớn bằng từng này mà chưa được nhìn thấy đom đóm đầy. Thế là, vào một buổi tối nào đó, anh đưa cô ra vùng ngoại ô, bắt cho cô rất nhiều đom đóm. Chiếc túi vải nhỏ trắng tinh được chiếu sáng rực, trở thành vì sao lấp lánh nhất. Anh nhẹ nhàng ôm lấy cô từ phía sau, tay nắm tay cùng mở chiếc túi ra. Cả đàn đom đóm loạng choạng bay ra. Năm ấy là lần đầu tiên cô biết tới vẻ đẹp của đom đóm. Cô thích lắm, ngẩng đầu nhìn mãi cho tới khi chúng bay xa hẳn. Còn anh thì vẫn ngẩng nhìn gương mặt cô rồi dịu dàng nói với cô: Em đẹp lắm.

Cô nép trong lòng anh và hỏi: Người anh thích chẳng phải Cố Sơ sao?

Anh rất lâu không trả lời. Cô ngẩng đầu nhìn anh, anh cũng nhìn cô, trong đôi mắt như có ánh sáng lướt qua, sáng bừng. Một lúc sau, anh cúi đầu hôn lên môi cô. Cô không nhúc nhích, đón lấy sự nhiệt tình đang dần dần được thổi bùng lên của anh. Năm ấy có mùi vị của mùa hạ. Trong không khí vẫn còn thoang thoảng hương hoa, còn cả mùi hương của anh. Ánh trăng sáng trên cao, cơ thể thuần khiết như trăng của cô lọt vào đáy mắt anh. Thân thể anh rắn chắc khác với cô. Tối ấy cô bám lấy bắp vai anh, thoát xác trở thành một người phụ nữ dưới tiếng thở dốc của anh.

Anh là người đàn ông của cô, tới bây giờ vẫn là người đàn ông duy nhất của cô. Khi đối mặt với gương mặt giống y như đúc ấy, cô không thể dừng cảm như Cố Sơ, đành chọn cách thoái lui. Có người chọn cách đối mặt, giống như Cố Sơ. Cũng có người chọn cách lãng quên, giống như cô. Đã không phải người đàn ông của cô thì có giống nữa cũng không phải.

Khi người nhân viên bước lên, khoe mắt Lăng Song đã ứng phó. Thấy có người lại gần, cô giơ tay dụi dụi mắt. Đoạn ký ức xưa cũ ấy bị ánh đèn đường thành phố thay thế. Người nhân viên nhắc cô nên về rồi, hội trường đã thu dọn sắp xong, chỗ này cần phải tắt điện. Lăng Song đứng dậy, mặc áo khoác vào, sau khi bước ra khỏi hội trường, hành lang cực kỳ yên ắng. Trời lạnh rồi, người làm thêm giờ cũng ít đi. Qua giờ tan ca, trời lại tối thêm một chút, cả khu văn phòng cũng không còn ồn ào. Ra khỏi tòa nhà là lập tức lạnh ngắt, Lăng Song kéo sát chiếc áo khoác để ngăn làn gió đông. Xe đã bị đồng nghiệp lái đi, cô gọi một chiếc xe. Lúc đợi xe lại chợt nhớ tới Tiêu Tiêu Tiểu bèn gọi điện thoại cho cậu ấy.

Lại rất lâu không có ai nhận máy. Con người này rốt cuộc bị làm sao không biết, ra nước ngoài mà suốt ngày không bắt máy. Đang mãi nghĩ thì có hai người mặc cảnh phục từ chỗ đỗ xe đi tới. Lăng Song không để ý, chẳng ngờ họ đi tới trước mặt cô thì dừng bước. Lăng Song cứ tưởng mình chắn đường của họ, đang định dịch sang bên cạnh thì nghe thấy một trong hai cảnh sát lên tiếng: “Cô Lăng Song phải không?”

Lăng Song sững người.

Người vừa nói giơ thẻ ngành ra: “Chúng tôi nghi ngờ cô có liên quan tới vụ án chia xác nửa tháng trước. Mời cô đi theo chúng tôi.”

“Hả?”

...

Thượng Hải, nhà Tây. Đêm đã khuya, dường như cả gió cũng ngừng lặng, chiếc lá lơ lửng trên cành cây cũng đứng im. Từ góc đường có một chiếc xe chậm chậm đi tới, cuối cùng dừng lại ở một vị trí cách nhà Cố Sơ khoảng trăm mét. Sau khi đỗ xe rồi, Chloe đội chiếc mũ của áo khoác lên đầu, cả gương mặt tuần tú chìm trong bóng tối. Anh ta đeo một chiếc balo hai quai rất to, cùng một màu với bộ trang phục màu đen. Anh ta bước đi bình thường, khi ngang qua cửa nhà Tây của Cố Sơ thì liếc thấy chiếc xe đen cách đó không xa. Anh ta biết bên trong chính là đám vệ sỹ 24 tiếng thay phiên nhau bảo vệ sự an toàn của Cố Sơ.

Làm bạn của Lục Bắc Thần, Chloe nên bước tới chào hỏi vệ sỹ của cậu ấy nhưng bây giờ anh ta không muốn, vì nếu giờ này mà để vệ sỹ bắt gặp anh ta vào nhà Cố Sơ, chưa biết chừng họ lại mách Lục Bắc Thần. Lắc lắc đầu, Chloe vòng sang bên kia nhà Tây, né tránh tầm nhìn của đám vệ sỹ, anh ta quan sát tình hình tường bao xung quanh. Anh ta nhảy vọt một cái gọn gàng, nhún người rơi xuống vườn nhà Tây. Không ngừng nghĩ, anh ta lại tiếp tục mượn đường ống nước lộ ra ngoài, leo lên tầng hai cực nhanh. Nơi này thông thẳng tới phòng sách, cửa sổ là kiểu cổ, dù có khóa cũng dễ mở, chút chuyện vặt này không làm khó được anh ta. Cứ như vậy, từ dưới nhà leo lên tầng hai, Chloe mất chưa tới ba phút.

Giờ này Cố Sơ đã ngủ từ lâu. Hành lang không bật đèn, đành bước thẳng nhờ ánh trăng. Mặc dù ban ngày Chloe từng tới đây nhưng chưa lên tầng hai, thế nên chưa nắm rõ được kết cấu tầng trên. Anh ta lần mò trong bóng tối, đẩy một cánh cửa ra. Trong phòng có mùi thơm con gái thanh ngọt. Anh ta biết mình tìm đúng rồi, có lẽ đây chính là phòng ngủ. Trên thảm trải sàn có một đồng đen xì xì, Chloe đang mải nghĩ phải dùng cách gì để đánh thức Cố Sơ dậy mà không làm cô hoảng sợ, hoàn toàn không để ý dưới chân mình, lập tức giẫm lên. Thứ gì đó mềm mềm, anh ta nhất thời không biết là gì, bước hăng một cái, cả người ngã sõng xoài xuống giường.

Dưới người cũng mềm mềm, ngay sau đó là tiếng kêu thét của Cố Sơ, cực kỳ chói tai trong một đêm tối như thế này. Chloe kinh hoàng, vội bịt chặt miệng cô lại. Cố Sơ đang định cắn anh ta thì anh ta thì thầm: “Còn hết nữa tôi hôn cô đấy.”

Vừa nghe thấy là giọng Chloe, Cố Sơ lại càng cắn mạnh. Chloe kêu đau, vội buông tay: “Là tôi đây, không nhận ra giọng tôi sao?”

“Anh đứng dậy cho tôi!” Cố Sơ ra sức đẩy anh ta qua một bên rồi trở mình bò dậy khỏi giường. ‘Tách’ một tiếng, cô bật đèn lên, nhìn Chloe đang trồng cây chuối một bên, khẽ quát: “Anh có bệnh à, nửa đêm chạy tới nhà tôi làm gì? Đợi đã, sao anh vào được đây?” Cô làm mất cảnh giác.

Chloe xoa tay, ngồi dậy, lúc này mới nhìn rõ dưới đất có một chiếc gối ôm rơi xuống, chẳng trách giẫm lên lại mềm mềm. Còn về việc ban nãy ngã xuống dưới người cũng mềm mềm... Anh ta nhướn đôi mắt hoa đào nhìn Cố Sơ. Cô mặc váy ngủ màu trắng, mái tóc để thả, dưới váy là từng đường nét lồi lên. Anh ta cười hì hì, tỉ mỉ hồi tưởng lại ban nãy, hóa ra cũng để lại chút dư vị.

“Còn không nói là tôi báo cảnh sát đó!” Cố Sơ nhìn chằm chằm ánh mắt ‘đầy ý đồ xấu’ của anh ta, quát to.

Chloe không chọc cô nữa, vội vàng giải thích: “Chẳng phải cô muốn cứu Tiểu Tiểu sao? Tôi tới là để đón cô đi cùng.”

“Á?”

Cố Sơ đẩy một bụng nghi vấn, đang định hỏi lại cho rõ ràng thì nghe thấy dưới nhà vọng lên tiếng chuông cửa. Chloe sụp đổ: “Ông trời ơi!”

Cố Sơ không kịp ‘hỏi cung’, vội khoác áo đi xuống nhà, cất giọng hỏi qua cánh cửa: “Ai đó?”

“Cô Cố, muộn vậy rồi mà đèn trong phòng ngủ của cô lại sáng, xảy ra chuyện gì thế ạ?”

Là vệ sỹ, đây là thời điểm họ cảnh giác nhất.

Cố Sơ quay đầu lại nhìn, Chloe đã lẳng lặng đi xuống nhà từ lúc nào, đang ung dung ngồi lên sofa cười với cô. Cô cảm thấy ghê, da gà nổi khắp người, nói vọng ra ngoài: “Không có gì, tôi chỉ gặp ác mộng thôi.”

“Nếu có chuyện gì, cô Cố cứ báo với chúng tôi bất kỳ lúc nào.”

“Được, cảm ơn.”

Vệ sỹ đi rồi, Cố Sơ hùng hổ đi tới trước mặt Chloe, còn chưa lên tiếng chất vấn, Chloe đã cướp lời trước: “Cái cậu Lục Bắc Thần này khôn lắm, chuyện cảnh sát không được làm thì bắt tôi làm, ví dụ như phá hoại gì đó. Muốn cứu Tiểu Tiểu Tiểu, đi giờ này là thích hợp nhất. Đột nhập thẩm mỹ viện lúc nửa đêm, điều tra rõ ràng.”

“Anh đường hoàng đi vào nhà là được rồi, sao lại phải lén vào lén lút như trộm thế hả?” Ban nãy Cố Sơ nhìn rất rõ, khóa cửa nhà không bị hỏng, nhưng cửa phòng sách lại mở toang, gió từ cửa sổ vù vù thổi vào trong. Có cửa đang hoàng thì không đi, cứ nhất quyết phải leo cửa sổ? Sao không ngã chết toi đi?

Chloe cười ‘vô tội’: “Trong điện thoại, Lục Bắc Thần đã hạ ‘tử lệnh’ cho tôi rồi, tôi mà dám đưa cô đi mạo hiểm, cậu ấy quay về nhất định sẽ giết chết tôi. Thế nên cô mà muốn đi với tôi trước hết phải giấu được đám vệ sỹ kia.”

“Sao có thể giấu được họ? Tôi cũng phải đi ra ngoài chứ?”

“Đơn giản thôi, trèo ra ngoài.”

Cố Sơ á khẩu.

Điện thoại của tầng một đột ngột vang lên, đồng thời làm Cố Sơ và Chloe giật nảy mình. Chloe gần như ngã rạp ra sofa, ôm tim nói: “Thời đại nào rồi mà còn có máy bàn hả?”

Cố Sơ mặc kệ anh ta, đi tới bên máy bàn. Điện thoại là Lục Bắc Thần đặc biệt lắp đặt. Nói theo lời của anh thì gọi vào di động không thể chắc chắn được cô có ở yên trong nhà hay không, máy bàn là có thể bảo đảm chắc chắn nhất cô đang ở nhà nghiêm túc học hành. Số máy bàn cũng chỉ có mình anh biết, giờ này gọi tới chắc chắn cũng chỉ có anh mà thôi.

Khoảng hơn nửa phút sau cô mới nhấc máy, lại không thể để giọng nói của mình quá tỉnh táo, cô cố tình lơ mơ ‘alô’ một tiếng.

“Em gặp ác mộng à?” Lục Bắc Thần ở đầu kia khẽ cười.

Da đầu Cố Sơ căng ra, đám vệ sỹ ngoài cửa quả nhiên đầy trách nhiệm, mới đó đã thông báo cho anh rồi. Cô khẽ ‘ừm’ một tiếng, không nói thêm gì. Lục Bắc Thần rất nhạy bén, cô sợ nói nhiều sai nhiều.

“Chắc chắn là không có chuyện gì chứ?” Anh hỏi.

“Anh còn mong em gặp chuyện gì à?” Cố Sơ cố tình làm nũng.

Bên kia cười rất nhẹ, như có chút cưng chiều: “Không có chuyện gì thì tốt, muộn lắm rồi, nghỉ ngơi sớm đi.”

“Oh.” Cô đáp lại rồi hỏi ngay: “Phía các anh điều tra ra sao rồi?”

“Mọi chuyện thuận lợi.”

Cố Sơ cắn môi: “Thế... anh chú ý an toàn đấy.” Cô giữ lại một câu trong lòng, cô mong anh có thể sớm quay trở về.

“Ừ.”

Sau khi cúp máy rồi, Chloe ở bên cạnh chưa xót nói: “Nanh vuốt của Lục Bắc Thần đúng là giăng khắp mọi nơi.”

“Sao? Đi bây giờ chứ?” Cố Sơ hỏi thẳng.

Chloe đánh giá cô từ trên xuống dưới: “Cô mặc thế này á? Người muốn giết cô đứng ở góc đường là có thể nhắm chuẩn vào cô để nổ súng. Có quần áo đen không? Thay vào!”

Không cần anh ta nhiều lời, Cố Sơ đương nhiên hiểu. Cô chuồn lẹ vào phòng thay đồ, lục tìm một bộ quần áo đen.

...

Mười mấy phút sau, một cái bóng đen trèo ra khỏi tường, một cái bóng đen khác giẫm lên một đồng đồ đặc được xếp cao, cũng trèo lên được tường mà không tốn quá nhiều sức. Bóng đen bên ngoài tường giơ tay lên: “Nhảy đi! Tôi đỡ!”

Vừa dứt lời, bóng đen trên tường đã nhảy ngay xuống. Cả hai người lập tức ngã dúi dụi xuống đất. Chloe trở thành cái đệm thịt, bị Cố Sơ đè lên, trên đầu sao nổ đom đóp, suýt nữa thì tắt thở. Cố Sơ không sao, bò dậy khỏi người anh ta, nhảy chồm chồm một hai cái: “Hi, sử dụng hết khả năng leo trèo cây cối của tôi lúc nhỏ rồi.”

Chloe cũng bò dậy, lắc lắc cổ, nghe răng rồi lại không dám nói quá to, chỉ có thể hạ thấp giọng: “Tôi còn chưa hô bắt đầu cô đã nhảy rồi, muốn đè chết tôi hả?”

“Làm sao tôi biết được anh chưa chuẩn bị xong?” Cố Sơ cười gian, coi như trả thù. “Này, còn không đi đám vệ sỹ phát hiện ra đây.”

Chloe lẩm bẩm: “Giống thì như đá tường vữa, thực chất là hoa hồng, khắp người đầy gai nhọn!”

“Cảm ơn đã khen.” Cố Sơ cười.

Né tránh tầm nhìn của đám vệ sỹ, hai người rảo bước quay trở về xe. Cố Sơ ngồi lên ghế lái phụ, không gian nhỏ hẹp khiến người ta khó chịu. Cô thắt xong dây an toàn: “Đằng nào cũng thuê xe sao không thuê cái nào to to tý.” Đi thuê cái Chery bé tý hìn, nghĩ kiểu gì vậy?

“Tôi vốn định thuê xe đua cơ nhưng mà ầm ĩ quá, nghĩ đi nghĩ lại vẫn là cái này tốt, tiết kiệm lại tiện lợi.”

Cố Sơ câm nín.

“Ngồi vững đây.” Chloe khởi động xe.

Đúng lúc này, di động vang lên, chiếc xe đột ngột dừng lại.

“Sao cô mang di động?” Chloe căng thẳng hỏi.

Cố Sơ vừa móc di động ra vừa nhìn anh ta: “Ra ngoài dĩ nhiên phải đem di động rồi, lỡ có chuyện gì còn cầu cứu chứ.” Cô cầm di động lên xem, là Lục Bắc Thần.

Cô lập tức trợn tròn mắt: “A! A! A!” Cô chỉ tay vào di động, mãi không dám nhận. Chloe nhìn qua rồi hỏi: “Chẳng phải này vừa gọi sao?”

Cố Sơ cũng không biết có chuyện gì, đành bấm bụng nghe máy.

“Em đang ở đâu?” Đầu kia, Lục Bắc Thần khê hỏi.

Tóc tai Cố Sơ sắp dựng đứng cả lên. Cô hắng giọng: “Ở nhà mà.” Trong xe cũng khá yên tĩnh, không nghe thấy tạp âm.

“Đưa di động cho Chloe.”

“Hả?”

“Đưa di động của em cho cậu Chloe ngồi bên cạnh, bảo cậu ấy nghe điện thoại một chút.” Lục Bắc Thần nhấn mạnh thêm lần nữa một cách cực kỳ kiên nhẫn.

Cố Sơ suýt nghẹt thở, nắm chặt di động, mở cửa xe rồi bắt đầu ngó nghiêng xung quanh. Sao anh biết cô và Chloe đang đi cùng nhau? Chloe cũng không phải người ngốc, nhìn nét mặt của Cố Sơ là trong lòng cũng đã đoán ra bảy, tám phần. Anh ta cầm lấy di động, thở dài nặng nề: “Hi!”

“Tôi cảnh cáo cậu, Cố Sơ mà thiếu một sợi lông nào tôi cũng sẽ lấy mạng cậu.” Lục Bắc Thần mất hết vẻ dịu dàng, giọng điệu chuyển lạnh, đầy uy nghiêm...

~Hết chương 298~

299. Chương 299: Học Tôi Cả Đây

Ánh trắng sáng trong, trời sao thưa thớt, sau khi kết thúc cuộc nói chuyện với Lục Bắc Thần, sắc mặt Chloe còn nhợt nhạt hơn cả trăng kia. Cố Sơ không nghe được Lục Bắc Thần nói gì trong điện thoại, chỉ cảm thấy thần sắc Chloe có chút khác lạ, trái tim cô bắt đầu đập thình thịch. Chloe trả lại di động cho cô, thở dài ngao ngán. Lông măng trên người Cố Sơ càng dựng đứng, cô dè dặt hỏi: “Anh ấy nói gì với anh vậy?”

Chloe gần như áp sát mặt vào vô lăng, rất lâu sau mới ngẩng đầu nhìn cô và nói: “Chúng ta thương lượng chút đi.”

Cố Sơ hồ nghi nhìn anh ta. Đúng vào lúc Chloe sắp lên tiếng thì cô lập tức tỏ rõ lập trường của mình: “Thương lượng chuyện gì khác cũng được nhưng tuyệt đối không được để tôi ở nhà ngồi đợi, tối nay bất cứ giá nào tôi cũng phải đi theo.”

Về mặt Chloe sụp đổ: “Thế tức là không thương lượng gì hết rồi.” Anh ta sống dở chết dở oạt người ra ghế, thở dài: “Bây giờ Lục Bắc Thần đã biết chuyện này rồi. Cô mà thật sự có tổn thất gì, tôi chắc chắn sẽ mất mạng.”

“Làm sao anh ấy biết được tôi ra ngoài cùng anh?” Cố Sơ vô cùng khó hiểu.

Chloe nhún vai: “Việc này đối với cậu ấy không có gì khó. Bây giờ khoa học kỹ thuật phát triển như vậy, cậu ấy muốn thăm lặn giám sát cô cũng không phải là không thể. Hơn nữa, đầu óc cậu ấy chẳng biết phát triển kiểu gì, không có kết cấu giống người bình thường, trước nay vẫn tinh ranh khủng khiếp. Chưa biết chừng mấy tay vệ sỹ ban nãy vừa mách tội cô, cậu ấy đã phát giác ra rồi chẳng, nếu không sao lại nghĩ tới chuyện gọi điện thoại cho cô? Có thể bị cậu ấy bắt tại trận, một là vì cậu ấy thông minh, hai là vì cậu ấy quá hiểu cô.”

“Tôi mặc kệ, kiểu gì tôi cũng nhất quyết phải đi.” Cố Sơ khởi động thái độ ngang bướng. “Còn thuyết phục Lục Bắc Thần kiểu gì đó là việc anh phải làm.”

Chloe lườm ngược: “Điều bộ của cô giống Lục Bắc Thần y như đúc. Cậu ấy không ngăn cản cô, có thể vì biết cô mà đã ra ngoài rồi thì khó mà quay lại. Thế nên, bây giờ mọi trọng trách nặng nề đều đổ cả lên đầu tôi. Tôi vẫn phải đưa cô đi lại còn phải bảo vệ an toàn cho cô, nếu không tôi sẽ chết rất thê thảm.”

Cố Sơ chớp chớp hai mắt: “Kỳ lạ thật, lẽ nào lúc trước anh không định bảo vệ sự an toàn của tôi sao? Việc này mà cũng cần Lục Bắc Thần chen ép anh? Tôi hoặc Tiêu Tiểu Tiêu mà có mệnh hệ gì, tôi làm ma cũng không tha cho anh đâu.”

Chloe có cảm giác đã leo lên lưng cạp khó mà tụt xuống, càng nếm trọn cái dư vị ‘tự tạo nghiệt không thể sống’. Anh ta ngao ngán lắc đầu, nhấn chân ga tiếp tục đi thẳng.

...

Bắc Kinh, đêm xuống tuy lạnh nhưng cảnh đêm tuyệt đẹp.

Cục cảnh sát vẫn rất bận rộn, người đi ra đi vào cũng chẳng còn tâm trạng để ngắm nhìn khung cảnh tuyệt mỹ ấy nữa.

Mọi công việc thẩm vấn đều do tổ chuyên án phía Bắc Kinh phụ trách. Với tư cách là người phụ trách tổ chuyên án phía Thượng Hải, La Trì và chuyên gia pháp y Lục Bắc Thần ngồi đợi trong phòng quan sát. Ở trong này, thời gian đã trở thành một danh từ trừu tượng, hoặc vốn dĩ nó không tồn tại. Thước suốt đêm ngày là chức trách của người cảnh sát, thẩm vấn là quá trình bắt buộc phải thực hiện, lại còn là một khâu cực kỳ quan trọng.

Lăng Song ngồi trong phòng thẩm vấn, có chút hoang mang. Ánh đèn trên đỉnh đầu trắng nhạt, hắt xuống mái tóc đỏ vừa mới nhuộm cách đây không lâu của cô, mái tóc dài xõa xuống toát lên một vẻ kiêu diễm và quý dị. Giữa mái tóc dài là gương mặt nhợt nhạt, đôi mắt bất an không ngừng nhìn ngó dò xét. Cô ngồi đó, hai tay không biết nên đặt ở đâu thì tốt, lúc thì đặt trên bàn, lúc lại đặt trên đùi. Trạng thái này duy trì khoảng mười mấy phút, cuối cùng bị thay thế bởi phần nộ. Cô đột ngột đứng dậy, hét lớn lên vào không khí.

“Tôi là người dân lương thiện, các người dựa vào đâu mà bắt tôi? Dựa vào đâu mà nhốt tôi trong này?”

Khi gặp phải nỗi hoảng sợ, phản ứng bình thường nhất của con người chính là sợ hãi trước rồi giận dữ sau. Sau khi được đưa vào phòng thẩm vấn, Lăng Song vẫn ở một mình từ đó đến giờ, sự sốt ruột dẫn đến bức bối không có gì lạ. Lục Bắc Thần ngồi trong phòng quan sát phản ứng của Lăng Song, trước mặt đặt một tách café đen đã uống được quá nửa. La Trì đợi người, đang hút thuốc, chốc chốc lại ghé đầu lọc tới, gạt gạt tàn thuốc. Con nghiện thuốc của Lục Bắc Thần cũng bắt đầu dấy lên, anh xoay xoay bao thuốc trong tay rất lâu, cuối cùng vẫn không hút.

“Nhìn cái phản ứng này, hoặc là quá giỏi đóng kịch, hoặc là thật sự vô tội.” La Trì nhả một làn khói, tùy hứng nói.

Lục Bắc Thần không lên tiếng, cầm tách café lên uống một ngụm. Vị nồng đậm và đắng chát của café đen kích thích vị giác của anh. Anh nên nhắc nhở La Trì, lần sau còn mua café đen tuyệt đối không được mua hàng rẻ tiền, nếu không ngoài tác dụng chống buồn ngủ thì chẳng có chút hưởng thụ nào hết.

Trong phòng thẩm vấn, Lăng Song đã trút hết mọi sức lực, sau khi điên cuồng lần cuối lại trở về với vẻ căng thẳng bất lực. Cô ngồi trên ghế, hai tay nắm chặt. Một người đã trải qua nhiều sóng gió trong giới thời trang như cô nhưng lại chưa từng có trải nghiệm này. Cục cảnh sát đối với cô mà nói là nơi chưa bao giờ muốn tới. Ngoài chiếc gương thông tới phòng quan sát kia ra, ngay cả một cửa sổ cũng không có, ngáng đầu

lên còn nhìn thấy camera giám sát, nó như một đôi mắt đỏ lừ của con quái vật đang nhìn cô chăm chăm, dường như chỉ một giây nữa thôi sẽ lập tức nuốt chửng cô vào bụng. Cô ngẩng đầu lên nhìn, sau chiếc gương kia nhất định có giấu người, cô từng nhìn thấy trên tivi.

Lại mười mấy phút nữa trôi qua, cánh cửa phòng thẩm vấn được mở ra. Có hai cảnh sát đi vào, một nam một nữ. Trong tay nữ cảnh sát cầm một cuốn sổ và một cây bút, là người ghi chép, sau khi ngồi xuống thì thẳng thừng lật cuốn sổ ra. Người cảnh sát nam này cô từng gặp, chính là người đã dẫn cô đi. Anh ta là người thẩm vấn chủ chốt, sắc mặt nghiêm túc cương nghị. Lăng Song cảm thấy, ánh mắt anh ta nhìn cô rõ ràng như đang nhìn nghi phạm, à không, là một kẻ phạm nhân đã bị định tội.

Cảnh sát nam tự giới thiệu trước rồi tiếp tục giới thiệu đồng nghiệp bên cạnh. Lăng Song chẳng nhớ được người nào hết, trong đầu vẫn ong ong không ngừng. Người cảnh sát nam cũng không quan tâm cô có nhớ được hay không, dù sao đây chẳng qua cũng chỉ là thủ tục. Anh ta không kể rõ tình tiết vụ án mà trước hết hỏi Lăng Song mấy vấn đề đơn giản. Nhưng Lăng Song không nói một câu, mặc kệ anh ta có hỏi gì đi nữa.

“Vụ án này không những dính líu tới hai nạn nhân mà còn dính líu tới bạn của cô.” Anh ta đưa ra lý do khiến cô bắt buộc phải hợp tác.

Lăng Song sững người, lát sau mới hỏi: “Anh nói vậy là có ý gì?”

“Ý của tôi rất đơn giản, cô cần phải hợp tác vô điều kiện với phía cảnh sát chúng tôi.”

“Anh muốn nói tới người bạn nào của tôi? Họ sao rồi?”

“Cô Lăng, tôi nhấn mạnh lại lần nữa, cô cần phải hợp tác với chúng tôi.” Người cảnh sát nam nghiêm giọng.

Lăng Song mím chặt môi, phần nộ nhìn anh ta, nhưng cuối cùng cũng thỏa hiệp.

Anh ta đưa ảnh của Bàn Thành cho Lăng Song: “Có ấn tượng về người này không?”

Lăng Song nhìn qua bức ảnh rồi lắc đầu.

“Cô nhìn kỹ lại xem.”

“Tôi chưa từng gặp người này, không quen.” Cuối cùng cô cũng lên tiếng nhưng thanh âm thoạt nghe có chút run rẩy, cô vẫn còn hơi sợ hãi.

“Ngày 30/8 năm nay cô đang làm gì? Ở đâu?”

Lăng Song thở dồn dập, ngược mắt lên chất vấn: “Làm sao tôi có thể nhớ chi tiết như vậy được? Anh cảnh sát, bất thành linh hỏi anh, anh có nhớ được không?”

Người cảnh sát không giận dữ, giơ tay về phía người ghi chép bên cạnh. Nữ cảnh sát trao cho anh ta một lọ nước hoa còn niêm phong. Anh ta đón lấy, mở ra rồi đẩy tới trước mặt Lăng Song: “Loại nước hoa này cô rất quen thuộc phải không?”

Lăng Song cầm lên, ngón tay cũng run lấy bầy. Cô ngửi ngửi, cố gắng để giọng điệu bình tĩnh một chút: “Đúng vậy, tôi quen. Hơn nữa, tôi có loại nước hoa này.”

Người cảnh sát quắc mắt: “Đây là hương nước hoa lưu lại tại nhà nạn nhân. Chúng tôi từng điều tra về hương nước hoa này, có thể nói là bản đặc biệt hạn chế số lượng. Điều tra trong danh sách người mua, những người khác đều có nhân chứng và vật chứng để chứng minh họ không có mặt hoặc không ở trong nước. Cô Lăng, tốt nhất cô hãy nghĩ kỹ xem làm sao để chứng minh bản thân mình trong sạch.”

Lăng Song cầm lọ nước hoa lên, tâm trạng lại kích động: “Chỉ dựa vào lọ nước hoa này mà có thể phán đoán tôi là hung thủ ư? Cảnh sát các anh phá án nực cười quá rồi đây.”

Người cảnh sát gõ gõ lên bức ảnh Bàn Thành: “Tôi khuyên cô vẫn nên cố gắng nhớ lại, nếu không thật sự sẽ bất lợi với cô đấy.”

Lăng Song tức giận, nghiêng răng kèn kẹt: “Tôi nói rồi, tôi không quen người trong ảnh!”

Cảnh sát nam đưa cho Lăng Song địa chỉ của Bàn Thành ở Thượng Hải: “Không quen địa chỉ này ư?”

Lăng Song liếc nhìn: “Không quen!”

Người cảnh sát trầm mặc một lúc rồi lại đưa cho cô một thứ: “Tôi nghĩ thứ này chắc là cô không xa lạ chứ? Đây là thứ cô đưa cho người bạn Cổ Sơ của mình, nói dối là bí kíp của Ngoại Than Hối.”

Lăng Song không nhận nhưng chỉ nhìn cũng biết đó là gì, ánh mắt hoảng loạn giãy lắt. Cô hắng giọng nói: “Ý anh là gì? Thế nào gọi là nói dối? Đây chính là bí kíp của nhà hàng. Không sai, là do tôi đưa cho Cổ Sơ. Bạn tôi trước giờ vẫn thích nấu ăn, lại một lòng muốn làm được món thịt chiên của Ngoại Than Hối thế nên tôi phải tốn rất nhiều tâm sức mới có được bí kíp này.”

Trong phòng quan sát, La Trì đổ người về phía trước, chỉ tay vào Lăng Song qua tấm thủy tinh: “Nhìn thấy chưa, nhìn thấy chưa, nhắc tới chuyện bí kíp là cô ta hoang mang rồi. Cô ta đang nói dối!”

Không cần La Trì nói nhiều, Lục Bắc Thần cũng đã nhận ra. Anh không nói gì từ đầu tới cuối, sau khi uống hết café thì anh gơ chiếc cốc về phía anh ấy, lạnh nhạt ra lệnh: “Pha thêm một cốc đi.”

La Trì nhìn chằm chằm vào một bên gò má cậu ta, chỉ một vung một cú đấm đánh tan cái biểu cảm dửng dưng kia. Vốn dĩ định nhận ly café của cậu ta nhưng quay đầu nhìn thấy rất nhiều đôi mắt đang nhìn, anh ấy hắng giọng, vẫy tay với một nữ cảnh sát vừa mang tài liệu vào phòng quan sát: “Tiểu An, cô qua đây. Pha cho giáo sư Lục một tách café, café đen đấy.”

Trong cục có không ít các cô gái hâm mộ Lục Bắc Thần, Tiểu An cũng là một trong số đó. Vừa nghe thấy vậy, cô ấy bèn vội bỏ tài liệu xuống, đón lấy cốc café, lập tức đi pha. Sau khi cô ấy đi khỏi, Lục Bắc Thần ngược mắt nhìn La Trì, nửa cười nửa không. La Trì ghé sát lại gần anh, hạ thấp giọng: “Làm ơn đi, giữ cho tôi chút thể diện trước mặt người ngoài chứ.”

Lục Bắc Thần cười một tiếng, kéo cổ áo của anh ấy lại, vẫn cất giọng trầm trầm: “Vụ án còn chưa phá xong đâu, thể diện của cậu đã sớm bị cậu giẫm nát dưới chân rồi.”

Sắc mặt La Trì tím ngắt lại.

Chẳng bao lâu sau, cô gái đã bê café quay lại, có thêm một chiếc đĩa, không những có café còn có cả hoa quả, từng miếng cam được cắt rất khéo léo. Cô gái bước lên, đặt trước mặt Lục Bắc Thần, lễ phép hết mực: “Giáo sư Lục, café của anh ạ.”

“Làm phiền cô rồi.” Lục Bắc Thần lịch sự, xa cách.

“Được phục vụ giáo sư Lục là vinh hạnh của tôi.” Cô gái còn nhỏ tuổi, cái miệng cũng ngọt ngào.

Lục Bắc Thần không có quá nhiều biểu cảm, cũng không nói thêm gì. Cô gái đứng bên cạnh anh, cứ nhìn gương mặt nghiêng của anh mãi, càng nhìn càng cảm thấy đẹp trai tới mức thần người cảm phần, nhưng cũng vì tính cách của anh lạnh nhạt mà không dám quấy rầy nhiều. La Trì thấy Tiểu An gương mặt đầy tình cảm, cố nhịn cười, nói: “À... Tiểu An này, không còn việc gì thì cô ra ngoài đi.”

“Oh.” Tiểu An rất thất vọng, con người cứ nhìn chòng chọc Lục Bắc Thần. Sao anh chẳng ngược mắt lên một cái nhỉ, sao không nhìn cô chỉ một lần thôi?

Vừa quay người thì bỗng nghe thấy nam thần lên tiếng, giọng nói cũng hồ hững như biểu cảm: “Đợi đã.”

Cô gái hớn hờ quay đầu.

“Bê cam đi, cảm ơn cô.”

Cô gái ngẩn ra giãy lắt, một lúc sau tiến lên, giọng nói mềm như vắt được ra nước: “Giáo sư Lục, bây giờ thời tiết khá khô và lạnh, anh ăn thêm một chút hoa quả sẽ rất tốt. Anh yên tâm, cam này không có phun thuốc, tôi toàn mua ở chính nơi sản xuất cả, cực kỳ tươi ngon.” Cô ấy cũng nghe các đồng nghiệp nói Lục Bắc Thần cực kỳ kén chọn trong việc ăn uống. Cứ lấy ví dụ lúc chiều ngồi nói chuyện phiếm, chỉ vì thành phần tinh bột trong món sandwich thịt hun khói có hơi nhiều một chút là anh thẳng thừng không ăn, không hề nề mặt các đồng nghiệp chút nào.

Lục Bắc Thần vẫn không rời mắt khỏi Lăng Song trong phòng thẩm vấn, giọng điệu lạnh nhạt: “Bê đi.”

Tiểu An dù sao cũng là một cô bé, da mặt mỏng, thấy Lục Bắc Thần không chút niệm tình thì bỗng mặt mũi đỏ bừng. La Trì sợ tổn thương tình cảm giữa các đồng nghiệp, lập tức cầm lấy cam: “Tôi ăn, tôi ăn. Tiểu An à, chuyện này tại tôi. Giáo sư Lục trước giờ không ăn cam đâu.”

Ít nhiều đã cho đối phương một đường lùi, cô gái lúc ấy mới đi ra ngoài. La Trì lại chia cam cho các đồng nghiệp khác rồi ngồi phịch xuống bên cạnh Lục Bắc Thần. Anh ấy cũng không có ý định thuyết giáo Lục Bắc Thần. Tiếp xúc lâu như vậy rồi, La Trì biết rõ con người Lục Bắc Thần ở trước giờ luôn lạnh lùng với phụ nữ, càng chưa kể tới những cô gái chủ động tiếp cận lại còn tự ý sắp xếp thức ăn cho cậu ấy. Theo như anh ấy thấy, bây giờ người có thể được Lục Bắc Thần này để vào mắt, khiến cậu ta hao tâm tổn trí chỉ có Cố Sơ mà thôi.

Thất cổ chết trên một cái cây chính là nói Lục Bắc Thần.

Trong phòng thẩm vấn, cảnh sát nam cẩn thận điều tra: “Qua hóa nghiệm, trong thứ mà cô gọi là bí kíp này có chứa máu người và mỡ người. Mà chúng tôi cũng đã điều tra bí kíp của Ngoại Than Hối, vốn không phải cùng một loại với chiếc lọ cô đưa cho Cố Sơ. Cô Lãng, cô giải thích thế nào về nguồn gốc của bí kíp này?”

“Mỡ người và máu người?” Lãng Song đột ngột thất kinh, tâm trạng trở nên sợ hãi, căng thẳng: “Không thể nào! Đây là nước dưỡng da tôi sử dụng, là sản phẩm làm đẹp được sản xuất bằng công nghệ cao, sao có thể chứa mỡ người và máu người?”

“Nói vậy là thứ cô đưa cho Cố Sơ vốn dĩ không phải bí kíp của Ngoại Than Hối, đúng không?”

Lãng Song thấy mình đã lỡ lời, cũng biết không thể giấu giếm được nữa bèn giải thích đúng sự thật: “Phải, lọ này không phải bí kíp của món thịt chiên. Lúc đó tôi chỉ muốn trêu Cố Sơ một chút mà thôi. Nhưng tôi thề, tôi thật sự không biết thành phần bên trong. Đồng chí cảnh sát, trong này sao có thể chứa thứ ghê rợn như vậy chứ? Tôi thật sự không rõ, đây là thứ thẩm mỹ viện phát cho tôi, lần nào tôi tới chăm sóc da cũng dùng cái này. Cả thẩm mỹ viện quảng cáo là nước dưỡng da này còn có thể uống được, tôi mới dám lấy ra chọc bạn tôi. Nếu tôi biết rõ sự tình, sao có thể mang thứ kinh người này cho Cố Sơ ăn chứ?”

Người ghi chép tốc ký như bay, cảnh sát nam nở nụ cười khó xử: “Cô dính líu tới Bàng Thành và chuyện bí kíp của Ngoại Than Hối. Cô Lãng, vì đây là vụ trọng án lớn, cô bắt buộc phải kể tường tận mọi chuyện cô biết cho chúng tôi. Có lẽ cô vốn không hay, bạn của cô, Tiêu Tiểu Tiêu hiện đang mất tích, bước đầu nghi ngờ có quan hệ rất lớn tới vụ án này.”

“Cái gì? Tiêu Tiểu Tiêu mất tích?” Lãng Song đứng bật dậy, gương mặt hoảng loạn.

“Thế nên, cô Lãng, cô phải hợp tác với cảnh sát chúng tôi mới được.” Cảnh sát nam một lần nữa gõ lên ảnh và địa chỉ của Bàng Thành: “Bây giờ cô nhớ lại thật kỹ đi, rốt cuộc có từng gặp người đàn ông này không, có từng tới địa chỉ này không?”

Trong phòng quan sát, La Trì vươn vai một cái rồi thở dài: “Xem ra lại là một đêm thức trắng.” Rồi anh ấy quay sang Lục Bắc Thần: “Cậu đoán xem, Thịnh Thiên Vỹ có chủ động tới tìm không?”

“Có.”

Họ đã đưa Hứa Đồng đi, chỉ để lại một mình Thịnh Thiên Vỹ. Anh ta nhất định sẽ tới.

“Cố Tư mà biết chuyện này chắc chắn sẽ mắng tôi té tát mới thôi.” La Trì nảo nề: “Điều tôi lo là cho dù Thịnh Thiên Vỹ có chủ động tới tìm chúng ta, chúng ta cũng chẳng điều tra ra được căn nguyên.”

“Vậy thì phải xem tối nay Chloe có thể tìm được thứ mà chúng ta muốn hay không.” Lục Bắc Thần đáp nhẹ tênh.

...

Thượng Hải.

Chloe đi vào một con đường nhỏ vắng lặng không có camera, rồi xuyên qua con hẻm, cuối cùng đỗ lại ở một vị trí còn cách trung tâm chính hình một đoạn đường. Cố Sơ thò đầu ra xem, cảm thấy kỳ lạ: “Sao không lái tới đó?”

“Cô tưởng chúng ta là khách à? Còn định ngông nghênh đi vào?” Chloe cười nói: “Tôi không muốn để camera giám sát chụp tôi lại trông như ảnh chứng minh vậy, mặc dù tôi là người khá ăn ảnh.”

Cố Sơ suýt nữa thì làm bộ buồn nôn. Từng gặp qua mấy người tự luyện nhưng chưa gặp kiểu người nào như anh ta.

“Kiều Vân Tiêu đâu? Chẳng phải anh cũng gọi cả anh ấy rồi sao?”

“Nhân vật quan trọng đương nhiên phải xuất hiện vào lúc quan trọng rồi.” Chloe vòng vo rồi cởi dây an toàn: “Xuống xe.”

Cố Sơ xuống xe, lại kéo mũ lên đầu, rảo bước đi theo Chloe. “Anh tìm Kiều Vân Tiêu tới rồi cuộc định làm gì? Anh ấy theo ngành quản lý doanh nghiệp, làm mấy chuyện này chưa chắc đã rành.”

“Nghe nói anh ấy học hóa rất khá, năm xưa còn giành được quán quân trong kỳ thi Hóa học cấp quốc gia.” Chloe nói.

Cố Sơ càng không hiểu. Đúng là Kiều Vân Tiêu học hóa rất giỏi, cơ mà... Chuyện này có liên quan gì tới việc cứu Tiểu Tiểu sao? Cô cũng chẳng nghĩ được nhiều như vậy nữa, còn đang nói chuyện thì họ đã tới tầng dưới của thẩm mỹ viện. Nhìn thấy đèn đường còn sáng nhưng khi họ lại gần, nguồn sáng của cả khu vực đó bỗng tắt ngấm. Cố Sơ ngăn người, còn Chloe thì nắm lấy tay cô: “Mau, chúng ta vào từ đằng sau tòa nhà. Chỉ có năm phút ngắt điện thôi, bây giờ camera không quay được chúng ta.”

“Sao anh biết có năm phút mất điện?”

“Đây là việc tôi sắp xếp cho Kiều Vân Tiêu làm. Không ngờ anh chàng đẹp trai đó cũng giỏi vậy chứ, có thể giải quyết mấy người trong khu phố, phối hợp với tôi quá tuyệt.” Chloe phấn khích không ngừng. “Anh ấy có phải vẫn độc thân không?”

“Độc thân. Anh định làm gì?” Cố Sơ hỏi.

Chloe chẳng mấy chốc đã lên ra sau tòa nhà, nhanh chóng quan sát địa hình một lát rồi lập tức bạy cửa sổ tìm đường vào, trong lúc đó vẫn không quên trả lời câu hỏi của Cố Sơ: “Tôi muốn... ‘diệt’ anh ấy, hoặc là để anh ấy ‘diệt’.”

Cũng may Cố Sơ không uống nước, nếu không chắc chắn sẽ sặc chết. Cô kinh hoàng. “Cái gì cơ?”

“Suyt~ Đùa thôi mà, căng thẳng gì chứ.” Chloe loáng một cái đã tháo được cửa thông gió bằng kính trên đầu ra. Lớp kính ấy có thể len nửa người vào. Anh ta rút một dụng cụ từ sau lưng ra, lật người đi vào bên trong rồi lại ném dây thừng ra ngoài, ra hiệu cho cô leo vào.

Cố Sơ một lần nữa phát huy khả năng trèo cây. Dưới sự giúp đỡ của Chloe, cô thuận lợi leo vào được bên trong. Chloe thu gọn dây thừng lại, ra hiệu cho cô dừng lên tiếng. Mặc dù trước đó thẩm mỹ viện đã bị điều tra nhưng vì không điều tra ra được gì mà vẫn kinh doanh bình thường. Giờ này trên tầng vẫn còn khách, đại sảnh tầng một lại càng có người trực ban. Lúc cúp điện lập tức nghe thấy có tiếng người xôn xao, hình như là nhân viên quản lý đang kiểm tra đường điện. Nhân lúc đó, Chloe dẫn Cố Sơ lên xuống tầng hầm.

Trên tầng ồn ào, dưới tầng thì cực kỳ yên ắng. Cánh cửa lớn của tầng hầm đóng chặt, là cửa khóa mật mã. Cố Sơ kinh ngạc, chỉ tay vào mật mã trên cửa. Chloe dường như đã quá quen, lập tức lấy từ trong balo ra một chiếc hộp, lấy từ trong hộp ra một thứ giống như băng dính trắng, nhanh chóng cắt thành độ lớn giống như băng mật mã rồi nhẹ nhàng dán lên bàn phím, chẳng mấy chốc đã in dấu ra. Anh ta lấy một chiếc đèn pin cầm tay phát ra ánh sáng xanh nhẹ nhàng soi lên. Lớp băng dính kia lập tức trở nên sáng tỏ, ngay sau đó có dấu vân tay hiện ra, tổng cộng có ba vết.

“666331.” Chloe liếc nhìn rồi phán đoán.

Vừa định ấn xuống thì Cố Sơ lập tức giữ lại: “Nếu đã lắp cửa mật mã thì một khi nhập sai chắc chắn sẽ có hệ thống báo động. Tôi chỉ nhìn thấy ba dấu vân tay, sao anh lại đọc thành sáu số?”

“Đây là công cụ mới của tôi, phần trăm sai sót bằng không. Người ta khi ấn mật mã sẽ để lại một dấu vân tay mờ, những chữ ấn đi ấn lại vân tay sẽ khắc rõ nét hơn, thông qua quy luật này có thể suy đoán ra mật mã mở cửa.”

Có lẽ Chloe cảm thấy giải thích phiền phức bèn xua tay: “Muốn học thì sau này tôi dạy cô.”

Dứt lời anh ta bèn ấn mật mã. Cổ Sơ thấy vậy, tim như vọt lên tận cổ họng. Ấn nút không một tiếng động, chẳng mấy chốc vang lên tiếng ‘cách’, cánh cửa mở ra. Cổ Sơ hít ngược vào một hơi, nhìn Chloe chăm chăm. Ông trời ơi, mở khóa kiểu như anh ta, chẳng phải vài phút là có thể xông vào nhà người khác hay sao? Có lẽ Chloe đọc được những suy nghĩ trong lòng cô, bèn thấp giọng nói: “Không cần sợ hãi như vậy. Quả thực khi mở cửa tôi có hơi đẹp trai một chút. À, nói thêm một câu, khả năng mở cửa của Lục Bắc Thần học tôi cả đấy.”

Cổ Sơ cảm thấy trời bắt đầu sụp xuống...

Cửa mở ra, Chloe không lập tức vào ngay mà nhả hơi thở. Cổ Sơ đang định hỏi anh ta muốn làm gì thì thấy một bóng đen nhanh chóng lén vào, ngay sau đó loáng thoáng có tiếng người trên tầng reo lên: Có điện rồi!

“Chuẩn quá đấy, anh chàng đẹp trai!” Chloe khẽ gọi.

Cổ Sơ nhìn kỹ lại. Là Kiều Vân Tiêu, cũng mặc một bộ đồ màu đen gọn ghẽ...

300. Chương 300: Bộ Quần Áo Dính Máu

Từ sau khi Kiều Vân Tiêu vào tập đoàn Kiều Viễn làm việc, anh ấy vẫn luôn diện sơ mi áo vest trước mặt mọi người, bao năm nay vẫn vậy, Cổ Sơ gần như sắp quên mất anh mặc quần áo thể thao sẽ có dáng vẻ gì rồi. Tối nay anh chọn một bộ quần áo hơi tối một chút, cũng có mũ trùm đầu, vành của chiếc mũ lưỡi trai được kéo xuống rất thấp, đeo balo hai quai giống hệt như Chloe, chẳng biết bên trong đựng thứ gì mà căng phồng. Cả người anh trông cực kỳ nhẹ nhàng và đẹp trai, bớt đi vẻ cứng rắn thương vụ, có thêm nét ôn hòa của người anh trai nhà hàng xóm. Cổ Sơ nhìn thấy anh như vậy, chợt nhớ lại hồi còn đi học, những năm tháng vô tư lự ấy. Cô thân thiết với anh là thế, ở sau lưng anh luôn miệng gọi ‘anh trai, anh trai’. Cô không có anh ruột, nên cực kỳ ngưỡng mộ những người có anh trai, cũng vì vậy trong lòng cô Kiều Vân Tiêu chính là anh trai của cô. Năm đó, Kiều Vân Tiêu lấy thân phận cậu chủ nhà họ Kiều bước vào hội đồng quản trị của tập đoàn Kiều Viễn, lần đầu tiên mặc com lê là lướt đứng trước mặt cô. Cô nhìn mà ngây ngốc, có một khoảnh khắc cô cảm thấy đây không phải là anh Vân Tiêu của mình.

Bao nhiêu năm nay, mặc dù cô vẫn luôn ở Quỳnh Châu nhưng còn quan tâm tới tin tức của tập đoàn Kiều Viễn hơn ai hết. Quá nhiều tạp chí thương nghiệp, báo chí, truyền thông đều chuyển sự tập trung lên người Kiều Vân Tiêu. Trong ống kính, dưới ánh đèn flash, Kiều Vân Tiêu phong độ trong bộ vest, mọi cử chỉ hành động đều toát lên phong thái thương nghiệp, giỏi giang, không còn tùy tiện như khi trước. Những đánh giá của mọi người về anh đa phần là ngợi khen, quả cảm, nhuệ khí mới của thương trường... chứ không còn nhắc đến chuyện anh là cậu công tử giàu có, chơi bời của nhà họ Kiều nữa. Năm nay bác Kiều bệnh nặng, một mình anh gánh vác cả tập đoàn trên vai, cũng đồng thời gánh đỡ cả gia đình, chuyện trong chuyện ngoài đều xử lý ổn thỏa, hoàn toàn được chụp chiếc mũ ‘tuy còn trẻ nhưng thủ đoạn già dặn, sâu cay’. So với sự dựa dẫm không chút ràng buộc đối với anh thuở nhỏ, bây giờ phần nhiều Cổ Sơ kính trọng Kiều Vân Tiêu. Nhưng một khi kính trọng cũng đồng nghĩa với xa cách. Cô biết có rất nhiều chuyện không thể quay trở lại, rất nhiều cảm giác cũng đã hoàn toàn biến mất. Anh không còn là cậu thiếu niên bất lực. Kiều Vân Tiêu của bây giờ chỉ có chuyện anh không muốn làm, không có chuyện gì anh không thể làm.

Thế nên tối nay thấy anh mặc nhẹ nhàng như vậy, Cổ Sơ rất cảm khái. Kiều Vân Tiêu hoàn toàn không biết bộ quần áo này của mình lại mang đến cho Cổ Sơ nhiều sự thay đổi trong cảm xúc như thế, chỉ là thấy cô cũng có mặt, sắc mặt anh ít nhiều không tốt. Anh lờm Chloe với vẻ không vui rồi nói với cô: “Sau khi vào trong tuyệt đối không được hành động khinh suất. Phải theo sát anh, biết chưa?”

Cổ Sơ gật đầu. Cô biết chuyện đã đến nước này Kiều Vân Tiêu cũng không thể nói thêm gì nữa, chỉ còn cách thỏa hiệp. Kiều Vân Tiêu vào tầng hầm trước, Chloe dẫn theo Cổ Sơ đi sát phía sau. Dưới hầm không có ánh sáng, ba người họ lại không tiện thắp sáng chừa cả một tầng hầm, Chloe bèn lấy đèn pin ra soi. Nguồn sáng vừa đủ để có thể nhìn rõ cách sắp đặt trong hầm, bóng Kiều Vân Tiêu bị kéo dài.

Chloe ở phía sau, hạ thấp giọng nói với Cổ Sơ: “Hi, cậu chủ Kiều này thật ra hấp dẫn phết đấy. Cuối cùng tôi đã hiểu vì sao năm xưa cô lại bỏ em trai của Lục Bắc Thần rồi.”

Cố Sơ thăm kinh ngạc trong lòng, thì ra Chloe biết sự tình! Đang định lên tiếng thanh minh thì nghe thấy Kiều Vân Tiêu đi trước nói: “Ở đây không có chỗ nào bất thường, chỉ là nơi đặt máy móc.”

“Đối phương đâu phải kẻ ngốc, dĩ nhiên phải trá hình xong xuôi trước khi cảnh sát tới rồi.” Chloe bước tới, thẳng thừng khoác tay lên vai Kiều Vân Tiêu: “Việc chúng ta phải làm chính là phá tường xông vào, nếu không gọi anh tới đây làm gì chứ?”

Kiều Vân Tiêu hất cánh tay anh ta ra, có thể nhận ra anh thấy hơi phiền. Chloe cười rất gian xảo, giơ cao hai tay lên. Cố Sơ không thể suy nghĩ sâu vào lý do Chloe có hứng thú với Kiều Vân Tiêu. Cô mượn ánh sáng nhìn bốn phía xung quanh. Quả nhiên đều là các máy móc y học, đâu có giống một nơi giam giữ người? Mùi hương trong không khí rất lạ, cô ngồi thật kỹ lại cảm thấy có chút quen thuộc, nhưng cụ thể là gì thì không thể nói ra được.

“Anh chắc chắn Tiêu Tiêu ở đây chứ?” Cố Sơ hỏi Chloe.

Chloe không còn cười hi hi ha ha nữa. Anh ta không đáp lời Cố Sơ mà cầm đèn pin nhìn bên này, ngó bên kia, rồi lại đi tới trước vách tường chốc chốc gõ gõ. Kiều Vân Tiêu quan sát một lượt rồi nói: “Diện tích của không gian này không đúng lắm.”

Cố Sơ lập tức hiểu ý của họ. Từ cảm giác đi xuống cầu thang có thể thấy không gian này có lẽ rất lớn, chỉ ít thì trần nhà phải rất ới đúng. Nhưng tầng hầm nơi họ đang đứng nếu dùng thị giác để quan sát thì không khoa trương đến thế. Cô không hiểu Chloe nên có những lời cô vẫn bán tín bán nghi. Nhưng nếu ngay cả Kiều Vân Tiêu cũng phát hiện ra vấn đề thì chắc chắn là có vấn đề. Tập đoàn Kiều Viễn mấy năm gần đây bắt đầu nhúng tay vào bất động sản. Với tư cách là người đứng đầu, chẳng biết hàng ngày Kiều Vân Tiêu phải nhìn bao nhiêu bản vẽ thiết kế các công trình, từ lâu đã có kiến thức hơn người về kết cấu phòng ốc.

Có thể nhận ra Chloe điều tra về anh rất toàn diện, sớm biết tầng hầm có vấn đề nên đã tìm một người sành sỏi. Chloe ghé sát lại gần anh: “Đã nhận ra vấn đề ở đâu chưa?”

Kiều Vân Tiêu mặc kệ Chloe, quay người đi tới tường phía Tây. Đó là một cái giá cao bằng mấy người, trên giá bày các máy móc. Anh đứng rất lâu trước giá, ngẩng đầu lên. Chloe không màng tới thái độ lạnh nhạt ban nãy của anh, bước đến gần, cùng anh ngẩng đầu lên. Cố Sơ những tưởng Kiều Vân Tiêu sẽ tiếp tục lờm Chloe, nhưng anh lại lên tiếng: “Sau bức tường này tuyệt đối có vấn đề. Dựa theo kiểu dáng kiến trúc của nơi đây, phía sau chỉ ít còn có hai phòng ngăn cách.”

Cố Sơ nghe rất rõ, vội bước tới, căng thẳng hỏi: “Nói vậy là Tiểu Tiểu ở sau bức tường này?” Nói xong câu này, sống lưng cô cũng lạnh toát. Cũng may lúc trước Lục Bắc Thần đã nói trước để cô chuẩn bị tâm lý, nếu không cô sẽ nghĩ tới chuyện Tiểu Tiểu bị người ta giết hại rồi nhốt trong tường. Cô từng xem không ít kiểu phim dạng này cả điện ảnh, cả truyền hình, sát thủ biến thái giấu nạn nhân sau bức tường, từ từ cho thịt rửa thành xương khô.

Không được nghĩ tới cảnh đó, càng không được liên tưởng nó với Tiểu Tiểu. Cậu ấy còn trẻ như vậy, còn cả một đoạn đường rất dài để đi, cậu ấy nhất định phải sống, nhất định phải để cậu ấy biết cả Kiều Vân Tiêu cũng đến đây. Cậu ấy mà biết sẽ vui lắm.

Chloe nhắng nhít nói với Kiều Vân Tiêu: “Nổ ra xem thử chẳng phải sẽ biết ngay sao?”

Cố Sơ trợn tròn mắt, làm nổ? Rồi cô nhảy bèn nhìn hai chiếc balo của họ, bên trong lẽ nào đựng toàn thuốc nổ?

Kiều Vân Tiêu nhíu mày: “Lỡ như Tiểu Tiểu ở trong thì sao? Anh định nổ chết cô ấy à?”

Chloe nhướn mày, vỗ vỗ ngực: “Kiều đại công tử à, trái tim của anh rốt cuộc chứa ai đây? Lúc thì là Cố Sơ, lúc lại là Tiêu Tiêu Tiểu Tiêu.”

Kiều Vân Tiêu đẩy anh ta sang một bên không chút do dự, quay người đi kiểm tra xung quanh giá, bực bội nói: “Nếu có thể mở ra phòng tôi thì nhất định sẽ có cơ quan.”

Chloe cười, cùng tìm với anh. Cố Sơ không thể hiểu được Chloe, cũng chẳng biết rốt cuộc anh ta nghĩ gì, nên cũng làm theo họ. Từng giây từng phút trôi qua, cuối cùng vẫn không tìm được thứ nào không ăn nhập với gian phòng này. Kiều Vân Tiêu xem đồng hồ, họ phải khẩn trương.

“Cậu chủ Kiều, giúp tôi một tay!” Là tiếng Chloe.

Cố Sơ quay đầu lại nhìn, chẳng biết Chloe đã trèo lên giá từ lúc nào, đang vẫy tay với họ. Trên giá xếp đầy đồ, phía mép để trống rất hẹp, Chloe đứng lên có vẻ không vững lắm, cứ lắc la lắc lư. Kiều Vân Tiêu bước lên, Chloe giẫm lên vai anh không chút khách sáo.

“Đáng chết! Anh xuống đây cho tôi!” Kiều Vân Tiêu khê quát.

“Anh không muốn cứu Tiêu Tiểu Tiêu nữa?” Chloe bám chặt hai tay vào giá, đôi chân nhỏ ra sức kẹp chặt đầu Kiều Vân Tiêu, sống chết không xuống. “Cơ quan rất có thể giấu ở một góc mà bình thường không nhìn ra.”

Kiều Vân Tiêu chỉ còn cách nhẫn nại, cắn răng: “Tốt nhất anh nhanh lên giùm!”

“Anh đứng vững vào, đừng để tôi ngã.”

“Còn phí lời gì nữa? Mau tìm đi!”

Chloe ngậm đèn pin lên miệng, kiểm tra cực kỳ cẩn thận. Cố Sơ đứng bên dưới nhìn mà phập phồng lo sợ. Một là cô sợ dây dưa quá lâu sẽ có người của trung tâm đi vào. Hai là cô sợ lỡ như có phòng tối thật sẽ phải nhìn thấy một Tiêu Tiểu Tiêu đã bị làm hại.

Đang mải nghĩ thì Chloe kêu lên một tiếng. Chẳng biết anh ta đụng vào vị trí gì, chỉ thấy chiếc giá bắt đầu xoay sang một bên. Kiều Vân Tiêu không ngờ chiếc giá trước mặt lại động, vô thức lùi ra sau một bước. Lúc đó thì khổ cho Chloe, anh ta trọng tâm không vững, lắc lư càng lúc càng dữ, muốn bám lấy giá nhưng giá vẫn dịch chuyển qua một bên. Anh ta nhảy từ trên đỉnh đầu Kiều Vân Tiêu xuống, lập tức ngã xuống nền đất.

Anh ta đau đón kêu mãi, quát lên với Kiều Vân Tiêu: “Anh muốn lấy mạng tôi hả?”

Cái giá đầy đồ dịch chuyển, quả nhiên hiện ra một cánh cửa. Kiều Vân Tiêu nhặt chiếc đèn pin rơi dưới đất lên, cười khẩy một tiếng, đáp: “Cơ quan do anh tự bấm, liên quan gì tới tôi?”

“Thương nhân quả nhiên là tổn thương người khác!” Chloe âm ỉ bò dậy, khắp khiêng bước lên: “Tôi mà tàn phế là anh phải nuôi tôi.”

“Ngồi đó mà nằm mơ giữa ban ngày đi.” Kiều Vân Tiêu ném đèn pin cho anh ta rồi rút từ trong balo ra một cái khác, một tay đặt lên hoa văn tối màu của nắm đấm cửa, ngừng một lát.

Qua tia sáng, Cố Sơ nhìn thấy Kiều Vân Tiêu đang hít sâu. Cô có thể hiểu được tâm trạng của anh. Bây giờ, ngay cả cô cũng phải hít vào thật sâu để làm dịu đi sự căng thẳng trong lòng, vì bọn họ chẳng ai biết phía sau cánh cửa này rốt cuộc là gì. Kiều Vân Tiêu chỉ điều chỉnh lại tâm trạng trong phút giây ngắn ngủi, nhanh chóng kéo ngón tay xuống. Cánh cửa đó phát ra một tiếng ‘cạch’ rồi bật mở.

Cùng lúc ấy, trái tim Cố Sơ cũng đập thịch một tiếng.

Kiều Vân Tiêu từ từ đẩy cánh cửa ra, một luồng khí ẩm ướt phả vào mặt. Ánh sáng của chiếc đèn pin quét một lượt, Cố Sơ kinh hãi, suýt nữa thì kêu lên thành tiếng. Giống như cô, cả Kiều Vân Tiêu và Chloe đều dừng bước, hai chiếc đèn pin đồng loạt chiếu thẳng về phía trước.

Một vài sợi xích sắt bám vào tường rơi xuống đất, còn có một chiếc ghế, một chiếc ghế đồ rục. Trong một không gian phong kín như thế này, màu sắc của nó trông quái dị khác thường. Trong không khí phảng phất một thứ mùi càng lúc càng nồng nặc, vẫn là thứ mùi Cố Sơ cảm thấy quen, ngoài mùi ẩm ướt ra. Cô muốn bước lên kéo Chloe lại, sắc mặt anh ta trở nên nặng nề, thấp giọng nói: “Cẩn thận một chút.”

Kiều Vân Tiêu tỉnh mắt, nhìn thấy một đồng đồ rơi bên cạnh sợi dây xích. Anh mặc kệ, tiến tới, cầm lên xem, cả gương mặt bỗng trở nên tái nhợt. Cố Sơ buông tay Chloe ra, giật lấy thứ trong tay Kiều Vân Tiêu. Đó là một bộ quần áo.

“Là quần áo của Tiểu Tiêu!” Cô kinh hãi, khi nhìn lại trên quần áo toàn là máu...

301. Chương 301: Bóng Đen Trong Phòng Tối

Tieu Tieu Tieu đã biến mất.

Quần áo bị xé rách, trên dây xích còn vết máu đã đông lại. Cho dù không muốn thừa nhận thế nào thì cũng có thể liên tưởng tới việc Tieu Tieu Tieu từng bị nhốt trong này. Trong góc tường còn có một chiếc túi bị rơi. Chloe bước lên, mở chiếc túi ra, lấy ra từ bên trong một đồ vật. Cổ Sơ hoang mang, nhìn chằm chằm thứ trong tay Chloe rất lâu. “Là gì vậy?”

Chloe nhún vai: “Sextoy.” Ngừng một lát, anh ta lại bổ sung một câu: “Dành cho phụ nữ.”

Ban đầu Cổ Sơ không hiểu, rồi lại thấy Chloe lấy thêm một thứ khác từ trong túi ra. Có thứ cô thấy quen mắt, lập tức bừng tỉnh ngộ, mặt cũng bỗng chốc đỏ bừng. Kiều Vân Tieu sau khi nhìn thấy mấy thứ đó không có quá nhiều cảm xúc. Anh ngồi sụp xuống, nắm chặt bộ quần áo dính máu trong tay, sắc mặt tái mét.

“Tieu Tieu nhất định đã bị bọn chúng nhốt trong này, nhưng bây giờ người đâu?” Cổ Sơ sốt sắng, huyết thái dương cũng giật giật từng cơn.

“Ghế được xếp ngay ngắn, xung quanh không có vết máu phun ra, Tieu Tieu Tieu khả năng cao đã bị đưa đi rồi.” Chloe ném thứ trong tay vào túi, lấy đèn pin tử mĩ kiểm tra bốn góc.

Cổ Sơ vừa nghe thấy vậy lập tức cảm thấy tuyệt vọng. Tieu Tieu không ở đây thì còn có thể ở đâu? Có quần áo dính máu chứng tỏ cậu ấy đã bị thương, còn không tìm ra liệu cậu ấy có gặp nguy hiểm không? Cô càng nghĩ càng sốt ruột, nhìn về phía Kiều Vân Tieu: “Làm sao đây?”

Kiều Vân Tieu dĩ nhiên cũng lo lắng cho sự an toàn của Tieu Tieu Tieu. Sắc mặt anh nặng nề, quay sang Chloe: “Chúng ta tới muộn một bước rồi.”

Chloe giơ ngón trỏ ra quẹt vào vết máu trên dây xích, xoa xoa rồi lại ngửi ngửi: “Dựa vào độ đông của máu trên dây xích, có lẽ chúng ta tới không quá muộn.”

Cổ Sơ như bắt được phao cứu sinh, cũng quẹt máu, tỉ mỉ xác nhận, rồi gật đầu đồng tình với Chloe. “Vấn đề bây giờ là tiếp theo chúng ta phải tìm Tieu Tieu bằng cách nào.” Cô chợt nhớ tới lời nói lúc trước của Kiều Vân Tieu, trong đầu chợt lóe lên một tia sáng. “Chẳng phải còn một căn phòng sao? Lẽ nào Tieu Tieu bị nhốt ở căn phòng còn lại?”

Kiều Vân Tieu không nói năng gì, đứng dậy xem xét tình hình xung quanh. Căn phòng này không lớn, rất trống, không sắp xếp nhiều giá như nhà kho bên ngoài, thế nên vừa nhìn là hiểu ngay. Chloe bước lên, giật giật dây xích, nó đâm vào tường rất chắc, nơi này gần như dùng để giam người, ngoài ra dường như không còn tác dụng nào khác. Nếu dùng để giam người, vậy thì trước đây đã giam ai? Kiều Vân Tieu cũng nhận ra sự bất thường của dây xích, bước lên kiểm tra. “Có lẽ dây xích nối sang một phòng khác.”

Chloe ngẫm nghĩ: “Cho nổ đi!”

“Không được, lỡ như Tieu Tieu ở trong gian phòng còn lại thì sao?” Cổ Sơ không đồng ý.

Chloe lắc đầu: “Khả năng không cao.”

“Không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất!” Cổ Sơ khẳng khái.

Chloe còn định nói gì đó thì nghe thấy Kiều Vân Tieu quát lên một tiếng: “Ai?”

Ngay sau đó một cái bóng lao vọt ra ngoài.

Có người!

“Chưa biết chừng chính là kẻ bắt cóc Tieu Tieu Tieu!” Chloe gào lên.

Kiều Vân Tieu vội vàng đuổi theo nhưng bị Chloe giữ lại. Anh ta hất cằm về phía bức tường. Kiều Vân Tieu do dự, Chloe đẩy anh qua một bên: “Tin tưởng vào phán đoán của tôi đi! Tôi đuổi theo!”

Rồi anh ta cũng lập tức lao ra ngoài.

Tất cả xảy ra quá nhanh, Cố Sơ còn chưa kịp hoàn hồn đã nghe thấy Kiều Vân Tiêu quát cô: “Mau đuổi theo Chloe!”

Cô rất muốn hỏi: Thế còn anh? nhưng Kiều Vân Tiêu không cho cô thời gian, lập tức đẩy cô ra ngoài: “Chloe nói đúng, đuổi theo kẻ đó là có thể tìm được Tiểu Tiểu. Mau giúp Chloe bắt người.”

Cố Sơ không kịp suy nghĩ, vội chạy ra ngoài.

...

Bắc Kinh.

Đêm khuya, đèn đường cũng trở nên yên ắng.

Hứa Đồng đang ngồi trong một phòng thẩm vấn khác.

So với sự hoảng loạn của Lăng Song, trông Hứa Đồng cực kỳ bình tĩnh. Mái tóc dài được búi nhẹ nhàng, cho dù đã về khuya, trông cô vẫn tỉnh táo, nghiêm túc. Thời gian ngồi một mình của cô tương đối dài, sau khi cảnh sát cho Lăng Song thời gian suy nghĩ mới tới hỏi chuyện Hứa Đồng. Cô ngồi im trên ghế, không liếc ngang liếc dọc, sắc mặt tuy nhợt nhạt nhưng không điên rồ.

Đây là hình ảnh Lục Bắc Thần quan sát được sau khi bước vào phòng quan sát. La Trì đi theo phía sau. Thấy Hứa Đồng bình thần như vậy, anh ấy bèn hỏi các đồng nghiệp đã ở trong phòng quan sát từ trước với về kỳ quặc: “Cô ấy vẫn luôn như vậy à?”

“Đúng vậy, cực kỳ bình tĩnh.” Các đồng nghiệp nói, ngẫm nghĩ rồi họ sửa lại: “Nên nói là bình tĩnh quá mức.”

La Trì liếc nhìn Lục Bắc Thần. Lục Bắc Thần đang chăm chú nhìn Hứa Đồng, nhất thời cả hai căn phòng đều im ắng như nhau.

Di động bỗng nhiên rung lên, là của Lục Bắc Thần. Anh không rời mắt mà rút máy ra, lướt qua số điện thoại gọi tới. Sau khi nhìn thấy dãy số đó, khóe môi anh khẽ cong lên, nhận máy, không nói gì. Đầu kia lên tiếng trước, giọng nói cũng lạnh như màn đêm ngoài cửa sổ.

“Lục Bắc Thần, cậu có ý gì?”

Lục Bắc Thần cười khê: “Ý tứ của tôi rất đơn giản, cái chính là xem suy nghĩ của anh.”

“Cậu nghi ngờ tôi thì thôi, các cậu còn nghi ngờ cả Hứa Đồng?”

“Chúng tôi chỉ nói chuyện bằng chứng cứ.” Lục Bắc Thần cất giọng không nặng không nhẹ.

La Trì ở bên nghe rất rõ ràng, lập tức nhận ra tiếng của Thịnh Thiên Vỹ, thầm cảm thán trong lòng, Thịnh Thiên Vỹ quả nhiên có tình cảm sâu sắc với Hứa Đồng, lúc đưa Hứa Đồng đi, nghe nói anh ta vẫn còn đang bay, theo tính toán thì anh ta cũng vừa hạ cánh, có thể biết được chuyện này rồi lập tức gọi tới, xem ra thật sự đã bị Lục Bắc Thần đánh trúng điểm yếu. Anh ấy đứng bên cạnh không dám tỏ mạnh, đầu óc đặc khẹt lại như hồ dính. Vụ án này dây dưa tới quá nhiều người, toàn là những người thân thích của Cố Sơ. Lục Bắc Thần này lại không hàm hồ, lẽ nào không sợ không làm được thân thích nữa ư? Sau này thật sự thành người một nhà thì cục diện hôm nay phải thu dọn thế nào?

“Chứng cứ? Hứa Đồng có thể có điểm yếu nào lọt vào tay các cậu? Cô ấy không biết gì hết.”

“Rất đáng tiếc, chứng cứ mà chúng tôi phát hiện đích thực bất lợi với Hứa Đồng.”

Stịnh Thiên Vỹ ở đầu kia trầm mặc giây lát, lúc sau mới nói: “Được, tôi hợp tác với việc điều tra của các cậu.”

“Có sự hợp tác của tổng giám đốc Thịnh, tôi nghĩ vụ án này sẽ nhanh chóng lộ rõ chân tướng thôi. Tôi thay mặt nạn nhân cảm ơn anh trước.” Nụ cười nơi khóe môi của Lục Bắc Thần càng thêm đậm.

Sau khi kết thúc cuộc điện thoại, La Trì ngồi bên cạnh vỗ ngực: “Chuyện này mà để dì của Cố Sơ biết được, chắc chắn sẽ chém tôi.”

“Còn chưa đâu vào đâu, đã coi mình là con rể nhanh vậy.” Lục Bắc Thần đã kích một câu không chút nề tình.

La Trì xua tay: “Việc do người mà thành cả.”

“Cậu cũng nói mọi việc do con người. Chỉ cần Thịnh Thiên Vỹ vô tội thì quan hệ của mọi người cũng sẽ không bị ảnh hưởng quá nhiều.”

La Trì liếc nhìn anh: “Ăn nói cứ như bản thân mình không làm con rể nhà người ta vậy.”

“Tôi ư?” Lục Bắc Thần nực cười nhìn anh ấy: “Tôi không giống cậu, họ có thừa nhận hay không đây cũng đã là sự thật rồi.”

Đôi tai La Trì lập tức dài ra, anh ấy cười gian: “Đã là sự thật? Cậu có ý gì? Ý muốn nói chuyện tốt của cậu và Cố Sơ đã sắp đến rồi hả?”

Dường như tâm trạng của Lục Bắc Thần không tồi, anh hơi nhường mảy, ánh mắt đượm nụ cười: “Cũng sắp rồi.”

La Trì không ngờ anh lại thẳng thắn thừa nhận, quả thật sững sốt, giơ ngón cái lên: “Giải thật.” Anh ấy còn đang định nhân lúc Lục Bắc Thần nhiệt tình để hỏi lại cho rõ ràng thì đồng nghiệp đã vào phòng thẩm vấn, La Trì đành thôi.

Biểu cảm của Lục Bắc Thần cũng nghiêm túc trở lại.

Trước khi thẩm vấn đều phải tiến hành xác minh rõ đối tượng thẩm vấn. Kinh nghiệm nghề nghiệp của Hứa Đồng rất phong phú, từng trải thế nên khi thẩm vấn không cần cố tình phóng đại mọi chuyện. Cô là người thông minh, nếu muốn hợp tác với cảnh sát thì sẽ nói hết tất cả mọi chuyện. Công việc thẩm vấn vẫn do các đồng nghiệp phía Bắc Kinh tiến hành.

“Tôi nghĩ cô Hứa đã từng nhìn thấy những bức ảnh tương tự phải không?”

Một bức ảnh được đẩy tới trước mặt cô.

Hứa Đồng nhìn qua, là ảnh chụp chung của Thẩm Cường và Mi Thủ. Tại địa chỉ của Thẩm Cường, cô đã từng nhìn vô số bức ảnh kiểu này. Cô không hoang mang, giọng điệu vô cùng bình ổn: “Đúng, tôi từng nhìn thấy.”

“Nhìn thấy ở đâu?”

“Trong nhà Thẩm Cường.” Hứa Đồng giơ tay gõ lên bức ảnh: “Trong nhà người đàn ông trong ảnh.”

“Cô từng tới nhà Thẩm Cường mấy lần?”

Hứa Đồng cất giọng điềm đạm: “Ba lần.”

“Lần lượt là khi nào?”

Hứa Đồng ngẫm nghĩ rồi nói thời gian của từng lần cho cảnh sát, người ghi chép tốc ký rất nhanh.

La Trì ngồi trong phòng quan sát dựa vào ghế, hai tay khoanh trước ngực, chép miệng: “Cùng là nhân viên công sở mà nhìn Hứa Đồng nhà chúng ta kìa, đó gọi là đối mặt với hiểm nguy cũng không e sợ.”

“Tốt nhất cậu cất hết mấy lời này đi. Cậu là cảnh sát, nên biết tính nghiêm trọng của vấn đề.” Lục Bắc Thần chậm rãi uống một ngụm café.

Né tránh chữ gì, La Trì dĩ nhiên biết rõ nếu quá thân thiết với nghi phạm thì anh ấy cũng sẽ mất đi tư cách điều tra.

Trong phòng thẩm vấn, bầu không khí bí bách, nguyên do tới từ sự bình tĩnh của Hứa Đồng ngược lại mang tới cho phía cảnh sát một áp lực chưa từng có.

“Cô từng gặp Thẩm Cường chưa?”

“Chỉ từng nhìn ảnh.”

“Cô tới nhà anh ta làm gì?”

“Muốn điều tra một chuyện.”

“Là sao?”

Hứa Đồng hít sâu một hơi rồi nhẹ nhàng nhả ra: “Tôi từng bị người ta đe dọa lúc nửa đêm, tôi nghi ngờ do Thẩm Cường làm nên muốn điều tra rõ ràng nhưng khi tôi tìm tới địa chỉ nhà anh ta thì phát hiện anh ta không có nhà. Từ cách sắp xếp đồ đạc có thể thấy có lẽ anh ta bỏ đi rất vội vàng.”

“Cô cho là gì?”

Hứa Đồng trầm ngâm: “Mất tích.” Cô ngược mắt lên nhìn cảnh sát: “Đương nhiên, đây chỉ là suy đoán của cá nhân tôi.”

Cảnh sát nhìn cô chằm chằm: “Tôi rất muốn biết cô đã tìm được nhà Thẩm Cường như thế nào? Rồi tại sao lại suy đoán rằng người đe dọa cô là Thẩm Cường?”

302. Chương 302: Một Đêm Không Ngủ Từ Bắc Kinh Tới Thượng Hải

Mặc dù Hứa Đồng bình tĩnh nhưng không hoàn toàn hợp tác với cảnh sát. Trong phòng quan sát, La Trì và Lục Bắc Thần quan sát rất rõ ràng. Khi trả lời câu hỏi, cô dùng từ ngữ rất cẩn thận, ngoài mặt có vẻ thẳng thắn vô tư, nhưng nếu nhìn kỹ, trong đôi mắt cô che giấu một vẻ suy tư. Bình thường mọi người vào phòng thẩm vấn đều sợ mất mặt, làm gì còn thời gian suy tư? Có thể thấy tổ chất tâm lý và khả năng chịu đựng của Hứa Đồng đều cao hơn người thường.

Lục Bắc Thần đang đợi Hứa Đồng những câu hỏi trên. Anh ngồi đó, ngón tay gầy chốc chốc lại gõ lên bàn, từng nhịp, từng nhịp. Trong phòng thẩm vấn, Hứa Đồng đã ngược mắt lên nhìn cảnh sát và đáp: “Thẩm Cường từng có tiền án. Anh ta bị bắt vào tù chính vì dọa nạt các trợ lý, chuyện này không còn là bí mật trong công ty tôi. Cá nhân tôi cho rằng anh ta xuất phát từ ý định trả thù, thế nên sau khi ra tù lại một lần nữa muốn đẩy lên nỗi lo sợ trong công ty.

Tôi phải hứng chịu nỗi khiếp sợ, đương nhiên sẽ nghĩ tới anh ta đầu tiên. Còn về việc làm sao tìm được địa chỉ của anh ta thì lại càng đơn giản hơn, có tiền có thể sai khiến cả ma quỷ. Những vấn đề có thể dùng tiền để giải quyết sẽ không gọi là vấn đề.”

Trả lời tròn trịa rõ ràng lại không có sơ hở, khiến cả phòng thẩm vấn bỗng chốc rơi vào trầm mặc.

“Trước đây không biết, giờ mới phát hiện ra Hứa Đồng quả là lợi hại.” Nói rồi La Trì châm một điếu thuốc, từ tốn rít nhả rồi nói.

Lục Bắc Thần giơ tay xua làn khói trước mặt, khẽ nói: “Người phụ nữ có thể trưởng thành cùng Niên Bách Ngạn, dĩ nhiên không thể coi thường.”

La Trì thấy vậy bèn ngậm điếu thuốc vào miệng rồi rút một điếu khác ra đưa cho anh. Khói thuốc bay cao. Anh ấy lim dim đôi mắt, nói với Lục Bắc Thần: “Làm một điều cho tỉnh táo đi. Cậu không tự hút thì cũng phải hít khói thuốc của tôi thôi.”

Lục Bắc Thần liếc nhìn điếu thuốc được đưa đến trước mặt, dựa người ra sau, nói: “Không hút, cất đi.”

Thật ra cơn nghiện thuốc đã dấy lên từ lâu, đặc biệt là những khi không được nghỉ không được ngủ như thế này lại càng cần một điếu thuốc để tinh thần tỉnh táo. Hàng loạt cốc café đổ vào bụng chỉ càng kích thích cho dạ dày nhộn nhạo khó chịu. Nhưng câu nói đó của Cố Sơ giống như in hằn trong đầu, liên tục hiện lên. Mỗi lần anh kích động muốn hút thuốc, giọng nói của cô lại bật ra kích thích anh, sau đó sự kích động kia cũng hoàn toàn biến mất.

Đối với việc này, La Trì cảm thấy kỳ lạ. Mặc dù Lục Bắc Thần không hút thuốc đã man như anh ấy nhưng cũng không thể nói là không hút, hôm nay làm sao vậy? Anh ấy lại châm thuốc xong xuôi, kẹp vào tay, gạt gạt tàn, nói nửa đùa nửa thật: “Mặc dù vụ án tiền triển rất khó khăn nhưng cậu cũng không cần tự trừng phạt bản thân để trút giận chứ hả?”

Lục Bắc Thần không đoái hoài gì tới anh ấy. Anh cầm cốc café lên uống một ngụm, cái đắng chát của café khiến anh lần nào uống xong cũng nhũn mỳ. La Trì cũng biết anh không hài lòng về café lần này. Anh ấy cố nhịn cười, một lần nữa đặt bao thuốc trước mặt Lục Bắc Thần: “Muốn hút thì cứ tự nhiên nhá.”

Anh ấy hiểu rõ nỗi đau khổ khi cai thuốc. Đã có mấy lần anh ấy cũng nảy sinh suy nghĩ cai thuốc, một lòng muốn làm một ‘thanh niên’ sạch sẽ sáng sủa, khắp người từ trên xuống dưới chỉ toàn mùi hương thơm mát của chanh. Nhưng cả một ngày trời không động vào thuốc, cả người cứ bứt rứt như bị kiến cắn, trong lòng lại càng như có vô số con côn trùng cào cào, làm việc gì cũng không tập trung, không có tinh thần, cuối cùng việc cai thuốc kết thúc trong thất bại.

Cai thuốc cũng giống như nhịn ăn, đau khổ như nhau. Thế nên anh ấy chẳng tin tưởng lắm rằng Lục Bắc Thần nói không hút thuốc là sẽ không hút.

Lục Bắc Thần ngồi im, nhưng lời nói thì vẫn không tha cho ai: “Cậu mang một loại café tồi tệ tới kích thích vị giác của tôi, bây giờ lại định lấy loại thuốc lá chất lượng kém để hành hạ khứu giác của tôi?”

La Trì vừa nghe xong thì liên tục kêu oan: “Thuốc lá kém chất lượng? Một bao của tôi cũng hơn hai mươi đồng đấy, sao mà kém chất lượng được?”

Lục Bắc Thần chẳng hơi đâu trả lời cậu ta.

“Tôi ấy à chỉ là một cảnh sát quèn. Đừng nói là hết tiền, dù có tiền tôi cũng chẳng dám hút loại thuốc quá đắt tiền, để người ta nhìn thấy sẽ nói tôi thế nào?” La Trì có vẻ mệt mỏi. Các cảnh sát khác đã giao ca nghỉ ngơi, bây giờ chỉ còn mình anh ấy và Lục Bắc Thần đợi trong phòng quan sát, thế nên nhất thời cũng thoải mái hơn không ít. Anh ấy ngồi phịch xuống bàn, đáng vẻ nhắng nhít.

Lục Bắc Thần chăm chú quan sát, giống như vẫn còn đang chú ý tới cảm xúc và câu trả lời của Hứa Đồng nhưng lại có thể phân tán tư tưởng để đối phó với La Trì. Café có khó uống cách mấy anh cũng nhẫn nhịn, từ đầu tới cuối không chạm vào bao thuốc trên bàn, anh cất giọng lạnh nhạt: “Bố, La Chấn Nghiệp là một ông trùm khách sạn có danh có tiếng, lũng đoạn tới 60% việc kinh doanh khách sạn ở bến Thượng Hải. Mẹ, Đinh Hội là thẩm phán mặt sắt nổi tiếng ở Thượng Hải. Những vụ án lớn qua tay bà ấy không thể đếm hết. Nhà họ La có hai người con. Con trai trưởng La Thành kế nghiệp bố, năm nay đã mở rộng quy mô kinh doanh khách sạn của gia đình, tăng hạn ngạch thị trường lên 70%, đúng là hổ phụ sinh hổ tử. Cậu con trai út La Trì...” Nói tới đây, anh mới ngẩng đầu lên nhìn La Trì, như đùa như thật: “Trong máu lại có tinh thần thấy chuyện bất bình chẳng tha giống mẹ. Mặc dù trước mắt vẫn chỉ là một cảnh sát nhỏ nhưng những vụ án từng phá đều rất xuất sắc, trước nay luôn được coi là ngôi sao tương lai của đội hình sự. Cảnh sát La, tôi có giới thiệu sai không?”

La Trì nuốt nước bọt cái ực, sắc mặt vô thức trở nên ngưng ngập. Lát sau anh ấy mới hắng giọng: “Cậu... biết mấy chuyện này từ khi nào?”

“Lần đầu tiên hợp tác với cậu.”

La Trì tròn tròn mắt, chỉ tay vào anh: “Cậu... Cậu...”

“Đối mặt với công việc, trước giờ tôi luôn rất cẩn trọng, thế nên điều tra rõ ràng lai lịch, gốc gác gia đình của đồng nghiệp cũng là chức trách của tôi.” Lục Bắc Thần từ tốn đáp.

“Lục Bắc Thần, cậu che giấu quá sâu đấy!”

“Thẹn quá hóa giận hay sao?” Lục Bắc Thần cười khê: “Thật ngại quá, không cẩn thận tôi lại tra ra hết lịch sử gia tộc nhà cậu mất rồi.”

Phải một lúc sau La Trì mới lấy lại được tinh thần, dập mạnh đầu lọc vào trong gạt tàn: “Hợp tác với cậu đúng là xui xẻo tám kiếp.” Rồi anh ấy lại cố tình hằn học: “Tôi cảnh cáo cậu, từ trên xuống dưới trong cục cảnh sát mà có người thứ hai biết những chuyện này thì cậu chết chắc.”

Lục Bắc Thần nhìn anh ấy, có ý trêu đùa: “Ồ hay, thế cấp trên của cậu không biết sao?”

La Trì á khẩu, lát sau gơ ngón tay lẩm nhẩm đếm rồi sửa lại: “Nếu như có người thứ năm biết được thì cậu chết chắc.”

Lục Bắc Thần cười, không để tâm tới sự thay đổi đủ mọi biểu cảm của anh ấy nữa.

Trong phòng thẩm vấn, cảnh sát hỏi tới những chuyện Thẩm Cường đã làm để đe dọa Hứa Đồng, cô lần lượt kể lần bị người ta bỏ thuốc trong khách sạn và lần máy tính bị vi rút. Khi nhân viên cảnh sát đang ghi chép, La Trì lại lắc đầu thở dài: “Cô ấy vẫn còn giấu giếm.”

Tài liệu thẩm vấn Hứa Đồng có đầy đủ nên phía cảnh sát thay mặt La Trì hỏi mấy vấn đề mấu chốt. “Ồ Thượng Hải, cô cũng từng gặp phải sự cố bất ngờ, đúng không?”

Là câu hỏi nhưng giọng điệu phần nhiều là khẳng định.

Hứa Đồng cụp mắt ngẫm nghĩ, lát sau trả lời: “Đúng vậy.”

“Vì sao không báo cảnh sát?”

“Tôi không cho rằng đó là chuyện gì to tát thế nên không làm phiền tới cảnh sát.”

“Cô Hứa, tốt nhất cô nên hợp tác tốt với cảnh sát chúng tôi.”

“Tôi rất hợp tác.”

“Lần cuối cùng cô tới nhà Thẩm Cường để làm gì?”

Hứa Đồng có vẻ suy tư: “Trước đó tại nhà Thẩm Cường tôi đã gặp một sự việc kỳ lạ thế nên muốn tới thêm lần nữa để nhìn cho rõ. Ngoài ra, tôi cũng muốn tìm được Thẩm Cường để hỏi cho rõ ràng.”

“Chuyện kỳ lạ gì?”

Hứa Đồng kể lại chuyện gặp bà lão bó chân, chuyện này cô lại không hề che giấu. Sau khi nghe xong, cảnh sát và nhân viên ghi chép đưa mắt nhìn nhau. Hứa Đồng thấy vậy bèn nói: “Tôi biết các người không tin những gì tôi nói. Chuyện này đích thực rất ly kỳ nhưng tôi biết bà lão đó thực sự tồn tại, khi ấy tôi không xuất hiện bất kỳ ảo giác nào.”

“Bây giờ cô còn nhớ tướng mạo của bà lão đó không? Hoặc là có đặc điểm gì nổi bật không?”

Hứa Đồng suy nghĩ rồi gật đầu chắc nịch. Bà lão ấy khiến cô quá kinh hãi, thế nên cả đời này cũng chẳng thể quên được. Theo như miêu tả của Hứa Đồng, nhân viên ghi chép lại những đặc điểm nổi bật của bà lão. Cảnh sát lại hỏi: “Nếu lắp ghép làm nhận diện gương mặt, cô làm được không?”

“Được.”

Đối với cuộc thẩm vấn Hứa Đồng ngoài mặt tiến hành rất thuận lợi nhưng người tinh mắt đều nhận ra cô vẫn chưa nói hết toàn bộ sự tình. Còn khi tiếp tục thẩm vấn Lăng Song, có lẽ sau khi bình tĩnh và nhớ lại, nửa tiếng đồng hồ sau, La Trì nhận được thông báo, Lăng Song đã thừa nhận từng gặp Bàn Thành.

Lời khai của Lăng Song rất đơn giản. Cô thừa nhận từng gặp Bàn Thành nhưng không thừa nhận liên quan tới vụ án này. Buổi tối ngày 30 tháng 8, cụ thể có lẽ đã quá nửa đêm, tối đó Lăng Song tới quán bar uống rượu. Một người con gái một mình đi vào một nơi phức tạp như vậy vốn dĩ đã nguy hiểm, Lăng Song lại còn xinh đẹp, chưa uống được mấy ly đã có người chủ động tới bắt chuyện, động tay động chân. Lúc đó vừa hay Bàn Thành xuất hiện đánh kẻ đó bị thương. Đối phương đông người, Bàn Thành cũng bị thương, bèn kéo Lăng Song chạy ra khỏi quán bar. Đám người kia đuổi riết, Lăng Song nhận ra Bàn Thành cũng có chút võ, thế nên dọc đường luôn theo sát anh ta. Về sau không thấy đám người kia đâu nữa, Lăng Song thấy cánh tay anh ta bị thương cũng không đành bỏ đi, bèn đích thân lái xe đưa anh ta về nhà. Trước đây cô từng học y, vẫn có thể xử lý mấy vết thương đơn giản. Sau khi xử lý xong vết thương của Bàn Thành, cô bèn rời đi.

Đối với chuyện này, phía cảnh sát đặt ra nghi vấn: “Nếu cô còn nhớ rõ như vậy, vì sao ban nãy kiên quyết không thừa nhận?”

“Tôi không muốn dính dáng tới chuyện của Bàn Thành.” Lăng Song trả lời rất thực tế: “Mặc dù anh ta đã cứu tôi.”

“Lúc đó có nhân chứng không?”

“Tôi có thể cho anh địa chỉ của quán bar. Lúc đó cả bảo vệ của quán bar cũng ra tay. Tôi nghĩ có lẽ ông chủ còn nhớ chuyện này. Tôi không rõ lai lịch của đám người gây sự. Người bị Bằng Thành đánh bị thương tôi nghĩ có lẽ cảnh sát có thể điều tra ra. Còn lúc về nhà Bằng Thành thì không có nhân chứng, khi đó ở trong nhà anh ta cũng không còn ai khác.”

“Quan hệ giữa cô và Bằng Thành chỉ đơn giản như vậy thôi sao?”

“Ý của anh là gì?” Lăng Song không vui: “Lẽ nào anh ta cứu tôi rồi, tôi còn phải lấy thân báo đáp sao? Tôi không thích kiểu người như Bằng Thành, cậu mình có thân thủ tốt còn tưởng có thể anh hùng cứu mỹ nhân. Đã cứu người thì đừng có nhiều yêu cầu như thế, tôi bằng bó vết thương cho anh ta đã là tốt lắm rồi.”

“Cô bắt mặn với anh ta ư? Vì sao?”

“Anh ta đến quán bar chắc chắn không có ý đồ gì tốt đẹp. Sau khi đưa anh ta về nhà, bằng bó vết thương xong, anh ta lại đặt ra loại yêu cầu đó, tôi cảm thấy ghê tởm nên đã từ chối.”

“Liệu có khi nào vì anh ta đặt ra yêu cầu đó, cô không đồng ý nên anh ta đã cưỡng bức cô. Trong lòng gấp gáp, cô đã giết người?”

Lăng Song cười khẩy: “Anh quá đề cao tôi rồi. Mặc dù tôi không phải con gái nhà lành nhưng cũng chưa luyện tới mức độ có gan giết người! Hơn nữa lúc đó Bằng Thành cũng chỉ đưa ra loại yêu cầu đó. Đêm khuya, lại gặp phải chuyện ấy quan hệ nam nữ cũng là chuyện rất bình thường, nhưng đối phương không đồng ý thì cũng đến mức phải cưỡng bức. Sau khi tôi từ chối, anh ta cũng không nói gì, càng không cưỡng ép tôi, chúng tôi không xảy ra bất kỳ tranh chấp nào hết.”

“Đây chỉ là lời khai phiên diện của cô.”

“Không có nhân chứng tôi cũng chẳng thể tự chứng minh, nhưng những gì tôi nói đều là sự thật.”

Cùng với việc phát hiện ra thi thể Bằng Thành, qua báo cáo khám nghiệm tử thi của Lục Bắc Thần, thời gian tử vong của Bằng Thành được phán đoán bước đầu có thể khoanh vùng trong khoảng cuối tháng tám đầu tháng chín. Bình thường anh ta rất hiếm khi qua lại với xóm giềng, thế nên căn cứ vào khẩu cung của Lăng Song, sau khi cô đi khỏi cũng không tìm được nhân chứng nào có thể chứng minh Bằng Thành từng xuất hiện hoạt động. Đồng nghiệp hay bạn bè cũng đều không gặp lại anh ta, việc này rất bất lợi với Lăng Song.

“Cô thử nghĩ kỹ lại xem. Lúc cô rời khỏi nhà Bằng Thành có từng gặp người nào không? Kể cả là người đi đường.”

Việc không có nhân chứng khiến cảnh sát cực kỳ khó khăn. Nơi ở của Bằng Thành khá khuất nẻo, xung quanh lại không có camera ghi hình.

Lăng Song cũng biết lúc này mà còn không hợp tác với cảnh sát thì tương lai sẽ chịu ảnh hưởng rất lớn. Cô vắt óc suy nghĩ một lát, lát sau nói: “Tôi nhớ ra rồi, sau khi tôi lái xe rời khỏi nhà Bằng Thành suýt nữa thì đâm phải một người bảo vệ. Hình như bác ta đi tuần ở tiểu khu gần đó. Lúc đó hai chúng tôi còn cãi nhau một lúc, đây có được coi là nhân chứng không?”

“Khi đó là mấy giờ?”

“Có lẽ là khoảng một giờ sáng.”

“Có thể nhớ được dáng dấp của người bảo vệ không?”

Lăng Song cố gắng nghĩ: “Cụ thể trông như thế nào thì tôi quên rồi, chỉ có thể cung cấp một số đặc điểm.”

Cảnh sát đang tỉ mỉ ghi chép lại.

Nếu Lăng Song nói đúng sự thật vậy thì tạm thời có thể loại trừ cô ra khỏi danh sách tình nghi. Từ hiện trường án mạng có thể thấy hung thủ là một người cực kỳ bình tĩnh lại rất thân thiết với Bằng Thành. Sau khi sát hại Bằng Thành còn có thể xử lý hiện trường gọn ghẽ, tất cả đều cần thời gian. Từ lúc Bằng Thành và Lăng Song đánh nhau trong quán bar cho tới khi Lăng Song rời khỏi nhà Bằng Thành, nếu đúng là từng cãi nhau với người bảo vệ thì có thể chứng minh thời gian trùng khớp, Lăng Song hoàn toàn không có thời gian giết người, nói chỉ tới việc bình tĩnh xử lý xác chết và dọn dẹp hiện trường.

“À đúng rồi, lúc đó khi suýt đâm vào người bảo vệ, xe của tôi bị xước một vết, chính vì tránh người bảo vệ nên mới quẹt lên bề xi măng. Sau khi lái xe về trung tâm, tôi đã đi thẳng tới chỗ sửa xe thường xuyên.”

Đây đích thực là một manh mối quan trọng.

Lại qua một tiếng đồng hồ nữa, có đồng nghiệp đẩy cửa phòng quan sát, thò đầu vào: “Giáo sư Lục, Thịnh Thiên Vỹ, chủ tịch tập đoàn Viễn Thăng đã tới, chỉ đích danh muốn gặp anh.”

La Trì vừa nghe xong bật cười: “Tốc độ nhanh thật đấy.”

Lục Bắc Thần không đứng dậy mà giơ tay lên xem giờ rồi lại đánh mắt vào phòng thẩm vấn, khẽ nói một câu: “Giờ chưa phải lúc gặp Thịnh Thiên Vỹ.”

“Người ta đã chủ động tới cục cảnh sát rồi, đương nhiên phải nhân lúc này hỏi cho rõ ràng.” La Trì hạ thấp giọng nói.

“Giờ cho dù có thẩm vấn thì cũng ích gì?” Lục Bắc Thần hỏi: “Anh ta khẳng định một mực rằng ba người trợ lý không mất tích chúng ta cũng hết cách, thừa nhận từng tới nhà Thẩm Cường nhưng không giết người chúng ta cũng hết cách. Máu và mỡ người trong thẩm mỹ viện chúng ta còn chưa tìm ra, cái gọi là bí kíp của Ngoại Than Hối họ hoàn toàn có thể cho đầu bếp cả đóng tiền để đứng ra gánh vác, như vậy chúng ta càng hết cách. Thế nên, bây giờ tôi ra ngoài sẽ nói gì với anh ta đây?”

“Người cũng đã tới rồi, không thể để anh ta đợi chứ?” La Trì cũng hiểu những vấn đề còn tồn tại. Bây giờ ở trong mắt Lục Bắc Thần, Thịnh Thiên Vỹ như một con hổ lớn, ngày nào lồng sắt còn chưa làm kiên cố thì vẫn phải dây dưa chờ đợi. Nhưng vấn đề là ngay lúc này phải làm sao?

“Đợi.” Lục Bắc Thần từ tốn nói: “Tôi nghĩ, anh ta cũng sẽ không cần đợi quá lâu đâu. Cậu ra ngoài tiếp đón anh ta đi hoặc để các đồng nghiệp phía Bắc Kinh đón tiếp, nếu cậu không có mặt mũi gặp anh ta.”

La Trì háng giọng: “Cái gì mà không có mặt mũi gặp anh ta? Phòng quan sát không thể rời đi được, đâu thể để một mình pháp y ngồi đây.” Nói tới đây, anh ấy xua tay với đồng nghiệp ngoài cửa: “Cứ nói giáo sư Lục bây giờ không tiện gặp khách, bảo đồng nghiệp bên ngoài tiếp anh ấy một lát.”

Người ngoài cửa đi giải quyết.

Lục Bắc Thần không nói gì, khéo môi chỉ vương một nụ cười, rất nhạt.

La Trì có chút thiếu tự nhiên: “Đừng có tỏ thái độ quá đản đó, tôi đang suy nghĩ cho đại cục đấy.”

Lăng Song và Hứa Đồng tạm thời rời khỏi phòng thẩm vấn. Nhưng với tư cách là những người có liên quan tới Thẩm Cường, trước mắt họ chưa được về, lần lượt theo cảnh sát đi nhận diện gương mặt.

Cứ thế tới ba giờ sáng, La Trì và Lục Bắc Thần ngồi trong phòng làm việc của cục cảnh sát. La Trì mặc nguyên quần áo nằm lên sofa ngủ. Không gian hơi chật hẹp, anh ấy co ro lại như con chim cú, di động đặt trên tay vịn sofa, tiện khi nào có điện thoại có thể lập tức nhận máy. Lục Bắc Thần dựa vào ghế sofa bên cạnh, nhắm mắt lại. So với La Trì, hơi thở của anh khá nhịp nhàng, rất nhẹ nhàng, chẳng biết đã ngủ rồi hay chỉ đơn thuần là nhắm mắt nghỉ ngơi.

Di động bất thành linh rung lên.

Lục Bắc Thần từ từ mở mắt ra, trong mắt mặc dù có những tia máu nhưng ánh mắt cực kỳ sắc bén. Anh cầm di động lên nghe, chẳng biết đầu kia nói gì mà anh nghe mãi, cuối cùng khẽ nói một câu: “Được, tôi biết rồi.”

Đặt di động qua một bên, anh quay đầu liếc nhìn La Trì đang ngáy o o trên sofa, lên tiếng: “La Trì!”

Mấy năm nay do áp lực công việc, giấc ngủ của Lục Bắc Thần rất ít ỏi, chất lượng cũng cực tệ. Mắt ngủ trở thành chuyện như cơm bữa, cho dù có thật sự ngủ được cũng dễ dàng thức giấc vì một tiếng động nhỏ. Thế nên cho dù công tác ở bên ngoài, ngoài trừ thức ăn, thứ đầu tiên anh để tâm còn là môi trường nghỉ ngơi đủ tốt, yên tĩnh được đặt lên hàng đầu. Nhưng từ khi Cố Sơ hòa vào cuộc sống của anh, anh lại có thể ngủ một cách yên ổn. Ôm lấy cô, cảm nhận nhiệt độ cơ thể cô, anh sẽ ngủ một mạch tới khi trời sáng.

Cố Sơ...

Mấy ngày nay anh hay trầm lắng nhẩm tên cô trong lòng. Mỗi lần đọc lên, nỗi nhớ cô lại sâu thêm một lớp. Anh nhớ cô...

Có lẽ La Trì quá mệt nên ngủ rất sâu, chưa tỉnh lại. Lục Bắc Thần lại hơi cao giọng lên một chút, khê quát: “La Trì!”

Tiếng gọi này kinh động tới La Trì. Anh ấy lặn lông lốc, rồi bò dậy, ngay sau đó rút súng ra nhắm chuẩn vào Lục Bắc Thần, có thể nhận ra là ý thức chưa tỉnh táo nhưng cơ thể đã có phản xạ. “Ai?”

Lục Bắc Thần không động dậy, điềm nhiên nhìn La Trì. Sau một hồi giằng vò ấy, La Trì cũng đã tỉnh táo, thấy mình đang nhắm bắn Lục Bắc Thần, anh ấy vội rút súng lại, liên tục xin lỗi: “Ngủ mê, ngủ mê!”

“Tôi cần phải xin cục trưởng điều cậu đi vì tôi một ngày nào đó cậu lại ngủ mê mệt rồi bắn chết tôi.” Ngữ khí của Lục Bắc Thần hơi lạnh.

La Trì hết lời xin lỗi.

“Thôi.” Lục Bắc Thần vốn không để ý, anh khôi phục lại vẻ nghiêm túc thường ngày: “Chloe phát hiện ra mỡ và máu người. Bây giờ cậu hoàn toàn có chứng cứ để tiến hành thẩm vấn Thịnh Thiên Vỹ rồi.”

“Phát hiện rồi?” La Trì kinh ngạc: “Anh ta làm kiểu gì vậy?”

“Cậu ta xúi bẩy Kiều Vân Tiêu, phát huy nền tảng hóa học của anh ta để chế tạo một ít thuốc nổ, hàm lượng rất vừa đủ, vừa có thể làm nổ thứ chúng ta cần lại không làm ai bị thương.”

“Á!”

...

Thượng Hải.

Cũng là một đêm không ngủ.

Cả thẩm mỹ viện xảy ra một vụ nổ, tầng hầm có hiện tượng sụt lún. Khi vụ nổ xảy ra, khách hàng trong thẩm mỹ viện đã về hết, đại đa số các nhân viên cũng đã tan ca, những người ở lại trông coi chỉ bị kinh hãi. Cảnh sát thấy có người báo, lấy lý do làm dịu tâm lý bất an trong thành phố để cường chế đi vào địa điểm vụ nổ, từ đó không những phát hiện được phòng tối nơi bắt cóc Tiểu Tiểu mà còn phát hiện ra phòng chứa đằng sau phòng tối. Cả một lượng lớn mỡ và máu bị phát hiện, từ đó mà họ đã niêm phong thẩm mỹ viện ngay trong đêm.

Cố Sơ đã quên mất mình ngồi lên xe cảnh sát như thế nào. Khi các nhân viên y tế bên cạnh xử lý vết thương cho cô, cô chẳng hề cảm thấy đau. Kiều Vân Tiêu đã bị cảnh sát đưa đi thẩm vấn, Chloe cũng không may mắn thoát nạn, nhưng đối mặt với cảnh sát anh ta đã là kẻ sành sỏi. Khi hỏi vì sao lại cho phát nổ thẩm mỹ viện, anh ta chậm rãi nói: “Không nổ làm sao tìm được chứng cứ cho cảnh sát các anh?”

Giây phút thẩm mỹ viện bùng nổ vẫn còn đọng lại trong đầu Cố Sơ. Chỉ nửa tiếng trước, Chloe đuổi theo một bóng đen ra ngoài. Cô cũng bị Kiều Vân Tiêu đuổi ra nhưng trong lúc cấp bách cô cũng không hỏi vì sao anh ấy còn ở lại trong tầng hầm. Sau khi cô đuổi ra ngoài rồi lại chẳng thấy bóng dáng Chloe đâu. Cô đang định quay trở lại tầng hầm thì nghe thấy một tiếng kêu thảm thiết vọng ra từ vườn hoa thẩm mỹ viện, bèn vội vàng đuổi theo tiếng kêu.

Sau khi tới đó thì chỉ thấy một mình Chloe, vừa định lại gần thì thấy Chloe bỏ nhào về phía cô. Cô không né kịp, còn chưa kêu lên đã bị anh ta ấn xuống thảm cỏ, một giây sau bỗng cảm thấy cánh tay đau dữ dội, mùi máu xộc lên mũi. Giây phút đó, có hai suy nghĩ vụt qua đầu cô.

Suy nghĩ đầu tiên là: Năm nay đúng là năm hạn của cô rồi, cánh tay liên tục bị thương. Suy nghĩ thứ hai chính là: Thì ra thứ mùi quen thuộc cô ngửi thấy dưới hầm là mùi máu tanh, vì nó trộn lẫn với mùi ẩm ướt nên đã làm lẫn lộn khả năng phán đoán của cô...

303. Chương 303: Sự Tồn Tại Duy Nhất

Chloe lật người về phía sau, dường như đã nổ súng. Cô nghe thấy có tiếng người nhảy từ trên cao xuống, nhưng tình huống quá phức tạp, sắc trời lại quá tối, cô hoàn toàn không thể nhìn rõ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Nhưng suy nghĩ thứ ba đã lại xuất hiện: Chloe mang súng vào nội địa Trung Quốc bằng cách nào vậy?

Cô được Chloe dìu dậy, cánh tay đau rất. Chloe thấy cô bị thương thì căng thẳng tột độ. Cô liếc nhìn vết thương, đã chảy máu, thấm đẫm cả áo. Cô đang định vỗ về Chloe rằng không sao cả thì nghe thấy một tiếng vang, ngay sau đó là tiếng hét âm ỉ. Cô không biết đã xảy ra chuyện gì, Chloe bèn kéo cô chạy ra ngoài cửa lớn. Vừa mới ra khỏi cửa thì đã có xe cảnh sát ập tới. Tất cả đều giống như đã được sắp xếp từ trước, bên kia vừa nổ bên này cảnh sát đã có mặt.

Sau đó, hiện trường trở nên ồn ào. Cảnh sát chỉ muốn chia nhỏ đội ngũ để vào trong. Xe cứu thương cũng đã tới, người bị thương chỉ có một mình Cố Sơ, cũng chỉ là vết thương ngoài da. Kiều Vân Tiêu đã ra ngoài, sau khi an ủi cô một lượt thì đi tới trước mặt cảnh sát và nói: “Chính tôi báo cảnh sát, thuốc nổ cũng do tôi bỏ.”

Đầu óc Cố Sơ chợt đông đặc lại như hồ dính. Sau khi về nhà ngủ một giấc, rồi nhìn chằm chằm ra bầu trời âm u mưa ngoài cửa sổ, cô mới hiểu ra một chuyện: Chloe và Kiều Vân Tiêu nhất định đã bàn bạc với nhau một số chuyện mà cô không biết. Man thuốc nổ theo người, vô duyên vô cớ phát nổ thẩm mỹ viện, chuyện này phải ngồi tù. Nhưng chẳng biết Chloe đã làm thế nào mà cả anh ta và Kiều Vân Tiêu đều không hề hấn gì. Sau khi cô tỉnh lại, Chloe đã không còn ở đó nữa, chỉ còn Kiều Vân Tiêu ở bên cạnh giường cô, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Trời đã sáng, rất nhiều cảm xúc cũng đã được xoa dịu, lúc này Cố Sơ mới có sức truy hồi xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Câu trả lời của Kiều Vân Tiêu rất đơn giản, ban đầu Chloe tìm tới anh đích thực lấy lý do là cứu Tiêu Tiểu Tiêu. Anh ta nghi ngờ kết cấu của tầng hầm có vấn đề nên nhờ anh giúp đỡ. Chuyện Tiêu Tiểu Tiêu bị bắt cóc anh cũng rất áy náy nên bất luận thế nào cũng trợ giúp Chloe. Nhưng Chloe còn lệnh cho anh chế tạo một ít thuốc nổ, anh không hiểu. Chloe giải thích rằng, một là ở Trung Quốc vận chuyển thuốc nổ trái phép là phạm pháp, hai là trong một thời gian ngắn như vậy cũng không thể tìm được người buôn bán thích hợp, ba là sức nổ của thuốc nổ ngoài thị trường quá lớn. Anh ta cần một hàm lượng đủ để nổ tung tường nhưng không được làm ai mất mạng hay bị thương.

Chế tạo thuốc nổ không khó, đối với anh mà nói chỉ là chuyện vặt, nói chi tới chuyện đóng đếm thành phần. Anh bèn làm thuốc nổ theo yêu cầu của Chloe, chuẩn bị tinh thần sử dụng khi cần thiết.

“Em không hiểu vì sao cứ nhất định phải dùng thuốc nổ?” Cố Sơ nghi hoặc: “Nếu muốn cứu Tiêu Tiểu, rõ ràng tìm cơ quan sẽ thích hợp hơn.”

“Nhưng hiển nhiên Chloe không chỉ đơn giản là muốn tìm Tiêu Tiểu.” Kiều Vân Tiêu kéo cánh tay cô, thấy vết băng không có hiện tượng bong tróc mới yên tâm: “Anh ta chỉ muốn cảnh sát có một cái cớ hợp lý để điều tra tầng hầm. Nghe nói công việc điều tra lúc trước không phát hiện ra được bất kỳ điều gì, muốn điều tra sâu thêm chỉ còn cách tìm ra đầu mối. Tầng hầm bỗng dưng phát nổ, lại có người báo trước với cảnh sát, vậy thì cảnh sát dĩ nhiên sẽ hợp tác, lấy lý do bảo vệ an toàn cho người dân thành phố để tiến hành lục soát thẩm mỹ viện.”

“Ý anh là chính anh đã nói trước với cảnh sát các anh định cho nổ thẩm mỹ viện?” Cố Sơ càng nghe càng hồ đồ.

“Không sai.”

Cố Sơ suýt nữa thì tắc thở.

“Đương nhiên, trước đó anh hoàn toàn không biết, tới sau khi phát nổ lớp ngăn cách ra anh mới hiểu dụng ý của Chloe. Ban đầu anh thật sự chỉ nghĩ Tiêu Tiểu sẽ được cứu ra. Em cũng hiểu tính anh đấy, qua lại với cảnh sát ư? Anh đâu có rảnh?” Kiều Vân Tiêu thở dài.

Cố Sơ nhìn chằm chằm vào vết thương trên cánh tay mình. Bây giờ hồi tưởng lại, cảm thấy hình như không phải bị thương vì súng, nhưng cụ thể là gì thì cô không thể nói ra được.

“Bóng đen hôm qua chạy mất rồi, có lẽ đã bị thương.” Kiều Vân Tiêu và Chloe đồng thời được cảnh sát lấy lời khai, thế nên những chuyện Cố Sơ không biết anh lại biết tường tận.

Anh bèn kể lại tỉ mỉ cho Cố Sơ nghe chuyện bóng đen hôm qua. Hành động của Chloe rất nhanh, anh ta đuổi theo bóng đen ra vườn hoa. Vườn hoa được bao bằng một bức tường cao hơn đầu người thế nên khi bóng đen trèo lên tường, Chloe nhìn thấy rất rõ. Người đó gầy và nhỏ, hoặc là một người đàn ông thấp bé, hoặc là một người phụ nữ. Chloe còn chưa kịp đuổi tới nơi thì đã nghe thấy bóng đen hét lên một tiếng. Chloe nghe thấy rất rõ, đó là giọng một người phụ nữ.

Hình như bóng đen đã bị thương, nhanh chóng tẩu thoát. Chloe quay đầu lại nhìn ngó nhưng lại thấy một bóng đen khác trên nóc nhà thẩm mỹ viện. Từ xa anh ta không nhìn rõ tướng mạo nhưng nhạy cảm cảm nhận được đối phương mang vũ khí, giống như súng, có tia hồng ngoại ngắm chuẩn từ xa. Trước khi Cố Sơ xông vào vườn hoa, điểm màu đỏ đó nhằm vào anh ta. Anh ta vừa né thì nhìn thấy Cố Sơ, điểm màu đỏ lập tức di chuyển, rơi xuống người Cố Sơ. Thế là Chloe bay người cứu Cố Sơ.

“Vì sao cảnh sát phải điều tra tầng hầm?” Suy nghĩ của Cố Sơ xoay chuyển tốc độ. Tới qua cô không nhìn thấy Tiểu Tiểu, chứng tỏ cậu ấy vốn không ở trong đó. Chloe từ sáng tới tối cứ thần thần bí bí, anh ta thật sự tới đây để cứu Tiểu Tiểu ư?

Sắc mặt Kiều Vân Tiêu có chút khó coi, ngập ngừng lại không nói. Cố Sơ nhận ra vẻ mặt anh không bình thường bèn nhảy bèn truy hỏi: “Rốt cuộc là có chuyện gì?”

“Trung tâm đó có vấn đề, trong tầng ngăn cách được làm nổ giấu rất nhiều thứ.” Kiều Vân Tiêu sợ làm cô hốt hoảng, nói rất cẩn trọng.

“Có thứ gì?” Cố Sơ cảnh giác. “Anh cứ nói đi, em có thể chịu đựng được.”

“Nghe nói là mỡ và máu.” Kiều Vân Tiêu nói: “Được hút ra từ cơ thể khách hàng, giờ cả thẩm mỹ viện đã bị niêm phong.”

Cố Sơ lại nhớ lại cái đồng vàng đỏ lẫn lộn đó, nhất thời không nhận được chạy ngay vào nhà vệ sinh nôn mửa. Kiều Vân Tiêu chỉ sợ cô như vậy. Mặc dù cô từng học y, lại từng cùng Lục Bắc Thần chứng kiến những cảnh tượng thảm khốc và ghê tởm nhưng một trung tâm bình thường nào có giữ lại những thứ đó của khách hàng. Đừng nói là tận mắt nhìn thấy, chỉ nghe thôi đã cảm thấy sợ hãi cực độ.

Di động trên mặt bàn vang lên, Cố Sơ vẫn còn đang nôn trong nhà vệ sinh. Kiều Vân Tiêu liếc nhìn màn hình, sắc mặt hơi lạnh đi. Do dự giây lát, cuối cùng anh vẫn cầm di động đi tới nhà vệ sinh, gõ cửa. “Điện thoại của em.”

Ngay lập tức, cánh cửa được hé mở, một bàn tay từ trong thò ra. Tay cô trước nay vẫn trắng trẻo, sạch sẽ, là kiểu trắng gần như có thể nhìn thấy huyết quản. Ngón tay cực đẹp, móng tay gọn gàng, đầu ngón tay trắng hồng, hết như tay em bé. Kiều Vân Tiêu mong muốn biết bao được nắm lấy đôi tay này, cứ thế tới trọn đời trọn kiếp. Nhưng bây giờ việc duy nhất anh có thể làm là đưa di động cho cô. Cô đón lấy, một hồi cảm ơn một tiếng qua cánh cửa, sau đó anh nghe thấy những tiếng lẩm bẩm nhẹ nhàng của cô với đầu kia điện thoại, trái tim đau thắt từng cơn.

Là điện thoại của Lục Bắc Thần.

Cố Sơ đứng dựa vào bồn rửa mặt, nhìn chăm chăm gương mặt nhợt nhạt của mình trong gương, dưới ánh đèn, rồi giơ tay lên xoa xoa. Cô nói với đầu kia: “Em có sao đâu.”

Lục Bắc Thần gọi điện thoại tới, câu đầu tiên là hỏi cô có bị thương không. Không hỏi tới hôm qua cụ thể đã xảy ra chuyện gì, cũng không hỏi cuối cùng giải quyết thế nào, từ giọng điệu của anh cô có thể nghe ra sự căng thẳng và lo lắng. Trong lòng ngập tràn hạnh phúc, vết thương cũng không đau nữa.

Về chuyện bị thương, có lẽ Chloe sợ sau này Lục Bắc Thần trả thù nên đã dặn đi dặn lại các nhân viên y tế không được tiết lộ. Mặc dù hôm qua cô mơ mơ màng màng nhưng vẫn còn nhớ vì muốn bảo mật chuyện cô bị thương, Chloe don đả hết như chân chó. Các nhân viên y tế nhìn anh ta như nhìn người ngoài hành tinh. Rõ ràng là người ta vốn chẳng quen biết anh ta, nói chi tới chuyện mách lẻo. Lục Bắc Thần không biết cũng tốt, vốn dĩ không có chuyện gì to tát, để anh biết há chẳng phải càng khiến anh thêm vướng bận?

“Không sao thật chứ?” Lục Bắc Thần bán tín bán nghi.

“Đương nhiên, tối hôm qua kích thích cực kỳ.” Cô cố nói bằng giọng nhẹ nhàng, nhưng rồi lại lập tức thở dài nặng nề.

Lục Bắc Thần biết trong lòng cô đang nghĩ gì, giọng nói quyến rũ của anh truyền qua sóng điện thoại: “Nhất định sẽ tìm được Tiểu Tiểu.”

“Em tin anh.” Giọng cô mềm yếu.

Thanh âm bên kia cũng dịu dàng: “Ừ.” Sau đó anh thở dài, ôn hòa nói: “Sau này đừng bướng như vậy, có biết không?”

“Ừm.”

Cúp điện thoại rồi, trái tim Cố Sơ vẫn còn đập thình thịch. Tiếng ‘ừ’ của Lục Bắc Thần lọt vào tận đáy tim. Dịu dàng mà ngập tràn sức mạnh. Cô cảm thấy dường như mình cũng đang hẹn hò với giọng nói của anh.

Mở cửa nhà vệ sinh ra, cô thấy Kiều Vân Tiêu đứng dựa bên vách tường. Gương mặt nghiêng của anh nhuộm một lớp mây mù. Thấy cô đi ra, anh hỏi: “Vì sao không để cậu ta biết em bị thương?”

“Sẽ ảnh hưởng tới công việc của anh ấy.”

“Em là bạn gái của cậu ta.” Ánh mắt Kiều Vân Tiêu căng ra.

“Aiya. Anh cũng hiểu tính chất công việc của anh ấy đấy, lúc này sao có thể phân tâm được?” Cố Sơ không có tâm trạng giải thích quá nhiều, cô một lòng nghĩ tới chuyện của Tiểu Tiểu và thẩm mỹ viện: “Bây giờ điều em lo lắng hơn là Tiểu Tiểu, còn thẩm mỹ viện đó nữa. Sao có thể biến thái đến vậy? Tự dưng giữ lại máu và mỡ của khách hàng làm gì?”

Về điểm này Kiều Vân Tiêu cũng không rõ.

Di động lại vang lên, Cố Sơ còn tưởng là Lục Bắc Thần, vội cầm lên xem, hóa ra lại là một số máy bàn lạ lẫm. Cô nghi hoặc, nhận máy.

Bên kia chỉ ‘alô’ một tiếng yếu ớt rồi gọi tên cô: “Tiểu Sơ...”

Cố Sơ đột ngột tròn mắt kinh hoàng: “Tiểu Tiểu?”

...

Thẩm mỹ viện Khiêm tại Thượng Hải bị cảnh sát niêm phong hiện trường. Mặc dù giữ bí mật với bên ngoài nhưng hàng loạt các thùng mỡ và máu người được vận chuyển ra ngoài cũng khiến dân chúng vây kín xì xào bàn tán. Bên phía Lục Bắc Thần tại Bắc Kinh nhận được tin lập tức thông báo cho La Trì. La Trì báo cáo với cấp trên, rồi dẫn đồng nghiệp tới phân viện ở Bắc Kinh, lần này tiến hành kiểm tra triệt để. Phía phân viện Bắc Kinh kiểm tra diện tích, kết cấu của tầng hầm đều bình thường, ngoại trừ một phòng tối bị cưỡng chế bắt mở, diện tích nhỏ hơn tổng viện ở Thượng Hải rất nhiều. Từ mùi và các dấu vết ma sát trong phòng tối, nơi này đích thực từng đặt một số đồ vật dạng thùng lớn, nhưng rõ ràng không phải nơi lưu trữ lâu dài. Có thể đoán ra máu và người tại phân viện Bắc Kinh được định kỳ vận chuyển tới Thượng Hải.

Hai nơi Thượng Hải và Bắc Kinh được đồng loạt kiểm tra, đồng thời lục soát để bọn chúng trở tay không kịp, đồng thời lại điều hai nhóm người, một là tiếp tục điều tra tung tích của Tiêu Tiểu Tiểu, hai là tiến hành lục soát kiểm tra mọi thực phẩm trong Ngoại Than Hối. Kết quả phát hiện, trong đại đa số các món ăn được đề cử là nổi tiếng của Ngoại Than Hối đều chứa máu người, dùng mỡ người để nấu.

Tất cả mọi nhân viên có liên quan đều bị cảnh sát đưa đi, từ người chịu trách nhiệm lớn nhỏ trong thẩm mỹ viện cho tới nhân viên tạp vụ, còn cả các nhân viên phục vụ, đầu bếp, giám đốc nhà hàng của Ngoại Than Hối... Bắc Kinh và Thượng Hải đồng loạt hành động, hàng loạt người dính líu, cực kỳ hoành tráng. Cũng may đã ngăn chặn đám nhà báo nếu không nhất định sẽ làm chấn động người dân thành phố.

Trong số đó có hai người không ở trong cửa hàng. Một là giám đốc có được Thịnh Thiên Vỹ ủy quyền quản lý Ngoại Than Hối, cũng là người chịu trách nhiệm bao quát nhà hàng, Thích Kiều Kiều. Trước đó vì bị Tiểu Vũ suýt nữa ám sát mà cô ta đang nghỉ ngơi tại nhà. Khoảng thời gian này cô ta luôn được đặt trong

tầm kiểm soát của cảnh sát thế nên khi cảnh sát tới nhà cũng rất nhanh chóng tìm được cô ta. Cô ta tỏ ra rất bình tĩnh, sau khi ăn vận chỉnh tề thì đi cùng cảnh sát.

Người thứ hai là Tề Tuyết. Cô là người chịu trách nhiệm toàn bộ thẩm mỹ viện. Trước đó phía Bắc Kinh nhận được tin cô ta sẽ nhanh chóng quay về Bắc Kinh nhưng sau khi thẩm mỹ viện bị điều tra niêm phong, cảnh sát Thượng Hải lại chặn được Tề Tuyết giữa đường, đồng thời thông báo cho cảnh sát Bắc Kinh. La Trì và mọi người ra chỉ thị cảnh sát Thượng Hải có quyền ưu tiên thẩm vấn trước. Vì sự việc liên quan tới hai nơi nên Tề Tuyết và Thích Kiều Kiều vẫn phải trình bày rõ ràng tình hình phía Bắc Kinh.

Thịnh Thiên Vỹ không tránh khỏi có liên quan. Lần này cho dù anh ấy không muốn hợp tác với cảnh sát cũng khó. Anh ấy đã thu mua thương hiệu Khiêm, các trung tâm dưới quyền xảy ra chuyện này chắc chắn là trách nhiệm của anh ấy. Trước tiên là chuyện ba người trợ lý không thể giải thích rõ ràng, sau đó là Thẩm Cường có quan hệ gián tiếp với anh ấy gặp nạn, bây giờ lại điều tra ra thẩm mỹ viện và Ngoại Than Hối vi phạm pháp luật... Rối ren hỗn loạn là từ thích hợp nhất để chỉ anh ấy thời điểm này.

Lần này La Trì đích thân thẩm vấn Thịnh Thiên Vỹ.

Lục Bắc Thần là pháp y, không có quyền can dự vào công việc lấy lời khai, thế nên anh luôn ở trong phòng quan sát, nhìn Thịnh Thiên Vỹ bên trong qua gương. Sự thể phát triển tới mức này, anh không những không nhẹ nhõm mà ngược lại càng trĩu nặng. Lục Bắc Thần thay một thương hiệu café khác nhưng vẫn khó uống. Có lẽ trong tình cảnh này café có ngon cách mấy cũng chẳng ném ra được vị.

Cả đêm không ngủ, chỉ quay về khách sạn thay một chiếc sơ mi và rửa qua mặt mũi, dưới cằm lớp râu mới đã lún phún, trông rất gọi cảm. Một tay anh chống lên bàn, một tay nghịch bao thuốc lá nhưng không hút lấy một điếu. Trong phòng thẩm vấn, sắc mặt Thịnh Thiên Vỹ cũng không khá hơn là bao, mệt mỏi y như Lục Bắc Thần. Lục Bắc Thần nhìn anh ấy không rời mắt, vô thức nhớ lại câu Niên Bách Ngạn từng nói: Anh tin con người cậu ấy.

Nếu không đứng ở vị trí này, ở góc độ này trước, anh cũng sẽ tin tưởng không cần lý do. Nhưng lẫn lộn quá lâu trong nghề, anh đã quen xuất phát mọi thứ từ chứng cứ, mọi chuyện nhìn chứng cứ để nói, quá nhiều tình cảm đã bị lý trí thay thế. Dần dần anh đã không còn tin tưởng vào cảm giác của bản thân nữa.

Ngoại trừ... Cố Sơ.

Cô là sự tồn tại duy nhất để anh tin vào cảm giác của mình...

304. Chương 304: Vốn Là Người Nặng Tình

Nếu không phải vì người thân của Tiffany tìm tới Lục Bắc Thần, anh tuyệt đối sẽ không nhúng tay vào chuyện này, đây là lời giải thích Lục Bắc Thần dành cho bản thân mình. Nhưng thực tế là trong lòng anh hiểu rất rõ, chính vì nghe nói đây là vụ án liên quan tới Thịnh Thiên Vỹ, anh mới chủ động tiếp nhận. Người thân của Tiffany cho rằng cô ấy đã ‘mất tích’. Phòng thực nghiệm của anh tiếng tăm lẫy lừng, sao có thể nhận một vụ án mất tích? Tất cả đều do tâm lý tác động. Trong tiềm thức, anh chỉ mong đây là một vụ mất tích. Qua tay anh, anh sẽ càng cẩn trọng, đổi lại là người khác hay để một văn phòng thám tử thụ lý, anh chỉ lo sẽ mang lại tai bay vạ gió cho Thịnh Thiên Vỹ.

Trong vô thức, Lục Bắc Thần hy vọng Thịnh Thiên Vỹ vô tội, thế nên chuyện này lại càng phải điều tra rõ ràng. Cho dù bây giờ có thật sự dồn ép Thịnh Thiên Vỹ vào đường cùng, Lục Bắc Thần cũng phải biết được chân tướng sự thật. Vì anh tin rằng chỉ có chân tướng mới cứu được Thịnh Thiên Vỹ.

Trong phòng thẩm vấn, Thịnh Thiên Vỹ dựa vào ghế, áo sơ mi đã được cởi bỏ mấy cúc, cổ áo được xắn lên tận khuỷu tay, rõ ràng không còn quá xa cách nữa, áo vest được vắt tạm lên bên cạnh. Ngoài kia nắng có rực rỡ nhường nào cũng không liên quan gì tới nơi đây, ngọn đèn trắng nhờ nhờ trên đỉnh đầu vẫn sáng, hắt lên gương mặt ai cũng tạo ra một sắc màu trắng nhợt khác thường. La Trì ngồi đối diện anh ấy, bên cạnh có nhân viên ghi chép. Anh không chủ động hỏi, chỉ nhìn Thịnh Thiên Vỹ như suy tư điều gì đó.

Mặc dù mỗi một đường nét vẻ của Thịnh Thiên Vỹ vẫn khẳng khái, tuấn tú. Bên cạnh La Trì là một cô bé thư ký. Cô ấy ngược mắt lên nhìn Thịnh Thiên Vỹ đối diện, trong lòng thầm cảm thán. Người ta hay nói tâm lý thể hiện ra nét mặt, vị chủ tịch công ty nổi tiếng này trên người thì bụi bặm nhưng đôi mắt sắc

kia vẫn không thể xem thường. Lại cộng thêm việc anh ấy chủ động tới cục cảnh sát chỉ vì một người cảnh sát, sự sâu đậm tình cảm này càng khiến người ta phải nhìn bằng con mắt khác. Cô ấy đã ghi chép cho nhiều phạm nhân rồi, duy chỉ có người này là hy vọng anh ấy vô tội.

Thịnh Thiên Vỹ uống một ngụm café, hơi nhíu mày, sau khi đặt chiếc cốc xuống bèn nói với La Trì: “Mùi vị café của các anh đúng là dở tệ.”

“Không chỉ một mình anh nói vậy.” La Trì đáp.

Thịnh Thiên Vỹ sờ soạng trong người rồi lại lần mò túi áo khoác, lát sau mới nhớ ra bao thuốc mình để trên xe. Anh ấy ngược lên nhìn La Trì: “Có thuốc không?”

La Trì không đem theo thuốc vào đây, đang định bảo cô bé bên cạnh đi lấy thì nghe thấy có người gõ cửa. Nhân viên ghi chép ra mở cửa, có đồng nghiệp đi vào, đưa một bao thuốc: “Cảnh sát La, thuốc lá của anh.”

La Trì đón lấy. Người đồng nghiệp lùi ra ngoài, nhẹ nhàng đóng lại cửa. La Trì nhìn bao thuốc là hiểu ngay, chính là bao anh để trước mặt Lục Bắc Thần. Anh rút ra một điếu rồi đưa cả bật lửa cho Thịnh Thiên Vỹ. Thịnh Thiên Vỹ đón lấy, ngậm điếu thuốc lên miệng, bật lửa ‘tách’ một cái, hơi nghiêng đầu châm thuốc. Anh ấy rít một hơi, nhả ra làn khói xám trắng, bàn tay kẹp điếu thuốc hơi ra hiệu về phía phòng quan sát, thoáng cười, tỏ vẻ cảm ơn.

Anh ấy biết Lục Bắc Thần nhất định ở đằng sau tấm gương kia.

Bản thân La Trì cũng châm một điếu thuốc, rít một hơi rồi nói: “Kể từ ngày tôi vào ngành là rất sợ nhìn thấy một số người quen ở nơi này. Nếu đổi lại là ngành khác, tôi lại rất hy vọng anh thường xuyên qua chơi.”

“Anh không chọn cách né tránh, chứng tỏ anh đường hoàng ngay thẳng.” Thịnh Thiên Vỹ khẽ nói.

Nhân viên ghi chép ngược mắt lên nhìn hai người họ rồi lại cúi đầu, không nói gì hết. La Trì ngẫm nghĩ rồi nói với người bên cạnh: “Để tôi ghi chép, cậu ra ngoài đi.”

Cuốn sổ được đưa lại, người nhân viên đi ra ngoài.

“Anh phải biết, bây giờ ngay cả Hứa Đồng cũng đã bị cuốn vào vụ án này rồi. Tôi không muốn nói mấy lời uy hiếp, chỉ đang tường thuật sự thật với anh. Nếu anh muốn cô ấy bình yên vô sự thì phải nói ra chân tướng.” Ngữ khí của La Trì không hề cứng rắn. Mặc dù không tiếp xúc nhiều với Thịnh Thiên Vỹ nhưng dù gì cũng đều có liên quan tới hai gia đình Hứa – Cố, coi là bạn bè khuyên một câu chân thành cũng tốt.

“Rốt cuộc các anh nghi ngờ Hứa Đồng chuyện gì?” Tối giờ phút này chuyện Thịnh Thiên Vỹ quan tâm vẫn chỉ có Hứa Đồng.

La Trì cũng không giấu giếm: “Tại nhà của Thẩm Cường, chúng tôi phát hiện được dấu vân tay của Hứa Đồng.”

“Vì cô ấy cũng giống như tôi, đều từng tới nhà Thẩm Cường.” Thịnh Thiên Vỹ thẳng thắn.

Không cần anh ấy nói nhiều, La Trì cũng biết Thịnh Thiên Vỹ từng đến. Trong số các dấu vân tay tập hợp được trong căn nhà, người có nhiều vân tay nhất là Thịnh Thiên Vỹ. La Trì hút thuốc rồi nói: “Hứa Đồng cũng đang quan tâm tới anh, có rất nhiều chuyện không nói, ví dụ như nguyên nhân thực sự việc cô ấy tới nhà Thẩm Cường. Như cô ấy khai báo, cô ấy tự điều tra được địa chỉ. Nhưng tôi nghĩ anh cũng biết rõ đây chỉ là cái cớ. Thẩm Cường có hai địa chỉ, trong đó nơi ở cũ rất khó tra ra, ngay cả cảnh sát chúng tôi cũng phải mất rất nhiều thời gian thì dựa vào một mình Hứa Đồng sao có thể đi trước cảnh sát?”

Sau khi nói xong câu này, La Trì những tưởng Thịnh Thiên Vỹ sẽ chọn cách lừa gạt hoặc che giấu, không ngờ anh ấy nói thẳng: “Một nơi khuất nẻo như thế làm sao cô ấy tự tìm được? Đơn giản thôi, cô ấy bám theo tôi nên mới vô tình biết được địa chỉ nhà Thẩm Cường.”

“Cô ấy bám theo anh? Vì sao?” La Trì cực kỳ khó hiểu.

“Có mấy lần cô ấy bị dọa dẫm, hầu như đều liên quan tới mấy người trợ lý trước của tôi. Tôi nghĩ anh cũng biết rõ lời đồn đại trong tập đoàn Viễn Thăng. Cô ấy không tin vào lời đồn đó, sau đó đã nghi ngờ tôi.” Thịnh Thiên Vỹ giải thích nhẹ nhàng.

“Anh tới nhà Thẩm Cường làm gì?”

“Tôi muốn điều tra rõ ràng xem người hù dọa Hứa Đồng có phải cậu ta hay không.”

“Anh từng gặp Thẩm Cường?”

“Khi vừa mới ra tù, cậu ta đã nhờ người tìm tới tôi. Dựa theo địa chỉ cậu ta đưa, tôi có qua gặp cậu ta một lần.” Thịnh Thiên Vỹ nói: “Tôi nghĩ các anh cũng đã biết lai lịch của cậu ta, sau khi ra tù còn tiếp tục bám lấy tôi đòi tung tích của Mi Thủ, nói thật là tôi không biết. Lần gặp đó, tôi biết cậu ta còn chưa hết giận. Về sau, tôi lại ba lần bốn lượt nhận được thư hăm dọa của cậu ta, hơn nữa cậu ta cũng biết chuyện tôi tuyển trợ lý mới, cũng từng uy hiếp. Sau này Hứa Đồng xảy ra chuyện, tôi tìm tới địa chỉ của cậu ta nhưng không hề gặp mặt.”

“Anh có biết sau này Thẩm Cường đã làm nghề gì không?”

Thịnh Thiên Vỹ lắc đầu: “Tôi không rõ.”

La Trì nhìn anh ấy rất lâu rồi nói: “Sau khi ra tù, anh ta đã ứng tuyển vào Ngoại Than Hối làm việc, ban đầu làm tại tổng bộ ở Thượng Hải, sau đó chủ động xin chuyển tới Bắc Kinh.”

Thịnh Thiên Vỹ đang hút thuốc thì khựng lại, xem ra anh ấy rất bất ngờ. Lúc sau, anh ấy gạt nhẹ tàn thuốc, nhíu mày: “Tôi biết rất ít về tình hình của Thẩm Cường.”

“Anh ta là một người uy hiếp tới sự an toàn của anh hoặc Hứa Đồng mà anh lại biết rất ít tình hình về anh ta?” La Trì đặt ra nghi vấn.

Thịnh Thiên Vỹ chân thành nói: “Nếu tôi cảm thấy sẽ có nguy hiểm, chỉ cần điều động vệ sỹ là đủ rồi, không cần tốn công quan tâm tới tình hình của cậu ta.”

La Trì rít một hơi thuốc như đang suy tư chuyện gì. Lời anh ấy nói cũng không phải không có lý. Một doanh nhân thành đạt bay khắp thế giới như anh ấy làm gì còn có thời gian quan tâm lịch sử trưởng thành của một nhân vật tép riu chứ?

“Anh có biết tung tích của Thẩm Cường không?” La Trì lại hỏi.

Thịnh Thiên Vỹ lắc đầu: “Tôi cũng rất muốn biết.”

“Anh ta đã chết rồi?”

“Sao cơ?” Thịnh Thiên Vỹ bàng hoàng.

...

Thượng Hải, một ngày nắng.

Nhiệt độ lại hạ xuống rất nhiều, nghe nói sẽ mưa liên tục mấy hôm. Nhưng cho dù bây giờ trời quang đãng, tâm trạng của Cố Sơ vẫn rất bí bách. Cô nhận được điện thoại của Tiểu Tiểu Tiểu, trong điện thoại giọng cậu ấy rất yếu ớt, khiến Cố Sơ nghe mà thất cả lòng.

Kiều Vân Tiêu lái xe, cô ngồi trong xe, dọc đường cứ thấp tha thấp thỏm. Bây giờ Tiểu Tiểu sao rồi? Có phải khắp người toàn vết thương không? Tâm trạng của cậu ấy thế nào? Tinh thần của cậu ấy ra sao... Cô chẳng biết một điều gì. Trong điện thoại Tiểu Tiểu cũng không nói thêm gì, chỉ nói: Tiểu Sơ, cậu có thể tới tìm tớ không?

Có trời biết mấy hôm nay ngày nào cô cũng mong ngóng câu này của Tiểu Tiểu, hơn nữa cô tin rằng Kiều Vân Tiêu càng hy vọng có một cơ hội để bù đắp. Xe đi thẳng về phía nhà Tiểu Tiểu. Tiểu Tiểu muốn cô tới siêu thị trước siêu khu đón cậu ấy.

Đó là một siêu thị kinh doanh 24/24, của một đôi vợ chồng chân phác hiền lành mở ra. Siêu thị không lớn nhưng phục vụ rất nhiệt tình. Cố Sơ biết siêu thị đó vì Tiểu Tiểu thường gọi họ mang đồ lên tận nhà.

Đường xá không mấy thênh thang, phía trước có tai nạn giao thông, xe cảnh sát giao thông, cảnh sát hình sự đều đã tới cả, khiến ột con đường vốn không rộng bị tắc cứng. Kiều Vân Tiêu rẽ gấp vòng vào một con đường nhỏ, rồi lại chệch tốc độ của xe phía trước quá chậm, không ngừng bấm còi. Cố Sơ nhìn gương mặt

ngiêng của anh. Mặc dù anh không nói gì nhưng từ ánh mắt có thể nhận ra vẻ sốt ruột của anh. Cũng giống như tâm trạng của cô lúc này, chỉ muốn lập tức xuất hiện trước mặt Tiểu Tiểu.

Từ nhà Tây tới nhà Tiểu Tiểu nếu không tắc đường thì chỉ mất hơn hai mươi phút, nhưng hôm nay lại mất đúng một tiếng đồng hồ. Một tiếng ấy mà Cố Sơ tưởng cả một năm trời, rồi lại sợ trong vòng một tiếng đồng hồ này có trở ngại xảy ra. Nhưng cũng may đã tới nơi. Kiều Vân Tiêu vừa mới dừng xe thì cô đã lập tức đẩy xe bước xuống, chạy về phía siêu thị dưới khu nhà ấy.

Đang là giờ làm việc, siêu thị làm ăn không đông, thế nên bên trong không có mấy người. Lúc Cố Sơ xông vào, chị chủ nhìn thấy cô, ôm một cái bụng lớn đi tới trước, kéo tay cô: “Bạn cô ở chỗ tôi lâu lắm rồi. Cô ấy rất cuộc có chuyện gì vậy? Tôi thấy tình hình không ổn đâu. Tôi định báo cảnh sát, cô ấy nặng nề không chịu, quyết phải đợi cô tới trước.”

Chị chủ vẫn còn nhớ người, cô và Tiểu Tiểu có tới siêu thị mua đồ mấy lần, hai anh chị chủ đã quen mặt cô. Cố Sơ nghe xong vừa mừng vừa lo: “Bây giờ bạn em ở đâu ạ?”

Chị chủ nói: “Ở căn phòng nhỏ bên trong. Sau khi ở chỗ tôi gọi điện cho cô xong, cô ấy không dám về nhà, nhất quyết muốn ở đây đợi cô. Ở đây hàng xóm láng giềng đều quen mặt, tôi sợ đông người nhiều chuyện nên bảo cô ấy vào trong phòng.”

“Cảm ơn chị ạ.” Cố Sơ vội vàng đi vào trong phòng...

305. Chương 305: Trong Mắt Anh Là Uy Quyền

Căn phòng nhỏ trong siêu thị là mượn nơi nghỉ ngơi của hai vợ chồng anh chị, vừa vào sẽ ngang qua một phòng bếp rất nhỏ. Anh chủ không có ở đây, có lẽ đã đi nhập hàng rồi. Một không gian nhỏ hẹp được chị chủ thu dọn rất sạch sẽ, ngăn nắp. Xuyên qua nhà bếp chính là gian phòng được ngăn cách ra, không có cửa. Vừa vào Cố Sơ đã nhìn thấy ngay Tiểu Tiểu Tiểu.

Cô ấy ôm lấy hai chân, ngồi trên giường, cúi gằm, mái tóc dài xoa xuống che hết gương mặt. Cố Sơ đứng người, đứng đực ngoài cửa, hô hấp dần dần trở nên gấp gáp. Mới có mấy ngày không gặp, trông Tiểu Tiểu Tiểu lại càng gầy gò hơn.

Tiểu Tiểu ngồi bất động ở đó, trên người mặc một chiếc sơ mi rộng thùng thình, gần như đã nhấn chìm cả cậu ấy.

“Tiểu Tiểu...” Cố Sơ nhỏ giọng gọi tên cậu ấy, nhẹ nhàng bước lên.

Bả vai Tiểu Tiểu khẽ run lên, giống như phải chịu một sự khiếp sợ rất lớn. Lát sau cậu ấy mới từ từ ngẩng mặt lên, sau khi nhìn thấy Cố Sơ rõ ràng rất kích động, bờ môi mấp máy: “Tiểu Sơ? Tiểu Sơ!”

Lúc này Cố Sơ mới nhìn rõ gương mặt của cậu ấy, nhợt nhạt tới kinh người, trên trán còn có vết thương, trên cổ có một vết bầm tím rất lớn, giống như bị người ta siết cổ. Tiểu Tiểu lại giơ tay về phía cô, cổ tay cũng có vết thương. Cố Sơ vừa nhìn thấy vết thương là lập tức hiểu ra, là dấu vết để lại sau khi bị dây xích trói buộc, chẳng trách để lại nhiều vết máu như thế. Trái tim Cố Sơ như bị túm chặt, cô lập tức tiến lên, ôm chặt lấy cậu ấy.

Nhưng không cẩn thận chạm phải vết thương, Tiểu Tiểu đau đớn kêu lên. Cố Sơ giật mình, vội vàng buông tay, bắt đầu kiểm tra thương tích của cậu ấy. Những vết thương ngoài da thì đã quá rõ ràng, đã được xử lý qua. Đa phần đều là vết bầm, trên cổ tay có nghiêm trọng hơn một chút nhưng đã được bôi thuốc. Cố Sơ muốn kiểm tra thương tích ở những nơi khác trên cơ thể, cậu ấy sống chết không cho.

“Tiểu Tiểu, chúng ta tới bệnh viện trước đã.” Điều Cố Sơ lo lắng nhất là tình trạng sức khỏe của cậu ấy.

Nhưng Tiểu Tiểu lại lắc đầu, nắm chặt cánh tay cô: “Tớ không đi bệnh viện, không đi đâu...”

Cố Sơ không kịp hỏi quá nhiều, mặc dù còn cả một bụng nghi vấn. Nhưng thấy cậu ấy như vậy, cô không chỉ lo ngại về tình hình sức khỏe nữa. Cố Sơ còn đang nghĩ không biết có cần tìm một bác sĩ tâm lý can dự không? Đang mải nghĩ thì Tiểu Tiểu lên tiếng: “Tớ là bác sĩ, rất rõ tình hình thương tích của bản thân, đều là vết thương ngoài da thôi, tớ đã tự xử lý ổn thỏa rồi.”

Nghe được câu này, Cố Sơ sững người, lúc này rồi mà cậu ấy còn có thể tự mình xử lý vết thương? Xem ra tinh thần không bị ảnh hưởng quá lớn. Sợ hãi là điều đương nhiên, đừng nói là đích thân trải qua thì nhìn thấy chỗ đây xích đó thôi cô cũng đã nổi da gà rồi.

“Tại tớ không dám ở một mình trong nhà nên chạy tới chỗ có hơi người thôi.” Tiêu Tiểu Tiêu dựa vào người cô, mết mết nói: “Giờ cậu tới rồi, thì về cùng tớ đi.”

Cố Sơ nghĩ đây là bên ngoài, đích thực không phải chỗ để hỏi nhiều chuyện. Cô gật đầu, đang định dìu cậu ấy đứng dậy thì cảm thấy cả người Tiêu Tiểu Tiêu chợt run lên, ngay sau đó tâm tình trở nên kích động: “Anh... Sao anh lại tới đây?”

Cậu ấy lập tức đẩy Cố Sơ ra, lại co ro vào một góc.

Cố Sơ ngược mắt lên nhìn, là Kiều Vân Tiêu, sau khi đỗ xe xong anh đã qua đây. Vốn dĩ là một không gian không lớn, vì sự xuất hiện của anh mà càng trở nên chật chội. Phản ứng của Tiêu Tiểu Tiêu rất kịch liệt, rõ ràng là không ngờ Kiều Vân Tiêu lại xuất hiện. Mà Kiều Vân Tiêu cũng không nghĩ Tiêu Tiểu Tiêu lại tiều tụy và nhợt nhạt đến thế, nhất thời đứng đực tại chỗ, không động dậy.

“Tiểu Tiêu, mấy ngày nay cậu mất tích anh ấy rất lo lắng, thế nên vừa nghe có tin của cậu anh ấy đã theo tới đây.” Cố Sơ ở bên cạnh, nhẹ nhàng an ủi: “Cậu sao thế? Anh ấy là Kiều Vân Tiêu mà, anh ấy sẽ không làm cậu tổn thương đâu.”

“Đi ngay! Các người đi hết đi!” Tiêu Tiểu Tiêu vùi mặt vào đầu gối, tóc lại xổ ra.

“Tiểu Tiêu...”

Cố Sơ lại bắt đầu lo lắng cho tâm trạng của cậu ấy rồi, sao lại sợ gặp Kiều Vân Tiêu cơ chứ?

Kiều Vân Tiêu đứng ngoài cửa đã có phản ứng. Anh bước lên, đầu mày nhíu lên, gương mặt có thêm một vẻ nặng nề. Cố Sơ thấy vậy bèn đứng dậy, nhường chỗ cho anh. Nhưng anh không ngồi xuống bên giường mà nhẹ nhàng ngồi xổm xuống, ngẩng đầu lên nhìn Tiêu Tiểu Tiêu, dịu dàng hỏi: “Vì sao không muốn gặp anh?”

Cố Sơ đứng rất gần Kiều Vân Tiêu, như thế lại càng nhìn thấy biểu cảm của anh. Trong đôi mắt ấy là thương xót, là đau lòng. Đôi mắt này cô từng nhìn thấy khi gia đình gặp chuyện. Kiều Vân Tiêu đã nhẹ nhàng kéo tay cô và nói: Tiểu Sơ, anh sẽ bảo vệ em, đừng sợ. Nhưng Kiều Vân Tiêu khi ấy vẫn chưa có khả năng nắm giữ số phận của mình, nên trong đôi mắt ấy cô còn nhìn rõ một thứ tình cảm gọi là ‘bất lực’. Bây giờ đã khác trước, Kiều Vân Tiêu đã có thể kiểm soát cuộc đời mình, thậm chí là nắm giữ vận mệnh của người khác. Anh nhìn Tiêu Tiểu Tiêu không còn vẻ bất lực, không còn do dự, nhiều hơn cả là một sự quyền uy, có thể bảo vệ cậu ấy không chịu bất kỳ tổn thương nào nữa.

Tiêu Tiểu Tiêu nghe xong càng vùi đầu thấp hơn, tăng lời câu hỏi của Kiều Vân Tiêu. Cố Sơ ban đầu lo ngại, về sau nhìn thấy biểu hiện của Tiêu Tiểu Tiêu thì chợt hiểu ra. Cậu ấy chắc chắn đã gặp phải một sự ngược đãi còn tàn nhẫn hơn cả những gì cô nhìn thấy, thế nên mới không chịu nhìn thẳng Kiều Vân Tiêu. Từ trước tới giờ, ở trước mặt anh, Tiêu Tiểu Tiêu luôn rất tự ti, cho dù bây giờ đã trở nên xinh đẹp rồi, khi đối mặt với Kiều Vân Tiêu cậu ấy vẫn không thể buông bỏ những gánh nặng của mình. Cậu ấy luôn muốn để lại ấn tượng đẹp nhất cho anh, lần nào gặp mặt cũng chăm chút trang điểm thật tỉ mỉ. Giờ đây bộ dạng của cậu ấy thậm chí không kể xiết như thế này, dĩ nhiên sẽ sợ anh nhìn thấy.

“Tiểu Tiêu...” Kiều Vân Tiêu gọi tên cậu ấy, nhẹ nhàng kéo tay cậu ấy lại.

Ai ngờ vừa chạm vào đầu ngón tay, Tiêu Tiểu Tiêu đã lập tức hét toáng lên, lập tức hất tay anh ra, giơ cánh lên che mặt mình: “Anh đi đi! Em không muốn nhìn thấy anh! Đi đi!”

Hốc mắt Cố Sơ chợt ửng đỏ, cô quay lưng lại, ra sức ấn chặt lên mắt, không để nước mắt rơi xuống. Vì sao lại bắt Tiêu Tiểu Tiêu chịu đựng những chuyện này? Vì sao những người thân bên cạnh cô cứ liên tiếp phải chịu tổn thương?

Tiêu Tiểu Tiêu có chút điên cuồng, Kiều Vân Tiêu không ép buộc cậu ấy nữa, đứng dậy nhìn chằm chằm cậu ấy rất lâu. Khi lên tiếng lần nữa giọng điệu của anh trở nên quyết đoán: “Anh sẽ không đi, cho dù em có không muốn gặp anh đến mức nào, anh cũng sẽ ở yên đây.”

Tiêu Tiểu Tiêu bật khóc, cúi gằm, bờ vai run lên từng cơn: “Không... Anh đi đi!”

Nhưng Kiều Vân Tiêu lại bước tới, bế Tiểu Tiểu lên khiến cậu ấy giật mình ngẩng đầu, nhìn thấy ánh mắt sáng quắc của anh, cậu ấy vội vàng lấy tóc che cổ và mặt mình đi, giãy giụa: “Thả em xuống!”

Cố Sơ cũng giật nảy mình vì hành động của Kiều Vân Tiêu.

Cánh tay Kiều Vân Tiêu rất có sức mạnh, giữ Tiểu Tiểu chặt chẽ, vững vàng, quyết không để cậu ấy giãy ra. Anh nhìn về phía Cố Sơ, nói: “Chìa khóa xe ở trong túi anh. Em mở cửa xe ra, chúng ta đưa cô ấy tới bệnh viện đi.”

“Không!”

“Phải đi!” Kiều Vân Tiêu hạ giọng quát lên một tiếng.

Tiểu Tiểu ở trong lòng anh đột ngột yên tĩnh trở lại, có lẽ bất ngờ vì Kiều Vân Tiêu quát mình. Bao nhiêu năm nay, Kiều Vân Tiêu luôn ôn hòa dịu dàng, quát cậu ấy như vậy quả thực là lần đầu tiên. Anh cũng cảm thấy thái độ ban nãy đã làm cô sợ bèn dịu giọng: “Em nghe lời, được không?”

Bả vai Tiểu Tiểu khẽ run lên. Cậu ấy không nói gì nữa nhưng cũng không phản kháng. Kiều Vân Tiêu có thể cảm nhận được cơ thể căng thẳng đang thả lỏng. Anh thầm thở phào, ra hiệu bằng ánh mắt cho Cố Sơ. Cố Sơ hiểu ý anh, bước lên lấy chìa khóa xe, quay người đi ra cửa. Kiều Vân Tiêu bế Tiểu Tiểu đi sát phía sau. Ra khỏi căn phòng, có khách đến siêu thị mua đồ, nhìn thấy cảnh này không khỏi tò mò ngó nghiêng. Chị chủ là người nhanh nhạy, vội tiếp đón để họ không nhìn lung tung nữa, rồi xua tay, tỏ ý bảo bọn họ mau chóng rời đi.

Cố Sơ cảm kích trong lòng nhưng lúc này không thể bước đến cảm ơn được. Cô nắm chắc chìa khóa, rào bước đi ra khỏi siêu thị. Kiều Vân Tiêu nhanh chóng bế Tiểu Tiểu lên xe. Cố Sơ ngồi ghế sau với cậu ấy, anh lái xe.

Chiếc xe đi thẳng một mạch tới bệnh viện. Cố Sơ kéo tay Tiểu Tiểu lại, nắm thật chặt. Tay cậu ấy lạnh ngắt, Cố Sơ cảm thấy mình như đang nắm một cục đá, cứ thế giá băng vào tận trong tim...

...

Ngoại Than Hối lấy mỡ người nấu nướng, lấy máu người làm tăng mùi vị cho thức ăn của thực khách, việc điều tra các đầu mối cung cấp không quá tốn công. Với tư cách là người phụ trách chính của nhà hàng, Thích Kiều Kiều khai nhận tất cả với cảnh sát. Cô ta thừa nhận một bộ phận lớn thức ăn của Ngoại Than Hối đều dùng mỡ người để nấu, như vậy sẽ thơm hơn, ngoài ra có một số món bắt buộc phải dùng dầu xà lách. Còn về máu, cô ta cảm thấy máu người là chất tẩm bổ tốt nhất, lấy máu người cho vào thức ăn sẽ càng khiến món ăn có một mùi vị đặc biệt. Mà nguồn gốc của máu và mỡ người, Thích Kiều Kiều thừa nhận bên cung cấp là thẩm mỹ viện.

Khi được hỏi vì sao lại làm như vậy, Thích Kiều Kiều thành thật nói: “Có lúc càn là những món tuyệt phẩm ngon miệng anh lại càng không thể đi sâu tìm hiểu phương pháp nấu nướng, có thể nói với bên ngoài là nguyên liệu bảo đảm nhưng làm sao anh dám chắc người nấu rất cuộc đã dùng những gì? Con người ăn máu và mỡ của mình kỳ lạ lắm sao? Vậy khi người ta thẳng thừng cắt thịt trên người bò sống để giữ cho thịt bò tươi ngon thì sao? Khi các người ăn óc khỉ sống thì sao? Khi các người thẳng thừng ném các con vật nhỏ vào rượu dim chét chỉ để thỏa mãn cái miệng của mình thì sao? Lẽ nào các người không cảm thấy ghê tởm hay tàn nhẫn sao?”

Giọng nói của Thích Kiều Kiều rất dịu nhẹ nhưng khi chất vấn cảnh sát lại khiến họ á khẩu. Cô ta điều chỉnh lại tư thế ngồi, nho nhả lấy từ trong túi xách ra một bao thuốc lá, ấn nhẹ một cái, nó được bật mở. Cô ta ngược mắt lên, lịch sự hỏi: “Có thể hút thuốc chứ?”

Cảnh sát thẩm vấn không ngăn cản.

Cô ta hút loại thuốc lá của phụ nữ màu đen, thân thuốc rất dài. Cô ta châm lên, rít một hơi, bờ môi đỏ rực nhẹ nhàng nhả ra làn khói xám trắng. Cô ta nói tiếp: “Tôi thừa nhận Ngoại Than Hối vi phạm pháp luật, nhưng cũng chỉ là vi phạm pháp luật mà thôi? Cùng lắm thì đình chỉ kinh doanh. Cảnh sát các người làm âm ỉ thế này sẽ tổn hại đến danh tiếng của chúng tôi.”

“Một nhà hàng dùng máu và mỡ người nấu nướng còn cần thanh danh sao?”

Thích Kiều Kiều cười, ung dung điềm tĩnh: “Đồng chí cảnh sát à, từ xưa đã có phương pháp dùng mỡ người để nấu và máu người để làm gia vị rồi. Thời cổ đại còn có người ăn thịt người kìa, thịt người còn có thể làm thuốc đấy. Nhà hàng chúng tôi đúng là có sử dụng mỡ và máu người, nhưng nguồn gốc đều rất chính quy. Yêu cầu nhập kho máu và mỡ người của thẩm mỹ viện rất khắt khe.”

“Nói vậy là cô còn tán thành?”

“Không, tôi không có nói vậy, chỉ là muốn nói trình bày với các anh chuyện này chúng tôi được phê chuẩn, nếu không chúng tôi chỉ là mấy người phụ trách tép riu, sao dám làm lớn vậy?”

“Ai phê chuẩn?”

“Dĩ nhiên là...” Thích Kiều Kiều nhẹ nhàng phả khói vào người cảnh sát, cười nói: “Chủ tịch tập đoàn, Thịnh Thiên Vỹ...”

306. Chương 306: Bóng Tối Trước Lúc Bình Minh

‘Lời khai’ của Thích Kiều Kiều khiến vụ án có một sự phát triển hoàn toàn mới. Cô ta không trốn tránh hành vi vi phạm điều lệ an toàn vệ sinh thực phẩm của nhà hàng, cũng thừa nhận việc này nói ra đích thực động trời, nhưng từ góc độ ẩm thực, nấu nướng, cô ta lại đẩy lý lẽ. Gương mặt nhỏ của Thích Kiều Kiều được trang điểm tỉ mỉ, đôi mắt hoa đào hơi nhướng lên đủ để khiến xương cốt đàn ông yếu mềm hết cả, khi cất lời lại có chất giọng mềm mại nhu tình của con gái Giang Nam, có thể thấy ắt sẽ được chào đón rất nồng nhiệt trong các mối quan hệ.

Sau khi La Trì nhận được ghi chép thẩm vấn Thích Kiều Kiều từ Thượng Hải gửi fax tới, đầu mày nhíu chặt lại đủ để kẹp chết một con ruồi. Anh ấy đưa cho Lục Bắc Thần xem, sắc mặt Lục Bắc Thần cũng chẳng khá hơn. Thịnh Thiên Vỹ vẫn còn ở trong cục cảnh sát, những chứng cứ bất lợi đối với anh ta thì liên tục được gửi tới. Lúc nghỉ ngơi, La Trì châm một điếu thuốc, ước lượng độ nặng nhẹ của cuốn sổ ghi chép rồi thở dài: “Thịnh Thiên Vỹ rốt cuộc đang giở trò gì?”

Thịnh Thiên Vỹ muốn làm gì chẳng ai biết rõ. Sau lần cân sức đầu tiên với cảnh sát, anh ấy và La Trì đều không phải người thắng cuộc. Lục Bắc Thần ngồi trong phòng quan sát nhìn rất rõ biểu cảm sững sốt của Thịnh Thiên Vỹ sau khi nghe tin Thẩm Cường gặp nạn, không giống như đóng kịch. Còn về bí mật giấu trong lòng Thịnh Thiên Vỹ, có lẽ lời khai này Thích Kiều Kiều cũng chưa hẳn là chuyện xấu.

Khi hỏi về những người như Tiểu Vũ, Thẩm Cường, Thích Kiều Kiều vẫn giữ lời khai thống nhất như lần trước, cô ta vẫn còn nằm trong phạm vi thẩm vấn của cảnh sát. So với sự ‘hợp tác’ của Thích Kiều Kiều, rõ ràng Tề Tuyết không thân mật như vậy. Với tư cách là người phụ trách thẩm mỹ viện bị cảnh sát tìm ra số mỡ và máu người âm thầm tích trữ, trách nhiệm của cô ta cực kỳ nặng nề. Cả hai thẩm mỹ viện tại Bắc Kinh và Thượng Hải đồng thời bị cảnh sát điều tra, nói với bên ngoài là ngừng kinh doanh để chỉnh đốn, thực tế là đã gây tổn hại tới lợi ích của các hội viên, không những phải đền bù thiệt hại mà còn bắt buộc phải tường trình rõ ràng với cảnh sát.

Trong phòng thẩm vấn, Tề Tuyết rất trang nhã. Cô ta từng chinh hình, thể nên dù là vóc dáng hay diện mạo đều được điều chỉnh tới trạng thái tốt nhất, nhất là ngũ quan, đẹp tới mức không thể tìm thấy một tỳ vết nào. Mái tóc cô ta được cắt bằng tới ngang vai, đuôi tóc được xử lý rất tốt. Cả người từ trên xuống dưới mặc dù không phải đều là hàng hiệu nhưng có thể nhận ra quần áo rất cầu toàn, chủ yếu là đặt may. Duy chỉ có điều tính tình quá lạnh, cô ta uống café, trả lời những câu hỏi của điều tra viên mang tính lựa chọn.

Cô ta cũng giống như Thích Kiều Kiều, đã là người phụ trách từ trước khi thương hiệu ‘Khiêm’ được tập đoàn Viễn Thăng thu mua, sau khi thay đổi quyền cổ đông, vị trí của hai người này không hề thay đổi, tiếp tục quản lý thẩm mỹ viện và Ngoại Than Hối. Hoặc có thể vì Thịnh Thiên Vỹ vốn dĩ không để ý chút nào tới cuộc mua bán được dâng tới tận cửa này, nên từ lúc tiếp quản cho tới bây giờ vẫn chưa đặt ra yêu cầu để người của tập đoàn đích thân can dự. Đương nhiên, suy nghĩ này của Thịnh Thiên Vỹ chỉ là suy đoán của La Trì. Nếu những gì Thích Kiều Kiều nói là thật thì Thịnh Thiên Vỹ không thể không biết về tình hình của trung tâm và Ngoại Than Hối.

Về Ngoại Than Hối, về chuyện của Thích Kiều Kiều, Tề Tuyết nhất loạt không trả lời. Sau khi hỏi đi hỏi lại, câu hỏi đáp duy nhất của cô ta là: Đó là chuyện của Ngoại Than Hối, tôi không rõ.

Nhưng tiếp theo đó liên quan tới thẩm mỹ viện, Tề Tuyết không thể không giải thích.

“Ai đã bắt cóc Tiêu Tiểu Tiêu?”

Tề Tuyết uống một cốc café, lạnh lùng đáp: “Tôi cũng rất muốn biết.”

“Xem ra cô không hề xa lạ Tiêu Tiểu Tiêu. Thẩm mỹ viện có nhiều hội viên như vậy, sao cô lại có thể nhớ cô ấy như vậy?”

“Tiêu Tiểu Tiêu là hội viên thẻ vàng của trung tâm chúng tôi. Hội viên thẻ vàng tức là phải nộp đủ một số tiền nhất định lại là người cấp thiết muốn thay đổi hình tượng. Cấp độ hội viên của chúng tôi rất nghiêm ngặt, hội viên thẻ vàng lại càng như vậy. Khi Tiêu Tiểu Tiêu tới trung tâm tư vấn, vừa hay tôi cũng có mặt. Lúc đó hình tượng của cô ấy cực kỳ tệ, điển hình của kiểu người giảm béo nhiều lần nhưng vẫn thất bại. Là người chịu trách nhiệm đồng thời là hội trưởng, tôi nhất định phải tận tâm tận lực. Phương án giảm béo của cô ấy do tôi đích thân làm, anh bảo tôi có thân với cô ấy hay không? Tối hôm qua các anh ngang nhiên niêm phong thẩm mỹ viện, tôi muốn không biết chuyện Tiêu Tiểu Tiêu bị bắt cóc cũng khó.”

“Phát hiện phòng tôi trong tầng hầm của trung tâm chỉnh hình. Qua điều tra tại hiện trường có thể nhận ra đó là nơi bắt cóc Tiêu Tiểu Tiêu. Máu trên dây xích, quần áo sau khi đối chiếu DNA đã xác định là của cô ấy. Có thể tự do ra vào tầng hầm lại có thể giam giữ người trong phòng tôi, là người phụ trách của thẩm mỹ viện, lẽ nào cô không rõ?”

“Có rất nhiều người có thể ra vào phòng tôi, nhân viên hoặc chỉ cần là người biết được mật mã, lẽ nào tôi đều phải biết rõ từng người?”

“Cô giải thích thế nào về dây xích trong phòng tôi? Các cô là thẩm mỹ viện chứ đâu phải lò mổ, còn cần cả dây xích ngằm trong tường ư? Cô đừng nói là kẻ bắt cóc lắp đặt tạm thời.”

Ánh mắt Tề Tuyết bình thản, logic cực kỳ rõ ràng: “Đồng chí cảnh sát, trung tâm chỉnh hình có phòng thực nghiệm của riêng mình. Rất nhiều sản phẩm làm đẹp của chúng tôi đều sẽ lấy một số thành phần dinh dưỡng trên cơ thể động vật, ví dụ như chất dinh dưỡng ở cuống rốn, tinh sữa..., chuyện này là rất bình thường. Dây xích ban đầu dành cho những động vật mang thai. Nhưng sau đó các sản phẩm của chúng tôi được nâng cấp, phòng thực nghiệm cũng được đổi chỗ, thế nên phòng tôi cũng bỏ hoang không sử dụng, dây xích cũng để ở đó suốt.”

“Vậy ai đã cứu Tiêu Tiểu Tiêu đi?”

“Ngay cả việc ai bắt cóc Tiêu Tiểu Tiêu tôi còn không biết, làm sao biết ai đã cứu cô ấy đi?”

Dù có trả lời câu hỏi nào, sắc mặt Tề Tuyết vẫn bình lặng như hồ nước, ánh mắt lại càng điềm nhiên hơn. Điều tra viên nhìn cô ta, lát sau đột ngột nói: “Sắc mặt cô trông không được ổn lắm.”

“Trung tâm xảy ra chuyện, là người chịu trách nhiệm, sắc mặt tôi có thể tốt kiểu gì được?”

“Cánh tay cô không sao chứ?” Điều tra viên hỏi một vấn đề hoàn toàn không liên quan tới vụ án này.

Bắt đầu từ khi Tề Tuyết ngồi vào phòng thẩm vấn, cô ta luôn dùng tay trái bê café. Sau khi nghe câu hỏi, Tề Tuyết rõ ràng sững người giây lát, giơ tay trái lên, rồi vô thức đặt lên tay phải, nhưng cũng đặt xuống rất nhanh, thần nhiên trả lời: “Tối qua tôi đón xe, cảnh sát các anh ở phía sau đuổi theo tôi như đuổi theo tông phạm vậy, cánh tay va phải chỗ mở cửa.”

“Có cần gọi bác sỹ giúp cô không?”

“Không cần, cảm ơn.”

“Nếu đã vậy, được rồi, trở về chuyện chính. Thứ ở dưới tầng hầm giải thích thế nào?”

“Tôi thừa nhận có hành vi lừa dối khách hàng?”

“Ví dụ?”

“Ví dụ như mỡ và máu mà các anh nhìn thấy, đích thực được lấy từ trên người khách hàng.”

“Sau đó các người sử dụng mỡ và máu người để làm ra sản phẩm làm đẹp?” Điều tra viên nghiêm giọng hỏi: “Ví dụ như nước dưỡng da của các cô?”

“Coi như là vậy, nhưng nói vậy không chuẩn xác.” Tề Tuyết điềm nhiên: “Giống như rất nhiều sản phẩm làm đẹp sẽ lấy thành phần nhau thai cừu làm thành phần dinh dưỡng vậy, máu và mỡ người cũng có hiệu quả bảo dưỡng da, nhất là máu, bên trong chứa thành phần dinh dưỡng phong phú. Cách lấy máu và mỡ của trung tâm chúng tôi rất chính quy, hơn nữa nguồn gốc hợp lý, chỉ là nghe hơi ghê rợn mà thôi, nhưng chúng tôi không có hại người.”

“Các người còn cung cấp mỡ và máu cho Ngoại Than Hối?”

“Để làm nguyên liệu tốt nhất, vì sao phải lãng phí?”

“Cô coi máu và mỡ người là nguyên liệu?”

“Làm ăn có lúc phải đi hơi lệch hướng một chút.”

“Khi làm những việc này cô đã thông qua cấp trên phê duyệt chưa?”

Tề Tuyết nức cười nhìn đối phương: “Đồng chí cảnh sát, đương nhiên tôi phải làm việc theo quy định, nếu cấp trên không đồng ý sao tôi dám làm?”

“Ý của cô là đây là việc được chủ tịch tập đoàn các cô đồng ý?”

“Đương nhiên.”

“Có văn bản qua lại nào chứng minh hay không?”

“Trong ngăn kéo tại phòng làm việc của tôi có văn bản do đích thân anh ấy ký.” Tề Tuyết lạnh nhạt nói: “Tôi chỉ làm việc cho người ta rồi lại giải quyết tai họa giùm người ta. Chuyện này không hề liên quan tới tôi, chỉ nhận lệnh làm theo mà thôi.”

...

Lại là Thịnh Thiên Vỹ.

Khi từng bản fax được chuyển tới, sắc mặt La Trì tái mét. Lục Bắc Thần bê cốc café tiến lên, bình tĩnh đọc, không nói năng gì. Rất nhanh, cảnh sát đã tìm ra được văn bản trong văn phòng của Tề Tuyết và Thích Kiều Kiều có liên quan tới việc lưu trữ mỡ và máu để sử dụng, chữ ký của Thịnh Thiên Vỹ rành rành ở cuối.

“Thịnh Thiên Vỹ định đi trái đạo lý sao?” La Trì tức giận ném tập tài liệu lên mặt bàn: “Loại văn bản này mà cũng ký cho được? Tôi thấy đã bị lợi ích thiêu đốt trái tim rồi!”

Lục Bắc Thần cầm lấy tập tài liệu, từ tốn uống café, lật ra xem, đích thực là chữ ký của Thịnh Thiên Vỹ. Đây rõ ràng là một hợp đồng bí mật, quá trình cũng cực kỳ đơn giản. Đặt tài liệu xuống, anh nói: “Chuyện Tiêu Tiểu Tiêu bị bắt cóc không đơn giản như vậy. Chloe nghi ngờ kẻ đào tẩu khỏi phòng tối rất có thể chính là kẻ đã bắt cóc Tiêu Tiểu Tiêu. Tối đó có hai kẻ áo đen xuất hiện, kẻ từ phòng tối chạy ra chắc chắn là phụ nữ, bị kẻ áo đen trên nóc nhà đã thương, còn kẻ áo đen trên nóc nhà có thể đã bị Chloe đã thương. Vì lý do ánh sáng, Chloe không thể chắc chắn tình trạng thương tích của đối phương nhưng tính toán theo khoảng cách, đối phương có thể đã bị trầy da. Một kẻ muốn giết một người khác, có thể là bộ ngựa bắt ve sâu, chim sẻ đợi phía sau. Vậy thì người cứu Tiêu Tiểu Tiêu ra rất có khả năng chính là một trong hai người họ.”

“Vụ án này càng ngày càng phức tạp rồi.” La Trì ngồi lên ghế, gác thẳng hai chân lên bàn.

Nhưng Lục Bắc Thần lại cười: “Là bóng tối... trước lúc bình minh.”

307. Chương 307: Sự Bình Tĩnh Của Người Con Gái

Chloe đã sớm báo cáo tình hình của Tiêu Tiểu Tiêu với Lục Bắc Thần, dĩ nhiên giấu nhẹm chuyện vết thương của Cố Sơ. Anh ta hiểu Lục Bắc Thần, nếu cậu ấy đã cất công gọi điện thoại nhắc nhở mà một khi

để Lục Bắc Thần biết được anh ta đâm đầu vào chỗ nguy hiểm thì những ngày tháng sau này anh ta chắc chắn sẽ khó sống.

Lúc Tiêu Tiểu Tiêu được Kiều Vân Tiêu đưa tới bệnh viện, Chloe cũng dạo qua. Cố Sơ biết bây giờ anh ta giống như chiếc camera giám sát của Lục Bắc Thần hơn, từng giây từng phút đều phải theo dõi mọi hành động cử chỉ của con người vừa thoát ra khỏi ‘hang ma’ này. Kiều Vân Tiêu vốn dĩ cực kỳ tức giận vì hành động giấu giếm sự thật của Chloe nhưng nói gì thì nói cũng đã tìm thấy Tiêu Tiểu Tiêu, anh cũng không thể cần nhân nhiều thêm.

Sau cả đoạn đường dài trầm mặc, Tiêu Tiểu Tiêu cũng đã chấp nhận sự thật mình phải tới bệnh viện. Kiều Vân Tiêu cố tình né tránh bệnh viện của cậu ấy, tìm một bệnh viện quốc tế tư nhân, lại còn đặt một phòng bệnh riêng, né mọi khả năng bị người ta dòm ngó. Chẳng mấy chốc, cảnh sát cũng đã tới để tiến hành lấy lời khai cho chuyện hôm qua. Lần đầu tiên gặp cảnh sát, Cố Sơ cũng chống đối, vì cô cảm thấy tình trạng trước mặt của Tiêu Tiểu Tiêu bị không thích hợp gặp cảnh sát cho lắm. Chuyện hỏi cung không nằm ngoài việc cậu ấy bị bắt cóc, không khác gì bắt ép cậu ấy nhớ lại sự thực một lần nữa.

Ngay cả Kiều Vân Tiêu cũng không đồng ý để cảnh sát gia nhập lúc này. Khi đối mặt với họ, biểu cảm của anh rất khó coi, có lẽ vì nguyên nhân Tiểu Tiêu bị bắt cóc lâu như vậy mà cảnh sát lực bất tòng tâm.

Nhưng tình trạng của Tiểu Tiêu lại khiến mọi người sửng sốt. Có lẽ dọc đường cậu ấy đã suy nghĩ rất nhiều, hoặc cũng có thể xuất phát từ tâm lý muốn đổi mới, tóm lại cậu ấy đã lên tiếng: “Không sao đâu, các anh muốn hỏi gì cứ hỏi đi.” Ngay một lát cậu ấy lại nói: “Nhưng vết thương của tôi tới giờ phải bôi thuốc rồi, phiền các anh đợi một lát.”

Chloe âm thầm giơ ngón cái lên khen ngợi Tiêu Tiểu Tiêu, Kiều Vân Tiêu cũng không ngờ cậu ấy lại bình thản đến thế, có hơi sửng người. Ban đầu Cố Sơ lo lắng nhưng nghe xong câu nói của Tiểu Tiêu thì cô đã hiểu. Là bác sỹ, khả năng chịu đựng tâm lý của Tiểu Tiêu vẫn còn rất mạnh mẽ.

Bác sỹ nhanh chóng đi vào, định làm kiểm tra toàn thân cho Tiểu Tiêu. Chloe và mấy người khác đang định tránh mặt. Tiêu Tiểu Tiêu nói: “Mọi người có thể ở lại. Anh Chloe, tôi đã nghe nói về chuyện của anh, tôi nghĩ anh cũng cần tường thuật lại tình hình của tôi cho phía Bắc Kinh. Còn cả mấy đồng chí cảnh sát nữa, các anh ở lại cũng sẽ nghe rõ ràng hơn, không cần tôi lặp lại tình trạng vết thương thêm lần nữa.”

Cố Sơ dĩ nhiên là muốn ở lại. Còn Kiều Vân Tiêu, anh ngẫm nghĩ rồi bước lên: “Anh ở lại.”

Tiêu Tiểu Tiêu ngược mắt lên nhìn anh, lát sau mới gật đầu. Cố Sơ nhìn thấy màn sương mù trong ánh mắt cậu ấy, thấp thoáng giống như tiếc nuối lại giống như tuyệt vọng. Vì sao lại như vậy chứ?

Bác sỹ kéo rèm ngăn cách bệnh nhân và người nhà.

Thật ra Cố Sơ rất muốn đứng bên trong rèm xem rốt cuộc trên người Tiểu Tiêu có bao nhiêu vết thương, nhưng nghĩ lại cô cũng thôi. Có thể giữ những người này lại đây, Tiểu Tiêu đã lấy hết mọi dũng khí rồi.

Bác sỹ hỏi một số câu đơn giản, Tiêu Tiểu Tiêu lần lượt trả lời.

“Vết thương ở cổ tay và cổ chân đều do dây xích để lại. Tôi có xem thử, không bị thương tới xương, chỉ là vết thương ngoài da, phiền anh thoa thuốc định kỳ cho tôi là được. Không cần chụp X-quang, không cần phiền tới bác sỹ khoa xương.”

“Vết bầm do bị va đập tạo thành, vết thương trên cổ là do bị bóp.”

“Tôi cần một bác sỹ phụ khoa, cảm ơn.”

Cố Sơ đứng bên cạnh rèm, nghe rất rõ ràng, trái tim thất lại từng cơn. Tiêu Tiểu Tiêu đang bình tĩnh miêu tả nguyên nhân hình thành nên vết thương của mình, cô cảm thấy mỗi một tác da thịt trên người mình cũng đang kêu đau theo. Nhất là sau khi nghe Tiểu Tiêu yêu cầu bác sỹ phụ khoa tới, Cố Sơ nghe thấy một tiếng rạn vỡ trong tim, một dự cảm không lành cứ thế nảy sinh. Phía bên kia, cảnh sát đang tiến hành ghi chép theo đúng trình tự. Do Tiêu Tiểu Tiêu vốn đã là bác sỹ nên bản thân sự miêu tả của cô ấy đã có giá trị.

Bác sỹ phụ khoa tới rất nhanh, đi vào trong rèm.

Cố Sơ nín thở.

“Xin chào bác sỹ. Tôi muốn biết có phải có dấu hiệu bị viêm do vật lạ tạo thành hay không.”

Cố Sơ chết lặng.

Bác sỹ phụ khoa đứng trong rèm hỏi: “Có biết là vật lạ gì không?”

“Có lẽ là một số đồ chơi tình dục.” Tiều Tiều Tiều khẽ đáp: “Đối phương sử dụng những thứ đó với tôi trong hoàn cảnh điều kiện vệ sinh cực kỳ tệ hại, thế nên phiền bác sỹ kiểm tra mức độ sạch sẽ giúp tôi.”

Cố Sơ hô hấp rất khó khăn, cô vô thức nhìn sang Kiều Vân Tiều. Sắc mặt anh cũng không khá khẩm gì, gần như tái xanh, méo xệch. Giây phút này cuối cùng cô cũng hiểu vì sao vừa gặp Kiều Vân Tiều, Tiều Tiều lại kích động như thế rồi lại hiểu cả sự tuyệt vọng trong ánh mắt cậu ấy khi Kiều Vân Tiều quyết định ở lại. Chuyện này bày ra trước mặt một người đàn ông cậu ấy đã yêu thầm bao nhiêu năm, sao cậu ấy chịu đựng nổi?

Các cảnh sát bên cạnh đều dờ ra, có lẽ vì câu này được nói ra từ chính miệng của đương sự, hơn nữa còn đầy chuyên nghiệp và bình tĩnh.

Thời gian kiểm tra không dài, điều này bắt nguồn từ việc Tiều Tiều Tiều nắm rất rõ thương tích trên cơ thể mình, hơn nữa còn có thể phán đoán chuẩn xác chỗ nào cần kiểm tra, chỗ nào không cần. Sau khi bác sỹ đi rồi, rèm được lật mở, Tiều Tiều Tiều đã mặc lại quần áo bệnh nhân, các vết thương ngoài da đã được thoa thuốc. Cố Sơ bước tới ấn cho giường của cậu ấy dựng lên, rồi lót một chiếc gối sau gáy. Tiều Tiều nắm chặt tay cô nhưng lại nhìn cảnh sát: “Bây giờ các anh có điều gì muốn hỏi không?”

Cố Sơ ngồi xuống bên cạnh Tiều Tiều Tiều, từ bàn tay siết chặt có thể nhận ra Tiều Tiều không gan dạ như thế. Ngón tay của cậu ấy giá lạnh, vẫn còn đang run rẩy. Cố Sơ càng đau lòng, ra sức nắm chặt tay cậu ấy.

Cảnh sát bước lên, bắt đầu điều tra chi tiết chuyện cậu ấy bị bắt cóc.

“Cô còn nhớ lúc đó đã xảy ra chuyện gì không?”

Tiều Tiều Tiều khẽ gật đầu, thuật lại từ đầu tới cuối mọi chuyện dưới tầng hầm tối đó. Cố Sơ ở bên nghe mà rợn tóc gáy, sau lưng như có gió lạnh thổi sột soạt từng cơn. Nhất là khi nghe Tiều Tiều kể chiếc giá cao tới tận nóc nhà, từng hàng từng hàng xếp đầy mỡ người và máu, cô lại nhớ tới chuyện Kiều Vân Tiều kể ỉnh, suýt nữa thì lại nôn.

“Cô chắc chắn máu và mỡ người đều được xếp trong kho ngoài cùng chứ?”

Tiều Tiều Tiều ngẫm nghĩ rồi nói: “Tầng hầm vốn có nhiều phòng ư? Lúc đó tôi nhìn thấy căn phòng rất rộng, là một nhà kho rộng lớn.”

Cảnh sát gật đầu.

“Cô có nhìn thấy người bắt cóc mình tương mạo ra sao không?”

Cậu ấy lắc đầu: “Tôi bị bịt kín mắt, nhưng tôi cảm giác là một người phụ nữ.”

“Sao lại cảm nhận như vậy?”

“Trực giác.”

Cảnh sát ghi chép hơi khựng lại giây lát, sau đó gật đầu, tiếp tục viết. Rồi anh ta lại hỏi: “Khoảng thời gian này, kể bắt cóc cô luôn dùng di động của cô phát tán một số tin tức, chuyện này cô biết chứ?”

Tiều Tiều Tiều lắc đầu: “Tôi không tìm được di động nữa rồi.” Đây cũng là lý do về sau cô phải chạy xuống siêu thị để gọi điện cho Cố Sơ.

“Về sau cô chạy thoát ra ngoài bằng cách nào?”

Tiều Tiều Tiều chìm vào hồi tưởng.

Cô bị kẻ đó nhốt trong một gian phòng kín như bưng, nói chính xác hơn là một gian phòng bí mật, vì cô không nghe được bất kỳ động tĩnh nào, ngoại trừ tiếng bước chân ra vào của kẻ bắt cóc. Nơi đó giống như

không có khái niệm thời gian. Cô không còn nhớ mình đã bị nhốt bao lâu, chỉ biết mỗi lần tới, kẻ đó đều hành hạ cô một lượt, đa phần đều lặp đi lặp lại vấn đề: Mày chính hình xinh đẹp như vậy để quyến rũ đàn ông phải không?

Về sau, cô bất ngờ được ai đó mở hai tay hai chân, có người kéo cô chạy ra ngoài, nhưng từ đầu tới cuối không tháo bịt mắt cho cô. Mấy hôm đó cô ăn rất ít, thế nên gần như thoi thóp bị người đó kéo đi. Cô không biết người đó định đưa cô đi đâu, chỉ cảm thấy đã rời khỏi phòng tối, vì có gió thổi vào mặt. Chẳng mấy chốc, cô lại bị mấy người nâng lên xe. Có lẽ để đề phòng cô làm ầm ĩ, cô một lần nữa bị người đó trói chân tay và bịt miệng lại. Cô không nhìn được, không thể nhúc nhích cũng không thể lên tiếng, đành để mặc bọn chúng.

“Sau đó bọn chúng vứt tôi lại trong một con hẻm.” Tiêu Tiểu Tiêu nói: “Con hẻm đó rất khuất nẻo, không có mấy người. Bọn chúng thả tôi ra rồi lập tức rời đi, sau khi có một chút sức, tôi tháo băng bịt mắt và băng dính ra, lúc ấy mới nhìn rõ tình hình xung quanh. Túi xách ở bên cạnh tôi nhưng bên trong không có di động. Tôi không biết đối phương là những ai, cũng không hiểu vì sao lại thả tôi ra. Lúc đó tôi không nghĩ được nhiều, chỉ muốn về nhà.”

“Mấy giờ cô về tới nhà? Đã ở nhà mấy ngày rồi?”

“Tôi không nhìn giờ, có lẽ là khá muộn vì trên đường đã rất vắng người. Sau khi về nhà tôi vừa khiếp vía sợ, đã ngủ rất lâu. Sau khi tỉnh dậy tôi mới gọi điện thoại cho Cố Sơ, cũng tức là hôm nay.”

Cố Sơ đã hiểu ra rồi, thì ra Tiêu Tiểu Tiêu đã được người ta cứu ra một đêm trước khi họ tới thẩm mỹ viện. Rốt cuộc ai là người đã cứu cậu ấy? Nghe ý của Chloe thì bóng đen trên nóc nhà muốn giết kẻ trong vườn hoa, lẽ nào hắn đã đợi ở đó rất nhiều giờ? Chỉ không ngờ giữa đường lại bị ba người họ ngáng chân?

“Cô là hội viên của thẩm mỹ viện đó?”

“Đúng vậy.”

“Có quen biết Tề Tuyết không?”

“Tề Tuyết...” Tiêu Tiểu Tiêu ngẫm nghĩ giây lát: “Tổng giám đốc Tề phải không. Tôi biết, các hội viên thẻ vàng của thẩm mỹ viện đều do chị ấy phụ trách.”

“Cô Tiêu, chúng tôi cần phải hiểu sâu thêm về chuyện của thẩm mỹ viện này.”

Kiều Vân Tiêu ở bên thực sự không chịu nổi nữa, bước lên ngắt lời cảnh sát: “Cô ấy đã rất mệt rồi, hôm nay tới đây thôi.”

Cảnh sát ngưng ngập.

“Tôi không sao, các anh cứ hỏi tiếp đi.” Sắc mặt Tiêu Tiểu Tiêu trắng nhợt, gần như là trong suốt.

Kiều Vân Tiêu nhìn Tiêu Tiểu Tiêu, không biết nói sao. Cảnh sát đánh mắt nhìn Kiều Vân Tiêu, rồi lại tiếp tục hỏi một số chuyện liên quan tới thẩm mỹ viện, ví dụ như những chuyện sau khi hội viên tiếp nhận chính hình, rồi nước dưỡng da...

Sau khi cảnh sát đi khỏi, Tiêu Tiểu Tiêu như vừa dốc hết chút sức lực cuối cùng. Cậu ấy nằm ra giường, trán túa đầy mồ hôi. Chloe ra khỏi cửa, nói lại với Lục Bắc Thần đầy đủ tình hình của Tiêu Tiểu Tiêu, rồi lại nói rõ với anh chuyện hai bóng đen bị thương.

...

Cả ngày, Kiều Vân Tiêu vẫn ở trong bệnh viện chạy tới chạy lui làm các thủ tục. Tiêu Tiểu Tiêu muốn xuất viện nhưng anh không đồng ý. Về đêm, Kiều Vân Tiêu cũng không có ý ra về. Phía công ty gọi tới không ít điện thoại, anh né tránh Tiểu Tiêu ra hành lang nhận máy. Lúc Cố Sơ đi lấy nước về nghe thấy Kiều Vân Tiêu thảm quá lên với đầu kia điện thoại: “Không cần biết dùng cách gì cũng bắt buộc phải tìm ra cho tôi!”

Cố Sơ nghe xong ít nhiều cũng đoán được ra. Cô nhắc anh chuyện này cảnh sát đã tham gia rồi, dù sao anh cũng là người có tiếng ngoài xã hội, một khi để lộ chuyện dính líu vào việc này sẽ không có lợi cho hình

tượng và việc kinh doanh. Kiều Vân Tiêu không nói gì, chỉ hít sâu một hơi. Cô nhận ra được vẻ nặng nề từ ánh mắt anh...

308. Chương 308: Lời Anh Nói Luôn Dễ Nghe Như Vậy

Tiểu Tiêu Tiểu ngủ chập chờn, không hề sâu giấc, chốc chốc lại giật mình tỉnh giấc, trán lấm tấm mồ hôi. Kiều Vân Tiêu vẫn ở bên, trực trước giường bệnh, thấy cậu ấy ra mồ hôi là lại lau. Trong khoảng thời gian đó, trợ lý tập đoàn có tới một lượt, mang theo một tập tài liệu. Lúc ký tài liệu Kiều Vân Tiêu rất chuyên chú. Cố Sơ đem hoa quả đã gọt xong đặt ở đầu giường. Khi nhìn gương mặt hơi nghiêng của Kiều Vân Tiêu, cô chợt nhận ra người đàn ông trước mặt không còn là anh trai hàng xóm mà cô thân thiết nữa. So với trước đây, bây giờ anh hẳn đã là một người trưởng thành không cho phép người khác thách thức lòng tự trọng, tự do và quyền lực của mình.

Khi Tiểu Tiêu tỉnh giấc, Kiều Vân Tiêu luôn đặt tài liệu qua một bên, hạ giọng vỗ về cậu ấy. Người trợ lý bên cạnh nhìn mà khó hiểu, len lén quan sát Cố Sơ rồi lại liếc sang Tiểu Tiêu Tiểu đang nằm trên giường. Cô ấy đã theo Kiều Vân Tiêu bao năm nay, hiểu rõ suy nghĩ của anh nhất. Từ trước đến nay người sắp của mình vẫn luôn không thể yên tâm về cô con gái nhà họ Cố, sao giờ lại đổi người rồi?

Khi Tiểu Tiêu Tiểu tỉnh lại lần nữa, ngoài cửa sổ, trời đã tối đen như mực. Trời đêm hôm nay không đẹp lắm, vì ánh trăng quá nhợt nhạt, cứ khiến Cố Sơ liên tưởng tới gương mặt của Tiểu Tiêu. Mỗi lần thức giấc cậu ấy lại phải xem Cố Sơ có ở đó không, nếu không sẽ căng thẳng, thế nên dù Cố Sơ có muốn dành không gian riêng cho Kiều Vân Tiêu thế nào đi nữa cũng vô ích. Cô cảm thấy tâm trạng của Tiểu Tiêu lúc này có chút thất thường.

Nhưng khi đối mặt với Kiều Vân Tiêu, rõ ràng Tiểu Tiêu Tiểu không còn ‘mê đắm’ như trước, lại hỏi một cách kỳ lạ: Sao vẫn còn ở đây? Anh làm việc đi, em không sao.

Mỗi lần tỉnh dậy nhìn thấy Kiều Vân Tiêu bên cạnh, cậu ấy lại hỏi một lần.

Sau đó Kiều Vân Tiêu lại nhẩn nại trả lời: Không sao, anh ở đây với em.

Khoảng hơn mười giờ, nhiệt độ của Tiểu Tiêu Tiểu lại tăng lên. Cố Sơ đo giúp, 39 độ. Nghĩ tới chuyện Tiểu Tiêu lo lắng cơ thể mình bị viêm, cô không dám lần nữa quá lâu vội gọi bác sỹ trực ban tới. Bác sỹ đo lại nhiệt độ lần nữa rồi tiêm thuốc tiêu viêm và hạ sốt cho cậu ấy, lại truyền thêm một chai nước để bổ sung dinh dưỡng, như thế cơn sốt mới ngừng. Kiều Vân Tiêu bận rộn trước sau, Cố Sơ chứng kiến hết cả. Một cậu chủ Kiều sinh ra đã được ăn sung mặc sướng đã bao giờ hết lòng chăm sóc người khác như thế?

Mặt Tiểu Tiêu Tiểu hơi đỏ, không phải vì nhìn thấy Kiều Vân Tiêu, chỉ đơn thuần là vì sốt. Đợi nhiệt độ của cậu ấy ổn định một chút, Kiều Vân Tiêu vịn tới đèn đầu giường đi một chút, bỗng nghe thấy Tiểu Tiêu gấp gáp nói: “Đừng, bật đi.”

Kiều Vân Tiêu sững người.

Tiểu Tiêu Tiểu yếu ớt đáp một câu: “Đừng để phòng tối quá...”

“Được.” Kiều Vân Tiêu gơ tay lên vặn sáng ngọn đèn.

Cố Sơ nhìn thấy cảnh này, chợt nhớ tới thói quen ngủ của Lục Bắc Thần. Anh rất sợ ánh sáng, cho dù chỉ là một chút rất nhỏ nhất. Bây giờ nhiều gia đình để tiện cho việc thức dậy vào ban đêm đều sẽ chọn lựa lắp đặt bảng công tắc hoặc điều khiển từ xa dạ quang. Nhưng ở chỗ ở của anh chưa bao giờ nhìn thấy đồ vật nào có dạ quang, rèm cửa càng phải là loại vải dày có thể che nhiều ánh sáng nhất.

Con người ta chỉ khi đã từng trải qua một sự tổn thương hoặc khiếp sợ nặng nề mới có yêu cầu khác người thường về ánh sáng, ví dụ như sợ bóng tối, cho dù đi ngủ cũng phải bật đèn, hoặc ví dụ như sợ ánh sáng, lúc ngủ nhất định không được có một chút ánh sáng nào. Tiểu Tiêu Tiểu thuộc trường hợp thứ nhất, tâm lý của cậu ấy rất dễ hiểu, bị bắt cóc trong phòng tối nhiều ngày, cậu ấy mang một niềm khao khát mãnh liệt với ánh sáng, vì nếu có thể nhìn thấy ánh sáng tức là đã được cứu, thế nên bây giờ cậu ấy nảy sinh cảm giác sợ hãi bóng đêm. Nhưng Lục Bắc Thần thì sao? Anh chưa từng giải thích với cô vì sao lại sợ ánh sáng

như vậy. Cô cũng thử hỏi nhưng anh giữ kín như bưng. Cô đoán rằng khả năng lớn là có liên quan tới trải nghiệm nghề nghiệp của anh, anh nhất định đã từng gặp chuyện gì đó khó quên.

Nghĩ đến thất thần, đến nỗi Kiều Vân Tiêu gọi cô rất nhiều tiếng cô mới nghe thấy. Kiều Vân Tiêu hạ thấp giọng: “Mệt rồi phải không? Em về nghỉ đi. Anh thấy mấy vệ sỹ kia lại tới rồi, có họ đưa em về anh cũng yên tâm.”

Cố Sơ liếc nhìn ra cửa phòng. Qua lớp kính thủy tinh có thể thấy một người đàn ông đứng bất động ngoài đó. Cô biết người này, là một trong số các vệ sỹ mấy ngày nay đều trực trước cửa nhà cô. Kiều Vân Tiêu vừa ra ngoài lấy nước nóng, có lẽ đã nhìn thấy cả những người khác. Cô khẽ thở dài một tiếng rồi lại quay về nhìn Tiểu Tiểu, cậu ấy đã yên giấc rồi.

“Cô ấy ngủ rồi, không sao, còn có anh.” Kiều Vân Tiêu cũng quay đầu lại nhìn và nói.

Cố Sơ nhìn giờ, nghĩ bụng chỉ có thể có một người ở lại đây. Nếu cô ở lại thì đồng nghĩa với việc đêm nay Kiều Vân Tiêu phải thức trắng. Rồi lại cảm thấy lần này Tiểu Tiểu ngủ khá say, có lẽ sẽ không thức giấc nữa, cô bèn gật đầu, nói: “Vậy ngày mai em lại qua thăm cậu ấy, mang cả đồ ăn sáng cho hai người nữa.”

“Không phải em sắp thi rồi à? Nên chuyên tâm ôn tập là hơn.” Kiều Vân Tiêu dịu dàng nói.

“Nhưng mà...”

“Ở đây có anh mà.” Kiều Vân Tiêu nói: “Cô ấy đâu thể dính lấy em cả đời được? Yên tâm đi, có tình hình gì anh sẽ gọi điện cho em.”

Cố Sơ thở dài nặng nề.

“Về đi.”

Cuối cùng, Cố Sơ trở về xe của vệ sỹ. Quả nhiên đúng như Kiều Vân Tiêu nói, có bốn người lặng lẽ tới, một xe hai người. Cô ngồi trên chiếc xe có biểu tượng nữ thần vút bay, dựa lưng vào ghế rồi mới thực sự cảm thấy mỗi mệt. Không còn lo lắng nữa, chỉ đơn thuần là mệt mỏi.

Xe đi qua trung tâm náo nhiệt, thành phố không đêm vẫn đang trong tiết tấu cuồng điên. Khi đợi đèn xanh, xe vượt qua một đám nam nữ cười hi hi ha ha, trẻ trung và tràn đầy sức sống. Qua ô cửa kính loang lổ ánh đèn hoa của thành phố, Cố Sơ lại nhìn thấy con đường Hoài Hải. Ở nơi đây cô cũng đã từng có thời xuân trẻ.

Cô ngỡ chốc không muốn về nhà lắm, rất muốn xuống xe, cứ thế men theo ánh trăng chậm rãi thơ thẩn dạo bước. Vệ sỹ sau khi nghe xong yêu cầu của cô thì lắc đầu: “Không được, anh Lục đã dặn dò đón cô rồi thì về thẳng nhà.”

“Còn sớm mà...”

“Không sớm nữa rồi thưa cô Cố, sắp nửa đêm rồi.” Người vệ sỹ ngồi trên ghế lái phụ nói.

Cố Sơ cắn môi, không nói thêm nhiều nữa. Mặc dù biết Lục Bắc Thần đang lo lắng cho an nguy của cô, nhưng cần trọng đến mức này cô cứ cảm thấy hơi quá. Cô đút hai tay vào túi, lúc di động rung lên cũng làm cả những ngón tay đau nhức. Trái tim cô chợt run lên, phản ứng đầu tiên là Tiểu Tiểu lại có chuyện gì. Rút di động ra xem, thì ra là Lục Bắc Thần gọi tới.

Cầm giác căng thẳng bất chợt tan biến.

Cô dựa lại vào ghế, nhận máy.

“Alô...” Thanh âm mềm nhũn.

“Về tới nhà chưa?”

Về đêm, đôi tai nhạy cảm và uể oải, nghe được giọng nói như có từ tính của Lục Bắc Thần, bao nhiêu mệt mỏi của cô bỗng biến đâu hết. Cô lười biếng đáp: “Vẫn chưa.”

“Vừa rời khỏi bệnh viện à?”

“Ừm.”

“Tiểu Tiểu sao rồi?”

Cố Sơ khẽ thở dài: “Ngủ rồi, ban này còn sốt cao, cũng may hạ sốt nhanh.” Rồi cô điều chỉnh lại tư thế ngồi, thì thầm: “Thật ra em rất muốn ở lại qua đêm.”

Đầu kia, Lục Bắc Thần cười khê: “Trợ lý Cố à, em hãy công bằng một chút đi. Lúc sếp của em nhập viện chẳng thấy em lo lắng bao giờ.”

“Làm sao anh biết em không lo lắng?” Cố Sơ bĩu môi, có chút nũng nịu.

Lục Bắc Thần hạ thấp giọng, như vậy thanh âm có chút gợi cảm, mệt mỏi, lại có chút xấu xa: “Nếu trí nhớ của anh không tê, chính anh là người lết cơ thể bệnh tật dầm dề chủ động đuổi tới Hạ Môn.”

Cố Sơ lập tức phì cười thành tiếng.

Còn Lục Bắc Thần sau khi nghe thấy tiếng cười của cô rõ ràng cũng nhẹ nhõm hơn, cũng cười khê, lát sau anh hỏi: “Đỡ buồn chưa?”

Cố Sơ cảm động, nhẹ nhàng ‘ừm’ một tiếng. Được một lát, cô lại cố tình nói: “Em vui không phải vì công lao của anh đâu. Tối nay Kiều Vân Tiêu ở lại bệnh viện, em yên tâm rồi, thế nên tâm trạng mới tốt.”

“Tốt.” Bên kia khê cười.

“Hử?”

“Ý của anh là có anh ta chăm là tốt.” Lục Bắc Thần nói.

Cố Sơ nhướn mày: “Thái độ của anh lạ lắm.”

“Chỉ cần không quấy rầy em, anh ta chăm ai cũng được.”

Cố Sơ lại không nhịn được cười, lẩm bẩm: “Quý hẹp hòi.”

Bầu không khí về đêm luôn khiến trái tim người ta yếu mềm. Di động được áp chặt bên tai, nghe giọng anh có thể giả vờ như anh đang ở bên. Cô trầm mặc một lúc, nghe tiếng cười trầm ấm của anh còn có thể nghe được tiếng thở khe khẽ của anh. Cảm giác này rất kỳ diệu. Cô những tưởng anh sẽ nói mấy lời ngọt ngào gì đó, ai ngờ anh nói: “Về nhà nghỉ ngơi sớm đi. Chuyện của Tiểu Tiểu đã có Kiều Vân Tiêu, em đừng quá lo lắng.”

“Em còn đi đâu được, em còn chưa bị ai bắt cóc thì đã bị đám vệ sỹ của anh cầm tù trước rồi.” Cố Sơ cố tình trách móc.

Lục Bắc Thần vẫn cười từ đầu tới cuối: “Sai rồi, em bị anh giam cầm đấy chứ.”

“Tự mãn.” Cố Sơ xì một tiếng.

Cô lại chuyện trò với anh thêm mấy câu. Sau khi ngắt máy thì họ cũng gần về tới nhà. Đút di động vào túi, Cố Sơ khẽ thở hắt ra. Thật ra cô rất muốn hỏi Lục Bắc Thần có bắt được kẻ bắt cóc Tiểu Tiểu không, nhưng rốt cuộc vẫn không hỏi thành lời. Chuyện vụ án cô tin rằng anh sẽ dốc hết sức. Cô không hỏi không phải vì không quan tâm, chỉ là không muốn tạo áp lực cho anh. Đối với anh năng lực của anh, Cố Sơ luôn tin tưởng hết mực.

...

Chứng cứ mà Tề Tuyết và Thích Kiều Kiều cung cấp vô cùng bất lợi với Thịnh Thiên Vỹ. Còn bên này, Lăng Song và Hứa Đồng cũng đã lần lượt làm xong nhận diện gương mặt. Mặc dù Lăng Song khá mơ hồ về đáng mạo của người bảo vệ nhưng liên quan tới tiền đồ và số phận của mình, cô ấy cũng coi như đã vắt óc suy nghĩ. Cuối cùng, cảnh sát Bắc Kinh thông qua việc xác nhận của phía Thượng Hải đã tìm được đám người bị đánh trong quán bar rồi tìm được xưởng sửa xe, sau đó lại lần lượt điều tra những bảo vệ ở khu vực xung quanh nhà Bằng Thành, chứng thực được rằng tối đó Lăng Song đích thực rời khỏi nhà Bằng Thành rất nhanh. Mùi nước hoa trên vôi rửa tay theo như Lăng Song nhớ lại, tối đó sau khi băng bó xong vết thương cho Bằng Thành, đúng là cô ấy đã vịn vôi nước ra để rửa tay.

Còn Hứa Đồng đã lắp ghép ra được hình ảnh bà lão. La Trì cầm hình ảnh lên xem, chẳng hiểu sao bỗng cảm thấy sống lưng lạnh ngắt, những cơn gió u ám cứ phàn phật thổi qua...

309. Chương 309: Ai Đang Mạo Danh Ai?

Một vụ án dính líu tới rất nhiều người.

Một thương hiệu ‘Khiêm’ âm ỉ không ít chuyện.

Thẩm Cường và Bằng Thành, hai cái xác bị ghép lại làm một. Vốn dĩ chỉ cho rằng hung thủ thấy hài cốt của hai người tương đồng nên ghép lại với nhau, nhưng thực tế hai người này còn quen biết. Bằng Thành lừa gạt chủ tịch huyện một số tiền lớn tới Thượng Hải muốn gây dựng một sự nghiệp mới, đầu tiên là tới võ quán, cuối cùng lại vào trung tâm ‘Khiêm’. Lúc đó Thẩm Cường cũng ở Thượng Hải, hai người cùng là những người ở quê lên, cùng chung cảnh ngộ, nảy sinh tình bạn cũng là chuyện bình thường.

Đây là những gì La Trì biết được sau khi tiến hành điều tra. Nhà Bằng Thành là hiện trường đầu tiên trong cái chết của Bằng Thành, vết máu trên đôi dép lê đã được chứng thực là của Thẩm Cường. Thông qua những suy đoán lúc trước thì Thẩm Cường cũng chính là đồng phạm giết chết Bằng Thành, sau đó lại bị sát hại. Vậy thì nảy sinh vấn đề, hai người đã từng tốt đẹp như thế cố sao lại trở mặt thành thù? Vì sao Thẩm Cường lại giúp hung thủ? Không tồn tại cái gọi là giết người vì tình, bởi lẽ từ địa chỉ cũ của Thẩm Cường có thể nhận ra anh ta vẫn còn lưu luyến không quên cô bạn gái cũ, Mi Thủ.

Rốt cuộc người phụ nữ nấp sau Bằng Thành và Thẩm Cường là ai?

Tập đoàn Viễn Thắng thu mua Khiêm. Thẩm Cường và Thịnh Thiên Vỹ, người đầu tiên chỉ là một nhân viên nhỏ không danh không tiếng, người phía sau lại là chủ tịch tập đoàn danh tiếng lẫy lừng, trông tưởng như chẳng có quan hệ gì, thế mà lại dính líu tới nhau vì người trợ lý tiền nhiệm tên Mi Thủ.

“Thẩm mỹ viện không hề vứt bỏ chất béo được hút ra từ người khách hàng, ngược lại tách dầu mỡ ra để lưu trữ, rồi lại lấy lý do tặng nước dưỡng da miễn phí để định kỳ lấy máu của khách hàng. Trên thực tế, những phần mỡ và máu này không chỉ dùng để làm nguyên liệu cho nước dưỡng da, mà hơn thế còn trở thành nguyên liệu nấu nướng của Ngoại Than Hối, mang tới một nguồn lợi nhuận khổng lồ cho thẩm mỹ viện và Ngoại Than Hối.” La Trì một tay kẹp thuốc lá, nhìn Thịnh Thiên Vỹ đối diện, nói: “Anh đã thu mua thẩm mỹ viện và Ngoại Than Hối, mặc dù không đích thân quản lý nhưng dầu sao cũng là người chịu trách nhiệm chung, anh giải thích sao về chuyện này?”

Trông Thịnh Thiên Vỹ càng ngày càng mệt mỏi. Vì dính líu tới vụ án nghiêm trọng, thế nên thời gian thẩm vấn kéo dài, quá nhiều chứng cứ gây bất lợi đối với anh ấy nên không cho phép bảo lãnh, không được gặp luật sư. Hứa Đồng vẫn đang chịu sự kiểm soát của cảnh sát, có vẻ như cũng không tránh khỏi can dự. Mẹ của Thịnh Thiên Vỹ, Tưởng Lăng, người phụ nữ sắt đá từng gánh vác cả tập đoàn Thịnh Viễn, sau khi biết tin con trai bị tạm giữ đã cực kỳ phẫn nộ, lập tức gọi điện thoại tới văn phòng cục trưởng tại Bắc Kinh, đánh thép yêu cầu thả con trai của bà ra.

Cảnh sát phong tỏa mọi tin tức đối với bên ngoài. Mặc dù cánh nhà báo có nghe phong thanh, nhưng cũng chỉ là bảo sao biết vậy. Tưởng Lăng quay trở lại hội đồng quản trị điều hành công việc, đám phóng viên lại đồn thổi tranh luận, nhưng Tưởng Lăng không phải một nhân vật tầm thường. Bà đã ra lời cảnh cáo, nếu có kẻ nào có ý đồ bôi nhọ thanh danh của Viễn Thắng, bà chắc chắn sẽ không tiếc bất cứ giá nào để bịt miệng đối phương lại. Thịnh Thiên Vỹ vẫn kiềm chế từ đầu tới cuối, nhờ người chuyển lời tới mẹ, không cần lo lắng, sự tình sẽ có ngày lộ rõ chân tướng.

Đối mặt với việc thẩm vấn của La Trì, anh ấy nhũn mảy rồi nhanh chóng cảm thấy nực cười. “Anh đang nói gì cơ? Cái gì mỡ, cái gì máu?”

La Trì bèn kể lại tình hình dưới tầng hầm thẩm mỹ viện cho anh ấy, còn cả cái gọi là bí kíp của Ngoại Than Hối nữa. Thịnh Thiên Vỹ lại nhũn mảy. Anh ấy không nói thêm gì, trong ánh mắt lộ vẻ suy tư.

“Tề Tuyết và Thích Kiều Kiều, anh không lạ chứ?”

Thịnh Thiên Vỹ nói: “Họ lần lượt là người phụ trách thẩm mỹ viện và nhà hàng. Mặc dù tôi đã mua lại thương hiệu này nhưng công việc quản lý cụ thể đều giao cho họ.”

“Trước đây quan hệ của anh với họ thế nào?”

“Trước đây?” Thịnh Thiên Vỹ nhún vai: “Trước đây hoàn toàn không quen biết. Tôi chỉ biết họ vẫn luôn quản lý thương hiệu đó, thế nên sau khi mua lại tôi cũng không tìm người phụ trách khác.”

“Theo như điều tra, nửa năm trước Ngoại Than Hối và thẩm mỹ viện đều có lãi. Một thương hiệu có thể kiếm được tiền cho anh vì sao anh lại bỏ mặc không để ý?”

Ánh mắt Thịnh Thiên Vỹ bình thản: “Trọng điểm công việc của công ty trong năm nay đặt vào ngành khai thác năng lượng. Có lẽ Ngoại Than Hối và thẩm mỹ viện đã kiếm được tiền cho tôi nhưng so với nguồn lợi thu được trong ngành năng lượng thì chỉ là một góc nhỏ. Nếu lợi nhuận của chúng luôn ổn định như vậy thì hoàn toàn có thể duy trì nguyên dạng, không cần động vào.”

“Có lẽ kiếm được cho anh rất nhiều tiền ư?” La Trì không hiểu.

“Thực tế là thương hiệu Khiêm kiếm được bao nhiêu tôi hoàn toàn không quan tâm.”

La Trì ngẫm nghĩ rồi lại nói: “Anh vừa nói tất cả đều có thể giữ nguyên dạng, cũng có nghĩa là anh dung túng cho hành vi của Ngoại Than Hối và thẩm mỹ viện?”

“Về vấn đề mỡ và máu người mà bạn nãy anh hỏi, tôi hoàn toàn không rõ. Còn về việc vì sao lại rút những thứ đó ra, rất xin lỗi, tôi cũng không biết.”

“Anh là người phụ trách, xảy ra chuyện này không phải nói một câu không biết là có thể chối bỏ trách nhiệm đâu.”

“Tôi biết, trách nhiệm nào cần gánh vác tôi nhất định sẽ chịu.” Thịnh Thiên Vỹ khẳng định: “Nếu đã có thể xảy ra chuyện này vậy thì chắc chắn là vấn đề của người quản lý. Đối với việc này, tôi sẽ tiến hành chính đồn.”

“E rằng anh muốn lập tức rời khỏi cũng không có khả năng.” La Trì nói.

Thịnh Thiên Vỹ hơi nhướng mày.

“Tề Tuyết, người phụ trách thẩm mỹ viện, đã cung cấp cho cảnh sát những văn bản đồng ý cắt giữ và vận chuyển mỡ và máu, chữ ký bên dưới chính là của anh. Ngoài ra, Thích Kiều Kiều cũng khai nhận việc nhà hàng có thể sử dụng máu người và mỡ người làm nguyên liệu nấu nướng cũng đã được anh đồng ý. Đồng thời cô ta cũng có được văn bản có chữ ký của anh.”

Nhưng Thịnh Thiên Vỹ lại cười: “Cảnh sát La, cho dù anh muốn bắt tôi cũng đâu cần dùng cách thức thấp kém như vậy, sao tôi có thể đồng ý với chuyện này?”

La Trì đã sớm dự liệu rằng Thịnh Thiên Vỹ sẽ không thừa nhận. Anh lấy tài liệu photo ra, lật trang cuối cùng, gõ lên chữ ký cuối cùng: “Anh nhìn đi, có phải bút tích của anh hay không?”

Thịnh Thiên Vỹ hồ nghi, cầm tài liệu lên xem qua, ánh mắt rõ ràng đã sững sờ: “Việc này...” Anh ấy ngược lên nhìn La Trì rồi lại ra phần đầu của tài liệu, quả nhiên là một phần văn bản xác nhận việc tiếp tục sử dụng mỡ và máu.

La Trì quan sát biểu cảm của anh, vô thức cứ hy vọng một câu: Đây không phải bút tích của tôi.

Trong phòng quan sát, Lục Bắc Thần dựa vào sofa, giơ cánh tay phải lên chống đầu, trông có vẻ uể oải. Nhưng anh vẫn nhìn Thịnh Thiên Vỹ từ đầu tới cuối, mỗi một biểu cảm đều không thể thoát khỏi đôi mắt của Lục Bắc Thần. Thành viên trong tổ chuyên án tới rồi lại đi, có cả những người mang trà nước tới. Ngư Khương gõ cửa đi vào, ánh mắt Lục Bắc Thần vẫn không rời đi, vẫn nhìn chăm chăm về phía trước. Ngư Khương qua đưa café nhưng rõ ràng là cô cũng thiếu ngủ trầm trọng, sắc mặt hơi nhợt nhạt. Cô đặt café lên mặt bàn, nói với Lục Bắc Thần: “Ném thử xem loại café này thế nào.”

Từ xa đã ngửi được mùi café thơm nồng, Lục Bắc Thần đảo người về phía trước, bê cốc café lên, còn chưa uống đã nói một câu: “Bây giờ Blue Mountain chính tông rất khó mua.”

Ngư Khương ngồi xuống bên cạnh anh: “Nếu muốn mua kiểu gì cũng mua được.”

Lục Bắc Thần không nói gì thêm. Anh uống một ngụm, hài lòng gật đầu. Ngư Khương thấy vậy, trong lòng thực sự rất vui. Cô hỏi: “Được chứ?”

“Không tồi.”

Ngư Khương mỉm cười, vô thức bóp bóp cánh tay.

“Chạy khắp thành phố Bắc Kinh?” Lục Bắc Thần bình thản hỏi một câu.

Ngư Khương nghiêng đầu nhìn anh: “Quả nhiên không chuyện gì giấu được anh.” Cô buông tay ra, lại nói: “Bây giờ Blue Mountain ít sản xuất. Vừa mới tới Bắc Kinh tôi đã đặt trước rồi, hôm nay hàng tới. Cửa hàng ấy xa chỗ này của chúng ta lắm, tôi mượn xe của Tiểu Lưu trong cục cảnh sát đi lấy, cả đi cả về mất hơn ba tiếng đồng hồ. Trời đất, đường tắc cứng luôn, cầm vô lăng đến nổi tê cả tay.”

“Lái xe ba tiếng ở Bắc Kinh cũng không gọi là lâu.” Lục Bắc Thần khẽ cười, rồi giơ cốc café lên hướng về phía cô: “Vất vả rồi.”

“Anh thích uống mà.” Cô nhìn gương mặt tuần tú của anh, trong lòng nở hoa.

Lục Bắc Thần uống một ngụm café rồi đặt xuống, điềm nhiên trả lời: “Đối với tôi, café chỉ có tác dụng giúp tỉnh táo.”

Ánh mắt Ngư Khương hơi mờ ra.

Một lúc sau, để né tránh những ngượng ngập trong lòng, cô chuyển hướng nhìn sang Thịnh Thiên Vỹ đang ngồi trong phòng thẩm vấn: “Trông cũng bánh bao đường hoàng, sao lại làm chuyện này cơ chứ?”

“Trước mắt vẫn chưa điều tra rõ ràng, không thể suy đoán.”

“Anh là người phụ trách cao nhất, sao có thể không biết một chút nào?”

Lục Bắc Thần im lặng.

“Nghe nói trợ lý của anh ta là chị họ của Cố Sơ?” Ngư Khương nhìn anh hỏi.

Lục Bắc Thần khẽ gật đầu.

“Cấp trên có vấn đề, trợ lý chắc gì đã không biết?”

“Đây là công việc của La Trì.” Ngữ khí của Lục Bắc Thần rất hờ hững.

Ngư Khương không hỏi thêm gì nữa.

Trong phòng thẩm vấn, sau khi nhìn thấy văn bản, Thịnh Thiên Vỹ rất kinh ngạc, lát sau mới nói: “Đích thực là chữ ký của tôi nhưng tôi rất chắc chắn tôi chưa từng ký văn bản này.”

“Mỗi ngày anh ký bao nhiêu là văn bản, làm sao nhớ rõ được?”

Thịnh Thiên Vỹ nhìn La Trì, buồn cười: “Đây là doanh nghiệp của tôi, mỗi một văn bản dĩ nhiên đều phải đọc kỹ rồi.”

“Ý của anh là có người giả mạo chữ ký của anh?”

“Chữ ký và dấu nổi bên cạnh đích thực đều là của tôi nhưng tuyệt đối không phải do tôi đích thân ký, dấu nổi cũng không phải tôi đóng.” Ánh mắt Thịnh Thiên Vỹ nghiêm lại: “Đúng là đã có người giả mạo chữ ký của tôi.”

“Vậy anh cho rằng người có khả năng cao nhất đã giả mạo chữ ký của anh là ai?” La Trì hỏi.

Thịnh Thiên Vỹ hơi suy tư. Rất nhanh, tận sâu nơi đáy mắt xẹt qua một tia sáng, nhưng cũng lập tức biến tan trong giây lát. Khi anh ấy ngược mắt lên, biểu cảm đã bình thường trở lại: “Tôi không biết.”

“Điều này rất bất lợi với anh.” La Trì nói: “Chí ít thì anh phải có khả năng chứng minh với tôi anh vô tội.”

“Đây chẳng phải chuyện cảnh sát các anh cần làm hay sao?”

La Trì ghen lời, lúc sau lại hỏi: “Không nghĩ ra người giả mạo anh có thể là ai sao?”

“Không nghĩ ra.”

La Trì nhìn anh ấy một lúc lâu, rồi lại lấy một bức ảnh từ trong túi ra, đẩy tới trước mặt Thịnh Thiên Vỹ: “Có từng gặp người này hay không?”

Trên hình chính là hình ảnh ghép mà Hứa Đồng giao cho cảnh sát. Bà lão bó chân đỏ đang nhìn chăm chăm vào họ với vẻ u ám...

310. Chương 310: Trong Sạch Và Vô Tội

Một bức hình ghép giống y như đúc. Đôi mắt ấy toát ra âm khí, qua mặt giấy thổi vào tận lòng người. Thịnh Thiên Vỹ cầm chặt bức hình để xem. La Trì đang quan sát rất kỹ biểu cảm của anh ấy. Rất lâu sau, Thịnh Thiên Vỹ mới trả lại cho La Trì bức hình và nói: “Không quen.”

“Anh nhớ kỹ lại một chút đi.” La Trì hỏi: “Có khi nào anh đã gặp nhưng quên mất không?”

Thịnh Thiên Vỹ nhìn anh rất bình tĩnh: “Tôi rất chắc chắn rằng chưa gặp.”

La Trì nhìn anh ấy rất lâu, không nói thêm gì.

...

Sự việc Bằng Thành và Thẩm Cường bị sát hại dường như chỉ còn cách một lớp cửa sổ giấy, rõ ràng đã biết chỉ cần chọc nhẹ một cái là có thể nhìn thấy chân tướng nhưng ngón tay không sao chọc xuống được. Động cơ để Thẩm Cường giết Bằng Thành không rõ ràng, người phụ nữ ở cùng với Bằng Thành và Thẩm Cường còn đang điều tra, kẻ bắt cóc Tiêu Tiểu Tiêu là ai? Người cứu Tiêu Tiểu Tiêu lại là ai? Hai bóng đen vì sao một kẻ lại muốn giết kẻ kia...

Ngoại Than Hối và thẩm mỹ viện vi phạm pháp luật, Tề Tuyết và Thích Kiều Kiều đã đưa cho cảnh sát tài liệu có chữ ký của Thịnh Thiên Vỹ, nhưng cho dù là vậy cũng chỉ có thể khởi tố họ tội vi phạm pháp luật, còn việc giết người hình như không liên hệ được. Còn Thịnh Thiên Vỹ vẫn giữ nguyên lời khai trước sau của mình đối với việc mất tích của ba người trợ lý. Anh ấy thừa nhận với cảnh sát ba người họ không phải đều lấy chồng, Tiffany bị Thẩm Cường dọa thành điên nhưng tung tích thì anh ấy hoàn toàn không biết rõ.

Lại là một đêm không ngủ, trong phòng họp khói thuốc vòng quanh. Vụ án hành hạ con người, các thành viên của tổ chuyên án không một ai dám buông lỏng. Còn sắp tới cuối năm, để vụ án lưu cữu qua năm không may mắn chút nào.

“Hôm nay chuyên gia chữ ký đã gia nhập.” La Trì một tay cầm tài liệu, một tay đập mạnh đầu lọc vào trong gạt tàn, nhả ra làn khói cuối cùng: “Chúng tôi đã cầm một văn bản có chữ ký bình thường của Thịnh Thiên Vỹ tiến hành đối chiếu với văn bản Tề Tuyết và Thích Kiều Kiều cung cấp. Chuyên gia tiến hành giám định dựa vào độ thuần thực của nét bút, ngòi bút, mức độ nhịp nhàng hài hòa giữa các nét mực, quy luật động tác... có được kết luận: Nét bút được so sánh mặc dù độ nghiêng không đều, tốc độ viết có chỗ không thống nhất nhưng động tác có một hệ thống nhất định, có thể là do các nguyên nhân khách quan hoặc các nhân tố chủ quan ngoài việc giả mạo ra làm ảnh hưởng tới sự thay đổi của nét bút. Chữ ký trên tài liệu của Tề Tuyết và Thích Kiều Kiều có tính thống nhất lên tới 95%, cũng tức là Thịnh Thiên Vỹ rất có khả năng đã ký những văn bản này.”

Giám định nét chữ là một khâu quan trọng trong trình tự tư pháp, các vụ án có liên quan tới việc kiểm định nét chữ đều cực kỳ thận trọng vì xã hội hiện nay người bắt chước nét chữ ở đâu cũng có, thế nên bắt buộc phải thông qua chuyên gia so sánh nhiều lần. Nếu như độ thuần thực của nét bút không thống nhất, động tác không thành hệ thống, nét bút cong gấp đứt đoạn bất thường thì có thể phán đoán được ra giả mạo nét chữ.

“Nói vậy là Thịnh Thiên Vỹ đang nói dối?” Thành viên A nói một cách nghiêm túc.

“Vị chuyên gia này là người bao năm nay vẫn hợp tác với chúng ta, lời của ông ấy có thể tin tưởng.” Thành viên B nói.

Những người khác cũng phát biểu ý kiến.

Chỉ có Lục Bắc Thần là giữ im lặng, ánh mắt anh từ đầu tới cuối vẫn dừng lại trên chữ ký của Thịnh Thiên Vỹ. La Trì ngồi xuống bên cạnh anh, hỏi một câu: “Cậu thấy kết luận này thế nào?”

Lục Bắc Thần không đáp, cũng chẳng ngược mắt lên.

La Trì thấy vậy mới nghĩ cậu ấy đang suy tư, không dám quấy rầy, chỉ ở bên yên lặng đợi cậu ấy lên tiếng. Theo lý mà nói Lục Bắc Thần có thể về khách sạn nghỉ ngơi rồi, giống như cậu ấy nói: Tìm chứng cứ từ thi thể là công việc của tôi, từ chứng cứ đó làm sao để lần ra sự thật là việc của cảnh sát các anh. Thế nên cậu ấy không những đang bận rộn việc của anh ấy mà sau khi tới đây còn không bỏ một buổi họp nào, điều này quả thực khiến La Trì cảm động.

Ban đầu quen biết Lục Bắc Thần, La Trì luôn cảm thấy cậu ấy không thân thiện, nhưng làm việc cùng nhau lâu dần, anh ấy phát hiện ra Lục Bắc Thần là điển hình cho kiểu người mạnh miệng yếu lòng, ngoài mặt thì tỏ ra cái gì cũng không quan tâm, cái gì cũng không để ý, thực chất đã sớm thu hết mọi thứ vào mắt rồi.

Mấy người khác tranh luận sôi nổi. Trong lúc mọi người còn đang ồn ào, chỉ thấy Lục Bắc Thần đặt tài liệu lên mặt bàn, khẽ lên tiếng: “Có lẽ cũng không đơn giản như vậy.”

Bình thường lúc họp Lục Bắc Thần ít nói nhất. Một là anh không muốn can dự vào chuyện phá án của cảnh sát. Hai là lắng nghe có lợi cho việc suy nghĩ của anh. Nhưng chỉ cần anh lên tiếng là sẽ đưa ra những ý kiến trọng tâm và những suy nghĩ uy tín, thế nên cho dù không khí có ồn ào cỡ nào, mọi người chỉ cần nghe thấy tiếng anh là đồng loạt im lặng, không cần bảo nhau. Vì mọi người đều biết người càng trầm mặc mới càng có quyền phát ngôn.

“Từng có hai anh em sinh đôi.” Lục Bắc Thần uống một ngụm nước rồi từ tốn nói: “Từ khi bọn họ còn rất nhỏ đã thích nghịch ngợm, đổi quần áo cho nhau để lừa người lớn, vì bọn họ quá nhau giống nhau, có lúc ngay cả mẹ ruột của họ cũng nhận nhầm. Sau này họ đi học, người anh có thành tích tốt hay bắt chước chữ của người em trai học hành bình thường, thế nên từ trước tới giờ thành tích học tập của cậu em đều rất xuất sắc. Về sau, người anh đã bắt chước được tới một mức độ mà chuyên gia cũng không thể nhận ra sơ hở, thế nên cho dù người anh có thay người em ký vào những tài liệu hay hợp đồng quan trọng cũng không thể phân biệt được thật giả.”

Mọi người sững sờ.

“Đây là một vụ án có thật tôi từng giải quyết.” Lục Bắc Thần bình tĩnh nhìn mọi người: “Ở đây tôi chỉ muốn nói trên đời này cũng có thể xuất hiện những nét chữ giống nhau y như đúc. Cứ lấy ví dụ như vụ án của Thịnh Thiên Vỹ, nếu anh ta quyết không nhận là do mình ký, vậy có khi nào tồn tại một người có thể bắt chước nét chữ của anh ta mà độ giống lên tới 95% không?”

La Trì ngẫm nghĩ rồi nói: “Điều này rất khó, án lệ mà cậu ví dụ vì là anh em sinh đôi, chúng ta tạm thời có thể nghĩ rằng đó là thần giao cách cảm. Nhưng Thịnh Thiên Vỹ đâu có anh em sinh đôi, làm sao có thể đạt đến mức độ thống nhất với nét bút của anh ta?”

“Trừ phi là một người đã theo anh ta rất lâu, nhiều năm rồi vẫn luôn có sở trường bắt chước anh ta.” Lục Bắc Thần hơi nheo mắt lại.

“Chuyện này có thể không?” La Trì nghi hoặc.

Lục Bắc Thần nhìn anh ấy, như cười như không: “Tôi chỉ cung cấp phương hướng, có khả năng hay không phải dựa vào việc điều tra của các anh.”

La Trì ngượng ngáp xoa xoa mũi.

Nhân viên cảnh sát bên cạnh chất vấn: “Giáo sư Lục, anh cảm thấy Thịnh Thiên Vỹ trong sạch ư?”

“Tôi chưa bao giờ nói như vậy.” Ngữ khí của Lục Bắc Thần rất nhạt: “Chỉ là đang nhắc nhở mọi người, mọi chuyện đừng kết luận nóng vội.”

La Trì trầm mặc một lúc rồi nói: “Như vậy sẽ có một hướng điều tra mới. Chúng ta có thể làm thế này, một mặt tiếp tục âm thầm theo dõi Thịnh Thiên Vỹ, mặt khác chúng ta điều tra ngược về phía trước, nếu

thật sự tồn tại một người như vậy thì phải điều tra những người đã ở bên cạnh anh ta nhiều năm về trước.”

“Đối với việc nhà hàng và thẩm mỹ viện làm ăn phi pháp, chúng ta có thể khởi tố Thịnh Thiên Vỹ rồi.”

“Tội danh này có chứng cứ rành rành, anh ta không thoát được. Cho dù chữ ký không phải của anh ta thì là người chịu trách nhiệm chính, anh ta cũng phải gánh chịu trách nhiệm pháp luật.”

La Trì đặt tài liệu xuống: “Ngoài ra, hôm nay sau khi nhìn thấy bức ảnh ghép, biểu cảm của Thịnh Thiên Vỹ không được tự nhiên.” Thịnh Thiên Vỹ bình thần nhưng anh ấy quan sát rất tỉ mỉ, khi nói ‘không quen’, ánh mắt Thịnh Thiên Vỹ có hơi do dự, rất nhanh.

Lục Bắc Thần dựa vào lưng ghế, nói: “Nhìn từ góc của tôi, tôi cho rằng một trăm phần trăm đang nói dối.” Nói rồi, anh gõ ngón tay gầy lên bức hình, tiếp tục nói từng câu từng chữ: “Bà lão này, anh ta nhất định có biết.”

...

Kiều Vân Tiêu trở thành nhân viên bảo vệ toàn thời gian, mấy lần tới bệnh viện thăm Tiêu Tiểu Tiêu, Cố Sơ đều có thể nhìn thấy bóng dáng Kiều Vân Tiêu. Có lần vào một buổi chiều, trong vườn hoa, Cố Sơ đã hỏi Kiều Vân Tiêu: Bây giờ đối với Tiểu Tiêu, anh có cảm giác gì? Kiều Vân Tiêu nói: Anh đang chuộc tội. Cố Sơ rất không thích câu trả lời này, cô nói: Tiểu Tiêu vẫn luôn yêu thầm anh, đừng nói là anh không biết. Kiều Vân Tiêu ngược mắt lên nhìn cô, nói rất chân thành: Xin em hãy tin anh, nếu Tiểu Tiêu có chuyện gì, anh sẽ chịu trách nhiệm tới cùng.

Từ đầu tới cuối, anh không nói thích Tiêu Tiểu Tiêu, có lẽ vì thật sự không thích, hoặc có thể bản thân anh cũng không hiểu rõ tâm tư của mình chẳng? Cố Sơ rất khó suy đoán suy nghĩ của Kiều Vân Tiêu. Trước mắt cô chỉ hy vọng chuyện bất cóc lần này không để lại ám ảnh tâm lý quá nghiêm trọng đối với Tiểu Tiêu. Nhưng Tiểu Tiêu cũng ra viện rất nhanh, một thân một mình. Lúc ấy cô và Kiều Vân Tiêu còn tưởng cậu ấy lại bị bất cóc, nhất là Kiều Vân Tiêu, mặt mũi tái xanh cả.

Tiểu Tiêu nói mình không sao nữa rồi. Cậu ấy muốn đi làm, Kiều Vân Tiêu liền làm tài xế mặc dù Tiểu Tiêu hoàn toàn không muốn để anh đưa đi đón về. Có một lần Cố Sơ tới bệnh viện tìm Tiểu Tiêu, phát hiện vị bác sỹ Cố Khải Mân đó vẫn cực kỳ nhiệt tình với Tiểu Tiêu, lòng cô chợt ghen lại. Thật ra cô mong Tiểu Tiêu và Kiều Vân Tiêu đến với nhau hơn. Tiêu Tiểu Tiêu là một người không thích làm phiền người khác, lại được biết cô sắp đối mặt với kỳ thi nên dặn đi dặn lại cô phải tập trung ôn luyện, còn cười đùa nếu gặp đề bài nào khó lúc nào cũng có thể hỏi cậu ấy.

Nghe thấy tiếng cười của Tiểu Tiêu, Cố Sơ lại đau lòng.

Chớp mắt ngày 25 đã sắp tới.

Kỳ thi và cả sinh nhật của Lục Bắc Thần.

Khoảng thời gian này ngày nào tím tím cũng hầm canh, chỉ còn thiếu nước đeo cho cô khẩu hiệu ‘cố gắng tất thắng’ lên đầu nữa thôi. Ban ngày thi ôn thi choáng váng mặt mũi, buổi tối lại nghe giọng của Lục Bắc Thần để đi ngủ. Cô không hỏi vụ án nhưng có thể đoán ra được nó rất khó khăn qua chất giọng có vẻ mệt mỏi của anh. Cứ như vậy, một ngày trước kỳ thi.

Hôm ấy nắng rất đẹp, cả một khoảng nắng vàng ruộm đọng đưa hắt lên lớp cửa thủy tinh. Cố Sơ nằm bò ra bàn học, một tay cầm bút, một tay cầm sách. Một lúc sau, cô giơ cao chiếc bút trong tay lên, ngắm nghía nó dưới ánh sáng mờ mờ. Sau đó như nhớ ra chuyện gì, cô thả ‘bộp’ một cái xuống bàn rồi vớ lấy di động.

Điện thoại vang lên một hồi chuông thì bị đối phương ngắt máy. Cô bĩu môi, thầm đếm trong lòng: 10, 9, 8, 7, 6, 5, 4, 3...

Khi đếm tới giây thứ ba thì di động vang lên, Cố Sơ lập tức nhận điện thoại.

“Lục Bắc Thần!”

“Ừ?”

“Ngày mai em thi rồi!”

“Anh biết.”

“Vậy anh có về không?”

Đầu kia trầm mặc giây lát: “Sơ Sơ, bên này anh...”

“Biết là anh không về được rồi, có thể mượn cây bút của anh không?”

“Hử?”

“Chính là cây bút Montblanc tuyệt đẹp của anh đó. Nếu ngày mai anh không về được thì dùng bút của anh trợ giúp em chắc được chứ hả?” Cố Sơ ngoài miệng thì nói vậy nhưng trong lòng lại nghĩ khác. Cây bút đó của Lâm Gia Duyệt tặng, anh cứ dùng nó lâu ngày khiến cô nhìn mà ức chế.

“Được.” Lục Bắc Thần khẽ cười: “Muốn dùng cái gì thì cứ thoải mái lấy, ở trên bàn làm việc của anh.”

“Giờ em sẽ đi lấy.” Cố Sơ rất hài lòng về biểu hiện ‘chia cắt tình yêu’ của anh.

Khi sắp ngắt máy thì Lục Bắc Thần gọi cô.

“Sao thế? Đổi ý rồi à?”

“Quý nhỏ mọn.” Lục Bắc Thần cười thâm: “Ngày mai thi cử thuận lợi nhé.”

Ngọt ngào chọt dâng tràn trong lòng Cố Sơ...

311. Chương 311: Chưa Từng Rời Xa

Trước nay tới Xa Sơn, Cố Sơ đều có mục đích, vụ án tất nhiên là rừng mình khiếp đảm nhưng phần nhiều là vì người ở trong phòng thực nghiệm kia. Đã bao nhiêu lần cô đi qua đi lại con đường đó, nghĩ tới chuyện có thể nhìn thấy anh trong chiếc áo blouse trắng, trong lòng lại có một ngọn lửa nhỏ nhảy nhót, không ngừng bùng cháy, rồi lan ra bùng lên dữ dội khi gặp anh. Con đường hôm nay lại có chút thê lương, có lẽ vì đã vào tháng mười, thời tiết của Thượng Hải cứ chập chờn bất định. Nhiệt độ vẫn tiếp tục giảm, tối qua lại có mưa, xem dự báo thời tiết mức nhiệt cao nhất cũng chỉ có 14 độ C. Lúc xuống xe có gió thổi qua, lùa vào cổ áo, lạnh lẽo giá buốt. Thấy vệ sỹ định xuống xe, cô bèn ngăn lại. Khép chặt áo lại, cô đi men theo con đường nhỏ.

Dọc đường cô cúi đầu bước đi, gió lạnh thổi vù vù làm đôi tai đau nhức, còn cả tiếng lá cây xào xạc trên đỉnh đầu. Cô chợt nhớ tới thời tiết ở Bắc Kinh, nghe nói bên đó đã có tuyết rơi rồi, anh có chuẩn bị quần áo ấm không? Về sau cô vẫn mua một chiếc áo dạ nam mà cô thích từ lâu ở một cửa hàng đặt may riêng, dù là kiểu dáng hay màu sắc đều rất hợp với phong cách của Lục Bắc Thần, nếu có thể làm quà sinh nhật cho anh là thích hợp nhất rồi.

Tới trước cửa phòng thực nghiệm, mọi thiết bị cảnh báo đều ở trong trạng thái mở, từ ngoài nhìn vào chỉ là một biệt thự không núi non không sông nước. Nhưng thực tế là ở đây có những thiết bị hóa nghiệm hàng đầu, còn có cả những bộ não đỉnh cao. Cố Sơ biết phải làm sao để né tránh hệ thống cảnh báo, thuận lợi đi vào được trong nhà. Những náo nhiệt của quá khứ đã không còn, mấy người họ đều đã chạy tới Bắc Kinh, cả ngôi biệt thự càng thêm lạnh lẽo. Mấy chiếc đầu lâu xương cốt trên tường tỏa ra thứ ánh sáng lạnh ngắt. Nói thật lòng, đứng một mình ở đây Cố Sơ vẫn thật sự thấy sợ.

Cánh cửa phòng làm việc của Lục Bắc Thần không khóa, đẩy ra là có thể vào được. Cố Sơ ngồi lên ghế, tường tượng ra dáng vẻ của anh mỗi khi ngồi đây làm việc, nghiêm túc chuyên chú, không nói cười tùy tiện, cực kỳ quyền rũ. Bàn làm việc cực kỳ gọn gàng, tài liệu đều được phân loại và đặt ngay ngắn. Phòng làm việc của anh trước nay vẫn do anh tự sắp xếp, chỉnh tề là phong cách của anh. Dựa theo vị trí Lục Bắc Thần nói, Cố Sơ dễ dàng tìm thấy cây bút Montblanc đó. Cô nghịch nghịch nó trong tay hồi lâu mới hài lòng gật đầu. Cũng được đó, anh cũng không trân quý cái bút này lắm, chỉ ít thì nó không cùng anh đi Bắc Kinh.

Cố Sơ cảm thấy tâm lý của mình hơi đen tối một chút. Lâm Gia Duyệt có theo dõi weibo của cô. Ngày mai sau khi thi xong, cô sẽ cầm cây bút này, chụp ảnh rồi up lên mạng, để cô ta nhìn thấy thật ra Lục Bắc Thần cũng đâu có quá dễ tâm tới món quà cô chủ Lâm tặng, chẳng phải vẫn tiện tay đưa cô đó thôi? Nhưng nói

đi cũng phải nói lại, khoảng thời gian này Lâm Gia Duyệt cũng khá biết điều, nghe nói cô ta đã ra nước ngoài du lịch rồi. Như vậy cũng tốt, đỡ phải tới quấy rầy cô và Lục Bắc Thần.

Ở trong phòng làm việc một lúc, cô đang định rời đi thì chợt nhớ tới lời của La Trì. Đợt trước, vào một ngày nào đó, La Trì thần bí nói với cô một chuyện rằng trong ngăn kéo bàn làm việc của Lục Bắc Thần có giấu thứ gì đó, anh ấy tận mắt nhìn thấy. Cố Sơ hỏi anh ấy đó là thứ gì thì La Trì lại lắc đầu nguây nguây nói: Rõ ràng đó là bí mật nhỏ của cậu ấy, tôi vừa vào thì cậu ấy đã cất ngay rồi.

Sau khi La Trì ‘chia sẻ’ xong bí mật này, cô từng nghĩ tới chuyện lập tức tới thăm dò nhưng khi có Lục Bắc Thần ở phòng thực nghiệm quả thực không tiện ra tay, mà Ngự Khương thì luôn nhìn cô chăm chăm bằng ánh mắt như giám sát. Cô ghét cái kiểu ‘quan tâm’ thái quá của cô ta.

Cố Sơ lại ngồi xuống, cẩn thận kiểm tra ngăn kéo. Với tư cách là phòng làm việc của pháp y, khi lật ra phải cực kỳ thận trọng vì nó mãi mãi không có công dụng đặt tài liệu hồ sơ giống như ngăn kéo của những người làm kinh doanh. Quả không sai, trong ngăn kéo hàng đầu tiên bên tay phải ngoại trừ một số tài liệu lưu trữ ra còn có một số mô hình xương cốt, nếu không thì cũng là ảnh chụp của những hiện trường vụ án đầy máu me trước đây...

Cả bên tay trái liên tiếp mở hai ngăn kéo ra cũng vậy.

Khi lật tới ngăn kéo đầu tiên, Cố Sơ chợt sững người. Bên trong không có tài liệu hay những bức ảnh thách thức giới hạn tâm lý, chỉ có một chiếc hộp, chiếc hộp màu xám với hoa văn chìm. Cố Sơ có linh cảm, thứ cất bên trong chiếc hộp này không chừng chính là ‘bí mật’ mà La Trì nói. Cô nhắc chiếc hộp ra, nặng trịch trịch, chẳng biết vốn dĩ là chiếc hộp quá nặng hay vì bên trong chứa quá nhiều đồ.

Trái tim Cố Sơ bắt đầu đập thình thịch loạn nhịp, giống như bật ra từ cổ họng vậy. Hành vi thăm dò bí mật của người khác như thế này cô vốn xem thường, giống như cô rất phản cảm với những người đọc trộm nhật ký của người khác vậy. Nhưng đối với chuyện của Lục Bắc Thần, cô quả thực quá tò mò. Bao nhiêu lâu nay, ở trước mặt cô anh dường như càng ngày càng trở nên trong suốt, nhưng càng như vậy cô ngược lại càng cảm thấy anh thêm thần bí.

Nhẹ nhàng mở nắp hộp ra, Cố Sơ lại chết sững.

Cô vốn tưởng nó đựng rất nhiều thứ, không ngờ lại chỉ có một bức ảnh. Bức ảnh này... Cô bàng hoàng, một lát sau mới cảm nó lên.

Là ảnh chụp một đôi tình nhân trong bộ quần áo đôi.

Cô gái ôm một chú mèo trong lòng, tay kia cầm kem, tươi cười với chàng trai. Trên gương mặt hơi nghiêng của chàng trai cũng đọng một nụ cười.

Cô không hề lạ lẫm với bức ảnh này.

Cô gái trong bức ảnh là cô, còn chàng trai... là Lục Bắc Thâm.

Đầu óc như bị sét đánh, ‘ầm’ một tiếng, ký ức bị vỡ tung, bắn ra bốn phía như những đốm lửa nhỏ. Khung cảnh trong bức ảnh là đảo Cổ Lăng, là nơi cô nghĩ rằng cả cuộc đời này cũng không thể quên được. Đó là chuyến hành trình mạo hiểm của cô và Lục Bắc Thâm, cùng với những thanh niên trẻ trung phóng khoáng. Cô nói với Lục Bắc Thâm: Tới Cổ Lăng mà không thân thiết với mèo thì coi như chưa từng đến.

Trước cửa một cửa hàng, Cố Sơ tìm được một chú mèo thân người, cơ thể tròn trĩnh trụi. Bộ lông ấm áp mùi nắng. Trước nay Bắc Thâm vẫn luôn tránh xa mấy con vật nhỏ đầy lông, thế là cô hay lấy mèo chọc anh. Mấy hôm đó họ chụp rất nhiều ảnh. Một trong số những cậu bạn cùng đội xe của Bắc Thâm lại có kỹ thuật chụp ảnh cực cao, chụp trộm lại càng là số một. Bức ảnh này có lẽ do người bạn đó để lại.

Ngày ấy của năm ấy, cô và Bắc Thâm ăn mặc rất trong sáng, giản dị. Những sắc màu rực rỡ trong cửa hàng này được phối hợp với con người càng thêm xinh đẹp. Về đảo Cổ Lăng, về Bắc Thâm, cô đã đốt phần lớn các bức ảnh, bức này cô chưa từng có. Cô nhìn chăm chú vào Bắc Thâm trong ảnh. Anh cười rất mê người, ống kính nhằm vào một bên gò má anh, đôi mày đen đậm, chiếc mũi cao thẳng, khi mỉm cười khoe miệng khê rướn lên... Nhìn mãi, nhìn mãi Cố Sơ cứ cảm thấy Bắc Thâm trong ảnh giống hệt một người.

Bắc Thần...

Cố Sơ lắc đầu thật mạnh, xóa sạch mọi suy nghĩ lộn xộn linh tinh. Cô lật bức ảnh lại, đằng sau lại viết hai hàng chữ: Một buổi chiều như thế này, em mỉm cười với anh. Mặc dù không nói chuyện với anh nhưng anh cảm thấy vì điều này anh đã chờ đợi rất lâu. Em muốn khóc hãy khóc, muốn cười cứ cười, chỉ cần em vui vẻ. Anh không cầu đậm sâu, chỉ mong bình dị.

Ánh mắt cô dừng lại ở phần cuối bức ảnh, bên trên chỉ có duy nhất một chữ ‘Lục’.

Nét chữ này...

Khỏe khoắn chắc nịch, mỗi một nét bút đều sâu đậm mạnh mẽ.

Nét bút này cô không xa lạ, là của Lục Bắc Thần.

Cố Sơ siết chặt bức ảnh, những suy nghĩ lại như ngàn vạn con tuấn mã phi nước đại trong đầu, con tim bị lôi kéo, đập rất nhanh, rất nhanh. Cô nhìn chăm chăm vào hàng chữ “Một buổi chiều như thế này, em mỉm cười với anh”. Chẳng hiểu sao có một dự cảm mãnh liệt bùng ra từ trong lồng ngực. Năm đó vào ngày sinh nhật cô, anh cười nói với cô: Vậy anh tặng mình cho em làm quà sinh nhật có được không? Tặng em một người bạn trai... Đã có lần cô hỏi Bắc Thâm: Bắc Thâm, Bắc Thâm, anh thích em điểm gì? Anh nói ngay, không suy nghĩ nhiều: Toàn bộ. Cô lại nói: Anh xuất sắc như vậy, có phải em cũng cần trở nên giỏi giang mới được không? Anh cười nói: Anh chỉ hy vọng em mãi mãi có thể đơn thuần ngây thơ như bầu giờ, muốn khóc thì khóc, muốn cười thì cười...

Đây là những lời Bắc Thâm từng nói với cô, vì sao lại được Bắc Thần viết lại? Tại sao bức ảnh này lại ở trong tay Lục Bắc Thần?

Hồ hấp của Cố Sơ trở nên dồn dập, đầu óc bỗng chốc căng ra. Thật ra từ trước tới nay cô đều không muốn thừa nhận một sự thật, ở bên Lục Bắc Thần có quá nhiều cảm giác tương đồng như khi ở bên Lục Bắc Thâm. Quá nhiều chi tiết cô không dám đào sâu, sợ rằng sẽ đào lên một đoạn bí mật không ai biết. Lục Bắc Thần đã phủ nhận khả năng hồi đại học anh từng tiếp xúc với cô, cũng đã giải thích nguyên nhân biết cô từ trước.

Cô nên tin tưởng.

Đúng thế, Bắc Thần sẽ không gạt cô đâu.

Có lẽ, Lục Bắc Thần có được bức ảnh này từ Lục Bắc Thâm. Anh giữ lại bên người chỉ để hoài niệm em trai mình, hoặc hàng chữ này, anh vốn dĩ viết cho Bắc Thâm thì sao...

Cố Sơ cất bức ảnh về chỗ cũ, đóng hộp lại cẩn thận. Khi đóng ngăn kéo lại, cô vô thức nhìn thấy đây là ngăn kéo bên trái. Bắc Thần thuận tay trái, nếu tiện tay thì ngăn kéo bên trái là thích hợp nhất. Bức ảnh rất quan trọng với anh nên anh đặt nó ở vị trí có thể tiện tay lấy được.

Đúng, Lục Bắc Thần là người thuận tay trái. Anh và Bắc Thâm có quá nhiều thói quen và hành vi khác biệt.

Cố gắng an ủi bản thân một lượt, lúc ấy cô mới có thể yên tâm rời đi. Có điều sau khi ra khỏi biệt thự, trái tim của Cố Sơ vẫn chưa bình yên, cứ nhảy nhót không ngừng. Cô ra sức cảnh cáo bản thân: Thời đại học là Lục Bắc Thâm, bây giờ là Lục Bắc Thần. Mình phải bắt đầu lại từ đầu, Lục Bắc Thần chính là khởi động mới của mình...

Đang bước đi trên con đường đá, một phiến lá nhẹ nhàng rơi xuống một chỗ phía trước cách đó không xa. Lá đã hơi úa vàng, khi gió thổi qua mép chiếc lá khô cọ vào viên sỏi nhỏ phát ra những tiếng vang. Cố Sơ đi ngang qua nhưng lập tức dừng bước, quay đầu liếc nhìn chiếc lá trên mặt đất, chợt bàng hoàng. Cô cúi xuống nhặt lên, hóa ra là lá cây dương liễu.

Liền đó cô ngẩng đầu lên, vừa nhìn lập tức sững người, cảm giác thẳng thốt cực độ dâng lên trong lòng.

Trên đỉnh đầu là những tán lá cây dương thụ um tùm, đã hơi ngả vàng, gân lá nhẹ nhàng đung đưa dưới con gió hiu hiu. Những tia sáng vàng ruộm trong vạt, lấp lánh, từng đường vân trên gân lá được soi rọi tới trong suốt. Gió thổi qua, lại có phiến lá rụng xuống, vang tiếng ‘bộp’.

Cố Sơ quên cả đứng dậy, cứ thế dờ dẩn nhìn hai hàng dương liễu hai bên đường. Cô hoàn toàn không biết nơi đây đã được đổi mới thành dương liễu. Dù là cao độ hay mật độ, thậm chí là độ thô ráp của thân cây đều hệt như trước đây cô nhìn thấy. Chẳng khác nào, chúng vẫn luôn ở đây, chưa từng rời xa vậy...

312. Chương 312: Trên Đồi Vẫn Còn Một Người

Cô không dám tin vào mắt mình hoặc cô cho rằng tất cả chẳng qua chỉ là ảo giác, do cô ôn luyện quá nhiều thành ra hoa mắt mà thôi. Nhưng chiếc lá trong tay rất chân thực. Lá dương liễu to bè, là loại cây cả đời này cô cũng không thể quên. Cố Sơ nắm chặt nó, mép lá khô cong bị vo vụn trong lòng bàn tay. Rất lâu sau cô mới đứng dậy, tới vuốt ve mỗi một cây dương liễu.

Giống như con đường từ nhỏ cô đã đi qua, những cây dương liễu này cực kỳ giống ngày cô rời xa. Mỗi bước đi qua, cành lá dương liễu lại kêu xào xạc. Tới tận khi đến trước một cái cây, cô mới một lần nữa dừng bước. Ngón tay cô đặt lên thân cây xù xì, tỉ mỉ vuốt ve, những hàng chữ trên thân cây khiến ngón tay cô run rẩy.

Lục Bắc Thâm, Lục Bắc Thâm, em thích anh.

Lục Bắc Thâm, anh sẽ cưới em chứ?

Lục Bắc Thâm, sao anh đẹp trai vậy?

Lục Bắc Thâm... Lục Bắc Thâm... Lục Bắc Thâm... Toàn bộ đều là tên của Lục Bắc Thâm. Hàng chữ cuối cùng: Bắc Thâm, xin lỗi, em phải rời xa anh rồi.

Cố Sơ bất ngờ ngồi sụp xuống đất, sững sờ nhìn trân trân cây dương liễu trước mắt.

Không thể nào.

Dòng chữ trên cây do cô khắc lên, nhỏ xíu giống như những tâm tư của cô vậy. Cô là thiên kim nhà họ Cố, mặc dù từ nhỏ đã có rất nhiều bạn bè nhưng những người có thể tâm sự những lời gan ruột thì cực kỳ ít ỏi, Cố Tư tuổi lại nhỏ, có rất nhiều chuyện cô không thể nói rõ với nó. Sự rung động với Lục Bắc Thâm, tình yêu với Lục Bắc Thâm, nỗi nhớ với Lục Bắc Thâm, cảm giác áy náy với Lục Bắc Thâm cô đều khắc hết lên cây. Người không nhìn thấy, cô có thể kể lể với cây bất kỳ lúc nào.

Sau này, dương liễu không còn, hoài niệm quá khứ của cô cũng không còn, cây dương liễu đã ghi lại những tâm tư của cô, cảnh tượng bông liễu bay rợp trời, tất cả đều không còn nữa.

Nhưng bây giờ chúng lại quay trở về, nhất là cây dương liễu trước mặt này. Làm sao có thể?

Choáng voảng đi qua, Cố Sơ run rẩy gọi điện thoại cho Lục Bắc Thần. Đầu kia chuông kêu rất lâu mà không ai nghe máy. Cô ngắt máy, gọi vào di động của Ngữ Cảnh. Ngữ Cảnh lại nhận máy rất nhanh, thấy cô thì cực kỳ hưng phấn: “Cố? Cuối cùng cô cũng nhớ tôi rồi phải không?”

Cố Sơ không để tâm tới việc ôn lại chuyện cũ cùng cậu ấy mà hỏi thẳng: “Giáo sư Lục đâu?”

“Anh ấy tới hiện trường rồi.” Ngữ Cảnh ảm ức: “Thì ra không phải cô tìm tôi à?”

Cố Sơ không giải thích quá nhiều mà hỏi: “Mấy cây dương liễu hai bên phòng thực nghiệm là thế nào vậy?”

“À, mấy cây dương liễu đó hả, đều là giáo sư Lục tìm người trồng đấy.” Ngữ Cảnh nói: “Cũng chẳng biết anh ấy nghĩ kiểu gì, trước đây đẹp bao nhiêu. Tới mùa xuân bông liễu bay đầy, thế là rắc rối rồi.”

Cố Sơ sững sờ.

“Chẳng lẽ bây giờ cô mới phát hiện ra?” Ngữ Cảnh hậm hực: “Khả năng quan sát không đầy đủ nhé, để giáo sư Lục biết được chắc chắn lại rầy cô.”

“Ý của cậu là đã đổi thành dương liễu từ lâu rồi?”

“Đổi từ trước khi giáo sư Lục tới Bắc Kinh rồi.” Ngữ Cảnh nói: “Trước khi chúng tôi đi chẳng phải cô từng tới phòng thực nghiệm sao? Không có phát hiện ra à?”

Cổ Sơ á khẩu, hôm đó tới phòng thực nghiệm trong đầu cô chỉ toàn là an nguy của Tiêu Tiểu Tiêu, hoàn toàn chẳng còn tâm trí ngẩng đầu lên nhìn ngắm xung quanh.

“Cả cô cũng không thích phải không?” Ngữ Cảnh truy hỏi: “Thật chẳng hiểu giáo sư Lục nghĩ cái gì.”

Sau khi cúp máy, câu nói của Ngữ Cảnh vẫn còn vang vọng trong đầu Cổ Sơ: Giáo sư Lục ấy à, thích mấy cây dương liễu đó một cách biến thái, còn hỏi cả số hiệu gì gì đó. Cô bảo có phải anh ấy bị ma nhập rồi không?

Vì là những cây gỗ được vận chuyển tới biệt thự Xa Sơn, số lượng nhiều dĩ nhiên sẽ có ghi chép. Hàng dương liễu hai bên đường lại sinh trưởng nhiều năm rồi, tới một độ tuổi nhất định đều phải tiến hành đánh số hiệu. Theo như Ngữ Cảnh nói thì Lục Bắc Thần tìm lại hết những cây dương liễu trước đây trở về?

Khi suy nghĩ này lướt qua, chính bản thân cô còn thấy thẳng thốt.

Cổ Sơ chọn một chiếc ghế ngồi xuống, ngắm nhìn dương liễu hai bên, ngắm bao nhiêu cũng không thấy đủ. Biết bao chuyện quá khứ đều quay trở lại. Cô dường như lại nhìn thấy hình ảnh mình bò trên lưng bố, bông liễu bay lượn khắp trời.

Không lâu trước đây, cô được Lục Bắc Thần công cả con đường. Cô nói với anh: Hồi nhỏ em nhìn thấy bông tuyết đẹp lắm. Ở Thượng Hải không có tuyết nhưng em vẫn có thể nhìn thấy tuyết...

Bắc Thần...

Cổ Sơ thầm gọi tên anh trong lòng. Mỗi lần gọi tình yêu lại sâu thêm một lớp. Thì ra chẳng biết từ bao giờ, anh đã vì cô làm nhiều chuyện đến vậy.

...

Sau khi kết thúc cuộc điện thoại, Ngữ Cảnh vò đầu. Chuyện quái gì thế này? Gọi một cuộc điện thoại chẳng ra đầu vào đầu. Cậu vừa dứt di động vào túi thì Ngự Khương qua. Cô đặc biệt lái xe qua đón Ngữ Cảnh tới hiện trường, thấy cậu còn chưa thu dọn xong thì kêu toáng lên: “Cậu muốn chết hả, còn không khẩn trương lên? Đợi bị ăn mắng có phải không?”

Ngữ Cảnh chịu không nổi cơn giận của giáo sư Lục, nhanh nhẹn thu dọn xong xuôi rồi khoác balo lên vai: “Xong rồi ạ.”

“Ban này gọi điện thoại với ai đấy?”

“Cổ Sơ đấy, hỏi chúng ta chuyện dương liễu bên ngoài phòng thực nghiệm.”

Ngự Khương hồ nghi: “Cô ta hỏi dương liễu làm cái gì?”

“Không biết nữa, chắc là tò mò thôi.” Ngữ Cảnh không nghĩ nhiều, vừa đi ra ngoài vừa nói: “Giáo sư Lục đổi hết cây bên ngoài thành dương liễu đúng là kỳ lạ. Nhưng em cảm thấy thái độ của Cổ Sơ còn lạ hơn.”

Ngự Khương dừng bước: “Lạ thế nào?”

“Cô ấy phản ứng rất mãnh liệt với chuyện đổi dương liễu.” Ngữ Cảnh nói ngay, ko suy nghĩ gì: “Chẳng phải chỉ là đổi một loại cây thôi sao? Cô ấy đâu cần phải phản ứng thái quá như thế?”

Ngự Khương rơi vào trầm tư.

...

Vụ án đi vào bế tắc.

Dường như mỗi chứng cứ xuất hiện đều chẳng liên quan gì tới cái chết của Bàn Thành và Thẩm Cường.

Mấy ngày liền, La Trì đều kéo Lục Bắc Thần tới ngăm người trong hiện trường vụ án, hy vọng có thể phát hiện ra manh mối hoàn toàn mới. Ai dè, anh ấy nhận được mệnh lệnh của cấp trên, thả Thịnh Thiên Vỹ.

Ngọn lửa giận dữ của La Trì lập tức bùng lên. Anh ấy xông thẳng tới cục cảnh sát đập bàn giậm chân với cục trưởng. Cục trưởng không nói rõ nguyên nhân, chỉ yêu cầu anh ấy thả người.

“Bây giờ thả người cùng lắm chỉ có thể khởi tố anh ta vi phạm quy định lao động.”

“Nếu không thì sao?” Cục trưởng không giận dữ, dường như đã sớm quen với tính tình bộp chộp của anh ấy: “Cậu có chứng cứ chứng minh anh ta giết người à?”

Một câu nói khiến La Trì ghen tức.

Thả Thịnh Thiên Vỹ rồi, La Trì triệu tập các thành viên tổ chuyên án Thượng Hải và Bắc Kinh, tổ chức cuộc họp. Trong cuộc họp, cơn giận của anh ấy vẫn còn chưa tan hết, chỉ thiếu nước đập đồ nữa thôi. Các thành viên khác cũng phần nộ bất bình. Điều tra vụ án tới tận bây giờ, bắt được ‘đại boss’, kết quả không thể không thả. Lục Bắc Thần thì rất điềm nhiên, im lặng thưởng thức cà phê.

Khi La Trì hỏi ý kiến của anh, anh bình thản nói: “Không tìm được chứng cứ, các cậu đâu thể tiếp tục tạm giữ mà không có lý do? Người ta kiện đấy.”

La Trì tức tối vò đầu bứt tai.

Anh ấy châm một điếu thuốc, hút được quá nửa thì hần học đập vào trong gạt tàn, nghiêng răng nghiêng lợi: “Điều tra! Ông mày không tin!”

Lục Bắc Thần không nói gì, chỉ mỉm cười.

...

Đêm khuya, Bắc Kinh nổi gió lớn, lá ngân hạnh vàng ươm rụng đầy mặt đất.

Hứa Đồng tắm xong đi ra ngoài thì nghe thấy có người gõ cửa. Cô chọn một chiếc áo tắm dày, mặc vào rồi ra mở cửa.

Ngoài cửa là Thịnh Thiên Vỹ.

Anh đứng dựa bên cạnh cửa, cái bóng cao lớn che hết ánh sáng ngoài hành lang. Người anh thoang thoảng mùi rượu, có lẽ vừa đi tiếp khách về, nhưng ánh mắt nhìn cô vẫn còn rất tỉnh táo, thâm trầm, u tối. Anh mở mấy cúc cổ áo, một tay xách cặp tài liệu, tay kia vắt một chiếc áo dạ lông cừu, cả người trông u ê mà vẫn quyến rũ.

Hứa Đồng biết gần đây tâm trạng của anh không được tốt. Mặc dù anh đã từ đồn cảnh sát trở về nhưng rất rõ ràng cảnh sát không loại anh khỏi diện tình nghi. Ngay cả cô cũng cảm nhận được có người giám sát bốn phía, cảm giác này cực kỳ tồi tệ.

Cô nghiêng người, Thịnh Thiên Vỹ liền đi vào.

Vào trong phòng khách, anh chẳng nói chẳng rằng lập tức nằm lên sofa, chiếc áo dạ trên cánh tay trượt xuống đất anh cũng mặc kệ. Hứa Đồng bước tới, cũng không nói gì, cúi xuống nhặt áo dạ của anh lên, nhẹ nhàng vắt sang một bên rồi lại vào trong bếp. Chẳng mấy chốc cô đã bê một bát trà giải rượu đi ra, đặt lên mặt bàn. Cô ngồi xuống đối diện anh rồi lên tiếng: “Anh uống đi, bên trong có chút gừng tươi, đỡ lạnh.”

Mãi sau Thịnh Thiên Vỹ mới có phản ứng, ngồi dậy. Khí lạnh anh mang theo vào nhà đã tan đi nhiều, chỉ còn lại hơi rượu mỗi một. Anh cảm ơn rồi trà giải rượu lên, từ từ uống. Cả quá trình hai người không nói chuyện gì. Hứa Đồng chỉ yên lặng quan sát anh, cảm thấy gò má anh càng lúc càng góc cạnh, lại gầy đi rồi.

Cô chột nhối lòng.

Khi anh ngược lên nhìn, cô lập tức quay đi.

“Xin lỗi, chuyện của tôi đã làm liên lụy tới em.” Thịnh Thiên Vỹ cất giọng trầm thấp.

“Tôi là trợ lý của anh, bình thường thôi.” Ngữ khí của Hứa Đồng rất bình tĩnh.

Thịnh Thiên Vỹ đặt chiếc bát lên mặt bàn, nhìn cô hồi lâu.

Cô bị anh nhìn đến nổi khắp người gợn gao. Chột nhớ tới chuyện anh đã uống rượu, lòng cô lại hoang mang thấp thỏm. Cô hắng giọng nói: “Muộn lắm rồi, anh nên về nghỉ ngơi đi.”

“Tôi bảo tài xế đi rồi.” Thịnh Thiên Vỹ nói.

“Vậy tự anh đi thế nào?” Hứa Đồng ngẩng phắt lên nhìn anh, thấy anh vẫn còn đang nhìn mình, trái tim cô chợt căng thẳng, lại nhìn đi chỗ khác.

Ánh mắt Thịnh Thiên Vỹ dần trở nên nặng nề. Một lúc lâu sau, anh mới thở dài: “Thật ra em có chuyện muốn hỏi tôi, đúng không?”

Hứa Đồng khẽ ngước mắt lên, ánh mắt từ sơ mi của anh đi dần lên, tới tận khi nhìn thẳng vào mắt anh. Lát sau mới gật đầu: “Phải, tôi rất muốn biết chuyện ký tên.”

“Em tin rằng hai văn bản đó do tôi ký sao?” Thịnh Thiên Vỹ hỏi.

Bờ môi Hứa Đồng mấp máy, cuối cùng vẫn nói ra: “Nhưng ngay cả chuyên gia về nét chữ cũng không giám định ra.”

“Tôi chỉ muốn biết em có tin tôi hay không thôi?” Thịnh Thiên Vỹ rất cố chấp.

Hứa Đồng hít sâu một hơi, nói: “Tôi rất muốn tin anh nhưng việc chữ ký giống nhau như đúc phải giải thích thế nào? Sao lại có người có thể bắt chước giống hệt? Tôi nghĩ không ra nên không biết có nên tin anh hay không?”

“Trên đời này đích thực có một người bắt chước được chữ ký của tôi giống y như đúc, thậm chí cả chuyên gia cũng không phán đoán được thật giả.” Ánh mắt Thịnh Thiên Vỹ lạnh đi.

Hứa Đồng kinh ngạc: “Là ai vậy?”

Thịnh Thiên Vỹ nhìn cô chăm chú nhưng ánh mắt lại đang nhìn qua cô, hướng về một nơi rất xa. Rất lâu sau, anh mới từ từ thốt ra một cái tên: “Mục Thanh Đăng.”

313. Chương 313: Thanh Đăng, Thanh Đăng

Hứa Đồng không ngờ anh lại nói ra cái tên ‘Mục Thanh Đăng’, chợt sững người. Thịnh Thiên Vỹ khẽ thở dài, rất lâu sau lại nói: “Hợp đồng trong tay Tề Tuyết và Thích Kiêu Kiêu cả nhìn tôi còn chưa từng, nhưng chữ ký bên dưới đích thực là của tôi. Thế nên nghĩ đi nghĩ lại, người có thể ký được tên tôi giống như vậy chỉ có Mục Thanh Đăng.”

“Tôi... không hiểu.” Với tư cách là trợ lý đầu tiên, Mục Thanh Đăng tuyệt đối có cơ hội mô phỏng chữ ký Thịnh Thiên Vỹ. Phạm là những trợ lý bên cạnh sếp, nhìn thấy chữ ký của sếp còn nhiều hơn các quản lý cấp cao khác, nhưng cứ cho là vậy cũng không thể nói rằng có thể mô phỏng giống y như đúc, thậm chí cả chuyên gia cũng không phân biệt được. Điều càng khiến Hứa Đồng khó hiểu là Thịnh Thiên Vỹ lại biết chuyện này!

Một ông chủ biết được một người trợ lý có thể bắt chước được chữ ký của mình tới mức không thể phân biệt, không những không đuổi việc mà còn để mặc, việc này vốn đã không hợp logic. Trừ phi Thịnh Thiên Vỹ là kẻ ‘bùn đất không trát được tường’, hoặc là con ông cháu cha không có tài cán gì, vậy thì khi có một người trợ lý giỏi giang lại tin tưởng được, giúp đỡ anh trong việc xử lý tài liệu thì còn chấp nhận được, mặc dù đây là một hành vi cực kỳ tệ hại. Nhưng rõ ràng suy đoán sau đó không phù hợp với Thịnh Thiên Vỹ, vì anh có một người mẹ mạnh mẽ là Tưởng Lăng. Một người phụ nữ có đủ khả năng chống đỡ cả tập đoàn Viễn Thăng sao có thể để mặc cho một người trợ lý vượt quá chức phận? Thêm nữa trước nay trên thương trường Thịnh Thiên Vỹ cũng không phải ‘trái hồng nết’. Tính cách của anh cương trực rắn rỏi, dĩ nhiên không phải một con trâu què.

Thịnh Thiên Vỹ là người thông minh, đương nhiên có thể nhận ra nét nghi hoặc trong ánh mắt Hứa Đồng. Biểu cảm của anh có phần nặng nề. Một lúc lâu sau, anh châm một điếu thuốc, đầu lọc đỏ rực yên lặng cháy giữa kẽ ngón tay, bầu không khí trầm mặc nhẹ nhàng di động, khiến giữa họ có phần bí bách. Tới khi điếu thuốc đã cháy quá nửa, Thịnh Thiên Vỹ mới nói: “Khả năng bắt chước của Mục Thanh Đăng rất giỏi, bình thường thích nhất là học cách viết chữ của người khác, nhất là mô phỏng chữ ký của tôi.” Nói tới đây, anh ngừng một lát rồi tiếp lời: “Mà tôi biết sở thích này của Mục Thanh Đăng, còn biết rất rõ.”

Hứa Đồng khẽ nhú mày, ánh mắt càng thêm nghi hoặc. Anh biết? Nếu đã biết sao còn cho phép cô ấy ở bên làm trợ lý? Một cấp trên có thể dung túng cho cấp dưới của mình đến mức độ này, chỉ có thể là... Nghĩ

tới một khả năng, hơn nữa còn bị khả năng này làm đau thần kinh, Hứa Đồng ngẩng phắt lên nhìn anh. Thịnh Thiên Vỹ bình tĩnh đối mặt với cô, dường như cũng đã nhìn thấu những suy đoán trong lòng cô, bèn cho cô một đáp án chắc chắn.

“Phải, tôi và cô ấy từng yêu nhau.”

Hứa Đồng chỉ cảm thấy lồng ngực bị vật cùn gì đó đâm mạnh, đau đớn khó chịu, ngoài mặt không cảm thấy gì nhưng cõi lòng lại tổn thương, máu chảy đầm đìa. Không hiểu sao cô lại có chút oán hận sự thẳng thắn này của anh. Anh dùng từ ‘yêu nhau’ để hình dung mối quan hệ giữa mình và Mục Thanh Đăng, vậy tức là không phải chỉ có Mục Thanh Đăng đơn phương. Anh từng động lòng với Mục Thanh Đăng, nếu không sẽ không cho phép cô ấy có cơ hội bắt chước chữ ký của mình. Có lẽ lúc đó Thịnh Thiên Vỹ chỉ cho rằng đó là hành động giữa những người đang yêu, còn vượt trên cả quan hệ cấp trên và cấp dưới.

Vậy bây giờ anh ấy còn yêu hay không?

“Cảnh sát hoàn toàn không biết chuyện này, đúng không?” Cô cất giọng khô khốc.

“Hứa Đồng...” Thịnh Thiên Vỹ thầm gọi tên cô: “Tôi biết em đang nghĩ gì, thực tế chuyện Mục Thanh Đăng chỉ do tôi suy đoán, tôi không thể chắc chắn một trăm phần trăm là cô ấy. Dù sao thì cô ấy cũng đã lấy chồng rồi, sao còn có thể ký tên của tôi.”

“Nếu hai người yêu nhau như vậy, sao cô ấy còn lấy người khác?” Hứa Đồng chưa xót hỏi.

Thịnh Thiên Vỹ thở dài: “Kể ra thì rất dài.”

Hứa Đồng cụp mắt xuống, khẽ nói: “Nếu anh không muốn nói thì tôi cũng không miễn cưỡng anh.”

“Không, việc đã tới nước này tôi không muốn giấu giếm em việc gì nữa.” Thịnh Thiên Vỹ nhìn cô, giọng điệu quả quyết. “Trước đây em nói có nhìn thấy một bà lão ở nhà cũ của Thẩm Cường, phải không?”

Hứa Đồng gật đầu.

“Tôi tưởng là ảo giác của em vì chủ hộ sống đối diện nhà Thẩm Cường đã dọn đi lâu rồi.” Thịnh Thiên Vỹ gạt tàn thuốc: “Nhưng về sau tôi nhìn thấy hình ảnh ghép lại mới biết lúc đó em không bị ảo giác.”

Hứa Đồng sững người: “Anh quen bà ấy?”

Thịnh Thiên Vỹ gật đầu.

“... Bà ấy không phải là Mục Thanh Đăng đấy chứ?” Nói xong câu này Hứa Đồng lại cảm thấy suy nghĩ của mình có hơi bạo dạn. Có thể yêu Thịnh Thiên Vỹ ắt phải là một cô gái xinh đẹp như hoa, tuổi tác kém hoặc tương đương anh. Bà lão đó sao có thể là Mục Thanh Đăng?

Thịnh Thiên Vỹ lắc đầu.

Hứa Đồng vốn dĩ cũng cảm thấy câu này hơi hơi thừa, thế nên thấy anh phủ nhận cô cũng không kinh ngạc mà hỏi: “Vậy... bà ấy là ai?”

“Bà ấy tên là Quách Hương Vân.” Thịnh Thiên Vỹ nhấn mạnh từng câu từng chữ: “Là... người giúp việc trước đây tại nhà họ Thịnh, cũng là mẹ của Mục Thanh Đăng.”

Hứa Đồng sững sốt: “Chuyện này... rốt cuộc là thế nào?”

Thịnh Thiên Vỹ dập tắt đầu lọc rồi uống cạn bát canh giải rượu. Gừng sống trong bát canh làm cay cổ họng anh. Những chuyện đã qua cũng từng cảnh, từng cảnh lướt nhanh qua đầu óc.

...

Quách Hương Vân là người giúp việc có thâm niên lâu nhất làm trong nhà họ Thịnh. Nói là người giúp việc, kỳ thực về sau khi người làm trong nhà càng lúc càng đông, Quách Hương Vân cũng trở thành quản gia. Bà ấy đã làm việc trong gia đình từ khi Thịnh Thiên Vỹ hiểu chuyện, có thể nói là đã chứng kiến anh khôn lớn trưởng thành. Anh là con một, lại là người thừa kế duy nhất, thế nên bố mẹ cực kỳ nghiêm khắc. Nhưng Quách Hương Vân lại rất tốt với anh, hết lòng chăm sóc và thương yêu. Những khi buồn hay có nỗi

khổ trong lòng, anh đều tới kể lể với Quách Hương Vân. Có thể nói, lúc nhỏ tình cảm của anh dành cho bà ấy vượt qua cả bố mẹ.

Đương nhiên, Quách Hương Vân cũng có con ruột của mình, bà ấy có một cô con gái tên là Mục Thanh Đăng. Nghe mẹ anh kể, Quách Hương Vân là một người phụ nữ rất đáng thương, sinh ra ở một vùng núi nhỏ đặc biệt hẻo lánh ở Hiệp Cam lại không gặp được người tốt, chồng không những rượu chè mà còn là một con nghiện cờ bạc, uống say vào là chơi, chơi thua thì về nhà đập đồ ép bà ấy lấy tiền trả nợ. Cuối cùng đến một ngày chồng bà ấy có suy nghĩ bán Tiểu Thanh Đăng đi lấy tiền trả nợ, Quách Hương Vân quá sợ hãi đã dẫn con bỏ chạy. Cứ như vậy, Quách Hương Vân làm thêm dọc đường rồi tới được nhà họ Thịnh. Năm đó Thịnh Thiên Vỹ hai tuổi, Mục Thanh Đăng một tuổi.

Có thể nói, Thịnh Thiên Vỹ và Mục Thanh Đăng cùng lớn lên dưới một mái nhà. Quách Hương Vân chân tay nhanh nhẹn, quán xuyến nhà họ Thịnh từ trên xuống dưới rất thỏa đáng. Tưởng Lãng rất yêu quý bà ấy nên giữ bà ấy ở lại trong nhà họ Thịnh, rồi thuyết phục bố anh tìm cho Mục Thanh Đăng một ngôi trường tốt, mục đích là muốn Quách Hương Vân yên tâm ở lại nhà họ Thịnh làm việc. Thế nên từ nhỏ Mục Thanh Đăng đã được nhận một sự giáo dục rất tốt.

Quan hệ giữa hai người họ cũng rất thân thiết. Mục Thanh Đăng là một cô gái điềm đạm, dịu dàng, tính cách hướng nội, mặc dù không đến nỗi xinh đẹp mỹ miều nhưng cái miệng hoa đào quả thực hấp dẫn người khác. Chỉ có điều thành tích học tập của cô không tốt lắm, chỉ học được một trường đại học bình thường, sau khi tốt nghiệp, xuất phát từ tình cảm, bố của Thịnh Thiên Vỹ lại tuyển cô vào công ty.

Ban đầu Mục Thanh Đăng là thư ký của bố anh, bình thường chỉ làm công việc hành chính, cũng không tiếp xúc với quá nhiều công việc quan trọng. Sau khi Thịnh Thiên Vỹ vào công ty, bố anh bèn điều Mục Thanh Đăng tới làm dưới quyền quản lý của Thịnh Thiên Vỹ.

Hai người tuổi tác tương đương lại lớn lên cùng nhau từ nhỏ, nói là thanh mai trúc mã cũng không quá đáng. Lúc đó Thịnh Thiên Vỹ trẻ trung hùng hực, lại còn là cậu chủ của nhà họ Thịnh, những cô gái thích anh dĩ nhiên không ít, gầy béo cao thấp đều có đủ cả nhưng anh lại chỉ chú ý tới Mục Thanh Đăng. Nguyên nhân là vì Mục Thanh Đăng đều không giống các cô gái tỏ ra thân mật với anh. Cô không thích nói chuyện, phần nhiều là lắng nghe, anh thích sự dịu dàng ngoan ngoãn của cô.

Anh dạy cô biết rất nhiều chuyện công việc, dần dần khả năng làm việc của cô cũng được nâng lên. Vì ở lâu bên cạnh anh nên cô cũng rất giỏi bắt chước chữ ký của anh. Thịnh Thiên Vỹ thích cô nên cũng để mặc cho cô thoải mái, thậm chí còn tận tay chỉ dạy cô làm cách nào để bắt chước chữ ký của mình. Lần nào anh cũng chọc cho Mục Thanh Đăng cười khúc khích, nhìn thấy anh cười Thịnh Thiên Vỹ liền cảm thấy rất mãn nguyện.

Mục Thanh Đăng dĩ nhiên đã có lòng thầm hứa gả cho anh nhưng trước nay vẫn luôn gọi anh là ‘anh Thiên Vỹ’. Tối tận sau bữa tiệc sinh nhật khi Thịnh Thiên Vỹ vào công ty làm được một năm, anh kéo cô ra vườn hoa, hôn nhẹ lên má, cô mới biết thì ra Thịnh Thiên Vỹ cũng thích mình. Cứ như vậy, Thịnh Thiên Vỹ và Mục Thanh Đăng yêu nhau nhưng mối quan hệ này không công khai, chỉ diễn ra trong bí mật.

Cho tới một ngày, mối quan hệ của họ bị bố Thịnh Thiên Vỹ phát hiện ra. Bố anh vốn dĩ là một người cha nghiêm khắc, sau khi biết chuyện thì cực kỳ giận dữ, gọi Thịnh Thiên Vỹ tới phòng sách và hỏi anh có ý định cưới Mục Thanh Đăng hay không? Thịnh Thiên Vỹ lúc đó còn nhỏ tuổi, hoàn toàn chưa hề nghĩ tới chuyện kết hôn, bị bố hỏi như vậy, anh bèn sưng sờ. Bố anh thấy vậy lại càng phẫn nộ, chất vấn anh đã chạm vào con gái nhà người ta hay chưa. Thịnh Thiên Vỹ lập tức thề rằng anh chưa từng. Anh đích thực thích Mục Thanh Đăng nhưng quãng thời gian yêu nhau anh cùng lắm chỉ nắm tay hay hôn mà thôi. Mục Thanh Đăng quá xấu hổ, anh không dám động chạm vào cô.

Bố bắt anh chia tay với Mục Thanh Đăng, Thịnh Thiên Vỹ dĩ nhiên không đồng ý, cãi nhau ầm ĩ với bố. Kết quả chuyện này bị cả Tưởng Lãng và Quách Hương Vân biết được. Sau khi biết chuyện, Tưởng Lãng không có quá nhiều phản ứng, chỉ khuyên chồng đừng tức giận quá mức, còn Quách Hương Vân thì lập tức tát cho Mục Thanh Đăng một cái rất mạnh, khóc lóc mắng cô không biết tốt xấu. Mục Thanh Đăng tức nức chạy ra ngoài, Thịnh Thiên Vỹ sợ cô xảy ra chuyện cũng đuổi theo.

Mục Thanh Đăng không muốn chia tay với Thịnh Thiên Vỹ, truy hỏi anh có thể cưới cô hay không. Thịnh Thiên Vỹ á khẩu vì anh không muốn kết hôn quá sớm. Mục Thanh Đăng mắng anh không có trách nhiệm,

bền chủ động đề nghị chia tay. Khi Thịnh Thiên Vỹ còn muốn níu kéo thì nhận được tin bố bỗng dưng ngã xỉu phải đưa vào bệnh viện, anh để phải đi giải quyết việc của bố.

Bố anh bị tai biến mạch máu não phải nhập viện, được đẩy thẳng vào phòng phẫu thuật nhưng đã không bao giờ quay ra được nữa. Vì chuyện này, Thịnh Thiên Vỹ bị đả kích nặng nề, bao năm nay vẫn còn chìm trong áy náy, cũng vì thế mà Tường Lăng oán trách anh rất nhiều năm. Sự ra đi của bố đã xác định cái kết cho anh và Mục Thanh Đăng. Về sau Mục Thanh Đăng đi lấy chồng, Quách Hương Vân cũng rời khỏi nhà họ Thịnh.

Sau khi kể xong câu chuyện quá khứ này, Thịnh Thiên Vỹ lại châm một điếu thuốc, rít sâu rồi nhả nhẹ nhàng, biểu cảm nặng nề. Hứa Đồng rất lâu không thể bình tĩnh lại. Cô biết rất ít những chuyện của Thịnh Thiên Vỹ, bây giờ vụ án này điểm nào cũng nhắm vào anh, bản thân cô cũng ba lần bốn lượt bị nghi ngờ, chỉ có điều không ngờ lại dính líu tới nhiều người và nhiều câu chuyện quá khứ như vậy.

“Sau khi rời khỏi nhà họ Thịnh, Quách Hương Vân đã đi đâu?” Cô hỏi.

Thịnh Thiên Vỹ đáp: “Có lẽ là đi cùng Mục Thanh Đăng.”

“Có lẽ?”

Thịnh Thiên Vỹ gật đầu: “Mục Thanh Đăng oán trách tôi vì tôi không thể cưới cô ấy, mà cái chết của bố lại có liên quan tới quan hệ giữa tôi và cô ấy thế nên cô ấy không muốn gặp mặt tôi, chỉ giao một lá đơn xin thôi việc. Về sau Quách Hương Vân có tới tìm tôi, nói Thanh Đăng đã kết hôn.”

“Cô ấy lấy ai anh không biết sao?”

“Theo như Quách Hương Vân nói thì có lẽ họ đã về quê, nghe nói Mục Thanh Đăng tìm một người ở quê nhà.”

Hứa Đồng cau mày: “Nếu đã cam tâm tình nguyện chia tay rồi lại cam tâm tình nguyện lấy một người khác thì sao còn xuất hiện chữ ký cô ấy giả mạo anh? Vì sao Quách Hương Vân lại xuất hiện ở nhà Thẩm Cường?”

Đây cũng là điều Thịnh Thiên Vỹ nghĩ không ra.

“Thế nên sau khi nhìn thấy bức hình tôi mới sững sốt, Quách Hương Vân đáng nhẽ phải ở cùng với Mục Thanh Đăng mới phải.”

Hứa Đồng ngẫm nghĩ: “Bác gái có thể biết rõ chuyện này không?”

Thịnh Thiên Vỹ lắc đầu: “Mẹ tôi mấy năm nay đều không hỏi chuyện công ty, cái chết của bố tôi lại khiến bà rất kỵ mẹ con Quách Hương Vân, thế nên nhất định sẽ không hỏi thăm tình hình của họ.”

Hứa Đồng chìm vào suy tư.

“Nhưng điều khiến tôi khó hiểu là Mục Thanh Đăng xin nghỉ việc vì lấy chồng. Sau khi cô ấy đi khỏi thì công ty bắt đầu xôn xao tin đồn nói là cô ấy mất tích, lại còn có kẻ lấy tên của cô ấy để giả trò, một chiếc đèn xanh cứ khiến người trong công ty từ trên xuống dưới hoang mang thấp thỏm. Mà trong khoảng thời gian đó Mi Thủ cũng bỏ Thẩm Cường để đi lấy chồng, có lẽ vì sợ bầu không khí trong công ty.”

Hứa Đồng kinh ngạc: “Ý của anh là trước Thẩm Cường đã có người lấy đèn xanh ra dọa người?”

Thịnh Thiên Vỹ gật đầu.

“Vậy còn rồi gỗ là thì sao?”

Thịnh Thiên Vỹ lắc đầu.

Sự việc rơi vào bế tắc.

“Tôi phải tới địa chỉ cũ đó xác nhận một chút.” Lúc sau, Thịnh Thiên Vỹ cất lời.

Hứa Đồng không cần suy nghĩ: “Tôi đi cùng anh.”

Thịnh Thiên Vỹ ngược mắt lên nhìn cô: “Em tin những gì tôi nói chứ?”

“Thế nên anh bắt buộc phải chứng minh cho tôi thấy anh trong sạch.” Hứa Đồng bình tĩnh trả lời.

Thịnh Thiên Vỹ mỉm cười, một cô gái rất thông minh.

“Ngoài ra, tôi còn phải gặp một người.” Thịnh Thiên Vỹ khẽ nói: “Đương nhiên nếu như em cũng muốn đi cùng. Điều kiện là chúng ta bắt buộc phải né tránh tai mắt của cảnh sát.”

“Anh muốn gặp ai?” Hứa Đồng hơi cảnh giác.

Thịnh Thiên Vỹ suy tư giây lát rồi nói: “Tiffany.”

“Tiffany?” Hứa Đồng ngạc nhiên: “Chẳng phải cô ấy đã phát điên, bị người nhà đưa đi rồi sao?”

“Nhưng Lục Bắc Thần vẫn luôn tìm kiếm tung tích của cô ấy.”

Hứa Đồng nghe nói Lục Bắc Thần được người thân của Tiffany nhờ cậy, nhưng từ trước tới giờ cô đều cho rằng đó là cái cớ để Lục Bắc Thần điều tra Thịnh Thiên Vỹ. Cô ngẫm nghĩ, trong đầu lại lướt qua một suy nghĩ đáng sợ, cô nhìn về phía Thịnh Thiên Vỹ: “Lẽ nào cô ấy không phải được gia đình đưa đi?”

“Lúc đó cô ấy chỉ có một mình, tôi không hề biết cô ấy còn người nhà.” Thịnh Thiên Vỹ nhún mày rất sâu, điều thuốc im ắng chảy trên tay, để lại cả một đoạn tàn dài. “Cô ấy phát điên vì bị Thẩm Cường dọa, tôi cũng chỉ còn cách đưa cô ấy vào viện điều dưỡng.”

“Tức là bao năm nay cô ấy vẫn luôn ở trong viện điều dưỡng?” Hứa Đồng sửng sốt.

Thịnh Thiên Vỹ gạt đầu một lần nữa: “Tôi cũng chỉ có thể làm vậy, tìm cho cô ấy một môi trường và một bác sỹ điều trị tốt nhất.”

“Bệnh tình của cô ấy...”

Thịnh Thiên Vỹ thở dài lắc đầu: “Rất không lạc quan.”

...

Trở về Thượng Hải lâu như vậy rồi, đây là lần đầu tiên Cố Sơ ‘quang minh chính đại’ bước vào vườn trường đại học A. Giờ thi là tám giờ sáng, cô đã đến nơi từ sớm, khi đi qua những cây ngọc lan ấy mới vừa qua bảy giờ. Bầu trời tháng mười xanh ngắt, con đường này vẫn luôn nhộn nhịp, cho dù là sáng sớm vẫn có thể bắt gặp những sinh viên đi chạy bộ. Cố Sơ không dám đứng ở đây quá lâu, sợ rằng quá nhiều ký ức sẽ làm ảnh hưởng tới việc phát huy của não bộ, cô vội vàng xuyên qua rừng cây đi về phía giảng đường.

Chỉ có điều không ngờ giám thị lần này lại là giáo sư Phương. Cô ấy là giáo sư đã có tuổi ở đại học A, chuyên dạy bộ môn giải phẫu học. Cố Sơ quen cô ấy, trước đây từng học tiết của cô ấy. Cô ấy đồng thời cũng từng dạy Lục Bắc Thần, năm đó Bắc Thần học giỏi nhất là môn giải phẫu. Giáo sư Phương vẫn còn nhớ cô, sau khi nhìn thấy cô cứ luôn miệng gọi cô là ‘tiểu nha đầu’. Vừa nghe thấy danh xưng này, Cố Sơ suýt rơi nước mắt, năm đó cô nhỏ tuổi nhất lớp, các thầy cô luôn thích gọi cô như vậy.

“Lúc giáo sư Lục tới làm thủ tục nhập học cho em, cô cũng đi ngang qua, cô còn tưởng là cậu nhóc Bắc Thần đó chứ, thì ra là anh trai em ấy à.” Giáo sư Phương ở ngay trong trường, thấy Cố Sơ đến sớm bèn kéo cô lại trò chuyện. Cô ấy rất khéo chuyện, ngày nào cũng cười ha ha, các sinh viên đều rất yêu quý, thân thiết gọi cô ấy là ‘bà ngoại phòng giải phẫu’.

Cố Sơ tay ôm cốc nước nóng, cười nhẹ nhàng, không nói thêm gì.

“Cậu ấy thật sự không phải Bắc Thần ư?” Giáo sư Phương rất tò mò.

“Giáo sư, anh ấy là Lục Bắc Thần.”

“Đúng là giống như hai giọt nước.” Giáo sư Phương cảm thán.

“Sinh đôi mà ạ.”

Giáo sư Phương là người đã có tuổi, người đã có tuổi thì hay thích hồi tưởng. Mặc dù cô ấy có khắp trò khắp mọi nơi nhưng ấn tượng Cố Sơ để lại vẫn khá sâu sắc, thế nên bắt đầu huyền thoại không ngừng về những chuyện đã qua. Cố Sơ vốn không muốn nhớ lại nhưng hay bị từng câu chuyện trong lời kể của giáo sư

Phương dẫn dắt. Cuối cùng, giáo sư Phương lại nhắc tới Lục Bắc Thâm, thở dài: “Cũng đúng, cũng đúng, cậu nhóc Bắc Thâm đó thích cười hơn anh trai mình nhiều.”

“Tại áp lực công việc của Bắc Thần lớn quá thôi ạ.” Cố Sơ đỡ lời cho Lục Bắc Thần.

“Nhắc tới công việc, cô chợt nhớ ra một chuyện.” Giáo sư Phương bê cốc trà lên, tao nhã uống một ngụm: “Viện pháp y của trường chúng ta năm nay tuyển rộng, em có biết chuyện này không?”

Cố Sơ lắc đầu.

“Là thế này, viện pháp y tuyển người cũng có nghĩa là phía nhà trường bên này đã coi trọng hơn tới lĩnh vực pháp y. Trước đây các thầy cô cũng có nghe tới danh tiếng của giáo sư Lục, chỉ hiềm nỗi cậu ấy ở nước ngoài lại cao giá, mời không nổi. Bây giờ cậu ấy ở trong nước, lại có mối quan hệ này với em, em xem xem có thể mời cậu ấy tới thỉnh giảng mấy tiết cho viện pháp y của chúng ta không?” Giáo sư Phương cười ha ha.

Cố Sơ đỏ mặt vì câu nói “lại có mối quan hệ này với em”. Cô háng giọng: “Giáo sư, thật ra em và anh ấy... Em chỉ làm trợ lý cho anh ấy thôi. Dĩ nhiên nếu phía nhà trường có suy nghĩ này, em sẽ hỏi giúp.”

“Cô là người từng trải, tưởng cô không nhận ra hả?” Giáo sư Phương biết hết mọi chuyện. Dĩ nhiên, là chuyện của sinh viên, cô ấy cũng không vạch trần: “Nếu em có thể nói giúp thì quá tốt rồi.”

“Em sẽ cố gắng.” Cố Sơ không dám thay mặt Lục Bắc Thần đồng ý chuyện này. Lỡ như anh không đồng ý hoặc không có thời gian thì sao?

“À phải, Bắc Thâm ra sao rồi? Ra nước ngoài rồi phải không?”

Ngón tay Cố Sơ hơi dờ ra, nụ cười trên môi cũng đông cứng lại. Rất lâu sau cô mới nói: “Anh ấy... qua đời rồi ạ.”

“Sao cơ?” Tay giáo sư Phương run lên, nước trà bắn cả ra ngoài.

...

7h50', Cố Sơ ngồi đợi trong khu vực thi. Thi cùng với cô còn có mấy học sinh cũng bảo lưu giờ quay về tiếp tục học. Mấy người họ có lẽ đều quen nhau, hoặc có thể trò chuyện mãi rồi cũng quen nhau, cứ ríu ra ríu rít. Từ đầu tới cuối Cố Sơ vẫn lặng yên, ngồi một bên uống café, trong đầu chỉ lưu lại phản ứng ban nãy của giáo sư Phương. Cô hồi hận rồi, cô không nên kích động cô giáo già mới phải. Bắc Thâm là một sinh viên cô ấy rất tâm đắc, cứ thế biết anh ấy không còn nữa chẳng khác nào cửa đao vào trái tim giáo sư Phương.

Di động kêu mấy tiếng mà Cố Sơ không nghe thấy, chìm sâu trong tâm trạng tự trách của bản thân, tới tận khi có bạn học bên cạnh nhắc nhở, cô mới hoàn hồn lại. Cô nhận máy, thì ra là Ngư Khương.

“Tôi biết hôm nay cô thi, theo lý mà nói không nên gọi cho cô cuộc điện thoại này.” Thái độ của Ngư Khương ở đầu kia không tốt cho lắm.

Cố Sơ biết Ngư Khương gọi tới chắc chắn không có chuyện gì tốt đẹp nên đã âm thầm chuẩn bị sẵn tâm lý. Cô hít sâu một hơi rồi nhẹ nhàng thở ra: “Đã gọi điện thoại tới rồi còn có gì nên với không nên nữa? Nói đi.”

“Cô nên làm chút chuyện cho Vic.” Giọng Ngư Khương lạnh lẽo: “Giống như việc anh ấy có thể vì cô đổi hết dương liễu vậy.”

Người bên cạnh rất ồn, Cố Sơ đặt cốc café xuống, đi ra khỏi khu vực đợi thi, đi bộ tới tận đầu hành lang: “Cô nói đi.” Tận cùng hành lang là ô cửa sổ điêu khắc hình hoa ly, lọc ánh nắng thành muôn vằn màu sắc. Cô ngẩng đầu lên, nhắm mắt nhìn, những bóng nắng loang lổ rơi sáng gương mặt cô tử tử, bóng loáng.

“Mặc dù cô đã rút lui khỏi vụ án xác chết dưới suối nước nóng nhưng vì dính líu tới bạn bè và người thân của cô nên chuyện này khiến Vic rất khó xử. Cách tốt nhất chính là chính cô thuyết phục bọn họ, bảo bọn họ ngoan ngoãn hợp tác với cảnh sát, nhất là chị họ Hứa Đồng của cô ấy.”

Có lẽ vì ánh nắng quá chói chang, Cố Sơ chợt cảm thấy đôi mắt nhói đau. Nỗi đau này lan ra tận tai, rồi nghe thấy ‘ầm’ một tiếng, ngay sau đó não bộ suýt nữa nổ tung.

“Cô nói chị họ của tôi? Hứa Đồng làm sao?”

“Tiêu Tiểu Tiêu bị người ta bắt cóc, Lăng Song lại có liên quan tới cái chết của Bằng Thành. Chị họ cô thì còn quá đáng hơn, che đậy giúp Thịnh Thiên Vỹ. Lẽ nào chị cô không biết câu ‘lưỡi trời lồng lộng, thừa nhưng khó thoát’ ư? Thịnh Thiên Vỹ là người hay ma quỷ còn chưa rõ ràng. Đường đường là ông chủ của một tập đoàn lớn lại cầu kết lấy mỡ người và máu người để nấu nướng. Cô đừng có nói với tôi cô không biết chuyện cả Ngoại Than Hối và thẩm mỹ viện đều là sản nghiệp do Thịnh Thiên Vỹ quản lý!”

314. Chương 314: Cuộc Chiến Tâm Lý

Kỳ thi nhập học của các sinh viên thuộc diện bảo lưu không phức tạp như những kỳ thi thực sự, đa phần do các giáo sư có uy tín trong trường ra đề, dựa theo chuyên ngành các sinh viên lựa chọn mà tiến hành kỳ thi tổng hợp của các khoa. Thế nên một bài thi làm trong một buổi sáng. Nhưng để thông qua bài thi này, Cố Sơ cần phải ôn tập sách chuyên ngành của các khoa chất đống thành núi, tìm đáp án trong cả biển đề tài, lại còn phải phát huy những gì đã học khi đối mặt với các tình huống bệnh lâm sàng thực sự.

Tài liệu mà Lục Bắc Thần để lại đã giúp cô rất nhiều, nhất là đã mang lại cho cô rất nhiều linh cảm và cách đối phó các đề thi thực tiễn. Cố Sơ trước giờ vẫn là kiểu sinh viên giỏi thi cử. Lần này tốc độ làm bài của cô vẫn nhanh như mọi năm, có điều cô không vội nộp ngay mà kiểm tra lại rất nhiều lần, khi đã chắc chắn không còn gì nhầm lẫn mới nộp bài. Tạm biệt giáo sư, Cố Sơ đi ra khỏi khu vực thi, chậm chậm dạo bước men theo thảm cỏ của đại học A. Cách đó không xa vang lên tiếng hò reo, Cố Sơ dừng bước nhìn qua, là một sân bóng rổ. Họ đang tiến hành một cuộc thi đấu, các chàng trai trẻ tuổi mặc sức vung vẩy những giọt mồ hôi của tuổi trẻ, các cô gái tự động trở thành đội cổ vũ đẹp nhất, hò hét cổ động cho chàng trai trong lòng mỗi người.

Cố Sơ bỗng chốc có chút ngẩn ngơ. Từng có thời gian, cô cũng là một trong số những thành viên náo động ấy. Chỉ cần Bắc Thâm đang đánh bóng, cô sẽ lại ‘vót nhọn đầu’ len lỏi vào trong, có hét khản cổ cũng không màng. Khi ấy Bắc Thâm như một ngôi sao trên sân bóng rổ. Không, cô cảm thấy anh còn đẹp hơn cả một ngôi sao.

Sắp trưa rồi, vườn trường cũng trở nên náo nhiệt. Gần tới Halloween, các câu lạc bộ đều đang tổ chức hoạt động, các poster nhiều màu với phong cách kỳ dị được dán khắp bảng thông báo. So với khóa của cô, các hoạt động mừng Halloween bây giờ càng ngày càng điên cuồng như thật. Ánh nắng hắt lên người ấm áp, khiến người ta uể oải chỉ muốn ngủ. Cố Sơ chọn một chiếc ghế trên đường ngọc lan và ngồi xuống, rồi lại nhìn thời gian, đợi thêm mười phút nữa là cô sẽ rời đi.

Cuộc điện thoại của Ngư Khương làm nhiều loạn tinh thần cô, rốt cuộc cũng khiến cô hiểu nguyên nhân thực sự khiến Lục Bắc Thần không để cô can dự vào vụ án này.

Chuyện Tiêu Tiểu Tiêu bị bắt cóc đã khiến cô thất lòng, bây giờ vụ án lại còn dính líu tới cả Hứa Đồng, Thịnh Thiên Vỹ, thậm chí là Lăng Song. Để cô biết được tin tức này đúng lúc trước khi vào thi, phản ứng đầu tiên của cô là bay thẳng tới Bắc Kinh hỏi cho rõ ràng. Nhưng sau đó Ngư Khương lại nói một câu. Cô ta nói: Cố Sơ, tôi mà là cô, tôi sẽ bay ngay tới để giúp Vic, vì cô là người hiểu rõ nhất người thân và bạn bè mình.

Đây rõ ràng là một câu nói kích thích cô hành động nhưng khi lọt vào tai lại trở thành một chất làm nguội, lập tức dập tắt mọi nông nổi của cô. Phải, cô hiểu rõ họ nhất mà. Tiêu Tiểu là người bị hại, lại có mối quan hệ dây mơ rễ má với vụ án này, vậy thì cảnh sát dĩ nhiên sẽ không khoanh tay đứng nhìn, Tiêu Tiểu trước nay lại rất hợp tác với cảnh sát, biết gì nói nấy, không giấu giếm. Lăng Song tuy rằng cao ngạo lạnh nhạt lại hay thích chọc ngoáy nhưng đây chỉ là đặc điểm tính cách do nghề nghiệp tạo thành, cậu ta dù có bất mãn với xã hội, với người khác thế nào đi nữa cũng tuyệt đối không phải loại người làm trái pháp luật, cậu ta không có cái gan đó. Hứa Đồng cô lại càng tin tưởng. Bao nhiêu năm nay chị ấy làm việc luôn thuận buồm xuôi gió, đương nhiên phải hiểu cái gì nên làm cái gì không nên làm. Trong nghề, chị ấy nổi tiếng là người thông minh, người thông minh thường không tự tìm phiền phức cho mình. Mặc dù cô không hiểu về Thịnh Thiên Vỹ nhưng từ thái độ của anh ấy đối với Hứa Đồng, không khó nhận ra anh ấy là một người thật lòng, chân tình. Anh ấy là thương nhân, sẽ có thủ đoạn và cung cách làm việc của mình, nhưng nếu chị họ đã có thể làm việc cho anh ấy thì cô cảm thấy Thịnh Thiên Vỹ có lẽ không phải người quá ác.

Phân tích như thế đều cảm thấy hợp tình hợp lý, nếu đã vậy cô nôn nóng có ích gì? Cho dù cô lập tức bay sang Bắc Kinh cũng có thể làm được gì? Quan trọng nhất là càng vào những lúc thế này cô càng phải hết lòng tin tưởng Lục Bắc Thần. Anh không muốn cô biết đương nhiên có cái lý của anh. Anh không muốn cô phân tán tư tưởng, giống như anh nói việc quan trọng nhất đối với cô là thi cử. Nếu cô bỏ thi, lập tức bay qua không hề do dự không những sẽ gây thêm phiền phức cho Lục Bắc Thần mà còn khiến anh thất vọng.

Quay trở lại Ngư Khương, cô ta gọi cuộc điện thoại này là có mục đích. Nếu vụ án thật sự có liên quan tới Hứa Đồng và mọi người, vậy có lẽ từ lúc Lục Bắc Thần đi Bắc Kinh bọn họ đã bị cuốn vào rồi, nhưng bây giờ Ngư Khương mới lựa chọn nói với cô, chắc chắn có lòng riêng. Cuộc điện thoại này ngoài mặt có vẻ quan tâm Lục Bắc Thần, thực chất là chứa đựng quá nhiều ý đồ xấu, khiến Cố Sơ mỗi lần nhớ lại mà sống lưng đầy mồ hôi lạnh.

Cô nói với Ngư Khương: Nếu Bắc Thần đã không cho phép tôi tham gia vào vụ án thì tôi sẽ không can thiệp. Về việc bạn bè và người thân của tôi bị dính líu, ắt phải có lý do. Tôi tin rằng cây ngay không sợ chết đứng, Bắc Thần và La Trì sẽ điều tra rõ ràng chuyện này.

Ngư Khương tỏ ra rất phẫn nộ, trong điện thoại không ngừng mắng cô ích kỷ. Cô cũng không nói thêm gì nhiều, đợi cô ta mắng được kha khá bèn nói: Mắng xong rồi chứ gì? Mắng xong rồi thì tôi cúp máy đây, sắp phải vào phòng thi rồi.

Ngư Khương ầm ĩ ở đầu bên kia: Cô vẫn còn tâm trạng thi cử sao?

Cô thản nhiên trả lời Ngư Khương: Phải, tôi vẫn còn tâm trạng thi cử.

Thành công đẩy lùi Ngư Khương, chẳng qua chỉ là chơi trò chơi tâm lý. Những lời nói ra có thể bình tĩnh nhưng ngồi trong phòng thi, cô cầm bút lên còn run rẩy. Không lo lắng, không còn cào ruột gan là giả. Bạn bè người thân đều bị lôi vào vụ án, Bắc Thần ở bên đó liệu có khó xử không... Cô giáo đi qua, nhìn thấy tay cô run lên bần bật thì cười ha ha, vỗ vai cô nói: “Đừng lo lắng, cứ bình tĩnh.”

Cố Sơ biết giáo sư hiểu lầm cô đang căng thẳng vì kỳ thi nên lên tiếng an ủi. Nhưng lời của giáo sư cũng thật sự hữu ích. Phải, người đã ngồi trong phòng thi rồi, nếu thật sự có chuyện gì cô cũng chẳng giải quyết được, thế nên hãy tĩnh tâm lại, mọi chuyện đợi thi xong rồi tính.

Mười phút sau, di động của Cố Sơ vang lên. Cô nhận máy, là vệ sỹ thông báo với cô xe đã đến. Cố Sơ đứng dậy, uể oải vươn người một cái. Nặng hắt lên mặt ngựa ngựa, cô thích những giây phút thanh thoi trước khi ‘áp lực’ kéo tới. Vừa định đi thì có một bạn học ăn mặc trông như bấp ngô chạy qua, nhét cho cô một tờ rơi, nhiệt tình nói: “Hi, chào bạn, bạn ở khoa nào vậy? Tới tham gia đại chiến bắt ma gói ôm trong lễ Halloween do câu lạc bộ chúng mình tổ chức nhé, phần thưởng rất hậu hĩnh đó.”

Cố Sơ thích được gọi là ‘bạn’, cảm giác đáng quý này những người chưa rời ghế nhà trường sẽ không thể cảm nhận được. Cô cất tờ rơi đi, nói rằng sẽ suy nghĩ. Sinh viên kia khoa chân múa tay, vừa đi vừa ngoái đầu lại dặn cô nhất định phải tham gia. Sau khi về xe, Cố Sơ vẫn còn nhìn tờ rơi trong tay, nghĩ tới chuyện bài thi lần này ăn chắc, sau này mình có thể trở về đại học A tiếp tục học, tâm trạng của cô càng thêm nhẹ nhõm.

Người vệ sỹ lái xe đánh mắt nhìn vào gương chiếu hậu, thấy Cố Sơ cứ cong môi cười, biết tâm trạng của cô rất tốt bèn mở lời: “Cô Cố, thời gian vẫn còn kịp, cô có muốn ăn chút gì trước không?”

“Không cần, không cần. Đưa thẳng tôi ra sân bay.” Cố Sơ xua tay.

Chuyến bay tới Bắc Kinh cô đã quyết định từ lâu. Hôm nay là sinh nhật của Lục Bắc Thần, lại là ngày thi của cô. Cô đã lên kế hoạch sẵn từ ngày Lục Bắc Thần đi Bắc Kinh công tác, buổi sáng đi thi, thi xong sẽ bay ngay tới Bắc Kinh tổ chức sinh nhật cho anh. Thi xong còn mấy ngày để đợi kết quả, cô vốn định nhân cơ hội ấy đi vòng vòng thăm thú Bắc Kinh, giờ thì vừa hay có thể đồng thời thăm thính tình hình của Hứa Đồng và Lăng Song.

Người vệ sỹ không nói nhiều, lái thẳng về phía sân bay theo yêu cầu của cô.

Di động vang lên.

Cố Sơ rút ra xem, là Lục Bắc Thần.

Gọi điện tới cũng kịp thời đó chứ.

Cô nhắc máy, dựa ra sau ghế, uể oải lên tiếng: “Alô?”

“Thì cứ thế nào?”

“Anh nghĩ sao?”

“Giáo sư Phương nói lúc vừa vào phòng thi em hơi căng thẳng.”

Cố Sơ chớp chớp mắt: “Lục Bắc Thần, sao anh như phụ huynh thế hả, lúc nào cũng liên lạc với giáo viên?”

Đầu kia vang lên tiếng cười trầm ấm.

“Này, hôm nay anh có bận gì không?” Cố Sơ hỏi.

Đầu kia ngẫm nghĩ: “Công việc.”

“Làm việc thật đấy hả?”

Lục Bắc Thần cười: “Anh không làm việc thì còn làm được gì?”

“Ừm, làm việc thì tốt, làm việc thì tốt.” Cố Sơ cười hì hì.

“Về nhà nghỉ ngơi đi, đừng có chạy lung tung.” Lục Bắc Thần dặn dò.

“Vâng.” Cố Sơ đáp rất thoải mái.

Bốn mươi phút sau, Cố Sơ xuất hiện ở sân bay. Sau khi đổi xong vé máy bay vận chuyển hành lý, cô mua một cốc café siêu bự ngồi trong khu nghỉ ngơi, nghĩ tới chuyện chưa đầy ba tiếng đồng hồ nữa là có thể gặp được Lục Bắc Thần, tâm trạng cực kỳ kích động. Lồng ngực đã không chứa nổi quả tim nữa, nhìn từng chiếc máy bay cất cánh trên đường băng, tim cô cứ bứt rứt. Cảm giác chờ đợi này giống hệt như lúc nhỏ, lần đầu tiên cô được đi máy bay vậy, chỉ mong sao mình được đáp chuyến bay đó rồi bay đi ngay lập tức.

Cứ như thế đợi tới khi sắp lên máy bay, có loa thông báo, Cố Sơ không nhận được nữa, phải chụp ngay vé máy bay của mình lại, một giây sau bèn gửi cho Lục Bắc Thần. Cô còn ghi chú: Anh yêu, em sắp lên máy bay rồi. Nhớ kỹ số hiệu chuyến bay này nhé, dù có bận thế nào cũng phải ra đón em đấy.

Giọng điệu nũng nịu đi kèm với uy hiếp, sau khi gửi tin nhắn này đi, cô bèn đợi cuộc gọi đến của Lục Bắc Thần. Cô tin rằng đây tuyệt đối là một quả bom. Làm sao anh có thể nghĩ đến chuyện thi xong cô sẽ bay ngay tới Bắc Kinh? Cô men theo hàng ngũ, nhích dần từng bước một, nhưng đợi mãi vẫn không có tiếng chuông gọi tới. Lẽ nào anh đang bận?

Tới tận khi đã lên máy bay tìm chỗ ngồi, Cố Sơ vẫn nắm chặt di động. Tiếp viên hàng không lần lượt đi kiểm tra dây an toàn, nhắc nhở hành khách tắt điện thoại di động. Cố Sơ sợ Lục Bắc Thần không nhìn thấy tin nhắn bèn gọi cho anh nhưng điện thoại của anh đã tắt máy.

Kỳ lạ, bốn mươi phút trước vẫn còn liên lạc, sao giờ lại tắt máy? Hết pin chăng? Cô không cam tâm, lại gọi thêm một cuộc. Tiếp viên hàng không thấy vậy bèn đi tới nhắc nhở: “Thưa chị, máy bay sắp cất cánh rồi, cảm phiền chị tắt điện thoại di động, cảm ơn chị.”

Vẫn cứ tắt máy.

Quái lạ.

Đang định gọi tiếp cho La Trì hoặc Ngữ Cảnh thì cô ngẩng đầu lên, nhìn thấy cô tiếp viên hàng không đang mỉm cười với mình. Cố Sơ ngượng ngập vì làm mất thời gian của mọi người, bèn tắt máy trước mặt cô ấy, thầm nghĩ sau khi tới Bắc Kinh sẽ cho Lục Bắc Thần một sự bất ngờ chưa từng thấy...

315. Chương 315: Hình Như Cô Không Có Sự Lựa Chọn

Sau khi hạ cánh, Lâm Gia Duyệt ngồi xe đi thẳng tới tập đoàn Kiều Viễn. Tòa cao ốc sừng sững đó như vươn tới tận trời xanh. Cô thu tầm mắt lại, đeo lại kính râm, đi thẳng vào trong tòa nhà.

Bảo vệ ngăn cô lại, yêu cầu cô xuất trình chứng minh đã có hẹn trước. Lâm Gia Duyệt cười khẩy, nói: “Tôi là Lâm Gia Duyệt, tên tôi chính là giấy thông hành.”

Bảo vệ thấy cô bưng bưng khí thế cũng nhận ra có gì bất thường, bèn gọi điện báo với lãnh đạo. Cấp trên vừa nghe tên Lâm Gia Duyệt thì lập tức cho qua. Cứ như vậy, dưới sự dẫn dắt của thư ký, Lâm Gia Duyệt đi thẳng một mạch tới văn phòng chủ tịch.

Trợ lý hành chính đã đợi nhiều giờ, sau khi thấy cô vào thì chủ động bước tới, lễ phép bày ra tư thế ‘mời’: “Tổng giám đốc đang đợi cô trong phòng làm việc. Cô Lâm, mời đi bên này.”

Tới phòng chủ tịch, Lâm Gia Duyệt không đợi trợ lý hành chính đã trực tiếp xông vào. Kiều Vân Tiêu đang gọi điện thoại, thất cầ vạt tề chỉnh, ngồi trên chiếc ghế xoay lớn. Trợ lý hành chính nét mặt thận trọng, sợ lại bị quở trách. Kiều Vân Tiêu thấy vậy, gơ tay ra hiệu cho người trợ lý ra ngoài.

Nhân lúc anh gọi điện thoại, Lâm Gia Duyệt quan sát khung cảnh phòng chủ tịch một lượt. Ở giữa nơi phồn hoa đô hội, xa xỉ đến nỗi tắc tắc vàng, nhìn ra xa là sông Hoàng Phố, nhìn xuống dưới là dân cư nhộn nhịp, nhưng phòng chủ tịch chỉ vón vẹn một trăm mét vuông, không quá đồi xa hoa, con người ở trong ngược lại càng trở nên bé nhỏ. Nhưng rõ ràng Kiều Vân Tiêu làm chủ được sự tôn quý này. Cánh cửa kính sát sàn phía sau chiếu rọi muôn vạn ánh sáng, cũng phản chiếu cả bóng hình anh. Trông anh quyền uy và nghiêm nghị, cũng khó trách khiến bao nhiêu nhân viên rằm rắp nghe theo.

Lâm Gia Duyệt đã nghe nói về chuyện của Tiêu Tiểu Tiêu, cũng nhận ra một vẻ mỗi một từ gương mặt Kiều Vân Tiêu. Đây vốn dĩ là một người đàn ông ôn nhu như ngọc, tiếc là lẫn lộn quá nhiều năm trên thương trường, sự ôn hòa của anh đã không thể che được cái sắc sảo từ trong bản chất. Cô chọn ngồi xuống một chiếc ghế sofa. Chẳng mấy chốc, người trợ lý đã bê tới một cốc café mới pha. Cô uống một ngụm, người trợ lý vừa định rời đi thì bị cô gọi giật lại.

“Không thêm đường, không thêm sữa, pha đặc.”

Người trợ lý ngẩn ra nhưng vẫn làm theo.

Khi café được bê lên cũng là lúc Kiều Vân Tiêu nói chuyện điện thoại xong. Anh ngồi đối diện với cô, cười nói: “Trước giờ Lục Bắc Thần luôn thích uống café đen. Phụ nữ mà phải chiều theo thói quen của đàn ông sẽ mệt lắm.”

“Để có được trái tim một người phụ nữ, đầu phải cậu chủ Kiều không lao tâm khổ tứ?” Nét mặt Lâm Gia Duyệt không có một nụ cười, nhìn Kiều Vân Tiêu bằng nét mặt cảnh giác.

Kiều Vân Tiêu vẫn mỉm cười: “Tôi chỉ đang làm cùng một chuyện giống cô Lâm mà thôi.”

“Không cần phí lời. Kiều Vân Tiêu, rốt cuộc anh có ý gì?” Lâm Gia Duyệt bắt mắt nhử mảy.

Kiều Vân Tiêu dựa người ra sau ghế: “Rất đơn giản. Tôi biết cô đã điều tra được không ít chuyện. Tôi không yêu cầu gì khác, chỉ mong cô Lâm có thể kín miệng.”

Lâm Gia Duyệt hơi nheo mắt nhìn anh: “Chẳng phải tổng giám đốc Kiều cũng đang điều tra sao?”

“Cô bảo vệ Lục Bắc Thần thì tôi cũng đồng thời muốn bảo vệ Cố Sơ. Cô và tôi mỗi người có được thứ mình muốn. Cô tâng lờ những chuyện cô điều tra được. Ngược lại, tôi cũng sẽ không tiết lộ sự thật Lục Bắc Thần sắp trở thành một kẻ tàn phế.” Kiều Vân Tiêu nhấn mạnh từng câu từng chữ.

Lâm Gia Duyệt run người, nhìn anh chằm chằm, ánh mắt thẳng thốt.

Cũng nhờ người mà cô Lâm tìm tới. Cô muốn điều tra ngọn nguồn chuyện của nhà họ Cố, muốn điều tra Cố Sơ, không ngờ lại điều tra ra hiện trường vụ tai nạn xe năm đó của Lục Bắc Thần chỉ là giả. Tiếp tục điều tra sâu hơn thì nguyên nhân cái chết của Lục Bắc Thần cũng rất kỳ lạ, cũng tức là Lục Bắc Thần rất có thể đã nói dối. Cô lại điều tra ra năm đó quan hệ giữa hai anh em Lục Bắc Thần và Lục Bắc Thần vốn không tốt lắm, hai anh em họ từng vì chuyện quỹ tài chính mà âm ỉ một thời gian. Những tin tức này bị Lục Môn bịt kín, muốn điều tra, ắt phải tìm một số người có tuổi trong Lục Môn mới được. Chỉ tiếc rằng bây giờ Lục Môn do Lục Đông Thần đứng đầu, những thành phần tâm huyết lâu đời đã bị anh ta thay sạch sẽ. Con người Lục Đông Thần đó có sở trường đào tận gốc, tróc tận rễ, đừng nói là những người kỳ

cựu trong Lục Môn, ngay cả bí mật của Lục Môn cũng bị anh ta giấu nhem, thế nên có thể nói cô Lâm đã tổn không ít công sức.” Kiều Vân Tiêu châm một điếu xì gà, từ tốn nhả khói, cười khẽ.

Hô hấp của Lâm Gia Duyệt trở nên dồn dập, lát sau mới lên tiếng: “Chẳng phải anh căm ghét Lục Bắc Thần đã cướp Cố Sơ đi sao? Vì sao bây giờ lại bắt tôi dừng tay?” Đúng là cô đã âm thầm điều tra Lục Bắc Thần, thật ra phần nhiều muốn điều tra chuyện của Cố Sơ và Lục Bắc Thâm, còn cả chuyện của nhà họ Cố năm đó. Cô đã cử thám tử tài giỏi. Mấy người khác đều điều tra ra năm đó Lục Bắc Thâm chết do vội vã đi ra sân bay, nhưng người cuối cùng lại điều tra được chứng cứ khác. Năm đó chỉ có tai nạn, vốn không phát hiện được xác của Lục Bắc Thâm. Điều này khiến cô kinh ngạc. Nếu là sự thật thì chứng tỏ Lục Bắc Thâm không chết vì tai nạn, vậy nguyên nhân cái chết của anh ta rốt cuộc là gì?

Khi cô còn muốn tiếp tục điều tra thì không ngờ mọi tài liệu mấy người thám tử này điều tra được đều bị người ta xóa sạch, hoàn toàn biến mất, chỉ để lại một hàng chữ: Gặp nhau nói chuyện – Kiều Vân Tiêu.

“Bởi vì chuyện này tôi sẽ đích thân ra tay.” Kiều Vân Tiêu nói một nửa nguyên nhân. Quan trọng hơn là anh ngầm cảm thấy chuyện nhà họ Cố năm đó không đơn giản như vậy. Nếu để Lâm Gia Duyệt tiếp tục nhúng tay vào, chưa biết sẽ gây ra chuyện gì. Anh không tin tưởng Lâm Gia Duyệt, cô ta sẽ che giấu chuyện nhà họ Lục, nhưng một khi bắt thóp được nhà họ Cố, người phụ nữ này nhất định sẽ không chịu để yên.

“Vì sao tôi phải tin anh?” Lâm Gia Duyệt âm thầm cuộn chặt tay lại.

“Cô Lâm này, tôi nghĩ cô đã nhầm một chuyện. Không phải cô có cần tin tưởng tôi hay không, mà cô bắt buộc phải làm theo những gì tôi yêu cầu.” Kiều Vân Tiêu uể oải đáp: “Tạm thời chưa nói tới hiện trường tử vong đáng nghi, chỉ riêng bệnh tình của Lục Bắc Thần mà lộ ra thì cũng đủ hủy hoại cậu ta. Làm ăn nói chuyện làm ăn, tôi và cô Lâm chỉ cần một lời hứa giữa hai phía, còn về việc có tuân thủ lời hứa đó hay không...” Nói tới đây, anh cười khẩy: “Cô Lâm, hình như cô không có sự lựa chọn.”

Ánh mắt Lâm Gia Duyệt cũng lạnh đi: “Anh sợ tôi điều tra ra ngọn nguồn chuyện nhà họ Cố chứ gì?”

“Chuyện nhà họ Cố năm đó xôn xao khắp nơi. Bây giờ tôi chỉ muốn Cố Sơ được sống yên bình. Thế nên tôi không cho phép bất kỳ người nào lợi dụng chuyện nhà họ Cố để nhiễu loạn những tháng ngày yên ổn của cô ấy. Cô Lâm là người thông minh, tôi nghĩ cô cũng không muốn nhìn thấy Lục Bắc Thần thân bại danh liệt chứ, phải không?” Kiều Vân Tiêu tươi cười uy hiếp.

Lâm Gia Duyệt mím chặt môi, lát sau lạnh lùng nói: “Kiều Vân Tiêu, coi như anh lợi hại. Chúng ta cứ chờ đó.” Dứt lời, cô ta xách túi, quay người bỏ đi.

Từ đầu tới cuối, nụ cười vẫn đọng nơi đáy mắt Kiều Vân Tiêu, chỉ tới khi ‘rầm’ một tiếng, cánh cửa phòng làm việc bị đóng lại, nó mới tan đi. Lâm Gia Duyệt chưa bao giờ phải chịu thiệt thòi như vậy, cô ta chắc chắn sẽ không từ bỏ. Sau này, anh phải đề phòng người phụ nữ này.

...

Tới sân bay Bắc Kinh chưa tới ba giờ nhưng dọc đường đầy xe tới khu hành lý, Cố Sơ vẫn bị gió lạnh thổi tới run cầm cập, vào trong phòng cô lập tức xoa tay liên hồi. Lớn từng này, nhưng đây là lần đầu tiên cô đặt chân tới Bắc Kinh, cũng là lần đầu tiên tới một thành phố phương Bắc, không ngờ cuối thu ở phía Bắc lại lạnh nhường này.

Đội hành lý là một chuyện lãng phí thời gian, Cố Sơ mở máy ra, khi định gọi lại cho Lục Bắc Thần thì nhận được vô số tin nhắn, đều được nhận tự động sau khi tắt máy. Cô mở ra xem, tin nào cũng là của Lục Bắc Thần, đại khái đều hỏi cô đang ở đâu. Cố Sơ sung sướng sụt khúc, sốt sắng hồi đáp lại, muốn nói với anh rằng bây giờ cô đang ở Bắc Kinh.

Lần này thì đối phương nhận máy rất nhanh, gần như chỉ mới đổ một hồi chuông. Giọng Lục Bắc Thần có phần gấp gáp, anh hỏi: “Em ở đâu vậy?”

“Em hả...” Cố Sơ mừng rỡ: “Anh đoán coi!”

Cô nghe ra được anh lo lắng, như thế lại càng hạnh phúc ngập tràn.

Đầu kia đè nén sự sốt ruột xuống, thở dài: “Sao tới Bắc Kinh mà không báo trước cho anh biết?” Vừa có phần bối rối vừa có chút nuông chiều.

“Em không được tới à?” Cô hỏi ngược lại.

“Dĩ nhiên có thể.” Giọng Lục Bắc Thần như đang mỉm cười: “Chỉ ít anh sẽ không để em ngồi hạng ghế phổ thông.”

“Anh không lo em ngồi một mình trên khoang hạng nhất sẽ có duyên gặp người khác giới à?” Cố Sơ đùa.

“Ai dám tán tỉnh em, anh sẽ giải phẫu kẻ đó.”

Cố Sơ vỗ tỏ ra kinh ngạc: “Anh Thần, anh hung dữ quá.”

“Em ấy à...” Giọng nói đầu kia đã trầm xuống, êm tai hơn, như cười như không. Lát sau anh nói: “Anh đang giải quyết một chuyện hóc búa, có thể ngồi ở sân bay đợi anh không?”

“Ở sân bay đợi anh?” Cố Sơ không hiểu: “Anh bận thì cứ bận, không sao, cho em địa chỉ đi, em tự qua được mà.”

“Không được, phải ở sân bay đợi anh.” Lục Bắc Thần kiên quyết.

“Á...” Cố Sơ không hiểu.

Có lẽ nhận ra mình hơi cứng rắn, Lục Bắc Thần một lần nữa chuyển thành giọng dễ dàng: “Sơ Sơ, ở sân bay ẩm hơn. Em ăn chút gì rồi đọc báo, đợi anh một lát. Anh xong việc sẽ lập tức qua đón em.”

“Thế khi nào thì anh xong việc?”

Đầu kia hơi ngừng lại giây lát rồi trả lời: “Tầm khoảng hai tiếng nữa.”

“Hai?” Cố Sơ cao giọng. Hai tiếng? Anh nở lòng nào bắt cô đợi ở đây hai tiếng?! “Lục Bắc Thần, anh chắc chắn anh vừa nói hai tiếng chứ hả?”

“Ừ, phải hai tiếng.” Lục Bắc Thần lặp lại: “Hơn nữa em bắt buộc phải đợi anh ở sân bay. Bắc Kinh rộng lắm, em sẽ lạc đường đấy, với cả bên ngoài còn lạnh nữa.”

Bắc Kinh quá lớn, cô sẽ lạc đường...

Cái lý do gì đây?

“Alô, Lục Bắc Thần!”

“Được rồi, không nói nữa. Anh phải ra hiện trường ngay đây. Ở sân bay đợi anh đấy, không được đi đâu cả.” Nói tới đây, Lục Bắc Thần lại bổ sung thêm một câu: “Cũng đừng có gọi điện cho La Trì hay Ngữ Cảnh, họ đều bận rộn ở hiện trường cả rồi.”

Cố Sơ buồn bã, lẩm bẩm: “Thôi được rồi...” Cô nhìn nhanh đồng hồ. Hai tiếng... Hai tiếng nữa thì trời tối rồi!

Lục Bắc Thần cũng không an ủi thêm mà thẳng thừng kết thúc cuộc gọi, khiến Cố Sơ tức đến nổi chỉ muốn đập máy ra ngay. Chuyện gì cơ chứ? Cô tràn đầy nhiệt huyết chạy tới đây để cho anh bất ngờ, kết quả anh lại bắt cô đợi thêm hai tiếng ở sân bay. Làm gì có ai đâu giống như anh, tức chết mất thôi!

316. Chương 316: Chồng Tương Lai

Băng chuyền đã khởi động, vali hành lý bị vứt ra ngoài từng chiếc một, lăn một vòng ở cửa ra rồi rơi xuống, từ xa đã nghe thấy những tiếng bịch bộp. Cố Sơ đứng bên cạnh băng chuyền, trong lòng chỉ nghĩ tới chuyện Lục Bắc Thần bắt cô đợi hai tiếng, phiền não ngập tràn. Nếu có thể tìm ra được địa chỉ của anh mà không phải quấy rầy tới anh thì tốt rồi, như thế cô có thể bày biện trang trí trước tiệc sinh nhật, khi nào anh về sẽ kinh ngạc không ngừng. Cố Sơ thở vắn than dài, cung Bạch Dương của cô quả nhiên không có tể bào lãng mạn, làm rồi mới thấy hối hận. Nhớ lại năm xưa có một chàng trai cung Song Ngư theo đuổi cô, phải gọi là tung ra hàng trăm chiêu lãng mạn, cả sân trường đại học được anh ta thả đầy nến, lại chẳng biết kiếm được ở đâu ra cánh hoa rải từ giảng đường ra sân trường, cô quả thực đã thắng thốt. Kết quả bị Kiều Văn Tiêu biết được, anh ấy bực bội quát lên với anh chàng kia: Cậu té trời đấy à?

Mặc dù cuối cùng cô không nhận lời tỏ tình của chàng trai Song Ngư đó nhưng cũng không thể không khâm phục tế bào lãng mạn mẽ mẽ của đối phương. So với cung Song Ngư có EQ bùng nổ, con dê trắng tình cảm thẳng thừng và một chiều như cô đã bị bỏ xa mấy cung đường rồi. Có người vỗ vào cô: “Cô bé, hành lý của cô phải không?”

Lúc ấy Cố Sơ mới hoàn hồn, nhìn kỹ lại thì trên cả dây băng chuyển chỉ còn lại một chiếc vali đang di chuyển, chiếc tay kéo màu cam 26 tác dán đầy hình xanh xanh đỏ đỏ, là của cô. Người bên cạnh nhắc cô là một người đàn ông mặc áo vest đeo cà vạt, xem ra đang thông dong tới nhận hành lý của mình. Thấy cô có phản ứng, anh ấy mỉm cười rồi lặp lại câu hỏi lần nữa: “Của cô phải không?”

“À à... là của tôi, là của tôi.” Cố Sơ liên tục gật đầu. Cô đang định giơ tay ra lấy thì người đàn ông kia đã xách giúp.

Cố Sơ cảm ơn không ngớt.

Người đàn ông cười hỏi: “Cô về khu nào?”

Cố Sơ sững người, ngược mắt lên nhìn người trước mặt. Lúc này cô mới nhìn rõ dáng vẻ của anh ấy, trông cũng chỉ tầm ngoài ba mươi, dáng người dong dong, mặc dù ăn mặc rất đứng đắn nhưng nét mặt lại có vẻ bất cần và chán chường của một nghệ sỹ nhưng khi cười thì rất thân thiện, khiến người ta cảm thấy thoải mái. Thấy ánh mắt nghi hoặc của cô, anh chàng vội giải thích: “À, ý của tôi là giờ này đông người bắt taxi lắm. Nếu thuận đường cô có thể quá giang xe tôi.”

Cố Sơ hiểu ra, vội xua tay khéo léo chối từ: “Không cần đâu, không cần đâu. Tôi đang đợi bạn trai tới đón.”

Anh chàng ngẩng cô từ trên xuống dưới rồi trêu đùa: “Các cô gái đẹp quả nhiên nhiều người giành giật. Vậy được, chúng ta có duyên sẽ gặp lại.”

Tạm biệt một người lạ xen ngang, Cố Sơ kéo vali đi tìm một quán café, thăm nghĩ cảnh tượng vừa rồi mà để Lục Bắc Thần nhìn thấy thì hay biết mấy. Thật không đáng tin cậy, lại vút cô ở sân bay hai tiếng đồng hồ, tưởng cô không dụ ong hút bướm được chắc? Rồi cô lại nhìn giờ lòng đầy oán trách. Sao thời gian trôi lâu vậy, mỗi giây mà tưởng cả năm.

Cô chọn một quán café không đông khách lắm, gọi một cốc mocha, thêm một phần Tiramisu sau đó bắt đầu vừa uống café vừa đếm người. Chỉ trong vòng mười mấy phút ngắn ngủi, số người đi ngang qua trước mặt cô đã lên tới hơn năm trăm, trong số năm trăm người này không có Lục Bắc Thần. Sau đó, Cố Sơ bị một cửa hàng thu hút. Cửa hàng này của người Bắc Kinh chính gốc, nói toàn thứ tiếng Bắc Kinh duyên dáng, nhất là những âm uốn lượn lại càng dễ nghe, Cố Sơ nghe mà cứ cảm thấy như đang xem phim truyền hình. Trên con ngõ với bức tường gạch lưu ly màu đỏ, à không người phương Bắc gọi là hẻm, bầu không khí buổi sáng đậm sương lan tỏa, những người đàn ông Bắc Kinh đầu đội mũ nỉ, người mặc áo dài, tay xách lồng gà, ung dung dạo bước, gặp nhau thì lại lên tiếng chào hỏi: “Ồ ông, dậy rồi đó hả?” Người đối diện trả lời: “Dậy rồi.” “Ăn cơm chưa ông?”. “Sáng nay còn sớm, dạo một vòng cái đã.”. “Được, nhà tôi vừa xong, qua đi.”*

*Những câu nói Cố Sơ tưởng tượng ra đều đậm chất giọng uốn lượn của người Bắc Kinh.

Đây đều là những hình ảnh Cố Sơ bắt gặp trong phim truyền hình. Cô là người phương Nam, ít tiếp xúc với người phương Bắc, nhất là người Bắc Kinh. Những gì nghe thấy, nhìn thấy đều khiến cô hiếu kỳ. Ở Quỳnh Châu, họ cũng nói âm uốn lượn nhưng tới đây rồi Cố Sơ mới thật sự hiểu rằng thì âm uốn lượn chính cống phải là Bắc Kinh. Đây là đế đô Hoàng thành, người dân bản địa ở đây đều toát lên một phong thái mang gốc rễ Hoàng tộc. Rảnh rang chẳng có việc gì, Cố Sơ bèn bắt đầu học người ta nói chuyện, nhất là âm uốn lượn. Cô liềm miệng uốn cong lưỡi lên, nhưng lại không dám khoa trương quá, sợ người ta tưởng là thần kinh đuổi ra ngoài.

Cứ như vậy, thời gian đi dạo, thăm thú cũng qua đi. Khi cô từ cửa hàng mỹ phẩm đi ra cũng đã qua hai tiếng. Cố Sơ kéo vali đi không mục đích, nhìn hoàng hôn ngoài cửa sổ lặn xuống từng chút, từng chút, những đám mây như bị thiêu cháy lan khắp ngàn dặm. Cô lại xem giờ, thật sự chịu hết nổi bèn gọi vào di động Lục Bắc Thần.

Lại tắt máy!

Cố Sơ không còn nhẫn nại nữa, thậm chí cảm thấy mình bị ghẻ lạnh. Gì chứ, cô cất công đi từ Thượng Hải tới Bắc Kinh để tổ chức sinh nhật cho anh. Giờ thì hay rồi, chẳng những bỏ mặc cô ở sân bay bao nhiêu lâu lại còn tắt máy! Anh sợ cô làm phiền tới công việc của mình đến thế kia à? Càng nghĩ càng giận, mặc kệ anh tắt máy hay mở máy, cô thẳng thừng nhắn một tin: Lục Bắc Thần, em đi đây, đừng tìm em nữa!

Ghét mà!

Cô phẫn nộ, một giây sau rất muốn tắt máy nhưng rốt cuộc vẫn không thể nhẫn tâm. Lỡ như tỷ nữa anh gọi tới thì sao?

Sân bay nhộn nhịp khiến cô buồn chán, quyết định kéo vali ra ngoài hít thở không khí, nhân tiện nghĩ luôn lỡ như cái tên Lục Bắc Thần cuồng công việc kia bận rộn quên bằng mất cô thì phải làm sao? Nên tìm khách sạn ở lại hay đặt vé quay về Thượng Hải đây? Hay là cứ gọi cho La Trì hoặc Ngự Cảnh?

Cô vừa đi vừa nghĩ, nhưng còn chưa đi ra tới cửa eo đã bị ai ôm chặt từ phía sau!

“Á!” Cố Sơ hoảng hốt kêu lên một tiếng.

Vừa định quay lại thì nghe thấy một giọng nói quen thuộc từ trên đỉnh đầu vọng xuống: “Đã bảo em đừng có chạy lung tung cơ mà, sao không nghe lời thế hả?”

Là một hơi thở ấm áp và sạch sẽ, lạc vào hô hấp cô một mùi hương nam tính đầy quyến rũ. Cả người Cố Sơ run lên. Cô quay phắt lại nhìn anh, một giây sau cả gương mặt sáng bừng lên như đốt pháo hoa, mừng rỡ reo vang rồi lập tức níu lấy cổ anh. Là Lục Bắc Thần, không phải ảo giác của cô, cô thật sự đợi được anh rồi.

Lục Bắc Thần theo đà ôm chặt lấy cô, để mặc người con gái trong lòng bám dính lấy mình như gấu koala. Anh khẽ cười, rồi cúi xuống hôn lên tóc cô. Những người xung quanh lần lượt nhìn cả về phía này. Trong sân bay, giữa đám đông tấp nập lại qua, đôi tình nhân ấy như một bức tranh đứng yên đẹp nhất khiến bao người ngưỡng mộ.

Cố Sơ không hề hay biết mình đã trở thành tâm điểm trong mắt nhiều người, chỉ biết gấu ôm lấy người đàn ông trước mặt. Cô áp má vào ngực anh, cho dù cách một lớp vải cô vẫn có thể cảm nhận được nhiệt độ thật sự của cơ thể anh. Cảm nhận được bàn tay anh đang siết chặt, cô lại càng thêm quyến luyến. Mừng rỡ quá đi, ầm ưc dâng trào, những lời nói ra mang theo vẻ nũng nịu và oán trách: “Sao giờ anh mới tới? Anh không cần em nữa thật sao?”

“Đồ ngốc, chẳng phải anh đã đến rồi sao?” Lục Bắc Thần càng lúc càng ôm chặt cô hơn, bờ môi mỏng quần bên nơi gò má, dịu giọng dỗ dành.

Cô đứng giữa biển người, hết như một đứa trẻ lạc lõng. Ánh chiều tà hắt lên người cô như gần như xa, như thật như giả. Khoảnh khắc ôm cô vào lòng anh mới cảm thấy dài đằng đẵng. Chỉ mới nửa tháng ngắn ngủi mà như đã trải qua mấy mùa cây thay lá. Anh ôm chặt cô, một giây cũng không muốn buông tay.

Cố Sơ ngẩng đầu lên, tỉ mỉ ngắm nhìn anh, thấy gò má anh góc cạnh hơn trước, cô xót xa vuốt ve: “Sao anh gầy vậy?”

Lục Bắc Thần kéo tay cô, nhẹ nhàng đùa nghịch trong lòng bàn tay. Bàn tay nhỏ của cô hơi lạnh, lại mềm mại như không xương, khiến anh nhớ những ngày được nắm tay cô. Anh mỉm cười: “Nhớ em đấy mà.”

Một câu nói khiến mặt mũi Cố Sơ đỏ bừng, giơ một tay đánh nhẹ lên người anh: “Học kiểu ăn nói mồm mép này từ đâu thế hả? Đến Bắc Kinh học thói xấu đấy à?”

Lục Bắc Thần không nói nữa, chỉ nhìn cô cười. Cố Sơ lại không nhịn được mà len vào lòng anh, hít hà mùi hương của anh. Cô nhớ anh, nhớ vô vãn. Lục Bắc Thần cười: “Em sắp thành tiêu điểm rồi đấy.”

Miệng thì nói vậy nhưng anh không hề nghĩ tới chuyện buông cô ra.

Cố Sơ len lén nghiêng mặt qua, nhìn thấy bao ánh mắt quả thực đều đang liếc về phía này thì càng cảm thấy xấu hổ. Lục Bắc Thần nhận ra biểu cảm của cô, thì thầm: “Chúng ta đi thôi.”

Cô khẽ gật đầu.

Lục Bắc Thần vòng tay qua eo cô, một tay kéo vali của cô, đi về phía bãi đậu xe. Mặc dù hai người không làm hành động thân mật nào vượt quá giới hạn nhưng trai đẹp gái xinh thì vẫn khiến người ta chú ý. Cổ Sơ thấy không ít cô gái đánh mắt nhìn Lục Bắc Thần, cô bất chợt nghiêng đầu nhìn anh, vẫn tướng mạo tuấn tú, vẫn vóc dáng tráng kiện. Trời Bắc Kinh giá lạnh, anh khoác một chiếc áo dạ màu xám đậm, giữa áo dạ và áo sơ mi còn quấn một chiếc khăn cổ cùng tông màu, nội hàm và không nổi bật nhưng lại càng toát ra cái tuấn tú, hiên ngang. Cổ Sơ chợt dính sát vào anh hơn. Cảm giác có được một người bạn trai giỏi giang thật tuyệt, cô thầm sung sướng trong lòng.

Sự chủ động dựa dẫm của cô làm mềm trái tim Lục Bắc Thần. Đúng lúc ra khỏi cửa đi tới bãi đậu xe, anh tưởng cô lạnh bèn dừng bước, cởi áo dạ trên người khoác cho cô, nhẹ nhàng hỏi: “Nhiệt độ Bắc Kinh không cao bằng Thượng Hải đâu, có mang quần áo ấm chưa?”

Cổ Sơ để mặc cho anh khoác áo lên người mình, không nói gì, chỉ nhìn anh cười ngây ngô. Trên áo dạ toàn là mùi hương trên người anh, sạch sẽ và thanh mát, là mùi hương cô quen thuộc và say đắm. Lục Bắc Thần thấy cô cứ cười mãi cũng không nhịn được cười, quệt tay lên mũi cô: “Anh hỏi em đấy.”

“Em không mang.” Cô cười hì hì.

Lục Bắc Thần khó xử lắc đầu, rồi tiện thể siết chặt lấy cô: “Ăn cơm xong anh đưa em đi mua mấy bộ.”

“Em thích mặc của anh.” Cô vung vẩy tay áo.

Anh cao, anh mặc áo chưa qua đầu gối nhưng cô mặc vào thì gần chạm tới mắt cá chân, lại còn được cánh tay rắn rỏi của anh ôm, cô chẳng cảm thấy lạnh chút nào. Lục Bắc Thần nghe xong, hơi nhướng mày: “Tiểu nha đầu biết ăn nói đấy.”

Anh thích cô dựa dẫm vào mình, như vậy càng khiến anh bùng lên bản năng muốn được bảo vệ cô.

Hôm nay La Trì làm tài xế, sau khi thấy Cổ Sơ thì tràn đầy nhiệt huyết, lập tức lao xuống xe, dang rộng hai tay: “Em gái Cổ, anh nhớ em chết mất...”

Lời còn chưa dứt, Lục Bắc Thần đã lảng lảng đứng chắn trước mặt cô, chặn cái ôm gấu của La Trì lại: “Về xe của cậu đi.”

Cổ Sơ trốn sau lưng Lục Bắc Thần, thò đầu ra, nhìn La Trì len lút cười. Giây phút này cô cảm thấy vô cùng nhẹ nhõm. Có người đàn ông mình yêu ở bên cạnh, còn có cả bạn bè nhiệt tình hài hước. Gia đình xảy ra chuyện, bạn bè và người thân né tránh từng khiến cô có một thời gian nghĩ mình đã mất đi khả năng ngoại giao, cũng cho rằng sẽ không bao giờ còn được cảm nhận cảm giác lo lắng sợ hãi vì bạn bè nữa. Nhưng bây giờ chính sự xuất hiện của Lục Bắc Thần đã mang lại ánh sáng cho cuộc đời u tối của cô, còn La Trì, Ngữ Cảnh đã làm phong phú thêm cho cuộc sống của cô.

Cô thích mọi thứ hiện tại, trân trọng khoảnh khắc trước mắt, mặc dù bây giờ vụ án liên quan tới Hứa Đồng và mọi người nhưng khi gặp được La Trì và Lục Bắc Thần thì cô đã hoàn toàn yên tâm. Đây là hai người đàn ông có thể mang lại cảm giác an toàn cho người khác. Họ nghiêm túc với công việc như nghiêm túc với mạng sống, thế nên cô sẽ không bao giờ phải lo lắng có án oan sai. Trên đường tới Bắc Kinh cô còn đang nghĩ khi nào gặp được Lục Bắc Thần phải hỏi cho rõ ràng nhưng bây giờ suy nghĩ này đã được xóa sạch. Càng là những lúc thế này, cô càng phải né tránh, nếu không sẽ khiến Lục Bắc Thần và La Trì khó xử.

Sau khi kéo vali của cô vòng ra sau cốp xe, cô dính chặt lấy anh như một cô hầu nhỏ, anh thấy vậy chỉ cười khế. Cốp xe được mở ra, anh nhấc lên bằng một tay rồi đặt vào trong. Cổ Sơ tình mắt nhìn thấy vali của anh, kinh ngạc: “Anh định đi đâu à?”

“Mau lên xe đi.” Lục Bắc Thần chỉ mỉm cười xoa đầu cô, thúc giục.

Cổ Sơ cũng không nghĩ nhiều, để anh dắt tay cùng ngồi lên ghế sau. La Trì quay đầu lại, kháng nghị: “Ngày này này, chúng ta lâu lắm không gặp nhau rồi? Ngồi lên ghế phụ thân thiết với anh nào.”

“Ngồi lên trên với anh á? Đừng có mơ.” Cổ Sơ dựa vào lòng Lục Bắc Thần.

La Trì nhìn không nổi hai người họ dính lấy nhau bèn chép miệng: “Vừa vừa phai phải thôi nhá, cổ tình kích động chàng trai độc thân này đấy hả?”

“Vậy anh có giỏi thì tán đổ được Tư Tư đi.” Cố Sơ cổ tình khích.

La Trì cười sung sướng: “Cứ đợi tin thắng lợi của anh đi. Bây giờ ngày nào anh cũng gọi điện cho cô ấy, có biết đó gọi là gì không? Đó gọi là kẻ sách đánh vào tính thói quen của tư duy. Ngày nào cũng gọi, bỗng nhiên một ngày không gọi nữa, cô ấy chắc chắn sẽ sốt ruột.”

Cố Sơ bĩu môi, ngẩng đầu nhìn Lục Bắc Thần: “Chiêu này anh dạy hả?”

Lục Bắc Thần vội vàng xóa sạch quan hệ: “Mấy chiêu thức IQ thấp kiểu này sao có thể là anh nghĩ ra được? Cậu ta tự lên mạng học đấy.”

“Giáo sư Lục vĩ đại à, cậu là công thần trong khoản tự phá hoại chuyện của mình đấy.” La Trì nhấn chân ga một cách vững vàng, nộp phí rồi lên đường cao tốc, lái về phía trung tâm thành phố: “Tôi vừa nhận được điện thoại của cậu là đến ngay, nếu không thì cậu...”

“Tập trung lái xe đi, bớt nói bừa bãi thôi.” Lục Bắc Thần ngắt lời anh ấy.

La Trì nhìn anh qua gương chiếu hậu, cười gian xảo.

“Này, anh chuyên tâm lái xe đi chứ, đừng có nhìn Bắc Thần nhà em mãi thế.” Cố Sơ khoác tay Lục Bắc Thần, cực kỳ thân mật.

Lục Bắc Thần chỉ cảm thấy vòng tay mềm mại, cảm giác ngọt ngào trong lòng cứ thế tuôn trào. Anh không kiềm chế được, hôn lên má cô, mặt cô càng đỏ lựng như trái táo. La Trì nhìn thấy qua gương: “Này này này, phía trước còn có một người đang còn thở nhá, muốn quần lấy nhau đợi tối về đi, coi như tôi không tồn tại đấy à?”

“Còn nói nhiều nữa là tôi lái xe, cậu chạy đằng sau.” Lục Bắc Thần đá chân vào ghế trước.

La Trì nhấn ga tăng tốc, thở dài lắc đầu: “Đúng là ăn cháo đá bát mà.”

Hai vị đằng sau mặc kệ câu cảm thán của anh ấy. Lục Bắc Thần kéo tay cô qua, nắm chặt rồi hỏi: “Còn lạnh không?”

Cố Sơ nép trong lòng anh, lắc đầu cười khê: “Có lạnh tý nào đâu.”

Đan tay mình vào tay anh, bàn tay anh được bàn tay to lớn của anh bao bọc, cô cảm thấy cực kỳ ấm áp.

La Trì ngồi trước lại bắt đầu không an phận, ho hai tiếng. Trong mắt Lục Bắc Thần bây giờ chỉ còn Cố Sơ cứng như mèo con. Cố Sơ cũng không màng tới La Trì. Xa cách Lục Bắc Thần bao nhiêu ngày, nỗi nhớ anh như biển cuộn, bây giờ gặp mặt rồi cô chỉ muốn yên lặng nằm trong lòng anh, không nghĩ gì hết, không quan tâm tới ai hết. Nhưng khổ cho La Trì, rõ ràng là anh ấy không nhận được nữa, lại liên tục ho mấy tiếng.

“Có gì thì nói đi.” Lục Bắc Thần uể oải lên tiếng.

Cố Sơ ở trong lòng, ngó La Trì, vui mãi.

“Thì tôi chỉ muốn hỏi xem em gái Cố thi cử thế nào thôi mà?” La Trì vội vàng lên tiếng.

Cố Sơ tiếp lời: “Em thi cử trước nay không thành vấn đề.”

“Tự tin vậy sao?”

“Dĩ nhiên, em là kiểu sinh viên giỏi thi mà.”

“Nếu qua được thì có nghĩa là em sắp quay lại đại học A à?” La Trì lại hỏi.

Cố Sơ cười: “Nghe giọng điệu của anh, anh tiếc những ngày kẻ vai sát cánh chiến đấu cùng em chứ gì?”

“Đương nhiên, mặc dù em bị giáo sư Lục chèn ép nhưng anh có thể nhìn ra trí tuệ và khả năng vô biên của em. Nếu kiên trì bền bỉ, thành tích của em trong giới pháp y sẽ không thua kém người đàn ông bên cạnh em đâu.” La Trì thao thao bất tuyệt

Nghe được câu ấy, Cố Sơ sướng rơn, khoa chân múa tay: “Chắc chắn rồi. Đừng quên em là thiếu nữ thiên tài, mười bảy tuổi đã thi đỗ đại học A, năm nào cũng được học bổng, em...”

“Quay về đây cho anh.” Lục Bắc Thần bắt mãi khi cô rời khỏi vòng tay mình, bèn giơ tay ra kéo cô lại, áp chế sự phản kích của cô, thấp giọng nói: “Đừng có nghe mấy lời ngọt ngào.”

Cố Sơ ngẩng đầu lên trong lòng anh: “Nhưng em cảm thấy lời của anh ấy rất chân thành.”

“Cậu ta gặp ai cũng nói vậy đấy.” Lục Bắc Thần cười.

Cố Sơ trừng mắt với La Trì: “Này, anh từng mang mấy lời này ra khen người khác phải không?”

“Lục Bắc Thần nói mà em cũng tin à?” La Trì cười khẩy: “Cậu ta ghen tỵ lộ ra.”

Lục Bắc Thần dựa ra sau ghế, nhìn La Trì trong gương chiếu hậu với vẻ gian tà: “Tôi là chồng tương lai của cô ấy, cô ấy không tin tôi lẽ nào đi tin người ngoài như cậu? Nực cười.”

Cố Sơ chỉ mải hút lấy ấm áp của anh, nhất thời chưa phản ứng lại với những lời của Lục Bắc Thần, chỉ cười ngốc nghếch. Mãi một lúc sau, cô mới sực tỉnh lại, trái tim đập thành thịch, sững sờ nhìn gương mặt nghiêng của Lục Bắc Thần. Anh vừa nói gì cơ? Chồng tương lai? Có phải cô nghe nhầm không?

Lục Bắc Thần không nhìn cô, chỉ mỉm cười, khiến cô không hiểu được những suy nghĩ trong lòng anh.

La Trì thính tai, nắm bắt được thông tin quan trọng bèn cười: “Yo ha, trông cái vẻ này là định cầu hôn đấy à?”

“La Trì, anh đừng nói linh tinh.” Cố Sơ sợ rằng ban nãy Lục Bắc Thần chỉ tiện miệng, lại sợ bị La Trì dồn ép không còn đường lùi, vội vàng dừng chủ đề lại: “Tai anh làm ơn đừng có thò dài như vậy được không? Anh phải nhớ rõ bây giờ hai con người cao giá đang ngồi trên xe của anh, anh phải chú ý, hết sức chú ý!”

Cô từng bứt rứt chuyện kết hôn một thời gian, cũng từng đau buồn vì câu nói “vẫn chưa thể cưới em” của Lục Bắc Thần, thậm chí từng có ý nghĩ cắt đứt sớm còn hơn đau khổ dai dẳng về sau. Yêu một người, muốn được ở bên người ấy trọn đời có gì sai? Nhưng anh chính là một người như vậy, đã quyết tâm nói cho cô đáp án. Nhưng về sau cô cũng đã suy nghĩ thông suốt. Rời xa anh rất đau khổ, thậm chí còn nhói lòng hơn cả chết, cô tình nguyện được ở bên cạnh anh như thế.

Ngoại trừ việc không thể cho cô một hôn ước, những điều tốt đẹp anh mang tới cho cô đã đủ sưởi ấm cả cuộc đời. Cô đã suy nghĩ rất lâu, có lẽ vì Bắc Thần phải không? Cô đã hại anh mất em trai, anh mà cưới cô biết ăn nói sao với gia đình? Chỉ cần anh tốt với cô, cho dù cứ thế này cả đời, cô cũng chấp nhận.

La Trì đánh mắt nhìn Lục Bắc Thần qua gương, sau đó giơ tay biểu tượng ‘ok’ với Cố Sơ: “Được được được, tôi biết rồi. Một giáo sư Lục giá trị không thể dùng chữ số đong đếm. Một Lục phu nhân, sinh viên ưu tú, tương lai giá trị cũng không thể dùng chữ số đong đếm. Tôi không dám khinh suất đâu.”

“Anh còn ăn nói bậy bạ?” Cố Sơ gào lên.

La Trì vội vàng làm động tác khóa miệng lại.

“Đáng ghét!” Cố Sơ lẩm bẩm, rồi lại đẩy Lục Bắc Thần: “Bạn bè của anh toàn đáng ghét cả.”

Lục Bắc Thần vẫn im lặng cười, rồi lại kéo cô vào lòng.

...

Muốn né tránh tầm mắt của cảnh sát không phải là một chuyện đơn giản, Thịnh Thiên Vỹ và Hứa Đồng đã phải mất công vòng quanh, dùng ba chiếc xe làm mồi mới có thể cắt đuôi được cảnh sát. Họ lái xe một mạch tới nhà cũ của Thẩm Cường, tới nơi cũng đã gần chập tối. Trời lạnh lại còn đọng sương, cộng thêm giao thông không thuận lợi, nhưng chính những nguyên nhân này lại giúp họ thoát được.

Giờ này xe ra ngoại thành không đông, khi đi qua hướng đường cao tốc đi về phía nhà Thẩm Cường thì đường xá đã thông thoáng hơn nhiều. Thịnh Thiên Vỹ tăng tốc, suốt dọc đường nét mặt đều căng thẳng. Sắc mặt của Hứa Đồng cũng chẳng khá hơn là bao. Cô cũng đã từng cùng Niên Bách Ngạn trốn tránh không ít cảnh sát nhưng đều ở nước ngoài, đa phần là ở châu Phi, chưa bao giờ trốn tránh cảnh sát quốc gia như thế này.

Khu nhà đó như âm hồn, u ám quan sát tất cả những việc sắp xảy ra khi đêm về. Xung quanh hoang vắng lại càng khiến nó thêm phần quái dị.

Thịnh Thiên Vỹ đỗ xe xong, tắt máy, nhìn ra khu nhà gần đó. Ánh đèn xe hắt lên gương mặt anh, trông anh lại càng nhợt nhạt. Hứa Đồng cùng xuống xe với anh, bất chợt nhớ lại người mẹ của đứa bé đó, sống lưng chợt lạnh toát. Đúng thế, trong khu nhà này không những có bà lão đi giày thêu hoa quái đản mà còn có cả một người phụ nữ tự cãi nhau với mình. Không thấy đứa bé ấy nữa, có lẽ đã về nhà, nhưng trên đồng cát trước cửa còn lưu lại một con búp bê rách rưới. Hứa Đồng từng trông thấy nó, là con búp bê trên tay bé gái, nó chỉ còn một mắt, cũng như đang ghê rợn nhìn họ giống khu nhà này.

Cô rùng mình, Thịnh Thiên Vỹ thấy vậy bèn kéo cô vào lòng, hạ giọng nói: “Bám sát theo tôi.”

317. Chương 317: Phải Kiểm

Tháng mười vốn là mùa thu vàng nhưng khi hoàng hôn buông xuống nhiệt độ cũng giảm đột ngột, gió đêm nổi lên, lá vàng rụng xuống, mặt đất mang một vẻ đẹp xán lạn nhưng lại giống như khắp trời vang vọng một khúc bi ca. Hứa Đồng đi theo Thịnh Thiên Vỹ bước lên từng bước lên cầu thang, gió từ những ô cửa sổ không kính, vẫn phả ra những thứ mùi ẩm mốc, không sao xua đi được. Trong khu nhà cực kỳ im ắng, tới nỗi khiến người dừng cả tóc gáy, giống như những người sống ở đây đều không còn nữa. Ầ đúng, khu nhà này vốn dĩ cũng chẳng còn mấy người.

Khi đi ngang qua cửa nhà bé gái, Hứa Đồng vô thức dừng bước, từ mắt thần phản chiếu ra một tia sáng, bên trong lại càng không một động tĩnh. Còn chưa tới tối, sao lại yên ắng dường này? Thịnh Thiên Vỹ thấy cô dừng bước thì hiểu nhầm rằng cô sợ hãi bèn giơ tay về phía cô. Hứa Đồng nhìn đôi tay to lớn của anh, nổi bất an trong lòng dần dần tan đi. Cô bước tới trước, nắm lấy tay anh, tay anh thu lại càng lúc càng chặt.

Không cần quan tâm Thẩm Cường có đột ngột quay trở về hay không vì nhà Thẩm Cường đã trở thành hiện trường điều tra án của cảnh sát, trước cửa vẫn còn căng dây cảnh vệ. Hứa Đồng nghe nói mặc dù đã điều tra hết hiện trường nhưng người bên phía cảnh sát vẫn thì thoảng qua đây. Biết Thẩm Cường đã gặp nạn nhưng đứng trước cửa Hứa Đồng cứ cảm thấy có một đôi mắt đang nhìn mình chòng chọc. Cô ngó quanh một lượt, không tìm thấy camera giám sát. Cô giơ tay giật giật vạt áo Thịnh Thiên Vỹ: “Sao tôi cứ cảm thấy có người đang nhìn chúng ta?”

Thịnh Thiên Vỹ dừng bước, cũng kiểm tra bốn xung quanh, thấy không có gì khả nghi bèn hạ thấp giọng an ủi Hứa Đồng: “Thả lỏng chút, em quá căng thẳng đấy.”

Hứa Đồng hít sâu một hơi rồi nhẹ nhàng thở ra, cố gắng xóa bỏ cảm giác quấy nhiễu con người ta này. Nhưng vẫn chẳng ích gì, cô vẫn cảm giác ở gần đó có một đôi mắt đang yên lặng quan sát mình, nó ở trong bóng tối, họ ở ngoài ánh sáng. Cô chợt hắt xì hơi một cái, nỗi sợ hãi đi qua mỗi lỗ chân lông thấm vào khắp cơ thể, khí lạnh tỏa từ trong ra ngoài, đầu ngón tay cũng trở tê cứng. Cảm giác này rất quen thuộc, giống hệt như nỗi kinh hoàng khi nửa đêm cô nhận được rồi gõ đèn xanh. Nỗi sợ của con người ta đến từ những điều chưa biết, một người bình tĩnh như Hứa Đồng cũng không may mắn thoát nạn. Cô hoàn toàn không chuyện rồi gõ đèn xanh do ma quỷ làm ra, nhưng cái cảm giác cứ bị ai đó theo dõi từng giây từng phút thể này cực kỳ tồi tệ.

Lòng bàn tay cô đỏ mề hôi, là mồ hôi lạnh. Thịnh Thiên Vỹ nhận ra, nắm chặt lấy tay cô, thì thầm: “Đừng sợ, có tôi ở đây.”

Lòng bàn tay anh có độ ẩm, ít nhiều xoa dịu nỗi căng thẳng của Hứa Đồng. Cô ngược mắt lên nhìn gò má anh, trong lòng chợt có nỗi xúc động. Bao nhiêu năm nay chưa từng có người đàn ông nào nói với cô lời ấy, từ trước tới giờ cô đều vào vai kẻ mạnh, nhất là trong nghề. Cô chưa từng nhường bước bất kỳ một người nào, thậm chí còn làm tốt hơn cả đàn ông. Cô không muốn một mình như vậy nhưng không hiểu sao lại mặc lên người chiếc áo giáp của chiến sỹ. Người khác hay ngưỡng mộ những hào quang nó mang lại mà không biết cô muốn trút bỏ bộ áo giáp nặng nề ấy xuống tới mức nào.

Thịnh Thiên Vỹ đi tới đối diện nhà Thẩm Cường, sau khi đứng vững thì giơ tay gõ cửa. Hứa Đồng đứng đằng sau lưng anh, nghe tiếng gõ cửa của anh mà phát hoảng trong lòng. Anh gõ rất khẽ, nếu ở những khu nhà khác thì chỉ là một thanh âm quá đỗi bình thường, nhưng giờ phút này lại thay đổi mùi vị. Có lẽ vì nơi

đây thực sự quá yên lặng, cho dù là một chút xíu âm thanh cũng đặc biệt rõ nét. Tiếng gõ cửa ấy như mọc chân, vang vọng khắp khu nhà, nghe mà ghê người.

Không có ai ra mở.

Giống như trong dự đoán, nhưng tư duy rất khiếp sợ.

Hồ hấp của Hứa Đồng trở nên dồn dập, có thể là vì xung quanh quá im lặng, tai cô bắt đầu ù ù, thái dương giật giật. Cô siết chặt tay Thịnh Thiên Vỹ, lần đầu tiên trong đời dựa dẫm một người đàn ông đến như thế. Thịnh Thiên Vỹ không gõ cửa nữa mà gơ tay dè lên nắm đấm cửa.

Không ngờ, cánh cửa bật mở.

...

La Trì rất xứng đáng với công việc tài xế, sau khi bị Cổ Sơ và Lục Bắc Thần nã pháo một trắng, cuối cùng anh ấy cũng im lặng. Chiếc xe đi thẳng vào trung tâm thành phố, kết quả đúng lúc gặp phải giờ tan tầm, từ xa đã nhìn thấy một hàng đèn đỏ kéo dài, còn nóng hơn cả đón Tết. Tốc độ xe chậm dần lại, bò đi như sên cùng với dãy đèn đỏ phía trước. Cổ Sơ thò đầu ra nhìn trái ngó phải. La Trì thấy vậy trêu đùa: “Chúng ta dù gì cũng là người Thượng Hải, sao trông em như Lưu lão lão đi thăm quan Đại quan viên vậy?”

“Đây là thủ đô, là gót chân của thiên tử biết chưa?” Cổ Sơ không hề để tâm tới lời trêu đùa của La Trì, mặt gần như dính chặt vào cửa kính xe, cảm thán: “Nhưng mà gót chân thiên tử cũng tắc. Ai cũng nói Bắc Kinh là trái tim của Tổ quốc, máu trong huyết quản tràn hết cả vào tim rồi, tim chịu được không?”

“Em gái Cổ, em lại mắc bệnh nghề nghiệp đấy à?” La Trì cười ha ha rồi lập tức đổi giọng: “À không đúng, bây giờ nên gọi em là bác sỹ Cổ rồi, phải không?”

“Anh muốn gọi em như vậy thì em cũng đành đáp thôi. Với một thiên tài như em, muốn trở thành bác sỹ đỉnh cao không có gì khó cả.” Cổ Sơ nói không chút khiêm nhường.

La Trì nhướn mày: “Được, rất tự tin.”

“Tự tin xuất phát từ năng lực, em tin vào năng lực của mình.” Cổ Sơ cười hi hi ha ha.

Hai người họ mỗi người một câu, Lục Bắc Thần chỉ ngồi bên cạnh mỉm cười không nói, nhìn họ chọc ghẹo qua lại. Lại một lúc sau, Cổ Sơ cảm thán: “Tình trạng giao thông thật là khiến người ta đau khổ. Vẫn là Thượng Hải tốt hơn, mặc dù cũng tắc đường đấy nhưng không tắc cứng. Nay, La Trì, chúng ta không vòng đường khác được à?”

“Mọi con đường đều dẫn tới La Mã.” La Trì giải thích cho cô: “Đường này không cho rẽ phải, không cho quay đầu, hết cách rồi, đành đợi thôi.”

“Thấy chưa thấy chưa, đây chính là tác hại của việc thiếu ngõ nhỏ đấy.” Cổ Sơ thở dài.

La Trì có lòng tốt nhắc nhở cô: “Bắc Kinh không có ngõ, chỉ có hẻm thôi.”

“Tính chất cũng giống nhau cả mà.” Cổ Sơ đột nhiên nhớ ra gì đó, cười khúc khích mãi rồi quay người gối lên vai Lục Bắc Thần, nói: “Cuối cùng em cũng hiểu ra vì sao trị an ở đây lại tốt rồi.”

Rõ ràng tâm trạng của cô đang rất tốt, Lục Bắc Thần cũng cảm nhận được. Thế nên, anh cũng cực kỳ thoải mái, cười khê: “Anh muốn biết.”

Cổ Sơ uể oải nói bên tai anh: “Cái kiểu giao thông này thì trộm cắp với cảnh sát muốn rượt bắt cũng khó lắm.”

Hơi thở của cô mềm mại, nhẹ nhàng, lạc vào tai anh, làm mềm cả tận đáy lòng anh. Mùi hương thơm ngát, Lục Bắc Thần chỉ cảm thấy xung quanh hơi nóng nực, một nơi nào đó trong cơ thể có một phản ứng sinh lý quen thuộc. Anh theo đà vòng tay qua eo cô, những ngón tay thon dài tuyệt đẹp đan vào tay cô, bỗng chốc chỉ muốn lập tức vo vụn cô vào trong cơ thể. Nhưng dù sao cũng đang ở ngoài, phía trước còn có La Trì, anh dè nén cơn nóng nực này lại, cố gắng áp chế, từ đầu tới cuối chỉ cười khê khàng.

Đối với chuyện tắc đường, Cố Sơ vốn không sốt sắng, vì có Lục Bắc Thần ở đây, ở bên cạnh anh điều gì cũng tốt đẹp. Hơn nữa anh luôn bận rộn, ở Thượng Hải cũng không phải lúc nào cũng được gặp mặt. Bây giờ tắc đường vừa hay là cơ hội, cô chỉ muốn bám lấy anh, muốn anh không làm việc mà ở bên cô.

Khi xe đi qua Tây Trường An, Cố Sơ tinh mắt: “A, Cố Cung!”

Từ nhỏ tới lớn cô từng đi qua không ít nơi, cả trong nước lẫn ngoài nước, trong nước đa phần theo bố đi bàn chuyện làm ăn. Nhà họ Cố mở rộng kinh doanh ra khắp cả nước, nhưng trọng điểm vẫn là các thành phố phía nam nhiều hơn. Lúc đó bố phải tới các thành phố phía Nam công tác, mẹ thường dẫn cô đi theo bố, còn đi ra nước ngoài phần lớn là nghỉ mát. Đường nhiên cũng thấy bố cùng một số người Tây bàn chuyện làm ăn nhưng cụ thể thì cô không rõ.

Thành phố Bắc Kinh này trong ký ức của cô mãi mãi theo một quy cách nhất định, xem quá nhiều sách báo và phim ảnh, thực tế vẫn là lần đầu tiên đặt chân tới đây. Đường Trường An hình như hạn chế, cộng thêm giờ tan tầm, chiếc xe dừng lại đúng gần cửa Thiên An Môn, để cô nhìn rõ Tử Cấm Thành thực sự. Thấy gương mặt cô sáng bừng, Lục Bắc Thần cười nói: “Ngày mai ngày kia anh sẽ đưa em đi chơi mấy nơi.”

Cố Sơ gật đầu lia lịa.

Lục Bắc Thần nhìn cô, ánh mắt như cưng chiều một đứa trẻ.

“Vậy bây giờ chúng ta đi đâu?” Cố Sơ hỏi.

Lục Bắc Thần ôm lấy cô: “Anh đưa em đi ăn cơm.”

“Lúc đợi anh em ăn no rồi.” Cô cố tình oán trách.

Lục Bắc Thần mím môi cười, giơ tay lên xem giờ: “Bữa tối vẫn phải ăn nghiêm chỉnh.”

“Thế... em gợi ý cho anh một nhà hàng không tồi nhé.” Cố Sơ giật giật cổ áo anh, nét mặt hơi hờ. Lúc tới Thượng Hải cô đã đặt sẵn nhà hàng này, nghĩ bụng sẽ chúc mừng sinh nhật cho anh ở đó, còn đặt cọc một ít tiền để nhà hàng chuẩn bị một chiếc bánh gato và hoa tươi. Không sai, cô thừa nhận cách này có hơi quê mùa, hơn nữa là cách tổ chức sinh nhật quen thuộc giữa nam và nữ, nhưng cô thật sự không nghĩ ra được cách gì lãng mạn hơn. Cô đâu thể lái một chiếc mô tô phân khối lớn rồi nói với anh: Hi Bắc Thần, thật ra anh lái mô tô cũng siêu đấy, hay là chúng ta tới đường Trường An hóng gió đi.

Để rồi lại bị cảnh sát giao thông giữ lại, ca một bài ‘giáo dục lòng yêu nước’.

Con người Lục Bắc Thần trước giờ vẫn trầm lặng, anh có lẽ sẽ không rêu rao hôm nay là sinh nhật mình, chắc là đám La Trì cũng đều không biết, vậy thì sinh nhật năm nay cứ để hai người cô và anh đón một cách yên lặng là được. Sau đó, cô sẽ tự tay tặng anh món quà sinh nhật, đó là chiếc áo dạ cô tỉ mỉ chọn lựa. Nhìn thời tiết Bắc Kinh bây giờ đúng là lúc thích hợp để mặc. Thấy chưa, cách tổ chức của cô đơn giản và thẳng thắn vậy đấy.

Lục Bắc Thần nghe xong lời cô nói cảm thấy rất mới mẻ: “Trước đây chẳng phải em chưa từng tới Bắc Kinh sao? Còn có nhà hàng để giới thiệu?”

“Thời buổi này Internet rất phát triển đấy, giáo sư Lục vĩ đại ạ.”

Lục Bắc Thần hơi nhướng mày: “Gần khách sạn cũng có một nhà hàng không tồi, chi bằng theo anh về khách sạn trước.”

Cố Sơ chớp chớp mắt, nghĩ bụng có nên đồng ý với đề nghị của anh trước không? La Trì cười mờ ám: “Giáo sư Lục, trời còn chưa tối mà, có cần vội về khách sạn thế không?”

Câu nói ý tứ rất trực tiếp, Cố Sơ lập tức hiểu ngay, mặt bỗng đỏ bừng, đương nhiên cũng không có mặt mũi để tranh luận với La Trì. Cô cúi đầu, vui mặt vào lòng Lục Bắc Thần.

“Có điều luật nào quy định giờ này không được về khách sạn à?” Dáng vẻ ngượng nghịu của cô khiến lòng Lục Bắc Thần ngứa ngáy như bị mèo cào, anh giơ tay trái lên vuốt ve đầu cô, tay phải đưa nghịch tay cô, nhìn La Trì, nửa đùa nửa thật: “Coi như tôi sốt ruột thì cũng là chuyện bình thường, đúng không?”

Cố Sơ vừa nghe thấy câu này tim càng đập nhanh hơn, giơ tay phát vào người Lục Bắc Thần một cái.

Lục Bắc Thần bật cười, tiếng cười trầm trầm vọng qua lồng ngực, làm rung cả tai cô cũng làm bỏng cả trái tim cô.

Phía trước đã nhúc nhích, xe từ từ đi. La Trì thuận thực nắm vững tốc độ xe, không tiếp tục mang chuyện này ra đùa nữa mà nói thẳng: “Này, tối mai hai người chúc tụng, đoàn tụ riêng cũng được nhé, hôm nay thì phải đi theo tôi.”

“Thế là ý gì?” Lục Bắc Thần hồ hững hỏi.

“Ý của cả đám.” La Trì nhìn qua gương chiếu hậu, nét mặt thần bí: “Cũng là tấm lòng của mọi người thôi. Giáo sư Lục, từ chối là không được.”

“Vòng vo tam quốc không phải sở trường của cậu đâu, La Trì.” Lục Bắc Thần hơi rướn môi lên.

Dĩ nhiên La Trì hiểu không thuyết phục được Lục Bắc Thần, thế là chuyển hướng sang Cố Sơ: “Này, bác sỹ Cố, ở Bắc Kinh có không ít các cô bé thích giáo sư Lục đấy, bữa tối nay chính là các cô ấy tổ chức. Bỏ lỡ tối nay, em sẽ không có cơ hội kiểm tra nữa đâu. Mình là bạn gái chính thức, không thể để người khác hỏi được.”

Cố Sơ ngược mắt lên lườm Lục Bắc Thần.

Lục Bắc Thần lập tức giải thích: “Đừng nghe cậu ta bát nháo chi xiên, làm gì có cô bé nào?”

“Không đúng, có vấn đề.” Cố Sơ mỉm cười nhìn anh: “Đang yên đang lành lại bỏ mặc em ở sân bay hơn hai tiếng đồng hồ, không để cho em gọi điện thoại cho La Trì, bản thân di động của mình lại tắt máy, không giống tác phong của anh, trừ phi...”

Lục Bắc Thần nhìn cô, nét mặt cảnh giác: “Trừ phi chuyện gì?”

“Trừ phi anh đang ở bên một cô em nào đó, bận rộn đến mức nào mà không thể để em tới tìm anh?” Cố Sơ chỉ tay vào anh: “Anh ở Bắc Kinh có nhân tình!”

Lục Bắc Thần bó tay. Nhân tình? Cô suy nghĩ cái gì vậy?

La Trì ở phía trước đổ thêm dầu vào lửa, chỉ sợ thiên hạ chưa đại loạn: “Thế nên tối nay em đâu thể làm con rùa rụt cổ, đúng không? Giáo sư Lục vẫn chưa nói rõ với các cô ấy là mình không còn độc thân đâu.”

Cố Sơ trừng mắt với Lục Bắc Thần.

Lục Bắc Thần hần học liếc xéo gương chiếu hậu, thấy Cố Sơ nhìn mình bằng cái nhìn ‘ác độc’, anh lập tức tỏ rõ lập trường: “Nếu người khác hỏi, sao anh lại giả vờ là độc thân chứ?”

“Chẳng phải đàn ông đều thích mấy cô gái chủ động nhào vào lòng sao~” Cố Sơ kéo dài giọng, sát lại gần anh: “Đừng có làm như mình thanh cao thế.”

Lục Bắc Thần ôm trọn cô vào lòng, thở dài: “Anh làm gì còn thời gian nhìn người con gái khác?”

“Thế sao anh không tham gia bữa tiệc mọi người tổ chức?” Cố Sơ cười nhẹ nhàng hỏi.

Lục Bắc Thần cuối cùng cũng hiểu phụ nữ mà để ý thì mười trâu cũng không kéo lại được, bèn thỏa hiệp: “Được được được, tham gia, em đi cùng anh.”

“Anh muốn bỏ em lại cũng không được đâu. Lẽ nào lại dâng anh cho mấy cô gái lúc nào cũng nhìn anh như ăn tươi nuốt sống ấy à.” Cố Sơ cười hì hì.

La Trì tích cực cao độ: “Đúng đúng đúng, để cho họ thấy phải thế nào mới xứng với giáo sư Lục vĩ đại của chúng ta.”

“La Trì, tốt nhất cậu đừng có ép tôi dùng dao mổ với cậu.” Lục Bắc Thần nhấn mạnh.

La Trì lập tức im bặt.

Nhưng Cố Sơ ở bên cạnh thì phì cười.

Lục Bắc Thần thấy vậy, vừa tức vừa buồn cười vừa khó xử. Anh giơ tay vò mạnh đầu cô coi như trừng phạt.

...

Tịch dương đã hoàn toàn lùi đi, tia sáng cuối cùng phía đường chân trời đã bị vùi lấp trong biển mây. Ánh trắng có phần lạnh lẽo, nhợt nhạt hắt lên tấm thủy tinh.

Cánh cửa nhà đối diện Thẩm Cường đã được mở ra, vừa đẩy nó đã vang lên tiếng cọt kẹt, là tiếng sắt gỉ. Lần trước khi Hứa Đồng tới nó được mở toang nên cô không nghe thấy tiếng động chói tai này.

Trong phòng không bật đèn, Thịnh Thiên Vỹ giơ tay bật công tắc, không có điện. Cửa sổ cũng không mở ra như lần trước, thế nên rất yên tĩnh, cho dù chỉ là tiếng gió cũng không có. Lối vào rất tối, nếu không có một chút ánh trắng hắt vào thì nguồn sáng của căn phòng trở thành vấn đề. Thịnh Thiên Vỹ kéo Hứa Đồng đi vào trong, không có gió lùa, Hứa Đồng chỉ ngửi thấy một mùi nấm mốc tỏa ra trong không khí, kích thích đầu mũi, cực kỳ khó chịu. Phòng khách có hơi sáng hơn một chút, rèm cửa vẫn còn đỏ nhưng chiếc ghế đung đưa thì không nói chi tới bà lão đi đôi giày thêu hoa, nói với cô mấy lời kỳ lạ.

“Lúc đó bà ấy ngồi đây, có một chiếc ghế đung đưa.” Hứa Đồng chỉ vào một vị trí rất gần cửa sổ.

Thịnh Thiên Vỹ nhíu mày: “Theo như tôi được biết căn nhà này trước giờ vẫn bỏ trống. Khu nhà này sắp giải tỏa, rất nhiều dân cư đã chuyển đi rồi.” Thịnh Thiên Vỹ lấy chiếc đèn pin đã chuẩn bị sẵn ra, đồng thời đưa cho Hứa Đồng một chiếc.

Hai chùm sáng đan vào nhau, căn phòng lại sáng sủa lên không ít.

Thịnh Thiên Vỹ và Hứa Đồng chia nhau kiểm tra, hy vọng có thể tìm được một ít manh mối. Cứ như vậy, Thịnh Thiên Vỹ đi vào phòng ngủ chính, Hứa Đồng tới phòng ngủ phụ đối diện. Cái gọi là phòng ngủ chính diện tích không lớn, kết cấu truyền thống, đồ dụng gia đình cũng chuyển đi hết rồi, chỉ còn lại một chiếc ghế cũ kỹ bong tróc cả xóp. Thịnh Thiên Vỹ lấy đèn pin khua một vòng, không phát hiện có gì đáng nghi, còn đúng lúc này bên phòng ngủ phụ vang lên tiếng kêu thất thanh của Hứa Đồng, giống như gặp phải chuyện gì cực kỳ khiếp đảm.

Cả người Thịnh Thiên Vỹ run lên, anh lập tức xông vào nhưng chỉ thấy đèn pin của Hứa Đồng đã rơi xuống đất, tia sáng rơi thẳng lên góc tường phía Tây, trên tường hình như treo thứ gì đó, có một nửa lộ ra ngoài sáng, màu trắng giống như là hoa giấy. Phòng ngủ phụ không có cửa sổ thế nên tối hơn phòng ngủ chính rất nhiều. Mượn ánh sáng đèn pin, Thịnh Thiên Vỹ nhìn thấy Hứa Đồng đứng dựa cả người vào tường, nét mặt nhợt nhạt.

Anh bước lên, hỏi khê: “Sao vậy?”

Hứa Đồng run rẩy giơ tay chỉ về phía trước.

Thịnh Thiên Vỹ soi đèn pin theo hướng tay cô chỉ.

Ánh sáng soi rọi bức tường trước mặt.

Bức tường đó được một chiếc đèn pin khác rọi vào, quả nhiên là những bông hoa được buộc giấy trắng, bao quanh một hình bán cầu. Dưới hoa trắng là một chiếc bàn nhỏ cũ kỹ, trên mặt bàn có một lư hương nhỏ có thấp hương, lư hương đối diện với một bức di ảnh!

Hoa buộc cho người chết.

Hương thấp trong bát hương cũng cháy cho người chết.

Đây là một... bàn thờ.

Trên bức di ảnh đen trắng là một bà lão đã nhiều tuổi, gương mặt khô héo không chút cảm xúc, đôi mắt u ám chết chóc đang trầm buồn nhìn người đối diện. Ánh mắt Thịnh Thiên Vỹ sưng sờ, Hứa Đồng một tay nắm chặt áo sơ mi của anh, một tay chỉ lên bức di ảnh của bà lão, rằng va vào nhau lập cập: “Bà ấy... chính là bà ấy, bà lão xuất hiện trong căn phòng này hôm đó chính là bà ấy!”

Thịnh Thiên Vỹ muốn tiến lên nhưng bị Hứa Đồng kéo lại. Anh phải dụi giọng vỗ về cô mới buông tay. Anh bước lên, Hứa Đồng cũng bám sát vào anh, tới phía trước bức di ảnh. Gương mặt bà lão càng lúc càng âm u. Thịnh Thiên Vỹ cầm bức ảnh di ảnh lên, nhìn gần, trong khung ảnh có một hàng chữ nhỏ: Hạ thế mừng 6 tháng 5.

Hứa Đồng cũng nhìn thấy, trợn tròn mắt lắm lắm: “Bà ấy chết rồi ư? Không thể nào, tôi không thể nào nhìn thấy ma được, trên đời này không có ma quỷ.”

Thịnh Thiên Vỹ từ từ đặt nó về chỗ cũ.

“Nhất định là bà ấy.” Hứa Đồng bị dọa rất kinh khủng, gương mặt xinh xắn tái mét đi: “Mấy ngày nay tôi cảm thấy có người theo dõi mình, chắc chắn là bà ấy. Bà ấy chết rồi ư? Lẽ nào là ma thật?”

“Không, bà ấy không phải ma.” Sắc mặt Thịnh Thiên Vỹ cũng không tốt cho lắm, thấp giọng nói: “Bà ấy là... Quách Hương Vân.”

...

Khi La Trì đỗ xe xong là đã hơn bảy giờ rồi, đêm đã buông xuống.

Xung quanh rất nhộn nhịp, cũng rất huyền ảo, toàn là các nam thanh nữ tú ăn mặc thời trang.

Cố Sơ xuống xe, run người lên, ở đây đúng là lạnh thật. Gió thổi qua, lá ngân hạnh trên đỉnh đầu rào rào rụng xuống, càng trở nên cực kỳ, dưới ánh đèn xanh đỏ của quán bar lại càng thêm rực rỡ. Cố Sơ nhìn đến ngây người, tưởng tượng nếu là ban ngày nó sẽ là một khung cảnh tuyệt vời khác. Ai cũng nói mùa thu của Bắc Kinh là đẹp nhất, trời cao xanh biếc, lá vàng rụng xuống, bay nhẹ nhàng giữa những bức tường gạch xám sẽ cực kỳ vui mắt.

Bắc Kinh về đêm cho cô một cảm giác khác, khác với đêm Thượng Hải. Đêm Thượng Hải chỉ có mùi tiền còn đêm Bắc Kinh ngoài mùi tiền ra còn có một ít văn nghệ.

Trên người cô vẫn khoác áo dạ của Lục Bắc Thần. Anh kéo áo vào cho cô, gió lạnh không len lỏi vào được nữa. Sau khi khóa xe lại, La Trì thoải mái đút chìa khóa vào trong túi quần: “Đi thôi.”

Cố Sơ ngược mắt lên nhìn, là quán bar với tiếng tăm không hề nhỏ.

Lục Bắc Thần đứng im, nhìn biển hiệu rồi nhú mày.

La Trì thấy vậy, quay đầu thúc giục: “Đi thôi, sao thế?”

“Quán bar?” Lục Bắc Thần nhìn anh ấy với vẻ nực cười.

“Đúng, chính là ở đây.” Gió đêm lạnh, La Trì lại mặc khá phong phanh, hai tay đút vào túi run lên cầm cập: “Mọi người ở trong đợi bỏ lão đây, đi thôi.”

Lục Bắc Thần chẳng thèm để tâm tới La Trì, khoác vai Cố Sơ rồi nói: “Về khách sạn đi.”

“Ấy, dừng mà...” La Trì nhanh chóng lên ra chặn trước mặt Lục Bắc Thần, cười trừ: “Hôm nay mà không mời được cậu đại giá quang lâm, tôi biết ăn nói với mấy anh em bên trong làm sao? Mất mặt lắm!”

“Tôi không thích mấy chỗ này.” Lục Bắc Thần nói thẳng.

“Nhìn xem, đây là chính là sự già nua của tuổi tâm lý đấy.” La Trì cố tình nhấn mạnh, vỗ vai anh: “Cậu phải biết bây giờ cậu đang làm việc với cả đám thanh niên tràn đầy sức sống, mặt mũi đừng có suốt ngày sa sầm lại, xã hội này là phải học cách thích ứng. Với lại, cậu không thích không có nghĩa là em gái Cố không thích. Em ấy mới có ngoài hai mươi, đang tuổi ăn tuổi chơi, lẽ nào cậu còn muốn hoạt động ngoài giờ của em ấy là đánh cờ với câu cá như cậu?”

Lục Bắc Thần nhướn mày, tăng lời mấy lời lập luận hùng hồn của anh ấy, giơ tay lấy ngón cái và ngón trỏ véo vạt áo La Trì, hất tay anh ấy ra một cách cực kỳ ghét bỏ rồi quay mặt hỏi Cố Sơ: “Em có muốn vào không?”

Trước nay Cố Sơ vẫn thích mấy nơi này, hồi còn đi học tới quán bar cũng là hoạt động được ưa thích nhất của mấy chị em cùng phòng. Chỉ có điều sau này yêu Bắc Thần, mọi thời gian cô đều dành vào việc hẹn hò, rất ít cơ hội tới quán bar cùng Tiêu Tiểu Tiêu và Lăng Song. Kiểu Bạch Dương như cô thường ngày thích nhất là náo nhiệt, nhất là cô của bây giờ, một người mà cả tình yêu và học tập đều đang lao về phía bình minh, tính cách ấy lại càng được kích phát. Nhưng đối với Lục Bắc Thần mà nói, trước nay mấy nơi này không phù hợp với thân phận của anh, cũng chẳng hợp với tính cách của anh. Anh là một người cực kỳ thích yên tĩnh, hoàn toàn ngược lại với cô.

Thế nên Cổ Sơ vốn dĩ định hòa theo suy nghĩ ban đầu của Lục Bắc Thần, tìm một nhà hàng yên tĩnh rồi sau đó quay về khách sạn, nhất là nhà hàng mà cô đặt trước lại nổi tiếng là nho nhã tĩnh mịch, nghe đánh giá thì trong nhà hàng toàn diễn tấu trực tiếp các bản nhạc Jazz đồng quê kiểu Mỹ, thích hợp nhất cho các đôi tình nhân hẹn hò. Nhưng cô vừa định lên tiếng thì La Trì nháy mắt, hiềm khi muốn kéo cô về đội. Bỗng nhiên cảm thấy La Trì khẳng khẳng kiểu này nhất định là có nguyên nhân, một tia sáng chợt vụt qua, lẽ nào... họ biết hôm nay là sinh nhật của Lục Bắc Thần? Rồi liền tưởng tới chuyện La Trì dọc đường cứ âm ỉ, cảm thấy chắc chắn là đúng vậy rồi. Cô bèn nói với Lục Bắc Thần: “Bên trong chắc là vui lắm, em muốn vào xem sao.”

Nghe xong, Lục Bắc Thần cười: “Em chắc chứ?”

“Anh đi với em vào trong xem đi, lâu lắm rồi em không tới quán bar chơi.” Cổ Sơ kéo cánh tay anh lắc lắc: “Nếu mà anh thực sự không thích chúng ta lại ra, với lại dù gì cũng là các đồng nghiệp chuẩn bị cho anh.”

Lục Bắc Thần có thể thẳng thừng từ chối La Trì nhưng anh tuyệt đối sẽ không phản bác lại yêu cầu của Cổ Sơ. Anh nhìn cô một lúc lâu rồi ôm cô vào lòng thở dài: “Được, nghe em, đi thôi.”

Cổ Sơ vui sướng, thấy anh thỏa hiệp vì cô có thể nói là trong lòng nở hoa. Nhân cơ hội ấy cô siết chặt: “Yêu anh chết mất.”

“Câu này anh thích nghe.” Lục Bắc Thần mỉm cười.

La Trì thấy Cổ Sơ đã phá vỡ được cục diện bèn tung tăng đi vào trong quán bar.

...

Hôm nay tới lượt Tiêu Tiểu Tiêu trực ban.

Thượng Hải đổ mưa.

Những hạt mưa rả rích gõ lên cửa kính, chốc chốc lại có ánh chớp xẹt qua, sáng bừng cả một khoảng trời. Tiếng mưa rất ồn, xe cộ thương ở bên ngoài cũng âm ỉ không dứt, các cô y tá trên quầy than vãn: Chẳng biết cơn mưa này khi nào mới tạnh, mùa mưa này phiền muốn chết.

Trước đây Tiêu Tiểu Tiêu cũng rất ghét nhưng cơn mưa lúc vào thu, mở điều hòa thì khô, không bật thì ẩm. Nhưng bây giờ cô lại trân trọng từng thanh âm một cách kỳ lạ, vì đã trải qua những ngày tháng bị giam cầm, nơi đó yên ắng tới mức gần như nghẹt thở. Trong căn phòng nhỏ không nhìn thấy mặt trời đó, cô khao khát nhất là nghe được tiếng của thiên nhiên.

Sau khi hợp tác với cảnh sát trong mọi công việc điều tra, Tiêu Tiểu Tiêu đi làm bình thường trở lại. Cô không muốn ở nhà một mình, chỉ muốn ở nơi có đông người, cho dù là nghe những tiếng ríu rít của các y tá cũng cảm thấy thú vị.

Lúc đang đứng bên bệ cửa sổ nghe mưa thì phòng làm việc vang lên tiếng gõ cửa. Cô quay đầu lại nhìn, là Kiều Vân Tiêu.

Trong tay anh cầm một chiếc ô, người chưa ướt hết nhưng cũng đã mang theo mùi mưa vào phòng, có chút lạnh lẽo. Tiêu Tiểu Tiêu sững người nhìn anh mấy giây, khi lên tiếng cũng rất nhạt nhòa: “Phía bác Kiều có vấn đề gì sao? Cần lấy thuốc ạ?”

Kiều Vân Tiêu đặt chiếc ô sang một bên, nhìn cô, lát sau mới thở dài nói: “Nghe nói cơn mưa này còn kéo dài tới tận sáng mai, dự báo thời tiết có nhắc rồi. Anh sợ em không mang ô nên mang cho em một chiếc.”

318. Chương 318: Quán Bar Yên Ắng

Tiêu Tiểu Tiêu không nhận ô, chỉ cảm ơn anh với vẻ cực kỳ xa cách. Kiều Vân Tiêu nhìn thấy cô như vậy, trái tim chẳng hiểu sao lại nhói đau. Anh bước lên, giơ tay định kéo tay cô nhưng ngón tay vừa chạm tới mu bàn tay cô, cô đã kín đáo né tránh. Cô ngược mắt lên nhìn anh, lần này có mỉm cười nhưng nụ cười cũng không còn gần gũi như xưa: “Muộn lắm rồi, anh mau về đi.”

Sao Kiều Vân Tiêu lại không nhận ra sự thay đổi của anh? Từ sau khi gặp phải chuyện bất cóc, thái độ của cô đối với anh hoàn toàn khác trước, chỉ quan tâm tới công việc nhiều hơn. Tiêu Tiểu Tiêu càng như vậy, anh càng thấy áy náy.

“Tiêu Tiểu, bây giờ em rất ghét phải nhìn thấy anh sao?”

Tiêu Tiểu Tiêu ngồi xuống ghế: “Không, anh hiểu lầm rồi.”

Kiều Vân Tiêu cảm thấy hơi thất bại, giờ phút này đây anh bỗng chẳng biết nên nói với cô điều gì. Thấy anh không định nói gì, Tiêu Tiểu bèn đứng dậy, rót cho anh cốc nước nóng. Anh đón lấy, cô lại ngồi xuống.

Anh cũng ngồi đối diện, yên lặng uống nước.

Cả hai đều không lên tiếng.

Ngoài cửa sổ, mưa gió vẫn ù ù ù ù đập vào ô kính, càng tôn lên cái tĩnh mịch trong phòng.

“Đợi em tan làm, anh đưa em về nhà.” Một lúc lâu sau, Kiều Vân Tiêu nói.

“Không cần phiền vậy đâu, em...”

“Chúng ta là bạn bè quen biết bao năm rồi, giờ em lại khách khí với anh?” Kiều Vân Tiêu nhẹ nhàng ngắt lời cô.

Tiêu Tiểu Tiêu mím môi, cụp mắt xuống. Kiều Vân Tiêu vẫn nhìn cô từ đầu tới cuối, thấy sắc mặt cô vẫn nhợt nhạt mới hỏi: “Muốn ăn gì, anh mua cho em?”

“Bữa tối em ăn nhiều rồi, giờ không đói.” Tiêu Tiểu Tiêu khéo léo từ chối sự quan tâm của anh.

Kiều Vân Tiêu xem giờ: “Vậy được, khi nào đói thì cứ nói với anh.”

Tiêu Tiểu Tiêu khẽ thở dài: “Thật ra anh không cần tới trực đêm với em suốt vậy đâu.”

“Tiêu Tiểu, trước đây em đâu có xa cách anh như vậy.”

Tiêu Tiểu Tiêu ngược mắt lên nhìn anh: “Trước đây anh cũng không đến bệnh viện thường xuyên như vậy.”

Kiều Vân Tiêu á khẩu.

“Em biết anh đang áy náy.” Tiêu Tiểu Tiêu cụp mắt xuống, cười khê: “Thật ra em gặp chuyện đó không liên quan tới anh.”

Kiều Vân Tiêu bị cô nói không thoải mái lắm, hắng giọng: “Thật ra cũng không phải như em nghĩ đâu...”

Nếu không phải vì áy náy thì vì điều gì đây? Ngay cả bản thân anh cũng thấy rõ câu giải thích này gượng gạo dường nào. Tiêu Tiểu Tiêu nhìn anh bằng một ánh mắt rất rõ ràng, anh cảm thấy cô đã nhìn thấu tâm tư của mình. Anh biết, đối với cô anh đã có một cảm giác trách nhiệm, mặc dù nó thít chặt khiến người ta không thở nổi nhưng anh không thể không làm vậy.

Tiêu Tiểu Tiêu nhìn anh rất lâu rồi mỉm cười, đổi chủ đề: “Không biết Tiểu Sơ thi cử thế nào, nhưng với trí thông minh của cậu ấy chắc không có vấn đề gì.”

“Chắc là ổn cả.” Kiều Vân Tiêu cũng nói tiếp theo câu chuyện của cô: “Khi nào cô ấy tốt nghiệp, nếu đi theo trình tự bình thường chắc là sẽ chọn bệnh viện này đầu tiên.”

“Em cũng rất trông chờ ngày ấy.” Nụ cười trong mắt Tiêu Tiểu Tiêu đã ôn hòa hơn không ít.

Thấy tâm tình của cô khá hơn, Kiều Vân Tiêu cũng yên tâm hơn nhiều, đang định tiếp tục nói chuyện sâu hơn với cô thì có người gõ cửa. Kiều Vân Tiêu nhú mày, anh ghét cái cảm giác đột nhiên bị quấy rầy như thế này. Tiêu Tiểu Tiêu đứng dậy ra mở cửa, Kiều Vân Tiêu chỉ nghe thấy cô khẽ nói một câu: “Bác sỹ Cố?”

Anh quay đầu nhìn ra phía cửa, ngoài cửa là Cố Khải Mân.

“Biết tối nay em trực đêm nên anh gọi đồ ăn bên ngoài, món bánh bao trứng gà mà em thích đấy.” Cố Khải Mân giơ chiếc túi trong tay ra.

“Bác sỹ Cổ, anh vào đi.” Tiêu Tiểu Tiêu nghiêng người.

Vừa vào Cổ Khải Mân đã nhìn thấy Kiều Vân Tiêu, anh ta nở nụ cười tươi rọi: “Tổng giám đốc Kiều cũng ở đây sao, trùng hợp quá.”

Kiều Vân Tiêu cất giọng nhạt nhòa: “Tiêu Tiểu Tiêu trực đêm, tôi qua với cô ấy.”

Đối với Cổ Khải Mân, anh không thể nói là ghét nhưng cũng không ưa. Mặc dù Cổ Khải Mân được coi như một trong các bác sỹ chữa chính cho họ, theo lý mà nói thì phải tạo quan hệ tốt đẹp. Nhưng khoảng thời gian này cứ khi nào anh tới bệnh viện là lại thấy Cổ Khải Mân bu quanh Tiêu Tiểu Tiêu như ruồi, rào trước đón sau cực kỳ nhiệt tình, anh nhìn thấy là lại hết sức chán ghét. Nhất là lúc này, muộn vậy rồi mà cậu ta còn tới, lấy cái cớ đẹp là đưa thức ăn đêm, thực chất ai không hiểu dụng ý? Cổ Khải Mân trông thì có vẻ đàng hoàng nhưng Kiều Vân Tiêu cứ cảm thấy cậu ta chẳng phải hạng tốt đẹp gì.

“Vừa đẹp, thức ăn đêm tôi mua nhiều, cậu chủ Kiều không ngại thì cùng ăn một ít đi.” Cổ Khải Mân cười.

Kiều Vân Tiêu trước nay không ăn bánh bao trứng gà, ngọt lợ, khó chịu tận cổ nhưng lại không muốn đi như vậy bèn thẳng thừng ngẩng đầu lên: “Được.”

Có lẽ Cổ Khải Mân không ngờ anh lại đồng ý thoải mái như vậy, có hơi sững người.

Tiêu Tiểu Tiêu nhận ra vẻ thiếu thiện cảm của Kiều Vân Tiêu, bèn đặt thức ăn lên bàn, nhìn về phía anh: “Đây không phải lần đầu tiên em trực đêm, anh không cần ở với em đâu.”

Ý đuổi khách quá rõ ràng.

Kiều Vân Tiêu nhú mày.

“À, tổng giám đốc Kiều không yên tâm sao. Không sao, Tiểu Tiêu là học trò tôi dẫn dắt, tôi sẽ trông chừng cô ấy.” Cổ Khải Mân lại khôi phục nét mặt tươi cười.

Kiều Vân Tiêu dù sao cũng là một người ưa sĩ diện, không ngờ Tiêu Tiểu Tiêu lại đứng về phía Cổ Khải Mân, trong lòng càng không vui nhưng cũng không tiện trút ra, đành đứng dậy, nhìn Tiêu Tiểu Tiêu một lúc lâu rồi cầm áo khoác bỏ đi.

Chiếc ô của anh vẫn còn đó, Tiêu Tiểu Tiêu nông nổi muốn cầm nó đuổi theo anh nhưng đôi chân vẫn quản lý mong muốn. Anh đi rồi, bầu không khí càng thêm giá lạnh. Tiêu Tiểu Tiêu rùng mình, lảng lảng quay về ghế ngồi. Cổ Khải Mân bước lên, dịu dàng nói: “Ăn chút gì đi.”

Tiêu Tiểu Tiêu khê lắc đầu, ngược mắt nhìn anh: “Bác sỹ Cổ, anh mang đồ về ăn đi.”

“Anh đặc biệt mua cho em mà.” Cổ Khải Mân rất nhẫn nại.

“Tôi không đói.”

“Vẫn nên ăn một chút đi.” Cổ Khải Mân đặt hai tay lên vai cô, nhẹ nhàng giữ chặt, thở dài: “Giờ em gầy quá...”

“Bác sỹ Cổ.” Tiêu Tiểu Tiêu đứng bật dậy, dứt hai tay vào túi áo blouse, tiện thể né tránh tay anh ta: “Tôi tới phòng khám xem có gì cần giúp không.”

Dứt lời, cô quay người bỏ đi.

“Ấy, Tiểu Tiêu...”

...

Quán bar là nơi sinh hoạt về đêm nổi tiếng ở thủ đô, mặc dù giờ còn hơi sớm nhưng bình thường chỉ cần mở cửa là ắt sẽ kín chỗ. Đương nhiên giá cả bên trong không rẻ, thậm chí có khi còn có ngôi sao ra vào, thế nên những người ra vào ở đây cũng đều có chút tiền bạc.

Nhưng tối nay lúc đi vào cửa cực kỳ yên ắng, ngay cả người tiếp khách cũng không có.

Ban đầu Cố Sơ không cảm thấy gì, vẫn ôm cánh tay Lục Bắc Thần trong phần khích, nói với La Trì phía trước: “Này, anh bảo một cảnh sát nhân dân như anh mà vào chỗ này người ta có cho là anh chi tiêu tiền công không?”

“Từ chi tiêu thì em dùng đúng rồi, tối nay quả thực các anh em đã bao trọn. Nhưng yên tâm, tuyệt đối không dùng một đồng tiền thuê nào của mọi người đâu, hơn nữa mấy người bao chỗ này cũng không phải mấy anh em cảnh sát, mấy công bộc như bọn anh cùng lắm chỉ làm lá xanh thôi.” La Trì huyền thuyên.

Cố Sơ cười trong trẻo: “Không đúng, ban nãy còn có ai đó nói là mấy cô bé tổ chức cơ mà.”

“Nếu không hoàn toàn khơi dậy được lòng ghen tuông của con gái thì làm sao em hợp tác với anh để tối nay được vui chơi thỏa thích?” La Trì xua tay: “Nhưng mà yên tâm, em tuyệt đối sẽ được gặp đám si mê ngưỡng mộ giáo sư Lục, cũng phải biết người đàn ông của em ở ngoài dụ ong dẫn bướm ra sao chứ.”

Cố Sơ lập tức ôm lấy hông Lục Bắc Thần, cười hì hì: “Để em mà phát hiện ra có gì bất thường thì anh chết chắc.”

Lục Bắc Thần ôm chặt cô, nã pháo về phía La Trì: “Có phải cậu thấy đi từng bước xuống chậm quá không? Để tôi đá cho một nhát?”

Quán bar ở bên dưới, cần phải đi cầu thang.

La Trì nghe xong lập tức giơ tay đầu hàng, lại rảo bước nhanh hơn.

“Này cảnh sát La, chỗ này có phải bị cảnh sát các anh quét sạch rồi không, sao yên ắng quá vậy? Cho dù có bao trọn thì cũng phải có âm nhạc chứ?” Cố Sơ cảm thấy không ổn, bãi đỗ xe không có bảo vệ, ngoài cửa không có nhân viên đón khách thì thôi, nhưng dọc đường chẳng nghe thấy tiếng nhạc nào thì quá lạ rồi.

La Trì cũng cảm thấy lạ, nhún vai tỏ ý không biết gì hết.

Lục Bắc Thần thì không có quá nhiều phản ứng, có lẽ trước hết vì bản thân anh cũng không hay đến mấy nơi này, náo nhiệt hay yên lặng thì anh cũng mặc kệ.

Hai cánh cửa sắt lớn dần thẳng vào trong. La Trì sải bước tới trước mở cửa, lớn tiếng hô: “Các anh em, chúng tôi tới rồi!”

Anh ấy vừa dứt lời thì chỉ còn một khung cảnh vắng lặng.

Không có tiếng reo hò như trong tưởng tượng của Cố Sơ, càng không có tiếng nhạc tiếng hét rầm rộ mà cô quen thuộc.

La Trì cũng sững người, đứng im ngoài cửa.

Cố Sơ càng lúc càng thấy lạ, bước tới gạt La Trì qua một bên, ngó vào trong rồi lập tức hét toáng!

Quán bar không nhỏ, từ trên xuống dưới được thiết kế mấy vòng quay trên không. Đối diện với họ là một sân nhảy cực lớn, còn cả một chiếc ống sắt phải cao bằng ba tầng nhà, kéo từ trên xuống dưới, có thể thấy nếu có biểu diễn sẽ hoành tráng cỡ nào. Ánh đèn rất rực rỡ, đủ loại màu đan xen lẫn nhau, chiếu qua chiếu lại đúng đưa soi rõ mọi thứ. Nhưng không có tiếng nhạc, chỉ có ánh đèn động đậy, bên trong yên ắng quá đổi.

Những người phục vụ vốn dĩ phải tươi cười đón khách thì lại đều ở đây, cũng đồng thời... trầm mặc! Họ đang nằm ngổn ngang dưới đất, khay, rượu, ly cốc rơi vỡ hết, còn trên quần áo của họ thì... giống như máu!

Nhìn ra xa hơn, dưới đất, trên sofa đều có người, có người nằm ngửa, có kẻ nằm sấp... Họ đều không một tiếng động như những người phục vụ...

Mùi máu tràn ra khắp không gian, lại cộng thêm ánh đèn xanh đỏ bồng chốc khiến mọi thứ thật ghê rợn!

319. Chương 319: Cấp Dưới Không Tròn Trách Nhiệm

Cả một quán bar không còn ai sống sót.

Sau tiếng hét, đầu óc Cố Sơ cứ ong ong mãi, hai chân như bị đóng đinh dưới đất, muốn bước tiếp lên trên xem xét cũng lực bất tòng tâm. Sau giây phút sửng sốt, La Trì lập tức chuyển sang trạng thái cảnh giác, rút súng ở thắt lưng ra bắt đầu kiểm tra xung quanh. Lục Bắc Thần giơ tay ra với Cố Sơ: “Đi sát anh.”

Giây phút được anh nắm chặt tay, Cố Sơ mới nhận ra mình vẫn là một người còn sống.

La Trì tay cầm súng bước về phía trước, Lục Bắc Thần dắt Cố Sơ đi tới trước một nhân viên phục vụ đang nằm dưới đất, gần bọn họ nhất. Anh ngồi sụp xuống, quan sát qua thứ ánh sáng u tối, sau đó đặt ngón tay lên chỗ động mạch lớn của anh ta, đầu mày nhíu lại ngay lập tức. Cố Sơ đang định hỏi anh thế nào thì nghe thấy bên kia La Trì gọi khẽ: “Ngữ Cảnhh!”

Ngữ Cảnhh?

Cố Sơ giật thót, lập tức quay đầu lại. Thấy La Trì đang ngồi ngay gần đó, bên cạnh anh ấy có không ít người đang nằm ngổn ngang. Cô không kịp hỏi Lục Bắc Thần tình hình ra sao nữa mà trực tiếp chạy tới bên cạnh La Trì. Vừa lại gần đã hốt hoảng, quả nhiên là Ngữ Cảnhh!

Cậu ấy dựa nghiêng vào một chiếc ghế đơn bên cạnh sofa, nhắm mắt, đầu lệch một bên, trên trán gần như đã máu thịt mơ hồ, khóe miệng cũng chảy máu. Cố Sơ trợn tròn mắt, phải bịt chặt miệng mới ngăn không cho mình kêu lên thành tiếng. Khi chuyển tầm nhìn sang bên cạnh Ngữ Cảnhh, còn có cả Phan An! Có một sợi dây thừng thắt trên cổ Phan An, dưới ánh đèn đung đưa, sắc mặt anh ấy trắng bệch, bờ môi tím tái. Còn nằm sát bên Phan An là Ngư Khương, cô ta nằm sấp, mặt dán xuống đất, trên mặt đất là một vũng máu...

Không chỉ ba người họ, số người im phăng phắc xung quanh cũng phải hơn ba mươi người...

“Bắc Thần...” Cố Sơ đứng trên lối đi, một nỗi khiếp sợ vô cớ dâng lên khắp người, giống như đang có vô số con rết đang bò lên sống lưng, khí lạnh men theo từng lỗ chân lông ứa thẳng vào huyết mạch. Cô ngửi thấy mùi của chết chóc. “Lục Bắc Thần!” Cô ra hức hét gọi tên anh.

Sau khi kiểm tra mấy người phục vụ ngã gục ngoài cửa, thấy Cố Sơ gọi tên mình trong tuyệt vọng, anh đứng dậy, bước tới, mặt không cảm xúc. Cố Sơ níu lấy cánh tay anh, run rẩy chỉ vào đám Ngữ Cảnhh, gần như nghẹn ngào: “Họ... Họ chết hết rồi!”

La Trì nhìn xung quanh một vòng, thấy không có đối tượng khả nghi nào ẩn nấp bèn nhét súng trở lại hông, lối đi động ra định bảo cảnh sát và xe cứu thương. Đang định bấm máy thì Lục Bắc Thần lên tiếng: “Kiểm tra hiện trường đã.”

La Trì nhìn anh kinh ngạc: “Ở đây chỉ có ba chúng ta, hơn nữa chúng ta cần phải bảo vệ hiện trường.”

“Tôi và cậu bảo vệ hiện trường.” Lục Bắc Thần giọng điệu vẫn điềm đạm như cũ: “Sơ Sơ, em khám nghiệm thi thể.”

Cố Sơ nhìn chằm chằm mấy người Ngữ Cảnhh, trong đầu chỉ toàn là những hình ảnh thường ngày họ đùa vui bốn cột. Còn cả Ngư Khương nữa, mặc dù quan hệ với cô ta không tốt đẹp nhưng Cố Sơ chưa từng nghĩ sẽ có một ngày cô ta chết. Hai tay cô cứ run mãi, sau khi nghe được mệnh lệnh của Lục Bắc Thần, cô bắt lực lên tiếng: “Em... Em không làm được...”

Lục Bắc Thần đi tới trước mặt cô, ánh mắt nặng nề: “Cho dù sau này em trở thành bác sỹ hay theo nghiệp pháp y, rồi cũng sẽ có một ngày em phải đối mặt với những người mà mình quen biết, có thể là bạn bè, có thể là người thân. Thế nên em không có đường lùi, chỉ còn cách đối mặt.”

“Anh ở bên em... Bắc Thần, ở với em.” Cố Sơ như nắm lấy phao cứu sinh, tay vẫn bám riết lấy anh.

Lục Bắc Thần giơ ngón cái lên nhẹ nhàng cọ lên gò má cô, nói rõ từng câu từng chữ: “Bảo cho anh biết thời gian tử vong, nguyên nhân tử vong của tất cả những người này.”

“Bắc Thần...”

“Đi đi.” Ánh mắt anh nghiêm lại.

Cố Sơ đành phải làm theo.

Anh có sự kiên quyết và ‘tàn nhẫn’ của mình, nhưng làm ngành pháp y này há chẳng phải mỗi ngày đều bước đi trong sự ‘tàn nhẫn’ hay sao? Lục Bắc Thần nói đúng, làm bác sỹ là ‘không biết sống sao biết chết’, còn pháp y lại là ‘không biết chết sao biết sống’. Nếu thật sự có một ngày phải đối mặt với người thân nhất của mình thì sự ‘tàn nhẫn’ này sẽ trở nên có ý nghĩa.

Nhưng cô bây giờ tự cho rằng mình không được bình tĩnh và ‘tàn nhẫn’ như Lục Bắc Thần.

Cô từ từ đi tới bên ghế. Mỗi bước đi, khoeo chân lại run lên. Lục Bắc Thần đứng yên trên lối đi không nhúc nhích, điềm đạm chứng kiến tất cả. Đợi Cố Sơ ngồi xuống bên cạnh Ngữ Cảnh rồi, Lục Bắc Thần mới nhìn về phía La Trì, như cười như không: “Cảnh sát La, xem ra cậu vẫn còn một mặt khác mà người khác chưa biết.”

La Trì hơi ngẩn người, quay đầu nhìn anh: “Cậu nói vậy là có ý gì?”

Lục Bắc Thần không giải thích quá nhiều, khoeo môi chỉ hơi cong lên.

“Lục...”

“Bác Thần!” Là tiếng của Cố Sơ.

Lục Bắc Thần không nói thêm gì với La Trì nữa mà đi thẳng tới bên cạnh Cố Sơ. Cố Sơ kinh hoàng chỉ vào Ngữ Cảnh, nhất thời nói năng không gãy gọn: “Cậu ấy... Cậu ấy...”

“Em xem xem mấy người khác chết hết cả chưa.” Lục Bắc Thần cười khẩy: “Nếu mà chưa chết hết để anh bồi thêm cho vài nhát dao nữa.”

Cố Sơ đứng bật dậy, lắp bắp: “Họ...”

“Vết thương do hung khí cùn tạo thành phần lớn sẽ khiến da hoặc tổ chức của nạn nhân bị trầy xước, bầm tím hoặc rạn nứt. Bộ phận sợi hoặc huyết quản chưa tan vỡ, vắt ngang giữa hai miệng vết thương hình thành cầu giữa mô, đây là một trong những đặc điểm chủ yếu của vết thương do hung khí cùn. Vết thương ở phần đầu của Ngữ Cảnh phù hợp với đặc điểm này. Tiếp tục tới đặc biệt của chết do bị siết cổ, mức độ thô mịn cứng mềm quyết định độ nông sâu của rãnh siết, hình dáng bề ngoài và tình trạng máu tụ. Độ mịn thô của sợi dây trên cổ Phan An là nguyên nhân có tình trạng xuất huyết phía trên và dưới rãnh siết.” Lục Bắc Thần đi tới bên cạnh Ngữ Cảnh và Phan An, khoanh hai tay trước ngực, giọng nói ung dung: “Hai người này cũng coi như đã giảng giải cho em một bài về cái chết. Chỉ tiếc là con người ta khi đối mặt với sự uy hiếp điều có phản ứng khiêu chiến. Vật cùn gây ra vết thương trí mạng nhưng nạn nhân lại ăn mặc chỉnh tề, trên người không có dấu hiệu giằng co, đối kháng. Người bị siết cổ chết lại càng thiếu chuyên nghiệp, chắc là chỉ mãi nghĩ xem làm sao để hù dọa người khác mà quên mất động mạch cổ và động mạch đốt sống nếu không thể hoàn toàn tắc nghẽn, quá trình nghẹt thở kéo dài thì dung mạo nạn nhân không những sưng vù, tím tái rõ nét mà trên mặt còn có khả năng xuất huyết. Cũng phải, Phan An mà, dù có chết thì cũng phải chết đẹp một chút, sao có thể tự hủy hoại gương mặt đẹp đẽ của mình chứ?”

Cố Sơ đứng bên cạnh ngậm giận dữ.

“Một người là pháp y nhân chủng với nhiều năm kinh nghiệm, một người là nhà sinh vật học có kiến thức không tồi, đi theo tôi bao nhiêu năm tài nghệ cũng khá thể mà không có chút thường thức về vết thương do vật cùn gây ra, làm ra cái bộ mặt trắng ngất định giả ma hù người à?” Lục Bắc Thần chau mày, mỗi chân một đá vào hai bẹn họ: “Đứng dậy hết cho tôi, đừng có để tôi mất mặt.”

Anh vừa dứt lời thì Ngữ Cảnh đã ôm chân kêu oai oái: “Aiyò, giáo sư ơi, anh đá em đau...”

Phía bên kia Phan An cũng từ từ mở mắt ra, thăm lăm bầm một câu ‘nhặt nhèo’ rồi bắt đầu thanh minh với Lục Bắc Thần: “Kiểu hóa trang này của tôi càng phù hợp với cách biểu đạt của nghệ thuật nhiếp ảnh, hiện thực quá khốc liệt. Với lại cũng tạo phiền phức cho thợ hóa trang nữa.”

Lục Bắc Thần hừ một tiếng, quát lên trong không trung: “Chloe, có phải gần đây không mở hàng cậu không kiếm được tiền không? Không mời được thợ trang điểm giá cao thì cậu có thể mượn tiền tôi mà.” Rồi anh quay sang những người khác: “Đứng dậy hết cả đi, một đám máu gà. Sao? Định đổi nghề sang trừ yêu diệt ma hết à?”

Anh vừa nói hết câu thì bỗng nghe thấy một tiếng ào ào, tiết tấu sống động vang lên khắp hội trường, ánh sáng trở nên vô cùng rực rỡ. Những người vốn đang nằm hoặc bò đều đứng cả dậy, hò reo, lắc lư trước mặt Lục Bắc Thần.

Ngay sau đó, ánh sáng trên sàn nhảy cũng bùng lên. Chloe xuất hiện, cả người như quỳ cầm micro, cực kỳ thái quá. “Ladies and gentlemen, chào mừng mọi người tham gia đêm Halloween tổ chức sớm, tôi là thám tử Chloe~ yêu quý mọi người!”

Cả hội trường gần như vỡ òa!

Lục Bắc Thần đứng im tại chỗ. La Trì tiến lên, tiếng quát vừa đủ để lấn át tiếng nhạc: “Tin tôi đi, tôi thật sự không biết Chloe giỏi trò.”

Lục Bắc Thần không để ý tới anh ấy.

La Trì xoa xoa nắm đấm: “Cái thằng chết tiệt! Còn tự xưng là thám tử? Còn biết xấu hổ không?”

Cổ Sơ đứng bên cạnh, cười sắp tắt thở. Thật ra ban nãy cô tưởng thật, nhất là khi nhìn thấy dưới đất đầy rẫy ‘xác chết’, Lục Bắc Thần còn ép cô ‘khám nghiệm’ thì cô lại càng suy sụp. Nhưng khi kiểm tra thấy vết thương của Ngữ Cảnh và Phan An thì đã phát hiện ra điều bất thường, da thịt còn ấm, trên người không có lấy một vết giằng co, hiện trường cũng không có dấu hiệu đánh lộn. Cô lại sờ lên động mạch lớn của họ, kết quả phát hiện ra mấy đám người này đang thở bình thường hơn cả người bình thường.

Chloe mặc một bộ công tước hút máu rộng rãi, công nhận là khiến vô số trái tim thiếu nữ mê đắm. Anh ta nhiệt tình trào dâng: “Tối nay chúng ta không những đón lễ Halloween sắp đến mà còn long trọng chúc mừng sinh nhật cho nhân vật linh hồn của chúng ta! Nhân vật linh hồn quan trọng này chính là... Lục Bắc Thần! Giáo sư Lục tuần tú phóng khoáng khiến bao trái tim thiếu nữ phải ngưỡng mộ!”

Tất cả mọi người đều vỗ tay điên cuồng. Mấy người Ngữ Cảnh cũng bu lại, lần lượt chúc mừng sinh nhật vui vẻ. Những âm thanh như pháo ran vang khắp hội trường, ngay sau đó nhạc nền bài hát Happy birthday từ trên cao vọng xuống, còn cả vô vàn cánh hoa. Hai nhân viên phục vụ từ từ đẩy ra một chiếc bánh gato cao sáu tầng. Rất nhiều các cô gái trẻ quả thực cũng bạo dạn, lao về phía Lục Bắc Thần, vây quanh, ôm chặt, ai nấy cái miệng nhỏ đều riu rít như chim vàng oanh: “Giáo sư Lục, sinh nhật vui vẻ...”

Cổ Sơ cứ thế bị gạt qua một bên. Nếu không có La Trì nhanh chân nhanh tay đỡ lấy, chẳng biết cô bị đám con gái đó xô đi tới tận đâu. Cô trừng mắt lườm La Trì, La Trì lập tức xóa bỏ sạch sẽ: “Tất cả đều là kế hoạch của Chloe. Trong đám người này có đồng nghiệp phía Bắc Kinh và Thượng Hải, còn có một số người bạn do Chloe mời tới. Đám con gái kia chắc là người của cậu ta đấy, em tìm cậu ta mà tính sổ.”

320. Chương 320: Người Đầu Tiên Cũng Là Người Cuối Cùng

Có thể nói rằng Chloe đã vùng tiền như rác, bao cả một quán bar cho Lục Bắc Thần, đủ các loại rượu ngon được vận chuyển tới bằng đường hàng không, mùi rượu tràn ngập mọi nơi, còn mời sáu đầu bếp danh tiếng phụ trách từ món khai vị tới món chính, món canh, điểm tâm sau bữa ăn, tổ chức dưới dạng tiệc buffet. Hoa tươi bày khắp hội trường, mọi bàn ghế trong quán bar đều được trải một lớp khăn trải bàn bằng lụa trắng. Khoa trương hơn nữa là ngoài cửa quán bar cũng đẩy mười hai cây pháo chào mừng, chỉ đợi tới giây phút thổi tắt nến là bùng nổ cả đêm đen.

So với màn vùng tay của Chloe, Cổ Sơ bỗng chốc cảm thấy mình kém vô cùng, chỉ đặt một nhà hàng ở trên mạng, cụ thể nó ra sao cũng không biết rõ. Nhưng cô đã nghĩ nát óc, đã phát huy những tế bào lãng mạn mạnh mẽ nhất của bản thân mà vẫn không bằng một phần mười Chloe. Nhìn cả quán bar rực rỡ, Cổ Sơ bỗng không hiểu, Chloe đã gần như thay đổi toàn bộ diện mạo cho quán bar, thoạt nhìn còn tưởng là tiệc cưới. Nhưng La Trì đã lộ ra ‘chân tướng’: Nghe nói Chloe thích nhất là náo nhiệt, quán bar là nơi anh ta ra vào nhiều nhất chỉ sau nhà mình.

Nhưng có thể nhận ra đây không hẳn là điều Lục Bắc Thần thích. Anh bị cả đám người vây chặt, hệt như những ngôi sao lấp lánh xung quanh mặt trăng, biểu cảm không phấn khích như Chloe, phần nhiều là bối rối. Nhưng dẫu sao cũng là bữa tiệc sinh nhật người khác cất công chuẩn bị vì anh, anh cũng không thể nói gì. Trong đám đông ấy, giống như La Trì nói, rất nhiều người là đồng nghiệp bên phía Thượng Hải và Bắc

Kinh. Bình thường vì vụ án mọi người bị chèn ép tới không thở nổi, vụ trọng án gần đây lại càng khiến thần kinh căng thẳng. Ban đầu La Trì cũng phản đối vì sợ ảnh hưởng tới hình tượng của cảnh sát nhưng một câu nói của Chloe đã ‘chinh phục’ được La Trì.

Anh ta nói: Một là toàn bộ phí tổn chi cho tiệc sinh nhật đều do tôi bỏ ra, không mất một đồng nào của cục cảnh sát; Hai là, tôi tổ chức sinh nhật cho Lục Bắc Thần bằng danh nghĩa cá nhân, còn mọi người là khách do tôi mời tới, thế nên không liên quan đến nghề nghiệp của mọi người; Thứ ba, mọi người là cảnh sát, phải phục vụ cho người dân, nhưng nhìn tình hình của mấy người đi, ai nấy đều căng như dây đàn, nhiệt tình là tốt nhưng căng quá thì dễ đứt, dục tốc bất đạt. Phải thả lỏng một cách thích hợp mới có thể phá án tốt hơn được.

Trong cục cảnh sát có nhiều người trẻ, bình thường công việc quá lu bù cũng không rảnh tới mấy nơi này chơi, các đồng chí quá áp lực cùng lắm cũng chỉ hẹn nhau tới làm vài ly rồi về, đâu có được thoải mái thả lỏng như hôm nay? Thế nên mọi người đều cởi bỏ hết cảnh phục, các cậu thanh niên đều mặc những bộ quần áo tự do nhất, các cô gái thì trang điểm xinh xắn, diện những bộ quần áo đẹp nhất của mình, có rất nhiều người mặc cả những chiếc váy hoa lệ, quên luôn cả tiết trời thu nồng đậm ngoài kia. Đương nhiên, trong số những cô gái vây quanh Lục Bắc Thần còn có cả những người Chloe mời tới, nhìn kỹ sẽ thấy rất nhiều gương mặt quen thuộc.

“Là mấy người mẫu dạo này đang hot, còn cả ngôi sao nữa.” Phan An đi tới, đưa cho Cố Sơ một ly rượu, hất cằm về phía sàn nhảy: “Cô gái mặc áo đỏ kia vừa giành được giải thưởng người mẫu quốc tế. Còn cô gái tóc dài da trắng đó, đầy đà phết, nghe nói năm nay cũng giành được không ít giải thưởng trong lễ trao giải điện ảnh, là ngôi sao tương lai được không ít đạo diễn để mắt.”

Cố Sơ đón lấy rượu của Phan An, nhìn về phía gần đó mà trong lòng chẳng vui vẻ gì. Phan An là người đã ngắm nhiều loại hoa, hiểu biết không ít về những người và những chuyện trong giới showbiz. Anh ta giới thiệu lần lượt từng người một, lòng Cố Sơ thì đang cuộn cuộn. Hôm nay Lục Bắc Thần là nhân vật chính, bị cả đám vây kín không thể nhúc nhích được. Chloe thì càng nhiệt tình hơn, bày cả một hàng đủ các loại rượu cổ nhét vào trong tay Lục Bắc Thần. Ngư Khương vốn tính đã nhiệt tình lại quen biết Chloe đã lâu nên cũng cùng đám người kia quần bên cạnh Lục Bắc Thần, nói cười vui vẻ.

Ở đây có không ít nam giới, các cảnh sát trẻ cũng không ngồi bàn giấy suốt, một khi ra quân thì không khác gì đại hội thể thao nên ai nấy đều cơ bắp cuộn cuộn, còn Phan An, Chloe hay La Trì dù ngoại hình hay chiều cao cũng đủ thu hút ánh nhìn của người khác. Nhưng đứng giữa một đám đàn ông ưu tú là vậy, Lục Bắc Thần rõ ràng vẫn nổi trội. Anh trở thành tiêu điểm của cả hội trường, phong thái hiên ngang, giống như một người bẩm sinh đã hội tụ đủ mọi hào quang, động tác tao nhã, cho dù chỉ đứng đó ánh mắt nhàn nhạt, nụ cười khê khàng cũng tuyệt đối đủ sức khiến người ta không thể rời mắt.

Cảnh này khiến Cố Sơ nhớ tới Lục Bắc Thâm.

Đã có thời gian, cô cũng thích những nơi náo nhiệt như thế này, dẫn cả đám bạn tới quán bar nhảy nhót vui đùa. Đương nhiên khi ấy họ chỉ tìm cái ồn ào, vốn không uống đến say khướt. Lục Bắc Thâm tính tình vốn trầm, mặc dù bình thường có sở thích đua xe cực tiền nhưng không có nghĩa là anh thích quán bar, vì vậy sau khi hai người xác định quan hệ yêu đương anh rất phản đối cô lại tới đó chơi bởi. Cho tới một năm, đến ngày sinh nhật của Tiểu Tiểu, mấy người bạn thân tổ chức tiệc ở quán bar nên cô cũng đi. Lục Bắc Thâm sợ cô uống say nên đi cùng. Lúc đó giữa quán bar xanh đỏ, cô trở thành người bắt mắt nhất, còn Lục Bắc Thâm thì yên tĩnh ngồi một góc, không tham gia, giống như không thuộc phạm trôn, xa rời thế tục. Đó vốn là sinh nhật của Tiểu Tiểu, nhưng cô lại bị vây quanh. Điều này cũng khó trách, lúc đó chỉ riêng cái mác cô chủ nhà họ Cố đã đủ khiến một số người cúi đầu nịnh nọt.

Nhưng Lục Bắc Thâm không hòa vào sự náo nhiệt ấy, cũng không chủ động tham gia vào quang cảnh của cô. Anh trầm mặc, nhưng trong bóng tối vẫn có không ít cô gái chủ động tới bắt chuyện. Ngoại hình của anh quá đẹp, ở nơi quán bar, càng là những người đàn ông lạnh lùng và cô độc lại càng hấp dẫn phái nữ.

Lục Bắc Thần cũng giống như Lục Bắc Thâm, mặc dù chẳng muốn hòa vào khung cảnh này nhưng họ vẫn là trung tâm. Chỉ có điều khác biệt hôm nay là sinh nhật Lục Bắc Thần, anh vào vai chính, còn năm xưa Lục Bắc Thâm chỉ là vai phụ, tới coi cô, không để cô uống say mà thôi.

Ngữ Cảnh thấy Cổ Sơ trầm mặc, còn tưởng cô cảm thấy bị ghẻ lạnh, giơ tay đẩy gọng kính, nói: “Cổ, mấy cô kia có xinh nữa cũng không xinh bằng cô, trong lòng giáo sư Lục cô là quan trọng nhất.”

Cổ Sơ mỉm cười: “Cậu đúng là biết ăn nói.” Cô ngược mắt lên nhìn về phía Lục Bắc Thần. Ánh sáng tụ lại trên người anh. Anh đang bị Chloe kéo đi chuốc rượu, ly rượu vang trong tay càng khiến những ngón tay anh thêm gầy và sạch sẽ. Cô lại nói: “Tôi thấy anh ấy sắp bị đám con gái kia dìm chết rồi.”

“Bữa tiệc sinh nhật này Chloe đã chuẩn bị từ trước rồi, nhưng giáo sư Lục đã tuyên bố anh ấy không đón sinh nhật ở Bắc Kinh, thế là Chloe định chuyển cả bữa tiệc tới Thượng Hải. Kết quả lại nhận được tin giáo sư Lục quay về Bắc Kinh.” Ngữ Cảnh cầm ly rượu vang trong tay, nét mặt dễ thương.

Cổ Sơ nghe xong câu này mà như vịt nghe sấm, nhú mày: “Tôi không hiểu ý cậu, sao lại nói là giáo sư Lục quay về Bắc Kinh? Chẳng phải anh ấy vẫn luôn ở Bắc Kinh sao?”

“Vậy là có thể nhận ra giáo sư Lục nhất bên trọng nhất bên khinh rồi.” Phan An nho nhã nhấp một ngụm rượu, đôi mắt đào hoa lại nháy về phía cô gái xinh đẹp phía xa, nói tiếp với Cổ Sơ: “Cậu ấy đã đặt vé máy bay quay về Bắc Kinh hôm nay từ lâu rồi, bọn tôi đều đoán ra cậu ấy về vì em. Thứ nhất, hôm nay là ngày thi của em. Thứ hai, một ngày quan trọng như sinh nhật dĩ nhiên phải đón cùng em rồi. Chloe tốn bao công sức, thấy Lục đã quyết tâm hôm nay phải về Thượng Hải nên đã đặt sẵn cả quán bar ở Thượng Hải. Ai mà ngờ được Lục về Thượng Hải rồi lại lộn lại Bắc Kinh. Chloe cũng nghĩa khí lắm, bữa tiệc sinh nhật cũng bị dày vò như thế.”

Cổ Sơ thẳng thốt, rất lâu sau mới tìm lại được giọng nói: “Ý của các anh là... hôm nay Lục Bắc Thần đã quay về Thượng Hải?”

“Đúng vậy.” Ngữ Cảnh cười hì hì: “Ban đầu chúng tôi đều nghĩ rằng giáo sư Lục sẽ đón sinh nhật ở Thượng Hải, không ngờ anh ấy lại đón cả cô tới Bắc Kinh, chắc là vì sợ Chloe bị hành.”

Trái tim Cổ Sơ đập thành thịch, vô thức hỏi: “Anh ấy... về Thượng Hải lúc mấy giờ?”

Ngữ Cảnh ngẫm nghĩ giây lát: “Đi từ sáng thì phải, vé máy bay do Ngự Khương đặt. Tôi thấy giáo sư Lục xuất phát ra sân bay từ sáng rồi, mấy giờ bay thì tôi không rõ lắm. Cô không biết ư?”

Cổ Sơ siết chặt ly rượu, rất lâu không nói tiếng nào.

Buổi sáng... Thi xong cô nói chuyện điện thoại với anh, lúc đó anh đang ở sân bay sao?

Hồ hấp bỗng dồn dập, không thể nào?

Phan An rất tỉnh, thấy phản ứng này của Cổ Sơ cũng ít nhiều đoán ra một số đầu mối. Anh ta hỏi với vẻ do thám: “Chẳng lẽ cả hai đều không biết hành tung của đối phương trước đó rồi đi lệch nhau? Em tới Bắc Kinh còn cậu ấy về Thượng Hải? Chiều nay bọn anh nhận được tin Lục quay trở lại Bắc Kinh, cũng tức là sau khi biết em đã tới Bắc Kinh, Lục mới lộn về?” Nói xong, anh ta bật tay một cái: “Thế nên Ngữ Cảnh à, cậu nói sai rồi. Lục nào có sợ Chloe bị hành? Cậu ấy sợ Cổ Sơ bị hành thôi, thà tự hành mình, đúng là tác phong của cậu ấy đấy, ha ha!”

Ngữ Cảnh chớp chớp mắt, có lẽ lượng thông tin quá lớn nên nhất thời chưa hiểu ra: “Hả?...”

Cổ Sơ đứng đực ra đó, đầu óc trong phút chốc bỗng ong ong, không biết vì tiếng nhạc ở đây quá lớn hay vì những lời Phan An nói. Lát sau cô mới nhìn về phía Lục Bắc Thần. Chloe đang nói chuyện với anh, một tay cầm rượu, một tay khoác lên vai anh, chẳng biết nói cái gì mà Lục Bắc Thần cười, nụ cười ấy lại càng thêm mê người dưới ánh đèn rực rỡ như pháo hoa.

Trong lòng bỗng chốc như có một quãng sáng nổ tung, như bừng rõ lại như kinh ngạc. Đây là một suy nghĩ, một suy nghĩ đã được cô chứng thực. Phải, anh làm một nghề có tính nguy hiểm cao như vậy sao có thể dễ dàng tắt di động? Dù anh có bận thế nào, chỉ cần đang ở Bắc Kinh, sao có chuyện để cô ngồi đợi ở sân bay hai tiếng đồng hồ? Hai tiếng, đủ thời gian cho chuyến hành trình từ Thượng Hải tới Bắc Kinh.

Tại cô không hề hay biết, suy nghĩ ấy để tự cô nghĩ ra là một chuyện, khi được nghe từ một người khác lại mang theo một cảm xúc khác. Cổ Sơ chỉ cảm thấy kích động dâng tràn. Đúng thế, anh nhất định đã vội về Thượng Hải, nếu không sao trong cốp lại có vali? Lục Bắc Thần cứ lẳng lặng như thế, thậm chí còn chẳng

định nói với cô chuyện này để cô biết. Đây mới giống tác phong làm việc của anh, không giải thích, cũng không oán thán.

La Trì đứng bên cạnh huýt sáo: “Thì ra em và Lục Bắc Thần đi lạc! Đây đúng là một đoạn giai thoại đấy, anh còn tưởng cậu ta về Thượng Hải đón em tới cơ đấy.”

Cố Sơ vẫn còn kích động, lúc chạm ly với họ tay vẫn hơi run.

Chẳng mấy chốc, tiếng Chloe lại bật từ trong mic ra. Anh ta đã uống rượu, gương mặt điển trai trông ửng hồng. “Các vị, hôm nay là sinh nhật của Lục Bắc Thần, người anh em tốt của tôi, giáo sư Lục của tôi, người đàn ông mà tôi khâm phục nhất, yêu quý nhất!”

Cả hội trường huýt sáo, còn Lục Bắc Thần thì mỉm cười khó xử, lắc đầu.

Cố Sơ đứng bên cạnh không khỏi phì cười vì Chloe.

Cánh tay Phan An khoác lên vai Cố Sơ, như đùa như thật: “Xem ra sau này em không những phải đề phòng phụ nữ mà đàn ông cũng phải đề phòng một chút. Cái gương mặt của Lục Bắc Thần là ăn sạch cả đàn ông lẫn phụ nữ đấy.”

Cố Sơ nhấp một ngụm rượu vang, mỉm cười nhìn anh: “VẬY còn anh thì sao? Có phải cũng nảy sinh ý đồ xấu với người đàn ông của em hay không?”

“Giờ em mới biết sao?” Phan An đùa: “Một người kiêu ngạo thanh cao, khả năng vượt trội như anh đây ở lại bên cạnh Lục Bắc Thần là vì cái gì? Chẳng phải vì tình yêu đích thực hay sao?”

La Trì đứng bên cạnh suýt nữa thì phụt rượu ra ngoài.

“Đây mới là đàn ông thẳng đích thực này.” Cố Sơ cười ha ha, vỗ lên bả vai La Trì, rồi còn không quên bồi thêm nhất dao cho Phan An: “Anh nói nghe ghê chết đi được.”

Phan An túm lấy Ngữ Cảnh: “Cậu ấy có thể làm chứng. Trước đây bọn anh đều tưởng Lục Bắc Thần là cong, không thích phụ nữ.”

Cố Sơ lườm nguýt.

Ngữ Cảnh vội thoát ra: “Em không có nghĩ vậy đâu, giáo sư Lục từng có bạn gái, cái cô Lâm đó...”

“Ấy ấy ấy, ăn nói kiểu gì thế hả?” La Trì sợ Cố Sơ nghe thấy sẽ không vui nên lập tức ngắt lời Ngữ Cảnh: “IQ kiểu gì thế hả? Đó mà cũng coi là bạn gái sao? Nhìn Cố Sơ của chúng ta mà xem, khí chất này mới gọi là người ở trong lòng Lục Bắc Thần, tất cả những người khác đều là phù du.”

“Đúng thế, có biết ăn nói không hả?” Phan An đẩy Ngữ Cảnh một cái.

Ngữ Cảnh há hốc miệng, lát sau mới nói: “Cố, ban nãy tôi không có ý đó đâu, tôi...”

Cố Sơ ôm miệng cười.

Bây giờ nhắc đến Lâm Gia Duyệt cô đã không còn phản ứng quá dữ dội nữa. Mặc dù con người Lục Bắc Thần không thích giải thích chuyện riêng tư của mình nhưng bao lâu nay anh đã âm thầm vì cô làm không phải một hai chuyện, cô không mù, có thể cảm nhận được sự tận tâm của anh.

Trên sân nhảy, Chloe vẫn còn đang huyền thoại không ngừng. Cố Sơ cảm thấy anh ta hợp đi làm MC hơn, ngoại hình của anh ta đủ để trở thành điểm trội. Cuối cùng Chloe hỏi: “Các bạn có yêu giáo sư Lục không?”

“Yêu!” Đám đông bên dưới đồng thanh lên tiếng, tiếng hét của các cô gái là rõ hơn cả.

“Phải, chúng ta ai cũng yêu giáo sư Lục.” Chloe tặng cho Lục Bắc Thần một nụ hôn gió.

Lục Bắc Thần tay cầm ly rượu, chiếc sơ mi được cắt may vừa vặn tôn lên sống lưng thẳng tắp của anh. Cố Sơ chỉ nhìn được gương mặt nghiêng của anh, anh hình như cười mà hình như không. Ánh mắt của các cô gái bên cạnh đều đang bám riết theo anh. Cố Sơ cảm thấy trái tim mình tối nay trầm luân rất dữ dội. Một người đàn ông như vậy là trung tâm trong mắt của người khác. Còn anh lại hy sinh thời gian sinh nhật của mình chỉ vì mình cô, đi qua đi lại giữa Bắc Kinh và Thượng Hải.

Sau khi khơi dậy bầu không khí, Chloe lại nói: “Sau đây, xin mời nhân vật chính nói mấy câu.”

Bên dưới lại vang lên tiếng reo hò, hòa lẫn cùng tiếng nhạc đủ để khiến đôi tai rung nhức.

Phan An nghe xong lắc đầu: “Dự đoán xem, Lục sẽ không nói đâu.”

“Đúng, giáo sư ghét nhất là phát biểu cảm nghĩ gì đó.” Ngữ Cảnh bổ sung thêm một câu.

Nhưng cả hai người này đều đoán sai. Giữa tiếng vỗ tay, Lục Bắc Thần đã nể mặt Chloe, đi tới phía trước micro. Anh đứng im, ánh sáng tối đi hết, chỉ còn lại tia sáng duy nhất chói lọi nhất chiếu lên người anh. Anh khẽ mỉm cười, ánh mắt kiên định thâm sâu đủ để khiến người ta nhìn rõ, dưới ánh đèn này, anh như một vị thần, cao không thể với nhưng lại khiến người ta đổ xô vào.

Cố Sơ nhìn đến si mê, trái tim đập thành thạch dũ dội. Cô nghĩ những cô gái có mặt ở đây chắc cũng có cùng cảm nhận. Cô không trách sự chủ động sát gần của họ, chỉ vì Lục Bắc Thần quá xuất sắc.

Lục Bắc Thần đã lên tiếng, điều này khiến Phan An và Ngữ Cảnh đều sửng sốt một phen.

Giọng anh vọng qua micro, vang khắp trong không gian rộng lớn, lại càng thêm trầm ấm, quyến rũ. Anh cảm ơn Chloe, cảm ơn màn mở đầu chào đón ‘dày công và độc đáo’ của các vị khách, sự hài hước hiếm có đã khiến các cô gái phía la hét không ngừng. Sau khi nói xong những lời cảm ơn, Lục Bắc Thần hơi ngừng lại, hội trường yên lặng vài giây.

Không hiểu sao, trái tim Cố Sơ bỗng đập ‘thịch’ một tiếng.

Dưới ánh đèn, ánh mắt Lục Bắc Thần xuyên qua đám đông, khóa chính xác bóng hình Cố Sơ lại, nụ cười trên môi rõ ràng rất êm dịu. Anh đứng trên cao, lại quá nổi bật, thế nên khi anh nhìn xuống ai bên dưới, mọi người đều thấy rõ ràng, rất nhiều người bên nhìn theo ánh mắt anh.

Cố Sơ bỗng chốc tập trung sự chú ý.

“Tiết tấu khá đấy.” La Trì đứng bên cạnh cô cười ha ha.

Cố Sơ quên cả đáp lời, nhìn thẳng vào mắt Lục Bắc Thần qua đám đông, giống như vượt qua bao thăng trầm. Thứ đang cười là đôi mắt anh, khóe miệng anh, bờ môi anh. Nụ cười của anh như thiên thần, như nụ cười dưới nước, đẹp long lanh. Cô nghe thấy tiếng vọng lại, tới từ sơn cốc, tới từ đáy lòng, run rẩy, lặp lại trong kích động rồi lại lặp lại cùng hạnh phúc. Nụ cười của anh cùng ánh mắt của mọi người như trượt vào đôi mắt cô, như ốc đảo đứng giữa sa mạc. Rõ ràng là còn rất nhiều người xung quanh nhưng cô chỉ cảm nhận được hơi thở của anh, nhịp tim của anh, hết như chúng đang nối liền với hơi thở và trái tim cô vậy. Đôi tim ở sát gần nhau là thế, quấn lấy nhau là thế, vui niềm vui của nhau.

Chỉ có ánh mắt của một người vẫn dán chặt vào Lục Bắc Thần.

Ngư Khương.

Cô ta ở bên âm thầm đau thương. Có lẽ giây phút Lục Bắc Thần ngáp ngừng, Ngư Khương đã hiểu rõ tâm tư của anh. Cho dù có náo nhiệt dường nào, trái tim anh vẫn buộc chặt một người con gái. Cô ta nhìn anh, còn anh lại nhìn về phía người con gái ấy.

Lục Bắc Thần lên tiếng một lần nữa: “Tối nay, tôi long trọng giới thiệu với mọi người một người con gái quan trọng nhất trong cuộc đời tôi.”

Cả hội trường xôn xao.

Phan An càng huýt sáo khoa trương hơn, lấy bả vai huých Cố Sơ một cái: “Hi hi, nhìn thấy chưa, không giống Lục Bắc Thần mà anh quen chút nào.”

Cố Sơ đã chẳng còn nghe thấy Phan An nói gì từ lâu. Cô vẫn nhìn Lục Bắc Thần từ đầu tới cuối, hơi thở càng lúc càng gấp gáp. Con tim ấy càng như đang không ngừng nhảy nhót trên cổ họng.

“Cố Sơ, bạn gái của tôi.” Ánh mắt Lục Bắc Thần rực lửa, nhìn cô mãi miết: “Đêm nay vì có cô ấy mới càng trở nên ý nghĩa.” Dứt lời, anh giơ tay về phía cô.

Dưới ánh đèn, những ngón tay thon dài của anh cực kỳ đẹp, giơ tay lên trong không trung, vững chãi, an toàn.

Trái tim Cố Sơ lập tức nhảy vọt ra, chỉ cảm thấy ánh mắt của tất cả mọi người đều đang nhìn mình chăm chú, thậm chí còn sáng hơn cả ánh đèn. Đầu óc cô bỗng trống rỗng, trái tim kia đã nhảy đi đâu mất chẳng thể tìm lại, có lẽ đã bay tới chỗ Lục Bắc Thần từ lâu. La Trì khẽ đẩy cô: “Nghĩ gì vậy? Em là nữ chính đây, mau đi đi.”

Phan An ở bên cạnh cười trộm: “Lục Bắc Thần này không công khai thì thôi, đã công khai là khiến người ta giật mình, em Cố của chúng ta bị dọa đến ngốc rồi.”

“Sơ Sơ.” Lục Bắc Thần vẫn kiên nhẫn giơ tay về phía cô, đợi cô, nụ cười trên môi càng thêm rạng rỡ: “Tới bên anh.”

Đôi chân Cố Sơ bỗng nhúc nhích như bị ma xui quỷ khiến, giống như nghe tiếng triệu hồi của thần linh, tiến về phía trước từng bước một. Đám đông vây kín trước mặt cũng tự động rẽ cho cô một lối đi. Những cô gái hâm mộ Lục Bắc Thần đều quan sát Cố Sơ chẳng mấy vui vẻ, có thất vọng, có ngưỡng mộ, có đổ kỵ, có ngờ ngàng.

Ngưỡng mộ sự may mắn của cô, ngờ ngàng vì vẻ đẹp của cô.

Cứ như thế, Cố Sơ bước lên sàn nhảy, đặt tay mình vào tay Lục Bắc Thần. Anh cười tươi, nắm chặt tay lại, nhẹ nhàng kéo cô tới bên cạnh. Phan An khời mào vỗ tay đầu tiên, ngay sau đó, tiếng vỗ tay vang như sấm dậy.

“Giáo sư Lục, tối nay anh làm tổn thương biết bao trái tim pha lê rồi.” Có người trêu đùa.

“Giáo sư Lục, chuyện anh có bạn gái chúng tôi chẳng biết gì cả.”

“Giáo sư Lục, tối nay còn không cầu hôn gì đó sao?”

Họ nói đến nỗi Cố Sơ đỏ mặt, bối rối đứng bên cạnh anh.

Lục Bắc Thần thấy cô xấu hổ, càng ôm chặt cô vào lòng, khiến dưới sân khấu lại thêm một lần sôi sục. Chloe thấy vậy quyết không tha, lập tức nhào tới, cười xấu xa hỏi: “Giáo sư Lục, tối nay mặt mọi người xin hỏi cô gái đẹp này là bạn gái thứ mấy của anh rồi?”

Nếu là bình thường, ai dám đặt câu hỏi này cho Lục Bắc Thần? Một khi hỏi thật, đôi mắt Lục Bắc Thần có thể khiến đối phương chết cống. Nhưng tối nay tâm trạng của anh quả thực rất tốt, không hề giận dữ, chỉ càng siết chặt người con gái trong lòng, thoải mái thỏa mãn tâm lý hóng hớt của Chloe và mọi người.

“Người con gái đầu tiên... cũng là cuối cùng của tôi.”

“Á, không phải chứ...”

“Trời ơi, người đàn ông tốt số một...”

“Trời đất, người đàn ông sao Hỏa trong truyền thuyết?”

“Là mối tình đầu ư? Hiếm có quá đấy!”

Bên dưới như vỡ òa.

Cố Sơ không ngờ anh lại nói vậy, ngẩng phắt lên nhìn anh. Anh cúi đầu nhìn cô, cười vui vẻ, ánh mắt cực kỳ kiên định, không giống như đang nói đùa. Như có hàng ngàn con sóng trào dâng trong lòng cô, đang cuộn cuộn chảy, cô ngây người nhìn anh. Anh nói... cô là người con gái đầu tiên của anh.

Thế còn Lâm Gia Duyệt yêu thương anh, thế còn Ngư Khương say đắm anh...

Còn có biết bao nhiêu năm tháng chênh lệch, chưa từng có người con gái nào đặt dấu chân trong trái tim anh ư?

“Hôn đi!” Chẳng biết ai hét lên, nghe kỹ thì giống như giọng của tên Phan An không sợ thiên hạ đại loạn đó.

Yêu cầu này vừa vang lên bỗng trở thành một con sóng, từng đợt từng đợt ập tới. Mọi người cũng hòa theo.

Cố Sơ lập tức hoàn hồn trở lại, vội cụp mắt xuống, muốn kéo Lục Bắc Thần đi xuống. Cô hiểu rõ anh, ở nơi công cộng anh quan tâm nhất là hình tượng. Ai ngờ cô vừa cúi xuống, Lục Bắc Thần bèn giơ tay ra, chạm lên mặt cô, nâng cao cằm cô lên.

Cô cứ thế giương mắt nhìn Lục Bắc Thần cúi đầu xuống.

Giây phút môi chạm môi, Cố Sơ không còn nghe thấy những tiếng reo hò nữa mà chỉ còn nhịp đập trái tim mình. Nó đã quay trở lại rồi nhưng hình như không còn thuộc về cô. Nó nhảy từng từng rất dữ dội, giống như một con thú bị ai giam cầm, đang đập mạnh vào lồng ngực. Hơi thở thanh mát của người đàn ông cuốn lấy hơi thở của cô, quần bên, lôi kéo, hòa trộn lẫn nhau, đan cài vào nhau.

Anh hôn cô rất sâu, ngay trước mặt mọi người.

Hai tay hai chân cô mềm nhũn, bất lực. Nhưng anh lại ôm chặt hông cô như tiên đoán trước, một tay còn đỡ lấy lưng cô, lòng bàn tay rộng lớn như ẩn chứa sức mạnh, qua lớp vải, nó vẫn hừng hực một nhiệt độ, nhiệt độ của hai con người.

...

Chỉ một nụ hôn của Lục Bắc Thần đã khiến cả hội trường sôi sục, khiến tất cả những người quen biết anh đều được nhìn thấy một mặt si tình điên cuồng của anh, khi anh cam tâm tình nguyện bỏ xuống những kiêu ngạo của mình vì một người con gái, thừa nhận tình yêu của mình trước mặt bao người, lúc ấy mọi người mới nhận ra giáo sư Lục ngày thường cao ngạo lạnh lùng nghiêm túc cũng có thể chết vì gái đẹp.

Anh hùng khó qua ả mỹ nhân, dù là giáo sư Lục thì cũng khó tránh.

Chloe tổ chức sinh nhật cho Lục Bắc Thần đã sắp xếp không ít tiết mục, trong đó vũ nữ múa cột được mời đến là cấp quốc gia, cơ thể cứ gọi là mềm dẻo. Tiếc là Lục Bắc Thần không mấy thích thú trò này, càng không muốn để mọi người chú ý. Anh giữ Cố Sơ trong lòng, ngồi vào bàn cùng La Trì, Chloe và mấy người khác uống rượu trò chuyện.

Trong thời gian đó, Chloe không ngừng tiếp rượu, nói với Lục Bắc Thần: “Biết cậu không thích náo nhiệt nên tôi không mời đồng. Đám phóng viên đó lại rất nhiệt tình với mấy sự kiện này, không ngừng nghe ngóng động tĩnh. Tất cả đều bị tôi từ chối. Tôi nói hôm nay là bữa tiệc cá nhân.”

“Cảm ơn cậu.” Lục Bắc Thần nâng ly rượu lên, chạm cốc với anh ta.

Chloe uống cạn một hơi rồi cười với Cố Sơ: “Người đẹp bé nhỏ, Bắc Thần vì cô quả là đã dốc hết tâm sức. Tôi chưa thấy cậu ta đối xử với cô gái nào ở nơi công cộng như vậy đâu.”

Cố Sơ vui mặt vào trong lòng Lục Bắc Thần, ngưỡng không nói được câu nào. Làm sao cô biết được tối nay Lục Bắc Thần lại bạo dạn như thế? Nghĩ cũng không dám nghĩ nữa.

“Này, đừng có xấu hổ, cô không nâng ly cảm ơn tôi tý à?” Chloe cười ám muội.

Cố Sơ hơi nghiêng mặt, nhìn Chloe bằng một con mắt, nói: “Chúc anh làm gì? Mời bao nhiêu là ngôi sao với minh tinh tới để làm tình địch của tôi à? Tưởng tôi dễ bắt nạt phải không?”

Chloe cố làm ra vẻ kinh ngạc: “Ai dám thêm tình địch cho cô? Hôm nay không mời phóng viên tới nếu không là mai cô lên trang nhất rồi. Nhìn xem cả hội trường toàn hoa là hoa, có mỗi cô là cá sấu chúa thôi. Nói vậy coi như tôi là công thần, nào nào nào, mời tôi đi.”

Cố Sơ phì cười, ngồi dậy khỏi lòng Lục Bắc Thần, nâng ly rượu lên: “Được rồi được rồi, nể tình anh để tôi làm cá sấu chúa, tôi mời anh một ly.”

Cô đang định uống thì bị Lục Bắc Thần giật lấy. Anh cười với Chloe, một tay vẫn ôm eo Cố Sơ: “Cô ấy không được uống rượu, ly này tôi uống thay, cậu vất vả rồi.”

321. Chương 321: Đều Không Tốt Bằng Người Tôi Yêu

Bắc Thần, cảm giác ở bên cạnh anh giống hệt như Bắc Thần vậy. Nhiều lần say khướt, mấy bạn nhếch nhác đều bị Lục Bắc Thần bắt tại trận. Cố Sơ vốn không kháng cự lại rượu, vì một người tửu lượng thấp như cô chỉ vừa nếm hơi nem là đã bông bênh, còn chưa đến mức say bét nhè hại sức khỏe, thế nên đối với rượu cô vẫn còn tồn tại một cảm xúc tốt đẹp. Nhưng Lục Bắc Thần đã nghiêm cấm hành vi ‘nát rượu’ của cô, về mặt mày, sự kiên quyết của Lục Bắc Thần giống Lục Bắc Thần như đúc.

Lục Bắc Thần uống đỡ cho cô ly rượu đó một cách hợp tình hợp lý như vậy. Chloe thấy thế lắc đầu chép miệng: “Có một câu nói đúng lắm, bảo vệ quá mức là làm hại. Cô ấy đâu còn là trẻ con nữa, sao lại không được uống rượu?”

Cố Sơ mỉm cười nhìn Lục Bắc Thần, đang muốn nghe anh trả lời thế nào.

Lục Bắc Thần ung dung: “Tôi là bạn trai của cô ấy, bảo cô ấy không được uống là không được uống.”

Chloe nhướn mày: “Hoang đường! Cho dù cậu là bạn trai của cô ấy cậu cũng không thể can dự vào tự do của cô ấy.”

Cố Sơ ngồi bên xem trò vui như không có chuyện gì.

“Chloe, cậu có ý đồ đen tối nhé, cứ muốn chuốc say cho Cố Sơ, định làm gì hả?” Phan An cầm ly rượu, ngồi bên cười: “Cậu chuốc say cho cô ấy rồi, tối nay để Lục chặn đơn gối chiếc à?”

“Phan An, anh uống nhiều rồi bắt đầu ăn nói không suy nghĩ đấy phải không?” Cố Sơ trừng mắt với Phan An, những lời nói tốt đẹp rơi vào trong miệng anh ấy kiểu gì cũng có mùi ‘mặn mòi’.

Phan An cười xấu xa: “Những gì anh nói đều là sự thật hùng hồn.” Rồi anh ấy quay sang Lục Bắc Thần: “Lục, người có thần giao cách cảm với cậu là tôi mà.”

Lục Bắc Thần mỉm cười, không nói một câu mà chỉ rót rượu cho Phan An. Cố Sơ dựa vào người Lục Bắc Thần, hít hà hơi thở của anh, thấy anh chỉ cười như đang ngầm thừa nhận thái độ của Phan An, trái tim nhỏ bé của cô lại bắt đầu nhộn nhạo. Cứ như vậy mấy người họ lại nói nói cười cười. Là một đêm khó quên, chẳng ai muốn nói chuyện công việc, cũng chẳng buồn để tâm tới những điều phiền lòng.

Có rất nhiều người quá chúc rượu mừng sinh nhật Lục Bắc Thần. Lục Bắc Thần thường ngày không thích uống rượu nhưng hôm nay quả thực đã quá nể mặt Chloe, ai tới chúc rượu anh cũng tiếp. Còn có một vài người vừa nhìn là biết cố tình tới chúc rượu Cố Sơ, lần nào Cố Sơ cũng cố gắng đồng ý trong vui vẻ, nhưng sau khi nâng ly rượu lên cuối cùng đều rơi cả vào tay Lục Bắc Thần. Mấy người kia bắt đầu âm ỉ, ban đầu còn biết nói anh thương bạn gái, sau ba tuần rượu thì đã trở thành: Đại ca Lục, bọn em muốn uống rượu với bà xã anh mà cũng không được à?

Một câu chị dâu, hai câu bà xã, nếu không thì cũng trở thành ‘Lục phu nhân’ như trong lời đám con gái kia, tất cả đều đã đổi hết mùi vị. Ban đầu Cố Sơ còn chữa lại, sau đó bị Lục Bắc Thần ngăn cản. Anh nói: “Họ gọi thế nào thì em cứ đáp lại thế là được rồi.”

Cố Sơ nghi ngờ Lục Bắc Thần hơi say rồi, bình thường anh sẽ không nói mấy câu đùa cợt như vậy.

Chloe là người khơi mào bữa tiệc sinh nhật tối nay, cũng đồng thời là người dẫn chương trình. Có anh ta ở đây, bầu không khí vẫn náo nhiệt từ đầu tới cuối. Các tiết mục được chuẩn bị không ít, nếu không phải sợ Lục Bắc Thần chê âm ỉ, có khi cả những tiết mục biểu diễn hoành tráng cũng bị anh ta chuyển hết lên sàn nhảy. Khi thổi nến sinh nhật để ước nguyện, tiếng nhạc trở nên nhẹ nhàng trầm lắng, ánh sáng cũng êm dịu hơn, từng tầng từng tầng sáng màu tím được tô từ nhạt tới đậm, rồi lại đan cài với ánh sáng màu xanh đậm. Sóng ánh sáng hắt lên vách tường, như tầng tầng lớp lớp sóng biển nhồn nhơ, đợt này nổi đợt kia.

Ánh đèn tối đi, ánh nến lại trở nên rực rỡ.

Lúc ấy Cố Sơ mới phát hiện thì ra bốn phía xung quanh quán bar được thấp đầy nến, rất nhỏ, được đặt trong đèn lồng, khi còn ánh đèn cô vẫn tưởng đó là những đồ trang trí, không ngờ khi được thấp sáng lại tựa sao trời lác đác, lung linh, lấp lánh thậm chí là huyền ảo. Nó khiến cho một người con gái như Cố Sơ

cũng phải cảm thấy đỡ mờ hôi. Sự lãng mạn này không liên quan đến việc bỏ ra bao nhiêu tiền, chỉ liên quan tới những ý tưởng, tới óc sáng tạo.

Lục Bắc Thần đã ước nguyện điều gì cô không biết hoặc có khi anh vốn không ước gì cả, vì từ lúc anh nhắm mắt lại rồi mở mắt ra thối nên theo yêu cầu mọi người, thời gian rất ngắn ngủi. Trước khi nên tắt, Cố Sơ lại ước một điều. Cô mong Lục Bắc Thần luôn được bình an, mong cô và anh trọn đời không chia lìa.

Nhất cắt bánh đầu tiên do chính tay Lục Bắc Thần thực hiện, ngay sau đó cả chiếc bánh gato sáu tầng được anh lần lượt phân phát. Bình thường anh không thích ăn đồ ngọt, chỉ cùng Cố Sơ ăn một phần. Khi Ngư Khương đi tới mời rượu cũng đúng lúc Cố Sơ xiên một miếng bánh nhỏ nhét vào miệng Lục Bắc Thần, Lục Bắc Thần không né tránh, cũng vừa kịp há miệng ra. Sau khi nhìn thấy cảnh đó, Ngư Khương cười mà như không: “Có cần tình tứ vậy không?”

Cố Sơ đặt chiếc đĩa xuống, nhìn Ngư Khương tươi cười: “Hôm nay là sinh nhật anh ấy mà, không thích ăn đồ ngọt thì cũng phải ép anh ấy ăn.”

“Vic không thích ăn gì thì đừng nên miễn cưỡng.” Ngư Khương cười ngoài mặt nhưng không cười trong lòng.

Có những quan hệ giữa một vài người là như vậy, sẽ chẳng cải thiện dù thời gian trôi qua hay không gian đổi khác, nhất là hai người phụ nữ, khi ddiemr mâu thuẫn phát sinh vì cùng một người đàn ông, quan hệ sẽ chỉ càng ngày càng ác liệt. Nếu không có Lục Bắc Thần, Ngư Khương sẽ là một người bạn rất tuyệt, Cố Sơ thường hay nghĩ như vậy. Vui vẻ thoải mái như lần đầu Cố Sơ gặp Ngư Khương vậy. Thật ra có thể nhận thấy Ngư Khương có quan hệ rất tốt với các đồng nghiệp bên phía Bắc Kinh, đánh giá của đại đa số mọi người về Ngư Khương là nhiệt tình, cởi mở. Nhưng phụ nữ thì nhiều thay đổi, vì tình cảm, vì đàn ông.

Phụ nữ hà cớ gì phải gây khó dễ cho nhau? Thực tế là những người làm khó phụ nữ lại toàn là phụ nữ.

Thế nên Ngư Khương làm khó cô, mà cô cũng không định nhượng bộ. Cô quay đầu nhìn Lục Bắc Thần, cố tình hỏi: “Em đang miễn cưỡng anh à?”

Lục Bắc Thần gơ tay đầu hàng, mỉm cười: “Được được được, anh ăn.”

Không cần nhìn Cố Sơ cũng có thể nhận rõ biểu cảm tuy cười nhưng có thể cửa cho cô ngàn nhát dao của Ngư Khương. Từ lúc những người có mặt ở đây gây ra một mớ hỗn độn, hòa vào chúc mừng sinh nhật anh, cô đã nhìn ra sắc mặt Ngư Khương không mấy vui vẻ, ánh mắt cô ta nhìn cô chằm chằm cứ như đang chất vấn vì sao cô lại tới vậy. Dưới ánh đèn, cô ta đứng bên cạnh Lục Bắc Thần, ánh đèn chói lọi là thế vẫn không bằng ngọn lửa phẫn nộ trong mắt Ngư Khương. Nhìn là biết, Ngư Khương rất không hoan nghênh cô.

Nhưng cũng may, biểu hiện ban nãy của Lục Bắc Thần rất tuyệt, tâm lý Cố Sơ cũng coi như đã được cân bằng. Chloe túm La Trì qua chỗ náo nhiệt, Phan An cũng là người nhanh nhạy, bê rượu vào trong, dính lấy mấy người mẫu nổi tiếng. Duy chỉ có Ngữ Cảnh là từ đầu tới cuối ở suốt bên cạnh cô và Lục Bắc Thần như một đứa trẻ ngoan ngoãn, mặc kệ Phan An có ra hiệu bằng ánh mắt kiểu gì cậu ấy vẫn ngồi im, quấy nhiễu khoảng thời gian riêng tư giữa Cố Sơ và Lục Bắc Thần. Nhưng Ngữ Cảnh là EQ thật sự đáng lo ngại, nên cậu ấy tuyệt đối không có ý. Không giống như mấy người cứ liên tục tới chúc rượu thì có vẻ như cố tình rồi.

Lại cộng thêm cả Ngư Khương trước mắt.

“Được rồi, anh ăn một miếng là được rồi, ăn nhiều đồ ngọt cái miệng cũng thích nói mấy lời ngọt ngào.” Cố Sơ nói với Lục Bắc Thần một câu, rồi đứng dậy, bắt lấy bả vai Ngữ Cảnh: “Này, đi lấy đồ uống cùng tôi đi.”

Không phải cô rộng lượng, muốn dành khoảng thời gian riêng cho Lục Bắc Thần và Ngư Khương nên cảm thấy trong khoảng thời gian giao tranh ngắn ngủi cô đã chiếm ưu thế, thế nên có thể hiện chút thái độ của kẻ chiến thắng cũng không phải là không thể. Cô để lại cho Lục Bắc Thần một bóng lưng, thông minh như anh sẽ tự biết.

“Không được uống rượu đấy.” Lục Bắc Thần dặn với sau lưng cô.

“Em biết rồi, nhiều chuyện quá.” Cố Sơ một tay túm lấy Ngữ Cảnh, một tay chào tạm biệt Lục Bắc Thần.

Ánh mắt Lục Bắc Thần bám theo Cố Sơ đến tận khu đồ uống, khi thấy Chloe đưa cho cô một chiếc ly để cao, đầu mày anh vô thức nhíu lại. Ngư Khương nhìn theo, thấy vậy đôi mắt chợt ảm đạm. Cô ngồi xuống,

đưa ly rượu cho Lục Bắc Thần, khẽ nói: “Đó là cocktail do Chloe tự pha chế, rất nhẹ, cô ta không say được đâu.”

Lục Bắc Thần không lên tiếng, vẫn mãi miết nhìn về phía đó.

Ngư Khương cầm rượu lên khẽ chạm với anh: “Vic?”

Lúc đó anh mới có phản ứng, cúi xuống nhìn rồi đón lấy.

“Chúc anh sinh nhật vui vẻ.” Ngư Khương giơ ly lên.

Lục Bắc Thần mỉm cười, hai chiếc ly khẽ va vào nhau. Anh cầm ly, nhấp một ngụm.

“Em có thành ý tới chúc rượu như vậy mà anh không uống hết à?” Ngư Khương cố tình tỏ ra không vui.

Lục Bắc Thần lắc nhẹ ly rượu trong tay, nói: “Nếu có thể thêm một vài lời chúc phúc nữa mới xứng đáng để anh uống cạn.”

“Lời chúc sinh nhật còn chưa đủ sao?” Ngư Khương hỏi.

Lục Bắc Thần cười: “Dĩ nhiên.”

“Còn gì nữa?”

Ánh mắt Lục Bắc Thần trầm ổn dừng lại trên gương mặt cô: “Ví dụ như chúc anh và Cố Sơ sớm ‘tu thành chính quả’ chẳng hạn.”

Bàn tay đang cầm chiếc ly của Ngư Khương khẽ run lên. Cô nhìn anh với vẻ sửng sốt.

“Em là cấp dưới của anh nhưng bao năm nay chúng ta giống như bạn bè. Câu chúc này nên được em nói ra.” Lục Bắc Thần hơi cong môi lên.

Ngư Khương im lặng, siết chặt chiếc ly, một lúc lâu sau, cô ngẩng đầu uống cạn.

“Cố Sơ chắc chắn phải là người con gái ở bên cạnh anh.” Ngữ khí của Lục Bắc Thần điềm đạm nhưng rất cương quyết: “Em cũng biết rõ anh trước nay không phải người thích chơi đùa.”

“Vì sao lại là cô ta?” Ngư Khương lên tiếng, thanh âm hơi lạnh.

Lục Bắc Thần đặt ly rượu xuống: “Cứ coi như đó là một sợi gân của anh, cuộc đời này chỉ có thể là cô ấy.”

“Anh...” Ngư Khương nhìn anh bằng biểu cảm quái lạ: “Anh điên rồi à?”

“Em có thành kiến với cô ấy.” Ánh mắt Lục Bắc Thần sáng quắc: “Ngư Khương, em biết là anh không thích như vậy.”

“Phải, em không thích cô ta.” Ngư Khương nói thẳng: “Cô ta sẽ hại chết anh!”

“Ví dụ?”

Ngư Khương nghẹn lời giây lát, ra sức cắn môi rồi lên tiếng: “Ví dụ như chính vì cô ta mà quỹ tài chính của anh suýt nữa gặp chuyện, cũng vì cô ta mà lần trước anh suýt nữa đã chết trong tay Lưu Kế Cường!”

“Đây là những việc anh cam tâm tình nguyện, Ngư Khương à!”

“Lẽ nào cứ phải đến lúc cô ta hại anh mất mạng thêm một lần nữa anh mới cam tâm?” Ngư Khương đỏ mặt.

Lục Bắc Thần hơi xoay mặt về phía cô: “Mất mạng thêm một lần nữa? Ngư Khương, em đã biết được gì?”

“Em...” Ngư Khương chần chừ, mấy giây sau lại nhìn thẳng vào mắt anh: “Ý của em là lần trước Lưu Kế Cường suýt nữa đã giết chết anh, cô ta là một kẻ phiền phức.”

Lục Bắc Thần nhìn cô, ánh mắt như ngọn đuốc, dường như đang đo lường mức độ chân thật của lời nói ấy. Ngư Khương bối rối vì cái nhìn của anh, lập tức nói thêm: “Anh cũng biết là làm bạn bao nhiêu năm em đương nhiên phải quan tâm tới anh. Em cho rằng Lâm Gia Duyệt tốt hơn cô ta.”

“Ngư Khương, tình yêu thì không có so sánh.” Lục Bắc Thần rót cho Ngư Khương một ly rượu, chậm rãi nói: “Lâm Gia Duyệt hay những người phụ nữ khác có tốt hơn nữa cũng không tốt bằng người anh yêu, mong rằng em hiểu.”

Ngư Khương nhìn chằm chằm vào ly, cười khổ: “Nếu cô ta thật sự hại anh trắng tay thì sao?”

Lục Bắc Thần hơi trầm mặc một lát, khi ngước lên, ánh mắt sâu xa mà trầm tĩnh: “Anh đã từng tay trắng rồi, thế nên còn gì phải sợ đây?”

Ngư Khương thẳng thốt.

“Anh không thể làm gì em vì anh nợ em một mạng.” Lục Bắc Thần cầm ly rượu, chạm cốc với cô: “Em là tình bạn của anh, Cố Sơ là tình yêu của anh. Cứ cho là em còn trăm ngàn điều bất mãn với cô ấy thì hãy nể tình cô ấy là người con gái của anh mà nhắm một mắt, mở một mắt. Ly này anh thay mặt cô ấy, cũng là thay mặt chính mình xin lỗi em.” Dứt lời, anh ngẩng đầu dốc cạn.

Ngư Khương ngẩn người nhìn anh, trái tim dao như dao cắt.

Hay cho câu “Em là tình bạn của anh, Cố Sơ là tình yêu của anh.”. Anh đối với cô ta đậm sâu là thế, đối với người khác thì lại tàn nhẫn đến vậy. Anh máu lạnh bởi vì mọi ảm áp của anh chỉ dành cho một người con gái.

...

Nếu Chloe không tổ chức bữa tiệc sinh nhật lần này, Cố Sơ hoàn toàn không biết anh ta là một thiên tài. Không những có tế bào lãng mạn bùng nổ, ngay cả phê chế rượu cũng cực kỳ chuyên nghiệp. Uống mấy ly cocktail vào bụng, có vị ngọt lại có mùi hoa quả cô thích nhất cùng hương hoa ảm áp. Anh ta khéo léo di chuyển giữa những cô gái, chiếc áo dài màu đen giữa làn ranh sáng tối khiến anh ta trông giống hệt như một vị bá tước thần bí bước ra từ tòa lâu đài, khiến người ta mê hoặc, chỉ cần không chú ý giây lát sẽ bị anh ta hút máu.

Anh ta đưa cho cô một ly cocktail màu xanh rêu. “Ly này... gọi là đồ kỵ.”

Cố Sơ đón lấy, nhìn qua rồi nếm thử, hơi chua lại có vị sori. “Ly này có phải thích hợp cho Ngư Khương hơn không?” Nói rồi cô nhìn về phía Lục Bắc Thần. Hai người họ đang nói chuyện, ánh đèn biến chuyển quá nhanh, cô không nhìn rõ biểu cảm của Lục Bắc Thần.

“Không, ly này vốn được pha chế cho riêng tôi.” Chloe cười nói.

Cố Sơ nhìn anh ta, không hiểu.

Như có thứ gì trượt trong mắt Chloe nhưng anh ta lại cười rất nhanh, gương mặt tuần tú ghé sát lại gần anh: “Cô được cậu ấy cưng chiều, tôi ghen.”

Họ...

“Anh...” Cố Sơ chỉ tay vào anh ta.

Chloe bỗng nhiên cười phá lên, ánh mắt rõ ràng có chút tếu táo, rồi lập tức ôm chặt lấy cô: “Cô không nhận ra tôi có ý với cô ư?”

“Đừng đùa nữa.” Cố Sơ đẩy anh ra không chút nể tình: “Tôi cảnh cáo anh đấy, còn động chân động tay là tôi không khách khí đâu.”

Chloe nhướn mày: “Lục Bắc Thần thì được động chân động tay với cô sao?”

“Còn phải hỏi, anh ấy là bạn trai của tôi.”

Chloe nhìn cô, đang định nói gì đó thì nghe thấy một tràng tiếng reo hò. Cả hai đều không biết đã xảy ra chuyện gì, đồng thời nhìn về phía sàn nhảy. Là La Trì đang đứng đó, tay cầm micro cực kỳ hưng phấn: “Alô? Alô!”

Nhìn là biết anh ấy đã uống say.

“À, hôm nay là sinh nhật của giáo sư Lục, tôi rất vui! Thế nên mạn phép hát tặng một bài.” La Trì làm một động tác rất đàn ông, khiến mọi người vỗ tay rầm rộ.

Cố Sơ lập tức phấn khích, đặt ly rượu xuống, vỗ tay nhiệt liệt.

“Các nhạc công, vất vả cho mọi người rồi.” La Trì cúi chào các nhạc công phía sau sân khấu.

“Trời ơi, La Trì còn biết hát.” Hai mắt Cố Sơ sáng rực lên.

Chloe uể oải lên tiếng: “Tôi thấy cậu ta say khướt rồi.”

“Cố Sơ, em gái Cố đang ở đâu?” La Trì gào tướng lên trên sân khấu.

Cố Sơ cực kỳ thích huyền não, tiến sát lại gần sân khấu, vỗ tay với La Trì: “Ồ đây, ở đây!”

“Tiếp theo đây tôi muốn tặng bài hát này cho cô gái mà tôi yêu nhất!” La Trì thoải mái vung tay.

Tất cả đều sững sốt, ai nấy đều nhìn Cố Sơ, cứ ngỡ cô gái mà La Trì nói là Cố Sơ, lúc ấy thì vui. Chloe tiến đến, cười nói: “Ồ hô, thế này là định cướp bạn gái của giáo sư Lục à?”

“Nói vớ vẩn gì vậy.” Cố Sơ trừng mắt với anh ta.

La Trì quả thực đã uống nhiều rồi, cũng chẳng còn hơi sức để tâm những người bên dưới nghĩ gì mà vỗ tay với Cố Sơ: “Nhớ quay lại một đoạn nhé, nói với Tư Tư, anh yêu cô ấy chết mất.”

Cố Sơ ôm miệng cười.

Lúc ấy mọi người mới hiểu ra.

La Trì lắc la lắc lư đi về phía đội nhạc công báo tên bài hát. Các đồng nghiệp hai phía Bắc Kinh và Thượng Hải vỗ tay, cổ vũ không ngừng nghỉ. Cố Sơ vội mượn một chiếc máy quay mini của một người khác, nhắm chuẩn về phía La Trì trên sân khấu. Đây là một lời tỏ tình trần trụi, mặc dù anh ấy và Tư Tư cách nhau ngàn dặm nhưng mấy chuyện xe dây tơ hồng làm nguyệt lão này cô vẫn rất thích.

Đội nhạc công bắt đầu diễn tấu, La Trì chuẩn bị tư thế, Cố Sơ bên này cũng bắt đầu ghi hình. Nhưng tiết tấu vừa vang lên, cô chợt sững lại.

Mặc dù là biểu diễn trực tiếp nhưng bài hát này cô không thể quen thuộc hơn.

La Trì cũng đã bắt đầu hát.

“U sầu không thể xua đi, khổ đau chẳng thể tan biến

Vì sao trái tim anh chỉ còn trống rỗng hư không

Tình cảm đã mất đi thì mọi thứ cũng mất đi

Hận sâu đong đầy không sao xóa nhòa...”

...

Cố Sơ đã quên cả nhúc nhích, chiếc máy trong tay bắt đầu cần cù làm việc. La Trì hát rất khá, giọng còn đẹp, có thể nhận ra tình yêu và những đè nén từ tận đáy lòng dành cho Cố Tư. Nhưng bài hát này vừa hay lại là một cái hố trong lòng Cố Sơ, bất luận bên trên có trải một tầng lá khô dày cỡ nào, chỉ cần nhảy khê một cái, cô vẫn có thể rơi xuống bóng tối vô tận.

Rất lâu sau, cô buông chiếc máy trong tay xuống, điệu nhạc vang khắp hội trường trở thành một chiếc móc câu, lần lượt kéo ký ức của những năm tháng đó quay trở lại.

...

“Anh biết hát bài gì?”

“Phải hát thật à?”

“Không hát liệu anh có xuống được không?”

“Anh hát được bài gì?”

“Anh không biết hát.”

“Không biết hát chắc từng nghe chứ, đối phó qua loa thôi. Tầm tuổi anh chắc là từng nghe nhạc của Đặng Lệ Quân chứ?”

“Không biết hát.”

“‘Vẫn cứ thích em’ của Trần Bách Cường thì sao? Biết không?”

“Chắc được.”

...

Năm đó, cô và Lục Bắc Thâm đã hát bài hát này, một bài hát rất cũ rồi, cũ tới mức bây giờ cô quên mất lúc đó vì sao lại chọn nó.

Cô vô thức nhìn về phía Lục Bắc Thần. Qua đám đông, anh dựa vào sofa, cầm ly rượu, ánh mắt lại đang nhìn La Trì, giống như nghe lại giống như không nghe. Tóm lại, Ngư Khương vẫn ở bên cạnh nói chuyện với anh. Gương mặt anh không có quá nhiều biểu cảm, Cố Sơ không nhìn ra được bài hát này rốt cuộc có sức ảnh hưởng với anh hay không.

Nhưng sau khi suy nghĩ này hiện lên, cô tự nhủ. Bài hát này là cô và Bắc Thâm từng hát, Bắc Thần có thể có phản ứng gì?

Hợp lý như vậy nhưng vì sao cô lại mong đợi? Chờ đợi Lục Bắc Thần có phản ứng, chờ mong Lục Bắc Thần sẽ nhìn về phía mình... Như anh đã nói, chuyện của Bắc Thâm anh đều biết cả, vậy bài hát này anh có biết hay không?

Không biết phải dò tìm suy nghĩ của anh từ đâu, cho dù ngay lúc này có ở bên cạnh anh, cô cũng không thể hỏi một câu: Bắc Thần, anh còn nhớ bài hát này không? Nó cũng giống như một câu nói khác vẫn luôn được chôn kín trong lòng cô vậy: Bắc Thần, cảm giác ở bên cạnh anh giống hệt như Bắc Thâm vậy.

Đã rất nhiều lần cô đều tưởng anh là Bắc Thâm nhưng suy nghĩ đó lập tức bị bóp chết. Phải, anh từng nói anh chưa từng xuất hiện trước mặt cô dưới thân phận Bắc Thâm. Bắc Thần sẽ không gạt cô đâu.

La Trì bên kia hát rất vui, cũng đầy tình cảm, bên dưới là những tiếng reo hò.

Chloe chưa từng nghe bài hát này bèn hỏi: “Hát gì vậy?”

“Tiếng Quảng Đông, ‘Vẫn cứ thích em’ của Trần Bách Cường.” Cố Sơ nhẹ nhàng đáp.

“Trần Bách Cường?” Chloe ngẫm nghĩ: “À, hình như là một ca sỹ thời xưa lắm rồi phải không?”

“Có đến mức đó không?” Cố Sơ lại quay cho La Trì một đoạn rồi phổ cập kiến thức cho Chloe: “Những năm 80, 90 rất nổi tiếng đó, mọi người đều thích những bài hát của chú ấy, bây giờ đều trở thành kinh điển.”

Chloe cười: “La Trì chọn bài hát này đã lập tức vạch trần tuổi tác của anh ta.”

“Nói cứ như anh không thuộc về thời đại của chúng tôi vậy.” Cố Sơ phản bác.

Chloe nhìn cô: “Thái độ có đổi khác, hình như cô có rất nhiều cảm xúc đối với bài hát này?”

“Đừng có đoán mò.” Cố Sơ cất hết mọi biểu cảm buồn thương đi, nói: “Anh là thám tử tư chứ không phải chuyên gia tâm lý đâu, đừng tưởng có thể nhìn thấu trái tim người khác.”

“Nhìn thấu tâm tư một lần.” Chloe xem thường: “Giống như Lục Bắc Thần, nhìn thấu mà không nói rõ, cuối cùng người mệt nhất chỉ có mình.”

Nhìn thấu mà không nói rõ...

Cố Sơ xao động bèn nhìn Lục Bắc Thần. Thế ư? Nếu vậy, anh đã nhìn thấu ý nghĩa đằng sau bài hát này chưa? Anh trầm mặc rốt cuộc là đã nhìn thấu hay chưa?

Bên kia, bài hát cũng đã đi tới những giai điệu cuối. La Trì gấp người 90 độ cúi chào, mọi người ở phía dưới huyết sáo. Cố Sơ hoàn hồn trở lại, mỉm cười, vỗ tay cổ vũ La Trì. Cùng một bài hát, năm xưa là vật định

tình giữa cô và Bắc Thần, lúc này đây lại trở thành công cụ để La Trì bày tỏ tình cảm. Thời gian khác biệt nhưng ý nghĩa thì giống nhau.

La Trì hát xong không xuống dưới ngay, khi mọi người đề nghị “Hát tiếp bài nữa” thì anh ấy giơ tay, ra hiệu cho mọi người yên lặng. Chloe dựa vào lan can, uống một ngụm rượu rồi nói: “Tên này lại định làm gì đây?”

Cố Sơ cũng rất muốn biết.

“Mọi người chưa ai được nghe giáo sư Lục hát phải không?” La Trì mở đầu ngay bằng câu ấy, vẻ mặt thần bí bí.

Anh ấy vừa dứt lời, cả hội trường đã nóng lên.

La Trì đã sớm dự liệu sẽ có hiệu quả này bèn giẫm chân lên hộp nhạc trên sàn nhảy, hét lên với mọi người: “Hôm nay là sinh nhật của giáo sư Lục, sao cậu lại không thể hiện một chút?”

“Giáo sư Lục!”

“Giáo sư Lục hát một bài đi!”

“Chúng tôi muốn nghe giáo sư Lục hát!”

“Hãy thỏa mãn đôi tai của chúng tôi đi!”

Tiếng hét phía dưới gần như lật tung cả nóc nhà lên.

“Đám người này uống say, điên hết cả rồi.” Chloe dụi dụi tai, nghe rằng nói: “Đám trêu ghẹo Lục Bắc Thần như vậy? Yêu cầu này quả thực quá bạo dạn rồi, cậu ấy sẽ không hát đâu.”

322. Chương 322: Có Ai Từng Nói Với Em Rằng Tôi Rất Yêu Em Chưa?

Mọi sự tập trung chú ý được dồn cả lên người Lục Bắc Thần, cộng thêm tiếng kêu gào ầm ĩ của La Trì, tiếng hô của tất cả mọi người bên dưới đều là “Lục Bắc Thần”, “Lục Bắc Thần”. Mặc dù Cố Sơ không hòa theo mọi người nhưng trong lòng vẫn rất chờ đợi. Mượn thứ ánh sáng rực rỡ, cô nhìn về phía anh. Cô nhìn thấy Lục Bắc Thần xua tay ra hiệu về phía La Trì, ý tứ rõ ràng là từ chối. Nếu là bình thường, La Trì sẽ bỏ qua. Nhưng tối nay anh ấy đã uống nhiều, lá gan cũng to lên, tiếp tục hô hào mọi người.

Chloe ở bên này lắc đầu thở dài: “Sau khi La Trì tỉnh rượu sẽ ăn đủ.”

“Tôi lại cảm thấy anh ấy sẽ đồng ý.” Cố Sơ có linh cảm.

Chloe nhấp một ngụm rượu, uể oải, “Tôi vẫn khá hiểu cậu ấy. Cậu ấy tuyệt đối sẽ không...” Anh ta nói được một nửa thì dừng lại, biểu cảm sưng sốt, hai mắt tròn tròn.

Lục Bắc Thần đã đứng dậy, đi về phía sàn nhảy.

Tiếng reo hò của mọi người hóa thành tiếng la hét, hưng phấn tột độ.

“Không phải chứ...” Chloe lẩm bẩm.

Cố Sơ chọn một chỗ để ngồi xuống, cánh tay chống lên lan can, hai tay chống lên má, nhìn về phía sàn nhảy: “Thế tức là anh không phải là người cực kỳ hiểu rõ anh ấy?” Lục Bắc Thần đã đứng trên sàn nhảy, dưới ánh đèn, dáng hình thẳng tắp vô cùng nổi bật. Cô ngắm anh ở khoảng cách này là vừa đẹp, không đến nỗi quá xa để không nhìn rõ mặt anh cũng không đến nỗi quá gần gũi mà ảnh hưởng tới việc thưởng thức. Anh có thể hát được bài gì nhỉ? Cô không rõ.

Lục Bắc Thần mượn một cây đàn ghita bên phía nhạc công, La Trì nhiệt tình bê ghế. Sau khi ngồi xuống, Lục Bắc Thần nói qua micro: “Đàn khá nghiệp dư, hát cũng không chuyên, mọi người nghe tạm.”

Mọi người lại hoan hô một trận nữa.

Cũng khó trách hội trường lại kích động. Một anh chàng đẹp trai ôm đàn ghita vừa đàn vừa hát, đây vốn đã là một hình ảnh khiến người ta sung sướng. Tạm thời chưa xét đến chất giọng có rung động hay không,

chỉ riêng phong thái đã đạt đến mục đích khiến mọi người vui mắt. Ánh mắt Cố Sơ dán chặt lên người anh, không thể rời đi nữa. Những người đàn ghita đa phần là bất kham, kiểu mặc quần Áo áo vest tề chỉnh như anh, ôm cây ghita vào lòng đã thay đổi hoàn toàn khái niệm nhưng lại không quá đường đột đến bất ngờ. Ánh sáng huyền diệu càng khiến cho khung cảnh thêm tuyệt đẹp.

Anh đã gảy đàn, tất cả mọi người đều yên lặng nín thở.

Những nốt nhạc trơn tru trôi trượt qua từng ngón tay gảy, chậm rãi, thuần thực, khiến Cố Sơ sửng sốt. Cô biết đánh ghita, nên có thể nhận ra một người chơi ghita là lâu năm hay mới học. Kỹ thuật đánh ghita của anh rất tốt nhưng lại không có tình khoe kỹ thuật, chỉ bộc lộ bí mật anh nắm vững về ghita qua từng nốt nhạc. Cố Sơ yên lặng nhìn anh, đáy lòng trào dâng một dự vị khó có thể hình dung.

Bắc Thâm, cô lại nhớ tới Bắc Thâm. Cây đàn ghita đã vạch rõ sự khác biệt giữa anh ấy và Lục Bắc Thần. Cố Sơ không biết tâm trạng của mình lúc này đây là hụt hẫng hay kích động, cũng giống như cô chẳng thể biết được ngay tại thời điểm này bản thân mình có hy vọng người trên sân khấu là Lục Bắc Thâm hay không.

Lục Bắc Thần đang hát một bài mà mọi người đều rất quen thuộc.

“Khi xe lửa lặn bánh đi vào thành phố xa lạ này

Nơi có những ánh đèn phù hoa tôi chưa từng nhìn thấy

Tôi mở phong thư em đưa ngày ly biệt

Bỗng cảm thấy nhớ nhưng chưa bao giờ mãnh liệt đến thế...”

...

Qua micro, giọng anh càng thêm trầm ấm, êm ái, tâm tư của tất cả mọi người ở đây đều dồn cả vào anh. Không phải một bài hát vui nhộn, không phải một ca khúc ồn ào, cứ thế kết hợp với tiếng ghita sạch sẽ mà thắt chặt trái tim người ta đến nhói lòng.

Cố Sơ nghe đến ngây ngốc, cõi lòng thì lại cuộn dâng sôi sục. Anh hát bài hát này. Đây là lần đầu tiên cô được nghe anh hát.

Hôm đó trên bãi biển Hạ Môn, sau khi nghe thấy chàng trai kia hát bài này, Lâm Gia Duyệt đã nói với cô: Bắc Thần hát còn hay hơn cậu ta.

Cũng chính vào ngày hôm đó cô mới thật sự hiểu ra Lục Bắc Thần và Lục Bắc Thâm có quá nhiều khác biệt.

Lúc ấy thanh âm có phần bi thương của Lâm Gia Duyệt lọt vào tai cô: Trong bữa tiệc, có rất nhiều người không hiểu tiếng Trung, không biết Bắc Thần đang hát cái gì. Nhưng tôi thì biết.

Anh ấy như đang hát những lời ly biệt vậy.

Tiếng thở dài của Lâm Gia Duyệt vẫn còn đọng mãi trong Cố Sơ, cô nhìn lên Lục Bắc Thần đang hát. Phải, giây phút này cô cũng cảm thấy anh cô đơn. Mặc dù trong ánh mắt không có quá nhiều biểu cảm nhưng càng yên tĩnh như vậy lại càng khiến người ta cảm thấy trong lòng anh chứa đựng bao thăng trầm, bể dâu. Lâm Gia Duyệt nói nhìn anh hát mà bỗng cảm thấy anh thật xa xôi, giống như có thể rời xa bất kỳ lúc nào vậy.

Bây giờ ngay cả cô cũng có cảm giác này. Rõ ràng anh đang ở trong tầm mắt của mọi người nhưng vì sao tất cả vẫn không thể bước vào thế giới của anh? Một mình anh trở thành một bức tranh, trầm ngâm hát, giống như đang ôn lại một kỷ niệm, lại giống như bị kỷ niệm ấy giày vò.

“Tôi có thể cảm nhận được anh ấy hát bài này dành cho một người khác, mà người ấy không phải tôi.”

Cô còn nhớ rõ khi nói những lời này ánh mắt Lâm Gia Duyệt cô đơn và trợ trợ. Cô một lần nữa nhìn lên Lục Bắc Thần. Ánh đèn hắt lên một nửa gương mặt anh. Ánh mắt anh bình thản mà cương nghị. Cái cô đơn của Lâm Gia Duyệt là đúng. Một người xuất sắc như vậy, cho dù biết trái tim anh đã thuộc về người

khác thì cũng không nở rời xa. Nếu đổi lại, cô là Lâm Gia Duyệt thì sẽ thế nào? Cố Sơ biết rất rõ, mình sẽ phát điên.

“Có ai từng nói với em rằng tôi rất yêu em chưa?

Đã từng có người nào rơi nước mắt trên trang nhật ký của em chưa?

Liệu có ai nào từng nói với em rằng tôi rất dễ tâm?

Để tâm tới khoảng cách trong thành phố này...”

...

Phần lời điệp khúc trầm lắng giá lạnh. Cố Sơ cảm thấy trái tim như bị ai bóp nghẹt, tung lên cao, sau đó thả cho rơi tự do. Cô nhìn về phía anh, còn anh, khi hát câu “Có ai từng nói với em rằng tôi rất yêu em chưa?” thì ngẩng đầu, ánh mắt sâu xa vượt qua vô vàn những cái nhìn khác, xuyên qua đám đông, nhìn thẳng vào mắt cô.

Cố Sơ như bị người ta điểm huyết, đứng bất động, bị tiếng ca của anh hấp dẫn, bị ánh mắt của anh đóng đinh.

Bắc Thâm, chàng trai phải dựa vào những công việc làm thêm để duy trì cuộc sống, chàng trai đã ăn tiêu dè xẻn để mua cho cô mấy món đồ chơi mà cô thích, chàng trai đã hứa với cô sau này nhất định sẽ đưa cô vào ăn trong một nhà hàng cao cấp, chàng trai đã nói cô hãy đợi sau này anh có tiền, anh sẽ cho cô những gì tốt nhất... chàng trai đã bị cô nhấn tâm bỏ rơi. Năm đó, anh đã buồn bã rời khỏi Trung Quốc, mang theo suất học bổng của nhà trường để ra nước ngoài. Có lẽ đối với anh thành phố ấy đầy xa lạ, cũng giống như lời bài hát này, có những ngọn đèn xa hoa và những nhộn nhịp mà anh chưa từng thấy, cũng có cả những lạnh nhạt và xa cách anh chưa từng trải qua. Anh đã ở đó bắt đầu lại từ đầu, ban ngày nỗ lực học tập, buổi tối lại lưu danh nỗ lực mưu sinh trên những con phố phồn hoa.

Anh từng trải qua những đau khổ và xa cách mà người thường chưa từng trải qua, anh đã từng hết lần này tới lần khác muốn gọi điện nói với cô rằng anh yêu cô, quan tâm tới cô... Cô không nhận điện thoại của anh. Anh đã đổi khác từ trong tai nạn ấy, cho tới tận... bây giờ.

Người đàn ông trên sân khấu, Bắc Thâm.

Không!

Cố Sơ đột ngột thức tỉnh.

Anh là Lục Bắc Thần, tất cả những gì cô nghĩ đều không đúng, Bắc Thâm đã không còn nữa, đã bị cô... hại chết rồi. Anh và Bắc Thâm là anh em sinh đôi, anh đồng cảm với những tâm tư của Bắc Thâm. Có lẽ bài hát này anh đang hát thay cho Bắc Thâm, có lẽ anh đang hát cho chính mình nghe. Cô đánh mất Bắc Thâm, anh cũng đâu phải không mất đi người thân nhất?

Khi Lục Bắc Thần nhìn Cố Sơ thì Ngư Khương ngồi trên ghế nhìn Lục Bắc Thần.

Cô uống hết ly rượu này tới ly rượu khác, nhất là khi nghe Lục Bắc Thần hát. Bài hát này cô từng được nghe. Phải, trước kia khi Lục Bắc Thần ở Mỹ cũng từng hát bài này. Đó là lần đầu tiên cô nghe anh hát, vừa đàn ghita vừa hát, nét mặt cũng yên lặng như bây giờ. Chỉ có điều lần đó suốt cả bài hát ánh mắt anh rất trống rỗng, không giống như lần này nó đã nhìn về phía người con gái trong trái tim anh.

Kể từ lần đó cô đã biết bài hát này của Lục Bắc Thần tuyệt đối không dành cho Lâm Gia Duyệt, cũng mơ hồ linh cảm được Lâm Gia Duyệt rồi sẽ chẳng được gì trong chuyện tình cảm này. Cô nhớ tới người con gái trong chiếc ví của anh, khi đó cô đã cảm thấy có thể khiến cho một người đàn ông cao ngạo lạnh lùng như anh để ảnh mình trong ví, cô gái kia nhất định không đơn giản. Đó là một bức ảnh chụp chung, có một lần anh mời các đồng nghiệp trong phòng thực nghiệm ăn cơm, khi thanh toán cô nhìn rất rõ, là ảnh chụp anh và một cô gái.

Cô gái đó rất xinh xắn và sáng sủa, lần đầu tiên nhìn thấy cô ấy, cô đã có thiện cảm. Những cô gái xinh đẹp, diện mạo dịu dàng rất dễ thân thiết với người. Ngư Khương rất muốn gần gũi với cô ấy, hoặc là trở thành những người bạn tâm giao. Nhưng chính bức ảnh đó đã nảy sinh khúc mắc trong lòng cô.

Cố Sơ.

Cô không rõ quá khứ giữa Lục Bắc Thần và Cố Sơ nhưng biết rõ rằng mục đích của Lục Bắc Thần khi tới Trung Quốc lần này rất mạnh mẽ, thậm chí còn lập cả phòng thực nghiệm ở Thượng Hải. Anh có dự tính ở lại, cô có thể nhận ra, cả Phan An và Ngự Cảnh cũng vậy. Anh đã tìm được người con gái đó, muốn tìm mọi cách để níu giữ cô ta. Một người đàn ông không bao giờ thêm thỏa hiệp trước mặt phụ nữ lại vì một người con gái mà cúi đầu.

Ngự Khương cười tự trào. Phải, có lẽ Ngự Cảnh và Phan An không biết, cả La Trì cũng không hay, ngay cả đám đồng nghiệp bên Mỹ cũng hoàn toàn mờ mịt. Chỉ có cô biết rõ, trong trái tim Lục Bắc Thần luôn cất giấu một người con gái, người đã từng khiến anh thương tích đầy mình mà vẫn không thể nào quên.

“Ngự Khương, chuyện khuyên tai anh không muốn nhìn thấy thêm một lần nữa.”

Chính vào ban này, Lục Bắc Thần đã ngồi ở đây nói với cô. Ngự khí của anh rất khê, xét về ngữ điệu không thể coi là cảnh cáo nhưng đủ để thức tỉnh. Vì cô từng cứu mạng anh nên làm việc gì anh cũng nể mặt cô ba phần. Cô biết chuyện này không giấu được Lục Bắc Thần.

Là tại cô ích kỷ, cứ ngỡ Lục Bắc Thần sẽ tiếp tục cho qua.

Nhưng cô nghĩ sai rồi, lần này vì Cố Sơ, anh đã lên tiếng nhắc nhở cô.

Ngự Khương nuốt xuống một ngụm rượu, đắng chát, cay nồng, giống như tình yêu thâm kín bao năm nay, đau đớn đầy nhưng vẫn đủ để khiến cho nhớ lại và nhắm nháp.

...

Một bữa tiệc sinh nhật khiến không ít đồng nghiệp uống say.

Ngự Khương đã say, Phan An còn đang đứng bên bờ vực tỉnh táo đã làm ‘sứ giả phù hoa’. La Trì cũng say, người lái xe thuê đã chăm sóc từ lâu, chở anh ấy và mấy đồng nghiệp thuận đường về chỗ ở. Các đồng nghiệp Bắc Kinh cũng tụ tập nhau lại cùng về nhà.

Tối nay Lục Bắc Thần cũng đã uống không ít, người đầy mùi rượu. Cố Sơ hơi bồng bênh, khi anh không chú ý, mấy ly cocktail đã chui vào bụng khiến cô hơi phiêu diêu, nhưng cô quả thực còn ngoan ngoãn, vừa lên xe là dựa vào người Lục Bắc Thần, không ồn ào, không nhốn nháo. Chloe len lên ngồi cùng một xe với họ một cách rất ‘vô liêm sỉ’, thậm chí còn bỏ cả ghế lái phụ mà cùng ngồi ghế sau.

Ban đầu anh ta muốn ngồi giữa, sau khi bị Lục Bắc Thần lườm thì chuyển qua ngồi sát cửa sổ. Lục Bắc Thần không muốn Cố Sơ ngồi giữa nên chỉ còn cách tự chịu thiệt thòi. Xe đi lên đường Tam Hoàn, Chloe trông có vẻ cũng đã uống cao hứng, giơ tay gác lên vai Lục Bắc Thần, cười hì hì: “Tối nay tôi phải ngủ với hai người.”

Thanh âm không chút kiêng dè lọt vào tai người tài xế, anh ta đánh mắt nhìn gương chiếu hậu, đôi mắt cứ gọi là kinh hoàng.

Lục Bắc Thần ngồi im, bên này có Cố Sơ dựa dẫm, bên kia có Chloe bám dính, giọng điệu của anh hồ hững, chỉ đường: “Tới khách sạn Côn Luân trước.”

“Này, tối nay tôi phải trả phòng, dọn qua khách sạn của hai người.” Chloe nói.

Lục Bắc Thần mặc kệ cậu ta, ngược lại Cố Sơ đang nằm trong lòng anh thì ngẩng đầu lên nhìn Chloe, cười nói: “Anh có ý đồ đen tối... với người đàn ông của tôi.”

“Tôi đúng là có ý đồ đen tối, nhưng không phải với người đàn ông của cô, là với cô...” Nói rồi, Chloe giơ tay về phía má Cố Sơ.

‘Móng vuốt’ bị Lục Bắc Thần chặn nửa đường, hất ra. Chloe không được như ý nguyện.

“Lục Bắc Thần, cậu đối xử với người anh em vì cậu mà vào sinh ra tử thế đấy hả?” Chloe làm mặt ầm ức.

“Vào sinh ra tử?” Lục Bắc Thần nhướn mày: “Tôi thấy bây giờ cậu sống rất thoải mái đấy chứ.”

Chloe lại sát lại gần anh, đôi mắt đào hoa thắm đẫm nụ cười: “Mặc dù tôi chưa làm được chuyện cậu giao phó nhưng thu hoạch bất ngờ cậu còn cần hay không?”

Lục Bắc Thần nhìn về phía anh ta.

Chloe càng cười gian xảo: “Yên tâm, đảm bảo hài lòng.”

“Thật sự khiến tôi hài lòng đi rồi hãy nói.” Lục Bắc Thần không hề khách khí.

Cố Sơ nghe mà tò mò: “Chuyện gì vậy?”

Chloe đang định mở miệng nói thì Lục Bắc Thần đã lập tức nhìn anh ta bằng ánh mắt lạnh lẽo, Chloe lập tức im bặt. Chẳng mấy chốc đã tới khách sạn Côn Luân, xe vừa dừng, Chloe đã bị Lục Bắc Thần đá xuống.

Chloe ôm áo dạ, lúc la lúc lác, bảo vệ trước cửa khách sạn lập tức xuống đỡ anh ta. Chloe nheo mắt lại, một tay chống lên thân xe, cúi người xuống: “Này, Lục Bắc Thần, ngày mai tôi dọn qua đó đây.”

Cửa xe đã được hạ xuống, gương mặt tuần tú của Lục Bắc Thần hiện ra trong màn đêm. Ánh đèn trước cửa khách sạn êm dịu lấp lánh, như những vì sao vụn lạc vào mắt anh. Anh nhìn về phía Chloe nửa đùa nửa thật, “Cố gan cậu cứ thử xem!”

Chloe vừa nghe thấy câu đó là hết cách, bực bội vò đầu: “Lục Bắc Thần, cậu tuyệt tình quá đi!”

So với sự kích động của Chloe, trông Lục Bắc Thần vẫn điềm đạm. Anh tăng lờ anh ta, bình tĩnh ra lệnh: “Lái xe.”

Chiếc xe chậm rãi rời khỏi khách sạn, chỉ để lại cho Chloe một làn khói bụi.

...

Bớt đi Chloe, trong xe yên ắng hẳn, tai không còn ồn ào nữa, ngoài người tài xế thì chỉ còn Lục Bắc Thần và Cố Sơ. Đêm Bắc Kinh vô cùng rực rỡ, vì cũng có những căn nhà lầu cao ngút như Thượng Hải, có điều trên đường xe cô tập nập hơn một chút. Những ngọn đèn đường trầm mặc hắt lên cửa xe đáng vẻ chói lọi nhất của mình rồi nhanh chóng nổ tung, lùi về sau.

Có mấy tia sáng rơi xuống gương mặt hơi nghiêng của Lục Bắc Thần, lốm đốm lòa nhòa, càng thêm hòa nhã. Cố Sơ vẫn dựa vào người anh, cô hơi lảng lảng nhưng chưa tới mức say. Ánh mắt cô men theo cúc ngực áo nhìn lên, cổ áo hơi hé mở, yết hầu gợi cảm, khuôn cằm vuông vắn, đã có mấy sợi râu nhú ra, trông cực kỳ quyến rũ.

Xa cách bao nhiêu ngày, từ lúc đặt chân lên mảnh đất Bắc Kinh này, cô vẫn chưa được thực sự ở riêng một chỗ với anh. Tại sân bay có La Trì làm bóng đèn, sau đó lại tổ chức sinh nhật cho anh, thế giới của anh kết nạp bao nhiêu người như vậy. Rồi mới ban nãy, rốt cuộc mới đuổi được kẻ gây rối cuối cùng. Bây giờ chỉ còn lại anh và cô, có thể yên tĩnh nép trong lòng anh, chia sẻ hơi thở của anh. Trái tim cô bỗng đập loạn nhịp, đập mạnh đến nỗi cô cảm thấy cả cơ mặt cũng giật giật.

“Anh định đưa em đi đâu?” Cô hơi nghiêng đầu, quá nửa gương mặt vùi vào cổ anh, yếu ớt hỏi.

Hơi thở mềm mại của người con gái, giọng nói nhỏ xíu như sợ ai làm đau càng khiến trái tim Lục Bắc Thần ngứa ngáy. Anh kéo tay cô lại, nhẹ nhàng đùa nghịch, hơi cúi mặt xuống, sống mũi cao thẳng có thể chạm vào bờ môi mềm của cô. Giọng anh cũng say đắm, trầm trầm như cảnh đêm nay: “Về khách sạn anh ở.”

Lần này Cố Sơ nghe thấy tiếng trái tim mình vọng vào lồng ngực, thỉnh thoảng thỉnh thoảng không yên, cô sợ bị anh nghe thấy, rồi lại cảm thấy lòng bàn tay anh nóng rực, bám lấy ngón tay cô. Cô mỉm cười để xoa dịu những kích động trong lòng, cố tình nói: “Nhưng em còn muốn ngắm cảnh đêm Bắc Kinh.”

“Không khác Thượng Hải đâu.”

“Ai nói vậy?” Giọng Cố Sơ càng thêm dịu dàng: “Em muốn ngắm đường Trường An, Thượng Hải có không?”

“Hôm khác anh đi ngắm cùng em.”

“Đi bây giờ cơ.” Cô đặt một tay lên ngực anh, cười hì hì.

“Không được.”

“Vì sao?” Cố Sơ dựa sát vào anh, nhìn chăm chăm cầm anh.

Lục Bắc Thần khẽ thu chặt cánh tay đang vòng qua eo cô lại. Anh cúi đầu nhìn cô, đáy mắt như động đêm đen, sâu xa lại có tia sáng, tia sáng ấy như giấu một ý đồ âm mưu. Anh khóa chặt cô lại, không rời mắt, khi lên tiếng giọng trầm trầm, khàn khàn: “Tối nay không được.”

Hô hấp của Cố Sơ khựng lại, bỗng rất vì ánh mắt anh, lại cảm thấy dưới bàn tay kia lồng ngực anh nóng rẫy, trái tim càng không yên. Cả người cô bỗng chốc xụi lơ, tim càng đập nhanh hơn. Cô cảm thấy cả giọng cũng không bật ra được nữa, nếu ép mình nói chắc chắn giọng sẽ run run. Ánh mắt anh quá xâm chiếm, ý tứ quá rõ ràng. Không phải cô nghe không hiểu, nhìn không hiểu, cô bèn cúi mặt, giấu đi những kích động trong lòng.

Trong bóng tối, cô cảm nhận được cánh tay chặt chẽ của Lục Bắc Thần, mùi rượu thoang thoảng mê hoặc cả hai...

323. Chương 323: Em Biết Anh Nhớ Em Đường Nào Không?

Cảnh đêm nồng đậm, trên cao là vầng bán nguyệt. Ánh trăng của mùa thu luôn tạo cảm giác thanh lạnh và bi thương, rồi lại bị ánh đèn đường xua tan cái thanh lạnh. Cố Sơ không hiểu Bắc Kinh, cũng không biết khách sạn mà Lục Bắc Thần ở lại nằm ở chỗ nào. Sau khi xe dừng, có nhân viên bảo vệ bước tới mở cửa xe. Lục Bắc Thần thanh toán tiền cho tài xế rồi giao chìa khóa cho bảo vệ bãi đậu xe. Cô cùng anh đi vào trong khách sạn, chẳng hiểu sao mặt bỗng đỏ bừng.

Dọc đường, Lục Bắc Thần vẫn luôn nắm tay cô. Anh không nói, cô cũng lặng im, chỉ cúi đầu. Mặc dù đã muộn như vậy rồi nhưng trong đại sảnh vẫn còn người, cô cảm thấy dường như họ đều đang nhìn mình vậy. Vào trong thang máy, Lục Bắc Thần rút thẻ phòng ra quẹt rồi bấm nút đi lên.

Thang máy chuyển động, từ từ lên cao.

Trái tim của Cố Sơ cùng bò lên theo từng chút một.

Cô không biết đây là khách sạn nào, cũng chưa định hình được nó nằm ở vị trí nào của Bắc Kinh, chỉ thấy nó rất xa hoa cao quý, phù hợp với thân phận của anh. Còn cô, cứ thế cam tâm tình nguyện cùng anh về khách sạn, tại một thành phố lạ lẫm, vào một đêm tối khác với Thượng Hải. Cô cảm thấy sự kích động trong lòng hết như lần đầu tiên gặp anh vậy.

Cô thử rút tay về nhưng lại bị Lục Bắc Thần nắm chặt. Cô ngược mắt nhìn anh nhưng anh không nhìn cô, những con số phía trên thang máy đang thay đổi từng đường từng nét, càng lên càng cao. Không bao lâu sau, bên tai vang lên một ‘ding’ rồi cửa thang máy bật mở.

Tầm thẳm dày hút hết mọi âm thanh, hành lang dài nhuộm một màu vàng cung đình. Lục Bắc Thần dắt tay cô đi thẳng một mạch, bước chân không nhanh không chậm, đủ để cô có thể nối gót theo anh. Nhưng cô cảm thấy bàn tay anh càng lúc càng siết chặt, lòng bàn tay bóng rẫy, là của anh, cũng là của cô.

Lục Bắc Thần dừng bước trước cửa phòng, quẹt thẻ đi vào.

Ánh trăng lan ra khắp phòng, kết cấu khá rộng. Nhưng không cho phép Cố Sơ quan sát tỉ mỉ, cửa phòng vừa mở, một giây sau cô đã bị Lục Bắc Thần đè mạnh vào tường, nụ hôn của anh ập xuống ngay sau đó, cuộn trào mãnh liệt.

“Bắc Thần...” Cô hoảng hốt vì sự nhiệt tình của anh, thậm chí lẩm bẩm cái tên của anh nhưng rồi nó cũng nhanh chóng bị chôn vùi trong cái hôn nóng bỏng.

Trong bóng tối, Cố Sơ nghe thấy hơi thở nặng nề của người đàn ông, quấn chặt lấy hô hấp của cô. Mùi rượu thoang thoảng trên người anh hòa cùng mùi nước diệt khuẩn có hữu khiến cô mê đắm. Cô chủ động vòng tay lên cổ anh, sau đó nghe thấy tiếng cúc áo lách cách.

Sự nhiệt tình của anh trở nên không thể chờ đợi, cả cô cũng không muốn đè nén bao nhưng nhớ và khao khát dành cho anh.

Ánh trắng lan dài trên bả vai trắng kiện của anh, đầy chân thực, không còn là chàng trai trong giấc mơ của cô, cũng không còn là người đàn ông thường ngày nho nhã, trầm mặc, lạnh lùng, hờ hững, càng không phải là một người giấu kỹ cảm xúc trước mặt mọi người. Trong bóng tối, thể phồng cùng quần áo trên người nhau bị anh ném bừa xuống dưới chân. Còn chưa kịp bật đèn, anh đã như sóng cả nhấn chìm cô.

Chỉ còn lại một mảnh trăng trước khung cửa sổ, chiếu sáng gương mặt anh, một gương mặt khô ngô, vì tình yêu hừng hực mà càng quyến rũ, mê hoặc.

Những sợi râu mới mọc của người đàn ông cọ qua cọ lại làm cô đau nhưng lại bất ngờ kích thích cảm quan của cô. Hơi thở của anh càng ngày càng khản đặc, còn cô trở thành tế phẩm để anh chiếm đoạt, ngay tại nơi cửa vào, bằng một cách thức nguyên sơ nhất.

Ánh trắng yên lặng quan sát tất cả, mãi miết nhìn hai con người đang quẩn quýt si mê nơi cửa ra vào.

Cô muốn kìm nén nhưng anh lại bắt cô kêu lên, rồi hết lần này tới lần khác lẩm bẩm tên cô trong những đợt công kích. Mỗi lần gọi tên, tình yêu cô dành cho anh lại thêm sâu sắc.

Rất lâu sau, cơn sóng dữ dội mới bình yên trở lại.

Cổ Sơ như một chú cá bị rút xương, mái tóc dài đã ướt sũng mồ hôi, bắt lực dựa vào người Lục Bắc Thần. Anh ôm cô, bả vai rắn rỏi cũng lấp lánh mồ hôi. Anh cảm nhận sự mềm mại và những cái run rẩy còn sót lại của người con gái, gương mặt vùi sâu vào mái tóc để hít hà mùi hương của cô, cũng là để bình ổn lại nhịp thở của mình. Hai con tim cùng chung nhịp đập, da thịt và da thịt sau những va đập đã trở lại với những vỗ về dịu dàng như nước.

Từ cuồng dã tới nhịp nhàng, tới khi nhận ra Cổ Sơ không thể đứng vững được nữa, Lục Bắc Thần mới dùng sức của một cánh tay, nhẹ nhàng bế cô lên, đi vào phòng ngủ.

Khi sống lưng chạm vào ga giường có hơi lạnh lẽo nhưng rất hợp để xoa dịu cái nóng nực của cô. Lục Bắc Thần cúi đầu hôn lên đôi má cô, so với sự tham lam ban nãy, anh lúc này đã dịu dàng trở lại. Cô nức nở một tiếng, cả người mềm nhũn, không thể cử động được. Anh khẽ cười, đứng dậy.

Lát sau, đèn sáng lên.

Không nhức mắt mà rất êm dịu, đèn chính không được bật, chỉ có ánh đèn sàn lác đác như ánh sao, qua lớp rèm cửa trắng mỏng manh trong suốt, ngoài kia vẫn là đèn đường rực rỡ. Lục Bắc Thần quay trở lại giường, cô ngước mắt lên, vừa hay nhìn thấy cơ thể không chút che đậy của anh, mặt đỏ bừng, vội vàng quay đi rồi nói: “Anh không biết xấu hổ à, rèm cửa còn chưa kéo kia.”

“Bên ngoài không nhìn thấy đâu.” Lục Bắc Thần cười khê.

“Kéo vào đi mà.” Cô làm nũng.

Lục Bắc Thần bèn chiều ý cô.

Sau khi kéo rèm xong, anh vòng trở lại giường, một tay chống lên giường, tay trái khẽ vuốt ve người cô, rồi lại lau mồ hôi mỏng trên trán cô, nhẹ nhàng nói: “Anh đi tắm cái.”

“Ừm.” Cô lẩm bẩm.

Anh quay người đi vào phòng tắm. Qua những tia sáng yếu ớt, cô nhìn thấy bóng lưng chắc khỏe nhẵn nhụi của anh, vết sẹo kia vẫn khiến cô đau lòng như thế.

Anh tắm không lâu, chẳng mấy chốc đã lại trở ra, trên người là mùi sữa tắm thơm tho, bớt hẳn đi mùi rượu ban nãy cứ quẩn lấy cô trong lòng nồng nàn. Anh còn quần khăn tắm giữa eo, sau khi lên giường bèn cởi khăn ra, ném qua một bên. Cánh tay mạnh mẽ thoải mái kéo cô lại, khi hôn cô đã chỉ còn xót xa.

“Em cũng đi tắm qua.” Cô uể oải nói.

“Gấp gì chứ.” Lục Bắc Thần giữ chặt không cho cô đi.

“Toàn mồ hôi thôi.”

Lục Bắc Thần lật người, khóa cô trong vòng tay, lồng ngực dính chặt vào sống lưng cô, cười khê: “Toàn là mùi hương của em thôi.”

Hơi thở của anh phả xuống vai cô, ngứa ngáy, người cô bỗng co rụt lại. Vẻ ngây ngô của người con gái lạc vào mắt anh, khiến nó lại sâu xa, u tối thêm vài phần. Một tay anh ôm cô, một tay vuốt ve, tới khi vuốt xuống cánh tay, một vết sẹo đã bị anh phát hiện ra.

“Vết sẹo này là thế nào?” Ngón cái của anh vân vê nhẹ nhàng.

Là vết thương ở thẩm mỹ viện, lúc đó Chloe đã dặn đi dặn lại, van xin nài nỉ cô đừng nói với Lục Bắc Thần. Cô hơi nghiêng đầu, trán khê cọ vào cằm anh, nói: “Không sao, chỉ là vết thương ngoài da nhỏ xíu thôi mà. Anh xem, sẹo cũng mờ rồi, biến mất nhanh thôi.”

Suýt nữa thì cô quên mất vết thương trên cánh tay, nhưng dưới ánh đèn làm sao có thể qua được mắt Lục Bắc Thần. Nói xong những lời này, cô cảm thấy Lục Bắc Thần đang nhìn mình chăm chú. Sợ anh tìm hiểu sâu thêm, cô quay đầu, cắn khê vào cằm anh rồi cứ thế tiến lên.

Môi anh mỏng mà gợi cảm, là thứ cô thích nhất.

Nhưng chủ nhân của bờ môi mỏng này trước nay vẫn là người thích kiểm soát, chẳng mấy chốc anh đã hóa bị động thành chủ động. Sau một nụ hôn dài mãnh liệt là những nụ hôn vụn vặt mơn man. Môi anh du dương bên tai cô, anh trầm hỏi: “Có nhớ anh không?”

Cô gật đầu.

Nhớ chứ, nhớ từng giây từng phút, đây là suy nghĩ cô không muốn giấu giếm.

“Sơ Sơ.” Anh một lần nữa gọi thầm tên cô, sâu nặng và tình cảm.

“Ừ?” Cô say đắm trong chất giọng của anh.

Người đàn ông vui đùa xuống, cái mũi cao xuyên qua mái tóc cô, bờ môi mỏng lướt qua tai: “Em biết anh nhớ em dường nào không...”

Trái tim cô tan chảy.

Lòng bàn tay anh lại hâm nóng nhiệt độ, cô dựa sát vào ngực anh, cũng có thể cảm nhận được thân nhiệt anh đang tăng cao. Anh bắt đầu gặm cắn vành tai cô từng chút, từng chút, dần dần lan ra.

Một sự ‘bày tỏ thẳng thắn’ như vậy, Cố Sơ đã nhận ra sự thay đổi trong cơ thể anh từ lâu, gương mặt lại đỏ lên một cách vô dụng.

Lần này không còn thô lỗ và bạo ngược như lúc mới vào cửa, anh trở nên nguy hiểm và triền miên.

Đêm nay, cô túy lúy say trong cơ thể anh.

Cùng với những tiết tấu của anh, rất lâu không thể dừng lại...

...

Quách Hương Vân, người vốn dĩ đã rời khỏi nhà họ Thịnh cùng con gái đi lấy chồng, giờ lại trở thành một bức di ảnh bày trong căn nhà đối diện nhà Thẩm Cường. Sau chuyện này, Thịnh Thiên Vỹ đã gọi rất nhiều cuộc điện thoại để tìm kiếm tung tích trước mắt của Quách Hương Vân, nhưng từ cái nhú mày của anh, Hứa Đồng không khó nhận ra, việc này rất khó khăn.

Trong lòng cô dâng lên một dự cảm chẳng lành, có lẽ di ảnh là sự thật. Quách Hương Vân... thật sự đã chết rồi.

Hai người cùng nhau trải qua sự việc này, bỗng trở thành những con kiến bò trên cùng một sợi dây. Thịnh Thiên Vỹ làm gì cũng không còn né tránh cô nữa, biết gì nói nấy, không hề giấu giếm. Anh đã điều tra chủ hộ sống đối diện nhà Thẩm Cường, chính là hộ đã dọn đi, trước mắt cả gia đình đã chuyển tới Xương Bình. Thịnh Thiên Vỹ nhanh chóng tìm được gia đình ấy nhưng đối phương hoàn toàn không biết bà lão Quách Hương Vân. Mặc dù không may mắn lắm nhưng Hứa Đồng vẫn chụp lại bức di ảnh đưa cho chủ hộ xem.

Ông ta nhìn hai người như nhìn hai kẻ thần kinh, cuối cùng nói: Tôi thật sự không biết người này, nhà bên đó đã bán từ lâu rồi, cũng đã được bên khai phá thu mua lại.

Xem ra có người cố tình để bức di ảnh ở đó.

Người này là ai, rốt cuộc có mục đích gì?

Manh mới về Quách Hương Vân bị đứt, Thịnh Thiên Vỹ lại chở Hứa Đồng tới gặp Tiffany. Về tung tích của Tiffany, trên đời e là chỉ có Thịnh Thiên Vỹ biết. Chiếc xe lái thẳng ra ngoại thành, trong một vùng rừng núi hoang vắng, Tiffany được sắp xếp lại một bệnh viện điều dưỡng ở đó.

Không hiểu sao, chiếc xe vừa đi vào trong núi, Hứa Đồng liền cảm thấy đôi mắt nhìn họ chầm chầm không còn nữa, cảm giác bị bó buộc và do thám mấy ngày nay bỗng nhiên biến mất. Đương nhiên, cô không quá nhấn mạnh với Thịnh Thiên Vỹ về cảm giác này, giờ đã có quá nhiều chuyện nằm ngoài tầm kiểm soát, cô không muốn anh chìm sâu vào phiền nhiễu.

Đây vốn dĩ là một nơi rất tốt để điều dưỡng, không khí trong lành. Mùa thu lại là một mùa tuyệt đẹp, khắp núi ngập tràn một màu vàng ươm và đỏ rực, phóng tầm mắt ra xa có thể khiến tâm hồn thanh thản. Vậy mà đây lại không phải một bệnh viện điều dưỡng bình thường, nơi đây toàn là những con người bất thường.

Hứa Đồng gấp gáp muốn gặp Tiffany, mặc dù trạng thái tinh thần của cô ấy không tốt nhưng lỡ như lại tìm được manh mối thì sao? Vậy mà điều khiến Thịnh Thiên Vỹ và Hứa Đồng sững sốt là Tiffany đã được đón đi.

Viện trưởng đích thân tiếp đón Thịnh Thiên Vỹ, nói với anh: “Anh mà tới sớm một hôm là gặp được Tiffany rồi, cô ấy vừa được người thân đón đi.”

Thịnh Thiên Vỹ cảnh giác: “Cô ấy không có người thân.”

“Sao lại không có chứ, người đó mang theo giấy tờ chứng minh mà. À đúng rồi, còn có chữ ký của cậu ấy nữa.” Viện trưởng lấy giấy tờ ra, đưa cho Thịnh Thiên Vỹ.

Thịnh Thiên Vỹ đón lấy, lật ra xem, ánh mắt chợt căng thẳng.

Cái tên bên trên là: Chloe.

324. Chương 324: Phu – Thân

Lại nhìn thấy hoa ngọc lan, vào mùa rực rỡ nhất. Chàng trai trẻ nắm tay cô gái đi qua con đường tình nhân. Gió thổi qua, cánh ngọc lan rụng đầy mặt đất. Ánh nắng hắt xuống kẽ lá, đọng đầy ảm áp trong đôi mắt. Dưới cây, chàng trai ôm đàn ghita, trông có vẻ rất ra dáng nhưng nốt nhạc gảy lên thì loạn xạ khó tưởng. Cuối cùng bực dọc, chàng trai quăng cây đàn qua một bên. Cô gái cầm hai trái cam tung tăng đi tới, sau khi thấy vậy bèn đặt cam xuống, nhét lại đàn vào lòng chàng trai.

“Anh thông minh như vậy, học ghita có gì khó đâu?”

“Anh thật sự không giỏi cái khoản này đâu.”

“Thế em muốn anh đàn ghita hát cho em nghe thì phải làm sao?”

Chàng trai thở dài: “Em đang làm khó anh.”

“Làm khó anh không được à?” Cô gái cười bướng bỉnh, “Anh là bạn trai của em, vì em học đàn một bản nhạc, hát một bài hát là chuyện chính đáng mà.”

“Chuyện vô lý em cũng bao biện được ba phần.”

“Yêu cầu của em rất hợp tình hợp lý.” Cô gái bóc cho chàng trai một quả cam, đưa đến tận bên môi, “Nào, ăn một quả cam trước cho ngọt giọng, rồi em tiếp tục dạy anh.”

Chàng trai há miệng đón lấy, nét mặt khó xử.

...

Khi Cố Sơ mở mắt ra, bên tai dường như vẫn còn vọng về tiếng cười của cô gái, thấm đẫm mùi nắng, ấm áp, vui tươi, dính vào màng nhĩ rồi len lỏi xuống cổ họng, có chút ngọt ngào của hoa dành dành. Cô nhìn lên trần nhà, những ngọn đèn thủy tinh như ánh sao lác đác bẻ ánh sáng thành những vụn sáng nhỏ. Rèm cửa dày hở một khe hẹp, ánh sáng len vào từ khe hở ấy, hắt màu vàng kim lên sàn nhà. Giấc mơ đã bay xa, cả trời ngọc lan đã không còn nữa.

Đã bao lâu rồi không mơ về quá khứ?

Có lẽ là khi quay trở lại trường thi, cô lại bước trên con đường tình nhân ấy, một lần nữa nhớ về những năm tháng thanh xuân mặc sức tung bay. Có người nói, hai mươi tuổi vẫn còn trẻ trung, ít nhất vẫn còn túm được cái đuôi của tuổi xuân trong tay. Nhưng thanh xuân của cô đã sớm trôi đi rồi, ngay cả đuôi cũng không bắt được. Cảnh tượng trong mơ cô không hề xa lạ. Có lúc ngay bản thân cô cũng cảm thấy kỳ lạ, vì sao lại mơ về những cảnh tượng từng xảy ra trước đây? Giấc mơ... chẳng phải sẽ rất đa dạng hay sao?

Bắc Thâm bị cô ép học ghita nửa năm, cuối cùng tới khi kết thúc ngay cả dây đàn cũng ấn không chuẩn. Cô giận đến vô đầu bứt tai, anh lại tươi cười ôm lấy cô và nói: Không biết đàn ghita lẽ nào không có tư cách làm bạn trai em sao?

Em là hay thích giận dỗi, nếu anh muốn dỗ em kiêu gì cũng phải có một sở trường chứ? Khi ấy cô đã hùng hồn nói vậy.

Có rất nhiều cách để dỗ em mà.

Ví dụ?

Ví dụ như... Lúc đó anh đã ngẫm nghĩ, lát sau mới nói: Ví dụ như mua cho em những món đồ mà em thích.

Cô lập tức cười nói: Thế thì sau này anh mệt đấy, em là thích nhất hàng hiệu, mấy đồ rẻ tiền em không cần đâu.

Em xứng đáng có được thứ tốt nhất.

Câu nói này của Bắc Thâm, bây giờ mỗi lần nghĩ lại, trái tim cô lại đau đớn. Cô lật người, cơn đau nhức toàn thân nhắc cho cô một sự thật thực tế, người vui vẻ với cô, cho cô sự bảo đảm vật chất tốt nhất là Lục Bắc Thần, không phải... Bắc Thâm. Duyên phận có lẽ được sắp xếp như vậy, khi xưa cô từng một lòng cho rằng Bắc Thâm sẽ là người đàn ông đi cùng cô tới cuối cuộc đời, vậy mà bây giờ cô lại đi theo anh trai anh ấy. Cô hít sâu một hơi, đè nén cảm giác khác lạ trong lòng. Đầu giường là một bộ quần áo ngủ được xếp gọn gàng do cô mang từ Thượng Hải qua, vì sợ Bắc Kinh lạnh nên cô đặc biệt mang đồ dày một chút. Cô mệt mỏi không muốn dậy khỏi giường. Lục Bắc Thần giống như một con báo tham ăn, tối qua đã hết lần này tới lần khác bộc phát tinh lực của anh lên người cô.

Anh đã dậy rồi, cô nhìn giờ đầu giường, sắp mười giờ. Thời gian thức dậy buổi sáng của Lục Bắc Thần rất cố định, chuẩn xác lúc sáu giờ. Anh có một cái đồng hồ sinh học mạnh mẽ, không cần báo thức, tới giờ là mắt sẽ tự động mở, trừ phi hôm sau không có việc gì anh sẽ đợi mãi tới khi cô thức, thế nhưng chuyện ấy quá hiếm hoi. Cố Sơ không biết hôm nay anh sắp xếp kiểu gì, đầu giường cũng không thấy giấy nhớ, nghĩ bụng chắc là anh cũng chưa đi xa. Cô uể oải mặc đồ ngủ vào, tới trước cửa sổ định ngắm phong cảnh bên ngoài. Ai ngờ tay phải vừa đặt lên rèm cửa, cả người Cố Sơ đã sững lại.

Trên ngón giữa bàn tay phải cô chẳng biết từ lúc nào đã có thêm một chiếc nhẫn. Một chiếc nhẫn bạch kim với kim cương được cắt mài hoàn hảo, không phải kiểu đá bồ câu vừa giờ tay ra là thấy vẻ khoe khoang hợm hĩnh, độ lớn nhỏ của kim cương rất vừa phải, lại được thiết kế cực kỳ đặc biệt. Tay cô cứ đỡ ra như thế, đầu óc cũng chết lặng. Cô thể rằng đây không phải chiếc nhẫn cô đeo khi mộng du, nó rất lạ, cô chưa từng thấy bao giờ.

Thế này...

Là ý gì?

Rất lâu sau, Cố Sơ mới rút tay về, cẩn thận tháo chiếc nhẫn nơi ngón giữa ra. Cô từng nhìn thấy những đồ đẹp mắt, mẹ cô trước nay rất sành sỏi các thiết kế đá quý, khiến cô nghe nhiều cũng bị ảnh hưởng theo. Chiếc nhẫn này vừa nhìn là biết được đặt riêng, cách mài bóng rất tỉ mỉ. Căn phòng ngủ này vì bị che rèm

mà hơi tối nhưng nó vẫn lấp lánh giữa bóng tối tối chói mắt, thậm chí còn có mấy tia sáng xanh lam, như một ngọn lửa ở tận nơi xa xôi nhất trong vũ trụ, sáng bừng cả ngón tay cô.

Cô mở hé rèm cửa ra, ánh nắng ủa vào, khiến cô nhìn rõ một hàng chữ nhỏ bên trong nhãn, cũng được khắc rất tỉ mỉ: MyLove, Sơ. Cô nhìn chăm chăm lên hàng chữ đề dưới: Phu – Thần.

Phu: Thần?

Thần, là Lục Bắc Thần.

Phu... nghĩa là chồng sao?

Chiếc nhãn này...

Trái tim Cố Sơ bỗng chốc vọt lên tận cổ họng, sắp không chống cự nổi những tiếng đập thành thịch thịch thịch. Cô siết chặt chiếc nhãn, tới khi lòng bàn tay bị nó cứa đau mới tỉnh lại, còn chưa kịp đi dép đã lao ra khỏi phòng ngủ.

Tối qua về rất muộn, lại vì sự nhiệt tình của Lục Bắc Thần bộc phát mà cô không kịp phân tích nhiều kết cấu của khách sạn. Chạy ra ngoài như vậy, cô chỉ cảm thấy mắt sáng rực lên, cả một phòng khách rộng thênh thang đâu có nằm trong phạm vi cô tưởng tượng? Căn phòng chia ra làm phòng ở và phòng làm việc rất hợp lý. Phòng khách có khung cửa sổ sát sàn nhìn thẳng ra bình minh và một ban công dạng vườn hoa. Ánh nắng cực đẹp, chỉ có điều vì tầng này hơi cao nên chim không bay tới. Hóa ra trong phòng khách có không ít người, trên sofa có La Trì, Ngũ Cảnh đang ngồi, còn có vài người cô không biết mặt. Lục Bắc Thần đứng ngoài vườn hoa ban công, đang nói chuyện với Chloe. Họ đều ăn mặc rất nghiêm chỉnh, chỉ có Lục Bắc Thần là mặc thoải mái.

Chloe hút thuốc, giơ tay khướu khướu, nét mặt cực kỳ phấn khích. Lục Bắc Thần không hút thuốc, hai tay khoanh trước ngực nhàn nhã dựa vào ban công. Tiết trời thu trong lành, gió không lớn, ở trên cao như vậy mà chỉ khẽ lay động mái tóc đen của anh. Anh nhìn từ trên cao xuống, sau lưng là sân vận động tổ chim nổi tiếng.

Cố Sơ không ngờ mới sáng ra đã nhìn thấy nhiều người như thế, nhất thời đứng đực ra đó, không nhúc nhích.

La Trì nhìn thấy cô trước tiên, đang bàn bạc vụ án, ngẩng đầu lên bỗng thấy một ‘con mèo’. Một con mèo màu hồng, ngây ngô đứng ngoài cửa, rõ ràng đã hết hồn vì cả đám người. Anh ấy cười không ngớt, chỉ vào Cố Sơ: “Thật không ngờ giáo sư Lục nhà chúng ta lại thích kiểu này?”

Thanh âm của La Trì thu hút sự chú ý của Lục Bắc Thần. Anh quay đầu nhìn vào trong phòng khách, khoe môi bất chợt cong lên. Cố Sơ mặc một bộ áo ngủ liền quần, hồng từ trên xuống dưới, trên mũ là một con mèo hình hoạt hình, còn đeo hai cái tai, sau mông còn vung vẩy một chiếc đuôi, lông mồm mồm trông rất đáng yêu. Mái tóc dài xõa xuống lại còn quấn một chiếc khăn hồng, vừa nhìn là biết đang ngủ lơ mơ bị đánh thức, cực kỳ uể oải.

Chloe sau khi nhìn thấy cô thì huýt sáo một cách khoa trương: “Hey, cô mèo hồng.”

Cố Sơ rất muốn tìm một cái lỗ để chui xuống, làm sao cô biết lại có đông người như vậy?

Lục Bắc Thần quay về phòng khách, nói một câu: “Được rồi, tạm thế, mọi người có thể ra về.”

La Trì sao có thể bỏ lỡ kịch vui, cười trêu chọc: “Việc công thì hòm hòm rồi nhưng em gái Cố hiếm khi có dịp tới Bắc Kinh một lần, chúng ta ôn chuyện cũ tỵ.”

Lục Bắc Thần đã tới bên cạnh Cố Sơ, mặc kệ La Trì ‘mặt dày’, cúi đầu nhìn, “Dép lê đâu?”

“Trong phòng ngủ...”

“Lấy đi vào.”

“Vâng...” Cố Sơ vẫn còn ngơ ngẩn ngẩn, quay lại phòng ngủ đi dép một cách rất ngoan ngoãn.

Chloe lúc lắc cái đầu bước tới, ngồi phịch xuống sofa, uể oải dựa vào người Phan An, chép miệng: “Tìm một cô bạn gái nhỏ tuổi có điểm này là sướng, biết nghe lời.”

Khi Lục Bắc Thần chuẩn bị đuổi khách thì Cố Sơ đã đi dép lê quay trở lại, vẫn là bộ mèo hồng. Thấy mọi người còn nhìn mình mãi, mặc dù ngưỡng ngáp nhưng cô vẫn hắng giọng nói: “À... quần áo của tôi vẫn còn ở trong vali, quý vị tạm để mắt thiệt thòi chút vậy.”

“Đâu có, đâu có, dễ thương lắm.” Một đồng nghiệp lên tiếng.

Cố Sơ sát lại gần Lục Bắc Thần, thì thầm: “Anh còn công việc phải không? Không sao, cứ mặc kệ em.”

“Các vị.” Nhưng Lục Bắc Thần lại ôm cô vào lòng, ánh mắt điềm nhiên, “Công việc cũng bàn xong rồi, sau đây là thời gian hẹn hò của tôi.”

Mấy đồng nghiệp không thân với Lục Bắc Thần lắng nghe ra ý, đương nhiên không tiện ở lại, lần lượt đứng dậy. Nhưng La Trì thì đã quen vượt mông hổ, quyết ngồi ỳ ở sofa không đi. “Này, hai người đi đâu chơi? Dẫn tôi theo với, coi như là thêm vệ sỹ.”

“Không thành vấn đề, cậu cứ có được phê chuẩn của cục trưởng đi rồi tính.” Lục Bắc Thần không chút khách khí, “Cảnh sát La, theo tôi được biết thời gian tới cậu còn chẳng có thì giờ để ngủ đâu.”

“Thế nên mới phải tìm niềm vui từ hai người chứ.” Vụ án có tiến triển mới, đúng như Lục Bắc Thần nói, anh ấy lại sắp vất chân lên cổ mà chạy rồi. “Cậu coi như thương hại tôi đi, trước khi cô ấy còn chưa là chính thức thì tôi vẫn được ngang hàng với cô ấy. Giáo sư Lục, cậu thiên vị quá.”

Cố Sơ còn chưa kịp hiểu cái gọi là ‘chính thức’ trong câu nói của La Trì đã bị Lục Bắc Thần ôm chặt hơn. Anh nhẹ nhàng chống cằm lên đỉnh đầu cô từ phía sau, không hề kiêng dè quan hệ trước mặt mọi người. “Ai nói chưa chính thức?” Rồi anh cúi xuống, cầm lấy cánh tay cô, giơ cao tay phải của cô lên, nói với mọi người: “Hoa đã có chủ.”

Cô cũng người như một khúc gỗ.

Mọi người cũng ngẩn ra, rồi Chloe lập tức cười phá lên, chỉ vào Lục Bắc Thần: “Này, cậu đang làm cái trò gì kia?”

La Trì cũng cười theo.

Lục Bắc Thần không hiểu họ cười cái gì, nhìn xuống ngón đeo nhẫn của cô, lập tức nhú mày, “Nhẫn đâu?”

325. Chương 325: Phải Chẳng Là Cường Ép?

Sáng nay sau khi tỉnh dậy, đầu óc Cố Sơ vẫn còn văng vất, không ngờ bỗng chốc gặp nhiều người như vậy, đám La Trì và Phan An lại bày ra vẻ mặt đang xem trò vui, cô nhất thời đỡ đầu, lời nói của Lục Bắc Thần lọt vào tai như tư duy bị cả bịch bông chặn đường, cứ lơ đãng nhìn Lục Bắc Thần quên cả trả lời. Về sau khi nhớ lại cảnh này cô thường nghĩ cũng may Ngư Khương không có ở đây, nếu không nhìn cái biểu cảm ngây ngây ngô ngô của cô sẽ lại mừng thầm. Nhưng khi lại cô càng âu sầu, Ngư Khương đáng chết đó vì sao không có mặt. Đó là cảnh tượng suốt đời này cô khó mà quên được, nói chi để Ngư Khương chứng kiến.

Lục Bắc Thần thấy cô ngốc nghếch, bèn lặp lại lần nữa với vẻ cực kỳ nhẫn nại: “Nhẫn.”

Nhẫn à...

“À, đây đây.” Cố Sơ vội vàng rút chiếc nhẫn từ trong túi áo ngủ đưa cho Lục Bắc Thần. Mới sáng sớm, ngón tay đã có thêm một viên kim cương lấp lánh, quả thực khiến cô hết hồn, chẳng phải cô bị chiếc nhẫn quý giá này dọa, mà hoảng hốt vì hành động quái đản của Lục Bắc Thần.

Lục Bắc Thần thấy vậy nhú mày, sau khi cầm lấy chiếc nhẫn, lần này anh đích thân đeo vào tay cô trước mặt tất cả mọi người rồi nói: “Không có sự đồng ý của anh, không được phép tháo xuống nữa.”

Cố Sơ đang định đáp trả thì đánh mắt nhìn thấy ngón giữa bàn tay trái của anh, kinh ngạc ‘á’ một tiếng, trên đó cũng đeo một chiếc nhẫn, một chiếc nhẫn trơn rất sạch sẽ, càng tôn lên ngón tay xương gầy, thẳng tắp của anh.

“Anh, anh...” Cô cứ ‘anh’ mãi không xong.

Lục Bắc Thần vòng cánh tay phải kéo cô vào lòng, bàn tay đeo nhẫn của anh và cô đan cài vào nhau. Cảnh này quả thực thu hút, lại khiến người ta kinh ngạc không thôi. Đa phần mọi người đều biết tính cách của Lục Bắc Thần lạnh nhạt, đối với công việc thì nghiêm túc khắt khe, đối với nhân tình thế thái thì không có ý hòa theo quá nhiều. Khoảng thời gian tới Bắc Kinh, có không ít các cô gái tỏ ý thân mật với anh, nhưng đối với phần tình cảm ấy anh chẳng đón nhận một cách thân thiện, lúc nào cũng bày ra vẻ mặt đang làm việc. Thế nên lâu dần, mọi người đều cho rằng anh chẳng mấy nhiệt tình trong chuyện tình cảm. Ai ngờ tới qua khi đối mặt với một cô gái, anh như biến thành một người khác, hôm nay, giờ phút này lại càng khiến người ta phải nhìn anh bằng con mắt khác, để tất cả mọi người hiểu ra rằng người này không phải sinh ra đã như núi băng, trong đôi mắt anh cũng có đậm sâu, cũng dạt dào tình ý.

“La Trì, cậu còn mặt mũi làm bóng đèn sao?” Phan An nhắng nhít nói: “Nhìn kia, người ta đeo nhẫn lên tay cả rồi.”

“Nhẫn có nhiều ý nghĩa lắm.” La Trì cố tình nói một câu: “Hôm qua hẵng còn là bạn gái, hôm nay có nhanh cũng đâu thành vợ được ngay.”

Cố Sơ được Lục Bắc Thần khóa chặt trong vòng tay, đi không được, trốn chẳng xong, nghe xong câu này đương nhiên rất bối rối. Cô bất chợt cúi đầu nhìn những ngón tay đang quấn bên. Hai chiếc nhẫn đều được đặt làm riêng, mặc dù nhẫn của người đàn ông là nhẫn trơn, không có kim cương lấp lánh như nhẫn của người con gái, nhưng vừa nhìn đã biết chúng là một cặp. Hai chiếc nhẫn chạm khê vào nhau, khiến cả trái tim cô cũng bỗng bồng bồng xang theo. Mặc dù chúng chưa được đeo lên ngón áp út, mặc dù cũng có những ý nghĩa khác nhưng ý tứ của phần đề phía sau thì quá rõ ràng.

Rõ ràng tới mức cô nghĩ tới nhưng cũng không dám nghĩ nhiều thêm.

La Trì có vẻ quyết tâm phải chọc thủng ô cửa sổ giấy, Lục Bắc Thần có thể nghe hiểu mà những người ngồi đây cũng vậy. Cố Sơ đỏ mặt, đang định khuyên La Trì dừng đùa nữa thì nghe thấy Lục Bắc Thần cười khê, nói: “Ý nghĩa của nhẫn thì nhiều được đến đâu? Với tôi, nhẫn chỉ có hai ý nghĩa, một là đính hôn, hai là kết hôn. Cô nhóc Sơ nhà tôi còn một năm nữa mới mới được tốt nghiệp, dĩ nhiên không thể coi là nhẫn cưới, chỉ còn cách dùng nhẫn đính hôn để trối tạm cô ấy lại một năm.”

Anh vừa dứt lời, mọi người liền xôn xao.

Người đỡ đầu nhất phải kể tới Cố Sơ, cô cứ ngây người nhìn khuôn cằm của Lục Bắc Thần, tai thì ù ù. Ngữ Cảnh là trong sáng nhất, phần khích reo lên: “Giáo sư Lục? Hai người sắp kết hôn sao?”

Lục Bắc Thần nhướn mày, cúi đầu nhìn Cố Sơ vẫn còn trong trạng thái tinh thần du đãng, phì cười vì biểu cảm của cô, khóe môi cong lên, cánh tay thu chặt lại một chút, ngược mắt lên thông báo: “Đợi cô ấy tốt nghiệp đã.” Rồi lại nhìn Cố Sơ, “Đúng không?”

“Á?” Đầu Cố Sơ bị nhét toàn bông là bông, chỉ nghe được tiếng xuýt xoa của mấy người bên cạnh.

“Giáo sư Lục làm vậy coi như đặt trước hàng rồi.” Có đồng nghiệp cười nói.

Những người khác cũng sôi nổi hòa theo.

Chloe đứng dậy, dang rộng hai cánh tay, “Mọi người đợi đã, đừng chúc mừng vội vã thế.” Rồi anh ta bước tới trước, sát lại gần Cố Sơ, hươ hươ tay trước mặt cô.

Cố Sơ không có phản ứng gì, ngược lại là Lục Bắc Thần hất tay anh ta ra, “Làm cái gì đấy?”

“Một chuyện trọng đại như kết hôn mà mình cậu nói là được á? Tôi cũng phải nghe ý kiến của đương sự.” Chloe vỗ mạnh tay lên vai Cố Sơ: “Nói đi, Lục Bắc Thần có cưỡng ép em không?”

Câu nói khiến La Trì ở bên kia phì cười thành tiếng, giơ ngón tay cái lên với Chloe: “Quả nhiên là am hiểu Trung Quốc, câu thành ngữ ‘cường thủ đoạt hào’ dùng quá là chuẩn!”

Bàn tay Chloe đập rất kịp thời, lập tức đánh thức Cố Sơ, ngay sau đó não cô nổ tung. Kết hôn? Ban này Lục Bắc Thần nói với họ chuyện kết hôn? Lục Bắc Thần rất không hài lòng về cách dùng từ của Chloe, đẩy anh ta ra không chút khách khí, chau mày, “Cưỡng ép cái gì!”

“Tôi thấy em gái Cố cứ ngây ngây ngô ngô, sự thật chắc gì đã như cậu nói.” La Trì cố tình khiêu chiến Lục Bắc Thần.

Ai ngờ Lục Bắc Thần không để La Trì được xem trò vui như ý nguyện, nói: “Chuyện đính hôn cũng như chuyện kết hôn đều yêu cầu sự thuận ý nguyện tình. Tôi đã cầu hôn, cô ấy đã đồng ý, đây gọi là danh chính ngôn thuận.”

Bên dưới có người kinh ngạc: Chao ôi, giáo sư Lục cầu hôn rồi à...

Chloe hoài nghi nhìn Cố Sơ rồi lại liếc Lục Bắc Thần, ngay sau đó anh ta lại đột ngột quay sang Cố Sơ, mặt suýt nữa thì dính sát vào, làm Cố Sơ giật mình hét toáng lên. Lục Bắc Thần thẳng thừng kéo Cố Sơ ra sau lưng, nhìn Chloe hệt như nhìn một kẻ bị bệnh tâm thần, “Cậu ra cửa quên uống thuốc đấy à?”

“Này, Cố mỹ nhân, cậu ta cầu hôn em rồi à? Cầu hôn thế nào?” Chloe nhảy cao lên để nhìn được Cố Sơ.

Khổ nỗi, Cố Sơ đã bị chiều cao và bả vai tuyệt đối của Lục Bắc Thần che kín. Anh toàn quyền làm ‘người phát ngôn’: “Chloe, cậu về được rồi.”

“Cố mỹ nhân cứ áp a áp ứng, trong chuyện này nhất định có vấn đề.” Chloe cười quỷ quyệt.

“Phải rồi, xét về độ tuổi, giáo sư Lục chiếm ưu thế; Xét về kinh nghiệm xã hội, giáo sư Lục lại chiếm ưu thế. Tôi là tôi sợ em gái Cố nhà chúng ta bị lừa gạt, phải chịu thiệt ấy chứ.” La Trì nghịch ngợm cùng Chloe, nghiêng đầu ngó Cố Sơ, “Này em gái Cố, em đừng sợ. Cậu ta mà cưỡng ép em, em cứ nói với anh. Anh là cảnh sát nhân dân, sẽ luôn vì em mà giơ cao chính nghĩa.”

Cố Sơ còn chưa kịp lên tiếng thì Lục Bắc Thần đã từ tốn tiếp lời: “Ngữ Cảnh và Phan An hiểu tôi đấy, tâm trạng tốt thì phá án thần tốc, tâm trạng mà dở thì...” Anh ngập ngừng.

Câu chuyển chủ đề bất ngờ khiến La Trì sững lại. Vì đề cập tới công việc nên anh ấy chú ý theo phản xạ. Lại thấy Lục Bắc Thần cười nửa đùa nửa thật, anh ấy chợt rung mình, quay sang Ngữ Cảnh, vô thức hỏi: “Tâm trạng không tốt thì thế nào?”

Ngữ Cảnh đẩy gọng kính: “Cũng không có gì, tâm trạng không tốt thì cũng chỉ làm việc thôi.”

La Trì nghe xong thở phào một hơi, “Cũng tức là lúc tâm trạng vui vẻ hay tồi tệ thì hiệu suất làm việc cũng đều được nâng lên, thế thì có gì đâu.”

Phan An chậm rãi phá tan cái biểu cảm ‘chẳng có gì’ của La Trì, “Mặc dù tâm trạng tốt hay xấu không ảnh hưởng tới hiệu suất công việc nhưng chất lượng công việc thì chênh lệch rất nhiều.”

La Trì lại giật mình.

Chất lượng công việc...

“Giáo sư Lục ấy à, bình thường không nóng không lạnh các cậu đã chẳng dám thử mạnh rồi, đợi đến lúc tâm tình tệ hại thì... tương lai không vui vẻ gì đâu.” Phan An nhìn sang Ngữ Cảnh, cố tình làm ra vẻ tiếc nuối, “Còn nhớ năm đó khi Lục anh mình uy vũ của chúng ta vừa được thăng chức, chúng ta mỗi người được thưởng một bao lì xì dày, nhỉ?”

Ngữ Cảnh gật đầu.

“Còn có một lần gặp đúng lần Lục không vui, à chính là vụ án giết người liên hoàn đó, cậu nhớ không? Tới nay tôi vẫn còn nhớ ngày đó, gió bão sắp giạt cấp mười, chúng ta đã trải qua thế nào?” Phan An nhướn cao mày, chưa đợi Ngữ Cảnh đáp đã thẳng thừng đưa câu trả lời: “Hôm đó chúng ta còn khổ hơn cả chết, ép chúng ta đi đi lại lại trong gió bão. Cái cơ thể nhỏ thó của cậu suýt nữa thì bị bão cuốn đi, kết quả chỉ vì đến phòng thực nghiệm muộn năm phút mà Lục nổi trận lôi đình, ngay cả người bên phía cảnh sát cũng chịu vạ lây, công việc vốn dĩ cần hoàn thành trong vòng một tuần bị ép còn hai ngày. Trong hai ngày đó Lục không hề trưng vẻ mặt tử tế ra với ai, hai ngày mà cứ dài như hai năm ấy.”

La Trì nuốt nước bọt, rất lâu sau mới nhìn Lục Bắc Thần hỏi một câu: “Thế bây giờ... tâm trạng cậu tốt chứ?”

“Lúc này thì không tồi nhưng lát nữa thì chưa biết.” Lục Bắc Thần đáp nhẹ tênh: “Chuyện trên đời này là vậy, ai mà biết được một giây sau sẽ xảy ra chuyện gì?”

La Trì nghe mà lạnh cả sống lưng, Chloe cười đùa, thêm dầu vào lửa: “Cảnh sát La, các anh mau đi đi không tai bay vạ gió đến nơi.”

“Chloe.” Lục Bắc Thần tỏ vẻ nhàn nhã: “Tôi chợt nhớ ra là tiền phí năm nay tôi chưa thanh toán cho cậu.”

Nụ cười mím trên gương mặt Chloe lập tức đông cứng lại.

La Trì cười sung sướng trên nỗi đau khổ khác: “Thấm tử tài ba ơi, vẫn nên đi với chúng tôi thôi, không là cả năm làm công cốc đấy.”

Lục Bắc Thần lại từ tốn ‘bồi thêm một dao’, “Ban nãy nói nhầm, là tiền phí nửa năm.”

Chloe nghe xong bật lại: “Tiền phí nửa năm? Thế là ý gì?”

Lục Bắc Thần giơ tay lên xoa xoa cằm, chiếc nhẫn ở ngón giữa cực kỳ lấp lánh. Anh nhìn Chloe cười mà như không cười: “Người con gái của tôi bị thương, món nợ này tính cho ai đây, hử?”

326. Chương 326: Lục Bắc Thần, Cậu Thắng Rồi

Chloe lập tức như quả bóng da xì hơi, há hốc miệng ra rồi lại ngậm miệng vào. Rất lâu sau, thấy mọi người xung quanh đều đang nhìn mình chằm chằm, anh ta háng giọng, thẳng thừng chơi trò mặt dày: “Phải, tại tôi bất cần. Đẳng nào cũng bị trừ tiền, đã thế tôi không đi nữa.”

“Dĩ nhiên là được.” Lục Bắc Thần bất ngờ bật cười, “Ví tiền của cậu trước giờ vẫn rất dày, tiền phí cả năm coi như làm tiền mừng cho tôi đi.”

“Cái gì, cậu, cậu...” Chloe chỉ tay vào Lục Bắc Thần, nhảy chồm chồm: “Cậu là cái đồ bủn xỉn!”

Lục Bắc Thần vẫn mỉm cười nhìn anh ta, gõ gõ tay lên mặt đồng hồ, “Năm phút đổi lấy tiền phí nửa năm, Chloe, sự nhẫn nại của tôi chỉ có năm phút thôi đấy.”

Chloe ngẩn người.

“Còn cả mấy người nữa.” Lục Bắc Thần hờ hững nhìn một lượt những kẻ đang hóng hớt, “Tâm trạng tôi tốt hay xấu nằm trong năm phút quyết định này. Hết thời gian, cậu ta mà vẫn còn đứng đây làm chứng mắt tôi thì những tháng ngày tiếp theo của mọi người sẽ vô cùng đặc sắc đấy.”

“Lục Bắc Thần, cái đồ...”

“Giời ơi, tổ tông của tôi ơi, nói nhiều làm gì nữa!” La Trì cũng lập tức thay đổi lập trường, nhanh chóng xông lên bịt miệng Chloe lại, gần như lòi xềnh xệch đi, “Mau đi thôi, cậu không cần tiền nhưng chúng tôi thì cần mạng đấy.”

Chloe bị bịt miệng, nhất thời không nói được gì, chỉ còn biết sốt sắng ú ớ mấy tiếng. Những người khác cũng không rảnh rang, chỉ lo Lục Bắc Thần mà điên lên thì đúng là tai ương liên miên. Tất cả đều phát huy khả năng hợp sức ‘tích cực chủ động’ thanh lý hiện trường, dứt khoát khiêng Chloe ra khỏi cửa.

“Balo của tôi! Balo!” Trước khi ra hẳn, cuối cùng Chloe cũng có cơ hội thoát khỏi bàn tay to của La Trì, gào lớn.

Phan An nhảy vọt lên bắt lấy balo của Chloe, xua tay với Lục Bắc Thần, “Tôi là người hợp tác tích cực với cậu nhất, nhớ cuối năm thưởng gấp đôi cho tôi nhé.” Rồi thấy Ngũ Cảnh vẫn còn ngẩn ngơ ngồi trên sofa, anh ấy đập cái bóp vào đầu Ngũ Cảnh, “Làm cái gì đấy? Còn không đi?”

Ngũ Cảnh lè mề đứng dậy, nói một cách rất nghiêm túc: “Em chỉ muốn biết thời gian kết hôn là...”

“Trẻ con không hiểu chuyện, đừng để bụng nhé.” Ngũ Cảnh còn chưa kịp nói hết câu đã bị Phan An tóm đi.

Hết như một cảnh chạy loạn, cuối cùng mới bình yên. Lục Bắc Thần đi thẳng ra cửa, chắc chắn đám người kia đã đi rồi mới tiện tay khóa cửa lại. Sau khi quay lại phòng khách, thấy Cổ Sơ vẫn còn ngồi trên sofa với

biểu cảm mơ hồ, anh không nhịn được cười. Anh bước tới, túm lấy cái tai trên mũ cô, nói: “Hôm nay đưa em đi dạo thành phố Bắc Kinh, thay quần áo đi.”

“Ồ~” Cố Sơ quay cuồng đứng dậy, rất lâu sau mới tỉnh lại: “Đi dạo thành phố Bắc Kinh?”

“Chẳng phải em muốn ngắm mùa thu ở Bắc Kinh sao?” Lục Bắc Thần vò đầu cô.

Cố Sơ lại ‘ồ’ tiếng nữa. Lục Bắc Thần thấy thế bật cười: “Sao vậy?”

“Không có gì...” Cố Sơ vò đầu, quay người định đi thay quần áo, nhưng vừa đi được hai bước thì dừng, quay ngược trở lại.

Lục Bắc Thần nhìn cô, cười miết.

“À... thật ra vết thương cũng không nghiêm trọng, anh định trừ tiền phí nửa năm của Chloe đấy à? Không hay.” Cố Sơ xắn tay áo lên cho anh, “Thật sự chỉ là vết thương ngoài da thôi, lúc bị thương cũng không đau lắm.”

Tư duy của cô bắt đầu lùi dần lại từng chút, từng chút một, bây giờ đang dừng ở cảnh Chloe kêu khóc thảm thiết, khóc liệt như Lục Bắc Thần vừa chu di cửu tộc nhà anh ta vậy, sau đó mới có phản ứng. Tiền phí nửa năm, vậy thì đó là một số tiền không nhỏ đâu, nghe Chloe cả năm chỉ nhận một vụ là đã đủ chu cấp cho anh ta nhà đẹp xe sang rồi, thế nên có thể thấy phí nhận mỗi vụ đắt đường nào.

Lục Bắc Thần kéo tay cô lại, ngón cái nhẹ nhàng vuốt lên vết sẹo đã kết vảy, nói có vẻ nghiêm túc lại có vẻ bông đùa: “Vết thương này của em có thể khiến Chloe kiếm được đầy ắp, cũng có thể khiến cậu ta thân bại danh liệt.”

Cố Sơ sửng sốt, thoát nghe còn tưởng anh so đo với Chloe, vội vàng nói: “Em bị thương thật sự không liên quan tới anh ta, anh ta...”

“Anh biết.” Lục Bắc Thần vỗ vỗ đầu cô, trong ánh mắt chất chứa nụ cười, “Em đã bị thương, kiểu gì cũng phải phạt nhẹ rắn mạnh cậu ta một lần mới được, vết thương này đối với cậu ta hoàn toàn là đã được lợi còn tỏ ra thiệt thòi.”

Cố Sơ chẳng hiểu gì: “Thế là ý gì?”

Lục Bắc Thần sát lại gần đầu cô, khóe môi rướn lên: “Ý tứ rất đơn giản đó là em khăn trương tắm rửa thay quần áo. Đương nhiên, nếu em lười vận động anh có thể làm thay.”

Cố Sơ chớp chớp mắt, “Em cảm thấy cách tốt nhất để đối phó với những người có âm mưu đen tối là tránh thật xa.” Dứt lời, cô đẩy anh ra.

Lục Bắc Thần cười, tiếng cười trầm thấp bật ra từ cổ họng cực kỳ dễ nghe. Có thể nhận ra tâm trạng anh rất tốt, giống như thời tiết bên ngoài cửa sổ, trời cao trong lành. Anh nói: “Nhân tiện nghĩ xem em muốn em ăn gì, hoặc là nghe anh hết.”

“Khắp người anh đều là nụ vị giác, điểm đến được lựa chọn đầu tiên chính là nhà hàng, em nghĩ các quán ăn lớn nhỏ khắp Bắc Kinh đều được xếp cấp bậc trong lòng anh cả rồi, em sao dám mù quáng qua mắt thợ?” Dứt lời, Cố Sơ đi vào nhà vệ sinh, vừa giơ tay lại nhìn thấy chiếc nhẫn ở ngón giữa. Cô ngẩn ra giây lát, các hình ảnh trong đầu bắt đầu quay ngược trở lại. Cuối cùng dừng lại ở cảnh Lục Bắc Thần nói anh đã cầu hôn.

Cô dè dặt thò đầu ra, “Này!”

Lục Bắc Thần đang đi về phía phòng thay đồ thì dừng bước, quay đầu nhìn cô.

“À...” Con người Cố Sơ đảo đảo, đôi tai mèo trên chiếc mũ dựng đứng lên, rất dễ thương. “Anh nói với họ là anh đã cầu hôn em à?”

Lục Bắc Thần cố nhịn cười, gật đầu.

Cố Sơ liếm môi, vẫn giữ nguyên tư thế thò đầu ra, “Nhưng anh chưa cầu hôn với em.”

“Làm sao có thể?” Bóng dáng cao lớn của Lục Bắc Thần hất lên tửu rượu, anh chỉ: “Tại em quên đây, em xem, nhẫn cũng đeo rồi.”

Cố Sơ nhìn nhẫn rồi lại nhìn Lục Bắc Thần: “Anh lừa gạt thì có, vốn dĩ không có tiết mục cầu hôn.”

Lục Bắc Thần bước lên, khẽ quệt tay qua mũi cô, “Tối qua anh với em bàn chuyện kết hôn. Em ấy à, sợ anh chạy mất, sống chết đòi anh mang bằng chứng ra, không còn cách nào khác nên anh đành phải đeo chiếc nhẫn này lên tay em để chứng minh.” Nói tới đây, anh lại chép miệng: “Mặc dù anh cao to đẹp trai, dung mạo mỹ miều nhưng em cũng không cần thể hiện quá lộ liễu, sẽ khiến anh xấu hổ đấy. Còn chưa nhớ ra à? Không sao, cứ từ từ nhớ lại, anh đi thay quần áo.” Dứt lời, anh ngông nghênh bỏ đi.

Để lại một mình Cố Sơ trong nhà tắm với vô vàn điều khó hiểu, có cảnh cầu hôn không?

...

Trở về phòng tắm, nhân lúc bật nước, Cố Sơ lại hồi tưởng. Tối qua cô không uống nhiều rượu đến thế, còn chưa đến mức quên sạch sẽ những chuyện đã xảy ra. Mấy ly cocktail của Chloe cùng lắm chỉ tăng thêm chút kích thích. Cô thừa nhận tối qua không chỉ có Lục Bắc Thần chủ động, ở trên giường cô cũng táo bạo một chút, nhưng còn cầu hôn...

...

Có những hình ảnh ngắt quãng hiện lên trong đầu, không, chính xác thì giống như tiếng nói.

“Sơ Sơ, đeo nhẫn vào đi.”

Cô ngủ mơ mơ màng màng, “Buồn ngủ lắm... không đeo đâu.”

“Ngoan nào.”

Trong giấc mơ, hình như có người nắm chặt tay cô, trên ngón tay có thêm thứ gì đó cứng cứng.

“Đeo nhẫn lên rồi thì đừng tháo xuống nữa.” Người kia khẽ cười bên tai cô.

Cô cảm thấy ngứa mắt, đang định giơ tay lên cọ cọ thì cổ tay bị ai giữ chặt, rồi lại loáng thoáng nghe có tiếng người nói, giống như đang lẩm bẩm: “Cái tay này cứ thích động đây lung tung, đeo lên tay kia vậy.”

...

Trên gương phủ một lớp sương mờ, thấp thoáng hiện lên gương mặt đỏ bừng của Cố Sơ. Cô há hốc miệng, đồ dẫn nhìn ngón tay mình. Viên kim cương bên trên vẫn lấp lánh như thế, sống động hết như vẻ kiêu ngạo không ai bì nổi của Lục Bắc Thần. Khí nóng lắm căng dây thần kinh. Cũng tức là tối qua cô được cầu hôn như thế? Còn ra cái vẻ mình bị ép buộc khó xử.

Lục Bắc Thần, em thấy người được lợi còn tỏ ra thiệt thòi là anh đấy!

...

Tập đoàn Viễn Thắng, phân bộ Bắc Kinh.

Tập đoàn Viễn Thắng, phân bộ Bắc Kinh.

Họp xong, Thịnh Thiên Vỹ nhốt mình trong phòng chủ tịch, từ chối mọi tiệc tùng sau đó. Anh ngồi lên ghế da, nhìn chăm chăm tấm danh thiếp trước mắt mình.

Một tấm danh thiếp rất sạch sẽ.

Không có nhiều danh hiệu, không có nhiều danh xưng mỹ miều, chỉ có một cái tên và một số điện thoại.

Danh thiếp của Chloe.

Trong di động của Thịnh Thiên Vỹ có cách thức liên lạc với Chloe, mà anh ta muốn liên lạc với anh cũng dễ như trở bàn tay. Nhưng anh ta lại chỉ để lại một tấm danh thiếp duy nhất ở viện điều dưỡng, ý tứ rất rõ ràng.

Anh ta đang đợi điện thoại của anh.

Chloe đang đợi anh chủ động gọi tới hỏi thăm tung tích của Tiffany.

Việc Chloe tìm được Tiffany, ngoài mặt Thịnh Thiên Vỹ tỏ ra bình thản nhưng trong lòng đã sôi sục từ lâu. Anh thông báo ra bên ngoài Tiffany bị điên, đã được người nhà đưa đi. Cho dù Lục Bắc Thần muốn điều tra, anh cũng tự nhận thấy viện điều dưỡng rất khuất nẻo, lại không nằm trong danh sách cả nước, dù có lòng Lục Bắc Thần cũng không thể điều tra được tới nơi đó. Nhưng Chloe mới tới Bắc Kinh mấy ngày đã có thể ngang nhiên đưa Tiffany đi?

Điện thoại bàn làm việc vang lên, tiếng này nổi tiếng kia. Thịnh Thiên Vỹ còn chìm trong suy tư, không nhận máy, tới tận khi tiếng chuông ngừng hẳn. Anh chậm rãi đổ người về phía trước, cảm tấm danh thiếp của Chloe lên, hơi nheo mắt. Gọi cuộc điện thoại này đi, anh biết rõ nó có ý nghĩa gì. Có lẽ Chloe đã đắc ý đợi điện thoại của anh từ lâu. Không phải có lẽ mà nhất định anh ta đang đợi trong tư thế chắc thắng.

Anh chợt nhớ tới câu nói của Hứa Đồng: Tôi cứ cảm thấy có một đôi mắt đang theo dõi chúng ta...

Thịnh Thiên Vỹ cười khẩy, nếu anh phán đoán không nhầm, đôi mắt đó là của Chloe.

Anh ném tờ danh thiếp trong tay đi. Nó bay xẹt qua bàn làm việc, là là rơi xuống thảm trải sàn. Thịnh Thiên Vỹ xoa cằm ngẫm nghĩ rất lâu, khi ngược lên ánh mắt đã quyết định. Anh bắt lấy di động, thuận thực bấm một dãy số.

Không lâu sau, đầu kia đã bắt máy.

Thịnh Thiên Vỹ cất giọng trầm trầm, rành mạch từng câu từng chữ: “Lục Bắc Thần, cậu thắng rồi.”

327. Chương 327: Thăm Măng Trong Lòng

Cố Sơ nghe trong sách nói mùa thu ở Bắc Kinh là đẹp nhất. Cuối tháng mười, màu vàng kim và màu xanh sẫm luôn hòa hợp với nhau, nhiệt độ ẩm áp hơn một chút so với vùng phương Bắc, lại khô hơn một chút so với phía Nam. Cố Sơ sinh ra và lớn lên ở phương Nam, rất hiếm khi tiếp xúc với giá lạnh, nhưng cô từng được cảm nhận mùa thu lạnh lẽo nhất. Năm đó bố tới Maxcova trước để bàn chuyện làm ăn, cô được nghỉ đông ở nhà không có việc gì làm cũng ăm ỉm theo. Vốn dĩ bay thẳng tới Maxcova, về sau không hiểu sao lại có sự điều chỉnh, tạm dừng chân một đêm tại một thành phố vùng Đông Bắc Trung Quốc. Lần đó, cô được nhìn lá phong đỏ như lửa, gân lá trong gió nổi bật như gân cốt, đỏ tựa máu tươi. Họ nói vùng Đông Bắc Trung Quốc không có mùa thu, chỉ cần tới tiết sương giáng, lá phong đậm màu thì mùa đông cũng đã gõ cửa.

Cô đã nhìn thấy tuyết bay đầy trời vào cái ngày vốn dĩ của mùa thu, chứng kiến cảnh sương đọng tuyệt đẹp, trước khi lên máy bay vẫn chỉ mặc một chiếc áo phông mỏng, xuống máy bay trợ lý của bố đã phải khoác cho cô một chiếc áo dạ lông chồn. Thế nên trong chuỗi kỷ ức dài lâu của mình, mùa thu của phương Bắc dù có đẹp cũng vẫn lạnh lẽo. Thế mà thu Bắc Kinh lại cho Cố Sơ một cảm giác khác. Ánh nắng rất đẹp, không nóng không lạnh, trên đường xe chạy, lá cây nhuộm vàng màu mắt. Cũng sẽ có gió nhưng êm dịu. Chiếc lá nhỏ hơn cả đồng xu chao nghiêng giữa không trung, gió ngừng thì chạm đất. Lục Bắc Thần nói với cô rằng phía Bắc người ta ưa trồng cây hèn nhất, trong đó đặc biệt là Bắc Kinh.

Hôm nay Lục Bắc Thần có vẻ như không nhận công việc. Nhưng Cố Sơ nghĩ, vụ án tiền triển tới bây giờ là giai đoạn để cảnh sát điều tra, xét về khối lượng công việc thì La Trì là đi đầu, nên Lục Bắc Thần có thể dành ra một chút thời gian để nghỉ ngơi cũng là chuyện bình thường. Có điều, Cố Sơ vẫn đánh giá quá cao sức khỏe của bản thân, dù nắng có đẹp hơn nữa thì mấy bộ quần áo mỏng manh cô mang theo vẫn chẳng có tác dụng gì. Sau khi cùng Lục Bắc Thần ăn trưa xong, anh bèn dẫn cô vào trung tâm thương mại. Đối với quần áo mặc trên người, thẩm mỹ của Lục Bắc Thần trước nay rất cao, lựa chọn cho cô hầu như toàn những chiếc áo dạ xa xỉ mới tung ra thị trường của các hãng. Thế nhưng diện mạo của Cố Sơ sau khi ra khỏi trung tâm thương mại lại là: Một bộ thể thao chụp mũ bằng vải nhung dày, hình con Mickey bên trên cực kỳ đáng yêu, kết hợp với một đôi bốt cổ ngắn, vừa gọn gàng lại vừa có dáng vẻ đường phố. Cô còn chọn một chiếc mũ len đan thô màu thuần, tùy ý đội lên đầu, trông vô cùng trẻ con.

So với kiểu ăn mặc của cô, Lục Bắc Thần nghiêm chỉnh hơn nhiều, một chiếc áo dạ lông cừu màu xám nhạt hoàn toàn thoải mái. Nhìn thấy trang phục của Cố Sơ, anh không nhịn được, khẽ cười: “Người ta sẽ hiểu

lầm anh đang lừa bán trẻ em mất.”

Mặc dù anh ăn mặc không phải kiểu công sở nhưng ở trước mặt Cố Sơ trông kiểu gì cũng đứng đắn.

Cố Sơ chuồn lẹ vào trong xe, cười hì hì: “Anh đang oán em ép anh mặc bộ này ra ngoài chứ gì?”

Trong lúc đó, Lục Bắc Thần cũng đã lên xe. Cửa xe vừa đóng, anh bèn đặt túi đồ trong tay qua một bên. Chiếc xe chuyển bánh, rời xa khu phố náo nhiệt và sự chú ý của mọi người xung quanh. Anh nhìn cô cười: “Là quà sinh nhật em cất công lựa chọn, anh mà không cảm kích thì quá phụ lòng Cố đại tiểu thư đây rồi.”

“Nói cũng phải, em cá anh cũng không dám nói lời oán thán.” Cố Sơ nhào đến, vỗ mạnh lên ngực anh, “Con người là phải biết cảm ơn. Vì cái áo dạ của anh, có biết em đã chạy tới bao nhiêu nơi đặt hàng không? Chạy đến gần cả chân luôn.”

Lục Bắc Thần lập tức nói: “Cảm ơn vợ.”

Cô nhận ra tâm trạng anh rất vui nhưng mọi lần dù có vui vẻ đến mấy anh cũng không ăn nói bừa bãi như hôm nay. Một tiếng vợ nếu đổi lại là một đôi yêu nhau bình thường thì không có gì, các cặp đôi bây giờ còn chưa kết hôn đã gọi nhau vợ chồng chồng rất bình thường. Nhưng hạng người này tuyệt đối không bao gồm Lục Bắc Thần. Trước nay anh làm việc luôn cẩn trọng, kể cả là mang sự cẩn trọng đó vào tình cảm cũng là phong cách của anh. Con người anh một là một, hai là hai, nếu không có suy nghĩ gì thì bạn gái chỉ là bạn gái, tuyệt đối không vì ham vui nhất thời mà gán cho đối phương một cái danh xưng ám muội.

Thế nên nghe xong, trái tim Cố Sơ chột xao động, cảm thấy từ tận đáy lòng như có một chiếc bếp lửa ấm áp, bùng cháy khiến mặt cô đỏ bừng. Cô sợ Lục Bắc Thần nhận ra, vội bưng hai tay ôm mặt nhìn ra ngoài cửa sổ, coi như không nghe thấy gì. Vậy mà cảnh này vẫn bị Lục Bắc Thần phát hiện. Anh giơ tay nhẹ nhàng xoay bả vai cô lại, cố ý chọc cô, “Sao thế?”

“Hả, có sao đâu, đang ngắm cảnh ngoài cửa sổ mà, đẹp lắm.” Cố Sơ vừa thấy anh sát lại gần, mặt lại đỏ bừng bừng.

“Ồ?” Lục Bắc Thần cố tình ngồi xích lại gần cô, “Cảnh gì đấy?”

“Aiya, bên cạnh cũng có cửa sổ mà.”

Nhưng Lục Bắc Thần không nhúc nhích, ra vẻ nghiêm túc ngắm nghía bên ô cửa sổ của cô một lúc rồi nhướn mày, “Ngoài khách bộ hành ra thì vẫn chỉ còn khách bộ hành. Cảm phiền hỏi em một câu, cảnh đẹp mà em bảo nó ở chỗ nào?”

Câu nói ấy khiến Cố Sơ chỉ muốn tìm ngay một cái lỗ để chui xuống nhưng cô vẫn cứng miệng, rướn cổ lên, “Con người ấy mà tâm tư mà trong trẻo thì nhìn thấy gì cũng đẹp. Auguste Rodin nói đúng lắm: Trên đời này không thiếu cái đẹp, chỉ thiếu một đôi mắt phát hiện ra vẻ đẹp mà thôi. Anh không nhìn thấy à, thế thì chỉ trách mắt anh nhìn chưa đúng chỗ thôi.”

Lục Bắc Thần làm bộ trầm ngâm, gật đầu như vừa lĩnh giáo, “Cũng phải nhỉ. Anh nhìn mỗi mình em, đã bỏ quên quá nhiều cảnh đẹp. Chẳng phải có câu ‘nước ngọt ba ngàn’ sao? Xem ra chỉ chăm chú cái gáo nhỏ như em thật sự không được.”

“Anh dám tơ tưởng nước sâu ba ngàn!” Cố Sơ trừng mắt với anh, “Pháp y Lục vĩ đại, mắt anh có nhìn hết được không? Khoác lác mà không biết ngượng! Tưởng mình đẹp như Phan An thật đấy à? Anh mơ tưởng nước sâu ba ngàn, người ta có thèm muốn anh không lại là chuyện khác đấy!”

Lục Bắc Thần mím môi nhin cười.

Cố Sơ nhìn chằm chằm anh rất lâu rồi lại hần học lờm anh, chỉ muốn móc con người vứt ra ngoài, “Đàn ông quả nhiên là lũ mèo tham ăn vụng, đứng núi này trông núi khác! Đáng ghét!”

Lục Bắc Thần phì cười: “Giận đấy à?”

“Ban này chẳng biết người nào còn gọi vợ ơi vợ à liên tục, lưỡi trơn như thoa mỡ.” Gương mặt Cố Sơ méo xệch.

Lục Bắc Thần cong môi cười: “Hóa ra nghe thấy rồi à? Giả vờ điếc cũng giỏi lắm.”

Cố Sơ trong lúc sốt sắng đã buột miệng, không thể vớt vát lại được nữa, bỗng chốc bực bội trong lòng. Lại bị anh nhìn thấu tất cả, cô càng không biết giấu mặt đi đâu. Cô nhào thẳng vào lòng anh, vùi mặt vào áo dạ của anh, nói: “Anh tìm một chỗ chôn em luôn đi.”

“Anh đầu tư vào em quá nhiều, chôn luôn thì người tổn thất là anh.” Lục Bắc Thần vui sướng ôm người đẹp vào lòng, lưỡi biếng dựa vào ghế.

Cố Sơ ngước mắt lên, “Ví dụ?”

“Từ nơi ăn chốn ở đến sự khỏe mạnh về tinh thần và thể lực của em anh đều phải quan tâm hết lượt.” Lục Bắc Thần cúi đầu nhìn cô, “Nuôi em từ một người con gái thành vợ anh, dễ lắm à?”

Con tim không nghe lời chột nhảy vọt lên tận cổ họng, sung sướng như hoa mùa hạ đột ngột bung nở, có thể ngửi thấy mùi hương cuộn cuộn ập tới, lấp đầy hô hấp, mỗi một nhịp lại là một sự ngọt ngào. Nhưng cái miệng nhỏ vẫn phát huy sở trường chưa cần người là chưa thôi, bờ môi hồng khê rướn lên, “Ai là vợ anh? Từ vợ không thể tùy tiện gọi được đâu, đừng có xưng bừa.”

“Giờ hối hận đã muộn màng, nhấn đính hôn còn đeo kìa.”

“Em nhớ lại chuyện tối qua rồi, anh vốn không cầu hôn.” Cố Sơ túm lấy chiếc sơ mi bên trong áo dạ của anh, thì thầm: “Đường đường là một giáo sư lớn, không thể ỨC HIẾP người khác như vậy được.”

Lục Bắc Thần nhìn cô chăm chú, cười mà như không cười. Cô nổi da gà vì ánh mắt của anh. Ở trong xe, đôi mắt anh chìm vào bóng tối, hệt như ngôi sao nơi chân trời, sâu thẳm, xa vời vợi, đủ để nhìn vào tận nội tâm người khác, không để lại chút đường lui. Cô muốn ngăn đôi mắt anh lại, giống như việc cô đã giơ tay che mắt Bắc Thâm đi ở đêm vũ hội năm nào, nhưng cô bỗng nhấn nhay, đôi mắt này khiến cô cảm thấy an toàn và thân thuộc. Đã bao lần cô nhận định đây chính là đôi mắt của Bắc Thâm, nhưng khuôn mặt gầy gò hơn Bắc Thâm rất nhiều kia lại kéo cô trở về thực tại.

Có lẽ người đang ra sức cảnh cáo cô đừng có thăm dò quá nhiều chỉ có bản thân cô mà thôi.

“Đừng có nhìn em như vậy, anh sẽ khiến em cảm thấy mình giống một thi thể.” Cố Sơ kháng nghị.

Một nụ cười nhanh chóng vo tròn nơi đáy mắt Lục Bắc Thần, nhẹ nhàng, khẽ khàng, nhưng lại giống như dòng chảy dưới tầng băng ngày đông, chậm chậm trôi khiến người ta thấy mà dễ chịu. Anh chính là mẫu đàn ông như vậy, khi nghiêm khắc người khác không dám lại gần, khi ôn hòa lại khiến người ta chết chìm. Anh nói: “Nếu không suy nghĩ tới việc em sắp đi học, món cơm chín này anh đã nấu xong từ lâu rồi.”

“Cơm chín gì chứ, khó nghe.” Ngoài miệng thì nói vậy nhưng trong lòng cô lại thầm vui.

Trước đây anh nói anh không muốn kết hôn là vì suy nghĩ tới chuyện học của cô ư? Hình như anh đã nói nguyên nhân, nhưng lại có vẻ vẫn giấu một nửa. Đương nhiên, cô tin rằng dù có hỏi anh cũng sẽ nói như vậy. Chột nhớ tới bác sỹ Smith, cô thầm thở dài trong lòng. Hành tung của vị bác sỹ đó không khó điều tra, cái khó là khiến ông ta mở miệng. Đây là lần đầu tiên cô gặp một người miệng sắt răng đồng như vậy.

Càng như thế cô lại càng chất chứa hoài nghi.

Cô cúi đầu nên Lục Bắc Thần không nhìn thấy sự nghi hoặc nơi đáy mắt cô, tưởng nhầm là cô xấu hổ. Anh hơi thu chặt cánh tay lại, bờ môi nhẹ nhàng cọ cọ bên vành tai cô, “Khi nào em nhận bằng tốt nghiệp, chúng ta kết hôn nhé, thế nào?”

“Chẳng thế nào cả...” Cố Sơ ngửa ngáy vì hơi thở của anh, cười đùa co rụt cổ lại.

“Chẳng thế nào?” Lục Bắc Thần vẫn gần gũi với cô, thanh âm trầm thấp dễ nghe, “Dù sao cũng là sự thật rồi, có những câu trả lời phải suy nghĩ thật kỹ. Anh hỏi lại lần nữa, thế nào?”

Cả người Cố Sơ nóng rực, cổ càng ngứa không chịu được, “Không thế nào cả là không thế nào cả.”

Lục Bắc Thần cố tình thở dài, bàn tay đang ôm cô đột ngột đổi phương hướng, ngón tay gầy men theo cổ áo cô len lỏi vào trong. Cô bỗng cảm thấy eo ấm lên, là sự đụng chạm của ngón tay và da thịt. Cô sưng sốt, quay ngoắt đầu trừng mắt với anh, rồi lại sợ người tài xế phía trước phát hiện ra điều gì, cô lắc đầu nguây nguây. Muốn né tránh nhưng cả bàn tay anh đã chui vào trong, nhẹ nhàng giữ lấy, cả vòng eo của cô nằm gọn trong lòng bàn tay anh.

Cô thầm mắng trong lòng: Lục Bắc Thần, anh là đồ lưu manh!

328. Chương 328: Học Tiếng Vụng Về

Lòng bàn tay anh nóng hổi, trong tiết trời hơi lạnh này, nếu ở trong nhà sẽ thêm phần ấm áp, nhưng lúc này đây lại có một sự xấu xa và ám muội anh cố tình tạo ra. Cô không nên tiếng, anh thì cười gian, khê véo cô. Nếu cô động đây, ngay sau đó sẽ lại bị anh giữ chặt. Bình thường cô đã có máu buồn, về điểm này anh biết, thế nên túm chặt lấy điểm yếu không buông. Đôi bên cứ qua lại như vậy, anh chọc ghẹo cô, cô thì dè chừng sợ người ta phát hiện, cuối cùng đành hắng giọng nói, “Được được được, em phát biểu ý kiến cá nhân một chút.”

“Xin rửa tai lắng nghe.” Anh đã tạm dừng màn ‘chân tay lóng ngóng’.

Cố Sơ nhìn vào mắt anh, cố gắng kéo rộng khóe môi ra hai bên, cười tươi mà xấu xa, “Em cảm thấy quyết định của Lục công tử... rất tuyệt. Anh quả là anh minh thông thái, trí tuệ tài ba... À, không phải, là quả quyết dứt khoát!”

Nghe câu trả lời này, Lục Bắc Thần mới hài lòng, cười nói: “Mặc dù thành ngữ cuối cùng dùng chỉ tạm được nhưng anh vẫn phải công nhận Cố tiểu thư là kẻ thức thời.”

Đáng chết!

Cố Sơ rửa thầm trong bụng nhưng vẫn tiếp tục ‘nhe răng’ cười, hạ thấp giọng: “Có thể bỏ ra rồi chứ?”

Người đàn ông này cố tình, ngón tay chốc chốc lại không an phận, khê lướt đi giống như guồng quay của bánh xe, nhưng lại vừa đủ khiến cả người cô ngứa ngáy.

Lục Bắc Thần được hời còn tỏ ra vô tội, uể oải nói: “Sưởi ấm mà.”

...

Nếu cho bạn một buổi chiều, bạn sẽ muốn làm gì?

Cố Sơ từng có không ít những buổi chiều nhàn tản, dạo phố, đọc sách, nghe nhạc, xem triển lãm nghệ thuật... tất cả đều đã từng làm để giết thời gian. Nhưng nếu bên cạnh có một chàng trai ấm áp cùng những con đường đã vào thu thì cho dù không nói gì cũng là hạnh phúc.

Lần đầu tiên cô được thấy lá hòe vàng ruộm, còn cả lá ngân hạnh. Xe đi qua phía Tây Thiên An Môn, ánh nắng hắt qua kẽ lá rơi xuống mặt đất, Cố Sơ nhắm tới văn hóa gốc rễ của Hoàng thành. Tới đây rồi, thấp thoáng có thể nhìn thấy đường chân trời bằng phẳng nơi thành cổ, bình minh sớm, hoàng hôn muộn, nhưng lại vừa đủ điểm xuyết cho Hoàng thành một cảm giác biêng bồng của thời gian lúc về chiều. Đường Nam Trường nằm sát bên tường Tây của Cố Cung, cả một con đường rợp bóng cây, yên tĩnh thanh tao.

“Vọng lâu, vọng lâu!” Sau khi xe dừng, Cố Sơ chỉ muốn nhảy lên khỏi mặt đất. Bộ quần áo thể thao màu trắng hồng càng khiến cô thêm mũm mĩm dễ thương. Cô chỉ tay về phía tòa kiến trúc trước mặt, phấn khích hệt như một đứa trẻ, rồi cô lại hỏi Lục Bắc Thần với vẻ không chắc chắn: “Là vọng lâu phải không?”

Lục Bắc Thần bị cô kéo đi, so với sự hưng phấn của cô, phản ứng của anh quả thực rất bình thường. Anh mỉm cười nói với cô: “Là vọng lâu.”

Ngoại hình nổi bật của hai người thu hút không ít ánh nhìn. Cô gái thì tinh nghịch, chàng trai thì trầm ổn bình thản, ánh mắt vẫn mãi miết nhìn theo cô này giờ.

“Em từng đọc trên sách, là biểu tượng quan trọng nhất của Bắc Kinh cổ.” Cố Sơ bé nhỏ nhưng lại giống như chú chim với đôi cánh, chỉ muốn bay ngay lên vọng lâu để ngắm toàn cảnh Bắc Kinh.

Gió thổi qua mang theo lá ngân hạnh, vượt qua những đỉnh chóp với viên gạch lưu ly màu vàng cùng những mái ngói mạ vàng, giống như đang phát sáng, lạc vào mắt Cố Sơ một vẻ lấp lánh huy hoàng. Xe đi qua bảo tàng mỹ thuật, mặt Cố Sơ gần như dính chặt lên cửa kính, khi được tận mắt nhìn thấy những nóc nhà với gạch lưu ly, lòng cô rạo rực không thôi. Phía Nam cũng có kiến trúc cổ nhưng Nam Bắc luôn có sự khác biệt. Phía Nam nghiêng về uyển chuyển, phía Bắc thiên về hùng vĩ, mỗi nơi một vẻ. Khoảng thời gian trước

khi Cổ Sơ còn đang ôn tập, lúc rảnh rỗi có lên xem mấy bộ phim xuyên không thời nhà Thanh, cô xem mà máu nóng hừng hực. Bây giờ được đứng trong thành Bắc Kinh, nhìn thấy ruộng hoa xà chậm, cảm xúc dĩ nhiên sẽ khác biệt.

Tài xế là người của cục cảnh sát cử đến, lúc đi qua vọng lâu thì nhận được một cuộc điện thoại, hình như gia đình có chuyện gì. Việc này lại thuận với ý của Lục Bắc Thần, hiếm khi có một buổi chiều, anh tình nguyện lái xe đưa Cổ Sơ đi đây đi đó, bên cạnh có thêm người chung quy vẫn cứ khó xử. Thế nên hành trình tới bảo tàng mỹ thuật anh làm tài xế toàn bộ, thấy vẻ đáng thương của Cổ Sơ, anh dừng xe, giọng dịu dàng: “Xuống chơi đi.”

Cổ Sơ nhận lệnh, cửa xe vừa mở là lao ra, lời của Lục Bắc Thần còn chưa kịp nguội, ngược mắt đã thấy cô nhóc kia chạy ra xa, anh không nhịn được cười.

Nếu để ngắm cảnh thu thì đưa tới bảo tàng mỹ thuật là tuyệt đẹp. Cổ Sơ tò mò, nhìn tòa nhà chính cao vút, xung quanh là mái hiên bao bọc. Sau Lục Bắc Thần khi bước tới, Cổ Sơ thở dài một hơi: “Em cảm thấy đứng ở một nơi thế này, cả em người em như được nghệ thuật thăng hoa vậy. Em tới từ viện nghệ thuật trung ương đấy, anh biết không?”

Trước nay cô vẫn thích vẽ tranh, dĩ nhiên không thể bỏ qua những nơi thế này. Nghe xong, Lục Bắc Thần nói: “Yên tâm đi, em trước giờ vẫn ‘thanh cao thuần khiết’.”

“Trước thì là vậy.” Cổ Sơ không chút khiêm tốn, quay đầu nhìn anh, bổ sung thêm một câu: “Sau khi quen anh thì nhuộm bụi hồng trần rồi.” Dứt lời, cô cố tình ra vẻ tiếc nuối, thở dài rồi lắc đầu bỏ đi.

Lục Bắc Thần không biết nên khóc hay cười.

Vừa lúc ánh nắng đang ảm áp, Cổ Sơ ầm ĩ đòi đi xem hẻm. Đối với hẻm của Bắc Kinh cổ, Lục Bắc Thần không có quá nhiều cảm xúc, có lẽ đối với một người yêu ẩm thực như anh bỗng mất đi bản năng tìm kiếm một số danh lam thắng cảnh. Anh cho rằng hẻm Bắc Kinh không có quá nhiều khác biệt với ngõ ở Thượng Hải, chỉ là phong cách kiến trúc của nhà ở có sự khác biệt mà thôi. Đương nhiên, những lời này anh tuyệt đối không thể nói trước mặt Cổ Sơ, nếu không cái mặt nhỏ của cô lại sưng lên, bực bội đáp trả: Vậy được, anh bận gì thì bận đi. Dọc đường anh từng lĩnh giáo một lần nên đã học được cách ngậm miệng.

Có lẽ vì cô nhỏ tuổi nên năng lượng tràn trề, đi khắp cả khu thành phố mà tinh thần vẫn hăng hái. Ban đầu Cổ Sơ vẫn còn ‘tôn trọng’ người tài xế là anh, còn hỏi ý kiến của anh, về sau biết được anh cũng chẳng phải là một người thông thạo Bắc Kinh, cô bèn bắt đầu mạnh mẽ khởi động bản lĩnh hỏi đường.

“Bà ơi, con muốn vào thăm hẻm, hẻm ở đâu đẹp ạ?”

“Chào chú, chú có biết ngắm lá ngân hạnh ở đâu đẹp không ạ?”

Lục Bắc Thần nghe mà da đầu sắp bùng nổ, gơ tay túm cô trở lại xe như chim ưng bắt gà con. Cứ như vậy, anh chở cô mà lái xe bừa phứa, chỉ cần không vi phạm luật giao thông, cô muốn dừng ở đâu là anh phanh ở đó. Xe đi ra cửa trước, cô múa may quay cuồng: “Đại Sách Lan, Đại Sách Lan!”

Tới đường nghiêng Dương Mai Trúc, anh thở phào: “Hẻm Bát Đại trong truyền thuyết, đi đi.”

Cổ Sơ chỉ vào anh cười: “Anh giỏi lắm, vừa bảo đi chơi hẻm là anh tới hẻm Bát Đại, suy nghĩ đen tối.*”

*Nơi đây khi xưa là nơi tập trung của những kỹ viện hàng đầu.

“Có đi hay không đây?” Giờ đâu còn nổi danh như ngày xưa nữa?

Cổ Sơ vung vẩy hai tay áo, “Đương nhiên, bốn tiểu thư phải đi ngắm hẻm Bát Đại nổi tiếng gần xa, đi dạo kỹ viện nào~ Đi thôi, Tiểu Lục Tử~”

Một câu ‘đi dạo kỹ viện nào’ suýt nữa khiến Lục Bắc Thần đổ mồ hôi lạnh khắp đầu, nhìn chằm chằm theo bóng lưng cô. Anh bật cười, Tiểu Lục Tử? Nha đầu này càng ngày càng to gan rồi.

Hoàng hôn ở Tây Hải là đẹp nhất, có một phần đường xe không thể vòng qua nên phải đi bộ. Nhưng từ lúc Cổ Sơ từ Cung Vương phủ chui ra đã học được một số câu tiếng Bắc Kinh. Cô ra sức nói âm cong lưỡi, Lục Bắc Thần nghe mà cứ muốn cười mãi không thôi. Chuyện này cũng khó trách cô, tài xế là người gốc Bắc Kinh, trước khi vất xe lại, thi thoảng lại bật ra một hai câu khiến Cổ Sơ kinh ngạc. Cô thì thăm hỏi anh:

Có phải người Bắc Kinh sinh ra đã có chất giọng đẹp như vậy không? Nói âm cuốn lưỡi thú vị quá. Rồi cô lại hỏi tài xế: Anh biết hát kinh kịch không?

‘Các anh em’ được coi là câu đầu tiên Cổ Sơ học được, nhưng phát âm ra khỏi miệng cô, chữ ‘anh’ và đuôi uốn lưỡi lại phân biệt quá rõ ràng. Lục Bắc Thần tiếp xúc lâu với các đồng nghiệp Bắc Kinh, đương nhiên nói âm uốn lưỡi tốt hơn Cổ Sơ. Anh sửa cho cô mấy lần, cuối cùng thứ bật ra khỏi miệng cô lại là: Các ‘ánh’ em.

Dọc đường đi tìm đồ ăn, Cổ Sơ ngồi trong xe uốn lưỡi không ngừng, học được mấy câu tiếng Bắc Kinh, cuối cùng cô nói ra toàn thành trò cười. Sau cùng, cô kéo gương tự nhìn lưỡi của mình, rồi ồ dột nói: “Có phải vì lưỡi em bị khiếm khuyết không?”

Lục Bắc Thần đánh tay lái, xe rẽ sang bên phải, “Cái câu ‘Tiểu Lục Tử’ em nói tròn vành rõ chữ, chứng tỏ lưỡi không có vấn đề.”

“Tiểu Lục Tử...” Cổ Sơ tự ngồi lẩm bẩm: “Tiểu Nhi Lục Tử... Tiểu Lục Nhi Tử... Tiểu Lục Tử Nhi...”

**Âm uốn lưỡi trong tiếng Trung còn có nghĩa là Nhi.

Lần này Lục Bắc Thần cảm thấy mồ hôi lạnh đổ ra thật, anh vội vã sửa lại: “Ba chữ Tiểu Lục Tử không mang âm uốn lưỡi, có phải câu Bắc Kinh nào cũng uốn lưỡi cả đâu.”

“Vâng.” Cổ Sơ lĩnh hội, cao hứng vỗ vai anh, “Cảm ơn nhé, người ‘ánh’ em!”

Lục Bắc Thần thở dài: “Nói âm uốn lưỡi thái quá rồi.”

Cổ Sơ sượng rơn, trong từ điển của cô không có thành ngữ ‘chín quá hóa nẫu’. Quá kiểu gì cũng tốt hơn chưa đạt tới.

Trời vừa nhập nhèm tối, Lục Bắc Thần chở cô đi xuyên qua đường lớn Cổ Lâu Cựu, tới con hẻm Ngũ Đạo Doanh. Bên trong là những cửa hàng xinh đẹp, còn cả những nhà hàng đặc biệt, mặc dù chỉ có đôi ba chỗ miễn cưỡng hợp khẩu vị Lục Bắc Thần, nhưng anh tin rằng so với đường Nam La Cổ người đông như kiến, Cổ Sơ sẽ thích dạo trên con đường nhỏ thanh tịnh này hơn. À nói theo cách của cô thì đây là ‘hẻm’.

Có điều lúc mua trà sữa, Cổ Sơ lại dùng thứ tiếng Bắc Kinh nửa mùa của mình hỏi bà chủ: Một cốc trà sữa ‘hương cá nhĩ’.

Bà chủ ngây ra không hiểu, chờ đợi hồi lâu, “Gì cơ?”

“Một cốc...” Cổ Sơ cố gắng ngẫm nghĩ rồi nói: “Hương cá nhĩ.”

Bà chủ sắp khóc tới nơi: “Cô bé à, quán tôi không có ‘mỗi câu cá’.”

Cổ Sơ đang định tranh luận thì Lục Bắc Thần đã rút ví ra, nhẹ nhàng nói với bà chủ: “Một cốc trà sữa phạt thủ.” Dứt lời anh đặt một tờ tiền lên quầy hàng. Anh thực sự chịu không nổi nữa, hai bên còn giằng co, bà chủ sẽ ép cô thành điên mất.

Trở về xe, Cổ Sơ vừa uống trà sữa vừa nhàn nhả nói: “Cái bà chủ quán kia vừa nhìn là biết người ngoại tỉnh, chẳng nghe hiểu tiếng Bắc Kinh gì cả. Em không nên nói chuẩn quá.”

Lục Bắc Thần suýt nữa hộc máu...

329. Chương 329: Trở Thành Mẫu Chốt

Cả một thành phố Bắc Kinh đối với Cổ Sơ mà nói lại như cá gặp nước, ban đầu Lục Bắc Thần còn lo lắng cô sẽ cảm thấy thời tiết khô hanh lạnh lẽo, nhưng sau khi chơi bởi điên cuồng, lời anh nói nhiều nhất với cô chính là: Em cảm thấy bát tự của em rất hợp với Bắc Kinh, ý tức là cô có ấn tượng khá tốt với thành phố này. Sau khi liều mạng học cách uốn lưỡi nhưng cuối cùng chỉ liên tục gây ra những chuyện tức cười, cô rốt cuộc đã từ bỏ việc học tiếng Bắc Kinh, ôm cái má tê dại nói với Lục Bắc Thần: Thật ra em giỏi nói tiếng Thượng Hải hơn.

Về đêm, thủ đô lại càng thêm náo nhiệt, nhất là khi xe đi vào khu Sanlitun, những quán bar xanh đỏ khắp phố khiến Cố Sơ rất thích thú. Thượng Hải không thiếu quán bar nhưng quán bar ở mỗi thành phố vẫn để lại những ấn tượng không giống nhau. Qua cửa xe, cô nhìn thấy một vũ nữ múa cột với vóc dáng lả lướt, bèn kéo kéo tay Lục Bắc Thần, cố tình trêu: “Đàn ông các anh có phải đều thích kiểu đó không?”

Lục Bắc Thần lái xe, hai mắt nhìn đường, không để ý sang bên cạnh, nghe xong khẽ cười: “Sở thích của anh không giống người khác.”

Cố Sơ cười thầm trong lòng.

Xuyên qua đường Bắc Sanlitun, cảnh náo nhiệt cũng yên tĩnh hơn, nơi này là khu đất xa hoa nên người đi lại cũng ít. Lục Bắc Thần đỗ xe xuống hầm rồi dẫn Cố Sơ tới một nhà hàng đã được đặt trước. Một nhà hàng làm những món ăn cung đình Bắc Kinh chính cống, tứ hợp viện ngay ngắn hoành tráng, vào trong thì toàn những đồ mạ vàng lóa mắt như hoàng tộc. Theo những gì cô hiểu về Lục Bắc Thần, nhà hàng có thể khiến anh đặt trước thì khẩu vị và khung cảnh chắc chắn phải rất tuyệt, có điều còn vượt ra ngoài sự tưởng tượng của cô, đứng ở bên trong cô còn tưởng nhầm là tới hoàng cung. Lúc đợi thức ăn, bên ngoài ô cửa sổ sát sàn là sân vườn cây cối rậm rạp, có đài phun nước nho nhỏ với những ánh đèn đung đưa như ánh sao, ánh sáng của nước và của đèn giao hòa tạo cảm giác như thực như mơ. Quầng sáng mờ mờ, trải dài vào tận trong phòng, trông gương mặt Cố Sơ lại càng lung linh.

Cô rửa tay, lấy khăn ẩm lau sạch ngón tay, viên kim cương lấp lánh ở ngón giữa chói lóa hắt vào mắt cô. Cô khẽ thở dài: “Nếu đi học mà còn đeo thì khoe khoang quá.”

“Độ lớn nhỏ của kim cương vừa phải, không được coi là khoe khoang.”

Nhà hàng này dành riêng cho hội viên thế nên sẽ không có sự ồn ào, huyên náo mà cực kỳ yên ắng, vì thế Cố Sơ cảm thấy ngay cả giọng anh cũng nhuộm nét dịu dàng và hấp dẫn của cảnh đêm. Cô nhìn chiếc nhẫn rồi lại len lén quan sát chiếc của anh. Người này thuận tay trái, thế nên đeo nhẫn ở tay bên kia, có lẽ là sợ nhẫn bị cọ sát. Phần tâm ý này của anh khiến cô cảm động. Cô hắng giọng, lại nói: “Này, còn chưa biết thi cử thế nào, không chừng ngay cả tư cách quay lại trường cũng không có thế nên tạm thời chưa nghĩ tới chuyện sau này.”

Người phục vụ bê lên một món khai vị trước, lần lượt đặt lên bàn. Lượng thức ăn không nhiều nhưng vừa cho hai người, được để trong một chiếc đĩa cung đình hoa văn dưới đáy, viền xanh, mạ vàng, đẹp như rường cột trạm trổ. Lục Bắc Thần gấp từng món nhỏ vào đĩa Cố Sơ, nói: “Năm xưa em đỗ vào đại học A với số điểm cao nhất. Anh rất vui vì truyền thống tốt đẹp này chưa bị đánh mất.”

Cố Sơ nhìn anh gấp thức ăn cho mình, ngón tay thon dài sạch sẽ, càng đẹp hơn dưới ánh sáng vàng nhạt. “Ý của anh là...”

“Sáng nay anh đã gọi điện thoại hỏi giáo sư chủ khảo, em được toàn ưu.”

Cố Sơ tròn tròn hai mắt: “Có thành tích rồi sao?”

“Thứ hai tuần sau sẽ công bố.” Lục Bắc Thần nhẹ nhàng nói: “Nhưng giáo sư vẫn coi như nể mặt anh, tiết lộ trước.”

Nghe xong Cố Sơ bắt đầu lảng lảng, một tay ôm ngực: “Nói vậy em chắc chắn được quay lại trường rồi.”

“Thế nên một năm tiếp theo đây, nhiệm vụ quan trọng của em chính là cố gắng học tập, cố gắng tốt nghiệp.” Lục Bắc Thần nói giọng điệu phụ huynh.

Cố Sơ lập tức nhớ ra lời dặn dò của giáo sư hôm đi thi bèn nói ngay với Lục Bắc Thần. Nghe xong anh trầm mặc, rất lâu không tỏ thái độ gì. Cố Sơ không tập trung ăn uống, cứ liếc mắt nhìn anh, không rõ anh đồng ý hay không đồng ý. Cuối cùng, cô vẫn buột miệng hỏi: “Anh phát biểu suy nghĩ đi chứ.”

“Chuyện dạy học anh không sở trường.” Lục Bắc Thần thở dài, có thể nhận ra anh cũng hơi khó xử.

Cố Sơ cắn đũa, ngẫm nghĩ rồi nói: “Em cảm thấy anh cứ đi giảng mấy tiết công khai cũng được. Người ta là giáo sư lâu năm còn mở lời nói với em chuyện này, nếu anh không đồng ý thì em quá mất mặt.”

Lục Bắc Thần nhìn cô, nửa đùa nửa thật. Thấy vậy, Cố Sơ lập tức sửa lại: “À... em không có ý đó đâu, thể diện của em nhỏ, công việc của anh mới lớn mà.”

Nghe xong, anh bật cười, lại cầm đũa gấp thức ăn cho cô: “Được, anh đồng ý.”

“Thật sao?” Cố Sơ mừng rỡ.

“Sau khi về Thượng Hải, anh sẽ quyết định thời gian dạy học với phía nhà trường.” Lục Bắc Thần mím môi cười khê.

Nụ cười lan tỏa vào đôi mắt cô, còn rực rỡ hơn cả ánh đèn: “Aiya, vậy có làm lỡ dở công việc của anh không?”

Diễn hình của kiểu đã sướng còn giả vờ, Lục Bắc Thần nhận ra ngay, nụ cười bên môi càng thêm đậm: “Thể diện của Cố tiểu thư là chuyện lớn đấy chứ.”

Làm Cố Sơ xấu hổ nhưng niềm vui đọng đầy trong lòng đã không thể kiềm chế được nữa. Cô cười tươi rói, môi, mắt như dấy lên những gợn sóng ánh sáng, xinh đẹp, trong sáng. Cô đưa một tay ôm má, nói: “Xem ra gương mặt có thể coi là dịu dàng này của mình ít nhiều cũng có tác dụng, chí ít thì cũng có thể sai bảo được giáo sư Lục.”

Lục Bắc Thần nhìn cô, vừa tức vừa buồn cười.

Mấy món ăn được mang lên đầy đủ, Cố Sơ ăn rất vui vẻ, chẳng biết vì tâm trạng phấn khởi hay vì thức ăn quả thật là số một, tóm lại món nào cô cũng khen ngợi không ngớt. Thức ăn ngon khiến tâm tình tốt, người dùng bữa phải có tinh thần phấn chấn mới có thể nếm ra được sự tỉ mỉ của người nấu thể hiện trong món ăn. Khi giám đốc bước tới hỏi món ăn có hợp khẩu vị không, Cố Sơ rất hào sảng, không những đưa ra đánh giá cao mà còn bo thêm tiền. Lục Bắc Thần chỉ ở bên nhìn, mỉm cười từ đầu tới cuối.

Cuối cùng là ba món điểm tâm cung đình, trong đó có một món bánh đậu lạnh mặc dù là món ăn được ưa chuộng vào mùa hè nhưng mùi vị tuyệt ngon nên có thể ăn khách cả bốn mùa. Cố Sơ lại càng thích ăn món bánh đậu lạnh này, có hương sữa thoang thoảng, ăn vào miệng mềm và thơm. Cố Sơ ăn được khá khá mới đặt thìa xuống, thở dài: “Có thể khiến em khó quên, một là thức ăn của nhà hàng này, hai là Ngoại Than Hối...”

Những lời sau đó cô chưa nói hết mà nuốt ngược vào trong. Món thịt chiên của Ngoại Than Hối khiến cô nhớ mãi, thật lòng mà nói đó là món ăn đầu tiên khiến cô vừa đau đầu lại khó quên. Nhưng chuyện của Ngoại Than Hối can dự quá rộng, cô cũng nghe Chloe kể chuyện liên quan tới cái gọi là ‘bí kíp’. Có điều ban nãy ăn vui vẻ, cô nhất thời quên cả kiêng dè.

Vậy mà sắc mặt Lục Bắc Thần vẫn không có gì khác biệt, thấy cô ngáp ngừng anh nói: “Máu người tạo mùi hương, mỡ người tạo màu sắc, cộng thêm cả anh tức vì phạm pháp luật. Anh nghĩ đa phần là khách hàng của Ngoại Than Hối đều bị nghiện chứ không hẳn là món ăn làm rất ngon.”

Cố Sơ nghe xong, mặc dù đã ăn hết nhưng dạ dày vẫn ngậm ngẫm khó chịu. Tạm thời chưa nhắc tới sự ghê tởm về mặt sinh lý sau khi biết được sự thật, ngay cả tâm lý cũng lạnh lẽo. Những loài động vật như báo hổ lang sói còn không ăn thịt đồng loại mà con người với tư cách là loài cao nhất trong chuỗi thức ăn lại có thể vì lợi ích mà sử dụng máu người và mỡ người, có khác gì ép buộc mọi người ăn thịt đồng loại?

“Đây đúng là tin tức kinh người.” Cố Sơ nói tiếp theo lời Lục Bắc Thần, nói tới đây, cô len lén ngược mắt nhìn anh rồi nói tiếp: “Em nghĩ lúc đó Lăng Song cũng không biết gì nên cậu ta chắc chắn là vô tội.”

Sau khi tới Bắc Kinh, từ khi gặp Lục Bắc Thần tới giờ, cô không nhắc một chữ nào tới vụ án, nhưng không có nghĩa cô không quan tâm tới nó. So với vụ án của Tiêu Tuyết, vụ án lần này liên quan tới nhiều người hơn, họ còn đều có quan hệ với cô, thật ra cô rất lo lắng. Cô không hỏi vì cô tin tưởng Lục Bắc Thần. Bây giờ cô đã hỏi vì anh chủ động nhắc tới, cô bóng gió xa gần một chút chắc cũng được, phải không?

Cô nói câu này nghe có vẻ vô tâm lại giống như trò chuyện bình thường nhưng Lục Bắc Thần là người thông minh, tâm tư của cô sao anh lại không hiểu. Anh cười: “Lăng Song cố tình trêu đùa em, xem ra cô ấy biết không nhiều chuyện về thẩm mỹ viện và Ngoại Than Hối.”

“Vậy tức là cậu ta được loại khỏi diện tình nghi rồi, phải không?”

Lục Bắc Thần đặt đĩa xuống, bê cốc lên uống một ngụm nước. “Mũi em ngửi được cả cô ấy rồi. Mặc dù tạm thời chưa tìm được bằng chứng trực tiếp việc cô ấy liên quan tới cái chết của Bằng Thành, nhưng không có nghĩa cô ấy vô tội trăm phần trăm.”

Cô không biết tỉ mỉ tình tiết vụ án, nên việc vì sao Lăng Song bị cảnh sát tình nghi rồi nguyên nhân cụ thể bị giữ lại Bắc Kinh cô đều chỉ dựa vào suy đoán, nhưng nghe Lục Bắc Thần nói vậy cô cũng an tâm hơn nhiều. Tới giờ cô vẫn còn nhớ hương nước hoa trên vôi nước nhà Bằng Thành. Nó đặc biệt như thế, Lăng Song sở hữu cũng không kỳ lạ.

“Em vẫn khá hiểu con người Lăng Song, bình thường cậu ta ngạo mạn lắm nhưng bảo cậu ta giết người thì em không tin.” Cô nhẹ nhàng bày tỏ ý kiến của mình.

Lục Bắc Thần chỉ cười không nói.

Thấy anh không nhắc tới tình tiết vụ án nữa, Cố Sơ nhủ thầm trong lòng, trước mắt việc cô muốn biết nhất là tình hình của Hứa Đồng. Mặc dù cô có thể đi tìm Hứa Đồng nhưng với những gì cô hiểu về chị họ, chưa chắc chị ấy đã kể toàn bộ. Cô uống nước hoa quả, suy nghĩ một lúc lâu rồi nói một câu mang tính thăm dò: “Thật ra em cảm thấy trong vụ án này chị họ em cũng là người bị hại. Chị ấy làm thuê cho người khác, cho dù thật sự đã dính líu thì cũng có nỗi khổ trong lòng.”

Cô thầm xin lỗi Thịnh Thiên Vỹ. Cô không muốn nói anh ấy là kẻ đại gian đại ác, chỉ hy vọng có thể biết được cảnh ngộ trước mắt của Hứa Đồng.

Lục Bắc Thần biết cô đang lo lắng cho Hứa Đồng, sau khi nghe xong trầm ngâm giây lát rồi nói: “Hứa Đồng rất có thể là mấu chốt của vụ án này.”

“Hả?” Cố Sơ sững sốt.

Chỉ là một trợ lý thôi mà? Sao lại trở thành mấu chốt? Lòng cô bắt đầu thấp thỏm bất an. Chị ấy mà có chuyện gì thật, dĩ nhiên phát điên mới lạ...

330. Chương 330: Người Bị Giam Giữ

Ánh mắt cô đầy nghi hoặc nhưng câu hỏi cứ quanh đi quẩn lại nơi cổ họng, nhả không ra, nuốt không trôi. Lục Bắc Thần nhìn thấy, cũng hiểu rõ trong lòng, nói với cô: “Hứa Đồng đã giấu cảnh sát một số chuyện.”

Giấu cảnh sát một số chuyện.

Câu nói này giống như một phán quyết, chọc thủng tình hình trước mắt của Hứa Đồng, nói gì tới Thịnh Thiên Vỹ. La Trì sành sỏi trong công việc phá án, bình thường mặc dù cười hi hi ha ha nhưng khi phá án thì tuyệt đối không hàm hồ. Hứa Đồng có ý che giấu, La Trì chắc chắn sẽ nhận ra, nói chi tới hỏa nhãn kim tinh của Lục Bắc Thần. Nhưng Lục Bắc Thần không nói thêm gì nhiều nữa, còn về việc vì sao anh cho rằng Hứa Đồng có chuyện giấu giếm thì anh không nhắc một chữ. Anh không nhắc, Cố Sơ cũng không còn cách hỏi nên đành thôi.

Một bữa cơm ăn chậm chậm tới tám rưỡi, khi Lục Bắc Thần thanh toán, Cố Sơ đứng dậy đi vào nhà vệ sinh. Trong lúc đợi cô ra thì di động của anh vang lên, anh ngược mắt nhìn số gọi tới, con người hơi rụt lại.

Anh lặng lẽ nhận máy, là Thịnh Thiên Vỹ.

Qua sóng điện thoại, giọng anh ta nghe rất lạnh lẽo, từ từ rõ ràng lại giống như đang cắn từng từ. Anh ta nói: Lục Bắc Thần, cậu thắng rồi.

Lục Bắc Thần không nói gì, đầu kia cũng không cúp điện thoại ngay.

Vọng qua sóng điện thoại là hơi thở của hai người.

Cuối cùng Thịnh Thiên Vỹ vẫn chẳng nói thêm một câu nào.

Sau khi đầu kia cúp điện thoại rồi, Lục Bắc Thần rất lâu sau mới thu lại di động, xoay trong bàn tay. Sau khi rửa tay xong đi ra, Cố Sơ nhìn thấy sắc mặt anh nhợt nhạt, gương mặt có vẻ nghiêm nghị, tim chột đập ‘thịch’ một tiếng, hỏi anh: “Sao vậy?”

Lục Bắc Thần nghe thấy động tĩnh của cô bèn đứng dậy dứt di động vào túi: “Không có gì, đi thôi.”

...

Cảnh đêm nay rất đẹp, hít sâu vào ngập tràn hương vị của mùa thu.

Hai người không vội về ngay, nhất là Cố Sơ. Sau khi nếm trải hết mọi náo nhiệt, cảnh đẹp ở đường Đông Sanlitun đã quyến rũ khiến cô bất chợt muốn dạo bộ. Lục Bắc Thần bèn chiều cô, cùng cô từ từ bước dưới ánh đèn đường.

Đường Đông đẹp nhất là con đường ngân hạnh. Ngày thường con phố này cũng yên tĩnh, khu vực các đại sứ quán được đặt ở đây, ngoại trừ đủ các loại ẩm thực ẩn nấp trên con đường này thì những cây ôliu xanh trước cửa các đại sứ quán cũng là một nét đặc biệt. Giờ này vào buổi tối chỉ có đường Nam là âm ỉ, nơi đây vẫn luôn yên ắng.

Cả một con đường lớn, từ Đông qua Tây gần như đều bọc kín màu vàng của ngân hạnh. Không cần những lúc gió thổi, chỉ nhìn con đường rợp lá vàng trước mặt cũng đủ sững sờ. Cố Sơ không ngờ lại gặp được cảnh đẹp này, cực kỳ hưng phấn, thoát khỏi tay Lục Bắc Thần, chạy về phía trước. Khi dưới chân có ngọn gió nhẹ, những phiến lá ngân hạnh vàng ươm đó bắt đầu xoay vòng. Thi thoảng có chiếc xe chạy qua, Lục Bắc Thần lại rảo bước chặn bên ngoài.

Cảnh đẹp trong mắt cô là cả con đường, còn cảnh đẹp trong mắt anh chỉ là người con gái đứng sững dưới tán ngân hạnh.

“Thượng Hải cũng có ngân hạnh, tiếc là không có thu, cũng không vàng triệt để như thế này.” Cố Sơ nhặt một phiến lá ngân hạnh ở dưới đất lên. Dưới ánh đèn, nó vàng rực rỡ.

Lục Bắc Thần không có cảm xúc gì với kiểu lá rơi phong hoa tuyết nguyệt như thế này. Cô nói, anh chỉ nghe sau đó mỉm cười.

Cô thích mùa này, cũng thích cảnh lá rơi rợp trời, nó khiến cô nhớ lại hàng dương liễu hai bên con đường nhỏ ở Xa Sơn. Mặc dù không thể nhìn thấy lá cây dương liễu chuyển vàng nhưng nghĩ tới việc mùa xuân có thể đợi để ngắm cảnh bông liễu rợp trời, lòng cô lại ấm áp, cũng giống như được ngắm cảnh lá vàng này vậy, đều là những cảnh không thể gấp gáp, không được giục giã, chỉ yên lặng đợi chờ để thưởng thức một cuộc luân hồi và xoay đổi của số phận.

Những cây dương liễu đó đã được Lục Bắc Thần trồng lại, chỉ cần nghĩ tới điều này, tình yêu dành cho anh trong cô lại thêm lưu luyến.

Cô dừng bước, quay đầu, lúc này mới nhận ra mình chỉ mãi tiến thẳng đã bỏ xa anh ở phía sau. Anh đang chậm rãi đi theo, những bước đi vững vàng trầm ổn. Cô bèn đứng đó yên lặng ngắm anh, nhìn như vậy mới cảm thấy năm tháng thật bình yên.

Đèn đường kéo dài bóng Lục Bắc Thần, anh dạo bước giữa những chiếc lá vàng, trên đỉnh đầu và phía sau lưng là cả một dải vàng. Ánh đèn kia dường như đã làm mờ đi biểu cảm của anh, nhưng cô biết anh đang nhìn mình, mỉm cười nhẹ nhàng. Không có quá nhiều xe nhưng thi thoảng cũng có đèn xe vụt qua, khi đi ngang qua anh, lá ngân hạnh cũng như mọc cánh bay lên, bật lên xung quanh anh. Anh không cài cúc áo dạ, vạt áo vẫn tung tăng, thoải mái.

Còn có những khách bộ hành khác đi qua đi lại, ánh mắt tự nhiên bị anh hấp dẫn. Cố Sơ nhìn thấy hết những ánh mắt lần lượt quay đầu kia, trong lòng càng thêm ngọt ngào. Anh rất cao quý, thu hút cái nhìn của mọi người đến vậy. Thế mà trong ánh mắt anh chỉ có cô, bước chân của anh cũng chỉ vì cô.

Cảm giác hạnh phúc bùng nổ, ngay sau đó khởi động cho bước chân cô.

Cô chạy về phía anh.

Thấy vậy, Lục Bắc Thần dừng bước, mỉm cười. Vào giây phút cô lao tới, anh dang rộng vòng tay, một giây sau cô đã nhào vào lòng anh. Anh bèn thu cánh tay lại, ôm cô thật chặt.

“Bắc Thần...” Cố Sơ nép trong vòng tay anh, thầm gọi tên anh, không kìm được lòng mình, nói: “Em yêu anh.”

Cô yêu người đàn ông này, biết rất rõ rằng giờ phút này đây trái tim cô ngập tràn hình bóng một người đàn ông là Lục Bắc Thần.

Đáp lại cô là cánh tay càng thêm chặt chẽ. Anh không nói gì nhưng lại dùng hành động thể hiện cho cô biết anh quan tâm nhường nào.

Gió thu nổi lên.

Dưới ánh đèn đường, hai người ôm chặt lấy nhau, lá ngân hạnh như múa giữa họ, cảnh đẹp vô cùng.

...

‘Nhà an toàn’ theo lời Chloe nói là một biệt thự ở ngoại ô Bắc Kinh. Theo như anh ta giải thích thì biệt thự này của một người bạn, nhưng nói theo lời của Phan An thì biệt thự đó đâu đâu cũng thấy màu hồng, chưa biết chừng là của cô nhân tình nào đó của Chloe. Chủ nhân của biệt thự và Chloe rốt cuộc có quan hệ gì Lục Bắc Thần không quan tâm, anh chỉ để tâm tới người trong căn nhà an toàn đó.

Một ngày trước khi nhận được điện thoại của Thịnh Thiên Vỹ, Chloe gọi điện cho anh, hớn hởi nói: “Lục Bắc Thần, sinh nhật cậu năm nay tớ tặng không ít quà đâu đấy, nếu muốn thì gặp ở nhà an toàn.”

Anh lái xe đi thẳng, tới khu biệt thự thì Chloe đã đợi nhiều giờ rồi. Cùng đi với Lục Bắc Thần còn có Phan An và La Trì. Sau khi thấy La Trì, Chloe nhướn mày: “Cậu cứ như cái bóng của Lục Bắc Thần ấy.”

La Trì phản kích không chút khách khí: “Như nhau cả thôi.”

Lục Bắc Thần đã sớm quen với những màn đấu võ mồm của hai người này, lập tức đi thẳng vào trong biệt thự. Chloe đi phía sau anh, hỏi với vẻ cao hứng: “Vợ tương lai của cậu đâu?”

Giờ này Cố Sơ vẫn chưa dậy. Khoảng thời gian trước cô ôn tập quá mệt mỏi, bây giờ chạy qua Bắc Kinh để xả hơi, ngủ bù đã đời. Nhưng anh cũng không cần phải giải thích câu này với Chloe, thế nên mặc kệ cậu ta độc thoại.

Vào phòng khách, anh không nhìn ai cả.

Lục Bắc Thần hỏi: “Người cậu đưa tới đâu?”

Chloe uể oải: “Nhân chứng quan trọng, tớ lại dám để cô ta ở đây sao? Nhốt lại rồi.”

La Trì sững người: “Cậu điên à, giam giữ người trái phép.”

Chloe nhún vai: “Này người anh em. Đối phương là một bệnh nhân tâm thần, lỡ như cô ta giết tôi thì phải làm sao?”

Lục Bắc Thần không đôi co với cậu ta, hỏi thẳng: “Có đáng nghi không?”

“Một kẻ điên, tôi thấy là điên thật.”

Mấy người cùng Chloe đi xuống nhà, là tầng hầm của căn biệt thự này. Lúc đi xuống, La Trì xoa tay: “Từ sau khi ra khỏi thẩm mỹ viện, cứ đi xuống hầm là tôi kinh.”

Phan An thì hỏi Chloe: “Này, cô ấy đẹp không?”

“Một kẻ điên mà cậu cũng nhưng nhớ à? Người anh em à, khẩu vị của cậu còn nặng đô hơn cả tôi đấy.” Chloe cười xấu xa.

Trong lúc họ nói chuyện thì đã đi tới cửa. Chloe rút chìa khóa ra, mở cửa phòng.

La Trì còn tưởng sẽ có một người đột ngột xông ra, đã chuẩn bị sẵn sàng. Ai ngờ căn phòng rất lớn, còn người đó bị nhốt ở gian trong.

Đây là lần đầu tiên La Trì gặp Tiffany, trước đó chỉ xem ảnh.

Cô ta bị nhốt ở phòng ngủ bên trong, chỉ có một ô cửa sổ hướng ra ra phòng khách. Vì là tầng hầm nên không nhìn thấy ánh sáng, phải thấp đèn. Ánh đèn sáng trắng khiến sắc mặt Tiffany rất nhợt nhạt. Đường nhiên họ chỉ nhìn thấy được khuôn cằm nhọn hoắt của cô ta, còn mái tóc dài đã che đi quá nửa gương mặt.

Lục Bắc Thần ngồi xuống.

Cách một lớp thủy tinh là một chiếc giường đôi, Tiffany co ro ở đầu giường, hai cánh tay ôm hai đầu gối. Có người tới cô ta cũng chẳng có phản ứng, cứ ngơ ngẩn ngẩn ngẩn, trên người không còn bộ đồng phục của bệnh viện điều dưỡng mà mặc một bộ quần áo ngủ màu trắng sữa. Sau khi nhìn thấy, Phan An nhướn mày nhìn Chloe, cười hơi đều: “Quần áo cũng thay rồi, còn nói không dám lại gần?”

Chloe không nói gì nhiều chỉ giơ tay về phía anh ta, cánh tay hằn một vết răng, máu chảy nhưng đã đông vầy. Phan An thật sự không nhận được phải phì cười, chỉ vào cậu ta, cười ngật nghẻo, ngả nghiêng.

“Tôi và bà giúp việc của biệt thự này phải đốc sức của chín trâu hai hổ mới thay được quần áo cho cô ta, kết quả cô ta còn cắn tôi.” Chloe làm mặt ầm ừ.

Lục Bắc Thần không cười đùa cùng họ, im lặng nhìn Tiffany không rời mắt, thấy trên cổ tay cô ta có quần một lớp vải, anh hơi nheo mắt lại: “Là vết thương?”

Chloe dừng trò đùa với Phan An lại, hắng giọng: “Đúng vậy.”

“Sao lại bị thương?” Lục Bắc Thần hỏi.

Chloe vò đầu: “Là vết thương do dao. Cô ta bị điên, tớ cũng chẳng hỏi ra được điều gì nhưng cái bệnh viện điều dưỡng đó khá nguy hiểm, bệnh nhân bị thương cũng là chuyện bình thường thôi.”

Vết thương do dao?

Lục Bắc Thần trầm tư suy nghĩ, lại nhìn cô ta thêm một lúc rồi nói với Chloe: “Tôi vào xem sao.”

Anh vừa đứng dậy thì La Trì giữ chặt anh lại: “Cậu định vào á? Đừng, lỡ như cô ta làm cậu bị thương thì sao? Cậu nhìn Chloe bị cô ta cắn kìa.”

“Có lẽ vì cậu ta sinh lòng háo sắc.” Lục Bắc Thần nửa cười nửa không.

Chloe đỏ mắt tía tai: “Tớ thèm vào có cảm xúc với cô ta. Lục Bắc Thần, cậu đang sỉ nhục tớ.”

Lục Bắc Thần chẳng thèm tranh luận với cậu ta, nói một câu: “Mở cửa đi.”

“Định vào thật à? Nếu thật sự cần hỏi cung thì để tôi làm.” La Trì không yên tâm.

“Tôi vào xem vết thương của cô ta.”

La Trì hiểu tính của anh, cuối cùng đành thôi: “Được, tôi vào cùng cậu. Cậu yếu như sên thể này lỡ mà cô ta nhào tới, cậu chẳng có cơ hội mà phản kích.”

Lục Bắc Thần cười khê: “Cảm ơn cảnh sát La rất nhiều.”

331. Chương 331: Nếu Như Vốn Dĩ Không Điên?

Đến bữa sau, mày làm canh...Trước khi tới Bắc Kinh, Lục Bắc Thần đã dặn dò Chloe phải đảm bảo an toàn cho Cố Sơ, nhưng việc Cố Sơ bị thương ở thẩm mỹ viện đã khiến cậu ta khó mà thoát tội. Đêm ấy, Chloe tin rằng mình tuyệt đối đã đánh trúng người áo đen trên nóc nhà, mà người áo đen bỏ chạy khỏi cửa tầng hầm cũng đã bị thương. Vết sẹo trên cánh tay Cố Sơ có một ý nghĩa rất đặc biệt, cũng trở thành mấu chốt để phá án, đây cũng là lý do cuối cùng để Lục Bắc Thần ‘tha’ cho Chloe. Cố Sơ và kẻ mặc áo đen đều bị người trên nóc nhà đã thương, nếu vậy vết sẹo cũng phải tương đồng. Bọn họ không thể tìm được kẻ áo đen đã trốn thoát, không thể lấy bằng chứng từ vết sẹo của kẻ đó nhưng vết sẹo của Cố Sơ lại cung cấp rất nhiều manh mối.

Mặc dù kẻ áo đen trên nóc nhà dùng súng nhưng loại đạn rất đặc biệt, ít nhất thì có hình dáng không giống đạn bình thường, về điểm này có thể nhận ra từ vết sẹo của Cố Sơ. Lục Bắc Thần sợ Cố Sơ sợ hãi nên đợi cô ngủ rồi mới tỉ mỉ kiểm tra vết thương của cô. Viên đạn xẹt ngang qua cánh tay cô, để lại một vết thương hình tứ giác, có lẽ do gờ của viên đạn tạo thành. Viên đạn kỳ lạ sẽ khiến cho vết sẹo sau khi lành cũng có hình dạng đặc biệt. Vậy nếu có thể tìm được một vết đạn tương đồng trên những người dính líu tới vụ án này thì sao?

Mà tối đó ngay cả Chloe cũng không dùng vũ khí bình thường, đó là thuốc mê cậu ta tự chế tạo, nói là thuốc tiêm nhưng đầu kim không giống những loại thường gặp. Chloe sử dụng loại đầu kim không khép kín, hình hoa tuyết sáu cánh, khi tiêm lên người, hình dáng của đầu kim sẽ tự động lan ra một phần diện tích da thịt nhất định, dung dịch thuốc tê sẽ được lợi dụng triệt để. Hơn nữa đây cũng là cách tốt nhất để bám theo đối tượng, vết thương hình hoa tuyết sáu cánh không dễ lành, dù có lành cũng sẽ để lại một vết sẹo rất rõ nét, đây là bằng chứng có lợi nhất.

Đối với hai bóng đen xuất hiện trước sau, La Trì và mọi người đã phân tích. Chỉ có vài người liên quan đến vụ án, La Trì cho rằng người chạy trốn khỏi cửa tầng hầm, cũng là người bắt cóc Tiêu Tiểu Tiêu, khả năng lớn nhất là Tiêu Tuyết. Thứ nhất, cô ta là người chịu trách nhiệm của cả thẩm mỹ viện, hiểu rõ nhất tình hình của tầng hầm. Thứ hai, Tiêu Tiểu Tiêu phát hiện ra bí mật của tầng hầm, Tề Tuyết giam cô ấy lại cũng là chuyện bình thường. Điểm quan trọng hơn nữa là tối xảy ra vụ án Tề Tuyết không có mặt ở Bắc Kinh, cô ta ở Thượng Hải.

Nếu Tề Tuyết là người bắt cóc Tiêu Tiểu Tiêu thì có lẽ vết sẹo trên người cô ta tương đồng với Cổ Sơ. Thế còn kẻ đứng trên nóc nhà là ai? Tối đó Chloe nhìn rất rõ ràng, là một người phụ nữ. Vậy thì chỉ có vài người phụ nữ dính líu vào vụ án: Hứa Đồng, Lăng Song, Tề Tuyết, Thích Kiều Kiều, Tiffany, Mi Thủ và Mục Thanh Đăng.

Nghi điểm trên người Lăng Song khá đơn giản, cô ta là người đầu tiên được loại khỏi diện tình nghi, hơn nữa cũng rất tích cực hợp tác với nữ cảnh sát kiểm tra cơ thể, chứng minh mình không có vết thương; Tề Tuyết được La Trì giám định là hung thủ bắt cóc Tiêu Tiểu Tiêu, trên người cô ta có vết thương nhưng không phải do Chloe đâm thương; Tiffany đã bị diên, hơn nữa còn ở Bắc Kinh, xa xôi cách trở tới tận Thượng Hải giết người có phần khó tưởng tượng; Mi Thủ đã mất tích, đến bây giờ vẫn chưa có bất kỳ manh mối nào, nhưng nhìn những hành động điên rồ của Thẩm Cường trước khi vào tù, La Trì có lý do để tin rằng Mi Thủ rất có thể không còn trên đời này nữa; Mục Thanh Đăng đã lấy chồng, dĩ nhiên, đây chỉ là lời từ phía Thịnh Thiên Vỹ, cảnh sát đã cố gắng liên lạc với Mục Thanh Đăng cùng người thân nhưng tất cả những ai liên quan tới cô ta đều như bốc hơi vậy, công việc điều tra tiến hành không mấy thuận lợi; Vậy thì người đáng nghi nhất chính là Hứa Đồng.

Hứa Đồng có đầy đủ lý do để ‘hóa giải những rắc rối’ cho Thịnh Thiên Vỹ.

Trên đây là suy đoán của La Trì, cũng là kết luận được các thành viên trong tổ chuyên án thống nhất. Đối với kết quả được phán đoán này, Lục Bắc Thần không kịch liệt phản đối nhưng anh cũng không tán đồng. Nhưng vụ án tiến triển tới bước này, ý kiến của pháp y đã không còn quan trọng, trừ phi anh có thể tìm ra chứng cứ lật đổ kết quả này.

Lục Bắc Thần im lặng từ đầu tới cuối. Anh không nói nhưng La Trì ít nhiều có thể nhận ra tâm tư của anh. Đừng nói là Lục Bắc Thần, chính anh ấy cũng ích kỷ không muốn để Hứa Đồng dấy vào vụ này. Một khi điều tra ra thật sự là Hứa Đồng, vậy thì rất có thể cô ấy cũng là hung thủ giết hại Thẩm Cường. Như vậy thì, Cổ Sơ phải làm sao?

Trên người Hứa Đồng chắc chắn không có vết sẹo do Chloe để lại vì buổi tối ngày xảy ra vụ án, cô ấy có nhân chứng chứng minh đang có mặt ở Bắc Kinh. Nhưng như vậy không có nghĩa là cô ấy không thể thuê người, điểm này sẽ rất phiền phức.

Với tư cách là người quản lý thẩm mỹ viện, phía cảnh sát hoàn toàn có thể bắt giữ cô ta với những chứng cứ về tội vi phạm quy tắc hành nghề, nhưng không có bằng chứng chứng minh cô ta bắt cóc Tiêu Tiểu Tiêu, tất cả chỉ là suy đoán của La Trì. Nhưng Lục Bắc Thần cho rằng nếu kẻ áo đen trên nóc nhà đến có mục đích thì khả năng bắn trúng là rất cao, hơn nữa lúc đó Chloe cũng xác định đối phương đã bị thương. Cổ Sơ mới bị trầy da mà vết thương cũng đã phải hồi phục rất lâu, trong thời gian đó còn phải thay thuốc. Vậy thì đối phương bị thương nặng đến thế, khả năng cao phải tìm bác sỹ. Cho dù không tìm bác sỹ, vết thương cũng sẽ không hồi phục mau đến vậy, việc cử động chắc chắn sẽ không tiện.

La Trì liền nghĩ ngay đến chuyện lúc thẩm vấn Tề Tuyết, cánh tay cô ta quả thực không linh hoạt, bèn sai người bí mật giám sát.

Còn phía Bắc Kinh, Chloe đã tìm được Tiffany thành công, còn bí mật đưa cô ta về, coi như đã có một lời giải thích cho Lục Bắc Thần.

Lục Bắc Thần tiếp nhận vụ án của Tiffany, chủ yếu là nhằm vào Thịnh Thiên Vỹ. Một ngày khắp cả nước có biết bao nhiêu vụ mất tích, nếu không vì Thịnh Thiên Vỹ, anh đã chẳng quan tâm. Tiffany là ai, đã gặp phải chuyện gì không phải điều anh chú ý, vì cô ta chưa chết, vẫn còn sống, nếu vậy không phải việc của pháp y. Anh chỉ quan tâm rốt cuộc Thịnh Thiên Vỹ đã làm gì Tiffany.

Tiffany rất yên tĩnh. Chỉ ít thì lúc Lục Bắc Thần và La Trì bước vào, cô ta vẫn ngồi im không nhúc nhích.

Theo tài liệu của phía bệnh viện, Tiffany là bệnh nhân có thâm niên lâu nhất ở đây. Bao năm qua, người duy nhất tới thăm nom cô ta chỉ có Thịnh Thiên Vỹ, anh ta cũng chịu trách nhiệm toàn bộ chi phí. Tiffany được đưa vào bệnh viện điều dưỡng với thân phận là bệnh nhân tâm thần phân liệt. Sau khi vào viện, hầu như cô ta rất yên lặng, nhưng có lúc cũng điên rồ, đã từng dùng lông bàn chải đánh răng giết chết một nhân viên bảo vệ. Thịnh Thiên Vỹ lại bỏ ra một số tiền lớn dập chuyện này xuống còn Tiffany thì được coi là nhân vật có tính nguy hiểm cao, được quản lý độc lập.

La Trì chưa từng đối phó với bệnh nhân tâm thần. Anh ấy bước lên từng chút, từng chút dè dặt bắt lấy cánh tay cô ta. Tiffany ngay lập tức rút tay về, La Trì buông tay, rút súng theo phản xạ. Lục Bắc Thần nhìn anh ấy với vẻ bó tay, anh ấy mới ngượng ngập thả lỏng tinh thần, xoa xoa mũi đứng sang một bên, từng giờ từng phút theo dõi động tác tiếp theo của Tiffany.

Tiffany có dáng vẻ con lai, gò má lộ ra đôi chút cũng có thể nhận ra cô ta rất xinh đẹp, có điều mấy năm nay sống trong viện dưỡng lão cũng không tốt, gầy chỉ còn da bọc xương. Khi Lục Bắc Thần kéo cánh tay của cô ta qua, La Trì cảm thấy cô ta hết như một bộ xương khô vậy.

Lục Bắc Thần dường như không hề để tâm cô ta có phát bệnh hay không, tự động tháo lớp băng trên cánh tay cô ta ra. Mà trong cả quá trình ấy, Tiffany cũng ngẩng đầu lên nhìn về phía Lục Bắc Thần. Cô ta nhìn anh chăm chăm, không có phản ứng kịch liệt.

“Này, không công bằng gì cả.” Loa phát thanh trong góc tường vọng ra tiếng Chloe: “Lẽ nào tên nhóc Lục Bắc Thần này đẹp trai hơn tôi ư? Sao cô ta lại không cần cậu ấy?”

La Trì liếc nhìn về phía cửa sổ thủy tinh, ngoài biểu cảm sững sốt, Chloe còn có vẻ không cam tâm.

Lục Bắc Thần không màng tới màn âm ỉ của Chloe, anh đang tập trung chú ý vào vết thương của Tiffany. Đó là một vết thương chưa lành, khi lật miếng băng ra, vết thương chưa lên sẹo hằn còn rớm máu. Anh hơi nheo mắt lại, vết thương rất chính tề, bị thương do một vật sắc nhọn gây ra. La Trì cũng xán lại nhìn, rồi lại theo dõi biểu cảm của Lục Bắc Thần, thấy anh kín miệng như bưng, trống lòng lại bắt đầu dồn dập.

Cả quá trình, Tiffany không hề phát điên, Lục Bắc Thần cũng không trò chuyện gì với Tiffany. Sau khi xem xong vết thương, Lục Bắc Thần lại lệnh cho Chloe cầm hộp thuốc tới, xử lý và băng bó lại vết thương cho cô ta. La Trì nhìn mà cũng cảm thấy đau theo, nhưng Tiffany không có quá nhiều phản ứng, chỉ mãi miết nhìn Lục Bắc Thần, nhìn mãi, nhìn mãi...

Cho tới khi Lục Bắc Thần rời khỏi phòng, cửa vừa đóng lại đã thấy Tiffany bỏ nhào tới trước cửa sổ thủy tinh, khiến Chloe giật nảy mình. Cậu ta lùi sau hai bước, kêu lên: “Vic!”

Lục Bắc Thần tới trước cửa sổ.

Tiffany vỗ bồm bộp lên cửa, Lục Bắc Thần nhìn chăm chăm lòng bàn tay cô ta, ánh mắt thất lại.

Phan An không biết cô ta định làm gì, thấy cô ta cứ nhìn Lục Bắc Thần không rời mắt bèn nuốt nước bọt, ngập ngừng nói: “Không lẽ... cô ta đã thích cậu rồi?”

Lục Bắc Thần không lên tiếng, yên lặng nhìn Tiffany qua tấm kính.

Tiffany bỗng nhiên cười, một nụ cười ghê rợn.

Khiến tất cả mọi người đứng đó bỗng sồn gai ốc. Ở góc độ này nhìn Tiffany là chân thực nhất. Cô ta quá gầy, gương mặt vốn dĩ đã lập thể giờ càng lõm vào. Đôi mắt như chất chứa không ít điều nhưng nhìn kỹ lại giống điên loạn. Cô ta nhe răng cười, không thành tiếng.

Sau đó cô ta lên tiếng, giọng nói khàn đặc, khô rát, nghe khó chịu như có thứ gì cùn quẹt qua tấm kim loại.

“Ding dang dang, không ai động...” Cô ta chậm rãi nói vọng câu này qua loa phát thanh.

La Trì ngẩn người, đang định lên tiếng thì Lục Bắc Thần đã giơ tay có ý ngắt lời. Anh nhìn Tiffany bằng ánh mắt nghiêm nghị, đợi cô ta nói tiếp. Tiffany vẫn cười ghê rợn như thế: “Mắt nhìn rõ, lòng khó yên... Sôi òng ọc, nhưng ai ăn... Anh không ăn, thì tôi ăn... Húp sột soạt, ăn sạch tươm... Ra búa thắng, ra kéo thua... Hi ha ha, đừng hoang mang...”

Nói tới đây, Tiffany bắt đầu ôm miệng cười, không còn là tiếng cười ghê rợn nữa mà giống như gặp chuyện gì vui.

“Nói cái gì vậy?” La Trì quả thực chịu không nổi phải lên tiếng: “Sao nghe như một bài đồng dao vậy?”

Tiffany làm việc ở Trung Quốc cũng đã khá lâu, nói tiếng Trung rất lưu loát, thế nên mấy câu cô ta nói ban nãy mọi người nghe đều hiểu, nhưng ý nghĩa bên trong rốt cuộc là gì thì mọi người lại không hiểu.

“Có phải khẩu hiệu gì của bệnh viện điều dưỡng không?” Phan An nhú mày: “Giống như mỗi chúng ta đều biết khẩu hiệu của trường mình vậy.”

Mọi người đều hiểu ý của Phan An nhưng La Trì không đồng tình: “Có ai mang đồng dao ra làm khẩu hiệu không? Tôi cảm thấy, mấy lời này nghe ghê ghê.”

Ba người họ xì xào bàn tán, duy chỉ có Lục Bắc Thần không tham gia. Anh im lặng nhìn Tiffany chăm chăm. Còn Tiffany đã không còn ở trước cửa sổ thủy tinh nữa mà một tay ôm miệng cười, một tay múa máy trên không trung, không hiểu đang làm gì, cứ bước qua bước lại. Nhìn cảnh này sẽ cảm thấy Tiffany điên thật sự, kẻ điên đích thực sẽ nói ra mấy lời khó hiểu.

Di động của La Trì vang lên, anh ấy nhận máy.

Có lẽ là liên quan tới vụ án, chỉ nghe thấy anh nói: “Được, biết rồi.”

Sau đó, anh ấy bước lên nói với Lục Bắc Thần: “Phía Tề Tuyết có phát hiện.”

Lục Bắc Thần vẫn không lên tiếng. Anh trầm mặc một lúc rồi khẽ nói: “Lên trên rồi nói.”

Chloe tiến lên, hất cằm vào trong: “Cô ta thì sao?”

“Tiếp tục giữ lại đây.” Lục Bắc Thần nói.

Chloe sững người: “Không trả cho người thân sao?”

Lục Bắc Thần trầm tư giây lát, không nói thêm gì, quay người rời đi.

Chỉ nghe thấy sau lưng lại rầm một tiếng.

Bọn họ quay đầu.

Tiffany một lần nữa trở về trước tấm kính thủy tinh, chống hai tay lên cửa, ánh mắt vẫn không rời Lục Bắc Thần. Lần này cô ta không cười mà nhấn mạnh từng chữ: “Đến bữa sau, mày làm canh...”

...

“Không thể thả Tiffany.”

Đây là câu đầu tiên Lục Bắc Thần nói sau khi quay trở lại phòng khách.

La Trì ngồi lên sofa, rút mấy điều thuốc từ trong bao ra, phát cho Phan An và Chloe rồi đưa cho Lục Bắc Thần. Lục Bắc Thần không nhận, anh ấy bèn tự ngậm vào miệng, châm lên. Anh ấy rít sâu một hơi, nhả khói rồi nói: “Tôi đồng ý. Trước mắt chỉ có thể tạm nhốt Tiffany ở đây, có lẽ còn tìm được manh mối gì trên người cô ta.”

Chloe dựa vào bên cạnh, băng nhắng nói: “Nhà không phải của tôi, muốn nhốt Tiffany dài ngày tôi còn phải có lời với chủ nhà nữa.”

“Đây là sở trường của cậu mà.” Lục Bắc Thần cất giọng hờ hững.

Chloe nháy mắt với anh: “Vì cậu mà, dĩ nhiên.”

La Trì nhìn thấy mà nổi cả da gà.

“Bên phía Tề Tuyết có chuyện gì?” Lục Bắc Thần hỏi.

“Bữa trước Tề Tuyết đi bệnh viện, bây giờ đã được cảnh sát đưa về hỏi chuyện rồi.” La Trì nói: “Tề Tuyết đăng ký ngoại khoa, người chúng ta đã hỏi bác sỹ, bác sỹ đích thực kiểm tra ra trên người Tề Tuyết có vết thương, nhưng trên giấy chẩn đoán nói là vết xước.”

“Rất nhiều lúc bác sỹ chỉ hỏi cho có lệ thôi, vết xước có khi nào do Tề Tuyết tự nói với bác sỹ?” Lục Bắc Thần nhẹ nhàng hỏi.

Bác sỹ không phụ trách phá án, Tề Tuyết lại không có tiền án, tới bệnh viện xếp số bình thường. Đối mặt với một vết thương không đáng tranh cãi, bác sỹ sẽ không quá nhạy cảm.

“Tề Tuyết quyết không hợp tác, nhưng tôi nghĩ không bao lâu nữa cô ta sẽ phải mở miệng.” La Trì thở hắt ra một làn khói.

Lục Bắc Thần xoa cằm, suy tư.

“Cậu nghĩ ra điều gì rồi à?” La Trì nhìn thấy vẻ mặt trầm tư của anh, biết chắc chắn anh đã phát hiện ra điều gì.

Lục Bắc Thần vẫn còn suy nghĩ, bỏ ngoài tai. La Trì kiên nhẫn chờ đợi, Chloe muốn hỏi lại bị La Trì ngăn lại. Khoảng một hai phút sau, anh lên tiếng: “Có lẽ phương hướng của chúng ta sai rồi.”

Một câu nói khiến La Trì sững sờ.

“Sai phương hướng ư? Ý cậu là...”

Lục Bắc Thần nhìn về phía La Trì, bất thành linh đưa ra một suy nghĩ táo bạo: “Cậu vẫn luôn nghi ngờ Tề Tuyết là người bỏ trốn. Sao chúng ta không thử đổi suy nghĩ. Giả sử Tề Tuyết là người đứng trên nóc nhà, còn người chạy trốn là Tiffany, vậy thì sẽ có rất nhiều nghi điểm được tháo gỡ.”

“Hả? Tiffany là bóng đen bỏ chạy?” La Trì thẳng thốt, không nghĩ ngợi gì lập tức xua tay: “Không thể nào, Tiffany đang ở Bắc Kinh, sao có thể tới Thượng Hải bắt cóc Tiêu Tiểu Tiêu chứ?”

“Chỉ vì vấn đề khoảng cách? Có gì không thể?” Lục Bắc Thần hỏi ngược lại.

La Trì đưa ra ý kiến phản bác: “Đầu tiên, cô ta là một kẻ điên, cậu bảo một kẻ điên đi bắt cóc con tin? Có thể sao? Thứ hai, làm sao cô ta tới được Thượng Hải? Cô ta bị nhốt trong bệnh viện điều dưỡng, giao thông xung quanh lại không mấy thuận lợi, sao cô ta có thể thoát ra khỏi bệnh viện rồi lại tìm được phương tiện tới Thượng Hải? Thứ ba, nói cách khác, nếu như cô ta thật sự tới Thượng Hải, lẽ nào người trong bệnh viện không phát hiện ra cô ta bị mất tích ư? Cá nhân tôi cảm thấy suy đoán này không thành lập.”

Anh ấy phân tích nhiều như vậy, câu nào cũng có lý, Chloe nghe xong gật đầu lia lịa. Nhưng Lục Bắc Thần chỉ dùng một câu để chứng thực ý kiến của mình. Anh nói: “Nếu Tiffany vốn dĩ không điên thì sao?”

Lại khiến tất cả bàng hoàng.

Mọi suy đoán của La Trì đều được xác lập trên cơ sở Tiffany đã bị điên, mà Lục Bắc Thần lại đánh đổ triệt để điểm tựa cơ bản cho suy luận của anh ấy. Phải, nếu Tiffany không điên thì sao? Vậy thì... Nghĩ tới đây, La Trì giật mình, bất ngờ ngẩng đầu nhìn Lục Bắc Thần, lẩm bẩm: Tất cả đều có khả năng.

Một kẻ điên thật sự có lẽ không làm được gì nhưng nếu một người giả điên thì chưa chắc.

Câu này của Lục Bắc Thần không những khiến Phan An và Chloe lạnh gáy mà một người phá án nhiều năm như La Trì cũng cảm thấy lông mao dựng đứng, gió lạnh thổi vù vù.

“Vết thương trên cánh tay Tiffany có rất nhiều nghi vấn.” Lục Bắc Thần vẫn điềm đạm như cơn gió nhẹ: “Vết dao mới được thêm vào, mục đích là để che giấu vết thương cũ.”

Anh là pháp y, không những phải giám định hình dạng vết thương mà còn phải xem xét những chuyện phía sau nó. Anh đã xem xét kỹ vết thương của Tiffany. Vết dao rất đều, hơn nữa thương tích rất nhỏ, vết máu trên vết cắt đã thành công thu hút ánh nhìn. Vết dao che giấu mọi thứ rất tốt. Nếu không nhìn kỹ anh thật sự đã bỏ qua. Vết dao cắt rất đều, nhưng có một chỗ lại hơi lệch hướng. Chính chỗ đó đã bị anh nhìn thấy, nếu nghĩ kỹ sẽ tin chắc có vết thương cũ.

“Nếu cô ta có vết sẹo cũ thì hình dáng ra sao? Vết thương cũ và mới cách nhau không nhiều ngày. Tối đó Chloe đã nhìn thấy kẻ áo đen bị thương, trên người Tiffany lại có vết thương lạ, quá trùng hợp.” Lục Bắc Thần nói.

Chloe nhướn mày: “Có khi nào ở bệnh viện tạo ra không? Tôi nghĩ nơi đó đối xử với bệnh nhân sẽ không ôn hòa đâu.”

“Tiffany vì giết hại bảo vệ mà bị coi là nhân vật nguy hiểm, được quản lý riêng biệt. Trên danh nghĩa là quản lý, thực chất cô ta bị giam vào một phòng riêng, còn lại bỏ mặc.” Lục Bắc Thần đã điều tra tình hình liên quan đến bệnh viện: “Thịnh Thiên Vỹ đã bỏ ra một số tiền, bệnh viện dĩ nhiên sẽ không để Tiffany sống quá tệ. Cô ta sống trong một căn nhà một phòng khách một phòng ngủ sau núi, nhân viên hằng ngày mang cơm đến phòng khách rồi đi. Người trong bệnh viện sợ cô ta còn chẳng kịp, làm gì có ai nghĩ tới chuyện tổn thương?”

La Trì trầm ngâm, nhíu mày: “Cũng tức là nếu mấy ngày Tiffany không lộ mặt có thể phía bệnh viện cũng không hay biết?”

“Tiffany giống như một củ khoai nóng, sẽ không ai quan tâm tới tình hình của cô ta.” Sắc mặt Lục Bắc Thần nặng nề: “Cùng lắm thì những lúc Thịnh Thiên Vỹ tới thăm nom, lãnh đạo sẽ đích thân ra mặt cùng Thịnh Thiên Vỹ tới thăm Tiffany. Vấn đề là đâu phải ngày nào Thịnh Thiên Vỹ cũng đến được bệnh viện.”

Chloe nghe xong cảm thấy rất có lý bèn gật đầu nói: “Cậu nói vậy tớ cũng nhớ ra, lúc tớ tới đón Tiffany, phòng cô ta sống quả thực là một khu cách ly, một phòng khách một phòng ngủ. Khi cô ta không ở trong phòng khách, nhân viên cũng không xác nhận xem cô ta có ở phòng ngủ hay không. Thế nên, dù Tiffany trốn ra viện cũng rất bình thường.”

“Tôi đoán sau núi bệnh viện có lẽ rất rậm rạp, có tường cao. Dù có camera cũng quanh năm không sử dụng vì bệnh viện sẽ không ngờ có bệnh nhân từ sau núi bỏ trốn. Sau núi không có đường, không có xe, chẳng ai nghĩ ra cách này để bỏ trốn, thế nên mọi hệ thống kiểm soát an ninh đều đặt ở cửa trước.” Lục Bắc Thần nói.

“Vậy thì con đường duy nhất để Tiffany bỏ trốn chính là sau núi. Tường của bệnh viện rất cao, sao cô ta trốn được?” La Trì không hiểu.

Lục Bắc Thần đổ người về phía trước, đan hai tay vào nhau: “Tôi từng gặp người thân của Tiffany. Cô ấy nói Tiffany có sở thích leo núi. Tôi cũng từng kiểm tra tài liệu lúc Tiffany vào làm ở tập đoàn Viễn Thắng. Tập đoàn này từng tổ chức một hoạt động nội bộ là cuộc thi leo núi trong nhà, Tiffany đã giành được thành tích không hề thấp.” Nói tới đây, anh ngừng một lát mới tiếp: “Lòng bàn tay Tiffany có vết thương, là vết xước, vết thương không sâu, đã lành rồi nhưng có thể nhìn rõ dấu vết, có lẽ là bị một số nhánh cây cứng quệt vào. Ngoài ra tôi phát hiện mu bàn tay của cô ta hơi thô ráp, eo bàn tay giữa ngón cái và ngón trỏ có vết chai mờ. Leo núi cần dụng cụ, có lợi nhất đối với Tiffany là dây thừng. Cô ta là bệnh nhân lâu năm của bệnh viện, muốn kiếm dây thừng dễ như trở bàn tay nên vết chai đó trở nên hợp lý.”

Cũng chính những vết chai này đủ để chứng minh vấn đề, một kẻ điên thường xuyên ở trong bệnh viện, không làm việc gì nặng nề, sao tay lại bị chai? Điểm này Lục Bắc Thần nghĩ ra, La Trì cũng nghĩ ra. Anh ấy chợt run lên, nhìn về phía Lục Bắc Thần: “Nếu như Tiffany giả điên thì vết thương trên người Tề Tuyết...”

“Vết thương của cô ta không giống với Cố Sơ.” Lục Bắc Thần tiếp lời anh ấy: “Cô ta thật sự bị thương, hình dáng vết thương Chloe biết rõ nhất.”

Sắc mặt La Trì nặng nề.

Phan An im lặng nãy giờ đột nhiên xuống rồi đập đầu lọc vào trong gạt tàn, nhìn về phía Lục Bắc Thần: “Tôi đăng bài đồng dao lên mạng, có người trả lời rồi.”

“Nói sao?” La Trì hỏi. Bài đồng dao đó quả thực quá quái dị, hơn nữa được Tiffany nói ra lại càng sồn gai ồc.

Chloe đưa di động cho mọi người xem: “Rất nhiều người chỉ là đoán bừa nhưng có một fan mạng có ý kiến hợp với tôi. Đối phương nói đây là bài đồng dao ám chỉ việc người ăn thịt người.”

La Trì rừng mình.

Lục Bắc Thần nhú mày, lẩm bẩm: “Đến bữa sau, mày làm canh...”

Di động đột ngột vang lên khiến tất cả giật thót. Là di động của Lục Bắc Thần, anh nhận máy.

Đầu kia vọng tới giọng Cố Sơ: “Bắc Thần, có ai đặt thứ gì kỳ lạ trước cửa phòng cho em...”

332. Chương 332: Bí Mật Giấu Ở Đâu?

Một chiếc đèn xanh, một con rối gỗ.

Nói chính xác là được ai đó gửi tới khách sạn, Cố Sơ vừa hay làm người ký nhận.

Lục Bắc Thần nhìn tờ đơn rất lâu, thông tin người gửi cực kỳ ít ỏi, chỉ viết cước phí của Bắc Kinh, có một dòng số điện thoại nhưng khi gọi qua thì là số giả, đối phương cố tình điền sai, cả người nhận cũng không ghi rõ là ai, chỉ ghi số phòng. Vào lúc Lục Bắc Thần đang tập trung suy nghĩ, Cố Sơ lại ngồi nghịch cây đèn xanh và con rối gỗ, cảm thấy rất mới mẻ. Cô không nghĩ gì nhiều, chỉ thấy đèn xanh được làm rất công phu, con rối gỗ lại càng sinh động như thật.

“Không lẽ có ai đó định tặng chúng ta quà Halloween?” Cố Sơ cầm con rối gỗ trong tay, nhìn trái ngó phải: “Một cây đèn, một con rối, kết hợp lại với nhau ít nhiều vẫn có chút kinh dị đấy.”

Lục Bắc Thần đặt tờ đơn xuống, ngồi xuống bên cạnh cô. Ở biệt thự sau khi nhận được điện thoại của cô, anh vội vàng quay về, trong lòng sốt ruột. Tình tiết vụ án tới ngày hôm nay giống như bóng đêm trước lúc bình minh, mặc dù đã xác định mấy kẻ tình nghi nhưng hung thủ vẫn còn ở trong bóng tối, càng vào lúc này càng chưa thể biết trước sẽ xảy ra chuyện gì. Cố Sơ tới Bắc Kinh, vì vết sẹo trên cánh tay cô khiến cả vụ án quả thực đã tiến lên một bước dài. Lăng Song chỉ vì hương nước hoa đã bị phía cảnh sát nghi ngờ, Tiêu Tiêu Tiêu chỉ vì tới nơi không nên tới mà đã bị bắt cóc, thế nên Cố Sơ không được xảy ra chuyện gì, anh cũng không cho phép những tình huống nguy hiểm như vậy phát sinh.

Nhưng đối phương chỉ gửi thứ này tới, không làm kinh động tới bất kỳ ai, chính xác đến địa chỉ khách sạn nơi anh nghỉ lại. Có lẽ thứ này dành cho Cố Sơ, mà có thể là dành cho anh.

Anh cầm đèn lên trước, nhìn một lúc, không thấy có bất kỳ manh mối nào. Cố Sơ siết chặt con rối gỗ trong tay, rồi lại nhìn chiếc đèn trong tay anh, ngẫm nghĩ rồi nói: “Anh biết không, loại đèn này gọi là thanh đăng (đèn xanh), ở Trung Quốc, thanh đăng không may mắn.”

Lục Bắc Thần hơi sững người, nhìn cô hỏi: “Sao lại nói vậy?”

“Thanh đăng còn có tên gọi là minh đăng, là loại đèn chỉ đường cho người chết dưới cõi âm.” Cố Sơ nhớ từng có một điển cổ như vậy trong một cuốn sách: “Đương nhiên, đây đều chỉ là truyền thuyết. Trong truyền thuyết, sau khi người ta chết thì linh hồn không chết mà vất vưởng giữa trời đất. Nếu không có một ngọn đèn để chỉ đường thì những linh hồn quên cố hương kia sẽ không tìm được đường xuống âm phủ, như vậy sẽ biến thành những đuh hồn dã quỷ, lơ dờ thời khắc đầu thai. Trước đây, thứ soi đường cho người sống gọi là đèn lồng, màu đỏ, mà người chết không nhìn được màu đỏ, linh hồn sẽ biến thành quỷ ác. Vì vậy đèn dùng cho linh hồn chính là loại đèn trắng xanh. Nhà ai có người mất sẽ treo một ngọn đèn lên trước cửa nhà, đầu đường hoặc trước bia mộ, mục đích là để những người đã ra đi ấy có thể xách đèn, yên tâm lên đường. Bây giờ người ta không còn kỹ tính như ngày xưa nữa, nào là cắm hoa, dùng đèn lồng, làm gì còn màu trắng xanh? Dùng luôn màu trắng thay thế.”

Dĩ nhiên Lục Bắc Thần biết văn hóa ma quỷ của Trung Quốc đã có từ lâu đời. Loại văn hóa có dòng chảy xa xưa này thúc đẩy cho đời đời kiếp kiếp người dân có sự tôn kính với sự sống và cái chết, tin vào kiếp luân hồi, nên lúc sống phải biết kiêng kỵ. Nhưng đây là lần đầu tiên anh nghe chuyện người chết và thanh đăng như Cố Sơ nói, bèn hỏi cô: “Truyền thuyết này rất thịnh hành sao?”

“Cũng không hẳn, em đọc được trong sách, là một cuốn sách giới thiệu về phong tục văn hóa dân gian.”

“Còn có thể tìm được cuốn sách đó không?”

Cố Sơ ngẫm nghĩ một lúc: “Đã xem nhiều năm về trước rồi, không còn nhớ rõ nữa.”

Lục Bắc Thần trầm mặc.

“Sao vậy?” Cố Sơ cảm thấy tinh thần anh quá nặng nề, bèn dè dặt hỏi: “Không lẽ cây đèn xanh này có điều gì bí ẩn?”

“Trong hai thứ này ẩn chứa bí mật gì thì còn phải điều tra.” Lục Bắc Thần đặt đèn xuống, nói thật: “Trong ngôi nhà cũ của Thẩm Cường để không ít loại đèn này.”

Cố Sơ ngẩn người: “Anh ta làm nhiều đèn như vậy để làm gì?”

Cô nghi hoặc, hỏi rất tự nhiên, người trả lời tất nhiên phải là Lục Bắc Thần. Nhưng không ngờ, sau khi cô hỏi câu ấy, cô rõ ràng nhìn thấy sự sững sốt trong ánh mắt anh. Anh hỏi ngược lại cô: “Em vừa nói gì cơ?”

Già đến nỗi không nghe rõ nữa rồi sao?

“Em đang hỏi anh, đang đứng Thẩm Cường làm nhiều đèn xanh như vậy làm gì?” Chẳng phải anh ta làm việc ở Ngoại Than Hối ư? Lại còn nhàn nhã thong dong tới mức làm đèn xanh?

Lục Bắc Thần không trả lời, ánh mắt căng thẳng như đã nghĩ ra chuyện gì. Cố Sơ không hiểu rốt cuộc làm sao, bèn giơ tay ra hươ hươ trước mặt anh, anh nhân cơ hội ấy nắm lấy tay cô, giữ chặt trong tay mình. Cố Sơ bỗng cảm thấy đầu ngón tay bị anh siết đau, bắt đầu kêu: “Ngón tay em sắp gãy rồi!”

Lúc ấy anh mới ý thức được mình quá dùng sức, lập tức buông ra, chuyển thành đan hai tay vào nhau.

“Là em đã thức tỉnh anh.” Anh nói: “Việc trong nhà Thẩm Cường xuất hiện loại đèn này vẫn luôn là một manh mối bị bỏ quên, ban đầu khi phát hiện chỉ nghĩ rằng đó là những đồ trang trí, nhưng không ai biết loại đèn này tên là thanh đăng. Anh đã điều tra, loại đèn này vốn dĩ không bán ngoài thị trường, vậy Thẩm Cường có được từ đâu? Câu nói ban nãy của em vừa hay giải đáp được khúc mắc của anh, là Thẩm Cường tự làm.”

Cố Sơ không hiểu quá nhiều tình tiết vụ án, chẳng hiểu sao đột nhiên lại thành sang chuyện đèn xanh. Cô ngẫm nghĩ một hồi rồi hỏi: “Vẫn là cùng một vụ án sao?”

Lục Bắc Thần gật đầu.

“Thẩm Mỹ viện và Ngoại Than Hối vi phạm quy định hành nghề, giờ lại xuất hiện một cây đèn xanh, có vẻ như chẳng liên quan chút nào.” Cố Sơ càng ù ù cạc cạc.

“Vụ án này trông thì có vẻ rời rạc, thực chất đều có liên quan mà mắt xích quan trọng nhất chính là nạn nhân Thẩm Cường.” Lục Bắc Thần nói: “Một đầu, anh ta liên quan tới ba người trợ lý của Thịnh Thiên Vỹ, còn đầu kia lại nối với vụ án xác vụn dưới suối nước nóng.”

Cố Sơ dựa vào sofa, cắn môi trầm tư rồi hỏi: “Cứ cho là Thẩm Cường có sở thích làm đèn xanh, vậy thì có thể nói lên được điều gì?”

“Nói lên được rất nhiều điều.” Cánh tay Lục Bắc Thần hơi dùng sức, kéo cô vào lòng, hai cánh tay lại chặt chẽ thêm, tựa cằm lên đỉnh đầu cô, nhắm mắt lại, hít hà mùi hương trên mái tóc cô, bỗng cảm thấy cơn đau đầu đáng chết dịu đi không ít. “Em cũng nhìn thấy cây đèn xanh này rồi đấy, nó được làm một cách rất tỉ mỉ, công phu, được lựa chọn giấy dầu, chống thấm nước, chống ẩm. Nếu đèn cho Thẩm Cường làm, thì chắc chắn anh ta đã học từ ai đó. Trong số ba người trợ lý trước đây của Thịnh Thiên Vỹ, người trợ lý thứ hai, cũng tức là bạn gái của Thẩm Cường, Mi Thủ có quan hệ rất thân với người trợ lý thứ nhất Mục Thanh Đăng. Theo như La Trì điều tra, Mi Thủ từng tặng loại đèn này cho Mục Thanh Đăng, vậy cây đèn của Mi Thủ từ đâu mà có? Tám chín phần có thể chắc chắn cô ta cũng biết làm đèn, Thẩm Cường đã học được.”

“Vậy sao Mi Thủ học được?” Cố Sơ nhắc cây đèn ở bên cạnh lên, quan sát kỹ càng. “Anh xem, những thanh chống đỡ của cây đèn này đều được làm từ trúc, mỗi một thanh đều được vót tĩa rất đều, độ cong hoàn hảo, chắc chắn phải theo nghệ nhân học hỏi mới hiểu rõ. Chẳng phải Mi Thủ là tri thức thủ đồ ư? Cô ta biết làm cái này cũng kỳ lạ lắm.”

“Thế nên, người dạy cho cô ta rất có thể chính là Mục Thanh Đăng.” Lục Bắc Thần đưa ra một suy đoán táo bạo. “Mẹ của Mục Thanh Đăng từ một miền quê lên Thượng Hải, theo điều tra bà ấy không có văn hóa,

từ việc đặt tên cho con gái là có thể nhận ra, làm gì có ai gọi tên con là Thanh Đăng? Anh đoán đa phần vì là con gái nên lấy ngay thứ xuất hiện gần mình nhất để đặt tên, vậy thì thứ đó có thể chính là đèn xanh. Cũng tức là Mục Thanh Đăng từ nhỏ đã tiếp xúc với ngọn đèn chỉ đường cho người chết này, nên việc biết làm đèn sẽ trở nên bình thường.”

Lục Bắc Thần phân tích hoàn toàn có lý, Cố Sơ hiểu ý của anh. Mặc dù bây giờ nhà nhà đều gào lên sinh con trai hay con gái cũng vậy nhưng thực tế là còn rất nhiều nơi trọng nam khinh nữ. Nói thật, cái tên Mục Thanh Đăng quả thực không giống tên người.

“Một nơi có liên quan tới đèn xanh...” Lục Bắc Thần suy tư, lát sau lại nói: “Xem ra, quê nhà của Quách Hương Vân có nhiều nghi vấn.”

Cố Sơ cầm đèn khươ trước mặt anh: “Thế còn Thẩm Cường?”

“Thẩm Cường làm đèn xanh, hù dọa khiến người trợ lý thứ ba của Thịnh Thiên Vỹ là Tiffany phát điên.” Lục Bắc Thần dồn trọng điểm trở lại Thẩm Cường: “Anh ta vì muốn trả thù Thịnh Thiên Vỹ, thế nên nhắm vào Tiffany. Nếu anh ta đã hù được một lần thì sẽ có lần thứ hai, huống hồ Thịnh Thiên Vỹ còn hại anh ta phải vào tù.”

Cố Sơ cũng rất thông minh: “Ý của anh là Thẩm Cường cũng có thể đã dùng cây đèn xanh này để hù dọa chị họ em?”

“Thời gian Hứa Đồng nhậm chức trước khi Thẩm Cường bị hại, thế nên rất có khả năng Thẩm Cường đã hù dọa Hứa Đồng.” Lục Bắc Thần nhắm tính: “Nhưng không lâu sau đó Thẩm Cường đã gặp nạn, trông giống như một sự trừng phạt.”

“Anh... không lẽ nghi ngờ Thịnh Thiên Vỹ giết Thẩm Cường?” Nếu đã đẩy được anh ta vào tù thì giết anh ta... hình như cũng trở nên hợp tình hợp lý.

“Thịnh Thiên Vỹ có phải kẻ đứng phía sau hay không còn phải điều tra, nhưng từ hiện trường xem xét thì hung thủ là nữ giới.”

Cố Sơ thở dài nặng nề. Thật ra cô muốn nói với Lục Bắc Thần rằng cô cảm thấy Thịnh Thiên Vỹ trong sạch, nhưng loại cảm giác này không được coi là chứng cứ, nên câu nói ấy cũng chẳng thể bật ra. Nếu trước đây chưa theo đuổi vụ án Tiêu Tuyết, thì chắc chắn bây giờ cô sẽ tranh luận với Lục Bắc Thần một phen, dùng trực giác của mình để biện luận cho sự trong sạch của Hứa Đồng và Thịnh Thiên Vỹ, nhưng chính vì đã từng trải qua một vụ án giết người, biết được lòng người quá phức tạp, khi đối mặt với sự sống chết, cảm giác của con người ta bỗng trở nên thật mong manh.

“Nhưng bây giờ thì sao?” Cô lại hỏi: “Thẩm Cường đã chết, kẻ nào lại gửi cho chúng ta thứ này?”

Đây cũng là điểm Lục Bắc Thần nghĩ không ra.

Di động vang lên.

Là của Lục Bắc Thần.

Anh nhận máy, là La Trì gọi tới.

Cố Sơ nhìn thấy vẻ mặt nghiêm nghị của anh, đầu mày chốc chốc lại chau vào. Sau khi kết thúc cuộc điện thoại, cô vội hỏi có chuyện gì. Lục Bắc Thần cầm tờ đơn trên mặt bàn lên tay, nói: “Dựa theo số hóa đơn, La Trì đã điều tra công ty chuyển phát nhanh. Công ty phản ánh rằng có người đã sử dụng hình thức gửi hàng đặt trước, đã bọc sẵn chuyển tới công ty từ lâu, đơn do nhân viên chuyển phát viết.”

Đối phương cố tình giấu kín thông tin, thậm chí là hành tung, muốn điều tra như mò kim đáy bể.

“Cho dù là hình thức đặt trước, vậy cũng chưa chắc là do Thẩm Cường làm.” Cố Sơ rất tỉnh táo: “Sao Thẩm Cường có thể tiên tri trước, lẽ nào trước khi bị hại anh ta đã đoán ra anh sẽ nghĩ lại khách sạn này? Thế nên nhất định có kẻ đang giả thân giả quỷ.”

Lục Bắc Thần đồng ý với suy nghĩ của Cố Sơ: “Anh nghĩ kiểu dọa nạt này chị họ em là người rõ nhất.”

“Trước đây khi chị ấy tới Thượng Hải bọn em cũng từng trải qua. La Trì nói có người muốn giết chị họ, còn nói chị họ em...” Nói tới đây, Cố Sơ đột ngột ngừng lại, nhìn về phía Lục Bắc Thần.

Không sai, chính vào cái ngày cô vừa tới Bắc Kinh, anh đã nói với cô: Hứa Đồng giấu giếm một số chuyện... Tiếp tục liên hệ tới những lời La Trì từng nói với cô, cô chợt giật mình.

Lục Bắc Thần không lạ khi cô nghĩ ra được chuyện này, bèn nói: “Thẩm Cường bắt mặn với Thịnh Thiên Vỹ, từ đó tiếp tục trả thù cũng là chuyện bình thường. Hứa Đồng là người trợ lý thứ tư, bị anh ta nhắm vào cũng không lạ. Nhưng theo anh thấy, hành vi hù dọa của Thẩm Cường đa phần là ép Thịnh Thiên Vỹ, bắt anh ấy tìm ra Mi Thủ, sống phải thấy người, chết phải thấy xác. Đây chính là mục đích của Thẩm Cường. Nhưng ở Thượng Hải, người hù dọa hai người rõ ràng không phải Thẩm Cường, vì lúc đó Thẩm Cường đã chết.”

Được Lục Bắc Thần nhắc, Cố Sơ mới nhớ ra, trước đây khi tới Thượng Hải, sắc mặt Hứa Đồng rất tệ. Lúc đó cô còn tưởng vì áp lực công việc quá lớn, sau đó lại gặp phải chuyện trong ngõ. Bây giờ nghĩ lại, có khi nào trước khi gặp phải chuyện trong ngõ, Hứa Đồng đã bị hù dọa không? “Vậy có thể là kẻ nào đang mượn tay Thẩm Cường tiếp tục dọa người đây?”

Lục Bắc Thần nhìn chăm chăm cây đèn xanh, trầm tư.

Đối với vụ án này, Cố Sơ cũng chỉ nghe đến đâu biết đến đấy, có lúc La Trì lại buột miệng, có lúc Chloe chêm vào đôi câu, vì không rõ ràng nên cô không dám phân tích nhiều. Cô cầm con rối gỗ lại, cực kỳ khó hiểu: “Đèn xanh thì dễ giải thích, thế còn con rối này thì sao?” Nói rồi tay cô lần sờ ra vị trí lỗi lên sau lưng con rối, tò mò ấn một cái, không ngờ nó phát ra tiếng nói!

“Dinh dang dang, không ai động...”

“Á!” Cố Sơ không ngờ con rối đột ngột phát ra tiếng động, giật mình kêu lên một tiếng, buông tay. Con rối rơi bộp xuống đất.

Con rối ấy rất chắc chắn, không bị hỏng hóc, đôi mắt được sơn đen cứ nhìn chòng chọc vào Cố Sơ, giọng nói có vẻ như của những đứa trẻ vẫn tiếp tục: “Mắt nhìn rõ, lòng khó yên... Sôi ọc ọc, nhưng ai ăn... Anh không ăn, thì tôi ăn...”

“Đây... Đây là cái gì?” Cố Sơ run rẩy hỏi.

Trông Lục Bắc Thần cực kỳ bình tĩnh. Anh cầm con rối gỗ lên, yên lặng nghe, cho tới khi con rối gỗ ‘nói’ xong câu cuối cùng: Tối bữa sau, cậu làm canh...

Nghe tới đây, sống lưng Cố Sơ sớm đã lạnh toát, bỗng thấy gió lạnh ở đâu phàn phật thổi qua từng lỗ chân lông. Cô nuốt nước bọt, chỉ tay vào con rối gỗ: “Sao em nghe như một bài đồng dao vậy?”

Từ nhỏ cô đã từng nghe không ít bài đồng dao, từ nam qua bắc, đủ các loại phiên bản. Nào là ‘xếp hàng ăn hoa quả’, ‘mưa lớn rơi lộp độp, có điện thoại từ Bắc Kinh’, ‘bạn đập một tôi đập một, một đứa trẻ con mặc áo hoa’, ‘con chuột nhất bò lên đèn bàn, ăn vụng mơ quyết không chịu xuống’... Nhưng chưa từng nghe loại đồng dao này, rõ ràng giọng đọc là của trẻ con, thanh âm rõ ràng non nớt ngây ngô, nhưng chữ nào chữ nấy đều rất quý dị, khiến người ta không lạnh mà run.

Lục Bắc Thần không nói gì, cầm con rối gỗ trong tay, lật qua lật lại kiểm tra.

Đúng là một bài đồng dao.

Nhưng đây không phải lần đầu tiên anh nghe thấy, không lâu trước đây, nó đã được bật ra từ miệng Tiffany. Như vậy thì sự việc càng trở nên quái đản, cũng là một bài đồng dao sao chỉ trong vòng một ngày đã xuất hiện hai lần?

Anh suy nghĩ rất lâu, cuối cùng nói với Cố Sơ: “Có lẽ người lúc đó vốn không định giết Hứa Đồng.”

Cố Sơ nhìn anh không hiểu.

“Thẩm Cường dọa nạt Tiffany là để tìm ra bạn gái, vậy thì có lẽ dọa Hứa Đồng cũng vì mục đích ấy. Nhưng rất rõ ràng sau đó kẻ mạo danh Thẩm Cường lại có thủ đoạn khác biệt. Vậy thì mục đích của đối phương là gì? Hứa Đồng không chỉ bị dọa một lần, nếu đối phương thật sự muốn hại người thì sao Hứa Đồng chỉ

bị hoảng sợ? Khả năng lớn nhất chính là có người muốn lợi dụng chuyện này với mục đích cảnh cáo, giống như hôm nay vậy.”

“Cảnh cáo?” Cố Sơ nhíu mày: “Một cây đèn xanh và một con rối gỗ có thể có tác dụng cảnh cáo sao?”

Lục Bắc Thần đặt rối gỗ qua bên cạnh đèn xanh, nhìn chăm chú rồi nhấn mạnh từng chữ: “Có lẽ... bí mật nằm trong bài đồng dao.”

...

Sáng thứ hai, quả nhiên đại học A đã thông báo kết quả thi, Cố Sơ một lần nữa giành được toàn ưu, xuất sắc toàn khoa như thành tích cô nhập học năm nào. Trường học thông báo tới cô tuần này phải tới trường nhập học nhưng Cố Sơ lại không muốn đi lắm, nguyên nhân là vì mấy ngày này ở Bắc Kinh mặc dù không tham gia vào vụ án nhưng ít nhiều cô cũng biết được tình tiết, lòng cứ hoang mang thấp thỏm. Không tới Bắc Kinh, Cố Sơ còn không biết thì ra vụ án này dây dưa rộng lớn đến thế, hơn nữa cô càng lúc càng cảm thấy cứ tiếp tục điều tra sẽ càng bất lợi với Hứa Đồng.

Nhưng Lục Bắc Thần đã tỏ rõ thái độ muốn cô quay lại trường. Sau khi nhận được thành tích, anh bèn đặt vé máy bay khoang hạng nhất cho cô. Cô hiểu không phải anh muốn đuổi cô đi chỉ là không muốn cô can dự quá nhiều vào vụ này.

Người muốn tới sân bay tiễn cô không ít, La Trì Ngũ Cảnh đều âm ỉ đòi theo nhưng tất cả bị Lục Bắc Thần cự tuyệt. Anh một mình đưa cô ra sân bay, lúc sắp qua cửa kiểm soát an ninh, cô vẫn còn quyến luyến, cứ ôm chặt anh không buông, mặc kệ ánh mắt của mọi người xung quanh.

“Anh hứa với em, vụ án phá được kha khá anh sẽ quay về ngay.” Lục Bắc Thần thấy mắt cô ửng đỏ, trong lòng dĩ nhiên không nở nhưng cũng không thể biểu lộ quá nhiều giữa chốn đông người, chỉ có thể nhẹ nhàng an ủi.

Cô gạt đầu trong lòng anh.

“Sau khi về Thượng Hải đừng chê phiền, chỗ nào có thể để vệ sỹ đi theo thì cứ để họ theo.”

Cô lại gạt đầu rồi ngược mắt nhìn anh, lưu luyến không rời. Cô ngáp ngừng rồi thôi. Anh nhìn thấy bèn hỏi: “Muốn hỏi anh chuyện gì?”

Cố Sơ hít sâu một hơi mới đè nén được cảm xúc chua xót trong lòng, lên tiếng, thanh âm hơi tắc nghẹn: “Thật ra ngày em tới Bắc Kinh, anh đã về Thượng Hải phải không?”

Lục Bắc Thần cũng biết không giấu được cô. Anh giơ tay vén tóc của cô ra sau tai nhưng không nói gì, chỉ mỉm cười nhẹ nhàng. Thế là Cố Sơ đã hiểu, lại ôm anh sát sao: “Sau này còn gặp những chuyện như vậy nữa anh không được giấu em.” Mấy ngày nay mỗi lần nhớ lại chuyện này cô luôn cảm thấy day dứt, lúc đó cô còn oán trách anh không đúng giờ.

Lục Bắc Thần cảm thấy lòng mình ấm áp rồi nhói đau. Anh cũng ôm cô thật chặt, thì thầm bên tai cô: “Được.”

“Bắc Thần, anh nhất định phải quay lại Thượng Hải sớm một chút.” Cố Sơ khề nói, không hiểu vì sao cô luôn cảm thấy đôi chút bị thương trong lúc hạnh phúc nhất, chỉ sợ rằng ngọt ngào qua đi sẽ là cay đắng, vô thức nảy sinh một dự cảm chẳng lành. Đương nhiên, những lời này cô không thể nói với Lục Bắc Thần vì anh sẽ cho rằng cô suy nghĩ linh tinh.

Nhưng phụ nữ có ai không thích suy nghĩ linh tinh đâu? Vì đã từng đánh mất nên mới cảm thấy trân trọng hạnh phúc của ngày hôm nay và đồng thời cũng sợ một lần nữa mất đi.

Lục Bắc Thần cúi đầu hôn lên má cô, thầm hứa: “Sơ Sơ, anh sẽ quay về sớm.”

Cố Sơ ngấm kỹ gương mặt anh, một giây sau chủ động kiễng chân hôn lên môi anh.

...

Sau khi tiễn Cố Sơ đi, Lục Bắc Thần lại không kịp nghỉ ngơi, vội về chỗ La Trì. Vụ án lộ ra vô số dấu vết, cũng có nghĩa là họ lại phải tăng ca. Một vụ án chia ra làm không ít các vụ án con nên một khi xuất hiện

manh mối đều bắn ra vô số, đây cũng là điểm lợi thế của kiểu án này. Vấn đề có liên quan tới Tiffany, cấp trên đã ra chỉ thị, dù sao biệt thự Chloe tìm được cũng là của cá nhân, phía cảnh sát đã tìm một địa điểm an toàn khác cho một thành viên quan trọng liên quan tới vụ án như Tiffany. Cái gọi là địa điểm an toàn, thực chất là trông coi, dù sao thì muốn chứng minh một người có giả điên hay không cũng cần thời gian. Đồng thời lúc này, các thành viên tổ chuyên án một lần nữa tới bệnh viện điều dưỡng điều tra chuyện của Tiffany, tiến hành kiểm tra các đồ dùng hằng ngày của cô ta.

Còn Tề Tuyết sau khi bị cảnh sát nhắm vào đã thừa nhận mình bị thương nhưng vì sao bị thương thì lý do cô ta đưa ra giống như bác sỹ. Khi hỏi lại, cô ta im lặng. Các thành viên tổ chuyên án gần như phải dốc hết sức lực và tinh thần cô ta mới chịu mở lời nói bị một vật không tên sát thương. Phía cảnh sát làm khẩu cung tường tận cho cô ta, cuối cùng cô ta thừa nhận người nhắm bắn về phía kẻ áo đen và Chloe hôm đó là cô ta.

“Nhưng tôi không sử dụng súng, chỉ là loại vũ khí có thể gây ngất mà thôi.” Cô ta tự thanh minh cho mình như vậy.

Tề Tuyết không biết rõ ai bắt cóc Tiêu Tiểu Tiêu, cũng không biết rõ ai đã cứu cô ấy. Cô ta khai báo rằng tối đó cô ta nhận được một nguồn tin, kẻ nặc danh nói có người xông vào tầng hầm tìm chứng cứ, nên cô ta mới đưa ra hạ sách này, không ngờ bản thân mình lại bị thương. Lần đầu tiên cảnh sát thẩm vấn là lúc cô ta vừa bị thương chưa lâu, cô ta cẩn trọng chịu đựng. Về sau cô ta biết cảnh sát vẫn luôn theo dõi mình nên từ đầu tới cuối lần nữa không tới bệnh viện, cũng không dám tìm bác sỹ tới khám. Nhưng hai ngày nay vết thương sưng tấy, cô ta sợ cánh tay này bị phế đành phải mạo hiểm.

Khi hỏi về tình hình vết thương, Tề Tuyết nói có lẽ là thuốc gây mê, lúc đó tinh thần cô ta vẫn luôn rơi vào trạng thái hỗn loạn.

Khi tổ chuyên án đưa khẩu cung của Tề Tuyết tới cho La Trì cũng đúng lúc Lục Bắc Thần từ sân bay trở về. La Trì trông có vẻ rất phấn khích, mùa tờ khẩu cung nói với anh: “Tôi thấy ông trời cũng chịu không nổi nữa, quyết định ra tay giúp chúng ta rồi.”

Lục Bắc Thần không kích động như anh ấy, yên lặng đọc hết toàn bộ khẩu cung của Tề Tuyết rồi nói với La Trì: “Tốt nhất hãy quét lại một lần nữa tình trạng vết thương của Tề Tuyết.”

Việc này là cần thiết, La Trì cũng hiểu, bèn gọi điện dặn dò cấp dưới đi làm. Cửa phòng làm việc bị đẩy ra, đồng nghiệp thò đầu vào nói: “Báo cáo sếp, Thịnh Thiên Vỹ đã tới.”

“Hey, hôm nay là ngày gì vậy? Xem ra nên đi mua xổ số rồi.” La Trì nhét tờ giấy trong tay vào tập hồ sơ rồi xua tay: “Đi đi, lát nữa tôi qua.”

Đồng nghiệp lập tức nói rõ: “À... thưa sếp, Thịnh Thiên Vỹ chỉ định muốn gặp giáo sư Lục.”

La Trì sững người, há?

333. Chương 333: Cô Ta Đã Nói Dối

Stịnh Thiên Vỹ đã hai lần chủ động tìm tới, một lần vì Hứa Đồng bị cảnh sát giữ, lần này cho dù anh ấy không nói Lục Bắc Thần cũng biết rõ, vì Tiffany. Con người sống trên đời kiểu gì cũng phải có liên hệ, cho dù không có chút liên hệ nào cũng phải có bạn bè hoặc quan hệ người thân không thể cắt đứt, nhưng, ngoại trừ Tiffany. Tiffany từ nhỏ đã theo bố mẹ chuyển đi khắp nơi, từ Trung Quốc ra nước ngoài, rồi lại chuyển qua chuyển lại ở mấy thành phố nước ngoài, vì thế cô ta cũng không có bạn bè cố định. Sau khi bố mẹ qua đời, cô ta liền tới Trung Quốc, làm việc ở một số công ty xuyên quốc gia, nhưng cá tính hình thành từ nhỏ đã khiến cô ta không thích kết giao bạn bè, cộng thêm thói quen sinh hoạt lâu năm ở nước ngoài khiến cô ta và người trong nước có sự khác biệt, lại càng là nguyên nhân để ngoại trừ các đồng nghiệp trong công việc, cô ta không có người bạn nào để dốc bầu tâm sự. Nếu không nhờ người thân ở nước ngoài của cô ta, có thể tới tận bây giờ cô ta vẫn còn bị nhốt trong bệnh viện điều dưỡng.

La Trì dành phòng hội nghị nhỏ cho Lục Bắc Thần, những manh mối mới của vụ án trước mắt chưa nhắm vào Stịnh Thiên Vỹ, thế nên kéo anh ta vào phòng thẩm vấn cũng không thích hợp lắm. Phòng họp không rộng, chỉ khoảng hai, ba mươi mét vuông, bình thường chỉ dành cho nhóm công an nhỏ bàn bạc kế hoạch

hành động. Thế nên hôm nay đặc biệt nhường cho hai người họ cũng coi như thích hợp, không gian quá lớn sẽ tạo ra khoảng cách.

Một ly café, mùi vị nồng đậm vừa đủ. Ngoài cửa sổ ánh sáng dần tối đi, chiều tà kéo lê chiếc đuôi dài trượt xuống phía đường chân trời. Ráng chiều đỏ rực dần ẩn đi tia sáng cuối cùng, cái se lạnh của mùa thu cũng dần dần lan ra. Gió nổi lên, bên ngoài cục cảnh sát trồng không ít cây hòe, những phiến lá úa vàng cứ ào ào rụng xuống, nhân viên vệ sinh vừa quét dọn, một lớp mới đã lại trải lên mặt đất. Trong phòng ấm áp, lại có thêm một ly café như vậy, tạo ra cái uể oải mà tỉnh mịch.

Mùa thu là mùa để cuộc đời thanh tịnh nhưng lòng người lại quá rối ren, thế nên mùa này cũng trở thành ‘đa sự chi thu’.

“Có giáo sư Lục trấn giữ, café ở đây uống cũng ngon hơn.” Sau khi đặt cốc café xuống, Thịnh Thiên Vỹ nói một câu nửa chân thành nửa chế giễu.

Lục Bắc Thần chậm rãi uống café, nghe xong lời nói của anh ấy bèn nhẹ nhàng đặt cốc qua một bên, bình thản đáp: “Đời người ngắn ngủi mà khổ đau nhưng không thể làm khổ cái lưỡi của mình.”

“Đời người đích thực khổ đau, nhưng tôi cho rằng tuyệt đại đa số đều là tự chuốc lấy phiền não, hoặc làm phiền người khác rồi mới tự làm khổ mình.”

Lục Bắc Thần cười khê: “Ý tứ của anh quá rõ ràng rồi. Xem ra tôi đã trở thành kẻ tìm phiền phức của người khác rồi tự chuốc phiền não vào mình. Nhưng suy nghĩ của tôi ít nhiều không giống anh. Cây ngay không sợ chết đứng, cho dù có thật sự bị kẻ khác bôi bẩn, chỉ cần đáy còn sạch sẽ thì rồi cũng sẽ có một ngày trong sạch.”

“Chỉ tiếc là cậu chưa bao giờ tin tưởng tôi.” Trong ánh mắt Thịnh Thiên Vỹ đã không còn là nụ cười mỉm, gương mặt nhuốm cái úa lạnh của ngày tàn.

“Vụ án tiền triển tới bây giờ, tôi nghĩ anh cũng nên hiểu, có những chuyện càng giấu càng phiền.” Lục Bắc Thần cọ cọ chiếc cốc café trong tay, cười mà như không cười: “Hơn nữa, nếu như tôi đã quyết tâm bám riết lấy anh tới cùng trong vụ án này thì chắc chắn thì phải điều tra cho ra ngô ra khoai.”

Thịnh Thiên Vỹ trầm mặc, nhìn chằm chằm cốc café trước mắt như đang suy tư gì.

“Anh làm kinh doanh, thế nên khi quyết định bất kỳ chuyện gì cũng đều phải suy tính thật kỹ rồi mới làm, đi một bước là phải nhìn lên phía trước ba, bốn bước.” Lục Bắc Thần dựa ra sau ghế, giọng điệu nhẹ nhàng: “Chủ động tới đây, chắc hẳn anh cũng đã cân nhắc thiệt hơn bên trong rồi.”

Thịnh Thiên Vỹ nhìn về phía anh: “Tôi chỉ không muốn kéo cả người vô tội vào chuyện này.”

“Ví dụ như... Hứa Đồng?”

“Nếu cậu đã biết Hứa Đồng vô tội vì sao tai mắt của các người còn bám riết cô ấy không buông?” Thịnh Thiên Vỹ không vui.

Biểu cảm của Lục Bắc Thần vẫn điềm đạm từ đầu tới cuối: “Cô ấy có vô tội hay không, một là phải xem anh còn giấu giếm gì hay không, hai là phải dựa vào chứng cứ. Tôi tin Hứa Đồng, chỉ đơn thuần dựa vào sự hiểu biết của tôi đối với cô ấy, tin vào nhân phẩm của cô ấy mà thôi.”

Thịnh Thiên Vỹ hơi nhíu mày, thâm nghiên răng.

Phòng hội nghị có lắp đặt camera, trừ phi có hành động bí mật hoặc truyền đạt tài liệu mật, nếu không không được phép tắt camera. La Trì và đám Ngũ Cảnh đang ngồi trong phòng làm việc, thông qua màn hình máy tính có thể nhìn thấy tình hình trong phòng hội nghị. Vụ án này liên quan rộng lớn, lại có xuất hiện một chiếc đèn xanh và một con rối gỗ cung cấp hướng suy luận mới, các thành viên tổ chuyên án gần như đã phải phân thân rồi.

Ba người Ngũ Cảnh, Phan An và Ngư Khương trước mắt khá nhàn rỗi. Họ thuộc phòng thực nghiệm, không chịu trách nhiệm phá án, chỉ phụ trách những manh mối hoặc chứng cứ mới xuất hiện, mà cũng phải thuộc lĩnh vực pháp y. Nói cho cùng, vụ án tới giờ phút này họ chỉ ngồi chờ lệnh. Trong CCTV, sắc mặt Thịnh Thiên Vỹ không tốt lắm, so với vẻ tuấn tú cương nghị mấy hôm trước, bây giờ trông anh ta có chút tiêu tụy.

Phan An bê một đĩa lê đã được gọt sẵn ngồi lên sofa, chỉ quét nhanh qua CCTV chứ không xúm lại xem như họ. Bắc Kinh vào thu thời tiết hanh khô, lê trở thành loại hoa quả tốt nhất để ăn cho ngọt giọng. Một miếng lê được anh ta cắn giòn tan trong miệng, chảy cả nước, cái miệng ngoài việc ăn uống còn phát huy khả năng huyền thuyên.

“Cảnh sát La, nghe nói anh đang theo đuổi cô em gái út nhà họ Cố, để cô ấy biết được việc anh đang làm thì tôi thấy chuyện kết hôn của hai người xem như thất bại.”

La Trì dựa vào ghế, hai tay đút túi quần, từ tốn nói: “Cậu tưởng tôi muốn lo mấy chuyện này à? Nếu mà Thịnh Thiên Vỹ không phạm pháp ấy, tôi cũng rảnh rang.”

“Tôi cảm thấy anh ta là người tốt.” Ngư Khương đứng bên cạnh nói.

La Trì nghiêng đầu nhìn cô ta: “Cô gái, cô nhìn người tốt hay người xấu dựa vào cảm giác à?”

Ngư Khương nhướn mày: “Đương nhiên, có lúc giác quan thứ sáu của người phụ nữ còn hơn cả cái gọi là phân tích lý luận của đàn ông các anh đấy.”

“Người tốt hay người xấu không viết lên mặt đâu, người trông có vẻ rất tốt chưa biết chừng lại là thành phần sát thủ biến thái ấy chứ.” Ngữ Cảnh nhón một miếng lê trong đĩa của Phan An, bỏ vào miệng, phản bác lại Ngư Khương: “Hơn nữa, tôi chẳng tin vào cái trực giác của chị.”

Ngư Khương trước nay hay cãi vã với Ngữ Cảnh, ở trong phòng thực nghiệm hai người họ cãi từ chuyện công việc ra tới chuyện cuộc sống, nhưng chẳng phải vì hai người không ưa nhau, đơn thuần chỉ là sự khác biệt trong tính cách. Giống như lúc này đây, Ngữ Cảnh bẩm sinh đã có EQ siêu thấp chỉ một câu nói đã đắc tội với Ngư Khương. Cô lý luận với Ngữ Cảnh, Ngữ Cảnh bèn viện dẫn chứng cứ.

“Chị cảm thấy Thịnh Thiên Vỹ là người tốt nhưng bây giờ giáo sư Lục đang nghi ngờ anh ta. Chúng tôi đều cho rằng Cố Sơ là người tốt nhưng chị lại không thân thiện với cô ấy.”

Nghe xong câu này, Ngư Khương không vui: “Tôi vẫn chưa nói Cố Sơ là hung thủ thì phải?”

“Nhưng thái độ của chị đối với cô ấy còn ác liệt hơn cả đối với hung thủ.” Ngữ Cảnh hừ một tiếng.

Ngư Khương bị cậu ta nói đến nổi mặt lúc trắng bệch lúc đỏ bừng. Có mấy lần cô muốn phản bác nhưng nghĩ bụng cậu ta chẳng biết gì cả nên thôi. Với lại, còn có một Phan An ở bên cạnh có vẻ rất hứng thú xem trò vui, cô chẳng hơi đâu làm con hề, bèn hờ hững đáp một câu: “Nói gì cũng phải suy nghĩ, mấy ngày nay không làm khó cô ta.”

Tối đó tâm tư của Lục Bắc Thần rất rõ ràng, cho dù cô không muốn thừa nhận đi nữa thì cũng có thể nhận ra anh nghiêm túc dường nào. Bao năm nay, bình thường những người trong phòng thực nghiệm vẫn có thể đùa cợt, nhưng khi Lục Bắc Thần thật sự trở mặt thì không ai dám nói thêm một câu, ngoại trừ cô. Thế nên, dù ở trong nước hay nước ngoài, phàm là những người trong phòng thực nghiệm đều biết ở trước mặt Lục Bắc Thần, cô có sự khác biệt. Còn về lý do, cô biết, anh biết, hầu như mọi người đều không biết. Lục Bắc Thần sẽ không cố tình nhấn mạnh, cô cũng chưa bao giờ nhắc tới trước mặt người ngoài.

Vậy mà tối đó, Lục Bắc Thần đã buông lời cảnh cáo cô, những lời ấy rót vào tai cô hệt như những chiếc gai nhọn, đâm vào tim khiến nó rỉ máu. Đối mặt với những lời cảnh cáo, cô chẳng thể làm được gì, chỉ còn cách lựa chọn im lặng. Thế nên, mặc cho bọn họ say sưa bàn tán mấy ngày nay rằng anh chiều người đẹp như thế nào, thậm chí còn nghe nói anh đã quyết định sẽ kết hôn, cô cũng chỉ biết đau trong lòng. Không dây vào được thì chỉ còn cách né tránh, không nhìn thấy mặc dù không phải là hết phiền nhưng ít nhất cô có thể kiểm soát tính tình của mình. Nếu ngày nào cũng đụng mặt Cố Sơ, chắc chắn cô sẽ không nhịn được mà túm cô ta lại, nói: Loại đàn bà hám của như cô có tư cách gì mà ở lại bên cạnh Vic?

Có những người trong tình yêu bị ăn một trăm miếng đậu cũng không chê kinh, có những người ngã lộn vô số lần vào cùng một cái hố vẫn không oán không hận. Lục Bắc Thần thích loại người hám của đó, cô cũng hết cách.

La Trì không cảm xúc với màn tranh cãi của Ngữ Cảnh và Ngư Khương. Anh làm cảnh sát, chưa bao giờ quan tâm ai tốt hay xấu qua lời nói, anh chỉ nhìn vào chứng cứ. Ánh mắt anh nhìn chằm chằm vào camera,

rất lâu sau mới nói một câu: “Chỉ mong Thịnh Thiên Vỹ sẽ hiểu, có những chuyện không phải dựa vào tiền tài và quyền thế là có thể giải quyết.”

Phan An ở bên kia uể oải tiếp lời: “Thịnh Thiên Vỹ là người thông minh, nếu không hôm nay anh ta đã chẳng tới.”

...

Đúng như Phan An đã nói, Thịnh Thiên Vỹ là một người thông minh. Hơn nữa cho dù có rơi vào khó khăn, một người thông minh cũng sẽ nghĩ ra cách để cứu mình. Cho dù lúc đầu anh ấy có bao nhiêu ý kiến với cảnh sát thì lúc này mọi chuyện cũng đã khác.

“Khi cậu nói cậu vì Tiffany mới tới, tôi đã dự cảm được cuộc đời của tôi rồi sẽ không bình yên.” Thịnh Thiên Vỹ cất giọng nhạt nhòa.

Lục Bắc Thần không lên tiếng, chỉ yên lặng lắng nghe. Anh chưa bao giờ lo lắng lần này Thịnh Thiên Vỹ sẽ lại giấu giếm như lần trước. Hôm nay anh ấy ắt sẽ khai toàn bộ những gì mình biết. Thế nên anh cũng không vội giục giã, cũng không nhanh chóng lên tiếng phát biểu bất kỳ ý kiến gì.

“Nhưng mong mọi người hãy tin tôi, Mục Thanh Đăng lấy chồng, Mi Thủ mất tích đây chính là sự thật tôi có thể nói với mọi người.” Thịnh Thiên Vỹ thở dài: “Bên ngoài, tôi không thể thông báo Mi Thủ mất tích còn Tiffany bị điên, đành thống nhất nói rằng đã lấy chồng, dù sao thì chuyện này đồn thổi ra ngoài cũng không có lợi cho danh tiếng của tập đoàn.”

“Tôi có thể hiểu.”

“Tiffany đã bị Thẩm Cường đã đến phát điên năm năm trước. Cô ấy làm trợ lý cho tôi nửa năm, sau đó tôi mới biết cô ấy gần như ngày nào cũng bị dọa nạt.” Nhớ lại chuyện năm đó, giọng Thịnh Thiên Vỹ nặng nề: “Lúc đó Thẩm Cường vì Mi Thủ gần như phát điên, không những đe dọa trợ lý của tôi bằng lời nói mà còn ba lần bốn lượt làm tổn thương Tiffany, thế nên không còn cách nào khác tôi đành báo cảnh sát. Tôi để Thẩm Cường ngồi tù, không ngờ sau khi ra tù cậu ta vẫn không yên.”

Lục Bắc Thần uống một ngụm café, nói với anh ấy: “Năm đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Anh không ngại kể từ người trợ lý đầu tiên của mình, Mục Thanh Đăng chứ? Đương nhiên, tôi có rất nhiều thời gian, café còn được uống miễn phí. Nếu anh muốn kể từ Quách Hương Vân, tôi cũng sẵn lòng lắng nghe.”

Thịnh Thiên Vỹ đang bưng cốc café, tay chợt run lên rồi nhìn về phía Lục Bắc Thần, sững sốt: “Cậu biết Quách Hương Vân?”

“Chỉ cần có liên quan tới vụ án, muốn tra sẽ điều tra ra được, nhưng chỉ là vấn đề sớm hay muộn mà thôi.” Lục Bắc Thần kín đáo thu về sững sốt của anh ấy vào tầm mắt, nhẹ nhàng nói: “Cho dù là một vụ án lâu năm, không muốn lật cũng đã lật ra rồi, nói theo kiểu của các anh là ý trời, thế nên có giấu cũng chẳng còn ý nghĩa gì nữa, anh bảo có phải không?”

Thịnh Thiên Vỹ thở dài: “Nếu cậu đã điều tra ra được chuyện Quách Hương Vân vậy thì chắc cũng rõ bà ấy từng làm giúp việc trong nhà tôi.”

Khoảng thời gian tiếp theo, anh ấy bèn kể đầu đuôi câu chuyện của Quách Hương Vân cho Lục Bắc Thần. Từ thân thế bí ẩn của Quách Hương Vân tới khi bà ta vào nhà anh ấy làm người giúp việc, rồi tới mối quan hệ có thể coi là thanh mai trúc mã giữa anh ấy và Mục Thanh Đăng, không giấu giếm gì nữa. Lục Bắc Thần không mở lời ngắt ngang, chỉ lắng nghe, chốc chốc lại rơi vào suy tư.

“Nói thật lòng, tôi không biết lúc đó vì sao Mục Thanh Đăng đột nhiên lại lấy chồng, đến tận bây giờ tôi vẫn không thể hiểu được chuyện này.” Sắc mặt Thịnh Thiên Vỹ nặng nề: “Trong tay Tề Tuyết và Thích Kiều Kiều đều có chữ ký của tôi, mặc dù không phải tôi ký nhưng tôi cũng không thể ngụy biện, sau đó cũng cố gắng điều tra tung tích của Mục Thanh Đăng để hỏi rõ ràng nhưng tới tận bây giờ tôi vẫn không có tin tức của Mục Thanh Đăng.”

“Ý của anh là, ban đầu người phản đối anh và Mục Thanh Đăng qua lại là bố anh?”

Thịnh Thiên Vỹ gật đầu. Về chuyện anh và Mục Thanh Đăng yêu nhau, người đầu tiên biết là bố, mà người có thái độ cứng rắn nhất cũng là ông ấy. Ông ấy dùng một lý do thường thấy nhất cũng có sức thuyết phục

nhất để phản đối, đó chính là không môn đăng hộ đối.

“Thế còn bác gái?”

“Thanh Đăng từ nhỏ có thể nói là lớn lên trong nhà họ Thịnh, mẹ cũng có tình cảm với Thanh Đăng, thế nên bà không có quá nhiều ý kiến phản đối.” Năm đó sau khi quan hệ giữa hai người họ bị bại lộ, mẹ từng khuyên bố, đại khái là con cái có phúc của con cái. Rồi còn từng nói chuyện riêng với anh, tốt nhất là để Thanh Đăng học thêm, mặc dù xuất thân tầm thường nhưng nếu có học lực khá thì cũng có thể đưa tới trước mặt người khác. Mẹ đã nói vậy có nghĩa là trong lòng mẹ đã thừa nhận Thanh Đăng, tiếc là mấy lời này bị bố nghe thấy. Bố nổi trận lôi đình, thậm chí còn quát mẹ ngay trước mặt anh ấy, trách anh ấy hồ đồ.

Lục Bắc Thần khẽ gật đầu. Anh chưa từng gặp mẹ của Thịnh Thiên Vỹ, Tưởng Lăng nhưng cũng từng nghe danh tiếng của bà. Khi ông Thịnh còn sống, bà là một người mẹ hiền vợ đảm, sau khi ông Thịnh không còn, bà trở thành trụ cột của nhà họ Thịnh. Phải là một người phụ nữ thông minh thế nào mới có thể điều chỉnh mối quan hệ giữa gia đình và tập đoàn một cách nhẹ nhàng như thế. Vì vậy, Lục Bắc Thần cũng có thể hiểu được nguyên nhân năm xưa bà không bài xích Mục Thanh Đăng. Thứ nhất, có lẽ Mục Thanh Đăng thực sự khiến người ta thương yêu, nhà họ Thịnh không có con gái, Tưởng Lăng sinh lòng quý mến cô gái sống từ nhỏ bên mình cũng là chuyện thường; Hai là, ai hiểu lòng con bằng mẹ, chắc là Tưởng Lăng đã sớm nhận ra Thịnh Thiên Vỹ mặc dù thích Mục Thanh Đăng nhưng vẫn chưa đến mức bắt buộc phải lấy cô ấy, kiến nghị Mục Thanh Đăng học cao hơn để nghĩ có thể ‘khoảng cách sinh cái đẹp’, bà sợ rằng gây ra điều trái ngược, vốn dĩ chỉ là một chuyện tình cảm giản đơn, lỡ như gây thêm chuyện, ép Thịnh Thiên Vỹ vào con đường phản nghịch thì không hay, chỉ bằng cứ đưa Mục Thanh Đăng đi trước, lâu dần hai đứa nó đều sẽ hiểu thật sự đến với nhau vì tình yêu hay là sự dựa dẫm từ nhỏ tới lớn.

Đối với chuyện này, người nhìn rõ nhất không ai khác ngoài Tưởng Lăng, nhưng ông Thịnh không những nổi giận, thậm chí còn mất mạng vì chuyện này, nên tính chất đã thay đổi. Theo điều tra, khi làm việc ở nhà họ Thịnh, Quách Hương Vân luôn một mực trung thành, không cho phép ai dị nghị điều gì về nhà họ Thịnh. Ông Thịnh qua đời ít nhiều liên quan tới con gái bà nên Mục Thanh Đăng và Thịnh Thiên Vỹ càng không thể ở bên nhau nữa.

Nhưng về sau vì sao lại không tìm thấy tung tích Mục Thanh Đăng nữa?

Đừng nói là Thịnh Thiên Vỹ không tìm ra, kể cả là một người có quan hệ rộng như Chloe cũng không có cách nào lật được Mục Thanh Đăng ra.

“Có thể mô phỏng chữ ký của anh, ngoài Mục Thanh Đăng ra thật sự không còn ai khác ư?” Lục Bắc Thần nhíu mày rất sâu.

Thịnh Thiên Vỹ nghĩ một lúc lâu, cuối cùng lắc đầu, nói rất chắc chắn: “Chỉ có cô ấy có thể làm được.”

Một người đã lấy chồng mà lại biệt tăm biệt tích, chỉ có cô ấy bắt chước được chữ ký, nhảy ra vào đúng lúc này, là Mục Thanh Đăng đang chơi trò bịt mắt bắt dê với cảnh sát hay trong này còn ẩn tình nào khác? Chloe là cao thủ tìm người, phàm là những người cậu ấy tìm kiếm thì lên trời xuống đất cũng đều tìm được. Nhưng những lúc cậu ấy tìm không được thì nói theo cách của cậu ấy: Nếu cậu muốn tìm một người mà không ra, hoặc là đã chết hoặc là đã được giấu đi. Chết rồi thì còn có khả năng tìm ra, chứ bị giấu đi thì cậu muốn tìm cũng khó.

Mục Thanh Đăng, là chết rồi hay bị giấu đi đây?

“Quách Hương Vân chết rồi.” Thịnh Thiên Vỹ bất thành lời nói một câu.

Lục Bắc Thần nhìn về phía anh ấy, biết rằng anh ấy nói vậy ắt có nguyên nhân.

Nói tới đây, Thịnh Thiên Vỹ cũng không giấu nữa, bèn kể toàn bộ chuyện Hứa Đồng gặp phải ở nhà cũ của Thẩm Cường. Cuối cùng, bổ sung một câu: “Sau đó tôi lại đến một lần nữa thì bức di ảnh không còn nữa. Khi còn chưa tìm được tung tích của Quách Hương Vân, tôi chỉ có tin bà ấy đã chết.”

“Trước mắt những người tìm không ra tung tích đâu chỉ có mình Quách Hương Vân?” Lục Bắc Thần sa sầm mặt lại.

Mục Thanh Đăng, Quách Hương Vân, còn cả Mi Thủ, ba người này đều khó tìm ra tung tích.

Thịnh Thiên Vỹ hiểu ý của Lục Bắc Thần, bèn gật đầu: “Sau khi tập đoàn Viễn Thăng lên sàn giao dịch, vẫn luôn tiến lên cao, mặc dù bên ngoài có lời đồn, cũng có người lấy chuyện ba người trợ lý ra cố tình gây sóng gió nhưng bao nhiêu năm nay cũng đã được bộ phận quan hệ đề chặt xuống mới không xảy ra vấn đề lớn. Tôi biết chuyện này rốt cuộc cũng không giấu được, cũng đang tích cực tìm kiếm tung tích của họ, nhất là Mi Thủ nhưng vô ích. Còn về Tiffany, cô ấy đã điên, lại không tìm được người thân, tôi chỉ còn cách đưa cô ấy vào bệnh viện điều dưỡng, nếu không một khi để người ngoài biết thì đối với Thịnh Viễn là một cái họa không nhỏ.”

Lục Bắc Thần trầm mặc giây lát, lại chuyển ánh mắt tới camera giám sát ở gần đó. Anh biết sau đó là ánh mắt của La Trì. Cậu ấy chắc chắn theo dõi sát sao căn phòng này, cũng biết rõ La Trì quan tâm tới điều gì. Qua hai lần tiếp xúc, rõ ràng La Trì cũng đã khiếp đảm khả năng lấy nhu khắc cương của Thịnh Thiên Vỹ, chỉ sợ anh ấy không khai báo thành khẩn nhưng rõ ràng La Trì đã lo thừa. Lần này Thịnh Thiên Vỹ giống như đang cầu cứu anh. Camera chứng ra đó, Thịnh Thiên Vỹ muốn không nhìn thấy cũng khó, vậy mà anh ấy không yêu cầu tắt đi, đủ thấy thành ý của anh ấy.

“Hứa Đồng cũng bị dọa nạt, tôi nghĩ không chỉ một lần.” Rất lâu sau, Lục Bắc Thần hỏi.

Thịnh Thiên Vỹ ngẫm nghĩ rồi kể lại hai lần bị dọa của Hứa Đồng ở Bắc Kinh và Thượng Hải.

“Anh cho là Thẩm Cường làm?”

“Tôi không nghĩ ra được ai khác.” Thịnh Thiên Vỹ suy tư: “Dùng đèn xanh dọa người là trò của Thẩm Cường, hơn nữa cũng phát hiện được không ít đèn xanh trong nhà anh ta. Người tuy đã chết rồi nhưng chưa chắc người chết thì đã không giở được trò. Cho dù không phải Thẩm Cường đích thân ra tay thì chắc chắn cũng là kẻ nào có liên quan tới cậu ta.”

Lục Bắc Thần nghĩ: “Vậy bài đồng dao là thế nào?”

Thịnh Thiên Vỹ chau mày: “Hứa Đồng nhận được con rối gỗ cũng có bài đồng dao, nhưng tôi thật sự không hiểu nó ám chỉ điều gì. Có lẽ, chỉ để tăng thêm hiệu quả dọa nạt?”

Tuyệt đối không phải vậy, Lục Bắc Thần hiểu rất rõ trong lòng. Nếu chỉ đơn thuần là nghe được từ miệng con rối gỗ thì cũng thôi, có lẽ anh sẽ tin nó chỉ có tác dụng dọa người, nhưng lại nghe từ miệng một ‘kẻ điên’ ẩn nấp bao năm trong bệnh viện điều dưỡng, lẽ nào chuyện này không quái dị ư?

“Trước đây Tiffany có từng nhắc đến bài đồng dao này với anh không?”

Thịnh Thiên Vỹ lắc đầu: “Nói chính xác thì tôi cũng lần đầu tiên nhìn thấy con rối gỗ đó.”

“Đội đã.” Lục Bắc Thần cảm thấy khó hiểu: “Lần đầu tiên anh nhìn thấy? Chẳng phải Thẩm Cường cầm đèn xanh và rối gỗ dọa người ư?”

“Không.” Thịnh Thiên Vỹ đáp chắc nịch: “Cậu ta chỉ dùng đèn xanh để dọa Tiffany, hơn nữa trước đây tập đoàn cũng chỉ xuất hiện lời đồn về đèn xanh, không có con rối gỗ. Chỉ có Hứa Đồng là không những nhận được đèn xanh mà còn nhận được con rối gỗ đọc bài đồng dao.”

Lục Bắc Thần nghe xong lại chìm vào suy nghĩ.

...

“Người dọa Hứa Đồng không phải Thẩm Cường, nói chính xác là ngay từ đầu người dọa Hứa Đồng đã không phải là Thẩm Cường.”

Sau khi Thịnh Thiên Vỹ rời khỏi cục cảnh sát, tổ chuyên án bắt đầu họp. Trong buổi họp, Lục Bắc Thần phát biểu suy nghĩ của mình.

La Trì đồng ý với Lục Bắc Thần, lần này Thịnh Thiên Vỹ hoàn toàn hợp tác, đã kể toàn bộ những chuyện về nhà họ Thịnh và Quách Hương Vân cùng những chuyện mình biết, điều này khiến La Trì cũng có suy nghĩ mới về vụ án. Tập đoàn Thịnh Viễn bắt đầu lan truyền chuyện ba người trợ lý mất tích, lời đồn quỷ lấy mạng là sau khi Mi Thủ mất tích, vậy thì không khó lý giải, người khiến mọi người hoang mang trong công ty là Thẩm Cường. Anh ta làm hết chiếc đèn xanh này tới chiếc đèn xanh khác với mục đích hù dọa

nhân viên. Cho tới Tiffany tới làm trợ lý của Thịnh Thiên Vỹ thì Thẩm Cường mới tập trung vào Tiffany. Nhưng lúc đó dù là đồn đại hay việc Tiffany bị dọa cũng không nói tới rồi gở.

Hứa Đồng bị dọa, thủ đoạn của đối phương trông có vẻ giống Thẩm Cường nhưng sự tồn tại của con rối gở lại bộc lộ điểm khác. Rốt cuộc là kẻ nào đang che mắt mọi người?

Mấy người đang thảo luận thì Ngừ Cảnh gõ cửa đi vào. Cậu ấy đang chịu trách nhiệm theo dõi tình hình vết thương của Tề Tuyết, sau khi có kết quả kiểm tra, cậu ấy bèn mang báo cáo tới phòng họp.

Lục Bắc Thần đón lấy xem, đầu mày nhíu lại. La Trì thấy vậy bèn hỏi: “Sao thế?”

Anh đặt báo cáo lên mặt bàn, ánh mắt lạnh lẽo: “Tề Tuyết... đã nói dối.”

334. Chương 334: Giờ Là Lúc Người Người Hoang Mang

Một vụ án trọng tâm nhất khi nổi lên mặt nước kiểu gì cũng có rất nhiều che đậy, sẽ có những người hoặc những chuyện đánh lừa dư luận. Nhưng thực tế là, cùng với sự nổi lên của những vụ án nhỏ đủ để bịt tai che mắt mọi người, tin tức quan trọng nhất có lẽ cũng đã sớm lộ diện, có điều vì sự việc có quá nhiều manh mối nên đã bịt mắt mọi người mà thôi. Những đạo lý này người có nhiều năm kinh nghiệm phá án như La Trì đã hiểu, một người ‘nhập bọn’ với xác chết như Lục Bắc Thần cũng hiểu, thế nên khi các manh mối liên tục xuất hiện, việc họ phải làm là sắp xếp lại, loại trừ những luồng thông tin tưởng là có liên quan, thực chất chỉ là vàng thau lẫn lộn, giữ lại cái mấu chốt nhất.

La Trì đã xử lý và phân tích lại các tình tiết của vụ án, từ khi bắt đầu cho tới giờ, đồng thời cuối cùng đã hợp các vụ án xác vụn dưới suối nước nóng, thẩm mỹ viện và nhà hàng vi phạm quy tắc hành nghề, vụ án bắt cóc lại, gọi là vụ án ‘Rối gở đèn xanh’. Vì họ phát hiện ra, trong cả hệ thống vụ án, mục đích cuối cùng dừng lại ở chiếc đèn xanh và con rối gở đó.

Cũng giống như mọi vụ án khác, khi vụ án ‘Rối gở đèn xanh’ này nổi lên, kiểu gì cũng phải có diêm báo trước. Đầu tiên họ phát hiện ra thi thể bị người ta bỏ lại dưới suối nước nóng, hai cái xác bị người ta nối ghép lại làm một một cách rất tinh vi. Thế là cảnh sát nhập cuộc, pháp y nhập cuộc, các bộ phận bắt đầu đi vào việc điều tra vụ án này. Thông qua việc khám nghiệm thi thể, Lục Bắc Thần xác định được thông tin của nạn nhân, dựa theo nguồn tin cảnh sát tìm được địa chỉ của nạn nhân. Dựa vào vết máu và những manh mối nhỏ nhất tại hiện trường, Lục Bắc Thần đưa ra những đặc điểm nổi bật của hung thủ, còn cùng La Trì về quê của Bàn Thành.

Trong vụ án mở đầu này, manh mối có lợi là cách thức gây án và mục đích của hung thủ, có thể chắc chắn rằng Thẩm Cường đã giết Bàn Thành, hung thủ giết Thẩm Cường, rồi ghép xác của hai người lại. Thông qua khám nghiệm của pháp y được biết, hộp sọ của Bàn Thành có độ cong hợp đến kinh người với hộp sọ Thẩm Cường bị mất. Vậy thì có một vấn đề nảy ra, việc ghép xác là hung thủ đột xuất nghĩ ra hay đã lên kế hoạch từ trước? Bàn Thành vì biết được bí mật gì rồi bị giết người diệt khẩu hay đối phương chỉ đơn thuần cần hộp sọ của anh ta? Còn trong các manh mối khi theo đuổi vụ án này, những thông tin tại nhà của Bàn Thành hoặc việc uy hiếp chủ tịch huyện để có được tiền bạc đã không còn quan trọng nữa, chúng chỉ là manh mối phụ trợ để xác định thân phận của Bàn Thành mà thôi.

Sau khi thân phận của Bàn Thành được xác định, vị bác sỹ từng phẫu thuật cho Bàn Thành rồi nghĩ việc là mấu chốt. Về sau thông qua xác minh, ông ta đến thẩm mỹ viện khám bệnh chẳng qua cũng chỉ vì tiền, hoàn toàn không biết gì về nội tình của thẩm mỹ viện. Cả nguyên nhân Bàn Thành phẫu thuật cũng không có gì đáng nghĩ. Bàn Thành mắc bệnh về đầu, mà vị bác sỹ kia lại là chuyên gia, Bàn Thành có tiền, dĩ nhiên mới được chuyên gia mổ cho anh ta.

La Trì căn cứ vào khẩu cung của Thịnh Thiên Vỹ, dựa vào đó suy đoán thì thời gian Hứa Đồng nhận được đèn xanh và rối gở cách xa vụ án xác vụn, Lục Bắc Thần suy đoán thời gian tử vong của Thẩm Cường giống như Bàn Thành, từ ngày phát hiện ra xác đổ ngược lại nửa tháng trước. Nói một cách khác, khi Thẩm Cường còn chưa bị sát hại, Hứa Đồng đã nhận được một cây đèn xanh và một con rối gở biết đọc bài đồng dao, sau khi cô ấy nhận được rối gở đèn xanh thì không lâu sau Thẩm Cường bị sát hại, nhưng lúc đó Thịnh Thiên Vỹ không hay biết, sau khi hay tin Hứa Đồng bị hù dọa thì người đầu tiên anh ấy nghĩ tới là kẻ có tiền án, Thẩm Cường, anh ấy bèn tới nhà cũ của Thẩm Cường. Cả sự theo đuổi của Hứa Đồng cũng

đủ để chứng minh lúc đó Thẩm Cường vừa gặp nạn. Trước nay Hứa Đồng vẫn quan sát tỉ mỉ, sau lần đầu tiên bám đuôi Thịnh Thiên Vỹ tới nhà Thẩm Cường, từ đồ đạc và lớp bụi đã nhận ra Thẩm Cường rời khỏi nhà không lâu. Có điều họ vốn không biết lúc đó Thẩm Cường đã chết, hơn nữa chết ngay trong bồn tắm tại nhà mình.

Trong quá trình xử lý vụ suối nước nóng, Hứa Đồng ba lần bốn lượt bị đe dọa, thậm chí còn xảy ra sự kiện chậu hoa rơi xuống và vụ rắp tâm mưu sát trong ngõ. Việc này xảy ra đồng thời, có điều lúc đó Thịnh Thiên Vỹ chưa lựa chọn hợp tác với cảnh sát, việc liên quan tới Hứa Đồng, sau này La Trì mới được biết. So sánh về thời gian, La Trì và Lục Bắc Thần có được sự thống nhất, đó chính là sau khi ra tù Thẩm Cường rất an phận, vẫn luôn làm việc trong Ngoại Than Hối, chỉ làm việc vài tháng ngắn ngủi thì anh ta bị điều tới Bắc Kinh đẩy cho trọng trách.

Nhắc tới Thẩm Cường, anh ta được coi là người tài hiếm có, điểm này ngay cả Thịnh Thiên Vỹ cũng thừa nhận. Khi chưa vào tù, Thẩm Cường từng làm trong một tập đoàn xuyên quốc gia. Anh ta chủ công về kỹ thuật, thế nên thường tập trung vào thành tích, ít giao lưu với mọi người, dù xét về nghề nghiệp hay ngoại hình đều có thể coi là xứng đôi với Mi Thủ. Có điều, sau khi Mi Thủ mất tích, anh ta trở nên lầm lỳ khép kín, thậm chí tới mức cực đoan. Sau khi ra tù, có tiền án nên không dễ tìm việc, nghe nói công việc ở Ngoại Than Hối là Thích Kiều Kiều chủ động mời anh ta. Để một người theo ngành kỹ thuật làm công việc nhà hàng có phần kỳ lạ, nhưng Thích Kiều Kiều nói với cảnh sát rằng lúc đó sơ yếu lý lịch của Thẩm Cường được trung tâm môi giới việc làm giới thiệu, cô ta không hề biết Thẩm Cường có tiền án. Sau khi tới làm việc Thẩm Cường rất chịu khó, lại giỏi giang nên cô ta không sai người đi điều tra tình hình của anh ta.

Còn có một nguyên nhân quan trọng để Lục Bắc Thần phủ nhận việc Thẩm Cường là hung thủ hù dọa Hứa Đồng. Đó chính là tại nhà cũ của Thẩm Cường phát hiện một số cây đèn xanh cũ, dựa vào độ cũ kỹ của vật liệu và ngoại hình, những cây đèn đó đã có thâm niên nhất định, tính toán thời gian có lẽ được làm trước khi anh ta vào tù, cũng tức là chúng được anh ta dự định tiếp tục dùng để hù người, không ngờ vẫn chưa tiếp tục thì đã vào tù. Còn đèn mà Hứa Đồng nhận được vẫn mới, nếu là Thẩm Cường, một sẽ không kềm theo rồi gõ, hai là cứ dùng luôn đèn cũ cũng được rồi.

Thịnh Thiên Vỹ đặt trọng điểm công việc ở Bắc Kinh, nói với bên ngoài là để tiện qua lại, thực chất là muốn ngầm bảo vệ Hứa Đồng. Anh ấy luôn nghi ngờ Thẩm Cường, vì bất luận là kẻ giả ma giả quỷ hay kẻ bỏ thuốc vào nước uống, Thẩm Cường đều làm được. Đồng thời lúc này, vụ việc Ngoại Than Hối và thẩm mỹ viện làm trái quy tắc hành nghề bị bại lộ mà xuất phát điểm là từ vụ nổ súng trong nhà hàng.

Một vụ nổ súng trông có vẻ không liên quan gì với vụ xác vụn, thực sự lại lật ra người quản lý của nhà hàng Thích Kiều Kiều. Còn theo khẩu cung của người nhân viên có ý sát hại Thích Kiều Kiều, thường ngày lại thân thiết với Thẩm Cường thì cậu ta cho rằng chuyện Thẩm Cường ‘mất tích’, Thích Kiều Kiều không tránh khỏi can dự. Về sau cậu ta khai với cảnh sát rằng trước khi ‘mất tích’, quan hệ giữa Thẩm Cường và Thích Kiều Kiều đã trở nên rất căng thẳng, thậm chí Thẩm Cường và Thích Kiều Kiều từng một lần xảy ra tranh chấp trong đại hội nhân viên, nguyên nhân là vì lúc đó Thích Kiều Kiều nói với Thẩm Cường một câu ngay trước mặt mọi người: Anh là cái thá gì! Câu này đã chọc giận Thẩm Cường, còn Thích Kiều Kiều thường ngày đã có thái độ không tốt với nhân viên thì nói: Loại người như anh chết luôn đi cho xong.

Chính vì chuyện này, La Trì đã điều tra Thích Kiều Kiều, cô ta thừa nhận từng nói câu ấy với Thẩm Cường, nguyên nhân là vì anh ta khiến cô ta mất hết thể diện trước mặt mọi người. Về sau cô ta còn chất vấn La Trì: Tôi chỉ tiện mồm nói bừa một câu, lẽ nào như vậy cũng phải chịu trách nhiệm pháp luật? La Trì lại điều tra các nhân viên khác, có nhân viên phản ánh ban đầu Thẩm Cường được Thích Kiều Kiều rất coi trọng, nếu không cũng đâu điều anh ta từ Thượng Hải lên Bắc Kinh, nhưng về sau quan hệ của hai người chẳng ra sao. Cụ thể là vì nguyên nhân gì thì mọi người xung quanh không biết. Còn bản thân Thích Kiều Kiều thì nói rằng Thẩm Cường chuyển tới Bắc Kinh thực chất là được tăng lương thăng chức, nhưng tâm tư của anh không đặt vào công việc. Đã nhiều lần cô ta nhắc nhở nhưng anh ta vẫn bỏ ngoài tai nên cô ta thất vọng.

Đã có lần trong một buổi họp tổ chuyên án, Lục Bắc Thần làm xong báo cáo thì nhìn rất lâu vào khẩu cung mà nhân viên ghi chép, về suy tư. La Trì không biết anh nghĩ gì bèn hỏi. Anh gõ vào câu: Anh là cái thá gì!, nảy sinh nghi hoặc. “Vì sao câu nói này lại khiến Thẩm Cường tức giận?”

“Có lẽ vì lòng tự trọng của anh ta lên tiếng?” La Trì phân tích rất hợp lý, người từng ngồi tù hay có tâm lý

tự ti, giống như Thẩm Cường, trước đây cũng có một công việc đáng tự hào, giờ bị một người phụ nữ mắng nhiếc chửi rủa là không dễ chịu.

Lục Bắc Thần không phản bác phân tích của La Trì nhưng cũng không tán đồng suy nghĩ của anh ấy. Anh cảm thấy ý nghĩa đằng sau câu nói này tuyệt đối không đơn giản như vậy, lại càng không giống như lời khai của Thích Kiều Kiều: Tôi chỉ tiện mồm chửi anh ta một câu.

Cùng với lúc Hứa Đồng bị dọa, trước khi có vụ nổ súng xảy ra, Tiêu Tiểu Tiêu và Lăng Song cũng không rảnh rang. Hai người họ đồng thời trở thành hội viên của thẩm mỹ viện, còn sự việc khiến Cố Sơ bị cuốn vào là vì cô đã ăn món thịt chiên lại còn nhớ mãi không quên. Sau khi vụ nổ súng xảy ra, khi tất cả mọi người đang dồn sự chú ý vào nhà hàng thì Cố Sơ sử dụng nước dưỡng da Lăng Song đưa để làm thịt chiên, giúp Lục Bắc Thần vô tình tra ra được manh mối. Tiêu Tiểu Tiêu bị bắt cóc, bị ngược đãi, bị đả kích lớn về mặt tâm lý. Thông qua vụ án này cũng đã vạch trần chân tướng vi phạm quy tắc hành nghề của Ngoại Than Hồi và thẩm mỹ viện, mà chân tướng này lại nhắm vào Thịnh Thiên Vỹ.

Đào sâu từng tầng từng tầng một, Thẩm Cường dẫn dắt sợi dây về Mi Thủ, Hứa Đồng và Cố Sơ lại nhận được đèn xanh, dường như ám chỉ Mục Thanh Đăng, Chloe theo dõi Thịnh Thiên Vỹ tìm ra tung tích Tiffany. Ba vụ án chồng khớp lên nhau, cuối cùng rốt cuộc vẫn quy tụ vào ba người trợ lý của Thịnh Thiên Vỹ, là trùng hợp hay có người cố tình dẫn dắt?

Lục Bắc Thần cho rằng khả năng phía sau cao hơn. Anh vẫn luôn cảm thấy vụ án này một mặt đang tiến dần từng lớp từng lớp, nhưng trong mấy vụ án, chắc chắn có một người muốn nói gì đó với họ, mà người này không phải Thẩm Cường. Mục đích của Thẩm Cường rất rõ ràng, anh ta đơn thuần chỉ muốn hù dọa, vì không thể làm hại Thịnh Thiên Vỹ, nên ra tay từ phía những người trợ lý. Nhưng người dọa Hứa Đồng về sau thì mục đích tuyệt đối không đơn giản như vậy, nếu không vô duyên vô cớ lại có thêm một con rối gỗ đọc bài đồng dao để làm gì?

Quan trọng hơn là Tiffany cũng biết bài đồng dao đó, mà trên người Tiffany dường như còn ẩn chứa bí mật trọng đại.

Thành viên tổ chuyên án đến bệnh viện điều dưỡng, điều tra tài liệu không khó nhưng để có được tài liệu có khả năng vạch trần sự thật lớn nhất thì không đơn giản. Thứ nhất, quan trọng là phía bệnh viện có thể hợp tác được bao nhiêu? Thứ hai, một khi Tiffany thật sự giả điên, cô ta liệu có để lại chứng cứ bất lợi để cảnh sát tìm được hay không?

Cùng lúc đó đã có kết quả kiểm tra vết thương của Tề Tuyết, trong buổi họp, Lục Bắc Thần khẳng định rõ ràng Tề Tuyết đang nói dối.

“Mặc dù từ tình trạng khép miệng của vết thương có thể xác định đại khái thời gian Tề Tuyết bị thương là vào tối hôm đó, nhưng suy đoán từ hình dạng vết thương, điểm chịu lực và mức độ nặng nhẹ thì người Chloe đả thương hôm đó không phải Tề Tuyết.” Lục Bắc Thần mở báo cáo ra, giám định hình dạng vết thương bên trên: “Người đả thương đối phương là Chloe, cậu ấy biết rõ nhất góc độ và vị trí đại khái của vết thương. Đạn gây mê là thứ Chloe luôn mang theo bên người bao năm nay, thế nên cậu ấy cũng biết quá rõ tình trạng sau khi thuốc vào cơ thể. Tối đó, cậu ấy nổ súng nhắm vào cánh tay đối tượng, thông qua đo đạc khoảng cách thì vị trí mà cậu ấy bắn vào vừa hay có thể khiến viên đạn đi xuyên qua động mạch phụ trên trụ bên trong rãnh mặt nghiêng của cơ hai đầu vùng trước cánh tay. Đây là vị trí cậu ấy sở trường nhắm bắn, vì sau khi đạn nổ, thuốc tê sẽ theo dây thần kinh trụ làm tê liệt cả khu vực sau cánh tay, sẽ làm giảm một lượng lớn sức công kích của đối phương.”

Lúc anh phân tích những lời này, La Trì và mọi người cũng đang truyền tay nhau xem báo cáo.

“Vết thương của Tề Tuyết không giống, nó thuộc về vết thương mang tính chất bị đâm, từ ngoại hình và điểm chịu lực giống như tự đâm mình bị thương, không giống bị thuốc súng công kích bất ngờ từ bên ngoài.” Lục Bắc Thần khẽ nói: “Hơn nữa, vết thương của cô ta chỉ hơi tổn thương động mạch xương cánh tay của cơ hai đầu vùng trước cánh tay, hoàn toàn khác với phán đoán của Chloe.”

La Trì ngẩn người, cầm chặt báo cáo nhìn rất lâu rồi lẩm bẩm: “Cũng tức là Tề Tuyết đã tự làm mình bị thương?”

“Làm mình bị thương với mục đích đánh lừa cảnh sát?” Một đồng nghiệp khác khó hiểu: “Mục đích là gì?”

Lục Bắc Thần giọng điệu nhẹ nhàng: “Xem ra Tề Tuyết có người muốn bảo vệ, mà kẻ đó rất có khả năng chính là người thật sự muốn giết kẻ bắt cóc.”

La Trì ấn lên huyệt thái dương đau nhức, cố gắng vượt phăng tư duy: “Tề Tuyết làm mình bị thương rồi lại tự nhận mình là người ra tay với kẻ bắt cóc và Chloe, nếu mục đích của cô ta là bảo vệ hung thủ thật sự, vậy thì ngoài ra? Tồi đó cô ta đã đóng vai gì trong cả vụ án bắt cóc?”

Phòng họp chìm vào trầm mặc, mỗi người đều đang suy tư.

Lục Bắc Thần cầm báo cáo lên xem lại, sau đó gấp vào, suy nghĩ một lát rồi khẽ gõ những ngón tay gầy lên mặt bàn, nói: “Thế nên, câu Tề Tuyết nói rằng nhận được tin báo rất đáng nghi, cô ta đang muốn đánh lạc hướng chúng ta.”

Mọi người trong tổ chuyên án kinh ngạc nhìn anh.

“Tin tức có thể làm giả, điểm này không có giá trị điều tra, hơn nữa một người có thể chịu đau với mục đích của mình thì dũng khí và trí tuệ của cô ta tuyệt đối không đơn giản như chúng ta nghĩ. Có lẽ cô ta không phải kẻ bắt cóc Tiêu Tiểu Tiêu, nhưng cô ta nhất định đã tham gia vào vụ bắt cóc.” Lục Bắc Thần cất giọng quyết đoán, ánh mắt kiên định: “Lúc đó Chloe nhìn rất rõ ràng, trên nóc nhà chỉ có một bóng đen, vậy một khi Tề Tuyết thật sự có liên quan tới vụ bắt cóc thì phải đến tám chín phần chính là kẻ núp trong bóng tối. Cũng tức là Tề Tuyết là người quan sát. Mọi người thử nghĩ xem, một kẻ quan sát thì có thể làm được gì?”

Những người còn lại thì thầm to nhỏ, La Trì sững sờ rồi nhanh chóng phản ứng lại, đập tay lên bàn: “Tiêu Tiểu Tiêu đã được ai đó cứu ra từ trước, lẽ nào Tề Tuyết chính là người này?”

Một câu nói khiến các đồng nghiệp xôn xao.

Chỉ có Lục Bắc Thần là bình thản như cũ, không chút ngạc nhiên về suy luận của La Trì.

La Trì phân tích tiếp: “Nếu Tề Tuyết bảo vệ người ở trên nóc nhà vậy thì kẻ bắt cóc Tiêu Tiểu Tiêu chắc chắn cũng phải hiểu rõ tình hình của tầng hầm thẩm mỹ viện, thế mà lại đối nghịch với người trên nóc nhà? Tề Tuyết lại có quan hệ gì với kẻ bắt cóc?”

“Quan hệ giữa Tề Tuyết và kẻ bắt cóc thì chưa rõ, nhưng thông qua cảnh ngộ Tiêu Tiểu Tiêu bị bắt cóc, đối phương có ý lợi dụng Tiêu Tiểu Tiêu để đạt được mục đích vạch trần thủ đoạn của thẩm mỹ viện. Như vậy, Tề Tuyết và kẻ trên nóc nhà hiển nhiên là kiến bò cùng trên một sợi dây. Tề Tuyết thả làm mình bị thương cũng phải bảo vệ người này, xem ra phải tiếp tục điều tra mạng lưới quan hệ của cô ta rồi.”

Ánh mắt La Trì nghiêm lại. Anh ấy biết rõ, dù có cầm bản báo cáo này đi thẩm vấn Tề Tuyết cũng vô ích, cùng lắm cô ta lại im lặng, thế nên nhất định phải bày nó ra vào lúc thích hợp nhất mới được.

...

Cố Sơ trở thành một thành viên của đại học A, mặc dù khoảng thời gian ôn tập dốc sức chiến đấu với biển đề phải nói là một việc tốn tâm huyết, nhưng kết quả cuối cùng vẫn khiến người ta hài lòng. Khi lại được cầm huy hiệu trường trong tay, cô cảm khái muôn phần, nhất thời nhớ lại cảnh tượng năm đó được lĩnh huy hiệu khi vừa nhập học. Cô khi đỗ đại học A khi mới có 17 tuổi, cộng thêm gương mặt non nớt bảnh sinh, ban đầu khi vào cổng tin gọi côm, cô hay bị các nhân viên hỏi suốt, còn hiểu lầm cô là học sinh của trường phổ thông nào đó gần đây trà trộn vào, về sau cô dứt khoát đeo huy hiệu lên chứng minh mình là sinh viên. Lại một thời gian sau, đầu bếp nhà họ Cố vào đại học A, sinh viên toàn trường bèn biết tới Cố Sơ, không những thi đỗ đại học A khi còn trẻ tuổi mà còn có gia thế không thể xem thường.

Bây giờ, khi cầm huy hiệu trong tay thì mọi sự đã đổi khác, vốn dĩ có chút cảm thương, chẳng hiểu sao tâm trạng này bị xua tan. Cô nhẹ nhàng xoay chiếc huy hiệu trước ngực, chụp một bức ảnh rồi gửi cho Lục Bắc Thần. Sau khi học xong tiết đầu tiên, Lục Bắc Thần nhấn lại: Ra đáng sinh viên rồi.

Đang khen cô đấy à?

Cố Sơ nhấn: Cảm ơn giáo sư Lục ngợi khen.

Căn nhà Tây không xa đại học A lắm, tiện cho cô đi học nhưng Cố Sơ vẫn lựa chọn đa phần thời gian sống ở trường. Bây giờ ký túc của đại học A đã được sửa chữa, điều kiện của sinh viên tốt hơn trước đây rất nhiều. Hồi cô mới vào học là bốn người một phòng, giờ còn hai người một phòng. Không quá ồn ào, lại có thể chăm sóc lẫn nhau.

Bạn cùng phòng mới của Cố Sơ là một cô gái tên Phó Lượng. Sau khi tiến hành chọn khoa chuyên ngành, các sinh viên chủ công khoa ngoại đã ít lại càng thêm ít, đa phần học khoa nội, khoa nhi, thế nên trong số các thành viên của nhóm ngoại khoa thần kinh chỉ có mình Cố Sơ là con gái, khi sắp xếp phòng ở chỉ còn cách xen lẫn sinh viên chuyên ngành khác vào. Ban đầu Cố Sơ nhìn thấy cái tên Phó Lượng thì giật thót, còn tưởng là sinh viên nam, không ngờ lại là bạn gái. Phó Lượng mập mập, sở thích lớn nhất mỗi ngày là ăn uống nhưng cậu ấy lại quyết tâm chọn ngành pháp y, mỗi lần nhìn thấy cậu ấy cô lại nhớ đến Tiêu Tiểu Tiêu, ngay từ lần đầu gặp mặt đã thân thiết. Khi hỏi cậu ấy về nguyên nhân chọn khoa, cậu ấy nói: Để giảm cân thôi. Cậu nghĩ mà xem, pháp y tiếp xúc toàn thi thể, bắt đầu từ năm nay bọn tớ phải ra ngoài thực tập rồi, đối mặt với nhiều xác chết như thế, tớ còn ăn uống gì được nữa? Lần này không gầy mới lạ.

Ban đầu khi quay lại trường, Cố Sơ còn kiêng dè tuổi tác của mình, sợ mình quá lớn so với sinh viên trường này, nhưng sau mấy ngày làm quen mới biết tuổi cô cũng tạm ổn. Học y rất khó, riêng học chính quy đã mất ít nhất năm năm, chưa kể viện nghiên cứu sinh. Có biết bao nhiêu sinh viên phải mất nhiều năm mới bước chân vào được cổng trường đại học A, thế nên tuổi tác của cô lại không phải vấn đề. Ngay cả Phó Lượng cũng không tin cô nghỉ học lâu như thế, kéo tay cô nhìn mãi, cuối cùng thở dài: “Phải nhân cơ hội mà thành danh, thi cử cũng vậy, bây giờ so sánh là nhận ra khoảng cách rồi, chúng ta bằng tuổi nhau mà...”

Chuyên khoa năm cuối cùng giáo trình rất nặng, lượng kiến thức cũng lớn, mặc dù Cố Sơ sành sỏi thi cử nhưng đối mặt với lâm sàng thì không chỉ dựa riêng vào thành tích. Phong cách học tập của đại học A nổi trội, các sinh viên được lựa chọn đều là mũi nhọn nên các bệnh viện đều nhắm vào sinh viên đại học A cũng là chuyện bình thường. Ngoại khoa thần kinh lại là khoa hàng đầu của đại học A, mấy năm gần đây, nhân tài của khoa lại hiếm hoi, thế nên ở khoa của Cố Sơ có đầy đủ không gian thực tập.

Chỉ trong vòng một tuần ngắn ngủi, Cố Sơ đã mệt đến không thở nổi, ngay cả thời gian về nhà Tây cũng không có. Mỗi ngày sau khi học xong lại cùng giáo sư ở lại phòng thực nghiệm rất lâu, sau đó lại chạy qua bệnh viện theo lịch thực tập. Lịch thực tập của các bệnh viện lớn có nơi còn liên kết thẳng với viện nghiên cứu sinh, yêu cầu càng nghiêm khắc hơn. Người làm y học không bao giờ là đủ, sao chỉ mới học hết chính quy đã coi như may mắn? Ngày nào Cố Sơ cũng lăn ra giường là ngủ, có mấy lần Phó Lượng kể chuyện một lúc là không thấy cô động tĩnh gì nữa.

Cô mà bận là hay quên gọi điện cho Lục Bắc Thần, đa phần là anh gọi cho cô, có lúc vào buổi trưa, có lúc vào buổi tối, nhiều nhất là cách một ngày một lần. Cũng có lúc cô không nhận được, học hành và thực tập bận rộn cô hay bỏ quên di động. Lục Bắc Thần bèn gọi thẳng tới ký túc xá, có mấy lần Phó Lượng nhận máy, tới khi cô quay về, hai mắt Phó Lượng sáng rực, bắt đầu nhiều chuyện: “Này, là bạn trai cậu phải không? Sao giọng anh ấy nghe hay thế? Quên rồi quá đi. Này, anh ấy làm nghề gì vậy? Hai cậu hẹn hò bao lâu rồi?”

Hóng hớt là điểm đặc biệt của con gái.

Đương nhiên, còn có lúc cô quên di động rồi cả cô và Phó Lượng đều không có trong ký túc, Lục Bắc Thần bèn gọi thẳng đến khoa. Ban đầu các giáo viên thông báo cho cô chỉ nói: Cố Sơ, điện thoại của em. Về sau giáo viên nói thẳng: Cố Sơ, bạn trai của em lại gọi đến rồi.

Kết quả cả khoa đều biết cô có một cậu bạn trai có tính kiểm soát cao.

Nơi nhận thực tập khoa ngoại thần kinh của đại học A chính là bệnh viện Tiêu Tiểu Tiêu làm việc, cộng thêm việc cậu ấy cũng làm khoa ngoại nên cơ hội hai người gặp nhau càng nhiều hơn. Quan hệ giữa con người với con người là vậy, cho dù ở trong cùng một thành phố cũng có thể hơn nửa năm không gặp một lần nào. Mọi người đều bận rộn, bận rộn đến nỗi chẳng còn thời gian quan tâm xem lòng mình mong muốn điều gì.

Cứ thế chớp mắt đã tới giữa tháng mười một, thời tiết càng trở nên thất thường hơn. Những cơn mưa nhỏ liên miên, mưa dai dẳng lạnh lẽo và âm u. Kỳ nghỉ của nửa năm sau luôn nhiều, vào mùa thu thì người ta ngóng lễ Quốc khánh, còn chưa được nửa học kỳ thì các học sinh đã mong ngóng kỳ nghỉ đông. Cố Sơ

không quá nhiệt thành với kỳ nghỉ, lang thang bên ngoài quá nhiều năm, cô trân trọng từng phút được ở trong khuôn viên nhà trường.

Các câu lạc bộ trong trường lại bắt đầu tắt bật. Tháng mười một thì không có gì, trọng điểm dồn vào đêm Giáng Sinh và lễ Noel. Tuy rằng còn một khoảng thời gian nữa nhưng các hoạt động chúc mừng của các câu lạc bộ đã bắt đầu rầm rộ. Cố Sơ không có thời gian tham gia, dù đội văn nghệ có tới tìm cô mấy lần nhưng đều bị cô từ chối. Những ngày tháng xách đàn ghita dồn ép dần chị tới mức muốn giết cô đã trôi đi không quay lại, đám bạn cùng cô điên cuồng cũng không còn nữa, thế sự đổi dời, cô cũng không muốn quyến luyến nữa.

Có điều ngày hôm nay cô bị xấu mặt ở bệnh viện. Vì có quan hệ với Tiêu Tiểu Tiêu bảo đảm, cô được phá lệ vào phòng phẫu thuật lâm sàng quan sát, mặc dù chỉ được đứng quan sát từ xa nhưng đối với một sinh viên đây đã là một niềm vinh dự lớn lao. Người cầm dao mổ chính đương nhiên là Cố Khải Mân, trợ lý của anh ta là Tiêu Tiểu Tiêu. Đối với việc Tiêu Tiểu Tiêu có thể ung dung đứng bên bàn mổ lên xuống dao, Cố Sơ chỉ có ngưỡng mộ.

Lâm sàng trước đây khác với lần này, lần này như hiện trường thực tế. Ai cũng nói bác sỹ ngoại khoa là một việc tốn sức, quả thực không sai, chuyên gia ngoại khoa thần kinh và khoa xương đồng thời lâm trận, lật hộp sọ của bệnh nhân lên, rạch lớp màng não mỏng manh đó ra, kết cấu bên trong đại não rõ mồn một. Cố Sơ đứng ở hiện trường, nhìn chăm chăm vào hình ảnh rõ nét trên màn hình, cảm giác khó chịu đột ngột nảy sinh.

Lúc đi theo Lục Bắc Thần, không phải cô chưa từng thấy những cảnh tượng ghê rợn hơn, trước đây lúc đi học cũng không phải chưa học tiết giải phẫu cơ thể người, các môn của ngoại khoa thần kinh lại càng không thể tách rời những cảnh máu me, nhưng không hiểu sao Cố Sơ cảm thấy thị giác rất khó chịu. Huyết quản não đột ngột vỡ toác, máu lập tức từ đầu bệnh nhân trào ra bắn lên người Tiêu Tiểu Tiêu, chiếc máy bên cạnh bắt đầu nhắc nhở khẩn cấp. Cô bỗng cảm thấy máu lập đầy trước mắt, tiếng chuông báo động cũng khiến tim cô thất lại từng cơn.

Cô không nhận được nữa, lao thẳng ra khỏi phòng mổ.

Bữa trưa Cố Sơ không ăn cơm, cứ ngồi mãi trong vườn hoa bệnh viện, sau đó gọi điện thoại cho Lục Bắc Thần. Đầu kia nhận máy rất nhanh, nghe có vẻ rất bận, đang họp hoặc một việc gì khác, tóm lại anh không ở đó một mình. Giây phút nghe thấy tiếng anh, khóe mắt Cố Sơ chợt đỏ ửng. Cô bỗng nhiên ý thức được, thật ra từ trước đến nay cô vẫn được anh bảo vệ quá tốt. Lúc làm việc ở phòng thực nghiệm, cho dù cô có việc gì không dám hoặc có khó khăn gì đều không cảm thấy trời sụp xuống, vì trong lòng cô hiểu rõ, Lục Bắc Thần có nghiêm khắc với cô hơn nữa thì khi thật sự gặp chuyện gì anh vẫn luôn chắn trước mặt cô. Nhưng bây giờ, khi một mình đối mặt với công việc, đối mặt với khó khăn, không còn anh nữa, cô cảm thấy mình như gãy cánh.

Trước đây cô từng làm việc trong bệnh viện nhưng chỉ là một dược sỹ bé nhỏ, nói trắng ra là giúp người ta lấy thuốc, không dính líu tới bất kỳ công việc nào mang tính kỹ thuật. Bây giờ cô là thực tập sinh của khoa ngoại thần kinh, là một bác sỹ sắp phải cầm dao bước lên bàn mổ, áp lực bỗng nhiên tăng cao, tới mức cô hoang mang, tới mức cô muốn khóc. Cảm giác này không giống như khi mất đi bố mẹ, lúc đó cô chỉ muốn chết, còn bây giờ thì không, bây giờ chỉ có một sự hoảng sợ và lo lắng vô cớ đối với tương lai còn chưa ai hay biết

335. Chương 335: Mỗi Người Một Số Phận

Gọi xong, cô chần chừ không nói, Lục Bắc Thần phát giác ra tâm trạng của cô, cười hỏi cô gặp phải khó khăn gì. Một lúc lâu sau mới dụi đi cảm giác tắc nghẹn nơi cổ họng, nhưng vừa mở miệng, nước mắt đã tuôn rơi, mặc dù chưa òa khóc nhưng mũi đã sụt sịt.

“Em sao thế?” Lục Bắc Thần bị cô làm cho căng thẳng.

“Em không sao.” Cố Sơ ra sức thăm mắng bản thân vô dụng rồi lại bấu mạnh vào người, mới chuyển hóa được cảm xúc suýt nữa thì mất kiểm soát. Cô nói: “Em không biết sau này mình có là một bác sỹ giỏi hay không...”

Lục Bắc Thần không vỗ về mù quáng, anh hiểu rõ Cố Sơ, nếu không gặp chuyện gì cô tuyệt đối sẽ không nói vậy, phải biết rằng mấy ngày nay cô vẫn tràn đầy hứng khởi. Anh hỏi tình hình của cô, cô vẫn luôn nói sung sướng nói với anh rằng cảm giác rất tuyệt. Anh trầm mặc một lúc rồi nhẹ nhàng nói: “Nói cho anh biết, đã xảy ra chuyện gì rồi?”

Cố Sơ suýt nữa thì định kể cho anh nghe cảnh nhìn thấy trong phòng mổ, nhưng vẫn kiềm chế, ngẫm nghĩ rồi nói: “Em... Hôm nay em vào phòng mổ.”

“Sau đó thì sao?”

Cô ra sức bặm môi, siết chặt ngón tay: “Sau đó nhìn thấy Tiểu Tiểu thuần thực dùng dao mổ, em cảm thấy em kém cậu ấy quá xa.”

Trước nay vẫn tài năng, bỗng nhiên lòng tự trọng chịu tổn thương sẽ gây ra sự nhiễu loạn về tâm lý, đây là chuyện thường gặp, thế nên nghe cô nói vậy, Lục Bắc Thần cũng hiểu một cách hợp logic. Anh cười khẽ: “Được lên bàn mổ ngoài khả năng còn phải tích lũy rất nhiều kinh nghiệm thực tiễn, Tiểu Tiểu đâu phải ngày đầu tiên đã được lên bàn mổ, rồi một ngày em cũng làm được.”

“Ừm.” Cô buồn bã.

Trong lòng đầy ân hận, cô biết rõ Lục Bắc Thần bận rộn cỡ nào, gọi cho anh thế này ngoài việc khiến anh thêm lo thì chẳng có tác dụng gì, lẽ nào cô không dám lên bàn mổ còn cần Lục Bắc Thần tận tay chỉ dạy hay sao? Sự thay đổi tâm lý này, anh ở Bắc Kinh xa tầm tay với, chỉ có cô giúp được bản thân mình mà thôi. Anh đang tiếp xúc toàn với những vụ án lớn liên quan đến mạng người, cô lại vì cảm xúc của bản thân mà khiến anh thêm bối rối, nghĩ đi nghĩ lại vẫn cảm thấy áy náy.

Lục Bắc Thần ở đầu kia vẫn rất nhẫn nại, khuyên cô: “Mọi việc cứ từ từ, em vừa quay lại trường, mặc dù là năm cuối nhưng dù sao cũng đã rất lâu rồi không tiếp xúc với lâm sàng. Đừng gấp gáp, hãy cho mình thời gian thích ứng.”

“Em không sao rồi, chỉ là tâm lý hơi khó chịu chút xíu thôi.” Cô không muốn anh lo lắng, nếu không sẽ cảm thấy mình đúng là tệ hại.

Lục Bắc Thần cười: “Sinh viên sắp tốt nghiệp là hay hoang mang về xã hội, em cũng vậy thôi.”

“Em đi làm rồi.” Cố Sơ phản bác.

“Mấy công việc nữa vời.” Lục Bắc Thần cho cô một đánh giá không nặng không nhẹ: “Sau này em phải nắm giữ sự sống chết của người bệnh, nên áp lực lớn là chuyện thường thôi.”

Cố Sơ mím môi: “Đâu có nghiêm trọng như anh nói.”

“Bác sỹ Cố à, tốt nhất y thuật của em nên tốt một chút, nếu không đưa tới chỗ anh lại lãng phí thời gian của anh.” Anh chọc cô.

Cố Sơ bật cười, tâm trạng khá hơn một chút: “Em không để anh có cơ hội bắt thóp đâu.”

Có người gọi Lục Bắc Thần, cô nghe rất rõ ràng là tiếng của La Trì, chắc chắn là lại thảo luận vụ án, lập tức nói: “Em không sao rồi, anh làm việc đi.”

“Tối anh gọi cho em.” Lục Bắc Thần nói.

“Ừm...”

Lúc sắp cúp điện thoại, cô lại gọi tên anh.

Anh cười: “Sao thế?”

“Em... nhớ anh.”

Cô nhớ anh rồi, dù gặp hay không gặp cũng nhớ vô cùng. Cảm giác này rất kỳ lạ, khi Lục Bắc Thần ở Thượng Hải cũng vậy, anh ở ngay bên cạnh cô cũng nhớ nhưng, dù ở trong lòng anh cũng giống như chỉ cần buông tay thôi là anh sẽ không còn nữa. Có lẽ vì xung quanh có quá nhiều người, cô càng yêu sâu đậm thì càng sợ đánh mất.

Kết thúc cuộc điện thoại, cô vừa dứt di động vào túi thì nghe có giọng nói vọng xuống: “Được bạn trai an ủi một lát, tâm trạng khá lên rồi à?”

Cố Sơ quay đầu lại nhìn, là Tiêu Tiểu Tiêu. Nhớ lại cảnh tượng sáng nay trong phòng phẫu thuật, mặt cô chỗ trắng chỗ đỏ. Cô không nói gì, cuộn hai chân ngồi lên ghế gỗ. Tiêu Tiểu Tiêu ngồi xuống bên cạnh cô, đưa cho cô một cốc trà sữa nóng. Cố Sơ đón lấy, không uống, chỉ dùng để ủ ấm.

“Không ăn gì cũng phải uống chút nước chứ?” Tiêu Tiểu Tiêu nhìn cô, nói.

Cố Sơ lắc đầu: “Cũng không uống nổi.”

“Tớ còn tưởng Lục Bắc Thần giỏi an ủi cậu lắm cơ.”

Cố Sơ khẽ thở dài: “Tớ không nói với anh ấy sự thật.”

“Vì sao lại giấu?”

Cố Sơ cảm thấy lòng bàn tay ẩm áp hơn một chút, khí lạnh cũng tan đi nhiều. Cô cụp mắt: “Sự thật là ngay bản thân tớ cũng không biết mình đang sợ cái gì, nhưng khi đứng trong phòng phẫu thuật tớ không thể ở lâu thêm.”

“Trước đây cậu từng làm trị liệu giải mãn cảm mà, lẽ nào lại mãn cảm với máu?” Tiêu Tiểu Tiêu nghi hoặc hỏi.

Cố Sơ ngẫm nghĩ rồi lắc đầu: “Hình như không phải mãn cảm với máu.”

Tiêu Tiểu Tiêu gật đầu: “Phải, cậu ở bên cạnh giáo sư Lục lâu như vậy rồi, nếu thị giác cảm thấy không thoải mái thì khi nhìn thì thể sẽ kích thích mãnh liệt hơn chứ.”

Cố Sơ đặt cốc trà sữa qua một bên, thở dài nặng nề. Lục Bắc Thần từng lệnh cho Ngữ Cảnh giải mãn cảm cho cô nhưng Ngữ Cảnh quá ‘hiền từ’, cộng thêm sau đó cô cũng không tiếp xúc với vụ án nữa nên chuyện này cũng đang dở.

Trầm mặc một lát, cô lại hỏi: “Bệnh nhân buổi sáng sao rồi?”

Nét mặt Tiêu Tiểu Tiêu lạnh nhạt: “Bệnh nhân bị biến chứng não bộ, phẫu thuật cung động mạch chủ, tuổi cao khiến cho phẫu thuật tồn tại nguy hiểm cao, sóng huyết áp luôn không ổn định, không cấp cứu được.”

Trái tim Cố Sơ chột thắt lại, không hiểu sao sống mũi cay xè, khóe mắt lại đỏ rực, trong lòng tắc nghẹn, trong đầu toàn là hình ảnh khi bố mẹ được đưa vào bệnh viện cấp cứu, tiếng những chiếc máy đo liều mạng kêu gào khiến cô sốt ruột phát điên, cả hình ảnh máu ngập tràn đôi mắt khiến người ta ghê tởm. Tiêu Tiểu Tiêu thấy vậy, kéo cô: “Cậu sao vậy?”

“Người đó chết rồi, phải không?” Rất lâu sau, cô mới bật ra tiếng.

“Đúng vậy.”

Cố Sơ ngược mắt nhìn cậu ấy, thấy nét mặt bình thản, trong lòng có chút khó chịu: “Tiêu Tiểu, một mạng người không còn nữa, sao cậu lạnh lùng vậy?”

Tiêu Tiểu Tiêu hơi sững người, sau đó hỏi: “Thế tớ phải làm sao? Gào khóc một trận à?”

“Đó là bệnh nhân của cậu mà, không phải sao?”

“Đúng thế, hơn nữa đã nhập viện một năm rồi, một năm qua đều do tớ chịu trách nhiệm bệnh tình của ông ấy.”

“Vậy sao cậu còn...”

“Tiêu Sơ, chúng ta làm bác sỹ, không thể trao quá nhiều đồng cảm. Ở những nơi này, ngày ngày phải đối mặt với biết bao cảnh sinh tử, chúng ta cứ động lòng, chẳng phải sẽ mệt chết sao?” Tiêu Tiểu Tiêu khẽ nói: “Trách nhiệm của chúng ta là trị bệnh cứu người nhưng không thể đặt quá nhiều tình cảm vào người bệnh.”

Nói tới đây, cậu ấy lại thở dài: “Tình cảm của con người có hạn thôi, vượt quá nhiều, người ta ngược lại sẽ trở nên tê dại.”

Cố Sơ nhìn cậu ấy như nhìn một người xa lạ: “Tiểu Tiểu, tớ cảm thấy cậu thay đổi rồi.”

“Không phải tớ thay đổi, chỉ là tớ biết làm sao để trân trọng bản thân mình.” Tiểu Tiểu Tiểu dựa vào ghế gỗ, siết chặt áo, nói: “Tình cảm phải dùng vào lúc thích hợp, nếu không sẽ trở thành làm việc theo cảm tính. Khi chúng ta đi học, giáo sư đã nói rồi, bác sỹ là phải lý trí chứ không được cảm tính.”

Cố Sơ lắc đầu: “Tớ không thảo luận đến vấn đề đạo đức nghề y. Tớ cảm thấy cậu không còn cởi mở như trước nữa.”

“Sau khi trải qua chuyện đó cũng phải cho phép tớ ngẫm suy chứ?” Tiểu Tiểu Tiểu khẽ nói.

“Tiểu Tiểu, đó chỉ là chuyện ngoài ý muốn thôi.”

Tiểu Tiểu Tiểu nhìn về phía xa, ánh mắt nhạt nhòa: “Ông trời sẽ dạy đạo lý cho chúng ta bằng các cách khác nhau. Chuyện bắt cóc là nỗi đau trong lòng tớ, tớ không muốn nghĩ lại quá nhiều, nhưng không thể không thừa nhận rằng, sau lần bắt cóc này, cuối cùng tớ cũng đã đoạn tuyệt những suy nghĩ không nên có.”

Cố Sơ nghe câu này có chút hoang mang, nhìn về phía cậu ấy: “Suy nghĩ gì không nên có?”

“Kiều Vân Tiêu.”

Cố Sơ thầm sững sốt, nụ cười trong đôi mắt Tiểu Tiểu hờ hững đến mức khiến người ta tuyệt vọng, cô cảm thấy lo lắng thấp thỏm.

“Bây giờ cuối cùng tớ cũng thức tỉnh rồi. Kiều Vân Tiêu chính là một giấc mơ của tớ, giấc mơ có đẹp thế nào rồi cũng phải tỉnh dậy để đối mặt với hiện thực, không phải sao?”

“Nhưng chẳng phải gần đây anh Vân Tiêu đối xử với cậu rất tốt sao? Anh ấy...”

“Tiểu Sơ.” Tiểu Tiểu Tiểu ngắt lời cô, nhìn về phía cô, mỉm cười nhẹ nhàng nhưng trong mắt Cố Sơ, nụ cười ấy có chút gì cô quạnh: “Trong bữa cơm tối qua, Cố Khải Mân đã cầu hôn tớ.”

Cố Sơ chết sững: “Cậu...”

“Tớ đồng ý rồi.” Nói rồi, Tiểu Tiểu Tiểu giơ tay ra trước mặt cô, chiếc nhẫn kim cương lấp lánh trong quang sáng có phần bí bách, làm tôn lên sắc mặt nhợt nhạt của Tiểu Tiểu.

“Cậu điên rồi sao?” Cố Sơ sững sờ: “Người cậu thích là Kiều Vân Tiêu, vì sao lại nhận lời Cố Khải Mân?”

Tiểu Tiểu Tiểu rút tay về, nhét lại vào túi, khẽ thở dài, cất giọng cô đơn: “Cố Sơ, rồi có một ngày cậu sẽ hiểu, mỗi người có một số phận của riêng mình, mà trong số phận này, tớ không đầu lại được, nên đành chấp nhận số phận thôi.”

Một nỗi bi thương chợt trào dâng trong lòng Cố Sơ.

...

Hai chiếc đèn xanh, hai con rối gỗ.

Một đôi do Cố Sơ ký nhận, đôi phía sau được lấy từ tay Hứa Đồng. Khi La Trì nghiên cứu đèn xanh thì Lục Bắc Thần xem rối gỗ, bài đồng dao đó được phát đi phát lại, đến nỗi La Trì cũng thuộc lòng rồi. Anh ấy nghe mà phát điên: “Bà nội nó, càng nghe bài này càng thấy ma quái!”

Lục Bắc Thần không lên tiếng, so sánh đi so sánh lại hai con rối gỗ, cuối cùng gõ vào cả hai. La Trì không biết anh đang làm gì, vừa định hỏi thì thấy Lục Bắc Thần cầm một con lên, dùng dao rạch ra, chỉ nghe thấy ‘cạch’ một tiếng, rồi có thứ gì rơi bộp xuống đất.

Lục Bắc Thần cầm lên xem, sắc mặt đột nhiên trở nên nghiêm nghị. La Trì đứng bật dậy, kinh hoàng: “Thứ gì vậy?”

336. Chương 336: Thứ Giấu Trong Rối Gỗ

Là bộ rối gỗ đèn xanh Lục Bắc Thần đích thân đi lấy. Đây vốn là công việc của các thành viên khác trong tổ chuyên án, hoặc là của Ngũ Cảnh nhưng Lục Bắc Thần nói với La Trì: [Tôi muốn đích thân đi một chuyến.]

Từ trước tới nay, trong công việc, Lục Bắc Thần luôn phân trách nhiệm rõ ràng, không phải việc của mình thì không can dự đến, giống như các công việc thẩm vấn lấy chứng cứ, anh biết rõ đó là trách nhiệm của ai. Còn lần này anh chủ động xin đi, người khác có lẽ sẽ cảm thấy kỳ lạ nhưng La Trì thì không. Anh ấy hiểu rằng có quá nhiều người dính líu vào vụ án này, nói chính xác hơn là có quá nhiều người có quan hệ với Cổ Sơ dính líu vào. Mà chuyển hành trình của Cổ Sơ tới Bắc Kinh lần này lại là bị người khác tính kế. Trước giờ Lục Bắc Thần luôn tự tin, hành vi ngang nhiên khiêu khích này đã chạm tới giới hạn của anh, thế nên anh chắc chắn phải tự cố gắng.

Thịnh Thiên Vỹ thể hiện thành ý dốc toàn lực hợp tác cùng cảnh sát, thế nên Hứa Đồng cũng không cần phải giữ đèn xanh rồi gõ bên mình nữa. Lục Bắc Thần tới lấy, cô liền hợp tác, hơn nữa còn tường thuật lại cảnh tượng khi nhận được rồi gõ đèn xanh và vô vàn những chuyện gặp phải sau đó dưới góc độ của người trong cuộc. Lục Bắc Thần muốn cô cố gắng nhớ chi tiết, cô bèn cố gắng kể lại tỉ mỉ những tình huống đã xảy ra.

Khi Lục Bắc Thần ra về cũng vừa kịp hoàng hôn, chiều tà hắt lên cửa sổ, rải xuống nền một lớp vàng nhạt. Anh đứng ngoài cửa, ánh sáng cuối ngày trải dài trong phòng khách, có chút tia sáng hắt lên gương mặt anh. Nhìn từ góc độ của Hứa Đồng, gương mặt anh có một độ cong cương nghị khắc sâu, bờ môi mỏng khi hơi mím lại luôn cho người ta cảm giác nghiêm khắc. Cô từng nhìn thấy anh cười, trong bữa cơm gia đình tết Trung thu. Anh mỉm cười với mọi người, với họ là lịch sự, với Cổ Sơ lại hóa yêu chiều dịu dàng.

Tết Trung thu năm ngoái trôi qua đơn giản, nhưng năm nay cả bàn lại có thêm pháp y, doanh nhân và cảnh sát, chỉ nêu ra thân phận của ba người họ thôi, đủ biết ý nghĩa sau bữa cơm đó không đơn giản. Bây giờ ngẫm lại, đôi mắt của anh và La Trì thì ra đã sớm nhắm vào Thịnh Thiên Vỹ, có điều ngày Trung thu hôm ấy, cô không đọc được trò chơi này giữa những người đàn ông.

Trong cuộc chơi này, lập trường của mọi người cũng rất rõ ràng, còn cô, một vai diễn bị dính vào trong thì trở nên vô cùng gượng gạo. Không phải cô không biết rõ tâm tư của Cổ Sơ dành cho anh, vậy thì cô nên đứng về phía nào của con thuyền đây? Đây là nguyên nhân khiến cô cứ mãi do dự không quyết. Nhưng hôm nay, khi mở cửa nhìn thấy anh, ngay giây phút đầu tiên trong lòng cô đã dâng lên một sự chống đối ngầm, bỗng chốc cô chợt hiểu, thì ra chẳng biết từ khi nào cô đã lựa chọn Thịnh Thiên Vỹ.

Lục Bắc Thần nói vài câu cảm ơn, khi định ra về thì Hứa Đồng gọi giật anh lại. Anh dừng bước, quay đầu, ánh mắt đen trầm ổn. Lòng Hứa Đồng chợt run, đây là một người đàn ông đủ để đội trời đạp đất, loại đàn ông này nếu yêu một người sẽ là may mắn của người đó, nếu ghét một người, người ấy sẽ rơi xuống địa ngục. Cô thầm thở dài, hỏi: “Trước nay, anh luôn nghi ngờ anh ấy, phải không?”

Cô chỉ nói riêng một chữ ‘anh ấy’, nhưng ai cũng đều hiểu. Chỉ là Lục Bắc Thần nhạy cảm nhận ra cái tự nhiên và dịu dàng khi cô nói ra chữ đó, không phải trái tim gấn bó, với tư cách là một người trợ lý thì danh xưng ‘tổng giám đốc Thịnh’ hay tên riêng đều phù hợp nhất với cô.

Lục Bắc Thần nhìn cô một lúc rồi lên tiếng: “Tôi nghĩ, cái anh ấy quan tâm không phải việc tôi có nghi ngờ hay không.”

Ánh mắt Hứa Đồng căng thẳng.

Anh trầm mặc một lúc, quay người đi ra cửa. Hứa Đồng không đóng cửa mà vẫn đứng phía trong. Lục Bắc Thần đi được vài bước thì dừng lại, đứng sững tại chỗ rất lâu, cuối cùng quay trở lại.

Hứa Đồng ngược mắt lên, ánh mắt không một gợn sóng.

Lục Bắc Thần đứng ở cửa, nhìn cô, nói: “Anh ấy không phải là người thích tiếp xúc với cảnh sát.”

Nói cách khác, Thịnh Thiên Vỹ là người chỉ tin vào sức của cá nhân mình, có thể tiếp nhận sự nghiệp gia đình từ tay Tướng Lãng, chỉ trong vòng mấy năm ngắn ngủi đã phát triển nó lớn mạnh, đây không phải việc một trí tuệ bình thường có thể hoàn thành. Thương trường như chiến trường, quanh năm đo quan hệ và trí tuệ, Thịnh Thiên Vỹ từ lâu đã là một người biết bày mưu tính kế, đối mặt với vụ án này, chưa tới giây phút cuối cùng anh ấy tuyệt đối sẽ không thỏa hiệp. Giống như từ lúc đầu anh ấy khuyên Hứa Đồng đừng báo cảnh sát vậy, thực tế là, khi đối phương không thể tiếp cận Hứa Đồng, chỉ còn cách đối chiến trường, đủ thấy Thịnh Thiên Vỹ đã có thủ đoạn nhất định.

Thế nhưng cuối cùng anh ấy vẫn lựa chọn tỏ ra yếu thế trước cảnh sát, vì anh ấy biết rõ, còn tiếp tục như vậy, mặc dù anh ấy có lợi nhưng lại không tốt cho thanh danh của Hứa Đồng.

Lục Bắc Thần nói một câu rất ngắn, ý tứ cũng rất dễ hiểu, anh tin rằng cho dù không nói trắng ra, Hứa Đồng vẫn hiểu được ý tứ bên trong. Quả không sai, sắc mặt Hứa Đồng hơi thay đổi. Anh biết, cô đã hiểu rồi.

“Cái hiểm có nhất trên đời này chính là cam tâm tình nguyện.” Sắc mặt Lục Bắc Thần bình thản: “Anh ấy đã bảo vệ người mà anh ấy muốn bảo vệ, đây mới là điều anh ấy mong muốn.”

Hứa Đồng sững người.

Lục Bắc Thần đã đi rất lâu rồi, cô mới hoàn hồn trở lại, khép cửa phòng vào, dựa cả người vào vách tường, hơi thở trở nên gấp gáp.

...

Khi tắt nắng, gió thu cũng trở nên gắt gao.

Vụ án còn chưa ngã ngũ, tin đồn này đã bay vào mọi góc ngách của tập đoàn Viễn Thắng. Đại khái là trên đời này không có vách tường nào không lùa gió, chủ đề liên quan tới ba người trợ lý trước lại được đào lên, nhưng lần này những người xôn xao bàn tán không chỉ đơn thuần là các nhân viên trong nội bộ tập đoàn, ngay cả cánh nhà báo cũng bắt đầu đoán già đoán non. Đây không phải ý của cảnh sát, nếu có thể họ thích được trở về thời kỳ thông tin còn chưa phát triển hơn, chí ít sẽ không có áp lực dư luận.

Mấy ngày nay, giá cổ phiếu của tập đoàn Viễn Thắng có sự dao động, bắt nguồn từ vụ án lần này. Mọi người bàn tán, lãnh đạo cao cấp của tập đoàn dính líu vào một vụ án đã lâu năm, khiến cho niềm tin của các cổ đông dần lung lay. Trong vòng một tuần, hội đồng quản trị liên tục triệu tập ba cuộc họp khẩn cấp. Mặc dù tập đoàn Viễn Thắng là sản nghiệp của nhà họ Thịnh nhưng bên trong cũng dính líu tới lợi ích của không ít cổ đông. Thịnh Thiên Vỹ chống đỡ mọi áp lực, để bình ổn giá cổ phiếu và cho hội đồng quản trị một câu trả lời, anh tạm thời từ chức khỏi chức chủ tịch, tạm ngừng mọi hoạt động ngoại giao. Hội đồng quản trị thống nhất một lần nữa mời Tưởng Lăng ra tạm thời thay Thịnh Thiên Vỹ quản lý công việc của công ty. Như vậy, một là Thịnh Thiên Vỹ sẽ không có cơ hội chạm mặt báo chí, xảy ra những câu chuyện tranh chấp, hai là anh ấy có thể hợp tác với cảnh sát bất kỳ lúc nào.

Người tạm dừng mọi công việc còn có Hứa Đồng.

Đây là quyết định của Thịnh Thiên Vỹ trước khi từ chức. Anh lo khi anh không ở công ty, mũi nhọn của báo chí và dư luận sẽ chia vào cô nên thà để cô ở nhà nghỉ ngơi trước.

Khi Hứa Đồng tới nơi ở của Thịnh Thiên Vỹ, tia sáng cuối cùng nơi đường chân trời cũng tối đi. Bóng đêm dần dần thôn tính, khiến cho ngôi biệt thự trước mắt càng thêm yên ắng. Ở Bắc Kinh, Thịnh Thiên Vỹ có hai ngôi nhà, một là tòa căn hộ cao cấp ở trung tâm thành phố, một là ngôi biệt thự độc lập tại ngoại ô Bắc Kinh. Hứa Đồng biết anh không ở trong thành phố, lúc này anh cũng không thể đi đâu khác nên cô đã lái xe một mạch tới tìm anh ở căn biệt thự ngoài ngoại ô.

Khu biệt thự này không hoang vắng, ngược lại đã có không ít người ở, có thể là nghỉ phép, có thể là sống thường xuyên. Nghe nói vị trí của căn biệt thự này trước đây là tòa nhà vua, phong thủy cực tốt, còn chưa động thổ đã bán hết sạch. Hứa Đồng từng đến đây, thế không xa lạ mảnh đất này. Nơi đây chỉ là chỗ Thịnh Thiên Vỹ thi thoảng đến ở, nên không có cái gọi là người giúp việc. Chuông cửa kêu rất lâu mà không có ai trả lời, Hứa Đồng nhìn qua cửa sổ, ánh sáng bên trong tối tăm, không bật đèn.

Nghĩ bụng cô bèn rút chìa khóa ra mở. Là chìa khóa dự phòng Thịnh Thiên Vỹ đưa cho cô. Mặc dù trên thương trường, Thịnh Thiên Vỹ là người hô mưa gọi gió, biết tính toán kế hoạch nhưng trong sinh hoạt chưa chắc đã biết tự lập, giống như chìa khóa nhà, anh có thể quên bất kỳ lúc nào. Ban đầu Hứa Đồng khuyên anh nên chuyển qua cửa mật mã, nhưng về sau mới biết có lúc anh quên cả mật mã, đổi đi đổi lại số phận cuối cùng của cái cửa là phải thay. Với tư cách là trợ lý của anh, Hứa Đồng cũng kiêm luôn trách nhiệm giúp anh quản lý chìa khóa nhà.

Vào trong rồi, trong phòng có chút động tĩnh. Hứa Đồng thay giày, đặt thức ăn mua ở siêu thị lên chiếc giá ngoài cửa ra vào. Vừa vào phòng khách, cô chợt kinh ngạc. Phòng khách không bật đèn mà bật màn chiếu.

Thịnh Thiên Vỹ không ngồi trên sofa mà ngồi dưới nền nhà dựa vào sofa, ánh đèn của đèn chiếu hắt lên mặt anh, anh đang nhìn lên màn chiếu cười mãi.

Hứa Đồng nhìn kỹ lại, hóa ra anh đang xem phim hoạt hình!

Nghe thấy tiếng động, Thịnh Thiên Vỹ quay đầu lại, thấy cô vội vẫy tay: “Mau lại đây, cùng xem với tôi!”

Trái tim của anh lớn thật.

Điều này hoàn toàn vượt ra khỏi tưởng tượng của Hứa Đồng, cô còn tưởng lúc này đây ý chí của anh phải rất sa sút mới đúng, cho dù không biểu hiện quá rõ ràng thì chí ít cũng sẽ không như bây giờ, ôm một bộ phim hoạt hình, cười rúc rích như chuột.

“Tổng giám đốc Thịnh, anh...” Cô tiến lên xem, suýt nữa thì ngất xỉu. Trên thảm trải sàn thứ gì cũng có, café, đồ ăn nhanh... Cô nuốt tất cả những lời định nói xuống, hỏi: “Anh đói rồi phải không?”

Thịnh Thiên Vỹ uể oải: “Em không tới tôi còn không cảm thấy đói.”

Hứa Đồng thở dài nặng nề: “Em làm cơm cho anh.” Dứt lời, cô đi vào trong bếp.

Bật đèn lên, căn phòng ấm áp hơn đôi chút. Xung quanh vẫn là những ánh đèn vụn vặt, đa phần là màu vàng nhạt, rõ ràng thêm phần ấm cúng cho một buổi tối mùa thu như thế này. Lúc Hứa Đồng đang nấu cơm, Thịnh Thiên Vỹ đi vào trong bếp, đứng dựa bên cửa ngắm cô bỏ những nguyên liệu làm canh vào nồi. Anh cười nói: “Tối nay tôi có phúc được ăn rồi.”

Hứa Đồng đánh mắt nhìn anh, đáp: “Tủ lạnh ở đây toàn để không, thật không biết cần tủ lạnh làm gì nữa.” Khả năng bếp núc của cô tuy không bằng Cố Sơ nhưng ít nhất có thể làm thỏa mãn khẩu vị đại chúng. Thường ngày Thịnh Thiên Vỹ chẳng giỏi mấy chuyện bếp núc, người trợ lý như cô có thể nói là được tận dụng triệt để rồi.

Thịnh Thiên Vỹ phá lên cười, không nói gì.

Nồi canh được hâm lửa nhỏ, cô lại chuẩn bị một món rau một món mặn. Sau khi thức ăn đã đầy đủ cả, cô mới hỏi: “Anh không sao chứ?”

“Dĩ nhiên.”

Hứa Đồng không biết anh không sao thật hay giả vờ, nhất thời cô cũng không biết nên nói gì. Sự biểu hiện của anh phá hỏng mọi kế hoạch của cô, còn tưởng anh cần người an ủi chứ.

Phòng bếp chợt rơi vào im lặng, chỉ còn nghe thấy những tiếng ùng ục của món canh đang sôi.

Thịnh Thiên Vỹ tiến lên, nhẹ nhàng ôm lấy cô từ phía sau, tựa cằm vào cô.

Hứa Đồng hơi sững người, lát sau nói: “Em nghĩ, trong chuyện này chủ tịch Tưởng tin tưởng anh.” Chủ tịch Tưởng cô nhắc tới chính là Tưởng Lăng. Cuộc họp hội đồng quản trị khi đó cô không thể tham gia, nhưng ít nhiều cũng nghe kể về chuyện hôm ấy. Thịnh Thiên Vỹ xin từ chức ngay trước mặt Tưởng Lăng, còn Tưởng Lăng từ đầu tới cuối đều không nói bất kỳ câu nào thiên vị anh, cũng có nghĩa bà ngầm chấp nhận hành động ‘sa thải’ của hội đồng quản trị.

Cô chưa từng tiếp xúc với Tưởng Lăng, cùng lắm chỉ nghe nói năm xưa bà đã chống đỡ cả tập đoàn Viễn Thăng như thế nào, cũng là một người phụ nữ đã trải qua rất nhiều sóng to gió lớn. Ai cũng nói mẹ là người hiểu lòng con cái, nhưng cô lại không hiểu, một người làm mẹ như Tưởng Lăng sao lại để mặc con trai mình chịu sự thiệt thòi lớn như vậy? Vụ án ra sao là chuyện của cảnh sát, dù sao Thịnh Thiên Vỹ cũng đã quyết định hợp tác với cảnh sát, vậy thì trong công ty cũng không tránh khỏi chuyện có một số lời đồn đại. Nhưng điều khiến người ta nhói lòng nhất là sự ngờ vực của người thân, lúc này Tưởng Lăng tiếp quản công ty, rõ ràng có sự bất mãn đối với thái độ và phương pháp xử lý chuyện này của Thịnh Thiên Vỹ, thậm chí có thể nói bà cũng đang nghi ngờ sự trong sạch của anh.

Người đoạt mất quyền lớn nhất của mình là mẹ ruột, đây mới là điểm Hứa Đồng lo lắng cho anh nhất.

Sau khi nghe cô nói xong, Thịnh Thiên Vỹ cười, nghiêng đầu nhìn cô: “Tôi chỉ muốn biết, em có tin tôi hay không?”

Câu này anh đã từng hỏi rồi, hơn nữa cùng câu này hôm nay cô còn hỏi Lục Bắc Thần. Lục Bắc Thần là người thông minh, họ vẫn còn nằm trong diện tình nghi, dù anh ấy tin hay không thì đáp án cũng sẽ không quá rõ ràng. Nhưng hôm nay Lục Bắc Thần đã nói một câu rõ ràng, nhắc nhở cô hoặc có thể nói anh ấy đã điểm trúng một sự thật mà cô đã hiểu ra từ lâu.

Cô im lặng, Thịnh Thiên Vỹ vẫn đang đợi đáp án của cô, thấy cô rất lâu không trả án, anh cúi đầu, bờ môi nóng rẫy men theo vành tai cô nhẹ nhàng đặt xuống.

Ngón tay Hứa Đồng run khê nhưng không đẩy anh ra cũng không né tránh. Sự ngoan ngoãn của cô khiến Thịnh Thiên Vỹ khó lòng kiềm chế, cánh tay anh bắt giắc thu chặt lại, bờ môi rơi xuống má cô, tìm kiếm cánh môi cô.

Khi hơi thở có phần nặng nề của người đàn ông lạc vào tai cô, cô nghe thấy tiếng trái tim mình nứt ra, sau đó một suy nghĩ bay vào trong đầu: Người đàn ông này mới thuộc về cô...

Cô né tránh nụ hôn của anh, quay người lại nhìn anh.

Thịnh Thiên Vỹ hiểu lầm cô cự tuyệt, ánh mắt có một sự tổn thương nhẹ. Nhưng cô lại chủ động vòng tay qua cổ anh, khê nói: “Dù tương lai có ra sao, em cũng sẽ cùng anh đi tiếp.”

Đầu tiên anh sững sờ, ngay sau đó niềm vui nổ tung nơi đáy mắt, anh bỗng lấp bắp: “Hứa Đồng, em...”

Một giây sau, cô ngẩng đầu hôn lên môi anh, chặn những lời của anh lại.

Cô tin anh.

Ở khoảnh khắc này cô đã hiểu rồi, cho dù hôm nay Lục Bắc Thần không nói câu ấy, cô cũng sẽ tin tưởng anh vô điều kiện.

...

Một câu nói của Lục Bắc Thần tác thành cho một cặp đôi, đồng thời Hứa Đồng cũng giúp anh.

Hai chiếc đèn xanh đều còn mới, nếu so sánh với số đèn xanh tìm được ở nhà cũ của Thẩm Cường thì vẫn có thể nhận ra sự khác biệt. Lớp giấy dầu bên ngoài khá giống nhau nhưng nơi sản xuất khác nhau cũng cho ra các loại giấy dày mỏng khác nhau. Loại giấy làm đèn ở nhà cũ là cùng một nơi sản xuất, còn loại giấy của hai cây đèn này lại cùng một nơi sản xuất. Thời buổi này không nhiều người dùng giấy dầu, tiếp tục điều tra theo hướng này, mặc dù hơi tốn sức nhưng còn hơn không có manh mối.

Nhưng rồi gỗ thì hai con trước sau lại có sự khác biệt.

Con rỗi của Hứa Đồng ngoài việc biết đục đồng dao ra bên trong còn có thứ khác. Đây là một phát hiện vô tình của Lục Bắc Thần. Anh ước lượng độ nặng nhẹ của hai con rỗi gỗ, phát hiện ra con rỗi của Hứa Đồng hơi nặng hơn một chút.

Anh lại gõ đi gõ lại vào hai con rỗi, cảm thấy một con rỗng ruột, con còn lại phát ra tiếng nặng nề, chứng tỏ bên trong có gì.

Đây cũng là nguyên nhân khi Lục Bắc Thần bạy con rỗi Hứa Đồng nhận được ra La Trì cực kỳ sừng sốt, mà thứ rơi từ trong ra cũng khiến Lục Bắc Thần nghiễm mặt lại.

Con rỗi chia thành hai nửa, cắt ngang ở giữa.

Lục Bắc Thần cẩn thận nhặt thứ đó lên, thoát nhìn đó chỉ là một miếng gỗ to bằng đầu móng tay, miếng gỗ này được khắc thành hình trái tim, bên trên khắc một ký hiệu rất quái dị. Miếng gỗ màu đỏ, ký hiệu màu đen, nhìn qua thì giống như chữ tượng hình nhưng nhìn tỉ mỉ thì lại không giống lắm.

Anh quan sát rất lâu, ra sức vân vê mép miếng gỗ, đầu mày nhíu chặt. La Trì cũng sát lại xem một lúc, nhưng nhìn kiểu gì cũng không hiểu đây là thứ gì. Ngẫm nghĩ, anh ấy lại cầm con rỗi kia lên, tách ra nửa ngày cũng tách không được.

“Chỉ có con rỗi này giấu thứ này.” Lục Bắc Thần đặt mẫu gỗ qua một bên, ngón tay một lần nữa chà xát, ngửi ngửi rồi từ từ thốt ra một chữ: “Máu.”

“Máu?” La Trì không hiểu: “Máu gì cơ?”

Lục Bắc Thần một lần nữa cầm mẫu gỗ lên tay, nói: “Màu đỏ trên miếng gỗ này là do máu nhuộm thành.”

La Trì giật nảy mình, đang định đón lấy thì Lục Bắc Thần ngăn anh ấy lại, gọi điện thoại cho Ngũ Cảnh, lệnh cho cậu ấy mang túi mẫu vật tới. lát sau, Ngũ Cảnh gõ cửa đi vào, thấy sắc mặt Lục Bắc Thần nghiêm nghị, cậu ấy biết chắc anh đã phát hiện ra điều gì rồi.

Sau khi cho mẫu gỗ vào trong túi, anh nói với La Trì: “Tôi cảm thấy ký tự trên mẫu gỗ không đơn giản, xem ra phải tìm một chuyên gia hiểu phong tục tập quán dân gian tới xem giúp rồi.”

“Được, tôi đi liên hệ.” La Trì cũng cảm thấy ký hiệu đó kỳ lạ.

“Giáo sư Lục, con rối gỗ này sao lại hỏng?” Ngũ Cảnh cảm thấy rất kỳ lạ.

Lục Bắc Thần không nói gì, cầm con rối lên, kiểm tra thứ ở bên trong tầng rỗng. Ngoài mẫu gỗ ra, bên trong con rối này còn chứa một số thứ màu trắng xám. Anh lại lệnh Ngũ Cảnh cầm hộp dụng cụ tới, đeo găng tay vào, cầm nhíp, lần lượt kéo thứ lấp tầng rỗng ra. Có thứ thành mảnh, được kéo ra từ đầu và tứ chi của con rối, còn lại rất nhiều thứ là bột vụn, đều được anh kiên nhẫn lấy ra từng chút một.

La Trì cảm thấy mấy thứ này cứ kỳ kỳ bèn hỏi: “Đây là gì vậy?”

Lục Bắc Thần cầm một thứ có dạng mảnh lên xem, sau khi đặt xuống, có vụn dính lại trên găng tay, anh vân vê, ánh mắt càng lúc càng lạnh. La Trì thấy biểu cảm này của anh, đoán chắc rằng anh đã biết, bèn thúc giục: “Mau nói cho tôi biết đi.”

“Ngũ Cảnh, cậu đến phán đoán xem.” Lục Bắc Thần ra lệnh.

Ngũ Cảnh cũng cảm thấy cực kỳ tò mò đối với thứ này, vội vàng đeo găng tay, lấy một mẫu nhỏ lên kiểm tra. Nhìn rất lâu, sắc mặt cậu ấy cũng không ổn theo, cứ thế trắng bệch. Sau khi đặt xuống, cậu ấy lắp bắp: “Giáo sư, đây... đây hình như là xương người...”

“Không phải là hình như.” Lục Bắc Thần cho cậu ấy một đáp án chắc chắn rồi nhìn về phía La Trì: “Những thứ màu trắng xám này đều là xương người.”

“Cái gì?” La Trì thất kinh.

Lục Bắc Thần hơi nheo mắt lại, cầm con rối lên, sắc mặt trầm xuống: “Bên trong con rối này giấu hài cốt.”

“Có thể là xương của ai?” La Trì cũng sắp phát điên rồi. Vụ án tiền triển tới bây giờ sao lại phát hiện ra xương người? Có để anh ấy phá án nữa hay không?

Lục Bắc Thần thận trọng đẩy con rối lại. Ngũ Cảnh vừa cho những thứ màu trắng xám vào trong một túi mẫu vật, một giây sau đã bị Lục Bắc Thần chặn lại.

“Đừng riêng ra.” Anh nhắc nhở: “Nếu có người nhét xương vào những vị trí khác nhau, nhất định là có mục đích.”

Ngũ Cảnh gật đầu, làm theo.

“Cho phòng thực nghiệm một chút thời gian, tôi phải kiểm tra nguồn gốc chỗ xương này.” Lục Bắc Thần nhìn La Trì, ánh mắt nghiêm lại.

La Trì hít sâu một hơi rồi gật đầu thật mạnh: “Được.”

...

Bù lại quãng thời gian bị đánh mất trước đây luôn là một việc tốn công tốn sức, chí ít thì với Cố Sơ là vậy. Lúc người khác nghỉ ngơi, cô không thể nghỉ, đại đa số thời gian dành để xem bù các bài học trước đây, vì chuyện này Tiêu Tiểu Tiêu cũng đã giúp cô không ít, cho cô mượn hết sách vở trước đây.

Cuối tuần, Cố Sơ quay về thư viện trường một chuyến tìm một cuốn sách lưu trữ y học.

Đại học A xây dựng đã lâu, sưu tầm rất nhiều tác phẩm của các nhà y học, thậm chí còn lưu trữ không ít sách lẻ, thế nên ai ai cũng biết thư viện đại học A có rất nhiều ‘bảo bối’. Bảo bối này ám chỉ những cuốn sách trong đại học A có mà bên ngoài thì không.

Phong cách kiến trúc của thư viện nghiêng về kiểu châu Âu, nghe nói chỗ này năm xưa được thiết kế theo bản vẽ tay của một vị mục sư người nước ngoài, thế nên phong cách có phần nghiêng về phương Tây. Thư viện tổng cộng có năm tầng, vừa vào sẽ nhìn thấy mái vòm cong rộng lớn ở tít trên cao, trên trần nhà và cửa sổ đều khắc hình cảnh ô liu. Ô liu là hòa bình và hy vọng, nghe nói vào thời kỳ chiến tranh khi đó, tòa nhà chính của trường học đều bị đánh bom, duy chỉ có tòa nhà này còn sót lại.

Cuối tuần không có nhiều người tới thư viện, một không gian vốn đã yên tĩnh, giờ càng không có bóng người qua lại. Mỗi tầng của thư viện đều có thủ thư. Cố Sơ quẹt thẻ đi thẳng lên tầng ba, sau khi tìm được cuốn sách mình cần sau đó đăng ký mượn. Cô vốn dĩ định đi nhưng chợt nhớ tới cuốn sách lúc trước có nhắc tới với Lục Bắc Thần bèn đi vòng lên tầng năm.

Tầng năm, bình thường mọi người rất ít lên vì toàn là những loại sách tạp nham, tạp chí y học địa phương gì đó đều ở tầng này. Các sinh viên bình thường lên tầng ba là nhiều nhất, mọi người đều nhắm vào sách học, ai còn tâm trí đâu đi xem những thứ khác?

Trong thư viện không có thang máy, cầu thang vòng dẫn thẳng lên tầng năm. Nơi đây đã được sửa chữa mấy lần, các sinh viên cũng nhiều lần kiến nghị trường học thay cầu thang máy để tiện đi lên đi xuống, nhưng phía nhà trường vẫn kiên trì giữ nguyên dáng vẻ cũ của tòa nhà, không hề suy suyển. Cố Sơ lại cảm thấy như vậy rất tốt, tòa nhà cũ sẽ có dáng vẻ lịch sử...

337. Chương 337: Người Đã Chờ Đợi Rất Lâu

Phong cách kiến trúc của thư viện thuộc về kiểu ‘thiên viên’, càng lên tầng cao, diện tích càng thu nhỏ lại, tầng năm càng giống như căn gác xép của cả tòa nhà thư viện, ánh sáng cũng tối hơn các tầng khác một chút. Thật ra xét về mặt thiết bị chiếu sáng, cả thư viện cũng không được coi là sáng sủa, điều này còn bắt nguồn từ việc tòa nhà này quá cổ xưa. Vách tường đến nay vẫn còn giữ lại những giá thấp nền, phân bố cứ hai chiếc ở vách tường mỗi tầng, ngay cả nguồn sáng trên đỉnh đầu cũng sử dụng giá để nền kiểu lớn theo phong cách châu Âu truyền thống. Nghe nói trước đây tòa nhà này toàn thấp nền, từng ngọn nền trắng dạng thô tròn xếp đều đặn chiếu rọi bốn phía xung quanh vách tường, giá nền trên đầu càng có thể chứa đựng sức mạnh của hai trăm ngọn nến, từ đó đã mang lại ánh sáng cho tòa nhà. Đến bây giờ, phía nhà trường quyết định giữ nguyên dạng trước đây của thư viện, thế nên giá nền chắc chắn sẽ không đụng vào, nhưng cũng sẽ không thấp nền lạc hậu như vậy mà giấu nguồn điện phía sau vách tường, vị trí vốn dĩ để nền của giá nền sẽ được thay bằng một chiếc bóng đèn tiết kiệm điện nhỏ xíu, ánh sáng chuyển thành màu vàng, vừa ấm áp lại không nhức mắt, nhưng cũng có quá nhiều sinh viên phản ánh đọc sách quá ảnh hưởng tới thị giác.

Vì diện tích, nên nguồn sáng ở tầng năm ít đi nhiều, từng quãng sáng trên vách tường lờ lững như những con ma lửa, cửa sổ thủy tinh không những che đi ánh nắng bên ngoài cũng ngăn cách cả âm thanh. Càng lúc càng yên ắng, khi Cố Sơ bước lên tầng năm, cả một hành lang dài dằng dặc không thấy một bóng người. Cô đi giày đế bằng nhưng vẫn có thể nghe được tiếng giày của mình.

Còn cả tiếng tim đập.

Đây là lần đầu tiên cô lên tầng năm của thư viện sau khi quay lại trường, chẳng hiểu sao, trong lòng có dấy lên một cảm giác lạnh lẽo mơ hồ, cảm giác khác với những lần tới đây trước kia. Cánh cửa phòng đọc để ngỏ nhưng chỗ quẹt thẻ lại không có ai. Một chiếc bàn gỗ lim khắc hoa văn đã có thâm niên lâu đời, trên bàn đặt mấy cuốn sách, giống như đem trà, rồi lại đặt một cốc nước, kiểu cốc trà có nắp đã rất cổ rồi, bên trong có nước, từng phiến lá trà mỏng manh trôi nổi trong đó, có thể nhận ra cái non tươi của lá trà. Trên ghế vắt một chiếc áo khoác, một chiếc áo jacket màu xám trắng của nam giới. Trà vừa mới được pha, quần áo ở đây chứng tỏ người thủ thư còn chưa đi xa.

Cố Sơ quẹt thẻ, sau khi đèn xanh bật sáng, cô đi vào thư viện. Nơi đây thuộc về không gian kiểu cổ, tới đâu cũng ngập tràn mùi hương của sách, nhưng tỉ mỉ ngắm kỹ còn quện cả mùi thuốc diệt khuẩn, có lẽ là

cứ khoảng vài ba ngày lại được vệ sinh nên thứ mùi này là rất bình thường. Cô chợt nhớ tới Lục Bắc Thần, đây là thứ mùi thường có trên người anh. Cô hít sâu một hơi, lưu luyến và nhớ nhung bỗng dâng tràn.

Chẳng mấy chốc đã tới Giáng sinh, lúc đó liệu anh đã quay về Thượng Hải chưa? Vụ án đã kết thúc được chưa? Cảm giác nhớ nhung một người rất kỳ diệu, khi nghĩ tới sẽ ngọt ngào, nhớ lúc anh nói chuyện, nhớ giọng nói của anh, nhớ nụ cười của anh, nghĩ mãi nghĩ mãi cô chợt bật cười thành tiếng. Cô từng đứng trước gương chứng kiến mình cười như vậy, là một nụ cười tràn vào tận đáy mắt, lại như viên trân châu lăn bên bờ môi; Nhưng ngọt ngào qua đi lại là đau nhói, là nỗi đau khi chẳng thể gặp mặt, chẳng thể chạm tới. Anh ở nơi xa xôi ấy, càng nghe giọng anh lại chỉ càng nhớ thêm.

Lắc đầu, Cố Sơ kéo những suy nghĩ trở về thực tại, nhưng trong lòng thì thầm nghĩ: Nếu Noel này anh không về kịp cũng không sao, cô lại đi tìm anh là được rồi, có điều lúc đó không biết có được xin nghỉ không.

Mấy năm rồi, không gian của tầng năm không có quá nhiều thay đổi nhưng số lượng và vị trí các đầu sách thì dĩ nhiên đã khác trước, có thêm rất nhiều giá sách mới, cũng có nhiều thêm loại sách. Cố Sơ định tìm từ Đông sang Tây, hôm nay cũng khá rảnh rỗi, cô định dành thời gian tìm cuốn sách đó. Từng hàng giá sách như những người già trầm mặc. Cô tìm lần lượt từng cuốn một, ngón tay chạm lên giá sách có hơi lạnh lẽo. Nghe nói, những giá sách này cũng giống như chiếc bàn lớn chạm trổ hoa văn ngoài cửa, đều được làm từ gỗ của cây cổ thụ trong núi sâu. Những cây cổ thụ ấy ít cũng đã ba bốn trăm năm tuổi rồi. Ở thời đại mà ý thức bảo vệ môi trường còn thiếu thốn như trước, chúng đã bị người ta tùy ý chặt phá rồi làm đồ dùng, chuyện này không có gì mới mẻ.

Có điều...

Ngón tay Cố Sơ chợt khựng lại.

Càng là những đồ cổ thì càng có linh hồn, nhất là những loại gỗ đến từ những vùng núi sâu như thế này. Trải qua hàng trăm năm bể dâu, ai biết được những vui buồn bi thương của bao nhiêu người đã được chúng chứng kiến? Nghĩ tới đây, cô không khỏi rung mình, rồi lại ngó đầu nhìn xung quanh. Phải, ở đây quá yên ắng, yên ắng tới nỗi nghe được cả tiếng có thứ gì đó đang rì rầm thủ thủ...

Những tiếng rì rầm này chưa chắc là của người.

Sống lưng lạnh toát, như có con rết đang chậm chậm bò lên da thịt.

Hôm nay hiếm khi được nghỉ ngơi, Phó Lượng đã rủ cô đi dạo phố từ sáng sớm nhưng cô từ chối. Khi biết cô muốn lên tầng năm, sắc mặt Phó Lượng không tốt cho lắm, không kiềm chế được phải nhắc nhở cô một câu: Năm năm trước cậu không tới trường, có thể không biết, tầm tháng sáu có một nữ sinh nhảy từ tầng năm trên thư viện xuống. Các sinh viên có mặt đều nói cô ấy chết rất thảm, máu bắn cả lên dây thường xuân, thế nên về sau nhà trường đã dọn sạch đồng dây thường xuân trên thư viện.

Lúc đó Cố Sơ chỉ nghe, ngoài tâm trạng thương tiếc cho sinh mạng con người ra thì không hề sợ hãi. Trường đại học nào cũng lưu truyền những câu chuyện kinh dị, địa điểm phát sinh không phải là ký túc xá, phòng tự học thì cũng là nhà vệ sinh, thư viện. Lúc trước khi cô ở đại học A, những câu chuyện kinh dị được nghe nhiều nhất đều bắt nguồn từ thư viện. Hết cách thôi, thư viện quá lâu đời, dù chẳng có chuyện gì xảy ra, chỉ đứng bên trong thôi cũng cảm thấy hội tụ rất nhiều oan hồn. Nhưng lúc này đây, cô lại vô thức nhớ tới lời Phó Lượng, mà phân tích của Phó Lượng là: Độ cao năm tầng không đủ khiến người ta ngã thê thảm như vậy. Sau đó, cậu ấy thần thần bí bí bổ sung thêm một câu: Cố Sơ à, tớ cảm thấy cô gái kia đã chết trước khi ngã xuống lầu...

Cô nghe rồi, bỗng cảm thấy khó chịu trong khoảnh khắc, hỏi Phó Lượng thế là có ý gì. Phó Lượng bĩu môi: Không phải tự sát, là bị sát hại...

Suy đoán này rất táo bạo nhưng phù hợp với quyết tâm mãnh liệt theo đuổi ngành pháp y của Phó Lượng. Cố Sơ không đánh giá quá nhiều về vụ án này, một là cô không chứng kiến tận mắt, không nhìn thấy cô gái kia ngã ra sao, hai là nghe nói cảnh sát đã có kết luận điều tra từ lâu rồi, cuối cùng kết luận là tự sát.

Nhưng sao bây giờ cô lại nhớ tới chuyện này?

Ánh sáng xung quanh hình như lại tối đi, không biết là có người làm hay do cảm giác của cô. Cô hít sâu một hơi, cố gắng để bản thân không suy nghĩ lung tung. Cô học y, lại đi theo một pháp y nổi tiếng như

vậy bao nhiêu lâu, tuyệt đối không thể bị hù dọa bởi những suy nghĩ vớ vẩn này. Cô tập trung toàn bộ tinh thần vào việc tìm sách nhưng càng tìm càng không thoải mái.

Các đầu sách ở tầng năm đa phần là hiếm thấy, từng hàng từng hàng tên vừa nhìn đã kích thích thị giác. Gì mà “Quái dị chí”, “Khởi nguồn của đồ đằng”, “Linh hồn và y học”...

Cổ Sơ siết chặt ngón tay, nhủ thầm trong lòng: Can đảm không lùi bước, can đảm không lùi bước...

Nhưng đôi tai lại như mọc chân, liều mạng lục soát khắp bốn phương tám hướng. Hình như... có tiếng bước chân. Cực kỳ khê khàng, nhưng nếu nghe kỹ hình như còn hướng về phía cô. Cổ Sơ lại thò đầu ra nhìn, không thấy ai đi tới, đầu óc chợt ‘ầm’ vang một tiếng. Không phải gặp ma đấy chứ? Hơi thở trở nên căng thẳng, cô rảo bước, vòng sang bên kia giá sách, tìm cứ đập thành thịch không ngừng, đập vào lồng ngực đến đau nhức.

Tiếng bước chân dường như... càng gần hơn.

Cổ Sơ rất muốn quay người bỏ đi nhưng nghĩ tới vụ án kia lại cắn răng đứng yên tại chỗ. Cô không tin trên đời có ma quỷ nhưng cũng biết rằng niềm tin ấy đang mỗi lúc một mỏng manh thêm trong bầu không khí này.

Nắm chặt một cuốn sách trong tay, cô liếc mắt, dường như quét thấy một cái bóng. Còn chưa kịp cất bước đi, nó đã đột ngột dừng lại sau lưng cô.

Ông trời ơi, cô có nên quay đầu không...

Trong đầu hiện ra vô số những bộ phim kinh dị, hoặc máu me, hoặc quái đản. Cô lảo lảo, bất luận là tình huống nào cô cũng đều không muốn thấy. Bỗng nhiên một bàn tay lớn đập lên vai cô.

Cô bỗng cảm thấy tinh thần rung rinh nhẹ, trái tim thất lại, tay buông thõng, cuốn sách rơi ‘bộp’ xuống đất. Giờ phút này đây, cuối cùng cô mới hiểu vào lúc con người ta sợ hãi nhất thì sẽ không hét lên được, tới khi tâm trạng sợ hãi bắn lên cung phản xạ của cô, cô mới hét. Nhưng vừa mở miệng đã bị ai bịt chặt.

“Suyt...” Một giọng nam rất hay, trầm thấp lọt vào tai cô: “Trong thư viện không được lớn tiếng đâu.” Bàn tay anh ta có một mùi hương nam tính như mùi da thuộc, thoang thoảng, dễ chịu.

Cô liếc nhìn anh ta, anh ta nói: “Đừng hét, được không?”

Cổ Sơ nghĩ thầm trong bụng, không phải lại bị bắt cóc như Tiêu Tiểu Tiêu đấy chứ? Nhưng bất luận thế nào cũng không thể để đối phương ghìm tay giữ chân. Cô bèn gật đầu. Người đó vừa buông tay, cô lập tức quay lại.

Một người cao khoảng hơn mét tám, mảnh dẻ, nụ cười ấm áp, trên người còn có nét hăng hái, phấn chấn như nắng mai. Người này... Cổ Sơ bỗng cảm thấy quen mắt nhưng nhất thời lại không nhớ ra đã gặp ở đâu. Khi cô đang nhủ mảy suy nghĩ thì người đàn ông bật cười, nói khẽ: “Chúng ta từng gặp nhau, sân bay Bắc Kinh.”

Sân bay Bắc Kinh?

Cổ Sơ cố gắng nhớ lại, rất lâu sau mới nhớ ra một cảnh tượng: Có người giúp cô kéo vali xuống, còn hỏi cô có muốn quá giang hay không.

“Thì ra là anh!” Cô bừng tỉnh.

Người đàn ông hơi nhướng mày, đáy mắt có chút tổn thương nhưng nụ cười vẫn rất nhã nhặn: “Tướng mạo của anh dễ quên vậy sao?”

Anh ta nói vậy khiến Cổ Sơ có chút ngượng ngùng, cô cười: “Thật ngại quá, em không hay nhớ được người lắm.” Cô nghĩ thầm, chẳng qua chỉ là một người lạ thôi, vì sao mình phải nhớ kỹ thế? Bảo anh ta đẹp trai thì không thái quá, ngoại hình đích thực tuần tú, nhưng những anh chàng đẹp trai cô gặp nhiều rồi, chưa đến mức gặp bữa một người là quên hết tất cả.

Anh chàng giơ tay về phía cô, tự giới thiệu: “Anh là Cổ Tú.”

Cổ Sơ nghe cái tên này một lúc lâu mà vẫn chưa hiểu ra.

“Cổ trong ‘chiếu cổ’, ‘tứ’ trong ‘mặc sức làm càn.’” Anh ta cười.

“À à...” Cổ Sơ hoàn hồn trở lại. Cái tên này đúng là kỳ lạ. Cô giơ tay bắt tay với anh ta: “Em là Cổ Sơ.”

“Em cũng họ Cổ à? Người một nhà rồi.” Cổ Tứ vừa cười, hàm răng trắng sáng đã lộ ra: “Cổ Tứ, Cổ Sơ, tên của hai chúng ta nghe rất giống hai anh em đấy.”

Cổ Sơ không giỏi bắt chuyện với người khác lắm, nhất là người không quen. Cô mỉm cười, không nói gì. Cổ Tứ lại rất nhiệt tình: “Em đang tìm sách gì vậy?”

“À...” Cô ngẫm nghĩ rồi miêu tả đại khái: “Là một cuốn sách liên quan tới phong tục dân gian, trong sách có giới thiệu về thanh đăng và văn hóa người chết.”

“Thanh đăng? Văn hóa người chết...” Cổ Tứ ngẫm nghĩ rồi gật đầu: “Không vấn đề, anh tìm giúp em.”

Cổ Sơ không muốn làm phiền người khác, vội nói không cần nhưng Cổ Tứ rất rộng rãi, nói rằng gặp nhau là có duyên, nhất định muốn tìm giúp cô. Cô đành đồng ý, cảm ơn rồi rít.

Đã nhiều năm rồi, cô không ôm quá nhiều hy vọng sẽ tìm được cuốn sách đó vì cô nhớ rõ bìa sách khi ấy đã cũ rồi, chưa biết chừng đã mất lâu rồi. Nhưng đăng nào cũng tới rồi, cô cũng thử tìm xem. Không ngờ Cổ Tứ tìm được cho cô, anh ta hỏi: “Là cuốn này phải không? Anh xem rồi, có đèn xanh, còn cả văn hóa người chết gì gì đó.”

Cổ Sơ nhìn kỹ lại, mừng rỡ kêu lên: “Vâng!”

Cổ Tứ vội đặt ngón trở lên môi.

Cô lè lưỡi, im bật.

...

Tề Tuyết, Tiffany, Mi Thủy, Thẩm Cường, Mục Thanh Đăng, Quách Hương Vân, mấy người trông có vẻ không chút quan hệ lại có vô vàn những mối quan hệ. La Trì chia tổ chuyên án ra làm mấy ngả, một lần nữa đi sâu vào điều tra. Còn bên này, mấy người nhóm Lục Bắc Thần tiến hành giám định phân biệt xương trong rổ gỗ.

La Trì từng nhìn thấy những thứ đó, thứ lớn nhất cũng chỉ được coi là vụn xương, còn lại đều là bột xương. Anh ấy nghĩ đã thấy đau đầu, không ngừng hỏi Lục Bắc Thần, xương đã vụn đến mức này rồi, còn giám định phân biệt được không?

Lục Bắc Thần đang tập trung xử lý dọn dẹp vụn xương, không rảnh ‘giải thích thắc mắc’ của La Trì. Sau khi La Trì hỏi liên tiếp mấy lần, anh mới lên tiếng, đầu còn không ngẩng lên: “Ngữ Cảnh.”

Ngữ Cảnh đang cầm một miếng vụn xương nhỏ trong tay, tay kia cầm một cái nhíp, đi tới trước mặt La Trì, lắc lắc chiếc nhíp trong tay: “Cảnh sát La, phiền anh tránh đường, nhíp của em không thể đụng vào anh, nếu không dính vào lông sợi trên quần áo anh sẽ ảnh hưởng tới kết quả phán đoán của em.”

La Trì biết họ đều bận, nhưng có mấy thắc mắc phải hỏi cho rõ mới cam lòng. Lục Bắc Thần ngồi bên cạnh bàn thao tác, nhìn miếng xương dưới ánh đèn với vẻ mặt không cảm xúc, gương mặt lạnh nhạt đã bị gọng kính đen che đi quá nửa. Nghe nói mấy hôm nay mắt cậu ấy không thoải mái lắm, thế nên luôn phải đeo kính gọng đen trước mặt người khác. Nhưng kể ra cũng lạ, cho dù đeo kính gọng đen dễ thương như Ngữ Cảnh nhưng trông cậu ấy vẫn phong độ ngời ngời.

Anh đang bận nên La Trì không dám quấy rầy, vì biết rõ hậu quả một khi chọc vào sự thiếu kiên nhẫn của Lục Bắc Thần, không cần dùng võ, anh chỉ mắng cũng đã khiến La Trì sống không bằng chết. Anh ấy háng giọng, hét lên một câu về phía bóng lưng Ngữ Cảnh: “Giáo sư Lục bảo chú giải đáp thắc mắc cho anh, sao thiếu chuyên nghiệp thế hả?”

Ngữ Cảnh quay đầu nhìn anh ấy, lần đầu tiên cậu ấy nhìn La Trì bằng ánh mắt nhìn một kẻ yếu: “Cảnh sát La, bọn em là pháp y nhân chủng học, phân biệt xương cốt là sở trường của bọn em.”

La Trì có chút xấu hổ.

“Anh còn vấn đề gì không?” Ngự Cảnh nhướn mày: “Mặc dù em là cuốn bách khoa toàn thư nhưng cũng không thể để anh lật mở mọi lúc được.”

La Trì tỏ ý hết câu hỏi rồi.

Phan An ở bên cạnh trêu chọc: “Cảnh sát La sốt ruột quá rồi, càng tới lúc sắp chọc thủng được cửa sổ giấy, càng phải bình tĩnh.”

La Trì chẳng hơi đâu nhiều lời với đám người quái đản này.

Di động vang lên, cực kỳ lạnh lốt giữa cả phòng thực nghiệm yên ắng. Thấy Lục Bắc Thần chau mày, La Trì lập tức ra ngoài cửa nghe máy. Căn phòng yên tĩnh trở lại, nhưng chỉ được mười phút, La Trì đã quay vào, cuốn theo một cơn gió.

“Đồng nghiệp điều tra Tiffany đã quay về rồi.” Anh ấy lao tới bàn thao tác, chống hai tay lên bàn, nhìn Lục Bắc Thần từ trên xuống dưới: “Nhân viên trong bệnh viện điều dưỡng đã thừa nhận sự sơ suất trong quản lý, bọn họ đích thực phát hiện ra trên vách tường thông ra sau núi phát hiện dấu vết của đinh đục. Ngoài ra họ tìm được quần áo và giày dép Tiffany cất giấu, đang xin được tiến hành hóa nghiệm thêm sợi lông trên quần áo và giày dép.”

“Đây là việc của tổ hóa nghiệm.” Phan An ‘thân thiện’ nhắc nhở anh ấy một câu.

La Trì cười trừ: “Chẳng phải bên chúng ta làm việc hiệu suất nhanh sao...” Vừa nói, anh ấy vừa nhìn Lục Bắc Thần chằm chằm.

Ngự Cảnh phì cười: “Cảnh sát La, bọn em nổi tiếng là...”

“Giao cho Ngự Khương.” Lục Bắc Thần ngắt lời Ngự Cảnh, lạnh nhạt ra lệnh.

Ngự Khương đang chuẩn bị xét nghiệm DNA cho mẫu thử, nghe xong bèn nói: “Đùa gì vậy? Hai tay em là để phân tích chất độc, công việc đơn giản như vậy...”

“Trời ơi, đại mỹ nhân của tôi ơi!” La Trì vội vàng tiến lên nịnh nọt: “Chất độc còn xét nghiệm được thì chút bùn đất lông tóc kia có là gì.”

Ngự Khương trừng mắt: “Ý của tôi là, anh đang lấy gáo vàng múc nước giếng bùn.”

“Phải phải phải, cô là chuyên gia mà, nhưng đây chẳng phải là ý của giáo sư Lục sao?” La Trì chấp hai tay: “Làm ơn giúp đỡ đi mà.”

Ngự Khương cũng chỉ nói ngoài miệng vậy, các chứng cứ liên quan đến vụ án dù lớn hay nhỏ cô cũng giúp. La Trì lại vọt tới trước mặt Lục Bắc Thần: “Đã tìm ra không ít đồ đạc của Tiffany, cậu không sững sốt hay vui mừng chút nào à?”

Lục Bắc Thần cẩn thận xử lý mẫu xương trong tay, giọng điệu điềm đạm: “Tất cả đều đi theo hướng phân tích của tôi, có gì mà sững sốt.”

Một câu nói càng khiến La Trì gượng gạo thêm.

“À còn nữa, điều tra tài liệu về mấy người đó. Mi Thủ và Thẩm Cường có thể coi là đồng hương nữa vời, đều là người Sơn Tây. Tiffany thì khỏi cần nói, tư liệu về cô ta khá sạch sẽ. Lai lịch của Tề Tuyết cũng khá đơn giản, người Hồ Nam, học đại học ở thành phố này, sau khi tốt nghiệp ra ngoài làm việc ngay. Bối cảnh của Quách Hương Vân thì khá thú vị, bà ấy tới từ một nơi gọi là thôn Tần, thị trấn Hoài Thủy.”

Sắc mặt Lục Bắc Thần vẫn nhạt nhòa: “Nói vào điểm chính.” Những thông tin này cảnh sát đã nắm được từ lâu, nhắc lại chỉ lãng phí thời gian.

La Trì lườm nguýt: “Con người cậu thật chẳng thú vị gì cả. Được rồi, tôi chủ yếu muốn nói tới cái thôn gọi là thôn Tần nơi Quách Hương Vân sống, nghe nói người ở thôn đó đều là đời sau của người nhà Tần.”

Cuối cùng Lục Bắc Thần cũng ngược mắt lên: “Cảnh sát La, tôi không lo chuyện ngược dòng tìm gốc rễ.”

“Cậu nghe tôi nói hết đã.” La Trì biết cậu ấy không có kiên nhẫn, lập tức vỗ về: “Đương nhiên, nói rằng là hậu duệ của người nhà Tần cũng chỉ là họ nói mà thôi, giờ thì sao biết được ai là hậu duệ của ai? Thôn đó

đích thực có từ lâu lắm rồi, nhân khẩu không nhiều, nên người biết ngoài cũng ít biết đến, nhưng nhắc tới đèn xanh thì thuộc về thôn đó. Theo điều tra, hơn hai mươi năm trước trong thôn nhà nhà người người đều làm đèn xanh, qua các thị trấn kế cận để bán. Vì thế, khi ấy thôn Tần còn được người ta gọi là thôn Bạch, ‘bạch’ tức là chỉ việc ma chay.”

Lục Bắc Thần ngẫm nghĩ gù đó rồi nói: “Thế còn rồi gỗ?”

“Muốn điều tra triệt để chuyện trong thôn còn phải ở lại thêm vài ngày nữa mới được. Có đồng nghiệp qua đó rồi, nhưng thôn làng quá phong bế, cũng không thông xe, muốn trèo núi phải có người bản địa dẫn đường mới được.”

Lục Bắc Thần dường như không có chút thương tiếc nào: “Người đã đấu trí đấu dũng với khỉ Nam Sơn, Quỳnh Châu, tôi tuyệt đối tin tưởng khả năng của cậu.”

La Trì phát điên: “Lục Bắc Thần, cậu chẳng có chút tình người gì cả!”

...

Một cuốn sách không quá dày, chưa tới nửa tiếng Cố Sơ đã xem hết từ đầu tới cuối. Sách của thư viện, không được đánh dấu vào, cô bèn photo lại một bản rồi đánh dấu vào bản photo.

Cố Tứ thấy vậy bèn cầm một trang cô đã chuẩn bị xong lên xem, cảm thấy rất lạ: “Thôn Tần? Cái thôn này lạ lắm à?”

“Thôn thì không lạ nhưng nghề của họ thì lạ.” Cố Sơ chỉ vào hai hàng chữ bên trên: “Anh xem này, bên trên có viết thanh đăng thuộc về thôn Tần. Mỗi khi có đám tang, người thôn Tần sẽ thắp đèn xanh để đưa hồn, rồi lại dựng đài cao lên diễn kịch rối của người bản địa.”

Phong tục dân gian trong cuốn sách này không giới thiệu quá nhiều về văn hóa thanh đăng, chủ yếu là nói rõ nguồn gốc việc người Trung Quốc dùng đèn lồng trắng cho đám tang rồi lại kể về nguồn gốc tổ chức đám tang. Cuối cùng trang có một ghi chú, chỉ viết hai hàng chữ, chính là hai hàng cô vừa đọc.

Mặc dù chỉ có hai hàng chữ nhưng đủ khiến cô sững sốt, vì nhắc tới thanh đăng, nhắc tới rối người, còn nhắc tới một thôn làng không tìm được trên bản đồ.

Cố Tứ không hứng thú với chuyện này, anh ấy vốn dĩ không biết rõ về vụ án nên Cố Sơ cũng không định giải thích quá nhiều. Cô đứng dậy đi tới bên cửa, người thủ thư kia vẫn chưa về, cô không thể dùng máy tính tìm những đầu sách tương tự. Cố Tứ đi theo, hỏi: “Sao vậy?”

“Em muốn tìm sách địa lý địa phương.” Cô muốn tìm thông tin liên quan tới thôn Tần, trong các công cụ tìm kiếm không có thông tin nào về nó.

“Anh giúp em.”

Cố Sơ ngẫm nghĩ rồi gật đầu.

Nếu thôn khó tìm thì tìm thị trấn bên trên, khó nữa thì tìm cao hơn. Dù sao đây cũng là một thư viện nhiều sách y học, tra đầu sách này rõ ràng không đúng đường. Cố Tứ không tìm ra, Cố Sơ cũng không tìm ra, cuối cùng đành chịu, định sẽ gửi cho Lục Bắc Thần những tài liệu hiện có.

“Anh có một người bạn ở nhà lưu trữ rất nhiều sách, anh có thể hỏi giúp em, hơn nữa cậu ấy tìm hiểu rất sâu về các thị trấn cổ Trung Quốc, chưa biết chừng có thể giúp được em.” Cố Tứ nói.

“Vậy thì cảm ơn anh quá.”

“Tiện thôi mà.” Cố Tứ đưa danh thiếp cho cô: “Trên này có cách thức liên lạc với anh, hai ngày sau nhé, em gọi cho anh.”

Cố Sơ nhận lấy, danh thiếp cũng sạch sẽ như Chloe, đến mức khiến người khác bức mình, chỉ có một cái tên và một số điện thoại. Cô cảm ơn, cất kỹ rồi hỏi: “Anh là sinh viên ạ?”

Cố Tứ mỉm cười lắc đầu.

“À...” Không phải sinh viên mà lại làm thể sinh viên, kỳ lạ thật, chắc là tới tìm tài liệu: “Anh...”

“Anh đang đợi người...” Cố Tứ giải đáp thắc mắc của cô.

“Đợi người?” Cố Sơ càng thêm nghi hoặc, đợi người ở chỗ này ư?

Cố Tứ nhìn cô rồi lại như thông qua cô nhìn về một nơi rất xa, thở dài buồn bã: “Phải, đợi người, đã đợi lâu lắm, lâu lắm rồi...”

338. Chương 338: Lời Cảnh Cáo Năm Xưa

Trong điều kiện không có máy tính trợ giúp, có thể thuận lợi tìm được tài liệu liên quan tới đèn xanh quả là may mắn, phải biết rằng chỉ riêng tầng năm đã chứa hàng vạn cuốn sách, nếu không gặp được Cố Tứ, một mình Cố Sơ sẽ phải tìm kiếm rất lâu. Khi cô định rời khỏi thư viện thì hoàng hôn đã buông xuống. Cô cất bản photo đi, trả sách về chỗ cũ, lúc tới quét thẻ nộp tiền, người thủ thư cuối cùng cũng quay về.

Một ông già Cố Sơ chưa từng gặp mặt, dáng người gầy nhỏ, lưng còng, tóc mai hai bên đã bạc trắng, đang chậm rãi, thông dong sắp xếp các đầu sách trên giá. Gương mặt ông ấy chìm trong ánh đèn, vàng nhạt, không chút thần sắc, đôi mắt trũng sâu. Ông ấy cụp mắt xuống, không chút biểu cảm. Người quản lý thư viện từ tầng một lên tầng bốn đều ở độ tuổi trung niên, thi thoảng cũng thấy có sinh viên trường này tới làm, nhưng sao quản lý của tầng này lại là một ông cụ đã có tuổi nhỉ?

Cố Sơ bước tới, đặt bản photo lên mặt bàn, vốn định gọi ‘bác’ nhưng nghĩ thấy không ổn lại sửa: “Thưa thầy, đây là chỗ em vừa photo, thầy tính giúp em xem bao nhiêu ạ. À còn nữa, lúc thầy không có ở đây em có chép một danh sách đầu sách vừa cho mượn, đã trả lại rồi, thầy kiểm tra lại đi ạ.”

Ông lão dừng động tác trong tay, nhìn nhanh bản thảo, mí mắt hơi đưa lên, ánh mắt dừng lại trên người Cố Sơ. Bị ông ấy nhìn như vậy, cô chột rùng mình, sống lưng lại mơ hồ cảm thấy rờn rợn. Có trách thì trách đôi mắt của ông lão này quá cứ ghê ghê, như mắt cá chết, có một bóng đen đổ xuống, đôi mắt ông ấy lại càng trắng dã. Nhưng Cố Sơ nhanh chóng hiểu ra, ông lão này mắc bệnh đục thủy tinh thể nên đôi mắt trông mới lạ như vậy.

Ông ấy quan sát cô một lúc lâu, nếu không biết ông ấy bị bệnh cô chắc chắn sẽ cảm thấy rùng rợn. Có lẽ đã nhìn rõ cô rồi, ông lão mới cúi xuống, cầm lấy bản photo. Sau khi tính tiền xong, Cố Sơ rút bản photo dày cộp vào trong balo, vừa bước chân trước ra ngoài thì ông lão cũng ra theo, đóng cửa phòng đọc lại. Cô thấy vậy vội ngăn cản: “Thầy ơi, bên trong còn một người nữa ạ.”

“Còn người?” Ông lão lên tiếng, giọng nói chói tai như giấy ráp chà vào nhau. “Ban này không phải chỉ có một mình em sao?”

“Không ạ, ban này anh ấy xếp sách.”

Quản thư không có mặt, họ đành mượn đọc tạm. Khi cô ra về, Cố Tứ rất nhiệt tình, lần lượt giúp cô đặt những cuốn sách đó về chỗ cũ, bảo cô không phải lo lắng.

Ông lão nhíu mày, để lộ một khe rãnh sâu hoắm, quay người trở về nơi quét thẻ. Cố Sơ vốn dĩ sốt ruột, định lập tức chuyển phát nhanh bản photo đi, nhưng lại thấy Cố Tứ mãi không ra thì có vẻ kỳ lạ, bèn quay lại. Thấy ông lão đang kiểm tra lịch sử đăng ký, cô nói: “Chắc anh ấy sắp ra rồi ạ.”

“Chỉ có một mình em thôi.” Ông lão đột ngột lên tiếng.

Cố Sơ sững người, gì cơ?

“Hôm nay chỉ có một mình em lên tầng năm mượn sách thôi.” Ông lão đóng nhật ký lại.

Cố Sơ bàng hoàng: “Thưa thầy, chẳng lẽ...”

“Còn ai không?” Ông lão quát to một tiếng vào bên trong, không gian quá trống trải, có thanh âm vọng lại.

Không ai đáp lời.

Ông lão nhìn cô, chau mày, ý tứ không thể rõ ràng hơn, giống như trách cô gây thêm phiền phức vậy. Cố Sơ bỗng cảm thấy một tiếng nổ ầm vang trong đầu, vội vã giải thích: “Thật sự có người ạ, ban này bọn em còn ở bên này...” Cô quay người chỉ rồi đột ngột im bặt.

Vị trí họ vừa xem sách và chỗ quẹt thẻ cùng một góc nghiêng, ở giữa không có giá sách che khuất tầm nhìn, thế nên đứng ở chỗ Cổ Sơ có thể nhìn rất rõ trên bàn rất sạch sẽ, không có sách mà lúc trước Cổ Tứ khất nước, rót hai cốc nước để lên bàn, giờ cũng biến đâu mất. Cổ Sơ có một dự cảm không hay, Cổ Tứ này nhanh lẹ quá vậy. Cô lập tức lao ra ngoài, tìm kiếm lần lượt từng tầng, còn gọi cả tên anh ấy nhưng vẫn không có ai trả lời.

Cuối cùng ông lão nói: “Em sinh viên à, tôi thấy em xuất hiện ảo giác rồi, mau về đi. Hôm nay tôi có việc phải tan làm sớm.”

Ra khỏi thư viện rồi, Cổ Sơ quay đầu nhìn lại. Hoàng hôn phủ kín tòa kiến trúc, một vẻ đẹp như thực như mơ, khiến cô bỗng hoang mang. Gió thổi qua, có chút se lạnh, cô giật mình, khép chặt quần áo lại, rút tay vào túi, chợt sờ thấy tấm danh thiếp kia, bèn lấy nó ra.

Cổ Tứ...

Anh ấy rốt cuộc là ai?

Di động đột ngột kêu lên khiến cô hết hồn một phen. Cô rút ra xem, là Kiều Vân Tiêu.

...

Thành phố Bắc Kinh về đêm, ánh đèn đường làm ấm cả đêm thu, có điều tới cuối tháng mười một, lá đã rụng khá khá, nói là cuối thu, thực chất đã chớm đông.

Ở Bắc Kinh không có phòng thực nghiệm của Lục Bắc Thần, hơn nữa vụ án lại nghiêm trọng, một số chứng cứ giám định cũng bị cấm mang ra mang vào, thế nên anh và các thành viên khác đã sử dụng địa bàn của phòng kỹ thuật, nhân viên phòng kỹ thuật nghe theo sự sắp xếp điều phối của họ.

Hai con rối gỗ, con giầu xương được làm rất công phu, con thứ hai chỉ có bề ngoài tương đồng, kết cấu và các chi tiết nhỏ bên trong không thể bằng được con thứ nhất, có thể thấy tác giả của hai con rối gỗ này là hai người khác nhau. Con rối giầu xương tinh vi tới mức mỗi một ngón tay cũng có thể hoạt động độc lập, cũng có nghĩa là công việc xử lý xương và bột xương rất gian nan. Nhưng Lục Bắc Thần đã thức đêm, dành cả một buổi tối để đích thân xử lý sạch sẽ, hơn nữa còn phân loại theo từng vị trí khác nhau.

Ngữ Cảnh chịu trách nhiệm phân loại, cất giữ, Phan An nghiên cứu hai con rối gỗ, ngoài công việc liên quan đến rối gỗ ra, còn có các mẫu vật ở hiện trường bệnh viện điều dưỡng, những việc này do Ngư Khương phụ trách. Trong quá trình làm việc, Lục Bắc Thần từ chối gặp khách, La Trì và Chloe đều bị chặn ngoài cửa, lý do là họ quá ồn ào.

Xương được chia ra làm mấy bộ phận, đầu, chi trên, chi dưới, lòng bàn tay, lòng bàn chân, trong đó xương bên trong hộp sọ của con rối là mảnh vụn, tứ chi cũng là mảnh vụn, còn các bộ phận khác xung quanh cơ thể đều là bột xương.

Đầu tiên loại trừ khả năng là xương động vật, xác định chắc chắn là xương người, đây là công việc cơ bản nhất. Một khi xác định là xương người thì phải xác định danh tính nạn nhân, lợi dụng xương vụn và bột xương để làm công việc tái tạo lại gương mặt là điều không thể, cách trực tiếp nhất chính là đối chiếu DNA. Mà rối gỗ nhằm thẳng vào vụ án này, thế nên Lục Bắc Thần dồn mục tiêu vào những người liên quan tới vụ án, nhất là những người nằm trong danh sách mất tích.

“Giáo sư, chỗ xương này trông hơi lạ.” Ngữ Cảnh nhẹ nhàng kẹp một miếng xương hoàn chỉnh đưa tới.

Dưới ánh đèn, miếng xương gần như trong suốt.

“Là xương đầu.” Lúc xử lý xương, Lục Bắc Thần đã nhìn rõ ràng rồi. “Người chế tạo rối gỗ rất tỉ mỉ, phần đầu và tứ chi của rối gỗ đều được đi kèm với bộ phận xương người tương ứng, thế nên phần đầu rối gỗ chứa xương đầu người.”

“Từng được đánh bóng ạ?” Ngữ Cảnh kinh ngạc.

“Trên mảnh xương có dấu vết chà xát, đã được sử dụng dụng cụ mài xương, có thể nhận ra kỹ thuật của đối phương rất tốt.”

Phan An ở bên cạnh nghe xong mà rùng mình: “Người làm rối gỗ quá biến thái đi!”

“Phải, tổng kết lại một câu là dùng xương người làm rỗi gỗ.” Ngư Khương nhíu mày: “Nhưng mài nhỏ đi, mòn đi để tiện làm rỗi gỗ, nghĩ cũng rất đáng sợ, ai mà ngờ được bên trong rỗi gỗ chứa thi thể.”

“Bây giờ trong danh sách mất tích có Mục Thanh Đăng và Mi Thủ, lẽ nào trong chỗ xương này có một trong hai người họ?” Ngư Cảnh ngờ vực.

Lục Bắc Thần nhẹ nhàng nhắc nhở: “Còn có... Bàn Thành.”

“Bàn Thành đã chết rồi, anh ta không hề mất tích.” Ngư Cảnh không hiểu.

Lục Bắc Thần nhìn chăm chăm một đồng xương vụn trước mắt, trầm mặc một lúc lâu rồi nói: “Là hài cốt của anh ta mất tích, đừng quên, chúng ta chỉ phát hiện được một mảnh xương sọ của anh ta.”

Ngư Cảnh giật mình.

Lục Bắc Thần lại ngừng một lát rồi bổ sung: “Có thể trong đây không chỉ giấu một thi thể.”

Mấy người họ nghe xong đều sửng sốt.

“Ngư Khương.” Anh phân công nhiệm vụ: “Nhanh chóng đối chiếu DNA, Thẩm Cường, Bàn Thành, Mi Thủ và Mục Thanh Đăng.” Thẩm Cường và Bàn Thành không khó, họ đã có dữ liệu DNA của hai người này. Mi Thủ cũng coi như không khó, ở nhà cũ của Thẩm Cường, cảnh sát thu thập được một số sợi tóc, hai người họ sống chung thì tìm ra manh mối của Mi Thủ là điều có thể. Phiền phức một chút là Mục Thanh Đăng, theo lời Thịnh Thiên Vỹ, mẹ của cô ta cũng đã qua đời, Mục Thanh Đăng là người mất tích sớm nhất, muốn tìm manh mối cô ta để lại cực kỳ thấp, chỉ có thể đợi phía cảnh sát nhanh chóng tìm kiếm những người thân khác của Mục Thanh Đăng, ví dụ như... bố cô ta.

...

Tối nay Tinh Tuệ đích thân xuống bếp, chuẩn bị cả một bàn đầy thức ăn, chay mặn kết hợp lại có cả rượu vang thượng hạng, tiếc là Cố Sơ không dám uống nhiều, ăn cả bữa cơm cũng chỉ dám nhấp nửa ly rượu vang.

Sức khỏe của Kiều Trí Viễn coi như được tiền chất thành, qua bàn tay kỳ diệu của chuyên gia được mời về cùng Cố Khải Mân, bệnh tình của ông đã thuyên giảm, hồi phục sau phẫu thuật rất tốt. Thấy Kiều Vân Tiêu đưa Cố Sơ về, ông cũng cao hứng uống mấy hớp rượu. Mọi người ăn uống và trò chuyện, chớp mắt đã hơn chín giờ tối. Cố Sơ định đi, Tinh Tuệ nói sao cũng không cho, bảo rằng trời tối rồi, quay lại thành phố rất phiền phức, khẳng khái muốn cô ở lại nhà.

Nếu là trước đây cô sẽ đồng ý, có thể không cần Tinh Tuệ lên tiếng, cô sẽ chủ động ở lại qua đêm. Bây giờ Kiều Trí Viễn không cần quản lý chuyện công ty nữa, cũng vì dưỡng bệnh về chuyển về ngôi nhà cũ của nhà họ Kiều, Kiều Vân Tiêu ở riêng. Nhà họ Kiều và biệt thự nhà họ Cố cách nhau không xa lắm, thế nên trước đây không ít lần cô chạy qua chạy lại hai nơi. Bây giờ sau khi có chuyện đó, cô cũng không thể ở lại nhà họ Kiều.

Hôm nay cô vốn không muốn tới, nhất là còn là về nhà cũ, nhưng Kiều Vân Tiêu nói đây là ý nguyện của hai bác, nghĩ hai bác cũng đã có tuổi, không nỡ từ chối nên cô theo anh quay về.

Ngôi nhà vẫn vậy, có điều những cây cọ và ngọc lan trong vườn đều đã cao lớn hơn nhiều, nhà trong nhà ngoài vẫn náo nhiệt. Người làm của nhà họ Kiều rất đông.

Lúc ăn cơm, Kiều Trí Viễn cũng rất thông minh, không nhắc tới chuyện trước đây, đã tránh được không ít ngượng ngáp. Khi Tinh Tuệ kéo cô nói chuyện gia đình, vô tình nhắc lại hồi nhỏ, Kiều Trí Viễn ở bên ho hai tiếng ra vẻ cảnh cáo, Tinh Tuệ cũng im lặng, không nói nữa. Có điều, khi cô định quay về thành phố, Tinh Tuệ bèn dẫn cô lên tầng hai, vào căn phòng ở góc rẽ, đẩy cửa nói: “Con xem, lúc nhỏ con thích ở căn phòng này nhất, tối nay ở lại đây đi.”

Căn phòng thân thuộc tới nỗi Cố Sơ muốn khóc, chỉ mới đứng ngoài, chưa vào trong cô đã cảm thấy thân thiết. Kết cấu không thay đổi, thậm chí những đồ đạc được bày biện bên trong còn chưa từng bị dịch chuyển, những món đồ chơi bày trong tủ kính vẫn là những thứ hồi bé cô thích chơi. Nhà họ Kiều thiếu con gái, hai bác coi cô như con gái, mỗi lần cô tới ở, bác gái lại mua một ít đồ chơi cho cô, lâu dần chiếc tủ kính này

như một kho giấu báu vật của cô vậy. Cô hiểu được tâm tư của Tĩnh Tuệ, nhưng nghĩ tới chuyện vật đổi sao dời, thế sự đã khác bèn kìm nén sự lưu luyến trong lòng, vẫn từ chối ý tốt của bà.

Trông Tĩnh Tuệ có vẻ rất hụt hẫng, bà kéo tay cô nói: “Tiểu Sơ à, con cũng biết mẹ Kiều trước giờ vẫn rất quý con...”

Cô biết, nhưng tới bây giờ tình cảm này đã trở thành áp lực của cô.

Ra vườn hoa, cô mới nhẹ nhõm hơn chút, không phải chịu không nổi sự đối tốt của người khác, duy chỉ có lòng tốt của nhà họ Kiều, cô không thể đón nhận một cách bình thản vì liên đới tới quá nhiều chuyện đã qua, cô không cắt đứt được giao tình này nhưng cũng không có nghĩa phải chìm đắm vào trong.

Kiều Vân Tiêu cùng cô đi xuyên qua hàng cọ, khi gió nổi lên, cô kéo sít áo lại. Anh thấy vậy bèn cởi áo vest ra, khoác lên bà vai cô. “Không cần đâu.” Cô vội chối từ nhưng anh vẫn kiên quyết bắt cô khoác.

Chiếc áo vest thấm mùi hương nam tính, theo gió đem len lỏi vào hơi thở của cô, cô lại nhớ tới mùi hương trên người Lục Bắc Thần rồi.

“Anh biết, hôm nay muốn em ở lại rất khó.” Trong đêm, giọng anh trầm ấm dịu dàng.

Cố Sơ thong thả dạo bước, dưới chân là con đường nhỏ rải những viên đá cuội tròn nhẵn. Lúc nhỏ cô thích nhặt những viên đá cuội ở đây ra đài phun nước ở bên kia vườn hoa, ném chơi, lần nào trong hồ nước cũng chắt đầy một lớp đá cuội, thậm chí còn tắc cả đường nước. Vì chuyện này mẹ không ít lần mắng cô là nghịch ngợm nhưng bác gái thì chưa trách cô một câu, lúc nào cũng cười ha ha nói: Ayo, ayo, Tiểu Sơ nhà chúng ta đúng là hoạt bát hiếu động, sau đó lại lệnh cho người làm vườn lần lượt vớt đá cuội lên.

Cô hít sâu một hơi lạnh lạnh, rồi khẽ nói: “Khiến hai bác thất vọng rồi.”

Bả vai chợt ấm, cô hơi sững lại, là Kiều Vân Tiêu khoác tay qua vai cô.

“Không sao, họ hiểu mà.” Anh ôm cô rất tự nhiên, như người thân lại như có một tình cảm nào khác, rồi cười: “Em không ở lại cũng tốt, nếu không họ lại bận lòng.”

Cố Sơ ngừng bước, nhìn anh không hiểu.

Bóng cây lay động, dưới ánh sáng nụ cười anh thoải mái, sáng khoái. Anh nói: “Ý của mẹ là nếu em đồng ý ở lại, tối nay sẽ bắt anh nắm bắt cơ hội.”

“Nắm bắt cơ hội gì cơ?” Cô chẳng hiểu mô tê gì.

Kiều Vân Tiêu quay đầu nhìn cô, trong ánh mắt như có tia sáng vụt qua rồi lại nhanh chóng ẩn nấp vào đêm đen. Anh nhìn cô một lúc rồi lắc đầu: “Em ấy à, vẫn hết như lúc nhỏ.”

Cố Sơ vẫn không hiểu.

Kiều Vân Tiêu thở dài, nhẹ nhàng xoay người cô lại, nhìn thẳng vào mắt cô: “Ý tứ của họ rất đơn giản, hy vọng chúng ta có thể nối lại duyên xưa.”

Câu nói này không thể rõ ràng hơn nữa, Cố Sơ đột ngột bưng tỉnh, lập tức hiểu ra cái ‘nắm bắt cơ hội’ mà anh vừa nói là có ý gì. Cô bỗng cảm thấy không tự nhiên, cụp mắt xuống, vừa định lên tiếng thì Kiều Vân Tiêu đã ngắt ngang: “Người già có suy nghĩ của người già, nhưng anh hiểu suy nghĩ của em.”

Cô ngược mắt lên nhìn anh, trong lòng cảm động: “Anh Vân Tiêu, cảm ơn anh.”

“Đồ ngốc.” Kiều Vân Tiêu cười khổ.

Cố Sơ trong mắt anh luôn có sự kiêu ngạo của cô, ương bướng nhưng lại khiến người ta xót xa và muốn bảo vệ. Cô gọi anh một tiếng ‘anh trai’, nó đã trở thành gông xiềng, mỗi lần anh muốn vượt qua thì xưng hô ấy lại trói buộc anh.

“Anh vẫn chỉ có câu đó thôi, anh không đánh giá cao Lục Bắc Thần, nhưng vì em thích, anh cũng hết cách.” Anh nói.

Cố Sơ cười, không giải thích với anh quá nhiều về cái tốt của Lục Bắc Thần, một khi đã có thành kiến, giải thích nhiều càng làm người ta phản cảm. Ánh sáng trong mắt Kiều Vân Tiêu âm u bất định, cô thấy anh hình như còn chưa nói hết bèn đợi anh nói tiếp.

Kiều Vân Tiêu đúng là có lời muốn nói nhưng nhìn cô một lúc cuối cùng vẫn không nói được nên lời. Anh mỉm cười, xoa đầu cô: “Đi thôi, anh đưa em về.”

“Để tài xế đưa em là được rồi.” Cô nhẹ nhàng nói.

“Anh không yên tâm.” Anh kiên quyết.

Còn có những lời chưa nói ra, chỉ vì ngay cả anh cũng chưa chắc chắn. Ban nãy khi mẹ đưa cô đi xem phòng, bố đã gọi anh tới phòng sách, bố hỏi rất thẳng thừng, liên quan tới tình hình của cô. Anh hiểu ý của bố, khuyên bố rằng bây giờ Cố Sơ đã yêu Lục Bắc Thần rồi, không phải anh muốn giành là giành về được. Nhưng bố lại nổi giận, mắng anh vô dụng.

Sao anh không biết mình vô dụng? Nhưng chuyện tình yêu này anh từng cưỡng ép, cô khổ sở cầu xin anh giúp đỡ, anh thẳng thắn đưa ra cái giá kết hôn để trao đổi, lần đó ngay cả anh cũng cảm thấy mình bỉ ổi, cả ngày phỉ nhổ chính mình, nhìn thấy cô ngày nào cũng lấy nước mắt rửa mặt, anh còn khó chịu hơn là chết. Bây giờ anh không muốn làm chuyện cưỡng ép này nữa, chỉ cần cô vui là được.

Thế nên thái độ của bố bây giờ khiến anh rất không thoải mái. Năm xưa nhà họ Cố xảy ra chuyện, nhà họ Kiều đã lựa chọn khoanh tay đứng nhìn, bây giờ lại muốn nói lại tình cũ? Quá ép người rồi. Nhưng sắc mặt bố trầm xuống một nỗi đau, cuối cùng cũng tiết lộ một bí mật khiến anh thẳng thốt!

“Con tưởng năm đó nhà họ Kiều không muốn ra mặt ư? Chúng ta và nhà họ Cố có tình cảm như thế nào? Cho dù người khác không giúp, nhà chúng ta cũng không thể không giúp!” Sắc mặt bố sa sầm lại, rồi ông hạ thấp giọng: “Nhưng năm đó chính vào lúc bố muốn kéo nhà họ Cố một tay thì mọi hạng mục của nhà chúng ta đều bị ngừng trệ một cách kỳ lạ, tài khoản cũng bị đóng băng.”

“Sao lại như vậy ạ?” Đây là lần đầu tiên nghe bố nhắc tới chuyện năm đó, ngoài sự sốt ruột còn là một sự khó hiểu sâu sắc. Năm đó nhà họ Kiều có thể nói là nổi tiếng một phương, ai còn có năng lực lớn đến thế, dừng hoạt động của họ, đóng băng tài sản của họ?

Nhưng bố đã nói ra kẻ chủ mưu: “Sự tình đã quá rõ ràng rồi, có người muốn nhà họ Cố phải chết, những gia đình có quan hệ cũng dừng hòng giúp đỡ. Năm đó bố đã điều tra, người cảnh cáo nhà chúng ta chính là Lục Môn, bố nghi ngờ những người làm ăn khác với nhà họ Cố lúc đó cũng bị uy hiếp. Thế lực của Lục Môn rắc rối phức tạp, họ muốn giết tay tới thị trường Trung Quốc chẳng có vấn đề gì.”

Lục Môn, cánh cửa thần bí ấy, không ngờ từ lâu rồi nhà họ Kiều đã tiếp xúc với họ. Nhưng Kiều Vân Tiêu không hiểu, rốt cuộc nhà họ Cố đã làm gì khiến Lục Môn phải ra tay, còn đẩy họ vào chỗ chết!

Lục Môn làm chuyện gì cũng sạch sẽ, tới bây giờ bố vẫn không điều tra ra mối bất hòa giữa hai gia đình. Bây giờ nhắc lại, anh cũng chỉ nghe sao biết vậy, bảo anh kể cho Cố Sơ? Đến anh còn cảm thấy khó tin, Cố Sơ liệu có tin không?

Trừ phi anh tìm được chứng cứ trực tiếp nhất.

Tài xế đánh xe tới, Kiều Vân Tiêu lên lái, mở cửa ghế lái phụ cho cô. Cố Sơ biết anh còn giấu tâm sự trong lòng nhưng anh không nói cô cũng không thể thăm dò, ngược lại cô còn một chuyện phải nói với anh.

Lên xe, cô cất lời: “Tiểu Tiểu nói với em cậu ấy sắp cưới rồi, chuyện này anh biết chưa?”

Kiều Vân Tiêu vừa định khởi động xe, nghe xong tay chợt khựng lại, chiếc xe tắt máy. Anh quay đầu nhìn cô: “Em nói gì cơ?”

“Cố Khải Mân cầu hôn với Tiểu Tiểu rồi.” Nhìn phản ứng của anh là Cố Sơ hiểu ngay, cô thở dài: “Người đó nhanh lạ thật.”

“Cô ấy đồng ý rồi?” Kiều Vân Tiêu nhíu mày.

“Đồng ý rồi.” Cố Sơ nhìn về phía anh: “Anh quan tâm cậu ấy phải không? Sao không đi tìm cậu ấy? Người cậu ấy thích vốn dĩ không phải Cố Khải Mân, anh nên hiểu tâm tư của cậu ấy chứ.”

Kiều Vân Tiêu trầm mặc, mím chặt môi.

“Em cảm thấy sau vụ bắt cóc đó Tiểu Tiêu đã thay đổi không ít, có thể là đã thỏa hiệp với thực tại.” Cố Sơ thở dài nặng nề: “Em có thể hiểu vì sao cậu ấy chấp nhận Cố Khải Mân, đổi mặt với anh như đổi mặt với phức tạp. Anh mà tốt với cậu ấy, cậu ấy lại cho là anh ấy náy, là đang muốn bù đắp.”

Kiều Vân Tiêu không nói gì, chỉ mãi miết nhìn về phía trước, không hiểu đang nghĩ điều gì.

“Chuyện tình cảm là không thể miễn cưỡng, nhưng em thật sự muốn biết anh nghĩ như thế nào, lẽ nào anh không có một chút tình cảm nào với Tiểu Tiêu sao?” Cố Sơ truy hỏi.

Kiều Vân Tiêu có phản ứng, anh thu lại ánh mắt, đặt tay lên vô lăng, khởi động xe một lần nữa, cất giọng nặng nề: “Thất dây an toàn vào đi.”

...

“Anh bảo anh ấy nghĩ gì nhỉ?” Cố Sơ thoải mái nằm trên giường, nấu cháo điện thoại với Lục Bắc Thần.

Đầu kia, Lục Bắc Thần rất kiên nhẫn: “Bà Lục à, em đã buồn mười lăm phút về chuyện của Kiều Vân Tiêu và Tiểu Tiêu rồi, chúng ta có nên chuyển qua chủ đề khác không? Ví dụ như em có thể tập trung vào anh hay không?”

Cố Sơ cười hì hì: “Ý anh là em không quan tâm tới anh chứ gì? Oan ức quá, vì anh em đã lãng phí cả thời gian đi dạo phố hiếm hoi, truyền thuyết về thanh danh em gửi ngay cho anh không chậm một giây đấy.”

“Ngoài công việc đi.” Lục Bắc Thần cất giọng trầm trầm, cực kỳ hấp dẫn. “Hết chuyện khác rồi à?”

“Có.” Cố Sơ lập tức nói: “Hôm nay em gặp một người rất kỳ lạ.”

“Cố Sơ.” Người đàn ông nghiêm giọng, thanh âm có chút cảnh cáo.

Cố Sơ phì cười, giọng nói trở nên ngọt ngào: “Đừng vậy mà, người ta chắc chắn là nhớ anh mà...”

339. Chương 339: Rối Người Làm Phù Thủy

Lục Bắc Thần thích nghe một số câu nói tình cảm, điều này có vẻ không phù hợp với tính cách lạnh nhạt hờ hững của anh thường ngày. Trước đây Cố Sơ không biết, nên cho dù đã xác nhận quan hệ tình cảm thì khi nói chuyện với anh vẫn rất dè dặt, không dám thoải mái làm nũng như với Bắc Thần hồi học đại học. Nhưng dần dần cô phát hiện ra không phải vậy, trái tim ở sát gần nhau thì cũng nũng nịu với anh một cách tự nhiên, mà dường như đối với anh lại rất hữu dụng. Tia sáng nơi đáy mắt anh trở nên dịu dàng hơn, lần đầu tiên thốt ra câu nói nhớ anh tận đáy lòng khiến cô ngượng ngùng, anh lại mỉm cười ôm cô vào lòng.

Kể từ ngày đó cô đã biết khi đối mặt với tình cảm, đôi tai của người đàn ông này cũng mềm đi, nói vài lời dễ nghe bên tai anh, anh cũng sẽ thỏa hiệp. Lâu dần, những lời tình cảm đối với anh trở thành điều hiển nhiên, cô không nói anh còn ép cô nói, hoặc sẽ giả trò giận dỗi. Giống như lúc này đây, anh không thích cô thảo luận quá nhiều về chuyện của người khác, nhưng chỉ cần một câu “em nhớ anh” cũng sẽ khiến anh dịu giọng.

Quả nhiên, ở đầu kia anh bật cười, thanh âm cũng trở nên dịu dàng: “Thế còn nghe được.”

Cố Sơ mím môi cười thầm, đây là chủ nghĩa đàn ông điển hình, bình thường anh toàn nói cô là trẻ con, anh thế này thì không gọi là trẻ con sao?

“Vậy khi nào thì anh có thể về được?” Cô chui cả người vào trong chăn, gối được kê lên cao, một trong số đó là gối của anh, cô ôm vào lòng giống như đang ôm anh vậy. Cô nhớ hơi thở của anh rồi, thế nên khi hỏi câu này, giọng có chút nũng nịu và oán trách.

Đầu kia có vẻ rất yên tĩnh, chắc là Lục Bắc Thần đã về khách sạn. Cô từng sống mấy đêm trong khách sạn đó, diện tích lớn đến không tưởng, hai người thì còn đỡ, nếu chỉ có một mình ít nhiều sẽ cảm thấy cô đơn. Sau khi trở về Thượng Hải, mỗi khi đêm về cô hay nhớ anh. Vào những buổi tối cô đơn lạnh lẽo, anh kéo lê thân xác mệt mỏi trở về khách sạn, chắc là sẽ không ngủ sớm được. Anh sẽ rót một ly rượu hoặc ngồi,

hoặc đứng trước khung cửa sổ sát sàn. Bên ngoài tấm kính thủy tinh là ánh đèn rực rỡ, người xe như mắc cửi, trong phòng lại tĩnh mịch đến chết chóc.

Cô biết, trước giờ anh vẫn lẻ loi.

Thế nên mỗi lần nhớ về anh, con tim lại đau đớn.

Lục Bắc Thần dĩ nhiên không biết suy nghĩ của cô, chỉ thấy trong giọng điệu của cô có chút hờn trách con gái, lòng cũng ảm áp hơn. Có dư vị ngọt ngào từ tai rót vào tim, dâng trào thành biển, mặt biển lại như một tấm gương phản chiếu bóng hình của một người, người đó tên là: Cố Sơ, người con gái anh vẫn luôn muốn hết lòng thương yêu, bao bọc trong trái tim mình.

“Trong rôi gỗ phát hiện được manh mối, có lẽ vụ án sắp kết thúc rồi.” Anh khẽ nói.

Nghe được câu này, Cố Sơ trở mình, ngồi bật dậy: “Manh mối gì vậy?”

“Trong rôi gỗ phát hiện ra xương người.”

“Hả?” Cố Sơ rùng mình: “Sao trong rôi gỗ lại có xương người?”

“Rôi gỗ rỗng bên trong, đầu và tứ chi của rôi gỗ đều được nhét xương người ở vị trí tương ứng, được dán toàn bột xương nát vụn.”

Cố Sơ cảm thấy không lạnh vẫn rùng mình, chất liệu làm rôi gỗ cũng ghê quá đấy? Cô nổi da gà khắp người, sau lưng như có gió lạnh phả phật thổi qua. Cô đè nén kinh hãi xuống, lát sau mới nói: “Lẽ nào liên quan tới mấy người mất tích đó?”

“Giám định thân phận thông qua xương thì không có gì khó, nhưng muốn giải đáp bí mật phía sau rôi gỗ còn cần chút thời gian. Có thể lấy xương làm rôi gỗ, nhất định là có nguyên nhân.” Lục Bắc Thần bình tĩnh nói.

“Thế...” Cố Sơ nhíu mày suy nghĩ, ngập ngừng: “Phải chăng cũng có tập tục gì đó giống như đèn xanh? Trong cuốn sách em chuyển phát cho anh có nói, thôn Tần gì đó chủ yếu làm đèn xanh, tổ chức ma chay đều có kịch rối người, rối người mà sách nói có khi nào là rôi gỗ mà chúng ta nhìn thấy không? Nếu đúng là như vậy, lẽ nào cái thôn đó đều dùng xương người làm rôi gỗ?”

Lục Bắc Thần trầm mặc giây lát rồi lên tiếng: “Em đã nhắc anh, có lẽ phía sau chuyện này thật sự có liên quan tới tập quán địa phương.”

“Nếu liên quan tới tập quán địa phương, tức là không liên quan tới Thịnh Thiên Vỹ rồi?” Không phải cô gấp gáp muốn thăm dò nội tình, tại việc tới nước này hình như vụ án vốn không đi theo tưởng tượng của họ, từ vụ xác vụn dưới suối nước nóng tới rôi gỗ đèn xanh hiện tại, tất cả đều vô cùng quái dị. Trung Quốc rộng lớn như vậy, có vô số những thôn làng lớn nhỏ, các vùng địa lý khác nhau tạo nên những phong tục tập quán khác nhau, những điều kiêng kỵ trong thờ cúng cũng có những quy tắc của riêng mình, vậy thì làm gì còn liên quan tới Thịnh Thiên Vỹ nữa?

Lục Bắc Thần hạ thấp giọng: “Nếu kết quả giám định xương dính lú tới Mục Thanh Đăng hoặc Mi Thủ thì anh ấy vẫn không tránh khỏi liên lụy.”

Cố Sơ cảm thấy lòng tắc nghẹn.

Nói chuyện xong đã là hơn mười hai giờ đêm, bình thường nghe giọng anh rất dễ ngủ thế mà hôm nay lại không sao chợp mắt. Trong đầu cô chỉ văng vẳng những lời của Lục Bắc Thần, nhất thời cứ lật đi lật lại. Tư liệu giới thiệu về đèn xanh không nhiều, thế còn rôi gỗ? Trong sách không có hình ảnh kịch rối người của người thôn Tần, nên không thể lập tức khẳng định rằng rôi gỗ chính là rối người của thôn Tần. Kể cả con rối gỗ đó đọc bài đồng dao thì đã sao? Nhắc tới ‘canh xương người’ sẽ nhớ tới Quảng Đông, nhưng xét về mặt địa lý, thôn Tần cách Quảng Đông mấy thành phố, nếu phân tích thì bài đồng dao hình như không phải sản vật của thôn Tần.

Cố Sơ nghĩ đến nỗi đầu đau nhức mà vẫn không sao hiểu nổi. Cô đặt di động lên đầu giường, ánh mắt vô thức liếc nhìn tấm danh thiếp bên trên, cô cầm lên. Cố Tứ, người đàn ông đột ngột xuất hiện trong thăm

lặng rồi cũng lẳng lặng biến mất, anh ta muốn hai ngày sau cô gọi cho anh ta, cô có nên gọi không? Người này quá kỳ cục, tới bây giờ cô vẫn không thể nghĩ ra anh ta biến mất khỏi thư viện kiểu gì.

Thở dài, cảm thấy vô cùng phiền não, cô ném tấm danh thiếp lên tủ đầu giường rồi kéo chăn lên, đi ngủ.

...

Lục Bắc Thần tắm rửa xong, vừa ra khỏi phòng tắm thì nghe thấy tiếng di động vang lên, anh nhận máy, là Ngư Khương.

“Trong rối gỗ có thể chắc chắn chưa xương của ba người.” Cô vào đề ngay: “Bọn em xét nghiệm ra ba nhóm DNA.”

“Bàng Thành và Thẩm Cường?” Trong lúc hỏi, Lục Bắc Thần đã vào phòng thay đồ, cởi khăn tắm ra, cầm một bộ quần áo sạch sẽ ra ngoài.

“Vâng.” Ngư Khương không lạ lẫm gì với việc suy đoán chuẩn xác của anh. “Qua đối chiếu, trong rối gỗ có hai nhóm DNA phù hợp với Bàng Thành và Thẩm Cường, chỉ có nhóm thứ ba so sánh là hơi phức tạp.”

“Nói vậy là nạn nhân thứ ba có lẽ chính là Mục Thanh Đăng.” Lục Bắc Thần khẳng định chắc chắn suy đoán của mình.

Công việc xử lý xương cũng là một quá trình chọn lọc phân tích, trên đời này không có hai chiếc lá giống hệt nhau, tính chất xương người cũng vậy thôi. Anh chủ công về nhân chủng học, đã bao năm tiếp xúc với hài cốt, sự khác biệt của xương cốt không thể thoát khỏi đôi mắt anh. Khi xử lý xương anh đã dám khẳng định trong chỗ xương vụn không chỉ chứa xương của một người, cộng thêm vụn xác vụn dưới suối nước nóng khi trước, anh nhanh chóng có mối liên hệ giữa nạn nhân và hài cốt.

Hung thủ ghép thi thể của hai người lại thành một bộ thi thể rồi vứt xuống suối, trong đó, xương sọ của Thẩm Cường biến mất, được ghép bằng xương sọ của Bàng Thành, mà Bàng Thành cũng chỉ có một miếng xương sọ. Khi nghĩ tới chỗ xương vụn trong rối gỗ, có xương đầu hoàn chỉnh, có tứ chi hoàn chỉnh, còn có xương vụn khắp cơ thể. Liên kết hai thứ lại với nhau, anh bèn đưa ra một suy đoán táo bạo, xương sọ bị mất trên hài cốt của Thẩm Cường đã bị người ta cắt miếng, mài mỏng làm thành xương sọ của rối gỗ. Quan sát hài cốt thấy được, ngoài xương sọ bị mất, các bộ phận khác của Thẩm Cường đều đầy đủ, vậy thì bên trong tứ chi của rối gỗ khả năng lớn được giấu xương của Bàng Thành.

Ngoài xương còn có thịt, qua khám nghiệm và đối chiếu, xác vụn thuộc về Thẩm Cường, bị hung thủ cắt nát vụn, nhưng vẫn may một vài số liệu còn tồn tại. Thịt vụn được Phan An tự tay khâu nối, bao gồm cả chỗ nội tạng bị tổn hại nghiêm trọng. Liên quan tới xác vụn còn có một thông tin bí mật được thông báo lên cấp trên, đó chính là trong số nội tạng bị thương tổn của nạn nhân bị thiếu mất tim.

Sau đó anh đã dẫn Ngư Cảnh tới suối nước nóng lần nữa để tìm kiếm rất lâu, duy chỉ có tim là không thấy.

Một quả tim không còn nữa, đi đâu mất? Hung thủ lấy nó để làm gì?

Bây giờ nghĩ tới con rối gỗ kia, dường như đã tìm được đáp án.

DNA của Thẩm Cường và Bàng Thành nhanh chóng được đối chiếu, nếu như người thứ ba khó tìm ra thân phận, vậy thì hệ số khó khăn nhất tự nhiên sẽ rơi vào Mục Thanh Đăng, Mi Thủ dù khó nhưng không đến nỗi làm khó được Ngư Khương và Ngư Cảnh. Mục Thanh Đăng không có số liệu để đối chiếu, thế nên anh nghi ngờ người thứ ba là cô ta.

Nghe xong, Ngư Khương nói: “Nếu dựa theo phương pháp loại trừ thì nhóm DNA cuối cùng là của Mục Thanh Đăng nhưng không có số liệu đối chiếu, chúng ta không có bằng chứng trực tiếp có thể chứng minh đây là Mục Thanh Đăng.”

Khi người ta còn sống có chứng minh thư có thể chứng minh bản thân bản, còn khi người chết thì thứ đó là DNA.

“Anh lập tức qua ngay.” Lục Bắc Thần ngắt điện thoại, chọn một chiếc áo sơ mi trắng cùng quần Âu rồi vớ lấy chiếc áo dạ lông cừu và chiếc khăn quàng cổ màu be trên sofa rồi ra khỏi cửa.

...

Hai ngày sau, Cổ Sơ gặp mặt Cổ Tứ tại một quán café gần bệnh viện.

Ngày này Thượng Hải không đổ mưa, ánh nắng vừa đẹp, gió nhẹ thổi qua thấm vào hơi thở đầu đông. Đang là đầu tháng 12, các nhà kinh doanh bắt đầu bắt tay vào các hoạt động cho Noel, nhiệt độ buổi chiều cao hơn một chút. Các nhân viên pr của các cửa hàng, trung tâm thương mại lớn nhỏ đều chạy ra đường, đội mũ ông già Noel để phát tờ rơi. Trước cửa Tân thế giới dựng cây thông Noel cao ba bốn tầng lầu, trang hoàng đủ các màu sắc rực rỡ.

Qua khung cửa màu trắng sữa, cô hướng tầm mắt ra xa nhìn cái náo nhiệt của lễ Giáng sinh trên con phố này. Hình như niềm vui của năm nay cũng lan tỏa sang người cô, có lẽ vì năm nay đã có Lục Bắc Thần. Cô từng được đón một kỳ Giáng sinh hoàn hảo, một lễ Noel dưới tuyết rơi tại Phần Lan. Năm đó cô chỉ vào bản đồ nói với bố Giáng sinh ở Bắc Âu là tuyệt nhất. Bố hỏi cô vì sao, cô nói: Vì ở đó sẽ có những cơn mưa tuyết rất dày rất dày.

Cô không có quá nhiều khái niệm về tuyết, giống như một người quanh năm sống ở sa mạc sẽ chẳng tưởng tượng ra được cái mệnh mông bát ngát của rừng rậm. Quỳnh Châu không có tuyết, Thượng Hải cũng hiếm thấy tuyết rơi, cô biết mọi cảnh tượng liên quan tới hình ảnh tuyết rơi trắng trời đều tới từ lời của những người khác. Nhưng năm đó, bố đã đưa cô tới Bắc Âu nghỉ lễ, mùa lạnh nhất mà cô không hề cảm thấy lạnh, Bắc Âu nước này sát nước kia, đi khắp mấy thành phố chỉ toàn tuyết là tuyết, tới Phần Lan thì đứng vào dịp Giáng sinh, họ vào ở nhà một người bạn của bố, cùng người bản địa đi tới những khu vực náo nhiệt.

Trong quán café không hề vắng khách, đa phần mọi người đang nói chuyện, giọng không lớn lắm, còn bị tiếng nhạc Jazz lững thững trong cửa hàng chèn ép. Chủ quán có vẻ như là một người sợ lạnh, gió ẩm được bật luôn luôn, hương café bay khắp quán, hít vào bỗng khiến người ta như tìm được lý do để nghỉ ngơi trong thành phố tất bật này. Cô gọi một cốc mocha rồi lười biếng dựa vào ghế, trên người là chiếc áo len chui đầu rộng rãi màu be, tóc được buộc lên đơn giản, bên dưới áo len là một chiếc quần bó màu trắng, để lộ một đoạn mắt cá chân xinh xắn, dưới chân là một đôi guốc màu xám, trên chiếc ghế bên cạnh lại được vắt một chiếc áo dạ cùng màu be, khi những sắc màu này tập trung trên người cô, trông cô càng thêm sạch sẽ và thanh tao.

Bả vai bị ai đó đập một cái, cô giật nảy mình, quay đầu lại thì bắt gặp đôi mắt mỉm cười của Cổ Tứ.

“Anh? Anh vào đây khi nào vậy?” Cô kinh ngạc chỉ vào anh ấy, ban nãy cô vẫn nhìn ra ngoài cửa sổ, sao không nhìn thấy anh ấy đi vào?

Cổ Tứ tươi cười ngồi đối diện cô: “Lúc em còn đang ngẩn ngơ.” Hôm nay anh ấy ăn mặc rất thoải mái, cả người cùng một tông màu nhạt trông như một anh trai hàng xóm. Cổ Sơ nhìn anh ấy, không sao liên hệ với ma quỷ cho được.

Nhân viên bưng tới một tách café kiểu Mỹ, đặt lên mặt bàn. Anh ấy lịch sự cảm ơn.

Cổ Sơ nhìn anh ấy chằm chằm, không nói câu nào. Hôm nay cô gọi cho anh ấy, trước khi gọi cô đã cầu xin trời đất, chỉ hy vọng thần linh phù hộ di động của đối phương tuyệt đối đừng là số giả, một khi là số giả thật thì đúng là cô gặp ma trong thư viện rồi. Nhưng cũng may, đối phương đã nhận máy, hơn nữa còn theo thời gian của cô hẹn gặp ở quán café này.

Thấy cô nhìn mình không rời mắt, Cổ Tứ tò mò, hỏi: “Trên mặt anh có gì à?”

Cổ Sơ không rời mắt đi, nói: “Hôm ở thư viện, anh đã đi đâu?”

Cổ Tứ không hiểu câu hỏi của cô, đôi mày khẽ nhíu.

“Em và thầy thủ thư đã tìm anh rất lâu nhưng không thấy bóng dáng anh đâu cả.”

“À...” Cổ Tứ bật cười. “Anh đi rồi.”

“Anh đi rồi?” Cổ Sơ chau mày: “Anh đi lúc nào? Sao em không biết?”

Cổ Tứ mỉm cười giải thích: “Hôm đó để sách lại giúp em xong thì anh có một cuộc điện thoại gấp, lúc đó em đang đóng tài liệu ở chỗ photo, anh chưa kịp nói với em tiếng nào đã ra ngoài nhận điện, lúc anh quay vào thì tầng năm đã khóa cửa rồi.”

Lúc ấy Cố Sơ mới tỉnh ngộ. Quả thực vì lần đầu tiên đóng tài liệu hơi lỏng lẻo nên cô đóng thêm lần nữa, sau khi đóng thêm, thấy thầy thủ thư quay về bèn vội vàng đi thanh toán. Thì ra chỉ là hiểu lầm, hại cô một phen hết hồn.

Thấy vậy, nụ cười của Cố Tứ càng lớn thêm: “Không nói với em tiếng nào, thật xin lỗi.”

Cố Sơ xoa tay, tỏ ý không có gì.

Gặp mặt chẳng qua vì lần trước anh nói chuyện liên quan tới chuyên gia phong tục. Cố Tứ cũng không lãng phí thời gian, anh rút từ trong balo ra một cuốn sách, trên bìa có viết “Về những tập quán dân gian đã thất truyền của Trung Quốc”. Sách đã cũ rồi, nhìn thời gian xuất bản là hơn hai mươi năm trước, giấy cũng đã ố vàng, cảm giác như chỉ kẻ lật cũng có thể hỏng vậy.

“Vị chuyên gia kia nói trong cuốn sách này có giới thiệu về thôn Tần, mặc dù không quá nhiều nhưng anh ấy dám chắc nói về tập tục của thôn Tần chỉ có một cuốn sách này thôi.” Cố Tứ lại dặn dò một câu: “Đây là cuốn sách độc nhất, lúc đọc em chú ý một chút. Vị chuyên gia đó mặc dù kiến thức sâu rộng nhưng tính khí hơi cổ quái, nếu không vì quan hệ thân thiết, anh ấy tuyệt đối không cho mượn sách đâu.”

Cố Sơ liên tục cảm ơn rồi cẩn thận đút sách vào balo.

“Em có hứng thú với tập quán dân gian hay còn mục đích gì khác?” Cố Tứ tò mò hỏi.

Cố Sơ cười: “Chỉ là có hứng thú thôi ạ, à... phải viết luận văn về phong tục tập quán nông thôn.”

“Chẳng phải em là sinh viên đại học A sao? Sao lại viết luận văn về phong tục tập quán?”

Cố Sơ chợt nhớ ra anh ấy từng xem thẻ mượn sách của mình, ngẫm nghĩ rồi nói: “Là chuyên ngành phụ của em.”

Cố Tứ hiểu ra, gật đầu.

“Đúng rồi, lần trước anh nói đang đợi một người, người đó là sinh viên đại học A bọn em sao?” Tới tận hôm nay, nhớ lại biểu cảm của anh ấy lúc nói câu đó, cô vẫn còn rờn rợn.

Cố Tứ uống một ngụm café, suy nghĩ một lúc lâu rồi đáp: “Có thể coi là vậy.”

“Nếu là sinh viên đại học A, anh có thể nói cho em biết, chưa biết chừng em quen, hoặc là em có thể tìm lãnh đạo trường giúp đỡ.” Cố Sơ cảm thấy anh ấy đã giúp mình, phải có qua có lại mới được.

Ai ngờ Cố Tứ tươi cười lắc đầu: “Không, người anh đợi không ai có thể tìm được.”

Câu nói này khiến Cố Sơ vô cùng khó hiểu, còn đang định hỏi cho rõ ràng thì nghe thấy chuông di động của anh ấy vang lên, anh ấy xin lỗi rồi cầm điện thoại đứng dậy. Anh ấy ra khỏi quán café, đứng ngoài cửa nghe điện thoại, nhìn từ góc của cô rất rõ ràng, lúc nhận điện thoại trông anh ấy nghiêm túc hơn nhiều, không còn cười ha ha như vừa nãy nữa, gương mặt có chút tôn trọng. Khoảng năm sáu phút sau anh ấy quay lại, ngồi xuống, tỏ vẻ áy náy.

“Thật sự xin lỗi, anh có việc gấp phải giải quyết.”

“À, không sao, không sao ạ, anh mau đi đi.”

Cố Tứ đứng dậy, gương mặt ôn hòa: “Hôm khác anh mời em ăn cơm.”

“Là em mời anh mới phải.”

Cố Tứ mỉm cười: “Liên lạc sau nhé.”

“Vâng.”

Cô không vội đi ngay, sau khi Cố Tứ ra khỏi cửa cô bèn ngồi xuống, cầm sách định cẩn thận lật xem, nhưng lại vô tình ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, thấy Cố Tứ đứng ở góc đường. Có chiếc xe thương vụ màu đen chậm chậm đỗ lại bên cạnh anh ấy. Ban đầu Cố Sơ hoàn toàn không để ý, chỉ cảm thấy Cố Tứ này thật ra cũng đẹp trai, đứng yên bên góc đường Thượng Hải đầu đông trông cũng phong độ, nhưng chẳng mấy chốc, có một người từ trên xe bước xuống, có lẽ là tài xế, chủ động mở cửa xe sau cho Cố Tứ, thái độ vô cùng

kính cẩn. Cổ Tứ chui vào ghế sau, tài xế bèn đóng cửa lại, vòng qua đầu bên kia, bước lên xe, xe lập tức đi mất.

Cổ Sơ nắm chặt cốc café trong tay. Người tài xế đó cô không lạ, hình như là... của tập đoàn Kiều Viễn.

Lẽ nào Cổ Tứ quen biết Kiều Vân Tiêu?

Cô không hiểu được, khi muốn nhìn kỹ lại thì cũng không còn thấy bóng dáng chiếc xe đâu nữa. Ban nãy cô quên nhìn biển số xe mà người tài xế kia cũng chỉ lướt nhanh nửa gương mặt, chắc là cô nhìn nhầm? Nhưng nghĩ lại, cho dù Cổ Tứ quen biết Kiều Vân Tiêu thì đã sao? Chuyện trùng hợp trên đời này đâu phải không có, lần sau gặp lại anh ấy cô phải hỏi mới được, cuốn sách này kiểu gì cũng phải trả chứ.

Không nghĩ sâu thêm nữa, cô tập trung chú ý vào cuốn sách.

Nhẹ nhàng lật mở, cô có chút băn khoăn, càng là sách đọc càng không nỡ mở xem, một cuốn sách yếu ớt thế này làm sao vận chuyển đường dài được? Nghĩ đi nghĩ lại cuối cùng cô vẫn quyết định photo lần lượt, một là sẽ không làm hỏng đầu sách, hai là dù có trả lại rồi, trong tay cô vẫn có bản photo.

Mục lục được phân theo tên tập quán, Cổ Sơ xem kỹ càng, đa số là về thể loại đồ đạc, dùng để cầu phúc, tế lễ... cũng khiến cô khá lạ lẫm, vì đa số các tập quán trong mục lục cô còn chưa từng nghe thấy.

Tới khi ánh mắt cô dừng lại trên mấy chữ ‘rối người làm phù thủy’. Cô ngây ra giây lát rồi lập tức lật trang đó ra.

Chỉ có nửa trang giấy ngắn ngủi nhưng sau khi đọc xong, cô bỗng cảm thấy toàn thân lạnh ngắt...

...

Manh mối có thể bị đứt đoạn, bằng chứng có thể bị lật đổ, thứ duy nhất không thể giấu giếm chính là chân tướng. Lục Bắc Thần và mọi người đang cố gắng những nỗ lực cuối cùng để tìm ra toàn bộ sự thật.

La Trì đích thân tới thôn Tần không để lại một dấu vết nào trên bản đồ ấy, dẫn theo một nhóm đội viên nhỏ, khí thế giống như đi thám hiểm dã ngoại hơn. Cũng khó trách La Trì chuẩn bị kỹ lưỡng như thế, họ và đã liên lạc với thị trấn mà thôn Tần trực thuộc, cán bộ trong thị trấn vừa nhắc tới thôn Tần là đầu đầu, nói rằng đó là một thôn làng ẩn sâu trong núi, trong núi thường xuyên có chướng khí, nếu không có người bản địa dẫn đường sẽ thường xuyên đi lạc.

Họ mang theo điện thoại vệ tinh để tiện liên lạc với phía Bắc Kinh.

Chẳng mấy chốc, Lục Bắc Thần đã nhận được hai bản photo Cổ Sơ gửi tới, một bản liên quan tới đèn xanh, bản kia liên quan tới tập tục. Tối hôm trước Cổ Sơ gọi điện tới, thần thần bí bí nói với anh: “Trong sách có giới thiệu thôn Tần, mặc dù khá ít ỏi nhưng có nhắc tới mấu chốt. Họ tin rằng rối người là phù thủy, có thể nối kết với người chết. Em cảm thấy con rối gỗ chúng ta nhận được có nhiều bí mật.”

Mấy năm nay anh tiếp xúc với không ít vụ trọng án, phạm là những vụ án người bình thường không giải quyết được đều bị ném tới chỗ anh, trong đó không hiếm những vụ án ly kỳ. Vụ án này điều tra tới bây giờ, anh đã cảm thấy bất thường rồi, không đơn giản chỉ là vụ xác vụn, những bí mật liên quan bên trong ắt sẽ khiến người ta thẳng thốt. Một vụ án nếu dính lứu tới tập tục, bản thân nó đã khoác lên mình một lớp màn bí mật.

Công việc anh phải làm là từ từ lật giở từng lớp màn ra. Anh có dự cảm đây sẽ là cánh cửa cuối cùng.

Sau khi nhận được, Lục Bắc Thần gọi lại cho Cổ Sơ, cười nói: “Em hoàn toàn có thể gửi fax hai trang tới đây.”

Cổ Sơ hiểu ý anh, hừ một tiếng: “Chẳng phải vì em sợ trong sách còn chứa đựng manh mối khác sao? Em còn không sợ phiền, anh lo tốn sức gì chứ, ông Lục!”

“Vâng, bà Lục dạy chí phải.”

“Tự mãn, gọi ai là bà Lục thế hả.”

Lục Bắc Thần đứng trước bàn thao tác tươi cười, Chloe thấy vậy bèn xán đến, hét vào điện thoại: “Em yêu ơi, có nhớ anh không?”

Một giây sau, Lục Bắc Thần đã ngắt máy. Chloe nghiêng răng kèn kẹt: “Lục Bắc Thần, sao cậu hẹp hòi thế hả?”

Anh chẳng thèm đoái hoài tới Chloe, ngược lại Phan An xen vào: “Kỳ lạ thật, Chloe, người tình trong mộng của cậu chẳng phải là Vic sao? Sao tự dưng lại nhắm vào vợ người ta thế?”

Chloe đang định lý luận với Phan An thì nghe thấy Ngư Khương ở bên kia lẩm bẩm: “Chết tiệt! Máy tính của em hư rồi! Kết quả so sánh DNA đều giống nhau!”

Nghe xong Phan An bật cười: “DNA giống nhau tức là có kết quả rồi, sao lại chết tiệt?”

“Ý của em là kết quả so sánh DNA của mấy người này đều giống nhau, lẽ nào không phải vì máy tính có vấn đề ư?” Ngư Khương cau có.

Lục Bắc Thần vốn đang đọc tài liệu, nghe câu ‘oán thán’ của Ngư Khương thì đột ngột dừng lại, buông bản thảo trong tay xuống, sải bước đi đến

340. Chương 340: Có Lẽ Không Phải Quan Hệ Đơn Giản

Thời gian công bằng với mỗi con người. Trong quá trình du đăng, có lúc con người thúc đẩy sự việc, giống như Lục Bắc Thần và La Trì, họ tranh thủ từng phút từng giây để lật mở từng lớp chân tướng của vụ án; Có lúc là sự việc thúc đẩy con người, giống như Cố Sơ. Các phương diện khác của việc thực tập đều không có vấn đề gì, từ lý luận tới thực tiễn đều khiến các giáo viên rất hài lòng, Cố Khải Mân rất kỳ vọng ở Cố Sơ, không chỉ một lần nói rằng cô có nền tảng lý luận vững chắc trong cuộc họp, thái độ học hành nghiêm túc. Nhưng Cố Sơ lại có một khuyết điểm trí mạng, các thực tập sinh khác, nhất là các sinh viên ngập tràn hứng thú với ngoại khoa đều không có suy nghĩ cự nự phòng phẫu thuật, duy chỉ có Cố Sơ.

Bước vào phòng phẫu thuật cô vẫn đau đầu, ghê tởm, nhất là không nghe được tiếng vang của các loại máy móc trong phòng, lúc nghiêm trọng cô thậm chí còn ngất xỉu. Vì chuyện này, không ít lần Cố Khải Mân thở dài nói với Tiêu Tiểu Tiêu: Là một hạt giống tốt của ngoại khoa thần kinh, rất nhiều suy nghĩ của em ấy rất khá, luôn có thể thoát khỏi những cách tư duy truyền thống. Nhưng nếu như không dám bước vào phòng mổ thì cũng vô ích, dù có là một thiên tài, bệnh viện cũng không thể nhận.

Những lời này thật ra Cố Khải Mân cũng từng nói với Cố Sơ. Cố Khải Mân không phải thầy giáo của cô nhưng lại vượt qua giáo viên tới nói chuyện thẳng với cô, có thể thấy anh ta rất trọng dụng người tài. Cố Sơ cũng sốt ruột, bất luận cô có muốn khắc phục trở ngại tâm lý này cách mấy cũng vô dụng, phản ứng sinh lý của cô như thể xung khắc với phòng phẫu thuật vậy. Giáo viên quy kết phản ứng của cô vào lý do quá ít kinh nghiệm lâm sàng, nhưng trước đây có Cố Khải Mân và Tiêu Tiểu Tiêu bảo đảm, cô mới có thể thuận lợi vào phòng phẫu thuật, thật không ngờ lại xảy ra chuyện này.

Cố Sơ đổ bệnh, chẳng biết là vì nóng ruột quá kích động vào tim hay bị cảm lạnh thật. Lúc gọi điện cho Lục Bắc Thần, cổ họng cô đã đau nhức, chưa tới nửa tiếng đồng hồ sau đã bắt đầu nặng đầu nghẹt mũi. Cô định đi kê một ít thuốc, khi ngang qua vườn hoa thì vừa hay nhìn thấy Tiêu Tiểu Tiêu đứng gần đó, cảm thấy rất kỳ lạ cô định bước lên hỏi, nhưng vừa dịch được thêm một bước, trong tầm mắt lập tức xuất hiện thêm một người.

Tiêu Tiểu Tiêu không đứng một mình ở đó, người đứng cùng với cô ấy là... Kiều Vân Tiêu.

Hai người đứng cách Cố Sơ một khoảng, cô không nghe được họ nói gì nhưng nghiêng mặt nhìn về phía này, cô có thể nhìn rõ biểu cảm của họ. Kiều Vân Tiêu nhíu mày cực kỳ nghiêm nghị, Tiêu Tiểu Tiêu cúi đầu cụp mắt, đôi tay dút vào túi áo blouse, không nói một câu. Cố Sơ đứng đực ra đó, cõi lòng nặng nề, cho dù không nghe được họ nói gì cô cũng biết nội dung cuộc đối thoại là gì.

Tiêu Tiểu Tiêu chấp nhận lời cầu hôn của Cố Khải Mân, chuyện này cả bệnh viện đều đã biết, giống như một cục diện không thể văn hồi, cô không ngờ lần này Tiêu Tiểu Tiêu lại dứt khoát như vậy. Thật ra Cố Khải Mân cũng là một người đàn ông không tồi, muốn có danh tiếng có danh tiếng, muốn có tương mạo có tương mạo, đối với Tiêu Tiểu Tiêu quả thực cũng thật lòng. Khi chưa vào bệnh viện cô tưởng Cố Khải Mân thấy Tiêu Tiểu Tiêu trở nên xinh đẹp mới động lòng mà theo đuổi, vì cô từng nghe Tiểu Tiêu kể mấy lời tương

tự, nhưng vào bệnh viện rồi mới biết là không phải. Khi Tiểu Tiểu còn là học trò của Cố Khải Mân, anh ta đã đối xử với cậu ấy rất tốt rồi, chứng tỏ anh ta cũng không phải loại người ưa bề ngoài.

Nhưng con người sợ nhất là so sánh, nếu không có Kiều Vân Tiêu, Cố Khải Mân cũng được coi là long phượng trong loài người, nhưng vì đã có Kiều Vân Tiêu, danh hiệu này trở nên lập lờ. Làm bác sỹ phải cẩn trọng nhẹ nhàng, làm kinh doanh phải thận trọng thâm sâu, một người sâu sắc chín chắn dĩ nhiên sẽ có sức hấp dẫn hơn một người nho nhã. Lòng riêng của Cố Sơ hướng về Kiều Vân Tiêu, mặc dù ấn tượng Cố Khải Mân tạo cho cô cũng không tệ.

Đang mải nghĩ thì cô thấy Tiêu Tiểu Tiêu ngẩng đầu lên, không biết nói câu gì mà Kiều Vân Tiêu sững lại. Nhìn lên kiểu gì cũng ngưỡng ngấp, Cố Sơ định đi bỗng thấy Tiêu Tiểu Tiêu quay phắt lại, một giây sau bị Kiều Vân Tiêu giữ lại. Thay đổi góc độ như vậy, Cố Sơ nhìn thấy đôi mắt Tiêu Tiểu Tiêu rơm rớm, Kiều Vân Tiêu thì sột sắng.

Có điều, như vậy khiến cả hai người họ đều nhìn thấy cô, cả hai đều ngẩn người.

Cố Sơ đi cũng không phải, không đi cũng không đứng, bỗng chốc cứ dờ ra đó không biết nên làm sao.

Vẫn là Tiêu Tiểu Tiêu phá vỡ cục diện bế tắc, hất tay Kiều Vân Tiêu ra. Lúc đi ngang qua Cố Sơ, cậu ấy không nói gì, vội vàng bỏ đi. Kiều Vân Tiêu không đuổi theo, chỉ đứng sững đó, đáy mắt ngập tràn thất bại. Lát sau, anh ấy bước lên, thấy chớp mũi cô đỏ ửng bèn hỏi: “Em làm sao vậy? Không sao chứ?”

“Câu này em nên hỏi anh mới phải.” Cố Sơ thở dài.

Cô chẳng qua chỉ cảm mạo thôi, nếu Kiều Vân Tiêu đánh mất Tiêu Tiểu Tiêu mới là chuyện lớn.

Kiều Vân Tiêu không nói gì nhưng sắc mặt không ổn lắm, không biết thật sự vì chuyện của Tiêu Tiểu hay vì ánh nắng ngày đông thiếu sức sống, khiến làn da anh cũng nhợt nhạt. Trước đi khi, anh chỉ nói một câu: “Cố gắng chăm sóc bản thân.” Rồi không nói thêm gì nữa.

Cố Sơ đứng yên ở đó rất lâu, cõi lòng thổn thức. Gió thổi qua, đầu óc cô càng thêm vắng vát, cô thu chặt quần áo lại, rồi đi.

...

Ở phía Bắc Kinh, mấy người đang tranh luận sôi nổi về kết quả giám định DNA.

Ngư Khương kiên trì cho rằng máy tính bị hỏng, Phan An chê cười cô vứt hết kiến thức chuyên ngành đi rồi, cho dù kết quả có vấn đề thì cũng không phải chuyện của máy tính, có trách thì trách hệ thống mạch dẫn xảy ra vấn đề. Ngư Cảnh thấy họ cứ tranh cãi qua tranh cãi lại, chỉ coi như xem trò vui. Suy nghĩ của Chloe thì khá táo bạo, xua tay nói: Có gì mà kỳ lạ đâu? Đều là người một nhà cả!

Lục Bắc Thần đón lấy tài liệu máy phân tích lại xem, đọc một lúc, không nói câu nào. Ngư Khương tiến lên nói: “Nếu không phải máy móc có vấn đề thì cũng là chu trình chuyển đổi kết quả của máy tính có vấn đề, tìm người xem sao đi.”

Lục Bắc Thần vẫn nhìn chăm chú vào mấy tổ số liệu đó, rất lâu sau mới hỏi: “Sao còn có số liệu của Tề Tuyết và Thích Kiều Kiều?”

“Chẳng biết là phía bộ phận giám định xảy ra sai sót hay La Trì đưa nhầm mẫu vật, hoặc có thể người ta không đưa nhầm, có điều đã mang tất cả những thứ dính líu tới máu và có dính lông tóc tại hiện trường đi làm giám định không chừng.” Ngư Khương không vui vẻ lắm, vì chuyện này thật ra chủ lực là phía giám định, cô không chịu trách nhiệm. Theo cô thấy, hàm lượng kỹ thuật của việc này rất ít ỏi, lãng phí thời gian của cô. Bây giờ lại xảy ra vấn đề, cô quả thực bức mình. Cô lại nói: “Giám định DNA sao có thể xảy ra vấn đề? Cho dù có thêm số liệu của Tề Tuyết và Thích Kiều Kiều thì sao có thể giám định ra ty thể tương đồng? Thật sự quá nực cười!”

Lục Bắc Thần cầm một bản báo cáo giám định trong tay, trong báo cáo đối chiếu được số liệu DNA của Thẩm Cường và Bằng Thành, xác định chắc chắn xương sọ trong rổ gỗ là của Thẩm Cường, còn xương ở tứ chi rổ gỗ là của Bằng Thành, trùng khớp với những gì ban đầu anh phân tích. Còn các bột xương khắp cơ thể vì không có số liệu gốc để căn cứ thể nên không thể xác định có phải là Mục Thanh Đăng hay không. Nhưng rất kỳ lạ là số liệu DNA trong bột xương lại có độ thống nhất cao với số liệu DNA trong lông tóc

của hai người kia thu thập được ban đầu. Nói cách khác, gen di truyền DNA trong ty thể của ba người này hoàn toàn tương đồng.

Điều này hoàn toàn vượt ra ngoài tưởng tượng của Lục Bắc Thần.

“Mục Thanh Đăng, Tề Tuyết và Thích Kiều Kiều, ba người có lai lịch khác nhau, quê quán xuất thân khác nhau, vì sao gen di truyền DNA trong ty thể lại tương đồng?” Ngư Khương vẫn cho rằng là người của khoa giám định nhầm lẫn.

Ngư Cảnh đeo kính, phát biểu suy nghĩ: “Có lẽ thật sự là nhầm lẫn, chúng ta đều biết rằng thật ra giám định DNA chuẩn xác nhất là mẫu máu tươi, những mẫu vật của chúng ta biết đâu đưa ra số liệu không chuẩn xác thì sao?”

Lục Bắc Thần đặt văn bản xuống, nhìn về phía Ngư Khương: “Chỉnh lý số liệu của mấy người này ra rồi đưa anh.”

“Anh định làm gì?” Ngư Khương không hiểu.

“Anh phải lập tức tới khoa giám định theo dõi họ làm lại lần nữa.” Nói rồi, Lục Bắc Thần tháo găng tay khử trùng ra, sắc mặt bình tĩnh: “Ngoài số liệu kết cấu của ty thể ra, anh cũng phải biết rõ kết quả cuối cùng của nhiễm sắc thể DNA thường.”

Ngư Khương sững người, Phan An cũng cắt ngay biểu cảm băng nháng đi, sững sờ nhìn Lục Bắc Thần: “Lẽ nào anh nghi ngờ?”

“Có lẽ câu nói đùa của Chloe đã thành sự thật rồi.” Lục Bắc Thần thay áo blouse ra. Các nhân viên trong phòng giám định đều có kinh nghiệm làm việc nhiều năm, những sai lầm cơ bản này sẽ không phạm phải. Có lẽ trong này thật sự cất giấu một bí mật kinh thiên động địa.

Chloe nghe xong lập tức phản kích: “Chưa biết chừng họ là chị em thất lạc nhiều năm.”

“Có phải thất lạc nhiều năm hay không thì chưa rõ nhưng nếu ba người này thật sự có quan hệ thì có thể chứng minh một vấn đề.” Lục Bắc Thần đón lấy tài liệu của Ngư Khương, sắc mặt nghiêm túc: “Mối quan hệ giữa Quách Hương Vân và nhà họ Thịnh không hề đơn giản, có thể Thịnh Thiên Vỹ còn có chuyện giấu chúng ta.”

...

Cố Sơ vừa uống thuốc, Tiêu Tiểu Tiêu đã gõ cửa đi vào.

“Bị ốm thì xin về nhà nghỉ ngơi đi.” Cậu ấy xách một chiếc bình giữ nhiệt, nhìn thấy mấy hộp thuốc trên mặt bàn, nhìn Cố Sơ ngao ngán.

“Cảm xoàng thôi mà, không việc gì.” Cố Sơ kéo ghế cho cậu ấy, tỏ ý mời ngồi.

“Làm bác sỹ mà bản thân còn bị ốm thì làm sao khám bệnh được cho người khác? Phải chăm sóc tốt bản thân, đây cũng là trách nhiệm của người bác sỹ.” Tiêu Tiểu Tiêu đặt chiếc bình trong tay lên bàn, mở nắp ra, bên trong khói bốc nghi ngút. Cậu ấy rót một cốc cho cô: “Uống đi.”

Mùi gừng rất nồng, Cố Sơ vội vàng bịt mũi lại, chau mày: “Mang đi, mang đi, tớ ghét cái mùi này nhất.”

“Cất đi cái gì mà cất đi? Tớ đặc biệt bảo nhà ăn nấu cho cậu đây, nước đường đổ với tía tô và gừng tươi, uống đi cho nóng.” Tiêu Tiểu Tiêu gần như kề sát môi cô: “Giờ mũi tắc thế này vẫn còn ngửi được, để tớ xem mấy hôm nữa cậu tịt hần thì còn ngửi thấy cái gì? Lạnh thế này mà còn ăn mặc phong phanh đi ra ngoài.”

Cố Sơ biết cậu ấy ám chỉ chuyện nhìn thấy cô trong vườn hoa. Cô bèn đón lời, vội hỏi: “Kiều Vân Tiêu biết chuyện cậu đính hôn, anh ấy tới tìm cậu chứng tỏ trong lòng có cậu, cậu đừng có hành động theo cảm tính mà lấy Cố Khải Mân đây.”

341. Chương 341: Như Hoa Vàng Ngày Cũ

Mùi gừng làm ấm cả gian phòng, mặc dù Cổ Sơ vô cùng bài xích thứ mùi này nhưng chẳng biết nó đã thông qua hô hấp thấm vào ruột gan tự lúc nào, khiến xung quanh cũng trở nên ấm nóng. Nghe xong, nụ cười bên khóe môi Tiêu Tiểu Tiểu tắt lịm, cậu ấy cụp mắt xuống, không nói gì. Cổ Sơ khẽ thở dài, nói: “Thật ra dù là Cổ Khải Mân hay Kiều Vân Tiêu cũng đều là việc của cậu, về lý mà nói tớ không nên nhiều chuyện. Nhưng là bạn bè, tớ vẫn muốn nhắc cậu một câu, tuyệt đối đừng làm chuyện khiến bản thân mình hối hận.”

Gương mặt Tiêu Tiểu Tiểu bao trùm chút mây mù nhưng không hề bức bối, giống cô đơn nhiều hơn, còn có phần khó xử. Một lúc lâu sau, cậu ấy ngược mắt lên, nhẹ nhàng thúc giục: “Cậu mau uống đi, không nguội mất.”

“Tiểu Tiểu.” Cổ Sơ sợ nhất là cậu ấy có chuyện gì cứ giấu kín trong lòng, cô bèn kéo tay cậu ấy lại: “Tớ chỉ bị bệnh nhẹ thôi, cậu thì sao?” Cô khẽ chỉ tay vào trái tim cậu ấy: “Là tâm bệnh.”

Tiêu Tiểu Tiểu sững người.

“Tâm bệnh cũng cần bác sỹ, thật ra cậu cũng hiểu, liều thuốc chữa được tâm bệnh cho cậu không phải Cổ Khải Mân mà là Kiều Vân Tiêu.” Cổ Sơ nói vào trọng điểm.

“Tớ lấy Cổ Khải Mân có gì không tốt?” Tiêu Tiểu Tiểu rút cuộc vẫn nhìn thẳng vào vấn đề.

Cậu ấy đáp lời thì mọi việc dễ giải quyết, chứng tỏ cậu ấy còn muốn nói về việc này.

“Cậu có yêu anh ta không?” Cổ Sơ hỏi.

Tiêu Tiểu Tiểu trầm mặc giây lát, nhìn ra ngoài cửa sổ. Cửa sổ đối diện với vườn hoa, trong vườn có một cây lê, khi hoa lê nở mùa xuân ấm áp ngập tràn cả khu vườn. Bây giờ hoa lê gần như đã rụng hết, có chú chim đậu trên cành cây, vỗ cánh, kêu không ngừng, chẳng mấy chốc lại có một chú chim khác cùng đậu, hai chú chim ồn ào một lúc rồi cùng bay đi. Nhìn thấy cảnh ấy, chút ánh sáng cuối cùng trong đôi mắt Tiêu Tiểu Tiểu cũng tắt lịm, một sự cô quạnh vô cơ ngập đầy. Cậu ấy nói: “Chẳng phải tình cảm có thể bồi đắp sao?”

“Tình cảm có thể bồi đắp nhưng tình yêu thì không thể.” Cổ Sơ ủ ấm bằng nước gừng, ngón tay nóng rực lên. Cô nói khẽ: “Cậu làm chung với Cổ Khải Mân không phải ngày một ngày hai, nếu có thể bồi đắp, bây giờ cậu còn cảm xúc này ư?”

Tiêu Tiểu Tiểu cười khổ: “Cứ cho là tớ yêu Kiều Vân Tiêu thì đã sao? Không sai, hôm nay anh ấy cũng tới rồi, nhưng có ích gì không?”

“Nếu anh ấy không quan tâm tới cậu, sao lại tới tận bệnh viện tìm cậu vào ngày đông rét mướt thế này?”

Tiêu Tiểu Tiểu ngẩng lên nhìn cô: “Lúc ở vườn hoa tớ đã hỏi anh ấy: Anh có thể lấy em không? Phản ứng của anh ấy thì sao?” Cậu ấy dựa vào ghế, hai tay đút túi: “Cậu có biết tớ mong chờ phản ứng của anh ấy dường nào, cho dù anh ấy nói với tớ một câu thôi: Tiêu Tiểu Tiểu, chúng ta không thể đến với nhau. Kể cả anh ấy nói câu ấy tớ cũng cam lòng. Nhưng anh ấy lại không nói gì cả, cứ đứng sững đó. Tớ biết, anh ấy hoàn toàn chưa từng nghĩ tới chuyện lấy tớ bởi vì anh ấy vốn không yêu tớ.”

“Nhưng tớ cảm thấy trong lòng anh ấy có cậu.” Thì ra khi đó Tiêu Tiểu Tiểu nói câu này, Cổ Sơ hiểu ra rồi. Nhớ lại biểu cảm của Kiều Vân Tiêu lúc ấy, đúng là anh ấy có sững sờ nhưng cô nhìn rõ anh ấy không hề tỏ ra chán ghét, sốt ruột, anh ấy chỉ ngạc nhiên thôi. Tâm tư của biểu cảm này không khó đoán, chắc chắn anh ấy không ngờ Tiêu Tiểu lại đột ngột hỏi câu ấy.

Tiêu Tiểu Tiểu nghe Cổ Sơ nói vậy xong thì lắc đầu cười khổ: “Tiểu Sơ, lẽ nào cậu không rõ trong lòng Kiều Vân Tiêu có ai hay sao? Anh ấy...” Lời nói được một nửa thì ngưng lại rồi bị ép phải nuốt xuống.

Cô bất chợt nhớ lại lần uống rượu trong quán bar trước đây, cô hỏi Kiều Vân Tiêu: Thực ra anh không có bạn gái cũ phải không? Người anh vẫn yêu chính là Tiểu Sơ.

Kiều Vân Tiêu uống một chút rượu, lý trí có phần buông lỏng. Trong ánh rượu, anh cười miễn cưỡng, nói: Cả thế giới đều biết anh yêu cô ấy, chỉ có cô ấy là không biết.

Lúc đó, cô đã nghĩ trong lòng rằng: Cả thế giới cũng biết em yêu anh, chỉ có anh không biết...

Cuối cùng Kiều Vân Tiêu bảo cô: Đừng nói với Tiểu Sơ.

Vì sao vậy? Cô không hiểu.

Anh chạm môi vào ly rượu, cười khê: Anh không muốn để cô ấy biết, năm xưa vì yêu cô ấy anh mới sinh lòng ích kỷ. Mặc dù anh rất ghét tên Lục Bắc Thâm đó nhưng không thể không thừa nhận, vì cậu ta, tình yêu của anh trở nên không còn đường hoàng. Nếu cô ấy coi anh là anh trai, vậy thì anh sẽ làm anh trai của cô ấy cả đời.

Lúc đó khi nghe những lời này, trái tim của cô đau đớn, tình yêu của cô há chẳng phải cũng không thể đường hoàng?

...

Cố Sơ thấy cậu ấy chỉ nói nửa chừng, còn hiểu nhầm là tâm trạng xúc động, bèn thở dài: “Cho dù trong lòng Kiều Vân Tiêu có người khác, đó cũng đã là quá khứ rồi. Anh ấy không thể cứ ôm quá khứ sống cả đời được.”

“Tiểu Sơ, cậu không hiểu đâu, vấn đề cốt yếu là anh ấy không yêu tớ.”

“Tớ lại cho rằng anh ấy không hiểu bản thân mình.” Cố Sơ nhấp từng chút, từng chút nước gừng, vị cay nồng nổ tung trong miệng rồi lại nhanh chóng bị cái ngọt của đường đỏ che lấp. Giống như cuộc đời này, trải qua muôn vàn cái hố trắc trở đắng cay, rồi sẽ có những điều tốt đẹp đang đợi bạn. “Cố Khải Mân là một người tốt, nhưng nói thật lòng, chẳng hiểu vì sao tớ cứ cảm thấy cậu và anh ta không đi chung một con đường.”

Tiêu Tiêu Tiêu lại thở dài: “Tớ đã chấp nhận lời cầu hôn rồi.”

“Tớ hy vọng cậu có thể cho Kiều Vân Tiêu một khoảng thời gian.” Cố Sơ chân thành nói.

Tiêu Tiêu Tiêu cảm bình giữ nhiệt lên, rót thêm cho cô một ít: “Ai đi cùng với ai đều do số phận sắp đặt. Tớ không muốn cưỡng cầu, quá mệt rồi.”

Nói tới đây, Cố Sơ cũng không biết phải khuyên thế nào nữa. Thật ra trong lòng cô hiểu rõ, chuyện này quyền chủ động nằm trong tay Tiêu Tiêu Tiêu, thực tế tất cả còn phải xem hành động của Kiều Vân Tiêu. Nếu anh ấy nhìn ra được tâm tư của mình, biểu đạt rõ tình cảm với Tiêu Tiêu thì cậu ấy sẽ bắt chấp tất cả vì tình yêu này.

“Đừng nói chuyện của tớ nữa, nói chuyện của cậu đi.” Tiêu Tiêu Tiêu kéo tay Cố Sơ lại, nhìn chăm chú chiếc nhẫn trên tay cô, nét mặt rạng rỡ: “Đi Bắc Kinh một chuyến đã đeo nhẫn đính hôn rồi, khi nào thì đeo nhẫn cưới vậy?”

Cố Sơ thấy cậu ấy chuyển chủ đề, đành phải hòa theo, cười nói: “Bây giờ việc học là trên hết.”

“Anh ấy cũng không gấp nhỉ.” Tiêu Tiêu Tiêu buông tay cô ra: “Cậu đừng có để anh ấy thấy có được cậu quá dễ dàng. Nhìn đi, cậu ôm anh ấy cũng không ở bên.”

“Anh ấy bận mà.”

“Bạn cũng phải hỏi thăm chứ.”

“Tớ không nói với anh ấy.” Cố Sơ lại uống vài ngụm nước gừng, cay đến nhăn tít mặt lại: “Có chút bệnh vặt, nói với anh ấy làm gì. Bên kia anh ấy đang bù cả đầu lên, còn mang mấy chuyện vặt vãnh này ra làm phiền anh ấy sao?”

“Bị bệnh mà chuyện nhỏ gì?” Tiêu Tiêu Tiêu biết cô trước nay không phải một người ngang ngược, thích bắm lấy người khác bèn nói: “Cậu ấy, còn chưa cưới về nhà đã bắt đầu thương người ta rồi.”

“Anh ấy là người đàn ông của tớ, dĩ nhiên tớ phải thương rồi.” Nói xong, mặt Cố Sơ đỏ bừng.

Tiêu Tiêu Tiêu không vạch trần vẻ ngượng ngùng của cậu ấy, thấy cậu ấy đã hoàn toàn bước ra khỏi bóng đen quá khứ thì cũng yên tâm. Nhớ năm đó vì Lục Bắc Thâm, cậu ấy không khác gì mất mạng vậy, bây

giờ Lục Bắc Thần đã cứu sống cậu ấy. Lục Bắc Thâm... Nhớ lại cái tên này, Tiêu Tiểu Tiêu lại suy tư, lát sau mới hỏi: “Tiểu Sơ, cậu có cảm thấy...”

Nhưng cô khựng lại.

Cô hồ đồ rồi, chuyện đã qua, người đã cũ còn nhắc lại làm gì? Ban nãy cô muốn hỏi rằng: Cậu có cảm thấy cảm giác Lục Bắc Thần mang lại cho người ta rất giống Lục Bắc Thâm không? Nhưng cuối cùng cô vẫn nuốt câu này xuống. Cố Sơ có lòng muốn từ biệt quá khứ, nhắc lại phải chăng cậu ấy sẽ thêm ưu phiền?

Nhưng không phải bất thành linh cô có cảm giác này. Có một chuyện cô chưa nói với Cố Sơ, lúc đó chỉ cảm thấy là chuyện nhỏ, nên bận quá cũng quên bẵng mất.

Khoảng thời gian trước, chính xác là vào ngày đầu tiên Cố Sơ vào phòng mổ quan sát thực tập, cô bất ngờ nhận được điện thoại của Lục Bắc Thần. Ban đầu cô giật mình, còn tưởng là chuyện vụ án, không ngờ Lục Bắc Thần hỏi cô: Tình hình thực tập của Sơ Sơ thế nào? Lúc đó cô không giấu giếm, nói tất cả những biểu hiện của Cố Sơ trong phòng mổ cho anh ấy nghe. Nghe xong anh ấy trầm mặc một lát rồi đáp: Được, tôi rõ rồi. Sau lần thứ hai Cố Sơ vào phòng mổ, cô lại nhận được điện thoại của Lục Bắc Thần, vẫn là hỏi thăm Cố Sơ. Lần đó biểu hiện của Cố Sơ vẫn y như lần một, không khá lên mà còn nghiêm trọng hơn, cô cũng nói sự thật.

Lần này Lục Bắc Thần hỏi cô: Phía bệnh viện có thể làm trị liệu giải miễn cảm cho cô ấy không?

Cô nói: Bệnh viện từng giúp cậu ấy những trị liệu có liên quan nhưng hiệu quả rất thấp.

Lục Bắc Thần không dồng dài thêm, nói thẳng: Được, tôi sẽ giải quyết tình trạng của cô ấy.

Một chuyện rất nhỏ nhưng đủ thấy Lục Bắc Thần cực kỳ quan tâm tới Cố Sơ, thậm chí còn biết rõ thời gian từng lần vào phòng mổ của cậu ấy, điều này khiến Tiêu Tiểu Tiêu rất ngưỡng mộ. Nhưng bây giờ, Tiêu Tiểu Tiêu lại chợt nhớ tới Lục Bắc Thâm.

Cô còn nhớ rất rõ, khi Cố Sơ ngắt xỉu vì máu vào tiết giải phẫu đầu tiên ở đại học A, nhìn thấy máu trào ra là có phản ứng bài xích, cuối cùng thậm chí còn phản cảm các loại nước màu đỏ, ví dụ như nước cà chua cậu ấy cũng chịu không nổi. Khi tình trạng càng lúc càng nghiêm trọng, Lục Bắc Thâm đã tới tìm giáo viên của họ, hỏi thăm tình hình. Giáo viên nói đã làm rất nhiều trị liệu cho Cố Sơ nhưng vô ích. Thế là Lục Bắc Thâm nói với giáo viên: Cứ giao cho em, em sẽ giải quyết tình trạng của em ấy. Đúng lúc ấy cô tới tìm thầy hỏi bài, vô tình bắt gặp cảnh này.

Một cảnh tượng tương đồng biết bao, một cách thức giống nhau biết bao? Tiêu Tiểu Tiêu học y rồi theo nghề y đã nhiều năm, cũng từng gặp không ít các cặp song sinh, những cặp giống nhau như hai giọt nước cũng không hiếm, nhưng tính cách, cách xử lý công việc thống nhất đến thế này thì cô chưa từng gặp. Cô muốn hỏi Cố Sơ, lại sợ gợi cho cậu ấy những cảm xúc buồn thương, nghĩ bụng lại thôi. Việc đã qua nhiều năm, Bắc Thâm không còn nữa, tất cả chỉ như hoa vàng ngày cũ, nhắc nhiều cũng vô ích.

...

Cố Sơ không biết Tiêu Tiểu Tiêu nghĩ nhiều chuyện như vậy, còn đợi cậu ấy hỏi tiếp, thấy rất lâu không có động tĩnh gì, cô cười hỏi: “Tớ có cảm thấy làm sao? Sao đang hỏi lại ngừng thế?”

342. Chương 342: Càng Lúc Càng Nghiêm Trọng

Tiêu Tiểu Tiêu dĩ nhiên sẽ không lừa theo Cố Sơ, nói sâu thêm về chuyện này. Cậu ấy mỉm cười, đổi giọng: “Tớ muốn nói là cậu có cảm thấy giáo sư Lục đặc biệt lo lắng cho cậu không?”

Cố Sơ nhìn cậu ấy, cười kỳ lạ: “Không đúng.”

“Cái gì không đúng?” Tiêu Tiểu Tiêu nhướn mày.

“Cậu vừa mới oán trách anh ấy không quan tâm tới tớ xong.”

Tiêu Tiểu Tiểu hắng giọng: “Ban nầy chỉ là đùa thôi mà, đùa mà cậu cũng coi là thật à?” Nói tới đây, cậu ấy kéo tay Cố Sơ lại, gõ gõ lên chiếc nhẫn: “Kể mù cũng nhận ra anh ấy lo lắng cho cậu. Nhìn thấy chưa, còn chưa tốt nghiệp đã dùng nhẫn buộc chặt cậu rồi, cứ như sợ cậu chạy mất vậy.”

Cố Sơ cười hạnh phúc.

“Cậu chẳng còn chút e dè nào của một cô gái cả. Nhìn cậu kìa, mới khen anh ấy vài cậu đã sướng thế kia.” Tiêu Tiểu Tiểu trêu chọc.

“Làm gì có ai nói bạn thân như cậu hả?” Cố Sơ rút tay về, khê nghịch chiếc nhẫn trên ngón giữa. Ánh sáng lấp lánh của nó âm thầm trôi nổi, cô chợt nhớ tới cảnh tượng khi ở Bắc Kinh, còn cả những lời anh thì thầm bên tai cô. Nghĩ mãi, nghĩ mãi, trái tim chợt ấm áp, dường như cơn vầng đầu cũng dịu đi không ít.

“Sướng cái gì thế? Trước mặt cậu còn một người đang thở này.” Tiêu Tiểu Tiểu thấy vậy, cười đùa đánh thức cô.

“Thật ra...” Cô mím môi cười khê, nét ngượng ngùng cài nơi khóe mắt: “Anh ấy đã nói, đợi tớ tốt nghiệp là kết hôn.”

Tiêu Tiểu Tiểu ráng nhịn cười, hắng giọng, cố tình nói: “Ồ ô, ban nầy ai nói ấy nhỉ? Việc học là trên hết.”

“Aiya, anh ấy cũng chỉ nói đại vậy thôi, đeo nhẫn đính hôn thì đáng tin cậy à?” Cố Sơ bị trêu càng bối rối: “Vả lại, bây giờ đúng là việc học trên hết.”

Tiêu Tiểu Tiểu cũng chân thành cảm thấy vui cho cô: “Thông qua vụ án này, tớ cũng coi như được tiếp xúc với giáo sư Lục, cảm giác anh ấy là một người đàn ông suy nghĩ sâu sắc. Kết hôn là chuyện lớn, một người cầu toàn cẩn thận như anh ấy sao có thể qua quýt được?”

Cố Sơ chậm chậm uống nước gừng, niềm hạnh phúc không thể che giấu trên gương mặt. Cô cảm thấy Tiểu Tiểu phân tích cực kỳ chuẩn xác.

“Trước đây cậu còn lo lắng về tâm tư của anh ấy, ở trong quán bar, tớ và... Lăng Song cũng đưa ra không ít ý kiến cho cậu.” Khi nhắc tới tên Lăng Song, Tiêu Tiểu Tiểu hơi ngập ngừng giây lát. Trong vụ án này, người bị liên đới đầu chỉ một mình cô? Lăng Song bị cảnh sát thẩm vấn, ít nhiều cũng lọt tới tai các lãnh đạo của tòa soạn, sợ ảnh hưởng không tốt đã cho Lăng Song nghỉ phép dài ngày. Bây giờ Lăng Song còn đang ở châu Âu du lịch, nhưng nghe nói tới bây giờ trong tòa soạn vẫn còn bóng gió đồn thổi, liệu rằng cuộc sống đời tư của Lăng Song có bị kiểm điểm hay không.

Cố Sơ nhận ra sự ngập ngừng đó, trái tim cũng hơi trầm xuống. Sao cô không hiểu bây giờ Lăng Song bề ngoài thì tươi rói trong lòng thì ử ử? Sau đó cô lại nghĩ tới Tiêu Tiểu Tiểu. Lăng Song chỉ bị cảnh sát thẩm vấn đã như vậy, Tiểu Tiểu thì sao? Những giọt nước mắt cậu ấy nuốt thầm còn nhiều hơn Lăng Song gặp bội.

...

Có Lục Bắc Thần đích thân giám sát, phòng giám định có kết quả rất nhanh.

Khi tài liệu được đưa tới cho Lục Bắc Thần, anh đọc với biểu cảm nặng nề. Anh nhét tài liệu vào cặp công vụ, sau khi ra khỏi phòng giám định bèn gọi điện cho La Trì.

Đầu kia bắt máy ngay lập tức nhưng tín hiệu chập chờn, giọng La Trì bị đứt quãng.

“Trước đây chúng ta đã bước vào một vùng nhầm lẫn.” Lục Bắc Thần ngồi trong xe, nhìn ra dòng xe tấp nập ngoài cửa, trong đầu chỉ toàn là kết quả giám định trong cặp tài liệu: “Tôi thấy cậu phải điều tra triệt để về lịch sử gia đình Quách Hương Vân, nhất là phải kiểm tra xem bà ta có mấy người con, ngoài ra kiến nghị tổ chuyên án có thể tới hỏi thăm Thịnh phu nhân rồi.”

Sau khi kết thúc cuộc điện thoại, anh thu ánh mắt lại, yên lặng dựa vào ghế sau, đôi mắt đau nhức rất khó chịu. Anh tháo kính xuống, nhắm mắt lại, giờ tay day hai bên thái dương. Người tài xế nhìn thấy cảnh ấy qua gương chiếu hậu, không đành lòng bèn nói: “Giáo sư Lục, mắt anh lại khó chịu ạ?”

Mấy hôm nay Lục Bắc Thần không lái nổi xe, cấp trên đã cử tài xế qua. Đây không phải tài xế bình thường, đủ khả năng để bảo vệ an toàn cho Lục Bắc Thần. Lục Bắc Thần nhìn thấu nhưng không vạch trần, trong

mắt cấp trên, anh vẫn chỉ là một cậu thư sinh sức trời gà không chặt. Nhưng khả năng quan sát của cậu tài xế này cũng rất khá, dọc đường cứ thấy Lục Bắc Thần không ngừng day xung quanh mắt là biết anh khó chịu.

“Không sao đâu.” Lục Bắc Thần khẽ đáp.

“Gần đây có một hiệu thuốc, hay là anh mua ít thuốc nhỏ mắt đi ạ, hoặc qua bệnh viện xem sao.” Người tài xế khuyên.

Lục Bắc Thần từ từ mở mắt ra nhưng cảm giác căng nhức vẫn chưa dịu. Anh lại đeo kính lên, khẽ nói: “Không cần.”

“Nhưng mà...”

“Sức khỏe của tôi, tôi hiểu rõ nhất.” Anh ngắt lời tài xế rồi ra lệnh: “Lái xe đi.”

Tài xế thấy anh cương quyết, cũng không tiện nói gì thêm, chỉ gạt đầu, cho xe chạy.

Tốc độ xe không nhanh, phía trước có quãng tắc, xe cứ lúc đi lúc dừng. Khoảng thời gian này, di động của Lục Bắc Thần kêu không ngừng nghỉ, đều là những chuyện liên quan tới vụ án. Nửa tiếng rồi mà vẫn chưa đi được bao xa, còn anh thì đã xử lý được khối việc. Khi xe đi qua đường, anh mới tạm nghỉ ngơi, rót một ly rượu vang trong tủ chứa rượu ra. Nhưng ngay sau đó, tay anh run lên, ly rượu cầm không vững rơi xuống, rượu vang đổ cả ra ngoài, bắn hết lên mu bàn tay.

Người tài xế liếc thấy cảnh này vội phanh gấp, quay đầu lại: “Giáo sư Lục, anh không sao chứ ạ?” Đây là vị khách quý cấp trên đã dặn phải ‘bảo quản’, xảy ra chuyện gì cậu ta khó mà ăn nói.

Lục Bắc Thần buông thông tay phải xuống, đưa tay trái ra nhắc ly rượu lên, nói: “Không sao, lái xe tiếp đi.”

“À...” Người tài xế nhanh nhạy, lập tức nói: “Thật sự xin lỗi giáo sư Lục, ban nãy có người đi ngang qua ngã tư, tôi lái xe không vững.”

“Chú ý người đi bộ đấy.” Lục Bắc Thần chỉ bình thản nói một câu nhưng trong lòng thì hiểu rõ, người tài xế này rất thông minh, có lẽ sợ anh ngượng ngập nên đã đỡ lời.

“Vâng, giáo sư Lục.” Người tài xế quay đầu lại, yên ổn lái xe.

Ban nãy là tay phải co giật, tới tận bây giờ gân cốt của cả cánh tay vẫn còn rút lên đau đớn. Còn bàn tay trái cầm chiếc ly... Anh nhìn chăm chăm, xòe rộng ra, ngón tay trái cũng bắt đầu run kịch liệt không thể kiểm soát...

...

Tề Tuyết, Thích Kiều Kiều bị cảnh sát theo dõi sát sao.

Lại hai ngày nữa trôi qua, tổ chuyên án liên hệ với phía Nội Mông, nhanh chóng tới trụ sở chính của tập đoàn Viễn Thắng.

Mùa này, nhiệt độ Nội Mông thấp hơn nhiều so với Bắc Kinh, thành viên tổ chuyên án vừa xuống máy bay thì tuyết đã rơi. Xe đi thẳng về khu vực phía Bắc, tuyết càng lúc càng dày, cuối cùng hóa thành lông ngỗng, chẳng mấy chốc, hai bên đường đã bị tuyết trắng che phủ. Trận mưa tuyết dày đặc này là một điều hiếm gặp với các đồng nghiệp quanh năm sinh sống ở Bắc Kinh.

Khí hậu giảm xuống rất nhanh, tuyết không tan được lại không ngừng rơi, xe cào tuyết vừa dọn xong bên này, phía đường quốc lộ bên kia lại ngập đầy. Xe tắc thành cả một hàng dài, chậm chạp bò đi. Khi tới trụ sở chính của tập đoàn Viễn Thắng thì được thông báo tổng giám đốc Tưởng đang họp.

Tưởng Lăng, mẹ của Thịnh Thiên Vỹ, khi bố anh còn sống là một tiểu thư khuê các nổi danh trong giới, có số vượng phu, đã giúp chồng giải quyết được không ít các bạn hàng, còn thường xuyên lấy danh nghĩa của tập đoàn Viễn Thắng tài trợ cho các trẻ em gặp hoàn cảnh khó khăn vùng rừng núi, tập hợp các quý phu nhân thành lập quỹ từ thiện, không ngừng quyên góp từ thiện. Sở dĩ tập đoàn Viễn Thắng có danh tiếng tốt chắc chắn có sự góp sức từ bên trong của Tưởng Lăng. Bây giờ bà ấy có thể đình chỉ công việc của con

traí, cả công ty từ trên xuống dưới xưng là ‘tổng giám đốc Tưởng’ chứ không phải Thịnh phu nhân, có thể thấy người phụ nữ này không đơn giản.

Người của tổ chuyên án không xồng xộc xông vào, trên đời này không có vách tường nào không lọt gió, những nguy cơ ảnh hưởng tới uy tín trước mắt họ cũng biết rõ. Tới tận khi sắp đến giờ tan ca, Tưởng Lăng mới từ trong phòng họp đi ra, người thư ký vội bước lên thông báo.

Trong vụ án này, ngay từ ban đầu Tưởng Lăng đã không phải là đối tượng quan trọng được điều tra, thế nên tổ chuyên án vẫn chỉ dùng từ ‘hợp tác điều tra’ với bà, hoặc là hỏi những câu theo thông lệ. Nhưng Tưởng Lăng là một người phụ nữ đã trải nhiều sóng gió, nếu chỉ hỏi những câu theo thông lệ hà cớ phải huy động bao người từ Bắc Kinh qua đây?

Đi cùng với tổ chuyên án còn có người của tổ trọng án tỉnh, Tưởng Lăng biết mặt. Bà ngồi ở vị trí cao, kết giao với những người này cũng không phải chuyện gì kỳ lạ.

Cảm giác Tưởng Lăng mang lại cho người ta không quá uy quyền, điều này hoàn toàn vượt ra khỏi sự tưởng tượng của người khác đối với bà. Một người phụ nữ cao khoảng mét sáu, hoàn toàn không mang tới cảm giác ngạo nghễ hay đáng sợ cho đàn ông. Bà mời mấy nhân viên cảnh sát vào phòng làm việc, liên tục xin lỗi vì bắt họ chờ đợi, rồi ra lệnh cho thư ký pha mấy tách café ngon bưng đến.

Phòng làm việc rất rộng nhưng đa phần lại thiết kế như một điện viên, bên trong có khá nhiều sắc màu dân dã, không có cái lạnh lẽo xa cách của phồn hoa đô thị. Bà ngồi trên ghế sofa, trên người là chiếc áo bó lỏng cừu mỏng mà tinh tế, màu trắng đục, kết hợp với một chiếc quần dài màu xám nhạt đơn giản, tóc búi hờ hững sau gáy, được cố định bởi một chiếc trâm cài tinh xảo, từ trên xuống dưới có thể hình dung bằng từ ‘nhã nhặn’, duy chỉ có chiếc đồng hồ trên cổ tay là có kiểu mặt vuông mạnh mẽ, đủ để toát lên sự nghiêm nghị và quý củ trong tính cách của bà.

Trông bà rất trẻ, da dẻ rất đẹp. Hai thứ dễ tiết lộ tuổi tác của người phụ nữ nhất một là tay, hai là cổ. Bà có một đôi tay tròn mịn màng, những ngón tay trắng trẻo, chiếc cổ thon dài, xinh xắn, không có lấy một nếp nhăn. Một người phụ nữ như vậy khiến người ta rất khó liên tưởng tới việc bà có một người con trai lớn như Thịnh Thiên Vỹ. Nhưng thực tế là, theo điều tra, người phụ nữ trước mắt năm nay đã 58 tuổi rồi.

Cảm giác bà mang lại cho người ta rất tốt, nhu mì điềm đạm, đôi mắt đã không còn sắc sảo như hồi còn trẻ, ít nhiều có thêm sự dung dị của năm tháng. Phía cảnh sát nói rõ mục đích, né tránh những chuyện bảo mật của vụ án, một vài chuyện khác có thể nói trước thì không giấu giếm.

Đầu tiên là tìm hiểu về Quách Hương Vân và Mục Thanh Đăng.

Tưởng Lăng không giấu, kể hết đầu đuôi cho cảnh sát, mọi chuyện không sai khác là bao so với lời khai của Thịnh Thiên Vỹ, chẳng qua vẫn chỉ là chuyện Quách Hương Vân giúp việc trong nhà họ Thịnh. Khi hỏi tới những chuyện khác, Tưởng Lăng tỏ ý không biết rõ. Cảnh sát nghi hoặc, bà bèn thở dài: “Nhắc tới Quách Hương Vân thì bà ấy cũng là một người đàn bà đáng thương, gặp phải người chồng tệ bạc. Chúng tôi thấy bà ấy luôn làm tròn bổn phận nên cũng không soi xét quá nhiều về quá khứ. Ai cũng có những ký ức không muốn nhớ lại, tôi cũng không muốn cào vết sẹo của bà ấy ra.”

Cảnh sát lại hỏi thêm một số vấn đề. Khi hỏi tới bố của Thịnh Thiên Vỹ, biểu cảm của Tưởng Lăng có phần cô đơn: “Sức khỏe của ông ấy trước đó vẫn không tốt, lại vì chuyện của Thiên Vỹ và Thanh Đăng nổi giận rồi đổ bệnh, về sau sức khỏe càng ngày càng yếu, lần cuối cùng phẫu thuật thì ông ấy không qua khỏi...”

Chuyện ông Thịnh qua đời ai trong giới kinh doanh cũng biết, cũng vì chuyện này Thịnh Thiên Vỹ bị gán cái danh ‘bất hiếu’.

“Bà có oán trách Thịnh Thiên Vỹ không?” Cảnh sát hỏi.

Tưởng Lăng cười chua xót: “Nó là con trai tôi, sao tôi có thể oán trách chứ? Mu bàn tay hay lòng bàn tay cũng đều là thịt cả mà.”

“Đúng vậy, nếu anh ta là con ruột của bà thì đương nhiên bà không nỡ oán trách.” Người cảnh sát đi vào trọng điểm, lái câu chuyện đi: “Nhưng... nếu anh ta không phải con trai bà thì sao?”

Tướng Lãng đang cầm ly nước, chợt khựng lại, ngẩng phắt lên nhìn họ. Nhưng biểu cảm của bà trở lại như cũ rất nhanh, bà cười nói: “Thật ngại quá, lần đầu tiên tôi biết hóa ra cảnh sát cũng thích đùa.”

“Chúng tôi có thể hiểu tâm trạng của tổng giám đốc Tướng, cho dù không phải con đẻ thì Thịnh Thiên Vỹ cũng do bà nuôi từ nhỏ tới lớn, cũng có tình cảm.”

Tướng Lãng nhẹ nhàng đặt chiếc cốc xuống, khoe miệng cong lên một nụ cười: “Trí tưởng tượng của các anh phong phú quá, tiếc là khiến các anh thất vọng rồi. Sao nó có thể không phải là con trai tôi? Quá nực cười.”

“Vậy tổng giám đốc Tướng có vui lòng cho cảnh sát lấy mẫu kiểm tra không?”

Tướng Lãng khẽ nhướn mày: “Có liên quan tới vụ án sao?”

“Chúng tôi sẽ không làm lãng phí thời gian của tổng giám đốc Tướng đâu.”

Tướng Lãng trầm ngâm giây lát rồi đứng dậy, nho nhã nói: “Được, tôi hợp tác với các anh.”

...

Lại tới thứ sáu, giữa tháng mười hai, càng ngày càng gần Noel.

Cố Sơ rảnh rỗi, quay về trường một chuyến.

Vì lý do nghỉ học quá lâu, mặc dù xét về thành tích thi cô có đủ tư cách tham gia thực tập, và mặc dù phía bệnh viện cũng rất khẳng định nền tảng lý luận của cô nhưng có những tiết cô vẫn phải tới nghe. Thứ sáu có tiết cô muốn nghe, thế nên vừa về trường là chui vào trong cả một đám các em khóa dưới. Buổi trưa ăn cơm trong căng tin, vừa tìm được một chỗ trống để ngồi xuống thì Phó Lượng bê hộp cơm tới, ngồi phịch xuống đối diện cô.

“Này sao rồi? Nghe nói cậu không dám vào phòng mổ?”

Cố Sơ vui đầu ăn cơm, lẩm bẩm: “Tai cậu thính thật, chúng ta không học cùng học viện mà chuyện này cũng lọt được tới tai cậu.”

“Giờ cậu là giai thoại của trường, giống như lúc cậu mới nhập học ấy, mọi người quan tâm tới cậu là chuyện bình thường thôi.”

“Giai thoại cái gì chứ? Tổ thấy sau lưng gièm pha là nhiều.” Thức ăn trong căng tin mặc dù đã ngon hơn năm xưa rất nhiều lần nhưng cô vẫn có chút không quen.

“Năm đó cậu đỗ thủ khoa, vào đại học A với độ tuổi bé nhất nhưng thành tích cao nhất. Bây giờ thì sao lại thông qua kỳ thi sát hạch với số điểm cao nhất, không đáng để người ta ngưỡng mộ à.” Phó Lượng cười ha ha: “Có ngưỡng mộ thì sẽ có ganh ghét đố kỵ, thường thôi mà.”

Cố Sơ im lặng mỉm cười.

“Này, tớ còn nghe nói rất nhiều chuyện về cậu đấy.” Phó Lượng nhìn cô đầy hào hứng.

Cố Sơ cũng không ngẩng đầu lên, cầm đũa gạt qua gạt lại: “Ví dụ?”

“Ví dụ như chuyện tình lãng mạn giữa cậu và anh Bắc Thâm.”

Tay Cố Sơ chợt khựng lại, ngược mắt lên nhìn cậu ấy.

Hai mắt Phó Lượng sáng rực: “Anh Bắc Thâm là sinh viên có diện mạo tuyệt nhất trong lịch sử trường ta. Mấy năm nay mặc dù có không ít nhân tài xuất hiện nhưng mọi người đều cho rằng không bằng được một nửa anh Bắc Thâm. Mà điều khiến mọi người say sưa bàn luận nhất chính là chuyện tình yêu của hai người, nghe nói năm xưa anh Bắc Thâm và cậu phải nói là một cặp trời sinh.”

Cố Sơ cụp mắt xuống, lại bắt đầu động đũa nhưng hộp cơm vốn đã không vừa miệng giờ càng thêm nhạt nhẽo. Cô sợ nhất điều này, những kỷ niệm đã qua, những con người quá khứ được nhắc lại ở nơi khi xưa. Nhưng trong lòng cô biết rõ, chỉ cần cô quay về trường, thì chuyện năm xưa kiểu gì cũng bị đào lên. Nhớ lại khi trước chuyện giữa cô và Bắc Thâm rầm rộ khắp trường, cả khi nắm tay nhau lãng mạn cũng oanh

liệt như lúc kiên quyết chia tay, trở thành một chủ đề phong phú ‘dinh dưỡng’ trong một trường y vốn đã khô khan, đủ để nên các loại chuyện truyền nhau từ đời này qua đời khác.

Một số chuyện sơ dĩ trở thành lời đồn vì có sự tam sao thất bản. Đồn đại chính là như vậy, có điều Cố Sơ không biết tới tai Phó Lượng nó đã trở thành phiên bản nào rồi.

“Mọi người đều bảo là cậu đề nghị chia tay, anh Bắc Thâm giận quá mới ra nước ngoài.” Phó Lượng dè dặt nhìn cô, hỏi: “Có phải thế không?”

Cố Sơ nghe xong cười khỏ, thì ra sự thực chính là sự thực, mọi người cũng chẳng thể hư cấu quá nhiều khả năng cho nó. Có phải cô nên cảm kích những đàn em này vì đã tôn trọng nguyên tác không?

“Cậu còn biết gì nữa?”

“Tớ còn biết năm xưa anh Bắc Thâm vì muốn tổ chức sinh nhật cho cậu đã đi đua xe.” Phó Lượng chấp hai tay lại, vẽ mặt sùng bái: “Một chàng trai cười mô tô phân khối lớn, chào ôi, sao năm đó tớ chưa thi vào đại học A nhỉ, nếu có thể được chứng kiến thần thái của anh ấy thì tuyệt quá rồi.”

Cố Sơ không nói gì, khoe môi chỉ khê đưa lên.

“Này, vậy bây giờ cậu còn liên lạc với anh ấy không?” Phó Lượng hỏi.

Cố Sơ gấp thức ăn, cười đắng chát: “Chia tay rồi còn liên lạc gì nữa.” Tim cô quặn thắt, người không còn nữa, cô biết liên lạc làm sao?

“Đáng tiếc quá.” Phó Lượng âu sầu: “Vì sao cậu lại chia tay với anh Bắc Thâm thế?”

Nghe xong câu này, tâm trạng bất an của Cố Sơ rốt cuộc cũng tìm được điểm cân bằng. Cũng may sinh viên đại học A bây giờ còn chưa rầm rộ đồn thổi nguyên nhân cô chia tay năm xưa. Cô hít sâu một hơi, đổi chủ đề: “Sao hôm nay cậu cũng về trường vậy?”

Sự tập trung của Phó Lượng là dễ bị dịch chuyển nhất, về điểm này Cố Sơ biết rõ. Nghe xong, cậu ấy quả nhiên nói tiếp theo ý của Cố Sơ: “Chiều này có buổi thỉnh giảng, tớ nhất định phải quay về nghe.”

Thì ra là buổi thỉnh giảng.

Cố Sơ không để tâm, vốn dĩ là chuyện của hai học viện, buổi thỉnh giảng của họ không can dự tới cô. Cô cúi đầu tiếp tục gấp thức ăn, Phó Lượng lấy dưa gỗ vào đĩa của cô: “Này, sao cậu gặt hết thịt ra thế? Giảm béo đấy à? Cậu gầy lắm rồi.”

“Đợt này tớ thích ăn chay.” Từ sau khi trải qua chuyện món thịt chiên, nhìn thấy thịt là cô có phản ứng.

“Lãng phí, cậu không ăn thì để tớ ăn.” Phó Lượng gấp hết qua đĩa mình, rồi tiếp tục chủ đề ban nãy: “Chiều cậu có việc gì không? Đi với tớ đi.”

“Chúng ta có học cùng chuyên ngành đâu.” Cố Sơ nghe không ít báo cáo của Lục Bắc Thần, quyền uy như thế cô cũng được lĩnh giáo rồi, nhưng người khác không lọt vào mắt cô được.

“Cậu tưởng tớ đi học thật ấy à?” Phó Lượng cười tít mắt.

Cố Sơ ngẩng lên vẻ khó hiểu.

“Nghe nói lần này mới được giáo sư Lục danh tiếng. Mấy tháng trước thầy ấy từng thuyết giảng ở Bắc Kinh một lần, thấy bảo rầm rộ mấy ngôi trường nổi tiếng ở đó. Các sinh viên trường khác không mời tự đến, đều muốn chứng kiến thần thái của thầy ấy.” Phó Lượng sung sướng: “Tương truyền rằng thầy ấy phong độ ngời ngời, đẹp trai tuần tú, đáng tiếc, ở Bắc Kinh lần đó cầm chụp ảnh, chẳng có bức ảnh nào của thầy ấy lọt ra ngoài, duy chỉ có tờ tạp chí lần đó là bán rất chạy, nhưng về sau hình như cũng bị thầy ấy bắt dừng bán, hại tớ muốn biết diện mạo của thầy ấy cũng khó.”

Phó Lượng huyền thuyên không ngừng, Cố Sơ thì sững sờ, lát sau mới ngáy ngô hỏi: “Cậu vừa nói ai tới trường mình cơ?”

“Giáo sư Lục đó!”

Không thể nào...

Chiều nay Lục Bắc Thần sẽ tới đại học A ư? Chẳng phải anh ở Bắc Kinh sao? Sao lại đột ngột quay về? Cho dù quay về, sao cũng không báo trước với cô một tiếng?

Phó Lượng trông thấy vẻ ngập ngừng trên gương mặt cô, hiểu lầm ý cô: “Không phải cậu không biết giáo sư Lục là ai đấy chứ? Lục Bắc Thần, pháp y nhân chủng học hàng đầu thế giới, nghe nói thầy ấy lấy được bằng tiến sỹ khi còn rất trẻ.”

Cố Sơ vẫn ngây ra.

“Này.” Phó Lượng huých cô một cái.

“Hả?”

“Cậu có nghe tớ nói không đấy?” Phó Lượng kỳ lạ nhìn cô.

“À... nghe mà.” Ngoài mặt Cố Sơ tỏ ra bình tĩnh nhưng trong lòng trống ngực đập dồn dập, nhảy rộn ràng, máu huyết dồn hết ra lên mặt. Có một thanh âm vui vẻ nói với cô: Này, Lục Bắc Thần quay về rồi! Anh ấy quay về rồi!

Phó Lượng không biết những phản kích của cô, nhướng mày nhìn: “Cậu không sao chứ?”

“Không sao, có chuyện gì được?” Cố Sơ cố gắng để tâm trạng bình ổn trở lại, tươi cười với cậu ấy.

“Không phải cậu thật sự chưa nghe nói tới giáo sư Lục đấy chứ?” Phó Lượng không hiểu.

Cố Sơ háng giọng, vốn định khai thật nhưng lại sợ Phó Lượng hỏi không dứt bèn nói: “Chưa nghe nói, thầy ấy nổi tiếng lắm à?”

“Ông trời ơi, cái gì mà nổi tiếng lắm à? Thầy ấy hot kinh luôn!” Phó Lượng nhìn cô như nhìn người ngoài hành tinh: “Thầy ấy càng thần bí thì người ta càng tò mò. Giờ thì tốt rồi, chiều này là mọi người được nhìn thấy diện mạo ngoài đời thực. Cậu không biết đâu, không chỉ có sinh viên khoa khác mà cả sinh viên trường ngoài cũng kéo tới.”

“Tớ cũng đến.” Cố Sơ nói ngay: “Cậu có thể giúp tớ vào được bên trong hội trường, đúng không?”

Phó Lượng cười đều: “Ô hay, ban nãy ai nói không đi thế?”

“Tại tớ không biết vị giáo sư nổi tiếng này mà, tớ đó cho vui.” Cố Sơ cười hì hì.

Phó Lượng cười phá lên: “Cậu cứ thừa nhận luôn mình là ‘sắc nữ’ cho rồi.”

“Như nhau cả thôi.”

343. Chương 343: Người Đàn Ông Xuất Sắc Cỡ Nào Cũng Có Một Người Không Thể An Tâm

Mới qua trưa một chút, các học viện của đại học A đã sôi nổi hẳn lên, ngày hôm nay, viện pháp y cũng trở thành cái bánh bao thơm phức. Từ lúc thành lập tới nay, viện pháp y vì tính chất đặc biệt của chuyên ngành mình mà cũng thu hút những sinh viên không giống mọi người. Các học viện khác có niềm tự hào của họ, còn nhắc tới viện pháp y là nổi da gà khắp người, cũng vì thế viện pháp y chịu không ít thiệt thòi. Nhưng từ năm nay khi luồng gió bắt đầu thay đổi, sự quảng bá của học viện thể hiện sự coi trọng của đại học A đối với ngành pháp y, hơn nữa còn đầu tư một số tiền lớn cho giảng đường mới và xây dựng lại giảng đường danh nhân. Căn phòng đó được xây dựng độc lập, trước khi xây dựng lại nhà trường từng mời đội ngũ công an, cảnh sát hình sự cùng các chuyên gia tới đây thuyết giảng, sau khi xây lại diện tích không những vọt lên trở thành giảng đường hoành tráng nhất đại học A mà nhà trường còn có ý định mời các học giả pháp y có uy tín trong và ngoài nước lưu lại dấu ấn tại đây.

Lần này phía nhà trường tập trung vào Lục Bắc Thần quả thực cũng có suy tính, có thể thấy muốn dựa vào sự nổi tiếng của anh để đánh bóng danh tiếng viện pháp y đại học A và giảng đường danh nhân.

Thực tế chứng minh nước cờ này của đại học A là đúng đắn. Tin tức vị pháp y nhân chủng học nổi tiếng quốc tế Lục Bắc Thần tới giảng đường danh nhân đã được truyền ra, không những ‘bùng nổ’ cả đại học A,

ngay cả những trường khác trong thành phố cũng lần lượt gọi điện tới hỏi han, xin kinh nghiệm của đại học A. Không những vậy còn thu hút không ít nhà báo, hy vọng có thể làm một bài phỏng vấn chuyên đề, điện thoại phòng quan hệ của nhà trường bỗng kêu không ngừng nghỉ.

Liên quan đến chuyện Lục Bắc Thần tới đại học A thuyết giảng, người giật dây đầu tiên là giáo sư Phương. Cô ấy là một người làm việc cẩn trọng, khi được biết các trường ngoài và phóng viên có yêu cầu thì đã tìm lên ban giám hiệu, yêu cầu phải bảo đảm tính bí mật của việc này bằng mọi giá. Phía nhà trường cũng biết lần Lục Bắc Thần thuyết giảng ở Bắc Kinh, bên ngoài cố hết sức len lỏi ngó đầu vào mà không thể nhìn thấy một chút nào. Phía Bắc Kinh đã cho nhà trường một khởi đầu tốt, ít nhất có kinh nghiệm hữu ích nên đã chấp nhận yêu cầu của giáo sư Phương.

Tất cả thẻ vào cửa mà viện pháp y sở hữu rơi vào cảnh ngộ ‘ngàn vàng khó kiếm’. Đây vốn dĩ là một buổi thuyết giảng chỉ nhằm vào viện pháp y, theo lý mà nói số lượng thẻ phải dư dả, ai ngờ sinh viên các học viện khác cũng bắt đầu âm ỉ, cướp trắng thẻ của viện pháp y. Phía nhà trường đã có chuẩn bị trước, phát thêm cho các học viện khác một số thẻ ra vào dựa theo sức chứa của giảng đường danh nhân, nhưng vẫn có sinh viên trường ngoài trà trộn vào liều lĩnh nhận thẻ.

Cố Sơ biết muộn, khi cùng Phó Lượng đi xuyên qua con đường ngọc lan mới bàng hoàng nhận ra sức ảnh hưởng của buổi thuyết giảng này. Dọc đường tới viện pháp y, họ bắt gặp không ít các sinh viên hỏi thăm tới đâu để nhận được thẻ ra vào. Lúc ấy cô mới ý thức được chuyện mà toàn trường đều biết, cô lại chẳng hề hay biết. Điều này cũng khó trách, một là lần trước sau khi cô nói với Lục Bắc Thần lời mời của giáo sư Phương lần trước, mặc dù anh đồng ý nhưng chưa dứt khoát, cô tưởng lúc đó anh chỉ tiện miệng hứa mà thôi; Hai là cô thực tập ở bệnh viện suốt, trừ phi có chuyện gì liên quan nếu không cô tuyệt đối không rõ tình hình của nhà trường.

Đường ngọc lan đã được căng băng rôn, nào là nhiệt liệt hoan nghênh pháp y nhân chủng học nổi tiếng quốc tế, giáo sư Lục Bắc Thần. Bên dưới băng rôn, các hoạt động của các câu lạc bộ cũng rất nhộn nhịp, có câu lạc bộ đang tập trung bán các loại biểu như như “Giáo sư Lục, em yêu thầy” hoặc các áo phông vẽ tay các nhân vật hoạt hình phá án, lại có câu lạc bộ bán mô hình xương người, các dụng cụ... Tóm lại, phàm là những thứ liên quan đến pháp y, sinh viên các câu lạc bộ đều tìm hiểu và mang ra bán.

Sau khi nhìn thấy cảnh này, Cố Sơ sửng sốt. Phó Lượng xua tay: “Hầy, mấy thứ này chẳng là gì cả. Cậu có biết người của câu lạc bộ muốn kiếm được số tiền hậu hĩnh hơn bằng cách gì không?”

Cố Sơ lắc đầu, cô thật sự không thể tưởng tượng ra. Mấy món đồ phức tạp trước mắt đã đủ khiến cô kinh ngạc rồi, nhìn thấy chúng cô cảm thán sâu sắc về đầu não kinh doanh phát triển của sinh viên thời nay.

“Hội trường văn nghệ, cũng tức là hội trường nhóm nhạc Knocking nổi bật ở trường ta, Phan Tư Tư, nghe nói đã liên lạc được với trợ lý bên cạnh Lục Bắc Thần, sau khi thuyết giảng xong sẽ dành thời gian để chụp ảnh chung, tới lúc đó sẽ do chính hội trường Phan Tư Tư dẫn đầu lựa chọn mấy sinh viên may mắn cùng chụp chung kiểu ảnh kỷ niệm với giáo sư Lục.” Nói xong Phó Lượng bĩu môi: “Có thể cậu không hiểu con người Phan Tư Tư, nổi tiếng khắp trường là khéo nịnh nọt, ton hót, loại con gái giỏi giao thiệp điển hình. Tin tức chỉ vừa lộ ra, rất nhiều sinh viên đã bỏ tiền báo danh.”

Đầu tiên Cố Sơ ngạc nhiên, sau đó là nghi hoặc.

Liên hệ được với trợ lý của Lục Bắc Thần? Trợ lý của Lục Bắc Thần ngoại trừ cô ra không còn người nào khác, lẽ nào đối phương liên hệ với đám Ngự Khương hay Ngự Cảnh? Còn về việc chụp chung...

“Tớ cảm thấy khả năng không cao.” Cô khẽ lẩm bẩm một câu.

“Hả? Cái gì khả năng không cao?” Phó Lượng không hiểu câu nói của cô.

“Chuyện chụp chung khả năng không cao.” Cố Sơ hiểu Lục Bắc Thần, anh là người rất ghét chụp ảnh. Bình thường chụp chung với cô mấy tấm thì không sao nhưng đối với bên ngoài anh ghét những công việc mang tính chất quảng bá. Tính cách của người này có lúc vừa đáng ghét vừa cứng đầu, tới tấm mù mịt như hòn đá vậy, chuyện mà anh đã xác định thì không ai có thể thuyết phục anh được. Cứ lấy ví dụ như chuyện chụp chung, có thể nếu đổi thành vị khách khác thì cũng chẳng sao, nhưng là Lục Bắc Thần thì cô cảm thấy không khả thi.

Sợ Phó Lượng hiểu nhầm, cô lại giải thích thêm mấy câu: “Tớ biết thầy ấy... giáo sư Lục lúc thuyết giảng ở Bắc Kinh, máy ảnh không được phép mang vào trong, ngay cả di động cũng phải tắt máy, yêu cầu cực kỳ nghiêm ngặt.”

Phó Lượng lắc đầu: “Đây là cậu không biết thủ đoạn của Phan Tư Tư đấy thôi, cô ta sành sỏi quan hệ với mọi người, đặc biệt với đối phương là nam giới đều sẽ bị cô ta giải quyết. Lần trước chuyện lễ hội âm nhạc cô ta cũng có thể dẹp yên, cả câu lạc bộ không ai không nể phục.” Nói tới đây, cậu ấy đột nhiên nhớ ra chuyện gì đó bèn nháy mắt với Cố Sơ: “Nói cho cùng Knocking cậu cũng không lạ phải không. Cậu mà còn ở nhóm nhạc Knocking thì chẳng có việc gì của Phan Tư Tư cả, cậu là người thành lập ra nhóm nhạc cơ mà.”

Knocking là nhóm nhạc năm xưa cô dẫn theo mấy bạn học yêu thích âm nhạc cùng lập nên. Khi ấy còn là sinh viên năm nhất đầy hào hứng, cô muốn làm hội trưởng hội văn nghệ, bị mọi người đồng loạt chê cười. Trong lúc phẫn nộ, cô đã tự thành lập nhóm nhạc, đặt tên là Knocking, ý muốn nói sẽ phá vỡ truyền thống, cũng có ý không ngừng đổi mới sáng tạo, ngay sau đó, Knocking của cô phát triển không ngừng. Lúc ấy đối với hành động này của cô, Lục Bắc Thâm chỉ cười khó xử: Cô nhóc sắc bén quá thể!

Về sau, cô thôi học, cũng ra khỏi câu lạc bộ, ra khỏi nhóm nhạc. Năm cô ra đi, quyền quản lý chính của câu lạc bộ được giao cho tay keyboard, về sau mọi thứ đều không còn liên quan đến cô nữa. Lần này quay về, cô không hề nghĩ rằng Knocking vẫn tồn tại, không những vậy còn phát triển hoành tráng, trở thành một nhóm nhạc nổi danh. Các câu lạc bộ khác nhắc tới hội văn nghệ là sẽ nhắc tới nhóm nhạc Knocking. Bây giờ Knocking đã trở thành duy nhất.

Cô từng gặp mặt Phan Tư Tư, vừa mới về trường cô đã được xem một buổi biểu diễn của họ, Phan Tư Tư là ca sỹ chính. Đó là một cô gái sinh ra để dành cho âm nhạc, dáng người hơi gầy nhưng chơi các nhạc cụ rock rất chuyên nghiệp, không phụ danh tiếng của Knocking.

Nghĩ tới đây, Cố Sơ khẽ thở dài: “Cô ấy quả thực hát cũng rất hay.”

“Trường chúng ta tính đến bây giờ đều có clip biểu diễn của các khóa trước, tớ xem cả rồi. Tớ cảm thấy cậu hát hay hơn Phan Tư Tư.” Có thể nhận ra Phó Lượng không thích Phan Tư Tư cho lắm.

Cố Sơ mỉm cười, không thể không thừa nhận bản thân cũng là một cô gái ưa sĩ diện, nghe thấy mấy lời này trong lòng vẫn sướng rơn.

Buổi thuyết giảng một rưỡi sẽ bắt đầu.

Vừa rẽ vào con đường nhỏ dẫn đến giảng đường danh nhân, Cố Sơ liền nhìn thấy đầu người lúc nhúc, khí thế như trải hội mùa xuân. Cô ngỡ ngàng, nói với Phó Lượng: “Sao lại có thêm nhiều sinh viên thế này?”

“Rất nhiều người ở trường khác qua, họ không có thể vào, đành đợi ở ngoài thôi.”

“Đợi cái gì vậy?” Cố Sơ không hiểu.

Phó Lượng chỉ tay vào con đường phía bên trái: “Thông thường các vị khách đều sẽ vào từ phía bên đó. Nếu giáo sư Lục tới, đứng ở bên ngoài là có thể nhìn thấy.”

Cố Sơ toát mồ hôi.

Phó Lượng có thể ra vào, cầm hai tờ trong tay đi vào trong. Cố Sơ vừa bước chân trước vào cửa lớn, chân sau đã có người giữ chặt. Một cô gái với gương mặt söt sáng: “Bạn ơi, mình trả giá cao mua thẻ vào của bạn được không?”

Cố Sơ ngẩn người, vô thức nói: “Không được...”

Cô gái kia khá thất vọng: “Thôi vậy.”

Cố Sơ xoa xoa cánh tay chui vào trong, nghĩ bụng sao mình phải tranh với mấy người này nhỉ? Làm như cô sùng bái Lục Bắc Thâm lắm vậy, cô muốn gặp anh chẳng phải gặp lúc nào cũng được sao? Phó Lượng hiểu lắm, sát tới cười hì hì: “Giỏi lắm, không lay động trước tiền bạc, chỉ vì mỹ nam đẹp như hoa.”

“Nói xằng bậy cái gì thế hả?” Cố Sơ phì cười: “Mau lau nước miếng của cậu đi kìa.”

Phó Lượng học viện pháp y, thế nên có quyền ưu tiên về mặt chỗ ngồi. Cố Sơ đi theo cậu ấy tìm chỗ, mừng rỡ phát hiện ra vị trí không tồi, khá gần bục giảng. Cố Sơ sung sướng nghĩ, anh đứng trên kia có thể nhìn thấy cô. Tới lúc đó liệu anh có ngạc nhiên không? Nhưng sau đó cô lại nghĩ, như thế này lại để anh đắc ý rồi. Anh là thân phận giáo sư, cô là thân phận sinh viên. Chiếc vé này khó xin vậy cô cũng len lỏi vào được, phải muốn gặp anh cỡ nào.

Cô nhìn khắp bốn phía, cả một khoảng đen xì. Giảng đường đã ngồi chật kín, chỉ còn lại một con đường, các con đường khác cũng đầy ngập. Nhìn thấy cảnh này, Cố Sơ thở dài. Xem ra cô hoang phí của trời rồi, cô biết là Lục Bắc Thần rất đẹp trai nhưng không nghĩ lại có lăm fan hâm mộ đến thế, anh bỗng chốc như thể chỉ có trên trời không có dưới trần vậy. Xem ra sau này rảnh rồi cô phải nghiêm túc ngắm anh cho kỹ, gương mặt đó đúng là đáng tiền.

Cô lại nhìn con đường duy nhất ấy. Lát nữa Lục Bắc Thần có lẽ sẽ từ đó đi thẳng lên bục, toàn hội trường sẽ rầm rộ đến mức nào? Rồi lại nghĩ tới các sinh viên bên ngoài, cảm thấy Lục Bắc Thần được đối xử như mình tinh vậy. Thế người đi cùng anh là ai? Không thể để anh đơn thương độc mã xông qua đoàn người chứ? Lỡ như gương mặt tuần tú của anh vừa xuất hiện, cô gái nào kiềm lòng không dâng lại cuồng nhiệt bỏ nhào vào, tới lúc đó cô ngồi yên ở chỗ cũ xem trò vui hay xông tới trùng mắt với đám đông để ‘hộ giá’ đây?

Lần đầu tiên trong đời Cố Sơ bỗng rất bất rứt vì chuyện này.

...

Ở đầu kia trường học lại khá yên ắng.

Đây là một phòng ngủ phía nhà trường đặc biệt dành ra cho những vị khách quan trọng. Còn chưa tới một giờ, Lục Bắc Thần đã tới, đến thẳng phòng nghỉ. Nhà trường rất coi trọng buổi thuyết giảng lần này, dĩ nhiên không dám khinh suất. Các lãnh đạo lần lượt tới hỏi thăm, viện trưởng tiếp đón chủ yếu.

Không ai ngờ Lục Bắc Thần lại tới sớm như vậy. Với kinh nghiệm của họ, đa phần các vị khách đều đến sát giờ hoặc muộn một chút. Viện trưởng viện pháp y lệnh cho người chuẩn bị đĩa hoa quả, điểm tâm gì gì đó nhưng bị Lục Bắc Thần khéo léo chối từ. Anh chỉ xin một cốc nước, sau đó báo cáo qua với phía nhà trường chủ đề buổi thuyết giảng lần này.

Viện trưởng không nghĩ rằng một giáo sư danh tiếng lại khiêm nhường lễ phép như vậy, nhất thời rất kích động, lập tức gọi điện tới văn phòng lãnh đạo nhà trường, báo lại chủ đề buổi thuyết trình của Lục Bắc Thần. Hiệu trưởng vừa nghe thì chân thành cảm thán càng là người có thành tích lại càng khiêm tốn, đáng để chúng ta học tập.

Chuyện Lục Bắc Thần ở phòng nghỉ rất ít người biết nên tránh bị làm phiền. Lúc nói chuyện với viện trưởng, giáo sư Phương cứ nhìn Lục Bắc Thần mãi, tới tận khi anh và viện trưởng nói chuyện xong mới quay đầu sang nhìn giáo sư Phương, thái độ ôn hòa nhã nhặn: “Giáo sư Phương, ý kiến của cô thế nào ạ?”

“À, rất tốt rất tốt.” Giáo sư Phương phản ứng lại, gật đầu lia lịa.

Lục Bắc Thần khẽ cười, nhưng nhìn kỹ thì lại giống như cậu học trò được cô giáo khen.

“Tôi hỏi một câu không nên hỏi lắm.” Cuối cùng, giáo sư Phương vẫn không nén nổi tò mò.

“Cô cứ hỏi.” Anh rất cung kính.

Chỉ riêng thái độ này thôi lại càng khiến giáo sư Phương nghi hoặc, cô ấy hỏi: “Cậu... thật sự không phải Bắc Thâm?” Cô ấy từng dạy Bắc Thâm, mặc dù làm nghề giáo bao năm có vô số học trò nhưng vẫn ấn tượng sâu sắc với một bác sỹ thiên tài như Lục Bắc Thâm, năm xưa khi dẫn dắt Bắc Thâm cô ấy cũng có rất nhiều kỳ vọng. Bắc Thâm rất lễ phép với giáo viên, cho dù bên ngoài đồn đại em ấy có thông minh tài trí cỡ nào, khi đối diện với thầy cô lãnh đạo cũng nhũn nhặn và ôn tồn.

Mà vị giáo sư Lục này cũng vậy, cực kỳ giống Bắc Thâm năm xưa.

Lục Bắc Thần nhẹ nhàng trả lời: “Bắc Thâm là em trai em.”

Giáo sư Phương nghe xong cũng không dám hỏi sâu thêm, trước đây từng nghe Cố Sơ nhắc đến chuyện này. Anh em sinh đôi nhưng Bắc Thâm không còn nữa, cô ấy hỏi han triệt để thêm là không lịch sự.

“Rất xin lỗi.”

“Giáo sư Phương, cô khách khí rồi ạ. Em còn một vấn đề muốn hỏi cô.”

Nghe xong, giáo sư Phương bật cười: “Kiến thức của cậu vượt xa tôi nhiều lắm, còn vấn đề gì có thể hỏi tôi chứ?”

“Đâu có, đâu có, trong ngành giải phẫu cô là người được mọi người kính trọng. So với kinh nghiệm của cô, em chỉ có thể bám theo thôi.” Lục Bắc Thần chân thành nói.

Con người ai cũng thích nghe lời tốt đẹp, nhất là người làm nghề giáo dục, được đánh giá cao như vậy dĩ nhiên rất vui. Nụ cười trên gương mặt giáo sư Phương càng đậm thêm: “Cậu còn trẻ mà rất khiêm tốn, tiền độ rộng mở. Vậy cậu muốn hỏi chuyện gì?”

“Liên quan đến tình hình của Cố Sơ.” Lục Bắc Thần đi vào trọng điểm.

Giáo sư Phương dừng người: “Cố Sơ? Em ấy làm sao?”

“Chắc là cô cũng đã nghe nói chuyện cô ấy không dám vào phòng mổ rồi phải không ạ?”

Giáo sư Phương bình tĩnh ngộ, gật đầu: “Chuyện này đúng là tôi có nghe nói, còn cảm thấy rất kỳ lạ. Tôi đã được biết thành tích lý luận của em ấy, theo lý mà nói đáng nhẽ sẽ không vậy.”

“Nghe nói lần đầu tiên học môn giải phẫu cô ấy có dấu hiệu ngất khi nhìn thấy máu, cuối cùng chính cô đã giúp cô ấy trị liệu giải miễn cảm.” Lục Bắc Thần nhíu mày: “Tình trạng hiện giờ của cô ấy liệu có phải hiện tượng tái phát bệnh không ạ?”

Giáo sư Phương nhìn anh, thấy anh chau mày suy tư, trong lòng cảm thán lại là một chàng trai hết lòng vì tình yêu, giống hệt như em trai cậu ấy, nhưng sao cả hai anh em lại bị giày vò bởi cùng một cô gái chứ? Năm xưa, Lục Bắc Thần từng tìm tới bà vì chuyện của Cố Sơ. Lúc đó bà là giáo viên của Bắc Thần, còn chưa dạy khóa của Cố Sơ. Cậu học trò bà ưng ý lại đột ngột tới tìm, chàng trai kiêu ngạo chưa bao giờ cầu xin ai lại nói với bà: Giáo sư Phương, em có thể nhờ cô giúp đỡ một chuyện không ạ? Về sau bà mới biết cậu ấy muốn bà giúp trị liệu giải miễn cảm cho một cô bé, vì cô bé ấy thấy máu là ngất, các thầy cô đã dùng nhiều cách mà vẫn không thể khắc phục được. Bà hỏi cậu ấy: Em có quan hệ gì với cô bé ấy? Lúc đó cậu ấy còn có chút bẽn lèn nhưng vẫn đáp rất chắc chắn: Em thích em ấy.

Về sau, hai người họ quả nhiên yêu đương. Cô gái hoạt bát hiếu động, khi cười lên trông rất xinh, ngay cả một người ôm tư tưởng truyền thống như bà cũng cảm thấy hai đứa nó xứng đôi vừa lứa. Nhưng không ngờ, hai đứa lại chia tay.

Bây giờ khi nhìn Lục Bắc Thần trước mặt, anh trai của Bắc Thần lại đau lòng vì cùng một cô gái. Không thể trách hai anh em họ, cô nhóc Cố Sơ đó quả thực rất được lòng người, nhỏ nhắn lanh lợi, lại xinh đẹp, lúc yên tĩnh khiến người ta thương, khi náo loạn lại khiến người ta vui vẻ. Còn về những thị phi giữa hai anh em họ và cô bé ấy, người làm giáo viên như bà cũng không tiện hỏi kỹ càng.

“Em Tiêu Tiểu Tiểu lúc trước cũng từng tới hỏi tôi, tôi mới biết tình trạng của Cố Sơ khá nghiêm trọng.” Giáo sư Phương nói: “Nhưng tôi đã tìm hiểu, tình hình của em ấy khác với khi trước, không phải chỉ đơn giản thấy máu là ngất. Tôi cảm thấy phần nhiều là tâm lý bài xích phòng phẫu thuật, mà kiểu tâm lý bài xích này biểu hiện lâm sàng chính là chê bẩn. Nếu bây giờ cậu đi hỏi em ấy, chắc chắn em ấy sẽ nói phòng phẫu thuật rất bẩn. Đương nhiên, đây chỉ là biểu hiện tâm lý phản ánh lên sinh lý, chứ không phải em ấy có bệnh sạch sẽ.”

Lục Bắc Thần càng nhíu mày sâu hơn, rơi vào trầm tư.

“Nếu chỉ đơn thuần là nỗi sợ hãi tâm lý khúc xạ lên sinh lý, tôi chắc chắn có thể giúp em ấy lần nữa nhưng nếu là tâm lý bài xích hoàn cảnh của bản thân thì không dễ đâu.” Giáo sư Phương thành thật nói.

Lục Bắc Thần khẽ gật đầu. Một lúc lâu sau, anh nhìn bà trả lời: “Dạ vâng thưa giáo sư, em hiểu rồi.”

Lúc ấy viện trưởng vội xen ngang: “Giáo sư Lục, sắp tới giờ thuyết giảng rồi.”

Lúc này Lục Bắc Thần mới nhớ ra, giơ tay lên xem, biểu cảm có chút tiếc nuối. Anh vội đứng dậy, nói với giáo sư Phương: “Thật ngại quá, hôm nay chuyển bay hơi trễ một chút, nếu không em còn có thể đến sớm hơn.” Rồi anh bổ sung một câu: “Hôm khác em sẽ lại về trường thăm cô.”

“Được, được. Hoan nghênh cậu tới trường xuyên.” Câu nói ấy khiến giáo sư Phương hơi hoang mang, đứng dậy nói không ngừng.

Viện trưởng đưa anh rời khỏi phòng nghỉ. Sau khi anh đi một lúc lâu, giáo sư Phương mới bàng hoàng nhận ra, cậu ấy tới trường sớm như vậy đâu phải vì chuyện của mình? Mục đích chính là vì việc của Cố Sơ.

Bà thở dài, dù là một người đàn ông xuất sắc nhường nào, trong lòng cũng có một người con gái khiến mình không thể an tâm.

...

Điều khiến mọi người thất vọng là Lục Bắc Thần không đi qua con đường để tiến lên bục. Một rưỡi chiều, không sớm một phút, không chậm một giây, Lục Bắc Thần xuất hiện ở một bên bục giảng.

Cả hội trường náo động, thậm chí rất nhiều sinh viên đã đứng dậy, ngay sau đó là tiếng thét và tiếng reo hò.

Cố Sơ bỗng cảm thấy đôi tai như bị nổ tung, ầm một tiếng. Phó Lượng kích động giật vạt áo của cô, cả một câu hoàn chỉnh cũng không nói ra được: “A a a! Nam thần của tớ xuất hiện rồi! Thầy ấy... Thầy ấy đẹp trai quá... Ông trời ơi, thầy ấy chính là... chính là Lục Bắc Thần trong truyền thuyết ư? Chính là vị giáo sư nổi tiếng đó? A!”

Âm cuối cùng khiến màng nhĩ Cố Sơ suýt rách. Cô vội nói: “Phó Lượng, cậu bình tĩnh đã!”

“Bình tĩnh làm sao được! Cậu nhìn cả hội trường đi!” Phó Lượng kích động khoa chân múa tay: “Mấy sinh viên đứng ngoài thì phải làm sao? Thầy ấy cao quá... đẹp trai quá, tiếc là họ không nhìn thấy!”

Phải, cả hội trường điên hết cả rồi!

Đây là suy nghĩ đầu tiên của Cố Sơ.

Cô quay đầu nhìn về phía bục giảng, tim cũng lỡ nhịp, rồi cũng nhanh chóng đập thành thịch điên cuồng theo đám đông. Trên bục giảng, anh ăn vận gọn gàng đơn giản, một chiếc áo sơ mi màu trắng với một chiếc quần áo đen, không thất cả vạt, bên ngoài khoác một chiếc áo dạ dài một nửa, kiểu ăn mặc truyền thống nhưng ở trên người anh lại mang một phong độ đặc biệt. Ánh đèn hắt lên người anh, ánh mắt anh đen như mực, thâm sâu không thấy đáy, chiếc áo sơ mi màu trắng nhận càng tôn lên cái cao ráo của anh, không thân thiện lại không quá xa cách.

Tiếng reo hò không làm lay động phong thái hơi lạnh của anh. Anh đứng trên cao, hai tay đặt lên hai bên bục, ánh mắt điềm đạm trí tuệ. Các nhân viên bảo vệ của nhà trường vội ra mặt yêu cầu mọi người yên lặng, ngồi vào chỗ.

Phó Lượng hai mắt sáng lấp lánh, kéo Cố Sơ ngồi xuống, đề tay lên ngực: “Trời ơi, tớ cảm thấy cứ như nam chính trong truyện tranh xuất hiện vậy.”

Cố Sơ nào còn để ý được Phó Lượng nói gì? Hai con mắt cứ dán chặt vào Lục Bắc Thần. Anh ở đó, như gần như xa, vừa lạ lẫm vừa thân thuộc, tâm trạng kích động cứ phải đè nén mãi. Hội trường rất nóng, Lục Bắc Thần bèn cởi áo dạ ra, lại khiến đám đông bên dưới hét ầm lên. Nhanh chóng có người bước lên bục đón lấy chiếc áo dạ trong tay Lục Bắc Thần. Chiếc áo dạ này Cố Sơ quen thuộc, là món quà sinh nhật cô tặng anh, mà người bước lên chính là Ngữ Cảnh.

Ngữ Cảnh vừa quay đầu, chợt nhìn thấy Cố Sơ dưới khán đài, đôi mắt phía sau gọng kính to mở tròn mừng rỡ, tư thế ấy như chuẩn bị vỗ tay với Cố Sơ. Cô vội giơ tay lên miệng ‘suyt’ một tiếng. Ngữ Cảnh kiềm chế cảm xúc, chỉ len lén vỗ tay với cô, sau đó đi tới bên cạnh Lục Bắc Thần, nói thầm vào tai.

Rõ ràng Lục Bắc Thần sững lại. Anh ngẩng đầu lên, điềm đạm quét ánh mắt một lượt, lập tức chuẩn xác nhắm vào Cố Sơ bên dưới, khóe môi rướn lên như có như không, sau đó lại ung dung rời đi.

Ánh mắt ấy lại khiến những cơn sóng đáy lòng Cố Sơ cuộn trào, ngay đó, hạnh phúc và ngỡ ngàng nổ tung...

344. Chương 344: Cô Nhóc Mồm Mép Lanh Lợi

Giảng đường danh nhân rất rộng, bục giảng là nơi quan trọng, diện tích nghỉ cũng đủ biết. Nếu người đứng trên bục không áp đảo được nó, tất sẽ trở nên rất mỏng manh. Nhưng Lục Bắc Thần vừa bình thản lại vững vàng như cột trụ. Tựa như có vô vàn tia sáng hội tụ rồi trút xuống dáng hình cao lớn của anh. Bục giảng không những không còn trống trải, ngược lại vì có sự tồn tại của anh mà trở nên nhỏ hẹp, khiến ánh mắt của tất cả mọi người đều như ngưng đọng trên người anh.

Nhìn thấy một Lục Bắc Thần như vậy trên bục giảng, lòng Cố Sơ ngọt ngào, luyện lưu tình cảm. Trước đây cô từng theo anh tới cực cảnh sát báo cáo, biết rõ sự ‘chối lòa’ của người đàn ông này nhưng vẫn chưa có dịp nghe anh thuyết giảng. Lúc trước Ngũ Cảnh từng nhắc đến, nói rằng các buổi thuyết giảng của anh ở học viện pháp y đại học Yale và đại học Stanford đều rất chấn động, nội dung thuyết giảng đều được học viện liệt thành tài liệu tham khảo quan trọng. Mỗi lần kể, Ngũ Cảnh đều vô cùng hãnh diện rồi lại làm ra vẻ nuối tiếc, nhìn cô nói: Đáng tiếc quá, cô chưa được lĩnh hội sức hấp dẫn của giáo sư trên bục giảng. Buổi thuyết giảng của anh ấy luôn đông người nhất, hơn nữa không chỉ thu hút riêng sinh viên của viện pháp y.

Lần này, Lục Bắc Thần còn chưa bắt đầu, cô đã lãnh hội được sức hấp dẫn của anh rồi, cũng hiểu được nét mặt sùng bái của Ngũ Cảnh. Anh như đứng trên vạn người, mỗi một hành động đều quyền uy.

Một người đàn ông như vậy khiến người ta tâm phục nhất, mà sự quyền uy đó tới từ chính sự chuyên nghiệp và kinh nghiệm của anh.

Giảng đường vẫn yêu cầu toàn thể sinh viên tắt di động, các vật dụng như máy ảnh, bút ghi âm đều nhất loạt không được đem vào. Không giống các vị khách mời khác, buổi thuyết giảng của Lục Bắc Thần trước nay không công khai.

“Xin chào các em, tôi là Lục Bắc Thần.” Anh lên tiếng, tự giới thiệu ngắn gọn từ lúc mở đầu. Thông qua micro, giọng anh trầm ấm, quyến rũ và êm ru. Câu nói này vừa dứt, cả hội trường lại sôi động, còn có không ít các sinh viên nữ gọi tên anh.

Cố Sơ quay đầu sang nhìn, mấy sinh viên đó kích động tới nổi mặt mũi méo xệch, cánh tay cô chột nổ da gà, rồi khi quay lại vô thức quét qua Phó Lượng bên cạnh. Ông trời ơi, cậu ấy cũng bày ra vẻ si mê.

Anh mới nói một câu thôi mà, có cần phải vậy không?

Đang mải nghĩ thì cô bỗng nghe thấy một tiếng ‘Rít!’ bật ra khỏi micro, cực kỳ chói tai.

Cả hội trường sững sốt.

Cố Sơ ngẩn người, đây là tiếng tín hiệu bị gây nhiễu.

Rất nhanh, cô nhìn thấy Ngũ Cảnh bước xuống, tìm nguồn dựa theo tín hiệu gây nhiễu. Lục Bắc Thần không nói gì, chỉ yên lặng chờ đợi trên bục giảng. Tất cả mọi người đều nhìn theo Ngũ Cảnh, chẳng mấy chốc cậu ấy đã đi tới hàng cuối cùng, đứng trước mặt một nữ sinh, làm động tác ‘mời’ với cô ấy. Nữ sinh đó đầu tiên là ngượng ngập sau đó sắc mặt chuyển sang đỏ bừng, hét lên phía bục giảng: “Giáo sư Lục, em lập tức tắt điện thoại được không ạ? Em muốn nghe thầy giảng.”

Từ đầu tới cuối Lục Bắc Thần không nói câu nào, sắc mặt không nóng không lạnh.

Ngũ Cảnh xin lỗi một câu rồi tiếp tục mời cô bé đi ra. Những người khác dĩ nhiên cũng không muốn câu giờ, nhất loạt khiển trách hành vi lén lút dùng di động chụp ảnh của cô ấy, tất cả đều ăm ỉ yêu cầu cô ấy ra ngoài. Nữ sinh không còn cách nào khác đành buồn bã đi ra.

Một sự cố nhỏ, Lục Bắc Thần bình tĩnh nhắc nhở mọi người rằng trong buổi thuyết giảng của anh phải tuân thủ quy định của anh. Cố Sơ hiểu sự hà khắc, xa cách này của anh, một số buổi thuyết giảng không công khai dĩ nhiên cấm chụp ảnh ghi âm, vì nội dung của nó có thể không thích hợp lưu truyền ra ngoài. Thật ra cô cũng nhận thấy anh không thích thú lắm mấy buổi nói quy mô lớn thế này. Nghe Ngũ Cảnh kể, mấy lần thuyết giảng về sau của anh ở nước ngoài đều cấm các sinh viên bên ngoài tham gia, chỉ giảng cho sinh viên viện pháp y. Thái độ này chắc chắn là hoàn toàn khác biệt với các vị khách trong nước. Nhìn thấy biến người của giờ phút này, chắc là trong nội dung anh cũng có phần giữ kín.

Đợi tất cả yên lặng rồi Lục Bắc Thần nhìn về phía mọi người: “Sau đây tôi có thể nói tiếp rồi chứ?”

Một câu nói đùa khiến hội trường rộ lên tiếng cười.

Cố Sơ ngồi dưới thềm nghĩ anh chàng này nếu làm thầy giáo cũng được đấy, chưa biết chừng cũng có học trò khắp nơi như mấy giáo sư trong trường. Nhưng sau đó cô lại nghĩ anh có thể làm một người thầy tốt được không? Đám Ngữ Cảnh cũng quanh năm đi theo anh, lúc mắng họ anh không chút nể nang. Sinh viên bây giờ cá tính lắm, anh mà làm thầy giáo chẳng biết một ngày bị tố cáo mấy lần.

Cô còn đang mải nghĩ thì Lục Bắc Thần đã bắt đầu nói, không có quá nhiều lời mở đầu, thậm chí không giới thiệu thêm về bản thân ngoại trừ câu “Tôi là Lục Bắc Thần” ấy. Sau lưng là một màn chiếu lớn, các khách mời khác thường chiếu giáo án của mình lên đó. Anh thì không, không có những con chữ di dật cùng những hàng những đoạn dài dằng dặc, nó chỉ đang tạm thời trầm mặc đợi chờ.

Anh không nhắc lại từ những vấn đề cơ bản một cách cũ rích. Buổi thuyết giảng này vốn nhắm vào sinh viên viện pháp y, còn về các khoa khác, anh cũng không thể phổ cập lại một lượt các kiến thức cơ bản trong giáo trình. Đại đa số là các án lệ quốc tế. Anh dần dần đi vào một cách tuần tự, từ giản đơn đến phức tạp, đi cùng với chất giọng trầm của anh, không thể không thừa nhận đây như một bữa tiệc của đôi tai. Có rất nhiều vụ Cố Sơ không biết, nhưng cô hiểu rõ nếu Lục Bắc Thần đã mang tới buổi thuyết giảng thì chắc chắn là đồ của riêng anh, nói một cách khác là những vụ án đã qua tay anh. Mặc dù Lục Bắc Thần chưa từng kể cho cô nghe những vụ án anh từng giải quyết, nhưng việc này cũng không khó đoán. Anh là một người đàn ông kiêu ngạo đường nào, dĩ nhiên không thể lấy kinh nghiệm của người khác để làm phong phú buổi giảng của mình.

Chủ đề buổi giảng của anh lần này là ‘Sống chết’, một cái tên rất lạ nhưng sau khi được anh giải thích thì mọi người đều tỉnh ra. Chết, cái chết, nạn nhân. Chết bình thường hay bất thường? Chết như thế nào? Quá trình tử vong? Đây là một hệ thống vĩ đại của pháp y, từ khảo sát hiện trường cho tới giám định, anh đều lần lượt nói rõ bằng những án lệ hết sức đặc sắc; Sống cũng chưa hẳn là theo nghĩa đen, anh coi từ ‘sống’ này giải thích cho những lời khai của nạn nhân.

“Đừng tin rằng người chết là im lặng, họ sẽ nói cho bạn tất cả mọi chuyện xảy ra.” Lục Bắc Thần đứng giữa bục giảng, ánh mắt kiên định.

Cố Sơ nghe đến thất thần. Đâu chỉ mình cô? Cả các sinh viên không thuộc chuyên ngành pháp y cũng rất say sưa.

Phó Lượng ghi chép liến thoắng, toàn là những điểm mấu chốt trong lời nói của Lục Bắc Thần.

Trong quá trình thuyết giảng, đôi mắt anh vẫn bình tĩnh di chuyển khắp hội trường, không ‘đắm đuối’ trao đổi ánh nhìn với Cố Sơ. Ngoại trừ lúc mới vào hội trường, về sau cho dù nhìn về phía cô anh vẫn rất bình thản.

“Khi chưa qua phân tích chuyên nghiệp và logic, đôi mắt của bạn vĩnh viễn là đui mù.” Anh lại nói.

Câu nói này khiến các sinh viên xì xào bàn tán.

“Có người sẽ chất vấn câu nói này. Vậy được, nếu không phiền tôi sẽ thử kiểm tra mọi người.” Lục Bắc Thần nghiêng người: “Mời mọi người nhìn lên màn hình.”

Khi anh hơi giơ tay lên, ánh sáng màu vàng trên ngón tay chợt lấp lánh.

Cố Sơ bất chợt nắm chặt bàn tay đeo nhẫn của mình. Chiếc nhẫn ấy nhẹ nhàng xoay trên ngón giữa, trái tim cô cũng trở nên nóng bỏng. Phó Lượng nhìn Lục Bắc Thần chăm chăm như hổ đói rồi ghé sát mặt qua, buồn đưa: “Nhìn thấy chưa?”

“Thấy gì?”

“Chiếc nhẫn trên tay thầy ấy kia.” Phó Lượng rì rầm.

Như có một con quỷ đột nhiên chui vào lòng Cố Sơ, cô vội vàng rút bàn tay đeo nhẫn vào túi, ‘à’ một tiếng.

Nhưng sự chú ý của Phó Lượng vốn không đặt vào động tác nhỏ nhặt của cô mà thờ dài nặng nề. Cố Sơ quay đầu nhìn biểu cảm hệt hăng của cậu ấy, cảm thấy rất buồn cười bèn hỏi: “Sao thế?”

“Thầy ấy đeo nhẫn rồi.”

“Đeo nhẫn thì làm sao?” Cố Sơ không hiểu.

Phó Lượng ủ dột: “Thì chứng tỏ thầy ấy là hoa đã có chủ chứ sao.”

Đây là lần đầu tiên cô thấy có người dùng cụm từ ‘hoa đã có chủ’ để hình dung một người đàn ông, thầm lẩm bẩm trong lòng: Người đàn ông của ai cậu cũng chú ý à. Nhưng ngoài miệng không thể nói vậy, quan hệ giữa cô và Lục Bắc Thần đúng là người xung quanh có biết nhưng chuyện này không cần rêu rao âm ỉ. Trong chuyện tình yêu, cô không phải kiểu người thích khoe mẽ, cả Lục Bắc Thần cũng vậy. Không cố tình nói ra nhưng cũng chẳng mất công giấu giếm, mọi chuyện không khác gì các cặp đôi yêu nhau bình thường cả.

Trước mắt, đối diện với cái nhìn chòng chọc của Phó Lượng, theo lý mà nói cô nên tốt bụng nhắc nhở một câu, chí ít cũng để dập tắt ngọn lửa trong đôi mắt ấy. Nhưng cô lại nghĩ, Phó Lượng và các nữ sinh có thể nuốt sống Lục Bắc Thần ngồi kia đang ở trong giai đoạn hưng phấn, lúc này mà cô bất thành linh nói “Lục Bắc Thần là bạn trai của tớ” thì chắc là Phó Lượng chẳng còn tâm tư nghe buổi thuyết giảng nữa, nhất định sẽ bám lấy cô hỏi cho bằng được.

Nghĩ vậy, cô bèn nói bóng nói gió: “Ánh mắt gì thế hả? Nhẫn của thầy ấy đeo vào ngón giữa chứ có phải ngón áp út đâu, chưa biết chừng là đeo cho vui thôi.”

“Cậu thì biết cái gì, mẫu đàn ông nghiêm túc, cao ngạo như thầy ấy có thể tùy tiện đeo nhẫn lên tay để chơi hay sao?” Phó Lượng nhìn cô, giọng điệu dạy dỗ: “Cậu nhìn tay thầy ấy đi, ngoài đồng hồ ra thì chỉ còn lại chiếc nhẫn đó thôi. Thầy ấy làm nghề gì? Làm pháp y, đôi tay đó quý như vàng đấy, nếu không phải có ý nghĩa đặc biệt, tớ tin thầy ấy tuyệt đối không đeo lên đâu. Ngón giữa đại diện cho điều gì, là hôn ước, là lời thề, kiểu gì cũng là nhẫn đính hôn.”

Cố Sơ nuốt nước bọt, chân thành bái phục: “Khả năng quan sát của cậu siêu thật.”

“Hãy gọi tớ là ‘thần thám Lượng’, xin cảm ơn.” Phó Lượng cười hì hì rồi lại nhanh chóng xì mặt xuống: “Haiz, ước gì tớ phán đoán sai.”

“Tớ cảm thấy cậu suy luận không sai đâu.” Cố Sơ bá vai cậu ấy: “Cậu học pháp y, nếu một chút suy luận còn con này cũng không có thì lãng phí mấy năm học hành rồi.”

Phó Lượng nghe xong lại càng ủ ẻ.

“Người ta có bạn gái rồi, cậu mau hoàn hồn lại đi.”

“Đây là sự ngưỡng mộ tinh thần, có hiểu không hả?” Phó Lượng tìm một cái cớ để vịn vào: “Cậu nhìn nữ sinh khắp hội trường mà xem, có ai không ngưỡng mộ tinh thần? Đừng nói là thầy ấy đã đính hôn, cho dù hôm nay thầy ấy đeo nhẫn lên ngón áp út cũng vẫn có những cô gái nhào tới, cậu tin không?”

Cố Sơ lườm nguýt, không định quan tâm tới cậu ấy nữa.

Trên màn chiếu lớn là một bức ảnh hiện trường vụ án.

Bên cạnh sofa có một nạn nhân nữ nằm giữa vũng máu, tay phải cầm một con dao, lưỡi dao dính máu hướng xuống dưới, trên động mạch chủ có vết cửa, trên vết thương có vết máu đông. Bên cạnh bức ảnh này là hình ảnh giải phẫu nạn nhân, đầy đủ mỗi một bộ phận, vô cùng sắc nét.

Bây giờ mọi người đang xem một vụ án xảy ra tại một gia đình ở London. Năm đó vụ án này cũng đã gây lên không ít tranh luận, trong đó tranh luận lớn nhất chính là về nguyên nhân cái chết của nạn nhân nữ.” Lục Bắc Thần dùng bút hồng ngoại chỉ lên bức ảnh trên màn chiếu: “Pháp y phụ trách vụ án này sau khi nhận được sự đồng ý của người nhà nạn nhân đã làm giải phẫu tình hình của nạn nhân như phía dưới.”

Dứt lời, anh quay xuống dưới.

“Tôi nghĩ ở đây sẽ có một số sinh viên sau này theo nghiệp pháp y, vậy ai có thể nói cho tôi biết suy luận của các em?”

“Thưa giáo sư!” Bên dưới có một sinh viên nam giơ tay lên, nói: “Dựa vào một bức ảnh là có thể suy luận toàn bộ tình tiết vụ án, cá nhân em cho rằng có hơi võ đoán.”

“Trong điều kiện tình hình không cho phép, ảnh là manh mối quan trọng nhất.” Ánh mắt Lục Bắc Thần điềm đạm, lại đầy nghiêm nghị. “Ngoài ra, em phải nhớ rằng, khi đối mặt với vụ án không có chủ nghĩa anh hùng cá nhân. Đây là công việc cần sự hợp tác của toàn thể. Nếu em nghi ngờ bức ảnh thì chứng tỏ em không hoàn toàn tin tưởng đồng nghiệp của em hoặc nhân viên khám nghiệm hiện trường.”

Sinh viên nam xoa xoa mũi, không nói thêm gì nữa.

Cố Sơ chứng kiến hết thấy, thầm nghĩ: Con người ta khi còn trẻ và đầy sức sống hay nghĩ tới những lẽ tất nhiên. Ví dụ như nam sinh kia cho rằng quá mù quáng sẽ dẫn tới võ đoán mà không biết trên đời này núi cao còn có núi cao hơn, giống như vị trên bục kia, đừng nói là dựa vào một bức ảnh, cho dù chỉ là vụn xương cũng có thể tìm ra manh mối.

Lại có người giơ tay: “Em cho rằng là tự sát.”

“Lý do?”

“Rất đơn giản, nếu đây là hiện trường đầu tiên của vụ án thì một khi giết người ắt sẽ để lại dấu vết.” Đó là một cô gái, ăn nói rất hùng hồn. “Nhưng trong bức ảnh không có dấu hiệu vật lộn, trên vũng máu không có dấu chân hỗn loạn, trên xác nạn nhân không có dấu hiệu giằng co. Từ vết thương trên cổ có thể thấy đó là vết thương trí mạng. Cô ấy đã cửa vào động mạch chủ dẫn tới tử vong.”

Lục Bắc Thần nửa đùa nửa thật hỏi: “Em là sinh viên viện pháp y à?”

“Không ạ.”

“Bình thường thích xem phim hình sự phá án phải không?”

“Vâng thưa giáo sư.”

“Sau này em có định theo nghề pháp y không?”

“Dạ không, em chỉ đơn thuần có hứng thú với suy luận nhưng sẽ không đi theo ngành này.”

Lục Bắc Thần cười khê: “Tôi rất mừng vì em không phải sinh viên viện pháp y, càng may mắn hơn nữa khi tương lai em không đi theo nghề này.”

Sinh viên nữ sững người.

Cố Sơ thầm thở dài trong lòng, Lục Bắc Thần ăn nói luôn không dễ nghe, đối phương là con gái đấy, nề mặt người ta chút chứ. Không đúng, cả cô cũng nhận ra đầu mối, chẳng trách Lục Bắc Thần không khách khí như vậy. Phó Lượng rất chắc kiến thức, nghe cô bạn kia nói xong bèn bĩu môi: “Mang mấy cái trò trên phim truyền hình ra là dám nói à? Đừng bảo giáo sư Lục chê cười, cả sinh viên viện pháp y bọn tớ cũng cười cho.”

Nữ sinh kia đã mất hết thể diện, dĩ nhiên không phục: “Giáo sư Lục, thầy nói vậy là có ý gì ạ? Lẽ nào em suy luận không logic chút nào sao?”

“Có, chỉ là lý luận suông hoặc chỉ là suy luận logic dễ hiểu.” Lục Bắc Thần nhẹ nhàng đáp: “Thật mừng vì em không học tại viện pháp y, chứng tỏ mọi suy luận của em đều bắt nguồn từ những tác phẩm phim ảnh. May mắn tương lai em không theo nghề này vì sẽ bớt đi một vụ án oan sai.”

Sắc mặt nữ sinh đó không ổn cho lắm.

“Điểm gây tranh luận của vụ án này hoàn toàn không nằm ở việc tự sát hay bị giết hại.” Lục Bắc Thần uống một ngụm nước, ánh sáng hắt lên chân mày đuôi mắt anh. “Nhưng nếu như đã có sinh viên nghi ngờ là tự sát, vậy có ý kiến phản bác nào không?”

Lúc này, có sinh viên viện pháp y giơ tay bày tỏ quan điểm: “Từ chi tiết nạn nhân cầm dao tay phải là có thể loại trừ khả năng tự sát.”

Lục Bắc Thần ra hiệu cho sinh viên nói tiếp.

Cố Sơ nhìn lên gương mặt Lục Bắc Thần, cứ cảm thấy mắt anh hơi đỏ, giống như tia máu. Anh mắt ngủ sao?

Sinh viên kia tiếp tục phát biểu: “Nếu là tự sát, lưỡi dao phải hướng lên trên chứ không hướng xuống dưới như trong ảnh.” Cậu ấy giơ tay lên minh họa. “Tự sát không giống như thái rau, không có ai hướng lưỡi dao xuống dưới rồi lại xoay ngược để cứa vào cổ, quá phiền phức. Dĩ nhiên, lưỡi dao cũng có thể hướng sang trái hoặc sang phải. Nhưng nếu là tự sát, khả năng hướng lên trên là lớn nhất.”

“Lý do?”

“Con người luôn mang nỗi sợ hãi đối với cái chết, dù là người tự sát cũng không ngoại lệ. Cô ấy cứa cổ, trong quá trình chờ đợi cái chết nhất định sẽ căng thẳng, nếu căng thẳng sẽ vô thức cuộn chặt tay lại, chuôi dao ở trong tay cô ấy thông thường sẽ không có không gian để tùy ý trượt xuống.”

Lục Bắc Thần mỉm cười, xem ra suy đoán của cậu ấy không sai.

“Nếu không phải là tự sát, nghi ngờ lưỡi dao bị kẻ khác cố tình sắp đặt thì rất có thể là bị sát hại. Em suy đoán, người này bị hạ độc.” Cậu ấy nói tiếp: “Lý do là trong bức ảnh giải phẫu, hệ thống thần kinh trung khu của nạn nhân, cũng tức là màng nhện xuất huyết và huyết quản nhỏ trong não có hiện tượng xung huyết. Em cho rằng, nạn nhân đã sử dụng những thuốc thuộc loại barbiturat* dẫn đến trúng độc tử vong. Thế nên, nghiêm túc mà nói đây là một vụ đầu độc có chủ đích.”

*Thuốc độc bảng B gây hiện tượng buồn ngủ, rung giật nhãn cầu, lo sợ, lú lẫn.

Lục Bắc Thần gật đầu.

Sinh viên phát biểu vô cùng đắc ý.

Nhưng Lục Bắc Thần lại nói: “Các em khác thì sao? Có ý kiến nào khác không?”

Cả hội trường râm ran bàn luận.

Phó Lượng cũng tập trung chú ý vào vụ án, chau mày rất chặt: “Nhìn thể nào cũng giống bị hạ độc mà chết, sao lại không đúng nhỉ? Chì, thủy ngân hoặc cồn đều có thể khiến màng nhện xuất huyết và huyết quản nhỏ trong não xung huyết, hoặc là thoát vị màng não tủy hoặc là bệnh về não do trúng độc. Nhưng nhìn lên hình ảnh giải phẫu thì khả năng thiên về barbiturat nhiều hơn, các loại thuốc khác không giống lắm.”

Cố Sơ ngồi dựa vào ghế, yên lặng quan sát bức ảnh trên màn chiếu, suy tư sâu xa.

Phía dưới vẫn bàn tán không ngừng nhưng không ai dám thoải mái phát biểu ý kiến. Một vụ án tưởng chừng như đơn giản nhưng hình như lại không đơn giản. Lục Bắc Thần ở trên bục khá nhàn nhã, chậm rãi uống nước cho nhuận giọng, ánh mắt vững vàng dừng lại trên người Cố Sơ cách đó mấy mét, khóe môi rướn lên bị miệng cốc che khuất, đáng vẻ cô khi nhíu mày trông rất đáng yêu.

Lại một lúc nữa, anh đặt cốc nước xuống, nói: “Không ai có ý kiến khác à?”

Mấy sinh viên viện pháp y mồm năm miệng mười: “Tính chất của thuốc độc chính là loại thuốc barbiturat.”

“Đây là kết quả thống nhất của các em?”

Mấy sinh viên đó cũng không dám nói là chắc chắn một trăm phần trăm.

Bên tai Cố Sơ không còn âm thanh nào khác, trong đầu hiện qua toàn là những cảnh tượng trong phòng thực nghiệm, còn cả những cái xác vụn ghê người. Cô nhìn chằm chằm mấy bức ảnh, một tia sáng chợt lóe lên, một suy nghĩ bất chợt hiện ra khỏi đầu. Cô buột miệng: “Là oxit cacbon!”

Giọng cô không lớn nhưng đủ để các sinh viên khác nghe thấy.

Tiếng tranh luận đột ngột im bật.

Lục Bắc Thần nhìn về phía cô, khóe môi khẽ cười, nụ cười lan tận vào đôi mắt, cực kỳ khê khàng. Anh nói: “Lý do?” Giọng điệu vẫn giống như thường ngày nói chuyện với cô trong phòng thực nghiệm nhưng cũng lại có vẻ không khác gì khi nói với các sinh viên kia.

Lúc ấy Cố Sơ mới ý thức được mình đã buột miệng, muốn rút lại đã không còn khả năng nữa. Lục Bắc Thần lần này thẳng thắn nhìn cô, như cười như không. Cô hắng giọng nói: “Hình ảnh giải phẫu rất rõ ràng ạ, chính là hít phải quá nhiều oxit cacbon dẫn tới trúng độc.”

Lục Bắc Thần còn chưa lên tiếng đã có sinh viên của viện pháp y nói: “Này, bạn có phải sinh viên viện pháp y không? Không hiểu thì đừng có nói bừa, trên hình giải phẫu điểm nào biểu thị chất độc là oxit cacbon?”

Chuyện Cố Sơ không sợ nhất chính là có người khiêu khích, càng có người phản đối, ý chí của cô càng mãnh liệt. Cô đáp không chút khách khí: “Đúng là tôi không học ở viện pháp y nhưng độc vật học không chỉ có viện pháp y các bạn mới biết học, hiểu không? Lẽ nào học viện của chúng tôi không dạy sao?”

“Vậy được, bạn nói là oxit cacbon, vậy việc màng nhện của nạn nhân xung huyết, xuất huyết thì giải thích thế nào?”

“Bạn à, loại thuốc barbiturat thường dùng trong lâm sàng, được tính và độc tính có sự khác biệt rất lớn, thông thường phải dùng gấp hơn mười lần lượng trị liệu thì mới trúng độc, sự khác biệt trong độc tính của các loại thuốc barbiturat khác nhau cũng khá cao. Nhìn qua hình giải phẫu, màng nhện của nạn nhân quả thực có hiện tượng xung huyết, nhưng quan sát kỹ lượng xung huyết thì chưa đến mức độ đủ để mất mạng.”

“Vậy bạn dựa vào đâu để suy đoán chất độc là oxit cacbon?”

“Dựa vào gương mặt và máu huyết của nạn nhân.” Cố Sơ hừ khê một tiếng, nhàn nhả trả lời.

Mấy sinh viên không phục bỗng sững lại.

“Bạn à, giáo viên của các bạn chưa dạy cho các bạn phản ứng khi trúng độc oxit cacbon sao? Máu huyết và sắc mặt của nạn nhân đều thể hiện màu đỏ như hoa đào, đây là phản ứng thường gặp khi trúng quá nhiều độc oxit cacbon.” Cố Sơ nhướn mày, vô cùng đắc ý.

Các sinh viên khác kinh ngạc, lúc này mới chú ý đến màu máu và sắc mặt của nạn nhân.

Cố Sơ chưa dừng ở đó, uể oải nói: “Nhưng mà chuyện này cũng không thể trách các bạn. Chính giáo sư Lục đã cố ý gây nhiễu sự chú ý của các bạn, chiếu ra bao nhiêu là hình ảnh giải phẫu. Thật ra vốn không cần nhìn hình giải phẫu.” Dứt lời, cô sung sướng nói với Lục Bắc Thần trên bục: “Phải không, giáo sư Lục.”

Lúc ấy các sinh viên viện pháp y mới ngớ ra là bị lừa.

Có các sinh viên khác vỗ tay cho Cố Sơ, vừa nhìn là biết bên phía viện y học. Cả buổi thuyết giảng bị viện pháp y chen ép, họ quả thực ngột ngạt.

Lục Bắc Thần nhìn thẳng vào ánh mắt hùng hục khí thế của cô, nụ cười càng thêm đậm, cười khê qua micro: “Khá lắm, cô nhóc lanh lợi.”

345. Chương 345: Giọng Điệu Hơi Chua

Sau khi buổi thuyết giảng kết thúc, Phan Tư Tư quả nhiên chặn Lục Bắc Thần lại, mặc cho Ngữ Cảnh có khuyên nhủ thế nào, cô ta vẫn đòi chụp ảnh chung, có vẻ như không đạt được mục đích không chịu buông tha. Các sinh viên đều rất hứng thú với màn này, không một ai ra về. Ngoài mặt Cố Sơ chậm chạp thu dọn đồ đạc, thực chất là đang ngằm quan sát tình hình trên bục giảng. Cô nhủ nhảm, nếu như Lục Bắc Thần không nể mặt, Phan Tư Tư sẽ rất khó xử; Nhưng nếu anh thỏa hiệp thì có lẽ người chụp cùng anh sẽ đông như trảy hội, như vậy chẳng biết đẩy lên bao nhiêu bình luận tiêu cực ở bên ngoài.

Vào lúc cô còn đang lo anh đã cười lên lưng cộp thì nghe thấy Lục Bắc Thần đứng trên bục giảng nói một câu: “Vì thời gian có hạn, thành thật xin lỗi không thể lần lượt chụp chung với từng bạn, thế nên hãy chọn một sinh viên đại diện đi.”

Phan Tư Tư đứng gần anh nhất, xông lên ngay. Phó Lượng đứng dưới hạn đến nghiêng răng kèn kẹt, bĩu môi nói với Cố Sơ: “Cậu nhìn thấy chưa? Dẻo miệng bẩm sinh.”

Cố Sơ không phát biểu bất kỳ ý kiến gì, sự thực là cô vẫn chưa kịp nghĩ nhiều thì giọng Lục Bắc Thần đã thẳng thừng chen ngang: “Chọn ngay bạn bạn này trả lời đúng ấy, cái bạn...” Anh hơi ngừng lại: “... tình thần chính nghĩa bùng nổ, mồm mép không tha cho ai ấy.”

Tất cả mọi người đều sững lại, Phan Tư Tư đứng bên cạnh anh, gương mặt nhỏ xinh xấn tức đến trắng bệch. Phó Lượng phản ứng đầu tiên, kéo Cố Sơ một cái: “Mau lên, gọi cậu kia!” Dứt lời, Cố Sơ còn chưa lên tiếng, cậu ấy đã giơ tay âm ỉ thay cô: “Giáo sư Lục, bạn ấy chưa đi đâu ạ, ở đây, ở đây!”

Có đánh chết Cố Sơ cũng không ngờ anh lại giải quyết kiểu này. Cô nhìn anh hơi dờ dẫm. Anh đứng trên bục giảng, nhìn thẳng về phía cô, như cười như không. Người ngoài không nhận ra, chỉ có cô biết anh cố tình. Ánh mắt của tất cả mọi người ở đó đều nhìn cô chằm chằm, giống như vô số cánh tay đột ngột bóp chặt cổ cô. Ngữ Cảnh đứng bên chỉ sợ thiên hạ chưa đủ loạn, cầm lấy micro, đưa cột hula theo giọng điệu của Lục Bắc Thần: “Xin mời bạn sinh viên mắt to da trắng lên bục.”

Ngữ Cảnh đáng chết, quay về cô nhất định phải nghĩ cách xử cậu ta, hoặc đợi cô nuôi móng tay dài một chút sẽ cào mặt cậu ta. Xuyên qua cả biển ánh nhìn ngưỡng mộ, đổ kỵ, cô bước lên bục. Nếu anh đã vậy, cô cũng đường hoàng mà tiếp nhận. Đẩy Phan Tư Tư qua một bên, cô đứng vào cạnh anh. Mùi diệt khuẩn thoang thoang, mùi hương cô thân thuộc, bàn tay lớn của anh cũng khoác lên vai cô một cách rất đỗi tự nhiên, khiến phía dưới hét inh ỏi.

Cô cảm thấy quá nổi bật, cố gắng né khỏi tay anh nhưng vừa động dậy anh đã giữ chặt vai cô hơn nữa. Cô vô thức quay đầu nhìn anh. Anh chỉ cười, chỉ tay xuống dưới: “Nhìn vào ống kính của bạn em kia.”

Phó Lượng chụp ảnh giùm cô, hét lên trên: “Nhìn bên này!”

Chụp ảnh lưu niệm là một tiết mục bất ngờ, trước đây Lục Bắc Thần kết thúc thuyết giảng là lập tức đi ngay, không cho người bên cạnh thời gian mở máy chụp trộm. Nhưng hôm nay vì dư dả thời gian, rất nhiều sinh viên đều mở di động, bức ảnh này đã được giữ lại trong máy của không ít người.

Lục Bắc Thần rời khỏi hội trường dưới sự giúp đỡ của bảo vệ. Cô vốn định đuổi theo nhưng chưa kịp nhúc nhích thì đã bị đám đông bao vây, đành giương mắt nhìn anh mỗi lúc một xa, trong lòng sốt ruột: Lục Bắc Thần này rốt cuộc đang giữ trò gì đây?

Ngày ngày Tiffany vẫn cứ điên điên khùng khùng, mặc cho người khác vặn hỏi thế nào, cô ta cũng chỉ lặp lại bài đồng dao ấy. Trong nước đã liên hệ được với người thân của Tiffany. Sau khi tới, vì lý do vụ án người đó cũng không thể đón cô ta đi ngay. Biết được tình hình, người thân của Tiffany thở dài nhưng cũng đành phải hợp tác.

Buổi chiều, sau khi ăn cơm xong, Tiffany ngồi yên trên giường bệnh, mặt hướng về phía vách tường, đầu tóc rũ rượi. Sau khi thành viên tổ chuyên án đi vào cô ta cũng không có phản ứng gì, vẫn chỉ ngồi im. Đợi nhân viên trông giữ đi ra ngoài, nhân viên tổ chuyên án mới ngồi xuống chiếc ghế đối diện giường, nói thẳng: “Cô còn định giả vờ tới khi nào?”

Đối phương không có phản ứng.

“Có những chuyện là thật thì không thể là giả, là giả thì không thể là thật.” Người cảnh sát tiếp tục nói: “Vụ án đã đi tới bước này thì nhất định phải kết thúc, cô tưởng cô ngồi đây giả điên giả khùng là có thể thoát sao?”

Tiffany bắt đầu ê ê a a, nhưng quyết không đáp lời người cảnh sát.

“Chúng tôi lục soát được một sổ thứ trong bệnh viện điều dưỡng sau núi, đã chụp ảnh để cô xác nhận.” Người cảnh sát đặt tập phong bì dày cộp trong tay lên bàn, nói: “Có giày, có quần áo, trong đó có bộ quần áo đen bên trên có dấu máu của cô. Cô cứ từ từ xác nhận, đương nhiên cô cũng có thể tiếp tục giả điên giả điên. Nhưng việc đã tới nước này càng lần lữa càng bất lợi cho cô thôi. Tất cả mọi người đều đã lên tiếng chỉ có cô là im lặng, cô lại càng đáng nghi hơn.”

Nói xong mấy lời đó, người cảnh sát rời khỏi phòng.

Một lát sau, Tiffany mới từ từ quay đầu lại, trong ánh mắt không còn là sự ngây ngô khờ khạo.

...

Cố Sơ vừa ra khỏi cổng trường đại học A, từ xa đã có một chiếc xe chậm chậm đi tới. Cô nhận ra đó là chiếc xe Lục Bắc Thần để trong gara tại nhà, sự bất mãn vì việc anh 'ra đi không lời từ biệt' lập tức tan biến. Khóe môi bắt chợt cong lên nhưng cô lại không muốn ngoan ngoãn đứng bên vệ đường chờ đợi. Cô ôm sách, cứ thế đi thẳng về phía trước.

Đây là đường một chiều, bình thường cho dù vào giờ cao điểm hay tan tầm đều không tắc. Lúc này cũng không đông xe qua lại, chiếc xe của Lục Bắc Thần trở nên bắt mắt nhất. Xe đi ngang qua người cô, tốc độ rất chậm. Chẳng mấy chốc, cửa sổ hạ xuống, lộ ra gương mặt Lục Bắc Thần.

"Lên xe đi." Anh cười.

Cố Sơ không màng, mãi miết đi tiếp.

Chiếc xe nhanh chóng bám theo, không nhanh không chậm. Anh thò đầu ra, ngữ khí trêu chọc: "Sinh viên Cố, em thế này là đang giận dỗi cái gì đấy?"

Gió thổi qua, Cố Sơ khép chặt áo lại nhưng gió không thổi lạnh vào lòng, có anh ở bên luôn ấm áp. Cô nhin cười, cố tình nói: "Em không dám lên xe của giáo sư Lục đâu ạ."

"Lý do?"

"Thì sợ bị người ta vây đánh." Cố Sơ cũng làm bộ uể oải.

"Chúng ta đâu có ở trong trường."

Cố Sơ thở dài: "Sao anh cứ im thin thít mà quay về Thượng Hải thế hả, chắc định khoe với em đám quần chúng đông đảo của anh chứ gì. Cái khí thế đó có khác gì minh tinh."

"Nghe giọng điệu này hơi chua đấy."

"Ô, ông anh cũng nghe ra cơ à?" Cố Sơ dừng bước.

Chiếc xe cũng theo đà trượt sang bên đường, dừng lại.

Cô quay đầu, gò má sáng bừng dưới những tia nắng mùa đông dịu dàng, ở trong mắt Lục Bắc Thần giống hệt như một miếng ngọc đẹp không tỳ vết. Đôi mắt đó hệt như sơn đen, ánh mắt long lanh xinh xắn, còn yêu kiều hơn cả ngọc. Anh mỉm cười nhìn cô, cô lại vờ như không thấy vẻ thiện ý của anh, hơi cúi xuống, ngó vào bên trong: "Người đại diện thiên tài dễ thương của ông anh đâu rồi?"

"Có lẽ cậu ấy cũng cảm thấy đã đắc tội với em nên đã ở lại giúp anh trò chuyện với phía nhà trường rồi." Cánh tay trái của Lục Bắc Thần đặt ngoài cửa xe, anh giải đáp khúc mắc của cô.

"Em hẹp hòi vậy sao?" Cố Sơ nhướn mày.

"Cũng tạm, chỉ là có thù tất báo thôi."

Cố Sơ cười. Thấy Lục Bắc Thần xuống xe, cô lại nói: "Không phải anh định tặng em một cái ôm trùng phùng giữa đường đấy chứ?"

"Con người ưa náo nhiệt, nhưng mà anh vẫn không muốn diễn phim thần tượng cho mọi người xem đâu." Lục Bắc Thần giơ tay xoa đầu cô, lòng bàn tay rộng lớn làm rối bù mái tóc cô. Anh lại vòng qua ghế lái phụ, mở cửa xe: "Xin mời sinh viên Cố."

Cố Sơ vuốt lại tóc, ngẩng đầu sải bước tới bên cạnh cửa ghế lái phụ, nhìn anh: "Giáo sư Lục, làm phiền anh rồi." Dứt lời, cô bước lên xe.

Khóe môi Lục Bắc Thần giật giật. Anh đóng cửa xe lại, vòng qua đầu bên kia.

Là một cuộc gặp gỡ sau bao ngày xa cách.

Trong không gian nhỏ hẹp, tựa hồ thế gian này chỉ còn hai người họ, mặc dù cô biết rõ thế giới của anh rộng lớn nhường nào, nhưng giây phút này đây anh hoàn toàn thuộc về riêng cô. Cửa xe đóng lại, khi hơi thở của anh ập tới, Cố Sơ cảm thấy mọi sự chờ đợi đều xứng đáng. Niềm hạnh phúc dâng đầy lồng ngực

nhưng cô không còn biểu hiện điên cuồng như một cô gái mười mấy tuổi nữa. Khóe môi cô không khép lại được, lặng lẽ cười, yên lặng ném trái ngọt ngào.

Có lẽ đây chính là một mặt khác của tình yêu chẳng? Không cần biểu đạt rầm rộ oanh liệt. Xa cách lâu ngày, anh cứ xuất hiện như vậy, nói một câu “Anh về rồi đây” , cô khẽ đáp lại một tiếng ‘ồ’. Tất cả không cần nói thành lời, nhưng sao không hiểu nỗi nhung nhớ của nhau? Nếu không nhớ thương, hà tất phải cất bụi dặm trường?

Vừa lên xe, Lục Bắc Thần đã đưa tay phải qua đan vào tay trái của cô.

Tốc độ xe không nhanh, rất vững vàng, cũng giống như biểu cảm của anh, chỉ khẽ mỉm cười, không vồ vập, không sốt sắng.

Ngón tay cô chạm vào làn da ấm nóng, lòng bàn tay áp chặt vào nhau, cảm nhận rõ ràng từng đường vân của anh. Nếu có thể, xe cứ đi mãi như vậy cũng được. Nhưng không ngờ anh lại nhẹ nhàng đánh tay lái, chiếc xe rẽ vào một con ngõ.

Một con ngõ cấm ô tô, xe dừng lại ngay đầu ngõ. Cả một con đường chật hẹp không một bóng người, chỉ có những căn nhà vắng lặng. Cố Sơ thấy vậy đang định cười anh mới mấy ngày không về Thượng Hải đã quên đường, không ngờ anh tháo dây an toàn ra, cả cơ thể cao lớn đổ ập xuống, một giây sau hôn lên môi cô.

Cô kinh ngạc nhưng chỉ trong khoảnh khắc, tình yêu chẳng mấy chốc đã nổ tung trong tim.

Nụ hôn của người đàn ông như khao khát, có điều khi mới áp xuống là dịu dàng, ngay sau đó lại là cuồng phong bão táp. Anh giơ tay, đôi tay lớn nâng gò má cô, mạnh mẽ tới mức gần như sắp nghiền cô nát vụn.

Cô bám lấy vai anh nhưng không ngăn nổi sức mạnh anh lấn lướt.

Trong lòng bàn tay, qua lớp vải có thể chạm vào nhiệt độ cơ thể anh, còn cả những rục rịch bùng phát ra từ từng thớ thịt. Nụ hôn của anh mỗi lúc một nồng nhiệt, hơi thở cũng càng lúc càng trầm đục. Cố gắng đầu lên, bị nhiệt tình của anh thiêu đốt.

Tới khi cảm nhận được bàn tay kia của anh thiếu nghiêm túc, cô mới gắng sức đẩy anh ra. Nhưng anh quần lấy mùi hương của cô rồi lại muốn cúi đầu thơm lên mái tóc cô. Cô lập tức bịt miệng anh lại, nói: “Sao cứ như yêu đương vụng trộm thế hả?”

Lục Bắc Thần nghe xong nhướn mày, rõ ràng anh không hài lòng về cách hình dung của cô. Anh kéo tay cô, nắm chặt, gò má áp sát cô, môi kề môi gần trong gang tấc: “Bây giờ em nói chuyện với anh càng ngày càng lớn mật rồi.”

346. Chương 346: Lấy Gậy Ông Đập Lưng Ông

Hơi thở của anh bỗng rầy, là biểu hiện của sự động tình nhưng chỉ có thể tạm dè nén khát vọng xuống, tất cả toát ra từ chất giọng trầm đục. Cố Sơ nhìn thấy hết, cười thâm trong lòng, nhưng ngoài miệng vẫn mồm mép trước: “Thì ra anh thích ‘tiểu bạch hổ’* à?”

*Loại con gái ngây ngô, dễ thương, ngoan ngoãn.

Lục Bắc Thần mỉm cười nhìn cô.

“Thỏ gấp lên vẫn cần người đẩy.” Cô cười tươi rói, nhìn vào mắt anh.

“Em gấp rồi à?”

“Không.” Cô quần chặt lấy cổ anh, môi gần như chạm vào môi anh. “Tại em đang muốn... bạo dạn hơn một chút.” Dứt lời cô chủ động dâng tặng đôi môi hồng.

Thấy người con gái nhào vào lòng, Lục Bắc Thần dĩ nhiên rất vui. Cánh tay anh bao cô thêm chặt, hóa bị động thành chủ động, nhưng một giây sau anh bèn ‘hự’ một tiếng. Khi Cố Sơ nhe răng cười, khóe miệng anh đã đỏ ửng.

“Vẫn là một con thỏ gấp lên sẽ cắn người.” Lục Bắc Thần giơ ngón cái quẹt lên khóe miệng, chỉ cắn anh đau chứ không chảy máu.

Cố Sơ cười vô tâm vô tính: “Thỏ bạo dạn cũng dám cắn người mà.” Dứt lời, cô lại nhào về phía anh.

Anh vô thức trốn ra sau, sợ cô lại xông tới cắn anh nữa. Cố Sơ nhìn thấy vậy ôm bụng cười sằng sặc, chỉ tay vào anh: “Anh... không đến mức nhát gan vậy chứ?”

Làm Lục Bắc Thần ngượng ngùng một phen.

Cô lại càng cười không thể dứt.

Lục Bắc Thần nhìn cô chằm chằm, vừa khó xử vừa buồn cười. Cười xong rồi, Cố Sơ mới lại dán sát vào anh: “Thơm anh thôi mà, sợ gì chứ? Tưởng em biến thành động vật ăn thịt thật hả?”

“Anh lúc nào cũng đợi em róc xương nuốt chửng anh.” Lục Bắc Thần để mặc cho cô ôm, thấy cô tươi tỉnh nổi niềm tương tư trong anh mới được xoa dịu.

Cố Sơ cố tình hiểu xiên xẹo ý của anh: “Em không thích ăn món thịt thà gì đâu.”

“Có thể về nhà, không cần em động thủ, anh chủ động tắm rửa sạch sẽ nằm lên giường đợi em ăn thịt.” Lục Bắc Thần vòng tay ôm cô, cười xấu xa: “Có được không?”

Cố Sơ nhướn mày: “Đừng có đánh trống lảng. Lảng lảng quay về Thượng Hải không nói một câu, món nợ này em còn chưa tính sổ với anh đâu!”

“Đừng hiểu lầm, anh chỉ muốn cho em một bất ngờ thôi.”

Cố Sơ lại ghé sát môi anh: “Đừng viện cớ, bất ngờ gì chứ? Đích thực là thắng thốt. Nói một cách khác, nếu hôm nay em không quay về trường, anh khoe cho ai xem?”

Lục Bắc Thần vẫn đề phòng cô bất thành linh cần thêm cái nữa. Anh nói: “Việc tới trường thuyết giảng là vì trước đó đã hứa với em. Bất ngờ là tối nay, anh đã hỏi Tiêu Tiểu Tiêu rồi, hôm nay em được nghỉ, kiểu gì cũng phải về nhà chứ?”

“Lý do rất đầy đủ, động cơ không cảm động.” Cố Sơ phì cười.

“Chúng ta nói chuyện của em đi, thế nào?” Lục Bắc Thần giành lại quyền nói.

Cố Sơ treo mình trên cổ anh, như một chú cá khô vậy, lẩm bẩm: “Thôi được rồi, em sao nào?”

“Ban nãy ở trên giảng đường, khả năng quan sát rất khá nhưng thái độ cần phải phê bình.”

Sao Cố Sơ có thể phục được?

Cô nói: “Giáo sư Lục, xin hỏi thái độ của em có vấn đề gì?”

“Bà Lục à, em phải phân rõ thân sơ.” Lục Bắc Thần đặt một cánh tay lên đầu cô, khê khàng vuốt lọn tóc, nói: “Người thân với em nhất chính là anh, chồng em, tất cả những người khác đều là người ngoài. Em thì sao? Cãi chồng ngay trước mặt bao nhiêu người như thế à?”

Mấy lời tình cảm kiểu này trước đây anh sẽ không nói, từ sau khi đeo chiếc nhẫn đính hôn đó lên tay, anh cứ khoe khoang bằng cách này. Cố Sơ nghĩ tai của người con gái nào cũng mềm, cứ thế mà động lòng trước. Nhưng cô lại không muốn nhấn mạnh với anh điều gì, bèn hòa theo câu nói của anh: “Ai bảo anh coi thường mấy sinh viên khoa khác? Không phải chỉ có khoa pháp y mới xứng có đôi mắt chim ưng! Bọn em làm bác sỹ thì sao nào? Làm bác sỹ đôi mắt càng cần phải tinh tường có biết không? Cái gì mà chưa qua phân tích, đôi mắt đều đui mù, anh mắng ai hả? Bác sỹ bọn em quyết định bất cứ chuyện gì có khi nào lại không phân tích? Anh coi bọn em là quả hồng thích nắn bóp kiểu gì cũng được phải không? Giáo sư uy tín cũng không được thiên vị như vậy!”

Cô nã pháo về phía anh, nói một hơi bao nhiêu là câu, không ngừng nghỉ lấy hơi, không chớp mắt cái nào. Lục Bắc Thần để mặc cho cô mắng té tát như rắc đậu, không phản bác, không chen ngang. Đợi cô xả hết rồi, anh mới ngồi trở lại, một tay đặt lên vô lăng, một tay ấn vào ngực, cúi đầu.

“Anh sao vậy?” Cố Sơ thấy anh dường như không thoải mái, tim bỗng run lên.

Quả nhiên, anh buồn bã nói: “Đau tim.”

“Hả? Sao lại đau tim?” Cố Sơ giật thót, vội vàng ghé sát tới: “Đau thể nào? Đau nhói hay là đau âm ỉ?”

“Đau nhói.” Lục Bắc Thần càng cúi thấp đầu hơn, dứt lời lại lắc đầu, sửa chữa: “À không, đau âm ỉ.”

“Rốt cuộc là đau kiểu gì?” Cố Sơ sốt sắng.

Một giây sau cô bỗng bị anh kéo vào lòng, cánh tay hơi mạnh bạo, đáng vẻ như hùm như hổ nào có giống một người sinh bệnh? Cô không nhúc nhích được, bỗng nghe thấy anh cười nói: “Từ lúc gặp nhau tới giờ em chưa nói một câu nào là em nhớ anh, ngược lại không ngớt lời nói đỡ cho người ngoài, em bảo tim anh liệu có đau không? Xem ra phải sớm cưới em về nhà thôi, nếu không em vĩnh viễn không hiểu được khái niệm ‘chồng là ông trời’.”

“Được lắm, anh lừa em? Quá đáng!” Cố Sơ ban nãy hết cả hồn, nghe anh nói xong vừa giận vừa sốt ruột, giờ tay định đánh anh.

Anh bỗng cúi xuống, một lần nữa hôn cô thật nồng nàn.

Cô bèn yên lặng như một con mèo con bị thuần phục, thu hết nanh vuốt lại, đáp lại nụ hôn của anh.

Rất lâu sau, Lục Bắc Thần hơi tách môi ra, men theo gò má hôn phớt lên vành tai cô. Hơi thở của anh làm nóng rực đôi tai cô, trái tim cũng đập thình thịch theo. Anh thì thầm bên tai cô: “Nói em nhớ anh đi.”

“Em nhớ anh.” Cô vui mặt vào cổ anh, ngoan ngoãn mặc cho bờ môi anh dạo khắp nơi.

“Nói em yêu anh đi.”

Hơi thở của cô trở nên dồn dập, cánh tay bắt chột vòng qua anh: “Em yêu anh...”

Anh nghe xong, như có một đợt sóng đập vào lồng ngực, không kìm được lòng muốn triền miên cùng môi lưỡi cô.

“Thật ra...” Cô bị anh hôn tới mơ hồ không rõ, thở dốc: “Em càng... muốn anh hơn.”

Lục Bắc Thần ngược mắt lên nhìn cô, hạnh phúc như vỡ òa trong đôi mắt. Anh giờ tay vuốt ve gò má cô, khóe môi rướn lên: “Lúc này phụ nữ mà chủ động luôn rất đáng yêu.”

Cố Sơ nín chặt lấy cổ anh, đôi mắt xinh đẹp ánh lên một vẻ quyến rũ: “Vậy còn chờ đợi gì nữa? Về nhà thôi.”

Từ bệnh viện trở về, đầu óc Kiều Vân Tiêu vẫn còn văng vất. Một tiếng đồng hồ trước, anh lấy lý do bị cảm tới tìm Tiêu Tiểu Tiêu. Cô xem xét tình hình của anh rồi bảo đồng nghiệp kê đơn giúp, cực kỳ ‘tốt bụng’ dặn dò anh một câu: Chắc anh quên mất rằng em làm ở khoa ngoại thần kinh rồi, không liên quan tới mấy căn bệnh cảm sốt.

Cô chưa bao giờ né tránh anh, anh tới là gặp, nhưng cũng không còn chủ động liên lạc với anh như khi trước nữa. Nếu anh không tìm cô hay không gọi điện cho cô, cô cũng sẽ không xuất hiện trong tầm mắt của anh. Cầm thuốc trong tay, anh vốn định ở lại phòng cô thêm một lát, ai ngờ Cố Khải Mân tới, hình như có một ca cấp cứu, cô không nói không rằng lập tức đi theo anh ta.

Còn anh, một người trước nay trên thương trường làm gì cũng thuận lợi, lần đầu tiên lạc lõng giữa phòng làm việc của Tiêu Tiểu Tiêu.

Tới tận bây giờ, Kiều Vân Tiêu vẫn không rõ bản thân mình rốt cuộc bị làm sao, muốn làm gì? Lời của bố dường như vẫn còn văng vẳng bên tai, ép anh phải theo đuổi lại Cố Sơ, hơn nữa còn ngấm ám thị chuyện năm đó. Nhưng sao anh chẳng còn quyết tâm như ban đầu nữa? Anh nên đi tìm hiểu rõ ràng năm đó đã xảy ra chuyện gì, cho dù điều tra không có tiến triển, chí ít cũng phải xen vào giữa Cố Sơ và Lục Bắc Thần. Nhưng mỗi khi suy nghĩ này nổi lên, anh lại nhớ tới gương mặt của Tiêu Tiểu Tiêu.

Điều càng khiến anh kỳ lạ hơn thứ anh nhớ không phải một Tiêu Tiểu xinh đẹp, gọn gàng của ngày hôm nay, mà là đáng vẻ mũm mĩm như em bé ngày xưa. Một cô bé thích ăn, một cô bé thích cười, ánh mắt

chẳng bao giờ biết đề phòng, tôi trung tâm thương mại là muốn ngắm quần áo đẹp, khi không mặc vừa sẽ đổ mắt.

Kiều Vân Tiêu nhú mày, tự mắng bản thân: Mày điên rồi phải không?

Thư ký gõ cửa, thấy sắc mặt anh không tốt lắm bèn dè dặt đi vào: “Thưa tổng giám đốc, anh Cố đã tới.”

“Để anh ta vào.”

Thư ký vừa định đi thì Kiều Vân Tiêu gọi giật lại: “Bê hai cốc café vào đây.” Dứt lời, anh bắt chợt nhớ lại lời Tiêu Tiểu Tiêu nói: Anh chỉ bị cảm thôi, uống chút thuốc đi. Nhớ kỹ, uống thuốc phải uống nước, đừng uống café suốt.

Cõi lòng nặng trĩu, anh gọi người thư ký lại, sửa: “Một cốc café, cốc kia đổi thành nước lọc.”

“Dạ vâng, thưa tổng giám đốc.”

Lúc Cố Tứ bước vào, Kiều Vân Tiêu đang uống thuốc, thuốc Tây thuốc Đông xếp đầy trên bàn. Anh ta ngồi xuống đối diện, cười: “Vào những lúc thế này, cái thiết thòi của người cô đơn đã lộ rõ.”

Kiều Vân Tiêu đón lấy cốc nước lọc của thư ký, uống nước, rồi chau mày: “Anh muốn nói gì?”

“Cố Sơ học y, là người vợ hiền không thể thích hợp hơn.” Trước mắt Cố Tứ là cốc café thơm nồng, hương vị khiến anh ta rất hài lòng.

Kiều Vân Tiêu ngược mắt nhìn anh ta rồi đặt cốc nước xuống, lạnh nhạt nói: “Lần trước anh đã biết rất rõ thái độ của tôi rồi, tôi và anh không thể nào hợp tác đâu.”

“Nếu tổng giám đốc Kiều đã chịu nhận lời cho buổi gặp mặt lần này thì chứng tỏ mọi chuyện không phải là tuyệt đối.” Cố Tứ mỉm cười, hàm răng trắng sáng, có thể nói là ‘đẹp như hoa’.

Nhưng Kiều Vân Tiêu không bao giờ tin vào diện mạo của một người. Anh nhìn người trước nay quen nhìn vào mắt, ngay từ lần gặp trước anh đã biết, người trước mắt trông có vẻ phong độ ‘như hoa như ngọc’, nhưng đôi mắt lại không chứa một vẻ lãng mạn trong sáng như truyện cổ tích.

“Lần này chịu gặp anh chỉ vì rất hiếu kỳ mục đích của anh.” Kiều Vân Tiêu chiếm ưu thế tuyệt đối về khí thế. Dù sao đây cũng là địa bàn của anh, tuyệt đối không cho phép kẻ khác dấn mũi.

“Tổng giám đốc Kiều, anh là người nổi tiếng, bận rộn quá nên hay quên. Mục đích của tôi rất đơn giản, lần trước đã nói rồi đó thôi.”

Cố Tứ, một trong bốn trụ cột của tập đoàn Lục Môn, đứng dưới một người, đứng trên vạn người. Nghe nói anh ta trực tiếp nghe chỉ thị của ông Lục, chứ không nghe theo sự sai bảo của Lục Đông Thâm, người nắm quyền trong gia đình. Nói trắng ra, anh ta chính là người của Thái thượng hoàng. Trong cánh cửa Lục Môn bí ẩn, không chỉ có những cậu chủ của Lục Môn mới được người ta bàn ra tán vào, mà còn cả bốn vị trụ cột hành chính thân bí nữa. Họ lần lượt nắm giữ các lĩnh vực khác nhau, chịu lệnh của những người khác nhau.

Người này lại chủ động tìm tới quả thực khiến Kiều Vân Tiêu vô cùng khó hiểu. Anh ta đã nói thẳng mục đích của mình ngay trong lần gặp mặt đầu tiên: Tôi có thể giúp anh có được bí mật của Lục Bắc Thần, việc lấy gây ông đập lưng ông không hẳn là không thể...

347. Chương 347: Vụ Tai Nạn Năm Đỏ

Lần đầu gặp mặt, Kiều Vân Tiêu và anh ta không đạt được thỏa hiệp. Nói một cách khác, anh ta ôm theo một mục đích trông có vẻ ‘thiện chí’, thực chất khiến Kiều Vân Tiêu sinh nghi. Đường đường là người của Lục Môn, vì sao phải vui dập đầu hổ chính người mình? Lục Môn rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì anh không muốn biết, anh cũng không muốn tham gia.

Kiều Vân Tiêu từ tốn uống nước, nước lọc không vị, nhạt như tâm trạng anh. Đặt cốc nước xuống, anh dựa lưng vào ghế, nói: “Tôi không có hứng thú với ân oán giữa anh và Lục Bắc Thần.”

“Nhưng anh lại có hứng thú với chuyện của Lục Bắc Thần.” Cố Tứ cười nhẹ nhàng, ánh mắt hiện rõ vẻ chắc chắn: “Nếu không sao anh luôn nhăm vào chuyện của Lục Bắc Thần không buông?”

Kiều Vân Tiêu nhìn anh ta chăm chăm, lòng đầy cảnh giác.

“Yên tâm, tôi không có ý do thám. Đừng quên tôi đã từng nói, tôi và anh là người đứng trên cùng một chiến tuyến.” Dứt lời, Cố Tứ từ tốn uống café. “Nếu tôi nhớ không nhầm, tổng giám đốc Kiêu thậm chí còn tìm người đào bới lên một số chuyện năm xưa của Lục Bắc Thần và Lục Bắc Thâm. Theo tôi được biết, anh tìm hiểu không ít chuyện của Lục Bắc Thần.”

Kiều Vân Tiêu thu lại biểu cảm, cười lạnh: “Tôi nên khen người của Lục Môn cái gì cũng biết hay nên đề phòng ý đồ phía sau của anh Cố đây?”

Cố Tứ nhướn mày, có vẻ như không hiểu: “Các cụ có câu ‘Có bạn từ phương xa tới, lẽ nào không vui mừng?’, tổng giám đốc Kiêu hà tất phải đẩy tôi ra xa ngàn dặm?”

Kiều Vân Tiêu lãnh đạm đáp: “Là bạn thì mới vui vẻ, giữa tôi và anh còn chưa tới mức bạn bè mà, phải không?”

“Bạn bè chỉ là chuyện trước lạ sau quen, nói duyên phận là tình bạn của lũ trẻ, cùng chung chí hướng mới là tình bạn của người trưởng thành.” Cố Tứ cười: “Đầu tiên điều tra ra chuyện thời đại học của Lục Bắc Thâm và Lục Bắc Thần rồi lại điều tra được cả tình hình sức khỏe của Lục Bắc Thần, về sau còn có được cả tài liệu bảo mật về vụ tai nạn năm đó. Tổng giám đốc Kiêu làm nhiều chuyện như vậy chẳng phải mục đích là muốn tìm ra điểm yếu của hắn hay sao? À, hoặc nên nói, anh điều tra về Lục Bắc Thần với tâm thế của một tình địch. Có điều tôi không hiểu, rõ ràng có thể chọc thủng sự thật, vì sao anh dừng lại? Không chỉ mình anh dừng lại, còn lấy chuyện sức khỏe của hắn ra để uy hiếp Lâm Gia Duyệt cũng phải dừng lại. Nếu anh vẫn còn rất quan tâm tới Cố Sơ, sợ Lâm Gia Duyệt gây tổn thương cho cô ta, vì sao lại buông tay?”

“Anh là người của Lục Môn, Lục Bắc Thần lại là cậu chủ của Lục Môn, anh chạy tới đây nói một thôi một hỏi chẳng giống thái độ mà một người của Lục Môn nên có.” Kiêu Vân Tiêu nói trúng tim đen: “Anh không phải là người của Lục lão gia.”

“Lục Môn rắc rối vô cùng, những chuyện phức tạp nhiều không đếm xuể. Ngay cả Lục Đông Thâm còn có những nơi không thể vươn tay chạm tới được, huống hồ là Lục Bắc Thần.” Cố Tứ cười, nhấn mạnh từng câu từng chữ: “Tôi là ai không quan trọng, chúng ta có thể cùng san sẻ lợi ích mới là quan trọng.”

Kiều Vân Tiêu vô cảm nhìn anh ta, không nói một câu.

“Tôi không rõ vì sao tổng giám đốc Kiêu lại đột ngột không muốn điều tra Lục Bắc Thần nữa, nhưng tôi không ngại cung cấp cho anh một hướng tư duy.” Cố Tứ đứng dậy, đi tới trước cửa sổ sát sàn, nhìn cảnh tượng nhà cao tầng san sát của Thượng Hải phồn hoa, nói: “Anh đã điều tra ra tài liệu hiện trường vụ tai nạn năm đó, biết trong tài liệu nói rằng chưa hề phát hiện được xác của Lục Bắc Thâm, thế nên anh hoài nghi chuyện năm đó kỳ lạ, đúng không?”

“Năm đó ô tô tông thẳng vào dải phân cách cao tốc, lao ra khỏi vách núi bên bờ biển, đâm vào đá ngầm vỡ tan nát, thi thể đó chưa biết chừng đã sớm nát bét. Tài liệu ư?” Kiêu Vân Tiêu hừ một tiếng: “Có lúc cũng có thể làm giả.”

“Tài liệu không sai, năm đó đích xác không có thi thể.” Cố Tứ quay người nhìn anh, ánh mắt trở nên nghiêm túc.

Kiều Vân Tiêu trầm ngâm giây lát rồi nói: “Rơi từ một nơi cao như thế xuống e là xác cũng nát vụn rồi, bên dưới lại là biển, các anh muốn tìm cũng khó khăn.”

Cố Tứ cười, đôi mắt đẹp ấy cong cong như vầng trăng khuyết, môi lại như những đóa hoa đào. “Tôi có thể hiểu được tâm trạng thêm một chuyện chi bằng bớt một chuyện của anh bây giờ, nhưng khả năng tự thuyết phục bản thân đó tôi không dám đồng tình. Chúng ta đều là người lớn, nên hiểu rõ rằng kể cả xe rơi xuống vách núi muôn ngàn trượng, muốn tìm ra manh mối thì nhất định tìm được.”

Kiều Vân Tiêu yên lặng suy nghĩ.

“Thật ra ngay cả anh cũng đang hoài nghi phải không?” Cố Tứ nhìn thấu suy nghĩ của anh: “Đáp án rất đơn giản, phía dưới ngôi mộ trong nghĩa trang tại Mỹ hoàn toàn trống rỗng. Người xảy ra tai nạn năm đó vốn không phải Lục Bắc Thâm, thế nên dĩ nhiên không tìm được thi thể cậu ta.”

Kiều Vân Tiêu nhìn anh ta: “Vậy người gặp tai nạn năm đó...”

“Là Lục Bắc Thần.” Cố Tứ nhấn mạnh từng từ.

Gương mặt Kiêu Vân Tiêu bị co rút mạnh, anh hơi nheo mắt lại, thực chất là đang suy tư rồi bất chợt nghĩ đến chuyện gì đó, hơi thở trở nên dồn dập, vô thức cuộn chặt tay lại. Cố Tứ nhìn thấy hết phản ứng của anh, cười sâu xa: “Bây giờ anh hãy liên hệ với lời người đó từng nói, chắc ít nhiều cũng hiểu một số chuyện chứ.”

Sắc mặt Kiêu Vân Tiêu càng lúc càng trở nên khó coi.

“Năm đó, tin đính hôn của tổng giám đốc Kiêu và cô chủ nhà họ Cố rầm rộ tới mức các báo đài lớn nhỏ đều lần lượt đưa tin. Tôi nghĩ lúc đó nếu có thể Lục Bắc Thần chỉ muốn giết chết anh ngay lập tức. Có điều, không ngờ cậu ta quá sốt sắng rồi xảy ra tai nạn, đó quả là một tai họa. Về sau Lục Môn thông báo ra ngoài người gặp nạn là Lục Bắc Thâm, bao năm nay mọi người chưa hề nghi ngờ.”

Kiều Vân Tiêu hồ nghi: “Vì sao Lục Môn làm vậy?”

“Vì Lục Môn cần một lý do hợp lý để che giấu sự thật Lục Bắc Thâm sống không thấy người, chết không thấy xác.”

Kiều Vân Tiêu đứng bật dậy, nhìn Cố Tứ không rời mắt.

“Tổng giám đốc Kiêu vẫn luôn nghi ngờ Lục Bắc Thần có liên quan tới cái chết của em trai hẳn là có lý đấy. Mọi chứng cứ của anh đều dựa vào tài liệu hiện trường vụ tai nạn nhưng tôi lại muốn kể với anh một câu chuyện khác.” Cố Tứ đứng sững trước cửa sổ, xoay lưng về phía ánh sáng, nụ cười trên gương mặt nửa sáng nửa tối. “Thật ra ngay từ khi còn học đại học, Lục Bắc Thâm đã mất liên lạc với Lục Môn, Lục lão gia điều tra được người cuối cùng tiếp xúc với cậu ấy là Lục Bắc Thần, chính hắn đã lừa Bắc Thâm tới vùng phía tây Vân Nam, Trung Quốc. Bao nhiêu năm nay, Lục lão gia luôn nghi ngờ Lục Bắc Thần, quan hệ giữa hắn và Bắc Thâm vẫn luôn tồi tệ. Tôi nghĩ, anh từng nghe nói tới quỹ tài chính Bắc Thần chứ, thật ra quỹ này Lục lão gia dành cho Bắc Thâm, không ngờ người năm đó ký vào hợp đồng lại là Lục Bắc Thần. Sự tình quá trùng hợp phải không? Lục Bắc Thần đuổi Lục Bắc Thâm đi trước, sau đó giả mạo cậu ấy ký hợp đồng, tới khi Lục lão gia phát hiện ra thì đã muộn màng, về sau không còn cách nào khác mới đặt tên là quỹ Bắc Thần. Lục lão gia có lý do để nghi ngờ hẳn vì lợi ích đã tàn sát cả anh em.”

“Lục Bắc Thần giết Lục Bắc Thâm?” Kiêu Vân Tiêu khẽ nhướng mày: “Tôi cũng từng tin chắc như vậy nhưng giết một người dễ, muốn người khác không phát hiện ra quá khó.”

Cố Tứ cười ngây thơ mà lại rất tàn nhẫn: “Anh nhầm rồi, đối với người khác mà nói, muốn xử lý một cái xác rất khó, nhưng đối phương là Lục Bắc Thần, từ việc giết người tới xử lý xác, hẳn hoàn toàn có đủ bản lĩnh khiến mọi việc không lộ ra ngoài.”

“Lần này Lục Bắc Thần quay về có mục đích của cậu ta, nếu cậu ta thật sự giết em trai, hà tất phải quay lại?” Kiêu Vân Tiêu chất vấn.

“Vì ở Trung Quốc còn một người tên là Cố Sơ.” Cố Tứ nhún vai: “Một người đàn ông dù máu lạnh tàn nhẫn tới đâu, trong lòng cũng có người để nhung nhớ. Hơn nữa với cá tính của Lục Bắc Thần, càng không giành được hẳn càng phải quyết tâm giành giật. Hắn quay về Trung Quốc chỉ có một mục đích, đó chính là Cố Sơ.”

Ánh mắt Kiêu Vân Tiêu co rút lại.

“Lục Bắc Thâm mà tôi biết hiền lành lương thiện nhưng anh trai của cậu ấy, Lục Bắc Thần, thì cáo già nhẫn nhịn hơn nhiều. Loại người này... nguy hiểm lắm.” Cố Tứ nhìn Kiêu Vân Tiêu: “Thế nên anh thật sự tin rằng hắn giành lại Cố Sơ với mục đích trong sáng ư? Xin lỗi, tôi không tin. Nếu năm đó có một người hại anh suýt nữa mất mạng, phải trải qua hơn năm mươi cuộc phẫu thuật lớn nhỏ, trong đó đã mười mấy

lần bác sỹ đưa đơn báo tử, ở trong bệnh viện liền ba năm, cuối cùng ngay cả việc thắt dây giày cũng phải học lại từ đầu, lẽ nào anh không hận ư?”

Sắc mặt Kiều Vân Tiêu nặng nề. Anh biết một số tình trạng sức khỏe của Lục Bắc Thần, nhưng không ngờ lại nghiêm trọng đến thế.

“Bây giờ tổng giám đốc Kiều hãy suy nghĩ thật kỹ xem có muốn hợp tác với tôi hay không.” Cố Tứ cười khê.

Kiều Vân Tiêu nhìn anh ta, giọng trầm lạnh: “Tôi nghĩ anh còn chưa nói hết.”

“Không sai, sở dĩ tìm tới anh là vì...” Cố Tứ thu lại nụ cười, nói rành mạch: “Lục lão gia rất không hy vọng Lục Môn và nhà họ Cố có bất kỳ mối quan hệ nào dính líu với nhau, cho dù... đó là đứa con trai mà lão gia không hài lòng.”

“Anh muốn hợp tác thế nào?”

“Có những chuyện tôi không tiện lộ mặt.” Cố Tứ thản nhiên: “Nhưng tôi biết cánh tay của anh có thể thò ra rất dài, ví dụ như cạy miệng tên thần thám Phan An bên cạnh Lục Bắc Thần, hoặc là thông qua Lục Bắc Thần tìm được Lục Bắc Thâm, cho dù chỉ còn lại xương.”

Kiều Vân Tiêu trầm mặc. Đây là một cuộc giao dịch không có đường lùi, không liên quan tới lợi ích kinh tế, chỉ liên quan tới tình cảm. Nếu những gì anh ta nói là sự thật, vậy thì Lục Bắc Thần chắc chắn là một kẻ nguy hiểm, Cố Sơ đi theo hắn, tương lai gặp phải chuyện gì không ai có thể biết. Anh đã từng muốn lật mặt nạ của Lục Bắc Thần, nhưng bây giờ...

“Tôi nghĩ tổng giám đốc Kiều đâu có lý do nào để từ chối? Vì anh muốn có được Cố Sơ hơn bất kỳ ai.” Cố Tứ mỉm cười.

“Bốn trợ lý đặc biệt của Lục Môn chưa bao giờ lấy tên thật. Xem ra sau này tôi đành phải gọi anh là Cố Tứ?” Kiều Vân Tiêu lại dựa vào ghế, cười khẩy.

Cố Tứ cười khê: “Dĩ nhiên, cái tên này hay đấy chứ...”

348. Chương 348: Một Câu Đố

Đêm, trăng sáng vàng vạc.

Trong phòng, bóng hai người quán quýt.

Những đốm sáng mỏng manh loang lổ, như sao rắc xuống nền đất, trải dài trên những bộ quần áo rải rác của đôi nam nữ. Quần áo nhạt màu của người con gái cùng quần áo đậm màu của người đàn ông quần lấy nhau, hết như một đôi keo sơn gắn bó.

Trên bức tường trắng, bóng đen đang lay động.

Tia sáng ấm áp trong căn phòng rơi xuống tấm lưng rộng mà rần rỗi của người đàn ông, tụ lại nơi giọt mồ hôi gợi cảm, mơ hồ lấp lánh. Cánh tay mạnh mẽ đỡ lấy cơ thể mềm yếu của người con gái.

Anh tiến công, va đập, không biết mệt mỏi.

Giữa sáng tối, anh mãi miết ngắm nhìn gương mặt cô, cả quá trình không hề di chuyển. Cô bị anh nhìn đến xấu hổ, khi muốn quay mặt đi thì lần nào anh cũng ép cô quay lại, ra lệnh bằng tiếng ồm ồm: Nhìn anh!

Tiếng chuông di động khuấy động căn phòng nóng rực, là máy của Cố Sơ. Cô không để ý chuyện nhận máy, chỉ mãi thét gào dưới những lần tấn công sâu đậm của người đàn ông.

Lúc anh phủ người xuống, lại muốn lần nữa khiến cô thở dốc. Anh khê cắn vành tai cô, hơi thở nặng nề, giọng nói trầm khàn: “Anh ta nhân lúc anh không có nhà là quấy rối em hả?”

Cố Sơ cháy bỏng dưới nhiệt độ của anh, không nghe rõ anh đang nói cái gì. Anh bỗng giơ tay cầm lấy di động, đưa cho cô.

“Alô?” Cố hòng cô sắp phun lửa tới nơi.

“Tiểu Sơ à, cuối tuần này em rảnh không?” Là Kiều Vân Tiêu.

Cố Sơ giật mình, ngược mắt lên nhìn Lục Bắc Thần. Nhưng anh lại cúi đầu, bờ môi mỏng si mê miên man trên cơ thể cô, từng chút từng chút. Cô run rẩy, thanh âm không còn ổn định nữa: “Em... Em không có thời gian... Á!”

Cuối cùng là một tiếng thở dốc.

Là anh, xông vào mà không báo trước.

“Tiểu Sơ?”

“Em... Chúng ta hẹn hôm khác nhé.” Cô vội vàng ngắt điện thoại, nhanh chóng ôm lấy cổ anh như người chết đuối vớ được bè gỗ nổi, giọng nói hơi nức nở: “Sao anh xấu thế hả?”

“Hôm khác hẹn á, hm?” Má anh áp sát vào cô, hôn một lần nữa mạnh bạo.

Cô muốn hét nhưng anh lại cúi xuống bịt kín đôi môi cô.

“Ừ...” Cô gắng sức chịu đựng.

“Còn hẹn nữa không?” Anh cười xấu xa.

Cô liên tục lắc đầu, cầu xin: “Không hẹn nữa, ban nãy... chỉ nói đại thôi mà...”

Lục Bắc Thần hài lòng, kéo cô lên giữ chặt trong lòng, nhưng động tác vẫn đạt tới độ điên cuồng. Đôi môi nóng bỏng của anh áp lên má cô, si tình lắm lắm: “Cô bé ngoan.”

...

Giống như một bữa tiệc mỹ vị, Lục Bắc Thần ăn no nê. Cô là món chính, bị nấu sạch sẽ.

Xong việc rồi, Lục Bắc Thần chỉ còn lại dịu dàng, hoàn toàn khác hẳn vẻ cuồng dã tham lam. Anh lau mồ hôi trên trán cho cô, thấy sắc mặt cô ửng đỏ, lại bất chợt cúi xuống hôn cô, thì thầm: “Anh bế em đi tắm.”

“Không đâu...” Cố Sơ ráng ép ra mấy lời kháng nghị từ trong cổ họng, cực nhỏ.

Lục Bắc Thần cười, gơ cánh tay ra.

“Anh đi trước đi.” Cô lắm bắm: “Em mệt.”

Nụ cười thắm nơi khóe môi Lục Bắc Thần. Anh cúi mặt xuống: “Toàn là anh cử động.”

Mặt Cố Sơ đỏ bừng, kéo gối qua che mặt, hậm hực: “Thì em vẫn mệt.”

Lục Bắc Thần phì cười vì dáng vẻ của cô, cũng không bắt cô tắm chung nữa, đứng dậy đi vào phòng tắm.

Nghe được tiếng nước chảy vọng ra từ phòng tắm, Cố Sơ mới thò đầu ra, hộp không khí. Cô cử động cơ thể, cánh tay và chân như vừa bị chịu hình, đau đớn nhức mỏi.

Lục Bắc Thần tắm không lâu, chẳng mấy chốc đã đi ra. Cố Sơ thấy vậy, gắng chịu đựng đau đớn bò dậy, kéo váy ngủ, lao xuống giường. Khi đi ngang qua người anh, anh bàng hoàng: “Chuyện gì thế?”

“Em sợ anh lại giở trò!” Cố Sơ đi vào phòng tắm, đóng sầm cửa lại, rồi cất giọng khàn khàn qua cánh cửa: “Trong chiếc tủ đầu giường có quần áo ngủ em chuẩn bị cho anh đấy, anh nhớ mặc vào.”

Lục Bắc Thần cầm khăn mặt lau tóc, dựa bên cửa phòng tắm, uể oải gõ hai tiếng: “Từ khi ở bên em, anh đi ngủ không có thói quen mặc đồ ngủ.”

“Anh không mặc cũng phải mặc!” Cố Sơ bên trong rất kiên quyết, chẳng mấy chốc đã vang lên tiếng nước chảy.

“Mặc cũng được, em để anh vào.” Lục Bắc Thần cười gian.

“Mơ đi.”

“Bà Lục, em muốn anh phục tùng thì phải chịu hy sinh chứ.”

“Ban này còn hy sinh chưa đủ sao?”

“Đêm còn dài lắm.”

Cô hờn dỗi: “Anh thích mặc thì mặc! Đó là bộ đồ đôi em mua, anh không mặc, em mang tặng người khác.”

Cô dút lời, rất lâu sau không thấy anh đáp lại.

Cố Sơ cảm thấy kỳ lạ bèn kéo một chiếc khăn tắm, rón rén đi ra cửa, nhẹ nhàng mở hé một khe. Qua khe hẹp, cô nhìn thấy sống lưng trần trơn nhẵn của Lục Bắc Thần, xoay lại phía cô đứng trước tủ đầu giường, chắc đang tìm đồ ngủ.”

Cô mím môi cười trộm, đóng cửa lại, tiếp tục tắm rửa.

Mười lăm phút sau, Cố Sơ từ trong phòng tắm đi ra, nhân có hơi nóng nghi ngút, cô cũng hồi phục được ít sức. Lục Bắc Thần đang đứng trước cửa sổ nghe điện thoại, một tay cầm ly rượu, bên trong rượu vang lấp lánh. Cố Sơ mon men trở về giường, mềm người dựa lên gối, nhìn dáng anh nhận điện thoại. Anh đã mặc đồ ngủ cô mua, bộ quần áo màu xanh đậm, có vẽ hình gấu Pooh màu vàng. Lúc đó khi mua cô cảm thấy rất thú vị, thậm chí đã nghĩ khi mặc lên người anh sẽ khôi hài tới mức nào.

Bây giờ xem ra quả thực khôi hài, huống hồ lúc này đây, rõ ràng anh đang nói chuyện vụ án, toàn chủ đề nghiêm túc, lại đi mặc một bộ đồ ngủ hoạt hình, nếu để đám La Trì và Ngữ Cảnh nhìn thấy chắc sẽ cảm thấy kỳ cục lắm. Cô rất muốn cười, nhưng sợ quấy rầy anh, đành vùi mặt vào gối cố nhịn.

Đầu kia điện thoại, chủ đề quả thực nghiêm túc.

Là tổ chuyên án.

“Kết quả giám định so sánh DNA của Tưởng Lăng và Thịnh Thiên Vỹ đã có rồi, các chỉ số phù hợp, là quan hệ mẹ con.”

Lục Bắc Thần nhú mày.

“Chúng tôi đã quay lại bệnh viện điều dưỡng một chuyến, anh chắc chắn không thể tưởng tượng được chúng tôi tìm thấy ai đâu.”

Lục Bắc Thần trầm ngâm giây lát, vẻ mặt không chút suy suyển: “Quách Hương Vân.”

Đầu kia ghen lời: “Giáo sư Lục, anh quả là thần kỳ.”

“Bà ta sao rồi?” Vụ án tiến triển tới bây giờ, dù là người mất tích hay là người mất mạng đều ăn khớp. Người có thể khiến tổ chuyên án phấn khích như vậy tuyệt đối là không ăn khớp, một là Quách Hương Vân, một là Mi Thủ. Hai người này đều thuộc diện sống không thấy người, chết không thấy xác. Nhưng thực tế là trong nội bộ đã nhận định Mi Thủ đã chết. Anh cũng có một dự cảm mãnh liệt rằng Mi Thủ không còn nữa, nếu không sao Thẩm Cường lại liều mạng như thế? Vậy thì người còn lại chỉ có Quách Hương Vân.

Bà lão quái gở trong lời nói của Hứa Đồng, sau đó biến mất nhưng lại được người khác bày linh đường, chuyện này vốn rất ly kỳ.

“Bà ta điên thật rồi.”

“Điên?”

“Đúng vậy. Nếu không phải lúc trước từng xem ảnh, chúng tôi quả thực không nhận ra. Hóa ra bà ta ở trong bệnh viện điều dưỡng cũng mấy năm rồi. Hỏi qua viện trưởng thì ông ấy lại không biết ai đưa bà ta tới, chỉ biết lúc đó bà ta xuất hiện trước cổng, ngồi trên xe lăn, trong lòng ôm một số tiền có thể dưỡng bệnh ở đó vài năm. Lúc đó viện trưởng cũng không nghĩ nhiều, đằng nào cũng có tiền nên tiếp nhận.”

Lục Bắc Thần trầm tư.

“Còn một tin tốt lành nữa, Tiffany chịu mở miệng rồi.”

“Đã nói gì?”

“Cô ta thừa nhận bao năm qua đều giả điên giả ngốc. Nhưng cô ta nói làm vậy là để tự bảo vệ mình. Ngoài ra cô ta cũng nói có thể hợp tác với cảnh sát, nhưng có một điều kiện.”

“Xem ra điều kiện này tổ chuyên án các anh không giải quyết được.”

“Vâng...” Đầu kia có chút ngưng ngáp. “Cô ta yêu cầu chúng ta đoán ra bí mật của rối gỗ. Chỉ cần chúng ta đoán ra, cô ta sẽ khai báo toàn bộ.”

Lục Bắc Thần đã hiểu. Bí mật mà Tiffany nói không phải ám chỉ xương trong rối gỗ, xương bị phát hiện chỉ là chuyện sớm muộn. Bí mật thực sự của rối gỗ là vì sao lại bỏ xương người vào bên trong. Đây là một câu đố, anh biết rõ, chỉ cần giải được câu đố này thì tất cả mọi chuyện đều được giải quyết.

Tới tận khi quay về giường, anh vẫn mãi nghĩ về nó.

Cố Sơ bò lên ngực anh, gơ tay dãn đôi mào của anh ra.

Anh xoay đầu nhìn cô, kéo tay cô xuống, nắm chặt. Rồi anh cúi đầu nhìn bộ quần áo trên người mình, hắng giọng: “Bà Lục à, khiếu thẩm mỹ của em được nâng cao đặc biệt đấy.”

“Em cảm thấy khá ổn.” Cố Sơ bĩu môi: “Rất hợp với hình tượng của anh.”

Câu này Lục Bắc Thần không dám đồng tình, thấy cô vẫn còn mặc váy ngủ, anh ôm chặt cô: “Anh thay cho em.”

“Em không mặc.” Cô cười hì hì.

Lục Bắc Thần cũng cười, áp mặt xuống, cắn vào cổ cô. Cố Sơ vẫn sợ ngứa, liên tục né tránh nhưng lại bị anh bắt về, cuối cùng phải xin tha. “Đừng đùa nữa, ban này lúc nhận điện thoại anh cứ chau mày, kể em nghe đi.” Cô kịp thời phanh khí thế đang rục rịch của anh lại, vội kéo chủ đề về hướng nghiêm túc.

Anh cũng không định giấu cô, nói rõ mọi chuyện sau khi cô đi, rồi còn nói cả tình hình trong cuộc điện thoại ban này. Cố Sơ nghe xong, uể oải nằm lên người anh, thở dài: “Giả điên à, kinh quá. Em cảm thấy kể cả không điên, bao năm qua tâm lý cô ta cũng bất thường, xem ra là muốn đấu trí với người của các anh đấy.”

“Anh nghi ngờ người bắt cóc Tiểu Tiểu chính là cô ta.”

Cố Sơ sững sốt, ngược mắt nhìn anh: “Ý của anh là bóng đen xuất hiện dưới tầng hầm tối đó cũng là cô ta?”

“Đúng.”

Cố Sơ chột rùng mình: “Nhưng Tiểu Tiểu nói cậu ấy bị...”

“Nếu đối phương là đàn ông, có lẽ Tiểu Tiểu thật sự đã bị xâm hại.”

“Ông trời ơi...” Cố Sơ thẳng thốt, rất lâu sau mới lo lắng nói: “Thấy chưa thấy chưa, em bảo tâm lý cô ta bất thường mà.”

“Cần có chứng cứ.” Lục Bắc Thần cọ má cô, hưởng thụ sự mềm mại dưới ngón tay: “Bây giờ chỉ là suy đoán của anh thôi.”

“Suy đoán của anh trước nay rất có căn cứ.”

Lục Bắc Thần cười: “Câu đánh giá này còn giống bà Lục chút.”

Cố Sơ mím môi: “Đừng có liên mồm bà Lục này bà Lục kia, ở đại học A chúng ta đang yêu ngầm đấy.”

“Gấp cái gì?” Lục Bắc Thần nhìn cô, ánh mắt xa xăm: “Em lẩn lộn kiểu gì cũng không thoát được ‘Ngũ Hành Sơn’ của anh.”

“Giáo sư Lục, giờ anh có chuyện phải nhờ em đấy.”

“Ví dụ?”

“Em có thể giúp anh đoán câu đố.”

349. Chương 349: Rối Gỗ Giấu Xương, Cầu Xin Người Chết

Lục Bắc Thần nhướng mày: “Có vẻ như bắt anh thỏa hiệp.”

“ Có câu ‘Đọc qua vạn quyển sách’, anh ấy à đúng là thông minh nhưng em tự cho rằng mình từ nhỏ đã xem vô vàn sách hỗn tạp, mấy chuyện kỳ lạ mới lạ gì đều thích xem. Em nghĩ, anh chỉ một lòng muốn làm học sinh ba tốt thôi chứ gì?” Cố Sơ rất hãnh diện.

Lục Bắc Thần mỉm cười: “Luận về sách tạp nham, quả thực anh xem không nhiều bằng em.”

“Lại còn không? Danh hiệu ‘thiếu nữ xinh đẹp thần thông’ của em không phải tự nhiên mà có đâu.” Cố Sơ càng thêm mừng rỡ, thẳng thừng cười lên cái bụng nhỏ của anh, ra sức véo má anh từ trên xuống dưới: “Anh bảo kiếp trước anh đã làm bao nhiêu chuyện tốt mới gặp được em hả? Em trên thông thiên văn dưới tường địa lý, xinh đẹp như hoa, thông minh tuyệt đỉnh. Nếu trở về thời cổ đại, làm gì còn chỗ cho Võ Tắc Thiên! Cũng giống như anh bây giờ sinh trước em mấy năm, rồi lại may mắn gặp cái mác giáo sư để chèn ép em. Nếu thật sự về thời cổ đại, anh còn phải cúi đầu quy phục em.”

Cô càng hưng hăng, anh lại càng nuông chiều.

“Suy nghĩ cá nhân của em là thế này.” Cố Sơ tự nhiên coi anh thành chiếc đệm người, ngồi rất thoải mái tự tại: “Con rối gỗ đó nhất định chính là rối người lúc thôn Tần làm chuyện ma chay.”

“Bằng chứng để suy đoán là gì?”

“Ừm... trực giác.”

Lục Bắc Thần nghiêng đầu dựa vào giường, như cười như không, bàn tay luôn vào trong váy ngủ của cô khẽ véo eo cô. “Xem ra những gì anh dạy em thành công cốc hết rồi.”

“Em biết, nói phải có chứng cứ chứ gì.” Cố Sơ cảm thấy ngứa ngáy, lắc người thật nhanh, ai ngờ cảm thấy mình chạm phải thứ cứng cứng đó, lập tức không dám động dẩy nữa.

Lục Bắc Thần nhếch môi cười xấu xa: “Ngồi im.”

“Em xuống là hơn.” Cố Sơ sợ ‘sói tính’ của anh lại nổi dậy, chỉ muốn nhanh chóng rời đi.

Nhưng hai tay anh đã kẹp chặt eo cô, cười khê: “Em ngồi yên một chút là được.”

Xuống cũng không xuống được, cô đành bấm bụng tiếp tục ngồi, có điều một nơi nào đó trong cơ thể như châm lên một ngọn lửa nhỏ, sau đó từ từ lan ra, thiêu đốt khiến con tim cô lại không an phận. Lục Bắc Thần thấy cô không nói nữa, vội thúc giục: “Tiếp tục đi.”

“Hả?” Cố Sơ giật mình, vội xua tay: “Đừng...”

“Anh bảo em tiếp tục phân tích vụ án đi, em tưởng là gì?” Lục Bắc Thần nhìn thấu tâm tư của cô, nét mặt đùa nghịch.

Cố Sơ hơi sững người, rồi lập tức đỏ bừng mặt. Anh không nhịn được cười, cô sốt sắng bịt miệng anh lại: “Đừng cười nữa! Còn cười em bóp chết anh!”

Lục Bắc Thần vội tỏ ý thỏa hiệp, lúc ấy Cố Sơ mới buông tay. Thấy anh cố nín cười, cô đe dọa: “Còn cười tiếng nữa là em diệt khẩu.”

“Được, chúng ta quay lại chuyện chính.” Anh cũng không định tiếp tục trêu cô nữa. Cô bé này mà sốt ruột lên thì hệt như một con mèo hoang, móng vuốt sắc lẹm.

Cố Sơ cố gắng quay về chuyện nghiêm túc, xua đi sự xấu hổ ban nãy, hắng giọng nói: “Thôn Tần có đèn xanh, lại có kịch rối người, còn chúng ta thì lại nhận được đèn xanh và rối gỗ một cách quá trùng hợp? Thật ra cả anh và em đều hiểu rõ việc này rất dễ điều tra, chỉ cần La Trì cầm bức ảnh chụp rối gỗ cho người bản địa xem là rõ ràng ngay. Mặc dù bây giờ đại bộ phận người thôn Tần đều đã lên thành phố làm thuê nhưng kiểu gì cũng có người già ở lại, họ hiểu rõ về thôn làng nhất. Vấn đề bây giờ là em biết có rất nhiều thôn làng giữ kín tập tục, không lưu truyền ra ngoài. Họ sẽ truyền lại từ đời này qua đời khác nhưng không nói với người ngoài.”

Lục Bắc Thần gật đầu, đây cũng là điều anh lo nhất. Cổ Sơ phân tích rất đúng, rối gỗ có phải rối người ở đó hay không chỉ cần tới so sánh là được, nhưng bí mật của rối gỗ thì sao? La Trì liệu có thể cạy miệng người già ở thôn Tần hay không thì phải xem bản lĩnh của cậu ấy. Nhưng đây là vấn đề thời gian, nếu bọn họ ở đây có thể suy luận ra phương hướng đại khái thì cũng giúp được cho việc điều tra của La Trì bên đó.

“Tài liệu về thôn Tần ít ỏi nhưng những tập tục giống như thôn Tần kiểu này cũng không được coi là độc nhất vô nhị.” Cổ Sơ nhíu mày cố gắng suy nghĩ, lát sau nói: “Anh bảo... tập tục thịnh hành trong thôn làng của họ để đưa tiễn người chết, từng cây đèn xanh được làm vô cùng tỉ mỉ, chứng tỏ họ rất tôn trọng người chết, thậm chí còn diễn kịch rối người...”

“Nội dung của kịch rối người cũng tuyệt đối có liên quan đến đèn xanh.”

“Cũng tức là...” Cổ Sơ bạo dạn suy đoán: “Thật ra kịch rối người của thôn Tần không dành cho người sống xem!”

Lục Bắc Thần hơi nheo mắt lại, ngẫm nghĩ, sau khi nhìn cô thì bờ môi khẽ rướn lên: “Suy nghĩ rất khác lạ, nhưng không thể không thừa nhận, có lẽ phương hướng của em là đúng.”

Vừa nghe câu này, Cổ Sơ đã sướng rơn. Cô bò rạp người, gần như áp vào môi anh, nói: “Em nhớ hình như từng đọc một cuốn sách, nói rằng ở một số nơi tại Trung Quốc thịnh hành phong tục cho người chết xem kịch. Dĩ nhiên, người sống cũng có thể xem nhưng tuyệt đối không được ngồi ở hai hàng phía trước sân khấu, vì đó là chỗ dành cho người âm, mục đích chính là mượn sức mạnh của âm thể để đạt được một số mục đích.” Ngẫm nghĩ, cô lại ngập ngừng: “Nếu kịch rối người của thôn Tần diễn cho người âm xem, vậy thì...”

Có những suy nghĩ bị tắc, cô không phân tích tiếp được, giống như phía trước có tia sáng đang dẫn đường, chỉ một chút xíu nữa thôi, cô cố gắng bắt lấy nhưng nó lại vụt qua rất nhanh. Nhưng Lục Bắc Thần hiểu ý cô, anh nhanh chóng nắm bắt được trọng điểm, nói từng câu từng chữ: “Rối gỗ giấu xương, cầu xin người chết.”

Cổ Sơ lẩm bẩm: “Rối gỗ giấu xương, cầu xin người chết... cầu xin người chết...” Sự hỗn độn trong đầu óc bỗng chốc được bóc tách. Lời anh nói như tia sáng xuyên qua âm u, khiến suy nghĩ phiêu diêu bất định của cô cuối cùng cũng định hình.

“Đúng! Nếu chỉ đơn thuần là giết người, vậy thì nghĩ cách hủy xác là được, hà tất phải tốn công sức giấu xương cốt vào trong rối gỗ? Chuyện này nhất định có liên quan tới tập tục và nghi lễ. Vậy thì, người làm rối gỗ muốn thông qua xương của người chết để cầu xin người âm, hy vọng đạt được mục đích của người dương.” Cô vội vã nói.

Lục Bắc Thần suy tư: “Trong rối gỗ có chứa ba bộ hài cốt, đây cũng là điều khiến người ta nghĩ không thông. Xương sọ của nam giới, tứ chi của nam giới, cơ thể của nữ giới...”

“Xương sọ...” Cổ Sơ nhíu mày suy nghĩ, rất lâu sau bỗng ‘a’ lên một tiếng.

“Nghĩ ra gì rồi?” Lục Bắc Thần hỏi.

“Em chợt nhớ ra trong sách cổ Trung Quốc có nói về hồn phách con người. Đạo gia cho rằng, người có ba hồn bảy vía. Ba hồn này chỉ Thai Quang, Sảng Linh và U Tinh, trong đó Thai Quang là quan trọng nhất. Trong lý luận trung y đều cho rằng gan chứa hồn, phổi chứa phách, nhưng trong sách cổ Trung Quốc thì lại ghi hồn chính của người nằm trong nắp thiên linh, cũng tức là xương sọ mà chúng ta hay nói, còn chân tay thì chứa hai hồn còn lại, phách giấu trong cơ thể.” Cổ Sơ vừa nghĩ vừa nói: “Trong con rối gỗ đó có thi thể của ba người, nếu phân chia hồn phách theo cách người cổ thì hoàn toàn phù hợp, điều này có quá trùng hợp không?”

Lục Bắc Thần nhìn cô như nhìn người ngoài hành tinh: “Em đọc ở đâu mấy cuốn sách linh tinh này vậy?”

“Em là ‘chân nhân không lộ tướng’.” Cổ Sơ kiêu hãnh, rồi thấy Lục Bắc Thần nửa đùa nửa thật, cô mới thành thật khai báo: “Thật ra là thế này, lúc em còn rất nhỏ, mẹ em cho rằng trẻ con tốt nhất vẫn nên tiếp nhận nền giáo dục quốc học nên đã mời một thầy giáo tư thực về dạy cho em. Sau mấy năm, đừng nói là Tam tự kinh, Thiên tự văn, Đệ tử quy, các tác phẩm của Lão Tử, Khổng Tử, Tôn Tử, cả các tác phẩm cổ ít biết em cũng thuộc lòng.”

Lục Bắc Thần cười: “Tiểu nha đầu có trí nhớ siêu đúng là chuyện tốt.”

Cố Sơ sung sướng: “Anh muốn khen em thì cứ đường hoàng mà khen, em tuyệt đối là người có thể nhận được mọi lời khen ngợi.”

Câu nói ấy khiến Lục Bắc Thần đỏ khốc đỏ cười.

“Thế nào hả?” Cố Sơ đẩy anh: “Em vất óc nghĩ cho anh đấy.”

Lục Bắc Thần chần chừ: “Xã hội bây giờ còn có người mê tín vậy sao?”

“Trời ạ, đây không phải là mê tín, có lúc chỉ một cách nói hoặc tập tục đã có thể được coi là văn hóa truyền tụng qua các đời rồi.” Cố Sơ sửa chữa. “Ở một số thôn bản hẻo lánh ở Trung Quốc, có rất nhiều tập tục mà người ta không biết, đều liên quan tới các truyền thuyết thượng cổ, đây là truyền thống chảy vào trong cốt tủy. Với lại, thế nào gọi là mê tín? Vậy Nữ Oa vá trời có phải mê tín hay không? Đó là một bộ phận không thể tách rời của văn hóa Trung Quốc. Em nghĩ, ở nước ngoài cũng có những vụ án liên quan tới văn hóa tôn giáo phải không? Giáo sư Lục, anh không thể chỉ chăm chăm nhìn vào khoa học, cái gọi là khoa học chẳng qua do con người định nghĩa mà thôi, ở một thời điểm khác, ở một không gian khác chưa chắc đã gọi là khoa học.”

“Thật không ngờ đại học A các em lại rèn giũa được một triết học gia.” Lục Bắc Thần cười khê.

“Em đây mới là người điển hình nhất cho tư tưởng Lão Tử.”

“Anh thấy em chỉ giỏi mồm mép thôi.”

Cố Sơ bĩu môi: “Thế thì anh hoàn toàn có thể không nghe em nói mà, nhưng rõ ràng là nghe rất nhập tâm.”

“Ý kiến của em đích thực có thể xem xét.” Lục Bắc Thần rất khiêm tốn: “Một thôn làng gần như ngăn cách với bên ngoài, tuân theo một số lễ giáo cổ xưa cũng rất bình thường. Anh sẽ gọi cho La Trì, bảo cậu ấy chú ý về mặt này một chút.”

“Nói vậy tức là coi như em đã cung cấp cho anh một manh mối đáng tin cậy rồi?”

Một giây sau, anh lật người đè cô xuống, tủm tỉm cười, ánh mắt gian xảo: “Không sai, có lẽ phương hướng mà em cung cấp thật sự có thể giúp được rất nhiều.”

“Vậy anh thưởng cho em thế nào đây?” Cố Sơ tươi cười nhìn anh.

“Em nói xem?” Bàn tay của Lục Bắc Thần không yên, vén váy của cô lên.

Cố Sơ lập tức túm lấy tay anh, kháng nghị: “Thế này anh gọi là thưởng hả?”

Ánh mắt Lục Bắc Thần tối đi, dục vọng lan tràn. Anh khê cười: “Để em được sung sướng đến chết chính là phần thưởng hậu hĩnh nhất.” Dứt lời, anh cúi đầu hôn thật sâu lên môi cô...

Ngày hôm sau, Cố Sơ trần trọc tỉnh dậy. Khi kéo rèm cửa ra, ánh nắng bên ngoài rất đẹp. Đầu đông, chỉ có những quãng sáng uể oải của ngày đông, không một bông tuyết nào rơi xuống. Khi kéo lê chiếc dép ra ngoài phòng khách, cô liếc thấy bóng người đàn ông trong vườn. Anh mặc chiếc áo ngủ gấu Pooh mà cô mua, ngồi trên bậc thềm rải đá cuội, vừa nghịch đất trồng hoa vừa nói chuyện điện thoại.

So với căn nhà sang trọng bên bến Thượng Hải, anh dường như thích căn nhà Tây này hơn. Tối qua quay về đây, anh đã nói một câu: Trong nhà có mùi vị của gia đình.

Phải, căn nhà ở bến Thượng Hải quá to, quá lạnh lẽo.

Một vườn hoa không rộng, vì anh đứng đó rõ ràng có hơi chật hẹp, nhưng ánh nắng rất chói chang, cũng có thể vì anh hiện diện. Cố Sơ không làm phiền tới anh, chỉ đứng nguyên tại chỗ ngắm anh một lúc, bỗng cảm thấy xung quanh ấm áp. Ánh nắng khắc lên gương mặt anh, đó là một dấu ấn sâu đậm người ta khó mà quên được. Nếu có thể, cô muốn ngày ngày tỉnh dậy là có thể nhìn thấy bóng hình anh, nhàn nhã chăm hoa chăm cỏ, không quan tâm quá nhiều tới thị phi sai đúng.

Nhưng cô biết, đây chỉ là ảo vọng. Sức hấp dẫn của anh nằm ở uy quyền, mà uy quyền của anh tới từ sự nghiệp.

Cũng giống như bây giờ, cô nghe thấy anh nói với đầu kia điện thoại: “Báo cáo DNA tôi đã xem rồi, chuyện này có vấn đề. Giữ số liệu lại, đợi tôi quay về kiểm tra.”

Rồi lại nghe anh nói: “Đúng, số liệu của Quách Hương Vân cũng phải tiến hành đối chiếu.”

Từ tối qua đến bây giờ, di động của anh kêu không ngừng nghỉ, toàn bộ đều liên quan tới vụ án...

350. Chương 350: Năm Mơ Giữa Ban Ngày

Đánh răng rửa mặt xong, Cố Sơ một lần nữa quay trở lại phòng khách, Lục Bắc Thần đã thay đất xong, nhưng vẫn còn đang nói chuyện điện thoại. Anh dựa vào ghế sofa, mặt hướng về phía ánh nắng ngoài vườn hoa, bóng lưng rộng dài chói lóa tới nỗi mắt cô bỏng rát. Lần này anh nói chuyện điện thoại với La Trì, chủ đề đại khái là nhắc anh ấy chú ý tới tập tục của thôn Tần, còn nói cả suy đoán tối qua của cô. Cô ở bên cạnh nghe rất rõ ràng, cõi lòng hừng hực, không ngờ anh đã thật sự lưu tâm những gì cô nói.

Cảm giác có thể giúp được anh thật tuyệt.

Cô không kìm được lòng mình, tiến sát lại gần anh, nhẹ nhàng ôm chặt lấy anh từ phía sau. Mặt cô áp lên tấm lưng anh, giọng nói trầm thấp lọt vào tai cực kỳ dễ nghe.

Lục Bắc Thần đang nghe điện thoại, thấy cô dịu dàng ôm lấy anh, trái tim khẽ xao xuyến. Anh bỏ một tay xuống, phủ lên mu bàn tay của cô, đầu kia đã gọi xong với La Trì. Anh định xoay người thì cô vẫn ôm rất chặt. Anh hơi ngạc nhiên lại cười hỏi: “Sao vậy?”

“Em chẳng muốn đến bệnh viện đâu.” Cô dúi sát vào lưng anh, nhẹ nhàng cọ cọ mặt. Phải ở bệnh viện cả một ngày trời, nghĩ là thấy phiền. Trước đây cô không như vậy, bây giờ anh trở về, cô lại không nỡ rời xa anh nửa bước.

Lục Bắc Thần hiểu tâm tư của cô, cười khẽ: “Em yên tâm thực tập ở bệnh viện đi, hôm nay anh không đi.”

Cố Sơ vừa nghe xong, cõi lòng chợt sáng rực, bèn ngó đầu ra: “Thật sao?”

Lục Bắc Thần quay người lại, kéo cô vào lòng: “Đúng vậy, ban ngày anh qua phòng thực nghiệm một chuyến, tan làm đợi anh, anh đến đón em.”

“Ừm.” Cố Sơ vui lắm.

“Ăn sáng đi, ăn xong anh đưa em qua bệnh viện.”

Cố Sơ gật đầu thật mạnh, sau đó lại khẽ thở dài: “Giá mà ngày nào cũng được thế này thì tốt biết bao.”

“Thế nào?”

“Thì em đi làm, anh ở nhà.”

Lục Bắc Thần sững sốt: “Nói cái gì thế hả?”

“Anh cảm thấy em không nuôi nổi anh sao?” Cố Sơ cứng cổ.

Lục Bắc Thần nghĩ kỹ thấy thật sự sợ hãi: “Đừng có đùa.”

“Để anh ở nhà là chuyện khủng khiếp lắm sao?”

Lục Bắc Thần cười, đặt hai tay lên vai cô: “Tặng em bốn chữ.”

“Gì vậy?”

“Đừng có nằm mơ!”

Cố Sơ gạt tay anh ra: “Này Lục Bắc Thần, em phát hiện ra anh có khuynh hướng kỳ thị phái nữ rất rõ ràng nhé.”

“Anh lại cho rằng có những việc chỉ thích hợp để đàn ông làm.” Lục Bắc Thần chân thành nói: “Ví dụ như nuôi gia đình.”

Cố Sơ khịt khịt mũi: “Nhưng mà em ghét gặp ít xa nhiều.”

“Tại vụ án này đặc biệt thôi.” Lục Bắc Thần dỗ dành cô: “Anh bảo đảm, phần lớn thời gian sau này sẽ dành cho em.”

“Nhưng anh lại sắp phải đi, đúng không?” Cô không muốn trở thành người càn quấy nhưng vượt qua những tháng ngày sống trong nhung nhớ kiểu này cô thật sự rất khổ sở.

Lục Bắc Thần nhẹ nhàng kéo cô lại, dịu giọng: “Chuyến bay tối mai.”

Cố Sơ im lặng cắn môi.

“Vụ án sắp kết thúc rồi.”

“Nhanh cỡ nào?” Cô ít nhiều bướng bỉnh, kỳ thực vì còn lòng riêng. Một là cô không muốn cứ phải chia xa với anh. Hai là mặc dù Tiểu Tiểu và Lăng Song đã được gạt ra khỏi vụ án nhưng Hứa Đồng và Thịnh Thiên Vỹ vẫn còn nằm trong tầm ngắm của cảnh sát. Cô chỉ mong sao sớm kết thúc, trả lại sự trong sạch cho hai người họ.

Lục Bắc Thần không phiền vì lời truy hỏi của cô, mỉm cười an ủi: “Rất nhanh thôi.”

“Trả lời qua quýt.” Cố Sơ vờ như không vui nhưng vẫn bám chặt lấy anh như con rái cá...

Khoảng thời gian này Thịnh Thiên Vỹ khá nhàn nhã, không tới công ty, cũng không màng công việc. Ngày nào anh cũng cuộn tròn trong nhà xem phim hoạt hình, cả trong nước lẫn quốc tế, xem không hề ít. Đợt này Tưởng Lăng đã tới Bắc Kinh, một là để hợp tác điều tra, hai là để gặp Hứa Đồng. Bà từng gặp Hứa Đồng hai lần, một lần vì công việc, bà có ý muốn giữ Hứa Đồng bên cạnh làm trợ lý, nhưng ý của Hứa Đồng là bây giờ cô cũng chịu nhiều tai tiếng, nếu quá nổi bật trong công ty ngược lại sẽ khiến người ta dị nghị, ảnh hưởng tới danh tiếng của công ty, chỉ bằng tạm thời cứ giữ nguyên như cũ; Lần thứ hai vì đứa con trai, tình cảm của Thịnh Thiên Vỹ với Hứa Đồng trước nay vẫn không giấu giếm giữ kẽ, mặc dù cả hai chưa công khai nhưng Thịnh Thiên Vỹ chẳng giấu suy nghĩ với ai bao giờ, chuyện này đã lọt vào tai Tưởng Lăng.

Thế nên lần thứ hai gặp mặt ít nhiều có vẻ giống như con dâu gặp mặt mẹ chồng.

Tưởng Lăng có sự khác biệt với các quý phu nhân giàu có khác, sẽ không ra sức nhấn mạnh vấn đề môn đăng hộ đối. Nhưng như vậy không có nghĩa là bà không điều tra Hứa Đồng, thậm chí còn tra ra Sầm Văn có thói cờ bạc. Sau khi gặp Hứa Đồng, câu đầu tiên Tưởng Lăng nói chính là: Đối với cháu, cô chưa bao giờ lo lắng, nhưng còn mẹ cháu thì cô không tin tưởng được.

Câu trả lời của Hứa Đồng là: Cháu xin lỗi, cháu không sửa được ham mê của mẹ, nhưng cháu có thể bảo đảm rằng tiền cháu kiếm được đủ cho mẹ cháu thoải mái.

Một câu nói đã giành được thiện cảm của Tưởng Lăng.

Bà nói: “Cô chưa bao giờ có quan niệm môn đăng hộ đối, chỉ cần hai đứa chân thành yêu thương nhau. Nhưng bây giờ Thiên Vỹ dính vào vòng lao lý, chuyện này có thể sẽ ảnh hưởng tới cả cuộc đời nó, cháu không lo sao?”

Hứa Đồng đáp: “Nếu cháu đã quyết định ở bên cạnh anh ấy thì không cần quan tâm anh ấy sẽ ra sao.”

Tưởng Lăng cười: “Cháu biết rõ nó là con trai cô, lạc đà gầy vẫn to hơn ngựa.”

Hứa Đồng cũng cười, khiêm nhường nói: “Tổng giám đốc Tưởng, cô cũng nên biết rõ bao năm nay có không ít người có quá nhiều quyền thế theo đuổi cháu. Ở Trung Quốc, từ thương trường tới chính trị, nếu cháu muốn nhắm vào quyền thế tìm một người đàn ông thì hoàn toàn có người phù hợp hơn Thịnh Thiên Vỹ.”

Tưởng Lăng rất hài lòng về sự tự tin của cô nhưng đồng thời cũng nhắc nhở cô phụ nữ càng thông minh càng mệt mỏi, khi chưa cưới nó là vốn để hấp dẫn đàn ông, nhưng có gia đình rồi nhất định phải giấu kỹ sự dẻo dẹo này. Lần đó, hai người trò chuyện từ buổi trưa tới tận khi trời nhá nhem tối, có rất nhiều điều

phải nói, không đơn thuần chỉ xoay quanh Thịnh Thiên Vỹ. Càng ngày Hứa Đồng càng quý Tưởng Lăng, bao năm rồi cô rất hiếm khi ngưỡng mộ một người đồng giới nhưng Tưởng Lăng là người cô thật lòng cảm phục. Người phụ nữ này bên ngoài mềm yếu thực chất lại sắc bén. Bà cũng thực tế nhưng thực tế có lý lẽ, có căn cứ. Dĩ nhiên Tưởng Lăng cũng ưng ý Hứa Đồng, có điều bà dặn dò nhiều thêm một chút, cuối cùng nói một câu: “Cháu cũng là viên ngọc trong tay mẹ, thế nên cô không bắt ép cháu phải nhẫn nhịn tủ nhục làm một cô con dâu quyền quý, chỉ mong cháu luôn tâm niệm, yêu một người là chấp nhận tất cả những gì thuộc về người đó, dù cái tốt hay cái xấu, không chia không lìa.”

Hứa Đồng nhận lời.

“Có điều...” Lát sau cô lại ngập ngừng: “Sợ là bây giờ trong lòng anh ấy tích tụ oán khí, cả ngày ở lì trong nhà xem phim hoạt hình, không bước ra ngoài nửa bước.”

Tưởng Lăng bật cười: “Con trai cô, cô hiểu chứ. Nó mà oán trách thì đã xông thẳng tới công ty chứ không ở yên trong nhà đâu. Như vậy chẳng phải rất tốt sao? Vừa hay để nó rèn luyện việc nhà việc cửa. Nó ấy à, từ nhỏ tới lớn bị đám người làm chiều hư rồi, mười đầu ngón tay lúc nào cũng sạch bong.”

“Ý của cô là... cháu bắt anh ấy làm việc nhà?” Hứa Đồng đỏ mặt hỏi.

“Sao? Giờ nó bị cô tước chức vụ, cắt lương, chẳng lẽ còn tiền thuê người giúp việc?” Tưởng Lăng nói chuyện rất nhã nhặn, nhưng thái độ thì rắn rỏi kiên quyết: “Nếu như vậy thì cái tính cậu chủ của nó thật sự phải chỉnh đốn.”

“Thật ra anh ấy cũng có làm việc nhà, nhưng mà...” Hứa Đồng nói được một nửa. Nhưng mà cô cứ cảm thấy đàn ông làm mấy việc này quả thực kỳ lạ.

Tưởng Lăng là ai chứ, lập tức nhìn thấu tâm tư của cô, chân thành khuyên nhủ: “Ngoại trừ sinh con đẻ cái ra, những việc phụ nữ làm được vì sao đàn ông không làm được? Đừng có nuông chiều nó, phải hiểu rằng một khi kết hôn nó sẽ là chồng cháu, từ trong nhà ra ngoài ngõ đều phải biết gánh vác mới được. Thiên Vỹ được cô chiều chuộng từ bé, nên để nó rèn luyện thì tốt hơn.”

Hứa Đồng ‘ồ’ một tiếng.

“Về việc nó không chịu ra khỏi nhà...” Tưởng Lăng ngẫm nghĩ, lát sau nói: “Có thể cho nó con chó, cháu đi làm không có thời gian, nó ở nhà rảnh rang kiểu gì cũng phải ra ngoài dắt chó đi dạo chứ?”

Ờ...

Hứa Đồng trầm mặc một hồi, nói: “Dạ vâng.”

Sau khi đưa Cố Sơ đi làm, Lục Bắc Thần về thẳng phòng thực nghiệm. Khi hoàng hôn sắp buông anh mới đi ra. Sau khi lên xe, di động vang lên.

Lúc nhận máy, sắc mặt anh hơi nặng nề.

Ngữ khí đầu kia di động càng bức dọc hơn.

“Tôi đã đợi cậu một ngày rồi, tôi cho cậu thêm một tiếng nữa, lập tức xuất hiện trước mặt tôi.”

Lục Bắc Thần thở dài: “Không cần đâu ạ, trong vòng mười lăm phút chú có thể nhìn thấy con.”

Mười lăm phút sau, Lục Bắc Thần lái xe vào trong một biệt thự, không quá xa phòng thực nghiệm nhưng gần trung tâm thành phố hơn. Biệt thự không lớn lắm, vừa nhìn là biết một nơi cung cấp cho người ta du lịch. Trong biệt thự không có người giúp việc, sau khi thông qua máy giám sát, cửa tự động bật mở.

Đỗ xe xong, Lục Bắc Thần bước xuống, vào trong nhà.

Vừa vào cửa chính đã nghe thấy có tiếng nói vọng qua loa phóng thanh: “Tôi ở trong phòng sách.”

Lục Bắc Thần ngoan ngoãn đi lên tầng hai.

Phòng sách không khó tìm. Anh biết phòng sách của người này còn rộng hơn cả phòng ngủ, là căn phòng dễ nhận ra nhất tầng hai. Anh đẩy cửa đi vào, mùi café trong phòng sách thơm nồng, gần đó có một ông

lão đứng quay lưng về phía anh, tỉ mỉ pha café, bên kia nước đang bốc khói, sôi sùng sục. Ông lão ấy ăn mặc kiểu Anh quốc phục cổ, sơ mi trắng, bên ngoài khoác chiếc gi lê vàng tối, bên dưới là chiếc quần dài màu xám đậm, một đôi giày được đánh bóng loáng. Bên cạnh sofa có một giá treo mũ, bên trên treo mấy chiếc mũ lông kiểu quý tộc.

Sau khi thấy Lục Bắc Thần bước vào, ông lão hừ một tiếng, ngữ khí rất không thân thiện: “Tôi còn tưởng đợi tôi chết rồi, cậu sẽ tới thẳng mộ viếng!”

“Đừng nói vậy, chẳng phải con tới gặp chú rồi sao?” Lục Bắc Thần cười.

Ông lão bỏ bột café vào bình café, từ từ đun rồi quay người lại. Ông lão tuy già mà vẫn đầy sinh khí, quắc thước, đường nét trên gương mặt sắc nét, có một đôi mắt xanh sâu như đại dương, nhưng ánh mắt rõ ràng không vui, thậm chí hơi phẫn nộ. Lục Bắc Thần thấy vậy vội vã giơ tay đầu hàng: “Được được được, bác sỹ Smith, con sai, con xin lỗi chú.” Dứt lời, anh đứng dậy, nho nhã cúi người trước ông lão...

351. Chương 351: Ước Mơ Gãy Cánh

Café đã xong, sau khi lọc hương vị càng đậm đà. Bác sỹ Smith đã chuẩn bị sẵn hai tách café bằng sứ trắng pha như ngọc Côn Lôn, đặt trên một chiếc đĩa cùng màu. Ông coi như không nghe thấy lời xin lỗi của Lục Bắc Thần, xem ra đã sớm quen với kiểu này của anh. Sau khi rót café, ông đưa cho anh một cốc, còn mình thì bê cốc kia ngồi bên một phía sofa, lúc ấy mới từ tốn nói: “Ngồi đi.”

Nghe xong, Lục Bắc Thần ngồi xuống.

Bác sỹ Smith quan sát gương mặt anh một lúc rất tỉ mỉ rồi thở dài nặng nề.

Lục Bắc Thần đưa tay xoa xoa mũi, có vẻ ngượng ngập.

“Giáo sư Lục còn bận rộn hơn cả ông già này, tới Trung Quốc lâu như vậy rồi mà bao nhiêu lần không gặp được cậu, còn nhờ người chuyển lời tới cậu mà cậu vẫn lấy lý do công việc làm cớ.” Bác sỹ Smith ăn nói đầm đìa: “Tôi tới Bắc Kinh tham gia hội nghị giao lưu y học quốc tế, đặc biệt tới gặp cậu, kết quả cậu còn trốn tôi, sao hôm nay lại nghĩ thông suốt vậy?”

“Chú hiểu lầm rồi, con có trốn ai cũng nào dám trốn chú.” Lục Bắc Thần cười trừ từ đầu tới cuối.

“Không cần trưng ra cái mặt hòa nhã này với tôi, muộn rồi.” Smith rốt cuộc vẫn không vui.

Lục Bắc Thần chỉ cười không nói, quay người tiện tay nâng hộp quà mang tới lên. Smith không nhận, hừ khê: “Đừng có tưởng tặng chút quà là tôi vui đâu.”

“Chú giận thật à?” Lục Bắc Thần tươi cười nhìn ông.

Smith bật ra những tiếng hậm hực từ trong mũi, lườm nguýt anh.

“Mới có một thời gian không gặp, sao chú trở nên hẹp hòi vậy?” Lục Bắc Thần cố nhịn cười.

Bác sỹ Smith vẫn không thèm đoái hoài tới anh.

Lục Bắc Thần thấy vậy, cố tình thở dài, chủ động bóc hộp quà ra. Chiếc hộp tinh xảo, thứ bên trong càng đẹp hơn. Là hai chai rượu Mao Đài, bình rượu được thiết kế hình rồng mạ vàng, chỉ tính riêng thiết kế ấy thôi đủ trở thành vật sưu tầm. Anh lấy chai rượu từ trong hộp ra, nói: “Con nghĩ chú thích uống rượu Trung Quốc, phải cất công nhờ người mới mua được rượu Mao Đài ngâm, không thể mua đại ngoài chợ mà có được đâu. Con vừa nhìn đã biết là quý, lập tức nghĩ ngay đến chú, không ngờ chú lại không hứng thú. Đáng tiếc thật, vốn dĩ định cùng chú không say không về, nếu chú không vui thì thôi vậy.”

Nói tới đây, Lục Bắc Thần lại liếc mắt nhìn ông. Mặc dù ông chưa thay đổi thái độ cũng đang len lén đánh mắt nhìn chai rượu. Lục Bắc Thần thấy vậy khẽ cong môi cười, hắng giọng nói: “Hay là thế này đi, con mở ra cho chú ngửi thử nhé? Rượu ngon mở nắp là ngửi thấy mùi ngay. Nếu chú vẫn không thích, con mang về nhà uống vậy.”

Dứt lời anh vừa định mở nắp thì Smith đã giật lại.

“Ấy...”

“Rượu ngon thế này con bảo mở là mở hả?” Smith giữ rít chai rượu trong lòng, thấy anh lại định lấy chai kia ra hành quyết, ông vội giật luôn cả chai thứ hai, một tay ôm rượu, trừng mắt lườm Lục Bắc Thần: “Là rượu tặng cho chú, con mở làm gì hả?”

“Con ném thử không được ă?” Lục Bắc Thần cố tình tỏ ra sững sốt.

Smith nhú mày: “Con không rõ tình trạng sức khỏe của mình à? Uống rượu? Không muốn sống nữa hả?”

Lục Bắc Thần thở dài: “Sức khỏe của con rất tốt mà.”

“Rất tốt?” Smith nghe xong ánh mắt trở nên nghiêm nghị, đặt chai rượu lên bàn: “Con lừa được người khác, lừa sao được chú? Đừng quên, người cứu con khỏi tay thần Chết là chú, bác sỹ chính bao năm nay của con cũng là chú, chú còn hiểu bệnh tình của con hơn con nữa!”

Trên đời này nếu có một người có thể khiến Lục Bắc Thần vừa kính trọng vừa nể sợ thì chính là vị bác sỹ Smith trước mặt này. Anh vội vàng giơ tay đầu hàng: “Được được được, chú bớt giận đi đã, có gì từ từ nói.” Bác sỹ Smith, chuyên gia ngoại khoa thần kinh nổi tiếng quốc tế, y thuật cao siêu của ông chẳng biết đã cứu được bao nhiêu sinh mạng, mấy năm nay cũng chính ông là người vẫn luôn chăm sóc cho sức khỏe của anh. Smith nói không sai, năm xưa nếu không có ông, Lục Bắc Thần đã sớm không còn trên cõi đời này nữa. Bao năm nay nếu không có ông, Lục Bắc Thần cũng chẳng thể chống chọi tới ngày hôm nay. Cộng thêm Smith lớn tuổi, nên đối với Lục Bắc Thần, ông không phải là cha mà còn đáng quý hơn cha.

Thế nên, cho dù bác sỹ Smith có nổi nóng với anh thế nào, anh cũng tươi cười ngênh đón.

Bác sỹ Smith thấy thái độ của anh ôn hòa, biết thừa nhận khuyết điểm, lúc ấy mới hạ hỏa, đổi sang giọng điệu khuyên nhủ chân thành: “Lần trước trong email con nói con không định làm phẫu thuật nữa, chuyện này khiến chú rất lo lắng.”

“Thế nên chú muốn khuyên con làm phẫu thuật?”

Smith sắc mặt nặng nề: “Con biết rất rõ một khi không chịu làm phẫu thuật hậu quả của con sẽ nghiêm trọng cỡ nào. Nếu chú đoán không nhầm, bây giờ con đã có biểu hiện rồi.”

“Vâng, khoảng thời gian trước chỉ có tay phải run, bây giờ con bắt đầu không kiểm soát được tay trái nữa.”

“Còn biểu hiện nào khác không?”

“Mất thường xuyên đau nhức, còn nữa, thời tiết chuyển lạnh hoặc ngày mưa âm u, vết thương sẽ rất khó chịu.”

“Trước khi con về nước chú đã nói sẽ phát sinh những hiện tượng này. Con có thể sống sót sau vụ tai nạn đó hoàn toàn là vì ý chí nghị lực của con, năm mươi lần phẫu thuật lớn nhỏ, dù là người trước đó khỏe mạnh cỡ nào cũng sẽ gục ngã. Phần đầu con bây giờ có vô số những tụ máu chèn lên dây thần kinh, mặc dù đã hút đi một phần, nhưng những tụ máu vụn vặt mắc kẹt tại những dây thần kinh trọng yếu thì vẫn chần chừ không dám động vào. Con run tay, nhức mỗi mắt đều vì dây thần kinh bị chèn ép.” Bác sỹ Smith muôn vàn lo lắng. “Chú nghĩ, không bao lâu nữa, chân con cũng sẽ bị ảnh hưởng, thần kinh vận động, thần kinh thị giác đều bị chèn ép tổn hại, đây chỉ là chuyện sớm muộn mà thôi.”

Lục Bắc Thần cười: “Mấy chuyện chú nói con hiểu cả mà. Chú đừng quên, thành tích ngoại khoa thần kinh của con vẫn luôn xuất sắc.”

“Đừng có đùa cợt!” Bác sỹ Smith sa sầm mặt lại.

Lục Bắc Thần lập tức im bặt.

“Chú biết ý chí của con rất kiên cường, có thể nói như vậy, con là bệnh nhân khó tin nhất cũng là người tạo ra nhiều kỳ tích nhất mà chú từng gặp. Thế nên vì sao không tiếp tục tiếp nhận phẫu thuật chứ? Trước đây con chỉ do dự, giờ thì thái độ kiên quyết đến mức này, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

...

Năm năm trước, ông tận mắt chứng kiến một vụ tai nạn giao thông. Đó là chiếc xe đi ngược chiều ông. Lúc chiếc xe lao vút qua, ông bỗng nghe thấy một tiếng động rầm trời, khi ấy mới phát hiện chiếc xe vừa đi sượt qua mình đã lật qua dải phân cách. Đó là một vụ tai nạn thảm khốc vô cùng, đầu xe đâm nát dải phân cách, xe lăn từ trên cao xuống, cả thân xe đập lên mỏm đá vỡ nát. Ông vội vàng gọi xe cấp cứu nhưng trong lòng đã ngấm ngấm cảm thấy chủ xe không thể sống được nữa.

Đó cũng là lần đầu tiên ông gặp Lục Bắc Thần, cũng là chủ xe của chiếc xe gặp nạn. Lúc đó ông theo lên xe cấp cứu với tư cách bác sỹ đồng thời là người chứng kiến. Lục Bắc Thần đã hấp hối rồi, khắp người toàn là máu, chiếc xe vừa lăn bánh tim đã ngừng đập. Trên xe cấp cứu, bác sỹ đã thông báo tử vong. Lúc đó chẳng hiểu sao ông lại không tin, là một bác sỹ, ông càng không muốn giương mắt nhìn một sinh mệnh ra đi trước mắt mình, thế là ông không ngừng tiến hành cấp cứu, các bác sỹ xung quanh đều tưởng hai người là người thân.

Kết quả, Lục Bắc Thần quả thật không chịu khuất phục, cuối cùng cũng hồi phục được nhịp tim.

Cậu vốn không phải bệnh nhân ông phụ trách, hơn nữa những người gặp tai nạn giao thông kiểu này mỗi năm đếm không xuể. Nhưng ông bỗng vô thức ghi nhớ cậu nhóc ấy, nghe ngóng mới biết được cậu vẫn trong thời kỳ cấp cứu, bèn quyết định tiếp nhận. Tròn ba năm trời, Lục Bắc Thần là bệnh nhân ông trị liệu lâu nhất. Thời kỳ phẫu thuật chủ yếu tập trung vào năm đầu tiên. Năm đó, ông đã kéo các học trò cũ của mình từ nội khoa tới ngoại khoa, mục đích là giữ mạng sống cho cậu.

Cuộc đại phẫu thuật lần thứ nhất, qua ba ngày ba đêm. Trong thời gian ấy, cậu đã bị ông và một chuyên gia ngoại khoa thần kinh khác thông báo tử vong. Nhưng khi đẩy ra khỏi phòng mổ, ông lại nói với cậu: Lục Bắc Thần, tên nhóc này, cậu cứ bỏ cuộc như vậy sao?

Đó là một lần bùng nổ kỳ tích, y tá vừa định rút hết các ống khỏi người cậu, máy báo nhịp tim bỗng có phản ứng. Lần đó, ông và các học trò vui mừng như những đứa trẻ.

Có lẽ vì có duyên phận ấy, có lẽ vì cảm thấy cậu nhóc này có một sức mạnh khác với người thường, mà thực tế là qua hết trải nghiệm này tới trải nghiệm khác, quả thực có thể chứng minh cậu nhóc ấy rất đặc biệt. Kỳ tích cậu tạo ra đâu chỉ có lần một lần hai? Một vụ tai nạn, tim chịu tổn thương nghiêm trọng, nói chi tới rất nhiều nơi gãy xương và những tổn thương thần kinh trên cơ thể, nhưng cậu vẫn quyết vượt qua ca mổ. Năm đầu tiên hoàn toàn hợp tác trị liệu, cuối năm đã có thể hồi phục một số thể lực và có thể đi lại được.

Năm thứ hai, Lục Bắc Thần nói với ông: Bác sỹ Smith, con không muốn nằm trên giường làm một kẻ tàn phế.

Ông hỏi cậu muốn làm gì, Lục Bắc Thần ngẫm nghĩ rồi nói: Con còn một kỳ thi bác sỹ phải tham gia, thế nên con phải học.

Lúc đó ông mới biết thì ra Lục Bắc Thần học y giỏi như vậy, nhất là ngoại khoa thần kinh. Điều này cũng có thể lý giải được, rất nhiều lúc phẫu thuật xong cậu đều hiểu rõ nguyên nhân những chuyện cần chú ý. Khoảng thời gian đó ông thường xuyên trao đổi những vấn đề y học về ngoại khoa thần kinh với Lục Bắc Thần, thường xuyên khen ngợi cách suy nghĩ của cậu. Thế là ông càng cảm thấy may mắn đã cứu được cậu vì cậu có thể trở thành một bác sỹ thiên tài.

Cậu học hành ngày đêm, ngày nắng đẹp thì nhờ y tá đẩy mình ra vườn hoa. Vì các chức năng của cơ thể chưa ổn định nên không thể xuất viện. Cậu bé ấy rất khôi ngô, trên mặt quả thực cũng đã bị động dao kéo, nhưng cũng may người cậu ngã nghiêm trọng, lúc đó túi khí của ô tô bắn ra, cậu hướng mặt xuống dưới, nó bảo vệ được gương mặt. Có lúc cậu lại nhìn vào gương rất lâu. Ông bèn hỏi cậu đang nghĩ gì, Lục Bắc Thần nói: Thật may mặt con còn lành lặn...

Ông cho rằng tâm lý này cũng là bình thường, người đẹp trai quan tâm tới diện mạo cũng không có gì đáng trách. Nhưng câu nói tiếp theo đó của cậu lại khiến người ta khó hiểu: Nếu không, cô ấy sẽ không bao giờ nhận ra con nữa...

Bọn họ đối thoại đều dùng tiếng Anh nên ông nghe rất rõ ràng, Lục Bắc Thần nói là ‘cô ấy’.

Ngay cả ông cũng tin tưởng chắc chắn rằng sau này Lục Bắc Thần sẽ theo ngành y. Nhưng ông trời rút cuộc

vẫn muốn thử thách con người. Trong đầu Lục Bắc Thần còn những vụn máu tụ, trong đó có rất nhiều tụ máu chèn ép dây thần kinh, khiến tay phải của cậu không thể cầm những vật quá nhỏ, thậm chí không thể dùng sức. Đó là lần ông nhìn thấy Lục Bắc Thần suy sụp nhất, cậu đập nát mọi thứ trong phòng bệnh như phát điên, bao gồm việc xé cả những cuốn sách y đó, những niềm hy vọng đã từng chống đỡ cậu tiếp tục sống...

Phải, nếu ngay cả dao mổ cầm lên còn khó khăn, nếu có thể trở thành bác sỹ ngoại khoa thần kinh xuất sắc nhất thì sao? Khả năng của tay phải đã bị tổn hại, lại chịu tổn thương nghiêm trọng như vậy, cho dù sau này tới bệnh viện xin việc, có bệnh viện nào dám mạo hiểm nhận cậu ấy đây?

352. Chương 352: Nhưng Bây Giờ Con Chỉ Muốn Sống Tiếp

Khi phải lựa chọn giữa mạng sống và cánh tay phải, bạn sẽ lựa chọn thứ gì?

Cả đời này Smith đã gặp rất nhiều bệnh nhân, cận kề ranh giới sinh tử, phải đối mặt với việc hoặc sống tiếp, hoặc ra đi. Ông tin rằng đại đa số mọi người khi đối mặt với tình huống này đều sẽ lựa chọn phương án đầu tiên, nhưng ông cũng tin rằng Lục Bắc Thần càng hy vọng giữ được bàn tay phải hơn. Đối với một bác sỹ ngoại khoa, đôi tay quá quan trọng, không khác gì sinh mệnh, thậm chí còn cao hơn sinh mệnh. Vận mệnh bao lần trắc trở, sẽ cho phép bạn lầm đường lạc lối, có thể quay về đi lại từ đầu, nhưng đối mặt với ca phẫu thuật, quyết định sống chết của bệnh nhân, đôi tay không cho phép bạn sai lầm, dù chỉ là một lỗi sai nhỏ nhất.

Sau khi biết được kết quả phẫu thuật, Lục Bắc Thần trầm mặc đúng một tuần. Người đàn ông dù bao lần dạo bước giữa sự sống và cái chết, chịu đựng biết bao đau khổ vẫn không sa sút, vậy mà nghe tin ấy xong lại sụp đổ. Tuần đó, cậu không làm gì hết, nằm im trên giường bệnh như một người thực vật, hoặc là ngồi cả ngày trước cửa sổ, không đi dạo ngoài vườn, không trị liệu vật lý, không nói chuyện.

Ông hiểu, một người có ý chí hơn người, trong lòng ắt có một thứ để kiên trì, nhưng khi kiên trì sụp đổ thì sự đả kích này còn hơn cả lấy mạng cậu. Ông lo lắng cho tình hình của cậu, sợ lỡ như cậu lại nghĩ quẩn. Ông tìm rất nhiều bác sỹ tâm lý để tiến hành tư vấn, nhưng Lục Bắc Thần vẫn không suy chuyển. Chính vào lúc ông cảm thấy bất lực sâu sắc thì ngày thứ tám, Lục Bắc Thần lên tiếng, câu đầu tiên chính là: Con có thể làm pháp y.

“Gi cơ?” Lúc đó ông vô cùng sửng sốt, còn ngỡ là mình nghe nhầm.

Cảnh tượng ấy tới tận bây giờ ông vẫn khó quên.

Đó là một buổi sáng, ánh nắng vô cùng rực rỡ, tựa hồ có ngàn vạn tia sáng như vàng lỏng rót xuống gờ cửa sổ. Lục Bắc Thần đứng sững trước cửa sổ, bộ quần áo bệnh viện nhạt màu càng khiến cậu thêm yếu ớt, gầy gò. Cậu quay người lại, gò má nhợt nhạt chìm trong quảng sáng, nhưng đôi mắt thì cực kỳ tinh anh, như một lưỡi kiếm sắc xuyên qua đêm đen, đủ khiến người ta sửng sốt. Cậu nhìn về phía ông, nhấn mạnh từng câu từng chữ: “Tay phải bị liệt con có thể dùng tay trái, không làm được bác sỹ, con có thể làm pháp y.”

“Vì sao phải làm pháp y?” Ông không hiểu, cứ cho là không cầm được dao mổ cũng có thể chuyển sang khoa nội. Giờ đổi cả ngành nghề hay sao?

“Nếu lên trời xuống đất cũng không tìm được, con chỉ muốn chứng minh rằng nó không chết.” Lúc nói câu này, đáy mắt cậu âm u.

Ông không biết ‘nó’ là ai, chỉ biết đây tuyệt đối không phải chỉ là một câu nói cho có.

Lục Bắc Thần luôn nói cậu không đủ thời gian, nói đã lãng phí quá nhiều thời gian. Cậu tìm lại được sự kiên trì trong lòng, từ bác sỹ chuyển qua pháp y, còn tích cực phối hợp chữa trị. Đây là một bệnh nhân khó tin nhất mà ông từng gặp.

Mấy năm nay, ông đã chứng kiến sự thành công của Lục Bắc Thần.

Những người biết cậu đều rõ, vụ án đầu tiên cậu phá trên giường bệnh. Đó là vụ một người đột tử được đưa vào nhà xác, cậu nghe thấy đám y tá rôm rả bàn tán chuyện này bèn lên vào trong nhà xác, nhưng sau

khi nhìn thấy thi thể thì lại nói người đó bị giết. Cảnh sát nhanh chóng tham gia, kể từ ngày hôm đó, danh tiếng của Lục Bắc Thần đã lan truyền.

Cậu vẫn tích cực như thế, vẫn tranh thủ từng phút từng giây, nói theo lời của cậu thì: Con phải hoàn thành được một số việc trong thời gian ngắn nhất.

Ông hiểu tâm nguyện dang dở của Lục Bắc Thần, nhưng bây giờ thật sự không hiểu suy nghĩ của nó nữa.

...

Nghe xong câu chất vấn của Smith, Lục Bắc Thần cười: “Bao năm rồi, con biết rõ hậu phẫu thuật kéo dài bao lâu.”

Smith nhìn anh như vừa nghe chuyện cười, thực chất là phát bực, râu rung rinh: “Chỉ vì thời gian hồi phục dài?”

“Không chỉ đơn thuần vì nguyên nhân này.” Lục Bắc Thần uống một ngụm café. Sau khi đặt chiếc cốc xuống, anh điềm đạm nói: “Phần nhiều là vì tính nguy hiểm của phẫu thuật.”

Smith hít sâu một hơi, khuyên giải: “Con là người đã trải qua năm mươi lần phẫu thuật rồi, giờ lại nói tính nguy hiểm với chú?”

Lục Bắc Thần hiểu ý của ông, dựa người ra sau: “Con hiểu phẫu thuật luôn có sự nguy hiểm. Nếu là trước đây, con sẽ chấp nhận, bây giờ nó đã trở thành nhân tố quan trọng nhất để con suy tính.”

“Con nên hiểu rõ tình trạng tụ máu trong đầu con.” Smith có thể nói là hết lòng hết sức. “Nếu cứ lần nữa mãi không làm phẫu thuật, có thể cuối cùng con sẽ thật sự tàn phế, tay không nhấc được, chân không bước được, lỗ như cả mắt con cũng bị ảnh hưởng...”

Ông không nỡ nói tiếp nữa.

“Vậy được, con hỏi chú, nếu con chấp nhận phẫu thuật, phần trăm nguy hiểm là bao nhiêu?” Lục Bắc Thần nhắm trướng vấn đề.

Sắc mặt Smith nặng nề: “Rất lớn.”

“Tình thế nghiêm trọng nhất là gì?”

Smith nhìn về phía anh: “Không bao giờ ra khỏi phòng mổ được nữa.”

“Thế nên con không thể mổ, ít nhất chưa phải bây giờ.” Lục Bắc Thần kiên quyết.

“Không giống con chút nào, trước đây cho dù chỉ có một tia hy vọng con cũng sẽ giành giật.”

Lục Bắc Thần cười: “Nhưng bây giờ con chỉ muốn được sống tiếp thôi.”

Smith sững người.

“Con hiểu, nếu là bệnh nhân khác chú sẽ không khuyên hết lần này tới lần khác, dù sao thì không phải ai cũng chịu đựng được nguy hiểm.” Lục Bắc Thần chân thành nói: “Không phẫu thuật, con chỉ cần có sự kiểm soát với sức khỏe là được. Tình huống tệ nhất có thể là vài năm nữa mới xảy ra, nhưng nếu làm phẫu thuật, sinh mệnh này không phải của con. Mà bây giờ con không thể để nó có bất kỳ tổn hại nào.”

Smith nhìn anh đầy suy tư.

Lục Bắc Thần thấy vậy, vội giải thích: “Chú đừng hiểu lầm, con chưa bao giờ nghi ngờ y thuật của chú.”

“Không, chú không nghĩ về chuyện này.” Gương mặt Smith sâu xa.

Lục Bắc Thần không hiểu ông nghĩ gì, hơi nhướn mày.

“Hình như chú đoán ra nguyên nhân thật sự con không muốn làm phẫu thuật rồi.”

Nghe xong, Lục Bắc Thần bật cười, nhún vai: “Nguyên nhân con đã nói rồi đó thôi. Bác sỹ Smith, chú bắt đầu đăng trí từ khi nào vậy?”

“Nguyên nhân mà con nói, chú tin.” Bác sỹ Smith mỉm cười, giơ tay chỉ vào anh: “Nhưng con người có thể thay đổi lớn đến như vậy, chỉ chứng tỏ một điều.”

“Gi ạ?”

“Hoặc là lợi ích, hoặc là người.” Đôi mắt xanh của Smith sáng bừng lên. “Con... là vì người.”

Lục Bắc Thần cong môi: “Chú đổi ngành khi nào thế? Qua làm tâm lý à?”

“Có muốn nghe kết quả suy đoán của chú không?”

“Con xin rửa tai lắng nghe.”

Smith chậm rãi uống café, đặt chiếc cốc xuống rồi cười với anh bằng vẻ ‘quỷ quyệt’: “Con ấy à, Trung Quốc có một câu là “Chết dưới mẩu đơn, làm ma cũng phong lưu”, nói con đấy. Cô bé đó tên là Cố Sơ chứ gì?”

Lục Bắc Thần sững người. Anh hoàn toàn không ngờ cái tên Cố Sơ lại bật ra từ miệng Smith.

“Khỏi kinh ngạc, chú không có giỏi như cậu bạn thám tử của con đâu.” Smith thành thật nói: “Cô nhóc ấy từng tới tìm chú.”

Lần này thì Lục Bắc Thần ngơ thật sự.

“Thằng nhóc này, mắt nhìn người khá đấy, đó là một cô gái tốt.” Smith thở dài: “Cô ấy tới tìm chú để hỏi về bệnh tình của con. Bạn gái con rất quan tâm tới con. Nhìn cái biểu cảm này của con chắc là hoàn toàn bất ngờ chứ gì?”

Lục Bắc Thần chau mày rồi gật đầu rồi lại anh ngẩng phát lên: “Cô ấy biết tình trạng hiện giờ của con ạ?”

Smith cười: “Đây là chuyện riêng của con. Nếu nói ra thì cũng phải để con tự mở lời mới thích hợp. Nhưng chú cảm thấy cô nhóc đó lém lỉnh lắm. Mặc dù chú nói không chút sơ hở nhưng không biết nó có tin không.”

...

Lần đầu tiên gặp cô bé đó, Smith đã cảm thấy con bé vừa tinh nghịch vừa thông minh. Dĩ nhiên, nó rất lễ phép với ông, không bất lịch sự như bọn trẻ bây giờ. Cái miệng con bé rất ngọt, sau khi gặp ông liền kêu ‘bác sỹ Smith’, cái tên ấy lọt vào tai mà ngọt như rót mật. Cô cũng lập tức xưng danh tính, giới thiệu: Cháu là bạn gái của Lục Bắc Thần.

Ông chưa từng tiếp xúc với nó, thậm chí còn chưa từng nghe nói Lục Bắc Thần có bạn gái. Nó bèn cười trừ, nói với ông: Cháu biết gần đây Bắc Thần luôn trốn chú, anh ấy nhờ cháu tới gửi lời với chú.

Lúc đó ông cảm thấy kỳ lạ, có lẽ Cố Sơ nhận ra sự ngập ngừng của ông, càng cười tươi rói: “Bác sỹ, cháu không lừa chú đâu. Cháu là bạn gái của anh ấy thật mà, nếu không sao cháu biết địa chỉ của chú?”

Câu này nghe cũng có lý, nghi hoặc trong lòng ông giảm đi ít nhiều. Ông bèn hỏi nó chuyển lời gì. Nó nói: Gần đây Bắc Thần bận quá, di chứng trên lưng càng lúc càng nghiêm trọng. Anh ấy biết chú tìm anh ấy, một thời gian tới sẽ đến tìm chú. Bây giờ hy vọng chú kê cho anh ấy ít thuốc.

Con bé nói phải gọi là chân thành khẩn thiết, chất giọng ngọt ngào nghe mà tai cứ ngứa ngáy, đôi mắt to xinh đẹp cũng long lanh vô tội như nai. Suýt nữa thì ông buột miệng: Di chứng nghiêm trọng rồi sao? Triệu chứng thế nào?

Ông vừa buột miệng chữ đầu tiên thì mới ý thức được sự bất thường, lập tức rút lại, thẳm kinh ngạc suýt chút nữa thì mắc bẫy cô nhóc này. Ông hỏi nó: Di chứng? Di chứng gì cơ?

Nó vẫn rất điềm nhiên: Bắc Thần là bệnh nhân của chú, bệnh tình ra sao chú quên rồi ạ? Vết sẹo trên lưng anh ấy từ đâu mà có chú rõ nhất mà.

Nếu là người bác sỹ khác, có lẽ đã sớm mắc bẫy, hơn nữa ông tin chắc rằng với đầu óc của nha đầu này tuyệt đối có thể cạy miệng bác sỹ. Sổng lưng ông lạnh ngắt, cũng may ông nhớ lời dặn dò của Lục Bắc Thần, nếu không nhất định sẽ khai sạch sẽ, hoặc là thẳng thừng kê đơn cho con bé. Nó đâu phải không biết chữ, tra theo tên thuốc là sẽ biết được chân tướng.

Trước khi về nước, Lục Bắc Thần từng nói với ông: Bác sỹ Smith, tình trạng sức khỏe của con không được tiết lộ chút xíu nào ra ngoài, dù sau này có ai hỏi.

Dĩ nhiên ông sẽ giữ lời hứa, cho dù Lục Bắc Thần không dặn dò thì là bác sỹ ông cũng nên giữ kín chuyện riêng tư của bệnh nhân.

Lục Bắc Thần là người kiêu ngạo, càng là những người thân thiết với nó, nó sẽ càng không nói sự thật.

Sau đó muốn đuổi Cố Sơ về thì dễ hơn nhiều. Ông nói: Vết sẹo trên người Lục Bắc Thần để lại sau một vụ án, thật ra không có gì nguy hiểm, cũng không thể có di chứng. Theo tôi được biết, nó rất khỏe mạnh. Trừ phi, nó mắc bệnh gì mà không nói với tôi?

353. Chương 353: Có Những Chuyện Chưa Chắc Đã Giấu Được

Dẫu sao gừng vẫn càng già càng cay. Cố Sơ có thông minh thế nào vẫn không bằng một người ‘dày dặn kinh nghiệm’ như ông. Trong cuộc ‘đấu trí’ qua lại đó, Cố Sơ rốt cuộc vẫn chẳng hỏi ra được triết để. Dù đối phương dùng cách thức gì, Smith cũng đỡ được, có vẻ như lấy nhu khắc cương. Cuối cùng Cố Sơ truy hỏi ông sao cứ tìm Lục Bắc Thần suốt, mà Lục Bắc Thần lại có thái độ né tránh. Câu trả lời của ông là: Ông tìm Lục Bắc Thần vì sự dặn dò của nhà họ Lục, gia đình hy vọng khi rảnh rỗi cậu có thể về nhà thăm mọi người.

Smith kể lại tường tận chuyện Cố Sơ tới tìm mình hôm đó cho Lục Bắc Thần, rồi thở dài: “Xem ra cô bạn gái của con cũng không kém đâu, có thể giấu con tìm được tới tận đây.”

Lục Bắc Thần hiểu ý của Smith, hành tung của ông ở Trung Quốc trước nay rất riêng tư, cả chỗ ở này cũng được một Hoa Kiều mua chuyển tay nhiều lần mới tới tay ông từ mấy năm trước, trên giấy chứng nhận nhà đất lại không viết tên ông, thế nên sẽ không có ai dễ dàng tìm được tới đây, Cố Sơ làm sao biết được?

“Bổ sung thêm một câu, hình như chú gây họa rồi.” Smith thở một tiếng nặng nề, ánh mắt có chút ngập ngừng.

Lục Bắc Thần ngược mắt lên nhìn ông.

Smith có phần ngập ngừng: “Sau khi chú nói xong nguyên nhân tìm con, con bé đó hỏi chú một câu: Quan hệ giữa Bắc Thần và bố không tốt à? Lúc đó chú đã trót nói ra rồi, không thể rút lại, sợ nó hiểu lầm đành đáp qua loa một câu: Cũng tạm.” Dứt lời, ông nhìn về phía Lục Bắc Thần, dò hỏi: “Nói vậy liệu có mang lại rắc rối cho con không?”

Khóe môi Lục Bắc Thần khẽ giật giật. Phải, nếu là người dễ tâm thì một câu nói của Smith đã mang lại rắc rối cho anh rồi.

“Con phải hiểu, tình hình lúc đó chú chỉ có thể nói vậy mà thôi.”

“Không sao à.” Lục Bắc Thần cười khề.

Nhưng trong lòng anh hiểu rõ, Cố Sơ là một người để ý. Anh sợ chính là sợ điểm này. Rồi cũng hiểu ra có một ngày Cố Sơ đột nhiên hỏi anh: Quan hệ giữa anh và bố có tốt không? Một câu hỏi bất thành lình như vậy nhưng anh lại không vì sao cô hỏi, bây giờ thì rõ rồi. Lúc đó anh cũng đối phó một câu. Cô truy hỏi đây hứng thú: Anh từng nói quan hệ giữa Bắc Thần và bố anh cũng không tốt, nếu cả hai anh em anh đều có quan hệ không tốt với người nhà thì phải có nguyên nhân chứ, đúng không?”

Anh không trả lời.

Cô còn định hỏi thêm gì nữa, anh chỉ còn cách hôn cô cho xong chuyện.

Có những chuyện, anh chỉ sợ lâu dần không phải anh muốn giấu là có thể giấu được...

Năm giờ, xe của Lục Bắc Thần xuất hiện ở cửa bệnh viện chuẩn giờ.

Giờ này bệnh nhân đã ít đi nhiều nhưng vẫn có người ra vào đăng ký điều trị gấp. Lục Bắc Thần ở trong xe đợi một lát rồi gọi điện cho Cố Sơ nhưng đối phương không nhận máy. Anh nhìn giờ, cuối cùng đỗ xe vào trong bãi đậu của bệnh viện.

Thang máy đi thẳng tới khoa ngoại. Ra khỏi thang máy, cả một hành lang dài có những cô y tá trẻ đi qua đi lại chuẩn bị trực ban, ai nấy đều nhìn anh, sau đó rì rầm nói chuyện với nhau. Anh không để tâm, đi thẳng qua hành lang. Gần đó lại có một cô y tá đang ra sức đẩy xe, bánh xe không trơn tru lắm, bị mắc kẹt không chịu nhúc nhích, làm cô y tá sốt ruột đến phát khóc. Lục Bắc Thần nhìn thấy, cô y tá kia hơi đỏ mặt. Anh chợt nhớ lại lúc trước Cố Sơ từng kể cho anh nghe khoảng thời gian làm việc ở bệnh viện Quỳnh Châu, rõ ràng là được sỡ vậy mà ngày nào cũng bị coi như ốc vít. Nhắc tới chiếc xe đẩy đó cô càng nức nở: Anh tưởng đẩy cái xe đó dễ sao? Một cực kỳ.

Có lẽ vì cô y tá cũng ‘đồng bệnh tương liên’ với Cố Sơ, anh không kìm lòng được, tiến lên giúp đỡ, chống tay lên một cái bánh xe đã nhúc nhích. Cô y tá không ngờ có người tới giúp đỡ, vừa định ngẩng đầu nói cảm ơn, không ngờ đập vào mắt là một gương mặt tuấn tú. Cô ấy đỏ mặt nhưng lại cảm thấy hình như đã gặp ở đâu, bèn chỉ vào anh sửng sốt: “Anh... Anh...”

“Bánh xe không sao rồi, đi đi.” Lục Bắc Thần khẽ nói một câu.

Cô y tá gắng sức nhớ lại, cuối cùng cũng nhớ ra, vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ: “Anh... là giáo sư Lục?”

Lục Bắc Thần chỉ mỉm cười, không thanh minh bất kỳ câu nào. Anh vừa ngẩng đầu bỗng nhìn thấy Cố Sơ từ một phòng bệnh bước ra, có lẽ nhìn thấy cảnh ấy, cô chu môi, giận dữ lườm anh, từ xa đã nghe thấy âm thanh bật ra từ mũi cô: “Hừ!”

Ngay sau đó, cô quay đầu trở vào phòng.

Lúc đó Lục Bắc Thần lập tức sững người, rất lâu sau mới có phản ứng. Cô... hiểu lầm rồi sao? Anh nhất thời không biết nên khóc hay cười, lập tức bỏ rơi sự nhiệt tình của cô y tá, sải bước lên trước. Anh đẩy cửa, là một căn phòng ba bệnh nhân, hai giường không có người, có lẽ đã được người nhà đưa xuống nhà ăn dùng cơm, đồ đạc vẫn còn để trên giường. Trên chiếc giường bên cạnh cửa sổ có một đứa bé đang ngồi, đầu quấn băng kín mít, thoạt nhìn trông giống hệt bông ngoáy tai.

Cố Sơ mặc áo blouse trắng, quay lưng ra cửa, đứng bên cạnh giường, nhìn đứa bé. Nó cũng ngẩng đầu nhìn cô, hai người có vẻ như đang ngầm đo sức gì đó.

Lục Bắc Thần đi vào.

Đứa bé nhìn thấy anh trước, nghiêng đầu, đôi mắt long lanh như mã não. Cố Sơ không quay người lại cũng không ngẩng đầu lên, thậm chí còn chẳng chớp mắt lấy một cái, coi Lục Bắc Thần là không khí.

Lục Bắc Thần nhìn thấy cái mặt nhỏ của cô sừng lên biết ngay tới tám chín phần là cô hiểu lầm rồi. Anh bỗng không biết nên giải thích thế nào, bèn xoa xoa mũi, ngượng ngập lên tiếng: “Sơ Sơ...”

“Anh là ai đấy?” Cố Sơ quay đầu nhìn anh, thái độ hờ hững nhưng lời nói ra thì khiến người ta chết ghen: “Là người nhà của bệnh nhân nào? Đi nhầm phòng rồi phải không?”

Lục Bắc Thần đau đầu.

Đứa bé trên giường chen vào: “Chị Cố ơi, anh ấy tới tìm chị đấy.”

“Em quen anh ấy à?” Cố Sơ nhăn mũi với thằng bé, chỉ vào thuốc trong khay: “Bảo em uống thuốc thì không thấy em tích cực như vậy, chen ngang thì nhiều sức lắm phải không?”

Lục Bắc Thần thấy cô tảng lờ anh, dĩ nhiên là rất sốt ruột. Nhưng nhìn thấy cô mặc áo blouse, răn đe con nít anh lại chợt buồn cười. Cố Sơ thấy anh cười, quay người trừng mắt với anh: “Anh tới làm gì?”

“Đón em về.”

Cố Sơ lại hậm hực: “Tới đón em về hay là tới dò đưa với mấy cô y tá?”

“Anh chỉ giúp cô ấy đẩy bánh xe thôi mà.” Lục Bắc Thần dở khóc dở cười.

Cố Sơ quan sát anh từ trên xuống dưới, ánh mắt ấy khiến Lục Bắc Thần dựng tóc gáy, lập tức bổ sung: “Anh thề đấy.”

“Thích dâng tặng lòng tốt chứ gì? Một người cung Thiên Yết như anh đi đâu cũng lưu lại tình cảm để làm gì hả?”

Lục Bắc Thần đúng là có trăm cái miệng cũng khó thanh minh, tình huống này đối với anh mà nói quá khó xử. Anh suy nghĩ rồi giải thích: “Anh thật sự chỉ đi ngang qua thôi, tiện tay thì giúp. Anh ở ngoài cổng bệnh viện đợi em một lúc mà thấy em mãi không xuống, đành lên đây tìm em.”

Dáng vẻ của anh khi giải thích có hơi vụng về, mặc dù trông có vẻ bình thản nhưng sự căng thẳng toát lên qua ánh mắt. Cố Sơ nhìn thấy, mừng thầm trong lòng nhưng sao ngoài miệng có thể tha cho anh nhanh thế: “Cô gái đó đẹp hơn em?”

“Cô gái nào cơ?”

Cố Sơ lập tức lườm. Lục Bắc Thần giật mình, vội nói: “Không đẹp bằng em.”

“Dáng chuẩn hơn em?”

“... Anh... không nhìn kỹ...” Lục Bắc Thần vừa đáp mấy câu này, thấy cô lại hần học trừng mắt, lập tức sửa: “Làm sao chuẩn bằng dáng em.”

Cố Sơ nhin cười, hắng giọng nói: “Em coi như nhìn ra rồi, anh chẳng khác gì mấy gã đàn ông ăn trong bát nhòm trong nồi cả.”

“Sơ Sơ, anh nào có...”

“Này.” Cố Sơ vốn không nghe anh nói gì, nhìn về phía đứa bé trên giường, nói: “Sau này nhớ đấy, đàn ông không tốt đẹp gì đâu.”

Đứa bé nhìn Cố Sơ đầy tội nghiệp: “Chị Cố ơi, em cũng là đàn ông mà...”

“À...” Lúc ấy Cố Sơ mới chợt nhớ ra, nói tiếp lời nó: “Suýt nữa thì coi em là con gái.”

Đứa bé chép miệng: “Chị cũng có thể coi em là con gái...” Rồi nó chỉ vào chỗ thuốc trước mắt. “Nghe nói thuốc của con gái đều không đắng.”

Cố Sơ cười với nó: “Không uống thuốc là không được đâu nhé, chị Tiểu Tiểu nói với em thế nào hả?”

“Ngày nào cũng phải uống thuốc đúng giờ, bệnh mới nhanh khỏi.”

“Đúng rồi, em xem, em uống muện nửa tiếng rồi.” Đây cũng là nguyên nhân Cố Sơ mãi không tan làm.

Đứa bé nhăn mặt: “Thế em đợi bố đến rồi uống có được không ạ?”

“Chẳng phải bác lao công đã nói rồi sao, bố em hôm nay phải họp, rất muộn mới tới được.”

Đứa bé bĩu môi.

“Thế này đi, em uống hết chỗ thuốc này rồi, chị sẽ cho em một viên socola, được không?” Cố Sơ dễ dàng cự kỳ kiên nhẫn, làm cho Lục Bắc Thần đứng bên cạnh cũng phát hờn.

“Không đâu...” Đứa bé chống tay lên má, nét mặt khổ não: “Thật ra em đã làm phẫu thuật xong lâu lắm rồi, sao vẫn phải uống thuốc ạ?”

“Vì em vẫn chưa bình phục hẳn. Ngoan, uống thuốc nào.” Cố Sơ cầm khay thuốc lại: “Nếu không ấy à, khi nào chị Tiểu Tiểu tới sẽ bắt em uống nhiều thuốc hơn nữa đấy.”

Đứa bé quay ngoắt đi, kiên quyết không uống.

Cố Sơ khó xử. Cô chỉ từng chăm Tư Tư nhưng nó từ bé đã rất ngoan, đâu có khó chiều như thằng bé trước mặt. Cuối cùng Lục Bắc Thần cũng hiểu nguyên nhân cô ở lại đây những nửa tiếng. Anh buồn cười lắc đầu, đón lấy khay thuốc trong tay cô, nói: “Để anh.”

Cố Sơ ngạc nhiên nhìn anh, ánh mắt đó dường như đang hỏi: Anh đỡ trẻ con uống thuốc á? Được không vậy? Lục Bắc Thần dĩ nhiên bắt được ánh mắt cô, anh mỉm cười. Hai người lớn không thể bị một thằng nhóc dắt đi được? Anh hắng giọng tiến lên, đặt khay thuốc trước mặt nó: “Uống đi!”

Thái độ phải nói là cứng rắn.

Cố Sơ giật thót.

Đứa bé cũng hết hồn nhưng không khóc, chỉ sững sờ nhìn anh. Chẳng mấy chốc, cơn giận của nó bùng lên. Nó nhăn mũi với Lục Bắc Thần, chống hai tay vào hông: “Em không uống!”

Cố Sơ sần nảo trong lòng, ngọt ngào khuyên nhủ còn vô ích, anh lại định dùng cách rắn? Cô đang định lên tiếng nhắc nhở thì thấy Lục Bắc Thần ngồi thẳng xuống trước mặt thằng bé, nhìn thẳng vào mắt nó. Cố Sơ sững sốt, anh lại định làm gì đây?

Rồi cô nghe thấy Lục Bắc Thần nói với thằng bé: “Bông ngoáy tai, em có biết đã làm lỡ dở cuộc hẹn hò của anh không, hử?”

~Hết chương 353~

354. Chương 354: Luân Hồi

Bông ngoáy tai...

Cố Sơ sững người trước, rồi lại nhìn cái đầu bị quấn trong ba lớp ngoài ba lớp của thằng bé mới hiểu ra, đồ mô hôi hột. Cũng may anh làm pháp y, dù có đặt biệt danh gì cho người chết cũng không bị khiêu nại. Đang định lên tiếng thì nghe thấy đứa bé ‘bùng nổ’, trùng mắt với Lục Bắc Thần: “Em không tên là bông ngoáy tai!”

“Thế em tên là gì?”

“Thiên Thiên.”

“Thôi được rồi, Thiên Thiên.” Lục Bắc Thần nhét thuốc vào trong tay nó, ra vẻ nghiêm túc: “Tốt nhất là em hãy ngoan ngoãn uống thuốc đi.”

“Nếu không uống thì sao ạ?”

“Không uống hả?” Lục Bắc Thần khề nhướn mày, tiện tay lật bệnh án treo ở đầu giường lên xem qua rồi nhìn Thiên Thiên bằng ánh mắt nghiêm nghị. “Vậy thì não của em sẽ không khởi được. Hôm nay không uống, tối tối thần kinh thị giác của em sẽ tê dại; Một khi tê dại em sẽ luôn cụp mắt, hoạt động nhãn cầu cũng bị ảnh hưởng, hoặc là ngày mai khi em soi gương sẽ thành người mất lé.”

Cố Sơ đứng bên câm nín. Anh nói chuyên nghiệp như vậy làm sao trẻ con nghe hiểu?

Quả nhiên, Thiên Thiên nghe đến ngây ngốc, xoa xoa mặt, biểu cảm mơ màng. Lục Bắc Thần không vội vàng không sốt sắng, lại hỏi nó: “Bình thường em có biết nhìn kiểu mắt lác không?”

Thiên Thiên gật đầu, lập tức làm cho anh xem.

“Ừm, nếu em không uống thuốc đúng giờ, sáng sớm mai mắt em sẽ như vậy suốt, muốn nhìn ai cũng không rõ.” Lục Bắc Thần chậm rãi nói: “Quan trọng là đứa trẻ nào mắt lác trông xấu lắm.”

Thiên Thiên run lên, lập tức uống thuốc.

Mồ hôi lạnh của Cố Sơ sắp túa ra tới nơi, cũng may hai bệnh nhân không có trong phòng, nếu không mấy câu mà bị đồn ra ngoài, người nhà bệnh nhân lại cho là bệnh viện có vấn đề. Lục Bắc Thần này, đối phương chỉ là một thằng nhóc thôi, sao có thể dọa nạt như vậy? Cô trùng mắt với anh rồi bảo Thiên Thiên uống thêm chút nước, dịu dàng nói: “Cô hộ lý sẽ tới ngay bây giờ đây, Thiên Thiên lát nữa phải ngoan ngoãn ăn cơm, có biết không?”

Thiên Thiên chép miệng, dè dặt hỏi: “Nếu không ăn cơm mắt cũng lé ạ?”

Cố Sơ không muốn khiến nó hiểu sai lệch, đang định nói với nó không phải thì đã nghe thấy Lục Bắc Thần buông một câu: “Có chứ! Hơn nữa mũi còn méo miệng còn lệch, sau này em sẽ không ăn được gì nữa.”

Thiên Thiên sợ đến tái mét mặt mày, lập tức túm lấy áo blouse của Cố Sơ: “Chị Cố ơi, em nhất định sẽ ăn cơm uống thuốc đúng giờ.”

Dọa trẻ con đến nông nổi này đúng là tội nghiệt... Cố Sơ nhủ thầm trong lòng, chỉ muốn đuổi ngay Lục Bắc Thần ra khỏi phòng bệnh. Cô hắng giọng rồi nhìn Thiên Thiên, dịu giọng vỗ về: “Thiên Thiên ngoan nhé, tối nay chị Tiểu Tiểu trực đêm, chị ấy sẽ tới chăm sóc em.”

Thiên Thiên cúi gằm không nói nữa.

“Sao vậy?”

Thiên Thiên bĩu cái miệng nhỏ, nhìn Cố Sơ hỏi: “Chị Tiểu Tiểu sẽ lấy bố em thật ạ?”

...

“Thiên Thiên là con người bạn gái trước của Cố Khải Mân.”

Sau khi lên xe, Cố Sơ giải thích cho Lục Bắc Thần quan hệ giữa Thiên Thiên và Cố Khải Mân, lúc ấy anh mới hiểu ra.

“Thế mới nói bác sỹ Cố quả thực là người đàn ông tốt.” Trong xe hơi nóng, Cố Sơ cởi khăn choàng cổ, gấp lại cho gọn: “Nghe các y tá nói, người phụ nữ đó yêu bác sỹ Cố mấy năm trời, kết quả là ngoại tình, tới khi mang thai rồi mới khóc lóc lật bài giữa với bác sỹ Cố, hai người họ cũng chia tay. Theo lý mà nói chuyện này không liên quan tới bác sỹ Cố nữa, không ngờ người phụ nữ kia để con ra vứt ngay trước cửa nhà anh ấy, còn để lại mảnh giấy gì mà cô ta không nuôi nổi đứa bé. Bác sỹ Cố báo cảnh sát mà vẫn không tìm được tung tích người mẹ, tới tận bây giờ bác sỹ Cố vẫn nuôi dưỡng Thiên Thiên, Thiên Thiên cũng quen với việc gọi anh ấy là bố.”

Lục Bắc Thần khẽ gật đầu, khởi động xe. Cố Sơ ngồi bên huyền thuyên không ngừng về chuyện Cố Khải Mân. Trong lúc đó, Lục Bắc Thần không nói câu nào. Đợi tới khi Cố Sơ nói mệt rồi, cầm chai nước khoáng lên tay mới phản ứng lại, trừng mắt với anh: “Này, sao anh không nói câu nào?”

“Anh không phải người trong cuộc, không có quyền phát biểu.” Anh cười.

Cố Sơ nhướn mày: “Anh còn muốn làm người trong cuộc cơ à?”

“Em nói tiếp đi, anh nghe.” Lục Bắc Thần là người đang mang tội, thế nên không dám chọc vào cô.

Cố Sơ thoải mái dựa vào ghế xe, khoanh hai tay trước ngực: “Em cũng tới bệnh viện mới biết tình hình của bác sỹ Cố. Haiz, có lúc muốn khuyên Tiểu Tiểu mà lại không biết nói sao cho ổn.”

“Khuyên gì?”

“Cậu ấy cưới anh ấy là thành mẹ kế của người ta rồi.”

Lục Bắc Thần suy tư.

“Anh cũng cảm thấy không ổn phải không?” Cố Sơ nhìn anh.

“Cũng không có gì không ổn.” Lục Bắc Thần khẽ nói: “Trẻ con mà, rồi cũng sẽ có cách chung sống với nó thôi.”

“Ý của anh là...”

“Bông ngoáy tai không thích Tiêu Tiểu Tiêu.” Lục Bắc Thần nói trúng trọng điểm: “Nói cách khác, nó không mong Tiêu Tiểu Tiêu lấy bố nó.”

Cố Sơ bàng hoàng giây lát. Lục Bắc Thần đánh mắt nhìn cô, cười khê: “Xem ra giờ em mới biết.”

“Em tưởng là Thiên Thiên chỉ chưa quen với Tiểu Tiểu...”

“Mỗi người có một con đường, mỗi người chịu một nỗi khổ. Anh tin là bản thân Tiêu Tiểu Tiêu cũng biết rõ, chuyện này em không cần can dự quá nhiều.” Lục Bắc Thần nhẹ nhàng khuyên.

Cố Sơ thở dài nặng nề.

Là bạn, cô tin rằng Tiểu Tiểu lựa chọn Cố Khải Mân là có sự suy tính của cậu ấy. Các cụ nói “Phá mười ngôi chùa cũng không bằng chia rẽ một chuyện hôn nhân”. Trước đây cô cũng không có cảm nhận gì với Cố Khải Mân, có điều lần này Thiên Thiên nhập viện cô mới biết. Tiểu Tiểu là một cô gái trẻ, vừa cưới chồng đã phải chăm một đứa trẻ lớn từng ấy, nổi vất vả này nghĩ cũng đủ biết. Mặc dù đứa bé đó không phải con của Cố Khải Mân nhưng Thiên Thiên vẫn luôn gọi anh ấy là bố, lại được Cố Khải Mân nuôi từ nhỏ, có khác gì tình cha con? Bây giờ Lục Bắc Thần lại nhắm trúng vấn đề, nói ra mấu chốt, cô càng thêm lo lắng.

Phía trước là đèn đỏ, Lục Bắc Thần từ từ dừng xe lại, tiện thể kéo tay cô lại nói: “Tiểu Tiểu Tiểu đã là người trưởng thành rồi, lại trải qua chuyện bất cóc. Anh nghĩ có rất nhiều chuyện cô ấy đã suy nghĩ rất rõ ràng.”

“Nhưng em thật sự lo lắng một khi cậu ấy kết hôn, lỡ như đó không phải cuộc sống mà cậu ấy mong muốn thì sao?” Cố Sơ nhíu mày.

“Sự lựa chọn của người khác em không thể can thiệp. Lựa chọn ai, muốn một cuộc sống như thế nào là sự lựa chọn của cô ấy.”

Cố Sơ không nói nữa, những đạo lý này sao cô không hiểu? Lục Bắc Thần thấy cô cứ buồn buồn, bèn khơi thông: “Tâm tư của trẻ con không quá khó đoán, Tiểu Tiểu sẽ giải quyết được thôi.”

“Như kiểu liên tiếp hù dọa nạt nộ ấy hả?” Cố Sơ nghiêng đầu nhìn anh.

Lục Bắc Thần cười: “Sự thật chứng minh cách của anh không có vấn đề gì.”

“Phải rồi, phải rồi, đối với con nít thì lạnh như băng, đối với các cô gái trẻ thì nhiệt tình vô cùng tận.” Cố Sơ cố ý trêu chọc.

Cuối cùng Lục Bắc Thần cũng được linh giáo trí nhớ của con gái tốt đến thế nào. Anh nắm chặt tay cô, kiên nhẫn khuyên: “Anh nhìn thấy cô ấy là lại nhớ đến em.”

Cố Sơ không hiểu.

Lục Bắc Thần cũng không giải thích nhiều thêm. Anh nhìn về phía cô, bất chợt nhớ tới chuyện Smith nói. Cô thông minh là thế, lại quan tâm anh đến thế, trái tim chợt ấm áp, cánh tay cũng chặt chẽ hơn từ lúc nào. Anh nhẹ nhàng ôm lấy cô, cúi đầu hôn lên má cô.

Nếu không có cô cuộc đời này sẽ trở nên dài đằng đẵng và chẳng còn ý nghĩa. Nhưng thật may đã có cô, anh mới hy vọng mình có thể sống dài lâu một chút. Cô chịu quá nhiều cực khổ, anh chỉ muốn che mưa chắn gió cho cô...

Thôn Tần không lớn.

Bốn bề là núi bao quanh, quanh năm bao trùm trong sương núi. Mấy năm trước, thôn này còn khá náo nhiệt, mấy năm nay người ở lại chỉ còn người cao tuổi cùng đàn bà, trẻ con. Các thanh niên trai tráng đều lên thị trấn hoặc ra tỉnh làm thuê cả rồi. Khí hậu ở đây lại ôn hòa khác thường. Có lẽ núi non trùng điệp đã ngăn đi khí lạnh, khiến cho trong thị trấn ấm thêm mấy độ. Thôn Tần lấy gạo làm trụ cột, thứ đất trồng ra vô cùng ngon. Người dân trong thôn cũng không khó khăn như bên ngoài đồn đại. Ngược lại nơi đây không nghèo, con người cũng không hoạn hơ.

Họ tự phong mình là con cháu nhà Tần, có quy tắc và lễ nghi của riêng mình, thậm chí còn có ngày tế trời riêng. Dù là người già hay trẻ nhỏ, gặp người lạ là lễ phép nhã nhặn, phụ nữ thì không ra khỏi cửa.

La Trì dẫn theo anh em tới đây đã mấy ngày rồi, ăn những loại rau và hoa quả bên ngoài không bắt gặp. Những tháng ngày điều tra ở đây lại khá nhàn nhã, không lạnh như trong tưởng tượng. Có điều tắm rửa ở đây không tiện, lại còn không có tín hiệu. Mấy hôm nay họ đều phải dựa vào điện thoại vệ tinh để liên lạc với bên ngoài. Tới được nhiều ngày, anh và người bản địa khá thân, nhưng mỗi lần hỏi về tập tục địa phương thì lại cảm thấy đối phương trở nên kín đáo.

Ngày này, anh và cấp dưới tới thị trấn điều tra tư liệu về chồng Mục Thanh Đăng. Sau khi xe đi vào trong thị trấn thì đã lem luốc bụi bặm. Không còn cách nào khác, từ thôn Tần lên thị trấn không có đường quốc lộ, chỉ có một con đường núi hẹp lại thấp trũng. Người dân đi được, xe trâu xe ngựa cũng đi được. Nếu không có trải nghiệm vào thôn trước đó, dọc đường La Trì đã bị xóc đến nôn mửa.

Người trong thị trấn không ít, một con đường ngựa vốn không rộng rãi hai bên còn bày đầy sạp hàng, mua gì cũng có, tiếng rao nổi thành một câu dài. Người đi qua đi lại tắc nghẽn, mặc kệ xe có bấm còi kiểu gì cũng tăng lờ. Đi đón La Trì là người trên thị trấn, thấy vậy bèn thở dài: “Gặp phải phiên chợ rồi, hết cách thôi, qua không nổi.”

“Đổi đường khác đi.” La Trì ôm bụng, trong mũi toàn là mùi đất cát, làm anh ho dữ dội.

“Tôi ủy ban chỉ có con đường này thôi.” Người dẫn đường hết cách.

La Trì xoa tay: “Xuống xe, đi bộ.”

Những người khác cũng hết cách, đành nghe lời anh cùng xuống xe.

Sau khi nhảy xuống xe La Trì nhổ nước miếng xuống đất, chửi thề: “Bà nó chứ, sặc chết ông rồi!” Rồi anh nhìn về phía trước, đầu sắp nổ tung. Bình thường anh ghét nhất là cấm ở nơi đông người. Giờ thì hay rồi, đừng nói là xe, cả người đi cũng không thuận lợi.

Người dẫn đường nói sắp tới cuối năm rồi, người các thôn làng trong thị trấn đều tới bày sạp hàng, người ta đều muốn mua sắm hàng hóa. Đây là phiên chợ cuối cùng của năm, thế nên đặc biệt đông người. La Trì mới đầu cũng không quan tâm nhưng nhìn thấy mấy thứ hai bên đường bông tò mò, bất chợt đi quá nửa đường. Ngoại hình La Trì cao to, cộng thêm cái mặt không tẻ thế nên rất nổi bật giữa đám đông, vừa nhìn đã thấy không giống người bản địa, mọi người đều hò nhau mời anh tới mua.

La Trì bị mấy thứ trên một sạp hàng hấp dẫn, bước lên, cầm lấy một chiếc vòng tay dây da hoàn toàn làm thủ công, là da trâu thuần, bên trên có treo những huy chương đồng to nhỏ khác nhau, trong đó có một cái khá to trên khắc một bông hoa, trông cánh giống hoa lan nhưng nhìn kỹ thì lại không giống. Một sợi dây rất đặc biệt, chỉ ít La Trì chưa thấy ai ở ngoài từng đeo, khác hẳn những sợi dây đeo tay ngoài thị trường. Đồng nghiệp đi theo anh xán tới xem rồi nói: “Sếp à, sao sếp lại thích đồ con gái này?”

“Cậu thì hiểu cái gì?” La Trì lấy khuỷu tay huých cậu ta một cái, nắm chặt chiếc vòng, hỏi: “Thím ơi, bao nhiêu tiền ạ?”

Người thím này vừa nhìn là biết người trong thôn, giơ năm ngón tay ra với anh. La Trì nhướng mày: “Năm trăm?”

“Năm mươi.”

La Trì sửng sốt, rồi nhìn lại chiếc vòng tay, thật ra chất liệu toàn là đồ tốt, miếng đồng cũng được đánh mài cẩn thận, hơn nữa thoát nhìn là đồ thủ công, chỉ riêng tiền công đã không chỉ năm mươi rồi. Còn cả những nan gỗ treo bên trong, anh nhìn rõ là trầm hương. Mấy năm nay gỗ trầm hương bị nâng giá càng ngày càng cao, lý do là vì càng lúc càng hiếm. Anh nghĩ thử, nhất định là gỗ trầm hương loại tốt.

Nhưng thím ấy lại hiểu nhầm ý anh, vội vàng giải thích: “Đây là món ông nhà tôi tốn nhiều công sức làm đấy, không đắt đâu chàng trai, mang về cho bạn gái đeo sẽ đẹp lắm, bên ngoài nhất định không mua được.”

La Trì đích thực định mua cho Cố Tư. Anh biết cô nhóc đó chắc chắn sẽ thích kiểu cổ quái này. Anh không nói câu nào, rút một trăm đưa cho thím, bảo không cần trả lại. Anh cẩn thận đút vào túi như một báu vật, nghĩ bụng buổi tối sẽ gọi điện cho cô. Bà thím như sắp cảm tạ ơn đức, liên tục cảm ơn. La Trì chỉ vào bông hoa bên trên, hỏi tên. Bà thím bèn cho biết.

“Người địa phương chúng tôi gọi là Thiệt Nha Tử.”

La Trì chưa từng nghe qua.

“Ở đất chúng tôi, có hai thứ linh thiêng nhất, một trong hai thứ chính là Thiệt Nha Tử.” Bà thím tỉ mỉ giới thiệu: “Tương truyền đây là loài hoa an ủi tâm hồn, lại có thể giúp người ta luân hồi.”

“Sao nghe giống hoa bỉ ngạn quá vậy?” Đồng nghiệp thì thầm với La Trì.

La Trì trước nay không tin mấy chuyện này, chỉ coi như là tập tục, nghe để đó. Anh cảm ơn sau khi cất kỹ vòng tay bèn rời đi. Nhưng được mấy bước, anh bỗng nhớ ra chuyện gì, bèn quay lại.

“Thím ơi, thím vừa nói có hai thứ linh thiêng. Ngoài loại hoa này ra, thứ còn lại là gì ạ?”

Ngày hôm sau, trời còn chưa sáng, di động đầu giường đã rung lên.

Cố Sơ gối lên cánh tay Lục Bắc Thần, nép trong lòng, ngủ rất say sưa. Bả vai cô chợt run lên, ư hừ một tiếng về không tình nguyện, mượn ngực anh cọ cọ mặt. Lục Bắc Thần bị đánh thức bởi tiếng rung vươn một tay ra bắt lấy di động.

Người con gái trong lòng lẩm bẩm một câu: “Ai đáng ghét vậy...”

Lục Bắc Thần bên này đã nhận điện thoại, nghe xong cười khê, ôm chặt lấy cô. Đầu kia là giọng La Trì: “Vốn không định quấy rầy cậu đang say giấc bên người đẹp nhưng chuyện cấp bách.”

“Cậu nói đi.”

Cố Sơ đang nửa tỉnh nửa mê, dựa vào ngực anh cảm thấy thoải mái dễ chịu. Anh nói chuyện điện thoại cô biết rõ, loáng thoáng nghe thấy anh nhắc tới hai chữ ‘luân hồi’, ý thức bắt đầu phát tán, giấc mơ cũng bị ảnh hưởng.

Dường như cô đang đi trên con đường tới suối vàng, tay xách một chiếc đèn xanh. Phía trước có một đứa nhỏ dẫn đường, nó vừa đi vừa cười hỏi cô: Chị ơi, muốn nghe em đọc đồng dao không?

Xung quanh âm u, ánh sáng của đèn xanh chỉ có thể miễn cưỡng soi đường.

Cô loáng thoáng nghe thấy có người gọi tên mình, quay đầu nhìn thì thấy một cô gái bước ra khỏi sương mù, tay cũng xách đèn xanh. Cô giơ tay lên soi về bên đó, hóa ra là Tư Tư. Tư Tư mặc áo trắng, tóc dài gần chấm đất, sắc mặt nhợt nhạt, gọi cô: Chị ơi, cứu em với...

...

Cố Sơ giật mình tỉnh giấc khỏi cơn mơ, hơi thở dồn dập, trán đầm mồ hôi. Một lúc lâu sau, con người mới đảo đảo, vẫn còn khô rát. Trời đã sáng, Lục Bắc Thần bên cạnh đã ngủ dậy. Cô ngồi dậy, kéo lê cơ thể nhúc nhích xuống giường, mở rèm ra, bên ngoài ánh nắng rực rỡ.

Cô mơ mơ màng màng đi xuống nhà, Lục Bắc Thần đang nghe điện thoại, dường như anh luôn nghe không hết.

Một cơn ác mộng rút cạn sức lực cô. Cô quăng mình lên sofa, ôm lấy gối. Tiếng vọng trong mơ ảnh hưởng tới sự tỉnh táo của cô. Lục Bắc Thần đang nghe điện thoại nhìn thấy cô, lại thấy cô như người mộng du ngã xuống sofa bèn cười khê. Anh bước tới, ngồi qua. Cố Sơ như con ký sinh trùng bò qua, dính chặt vào người anh.

Cô nghe thấy anh nói với đầu kia: “Được, xuống máy bay tôi sẽ tới thẳng đó.”

Sau khi anh cúp máy rồi, cô càng bám riết, ôm anh sát sao. Lục Bắc Thần thấy vậy bật cười, xoa đầu cô: “Em sao vậy?”

“Không có gì, em nằm mơ thôi.” Cố Sơ cảm thấy chắc chắn là vì bị vụ án làm ảnh hưởng. Gần đây cô thường xuyên gọi điện cho Cố Tư, mọi chuyện ở trường của nó vẫn ổn.

Lục Bắc Thần cúi đầu hôn cô: “Quên tắt di động, sáng nay đánh thức em rồi.”

Cố Sơ nào có yêu cầu anh tắt điện thoại? Lỡ có việc gấp thì sao, cô lắc đầu. Lục Bắc Thần mỉm cười, không nói gì thêm, đứng dậy nhẹ nhàng thúc giục: “Đi đánh răng rửa mặt thay quần áo đi.” Dứt lời, anh đi thẳng vào phòng thay đồ.

Rất lâu sau, Cố Sơ mới di chuyển vào phòng thay đồ, đứng ngoài cửa thò đầu vào, nhìn thấy Lục Bắc Thần đang mặc sơ mi, nét mặt chợt bàng hoàng. Lục Bắc Thần nhìn thấy cô trong gương, cười nói: “Hôn vẫn chưa quay về à?”

Cố Sơ còn mặc nguyên chiếc váy ngủ màu trắng, ánh mắt mông lung, tóc tai rối bời nhưng thấy anh ăn mặc chỉnh tề, cô chợt nhào tới, lập tức ôm chầm lấy anh từ phía sau, làm Lục Bắc Thần giật nảy mình.

“Rốt cuộc em mơ thấy gì rồi?” Anh rất tò mò về hành động của cô.

“Chẳng phải anh nói tối mới đi sao?” Hai cánh tay cô ôm anh gắt gao, ngữ khí oán trách...

355. Chương 355: Lục Bắc Thần Đích Thân Giải Mẫn Cảm

Lục Bắc Thần cảm thấy eo sắp bị cô ghì đứt. Bình thường thấy cô nhóc này cũng khá yếu, không ngờ đã bị bộ dáng yếu đuối của cô lừa gạt. Anh nhất thời dở khóc dở cười: “Tối anh mới đi mà.”

“Vậy bây giờ anh ăn mặc chỉnh tề như vậy làm gì?” Cố Sơ vẫn không yên tâm. “Em khó khăn lắm mới được nghỉ một ngày, anh không ở với em hả!”

Sẽ không có người con gái nào dám nhõng nhẽo với anh như vậy, nhưng là Cố Sơ, bị cô ôm thế này, trái tim anh lập tức tan chảy. Anh không nhịn được cười: “Chúng ta ra ngoài ăn cơm, với lại anh phải đưa em tới một nơi.”

Cố Sơ từ sau lưng ngó đầu ra nhìn anh: “Anh không đi bây giờ?”

Nghe xong, Lục Bắc Thần ung dung quay lại, giơ tay vuốt mái tóc cô: “Không.”

“Thế thì tốt.” Cô lại dính chặt vào vòng tay anh.

Sự dựa dẫm của cô giống như những viên sỏi nhỏ nhặt làm gợn sóng, từng đợt sóng lăn tăn lan rộng, chấn động lòng biển. Lục Bắc Thần bỗng áy náy. Giữa những người yêu nhau, vốn dĩ sẽ yêu cầu rất nhiều, nhưng Cố Sơ lại chỉ hy vọng anh có thể đi muộn một chút. Một tâm nguyện nhỏ nhoi nhường ấy khiến anh càng thất lòng.

Ăn đơn giản xong xuôi, Lục Bắc Thần lái xe đưa thẳng cô ra ngoại ô. Cố Sơ không biết anh định đi đâu, sau khi hỏi anh hai lượt, dừng xe rồi anh mới nhìn qua cô. “Sơ Sơ, có những trở ngại tâm lý em cần khắc phục.”

Cố Sơ chẳng hiểu gì hết.

“Em thích ngoại khoa thần kinh, sau này cũng sẽ ở lại khoa này, kiểu gì cũng phải phẫu thuật chứ, đúng không?” Lục Bắc Thần chân thành nói.

Cố Sơ lập tức hiểu ra, mím chặt môi, mãi mới nói một câu: “Em... Em sẽ tự điều chỉnh.”

Lục Bắc Thần tắt máy, nhẹ nhàng kéo tay cô qua, nói: “Anh giúp em.”

Cô bàng hoàng.

Cô quay ngoắt ra ngoài, xung quanh vắng vẻ, gần đó có một ngôi nhà nhỏ màu trắng, nhưng trông cũng loang lổ vết tích, không có ai ở. Đây là đâu chứ? Cô lại quay đầu nhìn anh, tỏ vẻ kỳ lạ: “Anh giúp em ở chỗ này á?”

“Xuống xe đi.” Lục Bắc Thần mỉm cười.

Không khí ngoài ngoại ô lạnh lẽo hơn trong thành phố nhiều, mặc dù trên đầu vẫn có mặt trời, ánh sáng đầy đủ nhưng Cố Sơ cứ cảm thấy rét run, chẳng hiểu sao như có mồ hôi lạnh bò sau lưng cô. Cô đứng bên cạnh xe quan sát môi trường xung quanh. Lục Bắc Thần xuống xe, vòng ra sau cốp, bật mở, lấy từ trong ra một chiếc túi. Cô thấy kỳ lạ bèn hỏi: “Thứ gì vậy?”

Lục Bắc Thần không thỏa mãn tính hiếu kỳ của cô. Anh bước tới khoác tay qua eo cô, nói: “Đi thôi.”

Anh quả thực dẫn cô đi về phía ngôi nhà trắng kia, lá cây trên đầu vẫn còn xào xạc không ngừng, đúng đưa những vụn sáng. Cô đi theo anh từng bước, từng bước, cứ gần thêm một bước là trái tim của cô lại bắt an thêm một phần. Là một dự cảm không lành, giống như sắp xảy ra chuyện gì cô không thể chịu đựng được.

“Bác Thần...” Cô chợt lên tiếng.

“Ừ?”

“Anh... định giúp em thế nào?”

Lục Bắc Thần rất bình tĩnh: “Mặc dù tình hình của em khá hóc búa nhưng đối với anh không khó khăn gì. Giải mã cảm, mỗi người khác nhau sẽ có những hiệu quả khác nhau. Năm xưa Ngũ Cảnh còn nghiêm trọng hơn em mà sau khi trị liệu đã hết rồi.”

Cố Sơ đột ngột dừng bước, kinh hãi: “Giải mã cảm?”

Lục Bắc Thần nhìn cô cười: “Sao vậy?”

“Anh... muốn đích thân giải mã cảm cho em?” Cố Sơ gần như bật ra những thanh âm rít rắng.

Lục Bắc Thần hơi nhướn mày: “Vinh hạnh không?”

Hơi thở của Cố Sơ trở nên gấp gáp, bên tai bỗng vọng về lời cảnh cáo của Ngũ Cảnh: Nếu giáo sư Lục đích thân giải mã cảm cho cô, vậy thì... sống không bằng chết.

Nghĩ tới đây, cô xoay chân, định bỏ chạy. Nhưng Lục Bắc Thần như dự liệu trước, thu tay kẹp chặt cô vào lòng. Cô không giãy ra được, sốt sắng giậm chân: “Lục Bắc Thần, anh không thể đối xử với em như vậy!”

“Anh đâu có định cưỡng bức em, em gấp gì chứ?” Lục Bắc Thần cười xấu xa.

“Em thà anh cưỡng bức em còn hơn.” Cố Sơ bắt an.

Nụ cười của Lục Bắc Thần càng thêm tùy tiện. Anh cúi đầu hướng về phía cô, cổ tình làm như chưa nghe rõ: “Em nói gì cơ?”

Cố Sơ trừng mắt.

Anh véo mũi cô, nhấn mạnh: “Sau khi em giải mã cảm xong, anh sẽ thỏa mãn yêu cầu của em.”

“Không không không, em không có ý này!” Cố Sơ vội xua tay.

Lục Bắc Thần thẳng thừng bẻ ngang người cô lên, sai bước đi vào trong ngôi nhà trắng. Cố Sơ thấy vậy càng sốt sắng hơn: “Em thật sự chỉ gặp vấn đề nhỏ thôi, không cần phiền anh đâu!”

“Lúc trước Ngũ Cảnh quá nhân từ với em, khiến cho em bây giờ bước vào phòng mổ tình hình không ổn định. Anh nói rồi, cậu ấy mà nhân từ là anh chỉ còn cách tự ra tay thôi.” Lục Bắc Thần cười nhàn nhàn: “Quay về, cậu nhóc Ngũ Cảnh đó cũng không được yên đâu...”

“Chuyện này không liên quan tới Ngũ Cảnh...” Cố Sơ thật sự sợ Ngũ Cảnh bị liên lụy.

“Vậy thì phải xem kết quả trị liệu của em hôm nay.” Lục Bắc Thần nói: “Phương pháp trị liệu của anh mặc dù hơi đặc biệt một chút nhưng tốt hơn phải trị liệu tới hai, ba tháng.”

Nói vậy, Cố Sơ càng hoang mang.

Cứ như vậy, cô gần như bị ép phải đi vào ngôi nhà trắng. Có người ra mở cửa cho anh, là một ông già. Cố Sơ tỉnh mắt, sững sốt: “Bác sỹ Smith?”

Smith cười ha ha: “Chú biết là hai đứa tình cảm mặn nồng, nhưng cũng không cần thể hiện từng phút từng giây thế đâu.”

Cố Sơ đẩy Lục Bắc Thần: “Mau thả em xuống.”

Lục Bắc Thần cười, đặt cô xuống. Sau khi đứng vững, Cố Sơ chào bác sỹ Smith rồi nói: “Hai người nhất định còn có chuyện quan trọng cần nói phải không? Con không tham gia nữa. Bác sỹ Smith, chúng ta còn nhiều dịp trò chuyện, con xin phép đi trước.”

Lại định chạy.

Một là có thể làm giải mã cảm nhưng cô tuyệt đối không cần Lục Bắc Thần đích thân ra tay.

Hai là, bác sỹ Smith lại còn ở đây. Họ đã gặp nhau rồi, Lục Bắc Thần chắc chắn sẽ biết cô giấu anh tới tìm Smith. Ba mươi sáu kế chuẩn là thượng sách, dù thế nào cô cứ né được cửa này đã rồi tính tiếp.

Một giây sau, cô bị cánh tay Lục Bắc Thần vững vàng kéo trở lại, lần này anh khóa cô trong lòng, khiến cô không sao nhúc nhích được. Bác sỹ Smith cười đến rung cả râu, cuối cùng cũng hiểu ra ban nãy vì sao Lục Bắc Thần phải bế con bé vào.

“Chìa khóa xe của anh ở đây, em định đi bộ về trung tâm hả?” Lục Bắc Thần nói.

Cố Sơ ủ dột, suýt nữa thì quỳ rạp xuống: “Em xin anh, tha cho em đi!”

“Chuyện gì anh cũng có thể đồng ý với em, nhưng chuyện này thì không được.” Lục Bắc Thần cực kỳ sắt đá.

Smith đứng bên cạnh nghe rất rõ ràng, chuyện gì cũng có thể đồng ý? Xem ra Lục Bắc Thần thật sự chìm đắm rồi.

Anh gần như vừa lôi vừa kéo Cố Sơ vào trong phòng.

Cô nhân cơ hội ấy quan sát bốn xung quanh. Không phải nhà ở, giống như một... trung tâm trị liệu bị bỏ hoang hơn. Có một số máy móc vẫn còn nhưng đều đã phủ bụi, mạng nhện giăng đầy.

“Trước đây nơi này là một bệnh viện quốc tế nhưng sau khi xây dựng đất nước Trung Quốc đã bỏ hoang.” Bác sỹ Smith có lòng tốt phổ cập cho cô.

Sau khi xây dựng đất nước...

“Vậy nơi này...?”

“Nói trắng ra, trước đây nơi này là nơi thực nghiệm nhân thể.” Lục Bắc Thần nói.

Cố Sơ thẳng thốt: “Không thể nào, sao Thượng Hải lại có nơi này?”

“Có gì không thể chứ?” Bác sỹ Smith thở dài: “Kiểu gì cũng có những bác sỹ mất hết y đức muốn lập tức nổi tiếng, chuyện gì mà không làm được? Sau này nơi đây bỏ hoang suốt, người ta cũng lãng quên, là một đám người thám hiểm thành phố tìm ra.”

“Vậy... hai người đưa con tới đây làm gì?” Cô thề mình là một cô gái yêu nước, hơn nữa nhắc tới đoạn lịch sử đó cô chỉ muốn nghiêng răng nghiêng lợi. Huống hồ người làm loại chuyện này lại cùng ngành với họ. Nhưng vấn đề là mọi chuyện đã qua rồi, liên quan gì tới việc giải mã cảm của cô?

Đưa em tới là để trải nghiệm sự khiếp sợ và dơ bẩn thật sự.” Lục Bắc Thần nói rồi đẩy cô vào trong một phòng.

Căn phòng không lớn, chính giữa có một bàn phẫu thuật, ngọn đèn không bóng bên trên đã vỡ, chỗ nào cũng thấy gỉ sắt. Cố Sơ cảm thấy trong này rất ngọt ngào, dạ dày không ngừng cuộn lên khó chịu, đập vào mắt lại toàn là cảnh tan hoang, cô dường như có thể ngửi thấy mùi máu tanh. Bác sỹ Smith bước tới, đứng trước một chiếc máy, nhìn Lục Bắc Thần: “Được rồi.”

Cố Sơ cảm thấy bất an, nhìn chằm chằm chiếc máy đó, nó không giống mấy chiếc máy gỉ sắt trong phòng, nó còn mới. Họ... định làm gì? Lục Bắc Thần im lặng bước lên, một tay giữ chặt cổ tay cô, đẩy cô vào trong góc tường.

“Bác Thần, anh định làm gì?” Cô hoảng loạn.

Hai tay Lục Bắc Thần nhẹ nhàng nâng mặt cô lên, dịu dàng lẩm bẩm: “Tin anh đi, qua được cửa ải này, em không còn vấn đề gì nữa.”

Không ổn!

Đây là những suy nghĩ lập tức hiện lên trong đầu cô.

Cố Sơ chột rùng mình, lập cập nói: “Bác Thần...”

Nhưng Lục Bắc Thần lại buông tay, lùi từng bước về sau.

“Bác Thần, anh...” Cố Sơ cảm thấy lo lắng, thấy anh rời đi cô cũng đi theo.

Nhưng tay còn chưa nín kíp vạt áo anh, bên tai đã nghe thấy tiếng lạch cạch như một thứ máy móc gì đó được khởi động. Cô bỗng thấy trước mắt sáng lên, ngay sau đó một cánh cửa thủy tinh sập xuống, ngăn cách cô và Lục Bắc Thần.

Nó rất dày, bên trên lại rất mỏng, còn có vết máu loang lổ. Cô thét lên một tiếng, gọi tên Lục Bắc Thần qua lớp thủy tinh nhưng anh vẫn đứng bất động trước mặt cô, bình thản.

Không...

Cô từng nhìn thấy nhiều cách trị liệu nhưng kiểu này thì chưa gặp bao giờ.

Đây nào có phải là trị liệu? Rõ ràng là một lần ngược đãi tâm lý! Cô nhìn xung quanh, cửa thủy tinh ngăn nơi đây thành một không gian độc lập, bàn mổ chẳng biết đã giải phẫu cho bao nhiêu người gần ngay trước mắt, cô chỉ cần gơ tay là chạm tới. Khoảng cách gần như vậy, cô thậm chí nhìn được vết máu trên đó.

Phải, giống hệt như máu dính trên tấm kính.

Bên kia, Smith lại chạm vào một nút khác của máy, bỗng có những tiếng rầm rầm, làm Cố Sơ giật mình. Tiếng này đập vào tai không hề thoải mái. Cô bịt chặt hai tai mà vẫn không ngăn nổi.

Ngay sau đó, một vị trí như đường ống trên đỉnh đầu bật mở một cái lỗ. Cố Sơ không hiểu, hoảng sợ ngược lên. Không ngờ cô vừa ngẩng đầu, một giây sau đã có thứ rơi xuống, nhắm trúng vào người cô.

Cô sững sờ, sau khi nhìn rõ thì gào thét thảm thiết!

356. Chương 356: Nếu Con Không Còn Nữa

Một con chuột chết, máu me be bết đang nằm trong lòng cô. ‘Món quà’ bất thành linh rơi xuống này hoàn toàn nằm ngoài dự liệu, khiến lông măng của Cố Sơ dựng đứng cả lên. Cô hất tay, con chuột chết văng ra ngoài. Còn chưa kịp hoàn hồn, trên đỉnh đầu lại có những thứ ào ào rơi xuống, bảy tám con chuột chết sau đó đều rơi vào người cô. Không những khắp người đầy máu mà còn lan tỏa một mùi hương khiến người ta buồn nôn. Cố Sơ bịt mũi, đập kính, gào lên với Lục Bắc Thần: “Mau thả em ra, quần áo của em bẩn hết rồi!”

Bên ngoài, Lục Bắc Thần chỉ nhìn cô, không phản ứng lại. Smith đứng bên thở dài, không dám nhìn trực diện. Cố Sơ thấy anh tăng lỗ mình, vừa sót ruột vừa sợ hãi, dè dặt nhìn lên đường ống trên đầu, vội vàng len qua một bên. Ai ngờ cô vừa dịch chuyển, lại nghe thấy tiếng lộc cộc. Trên vị trí mà cô đứng có cơ quan bật mở. Cô ngẩng phắt lên, ngay lập tức có cả đồng thứ rơi xuống.

“Á!” Cô ra sức giãy giụa, trên vai nặng trĩu nghìn cân, cô tiện tay hất ra mới phát hiện là một con gà chết!

Lần này thứ rơi xuống người cô không chỉ là chuột chết nữa. Gà chết, vịt chết, tất cả trộn lẫn vào nhau, lông vũ còn dính máu, cô bỗng chốc như bước vào một lò mổ. Cố Sơ cũng giống như các cô gái khác, sợ nhất là chuột chết. Nhưng cô còn một điểm khác biệt, cô không thể nhìn được mấy thứ có lông vũ dài, như là gà hay vịt. Trước nay cô luôn tránh xa, không bao giờ lại gần động vật sống, càng không dám lại gần.

Mà lần này, những thứ cô vốn đã sợ dính máu be bết rơi ầm ầm xuống đầu cô, cô muốn trốn nhưng vô ích, bỗng sụp đổ như đứng bên bờ vực. Thế là cô lại bắt đầu đập cửa, tay đã đập đến đỏ ửng mà Lục Bắc Thần vẫn chỉ đứng nhìn trơ trơ, không có ý thả cô ra.

Ổng ngằm trên đầu tự do hoạt động, những động vật chết đó ban đầu chỉ rơi từng con, từng con, về sau rơi cả đồng, sau nữa càng ngày càng nhiều, Cố Sơ đếm không xuể nữa, chỉ biết dù tránh chỗ nào cũng có thứ rơi xuống đầu. Cuối cùng chúng chất đầy cả không gian nhỏ hẹp, toàn là thứ mùi chết chóc, khiến cô ngạt thở.

“Lục Bắc Thần!” Cô vừa oán vừa giận. Nếu không có tấm kính này, cô nhất định phải xông ra cắn cổ anh.

Lục Bắc Thần vẫn bình tĩnh.

Cô ở bên trong tiến lùi đều khó, mặt đất chất đầy xác động vật, ánh mắt thấy đâu đâu cũng là máu, bẩn thỉu, tanh tưởi, buồn nôn, mọi thứ mùi lấp đầy cổ họng cô. Cô không chịu nổi, lao vào góc nôn thóc nôn

tháo, trông cực kỳ thê thảm. Quần áo trên người đã bẩn hết, tóc cũng dính máu, sắc mặt nhợt nhạt đến ghê người.

Smith quả thực không nhìn được nữa, bước lên hạ giọng nói với Lục Bắc Thần: “Cách trị liệu này sẽ lấy mạng con bé đấy.”

“Cô ấy bắt buộc phải vượt qua cửa ải này.” Lục Bắc Thần cũng hạ thấp giọng: “Bắt buộc phải khắc phục được sự chống cự lại cái bản về mặt tâm lý.”

Smith nhìn chăm chú Cố Sơ đang nôn không ngừng ở trong, thở dài: “Đó là người con gái con yêu cơ mà, con đành lòng thật sao?”

“Chính vì đó là người con gái con yêu, con mới muốn sau này cô ấy được tốt hơn.”

“Quả thật không làm được bác sỹ cũng có gì đâu, con đang ép buộc nó.” Smith có chút thương Cố Sơ.

Lục Bắc Thần đột ngột nhìn sang Smith, ánh mắt lạnh lẽo. Smith rất ít khi thấy anh có biểu cảm này, vô cùng kỳ lạ. Lẽ nào mình nói sai điều gì?

“Con đã từng có ý nghĩ để cô ấy rời xa con.” Giọng Lục Bắc Thần cô đơn, cái lạnh trong ánh mắt dần trầm xuống. “Nhưng đã động lòng rồi, ném trái ngọt ngào rồi thì không thể nói buông bỏ là buông bỏ được nữa.”

“Con...”

“Con hiểu rõ tình trạng của mình hiện nay, cho dù thật sự sống thoi thóp ngắc ngoải, rất có thể vẫn không được cùng cô ấy đi tới cuối cùng.” Lục Bắc Thần nhìn Cố Sơ đang chống tường bên trong, ánh mắt đã đau, con tim còn nhói hơn. “Được trở thành bác sỹ ngoại khoa thần kinh là tâm nguyện lớn nhất của cô ấy. Con có thể trải đường cho cô ấy nhưng trở ngại tâm lý này cô ấy bắt buộc phải tự bước qua. Cô ấy phải có việc để tập trung chú ý, để một ngày con không còn nữa, chỉ ít cô ấy còn sự nghiệp bảo đảm.”

Smith hiểu suy nghĩ của anh, tiếng thở dài càng thêm não nột. Ông không biết rõ những câu chuyện xoay quanh Lục Bắc Thần và cô gái kia, nhưng biết quá rõ sức nặng của con bé trong lòng Lục Bắc Thần, con bé đã trở thành sợi dây quấn lấy nó. Vì con bé, nó chấp nhận từ chối phẫu thuật, chỉ vì không muốn bị số mệnh kiểm soát. Là bác sỹ chính của nó, ông không mong Lục Bắc Thần ở bên cô gái đó. Lục Bắc Thần xưa nay là một người điềm nhiên nhưng suy nghĩ tinh tế, tình cảm sâu nặng, đây rõ ràng là một tình yêu như thiêu thân lao vào lửa, cả hai đều sẽ tổn thương. Nhưng là một người bạn đã nhiều năm của Lục Bắc Thần, ông lại khó xử vô cùng. Một khi tình yêu đến, ai có thể ngăn nó lại được đây?

“Chú cũng nghĩ con là kẻ ích kỷ phải không?” Nghe thấy ông thở dài, Lục Bắc Thần cười khổ: “Một người như con đáng nhẽ nên chủ động rời xa.”

“Nhưng con không nữ.”

“Phải, con không nữ.” Lục Bắc Thần bình thản nhìn theo bóng lưng cô, nhẹ nhàng nói: “Con người ta hay tham lam chút ảm áp ngăn ngủi, con chẳng qua chỉ là một người đàn ông bình thường, cũng có khác gì đâu.” Ngay từ ban đầu anh đã muốn có một tình yêu thiên trường địa cửu, cho dù phải đau đớn, khổ sở thấu tâm can cũng cam lòng. Nhưng mạng sống đang đếm ngược từng giây từng phút, như những hạt cát lọt qua kẽ ngón tay. Hạt cát của anh đã định sẵn sẽ trôi đi quá sớm, anh nên buông tay cô hoặc sớm biết thì ban đầu không nên quen biết. Nhưng vì từng đánh mất, từng nếm nỗi đau như cắt xương, nếm nỗi khổ như rút gân ấy, nên mới không muốn bước qua thêm lần nữa.

Anh thừa nhận, mình ích kỷ.

Smith không biết nên nói gì. Đây giống như việc ông chứng kiến một bệnh nhân nghiện thuốc phiện, rõ ràng là chỉ càng ngày càng sai thêm, rõ ràng là có thể ngăn cản nhưng nếu nó trở thành liều thuốc giải duy nhất để thắng bớt đau đớn, mất đi rồi chẳng khác nào mất đi tính mạng thì phải làm sao? Nan đề này ông không biết giải.

Chiếc máy nặng nề ma sát phát ra tiếng động, cản trở cuộc trò chuyện giữa Lục Bắc Thần và Smith. Cố Sơ không nghe thấy, cũng không có tâm tư để nghe. Đôi chân cô đang run cầm cập, gần như nôn cả mặt ra ngoài. Vách tường rất bẩn, cô mặc kệ, chống tay lên từ từ dịch chuyển về phía trước. Cô muốn tới xin Lục

Bắc Thần, muốn nói với anh cô không thích thể này, nhưng vừa giẫm phải con gà chết, dạ dày lại bắt đầu ngâm ngấm co giật.

Giày cũng rướm máu, giẫm lên mặt đất toàn máu tanh, trơn tuôn tuột.

Lại có tiếng động, Cố Sơ vô thức ôm đầu ngồi sụp xuống.

Cô tưởng lại có con gì chết rơi xuống, không ngờ lại là một thứ chứa thể dịch. Cô kinh hoàng, gần như ngừng thở. Thứ chất lỏng bắn thủ bị hất xuống, tóc tai quần áo cô ướt rượt. Lại là một thứ mùi khó chịu hơn nữa. Cô tiện tay bắt lấy, hết như thứ thịt xương gì đó bị máy móc nghiền nát...

Có lẽ là lợn, là bò... Cô không kịp nghĩ vì lại có thêm nhiều thứ dính dớp bị rưới lên đầu. Sau mấy lượt cô đã thê thảm không sao kể xiết.

Cố Sơ bật khóc.

Nước mắt hòa vào máu, trộn lẫn với đám xương thịt bắn tanh...

Cô mặc kệ hết thấy, một lần nữa lao về phía tấm kính, ra sức đập mạnh, gào khóc gọi tên Lục Bắc Thần, từng giọt, từng giọt nước mắt từ hốc mắt lăn xuống. Cô nhìn chăm chăm vào mắt anh, khẩn xin, van cầu anh thả cô ra.

Lục Bắc Thần không cảm xúc, đứng bất động ngoài tấm kính, nhìn cô điên, nhìn cô náo loạn, nhìn cô kêu khóc. Anh luôn nhìn vào mắt cô, chưa hề rời đi, bờ môi mím chặt, không nói câu thả cô ra.

Ngay cả Smith cũng không xem tiếp được nữa, quay đầu đi ra ngoài.

Đống thịt xương vụn vỡ và những động vật chết đi trộn lẫn vào nhau, kích thích Cố Sơ đứng trong không gian nhỏ hẹp. Cô hét đến khản cổ, nước mắt sắp cạn khô. Dần dần, cô không vùng vẫy nữa, không khóc lóc nữa, trở thành một người gỗ.

Smith ra ngoài hút một điếu thuốc, rất lâu sau, khoảng một tiếng ông mới trở vào. Cánh cửa kính đã bắn nhor nhóp, toàn là dấu tay của cô. Lục Bắc Thần vẫn đứng đó. Cô ngồi xồm xuống đất, cúi gằm, tóc tai cơ thể bắn tột độ.

“Mở cửa đi ạ.” Rất lâu sau, cuối cùng Lục Bắc Thần ra lệnh.

Smith rút cuộc cũng thở phào, rào nhanh tới xoay ngược công tắc. Sau một tiếng động lớn, cánh cửa thủy tinh từ từ mở ra, không gian đóng kín tiếp xúc với bên ngoài, thứ mùi khó ngửi nhanh chóng ủa ra.

Cả Smith cũng chịu không nổi thứ mùi này, mặt biến sắc, lao vội ra ngoài nôn mửa.

Cố Sơ vẫn ngồi dưới đất bất động, còn chẳng ngẩng đầu lên.

Lục Bắc Thần bước tới, cúi xuống, nhẹ nhàng nâng cằm cô lên. Cô bị ép phải ngẩng đầu nhìn anh, ánh mắt rời rạc, gương mặt nhỏ nhợt nhạt nhem nhuốc. Bộ quần áo vốn nhạt màu giờ đã không còn nhận ra màu sắc nữa.

Đau đón ánh lên trong mắt anh nhưng anh nhanh chóng đè nó xuống, đỡ cô dậy. Cô chống vào cánh tay anh, theo đà đứng dậy. Lát sau tỉnh lại, cô lập tức giơ tay đánh anh, nước mắt tí tách rơi.

Lục Bắc Thần không né tránh, ôm ngay cô vào lòng, mặc cho cô đánh đập như phát điên. Có lẽ đã thật sự đả kích cô rồi, cô thẳng thừng cắn vào vai anh, quyết không buông ra. Dù mặc áo dạ, anh vẫn cảm thấy đau.

Khi quay lại nhìn thấy cảnh này, Smith thẳng thốt vô cùng.

Nhưng Lục Bắc Thần chỉ đứng im, mặc cho cô trút giận, tới khi mệt nhoài, không còn đánh đập nữa, anh mới khẽ nói một câu: “Đi tắm rửa đi.”

...

Trên đường trở về, Cố Sơ không nói một câu, đôi mắt đỏ quạch, cứ nhìn mãi miết ra ngoài cửa sổ, quyết không nhìn Lục Bắc Thần.

Cũng may hệ thống tắm rửa ở căn nhà đó không bị hỏng, mặc dù cũ kỹ nhưng để cung cấp nước nóng thì không thành vấn đề. Cô ở lì trong phòng tắm hơn một tiếng đồng hồ, lớp da bị cô chà đến suýt bong tróc. Quần áo sạch sẽ được để cả vào trong một chiếc túi, chính là chiếc túi Lục Bắc Thần lấy từ trong cốp ra lúc trước. Cô mặc lên, phần nộ nghĩ thì ra anh đã chuẩn bị từ trước.

357. Chương 357: Khổ Tâm

Trước khi đi, Smith gọi cô qua một bên, chân thành nói với cô, thật ra nơi đây đã được ông mua lại rồi. Rảnh rồi ông tới đây làm một vài nghiên cứu. Rồi ông lại dẫn cô đi tham quan đại khái các gian phòng khác. Quả nhiên các phòng khác đều ngăn nắp sạch sẽ, chỉ duy có phòng phẫu thuật mà cô vào là tối tăm cũ nát. Đây là địa bàn của Smith nhưng không phải tâm điểm chú ý của Cố Sơ. Cô càng chẳng quan tâm nơi này của ai. Cô chỉ cảm thấy cách trị liệu của Lục Bắc Thần quá biến thái.

Lục Bắc Thần cũng biết cô đang giận nên dọc đường không nói thêm gì.

Trở về nhà Tây, Ngũ Cảnh đã ở trước cửa đợi nhiều giờ, thấy xe của họ quay về bèn ra sức vẫy tay. Vào nhà, Cố Sơ lại vào phòng tắm. Lục Bắc Thần ném áo dạ vào giỏ đựng quần áo thay giặt. Ngũ Cảnh tỉnh mắt nhìn rõ, kinh ngạc: “Giáo sư Lục, sao quần áo của anh bẩn vậy?”

Lục Bắc Thần không giải thích gì, chỉ đi thẳng lên gác. Ngũ Cảnh không rõ hai người họ làm sao, thậm chí nghĩ là đã cãi nhau, vì sắc mặt của Cố Sơ rất khó coi, thậm chí còn coi cậu như không khí, thấy cũng không chào. Thấy Lục Bắc Thần đi lên gác, cậu vội gọi: “Giáo sư Lục.”

Anh dừng bước quay đầu lại.

“Nửa tiếng nữa chúng ta phải xuất phát ra sân bay.” Ngũ Cảnh nhắc anh giờ giấc.

Lục Bắc Thần đáp một tiếng ‘được’ sau đó đi lên gác.

Ngũ Cảnh vò đầu, không sao hiểu nổi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Sau khi lên gác, Lục Bắc Thần đi thẳng vào phòng ngủ. Đèn nhà tắm sáng trưng nhưng không có tiếng động. Anh dừng bước trước cửa, gõ cửa, khẽ gọi: “Sơ Sơ.”

“Rầm” một tiếng như có thứ gì đập vào cửa. Anh đoán cô cởi dép.

Anh cười khó xử, quay người đi vào phòng tắm phụ.

Mười phút sau anh tắm xong, lại thay quần áo sạch sẽ, lúc trở về phòng ngủ thấy Cố Sơ cũng từ nhà tắm đi ra, mặc một bộ áo ngủ bông, đầu tóc ướt rượt, im lìm nằm sắp trên giường. Anh bước tới, ngồi bên giường, giờ tay xoa đầu cô.

Nhưng cô hờn giận hất tay anh ra.

Lục Bắc Thần không giận, nhẹ nhàng nói: “Sấy khô tóc rồi hẵng đi nghỉ.”

Cố Sơ im bặt, kéo gối trùm kín đầu.

“Anh sắp phải ra sân bay rồi, bữa tối em ăn một mình nhé.” Lục Bắc Thần vỗ về vai cô, sau đó lại dặn dò như dặn một đứa trẻ. “Vụ án kết thúc anh sẽ quay về ngay. Mấy ngày nữa trời trở lạnh rồi, lúc thực tập đừng mặc phong phanh như thế.”

Cô vẫn không nói gì cả.

Lục Bắc Thần thở dài, không nói thêm gì nữa. Anh đứng dậy, đứng ở đầu giường nhìn cô một lúc lâu, tới tận khi Ngũ Cảnh gõ cửa thúc giục mới rời khỏi phòng ngủ.

Nghe thấy tiếng sập cửa, Cố Sơ mới ngồi dậy khỏi giường, đôi mắt ửng đỏ.

Cô lại loáng thoáng nghe được cả tiếng cửa lớn. Cô vội xuống giường, tới bên cửa sổ. Lục Bắc Thần đã lên xe, ánh hoàng hôn mỏng manh, đêm đen đã dần kéo tới, bóng anh mờ mà vẫn thẳng tắp. Một giây sau, khóe mắt cô đỏ rực.

...

Khi tới sân bay, trời đã nhá nhem.

Đồ đạc của Lục Bắc Thần ít ỏi, còn Ngũ Cảnh thì lại mua rất nhiều đồ để trong vali. Người làm thủ tục hành lý rất đông, Ngũ Cảnh nào dám bắt anh đợi, bèn nói: “Giáo sư Lục, anh vào phòng khách VIP luôn đi ạ.”

“Không cần.” Lục Bắc Thần hồ hững đáp: “Cứ đi làm việc của cậu đi.”

Ngũ Cảnh gặp may lại thấy lo lo, liên tục gật đầu, kéo vali phi như bay đi làm thủ tục. Khoang hạng nhất tuy không khủng khiếp như khoang thường nhưng cũng có người xếp hàng. Nhân lúc chờ đợi, Ngũ Cảnh liếc về phía sau, thấy Lục Bắc Thần chọn một chỗ nổi bật nhất, chẳng biết kiếm đâu ra cuốn tạp chí ngồi đọc. Cậu sững sốt sao lần này Lục Bắc Thần lại kiên nhẫn đến thế, đang mãi nghĩ thì thấy Lục Bắc Thần ngược lên nhìn về phía lối vào cửa chính.

Mặc dù bình thường Ngũ Cảnh ngây ngây ngô ngô nhưng hôm nay cũng nhận ra sự khác lạ. Dọc đường đi, bầu không khí trong xe cực kỳ thấp. Lục Bắc Thần luôn dựa ra sau ghế, nhắm mắt lại. Cậu biết anh ấy không ngủ, nên không dám thở mạnh, sợ không cẩn thận làm giáo sư giận. Chắc chắn có liên quan đến Cố Sơ, họ lại giận nhau rồi.

Bây giờ giáo sư rõ ràng có thể vào phòng VIP đợi trước nhưng như vậy có nghĩa là anh ấy phải đi qua cửa kiểm soát an ninh. Mà hình như anh ấy đang đợi người...

Đang đợi... Cố Sơ?

Đầu óc Ngũ Cảnh xoay chuyển nhanh chóng. Lúc họ đi, Cố Sơ còn chẳng nhìn một cái.

Như vậy, Ngũ Cảnh càng chắc chắn họ đang mâu thuẫn, trong lòng sốt ruột, không ngừng cầu mong Cố Sơ có thể tới. Mặc dù vụ án kết đến nơi rồi nhưng vẫn còn chút thời gian. Hai người này giữ mâu thuẫn trong lòng mà xa cách, nói kiểu gì cũng không ổn. Người đợi phía trước càng lúc càng ít đi. Ngũ Cảnh sốt sắng giậm chân bình bịch. Lúc này di động vang lên, là Phan An.

Anh ấy hỏi họ đã tới sân bay chưa, máy bay có trễ giờ không rồi còn báo tối nay tăng ca gì gì đó. Ngũ Cảnh vẫn còn khúc mắc trong lòng, trả lời cũng không tập trung. Phan An là người nhanh nhạy, nhận ra Ngũ Cảnh bất thường, sau khi truy hỏi mới nắm bắt được tình hình. Anh ấy ngẫm nghĩ rồi hỏi: “Phía khoang thường có đông người không?”

Ngũ Cảnh thò đầu ra nhìn: “Có, xếp hàng dài dằng dặc.”

“Cậu qua đó xếp hàng đi.”

“Dạ?”

“Cậu ngốc hử, khoang hạng nhất sắp làm xong thủ tục rồi, cậu ấy còn lấy cớ gì không qua cửa kiểm soát được nữa?” Phan An bình tĩnh: “Cậu qua khoang thường làm thủ tục, cố gắng kéo dài thời gian.”

Ngũ Cảnh vỗ đầu: “Đúng rồi.” Dứt lời, cậu kéo vali chạy tới cửa thủ tục của khoang thường xếp hàng.

Nửa tiếng sau, Ngũ Cảnh đã làm xong thủ tục hành lý mà Cố Sơ vẫn chưa tới, cậu thở dài ngao ngán.

Lúc đi tới bên cạnh Lục Bắc Thần, cậu không dám nói mình xong rồi, mà anh hỏi: “Làm xong rồi sao?”

“Vâng.” Cậu ngẫm nghĩ rồi nói ngay: “À... giáo sư, anh đói chưa ạ?”

Lục Bắc Thần đặt tạp chí qua một bên, đứng dậy: “Lên máy bay ăn tạm là được rồi.”

“Dạ? À...” Ngũ Cảnh âu sầu, lấy bữa cơm để làm cớ lần nữa không phải cách thông minh. Cho dù không qua cửa an ninh, tới nhà hàng thì vẫn không gặp được Cố Sơ.

Lục Bắc Thần không biết tâm tư của cậu, có thể vì chẳng có tâm trí để ý tới suy nghĩ của cậu, giờ tay xem giờ rồi nói: “Qua cửa kiểm tra an ninh thôi.”

“Giáo sư Lục!” Ngũ Cảnh giật nảy.

Lục Bắc Thần nhìn cậu ấy bằng ánh mắt quái lạ.

“Em... Em qua nhà vệ sinh.” Ngữ Cảnh trong lúc cấp bách đã tìm được một lý do vô cùng hợp lý, ôm bụng: “Aida, aida, đau chết con.”

“Đi đi.”

Ngữ Cảnh nói: “Anh nhất định phải đợi em cùng qua cửa kiểm soát đấy.”

Lục Bắc Thần gật đầu.

Ngữ Cảnh chuồn lẹ vào nhà vệ sinh.

Hai mươi phút sau, cậu từ nhà vệ sinh chui ra, kéo lê đôi chân tê nhừ tới trước. Lục Bắc Thần vẫn ở nguyên chỗ cũ, nhìn cậu bước đi khập khiễng, nhíu mày: “Cậu không sao chứ?”

Ngữ Cảnh vội xua tay: “Có hơi... nhộn nhạo cái bụng thôi ạ.” Sợ anh hỏi kỹ thêm, cậu nói ngay: “Nhưng giờ em đỡ nhiều rồi, không sao rồi.” Đây là lý do duy nhất giải thích cho việc cậu ở lì trong nhà vệ sinh hai mươi phút, rồi cậu không thể không cảm động vì tinh thần vĩ đại của mình. Hai mươi phút, cậu ngồi sấp mồm tới nơi, ngồi trên bồn cầu tới độ chân tê mỏi, nhưng vì hạnh phúc của giáo sư Lục, đáng lắm.”

“Không sao thật chứ?” Lục Bắc Thần hỏi.

“Không sao, không sao.”

“Đi thôi.” Lục Bắc Thần xách cặp tài liệu, quay người đi về phía khu kiểm soát an ninh.

Ngữ Cảnh sốt sắng theo phía sau, chốc chốc lại quay đầu ngó, nhưng vẫn chẳng thấy bóng dáng Cố Sơ. Trong tình thế cấp bách, cậu đuổi theo, hỏi Lục Bắc Thần: “Cố không ra tiền anh ạ?”

Ánh mắt Lục Bắc Thần tối đi, anh khẽ đáp: “Cô ấy không khỏe lắm.”

“Em cảm thấy hay là đợi thêm chút? Chưa biết chừng cô ấy lại tới.” Ngữ Cảnh nói thẳng.

Lục Bắc Thần không bực, chỉ nhìn giờ rồi nói: “Không đợi nữa, không kịp đâu.”

Ngữ Cảnh thở dài. Cậu không mong giữa họ có gì ngăn cách, đang định lên tiếng khuyên anh gọi điện cho Cố Sơ gì đó thì chợt liếc thấy một cái bóng ở đại sảnh. Cậu kích động nhảy chồm lên: “Cố Sơ!”

Tiếng gọi làm mọi người xung quanh giật mình. Lục Bắc Thần cũng sững người, nhưng lập tức hoàn hồn, quay đầu lại.

Đúng là Cố Sơ rồi.

Rõ ràng cô đang tìm Lục Bắc Thần, nghe thấy giọng Ngữ Cảnh bèn nhìn qua bên này, sau khi chạm phải bóng hình Lục Bắc Thần, cô bèn chạy lại.

Lục Bắc Thần nhét cặp tài liệu vào tay Ngữ Cảnh, lập tức sải bước tiến tới, dang rộng vòng tay, kéo Cố Sơ vào lòng.

“Em không giận anh, tại em ngay lập tức chưa thích ứng kịp.” Cô ôm anh thật chặt, mắt đỏ rực, nước mắt lăn dài, giọng nói nghẹn ngào.

“Anh hiểu mà.” Anh cũng siết chặt lấy cô, mặc kệ ánh mắt của bao người.

Cố Sơ vùi mặt vào lòng anh, nức nở: “Anh xấu lắm! Hù dọa em như vậy, không sợ đêm nay em gặp ác mộng sao? Anh lại không ở nhà...”

Trái tim Lục Bắc Thần nhói đau, tại anh thiếu suy nghĩ, chỉ một lòng muốn cô nhanh chóng thích ứng. Anh thì thầm bên tai cô: “Xin lỗi em.”

Cố Sơ lắc đầu nhưng chỉ càng ôm gấu gao hơn: “Không muốn để anh đi nhưng anh không thể không đi... Bắc Thần, anh nhất định phải sớm quay về đây.”

Anh nâng mặt cô lên, khuôn mặt to bằng lòng bàn tay vẫn còn nhợt nhạt, khóe mắt còn vương lệ. Anh nhìn thấy mà xót xa, cúi đầu hôn khẽ lên trán cô, cuối cùng hứa hẹn: “Được.”

“Tết Dương lịch nhé?” Cô nhìn anh tội nghiệp: “Tết Dương lịch anh về được không?”

Giờ đi thực tập rồi, cô có nhớ anh cũng chỉ biết nhớ mà thôi, làm gì có cơ hội nói tới thăm là tới thăm ngay?

Lục Bắc Thần im lặng.

Cô cắn môi, cúi gằm. Còn mấy ngày nữa là tết Dương lịch rồi. Cô cũng biết mình hơi gây khó dễ nhưng vẫn không nhịn được mà hỏi. Nếu có thể, cô chỉ mong tới nay anh đi, ngày mai anh về.

Lục Bắc Thần thở dài, gơ tay vuốt tóc cô, dịu dàng nói: “Anh hứa với em, sẽ đón tết Nguyên đán cùng em.”

“Còn lâu lắm...” Cô muốn khóc.

Anh ôm cô, lẩm bẩm: “Muộn nhất là hôm đó, được không?”

Cố Sơ ở trong lòng anh, khẽ gật đầu...

358. Chương 358: Thật Giả Lẫn Lộn

Kỳ nghỉ đông sắp đến, các sinh viên cũng không tập trung vào học hành, đã chuẩn bị kế hoạch đi du lịch từ sớm. Cố Tư không định đi du lịch, cô nhận đi biểu diễn thương mại, khoảng thời gian này luôn rất bận. Hôm nay cô vừa quay về ký túc xá thì cô bạn cùng phòng đã lấy một gói hàng từ trong tủ ra đưa cho cô. “Này, của cậu đấy, để suốt bên chỗ giáo viên quản sinh, tớ ký nhận giúp cậu rồi.”

Một chiếc hộp không to không nhỏ, lắc lắc cũng không có âm thanh gì. Cô tò mò, nhanh nhẹn xé lớp giấy bọc ra. Là một chiếc hộp trang sức nhỏ được làm rất đẹp, Cố Tư nhìn mà cảm thấy kỳ lạ. Cô bạn cũng phòng vô cùng hóng hớt: “Lẽ nào cảnh sát La của cậu cầu hôn với cậu? Nhẫn cầu hôn?”

“Sao cậu nhiều chuyện thế hả?”

“Cái tên của người gửi to lù lù ra kia kìa, tớ đâu có xem trộm đâu.” Cô bạn lập tức thanh minh rồi hiểu kỳ thúc giục: “Mau mở ra xem đi, chưa biết chừng là nhẫn thật đấy.”

“Nói linh tinh.” Cố Tư trách móc.

Bây giờ, gần như các sinh viên toàn khoa đều biết chuyện La Trì theo đuổi cô, bắt nguồn từ việc khoảng thời gian trước lúc đi chấp hành nhiệm vụ anh có tiện đường rẽ qua Quỳnh Châu. Lúc đó cô đang nghe giảng một tiết công khai trên giảng đường bậc thang, sau khi hết tiết bèn thấy La Trì ôm một bó hoa to đứng trên bậc thềm bên ngoài. Có thể nhận ra anh thật sự đang làm nhiệm vụ, mặc cảnh phục, từ xa đã cực kỳ nổi bật trong vẻ cao lớn uy nghiêm.

Xung quanh có rất nhiều sinh viên thích náo nhiệt, khiến cho Cố Tư không biết giấu mặt đi đâu, muốn trốn cũng không có chỗ trốn, đành bấm bụng bước lên. Cô trò chuyện vài câu, anh bèn rút một chiếc hộp trang sức từ trong túi áo ra. Cô bật mở, thấy đó là một sợi dây chuyền, thương hiệu vẫn còn lủng lẳng, cho dù không có giá cô cũng biết không hề rẻ. Có lẽ anh sợ cô không nhận nên nói một câu vụng về: Đây là quà chị gái em nhờ anh mang cho em.

Cô bèn bảo: Không phải sinh nhật em, cũng không phải ngày lễ gì, vì sao chị em lại tặng cái này?

Một câu hỏi khiến anh á khẩu. Cô bèn nhét chiếc hộp trở lại tay anh và nói: Trả anh đấy, em không thích dây chuyền vàng đâu, thô quá. Thực tế là sợi dây ấy rất đẹp, nhưng cô không thể nhận, nhận quà của anh còn ra cái gì? Với lại, anh là cảnh sát, tiền lương mỗi tháng là cố định. Mở đầu đã thế này, lỡ sau này anh thất lạng buộc bụng để thường xuyên mua mấy thứ trang sức kiểu đó cho cô thì sao?

La Trì rất dễ gạt, thấy cô từ chối lại tưởng cô không thích thật, nhất thời đứng đực ra như khúc gỗ. Cô không đành lòng bèn giật lại bó hoa trong tay anh, cười nói: Tặng em phải không? Em thích cái này hơn.

Anh bèn cười.

Cô cúi đầu ngẩng hoa, không nói gì, anh cũng im lặng. Khi cô ngẩng đầu lên, phát hiện anh cứ nhìn mình mãi, chợt nói một câu: Đồ ngốc.

Anh tươi cười bước lên nói với cô: Anh còn nhiệm vụ, không ở lại lâu được, sắp phải đi rồi.

Thế thì anh đi đi.

Anh lập tức giữ cô lại, cô nhìn anh nghi hoặc. Anh lại bạo dạn nói một câu: Em... có thể hôn anh một cái không?

Cô sửng sốt.

Thấy vậy, anh tưởng cô xấu hổ, lập tức sửa lại: Không sao, không sao. Anh hôn em cũng được.

Kết quả, khi cô còn chưa kịp hoàn hồn, anh đã hôn cô một cái.

Lúc đó, các bạn xung quanh đều vỗ tay rầm rầm...

Nghĩ tới đây, Cố Tư bất giác xoa xoa khóe môi, tim bắt đầu đập thành thịch. Chuyện này đã trôi qua một khoảng thời gian rồi, nhưng mỗi lần nhớ lại hơi thở của cô vẫn còn rộn rập, bờ môi dường như vẫn vương hơi ấm của anh cùng cảm giác ngứa ngáy khi những sợi râu mới mọc của anh cọ vào. Hôm đó nắng rất đẹp, anh cười lên cũng rất quyến rũ, còn cả hơi thở khi anh lại gần, mùi xạ hương cương nghị, nam tính...

“Này, cậu mở ra xem đi chứ.” Cô bạn giục giã.

Lúc này Cố Tư mới tỉnh lại khỏi dư vị, mở chiếc hộp ra. Cô bạn sấn tới, chau mày: “Đây là cái gì? Vòng tay hả?”

Quả thật là một chiếc vòng đeo tay nhưng không phải loại hay gặp trên thị trường. Cố Tư cầm lên, ngắm nghía tỉ mỉ, rất độc đáo cũng rất khác lạ, nhất là hình ảnh bên trên, mang một tình cảm khác. Trước đây cô thật sự chưa từng nhìn thấy loại vòng này, trông có vẻ giống như làm thủ công.

“Tớ bảo này, anh cảnh sát La đó cũng keo kiệt quá đấy? Tặng cậu một vật bé tý thế này á?” Cô bạn bĩu môi.

“Tớ cảm thấy rất đẹp.” Nói rồi, Cố Tư đeo lên.

“Không lẽ cậu thật sự thích anh cảnh sát đó rồi?”

Cố Tư nhét chiếc hộp vào trong ngăn kéo, gầy gầy món đồ nhỏ trên vòng đeo tay, trả lời tùy ý: “Anh ấy không tốt à?”

“Trông thì cũng bảnh bao, nhưng nghề nghiệp nguy hiểm.” Cô bạn suy nghĩ rất thực tế: “Trên mạng nói rồi, cảnh sát là nghề nguy hiểm nhất.”

Cố Tư mặc kệ.

“Nhưng mà anh ấy là người Thượng Hải, có hộ khẩu thành phố, ở Thượng Hải chắc chắn cũng có nhà chứ, điều kiện cũng không tệ.”

Cố Tư nhìn cậu ta: “Cậu nghĩ xa quá nhỉ.”

“Thời buổi này tìm đàn ông phải nhìn xa ra mới được.” Cô bạn cười: “Điều kiện của cảnh sát La không tệ, xem ra còn là sếp của mấy tay cảnh sát, một tháng kiếm được không ít. Nhưng tớ cảm thấy bên cạnh cậu đâu thiếu người giàu có, ông chủ biểu diễn của cậu chẳng phải cũng đang theo đuổi cậu sao?”

“Tớ không thích ông ta.” Cố Tư phủ nhận thẳng thừng.

“Vậy cậu thích ai? La Trì?”

Mặt Cố Tư nóng bừng, buông một câu: “Tớ thích ai còn cần báo cáo với cậu à?”

Cô tắm rửa qua loa rồi thay bộ quần áo ngủ. Chín giờ tối, các cô gái khác trong phòng cũng đã về, mồm năm miệng mười. Bây giờ ít phải học, họ cũng mạnh ai người nấy chạy ra ngoài kiếm tiền. Vào được trường này đều là sinh viên nghệ thuật, thế nên ai cũng cao ráo xinh xắn. Cô gái ngủ ở tầng trên của Cố Tư hôm nay đi casting, trông có vẻ phấn khích lắm, có lẽ là chắc tới tám, chín phần rồi.

Cố Tư không có tâm trạng trò chuyện với họ, cô dựa vào giường đọc sách. Có cô bạn tinh mắt liếc thấy chiếc vòng tay, ngạc nhiên hỏi cô mua ở đâu, cô chỉ hờ hững trả lời một câu: Bạn tặng. Họ đều cười rất quý quýt: Cảnh sát La đó chứ gì?

Trước khi tắt đèn, họ đều đi tắm rửa, phòng ngủ bèn trở nên yên tĩnh. Cố Tư nghĩ đi nghĩ lại, vẫn quyết định gọi cho La Trì. Đầu kia nhận máy rất nhanh, hình như đang ở bên ngoài nên hơi ồn.

“Anh từ thôn Tần trở về rồi à?”

“Đúng.” La Trì hét to. “Sao em chưa ngủ?”

“Mới có mấy giờ.” Sợ anh đang làm nhiệm vụ, cô lại nói: “Anh bận thì em cúp máy đây.”

“Không sao, không sao. Anh đang ăn cơm.” La Trì vội nói.

“Ồ, ăn gì vậy?”

“Hầy, thì ăn tạm cái gì bên ngoài thôi, quán nhỏ mà, đông người.”

Nghe chất giọng dày dặn của anh, chẳng hiểu sao cỗi lòng Cố Tư cứ ngứa ngáy. Cô hắng giọng nói: “Ăn mấy quán đó không vệ sinh đâu, anh chú ý một chút.”

“Ừ.”

Cố Tư mím môi cười khê: “Cảm ơn món quà của anh nhé.”

“Không lẽ em định trả lại anh? Lần này không phải dây chuyền vàng, vòng tay vàng gì đâu.”

“Lần này em thích nên sẽ không trả lại anh đâu.”

Ở đầu kia, La Trì hớn hở.

“Vòng tay đặc biệt lắm.” Cố Tư nói.

“Anh đoán ngay là em thích nên mua tặng em, coi như quà Tết Dương lịch.”

“Vậy có phải em cũng cần tặng anh quà không? Có qua có lại ấy mà.”

Đầu kia cười sáng khoái: “Tặng luôn em cho anh đi.”

“Anh có ý gì?”

“Ý của anh còn chưa rõ à?”

“Đừng có được nước lấn tới.”

“Được được được, anh không chọc em nữa.” Hình như ở bên đó La Trì đang ăn mỳ, có vẻ rất ngon miệng, nói tiếp: “Em là bạn gái của anh, anh phải nhường em một chút.”

“Ai là bạn gái của anh?” Cố Tư cao giọng.

Các cô gái tắm rửa xong đã quay về, vừa hay nghe thấy câu này, thì thầm cười với nhau.

“Dĩ nhiên em là bạn gái của anh rồi, nếu không sao ngày nào anh cũng gọi điện thoại?”

“Anh là cảnh sát hay lưu manh thế hả?” Cố Tư bị cười càn ngượng ngập hơn: “Không nói với anh nữa, đáng ghét.”

Ngắt điện thoại, cô bạn tăng trên bước tới cười: “Tớ thấy cậu là ngoài rần trong mềm, một chiếc vòng tay đã cột chặt được cậu rồi.”

“Đúng đấy, Tư Tư, cậu vừa xinh đẹp lại trẻ trung, không thể bị một người đàn ông trói buộc nhanh như vậy được. Chúng ta phải suy tính cho sau này. Đừng nói là đáng giá trăm tỷ, dù là triệu hay chục triệu cũng phải tính.”

Cố Tư ném di động qua một bên, hậm hực: “Tỷ với trăm tỷ thì sao? Có những lúc tiền có thể hại người đấy.” Cô từng sinh ra trong một gia đình giàu có, cuối cùng chẳng phải vẫn nhà tan cửa nát đó sao? Lưu

Kế Cường cũng đâu có nghèo, cuối cùng vẫn rơi vào thảm cảnh đi tù. Cô từng nhào lộn qua lại giữa những người có tiền như thế, cuối cùng mới nhận ra chẳng gì thực tế bằng những tháng ngày bình an vô sự.

...

Chẳng mấy chốc đã tới Tết Dương, La Trì từ thôn Tần trở về cũng đem theo không ít tin tức mới, đẩy vụ án tiến thêm một bước rất lớn. Bên này, báo cáo DNA của Tưởng Lăng và Thịnh Thiên Vỹ từng khiến vụ án rơi vào đình trệ, không ít thành viên tổ chuyên án cho rằng báo cáo không có vấn đề nhưng Lục Bắc Thần kiên quyết giữ thái độ nghi ngờ. Tới tận khi Phan An ‘giao lưu’ một lượt với Quách Hương Vân bị cảnh sát đưa về, lấy được lông tóc trên người bà ta, cuối cùng đã cung cấp một chứng cứ hoàn toàn mới cho Lục Bắc Thần và tổ chuyên án.

Quách Hương Vân điên điên khùng khùng, sau khi vừa gặp bà ấy, hốc mắt Thịnh Thiên Vỹ đã ửng đỏ. La Trì muốn anh ấy xác nhận thân phận. Anh ấy thừa nhận người đàn bà điên khùng này chính là Quách Hương Vân, cũng chính là bà lão đi giày hoa mà Hứa Đồng nói.

Vậy thì nảy sinh vấn đề, ai đã đưa Quách Hương Vân tới ở đối diện nhà Thẩm Cường? Có thể nhận ra bà ta điên thật. Là ai đang lợi dụng một người điên để giả ma giả quỷ?

Khi làm xong báo cáo mới tinh, Lục Bắc Thần nói: “Tưởng Lăng trộn lẫn thật giả. Qua so sánh, lúc đó bà ta đưa mẫu xét nghiệm của Quách Hương Vân cho cảnh sát.”

“Nói vậy là bà ta luôn tiếp xúc với Quách Hương Vân?”

Đây là suy đoán dễ thấy nhất nhưng Lục Bắc Thần phủ định: “Không, đây là mẫu lông tóc chứa chân lông đã được lưu giữ, đông lạnh rất lâu.”

Tổ chuyên án sững sốt.

“Điều này chứng tỏ, Tưởng Lăng đã sớm dự liệu được rồi sẽ có ngày hôm nay, thế nên đã chuẩn bị đầy đủ chu toàn.” Lục Bắc Thần đưa ra kết luận...

359. Chương 359: Anh Có Thể Gọi Cô Ta Là Mục Thanh Tuyệt

Có thành viên tổ chuyên án từng nghi ngờ suy đoán của Lục Bắc Thần, dù sao lúc đó báo cáo giám định đã bày ra, không ai có thể tưởng tượng được Tưởng Lăng lại giở trò trên mẫu vật. La Trì thì hoàn toàn tin tưởng suy đoán của Lục Bắc Thần, nhưng cũng tò mò vì sao anh lại khẳng định cho rằng Tưởng Lăng có vấn đề.

“Phàm là người nhà họ Thịnh đều biết Quách Hương Vân thương yêu Thịnh Thiên Vỹ, Tưởng Lăng thì nghiêm khắc với Thịnh Thiên Vỹ. Quách Hương Vân vô cùng nuông chiều, từ nhỏ quan hệ giữa Thịnh Thiên Vỹ và Quách Hương Vân đã rất tốt. Chuyện này cũng không có gì, là quản gia của nhà họ Thịnh, cảm ân báo đáp, yếu mến chủ nhân nhỏ cũng là chuyện bình thường. Nhưng năm Thịnh Thiên Vỹ ba tuổi, nghịch ngợm làm đổ tích nước trà nóng. Khi đó Quách Hương Vân là người đầu tiên lao ra che cho Thịnh Thiên Vỹ, khiến cho sống lưng bà ta bị bỏng một mảng lớn. Kiểu yêu thương này giống như một sự bảo vệ xuất phát từ bản năng hơn. Đừng quên, trên tài liệu nói, Tưởng Lăng cũng có mặt.”

Thành viên tổ chuyên án lần lượt gật đầu, La Trì nhíu mày: “Nếu Tưởng Lăng nói dối...”

“Sự thật chứng minh vì bà ta đã nói dối, vụ án mới trở nên thông suốt, hơn nữa rất nhiều nghi vấn cũng hợp lý hơn.” Lục Bắc Thần nhìn về phía La Trì: “Phía thôn Tần nói thế nào?”

“Ở thôn Tần, quan niệm trọng nam khinh nữ rất nặng nề, mà quan niệm này giữa Quách Hương Vân và chồng bà ta càng kinh khủng hơn.”

Lục Bắc Thần cười, ngón tay gầy gõ lên kẹp hồ sơ vụ án: “Tôi nghĩ, tôi đã hiểu rõ được tình hình cả vụ án rồi.”

La Trì vươn vai: “Xem ra chúng ta được ngủ một giấc thật ngon rồi.”

“Cậu còn nhiệm vụ.” Lục Bắc Thần nói.

La Trì nhướn mày nhìn anh.

“Đừng quên, trong trại tạm giam vẫn còn một cô gái muốn giải đố với cậu.”

La Trì phì cười: “Đáp án đã biết rồi, cho cô ta đáp án chẳng phải quá đơn giản sao?”

...

Ngày hôm sau, La Trì dẫn theo hai cấp dưới tới trại tạm giam.

Sắc mặt Tiffany không tốt cho lắm nhưng tinh thần thì ổn định, không giả điên giả khùng. Sau khi thấy La Trì, cô ta cười khẩy: “Xem ra cảnh sát La có phát hiện rồi.”

La Trì kéo ghế ngồi đối diện cô ta, đặt mũ cảnh sát sang bên, nói thẳng: “Luân hồi.”

Tiffany sững người, khóe miệng lập tức co giật.

“Bí mật của rỗi gỗ đèn xanh cô vẫn luôn biết.” La Trì nhìn cô ta không rời mắt. “Bí mật này chính là luân hồi. Bài đồng dao đó tiết lộ sự thật người ăn thịt người.”

Tiffany tái mặt, răng nghiến lại ken két. Cô ta lắp bắp: “Phải, ăn thịt người...”

“Đây cũng là nguyên nhân chúng tôi mãi không thể tìm được xác của Bằng Thành và Mi Thủ.”

Tiffany bỗng cười phá lên, điệu cười cực kỳ ghê rợn: “Không sai, cả hai người họ đều đã bị cô ta ăn thịt rồi, cho dù các anh có lên trời xuống đất cũng không thể tìm được xác của họ nữa!”

La Trì nhìn cô ta chăm chăm, hỏi: “Bị ai ăn?”

Tiếng cười của Tiffany đột ngột ngưng bật. Cô ta cũng nhìn La Trì, rất lâu sau mới thốt ra một cái tên: “Tề Tuyết.” Rồi lại cong môi cười: “Hoặc... anh có thể gọi cô ta là Mục Thanh Tuyết...”

...

Tết Dương lịch, Cố Sơ trốn về Quỳnh Châu, nguyên nhân là vì cánh nhà báo ở Thượng Hải bám riết lấy cô.

Sự tình bắt nguồn từ Lục Bắc Thần.

Hoặc nên nói rằng bắt nguồn từ hai đồ trang sức, một thứ là chiếc vòng Khuynh vũ cô luôn đeo trên cổ, thứ kia là chiếc nhẫn trên ngón tay giữa của cô. Cả hai thứ đều do Lục Bắc Thần tặng, kết quả khiến cho bão tố nổi lên.

Ngôi nổ đầu tiên là chiếc nhẫn.

Buổi thuyết giảng của Lục Bắc Thần tại đại học A rất thành công nhưng điều khiến người ta xôn xao bàn tán chính là việc anh chụp chung với một em sinh viên đã cãi lại anh ngay tại hội trường, cô sinh viên ấy chính là Cố Sơ. Lúc đó vì buổi giảng đã kết thúc, rất nhiều sinh viên chụp lại cảnh này, kết quả bức ảnh bị đám phóng viên luôn rình Lục Bắc Thần như hổ rình mồi nhắm trúng.

Ảnh chụp chung không quan trọng, mấu chốt là chiếc nhẫn cô và Lục Bắc Thần đeo, mặc dù không thể nhìn ra là cùng bộ nhưng đã khiến đám phóng viên khúu giác nhạy bén đó sinh nghi. Thế là cô trở thành đối tượng điều tra trọng điểm, mà đúng ngày chụp chung với Lục Bắc Thần, cô lại tình cờ đeo Khuynh vũ.

“Thì ra sợi dây chuyền mẹ để lại có giá trị đến vậy, bảy mươi triệu? Ông trời ơi, chẳng qua chỉ là một viên đá thô mà?” Sau bữa cơm, Cố Tư cầm Khuynh vũ ngắm nghía kỹ càng một hồi rồi cảm thán.

Cố Sơ nằm ườn trên sofa, vắn về quả táo, ăn không chút cảm giác, lát sau thở dài: “Chị biết sợi dây này rất đáng giá, dù sao cũng là đồ cổ mà, nhưng không ngờ lại đắt đến vậy.”

Sầm Vân lại gọt thêm một đĩa hoa quả bưng lên, ngồi phịch xuống giữa hai người họ, nói: “Thế mới nói hai đứa chúng mày chưa trải sự đời, chưa được nhìn đồ tốt. Thử nghĩ xem mẹ hai đứa có thân phận gì, chiếc vòng là báu vật gia truyền có thể rẻ rúm được sao? Đó là đồ cổ trôi dạt từ trong cung ra đấy, từ công nghệ tới nguyên liệu đều là đẳng cấp mà thời nay không thể so sánh.”

“Bảy mươi triệu đó à?” Cố Tư quấn sợi dây vào tay mình, đưa mắt dây trước mặt Sầm Vân. “Lúc đó mẹ con chắc chắn không thể ngờ đá có thể bán được tới bảy mươi triệu.”

“Trời ơi Tư Tư, em đừng có làm hỏng.” Cố Sơ giật lấy. “Em mà thích, ngày mai chị đánh một sợi chắc chắn hơn cho em.”

“Đừng đừng đừng, em không dám đeo đâu, đeo cái thứ bảy mươi triệu lên cổ em, em đeo không nổi.” Cố Tư liên tục xua tay, nhìn sợi dây như nhìn củ khoai lang nướng. “Vớ lại là anh rể đâu giá về cho chị cơ mà, anh ấy bỏ tiền ra cho chị chứ có phải em đâu.”

Sầm Vân ngồi bên dận dò Cố Sơ: “Đừng nói là Tư Tư nó không dám đeo, giờ con dám đeo à? Giờ sợi dây này nổi tung bùng trên mạng kia, có ai không biết Lục Bắc Thần đã bỏ ra bảy mươi triệu để đâu giá? Đeo vào quá khoe mẽ, sẽ chúc rắc rối tới đấy, tốt nhất nên cất kỹ đi.”

Đây cũng là suy nghĩ của Cố Sơ. Trước đây cô không biết giá trị của nó, giờ biết rồi sao còn dám khoe khoang?

Tin tức Khuynh vũ được một người thần bí đâu giá hai ngày nay mới bùng nổ, trước đây cái giá bảy mươi triệu quả thực đã khiến giới doanh nhân sôi sục, nhưng những người sưu tầm chỉ là nhóm nhỏ, số người bên ngoài biết chuyện này vẫn là thiểu số. Cho tới khi đám nhà báo moi ra được người đâu giá khi đó là Lục Bắc Thần mới khiến mọi người náo loạn.

Lục Bắc Thần không tiếc tiền của đâu giá Khuynh vũ để làm gì? Để đâu tư hay tặng ai? Nếu là đâu tư, từ khi đâu giá xong anh chưa hề công bố ra ngoài, trên thị trường càng không bắt được một chút tin tức nào của Khuynh vũ; Nếu để tặng cho người khác thì tặng cho ai? Có thể bỏ ra bảy mươi triệu đâu giá Khuynh vũ chỉ để làm quà, vậy thì người này nhất định rất quan trọng.

Đúng lúc này, tấm ảnh chụp chung của Lục Bắc Thần và Cố Sơ lại lan ra khắp trường, đồng thời lọt vào mắt cánh nhà báo. Mắt họ rất tinh, vừa nhìn đã nhận ra sợi dây trên cổ Cố Sơ là Khuynh vũ.

Thế là chuyện này trở thành tin hot trên mạng.

Cố Sơ về sau mới biết, ban đầu chỉ cảm thấy đám vệ sỹ cứ thần thần bí bí, lần nào cũng yêu cầu cô đi cửa sau ra khỏi bệnh viện, dọc đường về nhà còn lượn trái lượn phải. Sau khi Lục Bắc Thần công bố sự thật cô mới bàng hoàng nhận ra đã xảy ra chuyện gì.

Báo chí là một vòng tròn, tin tức không phân biệt quốc gia, khu vực. Đám nhà báo Thượng Hải liên lạc với trạm Bắc Kinh, đầu kia nhanh chóng tìm được Lục Bắc Thần.

Có điều họ hoàn toàn không thể ngờ Lục Bắc Thần lại vô cùng hợp tác.

Phóng viên hỏi gì anh trả lời nấy.

Hỏi anh vì sao lại tặng một món đồ quý giá như Khuynh vũ, anh trả lời: Cô ấy là vợ chưa cưới của tôi, tôi tặng quà cho cô ấy tính sao được đắt rẻ?

Cả đám ký giả bùng nổ, rầm rầm nhằm vào ba chữ ‘vợ chưa cưới’. Nhưng Lục Bắc Thần lại nói với vẻ buồn cười: Trong ảnh tôi và cô ấy đã đeo nhẫn đính hôn rồi, không có gì kỳ lạ mà, phải không?

Sự hợp tác của Lục Bắc Thần khiến báo chí ồn ào một phen. Mặc dù Lục Bắc Thần thanh minh anh có thể hợp tác với họ, hy vọng họ đừng quấy rầy vợ chưa cưới của mình, nhưng đám nhà báo rốt cuộc vẫn hiếu kỳ, luôn muốn bắt được đương sự để moi móc thêm tin lá cải. Tiêu Tiểu Tiêu suy nghĩ chu toàn, xin nghỉ giúp Cố Sơ. Cố Sơ ‘chạy trốn’ về Quỳnh Châu.

Chắc là cánh nhà báo muốn điều tra được Quỳnh Châu cũng chỉ là vấn đề thời gian. Nhưng Cố Sơ chấp nhận, cùng lắm thì cô ở lý trong nhà quyết không ra cửa. Lẽ nào bọn họ còn xông vào nhà?

Cố Tư nhìn Cố Sơ chằm chằm, nét mặt khó hiểu: “Chị, lúc trước chị không biết anh rể bỏ bảy mươi triệu thật à?”

Cố Sơ lắc đầu.

Sầm Vân chen vào: “Suốt ngày anh rể anh rể, bây giờ còn chưa kết hôn đâu.”

“Đó chẳng phải chuyện chắc như đinh đóng cột sao?” Cố Tư gặm nhanh một miếng dưa vàng, ném vỏ vào thùng rác. “Anh ấy đã đứng trước báo chí thừa nhận quan hệ giữa họ rồi.”

Sầm Vân thở dài, không nói gì nữa.

Cố Sơ cảm thấy Sầm Vân có tâm sự bèn hỏi khê: “Dì à, dì muốn nói gì ạ?”

“Cái thằng Bắc Thần đó, con người thì tốt, lại giỏi...”

“Dì nói nhưng mà luôn đi.” Cố Tư ngắt lời. “Chỗ nào cũng tốt còn không được ạ? Lẽ nào dì bắt hai cánh tay anh ấy mọc cánh bay mới hài lòng?”

Sầm Vân đáp Cố Tư: “Người lớn nói chuyện, trẻ con đừng có chen ngang.”

Cố Tư bĩu môi, lại cầm thêm miếng dưa hấu, không nói nữa. Cố Sơ nhìn Sầm Vân: “Dì, dì nói tiếp đi.”

“Chẳng hiểu vì sao dì cứ cảm thấy lo lo.” Sầm Vân chau mày. “Cái thằng Bắc Thần đó cứ mang lại cho dì một cảm giác chẳng lành.” Nói tới đây dì lập tức giải thích: “Con đừng hiểu nhầm, đối với con người nó dì không có ý kiến, cũng quý nó lắm, mấy lời nó nói với dì hôm Trung thu, dì cảm thấy nó rất chân thành, đối với con nhất định là thật lòng.”

“Vậy dì có ý gì?” Cố Tư sốt ruột, lại hỏi.

Dĩ nhiên, Cố Sơ nghe cũng chưa hiểu gì.

Sầm Vân suy nghĩ một lúc rồi nói: “Dì cũng không biết nói sao, chỉ cảm thấy con ở cùng nó sẽ gặp nguy hiểm.”

Cố Sơ không nhịn được cười: “Đám nhà báo bám đuổi con chỉ để hỏi cho rõ ràng thôi, có gì nguy hiểm đâu ạ?”

“Không phải vì chuyện này.” Sầm Vân cũng không biết nên giải thích sao về sự khác lạ trong lòng. “Bảy mươi triệu đấy, không phải một con số nhỏ. Phía sau nó là Lục Môn, dì lo về gia cảnh của nó. Cứ nhắc tới Lục Môn là cả người dì đã không thoải mái rồi.”

360. Chương 360: Bị Dắt Mũi

Lục Môn.

Lục Bắc Thần chưa bao giờ nhắc đến Lục Môn với cô. Nhà họ Lục có những ai, Lục Môn kinh doanh những ngành nghề gì, anh em bố mẹ anh có tính cách ra sao, cô hoàn toàn không biết. Qua anh, cô chỉ biết quan hệ giữa Bắc Thần và bố họ không tốt, nhưng cô luôn cảm thấy cả quan hệ giữa anh và bố cũng bình thường, nếu không sao anh lại chống đối bố trong chuyện quỹ tài chính? Nghe nói, kết cấu quyền cổ phần của quỹ tài chính hiện giờ đã sạch sẽ. Cái gọi là ‘sạch sẽ’ ý chỉ Lục Bắc Thần không những lợi dụng nguy cơ loại bỏ quyền lực của nhà họ Lâm bên trong, còn loại luôn cả phần thế lực của Lục Môn trong đó.

Cô từng đọc một bài báo, viết rằng vì chuyện của quỹ tài chính mà Lục lão gia phẫn nộ, thậm chí có người đánh giá trong chuyện này Lục Bắc Thần quá tuyệt tình quá tàn nhẫn. Vậy mà tin này nhanh chóng bị xóa, không còn chút vết tích.

Sầm Vân thấy cô trầm mặc, bèn thở dài ngao ngán nói: “Nếu nhà họ Cố không xảy ra chuyện ấy, dì chẳng quá mong con được gả về nhà quyền quý. Con cũng đừng nói dì bộ đỡ, chuyện kết hôn này tốt nhất là môn đăng hộ đối, quy củ các cụ để lại luôn có cái lý của họ. Nhưng sau khi nhà họ Cố xảy ra chuyện, dì liền cảm thấy người khác có chẳng bằng bản thân con yên ổn, chí ít phải biết căn biết rễ. Con hiểu nó chưa?”

Cố Sơ không cần suy nghĩ: “Dĩ nhiên ạ.”

“Con hiểu? Con hiểu cái gì?” Sầm Vân đánh mạnh cô một cái: “Đúng là đeo nhẫn đính hôn rồi nhưng con gặp bố mẹ nó chưa? Chuyện kết hôn lớn như vậy, nó cũng phải báo cho ông bà ấy chứ? Hai đứa ở với nhau bao lâu rồi? Bố mẹ nó đã từng xuất hiện chưa?”

Cố Sơ im lặng cắn môi.

"Con ấy à, haiz..." Sầm Vân khó xử. "Chuyện hệ trọng thế này mà sao vô tâm vô tính thế hả? Trưởng bối của con bây giờ là dì, tới lúc kết hôn Lục Bắc Thần phải mời rượu mời trà dì. Con thì sao? Lẽ nào bố mẹ nó không tham dự lễ cưới?"

Cố Tư phụ họa: "Phải đó chị, lẽ nào hai người định du lịch kết hôn?"

Cố Sơ lẩm bẩm: "Du lịch kết hôn cũng đâu phải không tốt."

"Dì thấy con mụ mị đầu óc rồi." Sầm Vân chọc vào đầu cô: "Dì nói trước cho rõ, trưởng bối của nhà họ Lục mà không đích thân mang lễ tới nhà thì hai đứa đừng hòng làm đám cưới." Dứt lời, bà đứng dậy đi vào phòng.

"Dì..."

Cố Tư sán lại, cười cợt: "Chị à, con gái hướng ngoại, bênh anh ấy nhanh thế?"

"Em đừng có chọc phá."

"Em chọc phá gì đâu, em quan tâm tới chị mà." Cố Tư hí hửng. "Thật ra dì nói đúng đấy, tới bây giờ chị còn chưa gặp bố mẹ anh ấy thì không được. Nhưng chuyện của lễ em thấy dì sai rồi. Một thứ bảy mươi triệu rơi vào tay chị rồi, phần sinh lễ này còn chưa đủ nặng à?"

Cố Sơ nghiêng đầu nhìn nó, nửa cười nửa không. Cố Tư nổi da gà, cảnh giác hỏi: "Sao vậy?"

"Mặc dù đồ bảy mươi triệu vào tay nhưng chị không dám đeo. Em thì sao? Quà tuy không đắt giá nhưng chỉ ít có thể đeo lên ngón nghênh khắp nơi." Dứt lời cô gầy gầy chiếc vòng trên cổ tay Cố Tư, mỉm cười.

Cố Tư vội rút tay lại, nét mặt thiếu tự nhiên: "Chỉ là một món đồ nhỏ em mua đại thôi mà, có gì mà không đeo được."

"Em tự mua á?" Cố Sơ tủm tỉm cười. "Em có bao giờ mua loại vòng tay này đâu."

Cố Tư biết giấu không xong, giả vờ sốt ruột: "Aida, là tên gốc La Trì tặng em đấy. Em thấy rất đặc biệt nên đeo chơi thôi."

Cố Sơ cố nhịn cười.

"Chị đừng có nghĩ lung tung, em nhận đồ của anh ấy không có nghĩa là chấp nhận anh ấy." Cố Tư vội giải thích.

Cố Sơ giơ tay búng nhẹ lên món đồ nhỏ trên sợi dây, trêu chọc: "Có biết thời cổ đại cái này gọi là gì không?"

Cố Tư nhìn cô không hiểu.

Cô cười, nhấn mạnh: "Tín-vật-định-tình."

...

Qua tết Dương cũng là gần tới tết Âm lịch của Trung Quốc, mọi việc chuẩn bị đón tết được đều bắt đầu từ sớm, vé máy bay, vé tàu hỏa đã được đặt sẵn từ đầu. Cố Sơ chẳng lo vấn đề về nhà đón Tết. Thượng Hải không quá xa Quỳnh Châu, kiểu gì cũng có thể về được.

Càng gần cuối năm lại càng nhiều chuyện, có tin tức lộ ra liên quan tới Thịnh Thiên Vỹ. Tin tức nói thân thể của Thịnh Thiên Vỹ trở thành một câu đố, có phải nhà họ Thịnh để ra hay không rất đáng nghi. Nhưng chẳng mấy chốc Tưởng Lăng đã ra mặt thanh minh sự thật, trách móc đám nhà báo thiếu trách nhiệm, ăn nói hàm hồ, đồng thời nói nếu còn tiếp tục đồn đại bừa bãi, tập đoàn Viễn Thăng sẽ có quyền truy cứu trách nhiệm pháp lý.

Chuyện này dường như bị dập xuống nhưng trên mạng thì vẫn bàn tán xôn xao. Việc này bắt nguồn từ lý do Thịnh Thiên Vỹ thường ngày là người thích lộ diện trước cánh nhà báo, cũng liên tục xuất hiện trên bìa các tạp chí thời thượng, cộng thêm ngoại hình nổi bật của anh càng giống như một ngôi sao, nên chuyện này dĩ nhiên được người ta chú ý. Sau khi tin tức bùng nổ, Sầm Vân lập tức gọi điện cho cô hỏi rõ tình hình. Cô cũng chẳng biết mô tê gì, đành đáp qua loa mấy câu lấy lệ, nghĩ bụng chắc là không gọi được cho Hứa Đồng dì mới sốt ruột.

Sau khi Tưởng Lăng ra mặt, di động của Hứa Đồng mới thông suốt. Cổ Sơ chưa bao giờ quan tâm về thân thể của Thịnh Thiên Vỹ, cô chỉ muốn biết hiện giờ tình hình Hứa Đồng ra sao. Giọng Hứa Đồng vẫn như trước đây, hình như 'sự cố' này đối với chị ấy mà nói không ảnh hưởng quá nhiều. Chị ấy nói với Cổ Sơ: Chị rất ổn, không sao cả.

Khi bóng gió hỏi về Thịnh Thiên Vỹ, chị ấy thở dài: Thật ra chuyện này chị cũng không rõ lắm. Chuyện riêng của anh ấy chị cũng không tiện hỏi tỉ mỉ. Có thể bây giờ ngay chính bản thân anh ấy cũng không hiểu gì hết.

Cổ Sơ tin rằng Hứa Đồng nói thật. Chuyện này người rõ nhất có thể là Tưởng Lăng. Cô nhớ tới vụ án đang phá trước mắt, chợt rùng mình, lẽ nào có liên quan tới vụ án?

Cô không kịp nghĩ nhiều, vì có những việc dồn dập kéo tới thu hút sự chú ý.

Tới cuối năm, bệnh viện cực kỳ bận rộn. Đối với đám sinh viên thực tập bọn họ, các kỳ thi cuối năm vô cùng quan trọng. Sau khi trải qua lần trị liệu gần như là biến thái đó của Lục Bắc Thần, cô đã dám đứng trong phòng mổ, quan sát một ca mổ từ đầu tới cuối, nhưng bắt phải cầm dao mổ thì cô ít nhiều vẫn còn dè chừng. Vì việc này, Cổ Khải Mân tìm cô nói chuyện rất nhiều lần, thậm chí lãnh đạo bệnh viện cũng từng tìm riêng cô. Cô cũng hiểu nỗi khổ tâm của mọi người nhưng rốt cuộc vẫn không biết làm sao để bước được bước cuối cùng.

Nói theo lời của Lục Bắc Thần thì mỗi người có một con đường, mỗi người chịu một nỗi khổ. Hứa Đồng có nạn cần vượt, cô cũng có kiếp phải trải.

Hôm nay sau bữa trưa, Cổ Sơ đang chuẩn bị thay thuốc cho bệnh nhân thì cô bạn cùng thực tập với cô đi vào phòng, thì thầm: "Ban nãy lúc tớ qua phòng họp nhỏ, nghe thấy lãnh đạo đang bàn chuyện của cậu đấy. Cậu có muốn qua nghe lên chút không?"

Cổ Sơ vốn không muốn đi nhưng trong lòng lại thiếu tự tin. Cô bạn thực tập bèn nói với cô: "Để tớ thay thuốc cho, đi nhanh về nhanh."

Cô suy nghĩ rồi lắc đầu.

Thay thuốc xong, lúc đi tới khoa ngoại, ngang qua phòng họp nhỏ, cô dừng bước, lại thấy cánh cửa phòng họp sắp mở ra, vội trốn vào góc. Bước ra ngoài là ba lãnh đạo lớn của bệnh viện, một trong ba người quay người nói vọng vào trong: "Mọi người bàn bạc thêm đi, mau chóng cho bệnh viện một câu trả lời hài lòng."

Sau khi ba người họ đi rồi, cửa phòng lại được khép vào. Cổ Sơ rốt cuộc vẫn không nhìn được mà ghé tới. Bị cửa chắn, tiếng nói bên trong mặc dù nhỏ nhưng vẫn rõ ràng.

"Ý kiến của tôi và bác sỹ Cổ là thống nhất." Là giọng Tiêu Tiểu Tiêu. "Cổ Sơ là một thiên tài y học, nhất là về ngoại khoa thần kinh, thế nên chúng tôi hy vọng bệnh viện có thể giữ cô ấy lại."

"Cô từng nhìn thấy một bác sỹ ngoại khoa không cầm được dao mổ chưa?" Phó viện trưởng thở dài nặng nề.

"Cổ Sơ chỉ gặp trở ngại tâm lý, không phải cô ấy chưa từng cầm dao mổ. Trước đây khi còn ở trường, thành tích môn giải phẫu của cô ấy luôn là tốt nhất. Tôi tin rằng chỉ cần cho cô ấy cơ hội, cô ấy chắc chắn không có vấn đề." Tiêu Tiểu Tiêu nói.

Trong phòng trầm mặc giây lát.

"Cổ Sơ là một mầm non của ngoại khoa, tôi nghĩ về điểm này bệnh viện biết rõ, nếu không đã chẳng khó xử." Lần này là giọng Cổ Khải Mân. "Thành tích của cô ấy ở bệnh viện chúng ta đều được chứng kiến, phương án phẫu thuật lần trước cũng do Cổ Sơ làm. Trong viện đều biết rõ cơ hội sống của bệnh nhân đó thấp cỡ nào, bao nhiêu bệnh viện lớn khắp cả nước đều không dám tiếp nhận. Phương án của Cổ Sơ thận trọng mà táo bạo, cuối cùng đã chứng minh cô ấy đúng, bây giờ bệnh nhân đó đang hồi phục rất tốt."

"Điểm này dĩ nhiên tôi biết, bệnh viện càng rõ hơn." Phó viện trưởng âu sầu: "Nhưng cô ấy không thể làm phương án cả đời được?"

"Nếu không phải vấn đề kỹ thuật, chỉ là vấn đề tâm lý thì kiểu gì cũng có cách giải quyết." Tiêu Tiêu Tiêu nói hết nước hết cái: "Bây giờ chỉ ít cô ấy đã dám ở lại trong phòng mổ rồi, không phải sao? Tôi hy vọng bệnh viện có thể cho cô ấy chút thời gian."

Phó viện trưởng không lên tiếng.

Cố Khải Mân nói: "Có một chuyện có lẽ bệnh viện chưa nhận được thông báo, tôi nghe bạn trong ngành nói."

"Chuyện gì?" Phó viện trưởng hỏi.

"Trong luận văn phát biểu của thực tập sinh lần này, luận văn của Cố Sơ được đại bộ phận các chuyên gia trong ngành khẳng định hàng đầu, trong đó có một vị là giáo sư Smith nổi tiếng. Ông ấy đích thân chú giải và đề cử luận văn của Cố Sơ, bây giờ luận văn của cô ấy đã được đẩy lên các tạp chí y học quốc tế rồi." Cố Khải Mân khẽ nói.

"Giáo sư Smith? Chính là vị chuyên gia ngoại khoa thần kinh nổi tiếng quốc tế?" Phó viện trưởng sững sờ.

"Đúng vậy, chính là ông ấy." Cố Khải Mân hạ thấp giọng: "Ngay cả ông ấy cũng hài lòng Cố Sơ, chứng tỏ Cố Sơ là một nhân tài hiếm gặp. Tiểu Tiêu nói đúng, trước mắt cô ấy chỉ gặp trở ngại tâm lý, cầm dao mổ lên là chuyện sớm muộn. Lẽ nào bệnh viện chỉ muốn nắm bắt cái lợi trước mắt mà để lỡ nhân tài? Nghe nói lần trước giáo sư Smith nhận học trò đã là bảy năm trước, người học trò đó cũng rất có danh tiếng trên quốc tế. Smith đã đích thân đề cử luận văn của Cố Sơ, chưa biết chừng cũng có ý muốn nhận cô ấy làm học trò. Tối lúc đó bệnh viện chúng ta tổn thất lớn rồi."

Ngoài cửa, Cố Sơ vô cùng ngỡ ngàng.

Từ sau khi thực tập ở bệnh viện, cô vẫn luôn làm chuyện mình có thể làm. Phương án cô đã đề xuất, luận văn cô cũng viết rồi nhưng không bao giờ nghĩ lại đẩy lên nhiều sự chú ý như vậy. Bác sỹ Smith? Không sai, họ đã gặp mặt hai lần nhưng cô không hề biết ông đề cử luận văn của mình. Chuyện này... không liên quan tới Lục Bắc Thần đấy chứ? Dù sao thì ở nước ngoài có biết bao kỳ tài y học, nếu không có Lục Bắc Thần đứng giữa chỉ đường dẫn lối, Smith liệu có thể chú ý tới luận văn của một sinh viên thực tập hay không?

Cô không nghe tiếp cuộc bàn luận của ba người kia nữa, trong lòng đầy ắp. Thật ra cô hiểu, con dao phẫu thuật đó sớm muộn cũng phải cầm lên, có biết bao nhiêu người cổ vũ trải đường cho cô, cô còn lý do gì để tiếp tục trốn trong chiếc vỏ ốc sên của mình không chịu chui ra đây?

...

Tề Tuyết bị cảnh sát bắt giữ, La Trì đích thân thẩm vấn.

Lục Bắc Thần liên tục mấy đêm thức trắng cuối cùng cũng có một giấc ngủ ngon. Lúc xuống dưới, anh nghe thấy đám Ngự Cảnh đang ở sau lưng rảnh rỗi nói nhảm.

"Ngự Cảnh, đám phóng viên kia bị quét sạch lâu rồi, mau đi mua cho anh cốc trà sữa đi, nguyên vị đấy." Phan An nói.

Ngư Khương bổ sung thêm một câu: "Chị một cốc nữa."

"Không đi." Ngự Cảnh uể oải bò ra bàn: "Thích đi anh chị tự đi đi. 11-7 ở ngay đối diện, nếu không anh chị bảo giáo sư Lục đi ấy. Anh ấy chuốc thêm một cục phiền phức to đùng, bây giờ em còn đang sợ đấy."

"Thật không hiểu nổi Lục suy nghĩ cái gì, trắng trợn thừa nhận quan hệ giữa cậu ấy và Cố Sơ. Cậu ấy làm việc cẩn trọng lắm mà, sao lần này lại sơ suất đến thế?" Phan An nói.

Ngư Khương hừ lạnh: "Em thấy anh ấy điên rồi."

"Công bố chuyện này cũng có gì không tốt. Vấn đề là anh ấy phải nói với chúng ta một tiếng chứ, cánh tay em bị đám nhà báo cào xước hết cả." Ngự Cảnh kéo tay áo lên, quả nhiên có một vết xước chảy máu.

"Chẹp chẹp, cánh tay của cậu non nớt quá." Phan An nét mặt háo sắc.

Ngữ Cảnh lập tức thu tay về, trừng mắt với anh ấy, ai ngờ vừa quay mặt thì nhìn thấy Lục Bắc Thần đang đi xuống. Phan An xoay lưng lại nên không thấy, vẫn còn lấy chuyện của Lục Bắc Thần ra đùa bỡn: "Mấy đứa bảo có phải cậu ấy làm Cố Sơ to bụng rồi không? Cậu ấy..."

"Á, Phan An, anh bảo Tề Tuyết cũng ác độc quá đi? Ăn thịt người, cô ta nuốt được thật á." Ngữ Cảnh giật nảy mình, lập tức ngắt lời Phan An, lảng sang chuyện khác, không ngừng nháy mắt với Phan An.

Ai dè, Phan An trước giờ thông minh lại không hiểu ý Ngữ Cảnh, chau mày: "Anh đang nói chuyện của Lục, Tề Tuyết có ăn thịt người hay không đó là việc của La Trì."

Ngư Khương cũng đã nhìn thấy Lục Bắc Thần, giúp Ngữ Cảnh, nói: "Ai mà biết được Quách Hương Vân lại có ba người con gái. Mục Thanh Đăng chết rồi, hai người còn lại thì đổi hộ khẩu, giấu cũng quá sâu đi. Tề Tuyết, Thích Kiều Kiều, hai cái tên bần ba tầm đại bác không tới, người khác thật sự không thể ngờ họ là chị em. Nhưng cũng khó trách họ đổi tên. Mục Thanh Tuyết, Mục Thanh Liên, quả thật không dễ nghe."

"Này, hai cái đứa kia..."

"Muốn uống trà sữa phải không?" Giọng Lục Bắc Thần xen ngang.

Bả vai Phan An run lên, quay phắt lại.

Lục Bắc Thần bước lên, rút ví tiền, lấy một tờ tiền ra nhét vào túi áo của Phan An: "Đi mua, mang về cho tôi một phần cà phê."

Phan An nuốt nước bọt, quay đầu phần nộ nhìn Ngữ Cảnh. Ngữ Cảnh lập tức tỏ rõ lập trường: "Em nhắc anh suốt, là anh ngốc."

"Trời lạnh lắm..."

"Yên tâm, đám phóng viên kia không có thời gian bám mãi một chuyện không buồn như vậy." Lục Bắc Thần lãnh đạm ngắt lời Phan An.

Phan An cười, cất tiền đi: "Nếu cậu đã nghe thấy mấy chuyện tầm phào của bọn tôi rồi thì thỏa mãn trí tò mò của chúng tôi tý đi. Nói em, cậu công khai với bên ngoài quan hệ với Cố Sơ rốt cuộc là vì lý do gì?"

Lục Bắc Thần cũng cười, hồ hững đáp: "Còn nói thêm một câu dư thừa nữa, trà chiều cậu mời."

Phan An chuồn lẹ như một cơn gió.

Đúng lúc đó La Trì đi vào, bị đụng tới lão đảo. Ngữ Cảnh gọi với một câu: "Này, đừng quên phần của cảnh sát La nhé."

"Phan An sao vậy?" La Trì bóp vai, ngồi phịch xuống đối diện Lục Bắc Thần.

Lục Bắc Thần ngồi trước máy tính, nhìn chăm chăm lên màn hình: "Trông điệu bộ của cậu, xem ra Tề Tuyết thú nhận rồi."

"Thú nhận hết." La Trì khoa trương: "Phải gọi là cực kỳ hợp tác. Cảnh sát vừa tới, cô ta liền ngoan ngoan đi theo. Bọn tôi hỏi cái gì, cô ta liền trả lời, rất nhanh chóng."

"Cô ta giết Bằng Thành và Thẩm Cường?" Lục Bắc Thần nhú mày.

"Cả Mi Thủ nữa." La Trì bóp tay bóp vai. "Cô ta đã lần lượt tường trình quá trình và động cơ giết họ."

Lục Bắc Thần vẫn nhìn chăm chăm vào màn hình.

La Trì thấy anh không có phản ứng gì, vô cùng kỳ lạ bèn ghé đến: "Xem gì vậy? Phá được án rồi cậu không vui à? Không để án qua năm mới là điềm may đấy."

Trên máy tính là ảnh hiện trường, có bức tại hiện trường phát hiện xác, có bức tại nhà Thẩm Cường, nhà Tề Tuyết, còn cả phòng làm việc của Thích Kiều Kiều. Lục Bắc Thần lật xem từng bức một, biểu cảm nghiêm nghị, nghe La Trì nói xong bèn nói: "Tôi luôn cảm thấy Tề Tuyết hợp tác một cách bất thường, có vấn đề."

"Án đã điều tra tới bây giờ, cô ta không muốn hợp tác cũng không được. Nhân chứng vật chứng đều có cả." La Trì nực cười nhìn Lục Bắc Thần. "Hay là cậu vẫn chưa quen với khả năng phá án thần tốc của tôi?"

Lục Bắc Thần liếc mắt nhìn anh ấy, buông hai chữ: "Nực cười."

La Trì vò đầu, biểu cảm ngưng ngáp. Ngư Khương đi tới bên máy tính, hỏi Lục Bắc Thần: "Anh nghi ngờ hung thủ không phải Tề Tuyết?"

Ngư Cảnh nghe được, trợn tròn mắt: "Không phải chứ? Tề Tuyết không phải hung thủ vì sao lại nhận tội?"

"Bắc Thần, không phải cậu đang đùa đấy chứ?" La Trì nửa cười nửa không.

Lục Bắc Thần không nói gì, vẫn kiên nhẫn lật xem từng bức ảnh. La Trì cũng hy vọng anh đang đùa, nhưng biết rõ anh không phải người thích đùa bèn nhìn vào bức ảnh và hỏi: "Cậu phát hiện ra điều gì rồi sao?"

Lục Bắc Thần khẽ thở dài, dừng hình lại: "Cậu xem bức này đi."

La Trì nhìn kỹ: "Là ảnh hiện trường nhà Bàng Thành."

"Cậu nhìn mấy chiếc đĩa này đi." Lục Bắc Thần chỉ tay vào tủ bếp trong ảnh.

La Trì nhìn qua, sắc mặt dần nặng nề.

"Ngay từ ban đầu tôi đã nói hung thủ rất có thể là phụ nữ, hơn nữa cô ta còn mắc bệnh sạch sẽ." Lục Bắc Thần khoanh tay trước ngực, nói: "Bàng Thành là một người sống thiếu ngăn nắp, Thẩm Cường cũng không được coi là một người biết dọn dẹp nhà cửa. Chỗ đĩa này được bày sắp gọn gàng, màu hoa, hình ảnh đều thống nhất, ngay cả màu hoa cũng hướng về cùng một phía, người này không những mắc bệnh sạch sẽ, còn mắc chứng OCD."

La Trì gật đầu. Không sai, lúc đầu Lục Bắc Thần từng nói mấy lời này.

"Nhìn lại Tề Tuyết." Lục Bắc Thần điềm đạm nói. "Nhà là nơi phản ánh rõ nhất tính cách con người. Đây là nhà Tề Tuyết. Bức ảnh được cảnh sát chụp tại hiện trường. Mặc dù nhà cô ta gọn gàng nhưng tuyệt đối không đến mức tiêu chuẩn của bệnh sạch sẽ và OCD."

La Trì nhíu mày càng lúc càng sâu.

"Đây là phòng làm việc của Thích Kiều Kiều." Lục Bắc Thần chỉ vào cách trang trí trên bức ảnh. "Nhìn ra điều gì chưa?" Đây là bức ảnh duy nhất liên quan tới Thích Kiều Kiều xen lẫn giữa rất nhiều bức ảnh, cũng phải hai hôm trước mới tới tay anh. Anh cần phải làm tổng hợp tình tiết vụ án, Ngư Cảnh tới cục cảnh sát lấy. Bức ảnh này nghe nói từ khi Thích Kiều Kiều suýt nữa bị bắn chết, phía cảnh sát vội tới hiện trường thu thập chứng cứ rồi chụp được.

La Trì nhìn qua, càng nhìn lòng càng lạnh. Đồ đạc trong văn phòng Thích Kiều Kiều tuy không nhiều nhưng thống nhất một cách kỳ lạ. Ví dụ như chậu hoa, độ lớn nhỏ, màu hoa đều thống nhất, độ cao của đất cũng đều nhau. Mặt bàn rất sạch sẽ, tới nỗi chỉ có một bộ máy tính, sát tường là giá sách, bên trong đặt một số kẹp tài liệu. Sắc mặt anh ấy sững sờ, phóng to ảnh lên, lúc ấy mới bàng hoàng nhận ra, chỗ kẹp tài liệu đó đều được đánh dấu ngày, xếp theo thứ tự, không có một cái nào sai lệch.

"Lẽ nào..."

Lần này Ngư Cảnh phản ứng nhanh, vỗ đầu: "Em biết rồi, hung thủ không phải Tề Tuyết, là Thích Kiều Kiều!"

Một câu nói khiến La Trì giật nảy mình.

Ngư Khương cũng nghiêm mặt lại: "Thế nên có thể lý giải nguyên nhân Tề Tuyết hợp tác với cảnh sát. Cô ta đang bảo vệ Thích Kiều Kiều vì đó là em gái ruột của cô ta."

"Cảnh sát La, xem ra cả ngày nay cậu bị người phụ nữ đó dắt mũi rồi." Lục Bắc Thần uể oải nói.

"Bà nó chứ!" La Trì phẫn nộ, đập bàn thật mạnh, làm Ngư Cảnh hết hồn đứng không vững.

"Ông mày không ra oai, nó lại không biết Diêm vương lão gia có con mắt thứ ba phải không?" La Trì quát, rồi rút di động ra, gọi điện thoại, lớn tiếng nói: "Thẩm vấn lại Tề Tuyết! À không, là Mục Thanh Tuyết! Còn nữa, phong tỏa sân bay, đường sắt và đường quốc lộ, truy nã Thích Kiều Kiều, không đúng, là Mục Thanh Liên! Luôn và ngay!"

Bị một người phụ nữ xoay vòng vòng quả thực đã chạm tới giới hạn của La Trì, nhất là lại ở ngay trước mặt Lục Bắc Thần, lần này thì không còn mặt mũi nào nữa. Kết thúc cuộc điện thoại, Lục Bắc Thần hiềm khi vỗ tay cho anh ấy. "Cảnh sát La giận dữ với lính quả là uy nghiêm, có dũng khí có mưu trí, không quên chặn đường lùi của Mục Thanh Liên, giỏi."

La Trì ít nhiều vót vát lại chút thể diện, hừ một tiếng: "Tôi mới là người điều tra án, lại thua cái tay nghịch xác chết như cậu sao?" Dứt lời anh đứng dậy bỏ đi.

Đúng lúc Phan An từ ngoài trở về, thấy vậy bèn nói: "Gần vậy đâu cần qua đón tôi đâu?"

La Trì lần này thì đâm vào vai anh ấy một cái thật mạnh, bỏ đi không nói tiếng nào. Phan An đau đến nỗi há hốc miệng, quay đầu gào lên: "Cậu bị Lục Bắc Thần giẫm phải đuôi đấy à?"

...

Chớp mắt đã tới 30 Tết, Thượng Hải không những giảm nhiệt độ mà còn có tuyết rơi một cách hiếm hoi. Cơn mưa tuyết này lập tức được lên trang nhất toàn quốc, mọi người đều mừng rỡ, Thượng Hải có tuyết rồi. Tuyết rơi bắt đầu từ đêm hôm trước tới tận sáng sớm hôm sau, mặt đất trắng xóa, rất nhiều người chạy ra đắp người tuyết, ngay cả trước cửa bệnh viện cũng có người tuyết được dựng. Có tuyết là có mùi vị của tết.

Nhưng Cố Sơ thì không còn tâm trạng ngắm tuyết, từ đêm hôm trước tới cả ngày 30 cô chỉ ngủ vồn vện ba tiếng đồng hồ, các khoảng thời gian khác đều cùng Tiểu Tiểu và Cố Khải Mân bàn bạc phương án phẫu thuật. Bệnh nhân trước đó xuất hiện biến chứng, bị đưa vào phòng ICU, cần khẩn cấp tiến hành ca mổ lần hai. Vào ngày 30 Tết như thế này, Cố Sơ đã bận đến quên cả lời hứa giữa cô và Lục Bắc Thần, mặc cho chiếc di động bên cạnh cứ kêu mãi, cô chẳng còn thời gian nhận máy nữa...

~Hết chương 360~

*Lắm nhảm: Bù xong... Đi chết đây... Mai trở lại bình thường... 6000 chữ... Đừng hỏi số chương...

"Không phẫu thuật thì chỉ còn một kết cục là chờ chết. Chỉ cần còn một chút hy vọng dĩ nhiên phải giành giật."

"Mỹ nam ở trước mặt, không háo sắc cũng khó, hôn đi!"

"Đâu có bắt mày sinh con với ông ấy, người ta chỉ mượn cái bụng của mày thôi."

361. Chương 361: Hôn Đi

Cái ngày mà Diêm vương lão gia cũng muốn nghỉ ngơi, dĩ nhiên không ai chịu phẫu thuật vào 30 Tết, lại thêm việc phẫu thuật có sự nguy hiểm nhất định nên người nhà càng cố chấp. Cố Sơ đã qua giờ mỗi một, ngồi trên sofa trong phòng làm việc của Cố Khải Mân, tay ôm một cốc nước nóng, trong đầu chỉ toàn phương án phẫu thuật. Tiêu Tiểu Tiêu ngồi đối diện cô, chống đầu suy nghĩ rất lâu rồi hỏi Cố Sơ: "Cậu cho là nên phẫu thuật?"

Cố Sơ gật đầu.

Tiêu Tiểu Tiêu nhìn về phía Cố Khải Mân bên cửa sổ. Cố Khải Mân nghe xong quay người lại nhìn Cố Sơ: "Muốn phẫu thuật lần hai trước hết phải ức chế được biến chứng của bệnh nhân. Phương án tuy hay nhưng chỉ cần sai sót tích tắc bệnh nhân có thể sẽ không bao giờ tỉnh lại được nữa."

"Thế nên em mới phản đối tiến hành phẫu thuật gây mê hoàn toàn." Cố Sơ nói: "Bắt buộc phải giữ cho bệnh nhân tỉnh táo."

"Như vậy càng nguy hiểm hơn."

"Nhưng nếu không làm như vậy, bệnh nhân có thể sẽ thật sự không bao giờ tỉnh lại nữa." Cố Sơ tranh cãi với Cố Khải Mân.

Tiêu Tiểu Tiêu thở dài: "Vấn đề bây giờ là người nhà bệnh nhân hoàn toàn không muốn phẫu thuật vì mức độ nguy hiểm của nó quá lớn."

"Không làm phẫu thuật thì chỉ có một kết cục là đợi chết." Cố Sơ cả đêm không ngủ, tâm tình có chút bức dọc: "Chỉ cần còn một tia hy vọng, dĩ nhiên phải giành giật. Tớ thật không hiểu họ do dự chuyện gì."

"Đừng nói vậy, người nhà bệnh nhân chắc chắn cũng rất bối rối, hơn nữa hôm nay còn là giao thừa." Tiêu Tiểu Tiêu vỗ vỗ tay cô.

Cố Sơ không nói nữa.

Cố Khải Mân nhìn giờ, quay đầu nói với Cố Sơ: "Thái độ của bệnh viện là khuyên nên phẫu thuật nhưng quyết định là ở người nhà bệnh nhân. Cố Sơ, em quay về nghỉ ngơi đi."

Cố Sơ gật đầu, cô chủ yếu tham gia bàn bạc phương án còn lên bàn mổ đều dựa vào Cố Khải Mân và Tiêu Tiểu Tiêu. Tới đây cô đã hết nhiệm vụ. Trở về phòng nghỉ, cô mới phát hiện ra di động có không ít cuộc gọi nhỡ. Cố Tư gọi hai cuộc, còn lại đều là của Lục Bắc Thần.

Cô gọi lại ngay cho Lục Bắc Thần, đầu kia mãi không nhận máy. Cố Sơ cảm thấy kỳ lạ, gọi thêm mấy cuộc vẫn như vậy. Cô bèn gọi lại cho Cố Tư. Cố Tư không có việc gì gấp, chỉ hỏi cô mấy giờ có thể về được Quỳnh Châu. Cố Sơ một bên nghĩ chuyện của Lục Bắc Thần, một bên nhớ tới bệnh nhân, ngáp ngừng rất lâu rồi báo đại khái tối sẽ tới.

Cô thay quần áo rồi trở về nhà Tây.

Trước khi vào nhà, cô nghĩ phải gọi thêm cho Lục Bắc Thần mấy cuộc mới được, có khi vụ án chưa xong anh không về được? Hoặc là anh đang trên đường trở về Thượng Hải rồi? Hành lý về đón Tết đã được sắp xong, nếu anh thật sự không quay về, cô cũng đành về Quỳnh Châu trước.

Ai ngờ cô vừa bước vào cửa thì nhìn thấy chiếc vali bằng da màu đen dựng trong phòng khách!

Ngẩn người trong giây phút, trong lòng như có một bông pháo hoa đang nổ tung, niềm vui lóe lên.

Đóng cửa lại, cô đi nhanh vào trong phòng khách, chỉ thấy trên tay vịn sofa được khoác bữa chiếc áo dạ nam giới, đồng hồ và chìa khóa xe để trên mặt bàn, đều là của Lục Bắc Thần. Con tim nhanh chóng sôi sục, hưng phấn thay thế toàn bộ những mệt mỏi và bức bối dọc đường. Cô vào phòng thay đồ, có áo và quần dài anh thay ra, trong phòng tắm vẫn còn vương chút hơi nóng...

Cô lao như bay vào phòng ngủ, đẩy cửa ra, động tác vô thức trở nên nhẹ nhàng.

Trong phòng ngủ rất tối, lớp rèm cửa dày cộp che kín khung cảnh ngoài cửa sổ. Ánh sáng ngoài hành lang hắt một chút vào phòng, đan cài với những tia sáng mờ mờ đang trôi nổi bên trong. Cô nhìn thấy anh ngay, anh nằm trên giường, nhắm mắt lại, giống như đã ngủ.

Bên ngoài vì tuyết rơi nên rất lạnh, trong phòng lại ấm áp tĩnh mịch lạ thường, còn ngập đầy mùi hương trên cơ thể người đàn ông. Mùi thuốc diệt khuẩn thoang thoảng ấy là điều quen thuộc cô lưu luyến. Cố Sơ rón rén bước tới, nhẹ nhàng ngồi xuống bên cạnh giường.

Anh cứ thế lẳng lặng quay về, tự nhiên trở lại căn nhà Tây, tắm rửa, thay quần áo ở nhà rồi say ngủ trên chiếc giường này. Tóc anh còn chưa khô đã ngủ rồi, có lẽ vì anh quá mệt, nếu không với thói quen thính ngủ của anh đã sớm nghe thấy tiếng chuông di động ngoài phòng khách rồi.

Lần trước lúc ra đi, anh nói muộn nhất là tết âm. Bây giờ anh trở về đúng ngày 30, phải chăng có nghĩa là vụ án đã kết thúc?

Ở nhà có anh luôn tốt đẹp, giống như không cần phải lo lắng gì hết, không cần phải suy tính gì hết.

Cố Sơ nhẹ nhàng lại gần anh, dịu dàng dựa lên ngực anh. Anh ngủ rất say, hơi thở sâu và đều, lồng ngực rần rục phập phồng theo từng nhịp thở. Cô bất chợt giơ ngón tay ra vẽ lại từng đường nét, từng múi cơ tráng kiện, không nhận được cười ngậy ngô. Trước đây đi ngủ anh có thói quen mặc quần áo, giờ thì hay rồi, thẳng thừng để trần nửa người. Cô thừa nhận mình hơi háo sắc, chỉ nhìn nửa người trên của anh thôi đã liên tưởng xa xôi rồi...

Rồi lại sợ đánh thức anh, cô chỉ có thể tham lam ôm lấy anh.

Ngực anh thật ấm áp.

Ngón tay cô chạm từ bả vai tới khuỷu tay...

Bồng dêu, những hình ảnh quyến luyến nhảy vọt ra, lướt nhanh qua đầu.

Dưới ánh đèn, da thịt người đàn ông nổi bật, trơn nhẵn. Anh chỉ dùng một cánh tay là đủ để giữ chặt cô. Bên ngoài vẻ nam thần xa rời dục vọng, lúc anh động tình sẽ khiến cô khó mà tự kiềm chế. Dịu dàng là anh, cường thế cũng là anh. Những hơi thở ồ ồ vọng bên tai, từng lời nói đủ khiến cô đỏ mặt, tim đập thình thịch, mỗi lần nhớ lại cõi lòng cô lại bồng rất.

Mọi người chỉ biết anh lãnh đạm cao ngạo, nhưng mình cô mới biết trong chuyện nam nữ anh nhiệt tình bao nhiêu. Cô say đắm sự bộc phát và mạnh mẽ của anh, như một con chiến mã, khiến cô run sợ phục tùng.

Cố Sơ chợt bưng hai má, đứng dậy, quả tim bé nhỏ đang đập thình thịch không ngớt: Cố Sơ ơi Cố Sơ, mày có tiền đồ chút đi, đừng có háo sắc vậy.

Nhưng lại có một thanh âm từ tận đáy lòng vang lên, quả trách suy nghĩ ban nãy: Mỹ nam giữa đường, muốn không háo sắc cũng khó, hôn anh ấy đi!

Hai mắt gian xảo của Cố Sơ nhìn chằm chằm gương mặt tuần tú của Lục Bắc Thần, mỹ miều quá... lại còn bao lâu rồi không gặp. 'Tiểu gian tà' trong cô cuối cùng cũng chen ép được 'hiền lương thực đức'. Cô sát lại gần anh, bất chợt hôn trộm lên môi anh.

Ừm...

Lớp râu mới cạo vào cằm khiến cô hơi ngứa. Sức mạnh 'tàn phá' của cô được kiểm soát rất tốt, vừa đủ để thỏa mãn suy nghĩ 'trộm hương cắn ngọc' lại không khiến anh thức giấc. Cô quyến luyến bịn rịn, chầm lên môi anh nói: "Tiểu Lục Tử, đợi khi nào anh dậy, để xem bốn cung phạt anh thế nào."

...

Quay trở lại phòng khách, cô định nhân lúc anh nghỉ ngơi để dọn dẹp đồ đạc. Đã nói năm mới về Quỳnh Châu đón Tết, mấy món đồ mua tặng dì phải bọc cẩn thận. Lúc vào bếp lấy đồ cô lại nhìn thấy không ít hộp quà, đồ dùng hay đồ ăn đều vô cùng cao cấp. Cố Sơ mím môi cười, chắc là Lục Bắc Thần mua, định mang về Quỳnh Châu. Trước đây cô cảm thấy người có IQ cao thì EQ thấp, giống như Ngũ Cảnh vậy. Thật không ngờ Lục Bắc Thần vẫn có cách để lôi kéo dì.

Lại nhớ tới những lời dì nói trước đây, lòng cô ít nhiều nặng hơn.

Lục Bắc Thần từng nhắc tới chuyện kết hôn nhưng anh chưa bao giờ nói đưa cô tới gặp bố mẹ. Mà chuyện này cô không thể nào mở lời được, thế nhưng phía dì phải ăn nói làm sao? Lần gặp mặt này dì liệu có hỏi thẳng không? Cô sợ nhất là điểm này.

Một giờ chiều, tuyết lại rơi, hôm nay ngay cả một Thượng Hải trước giờ không có tuyết cũng trắng trời, đúng là một điểm tốt. Tuyết không lớn, lặng lẽ rơi. Vẫn còn sớm, Cố Sơ cũng không vội gọi Lục Bắc Thần mà thu dọn luôn cả đồ đạc của anh. Lúc lấy cặp tài liệu, cô thấy nặng trình trịch, mở ra xem thì thấy một tập hồ sơ dày cộp.

Cố Sơ tò mò lật giờ rồi đứng người.

Bộ hồ sơ được đánh dấu thời gian, tên là Vụ án rối gổ đèn xanh.

Cô chấn động, quả nhiên là kết án rồi!

Cô tính sơ sơ thời gian, từ lúc phát hiện vụ án tới lúc kết án rồi thăm kinh ngạc, chỉ trong vòng mấy tháng ngắn ngủi cũng coi như phá án thần tốc rồi.

Cầm một bộ hồ sơ như vậy trong tay, nói cô không quan tâm là giả. Cô đang cầm toàn bộ tình tiết vụ án. Mặc dù hồ sơ của Lục Bắc Thần nhất định nghiêng về hướng nghiên cứu pháp y nhưng tình tiết thì vẫn luôn tỉ mỉ. Cố Sơ xoa tay, suy nghĩ, cuối cùng vẫn lật giở trang đầu tiên...

Đây là một vụ án rối rắm phức tạp nhưng lại khiến người ta rùng mình. Cố sơ thề rằng mình chỉ liếc trang đầu tiên, ai ngờ trong vô thức cô đã lật tiếp trang thứ hai rồi thứ ba...

...

Ở Trung Quốc có những thôn làng mà bên ngoài không biết đến. Mà những thôn làng này lại mang tập tục và văn hóa của riêng mình, không ai biết cũng không tiết lộ ra ngoài. Thôn Tần là một ví dụ như vậy.

Thôn Tần còn được gọi là 'thôn tang lễ', chủ yếu làm đèn xanh, tôn sùng văn hóa luân hồi. Những người dân trong thôn này luôn tin tưởng rằng con người ta có kiếp trước kiếp sau, con người chết đi có thể luân hồi. Quách Hương Vân sinh ra ở thôn Tần, từ sớm đã được gả cho một thợ làm đèn xanh có tay nghề giỏi nhất thôn, Lưu Thạch. Tay nghề của Lưu Thạch được tổ tiên truyền lại, người cả thôn cộng vào cũng không làm được cây đèn vừa đẹp vừa chắc như Lưu Thạch. Thời buổi đó ở Trung Quốc chưa phát triển như bây giờ, con người ta rất tôn kính và kiêng sợ chuyện ma chay, không dám bắt kính chút nào, gia đình Quách Hương Vân cũng kiếm được không ít tiền.

Trong khoảng thời gian này, Quách Hương Vân sinh được hai cô con gái, con lớn tên là Mục Thanh Tuyết, con thứ hai tên là Mục Thanh Liên. Theo lý mà nói nhà có hai cô công chúa là chuyện vui, ai dè không chỉ mình Lưu Thạch trọng nam khinh nữ mà ngay cả Quách Hương Vân cũng vậy. Lưu Thạch từ sáng tới tối chửi mắng Quách Hương Vân, lúc không vui thì đi đánh bạc. Hàng ngày ngoài việc làm đèn xanh ra, Quách Hương Vân chỉ còn biết thở dài, nếu không cũng là lau nước mắt.

Lưu Thạch nhiễm thói cờ bạc, nhà có chút vốn liếng chẳng mấy chốc đã sạch bách. Như thế, cuộc sống của Quách Hương Vân càng thêm khó khăn. Lưu Thạch bắt đầu đánh chửi, ép bà ta sinh con trai, nhưng cũng không biết nguyên nhân tại ai, tóm lại cái bụng của Quách Hương Vân cũng không phình ra được. Tình hình gia đình càng lúc càng xấu, cuối cùng có một ngày, Lưu Thạch phấn khởi quay về nhà, nói với Quách Hương Vân: Chúng ta giàu to rồi.

Cái giá của tiền bạc là dễ thuê.

Có một người giàu có, vợ ông ta sức khỏe không tốt, nếu mang thai sẽ gặp nguy hiểm. Ông ta rất yêu vợ, suy tính kỹ càng cuối cùng quyết định tìm người dễ thuê. Điều kiện của ông ta rất đơn giản, nói trắng ra chính là muốn mượn một cái tử cung, bỏ trứng và tinh trùng của hai người họ vào. Thế nên người phụ nữ dễ thuê trước tiên phải có sức khỏe tốt, trẻ trung và chưa từng sinh con.

Người giàu có thế nào cũng có bà con thân thích khó nghèo, còn người nghèo rất mừng tới đến đâu cũng tìm được một người thân thích có tiếng nói. Tóm lại, qua những mối quan hệ, chuyện này tới tai Lưu Thạch, hắn nghĩ cách dùng vợ mình.

Quách Hương Vân sống chết không đồng ý. Lưu Thạch vừa đánh vừa chửi: Có bắt mày sinh con với ông ta đâu, chỉ mượn cái bụng của mày thôi là chúng ta có tiền triệu. Mày không đi, ông đánh chết mày!

Hết cách, Quách Hương Vân đành phải đồng ý.

Nhưng chuyện để mượn chung quy cũng chẳng về vang gì, Lưu Thạch bèn nói dối rằng Quách Hương Vân là một người bà con xa của hắn, lại sợ đối phương điều tra triệt để, hắn cho hai đứa con gái làm con của một người bà con khác. Đối phương cũng hiểu chuyện này không tiện gióng trống khua chiêng nên cũng không tìm hiểu quá sâu về thân thế của Quách Hương Vân. Bà ta để hai cô con gái là để tự nhiên, lại còn trẻ nên hồi phục sức khỏe đặc biệt tốt, thêm nữa cũng xinh đẹp, vừa nhìn đã thấy giống một cô gái vừa trưởng thành, không khiến cho người nhà giàu kia sinh nghi.

Người nhà giàu đó chính là bố của Thịnh Thiên Vỹ, và người vợ sức khỏe không tốt kia chính là Tưởng Lăng.

Quách Hương Vân được đón tới Nội Mông, chuyện này được tiến hành kín đáo, người biết chỉ có ông bà Thịnh, Quách Hương Vân, Lưu Thạch và người trung gian. Bà Thịnh chỉ biết có một người phụ nữ dễ thuê nhưng chưa từng gặp mặt Quách Hương Vân, tâm lý này rất dễ hiểu.

Vậy mà sự việc không đơn giản như vậy, lần đầu tiên nuôi dưỡng phôi thai thất bại, hai ông bà Thịnh tiến hành lần thứ hai, nhưng cũng không thành công. Ông Thịnh bèn nảy ra suy nghĩ khác, dĩ nhiên quyết định này được giấu Tưởng Lăng. Ông ta và Quách Hương Vân quan hệ, không lâu sau, Quách Hương Vân có thai, ông Thịnh nói dối là để thuê thành công. Mười tháng sau, đứa trẻ đủ ngày đủ tháng chào đời, là một cậu con trai. Ông Thịnh cho Quách Hương Vân một số tiền lớn, bảo bà ta rời đi.

Quách Hương Vân trở về thôn Tần, sau khi Lưu Thạch cầm được tiền, còn biết Quách Hương Vân sinh cho

người nhà giàu kia một cậu con trai thì tâm lý trở nên xiên xẹo, càng đầy dọa Quách Hương Vân thảm khốc hơn. Quách Hương Vân mang thai lần thứ ba nhưng bào thai này vẫn không làm Lưu Thạch vừa lòng, vẫn là một cô con gái, đặt tên Mục Thanh Đăng. Càng ngày Lưu Thạch đối xử với mẹ con Quách Hương Vân càng chẳng ra sao, cộng thêm việc ngày nào cũng ra ngoài cờ bạc, cuối cùng còn nảy sinh ý định bán Thanh Đăng đi để lấy tiền. Cuối cùng, Quách Hương Vân dẫn Thanh Đăng chạy trốn.

Bà ta cầm theo số tiền còn lại đi tới Nội Mông, sau khi tìm được ông Thịnh thì khổ sở van xin còn thề sẽ vĩnh viễn không nói ra bí mật để thuê. Ông Thịnh thấy họ đáng thương bèn mềm lòng đồng ý. Sau khi vào làm nhà họ Thịnh, Quách Hương Vân rất biết bổn phận, chẳng mấy chốc đã có được sự tín nhiệm của Tưởng Lăng. Thanh Đăng từ nhỏ lớn lên trong nhà họ Thịnh, vì chỉ kém Thịnh Thiên Vỹ một tuổi nên hai đứa thân nhau như anh em.

Chưa đầy hai năm, Quách Hương Vân càng thêm nhớ hai đứa con gái của mình, nghe ngóng qua lại mới biết năm đó hai người bà con nhận nuôi chúng trước sau đều đã chuyển nhà, bắt vô âm tín. Khi muốn tìm Lưu Thạch thì được biết hẩn nợ tiền cờ bạc bị người ta đánh chết. Quách Hương Vân dĩ nhiên không dám tìm ông Thịnh nhờ tìm giúp con gái, thế nên âm thầm tìm kiếm, tới tận khi Thanh Đăng năm tuổi bà ta mới liên lạc được với hai cô con gái kia.

Thì ra hai người họ sau đó đã được người bà con đưa tới trại trẻ mồ côi, được hai gia đình nhận nuôi. Mục Thanh Tuyết coi như tốt số, bố mẹ nuôi rất tốt với con bé. Mục Thanh Liên thì không may mắn như vậy, sau khi bố mẹ nuôi qua đời nó được đưa trở lại trại trẻ mồ côi, tới tận khi Quách Hương Vân tìm được. Mà lúc đó chúng đã đổi tên thành Tề Tuyết, Thích Kiều Kiều.

Quách Hương Vân ở nhà họ Thịnh chăm chỉ cực nhọc, cũng chưa bao giờ tiết lộ thân phận thực sự trước mặt Thịnh Thiên Vỹ, điều này khiến ông Thịnh cũng dần dần buông lỏng cảnh giác. Còn phía sau, Quách Hương Vân âm thầm dùng tiền tiết kiệm của mình chu cấp cho Mục Thanh Liên đi học rồi đi làm. Hai cô con gái cũng hiếu thuận, năm đó tuy chúng còn nhỏ nhưng cũng đã nhớ chuyện, biết rõ nỗi khó xử của mẹ. Mục Thanh Tuyết được giáo dục tốt nên dễ tìm việc, sau khi ổn định việc làm thì giúp em gái Mục Thanh Liên đổi công việc, lúc ấy Quách Hương Vân mới an lòng.

Mục Thanh Đăng từ nhỏ đã được Tưởng Lăng yêu quý, sau khi tốt nghiệp liền vào tập đoàn Viễn Thắng, làm trợ lý bên cạnh ông Thịnh. Nó thông minh tài giỏi, lại xinh đẹp, dần dần, tình cảm với Thịnh Thiên Vỹ cũng có sự thay đổi.

Sau khi biết hai đứa yêu nhau, ông Thịnh cực kỳ phẫn nộ, ngầm trách mắng Quách Hương Vân, ép bà ta mang con gái rời khỏi nhà họ Thịnh. Quách Hương Vân không thể thanh minh, cả đời này tâm tư của bà ta dồn cả vào nhà họ Thịnh, đặt hết lên Thịnh Thiên Vỹ. Mặc dù bà ta không thể nói ra bí mật nhưng ở trong lòng bà ta, Thịnh Thiên Vỹ chính là con trai mình, bắt bà ta rời xa làm sao có thể? Bà ta bèn ra lệnh cho Mục Thanh Đăng cắt đứt, nhưng Mục Thanh Đăng đâu có biết chuyện gì? Sống chết cô cũng không chia tay với Thịnh Thiên Vỹ. Chuyện này âm ỉ tới tai Tưởng Lăng. Tưởng Lăng quý mến Mục Thanh Đăng, bèn khuyên ông Thịnh tác thành cho hai đứa, ông Thịnh càng nổi trận lôi đình.

Khoảng thời gian đó, Thịnh Thiên Vỹ đã làm việc ở tập đoàn, từ trên xuống dưới trong công ty không ai không biết Thịnh Thiên Vỹ chiều Mục Thanh Đăng đến thế nào, đối xử với cô như em gái, còn giống như người yêu, việc gì cũng nhường nhịn, thậm chí có những tài liệu toàn là Mục Thanh Đăng ký thay. Sau khi Tưởng Lăng biết được chuyện này đã nạt hành vi hoang đường của Thịnh Thiên Vỹ. Quách Hương Vân biết được càng sững sốt, đã tát Mục Thanh Đăng.

Thịnh Thiên Vỹ không nghe lời khuyên nhủ, cộng thêm việc Mục Thanh Đăng giả mạo chữ ký của anh đã âm ỉ khắp công ty, ông Thịnh trong cơn tức giận đã có suy nghĩ động vào tài chính. Quách Hương Vân tuy không hiểu chuyện làm ăn nhưng cũng biết ông Thịnh có ý hạn chế thực quyền của Thịnh Thiên Vỹ, trong lúc gấp gáp, bà ta nảy sinh ý định giết người.

Phía Mục Thanh Đăng lại có một cô bạn rất thân thiết, Mi Thủ. Sau khi ông Thịnh đình chỉ chức vụ trợ lý tổng giám đốc của cô, Mi Thủ liền trở thành người trợ lý thứ hai của Thịnh Thiên Vỹ. Hai người không có chuyện gì không tâm sự, cô còn thường xuyên làm đèn xanh cho cô ấy chơi, thế nên Mi Thủ cũng theo Mục Thanh Đăng học cách làm đèn xanh. Chuyện của cô và Thịnh Thiên Vỹ xì xào khắp công ty, Mục Thanh Đăng thường tìm Mi Thủ kể khổ. Lúc ấy Mi Thủ đã có một cậu bạn trai đang tính chuyện cưới xin, Thẩm

Cường. Thẩm Cường là dân kỹ thuật, vốn là người biết bốn phận nhưng vì có một đám cưới hoành tráng đã ngầm giật dây tài vụ của công ty, lợi dụng cổ phiếu tiền bạc của công ty, muốn định kiếm một quả, không ngờ phải đền.

Tài vụ xuất hiện lỗ hổng lớn, nếu không lấp kịp thì phải đối mặt với cảnh vào tù. Mà đúng lúc này, Mi Thủ biết một bí mật kinh thiên động địa. Bí mật này liên quan tới thân thể của Thịnh Thiên Vỹ!

Một bên là tình bạn, một bên là tình yêu, cuối cùng Mi Thủ đã phản bội bạn bè. Cô ta lợi dụng bí mật Thịnh Thiên Vỹ và Mục Thanh Đăng là anh em ruột để uy hiếp Thanh Đăng, bắt cô mở kết của Thịnh Thiên Vỹ. Mục Thanh Đăng không chịu, hai người ba lần bốn lượt cãi vã rồi xô xát. Mi Thủ sẵn tay giết chết Mục Thanh Đăng, mà cảnh này lại bị Mục Thanh Liên tới nhà tìm vô tình bắt gặp. Mục Thanh Liên từ nhỏ số phận đã long đong, sớm nhìn thấu thế gian bạc bẽo. So với Mục Thanh Tuyết và Mục Thanh Đăng, tính tình Mục Thanh Liên lạnh nhạt, tuyệt tình hơn. Sau khi chứng kiến, Mục Thanh Liên tàn nhẫn giết chết Mi Thủ.

Tối đó có rất nhiều chuyện.

Vì Thịnh Thiên Vỹ cãi ngang, ông Thịnh giận quá phải nhập viện. Mà chính trước lúc ông Thịnh ngã xuống, ông ta đã uống tách trà Quách Hương Vân bưng lên, bên trong có bỏ một lượng bột lạc. Ông Thịnh không uống được bột lạc, dù chỉ là một chút xíu, vì dị ứng rồi khiến bệnh tim tái phát mà chết.

Dĩ nhiên, Quách Hương Vân là người kỳ cựu trong nhà họ Thịnh, quá hiểu phải làm sao để mọi chuyện kín kẽ. Quả nhiên, không ai nghi ngờ bà ta. Chỉ có điều bà ta không ngờ rằng một số nhân viên lão thành trong công ty lại đem tội lỗi đổ lên đầu Thịnh Thiên Vỹ. Trong lúc hỗn loạn, Quách Hương Vân đi tìm Mục Thanh Đăng, không ngờ chỉ nhìn thấy hai thi thể bê bết máu, một trong số đó là con gái mình.

Quách Hương Vân phát điên.

...

Đọc tới đây, Cố Sơ chột rùng mình, rời mắt khỏi tập hồ sơ, nhưng trong đầu vẫn ngập đầy máu tươi, cả hơi thở cũng đầy vị tanh. Cảm giác lạnh lẽo theo hô hấp len lỏi vào tận trái tim. Cô đứng dậy đi tới trước cửa sổ, nhìn ngoài trời tuyết trắng phau, cõi lòng bỗng bí bách.

Trong hồ sơ miêu tả chi tiết quá trình Mục Thanh Liên giết người. Đây là lời khai mà Mục Thanh Liên, cũng tức là Thích Kiều Kiều chủ động khai nhận. Thủ đoạn giết Mi Thủ của cô ta cực kỳ man rợ. Trước tiên là thắt cổ tới chết, sau đó giải phẫu xác. Từ điểm này có thể nhận ra thật ra từ lâu tâm lý Mục Thanh Liên đã tồn tại vấn đề nghiêm trọng. Nói theo cách của cô ta thì: Chúng tôi từ nhỏ đã bị ức hiếp, bây giờ không thể để ai ức hiếp nữa.

Phải, vì không muốn bị ức hiếp có thể giết người. Tuổi còn trẻ mà việc giết người với cô ta chỉ như chuyện nhỏ. Đối mặt với người mẹ đã điên, cô ta không gấp gáp không hoang mang, đựng một nồi nước lớn, ném xác của Mi Thủ vào trong, đun đúng hai ngày hai đêm cho tới khi xương mềm nhũn, bỏ vào miệng là tan. Cô ta gọi điện cho Mục Thanh Tuyết tới rồi móc cho Quách Hương Vân một bát canh.

Còn Mục Thanh Tuyết trong quá trình uống, tới khi uống phải một miếng móng tay mới biết chân tướng sự thật.

Dạ dày Cố Sơ cuộn trào, ăn thịt người!

Đúng, đây là cách hủy xác tốt nhất.

Tâm lý phải lệch lạc đến mức nào mới làm hành động này?

Cố Sơ ôm hai vai, sắc mặt nhợt nhạt. Cô quay trở về sofa, cầm hồ sơ lên. Lúc này, cô dường như ngửi thấy mùi máu.

”Mục Thanh Liên, tức là Thích Kiều Kiều, từ nhỏ đã hận mẹ mình.” Giọng nói của Lục Bắc Thần bất thành linh vang lên.

Cố Sơ giật thót.

Vốn đang đọc một vụ án máu me, còn đề cập tới quá trình giết người và ăn thịt người, chuyện này đã khiến người ta khiếp sợ, giọng nói đột ngột như hồn ma của anh quả thực khiến Cổ Sơ hết hồn hết vía. Cô buông thông tay, tập hồ sơ rơi 'bộp' xuống đất...

~Hết chương 361

~

*Lảm nhảm: "Làm sao em chắc chắn anh sẽ về Quỳnh Châu đón tết cùng em?"

"Lúc anh ngủ mơ mơ hồ hồ hình như có ai đó giả trò chiếm đoạt thì phải?"

"Nghe nói người thôn Tần sẽ nghiền nát xương của người con gái đã chết thành bột, bôi vào phần lưng ròi gỗ, sau đó đợi một người đàn ông chết đi, lấy xương đầu và tứ chi đặt vào trong ròi gỗ, kiếp sau người con gái ấy có thể đầu thai thành con trai."

362. Chương 362: Nhớ Chết Mất Thôi

Lục Bắc Thần không ngờ cô lại phản ứng mạnh đến vậy, bật cười khanh khách. Anh bước đến, nhặt tập hồ sơ lên, tiện tay để lên bàn rồi nhàn nhã ngồi xuống sofa, nâng đôi chân dài lên khỏi mặt đất, một tay đặt lên sofa, một tay ngoắc ngoắc về phía cô, trông rất xấu xa. Nửa trên anh vẫn để trần, chỉ mặc độc chiếc quần ngủ màu đen. Lồng ngực rộng lớn như kênh rạch, từng múi cơ rắn rỏi và đường nhân ngư hình chữ V đầy gợi cảm, xuống dưới nữa... là chiếc quần ngủ tuy rộng rãi nhưng một đồng to căng phồng giữa hông vẫn rất nổi bật.

Mặt Cổ Sơ nóng rực, gò má cũng hồng rát. Cô quay đi, vờ như không bị mê hoặc bởi 'bữa tiệc' trước mắt, hắng giọng nói: "Dì còn đợi em về đó."

"Qua đây." Lục Bắc Thần khẽ cười ra lệnh.

Cổ Sơ bèn đi qua.

Anh lập tức kéo tay cô, hơi dùng sức kéo cô vào lòng. Mặt cô đập vào ngực anh, cô phát một cái vào người anh tỏ vẻ oán trách vì sự thô lỗ. Anh lại cười sáng khoái, nhân cơ hội ấy thu cánh tay lại ôm cô thật chặt, vùi mặt vào cổ cô, hít thật sâu, thì thầm: "Nhớ chết anh mất."

Người đàn ông dùng sức khiến cô sắp không thở được tới nơi, bèn đẩy anh một cái: "Đau em."

Lúc ấy Lục Bắc Thần mới mỉm cười buông lỏng nhưng vẫn khóa cô trong lòng. Cổ Sơ liếc nhìn đồng hồ trên tường, suy nghĩ rồi hỏi một câu về tùy ý: "Khi nào thì chúng ta xuất phát?"

Anh xoay mặt cô lại, nhìn cô nửa đùa nửa thật.

Cô bị anh nhìn đến thiếu tự nhiên, hỏi: "Sao vậy?"

"Biết rõ còn hỏi." Lục Bắc Thần cong môi cười khê.

"Gì chứ?"

Nụ cười bên môi anh càng đậm hơn: "Em chắc chắn anh sẽ cùng em về Quỳnh Châu đón Tết như vậy sao?"

"Anh đã mua cả quà cho dì rồi." Lúc nói câu này Cổ Sơ hơi chột dạ. Thật ra từ trước tới nay cô chưa từng hỏi anh chuyện đón Tết, đây cũng là việc cô bứt rứt trong lòng. Tết âm anh cũng phải về nhà chứ? Nhưng lần trước khi đi rõ ràng anh đã nói tết sẽ về, ý tức là cùng cô đón tết rồi? Rồi nghĩ tới chuyện Trung thu anh cũng về Quỳnh Châu, lòng cô vẫn có chút nhen nhóm.

Bây giờ bị anh hỏi như vậy, cô lại bỗng hơi lo sợ.

Lục Bắc Thần khẽ nhướn mày, nghiêng đầu nhìn cô: "Chỗ đó cũng có thể là quà thăm sau Tết mà?"

Cổ Sơ lại càng không dám hy vọng nữa.

Lẽ nào... anh không định cùng cô về Quỳnh Châu?

Thấy cô cup mắt cúi đầu, biểu cảm có chút hụt hẫng, Lục Bắc Thần không nhịn được cười, giơ tay xoa đầu cô: "Em thật là..."

Cố Sơ thấy anh cười đùa trêu chọc, chợt bừng tỉnh ngộ: "Giỏi lắm..." Cô đùa cợt bóp cổ anh: "Chọc em có phải không?"

Anh theo đà vòng tay qua eo cô, bàn tay nghịch ngợm luồn vào trong áo cô, cười oán trách: "Năm mới em không ở nhà với anh, anh đành phải đi theo em thôi."

"Đừng đùa nữa." Tay anh như con rắn làm cô ngứa ngáy. Giữ chặt nó lại, cô khẽ thở dài: "Vậy chúng ta xuất phát thôi, chắc là đi sốt ruột rồi."

"Lái xe về đi, thuận tiện." Lục Bắc Thần đề nghị.

Cố Sơ vui vẻ, lập tức bá cổ anh: "Anh đích thân làm tài xế à?" Thượng Hải rất gần Quỳnh Châu, nhưng trên chính đoạn đường rất gần này phong cảnh rất đẹp. Đi tàu cao tốc không còn vé nữa, đáp máy bay lại quá rắc rối, phương tiện thuận lợi nhất là ô tô, giống như một chuyến du lịch nhỏ, một chuyến du lịch chỉ có anh và cô.

Lục Bắc Thần ôm cô cười: "Anh không làm tài xế lẽ nào để em làm hả? Bà Lục à, gan anh nhỏ lắm, không dám ngồi xe em lái đâu."

Cố Sơ trừng mắt với anh.

Anh nhìn cô, trong mắt có yêu khí. Cố Sơ quen thuộc ánh mắt này nhất, nhanh chóng thoát khỏi vòng tay anh, chống nạnh: "Mau thay quần áo đi."

"Lúc anh ngủ, mơ mơ màng màng hình như bị ai lợi dụng giả trò chiếm đoạt thì phải?" Lục Bắc Thần uốn oải hỏi.

Cố Sơ đỏ mặt vội nói: "Làm gì có? Đừng có nằm mơ giữa ban ngày đi, ai chiếm đoạt được anh?"

Lục Bắc Thần đứng dậy, vươn vai, lắc lư đi vào phòng thay đồ, buông một câu: "Sắc nữ hàng năm có, năm nay đặc biệt nhiều!"

Cố Sơ bặm môi, người đàn ông đáng chết!

Họ chuẩn bị một vài món ăn vặt lên xe, cả mấy vệ sĩ cũng được cho về nhà đón tết. Trước khi xuất phát, Cố Sơ gọi điện cho Tiểu Tiểu, hỏi thăm tình hình bệnh nhân. Đầu kia Tiểu Tiểu thở dài: "Xem ra người nhà bệnh nhân không muốn phẫu thuật lắm. Hết cách thôi, những gì chúng ta cần nói đã nói cả rồi, chúng ta cũng không thể ký tên thay họ được?"

"Vậy thì thời gian này đành dùng thuốc khống chế mạnh thôi." Cố Sơ âu sầu, cô hiểu quá rõ tình trạng của bệnh nhân, biết rõ cứ kéo dài lần nữa thêm sẽ thế nào.

"Được rồi, cậu cũng đừng lo nữa. Đang Tết nhất, cậu cũng phải quay về Quỳnh Châu đúng không?" Tiểu Tiểu Tiểu hỏi. Năm nay bố mẹ cậu ấy đều tới Thượng Hải đón tết nên Tiểu Tiểu không cần vất vả đi qua đi lại nữa.

Cố Sơ 'ừm' một tiếng, nghĩ bụng lần này bố mẹ Tiểu Tiểu tới Thượng Hải chắc chắn là vì chuyện cưới xin của cậu ấy.

"Giáo sư Lục thì sao?"

"Ồ bên cạnh tớ đây, cùng về với tớ." Trong lúc nói Cố Sơ đã đi ra cửa, chỉ mặc một chiếc áo mỏng. Lục Bắc Thần kiểm tra cửa sổ cửa chính kỹ càng rồi khoác chiếc áo dạ trong tay lên người cô.

Tiểu Tiểu kinh ngạc, hạ thấp giọng: "Anh ấy không về nhà đón tết à?"

Cố Sơ liếc Lục Bắc Thần, sau khi khoác áo cho cô anh vội đi ra sau cốp, sắp xếp cẩn thận từng hộp quà. Tuyết lãnh lẽ rơi, hơi dính lên cổ áo anh. Giữa mênh mông tuyết trắng, gương mặt anh bừng sáng, chiều cao nổi bật. Trong tuyết trời lạnh giá thế này, chỉ thưởng thức bóng anh đã đủ ấm áp. Cô chăm chú ngắm anh tất bật, hạ thấp giọng nói với Tiểu Tiểu: "Anh ấy không nhắc nên tớ không hỏi."

"Chắc họ ở nước ngoài cũng không đón tết ta."

"Có lẽ vậy." Cổ Sơ cúi đầu, lấy mũi chân nghiền mấy viên sỏi vụn, trong lòng biết rất rõ Lục Môn đều là Hoa kiều, sau có thể quên tập tục đón tết âm?

Hai người lại trò chuyện vài ba câu đơn giản, Lục Bắc Thần bèn ra hiệu cho cô lên xe. Cô cũng kết thúc cuộc điện thoại với Tiểu Tiểu.

Chiếc xe lăn bánh, in dấu trên nền tuyết.

Xe cô trên đường ít đi rất nhiều. Đã sắp cuối năm rồi, không ít người rời khỏi Thượng Hải về quê đón tết, cả con đường cực kỳ thông thoáng. Gió nóng làm ấm khoang xe, Cổ Sơ vắt áo dạ ra sau ghế, Lục Bắc Thần vung vãi lái xe, hỏi một câu: "Bệnh viện không có chuyện gì chứ?"

"À, không có gì. Chỉ là có một bệnh nhân, tình hình hơi phức tạp một chút." Cổ Sơ kể lại cho anh nghe.

Anh yên lặng lắng nghe, đợi cô nói xong mới nói: "Tình hình này đích thực nên phẫu thuật."

Cổ Sơ gật đầu rồi nhanh chóng nghiêng đầu nhìn anh với vẻ suy tư. Lục Bắc Thần thấy vậy cười hỏi: "Sao thế?"

"Không có gì, tại em chợt nhớ anh nói Mục Thanh Liên hận Quách Hương Vân, vì sao vậy?" Cổ Sơ chuyển đề tài. Thật ra cô rất kỳ lạ về việc anh nói chuẩn xác phương thức điều trị cho bệnh nhân. Cô dần dần cảm thấy thật ra Lục Bắc Thần có trình độ rất sâu về ngoại khoa thần kinh, nhưng nghĩ tới điểm này là lại nhớ về Lục Bắc Thần. Có những chuyện cô không muốn đào sâu thêm.

Cô hiểu tâm lý không dám truy cứu kỹ càng ngọn nguồn sự việc của mình. Có lẽ chính cô đang né tránh một số sự thật.

Lục Bắc Thần không nghi ngờ gì. Vụ án đã kết thúc, nói với cô những điều chưa rõ ràng cũng không sao. "Một đứa trẻ, từ nhỏ không những bị bỏ ruồng rẫy, còn không được mẹ thương yêu. Hận... chắc chắn là có."

Cổ Sơ hiểu ra: "Đây cũng là lý do sau khi Quách Hương Vân bị điên, cô ta hoàn toàn bỏ mặc."

"Con người ta không thể điên ngay lập tức được, phải chịu sự kích động của thế giới bên ngoài." Lục Bắc Thần hơi tăng tốc, trước khi đèn đỏ bật sáng đã rẽ lên đường chính. "Cái chết của Mục Thanh Đăng đã kích động Quách Hương Vân, nhưng dù sao vẫn còn Thịnh Thiên Vỹ, đó mới là trụ cột tinh thần của bà ta, có điên có dại thế nào đi chăng nữa cũng chưa đạt tới đỉnh điểm."

Cổ Sơ gật đầu, điểm này dễ hiểu. Lưu Thạch dĩ nhiên là kẻ đáng ghét nhưng lẽ nào Quách Hương Vân lại không tàn nhẫn? Bà ta để ra Mục Thanh Tuyết và Mục Thanh Liên nhưng lại vì họ là con gái mà chưa từng cho họ tình yêu của một người mẹ. Cô xem hồ sơ, vì là con gái nên Mục Thanh Liên, Mục Thanh Tuyết và Mục Thanh Đăng đều không theo họ bố, họ Mục này được lấy theo họ mẹ của Lưu Thạch. Việc này một là có thể nhận ra hai người họ nhiễm tư tưởng trọng nam khinh nữ nghiêm trọng, hai là có thể né tránh tai mắt chính sách quốc gia. Ba người con gái không theo họ bố, một khi sinh được con trai, đó sẽ là đứa con duy nhất của nhà họ Lưu.

Nghĩ như vậy, Mục Thanh Tuyết và Mục Thanh Liên buồn lòng cũng là rất bình thường. Nếu so sánh thì Mục Thanh Đăng hạnh phúc hơn nhiều, chỉ ít cô ta được ở bên cạnh mẹ.

Hồ sơ để lại nhà, nên Cổ Sơ chỉ còn cách hỏi Lục Bắc Thần.

Anh cười: "Chẳng lẽ cả đường em đều muốn nghe chuyện vụ án à?"

"Dĩ nhiên." Cổ Sơ van nài: "Vụ án này quả thực cực kỳ khó tưởng tượng, mau kể cho em nghe từ đầu tới cuối đi. Với lại, trong này còn dính lứu tới Hứa Đồng và hai người bạn của em, đương nhiên em càng phải biết."

Lục Bắc Thần cũng đã sớm dự liệu được một khi đã hỏi cô sẽ không ngừng. Anh cũng không định giấu, bèn từ từ kể lại.

Chính vì Mục Thanh Liên căm hận mẹ nên mới cho Quách Hương Vân ăn một bát canh thịt người, đây cũng là biểu hiện cho sự lệch lạc trong tâm lý của cô ta. Quách Hương Vân chịu kích động dữ dội, nửa

điên nửa dại, không còn cách nào khác Mục Thanh Tuyết đành đón Quách Hương Vân về nhà tĩnh dưỡng. Mục Thanh Đăng bị Mi Thủ sát hại, Mi Thủ bị Mục Thanh Tuyết sát hại, chuyện này mà đồn ra ngoài thì Mục Thanh Tuyết không thoát khỏi tù tội. Mục Thanh Tuyết sắp xếp xong cho Quách Hương Vân thì quay ngược trở lại, một là để xem Mục Thanh Liên, đề phòng nó lại làm chuyện gì thái quá, hai là thi thể của Mục Thanh Đăng cũng cần xử lý.

Sợ kinh động tới phía cảnh sát, hai người quyết định hỏa táng Mục Thanh Đăng, nhưng không dám liên hệ với nhà tang lễ chính quy, lo phải ra mặt làm thủ tục, bèn âm thầm tìm người tiến hành hỏa táng. Người đó nhận tiền nhưng làm việc quá ẩu thả, xương vụn của Mục Thanh Đăng vẫn còn. Mục Thanh Tuyết vốn dĩ định rắc xuống đáy sông, ai ngờ Mục Thanh Liên ngăn cản nói: Không được để Thanh Đăng kiếp sau lại làm con gái nữa.

Tối đó Mục Thanh Liên tự nhốt mình trong phòng, mất hai ngày để làm một con rối gỗ, rồi nghiền xương vụn của Mục Thanh Đăng thành bột xương, bôi đều vào trong cơ thể rối gỗ.

"Luân hồi, đây chính là tập tục của thôn Tần, cũng là một tập tục bí mật không truyền tụng từ xưa tới nay của thôn này." Lục Bắc Thần giải thích: "Trong xã hội cũ trọng nam khinh nữ, nghe nói người thôn Tần sẽ nghiền xương của người con gái đã chết thành bột, bôi lên phần lưng của rối gỗ. Sau đó họ lại đợi một người đàn ông chết đi, lấy xương đầu và tứ chi của người đó đặt vào trong rối gỗ. Như vậy có đèn xanh dẫn đường, rối gỗ chứa xương người làm kịch để mê hoặc Diêm Vương thì kiếp sau, người con gái có thể đầu thai làm đàn ông."

Cổ Sơ kinh hoàng: "Cái tập tục này cũng quái đản quá đi."

"Trung Quốc là quốc gia cổ xưa, tập tục phức tạp vốn là chuyện thường tình. Trong xã hội văn minh người ta có thể cảm thấy sợ hãi, khó tin nhưng suy nghĩ thực tế thì loại tập tục này không có gì." Lục Bắc Thần quan sát đường trước mắt, nói: "Thứ Mục Thanh Liên làm chính là rối người của thôn Tần. Cô ta ở thôn Tần mấy năm, biết làm cũng là chuyện bình thường."

"Tập tục này đích thực không có gì, chỉ là phong kiến và mê tín mà thôi. Nhưng nếu dính dáng tới giết người thì lại là chuyện khác, dù sao thì tập tục vốn có, người dân đều dùng xương cốt của những người chết tự nhiên. Còn Mục Thanh Liên, cô ta giết người! Thẩm Cường và Bằng Thành đều là nạn nhân." Cô ôm chặt hai cánh tay, cảm giác sau lưng lạnh run.

"Đúng vậy, với tập tục của thôn Tần, trong rối gỗ còn cần xương đầu và tứ chi của nam giới." Lục Bắc Thần nói: "Thế nên Mục Thanh Liên cứ đợi mãi, đợi tới khi một bộ xương thích hợp xuất hiện. Thẩm Cường là sự lựa chọn đầu tiên của cô ta, vì anh ta là bạn trai của Mi Thủ, càng vì Thẩm Cường uy hiếp tới Mục Thanh Liên. Nếu năm xưa không phải Thịnh Thiên Vỹ báo án để Thẩm Cường ngồi tù, e là anh ta đã sớm tử mạng trong tay Mục Thanh Liên."

"Nhưng vì sao còn phải dùng tứ chi của Bằng Thành?" Cổ Sơ không hiểu, chẳng phải hài cốt của một người đàn ông là đủ rồi sao?

Lục Bắc Thần đánh tay lái, chiếc xe nhẹ nhàng rẽ, lên đường cao tốc đi ra Thượng Hải. Anh giải đáp nghi hoặc cho cô: "Thẩm Cường thông minh nhưng không đủ vạm vỡ, Bằng Thành khỏe mạnh nhưng không đủ lanh lợi, hợp hai làm một, đây mới là điều Mục Thanh Liên muốn. Xem ra cô ta muốn em gái mình kiếp sau có thể đầu thai trở thành một người đàn ông vừa có trí vừa có sức."

Sự 'biến mất' của Mi Thủ khiến người ta bất an, chí ít thì từ trên xuống dưới trong tập đoàn Viễn Thăng đã bắt đầu xì xào bàn tán. Mà trong khoảng thời gian này, Quách Hương Vân có Mục Thanh Tuyết ở bên, tinh thần đã được điều chỉnh ít nhiều. Trong lòng bà ta vẫn còn nhung nhớ Thịnh Thiên Vỹ nên đã quay trở lại nhà họ Thịnh. Thịnh Thiên Vỹ ngày ngày ủ ê nản chí, thấy Quách Hương Vân trở về bèn hỏi thăm tung tích Thanh Đăng. Mặc dù Quách Hương Vân ngần ngại nhưng vẫn biết giấu giếm liền nói dối là cô ta lấy chồng. Thịnh Thiên Vỹ nghe xong càng suy sụp. Quách Hương Vân một lòng muốn Thịnh Thiên Vỹ ngồi lên chiếc ghế cao nhất của nhà họ Thịnh bèn khuyên anh phấn chấn lên.

Nhưng ngàn tính vạn tính bà ta vẫn tính sót một người, đó chính là Tưởng Lăng. Từ trước tới nay Quách Hương Vân vẫn luôn nghĩ Tưởng Lăng nhẹ nhàng thủy mị, yếu đuối nho nhã, sau khi nhà họ Thịnh náo loạn, bà sẽ trở thành một người phụ nữ không có chủ kiến, thật không ngờ bà không lộ tài năng, đứng ra

chống đỡ cho cả gia đình. Quách Hương Vân hoàn toàn bị chịu đả kích, còn tìm tới Tưởng Lăng nói đỡ cho Thịnh Thiên Vỹ. Tưởng Lăng lấy lý do Thịnh Thiên Vỹ bất hiếu, kiên quyết tạm thời đình chỉ chức vụ rồi đuổi Quách Hương Vân ra khỏi nhà họ Thịnh. Như vậy Quách Hương Vân mới tuyệt vọng sụp đổ, hoàn toàn điên khùng.

”Tưởng Lăng không phải là một người phụ nữ đơn giản.” Lục Bắc Thần nói: ”Toàn bộ hy vọng của Quách Hương Vân ký gửi hết vào Thịnh Thiên Vỹ, nhưng Tưởng Lăng lại thẳng thừng bóp chết mọi hy vọng của bà ta. Lúc đó Tưởng Lăng đã biết từ lâu rằng Thịnh Thiên Vỹ không phải con đẻ của mình nhưng lại nói thẳng với Quách Hương Vân bà ta sẽ không bao giờ có được con trai, lúc ấy Quách Hương Vân mới phát điên.”

Cổ Sơ thở dài, người sinh ra trong quyền quý tâm tư và khả năng nhẫn nại đều vượt hơn người thường. Tưởng Lăng cũng vậy, mẹ cô lẽ nào không như vậy? Thế nên cô rất hiểu cách làm của Tưởng Lăng.

Mục Thanh Tuyết đưa Quách Hương Vân đi, đến nỗi về sau Thịnh Thiên Vỹ cũng không biết rõ tình hình của Quách Hương Vân, chỉ nghĩ rằng bà ta đã đi cùng Mục Thanh Đăng. Về điểm này, anh không nói dối.

Tập đoàn Thịnh Viễn công bố với bên ngoài Mi Thủ đã lấy chồng, đây là chủ ý của Tưởng Lăng, dù sao bà ta cũng không thể giải thích được đang yên đang lành sao một người lại biến mất. Lúc đó ông Thịnh qua đời, cả tập đoàn lòng người hoang mang. Tưởng Lăng vốn không để tâm tới vụ mất tích của Mi Thủ, nên hoàn toàn không nghĩ tới chuyện báo cảnh sát. Thịnh Thiên Vỹ bị tước quyền nhưng không có nghĩa là anh không phải đi làm. Đối với việc Mi Thủ ra đi không lời tạm biệt, anh cũng thật sự cho là cưới chồng, dù gì thì lúc trước đúng là Mi Thủ có quen không ít người có tiền có thế.

Tiffany trở thành trợ lý thứ ba của anh, tất yếu cũng nghe được những lời đồn thổi trong công ty. Điều liên quan tới Mục Thanh Đăng và Mi Thủ, rồi lại chuyện ma quỷ gì đó nhưng Tiffany không để tâm.

Thẩm Cường nhắm vào Thịnh Thiên Vỹ, anh ta cho rằng việc Mi Thủ mất tích không thể không liên quan tới anh, thậm chí anh ta có linh cảm Mi Thủ đã chết. Sở dĩ anh ta nghĩ vậy vì anh ta từng nghe Mi Thủ nói một câu: Em biết một bí mật lớn của tổng giám đốc Thịnh và Thanh Đăng.

Còn về nội dung của bí mật lớn ấy thì anh ta không rõ nhưng chắc chắn chuyện này là nguyên nhân khiến Mi Thủ mất tích. Thế là anh ta ba lần bốn lượt tìm tới sinh sự nhưng vô ích. Anh ta bèn nghĩ ra chuyện dọa ma dọa quỷ trong công ty, từ đó mà liên tưởng tới đèn xanh. Anh ta biết Mi Thủ đã học được cách làm đèn xanh từ Mục Thanh Đăng, mà Mi Thủ cũng từng dạy anh ta. Anh ta bèn lợi dụng những cây đèn xanh đã làm xong, quả nhiên, tin đồn có ma quỷ trong công ty càng thêm sâu sắc.

Để đẩy lên nghi ngờ, Thẩm Cường lợi dụng đèn xanh, bắt đầu hù dọa Tiffany, không ngờ cô ta quá nhát gan, sợ đến tinh thần bất ổn. Thịnh Thiên Vỹ phát hiện kịp thời, ban đầu định liên lạc với người nhà Tiffany nhưng sau rất nhiều ngày không liên lạc được. Hết cách, vì uy tín của công ty, anh chỉ còn cách đưa Tiffany vào bệnh viện điều dưỡng, nói với bên ngoài rằng cô ta đã lấy chồng.

Vì không muốn Thẩm Cường tiếp tục gây rối, Thịnh Thiên Vỹ đã báo cảnh sát, chính Thẩm Cường vốn dĩ cũng đang dính vào chuyện dùng tiền vào việc công, tội chồng lên tội, phải ngồi tù mấy năm.

Thời gian trôi đi, chuyện cũ dần dần bị quên lãng, dù có người nhắc lại cũng chỉ lác đác đôi câu. Tưởng Lăng lùi về sau, giao thực quyền vào tay Thịnh Thiên Vỹ. Còn Mục Thanh Tuyết và Mục Thanh Liên thì lợi dụng thân phận Tề Tuyết và Thích Kiều Kiều núp dưới trung tâm thẩm mỹ và Ngoại Than Hối.

Ở bên ngoài, hai chị em họ chưa bao giờ thừa nhận quen biết nhau, mà người ngoài cũng không ngờ được quan hệ giữa họ.

Bị tập đoàn Viễn Thắng thu mua hoàn toàn không phải ý nguyện ban đầu của Mục Thanh Tuyết, chỉ vì đích thực cần nhiều vốn rót vào hơn nữa, nhưng Mục Thanh Liên thì lại rất hào hứng. Mục Thanh Tuyết biết ngoài việc cầm hận mẹ ra, con bé còn thù một người, đó chính là Thịnh Thiên Vỹ. Là cậu em trai chưa bao giờ gặp mặt, Mục Thanh Liên lại hận anh ta triệt để, nếu không có anh ta, mẹ cũng không làm ra những chuyện khiến họ đau lòng.

Ngoại Than Hối và trung tâm thẩm mỹ luôn có mảnh khóe ngầm, chỗ máu và mỡ đó chính là nguyên liệu tốt nhất, nguồn cung ứng dồi dào không ngớt được đưa lên bàn ăn của Ngoại Than Hối. Đây là phương án

như ý của Mục Thanh Liên, một khi sự việc bại lộ, cô ta sẽ hắt chậu nước bẩn này lên người Thịnh Thiên Vỹ. Mấy năm nay mặc dù Mục Thanh Liên bình yên nhưng Mục Thanh Tuyết biết, nội tâm em gái đã gần như điên rồ, hoàn toàn có ý muốn chết cùng Thịnh Thiên Vỹ.

Bất chúc chữ ký của Thịnh Thiên Vỹ không phải chuyện khó, năm đó Mục Thanh Đăng đã giả mạo không ít, Mục Thanh Liên tiện tay là có thể lấy ra dùng vào chỗ cần dùng. Mục Thanh Tuyết tuy có ý ngăn cản nhưng lực bất tòng tâm.

Cho tới khi... Thẩm Cường ra tù.

Mấy năm nay Mục Thanh Liên vẫn đang đợi Thẩm Cường tự sa đầu vào rọ, vì anh ta lợi dụng đèn xanh nguyệt tạo chuyện ma quỷ đã khiến Mục Thanh Liên nghi ngờ. Nếu anh ta đã bắt đầu truy cứu chuyện của Mi Thủ thì trừ khử là cách tốt nhất.

Sau khi biết ra tù rồi Thẩm Cường tới Thượng Hải, Mục Thanh Liên bèn tìm người điều tra, được biết anh ta quan hệ khá thân với một người tên Bàng Thành, bèn nhờ đường dây Bàng Thành, tìm được Thẩm Cường. Mục Thanh Liên cho Thẩm Cường một công việc ổn định, để tiện giám sát hơn, Mục Thanh Liên điều Thẩm Cường tới Bắc Kinh, nhưng không vội giết anh ta. Cô ta chỉ muốn biết, chuyện năm xưa Thẩm Cường biết được bao nhiêu, còn cả Bàng Thành liệu có biết hay không.

Cô ta rất thân thiết với Thẩm Cường, nhưng chỉ có vậy, còn càng ngày càng kéo gần quan hệ với Bàng Thành lại. Thường ngày Bàng Thành qua lại với Thẩm Cường, ít nhiều nghe chuyện của anh ta, Mục Thanh Liên dấy lên nghi ngờ, tự nhiên cũng nảy sinh ý định sát hại Bàng Thành. Mục Thanh Liên là một người phụ nữ rất quyến rũ. Thẩm Cường có yêu Mi Thủ sâu đậm cỡ nào, bao năm sống trong tù cũng đã phai nhạt, cộng thêm lúc trước cũng nghe tin đồn Mi Thủ gần gũi với một số cậu chủ quyền quý, tình yêu ấy tự nhiên giảm sút. Mục Thanh Liên không nhường cho Thẩm Cường cơ hội việc làm, còn rất dịu dàng, Thẩm Cường động lòng là chuyện thường tình. Hai người có quan hệ ngầm, ban ngày là sếp và nhân viên, thực chất là tình nhân. Nhưng không chỉ có một mình anh ta, Bàng Thành cũng động lòng.

Vài ngày trước khi Thẩm Cường bị giết, Mục Thanh Liên cố tình gài bẫy để Thẩm Cường tới nhà Bàng Thành trước, mượn men rượu giả bộ ôm ở hành động sờ mó của Bàng Thành. Bàng Thành háo sắc, nảy sinh ý đồ cưỡng bức, cảnh này vừa hay bị Thẩm Cường nhìn thấy, bao năm sống trong tù cùng bóng đen của Mi Thủ đã thúc đẩy Thẩm Cường ra tay. Đây chính là điều Mục Thanh Liên mong muốn, dựa vào sức của một mình cô ta không thể giết được Bàng Thành đồ con, nên đã mượn tay Thẩm Cường đang phần nộ để sát hại Bàng Thành.

Sau khi trừ khử Bàng Thành, Thẩm Cường chính là mối họa lớn của Mục Thanh Liên.

Sau khi giết người, Thẩm Cường trốn vào trong nhà cũ, không dám ra. Mục Thanh Liên tìm được, do thám ý tứ của anh ta, lại nhìn thấy hình chụp chung của anh ta và Mi Thủ trên tường, càng lúc càng bất an liệu bí mật năm đó có bị bại lộ không. Con người một khi đã giết người thì không còn giới hạn, mà tâm lý của Mục Thanh Liên đã không thể dùng suy nghĩ của người bình thường để so sánh. Cô ta triển miên cùng Thẩm Cường trong bốn tấm, nhân lúc anh ta không để ý dùng hung khí giết chết.

Máu nhuộm đỏ bốn tấm, Mục Thanh Liên vẫn ngồi yên trong đó, từ từ chia xác róc xương Thẩm Cường một cách cực kỳ bình thản. Cả cơ thể trần truồng của cô ta bị máu nhuộm đỏ, khiến người ta khiếp sợ...

~Hết chương 362~

*Lảm nhảm: Sao lại có cái tên chương hợp tình hợp cảnh thế nhở =)))

"Mặc dù vụ án đã kết thúc nhưng chẳng hiểu sao tâm trạng em vẫn rất kém."

"Nó là báu vật nhà tôi đấy, nhìn đủ chưa? Nhìn nữa là tôi thu phí đó."

"Sao đang yên đang lành lại cắt vào tay?"

363. Q.7 - Chương 363: Con Người, Đều Bị Bức Ép Thành Điên

“Một giọt máu đào hơn ao nước lã”, đây là tình thân, nhưng Mục Thanh Liên chỉ dành phần tình thân này cho Mục Thanh Đăng, chứ không phải Thịnh Thiên Vỹ. Cô ta tự tay hoàn thành rối gỗ cho Mục Thanh Đăng, cắt xương sọ của Thẩm Cường và tứ chi của Bằng Thành, nghiền vụn cho vào rối gỗ. Như vậy, đã hoàn thiện xong con rối gỗ. Cô ta bỏ một chiếc đèn xanh cùng con rối gỗ này vào trong phần mộ của Mục Thanh Đăng, chiếu theo phong tục của thôn Tần, con rối gỗ đó sẽ thay thế Mục Thanh Đăng mê hoặc Diêm Vương. Kiếp sau, Thanh Đăng có thể đầu thai làm con trai.

Mục Thanh Tuyết chứng kiến tất cả mọi chuyện, từng lên tiếng khuyên can nhưng Mục Thanh Liên ngẫm nhiên đã ‘tẩu hỏa nhập ma’. Cô ta cũng từng có suy nghĩ tìm bác sỹ tâm lý nhưng lại sợ bí mật Mục Thanh Liên giết người bị lộ ra. Ngày qua tháng lại, Mục Thanh Liên biết được suy nghĩ của cô ta, hai người xảy ra tranh cãi, Mục Thanh Liên cho rằng mình không sai, rằng cô ta chỉ nhờ những cái gai có thể uy hiếp tới sự an nguy của họ.

“Giết được Bằng Thành và Thẩm Cường, họ những tưởng mọi chuyện đã chấm dứt. Không ngờ, đèn xanh rối gỗ lại xuất hiện một lần nữa.” Lục Bắc Thần từ tốn nói.

Da đầu Cổ Sơ căng ra: “Chính là con rối gỗ Hứa Đồng nhận được?”

Lục Bắc Thần gật đầu.

Chuyện Hứa Đồng nhận được rối gỗ cực kỳ bí mật, chí ít thì chị ấy không báo cảnh sát, người ngoài cũng không biết. Thế mà lại có người chụp trộm cảnh Hứa Đồng xách đèn xanh, gửi tới cho Mục Thanh Tuyết.

Điều khiến Mục Thanh Tuyết thẳng thốt hơn cả là con rối gỗ mà Hứa Đồng nhận được chính là con lúc trước đã mai táng cho Mục Thanh Đăng. Cô ta vội vội vàng vàng tới ngôi mộ, đột ngột phát hiện có dấu vết bị kẻ khác động vào, kiểm tra kỹ mới bàng hoàng nhận ra con rối chứa Thanh Đăng, Thẩm Cường và Bằng Thành cũng biến mất.

Hứa Đồng ba lần bốn lượt bị hù dọa, thủ đoạn này cực kỳ giống Thẩm Cường, Mục Thanh Tuyết cũng từng mê tín nghĩ rằng không biết có phải hồn vía Thẩm Cường gây rối hay không, nhưng sau đó lý trí phân tích, cô ta tin tưởng do người làm hơn. Có một người đang bắt chước cách thức gây án của Thẩm Cường, nhưng mục đích của kẻ này rốt cuộc là gì thì cô ta không hiểu.

Thịnh Thiên Vỹ lén lút tới địa chỉ cũ của Thẩm Cường, Hứa Đồng theo đuôi, còn Mục Thanh Tuyết thì bám theo Hứa Đồng. Lần đó không có kết quả, có thể nhận ra Thịnh Thiên Vỹ chỉ muốn tìm ra Thẩm Cường, hỏi cho rõ ràng. Lần Hứa Đồng một mình tới nhà cũ của Thẩm Cường, Mục Thanh Tuyết một lần nữa bám đuôi. Cô ta muốn tìm ra kẻ hù dọa từ chính Hứa Đồng, ai ngờ Hứa Đồng bị dọa, bỏ chạy mất.

Mục Thanh Tuyết không biết Hứa Đồng nhìn thấy gì, sau khi Hứa Đồng đi khỏi, cô ta cũng bước vào trong căn nhà đối diện, vừa nhìn đã giật mình, mẹ cô ta đang ngồi trên ghế mây, ăn mặc kỳ quái. Thì ra Mục Thanh Tuyết luôn để mẹ ở trong bệnh viện điều dưỡng, không biết ai đã đưa bà tới đây, miệng còn lẩm bẩm ‘có ma’ gì đó. Cô ta không dám lén lữa quá lâu, vội đưa mẹ đi, rồi sợ Hứa Đồng nghi ngờ, thẳng thừng làm cho chuyện ma quỷ lên tới cực điểm, nguy tạo một linh vị trong căn nhà hoang đó.

“Người hù dọa Hứa Đồng là Tiffany.” Lục Bắc Thần nói: “Cô ta vô tình bị cuốn vào ân oán của nhà họ Thịnh, rồi hết lần này tới lần khác bị Thẩm Cường dọa tới suýt mất mạng. Tất cả mọi việc cô ta làm sau đó đều chỉ với mục đích muốn tìm ra chân tướng, có điều, cô ta lại trở thành một Mục Thanh Liên thứ hai, mọi thủ đoạn đều vô cùng cực đoan.”

Nếu bạn bước vào một bệnh viện tâm thần, phải làm sao để chứng minh bạn không điên? Cách thông minh nhất là đừng làm gì cả, hãy cứ ăn uống sinh hoạt một cách bình thường. Thế nhưng đại đa số mọi người lại lựa chọn cách liều mạng chứng minh rằng mình không điên, vì vậy ngược lại càng khiến người ta cảm thấy bạn điên, Tiffany nằm trong đại đa số ấy. Trò giả ma giả quỷ của Thẩm Cường khiến trạng thái tinh thần Tiffany lúc thì ngẩn ngơ, bức bối, ủ dột, có lúc lại hoang tưởng. Cô ta bị đưa vào bệnh viện, ngày ngày sống cùng một đám người điên, kêu trời trời không thấu, gọi đất đất chẳng thưa. Cô ta dốc sức chứng minh mình là một người bình thường nhưng lại bị coi là nhân vật nguy hiểm, được quản lý riêng biệt. Lâu dần

cô ta biết mình không ra ngoài được nữa vì Thịnh Thiên Vỹ không thể thả cô ta ra, một khi cô ta thoát ra sẽ ảnh hưởng rất lớn đến danh tiếng của tập đoàn Viễn Thắng.

Một người cơ trí thông minh cỡ nào quanh năm sống trong bệnh viện tâm thần cũng sẽ suy sụp, trong quá trình khai báo, Tiffany nhiều lần nói rằng “đó không phải nơi cho người ở”. Không sai, cảm giác cô độc và tuyệt vọng ấy không phải ai cũng thấu hiểu được. Dần dần, cô ta bắt đầu suy nghĩ về ngọn nguồn của mọi chuyện, cứ cảm thấy chuyện hai người trợ lý trước lấy chồng là không đơn giản. Lại về sau, cô ta nghe ngóng được tin tức của Viễn Thắng, nói rằng người trợ lý thứ ba cũng lấy chồng. Cô ta hận, rõ ràng bị nhốt vào bệnh viện tâm thần mà nói đi lấy chồng? Cô ta cảm thấy tiền đồ cả đời đã bị hủy hoại, thậm chí nghi ngờ Thịnh Thiên Vỹ chắc chắn có liên quan đến việc hai người trợ lý tiền nhiệm lấy chồng.

Có lẽ ông trời thật sự muốn giúp Tiffany, cô ta lại ‘quen’ được Quách Hương Vân trong bệnh viện. Thì ra, Mục Thanh Tuyết sợ người khác tìm được Quách Hương Vân, đã đưa bà ta tới một bệnh viện tâm thần gần như hoàn toàn cách biệt với thế giới bên ngoài. Mới đầu Tiffany chưa nhận ra Quách Hương Vân, sau đó cảm thấy quen mắt, hồi tưởng lại mới nhớ ra Thịnh Thiên Vỹ có một bức ảnh chụp chung với bà ta. Cứ như vậy, Tiffany giả vờ điên trước mặt mọi người, bắt đầu âm thầm điều tra quá trình cả câu chuyện.

Quách Hương Vân đã điên thực sự nhưng lời của kẻ điên cũng vẫn có manh mối để lần theo. Tiffany sống lâu với đám người điên này, tự nhiên có thể phân biệt được lời nói nào có trọng lượng, dần dà cô ta đã thật sự điều tra ra được không ít chuyện.

Bệnh viện tâm thần nằm ở nơi khuất nẻo thế nên vốn không lo bệnh nhân bỏ trốn, điều này đã cho Tiffany một cơ hội rất lớn. Cô ta âm thầm theo dõi Mục Thanh Tuyết, Mục Thanh Liên, quả thật phát hiện Mục Thanh Đăng đã chết. Cô ta ăn cắp đèn xanh cùng rồi gõ rồi bắt chước thủ đoạn của Thẩm Cường để hù dọa Hứa Đồng.

“Tiffany không biết về bí mật trong rồi gỗ, cô ta cũng coi như vô tình cung cấp cho cảnh sát một manh mối quan trọng về sau để phá án.” Lục Bắc Thần nói: “Vốn dĩ cô ta định lợi dụng cách này để thu hút sự chú ý của cảnh sát. Không ngờ Hứa Đồng lại không báo cảnh sát, khiến kế hoạch của cô ta tan vỡ. Trong tình thế cấp bách, cô ta làm cho mọi chuyện trở nên âm ỉ hơn, ví dụ như hạ độc Hứa Đồng để khiến cô ấy sinh ảo giác rồi mua chuộc nhân viên kỹ thuật để cài virus vào máy tính Hứa Đồng.”

“Tiffany không biết bí mật trong rồi gỗ, thế còn bài đồng dao thì sao?” Cố Sơ không hiểu.

“So với Tiffany ở trong bóng tối, Mục Thanh Liên và Mục Thanh Tuyết ở ngoài ánh sáng. Bí mật của thẩm mỹ viện và Ngoại Than Hối bị Tiffany phát hiện, nguyên nhân là vì cô ta vô tình đi vào tầng hầm của thẩm mỹ viện. Đồng dao do Tiffany tìm người ghi lại rồi lắp công tắc trên người rồi gỗ. Dĩ nhiên, cô ta chỉ muốn lợi dụng bài đồng dao để nhắc nhở bí mật của thẩm mỹ viện và Ngoại Than Hối chứ chưa bao giờ nghĩ rằng họ ăn thịt người thật.”

Cố Sơ càng nghĩ càng khó hiểu: “Anh nói Tiffany tìm người? Cứ cho là cô ta chỉ giả điên giả khùng, cô ta chạy ra ngoài một là không có tiền hai không có người thân, làm sao tìm người? Rồi có ai làm việc thay cô ta?”

“Tiffany vẫn luôn tham gia đội leo núi, có một nhóm người hay trò chuyện, trong đó đội trưởng của câu lạc bộ vẫn luôn theo đuổi Tiffany. Sau khi ra khỏi bệnh viện tâm thần, Tiffany liên liên lạc với người đội trưởng đó. Nhà họ Thịnh nhiều tiền nhiều thế không thể công khai đắc tội, suy đi tính lại, người đội trưởng đó đã trở thành chân chạy cho Tiffany.”

Cố Sơ sững người giây lát, lẩm bẩm: “Chân chạy...” Rồi cô đột nhiên hốt hoảng: “Lẽ nào người muốn giết bọn em ở Thượng Hải, còn cả người vứt xác cũng chính là vị đội trưởng đó?”

Lục Bắc Thần gật đầu: “Tiffany có thần thông quảng đại cách mấy cũng không thể chạy ra khỏi Bắc Kinh, chỉ còn cách nhờ vả vị đội trưởng đó. Lần ở Thượng Hải không phải là muốn giết hai người, anh ta chẳng qua chỉ muốn nhắc nhở Hứa Đồng, nhân tiện thu hút sự chú ý của cảnh sát. Còn Mục Thanh Liên sau khi làm vụn xác của Thẩm Cường và Bằng Thành, miếng xác được đặt trong tủ đông lạnh dưới hầm Ngoại Than Hối ở Thượng Hải. Nói theo lời của Mục Thanh Liên thì cô ta phải đợi sau khi Mục Thanh Đăng đầu thai chuyển kiếp rồi mới có thể xử lý cái xác. Có điều cô ta không ngờ được là vị đội trưởng kia đã mua chuộc người phục vụ trong Ngoại Than Hối trà trộn xuống tầng hầm lén lút chuyển xác vụn đi, thẳng thừng

công khai với mọi người. Thế nên cũng giải thích được vì sao Mục Thanh Liên suýt nữa bị bắn chết. Người phục vụ đó có quan hệ khá tốt với Thẩm Cường, có lẽ người đội trưởng kia đã nói Thẩm Cường bị sát hại khiến cậu ta nảy sinh ý định giết người.”

“Thế nào gọi là đội Mục Thanh Đăng đầu thai chuyển kiếp?”

“Một sự mê tín địa phương mà thôi.” Lục Bắc Thần cười nói: “Ý của Mục Thanh Liên là theo quy tắc của thôn Tần rồi gỗ nứt vỡ có nghĩa là đầu thai thành công. Có thể cô ta muốn đợi mãi tới khi rồi gỗ nứt vỡ, chỉ không ngờ rồi gỗ đã bị ăn trộm.”

Cố Sơ không nhin được, nổi da gà: “Vây Tiểu Tiểu là một sự nhầm lẫn phải không?”

“Tiểu Tiểu là người vô tội nhất.” Lục Bắc Thần thở dài. “Tiffany hoàn toàn không biết cảnh sát đã bí mật theo dõi vụ án này, lúc Tiểu Tiểu xông vào tầng hầm thì vô tình đụng phải Tiffany, cô ta bèn bắt cóc ngay. Vì cô ta biết Tiểu Tiểu thân thiết với em, một khi cô ấy xảy ra chuyện, em chắc chắn sẽ biết.”

Cố Sơ rùng mình: “Thế là... ý gì? Sao lại liên quan tới em?”

“Vì em ở cùng với anh.” Phía trước có nhiều xe đi ra khỏi thành phố, Lục Bắc Thần cho xe đi chậm lại. “Xác vụ xuất hiện ở Thượng Hải, cô ta lại bắt cóc bạn của em, mục đích chính là muốn anh chú ý tới vụ án này.”

“Vì sao?”

Lục Bắc Thần cười: “Rất đơn giản, vì Tiffany biết anh vẫn luôn điều tra Thịnh Thiên Vỹ.”

Cố Sơ sửng sốt: “Cô ta cũng thần thông quảng đại thật.”

“Một người một lòng trả thù, trí thông minh sẽ cao hơn trước. Có lẽ đã bị cô ta biết được một số manh mối, nhưng ở trong mắt cô ta, một chút cũng đủ rồi.”

“Người bắt cóc Tiểu Tiểu là Tiffany, thông qua những việc Tiểu Tiểu gặp phải có thể nhận ra tâm lý của Tiffany cũng rất biến thái, vậy... tôi đó bóng đen còn lại là ai?” Cố Sơ suy nghĩ rồi hỏi.

“Là Mục Thanh Tuyết, cũng tức là Tề Tuyết.” Lục Bắc Thần nói: “Hàng loạt việc làm của Tiffany đã khiến Mục Thanh Tuyết cảnh giác. Bắt cóc người dưới tầng hầm của thẩm mỹ viện có nghĩa là Tiffany muốn lợi dụng vụ bắt cóc để cảnh sát điều tra ra bí mật của thẩm mỹ viện. Mục Thanh Tuyết di chuyển chứng cứ rồi đợi cho Tiffany tự chui đầu vào lưới, không ngờ tối đó lại đợi được mọi người, vì cấp bách Mục Thanh Tuyết mới lộ chân tướng.”

364. Q.7 - Chương 364: Nhìn Thấu Nhân Tính Vốn Là Điều Bi Thương

Tâm lý con người thiên biến vạn hóa, vừa có thể bị người khác ảnh hưởng lại vừa có thể kiên cường như sắt thép. Cố Sơ tuyệt đối tin tưởng Tiffany thuộc loại thứ nhất, thế nên mới làm ra những việc lệch lạc về sau. Nhưng nói đi cũng phải nói lại, quanh năm ngâm mình trong bệnh viện tâm thần, cô ta giả điên, thực tế là thế giới tinh thần cũng đã khô cạn từ lâu. Cô ta bị tổn thương sâu sắc, cho rằng Thẩm Cường và Thịnh Thiên Vỹ đã hủy hoại cả cuộc đời mình, căm hận và đau khổ nên suy nghĩ muốn vạch trần cũng mỗi ngày một đậm.

Việc làm ban đầu không sai, giả điên giả ngốc ở lại trong bệnh viện điều tra chân tướng năm xưa từ một Quách Hương Vân đã điên thật, cũng lợi dụng đủ mọi cách thức để thu hút sự chú ý của cảnh sát và Lục Bắc Thần. Cô ta làm nhiều chuyện như vậy, nếu là một người tâm lý bình thường, làm xong mọi chuyện hoàn toàn có thể rời khỏi bệnh viện tâm thần. Nhưng chính vì quanh năm suốt tháng cô ta tích tụ quá nhiều oán hận, khiến cô ta muốn tiếp tục ẩn nấp trong bệnh viện, mục đích là bịt tai che mắt thiên hạ, chí ít là lừa Thịnh Thiên Vỹ. Nếu thật sự bỏ đi, bệnh viện sớm muộn sẽ biết, tới lúc đó người đầu tiên nhảy ra ngăn cản có thể chính là Thịnh Thiên Vỹ.

Nhưng Tiffany hoàn toàn không thể ngờ chính vết thương cô ta để lại tối hôm đó đã bán đứng cô ta. Cô ta cũng quên rằng Lục Bắc Thần có một đôi mắt sắc bén, còn có một tư duy tỉ mỉ. Một kẻ điên sao có thể biết làm rối vết thương của mình?

“Nói chính xác hơn là, người tôi đó thật sự bị Chloe đả thương là Mục Thanh Liên, cũng tức là Thích Kiều Kiều.” Lục Bắc Thần cải chính lại: “Mục Thanh Tuyết di chuyển chứng cứ, nhưng cô ta chưa hẳn đã muốn giết người diệt khẩu, nhưng Mục Thanh Liên thì có ý này, thế nên tôi đó mới nghĩ cách giết hai người. Vết thương trên người Mục Thanh Tuyết do cô ta ngụy tạo, mục đích là muốn làm rối loạn hướng đi của cảnh sát, nhận tội thay cho em gái.”

Cố Sơ nghe xong thở dài, lại hỏi: “Vậy sau đó việc Mục Thanh Tuyết nhận tội thì sao?”

“Cũng là để bảo vệ Mục Thanh Liên.” Lục Bắc Thần lắc đầu cười khê: “Chỉ tiếc là thói quen của Mục Thanh Liên đã bán đứng cô ta. Thế mới nói có những chuyện đã làm là làm, dù có che giấu kiểu gì cũng sẽ để lại dấu vết.”

Cố Sơ cảm thán: “Bây giờ vụ án đã kết thúc rồi, chân tướng đã rõ ràng, anh đừng nghi ngờ Thịnh Thiên Vỹ nữa.”

“Nếu ngay từ đầu anh ấy chịu hợp tác với cảnh sát, có lẽ vụ án sẽ tiến triển thuận lợi hơn.” Lục Bắc Thần nói: “Nói cho cùng anh ấy ít nhiều vẫn còn chút lòng riêng, nếu không đã chẳng đưa Tiffany vào bệnh viện tâm thần.”

“Anh ấy xuất phát từ việc suy nghĩ cho danh tiếng của tập đoàn, lúc cần thiết bắt buộc phải làm một số chuyện trái lương tâm.”

Lục Bắc Thần liếc nhìn cô thật nhanh, cô nghiêng đầu nhìn anh, thấy anh nửa đùa nửa thật bèn hỏi: “Sao thế? Em nói gì sai à?”

“Bà Lục quả nhiên suy nghĩ khác hẳn mấy cô gái trẻ.”

Thấy nụ cười nở trên gương mặt anh, trong ngữ khí lại có chút đùa cợt, Cố Sơ giơ tay đẩy khê anh một cái: “Chọc ai đấy hả?”

Lục Bắc Thần phá lên cười.

Cố Sơ không cười, dựa đầu vào cửa kính, thở dài náo nức. Lục Bắc Thần thấy vậy, hỏi cô làm sao. Cô suy nghĩ một lúc rồi đáp: “Vụ án tuy đã kết thúc nhưng không hiểu vì sao, tâm trạng em rất tệ.”

Một vụ án đã hạ màn nhưng lòng cô vẫn còn chìm nổi theo từng số phận. Nó dính líu tới quá nhiều người, quá nhiều loại tình cảm, mặc dù cô không tham gia nhưng nhìn thấy nỗi khổ của Tiểu Tiểu, cảm nhận được sự khó xử của Lăng Song. Kết thúc rồi đấy nhưng ai mới là người chiến thắng đây?

Lục Bắc Thần hiểu tâm trạng của cô, anh nói: “Vì em nhìn thấy nhân tính nên mới bi thương. Việc chúng ta phải làm là kiếm tìm hy vọng trong tuyệt vọng.”

Cố Sơ quay đầu nhìn một bên gò má của anh, chợt nghĩ tới những điều anh nói. Pháp y trước nay luôn nhìn thấu nhân tính qua từng hài cốt. Cô bật giác thở dài, đây là một thế giới tươi đẹp cũng đồng thời là một thế giới bi ai. Nhân tính phức tạp nhiều thay đổi, vì không có quá nhiều người giữ được bản tính thật sự nên chúng ta mới phải lần tìm từng chút hy vọng trong thế giới nửa sáng nửa tối.

Có lẽ anh đã sớm quen rồi.

Nhưng cô thì vẫn chưa quen.

“Tiếp theo đây anh có dự định gì?” Cô không muốn nghĩ về vụ án này nữa, cả một tập hồ sơ dày đủ thấy tính phức tạp của nó, nhưng may mắn là nó kết thúc rồi. Vậy còn anh? Rồi Ngữ Cảnh?

Anh tới đây, ban đầu là để giải quyết vụ án Tiêu Tuyết, nhưng lại âm thầm điều tra Thịnh Thiên Vỹ. Bây giờ cả hai vụ án trước sau đều đã kết thúc, anh có kế hoạch gì đây?

Nghe xong, Lục Bắc Thần cười: “Sau đây ấy hả? Nhiều kế hoạch lắm.” Anh giơ tay tùy ý xoa đầu cô: “Trước mắt quan trọng nhất là cùng em đón tết.”

Cố Sơ không né tránh, chỉ ngồi ngây ngô vui sướng. Thấy cô cười, lòng anh dĩ nhiên rất hạnh phúc, khoe môi cũng vô thức cong lên. Họ đi thẳng về phía Nam, không còn tuyết, đã có nắng xuyên qua tầng mây, rơi xuống cửa xe, phản chiếu từng chút hào quang, rồi rơi xuống người, để lại ấm áp. Cô cảm thán, con người

ta hay hướng về điều tốt đẹp, nhưng một khi có những suy nghĩ cố chấp, mọi tốt đẹp đều tan thành mây khói.

Thấy tâm trạng anh rất khá, cô hỏi một câu đã muốn hỏi từ lâu: “Tết mà anh không phải về à?”

Cô không nói rõ anh phải về đâu, nhưng tin rằng thông minh như anh sẽ hiểu điều cô ám chỉ. Thấy nụ cười của anh khựng lại đôi chút, cô biết là anh hiểu, chỉ càng tò mò phản ứng của anh. Rất lâu sau, anh mới nhẹ nhàng đáp hai chữ: Không cần.

Cố Sơ nghe được anh không giận, phần nhiều giống cô đơn.

“Nghe La Trì nói mừng hai Tết cậu ấy tới Quỳnh Châu.” Lục Bắc Thần lại tươi tỉnh: “Xem ra tên nhóc ấy thật sự rất quan tâm tới em gái em.”

“Thế à...” Cố Sơ phụ họa với vẻ không mấy chú tâm. Anh cứ lảng lảng chuyển đề tài như thế, không nói sâu thêm về chuyện gia đình, càng không giải thích nguyên nhân vì sao tết lại không về nhà. Rõ ràng anh thoảng nhẹ như một cơn gió, nhưng cô lại nhận ra nỗi khổ và sự bất lực trong nội tâm của anh.

Vì sao lại như vậy?

Chiếc xe lao vút như bay, tới biển Quỳnh Châu còn chưa đến sáu giờ. Trời vừa mới nhá nhem tối, đèn đường sáng lên dư vị của năm mới, hàng cọ hai bên đường đã được treo đèn lồng. Khi xe vào ngõ, đã có người sốt sắng bắn pháo hoa, vút một tiếng bay lên trời, bắn ra đủ mọi màu sắc trên đỉnh đầu.

Nhiệt độ ở Quỳnh Châu cao hơn Thượng Hải một chút, không có tuyết, gió đêm cũng ấm áp hơn. Xe vừa đỗ lại thì cô đã vội vàng xuống, những chùm pháo hoa được bắn liên tiếp làm sáng bừng cả gương mặt xinh xắn. Cô thích pháo hoa, nơi nào có pháo hoa nơi ấy có đoàn viên. Lục Bắc Thần nhìn thấy nụ cười như đứa con nít của cô, cõi lòng chợt ấm áp, anh vậy tay với cô, cô bước lên.

Anh kéo chặt áo dạ lại, thầm nói: “Đừng để cảm lạnh.”

Cô cười khê, pháo hoa khiến cho sóng mắt cô như thủy tinh lấp lánh, rung động lòng người. Anh không kìm được lòng mình, cúi đầu hôn lên trán cô. Cô hít hà mùi hương trên cơ thể anh, thầm cảm thán đêm giao thừa có anh ở bên thật là tuyệt.

“Anh đi lấy đồ.” Lục Bắc Thần mỉm cười.

Cố Sơ gật đầu rồi cùng anh vòng ra sau cốp. Cô vốn định xách cùng anh nhưng anh lại bê cả một túi to, khóa xe cẩn thận rồi một tay nắm tay cô, đi xuyên qua con ngõ dài.

Có rất nhiều đứa trẻ chạy ra đốt pháo, mùi pháo trôi nổi trong không khí. Cố Sơ thích ngắm pháo hoa nhưng lại sợ những cây pháo dây đột ngột phát nổ sau lưng hoặc bên chân, thế là khi những đứa trẻ cầm pháo dây chạy ngang qua, cô hay dè dặt, thi thoảng nghe thấy tiếng pháo nổ lại giật mình nhảy lên, len lỏi vào lòng Lục Bắc Thần. Anh cười, ôm chặt lấy cô, nếu phát hiện có đứa trẻ nào sắp đốt pháo là lại bịt tai cô trước.

Ở Quỳnh Châu, bữa cơm tất niên được chia làm hai, một là trước tám giờ tối, bữa còn lại vào lúc giao thừa, đúng mười hai giờ đêm. Cố Sơ và Lục Bắc Thần quay về rất vừa vặn, đúng lúc Sầm Vân đang chuẩn bị cơm tất niên. Cố Tư quay về từ sớm, bày bánh kẹo và hoa quả. Hứa Đồng cũng đã về, giúp việc tiếp khách khứa hàng xóm qua tặng bánh trái.

Đây là tập tục ở Quỳnh Châu, vào đêm giao thừa, nhà nhà đều phải rán một số loại bánh, tặng cho họ hàng, tặng cho xóm giềng. Những chiếc bánh này được dùng bột ngọt lên men nặn thành đủ các hình các kiểu, thường thì đám nhỏ rất thích. Sầm Vân mặc dù nổi tiếng đánh đá trong xóm nhưng dẫu sao cũng đã sống ở đây nửa đời người, người qua lại đều là hàng xóm lâu năm, tối năm mới trong nhà tự nhiên rất náo nhiệt.

Mặc dù tết Trung thu Lục Bắc Thần từng tới nhưng dù sao đây cũng là lần đầu tiên Cố Sơ dẫn anh về đón Tết, lần này còn hiện diện trước mặt mọi người. Mấy người hàng xóm tới trước tặng bánh gặp Lục Bắc Thần đều tấm tắc khen: Cậu này đẹp trai thật. Nếu không cũng là: Nhìn vóc dáng kia, cao quá đi.

Lục Bắc Thần dường như đặc biệt được họ yêu quý, mọi người cứ túm tụm cả lại không ra về, kéo anh hỏi nọ hỏi kia. Lại có người hỏi cô: “Tiểu Sơ à, dẫn bạn trai về rồi, khi nào thì đám cưới vậy?”

Cố Sơ ban đầu sợ Lục Bắc Thần phản cảm nhưng thấy anh đối mặt với những người hàng xóm nhiều chuyện này vẫn rất nhã nhặn lễ phép, cô cũng yên tâm. Sầm Vân bước tới, đuổi họ ra cửa với vẻ nửa đùa nửa thật. “Về nhà đón giao thừa cả đi, nó là quốc bảo của nhà chúng tôi đấy, nhìn đủ chưa? Nhìn nữa là tôi thu phí đấy nhé.”

Làm cho Cố Sơ đỏ khóc đỏ cười.

Đợi họ ra về hết, Lục Bắc Thần xắn tay áo lên, rửa tay rồi vào bếp phụ giúp. Sầm Vân từng được thưởng thức tài bếp núc của anh, dĩ nhiên không từ chối, còn vui mừng hơn hờ kéo anh vào bếp. Cố Tư ngó đầu vào bếp, cười ‘quỷ quái’: “Chị à, sao em cảm thấy dì còn có dụng ý khác thế? Chuyện anh rể thừa nhận quan hệ giữa hai người dì biết mà.”

Cố Sơ trừng mắt với Cố Tư: “Trẻ con sao mà lắm suy nghĩ thế hả?” Rồi cô quay sang Hứa Đồng, khẽ hỏi: “Chị không sao chứ?”

Trong vụ án này Hứa Đồng dây dưa không ít, cộng thêm quan hệ giữa chị ấy và Thịnh Thiên Vỹ, sợ là chị ấy ít nhiều sẽ bị ảnh hưởng. Sau khi vào nhà, Lục Bắc Thần vẫn tỏ ra bình thường, Hứa Đồng gặp Lục Bắc Thần cũng như lần trước, mọi người không ai nhắc tới vụ án, giống như chưa hề có chuyện gì xảy ra vậy. Nhưng Cố Sơ lo Hứa Đồng sẽ vì vụ án này mà suy nghĩ, đương nhiên phải hỏi han...

365. Q.7 - Chương 365: Ngón Tay Quý Giá

Anh chỉ khẽ có động, nó lại hưng phấn nhồm dậy, cái đuôi ngoáy tít. Anh bèn quay đầu nhìn nó, im lặng. Con Pug lại ư ử trở về vị trí cũ...

Hứa Đồng hiểu ý cô, cười khẽ: “Không sao đâu, rất tốt.” Ngừng một lát, chị ấy lại chân thành nói: “Về công, chị nên cảm ơn giáo sư Lục mới phải, nhưng về tư, chị...”

Chị ấy nói ngập ngừng nửa chừng, không giống tác phong dứt khoát gọn gàng thường ngày. Cố Sơ nhìn thấy, trong lòng sáng như gương. Vạch trần chân tướng, trả lại công bằng cho người chết, đây là trách nhiệm của Lục Bắc Thần, anh không sai. Nhưng trong quá trình này ắt phải nhổ cả bí mật của nhà họ Thịnh lên, và cũng phải liên đới tới những người muốn giữ bí mật và bị bí mật tổn thương, ví dụ như Tưởng Lăng, hay ví dụ như Thịnh Thiên Vỹ.

Chuyện đời không thể vẹn toàn cả đôi đường, Cố Sơ hiểu điểm này, Hứa Đồng càng hiểu hơn.

“Có những chuyện nhìn thì tưởng là bí mật, thực chất giống như ung nhọt, lâu dần sẽ sưng tấy, chảy máu, có lẽ phải hoàn toàn cắt bỏ mới được. Nếu đau đớn chỉ là chuyện sớm muộn thì đau dài chẳng bằng đau ngắn.” Cố Sơ thở dài.

Hứa Đồng gật đầu, khẽ nói: “Đạo lý này chị nghĩ anh ấy là người hiểu nhất, mặc dù có lẽ nhất thời anh ấy vẫn chưa chấp nhận được.”

“Mặc dù sự thật khiến người ta rất khó chịu, nhưng những người thân thiết vẫn luôn ở bên, còn tốt hơn vĩnh viễn không được gặp mặt.” Dù Quách Hương Vân đã làm gì thì máu vẫn nặng hơn nước lã, dù bà ta đã điên, ít nhất vẫn còn sống. Bây giờ là lúc Thịnh Thiên Vỹ buồn nhất, một là thân phận của bản thân, hai là nguyên nhân thật sự cho cái chết của bố, đối với ai đây cũng là một đả kích. Nhưng đối với Cố Sơ, sau khi trải qua nỗi đau mất mát lớn lao nhất, cô dĩ nhiên sẽ hiểu, chỉ cần người còn, điều gì cũng tốt đẹp.

Hứa Đồng đương nhiên hiểu suy nghĩ của cô, chị ấy vỗ vai cô an ủi. Cố Tư đứng bên trầm mặc, rất lâu sau mới nhìn Hứa Đồng: “Chị họ, vậy chị có dự định gì?”

Câu nói này khiến Hứa Đồng không hiểu.

“Bây giờ thân phận của tổng giám đốc Thịnh đó đã bị vạch trần, chị còn định ở bên cạnh anh ấy không?” Cố Tư hỏi thẳng.

Hứa Đồng cười: “Thân phận của anh ấy được tiết lộ và việc chị ở bên cạnh anh ấy có liên quan gì?” Sau khi cô và Thịnh Thiên Vỹ xác định quan hệ đã thông báo cho gia đình, nên Cố Tư biết họ đang yêu cũng không có gì lạ, cô chị lấy làm lạ sao Cố Tư lại có suy nghĩ này.

Cố Tư sợ chị ấy hiểu lầm, vội giải thích: “Ý của em là chắc anh ấy phải rời khỏi tập đoàn Thịnh Viễn, nhỉ?”

Hứa Đồng khó xử nhìn con bé: “Cho dù mẹ của anh ấy không phải Tưởng Lăng, anh ấy cũng mang họ Thịnh, cố chủ tịch Thịnh vẫn là bố của anh ấy, vì sao anh ấy phải ra đi?”

“Em cảm thấy người phụ nữ Tưởng Lăng đó không phải dạng vừa.” Cố Tư lẩm bẩm: “Bí mật bị vạch trần rồi, bà ấy còn mặt mũi nào nữa, trong cơn phẫn nộ chưa biết chừng sẽ không niệm tình. Tối lúc đó không chừng cả chị cũng bị liên lụy.”

Thật ra, đây cũng là điều Cố Sơ lo lắng.

“Tổng giám đốc Tưởng không phải người như vậy đâu. Chị nghĩ cô ấy còn quan tâm anh ấy hơn bất kỳ ai.” Hứa Đồng ít nhiều cũng hiểu Tưởng Lăng. Một là, Tưởng Lăng là một người phụ nữ rất lý trí, hai là nếu Tưởng Lăng thật sự để tâm thân phận của Thịnh Thiên Vỹ thì không thể giấu kín lâu như vậy. Sau khi ông Thịnh qua đời, bà hoàn toàn có thể nắm quyền, triệt để đuổi Thịnh Thiên Vỹ ra khỏi hội đồng quản trị, để anh không bao giờ có cơ hội tranh giành quyền lợi trong Viễn Thăng nữa.

Cố Tư thở dài: “Mong là đi có thể yên tâm. Chị không biết đâu, tin này vừa đồn ra ngoài đi suýt nữa bùng nổ.”

Hứa Đồng nhìn về phía bếp, rất lâu sau mới thở dài nặng nề. Cố Sơ vẫn không nói gì, so với việc lo lắng đi sẽ nhảy ra phản đối chuyện tình yêu của hai người họ, chuyện cô lo lắng hơn cả là bây giờ Tưởng Lăng đã biết Quách Hương Vân là hung thủ giết chồng, vậy thì liệu có thật sự vô tư với Thịnh Thiên Vỹ không?

...

Mười hai món ăn giao thừa, trong đó quá nửa do Lục Bắc Thần làm. Anh ra vào tíu tít, mỗi lần Cố Sơ muốn vào phụ đều bị anh đuổi ra. Sầm Vân thấy vậy đành cảm râm mấy câu: “Còn chưa cưới đâu, xa nhau một chút là không được hả?”

Cố Sơ liền đỏ mặt: “Dì, con muốn giúp dì mà, sợ dì mệt đó.”

“Nói thì hay lắm, dì thấy là con gái lớn không bám mẹ nữa rồi, một lòng muốn bay ra ngoài thôi.” Sầm Vân phụ cho Lục Bắc Thần, rửa rau lật hành, tay chân nhanh nhẹn. “Dì đang nói chuyện với Bắc Thần đây, con vào đây gây rối làm gì?”

Trong lúc hai người đang anh một câu tôi một câu thì Lục Bắc Thần vẫn im lặng mỉm cười, tập trung nấu nướng, động tác thuần thục nhẹ nhàng, chỉ nhìn thôi cũng thấy đã mắt. Cố Sơ liếc trộm anh, anh đang thái rau, con dao trên tay anh lướt nhanh như mọc đôi chân vậy.

Sầm Vân vẩy nước trên tay, nói với Cố Sơ: “Con thích ăn mì thì đi làm canh bánh chảo đi.”

Cố Sơ vừa vâng dạ thì nghe thấy ‘keng’ một tiếng, Sầm Vân lập tức hét lên: “Ôi trời ơi!”

“Sao vậy?” Cố Sơ vội bước tới, nhìn xong quả thật cũng hết hồn. Con dao trong tay Lục Bắc Thần nghiêng qua một bên, ngón tay phải của anh đang chảy máu.

“Đang yên đang lành sao lại cắt vào tay?” Cô vội kéo anh sang một bên, rửa vết thương, nét mặt xót xa. “Vết thương có sâu không?”

Sầm Vân vội nói: “Mau bôi thuốc vào.”

“Không sao ạ, cứa chút xíu thôi mà.” Lục Bắc Thần nhẹ nhàng an ủi. “Vết thương ngoài da thôi, không sâu.”

“Không được.” Cố Sơ nhìn vết đứt trên tay anh, mặc dù chưa vào tới xương nhưng miệng không hề nông. Cô kéo anh vào phòng ngủ, lục tìm hộp y tế. Cô lấy oxy già rửa lại lần nữa rồi ngâm muối sinh lý, bôi thuốc sát trùng, cuối cùng lấy băng ra.

Lục Bắc Thần thấy vậy phì cười: “Vết thương bé tẹo thế này có cần dùng băng không? Dính urgo là được rồi.”

“Không được.” Cố Sơ quấn băng vào vết thương rất gọn gàng. “Ngón tay anh quý như vàng ấy, dao chỉ dùng băng urgo được? Anh bảo sao anh dùng tay trái cầm dao mà cũng cắt vào tay cho được, nghĩ gì vậy?”

Lục Bắc Thần mím môi cười: “Nghe hai người cãi cọ thú vị quá, mắt tập trung.”

Cố Sơ trừng mắt với anh: “Nhìn xem, tai hại của việc tò mò đấy. Tay cầm dao, tai còn hóng cơ.”

Lục Bắc Thần chỉ cười không nói.

“Mấy ngày nay không được đung vào nước đấy.”

“Thế tắm thì làm sao?”

“Dễ thôi, cứ dựng thẳng cái tay này lên.”

Lục Bắc Thần cười xấu xa, cúi thấp xuống: “Em có thể tắm cho anh mà.”

“Nằm mơ hả.” Cố Sơ đẩy anh.

Anh cười khê.

“Này.” Cô ghé tới, hạ thấp giọng: “Lúc ở trong bếp, dì nói gì với anh thế?”

“Em có phải người thích hóng chuyện đâu nhỉ?”

Cố Sơ nghiêng đầu nhìn anh: “Hôm nay em tò mò chút không được à?”

Lục Bắc Thần bị cô chọc cười: “Thật ra cũng không có gì, chuyện vặt thôi.”

“Chuyện vặt gì?”

“Ví dụ như là khen anh lên được phòng khách, xuống được nhà bếp.”

Cố Sơ lườm nguyệt: “Đây là anh tự đánh giá mình thì có.”

“Sao có thể? Ấn tượng của dì đối với anh trước nay vẫn tốt lắm mà.” Lục Bắc Thần nhẹ nhàng nói.

Cố Sơ nhíu mày suy nghĩ, ngập ngừng hỏi: “Có hỏi anh chuyện gì khác không? Ví dụ như bố mẹ trong nhà chẳng hạn?”

Lục Bắc Thần nhìn cô, cười mà như không cười. Cố Sơ sợ anh hiểu lầm, vội giải thích: “Ý của em là... đôi lúc dì có thể sẽ khá hiếu kỳ về hoàn cảnh của anh.”

Anh chỉ cười khê khàng, không nói gì thêm.

“Nhưng mà, dì không hỏi cũng tốt, thật ra... cũng không có gì.” Cố Sơ tự vòng vo, gương mặt có chút thiếu tự nhiên, trong lòng dấy lên chút hối hận. Có lẽ dì thật sự không có nói mấy chủ đề sâu sắc đó, tại cô nhạy cảm thôi.

Lục Bắc Thần giơ tay vuốt tóc cô, cười khê: “Thật ra dì có ý hỏi, tại bị em ngắt ngang thôi.”

Ồ...

Cố Sơ ngây người, lát sau mới hoàn hồn trở lại, đang định nói thì Cố Tư thò đầu vào: “Hi, anh rể tương lai, ngón tay anh không sao chứ ạ?”

Lục Bắc Thần cũng rất thoải mái, giờ giờ ngón tay bị Cố Sơ băng kín như miếng lạp sườn lên: “Em nghĩ sao?”

“Chị, chị làm quá rồi đấy? Anh rể tương lai chị bị đứt chút thôi, chị coi anh ấy là người tàn phế thật đấy à? Có cần thêm cái xe lăn không?” Cố Tư cười gian xảo.

Cố Sơ bước lên đẩy nó, quở trách: “Em rảnh lắm hả? Theo chị vào bếp phụ.”

Đợi hai người họ đi khỏi, nụ cười trên khóe môi Lục Bắc Thần dần dần tắt ngấm, chút ánh sáng nơi đáy mắt từ từ chìm lắng như băng tuyết phủ lên đỉnh núi, mất đi dáng vẻ ban đầu. Anh chậm chậm giơ tay trái lên, ngây người nhìn nó mấy giây, ánh mắt dừng lại trên ngón tay bị thương. Anh dần dần nhíu mày, đầu mày nhuốm vẻ nặng nề, rất lâu sau, anh nắm chặt tay trái lại...

...

Năm mới ở Bắc Kinh có phần yên tĩnh, cả thành phố như trống vắng hẳn. Không còn ồn ào, không còn huyên náo, cũng chẳng thấy tranh chấp hay đôi co, tất cả đều rất im ắng. Tiết tấu của thành phố này chậm dần lại, giống như khôi phục lại sắc màu trầm tĩnh lúc trước. Trên đường vòng năm chiều có tiếng pháo nổ, chưa về đêm mà bầu trời xa xăm đã lấp lánh pháo hoa.

Chỉ mình Thịnh Thiên Vỹ sống trong căn hộ cao cấp ở khu tắc đất tắc vàng, chiếm cứ một vị thế xa hoa nhưng lại không chạm được tới pháo hoa. Có lúc phồn hoa cũng có cái giá của nó.

Đèn đường rực rỡ, bóng xe thưa thớt, bóng người cũng tịch mịch.

Tập đoàn Viễn Thăng làm một bữa tiệc tất niên hoành tráng, rồi lại vì tiền thưởng cuối năm cao ngất ngưỡng mà thu hút được sự chú ý của cánh nhà báo. Các nhân viên cầm tiền thưởng hớn hở về nhà, các nhân viên cấp cao người về quê thì về quê, người ra nước ngoài thì ra nước ngoài. Tướng Lăng ở lại cuối cùng, sau khi chia tiền lợi tức cuối năm cho các cổ đông mới thở phào.

Người chưa đi, còn có Thịnh Thiên Vỹ.

Qua sáu giờ, trời tối hẳn. Đêm giao thừa năm nay lại có tuyết rơi, cơn mưa tuyết lớn như lông ngỗng, thật hiếm gặp trong suốt mấy năm gần đây ở Bắc Kinh. Thịnh Thiên Vỹ chìm sâu trong sofa, cả phòng không bật đèn. Anh nhìn ra những bông hoa tuyết rơi lả tả ngoài cửa sổ, bóng lưng chìm trong bóng tối.

Rất lâu sau anh mới bê một chiếc ly lên nhấp một ngụm rượu vang, hàng mi dài che đi vẻ cô quạnh. Đường như đêm giao thừa này có náo nhiệt hay không cũng chẳng liên quan tới anh. Ở bên cạnh anh, chú chó Pug mặc độc chiếc quần đỏ chốc chốc lại ngược mắt lên ngó Thịnh Thiên Vỹ. Anh chỉ khẽ có động, nó lại hưng phấn nhồm dậy, cái đuôi ngoáy tít. Anh bèn quay đầu nhìn nó, im lặng. Con Pug lại ư ử trở về vị trí cũ...

~Hết chương 365

~

366. Q.7 - Chương 366: Dưỡng Dục Năng Hơn

Tình mẫu tử này dù ở thời điểm nào cũng không thể chia cắt, không ai có thể thay thế được.

Phía xa xa, bầu trời đêm bình sáng, không nghe thấy âm thanh, chòm pháo hoa xa xôi đó dường như có thể sánh cùng vầng trăng. Chú Pug ngừng lại được một chút lại đột ngột đứng dậy, nhảy xuống sofa, lao về phía cửa ban công, nhìn chăm chăm vào vầng sáng ấy, vừa vẫy đuôi vừa sủa.

“Khánh Hỷ Nhi!” Thịnh Thiên Vỹ khẽ quát.

Con chó Pug này do Hứa Đồng mua tặng anh, mặc dù anh từng nói với cô anh không có hứng thú với những thứ lông lá này, không, phải nói là từ trên xuống dưới trong tập đoàn không ai không biết anh chưa bao giờ nuôi chó nuôi mèo. Nhưng hôm đó Hứa Đồng đã dắt một con chó Pug chẳng giống chó là mấy này tới, ngang nhiên vào nhà anh. Con chó trước mắt cũng không hề khách khí vừa vào cửa là ngông nghênh đi ‘tuần tra’, cả một căn nhà rộng lớn bỗng nghe thấy tiếng nó phăm phăm chạy loạn. Hứa Đồng gọi nó là ‘Khánh Hỷ Nhi’. Anh nhìn tướng mạo của nó rồi ngấm cái tên này, bỗng cảm thấy rất phù hợp.

Hôm đó, khi anh chưa tạo dựng tình bạn quá thân thiết với Khánh Hỷ Nhi, nó đã tặng quà cho anh trước, tè lên bệ cửa sổ chiếm lĩnh địa bàn, ngay sau đó lại ‘đi nặng’ trong phòng ngủ. Hứa Đồng giúp anh thu dọn sạch sẽ rồi nói: Sau này anh phải cho nó đi dạo đúng giờ, nếu không nó sẽ đi bậy ra khắp nhà đấy.

Anh đau đầu, hàng ngày bắt đầu làm nô bộc cho chó.

Nhưng không thể không thừa nhận, khoảng thời gian này Khánh Hỷ Nhi quả thật đã thu hút được không ít sự chú ý của anh. Thế mà hôm nay ngay cả một Khánh Hỷ Nhi thường ngày tung bừng cũng yên tĩnh hẳn, có lẽ nó thật sự cảm nhận được cái thê lương trong lòng anh. Nghe anh quát, Khánh Hỷ Nhi dừng bước quay đầu lại nhìn anh, hai con mắt long lanh như thủy tinh. Thịnh Thiên Vỹ quay đầu nhìn thẳng vào nó, không hiểu sao bỗng mềm lòng, vỗ vỗ vào sofa, thăm gọi: “Về đây.”

Khánh Hỷ Nhi nhìn anh mãi rồi lại nhìn sofa, những tiếng hậm hực bật ra từ trong mũi. Thịnh Thiên Vỹ không biết nó định làm gì, nhíu mày quát khẽ: “Ngoan nào!”

Nó nghe xong, quay đầu chạy về chuồng của mình. Chẳng được bao lâu, nó lại lạch bạch bước tới, lấy đầu huých vào chân Thịnh Thiên Vỹ. Anh cúi đầu, ngẩn người nhìn. Nó đang ngậm bộ quần áo nhỏ, nhìn anh, ý muốn ra ngoài chơi.

“Đặt quần áo về, ở yên trong nhà.” Anh không có tâm tư chơi cùng nó.

Khánh Hỷ Nhi ghen ngào, miệng vẫn còn ngậm bộ quần áo bé xíu. Bộ quần áo này cũng là do Hứa Đồng mua cho nó, một bộ siêu nhân. Khánh Hỷ Nhi lại rất thích nhưng anh thì cứ cảm thấy chó mặc quần áo kỳ kỳ sao đó. Trước khi về đón Tết, Hứa Đồng dặn đi dặn lại chuyện của Khánh Hỷ Nhi, lúc nào dẫn nó ra ngoài, bữa nào thì cho nó ăn thực phẩm dinh dưỡng. Sau khi Hứa Đồng đi rồi, Khánh Hỷ Nhi bắt đầu âm ỉ đòi ra ngoài chơi, không còn cách nào khác anh đành mặc chiếc quần siêu nhân lên cho nó để lừa nó.

Nó vẫn làm thỉnh.

Rồi đột nhiên, Khánh Hỷ Nhi quăng bộ quần áo trong miệng ra, chạy tót về phía cửa ra vào. Thịnh Thiên Vỹ giật mình, hiểu nhầm con chó định phá cửa đi ra, vội đứng lên xem, không ngờ cánh cửa bật mở, hóa ra là Tưởng Lăng.

Khánh Hỷ Nhi lăn lông lốc dưới đất làm nũng, sung sướng vô cùng.

Thịnh Thiên Vỹ sững người, lát sau mới lẩm bẩm: “Mẹ...” Ngay sau đó cảm thấy không đúng bèn sửa lại: “Tổng giám đốc Tưởng.”

Tưởng Lăng chỉ đi một mình, có lẽ đã cho vệ sỹ về nhà đón tết rồi. Bà đội mưa tuyết tới đây, bả vai vẫn còn bông tuyết chưa tan. Bà cúi xuống vuốt ve cái bụng tròn quay của Khánh Hỷ Nhi, ngửi khí dịu dàng: “Mẹ nói với con nhiều lần rồi, bữa tối đừng để nó ăn nhiều quá, ăn nhiều là phải dắt nó đi chơi nhiều, nếu không nó tiêu hóa không nổi.”

Thịnh Thiên Vỹ đứng đực ra đó, không nhúc nhích.

Tưởng Lăng không để ý tới vẻ dờ dẩn của anh, bà thay giày, tự động đi vào, cởi áo khoác và khăn choàng vắt một bên rồi bật đèn, nhìn bốn xung quanh.

“Con trang trí đây hả?” Bà nhìn vách tường rực rỡ và những đồ trang trí, cười hỏi.

Thịnh Thiên Vỹ bước lên, trả lời: “Là Hứa Đồng ạ.”

Tưởng Lăng mỉm cười gật đầu rồi bước tới trước cửa sổ, lần sờ tới công tắc đèn bên cạnh rèm cửa. Đèn bật sáng, rải khắp tấm kính như sao sa. Sau khi Khánh Hỷ Nhi nhìn thấy thì quay xung quanh đèn, nhảy suốt.

“Chắc cái này cũng do Hứa Đồng treo phải không?”

Thịnh Thiên Vỹ gật đầu.

Tưởng Lăng ngồi xuống sofa, nói một câu: “Nó là cô bé rất có lòng.”

“Dạ.”

“Mẹ vào lâu vậy rồi mà không có điểm tâm, không có trà nước?” Tưởng Lăng nhướn mày.

Thịnh Thiên Vỹ lập tức phản ứng lại, lần lượt bê từng thứ tới. Chẳng mấy chốc, mặt bàn đã đầy ắp, đủ các loại bánh kẹo, điểm tâm, hoa quả, nhìn hoa cả mắt. Tưởng Lăng thấy vậy lắc đầu nói: “Ồ chỗ còn mùi vị năm mới còn đủ đầy hơn bất kỳ ai mà sao bộ dạng con như sắp chết vậy? Vừa mới vào mẹ còn tưởng con không ở nhà, tối om om, không đèn không điện. Con xem, giờ chẳng phải rất tốt sao?”

Thịnh Thiên Vỹ nhẹ nhàng đáp: “Đều do Hứa Đồng chuẩn bị ạ.”

“Mẹ đã đặt sẵn bữa cơm tất niên.” Tưởng Lăng nhìn giờ. “Lát nữa họ sẽ mang qua.”

Thịnh Thiên Vỹ kinh ngạc nhìn bà.

“Đúng ra chúng ta phải làm ở nhà.” Tưởng Lăng dựa vào một góc sofa, cả người có vẻ rất thoải mái. “Nhưng con cũng biết đợt này sắp xếp mấy chuyện của tổng công ty và các chi nhánh lỡ dở rất nhiều thời gian.”

“Mẹ...” Thịnh Thiên Vỹ ngập ngừng giây lát rồi hỏi: “Sao mẹ không về?”

Tuy rằng ông Thịnh đã qua đời nhưng mỗi năm đón tết gia đình họ chưa bao giờ lạnh lẽo. Trong nhà đông người thân họ hàng, đều thuộc về bên ngoại, thế nên tết nhất chỉ tính chuyện thăm hỏi lẫn nhau đã phiền.

“Bà ngoại con năm nay có cậu con chăm nom nên mẹ cũng yên tâm.” Tưởng Lăng khẽ đáp.

Thịnh Thiên Vỹ chợt ảm lòng, nhưng đồng thời những cảm xúc đó lại quẩn lấy lồng ngực, trở thành gông xiềng làm tắc nghẽn cõi lòng. Anh hít sâu một hơi, từ từ làm dịu bớt những khó chịu rồi nói: “Mẹ không cần vì con như vậy, dẫu sao...”

Còn chưa nói hết câu, trái tim đã đau nhói.

Tưởng Lăng nhìn anh, hiểu ra: “Dẫu sao con cũng không phải con ruột của mẹ chứ gì?”

Nói trúng tim đen kiểu gì cũng đau đớn. Thịnh Thiên Vỹ gật đầu, ngược mắt lên nhìn thẳng vào bà: “Mặc dù con chưa từng nghĩ rằng mình lại không phải con của mẹ, nhưng đây là sự thật.”

Nhưng Tưởng Lăng lại bật cười: “Đúng, con không phải con trai mẹ, rồi sao nữa?”

“Rồi sao nữa?” Thịnh Thiên Vỹ không hiểu.

“Cho dù con không phải con mẹ đứt ruột đẻ ra thì con vẫn là con ruột của bố con.” Tưởng Lăng nói rành mạch: “Con là người thừa kế duy nhất của nhà họ Thịnh, đây là sự thực không cần nghi ngờ. Tập đoàn Viễn Thắng là trách nhiệm con vĩnh viễn không thể chối bỏ.”

Thịnh Thiên Vỹ cúi gằm, nhú chặt mày.

“Mẹ biết chuyện này xảy ra khiến con khó có thể chấp nhận, mẹ cũng hiểu được tâm tư của con.” Tưởng Lăng lấy một viên kẹo trên đĩa, nhẹ nhàng bóc vỏ. “Nhưng sóng to gió lớn cách mấy cũng sẽ có ngày bình lặng. Sự thật không khó tiếp nhận, chỉ tại con chưa chuẩn bị tâm lý tốt mà thôi. Công ty thời gian này đang ở đầu ngọn gió, không phải mẹ muốn tước chức của con, mà cảm thấy tình trạng của con hiện giờ không thích hợp để xử lý công việc.”

“Mẹ có quyền làm vậy.” Thịnh Thiên Vỹ thở dài: “Trong chuyện này, con không có bất kỳ ý kiến gì.”

“Có quyền?” Nghe xong Tưởng Lăng cười hỏi: “Con cho rằng khi mẹ biết con không phải con ruột sẽ lấy việc công trả thù riêng? Hay vì mẹ ruột của con giết bố ruột của con mà mẹ định trả thù?”

Tuy rằng ý chí của Thịnh Thiên Vỹ suy sụp nhưng chưa mất hết, vẫn nhạy cảm nhận ra nghĩa khác. Anh hỏi: “Khi mẹ biết con không phải con ruột? Lẽ nào chuyện này mẹ không biết từ đầu ư?”

“Không, bố con có ý giấu mẹ, phải tới năm con suýt nữa bị bỏng nước sôi mẹ mới biết.” Tưởng Lăng khẽ thở dài: “Năm đó bố con không nói ra chuyện mang thai hộ không thành công, tới tận khi Quách Hương Vân vào nhà họ Thịnh, bà ấy đối xử với con cực kỳ tốt, trước đây mẹ cũng từng đề phòng nhưng không điều tra kỹ, tới tận khi bà ấy bị bỏng vì con, mẹ mới nghĩ ngờ.”

Năm đó, cuộc đời bà rơi vào hố đen, DNA của Quách Hương Vân và con trai bà phù hợp một cách kỳ lạ, sự thật này đã kích mọi hy vọng của bà. Nhưng dù sao bà vẫn là Tưởng Lăng, nếu đã quyết định giữ Thịnh Thiên Vỹ bên cạnh thì bà phải chuẩn bị thật chu toàn, đây cũng là nguyên nhân quan trọng bà giữ lại mẫu lông tóc của Quách Hương Vân.

Gương mặt Thịnh Thiên Vỹ hơi co giật: “Năm đó con còn rất nhỏ, vì sao? Nếu mẹ đã biết con không phải con ruột từ năm đó, vì sao còn giữ con bên cạnh? Nếu là vì bố còn sống thì sau khi bố qua đời mẹ cũng hoàn toàn có thể đuổi con đi, vào năm mẹ toàn quyền nắm giữ tập đoàn Viễn Thắng.”

“Mẹ từng có suy nghĩ ấy, vào lúc con còn rất nhỏ.” Tưởng Lăng chân thành nói: “Nhưng khi con kéo áo gọi ‘Mẹ ơi, mẹ ơi’ không ngừng, mẹ lại không thể nhẫn tâm cho được.”

Sóng mắt Thịnh Thiên Vỹ hơi xao động.

“Còn nhớ lần mẹ nằm viện không, ngày nào tan học con cũng tới thăm mẹ, còn tự tay đút cho mẹ ăn. Buổi tối mẹ sốt, còn liên nắm chặt tay mẹ nói: Mẹ ơi, con biết khăn mặt ướt có thể hạ sốt. Thế là tối đó không biết con đã thay cho mẹ bao nhiêu cái khăn mặt, năm ấy con mới bảy tuổi.” Tưởng Lăng mỉm cười, đôi mắt ngập tràn hạnh phúc. “Sau đó mẹ hỏi con: Sau này mẹ già rồi còn chăm sóc mẹ không? Con trả lời rằng...”

“Dĩ nhiên rồi, mẹ là mẹ của con, con là con trai của mẹ, chăm sóc mẹ là điều nên làm.” Thịnh Thiên Vỹ nhắc lại câu trả lời năm xưa.

Tướng Lăng mỉm cười gật đầu: “Nhớ là tốt rồi.”

Khóe mắt Thịnh Thiên Vỹ hơi đỏ nhưng vẫn kiên chế: “Con không hiểu...”

“Vì con còn chưa làm cha mẹ.” Tướng Lăng kéo tay anh qua, vỗ thật mạnh. “Công sinh công dưỡng, công dưỡng lớn hơn. Tuy con không do mẹ sinh ra nhưng con vừa sinh ra đã ở bên mẹ, con gọi ‘mẹ’ tiếng đầu tiên cho tới tận bây giờ. Bao nhiêu năm rồi, phần tình cảm này có khác gì con ruột?”

Bà lại thở dài, nói tiếp: “Năm xưa khi mẹ chưa biết nguyên nhân thực sự cái chết của bố con, vì con cãi lời ông tức giận phải vào bệnh viện, tới tận sau đó qua đời, mẹ trách con, giận con nhưng phần nhiều là không biết làm sao. Lúc đó tâm tư của mẹ một bên là chồng, một bên là con trai, bên nào cũng không đành cắt bỏ. Cũng chính lần đó mẹ đã thực sự ý thức được bao năm qua dù biết con không phải con ruột nhưng trong lòng mẹ con chính là con ruột. Tình mẫu tử này dù ở thời điểm nào cũng không thể chia cắt, không ai có thể thay thế được.”

Thịnh Thiên Vỹ càng cúi đầu thấp hơn, nắm chặt đôi tay hơi run của Tướng Lăng.

“Mẹ cũng có sự ích kỷ của mình.” Tướng Lăng xoa đầu anh. “Trong lòng bố mẹ, con có lớn thế nào cũng vẫn là con. Dù bây giờ con khôn lớn trưởng thành rồi, có thể sống tự lập, thậm chí đã là một con nhân vật có thể hô mưa gọi gió trên thương trường, nhưng trong mắt mẹ, con mãi là một đứa trẻ. Sau khi bố con qua đời, mẹ đuổi Quách Hương Vân đi, không phải vì Mục Thanh Đăng, chỉ đơn thuần sợ bà ta sẽ cướp mất con, con trai của mẹ.”

Thịnh Thiên Vỹ ngước lên, hơi thở gấp gáp.

“Sự thật khó chấp nhận, giống như khi mẹ biết chân tướng cái chết của bố con, mẹ cũng đau khổ, cũng sầu não, nhưng cũng hiểu tất cả do số phận sắp đặt, nắm bắt hiện tại mới là quan trọng. Thế nên thời gian này không ai có thể giúp được con, con chỉ có thể dựa vào sức mạnh của chính bản thân mình để vượt qua.” Tướng Lăng nói hết nước hết cái: “Ý chí suy sụp chỉ là tạm thời, đừng quên, sự phát triển của tập đoàn Viễn Thăng vẫn phải trông cậy vào con.”

Thịnh Thiên Vỹ trầm mặc rất lâu mới hỏi: “Chuyện đến nước này, mẹ vẫn tin tưởng con?”

“Vậy có phải sau này gặp mặt con không gọi ‘mẹ’ nữa không?” Tướng Lăng hỏi ngược lại.

“Con...” Thịnh Thiên Vỹ bỗng á khẩu.

Tướng Lăng vỗ mạnh vào vai anh, ánh mắt kiên quyết: “Con là con trai mẹ, mẹ không tin con thì còn tin ai? Khả năng của con, cơ hội của con, sức nắm bắt của con trên thương trường rồi cả những kế hoạch của con cho Viễn Thăng đều là việc người làm mẹ này không thể thay thế. Con phải nhớ rõ, con là người nhà họ Thịnh. Viễn Thăng... chính là của con.”

“Mẹ...” Giọng Thịnh Thiên Vỹ có chút nghẹn ngào.

Tướng Lăng đau xót kéo anh vào lòng, vỗ vỗ: “Nhìn xem, con lớn từng này rồi, mẹ có muốn ôm con cũng ôm không nổi nữa.”

Thịnh Thiên Vỹ trở ngược tay ôm chặt lấy bà, Tướng Lăng cười mãn nguyện.

Rất lâu sau, bà nói: “Mục Thanh Tuyết, Mục Thanh Liên tuy phạm pháp nhưng dù sao cũng là chị gái con. Còn cả Quách Hương Vân nữa, cảnh ngộ hôm nay đích thực xót xa, con có dự định gì?”

“Thẩm mỹ viện và nhà hàng con dự định sẽ toàn quyền tiếp nhận thanh lý. Mục Thanh Liên đã giết người không thể ra tù nữa, Mục Thanh Tuyết cũng phải có chỗ dựa mới được. Cổ phần con sẽ không điều chỉnh, sau này chị ấy ra ngoài là có thể tiếp nhận một doanh nghiệp sạch sẽ để làm, còn về dì Vân... không, còn về mẹ con, con sẽ sắp xếp nhân viên chuyên nghiệp chăm sóc, để bà được hưởng phúc những năm cuối đời.”

Mặc dù tay Quách Hương Vân cũng dính máu nhưng tình hình của bà ấy hiện giờ lẽ nào không phải là sự trừng phạt của ông trời?

Tưởng Lăng nghe xong gật đầu: “Năm xưa mẹ con có lẽ cũng trong lúc sốt sắng mới nảy sinh ý định sát hại, bà ấy một lòng vì con thôi. Bố con tước quyền của con, bà ấy sợ bố con không cho con tiếp tục thừa kế gia nghiệp nhà họ Thịnh nên mới lầm đường lỡ bước.”

Ánh mắt Thịnh Thiên Vỹ bi ai. Đây cũng là nguyên nhân tâm trạng anh rất phức tạp khi một lần nữa đối mặt với Quách Hương Vân. Anh nên cảm hận bà ấy đã hại chết bố mình nhưng lại không thể cảm hận, từ nhỏ anh đã thân thiết với bà ấy, giờ lại biết đó mới là mẹ đẻ của mình.

Bố anh năm xưa vì một mục đích nào đó đã nói dối một chuyện tày trời, mà mục đích này nói ra nghe lại rất đường hoàng. Dù gì, sự thật là ông đã ngoại tình, mà anh chính là bằng chứng đanh thép.

Nhưng có thể nào đi chăng nữa anh cũng không thể cảm hận một người đã chết.

Tưởng Lăng đặt cả một bàn thức ăn, món nào cũng rất công phu. Thịnh Thiên Vỹ lấy ra loại rượu vang được cất giữ rất lâu, đích thân rót cho Tưởng Lăng. Tới tuổi này, dường như có quá nhiều lời làm nũng trưởng bối anh đã không thể nói ra nữa, nhưng ở tuổi này chung quy vẫn biết ầm lòng.

“Hình như đã lâu lắm rồi không được bình yên đón giao thừa, thế này rất tuyệt.” Tưởng Lăng mỉm cười.

Những năm trước tuy có náo nhiệt nhưng đông người thì cũng lắm mục đích, sao bà không hiểu ý tứ của mấy người bà con đó?

“Cảm ơn mẹ.” Đây là những lời từ tận đáy lòng Thịnh Thiên Vỹ. Nếu hôm nay không có bà, nút thắt trong lòng anh vẫn không sao cởi bỏ được.

Hai người chạm ly, Tưởng Lăng nói: “Năm sau, con nên chính thức đưa Hứa Đồng về nhà ngồi rồi.”

Thịnh Thiên Vỹ hiểu ý của bà, nhẹ nhàng đáp lại: “Vâng.”

...

Khi các tiết mục văn nghệ đón tết trên tivi bắt đầu giờ đếm ngược thì món ăn cuối cùng cũng đã xong. Cổ Sơ và Cổ Tư bày xong rượu, Hứa Đồng sắp đĩa. Bên kia bắt đầu múa hát, tiếng pháo trong tivi và tiếng pháo bên ngoài hợp thành một. Cổ Tư khoa chân múa tay: “Ăn thôi, ăn thôi!”

Mọi người lần lượt ngồi vào chỗ.

Lục Bắc Thần mở một chai rượu vang, từ một tiếng trước đã tỉnh giấc từ trong bình rượu, màu rượu vừa đẹp. Anh rót cho Sầm Vân trước, Hứa Đồng lập tức đứng dậy giắt lấy chai rượu trong tay anh, cười nói: “Rượu của anh nên để tôi rót.”

Cổ Tư ngồi bên cổ tình trêu: “Chị họ, chị làm vậy là sai rồi, rượu của anh rể phải để chị em rót mới đúng.”

“Em thì biết cái gì.” Cổ Sơ quả con bé.

Hứa Đồng mặc kệ Cổ Tư cổ tình bới lông tìm vết, kiên quyết rót rượu cho Lục Bắc Thần. Cổ Sơ nhìn rất rõ ràng, ánh mắt Hứa Đồng trong sáng đầy thành ý, xem ra mặc dù ngoài miệng chị ấy nói còn để bụng, thật ra tính chất của chuyện này chị ấy hiểu nhất.

Lục Bắc Thần không từ chối, đón lấy.

Cổ Sơ gơ ly rượu về phía Hứa Đồng: “Chị họ, của em đâu?”

“Em?” Hứa Đồng nhướn mày: “Nghe nói em bị ra lệnh cấm uống rượu.”

“Đâu có, đâu có.” Cổ Sơ cười rồi huých vào người Lục Bắc Thần: “Nhỉ?”

Lục Bắc Thần đón lấy chai rượu, cười khê, đổ chút xíu cho cô: “Em nhắm nháp là được rồi.”

Mọi người xung quanh phá lên cười.

Cổ Sơ không phục, vừa định phản đối thì di động reo lên. Cô đứng dậy lấy máy, không quên vẫy vẫy về phía chiếc ly: “Đổ thêm đi, thêm nữa đi.”

Lục Bắc Thần làm mặt vừa giận vừa buồn cười, cuối cùng vẫn thêm cho cô một chút.

Là điện thoại của Tiểu Tiểu Tiểu.

Cố Sơ nhắc máy, vừa nghe thấy cậu ấy ‘alô’, chẳng hiểu sao tim bỗng đập ‘thịch’ một tiếng.

“Cậu tới Quỳnh Châu rồi phải không?” Giọng Tiểu Tiểu rất thấp.

“Xảy ra chuyện gì vậy?” Cố Sơ hỏi thẳng.

...

Năm phút sau, Cố Sơ quay trở lại bàn ăn, đã không còn nói nói cười cười như lúc trước nữa. Lục Bắc Thần ở bên cạnh mời rượu Sầm Vân trước, Sầm Vân chúc mấy câu may mắn, gọi Cố Sơ một hồi cô mới phản ứng lại.

“Dì, chúc dì năm mới vui vẻ.” Cố Sơ vội cầm ly rượu lên, khéo môi gượng cười: “Chúc dì sức khỏe dồi dào.”

“Tốt, tốt.” Sầm Vân cười nói: “Hai đứa nhanh chóng ổn định đi mới là tâm nguyện lớn nhất của dì.”

Cố Tư cười hì hì: “Thêm một baby nữa.”

Lục Bắc Thần mỉm cười từ đầu tới cuối, quay đầu sang thấy Cố Sơ không mấy tập trung bèn hỏi: “Ban này ai gọi điện vậy?”

“Là Tiểu Tiểu.” Cố Sơ sợ tâm trạng của mình ảnh hưởng tới người nhà bèn quay đầu nhìn Sầm Vân: “Tiểu Tiểu gọi điện bảo con thay mặt cậu ấy chúc tết dì.”

“Tiểu Tiểu là đứa trẻ ngoan đấy, nó sắp cưới chưa?” Sầm Vân cười ha ha.

“Sắp ạ.”

“Bạn trai nó làm nghề gì?” Sầm Vân bắt đầu nhiều chuyện.

Trong quá trình trả lời, Cố Sơ cứ đáp nhát gừng, nhát gừng, trong đầu chỉ toàn là chuyện Tiểu Tiểu vừa nói trong điện thoại. Các MC trên tivi lần lượt lên sóng, náo nhiệt vô cùng, nhưng trái tim cô đã bay tới Thượng Hải từ lâu.

Khi nghe thấy Lục Bắc Thần gọi cô lần nữa, cô ngược mắt lên, thấy tất cả mọi người đều đang nhìn mình. Cô sững sốt, lúc ấy mới phát hiện đĩa của mình đã đầy thức ăn, đều là Lục Bắc Thần gấp cho cô.

Ngay cả Sầm Vân cũng nhận thấy cô không ổn, bèn hỏi: “Con làm sao thế?”

Cố Tư cũng nhìn cô: “Chị à, không phải ở Thượng Hải chị ăn nhiều món của anh rể quá đến phát ngán đấy chứ?”

“Không phải...” Cố Sơ ấp úng: “Không sao...”

Lục Bắc Thần nhìn cô rất lâu rồi đặt đũa qua một bên, nói khẽ: “Đi thôi.”

Đi?

Cố Sơ nhìn anh nghi hoặc.

“Chuyện của bệnh viện phải không?” Anh như hỏi, lại như khẳng định.

Cố Sơ cũng không muốn giấu, gật đầu: “Tiểu Tiểu nói bệnh tình của bệnh nhân đó tái phát, vừa cấp cứu một lần, người nhà đã đồng ý làm phẫu thuật, áp dụng phương án của em.”

Hứa Đồng nghe xong nói: “Chúng tôi phương án của em được khẳng định, được thông qua không phải chuyện đơn giản đâu.”

Cố Tư reo mãi: “Chị, chị tuyệt thật!”

Chỉ có Lục Bắc Thần biết những điều họ quan tâm không phải tâm sự trong lòng Cố Sơ. Thấy cô ngập ngừng, anh khẽ hỏi: “Em muốn đứng mổ hơn, phải không?”

Cố Sơ biết mình nghĩ gì không thể giấu được anh, bèn cắn đũa, lẩm bẩm: “Tiểu Tiểu nói người ở bệnh viện không đủ, dù sao đây cũng là một ca mổ lớn. Nhưng biết em đã ở Quỳnh Châu rồi, cậu ấy nói sẽ nghĩ cách khác.”

“Giao thừa làm phẫu thuật?” Cố Tư bĩu môi: “Khổ sở quá đấy.”

Sầm Vân cầm đũa gõ con bé: “Người bệnh người ta muốn thế à?”

Lục Bắc Thần giơ tay xoa đầu cô: “Em nghĩ sao?”

“Em...” Cố Sơ cắn môi: “Thật ra dù em có đi cũng chẳng giúp được gì.” Cô là người dao mổ còn không dám cầm, đi chỉ khiến người ta xem thường.

“Em chỉ cần nói với anh em muốn đi hay không muốn đi.” Lục Bắc Thần nghiêm giọng.

Cố Sơ sững sờ nhìn anh, rất lâu sau mới nói: “Em muốn đi.” Cho dù thật sự chỉ làm chân chạy vặt, cô cũng không bứt rứt ruột gan như bây giờ.

Lục Bắc Thần không nói nhiều thêm, quay đầu nhìn Sầm Vân: “Dì, bọn con phải đi đây.”

Sầm Vân thở dài, muốn níu kéo nhưng cũng biết đây là trách nhiệm của người bác sỹ. Bà lẩm bẩm: “Sớm biết thế này ngày xưa không nên để con học y. Nhìn xem, cả bữa cơm tất niên cũng ăn không xong.” Dứt lời, bà đứng dậy đi vào bếp.

Như vậy càng khiến Cố Sơ áy náy hơn.

Hứa Đồng hiểu, nhẹ nhàng an ủi: “Không sao đâu, mẹ chị tính khí thế nào em còn không hiểu sao? Mạnh miệng yếu lòng thôi.”

Lục Bắc Thần đứng dậy, cầm áo khoác, vỗ vỗ cô: “Đi thôi.”

Cố Sơ gật đầu, đứng dậy mặc quần áo. Lúc ấy Sầm Vân từ trong bếp đi ra, tay xách hai chiếc hộp giữ nhiệt, đưa cô: “Không ăn bánh chẻo sao gọi là đón tết? Đựng cả cho hai đứa rồi đây, cầm về ăn!”

Cố Sơ đón lấy, trái tim ấm áp, nước mắt suýt nữa tuôn rơi...

367. Q.7 - Chương 367: Em Phải Tin Vào Bản Thân Mình

Tin anh đi, đây sẽ là chương ngại cuối cùng trên con đường đến với nghề y của em, chỉ cần em vượt qua được, em chắc chắn sẽ là người chiến thắng.

Dọc đường từ Quỳnh Châu về Thượng Hải, pháo hoa nhuộm sáng trời đêm. Thi thoảng đi xuyên một vài trấn cổ sẽ nhìn thấy những đứa trẻ tay xách đèn lồng, nói cười đùa giỡn, tiếng cười ấy quyện vào mùi pháo trong không khí, khiến cảm giác năm mới ngập tràn. Xe đi ngang qua, để lại một ít khói bụi. Cố Sơ hạ cửa kính xuống, thò đầu ra nhìn. Dưới bầu trời từng chùm pháo hoa đang nổ tung, đủ màu đủ sắc.

Gió đêm vùn vút, len lỏi vào trong xe, sau khi đã mất, cuối cùng Cố Sơ cũng đành lòng quay về chỗ ngồi, vội nâng kính lên, xoa hai tay vào nhau, rung mình. Lục Bắc Thần liếc nhìn cô, thấy vậy rướn môi cười, rồi bỏ một cánh tay ra kéo tay cô lại, nắm chặt. Chẳng mấy chốc, gió nóng trong xe đã xua đi giá rét, tay cô cũng dần dần ấm lại, chính hơi ấm từ lòng bàn tay anh.

Đêm giao thừa, nhà nhà đoàn viên, xe trên đường vốn đã không nhiều, sau khi lên đường cao tốc lại càng phía trước không đèn xe, phía sau không bóng xe. Xe của họ cô độc một mình trên con đường trải nhựa, hai chiếc đèn xe chiếu rọi đoạn đường phía trước, hai bên đường đều tối om.

Tay ấm rồi, nhưng anh vẫn nắm mãi không buông.

Đài phát thanh trong xe rất náo nhiệt, hai người dẫn chương trình đang trò chuyện về chủ đề bữa cơm tất niên, tiếng nhạc nền cũng đầy niềm vui. Cố Sơ không có tâm tư nghe họ nói gì. Cô quay đầu nhìn người đàn ông bên cạnh. Gương mặt nghiêng của anh chìm trong bóng tối nhưng vẫn nhìn rõ những tia máu trong đôi mắt anh. Cô áy náy trong lòng, để có thể kịp quay về đón tết, chắc là ở Bắc Kinh anh thường xuyên thức đêm, nếu không đã chẳng mới về Thượng Hải đã ngủ li bì. Ngay sau đó lại chở cô về Quỳnh Châu,

bây giờ lại quay đầu về Thượng Hải, trong một ngày lúc trước ngồi máy bay, lúc sau lại đi hai chuyến hành trình dài, anh không mệt mới lạ.

“Giờ phút này đang trăng thanh gió mát, em cứ nhìn anh chăm chăm không chớp mắt là định làm gì?” Lục Bắc Thần cười khê.

“Mỹ nam trước mắt, anh bảo em muốn làm gì?” Cố Sơ cố tình trêu chọc.

Lục Bắc Thần đánh mắt nhìn cô, rồi lại tiếp tục nhìn đường, cười nói: “Anh không ngại em ngồi trên xe làm mấy việc xấu đâu.”

“Ví dụ như?”

“Ví dụ như...” Nụ cười của Lục Bắc Thần mang theo ý xấu, bàn tay anh hơi dùng sức kéo cô lại, ngay sau đó giữ chặt gáy cô, ép về phía giữa hai bắp đùi.

Cô lập tức hiểu ra anh định làm gì, mặt lập tức nóng bừng, giằng khỏi tay anh, lẩm bẩm: “Anh là đồ háo sắc!”

“Là một người đàn ông bình thường đều có suy nghĩ này.”

Cố Sơ lườm anh: “Không thể làm người tử tế được sao. Ban nãy em còn định lái xe giúp anh một lúc, giờ xem ra là không cần rồi.”

“Em lái xe?” Lục Bắc Thần phì cười: “Thế thì tim anh sẽ nghỉ hưu non mất.”

“Ăn nói kiểu gì thế hả? Chẳng phải em sợ anh mệt sao?” Lòng tự trọng của Cố Sơ bị đả kích.

Lục Bắc Thần một lần nữa bắt lấy tay cô: “Thế nên em phải nghĩ cách để anh tập trung cao độ một lát.”

“Đừng có nằm mơ, lái xe cho nghiêm túc vào! Lái xe tốt thì bốn tiểu thư mới trọng thưởng!” Cố Sơ giật mạnh cổ tay, thoát khỏi tay anh, hoàn toàn cắt đứt suy nghĩ của anh.

Lục Bắc Thần cười như mèo.

Sau một lúc giày vò, Cố Sơ bỗng nói nhiều lên, đồng loạt trải hết nỗi lòng của mình ra, huyền thuyên không ngừng.

“Nếu phương án phẫu thuật của em mà có vấn đề thì phải làm sao?” Cô lẩm bẩm, không đợi Lục Bắc Thần trả lời đã lại thở dài: “Trong mắt rất nhiều người, phương án đó chỉ mang tính lý luận thôi.”

Lục Bắc Thần buồn cười liếc nhìn cô.

“Haiz...” Cố Sơ lại thở dài ngao ngán: “Có lẽ em quay về cũng chẳng ích gì...”

Lục Bắc Thần không đáp, mặc cho cô tự độc thoại.

“Trước đây không cảm thấy gì, thật ra nếu tiến hành phẫu thuật, cầm dao mổ cũng không dễ.”

“Ày, thật không biết Tiểu Tiểu làm kiểu gì được?”

“Lúc còn ở trường thành tích của cậu ấy tuy rất khá nhưng chắc chắn là không thể so với em.”

“Giờ nghĩ lại thấy xấu hổ thật đấy. Cậu ấy được phụ trách bệnh nhân rồi, em thì, haiz...”

“Nhưng mà cũng may em thi đỗ đại học năm 17 tuổi, nhỏ hơn cậu ấy một chút, giờ chạy đến bệnh viện thực tập cũng không hề gì. Nếu không em ba mươi mấy tuổi mới tới thực tập, lúc đó mới mất mặt kìa.”

Chiếc xe cứ đi, cái miệng của Cố Sơ vẫn không ngừng nghĩ.

“Hy vọng là bệnh nhân đó không sao...”

“Em biết là em chẳng giúp được gì đâu, nhưng tới phòng mổ chỉ ít có thể an tâm.”

“Cho dù là đứng bên cạnh thôi.”

“Tiểu Tiểu đón Tết không yên thì em cũng chẳng vui cho được.”

“Đúng, đến bệnh viện là không sai đâu.”

Suốt quá trình ấy, Lục Bắc Thần không nói gì, chỉ yên lặng lắng nghe cô tự mâu thuẫn, đối đáp kiểu phân liệt. Có lẽ cuối cùng tự độc thoại cũng mệt, lúc ấy cô mới nhận ra anh không nói câu nào, quay đầu nhìn anh: “Anh cảm thấy em nói có đúng không?”

Lục Bắc Thần một lần nữa nắm tay cô, kéo tới bên môi hôn khẽ rồi nói: “Sơ Sơ à, em phải tin tưởng bản thân mình.”

“Anh có tin em không?” Cô gấp gáp hỏi.

Đây là một cảm giác lo lắng, cũng là sự lo âu đối với việc bản thân mình có thể kiểm soát được tình hình hay không, và cũng là nguyên nhân ban nãy cô nói không ngừng. Cô cố gắng dùng hai thái độ tự khẳng định và tự phủ định để làm yên lòng mình, bây giờ lại hy vọng thông qua anh để khẳng định khả năng của mình. Lục Bắc Thần nhìn thấy, cũng hiểu rõ trong lòng, chân thành nói: “Chính em phải tin tưởng mình mới là quan trọng nhất.”

Cổ Sơ mím môi, cuối cùng nói một câu: “Thật ra... em cũng không tin tưởng bản thân cho lắm.” Mặc dù lần trước trị liệu giải mã cảm đã có hiệu quả, cô không còn bài xích phòng mổ nữa, nhưng giây phút cầm dao mổ lên, cô vẫn xuất hiện vô số những dè dặt. Có biết bao lần Tiểu Tiểu hy vọng cô có thể khắc phục được trở ngại tâm lý nhưng lần nào cũng kết thúc trong thất vọng.

Tay bị Lục Bắc Thần nắm chặt, anh nhìn chăm chăm con đường phía trước nhưng lại nói với cô: “Sơ Sơ, anh tin em.”

Cổ Sơ sững người, lát sau hỏi anh: “Vì sao vậy?”

“Tin anh đi, đây sẽ là chương ngại cuối cùng trên con đường đến với nghề y của em, chỉ cần em vượt qua được, em chắc chắn sẽ là người chiến thắng.” Lục Bắc Thần cổ vũ cô: “Em có khả năng này.”

Cổ Sơ nhìn một bên gò má anh, trong lòng xúc động.

...

Đêm giao thừa, nhà họ La cực kỳ náo nhiệt.

Vừa ăn xong bữa cơm tất niên, còn chưa tới giao thừa, La Trì đã sốt sắng chúc tết.

Nhà họ La ở Bắc Kinh có lai lịch không nhỏ, họ hàng lại đông, cứ tới thời điểm này là thích sum họp cùng nhau ăn tết. Nhà họ La có bốn người con trai, bố La Trì xếp thứ tư, là người duy nhất trong gia đình theo nghiệp kinh doanh, các anh em khác đều là nhân viên công chức, làm việc trong cơ quan nhà nước. Nhà họ La tới đời La Trì càng náo nhiệt hơn, cả đồng anh em họ, La Trì là cậu cháu trai được bà anh yêu quý nhất.

Nhắc tới cụ bà thì cũng coi là sống thọ, năm nay vừa tròn trăm tuổi, dưới chân không những con trai con gái đông đúc mà cả cháu, chắt rồi chít cũng có nữa, có thể gọi là tứ đại đồng đường. Năm nay để mừng cụ trăm tuổi, bữa tiệc tất niên được đặt biệt chọn ở một biệt thự hơn sáu trăm mét vuông ở khu ngoại ô, cả một đám người rầm rộ đi đi lại lại trong biệt thự, quả thực là náo nhiệt.

La Trì chúc tết cụ bà trước. Anh quỳ rạp xuống đất, cụ bà tươi cười cho anh một bao lì xì dày cộp. La Trì đón lấy, đứng dậy ôm cụ bà, hôn ‘chụt’ một cái. Cụ bà vỗ vỗ tay anh, nói: “Tiểu Trì à, bạn gái đâu? Sao không dẫn về cho nội gặp?”

Cụ bà tuy tuổi đã cao nhưng tai không điếc, mắt không lòa, dáng hình nhỏ thó, đi lại mạnh mẽ như bay, trong người không bệnh tật gì. Năm nay đón tết, cụ mặc chiếc áo đỏ. Bộ quần áo gấm cân đối kiểu Trung Quốc màu đỏ rực làm khuôn mặt cụ càng thêm hồng hào, sạch sẽ sáng sủa, quả thật là người có chủ kiến trong gia đình, con cháu chắt trên dưới không ai không kính trọng.

“Mẹ à, nó mà có thể yên ổn tìm một cô bạn gái thì bọn con không cần lo lắng rồi.” Là mẹ La Trì đang nói.

Cụ bà nghe xong, lập tức không vui: “Sao thế hả? Con lớn từng nào rồi mà còn không tìm bạn gái đi? Con nhìn em trai em gái đều đã kết hôn sinh con cả rồi, thậm chí cháu ngoại con cũng có con rồi đấy.”

Cứ tới tết, đây là chủ đề thường thấy, bình thường La Trì sẽ đau đầu nhưng hôm nay thì khác. Anh bình tĩnh, ôm lấy cụ: “Nội ơi, nội sắp được gặp cháu dâu rồi.”

Cụ bà nghe xong, vui không ngồi yên nổi: “Ồ đâu? Mau dẫn tới cho nội gặp.”

Họ hàng nghe xong cũng rất hiếu kỳ, bắt đầu hỏi thăm tới tấp.

Bình thường La Trì sợ nhất là phải gặp đám cô dì này, vì họ quá thích quan tâm tới chuyện của anh. Nhưng bây giờ anh lại không cảm thấy phiền nữa, thấy họ quan tâm như vậy càng dương dương tự đắc.

Nhưng anh cứ để cho họ sốt ruột, lại lần lượt chúc tết. Đám bà con này sao có thể buông tha cho anh? Không nói rõ là không đưa lì xì, anh gân cổ lên nói: “Này, mọi người không đưa lì xì, con không nói.”

Kết quả, cả đến bố La Trì cũng sốt ruột. Ông chưa bao giờ đưa lì xì cho La Trì, để moi được tin này, trong lúc cấp bách cũng đưa thẳng chi phiếu cho anh.

La Trì cứ gọi là đắc ý.

Bác cả chỉ tay vào La Trì: “Nhìn thấy chưa? Cái thằng nhóc tinh ranh này nên đi theo kinh doanh mới đúng.”

Cụ bà sốt ruột đập bàn: “Tiểu Trì, con định làm nội sốt ruột tới chết phải không?”

La Trì sao dám để bề trên nổi giận. Anh hắng giọng nói: “Các vị, La Trì con đã yêu rồi. Đối phương... là một cô gái hiền lương thực đức, từ diện mạo tới nhân phẩm đều cực kỳ tuyệt.”

Mọi người đều gật gù.

La Trì cúi đầu đếm tiền.

“Rồi sao nữa?” Bà La truy hỏi.

“Sao cái gì ạ?” Anh chẳng thèm ngẩng đầu lên.

“Chuyện bạn gái của con ấy? Thế thôi à?”

La Trì không hiểu: “Mọi người còn muốn nghe gì nữa?”

Ông La nói: “Con bé nó họ gì, tên tuổi ra sao, gia đình làm gì, bao nhiêu tuổi, nghề nghiệp thế nào... tất cả những điều cơ bản nhất này con cũng phải nói cho mọi người chứ?”

La Trì không nhịn được cười: “Mọi người đang điều tra nhân khẩu đấy à? Nếu cô ấy lấy con rồi, có phải mọi người định thẳng đường thăm vấn không?”

“Thằng nhóc này, hi hi ha ha làm cái gì? Bố con hỏi cái gì thì con trả lời cái đó đi.” Bà La quát: “Cả nhà đang đợi đấy, con nhận lì xì thì nhanh gọn, kể chuyện sao mà mất sức thế hả? Con mà còn không nói lại kéo thẳng con lên gác xếp đóng cửa nhận lì xì bây giờ.”

“Phải đấy, phải đấy, thằng nhóc này học được cái thói gian xảo rồi hả? Không nói lấy lại lì xì.” Đám bà con lại mồm năm miệng mười.

“Còn không nói?” Bà La thúc giục.

La Trì gơ hai tay đầu hàng: “Quy định của nhà họ La chúng ta, phàm những đứa con chưa lấy chồng lấy vợ hàng năm đều có lì xì. Mọi người xem, con hoàn toàn có thể giấu giếm để lừa thêm lì xì mấy năm nữa nhưng năm nay con đã chủ động khai báo, chứng tỏ bạn gái lần này của La Trì con rất đáng tin cậy, con ấy à...” Nói tới đây, anh hắng giọng, vỗ đầu: “Rất muốn cưới cô gái đó.”

“Xem kìa, Tiểu Trì nhà chúng ta đồ mặt rồi.” Một bà thím lên tiếng.

La Trì cười hi hi.

“Nói vậy là hai con bàn chuyện cưới xin rồi.” Cụ nội vừa nghe xong, mắt sáng lên.

Các bà con khác cũng rất hào hứng, làm cho La Trì sợ hãi phải lập tức thanh minh: “Chưa ạ, chưa ạ, con còn đang theo đuổi người ta.”

“Theo đuổi?” Bà La cảm thấy vô cùng thất vọng: “Còn chưa theo đuổi được đã tính chuyện kết hôn?”

“Trả lì xì đây!” Một người anh họ của La Trì đi về phía anh, nửa đùa nửa thật nói.

La Trì lập tức giữ chặt lì xì: “Em còn chưa nói hết!”

“Mau nói!”

La Trì biết rõ đã nắm được điểm yếu của mọi người, vội cười trừ nhìn hết thấy: “Là thế này, cô gái ấy cũng có ý với con, thế nên chuyện này chắc như đinh đóng cột rồi. Còn về cô gái ấy thì họ Cố, tên là Cố Tư, trước mắt còn đang học đại học.”

“Ô, cả sinh viên mà con cũng lừa gạt hả?” Một người bà con cười.

“Lừa gạt gì chứ? Con và cô ấy gọi là duyên phận.”

“Có ảnh không?”

“Dĩ nhiên ạ.” La Trì rút ví tiền ra, móc từ trong ra một bức ảnh, đưa cho cụ trước: “Nội ơi, nội xem cô ấy có xinh không?”

Ảnh được chụp lần đi công việc trước. Tâm trạng cô không vui, anh đã phát huy hết khả năng cùng cô ăn, cười, chơi. Có điều cô đề ra yêu cầu tới công viên chơi trò ghế rơi tự do, làm sợ anh đến nỗi kéo tuột cô đi chơi vòng xoay ngựa gỗ. Anh còn nhớ rất rõ, hôm đó nắng rất đẹp, mặc dù cô không tình nguyện nhưng vẫn lên ngựa gỗ. Giữa những con ngựa đủ màu sắc, cô ăn mặc thanh nhã nhẹ nhàng, ngồi giữa một đám con nít, cũng giống hệt một cô nhóc ngây ngô.

Anh nhìn cô, không kìm được lòng mình chụp lại một bức ảnh, rửa ra rồi để vào trong ví, đã có mấy lần bị các đồng nghiệp hoặc bạn bè nhìn thấy, hỏi han, anh đều không hề do dự nói với họ cô là bạn gái của anh.

Bà cụ nhìn bức ảnh, hài lòng gật đầu: “Cô bé này xinh đấy, nhưng tuổi hình như hơi nhỏ thì phải? Người ta vẫn còn đi học.” Rồi cụ đưa cho những người khác: “Mọi người xem cả đi.”

Các bà con sốt sắng ngó xem rồi xôn xao bàn tán.

“Nội à, bây giờ con nít đi học mẫu giáo đã biết yêu đương rồi, học đại yêu mà yêu là quá bình thường.” La Trì nói.

Ông bà La đón lấy bức ảnh, xem kỹ. Bà La nói: “Con cũng biết bây giờ người ta yêu sớm cơ à? Thế con thì sao? Sắp ba mươi rồi mới nhớ ra chuyện yêu đương, con xem cả nhà chúng ta đều thuộc dạng kết hôn muộn.” Rồi bà lại nói: “Cô gái trong ảnh trông cũng khá đấy, lại còn xinh nữa, nó không chê con già hả?”

La Trì lườm: “Mẹ, con già khi nào?”

“Con bảo là nó họ Cố?” Ông La hỏi.

La Trì gật đầu: “Vâng, Cố Tư.” Ngẫm nghĩ rồi anh lại nói: “Nhà cô ấy trước đây rất có tiếng ở Thượng Hải. Cô ấy là con út của Cố Trạch Phong, bố, chắc là bố từng nghe nói tập đoàn Kiến Khoa chứ ạ?”

Bà La kinh ngạc: “Thiên kim của tập đoàn Kiến Khoa?”

“Bây giờ cũng không thể gọi là thiên kim nữa.” La Trì nói: “Sau khi nhà họ Cố phá sản, cô ấy cùng chị gái đã trở về Quỳnh Châu sinh sống.”

Cụ bà nghe hiểu nửa vờ hỏi: “Còn là con gái của nhà giàu? Vậy coi như là môn đăng hộ đối với chúng ta rồi.”

“Mẹ, tập đoàn Kiến Khoa trước đây thật sự là giàu có, nếu như không có chuyện gì thì có khi chúng ta còn với không tới ấy chứ.” Có một người bà con cười nói.

Cụ bà không hiểu biết mấy chuyện ngoài xã hội, nghe mà ù ù cạc cạc.

...

Nhà họ La có thói quen đợi giao thừa, ba mươi tháng chạp chưa qua mười hai giờ thì không được phép ngủ, vì trong nhà có người già, thế nên đợi tuổi cũng là mong may mắn, ước nguyện cho các cụ được trường thọ

an khang. Sau bữa cơm tất niên, phái nữ bắt đầu cười nói gói bánh chẻo, còn đàn ông thì bàn luận chính trị, lịch sử rồi thị trường hiện nay. Mấy đứa nhóc thì xách đèn lồng chạy ra ngoài biệt thự đốt pháo bông.

La Trì không ngồi cùng các anh em trò chuyện. Anh tìm một gian phòng yên tĩnh, gọi điện cho Cố Tư. Đầu kia của cô cũng đi ùng tiếng pháo, nghe từ đầu này giọng cô ngọt ngào, giòn tan.

“Gì đấy?”

“Tiểu nha đầu, qua năm mới rồi mà không chúc tết anh hả?”

“Không lì xì, chúc tết gì?”

“Em chúc đi rồi anh cho lì xì.”

“Không có hứng.”

“Năm mới mà sao buồn chán thế hả? Nhớ anh à?”

“Đừng có nằm mơ đi.” Cố Tư ai oán một câu rồi kể chuyện lúc tối.

La Trì nghe xong cảm thấy rất kỳ lạ: “Giáo sư Lục sao lại tới nhà em đón tết?”

“Chắc là muốn để lại ấn tượng tốt cho dì em chẳng?”

“Chưa kết hôn đã chạy tới nhà gái đón tết? Không hợp quy tắc.”

“Anh ấy sống thường xuyên ở nước ngoài, chắc cũng không để tâm mấy phép tắc đó đâu.”

“Cũng phải.” La Trì không suy nghĩ sâu thêm, cười nói: “Vây ngày mai anh tới tìm em, tối có thể ngủ nhà em không?”

“Không được.”

La Trì cũng chỉ nói đùa thôi, mừng 1 anh tuyệt đối không thể đi đâu, mừng hai thì các bà thím về nhà ngoại anh mới có thể rút lui. Anh suy nghĩ rồi nói: “Mừng 2 anh tới Quỳnh Châu tìm em.”

“Tìm em làm gì? Thật sự bắt em dập đầu chúc tết anh à?”

“Dẫn em đi gặp một bà cụ cực kỳ tốt.”

“Thế là ý gì?”

“Tối lúc đó em sẽ biết thôi.”

“La Trì, anh lại giở trò gì đó?”

“Ở trước mặt em, anh dám giở trò sao?” La Trì cười: “Quyết định vậy nhé, mừng 2 em không được đi đâu cả.”

“Này, anh dựa vào đâu mà quản em?”

“Anh là bạn trai của em, anh bảo anh có được quản em không?”

“Ai đồng ý làm bạn gái anh?”

“Em không phủ nhận chứ gì? Chỉ cần không nói không đồng ý tức là đồng ý.” La Trì thấy ông La bước vào, lập tức đứng dậy, nói vào đầu kia: “Hứa rồi đấy nhé, ở nhà đợi anh.”

Không cần hỏi, ông La cũng biết anh đang gọi điện cho ai. Sau khi anh bỏ di động xuống, ông mới tỏ ý bảo anh ngồi xuống.

La Trì thấy vậy hiểu rõ, bố có chuyện muốn nói riêng.

“Cô gái họ Cố đó...”

“Bố, bố muốn nói gì ạ?” La Trì cảm thấy bố hơi khác thường.

Ông La không nói, rất lâu sau mới lần tìm hộp thuốc lá trong túi, rút ra hai điếu. La Trì đón lấy một điếu, đưa cho bố trước rồi tự châm cho mình. Ông La rít một hơi, nhả ra, lát sau mới nói: “Năm xưa chuyện của

tập đoàn Kiến Khoa bố cũng nghe nói ít nhiều. Ý kiến cá nhân của bố là con qua lại với cô gái họ Cố đó nên thận trọng một chút là hơn.”

“Bố sợ tập đoàn Kiến Khoa mặc dù đã phá sản nhưng có thể còn chuyện khác ư?” La Trì hiểu ý của bố, mặc dù anh không hiểu chuyện thương trường, nhưng tập đoàn Kiến Khoa anh khi trước cũng từng điều tra. Trước đây anh còn nhắc Lục Bắc Thần phải để ý, vì trong quá trình điều tra đích thực phát hiện những điểm bất thường. Tập đoàn Kiến Khoa là đầu tàu ngành dược, sau đó phát triển các công xưởng sản xuất thuốc quy mô lớn, có thể gọi là tiếng tăm mà không một người cùng ngành nào tại Trung Quốc có thể so bì. Cố Trạch Phong là một người làm việc vừa dững cậm lại quyết đoán, từ những bài báo xưa kia có thể nhận ra ông ta không phải người chỉ quan trọng cái lợi trước mắt, thế nên chất lượng dược phẩm dẫn đến chết người, chuyện này nhìn kiểu gì cũng thấy có vấn đề.

Từ góc độ của một doanh nghiệp phát triển lâu năm mà nói, những đối thủ cạnh tranh đồng loại dĩ nhiên phải đề phòng, nhưng quan trọng nhất là có phù hợp với quy luật thị trường hay không. Cũng có những doanh nghiệp lớn ban đầu phồn thịnh, cuối cùng bị vùi dập nuốt chửng trong dòng xoáy phát triển của thị trường. Nhưng Kiến Khoa thì khác, quan điểm của Cố Trạch Phong rất tiến bộ, ông ta có thể nắm bắt chuẩn xác hướng đi của thị trường dược phẩm. Một người thông minh là thế sao có thể chết vì một thứ là sinh mạng như chất lượng thuốc?

Ông La gật đầu: “Tập đoàn Kiến Khoa phá sản có lý do pháp lý, nhưng bố cảm thấy phía sau chuyện này không đơn giản như vậy, Cố Trạch Phong nhất định đã đắc tội với một người có lai lịch không hề tầm thường.” Nói tới đây, ông hơi ngừng lại, vẻ mặt do dự.

“Bố, bố biết chuyện gì phải không?”

Ông La suy tư giây lát rồi lên tiếng: “Cũng chỉ là tin tức ngầm thôi, nói rằng năm đó sở dĩ tập đoàn Kiến Khoa phá sản vì có liên quan tới Lục Môn. Đương nhiên, đây chỉ là tin đồn vì chẳng ai có bằng chứng gì cả.”

“Lục Môn?” La Trì sững người. Lục Bắc Thần chính là người của Lục Môn, vậy anh ấy và Cố Sơ...

“Tóm lại bất luận thế nào chuyện của nhà họ Cố cũng không đơn giản, nếu không năm xưa tập đoàn Kiến Khoa có giao tình tốt với họ đến vậy mà không cũng xen vào chuyện này.”

La Trì ngẫm nghĩ sau đó cười: “Cho dù thật sự có chuyện gì cũng không lỡ dở chuyện yêu đương của con và Cố Tư.”

“Con thật sự quyết định ở bên cô bé đó rồi sao?” Ông La hạ thấp giọng hỏi.

“Dĩ nhiên ạ.” La Trì không chút do dự: “Con định mừng hai sẽ đón cô ấy về nhà, nội cứ dặn dò con mãi là con phải đưa Tư Tư về nhà.”

“Kết hôn là chuyện lớn, con có sự lựa chọn của con, bố mẹ cũng không muốn can dự nhiều, chỉ nhắc con trong quá trình tìm hiểu nên lưu tâm một chút.” Ông La thở dài nặng nề: “Đừng vì một người con gái mà chuốc phiền phức vào người.”

“Bố.” La Trì nghiêm túc: “Con thích cô ấy thế nên cho dù nguy hiểm con cũng tình nguyện mạo hiểm vì cô ấy.”

Ông La ngẩn người nhìn anh rất lâu, khẽ thở dài: “Tiểu Trì, con lớn thật rồi...”

...

Khi Cố Sơ về tới Thượng Hải, tuyết vẫn còn rơi lác đác. Cây ngô đồng hai bên đường đã bị nước tuyết làm cho ướt rượt, cành cây còn có tuyết đọng. Đồng hồ đếm ngược trên đường Hoài Hải còn chưa kêu. Dọc đường gió rung chớp giạt, khi xe tới trước cửa bệnh viện thì thân xe đã bao trùm một mùi pháo.

Lục Bắc Thần dừng xe lại, đưa cho cô áo dạ và hộp giữ nhiệt, dặn dò: “Tranh thủ ăn chút gì đi, đừng để bụng đói.”

Cố Sơ mặc áo vào rồi hỏi: “Anh thì sao?”

“Đừng lo cho anh.” Lục Bắc Thần cũng xuống xe, thắt lại khăn quàng cổ cho cô: “Mau vào đi.”

Cố Sơ để lại một hộp cho anh: “Cái này đợi em ra ăn cùng anh nhé.”

Anh mỉm cười đón lấy: “Ừ.”

Cô ngược mắt nhìn anh, ngập ngừng định nói. Lục Bắc Thần nhận ra sự lo lắng của cô, xoa đầu cô: “Đi đi, phải tin vào bản thân đấy.”

Cố Sơ cắn chặt môi, gật đầu...

368. Q.7 - Chương 368: Em Tới Mổ

Cô nắm chặt khay khử trùng, trong đầu toàn là hình ảnh bố mẹ bị đẩy vào phòng cấp cứu năm xưa.

Dọc đường đi vào trong bệnh viện, sau khi nhìn thấy cô, các y tá trực ban rất ngạc nhiên, dấu sao năm nay bệnh viện đều chiếu cố các sinh viên thực tập, không sắp xếp công việc trực đêm giao thừa. Cố Sơ cũng không giải thích với họ quá nhiều, chỉ chào hỏi đơn giản rồi đi vào thang máy.

Khi được biết Tiểu Tiểu và Cố Khải Mân đang ở trong phòng phẫu thuật, cô lập tức đi vào. Cô thay quần áo vô trùng, đeo khẩu trang rồi rửa tay kỹ càng, cô y tá cầm tới một đôi găng tay y tế.

Lúc cô xin vào phòng, Tiểu Tiểu rõ ràng rất sửng sốt. Cậu ấy hoàn toàn không ngờ Cố Sơ lại vội về trong đêm giao thừa, ngay cả Cố Khải Mân cũng chờ ra vì ngạc nhiên. Sau khi vào phòng phẫu thuật, Cố Sơ hít sâu, khi lên tiếng giọng đã nhẹ nhàng mà kiên quyết, nhìn về phía tất cả các nhân viên. “Em tới rồi.”

Bệnh nhân nằm trên bàn mổ, bác sỹ mổ chính là Cố Khải Mân, Tiểu Tiểu làm trợ lý, ngày 30 Tết đột xuất gọi các nhân viên y tá tới là một vấn đề, nhưng đây cũng là chuyện ngoài dự liệu, ai mà ngờ được người nhà lại đưa bệnh nhân trở về? Trước khi vào phòng mổ, Cố Sơ đã nghe y tá kể ca mổ đã kéo dài được hai tiếng, trong khoảng thời gian này, có hai lần tim bệnh nhân ngừng đập đột ngột, huyết áp liên tục giảm, biến chứng đã rất nghiêm trọng rồi, nói gì tới việc mổ hộp sọ loại trừ ổ bệnh.

Sau khi gặp Cố Khải Mân và Tiểu Tiểu, Cố Sơ mới biết tình hình học búa ra sao, các chỉ số của bệnh nhân trên máy kiểm soát đều tới giới hạn. Hai người họ biểu cảm rất nặng nề, bầu không khí trong phòng mổ tĩnh mịch, chết chóc.

Đây không phải lần đầu tiên cô theo ca mổ, càng không phải lần đầu hợp tác với Cố Khải Mân. Người bên ngoài nhìn vào có lẽ không khí trong phòng mổ luôn nghiêm túc nặng nề, nhưng hoàn toàn ngược lại. Rất nhiều lúc để giảm bớt áp lực, mọi người lại nói những chuyện tầm phào trong lúc mổ. Cố Khải Mân nổi tiếng là người hay kể chuyện cười trong quá trình phẫu thuật, các trợ lý, y tá gây mê làm việc với anh cũng cực kỳ thoải mái.

Tính tình Tiểu Tiểu cũng dễ gần, thân thiện với mọi người trong phòng mổ, thế nên có lúc cũng kể mấy chuyện vui để bớt căng thẳng.

Nhưng hôm nay hai người họ không ai đùa giỡn, sắc mặt nghiêm nghị. Trán Cố Khải Mân lấm tấm mồ hôi. Anh lau đi rồi nó lại túa ra, có thể thấy áp lực của ca mổ này không nhỏ.

“Đúng lúc lắm, qua đây giúp đi.” Cố Khải Mân không nói nhiều, lập tức ra lệnh.

Cố Sơ gật đầu, bước lên.

Khoảng thời gian này cô vào phòng mổ đã không còn vấn đề gì, giúp mấy việc vặt cũng vô tư, nhưng cũng chỉ giới hạn ở những công việc đưa dụng cụ, quan sát tình hình và ca mổ của bệnh nhân ở khoảng cách gần nhất, chứ chưa bao giờ cầm dao mổ. Thế nên sau khi tới bên cạnh Tiểu Tiểu, cô tự nhiên nhận lấy mấy công việc vặt vãnh, thuận thực đưa dụng cụ cho cậu ấy.

Trong lúc ấy, không ai nói thêm một câu nào.

Điều khiến lòng cô dạt dào cảm xúc là Cố Khải Mân không gạt cô. Ca phẫu thuật này quả nhiên sử dụng phương án của cô, thế nên mỗi bước đi không còn ai hiểu thông suốt, triệt để hơn cô.

Máy giám sát vẫn còn đang kêu títtít, cô nghe mà thấy phiền nhưng cũng không còn bài xích như trước.

Tình hình trong sọ bệnh nhân được phóng to, những dây thần kinh mảnh và chằng chịt, cho dù chỉ có một chút sơ suất cũng sẽ khiến tình hình trở nên nghiêm trọng. Ai cũng nói ngoại khoa thần kinh là một công việc tỉ mỉ, cũng là công việc cần sự kiên nhẫn và phức tạp nhất. Cố Sơ không dám thở mạnh, nhìn chăm chăm vào con dao phẫu thuật trong tay Cố Khải Mân, không dám chớp mắt.

Đừng nói là cô, các nhân viên y tá khác tim cũng như vọt lên tận cổ họng.

Năm mới, không ai muốn một mạng người ra đi trong tay mình.

Cố Sơ hiểu rõ nhất tình trạng của bệnh nhân này, không mổ thì tính mạng đáng lo ngại, mổ thì nguy hiểm trùng trùng. Nói trắng ra, lúc đó khi làm phương án phẫu thuật này Cố Sơ cũng có phần đánh bạc, vì cô cho rằng đây là cách làm duy nhất có thể. Cô hiểu suy nghĩ của lãnh đạo bệnh viện. Một, cô chỉ là sinh viên thực tập, kinh nghiệm lâm sàng cực kỳ ít ỏi. Hai, ngay cả dao mổ cô cũng không dám cầm, làm sao có thể phán đoán chuẩn xác cảm giác khi dao chạm vào dây thần kinh? Nhưng sở dĩ cô có được sự ủng hộ của Cố Khải Mân, cuối cùng được toàn bệnh viện thông qua nguyên nhân thực sự là vì cô đã xem quá nhiều án lệ ở nước ngoài rồi tổng kết ra. Việc này cũng phải nhờ tới chỗ tài liệu Lục Bắc Thần từng đưa cho cô.

Sau này cô đã kiểm tra, những tài liệu đó đích thực là bệnh án và án lệ phẫu thuật của các bác sỹ nổi tiếng thế giới, đa phần không công bố ra ngoài, trong đó bác sỹ Smith có tới hơn ba mươi phương án phẫu thuật, cực kỳ có giá trị. Tài liệu không công khai không phải chuyện hiếm gặp, nếu không đã chẳng có những học trò kín. Rất nhiều lúc, trao đổi y học cũng cần phải suy nghĩ, càng là chuyên gia thì cách làm càng đặc biệt, thế nên không phải họ ích kỷ không công khai, chỉ sợ chuốc phiền phức mà thôi. Dẫu sao thì không phải tất cả mọi người đều tán đồng cùng một phương án và lý luận trị liệu.

Tất cả đối với Cố Sơ đều là báu vật. Cô ứng dụng vào thực tế, rồi chăm chỉ nghiền ngẫm, thế nên được Cố Khải Mân tin tưởng cũng là chuyện rất bình thường.

Cứ như vậy, ca mổ yên lặng trôi qua.

Bệnh nhân không được gây mê hoàn toàn. Trong ca mổ này bắt buộc phải để ông ấy tỉnh táo hợp tác. Thế nên rất nhiều lúc Cố Sơ phải vòng qua bên cạnh xem mắt của bệnh nhân, phải xác định xem phản ứng của ông ấy có bình thường hay không.

Ca mổ lại trôi qua nửa tiếng nữa, đúng vào lúc tinh thần của Cố Khải Mân thả lỏng đôi chút, thì bỗng nhiên, máy giám sát vang lên những tiếng gấp gáp. Tiếng títt títt trở nên sắc bén hơn, đôi mắt bệnh nhân rời rạc dần, tay chân bắt đầu co giật.

“Chết rồi!” Tiểu Tiểu chau mày, nói vội: “Mau, kìm cầm máu, băng gạc!”

Chưa đợi Tiểu Tiểu nói xong, bên này Cố Sơ đã đưa ngay.

Sắc mặt Cố Khải Mân cũng trở nên khó coi, mặc dù quá nửa gương mặt bị khẩu trang che khuất nhưng vẫn nhận ra vẻ căng thẳng của anh.

“Bác sỹ Cố, huyết áp của bệnh nhân giảm mạnh!”

“Không cầm được máu!”

“Bệnh nhân co rút mạnh quá!”

“Tim! Càng ngày càng yếu rồi...”

Những tiếng nói gấp rút lúc cao lúc thấp vang lên trong phòng mổ, hô hấp của Cố Sơ trở nên dồn dập, tiếng kêu của máy giám sát kích thích thần kinh của cô. Cô nắm chặt khay khử trùng, trong đầu toàn là hình ảnh bố mẹ bị đẩy vào phòng cấp cứu năm xưa. Ngày đó các bác sỹ đi đi lại lại, cô nhìn thấy máu trên chiếc áo blouse trắng của họ, một vệt máu lớn...

“Tiểu Sơ, băng gạc!” Tiểu Tiểu quát.

Cố Sơ lập tức tỉnh lại, đưa cho cậu ấy băng gạc. Rồi lại nghe thấy Tiểu Tiểu kêu thất thanh: “Anh muốn tiến hành cắt ngang dây thần kinh?”

Câu này nói với Cố Khải Mân.

“Đúng vậy, nếu lúc này không lập tức cắt ngang dây thần kinh thì bệnh nhân có thể sẽ bị sốc và rơi vào tình trạng hôn mê trường kỳ, thậm chí sẽ không bao giờ tỉnh lại được nữa.”

“Nhưng một khi cắt ngang sẽ làm tổn thương tới thần kinh tủy sống, việc này rất nguy hiểm.”

“Chỉ ít có thể giữ mạng sống.” Dù sao Cố Khải Mân cũng là người có uy tín trong ngành, gặp những tình huống khẩn cấp, anh sẽ dứt khoát quyết định. “Nguy hiểm trong phẫu thuật ai cũng có thể dự liệu được. Việc chúng ta phải làm là hạ nguy hiểm xuống mức thấp nhất. Nhưng đối mặt với tình huống này, chúng ta chỉ còn cách chọn tổn hại nhẹ hơn.”

Tiểu Tiểu Tiểu không nói nữa. Lúc này, cậu ấy thường sẽ nghe theo quyết định của Cố Khải Mân.

Nhưng Cố Sơ nãy giờ vẫn im lặng cuối cùng cũng lên tiếng: “Em không đồng ý cắt ngang.”

Tiểu Tiểu và Cố Khải Mân đều quay đầu nhìn cô. Tình hình của cô không ổn lắm, trán cũng đầm đìa mồ hôi, sắc mặt nhợt nhạt. Tiểu Tiểu giạt mình, bước tới: “Cậu sao vậy?”

“Không thể vòng qua dây thần kinh rỗng rọc, phải hạ ống dẫn xuống bên cạnh dây thần kinh rỗng rọc, sau đó mổ.” Cô không để tâm tới sự quan tâm của Tiểu Tiểu, tập trung hết sức vào việc điều chỉnh phương án.

“Sao cơ?” Cố Khải Mân sững người, nói ngay: “Em đùa sao! Em cũng biết dây thần kinh rỗng rọc mảnh cỡ nào, sao có thể hạ ống dẫn ở khu vực xung quanh?”

“Nếu không làm vậy bệnh nhân dù có khỏe cũng tàn phế.”

“Nhưng em biết rõ một khi không né tránh sự nguy hiểm của dây thần kinh rỗng rọc, bây giờ bệnh nhân đã chảy máu không dừng, bản thân dây thần kinh rỗng rọc vốn không đáng sợ, đáng sợ là ông ấy có biến chứng. Nếu xuất hiện một chút vị trí sai lệch sẽ khiến cho các dây thần kinh khác và huyết quản nứt vỡ, bệnh nhân sẽ đối mặt với nguy hiểm chết não.”

Tiểu Tiểu bước lên khuyên Cố Sơ: “Nghe theo bác sỹ Cố đi, bây giờ mặc dù tình hình nguy cấp nhưng anh ấy có kinh nghiệm.”

“Không thể sử dụng phương án của bác sỹ Cố.” Cố Sơ thở gấp: “Hạ ống dẫn sau đó phẫu thuật tuy có nguy hiểm nhưng nhất định làm được.”

“Cố Sơ, em phải hiểu rằng trong y học không có cái gọi là nhất định được!” Cố Khải Mân cũng sốt ruột, quát lên.

“Nhưng bác sỹ Cố à, lẽ nào thầy không cho rằng cách của em mới là cách duy nhất có thể sao?” Cố Sơ bướng bỉnh.

Tiểu Tiểu Tiểu ở bên cạnh khuyên ai cũng không được.

“Bác sỹ Cố, tình hình của bệnh nhân càng lúc càng tệ rồi, hãy mau quyết định đi.” Y tá sốt sắng nói.

Cố Khải Mân nhìn Cố Sơ không rời mắt. Ánh mắt Cố Sơ cương quyết, không hề nhượng bộ. Cố Khải Mân cũng biết rõ không thể lần nữa thêm, hít sâu một hơi rồi ra lệnh: “Hạ ống dẫn!”

Tiểu Tiểu kinh ngạc, bàng hoàng nhìn Cố Khải Mân.

Đây là một đánh cược hoàn toàn mới, Cố Khải Mân đã quyết định hạ ống dẫn tức là anh muốn cùng với Cố Sơ giạt lại bệnh nhân từ tay thần Chết. Cố Sơ không kịp kích động và cảm kích, lập tức chuẩn bị ống dẫn. Thần kinh rỗng rọc là đôi dây thần kinh thứ tư trong não bộ, thần kinh vận động, ký hiệu là IV, là dây thần kinh mảnh nhất trong các dây thần kinh não bộ. Hạ ống dẫn là phải né tránh tổ hợp thần kinh mỏng mảnh này, đây vốn là công việc tốn sức nhất, nói chi tới phải mổ bên cạnh.

Cố Sơ đưa ống dẫn cho Cố Khải Mân. Nhưng anh không nhận mà quát một tiếng thô lỗ: “Tự tay em hạ ống dẫn!”

“Gì ạ?” Cố Sơ kinh hoàng, không kịp suy nghĩ: “Không được, em không làm được...”

“Em!” Cố Khải Mân tức giận nhìn cô chằm chằm.

Tiểu Tiểu lập tức hiểu ra, bước lên nói với Cố Sơ: “Cậu làm được!”

“Tổ... thật sự không làm được.”

“Phí lời làm gì? Em còn chần chờ thêm mấy giây bệnh nhân sẽ qua đời đấy!” Cố Khải Mân thật sự gấp, cả những lời như vậy cũng nói ra được.

Không còn cách nào khác, Cố Sơ đành bấm bụng làm theo.

Đây là một hạng mục công việc cần sự phối hợp. Tiêu Tiểu Tiêu chủ yếu phụ trách công việc cầm máu, Cố Khải Mân phải liên tục quan sát những nguy hiểm có thể xuất hiện, Cố Sơ tay cầm ống dẫn, nhìn chăm chăm vào máy giám sát, hít sâu một hơi sau đó từ từ đưa ống dẫn vào sâu trong hộp sọ của bệnh nhân.

Máu thấm đầy vào găng tay cô, ngón tay vừa chạm tới tổ chức hộp sọ, dạ dày bỗng cuộn lên.

Nhưng cô vẫn cố gắng nhẫn nhịn cảm giác muốn nôn, không ngừng cảnh cáo bản thân: Tập trung! Tập trung! Cuối cùng, ống dẫn đã được đưa vào trong, chiếc ống mảnh nhỏ hết như một sợi dây thần kinh, xuyên qua màng não mỏng, có máu rướm ra, ngón tay cô bỗng khựng lại nhưng nghe thấy Cố Khải Mân trầm giọng ra lệnh: “Tiếp tục, đừng dừng lại!”

Cố Sơ dĩ nhiên không dám dừng, không phải vì Cố Khải Mân mà vì phải cứu sống bệnh nhân. Cô một lần nữa hít sâu rồi từ từ thở ra, tiếp tục luồn ống dẫn. Cố Khải Mân nhìn trân trân tình hình hộp sọ, ánh mắt căng thẳng thận trọng. Cố Sơ không nhìn được biểu cảm của anh, tập trung hết sức để né tránh dây thần kinh rỗng rọc. Chỉ nghe thấy y tá nói một câu: “Huyết áp của bệnh nhân không tụt nữa rồi!”

Cuối cùng cô cũng thở phào, ống dẫn đã được đưa vào an toàn.

Nhưng công việc tiếp theo còn khó khăn hơn, mặc dù chỉ có một dao nhưng dao này nếu có bất kỳ sự lệch lạc nào sẽ dẫn đến việc phát sinh tình huống nguy hiểm hơn. Cố Sơ đang định giao cho Tiêu Tiểu, lại nghe thấy Cố Khải Mân nói: “Ống dẫn cho em hạ xuống, em nắm rõ khoảng cách dây thần kinh nhất, em mổ đi!”

369. Q.7 - Chương 369: Cảm Ơn Anh, Món Quà Năm Mới Tuyệt Vời Nhất

Từ khi xuất hiện trong cuộc đời cô, anh đã mang tới cho cô quá nhiều, quá nhiều.

Quyết định của Cố Khải Mân khiến Cố Sơ giật mình. Cô từng người, sau vài giây bèn nhủ thầm nhất định là tai mình có vấn đề. Nhưng Tiêu Tiểu đứng bên cạnh đã đưa con dao phẫu thuật cho cô, cực kỳ tự nhiên. Lúc ấy cô mới ý thức được không phải thính giác của mình có vấn đề, rồi quay đầu nhìn Cố Khải Mân, lẩm bẩm: “Bác sỹ Cố, em...”

“Làm sao? Tẩy rửa não bị mừng mủ em không biết làm sao?” Cố Khải Mân nghiêm mặt. “Lần trước trong kỳ thi mô phỏng, thành tích của em là toàn ưu đấy.”

“Đó... Đó là kỳ thi mô phỏng... Bác sỹ, em không làm được.” Kỳ thi mô phỏng đâu có dùng người thật, cho dù cô cầm dao phẫu thuật, áp lực tâm lý cũng không lớn. Còn lần này, Cố Khải Mân lại bắt cô tự tay mổ trong hộp sọ của bệnh nhân. Cô cảm thấy đây vốn là chuyện không thể hoàn thành.

Quan trọng hơn nữa là trong bệnh viện có quy định, có chế độ. Liên quan đến phẫu thuật cũng phân cấp bậc, bây giờ phân đoạn mà Cố Khải Mân bắt cô thực hiện có thể coi là phẫu thuật cấp II rồi. Cô là thực tập sinh, vốn không có tư cách để thực hiện loại phẫu thuật này. Một khi thực hiện, Cố Khải Mân sẽ vi phạm quy định, không báo cáo với bệnh viện đã tự động quyết định, thậm chí còn có khả năng bị người nhà của bệnh nhân khiếu nại, như vậy sẽ rất phiền phức.

Con dao mổ này cô tuyệt đối không thể cầm lên. Tiêu Tiểu Tiêu ở bệnh viện bao nhiêu năm rồi, là trợ lý đắc lực nhất của Cố Khải Mân mà cũng chỉ được thực hiện phẫu thuật cấp III.

Tiêu Tiểu Tiêu thấy cô ngần ngại bèn hạ thấp giọng nói: “Tiểu Sơ, cánh cửa này cậu nhất định phải vượt qua.”

“Làm vậy là trái quy định...” Cố Sơ sốt sáng lắm bầm.

Nhưng câu nói ấy vẫn bị Cố Khải Mân nghe được. Anh nhìn những chỉ số hiện thời của bệnh nhân, quay đầu nói với Cố Sơ: “Giờ là lúc nào rồi? Nhân lực vốn đã không đủ em còn nói chuyện quy định với tôi? Người sắp chết rồi, bám lấy mấy cái quy định đó sống được sao? Ông dẫn do em hạ xuống, xúc cảm của dây thần kinh và đường mỡ em nắm rõ hơn hai chúng tôi, còn không mổ đi, đợi chờ gì nữa? Em định cứ để bệnh nhân nằm như vậy hay định kéo dài thời gian phẫu thuật của phía khoa xương?”

Bệnh nhân vì biến chứng thường niên nên đã dẫn tới những biến đổi bệnh lý vào xương, sau khi mổ ngoại khoa thần kinh xong, quan sát một thời gian lại tiếp tục vào khoa xương phẫu thuật. Thế nên phía họ nếu lỡ dở thời gian thì thời gian phẫu thuật của khoa xương cũng bị lùi lại.

Cố Sơ nắm chặt dao mổ, rất sát sao.

“Tiểu Sơ, ngay cả bác sỹ chính cũng nói vậy rồi, cậu còn do dự gì nữa? Tớ và bác sỹ sẽ luôn luôn theo dõi tình hình của bệnh nhân trong lúc cậu mổ, một khi xảy ra vấn đề chúng ta cũng sẽ cấp cứu kịp thời, thế nên cậu bắt buộc phải cầm dao mổ lên. Đừng quên, cả phương án của ca mổ này chúng ta cũng áp dụng phương án của cậu, cậu hiểu rõ tình hình của bệnh nhân hơn ai hết.” Tiêu Tiểu Tiêu ngoài miệng thì nói vậy nhưng trong lòng biết rõ Cố Khải Mân đã làm trái quy định. Tuy nhiên tình hình trước mắt rất đặc biệt, xem ra Cố Khải Mân đã chuẩn bị sẵn tâm lý bị phạt.

Máy giám sát một lần nữa vang lên những tiếng gấp gáp.

“Huyết áp của bệnh nhân giảm thấp!”

“Cố Sơ, tiến hành phẫu thuật.” Cố Khải Mân ra lệnh.

Cố Sơ biết không thể đợi được nữa, thật ra lúc tự tay hạ ống dẫn xuống cho bệnh nhân, cô đã lơ mờ cảm nhận được đêm nay mình sẽ phải cầm dao mổ. Cố Khải Mân và Tiêu Tiểu Tiêu nói không sai, cô biết rõ tình hình vị trí hạ ống dẫn ban nãy nhất. Cầm dao mổ bước lên, nhân viên y tá kéo kính hiển vi lại gần. Cô hít sâu một hơi, tìm vị trí chuẩn xác, chỉ cần lưỡi dao đi xuống nhẹ một chút là được.

Nhưng âm thanh của chiếc máy kia đang không ngừng quấy nhiễu lý trí của cô.

Những tiếng títt títt như kim châm xuyên qua màng nhĩ. Dường như cô đã nghe thấy tiếng chiếc xe cứu thương đưa bố mẹ đi năm ấy, nó gào rít lao thẳng về phía bệnh viện. Lúc đó máy giám sát cũng đình tại như thế này.

Cô dường như còn nhìn thấy bố mẹ người đầy máu, Tư Tư gào khóc. Bánh xe của chiếc xe đẩy nhanh chóng đề lên mọi thanh âm...

Cố Sơ ra sức nhắm chặt mắt lại, khi mở mắt ra phía trước chỉ còn tổ chức trong hộp sọ của bệnh nhân. Cô hít sâu, gắng sức tập trung tinh thần và sức lực, kiên quyết xuống dao. Nhưng chính trong khoảnh khắc này, những chuyện đã qua dường như trở thành từng bức ảnh cũ, bị thiêu rụi đốt cháy trong đầu óc. Chúng theo gió bay lên cao, lùi dần từng chút, từng chút khỏi đầu óc cô...

“Tốt, Tiểu Tiêu, cầm máu.” Cố Khải Mân ra lệnh.

Tiêu Tiểu Tiêu kết hợp với Cố Sơ, làm công việc cầm máu.

Sau khi Cố Sơ phẫu thuật tẩy rửa thành công, Cố Khải Mân lại nói: “Tiếp theo phải tiến hành giảm sức ép vi huyết quản. Cố Sơ, em phối hợp với Tiểu Tiêu.”

Bệnh nhân vừa xuất hiện chứng co giật bề mặt, giảm sức ép vi huyết quản có thể giải quyết hiện tượng này. Đây là phẫu thuật cấp III, Tiêu Tiểu Tiêu mổ chính, Cố Sơ phụ tá. Cứ như vậy, Cố Sơ lại chìm vào một trải nghiệm mới, ngay cả bản thân cô cũng không ý thức được ban nãy mình đã hoàn thành một ca phẫu thuật, không có thời gian để vui, không có thời gian để suy nghĩ, giống như cô chỉ hoàn thành một công việc bình thường nhất.

Chuông đồng hồ điểm giao thừa đã vang lên, ca phẫu thuật vẫn tiếp tục.

Từng giây từng phút trôi qua, tới khi Cố Khải Mân nói đùa một câu với mọi người rồi rời khỏi kính hiển vi, chúc mọi người năm mới vui vẻ, thì cuối cùng ca phẫu thuật cũng kết thúc.

Sức khỏe của bệnh nhân rất bình thường, ca phẫu thuật thành công.

Họ không vui nổi trời đất trong phòng mổ, vì cần phải giao ca, bác sỹ khoa xương vào phòng mổ. Có lẽ Cố Khải Mân quá mệt mỏi, ra hiệu cho Cố Sơ vào giao ca. Cố Sơ biết rất rõ cả quá trình phẫu thuật, bèn giao tài liệu rồi lần lượt nói rõ tình hình và thể trạng của bệnh nhân. Bác sỹ trưởng khoa xương là một người hài hước, sau khi cô báo cáo xong một cách nghiêm túc, anh ta cười nói: “Được đấy, dám cãi lại bác sỹ Cố, khá lắm, khá lắm. Danh hiệu thiên tài y học quả nhiên không phải vứt đi.”

Làm Cố Sơ càng thêm ngượng ngùng.

Sau khi ra khỏi phòng phẫu thuật, lúc thay quần áo, Cố Sơ mới phát hiện ra cả sống lưng mình ướt đầm mồ hôi. Cô rửa tay xong, đứng sững trước gương, rất lâu sau mới cúi đầu xuống nhìn đôi tay mình...

Trời ạ, ban nãy trong phòng mổ cô đã cầm dao...

Không những cầm dao, còn phối hợp với Tiểu Tiểu làm phẫu thuật giảm sức ép vi huyết quản?

Cô ra sức véo má mình.

“Ai ui...” Đau chết đi được.

Tiểu Tiểu Tiểu đi tới nhìn thấy cảnh này, bật cười: “Cậu còn thích tự ngược cơ à?”

Cố Sơ như bất được cứu tinh, lập tức níu chặt lấy cánh tay Tiểu Tiểu, đau tới nỗi cậu ấy suýt nhảy dựng lên, kêu suốt: “Ấy ấy ấy, buông ra buông ra, gãy tay bây giờ!”

Cố Sơ bàng hoàng, lúc ấy mới nhận ra mình hơi quá sức, lập tức buông tay, không ngừng vỗ về Tiểu Tiểu: “Xin lỗi nhé, tớ hơi kích động.”

“Sao vậy?”

“Ban nãy trong phòng mổ đúng là tớ đã cầm dao mổ phải không?” Bây giờ tưởng tượng lại vẫn còn như một giấc mơ. Cô cần có người chứng kiến chứng minh cô không xuất hiện ảo giác.

Tiểu Tiểu Tiểu phì cười vì dáng vẻ của cô: “Này, tớ nói này, ban nãy trong phòng mổ cậu bị rụng hồi hải mã rồi à? Còn chưa bảy tám chục tuổi mà chớp mắt đã quên?”

“Tớ thật sự cầm dao mổ rồi ư?”

Tiểu Tiểu Tiểu cố tình trêu chọc: “Trông cái dáng vẻ đắc ý của cậu kìa! Sau này cậu còn phải tiếp nhận nhiều ca mổ lớn nữa, đây đã là gì.”

“Á... á... á!” Cố Sơ hưng phấn ôm chầm lấy Tiểu Tiểu: “Tớ không nằm mơ! Tớ có thể cầm dao mổ rồi!”

Tiểu Tiểu Tiểu bị cô làm ồn tới nỗi tai đau nhức, liên tục cầu xin: “Bà cô ơi, cậu tha cho mình đi đã, mình sắp điếc rồi.”

Cố Sơ buông cậu ấy ra, nhưng vẫn còn vui không khép miệng lại được, vui tới chảy cả nước mắt nước mũi. Đúng lúc Cố Khải Mân bước vào, thấy cảnh này bèn mỉm cười. Ca phẫu thuật này thành công rồi, áp lực của anh ấy cũng biến mất. Cố Sơ nhìn thấy Cố Khải Mân thì vô cùng cảm kích, liên tục cảm ơn anh ấy đã cho mình cơ hội này, rồi cảm ơn anh ấy đã tin tưởng.

Cố Khải Mân nghe xong cười nói: “Em còn phải cảm ơn một người.”

“Đúng đúng đúng, em còn phải cảm ơn Tiểu Tiểu.” Cố Sơ ôm lấy một cánh tay cậu ấy, phần khích.

Ai ngờ Cố Khải Mân lắc đầu rồi nhìn Tiểu Tiểu. Cậu ấy cũng khẽ cười với cô, dáng vẻ rất bí hiểm. Cố Sơ cảm thấy họ kỳ lạ, vội truy hỏi.

“Giáo sư Lục Bắc Thần.” Cố Khải Mân nhắc tới cái tên này.

Tiểu Tiểu đứng bên ôm miệng cười, nhìn Cố Khải Mân: “Anh cứ nói luôn là chồng tương lai của cậu ấy, không cần giới thiệu trang trọng vậy đâu.”

Cố Khải Mân nói: “Anh và giáo sư Lục không thân như hai em, thế nên phép tắc cơ bản vẫn phải tuân thủ.”

Đầu óc Cố Sơ ong ong, vốn không nghe rõ sau đó họ nói gì. Năm chữ ‘Giáo sư Lục Bắc Thần’ cứ vang vọng không ngừng trong tai cô. Rất lâu sau cô mới tỉnh lại, mơ mơ hồ hồ hỏi Cố Khải Mân: “Thế là ý gì ạ? Anh ấy... từng tới tìm thầy?”

“Vì chuyện em không cầm được dao mổ giáo sư Lục có gặp riêng lãnh đạo, cũng từng tới tìm tôi, hy vọng em có thể có một cơ hội tự tay làm, vì vậy bệnh viện cũng rất coi trọng. Kiến thức chuyên ngành của em vốn rất vững, các thành tích cũng xếp hàng đầu, nếu vì trở ngại tâm lý không dám cầm dao mổ thì quả thực đáng tiếc. Nhưng tìm được cơ hội này cũng phải có thiên thời, địa lợi, nhân hòa, khiến em có tự tin với dao mổ, điều kiện tiên quyết là phải ép em tới một mức độ nhất định, tôi cũng luôn tìm kiếm cơ hội này. Hôm nay có lẽ ông trời muốn giúp em, để em khắc phục được tâm lý, cuối cùng đã cầm được dao mổ.” Cố Khải Mân kể lại đầu đuôi sự thật.

Cố Sơ đỡ đầu, cô hoàn toàn không ngờ Lục Bắc Thần sau khi giải mã cảm cho cô còn làm nhiều chuyện như vậy.

“Bệnh viện tiếc nhân tài, cộng thêm giáo sư Lục đích thân ra mặt bảo đảm cho em, càng khiến bệnh viện không muốn để em đi. Bây giờ thì tốt rồi, chỉ cần em dám cầm dao mổ, con đường sau này của em sẽ rất bằng phẳng.” Cố Khải Mân chân thành nói.

Cõi lòng Cố Sơ trào dâng cuộn cuộn, lát sau cô nhìn về phía Tiêu Tiểu Tiêu: “Cậu cũng biết chuyện này à?”

“Nói chính xác hơn là chỉ mình cậu không biết thôi.” Tiêu Tiểu Tiêu nhẹ nhàng vỗ vai cô: “Bây giờ trong bệnh viện từ trên xuống dưới đều biết giáo sư Lục lo lắng cho cậu đến nát lòng.”

Hơi thở của Cố Sơ trở nên dồn dập. Cô không biết, thậm chí không hề phát hiện ra một chút nào. Chuyện này Lục Bắc Thần giấu quá kỹ, có lẽ anh không nói cho cô là không muốn cô thêm áp lực.

Rất lâu sau, cô đè nén cảm giác khác thường trong lòng, nhìn Cố Khải Mân: “Dù thế nào cũng phải cảm ơn thầy.”

“Đừng cảm ơn tôi, tôi còn phải thay mặt bệnh nhân cảm ơn em ấy chứ. Mặc dù từ trước tới nay em gặp chướng ngại, nhưng hôm nay khi em mổ chính động tác rất chuẩn xác, dứt khoát, chứng tỏ em có đầy đủ tư cách trở thành một bác sỹ ngoại khoa thần kinh xuất sắc. Làm ngành của chúng ta, trên bàn mổ kỹ nhất là hoài nghi và lẩn tránh, phải biết rằng thời gian là thứ chuẩn xác nhất sinh mạng thể hiện trên bàn mổ, thế nên lần này thành công có liên quan rất lớn tới sự quyết đoán của em. Ngoài ra, em có thể sửa chữa phán đoán sai lầm của bác sỹ cấp trên trong ca mổ, tinh thần này cũng rất đáng biểu dương.” Nói tới đây, Cố Khải Mân vỗ vai cô: “Cố gắng lên.”

Cố Sơ gật đầu thật mạnh.

Tối nay tuy mệt nhưng đã trở thành buổi tối thanh thần nhất, vui vẻ nhất của cô.

Đợi Cố Khải Mân đi rồi, Tiêu Tiểu Tiêu bước tới lấy bả vai huých vào người cô một cái, cười ám muội: “Này, nói thật, anh ấy cũng tuyệt đấy.”

“Cậu muốn tớ khen chồng sắp cưới của cậu chứ gì.” Cố Sơ cười.

Tiêu Tiểu Tiêu lườm nguýt: “Tớ nói Lục Bắc Thần kìa.”

Cố Sơ bừng tỉnh ngộ.

“Nói thật, tìm được một người đàn ông có thể bỏ ba cho cậu như vậy thật sự không dễ dàng.” Tiêu Tiểu Tiêu cất giọng chân thành: “Trước đây vì quan hệ với học trưởng Bắc Thần, tớ còn ít nhiều hoài nghi anh ấy, bây giờ nghĩ lại tớ đúng là lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử.”

Cố Sơ nghe bạn thân khen người đàn ông của mình như vậy, trong lòng thật ra cũng ngọt ngào, mặt hơi nóng: “Dĩ nhiên, anh ấy tốt với tớ lắm.”

“Người đàn ông tốt như vậy, mau nắm lấy đi, nhưng có để người con gái khác len vào.” Tiêu Tiểu Tiêu phát huy hết sức tinh thần nhiều chuyện: “Nghe nói anh ấy công khai thừa nhận quan hệ của hai người rồi, ngày cưới chắc định rồi chứ?”

“Tớ thấy cậu Hoàng đế còn chưa gấp, thái giám đã gấp rồi. Nói tới kết hôn cậu trước mới đúng, tớ còn phải phù dâu.” Khi nói chủ đề này, Cố Sơ lại xấu hổ, cô bèn lảng tránh.

Tiểu Tiểu mím môi cười, chọc vào đầu cô: “Ngốc ạ!”

...

Khi từ trong đại sảnh bệnh viện đi ra đã là ba giờ sáng.

Tuyết lại lác đác rơi, quả thực trở thành cảnh tượng kỳ lạ của Thượng Hải.

Trong bệnh viện khá yên tĩnh, ngay cả xe cấp cứu cũng xếp hàng tề chỉnh, đứng im. Đêm giao thừa, dường như cả thần Chết cũng mở một lối thoát. Các y tá trực ban đã ít đi quá nửa, hồi ra mới biết họ chạy ra ngoài đắp người tuyết cả.

Cố Sơ ra khỏi đại sảnh, nghĩ bụng muốn tới quán café ở tầng tin mua một cốc café nóng để uống. Trên đường đi ngang qua hành lang bệnh viện, cả một mảng tuyết ào ào rơi xuống. Đột nhiên, cô bỗng cảm thấy đêm nay đẹp lạ, cũng tự nhiên nhớ Lục Bắc Thần còn cào. Trong một đêm tuyết thế này có anh ở bên thì tốt biết bao.

Nhưng rồi cô lại nghĩ chắc anh về nhà nghỉ ngơi rồi, hôm nay anh mệt hơn ai hết.

Đang mải nghĩ, bước chân cô đã rẽ khỏi hành lang, ngay sau đó tầm mắt liếc thấy một bóng hình. Cố Sơ đột ngột đứng sững lại.

Ngay gần đó là bãi cỏ, nhưng lúc này đã bị tuyết phủ trắng xóa. Còn Lục Bắc Thần thì ở đó, như từ trên trời rơi xuống. Giữa màn mưa tuyết bay bay, anh cũng đang đắp người tuyết. Nó cao ngang người, trắng trắng mập mập, ngây thơ vô cùng. Anh đang tập trung tinh thần ngồi xổm bên cạnh người tuyết, không biết khắc cái gì. Một vài y tá rất nhiệt tình, không biết tìm đâu được một chiếc mũ cho người tuyết đội.

Cố Sơ đứng đực ra đó. Cô không ngờ anh vẫn luôn đợi ở bệnh viện, bỗng chốc mọi tình cảm ào ạt như nước, cuộn trào, sôi sùng sục. Cô cảm thấy cực kỳ ấm áp trong đêm lạnh giá.

Không biết có ai gọi một tiếng: “Bác sỹ Cố.”

Khiến cho Lục Bắc Thần chú ý, anh quay đầu lập tức nhìn thấy cô. Giữa tuyết trắng cô như đóa lan rừng đứng sững trên hành lang, gương mặt sáng như vàng trắng, còn được tuyết trắng tôn thêm. Anh đứng dậy, phủi tuyết trên người đi, mỉm cười rồi vẫy tay với cô.

Cô bước lên, nhìn thẳng vào anh.

“Có lạnh không?” Lục Bắc Thần dứt thứ gì đó vào trong túi, kéo tay cô lại, ủ ấm.

Các y tá bên cạnh thì thầm cười trộm, ánh mắt ngập tràn ngưỡng mộ.

Cố Sơ khẽ lắc đầu, nhẹ nhàng nói: “Sao anh chưa về nhà?”

“Đợi em.”

“Bên ngoài lạnh lắm.” Cố Sơ xột xa.

Lục Bắc Thần cười khê: “Cũng tạm, café ở bệnh viện em tuy mùi vị chẳng ra sao nhưng cũng có tác dụng bớt lạnh.”

Cố Sơ mím môi cười, rồi nhìn về phía người tuyết: “Kiệt tác của anh đấy à?”

“Rảnh rồi ấy mà.”

“Ngón tay anh còn đang bị thương đấy.” Cố Sơ không thể không nhắc nhở anh.

“Không hề gì.” Lục Bắc Thần cười ấm áp, rút từ trong túi ra thứ ban nãy khắc. Cố Sơ cúi đầu nhìn, thì ra là củ cà rốt, cô kinh ngạc.

“Anh kiếm đâu ra vậy?”

“Mấy cô y tá kia, nhiệt tình lắm.” Lục Bắc Thần ra hiệu cho cô: “Xong ngay đây, đợi anh nhé.”

Anh quay về bên cạnh người tuyết, cầm củ cà rốt đã khắc xong lên trên, trở thành chiếc mũi vừa dài vừa nhọn. Cổ Sơ đứng bên nhìn thấy cảnh này, một dòng chảy ấm áp dâng lên tận đáy lòng. Khi cô cho rằng Lục Bắc Thần là một người đàn ông chín chắn trầm ổn thì lại lần đầu tiên được chứng kiến tính khí trẻ con này. Thì ra anh cũng ham chơi lắm.

Người tuyết đã được đắp xong, có ý tá nhiệt tình kéo Lục Bắc Thần lại chụp chung. Anh mỉm cười khéo léo từ chối, mặc cho họ van vãn, anh vẫn liên tục xua tay, cuối cùng nắm tay Cổ Sơ rời khỏi hành lang.

Mở cửa xe ra, Lục Bắc Thần bảo cô lên xe trước.

Thấy anh không có ý định lên xe, cô hạ cửa kính xuống, tò mò hỏi: “Không lẽ anh định quay về chụp ảnh với mấy cô gái đó?”

Lục Bắc Thần giơ tay vò đầu cô như trừng phạt rồi thốt ra bốn chữ: “Vớ vẩn, đợi đó.”

Cổ Sơ nhìn chằm chằm theo bóng anh, nhất thời mơ hồ, cũng không biết anh định làm gì.

Chưa tới mười phút, anh đã trở lại, trong tay cầm hai chiếc cốc. Giữa cảnh tuyết trắng trời, bóng anh cao dài thẳng tắp khiến đôi mắt cô cứ nở hoa đào. Cô hạ cửa kính xuống, dựa lên cửa, đợi anh tới cô ngắc đầu lên nói: “Chơi đùa thỏa thích với mấy cô gái trẻ rồi lại định mang gì ra đuổi em đây?”

Lục Bắc Thần nhìn cô từ trên xuống dưới: “Em là người dễ đuổi lắm à?”

“Nếu anh dám ngoại tình, em sẽ lột da anh.” Cô cười sung sướng.

Lục Bắc Thần khẽ cười: “Mở cửa cho anh.”

Cô bèn rướn người ra mở cửa.

Khi ngồi vào ghế lái, anh đưa một cốc nước nóng cho cô. Cô đón lấy, là nước cam. Nóng bỏng, ủ ấm đôi tay, hơi ấm men theo lòng bàn tay vào trong trái tim từng chút, từng chút. Anh không thể uống những thứ có cam, dù là ăn hay uống nước hoa quả, nhưng biết cô thích nên lần nào cũng mua riêng cho cô một cốc nước cam nóng.

Nghĩ tới đây, lòng Cổ Sơ càng ấm áp hơn.

Lục Bắc Thần uống riêng một cốc café. Cô biết, anh muốn tỉnh táo.

“Có em ở đây, anh nào dám nhìn mấy cô y tá đó?” Uống café xong, anh cười.

Cổ Sơ bĩu môi: “Có biết vì sao mấy cô y tá đó nhiệt tình kiếm cà rốt cho anh không? Chẳng phải thấy anh ‘ngon miệng’ định lợi dụng chiếm đoạt? Anh ấy à, sau này ra cửa gặp mấy cô gái phải cẩn thận.”

“Cẩn thận gì cơ?”

Cổ Sơ sát lại gần anh, cười hì hì: “Cẩn thận cái gương mặt đẹp của anh khiến các cô ấy điên cuồng, không có được thì hận đi còn hơn.”

Lục Bắc Thần phì cười.

Nụ cười của anh như dòng chảy ấm áp dưới lớp băng mùa đông, êm ái hiền hòa. Cổ Sơ nhớ tới những lời nói của Cổ Khải Mân, tìm lại đập thành thịch. Mùa đông này, trong một đêm đặc biệt, cô những tưởng mình cô độc chiến đấu, không ngờ rằng thật ra anh vẫn luôn kề sát bên cô.

Đặt nước cam lên miệng, cô lại không tìm được lòng mình, ôm chặt lấy anh.

Café trong tay Lục Bắc Thần suốt nửa thì sánh ra. Anh bèn giơ tay lên, một tay nhẹ nhàng ôm cô, cười: “Sao vậy?”

Cô nằm trong ngực anh, hít hà mùi hương thanh mát của anh, bỗng chốc nghẹn ngào. Cô khẽ lắc đầu nhưng chỉ càng muốn ôm anh chặt hơn. Chất giọng trầm của người đàn ông vọng xuống, có chút đùa giỡn: “Không phải em thật sự nghi ngờ anh và mấy cô y tá đó có gì chứ?”

“Cho dù anh ra ngoài tìm phụ nữ em cũng không rời xa anh.” Cô đã nói ra một câu vô dụng như vậy.

Lục Bắc Thần nghe xong ù ù cạc cạc, lại cảm thấy không ổn bèn đặt café xuống, nâng cằm cô lên. “Nói gì vậy? Anh lấy đâu ra phụ nữ ở ngoài?”

Cố Sơ ôm chặt anh: “Em không quan tâm...”

Lục Bắc Thần nghe câu này lại có ý khác, lập tức giải thích: “Sơ Sơ à, anh thật sự...”

“Bắc Thần.” Cô khẽ lẩm bẩm tên anh, ngược mắt nhìn anh: “Cảm ơn anh đã tặng cho em một món quà năm mới tuyệt như vậy.”

Lục Bắc Thần nhướn mày: “Nước cam hả? Hay là người tuyệt?”

“Anh biết mà.” Cố Sơ nhìn anh không rời, ánh mắt xúc động. Từ khi xuất hiện trong cuộc đời cô, anh đã mang tới cho cô quá nhiều, quá nhiều.

Anh nhìn vào mắt cô, dần dần hiểu ra, gương mặt dần ra, ngón tay gầy vuốt ve gò má cô: “Cuối cùng em cũng cầm được dao mổ rồi.”

“Tối nay em đã tham gia phẫu thuật cấp II và cấp III.” Cô kích động: “Em... Em dám cầm dao mổ rồi, em là một bác sỹ đủ tư cách rồi.”

370. Q.7 - Chương 370: Lòng Tin Của Anh Chỉ Dành Cho Người Con Gái Của Anh

Người đàn ông xấu xa, thế mà cô lại si mê mặt này của anh.

Lục Bắc Thần chỉ cười khê, mặc cho cô nằm trong lòng anh, kích động như một đứa trẻ. Anh nói: “Như vậy rất tốt.”

“Anh còn giấu em làm chuyện gì nữa?” Cô ngẩng đầu nhìn anh.

Anh hơi nhướn mày, giả vờ suy tư rồi nói: “Quá nhiều rồi, trong chốc lát thật sự không nhớ ra được.”

Cô phì cười, khê đấm anh một cái. Anh cũng mỉm cười nhẹ nhàng, gương mặt khi thoải mái rất ôn hòa, dễ gần. Cô nhìn anh, ánh sáng của những ngọn đèn của bệnh viện bên đường bắn vào trong mắt anh, ẩn hiện như những ngôi sao, khí khái mà hòa nhã. Cô nhìn mãi, nhìn mãi, nghĩ tới chuyện từ trước nay có biết bao cô gái si mê anh, lòng có chút chua xót lại có chút ngọt ngào.

Chua xót vì sau này sẽ còn có nhiều cô gái mê muội anh hơn nữa, trẻ trung xinh đẹp không gì không có, cô sẽ ghen tỵ, sẽ đổ kỵ, sẽ đề phòng; Ngọt vì anh hết lòng hết sức vì cô, đối xử với cô khác họ, trải đường cho cô, trù tính cho cô. Cô không dám nghĩ sâu thêm, những ngày có anh bên cạnh luôn giống như nằm mơ, cô không dám tùy tiện dò tìm quá nhiều chuyện cũ, càng không dám thăm dò quá nhiều về tương lai, chỉ cần anh hứa hẹn, cô sẽ vui vẻ chấp nhận. Chỉ sợ lâu ngày, cô dần dần già đi, còn ở bên cạnh anh sẽ lại xuất hiện một cô gái khiến anh si mê, khiến anh phá bỏ mọi nguyên tắc thì sao?

Cô cụp mắt xuống, khê thở dài nhưng vẫn bị anh nghe thấy. Anh nâng cằm cô lên, nửa đùa nửa thật: “Chọc em thôi mà? Để ý thật đấy à?”

Thấy anh hiểu lầm, Cố Sơ khẽ lắc đầu, thở dài: “Em đang nghĩ anh quá tin tưởng em rồi. Anh vì em làm bao nhiêu chuyện như vậy, lỡ như em vẫn do dự không dám cầm dao mổ thì sao?”

“Sự thật chứng minh em đã có thể cầm được rồi.” Lục Bắc Thần tươi cười nhìn cô.

“Em nói là lỡ như.” Cô nhấn mạnh: “Em thật sự khiến anh thất vọng sẽ làm uống uống phí mọi nỗ lực của anh.”

“Không có chuyện lỡ như.” Lục Bắc Thần xoa đầu cô như đang vỗ về một đứa trẻ. “Em có dũng khí và thực lực để cầm dao mổ.”

Cố Sơ nhìn anh yếu ớt nói: “Không phải anh lại định nói mấy lời như vì em là người con gái của anh nên tin tưởng em gì đó chứ hả?”

Lục Bắc Thần nhướng mày cười khê: “Lòng tin của anh chỉ dành cho người con gái của anh, đây là điều kiện tiên quyết.”

Trái tim Cố Sơ nóng bỏng, cô không tìm được lòng mình, ôm chặt lấy anh.

Cô không nói quá nhiều, chỉ muốn dùng hành động này để nói cho anh biết, được làm người con gái của anh rất tuyệt...

...

Mùng một, tuyết đã ngừng rơi.

Cố Sơ nằm ườn không muốn dậy.

Ngoài cửa sổ trời đã sáng bừng, chút ánh sáng mỏng manh hắt qua rèm cửa. Chiếc đồng hồ trên tường yên lặng gõ nhịp thời gian, mỗi giây mỗi phút đều trôi qua trong thình lạng. Người đàn ông sau lưng cũng ngủ nướng, không dậy sớm để chuẩn bị cho một ngày tất bật như mọi hôm. Cánh tay anh vòng qua eo cô, hơi thở đều đều yên ắng. Cô hơi cử động, sống lưng dính chặt vào vòm ngực của anh, anh vô thức ôm cô thật chặt.

Cô xác định anh vẫn còn ngủ, mấy ngày nay đối với anh mà nói quá mệt mỏi. Thế là cô cũng tham lam nhắm mắt lại, hưởng thụ vòng ôm của anh.

Năm mới, hiếm khi được nhàn nhã như vậy.

Nếu có thể mãi mãi được như vậy thì tốt biết bao.

Cố Sơ đang sung sướng suy nghĩ, di động trên đầu giường lại rung lên, tiếng rung vốn không lớn nhưng trong một bầu không khí cực kỳ yên tĩnh thế này thì vô cùng phiền nhiễu. Cô không vui nhịu mày, bỗng cảm thấy cánh tay ở eo khê cử động, anh cũng bị đánh thức rồi.

Là di động của anh.

Chưa được mấy tiếng anh đã nhận máy, một cánh tay vẫn còn để mặc cho cô gối.

Cô không quay đầu cũng không nhúc nhích, vẫn nhắm nghiền mắt, nhưng đôi tai thì trở nên nhạy bén. Cô nghe thấy anh ‘alo’ một tiếng, thanh âm mơ mơ hồ hồ, có lẽ đã lật người, bắt lấy di động nghe máy. Cô nhủ thầm trong lòng: Xin đừng là vụ án gì đó... Xin đừng tìm anh để làm việc...

Loáng thoáng, cô hình như nghe thấy có tiếng phụ nữ, gọi một tiếng “Bắc Thần”.

Ngay sau đó, cô nghe thấy Lục Bắc Thần hạ thấp giọng xuống nói một câu: “Đợi một lát.”

Trái tim Cố Sơ đập ‘thịch’ một tiếng.

Lục Bắc Thần không nói chuyện điện thoại tiếp nữa mà hơi dựng người dậy. Cô nhắm mắt nhưng vẫn cảm nhận được anh đang sát gần. Có vẻ như anh đang xem cô đã tỉnh giấc chưa, lát sau anh rút cánh tay đang bị cô gối ra, động tác cực kỳ khê khàng, dè dặt, có lẽ sợ làm cô thức giấc. Sau khi rút ra rồi, cô cảm thấy phía bên kia giường hơi rung. Anh xuống giường, sau đó đi vào nhà vệ sinh.

Lúc ấy cô mới mở mắt ra, quay lại nhìn.

Cánh cửa phòng vệ sinh bị anh đóng lại. Anh né tránh cô, vào trong nói chuyện điện thoại.

Suy nghĩ đầu tiên của Cố Sơ chính là xuống giường, xông vào trong phòng vệ sinh, nghe xem ai gọi cho anh. Không phải cô không tin Lục Bắc Thần, có điều anh có ý trốn tránh khiến cô ngờ vực. Cô đột ngột ngồi dậy, chiếc chăn trượt xuống, bả vai trần hơi lạnh. Cô không quan tâm được nhiều như vậy, cứ nhìn chăm chăm vào cánh cửa nhà vệ sinh, bao nhiêu lần đã muốn xuống giường.

Nhưng cuối cùng lý trí vẫn quay trở về, cô nhẫn nhịn, nằm trở lại xuống giường. Hai con mắt cô mở tròn xoe như quả bóng thủy tinh, đầu óc thì đang không ngừng xoay chuyển, tỉ mỉ nhớ lại tiếng nói trong điện thoại ban nãy, có chút quen tai, giống như... Lâm Gia Duyệt.

Cố Sơ chau mày.

Là cô ta hả?

Cô không dám xác nhận.

Nếu thật sự là Lâm Gia Duyệt thì cô thật sự phải chịu mắng cô ta không biết liêm sỉ. Người phụ nữ này đúng là như hồn ma lảng vảng, lâu như vậy rồi bật vô âm tín, cô còn tưởng cô ta đã lặng lẽ quay đầu tìm kiếm hạnh phúc của mình rồi, không ngờ vẫn còn có ý đồ với Lục Bắc Thần?

Càng nghĩ Cố Sơ càng giận, nhưng chớp mắt cô nghĩ lại, biết đâu không phải thì sao?

Thế nhưng ý chí chiến đấu trong lòng đã bùng cháy, giác quan thứ sáu của phụ nữ nói với cô rằng người gọi cho Lục Bắc Thần chính là Lâm Gia Duyệt, không hiểu sao cô lại khẳng định như vậy. Mặt trái của ý chí ấy trở nên hưng phấn. Trước đây cô có thể nhường nhịn thậm chí là đồng cảm với Lâm Gia Duyệt, nhưng bây giờ cô là bạn gái của Lục Bắc Thần, còn cô ta thì không phải, thế nên vị thế lập trường của hai người đã khác. Nếu có cơ hội gặp mặt Lâm Gia Duyệt, cô chắc chắn phải cảnh cáo cô ta.

Cửa phòng vệ sinh bật mở, Cố Sơ lập tức nhắm mắt lại, giả vờ ngủ.

Phía bên kia giường lại hơi lún xuống, là anh lên giường. Cánh tay anh vòng qua, ôm lấy cô, có điều không giống như ban nãy khi ngủ say, lần này cái ôm của anh là có ý thức.

Có nụ hôn rơi xuống trán cô, anh đang hôn cô.

Cố Sơ thật sự không thể nhắm mắt làm ngơ, cổ tình lẩm bẩm: “Ai gọi vậy?”

“Không có ai.” Giọng nói người đàn ông trầm trầm vọng bên tai cô, nhân tiện vòng cả cánh tay kia qua người cô. Cô lại gối lên tay anh, khi anh thu chặt, cô dính sát vào người anh.

“Một cô gái.” Cô lẩm bẩm.

Anh cười khẽ, giơ tay vuốt ve gò má cô, bờ môi di chuyển qua môi cô, xuống tới cổ: “Là Ngư Khương, điện thoại chúc mừng năm mới thôi mà, không có chuyện gì.”

Ngư Khương...

Cố Sơ từ từ mở mắt ra, hơi ngẩng đầu lên, mặc cho nụ hôn của anh di chuyển.

Anh đang nói dối.

Ngư Khương không bao giờ gọi anh là ‘Bắc Thần’.

Anh đã quá sơ ý hay tại cô quá nhạy cảm?

“Không ngủ nữa à?” Lục Bắc Thần hơi nhồm đậy, khẽ cọ môi lên má cô, thì thầm.

Cô khẽ gạt đầu, hỏi ngược lại: “Hôm nay anh làm gì?”

Nếu chỉ là điện thoại chúc mừng năm mới thì không có gì, nhưng đối phương là Lâm Gia Duyệt, có lẽ không đơn giản chỉ là chúc mừng năm mới. Hôm nay anh ra ngoài thì chứng tỏ cuộc điện thoại này có vấn đề.

Lục Bắc Thần đè người qua, vòng tay qua trước ngực cô, lòng bàn tay rộng lớn xoay mặt cô lại, nụ hôn dịu nhẹ bịn rịn lan tràn. Khi dừng lại bên tai cô, hơi thở ấm nóng kích thích vành tai cô, cô khẽ rụt vai lại.

“Xử em.” Giọng nói của anh ngập đầy dục tình, thô lỗ mê hoặc.

Trái tim của Cố Sơ theo hai chữ này của anh nhanh chóng sôi sục, sau lưng chạm phải thứ rắn rỏi, ý đồ của anh đã quá rõ ràng. Dĩ nhiên, anh cũng không che giấu dụng tâm bất lương của mình, tay nâng cao eo cô lên.

Lòng ngực người đàn ông bỗng rầy, nóng vào tận đáy tim cô.

Cô trước giờ không thể kháng cự lại dục vọng của anh, hôm nay lại không muốn anh muốn gì được nấy. Cô né tránh, xoay người lại. Anh thấy vậy công kích một lần nữa, cô giơ tay chặn ngực anh lại, giận dữ: “Nghe nghiêm túc chút không được à?”

Câu nói này làm anh phì cười, anh nhìn cô từ trên xuống dưới bằng ánh mắt xấu xa, nói: “Hai người trần nhồng nhộng ở trên giường, súng cũng lên nòng rồi, em lại bắt anh nghiêm túc?”

“Sao đầu óc anh chỉ toàn lại chuyện này thế hả?” Cô đỏ mặt.

“Mỗi người mỗi khác.” Lục Bắc Thần lại cúi thấp mặt xuống, cọ cọ lên đôi mày cô: “Nhìn thấy em là đầu óc chỉ toàn nghĩ tới chuyện này thôi.”

Hơi nóng người đàn ông phả ra gần như có thể thiêu rụi cô, cô cảm nhận được sự rục rịch của anh, cậu bạn của anh đã sẵn sàng rồi. Cô né tránh nụ hôn của anh, lấy hai tay giữ chặt gương mặt anh, hỏi: “Hôm nay anh không có việc gì à?”

“Đang đón tết mà.” Lục Bắc Thần thoát khỏi đôi tay cô rồi cúi đầu giả trò, vùi mặt vào cổ cô, lẩm bẩm có chút hờn dỗi trẻ con: “Anh không được nghỉ à?”

Hơi có ý tố cáo, Cố Sơ bỗng đau lòng một cách vô dụng.

Cô bắt giác ôm lấy vai anh, nhẹ nhàng vỗ đầu anh: “Em đâu có nói không cho anh nghỉ.”

Đàn ông, dù lớn tới bao nhiêu tuổi thì vẫn có mặt trẻ con; Phụ nữ cho dù chưa bước vào đời cũng có ánh sáng của một người mẹ. Cố Sơ chính là như vậy, bỗng chốc tình mẹ lan tràn, dịu dàng dỗ dành. Ai ngờ người đàn ông ở trên người cô vốn là kẻ nguy trang giảo hoạt. Cô chỉ nghe thấy tiếng khiêu nại đáng thương của anh, lại không nhìn thấy nụ cười xấu xa đắc ý của anh.

Anh nhân cơ hội ấy cuộn người cô lên.

Khẩu đại bác từ từ tấn công thành trì.

“Anh...” Cô lúc ấy biết bị mắc lừa thì đã muộn, thở dốc đón nhận sức mạnh của anh.

Anh hôn lên đôi mày cô, khen ngợi: “Ấm áp quá...”

Cô không chịu được, cắn lên bả vai hơi chìm xuống của anh, nhưng rất nhanh cũng chìm đắm vào những bập bênh một tay anh khuấy lên.

...

Sắp tới chiều, hai người mới lười biếng rời khỏi giường. Lục Bắc Thần tinh thần phơi phới còn Cố Sơ bị anh gặm, suýt nữa đến vụn xương cũng không còn, dậy lại càng mệt mỏi hơn. Cô tắm rửa, xúc tinh dầu, đang thoải mái nhắm mắt hưởng thụ mùi hương thì anh lại vô lại chui vào trong bồn tắm. Một không gian rộng rãi vì anh cố tình chiếm đoạt mà trở nên chật hẹp. Cuối cùng anh còn oán trách: “Bồn tắm không to bằng bên bên Thượng Hải, thay đi.”

Cố Sơ dựa vào ngực anh, không dám nhúc nhích.

Anh thì dựa vào bồn tắm, hai tay vòng qua trước ngực cô, đẹp như một cái ôm đầy tình cảm, thực chất tay anh rất không an phận. Tinh dầu là hương hoa hồng nhưng cũng không bằng được hơi thở quyến rũ trên người anh. Cô bắt đầu hối hận, người đàn ông này không thể nghỉ ở nhà được, nếu không sẽ không có kết thúc.

Quả nhiên, anh lại bắt đầu giả trò.

Cô lập tức bắt lấy tay anh, nét mặt tội nghiệp: “Em còn mệt mà.”

Anh cố tình làm ra vẻ suy tư, rồi cực kỳ dụ dỗ: “Anh vào thôi, không động đây đâu.”

“Lừa gạt.”

“Thật mà.” Lục Bắc Thần thề thốt chắc nịch, ôm chặt cô: “Cả sáng ở trên người em rồi, anh làm gì còn sức nữa?”

Cố Sơ không tin lời anh nói.

“Em coi như an ủi nó chút thôi.” Lục Bắc Thần cúi đầu chống lên vai cô.

Cô lại mềm lòng.

“Anh thề là không động đây đi.”

“Anh thề.”

Lúc ấy cô mới yên tâm để anh được như ý nguyện. Nhưng anh lại bắt đầu tiến công không chút kiêng dè, không biết ngừng nghỉ. Cô ra sức đẩy anh, đau lòng nhứt óc nói: “Lục Bắc Thần, anh nói lời không giữ lời!”

“Lúc này rồi còn người đàn ông nào biết giữ lời chứ?” Lục Bắc Thần cười đều.

Hơi nóng nghi ngút khắp phòng tắm, bọc lấy cơ thể của hai con người đang quấn lấy nhau.

Khi ra khỏi phòng tắm, Cố Sơ tuyệt nhiên không cho phép anh lại gần, ôm gối co người ngồi ở một góc sofa, chỉ cần anh vừa tới gần là cô lập tức gờ nắm đấm.

“Anh hỏi em muốn ăn gì.” Mặc quần áo vào, Lục Bắc Thần nghiêm nhiên trở thành ‘quân tử cấm dục’, bên trên là chiếc áo rộng màu trắng, phía dưới là chiếc quần dài màu café đậm, nét mặt dịu dàng nho nhã, khí chất rộng rãi tuấn tú, đâu có giống người đàn ông tham lam vô lại lúc trước?

Cố Sơ nhìn là thấy tức, trừng mắt với anh: “Không ăn, đói chết đi.”

“Đói chết? Không được, anh phải nuôi em béo một chút.” Lục Bắc Thần ghé sát lại, cười thâm.

Cô nhìn anh không hiểu.

Anh rướn môi, nụ cười trông rất trong sáng nhưng nhìn kỹ lại có chút xấu xa: “Cảm giác ôm ấp trên giường sẽ càng tuyệt hơn.”

Một cái gối bị đập vào người anh, anh phá lên cười ha ha, đi vào trong bếp.

Cố Sơ cúi xuống nhặt gối ôm lên, cũng không nhìn được, tủm tỉm cười. Người đàn ông xấu xa, thế mà cô lại si mê mặt này của anh.

Chuyện điện thoại lúc sáng đã bị bỏ lại sau lưng, nguyên nhân là vì Lục Bắc Thần không hề nhắc tới chuyện ra ngoài làm việc, Cố Sơ cũng yên tâm hơn. Có lẽ đối phương thật sự là Lâm Gia Duyệt, có thể chỉ là chúc tết thôi, chẳng qua anh sợ cô hiểu lầm, cũng không muốn nhiều chuyện nên mới tùy ý nói dối?

Hòn đá trong lòng từ từ được đặt xuống, cô lại gọi điện cho Sầm Vân, đêm giao thừa vội vàng về Thượng Hải, kiểu gì cũng phải có lời với dì...

371. Q.7 - Chương 371: Anh Rẻ Như Cha

Mùng hai là ngày con rể tới nhà.

Sầm Vân không oán trách chuyện đêm giao thừa, mặc dù ngoài miệng vẫn không tha cho ai, nhưng cũng lập tức hỏi thăm tình hình bệnh nhân. Cố Sơ miêu tả đơn giản, Sầm Vân nghe xong rõ ràng đã thở phào. Vì mừng ba tết cô phải trực nên không tiện quay về Quỳnh Châu chuyến nữa. Cô xin lỗi Sầm Vân, ai ngờ Sầm Vân nói: “Làm gì có thời gian mà tiếp con, hôm nay Thịnh Thiên Vỹ tới rồi, ngày mai nghe nói La Trì cũng tới.”

Cố Sơ sửng người.

“Nhắc tới Thịnh Thiên Vỹ, dì đang muốn hỏi con đây.” Sầm Vân hạ thấp giọng: “Chuyện của gia đình nó coi như xong rồi chứ?”

“Dì, dì nên hỏi chị họ con là hơn.” Chuyện này cô không tiện nói, cô không thân với Thịnh Thiên Vỹ.

Sầm Vân cảm râm: “Nếu mà cạy được sự thật từ miệng chị con ra ấy thì tốt quá rồi, thôi đi, hỏi con cũng vô ích.”

“Cạch”, đầu kia cúp máy trước.

Cố Sơ dở khóc dở cười, dì thế này tức là vẫn còn giận, quan trọng là Thịnh Thiên Vỹ tình hình ra sao cô quả thực không rõ.

Cô rút hai tay vào túi, thông dong đi vào bếp, bám chặt lấy cửa như một cây dây leo, nhìn Lục Bắc Thần đang thuần thực khuấy trứng gà. Cô nói: “Chuyện cảnh sát La ngày mai tới Quỳnh Châu, con biết chứ?”

Lục Bắc Thần không quay đầu lại: “Biết.”

“Anh ấy có ý gì?”

“Ý tứ của cậu ta rõ ràng quá mà.” Lục Bắc Thần đổ trứng gà đã đánh xong vào bát bột, cười nói: “Chẳng phải em biết từ tết Trung thu rồi sao?”

“Khác chứ, mừng hai tết tới nhà là phải suy nghĩ.” Cố Sơ đi vào, cầm một quả táo, đi vòng vòng sau lưng anh.

“Suy nghĩ gì?” Lục Bắc Thần nghiêm túc nhào bột rồi cắt thành phần, sau đó lại đổ vào khuôn.

Cố Sơ nhai táo rôm rốp: “Mùng hai là ngày con về tới nhà.”

“Thế nên, cậu ta có ý đó đấy.”

Cố Sơ tròn mắt, lập tức giữ cánh tay anh lại: “Không phải anh ấy muốn cầu hôn em gái em đấy chứ?”

“Trai chưa vợ, gái chưa chồng, có gì kỳ lạ đâu.”

“Hai người họ đã được coi là yêu nhau chưa?”

“Vậy hơn nửa năm nay, cậu ta và Tư Tư được tính là gì?” Lục Bắc Thần trả lời rất thản nhiên: “Chỉ ít thì La Trì cho rằng cậu ta đang hẹn hò với em gái em.”

“Em gái em qua năm nay mới 21 tuổi.”

“Ở thời cổ đại, 21 đã là bà cô già rồi.”

Cố Sơ bĩu môi: “Thế em còn 26 rồi này.”

Lục Bắc Thần đặt khuôn vào trong lò nướng, quay đầu nhìn cô, cười với ý sâu xa. Cố Sơ lập tức xấu hổ. Cô cũng không có ý gì khác, nhưng câu này nói ra cứ như ép hôn vậy, cộng thêm nụ cười này của anh, làm như cô sợ không ai cần lắm vậy.

“Ý của em là La Trì muốn cầu hôn phải hỏi ý kiến của em chứ.” Cô vội vàng giải thích.

Lục Bắc Thần nhướn mày: “Em muốn cưới cậu ta, trước tiên phải được anh đồng ý.”

“Này, làm gì có ai suy nghĩ xiên xẹo như anh.” Cố Sơ giơ tay chọc vào ngực anh: “Chị cả như mẹ, nghe câu này chưa hả?”

“Có lý.” Lục Bắc Thần cười khê: “Xem ra phải bắt La Trì tặng cho anh một phần quà lớn mới được.”

“Tặng quà cho anh?” Cố Sơ không hiểu.

“Thì anh về như cha.”

Cố Sơ phì cười.

...

Quỳnh Châu, mùng một, trời đẹp.

Ở Quỳnh Châu có một con đường tình nhân, hai bên đường cây dừa đung đưa, xa một chút chính là mặt biển xanh biếc. Buổi chiều, ánh nắng trở nên ấm áp, trên cây dừa được chăng dây đèn. Mặc dù là năm mới nhưng buổi tối vẫn có rất nhiều thanh niên tới đây dạo bộ.

Hứa Đồng mặc một chiếc áo hở cổ màu vàng nhạt. Ánh nắng hắt lên gò má cô trong sáng, rực rỡ. Thịnh Thiên Vỹ nhìn cô, có chút thất thần. Cô vừa quay đầu thấy anh nhìn mình, mặt bỗng chốc nóng bừng, hắng giọng nói: “Nhìn gì mà nhìn?”

Thịnh Thiên Vỹ cười hơi ngượng ngập, lát sau mới nói: “Coi như anh hiểu rồi, Khánh Hỷ Nhi vẫn thân với em.”

Hứa Đồng cũng không nhịn được cười, rung rung sợi dây dắt trong tay mình: “Anh tới thì tới, còn đem nó cùng đi, dọc đường nó không quây hả?”

Mới sáng sớm nay anh đã xuất hiện trước cửa nhà cô.

Nắng còn chưa tỏ, cô đã giật thót mình vì bóng hình cao lớn bất thành linh xuất hiện, nhìn kỹ lại mới phát hiện ra là anh. Anh không đến một mình, một tay xách hộp vận chuyển thú bằng đường hàng không, một tay dắt Khánh Hỷ Nhi.

Sau khi thấy cô, Khánh Hỷ Nhi hưng phấn tột độ, không đợi cô lên tiếng đã bổ nhào lên người cô.

Sầm Vân nghe thấy động tĩnh đi ra, thứ nhìn thấy ngay tức thì là một con chó với đôi mắt như bị kẹp cửa, làm bà hết hồn hết toáng lên: “Cái gì thế này?”

Bây giờ nhớ lại, Hứa Đồng vẫn phải bật cười thành tiếng.

“Nó nhớ em, thế nên đòi đi theo.” Thịnh Thiên Vỹ nói.

Hứa Đồng nghiêng đầu nhìn anh, cười thầm: “Anh nghe hiểu tiếng nó nói ư?”

Thịnh Thiên Vỹ vòng ra trước mặt cô, dừng bước, nhìn cô chăm chú: “Thật ra là anh nhớ em.”

Anh đứng ngược chiều ánh sáng, nét mặt cương nghị. Hứa Đồng nhìn thẳng vào mắt anh, trong lòng hạnh phúc.

Anh có thể tới đây, chứng tỏ mọi chuyện đều đã qua rồi.

“Hứa Đồng...” Anh lẩm bẩm tên cô.

Cô nhìn anh, đợi anh nói tiếp.

“Nếu anh không còn gì cả, em còn ở bên cạnh anh không?” Thịnh Thiên Vỹ nghiêm túc hỏi.

“Không còn gì cả?”

Thịnh Thiên Vỹ gật đầu: “Phải, không còn gì cả.”

Hứa Đồng không nói không rằng, lập tức quay đầu bỏ đi.

Anh dừng người, nhanh chóng phản ứng lại, sải bước đuổi theo chặn trước mặt cô: “Hứa Đồng?”

“Người đàn ông mà em thích chắc chắn không phải kẻ bạc nhược.” Hứa Đồng ngược mắt nhìn anh, ngữ khí sắc lạnh: “Anh đã nghĩ tới ngày không còn gì cả thì tức là sau anh hoàn toàn không cố gắng, một khi không còn thân phận cậu chủ nhà họ Thịnh, anh không thể làm gì hết, thậm chí anh không thể nuôi sống bản thân mình. Ý của anh là như vậy, đúng không?”

Thịnh Thiên Vỹ bị cô nói đến á khẩu.

“Nếu anh chỉ là một người đàn ông dựa vào hào quang để sống, vậy thì tốt nhất hãy tránh xa em một chút.” Hứa Đồng không cười: “Suy sụp chốc lát thì không sao, suy sụp cả đời mới đáng sợ. Anh tưởng em sẽ sống cả đời với loại đàn ông như vậy sao?” Dứt lời, cô vòng qua anh.

Thịnh Thiên Vỹ lập tức phản ứng lại, bước lên ôm chặt lấy cô: “Đừng đi.”

“Anh là kẻ hèn, em cần anh làm gì?” Ngoài miệng thì nói vậy nhưng Hứa Đồng hiểu rõ sao anh lại có thể là con trâu không thể đứng dậy chứ?

Thịnh Thiên Vỹ quát thẳm bên tai cô, gần như là nghiêm khắc: “Hứa Đồng, anh không phải kẻ hèn!”

“Vậy anh nói câu đó là có ý gì?” Hứa Đồng không quay đầu lại, mặc cho anh ôm lấy từ phía sau: “Bây giờ anh tay trắng cũng không sao cả, cái em cần là tương lai của anh. Nếu anh tự động bỏ cuộc, xin lỗi, em không có thời gian hầu anh.”

Cả người cô bị Thịnh Thiên Vỹ xoay lại, anh cười khỏ: “Được được được, anh thừa nhận anh chỉ muốn nghe mấy lời an ủi của em thôi, không ngờ em nói còn khó nghe hơn cả mẹ anh.”

Hứa Đồng không nhịn được cười, mắt lấp lánh: “Mẹ anh? Xem ra anh và tổng giám đốc Tưởng nói chuyện thông suốt rồi.”

Thịnh Thiên Vỹ khẽ thở dài, ôm cô vào lòng: “Phải, tới tận hôm qua anh mới nhận ra bà là một người rất giỏi giang.”

“Vậy là anh chậm chạp, em biết từ lâu rồi.”

Thịnh Thiên Vỹ cúi đầu nhìn cô, ngập ngừng.

“Sao vậy?”

“Anh vẫn sẽ chăm sóc mẹ đẻ của mình, em... không để ý chứ?” Anh hơi do dự, dù sao không phải mọi cô gái đều có thể chấp nhận hoàn cảnh của anh, mẹ ruột không những thần kinh không bình thường mà còn can dự vào một câu chuyện kinh người, đổi lại là một cô gái khác có lẽ sớm đã khiếp sợ, tránh còn chẳng kịp.

Hứa Đồng cười khó tin: “Thịnh Thiên Vỹ, nếu anh không chăm sóc cô, em mới để ý, nếu vậy anh quá sắt đá.”

Thịnh Thiên Vỹ xúc động, kéo cô vào lòng.

Lát sau, anh thở dài trên đỉnh đầu cô: “Theo anh về nhà đi.”

“Về nhà?”

“Gặp mẹ anh.”

“Em gặp rồi.” Hứa Đồng cười.

“Ngốc ạ, lần này là chính thức ra mắt.”

Hứa Đồng lập tức hiểu ý của anh, trái tim rung lên đột ngột, hạnh phúc lan tràn nhưng cô xấu hổ, đẩy anh ra, giật giật sợi dây: “Khánh Hỷ Nhi, chúng ta đi nào, mặc kệ bố con.”

Khánh Hỷ Nhi lắc mông títt mù chạy lên trước.

Thịnh Thiên Vỹ ở sau lưng cô đắc ý cười.

...

Mùng một, Lục Bắc Thần ở với cô trọn vẹn một ngày, quả thật không đi đâu hết. Mùng hai, nhiệt độ ở Thượng Hải lại giảm đi rất nhiều, Cố Sơ vốn dĩ gào thét đòi đi trượt tuyết nhưng vừa mở cửa đã bị không khí lạnh kích thích tới nỗi phải quay vào. Cô rụt cổ lại, sống chết không ra ngoài. Lục Bắc Thần cười cô vô dụng, nhưng cũng không ép cô đi. Hai hôm nay Lục Bắc Thần phát huy hết mình khả năng bếp núc của anh, khiến Cố Sơ ăn cứ gọi là lưu luyến không quên. Nói theo cách của cô thì có Lục Bắc Thần không khác gì ngày ngày được ăn món do đầu bếp nhà hàng Michelin nấu.

Những tin nhắn và những cuộc điện thoại chúc tết không hề ít, nhất là của Lục Bắc Thần. Cố Sơ thấy khó hiểu, ở Trung Quốc chắc là anh chẳng có bạn bè gì, sao hình như các mối quan hệ còn tốt hơn cả cô vậy?

Anh đáp nhẹ nhàng: “Hết cách thôi, anh có một gương mặt ‘cầm dục’, thế nên tất cả mọi người đều thích kết bạn với anh.”

Gương mặt cầm dục?

Cố Sơ mặt méo xệch, phản bác: “Anh có gương mặt cầm dục, nhưng mà cơ thể phóng đảng!”

“Anh thích kiểu hình dung này.” Anh cười.

Gần hoàng hôn, Lục Bắc Thần lại nhận được điện thoại từ bên Mỹ. Cố Sơ nghe rất rõ, có liên quan tới vụ án. Sau khi anh nói chuyện xong, cô ôm chặt lấy hông anh, biểu cảm căng thẳng: “Anh phải về Mỹ sao?”

Nhận ra sự lo lắng của cô, Lục Bắc Thần không biết nên khóc hay cười: “Không quay về Mỹ, chỉ là bên đó có tài liệu vụ án gửi thư cho anh, họ gặp phải khó khăn.”

Lúc ấy Cố Sơ mới yên tâm, vỗ ngực liên hồi: “Thế thì tốt.”

Trước bữa cơm tối, Lục Bắc Thần có dấu hiệu đi ra ngoài, mặc dù anh ăn mặc thoải mái nhưng cô vẫn cảnh giác, bước lên hỏi anh đi đâu. Anh cười nói: “Trong nhà hết muối rồi, anh ra mua.” Thấy cô không nói gì, anh bổ sung thêm: “Anh về nhanh thôi, sẽ làm món cá hấp mà em thích.”

Trong nhà đích thực là hết muối, sau khi anh ra khỏi cửa cô đã vào bếp xem. Nhưng vẫn cứ cảm thấy không yên lòng, trong bụng có một âm thanh bật ra, nói với cô: Mau bám theo anh ấy!

Cô có dự cảm, anh ra ngoài chưa chắc chỉ vì mua muối, có lẽ liên quan tới cuộc điện thoại sáng sớm hôm qua...

372. Q.7 - Chương 372: Nhắc Nhở Cậu Ta, Phải Cẩn Thận

Anh... nghe cả nói dối cũng tự nhiên đến vậy...

Về đêm, đoạn đường vào ngôi nhà Tây cũng có mùi vị năm mới, trên những cây long não thơm lừng hai bên đường treo đầy đèn, tựa như những vì sao ẩn nấp giữa những chạc cây, con ngõ bình thường đã tĩnh mịch, đến tết lại càng lấp lánh. Người đi trên phố vẫn vắng vẻ như vậy, những người không phải gốc Thượng Hải tới cuối năm đã ai về nhà nấy từ lâu.

Lúc Cố Sơ theo ra ngoài đã không thấy bóng dáng Lục Bắc Thần từ bao giờ.

Đêm xuống trời trở lạnh, cô đội mũ, quấn một chiếc khăn len to xụ chạy ra ngoài. Con đường rực rỡ ánh đèn chỉ có lác đác vài người, phía chân trời xa xăm có ánh sáng của những bông pháo hoa vút qua, còn loáng thoáng tiếng nổ. Cô rẽ ở đầu đường, các cửa hàng vốn rất náo nhiệt cũng đã nghỉ tết, cửa hàng tạp hóa 24 giờ thì vẫn mở cửa. Chủ cửa hàng là một người gốc Thượng Hải, Cố Sơ thường xuyên tới đây mua đồ. Cô rảo bước vào trong cửa hàng, ông chủ đích thân ra đón khách, các nhân viên đều đã được nghỉ cả.

Gần đây chỉ có một cửa hàng này mở cửa, Lục Bắc Thần không thể nào bỏ gần tìm xa. Cố Sơ hỏi thăm ông chủ xem ban nãy có người nào tới mua muối không. Ông chủ cười ha ha nói: “Năm mới thế này làm gì có nhà nào thiếu muối? Khách hàng cuối cùng đến từ một tiếng trước rồi, là một đôi tình nhân tới mua một số quà vặt để đi xem phim thôi.”

Thật ra không cần ông chủ nói, Cố Sơ cũng biết. Cửa hàng không lớn, nếu Lục Bắc Thần thật sự tới mua muối, cô vừa vào cửa là sẽ gặp ngay. Cô chúc tết ông chủ rồi rời đi. Cô như một cái bóng buồn bã đứng dưới gốc cây nhìn ngó xung quanh. Gió thổi qua, lạnh lẽo, nhưng cũng may chiếc khăn len trên người đủ để chống chọi lại cái lạnh.

Chiếc khăn rất lớn, có thể che đi quá nửa gương mặt cô, chỉ còn lại đôi mắt ở ngoài.

Thi thoảng lại có bóng xe, bóng người lướt qua nhưng rốt cuộc vẫn không có bóng Lục Bắc Thần.

Cố Sơ cảm thấy cõi lòng hoang hoải, hệt như con đường trước mắt. Anh đã đi đâu? Vì sao phải gạt cô?

Cũng không thể cứ đứng ngoài đường đợi mãi. Cuối cùng, Cố Sơ đành đi về nhà. Trái tim nhói đau, lại có chút chua xót, cảm giác này rất không thoải mái, nhưng cô lại không thể nói cụ thể là khó chịu kiểu gì. Từ tận sâu trong lòng, cô tin tưởng Lục Bắc Thần, nhưng tiềm thức lại sợ hãi, mà nỗi sợ hãi này giờ phút này đã linh nghiệm. Anh có chuyện gì giấu cô, hoặc là cô không biết quá nhiều chuyện của anh.

Khi quay ngược trở về, ánh mắt cô vô thức liếc sang bên kia con đường, hơi chệch với cô. Có mấy cửa hàng vẫn còn kinh doanh, được trang hoàng rất có không khí năm mới, phía trước cửa hàng lấp lánh tới lóa mắt. Có cửa hàng hoa, có quán đồ ăn đêm, rồi còn có hai ba cửa tiệm khá cá tính do thanh niên mở. Duy có một cửa hàng ánh đèn không quá nổi bật, vật lặng lẽ như mọi khi, một quán café, trang trí khiêm nhường mà có phong cách, nằm ở góc đường đối diện, diện tích không quá lớn nhưng café bên trong lại là số một, số hai ở Thượng Hải.

Đó cũng là quán café Cố Sơ thường lui tới. Lục Bắc Thần rời khỏi Thượng Hải lâu như vậy, mỗi khi nhớ anh cô lại tới quán café này ngồi một lát, gọi một cốc mocha, chọn một vị trí sát cửa sổ, lười biếng tắm nắng chiều. Có lúc cô hy vọng cứ uống mãi uống mãi sẽ nhìn thấy bóng Lục Bắc Thần trở về nhà.

Nhưng bây giờ đúng là cô đã nhìn thấy Lục Bắc Thần.

Chính trong quán café ấy, qua ô cửa sổ chạm trổ, bóng anh in trên lớp thủy tinh.

Cố Sơ đột ngột dừng bước, đứng sững lại, nhìn bóng hình quen thuộc ấy qua một con đường.

Anh ngồi dựa vào cửa sổ, cô nhìn thấy được bóng anh nhưng anh lại không thấy cô đang ngóng trông. Ngồi đối diện với Lục Bắc Thần là một người phụ nữ, khoảng cách hơi xa một chút, Cố Sơ không nhìn rõ tướng mạo của đối phương, nhưng từ phong cách ăn mặc không khó cảm nhận được đó là một người phụ nữ rất đẹp. Mái tóc hơi xoắn ngang vai, một bên cài sau tai, thấp thoáng có thể nhìn thấy vầng trán sáng và cao.

Không phải Lâm Gia Duyệt!

Mặc dù chỉ thấy mơ hồ nhưng Cố Sơ biết tuyệt đối không phải Lâm Gia Duyệt.

Cố Sơ đứng dưới gốc cây nhìn sang phía đối diện, trái tim nhảy vọt lên, hệt như bắt gặp một cảnh tượng vốn không nên bắt gặp. Cảm giác này tột vô cùng, cô đang liều mạng tìm kiếm anh chỉ để kiểm nghiệm giác quan thứ sáu của mình. Kết quả cảnh tượng trước mắt đã xác thực cho nó. Bứt rứt, sốt ruột, lo sợ, hoang mang... đủ mọi cảm xúc phức tạp đan cài vào nhau, mắc kẹt trong lồng ngực, không lên được, không xuống được.

Cô nắm chặt tay lại, bước tới trước mấy bước, nhìn thấy gương mặt nghiêng của Lục Bắc Thần.

Cô không dám bước lên quá sâu, bây giờ người đi đường rất ít, cô sợ anh chỉ ngược mắt lên là sẽ nhìn thấy cô ở đối diện.

Khách trong quán không nhiều, hoặc là chỉ có đúng một bàn của họ mà thôi.

Không biết họ đang nói chuyện gì, tóm lại hình như người phụ nữ nói nhiều hơn một chút, Lục Bắc Thần im lặng khuấy café. Nhưng Cố Sơ cảm giác anh hoàn toàn không bài xích.

Cô đang mải nghĩ thì người phụ nữ kia bỗng giơ tay nắm lấy tay anh, động tác cực kỳ tự nhiên.

Đôi mắt Cố Sơ bị chọc đau đớn, chỉ một động tác ấy thôi mà niềm chua xót tận đáy lòng cô đang dâng tràn. Càng khiến cô khó tin hơn là Lục Bắc Thần lại không hề rút tay ra, để mặc cho người đó nắm mãi không buông.

Người phụ nữ này là ai?

Suy nghĩ này như cỏ dại điên cuồng phát triển, khiến cô nhất thời không thể vững tâm. Vậy, cuộc điện thoại đó là cô ta gọi tới? Cô ta gọi anh là ‘Bắc Thần’, anh lại tránh mặt cô đi nhận điện thoại...

Bước chân cô không theo kiểm soát, cứ thế tiến thẳng.

Qua đường, càng gần quán café đó, trái tim cô càng đập dữ dội.

Cô phải đi vào trong!

Phải bước vào một cách quang minh chính đại, sau đó đi tới trước mặt Lục Bắc Thần. Cô muốn chính miệng anh nói cho cô biết, người phụ nữ đó là ai.

Không khí tuy lạnh nhưng cô lại nóng bừng. Lý trí bị rút cạn, thứ còn lại chỉ là những suy nghĩ điên cuồng muốn làm cho rõ ràng sự thật.

Phía trước cửa quán café có hai người đàn ông đang đứng, đen từ đầu tới chân, sắc mặt nghiêm túc, không nhìn ngang ngó dọc. Cố Sơ thâm trầm bấm không biết họ là ai, thì bước chân cũng đã tới trước cửa. Lúc cô đang định đẩy cửa bước vào thì một trong hai người họ giơ tay chặn hướng đi của cô lại.

“Xin lỗi chị, chị không được vào trong.”

‘Một bầu nhiệt huyết’ ngang nhiên bị phá vỡ, dĩ nhiên cô không vui, nhưng vừa nhìn thấy khí thế của hai người này, cô cũng không dám rần. Nhìn cách họ ăn mặc, cô chợt nhớ tới mấy vệ sỹ của mình. Lẽ nào... hai người này là vệ sỹ của người phụ nữ trong quán?

Ánh mắt cô vô thức liếc nhìn chiếc xe đỗ bên đường.

Xe sang là thứ phụ, được thiết kế riêng biệt mới là mấu chốt. Thân xe và kính xe vừa nhìn đã biết từng được xử lý đặc biệt, có khả năng chốc đạn chống nổ. Chẳng phải cô biết rõ về mấy tính năng của xe hơi cỡ nào, chỉ tại cô không xa lạ gì kiểu xe này. Năm xưa, bố cô ra ngoài đều cần loại xe ấy.

Tim cô chột run rẩy, thân phận của người phụ nữ này xem ra không đơn giản. Người vệ sỹ này được đào tạo rất ra dáng, vừa nhìn đã biết không phải kiểu vệ sỹ mà một người có tiền bình thường có thể mời được. Cô ta chỉ là phụ nữ mà ra ngoài cũng cần xe phòng đạn phòng bom, tuyệt đối không bình thường.

Con người đảo đảo, Cố Sơ nở một nụ cười: “Hai anh ơi, bên trong có chuyện gì thế ạ? Em là khách quen của quán này, muốn vào mua cốc café ạ.”

Trông cô tội nghiệp, nét mặt lại vô tội, quả thật khiến biểu cảm của một trong hai người dịu đi. Anh nói: “Bên trong đã có người bao hết rồi, cô đợi lát nữa hãy qua.”

“Bị người khác bao rồi ạ?” Cố Sơ vờ tỏ ra kinh ngạc: “Vậy em muốn uống cốc café thì phải làm sao ạ? Năm mới có mỗi quán này mở cửa, các anh xem em mặc thì ít, không thể đánh xe tới một chỗ quá xa để tìm quán café được, phải không ạ?”

“Xin lỗi em gái, bọn anh không thể để em vào được.” Người vệ sỹ chặn cô nét mặt thành khẩn.

Cố Sơ mím môi, thất vọng ‘ồ’ một tiếng rồi lại ngó đầu vào trong nhưng không nhìn thấy gì hết. Cô suy nghĩ rồi hỏi: “Hai anh ơi, bên trong là ai thế ạ? Là ngôi sao ạ?”

Hai người vệ sỹ nhìn cô, không trả lời, có vẻ như không định trả lời vấn đề này.

Cố Sơ hệt hăng đành buồn bã bỏ đi.

Qua đường, cô quay đầu lại nhìn, hai người bên trong ô cửa sổ vẫn đang nói chuyện. Cô một khoảnh khắc dường như cô nhìn thấy khóe môi Lục Bắc Thần hơi thả lỏng, hình như anh đang cười. Dĩ nhiên, có lẽ chỉ là ảo giác của cô, cô tình nguyện nghĩ rằng đây chỉ là ảo giác.

Trở về nhà, Cố Sơ vẫn còn nhớ tới người phụ nữ kia.

Lẽ nào thật sự là ngôi sao?

Nhưng ngôi sao bình thường đều có xe bảo mẫu đưa đón mà?

Nhưng nếu là ngôi sao hạng A có gia thế hùng hậu, ra cửa với loại xe đó cũng là chuyện bình thường.

Nếu là như vậy...

Lục Bắc Thần giấu cô, hẹn hò với một minh tinh?

Càng nghĩ cô càng khó chịu, cảm giác này khiến cô buồn bực.

Gần một tiếng đồng hồ trôi qua, Lục Bắc Thần mới quay về.

Khi nghe tiếng cửa vang lên, Cố Sơ cứ ngỡ đã lâu lắm rồi.

Sau khi đi vào phòng khách, Lục Bắc Thần thấy cô ngồi bất động trên sofa bèn bước tới, giơ tay xoa đầu cô, hỏi khẽ: “Em sao vậy?”

Cô ngược mắt lên nhìn anh rất lâu rồi đột ngột đứng dậy, ôm chặt lấy anh.

Lục Bắc Thần hết hồn vì hành động của cô, nhẹ nhàng vỗ lưng cô, rất lâu sau mới hỏi: “Xảy ra chuyện gì vậy?”

“Anh ra cửa không mang theo di động, lại lâu quá không về, em còn tưởng anh xảy ra chuyện.” Cố Sơ vùi mặt vào lòng anh, nói dối một cách tự nhiên.

Anh mang theo bầu không khí hơi se lạnh bên ngoài về, khi áp mặt lên, lạnh rơi run người.

Nghe xong, Lục Bắc Thần bật cười. Anh không nghi ngờ lời nói của cô, giơ tay vuốt ve gò má cô, khẽ nói: “Cửa hàng tạp hóa bên đường hết muối rồi, anh phải qua chỗ khác mua, nên hơi mất thời gian.”

Cố Sơ nhìn chăm chú vào mắt anh, yên lặng không nói gì. Đôi mắt đen láy của anh vì thắm nụ cười mà trở nên lấp lánh, trái tim cô lại vì nụ cười của anh mà không ngừng rơi rớt, cuối cùng khi chìm sâu tận đáy vực thẳm, một giọng nói nhỏ bé từ trái tim vụn vỡ ấy vọng lại: Anh... ngay cả nói dối cũng tự nhiên đến vậy...

Ngón tay anh vẫn còn bám trên mặt cô, giữa hơi thở thoang thoảng mùi nước hoa, là mùi cuối của đỗ tùng và quăng hoắc, không thuộc về anh. Nước hoa người phụ nữ kia dùng không phải hương hoa cũng không phải hương quả, mà là mùi tùng tự nhiên, xem ra phong cách thẩm mỹ cũng khác các cô gái bình thường.

Trái tim cô thất lại, hình như anh quên mất rồi, quên rằng mũi cô trước nay rất nhạy.

Ngoài mùi nước hoa khi gần khi xa này ra, còn có mùi café, là mùi café đen kinh điển kiểu Mỹ mà anh thích uống nhất...

“Giận đấy à?” Thấy cô mãi chẳng nói gì, Lục Bắc Thần hiểu lầm.

Cố Sơ gượng cười: “Đâu có, em cảm thấy anh cố chấp quá, không có muối biển thì dùng tạm muối khác vậy, năm mới tìm tiệm tạp hóa 24 giờ đúng là rắc rối.” Rồi cô lại hỏi: “Cuối cùng anh có mua được không?”

Lục Bắc Thần giơ chiếc túi trong tay lên: “Mua được rồi, còn có món quà vặt em thích này.”

Cố Sơ đón lấy, đôi mắt nóng rực. Bên trong có không ít thứ, quả thật toàn là đồ cô thích ăn.

Nhà bếp vẫn là chiến trường của Lục Bắc Thần. Anh quả thật làm cá hấp, miếng gừng được anh thái mỏng như sợi tóc, được rải đều lên mình cá. Cố Sơ đứng tựa cửa nhà bếp nhìn anh bận rộn, trong đầu chỉ toàn nghĩ đến cảnh anh gặp mặt người phụ nữ bí ẩn ở quán café.

Người đó có thể nắm tay anh không chút kiêng dè, anh lại không có dấu hiệu phản cảm, chứng tỏ quan hệ của hai người không bình thường, chí ít còn hơn cả Lâm Gia Duyệt và Ngư Khương.

Cố Sơ vô thức thở dài. Lục Bắc Thần ơi Lục Bắc Thần... Bên cạnh anh rốt cuộc còn bao nhiêu người phụ nữ mà em không biết nữa?

Nghe thấy cô thở dài, anh quay đầu lại.

“Sao thế?”

Cố Sơ khẽ lắc đầu, cố gắng không bộc lộ suy nghĩ: “Em đang nghĩ khả năng bếp núc của hai chúng ta đều khá, nên mở một nhà hàng, nhất định kiếm được lắm.”

Cá đã được bắc ra, thoang thoảng một mùi thơm.

Anh cười: “Kiếm tiền nuôi gia đình không phải chuyện em cần lo, em cứ lo xinh đẹp như hoa là được rồi.”

Trái tim Cố Sơ xao động. Cô bước lên, ôm chặt lấy hông anh: “Anh sẽ mãi mãi đối xử tốt với em như vậy phải không?”

Lo được lo mất, càng hạnh phúc càng nhát gan, đây luôn là những từ chuyên dụng dành cho con gái, cô cũng không ngoại lệ. Rõ ràng biết là anh đối tốt với cô, rõ ràng biết anh là một người đàn ông rất chín chắn, rất có kế hoạch, rõ ràng biết anh không phải người thích đùa bỡn, nhưng cô vẫn cần một lời hứa của anh.

Anh đặt tay mình lên tay cô, đàn ngón tay mình vào tay cô, cười khê: “Ngốc ạ.”

Chỉ đáp một chữ, ý tứ rất rõ ràng, cô hỏi một câu không cần hỏi. Nụ cười của anh cũng đã nói rõ tâm tư của anh dành cho cô. Nhưng chẳng hiểu sao, cô lại nếm được một dư vị khác từ chữ ‘ngốc’ này...

...

Thịnh Thiên Vỹ sắp xếp cho Quách Hương Vân ở trong một căn hộ dưới danh nghĩa của tập đoàn Viễn Thăng, nơi đó không gian rất xanh mát, địa điểm yên tĩnh nhưng vẫn ở trong trung tâm, tiện cho anh qua lại thăm nom. Rồi anh còn thuê ba người giúp việc giá cao, có đủ kinh nghiệm chăm sóc người già để chăm sóc ngày đêm. Đầu bếp cũng xuất thân từ một khách sạn nổi tiếng, làm toàn món ngon.

Hứa Đồng bị Thịnh Thiên Vỹ kéo đi, chính thức tới gặp mặt Tưởng Lăng. Sự hài lòng của Tưởng Lăng dành cho Hứa Đồng cũng không phải chuyện ngày một ngày hai nữa, sau khi gặp cô dĩ nhiên rất thân thiết, hai người nói chuyện rất lâu, Tưởng Lăng cũng không nhắc một chữ nào tới chuyện thân thể của Thịnh Thiên

Vỹ nữa. Lần gặp mặt này không liên quan tới công việc, Tưởng Lăng rất thẳng thắn, hỏi Hứa Đồng: “Con xem khi nào tiện để bác tới gặp mặt mẹ con?”

Ý tứ đã quá rõ ràng rồi, khiến cho Hứa Đồng ngượng ngùng. Thịnh Thiên Vỹ ở bên cạnh lấy bả vai huých cô, cố tình nói: “Mẹ hỏi em kìa.”

Trước khi đi, Tưởng Lăng ôm một chiếc hộp gấm ra, bật mở, là một đôi vòng ngọc. Trước đây làm ở Tỉnh Thạch đã sớm luyện cho Hứa Đồng một đôi mắt tinh nhạy, vừa nhìn chiếc vòng ngọc sáng trong này đã biết nó là loại ngọc mỡ dê thượng hạng, giá không hề rẻ. Tưởng Lăng tặng cho cô, Hứa Đồng liên tục xua tay không dám nhận, Tưởng Lăng ép buộc đeo chiếc vòng vào tay cô, nói: “Đây là quà năm xưa bà ngoại trao cho bác, bác nghĩ bây giờ trao lại nó cho con là rất thích hợp.”

Hứa Đồng nhận cũng không phải, không nhận cũng không phải, nhìn về phía Thịnh Thiên Vỹ cầu cứu. Anh cười hì hì nhận thay cô, nói với cô: “Mau cảm ơn mẹ đi.”

Tập đoàn Viễn Thăng nổi tiếng là đại gia từ thiện, cuối năm và đầu năm luôn có những bữa tiệc từ thiện lớn nhỏ phải tham gia. Tưởng Lăng không giữ họ ở lại ăn cơm tối vì tối nay lại phải tham gia một bữa tiệc như thế. Người từ thiện lần này là một số phu nhân quyền quý, nếu không cũng là các tiểu thư đài các, Thịnh Thiên Vỹ chắc chắn không tham gia, Hứa Đồng dĩ nhiên cũng không có hứng, hai người lái thẳng xe tới chỗ Quách Hương Vân.

Tinh thần Quách Hương Vân vẫn còn ngẩn ngẩn ngơ ngơ, nhưng rất yên lặng, bảo mẫu và đầu bếp trong nhà đều rất thích bà. Đây là lần thứ hai Hứa Đồng gặp Quách Hương Vân ở khoảng cách gần, trong lòng cảm khái rất nhiều. Không giống lần trước, Quách Hương Vân giờ ăn mặc rất sạch sẽ, trên người còn có mùi hoa quả thoang thoang, là mùi sữa tắm. Bà ấy không còn u tối đáng sợ, sắc mặt đã sáng sủa, móng tay đã gọn gàng, có thể nhận ra khi trẻ cũng là một người xinh đẹp.

Có điều không nhận ra người, sau khi gặp Thịnh Thiên Vỹ nhìn đi nhìn lại cuối cùng hỏi anh: Cậu là con nhà ai?

Hứa Đồng dắt Khánh Hỷ Nhi qua, Khánh Hỷ Nhi với ai cũng thân rất tự nhiên, nó bám lấy Quách Hương Vân chạy qua chạy lại. Quách Hương Vân không ngừng cười, có thể nhận ra bà ấy quý Khánh Hỷ Nhi, ôm nó vào lòng, khe khẽ vỗ về, miệng còn không ngừng ngậm nga, lẩm bẩm: “Tiểu Vỹ ngoan, đừng khóc, không đau, không đau đâu.”

Hứa Đồng không hiểu, khi quay đầu nhìn anh thì thấy khóe mắt anh đã đỏ ửng, hỏi ra mới biết năm đó anh suýt nữa bị bỏng nước sôi, sợ tới nỗi mấy đêm liền không ngủ được. Quách Hương Vân nhịn nỗi đau sau lưng, vỗ anh ngủ.

Trên đời này khó báo nhất chính là tình cha mẹ, khó đáp trả nhất chính là tình mẫu tử, Hứa Đồng hiểu được tâm sự của Thịnh Thiên Vỹ. Anh nên cảm hận Quách Hương Vân vì bà đã phá vỡ một gia đình hoàn chỉnh, vì bà đã hại chết bố anh, nhưng đồng thời anh lại thương Quách Hương Vân, chỉ bắt nguồn từ tình ruột thịt.

Ngày hôm nay, Hứa Đồng cùng Thịnh Thiên Vỹ ở bên Quách Hương Vân ăn cơm. Đầu bếp làm cả một bàn thức ăn. Quách Hương Vân như một đứa trẻ, vỗ tay vui mừng. Thịnh Thiên Vỹ tự tay đút cho bà ấy, giống như lúc nhỏ Quách Hương Vân chăm sóc anh vậy.

Thịnh Thiên Vỹ ở bên bà ấy rất lâu, trò chuyện, kể chuyện lúc nhỏ, mặc dù Quách Hương Vân luôn coi Khánh Hỷ Nhi trong lòng như Thịnh Thiên Vỹ còn bé. Dưới ánh đèn, anh lại cất móng tay cho Quách Hương Vân. Một người đàn ông làm chuyện này khó tránh khỏi việc vụng về. Người giúp việc muốn làm thay nhưng bị anh từ chối. Hứa Đồng đứng bên cạnh nhìn, trong lòng muôn vàn xúc cảm.

Chuyện đời trêu người, bây giờ cả Mục Thanh Tuyết và Mục Thanh Liên đều lần lượt bị tuyên án, chỉ còn lại mình Quách Hương Vân. Mục Thanh Tuyết tội còn nhẹ, Mục Thanh Liên thì trong tay có mấy mạng người, mặc cho Thịnh Thiên Vỹ nghĩ đủ mọi cách cuối cùng vẫn không thoát khỏi án tử hình. Có lẽ đây cũng là kết cục tốt nhất cho Mục Thanh Liên.

...

Chớp mắt đã tới mừng ba tết. Ngày hôm ấy, ánh nắng rất rực rỡ, giống như ‘ngọn đèn lóe lên trước lúc sắp tắt’.

Sáng sớm Lục Bắc Thần đã đưa cô tới bệnh viện, sau đó tới phòng thực nghiệm, anh đi xử lý vụ án khó nhằn của bên Mỹ, dặn dò cô sau khi tan làm ở bệnh viện đợi, anh tới đón cô. Cô cười nói: “Anh bận thì em về nhà trước.”

Nhưng anh từ chối, còn nói bây giờ xã hội không an toàn. Cố Sơ cười anh lo lắng quá mức. Anh không giải thích gì thêm, chỉ nhấn mạnh cô phải đợi anh, cô nhận lời.

Buổi sáng vẫn đi kiểm tra phòng bệnh như thường lệ, cùng với bác sỹ khoa xương thích trêu chọc con gái. Anh ta cười nói: “Em phải nói là thành danh sau một cuộc chiến. Bệnh viện đem ba mươi đó đã tặng cờ thi đua cho em, ở chỗ anh đây, muốn lấy thì mời anh ăn cơm.”

Cố Sơ dĩ nhiên muốn lấy, đó là cờ thi đua đầu tiên trong cuộc đời cô, thế là cô đã mua một phần cơm sườn để đổi lấy vinh dự của mình. Sau khi được nhận phần cơm sườn, vị bác sỹ khoa xương thấy cô cầm cờ bỏ chạy bèn nghiêng răng nghiêng lợi sau lưng cô: Bác sỹ Cố, cờ thi đua của em chỉ đáng giá 50 đồng thôi hả?

Cầm được cờ rồi, cô hớn hờ gọi điện cho Lục Bắc Thần. Anh nghe xong cười nói: “Em thích cái món đó, khi nào rảnh anh tặng em cả tường.”

Cô cười gian xảo: “Giáo sư Lục, chắc là cả đời này anh cũng chưa từng được nhận cờ thi đua phải không?”

“Người chết đúng là sẽ không tặng anh thứ đó.”

Làm cho Cố Sơ cười khúc khích, càng thêm đắc ý.

Buổi chiều, cô đang tranh thủ ngủ thì nhận được điện thoại của Kiều Vân Tiêu. Sau khi chúc tết nhau, anh nói: “Tối nay em có việc không? Bố mẹ rất muốn gặp em.”

Thật ra Cố Sơ đã muốn đi gặp hai bác từ lâu, dù sao cũng là tết, nên qua chúc tết thăm hỏi, suy nghĩ một lát rồi cô đồng ý. Cô quay đầu gọi điện cho Lục Bắc Thần, nói việc sắp xếp tối nay. Anh nghe xong giọng không vui lắm: “Khi nào gần về thì nói anh, anh qua đón em.”

Cố Sơ biết anh khó chịu, tươi cười nói được.

Hai bác biết cô đến, đặc biệt chuẩn bị cả bàn thức ăn. Bác Kiều còn đích thân làm chiếc bánh gato nhỏ hình hoa, toàn là những mùi vị cô thích. Trong bữa cơm, Cố Sơ chúc tết hai bác, hai bác còn định lì xì cho cô, cô xua tay lia lịa nói không cần. Bác gái nhất quyết nhét vào túi cô, nói: “Tập tục của tổ tông, không được sửa.”

“Con đi làm rồi mà.” Cố Sơ đỏ khốc đỏ cười.

“Chưa lấy chồng thì vẫn là trẻ con.” Bác trai cười.

“Phải đấy, phải đấy, khi nào con kết hôn với Vân Tiêu, thì bác gái không chuẩn bị lì xì cho con nữa.” Bác gái nói vào trọng điểm.

Cố Sơ giật thót, vội giải thích: “Con... Bác Kiều, con và anh Vân Tiêu cả đời này luôn là anh em.”

“Bác Kiều biết chuyện của con bây giờ nhưng thế sự khó lường, hai đứa đâu phải anh em ruột.” Bác gái cười hiền hòa rồi nhìn Kiều Vân Tiêu: “Con nói đúng không?”

Kiều Vân Tiêu rất lâu không có phản ứng gì. Ông Kiều thăm chọc anh một cái anh mới tỉnh lại, nét mặt bàng hoàng: “Dạ? À...”

Làm cho bà Kiều rất bực.

Sau bữa tối, Cố Sơ gọi điện cho Lục Bắc Thần. Kiều Vân Tiêu vốn định đưa cô về, biết cô đã gọi điện nên cũng không nói thêm gì. Khi tiễn cô ra khỏi biệt thự, cô tò mò hỏi anh: “Anh không sao chứ?” Cả tối nay anh cứ ngơ ngơ ngẩn ngẩn.

Kiều Vân Tiêu nhìn cô rất lâu rồi nói: “Tiểu Sơ, em phải nhắc nhở Lục Bắc Thần.”

“Gi cơ?”

“Nhắc nhở cậu ta... phải cẩn thận!”

373. Q.7 - Chương 373: Cậu Có Tin Rằng Tình Yêu Ích Kỷ Không?

Vì ích kỷ nên mới liều mạng để bảo vệ thứ mà mình thứ thuộc sở hữu của mình.

Lời nói của Kiều Vân Tiêu theo gió rơi xuống, trầm trầm, lạnh lạnh. Cố Sơ bỗng cảm thấy sống lưng thít chặt, cứ ngỡ mình nghe lầm: “Anh vừa nói... gì cơ?”

Khi cô nhìn anh, đôi mày có một khoảnh khắc chột rung động, nhưng cũng bình lặng lại rất nhanh. Anh nhìn về phía trước, ánh mắt đậm đậm, gò má chìm trong bóng tối, cô không thể đọc được những suy nghĩ nội tâm của anh. Rất lâu sau anh mới lại quay đầu nhìn cô, giơ tay xoa xoa đầu cô, hỏi khẽ: “Tiểu Sơ, ở bên cạnh cậu ta em thật sự rất vui sao?”

Lần này Cố Sơ bắt được một số tình cảm trong ánh mắt anh, nặng nề, bí bách. Không còn cởi mở thoải mái như thường ngày, dường như có một phiến đá nặng đè lên lòng anh. Cô hơi ngần ngại, trả lời: “Dĩ nhiên.”

Kiều Vân Tiêu chậm rãi gạt đầu nhưng không nói thêm gì nữa. Anh như vậy khiến Cố Sơ nhất thời không thể đoán biết được. Cô rút hai tay vào túi, cúi đầu giẫm lên con đường rải đá cuội, bước về phía trước. Anh ở bên chậm chậm nổi gót, cái bóng đó thì thoáng lại đứng phải cô rồi lại chia tách ngay lập tức. Đi mãi đi mãi, cô chợt dừng bước, anh hoàn toàn không biết, vẫn đi thẳng như đang suy tư chuyện gì. Đi được khoảng chục bước, anh mới tỉnh ra, đột ngột quay đầu. Thấy cô đứng đó bất động, anh lại quay ngược trở về.

“Anh muốn nói gì? Vì sao phải nhắc Lục Bắc Thần cẩn thận?” Cố Sơ hỏi thẳng.

“Không có gì.” Rõ ràng Kiều Vân Tiêu không muốn tiếp tục chủ đề ban nãy nữa.

“Nhưng anh rõ ràng...” Nói được một nửa, có đèn xe chiếu tới.

“Cậu ta tới đón em đấy.” Kiều Vân Tiêu nhìn thẳng về phía chiếc đèn xe nhúc nhúc mắt đang rọi tới, lãnh đạm nói một câu.

Biệt thự nhà họ Kiều và biệt thự nhà họ Cố có thiết kế đường đi tương tự nhau, có một con đường cho xe gia đình đi thẳng vào trong, thế nên trừ phi là khách của họ nếu không người thường không thể đi con đường này.

Cố Sơ rất muốn hỏi cho ra đầu ra đuôi nhưng thấy anh không định nói triệt để, dù cô có sốt ruột bao nhiêu cũng vô ích. Trong lúc ấy, chiếc xe công vụ đã lái vào, dừng lại ở vị trí gần họ nhất, tắt máy. Chẳng mấy chốc, Lục Bắc Thần từ trên xe đi xuống, bước trong khu vực đi bộ.

Kiều Vân Tiêu nở nụ cười như chế giễu: “Đến cũng nhanh thật, xem ra cậu ta không muốn em ở thêm chỗ anh thêm một phút nào.”

Cố Sơ không nói gì, Lục Bắc Thần cũng đã đi tới.

Dưới ánh trăng, hai người đàn ông đứng đối diện nhau.

“Mặc dù tôi không muốn chúc tết cậu cho lắm nhưng cũng không thể nói với cậu một câu “Chúc mừng năm mới”” Khi nhìn về phía Lục Bắc Thần, ánh mắt Kiều Vân Tiêu đã không còn nhiều tâm sự phức tạp như ban nãy, sạch sẽ tới mức chỉ còn biểu cảm không đội trời chung.

Lục Bắc Thần cười: “Tôi trước giờ vẫn ghét những phép tắc rườm rà, thế nên miễn đáp lễ đi.” Anh nhẹ nhàng nắm lấy tay Cố Sơ, ngữ khí chuyển sang ôn hòa: “Đi thôi.”

Cố Sơ đau đầu nhất là mỗi khi hai người đàn ông này đụng mặt, thế nên chỉ muốn lập tức rời đi. Cô gạt đầu, quay đầu nói với Kiều Vân Tiêu: “Anh quay về đi.”

“Người tới nhà đều là khách, tiền Phật phải tiền Tây Thiên.” Kiều Vân Tiêu làm một động tác về phía chiếc xe: “Xin mời, giáo sư Lục.”

Lục Bắc Thần khẽ nhướn mày, không nói thêm mấy câu công kích. Kiều Vân Tiêu tiễn họ ra tận đường xe đi, nhìn thấy Lục Bắc Thần vòng ra ghế lái phụ mở cửa xe cho Cố Sơ, cô vẫy tay với Kiều Vân Tiêu rồi bước lên xe. Lục Bắc Thần ngược mắt lên, liếc nhìn anh ta, đóng cửa xe lại, tự mình vòng qua bên kia. Cửa xe vừa mở, Kiều Vân Tiêu đã bất thành linh giữ cửa xe lại.

Lục Bắc Thần nhìn anh ấy, anh ấy cũng nhìn Lục Bắc Thần.

Mấy giây sau, Lục Bắc Thần đóng cửa lại, theo đà xoay người về phía Kiều Vân Tiêu, cái bóng cao lớn thành công chắn ánh mắt tò mò của Cố Sơ. Kiều Vân Tiêu lên tiếng, nhưng cố tình hạ thấp giọng, rõ ràng không muốn bị Cố Sơ nghe thấy. “Lục Bắc Thần, cậu có từng nghĩ, nếu có một ngày ngay bản thân mình cậu còn không bảo vệ nổi, làm sao bảo vệ được cô ấy?”

“Cậu có tin rằng tình yêu là ích kỷ không?” Lục Bắc Thần hỏi một câu như đùa cợt lại có vẻ nghiêm túc.

Kiều Vân Tiêu sững người, rõ ràng là không ngờ anh lại hỏi một câu như vậy.

“Tôi thì tin.” Lục Bắc Thần tự đưa ra câu trả lời. “Vì ích kỷ nên mới liều mạng để bảo vệ thứ mà mình thứ thuộc sở hữu của mình.”

Ánh mắt Kiều Vân Tiêu thẳng thốt, chẳng mấy chốc con ngươi anh ấy co rút lại, có chút thăm dò: “Nhất là những thứ mất rồi có lại?”

Lục Bắc Thần nhìn anh ấy chằm chằm, trong quá trình này, ánh mắt anh tựa như chứa cả đại dương sâu hút, lát sau anh từ tốn nhả ra hai chữ: “Không sai.”

Kiều Vân Tiêu bỗng run người.

“Cảm ơn cậu chủ Kiều đã đưa tiễn, mời về đi.” Lục Bắc Thần quay người mở cửa xe, trước khi đi còn để lại một câu: “Nhân tiện bổ sung một câu, chúc mừng năm mới.”

Chiếc xe rời khỏi con đường.

Dưới ánh đèn, Kiều Vân Tiêu chần chừ không cất bước. Anh ấy đứng nguyên tại chỗ, bên tai dường như vẫn còn văng vẳng lời nói ban nãy của Lục Bắc Thần: Vì ích kỷ nên mới liều mạng để bảo vệ thứ mà mình thứ thuộc sở hữu của mình.

...

Suốt dọc đường rời đi, Cố Sơ chốc chốc lại quan sát sắc mặt anh.

Anh vẫn im lặng, không biết đang nghĩ gì. Tới tận khi vào trung tâm, đèn đường rọi sáng thân xe, cuối cùng Cố Sơ cũng không nhịn được, lên tiếng hỏi: “Lúc ở trên núi, anh ấy đã nói gì với anh vậy?”

“Không có gì.” Lục Bắc Thần trả lời cô: “Em cũng biết anh và cậu ta trước nay nói chuyện không hợp mà.”

Cố Sơ cắn môi, cup mắt suy tư.

“Đi ăn cơm với anh.” Lục Bắc Thần không còn im thin thít như ban nãy, anh vất ngang cánh tay qua, đùa nghịch cầm cô.

“Anh chưa ăn tối hả?” Cô kinh ngạc.

Lục Bắc Thần nhún vai, hơi nhướn mày, cực kỳ đẹp trai: “Một mình nuốt không trôi.”

Cố Sơ bĩu môi: “Nhiều sự.”

Lục Bắc Thần phì cười vì điệu bộ của cô, vừa định thu tay về thì cô lại nhẹ nhàng nắm lấy cánh tay anh: “Ban nãy Kiều Vân Tiêu nói với em một câu cực kỳ quái lạ.”

“Hử?”

“Anh ấy muốn em nhắc nhở anh... phải cẩn thận.”

“Cẩn thận gì cơ?”

Cố Sơ lắc đầu: “Anh ấy chỉ nói một câu như vậy, em có hỏi tiếp thì anh ấy không nói nữa.”

Lục Bắc Thần cười.

“Có phải anh thật sự gặp nguy hiểm gì mà anh ấy biết còn anh thì không biết không?” Cố Sơ lo suốt dọc đường, rất sợ cái câu nói không đầu không đuôi của Kiều Vân Tiêu ứng nghiệm.

“Anh nghĩ cậu ta chỉ tung tin giật gân thôi.”

“Nhưng em cứ cảm thấy không ổn.” Cố Sơ hoang mang.

Lục Bắc Thần mỉm cười, an ủi cô: “Đừng suy nghĩ lung tung, không sao đâu.”

“Bắc Thần.” Cô khẽ gọi tên anh.

Đèn đỏ, xe từ từ dừng lại.

Anh quay đầu nhìn cô.

“Em cảm thấy anh có chuyện giấu em.” Cô nhìn thẳng vào mắt anh, nét mặt chân thành: “Hơn nữa không chỉ một chuyện.”

Lục Bắc Thần phì cười, giơ tay véo má cô: “Anh thấy học y lãng phí mất rồi, đáng nhẽ nên theo tay Chloe đó mở văn phòng khám tử, cứ nghi thần nghi quỷ.”

“Em nói nghiêm túc đó.” Cố Sơ nào có đùa giỡn. Câu nói của Kiều Vân Tiêu vẫn còn văng vẳng bên tai, tâm tư cô hoang mang không an tâm, còn Lục Bắc Thần thì lại sâu xa khó dò, khiến cô càng thêm rối trí.

Lục Bắc Thần khẽ thở dài, vòng tay ôm lấy cô, nói: “Có một số chuyện không để em biết là muốn cho em bất ngờ.”

Cố Sơ ngẩn người, ngược mắt nhìn anh, bất ngờ?

Không để Lục Bắc Thần nói thêm, đèn phía trước đã chuyển xanh. Anh khởi động xe, ngón tay gõ gõ lên vô lăng, nói một câu đơn giản ngắn gọn: “Bất ngờ... em sẽ được biết nhanh thôi.”

Làm cho Cố Sơ càng mù tịt.

...

Mùng năm tết, Thượng Hải có chút náo nhiệt hơn. Chỉ còn hai ngày nghỉ, đã có những công nhân viên chức lục tục trở về. Các cửa hàng trên phố đa phần đã mở cửa, nhất là cửa hàng hoa, từng bó từng bó hoa hồng lớn được bày ngoài cửa sổ, đón ánh nắng mặt trời kiêu diễm nhỏ giọt, ngày mai là Valentine rồi.

Phòng thực nghiệm bên Mỹ của Lục Bắc Thần không có cái gọi là nghỉ tết, ngày nghỉ chỉ có Noel và tết Dương lịch, kỳ nghỉ cũng mang tính đàn hồi. Nếu không phải rất bận, họ sẽ nghỉ trước Noel một hai ngày tới tận sau khi tết Dương lịch qua đi. Nhưng nếu bận rộn thì thường sẽ bỏ quên cả ngày nghỉ. Tuy nhiên thực tế là phòng thực nghiệm bên Mỹ đã liên tục hai năm rồi không nghỉ Noel và tết Dương. Đám Ngừ Cảnh mặc dù lưu luyến thế giới hoa lá của Thượng Hải nhưng tết âm ở đây vắng vẻ đìu hiu, mấy người họ từ sớm đã quay về phòng thực nghiệm Xa Sơn, tiếp nhận vụ án phía Mỹ chuyển fax qua.

Sau khi bận rộn xong công việc của mình, Lục Bắc Thần trở về trung tâm trước, dọc đường cực kỳ thuận lợi. Khi xe đi ngang qua đường Hoài Hải, xe cô cũng đông đúc hơn lên. Mấy trung tâm thương mại ở đây năm mới cũng không đóng cửa, có thể đều đang áp ủ các hoạt động chủ đề cho Valentine. Phía trước có một chỗ tắc, khiến cho rất nhiều xe cô phải khựng lại. Lục Bắc Thần chẳng hơi đâu để ý phía trước xảy ra chuyện gì, anh dừng xe, hạ cửa kính xuống, châm một điếu thuốc. Có một khoảng thời gian không hút thuốc nữa, anh chỉ muốn tỉnh táo xử lý một số tình tiết vụ án.

Khói thuốc vẫn vút hết như tâm tư.

Anh lại hít sâu một hơi, từ từ nhả khói, ngón tay kẹp thuốc gác ra ngoài cửa xe. Có tiếng reo hò vọng vào tai, xen lẫn tiếng huýt sáo. Lúc ấy anh mới hồ hững liếc qua, gần đó có dựng một sân khấu triển lãm lớn, một nhãn hiệu xe hơi nổi tiếng nào đó đang trình diễn, khoảng chục chiếc xe mới toanh được đỗ ngoài trời, bên cạnh đó những cô người mẫu xe hơi tuyệt đẹp thu hút không ít ánh nhìn của người đi đường. Đã tìm ra nguyên nhân ách tắc, Lục Bắc Thần không khỏi nhún mày.

Phía trước có cảnh sát giao thông ra giải tỏa, làn xe từ từ tiến lên. Lục Bắc Thần một tay gác lên vô lăng, nhích chậm chậm. Khi gần tới sân khấu thì anh dừng lại, làn này đích thực khó đi. Anh vô thức nhìn nhanh về phía buổi trình diễn phía trước, nhưng chỉ một cái nhìn đã khiến anh tái mặt, dập tắt điều thuốc rồi đánh tay lái đổi hướng.

Trong buổi trình diễn xe ô tô, hấp dẫn người xem một là kiểu xe mới, hai chính là người mẫu. Từng tốp người mẫu lần lượt bước lên, khiến người ta hoa cả mắt. Mặc dù là buổi chiều, ánh nắng sáng sủa hơn nhiều nhưng dấu sao cũng là hoạt động ngoài trời, các người mẫu sau khi xuống cánh gà được dừng tạm đều lập tức khoác áo dạ, ôm một ly nước ấm run cầm cập. Người mẫu cứ mười phút đổi một lần, trong mười phút này dù có lạnh cũng phải nhịn. Cố Tư lúc ở trên sân khấu cười tươi như hoa, vừa quay về cánh gà là lạnh đến giậm chân bình bịch, đang muốn đi tìm áo dạ thì nghe thấy giám đốc tổ chức vẫy tay với cô: “Cô qua đây một lát.”

Cố Tư không kịp tìm quần áo nữa, đi thẳng tới khu làm việc dừng tạm ngăn cách với cánh gà, ai ngờ sau khi nhìn thấy người đàn ông xuất hiện trong đó thì chết sững...

374. Q.7 - Chương 374: Người Một Nhà

Chị em... đúng là không biết, em cầu xin anh đấy, đừng nói cho chị ấy biết.

Cô không ngờ lại bắt gặp Lục Bắc Thần ở đây.

Anh dựa vào bàn làm việc, dáng người cao lớn khiến một nơi có không gian vốn không lớn càng trở nên chật hẹp. Anh mặc chiếc áo dạ dài một nửa màu nâu đậm, bên trên là chiếc sơ mi đen và áo len cổ tim màu xám đậm, bên dưới là chiếc quần Âu đậm màu. Cách ăn mặc vừa công sở lại có chút thoải mái khiến sắc mặt vốn lạnh ngắt trông càng khó gần. Một tay anh đút túi quần, tay kia kẹp điều thuốc, sau khi thấy cô, ánh mắt tối đi.

Cố Tư thầm kêu khổ, lập tức cúi đầu, vội vàng kéo chiếc váy không thể ngắn thêm nữa.

Đồng phục của người mẫu xe hơi là thống nhất, mặc dù không có trình diễn nội y một cách thái quá nhưng cũng gần như hở nửa ngực và giữa eo, cả đôi chân cũng hở ra ngoài, chỉ nhìn liếc qua là thấy cảnh xuân vô hạn. Nhưng trong bầu không khí giá lạnh, sắc mặt cô đã tái nhợt, nhìn kỹ thì cánh tay đã nổi da gà. Nhưng Cố Tư cảm thấy không khí không đáng sợ, đáng sợ chính là ánh mắt Lục Bắc Thần phóng qua, khiến tựa hồ có cơn gió âm u thổi phất phật sau sống lưng, cô đứng không vững lắm.

Giám đốc hoạt động cũng là người từng trải. Từ lúc người đàn ông này bước vào đây như chốn không người, nói tuy không nhiều nhưng cảm giác quyền lực tỏa ra xung quanh khiến người ta dễ dàng nắm bắt được, vừa nhìn đã thấy lai lịch không đơn giản. Ông ta không dám khinh suất, gọi Cố Tư tới theo lời cậu ấy dặn dò. Thấy Cố Tư đã đến, giám đốc bước tới, hạ thấp giọng hỏi: “Cậu ấy nói là phụ huynh của cô? Có biết cậu ấy không?”

Phụ huynh...

Trên đầu Cố Tư như có vô số vạch đen, trong đầu toàn là cảnh tượng nhân vật hoạt hình mangan đỏ mở hô rỗng rỗng. Cô bấm bụng gật đầu, thôi được rồi, phụ huynh.

“Giám đốc Từ, ông qua đây một lát.” Lục Bắc Thần lãnh đạm nói.

Biểu cảm của giám đốc Từ méo xệch, lăm lăm sao đối phương lại biết họ của ông ta, cúi đầu nhìn mới phát hiện ra mình đeo biển tên, nhủ thầm: Người đàn ông này đúng thật là ánh mắt có thể quan sát tinh vi, khi nói chuyện nghe ra có vẻ tôn kính nhưng lại giống mệnh lệnh, vừa nhìn là biết người ở trên cao quen chỉ tay năm ngón, sai khiến người khác. Ông ta bước lên, nở nụ cười chuyên nghiệp: “Anh cứ nói.”

“Cô ấy, đi theo tôi.” Lục Bắc Thần kiêu lời như vàng.

Giám đốc Từ sững người, nhanh chóng phản ứng lại: “Bây giờ ạ? Không được không được...”

“Tiền vi phạm hợp đồng tôi trả, lên xe lấy chi phiếu với tôi.” Lục Bắc Thần làm ra vẻ không muốn nhiều lời thừa thãi, quay sang nhìn Cố Tư.

Cố Tư rùng mình, lập tức giơ tay đầu hàng: “Em hiểu em hiểu, lập tức thay quần áo!” Dứt lời, cô chạy nhanh như một làn khói ra khỏi phòng làm việc.

Mười phút sau, Cố Tư như chó nhà có đám, ủ dột đi theo Lục Bắc Thần lên xe. Anh kê tờ chi phiếu cho giám đốc Từ. Giám đốc Từ tuy khó xử nhưng có cả đồng tiền vi phạm hợp đồng, ông ta cũng đồng ý để Cố Tư đi.

Đường xá phía trước đã khá hơn, chiếc xe rời khỏi khu triển lãm.

Cố Tư ngồi ở ghế lái phụ, không dám ho he, thật ra tính cách cô ương bướng hơn Cố Sơ một chút, trong cốt tủy lại có chút phản nghịch, nhưng sau khi trải qua chuyện của Lưu Kế Cường cũng đã kiềm chế không ít, nhưng cũng vì thế được linh giáo về uy quyền của Lục Bắc Thần. Mặc dù từng gặp mấy lần cô toàn cười hi hi ha ha với anh, nhưng nếu ở riêng cô vẫn sợ anh, nhất là bây giờ, anh chẳng nói chẳng rằng rất đáng sợ. Cô đang nghĩ sao chị mình chịu được nhỉ?

“Tối Thượng Hải mấy ngày rồi?” Khoảng hơn mười phút sau, cuối cùng Lục Bắc Thần cũng lên tiếng, giọng nói tuy trầm ấm dễ nghe nhưng vẫn khiến Cố Tư lạnh giá.

“Vừa tới ạ...”

“Vừa tới là mấy ngày?” Anh chau mày.

“... Hai ngày.”

Lục Bắc Thần không nhìn cô, nhìn thẳng về phía trước, nhưng giọng nói vẫn đầy nghiêm nghị: “Ồ Thượng Hải hai ngày mà không về nhà? Ở chỗ nào?”

Cố Tư chịu không nổi kiểu nói chuyện như hỏi cung phạm nhân này, lập tức khai nhận: “Em đến đây cùng La Trì, kết quả té ra anh ấy lại đưa em đi gặp bố mẹ, làm em hết hồn. Cô chú ấy trông rất tốt nhưng hành vi của La Trì có phần đáng nghi, thế nên em đã cãi vã với anh ấy mấy câu rồi tới nhà bạn. Giám đốc Từ mà anh vừa gặp là người hay liên lạc hoạt động với bạn em. Năm mới đang thiếu người, em cũng rảnh rồi, hơn nữa không lạ gì kiểu trình diễn này nên đã tới, coi như là giúp bạn bè.”

“Không lạ gì kiểu trình diễn này?” Lục Bắc Thần lập tức túm lấy trọng điểm.

Lúc ấy Cố Tư mới nhận ra mình lỡ lời.

“Chị em có biết không?”

“Anh rể...” Cố Tư thẳng thừng bỏ luôn hai chữ ‘tương lai’ đi, nét mặt van vãn: “Em thề kiểu trình diễn này không có gì cả, rất nhiều các sinh viên ở trường chúng em đều nhận trình diễn, đây là hoạt động thường xuyên ở trường nghệ thuật mà. Chị em... đúng là không biết, em cầu xin anh đấy, đừng nói cho chị ấy biết.”

Lục Bắc Thần trầm mặt.

Cố Tư không hiểu tính khí anh, thấy anh không nói cũng chẳng biết là đã đồng ý hay chưa, kéo dài giọng: “Anh rể~”

“Em làm vậy thế này La Trì có biết không?”

Cố Tư bĩu môi: “Vì sao em phải để anh ấy biết? Đã nói dối là quay về Quỳnh Châu rồi.”

Lục Bắc Thần lạnh nhạt nói: “Tối nay về nhà ở.”

“Vâng.” Cố Tư lập tức đồng ý, cô quả thực sợ anh mách với chị.

“Có hành lý không?”

Cố Tư lắc đầu, từ Quỳnh Châu tới Thượng Hải không xa, cô chỉ mang quần áo và mấy đồ tắm rửa thay giặt đơn giản, đều để trong balo. Lục Bắc Thần lại yên lặng lái xe, trong xe có chút bí bách, Cố Tư tìm chuyện: “Thật ngại quá... bắt anh đèn tiền... Em sẽ trả cho anh.”

Lục Bắc Thần vẫn rất hồ hởi: “Không cần.”

Cố Tư không biết nói gì có thể chọc cho anh vui, nên không nói gì nữa. Cô dựa người vào cửa xe, nhìn hoa lá bên ngoài. Tối lần khi Lục Bắc Thần một lần nữa dừng xe lại, anh mới nói một câu: “Người nhà cả, không cần tính toán chuyện tiền bạc.”

Cố Tư thính tai, người nhà? Đây là biểu hiện gì? Đang định hỏi thì thấy anh nói: “Xuống xe đi.”

Lục Bắc Thần lại tới một cửa hàng trang sức. Cố Tư biết cửa hàng này, nổi tiếng với những viên kim cương hạng sang và những trang sức được cắt mài thủ công theo công nghệ Italia. Cô ngây ngô theo anh vào cửa hàng, quản lý đích thân đi tới, cung kính chào: “Giáo sư Lục, anh tới rồi ạ.”

“Sửa xong chưa vậy?” Cố Tư nghe thấy Lục Bắc Thần hỏi vậy.

“Xong rồi, xong rồi, lần này sửa theo kích cỡ mà anh yêu cầu, không sai một ly.”

Cố Tư nhìn xung quanh, trang trí dĩ nhiên đẹp khỏi nói, cầu thang cuốn ở khu nghỉ ngơi đều bằng trong suốt. Cô từng nghe nói về cầu thang của cửa hàng này, toàn bộ đều được làm bằng thủy tinh Hungary, hết sức xa hoa. Đang nghe thì thấy Lục Bắc Thần nói với cô một câu: “Vào toilet rửa mặt đi.”

Cô sững người.

“Em muốn để chị em nhìn thấy gương mặt đầy son phấn của mình?”

Cố Tư lập tức hiểu ra, đi vào toilet tẩy trang dưới sự dẫn đường của nhân viên.

...

“Nói đi, em có chuyện gì?” Trong nhà Tây, Cố Sơ chống hông đứng bên cạnh sofa, quát Cố Tư đang ngồi trên sofa: “Tối Thượng Hải ở nhà bạn? Em vẫn còn mặt mũi logic theo kiểu đó hả?”

Từ cửa hàng trang sức đi ra, Cố Tư liền bị Lục Bắc Thần đưa về nhà tây. Cố Sơ hôm nay nghỉ ở nhà, đang đắp mặt nạ, sau khi nhìn thấy Cố Tư ban đầu rất vui. Nhưng sau khi hỏi han được biết nó đã tới Thượng Hải hai ngày thì cô giật mặt nạ xuống, giận dữ,

Lục Bắc Thần không vội quay về phòng thực nghiệm mà ngồi bên cạnh, cầm một cuốn tạp chí khoa học ngồi đọc. So với hai chị em ồn ào, anh cực kỳ yên ắng.

Cố Tư hiểu Cố Sơ nhất, chị ấy là người chị yếu lòng nhất, dù có giận dữ cỡ nào chỉ cần nịnh chút là được. Thế là sau khi cô gào thét, con bé lập tức ôm lấy cánh tay cô: “Trời ơi, em sợ quấy rầy thế giới riêng của hai người đó mà. Chị bảo, em mà lại không nhớ chị sao? Đã bao lâu em không gặp chị rồi, ba mươi Tết chị lộ mặt chút xíu rồi chạy luôn, có biết bao nhiêu chuyện muốn nói với chị. Em ấy à, nghĩ thế này, tụ tập bạn bè trước, thời gian còn lại dành cho chị hết.”

“Đừng có nói hay vậy, chị không tin đâu.” Cố Sơ bị nó kéo ngồi xuống, trừng mắt: “Lúc bị bắt tại trận em có hèn hò bạn bè gì đâu.”

Sau khi đưa Cố Tư về, Lục Bắc Thần chỉ nói một câu là gặp trên đường, ngoài ra không nói thêm gì, thế nên Cố Sơ chỉ coi như Cố Tư đi dạo phố bị Lục Bắc Thần bắt được.

“Chị, em buồn đó mà.” Cố Tư chu môi, trong lòng thì run lẩy bẩy, sợ chuyện mình làm người mẫu xe hơi bị chị biết, vội làm nũng, nhân tiện liếc nhìn Lục Bắc Thần. Anh không nhìn qua bên này, đang nhàn nhả ngồi một bên sofa lật tạp chí, gương mặt tuấn tú cũng không có chút biến đổi.

Cố Sơ nghe nói chuyện La Trì đưa con bé về nhà, suy nghĩ lại không nhịn được cười: “Có gì mà buồn? Dẫn em gặp người nhà thì có gì không tốt?”

“Chí ít cũng phải báo em một tiếng chứ?” Cố Tư rầy la: “Anh ấy chỉ nói là đưa em đi gặp một bà cụ rất dễ thương, làm sao em nghĩ đó là người nhà của anh ấy? Thế là tay không tới đó, kết quả, anh ấy dẫn em về nhà, cả một đám người vô duyên vô cớ xuất hiện. Chị, chị bảo em có ngượng không? Nào có ai Tết nhất đến nhà mà không mang theo quà?”

Cố Sơ hiểu ý Cố Tư, khê thở dài: “Thì em cũng không nên cãi nhau với La Trì.”

“Cũng không tính là cãi nhau, em chỉ bị anh ấy dọa chết khiếp, muốn yên tĩnh một chút.” Cố Tư dựa vào người cô: “Còn chuyện này em không hiểu này.”

“Chuyện gì?”

Cố Tư lập tức ngồi dậy, mặt khó hiểu: “Chị bảo anh ấy chỉ là một cảnh sát nhỏ sao lại được ở trong chung cư cao cấp như thế? Anh ấy đó là nhà mình, nhưng diện tích và cách bài trí bên trong đều không phải một người có tiền lương công chức bình thường gánh nổi. Sau đó em đã lên mạng tra về khu chung cư ấy, gần mười vạn một mét vuông, anh ấy lấy đâu ra tiền thế? Còn cái này nữa...” Dứt lời con bé kéo lấy túi xách, rút từ trong ra một chiếc hộp, mở ra, đó là một sợi dây chuyền đá ruby đắt đỏ.

“Đây là?”

“Quà gặp mặt mẹ La Trì tặng em.” Cố Tư thở dài nặng nề: “Làm gì có ai mới gặp lần đầu đã tặng quà đắt giá như vậy? Tóm lại em nhất định không thể nhận, tìm cơ hội chắc chắn phải trả lại La Trì. Thế nên, chị à, em cảm thấy La Trì... có chút kỳ lạ.”

Cố Sơ cũng cảm thấy sự việc khác thường, quay đầu nhìn Lục Bắc Thần. Cố Tư cũng nghĩ anh và La Trì thân thiết, cũng quay đầu nhìn anh. Mặc dù Lục Bắc Thần đang đọc tạp chí nhưng vẫn còn cảm giác, mơ hồ thấy mình trở thành đối tượng bị chú ý. Anh ngược lên sau đó bật cười: “Sao vậy?”

“La Trì có gia cảnh thế nào?” Cố Sơ tò mò hỏi anh, rồi tỏ ý muốn anh nhìn sợi dây chuyền ruby...

375. Q.7 - Chương 375: Nhận Nhầm Người

Cũng phải, nhưng mà hiểu anh ấy rồi thì cũng bình thường thôi.

Nội dung cuộc nói chuyện của hai người Lục Bắc Thần nghe được. Anh không nói gì, chỉ khẽ nhún vai. Cố Sơ thấy vậy, an ủi Cố Tư: “Có lẽ thật sự không có gia cảnh gì hùng hậu đâu. Đầu phải em không biết những người gốc Thượng Hải mấy năm nay nhờ vào tiền giải phóng mặt bằng cũng không ít người trở nên giàu có.”

Cố Tư đung đưa viên ruby: “Chị à, chị cảm thấy đây có thể là đồ mà một người giàu nhờ giải phóng mặt bằng có thể có được sao?”

“Em cũng xem thường người ta quá.” Cố Sơ mím môi cười khê. “Không thể là vật phẩm gia truyền nhà người ta à?”

“Tóm lại em cảm thấy hơi kỳ lạ.” Cố Tư lẩm bẩm một câu.

Sao Cố Sơ lại không nhận ra sự quý giá của sợi dây chuyền ruby này? Ngẫm nghĩ rồi cô dứt lại sợi dây chuyền vào hộp, nói: “Nói cũng phải, em và La Trì tới bây giờ còn chưa bàn bạc tới chuyện kết hôn cưới hỏi, nhận một thứ đồ quý giá thế này quả thực không hay, lần sau gặp mặt vẫn nên trả lại cho anh ấy là hơn.”

Cố Tư gật đầu.

Phía bên kia, Lục Bắc Thần đã đặt tờ báo xuống, hắng giọng: “Hai quý cô, có thể nghe anh nói một câu không?”

“Dĩ nhiên.” Cả Cố Sơ và Cố Tư đều đồng thanh lên tiếng.

“Cá nhân anh cho rằng, món quà này là do trưởng bối trong nhà La Trì tặng, là tấm lòng, trả lại không được hay.” Lục Bắc Thần nhìn họ: “Thứ nữa, vấn đề gia cảnh của La Trì là tốt hay chỉ là bình thường, Tư Tư, nó sẽ không ảnh hưởng gì tới việc em và cậu ấy qua lại với nhau.”

Cố Tư cúi đầu, móng tay khê móc móc chiếc khóa của chiếc hộp gấm, rất lâu sau mới lí nhí lẩm bẩm một câu: “Em đâu có đồng ý hẹn hò với anh ấy, anh ấy đơn phương thôi...”

Cố Sơ và Lục Bắc Thần đưa mắt nhìn nhau.

Cuối cùng, Lục Bắc Thần thở dài: “Được rồi, coi như anh chưa nói gì.”

Bên phía phòng thực nghiệm còn có việc, anh quay về cũng chỉ nghỉ ngơi qua loa, thấy cũng đã khá khả thời gian bèn đứng dậy, định quay lại đó xử lý công việc. Cố Sơ lấy cặp tài liệu giúp anh, tiễn anh ra tận cửa, hỏi khê: “Tối nay anh còn về không?”

“Tối nay anh về bến Thượng Hải.” Lục Bắc Thần đón lấy chiếc cặp trong tay cô, nói một câu.

Tia sáng trong đôi mắt Cố Sơ tối đi một chút, cúi đầu ‘ồ’ một tiếng.

Lục Bắc Thần nhìn cô, nụ cười thấp thoáng khoe môi, anh thì thầm đề nghị: “Hay tối nay em về với anh đi.”

“Không được.” Cố Sơ lập tức từ chối: “Tư Tư tới rồi, em mà đi chẳng phải đuổi người rõ ràng rành sao? Với lại tối nay em còn nhiều chuyện phải nói với nó lắm.”

“Thế nên, cho dù tối nay anh quay về cũng sẽ bị coi là người vô hình thôi.” Lục Bắc Thần ung dung dựa vào tường, biểu cảm có vẻ rất vô tội: “Anh đâu phải là người vô duyên.”

Cố Sơ phì cười: “Nó là em gái em mà anh còn bày ra cái vẻ như ngậm giấm vậy?”

Lục Bắc Thần giơ tay, lòng bàn tay to lớn vòng qua sau gáy cô, nhẹ nhàng kéo cô lại gần, cúi đầu cười gian: “Đâu phải em không biết anh có nhu cầu, tới tối là em kêu không có chỗ, không sợ em gái em nghe thấy à?”

Hơi thở nóng rẫy gợi cảm của người đàn ông làm bỏng tai cô, mặt cô đỏ bừng, lập tức đẩy anh ra: “Anh nằm mơ đi, kể cả tối nay anh quay về thì vẫn phải ngủ phòng khách.”

Lục Bắc Thần nhướng mày khó tin: “Thế thì vì sao anh phải quay về?”

“Ý của anh là anh về bến Thượng Hải là có thể thỏa mãn nhu cầu chứ gì?” Cố Sơ phản kích vô cùng thông minh, ngoắc ngoắc tay với anh: “Đưa ngay di động của anh đây, em phải xem xem anh có lưu số điện thoại của người phụ nữ nào khác có thể thỏa mãn nhu cầu của anh hay không.”

Lục Bắc Thần dở khóc dở cười, nói một hồi dài cuối cùng lại tự đào hố cho mình. Anh giơ tay xoa mạnh đầu cô, bật ra hai chữ: Nghịch ngợm.

Cố Sơ chủ động khoác tay anh, dính lấy bên cạnh anh: “Aiya, tối nay anh về bến Thượng Hải thật đấy à?”

“Vậy thì phải xem em cho anh bao nhiêu phúc lợi.” Lục Bắc Thần cười.

Cố Sơ mắt sáng rực, nhón chân, hôn ‘chụt’ một cái lên má anh. Lục Bắc Thần vẫn chưa hài lòng: “Thế thôi à?”

“Đồ tham lam.” Lần này cô vòng tay qua cổ anh, chủ động dâng tặng đôi môi hồng.

Hiếm khi được hưởng đặc ân của người đẹp, Lục Bắc Thần hóa bị động thành chủ động, giữ chặt eo cô, khiến nụ hôn thêm nồng nàn. Cố Sơ thở dốc, nhẹ nhàng đẩy anh ra, ngón tay chặn lên bờ môi hơi lạnh của anh, hờn dỗi: “Râu của anh làm em đau rồi.”

Lục Bắc Thần bị dáng vẻ đỏ mặt của cô khiến cho cõi lòng ngứa ngáy. Anh lại không kiềm chế được, kéo cô lên trước, vùi mặt vào cổ cô, cắn một cái thật mạnh, khiến cô khẽ hét lên một tiếng. Anh cười thầm: “Thật chỉ muốn ăn sống em.”

“Ma vương khát máu!” Cố Sơ ngứa ngáy kích thích vì mùi hương của anh, rụt cổ lại, đẩy anh ra.

Lục Bắc Thần cười sáng khoái, mở cửa, buông một câu cuối: “Tối nay anh về.”

Cố Sơ mím môi, niềm hạnh phúc trào dâng tận đáy lòng.

...

Sau khi xe của Lục Bắc Thần đi rồi, Cố Sơ mới quay trở vào nhà, đi lên gác. Cố Tư nằm co ro trên giường trong phòng của khách, thấy Cố Sơ đi vào, nhìn cô cười suốt: “Tạm biệt thôi mà, mất nhiều thời gian vậy à?”

Cố Sơ trừng mắt với con bé: “Nói vớ vẩn cái gì thế hả.”

Cố Tư chỉ vào cổ cô: “Đỏ cả rồi kia.”

Cố Sơ ngưỡng ngáp sờ sờ lên cổ, thấy nó càng cười đã đời, cô cầm luôn cái gối ném về phía nó: “Trẻ con trẻ cái hiểu cái gì?”

“Chị thì không phải trẻ con à?” Cổ Tư trêu chọc.

“Được rồi, được rồi, không hơi đâu tranh cãi với em.” Cổ Sơ ra lệnh: “Tối nay em ngủ với chị.”

“Không phải chứ?” Cổ Tư sưng sốt xoa tay: “Em sợ anh ấy chém em, hay là em ngủ phòng của khách đi.”

“Nói nhiều làm gì?” Cổ Sơ cũng nhân tiện nằm luôn ra giường, uể oải dựa vào người nó: “Hai chị em mình lâu lắm không gặp nhau rồi, buổi tối em không muốn nói chuyện tâm sự với chị à? Vả lại đây là nhà của em mà, sao cứ như đối thành khách thể hả?”

“Căn nhà này năm xưa bố mẹ mua cho chị dùng đi học, em vốn là khách mà.” Cổ Tư mím môi đùa.

“Cố tình chọc tức chị phải không?” Cổ Sơ véo tay nó: “Của chị không phải của em hả?”

“Đau đầu đau!” Cổ Tư liên tục cầu xin: “Nghe thấy rồi, nghe thấy rồi.”

Lúc ấy Cổ Sơ mới buông tay.

“Chị bảo anh rể có biết chị giả vờ thực nữ không hả?” Cổ Tư dụi tai, cố tình nói.

Cổ Sơ lại dứ nắm đấm vào nó, Cổ Tư vội vàng ôm cánh tay cô xin hàng. Lát sau, nó sấn lại gần Cổ Sơ, cười gian xảo: “Chị, chị vừa nói của chị cũng là của em, thế anh rể là của chị đấy, cũng là của em hả?”

Câu nói ấy khiến Cổ Sơ sưng người giấy lát, chẳng mấy chốc Cổ Tư đã cười ngặt ngoẽo. Cô lại ôm gối một lần nữa ném nó: “Nằm mơ.”

Cổ Tư đã người ngả nghiêng, rất lâu mới bình tĩnh lại được, nói: “Một người đàn ông như giáo sư Lục vĩ đại, em chịu không nổi, nghiêm túc một cái là dọa chết người. Vốn dĩ có thể sống thọ một trăm tuổi, bị anh ấy dọa xong có khi mất nửa tuổi thọ.”

Cổ Sơ bỗng nhìn nó chăm chú, nghi hoặc hỏi: “Nghiêm túc? Anh ấy nghiêm túc trông thế nào làm sao em biết?”

“Dạ...” Cổ Tư nhận ra mình lỡ lời, vội sửa chữa: “Ý của em là vừa nhìn đã biết anh ấy là người nghiêm túc rồi, lúc không cười kiêu gì cũng rất đáng sợ.”

Cổ Sơ nghe xong gật gù, cũng không nghĩ sâu thêm: “Cũng phải, nhưng mà hiểu anh ấy rồi thì cũng bình thường thôi.”

...

Lục Bắc Thần lái thẳng xe tới Xa Sơn, xe vừa đỗ, di động đã vang lên.

Anh nhìn người gọi tới rồi nhận máy.

“Nghe nói Tư Tư ở chỗ cậu?” Là La Trì, đi thẳng vào chuyện chính.

“Sửa lại một chút, ở chỗ chị em ấy.” Lục Bắc Thần tắt máy, cầm cặp tài liệu rồi xuống xe.

“Tôi thật sự bị cô nhóc đó lừa rồi.” La Trì thở dài ngao ngán: “Nếu không phải tôi gọi điện tới nhà dì tìm cô ấy thì còn không biết cô ấy ở chỗ Cổ Sơ.”

“Cậu đúng là chậm.”

“Haiz, đó là vì tôi đi công tác.” Nghe giọng La Trì có vẻ rất mệt. “Năm mới lại chạy ra tỉnh ngoài áp giải phạm nhân, mẹ kiếp, đúng là hành hạ.”

“Khi nào quay về?”

“Thế này là nhớ tôi đấy à?” La Trì cười đều: “Giáo sư Lục ơi, tôi thẳng đấy, không có giống tên Chloe đó, mê cậu tới điên đảo thần hồn đâu.”

“Tôi chỉ có lòng tốt nhắc nhở.” Lục Bắc Thần không hề xao động: “Cậu mà thích Tư Tư thì tốt nhất nên lật bài ngửa đi, đừng để tự con bé điều tra ra thì không hay đâu.”

“Tôi đâu có giấu cô ấy cái gì?”

“Sợi dây chuyền đá ruby.” Lục Bắc Thần nhắc một câu.

La Trì búng tỉnh ngộ: “À, đó là mẹ tôi tặng, sao cơ?”

“Cậu là một cảnh sát nhỏ, mà lại ở trong một chung cư cao cấp, ở một khu vực đất đỏ, quà gấp mặt lại là một sợi dây chuyền đá ruby đắt cắt cổ, cậu nói sẽ làm sao?”

Đầu kia bật cười: “Tôi cũng đâu định giấu cô ấy gia cảnh của mình. Cô ấy không hỏi, tôi không thể chủ động nói rõ chứ hả? Cứ làm như tôi cậy nhà mình giàu có vậy.”

Lục Bắc Thần khẽ day trán, cuối cùng nói một câu: “Cậu khiến tôi nhớ tới một người.”

“Ai cơ?”

“Con trai của Lưu Bị.” Lục Bắc Thần thở dài. “Được rồi, tôi còn bận, cúp máy đây.”

Anh ngắt điện thoại, bó tay lắc đầu, rồi bước vào trong biệt thự.

Ở đầu kia, La Trì một tay kẹp diều thuốc một tay vò đầu. Con trai của Lưu Bị... Ngay sau đó, anh rít một hơi thuốc thật sâu rồi nhả ra rất mạnh: “Shit! Họ Lục kia, cậu mắng ai là kẻ hèn nhất thế hả?”

...

Sắp tám giờ tối, Lục Bắc Thần mới lái xe về nhà Tây.

Về đêm, nơi đây rất lung linh. Khu nhà Tây có một vài người là người bản địa, trên cửa sổ treo đầy đèn, cứ tới khi trời nhá nhem tối là chúng lại nở rộ như hoa mùa hạ. Còn cả một khoảng tối om là người ngoại tỉnh đã về nhà đón Tết, nhưng vẫn trang trí những chiếc đèn lồng đỏ trên hàng rào trắng, từ xa nhìn rất có không khí.

Lục Bắc Thần vừa vào nhà liền ngửi thấy mùi thức ăn thơm phức, không cần nói cũng biết là tay nghề của Cổ Sơ. Anh đóng cửa lại, tiện tay đặt cặp và chìa khóa xe cẩn thận, thay giày rồi đi vào nhà. Ánh đèn phòng khách màu vàng nhạt, ấm áp nhàn nhạt hắt vào trong bếp. Anh không thay quần áo đã vào thẳng trong bếp. Cổ Sơ đang thái rau, bóng lưng mờ mờ ảo ảo dưới ánh sáng hơi tối. Lục Bắc Thần bước lên, bắt thành linh từ phía sau ôm chầm lấy cô, cúi đầu khẽ cắn vào tai cô.

Nhưng ngay lập tức anh cảm thấy không bình thường, cùng lúc đó có tiếng người con gái hét lên, đột ngột quay đầu.

Anh thẳng thốt, lập tức buông ra. “Tư Tư?”

376. Q.7 - Chương 376: Để Anh Nhìn Rõ Em

Em đứng gần anh thêm nữa đi, để anh nhìn em cho rõ.

Nhà Tây trước nay vẫn dùng ánh sáng ấm, lại ở bên đường, thế nên trong nhà có nhiều thêm đèn dưới sàn, ít đi đèn sáng trắng, như thế ánh sáng sẽ không nhức mắt, nhưng cũng đồng thời sẽ không quá sáng sủa. Tóc Cổ Tư đã dài, cũng búi tóc đơn giản như Cổ Sơ, vóc dáng của hai chị em lại giống nhau, cộng thêm nó còn mặc bộ váy ngủ của Cổ Sơ nên đã khiến Lục Bắc Thần nhận nhầm người.

Cổ Tư cũng không ngờ mình đang thái rau thì bỗng nhiên bị một cánh tay đàn ông rắn chắc ôm chặt, quan trọng hơn là, anh còn... Mặt nó bỗng chốc đỏ bừng, chỗ bị anh cắn vẫn còn nóng hổi, hơi thở của anh dường như vẫn còn quần quanh tai.

Mà bên này, sau giây phút sửng sốt ngẩn ngui, Lục Bắc Thần đã bình tĩnh lại, lãnh đạm nói một câu: “Thật xin lỗi, anh tưởng là chị em.”

“Không không không, tại em không tốt.” Cổ Tư liên tục xua tay, rồi ngượng ngập kéo váy: “Áo ngủ của em bị bẩn nên em mới mặc áo của chị. Em... Em đi thay áo khác...”

“Chị em đâu?” Lục Bắc Thần thu lại sự gượng gạo rất nhanh, ngắt ngang vẻ hỗn loạn của con bé, hỏi.

“Chị ấy...” Cổ Tư chỉ tay ra ngoài: “Chị ấy đi siêu thị rồi, à, là cửa hàng ở góc đường.”

Lục Bắc Thần khẽ gạt đầu, quay đầu rời khỏi bếp, chẳng mấy chốc nó đã nghe thấy tiếng anh ra ngoài. Nó lập tức dựa vào cửa, hai chân mềm nhũn, rất lâu sau nó bắt giác đưa tay lên sờ tai, vẫn còn nóng rực, ngứa ngáy, cảm giác kích thích này như mọc chân len lỏi vào trái tim, khuấy đảo khiến lòng rối bời. Cảnh vừa rồi dường như không thể xua tan, cánh tay anh mạnh mẽ rắn rỏi, mặc dù chỉ ôm trong giây lát nhưng đủ để cảm nhận được sự dịu dàng của anh, hơi thở của anh nóng như lửa đốt, dễ dàng khiến lòng người sôi sục.

Nó giơ tay ấn lên vị trí lồng ngực, trái tim vẫn còn không ngừng đập thình thịch, thình thịch, hoảng loạn chưa từng thấy.

...

Cố Sơ ôm túi giấy trong lòng, bên trong đựng mấy chiếc bánh mì Pháp, cô còn tới siêu thị mua chai xì dầu và đường đá, sau đó hớn hờ quay về. Chưa đi được mấy bước, cô bỗng thấy Lục Bắc Thần đứng gần đó. Bóng cây hai bên đường đung đưa, sau lưng anh là một dãy đèn lồng đỏ rực, khiến bóng anh như thực như mơ. Anh đang nhìn cô, nét mặt điềm đạm.

Thấy anh quay về, Cố Sơ vui lắm, rảo bước đi tới. Khi cô đã đứng trước mặt anh rồi, anh vẫn đứng im không nhúc nhích. Cố Sơ tò mò, đứng đối diện anh, nghiêng đầu, quan sát anh rồi hươ hươ tay trước mặt anh: “Anh Lục, hôn anh rơi đâu rồi?”

Lục Bắc Thần lập tức nắm lấy tay cô, khẽ gọi: “Sơ Sơ à.”

Cố Sơ sát lại gần anh: “Sao vậy?”

Anh nắm tay cô rất chặt, thì thầm: “Em đứng gần anh thêm nữa đi, để anh nhìn em cho rõ.”

Cố Sơ ngẩng đầu cười bên lên: “Em ở trong vòng tay anh rồi mà.”

“Chưa đủ gần.” Lục Bắc Thần ôm lấy eo cô, lẩm bẩm.

Cố Sơ phì cười vì dáng vẻ của anh: “Vậy phải thế nào mới được tính là gần đây?”

Một giây sau, Lục Bắc Thần cúi đầu hôn cô.

Môi cùng môi liền kề quấn quýt, ngay trên con đường trước sau không một bóng người.

Rất lâu sau, Lục Bắc Thần mới buông cô ra, nhưng đôi mắt vẫn không rời khỏi cô. Cố Sơ nhận ra anh có điều khác thường, bèn dựa vào lồng ngực anh hỏi nhỏ: “Anh sao thế?”

“Không sao.” Anh cười khê: “Có thể là... mắt anh tăng phẩy rồi.”

“Hả?” Cố Sơ lo lắng: “Vậy mắt anh có khó chịu không? Thấy chưa, đều tại bình thường anh làm việc không chú ý, có lúc bận rộn là quên không đeo kính áp tròng. Sau này anh đeo kính gọng đi, em đâu có chê anh đeo kính gọng đâu.”

Cô huyền thuyên không ngừng, Lục Bắc Thần nghe mà ảm cả cõi lòng. Anh không kìm được lòng mình, ghì siết lấy cô.

“Ấy, bánh mì!” Cố Sơ cười: “Anh không thấy vướng à.”

Lục Bắc Thần phì cười, tiện tay cầm luôn cả bánh mì và túi mua hàng, nắm lấy tay cô, nói: “Về nhà thôi.”

...

Trở về nhà, Cố Tư đã bày sẵn một bàn ăn đầy mỹ vị, hương sắc đủ cả, cộng thêm một chai rượu vang lâu năm, chính là chai lần trước Chloe tới nhà tặng Cố Sơ.

Cố Tư quả thật đã thay quần áo của mình. Thấy họ quay về, con bé nghiêm chỉnh đứng qua một bên. Cố Sơ nhìn thấy nó, không nhịn được cười: “Ồ nhà mà sao ăn mặc nghiêm túc quá vậy? Cứ như là đón khách quý thế.”

Cố Tư gượng cười: “À, em cảm thấy mặc quần áo ngủ hơi lạnh.” Dứt lời nó len lén quan sát Lục Bắc Thần.

“Lạnh hả?” Cố Sơ còn cảm thấy hơi nóng nữa. Nhà Tây lắp đặt hệ thống điều hòa tự động, luôn giữ nhiệt độ phòng ở 25 độ C.

Lục Bắc Thần không nhìn Cố Tư, sắc mặt tự nhiên như thể ban nãy chưa từng xảy ra chuyện gì. Anh nhẹ nhàng khoác tay qua vai Cố Sơ, cười hỏi: “Sao hôm nay lại nghĩ tới chuyện làm cả một bàn thức ăn ‘hiếu kính’ anh vậy?”

“Anh bảy tám chục tuổi hay sao mà cần em hiếu kính?” Cố Sơ mím môi cười, đẩy anh: “Mau đi thay quần áo, rửa ráy đi, chuẩn bị ăn cơm.”

Lục Bắc Thần làm theo.

Mấy phút sau, Lục Bắc Thần đi xuống nhà.

Bên trên là chiếc áo phông màu xám nhạt, bên dưới là chiếc quần ngủ màu xám đậm, bốt đi về nghiêm nghị và chần chừ, cả người anh trông thoải mái hứng khởi, dễ gần hơn nhiều. Cố Tư ngồi bên cạnh Cố Sơ, ánh mắt vô thức liếc bóng hình Lục Bắc Thần, bên tai lại có giây phút nóng bừng.

Lục Bắc Thần ngồi vào chỗ, nhân tiện cất ly rượu của Cố Sơ đi: “Em không được uống rượu.”

“Chloe nói là quý giá lắm.” Cố Sơ làm mặt không tình nguyện.

Ai ngờ Lục Bắc Thần không dễ đổi ý: “Vậy cũng không được.”

“Chloe về nước rồi à?” Khi hỏi câu này Cố Tư nhìn Lục Bắc Thần. Nó chưa từng tiếp xúc với Chloe, nhưng buổi chiều nghe Cố Sơ kể chuyện vụ án có nhắc tới.

Lục Bắc Thần không trả lời, ngược lại Cố Sơ cười nói: “Giáo sư Lục còn ở Thượng Hải này, sao anh ta nỡ về nước?”

Cố Tư không hiểu.

“Anh ta ấy à, mê đắm gương mặt của giáo sư Lục nhất. Nói theo cách của Chloe thì trên đời này có hai thứ khiến anh ta nhung nhớ đêm ngày, một là ẩm thực, hai là gương mặt của giáo sư Lục.” Cố Sơ không nhịn được cười.

Cố Tư càng ù ù cạc cạc: “Chloe... chẳng phải đàn ông sao?”

Cố Sơ ôm miệng cười sung sướng. Lục Bắc Thần giơ tay cốc lên đầu cô, khẽ nói: “Chị em nói bậy đấy, Chloe đi Hàng Châu thăm Tây Hồ rồi.”

Cố Tư ‘ờ’ một tiếng, nghĩ thầm: Lục Bắc Thần đúng là có một gương mặt giết cả nam lẫn nữ.

Rượu đã được bật ra, Lục Bắc Thần cũng không thể ngăn cản nhiều thêm, nhưng chỉ hạn chế cho cô thưởng thức chút xíu. Cố Sơ cũng nghe lời, không uống nhiều, Cố Tư thì uống kha khá, ầm ĩ nói rượu này ngon. Cố Sơ xót xa nói: “Uống ít thôi, uống ít thôi, đừng có uống sạch của chị đấy.”

Cả bữa cơm, Lục Bắc Thần rất ít lên tiếng, đều là hai chị em cười cười nói nói, nhưng anh ăn không ít, trước giờ anh vẫn thích ăn món Cố Sơ nấu.

...

Sau một bữa rượu no, Cố Tư chui vào phòng ngủ, kêu gào là đau đầu muốn ngủ. Cố Sơ thay gối cho nó, thấy nó dính chặt vào giường như một con chó Pug, cô bước lên, phát một cái làm Cố Tư kêu đau oai oái. Nó ôm cánh tay, tố cáo: “Chị à, chị định đánh chết em đấy à?”

“Ga giường và vỏ chăn đều được thay mới rồi, lột cái vỏ ngoài của em xuống!” Cố Sơ không chịu nổi khi thấy nó mặc quần áo đi chơi lăn lên giường ngủ.

“Quần áo em sạch mà.” Cố Tư lầm rầm.

“Ở Quỳnh Châu em đâu có mắc cái bệnh này.” Cố Sơ ném cho nó một bộ quần áo ngủ: “Mặc bộ này đi, bộ kia của em mai mới khô.”

Cố Tư đón lấy: “Vẫn mặc của chị à...”

“Em không mặc là định cởi truồng hả?”

“Trời ơi, thôi được rồi, em thay.” Cố Tư xua tay: “Chị ra ngoài đi cho em thay quần áo.”

Cố Sơ phá lên cười: “Trên người em có mấy cái nốt ruồi chị biết cả, còn đuổi chị ra ngoài?”

“Em lớn từng này rồi, chị không thể cho em chút không gian riêng à?” Cố Tư lão đảo đứng dậy, đẩy cô ra ngoài.

“Được rồi, đừng đẩy nữa, chị ra ngoài.” Cố Sơ chọc vào đầu nó: “Nhóc con, chị mày mà còn đòi không gian riêng tư?”

Sau khi đóng cửa lại, Cố Sơ đi gọt một ít hoa quả, bê vào phòng sách. Lục Bắc Thần đang đọc sách, thấy cô đi vào bèn đứng dậy đón lấy hoa quả.

“Nó muốn có không gian riêng, thế là đuổi em ra rồi.” Cố Sơ đứng trước mặt Lục Bắc Thần là lại thành một cô nhóc. Cô ôm lấy cổ anh, ngồi lên đùi anh, nũng nịu: “Anh thì sao? Có đuổi em không hả? Chẳng phải đang đọc sách à?”

“Em đến anh còn đọc nổi sao?” Lục Bắc Thần mỉm cười gấp sách lại, rồi nói: “Tư Tư lớn rồi, em đúng là không thể coi nó như trẻ con nữa. Nhiều khi anh cảm thấy em còn trẻ con hơn nó nữa.”

“Ai nói vậy? Em trước nay rất biết chăm sóc người khác. Sách gì vậy?” Cố Sơ liếc nhìn cái bìa, rồi vớ lấy cuốn sách như không tin vào mắt mình, sau khi xác nhận xong, cô kinh ngạc: “Tiểu thuyết trinh thám? Chloe viết hả?”

“Cậu ta quả thực có chút tài lẻ.” Lục Bắc Thần cười nói.

“Lợi hại thật, anh ta xuất bản sách rồi.” Cố Sơ thở dài, là một cuốn tiểu thuyết tiếng Anh. Cô biết ở nước ngoài xuất bản sách phải có tiêu chuẩn, thế nên càng khâm phục Chloe hơn. “Cuốn sách này bên đó bán có chạy không?”

“Nghe nói cũng khá.”

“Khi nào anh ta quay về phải bắt ký tên cho em mới được.” Cố Sơ cười hì hì.

“Chỗ anh có cả đồng chữ ký của cậu ta này.” Lục Bắc Thần nhướn mày: “Đáng để em chờ đợi vậy sao?”

Cố Sơ lật mở bìa lót, vừa nhìn đã phì cười: “Ồ, vừa đọc đã thấy anh ta tình cảm sâu nặng với anh rồi.” Cuốn tiểu thuyết này cũng được ký, viết tựa rằng: Tình yêu, Lục, tớ yêu cậu như yêu giang sơn nhật nguyệt.

Lục Bắc Thần tỏ ra khó xử: “Đùa vợ vẫn ấy mà.”

“Thành thật khai báo đi, có phải anh ta có ý với anh không?” Cố Sơ cố tình làm dữ.

Lục Bắc Thần cù léc cô: “Còn dám ăn nói linh tinh không?”

Cố Sơ sợ nhất là ngựa, lập tức xin hàng.

“Này, anh nhắm mắt vào đi.” Cô khê nói.

Lục Bắc Thần hỏi: “Em định ‘tập kích bất ngờ’ hả?”

“Đừng có hoang tưởng, đã lừa được anh rồi, ngày tháng còn dài.” Cố Sơ thúc giục: “Mau nhắm mắt vào, cho anh xem bất ngờ.”

Lục Bắc Thần chiều cô, mỉm cười nhắm mắt lại...

377. Q.7 - Chương 377: Đeo Thêm Làn Nữa Sẽ Là Nhẫn Cười

Em muốn anh đeo đồng hồ em tặng, ngày ngày nhìn nó giống như ngày ngày nhìn em vậy. Lúc làm việc đừng gắng sức quá, phải biết nghỉ ngơi điều độ.

“Không được nhìn trộm, nhìn trộm là đau mắt hột đó.”

Giọng Cố Sơ nũng nịu rất dễ nghe, mỗi lần làm nũng, Lục Bắc Thần lại những tưởng có chim sơn ca bay qua tai, trẻ trung phơi phới, không hề khó chịu chút nào. Anh nhắm mắt lại, khẽ cười, giọng cương chiêu: “Được.”

Ngay sau đó, anh liền nghe thấy tiếng cô mở ngăn kéo. Chẳng mấy chốc lại nghe thấy cô đóng ngăn kéo vào. Cơ thể mềm mại một lần nữa về với vòng tay anh. “Được rồi, mở mắt đi.”

Lục Bắc Thần bỗng cảm thấy trong tay có thêm một chiếc hộp cứng rắn. Anh mở mắt ra nhìn thì phát hiện nó là một hộp quà vuông vức, được bọc giấy bên ngoài màu café đậm, kết hợp với ruy băng màu bạc, cách bọc quà đơn giản và thoải mái. Anh cầm lên xem rồi lắc lắc, rất có sức nặng. Anh không hiểu: “Đây là gì vậy?”

“Quà tặng anh đó.” Cố Sơ cười rất vui.

“Quà?”

“Mau mở ra xem đi.” Cố Sơ thúc giục.

Lục Bắc Thần làm theo yêu cầu của cô, mở hộp quà ra, sau khi mở thì hơi sững người. Cố Sơ cười tươi rói như hoa: “Thế nào anh? Có đẹp không? Em chọn rất lâu mới chọn được đây, là loại kỷ niệm quý giá.”

Lục Bắc Thần cười khỏ, cầm món quà trong hộp ra, đưa đưa trước mắt cô: “Em tặng anh một chiếc đồng hồ cơ hãng Vacheron Constantin? Bà Lục, em đang làm như nuôi mỹ nam đây à?”

“Tặng anh một cái đồng hồ là thành nuôi mỹ nam sao?” Cố Sơ sốt sắng đeo lên tay anh, độ lớn nhỏ vừa vặn, thiết kế đơn giản mà cực kỳ nội hàm. Cô nói: “Anh có thói quen đeo đồng hồ hằng ngày thế nên tặng đồng hồ làm quà cho anh là hợp nhất rồi. Còn về thương hiệu, em đã nghĩ rất lâu, bây giờ Rolex phát triển tràn lan, không hợp chút nào với hình tượng và vị trí của cá nhân anh. Anh thường đeo đồng hồ của hãng Breguet, thế nên em tặng cho anh một chiếc có đẳng cấp tương đương thôi.”

Lục Bắc Thần là người thường xuyên đeo đồng hồ, dĩ nhiên sẽ biết cô mua chiếc đồng hồ này quý giá dường nào, anh dở khóc dở cười: “Em không biết à, phụ nữ không nên tặng đàn ông món đồ quý giá như vậy.”

“Ngày mai là Valentine mà, là em muốn tặng anh.” Cố Sơ rất cố chấp.

Lục Bắc Thần mím môi cười: “Em thích hợp tặng một hộp socola cho anh hơn.”

“Bình thường anh cũng tặng em không ít thứ mà, còn cả chiếc vòng của mẹ em nữa, chẳng phải cũng đắt lắm sao? Cái em tặng so làm sao được với anh.” Cố Sơ giải bày nỗi lòng: “Anh làm nhiều chuyện vì em như vậy, em nghĩ không thể cứ mãi lấy không đồ của anh...”

Nghe xong câu này, Lục Bắc Thần hơi chau mày, nâng mặt cô lên: “Sơ Sơ, có phải em nhất định muốn phân tử mĩ với anh như vậy không?”

“Ấy, anh đừng hiểu lầm.” Cố Sơ vội giải thích, gơ tay không ngừng vuốt đôi mày của anh. “Ý của em là bây giờ đâu phải em không có tiền, cứ tiêu của anh thì còn ra thể thống gì? Vả lại sau này rất có thể em sẽ trở thành một chuyên gia ngoại khoa thần kinh hàng đầu Trung Quốc, tiền kiếm được chưa chắc đã ít hơn anh. Em chỉ muốn chứng minh bản thân có khả năng kiếm tiền thôi. Ngoài ra, chẳng phải sắp đến ngày lễ sao, vào một dịp đặc biệt tặng cho người đàn ông em yêu một món quà đặc biệt là điều nên làm mà, thật ra tôn chỉ của em có thể thay bằng một câu nói, chính là: Em muốn anh đeo đồng hồ em tặng, ngày ngày nhìn nó giống như ngày ngày nhìn em vậy. Lúc làm việc đừng gắng sức quá, phải biết nghỉ ngơi điều độ.”

Câu nói cuối cùng làm ấm lòng Lục Bắc Thần. Anh khẽ thở dài, ngón tay gầy vuốt ve đôi mày biết cười của cô, thì thầm: “Được, anh hứa với em.”

“Vậy anh vẫn còn chưa nói xem rốt cuộc có thích món quà này không.” Cô như đứa trẻ đòi kẹo.

“Chỉ cần là em tặng, anh đều thích.”

Cố Sơ mừng rỡ, hôn nhẹ lên môi anh: “Ai mở Nhâm Đốc Nhị Mạch cho anh vậy? Cái miệng này phết mật hả?”

Lục Bắc Thần nhìn cô, nụ cười đọng nơi đáy mắt. Đôi mắt ấy lấp lánh như sao đêm, thâm sâu quyến rũ. Cô gơ tay ra trước mặt anh: “Vậy quà của em đâu?”

Buổi chiều sau khi Lục Bắc Thần rời khỏi nhà, Cố Tư đã sốt sắng kể với cô một chuyện, nói rằng trên đường về nhà Lục Bắc Thần đã tới một cửa hàng trang sức lấy thứ gì đó, đựng trong một chiếc hộp gấm, nhìn kích

cỡ chiếc hộp thì có lẽ là nhẫn, nếu không cũng là dây chuyền, hoặc là khuyên tai gì gì đó, tóm lại chắc chắn Lục Bắc Thần rất coi trọng món quà ấy. Sau đó, Cố Tư dính chặt vào người cô, ba hoa dự đoán: Em cảm thấy nhất định là anh sẽ tặng chị quà Valentine đấy.

Cô dĩ nhiên rất tò mò anh đã chuẩn bị quà gì cho mình, phần nhiều là chờ đợi tâm tư của anh dành cho cô.

Thế nên sau khi tặng quà xong, Cố Sơ bèn hỏi với vẻ thăm dò. Ai ngờ, Lục Bắc Thần ôm cô thật chặt, vùi đầu vào cổ cô, cười khê: “Quà gì cơ?”

“Thì Valentine.” Ngón tay cô khê lùa vào mái tóc anh, đùa nghịch từng sợi tóc mai. “Lẽ nào anh lại thiếu chuyên nghiệp như vậy? Không phải một bó hoa cũng không có đấy chứ?”

“Mai mới là Valentine cơ mà, gấp gấp làm gì.” Anh lẩm bẩm, cười khê rồi tham lam hôn lên làn da nõn nà nơi cổ cô.

Cố Sơ ngứa không chịu được, lại phát giác ra hơi thở của anh bắt đầu trở nên thô lỗ nặng nề, thậm chí còn bông rầy, cô vội vàng đứng dậy. Nhưng vừa nhúc nhích cô đã cảm nhận được mình bị cọ vào. Cô lập tức đẩy anh ra, dựa người vào bàn, mặt hướng về phía anh, oán trách: “Anh uống sữa sói mà lớn đấy à?”

Lục Bắc Thần không hiểu cô ám chỉ điều gì, cúi đầu nhìn ‘chiếc lều’ của mình, phản kích cũng rất điềm nhiên: “Có người đẹp trong lòng, anh không có phản ứng gì mới là không bình thường đấy.”

“Ý của anh là chỉ cần có cô gái nào nhào vào lòng anh là anh sẽ có phản ứng hả?” Cố Sơ hoàn toàn phát huy tính tư duy rời rạc và khả năng liên tưởng tưởng tượng của con gáo.

“Anh không có kinh nghiệm ôm cô gái nào khác.” Lục Bắc Thần nhún vai, nhướn mày cực kỳ vô lại. “Dám bổ nhào vào người anh chỉ có em thôi.”

“Anh không có?” Cố Sơ tức cười: “Lừa ai chứ?”

“Thật mà.” Lục Bắc Thần rất kiên nhẫn nói với cô mấy chuyện tầm phào, thậm chí ở trong mắt người đàn ông khác sẽ là nhạt nhẽo vô vị. Anh giơ tay ra: “Qua đây anh ôm.”

Cố Sơ nhìn anh không hề giống như đang nói dối, trong lòng chẳng hiểu sao bỗng run lên. Anh đã nói anh từng có bạn gái... Là anh không muốn nhắc lại hay vốn dĩ không hề có? Hoặc là... Một suy nghĩ cực kỳ táo bạo bất thành linh trôi lên, khiến cô hoang mang. Không, cô liều mạng đề nó xuống, ra sức tự nhủ: Nhất định không phải như vậy đâu.

Thấy cô không có động tĩnh gì, nét mặt ngây ngô không biết nghĩ đi đâu, ánh mắt mơ màng cũng cực kỳ đáng yêu, Lục Bắc Thần lặp lại: “Em qua đây, anh không thích em cách xa anh như vậy.”

Cố Sơ lại tươi cười: “Gần anh quá để làm gì?”

Lục Bắc Thần vờ như đang suy nghĩ: “Có thể làm nhiều việc lắm, ví dụ như em có thể hôn anh.”

“Cá nhân em cho rằng đây không phải là một đề nghị tốt.” Cố Sơ xua tay: “Nếu đã không có quà để lấy thì em đây, bái bai...”

Cô vừa dứt lời, một giây sau đã bị Lục Bắc Thần túm lại. Cô một lần nữa bị anh bắt về, vòng cánh tay khiến cô không còn đường thoát. “Sao cứ thích bắt anh phải thô lỗ với em thế hả?” Lục Bắc Thần nửa đùa nửa thật.

Cố Sơ ở trong lòng anh cười khanh khách, cả cơ thể bé nhỏ dính sát vào anh như dây leo. Mỗi lần cô sát gần luôn rất thân mật, vòng tay ôm cổ anh, hưởng thụ vòm ngực rộng lớn của anh. Lục Bắc Thần thích ôm cô như vậy, đối với thân hình cao lớn của anh mà nói, đáng Cố Sơ là một tỷ lệ hoàn hảo để nằm trọn trong vòng tay. Cô nhỏ nhắn dịu dàng, khi ôm thích hợp cho anh gỡ trừ. Giống như mỗi lần anh nắm tay cô vậy, tay anh luôn dễ dàng thoải mái bao trọn tay cô. Anh thích cảm giác có thể kiểm soát hoàn toàn như vậy.

“Tối nay ngủ với anh đi.” Sống mũi thẳng tắp của anh luồn qua mái tóc cô, bờ môi dính bên tai cô.

Cố Sơ hơi né khỏi hơi thở càng lúc càng nóng bỏng của anh: “Không được, em đã hứa sẽ ngủ cùng với Tư Tư rồi.” Dứt lời, cô giơ tay vỗ nhẹ lên má anh: “Tối nay anh phòng không gối chiếu đi.”

Lục Bắc Thần kéo tay cô lên bên môi, thì thầm: “Em phải ở với anh.”

“Sao anh như trẻ con thế hả?” Cố Sơ thấy anh khẳng khẳng như vậy, không nhịn được cười: “Lớn từng nào rồi?”

Lục Bắc Thần không nói nhiều với cô, vòng tay định bế ngang người cô lên. Cố Sơ vội nói: “Ấy ấy ấy, anh không được làm mấy hành vi thô phỉ nhé, Tư Tư có thể còn chưa ngủ đâu.”

“Chưa ngủ thì sao?” Anh hơi nhướn mày.

Cố Sơ đỏ mặt: “Không hay lắm.”

“Chuyện này đâu phải lần đầu tiên.” Lục Bắc Thần cười thâm.

Câu nói này khiến tai Cố Sơ nóng bừng. Cô nịnh nọt kẻ sát môi anh, lẩm bẩm: “VẬY... ngủ cùng phòng với anh cũng được, nhưng... không được ngủ.”

Lục Bắc Thần phì cười: “Ngủ á? Bảo bối, anh đích thực không định để em ngủ.”

Thấy anh cố tình hiểu lầm ý, cô sốt sắng, véo tai anh: “Sao anh háo sắc thế hả? Không sợ ảnh hưởng không tốt à?”

“Có gì mà ảnh hưởng không tốt?” Lục Bắc Thần đáp rất tự nhiên: “Em sắp lấy anh rồi, hai vợ chồng thì còn cần giấu giếm e thẹn gì? Sơ Sơ, em phải biết phân chính phụ, anh là chồng em, bỏ anh lại em thấy có được không?”

Ban đầu còn nói là ‘sắp’, tới câu cuối đã nghiêm nhiên chuyển thành thì hiện tại. Cố Sơ cảm nín lờm anh: “Anh còn chưa chính thức cầu hôn em, cái gì gọi là sắp lấy anh? Sao em không biết thời gian tổ chức hôn lễ vậy? Còn nữa, đừng có suốt ngày tự xưng là chồng nữa đi. Anh Lục à, nhấn anh mới đeo ngón giữa thôi.”

Lục Bắc Thần không giận mà bật cười: “Anh có thể giải thích lại một chút về ý nghĩa của việc đeo nhẫn ngón giữa.”

“Thôi đi.” Cố Sơ gơ tay nhìn chiếc nhẫn: “Em coi như anh tặng cho em một món đồ trang sức thôi.”

“Xem ra anh phải chính thức cầu hôn rồi.” Lục Bắc Thần nói như thật như giả.

Cố Sơ cười: “Em không có ép anh đâu đấy.”

Lục Bắc Thần nhẹ nhàng nắm lấy tay cô, thương yêu đùa nghịch, dịu dàng cọ môi lên vành tai cô: “Nhưng em phải chuẩn bị tâm lý đấy, khi anh đeo nhẫn lên cho em lần nữa... sẽ là nhẫn cưới.”

378. Q.7 - Chương 378: Chỉ Cúi Đầu Để Hôn Cô

Chỉ cần em muốn dựa dẫm vào anh, dù bao xa anh cũng sẽ tới bên em...

Cố Sơ cảm thấy tim đập thình thịch mãi không ngừng, rồi cổ họng khô khốc, hơi thở có phần dồn dập, cảm giác ngượng ngùng xen lẫn niềm hạnh phúc. Bây giờ, người đàn ông trước mắt này cứ động một tý lại treo chữ ‘kết hôn’ lên miệng, lúc nào cũng nhắc nhở cô, anh là người đàn ông cô sắp lấy làm chồng, cảm giác này đẹp cứ như một giấc mơ vậy. Từng có nhiều lúc cô hay suy đoán suy nghĩ của anh, thậm chí một mực cho rằng anh không muốn kết hôn. Từ khi cô thành công trở lại trường mới hiểu thật ra anh làm việc trước nay luôn nhịp nhàng và tuần tự.

Cô khẽ cắn môi: “Chính anh nói mà, muốn đợi em tốt nghiệp...” Cô xấu hổ không nói tiếp nữa, cứ làm như cô muốn lấy chồng lắm không bằng.

Lục Bắc Thần ôm chặt cô, bờ môi mỏng cọ qua má cô: “Nếu... anh không đợi được nữa thì sao?”

Cố Sơ hơi sững người, nhìn anh: “Gì cơ?”

Anh đột ngột bế cô lên: “Về phòng ngủ.”

“Này, anh còn chưa nói rõ ràng mà.” Cố Sơ hoảng hốt, níu chặt lấy cổ anh.

“Lên giường nói tiếp.”

...

Cuối cùng Lục Bắc Thần vẫn giữ Cố Sơ lại bên cạnh, đóng chặt cửa phòng, thi thoảng vẫn bật ra những tiếng nức nở Cố Sơ đã cố gắng kiềm chế. Sau một trận mồ hôi đầm đìa, Cố Sơ mệt tới nỗi chỉ còn sức thở hồng hộc. Lúc Lục Bắc Thần tắm rửa xong đi ra ngoài, cô đã ngủ lịm đi, mái tóc dài dính vào mặt, ánh đèn vàng nhạt rọi sáng dáng hình cô đang nằm ngang.

Anh ngồi lên đầu giường, xột xa vuốt ve tấm lưng cô, hết như nâng niu một món đồ sứ. Cái dáng nhỏ nhắn của cô rất đẹp, vẻ đẹp này bây giờ lại không chút phòng bị, làm tăng sức hấp dẫn và quyến rũ đối với đàn ông. Lục Bắc Thần thỏa mãn nhìn cô, chu đáo thấm mồ hôi cho cô rồi lại lấy một chiếc khăn sạch nhẹ nhàng lau sạch sẽ cho cô.

Dưới lòng bàn tay là từng đường nét xinh đẹp, sự mềm mại và tính đàn hồi khiến cổ họng Lục Bắc Thần lại nóng rực, trái tim như bị thứ gì nhẹ nhàng khuấy gọi. Anh phì cười, cô đúng là một liều thuốc ma mị, ép một người trước giờ khả năng kiềm chế vẫn khá tốt như anh trở thành một con sói ham ăn.

Cô là một đóa hoa nhỏ xinh khép nép, mà vẻ thẹn thùng ấy cuối cùng sẽ tỏa ra một sức quyến rũ hết như cà độc dược. Lần nào cô cũng cầu xin nói: Tắt đèn đi... Anh lại tham lam vẻ đẹp của cô, khát khao được ngắm trọn vẹn mỗi biểu cảm của cô dưới ánh đèn. Lúc xấu hổ cô sẽ nhắm mắt lại, sau đó nũng nịu nói với anh: Bắc Thần, đừng có nhìn em như vậy...

Người con gái này đối với anh là báu vật tối cao.

Cho dù...

Trái tim Lục Bắc Thần nhói đau giây lát.

Cố Sơ nằm trên giường nức nở một tiếng, rồi giơ tay che mắt. Lục Bắc Thần mím môi khẽ cười, cô nhóc này bị anh lây bệnh rồi, ngủ cũng không muốn thấy ánh sáng. Anh đắp lại chăn cho cô rồi vịn đèn xuống mức tối nhất. Tối nay anh muốn được ngắm nhìn cô đến tận cùng, suy nghĩ này mạnh liệt đến kỳ lạ.

“Bắc Thần...” Cô khẽ lẩm bẩm tên anh.

“Ừ?” Anh đáp.

Rất lâu sau cô không nói thêm gì, anh nhìn cô chăm chú, ngón tay cọ qua má cô. Ban này chỉ là nói mơ, cô vẫn còn đang say ngủ. Rồi bỗng cảm thấy lòng bàn tay ấm áp, anh cúi đầu xuống nhìn, cô đã vô thức nắm chặt tay anh.

Động tác này của cô chạm vào tim anh khiến nó nhức nhối.

Anh cúi đầu hôn lên trán cô, thở dài: “Anh đây.” Ánh mắt anh sâu xa, ngón tay cái vuốt nhẹ qua hàng lông mày của cô. “Chỉ cần em muốn dựa dẫm vào anh, dù bao xa anh cũng sẽ tới bên em, cho dù... em từng thuộc về người khác.”

Anh chưa bao giờ cúi đầu, dù có gió mưa cỡ nào anh cũng xông qua, sóng gió bão táp, xa xôi cách trở, anh vì cô mà tới, chỉ để có thể tìm được cô mà sống, anh không chấp nhận cúi đầu, chỉ tình nguyện cúi đầu để hôn cô.

...

Lục Bắc Thần không ngủ ngay, khoảng thời gian này anh nhận được một cuộc điện thoại từ Mỹ, liên quan tới vụ án. Sợ làm ồn đánh thức Cố Sơ, anh vào phòng sách nhận máy, sau khi giải đáp một cách tỉ mỉ, đầu kia cúp máy. Anh châm một điếu thuốc, dựa vào cạnh bàn, rồi gọi thêm một cuộc điện thoại.

Nhưng đầu kia mãi vẫn không có ai nhận máy.

Chloe đã hai ngày rồi không liên lạc với anh, điều này bỗng khiến Lục Bắc Thần cảm thấy bất an, thậm chí gọi điện thoại của cậu ta mà không ai bắt máy, chuyện này rất bất thường. Anh thẳng thừng tra khách sạn mà Chloe nghỉ lại rồi hỏi thăm nhân viên lễ tân, nhưng họ cũng nói cậu ta đặt phòng mà không ở.

Tới Hàng Châu thăm Tây Hồ chỉ là cái cớ nói với bên ngoài, Lục Bắc Thần chỉ lo cậu ta gặp nguy hiểm. Sau khi bình tĩnh suy nghĩ, anh gọi điện thoại cho Phan An. Chưa được mấy hồi chuông đầu kia đã bắt máy, giọng uể oải: “Lục à...”

“Tôi nhớ cậu từng nói cậu có một người bà con xa ở Hàng Châu.”

“Trước đây thì xa, giờ thì thường xuyên liên lạc.” Phan An hình như vừa trở mình: “Người họ hàng đó là nữ giới đấy, không phải cậu định bỏ Cố Sơ kết duyên mới chứ hả?”

Lục Bắc Thần không hơi đâu nhăng cuội với cậu ta: “Làm ở cục cảnh sát?”

“Phải rồi.”

“Chloe mất tích ở Hàng Châu rồi.” Anh nói thẳng.

“Hả?” Phan An lập tức tỉnh táo lại: “Mất tích ư?”

“Chỉ ít thì tôi không liên lạc được với cậu ấy.”

“Được, tôi hiểu rồi, tôi sẽ lập tức gọi điện qua Hàng Châu.” Phan An thường ngày nhắng nhít nhưng khi nói tới chuyện nghiêm túc, anh ấy rất đáng tin cậy.

“Được, tối nay phiền cậu nhờ người thân chạy tới khách sạn hỏi rõ một số tình hình, ngày mai tôi sẽ bay tới Hàng Châu.”

“Không thành vấn đề.”

Kết thúc cuộc điện thoại, Lục Bắc Thần chìm vào suy tư, chau mày. Chloe trước nay làm việc luôn có hồi âm, dù là tới một thành phố xa lạ.

Ngón tay anh bị bỏng một cái, tay run lên, quả nửa tàn thuốc rơi xuống đất.

Đúng lúc này có người gõ cửa phòng sách, thanh âm rất khẽ.

Anh quay đầu, cửa phòng bật mở, người bước vào lại là Cố Tư.

Con bé mặc quần áo ngủ của Cố Sơ, mái tóc dài thả xuống vai, bóng hình lờ mờ rất giống Cố Sơ, khuôn mặt trắng trẻo chìm trong mái tóc dài như vầng trăng sáng giữa đêm khuya. Nó rất đẹp, có lúc ánh mắt long lanh, cười dịu dàng giống Cố Sơ như đúc.

“Em tìm phòng bếp uống nước, không ngờ lại tới phòng sách.” Nó cười khẽ.

Lục Bắc Thần đứng yên tại chỗ, chỉ lãnh đạm nói: “Ra cửa, xuống nhà, ở bên phải.”

“Cảm ơn anh.” Nó tươi rói, cười để lộ hàm răng trắng rồi hỏi: “Anh không ngủ được à?”

Lục Bắc Thần dập đầu lọc vào gạt tàn. “Đi ngủ ngay đây.”

Nhưng Tư Tư lại bước vào, ngắc đầu nhìn anh: “Hay là em rót cho anh một ly rượu?”

Lục Bắc Thần khẽ nhú mày, biểu cảm trở nên nghiêm túc. Nhưng Tư Tư vẫn cười rất tươi, ngẩng cao đầu, nhìn thẳng vào mắt anh. Anh nói: “Căn nhà này em nên hiểu rõ hơn anh.” Ý muốn nói việc nó không tìm được nhà bếp chỉ là cái cớ.

Tư Tư mím môi cười: “Nghe chị nói chỗ này đã được anh sắp xếp lại thế nên em không quen.”

“Muộn lắm rồi, đi nghỉ đi.” Giọng Lục Bắc Thần gần như ra lệnh.

Nhưng Cố Tư sát lại gần anh, từ từ giơ tay lên, ngón tay mềm mại chạm lên vị trí tim anh, nhẹ nhàng vẽ vẽ: “Em không ngủ được...”

Lục Bắc Thần quay người định đi.

Nó cũng quay ngoắt lại, chặn hướng đi của anh, cười khẽ: “Lúc ôm em, trong lòng anh đang nghĩ gì?”

Sắc mặt Lục Bắc Thần càng lúc càng khó coi, ngữ khí của anh lạnh nhạt: “Nếu khiến em hiểu lầm thì anh rất xin lỗi.”

“Nếu em đã hiểu lầm thì sao?” Nói rồi Cố Tư nhẹ nhàng lấy ngón tay mình ngoắc vào tay anh, đôi mắt phong tình: “Vậy, anh có dám sai rồi sai cho trót không?”

Lục Bắc Thần lẳng lặng hất tay nó ra, quát khê: “Bậy bạ!”

Con bé như dây leo bám lấy ngực anh: “Cổ đại có Nga Hoàng, Nữ Anh, bây giờ anh muốn tốt với cả em và chị em cũng không phải chuyện khó.”

“Buông tay.” Lục Bắc Thần cất giọng lạnh lẽo.

“Em không hề kém chị mình.” Cố Tư ngược lên nhìn anh: “Lẽ nào, anh cho rằng em không đẹp bằng chị ấy?”

“Anh yêu chị gái em không liên quan đến sắc đẹp, mà giữa anh và cô ấy có những kỷ niệm mà những người phụ nữ khác vĩnh viễn không thể thay thế được, đây cũng là nguyên nhân chị em là độc nhất vô nhị trong lòng anh.” Lục Bắc Thần đẩy con bé ra, sắc mặt bình thản nhưng hàm chứa ý cảnh cáo: “Thế nên, tốt nhất em ngoan ngoãn quay về phòng ngủ cho anh.”

“Em không tin.” Cố Tư nhìn chằm chằm vào bóng lưng anh, cười khẩy.

Lục Bắc Thần dừng bước, quay đầu chau mày nhìn nó.

Nó cong môi: “Em không tin anh chỉ có một mình chị em.”

“Anh chỉ có một mình cô ấy.” Lục Bắc Thần cất giọng nhạt nhòa, buông một câu như vậy rồi rời khỏi phòng sách.

Phải, chỉ một mình cô. Bao nhiêu năm nay, trong sinh mạng của anh chỉ có duy nhất mình cô.

...

Khi trở về phòng ngủ, cả người Cố Tư như đang bay, bước chân lên thềm, mỗi một sợi lông dài chọc vào lòng bàn chân trần của cô. Cô yên lặng lên giường, đắp chăn cẩn thận, nổi đau đớn khó kiềm chế cứ thế ập tới. Cô co rụt lại thành một rúm, chỉ nhỏ như con tôm. Cái chăn này hình như đã thấm cả cái lạnh của đêm đông.

Mười phút trước, cô choàng tỉnh giấc khỏi cơn ác mộng, đầu đầm đìa mồ hôi. Cô mơ thấy Lục Bắc Thần bỏ đi không quay đầu lại, cứ thế tuyệt tình rời khỏi cuộc đời cô. Sau khi tỉnh dậy anh lại không có ở bên, cô nhớ ra Cố Tư uống nhiều rượu như vậy nên đặt một cốc nước ở đầu giường nó mới phải, thế là cô thức dậy đi vào phòng ngủ chính, phát hiện nó cũng biến đâu mất.

Lòng bắt đầu dấy lên nỗi bất an.

Góc phòng sách hé ra một tia sáng. Cô bước chân trần đi tới, phát hiện là giọng của Cố Tư.

“Lúc anh ôm em, trong lòng anh đang nghĩ gì?”

“Nếu em khiến em hiểu lầm, thì anh rất xin lỗi.”

“Nếu như em hiểu lầm rồi thì sao? Vậy anh có dám đã sai thì sai cho trót không?”

Cô nhìn qua khe cửa, Cố Tư vô cùng dịu dàng dựa vào lòng anh.

Đáng ghét nhất chính là hành vi nghe trộm, cô đã làm việc đáng ghét ấy, nhưng lại không có dũng cảm tiếp tục ở lại. Giây phút Cố Tư chủ động ôm Lục Bắc Thần, cô quay người bỏ đi. Thật ra cô hiểu, cô sợ nhất chính là Lục Bắc Thần có hồi đáp.

Cô chợt nhớ lại lời Cố Tư nói lúc ban ngày: Cửa chị tức là của em, vậy anh rể cũng là của em sao?

Tư Tư, vì sao lại là em?

Có tiếng bước chân nhẹ nhàng đi vào, Cố Tư nhắm mắt lại. Khi người đàn ông bước lên giường, vẫn ôm lấy cô từ phía sau như bao lần, bức bách và chua xót hòa thành dòng lệ thấm ướt khóe mắt, đỏ rục chớp mũi. Cô rất muốn quay đầu lại hỏi anh: Anh đã ôm Tư Tư lúc nào? Rồi đã làm chuyện gì để khiến nó hiểu lầm?

Ngàn vạn những điều khó hiểu, rồi cô nghĩ tới chuyện Tư Tư cùng anh quay về. Sao lại trùng hợp đến vậy, Tư Tư đi dạo phố bị anh bắt gặp ư?

Trong lòng nghi thần nghi quỷ là cảm giác Cố Sơ cảm ghét nhất.

Cả người cô căng ra, co rụt lại. Anh nhảy cảm nhận ra, bàn tay theo đà trượt xuống, bỗng chạm phải đôi chân lạnh như băng của cô. Lục Bắc Thần sửng sốt, nhẹ nhàng nắm lấy chân cô, ủ ấm cho cô. Động tác của người đàn ông khiến trái tim Cố Sơ xao động, cô không kìm được lòng mình, quay lại ôm anh thật chặt.

Lục Bắc Thần nhận ra cô không bình thường, khi chạm vào má cô lại thấy ươn ướt, anh gọi thầm: “Sơ Sơ?”

Cô vùi đầu vào lòng anh, ghì siết lấy anh, cánh tay hơi run rẩy, lẩm bẩm: “Em mơ thấy anh rời xa em.”

Tư Tư, chị có thể cho em bất cứ thứ gì em muốn, kể cả là mạng sống. Chỉ duy có Lục Bắc Thần là không được...

379. Q.7 - Chương 379: Nó Chỉ Mất Tích

Anh Lục Bắc Thần, chúng tôi nghi ngờ anh có liên quan tới vụ án Lục Bắc Thâm mất tích nhiều năm trước, phiên anh theo chúng tôi đi một chuyến.

Chủ nhật, mừng sáu tết. Ánh nắng chỉ mới vừa lộ ra ngoài cửa sổ, Cố Sơ đã tỉnh giấc. Cô cảm thấy có chút khó thở, như có thứ gì mắc trong cổ họng, trái tim cũng đập rất dữ dội. Lúc cô mở mắt ra, Lục Bắc Thần vẫn còn đang ngủ say. Hiếm có ngày cô lại dậy sớm hơn anh như hôm nay, có lẽ vì cả đêm dài lắm mộng. Thức dậy, cô vén rèm lên nhìn ra ngoài cửa sổ, bên ngoài âm u đến đáng sợ, mặt đất ướt át, giống như vừa có một cơn mưa nhỏ.

Cô xuống nhà, cả người ủ ê chán nản, đầu óc vằng vặc, nặng nề. Cô đi vào bếp, rót một cốc nước cam, đang định uống thì cảm thấy kỳ lạ bèn giơ cao chiếc cốc lên xem, trong nước cam có chút cặn lắng lại. Cô nhàu mày, đổ đi, rót một cốc khác. Nhìn lại vẫn thấy có cặn, cô đổ đi thêm một lần nữa. Cứ lặp đi lặp lại như vậy, một chai nước cam vừa mới bóc vỏ đã sắp lãng phí quá nửa.

“Chị, chị làm gì vậy?” Cố Tư cũng đã dậy, mắt còn lim dim mơ màng, loẹt quẹt đôi dép lê đi vào bếp.

Cố Sơ nhìn thấy nó lập tức nhớ lại chuyện tối qua trong phòng sách, ngọn lửa trong lòng và những ức chế đau đớn dồn nén cả một đêm đang kêu gào ầm ĩ. Cô không nói gì, cứ nhìn Cố Tư chăm chăm không chớp mắt. Cố Tư cầm chiếc cốc, thấy chai nước hoa quả đã mở nắp được Cố Sơ nắm chặt trong tay bèn lấy lại. Vừa mới rót, nó cảm thấy Cố Sơ cứ nhìn mình chăm chăm không rời, cực kỳ lạ lùng bèn khước tay trước mặt cô: “Chị à?”

Cố Sơ hoàn hồn trở lại, quay đi.

“Rót cuộc chị làm sao thế?” Cố Tư vén mái tóc của cô lên, tỉ mỉ quan sát: “Ấy? Chị ngủ không ngon hả? Sao tiêu tụy quá vậy?”

“Không sao, tại mơ hơi nhiều thôi.” Cố Sơ né tránh tay của nó, chỉ vào chai nước hoa quả: “Đừng uống nữa, chắc là quá hạn rồi, có cặn đấy.”

Cố Tư nhìn vỏ hộp một lúc rồi chỉ vào một hàng chữ tiếng Anh, cho cô xem: “Bên trên đã viết có cặn là chuyện bình thường, trước khi uống chỉ cần lắc đều.” Dứt lời, nó vặn chặt nắp lại, lắc lắc mấy cái, rót cho cả hai mỗi người một cốc.

Tư duy của Cố Sơ dường như bị chậm nửa nhịp, rất lâu sau mới phản ứng lại. Phải rồi, có cặn là bình thường, hôm nay cô làm sao thế này? Lẽ nào chỉ vì cảnh tối qua mà khiến cô tay chân bối rối?

“Chị, hôm nay em làm quà sáng cho chị nhé.” Cố Tư uống ừng ực hết sạch nước hoa quả, đi rửa cốc rồi nói.

“Không cần đâu.” Cố Sơ đáp: “Sở thích của anh rõ em, em đâu biết rõ.”

“Em biết sở thích của chị là được rồi, sao phải biết của người khác nữa.” Cố Tư phản bác: “Chị à, bây giờ chị làm việc gì cũng coi anh rõ là nhất à?”

Cố Sơ nhìn nó, buồn bã nói: “Anh ấy là người đàn ông chị yêu, dĩ nhiên phải quan tâm tới sở thích của anh ấy.”

Cố Tư mỉm cười thâm: “Còn nói em chỉ bênh người ngoài, câu này dùng cho chị là thích hợp nhất. À, nhắc tới anh rể, em đang có một chuyện muốn nói với chị đây, chị à...”

“Tư Tư.” Cố Sơ ngắt lời nó, hỏi thẳng: “Em định khi nào thì quay về Quỳnh Châu?”

Cố Tư sững người, nhìn cô khó hiểu.

“Lần này em ra ngoài cùng La Trì, ở ngoài quá lâu dì sẽ sinh nghi đấy.” Cố Sơ hùng hồn nói: “Mặc dù dì biết em sống ở đây, nhưng cũng đã biết chuyện La Trì đưa em về gặp mặt gia đình. Em nên quay về giải thích với dì một tiếng.”

Cố Tư nhìn Cố Sơ rất lâu, nghi ngại hỏi: “Chị, thế này là... chị muốn em đi sao?”

“Em cũng đâu thể cứ ở đây mãi được?”

“Em...” Cố Tư há hốc miệng.

“Ăn cơm xong chị đặt vé cho em quay về.” Thái độ của Cố Sơ vô cùng kiên quyết. Dứt lời, cô bắt đầu bận rộn chuẩn bị bữa sáng.

Trong quá trình đó, Cố Tư cứ bám riết lấy cô như con sấu. Cô ra phòng khách thì nó ra phòng khách, cô vào phòng bếp thì nó vào phòng bếp. Cô chuẩn bị bánh mì nướng thì Cố Tư lập tức chuẩn bị sẵn sàng mút hoa quả. Cô định nướng bánh mì thì Cố Tư lại giúp cô mở ngày lò nướng ra. Thấy vậy, sống mũi Cố Sơ cay xè, nhưng lại quyết không nhìn nó. Nếu đã thương cô như vậy, sao cứ nhất quyết phải để ý tới Lục Bắc Thần?

Bữa sáng đã làm xong rồi, cũng đúng lúc Lục Bắc Thần tỉnh dậy. Sau khi rửa mặt đánh răng trông anh rất thoải mái. Anh vừa xuống nhà vừa nghe điện thoại: “Đúng, sáng nay xuất phát.”

Cố Tư khẽ huých vào người Cố Sơ, trêu chọc: “Này, chồng chị dậy rồi kìa, mau khẩn trương tới phục vụ đi.”

Cố Sơ không mắng nó nhiều chuyện như mọi lần mà đặt chiếc đĩa trong tay xuống, đi thẳng ra khỏi bếp, nhưng lại vô thức liếc nhìn Cố Tư. Nếu nó thật sự có ý với Lục Bắc Thần, vậy thì lúc này ánh mắt nên nhìn theo mới phải. Thế mà Cố Tư không hề, nó đang cầm cúi lên ăn vụng mút socola, vui rúc rích như con chuột.

“Anh đi đâu vậy?” Cố Sơ bước lên hỏi.

Lục Bắc Thần đặt di động qua một bên: “Tới Hàng Châu một chuyến.” Anh giơ tay nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt cô: “Sao sắc mặt em kém vậy?”

Cố Sơ không còn để tâm được sắc mặt mình tốt hay xấu. Cô kéo tay anh, hỏi: “Hôm nay ư?”

“Tối nay anh sẽ về.” Lục Bắc Thần trả lời chắc nịch, rồi sợ cô nghĩ nhiều lại lặp lại: “Yên tâm đi, anh nhất định sẽ kịp về đón Valentine.”

“Vì sao phải đi Hàng Châu?” Cố Sơ hoang mang.

Lục Bắc Thần dĩ nhiên sẽ không để cô phải nghĩ nhiều. Anh cười khê: “Chỉ là qua đó xử lý một số chuyện gấp thôi, đừng nghĩ nhiều.”

Cố Sơ còn muốn hỏi thêm thì Cố Tư đã bê sữa lên bàn: “Xong rồi, xong rồi. Còn chuyện gì vừa ăn vừa nói, em đói chết rồi.”

Bữa sáng rất thịnh soạn, Cố Sơ để ý tới phần ăn và sở thích của cả ba người, còn đặc biệt chuẩn bị cho Lục Bắc Thần một cốc trà thanh, buổi sáng anh luôn uống trà để tỉnh táo. Cố Tư uống một ngụm sữa rồi nói: “Nếu anh rể đã đi rồi thì hôm nay em cũng đi.”

Lục Bắc Thần hơi ngược mắt nhìn Cố Tư, Cố Sơ thì phản xạ có điều kiện: “Em đi đâu?”

Cố Tư giật thót mình vì phản ứng của Cố Sơ, một tay nắm chặt bánh mì, một tay bê chiếc cốc, sững sờ nhìn cô, rất lâu sau mới lẩm bẩm: “Chẳng phải sáng nay chị nói... bắt em về Quỳnh Châu ư?”

Lúc này Cổ Sơ mới ý thức được phản ứng của mình quá lộ liễu. Cô kiềm chế bớt căng thẳng, ‘à’ một tiếng rồi im lặng. Lục Bắc Thần kín đáo nhìn Cổ Sơ rất nhanh, cũng trầm ngâm suy tư.

Ăn sáng xong còn chưa đến tám giờ, Lục Bắc Thần lên gác thay quần áo, Cổ Sơ sắp xếp đơn giản đồ đạc anh mang đi Quỳnh Châu, thật ra chỉ toàn mấy thứ mang theo người như ví tiền, chìa khóa, không có hành lý gì khác. Sau khi xác định thời gian xe xuất phát, anh đang định ra cửa thì không ngờ ngoài cửa sổ mưa bỗng ào ào, xen lẫn tuyết rơi, cây ngọc lan trong vườn lay động trong gió, những chiếc lá úa rơi rụng lả tả, sầm rung chớp giạt đánh vào ô cửa sổ sát sàn.

Cổ Sơ nhìn tiết trời âm u quái đản ngoài cửa sổ, cảm giác bất an không ngừng len lỏi trong lòng. Cảm giác ngột ngạt tới không thể thở nổi như sóng biển tràn bờ, hết như cảm giác sáng nay khi cô tỉnh dậy khỏi cơn mơ. Cổ Sơ ngồi bệt xuống sàn, nhìn cảnh mưa gió bão bùng, khẽ thở dài: “Cái thời tiết quỷ quái này còn muốn để con người ra ngoài không đây?”

Câu nói này chỉ bật ra trong vô thức nhưng lại như một chiếc búa tạ nặng nề đập vào đầu Cổ Sơ. Cô bất thành linh rùng mình, nín chặt lấy vạt áo Lục Bắc Thần theo phản xạ. Lục Bắc Thần thấy vậy cười khê: “Em sao thế?”

“Hôm nay thời tiết xấu như vậy, rất nguy hiểm, mai anh đi được không?” Cổ Sơ nhẹ nhàng hỏi.

Lục Bắc Thần liếc mắt nhìn cửa sổ, giơ tay cọ lên má cô, an ủi: “Không sao đâu, toàn là tài xế có kinh nghiệm rồi, lái xe rất vững vàng.”

Cổ Sơ vẫn còn lo lắng khôn nguôi: “Nhưng mà...”

“Mưa không lớn đâu.”

Mấy hôm trước còn chưa thấy anh nhắc chuyện đi Quỳnh Châu, chắc là thật sự có chuyện gấp cần xử lý ngay. Cổ Sơ cũng hiểu rõ tính anh, đành đè nén mọi lo âu trong lòng xuống, gật đầu nói: “Em đi lấy cặp cho anh.”

Lúc vòng qua bàn uống nước lấy cặp công vụ, không ngờ ngón tay chạm phải một chiếc cốc, ngay lập tức chiếc cốc rơi xuống, vỡ tan. Cổ Sơ căng thẳng, vô thức nhặt lên, cạnh sắc của mảnh thủy tinh lập tức cứa qua ngón tay. Cô đau đớn kêu lên một tiếng.

Lục Bắc Thần vội vàng đi tới, Cổ Sơ cũng giật mình, ghé đến xem, ngón tay Cổ Sơ đã chảy máu.

“Lấy hộp bông băng.” Lục Bắc Thần ra lệnh một câu.

Cổ Sơ nhanh nhẹn lục tìm hộp bông băng, bày ra thuốc khử trùng, thuốc tím... Cổ Sơ liên tục nói mình không sao, khuyên Lục Bắc Thần không cần làm lớn chuyện lên nhưng mỗi lúc liếc nhìn những mảnh thủy tinh rướm máu đó, trái tim cô lại run lẩy bẩy. Lục Bắc Thần sát trùng và băng bó cho cô còn Cổ Sơ thì thu dọn mảnh vỡ. Làm xong những việc ấy, Cổ Sơ sợ trời càng mưa càng lớn bèn giục anh đi sớm về sớm.

Anh gật đầu, đang định ra ngoài thì ai ngờ chuông cửa vang lên đúng lúc này.

Chính trong khoảnh khắc ấy, Cổ Sơ bỗng cảm thấy trái tim mình như bị ai túm chặt, cơn đau tưởng nghẹt thở ập tới đột ngột. Cô bất giác ôm ngực, tim vẫn còn đập thình thịch, chuyện này là thế nào?

Lục Bắc Thần chủ động ra mở cửa.

Ngoài cửa có ba người mặc cảnh phục, khoác áo mưa của cảnh sát. Sau khi nhìn thấy Lục Bắc Thần, ba người họ lần lượt giơ thẻ cảnh sát ra. Người cảnh sát dẫn đầu lên tiếng: “Xin hỏi anh có phải anh Lục Bắc Thần không?”

Nhìn thấy mấy vị cảnh sát này, Cổ Sơ vô cùng kỳ lạ, cũng bước tới.

“Chính là tôi.” Lục Bắc Thần bình tĩnh.

“Anh Lục Bắc Thần, chúng tôi nghi ngờ anh có liên quan tới vụ án Lục Bắc Thâm mất tích nhiều năm trước, phiền anh theo chúng tôi đi một chuyến.”

Gió cuốn theo mùi mưa tanh ẩm ulla vào phòng. Người cảnh sát đó nói rõ ràng từng chữ, nhưng Cổ Sơ lại như bị sét đánh!

Lục Bắc Thần giơ tay lên xem đồng hồ, ngữ khí vẫn điềm đạm: “Ngày mai tôi sẽ chủ động tới cục cảnh sát, hôm nay tôi có một việc quan trọng phải làm.”

“Thành thật xin lỗi anh Lục, đây là Trung Quốc.” Cảnh sát mặt vô cảm, nói thẳng: “Tôi nghĩ hôm nay dù có bằng cách nào đi chăng nữa anh cũng không thể tới Hàng Châu được, mong anh hợp tác với chúng tôi.”

Ánh mắt Lục Bắc Thần vững vàng nhìn người cảnh sát trước mắt rồi vượt qua vai anh ta nhìn về phía màn mưa giăng kín. Quả nhiên, chiếc xe đón anh không xuất hiện trước cổng nhà Tây. Anh hiểu rõ hôm nay muốn đi Hàng Châu là chuyện không thể bèn lãnh đạm nói: “Bạn của tôi xảy ra chuyện ở Hàng Châu, tôi cần gọi điện sắp xếp một chút.”

“Được.”

Lục Bắc Thần quay lại gọi điện cho Phan An, nói rõ mình bây giờ không thể đi đâu, nhưng nguyên nhân cụ thể thì không nói, chỉ nhắc nhở cậu ấy khẩn trương tới Hàng Châu điều tra rõ ràng tình hình. Sau khi sắp xếp xong mọi việc, anh nhìn về phía Cổ Sơ, ánh mắt phức tạp.

“Trước đây anh nói... Bắc Thâm đã mất rồi.” Rất lâu sau Cổ Sơ mới tìm được giọng nói của mình, lí nhí hỏi một câu. Vì sao lại trở thành mất tích?

Lục Bắc Thần đi tới, đưa tay khẽ nâng gương mặt cô lên, thì thầm: “Không, nó mất tích.” Thời gian cấp bách, anh tạm thời không thể giải thích nhiều, chỉ dặn dò cô: “Anh đã để lại địa chỉ nhà hàng cho em ở đầu giường, tám giờ tối nay nhất định phải đợi anh ở đó.”

380. Q.7 - Chương 380: Khi Hoa Hồng Trắng Bị Nhuộm Đỏ

Từ xa Cổ Sơ đã nhìn thấy bó hoa hồng vĩ đại đó, nó trắng tựa tuyết, từng đóa từng đóa nở bùng trong ngày đông giá lạnh, còn kết hợp với hoa tương tự, trông vào khiến tâm tình dễ chịu.

Cổ Sơ dờ dẫm, không còn kịp nhận ra Lục Bắc Thần đã nói gì, trong đầu chỉ xoay vần hai suy nghĩ, một là Lục Bắc Thâm không chết mà chỉ mất tích và hai là Lục Bắc Thần có liên quan tới việc Lục Bắc Thâm mất tích.

Lục Bắc Thần cùng cảnh sát rời đi.

Chiếc xe đón anh đi Hàng Châu rốt cuộc vẫn không tới.

Gió lùa theo mưa ướt át ập vào trong nhà, nhưng Cổ Sơ quên cả đóng cửa, cứ thế đứng ngoài cửa ra vào, mở toang, nhìn chăm chăm theo hướng Lục Bắc Thần rời đi. Cổ Tư không hiểu rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, thấy dáng Cổ Sơ mong manh đứng đó, dĩ nhiên không nỡ bèn bước tới, khẽ kéo cô: “Chị ơi...”

Thanh âm ấy khiến Cổ Sơ hoàn hồn trở lại. Cô bất thành linh lao ra giữa vườn, ai ngờ bóng xe cảnh sát đã khuất từ lâu, trước mắt chỉ còn mưa bụi mịt mờ. Nước mưa thấm ướt áo sơ mi và mái tóc dài của cô. Cô thẫn thờng tột cùng, còn bơ vơ như một đứa trẻ. Cổ Tư kéo xềnh xệch cô vào trong nhà, vội lấy khăn khô ra lau cho cô, sốt sắng nói: “Chị à, đi thay quần áo đi, lỡ bị cảm lạnh thì sao?”

Cổ Sơ bỏ ngoài tai, khấp đầu chỉ còn lại chuyện Lục Bắc Thần bị đưa đi.

“Chị...” Cổ Tư thấy sắc mặt cô trắng bệch thì lắc lư người cô: “Chị trả lời em một tiếng đi, đừng dọa em.”

Rất lâu sau Cổ Sơ mới có phản ứng, con người khô khốc đảo qua đảo lại một chút, dừng lại trên gương mặt Cổ Tư, thấy nó lo lắng vô cùng, cô khẽ đáp một câu: “Chị không sao.”

“Quần áo ướt cả rồi.”

“Không hề gì...”

Cổ Tư vẫn cứ cầm quần áo khô đến đặt bên cạnh cô. Cô ngồi bất động trên sofa, không biết đang nghĩ gì. Cổ Tư thở dài hỏi: “Lục Bắc Thâm mà người kia ban nãy nhắc tới là ai ạ? Là... em trai của anh ư?”

Cổ Sơ chậm rãi gật đầu.

“Thế anh ta...” Cố Tư nói được một nửa, bất thành linh nhớ lại những bức tranh trong ngôi nhà ở Quỳnh Châu, đều là tranh Cố Sơ vẽ, về sau chẳng hiểu sao đều không còn nữa, có thể đã được chị ấy mang trở về Thượng Hải. Những bức tranh đó... chính miệng chị ấy từng nói với nó là em trai của Lục Bắc Thần.

Quan hệ này phức tạp đến vậy.

Cố Sơ bất ngờ đứng bật dậy, xông lên gác. Cố Tư giật nảy mình, muốn đi lên gác xem sao thì đã lại thấy cô lao xuống, giống như tìm kiếm thứ gì đó. Cố Tư sợ nhất là kiểu mất hồn mất vía này của Cố Sơ, khiến nó nhớ lại khi bố mẹ không còn nữa. Nó vội vàng giữ chặt cô lại, nói: “Chị à, chị tìm thứ gì cứ nói với em, em tìm giúp cho.”

“Di động, di động...” Cố Sơ lẩm bẩm rồi bỏ nhào về phía chiếc máy điện thoại bàn, vừa mới cầm ống nghe lên cô bỗng nhất thời mơ màng, quay đầu nhìn Cố Tư: “Số máy của La Trì!”

“À à à...” Cố Tư tỉnh lại, vội đọc số điện thoại.

Lúc đầu kia nhận máy, tín hiệu không được ổn định cho lắm. Có vẻ như La Trì đang ở trên đường, âm thanh cứ bị đứt quãng. Cố Sơ không muốn con cà con kê với anh ấy, nói thẳng những chuyện đã xảy ra sáng hôm nay. La Trì áp giải tội phạm, gần như hai đêm rồi không chợp mắt, vừa nghe chuyện Lục Bắc Thần bị đưa đi, cơn giận đã lập tức sôi trào, bùng cháy.

“Bà nó chứ, kẻ nào to gan có thể đưa cậu ấy đi như vậy? Cũng không hỏi thăm được chúng là người phía nào à?”

“Khi nào anh có thể quay về được?” Cố Sơ hỏi, lúc này nếu La Trì có thể ra mặt, chí ít cô còn an tâm.

“Anh đã trên đường trở về Thượng Hải rồi, chắc là... à, khoảng hơn ba giờ thì về tới nơi.” La Trì nói: “Tôi Thượng Hải anh sẽ về cục cảnh sát tìm hiểu rõ tình hình. Cậu ấy bị đưa đi từ nhà Tây, anh sẽ tìm đồng nghiệp khu vực đó hỏi xem sao, em đừng sốt ruột.”

Cố Sơ cảm ơn, sau khi đặt máy xuống đã không còn chút sức lực nào.

“Chị.” Cố Tư dè dặt bước lên, một lần nữa khuyên nhủ: “Chị vẫn nên thay quần áo đi, lúc này chị mà ngã bệnh thì không hay đâu.”

Cố Tư nói có lý, Cố Sơ gạt đầu, cầm quần áo đi vào phòng tắm.

...

Thời gian khó nhọc trôi qua.

Khi chờ đợi một người hoặc một kết quả, mỗi giây mỗi phút đều trở nên dài đằng đẵng. Cố Sơ không biết khi nào có thể đợi được La Trì về Thượng Hải, chỉ cảm thấy chiếc đồng hồ trên tường chạy quá chậm quá chậm, mà trong khoảng thời gian này không có bất kỳ tin tức nào của Lục Bắc Thần, cũng không thấy anh quay về.

Cô cũng không nhắc lại chuyện để Cố Tư quay về Quỳnh Châu nữa. Lúc này Cố Sơ chẳng lo được quá nhiều.

Cứ như vậy, qua buổi trưa, đợi tới buổi chiều.

Cố Tư đặt hoa quả được gọt sẵn lên bàn uống nước, thấy cô vẫn đang nhìn chòng chọc vào mảnh giấy nhớ nắm chặt trong tay, nó khẽ thở dài một tiếng: “Chị đừng quá lo lắng, anh sẽ để lại địa chỉ nhà hàng buổi tối cho chị, chứng tỏ anh ấy rất chắc chắn tám giờ tối có thể tới kịp. Anh ấy chỉ hợp tác điều tra thôi mà, sẽ không có chuyện gì đâu, với lại chẳng phải còn có La Trì sao?”

Lát sau, Cố Sơ lẩm bẩm: “Chị chỉ không hiểu, rõ ràng Bắc Thâm không còn nữa, vì sao lại trở thành mất tích? Vì sao cảnh sát lại cho rằng việc Bắc Thâm mất tích có liên quan đến anh ấy?”

“Chị à, chị...”

Có người gõ cửa, ngắt ngang câu nói của Cố Tư.

Nó vội vàng đứng dậy mở cửa.

Là La Trì, đội mưa gió rả rích tới đây. Anh cầm ô, không mặc cảnh phục, chỉ mặc áo thun, áo khoác và quần vải, có thể nhận ra anh rất mệt mỏi, trong mắt còn có tia máu, cằm mọc đầy râu. Có lẽ không ngờ được là Cố Tư, sau khi gặp mặt anh hơi sững người rồi hỏi: “Còn chưa quay về Quỳnh Châu sao?”

Cố Tư không rảnh nói linh tinh với anh, nghiêng người cho anh vào trong. Cố Sơ thấy La Trì tới, bật dậy khỏi sofa, bước đến, gấp gấp hỏi: “Sao rồi? Có nghe ngóng được tin tức gì không?”

La Trì đặt chiếc ô sang một bên, thay giày đi vào, Cố Tư rót cho anh một cốc nước ấm.

“Vì không cùng một phân cục, anh cũng chỉ có thể hỏi thăm được đại khái, hình như đồn cảnh sát nhận được một bức thư nặc danh, trong thư có một số chứng cứ nhắm vào Lục Bắc Thần.” La Trì ngồi xuống, uống nước rồi nói.

Thư nặc danh?

Cố Sơ choáng váng, thư nặc danh gì?

“Kể ra cũng kỳ lạ, nghe nói năm xưa nhà họ Lục xảy ra một vụ tai nạn giao thông không nhỏ, lúc ấy báo chí nước ngoài còn đưa tin về chuyện này, tất cả đều nói Lục Bắc Thần đã chết trong vụ tai nạn đó, nhưng về sau lại có tin đồn được tung ra rằng trong vụ tai nạn ấy vốn không phát hiện được thi thể.”

Cố Sơ dờ dẫm, cô vẫn luôn cho rằng Bắc Thần đã mất mạng trong vụ tai nạn đó rồi.

“Kẻ nào tội tệ vậy?” Cố Tư oán trách: “Nhất định là vụ vạ.”

“Bọn họ sẽ giữ Bắc Thần mãi sao?” Cố Sơ hỏi, hai bàn tay trợ trợ nắm chặt lấy nhau.

La Trì động viên: “Tạm thời thì không, cảnh sát trước mắt mới chỉ nghi ngờ, phần nhiều là các công việc điều tra cần cậu ấy hợp tác. Nếu có chứng cứ xác đáng thì hôm nay đã bắt giữ luôn rồi. Anh nghĩ, nếu phía cục cảnh sát không hỏi ra được gì thì cũng có thể thả người rồi, sao cậu ấy có thể hại em trai ruột của mình chứ? Yên tâm đi, chuyện này cứ giao cho anh giải quyết, anh báo tin cho em trước để em an tâm, giờ anh phải quay về cục ngay đây.”

Dứt lời anh đứng dậy.

“La Trì.” Cố Sơ gọi giật anh lại: “Dù có tin tức gì anh cũng báo ngay cho em nhé.”

“Yên tâm.” La Trì gật đầu.

Khi đi tới cửa, anh quay đầu nhìn về phía Cố Tư, lúc này cũng chẳng thể màng tới chuyện tâm sự tình cảm nữa. Anh khẽ thở dài, ngó vào bên trong rồi hạ thấp giọng nói: “Chăm sóc tốt cho chị gái của em đi. Cá nhân anh cảm thấy chuyện này không đơn giản đâu.”

Cố Tư thẳng thốt, vừa định lên tiếng thì thấy La Trì làm động tác im lặng. Cố Tư hiểu, không hỏi nhiều nữa.

...

Sau tết, liên tục mấy ngày giảm nhiệt độ khiến một thành phố náo nhiệt nhất như Bắc Kinh cũng vắng vẻ hơn nhiều. Đúng lúc này nhà họ Thịnh lại cử hành tang lễ, khiến cả bầu không khí lạnh lẽo càng trở nên giá buốt, trầm buồn.

Quách Hương Vân đã qua đời, tim suy kiệt, dư vị Tết còn chưa hết trái tim bà đã ngừng đập trên đường đưa vào bệnh viện. Sau khi phát diên, tim bà vẫn luôn không tốt, trước đây đã tài liệu của bệnh viện tâm thần viết rõ rất nhiều lần xảy ra hiện tượng sốc choáng.

Thịnh Thiên Vỹ đích thân tổ chức tang lễ cho Quách Hương Vân. Người tham dự tang lễ ngoài Thịnh Thiên Vỹ và Hứa Đồng ra, chỉ còn là Tưởng Lăng và Mục Thanh Tuyết đeo cong tay, tới dưới sự trông giữ của cảnh sát. Tang lễ này không thông báo rầm rộ với bên ngoài, thậm chí còn phong tỏa mọi tin tức liên quan.

Mục Thanh Tuyết quỳ rất lâu dưới linh đường, cứ lặng lẽ rơi nước mắt. Cả tang lễ Thịnh Thiên Vỹ đều không khóc, nhưng Hứa Đồng nhận ra, anh còn buồn lòng hơn ai hết.

Không muốn bị người ngoài chỉ trích, Tưởng Lăng lấy danh nghĩa cá nhân mua một khu mộ với giá cao cho Quách Hương Vân, có non có nước, người hiểu biết đều nói đó là một mảnh đất quý giá có phong thủy tuyệt nhất. Bản thân Tưởng Lăng không tin điều này, người chết như ngọn đèn tắt lịm, mảnh đất có phong thủy tốt thì đã sao? Nhưng dầu sao cũng từng là người thân thiết nhất, thế nên khoản tiền này bà tình nguyện bỏ ra. Thịnh Thiên Vỹ lại đề nghị trả nguyên vẹn hài cốt về cho Mục Thanh Đăng, dù không thể chết toàn thây thì chí ít cũng lấy phần vụn xương thuộc về Mục Thanh Đăng trở lại, rồi còn sai người tìm kiếm phần xác đã được Mục Thanh Liên chôn cất.

Đây vốn là chuyện không dễ dàng, dầu sao thì Mục Thanh Đăng cũng đã chết nhiều năm rồi, xác trong quan tài bị thối rữa nặng nề. Anh tìm người liên quan, đồng thời hỏa táng rồi chôn cất lại Mục Thanh Đăng, bên cạnh Quách Hương Vân.

Lúc hạ huyết, trời âm u gần như tối đen, cơn gió đó thổi tới nỗi lòng người rét buốt, hoảng hốt, phần phật quét vào mặt như dao găm. Năm âm lịch năm nay tới khá muộn, ba mươi tết vừa qua đã là lập xuân, nhưng thời tiết lại như tháng Chạp.

Thịnh Thiên Vỹ đứng sững bất động trong gió, góc chiếc áo dạ lông cừu màu đen bị gió thổi bay loạn, anh vẫn đứng yên trước bia mộ như một bức tượng, gương mặt cương nghị không một chút biểu cảm, hệt như khắc tượng. Từ lúc cử hành tang lễ tới lúc chôn cất, Hứa Đồng đều ở bên cạnh, một chiếc áo đen, không nói thêm một câu.

Khi gió nổi lên, Tưởng Lăng ho mấy tiếng. Bà cũng mặc áo đen quần đen, không dày dặn lắm, sắc mặt trông tiêu tụy và nhợt nhạt. Vụ án dính líu tới nhà họ Thịnh làm dấy lên không ít dư luận nhưng Tưởng Lăng đã sử dụng quan hệ ngoại giao can dự, tốn không ít công sức, cộng thêm việc Quách Hương Vân qua đời khiến Tưởng Lăng càng bận trước bận sau, thiếu ngủ. Thịnh Thiên Vỹ khuyên Tưởng Lăng quay về xe nghỉ ngơi, Tưởng Lăng kiên trì nói không cần.

Hứa Đồng biết rõ, hai người mẹ Quách Hương Vân và Tưởng Lăng đối với Thịnh Thiên Vỹ mà nói giống như mu bàn tay và lòng bàn tay, đều là ruột thịt. Bây giờ Quách Hương Vân không còn, nếu Tưởng Lăng lại đổ bệnh thì Thịnh Thiên Vỹ quả thật không chống đỡ nổi. Cô bèn chủ động bước tới khuyên nhủ: “Tổng giám đốc Tưởng, để con dìu cô về xe nghỉ ngơi, cô mà bệnh, Thiên Vỹ sẽ áy náy lắm.”

Tưởng Lăng cũng là một người không thích kiếm thêm phiền phức cho người khác, bèn gật đầu.

Trở về xe, Tưởng Lăng nhìn ra ngoài cửa sổ tiếng gió rít như tiếng chim kêu, thở dài nặng nề: “Quách Hương Vân nhìn nó khôn lớn trưởng thành. Bà ấy đi rồi, nó sẽ buồn một thời gian.” Dứt lời, bà kéo tay Hứa Đồng lại, vỗ nhẹ mấy cái: “Lúc này cũng chỉ có con mới có thể an ủi nó thôi.”

Hứa Đồng nhận lời.

...

Chưa tới tám giờ tối Cổ Sơ đã đến nhà hàng, Lục Bắc Thần quả thật đã đặt chỗ. Giám đốc nhà hàng đích thân dẫn đường, lúc đi còn nói hai câu. Một câu là: Vị trí mà giáo sư Lục chọn là vị trí ngắm cảnh đẹp nhất, cũng là vị trí lãng mạn nhất của nhà hàng chúng tôi; Câu thứ hai là: Hôm nay là Valentine, anh Lục chọn hẹn hò ở đây rất lãng mạn đấy. Cả hai câu trước sau đều nhấn mạnh từ ‘lãng mạn’. Vị giám đốc này giống như đang thuyết minh cho Lục Bắc Thần, vì anh ta không cần phải nói hộ nhà hàng thì nó đã là một điểm đến lãng mạn mà người dân Thượng Hải ai ai cũng biết.

Nếu lòng không nghĩ ngợi gì khác, nhìn đâu đâu cũng sẽ thấy cảnh đẹp, tòa nhà cao chót vót, ánh đèn rực rỡ, là nơi thích hợp nhất để các đôi tình nhân hò hẹn. Nhưng thứ Cổ Sơ quan tâm bây giờ không phải là lễ Valentine, cũng không phải những bất ngờ trong buổi hẹn hò. Cô tới, chỉ hy vọng có thể được gặp Lục Bắc Thần, có thể nghe chính miệng anh nói một câu: Anh không sao.

Từng giây từng phút trôi qua, nhân viên phục vụ tới thêm nước chanh nhìn cô với ánh mắt có chút phức tạp, nhưng Cổ Sơ lại hiểu ý nghĩa đằng sau sự phức tạp này. Valentine, trong những hoàn cảnh này đa phần là đàn ông đợi phụ nữ, còn cô lại trở thành một mình ngồi đây đợi đàn ông, khó tránh khỏi khiến người ta nghĩ nhiều. Nhưng người ta không biết, lúc này cho dù bất cô chờ cả đêm, chỉ cần Lục Bắc Thần bình an vô sự là được.

Trước khi tới nhà hàng, cô nhận được điện thoại của La Trì, đại ý nói phía cảnh sát rất coi trọng vụ án lần này nên sẽ lấy lời khai của Lục Bắc Thần lâu hơn một chút, nhưng La Trì làm cam kết ở cục cảnh sát, khi nào cảnh sát không hỏi ra được gì sẽ tự động thả người, buổi tối trở về không thành vấn đề.

Hy vọng... tất cả chỉ là hiểu lầm.

Quan trọng hơn cả là cô cần phải trực tiếp hỏi Lục Bắc Thần xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Đúng tám giờ, Cố Sơ vẫn chưa nhìn thấy bóng dáng Lục Bắc Thần đâu.

Khi đang chuẩn bị gọi điện cho La Trì hỏi lại tình hình thì di động đột ngột bật ra một dòng tin nhắn: Ra trước cửa nhà hàng đợi anh.

Là Lục Bắc Thần gửi tới.

Cố Sơ kích động đứng dậy, vội vàng rời khỏi nhà hàng.

Đèn đường chiếu rọi bóng hình cô, không khí sau cơn mưa vẫn còn ướt rượt, chỉ cần có gió là buốt vô cùng. Ra khỏi nhà hàng, cô không dám đi xa, đứng bên lề đường đợi Lục Bắc Thần xuất hiện, nỗi lo lắng trong lòng từ từ được buông xuống. Nếu anh đã nhắn được tin thì chứng tỏ không có chuyện gì nghiêm trọng.

Người đi trên đường không nhiều, có lẽ đa phần các cặp đôi lại thích cắm rễ ở những nơi náo nhiệt như bên Thượng Hải hơn. Cố Sơ khép chặt áo dạ, chống chọi lại cái lạnh. Bắt đầu từ sáng hôm nay, cô đã cảm thấy lạnh tột độ, có lẽ vì quá nhiều năm rồi không đón tết ở Thượng Hải, nhất thời không thích ứng được.

Chẳng mấy chốc cô đã nhìn thấy xe của La Trì, từ giao lộ chậm rãi đi đến. Phấn khích trào dâng, cô vẫy tay cuồng nhiệt về phía chiếc xe đó.

Đây là đường một chiều, xe bèn dừng ở phía đối diện. Cửa ghế lái phụ bật mở, Lục Bắc Thần bước từ trên xe xuống. Giây phút nhìn thấy anh, Cố Sơ ngỡ là đã rất lâu rồi, mừng rỡ gọi tên anh: “Bắc Thần!”

Lục Bắc Thần đã nhìn thấy Cố Sơ từ sớm, bờ môi cong lên, ra hiệu cho cô đợi một chút rồi vòng ra sau cốp xe, nâng một bó hoa hồng trắng rất to đi ra. La Trì thò đầu ra nói: “Có cần nồng ấm vậy không, mới xa nhau có một ngày thôi mà, còn phải ra tận cửa để đón hả?”

“Cô ấy là vậy đấy, nhiều lúc chẳng nghe lời đâu.” Lục Bắc Thần cười nói rồi gõ lên nắp xe, nói với La Trì một câu: “Cảm ơn nhé.”

“Mau đi hoàn thành chuyện đại sự đời người của cậu đi, vừa hay hai người dành ra không gian riêng cho tôi và Tư Tư.” Trên đường đưa Lục Bắc Thần tới nhà hàng, La Trì đã đặc biệt mua một bó hoa hồng đỏ, còn chê cười Lục Bắc Thần chẳng hiểu chuyện tình cảm, hôm nay hoa hồng đỏ mới là chủ đạo. Nhưng Lục Bắc Thần nói: Cố Sơ thích mấy màu thanh nhạt hơn.

Lục Bắc Thần mỉm cười.

Từ xa Cố Sơ đã nhìn thấy bó hoa hồng vĩ đại đó, nó trắng tựa tuyết, từng đóa từng đóa nở bùng trong ngày đông giá lạnh, còn kết hợp với hoa tương tự, trông vào khiến tâm tình dễ chịu. Cô không đợi được, bước về phía anh, chỉ mong cảnh này không bị quá nhiều người tham lam tọc mạch.

Nhưng đúng vào lúc này, chẳng biết từ đâu có hai chiếc đèn chiếu xa đột ngột phóng đến tia sáng chói mắt, ngay sau đó có một chiếc xe nhắm thẳng về phía Cố Sơ mà lao!

Cô không kịp do dự, ánh sáng ấy chiếu thẳng vào mắt khiến nó đau nhức, da đầu lập tức nổ tung. Khi còn chưa kịp phản ứng lại thì bỗng cảm thấy cả người bị một nguồn sức mạnh đẩy mạnh ra ngoài, bên tai vọng lại tiếng vật nặng va đập rồi tiếng phanh xa chói màng nhĩ, cuối cùng là tiếng cửa xe đập vào thân cây, tiếng thủy tinh ô cửa xe vỡ vụn xé tan màn đêm yên tĩnh.

Tất cả xảy ra quá nhanh, gần như trước sau chỉ có hai ba giây. Kèm theo tiếng va đập, Cố Sơ nghe thấy tiếng La Trì gào lên như phát điên: “Lục Bắc Thần!”

Cố Sơ gắng nhìn cơn đau nơi đầu gối và cánh tay, quay ngoắt đầu lại. Ngay lập tức, đầu óc cô như nổ tung, trắng xóa một mảng.

Bên kia La Trì đã xuống xe, chạy về phía trung tâm bên này. Cổ Sơ lập tức phản ứng lại, điên rồ lao về phía Lục Bắc Thần.

Anh đã ngoi ngóp thở nằm dưới đất, khoe miệng rướm máu, mắt vẫn còn mở, ngón tay khê co giật. Cổ Sơ nhào tới bên cạnh anh trước, lẩm bẩm như không dám tin: “Bắc Thần...” Ngay sau đó lại là một tiếng kêu thảm thiết: “Bắc Thần!”

La Trì đi tới cũng hết hồn hết vía vì cảnh này. Cổ Sơ gào khản cổ: “Xe cấp cứu! Mau gọi xe cấp cứu!”

La Trì lập tức gọi cấp cứu rồi gọi cho cảnh sát giao thông, đồn cảnh sát.

“Bắc Thần, Bắc Thần...” Cổ Sơ quỳ xuống đất, không ngừng gọi tên anh, tay chân, quần áo toàn là máu. Lúc này cô không dám động vào anh. Trên nền đất sau gáy anh, cả một vũng máu trào ra.

Hoa hồng trắng đã bị đụng tới tởm, cánh hoa rụng rơi trên vũng máu, bị máu của Lục Bắc Thần nhuộm đỏ, trở thành hoa hồng đỏ nhức mắt.

Ciếc xe gây tai nạn dừng dưới gốc cây gần đó, mảnh thủy tinh vụn rơi đầy mặt đất. Cành cây bị đâm gãy, đầu xe bị đâm hỏng, chủ xe không bước xuống. La Trì bên này đang bị lửa giận thiêu đốt, mắng chửi chiếc xe gây tai nạn kia.

Cổ Sơ không còn quan tâm được tình hình bên đó, vẫn luôn gào thét tên Lục Bắc Thần. Cô lấy vạt áo lau máu cho anh, nhưng máu từ miệng anh vẫn không ngừng chảy ra. Tay cô run lẩy bẩy, miệng cứ lẩm bẩm mãi: “Không, anh sẽ không sao đâu... Bắc Thần, đừng có nhắm mắt, anh nhìn em, nhìn em đi...”

Máu vào đêm đông nổi bần bật, cái tanh ngọt của máu lại bóp chặt cổ họng cô. Sắc mặt Lục Bắc Thần nhợt nhạt tới kinh người, bờ môi không còn sắc máu. Anh đang cố gắng nhìn cô, ráng gượng tay muốn chạm vào cô. Cô lập tức nắm lấy tay anh, tay anh như cục băng, không một chút nhiệt độ.

“Sơ Sơ...” Lục Bắc Thần gọi tên cô rất khó khăn, bờ môi mấp máy.

Những lời tiếp theo nghe không rõ ràng. Cô ghé tới mới nghe được anh thì thầm: “Em... không sao là tốt rồi...”

Bi thương cùng cực cuộn cuộn ập tới, trái tim Cổ Sơ bị nó bóp nát vụn. Cô ghì siết lấy tay anh, áp lên trái tim mình, nói với anh hết lần này tới lần khác: “Bắc Thần, anh cũng sẽ không sao, nói chuyện với em đi, đừng ngủ.”

Nước mắt ứa ra khỏi khóe mắt lại bị cô kiên quyết ép ngược trở về. Cô không được khóc, anh từng nói anh không muốn thấy cô khóc, anh sẽ đau lòng.

Bây giờ cô không muốn anh đau lòng, không muốn anh phải lo lắng vì cô nữa.

La Trì quay trở lại bên cạnh Lục Bắc Thần, thấy con người của anh rời rạc, quát to: “Lục Bắc Thần, nếu cậu là một thằng đàn ông thì phải ráng lên cho tôi! Cậu thế này là kiểu gì? Tôi cảnh cáo cậu, hôm nay mà cậu dám ra đi, cả đời này ông đây sẽ coi như không quen biết người bạn này!”

Nhưng lúc nói câu này, hốc mắt anh ấy cũng rục đỏ, bàn tay lớn cũng run lên.

Đừng nói là Cổ Sơ, ngay cả anh ấy cũng hoảng sợ. Trong vụ tai nạn này, Lục Bắc Thần bị thương quá nghiêm trọng.

Chẳng mấy chốc, xe cấp cứu đã tới, mấy chiếc xe cảnh sát cũng tức tốc tới kịp thời. Xa xa có những người vây lấy xem, các nhân viên cứu hộ khiêng Lục Bắc Thần lên xe cấp cứu với tốc độ nhanh nhất, Cổ Sơ nhận ngay nhiệm vụ đi theo. La Trì dĩ nhiên cũng lo lắng cho tình hình của Lục Bắc Thần, nhưng với tư cách là người trực tiếp chứng kiến vụ tai nạn, anh ấy vẫn phải ở lại hợp tác điều tra.

Chiếc xe cấp cứu lao đi như bay, các nhân viên giải tán đám đông xung quanh, La Trì qua một bên lấy lời khai.

Tài xế xe gây tai nạn cũng đi theo xe cấp cứu, nhưng theo như La Trì nhìn thấy, anh cho rằng người tài xế sau tai nạn đã tắt thở ngay. Chiếc xe đâm vào thân cây, chạc cây xuyên qua mũi xe, cắm thẳng vào cổ người lái xe.

Đèn xe cảnh sát nhấp nháy thứ ánh sáng lạnh lẽo, dưới màn đêm cũng buốt giá không kém.

Vũng máu trên mặt đất dần khô lại, từng cánh hoa bị nhuộm đỏ màu máu. Gió thổi qua, chúng khẽ dao động, bay bay trên vũng máu. Màu đỏ ấy, đỏ đến ngạt thở.

...

Trên xe cấp cứu, nhân viên y tế cấp cứu cơ bản cho Lục Bắc Thần. Cố Sơ nhấn mạnh rằng mình là bác sỹ, che giấu việc mình vẫn còn thực tập để cùng với họ tiến hành cấp cứu cho Lục Bắc Thần. Các chỉ số trên máy giám sát rất không ổn định. Anh chốc chốc lại rơi vào trạng thái hôn mê, hết lần này tới lần khác được Cố Sơ gọi dậy.

Cả quá trình ấy cô không hề khóc, cũng không cuống quýt rồi bởi như một cô gái không hiểu chuyện. Cô không còn nghe thấy tiếng trái tim mình đập nữa, vì rất rõ ràng, nó còn ở lại nơi hiện trường vụ tai nạn, dừng lại vào khoảnh khắc Lục Bắc Thần đẩy cô ra nhưng lại bị đâm bay đi. Không còn trái tim nữa, cô càng có thể bình tĩnh, càng có thể vững tin Lục Bắc Thần sẽ được cứu.

Cô nắm chặt tay anh mãi, không thể tay anh bị lạnh, thậm chí còn ôm vào trong lòng ủ ấm. Cô nói chuyện với anh, nói không ngừng nghỉ, không gián đoạn. Cô phải để anh nghe thấy tiếng cô, nghe thấy kiên định tin rằng anh sẽ bình an vô sự.

Lúc có ý thức, Lục Bắc Thần lại nhìn cô, anh mắt tuy không sắc bén rõ nét nhưng vẫn đang gắng gượng nhìn cô. Anh đã nói không lên tiếng nữa, mặt nạ đường khí đã được thay hai chiếc vì đã bị máu của anh nhuộm đỏ.

Người tài xế chiếc xe kia đã được xác định là tử vong, cứu chữa vô ích, chạc cây vẫn còn cắm nguyên trên cổ, người của bệnh viện đã thông báo cho cảnh sát.

Cứ như vậy, Cố Sơ theo suốt tới bệnh viện gần nhất. Khi Lục Bắc Thần được đẩy vào phòng cấp cứu, cô bị bác sỹ chặn lại ngoài cửa. Khi ngọn đèn trên đầu sáng lên, cô bỗng cảm thấy sức lực toàn thân như bị rút cạn, chân mềm nhũn, lập tức ngã khuỵu xuống đất.

Thông tới phòng mổ là một con đường hẹp dài, ánh đèn trên đỉnh đầu chói lòa. Cố Sơ nhìn tới tận cùng hành lang, giống hệt như tương lai mờ mịt, tất cả đều chưa biết trước khiến người ta khiếp sợ.

Cô muốn khóc nhưng một giọt nước mắt cũng không rơi ra được; Cô muốn hét nhưng cổ họng lại tắc nghẹn; Cô chỉ muốn giết chết kẻ gây tai nạn nhưng người đó đã bị đẩy vào nhà xác.

Nỗi đau ấy như một cú đâm vào bạch hồng, khiến cô không có cách nào giải tỏa nhưng lại không thể chống đỡ.

Nếu như, nếu như tất cả có thể làm lại từ đầu, cô thà rằng người bị đâm là mình.

Lục Bắc Thần như mạng sống của cô, người đó đã cướp đi sinh mạng của cô rồi, cô lại không biết tìm ai để đòi.

Rất lâu sau, con người khô khốc của Cố Sơ mới chuyển động. Cô từ từ đứng dậy, ngẩng đầu nhìn ngọn đèn phòng cấp cứu, trái tim cuối cùng đã đập. Là cơn đau xé ruột xé gan, đau tới không thở nổi. Giây phút này, cô dường như quay trở lại cái ngày nhìn thấy bố mẹ bị đẩy vào phòng cấp cứu, bất lực, tuyệt vọng, khiếp sợ... tất cả mọi cảm xúc đồng thời bộc phát.

Không, cô không thể một lần nữa chịu đựng nỗi đau thấu tim ấy!

Cố Sơ nắm chặt tay lại, thầm cầu nguyện trong lòng. Cô không rõ bên trong rốt cuộc đang xảy ra chuyện gì, lâu như vậy rồi mà không một người nào đi ra. Đang mãi nghĩ thì có một nhân viên y tế đẩy xe rảo bước đi tới. Cố Sơ tinh mắt nhìn thấy túi máu. Cô túm chặt lấy người đó: “Là Lục Bắc Thần phải không? Đúng không?”

“Bệnh nhân mất máu nghiêm trọng, cần phải tiếp máu.” Người nhân viên vội vã nói câu này rồi vào phòng cấp cứu.

Cố Sơ càng nắm tay chặt hơn. Có tin tức này còn tốt hơn không có, chứng tỏ anh còn sống. Cô cố gắng để bản thân bình tĩnh lại, lúc này cô tuyệt đối không được rối loạn. Anh bị thương nặng, lại không rõ trước đây có tiền sử bệnh tật gì, thế nên cô chỉ có thể bình tĩnh lại.

Tiền sử bệnh tật...

Tư duy của Cố Sơ bị ngắt quãng. Đúng, lúc này nếu có một người hiểu rõ tình hình của anh thì tốt rồi.

Smith!

Lục Bắc Thần từng nói Smith là bác sỹ của bố anh, nhưng Cố Sơ cảm thấy quan hệ giữa Smith và Lục Bắc Thần không đơn giản, lúc này có Smith hiểu một chút tình hình còn hơn là không biết gì hết. Cô vội vàng gọi điện cho Smith, tạ ơn trời đất là ông vẫn còn ở Thượng Hải, nghe nói Lục Bắc Thần bị tai nạn thì ông thực sự thăng thốt, vội nói trong điện thoại: Được, chú tới ngay.

Ngay sau đó, Cố Sơ lại gọi điện cho Ngữ Cảnh. Cô gắng hết sức nói thật bình tĩnh, kể lại tình hình đại khái rồi nói: “Cậu lập tức tới đón bác sỹ Smith, tránh để chú ấy đi đường vòng.”

Ngữ Cảnh ở đầu kia nghe xong sợ suýt khóc, run rẩy hỏi cô liên tục: “Thật sự có thể cứu được giáo sư Lục sao?”

“Được, anh ấy nhất định không sao!” Nói câu này cho Ngữ Cảnh nghe, cũng là để cho chính cô nghe.

Bây giờ việc quan trọng nhất là nếu bác sỹ Smith tới kịp bệnh viện thì có được đặc quyền vào phòng cấp cứu là tốt hơn cả. Nhưng bây giờ Phan An đi Hàng Châu chưa về, La Trì ở lại hiện trường không thể tới bệnh viện. Cô có thể đích thân tới nói chuyện nhưng sợ phòng cấp cứu cần người nhà có mặt, không tìm được cô thì lỡ việc. Thế nên nghĩ xong cô lại hỏi Ngữ Cảnh: “Nói với Ngư Khương, bảo cô ấy tới bệnh viện gặp tôi trong thời gian nhanh nhất.”

Ngữ Cảnh không dám chậm trễ, vội vàng làm theo.

Làm xong những việc này, Cố Sơ mới nhìn kỹ tay mình, nó vẫn đang run, chưa giây phút nào ngừng.

Nửa tiếng sau, Ngư Khương tới bệnh viện trước, vừa nhìn là biết từ chỗ ở tới thẳng đây, quần áo ngủ còn chưa kịp thay, chỉ khoác tạm áo khoác ra ngoài, chân còn đi dép lê. Sau khi thấy Cố Sơ, cô ta gần như phát điên, túm chặt lấy cánh tay cô, truy hỏi: “Vic có chuyện gì? Rốt cuộc cô đã làm gì? Đang yên đang lành sao lại gặp tai nạn?”

Cánh tay Cố Sơ sắp bị cô ta lắc gãy nhưng kỳ lạ là cô không hề cảm thấy đau. Trái tim mới là nơi đau nhất, cơn đau Ngư Khương mang tới chẳng là gì. Cô không kể nhiều chi tiết cho Ngư Khương, chỉ dặn dò rõ ràng từng câu từng chữ, bảo cô ta phải nói với bệnh viện thế nào, nhất định phải để bác sỹ Smith được vào phòng cấp cứu.

Ngư Khương tuy sốt ruột nhưng mọi người đều là người trưởng thành, tự biết phân biệt nặng nhẹ. Cô ta đè nén lo lắng và bực dọc xuống, gật đầu, chạy đi làm việc.

Cố Sơ không lo Ngư Khương nói chuyện không thành công, chỉ cần là người yêu quý Lục Bắc Thần, lúc này cho dù phải liều mạng cũng bắt buộc phải làm cho được. Rất nhanh, lãnh đạo bệnh viện đã biết việc này, dù sao thì thân phận của Lục Bắc Thần cũng bày ra đó, cộng thêm hai vụ án liên hoàn khiến người ta hiểu tầm quan trọng của vị chuyên gia này, thế nên không dám khinh suất.

Hai mươi phút sau, Smith được Ngữ Cảnh kéo một mạch tới bệnh viện. Khi nhìn thấy Cố Sơ, Smith giật mình. Cô nhóc trước mặt mặc dù gặp chưa nhiều nhưng vừa gặp đã như bạn cũ. Trong ấn tượng của Smith, nó là một đứa bướng bỉnh, ông đã nghe nói tới ca phẫu thuật vào đêm ba mươi, lại càng khâm phục dũng khí của cô nhóc. Thế mà giờ đây gương mặt nó cắt không còn hột máu, đầu tóc, quần áo dính đầy máu, thoát nhìn cứ tưởng nó mới gặp tai nạn.

Nhưng gặp được Smith rồi, cô vẫn bình tĩnh nói: “Bác sỹ Smith, chú là chuyên gia, bệnh viện đã đặc cách cho chú được vào phòng cấp cứu.”

Smith hoàn toàn không ngờ trong một thời gian ngắn như vậy nó có thể giải quyết xong phía bệnh viện, quả thực xứng sốt. Ông tới Trung Quốc không phải một hai lần, cho dù là một người có thân phận chuyên

gia như ông muốn nhảy dù một ca cấp cứu cũng phải trải qua rất nhiều thủ tục. Xem ra đúng là nó đã liều mạng rồi.

Ông gật đầu, bảo cô yên tâm.

Cố Sơ lại lập tức níu chặt lấy ông, ánh mắt nhìn ông không rời, nói rành mạch: “Cháu xin chú, dù thế nào cũng phải bảo đảm anh ấy còn sống.”

Sống được tốt hơn bất kỳ điều gì.

Smith đã sống hơn nửa đời người, lần đầu tiên bị ánh mắt của một cô nhóc làm cho chấn động. Ông hơi dờ ra rồi gật đầu thật mạnh.

...

Bắc Kinh, cũng đau thương như thế.

Ngày Valentine này, Hứa Đồng không nhận được hoa tươi, thậm chí không nhận được bất kỳ thông báo đặt nhà hàng nào.

Sau khi chôn cất Quách Hương Vân, Thịnh Thiên Vỹ nhốt mình trong phòng, không ra ngoài, cũng không nghe điện thoại, trở thành một cái xác biết đi. Khi Hứa Đồng mua một ít thức ăn tới nhà anh, cả ngôi nhà u tối, không bật đèn.

Không có hơi rượu, Thịnh Thiên Vỹ không lấy rượu để tê liệt bản thân.

Anh chỉ lẳng lặng ngồi trên sofa, nhìn ra ngoài cửa sổ, ngay cả việc Hứa Đồng vào lúc nào anh cũng không hay biết.

Hứa Đồng đặt chiếc túi vào bếp, khi quay trở lại phòng khách thấy anh không có phản ứng như một khúc gỗ, cô khẽ thở dài bước lên. Vừa định bật đèn thì nghe thấy anh cất giọng trầm trầm: “Đừng bật đèn.”

Tay cô khựng lại.

Rồi cô nghe anh nói: “Tới bên anh đi.”

Hứa Đồng biết anh đè nén không ít chuyện trong lòng, cũng không ép anh phải bật đèn. Cô nhẹ nhàng ngồi xuống bên cạnh anh. Anh kéo cô lại, ôm chặt.

Sức anh rất khỏe, ghì tới nỗi Hứa Đồng không thở nổi, nhưng cô không giãy giụa, cứ để mặc anh ôm chặt như thế. Phải rất lâu sau anh mới buông tay, tựa đầu vào cổ cô, nhất thời khiến Hứa Đồng xót xa. Thịnh Thiên Vỹ trở trọi như một đứa trẻ.

Cô biết, khuyên anh mấy câu cổ nén đau thương chỉ càng tùy ý, lại không thể nói việc dì Vân qua đời là để giảm bớt khổ đau. Thế nên Hứa Đồng chọn cách im lặng, vuốt nhẹ đầu anh, dùng sự dịu dàng để vỗ về những tổn thương nơi anh.

Giữa bao chuyện phải trái đúng sai của nhà họ Thịnh, Thịnh Thiên Vỹ trở thành người hy sinh lớn nhất. Hứa Đồng hiểu cảm giác bất lực của anh giây phút này. Một người trước nay luôn thuận buồm xuôi gió như anh không nghĩ rằng lại biết được thân phận của mình vào lúc này, người dì giúp việc mình luôn dựa dẫm qua một đêm trở thành mẹ ruột, còn người bố anh luôn yêu kính nhất lại làm một chuyện hoang đường nhường ấy... Anh trở nên bị động, hận chẳng đành, yêu chẳng thể, hết như rơi vào một vũng lầy, tiến không được, lùi chẳng xong.

“Mọi chuyện rồi sẽ qua thôi.” Một lúc sau, Hứa Đồng khẽ nói một câu.

Thời gian là người tạo hóa vĩ đại, mọi đau thương, mọi vui vẻ đều không tránh khỏi bị nó gột rửa và lãng quên.

“Sẽ ổn ư?” Thịnh Thiên Vỹ hỏi, chất giọng trầm buồn khiến người ta đau lòng.

Hứa Đồng gật đầu: “Sẽ ổn.”

Có những chuyện thời gian trôi qua sẽ trở nên rõ nét. Từ trước tới nay, cô luôn là người cầu toàn mọi chuyện, có thể vì chịu ảnh hưởng của Niên Bách Ngạn, thế nên cho rằng đàn ông dù là lúc nào cũng không

được tỏ ra mềm yếu. Sau khi tiếp xúc với Thịnh Thiên Vỹ, cô mới biết hai người họ tuy tình cảm thân thiết nhưng về mặt tình cảm lại có quá nhiều khác biệt. Anh có vẻ trẻ con, có thể xem phim hoạt hình trước mặt cô không chút kiêng dè. Khi anh đau sẽ không giấu giếm, không thu mọi cảm xúc lại như Niên Bách Ngạn.

Nhưng có lúc Hứa Đồng lại nghĩ, có thể chỉ có Tổ Diệp mới được nhìn thấy một mặt khác của Niên Bách Ngạn, còn một mặt khác của Thịnh Thiên Vỹ, cũng chỉ có cô mới được chứng kiến.

Bây giờ cô có thể cảm nhận sâu sắc nỗi đau trong nội tâm của anh, mặc dù anh không kể lể, không oán thán nhưng cô lại đau lòng vì vẻ hững hờ của anh. Hứa Đồng hiểu rõ, người đàn ông trước mắt đã cắm rễ sâu vào trái tim mình, anh đã thành công gạt Niên Bách Ngạn ra, chiếm cứ mọi vị trí trong lòng cô.

“Hứa Đồng...” Thịnh Thiên Vỹ lẩm bẩm tên cô.

“Vâng?” Cô cảm nhận được vai anh khẽ run.

“Em có biết không, bà ấy còn chưa được nghe anh gọi một tiếng ‘mẹ’.” Giọng anh hơi nghẹn ngào.

Hứa Đồng cảm thấy trái tim thắt lại, cô lập tức ôm anh thật chặt: “Dì Quách sẽ nghe thấy mà, nhất định đấy.”

Lát sau tâm trạng của anh dường như được dề xuống. Anh nói khẽ: “Đừng rời xa anh...”

Hứa Đồng ôm lấy đầu anh, nói: “Em sẽ không rời xa anh đâu.”

“Lấy anh đi.” Trong bóng tối, anh ngẩng đầu lên, gò má cách cô rất gần, gần tới mức cô có thể nhìn rõ sự quyết tâm qua ánh mắt anh. Anh nói: “Hứa Đồng, lấy anh nhé.”

Hứa Đồng sững sờ, không ngờ anh lại cầu hôn với cô trong hoàn cảnh này.

“Anh không muốn đánh mất nữa.” Thịnh Thiên Vỹ cúi đầu, cọ môi qua má cô, đau khổ nói bên tai cô: “Nhất là em.”

Một dòng chảy nổ tung trong trái tim, Hứa Đồng cảm thấy vừa mừng vừa tủi. Lúc sau cô khẽ gạt đầu. Phải, người đàn ông này, cô cũng không muốn đánh mất.

Thịnh Thiên Vỹ trở ngược tay ôm cô, bờ môi ấm áp men theo gò má cô trượt xuống, trong tối tăm, anh tìm kiếm đôi môi cô, hôn thật sâu. Cô ngẩng đầu đón nhận, vòng tay qua hông anh.

“Hứa Đồng...” Anh mơ hồ lẩm bẩm: “Cho anh ấm áp.”

Cô tưởng anh muốn cô ôm chặt anh, bèn làm theo suy nghĩ của mình. Nhưng môi anh vẫn mơn man đi xuống, bàn tay lớn luồn vào áo cô... Hứa Đồng cứng đờ, lập tức hiểu ra.

Anh cởi cúc áo của cô, cúi đầu, tìm kiếm nhiều hơn nữa.

Hứa Đồng muốn đẩy anh ra nhưng tay chân đã mất hết sức lực, mềm oặt, mặc cho anh dề xuống sofa...

Ngoài cửa sổ là đêm đông, giữa ánh sáng yếu ớt có thứ gì lả tả rơi, là tuyết. Những bông tuyết lúc đầu bé xíu, sau to dần. Còn trong phòng, nhiệt độ đang tăng cao, quần áo rơi rụng như những bông hoa bung nở...

...

Smith từ trong phòng cấp cứu đi ra, sắc mặt tiêu tụy. Cố Sơ lập tức lao tới nắm lấy áo blouse của ông, hỏi: “Bác Thân sao rồi ạ?”

Ông cởi khẩu trang, sắc mặt nặng nề, rất lâu sau mới nói: “Cần phải đưa vào phòng ICT quan sát, phải xem nó có thể vượt qua được đêm nay hay không.” Ông ngáp ngừng mấy giây rồi nhìn về phía Cố Sơ, thở dài: “Con phải chuẩn bị tâm lý, tình hình của nó... không lạc quan.”

381. Q.7 - Chương 381: Chỉ Là Tai Nạn?

Cố Sơ à, với tình trạng của nó hiện giờ, cho dù có thể chống trụ được qua đêm nay, khả năng tỉnh lại cũng không cao.

Ca cấp cứu kéo dài hơn bốn tiếng đồng hồ, trong thời gian ấy La Trì vội vã tới một lần, dẫn các đồng nghiệp khu vực tới nhà xác lấy thi thể. Khi thấy Lục Bắc Thần vẫn còn đang cấp cứu, không có một chút tin tức nào thì anh ấy rất sốt ruột, lo lắng vô cùng, rất muốn ở lại bệnh viện đợi tới lúc có kết quả, nhưng phía cục cảnh sát lần này muốn triển khai điều tra vụ tai nạn giao thông, anh ấy không thể phân thân. Lúc sắp đi, anh ấy dặn dò Cố Sơ, chỉ cần có tình hình gì hãy lập tức thông báo cho anh ấy.

Cố Sơ mệt mỏi gật đầu.

La Trì nhìn thấy quần áo cô bị dính máu, bắn hết cả, bèn hỏi cô có cần thông báo cho Cố Tư tới không. Cố Sơ suy nghĩ rồi từ chối, đã rất muộn rồi, cô tạm thời không muốn làm quá nhiều người lo lắng. Sau khi La Trì đi khỏi, cô bèn nhắn tin cho Cố Tư, báo rằng nó không cần để cửa.

Cố Tư vẫn chưa biết chuyện gì, đáp lại một tin trên chộc: Valentine mà, em hiểu, em hiểu.

Cố Sơ không giải thích với nó, cũng không nhắn tin lại. Cô nhìn thấy tin nhắn cuối cùng Lục Bắc Thần gửi cho mình trong hộp thư đến, mở ra xem, đau xót vô cùng. Ngự Cảnh và Ngự Khương cũng túc trực suốt ở hành lang. Bình thường Ngự Cảnh kính trọng Lục Bắc Thần nhất, ở trong lòng cậu ấy Lục Bắc Thần vẫn luôn được coi là thầy, là thần tượng, gặp phải chuyện này cậu ấy cũng hết hồn hết vía, khóe mắt cứ đỏ mãi, nhưng cũng may vẫn còn kìm nén được, còn xin y tá phòng cấp cứu cốc sữa nóng mang về cho Cố Sơ và Ngự Khương, đảm nhận trách nhiệm chăm sóc phái nữ.

Sau khi bận rộn xong việc, Ngự Khương cũng chỉ còn biết đợi chờ. Cố Sơ biết cô ta không những không về, mà sẽ còn gạn hỏi chi tiết nguyên nhân vụ tai nạn, thế nên khi Ngự Khương đứng trước mặt cô chất vấn, cô cũng không hề cảm thấy lạ.

“Chiếc xe ấy nhắm vào tôi, Bắc Thần vì đẩy tôi ra nên mới gặp tai nạn.” Cố Sơ thành thật khai báo. Cô hiểu rõ sau khi biết được tình hình thực tế, Ngự Khương sẽ phần nộ nhường nào, nhưng đây chính là sự thật, cho dù cô không nói, cô ta cũng có thể điều tra ra quá trình từ phía La Trì.

Quả không sai, nghe xong, sắc mặt Ngự Khương tái xanh, nhìn cô chằm chằm như nhìn kẻ thù, nghiến răng nghiến lợi nói: “Cố Sơ, ngày nào trên đời này cũng có người chết, vì sao cô chưa chết?”

Cố Sơ ngoài mặt tỏ ra vô cảm, thực chất, trái tim đang rỉ máu.

Ngự Cảnh nghe được mấy lời trù ẻo của Ngự Khương, giật nảy mình, vội bước lên nói: “Sao chị lại ăn nói như vậy được?”

“Vậy tôi phải ăn nói thế nào?” Ngự Khương chỉ tay vào cô, cất giọng lạnh lùng nói với Ngự Cảnh: “Chính cô ta hại Vic bị tai nạn, tôi nói vậy là nhẹ nhàng với cô ta lắm rồi, tôi chỉ muốn giết chết cô ta ngay lập tức!”

“Cô ấy cũng đâu muốn thấy chuyện này.” Ngự Cảnh kéo cô ta tới phía hành lang đối diện, khuyên nhủ: “Bây giờ không phải lúc trách cứ ai oán, qua đây ngồi đã.”

Ngự Khương nghiến răng ken két, cuộn chặt tay lại thành nắm đấm, nhìn Cố Sơ không rời mắt, nói tiếp: “Tối tận bây giờ cô vẫn không chịu thừa nhận mình là một con yêu tinh hại người sao? Giờ Vic đang nguy kịch, cô hài lòng rồi chứ? Cô còn muốn hại anh ấy mất đi thứ gì nữa? Tôi mà là cô, tôi đã sớm rời xa anh ấy từ lâu rồi!”

Ngự Cảnh không ngừng kéo cô ta.

Cố Sơ mặc cho cô ta chửi mắng, nửa câu tranh cãi cũng không nói lại.

“Đừng mắng nữa.” Ngự Cảnh hạ thấp giọng, nói.

Ngự Khương hừ một tiếng, ngồi xuống đối diện.

Dưới ngọn đèn dài, Cố Sơ yên lặng ngồi đó, con ngươi không chút thần sắc, hệt như một cái giếng khô cạn và tĩnh mịch. Những lời Ngự Khương nói như kim châm, từng nhát từng nhát đâm đau nhói trái tim cô. Sao cô lại không muốn người nằm trong kia là mình? Sao cô có thể mong cho Lục Bắc Thần chịu nỗi đau lớn như vậy?

Ngư Khương nói không sai, cô chính là yêu tinh hại người. Nếu không vì cứu cô, Lục Bắc Thần nào có gặp nguy hiểm tới tính mạng như lúc này?

Thế nên, khi bác sỹ Smith từ trong phòng cấp cứu đi ra, Cố Sơ vẫn còn ngơ ngẩn.

Smith đưa ra dự liệu xấu nhất cho tình hình của Lục Bắc Thần. Nghe xong kết quả ấy, chân Cố Sơ mềm nhũn, cả người suýt nữa thì ngã khụy xuống đất. Ngư Khương như người mất hồn, lập tức túm lấy cổ áo Smith, nói: “Thế nào gọi là không lạc quan? Tình hình của anh ấy chẳng phải trước nay chú vẫn hiểu rất rõ ư? Lần này anh ấy chắc chắn sẽ không sao cả, phải không?”

Về mặt Smith gương gao. Ông vô thức nhìn Cố Sơ, rồi ngẫm ra hiệu bằng ánh mắt cho Ngư Khương, ho khẽ: “Chú chỉ nói tới tình hình xấu nhất, rất nhiều lúc còn phải xem ý chí của bệnh nhân.”

“Đổi bệnh viện đi...” Ngư Khương lẩm bẩm: “Smith à, đổi bệnh viện cho Vic đi, tìm bệnh viện tốt nhất.”

Smith khó xử, khẽ thở dài, đang định lên tiếng thì Cố Sơ đã nói trước: “Bác sỹ giỏi nhất cũng ở đây rồi, không còn cần phải đổi bệnh viện nữa.”

Ngư Cảnh bước lên kéo Ngư Khương một cái: “Đúng rồi, bác sỹ Smith cũng đã ở đây, còn chuyển đi bệnh viện nào được nữa?”

“Vâng...”

“Bác sỹ Smith.” Cố Sơ ngắt lời vặn hỏi của Ngư Khương, nhìn về phía Smith: “Khi nào thì anh ấy ra?”

“Ngay thôi.” Smith nhận ra cô vẫn đang cố gắng trụ vững, gương mặt kia dường như không còn sắc máu. “Sẽ có y tá đẩy cậu ấy vào phòng ICU. Tối nay dù thế nào ở đây cũng phải có người, tôi cũng sẽ trực ở bệnh viện, có tình hình gì sẽ tiện xử lý kịp thời.”

“Vâng, con sẽ ở lại.” Cố Sơ gật đầu.

Ngư Khương bước lên: “Cháu cũng sẽ không đi.”

“Ngư Cảnh.” Cố Sơ khẽ lên tiếng: “Cậu đưa Ngư Khương về nhà, ngày mai hai người hăng qua.”

“Hả?” Ngư Cảnh sững sờ: “Tối nay tôi muốn ở lại trông giáo sư.”

“Đúng vậy.” Ngư Khương nhìn cô bất mãn: “Cố Sơ, cô không có tư cách đuổi chúng tôi đi!”

“Phòng ICU không cần nhiều người như vậy.” Cố Sơ nói rành mạch: “Anh ấy cần yên tĩnh tuyệt đối.”

“Cô...”

Smith thấy tình hình không ổn bèn khuyên nhủ Ngư Khương: “Cố Sơ nói đúng lắm, hai đứa nên về đi, sáng sớm mai lại qua. Bây giờ sức khỏe nó chịu không nổi việc chuyển bệnh viện đâu, phòng ICU có hạn, đồng người đích thực là phiền phức.”

Ngư Cảnh kéo Ngư Khương: “Đi thôi, em đưa chị về.”

Ngư Khương có thể sẽ không nghe lời Cố Sơ nhưng lời của bác sỹ Smith thì cô ta tuyệt đối tuân theo. Cô ta hậm hực lườm Cố Sơ một cái rồi ra về cùng Ngư Cảnh. Khi hai người họ đi khỏi, Smith nhìn Cố Sơ từ trên xuống dưới rồi ngập ngừng: “Con... có cần quay về thay quần áo không? Không sao đâu, ở đây có chú trông.”

Cố Sơ lắc đầu.

Bây giờ cô đã không quan tâm được quá nhiều chuyện rồi.

...

Cứ như vậy, Lục Bắc Thần bị đẩy vào phòng ICU, Cố Sơ mặc quần áo vô trùng cùng Smith chăm sóc anh.

Anh nằm trên giường bệnh, đầu quấn băng kín mít, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy, cả bờ môi thường ngày thích cười mỉm cũng trắng xanh. Mấy chỗ gãy xương trên người thì không có vấn đề gì, đã được bó bột có thể tự lành lại, nhưng nội tạng thì bị thương nghiêm trọng vô cùng. Đây cũng là nguyên nhân tối nay cần

giám sát đặc biệt. Điều Cố Sơ lo lắng nhất là phần đầu của anh, lúc đó gáy anh đã chảy ra không ít máu. Cô chỉ sợ...

“Sức khỏe của nó khá yếu.” Smith nhẹ nhàng nói: “Lúc này chúng ta chỉ có thể cố gắng hết sức để duy trì tính mạng của nó. Chỉ cần có thể vượt qua được đêm nay thì còn hy vọng cứu sống.”

“Nếu anh ấy có thể vượt qua được đêm nay thì anh ấy có thể tỉnh lại à?” Cố Sơ học y, dĩ nhiên biết điều cần phải lo lắng nhất là gì.

Bác sỹ Smith im lặng, rất lâu sau khẽ thở dài: “Chú không muốn gạt con. Cố Sơ à, với tình trạng của nó hiện giờ, cho dù có thể chống trôi được qua đêm nay, khả năng tỉnh lại cũng không cao.”

Cố Sơ vô thức nắm chặt tay anh, lòng đau như dao cắt.

Smith nhìn theo bóng lưng mỏng manh của cô, bả vai hơi run lên, ông không đành lòng bèn vỗ nhẹ vai cô để an ủi: “Dù thế nào đi chăng nữa, cứ qua đêm nay rồi tính tiếp.”

Cố Sơ hít sâu một hơi, gật đầu. Rất lâu sau cô mới nói: “Con muốn xem qua tình hình máu tụ trong não anh ấy.”

Sắc mặt Smith hơi sững lại, ông ngập ngừng: “Việc này...”

Thái độ của ông ấy khiến Cố Sơ nghi ngờ. Cô quay đầu lại nhìn: “Sao thế ạ? Không tiện ạ?” Cho dù là người nhà của Lục Bắc Thần, cô cũng có tư cách đặt ra yêu cầu này.

“Không phải không tiện, có điều bây giờ bây giờ các phim chiếu chụp còn chưa đưa ra, con cũng biết bây giờ toàn là cấp cứu, nhân lực không đủ.” Smith cho cô một lời giải thích khá hợp lý: “Khi nào tập hợp đủ tất cả các kết quả kiểm tra, chú mang cho con xem.”

Cố Sơ khẽ gật đầu.

Smith thăm thở phào rồi nói: “Nó có mấy đồ dùng cá nhân, còn phải tới phòng mổ ký nhận.”

“Bây giờ ạ?”

“Không sao, chú ở đây trông.”

...

Đêm đã khuya, bầu không khí buốt lạnh khiến người ta phát điên.

La Trì ngồi trong xe cảnh sát, hạ cửa kính xuống, hút thuốc.

Chẳng biết đây đã là liều thuốc thứ mấy anh hút đêm nay nữa.

Phía đồng nghiệp đã thông báo cho người nhà của tài xế gây tai nạn, ngoài ra còn cần pháp y tham gia điều tra. Làm xong các thủ tục chuyển giao, anh đã mệt tới sức cùng lực kiệt. Ban nãy nhận được điện thoại của Cố Sơ, thông báo tình hình của Lục Bắc Thần. Anh biết được mà trái tim vẫn treo lơ lửng.

“Anh lập tức qua đó.” Khi ấy, anh đã nói với Cố Sơ như vậy.

Cố Sơ không đồng ý, khuyên anh về nhà nghỉ ngơi trước.

Làm sao anh có thể nghỉ ngơi được? Chỉ cần nhắm mắt lại, cảnh tượng Lục Bắc Thần gặp tai nạn lại hiện ra trong đầu. Tất cả xảy ra quá đột ngột, một giây trước anh vẫn còn đùa giỡn chọc ghẹo cậu ấy, một giây sau cậu ấy đã ngã gục dưới vũng máu.

Đáng chết!

La Trì càng nghĩ càng tức. Nếu người tài xế kia chưa chết, anh cũng sẽ dùng súng bắn chết ngay lập tức.

Theo CCTV mà phía bộ phận giao thông cung cấp, có thể xem lại rõ hình ảnh vụ tai nạn. Khi ấy chiếc xe kia dừng dưới gốc cây bên lề đường, đèn đường rất tối, đèn xe lại tắt ngóm. Đúng lúc Cố Sơ định băng qua đường thì nó đột ngột sáng đèn, lao ra giữa đường.

Cảnh đó anh đã xem đi xem lại rất nhiều lần, bàng hoàng phát hiện ra mục tiêu của nó là Cố Sơ!

Đối phương muốn hại Cố Sơ?

Là kẻ nào?

Hơn nữa điều khiến La Trì càng khó hiểu hơn là sau khi đâm phải người, chiếc xe kia vì hoảng loạn đã xảy ra sự cố, điều này hoàn toàn khó lý giải. Nếu theo logic thông thường, nó đã đợi bên lề đường rất lâu, sau khi Cố Sơ xuất hiện thì lập tức hành động. Chứng tỏ tất cả mọi chuyện đều nằm trong kế hoạch của nó. Cho dù sau đó nó đụng nhằm Lục Bắc Thần thì cũng không đến nỗi đối phương phải hoảng loạn mà bỏ trốn rồi dẫn đến mất mạng.

Lẽ nào đối phương thật sự vô ý? Tất cả chỉ là tai nạn?

382. Q.7 - Chương 382: Lời Chấp Nhận Trên Ngón Áp Út

Tĩnh dậy rồi, chính miệng em sẽ nói cho anh nghe, em đồng ý.

La Trì nghĩ không ra, từ dấu vết xe để lại hiện trường, không nhận ra được ý đồ của người tài xế. Người đó chết rất thảm, càng khiến các đồng nghiệp của anh tin rằng đây là một tai nạn ngoài ý muốn. Nhưng anh cảm thấy không bình thường.

Ngón tay bị bỏng, chợt run lên, đầu lơ lửng rơi xuống đất.

Người gây tai nạn đã không còn nữa, một Lục Bắc Thần có thể khiến người chết ‘nói chuyện’ giờ còn hôn mê bất tỉnh trong bệnh viện, muốn tìm được manh mối bên trong cực kỳ mong manh. Sau khi cho lời khai ở hiện trường xong, anh lại điều tra tỉ mỉ về chiếc xe gây tai nạn, nhưng không điều tra được bất kỳ điểm nghi vấn nào. Anh lại kiểm tra di vật của người chết, trong di động cũng không có chứng cứ mang tính định hướng nào. Tất cả đều cực kỳ giống một vụ tai nạn bất ngờ. Bây giờ nếu không có đầu mối chứng minh người chết cố tình gây ra tai nạn thì vụ án này chỉ có thể được xếp vào tai nạn giao thông.

Đầu óc La Trì như thiếu khí, bí bách không thể trút ra ngoài. Anh gơ tay lần tìm thuốc lá nhưng hộp thuốc đã trống rỗng.

Ở trong điện thoại, giọng Cố Sơ bình tĩnh đến lạ, bình tĩnh tới nỗi anh nghe cảm thấy rất không thoải mái. Bình thường Cố Sơ nói chuyện luôn toát ra sự ngọt ngào, thanh âm giòn tan, non nớt rất êm tai, đâu có giống như bây giờ, như băng đá. Nhưng anh hiểu, nếu không phải đã thương tâm tới cực điểm, lấy đâu ra một âm thanh tái tê cả lòng người như vậy?

Có đồng nghiệp mở cửa bước vào, đưa cho anh một cốc café: “Đội trưởng La, anh uống một chút cho tỉnh táo.”

La Trì không nhận mà hỏi: “Có thuốc không?”

Người đồng nghiệp móc bao thuốc ra, vừa định mở ra cho anh thì La Trì đã giật lấy, rút từ trong ra một điếu, ngậm lên miệng, người đồng nghiệp vội vàng lấy bật lửa.

“Thế nào rồi?” La Trì nhả ra một làn khói, hỏi.

Người đồng nghiệp uống café rồi nói: “Người nhà đã ký tên rồi, vẫn chưa về.”

“Sao còn chưa về?”

“Còn đang gào bên trong kia.” Người đồng nghiệp thở dài: “Một cô gái xinh như hoa bị đụng xe tới nỗi mặt mũi be bét hết cả, người làm cha mẹ dĩ nhiên đau lòng lắm rồi.”

La Trì nghiêng rằng: “Cùng là mạng người, người bị cô ta đâm còn đang nằm trong bệnh viện, sống chết không rõ kia kia!”

Lái xe gây tai nạn giới tính nữ, sau khi xảy ra sự việc, lời cô ta ra khỏi xe La Trì mới phát hiện ra.

Người đồng nghiệp ngán ngẩm: “Giáo sư Lục xảy ra chuyện đó, chẳng ai mong muốn cả. Còn nữa, sếp đã nghe nói chuyện này, nổi giận lôi đình.”

La Trì biết chứ, không lâu sau khi nhận được điện thoại của Cố Sơ, anh cũng đã nhận được điện thoại của cấp trên, anh bị mắng như tát nước vào mặt. Anh hiểu sự lo lắng của sếp, địa vị của Lục Bắc Thần trong cục cảnh sát được ví như quốc bảo, trước đó sếp đã dặn đi dặn lại dù là thời điểm nào, chỉ cần Lục Bắc Thần còn ở trong nước một ngày thì La Trì anh phải hoàn toàn bảo đảm an toàn của Lục Bắc Thần, đây cũng là lời hứa anh từng bảo đảm chắc nịch trước mặt sếp. Bây giờ xảy ra chuyện này, đừng nói là cấp trên giận dữ, ngay cả bản thân anh cũng khó tìm lý do cho mình. Nói cho tới việc, trải qua quãng thời gian tiếp xúc này, anh đã coi Lục Bắc Thần là bạn từ lâu.

Tất cả đều là lỗi của anh. Anh quên mất rằng một khi coi cậu ấy là bạn là bắt đầu yêu cầu không gian bình đẳng, là bắt đầu hờ hững việc giám sát an toàn của cậu ấy. Trước đây Lục Bắc Thần từng biểu lộ rõ ràng không cần anh bảo vệ, lại còn có vệ sỹ ngầm ra vào, anh đã cho rằng mọi sự yên ổn. Thế mà không thể ngờ, cậu ấy lại có thể gặp chuyện vào năm mới.

“Đội trưởng La, phía đội giao thông không tìm được chút manh mối nào.” Đồng nghiệp lo lắng: “Vụ án này...”

“Điều tra!” La Trì giận dữ bật ra một chữ

Người đồng nghiệp giật nảy mình: “Nhưng bọn em đã lấy lời khai người nhà của nạn nhân, họ đều nói rằng người chết hoàn toàn không quen biết Cố Sơ và Lục Bắc Thần.”

“Quen biết hay không không phải bố mẹ cô ta nói là được!” La Trì nhả mạnh một hơi khói.

...

Cố Sơ lấy đồ dùng cá nhân của Lục Bắc Thần trở về phòng ICU. Smith ngồi trên sofa, nhắm mắt lại, hoàn toàn không phát hiện ra cô đã đi vào. Thấy vậy, cô bước tới, nhẹ nhàng chạm vào người ông. Ông mở mắt ra, đôi mắt xanh sâu xa toát lên vẻ mệt mỏi.

“Cháu đã đặt phòng cho chú trong khách sạn bên cạnh bệnh viện, đây là thẻ phòng, chú quay về nghỉ ngơi cho khỏe.” Cố Sơ vừa lấy xong đồ đạc, tiện đường rẽ qua khách sạn.

Smith nhất quyết đòi ở lại, Cố Sơ khuyên: “Ở đây có bác sỹ trực ban mà. Khách sạn lại gần bệnh viện, nếu thật sự có chuyện gì vẫn có thể tới kịp. Trông chú mệt lắm, nếu trông cả đêm sẽ gục mất, Bắc Thần còn trông đợi vào chú đấy.”

Smith đành nghe lời cô.

Ông rời đi rồi, Cố Sơ nhìn Lục Bắc Thần qua cửa sổ quan sát. Anh vẫn yên tĩnh nằm đó, con số trên máy giám sát vẫn thấp đến đáng thương, nhưng cũng may không xấu đi.

Cô thở dài nặng nề, lúc ấy mới từ từ làm dịu đi cảm giác như tảng đá đè lên lồng ngực.

Đồ đạc của anh đều được đựng trong túi, từ vật to là quần áo tới vật nhỏ như di động, chìa khóa xe. Cố Sơ chọn một vị trí sofa dễ quan sát anh nhất để ngồi, đầu óc văng vất, toàn thân hơi nóng.

Qua cả một đêm mệt mỏi, cơ thể bắt đầu kháng nghị cô.

Đầu gối cũng kêu gào đau nhức. Lúc đó Lục Bắc Thần đẩy cô một cái, lực rất mạnh, cô ngã xuống đất. Cô cẩn thận co chân lên, lúc ấy phát hiện đầu gối đã bị quệt xước cả, thâm tím một mảng lớn.

Cô lại yên lặng thả chân xuống. Chút đau đớn này so với Lục Bắc Thần chẳng là gì cả.

Đồ đạc của anh đều dính máu, nhất là quần áo. Sáng nay anh ăn mặc rất nghiêm chỉnh, có lẽ là tới Hàng Châu có công việc, thế nên ăn mặc rất công sở. Bây giờ áo sơ mi thấm máu, nó khiến cô nhớ tới bó hoa hồng trắng anh ôm trong tay, cũng bị nhuộm đỏ rực, tỏa ra một vẻ đẹp yêu nghiệt. Thì ra cái đẹp cũng phải trả giá, thậm chí có khi là cả tính mạng.

Cà vạt, áo dạ, tất cả đều tanh nồng mùi máu. Cô cầm chiếc áo dạ lên, khoe mắt nóng rực. Đây là món quà sinh nhật cô tặng anh, lúc ấy mặc vào xong anh đã nói với cô: Sơ Sơ, anh rất thích.

Mùa đông này, anh thường xuyên diện nó. Cô cũng thích ngắm anh khoác nó lên người, luôn tôn thêm cái dáng thẳng tắp điển trai của anh.

Cô lại cầm đồng hồ lên, tấm thủy tinh trên mặt đồng hồ đã có vết xước, trong rãnh xước thấm máu của anh... Cố Sơ cầm lấy khăn giấy, cố gắng đè nén nỗi đau như trái tim nứt vỡ, lau nó đi từng chút, từng chút. Anh từng nói, chỉ cần là đồ cô tặng anh đều thích. Nhưng cô tặng những thứ anh thích lại không thể che chắn tai họa cho anh.

Sống mũi Cố Sơ sưng mọng, cay xè, mấy lần muốn khóc đều nhẫn nhịn. Cô sợ rằng chỉ cần mình khóc tức là thỏa hiệp. Cô không muốn để số phận nhìn thấy cô một lần nữa cúi đầu trước nó.

Lật tới cuối cùng, cô phát hiện một chiếc hộp nhỏ.

Một chiếc hộp gấm bằng nhung màu xanh nước biển đậm, tựa như màu của đêm đen.

Đây là thứ gì?

Cô vô cùng khó hiểu, rồi đột ngột nhớ tới câu nói của Cố Tư: Em trông thấy anh rẽ tới lấy một chiếc hộp gấm...

Lẽ nào... chính là cái này?

Cô nhẹ nhàng mở ra, nhưng một giây sau Cố Sơ đã chết sững, ngay sau đó bị thương ập tới.

Là một cặp nhẫn đôi. Chiếc nhẫn nhìn từ xa là hình tròn, nhưng nhìn kỹ tỉ mỉ lại có nội dung. Chiếc nhẫn của nữ bên trên có khắc hoa văn tinh xảo, thoát nhìn đã biết mức độ không thuộc về những người thợ hiện nay, nhất định là nghệ nhân ở cấp tiền bối. Chiếc nhẫn của nam thì hoa văn khá ít, có điều, chỗ đầu và đuôi có hoa văn đối xứng, cực kỳ ăn nhập với chiếc nhẫn của nữ, vô cùng hòa hợp.

Rất lâu sau, Cố Sơ mới dè dặt lấy chiếc nhẫn ra, đặt giữa lòng bàn tay, tỉ mỉ quan sát dưới ánh đèn êm dịu.

Bên trong hình như có khắc chữ.

Cô mượn ánh đèn để nhìn, sau khi nhìn kỹ thì càng cảm thấy đau thương hơn.

Trên nhẫn của người con gái có khắc chữ 'Thần', trên nhẫn của người đàn ông có khắc chữ 'Sơ', cả hai chiếc nhẫn đều đồng thời khắc cùng một ngày, ngày sinh nhật của cô!

Hồ hấp của Cố Sơ trở nên dồn dập, cô nắm nó lại thật chặt!

Đây là...

Cô bất chợt nhớ lại những lời anh từng nói.

Anh nói với cô: Nếu anh đợi không nổi nữa thì sao?

Anh còn nói: Khi đeo lên lần nữa sẽ là nhẫn cưới đấy.

Anh đã nói: Tám giờ tối nay, nhất định phải tới nhà hàng đợi anh...

Nhẫn cưới...

Nước mắt của Cố Sơ cuối cùng cũng không kìm nén được nữa, theo khóe mắt lăn xuống. Cô giơ tay bịt chặt miệng, không để mình khóc thành tiếng, tay kia cầm chiếc nhẫn đã chặt càng chặt thêm, gần như muốn khảm nó vào cơ thể.

Bắc Thần... Bắc Thần, anh định tạo bất ngờ cho em sao?

Chính anh đã nói, anh không đợi được nữa, thế nên đám cưới của chúng ta đã được anh ấn định vào ngày sinh nhật của em ư?

Anh làm nhiều chuyện như vậy, vì sao chưa bao giờ nói với em? Cho dù chỉ là một câu thôi...

Bắc Thần, anh có biết, bây giờ em hối hận dường nào không?

Cô đi tới trước cửa sổ phòng quan sát, nhìn anh nằm trên giường, gọi tên anh hết lần này tới lần khác. Tiếc là... anh không nghe thấy.

Anh nhất định phải tỉnh lại.

Tỉnh dậy rồi, chính miệng em sẽ nói cho anh nghe, em đồng ý.

...

Đúng một đêm, Cố Sơ không dám chợp mắt, tới quá nửa đêm cô hơi sốt, bèn gọi bác sỹ, yêu cầu tiêm thuốc hạ sốt. Bác sỹ kiểm tra cho cô, cho rằng cô chỉ bị phong hàn, còn chưa tới mức phải tiêm thuốc tiêu viêm hay hạ sốt. Nhưng cô kiên quyết, còn nói: “Bây giờ anh ấy cần tôi chăm sóc, tôi không được mang virút trên người.”

Sau khi nghe xong lời cô nói, bác sỹ quả thực cũng sốt, nhưng vẫn làm theo yêu cầu của cô, dùng thuốc hạ sốt và tiêu viêm liều cao.

Khoảng hơn năm giờ sáng, tín hiệu của phòng ICU cứ nhấp nháy, Cố Sơ cuống cuống gọi bác sỹ, sợ xảy ra chuyện gì cô còn gọi cả Smith. Smith tới ngay lập tức, nhận ra ông cũng cả đêm không ngủ, sau khi tới nơi thì phối hợp ngay với bác sỹ trực ban, làm kiểm tra cho Lục Bắc Thần, khi các con số trở lại bình thường, ông mới thở phào nhẹ nhõm.

“Không sao đâu.” Smith ra ngoài, động viên Cố Sơ: “Đây chỉ là phản ứng bình thường thôi.”

Lúc ấy Cố Sơ mới yên tâm.

Sau khi bác sỹ trực ban đi rồi, cô mặc áo vô trùng đi vào. Cô kéo ghế ngồi xuống bên giường, nhẹ nhàng nắm lấy tay anh, đặt bên môi, khẽ nói: “Em biết anh nghe được tiếng em nói. Bắc Thần, em đã nhìn thấy món quà anh chuẩn bị cho em rồi, quà Valentine, em thích lắm. Anh xem này, kích thích vừa vặn.” Cô giơ tay lên trước mặt anh, trên ngón áp út, chiếc nhẫn đẹp đến lạ.

Rồi cô lấy một chiếc nhẫn còn lại ra: “Vậy anh có đồng ý lấy em không?” Cô hôn nhẹ lên tay anh, cười xinh xắn: “Em biết, anh nhất định sẽ đồng ý, phải không?” Dứt lời, cô nhẹ nhàng đeo chiếc nhẫn của nam lên ngón áp út của anh...

383. Q.7 - Chương 383: Điểm Nghi Vấn

Tai nạn... tai nạn giao thông hôm qua không phải ngoài ý muốn, là âm mưu!

Đêm nguy hiểm rốt cuộc cũng qua, khi trời sáng bình hân lên, Smith cùng bác sỹ chữa chính lại kiểm tra cho Lục Bắc Thần. Tất cả đều thống nhất chẩn đoán anh coi như đã qua thời kỳ nguy hiểm, có thể chuyển tới phòng bệnh tiến hành quan sát và trị liệu. Mặc dù nói vậy nhưng Cố Sơ vẫn không thể yên tâm, tinh thần cả người vẫn căng như dây đàn, không dám lơ là dù chỉ một chút.

Ngữ Cảnh và Ngư Khương vội đến từ sáng sớm, sau khi nghe xong tình hình, Ngữ Cảnh ra sức vỗ ngực cảm tạ trời đất, Ngư Khương len lén lau hai hàng nước mắt. Cố Sơ nhận ra đôi mắt cô ta sưng húp, có lẽ cả đêm không ngủ.

La Trì cũng tới, biết được tình hình của Lục Bắc Thần thì cũng yên tâm hơn chút, rồi lại kéo Cố Sơ qua bên cạnh, thì thầm hỏi cô có quen người tài xế gây tai nạn với cái tên đó không. Cố Sơ đáp chắc chắn là không quen. La Trì còn bỏ ảnh của người tài xế ra cho cô xem, cô cũng nói chưa từng gặp mặt.

Qua một đêm, Cố Sơ đã bình tĩnh lại. Cô cảm hận người tài xế nhưng khi chưa có bất kỳ chứng cứ gì, cô cũng không tự tạo sự thật trái với lòng mình, cô quả thực không quen biết người ấy. “Có lẽ, thật sự chỉ là một tai nạn ngoài ý muốn.” Cô thở dài náo nức.

La Trì quay đầu nhìn Lục Bắc Thần nằm trên giường, đầu mày nhíu chặt.

“Có gì không đúng sao?” Cố Sơ cảm thấy tinh thần anh ấy bất ổn.

La Trì trầm ngâm giây lát rồi hạ giọng xuống rất thấp: “Đầu tiên có kẻ nặc danh tố cáo Lục Bắc Thần, bây giờ lại có vụ tai nạn hại cậu ấy nhập viện, sao trùng hợp thế nhỉ?”

Cố Sơ ngẫm nghĩ: “Em cũng chưa bao giờ tin trên đời này lại có lắm chuyện trùng hợp như vậy, nhưng bây giờ, tất cả chỉ là trực giác của anh.”

“Nếu có thể giải thích bằng trực giác thì còn may. Sở dĩ anh nghi ngờ là vì dịp xảy ra hai chuyện này rất lạ.”

“Dịp xảy ra?” Cố Sơ không hiểu: “Ví dụ ạ?”

“Ví dụ như lúc Lục Bắc Thần bị đưa đi thì anh không có mặt ở Thượng Hải, hoặc ví dụ như Chloe cũng không ở bên cạnh cậu ấy.”

“Liên quan gì tới việc Chloe không ở bên cạnh anh ấy?”

Nét mặt La Trì nặng nề: “Một thám tử lừng danh bỏ việc chính không làm, lại ở Trung Quốc ngao du sơn thủy, em cảm thấy có bình thường không?”

Cố Sơ sững sờ.

...

Buổi chiều, nhiệt độ lạnh rõ rệt của Thượng Hải đã bị đẩy lùi không ít, ánh nắng hiếm hoi xuyên qua tầng mây, mang tới chút ấm áp cho thành phố.

Nhân lúc mọi người đều có mặt ở bệnh viện, Cố Sơ tranh thủ về nhà Tây tắm rửa, thay quần áo. Cô rất mệt, sau khi lên xe độc địa chỉ lập tức nhắm mắt lại, khi cô có ý thức là vì bị người tài xế đánh thức.

Nhà Tây cách bệnh viện khá xa, dựa theo số km có lẽ phải mất gần bốn mươi phút, thế mà cô không chút cảm giác, quả thực là quá đổi mệt mỏi. Lúc đưa tiền, ánh mắt người tài xế nhìn cô cứ kỳ lạ. Nhận lấy tiền thừa, cô vừa định xuống xe thì nghe thấy anh ta dè dặt hỏi: “Cô bé, cô có cần báo cảnh sát không?”

Đầu tiên Cố Sơ không hiểu, khi cúi đầu nhìn lại mình mới chợt nhớ ra. Vết máu trên quần áo mặc dù đã khô nhưng cả một mảng đỏ chói quả thực rất bắt mắt. Cô phải ra sức nói dối mình là diễn viên kịch nói, quần áo này là phục trang mới xóa được nghi ngờ của người tài xế taxi.

Về đến nhà, vừa vào cửa lập tức nghe thấy Cố Tư hét toáng lên. Nó chỉ vào quần áo trên người cô, hét như gặp ma. Cố Sơ mệt đến nỗi không thêm giải thích, thay giày đi vào nhà. Cô suy nghĩ rồi đi thẳng vào phòng tắm. Cố Tư lập tức giữ cô lại: “Chị à, chị bị thương chỗ nào? Mau để em xem!”

“Không phải máu của chị.” Cô khó khăn bật ra một câu rồi gạt tay Cố Tư ra.

Cố Tư dừng dờ dẫm tại đó rất lâu, rồi đột ngột phản ứng lại, đuổi theo lên gác.

“Đó là máu của ai ạ?” Nó gạ hỏi.

Cố Sơ đang thu dọn, thay giặt quần áo, thấy nó vào theo, thở dài nặng nề, nhưng không nói gì. Cố Tư tinh mắt nhìn thấy cô cầm một ít đồ dùng nam giới, trợn tròn mắt: “Trời! Không phải là anh rể đây chứ?”

“Đúng vậy, tôi qua đã xảy ra tai nạn giao thông.” Cố Sơ uể oải đáp một câu, cầm một bộ quần áo khô rồi đi vào phòng tắm.

Cố Tư sững sốt, sau khi cửa đóng lại mới hoàn hồn, đập cửa: “Rốt cuộc mọi chuyện là thế nào? Đang yên đang lành sao lại xảy ra tai nạn? Ai? Ai lái xe mà không có mắt như vậy?”

“Tư Tư à, chị mệt lắm, tình hình cụ thể em hỏi La Trì đi.” Cố Sơ hét lên, không còn sức lực.

Cố Tư dừng lại, bàng hoàng.

Hóa ra đây cũng là nguyên nhân tối qua La Trì lỡ hẹn.

...

Trong phòng tắm, Cố Sơ xả cả một bồn đầy nước nóng, ngâm mình vào trong nhưng vẫn cảm thấy lạnh.

Bộ quần áo dính máu bị vứt vào trong giỏ trúc. Có hơi nước nóng, dường như cô lại ngửi thấy mùi máu tanh.

Tối tận bây giờ, nếu có người bắt cô miêu tả chi tiết lại tối qua rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, cô cũng không làm được. Tư duy của cô vẫn dừng lại ở giây phút quay đầu lại ấy.

Khoảnh khắc đó, Lục Bắc Thần nằm trong vũng máu, bó hoa hồng trắng rơi rải rác bên cạnh bị nhuộm đỏ, nhức mắt vô cùng.

Chính cô từng nói với anh: Valentine mà tặng hoa hồng đỏ thì nhà quê lắm? Nếu thật sự phải tặng hoa hồng, chỉ bằng tặng hoa hồng trắng đi.

Thì ra cô sai rồi, Valentine nên tặng hoa hồng đỏ.

Có phải lúc đó nếu cô muốn hoa hồng đỏ thì sẽ không xảy ra chuyện này? Vì thứ có thể nhuộm đỏ hoa hồng trắng chỉ có máu mà thôi.

Nước mắt lăn dài, rơi xuống mặt, rồi rơi xuống nước.

Cô thẳng thừng trầm mình xuống, mặc cho nước nóng lan qua gò má, nước mắt hòa vào nước, như vậy coi như cô chưa hề khóc.

Tới tận khi gần ngộp thở cô mới ngẩng đầu lên khỏi mặt nước, mở mắt ra, hốc mắt nóng rẫy.

Cổ Sơ xoa tinh dầu, nhỏ mấy giọt vào bồn tắm để làm đầu óc tỉnh táo. Lúc này có buồn ngủ cách mấy cũng không được gục. Lúc bỏ tinh dầu, ngón tay cô chạm vào chiếc túi, bên trong là đồ đạc của Lục Bắc Thần, lúc này cô ôm tất cả vào phòng tắm.

Đã được cô xử lý gần hết rồi.

Cô nhìn chiếc nhẫn trên ngón áp út, sống mũi chột cay xè.

Di động của Lục Bắc Thần trong túi rung lên, cô tỉnh lại, rút nó ra. Di động vẫn ổn, chỉ có màn hình bị vỡ, nhưng vẫn hiển thị tên người gọi, là Phan An.

Lại là một người cần lời giải thích. Chuyện Lục Bắc Thần bị tai nạn, vẫn chưa có ai kịp thông báo với anh ấy.

Vừa nhận máy thì đầu kia đã bắn một tràng như pháo nổ.

“Lục à, cậu có biết nếu một ngày một đêm vẫn không tìm ra người thì có nghĩa là gì không? Ông trời ơi, tên nhóc đó rốt cuộc đã đắc tội với ai?”

Cổ Sơ sững người, do dự hỏi: “Tên nhóc mà anh nói là... Chloe?”

Đầu kia di động rõ ràng chờ ra giấy lát, một lúc sau mới nói: “Cổ Sơ? Là em à?”

“Vâng, là em đây.”

“Tên Lục Bắc Thần đó đâu?”

“Anh trả lời câu hỏi của em trước đã.” Ngữ khí của Cổ Sơ khá cứng rắn: “Chloe mất tích ạ?”

Phan An đáp ứng: “... Cũng không hẳn là mất tích, tên nhóc Chloe đó nổi tiếng là ham ăn ham chơi, một hai ngày mất liên lạc với cậu ta cũng bình thường thôi.”

“Chloe đi Hàng Châu rốt cuộc để làm gì?”

“Anh không biết.”

“Phan An, anh đang nói dối.”

“Anh thề đấy, anh thật sự không rõ.” Phan An chân thành nói: “Cá nhân anh cho rằng cậu ta chỉ đi du lịch.”

Cô không tin câu này.

Có lẽ người biết mục đích thật sự Chloe tới Trung Quốc chỉ có mình Lục Bắc Thần.

Một thám tử...

Nếu chỉ có Lục Bắc Thần biết mục đích của anh ta, vậy thì...

Cổ Sơ bất thành linh rùng mình, đột nhiên nghĩ ra một khả năng, đó chính là... Chloe đã giúp đỡ tìm kiếm tung tích Lục Bắc Thần!

Cô cũng giật mình bởi suy nghĩ này, không khỏi thẳng thốt.

“Có Sợ?” Đầu kia, Phan An thấy cô mãi không nói gì, cảm thấy kỳ lạ: “Em vẫn ổn chứ?”

“Em... không sao.” Cố Sơ hít sâu một hơi: “Khi nào anh quay về?”

“Chiều nay anh về rồi.”

“Được, vậy anh nhanh nhé.”

Phan An nghe xong câu này bỗng có một dự cảm không lành, cộng thêm cuộc điện thoại này do chính Cố Sơ nghe máy, với tính cách của cô, đáng nhẽ sẽ đưa di động cho Lục Bắc Thần mới phải. Anh cảnh giác hỏi: “Xảy ra chuyện gì rồi?”

Làm ngành này tính cảnh giác luôn cao. Cố Sơ cũng không muốn giấu anh, trả lời với giọng nặng nề: “Bắc Thần gặp tai nạn giao thông rồi.”

“Cái gì?!”

...

Lục Bắc Thâm mất tích.

Đây là điều chính miệng Lục Bắc Thần đã thừa nhận, vậy mà trước đây... Cố Sơ tỉ mỉ phân tích lời Lục Bắc Thần nói. Anh nói với cô, Bắc Thâm không còn nữa. Không sai, nghiêm túc mà nói, Lục Bắc Thần không lừa cô, anh chỉ nói không còn nữa, chứ không nói đã chết, giả thiết Lục Bắc Thâm đã chết chỉ là suy đoán ngộ nhận của cô.

Nếu Lục Bắc Thần thật sự ủy thác Chloe tới điều tra tung tích Bắc Thâm, vậy thì trên di động của anh chỉ ít cũng sẽ có thông tin hai người liên lạc, phải không?

Thế là sau khi nói chuyện với Phan An xong, Cố Sơ bắt đầu kiểm tra di động của Lục Bắc Thần.

Di động của anh trước nay đều mở bằng vân tay, từ sau anh đổi điện thoại của cô về cùng một loại, anh không những đổi mật mã của mình thành hình vẽ, thậm chí đổi cả của cô thành hình vẽ. Hình vẽ được cấu thành từ con số có thiết kế rất đơn giản, di động của cô được anh đổi thành sinh nhật anh. Cô chưa từng hỏi mật mã của anh, anh cũng chưa bao giờ nói, nhưng cô biết mật mã chắc chắn là sinh nhật cô.

Quả nhiên là mở được.

Vừa mở xong đã có không ít thông báo email liên tục nhảy ra. Cô mở ra xem, đều tới từ Mỹ, là các tài liệu có liên quan tới vụ án, xem kỹ thì đó là tài liệu tổng hợp nhiều vụ án đột nhập vào nhà giết người, rõ ràng hung thủ đã đầu trí với cảnh sát. Qua những email qua lại, Cố Sơ biết được Lục Bắc Thần đã hoàn thành phần phân tích hung thủ một cách nhẹ nhàng, cũng thuyết minh tỉ mỉ về tình hình xác chết.

Có lẽ chính là vụ án anh nhắc tới lúc trước, giống như anh đã nói, vụ án này không khó nhằn. Nhìn thế nào nó cũng không liên quan tới Chloe và Lục Bắc Thâm, thế nên cô đóng hộp thư lại.

Cứ như vậy, cô lục tìm rất lâu mà vẫn không tìm ra manh mối tài liệu trực tiếp nhất. Hai người họ không nhắn tin qua lại, chỉ gọi điện.

Cố Sơ thất vọng bỏ di động qua một bên, ngẩng đầu dựa vào bồn tắm, rất lâu sau mới tự cười mình. Cố Sơ à Cố Sơ, mà đang muốn chứng minh điều gì?

Mặc dù cô tự hỏi mình như vậy nhưng trong lòng hiểu quá rõ cô muốn chứng minh điều gì.

Từ trước tới nay cô luôn có một cảm giác, chính là cái cảm giác lần nào cũng bị cô ra sức đè xuống: Có lẽ, Lục Bắc Thâm không còn nữa đó vốn không phải Lục Bắc Thâm của cô...

Hít sâu một hơi, cô lại mạnh mẽ cắt đứt suy nghĩ này.

Cô giơ tay giặt lấy khăn tắm, lau sạch người rồi đứng ra trước gương, lau sạch cả hơi nước đọng trên gương, để lộ ra một gương mặt vẫn còn nhợt nhạt. Nước có nóng cách mấy vẫn không thể làm nóng bừng gương mặt cô lên, cũng phải, lạnh lẽo từ tận trong tim, cơ thể sao có thể ấm áp?

Cố Sơ quay đầu nhìn đồng quần áo dính máu đỏ, máu của Lục Bắc Thần. Mỗi lần nhìn thấy, tim cô lại run lấy bầy.

Trên đời này nếu thật sự có một cỗ máy có thể quay ngược thời gian lại thì tốt biết bao. Vậy thì lúc đó cô nhất định sẽ sang phía đường bên kia đợi anh, thấy anh đến sẽ khoác chặt tay anh, không để chiếc xe kia làm tổn thương anh dù là một chút.

Nếu như...

Đợi đã!

Đầu mày Cố Sơ đột nhiên cứng lại.

Vì sao... anh lại bắt cô đợi anh trước cửa nhà hàng?

Lục Bắc Thần trước nay luôn là người đúng giờ, hẹn tám giờ thì chắc chắn tám giờ có mặt. Cô cũng không có thói quen đến muộn trong những buổi hẹn, hơn nữa trong tình hình tối hôm đó, anh càng hiểu rõ cô chỉ tới sớm chứ không tới muộn. Vậy khi thời gian đã vượt qua tám giờ, anh lại biết cô đã đợi trong nhà hàng, vì sao còn nhắn tin bảo cô ra ngoài?

Tin nhắn?!

Cố Sơ càng chau mày chặt hơn. Cô vừa đọc, hình như...

Cô quay người cầm lấy di động, lật mở hộp thư đi, càng đọc hơi thở càng dồn dập, cả người không còn ổn nữa.

Tròn mười phút, cô đã kiểm tra vô số lần, từ tin đầu tiên tới tin cuối cùng...

Cuối cùng, Cố Sơ ngã xụi lơ bên cạnh bồn tắm, bờ môi run rẩy, nắm chặt di động.

Mọi tin nhắn trong di động đều không có một tin nào bảo cô ra trước cửa nhà hàng đợi anh!

Cũng tức là Lục Bắc Thần chưa hề nhắn tin ấy!

Cố Sơ bỗng cảm thấy sống lưng lạnh toát, mặc dù vừa ngâm nước nóng nhưng khoảnh khắc này cô lại thấy lạnh buốt tận xương. Lát sau cô buông di động ra, run rẩy ấn bàn phím, ấn mấy lượt mới miễn cưỡng gọi được tới máy của La Trì.

Đầu kia nhận máy rất nhanh, tỏ ra ngạc nhiên: “Bắc Thần?”

“Em đây...” Giọng Cố Sơ rất yếu, còn run nữa.

La Trì lập tức nhận ra sự bất ổn: “Cố Sơ? Em sao vậy?”

“Em...” Cố Sơ đè nén cơn run trong lòng, tay kia bấu chặt vào mép bồn tắm, nói rành mạch từng câu từng chữ: “Tai nạn... tai nạn giao thông hôm qua không phải ngoài ý muốn, là âm mưu!”

384. Q.7 - Chương 384: Còn Sống Là Tốt Rồi

Hôm nào cô cũng đếm giây đếm phút cho qua ngày, ngày nào cũng cầu nguyện đấng cánh cửa ra là có thể nhìn thấy Lục Bắc Thần cười với cô.

Đích thực không phải tai nạn ngoài ý muốn.

Đây là đáp án cuối cùng mà La Trì đưa ra.

Khi mạng sống của Lục Bắc Thần đã có dấu hiệu ổn định, Cố Sơ đề nghị được chuyển viện. Sau khi nhận được thông báo tiếp nhận bệnh nhân của bệnh viện mình, cô đưa Lục Bắc Thần tới đó. Một là, lần này Lục Bắc Thần bị thương nghiêm trọng ở não bộ, bệnh viện của Cố Sơ là bệnh viện hàng đầu trong cả nước về ngoại khoa thần kinh và tim mạch; Hai là, Cố Sơ đầu sao vẫn còn là sinh viên thực tập, cô bắt buộc phải điều chỉnh hợp lý thời gian chăm sóc Lục Bắc Thần và thời gian thực tập.

Đã từng có lúc cô nghĩ tới chuyện từ bỏ cơ hội thực tập, không làm gì hết, toàn tâm toàn ý Lục Bắc Thần. Nhưng sau đó Ngư Khương đã cãi lại cô một câu, không chút khách khí: “Nếu cô chẳng là gì cả, thì còn tư cách gì ở lại bên cạnh Vic? Định cả ngày giặt quần áo và nấu cơm hả? Vậy thì thuê người giúp việc là được rồi. Anh ấy nghĩ trăm phương nghìn kế để trải đường cho cô, cô đã báo đáp anh ấy được gì?”

Câu nói của Ngự Khương không hề khách khí, chữ nào chữ nấy đều có gai nhọn mà chữ nào chữ nấy đều có lý. Sau đó Cố Sơ cũng đã suy nghĩ lại. Phải rồi, bạn muốn chăm sóc một người xuất sắc, đầu tiên quyết là bạn phải giỏi giang. Dựa vào số tiền bố để lại, cô hoàn toàn có thể bỏ việc để vui đầu vào chăm sóc anh. Nhưng như vậy thật sự là điều Lục Bắc Thần mong muốn sao? Anh hy vọng cô có thể hoàn thành lý tưởng, gánh nặng, hy vọng cô có thể trở thành một người có ích với mọi người, giá trị của cô không chỉ hạn chế trong việc chăm sóc việc sinh hoạt của Lục Bắc Thần, quan trọng hơn cả là còn phải trở thành một nửa tinh thần của anh, có thể chia sẻ khổ đau với anh.

Con người muốn có bao nhiêu khả năng chia sẻ có nghĩa là họ phải có tương ấy khả năng chuyên môn.

Trước giờ, Smith luôn có sự giao lưu qua lại với những vấn đề học thuật của Cố Sơ ở trường, thế nên sau khi Lục Bắc Thần chuyển viện, Smith đã gia nhập đội y học ngoại khoa thần kinh, trở thành chuyên gia đặc biệt, kết hợp với chuyên gia ngoại khoa thần kinh và tìm mạch một lần nữa tiến hành hội chẩn tình trạng của Lục Bắc Thần.

Ban đầu, mục đích Cố Sơ để Lục Bắc Thần chuyển viện là muốn nắm rõ toàn bộ tình hình, dấu sao thì ở bệnh viện của mình, cô có thể biết ngay quá trình và kết quả chẩn đoán. Cô không hề nghĩ Smith lại khởi động kế hoạch bảo mật toàn bộ quá trình. Đừng nói là Cố Sơ, ngay cả Cố Khải Mân là trợ lý đắc lực nhất kiêm vợ chưa cưới của anh ấy, Tiêu Tiểu Tiêu, cũng không thể tham gia vào bệnh án này, điều này quả thực khiến Cố Sơ sửng sốt.

Câu giải thích mà Smith đưa ra rất đơn giản. Ông có hiệp ước giữ bí mật y học do chính tay Lục Bắc Thần ký tên, thế nên sau khi Lục Bắc Thần xảy ra chuyện, ông tự nhiên có thể chứng thực quyền lợi này dưới sự chứng kiến của luật sư.

“Con cũng đừng nghĩ nhiều.” Smith đã an ủi Cố Sơ như vậy: “Nó là người của Lục Môn, đây cũng là quy định của Lục Môn.”

“Con là bạn gái của anh ấy, nói cách khác chính là người nhà, muốn được biết tình hình cụ thể của bệnh nhân rất bình thường mà, phải không ạ?” Cố Sơ cảm thấy khó tin: “Vả lại, khi mọi người điều chỉnh phương án chữa trị cho bệnh nhân cũng nên thông báo cho người thân biết chứ?”

Smith cười nói: “Chú biết quan hệ của hai đứa, nhưng trước mắt, cháu vẫn không thể được coi là người nhà của nó, chỉ ít thì về mặt pháp luật chưa phải.” Rồi sợ cô buồn, ông vỗ vai cô động viên: “Khi nó còn chưa kết hôn, mọi tình trạng bệnh tình của nó đều do chú phụ trách, cho dù là gặp phải một sự điều chỉnh quan trọng, tôi cũng có quyền quyết định. Lục Môn có quy định của Lục Môn, mong con thông cảm.”

“Con là bác sỹ mà.” Cô đành phải lòi ra thân phận này.

Nhưng đây không phải là một lý do đủ sức phản bác và xoay chuyển quyết định của Smith. Ông cười khê: “Xin lỗi con, con là bác sỹ nhưng con không có quyền tham gia.”

Một câu nói khiến Cố Sơ á khẩu.

Miệng của Smith rất kín, dù La Trì điều tra cũng né tránh đề cập tới bệnh tình riêng một cách khéo léo, cả các bác sỹ khác lại càng không nói lộ ra chuyện gì. Không còn cách nào khác, Cố Sơ đành phải cầu cứu Tiêu Tiểu Tiêu, hy vọng có thể thông qua cô ấy có được chút tin tức từ Cố Khải Mân.

Tiêu Tiểu Tiêu cũng sốt sắng thay cho Cố Sơ, nhìn thấy bạn mình tìm được người tốt sắp đạt được kết quả rồi, ai ngờ được lại xảy ra cơ sự này, tâm lý dĩ nhiên nặng nề. Nhưng cô cũng không thể vi phạm quy định của bệnh viện, ép buộc lấy được tình hình. Cậu ấy cũng chỉ còn cách mềm mỏng với Cố Khải Mân, để ít nhiều có thể biết chút tin tức.

“Họ nói rằng trong não giáo sư Lục có máu tụ đè lên dây thần kinh.” Buổi sáng sau khi kiểm tra phòng bệnh một lượt, Tiêu Tiểu Tiêu kéo Cố Sơ sang một bên thì thầm: “Máu tụ rất vụn rất mảnh, lại không thể tự tan đi, cách duy nhất là phẫu thuật.”

Cố Sơ nắm chặt chiếc cốc trong tay, nó hơi run. Cô mím môi không nói gì, nhưng đầu óc thì đang xoay chuyển rất nhanh, rất lâu sau cô nói: “Tôi tận bây giờ bác sỹ Smith vẫn chưa nhắc tới chuyện phẫu thuật mở hộp sọ, chứng tỏ ca phẫu thuật này mức độ nguy hiểm rất cao.”

“Không sai, bác sỹ Smith là chuyên gia ngoại khoa thần kinh nổi tiếng, ngay cả chú ấy cũng không dám thực hiện thì chắc chắn là phẫu thuật vô cùng nguy hiểm.” Tiêu Tiểu Tiêu gật đầu.

Cố Sơ đặt cốc nước qua một bên, ra sức xoa mặt. Cô cảm thấy mặt lạnh ngắt, giống như mọi huyết quản đã đóng băng lại, không làm việc nữa vậy. Tiêu Tiểu Tiêu thấy vậy rất đau lòng, kéo tay cô lại, dịu giọng an ủi: “Cậu cũng đừng căng thẳng quá, dù sao thì bác sỹ Smith nghĩ thế nào chúng ta cũng chưa rõ, về vấn đề tính nguy hiểm của phẫu thuật, đều là chúng ta tự suy đoán thôi.”

“Mong là vậy.” Ngoài miệng cô nói vậy nhưng trong lòng hiểu rõ, tính nguy hiểm của phẫu thuật chính là nguyên nhân khiến bác sỹ Smith chần chừ không mổ. Thần kinh não bộ rối rắm phức tạp, còn liên hệ tới dây thần kinh khắp cơ thể, máu tụ đề lên dây thần kinh lâu năm sẽ dẫn tới đủ mọi nguy hiểm, một khi bệnh tình nghiêm trọng sẽ dẫn tới chết não. Cô có thể nghĩ tới hậu quả thì Smith càng có thể, nhưng vẫn không làm phẫu thuật, xem ra tình trạng của Bắc Thần rất đặc biệt.

Phòng bệnh chốc chốc lại có người tới, Ngự Cảnh, Phan An, La Trì và một số lãnh đạo. Chuyện Lục Bắc Thần gặp tai nạn không ầm ĩ ra ngoài, Ngự Cảnh chỉ gửi thông báo qua phòng thực nghiệm bên Mỹ, bảo họ toàn quyền tiếp nhận vụ án tiếp theo. Ngự Khương tới thường xuyên nhất, tới là sẽ ở lại rất lâu, thi thoảng lại mở nhạc cho Lục Bắc Thần, hoặc kể lại một số vụ án từng trải qua ngày trước.

Mặc dù Cố Sơ không thích Ngự Khương, nhưng cũng may có cô ấy cô mới biết được rất nhiều chuyện quá khứ, thì ra từng vụ án mà họ trải qua đều nguy hiểm này nối tiếp nguy hiểm kia, chỉ nghe thôi đã nổi da gà, nói chi tới chuyện đích thân trải nghiệm.

Tối buổi tối, Cố Sơ vẫn ở bên Lục Bắc Thần, thậm chí còn không về ký túc xá. Cô lấy giường gấp đặt vào trong phòng bệnh, lúc nào không buồn ngủ thì trò chuyện với anh, khi nào thực sự buồn ngủ rồi thì nằm thiếp đi bên cạnh.

Khi ngủ cô luôn đan tay mình vào tay anh, mong sao anh tỉnh lại cô có thể biết ngay lập tức.

Cứ như vậy qua rằm.

Cố Tư vẫn ở Thượng Hải chưa đi. mấy ngày nay nó học được đủ các kiểu hầm canh, làm xong là lập tức mang tới bệnh viện cho Cố Sơ uống. Cố Sơ cũng không giục nó quay về. Mỗi lần cô hay nghĩ, hoặc là Lục Bắc Thần cứ hôn mê mãi như vậy không tỉnh, hoặc là cô em gái ruột của cô thành công quyến rũ anh rồi hai người cao chạy xa bay, cô tình nguyện chọn tình huống thứ hai.

Còn sống là tốt rồi.

Sầm Vân không hay biết chuyện này, thế nên tới tết Nguyên tiêu, Cố Sơ bịa đại một lý do không thể về nhà là đi ấy cũng tin. Nhưng Hứa Đồng là người nhạy cảm, từ trong điện thoại đã nhận ra giọng cô khang khác, chị ấy gan hỏi biết được sự tình, ngày hôm sau đã cùng Thịnh Thiên Vỹ bay qua Thượng Hải.

Sau khi gặp Cố Sơ, Hứa Đồng quả thực giật mình. Mới chỉ có mấy ngày ngắn ngủi mà cô đã gầy rộc đi, gương mặt vốn đã chẳng to giờ lại càng gầy tới đáng thương. Đôi mắt to xinh đẹp gần như trũng sâu vào trong. Gặp chuyện này, Hứa Đồng cũng chẳng thể nói được gì, chỉ biết động viên, bảo cô gắng chăm sóc bản thân mình. Thịnh Thiên Vỹ từ đầu tới cuối vẫn ngồi im lặng trước giường, có thể nhận ra tâm trạng vô cùng nặng nề.

Ngày mười sáu, tiết trời dần chuyển ấm, ánh nắng rất rực rỡ, rọi sáng cả ô cửa sổ. Thời tiết đẹp luôn khiến tâm trạng con người ta trở nên vui vẻ theo, đẹp tới nỗi Cố Sơ cứ cảm thấy Lục Bắc Thần sẽ tỉnh dậy vậy. Mặc dù từ khi xảy ra tai nạn tới nay chưa được mấy hôm, thế mà Cố Sơ cảm nhận đã dài đằng đặc như mấy thế kỷ rồi. Hôm nào cô cũng đếm giây đếm phút cho qua ngày, ngày nào cũng cầu nguyện đẩy cánh cửa ra là có thể nhìn thấy Lục Bắc Thần cười với cô.

Đây là một nỗi dẫn vật, nhưng vẫn cứ phải kiên cường mà gánh vác.

Thế nên, cô rất mong đợi một ngày đẹp như thế này, thời tiết có thể đem tới vận may. Ai ngờ, chỉ đón nhận được tin tức của La Trì.

“Trong cùng một kiểu tai nạn, nếu người tài xế gây tai nạn vô tình đụng trúng người thì sẽ vô thức phanh xe, nhưng qua khám nghiệm hiện trường, cô gái đó sau khi đâm vào người không hề nhấn phanh, khi quy

vụ án rất dễ dàng phân tích thành lái xe khi say rượu.”

Trên hành lang dẫn ra vườn hoa, La Trì khoanh hai tay trước ngực, tay phải kẹp điều thuốc, từ từ để làn khói quẩn quýt. Cố Sơ dựa vào lan can hành lang, hít sâu: “Em nghĩ, pháp y không xác định được nồng độ cồn trên người chết đúng không?”

“Phải, người chết lúc đâm người hoàn toàn không uống rượu.”

“Không phải lái xe khi say rượu, vậy mà đâm phải người lại không phanh, chứng tỏ tình huống cố ý là rất lớn.” Cố Sơ nghiêng rằng.

La Trì hút thuốc, qua làn khói thuốc, nhìn cô chăm chăm.

Cố Sơ cảm thấy anh ấy có điều muốn nói bèn hỏi: “Có chuyện gì em chưa biết à?”

La Trì suy nghĩ rồi gạt tàn thuốc, nói: “Có chuyện này anh vẫn chưa nói với em, thông qua dấu vết hiện trường và CCTV, rồi thông qua hệ thống phanh xe, mục tiêu của người chết là em. Nếu cô ta cố ý thì cũng là cố ý muốn đâm em.”

“Thế nên?” Cố Sơ sững sốt.

“Thế nên nếu mục tiêu của cô ta thật sự là em, hơn nữa Lục Bắc Thần lại bất ngờ xông ra cứu em, đáng nhẽ cô ta nên phanh xe theo bản năng.” La Trì nhấn mạnh.

“Cuối cùng chẳng phải cô ta đâm vào cây sao?” Cố Sơ hoài nghi.

La Trì lắc đầu: “Nếu người ta đâm phải người khác sẽ lập tức phanh xe, nhưng người chết đâm vào người, lái đi rất xa rồi đâm vào cây, đã quá khoảng thời gian phản xạ có điều kiện, hơn nữa từ đầu tới cuối người chết không hề phanh xe.”

385. Q.7 - Chương 385: Dám Chết Vì Em Thì Phải Dám Sống Vì Em

Tình yêu không phải chuyện có thể chia nhường tranh cướp...

Cố Sơ nghe xong lời La Trì nói, trầm mặc rất lâu, hô hấp dần dần trở nên gấp gáp, sắc mặt cũng càng lúc càng khó coi. Sau khi thấy biểu cảm này của cô, La Trì thở dài nặng nề: “Em thông minh như vậy, chắc là nghĩ ra nguyên nhân rồi chứ?”

Cô cắn chặt môi, chỉ muốn bật máu ra mới chịu buông. Cánh môi dưới bị cô cắn hằn lên một dấu răng sâu đậm. Cô nhìn về phía xa, ánh mắt bi thương: “Thật ra người đối phương muốn đâm chính là Lục Bắc Thần, vì biết rõ, anh ấy nhất định sẽ đẩy em ra.”

La Trì mệt mỏi gạt đầu.

Cố Sơ nhắm chặt mắt lại, lúc ấy cảm giác chua xót nơi hốc mắt mới dịu đi phần nào. Khi cô mở mắt ra, đôi mắt đã ứng đỏ: “Ngư Khương nói không sai, em chính là kẻ chuyên hại người khác. Trước đây cô ta vẫn hay nói em sẽ hại chết Bắc Thần, bây giờ...” Giọng cô nghẹn ngào.

“Em cũng đừng tự trách mình, đây là sự lựa chọn của cậu ấy. Anh nghĩ nếu đổi lại là em nằm trên giường, cậu ấy càng sống không bằng chết.” La Trì là một người bộc trực đã quen, trước nay không giỏi an ủi con gái, nghĩ bụng vẫn nên quay về chuyện vụ án là hơn.

“Bọn anh xác minh thông tin những tin nhắn của người chết, phát hiện cô ta đích thực từng xóa đi một dòng tin, tra số điện thoại thì hóa ra gửi cho em.”

Cố Sơ sững người, một vài giây sau lập tức rút di động, mở tin nhắn mà cô hoài nghi ra, đưa cho La Trì xem. La Trì xem xong, gạt đầu khẳng định: “Không sai, tin nhắn mà em nhận được chính là do cô ta gửi tới.”

“Nhưng tên hiển thị bên trên là Lục Bắc Thần?”

“Nếu đối phương rành về hệ thống mạng đen thì muốn làm được điều này không khó.”

“Vì sao phải thực hiện một kế hoạch chu toàn đến thế?” Cố Sơ cảm thấy cực kỳ khiếp sợ.

Nguyên nhân phía sau La Trì vẫn còn đang điều tra nhưng xét từ những chứng cứ nắm được trước mắt, ngoại trừ tin nhắn ấy ra, các manh mối khác đều không thể chứng minh được người chết có thù với Lục Bắc Thần, nhưng cả tin nhắn ấy cũng không thể hoàn toàn là chứng cứ chỉ ra âm mưu cố ý ám sát của người chết, vì cô ta gửi nó vào máy của Cố Sơ, mà Cố Sơ lại nhận từ Lục Bắc Thần.

Sau khi La Trì đi khỏi, lòng Cố Sơ vẫn như bị một tảng đá đè xuống, nặng trĩu khiến cô không thở nổi, mỗi bước dịch chuyển đều nặng nề. Khác hẳn với trước đây cô suy nghĩ, nếu chỉ là tai nạn ngoài ý muốn, cô không phải lo lắng, nỗi căm hận với người tài xế kia cũng tan biến theo sự ra đi của cô ta, nhưng sau khi biết chuyện tin nhắn cô lại vô cùng bất an. Bây giờ sau khi nghe La Trì phân tích thì lại càng hoang mang tột độ.

Có người muốn giết Lục Bắc Thần!

Đây là một sự thật rõ ràng rành.

Chính là nữ tài xế thiệt mạng đó ư?

Cố Sơ luôn cảm thấy mọi chuyện không đơn giản như vậy.

Thế nên càng nghĩ cô càng bất lực, sức mạnh nguy hiểm này cũng hoàn toàn không biến mất, có thể nó đang ẩn nấp trong bóng tối, đợi chờ thời cơ tuyệt nhất để ra tay.

Xem ra phải gia tăng số lượng vệ sỹ mới được.

...

Trở về phòng bệnh, Cố Sơ nhìn ngay thấy người con gái đứng bên cạnh bệ cửa sổ hành lang.

Khi cô ta quay người lại, Cố Sơ nghe thấy trái tim mình đập thịch một tiếng.

Lâm Gia Duyệt đã lâu không xuất hiện. Cô ta yên lặng đứng đó như một pho tượng, khuôn mặt trắng trẻo dường như không có chút cảm xúc nào, cô ta nhìn Cố Sơ chằm chằm như nhìn một người xa lạ.

Cố Sơ bước lên, chưa lên tiếng thì Lâm Gia Duyệt có vẻ như đã nói chuyện: “Cô dám chắc đám vệ sỹ này có thể bảo vệ an toàn cho anh ấy chứ?”

Lạnh như băng, không chút nhiệt độ.

“Nếu không bảo vệ được, cô sẽ không đứng đây mãi mà không vào.” Cố Sơ bình thản trả lời.

Lâm Gia Duyệt lạnh nhạt nhìn về phía cô, ánh mắt tựa như có một sức mạnh bắn tia. Cố Sơ nhìn rất rõ, Lâm Gia Duyệt hận cô.

“Nếu tôi cứ xông vào, cô nghĩ họ dám chặn tôi à?”

Cố Sơ cũng không muốn cô ta bị đuổi về, bèn để cô ta vào phòng bệnh.

Lục Bắc Thần vẫn yên tĩnh nằm đó, bất động. Có chút nắng chiếu nghiêng vào phòng, những hạt bụi li ti từ từ di chuyển trong không trung, tất cả đều đẹp một cách tĩnh mịch, nếu như... anh chỉ ngủ thôi.

Vào một buổi chiều thế này, gương mặt hơi nghiêng của anh rất đẹp, sống mũi cao, lông mày rậm. Mỗi lần Cố Sơ ngắm anh như vậy lại ngỡ như anh đã thức dậy rồi, ngồi bật dậy ngoắc ngoắc tay với cô nói: Qua đây.

Bước chân của Lâm Gia Duyệt rất khê, có vẻ như sợ làm kinh động tới anh, hoặc đoán chừng cô ta cũng quên mất Lục Bắc Thần không thể bị kinh động nữa rồi. Cô ta đặt túi xách sang một bên, ngồi xuống bên giường.

Khi cô ta giơ tay chạm vào mái đầu trắng xóa những băng gạc, Cố Sơ nhìn thấy ngón tay cô ta run rẩy.

Rất lâu sau, Lâm Gia Duyệt mới lên tiếng.

Giọng nói rất khê khàng, giống như tuyệt vọng.

“Tôi hối hận rồi.”

Cố Sơ ngẩn người.

Lâm Gia Duyệt thu tay về, quay đầu nhìn Cố Sơ, sắc mặt vẫn bình tĩnh: “Mặc dù tôi không cam tâm nhưng cũng đã từng tin tưởng cô. Bây giờ tôi hối hận rồi, hối hận vì đã trao anh ấy cho cô.”

Cố Sơ chỉ cảm thấy ngạt thở, lát sau cô nói: “Tình yêu không phải chuyện có thể chia nhường tranh cướp.”

“Anh ấy không yêu tôi, tôi chấp nhận.” Lâm Gia Duyệt cất giọng rét buốt: “Chỉ ít thì anh ấy sẽ không vì tôi mà tổn thương nặng nề như vậy, và ít nhất thì tôi còn có thể nhìn thấy anh ấy làm việc, trò chuyện bình thường, chứ không phải như bây giờ, sống không ra sống, chết chẳng phải chết!”

“Tôi sẽ không để anh ấy chết!”

“Cô còn tư cách nói với tôi câu này à?” Lâm Gia Duyệt phản bác.

Cố Sơ cuộn chặt tay lại: “Còn!”

Ánh mắt Lâm Gia Duyệt rơi xuống chiếc nhẫn trên ngón áp út của cô, con người hơi rụt lại rồi cô ta quay đầu nhìn chiếc nhẫn trên tay Lục Bắc Thần, nó cũng nằm trên ngón áp út, trơn tru, giản dị.

Cô ta cười, nhưng là nụ cười bi thương.

Cố Sơ ít nhiều cảm thấy bất ngờ vì phản ứng của cô ta. Cô những tưởng Lâm Gia Duyệt khi nhìn thấy chiếc nhẫn này sẽ giống như Ngự Khương, chỉ muốn nuốt sống cô ngay lập tức, thế mà cô ta chỉ cười, cười đến nỗi... cô nhìn còn đau lòng.

Lâm Gia Duyệt đứng dậy, dịu dàng thì thầm với Lục Bắc Thần: “Bắc Thần, rồi sẽ có một ngày anh biết ai mới là người thích hợp nhất với anh.”

Dứt lời, cô ta cầm túi xách, đi thẳng khỏi phòng bệnh, không quay lại.

Giống như một cơn gió, Lâm Gia Duyệt tới vội vàng, đi vội vã.

Cố Sơ đứng nguyên đó rất lâu, tới tận khi không còn nghe tiếng giày cao gót của cô ta vọng lại nữa mới từ từ nhích tới trước giường của Lục Bắc Thần.

Cô tưởng rằng Lâm Gia Duyệt như điên cuồng gào lên với cô, không thể ngờ cô ta lại phản ứng như vậy.

Đó là kiểu đau thương đến tan nát cõi lòng.

Không hiểu sao Cố Sơ bỗng cảm thấy trái tim rất nhói, vì biểu cảm của Lâm Gia Duyệt, cũng vì lời nói của Lâm Gia Duyệt. Cô nâng tay Lục Bắc Thần lên, đan tay vào tay anh, thì thầm: “Bắc Thần, nếu anh đã dám chết vì em vậy thì phải dám sống vì em đấy.”

...

Cuối cùng Chloe cũng đã có tin tức.

Sau khi anh ta quay lại Thượng Hải đã là ngày thứ năm của tết Nguyên tiêu.

Anh ta lặn lội đường sá tới thẳng bệnh viện, khi tới nơi thì Cố Sơ đang đo thân nhiệt cho một em bé. Chloe râu ria lởm chởm, khiến em bé òa lên khóc.

“Lục Bắc Thần đang ở đâu?” Anh ấy không còn ra vẻ dịu dàng mờ ám như mọi ngày mà quá rất to, có thể thấy thực sự đã sốt ruột.

Cố Sơ sợ anh ấy làm ảnh hưởng tới các bệnh nhân khác, bị người ta khiêu nại, vội vàng kéo anh ấy đi.

...

“Anh bị người ta đánh úp!” Đây là câu nói đầu tiên của Chloe sau khi vào phòng hội nghị. Anh ấy kéo một chiếc ghế qua, ngồi xuống rồi hần học bổ sung: “Mẹ kiếp!”

Sau khi Chloe chủ động xuất hiện, việc đầu tiên Cố Sơ làm là gọi La Trì tới, vì mấy ngày nay La Trì cũng đang cử người tìm kiếm Chloe. La Trì vừa nghe tin Chloe đã trở về Thượng Hải thì lập tức tới vội, sau khi nhìn thấy anh ấy thì liên tục thở dài. Để tiện trò chuyện, Cố Sơ dẫn họ tới phòng họp.

Chloe kể lại tình hình sau khi tới Hàng Châu, về mặt sức khỏe cảm thấy phần.

“Anh vừa tới Hàng Châu liền có người gửi một bức thư tới khách sạn, nói là Lục Bắc Thần gặp nguy hiểm. Ban đầu anh còn tưởng có kẻ lừa dối, nhưng sau đó càng nghĩ càng thấy không ổn, gọi cho Lục Bắc Thần lại không gọi được, anh ý thức được sự việc bất thường, định quay trở lại Thượng Hải thì ai ngờ bị kẻ nào đó đánh ngất, tới tận sáng nay anh mới tỉnh lại.”

“Bức thư đó còn không?” La Trì hỏi.

Chloe lôi từ trong balo ra một phong thư, đưa cho La Trì: “Đừng tốn công nữa, người viết thư dùng một loại mực thuốc đặc biệt, chữ biến mất từ lâu rồi.”

La Trì mở ruột ra xem, quả nhiên là một tờ giấy trắng.

“Anh có ấn tượng với kẻ đánh lén không?” La Trì lại hỏi.

Chloe vò đầu, xoa tay: “Anh đừng quên tôi là thám tử, mấy chuyện điều tra manh mối này tôi rành hơn anh. Nhưng mẹ nó, lần này bị kẻ đó gài bẫy, một chút manh mối cũng không có, thật tức chết mà!”

La Trì cũng biết Chloe có bản lĩnh nhưng chuyện cần hỏi vẫn phải hỏi, quan trọng hơn là đối phương nhắc tới việc Lục Bắc Thần gặp nguy hiểm, chứng tỏ nhất định có liên quan tới vụ tai nạn.

Vậy người báo tin là ai? Đã báo tin, vì sao còn phải tiêu hủy chứng cứ? Người báo tin đang lo sợ điều gì?

“Chloe.” Cố Sơ dựa bên cạnh bàn, khoanh hai tay trước ngực, nhìn chằm chằm vào gương mặt nẫu ruột của anh ấy, hỏi thẳng: “Anh tới Hàng Châu làm gì?”

Chloe đang phần uất chợt khựng lại vì câu hỏi của Cố Sơ, lát sau bỗng ập a ập ứng: “À... anh đi chơi, nghe nói ‘Tây Hồ cảnh đẹp nhất thiên hạ’.”

“Là ‘Quê Lâm cảnh đẹp nhất thiên hạ’.” La Trì phản bác không chút nề tình.

Chloe vò đầu: “Thế à? Tôi không biết.”

“Anh đi Hàng Châu kiếm người đúng không?” Cố Sơ không để cho anh ấy vòng vo tam quốc: “Là Bắc Thần nhờ anh đúng không? Tìm Lục Bắc Thần?”

Chloe sững sốt, há hốc miệng: “Anh nói rồi mà, đi ngắm cảnh đẹp.”

“Từ Trung Quốc ra nước ngoài, rồi từ nước ngoài tìm về Trung Quốc, trừ Thượng Hải và Hàng Châu, anh đã đi qua không ít thành phố và vùng quê ở Trung Quốc. Chỗ lần trước anh tới là đảo Cổ Lăng.” Cố Sơ không rời mắt khỏi Chloe, nét mặt vô tình: “Anh là một người lớn lên bên bờ biển, số lượng những căn nhà hàng đầu quay mặt ra biển khắp thế giới không thể đếm hết, anh bảo anh say đắm biển ở Cổ Lăng à? Chloe, em không tin đâu, nhất là bây giờ Bắc Thần đã gặp chuyện, anh còn định vờ vịt với em à?”

Chloe nhìn Cố Sơ, rồi lại nhìn La Trì, trầm mặc rất lâu, cuối cùng thở dài nói: “Không sai, anh đang tìm Lục Bắc Thần, bao năm nay anh vẫn luôn tìm kiếm tung tích của cậu ta.”

386. Q.7 - Chương 386: Người Sống Có Thể Trốn

Nếu cả đời này anh ấy nằm như vậy, thì em sẽ ở bên chăm sóc anh ấy cả đời...

Mặc dù đã dự liệu trước những lời thừa nhận của Chloe vẫn khiến Cố Sơ thăng thốt tốt cùng. Anh ấy nói mấy năm nay anh ấy vẫn đang tìm kiếm tung tích của Bắc Thần, chỉ riêng ba chữ ‘mấy năm nay’ đã đủ khiến cô ngệt thở.

“Bắc Thần mất tích từ khi nào?” Khi câu này bật ra khỏi miệng Cố Sơ là vô thức, thật ra tận sâu đáy lòng vẫn có một giọng nói cảnh cáo cô: Đừng hỏi nữa, đừng tìm hiểu sâu thêm nữa... Nhưng cảm giác tò mò bị cô đè nén quá lâu đang rục rịch bật dậy, như ma quỷ, như điên dại, thiêu đốt mọi bình tĩnh của cô.

Chloe hoàn toàn không biết sự tranh đấu trong lòng cô, anh ấy nói: “Với sự suy đoán của Lục Bắc Thần thì có lẽ Bắc Thâm mất tích vào năm sắp tốt nghiệp nghiên cứu sinh.”

“Cụ thể là thời gian nào?” Cố Sơ nhìn Chloe chăm chú.

Chloe giật mình vì phản ứng của cô, ngay cả La Trì cũng nhận ra sự bất thường ấy.

“Em không sao chứ?” Chloe hoài nghi.

Cố Sơ cất mọi căng thẳng lại, lắc đầu: “... Em chỉ muốn biết một số quá trình của sự việc thôi.”

“Cụ thể thì có lẽ chính là năm Bắc Thâm ra nước ngoài du học.” Chloe nhún vai: “Vì lần cuối cùng Bắc Thâm xuất hiện ở Hạ Môn, dĩ nhiên, đây là thông tin Bắc Thần đưa anh.”

Hơi thở của Cố Sơ trở nên gấp gáp, đôi tay vô thức nắm chặt: “Ý của anh là trước khi Bắc Thâm ra nước ngoài du học đã mất tích rồi?”

“Có lẽ vậy.” Chloe suy tư: “Mấy năm nay anh đã tìm rất nhiều nơi, thậm chí ở nước ngoài cũng tìm rất lâu, mục tiêu cuối cùng vẫn dừng lại ở Trung Quốc. Nếu Bắc Thần đã phát hiện ra nơi hoạt động cuối cùng của Bắc Thâm ở Hạ Môn vậy thì nhất định sẽ có manh mối. Chỉ tiếc là bao nhiêu năm nay, cho dù có manh mối cũng đứt, nhưng mà...”

Anh ấy chỉ nói nửa chừng.

Cố Sơ nghe thấy sốt ruột bèn hỏi: “Nhưng gì cơ?”

Chloe nghiêng đầu nhìn cô, như cười như không. Cố Sơ bị nhìn đến nổi cả người thiếu tự nhiên, nhú mào: “Anh có chuyện gì thì nói đi.”

Anh ấy đứng dậy, ngồi phịch xuống sát bên cạnh cô, gơ cánh dài ra, nét mặt đùa giỡn, hỏi: “Này, em hãy đứng từ góc độ của con gái mà đánh giá đi, giữa anh, Lục Bắc Thần và Lục Bắc Thâm ai đẹp trai hơn?”

Cố Sơ dờ ra, không ngờ anh ấy lại hỏi vậy.

Bên này La Trì cũng đang đợi nghe tình hình, không thể ngờ tư duy của Chloe quá nhạy vọt, từ vụ án lập tức nhảy qua chuyện sắc đẹp. “Chloe, cậu nói rõ ràng mọi chuyện đã rồi hãy so sánh về đẹp, làm gì có kiểu nói chuyện nửa vời thế?”

“Cậu hiểu cái gì?” Chloe lườm nguýt La Trì.

La Trì ghen lời, bĩu môi.

“Em nói đi chứ, ai đẹp trai hơn?” Chloe vẫn còn chưa quên vấn đề này, thúc giục Cố Sơ.

“Anh đẹp trai, anh đẹp trai.” Cố Sơ đáp qua quýt, cô chỉ quan tâm tới chuyện Lục Bắc Thần mất tích.

Chloe dĩ nhiên nhận ra cô đáp tạm bợ, nhưng cũng không vạch trần mà hỏi nửa đùa nửa thật: “Thế sao em lại thích Lục Bắc Thần?”

Cố Sơ còn chưa trả lời, La Trì ở bên đã phản đối: “Này này này, tôi nói này, Lục Bắc Thần tới giờ vẫn đang còn nằm trong phòng bệnh đấy, cậu đã sốt ruột đào góc tường của anh em rồi?”

Chloe không ngờ La Trì lại ầm ĩ bèn ghé đầu nói bên tai Cố Sơ: “Hoặc hỏi thế này đi, em ưng hai anh em cậu ấy điểm gì?”

Cố Sơ quay ngoắt đầu lại nhìn anh ấy, trái tim suýt chút nữa thì vọt ra khỏi cổ họng.

Chloe mỉm cười nhìn cô, dường như đã sớm dự liệu được cô sẽ có phản ứng này. La Trì không nghe được câu nói cuối cùng của Chloe, thấy Cố Sơ phản ứng rõ ràng như vậy, vội hỏi: “Thì thâm làm gì hả? Chloe, cậu coi tôi là người vô hình đấy à, tôi còn thở đấy!”

Vậy mà không ai thỏa mãn sự tò mò của La Trì.

Chloe thì làm mặt khó dò, Cố Sơ thì mặt mào nhợt nhạt, chẳng ai để tâm tới một La Trì đang nhợt nhạt. La Trì thấy vậy, bất mãn: “Này, nói thế nào tôi cũng là cảnh sát đấy, với tư cách là công dân, hai người có phải không nên giấu giếm cảnh sát hay không?”

Chloe lần này thì để tâm tới La Trì: “Thật ngại quá, chuyện Bắc Thâm mất tích không lập án, cho dù lập án cũng không rơi vào đầu cậu, thế nên khỏi cần mang danh hiệu ra dọa tôi.”

Cậu nói đột ngột đánh thức Cố Sơ!

Lục Bắc Thâm mất tích, vì sao Lục Bắc Thần không báo cảnh sát?

Rõ ràng La Trì có sự nhạy cảm này. Anh ấy nhìn Chloe với vẻ quái lạ: “Ý của cậu là bao năm qua cảnh sát vẫn không hề tham gia?”

Chloe nhún vai: “Nếu không thì người làm thám tử như tôi có ích gì?”

“Vì sao?” Cả La Trì và Cố Sơ đều đồng thanh.

Câu trả lời của Chloe lại rất đơn giản: “Có lẽ là quyết định của Lục Môn chẳng? Chắc là hai người cùng từng nghe nói cái nhà họ Lục đó quái dị cỡ nào.”

Nghe giống như câu trả lời, lại có vẻ chỉ là một cái cớ, nhưng rõ ràng Chloe chỉ có thể đưa ra một đáp án như vậy, có lẽ ngay bản thân anh ấy cũng không biết nguyên nhân thực sự.

“Anh tới Hàng Châu cũng để tìm Bắc Thâm?” Cố Sơ hỏi.

Chloe gật đầu: “Anh điều tra được cậu ta từng tới Hàng Châu, có lẽ là đi chơi, có lẽ là đi làm việc khác, nhưng cũng giống như ở Hạ Môn, đều là manh mối nhiều năm để lại rồi, muốn điều tra sâu thêm quá khó khăn.”

La Trì ngẫm nghĩ: “ Bao nhiêu năm nay mà không tìm được thì... lành ít dữ nhiều.”

“Ý của anh là...” Trái tim Cố Sơ đập lỡ nhịp.

La Trì xoa cằm: “Khả năng còn sống quá thấp.” Rồi anh ấy lại thở dài: “Có lẽ, Bắc Thần đã sớm chuẩn bị tâm lý rồi.”

Chloe lại không đồng tình với lời của La Trì: “Tôi lại cảm thấy người sống khó tìm hơn người chết.”

Cố Sơ đột ngột quay nhìn Chloe.

Chloe nói một câu đầy ẩn ý: “Người chết sẽ không lẩn trốn nhưng người sống thì có.”

...

Sau khi tường thuật xong trải nghiệm thảm thương của mình ở Hàng Châu, Chloe cứ gào đau cánh tay mãi, La Trì bèn đưa anh ấy về. Trước khi đi, Chloe bá vai Cố Sơ, hạ thấp giọng nói: “Em yên tâm đi, có những chuyện cho dù bị những người thông minh tuyệt đỉnh như anh đoán ra, anh cũng sẽ không đi nói lung tung đâu.”

Trở về phòng bệnh, Cố Sơ giặt một chiếc khăn mặt sạch, lau mặt và lau người cho Lục Bắc Thần.

Anh chỉ nằm đó, đầu mày cũng không rung lên cái nào. Nếu không phải vì chạm vào nhiệt độ cơ thể anh, cô nhất định sẽ hiểu lầm rằng anh đã ra đi.

Ánh nắng buổi chiều rất đẹp, cô mở toang rèm cửa, để căn phòng được sáng sủa. Làm xong những việc này, cô trở về ngồi xuống bên cạnh Lục Bắc Thần, nắm lấy tay anh thì thầm: “Em biết lúc ngủ anh không thích có ánh sáng, dù là ban ngày hay ban đêm. Nhưng bây giờ thì anh nên sưởi nắng nhiều một chút.”

Sắc mặt anh nhợt nhạt quá đối, như giấy trắng vậy.

Rất lâu sau, cô lại thở dài: “Bắc Thần, anh còn bao nhiêu chuyện giấu em nữa? Em hiểu anh giấu một số chuyện nhất định có lý do của anh, cũng tin rằng anh hoàn toàn không cố tình lừa em. Nhưng nếu anh đã có ý muốn cưới em làm vợ rồi, có phải nên nói thật với em hay không?”

Lời của Chloe đối với La Trì có thể không có quá nhiều giá trị tham khảo, muốn tìm được người báo tin và kẻ đánh lén Chloe giữa biển người mệnh mông này tốn rất nhiều thời gian, nhưng đối với cô mà nói, điểm chú tâm lại rơi vào thời gian Bắc Thâm mất tích.

Theo như ‘lời khai’ của Chloe, có lẽ là sau khi cô đưa ra lời chia tay với anh, chia tay không lâu cô đã nhận được tin nhắn Bắc Thâm gửi tới, kèm theo một bức ảnh, chính là hàng chữ trên bức tường ở Hạ Môn. Lúc đó lòng cô đau như dao cắt nhưng quyết tâm không nhắn lại gì. Về sau cảnh cô và Kiều Vân Tiêu ở khách sạn bị Lục Bắc Thâm nhìn thấy, lần đó anh ấy đã hoàn toàn tuyệt vọng.

Sau đó nữa, anh ấy nhận suất học bổng, rời khỏi đại học A.

Lẽ nào lúc đó anh ấy đã thật sự mất tích? Chứ không phải là ra nước ngoài du học?

Nếu như vậy vì sao Lục Bắc Thần còn phải gạt cô nói Bắc Thâm xảy ra tai nạn giao thông? Nếu Bắc Thâm mất tích, vậy thì vụ tai nạn năm đó rốt cuộc là thật hay giả? Nhưng trong thư nặc danh ám chỉ trong vụ tai nạn đó không phát hiện được thi thể Bắc Thâm, nói vậy là nó tồn tại.

Tư duy của Cố Sơ rối loạn, nhất thời bung bét như tơ vò, cô lại đồng thời cảm thấy hoang mang bất an, luôn cảm giác có một nỗi sợ hãi mơ hồ đang sinh sôi. Nó khiến cô khó chịu.

Cô vô thức giơ tay ra.

Ngón tay vòng qua bờ vai Lục Bắc Thần, chạm phải vết sẹo trên vai phải của anh.

Vết sẹo này thật sự là do một vụ án của anh để lại sao?

Khi suy nghĩ này trôi qua đầu, cô chợt rùng mình...

Cô chợt nhớ lại biểu cảm của anh khi kể chuyện Bắc Thâm gặp tai nạn. Lúc đó cô chỉ cho rằng anh vì Bắc Thâm mà cảm hận cô, thế nên dù nghiêng răng nghiêng lợi hay ánh mắt khiến cô thịt nát xương tan thì cũng rất đỗi bình thường, bây giờ nhớ lại cô bỗng có chút hồi hộp.

Nếu lúc đó người xảy ra tai nạn vốn không phải Bắc Thâm thì sao?

Hồ hấp của Cố Sơ trở nên dồn dập, suy nghĩ rất đáng sợ.

...

Cứ như vậy, lại một tuần trôi qua, mùi vị của tết dần nhạt đi, Thượng Hải lại bận rộn, tới đâu cũng thấy xe cộ nườm nượp, ồn ào tấp nập. Sau tết, người tới bệnh viện khám đặc biệt đông. Qua một cái tết, khoa tiêu hóa đông người tới đáng sợ.

Tình trạng của Lục Bắc Thần đã ổn định, có điều Smith vẫn ngập ngừng không quyết định phẫu thuật. Anh thì vẫn ngủ, cực kỳ yên tĩnh. Một ngày nào đó, Cố Tư hỏi: “Chị, tình trạng của anh sẽ hiện giờ có phải là người thực vật mà người ta hay nói không?”

Cố Sơ không trả lời, từ tận đáy lòng cô bài xích từ này.

Kiều Vân Tiêu cũng tới thăm Lục Bắc Thần vào một chiều nắng đẹp, mang theo một bó hoa tươi, sau đó hỏi Cố Sơ: Em nên nghĩ cho tương lai của mình.

Cố Sơ hiểu ý của anh ấy, bèn trả lời dứt khoát: Nếu cả đời này anh ấy nằm như vậy, thì em sẽ ở bên chăm sóc anh ấy cả đời.

Kiều Vân Tiêu tỏ ra hết cách.

Cố Sơ nhớ lại lời cảnh cáo của anh ấy lúc trước, thử hỏi tới tận cùng vậy mà Kiều Vân Tiêu không định nói rõ, chỉ nói với cô rằng: Em muốn ở bên cậu ta cả đời vậy thì phải xem ý của Lục Môn.

“Thế là sao?” Cô hỏi.

Kiều Vân Tiêu thở dài: “Lục Bắc Thần là người của Lục Môn, cậu ta xảy ra chuyện, Lục Môn kiểu gì cũng phải xuất hiện chứ. Cho dù quan hệ của em với cậu ta có thân thiết cách mấy cũng đâu thể bằng một người thân?”

Cố Sơ sững người.

Chẳng bao lâu, câu nói của Kiều Vân Tiêu đã linh nghiệm.

Hôm ấy, nắng chiều bị mây mù che khuất. Trời nổi gió, những con chim đậu trên hai hàng cây khô bên cạnh nhà Tây nháo nhào bay đi. Cổ Sơ trở về nhà lấy quần áo, vừa ngẩng đầu lên thì nhìn thấy bóng một đàn chim dáo dác bay đi.

Không hiểu sao trái tim cô bỗng xao động lạ thường, hết như buổi sáng ngày Lục Bắc Thần bị cảnh sát đưa đi.

Ngay sau đó di động vang lên, cô lập tức nghe máy, giọng Tiêu Tiểu Tiêu ở đầu kia rất gấp: “Cổ Sơ! Mau tới bệnh viện!”

Như có một quả ngư lôi nổ trong đầu, suy nghĩ đầu tiên hiện lên trong đầu cô là: Lục Bắc Thần xảy ra chuyện...

387. Q.7 - Chương 387: Tần Tô

Bắc Thần, em đang đợi anh. Anh sẽ quay trở lại mà, phải không?...

Lục Bắc Thần đã xuất viện.

Nói chính xác hơn là anh ấy bị đưa ra khỏi bệnh viện.

Khi Cổ Sơ kịp tới bệnh viện, mọi thủ tục của Lục Bắc Thần đều đã được hoàn thành xong, một chiếc xe gia đình màu đen đường hoàng dừng ở lối vào cấp cứu của bệnh viện. Cổ Sơ bị huy trong phòng bệnh, không gặp được Lục Bắc Thần. Tiêu Tiểu Tiêu tới ngay sau đó: “Tạ ơn trời đất, cuối cùng cậu cũng tới rồi. Giáo sư Lục bị người ta đón lên xe rồi, ý của bác sỹ Cổ là xem xem cậu có thể nói chuyện với người nhà của giáo sư Lục một lát không, cố gắng đừng để giáo sư Lục xuất viện.”

Cổ Sơ giật mình: “Người nhà? Là người nhà của anh ấy ký tên?”

“Dĩ nhiên rồi, nếu không ai có quyền làm thủ tục xuất viện chứ?” Tiêu Tiểu Tiêu kéo cô đi ra ngoài.

Trái tim Cổ Sơ thắt lại, người nhà của Lục Bắc Thần tới rồi ư? Bố? Mẹ? Hay là anh chị em? Cô đáng thương phát hiện ra rằng mình chẳng biết gì cả.

Vừa đuổi tới đại sảnh bệnh viện thì nghe thấy một giọng nói quen thuộc.

“Được, bác gái, con biết rồi, bác yên tâm, đã ổn thỏa cả rồi ạ.”

Cô đột ngột quay đầu lại, phía sau hóa ra là Lâm Gia Duyệt.

Lâm Gia Duyệt cũng không ngờ có thể bắt gặp cô, hơi sững người giây lát rồi lập tức phản ứng lại: “Tránh ra.”

“Cô có tư cách gì đón Bắc Thần ra viện?” Cổ Sơ sốt ruột trước, túm lấy cánh tay cô ta: “Tình trạng của anh ấy bây giờ ra sao cô không biết ư? Cô định đưa anh ấy đi đâu? Đây đã là bệnh viện tốt nhất Thượng Hải rồi!”

Lâm Gia Duyệt lập tức hất tay cô ra: “Tôi dĩ nhiên không có tư cách đón anh ấy ra viện, nhưng cô càng không có tư cách ở lại bên cạnh anh ấy.” Dứt lời, cô ta quay người bỏ đi.

Cổ Sơ sốt sắng đuổi theo, chặn đường của cô ta: “Cô nói cho rõ ràng đi đã!”

“Cô dường dường là một bác sỹ mặc áo blouse trắng mà làm khó người nhà bệnh nhân, không hay lắm thì phải? Cô còn cần tôi, tôi sẽ khiêu nại cô!” Lâm Gia Duyệt bực bội.

“Cô...” Cổ Sơ còn tiếp tục đuổi, bị Tiêu Tiểu Tiêu giữ lại.

“Tiểu Sơ, cậu cãi cò với cô ta có ích gì? Nhân vật chính ở trong xe rồi.” Tiêu Tiểu Tiêu hất cằm ra phía chiếc xe bên ngoài.

Cổ Sơ nhìn theo, Lâm Gia Duyệt đã lên xe, giây phút cánh cửa mở ra, cô liếc thấy bóng một người phụ nữ, tinh mịch, yên lặng ngồi đó. Cổ Sơ hơi dờ dẫm, bỗng cảm thấy người phụ nữ này rất quen, hình như đã gặp ở đâu rồi.

Nhưng không kịp nghĩ nhiều, chiếc xe từ từ trượt xuống đường cấp cứu. Cổ Sơ cảm thấy đầu óc lập tức nổ tung, không nghĩ gì hết, lao thẳng ra ngoài. Cô chặn ngay trước đầu xe, khiến Tiêu Tiểu Tiêu ở phía sau hết hồn hết vía.

Tài xế lập tức phanh kít lại.

Cổ Sơ dang hai tay chặn hướng đi của xe lại, cũng mặc kệ ánh mắt và sự chỉ trích của mọi người xung quanh, gào lên: “Không được đi! Anh ấy không thể xuất viện được!”

Cửa xe mở ra rất nhanh, Lâm Gia Duyệt từ trong xe thò đầu ra, quát: “Cổ Sơ, cô bị điên à?”

“Phải, trừ phi để Bắc Thần lại, nếu không thì cứ đè lên người tôi mà đi!”

“Cô...”

Cổ Khải Mân nghe tin vội tới, thấy Cổ Sơ làm vậy thì rất giận, khê quát: “Trông em còn ra dáng một bác sỹ không hả? Mau tránh ra!”

“Bây giờ anh ấy không thể xuất viện được!”

“Cả bác sỹ Smith cũng đồng ý cho cậu ấy xuất viện rồi, em chắn đường ở đây làm gì?”

Cổ Sơ sững sốt. Sao cơ? Smith đồng ý cho Lục Bắc Thần xuất viện ư?

“Cổ Sơ, cô đừng có quá đáng, mau...” Lâm Gia Duyệt còn chưa nói hết câu, có một bàn tay phụ nữ đã vỗ khê lên vai cô ta, bảo cô ta im lặng.

Chẳng mấy chốc, có một người từ trên xe bước xuống. So với một Cổ Sơ đang phát điên, trông bà lại càng nho nhã quý phái. Bà giơ tay ra hiệu, cửa xe liền đóng lại, ngay sau đó, chiếc xe một lần nữa nổ máy.

“Cô không thể...” Cổ Sơ mặc kệ trước mắt là ai, chỉ không thể để Lục Bắc Thần đi. Cô đuổi theo nhưng bị người phụ nữ vừa rồi nhẹ nhàng chặn lại.

Bà khê nói: “Là Cổ Sơ phải không? Chúng ta nói chuyện đi.”

...

Tiêu Tiểu Tiêu nhường lại phòng làm việc. Cậu ấy tới phòng hóa nghiệm xem hình chiếu chụp, trước khi đi còn nháy mắt với Cổ Sơ, nhắc cô phải bình tĩnh.

Người phụ nữ ấy ngồi xuống sofa rất lịch thiệp, mỉm cười từ đầu tới cuối.

Lúc này Cổ Sơ mới cẩn thận quan sát bà. Trông bà rất trẻ, da dẻ căng mịn, trắng trẻo, mái tóc dài ấy cuộn xoắn dịu dàng. Chiếc áo len màu xám nhạt kết hợp với chiếc quần dài sẫm màu, kiểu kết hợp màu sắc rất giản dị khiến người bà toát lên vẻ thân thiện thùy mị. Bà rất đẹp, đôi mắt ấy có thể hấp dẫn người khác, trông chỉ như mới ba lăm. Nhưng Cổ Sơ nhìn vào đôi mắt bà, cảm thấy tuổi tác của bà không chỉ ít như vẻ bề ngoài.

Một người đã trải qua không ít chuyện, đôi mắt dễ dàng nói lên tất cả. Người phụ nữ trước mặt, trong ánh mắt chứa đựng quá nhiều thăng trầm, rất bình lặng nhưng rõ ràng đó là sự yên ả sau cơn bão lớn.

Người này...

“Là cô à?” Cổ Sơ lập tức nhớ ra, chính là người phụ nữ tối đó Lục Bắc Thần ra ngoài gặp mặt.

Bà ấy mỉm cười nhẹ nhàng, dịu dàng đúng mực: “Cô bé, chắc là cháu từng gặp tôi, tôi đó không để cháu vào quán mua được café, thành thật xin lỗi.”

Cổ Sơ nẩy sinh cảnh giác!

Hóa ra tối đó bà ấy đã nhìn thấy cô, quan trọng hơn cả là bà ấy còn biết cô? Người phụ nữ này tuyệt đối không tầm thường, bà ấy là ai? Nỗi nghi hoặc trong lòng Cổ Sơ nhanh chóng được giải đáp. Người phụ nữ hỏi: “Gọi cháu là Tiểu Sơ, được không?”

Người phụ nữ mang theo thái độ khiêm nhường nhã nhặn nổi bật của người Trung Quốc. Nếu không phải trong tình cảnh này, nếu không dính líu tới Lục Bắc Thần, Cổ Sơ cảm thấy mình sẽ quý bà, vì vẻ đẹp của bà

không mang theo bất kỳ sự công kích nào, khi cười rất ầm ập, giống như một bậc trưởng bối đã lâu không gặp.

Cố Sơ khẽ gật đầu.

Chiếc xe đó đi rồi, cô rất sốt ruột, nhưng hình như đó là chuyện vắn đã đóng thuyền, người phụ nữ này ắt sẽ cho cô một câu trả lời. Ngoài ra người trước mặt trên người mang theo một năng lượng cực lớn, khiến cho một trái tim dù sốt sáng tới đâu cũng có thể bình tĩnh lại.

“Thật không ngờ Bắc Thần lại xảy ra chuyện này. Tiểu Sơ, thời gian gần đây vất vả cho cháu rồi. Tôi nghe bác sỹ Smith nói, chính cháu là người vẫn luôn chăm sóc con trai tôi.”

Cố Sơ tròn mắt, mãi sau mới lẩm bẩm một câu: “Cô... cô là mẹ của Bắc Thần à?” Rồi ý thức được sự đường đột ban nãy của mình, cô lập tức đứng dậy, vẻ mặt sốt sáng: “Cháu... chào cô.”

“Mau ngồi đi.” Người phụ nữ vội nói: “Không cần căng thẳng như vậy, hành động vừa rồi của cháu rất bình thường, chứng tỏ cháu rất quan tâm tới Bắc Thần, tôi không trách cháu.”

“Thôi ạ... cô cứ để cháu đứng.” Cố Sơ cảm thấy đôi mắt của người phụ nữ này thật lợi hại, vừa nhìn đã biết mọi suy nghĩ trong lòng cô.

Bà cười, cũng chủ động đứng lên, ấn cô ngồi xuống. Cố Sơ bỗng không biết ứng phó thế nào, còn bà thì chọn một vị trí khá gần cô để ngồi: “Cháu có thể gọi tôi là cô Lục, hoặc gọi thẳng tên tôi cũng được, tôi tên là Tần Tô.”

Tần Tô?

Cố Sơ sững người giây lát, sau đó lại đứng bật dậy, sững sốt buột miệng: “Cô là Tần Tô? Là... người học trò đó của bác sỹ Smith?”

Tần Tô mỉm cười: “Cô nhóc, bây giờ y thuật của tôi có khi còn không bằng cháu đấy.” Nói rồi bà lại ra hiệu cho cô: “Mau ngồi đi.”

Cố Sơ sao còn giữ được vẻ bình tĩnh? Tần Tô, nếu một năm trước cô còn chưa quen thuộc cái tên này thì năm nay, ngoài việc biết bác sỹ Smith ra, cái tên cô nhìn thấy nhiều nhất chính là hai chữ ‘Tần Tô’ này. Trong một số lượng lớn tài liệu y học không công bố ra ngoài mà Lục Bắc Thần đưa cô, rất nhiều quan điểm đều xuất phát từ Tần Tô. Lúc đó cô lấy làm lạ Tần Tô là người nào, sau đó tra ra mới lác đác tìm được tài liệu của cô.

Smith là một bác sỹ lạ kỳ. Học trò của ông cực kỳ hiếm hoi, mà Tần Tô chính là người học trò Smith kiêu hãnh nhất. Thế nhưng trong giới, Tần Tô phần nhiều chỉ có quan điểm, còn thông tin về việc sau này về nhậm chức ở bệnh viện nào thì rất ít. Lâu dần, mọi người cũng quên mất con người tên Tần Tô, nhưng Cố Sơ cảm thấy có thể trở thành học trò của Smith nhất định rất giỏi. Hơn nữa cô từng đọc các quan điểm y học của Tần Tô, không chỉ một lần phải kinh ngạc về thiên phú của bà.

Thì ra bà đã lấy chồng, hơn nữa còn được gả vào Lục Môn, đây có lẽ là nguyên nhân quan trọng để bà lui về ở ẩn.

Ông trời ơi... Cố Sơ vô thức nuốt nước bọt.

Cô cứ thế vô tình gặp mặt mẹ chồng tương lai, hơn nữa lai lịch của bà lại không hề đơn giản!

Nhưng...

Cố Sơ lại hoài nghi.

Vì sao lúc trước Bắc Thần lại nói sức khỏe của mẹ anh không tốt? Hơn nữa còn phải tự làm thêm kiếm tiền chăm sóc mẹ? Vị Tần Tô trước mắt da dẻ hồng hào, không giống như có chuyện. Hơn nữa bà đã được gả về Lục Môn, còn cần con trai làm thêm ở ngoài?

Lẽ nào năm đó Lục Bắc Thần nói dối? Chỉ để che giấu thân phận của anh?

“Bây giờ, chúng ta nói chuyện của Bắc Thần nhé?” Tần Tô điềm đạm hỏi.

Cố Sơ khẽ gật đầu, sau đó từ từ ngồi xuống, bắt luận cô nghĩ sốt về người hay thân phận đến mức nào cũng không quan trọng bằng tình hình của Bắc Thần.

“Tôi biết cháu quan tâm Bắc Thần, đưa Bắc Thần về Mỹ điều trị cũng là quyết định mà tôi và bố nó đã bàn bạc rất lâu.” Tần Tô đáp nhẹ nhàng: “Tôi hiểu điều kiện ở đây đã đủ tốt rồi, nhưng mong cháu thông cảm cho tấm lòng cha mẹ, xảy ra chuyện này, tôi và bố nó phải ở bên cạnh nó. Ngoài ra, quay về Mỹ cũng tiện cho Smith và các đoàn y học tham gia, đây là suy nghĩ cho bệnh tình của nó.”

Hơi thở của Cố Sơ trở nên dồn dập. Bà ấy sắp đưa Bắc Thần về Mỹ?

“Trải qua khoảng thời gian trị liệu này, tình trạng trước mắt của Bắc Thần đã ổn định không ít. Dọc đường sẽ có bác sỹ Smith đi theo, cháu yên tâm, Bắc Thần sẽ không có chuyện gì hết.” Nói tới đây, sắc mặt bà hơi nặng nề: “Sớm biết thế này, tôi nên ở lại Thượng Hải luôn.”

Cố Sơ hiểu ý của bà, chuyện Lục Bắc Thần gặp tai nạn, cô yêu cầu đám Ngũ Cảnh không được rêu rao rầm rộ ra ngoài, Tần Tô biết muộn cũng là lẽ tất yếu.

“Anh ấy... bắt buộc phải đi à?” Cố Sơ cảm thấy trái tim bỗng trống trải.

“Lẽ nào cháu không muốn nó hồi phục?”

“Dạ không... cháu không có ý này.”

Tần Tô khẽ thở dài, nhìn về phía cô: “Cháu có thể hứa với tôi một chuyện không?”

Cố Sơ ngược nhìn bà.

“Trong thời gian Bắc Thần về Mỹ trị liệu, cháu có thể hứa với tôi sẽ không đi tìm nó không?” Thái độ của Tần Tô vẫn rất ôn hòa.

Cố Sơ bàng hoàng: “Vì sao à?”

Tần Tô khẽ cười: “Cô bé, tôi không có ý chia rẽ hai đứa, một là tôi nghĩ cháu sẽ không có nhiều thời gian rảnh rỗi; Hai là Bắc Thần cần hoàn cảnh tuyệt đối yên tĩnh để điều trị.”

Cố Sơ mím chặt môi, đan chặt tay vào nhau.

Tần Tô nhìn thấy chiếc nhẫn trên ngón áp út của cô, khóe môi hơi cong lên: “Yên tâm, tôi nghĩ với tính cách của Bắc Thần, chỉ cần nó tĩnh lại thì nhất định sẽ quay về tìm cháu.”

Cố Sơ cuộn chặt tay lại. Cô không muốn Bắc Thần ra đi nhưng lại hiểu rõ ra nước ngoài trị liệu sẽ là con đường tốt hơn. Rất lâu sau, cô nói: “Vâng, cháu hứa với cô.”

“Cảm ơn cháu.” Tần Tô chân thành nói.

“Cô Lục, chuyện Bắc Thần gặp tai nạn không đơn giản đâu à.” Cô hít sâu một hơi.

Tần Tô trầm ngâm: “Câu cảnh sát điều tra vụ này tên La Trì phải không? Tôi đã hỏi rõ tình hình từ cậu ấy rồi, chuyện này Lục Môn sẽ điều tra.”

Cố Sơ ngỡ ngàng, hóa ra cả La Trì bà cũng biết.

“Bắc Thâm... thật sự mất tích rồi à?” Cố Sơ hỏi thẳng, vì trực giác của cô cho rằng chuyện Bắc Thâm mất tích và việc Bắc Thần xảy ra tai nạn liên quan mật thiết với nhau.

Tần Tô nhìn cô, giọng không đổi sắc: “Tiểu Sơ à, có những chuyện trong tâm xử lý của Lục Môn, thế nên đừng hỏi quá nhiều.”

Cố Sơ dờ dẫm.

Tần Tô đứng dậy, khẽ vỗ vai cô: “Con ngoan, cố gắng làm việc, nghe bác sỹ Smith nói cháu rất có năng khiếu, thế nên đừng lãng phí ưu thế mà ông trời ban tặng.”

“Thưa cô!” Cố Sơ đứng bật dậy, nói: “Vết thương của Bắc Thần để lại sau vụ tai nạn cần phải chú ý, thời gian này anh ấy thường xuyên kêu đau.”

Tần Tô nhìn cô, ánh mắt nghi hoặc giây lát nhưng lại mỉm cười rất nhanh: “Cô bé ngọc, Bắc Thần đâu có gặp tai nạn trước đây? Tôi thấy nó cố tình làm vậy để được cháu quan tâm đấy.”

“Vết sẹo trên người anh ấy...”

“Là vết sẹo sau một lần điều tra án ở Mỹ.” Tần Tô khẽ đáp.

Giống hệt như lời nói của Lục Bắc Thần, nhưng Cố Sơ cứ mơ hồ cảm thấy không bình thường.

Khi đi tới cửa, Cố Sơ gọi giật bà lại: “Cô Lục!”

Bà dừng bước, quay đầu nhìn cô.

“Nghe nói sức khỏe của cô không tốt lắm, cô nhớ giữ gìn.”

Tần Tô hơi rướn môi: “Tôi biết rồi, cảm ơn cháu.”

Bà đã đi.

Cố Sơ đứng yên tại chỗ không nhúc nhích. Ban nãy nụ cười của Tần Tô rất tự nhiên và hòa nhã nhưng vì sao cô lại cảm thấy trong ánh mắt Tần Tô có đôi chút khựng lại?

...

Về đêm, Cố Sơ yên lặng đứng trước cửa ban công nhà Tây, dựa đầu lên tấm thủy tinh, nhìn mãi miết về phía bầu trời xa. Bắc Thần đi rồi, còn chưa kịp nói lời tạm biệt với cô.

Trăng sáng vàng vạc, sao thưa lác đác, cô hệt hẫng, buồn bã.

Cố Tư bê đĩa hoa quả tới, ngồi bên cạnh cô: “Chuyến bay đưa anh về đi đã cất cánh lâu rồi phải không? Chị à, đây là trung tâm, không nhìn được máy bay đâu.” Dứt lời, nó đưa hoa quả cho cô.

Cố Sơ cúi xuống nhìn, trong đĩa đầy ắp những cam.

“Chị thích ăn nhất mà.” Cố Tư cười hì hì.

Cố Sơ cầm một miếng, bỏ vào miệng, ăn mãi ăn mãi hốc mắt bỗng đỏ ửng. Cô lại nhớ về Bắc Thần, nhớ một Bắc Thần dị ứng với cam...

Cố Tư thấy vậy không cười nữa, nhẹ nhàng ôm lấy cô, hỏi: “Chị à, anh ấy sẽ còn quay lại chứ?”

Cố Sơ hít sâu, nhìn lên trời đêm, khẽ đáp: “Còn, chắc chắn sẽ quay trở về...”

Bắc Thần, em đang đợi anh.

Anh sẽ quay trở lại mà, phải không?...

388. Q.8 - Chương 388: Nghe Em Nói Em Yêu Anh

Cô vốn không có ý đón hoa nhưng nó lại rơi vào lòng cô, đây là một điềm lành ư? Có phải Bắc Thần sẽ bình an quay về không?

Bắc Thần, Bắc Thần...

Đừng sợ, anh ở đây.

Anh ở đâu?

Ngay bên cạnh em, chưa từng rời xa...

...

Cố Sơ hay mơ thấy một giấc mơ như vậy.

Dưới hoàng hôn ngoài bờ biển, cô và Lục Bắc Thần tay đan tay, từ từ dạo bước bằng chân trần trên bãi cát. Anh nói anh thích một cuộc sống như vậy, thời gian như những hạt cát từ từ chảy trôi trong chiếc đồng hồ cát, yên bình đến nỗi khiến người ta thấy ấm áp.

Trên bờ cát không còn người nào khác, chỉ có hai người họ, sau lưng là hàng dấu chân dài miên man, hai dấu của nam, hai dấu của nữ, chốc chốc lại xếp chồng lên nhau, giống như ngày ngày tháng tháng, luôn có những khoảnh khắc gặp gỡ khiến người ta khó quên.

Khi những tia sáng rơi xuống nhuộm hồng mặt biển, cô dựa vào bờ vai anh, quay mặt ra biển lớn. Cô nghe anh nói: Trước nay anh chỉ tin lời của người chết vì họ sẽ không nói dối, nhưng bây giờ anh lại muốn nghe giọng em, nghe em nói với anh rằng em yêu anh...

Cô bèn quay mặt ra biển, hét thật to: Lục Bắc Thần, em yêu anh...

Sương giăng mặt biển, anh đã biến mất.

Cô bật khóc, ra sức kiếm tìm.

Trong làn sương mù mịt, có một cánh tay đàn ông ôm chặt lấy cô, thì thầm với cô: Đừng sợ, đừng sợ, anh vẫn luôn ở bên em.

Nhưng em không nhìn thấy anh, cô nói, Bắc Thần, hãy để em nhìn thấy anh.

Cánh tay giữa eo dần dần siết chặt, giọng nói bên tai càng lúc càng rõ ràng, xuyên qua sóng biển, vang vọng tận nơi sâu thẳm trong đáy lòng cô. Anh nói: Sơ Sơ, dù phải trải qua những đau đớn tan nát hơn nữa, anh cũng quyết phải tìm được em.

Lần nào cô cũng sợ hãi hét lên rồi tỉnh giấc, lúc thức dậy ngoài cửa sổ có thể là đêm dài hoặc bình minh, giọng nói của Lục Bắc Thần trong mơ dường như vẫn còn vọng trong tai. Cô hay nhìn ra cửa sổ, thất thần một lúc, ngoài cửa luôn là phong cảnh.

Từ sau khi anh đi, khi đi ngủ cô không còn kéo rèm cửa nữa, chính là mong có một ngày tỉnh dậy khỏi giấc mơ có thể nhìn thấy rèm cửa đã được khép lại. Thói quen này, chỉ mình Lục Bắc Thần mới có.

Cô ở qua lại giữa nhà Tây và căn nhà bên bến Thượng Hải. Những đồ đạc có liên quan đến anh trong hai căn nhà ấy đều được sắp xếp gọn gàng, ngăn nắp, cả vị trí cũng chưa từng bị dịch chuyển. Nhưng ở bến Thượng Hải, ở nhà anh, cô dành ra một căn phòng, giống như căn phòng ở Quỳnh Châu, có thêm rất nhiều dụng cụ vẽ.

Khi nào quá nhớ anh, Cố Sơ sẽ vẽ một bức. Giống như những năm tháng khô cằn trước đây, cô cứ ngồi xuống là sẽ ngồi rất lâu. Bây giờ cầm lại bút vẽ, cô lại mang nhớ thương ký gửi lên giấy.

Trong năm năm trước đó, cô chỉ vẽ một mình Bắc Thần, dù trầm tư hay thoải mái cười đùa. Ngày hôm nay của năm năm sau, cô vẽ cô và Bắc Thần, từ khi gặp gỡ tới ngày biệt ly, cuộc sống tựa như từng bức tranh, những bức tranh này lại kể một câu chuyện.

Rồi cô cũng sẽ già đi, sẽ lãng quên rất nhiều chuyện, nhưng từng chút nhỏ nhặt của cô và anh, cô không muốn quên hết.

...

Cố Tư ở bên cô cả kỳ nghỉ đông, cuối cùng Sầm Vân cũng biết chuyện này, đi không còn hùng hùng hổ hổ như mọi ngày, chỉ nói với Cố Sơ: Nếu nhớ nhà thì quay về.

Cố Sơ cảm thấy cô đã đi quá xa rồi, không thể quay về được nữa.

La Trì cũng sa sút đi nhiều, anh vẫn luôn theo đuổi vụ tai nạn giao thông ấy, dấu rằng vụ án đã được đóng nắp quan tài, kết luận chỉ là tai nạn ngoài ý muốn. Sau đó có một hôm vào lúc ăn cơm tối, Cố Tư nhìn thấy bức ảnh của người tài xế gây tai nạn, kinh ngạc nói: “Sao lại là cô ta?”.

Cố Sơ hỏi để biết rõ, thì ra người tài xế tử vong – Ngải Hân, là một người bạn Cố Tư quen trong một buổi giao lưu các trường cấp ba, hai người còn từng cùng chụp ảnh người mẫu, cũng coi như nói chuyện khá hợp.

Khi hỏi thêm thì Cố Tư chỉ biết gia cảnh của cô ta khá tốt, tính tình khá tùy hứng, chỉ có điều...

“Có lúc Ngải Hân rất thần bí.” Đây là đánh giá Cố Tư kết luận sau khi suy nghĩ.

Vì chuyện này, La Trì như tìm được tia sáng bình minh, lại gạn hỏi Cố Tư như hỏi cung tội phạm. Mặc dù ngoài mặt Cố Tư không vui, nhưng vẫn hợp tác với những câu hỏi của anh ấy. Không nhiều manh mối có giá trị, dấu sao thì hai người cũng không học cùng trường, lại chẳng phải những người bạn hiểu rõ ngọn nguồn gốc rễ của nhau. Cuối cùng, La Trì thở hắt ra một hơi, Cố Tư tức giận, rõ ràng sự đả ngộ này đã khơi dậy lại những kỷ niệm không vui của con bé vào lần đầu tiên gặp La Trì.

Một vụ tai nạn giao thông trông giống như sự cố, thực chất là âm mưu, nhưng lại không thể tra ra chân tướng một cách ly kỳ. Đừng nói là Cố Sơ, ngay cả La Trì cũng cực kỳ phần nộ. Chuyện này cũng giống như đối phương cho bạn một cái màn thầu nhưng bạn lại khó xử vì không tìm được thứ gì để đựng vậy.

Nhưng chẳng bao lâu sau khi kết án, bố mẹ của Ngải Hân đã loạng choạng xông vào đồn báo án, nói thi thể của con gái họ đã biến mất!

Thi thể mất tích tại nhà tang lễ, vì chuyện này, bố mẹ của Ngải Hân đã tức giận kiện nhà tang lễ làm việc tắc trách.

Cảnh sát vào cuộc điều tra chuyện này nhưng không hề phát hiện được bất kỳ manh mối nào, giống như cái xác đã không cánh mà bay vậy. Như vậy, phía Cố Sơ có muốn tiếp tục điều tra cũng vô ích.

Sau chuyện đó, Cố Sơ đã suy nghĩ rất lâu, không tài nào nghĩ ra được vì sao đang yên đang lành cái xác lại biến mất, ai ăn trộm xác chết làm gì? Nghĩ mãi, nghĩ mãi, cô chợt nhớ tới người của Lục Môn, nghĩ tới Tần Tô. Khi đưa Lục Bắc Thần đi, bà ấy đã cười nói: Cô bé, chuyện này Lục Môn sẽ giải quyết.

Chuyện thi thể của Ngải Hân mất tích liệu có liên quan tới Lục Môn hay không? Càng nghĩ Cố Sơ càng cảm thấy khó tin, vì cứ cảm thấy cho dù Lục Môn muốn truy cứu trách nhiệm cũng đâu thể lấy thi thể của đối phương ra ‘hành quyết’?

Lúc trước khi bố mẹ Ngải Hân biết người con gái đâm bị thương là giáo sư pháp y cấp ‘quốc bảo’ đã cực kỳ run sợ, còn nghe nói bối cảnh của Lục Môn thì lại càng khiếp đảm. Nhưng theo như cô được biết, Tần Tô chỉ đưa Lục Bắc Thần đi, không hề tới gặp bố mẹ Ngải Hân đòi bồi thường gì đó.

Lẽ nào Lục Môn lùi một bước để tấn công?

Nghĩ không thông, nghĩ không hiểu, cứ như vậy, vụ án thi thể mất tích cũng trở thành án bỏ ngõ.

Chớp mắt, xuân đã âm áp, hoa đã nở rộ.

Sau hai cơn mưa xuân, khí hậu chuyển nóng, hoa ngọc lan bên đường bung nở rực rỡ, màu sắc chiếm chủ yếu, điểm xuyết cho thành phố vốn đã ấm áp. Cây ngọc lan trong vườn nhà Tây cũng đã có nụ non, nụ hoa e ấp nở đầy cành, không bao lâu nữa sẽ dậy hương thơm khắp căn nhà.

Thượng Hải không phải là một thành phố có mùa xuân quá rõ ràng, nhưng những loài hoa xuân sớm chốc chốc lại nhắc nhở Cố Sơ, một mùa rét mướt đã trôi qua, mùa hạ sắp tới.

Con đường ngọc lan của đại học A lại vô cùng náo nhiệt. Các đôi yêu nhau trong vườn trường vẫn còn rất trong sáng, chỉ có hương ngọc lan xen lẫn là tăng thêm phần lãng mạn. Những lúc rảnh rang, Cố Sơ cũng sẽ về trường, ngồi một lúc dưới gốc ngọc lan, bao chuyện quá khứ cũng sẽ kéo buồn thương trở lại.

Cô chưa từng nói với Lục Bắc Thần rằng: Đợi tới ngày xuân ấm, chúng mình phải tới đây dạo bộ.

Kỳ nghỉ dài ngày đầu tiên nhân dịp Quốc tế Lao động, các du khách tới Thượng Hải cũng đông hơn, bệnh viện bận tới chóng cả mặt. Từ ngày 30 Tết ấy, sau khi khắc phục được cánh cửa tâm lý khó khăn để cầm được dao mổ, Cố Sơ liền tiến bộ thần tốc như có ai đã thông kinh mạch. Trước kia thành tích của cô đã rất tốt rồi, bây giờ trong các ca mổ càng có thể lý luận, liên hệ thực tế, trong mấy lần phẫu thuật tham gia, cô đều rất thành thạo. Tiêu Tiêu Tiểu hay vỗ vai cô và nói: Này, lúc ở trường đại học, giáo sư của chúng ta đã nói cậu là thiên tài y học, bây giờ xem ra các ‘cụ giáo sư’ đúng là khả năng tiên tri.

Thế nên, ngày Quốc tế Lao động này, sau khi cô cùng Cố Khải Mân hoàn thành một ca phẫu thuật tổn thương thần kinh có mức độ khó cao, đứng trước bồn rửa tay, cô ngắm bản thân trong gương, tựa hồ nhìn thấy Lục Bắc Thần. Anh nói với cô: Sơ Sơ, chỉ cần em có thể cầm được dao mổ, sau này em làm gì cũng thuận lợi.

Bây giờ cô có thể ung dung cầm dao mổ lên, hành nghề y cứu người, nhưng Bắc Thần đâu?

Ở nước Mỹ xa xôi, anh hoàn toàn bất vô âm tín. Cô không nhìn thấy anh, không nghe được giọng anh. Có biết bao lần cô hy vọng thông qua Ngữ Cảnh hoặc Phan An để có được tình hình trước mắt của Lục Bắc Thần, tiếc là họ cũng chẳng có tin tức gì.

Người phụ nữ nhả nhận đó đã chặn con đường tới Mỹ thăm nom của cô. Cô trở thành con chim trong lồng, muốn dang cánh bay cũng lực bất tòng tâm.

Mỗi một ca phẫu thuật thành công cũng chẳng mang lại được quá nhiều hạnh phúc như niềm vui ngày 30 Tết ấy.

Bắc Thần, không có anh ở đây, ngay cả niềm vui em cũng không biết chia sẻ cùng ai nữa...

...

Ngày thứ hai của kỳ nghỉ là đám cưới của Tiêu Tiểu Tiêu.

Ngoại trừ các đồng nghiệp trực ban, cả khoa đều đến hết. Hôm nay, Cố Khải Mân như một vì sao lấp lánh. Anh ấy vốn dĩ đã có tướng mạo cao ráo nho nhã, mặc thêm bộ vest chú rể lại càng rắn rỏi, khí khái.

Tháng năm, cảnh xuân rực rỡ, thích hợp nhất cho những hôn lễ ngoài trời. Họ chọn địa điểm là một bãi cỏ, đơn giản mà thời thượng. Là những bác sỹ ngoại khoa như Cố Khải Mân và Tiêu Tiểu Tiêu, họ không có quá nhiều thời gian dành cho việc chuẩn bị đám cưới, thế nên không cầu mong sự xa hoa, chỉ muốn có sự ấm áp.

Bố mẹ Tiêu Tiểu Tiêu đã đến từ sớm, cùng thông gia tiếp đón khách khứa.

Các bạn bè ở đại học A cũng tới không ít. So với vẻ lạnh lùng và những lời mỉa mai dành cho Cố Sơ trong buổi gặp mặt lần trước, lần này họ nhiệt tình bùng nổ một cách kỳ lạ, sau khi chúc mừng Tiêu Tiểu Tiêu tân hôn hạnh phúc, đám bạn nữ tranh giành để được chụp chung với Cố Sơ, xin số liên lạc, đãi ngộ còn hơn cả cô dâu.

Sau khi phòng nghỉ chỉ còn lại Tiêu Tiểu Tiêu và Cố Sơ, Tiểu Tiêu cứ nhìn cô cười mãi. Cố Sơ chỉnh trang lại dây ruy băng của bó hoa cưới, thấy cậu ấy cười với vẻ quái lạ, cô bèn hỏi: “Sao thế?”

“Bây giờ lại tìm được cảm giác được tặng bốc trước sau rồi phải không?”

Cố Sơ cười, “Tớ không còn quen bị người khác chú ý như vậy nữa rồi”.

“Khi chưa thành công, cậu muốn nổi bật đã khó. Khi thành công rồi, cậu muốn thầm lặng cũng khó.” Tiêu Tiểu Tiêu giơ tay dầm dầm cái cổ nhức mỏi, chiếc váy cưới đuôi cá càng tôn lên vóc dáng xinh đẹp của cậu ấy.

“Tớ nào có thành công gì.” Cố Sơ phản bác.

“Cậu làm việc tại một bệnh viện xếp thứ nhất, thứ nhì ở Thượng Hải, còn làm trong một khoa quan trọng hàng đầu. Mọi người đều học y, có ai không biết trong ngành xuất hiện một hậu bối xuất sắc là cậu?” Tiêu Tiểu Tiêu nói một sự thật.

Cố Sơ đặt hoa cưới qua một bên, lãnh đạm nói: “Cậu cũng nói là mọi người đều học y, tớ là bác sỹ, trong đám bọn họ cũng đâu có thiếu người làm bác sỹ, cần phải nhờ cậu tớ sao?”.

“Khóa chúng ta ở lại bệnh viện này chỉ có cậu và tớ, những người khác nếu không về bệnh viện địa phương thì cũng đi trái ngành. Ai cũng biết điều kiện y học tốt nhất chỉ có Bắc, Thượng, Quảng. Bọn họ dĩ nhiên phải quan hệ tốt với cậu, lẽ như sau này cần nhờ tới cậu thì sao?” Tiêu Tiểu Tiêu xoay xoay chiếc nhẫn trên ngón áp út, rồi buột miệng: “Với lại cậu còn cùng...”.

Những lời sau đó, cậu ấy nuốt xuống.

Cố Sơ ngược mắt nhìn Tiêu Tiểu Tiêu, cậu ấy bỗng chốc có chút ngượng ngập, liếm môi, “Ý của tớ là, mọi người bây giờ đều rất thực tế”.

Mặc dù chưa nói xong nhưng Cố Sơ hiểu ý của cậu ấy. Tiểu Tiểu muốn nói những người này hòa thuận lại với cô một là vì cô có công việc nở mày nở mặt, hai là vì quan hệ của cô và Lục Bắc Thần.

Cố Sơ cụp mắt xuống, cười khẽ, vô thức chạm vào chiếc nhẫn của mình. Tiêu Tiêu Tiêu thấy vậy, rầu rượi vì mình đã lỡ lời, ba chữ ‘Lục Bắc Thần’ gần nửa năm nay cô nhắc cũng không dám nhắc. Nếu như bình thường, cô chắc chắn sẽ dặn Cố Sơ quyết phải bắt được hoa cưới, nhưng bây giờ dù cậu ấy có đón được cũng chỉ còn bị thương.

Phòng nghỉ chìm vào sự yên ắng chốc lát.

Vẫn là Cố Sơ lên tiếng trước: “Hôm nay bác sỹ Cố đẹp trai cực kỳ, cả con trai của anh ấy cũng rất hào hứng”. Hôm nay đứa bé mà Cố Khải Mân nhận nuôi làm hoa đồng.

Tiêu Tiêu Tiêu chỉ cười mỉm, không nói gì.

Cô nhìn một nửa gương mặt Tiểu Tiểu, nhất thời có chút ngẩn ngơ. Sau khi ngày cưới của Tiêu Tiêu Tiêu và Cố Khải Mân được ấn định, cô thường hay mơ thấy Tiểu Tiểu của hồi đại học, một Tiểu Tiểu ham ăn thích cười ngày đó, một Tiểu Tiểu cứ gặp Kiều Vân Tiêu là đỏ mặt ấy.

Bây giờ Tiểu Tiểu duyên dáng xinh đẹp, nhưng nụ cười trên gương mặt đã không còn như khi trước.

Cô bất chợt gọi tên cậu ấy, Tiểu Tiểu quay đầu lại nhìn, tận sâu nơi đáy mắt có chút cô đơn. Trái tim Cố Sơ đập hẫng một nhịp, rất lâu sau cô mới nhẹ nhàng hỏi: “Cậu có hy vọng anh ấy tới không?”.

Cũng giống như lần đầu tiên Tiểu Tiểu nói với cô: Nghe nói anh ấy quay về rồi, chẳng ai giải thích “anh ấy” là ai, nhưng bọn họ đều hiểu rõ. Trong lòng mỗi người đều có một cái hố không thể vượt qua, của cô là Lục Bắc Thần, với Tiểu Tiểu, đó chính là Kiều Vân Tiêu.

Là bạn bè, Cố Sơ hy vọng Tiểu Tiểu có thể buông bỏ quá khứ.

Nhưng phản ứng của Tiểu Tiểu khiến cô thất vọng, cũng đã chứng thực những dự cảm dâng lên trong lòng cô. Nghe xong, sóng mắt Tiểu Tiểu khẽ xao động, rồi cậu ấy lập tức quay đi, khẽ nói: “Tớ nghĩ... anh ấy sẽ không đến đâu”.

Cố Sơ nhìn rất rõ, giây phút quay đi ấy, có vệt đỏ ánh lên trong đôi mắt Tiểu Tiểu.

Cô thở dài nặng nề, “Tớ thật sự rất muốn biết cậu nghĩ cái gì”.

Tiêu Tiêu Tiêu đứng dậy, đứng ngược chiều sáng trước cửa sổ, cái bóng của cậu ấy thon thả nhưng không sao che giấu nổi cô quạnh. Lát sau cậu ấy mới lẩm bẩm: “Tiểu Sơ, không phải ai cũng may mắn như cậu đâu”.

Hơi thở của Cố Sơ khựng lại, cô vô thức đứng lên nhìn cậu ấy.

Cậu ấy không quay đầu, ánh mắt vượt qua tấm kính thủy tinh, nhìn về phía bãi cỏ được trang hoàng rực rỡ, “Vì anh ấy tớ đã dốc hết sức để trở nên xinh đẹp, vậy mà cuối cùng vẫn không thể làm vợ anh ấy”.

Cố Sơ nghe xong, buồn thương dâng trào.

Hôn lễ chung quy vẫn khiến con người ta xúc động. Khi tuyên thệ lời hứa kết hôn, Tiêu Tiêu Tiêu đã khóc, khóc rất hợp tình hợp lý. Nhưng Cố Sơ cứ cảm thấy nước mắt của cậu ấy vẫn rơi vì Kiều Vân Tiêu.

Có không ít các cô gái còn độc thân tới tham dự lễ cưới, Cố Sơ bị mọi người lời lời kéo kéo, bắt đứng vào hàng ngũ tranh hoa cưới. Cô chẳng có bụng dạ nào để cướp, chỉ đứng đực ra nhìn nó bay về phía này. Các cô gái đứng trước đứng sau, bên trái bên phải người giật kẻ tranh, không ngờ trong lúc bất cẩn nó đã rơi vào lòng cô.

Mọi người xung quanh bắt đầu reo hò, Tiêu Tiêu Tiêu đứng trên sân khấu cười rất tươi.

Cố Sơ ngẩn ngơ nhìn bó hoa cưới hồi lâu, những cảm xúc rối bời lan tràn trong lòng. Cô vốn không có ý đón hoa nhưng nó lại rơi vào lòng cô, đây là một điềm lành ư? Có phải Bắc Thần sẽ bình an quay về không?

Cô không dám ảo vọng quá nhiều, chỉ mong anh quay về được là mừng rồi.

Cô nắm chặt bó hoa trong tay, khi ngược lên nhìn Tiểu Tiểu, vô tình liếc thấy một bóng người trong góc, hơi sững sờ.

...

“Đã tới rồi, vì sao không xuất hiện?”

Trong một bãi đậu xe cách xa đám cưới, Cố Sơ nhìn Kiều Vân Tiêu chằm chằm, hỏi.

Chính vào lúc này cô nhìn thấy Kiều Vân Tiêu, chẳng biết anh đã tới lúc nào, cũng không biết anh đã đứng bao lâu. Anh ăn vận rất nghiêm chỉnh, sơ mi, cà vạt đứng đắn, đầy đủ như một vị khách tới dự lễ cưới, từ góc độ của anh có thể nhìn thấy toàn bộ quá trình đám cưới, nhưng anh không xuất hiện.

Cố Sơ phát hiện ra anh, anh cũng phát hiện ra cô, vội vã bỏ đi. Cô thấy vậy bèn đuổi theo, cô nghĩ Tiểu Tiểu chắc chắn cũng đã nhìn thấy.

Kiều Vân Tiêu một tay đặt trên vô lăng, gương mặt điển trai hiện rõ vẻ tiều tụy. Cố Sơ luôn cảm thấy Kiều Vân Tiêu đã thay đổi rất nhiều từ sau khi Tiểu Tiểu bị bắt cóc, anh trở nên u sầu hơn.

Anh không nói gì, chỉ trầm mặc, rất lâu sau mới lên tiếng: “Anh ta có tốt với cô ấy không?”

“Ngay cả dùng khí hỏi cậu ấy anh cũng không có?”

“Giờ cô ấy đã kết hôn rồi, em muốn anh hỏi cô ấy gì đây?” Kiều Vân Tiêu quay đầu nhìn cô.

Cố Sơ nhìn vào nỗi cô đơn trong mắt anh, nó giống y hệt với Tiểu Tiểu lúc ở trong phòng nghỉ. Cô thở dài, một nỗi bất an bỗng nảy nở. “Có những lời, khi còn chưa cưới hỏi thì thích hợp, bây giờ, tất cả đã muộn rồi”.

“Em đang lo lắng điều gì?” Xưa nay Kiều Vân Tiêu không phải người hồ đồ, tự nhiên nhận ra điều gì đó trong ánh mắt cô.

“Em nghĩ... đây là sự lựa chọn cuối cùng của Tiểu Tiểu”. Cô bóng gió nói một câu.

Kiều Vân Tiêu bật cười chua xót, tự giễu: “Em tưởng anh có thể đi phá hoại gia đình cô ấy hay sao? Không, anh sẽ không làm như vậy”.

“Anh có sự kiêu ngạo của bản thân mình, dĩ nhiên sẽ không làm vậy.” Cố Sơ thấy xót xa trong lòng, “Nhưng có lúc, kiêu ngạo sẽ hại con người ta sống không bằng chết”.

Kiều Vân Tiêu cất nụ cười đi, nhìn cô chăm chú.

“Em không tin anh không có chút tình cảm nào với Tiểu Tiểu. Nếu không có hôm nay anh sẽ đường hoàng xuất hiện chứ không phải trốn trong góc nhìn cậu ấy mà không dám tiến lên.”

“Đủ rồi.” Anh rất bình tĩnh thốt ra hai tiếng.

Cô im lặng rất hợp lúc.

Ván đã đóng thuyền, cô nói nhiều cũng vô ích.

Một người ngoài cuộc như cô, ngoài những tiếng thở dài ra thì chẳng thể làm thêm gì nữa.

...

Cuối tháng bảy, hạ đã chín.

Cứ thế, Lục Bắc Thần đã xa cô hơn nửa năm.

Cố Sơ mua được trên taobao một cuốn lịch bàn nghiêm chỉnh đặt ở trong nhà, mỗi ngày trôi qua cô lại vạch một nét, khởi điểm chính là ngày Lục Bắc Thần rời khỏi Trung Quốc.

Đã từng có một lần, cô quả thực nhớ Bắc Thần đến phát điên, cuối cùng vẫn gọi điện thoại cho Lâm Gia Duyệt, cô biết lúc đó Lâm Gia Duyệt theo Tần Tô trở về Mỹ. Sau khi nhận điện thoại, thái độ của Lâm Gia Duyệt rất bình thường, ngữ khí ôn hòa như nước. Cô ta nói: Cố Sơ, cô đừng có gọi điện tới nữa.

“Tôi chỉ muốn biết tình hình của Bắc Thần.”

Nhưng đầu kia đã cúp máy.

Lần đó, cô đã nắm chặt di động đúng nửa tiếng đồng hồ, cuối cùng mũi cay xè, mắt đỏ ửng. Nếu không phải vì di động của Smith không liên lạc được, cô tuyệt đối không muốn cầu xin Lâm Gia Duyệt.

Kỳ nghỉ hè vừa tới, Cố Tư đã lập tức tới Thượng Hải.

Từ sau khi Lục Bắc Thần bị đưa về nước, mỗi dịp lễ Tết, Cố Tư lại quay về Thượng Hải, mặc dù không nói trắng ra nhưng Cố Sơ cũng biết, Tư Tư sợ cô suy nghĩ lung tung. La Trì vẫn tới đón Cố Tư như mọi khi. Không khác mọi khi, trên ghế sau vẫn đặt không ít quà vật, anh biết Tư Tư chỉ thích ăn vật.

Trên đường đi vào trung tâm thành phố, Cố Tư ăn khoai tây, hỏi La Trì: “Lục Bắc Thần vẫn chưa có tin tức gì sao?”.

La Trì thở dài.

Cô không hỏi nữa, đặt khoai tây xuống, có chút chán nản.

“Không có tin tức là tin tốt.” La Trì vững vàng lái xe, nói: “Nếu cậu ấy thực sự gặp chuyện, tin tức đã sớm truyền ra ngoài rồi”.

“Chẳng phải anh nói Lục Môn có sở trường phong tỏa tin tức ư? Thế nên anh ấy có chuyện hay không, làm sao chúng ta biết được?”

Đây cũng là điều La Trì lo lắng nhất.

“Đợi thêm đã, anh tin là người tốt ắt có trời phù hộ.”

Cố Tư dựa vào cửa sổ xe, thở dài ngao ngán. La Trì thấy vậy bèn hỏi: “Em lại sao vậy?”.

“Em cảm thấy...” Cố Tư ngập ngừng, “Có lẽ em đã làm sai một chuyện rồi”.

La Trì nghe xong cười: “Hiếm có thật, để Cố nhị tiểu thư nhà chúng ta phải lỗi quả là khó hơn lên trời”.

“Em không đùa với anh đâu.” Cố Tư làm mặt nghiêm túc.

La Trì cũng phát giác ra cô có tâm sự bèn bỏ nét mặt nhắng nhít, “Em làm sai gì rồi?”.

Cố Tư nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, trầm mặc rất lâu mới nói: “Em cảm thấy... em đã hiểu lầm một người...”

La Trì tỏ ra khó hiểu.

“Aiya, anh đừng hỏi nữa.” Cố Tư không muốn để anh hỏi triệt để tới cùng, bèn đẩy anh, “Chỉ cần chị em ổn là được”.

“Trong lòng em chỉ có chị gái thôi à?” La Trì nói với giọng chua lè.

Cố Tư không cần suy nhiều, “Dĩ nhiên”.

La Trì bĩu môi: “Thế còn anh?”.

“Gì chứ?”

“Giả vờ giả vịt với anh hả?” La Trì nói rồi bắt lấy tay cô, “Xin hỏi Cố tiểu thư, người cảnh sát hèn mọn như anh ở trong lòng em chiếm bao nhiêu phần?”.

“Đừng đùa nữa.” Nhiệt độ nơi lòng bàn tay anh khiến con tim cô đập thành thạch mãi không ngớt, muốn giăng ra anh lại càng nắm chặt hơn.

La Trì cũng không miễn cưỡng cô nữa, chỉ cười ha ha tiếp tục lái xe, nhưng vẫn siết chặt một tay cô. Cố Tư cúi xuống, nhìn hai bàn tay đan vào nhau, tự nhiên con tim bỗng hoảng loạn vu vơ. Cô không giãy giụa nữa, cứ để anh nắm tay mình như vậy...

389. Q.8 - Chương 389: Nhà Điều Khắc Tượng Sáp Tên Kỳ Quái

Con người nhất định phải có ước mơ, lẽ như thành hiện thực thì sao?

Mùa hạ luôn có những điều mới mẻ xảy ra, lấp đầy thị giác của dân mạng. Đối với những tin tức rợp trời đó, Cố Sơ trước giờ chỉ lướt qua cho biết. Một khoảng thời gian trước, trên tạp chí y học, cô từng phát biểu một bài viết với chủ đề gen thần kinh sinh trưởng và cấy ghép tế bào thần kinh khô trong não, đã được nhận xét tốt của chuyên gia trong ngành, trở thành bác sỹ trẻ mới ngoài hai mươi tuổi của khoa ngoại thần kinh, sự quan tâm của các chuyên gia rõ ràng đã trải bằng tương lai của cô.

Con đường của cô càng lúc càng thuận lợi, trong số các thực tập sinh cùng khóa, cô là người có khả năng lĩnh hội cao nhất ở khoa ngoại thần kinh, vì chuyện này Cố Khải Mân đã chính thức tìm cô nói chuyện một lần, một câu tổng kết chính là anh hy vọng vào lúc phân khoa cuối cùng, cô có thể chọn khoa ngoại thần kinh.

Có câu nói rất hay: Con người nhất định phải có ước mơ, lẽ như thành hiện thực thì sao?

Cố Sơ cảm thấy cuộc đời mình đã gặp ngã rẽ. Năm năm trước, ước mơ của cô dần dần mỏng manh. Cuối cùng cánh cửa phòng mổ và thế giới phía sau đó đến nghĩ cô cũng không dám nghĩ nữa. Khi hiện thực quá trắc trở, ước mơ cũng trở thành một vật xa xỉ, cô của lúc đó chỉ mong ngày ngày trôi qua một cách yên bình, mỗi tháng đủ tiền trả cho đi là tốt rồi. Nhưng bây giờ, ước mơ ở ngay trước mắt, chỉ cần cô khẽ giơ tay là có thể chạm tới, thậm chí còn nắm chặt được trong lòng bàn tay, cảm nhận nhiệt độ của nó.

Là người ai cũng tham lam, cả ước mơ cũng vậy. Cô biết, ngã rẽ trong cuộc đời mình chính là Lục Bắc Thần. Nếu không có Lục Bắc Thần, cô nhất định vẫn còn tiếp tục lặn mò trong bóng tối, nhắm nháp nỗi đau xót của sự nhẫn nhịn như một con ốc sên.

Càng nghĩ tới những điều tốt đẹp của anh, cô lại càng nhớ anh.

Hơn nửa năm nay, giấc ngủ của Cố Sơ luôn kém, luôn có rất nhiều giấc mơ, toàn bộ đều liên quan tới Lục Bắc Thần, nhất là sau khi vào hạ, tiết trời mỗi ngày một nóng nực hơn, cứ sau nửa đêm cô lại không thể ngủ ngon.

Không giống ngày xưa, thời gian gần đây cô rất hay gặp ác mộng.

Tối nay cô lại nằm mơ.

Mơ quay trở về nhà hàng đó, về con đường nhỏ rưng đầy cánh hoa hồng trắng, đèn lồng đu đưa trong bầu không khí hơi lạnh, bóng cây như đang múa, ánh sáng mù mờ không rõ. Bên đường đối diện, Lục Bắc Thần một mình đứng lặng, giống như đã đợi cô rất lâu rồi. Cô nhìn thấy anh, liếc mạng hét gọi tên anh, vẫy tay với anh. Anh nhìn và mỉm cười về phía cô, khi cất bước băng sang đường thì một chiếc xe lao tới.

Lại là một màu đỏ rợp trời, nhuộm rực sắc màu cánh hoa hồng dưới đất.

Cô điên cuồng hét tên anh, hết lần này tới lần khác, nhưng anh không còn phản ứng nữa.

Rất nhanh, cô chìm vào bóng tối, dốc sức kiếm tìm. Bỗng nhiên, có một bàn tay đàn ông nhẹ nhàng phủ lên mặt cô, lòng bàn tay giá lạnh nhưng lại có mùi hương của anh. Cô một lần nữa gọi tên anh, bóng tối nuốt trọn bóng anh, ngay cả gương mặt anh cũng chìm trong tăm tối.

Cô gắng nín giữ anh, cố hết sức để nhìn thấy khuôn mặt ấy.

Thế là gương mặt anh xuyên qua đêm tối, hiện ra trước mắt, cô sửng sốt.

Đó là một gương mặt máu thịt bầy nhầy, máu nhuộm đỏ ngón tay cô. Anh nhìn cô, dưới diện mạo đã bị tàn phá, đôi mắt kia ánh lên như một viên đá. Anh giơ tay về phía cô, nói một câu với giọng khàn khàn: “Anh quay về rồi”.

“Á!” Cố Sơ hét đến bưng tỉnh, đột một mở mắt ra.

Gương mặt trong giấc mơ không còn nữa, chỉ còn chút ánh sáng le lói ngoài cửa sổ rọi vào, mặt đất hơi sáng lên, cơn gió ban mai nhảy vọt vào phòng khiến tiếng chuông gió ngân những tiếng vụn vặt.

Váy ngủ ướt đầm mồ hôi, Cố Sơ chờ ở trên giường rất lâu như khúc gỗ mới ngồi dậy, vùi mặt vào giữa lòng bàn tay, bả vai run rẩy.

Cố Tư dậy muộn hơn cô một chút, loẹt quẹt chiếc dép lê, miệng ngáp ngủ đi vào phòng ăn, thấy mặt cô trắng bệch quả nhiên hết hồn một phen, ngồi xuống hỏi: “Chị lại nằm mơ à?”.

Cố Sơ gật đầu, không miêu tả cho nó sự đáng sợ của giấc mơ.

“Hiếm khi hôm nay chị được nghỉ, cùng em ra ngoài đi dạo đi.” Cố Tư rót hai cốc sữa, đưa cho cô một ly, “Ngày nào chị cũng tiếp xúc với người bệnh, sẽ bị ảnh hưởng đấy”.

Cố Sơ đón lấy cốc sữa, “Nói vớ vẩn”.

Cố Tư cười hì hì: “Giải thích theo góc độ duy vật thì tại bình thường áp lực công việc của chị quá lớn, ngủ không đủ giấc, lại hay mơ mộng; Còn giải thích theo góc độ duy tâm thì vấn đề nghiêm trọng rồi đây. Phàm là người bệnh, âm khí đều nặng nề, sẽ hay dẫn theo một số thứ không sạch sẽ, nên người ta mới nói tâm trạng xấu sinh ma quỷ. Chị là bác sỹ, ngày nào cũng dẫn theo ma quỷ về nhà”.

“Cái gì linh ta linh tinh vậy? Giáo viên trường em dạy mấy đứa như thế đấy à?” Cố Sơ uống một hớp sữa, cắt miếng trứng rán thành hình thoi, rồi ăn từng chút, từng chút.

“Trí tưởng tượng phong phú mới càng có thể lý giải đầy đủ chân lý của số phận mà.” Cố Tư cắn một miếng bánh mỳ vuông, nhìn cô với vẻ thần thần bí bí, “Chị ạ, con người thì đúng là ai cũng tới với thể giới này bằng tiếng khóc nhưng trước lúc chết cũng vô khối chuyện kỳ bí đấy”.

Cố Sơ nhướn mày, “Có tỵ tuổi đầu mà suy nghĩ vấn đề cũng phức tạp quá ha”.

“Đây không phải chuyện em nghĩ mà là một nghệ thuật gia tên Kỳ Quái. Anh ta cho rằng nhân sinh có trăm vạn biểu cảm thì khi chết cũng có từng ấy cảm xúc.

“Anh ta tên Kỳ Quái thì cũng đúng là Quái Đản thật đấy, nhưng quan điểm của anh ta thì không kỳ lạ.” Cố Sơ từ từ ăn trứng gà, nói: “Ở bệnh viện hay nhà tang lễ, có kiểu người chết nào chưa từng nhìn thấy?”.

“Chị không hiểu ý em, em muốn nói tới khoảnh khắc trước khi chết, tức là chỉ có vài giây ngắn ngủi mà tình cảm thể hiện ra là chân thực nhất.” Cố Tư giải thích cho cô nghe: “Mà nghệ thuật gia tên Kỳ Quái này lại chuyên môn nắm bắt biểu cảm của con người vài giây trước khi chết”.

Cố Sơ lắc đầu, “Thật không hiểu nổi mấy người học nghệ thuật như em”.

“Muốn biểu đạt nghệ thuật có rất nhiều cách, người hy sinh vì nghệ thuật cũng vô số kể.” Hai mắt Cố Tư sáng rực, “Nghệ thuật gia này từng nổi tiếng một thời nhờ một buổi triển lãm tượng sáp lấy chủ đề “Cái chết”, lập tức được liệt vào hàng ngũ các nghệ thuật gia hạng A, nhưng về sau anh ta mai danh ẩn tích, rất nhiều năm không ra tác phẩm, mọi người cũng dần dần lãng quên, tới tận năm nay cuối cùng anh ta mới trở lại, mang theo tác phẩm mới tấn công giới nghệ thuật”.

“Nhà điêu khắc tượng sáp?” Cố Sơ lẩm nhẩm cái tên này, cứ cảm thấy kỳ kỳ.

“Tượng sáp của Kỳ Quái năm đó rất có danh tiếng, nghe nói hoàn toàn có thể khiến thật giả lẫn lộn. Người trong giới đều nói, nếu tượng sáp của anh ta đứng bên cạnh một người thật, cho dù là nhìn gần cũng không thể lập tức nhận ra có một cái là tượng sáp.” Nói xong, Cố Tư cầm di động lách cách tìm kiếm một lượt, sau đó đưa cho Cố Sơ, “Chị xem đi”.

Cố Sơ lau tay, cầm lấy di động xem qua.

Là một buổi triển lãm tượng sáp quy mô không hề nhỏ, chỉ mở cửa ba ngày. Trên hình quảng bá toàn bộ đều là một nhóm người nhắm mắt, chỉ có hai người mặc vest là mở mắt nhưng lại là hai người đàn ông giống y hệt nhau. Một người đứng, một người ngồi. Người đàn ông đứng cười rạng rỡ, người đàn ông ngồi thì nét mặt trầm tĩnh, không một nụ cười. Ảnh tuyên truyền lấy tông trầm làm chủ đạo, chữ chủ đề màu café lại cực kỳ nổi bật: Ưc.

Chủ đề rất đơn giản nhưng Cố Sơ luôn có thể cảm nhận được một sự quái đản từ con chữ đơn giản ấy.

Cái tên của nghệ thuật gia được viết tíu dưới cùng, không có quá nhiều thông tin cá nhân để quảng bá, cũng ngắn gọn như cái tên chủ đề: Kỳ Quái.

“Trên ảnh tuyên truyền là hai người, sinh đôi sao? Kỳ Quái là một trong hai người này hay hai anh em này là một tổ hợp?” Cố Sơ cảm thấy kỳ lạ.

Cố Tư cười ngả nghiêng, Cố Sơ nhìn nó không hiểu.

“Nghệ thuật gia là một người, người còn lại là tượng sáp.” Cố Tư mím môi cười, cố ý muốn kiểm tra khả năng quan sát của cô, “Chị, chị cảm thấy trong hai người này đâu là tượng sáp?”

Cố Sơ nực cười nhìn nó, “Em bảo chị thông qua poster để phán đoán? Đùa sao, ảnh có thể photoshop, con lợn cũng có thể sửa thành Phan An được.”

“Tượng sáp của chính anh ta là có thật, đây là ảnh chụp tại chỗ.” Cố Tư chấm tay lên bức ảnh tuyên truyền, “Cá là chị cũng chẳng có khả năng nhìn ra”.

Cố Sơ lập tức giữ tay nó lại, “Kể khách tướng chứ gì? Được, để yên chị xem nào”.

Cô lại tỉ mỉ xem kỹ, rồi quyết rất nhanh: “Người ngồi này, mặt không có cảm xúc, ánh mắt đờ đẫn, vừa nhìn đã biết là tượng”.

Cố Tư phì cười, Cố Sơ thấy vậy ngẩn ra: “Chẳng lẽ là người đang đứng?”.

“Dĩ nhiên!” Cố Tư phóng to bức ảnh lên, “Ban nãy em đã bảo rồi, tượng sáp của Kỳ Quái có thể đảo lộn thật giả”.

“Sao có thể?” Cố Sơ thẳng thốt, quan sát kỹ người đàn ông cười tươi trong tranh, “Đây rõ ràng là người sống mà”.

Cố Tư khẽ kéo tay cô, “Thế nên thần kỳ lắm phải không? Chị, hôm nay đi xem triển lãm với em đi. Nghệ thuật gia này ‘mai phục’ bao năm, em nghĩ lần này nhất định sẽ khiến mọi người mở rộng tầm mắt”.

Cho dù Cố Tư không nói câu này, Cố Sơ cũng muốn đi xem, cô quả thực cảm thấy kỳ quái về nhà điêu khắc tượng sáp Kỳ Quái này.

Điều khiến Cố Sơ không ngờ là buổi triển lãm tượng sáp tên “Úc” này lại được tổ chức ở ven thành phố. Bây giờ, đừng nói là các nghệ thuật gia có tương, ngay cả mấy người vô danh cũng chọn khu trung tâm thành phố náo nhiệt nhất để nổi bật triển lãm của mình. Cách làm của vị Kỳ Quái này quả thực khiến người ta khó hiểu; Điều càng khiến cô không ngờ hơn là lại có nhiều người tới xem triển lãm như vậy.

Có không ít xe đỗ trong khu rừng, đa số là ô tô riêng vô cùng hào nhoáng, có thể nhận ra người tới xem triển lãm đều có kinh tế cơ bản. Cố Sơ xuống xe, vừa nhìn đã liếc thấy ngôi nhà màu đen tuyền cách đó không xa.

Ngoại hình của căn nhà rất kỳ dị, giống một vật nhiều góc cạnh, không có quy củ đang đứng giữa bãi cỏ hơn. Xung quanh đều là rừng cây, chỉ có đúng một tòa kiến trúc độc lập như vậy. Kiểu kiến trúc này không thể nhìn ra nó có mấy tầng, chỉ có thể dựa vào độ cao để phán đoán nó khoảng ba tầng.

Có người lục tục kéo tới, cũng có người lần lượt ra về.

Người đi vào đều mang theo một biểu cảm tò mò và chờ đợi, người đi ra thì chỉ có ngợi khen cùng cảm thán. Điều này khiến Cố Sơ và Cố Tư càng thêm háo hức...

390. Q.8 - Chương 390: Bóng Hình Vụt Qua

Con người sống cả đời, đối trá nhiều vô số kể. Hãy tin tôi, khoảnh khắc trước lúc ra đi mới là khi chúng ta thành thực nhất...

Lại gần tòa kiến trúc mới phát hiện ra lối vào cực nhỏ, cả ngôi nhà xa hoa mà lại chỉ kết hợp cùng một lối vào cao bằng nửa người. Mọi người bước vào đều phải khom lưng, cực kỳ khác lạ.

Ngoài cửa có hai người mặc trang phục tiếp đón, áo vest giày Tây, vô cùng tuấn tú.

Cố Sơ nhìn cửa vào, cảm thấy không thể khó hiểu hơn rồi nhìn về phía một trong hai người tiếp đón, hỏi: “Chỉ có một lối vào duy nhất này thôi à?”

Nhưng không nghe thấy tiếng đáp lời.

“Này, anh...” Cố Sơ đang định chê trách thái độ phục vụ sơ suất của họ, nhưng sau khi quan sát kỹ đã kêu “á” lên một tiếng. Cố Tư ghé tới trước ngắm nhìn rồi cũng sững sờ, lát sau nó mới dè dặt giơ tay ra chạm rồi thở dài: “Trời ạ, hóa ra hai người này là tượng sáp! Đúng là lời đồn không hề hư ảo!”

Cố Sơ quả thực không dám tin vào đôi mắt mình, cô ra sức chớp chớp, ghé sát mặt lại, gần như dính sát vào tượng mới thật sự xác định đúng là tượng sáp. Nhưng cảm giác thị giác mà hai bức tượng này mang lại cho thế giới bên ngoài quá chân thực, từ màu da, biểu cảm, động tác, thậm chí tới ánh mắt. Khi có ánh nắng chiếu nghiêng qua, đôi mắt nó cũng sinh động, rực rỡ như mắt người vậy. Không hiểu sao, cô cảm thấy gió lạnh phần phật sau lưng, căng thẳng nuốt nước bọt cái ực, quay đầu nhìn Cố Tư nó bèn nhìn lại cô bằng ánh mắt “Thấy chưa, em đâu có nói sai”.

Các khách tham quan khác cũng phát hiện ra hai bức tượng sáp, lần lượt bước tới ngắm nghía rồi tấm tắc khen.

“Đi thôi.” Cố Tư đã vô cùng sốt sắng, khoác cánh tay kéo cô đi.

Cố Sơ khom người đi qua cửa, oán trách: “Phong cách của vị điêu khắc tượng sáp này cũng quái đản quá đi”.

Ai ngờ, câu nói còn chưa kịp nguội, Cố Sơ đã im bật. Vào cửa, bên trong bỗng sáng sủa hẳn lên.

Bên trong mặc dù cũng chủ yếu dùng màu trầm nhưng lại có vô số đèn sao đan cài, làm phong phú tầm nhìn. Phía sau sảnh triển lãm, hơi thở nghệ thuật hiện đại rất mạnh mẽ, lấy bối cảnh là đô thị công nghiệp, lấp đầy một diện tích phải lên tới ngàn mét vuông ở nơi đây.

Khi còn chưa tới, những hình ảnh Cố Sơ vẽ ra trong đầu chẳng qua cũng giống triển lãm tượng sáp của phu nhân Marie Tussaud, hoặc có thể là như sảnh tượng sáp “Thượng Hải xưa phong tình” phía dưới tháp truyền hình Phương Đông. Nhưng khi đứng ở trong, cô mới nhận ra mình đã sai, đây không phải nơi trưng ra kỹ thuật làm tượng sáp mà giống như sự giải thích mới về cái chết hơn.

Cả một sảnh triển lãm rộng lớn, đan cài giữa không gian có thể là mây trôi hoặc quan tài.

Người nào người nấy đều nằm trong đó.

Trong quan tài có tiếng ca miên man loáng thoáng vọng ra, như điệu nhạc của trời xanh, lại như tiếng sơn ca từ trên cao vọng xuống, không thể nói hết sự thần thánh.

Cố Tư vẫn âm ỉ đòi tới xem cái mới lạ, lại vô thức nắm chặt tay Cố Sơ, hạ thấp giọng nói: “Chị à, chị có cảm thấy chúng ta không giống như đang xem triển lãm không?”

Cố Sơ bầm bụng, “Không tới tham quan triển lãm thì tới làm gì?”

Cố Tư ngó nghiêng xung quanh, giọng càng thêm lý nhí: “Em cảm thấy, chúng ta cứ như tới tham dự lễ tang ấy...”

“Người nâng nặc đòi tới là em, bây giờ người sợ sệt cũng là em.” Cố Sơ khẽ mắng.

“Ai mà ngờ được tới đây lại quái dị như vậy chứ.”

Đúng là quái dị.

Không cần Cố Tư nhắc nhở, ngay từ lúc vào cửa, Cố Sơ đã lập tức cảm nhận được.

Cô biết người nằm trên đám mây hoặc trong quan tài nhất định là tượng sáp, nhưng cứ cảm thấy thứ đập vào mắt là một người còn sống sờ sờ. Chủ đề của buổi triển lãm là Ưc, trong tài liệu giới thiệu có giải thích chủ đề này: Con người khi bước chân vào Quỷ môn quan, luôn có vài tích tắc nhanh chóng hồi tưởng lại

cuộc đời mình, biểu cảm thể hiện ra trong giây phút sắp chết ấy phản chiếu chính chuyện bạn khó quên nhất suốt một đời.

Tại câu cuối cùng, nghệ thuật gia có viết: Con người sống cả đời, dối trá nhiều vô số kể. Hãy tin tôi, khoảnh khắc trước lúc ra đi mới là khi chúng ta thành thực nhất...

Cổ Sơ xoa xoa cánh tay. Cô từng nhìn thấy người chết, bây giờ nghĩ kỹ lại, một khắc trước khi chết của con người đúng là biểu cảm rất lạ, có đau khổ, sợ hãi, bình lặng... Nhưng nếu đem những biểu cảm này ra thể hiện lại bằng tượng sáp sẽ càng quái dị hơn.

Cô chân thành cảm thán nhà điêu khắc này có đôi tay nghệ thuật tuyệt diệu. Cô nhìn thật tỉ mỉ vào gò má tượng khắc, khoe mắt chân mày đều chau lại rất kỹ càng. Con người phải biểu đạt tình cảm, cách trực tiếp nhất là thông qua đôi mắt. Tượng sáp ở đây, phàm là những tượng mở mắt thì đều y như người thật, đây cũng là nguyên nhân quan trọng khiến cho người ta thật giả lẫn lộn.

“Tư Tư.” Cô gọi khẽ: “Chúng ta tới đây lâu vậy rồi, sao không nhìn thấy bóng dáng nhà điêu khắc kia đâu?”.

Men theo bức tường có một số bức ảnh liên quan tới các tác phẩm trước đây của tác giả, còn cả lý lịch của tác giả, chỉ có điều không nhìn thấy tác giả bằng xương bằng thịt. Theo lý mà nói, một buổi triển lãm được chuẩn bị công phu như thế này, chính tác giả sẽ đích thân giải đáp những thắc mắc cho mọi người, vị Kỳ Quái này quả thật như thần long thấy đầu không thấy đuôi.

Cổ Tư dáo dác nhìn quanh, lát sau lắc đầu, “Càng là nhà nghệ thuật lớn thì tính khí càng kỳ cục, ai mà biết được cuối cùng anh ta sẽ gặp mặt mọi người bằng phương thức gì?”.

Nói vậy cũng đúng, có những nghệ thuật gia mang tính cách mà người thường không thể lý giải được.

Diện tích của khu triển lãm không nhỏ, cộng thêm những bức tượng sáp sinh động như thật, nếu như xem xét kỹ từng biểu cảm thì hai người mất gần nửa tiếng đồng hồ vẫn chưa đi hết một nửa. Về sau Cổ Sơ bất chợt khám phục nhà điêu khắc tính khí cổ quái này, vì cô phát hiện ra, đã xem qua nhiều tượng sáp, không có một biểu cảm nào trùng lặp. Cũng phải tới khi tham dự buổi triển lãm này cô mới biết thì ra cảm xúc của con người lại phong phú nhường ấy.

Rẽ vào góc ngoặt, có bức tượng sáp ở góc tường, đủ các loại biểu cảm dữ dằn trước lúc chết, Cổ Sơ càng xem càng không thoải mái. Cô từng theo Lục Bắc Thần ra hiện trường vụ án, biểu cảm của tượng sáp khu vực này đều giống như đã chịu đựng một sự hoảng sợ khủng khiếp vậy, mặt mũi méo xệch, con ngươi trợn trừng, rõ ràng là trước khi chết bị dọa hết hồn. Nhưng cùng là hệ liệt hoảng sợ, nhà điêu khắc cũng có thể bày ra trăm ngàn cái hoảng sợ.

Cổ Sơ cố gắng đè nén cảm giác khó chịu xuống, liều mạng nói với bản thân: Đây toàn là tượng sáp thôi, đều là giả.

Trên tường nạm tấm kính hình thoi, lấy màu trà làm chủ đạo, ánh sáng rơi xuống mặt thủy tinh, sẽ đọng đưa bóng người ra vào. Sức tập trung của Cổ Sơ vẫn rơi vào bức tượng, cho tới bóng một người đàn ông cao gầy vụt qua mặt kính.

Không hiểu sao Cổ Sơ lại bắt được cái bóng ấy, sững ra giây lát rồi đột ngột quay đầu.

Khách tham quan ở khu vực này không ít, những bóng người đi qua đi lại làm nhiễu tầm nhìn của cô, bóng người đàn ông đó cách cô càng lúc càng xa. Hơi thở của Cổ Sơ chờ nín dồn dập, trái tim đập thành thịch loạn nhịp.

Cô xuyên qua đám đông đuổi theo cái bóng đó. Nó chìm vào trong quảng sáng, như thực như mơ, không chân thật.

Bắc Thần!

Là Lục Bắc Thần!

Trong lúc gấp gáp, Cổ Sơ suýt kêu lên thành tiếng, bên cạnh có tượng sáp, còn có người thật, như thật như giả ngăn cản bước chân cô. Khi cô đuổi tới ngã rẽ vào khu vực kế tiếp thì cái bóng đó đã biến mất.

“Lục Bắc Thần!” Cô gấp gáp gào toáng lên.

Những buổi triển lãm như thế này đều rất yên ắng, có tiếng nhạc cũng không ồn ào, người tới tham quan cũng rất tuân thủ trật tự, thế nên trong lúc tiếng hét của Cố Sơ đã đột ngột phá tan mọi yên tĩnh, mọi người xung quanh đều giật nảy mình, quay đầu nhìn cô chăm chăm, những ánh mắt đó như đang nhìn một kẻ tâm thần.

Cố Sơ vốn không để tâm quá nhiều như vậy. Dưới ánh mắt kỳ quặc của đám đông, Cố Sơ lao đi khắp nơi tìm kiếm, rồi bời nhìn quanh nhìn quất.

Bắc Thần...

Cô lầm nhấm tên anh, hết lần này tới lần khác, tim đập không thôi.

Bóng hình đó đã biến mất hẳn rồi, cô gần như sụp đổ, cuối cùng đứng đờ ra.

Tất cả mọi người đều thấy lạ, không hiểu cô gái điên rồ này đang tìm kiếm thứ gì.

Mồ hôi lấm tấm trên trán, sắc mặt lại trắng bệch.

Cô đứng im bất động như một đứa trẻ bơ vơ. Người qua người lại đông là thế, vậy mà cô lại không tìm được anh.

Thì ra tìm người cũng là một năng lực.

Cố Sơ nhớ lại giấc mơ khi trước của mình, trong mơ Bắc Thần ôm chặt cô, cô gào khóc: Để em nhìn thấy anh...

Bắc Thần, thật sự là anh sao?

Nếu là anh, vì sao lại tránh mặt em?

Cánh tay cô bị kéo lại. Cô quay đầu, đối diện với ánh mắt lo lắng của Cố Tư.

“Chị, chị sao vậy?”

Cố Sơ ngơ ngẩn ngẩn, lẩm bẩm: “Hình như... chị đã nhìn thấy Bắc Thần”.

“Á? Sao lại hình như?” Cố Tư kiễng chân lên nhìn, nhìn mãi mà vẫn không thấy bóng dáng Lục Bắc Thần đâu cả.

Trái tim Cố Sơ vẫn đang không ngừng rục rịch, đầu óc vẫn ngập tràn hình bóng đó.

“Không thể nào? Anh rẽ mà quay về thì chắc chắn sẽ lập tức về nhà ngay, tới đây làm gì chứ?” Cố Tư lấy giấy ăn từ trong túi xách ra, lau mồ hôi trên trán cô, khẽ thở dài: “Hơn nửa năm nay chị vẫn ngủ không ngon, không sâu, chắc chắn đã xuất hiện ảo giác rồi. Bản thân chị cũng là bác sỹ, sao không biết tự chăm sóc bản thân chứ?”.

Cố Sơ trầm mặc một lúc lâu, khẽ nói: “Có lẽ... chị đúng là nhìn nhầm rồi.” Nhưng cái bóng ấy quen thuộc là thế, sao cô có thể nhìn nhầm chứ?

“Tương tự là họa, nói chị đấy.” Cố Tư nắm lấy tay cô, trông rất phấn khích: “Mau đi theo em, có thứ hay để xem đấy”.

Cố Sơ còn chưa nhảy ra khỏi tâm trạng hệt hẫng, nhất thời không phản ứng kịp đã bị Cố Tư kéo tuột đi.

Là một khu vực hoàn toàn mới.

Cả khu vực lấy màu trắng lông vũ làm nền, phóng tầm mắt ra là ngút ngàn màu trắng.

Nổi bật nhất chính là vị trí giá chữ thập chính xác, trên bậc thềm có một người đàn ông mặc vest trắng đang ngồi, sắc mặt nhợt như tờ giấy, ánh mắt u buồn nhìn người đàn ông nằm trên một đài hoa trải đầy hoa hồng trắng. Anh ta rất yên lặng, bất động, đẹp như một hoa mỹ nam bước ra từ trong truyện tranh, còn người đàn ông đang nằm thì cũng mặc vest trắng, nhắm mắt, giống y hệt người đàn ông ánh mắt u buồn.

Cảnh này thu hút không ít người, tất cả đều tấm tắc khen tài.

Cố Sơ nhận ra anh ta chính là tác giả Kỳ Quái, có điều nhất thời không phân biệt được giữa người đang ngồi và người đang nằm... đâu là người thật?

391. Q.8 - Chương 391: Ký Ưc Của Cái Chết

Anh ta có thể đã thật sự từng tiếp xúc với những người chết này, thậm chí khi họ chết còn có mặt tại hiện trường.

Cảnh tượng này cực kỳ hoành tráng, kết hợp cùng một giọng nữ thánh thiện như opera, cực kỳ giống một kiểu tưởng niệm theo nghi thức tôn giáo. Người tới trước thăm quan càng lúc càng đông, mọi người đều đang suy đoán xem trong hai người này ai là người thật, ai là tượng sáp, nhưng không ai dám bước lên chạm vào để phân biệt.

“Người này đúng là quái đản thật, đang đứng lại làm tượng sáp của bản thân làm gì? Nghĩ đã thấy rợn người.” Cố Sơ hạ thấp giọng nói.

Cố Tư cười khê: “Thế nên anh ta mới tên là Kỳ Quái.” Rồi nó nói tiếp: “Nghe nói anh ta thích làm tượng sáp của mình là có nguyên nhân đấy, để tượng niệm em trai của mình, hình như là hai anh em sinh đôi thì phải”.

Cố Sơ nghe xong hơi sững lại. Anh em sinh đôi... ánh mắt một lần nữa rơi xuống người đàn ông trên bậc thềm, chợt nhớ tới Lục Bắc Thần và Lục Bắc Thâm. Sau đó suy nghĩ của cô phân tán, trôi tới lời nói của Chloe. Bao nhiêu năm nay Bắc Thâm vẫn không rõ tung tích, còn người chưa bao giờ từ bỏ việc tìm kiếm em trai mình – Lục Bắc Thần – thì lại đang hôn mê bất tỉnh.

“Chị à.” Cố Tư khê chạm vào cô.

Cố Sơ đột ngột tỉnh lại, nhìn Cố Tư. Rõ ràng nó có hứng thú với hai người đàn ông trên bậc thềm và đài hoa hơn, bèn giựt giựt gấu áo của cô, nói: “Chúng ta lại gần một chút để xem đi”.

“Không hay lắm thì phải?” Cố Sơ nhìn những người xung quanh, không có ai vội vàng.

“Họ sợ đấy thôi.” Cố Tư kéo cô, “Thật ra trong máu của người Trung Quốc vẫn sợ hãi và né tránh cái kiểu tượng sáp quá giống thật như thế này mà”.

Cái lý luận xiên xẹo gì vậy? Nhưng quả thực là Cố Sơ cũng không kìm nén được nổi bứt rứt tò mò, cũng tiến lên theo. Mọi người thấy vậy cũng nhích dần về trước. Cố Tư lao về phía anh chàng đẹp trai trên đài hoa trước tiên, dán sát cả gương mặt xuống, nhìn rất lâu rồi nói với Cố Sơ: “Người nằm ở dưới chắc chắn là tượng sáp, cả hơi thở cũng không có”.

Cố Sơ thì đang quan sát người đàn ông ngồi trên bậc thềm. Ánh mắt anh ta nhìn chăm chăm về phía đài hoa, không hề nhúc nhích, biểu cảm đau thương gần như khiến người ta nhìn cũng muốn rơi nước mắt. Có một giây phút, cô cảm thấy anh ta là người thật, nhưng liên tưởng tới tượng sáp ở cửa ra vào, cô lại không dám tùy tiện kết luận nữa. Sau khi tỉ mỉ quan sát từ biểu cảm, động tác cho tới tận làn da, lỗ mũi, đều không sai khác gì người thật. Nếu không phải có tấm biển nhắc nhở cấm động chạm, cô nhất định sẽ véo má người đàn ông này.

“Người bên phía chị cũng không có hơi thở.” Cố Sơ đáp lại Cố Tư một câu.

Rõ ràng muốn thông qua hơi thở để phân biệt cũng quá dễ dàng, một là đối phương có thể nhịn thở, hai là trên đời thực sự tồn tại một số người có thể thở khê, không quá rõ ràng.

Giữa đám đông xung quanh có người nói: “Sao tôi cảm thấy cả hai đều là tượng sáp thế nhỉ?”.

Những người khác cũng rôm rả phát biểu ý kiến.

Cố Sơ lại vòng qua bên đài hoa, quan sát kỹ lưỡng người đàn ông nằm trên đó, từng chút cảm thán: Cái mí mắt này cũng thật quá đi! Suy nghĩ ấy vừa dứt, anh ta bất ngờ mở mắt!

“Á!” Cố Sơ sợ hãi hét lên một tiếng.

Tất cả mọi người cũng run rẩy vì tiếng hét của Cố Sơ, lần lượt nhìn qua bên này.

Người đàn ông trên đài hoa từ tốn ngồi dậy, uể oải, tùy ý giữa những bông hoa. Cố Sơ vô thức lùi sau hai bước, thấp thỏm trong lòng. Cố Tư tới bên cạnh Cố Sơ, nhìn chằm chằm người đàn ông gần đó, nói: “Mẹ ơi, hóa ra đây là người sống”.

Người đàn ông bước xuống đài hoa, vóc dáng mảnh khảnh, từng động tác từng cử chỉ đều toát lên vẻ bướng bỉnh của một người làm nghệ thuật. Anh ta lên tiếng: “Cảm ơn mọi người đã tới tham gia triển lãm tượng sáp của tôi, tôi là nhà điêu khắc của triển lãm lần này, Kỳ Quái”.

Tất cả đều vỗ tay rào rào cho anh ta.

Rõ ràng buổi triển lãm này cực kỳ thành công, chỉ ít thì những bức tượng sống động kia quả thực khiến người ta phải sửng sốt, lại cộng thêm việc tác giả xuất hiện trước mọi người bằng phương thức này càng khiến họ khó quên. Cố Sơ nhìn thấy trong số những người tới tham quan không thiếu các nhiếp ảnh gia và ký giả, xem ra chỉ vài tiếng đồng hồ nữa thôi, cái tên “Kỳ Quái” này sẽ lại một lần nữa nổi tiếng khắp trong Nam ngoài Bắc.

Cố Tư đã len lỏi đi xin chữ ký rồi.

Cố Sơ không hòa theo cả đám đông đó, cô lùi qua một khu vực yên tĩnh khác, khi quay đầu lại nhìn về phía gần đài hoa thì chỉ thấy đầu người lúc nhúc. Nhà điêu khắc Kỳ Quái đó không tiêu tụy lụi thôi như cô tưởng tượng, ngược lại vóc dáng rất tuấn tú khí khái, cũng khó trách lại có lắm cô gái nhỏ sấn tới chụp ảnh như vậy.

Khu vực này không nhiều tượng sáp, chỉ có sáu bức, nhưng biểu cảm thì lại khiến người ta phải vô cùng suy ngẫm.

Như kinh hoàng, như khiếp đảm, như bối rối, như khao khát, như tham dục, như mừng rỡ... Mặc dù biểu cảm khác nhau, nhưng Cố Sơ phát hiện ra sáu kiểu biểu cảm này đều có chung một đặc điểm, đó chính là mê loạn.

Nói chính xác hơn là tựa như sáu người này đã chìm vào ảo mộng rồi bức tượng đã phóng đại ảo mộng ấy.

Cố Sơ không rõ nguồn gốc của những cảm xúc này, mặc dù nghệ thuật cao hơn cuộc sống nhưng nếu không có cảm giác thực sự thì không thể nào làm được những biểu cảm chân thực đến ngỡ ngàng thế này. Lẽ nào vị Kỳ Quái này thật sự quanh năm tiếp xúc chung với người chết?

Cô hơi rùng mình.

Cô biết một số nghệ thuật gia khi đang theo đuổi nghệ thuật sẽ gần như cố chấp, đây cũng là nguyên nhân quan trọng họ sáng tác được những tác phẩm gây chấn động. Giống như những nhiếp ảnh gia kia, vì một bức ảnh có thể sẽ phải ngồi yên ở một vị trí nào đó rất lâu.

Cố Sơ nhìn bức tượng sáp trước mặt, rồi lại nhìn Kỳ Quái đang cười ôn hòa trên sân khấu, bỗng dưng cảm thấy không thoải mái lắm. Gạt bỏ những quái lạ này, ánh mắt cô lại tập trung lên người bức tượng, nhưng rồi sững lại trước một trong số chúng.

Rất nhanh, Cố Tư đã từ ‘cuộc chiến đẫm máu’ quay trở về, sung sướng khoác tay Cố Sơ, giơ cao bức ảnh chụp được trong tay lên, “Cuối cùng cũng có được ảnh ký tên rồi”.

Cố Sơ liếc nhìn, bó tay lắc đầu, “Có cái gì mà em phấn khích vậy?”.

“Anh ta là bậc thầy trong giới tượng sáp!” Cố Tư nhấn mạnh trọng điểm, “Người bình thường có thể làm được sao? Chị nghĩ mà xem, buổi triển lãm này chỉ có ba ngày, chẳng biết phải tới khi nào mới có lần sau? Cơ hội này hiếm có lắm”.

“Chỉ là chuyên nghiên cứu về nghệ thuật mà thôi, đây cũng là nghề của anh ta.” Cố Sơ chọc vào đầu Cố Tư, “Em thấy người ta đẹp trai mới lao tới chứ gì?”.

“Sao có thể? Những người học nghệ thuật như bọn em thì gặp khối người đẹp trai xinh gái, thị giác của em rệu rã lâu rồi.”

Cố Sơ liếc vào trong bức ảnh, “Nói thật là anh ta không đẹp trai bằng La Trì”.

Mặt Cổ Tư lập tức đỏ bừng, nó giờ bức ảnh lên một cách gượng gạo, “Đang yên đang lành, nhắc tới anh ấy làm gì?”.

“Thế tự dưng em đỏ mặt làm gì?” Cổ Sơ chọc con bé.

Cổ Tư càng thêm xấu hổ, đập vào người cô, “Em làm sao, em làm sao? Mặt đỏ là vì nóng thôi.” Rồi sợ Cổ Sơ tiếp tục nói móc, nó đổi chủ đề: “Chị đang xem gì đấy?”.

Cổ Sơ cũng biết chỉ cần nhắc tới La Trì, da mặt của nó lại mỏng, cô không mang nó ra làm trò tiêu khiển nữa mà chỉ vào bức tượng sáp trước mặt, “Bức tượng này chị trông quen lắm”.

Cổ Tư nhìn theo tay cô chỉ, ngây ra giây lát rồi ngạc nhiên: “Đây... Đây không phải Ngải Hân sao?”.

Ngải Hân?

Cổ Sơ chợt nhớ ra!

Đúng rồi, chính là Ngải Hân, người đã đâm Lục Bắc Thần rồi đụng vào cây tử vong, người mà xác chết đã biến mất một cách lỳ kỳ!

Sở dĩ không nhận ra cô ta ngay từ cái nhìn đầu tiên chính là vì biểu cảm của bức tượng này.

Là sự hưng phấn, cụ thể mà nói thì giống như đã đạt được thứ gì đó vẫn hằng khao khát, ngũ quan đều trở nên biến dạng, méo xệch dưới sự hưng phấn ấy. Cô chỉ từng nhìn ảnh Ngải Hân khi còn sống, thế nên chưa thể nhận ra là điều bình thường. Nhưng Cổ Tư thì khác, nó quen biết Ngải Hân, còn từng cùng tham gia hoạt động, dĩ nhiên nhận ngay ra cô ta.

“Kỳ quái thật, sao ở đây lại có tượng sáp của Ngải Hân? Hơn nữa lại trong biểu cảm này?” Cổ Tư chẳng hiểu gì.

Cổ Sơ trầm mặc ngắm bức tượng rất lâu rồi đảo mắt nhìn bốn xung quanh, khi chắc chắn không có camera giám sát cô mới len lén giơ tay chạm vào bức tượng. Vừa chạm vào cô cảm thấy xúc cảm mềm mại, thoải tiên cảm thấy như chạm vào người thật.

Cô sửng sốt, nỗi sợ hãi lan ra trong lòng...

“Hai em chắc chắn nhìn thấy tượng sáp của Ngải Hân?” La Trì uống một ngụm trà rồi hỏi.

Khoảng thời gian này, La Trì luôn tìm đủ mọi lý do để tới nhà Tây ăn cơm. Mỗi lần anh tới, Cổ Tư lại tức giận trừng mắt. La Trì hay cười trừ đi theo bên cạnh nó, lấy cớ đẹp đẽ là thích ăn món Cổ Sơ nấu, thực chất là để gặp mặt Cổ Tư.

Hôm nay Cổ Tư lại chủ động gọi điện cho anh, muốn anh tan làm có rảnh thì tới nhà một chuyến. La Trì nghe xong cực kỳ phấn khích, nói vội: “Rảnh chứ, dĩ nhiên là rảnh”.

Cổ Tư từ tốn bổ sung một câu: “Đừng có hiểu lầm, tìm anh là vì có chuyện nghiêm túc”.

Nhưng La Trì cũng mặc kệ là chuyện nghiêm túc hay thiếu nghiêm túc, vừa tan làm là phi ngay tới, kết quả lại nghe được một tin như vậy.

Cổ Tư ôm một đĩa hoa quả trong lòng, xiên một miếng táo, nghe La Trì hỏi xong bèn trả lời: “Đương nhiên, em tuyệt đối không nhận nhầm Ngải Hân đâu”.

La Trì nhú mày suy tư.

“Tượng sáp trong buổi triển lãm đều là những người dân bình thường, vốn dĩ em nghĩ nhà điêu khắc Kỳ Quái đó chỉ đơn thuần muốn thông qua hình tượng người bình thường để thể hiện chủ đề, nhưng sau khi nhìn thấy tượng sáp của Ngải Hân, em lại cảm thấy không đơn giản nữa. Anh ta có thể đã thật sự từng tiếp xúc với những người chết này, thậm chí khi họ chết còn có mặt tại hiện trường.” Cổ Sơ đưa ra một giả thiết táo bạo.

Trên bàn uống nước đặt một chiếc laptop, cô mở trang tin tức ra, quả nhiên toàn bộ đều là giới thiệu về buổi triển lãm này, cái tên “Kỳ Quái” xuất hiện khắp nơi. Nhà điêu khắc quái đản này sau nhiều năm mai danh ẩn tích lại một lần nữa lấy chủ đề ký ức một giây trước khi chết để làm nóng dư luận.

Nhưng La Trì phủ định: “Nhưng lúc Ngải Hân chết, bên cạnh làm gì có ai?”.

Tình hình hiện trường anh là người rõ nhất, bất thành linh xuất hiện thêm một người, sao anh lại không phát hiện ra?

Cố Sơ nhất thời cũng nghĩ không thông suốt...

392. Q.8 - Chương 392: Mỗi Bức Tượng Sáp Đầu Có Nguyên Mẫu

Lúc đó cô và Lục Bắc Thâm còn chưa xác định quan hệ, cô chỉ thầm viết tình yêu đơn phương lên giấy, gấp thành sao, đựng trong một chiếc lọ thủy tinh được lựa chọn rất tỉ mỉ.

“Em cảm thấy, khả năng cao là Kỳ Quái hư cấu. Anh ta là nhà điêu khắc mà, hư cấu nên biểu cảm của tượng sáp là điều rất bình thường.” Cố Tư gặm táo, nói một câu.

Trong chuyện này có điểm đáng nghi.

Cố Sơ phát biểu ý kiến của riêng mình: “Hư cấu biểu cảm là việc rất bình thường, vì sự cần thiết có tính nghệ thuật. Nhưng vấn đề là một bức tượng sáp trong đó lại là người chúng ta quen biết, còn là một người đã chết. Thế nên vấn đề bây giờ em đang suy nghĩ là nguyên mẫu của những bức tượng sáp trong triển lãm phải chăng đều thật sự tồn tại? Hoặc là những nguyên mẫu này đều là những người đã chết?”.

Đây mới là chuyện khiến người ta khiếp sợ nhất.

Phạm là tượng sáp, nếu không phải là của mình tinh thì hầu như đều không có nguyên mẫu. Tượng sáp do Kỳ Quái chế tác đích thực cực kỳ sinh động, nhưng Cố Sơ luôn nghĩ chúng chỉ là tượng, thứ anh ta muốn biểu đạt chẳng qua là biểu cảm trên mặt tượng, chỉ để thể hiện chủ đề của mình mà thôi. Nhưng thật không ngờ họ lại bắt gặp tượng sáp của Ngải Hân, điều này khiến cô không thể không nghi ngờ sau đó sinh ra sợ hãi.

Từ bản thân tượng sáp, không khó nhận ra tác giả là người có yêu cầu cực cao, nếu đã xuất hiện tượng có nguyên tác thì những bức khác cũng không thể nào tự tưởng tượng!

Nói cách khác, nhà điêu khắc ấy đã sử dụng những vụ án tử vong có thật để chế tác ra tác phẩm của mình!

La Trì hiểu ý của Cố Sơ, cũng càng lúc càng cảm thấy rờn rợn. Anh suy tư giây lát rồi nói: “Các em nhìn thấy tượng sáp của Ngải Hân có biểu cảm rất thái quá sao?”.

Cố Tư trả lời: “Chính là cái kiểu hưng phấn quá độ đấy”.

Cố Sơ là người thông minh, cô nhìn về phía La Trì, “Anh từng nhìn qua thi thể của Ngải Hân, biểu cảm của cô ta ra sao?”.

Ánh mắt La Trì nghiêm nghị, “Cũng trong trạng thái hưng phấn”.

Sau khi nói xong câu này, Cố Sơ và Cố Tư đưa mắt nhìn nhau, ba người cùng chìm vào một bầu không khí khác lạ không thể diễn tả.

Cả ba đều hiểu sự tình dường như mỗi lúc một phức tạp hơn tưởng tượng.

Đột nhiên, La Trì đứng dậy.

Làm cho Cố Tư giật mình, nó ngược mắt nhìn lên, “Anh định làm gì?”.

“Tôi nhà triển lãm đó một chuyến.” Nói rồi, La Trì cầm theo chìa khóa xe.

“Bây giờ đi ư? Đóng cửa mất rồi.” Cố Tư ra hiệu về phía đồng hồ.

Lúc ấy La Trì mới ý thức được đã quá muộn, bèn nhúu mày, thở dài ngồi xuống, nhưng rốt cuộc vẫn không thể tập trung suy nghĩ. Anh nghiền răng bật ra hai chữ: “Đột nhập!”.

Cố Tư sững sốt nhìn anh, không tán đồng, “Bây giờ triển lãm này đang nổi, một khi đột nhập mà bị phát hiện, chưa biết sẽ bị cảnh nhà báo nói gì. Anh muốn tăng thêm độ nổi tiếng à? Đồng chí cảnh sát, làm vậy không ổn”.

Tính La Trì trước giờ vẫn bộp chộp, anh lại đứng dậy, đi qua đi lại, “Anh chỉ cảm thấy chuyện này quá khó tưởng”.

Cố Sơ hiểu ý anh. Một thi thể đã mất tích một thời gian, giờ bỗng xuất hiện dưới hình dạng một tượng sáp, việc này quả thực khiến một cảnh sát như La Trì bụng dạ như lửa đốt. Cố Tư bên kia hét lên một tiếng: “Á!”.

Làm La Trì giật thót.

“Mọi người bảo liệu thi thể của Ngải Hân có nằm trong tượng sáp không?” Cố Tư đặt đĩa hoa quả xuống, làm mặt khiếp đảm, “Tượng sáp của anh ta chân thật đến mức đó, chưa biết chừng là dùng người thật để làm. La Trì, anh chưa được nhìn chỗ tượng đó đâu, da dẻ mịn màng cứ như người thật ấy”.

La Trì nhướn mày, “Kỹ thuật này có độ khó hơi cao quá thì phải?”.

Cố Sơ ngẫm nghĩ rồi lên tiếng: “Chị đã sờ tượng sáp, mới sờ thì mềm mại nhưng thực tế là xúc cảm có sự khác biệt với người thật.” Rồi cô quay sang Cố Tư, “Còn về việc em nghi ngờ xác chết nằm trong tượng, chị cảm thấy về mặt lý luận không hợp lý”.

Cố Tư vò đầu.

La Trì lần tìm một bao thuốc lá, ngậm một điếu lên miệng nhưng chỉ mãi suy nghĩ quên cả châm thuốc. Cuối cùng anh nói một câu: “Giờ mà có cái tên Lục Bắc Thần đó ở đây thì tốt biết bao”.

Trái tim Cố Sơ nhói lên giây lát, cô vô thức nhớ tới cái bóng hôm nay bắt gặp ở nhà triển lãm.

“Có anh ấy thì sao chứ? Anh ấy có phải nhà điêu khắc đâu, sao có thể giải đáp thắc mắc giúp anh được?” Cố Tư không hiểu.

“Chỉ ít thì trong vụ thi thể của Ngải Hân mất tích trước đó, cậu ấy cũng có thể đưa ra những ý kiến khác biệt.” La Trì rút cuộc vẫn không hút nổi thuốc, kẹp trên tay rất lâu rồi dứt lại vào bao.

Cố Sơ im lặng ôm gối, trong lòng hiểu rõ lời của La Trì không hề vô căn cứ.

“Bây giờ anh ấy không có ở đây, nhưng ba ‘quái vật’ của anh ấy ở phòng thực nghiệm thì vẫn còn.” Cố Tư có ấn tượng không tốt lắm với họ, cảm thấy họ đều không giống người bình thường, một người là Ngự Cảnh – đang yên đang lành cứ thích lăm bằm một mình, thích nghiên cứu người ngoài hành tinh, IQ cực cao, EQ cực thấp; Một người là Phan An – còn xinh hơn cả con gái, hay xuất hiện như ma quỷ; Người còn lại là Ngự Khương, thích nghiên cứu thuốc độc, không khách khí lắm với chị mình. Nó thích dùng từ ‘quái vật’ để hình dung bọn họ. “Anh tóm một trong số ba người đó đến giúp anh chẳng phải là xong sao?”.

“Em tưởng người của Lục Bắc Thần dễ sai bảo vậy à?” La Trì nói: “Việc gia nhập vào mỗi vụ án đều phải có thủ tục đăng hoàng, làm những bước chính quy”.

“Ngốc.” Cố Tư bĩu môi: “Lại còn phải xã giao à? Lấy thân phận bạn bè tìm hiểu vụ án cũng được mà.”

Một câu nói quả thực đã thức tỉnh La Trì. Anh ngậy ra một lúc rồi lăm bằm:

Ừ nhỉ...”.

Cố Tư bó tay lắc đầu. Bây giờ nói gì cũng muộn rồi, thi thể của Ngải Hân đã mất tích, đừng nói là ba tên quái vật đó, cho dù Lục Bắc Thần có quay trở về cũng lực bất tòng tâm.

Cố Sơ trầm mặc rất lâu cuối cùng cũng cất lời, giọng nói khê khàng: “Thật ra đột nhập vào ban đêm là cách hay nhất, ban ngày camera giám sát bật liên tục, anh có muốn chạm thử cũng không tiện”.

La Trì vừa nghe là có tinh thần: “Đúng không, anh đã bảo ý tưởng này ổn mà”.

“Nhưng không thể là đêm nay.” Cố Sơ thở dài: “Bây giờ buổi triển lãm đang được chú ý, mức độ nổi tiếng quá cao. Chỉ bằng chúng ta đợi tới ngày cuối cùng hằng đến, khi buổi triển lãm kết thúc cũng là lúc quản lý được buông lỏng nhất”.

Cố Tư nghe thấy có lý, gật đầu lia lịa.

“Ngoài ra, em đề nghị dẫn theo Phan An hoặc Ngự Cảnh. Họ tinh thông xương cốt, nếu thật sự có phát hiện thi thể ở bên trong, chưa biết chừng họ có thể giúp đỡ.” Cố Sơ đề xuất.

La Trì gật đầu, vỗ tay, “Cứ quyết vậy đi”.

Cố Tư khẽ huých vào người Cố Sơ, “Sao không gọi Ngự Khương giúp đỡ?”.

Cố Sơ đẩy nó một cái, không nói câu nào.

Ngự Khương ư, ngoại trừ Lục Bắc Thần, còn ai sai bảo được cô ta nữa?

...

Ngày hôm sau, Cố Sơ lại bận luôn chân luôn tay. Tám giờ vào phòng phẫu thuật, hai giờ chiều mới được ra ngoài, đôi đến nổi da bụng dính vào da lưng. Cô bán hàng trong căng tin bệnh viện rất chu đáo với bác sỹ khoa ngoại như bọn họ, thấy bọn họ lao vào nhà ăn như sói đói bèn nhiệt tình hâm nóng cơm canh. Cố Sơ ăn ngấu ăn nghiêng, lấy đầu ra thời gian quan tâm có hợp khẩu vị hay không?

Ăn cơm xong, cô trở về khoa, lại ngồi xem bệnh án với Tiêu Tiểu Tiêu.

Cố Khải Mân hủy bỏ tuần trăng mật, cả Tiêu Tiểu vừa cưới xong cũng lập tức chạy đi làm. Lúc xem bệnh án, cậu ấy khá trầm, không vừa nói vừa cười như mọi ngày. Cố Sơ nhận ra cậu ấy có tâm sự bèn hỏi cậu ấy có chuyện gì. Tiêu Tiểu Tiêu nói không có gì, nhưng Cố Sơ vẫn cảm thấy không ổn. Cô ngẫm nghĩ rồi hỏi dò: “Có phải sống chung với cậu nhóc đó rất khó khăn không?”.

“Cũng tạm.” Tiêu Tiểu Tiêu gượng gạo trả lời.

Vừa nhìn biểu cảm của cậu ấy là Cố Sơ biết ngay, cô nói: “Trẻ con hơi bướng một chút là rất bình thường, dần dần sẽ ổn thôi. Quan trọng là bác sỹ Cố đối xử tốt với cậu”.

Tiêu Tiểu Tiêu im lặng, ép ra một nụ cười.

Thấy cậu ấy không muốn nói thêm nữa, Cố Sơ cũng không tiếp tục, nhưng tim vẫn đập bất an. Cô chợt nhớ tới tình huống ở buổi hôn lễ hôm ấy, chỉ mong Cố Khải Mân không biết Tiêu Tiểu và Kiều Vân Tiêu có nhiều dây dưa như vậy.

Có người gõ cửa phòng, một giọng nói e thẹn cất lên: “Bác sỹ Cố”.

Cố Sơ ngẩng đầu, là một cô bé trong trạm y tá.

Cô bé đi vào, đưa chiếc túi trong tay cho Cố Sơ, “Cái này của chị ạ”.

“Của chị?” Cố Sơ đùa, “Em đang ngang nhiên hối lộ đấy hả?”.

Thấy vậy Tiêu Tiểu Tiêu cũng cười: “Bệnh viện mình là từ chối nhận phong bì nhá, em lộ liễu quá rồi”.

Cô y tá liên tục xua tay, “Không phải em tặng bác sỹ Cố đâu, có người muốn em chuyển”.

“Ai vậy?” Cố Sơ cảm thấy vô cùng kỳ lạ, bên trong túi quà là một hộp quà được bọc rất đẹp.

Cô y tá lắc đầu, “Có người nhét cho nhân viên chuyển phát nhanh, lúc chuyển cho khoa mình, nhân viên chuyển phát đã tiện thể đưa luôn”.

Kỳ quặc.

Sau khi cô y tá đi rồi, Tiêu Tiểu thúc giục: “Mau mở ra xem đi”.

“Cậu còn gấp hơn tớ à, không sợ là bom hả?” Vừa nói Cố Sơ vừa bóc hộp quà.

Tiêu Tiểu Tiêu sấn tới xem rồi ngẩn ra giây lát, lập tức bĩu môi: “Tớ còn tưởng có gì quý giá lắm, ai còn tặng cậu cái thứ vứt đi này hả?”.

Bên trong hộp quà có một lọ thủy tinh hình trái tim, trong lọ thủy tinh có những ngôi sao may mắn đủ màu sắc.

Cố Sơ không nói gì, chỉ yên lặng nhìn những ngôi sao ấy mãi, biểu cảm đầu tiên là sững sờ rồi lập tức biến thành kích động. Cô lấy chiếc lọ ra, đổ một ngôi sao từ trong ra, nhanh chóng mở giấy.

Trên mảnh giấy gấp ngôi sao có viết một chữ: Lục.

Tiểu Tiểu Tiểu ngạc nhiên, chỉ vào ngôi sao, “Đây là...”.

Hơi thở của Cố Sơ trở nên gấp gáp, cô đổ hết sao ra rồi mở lần lượt từng ngôi một. Tiểu Tiểu Tiểu cũng ý thức được gì đó, giúp cô mở sao.

Chẳng mấy chốc, trước mặt Cố Sơ đã bày đầy giấy màu, trong mỗi một tờ giấy lại chứa một chữ, ngoài chữ Lục còn có: Yêu, Bắc, em, Thâm...

Kết quả tập hợp thành một câu chính là: Lục Bắc Thâm, em yêu anh.

Cố Sơ thẳng thốt nhìn những mảnh giấy ấy, Tiểu Tiểu thì thốt lên: “Trời ơi, đây chẳng phải sao may mắn cậu gấp cho anh Bắc Thâm hồi đại học hay sao?”.

Cố Sơ đỡ đầu gối, cô nghe thấy tiếng cổ mình kêu răng rắc.

Đó là một giai đoạn thịnh hành gấp giấy, sao may mắn trở thành món quà tuyệt nhất mà các bạn gái dành tặng các bạn trai. Cố Sơ còn nhỏ tuổi, lại càng thích theo đuổi trào lưu ấy. Lúc đó người đi khắp nơi mua giấy cùng cô là Tiểu Tiểu. Cậu ấy còn ngấp lên ngấp xuống, cùng cô ngồi gấp sao. Lúc đó tiết học ban ngày bị xếp khá kín, Cố Sơ để dành tới tối ngồi gấp. Tiểu Tiểu buồn ngủ cứ gà gât mãi, cuối cùng thương lượng với cô: Hay là tớ giúp cậu gấp đi, như thế nhanh hơn chút đấy.

Nhưng Cố Sơ từ chối nói phải thành tâm. Lúc đó cô và Lục Bắc Thâm còn chưa xác định quan hệ, cô chỉ thâm viết tình yêu đơn phương lên giấy, gấp thành sao, đựng trong một chiếc lọ thủy tinh được lựa chọn rất tỉ mỉ.

Sao cũng là sao năm xưa cô gấp, lọ cũng là lọ năm xưa cô chọn, nhưng mà...

Tại sao nó lại xuất hiện trước mắt cô lúc này?

393. Q.8 - Chương 393: Lấy Người Mình Yêu, Không Oán Không Hận

Nghe nói, sao may mắn có thể mang lại hy vọng cho con người, để những ước nguyện đẹp đẽ không thể tỏ bày có cơ hội thành hiện thực. Cố Sơ tin vào truyền thuyết lãng mạn này, thế nên cô gấp hết ngôi sao này tới ngôi sao khác.

Năm đó, cô vẫn còn vật lộn trong thứ tình cảm mập mờ, mỗi lần nhìn thấy bóng Bắc Thâm là mặt lại đỏ bừng, tim đập thình thịch. Cô muốn tặng anh một phần quà khó quên nhất, một phần quà cô tận tâm chuẩn bị. Nhưng Bắc Thâm là người không đủ lãng mạn, sau khi nhận được ngôi sao may mắn quả thật vô cùng ngạc nhiên, hỏi cô: Cái này tặng cho anh à?.

Dĩ nhiên, cô cố tình tỏ ra không quan tâm.

Tối tận bây giờ cô vẫn còn nhớ rõ biểu cảm của Bắc Thâm lúc cầm sao may mắn, có chút ngỡ ngàng, đôi chút tò mò, cuối cùng anh hỏi cô: Em chắc chắn muốn tặng anh cái đồ chơi này chứ?.

Cô biết mấy thứ đồ mang tâm tư con gái này trong mắt anh đích thực sẽ hơi ấu trĩ. Cô vờ giận dữ, bước lên định cướp: Không thích thì đổ đi. Anh mỉm cười cất kỹ, cái miệng không chịu tha cho ai: Đồ rẻ tiền có cái hay của rẻ tiền.

Tối đó cô đã mất ngủ, sau khi trở về ký túc xá, cô liên tục xoay qua xoay lại. Tiểu Tiểu Tiểu ở giường dưới nghiêng rầm rầm: Cố Sơ, ở trên đây cậu đang tập thể dục theo đài phát thanh đấy à?.

Cô quá phấn khích, còn có một chút đợi chờ.

Đối với tâm sự của anh và những lời không dám nói ra, cô đều giấu hết vào trong giấy gấp. Liệu anh có thích những ngôi sao may mắn ấy không? Liệu có mở ra xem bí mật nhỏ của cô không?

Tới tận khi hai người nắm tay nhau, mặc dù Bắc Thâm không nhắc tới chuyện sao may mắn nhưng cô biết nhất định sao đã giúp ước nguyện của cô trở thành hiện thực.

...

“Tiểu Sơ, chuyện này là thế nào?” Tiêu Tiểu Tiêu lo lắng hỏi.

Lời nói của cậu ấy kéo Cổ Sơ từ trong ký ức trở về. Cô ngây ngốc nhìn đồng giấy gấp sao trước mắt, lát sau lắc đầu. Suy nghĩ trong đầu Tiêu Tiểu Tiêu bỗng rộng mở, “Không lẽ... là anh Bắc Thâm?”.

Câu nói không hoàn chỉnh nhưng Cổ Sơ hiểu được ý của cậu ấy, trái tim cô bỗng chấn động giấy lát, nhanh chóng buột miệng: “Không đâu”.

Tiêu Tiểu Tiêu nhìn cô với vẻ kỳ lạ, “Sao cậu lại chắc chắn vậy?”.

“Ờ...” Cổ Sơ cũng không biết vì sao mình lại chắc chắn như thế, cô suy nghĩ rồi nói: “Anh ấy đã mất tích rồi, chính Bắc Thần nói vậy, cả Chloe cũng không tìm được tung tích của anh ấy”.

Tiêu Tiểu Tiêu nhìn cô chằm chằm, ánh mắt khác lạ.

Cổ Sơ bị nhìn đến nổi nổi da gà khắp người, “Sao vậy?”.

Tiêu Tiểu Tiêu hỏi một câu hàm ý sâu xa: “Vậy cậu có hy vọng anh ấy quay về không?”.

Cổ Sơ ngây ra giây lát, nói: “Dĩ nhiên là tớ hy vọng anh ấy có thể quay về.” Nghĩ rồi cô bổ sung thêm: “Nếu anh ấy còn sống, Bắc Thần chắc chắn sẽ rất vui”.

“Rồi sao nữa?”

“Cái gì rồi sao?”

“Nếu đây thật sự là anh ấy, cậu sẽ lựa chọn thế nào? Sẽ quay trở lại với Bắc Thâm hay tiếp tục nắm tay Bắc Thần?” Tiêu Tiểu Tiêu buông ra một câu hỏi rất sắc bén.

Cổ Sơ không ngờ cậu ấy lại hỏi vậy, há hốc miệng, lát sau đáp: “Vấn đề này thực sự không cần trả lời, quá nực cười”.

“Nực cười chỗ nào chứ?”

Cổ Sơ hít sâu, “Bây giờ tớ là bạn gái của Bắc Thần.” Rồi cô khước khước chiếc nhẫn trên ngón áp út lên, “Người tớ muốn lấy cũng là Bắc Thần. Tiểu Tiêu, tớ hiểu nỗi lo lắng của cậu, nhưng cậu hay tin tớ, tớ rất tỉnh táo”.

Tiêu Tiểu Tiêu khoác tay qua vai cô, vỗ mạnh hai cái, “Cậu là bạn tốt của tớ, Tiểu Sơ, tớ chỉ hy vọng cậu có thể ở bên cạnh người mình yêu, lấy người mình yêu, không phải oán hận”.

Cổ Sơ khẽ gạt đầu rồi lập tức phản ứng lại, ngẩng phát lên nhìn Tiểu Tiêu, cảm giác xót xa khó nói ra đó lại lặng lẽ dâng lên. Tiêu Tiểu Tiêu không tiếp tục chủ đề này nữa, cậu ấy chỉ vào đồng giấy gấp trên mặt bàn, nửa đùa nửa thật, “Vấn đề bây giờ là cậu phải xử lý mấy thứ này như thế nào? Bác sỹ Cổ, đừng có mong tớ gấp lại từng cái một cho cậu nhé”.

“Ờ nào dám phiền cậu.” Cổ Sơ mỉm cười rồi đút vô số những tờ giấy gấp sao vào trong lọ...

...

Lại một ngày nữa trôi qua, tin tức về buổi triển lãm lại lập kỷ lục mới, nghe nói người tới tham quan đã xếp thành hàng dài, chỉ riêng bảo vệ tại chỗ cũng đã nhiều gấp ba lần ngày đầu tiên. Phóng viên nhà báo lần lượt tăng cường đưa tin, còn lần tìm ra tài liệu về các buổi triển lãm trước đây của Kỳ Quái, tiến hành so sánh rồi nhất trí đưa ra những đánh giá tốt. Nhiều nhà nghệ thuật còn kết hợp viết bài nhận xét, không ngớt lời ngợi khen chủ đề lần này của Kỳ Quái.

Giấu mặt bao năm, giờ rầm rộ trở lại, có lẽ ông trời không công bằng như vậy đấy.

Cố Sơ buông tờ báo trong tay xuống, nhìn chăm chăm bức ảnh Kỳ Quái mỉm cười trên trang nhất, bất chợt nghĩ nhà báo này đã chụp anh ta hay tượng sáp của anh ta đây. Nhớ tới tượng sáp, cô lại tự nhiên nghĩ tới Ngải Hân.

Như có một tảng đá đè trong lòng, nặng nề không sao thở được.

La Trì sốt ruột, cô còn gấp gấp muốn biết chân tướng hơn cả La Trì.

Cố Sơ đứng dậy đi tới trước cửa sổ, bên ngoài đang mưa, cơn gió ẩm ướt có chút lạnh lẽo, cây ngọc lan trong vườn rơi vài chiếc lá xuống bãi cỏ, bị nước mưa thấm ướt đến nát tan.

Lại là mùa mưa, mùa mưa qua rồi thì sẽ tới mùa thu.

Cô nhớ lại thời điểm này năm ngoái, từng chút kỷ niệm cùng với Lục Bắc Thần chạm vào đáy tim. Có người gõ cửa, cô thu lại tâm trạng, quay đầu, “Vào đi”.

Vẫn là cô y tá của trạm y tá, nhìn cô cười hì hì, “Bác sỹ Cố, lại có người tặng quà đây nhé”. Cô ấy bước lên, đặt một hộp quà tuyệt đẹp lên mặt bàn.

“Người tặng quà là ai vậy?” Trái tim Cố Sơ chợt đập hẫng một nhịp.

Cô y tá nhún vai, “Vẫn là nhân viên chuyển phát gửi tới”, rồi lại cười mờ ám, “Người theo đuổi bác sỹ Cố nhiều vô số, nhận được quà là rất bình thường thôi”.

Có lúc bệnh viện cũng giống như trường đại học vậy. Đại học có hoa khôi trường thì bệnh viện cũng có hoa khôi bệnh viện. Từ sau khi Cố Sơ vào làm, mọi người đều mặc nhận cô là người xinh đẹp nhất trong tổng thực tập sinh này. Còn bây giờ cô tuổi trẻ tài cao, là người mới mà đã được người trong giới chú ý, khắp trên người trong bệnh viện không ai không biết, cứ nhắc tới danh hiệu đóa hoa của bệnh viện là chắc chắn thuộc về cô. Nhưng trước đó có Lục Bắc Thần, các đồng nghiệp nam trong bệnh viện cũng biết thân biết phận. Giờ cô độc thân, người theo đuổi cũng nhiều lên, ngày nào cũng nhận được hoa của những người khác nhau, thậm chí còn có bệnh nhân đã xuất viện quay lại tán tỉnh.

Lý do duy nhất để cô từ chối: Xin lỗi, tôi đã có bạn trai rồi.

Các đồng nghiệp nữ khác đều biết rõ, có một Lục Bắc Thần xuất sắc như thế, còn ai có thể thay thế vị trí đó trong trái tim cô?

Sau khi cô y tá nhỏ rời đi, Cố Sơ cầm hộp quà lên.

Một hộp quà không lớn, chất liệu bằng nhung đen, sáng gần như phát quang, kích cỡ vừa đủ để đựng vòng đeo tay hoặc dây chuyền lớn nhỏ, ruy băng màu be đậm, được thắt thành hình nơ rất đẹp.

Khi nhẹ nhàng mở ra, không hiểu sao trái tim Cố Sơ đập rất nhanh, từng nhịp từng nhịp ồn ào.

Chiếc hộp bật mở, đầu tiên tỏa ra mùi hương dịu mát. Cố Sơ sững sờ, trong chiếc hộp dài không phải thứ trang sức bằng vàng bạc quý giá gì mà là một bông hoa.

Một bông ngọc lan dài như chiếc bút chì, trắng như tuyết.

Mùi thơm thoang thoảng đó tỏa ra chính từ đóa hoa, cánh hoa mỏng manh quyến rũ.

Hoa ngọc lan?

Ai lại tặng cô hoa ngọc lan?

Cánh hoa đè lên một tấm thiệp nhỏ màu xám nhạt. Cô thận trọng lấy ra, nét chữ trên tấm thiệp quen thuộc tới mức khiến cô rơi lệ.

Là một hàng chữ rần rở, viết rằng: Còn nhớ dưới tán ô năm trước, em mỉm cười, bên tai thoảng hương ngọc lan.

Cố Sơ bỗng siết chặt tấm thiệp, trái tim trong giây phút ấy bỗng vọt lên tận cổ họng!

Bắc Thần, là chữ của Bắc Thần!

Cô còn nhớ năm trước, trên con đường du lịch Quỳnh Châu, anh cầm ô đứng đó, nước mưa tí tách rơi khuấy cho cõi lòng ngửa ngáy. Anh cài hoa lan cho cô, khẽ nói: Đeo lên mới đẹp...

Là Lục Bắc Thần, là anh đã trở về!

Cố Sơ chẳng nói chẳng rằng, lao ra ngoài, xông thẳng tới trạm y tá. Cô y tá mang hộp quà cho cô đang gọi điện thoại, Cố Sơ giật lấy ống nghe, cô gái kia giật mình, “Bác sỹ Cố...”.

“Người tặng quà đâu rồi?” Cô sốt sắng hỏi.

“Em... Là nhân viên chuyển phát nhanh...”

“Đúng, chính là người chuyển phát đó. Đâu rồi?” Cố Sơ gần như phát điên.

Cô y tá lần đầu tiên chứng kiến Cố Sơ trong bộ dạng này, chỉ ra bên ngoài, “Người ta đi từ lâu rồi”.

“Có điện thoại của anh ta chứ?” Cố Sơ đè nén sự điên rồ trong lòng, cố gắng giữ bình tĩnh.

Cô y tá gạt đầu lia lịa: “Chị đừng gấp, em tìm ngay cho chị đây”.

Chẳng mấy chốc, cô y tá đã tìm ra số điện thoại của nhân viên chuyển phát, Cố Sơ đón lấy, lập tức gọi đi. Đầu kia có lẽ vì quá bận nên không nhận điện thoại ngay. Cố Sơ gọi hết lần này tới lần khác, mấy cô y tá khác trong trạm đều nhìn cô bằng ánh mắt kỳ lạ. Trán cô lấm tấm mồ hôi, họ phát hiện bàn tay cô cầm di động cũng run lẩy bẩy.

Cuối cùng khi kết nối thành công, Cố Sơ như bắt được cứu tinh, hỏi ngay xuất xứ của hộp quà. Các cô y tá thì thụt bàn tán, đều không hiểu vì sao cô kích động đến vậy. Người chuyển phát giải thích một lượt, Cố Sơ không cam lòng, lại hỏi về món quà cách đó một ngày, anh ta lại trình bày thêm lượt nữa.

“Nhưng mà...”

“Hai món quà này đều là hai đứa nhóc khác nhau bảo tôi chuyển giúp, xem ra có người khác nhờ bọn chúng.”

“Anh còn nhớ tướng mạo của chúng không?” Cố Sơ không muốn bỏ qua bất kỳ hy vọng nào.

Nhân viên chuyển phát khó xử: “Thật ngại quá, tôi không nhớ nữa, mỗi ngày phải chuyển nhiều đồ, gặp nhiều người như vậy...”.

Bên kia đã kết thúc điện thoại, Cố Sơ ủ rũ như cà gặp sương muối, vẫn áp chặt di động bên tai, ngẩn ngơ rất lâu...

394. Q.8 - Chương 394: Là Hoa Ngọc Lan Của Cô Và Bắc Thần

Khi Tiêu Tiểu Tiêu đi họp về, đúng lúc bắt gặp Cố Sơ đang đứng bên trạm y tá. Cậu ấy bước tới, thấy sắc mặt cô trắng nhợt bèn hoảng hốt, “Có chuyện gì thế này?”.

Cố Sơ không có phản ứng gì.

Tiêu Tiểu Tiêu nhìn về phía các cô y tá, họ đồng loạt lắc đầu tỏ ý không rõ. Cậu ấy giật vạt áo blouse của Cố Sơ, thấy cô vẫn không có phản ứng gì mới hét to: “Cố Sơ!”.

Một thanh âm như sấm dậy, đột ngột làm nổ tung mọi sự dờ dẫm của Cố Sơ. Cô quay đầu nhìn Tiêu Tiểu Tiêu, một giây sau đã nắm chặt tay cậu ấy. Lúc ấy Tiểu Tiêu mới thấy được biểu cảm của cô, khóe mắt đỏ ửng, chóp mũi và trán lấm tấm mồ hôi, cả người như người mất hồn.

“Tiểu Sơ, em...”

“Bắc Thần...” Cố Sơ lắp bắp.

Tiêu Tiểu Tiêu choáng váng, “Tớ không phải Bắc Thần, là...”.

“Là Bắc Thần đã quay về, anh ấy quay về rồi.” Nói rồi, nước mắt Cố Sơ cũng lã chã rơi xuống.

Tiêu Tiểu Tiêu ngăn người, sau khi tỉnh ra thì vội vàng kéo cô vào trong phòng làm việc.

...

“Chỉ cần cứ vào bông ngọc lan này ư?”

Sau khi trở về phòng làm việc, Cố Sơ kể lại đầu đuôi câu chuyện, mặc dù trong quá trình tường thuật vì ghen ngào cô có dừng lại mấy lần, thậm chí còn biểu đạt chưa trọn ý lắm nhưng Tiêu Tiểu Tiêu đã nghe hiểu.

Cậu ấy cầm bông ngọc lan lên ngắm rất lâu, đầu mày nhíu lại như chiếc giẻ lau.

Chỉ là một bông ngọc lan rất đổi bình thường, chẳng thể nhìn ra manh mối gì. Cũng kỳ lạ thật, mùa này sao có thể tìm được hoa ngọc lan ở Thượng Hải?

Cố Sơ siết chặt hai tay, bờ môi khẽ run, “Nhất định là Bắc Thần, tớ nhận ra chữ anh ấy”.

Tiêu Tiểu Tiêu cảm tấm thiệp lên rồi lại đặt xuống, khẽ thở dài một tiếng, ngồi xuống đối diện cô, “Bảo bối, cậu phải hiểu rằng, có thể có người biết mô phỏng bút tích thì sao?”.

“Không thể nào.” Cô cực kỳ cố chấp.

Tiêu Tiểu Tiêu thấy vậy càng đau đầu, “Nếu thật sự là giáo sư Lục quay về, vì sao anh ấy không trực tiếp tới tìm cậu? Tặng bông hoa lan này có ý nghĩa gì chứ?”.

“Có lẽ...” Cố Sơ xoắn ngón tay, ánh mắt bối rối, vừa mới bắt đầu nhưng không sao nói được một câu hoàn chỉnh.

“Đầu tiên là sao may mắn, sau đó lại tới hoa ngọc lan, tớ cảm thấy chuyện này nhất định có người nào đang gây rối.” Tiêu Tiểu Tiêu cau mày, “Dù là anh Bắc Thâm hay giáo sư Lục, bất kỳ ai trở về cũng trực tiếp xuất hiện chẳng phải là được rồi sao?”.

Người ngoài cuộc luôn nhìn rõ ràng. Trước nay Cố Sơ luôn là người ngoài, nhưng tới nay đây đã là chuyện của cô. Tai cô đã điếc, mắt cô đã mù, ngay cả lý trí cũng đóng băng rồi.

Thật ra chuyện Tiểu Tiêu nói cũng là điều khiến cô hôm qua do dự. Tối qua cô đã gọi điện cho Chloe, hỏi anh ta liệu có tung tích của Lục Bắc Thâm không. Chloe ở đầu kia kêu lên thăm thiết, nói một câu tục ngữ tiếng Trung vô cùng tiêu chuẩn, “Bác sỹ Cố à, em có thể đừng chọc vào nỗi đau của anh không? Tung tích của Lục Bắc Thâm là ung nhọt trên người anh, chạm vào là đau đớn”.

Nếu như Bắc Thâm đã thật sự trở về, Chloe nhất định sẽ biết. Cô bèn kể cho Chloe chuyện sao may mắn, không định giấu anh ta, vì thái độ lúc trước của Chloe đã tỏ rõ là biết chuyện của cô và Bắc Thâm, chỉ bằng cứ trình bày tỉ mỉ, như vậy cũng tiện cho anh ta tìm kiếm.

Sao may mắn trở thành vụ án không đầu mối, khiến ruột gan cô rối như tơ vò. Cô nghĩ tới vô số khả năng, nhưng mỗi một khả năng đều khiến tâm tư của cô nặng nề. Thật ra cô chưa nói với Tiểu Tiêu rằng nếu Bắc Thâm thật sự xuất hiện trước mắt cô, cô thật sự không biết phải đối diện với anh thế nào.

Là áy náy ư?

Đúng, cô đang cưỡng ép thuyết phục bản thân mình là áy náy.

Cô đã phụ anh, dù là trước đây, hay là bây giờ.

Áy náy còn tốt hơn là Bắc Thâm không còn, dù có thế nào cũng tốt, cho dù bất cô ôm nỗi áy náy này suốt một đời, cô cũng chỉ mong anh còn sống.

Nhưng chính vào lúc lòng cô đang bất an thì lại xuất hiện hoa ngọc lan này?

Ngọc lan liên quan quá nhiều tới ký ức về Bắc Thâm, nhưng đồng thời cũng dính dáng tới kỷ niệm của cô và Bắc Thần. Mà dòng chữ trên tấm thiệp này vừa hay lại chứng thực đây là hoa lan của cô và Bắc Thần.

“Nhất định là có nguyên nhân.” Cố Sơ lẩm bẩm, không muốn tin là có người đùa ác ý hoặc âm mưu gì đó.

“Tiểu Sơ à.” Tiêu Tiểu Tiêu ngồi trước mặt cô, lo lắng kéo tay cô lại: “Phải biết rằng một sợi dây thun quá căng rồi sẽ đứt. Bây giờ cậu quá căng thẳng, cứ tiếp tục như vậy không ổn đâu”.

Cố Sơ nhìn chăm chăm bông ngọc lan đỏ, từng câu từng chữ, “Sao may mắn do chính tay tớ gấp cho Bắc Thâm, trên giấy là bút tích của tớ, trên tấm thiệp dưới hoa lan lại có chữ Bắc Thần, chuyện lúc đó xảy ra trong đường du lịch chỉ có tớ và anh ấy biết. Tiểu Tiểu, cậu bảo chuyện này có kẻ cố tình bày trò, tớ không tin”.

Tiểu Tiểu nhìn Cố Sơ rất lâu, cũng không biết nên an ủi như thế nào, chuyện này cũng quả thật quái dị, nhất thời cô không sao nói rõ ràng được. Nếu có thể thật ra cô tình nguyện tin rằng có kẻ giả trò, cô ích kỷ không mong Bắc Thâm xuất hiện, nếu vậy đó sẽ là đại họa của Cố Sơ.

Lát sau, Tiểu Tiểu nói: “Tớ cảm thấy chuyện này chắc chắn chưa chấm dứt đâu, nếu không ngại cậu quan sát thêm xem, lỡ như...”.

Còn chưa nói hết câu, Cố Sơ đã đứng bật dậy, Tiểu Tiểu khựng lại, kinh ngạc: “Tiểu Sơ?”.

“Xin nghỉ giúp tớ.” Nói rồi Cố Sơ cởi bỏ áo blouse.

“Cậu định đi đâu?”

“Phòng thực nghiệm.”

...

Dọc đường không tắc lăm, nửa tiếng sau Cố Sơ đã tới phòng thực nghiệm.

Hai bên con đường nhỏ dẫn vào biệt thự cây cối đã mọc rậm rạp. Những cây dương liễu Lục Bắc Thần lặng lẽ chuyển về trồng đã sinh trưởng rất nhanh. Có điều hôm nay trời đổ mưa, không nhìn thấy mặt trời đổ bóng nắng lòa xòa xuống những kẽ lá. Cố Sơ che ô đi dọc con đường, đã sớm chẳng còn rảnh rang nghe tiếng mưa rơi nghiêng xuống tán ô.

Giẫm chân lên phiến lá dương liễu to đùng, lác đác có vài lá đã ngả vàng. Cô đi chậm lại, nhặt một phiến lá khô lên, cầm trong tay tỉ mỉ ngắm nghía. Từ những đường gân sắc nét có thể nhìn thấy bóng dáng đầu thu, chỉ tiếc là cô đã bỏ lỡ những ngày đầu xuân – khi phiến lá này nguyên sơ nhất.

Đã có thời gian cô từng nghĩ, đợi tới khi bông liễu rợp trời, cô nhất định sẽ cùng Lục Bắc Thần chậm rãi dạo bộ trên con đường này, sau đó chỉ vào bông liễu và nói với anh: Bắc Thần, anh mau xem kìa, Thượng Hải cũng có thể có tuyết đấy. Hoặc cô sẽ nhảy lên sau lưng anh, thoải mái tâm sự mọi điều. Anh sẽ vừa yên lặng lắng nghe vừa công cô đi về phía trước, giồng như bố vậy.

Chỉ là, Thượng Hải đã đổ tuyết, không phải vào một sớm mùa xuân mà vào những ngày đông giá buốt. Lục Bắc Thần đã không thể cùng cô ngắm tuyết bay đầy trời. Sau khi anh ra đi, cô không còn đến đây nữa, cho đến tận... bây giờ.

Chính Ngũ Cảnh mở cửa cho cô. Thấy cô tới cậu phấn khích tiến lên ôm chặt lấy cô, rồi hét to vào trong: “Cố tới rồi!”.

Chẳng mấy chốc Phan An đã đi ra, trong một chiếc áo blouse trắng, bờ môi gợi cảm đã bị chiếc khẩu trang to đùng che khuất, chỉ để lộ đôi mắt hoa đào đầy phong tình. Thấy cô anh ấy cũng rất nhiệt tình, lập tức đẩy Ngũ Cảnh ra, bá vai cô, “Em yêu, em tuyệt tình thật, nói thế nào đi nữa đây cũng được coi là nhà mẹ đẻ của em, đợi bốn mùa sắp luân hồi rồi em mới quay về thăm”.

Ngũ Cảnh không hài lòng việc Phan An chiếm chỗ bèn tháo khẩu trang, quát lên với Phan An: “Sao anh vô sỉ quá vậy?”.

Phan An quay đầu cười nhàn nhã với Ngũ Cảnh, “Còn có tâm trạng mắng người cơ à? Công việc của cậu đã hoàn thành chưa?”.

“Đừng có nói với em bằng giọng điệu cấp trên!”

“Sự thực khi Lục không có mặt ở đây, anh toàn quyền phụ trách việc sắp xếp công việc của phòng thực nghiệm. Cậu nói xem, anh có phải sếp của cậu không?” Phan An rất nhẫn nại đấu khẩu với Ngũ Cảnh.

Khiến Ngũ Cảnh tức đến tái xanh mặt.

“Hôm nay em tới đúng lúc lắm, bên Mỹ có điều tới mấy đồng nghiệp mới, để anh giới thiệu cho mọi người làm quen.” Phan An nhiệt tình chăm lo cho Cố Sơ.

Cố Sơ nào còn tâm trạng làm quen đồng nghiệp mới, lập tức giữ lấy Phan An, hỏi: “Có phải Bắc Thần quay về rồi không ạ?”.

Phan An sững người, ngoáy ngoáy tai, “Em nói gì cơ?”.

“Bắc Thần... Lục Bắc Thần ấy, có phải anh ấy đã quay về rồi không?”

Phan An sững sốt chớp chớp mắt, nhìn về phía Ngự Cảnh: “Tên ấy quay về rồi à?”.

Ngự Cảnh lườm Phan An, rõ ràng không muốn để tâm tới anh ấy, nhưng lại nhiệt tình khoác vai Cố Sơ, dưới chiếc gọng kính to oành là đôi mắt cute như búp bê, “Ý cô là cô nhìn thấy giáo sư Lục?”.

Cố Sơ bỗng nghẹn lời, thấy biểu cảm của họ thì trong lòng đã sáng như gương, một sự thất vọng lướt qua trong lòng.

“Nếu tôi là Vic thì tuyệt đối sẽ không quay về.”

Sau lưng là một giọng nói lạnh lẽo.

Động tĩnh bất thành linh khiến Phan An nhảy dựng lên, quay đầu trông thấy Ngự Khương, anh ấy vỗ ngực, “Cô là xác chết đấy à?”.

Ngự Khương mặc kệ vẻ hoảng sợ của Phan An, nhìn Cố Sơ bằng ánh mắt lạnh nhạt.

“Đáng tiếc... cô đâu phải anh ấy.” Cố Sơ nghiêng răng.

“Chết một lần còn chưa đủ, còn phải chết thêm lần nữa. Cố Sơ, cho dù Vic phúc lớn mạng lớn cũng không chịu nổi bị cô giày vò như vậy đâu.” Ngự Khương rất không khách khí, “Tôi chỉ mong sau khi tỉnh lại, anh ấy không còn nhớ cô là ai nữa, mãi mãi ở lại Mỹ sống vui vẻ, hạnh phúc”.

Cố Sơ đứng sững tại chỗ.

Phan An đứng giữa điều hòa, “Đừng nói mấy lời mất hòa khí. Cố Sơ, em kể cho anh nghe đi đã, em nhìn thấy cậu ấy à? Em hỏi anh có phải cậu ấy đã quay về không là có ý gì?”.

Đầu óc Cố Sơ rối loạn, Phan An nhìn cô không rời mắt, cô thì chăm chăm nhìn Ngự Khương rồi hỏi: “Thế nào gọi là chết một lần còn chưa đủ? Cô nói cho rõ ràng đi”.

Ngự Khương mím môi, đang định lên tiếng thì Phan An đã chen vào: “Này, tên họ Lục đó mấy năm nay còn ít trải qua sinh tử hay sao? Đã biết bao nhiêu lần thoát chết từ trong mưa bom bão đạn rồi? Cố Sơ, em đừng nghe mấy lời ghen ghét đố kỵ của Ngự Khương, mau kể chuyện em gặp Lục Bắc Thần đi”.

“Đúng đấy Cố, chuyện giáo sư Lục là thế nào? Anh ấy từ Mỹ trở về sao? Tôi biết rồi, nhất định anh ấy đã khỏe lại rồi phải không?” Ngự Cảnh hưng phấn.

Cố Sơ nhìn vào mắt họ, sau đó hực hăng lắc đầu: “Không, em không nhìn thấy anh ấy... Tại em hiểu lắm, cứ ngỡ anh ấy đã quay về”.

395. Q.8 - Chương 395: Nhóm Hai Người Kỳ Dị

Ngoài cửa sổ là đêm, gió thổi qua, cây ngọc lan trong vườn đung đưa xào xạc, chiếc chuông gió trên bệ cửa sổ va vào nhau ting tang, giòn giã. Đã qua chín giờ, bầu không khí vẫn còn nóng nực.

Cố Sơ ngồi trước bàn uống nước, bất động nhìn thứ trên mặt bàn, một lọ sao may mắn và một bông ngọc lan được bày nghiêm chỉnh trước mặt. Sau khi từ trong phòng thay đồ đi ra, Cố Tư thấy chị vẫn còn ngồi đó thì lấy làm lạ, bèn ngó lên xem giờ trên chiếc đồng hồ treo tường. Tài thật, chị ấy đã chăm chú ngắm hai thứ đó sắp cả tiếng đồng hồ rồi. Nó ngồi phịch xuống bên cạnh cô, cũng bắt chước cô ngắm nghía không rời mắt.

Rất lâu sau, Cố Tư chống cằm, từ tốn lên tiếng: “Chị à, em nhìn một hồi mà vẫn không nhìn ra có cái gì mới lạ”.

Cố Sơ đổi tư thế, tiếp tục nhìn, không quay sang phía nó rồi trả lời: “Thì vốn dĩ cũng chẳng có gì”.

“Không có gì mà chị nhìn lâu vậy?” Cố Tư bĩu môi, cầm sao may mắn lên, tấm tắc: “Chẳng lẽ lại có ai nhà quê tới mức tặng chị món đồ này để tỏ tình? Hay là chị đã dùng sắc đẹp dụ dỗ em trai nào?”.

“Đừng có chạm vào!” Cố Sơ lập tức đoạt lấy lọ sao, cô đã phải mất rất nhiều thời gian mới gấp lại được.

Cố Tư thấy cô căng thẳng thì lại càng khó hiểu: “Cái đồ quê mùa này lẽ nào có người tặng chị thật? Lại còn coi nó như bảo bối? Em trông chị cứ như coi nó là vật phẩm cống tiến vậy”, rồi con bé nghiêng đầu nhìn, “Nhưng chiếc lọ đựng sao thì đẹp phết, mang ra đựng gạo là vừa hợp”.

Cố Sơ tăng lời nó.

“Mùa này mà còn có hoa lan sao?” Cố Tư lại chuyển tầm mắt sang bên cạnh.

Nó vừa giơ “móng vuốt” ra, Cố Sơ đã đập “bốp” một cái vào tay, khiến Cố Tư đau đớn kêu ầm lên: “Chị à!”.

“Còn dám tùy tiện động vào đồ của chị, chị bấm móng tay em ra.” Cố Sơ chuyển cả hai thứ cách xa tầm tay với của Cố Tư.

Thấy thế, Cố Tư lườm nguýt, kháng nghị: “Có cần phải thế không? Thứ rẻ tiền mà”.

Trong mắt người khác, đây quả thực là hai thứ đồ chẳng đáng một xu, nhưng trong mắt Cố Sơ, nó quý giá như báu vật. Cố Sơ sợ con bé lại ngứa tay bèn mang thẳng vào phòng ngủ. Khi đi ra, Cố Tư quắc mắt lườm cô, “Chị có chuyện gì giấu em, đúng không?”.

“Em hiểu lầm rồi.” Cố Sơ rót một cốc nước cho bớt khô miệng, “Là chị trước giờ không thích tâm sự với em”.

Cố Tư hậm hực liếc xéo về phía cô.

“Với cả, sao em lại ăn mặc như quỷ thế này?” Cố Sơ đặt cốc nước xuống, đánh giá Cố Tư từ trên xuống dưới.

Chiếc áo màu đen bó sát người, chiếc quần màu đen cũng bó sát người, trên cổ còn đeo một chiếc khăn màu đen, trong túi quần còn dúm một đôi găng tay màu đen. Cố Sơ chỉ lên cổ, hỏi nó: “Mùa hè nóng nực, em không sợ nổi mẩn à?”.

Cố Tư nhanh lẹ đứng dậy, bắt đầu dãn gân dãn cốt tại chỗ, “Chẳng phải đêm nay sẽ đột nhập phòng triển lãm sao? Chị quên rồi à?”.

“Dĩ nhiên là không quên.” Cố Sơ nói. Cô không những không quên mà còn bắt buộc phải đi. Không quên biết tại đó có tượng sáp hay thi thể của Ngải Hân, liên quan tới Lục Bắc Thần, liên quan tới vụ án mơ hồ này, cô chắc chắn phải điều tra cho rõ ràng.

Cố Tư chỉ vào cô: “Chị mặc thế này á?”.

“Mặc thế này thì làm sao?” Cố Sơ tự nhìn xuống trang phục của mình.

Rất bình thường mà, không phải ư? Áo phông, quần thể thao.

Cố Tư ôm hai cánh tay, lắc đầu tỏ ra hết cách với cô, “Đây là vấn đề thái độ đấy”.

Cố Sơ đang định cười nó làm to chuyện quá mức thì chuông cửa vang lên. Cố Tư nhảy chân sáo đi ra mở cửa. Là La Trì tới đón bọn họ, bên cạnh còn có thêm Phan An. Hai người họ ăn mặc còn nực cười hơn. La Trì thì áo sơ mi đen, quần đen, trên đầu còn đội một chiếc mũ bà già đen sì nữa; Phan An càng khoa trương hơn, vẫn là một màu đen từ đầu tới chân, nhưng có thêm một chiếc áo khoác đuôi tôm màu đen bên ngoài, trên đầu đội mũ lễ phục, mặt còn cài thêm chiếc khẩu trang đen.

Hai người họ xoay lưng vào nhau, bày ra tư thế ngấm bấn. Phan An thì đờm dáng, nhìn vào trong nhà nháy mắt.

Cố Sơ chỉ nghe thấy Cố Tư cười tới sắp đứt ruột, bèn tò mò ra cửa nhìn, sau khi sững sốt cô cũng ôm bụng người ngật ngoẻo. La Trì và Phan An vẫn giữ nguyên tư thế cũ, nhìn hai chị em đang cười ngả nghiêng, mặt vẫn tỏ ra lạnh lùng.

Rất lâu sau Cố Sơ mới bình ổn lại được, chỉ vào đầu La Trì: “Anh lật cái mũ của cụ nhà anh, bị vùi xuống tận đáy hòm lên đây à?”, rồi cô quay sang Phan An, “Phan đại mỹ nhân, tối nay anh tới phòng triển lãm chứ không phải tới dự vũ hội đeo mặt nạ đâu”.

Phan An tiến lên trước một bước nhưng quên mất còn La Trì đang dựa sức nặng lên người mình khiến cho La Trì lão đảo suýt ngã nhào.

“Đây là thái độ nhân sinh của anh, làm nghề nào phải yêu nghề ấy.”

“Nhìn thấy chưa, trong bốn người chỉ có chị là thiếu nghiêm túc nhất.” Cố Tư khoác tay Phan An, cười hề hì nói: “Em chính là ngưỡng mộ cái thái độ nhân sinh của anh”.

La Trì bước lên, gạt Phan An ra, tiện thể đặt cánh tay Cố Tư lên tay mình, nói: “Thái độ nhân sinh của anh chuẩn hơn cậu ta đấy”.

Cố Tư gơ tay búng vào mũ của La Trì, bĩu môi: “Cái mũ này lỗi thời quá rồi, mà cũng phải hỏi, anh đào đâu ra thế hả?”.

La Trì kéo kéo vành mũ, “Nghe nói đây là chiếc mũ lúc ở cữ mẹ anh đã đội”.

“Hả?” Cố Tư lập tức chịu không nổi, “phì” cười thành tiếng.

Cố Sơ đứng dựa vào cạnh cửa, nhìn hai thành phần “kỳ dị” trước mắt, trước hết là lo lắng, “Các anh ăn mặc thế này đến lúc tháo chạy có tiện không?”.

“Còn chưa tới nơi sao em đã nghĩ tới chuyện bỏ chạy thế hả?” Phan An tháo khẩu trang xuống, tao nhã nâng cằm Cố Sơ lên, “Em làm vậy là khiến lòng quân lung lay, không ổn”.

Cố Sơ gạt phắt tay anh ấy ra, “Ngả ngớn!”.

...

Sau khi ở trong bếp bận tới bận lui, lúc trở về phòng khách, Tiêu Tiểu Tiêu thấy Thiên Thiên vẫn còn đang xem tivi, ngồi khoanh chân dưới thảm trải sàn như một cậu nhóc già trước tuổi, ôm một túi khoai tây chiên trong tay, cười tít mắt chăm chú nhìn màn hình xem phim hoạt hình.

Cô nhìn một lúc rồi bước lên nói: “Thiên Thiên à, đã hơn chín giờ rồi, tới giờ lên giường đi ngủ rồi”.

Thiên Thiên coi như điếc, còn chăm chăm xem phim, cười khúc khích, bóc cả một nắm khoai tây chiên bỏ vào miệng, ăn đến nỗi miệng dính đầy dầu mỡ, khi nhìn xuống quần áo và khu vực thảm xung quanh nó, vụn khoai tây rơi đầy. Tiêu Tiểu Tiêu nhìn thấy mà buồn lòng. Sau khi cưới Cố Khải Mân, cô bèn dọn tới nhà anh ở, cùng anh chung sống và nuôi dưỡng Thiên Thiên. Thằng bé này cứ ba hôm một trận ốm nặng, hai hôm một trận ốm nhẹ, sức khỏe rất yếu, không được như những đứa trẻ khác.

Ban đầu, Thiên Thiên và cô tiếp xúc cũng không tệ, nhưng khi biết cô sắp kết hôn với bố nó là nó như biến thành một người khác vậy, lúc nào cũng thích đối đầu với cô. Bây giờ cô trở thành mẹ nuôi của nó, muốn gần gũi hơn một chút, nhưng lại sợ người giúp việc chăm sóc không chu toàn nên ôm hết cả việc nhà việc cửa.

Nhưng đứa trẻ này càng ngày càng không thích cô. Lúc Cố Khải Mân có ở nhà, nó chỉ biết gọi “bố ơi, bố ơi”. Lúc Cố Khải Mân đi vắng, nó coi cô như không khí.

Đương nhiên, nó chỉ là trẻ con, Tiêu Tiểu Tiêu sẽ không so đo gì với nó, cô nghĩ chẳng qua là vấn đề thời gian, lâu dần nó sẽ chấp nhận mình thôi.

“Thiên Thiên, buổi tối không thể ăn quà vặt như vậy. Với lại, con ngồi gần tivi quá, như vậy hại mắt lắm.” Tiêu Tiểu Tiêu nhẫn nại giảng giải cho nó.

Thiên Thiên không những không nghe mà còn cố tình cắn khoai tay tách tách. Tiêu Tiểu Tiêu thấy vậy bèn bước lên giật lấy gói khoai tây, cố tình nghiêm mặt lại, “Sao con không chịu nghe lời vậy hả? Người lớn dạy thì phải nghe, biết không?”.

Thằng bé thấy vậy bèn đứng bật dậy, giương cổ, đang định nói gì thì nghe thấy có tiếng chìa khóa lạch cạch mở cửa. Nó lập tức òa lên khóc. Tiêu Tiểu Tiêu ngậy người, đúng lúc ấy Cố Khải Mân bước vào.

“Bố ơi...” Thiên Thiên bổ nhào tới, đôi tay lem nhem đầy dầu mỡ bám ngay vào quần Cố Khải Mân.

Cố Khải Mân đặt cặp tài liệu qua một bên, ôm lấy Thiên Thiên, “Con sao thế?”.

Thiên Thiên vùi mặt vào đùi anh, khóc rất âm ức: “Tiểu Tiêu là người xấu, chị ta không cho con ăn khoai tây!”.

Tiêu Tiểu Tiêu khó xử đứng yên tại chỗ.

Cố Khải Mân đưa mắt nhìn cô, không biết nói gì rồi bế Thiên Thiên dậy, đi về phía sofa, “Bố đã nói với con bao nhiêu lần rồi, tới giờ đi ngủ rồi không được ăn quà vặt. Quan trọng hơn, con là con trai, khóc lóc ầm ĩ vì một gói khoai tây có ra dáng đàn ông không?”.

“Con đâu có ăn nhiều lắm.” Thiên Thiên làm mặt tủi thân.

Tiêu Tiểu Tiêu đứng bên cạnh nghe rất rõ ràng. Thằng bé này khóc mãi mà vẫn không ép ra được giọt nước mắt nào, chỉ thấy sẩm không thấy mưa.

Cố Khải Mân đặt Thiên Thiên lên sofa, cúi xuống, “Còn nữa, sau này con không được liến mồm gọi Tiểu Tiêu, phải gọi là mẹ”.

“Còn lâu!” Thiên Thiên oang oang, “Con không muốn chị ta làm mẹ con!”.

Cố Khải Mân cau mày.

Tiêu Tiểu Tiêu thấy vậy vội bước lên khuyên nhủ: “Được rồi, được rồi, đã tới giờ này rồi, mau bảo Thiên Thiên đi ngủ đi, mai còn phải tới trường mẫu giáo nữa”.

Cố Khải Mân cố kìm nén, vỗ vai Thiên Thiên, “Mau rửa mặt đánh răng đi ngủ thôi”.

“Thiên Thiên, đi nào, đi rửa mặt.” Tiêu Tiểu Tiêu giơ tay ra trước mặt thằng bé.

Thiên Thiên nhăn mũi nhìn cô, “Tôi tự rửa!”, nói rồi nó chạy tuốt vào trong phòng vệ sinh.

Tiêu Tiểu Tiêu rất ngượng ngáp. Nói thật lòng, từ nhỏ tới giờ cô rất ít tiếp xúc với trẻ con, cũng chỉ có lúc đi thực tập, khi luân chuyển tới khoa nhi mới tiếp xúc nhiều hơn một chút. Xét về việc sống cùng con trẻ, cô quả thực không có kinh nghiệm.

Cố Khải Mân nói lỏng cà vạt, đứng dậy nói với cô một câu: “Em cũng đừng để trong lòng”.

“Khải Mân, em cảm thấy Thiên Thiên cứ như vậy không ổn đâu. Là người lớn, chúng ta phải dạy dỗ cẩn thận...”

“Thiên Thiên thường ngày rất nghe lời, có thể nó nhất thời chưa chấp nhận được em nên còn hỗn hào, anh sẽ bảo nó.” Trông Cố Khải Mân rất mệt mỏi, “Cũng không còn sớm nữa, tắm rửa rồi ngủ thôi, ngày mai em trực đêm lại không được ngủ yên đâu”.

Tiêu Tiểu Tiêu biết hôm nay anh có ca phẫu thuật đã tốn không ít sức lực nên cũng không nói thêm nhiều, chỉ gật đầu...

396. Q.8 - Chương 396: Có Lẽ Đề Là Những Người Mất Tích

Hơn nửa năm nay, Lăng Song thường xuyên bay qua bay lại giữa trong và ngoài nước, một là vì sự cần thiết của công việc, các buổi tuần lễ thời trang, các chương trình trình diễn thời trang bắt buộc phải tham gia, hai là để giải sầu. Vì dính dáng tới vụ án Bàng Thành khi trước, vị trí của cô suy tụt nữa thì không giữ được, còn khiến cho các đồng nghiệp lời ra tiếng vào, thế nên cô thẳng thừng không gặp mặt tim sẽ không phiền.

Nhưng vụ án đó rốt cuộc cũng đã kết thúc, một số thị phi cũng theo đó biến tan. Lăng Song làm truyền thông, hiểu quá rõ cái xã hội thông tin này, chỉ sau một ngày tất cả đã đổi khác, hướng hồ chộp mắt đã quá nửa năm. Kể từ ngày cô bước chân vào giới này đã biết rõ bản thân cần cái gì, thế nên phải cần rằng ưỡn ngực, tiếp tục nói cười với nó.

Ngày Tiêu Tiểu Tiêu kết hôn, cô cũng không kịp quay về, còn đang tham gia trình diễn thời trang ở Milan. Ngày thứ ba sau khi cậu ta cưới cô mới trở về, chủ động hẹn gặp Cố Sơ và Tiêu Tiểu Tiêu. Tối đó, ba người họ uống không ít rượu, nói không ít chuyện. Lúc giờ ly rượu lên, Lăng Song đã nói một câu: Chúc chúng ta không ai được như ý nguyện.

Tiêu Tiểu Tiêu không lấy được Kiều Vân Tiêu như mong ước, Cố Sơ không đợi được Lục Bắc Thần như mong muốn. Nhưng hai người họ lại không biết Lăng Song có chuyện gì không như ý nguyện.

Lăng Song không nói, mặc cho họ hỏi, chỉ cười hì hì. Rồi cô lại hỏi Tiểu Tiêu bằng cái miệng thất đức: Đây, bị một người phụ nữ ‘xâm phạm’, cậu có cảm giác gì?

Mọi người đều đã uống say, chẳng quan tâm tới chuyện trở mặt hay không trở mặt. Tiêu Tiểu Tiêu lướt khướt mắng Lăng Song là “Cút!”. Cô cười càng phóng đảng hơn, sau đó lại nói: Tiểu Tiêu, người bắt cóc cậu mà là đàn ông thì tốt hơn, chưa biết chừng có thể tặng lạc thú trên giường của Cố Khải Mân đấy. Cậu biết không, đàn ông thẳng nào cũng để ý tới “cái mũ xanh trên đầu”.

Tối đó dường như trở về thời đại học, ba người đánh nhau, cãi nhau, chửi mắng nhau như những mối quan hệ tồi tệ nhất, nhưng vẫn kể cho nhau nghe những tâm trạng thẳng thắn nhất.

Có lẽ có một kiểu tình bạn có thể dùng một từ khác để hình dung: Oan gia.

Lăng Song là oan gia của hai người họ, nhưng oan gia này vẫn là một mảnh ghép không thể thiếu trong tình bạn ấy.

Tối nay, Lăng Song lại hơi say.

Khéo léo từ chối lời mời đưa về của phía nhà quảng cáo, cô lảo đảo đi ra khỏi cửa nhà hàng, men theo con đường đi về phía nhà mình. Cơn mưa vừa dứt, bầu không khí se lạnh rất dễ chịu, khiến cơn đau đầu của cô dịu bớt.

Hơn nửa năm nay, tửu lượng của cô đã khá hơn trước, dường như những tháng ngày tỉnh thì say, ngủ thì mơ đã nhiều lên. Cho dù không có tiệc tùng, cô cũng hay chạy ra quán bar uống đến bí tỷ. Mà hình như cũng chỉ có hơi men mới có thể khiến cô yên giấc ngủ.

Lăng Song thường nghĩ, vì sao trước đây mình không như vậy. Bây giờ mọi ảnh hưởng tiêu cực đã qua đi rồi, sự nghiệp của cô càng lúc càng lên như điều gặp gió, vì sao còn không thể rời khỏi men rượu?

Sau khi gặp được Tiểu Tiêu và Cố Sơ, cô mới tìm được nguyên nhân. Tối đó mỗi tay cô ôm một người, say mềm nói với họ: Bây giờ tôi mới hiểu thế nào là bạn bè. Bạn bè tức là... mấy người không vui thì mẹ nó, tôi cũng cóc vui cho được.

Sau đó cô lại cười rạng rỡ hỏi họ: Mấy cậu bảo tôi có hèn hạ không? Hai đứa các cậu không vui liên quan quái gì đến tôi? Nhất là cậu đấy, Cố Sơ, cậu càng đau khổ, tôi càng phải sung sướng mới đúng chứ!

Say rượu thổ lộ chân tình.

Còn thổ lộ ra cả những chân lý.

Đó chính là cho dù không muốn thừa nhận, Lăng Song cũng phải thừa nhận, Cố Sơ và Tiêu Tiểu Tiêu là người bạn duy nhất... à không, là hai người bạn ‘duy nhất’ của cô trên đời này.

Gió đêm se lạnh thổi qua, Lăng Song hơi tỉnh táo hơn. Cô không đi nổi nữa, bèn dựa vào thân cây, nhìn ánh đèn phù hoa và dòng xe cô nườm nượp trên thành phố này, hít sâu một hơi rồi lại nhẹ nhàng thở hắt ra, bỗng cảm thấy mình... mệt mỏi rồi.

Đó là cái cảm giác mệt mỏi quán vào tận cốt tủy. Ngày ngày quay cuồng trong bận rộn, tới cuối cùng cô bỗng cảm thấy hoang mang và bối rối. Bản thân muốn gì cô lại không biết nữa. Đốc sức bao lâu để rồi cúi xuống nhìn đôi tay mình, hình như ngoài danh và lợi ra, chẳng còn gì cả.

Cô phá lên cười ngậy dại, ánh mắt nhìn lên thân cây, phát hiện đó là một cây ngọc lan xù xì.

Ngọc lan, ngọc lan...

Lăng Song giơ hai tay khê chạm lên thân cây, niềm bi thương chôn giấu bao năm tự nhiên dâng trào.

Ngọc lan... đâu chỉ là nỗi nhung nhớ của một mình Cố Sơ?

Cô cười khở rồi lại vỗ mạnh lên thân cây rồi loạng choạng đi về phía trước. Thật ra đâu phải không biết căn nguyên của nỗi buồn, chỉ là bao năm nay cô không muốn thừa nhận mà thôi.

Phía trước có đèn xe lướt qua, chói mắt.

Cô giơ tay lên xe, chân bỗng treo một cái.

Bất thành linh có một cánh tay vươn ra giữ chặt lấy cô, cô chột ngã vào một vòm ngực rắn chắc.

Mơ mơ hồ hồ ngược mắt lên, chỉ cảm thấy người đàn ông ấy rất cao. Gương mặt kia đứng ngược chiều ánh sáng đèn xe, chỉ bắt được một nụ cười mỉm.

Sau khi chiếc xe sau lưng đi qua, ánh sáng vụt biến mất, chỉ còn lại đèn đường êm dịu. Dần dần, gương mặt người đàn ông trở nên vô cùng rõ nét.

Giây phút nhìn rõ diện mạo của người ấy, Lăng Song lập tức trợn tròn hai mắt, kinh hoàng hét lên...

...

Ban đêm đột nhập vào phòng triển lãm, bất luận là bằng phương thức nào nói ra cũng không chút vẻ vang. Rõ ràng là ngoài Cố Sơ ra, ba người còn lại đều nghĩ vậy, thế nên ăn mặc cứ như ‘Cẩn y dạ hành’ vậy.

Ngày cuối cùng của triển lãm, người vẫn đông đến đáng sợ, thậm chí có fan mạng còn hô hào hy vọng triển lãm được kéo dài thêm. Chỉ tiếc là nhà điêu khắc như bước từ trong tranh vẽ ra kia không hề hồi đáp.

Độ ẩm về đêm tăng cao, vì cơn mưa vừa trút xuống. Phan An ai oán rằng cái thời tiết quỷ quái này khiến mũi anh ấy cứ dầm dề. Cố Sơ đáp lại một câu: Phí lời, khẩu trang của anh dày thế kia, sắp không thở nổi nữa rồi.

Tối đêm, khu triển lãm đen kịt một khoảng, cả tòa kiến trúc như một người trầm mặc, bị ánh trăng soi rọi những đường nét không quy củ. Xung quanh không có phòng cửa cảnh vệ, thế nên sẽ chẳng ai canh giữ. Phan An và La Trì mới đến lần đầu, lúc gần bước vào thì loáng thoáng nhìn thấy có mấy bóng người. Phan An lập tức trở nên căng thẳng, vội sợ hãi đeo khẩu trang lên. La Trì thận trọng hơn, giữ Cố Sơ và Cố Tư lại, nói: “Đi đường vòng thôi, có người gác cửa kia”.

Cố Tư không nhin được cười: “Ngoài cửa là tượng sáp đó, quê mùa”.

La Trì và Phan An ngơ ngác nhìn nhau, sau khi tới gần nhìn rõ lại càng thêm xấu hổ.

Quả thật là không ai trông nom, ngay cả camera bên cạnh cửa cũng đã tắt. Có lẽ ở đây thực sự không có gì đáng trộm, toàn là những bức tượng sáp với vẻ mặt hung tợn, làm gì có tên trộm nào thích tự ngược, chuyển về nhà để thưởng thức chứ?

Vẫn là cánh cửa ấy, nhỏ tới mức phải khom lưng.

Khi La Trì và Phan An lần lượt chui vào trong, Cố Tư kéo áo Cố Sơ, hạ thấp giọng nói: “Chị à, ban ngày không cảm thấy cánh cửa này có vấn đề gì, buổi tối chị thấy giống thứ gì?”.

Cố Sơ liếc mắt, lắc đầu.

“Chị không cảm thấy rất giống cửa mộ sao?” Cố Tư run run cất giọng, vờ vờ về phía cửa, “Chính là kiểu mộ cũ ở thôn quê, chỉ để một cánh cửa rất nhỏ, rất nhỏ ấy...”.

Câu ấy lọt vào tai Phan An, khiến anh ấy giật thót, đứng thẳng người dậy: “Cái gì?”. Nhưng anh ấy quên mất cửa rất thấp, vừa đứng dậy đã cộc đầu vào xà ngang, đột ngột đau đớn.

La Trì đi phía trước vốn đang căng thẳng cao độ, bất thành linh nghe thấy tiếng kêu thảm thiết của Phan An, giật mình quay đầu lại xem, nhưng lại nhìn thấy Phan An đang ôm đầu tru tréo, bèn buông một biểu cảm bó tay, tăng lơ luôn.

Ban ngày, trong phòng triển lãm có âm nhạc, có người tham quan, mặc dù yên ắng nhưng sẽ không khiến người ta sợ hãi. Đây là lần đầu tiên Cổ Sơ tới phòng triển lãm lúc nửa đêm, chỉ cảm thấy yên tĩnh tới đáng sợ, từng bức tượng sắp xung quanh khiến người ta lạnh buốt sống lưng. Đừng nói là phòng triển lãm tượng sắp, cho dù là đêm khuya thanh vắng tới một phòng triển lãm bình thường cũng sẽ rợn người.

Phan An rất phấn khích, cầm chiếc đèn pin nhỏ tỉ mỉ quan sát lần lượt từng bức tượng, tấm tắc khen: “Đúng là tượng, giống người thật quá!”.

La Trì không rảnh như anh ấy, nhìn về phía Cổ Sơ, “Tượng sắp của Ngải Hân nằm ở đâu?”.

Cổ Sơ đi trước dẫn đường.

Ba người đã đi được mấy mét rồi, Phan An vẫn còn đang dạo chơi giữa mấy cô gái trẻ. La Trì thấy thế bèn quay ngược trở lại, túm anh ấy đi lên.

Vị trí tượng sắp của Ngải Hân không bị dịch chuyển, chẳng mấy chốc, Cổ Sơ đã tìm được khu vực đó bằng trí nhớ của mình.

Cả phòng triển lãm đều đồng loạt sử dụng thiết kế cửa sổ sát sàn, nhưng loại cửa sổ lại cực kỳ ngăn ánh sáng, khiến cho ánh trăng vốn đã mờ được lọc qua lại càng mờ mông lung, thấp thoáng rọi lên gương mặt Ngải Hân, nhìn như vậy càng thêm phần quái dị.

“Cậu tới đây là để phát huy nhiệt huyết, tưởng là hướng dẫn viên tham quan đấy à?” La Trì khê quát Phan An.

Phan An phản bác: “Căng thẳng gì chứ? Tới cũng tới rồi, không tham quan một chút đáng tiếc lắm”.

Cổ Sơ sợ hãi người họ đấu khẩu không chịu nhường, bèn chỉ vào bức tượng trước mặt, “Chính là cái này đây. Phan An, anh xem qua đi, bên trong liệu có chứa được xác không?”.

Phan An liếc nhìn, vẻ mặt buồn cười, “Giấu xác trong tượng á? Trí tưởng tượng phong phú thật”.

“Chuyện này có gì mà không thể? Chỉ có điều chúng ta không nghĩ đến chứ không có chuyện hung thủ không làm được.” Cổ Sơ thì thầm, “Trước đây còn có vụ án nhà điêu khắc nào đó giấu xác trong tượng mà, đây đúng là một cách hủy xác hữu hiệu”.

“Em gái, em nhầm rồi.” Phan An uể oải, “Trên đời này không có tội phạm hoàn hảo, càng không có cách hủy chứng cứ hoàn hảo”.

Cổ Sơ bĩu môi, “Vậy anh xem xem cái tượng này là sao?”.

“Chỉ muốn chứng thực xem bên trong có xác không thôi chứ gì? Dễ thôi.” Phan An khoác lác.

La Trì quay đầu nhìn anh ấy, mắt sáng ngời, “Cậu có thể phán đoán ra được phải không?”.

“Đương nhiên, quá đơn giản, đập nát tượng ra là được rồi.” Nói rồi, Phan An định ra tay.

Cổ Sơ giật mình, giữ ngay anh ấy lại, “Đùa hả? Anh quên là chúng ta lén lút đột nhập à? Lại còn đập nát tượng? Uống cho một pháp y như anh nghĩ ra cái ý tưởng tệ hại này”.

“Nếu không thì sao?” Phan An chớp chớp đôi mắt to long lanh về phía cô, “Em coi anh là con khỉ có ‘hỏa nhân kim tinh’ thật à?”.

“Được rồi, trở lại chuyện chính.” La Trì sốt sắng phá án, hướng ánh sáng của đèn pin lên tượng Ngải Hân, “Biểu cảm trên tượng giống người chết y như đúc, chuyện này đúng là kỳ lạ. Phan An, nếu không phá nát tượng, thật sự không có cách nào để chứng minh ư?”.

“Tôi cần phải cạo một ít chất liệu sắp trở về phòng thực nghiệm giám định, thông qua việc so sánh số liệu mật độ và độ dày mới phán đoán được bên trong có thật sự giấu một hài cốt hay không. Đương nhiên, bây giờ cậu đòi câu trả lời của tôi thì không thể nhưng tôi có thể hứa nghị cung cấp cho cậu một manh mối

quan trọng.” Nói rồi, Phan An cầm đèn pin chiếu sang mấy tượng bên cạnh, “Mấy bức tượng này tôi thấy rất quen. Nếu tôi phán đoán không nhầm thì họ đều là một thành viên trong những nhân khẩu mất tích, còn cả mấy bức tượng trong khu vực mà tôi vừa đứng ban nãy nữa, tôi cảm thấy cũng có vấn đề”.

Cố Sơ đứng bên cạnh Phan An, nghe xong chột rùng mình.

397. Q.8 - Chương 397: Anh Bảo Có Phải Em Gặp Ma Không?

Có lẽ vì mưa nên Cố Sơ đã cảm lạnh. Sau đêm đột nhập vào khu triển lãm tượng sáp, cả người cô bắt đầu phát sốt. Cố Tư không có nhà, sau khi rời khỏi khu triển lãm, con bé đã theo La Trì về Cục cảnh sát, hóng hớt chuyện điều tra tài liệu những nhân khẩu mất tích. Tối nửa đêm, cơn sốt cao bắt đầu phát tác. Cô loạng choạng bò dậy khỏi giường, nhét rất nhiều thuốc cảm và thuốc chống viêm vào miệng, khi nằm trở lại giường thì tinh thần đã có chút rệu rã.

Có đắp bao nhiêu lớp chăn vẫn cảm thấy lạnh, chút lý trí duy nhất trong đầu cô chỉ có thể dùng một từ để miêu tả: Đáng đời!

Đêm hôm đột nhập vào khu triển lãm vốn đã là chuyện thất đức rồi.

Chẳng biết đã qua bao lâu, cô bắt đầu sốt đến mê man, trong mộng lung dung như nhìn thấy một bóng hình, cao lớn thân thuộc. Ánh trắng bằng bạc, rơi xuống sàn nhà bị ánh giẫm nát, rồi hình như anh lại ngồi xuống đầu giường, gương mặt ấy như gần như xa.

“Bác Thần...” Cố Sơ mơ hồ lẩm bẩm, vô thức giơ tay với lấy.

Cô thấy anh nắm chặt tay mình, lòng bàn tay rộng hơi giá, làm dịu đi hơi nóng hầm hập trên lòng bàn tay cô. Là Bác Thần phải không? Cố Sơ gắng gượng mở mắt ra nhìn gương mặt kia. Trong bóng tối, anh đang nhắm mắt, đôi mắt đen láy.

“Là anh phải không, Bác Thần...” Cả người cô mềm nhũn, bất lực, khao khát được ngồi dậy bật đèn để xác nhận người đàn ông trước mắt.

Lòng bàn tay người đàn ông phủ lên má cô, cô cảm thấy như suối mát giữa núi rừng, lạnh nhưng lại khiến cơ thể cô hạ nhiệt. Rất dễ chịu, trong lúc đầu óc vẩn vơ người lại càng buồn ngủ. Cô loáng thoáng nghe thấy có tiếng người thì thầm bên tai: “Ngủ đi, anh ở bên cạnh em đây”.

Là Bác Thần...

Là giọng nói của Lục Bác Thần.

Hai mắt Cố Sơ như bị dính keo nhưng trong lòng thì tự nhấn mạnh hết lần này tới lần khác: Là Bác Thần đã trở lại, chính là anh ấy!

Cô biết anh nhất định sẽ quay về.

“Bác Thần!”

Cố Sơ hét lên một tiếng rồi bất thành linh mở mắt.

Tầm rèm cửa màu trắng nhẹ nhàng bay bay theo gió. Hôm nay là một ngày nắng đẹp, mặt trời chói chang.

Cô đỡ ra trên giường, rất lâu sau mới hoàn hồn trở lại. Bây giờ đâu còn là buổi tối? Cô nhìn nhanh đồng hồ, đã hơn chín giờ sáng rồi, cũng may hôm nay xếp ca mổ buổi chiều, nếu không chắc chắn sẽ đi làm muộn.

Lúc xuống giường đôi chân hơi mềm, cả người như mỗi nhấc cho cô biết sự thật tối qua đã phát sốt. Cô quay lại nhìn đầu giường, có thuốc cảm cùng một ly nước lọc. Cố Sơ chăm chú nhìn cốc nước rất lâu, không sao nhớ ra mình rót nó khi nào, còn cả thuốc nữa, cô nhớ rất rõ mình “bò” ra phòng khách uống thuốc cơ mà.

Nắm chặt cốc nước trong tay, nuốt xuống từng miếng nước bọt, cổ họng mát lạnh, làm dễ chịu mở suy nghĩ hỗn loạn. Những ký ức vụn vặt của tối qua quay lại như thế.

Bóng người đàn ông đó...

Còn cả tiếng thì thầm bên tai...

Không đúng!

Cô không hề nằm mơ, tối qua nhất định có người tới.

Cố Sơ giật mình, sống lưng thẳng tắp, một dự cảm bùng nổ trong lòng, hơi thở trở nên dồn dập. Là Bắc Thần, nhất định là Lục Bắc Thần! Cô quên cả đi dép lê, chạy vội ra khỏi phòng ngủ, vừa tới phòng khách, cô bỗng cảm thấy ngẩn ngơ giây lát.

Một người đàn ông đang nằm trên sofa, diện tích không lớn thế nên trông anh có chút thiết thòi. Cánh tay gần như chạm đất, trên người đắp tạt một chiếc chăn mỏng. Cô đỡ theo cái đầu nặng nề ngáp ngừng bước tới. Sau khi nhìn rõ người đàn ông, ánh mắt cô từ kinh ngạc chuyển sang hụt hẫng.

Là Kiều Vân Tiêu.

Cái dáng cao lớn ép mình trên chiếc sofa đôi, ngủ say sưa, chiếc sơ mi hàng hiệu đã có vết nhăn nhúm.

Cố Sơ ngỡ là mình nhìn nhầm, sau khi ra sức dụi mắt mới xác định đó thật sự là Kiều Vân Tiêu, trái tim như đang nổ tung. Lẽ nào tối qua người chăm sóc mình chính là Kiều Vân Tiêu?

Có chiếc xe đi ngang qua nhà Tây, một tiếng còi bất thành linh vọng tới phá tan sự yên ắng này.

Kiều Vân Tiêu bị đánh thức.

Nhìn thấy Cố Sơ đứng bên cạnh sofa, anh vội đứng dậy hỏi cô: “Còn sốt không?”, rồi giơ tay áp lên trán cô.

Cố Sơ đứng im không nhúc nhích, nhìn vào gương mặt anh, trong đôi mắt anh hằn lên tia máu, vừa nhìn đã biết không ngủ đủ giấc.

“May quá, hạ sốt rồi.” Sau khi chắc chắn trán cô không còn nóng, cuối cùng anh cũng thở phào.

Đầu óc Cố Sơ có phần ngơ ngẩn, cô ngốc nghếch hỏi: “Tối qua là anh à?”.

Một câu nói không đầu không cuối nhưng Kiều Vân Tiêu lại nghe hiểu, cười nói: “Lẽ nào là ma?”. Anh vươn vai rồi dấm bóp vai, nhún mảy, “Anh thấy chiếc sofa này phải thay rồi, nhỏ quá”.

“Dạ?”

“Được rồi, em không cần lo, anh sẽ mua cho em rồi bảo người mang qua.” Kiều Vân Tiêu lại xoa xoa bả vai nhúc nhích.

“Không cần đâu ạ.”

“Quyết định vậy đi, làm anh trai tặng sofa cho em thì làm sao hả?” Kiều Vân Tiêu đau đến nhe răng, “Thay sớm đi, hông anh cũng không nhúc nhích nữa”.

“Sao anh tới đây?” Cố Sơ vội hỏi.

“Muốn nghe câu trả lời, trước hết phải đi dép lê vào đã, khăn trương lên, nếu không em lại sốt cao lên, tối nay anh vẫn phải ở đây.” Kiều Vân Tiêu chau mày.

Từ nhỏ Cố Sơ đã biết anh không hay giận, thế nên hay mặc sức ức hiếp anh. Nhưng chỉ cần anh chau mày, cô vẫn phải nhanh nhẹn nghe lời. Cô đi vào phòng ngủ, tìm lại đôi dép lê của mình, lúc đi ra thì Kiều Vân Tiêu đã vào nhà vệ sinh rửa mặt.

Đợi anh xong xuôi, Cố Sơ đưa cho anh chiếc khăn mặt, “Giờ nói cho em biết được rồi chứ? Còn không nói em sẽ gọi điện thoại cho La Trì để anh ấy bắt anh đấy”.

Kiều Vân Tiêu đón lấy khăn lau mặt, nước lạnh kích thích khiến vẻ mệt mỏi tan đi không ít. “Tối qua là em gọi điện cho anh”.

Cố Sơ ngẩn ra một lúc lâu: “Hả?”.

“Tại em ấn nhầm điện thoại, mở miệng ra gọi Tư Tư.” Kiều Vân Tiêu lấy nước súc miệng, nhổ ra một ngụm lớn, súc xong lại bổ sung một câu: “Vừa nghe là biết em sốt đến hồ đồ luôn rồi, làm sao anh dám khinh suất?”.

Được anh nhắc lại, cô mới loáng thoáng có chút ấn tượng, tối qua hình như cô đã gọi không ít cuộc điện thoại. “Sao anh vào được đây?”.

Kiều Vân Tiêu liếc xéo cô, “Anh quen em bao lâu rồi? Còn không biết em có thói quen giấu chìa khóa dự phòng trong chậu hoa à?”.

Cố Sơ á khẩu, quả đúng vậy...

Rửa mặt xong, Kiều Vân Tiêu không vội đi ngay mà xuống bếp làm cơm cho cô. Cố Sơ vốn định giúp nhưng anh vội vã đẩy cô ra cửa như tổ tông. Cô dựa bên cạnh cửa, nhìn anh lóng ngóng trước những dụng cụ làm bếp, cô lo lắng vô cùng, sợ anh lại bất cẩn làm cháy chiếc nồi chiếc chảo nào đó.

Nhưng cũng may, dù thế nào Kiều Vân Tiêu vẫn làm được một món mặn, một món chay kèm thêm một bát cháo trắng. Mặc dù “diện mạo” không ra sao nhưng mùi vị cũng không tồi. Kiều Vân Tiêu múc cho cô một bát cháo, “Anh biết là khả năng bếp núc không bằng em nhưng em ăn tạm đi, còn hơn là ôm bụng đói tới bệnh viện”.

Cố Sơ uống một ngụm nước, hạt gạo được nấu rất mềm và vừa miệng, gạt dầu, “Tay nghề của Kiều đại thiếu gia đúng là có tiềm lực”.

Kiều Vân Tiêu nhìn cô, không nói gì, cúi đầu ăn cháo.

“Này, tối qua làm phiền anh rồi.” Cô rất ngại.

“Biết nợ anh một ân tình là được rồi.” Kiều Vân Tiêu cũng không khách khí.

Cố Sơ cắn khế cái thìa, “À... tối qua em có nói gì không?”.

“Có.” Kiều Vân Tiêu gấp thức ăn cho cô, khế nói một câu: “Cả đêm gọi tên Lục Bắc Thần”.

Cố Sơ siết chặt chiếc thìa, lòng dâng lên một niềm chua xót. Kiều Vân Tiêu lẳng lặng nhìn cô, một lúc lâu sau bèn thở dài: “Yên tâm đi, cậu ta không sao”.

Câu nói này chắc chắn mang nhiều phần an ủi. Cô nghe ra, nhìn về phía anh, mắt bỗng sáng rực lên. Kiều Vân Tiêu ngán ngẩm nhìn cô nói: “Cái tên họ Lục đó rốt cuộc đã cho em uống bao nhiêu viên thuốc hớ hồn thể hả?”.

“Aiya, đừng đánh trống lảng, mau kể cho em nghe anh ấy sao rồi?” Mọi suy nghĩ của Cố Sơ đều tập trung cả vào Lục Bắc Thần.

Kiều Vân Tiêu không bực bội, “Mấy tuần trước đã ra viện rồi, được người của Lục Môn đón về”.

“Ra viện? Thật sao?” Cố Sơ vừa nghe, tim đã bay bay, chỉ muốn múa may quay cuồng ngay lập tức, nhưng rồi cô cũng tỉnh lại rất nhanh, hỏi: “Làm sao anh biết?”.

Kiều Vân Tiêu cúi đầu ăn, không nhìn cô nhưng vẫn giải đáp khúc mắc của cô: “Hơn nửa năm nay em như người mất hồn ấy, anh đành phải nghĩ cách nghe ngóng tình hình giúp em”.

Cố Sơ không ngờ anh lại làm vậy, lòng bỗng cảm thấy ấm áp. Từ sau khi Lục Bắc Thần bị Tần Tô đưa đi, cô đã thật sự được lĩnh hội khả năng phong tỏa tin tức của Lục Môn. Tình hình nhập viện và điều trị của Lục Bắc Thần như được bảo vệ bằng một hàng rào cao vút, người ngoài muốn nhảy vào mọi ra một chút thông tin quả thực không dễ dàng. Mặc dù Kiều Vân Tiêu chỉ nói vài câu đơn giản nhưng cô có thể tưởng tượng được anh đã tốn bao nhiêu công sức.

“Cảm ơn anh.” Đây là lời nói chân thành của cô.

“Với anh còn cảm ơn với cảm huệ gì chứ.” Kiều Vân Tiêu ra hiệu bảo cô ăn cơm đi, “Bây giờ cậu ta đã bị đón về Lục Môn, cho dù anh có muốn giúp em dò thông tin cũng khó”.

“Em chỉ cần biết tin anh ấy bình an là được rồi.” Lúc đó cô nhìn rất rõ ràng, Tần Tô tuyệt đối sẽ không từ bỏ trị liệu của Lục Bắc Thần, mà lúc đó ngày cả bác sỹ Smith cũng quay về, tăng thêm một sự bảo đảm đối với tình hình hồi phục của Lục Bắc Thần. Nếu Lục Môn đã có thể cho Lục Bắc Thần xuất viện, chưa biết chừng anh khỏe thật rồi.

Kiều Vân Tiêu nhìn cô, cuối cùng nói một câu: “Ngốc nghếch”.

Đây cũng được coi là tin tức mới nhất rồi, Cố Sơ bỗng cảm thấy khắp người tràn đầy năng lượng, một người trước nay không thích ăn cháo cho lắm như cô cũng uống cả một bát. Kiêu Vân Tiêu nhìn thấy hết, vừa tức vừa buồn cười, dặn dò cô ăn chậm một chút. Lúc sắp ăn xong, Cố Sơ nói: “Anh đã ở đây chăm sóc em cả đêm rồi, lát nữa về nhớ nghỉ ngơi cho khỏe”.

“Không cần đâu, đưa em tới bệnh viện rồi anh sẽ về thẳng công ty, còn một số công việc cần phải xử lý.” Kiêu Vân Tiêu nói.

Nhìn khuôn mặt cười của anh như tia nắng ngày mưa tuyết, bờ môi cũng tràn đầy ấm áp. Cô bỗng ngỡ ngẩn, dường như Kiêu Vân Tiêu của trước đây cũng cười thoải mái như vậy, không nhuốm một chút u ám.

Thấy Cố Sơ cứ nhìn mình mãi, Kiêu Vân Tiêu thấy rất kỳ lạ, “Mặt anh rửa chưa sạch à?”.

“Không phải.” Cố Sơ thành thật nói: “Em cảm thấy anh của ngày hôm nay... rất tuyệt”.

Kiều Vân Tiêu nhướn mày.

“Ý của em là trông anh đã vui vẻ như khi trước rồi, rất tốt.” Cố Sơ mỉm cười.

Một người vui thật hay giả vờ, kỳ thực nhìn sơ đã nhận ra ngay. Từ lúc tập đoàn Kiêu Viễn xuất hiện khựng hoảng, rồi tới khi Lục Bắc Thần xuất hiện, sau này Tiêu Tiểu Tiêu lại trải qua vô số chuyện, Kiêu Vân Tiêu dường như đã từ biệt quá khứ. Cô không thích một Kiêu Vân Tiêu lòng đầy tâm sự, không thích một Kiêu Vân Tiêu sắc mặt âm u, mà phải như bây giờ, cười tươi và sáng khoái, đang yên đang lành lại lấy thân phận anh trưởng ra giáo huấn cô vài câu, đây mới là Kiêu Vân Tiêu mà cô thân thuộc.

“Chỉ cần em đừng có từ sáng tới tối vì một người đàn ông mà làm ra vẻ sống dở chết dở là anh có thể vui vẻ.” Quả nhiên, Kiêu Vân Tiêu lại mắng cô như mắng một con nhóc si tình.

“Ai sống dở chết dở chứ? Ai hả?” Cố Sơ đứng thẳng người, rướn cổ.

Kiều Vân Tiêu giơ tay chọc lên trán cô, “Em ấy”.

“Đau.” Cố Sơ ôm trán, gào lên với anh: “Có ai an ủi người bệnh như anh không? Xuống tay không phân nặng nhẹ”.

“Không để em đau một chút làm sao em biết tương tự là họa? Em còn nhiều việc phải làm lắm đấy, em phẫu thuật cho bệnh nhân trong cái trạng thái nửa sống nửa chết này à?” Kiêu Vân Tiêu nói bằng giọng rắn dạn.

Cố Sơ cãi: “Em bị cảm không phải vì nhớ Lục Bắc Thần!”.

“Thế thì vì sao?” Kiêu Vân Tiêu liếc cô.

Nói tới đây Cố Sơ bỏ thìa xuống, hai tay ôm mặt, hỏi Kiêu Vân Tiêu như thật: “Anh có tin chuyện gặp ma không?”.

Kiều Vân Tiêu không ngờ cô lại hỏi vậy, nhướn cao mày, nực cười nhìn cô, “Gặp ma? Bác sỹ Cố, em gặp ma?”.

Cố Sơ trừng mắt nhìn anh rất nghiêm túc, “Em nói chuyện nghiêm túc đấy”.

“Được được được, em kể đi, anh nghe xem gặp ma thế nào.” Kiêu Vân Tiêu vội vàng nghiêm chỉnh trở lại.

Cố Sơ hắng giọng, “Mấy hôm nay tin tức làm rung chuyển Thượng Hải chính là triển lãm tượng sáp của Kỳ Quái, anh có biết không?”.

Kiều Vân Tiêu nghĩ một lúc rồi gật đầu, có chút ấn tượng.

“Tôi qua em chạy tới khu triển lãm mới bị cảm sốt, vì lúc từ đó bước ra có một cơn gió âm u đã thổi vào đầu em.” Cố Sơ kể cứ như thật.

Kiều Vân Tiêu bắt được trọng điểm, “Tôi qua chạy đến khu triển lãm? Nó mở cửa buổi tối sao?”

“Không phải, đột nhập ban đêm là vì phát hiện có nghi vấn.” Cố Sơ bèn tường thuật lại đầu đuôi câu chuyện cho anh.

Cô kể rất sinh động, Kiều Vân Tiêu cũng yên lặng lắng nghe, giữa chừng không xen vào nửa lời, trong lúc nghe có phần suy tư. Sau khi Cố Sơ thêm mắm dặm muối kể xong trải nghiệm của mình và La Trì, anh bỗng cười, nhìn cô mang hàm ý sâu xa.

“Sao vậy? Anh không tin à?”

Kiều Vân Tiêu uống một ngụm nước, từ tốn nói: “Anh thấy gặp ma là giả, cần anh giúp em mới là thật”.

Cố Sơ mừng rỡ, “Em biết là không giấu được anh mà.” Anh dĩ nhiên là một người nhanh nhạy, nếu đã đoán được dụng ý của cô thì cô cũng không cần úp mở nữa.

“Nếu em muốn anh điều tra nguyên mẫu của mấy cái tượng sáp đó thì chí ít cũng phải cho anh xem một số tài liệu về tượng sáp đã chứ.”

“Em đã bảo những người thông minh nói chuyện với nhau là đỡ tốn sức, tốn thời gian mà.” Cố Sơ cười tươi, “Lát nữa em sẽ gửi cho anh địa chỉ trang web của triển lãm tượng sáp, bên trong có ảnh mỗi bức tượng trong triển lãm lần này”.

Kiều Vân Tiêu gật đầu.

Cố Sơ kích động, cảm ơn liên tục.

“Chuyện này kiểu gì La Trì cũng sẽ điều tra, nếu em muốn hỗ trợ bên ngoài thì vẫn không nên để cậu ấy biết.”

Cố Sơ hiểu sự né tránh của anh, gật đầu đồng ý, “Bao nhiêu tượng sáp như vậy chỉ dựa vào một mình La Trì để điều tra thì không hiện thực. Em chỉ muốn làm rõ những kỳ lạ trong chuyện này sớm mà thôi”.

Kiều Vân Tiêu như suy nghĩ gì đó, “Thi thể của lái xe gây tai nạn đã mất tích rồi nhưng lại có thêm một tượng sáp liên quan đến cô ta, chuyện này đúng là khó hiểu.”

“Có anh giúp đỡ, chuyện này sẽ rõ ràng nhanh thôi.” Cố Sơ cười hì hì. Dẫu sao Kiều Vân Tiêu cũng có khả năng điều tra nhất định, còn hơn cô như một con ruồi không đầu, đập lung tung.

Nghe xong, Kiều Vân Tiêu nói: “Y như lúc nhỏ, lúc xin xỏ việc gì thì cái miệng là ngọt nhất”.

...

Một ca phẫu thuật tốn hơn ba tiếng đồng hồ. Trong khoảng thời gian ấy, Cố Khải Mân – một người trước nay vẫn thích cười nói đùa vui trong phòng mổ lại giữ im lặng, trầm mặc hơn rất nhiều. Cố Sơ phụ giúp cho Cố Khải Mân, tranh thủ lúc rảnh lại len lén quan sát Tiêu Tiểu Tiêu. Cậu ấy cũng không cười không nói, thậm chí còn không trò chuyện gì với Cố Khải Mân. Sau khi kết thúc ca mổ, lúc rửa tay Cố Sơ nhìn thấy Cố Khải Mân và Tiêu Tiểu Tiêu đứng ở tận cùng hành lang.

Không biết hai người họ đang nói gì. Cố Khải Mân kéo Tiêu Tiểu Tiêu, cậu ấy vẻ mặt buồn bực hất tay anh ấy ra. Cố Khải Mân chau mày, không còn cách nào khác đành bỏ đi.

Cố Sơ đứng bên bồn rửa tay đợi Tiêu Tiểu Tiêu. Mắt cậu ấy hơi đỏ, giống như vừa khóc. Cố Sơ tình mắt nhìn thấy, trái tim chợt run lên. Sau khi suy nghĩ, cô hỏi thẳng: “Cậu và trưởng khoa sao vậy?”

Cô cứ tưởng Tiêu Tiểu Tiêu sẽ nói không có gì, ai ngờ Tiêu Tiểu Tiêu kể hết mọi chuyện, hạ thấp giọng, vô cùng tức giận: “Cũng không biết anh ấy nghe được từ đâu chuyện của tớ và Kiều Vân Tiêu, lại còn nghi ngờ sau khi kết hôn hai người vẫn còn có tư tình!”

“Hả?” Cố Sơ sửng sốt, “Lúc trước khi theo đuổi cậu, chẳng phải anh ấy đã biết chuyện cậu thích Kiều Vân Tiêu rồi sao?”

“Trước đây anh ấy có biết, nhưng không rõ quá chi tiết.” Tiêu Tiểu Tiêu rửa sạch tay, vẩy mạnh hai cái, trút hết mọi bất mãn trong lòng, “Trước khi cưới còn nói không quan tâm, vừa cưới xong là trở mặt”.

“Anh ấy cũng vì quan tâm tới cậu quá.” Cố Sơ cũng chỉ còn cách khuyên nhủ như vậy, mặc dù cô cảm thấy Cố Khải Mân lén lút điều tra chuyện quá khứ của hai người họ là rất không đạo đức.

“Có quan tâm cũng đâu thể gán cho đó những tội danh vô căn cứ chứ?” Tiêu Tiểu Tiêu càng nói càng tức, “Cậu hiểu tớ mà, sau khi cưới cậu có thấy tớ liên lạc với Kiều Vân Tiêu không? Tớ chưa hề tới tìm anh ấy, anh ấy cũng vậy, cả hai bọn tớ đều trong sạch”.

Cố Sơ bước lên khoác vai cậu ấy, “Thôi, đừng bực bội, lúc cãi nhau làm gì còn ai lý trí.” Thật ra cô cũng đang thâm tức trong lòng, Cố Khải Mân này sao có thể đổ oan cho Tiểu Tiêu chứ?

“Tớ thấy anh ấy cũng biết sai rồi đấy.”

Tiểu Tiêu lát sau mới nói: “Đúng là anh ấy đã xin lỗi nhưng chuyện này thật đáng giận”.

“Vợ chồng đâu thể lúc nào cũng thuận hòa, nói gì thì nói, anh ấy cũng yêu cậu mà.”

Sau một hồi an ủi, cuối cùng cũng xoa dịu được những cảm xúc tiêu cực của Tiểu Tiêu. Trên đường trở về nhà, Cố Sơ cứ nghĩ mãi tới chuyện của hai người họ. Theo lý mà nói vợ chồng đâu giường cãi nhau, cuối giường làm hòa, cô không nên lo lắng gì, nhưng chẳng hiểu sao mí mắt phải cứ giật. Cô chưa bao giờ nói với Tiểu Tiêu, thật ra ngày đám cưới Kiều Vân Tiêu đã tới, cũng giống như chuyện hôm đó mí mắt phải cô cũng giật liên hồi.

Cô không hiểu cảm giác bất an này có ý nghĩa gì, tóm lại là tinh thần bất ổn, giống như sắp có chuyện gì xảy ra vậy. Cô thầm cầu nguyện trong lòng, hy vọng những người bên cạnh mình đều bình yên.

Vào cửa cô mới phát hiện Cố Tư đã quay về. Mùi thức ăn trong bếp tỏa mùi thơm ra tận phòng khách. Nghe thấy tiếng động ngoài cửa, Cố Tư thò đầu ra, hét to: “Chị ơi, hôm nay em phát minh ra một món mới, đợi lát nữa cho vị giác của chị một bất ngờ”.

Cố Sơ tru lên ai oán: “Tư Tư à, em có thể đừng làm hại thực phẩm nữa không?”.

“Không thể nào! Chị phải để em có cơ hội rèn luyện khả năng nấu nướng chứ.” Cái miệng nhỏ ngọt ngào của Cố Tư có sức xuyên thấu vô cùng, “Vả lại, tối qua La Trì đã ăn thử món này rồi, anh ấy cũng cảm thấy là ngon”.

Chẳng mấy chốc, bốn món một canh đã đầy đủ.

Cố Sơ rửa tay ngồi xuống bên bàn, nhìn bốn cái đĩa trước mắt, không biết cái gì với cái gì, trái tim chợt nhói đau, thương xót cho chỗ thức ăn này. Cố Tư cởi tạp dề, rửa tay rồi hớn hờ so đĩa, nói: “Thế nào ạ?”.

“Chả thế nào cả.” Cố Sơ nhú mày, “Một người có khả năng bếp núc cao như chị sao lại có một cô em chà đạp thức ăn như em cơ chứ?”.

“Luyện lại.” Cố Tư cười ngốc nghếch.

“Tối qua em đến nhà La Trì?” Nếu không sao lại nấu cho anh ấy ăn?

Cố Tư thoải mái thừa nhận: “Vâng, bọn em ở Cục cảnh sát một lúc rồi tới nhà anh ấy điều tra tài liệu”.

Cố Sơ nhìn nó chằm chằm, ánh mắt nghi ngờ. Cố Tư lập tức thanh minh: “Em biết chị đang nghĩ gì, em xin thề tối qua bọn em thật sự chỉ ngồi tra tài liệu, không làm gì cả”.

“Thật ư?”

“Em lớn rồi, nếu thật sự phát sinh quan hệ còn cần giấu giếm chị sao?” Cố Tư chống tay lên cằm, vui vẻ nói: “Em và anh ấy... chỉ là quan hệ nam nữ thuần khiết thôi”.

Cố Sơ cũng không tiếp tục truy hỏi nữa, Cố Tư đúng là không nói dối. Với lại cô tin tưởng tư cách của La Trì, nếu thật sự làm gì em gái, anh ấy cũng không phải người đàn ông vô trách nhiệm. Đang mãi nghĩ thì thấy Cố Tư bày ra bộ bát đĩa thứ ba, cô kinh ngạc: “Còn ai à?”.

Vừa dứt lời thì chuông cửa vang lên, Cổ Tư nhảy dựng lên, “Em ra mở cửa, La Trì cũng tới thưởng thức tài nghệ của em”.

“Này, quan hệ nam nữ “thuần khiết” đây hả?”

Mười phút sau, La Trì mang theo cả người gió bụi, rửa tay rồi ngồi xuống bàn ăn, đầu tóc vẫn rối bù như ổ gà, cả gương mặt trông xám xịt, vừa nhìn đã biết là thiếu ngủ. Anh cầm bát đũa, ăn ngấu ăn nghiêng.

Cổ Sơ hoảng sợ khi nhìn tướng ăn của anh, chợt thở dài: “Tay nghề nấu nướng của Tư Tư tốt đến mức này rồi sao?”.

“Bây giờ có cho anh bát cơm lợn anh cũng ăn ngon lành.” La Trì miệng lúng búng thức ăn.

Cổ Tư nghe xong giơ tay định giật lại, La Trì lập tức giơ tay đầu hàng, cười nịnh nọt với con bé rồi giải thích: “Cái thằng nhóc Kỳ Quái đó miệng kín như vách thành, hại anh cả ngày không được cái gì vào bụng”.

“Cái gì? Anh bắt giữ Kỳ Quái rồi sao?” Cổ Sơ hét lên sừng sốt...

398. Q.8 - Chương 399: Lời Hẹn

Anh ta có kín đáo hay không, không liên quan đến cô, người cô quan tâm chỉ có Lục Bắc Thần. Nghĩ một lát, cô hỏi: “Anh là người của Lục Môn, sao lại đại diện cho quý Bắc Thần?”.

Hà Nại đang định trả lời thì khựng lại, nhìn chằm chằm Cổ Sơ, nụ cười mang hàm ý sâu xa. Cổ Sơ bị nhìn tới nỗi khó chịu, nhướn mày, “Sao vậy?”.

“Tôi thấy cô định moi tin của cậu hai từ miệng tôi phải không?” Hà Nại dựa vào bên cạnh, khoanh hai tay trước ngực, dáng vẻ uể oải.

Cậu hai...

Cổ Sơ nhất thời chưa hiểu.

“Chính là cậu Bắc Thần.” Hà Nại có lòng tốt nhắc nhở một câu.

Lúc ấy Cổ Sơ mới tỉnh ngộ. Từ trước tới nay cô vẫn không nghĩ anh trong thân phận cậu hai nhà họ Lục, suýt nữa thì quên mất sự thật này. Hà Nại bất thành linh xưng hô như vậy, cô bỗng không nhớ ra.

“Xem ra anh sẽ không nói sự thật cho tôi biết.” Cô đâu có ngốc.

Hà Nại cười, “Nói chuyện với người thông minh cực kỳ nhẹ nhàng. Đúng vậy, tôi không thể tiết lộ tình hình của cậu Bắc Thần”.

“Nhưng tôi không phải người ngoài.”

“Tôi biết.” Ánh mắt Hà Nại kín đáo lướt qua ngón áp út của cô, mỉm cười, “Nhưng trước mắt, về mặt pháp luật cô vẫn chưa phải là người thân thiết nhất”.

“Tôi...”

Hà Nại trông thấy sự hốt hẫng trong ánh mắt cô, lại nói ngay: “Cô đừng có giận dữ, tôi chỉ nói sự thật thôi. Cô phải biết tôi cũng làm việc theo quy định của nhà họ Lục, một khi vi phạm tôi sẽ phải cuốn gói rút ngay”.

“Nếu tôi nói tôi giận rồi, anh có thể thỏa hiệp không?” Cổ Sơ làm bộ đáng thương.

Hà Nại trông còn tội nghiệp hơn cả cô, “Không thể, cô bé à, tôi phải giữ vững bát cơm của mình”.

“Sao anh có thể như vậy chứ? Vì bát cơm của anh mà chia rẽ người có tình sao?” Cổ Sơ kích động, ra sức lắc lắc cổ áo của anh ta.

Hà Nại nhìn cô nắm tay lại có vẻ như sắp động thủ bèn lùi sau một bước, giơ hai tay bảo vệ cổ mình, “Dù gì cô cũng đã có người yêu, tôi ấy à, giờ còn độc thân, nếu không giữ bát cơm, sau này sẽ phải ở vậy cả đời, coi như tôi cầu xin cô”.

“Anh mà nói với tôi, bây giờ tôi sẽ lập tức giới thiệu bạn gái cho anh, bảo đảm có thể xứng với anh.”

Hà Nại sắp khóc tới nơi, “Thật sự không được”.

Cố Sơ thấy anh ta cương quyết, rất sốt ruột, ngẫm nghĩ bèn nói: “Như vậy đi, anh tiết lộ anh ấy có khỏe không chắc là được chứ? Khỏe hay là không khỏe?”.

Cái miệng Hà Nại ngậm chặt.

Cố Sơ thật sự mưu cùng kế cạm, nghiêng răng, giậm chân, “Anh được lắm! Giả thần giả quỷ lừa tôi trước, bây giờ biết rõ tôi sốt ruột ăn nói thận trọng. Cố Tứ, à không, Hà Nại, tôi là bạn gái của cậu hai nhà anh. Anh nhớ kỹ đấy, sau này anh tuyệt đối đừng có nhờ vả tôi chuyện gì!”.

Hà Nại thấy cô sốt ruột thật, vội giữ lấy cánh tay cô, “Đừng, cô giận dữ với tôi thật đấy à? Nể tình chúng ta trước đây nói chuyện hợp như vậy, tìm được một người bạn có thể trò chuyện thì phải trân trọng”.

“Tôi trân trọng anh, anh có trân trọng tôi không?” Cố Sơ quay đầu gào một câu.

“Đừng đi!” Hà Nại chặn cô lại.

Cố Sơ ngẩng cao đầu nhìn anh ta, “Không đi thì làm gì? Tôi không định cản trở anh thăng quan tiến chức”.

“Được được được, tôi tiết lộ cho cô, cô đừng có tăng lời tôi.” Hà Nại tỏ vẻ đáng thương.

Cố Sơ nghe xong sắc mặt lập tức ôn hòa, “Mau nói, mau nói”.

“Sao trở mặt như lật sách vậy.” Hà Nại nhướn mày khê cười, rồi nói: “Thật ra tình hình cụ thể tôi cũng không đặc biệt rõ ràng, chỉ có thể nói với cô rằng người cô chờ đợi sẽ nhanh trở về bên cạnh cô thôi”.

Hai mắt Cố Sơ sáng rực lên, “Thật sao?”.

Hà Nại lập tức thề thốt: “Lừa cô tôi là con chó”.

Cố Sơ phì cười, tâm trạng bỗng chốc trở nên vui vẻ, đôi tay chỉ hận không thể hóa thành đôi cánh, bay lượn khắp đại sảnh này, nói với tất cả mọi người: Bắc Thần sắp về rồi, Bắc Thần của cô sắp về rồi...

Phía tổ chức tới tìm Hà Nại, cô lại cảm ơn mấy câu rồi rời đi trước. Đi được mấy bước, cô dừng lại, quay đầu gọi giật Hà Nại lại.

“Này, lúc trước anh nói anh đang đợi một người, anh đợi được người ấy chưa?”

Hà Nại rướn môi, nói một câu: “Sắp rồi, người ấy sắp đến rồi...”.

...

Hỏi được đáp án muốn biết, Cố Sơ cũng không có ý tiếp tục ở lại. Cô tạm biệt Kiều Vân Tiêu nhưng anh không để cô về một mình, có ý muốn đưa cô về. Cố Sơ vốn định từ chối nhưng anh nói anh cũng muốn về sớm một chút, vừa hay tìm được cơ.

Anh đưa chìa khóa xe cho Cố Sơ, bảo cô vào trong xe đợi trước, anh đi chào hỏi phía tổ chức. Cố Sơ thấy không thể chối được thì gật đầu, cầm chìa khóa ra trước.

Phía tổ chức biết Kiều Vân Tiêu muốn đi, có ý giữ lại nhưng anh trò chuyện đôi ba câu. Trước khi đi, không ngờ lại chạm mặt Hà Nại.

“Tổng giám đốc Kiều, chúng ta một thời gian rồi không gặp nhau.”

Kiều Vân Tiêu cười nhạt: “Tôi nghĩ chúng ta đâu cần phải gặp nhau, phải không?”.

“Mặc dù chúng ta không có duyên hợp tác nhưng thế sự khó lường. Tổng giám đốc Kiều hà tất phải ăn nói cạm tình vậy?” Hà Nại cười.

Kiều Vân Tiêu dứt hai tay vào túi quần, nụ cười chuyển lạnh, “Cái gọi là hợp tác tiền đề là phải thành thật với nhau. Anh Hà đây làm việc và ăn nói úp úp mở mở, e là không giống thái độ muốn hợp tác”.

Hà Nại càng cười thản nhiên, “Ồ trước mặt anh, tôi chưa bao giờ giấu giếm thân phận của mình”.

“Nhưng lại giấu giếm mục đích của anh.”

“Mục đích của tôi?” Hà Nại buồn cười, “Con người thích đi lên chỗ cao, lần trước tôi chọn hợp tác với anh, lẽ nào mục đích còn không rõ ràng?”

Kiều Vân Tiêu hừ lạnh, “Nói cách khác đi, nếu anh đã muốn đào một số bí mật ra thì anh đã đào ra được bao nhiêu tâm tư của Lục Bắc Thần?”

“Ý của anh là...?”

“Lục Bắc Thần mất tích, Lục Bắc Thần quay về nước.” Kiều Vân Tiêu nói thẳng: “Lục Bắc Thần thà dùng một thám tử lừng danh để tìm kiếm Lục Bắc Thần cũng không chọn báo cảnh sát, trong này rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, anh Hà không phải là không biết”.

“Nếu anh cảm thấy hứng thú, có thể điều tra.” Hà Nại vẫn mỉm cười.

“Tiếc là tôi không còn cảm thấy hứng thú nữa.” Kiều Vân Tiêu nói bằng giọng hờ hững, “Chuyện này e rằng cuối cùng người tổn thương là Cố Sơ, tôi không muốn để cô ấy bị tổn thương”.

Hà Nại nhìn anh vẻ kỳ lạ, “Anh cam tâm thua Lục Bắc Thần vậy sao?”

“Kẻ khích tướng của anh Hà dùng sai chỗ rồi.” Kiều Vân Tiêu sống lưng thẳng tắp, “Có câu nói rất hay, sói mà quay đầu ắt có nguyên do, hoặc là báo ơn, hoặc là trả thù. Nếu đạo lý đã nói rõ ràng như vậy, tôi hà tất phải chen một chân vào, cứ chờ đợi xem kịch hay là được rồi”.

Ánh mắt Hà Nại khựng lại giây lát nhưng cười rất nhanh, “Câu nói của tổng giám đốc Kiều đúng là tinh túy”.

...

Lúc Kiều Vân Tiêu đưa Cố Sơ trở về nhà Tây đã hơn mười một giờ. Tắt máy rồi, anh mới hỏi dò: “Hà Nại nói chuyện gì với em?”

Vừa nhắc tới chủ đề này, Cố Sơ không giấu nổi hưng phấn bèn nói: “Em cảm thấy con người Hà Nại cũng tốt lắm”.

Kiều Vân Tiêu nghe xong sững người, lát sau quay đầu nhìn cô, “Vì sao lại nói vậy?”

“Như trẻ con ấy, nói thế nào nhỉ, là cảm thấy anh ta rất thân thiện.”

Kiều Vân Tiêu âm thầm nhú mày.

“Còn nữa, anh ta nói với em Bắc Thần sẽ trở về nhanh thôi.” Cố Sơ quả thực quá phấn khích, cần tìm một người để chia sẻ niềm hạnh phúc này.

Kiều Vân Tiêu trầm kinh ngạc, “Anh ta nói với em như vậy ư?”

Cố Sơ gạt đầu rất mạnh, túm lấy một cánh tay Kiều Vân Tiêu, “Chúng tôi Bắc Thần đã bình phục rồi. Anh nói không sai, anh ấy hồi phục nên mới xuất viện”.

So với sự phấn khích của cô, trông Kiều Vân Tiêu bình tĩnh hơn nhiều. Anh không nói gì, mặc cho cô khoa chân múa tay. Một lúc lâu sau Cố Sơ mới phát hiện ra thái độ của anh bất thường, khó hiểu hỏi: “Anh sao vậy?”

Kiều Vân Tiêu nhìn cô chằm chằm một lúc mới lên tiếng: “Tiểu Sơ à, có một số người em vẫn phải đề phòng”.

“Ví dụ?”

“Hà Nại.”

“Đề phòng anh ta?” Cố Sơ sững sờ giây lát rồi cười khê: “Anh lo nghĩ nhiều quá thì phải? Em và anh ta không oán không thù, càng không dính líu về lợi ích, anh ta hại được gì em chứ?”

Kiều Vân Tiêu thở dài, “Em đừng quên anh ta là người của Lục Môn, vì chuyện quỹ Bắc Thần, Lục Bắc Thần đã trở mặt với Lục lão gia, ai biết được mối quan hệ nội bộ của bọn họ ra sao? Em lại thân thiết với Lục Bắc Thần như thế, lỡ như hắn có ý định gì cứ ra tay với em là được rồi”.

“Nhưng nói gì Lục Bắc Thần cũng là con của nhà họ Lục. Lần này xảy ra chuyện chẳng phải họ đã ra mặt sao?” Cố Sơ rất không hiểu câu nói của Kiều Vân Tiêu.

Kiều Vân Tiêu nhìn cô, lát sau gơ tay chọc vào đầu cô, “Lục Bắc Thần xảy ra chuyện bên đó, bên này người đại diện của quỹ tài chính đã trở thành người của Lục Môn, em không cảm thấy lạ ạ?”.

Nói vậy đúng là đã thức tỉnh cô, đầu óc ong ong, cô lẩm bẩm: “Không lẽ...” Lúc nói có một tia sáng lóe lên trong đầu cô, cô bắt lấy tay Kiều Vân Tiêu, rung mạnh, “Trước đây anh từng ám thị Lục Bắc Thần gặp nguy hiểm, lẽ nào là biết người của Lục Môn...”.

“Đợi đã.” Kiều Vân Tiêu xoa dịu tâm trạng căng thẳng của cô, “Em hiểu lắm rồi, anh không nghi ngờ Lục Môn liên quan tới vụ tai nạn xe lần này của Lục Bắc Thần, ám thị lúc đó... thật ra cũng không có gì, chỉ sợ em bị liên lụy mà thôi”.

“Nhưng mà...”

“Anh chỉ muốn nói với em, trong cùng gia đình chỉ cần tồn tại lợi ích sẽ có sự tranh giành lẫn nhau. Hà Nại là trợ lý của Lục Môn. Hôm nay anh ta ra mặt đại diện cho quỹ tài chính, chứng tỏ Lục Môn vẫn còn có ý nhúng tay vào quỹ tài chính. Anh ta lại nói Lục Bắc Thần sắp quay lại, liệu đó có phải là điều kiện để cậu ta quay lại hay không? Đương nhiên, đây chỉ là suy đoán của anh, có thể tình hình không như anh nghĩ. Có lẽ thường ngày Hà Nại thân thiết với Lục Bắc Thần, anh ta chỉ muốn giúp đỡ Lục Bắc Thần mà thôi.”

Nói tới đây, Kiều Vân Tiêu siết chặt bả vai cô, “Ý ban nãy của anh là muốn nói với em khi còn chưa nắm rõ tình hình thì đừng tùy tiện tin lời anh ta. Dù sao thì em cũng không hiểu anh ta. Xã hội bây giờ không thể không đề phòng người khác”.

Cố Sơ ép buộc bản thân phải bình tĩnh lại, hít sâu một hơi rồi gật đầu thật mạnh. Anh nói không sai, người của Lục Môn ra mặt can dự vào chuyện quỹ Bắc Thần là rất kỳ lạ. Hà Nại này rốt cuộc xuất phát từ mục đích gì, cô hoàn toàn không hay biết. Đương nhiên, cô cũng không hy vọng lần này Lục Bắc Thần xảy ra chuyện liên quan tới Lục Môn. Nếu thật sự là vậy, cô có thể tưởng tượng được anh sẽ đau lòng dường nào.

“Còn có một chuyện quan trọng.” Kiều Vân Tiêu nghiêm mặt.

Cố Sơ thấy vậy trong lòng thấp thỏm một dự cảm, buột miệng: “Chuyện triển lãm tượng sáp?”.

Kiều Vân Tiêu nặng nề gật đầu, nói rành mạch: “Anh đã xem triển lãm tượng sáp trên mạng, tìm người điều tra mới biết thì ra họ đều là những người đã mất tích nhiều năm rồi”.

Cố Sơ sửng sốt, mất tích nhiều năm? Chẳng trách La Trì tìm không ra, anh ấy chỉ tìm người mất tích ở Thượng Hải trong một năm gần đây.

“Những nạn nhân này còn có một điểm chung.”

“Là gì vậy?”

“Xác của họ cũng giống như người tài xế kia... không cánh mà bay.”

“Hả?!”

...

Ngày hôm sau, Kiều Vân Tiêu đưa cho Cố Sơ tài liệu sơ bộ về những nhân khẩu mất tích, Cố Sơ lại gửi fax ngay cho La Trì. Muốn điều tra tình hình cụ thể vẫn cần tới những hồ sơ lưu trong mạng nội bộ của Cục cảnh sát.

Sau khi biết được tình hình, La Trì bắt đầu lớn tiếng quát mắng: “Anh biết ngay thằng nhóc Kỳ Quái đó chắc chắn trí trá. Để tập hợp đầy đủ hồ sơ, anh xem nó còn nguy hiểm kiểu gì? Đi dạo ngang qua? Mẹ nó, chẳng lẽ mười mấy người chết toàn là đi dạo mà ra à? Thối tha!”.

Ban đầu Cố Sơ chỉ giả thiết, nhưng khi cô biết các tượng sáp trong cả khu triển lãm đều có nguyên mẫu hơn nữa xác đều mất tích một cách bí ẩn thì cả người đều không ổn. Nhớ tới biểu cảm của từng bức tượng nhìn thấy tối đó, sống lưng cô lạnh toát. Những người đó đã chết rồi, dù đau khổ hay không cam lòng, thế mà lại có người dùng phương thức làm tượng sáp để lưu lại mọi bút rút, đau đớn của họ mãi mãi, sao tàn nhẫn vậy?

Còn chưa kịp đau thương, sự bận rộn của bệnh viện đã cướp hết mọi sự chú ý của Cố Sơ. Sau khi bận rộn xong mới tới giờ tan làm. Khoảng thời gian này, Cố Tư hay cùng La Trì chạy Đông chạy Tây, tối thường không về nhà ăn cơm, cô cũng đang định ra căng tin ăn tạm. Không ngờ Tiểu Tiểu lại mời cô cùng ăn tối. Cô thấy rất lạ bèn hỏi thăm thì Tiểu Tiểu gượng gạo nói một câu: Cố Khải Mân tối nay hẹn bạn.

Cố Sơ thấy gương mặt cậu ấy giấu tâm sự, biết hai người này có thể lại vì chuyện gì mà cãi cọ rồi, cũng không tiện hỏi nhiều, chỉ nhẹ nhàng an ủi một câu: Cậu vẫn nên cho anh ấy một chút không gian riêng.

Tiểu Tiểu nhếch mép cười, không đáp.

Thay xong quần áo, đang định về thì cô bé y tá ở trạm trực ban thở hồng hộc chạy tới, sau khi nhìn thấy Cố Sơ cô ấy cảm tạ trời đất rồi nhét bó hoa hồng trắng to tướng trong tay vào lòng Cố Sơ, nói: “Có người muốn em chuyển cho chị”.

“Lại là người thần bí đó?” Tiểu Tiểu Tiểu hỏi.

Nhưng lần này không còn là người thần bí nữa. Cố Sơ tinh mắt nhìn thấy trên hoa có thiệp, cầm lên, sau khi nhìn thấy hàng chữ thì run người.

Là nét chữ của Lục Bắc Thần, viết rằng: Tối nay tám giờ, gặp ở nhà hàng.

Phía sau thiệp có đề thêm địa chỉ nhà hàng.

Nhà hàng này... chính là nơi Lục Bắc Thần đã hẹn cô trước khi xảy ra chuyện!

399. Q.8 - Chương 400: Người Đàn Ông Giữa Biển Hoa

Hoa hồng.

Lại nhìn thấy hoa hồng trắng.

Cố Sơ ngồi trong xe taxi, ôm bó hoa hồng trắng này trong lòng, ngón tay vẫn còn đang run rẩy. Đầu mút dây thần kinh như mọc chân, xuyên qua xương cốt, kích thích máu huyết, thúc giục trái tim lên lên xuống xuống một cách bất an. Tấm thiệp kia được cô đút vào trong túi. Ban này cô đã nhìn rõ từng chữ một, lúc này những chữ ấy vẫn còn vòng quanh trong đầu.

Tiểu Tiểu Tiểu chứng kiến mọi việc làm của người giấu mặt. Bó hoa hồng trắng và tấm thiệp tối nay khiến cậu ấy cảnh giác. Khi cô quyết định tới buổi hẹn, Tiểu Tiểu Tiểu đã dặn đi dặn lại cô qua cửa xe taxi: “Cậu nhớ kỹ ám hiệu của hai chúng ta đấy, nếu thật sự phát hiện ra điều gì bất thường, cậu cứ nói dối là có việc cần gọi điện thoại”.

Tiểu Tiểu Tiểu từng bị bắt cóc, thế nên đối mặt với những điều khác lạ luôn nhạy cảm. Để đề phòng vạn nhất, cô nghiên cứu đưa ra ám hiệu cho Cố Sơ, hai người sẽ nói chuyện điện thoại, chủ đề vẫn rất bình thường. Chỉ cần Cố Sơ ý thức được có gì bất ổn sẽ gọi điện, nói với Tiểu Tiểu: Tối nay tớ quên đo nhiệt độ cho bệnh nhân ở giường số 3 rồi, nhờ cậu giúp tớ một chút. Thế là Tiểu Tiểu Tiểu sẽ biết hiện Cố Sơ đang ở trong tình huống không an toàn.

Có điều, Tiểu Tiểu thì tích cực chuẩn bị “chiến đấu”, Cố Sơ lại chẳng coi ám hiệu ra gì. Ngược lại tài xế taxi lại vô cùng nhiều chuyện, trên đường tới nhà hàng, không nén nổi tò mò bèn hỏi cô: “Cô gái, các cô đang mặc thường phục bắt tội phạm đấy à?”.

Cố Sơ chỉ mãi miết nhìn bó hoa hồng trắng trầm mặc, không thỏa mãn lòng hiếu kỳ của người tài xế.

Cô không coi lần hẹn gặp này là một sự mạo hiểm. Ngược lại, cô gấp gấp muốn gặp được người tặng hoa. Dọc đường, trái tim cô vẫn luôn thấp thỏm, luôn có hai âm thanh đang không ngừng cãi cọ, đánh nhau.

Giọng A: Người đó chính là Bắc Thần, là anh ấy đã quay lại! Tối đó anh cũng tặng cô hoa hồng trắng, buổi sáng hôm ấy trên tờ thiệp để ở đầu giường, anh cũng viết câu nói này, không phải sao? Nếu là người khác, sao có thể biết được những chi tiết này chứ?

Giọng B: Đừng ngốc nữa, sao có thể là Bắc Thần. Nếu là anh ấy, tối thẳng tìm cô chẳng phải là được rồi ư? Giả thần giả quỷ không phải phong cách của Lục Bắc Thần.

Giọng A: Chẳng phải trước đây mày vẫn nói Lục Bắc Thần không lãng mạn đó sao? Anh ấy chia tay với mày lâu như vậy rồi, lúc ấy lại không nói lời từ biệt, bây giờ trở về đương nhiên là sợ mày giận thế nên tạo chút lãng mạn trước đó mà.

Giọng B: Tạo lãng mạn? Thế sao may mắn thì sao? Đó là quà mày tặng cho Lục Bắc Thần. Nếu là Bắc Thần, mày không cảm thấy kỳ lạ sao? Anh ấy lấy đâu ra sao may mắn?

Giọng A: Chuyện sao may mắn tao quả thực không giải thích được, thế con hoa ngọc lan? Mày có giải thích được chuyện hoa ngọc lan không? Còn cả câu nói trên tấm thiệp nữa, chính là ám chỉ chuyện trên đường du lịch, đó là chuyện xảy ra cùng với Bắc Thần.

Giọng B: Nếu đã có âm mưu, làm được hoa ngọc lan rồi hoa hồng trắng thì biết thêm chút chi tiết có khó gì? Đừng để bị nét chữ trên tấm thiệp lừa gạt, lúc trước Mục Thanh Đăng còn từng bắt chước chữ của Thịnh Thiên Vỹ đấy, ai phân biệt được?

Giọng A: Không đúng, mày phân tích không đúng, chính là Lục Bắc Thần đã quay về.

Giọng B: Chính mày lẫn lộn trắng đen!

Giọng A: Mày ấy...

“Đủ rồi!” Cổ Sơ bịt chặt hai tai, đột ngột gào lên.

Bó hoa hồng trắng bị đổ nghiêng sang một bên, cánh hoa rụng lả tả đầy một khoảng.

Người tài xế giật mình vì tiếng hét của cô, thấy vậy lập tức tắt đài đi, dè dặt hỏi: Cô gái, cô không sao chứ?

Lúc ấy Cổ Sơ mới ý thức được cảm xúc thiếu kiểm chế của mình đã làm người khác sợ, rồi lại thấy người tài xế nhìn mình như nhìn một kẻ mắc bệnh tâm thần, cô lập tức điều chỉnh lại tâm trạng, khẽ nói: “Không sao, xin lỗi anh”.

Người tài xế không hỏi nhiều nữa, nhưng nhìn điệu bộ của anh ta thì cũng hiểu chắc chắn đã coi cô là một kẻ lập dị. Cô không giải thích quá nhiều, dồn toàn bộ tâm tư vào buổi hẹn hò sắp tới.

Đúng, cô nguyện tin đây là một buổi hẹn hò, lỡ như tất cả chỉ là một trò đùa của Bắc Thần thì sao? Anh thật sự muốn cho cô bất ngờ thì sao? Chữ viết là của anh, ngọc lan là của anh, hoa hồng trắng cũng là của anh, còn cả nhà hàng sắp đến nữa...

Sao may mắn?

Anh từng nói Bắc Thần không có gì không kể cho anh nghe, anh có đồ của Bắc Thần lại càng bình thường, phải không?

Chẳng phải Hà Nại đã nói, anh sắp về sao.

Bó hoa hồng trong lòng trắng tựa tuyết, cánh hoa mềm mại dễ thương, giống hệt bó hoa nửa năm trước anh cầm. Nhưng lát nữa cô gặp anh, nhất định phải nói với anh rằng, sau này đừng mua hoa hồng trắng nữa.

Từ nửa năm trước, cô đã bắt đầu sợ loài hoa này. Nó quá nhợt nhạt, dường như chỉ khi được nhuộm bằng máu mới bung nở.

Con đường dẫn đến nhà hàng vẫn yên ắng như năm nào, điều khác biệt là hai bên đường cây cối đã um tùm. Sau khi xuống xe, Cổ Sơ đứng yên đó một lúc lâu, nhìn chăm chăm về nơi từng xảy ra chuyện, hình như mùi máu tanh nồng vẫn thoang thoảng đâu đây.

Trái tim chợt thắt lại dữ dội, là nỗi đau đốn đến nghẹt thở.

Sau khi Lục Bắc Thần gặp chuyện, cô không còn tới con đường này nữa, có lúc xe đi ngang qua cô cũng bảo tài xế đi đường vòng. Thật ra cô biết mình đang sợ điều gì, sợ nhìn thấy vết máu còn sót lại, sợ nỗi đau xé ruột gan một lần nữa ủa về.

Nhưng giờ đây, con đường đã sạch sẽ từ lâu, ánh đèn hắt xuống cực kỳ sáng sủa.

Mọi chuyện đều đã qua.

Đúng, chính là như thế.

Cố Sơ ôm bó hoa hồng trắng, hít sâu một hơi rồi đi vào nhà hàng.

Nó vẫn luôn tao nhã và tinh mịn, một nơi luôn thích hợp cho các đôi yêu nhau, tập hợp mọi điều lãng mạn của Thượng Hải. Người phục vụ dẫn đường cho cô, điều khiến cô ngạc nhiên là bên trong không có ai dùng bữa, giờ này đáng nhẽ không nên như vậy.

Rồi cô hiểu ra lý do rất nhanh.

Sau khi đưa cô vào trong nhà hàng, người phục vụ ra hiệu về phía trước. Cô bỗng cảm thấy biển hoa rợp trời, từng đóa hoa hồng trắng nở rộ chiếm trọn tầm nhìn, hương hoa hồng êm ái ngập tràn nhà hàng, là mùi hương ấm áp, chứa chan cảm động.

Ánh sáng của cả nhà hàng được cố tình cho tối đi, chính giữa nhà hàng có màn chiếu. Cố Sơ sững sờ, đang phát bộ phim điện ảnh “Bá vương biệt Cơ”.

Bộ phim như đưa cô quay trở về thời kỳ ấy. Trương Quốc Vinh trong phim đang ở trong dáng vẻ cô từng ngưỡng mộ. Anh đứng trước gương trang điểm, vẽ mày, mọi động tác đều phong tình khiến Cố Sơ nghĩ tới những năm tháng thanh xuân trước đây.

Bộ phim được phát trong yên lặng.

Bên cạnh những hình bóng nhạt nhòa ấy là một bóng hình.

Trên chiếc sofa giữa biển hoa, người ấy ngồi xoay lưng về phía cô, anh đang thưởng thức bộ phim này. Ánh sáng vẽ lại bóng hình anh, bờ vai rộng lớn chìm trong quảng sáng ấy, từng đường nét trơn tru làm khóe mắt Cố Sơ đỏ rực.

Cố Sơ không dám tin vào đôi mắt mình.

Biết bao đêm mơ về, bóng hình thân thuộc này đã hiện lên trước mắt cô, mỗi lần gờ tay chạm vào nó đều hóa thành bong bóng, giống như giờ phút này đây, nó gần ngay trước mắt, như thật như giả.

Cô bước từng bước về phía trước, bên tai là những tiếng tim đập càng lúc càng nhanh, hơi thở trở nên dồn dập, trái tim như bật ra khỏi cổ họng.

Bắc Thần...

Thanh âm từ tận đáy lòng mỗi lúc một vang.

Chỉ liếc nhìn cái bóng ấy, cô đã biết nhất định là anh.

Khoảnh khắc này cô bỗng không dám bước lên quấy rầy.

Nhưng anh vẫn biết cô đã đến.

Người đàn ông đứng dậy, chiếc sơ mi trắng vừa vặn với từng khớp xương trên người anh. Cố Sơ dờ ra tại chỗ, đôi chân như bị đóng đinh dưới mặt đất, ra sức nói với cô có bước lên cũng vô ích.

Cô cứ giương mắt nhìn người đàn ông từ từ xoay người lại.

Sau lưng anh là màn chiếu, trên đó cuộc biệt ly của Bá Vương và Ngu Cơ đang cận kề trước mắt: Ta nghĩ, nay là ngày ta và chàng xa cách.

Ngu Cơ từ từ ngã xuống, còn người đàn ông kia lại chậm rãi đứng lên.

Phía sau là một ánh sáng chói mắt, khiến diện mạo anh trôi nổi giữa bóng tối, mơ mơ hồ hồ. Đường như anh đang mỉm cười, nét dịu dàng bên bờ môi tràn vào tận con ngươi đen thẳm.

Giây phút này, Cố Sơ cảm thấy trái tim lập tức bay xa, trong lúc phiêu du thì cả linh hồn cũng nhẹ nhàng bay vút lên trời.

“Là anh ư?” Rất lâu sau, Cố Sơ mới lẩm bẩm.

Đây là những âm thanh cố gắng lắm cô mới nói được nhưng vẫn lí nhí như con kiến. Miệng há ra lại khép vào, rơi vào tai toàn là run rẩy. Cuối cùng cô gắng sức cất tiếng gọi: “Bác Thần...”.

Người đàn ông từ tốn vòng qua sofa, dựa vào đó, đưa tay về phía cô, “Qua đây”.

Là giọng anh, trầm ấm, dễ nghe khiến đôi tai say đắm. Cô có động lực, nhích dần từng bước một, cuối cùng vẫn tới trước mặt anh, cúi đầu nhìn tay anh.

Anh khẽ khàng nắm lấy tay cô, đan hai tay vào nhau.

Giây phút này, Cố Sơ cảm thấy mình như đang sống trong mơ.

“Bác Thần...” Cô vẫn còn đang gọi tên anh nhưng không dám ngẩng đầu nhìn. Trong mơ, mỗi lần muốn nhìn rõ gương mặt anh, một giây sau anh đều biến mất.

Nếu trước mắt thật sự là một giấc mơ thì cô tình nguyện đắm chìm, không tỉnh dậy nữa, cho dù chỉ được nắm tay anh cũng quá đủ rồi.

“Là anh.” Trên đỉnh đầu, người đàn ông cất giọng dịu dàng, hết như lòng bàn tay anh vậy.

Cố Sơ đỏ mắt, vô thức siết lấy tay anh, siết chặt không buông. Nghe được giọng anh, cô vẫn cúi đầu, lẩm bẩm tên anh hết lần này tới lần khác. Đường như chỉ có vậy cô mới có thể chắc chắn anh đã trở về.

Người đàn ông gơ tay còn lại lên phủ lên má cô. Cô hơi run, nước mắt cuối cùng cũng không chịu nổi sức nặng mà rơi xuống. Ngón tay anh ướm đầm nước mắt cô, ngữ khí càng thêm dịu dàng: “Sơ Sơ, ngược mắt lên nhìn anh”.

400. Q.8 - Chương 401: Là Anh

Nhưng Cố Sơ vẫn cúi đầu, nước mắt càng rơi lã chã.

Một tiếng thở dài vang lên trên đỉnh đầu, anh lau nước mắt của cô đi, khẽ hỏi: “Vì sao không nhìn anh?”.

“Em sợ.” Giọng Cố Sơ vừa e dè vừa cô đơn, yếu đuối trở trời khiến người ta xót xa, “Rất nhiều lần em nằm mơ thấy anh, lần nào cũng muốn nhìn rõ anh, anh lại biến mất”.

“Anh ở đây mà.” Anh thì thầm.

Cố Sơ vẫn còn nắm chặt tay anh, nghẹn ngào nói: “Anh nói cho em biết đi, đây không phải mơ”.

Anh vòng tay qua đầu cô, hôn khẽ lên trán cô, hơi thở ấm nóng lướt qua chóp mũi. Anh nói: “Đây không phải mơ đâu Sơ Sơ, là anh, anh quay về rồi”.

Là mùi hương của anh, khi đầu ngón tay anh chạm nhẹ lên mặt cô, hơi thở quen thuộc len lỏi vào trong hô hấp của cô, làm sục sôi dòng máu trong người. Bây giờ môi anh còn thấm hương hoa nhè nhẹ, nhuốm cả vào chiếc sơ mi, rơi xuống má cô, là sự ấm áp rất lâu rồi mới được gặp lại.

Cuối cùng cô mới ngược lên.

Sau lưng anh là đoạn phim được chiếu, dần vật một nỗi đau xé ruột xé gan. Loáng thoáng có khoảng bóng hắt lên gương mặt anh, trông anh có chút nhợt nhạt, vẫn còn sắc màu của người bệnh. Nhưng gương mặt thân thuộc này vẫn bầu lấy trái tim cô, khiến nó đau nhói. Cô bất chợt gơ tay chạm nhẹ lên khoe mắt chân mày anh, lệ lại nhòa hai mắt.

“Bác Thần...” Cô gọi tên anh, răng môi dính vào nhau. Một giây sau cô ôm chặt lấy anh, “Anh trở về rồi, trở về là tốt rồi”.

...

Sau khi nhận được tài liệu, La Trì bắt đầu công việc tìm kiếm, cả một ngày trời liên hệ với các vụ án mất tích ở các nơi, có những hồ sơ thậm chí đã phủ bụi nhiều năm, bị Cục cảnh sát liệt vào án đờ, muốn điều tra lại cực kỳ khó khăn. Nhưng không thể không thừa nhận, manh mối Kiều Vân Tiêu cung cấp cho La Trì cực kỳ hữu dụng. Vì chuyện này, anh đã đặc biệt gọi điện thoại tới cảm ơn.

Kiều Vân Tiêu trả lời rất khách khí: Hợp tác với cảnh sát là trách nhiệm của công dân chúng tôi.

Khiến cho La Trì càng thêm khó xử.

Vụ án khu triển lãm tượng sáp trông có vẻ không liên quan tới vụ tai nạn nửa năm trước, nhưng chính vì có một Ngải Hân, khiến giữa hai bên có một mối liên hệ kỳ lạ. Sau một ngày mệt nhọc, La Trì nhận được hồ sơ vụ án mà bộ phận địa phương chuyển lại, mặc dù không được toàn bộ nhưng cầm lên tay đều là từng vụ mất tích ly kỳ, hơn nữa đúng như Kiều Vân Tiêu nói, giống như thi thể của Ngải Hân, họ đều tử vong, sau đó xác mất tích thần bí.

Vậy thì tổng kết lại, trong triển lãm tượng sáp mà Kỳ Quái tổ chức, toàn bộ các bức tượng đều có nguyên mẫu. Trong nhóm tượng mà Ngải Hân là tiêu biểu, nguyên mẫu chết trước, sau đó xác biến mất, nhóm này tính cả Ngải Hân thì có tổng cộng bốn người; Còn các bức tượng khác, hồ sơ La Trì nhận được đều được liệt vào án mất tích, cũng tức là nguyên mẫu đã biến mất, tới giờ còn chưa rõ tung tích.

La Trì báo cáo lên cấp trên, cấp trên cực kỳ coi trọng, ra lệnh thành lập tổ chuyên án điều tra việc này.

Người ta đã bận, thời gian sẽ trôi qua rất nhanh. Vì liên quan tới việc chỉnh lý và lựa chọn tài liệu, Cố Tư đang rảnh rang đã thay La Trì làm hạng mục công việc này. Đêm xuống, cuối cùng La Trì mới hoàn thành hành trình xa xôi, mới nhớ ra Cố Tư cũng đã bốn ba khắp nơi cùng mình cả ngày, cả cơm còn chưa ăn.

Ra khỏi phòng làm việc, tới phòng khách, La Trì giặt tẩy mình.

Cố Tư đang khoanh gối ngồi giữa ghế sofa, đọc tài liệu, bên cạnh xếp đầy đồ ăn vặt, đủ các loại đồ ăn ngọt, các loại đồ ăn chiên, trong miệng còn ngậm một miếng khoai tây. Thấy anh đi ra, cô vẫy tay về phía anh: “Ày, cảnh sát La, em phát hiện ra một vấn đề”.

“Vấn đề gì vậy?”

“Nguyên mẫu các bức tượng trong nhóm có Ngải Hân đều gặp chuyện trong năm nay.” Cố Tư cắn khoai tây, bày tất cả các phần tài liệu ra, “Anh xem đi, đủ các kiểu chết, quan trọng hơn, tất cả đều là tự sát”.

Bao gồm cả Ngải Hân thì có tổng cộng bốn phần tài liệu, cô đều đã ghi chú nguyên nhân và thời điểm tử vong. La Trì nhìn thấy vậy, rất kinh ngạc, “Được đấy, em chuyên nghiệp quá”.

“Dĩ nhiên.” Cố Tư dương dương tự đắc, “Chị em là bác sỹ ngoại khoa thiên tài, anh rể em lại là một pháp y thần thánh, ở trên đầu có hai con người cân trọng đến từng chi tiết như vậy, liệu em có thể kém sao?”.

La Trì rất hiếm khi đấu võ mồm với cô, có lẽ phát hiện này của Cố Tư quả thực đã mở ra con đường phá án. Anh cầm lấy tài liệu, so sánh một lúc lâu rồi lẩm bẩm: “Sao lại trùng hợp như vậy? Đều là tự sát?”, rồi anh cầm tài liệu của Ngải Hân lên, nhíu mày, “Cô ta cũng được coi là tự sát sao?”.

Cố Tư ôm lấy bạch khoai tây, cắn rôm rộp, “Em chẳng hiểu, cái chết của cô ta cùng lắm chỉ coi là chuyện ngoài ý muốn thôi nhĩ? Nhưng vì sao Kỳ Quái lại sắp tượng sáp của cô ta cùng những trường hợp này?”.

La Trì cũng rơi vào trầm tư.

“A!” Cố Tư lập tức nghĩ ra gì đó, đập mạnh vào bả vai La Trì.

La Trì giặt mình, sau đó nhe răng nhe lợi quay đầu nhìn cô, “Em là con gái mà sao mạnh tay thế hả?”.

“Em chỉ dùng “ba phần công lực” thôi đấy.” Cố Tư đùa cợt, lại nói: “Trở lại chuyện chính, em cảm thấy anh nên hỏi Kỳ Quái, dù sao thì giờ anh ta cũng đã thoát khỏi phạm vi kiểm soát của anh đâu, bắt lại”.

“Đây chính là điều em vừa nghĩ tới?” La Trì bóp vai.

Cố Tư nghiêm túc gật đầu.

La Trì giơ tay vò mạnh đầu cô, búi tóc của cô lập tức rối loạn. Anh thu dọn tài liệu vào, chuyển trở về phòng làm việc, lúc đi ra rất thoải mái nhẹ nhàng, “Đi nào, ăn cơm thôi”.

“Mặc kệ vụ án sao?”

“Vụ án không thể phá xong trong một hai ngày đâu, với lại, dính líu tới những vấn đề mang tính chuyên nghiệp như nguyên nhân tử vong, cả hai chúng ta đều không giải quyết được”.

“Anh định tìm ai?”

La Trì thở dài nặng nề: “Bây giờ tên Lục Bắc Thần đó không có ở đây, anh chỉ còn cách đi cậy nhờ Phan An thôi”.

Cố Tư vui hẳn lên: “Cậy nhờ?”.

“Em không biết đâu, bây giờ họ còn phải hợp tác với phòng thực nghiệm bên Mỹ hoàn thành một số công việc, theo như Phan An kể thì bận chết luôn. Không có Lục Bắc Thần, muốn sai bảo họ còn khó hơn lên trời”.

Cố Tư không đồng tình, “Dễ thôi, em tìm chị em”.

“Chị em đúng là từng cùng Lục Bắc Thần xuất hiện ở hiện trường nhưng chuyên ngành của cô ấy còn kém lắm”.

Cố Tư nhìn anh bằng ánh mắt bó tay, “Em đâu có bảo anh mời chị em tới phá án”.

“Hả?”

“Ý của em là anh hãy bảo chị em tới tìm Phan An, Phan An sẽ nể mặt chị ấy. Lúc đột nhập vào khu triển lãm, chẳng phải chính vì nghe lời chị em, Phan An mới đi đó sao?”

Một câu nói đã chỉ đường giúp La Trì. Anh vui vẻ ngồi xuống bên cạnh cô, không kìm được lòng mình, ôm lấy cô, “Thông minh quá”.

Hơi thở nam tính sát gần khiến lòng Cố Tư rối loạn, cô lập tức đẩy anh ra, “Đừng có lợi dụng giờ trò bồng cô nương!”.

“Tư Tư...”

“Suýt nữa thì quên mất, có thứ này đưa anh.” Nói rồi Cố Tư với lấy túi xách.

Mắt La Trì sáng rực lên, “Thành ý anh dành cho em cuối cùng đã có hồi báo rồi sao?”.

Một chiếc hộp được “đập” vào tay anh, “Của anh đây, trả lại cho anh”.

La Trì vừa nhìn đã ngẩn người, khi mở ra thì chính là sợi dây chuyền đá ruby chính mẹ tặng cô hôm Tết, “Tư Tư, thế này...”.

“Quý giá quá, em không nhận đâu.” Cố Tư thể hiện rõ lập trường.

“Đừng, đây là tấm lòng của tiền bối.”

“La Trì, anh còn chuyện giấu em phải không?”

La Trì nhướng mày: “Nào có?”.

Cố Tư đứng dậy, chỉ xung quanh phòng, “Anh chỉ là một cảnh sát nhỏ mà lại ở một căn nhà lớn như thế này sao? La Trì, anh tưởng cô đây chưa từng trải sự đời à?”.

Nghe xong, La Trì ngượng ngập vò đầu, “À... Chẳng phải anh sợ em giận sao?”.

Cố Tư đứng dựa vào quầy bar nhỏ, hậm hực lườm anh, “Để xem anh giải thích thế nào”.

“Nhà anh hả... đúng là có chút tiền của.” Nói tới đây, La Trì lại lập tức giải thích: “So với nhà họ Cố của em thì nhà anh tuyệt đối chỉ là số ít thôi!” Dứt lời, anh khai báo tường tận tình hình trong nhà, như một tên tội phạm còn chưa bị dùng hình đã nhận hết.

Sau khi hiểu rõ, Cổ Tư cười nói: “Được lắm, anh cảnh sát nhỏ cũng biết nguy trang lắm, là cậu chủ chứ gì? Vờ vịt nổi gì?”.

“Em... không giận chứ?”

“Em giận gì?”

La Trì lập tức thở phào, vỗ ngực, “Làm anh hết cả hồn, anh còn tưởng em sẽ chia tay với anh, không thêm để ý tới anh nữa”.

Cổ Tư nhìn anh, “Đúng là suy nghĩ quê mùa, em chưa “thánh nữ” đến mức ấy, đừng làm như em chưa bao giờ nhìn thấy tiền vậy, vì sao em lại không để ý tới anh nữa? Tiền là của anh, liên quan gì tới em. Quan trọng hơn là chúng ta còn chưa yêu đương, đừng có động một tý là nói chia tay chia chân”.

Mặt La Trì lập tức xị xuống, “Không phải chứ, Tư Tư? Anh có ý gì lẽ nào em không hiểu?”.

“Đó là chuyện của anh, đừng nói thành nghiện.” Cổ Tư nói: “Em chắc chắn là không thể nhận dây chuyền, cứ làm như chúng ta đính hôn vậy”.

“Thì bố mẹ anh có ý này mà.”

Cổ Tư mím môi, “Liên quan tới dây chuyền, em đã nói rất rõ ràng, đừng có lằng nhằng. Có ăn cơm không”.

La Trì đáp vội: “Ăn, ăn chứ”.

“Anh mời đấy, ai bảo anh là cậu chủ.”

La Trì toát mồ hôi.

...

Lục Bắc Thần bao trọn cả nhà hàng, cho cô một màn lãng mạn chưa từng có.

Nhưng những món ăn tinh túy của nhà hàng cũng chẳng bằng sự dịu dàng của anh. Cổ Sơ mất hết cảm giác ăn uống, chỉ một lòng tập trung vào anh. Trên sofa, cô dựa vào lòng anh, áp mặt lên vòm ngực anh, nghe những nhịp tim mạnh mẽ, lúc ấy mới cảm thấy giây phút này là thực.

“Anh không nên chọn chỗ này.” Cô lẩm bẩm: “Nó sẽ khiến em nhớ lại nửa năm trước, cảnh anh ngã trong vũng máu làm em như mất hồn.”, rồi cô ôm chặt anh, nói tiếp: “Sau này anh không được hù em như vậy nữa”.

Anh cúi đầu, nhìn thẳng vào mắt cô, bờ môi dịu dàng, hứa hẹn: “Được, anh đồng ý với em”.

401. Q.8 - Chương 402: Anh Phải Bảo Vệ Sự An Toàn Của Em

Cổ Sơ cảm thấy trong những năm tháng sau này, đêm nay sẽ là đêm cô khó quên nhất. Khi cô gần như khô héo, khi cô sắp thỏa hiệp với hiện thực từng chút một thì Lục Bắc Thần của cô lại quay về, cứ tự nhiên xuất hiện trước mặt cô như thế, tiếp tục hoàn thành buổi hẹn hò còn dang dở nửa năm về trước. Khoảnh khắc này, nửa năm xa cách đã lặng lẽ biến mất không dấu vết, tựa như anh chưa từng rời xa vậy.

Đêm nay, Cổ Sơ đã nói rất nhiều, dốc cạn những nhớ mong suốt hơn nửa năm trời. Quan trọng hơn là cô cũng kể lại cho anh nghe những thành tích và bằng khen cô nhận được ở bệnh viện. Lục Bắc Thần nói rất ít, từ đầu tới cuối chỉ mỉm cười lắng nghe. Khi cô đã nói tới khô cả miệng, luôn có một cốc nước hoa quả đưa đến bên. Rồi anh lại dặn cô: “Ăn thêm chút gì đi, em ăn ít quá”.

Sao cô nữ lãng phí thời gian vào việc ăn uống? Cô bám lấy anh như một động vật ký sinh, nói: “Em sợ em vừa cúi đầu là anh lại biến mất”.

Lục Bắc Thần không biết nói sao, giơ tay xoa nhẹ đầu cô, khẽ nói: “Ngốc ạ”.

...

Tối nay, Lăng Song không ra ngoài tiếp khách, tan làm là về nhà ngay. Tạp chí tuần trước bán chạy, mức độ hot không hề kém hai kỳ có Lục Bắc Thần và Kiều Vân Tiêu, giám đốc phần kịch tới mức hai mắt

như phát sáng, nhìn từ xa trông giống như hai viên trứng bồ câu lấp lánh khảm trên gò má như hạch đào của ông ta. Ông ta bắt chặt lấy tay Lăng Song, nói: Đúng là gừng càng già càng cay, tạp chí của chúng ta không thể thiếu những “phúc tướng”* như cô được.

*Phúc tướng: Chỉ những viên tướng may mắn, lần nào ra quân cũng giành thắng lợi.

Lăng Song đặt đĩa thức ăn cuối cùng lên bàn, nghĩ tới tay giám đốc mang kiếu đầu Địa Trung Hải, ưỡn cái bụng bia to phệ mà cười khẩy. Nhớ lại lúc trước khi cô rơi vào tình cảnh khó khăn vì chuyện của Bàn Thành, cũng chẳng thấy ông ta ra mặt bảo vệ một câu: Cô đây là “phúc tướng” của tòa soạn chúng tôi.

Xã hội này, ai ai cũng hiện thực, tình người dường như càng ngày càng không đáng giá rồi. Đây vốn là suy nghĩ nhất quán của cô. Cái gì mà nhân tình đạo nghĩa, cái gì mà đến chết không rời. Những kẻ có thể giữ trọn lời hứa chỉ vì chưa đủ điều kiện để phản bội và bán đứng mà thôi.

Nhưng không hiểu vì sao, suy nghĩ này của cô bỗng bắt đầu bị hóa giải, thậm chí dấy lên trong cô một sự khó chịu. Có lẽ cô cũng giống Tiểu Tiểu, sau khi bước qua một đoạn đường khó tin, tâm tư bắt đầu có sự thay đổi?

Cô không biết vì sao bản thân đã nhạt nhòa với những chuyện từng nhiệt tình như thế.

Giống như khi trước, cô chưa bao giờ về nhà sớm vậy. Nhưng hôm nay cô vô cùng muốn về nhà, trốn tránh ánh đèn đường nóng bỏng, trốn tránh những danh lợi của bản thân, nấu cho mình một bữa ăn ngon, uống thêm chút rượu vang, cứu vãn một tâm hồn đã đi càng ngày càng xa.

Mặc dù cô thừa nhận tay nghề nấu nướng của mình không bằng được Cố Sơ.

Chưa bao giờ yên tĩnh như vậy, sau khi màn đêm ập xuống, qua ô cửa sổ sát sàn là những tòa nhà đẹp nhất và ngàn vạn gia đình đã lên đèn.

Lăng Song là một người rất sợ cô đơn, thế nên sau khi học y cô đã chọn ngành thời trang, từ một bác sỹ chuyển qua một người xuất bản ấn phẩm thời trang, đây là một bước ngoặt cực lớn, là hai ngành có tính chất hoàn toàn khác biệt. Ngành phía trước cần phải bật ra được sự bình tĩnh và chín chắn trong cái cô đơn, ngành phía sau lại phải dành được danh tiếng và danh lợi giữa những mối quan hệ. Cô đã chọn phía sau. Có lẽ chỉ có mình cô mới hiểu rõ đằng sau sự lựa chọn này chất chứa tâm sự gì, cô cần phải tìm được giá trị tồn tại của bản thân trong sự náo nhiệt.

Ngay cả chỗ ở của cô cũng nằm giữa nơi phồn hoa đô hội. Như vậy dù có cô độc một mình, nhìn ra ngoài cũng là hình ảnh nhộn nhịp, có thể xua tan mọi quạnh quẽ.

Nếu không phải vì anh, có thể cô sẽ cam tâm khuất phục sự bình lặng. Nhưng chính vì anh từng xuất hiện mới đốt cháy lại quyết tâm muốn làm một ngọn lửa khác biệt của cô. Cô muốn trở nên xuất sắc, muốn giỏi giang thế nào có thể ấy. Cô luôn hy vọng có một đôi mắt đang chứng kiến sự thành công của cô.

Ở phía đối diện trên bàn ăn, Lăng Song cũng bày một bộ bát đĩa, ngăn nắp tề chỉnh song song với của mình. Sau đó, cô không dùng bữa ngay mà châm một điều thuốc lên. Ánh đèn hơi tối, thân điều thuốc mảnh khảnh giữa ngón tay cô bị ánh sáng màu cam nuốt dần từng chút một.

Khói thuốc màu trắng xám, còn ký ức lại rất rực rỡ.

Đêm đó, cảnh đó hệt như một giấc mơ, một giấc mơ cô chưa bao giờ dám nhìn thẳng.

Có lẽ chỉ có lúc đã uống say, cô mới nhìn rõ được gương mặt anh. Cô ngắm anh như ngắm nhìn một vị thần vừa hạ phàm, sưng sốt, quên hết mọi nghĩ suy.

Cô không dám tin vào đôi mắt của mình, vô thức giơ tay lên chạm vào. Anh thực sự tồn tại, khuôn mặt đó đã thật sự được ngón tay cô phác họa. Khuôn mặt anh phản chiếu vẻ trắng thốt của cô. Anh nói: Là anh, anh quay về rồi.

Ngón tay cô khẽ run lên, tàn thuốc rơi xuống một nửa.

Lăng Song bước ra khỏi ký ức, cúi đầu nhìn tàn thuốc trên mặt bàn, rất lâu sau mới nhẹ nhàng gạt đi. Mùi thuốc lá đã nhạt, một bộ đồ ăn khác trên bàn vẫn trống rỗng. Cô hít sâu một hơi, ném nửa điều thuốc còn lại vào trong ly rượu, phát ra một tiếng “xèo”, ánh sáng màu cam lập tức tắt lịm.

...

Lúc Cố Tư trở về nhà Tây, Cố Sơ không có nhà. Nó bật đèn, thay giày, lên gác tìm một vòng, rồi quay đầu nói với La Trì: “Chắc là có ca phẫu thuật gì đó làm lỡ thời gian”.

La Trì “ồ” lên một tiếng rồi tự động ngồi xuống sofa.

Cố Tư nhìn thấy thế, trong lòng buồn bực, đi tới trước đẩy anh, “Này, không phải anh nhìn thấy rồi sao? Chị em không có nhà”.

“Anh biết.” La Trì trả lời rất tự nhiên.

“Sao anh còn không đi?”

Ăn cơm xong, La Trì bèn đưa cô về nhà, vào nhà cùng cô, lấy cái cớ đẹp đẽ là muốn nói với Cố Sơ chuyện muốn Phan An cùng tham gia phá án. Bây giờ Cố Sơ không có nhà mà người này vẫn không hề có ý định ra về.

La Trì nghe xong, cười: “Tối nay kiểu gì cô ấy cũng về phải không? Anh đợi cô ấy”.

“Hả?” Cố Tư không ngờ anh lại cố chấp như vậy, ngược mắt lên nhìn giờ rồi nhắc nhở anh, “Sắp mười giờ rồi đấy, mai anh lại đến đi”.

“Gấp gì chứ?”

Cố Tư làm mặt bối rối: “Cảnh sát La à, em còn phải nghỉ ngơi”.

La Trì giơ tay lên làm động tác, “Em mệt thì cứ đi nghỉ đi”.

Câu nói này khiến Cố Tư gần như phát điên. Cô ngồi phịch xuống bên cạnh La Trì, đánh giá anh từ trên xuống dưới. La Trì dường như tiếp nhận sự “kiểm duyệt” của cô, nói với vẻ hững hờ: “Quan sát ở khoảng cách gần như vậy, có phải em cảm thấy anh cũng rất đẹp trai không?”.

“Thì cũng cao ráo, thể mà sao không tâm lý chút nào vậy?” Cố Tư đánh giá không chút khách sáo.

La Trì nhướn mày, “Anh không tâm lý? Đùa sao?”.

“Nửa đêm nửa hôm anh ở lại nhà một cô gái có ổn không?” Cố Tư trừng mắt với anh, “Hơn nữa sau khi bị người ta đuổi về rồi, vẫn chẳng hiểu gì”.

La Trì cười, đột ngột sát lại gần cô, “Anh đang vì nhân dân phục vụ. Cô bé à, đừng nghĩ oan cho lòng tốt của chú cảnh sát”.

“Cái gì mà vì nhân dân phục vụ?” Cố Tư ngửa ra sau, né tránh hơi thở nóng rực của anh.

Trên người đàn ông này luôn toát ra một khí khái đàn ông, mỗi lần sát gần luôn khiến cho con tim bồng rập.

Ai dè, cô ngửa ra sau anh càng áp sát, ngữ khí nửa đùa nửa thật, “Chị em bây giờ vẫn còn chưa về, em ở nhà một mình thiếu an toàn đến mức nào? Anh là cảnh sát, bảo vệ sự an toàn của người dân là nghĩa vụ của anh”.

Cố Tư cảm thấy có một ngọn lửa nhỏ trong lòng đang bốc cháy. Hơi thở và nhiệt độ cơ thể anh trở thành chất dẫn cháy khiến nó cháy mãi cháy mãi, thiêu đốt cổ họng rồi tứ chi của cô.

“Anh... Anh đừng có xán lại gần em như thế.” Cô lắp bắp, có chút thiếu tự nhiên.

La Trì lại quyết chọc ghẹo cô, quyết không nghe, ngược lại một tay chống lên sofa, đè người xuống, cười: “Anh lại gần em thì sao?”.

Trái tim Cố Tư suýt nữa thì vọt ra khỏi cổ họng. Cô giơ tay chặn ngực anh lại, hơi thở không ổn định: “Làm cảnh sát là được ức hiếp người phải không?”.

“Anh muốn bảo vệ em, sao lại trở thành ức hiếp em rồi?” La Trì cười khê.

“Thế này còn không gọi là ức hiếp à?” Mặt anh rất gần cô, gần tới mức hơi thở đan cài, gần tới mức cô có thể nhìn rõ những sợi râu mới mọc của anh, nhìn rõ nụ cười mỉm nơi đáy mắt, thậm chí dự cảm được chuyện sắp xảy ra.

La Trì chăm chú nhìn cô, ánh sáng màu vàng nhạt khiến đôi mắt cô càng thêm rực rỡ, có một chút bướng bỉnh, mùi hương của người con gái len lỏi vào hơi thở của anh, khuấy đảo trái tim anh khiến nó nóng bừng. Anh bất chợt nói khẽ: “Thế này đã gọi là ức hiếp em? Nếu vậy... thế này thì sao?”.

Ngay sau đó, anh không kiểm soát được bản thân, cúi đầu hôn lên bờ môi gần ngay trước mắt.

Cố Tư chỉ nghe thấy một tiếng nổ lớn vang lên trong đầu, trước mắt lập tức trắng xóa, cô ngẩn ngơ như mất đi ý thức. Bờ môi người đàn ông ấm nóng, lại có mùi thuốc lá thoang thoảng đâu đây, cuốn theo nét nam tính mạnh mẽ trong con người anh, cùng xâm chiếm môi cô. Cô run lên, định mở miệng nói “không” thì đã bị anh thừa cơ lấn tới.

Nụ hôn từ sự dịu dàng ban đầu chuyển sang thể chủ động, khi ý thức của cô dần dần trở lại, đã cảm thấy nhịp thở của anh mỗi lúc một dồn dập, nửa người trên đã gần như đè lên người cô, làm đau các khớp xương của cô.

Hành động của anh tiết lộ một tín hiệu nguy hiểm, Cố Tư cảm giác được, dùng hết sức bình sinh đẩy anh ra, mặt đỏ bừng, nhìn anh phẫn nộ. La Trì đỡ đầu ở bên, nhìn cô cười, cảm xúc còn chưa tan hết, “Ngượng gì chứ? Em là bạn gái của anh, hôn em thì làm sao?”.

“Ai là bạn gái của anh? Không biết xấu hổ!” Cố Tư tìm lại khả năng phản kháng.

La Trì tỏ vẻ bị tổn thương, “Lẽ nào vừa nãy anh thể hiện chưa được tốt? Không sao, anh thử lại...” Nói rồi, anh giơ tay định bắt cô.

Làm Cố Tư hét hồn nhảy dựng lên, sự xấu hổ hóa thành cơn giận dữ. “Anh thích đợi thì cứ đợi đi, em đi ngủ đây”.

“Tư Tư...”

“Em cảnh cáo anh, anh mà dám xông vào phòng em thì em sẽ tố cáo anh!” Cố Tư để lại một lời uy hiếp.

La Trì cười khỏ.

...

Cố Sơ không trở về phòng Tây, sau khi ra khỏi nhà hàng, cô và Lục Bắc Thần trở lại căn nhà bên bến Thượng Hải. Một bữa cơm ăn rất lâu, nên nói là tâm sự rất lâu. Cố Sơ nói, đa phần Lục Bắc Thần ngồi nghe, hỏi vì sao anh quay về còn cố tình ra về bí ẩn thì anh cười: “Muốn cho em một bất ngờ”.

Nghe xong, cô rất cảm động. Trước nay anh không phải là một người đàn ông biết tạo bất ngờ cho phụ nữ. Một người theo chủ nghĩa đàn ông như anh ngày trước cảm thấy mấy chuyện lãng mạn rất kỳ cục.

Khi trở về bến Thượng Hải đã qua mười giờ, dọc đường, Cố Sơ nắm chặt lấy tay phải anh, như sợ đánh mất, khiến anh đỏ khốc đỏ cười.

Căn nhà ở bến Thượng Hải vẫn vậy, giữ nguyên như trước khi anh đi. Vừa mở cửa, trong phòng đã thoảng một mùi hương nhàn nhạt, Cố Sơ nói: “Em mới mua tinh dầu hương hoa, cảm thấy mùi hương không tệ nên đã để ở đây hai lọ”. Cô ôm lấy hông anh, cúi đầu nũng nịu hỏi: “Mùi hương này khiến người ta cảm thấy ấm áp, anh có thích không?”.

Trong phòng khách không bật đèn, ánh đèn đường hắt vào nhà, tạo ra những bóng sáng loang lổ, căn phòng trở nên tĩnh mịch, nửa sáng nửa tối. Lúc Cố Sơ ngẩng mặt lên, bóng sáng đó rơi xuống mắt cô, như cất giấu trong đó những vì sao. Lục Bắc Thần cúi đầu nhìn cô chăm chú, không lên tiếng nói là thích hay không, ánh mắt ngập tràn tình cảm, ngón tay cái vuốt khe qua đôi mày của cô, đầy dịu dàng.

Hơi thở của Cố Sơ dần trở nên dồn dập, đầu ngón tay anh ấm áp, không nhợt nhạt như gương mặt anh. Cô quyền duyên quần lấy đôi mắt anh. Rất nhanh, anh cúi đầu cướp lấy đôi môi cô, khi hơi thở của người đàn ông ập tới, đã khiến cô choáng váng.

“Bác...”

Anh nhân cơ hội ấy tăng thêm độ sâu, cánh tay ôm cô càng thêm chặt chẽ. Cô bị anh giữ tới sắp không thở nổi, ngẩng đầu đón nhận, anh gần như cắn đau đôi môi cô.

Như có một thú trốn bên trong, qua nhịp tim anh, Cố Sơ có thể dễ dàng cảm nhận được sự tồn tại của con thú ấy. Cô hiểu anh, bao nhiêu lần ở bên ngoài trông anh có vẻ bình thản, mỗi lần trở về nhà đều xé đi lớp ngoài nho nhả, bộc lộ trọn vẹn bản tính dã thú.

Nhưng tối nay anh làm cô rất đau, như đang trút giận vậy. Nhân lúc nụ hôn của anh di chuyển xuống cổ, cô khẽ đẩy anh ra, ngược mắt lên nhìn anh. Con người của anh rất tối như chất chứa dục vọng.

“Em muốn đi tắm.” Đêm hạ vẫn còn nóng nực, ban nãy sau khi quần quýt, cô đã đổ mồ hôi, ướt át khó chịu, cũng nhân tiện làm nguội cảm xúc của anh.

Lục Bắc Thần giữ lấy mặt cô, hôn khẽ, lần này không còn ngang ngược. Anh cười khẽ, “Được”.

...

Vào trong phòng tắm, lúc đợi điều chế tinh dầu, Cố Sơ gọi điện cho Cố Tư.

Sau khi nhận máy, đầu kia ai oán: “Chị à, chị vẫn chưa về sao?”.

“Tối nay chị không về đâu, em ngủ trước đi, đừng đợi chị.” Cố Sơ đứng trước gương, cài tóc mai vào trong mũ chụp đầu rồi khẽ nói vọng vào điện thoại.

“Chị không về á? Không phải chứ?” Giọng Tư Tư nghe có vẻ rất hụt hẫng, “Vẫn ở bệnh viện ă?”.

“Không, ở bến Thượng Hải”.

“Chị à, đang yên đang lành chị suốt ngày chạy qua đó làm gì vậy? Cái nhà to đùng đó trống trải lắm, buổi tối ở một mình sợ chết khiếp.” Cố Tư không vui vẻ gì.

Trước đây Cố Tư nói vậy, cô không thể phản bác, hôm nay thì đã có một lý do hoàn hảo. Cố Sơ ở trong gương nụ cười thâm trầm từng khoe mắt chân mày, cô hạnh phúc nói: “Anh ấy quay về rồi”.

Đầu kia rõ ràng ngẩn ra giây lát, lúc sau mới “Á” lên tiếng.

Nụ cười của Cố Sơ càng thêm rực rỡ, “Là Bắc Thần, là anh ấy quay về rồi”.

“Hả?!” Lần này thì tiếng hét của Tư Tư gần như khiến nóc nhà lật tung.

“Tình hình cụ thể, ngày mai chị kể cho em, em nghỉ ngơi sớm đi.” Cố Sơ không muốn nó hỏi này hỏi nọ, quan trọng hơn là cùng với sự trở lại của Bắc Thần, cô lại nhớ về những lời nghe được trước phòng sách ngày trước, bèn vội vàng cúp máy.

Đối mặt với tình yêu, thật ra cô cũng ích kỷ.

...

Tiếng hét của Cố Tư làm La Trì hết hồn.

Sau khi đầu kia cúp máy, cô vẫn còn nắm chặt di động không buông. Một giây sau, có người đập cửa rầm rầm, làm cô giật mình. Đúng lúc cô đang ngơ ngơ ngẩn ngẩn thì La Trì đẩy cửa xông vào.

“Sao vậy? Em có sao không?” Anh sốt sắng.

Cố Tư ngồi trên giường, mặc chiếc váy ngủ dây đai màu đen, mái tóc dài xoa ngang vai, sắc mặt rất nhợt nhạt. Có lẽ kinh hãi vì sự thô lỗ của La Trì, cô cứ nhìn anh mãi, không có phản ứng gì.

Giữa đêm hè, Cố Tư ăn vận như vậy đi ngủ hoàn toàn bình thường, không thể coi là hở hang. Nhưng dù sao cũng là phòng ngủ, thời gian này thường phát sinh mờ ám. La Trì ằm ỉ xong mới phát hiện mình đã đường đột, bèn ngượng ngập đứng đực ở cửa, rất lâu sau mới vỗ tóc, ấp úng: “Xin lỗi nhé, anh nghe thấy tiếng em kêu, còn tưởng xảy ra chuyện gì”.

Một lúc sau, Cố Tư mới hoàn hồn lại, nhìn La Trì trước cửa, nghiêng rằng nghiêng lợi: “Sao anh còn chưa đi?”.

“Chị em vẫn chưa về.”

“Tối nay chị em không về, có phải anh định đợi cả đêm không?” Cố Tư chỉ muốn cào nát mặt anh ra, cứ nghĩ tới chuyện ban nãy anh làm với mình là cô lại bực bội, giận dữ.

La Trì nghe xong cảm thấy ngạc nhiên, đáp một câu rất tự nhiên, “Dĩ nhiên”.

“Cái gì?”

“Chị em không về anh càng không thể bỏ đi.”

“Anh...”

“Yên tâm, anh ra phòng khách, sẽ không quấy rầy em đâu.”

Cố Tư kiềm chế tâm trạng, “Bây giờ anh đã làm phiền em rồi đấy”.

La Trì vội vã về cô, “Được được được, giờ anh ra ngay, em đừng kích động”.

“Ra ngoài!” Cố Tư ném một chiếc gối qua.

La Trì gơ tay bắt lấy, cười trừ, ôm gối đi vào trong, làm Cố Tư giật mình kéo vội chăn lên, quát: “Anh định làm gì?”.

“Đừng căng thẳng, anh là loại người cơ hội sao?” La Trì nhìn cô buồn cười, đặt gối trở lại giường rồi nói: “Em nghỉ ngơi đi, anh ra ngoài canh chừng”.

Cố Tư cảm thấy anh đúng là bị trúng gió rồi.

Lúc anh sắp đi ra, cô lại bất thành linh gọi giật anh.

“Này, nghe chị em nói Lục Bắc Thần quay về rồi.”

La Trì ngạc nhiên “á” một tiếng, phản ứng y hệt như cô ban nãy.

“Thật sao?”

Cố Tư nói: “Ban nãy trong điện thoại, chị em nói thế, chị ấy không việc gì phải lừa em đâu”.

“Sao cái tay họ Lục này như ma vậy, đi im lìm, về cũng im lìm.”

Cố Tư thúc giục: “Ra ngoài phòng khách mà nghỉ đi”.

La Trì mỉm cười: “Ngủ ngon nhé”.

Cửa phòng ngủ đóng lại, Cố Tư bỗng trần trọc. Ngoài phòng khách bỗng dưng có thêm anh, lại biết anh sẽ ở đây cả đêm, trái tim cô bắt đầu hồi hộp, không thể yên lặng trở lại.

La Trì trở ra phòng khách, ngã người xuống sofa, lần sờ di động rồi gọi vào số của Lục Bắc Thần. Lát sau, đầu kia thông báo không thể liên lạc.

Anh nghỉ hoặc, chẳng phải đã quay về rồi sao?

Anh gọi lại lần nữa nhưng vẫn không liên lạc được.

La Trì cảm thấy vô cùng kỳ lạ, nhưng ngược mắt lên nhìn giờ thì bỗng hiểu ra. Đêm xuân một khắc đáng giá ngàn vàng, hiểu, tố hiểu mà.

...

Cố Sơ tắm rửa xong thì không nhìn thấy Lục Bắc Thần, trong phòng khách rất yên ắng. Nếu không phải vì quần áo của anh vẫn còn thì cô lại tưởng rằng anh biến mất. Tìm kiếm một vòng, cuối cùng cô tìm được anh trong căn phòng vệ sau cô đã sửa thành phòng vẽ.

Anh cũng đã tắm xong, tóc vẫn còn ướt, trên người là chiếc áo phông trắng, bên dưới là chiếc quần ngủ màu đen, đi chân trần, ngồi trước giá vẽ, lật xem từng bức tranh chân dung.

Ngọn đèn dưới đất bên cạnh sofa tỏa ánh sáng buồn buồn, kéo dài bóng anh, chiếc bóng vừa tùy ý vừa lười biếng. Cổ Sơ đứng ngoài cửa nhìn thấy cảnh này, đáy lòng trào dâng hạnh phúc.

Có anh, căn nhà này cũng đã đủ đầy.

Nghe thấy tiếng động, Lục Bắc Thần quay đầu lại, nhìn thấy cô thì mỉm cười, giơ tay về phía cô. Cô bước tới, đan tay mình vào tay anh.

“Không ngờ em vẽ nhiều như vậy.” Giọng anh trầm trầm, rất dễ nghe trong một đêm như vậy.

Cổ Sơ ôm lấy cổ anh từ phía sau, má áp má, “Mỗi lần nhớ anh em lại vẽ một bức, dần dà thành nhiều như vậy.” Dứt lời, cô làm nũng, “Tại anh cả đấy, đi lâu như vậy”.

Lục Bắc Thần quay đầu, hôn nhẹ lên ngón tay cô: “Anh xin lỗi”.

Cô ấm lòng, càng ôm anh chặt hơn, “Bác Thần, là em có lỗi với anh mới phải. Nếu không phải vì em, anh sẽ không chịu nhiều đau khổ như thế”.

“Toàn những lời ngốc nghếch.” Lục Bắc Thần thở dài.

Cô lại nhớ về cảnh tượng nửa năm trước, hốc mắt nóng rục lên, cô nói khẽ: “Anh còn chưa nói với em tình trạng của anh hiện giờ sao rồi, về sau anh qua đó được trị liệu ra sao? Bây giờ trong não còn máu tụ không?”.

Thật ra đây vẫn luôn là điều cô lo lắng, Smith bảo mật tình hình của anh, sau này cô có quay về phòng cấp cứu ban đầu để hỏi thăm, khi ấy bác sỹ tham gia ca mổ chỉ nói một câu: Trong não bệnh nhân có không ít máu tụ. Vì hồ sơ bệnh án cụ thể đã bị mang đi nên không thể tìm hiểu tường tận. Cô hay hoang mang, bây giờ nhìn thấy anh, tự nhiên càng lo tới việc anh đã bình phục hay chưa.

Lục Bắc Thần xoay người lại, nhẹ nhàng kéo cô để cô ngồi ngang lên chân mình. Anh ôm lấy người cô, ngữ khí dịu dàng, “Bây giờ anh đã ở trước mặt em rồi, dĩ nhiên là không sao. Sơ Sơ, em thả lỏng một chút đi”.

“Nhưng lúc đó nghiêm trọng như vậy, anh...”

Một giây sau Lục Bắc Thần đã chặn môi cô lại, cắt đứt mọi âu lo.

Nỗi bất an của cô tan ra trong cái hôn nồng nhiệt. Dần dần môi anh cũng bỏng rát, hết như ban nãy khi vừa vào cửa, càng thêm mạnh mẽ. Cô níu lấy cổ anh, cả người mềm oặt. Ngay sau đó, Lục Bắc Thần bế cô lên, hai người ôm nhau trên sofa, nụ hôn của anh trở nên cấp bách, bàn tay lớn dần dần trượt xuống.

Cổ Sơ bỗng cảm thấy căng thẳng vu vơ, lập tức bắt lấy bàn tay không yên phận của anh, hỏi trong hơi thở gấp: “Bác Thần, nhẫn của anh đâu?”.

402. Q.8 - Chương 403: Em Đang Làm Cái Gì Vậy?

Vào lúc anh còn hôn mê, chính cô đã đeo nhẫn lên giúp anh, còn chiếc còn lại cùng đôi với chiếc của anh, cô vẫn luôn đeo trên ngón áp út. Một ngày nào đó sau khi anh bị Tần Tô đưa trở lại Mỹ, cô hỏi được từ Cố Tư cửa hàng Lục Bắc Thần đi mua nhẫn khi đó, còn đích thân tới tận nơi. Có lẽ khi ấy cô hoàn toàn không thể tổng kết được mục đích của mình khi đến đó, chỉ đơn thuần là muốn đi dạo ngó nghiêng. Nhưng khi tới trước cửa, ý đồ của cô đã trở nên rõ ràng. Có lẽ đây là địa điểm cuối cùng Lục Bắc Thần được đón tiếp trước khi xảy ra chuyện, cô cố chấp muốn ở trong cửa hàng này tìm lại hơi thở của anh.

Nhưng trong cửa hàng đó, cô lại không tìm được một loại nhẫn giống vậy. Ban đầu cô tưởng nó là bản được đặt làm hoặc số lượng có hạn, hỏi ra mới biết chiếc nhẫn đeo trên tay cô và Lục Bắc Thần vốn không phải sản phẩm của cửa hàng đó. Sau khi được chủ cửa hàng giải thích, Cổ Sơ mới hiểu ra. Cửa hàng ấy chỉ nổi tiếng về thủ công, ngoại trừ sản phẩm của chính mình ra, họ còn thay đổi, sửa chữa những mẫu trang sức không thuộc nhà mình. Người tới cửa hàng đều biết nơi đây sở hữu những người thợ thủ công giỏi nhất Thượng Hải, thậm chí là khắp Trung Quốc.

Việc sửa chữa mỗi một loại trang sức đều có ghi chép cụ thể về giá cả, chất liệu và niên đại, còn cả người sở hữu. Cố Sơ chìa chiếc nhẫn ra, người chủ còn chưa cần gỡ ghi chép đã nhận ra ngay, nói: Là chiếc nhẫn của một anh họ Lục mang tới phải không, lúc đó anh ấy đã cầm tới một đôi, là một chiếc nhẫn đã có thâm niên, tôi nhớ rõ lắm.

Cô còn tưởng đôi nhẫn này do Lục Bắc Thần đặt mua, hoàn toàn không ngờ nó cũng có thâm niên. Người chủ nói với cô: Bất luận xét về chất liệu hay kỹ thuật tác chế của chiếc nhẫn này, vừa nhìn đã biết là gia truyền.

Giá rất đắt, nhất là nhẫn của nữ. Cô xem kỹ thuật chế tác đi, chúng tôi là người trong nghề, vừa nhìn là biết kỹ thuật của đời trước, bây giờ không có ai có được kiểu kỹ thuật này nữa rồi. Rồi người chủ lại nói tiếp: Tôi còn nhớ lúc đó anh Lục mang tới kích cỡ của nhẫn nữ, dặn đi dặn lại là phải sửa cho chuẩn, thì ra là sửa cho cô đây, vừa nhìn là biết anh ấy lo cho cô lắm.

Chiếc nhẫn, được cô coi là bảo bối, không phải vì nó quý giá, chỉ vì Lục Bắc Thần đã bỏ vào nó quá nhiều tâm tư.

Nhưng bây giờ, chiếc nhẫn trên ngón áp út của anh đã không còn nữa, cũng là vừa mới phát hiện ra, cô nắm chặt tay anh cứ cảm thấy thiếu gì đó, trong lúc cấp bách mới nhớ ra là anh không đeo nhẫn.

Lục Bắc Thần dừng động tác lại, chống trán mình lên trán cô một lúc rồi gơ tay lên xem. Cố Sơ nhìn rất rõ, ngón áp út của anh trống trơn.

“Nhẫn...” Anh ngập ngừng.

Cố Sơ gơ tay lên, tỏ ý cho anh xem chiếc trên tay mình rồi nghiêm túc hỏi anh: “Đúng, chiếc nhẫn, sao anh lại không đeo?”.

Lục Bắc Thần kéo tay cô lại, nhìn chăm chăm chiếc nhẫn rất lâu, hơi nhíu mày lại, ánh mắt u tối khó hiểu. Cố Sơ cảm thấy biểu cảm của anh khác thường, khẽ gọi: “Bắc Thần?”.

Nhưng anh chỉ cười nhẹ nhàng, tiện thể kéo tay cô tới bên môi, hôn khẽ, nói: “Lúc anh tỉnh lại, nhẫn đã biến mất rồi”.

“Hả?”

“Có lẽ trong quá trình điều trị đã bị ai đó tháo xuống. Yên tâm, anh sẽ tìm lại.” Anh nói.

Nghe xong những lời này, Cố Sơ vô thức nghĩ tới Tần Tô, nhưng lại nhanh chóng dập tắt suy nghĩ này, chẳng phải Tần Tô đã chấp nhận cô rồi sao? Lẽ nào là ai khác trong Lục Môn? Nếu không có thể thật sự là trong quá trình trị liệu cần phải né tránh những vật bằng kim loại trên người nên mới tháo xuống. Khi ấy anh lại hôn mê bất tỉnh, không biết mình đã đeo nhẫn lên khi nào, càng không biết nhẫn được tháo ra khi nào.

“Sơ Sơ.” Anh lại cúi đầu, bờ môi mỏng cọ nhẹ lên má cô, “Anh rất nhớ em”.

Cô cũng rất nhớ anh, nhớ anh đến phát điên. Cô và anh từng xa cách, khi anh tới nơi khác điều tra án, khi trở về anh cũng lắm bận tên cô trong nhưng lần quần quýt bận rộn, nói với cô rằng: Anh rất nhớ em.

Vì lần này xa cách quá lâu ư? Vì sao cô cứ cảm thấy lòng hoang mang?

Cô không nói gì, cũng không nhúc nhích. Anh chỉ cảm thấy người con gái trong lòng mềm mại, hương thơm thanh mát như một lưỡi câu, khiến lồng ngực ngọt ngào. Mỗi anh men theo gò má cô, lướt qua vành tai, khiến cô khẽ run rẩy. Anh cười khẽ, môi cứ từ từ di chuyển.

Khi trước ngực hơi lạnh, Cố Sơ lập tức giữ chặt anh, cất giọng run run: “Bắc Thần, em... em... hơi mệt”.

Người đàn ông dừng lại, ngẩng đầu nhìn cô.

Cố Sơ sợ anh hiểu lầm, nhưng nhất thời lại không thể giải thích rõ tâm trạng buồn bực này của mình từ đâu chui ra. Cô khẽ nói: “Sáng mai em còn ca mổ”.

Anh nhìn chăm chăm cô rất lâu không rời mắt, cũng trầm mặc mãi.

“Bắc Thần...” Cô thầm nguyên rửa bản thân, làm sao thế không biết? Bắc Thần của cô đã quay về rồi, không phải sao? Đây chẳng phải là người đàn ông cô ngày đêm mong nhớ ư?

“Em đang sợ anh?” Anh lên tiếng, thanh âm trầm khàn có chút hờ hững, khiến người ta nghe mà xót xa.

“Không, em không phải...” Cố Sơ vừa nghe anh nói vậy, con tim đã như bị đục khoét, vội giải thích: “Em chỉ là... chỉ là...”.

Nhưng chẳng có một lý do nào được giải thích trọn vẹn.

Nhưng anh lại xoa đầu cô, khẽ nói: “Anh biết em mệt rồi, nghỉ ngơi đi”.

Cô nhìn anh, rất lâu sau mới u sầu nói: “Có phải anh rất thất vọng về em không?”.

“Ngốc ạ.” Anh cười rất quyến rũ, “Nghĩ gì vậy?”.

Cố Sơ lại càng ghét bản thân mình hơn.

“Anh sẽ không ép buộc em.” Anh hạ giọng rất thấp, chỉ hôn phớt lên trán cô, “Cho tới khi em muốn anh thì thôi”.

Cố Sơ không biết nên nói gì, đành ôm chặt lấy anh để những bất an trôi dạt ra ngoài cửa mình được xoa dịu...

...

Khi mở mắt ra đã là bình minh.

Ánh nắng ngày hạ luôn xuất hiện sớm, trải nắng đầy khắp phòng. Cố Sơ giật mình thoát khỏi cơn mơ, khi mở mắt cảnh tượng cuối cùng trong cơn mộng mị cũng tan biến. Cô mơ mắt, đờ đẫn nhìn lên trần nhà rất lâu, con người đảo đảo, khô khốc.

Cô mơ thấy mình đang gấp sao may mắn, một ngôi, hai ngôi, ba ngôi, tới tận khi gấp đầy cả một căn phòng. Tiêu Tiêu Tiêu kéo tay cô, không ngừng cười cô: Cậu đi bán sao may mắn luôn được rồi đấy. Cố thanh minh: Đây là chỗ sao tớ dành tặng anh ấy, anh ấy thích mà...

Còn cảnh tượng cuối cùng dừng lại dưới gốc cây ngọc lan, lúc đầu xuân, những bông ngọc lan từ xa tới gần nở trắng xóa như tuyết. Anh ngắt một bông nhẹ nhàng cài lên tai cô. Cô xấu hổ gơ tay định lấy xuống, anh lại nắm chặt tay cô, dịu dàng nói: Đừng tháo, đeo cho đẹp. Cô đỏ mặt, ngược mắt nhìn anh, nụ cười nơi đáy mắt Bắc Thần nhả nhận tựa bông ngọc lan ấy.

Khi tỉnh lại, bên tai cô vẫn còn văng vẳng tiếng nói của anh: Đừng tháo, đeo cho đẹp.

Quay đầu lại, anh nằm ngay bên cạnh, vẫn còn mặc bộ quần áo ngủ hôm qua ở trong phòng tranh, nhắm mắt, ngủ rất yên bình. Cố Sơ nhìn anh, sự hụt hẫng do giấc mơ mang lại từ từ bị xua tan. Ánh nắng ấm áp len lỏi vào trong phòng.

Chắc là anh mệt rồi, cả lúc cô dậy anh cũng không biết. Cố Sơ cẩn thận dậy khỏi giường, sợ quấy rầy tới anh. Cô đi tới trước cửa sổ, đứng vờn vai trước nắng vàng rực rỡ. Mặc dù trời vẫn sáng như mọi ngày, nhưng vì có anh trở về mà trở nên khác biệt, dường như nắng vàng hơn, mùi nắng cũng ấm áp hơn.

Đợi đã...

Nắng?

Cố Sơ đang vờn vai thì chợt khựng lại, nhìn chiếc rèm cửa ở một bên, trái tim chợt đập lỗ nhịp. Tối qua cô ngủ sớm hơn anh, vẫn không kéo rèm theo thói quen, nhưng vì sao cả anh cũng không kéo rèm? Trước đây chỉ cần anh về nhà ngủ là hôm sau khi thức dậy cô luôn phải kéo hết rèm ra đứng hóng gió. Dù anh có về muộn thế nào, dù là nửa đêm hay khi trời đã tảng sáng, chỉ cần anh muốn nghỉ ngơi thì nhất định phải che hết nắng.

Cô quay đầu lại, nhìn anh nghi hoặc.

Ánh nắng dịu dàng buổi bình minh hắt nghiêng về phía đầu giường, gương mặt tuần tú của anh một nửa được soi rọi, một nửa chìm trong bóng nắng, sống mũi cao thẳng chia đôi hoàn hảo những tia sáng. Bộ quần

áo ngủ nhạt màu, nhìn dưới nắng lại càng dịu mắt. Một Lục Bắc Thần như vậy luôn khiến người ta cảm thấy dễ chịu sáng khoái, lại thân thiện dễ gần.

Nhưng không đúng, bình thường khi ngủ anh ghét có ánh sáng lắm. Lẽ nào chỉ qua một cuộc phẫu thuật cả tâm lý của anh cũng được trị khỏi? Cố Sơ âm thầm suy tư, thực ra thì chuyện này cũng không có gì lạ, trong lâm sàng cũng có không ít trường hợp như vậy. Con người ta sau khi trải qua một khảo nghiệm sinh tử luôn có sự thay đổi, hoặc về thói quen, hoặc về cách thức làm việc.

Rõ ràng là đạo lý này, nhưng Cố Sơ vẫn cảm thấy có chỗ nào đó kỳ lạ.

Cô đi tới bên giường, ngồi xuống trước mặt anh.

Gương mặt anh bị nắng rọi vào càng thêm trắng bệch, hệt như không có một chút máu nào, hơi thở rất khẽ, mức độ phập phồng của lồng ngực cũng không lớn lắm. Nếu không phải vì nhìn gần cô ắt sẽ cho rằng anh không thở nữa.

Cô vô thức giơ tay chạm lên mặt anh, trái tim bỗng đập thình thịch. Là gương mặt của Bắc Thần, không sai, sống mũi của anh, bờ môi của anh, đôi mắt của anh khi nhắm lại, cả đôi mày của anh nữa...

Khi ngón tay chạm vào đôi mày anh, Cố Sơ hơi dừng lại, chỉ cảm thấy dưới đầu ngón tay có gì đó không ổn.

Cô tỉ mỉ sờ kỹ, sau khi kỹ lưỡng đánh giá mới phát hiện ra phía dưới lông mày phải của anh có một vết sẹo cực nhỏ. Phải có đủ nguồn sáng mới có thể nhìn rõ. Nếu là bình thường, lại còn bị lông mày che khuất thì vốn không thể trông thấy.

Vết sẹo này có thêm từ khi nào vậy?

Cố Sơ nhớ kỹ lại, xác nhận trước đây anh không có, trên người anh chỗ nào có sẹo, chỗ nào không cô đều rất rõ. Lẽ nào vết sẹo này do vụ tai nạn để lại? Vậy thì ngoài nó ra, tai nạn và phẫu thuật sẽ để lại không ít sẹo dấu nhĩ?

Cô lại định kiểm tra sau gáy anh, không ngờ người đàn ông trên giường đột ngột mở mắt!

Cố Sơ không ngờ mình vừa giơ tay anh đã mở mắt, run lên hét một tiếng, rồi vô thức đứng bật dậy. Anh cũng không ngờ vừa mở mắt đã có người ghé sát, rõ ràng ngăn ra vài giây rồi ngồi dậy, ngẩng đầu nhìn cô hỏi: “Em đang làm cái gì vậy?”.

403. Q.8 - Chương 404: Em Rốt Cuộc Đang Nghi Ngờ Chuyện Gì?

Có một giây phút, Cố Sơ chột chột dạ, nhưng ngay lập tức lại cảm thấy sự chột dạ của mình thật nực cười. Cô đâu có làm chuyện gì có lỗi với anh, có gì mà phải căng thẳng? Cô ngồi lại xuống giường, giơ tay chạm vào lông mày anh. Nhưng bất ngờ, anh hơi chau mày lại, vô thức làm một động tác né tránh.

Cô hơi sững người, thậm chí có chút sững sốt, nhưng cũng giải thích rất nhanh: “Em chỉ muốn xem vết sẹo trên xương mày của anh, trước đây không có”.

Đôi mày của anh dần ra, anh cười uể oải: “Thật ra cũng không có gì, tai nạn xe để lại.” Dứt lời, anh kéo tay cô lại để cô chạm vào vết sẹo ấy.

Cố Sơ vừa nghe nói do vụ tai nạn để lại, đầu ngón tay cũng đau theo. Cô khẽ nói: “Vụ tai nạn lần này còn để lại những vết sẹo nào nữa không?”.

“Đừng nghĩ quá nghiêm trọng.” Anh nhẹ nhàng ôm lấy cô, “Em xem, anh vẫn còn có thể dùng sức ôm em, chứng tỏ anh đã bình phục rồi”.

Cố Sơ dựa vào ngực anh, tia nắng ngoài cửa sổ làm cô nhức nhối, không thể mở mắt ra được, chói chang tới nỗi trái tim cô cứ chơi vơi, không bền đỗ...

...

Bữa sáng làm đơn giản một chút, Cố Sơ không nỡ để người bệnh động tay động chân. Cô dùng tất cả mọi thức ăn có trong tủ lạnh. Sau khi bữa sáng đã đầy đủ, Lục Bắc Thần gật đầu: “Trông có vẻ ngon đấy”.

“Cứ làm như anh chưa ăn món em nấu bao giờ vậy, cái gì gọi là trông cũng ngon?” Cố Sơ mỉm cười cãi lại anh một câu.

Lục Bắc Thần chỉ cười, không nói gì.

Lúc dùng bữa, Cố Sơ vẫn còn mãi nghĩ tới chuyện chiếc rèm cửa, có mấy lần định hỏi lại nhện, sợ anh cảm thấy cô đang phóng đại vấn đề, lại sợ anh sau khi trải qua tai nạn lần này tâm lý cũng có biến đổi nên đã đè nén mọi băn khoăn vào lòng.

Nhưng có một chuyện không thể không hỏi.

“Bắc Thần.”

“Hử?”

“Trước đây anh tặng sao may mắn cho em, sao ở đâu ra vậy?” Đây là một chuyện ngay cả trong mơ cô cũng bứt rứt. Số sao may mắn đó năm xưa cô tặng cho Lục Bắc Thâm, sao bây giờ lại rơi vào tay anh? Trừ phi không phải anh tặng.

Giấc mơ sáng sớm nay cũng khiến cô khó hiểu. Trong mơ, dường như chỗ sao ấy cô vốn định tặng cho Bắc Thần, nhưng trong mơ người nghĩ tới rõ ràng là Bắc Thâm. Không hiểu vì sao, bây giờ cho dù nhớ tới Bắc Thâm, trong đầu vẫn ngập tràn hình ảnh Bắc Thần, giống như cảm giác Bắc Thần cho cô giống hệt Bắc Thâm vậy.

Cô không nói rõ được sự thay đổi cảm giác này, thế nên một khi đắm đầu vào ngũ cụt thì phải chui ra.

Lục Bắc Thần xé một miếng bánh mỳ vuông, tách trà trước mặt anh còn chưa uống ngụm nào, nghe xong anh cười: “Đó là chỗ sao anh gặp lúc ở bệnh viện”.

“Hả?”

“Sau khi anh tỉnh dậy, bác sỹ đề nghị anh phải vận động tay nhiều để luyện tập, nhanh chóng hồi phục sự linh hoạt của ngón tay, thế nên anh đã gấp một ít sao may mắn.”

“Nhưng mà...” Rõ ràng số sao đó do cô gấp.

“Anh có chắc số sao anh tặng em là do anh gấp không?” Cô tò mò hỏi.

Người đàn ông đối diện hơi nhướng mày, “Nếu không thì sao? Em còn nhận được sao khác à?”.

“Chỗ sao mấy hôm trước em nhận được là... sao em đã gấp cho Bắc Thâm.” Cô vẫn thành thật khai báo, thật ra là muốn nghe anh giải thích.

Lục Bắc Thần ngậy ra giấy lát rồi tỉnh ngộ rất nhanh, cười khó xử, “Xin lỗi, có thể lúc trở về nước anh đã lấy nhầm”.

Cố Sơ không hiểu.

“Anh trở về Lục Môn ở một khoảng thời gian, lúc đó ở trong phòng của Bắc Thâm.” Lục Bắc Thần giải thích: “Lúc nó trở về Mỹ đã mang theo không ít đồ đạc”.

Cố Sơ cắn môi, lời giải thích này hợp tình hợp lý, nhưng cô lập tức nhớ tới lời của Chloe, chột buột miệng: “Nhưng chẳng phải em nghe nói Bắc Thâm đã mất tích trước khi ra nước ngoài sao?”.

“Nghe ai nói?” Anh từ tốn ăn bánh mỳ, hỏi.

Cố Sơ há hốc miệng, vẫn không thốt ra cái tên Chloe mà trầm mặc hồi lâu. Anh ngược mắt nhìn cô, “Có những cái cố chỉ dùng để đối phó với bên ngoài, em phải hiểu”.

“Vậy Bắc Thâm mất tích khi nào?” Cô gấp gấp hỏi.

Lục Bắc Thần đặt bánh mỳ xuống, nhìn cô hồi lâu rồi đột ngột hỏi: “Nói cho anh biết, em vẫn không quên được Bắc Thâm sao?”.

“Em...” Cố Sơ cảm thấy ánh mắt của anh hơi lạ, nhất thời vội vàng giải thích: “Em không có ý này, chỉ tại lúc đó Bắc Thần không còn, em tưởng là anh ấy qua đời, về sau mới biết là anh ấy mất tích, anh lại không báo cảnh sát, em chỉ thấy lạ thôi mà...”.

“Những chuyện này đừng quan tâm cũng đừng hỏi han, được không?” Anh hơi nghiêm giọng.

Cố Sơ nhận ra anh hơi thiếu kiên nhẫn, không tiện hỏi thêm gì nữa, đành khẽ gật đầu.

Cứ như vậy, bầu không khí đã trở nên yên ắng, cả cô và anh đều không ai nói gì.

Kỳ thực trước đây, mỗi lần ăn sáng. Lục Bắc Thần cũng rất yên lặng. Anh vốn là một người không thích nói chuyện trong lúc ăn uống, có lúc thậm chí cả bữa cơm không nói câu nào. Nhưng lúc đó Cố Sơ không cảm thấy yên tĩnh tới đáng sợ, lúc ăn chốc chốc anh lại gấp thức ăn cho cô, ngập tràn hạnh phúc. Nhưng lúc này cũng không một tiếng động, cô bỗng cảm thấy lạnh lẽo một cách vô cớ.

Cô len lén ngược mắt lên nhìn người đàn ông đối diện. Anh vẫn dùng bữa như khi trước, tao nhã, từ tốn, nhưng...

“Bắc Thần.” Cô đột ngột lên tiếng.

Lục Bắc Thần ngược lên nhìn cô.

Cố Sơ nhìn chằm chằm bàn tay đang cầm đĩa của anh, hỏi: “Sao anh lại cầm đĩa tay phải?”.

Anh là một người thuận tay trái, từ ngày gặp anh cô đã thấy anh cầm tay trái, chính anh nói tay trái của anh linh hoạt hơn tay phải.

Lục Bắc Thần đặt đĩa xuống, thở dài nặng nề: “Sơ Sơ, rốt cuộc em đang nghi ngờ chuyện gì?”.

“Em...” Cố Sơ ấp úng.

Anh không tức giận, vẫn nhẫn nại giải thích: “Bình thường đúng là anh dùng tay trái nhưng không có nghĩa anh không biết dùng tay phải”.

Nghe xong Cố Sơ sần sùi. Phải rồi, cô đang nghi ngờ điều gì? Vì giấc mơ sáng nay quá kỳ quặc hay vì từ lúc gặp anh đến giờ trong lòng vẫn cứ dấy lên một nỗi bất an mơ hồ? Anh quay về chẳng phải là chuyện tốt ư? Sao còn hỏi này hỏi nọ làm gì?

“Em xin lỗi.” Cô lẩm bẩm.

Ánh mắt Lục Bắc Thần nhìn cô đã dịu dàng hơn chút, “Ăn cơm đi”.

...

La Trì bị đánh thức bởi một tiếng chuông di động, mơ mơ hồ hồ vẫn còn tưởng đang ở nhà. Anh lật người một cái, không ngờ lăn xuống đất, đau tới nhe răng há lợi. Anh nhận điện thoại, bực bội “alô” một tiếng.

Cố Tư loẹt quẹt đôi dép từ trong phòng ngủ đi ra, uể oải vươn vai, thấy La Trì ngồi bệt dưới đất, cô không nhận được, phá lên cười, trong lòng thầm mắng một câu “Đáng đời” rồi đi đánh răng rửa mặt.

Chẳng mấy chốc, La Trì cũng đi vào nhà vệ sinh.

Cửa nhà vệ sinh không đóng, Cố Tư đang đánh răng, thấy anh vào bèn học tốc súc miệng, lau mồm rồi cười: “Cái ghế sofa đó là anh Vân Tiêu của em mới thấy đấy, quá rộng rồi mà ông anh vẫn còn lăn xuống đất được. Cảnh sát La, anh mắc chứng mộng du à?”.

Bả vai La Trì vẫn còn ngâm ngấm đau, tự động xóa sạch mọi đùa cợt chế giễu của cô, hỏi: “Bàn chải của anh đâu?”.

“Bàn chải của anh ở nhà anh, làm sao nhà em có?”

“Nước súc miệng chắc là có chứ?”

Cố Tư hừ một tiếng, nhét chai nước súc miệng cho anh.

“Hai ngày hôm nay hành tung của tên Kỳ Quái đó rất lạ.” Nói xong, anh uống một hớp nước súc miệng.

Cố Tư không cần nghĩ cũng biết cuộc điện thoại vừa rồi từ Cục cảnh sát gọi tới, vừa nghe thấy anh nói vậy, mọi hiểu kỳ ập tới, “Sao lại kỳ lạ?”.

La Trì nhỏ miếng nước, rồi lại uống ngụm nữa, sau mấy lần mới lau miệng nói: “Đi ra đi vào rất là thần bí, tên đó hình như sắp rời khỏi Thượng Hải rồi”.

“Vậy phải làm sao?” Cố Tư sốt sắng, “Hắn đi rồi làm sao điều tra hắn?”.

“Vấn đề bây giờ là không tìm được những thi thể đó, tất cả mọi thứ chỉ là nghi ngờ của chúng ta. Cho dù Kiều Vân Tiêu có cung cấp tài liệu cũng vô ích, không có chứng cứ trực tiếp, vẫn không thể bắt hắn.”

Cố Tư thở dài.

“Anh về cục một chuyến đã.” La Trì nhanh chóng rửa xong mặt mũi, dầu tóc ướt rượt, lúc ra khỏi nhà vệ sinh, anh còn quay lại, hỏi: “Hôm nay em phải làm sao?”.

“Làm sao là sao?” Cố Tư không hiểu ý của anh.

La Trì vuốt mặt, “Chắc là hôm nay anh không có thời gian ở cùng em”.

Cố Tư lườm nguýt: “Ai cần anh ở cùng hả? Mau đi làm việc chính của anh đi.” Trong lòng cô lại vì câu nói này của anh mà sung sướng.

La Trì cười thật thà.

...

Ca phẫu thuật buổi sáng không lớn, Tiêu Tiểu Tiêu mổ chính, Cố Sơ trợ giúp, sau khi mổ xong đã hơn mười giờ. Ra khỏi phòng mổ, Tiêu Tiểu Tiêu hỏi cô: “Hình như cậu có tâm sự thì phải?”.

Cố Sơ xoa xoa mặt mình, “Rõ đến thế sao?”.

“Dĩ nhiên.”

Cô im lặng một lúc rồi thở dài: “Bác Thần quay về rồi”.

Tiêu Tiểu Tiêu nhất thời còn chưa phản ứng lại, chỉ “ồ” một tiếng, sau đó bất thành linh cao giọng: “Cậu bảo ai quay lại cơ? Giáo sư Lục?”.

Cố Sơ gật đầu.

“Anh ấy khỏe rồi sao?” Tiêu Tiểu Tiêu mừng rỡ.

Cố Sơ ngẫm nghĩ: “Chắc vậy”.

Tiêu Tiểu Tiêu nghiêng đầu nhìn cô, “Không đúng, anh ấy quay về cậu phải vui mới đúng chứ, sao lại có cái biểu cảm này?”.

“Không biết nên nói thế nào.” Cố Sơ xoa mạnh lên mặt, có chút mệt mỏi.

“Thì nói thật đi, ngàn vạn lời đúc kết lại bằng một câu thôi.”

“Một câu hả...” Cố Sơ rót một cốc nước, hai tay ôm lấy chiếc cốc, trầm ngâm giây lát, “Một câu nói thì sẽ là... tớ cảm thấy lần này trở về anh ấy khác”.

“Khác chỗ nào?” Tiêu Tiểu Tiêu cười đùa, “Thiếu mất cánh tay hay là thiếu chân?”.

“Anh ấy...”

Cố Sơ đang định nói thì cô y tá ngoài trạm y tá đã tới, thò đầu vào vẽ mặt hưng phấn: “Bác sỹ Cố, có anh đẹp trai tới tìm chị”.

404. Q.8 - Chương 405: Những Thói Quen Khác Biệt

Là La Trì.

Đang uể oải dựa vào trạm y tá, không mặc cảnh phục, chỉ là một chiếc áo phong chui đầu đơn giản màu xám nhạt, kết hợp với một chiếc quần bò đã bạc màu, một đôi giày với dây thắt màu trắng, nhìn từ xa trông rất thoải mái. Có lẽ vì hai ngày nay được ngủ đủ giấc nên cả người anh trông tràn đầy năng lượng. Máy cô y tá chuyện trò nhạt nhẽo, anh lại có năng khiếu hài hước bẩm sinh, làm cho các cô ấy cứ cười suốt.

Thấy Cố Sơ tới, anh bèn vẫy tay với cô, “Hi, em Cố, anh ở đây”.

Cố Sơ bó tay lờ mờ đến anh một cái. Tưởng cô mù sao, một người sống sờ sờ đang đứng đó “trên hoa ghẹo nguyệt” lẽ nào cô còn không thấy? Cô đi tới, dứt hai tay vào túi áo blouse, hỏi: “Hôm nay cơn gió nào thổi cảnh sát La tới tận đây vậy?”.

La Trì còn chưa kịp lên tiếng, cô y tá nhỏ bên cạnh kính ngạc nói: “Ấy, anh là cảnh sát à?”.

La Trì mỉm cười xua tay với mấy người ấy, “Khi khác gặp lại, khi khác nhé.” Dứt lời, anh kéo Cố Sơ đi về phía hành lang.

“Chuyện khu triển lãm có manh mối rồi sao?” Suy nghĩ đầu tiên của Cố Sơ là về chuyện vụ án.

La Trì tựa vào tường, “Chuyện khu triển lãm vẫn còn đang điều tra, chứng cứ xác đáng vẫn còn đang tìm kiếm”.

“Vậy anh tới tìm em làm gì? Lại còn chọc ghẹo mấy cô y tá, anh không sợ Tư Tư cào anh à?” Cố Sơ nhìn anh từ trên xuống dưới. Thường ngày thấy anh trong bộ cảnh phục nhiều hơn, giờ thay bằng một bộ quần áo bình thường, quả thật là giống một cậu công tử bột, cái mặt còn có tướng đào hoa.

La Trì ngụy biện: “Anh là một người đàn ông có khả năng tự kiểm chế, đừng có làm như anh xấu vậy.” Rồi anh hắng giọng, “Nghiêm túc đi, hôm nay tới tìm em là để xác nhận có phải Lục Bắc Thần đã quay về hay không?”.

Cố Sơ gật đầu.

“Về thật à?” La Trì hứng khởi, “Vậy bây giờ cậu ấy đang ở đâu?”.

Cố Sơ nhìn chằm chằm về mặt phấn khích đó, người hiểu chuyện sẽ biết anh mong ngóng Lục Bắc Thần trở về để tiếp nhận vụ án, người không hiểu lại tưởng anh có suy nghĩ khác thường với Lục Bắc Thần.

“Chắc là quay về phòng thí nghiệm rồi, anh không gọi điện thoại cho anh ấy sao?”

“Di động của cậu ấy mãi vẫn không liên lạc được.” La Trì nói: “Không sao, đúng lúc anh có việc tìm cậu ấy, nếu đích thực là cậu ấy đã quay về thì anh tới phòng thực nghiệm luôn”.

Cố Sơ gật đầu, cũng không nghĩ thêm nhiều.

“Tiểu biệt thắng tâm hôn hả? Có lời gì muốn anh chuyển giùm không?” La Trì cố tình trêu cô.

Cứ nghĩ cô sẽ lại ngượng ngùng đỏ mặt như trước đây, không ngờ biểu cảm của cô hơi kỳ lạ, sau khi suy tư giây lát thì lại lắc đầu. La Trì cũng rất kinh ngạc, đang định chọc cô đừng có giả vờ giả vịt nữa thì thấy cô ghé tới ngửi ngửi.

“Ý gì vậy?” Anh giật mình.

Cố Sơ ngẩng đầu lên, nghi hoặc nhìn anh chằm chằm, “Tại sao trên người anh lại có mùi dầu tắm của nhà em?”.

La Trì ngẩn ra, sau đó thì ngượng ngập, ho mấy tiếng giấu giếm, “Dầu tắm nhà em đặc biệt thế cơ à?”.

“Loại dầu tắm anh do em đặt, ngoài thị trường không bán.” Từ nhỏ, Cố Sơ đã không thích dùng dầu tắm bán tràn lan, một số thương hiệu còn thơm nồng nặc đến khác thường. Mẹ cô bèn tìm một nhà điều chế hương liệu đặt một loại dầu tắm. Mấy năm trước khi kinh tế khó khăn, cô sẽ dùng một số loại xà phòng

hữu cơ. Bây giờ cô lại tìm nhà điều chế hương để đặt làm, chủ yếu dùng mùi gỗ mộc, đan cài một chút hương trúc đào.

La Trì thấy không giấu được nữa đành thú nhận: “Sáng sớm nay anh có tắm qua ở nhà em”.

Thấy Cố Sơ trừng mắt, anh lập tức giải thích: “Cả đêm em không về nhà, chẳng phải anh lo cho Tư Tư sao? Nhưng em yên tâm, tối qua anh ngủ trên sofa, tuyệt đối chưa đụng vào Tư Tư”.

Cố Sơ dùng ánh mắt đe dọa anh.

“À... anh đi tìm Lục Bắc Thần cái đã.”

“Đợi đã.” Cô gọi giật anh lại: “Em đi cùng anh luôn.” Nhớ lại sáng nay mình khiến anh không vui, trong lòng cô vẫn còn bứt rứt, chỉ bằng nhân thời gian trưa nay qua đó xem sao, xem anh có còn giận không...

...

La Trì đích thân lái xe, dọc đường tiếng nhạc xập xình như mùa xuân về. Nhưng từ lúc lên xe, Cố Sơ không nói một câu, như có tâm sự gì. Dù sao La Trì cũng xuất thân là một cảnh sát hình sự, khá nhạy cảm đối với sự thay đổi trong cảm xúc của người khác. Anh cho nhỏ volume đi, hỏi cô: “Sao anh thấy em là lạ?”.

Cố Sơ nhìn chăm chú ra ngoài cửa sổ, suy tư rất lâu rồi nói: “Em cảm thấy người lạ là Bắc Thần, sau khi trở về anh ấy hơi khác”.

“Khác chỗ nào?” La Trì tò mò.

Cố Sơ tổng kết ngắn gọn: “Bắc Thần thật ra có một số thói quen quái lạ trong sinh hoạt”.

“Sinh hoạt quái lạ?” Nghe thấy bốn chữ này, La Trì cười mờ ám.

Cố Sơ câm nín.

La Trì lập tức ngậm miệng, ra hiệu cho cô tiếp tục.

“Ví dụ như lúc anh ấy ngủ nhất định không được có ánh sáng, rèm cửa phải kéo kín, đèn phải tắt, thế nên tất cả các công tắc đều không có ánh đèn dạ quang.”

La Trì ngạc nhiên: “Đúng là quái đản mà.” Anh đúng là bạn bè, là đồng nghiệp với Lục Bắc Thần nhưng mấy thói quen trong sinh hoạt có lẽ chỉ có Cố Sơ mới rõ nhất.

Cố Sơ gật đầu, cô cũng quen rồi, thế nên không cho rằng chuyện này có gì nghiêm trọng, ban đầu sẽ có chút không quen, ví dụ như có một lần khi mới ở bên nhau, cô bật đèn trong lúc anh đang ngủ, anh thậm chí đã bực bội quát cô, khiến cô thấy tủi thân mấy hôm liền.

“Lúc ăn sáng, anh ấy nhất định phải uống trà, lượng trà không nhiều không ít, vừa đủ một tách.” Cố Sơ đếm hết mọi thói quen của anh, “Anh ấy không thích ăn đồ ngọt, lúc dùng bữa thì dùng tay trái, lúc tắm nếu không có người ngoài sẽ không khóa cửa. Anh ấy mắc bệnh sạch sẽ, đồng thời cũng hơi gặp khó khăn trong lựa chọn, ý em là trong cuộc sống, mỗi sáng sẽ đeo cà vạt màu gì anh ấy cũng phải băn khoăn một lúc, thế nên trước giờ toàn là em chọn sẵn cho anh ấy thôi”.

La Trì nuốt nước bọt, thở dài: “Ông trời ơi, đây còn là Lục Bắc Thần mà mình quen nữa không? Sao anh cảm thấy nghe em miêu tả cứ xa lạ thế nào ấy?”.

“Ai cũng có thói quen lạ chứ? Nếu thật sự tổng kết, chưa biết chừng anh còn lắm hơn.” Cố Sơ cãi lại.

“Thôi được rồi, cậu ấy có mấy cái tính ấy, sau khi trở về thì sao? Em cảm thấy cậu ấy đã khác, lẽ nào mấy thói quen này không còn nữa?”

Cố Sơ cắn môi: “Có thể nói vậy, ngoại trừ việc vẫn mắc bệnh sạch sẽ ra thì tất cả đều khác. Sáng sớm nay lúc tỉnh dậy, em thấy rèm cửa mở toang, hình như anh ấy không sợ ánh sáng như vậy nữa”.

La Trì đợi mãi không nghe cô lại nói câu này bèn cười đều: “Có phải tối qua lão huynh mệt quá, quên cả kéo rèm không hả?”.

Cố Sơ đẩy anh một cái, “Nói vớ vẩn gì vậy? Có thể nghiêm túc một chút được không? Anh mà còn như vậy em sẽ giục em gái đi xem mặt đấy.” Tối qua sau khi từ chối Lục Bắc Thần, anh cũng không cưỡng ép cô nữa, về sau cô ngủ mất, anh ở mãi trong phòng sách, không biết bận rộn cái gì.

La Trì nghe vậy, lập tức sốt ruột, vội giơ tay đầu hàng, “Đừng đừng đừng, chẳng phải anh đang giúp em phân tích nữa sao? Em xem, chúng ta sắp trở thành người một nhà rồi, đùa chút thôi mà. Em nói tiếp đi, anh rửa tai lắng nghe, bảo đảm không ngắt ngang nữa”.

Thái độ nhận sai thành khẩn của anh lại nhận được sự tin tưởng của Cố Sơ, nói tiếp: “Tách trà sáng nay của anh ấy dư lại một nửa, cũng không từ chối những món có sữa ngọt, cầm dụng cụ bằng tay phải, còn chưa đợi em lựa cà vạt giúp đã chọn xong rồi, hơn nữa...” Cô ngừng lại, dường như đang ngập ngừng xem có nên nói tiếp hay không.

“Hơn nữa gì cơ?” La Trì truy hỏi.

Cố Sơ suy tư một lúc, cuối cùng buột miệng: “Hơn nữa trước khi ra ngoài, lúc tắm anh ấy khóa chặt cửa.”

La Trì gật gù hiểu ra, đợi mãi không thấy Cố Sơ nói tiếp bèn tò mò hỏi: “Hết rồi à?”

“Ừm.” Lục Bắc Thần vừa mới trở về, cô chỉ phát hiện được từng đấy điểm kỳ lạ thôi.

La Trì lườm nguýt, “Mấy cái chuyện vặt này đáng để làm ầm lên sao?”

“Không kỳ lạ ư?”

Con đường phía trước đã thông thoáng hơn nhiều, La Trì tăng tốc, những tòa nhà hai bên đường vun vút lao về phía sau. Anh nói: “Có câu nói thế nào nhỉ, có một số thói quen chỉ cần ba tháng là có thể hình thành. Em nghĩ xem hai người đã chia cách hơn nửa năm rồi, đủ để hình thành hai lần thói quen rồi. Em nghĩ đi, mấy cái em nói đều không quá nghiêm trọng. Quan trọng hơn là, cậu ấy trải qua một sự cố lớn như vậy, chưa kể vết thương ngoài da rồi gãy chân gãy tay, riêng máu tụ trong não cũng đã phải mổ rồi? Em học y, nên biết con người khi trải qua biến cố hoặc những ca phẫu thuật lớn đều sẽ thay đổi.”

Cố Sơ trầm mặc một lát, khi lên tiếng giọng hơi run rẩy: “Ban đầu em cũng nghĩ là như vậy, nhưng...” Nói tới đây, Cố Sơ hít sâu một hơi, “... nhưng anh ấy chưa làm phẫu thuật mở hộp sọ”.

La Trì cũng ngây ra: “Lúc đó cậu ấy hôn mê bất tỉnh chẳng phải vì máu tụ chèn ép sao? Lẽ nào chúng tự động tan?”

Cố Sơ lắc đầu, cô không rõ.

La Trì thấy mặt cô hoang mang càng thêm kỳ lạ, “Em còn chưa hỏi cậu ấy chuyện phẫu thuật sao?”

“Anh ấy chỉ nói anh ấy không sao.” Cố Sơ khẽ thở dài. Thật ra cô không tài nào nói rõ với La Trì cảm giác trong lòng mình. Lần này trở về, mặc dù Lục Bắc Thần vẫn dịu dàng chu đáo như khi trước nhưng cô lại hay cảm thấy giữa hai người tồn tại một vách ngăn.

“Sáng nay em nhìn anh ấy, cảm giác như đang nhìn một người lạ vậy.” Cuối cùng cô thở dài, lần này rất nặng nề.

Chiếc xe bỗng đột ngột dừng lại, Cố Sơ đột ngột ngất ngư, dây an toàn thít chặt người cô, làm cô đau tới nhe răng, “La Trì, trước khi dừng xe anh có thể báo một tiếng hay không?”

La Trì làm ngơ, quay đầu nhìn cô, nét mặt nghiêm túc.

“Trước đây Chloe nói em trai của Lục Bắc Thần – Lục Bắc Thâm – đã mất tích, đúng không?”

Cố Sơ gật đầu.

“Hai người đó lại là anh em sinh đôi...”

Cố Sơ giật mình, trái tim đột ngột vọt lên tới tận cổ họng, “Ý của anh là...” Có những suy nghĩ nhất định phải nói ra, hơn nữa chỉ có thể thông qua miệng của người khác. Không phải cô chưa từng nghĩ tới khả năng này, nhưng rất nhanh phủ định nó.

405. Q.8 - Chương 406: Là Lục Bắc Thâm Đã Quay Về

La Trì vỗ tay cái bốp, “Anh hiểu rồi, là Lục Bắc Thâm đã quay lại!”.

Cố Sơ chỉ cảm thấy nghệt thờ.

“Nếu thay đổi quá lớn, hoặc là đã trải qua một biến cố quan trọng, hoặc cậu ta đã biến thành người khác.”
La Trì nhìn cô, nghiêm túc nói, “Em cảm thấy anh phân tích như vậy có đáng tin cậy không?”.

Cố Sơ lắc đầu, “Không, không phải là Lục Bắc Thâm”.

“Vì sao?” La Trì khó hiểu, “Nghe nói hai anh em nhà họ giống nhau y như tạc, làm sao em dám khẳng định người đứng trước mặt em là Lục Bắc Thâm hay Lục Bắc Thần?”.

“Cảm giác anh ấy mang lại cho em không phải của Lục Bắc Thâm.” Cô nói rất dứt khoát.

La Trì nhìn cô bằng ánh mắt kỳ quặc, cười: “Em đã gặp Lục Bắc Thâm đâu”.

“Em...” Cố Sơ nhất thời á khẩu, thấy anh cười dị bèn nói thẳng: “Hồi học đại học, em và Lục Bắc Thâm từng quen biết một khoảng thời gian, thế nên em biết anh ấy không phải Lục Bắc Thâm.” Cô muốn để cho quá khứ trôi đi, vậy thì bằng chứng buông bỏ tốt nhất là có thể bình thản đối mặt.

Giả thiết Lục Bắc Thâm mà La Trì nhắc tới chỉ là để chọc Cố Sơ, anh cho rằng, một người mất tích lâu như vậy, cả một Chloe với khả năng tìm kiếm mạnh như thế cũng tìm không ra thì phải tám chín phần là không còn nữa. Lùi một bước mà nói, cho dù vẫn còn sống thì tại sao bao nhiêu năm nay không về mà lại quay về vào lúc này? Không thể lý giải nổi, nhưng thật không ngờ Cố Sơ lại lộ ra chuyện này, khiến La Trì nổi hứng. Trước đây đúng là anh có từng nghe một số tin đồn phong thanh nhưng không đi chứng thực. Nhân cơ hội này, anh muốn thỏa mãn chút hiếu kỳ. “Lại còn cả lịch sử này cơ? Mau kể đi.”

Cố Sơ còn lâu mới để anh được như ý nguyện, cô gõ lên thời gian trên màn hình hiển thị, “Muốn hóng chuyện thì anh đi hỏi Lục Bắc Thần đi, còn không lái xe đi sẽ không gặp được anh ấy đâu, anh cũng biết là anh ấy bận lắm đấy”.

“Đừng, quãng đường còn dài, anh vừa lái xe vừa nghe.” La Trì không muốn bỏ qua cơ hội này, “Hồi đại học em từng quen Lục Bắc Thâm, ý là yêu đương chứ gì? Lúc đó Lục Bắc Thần đang ở đâu? Sao anh lại nhớ là hai người gặp nhau lần đầu tiên ở Quỳnh Châu nhỉ? Lẽ nào lúc trước em chưa từng gặp Lục Bắc Thần?”.

Cố Sơ im lặng.

“Lúc trước anh đã cảm thấy ánh mắt Lục Bắc Thần nhìn em khác lạ, sau đó cậu ta biết trong tay anh có tài liệu của hai chị em em còn lên nghe ngóng từ phía anh mấy lần.” La Trì làm mặt hưng phấn, “Chưa biết chừng hồi đại học, cậu ta từng yêu thầm em mà em không biết ấy. Nếu không cái con người lạnh lùng như thế sau lại đột nhiên hỏi này hỏi nọ về một cô gái?”.

“Em không có gì để nói.” Cố Sơ nhẹ nhàng đáp trả, mặt kệ anh tía lía không ngừng.

La Trì tốn bao công sức vẫn không thể moi được sự thật từ miệng cô, cũng đành thôi, khởi động xe rồi nhẹ nhàng buông một câu đùa giỡn: “Hai anh em giống nhau như vậy, chưa biết chừng lúc đó em không phân biệt rõ ai vào ai. Đa số các cặp sinh đôi hay thích anh giả mạo em, em giả mạo anh, chuyện này ai dám bảo đảm là không thể xảy ra”.

Đây vốn chỉ là một câu nói đùa của anh, xuất phát điểm là muốn xoa dịu tâm lý bị Cố Sơ giữ rịt câu chuyện, đang bứt rứt tới sống dở chết dở, nhưng “người nói vô tâm, người nghe hữu ý”, Cố Sơ chỉ cảm thấy như có một con ong mật đang bay vào trong đầu, chỉ nghe thấy “âm” một tiếng, sống lưng lạnh ngắt. Cảm giác thân thuộc đó, nỗi đau đã mấy lần cô không dám chứng thực bỗng trở nên buốt nhói...

...

Xuống xe, con đường nhỏ dẫn vào phòng thực nghiệm yên ắng và buồn tẻ. Bên này La Trì vừa khóa xong xe thì bên kia gió bỗng nổi lên, cơn gió dữ dội rất hiếm gặp trong ngày hè. Hàng dương hai bên đường bị thổi xào xạc, vang vọng như tiếng sóng biển.

La Trì che mắt, kỳ lạ kêu lên: “Chuyện gì vậy? Lẽ nào phía trước có yêu quái?”.

Gió tuy lớn nhưng cũng không thổi quá lâu, La Trì nói xong câu này thì gió cũng ngừng lặng. Cố Sơ phải hết những ngọn cỏ khô trên người, cười nói: “Vụ án khu triển lãm quái dị, em thấy chưa biết chừng cơn gió này là ám hiệu mà ông trời dành cho anh đấy”.

“Ám hiệu gì?” La Trì hỏi xong bèn nhỏ mấy miếng “xui xẻo”.

Cố Sơ bày ra vẻ sâu xa, cuối cùng thốt ra một chữ “Ngộ”.

Lúc men theo con đường nhỏ đi vào phòng thực nghiệm, đầu La Trì vẫn còn dính đầy cỏ. Cố Sơ vốn đi theo sát sau anh nhưng đi mãi, đi mãi bỗng đột ngột dừng lại. La Trì đi hai bước, thấy bên cạnh không có người thì rất lấy làm lạ, quay đầu thì thấy cô đứng gần đó, dáo dác nhìn quanh.

“Sao vậy? Tìm yêu quái thật đấy à?” La Trì cười.

Cố Sơ không đáp lời, ánh mắt ra sức kiếm tìm xuyên qua những hàng dương. Đúng vào lúc gió ngừng lại, tận đáy lòng cô dâng lên một cảm giác thân thuộc, giống như có người nào ở xung quanh mình, nhưng nhìn qua lại không thấy một ai.

Trái tim cô vô cớ đập loạn, đó là cảm giác khi nó gần như nhảy vọt ra khỏi cổ họng.

Rốt cuộc là ai?

La Trì quay ngược lại, kéo cô một cái, “Tìm gì vậy?”.

Cảm giác bỗng chốc không còn nữa, trái tim đập bình thường trở lại, giống như trong mộng lung đã có chuyện gì sắp xảy ra lại bị hành vi vô thức của La Trì phá tan vụn. Cô quay đầu nhìn anh, nét mặt ngơ ngác. La Trì giơ tay khuơ khuơ trước mặt cô, “Ban nãy anh chỉ đùa thôi mà, không phải em sợ đấy chứ?”.

“Không...” Lát sau, Cố Sơ mới tìm lại được giọng nói.

“Đi thôi.” La Trì đưa tay khoác vai cô, vỗ mạnh hai cái rồi an ủi, “Đừng sợ, có chú cảnh sát bảo vệ em, mặc kệ phía trước có yêu ma quỷ quái gì cũng không phải đối thủ của anh”.

Cố Sơ không còn tâm trạng để đùa cợt, cô theo bước chân anh tiến về phía trước, có lúc không cam tâm quay đầu lại nhìn nhưng phía sau không một bóng người.

Đúng như Cố Sơ dự đoán, Lục Bắc Thần quả thực vừa về đã đâm đầu vào phòng thực nghiệm.

Có điều, bầu không khí bên trong hơi kỳ lạ.

Ngữ Cảnh cực kỳ hứng khởi, Phan An cũng dám uống trà sữa trong phòng thực nghiệm, Ngư Khương nhìn tổng thể cũng đầy năng lượng, hai mắt sáng rực, bình thường không mấy vui vẻ với Cố Sơ, hôm nay cũng thân thiện hơn một chút.

“Giáo sư Lục đang ở trong phòng làm việc.” Ngư Khương chỉ tay lên gác, mặc dù nhìn La Trì nói chuyện nhưng cũng không bài xích Cố Sơ, “Hai người lên đó tìm anh ấy đi”.

La Trì chỉ đợi câu nói này, thâm thở dài trong lòng, đúng là có Lục Bắc Thần sẽ có tình người, nếu không có cậu ta ở đây, có lẽ mình đã bị ba quái nhân này đuổi ra ngoài từ lâu. Cố Sơ đi theo sau La Trì, lên được hai bậc cầu thang thì khựng lại, quay đầu gọi Phan An, hất cằm về phía Ngữ Cảnh: “Sao anh ấy phấn khích vậy? Trúng xổ số à?”.

Phan An nhìn nhanh Ngữ Cảnh đang vui đầu viết báo cáo, uể oải nói: “Sức hấp dẫn của xổ số với cậu ta còn không bằng lời khen của giáo sư Lục, sáng nay cậu nhóc này được vị trên gác kia khen, khen cậu ấy làm báo cáo tốt, thế là lập tức có động lực, làm liên tưng tưng, anh nghĩ là trong vòng nửa năm nay cứ để cậu ấy làm báo cáo thôi”.

Lúc ấy Cố Sơ mới hiểu ra nguyên nhân, mỉm cười. Cũng đúng, bình thường Lục Bắc Thần rất nghiêm khắc với Ngữ Cảnh, không cần thận là sẽ bị anh mắng té tát. Khi đó làm việc trong phòng thực nghiệm cô cũng thấy tim đập chân run, vì cứ động một lát lại thấy Ngữ Cảnh cầm một bản báo cáo lên gác, chẳng mấy chốc đã nghe tiếng quát của Lục Bắc Thần vọng xuống.

Trạng thái này của Ngữ Cảnh nói rõ một đạo lý những lời cổ vũ thích hợp có hiệu quả hơn quát nạt.

“Anh còn dám uống trà sữa trong đây?” Cô thấy Phan An vẫn còn đang nhờn nhơ cầm cốc trà sữa không buông, tò mò hỏi.

Lục Bắc Thần ghét nhất là ăn uống gì trong phòng thực nghiệm, trừ phi bận tới đâu tắt mắt tới thật sự không thể ra ngoài thì bình thường tuyệt đối cấm. Nói theo lời Lục Bắc Thần thì sẽ làm cho mùi bay khắp phòng. Nhưng Cổ Sơ thì cho rằng, chính bệnh sạch sẽ của anh gây ra.

Phan An gõ vào cốc: “Hôm nay vị trên đầu quay về, đáng vui đáng mừng, cậu ta cho đặc quyền, không dùng để phí à?”.

Cổ Sơ đã quá quen kiểu cơ hội của Phan An, khéo miệng khe giật, chạy lên gác. Nhưng vừa vào tới cửa đã nghe thấy giọng bức bối của La Trì, “Lục Bắc Thần, cậu có ý gì?”.

Làm cô giật mình, vội đóng cửa phòng lại, bước lên nhìn hai người họ với vẻ kỳ lạ. Cô chỉ lên muện một chút, sao La Trì đã mặt mũi đỏ bừng rồi?

Khi quay sang Lục Bắc Thần, cô thấy anh ngồi nghiêm túc trên ghế, xem một bản báo cáo, chiếc sơ mi trắng càng khiến nét mặt anh thêm nghiêm nghị. Sau khi nghe La Trì nói, anh cũng không ngẩng đầu lên, chỉ hững hờ buông một câu, “Vào phòng gõ cửa là phép lịch sự cơ bản nhất”.

“Từ khi nào tớ vào phòng làm việc của cậu cần gõ cửa?” La Trì đỏ bừng mặt.

Lúc ấy Cổ Sơ mới hiểu, bỗng nhiên cảm thấy không biết nói sao. Thì ra chỉ vì La Trì vào không gõ cửa. Không cần suy nghĩ cũng biết một người bất cần như La Trì, từ khi quen Lục Bắc Thần thì mỗi lần đến đều đẩy cửa đi vào. Vì chuyện này Lục Bắc Thần từng trách mắng anh ấy, nhưng kẻ mù cũng biết câu trách của Lục Bắc Thần cũng nửa đùa nửa thật, phần nhiều giống như bạn bè châm chọc nhau. La Trì dĩ nhiên cũng nhận ra, thế nên vẫn đầu đóng đầy.

Lúc ấy Lục Bắc Thần mới ngược mắt lên, ánh mắt lạnh lẽo, xa cách như mọi lần làm việc. Có lẽ không ngờ Cổ Sơ đến đây, anh hơi sững lại rồi lập tức chau mày, “Sao em lại tới đây?”.

Cổ Sơ thấy anh không vui, lòng cũng thấp thỏm. Câu “Em nhớ anh” xoay tròn mấy lần trong miệng, cuối cùng cô vẫn nuốt xuống, liếm môi nói: “Em cũng muốn biết về vụ tượng sáp”.

“Đúng, là tôi kéo cô ấy tới đây, thời gian không có cậu cô ấy vẫn luôn tìm manh mối về xác của Ngải Hân, vì cái gì? Chẳng phải vì muốn giúp cậu điều tra chân tướng sao? Còn mấy bức tượng sáp của Kỳ Quái, tôi cảm thấy...”

“Thi thể của Ngải Hân tôi sẽ điều tra, nhưng liên quan tới mấy bức tượng sáp đó tôi sẽ không nhúng tay vào, cả phòng thực nghiệm của tôi cũng vậy.” Ngữ khí của Lục Bắc Thần lạnh nhạt ngắt lời La Trì.

406. Q.8 - Chương 407: Tình Yêu Có Thể Vượt Qua Ranh Giới Sinh Tử

La Trì vừa nghe câu này, thái độ lập tức mềm xuống, đi tới trước cười trừ: “Đừng đừng đừng, cậu cố ý chọc tôi phải không? Được, tôi ra ngoài gõ cửa lại còn không được hay sao?”.

Dứt lời, anh ấy quay người đi ra ngoài.

“Không phải tôi không muốn nhận.” Lục Bắc Thần lên tiếng ngăn hành động của anh ấy lại.

La Trì vừa nghe xong câu này, mắt lập tức sáng lên, quay trở lại ngay.

“Vấn đề mấu chốt là anh nghi ngờ nhà điều khắc đó cũng phải có chứng cứ mới được.” Lục Bắc Thần dựa cả người về sau, ngữ khí hờ hững, đặt tập tài liệu trong tay lên mặt bàn, gõ gõ, “Tôi hoặc phòng thực nghiệm của tôi cũng không thể giúp cậu đi tìm đồng thi thể đó được, phải không? Tài liệu tôi đã xem rồi, trước mắt, tôi không giúp được gì cho cậu”.

La Trì nói luôn miệng, “Được được được, chứng cứ bọn tôi sẽ đi tìm. Cậu bận rộn trăm công ngàn việc, chẳng phải là vì muốn đặt lịch hẹn với cậu trước sao?”.

Lục Bắc Thần tỏ vẻ bình thản, “Tôi sẽ căn cứ theo tình hình cụ thể để sắp xếp nhân lực phòng thực nghiệm”.

“Vậy thì tốt.” La Trì xoa hai tay, cười có chút miễn cưỡng.

“Còn việc gì không?” Lục Bắc Thần rút tập tài liệu tiếp theo, mở ra, thấy La Trì vẫn đứng im đó bèn khẽ hỏi.

Sắc mặt La Trì lộ rõ vẻ ngượng ngập. Đừng nói là anh, ngay cả Cố Sơ đứng bên nghe cũng cảm thấy có chút thiếu tự nhiên, đang muốn gợi ý cùng đi ăn trưa thì La Trì lên tiếng: “Vậy tôi đi trước, có chuyện gì liên lạc điện thoại nhé”.

Khi sắp ra tới cửa thì anh ấy dừng bước, quay đầu nhìn Lục Bắc Thần, “Đúng rồi, di động của cậu mãi vẫn không liên lạc được”.

Lục Bắc Thần trầm ngâm giây lát, nói: “Chắc là tín hiệu không tốt”.

La Trì gật đầu, nghĩ gì đó rồi lại nhìn về phía Cố Sơ, “Em có muốn đi cùng anh không? Anh đưa em về bệnh viện”.

Cố Sơ đọc được chút lo lắng trong ánh mắt La Trì, cảm giác hình như anh ấy có điều muốn nói, bèn gật đầu, nhìn Lục Bắc Thần, “Vậy em cũng...”.

“Em ở lại.” Lục Bắc Thần nhẹ nhàng buông một câu.

Cố Sơ hơi sững người, lập tức đánh mắt về phía La Trì, La Trì thấy thế bèn rời đi trước.

Phòng làm việc rơi vào một bầu không khí yên ắng, không còn chất giọng ồn ào của La Trì. Cố Sơ bất chợt cảm thấy không quen lắm, cảm giác khác lạ như có như không tận đáy lòng dần dần xuất hiện. Cô nhìn gương mặt hơi nghiêng đang cúi xuống của anh, cảm giác ấy càng như cỏ hoang leo ra khắp trái tim.

“Trưa nay em muốn ăn gì?” Lục Bắc Thần hỏi một câu nhưng vẫn vùi đầu vào tập tài liệu.

Cố Sơ nào còn bụng dạ ăn uống? Nhớ tới biểu cảm ban nãy của La Trì lúc ra về, còn cả sự ngượng ngập trong nụ cười của anh, suy nghĩ giây lát, cô bèn bước lên, nhẹ nhàng nói: “Em cảm thấy anh hơi quá đáng với La Trì rồi”.

“Vì chuyện gõ cửa?”

“Không phải.” Cố Sơ dựa vào bên cạnh bàn làm việc, cúi đầu nghịch chiếc nhẫn trên ngón áp út, “Em muốn nói tới thái độ của anh”.

Anh ngẩng đầu lên, vô thức liếc qua ngón áp út của cô, sự phức tạp hiện lên trong khoảnh khắc, nhưng cũng lập tức bình thản trở lại rất nhanh, “Thái độ? Trước nay anh vẫn cư xử với cậu ấy như vậy”.

Cố Sơ há hốc miệng, lát sau lắc đầu. Thôi bỏ đi, tất cả đều là chuyện của cảm giác, nói cũng chẳng thể biểu đạt rõ ràng, chỉ bằng nói chuyện cụ thể là hơn: “La Trì căng thẳng vì vụ án này như vậy cũng đều vì anh cả, ban đầu anh ấy cố hết sức muốn thông qua Ngải Hân để điều tra nguyên nhân anh bị tai nạn, sau đó từ buổi triển lãm mới phát hiện ra dấu vết. Nói cách khác, anh ấy đang chạy đôn chạy đáo vì chuyện của anh”.

Lục Bắc Thần ngược mắt lên nhìn cô, nhìn rất lâu.

Cố Sơ bị anh nhìn tới nỗi cả cơ thể cứng đờ, cô cúi đầu đan ngón tay vào nhau. Cô cảm thấy anh đã đứng dậy, đi về phía mình. Lát sau, bàn tay anh khoác qua vai cô, sự ấm nóng của lòng bàn tay qua lớp vải mỏng làm bỏng da thịt cô.

Cô bị anh kéo tới trước ghế. Anh ấn nhẹ lên bả vai cô, cô bèn ngồi xuống chiếc ghế anh vừa ngồi.

“Sơ Sơ.” Anh chống hai tay lên tay vịn của ghế, cúi người xuống, bọc cô trong vòng tay mình, “Chuyện của Ngải Hân liên quan đến anh, anh chắc chắn sẽ điều tra. Nhưng em phải hiểu, anh không muốn em cuốn vào vụ án, dù là vụ án xảy ra bây giờ hay về sau”.

“Vì sao chứ?” Cố Sơ ngạc nhiên.

Anh gơ tay, từng ngón tay gầy rơi xuống đầu mày cô, nói khẽ: “Thành tích hiện tại của em có được không dễ dàng, phải tập trung hết sức lực vào công việc và tiền đồ của em. Vụ án tiền triển ra sao không phải là chuyện em cần bận tâm”.

“Nhưng mà...” Nhưng cô rất muốn giúp anh, giống như khoảng thời gian trước được làm trợ lý cho anh, mặc dù cứ thỉnh thoảng anh lại sưng mặt lên với cô, nhưng không thể không thừa nhận quãng thời gian đó cô sống rất trọn vẹn, cũng rất hạnh phúc.

“Không nhưng nhị nhiều.” Lục Bắc Thần nhẹ nhàng xoa đầu cô, ánh mắt dịu dàng, “Sức lực của con người là có hạn. Em để tâm một bên thì ắt sẽ hờ hững một bên. Hứa với anh, em đừng xen vào, cũng đừng hỏi han chuyện vụ án nữa”.

Nghe xong, mặc dù trong lòng khó chịu nhưng cô cũng biết lời anh nói không phải là không có lý, đành miễn cưỡng gật đầu. Thấy cô đã nhận lời, anh mỉm cười, cúi đầu hôn nhẹ lên trán cô.

Hơi thở của anh phả vào trán cô, mùi diệt khuẩn thường ngày đã giảm bớt đi chút, đã bị thay thế bằng hương sữa tắm và mùi hương thơm tho của nước cạo râu. Không hiểu sao, Cố Sơ có chút căng thẳng, vô thức đẩy anh ra.

Lục Bắc Thần không ngờ cô lại bất thành linh có động tác này, hơi ngẩn ra.

Cố Sơ ý thức được mình đã phản ứng thái quá bèn đứng dậy, ngượng ngập liếm môi, khẽ nói: “Em... đói rồi”.

Anh nhìn cô không rời mắt, lát sau giơ tay về phía cô, “Đi thôi, đưa em đi ăn cơm”.

Cố Sơ nhìn chằm chằm vào bàn tay lớn của anh, rất lâu sau mới từ từ đưa tay mình qua.

Anh nắm chặt lấy.

...

Buổi tối là ca trực của Cố Sơ, mấy ngày tới tới lượt cô cấp cứu, bận tới bù đầu. Hơn nửa năm nay cô luân phiên qua các khoa, không thích nhất chính là khoa Sản, được hưởng niềm vui đón những sinh linh mới ra đời nhưng cũng nhìn thấy không ít không ít bé ra đi, mỗi lần như vậy tâm trạng cô đều hết sức nặng nề. Giống như lúc này đây cô nhận một ca cấp cứu, một cô gái trẻ tự động ở nhà uống thuốc phá thai, kết quả chảy máu không cầm được. Do tình hình cấp bách, cô ta đã tự gọi đến trung tâm cấp cứu.

Cùng với bác sỹ khoa Sản bận ruột suốt gần hai tiếng đồng hồ, cô gái kia cuối cùng cũng qua được thời kỳ nguy hiểm. Cô ta nằm trên bàn mổ, cả người nhợt nhạt như ma, thuốc mê còn chưa hết nên vẫn chưa tỉnh lại.

Lúc Cố Sơ thu dọn dụng cụ thì nghe y tá gây mê nói: “Nghe nói là bị bạn trai đá”.

“Mấy chuyện này đâu có mới mẻ gì.” Bác sỹ khoa Sản tỏ vẻ thản nhiên, ngữ khí cũng nhạt nhòa.

Cố Sơ tò mò hỏi: “Đã xảy ra chuyện lớn như vậy mà gã bạn trai đó vẫn chưa đến?”.

“Là bố mẹ cô ta ký tên, gã đó chắc chắn là không tới rồi.” Y tá thở dài, “Nghe y tá ở kho máu nói, mẹ của cô gái gọi điện cho gã kia chửi um một trận, gì mà đã đồng ý kết hôn rồi giờ lại lật lọng. Tôi nghĩ chắc họ đã đến bước bàn chuyện cưới hỏi rồi, lúc này mà còn bị đá thì con gái làm sao chịu nổi”.

“Không chịu nổi thì tự chà đạp bản thân thế này à? Còn hy sinh cả đứa con? Đứa bé có vô tội không?” Bác sỹ lạnh lùng hừ một tiếng rồi nhìn giờ, “Được rồi, năm phút nữa gọi cô ta dậy”.

Sau khi bác sỹ đi khỏi, người trợ lý giúp việc bên cạnh cười cười: “Nhìn thấy chưa, người ta không thích vậy đâu”.

Đừng nói vị bác sỹ kia khó chịu, ngay cả Cố Sơ cũng cảm thấy lạnh người. Bước vào khoa Sản, cô cứ như luôn nhìn thấy vô số linh hồn các thai nhi đang bay lượn trên đầu.

“Bác sỹ Cố, nghe nói bạn trai cô về rồi?” Người trợ lý cười hì hì, hỏi.

Cảnh Lục Bắc Thần đưa cô tới bệnh viện đã bị mấy cô y tá trong trạm nhìn thấy, trong đó có người nhận ra Lục Bắc Thần, sự tình lập tức đồn âm khắp bệnh viện.

Cố Sơ cũng không định giấu giếm, cứ thẳng thắn thừa nhận, “Phải, anh ấy về rồi”.

“Đúng là phúc lớn mạng lớn.” Trợ lý chân thành nói: “Nói theo lời các cụ ngày xưa thì “Đại nạn không chết ắt có phúc về sau”. Tôi thấy, chuyện tốt của hai người chắc cũng sắp đến rồi chứ?” Dứt lời, cô ấy gõ lên chiếc nhẫn của cô.

Cố Sơ cười: “Linh tinh.” Rồi cô chỉ vào đồng hồ, “Nhìn kìa, đừng để bị ăn mất đấy”.

“Không phải tôi nhiều chuyện, nhìn thấy chưa, một ví dụ đầy máu đang bày ra trước mắt kìa kìa.” Người trợ lý chỉ vào cô gái trên bàn mổ, “Kết hôn rồi còn trở mặt được nữa là chưa kết hôn. Bạn trai cô đẹp trai như vậy, phải trông chặt một chút”.

“Được được được, xin ghi nhận lời chỉ dạy của cô.”

Sau khi ra khỏi phòng mổ, tâm trạng của cô không còn thoải mái như ban nãy nữa.

Sau khi trở về, Lục Bắc Thần không nhắc tới chuyện tìm chiếc nhẫn, hẹn cô ở nhà hàng cũng không nhắc tới chuyện kết hôn. Tối đó anh đang xem “Bá Vương biệt Cơ”, câu thoại ấy tới giờ vẫn còn văng vẳng bên tai cô: Ta nghĩ, hôm nay là ngày ta và chàng ly biệt...

Cô siết chặt tay nhưng bị chiếc nhẫn cửa vào đau đớn...

...

Trên đường đi về phòng trực, ngang qua trạm y tế, hai cô y tá đang trực ca đêm, một trong hai người đang kể chuyện ma, người còn lại lắng nghe. Đã hơn chín giờ tối, hành lang im phăng phắc, thế nên một số tình tiết mà cô y tá kia kể cũng lọt vào tai Cố Sơ. Cô bước tới trước, cầm sổ ký một chữ, cô y tá đang nghe câu chuyện có lẽ quá nhập tâm nên bất thành linh nhìn thấy một cái bóng trắng lướt qua, cô ta giật mình cũng làm cô y tá đang kể chuyện kia rợn người.

Sau khi nhìn rõ người xuất hiện, cô y tá mới vỗ ngực, “Bác sỹ Cố, là chị à”.

Cố Sơ nhìn giờ trên tường, thì thầm, “Đêm hôm mà kể chuyện ma hả? Trực đêm không sợ à?”.

Cô y tá kể chuyện cười hì hì, “Tại tối hôm qua em xem một bộ phim ma về đề tài vị hôn phu, xem xong cảm thấy rất xúc động nên kể cho cô ấy nghe. Bác sỹ Cố, chị từng xem bộ phim đó chưa?”.

“Chị không hứng thú lắm với phim ma.” Cố Sơ mỉm cười. Đùa sao, trước đây thường xuyên đi xem xác chết với Lục Bắc Thần còn chưa đủ, còn phải xem loại phim này để hành xác ư?

Trở về phòng làm việc, cô hơi uể oải, bạn phẫu thuật buổi tối vẫn chưa ăn cơm, bây giờ tim vẫn còn đập thình thịch. Cô nhét tạm chiếc bánh bao vào bụng, cổ họng lại đau rát vô cùng, có lẽ điều hòa tổng được hạ xuống quá thấp, cô hơi cảm lạnh rồi.

Giữa lúc đó lại có thêm vài bệnh nhân, cô lại phải cùng bác sỹ khoa cấp cứu bận lên bận xuống, khi trở về khoa thì cô đã mệt mỏi không chịu nổi, ngã vật ra giường. Đầu vẫn còn choáng váng u uất, cô kéo chiếc chăn mỏng, hắt sang một bên. Cô nằm trên giường, trần trọc mãi vẫn không ngủ được, càng mệt lại càng tỉnh táo, chiếc giường đơn kêu kè kệt, cực kỳ chói tai trong đêm tối.

Người ta một khi mất ngủ, những suy nghĩ trong đầu cũng bắt đầu rời rạc, một số suy tư kỳ lạ nảy ra. Cố Sơ nghĩ tới câu chuyện của cô y tá, nghĩ tới những đoạn vô tình lọt vào tai.

“Nữ chính len lén đi theo tới phòng sách, nhìn trộm qua khe cửa nhỏ thấy vị hôn phu của mình, cậu đoán xem, rồi sao nữa?”

“Sao nữa?”

“Vị hôn phu của cô ta đang ngồi trên ghế, khâu ngực mình lại, từng mũi từng mũi. Lúc ấy nữ chính mới hiểu ra nguyên nhân anh ta không dám cởi áo trước mặt mình. Thì ra lúc xảy ra tai nạn anh ta đã chết rồi, bây giờ thứ trở về, là hồn ma...”

Cố Sơ ngồi bật dậy khỏi giường, trái tim trong lồng ngực nhảy lên dữ dội, màng nhĩ bị va đập, đau nhức. Giọng nói của cô y tá vẫn còn lặp đi lặp lại, hết như một lời bùa chú.

Cô thầm mắng bản thân: Cố Sơ, mày đang nghĩ lung tung gì vậy? Mày lại đi tin Lục Bắc Thần quay về là ma à? Ngay cả đứa trẻ ba tuổi cũng biết là mê tín.

Cô xuống giường, với lấy cốc nước, tu ừng ực, rồi lại ngã ra giường, ngủ tiếp.

Chẳng biết đã qua bao lâu, trong lúc mơ mơ hồ hồ cô cảm giác có người bước vào, suy nghĩ đầu tiên hiện lên trong lòng là: Toi rồi, quên không khóa cửa, là trộm à? Hay kẻ nào có ý đồ đen tối?

Muốn nhúc nhích nhưng làm không nổi, cứ như bị bóng đè.

Người đó ngồi xuống đầu giường, hình như giơ tay vuốt lên má cô. Rất nhanh, cô cũng thực sự cảm nhận được người đó đang vuốt ve mặt mình, đầu ngón tay hơi lạnh, khiến cái đầu choáng váng của cô được thức tỉnh trong chốc lát.

Bởi vì cô ngửi thấy mùi thuốc diệt khuẩn, cực nhẹ, hòa vào không khí rồi được cô hít vào phổi.

Bác Thần...

Cô gọi tên anh, trái tim càng đập nhanh hơn. Cô cố gắng mở mắt ra nhìn rõ gương mặt anh nhưng vô ích. Cô nhìn không rõ, chỉ có thể cảm nhận nhiệt độ ngón tay anh.

“Sao lại không biết chăm sóc bản thân thế này...”

Trong mộng lung, dường như cô nghe thấy người đàn ông đang nói chuyện với mình, giọng nói trầm như đá, nặng nề đè xuống ngực cô.

Anh trở về đi, trở về chăm sóc em... Cô ra sức thét, chỉ cảm thấy cổ họng càng đau thêm.

Bàn tay của người đàn ông dịu dàng cọ qua gương mặt cô, loáng thoáng lại nghe thấy anh nói: “Đồ ngốc, anh vẫn luôn ở đây mà, âm thầm chăm sóc em”.

Bác Thần...

Lục Bắc Thần!

Cổ Sơ đột ngột tỉnh dậy, trán lấm tấm mồ hôi lạnh.

Ngoài cửa sổ, trời tờ mờ sáng, đường chân trời, phía đường chân trời mới chỉ thấp thoáng một vệt hồng, giống như được che một tấm mạng lên vậy. Rất lâu sau Cổ Sơ mới tỉnh ra là mình nằm mơ, giấc mơ này quá chân thực, thật tới nỗi mùi hương của anh tới giờ vẫn còn đan cài trong từng hơi thở.

Cả đêm không có bệnh nhân nào, đây cũng là đêm nhẹ nhàng nhất kể từ ngày cô trực ban.

Cô ra sức xoa mặt, cố gắng để bản thân thoát khỏi cơn mơ, nhưng cô vẫn nhớ Lục Bắc Thần đến cồn cào, hôm qua anh bận trong phòng thực nghiệm cả đêm không về ư? Cô cầm di động để trên đầu giường lên, định gọi điện hỏi anh, chợt khựng lại.

Trên đầu giường có thêm một cốc nước, cô cầm lên ngửi ngửi, là nước C sủi, vẫn còn âm ỉ. Cổ Sơ nghĩ mãi vẫn không nhớ ra tối qua trước khi ngủ đã đặt cốc C sủi đây. Cô vén chăn ngồi dậy, đột ngột quay đầu nhìn chiếc chăn.

Sống lưng cô dần dần căng cứng...

Tối qua cô thấy nóng nên quăng chăn qua một bên, cô còn nhớ rất rõ, ban này khi tỉnh lại, chăn lại được đắp lên người.

Lẽ nào...

Tối qua cô không hề nằm mơ!

Không lẽ thật sự là Lục Bắc Thần?

Suy nghĩ này không thành lập lắm vì anh chẳng vô duyên vô cớ chạy tới bệnh viện rót nước và đắp chăn cho cô. Chuyện này quá kỳ lạ, nhưng vẫn không kiểm chế được, gọi điện thoại cho anh, nhưng gọi hết lần này đến lần khác không được.

Nghĩ lại, cô bèn gọi vào máy bàn của phòng thực nghiệm, đầu kia bắt máy rất nhanh.

“Bác Thần?”

“Sao vậy?” Giọng nói ở bên đó nghe có chút mỏi mệt.

Không cần nghĩ Cố Sơ cũng biết anh đã thức cả đêm. Cô đau lòng vô cùng, nhẹ nhàng hỏi: “Tối qua anh ở phòng thực nghiệm suốt à?”

“Đúng vậy.” Bên đó Lục Bắc Thần khẽ động, có tiếng ghế kêu kéo, hình như anh đứng dậy rót nước, “Hồ sơ nửa năm nay chất thành núi rồi”.

“Thế là... anh chưa rời khỏi đó phút nào sao?”

Đầu kia có chút khó hiểu, “Xảy ra chuyện gì vậy?”.

“À không sao... em chỉ hỏi thôi.” Cố Sơ chữa lại.

“Có chuyện thì phải nói với anh.” Đầu kia cất giọng dịu dàng.

“Thật sự không sao mà, tại... em nhớ anh thôi.”

Có vẻ như anh vừa thở phào.

Kết thúc cuộc điện thoại, Cố Sơ quay đầu nhìn cốc C sủi, đầu sủi bọt như nồi tương hồ, nghĩ sao cũng nghĩ không thông suốt. Theo lý mà nói, Lục Bắc Thần thật sự không có nhiều thời gian để chạy tới tìm cô, cho dù có tới, sao không đánh thức cô? Huống hồ, anh thực sự còn chẳng tới.

Cô rửa mặt cho tỉnh táo, trên hành lang đã vang tiếng bước chân, là nhân viên và người quét dọn tới làm việc sáng sớm. Khi tới trạm y tế, cô y tá kể chuyện ma hôm qua đã không còn ở đó nữa, đổi ca cho một người khác, chỉ còn người ngồi nghe chuyện đang giao ca, sau khi nhìn thấy Cố Sơ, cô ấy chào một câu rất ngọt ngào.

Cố Sơ gật đầu, ký tên xong định về nhà nghỉ ngơi, nhưng chớp mắt đã nhớ lại sự kỳ quái sáng nay, bèn gọi giật cô ấy lại.

“Tối qua có ai vào phòng khám của chị không?”

Cô y tá lập tức trả lời ngay, “Có, bệnh nhân ạ”.

“Chị hỏi sau nửa đêm ấy.”

Cô y tá chớp chớp mắt, “Nửa đêm có thêm nhiều bệnh nhân nhưng phòng khám của chị không có thì phải, em cũng không rõ lắm, tối qua em mãi lo cho số bệnh nhân mới”.

Cố Sơ nghe xong, chẳng hiểu sao có chút thất vọng. Thật ra cô đã sớm biết đó chỉ là một giấc mơ, cô cũng không hiểu mình đang kỳ vọng điều gì. Cốc nước kia có lẽ cô mơ mơ màng màng ngủ rồi đi rót, con người ta trong lúc ốm thường không tỉnh táo lắm. Chiếc chăn càng dễ giải thích, cảm thấy lạnh thì kéo lên đắp thôi.

Vứt hết mọi suy nghĩ linh tinh, cô y tá bên đó tạm biệt cô rồi ra về, cô bỗng gọi cô ấy lại.

“Bác sỹ Cố còn chuyện gì ạ?”

“À...” Cố Sơ ngẫm nghĩ rồi hỏi, “Câu chuyện tối hôm qua... kết thúc thế nào?”.

Cô y tá nhất thời chưa kịp hiểu chuyện gì, cứ nhìn cô khó hiểu.

“Câu chuyện ma về vị hôn phu mà hôm qua Tiểu Lưu kể cho em nghe ấy.” Cố Sơ nhắc lại.

“À à à... Chuyện đó ấy ạ.” Cô y tá cười hì hì: “Cuối cùng nam nữ chính lại về với nhau chị ạ”.

Cố Sơ sững người, “Nam chính chẳng phải là ma sao?”.

“Thế mới nói tình yêu quả thực cảm động. Nữ chính sau khi biết chuyện nam chính là ma đã nói: Dù anh có là người hay ma, em cũng sẽ lấy anh.” Cô y tá nắm chặt hai tay, nét mặt xúc động.

Cố Sơ không ngờ tới, cứ sững sờ.

“Đây gọi là tình yêu có thể vượt lên cả sinh tử. Chỉ cần người còn ở đó, dù có phải vượt qua trăm núi ngàn sông, thậm chí vượt lên cả sinh tử, cũng quyết phải tìm được người, sống bên người.” Cô y tá nói cứ như một chuyên gia tình yêu.

Cố Sơ lẩm bẩm: “Vượt qua ranh giới sinh tử...”.

“Bác sỹ Cố, tình yêu của chị và giáo sư Lục cũng khiến bọn em ngưỡng mộ lắm. Anh ấy rời xa lâu như vậy, chẳng phải bây giờ vẫn quay về sao? Quá tốt, tình tiết này kể ra không hề thua kém phim điện ảnh đâu”.

Lúc ấy Cố Sơ mới hoàn hồn, im lặng nhìn cô ấy mỉm cười.

Nhất định là cô bị ốm rồi, thế nên mới quan tâm tới kết cục của vị hôn phu, cô nghiêm khắc mắng bản thân: Mày nghĩ lung tung gì vậy?

Trở về nhà Tây, Cố Tư còn chưa dậy, đốm hồng nơi chân trời đã từ từ mọc lên, hắt những tia nắng êm ái và tĩnh lặng xuống phòng khách. Cố Sơ thay xong giày và quần áo, đang định làm chút đồ ăn sáng thì nghe thấy tiếng di động âm ỉ.

Cầm lên xem, thì ra là La Trì.

Sau khi nhận máy, Cố Sơ còn chưa kịp nói gì, đầu kia đã hưng phấn như ăn phải thuốc nổ: “Này em gái Cố, Lục Bắc Thần có đang ở cạnh em không?”.

“Không ạ, anh ấy ở phòng thực nghiệm.” Cố Sơ phát đầu đầu vì giọng nói ấy nhưng vẫn không khỏi tò mò, “Sao thế ạ?”.

“Lục Bắc Thần quả là thần.” Bên kia La Trì vẫn hùng hù hỏ hỏ, “Bây giờ nghĩ lại hôm qua anh không nên trở mặt với cậu ấy”.

Cố Sơ trực cả đêm rồi lại bị giấc mơ gây rối, La Trì nói xong cô càng ù ù cạc cạc. Cô cắt đứt hành vi tự lên cao trào của anh, “Anh có thể nói với em chuyện gì đã xảy ra trước không?”

“Kỳ Quái, gã thiết kế tượng sáp đó!” La Trì nói lớn tiếng, “Ông trời ạ, bao nhiêu là thi thể, hóa ra hán giầu bao nhiêu là thi thể! Tồi qua đã bị cảnh sát lật ra hết!”.

“Hả?” Cố Sơ sững sốt, lại hỏi: “Liên quan gì tới Lục Bắc Thần?”.

“Thì chính Lục Bắc Thần cung cấp manh mối, nếu không bọn anh chỉ có thể nhìn Kỳ Quái ung dung vào ra ra mà chẳng có cách gì.” La Trì ở đầu kia đúng là cảm ơn hết lời, “Tay Lục Bắc Thần này thường ngày trông thì hơi lạnh lùng một chút nhưng đúng là kiểu khẩu xà tâm Phật điển hình. Xem ra, cậu ấy vẫn coi anh là bạn bè”.

407. Q.8 - Chương 408: Rốt Cuộc Cậu Định Giở Trò Gì?

Kỳ Quái, sau nhiều năm vắng bóng đã nhờ vào một buổi triển lãm lấy chủ đề là “Úc” một lần nữa chấn động toàn quốc. Ban đầu, chiến dịch truyền thông của buổi triển lãm đã được áp dụng một cách rất tài tình, không phải là cách rầm rộ bùng nổ mà mọi người quen dùng hiện nay, mà lặng lẽ nổi tiếng ngay trong giới, lợi dụng tính chân thực của những lời truyền miệng và tính tốc độ của thông tin báo mạng, thế là buổi triển lãm về cái chết này đã thành công chưa từng thấy.

Nếu trong đó chưa từng xuất hiện thi thể của Ngải Hân thì buổi triển lãm rầm rộ này sẽ kết thúc một cách viên mãn. Nhưng trên thực tế, buổi triển lãm được coi là hoàn hảo trong mắt của đám người này lại che giấu một bí mật khiến người ta thăng thốt. Hoặc có thể nói thế này: Trên đời không có thứ gì hoàn mỹ, một khi thực sự hoàn mỹ đến thế, đây mới là sự đáng sợ chết người.

Sau khi La Trì nhăm vào Kỳ Quái, hán ta bèn chơi trò “anh muốn điều tra thì tôi hợp tác, anh gọi tôi tới hỏi chuyện, cần trả lời thế nào thì trả lời như thế, anh muốn kiểm tra khu triển lãm cứ kiểm tra, thậm chí anh có thể cắt tượng sáp ra xem bên trong có thi thể hay không”. Thế nên khoảng thời gian này, Kỳ Quái trở thành một nhà điêu khắc cao quý, bày ra điệu bộ “tôi có thể chịu đủ mọi khổ sở vì nghệ thuật”, khiến cảnh sát hết cách.

Tìm kiếm một thi thể thi như mò kim đáy bể, nhưng nếu là cả đám thi thể thì sao?

Khi đồng nghiệp giao cho La Trì ảnh chụp hiện trường, anh cực kỳ sửng sốt. Sau khi so sánh, cuối cùng anh đã khẳng định trong khu triển lãm xuất hiện bao nhiêu bức tượng thì phía cảnh sát cũng tìm được tương ấy thi thể.

Ngoài sửng sốt, La Trì còn cảm thấy máu huyết sục sôi, là khi phần nộ và hưng phấn giao hòa làm một rồi đồng thời bộc phát. Phần nộ vì một kẻ luôn sống bằng tiêu chí hy sinh vì nghệ thuật lại phạm một tội nghe ra rợn người đến vậy, hưng phấn vì một manh mối quan trọng đến vậy đã được moi ra, vụ án này cuối cùng cũng đã có tiến triển.

Thế nên, sau khi gọi điện cho Cố Sơ, anh bèn phi như bay tới phòng thực nghiệm.

Ngữ Cảnh đón tiếp anh, đeo một chiếc kính gọng đen cực lớn, quần mắt thâm xì, đầu bù tóc rối. Sau khi thấy vậy, La Trì chỉ vào đầu cậu ấy, cười hỏi: “Chẳng lẽ cậu ngồi cả đêm làm báo cáo?”.

Ngữ Cảnh chưa kịp trả lời, Phan An bên kia đã uể oải nói: “Đã bảo là cậu ta làm hết báo cáo trong vòng nửa năm tới mà lại”.

La Trì kinh ngạc, nhìn Ngữ Cảnh như nhìn một quái nhân: “Được Lục Bắc Thần khen một câu là cậu điên luôn à?”.

Ai ngờ Ngữ Cảnh ra vẻ nghiêm túc, “Em tuyệt đối sẽ không phụ sự kỳ vọng của giáo sư Lục”.

La Trì nhất thời á khẩu, khi quay đầu lại nhìn Phan An thì thấy anh ta đang ung dung thưởng thức cafe, nhiều đường nhiều sữa. Vừa mới bước vào cửa, La Trì đã ngửi thấy hỗn hợp formalin và cafe, không thể diễn tả hết sự khó chịu. Phan An nghe xong lời của Ngữ Cảnh bèn cười, nói với La Trì: “Thấy chưa, thấy chưa, Ngữ Cảnh nhà chúng tôi đúng là ngố”.

Ngữ Cảnh giận dữ lườm Phan An.

La Trì không can dự vào cuộc tranh luận của họ, anh hỏi đến Lục Bắc Thần. Ngữ Cảnh báo cho anh rằng giáo sư đang nghỉ ngơi trên gác, còn nói thêm: Giáo sư của chúng tôi đã bận rộn suốt cả đêm, nếu không có việc gì gấp thì đừng quấy rầy anh ấy.

Hoàn toàn mang dáng vẻ hết lòng bảo vệ.

Nghe xong La Trì sửng người, sau đó lên tiếng: “Vậy xin hỏi Đại tổng quản, tôi tìm cậu ấy bàn chuyện vụ án có phải là việc quan trọng hay không?”.

Ngữ Cảnh tỏ vẻ ngượng ngập, xoa xoa mũi, “ồ” lên một tiếng rồi không nói gì nữa.

Phòng làm việc trên gác rất yên ắng. La Trì đứng trước cửa, nghĩ tới tình huống ngày hôm qua, anh định giơ tay gõ cửa, nhưng suy nghĩ này bị dập tắt rất nhanh. Tên đó đang nghỉ, đột ngột thế này liệu có làm cậu ấy sợ không? Chi bằng cứ nhẹ nhàng vào đó trước rồi tính.

Không ngờ anh vừa mở cửa đã nhìn thấy Ngư Khương.

Cô ta đang ngồi trên sofa, quay lưng về phía La Trì, bất động nhìn Lục Bắc Thần đang nằm trên sofa, nhắm mắt nghỉ ngơi, không biết cô ta đang nghĩ gì, tóm lại không hề phát hiện ra La Trì đã vào.

La Trì ho khê một tiếng, lúc ấy Ngư Khương mới biết, quay đầu nhìn thấy anh, vội vàng đứng dậy. Anh gật đầu với cô ta, coi như chào hỏi, nhưng lại cảm thấy cô ta cứ kỳ kỳ. Khi cô ta gần ra tới cửa, anh bèn hạ thấp giọng hỏi một câu: “Cô không sao chứ?”.

Ngư Khương lắc đầu, không nói gì đã rời khỏi phòng làm việc.

Sau khi đóng cửa lại, đầu mày của Ngư Khương dần dần nhúu chặt lại. Kỳ lạ thật, sao Vic không vào trong phòng nghỉ?

Bên trong, La Trì đang suy nghĩ làm sao để đánh thức Lục Bắc Thần. Nếu là trước đây, có thể anh sẽ mặc kệ, tới đập cái bốp vào người cậu ta. Nhưng sau ngày hôm qua, chẳng hiểu sao anh lại mất đi dũng khí tùy tiện ấy.

Ngẫm nghĩ mãi, vụ án trong tay vẫn cần cậu ấy tiếp tục giúp đỡ, anh bắt đầu ho, hết tiếng này tới tiếng khác. Cuối cùng Lục Bắc Thần cũng có động tĩnh, sốt ruột nhíu mày, đôi mắt vẫn nhắm, “La Trì, cậu rảnh lắm à?”.

La Trì thấy anh đã tỉnh bèn ngồi phịch xuống bên cạnh, cười: “Bạn chứ, dĩ nhiên là bạn, nhưng có bạn cách mấy vẫn phải qua cảm ơn cậu đã”.

Lục Bắc Thần từ từ mở mắt ra, im lặng nhìn anh ấy.

La Trì bắt gặp biểu cảm này, vội giải thích: “Cậu đừng hiểu lầm, tôi tới cảm ơn cậu thật. Nếu không nhờ cậu, có thể tới bây giờ vẫn không bắt được cái đuôi của Kỳ Quái. Cậu cũng vì anh em lắm, Chloe cũng thế!”.

Ngoài cửa sổ là ánh nắng rực rỡ, từng tia sáng hắt lên gương mặt Lục Bắc Thần, phác họa từng đường nét trên nụ cười anh, nhưng đôi mắt kia vẫn âm u khó hiểu. Anh ngồi dậy, lãnh đạm nói: “Việc nhẹ nhàng thôi”.

Anh đi tới trước cửa sổ, nhìn ra phong cảnh bên ngoài, không biết đang suy nghĩ gì. La Trì nhìn qua, anh đứng ngược chiều sáng, bóng hình rất mờ ảo, nhìn rất mơ hồ. Ánh nắng chói chang khiến đôi mắt La Trì nhức nhối.

Ánh sáng...

Anh ấy bất chợt nhớ lại câu nói của Cố Sơ: Lúc nghỉ ngơi, Lục Bắc Thần không chịu được có ánh sáng.

La Trì lại nhìn về phía cửa sổ, còn Lục Bắc Thần đã ngồi xuống ghế, ánh nắng hắt nghiêng qua bờ vai anh, gương mặt đó không thể thân thuộc hơn được nữa. Nhưng anh ấy nhìn rõ, ô cửa sổ này không có rèm.

“Những gì có thể cung cấp, tôi đã cung cấp rồi, cậu còn tới tìm tôi làm gì?”

Một câu nói của Lục Bắc Thần đã cắt ngang mọi ngập ngừng của La Trì. Anh ấy phản ứng lại, nói ngay: “Đừng thế, dĩ nhiên phải tới tìm cậu rồi, trong núi có nhiều xác chết như thế, người làm pháp y cũng phải tới hiện trường chứ?” Dứt lời, anh ấy đưa tài liệu trong tay cho anh rồi kéo ghế, ngồi xuống đối diện anh.

Đây là một phần tài liệu liên quan tới đồng thi thể, tới qua sau khi La Trì nhận được phần tài liệu điện tử này cũng đã quá nửa đêm, đọc xong hết anh ấy cũng chẳng ngủ tiếp được nữa. Thi thể không phải được phát hiện ở Thượng Hải. Tám giờ hai mươi phút tối qua, tại thị trấn Cảnh Đức xa xôi, cảnh sát nhận được tin báo án, người báo án nói trong một sơn động ở vùng ngoại ô, phát hiện vô số thi thể, xin được trợ giúp.

Khi cảnh sát địa phương tới kịp thì thấy trong một sơn động rộng lớn được người ta dựng lên không biết bao nhiêu tấm sắt, mỗi tấm sắt dài hơn một thân người, được dựng ngổn ngang trên vách tường. Khi nhìn kỹ thì mới sững sốt, trên mỗi tấm sắt đều có một xác chết. Cuối cùng cảnh sát đã làm thống kê, trong sơn động có tổng cộng năm mươi thi thể.

Vụ án này vốn dĩ không liên quan tới cảnh sát Thượng Hải, nhưng cảnh sát Giang Tây khi đăng ký cho thi thể đã bắt ngờ phát hiện ra xác của Ngải Hân, thế nên mới liên lạc với Thượng Hải.

“Thật không ngờ cậu có thể bảo Chloe tìm đến tận một nơi xa xôi như thị trấn Cảnh Đức. Tối qua nếu không có cậu ta, phía Giang Tây cũng chẳng thể liên lạc với chúng tôi nhanh vậy.” Nhân lúc Lục Bắc Thần đang đọc tài liệu, La Trì bổ sung một câu.

Theo tin tức của cảnh sát Giang Tây, khi đó người báo án là một thám tử tư tên Chloe, mà sau khi phát hiện ra những thi thể này, Chloe cũng nói rõ với cảnh sát chuyện buổi triển lãm. Cảnh sát Giang Tây lên mạng tìm kiếm, biết được mức độ nổi tiếng của nó, sau khi so sánh từng thi thể với các bức tượng sắp mới kinh hoàng phát hiện ra, năm mươi thi thể vừa khớp với năm mươi nguyên mẫu của tượng, trong đó có Ngải Hân, người mà cảnh sát Thượng Hải vẫn luôn tìm kiếm.

Cả đám thi thể bị phát hiện, đây là vụ trọng án trong các vụ trọng án, lại còn dính líu tới vụ án Thượng Hải đang điều tra, phía Giang Tây lập tức liên lạc với cảnh sát Thượng Hải.

“Năm mươi cái xác, năm mươi đấy!” La Trì lại nói, đập bàn rất mạnh, “Tên Kỳ Quái này cũng lợi hại thật, có thể giấu năm mươi cái xác vào trong sơn động. Tối bây giờ tôi vẫn không thể hiểu nổi xác của Ngải Hân

đã bị đánh cắp kiểu gì”.

Lục Bắc Thần đọc tài liệu, đầu vẫn chưa ngẩng lên, chỉ khẽ hỏi: “Cậu còn chưa bắt hần ta lại hỏi cho rõ ràng?”.

“Tên đó chuồn rồi, cảnh sát đã ra lệnh truy nã.”

“Bị cảnh sát cả hai vùng nhắm vào, muốn chạy cũng không phải chuyện dễ dàng.”

La Trì nghiêng răng nghiêng lợi, “Lưới trời lồng lộng, thưa nhưng khó thoát”.

Lục Bắc Thần không nói gì.

“Này, tôi rất muốn biết cậu có được thông tin kiểu gì.” La Trì tỏ vẻ hiếu kỳ, “Đã điều tra được tới tận thị trấn Cảnh Đức rồi, sao có thể?”.

“Muốn biết hả?” Lục Bắc Thần ngược mắt lên, cười mà như không cười.

La Trì gật đầu.

Lục Bắc Thần cười khê, “Thật ra không liên quan tới tôi, công lao là của Chloe, tôi chỉ bảo cậu ấy âm thầm điều tra chuyện này mà thôi”.

“Cao thủ giữa đời thường mà.” La Trì chân thành nói, xoa xoa rồi tiếp lời: “Bây giờ năm mươi cái xác vẫn còn ở Giang Tây, vì dính líu tới vụ án ở Thượng Hải, thế nên các đồng nghiệp trong tổ chuyên án đã vội qua đó hợp tác rồi. Cậu tính đi, khi nào thì cậu xuất phát?”.

Lục Bắc Thần nghe xong nhướn mày: “Xuất phát? Đi đâu?”.

“Cùng tôi tới Giang Tây.”

Lục Bắc Thần gấp tài liệu lại, “Tôi chưa hề nói sẽ cùng cậu tới Giang Tây”.

“Đừng, ban nãy tôi đã nói rồi, nhiều thi thể như vậy cũng nên có pháp y qua đó chứ.”

“Phía Giang Tây không có pháp y sao?”

“Chẳng phải vụ này liên quan tới chúng ta hay sao?”

Lục Bắc Thần nhìn cô: “Tôi nói rồi, tôi chỉ chịu trách nhiệm điều tra thi thể của Ngải Hân, những người khác tôi không tham gia. Dĩ nhiên, tôi có thể cùng cậu tới Giang Tây một lần, nhưng mục tiêu của tôi chỉ có thi thể của Ngải Hân mà thôi”.

“Cậu đã tham gia vào điều tra chuyện này rồi, còn bỏ mấy cái xác à? Trong hệ thống của chúng ta có pháp y nhưng kéo cậu tới trợ giúp không được hay sao?”

Lục Bắc Thần cười, “Cảnh sát La, cậu phải hiểu rõ, bên đó là năm mươi thi thể, trên tài liệu viết rất rõ ràng. Đa số trong đám thi thể này đều bị mất sau hai năm chôn cất. Nguyên nhân chết của họ rất đơn giản, chết bệnh, chết tự nhiên, tự sát... Ngoại trừ Ngải Hân ra, tôi thật sự không hiểu còn phải điều tra cái gì từ bốn mươi chín cái xác còn lại”.

La Trì thấy thái độ của anh không giống đùa cợt, bỗng sốt sắng, “Cậu không thể chỉ vì Ngải Hân đắm vào mình mà độc quan tâm tới Ngải Hân chứ?”.

Lục Bắc Thần vẫn bình thản, hỏi ngược lại: “Thực tế là cậu cảm thấy tôi nên quan tâm tới ai? Bảo tôi tới hiện trường điều tra lần lượt từng cái xác sau đó đưa ra kết quả giám định pháp y? La Trì, cậu nên biết thời gian của tôi rất quý báu, công việc mang tính lặp lại tôi sẽ không làm”.

“Tôi biết nguyên nhân cái chết của hầu hết các thi thể đó đều không có gì đáng nghi, duy chỉ có một điều là sau khi hạ táng, thi thể lại mất, được người nhà báo cảnh sát. Nhưng cậu đừng quên, Ngải Hân không phải trường hợp đặc biệt, cùng một nhóm tượng sáp với cô ta còn ba người nữa, ba người đó chết thế nào còn không biết. Gia đình họ khi báo án chỉ nói là mất tích, lẽ nào không đáng ngờ ư?” La Trì dốc hết khả năng mồm mép để tranh cãi với anh.

Lục Bắc Thần im lặng.

Thấy anh không nói nữa, tia hy vọng dấy lên trong đôi mắt La Trì, anh ấy hắng giọng: “À... tôi cũng biết cậu chỉ độc mồm độc miệng thôi, cứ nói không lo không lo, cuối cùng vẫn lo, đúng không?”.

Rất lâu sau, Lục Bắc Thần lục tìm một hộp thuốc lá, rút ra hai điếu, đưa cho La Trì một điếu, một điếu ngậm lên miệng. La Trì có lòng nịnh nọt, sau khi nhận thuốc lại châm lên cho cả hai. Anh ấy cứ quan sát biểu cảm của Lục Bắc Thần mãi, sợ một giây sau anh lại nói câu từ chối khéo.

Thật ra trong hệ thống công an, các pháp y xuất sắc không hiếm gặp. Nhưng La Trì có lòng riêng, anh ấy nghĩ thông qua Lục Bắc Thần có thể hoàn toàn tham gia vào điều tra chuyện triển lãm. Địa điểm xảy ra tai nạn nửa năm trước không phải khu vực của anh ấy, rất nhiều lúc anh ấy chỉ có thể điều tra âm thầm, về sau anh ấy báo cáo lên cấp trên nghi vấn vụ triển lãm, sếp mới đề cao coi trọng, nhưng cuối cùng chủ lực vẫn không rơi vào tay anh. Giờ đã tìm ra được năm mươi thi thể tại Giang Tây thì vụ trọng án này liên quan mật thiết tới vụ tai nạn và khu triển lãm, còn không để anh tham gia anh sẽ phát điên mất.

Lục Bắc Thần thì khác, cậu ấy không ở trong thể chế, không thuộc biên chế, dựa vào sự chuyên nghiệp và kinh nghiệm, tiếp nhận vụ án này và làm chuyên gia là việc rất tự nhiên. Vậy thì tới khi đó, anh cũng có thể lấy lý do bảo vệ an toàn cho Lục Bắc Thần để tham gia vào vụ án, một công đôi việc.

Đây là suy tính nhỏ của La Trì, đương nhiên không thể nói cho Lục Bắc Thần nghe vì rõ ràng là anh đang gián tiếp lợi dụng Lục Bắc Thần.

Lục Bắc Thần rít một hơi thuốc, lúc thở ra rất nhẹ nhàng. Qua làn khói, ánh mắt anh có sự suy nghĩ rõ ràng. La Trì cũng đợi anh lên tiếng, đợi tới khi điếu thuốc của cả hai sắp cháy hết.

“Đừng do dự nữa, cậu cứ coi như vì tôi không được hay sao?” La Trì nhả mạnh làn khói cuối cùng ra khỏi miệng, chọc mạnh đầu lọc vào gạt tàn, nói: “Tôi nói thật với cậu vậy, tôi rất muốn tham gia vào vụ án này, chỉ còn cách thông qua cậu thôi”.

Lục Bắc Thần ngược lên nhìn anh ấy, giơ tay với lấy chiếc gạt tàn, dập tắt điếu thuốc. Sau đó ngón trỏ và ngón cái từ từ vẩy về đầu lọc, tới tận khi tia lửa cuối cùng cũng hóa thành vụn, anh mới buông tay, để đầu lọc rơi xuống.

La Trì nhìn chằm chằm động tác này của anh, trong lòng dấy lên một sự khác thường.

“Cậu để tôi suy nghĩ đã.” Lục Bắc Thần hờ hững lên tiếng, rồi giơ tay phủi phủi tập tài liệu cao nửa người bên cạnh, “Cậu cũng thấy đấy, những cái xác đang đợi tôi không chỉ có chỗ trong sơn động”.

Sau khi La Trì đi khỏi, Lục Bắc Thần mới cầm lại tập tài liệu lên tay, lật ra, rồi lại lần lượt kiểm tra, cuối cùng ánh mắt rơi xuống cái tên “Chloe”, tia sáng trong đôi mắt dần dần tối đi, giống như sự u ám trước khi mưa gió bão bùng ập tới, mơ hồ chứa đựng những con sóng dữ khiến lòng người bất an. Rất lâu sau, anh bỏ tài liệu xuống, kéo máy bàn lại, cầm ống nghe lên.

Ấn một dãy số điện thoại.

Đầu kia nhận máy rất nhanh.

“Chloe.” Anh từ từ đọc ra cái tên của đối phương.

Đầu kia lại cười rất sáng khoái, “Xem ra cậu không thích món quà tôi tặng cho lắm”.

“Ai sai khiến cậu?” Ngữ khí của anh lạnh lẽo.

“Dĩ nhiên là cậu rồi.” Chloe vẫn cười, rồi cố tình hỏi với vẻ kỳ lạ, “Lẽ nào... không phải cậu bảo tôi đi điều tra sao?”.

“Rốt cuộc cậu định giở trò gì?” Anh từ từ nắm chặt tay lại.

“Đây cũng là câu tôi muốn hỏi đấy, rốt cuộc cậu định giở trò gì?”

Anh bặm môi, trầm mặt rất lâu rồi bỏ ống nghe xuống.

Phía sau, ánh nắng bị mây đen che khuất, để lại một cái bóng âm u...

...

Khi Lăng Song tìm tới nhà Tây, Cố Sơ đang ngủ bù. Từng tiếng chuông cửa dồn dập khiến Cố Sơ không sao ngủ được nữa. Cô gọi Tư Tư mà không thấy trả lời, sau khi ra khỏi phòng khách mới thấy con nhóc đó để lại mảnh giấy, nói là đi tìm La Trì chơi, tối không về nhà ăn cơm.

Cố Sơ vội vàng ra mở cửa, chỉ không ngờ ngoài đó là Lăng Song nên hơi sững người.

“Không phải cậu định bắt tôi đứng thế này mãi đấy chứ?” Lăng Song tay xách đồ, thấy nét mặt Cố Sơ ngưng trệ bèn hỏi một câu với giọng bực bội.

Cố Sơ vội nghiêng người cho cậu ta vào.

Lăng Song thay giày, giao đồ trong tay cho cô. Cô cầm lấy xem, hóa ra là hai hộp cam nhập khẩu được bọc rất đẹp. Cô sững sốt, “Cậu làm trò gì thế này? Chưa bao giờ tới nhà, vừa tới đã tặng hoa quả, không thấy quê à?” Rồi cô ước lượng chiếc hộp, nói: “Bạn bè tốt, nhắc nhở cậu một câu, mùa này tặng cam không hợp đâu, mùi vị không ngon”.

“Có tặng cho cậu đâu, đừng có mà tưởng bở.” Lăng Song không hề khách khí, ngồi thẳng xuống sofa.

Cố Sơ cũng không khách sáo với cậu ta, cầm cam đi vào bếp, khi ra thì buông một câu: “Tư Tư không có ở nhà, tôi thay mặt nó cảm ơn ý tốt của cậu”.

Lăng Song mấp máy môi nhưng cuối cùng vẫn không nói gì.

“Sao hôm nay lại tới đây?” Cố Sơ rót cho cậu ta cốc nước hoa quả rồi hỏi.

Lăng Song đón lấy cốc nước, không uống mà đặt lên bàn, nhìn quanh một vòng rồi hỏi: “Giáo... sư Lục đâu?”.

“Anh ấy chưa về.” Cố Sơ lại lấy một chút điểm tâm, đặt vào trong một chiếc đĩa tinh xảo rồi bưng ra, nghe xong bèn trả lời.

“Đi đâu rồi?” Lăng Song hỏi.

Cố Sơ đang định trả lời thì trông cậu ta có chút căng thẳng, bèn cảm thấy buồn cười, bèn sửa lại ý ban đầu, “Cậu có ý gì?”.

“Ý gì là sao?”

“Xem ra lần này cậu tới không phải để ôn lại chuyện cũ với tôi rồi?” Cố Sơ cười nửa đùa nửa thật.

Lăng Song liếm môi, trông có chút không tự nhiên. Cậu ta cầm cốc nước lên uống, đằng hắng: “Thì cũng có ý muốn tâm sự”.

“Câu này tôi không thích nghe.” Cố Sơ lấy một chiếc gối để dựa, “Vả lại, cậu tâm sự mà không gọi Tiểu Tiểu à? Cậu chưa bao giờ có chuyện chủ động tìm tôi tâm sự”.

Lăng Song đặt chiếc cốc xuống, chau mày, “Sao cậu lằng nhằng lảm lời thế? Tối thăm cậu không được à? Bây giờ cậu là bác sỹ có tiền đồ nhất bệnh viện trọng điểm thành phố, tôi không lấy lòng cậu thì lấy lòng ai?”.

“Tiểu Tiểu chức vụ còn cao hơn tôi, bây giờ tôi chỉ là thực tập sinh thôi.” Cố Sơ từ tốn vạch trần lời nói dối của cậu ta.

Lăng Song không ngờ cô lại nói vậy, sững sờ, sau đó không biết nói gì nữa. Cố Sơ ngồi dậy, cười, “Được rồi, được rồi, không trêu cậu nữa. Nói đi, cậu tìm Lục Bắc Thần có việc gì?”.

Sự thẳng thắn của cô khiến Lăng Song bỗng không biết mở lời ra sao, có chút ấp úng.

“Trời ơi, không lẽ cậu lại mắc vào vụ án nào?” Cố Sơ làm mặt cảnh giác.

Lăng Song phản bác: “Cố Sơ, cậu không thể nghĩ tốt đẹp về tôi chút sao?”.

“Cậu có thể nhìn lại tinh thần của mình hiện tại, nói cậu gặp vụ án là dễ nghe rồi đó, tâm trạng hết như vừa giết người muốn tìm kẻ thù tội vậy.” Chỉ cần tiếp xúc với Lăng Song, cái miệng lạnh lợi của Cố Sơ lại trở về.

Lăng Song cũng đã quen với kiểu nói chuyện không tha cho ai của cô từ lâu, bèn lườm nguýt, “Cậu đề cao tôi quá rồi, nếu tôi thật sự có khả năng giết người, tôi sẽ “xử” cậu trước tiên”.

“Vậy cậu tìm Lục Bắc Thần làm gì?” Cố Sơ nhướn mày hỏi.

“Tôi...” Lăng Song suy nghĩ, lát sau nói: “Tôi chỉ muốn hỏi là gần đây anh ấy có rảnh không”.

“Cậu định làm gì anh ấy?” Cố Sơ lập tức ngồi thẳng lưng, trừng mắt.

“Tôi chỉ muốn phỏng vấn thôi, không được à?”

Cố Sơ thầm thở phào nhưng vẫn không chịu buông tha: “Lại làm? Cậu làm một lần rồi còn gì”.

“Kỳ đó bán rất chạy, thế nên làm thêm kỳ nữa, có tiền không kiếm là đồ ngốc à.”

Cố Sơ nhìn Lăng Song với vẻ không vui, nghiêng răng nói: “Cậu có thất đức không, lấy người đàn ông của tôi ra kiếm tiền?”

“Phỏng vấn thôi mà, đâu phải cướp người đàn ông của cậu đâu!”

“Con mắt của cậu cứ dán chặt vào anh ấy, cậu không có ý cướp đàn ông của tôi đâu nhỉ!” Cố Sơ phản kích.

“Cố Sơ, cậu ăn nói cái kiểu gì thế hả? Người tôi thích là Lục Bắc Thần chứ không phải Lục Bắc Thần!”

“Thấy chưa, thấy chưa, nói thật lòng rồi đấy? Tôi biết ngay lúc đó cậu giả không ít thủ đoạn mà.” Cố Sơ oán trách.

Lăng Song thở hồng hộc, đứng dậy, “Thôi, nói chuyện với cậu không hợp, coi như tôi tới phí công”.

“Này, sao nói đi là đi thế hả?” Cố Sơ đứng dậy đuổi theo.

Bên này Lăng Song đã ra tới cửa, cãi lại một câu, “Không đi ở lại ăn bực thêm với cậu à? Tôi sợ chết yếu lắm, cậu...” Vừa mở cửa, cậu ta đã nuốt câu tiếp theo xuống.

Cố Sơ không hiểu cậu ta làm sao, bước lên nhìn mới thấy là Lục Bắc Thần đã về, tay cầm chìa khóa, chuẩn bị mở cửa...

408. Q.8 - Chương 409: Phiên Anh Chuyển Lời Tới Anh Ấy, Tôi Rất Nhớ Anh Ấy

Lăng Song chờ người ra, đôi mắt dán chặt vào người đàn ông xuất hiện trước cửa, hơi thở trở nên gấp gáp. Cố Sơ đứng gần, dĩ nhiên nhìn thấy rất rõ, trong lòng không tránh khỏi có những hồ nghi. Khi ngược mắt lên nhìn Lục Bắc Thần, sắc mặt anh vẫn lạnh lùng như bình thường, nhưng không hiểu sao, Cố Sơ cứ cảm thấy giờ phút này đây anh còn lạnh nhạt hơn. Không để cô có quá nhiều thời gian suy nghĩ, Lục Bắc Thần gạt đầu theo phép lịch sự với Lăng Song rồi nghiêng người sang một bên nhường đường cho cậu ta.

Nhưng Lăng Song không nhúc nhích.

Cố Sơ nhìn cậu ta không rời mắt, đáy lòng dâng lên một cảm giác khác thường, cảm giác này tới nhanh và vụt qua cũng nhanh, cô chưa kịp bắt lại, nhìn rõ thì nó đã biến mất. Ngẫm nghĩ rồi cô bước lên, “Bắc Thần, hôm nay Lăng Song tới là muốn hẹn anh phỏng vấn”.

Lúc ấy Lăng Song mới hoàn hồn lại, khẽ khàng gạt đầu.

Lục Bắc Thần nghe xong bèn bước vào nhà, hững hờ đáp lại một câu, “Xin lỗi, tôi không muốn tiếp nhận phỏng vấn”.

Kết quả này Cố Sơ đã sớm đoán được, cô nhìn về phía Lăng Song định an ủi mấy câu nhưng lại nghe thấy Lăng Song nói: “Xin lỗi, quấy rầy rồi”.

Cố Sơ ngạc nhiên, đây không phải tác phong của Lăng Song, lần trước để có thể phỏng vấn được anh, cậu ta đã tốn rất nhiều tâm sức, hôm nay sao lại thỏa hiệp vậy? Cô còn đang vô cùng khó hiểu thì Lăng Song đã lên tiếng: “Giáo... sư Lục, anh có tin tức của Bắc Thần không?”.

Lục Bắc Thần đã thay xong giày, định bước vào phòng khách, sau khi nghe thấy câu ấy thì dừng bước, quay đầu nhìn Lăng Song, rồi lại nhìn Cố Sơ, lập tức trả lời, “Không có”.

Cố Sơ không thấy lạ khi Lăng Song biết tin Lục Bắc Thần chỉ mất tích chứ không chết. Một vài bí mật chỉ cần bị chọc thủng một lỗ nhỏ thì toàn bộ bí mật sẽ nổi lên mặt nước rất nhanh. Cô chỉ lạ sao Lăng Song lại dám đứng trước mặt cô hỏi thăm tình hình của Bắc Thần, đây hoàn toàn là hành động ngang nhiên khiêu khích. Nhưng không hiểu sao, rõ ràng là một chuyện đáng giận, cho dù không cãi nhau với Lăng Song thì ít nhất cũng phải đuổi cậu ta ra ngoài. Thế mà Cố Sơ lại không tức giận nổi, giống như câu hỏi này của Lăng Song quá đổi bình thường.

Lăng Song lẳng lẳng đánh mắt nhìn Cố Sơ, rồi quay sang Lục Bắc Thần, nói: “Nếu có một ngày anh có thể gặp được Bắc Thần, phiền anh giúp tôi chuyển lời tới anh ấy, tôi rất nhớ anh ấy.” Dứt lời, cậu ta rời đi.

Cố Sơ đứng đực ra tại cửa, Lục Bắc Thần cũng sững lại trong phòng khách một lúc, sau đó bước lên, giơ tay xoa đầu cô, cười khê: “Có thể tưởng tượng ra năm xưa cô ấy và em tranh giành Bắc Thần kịch liệt thế nào”.

Bàn tay này có độ ấm nhưng Cố Sơ không cảm nhận được sự ấm áp, có lẽ vì câu trả lời của anh, hoặc một điều gì khác. Cô nhìn thẳng vào mắt anh, “Anh từng nói với em, chuyện của Bắc Thần anh biết rất rõ ràng, thế nên năm xưa Lăng Song đã tranh giành Bắc Thần với em ra sao, anh cũng nên biết rõ mới phải”.

Nụ cười nơi khóe môi người đàn ông đóng băng đôi chút, ánh sáng nơi đáy mắt khi tỏ khi mờ, lát sau anh lại cười, “Em sao vậy?”.

“Không có gì, em chỉ cảm thấy hôm nay Lăng Song hơi kỳ lạ.” Cố Sơ trả lời.

Anh im lặng, mỉm cười.

“Anh không cảm thấy thế sao?” Cố Sơ nhìn mãi theo bóng lưng đã quay đi của anh, đột nhiên lên tiếng.

Lục Bắc Thần quay đầu nhìn anh, trong đôi mắt dường như có tia sáng mơ hồ lướt qua. Cố Sơ muốn nhìn thấu thì tia sáng đó đã vụt tắt. Anh chỉ cười nhạt, “Anh không thân với cô ấy, thế nên... không hiểu”.

Cố Sơ chỉ nhìn anh, không nói thêm gì nữa.

Từ sau khi anh trở về, thời gian họ ở bên nhau đã ít lại càng thêm ít. Từ sau khi cô từ chối thân mật, mấy hôm nay anh đều ở lại phòng thực nghiệm. Bây giờ anh quay về lúc này, hình như là muốn ngủ bù.

Chẳng mấy chốc, trong phòng tắm đã vọng ra tiếng nước chảy.

Cố Sơ ngồi một lát trên sofa, nhìn rất lâu về phía chiếc cặp tài liệu của anh, không hiểu sao lại nhớ tới câu chuyện ma của cô y tá. Cô đóng tai nghe thấy bên trong vẫn còn động tĩnh bèn đứng dậy đi tới trước cửa phòng tắm, nhẹ nhàng xoay tay nắm cửa.

Quả nhiên là khóa chặt.

Cố Sơ nảy sinh nghi hoặc, giơ tay gõ cửa.

Bên trong có tiếng đàn ông vọng ra, “Sao vậy?”.

“Không có gì, em chợt nhớ ra hình như sữa tắm bên trong không còn đủ.” Cô nói dối, “Em mang lọ mới tới, vào thay cho anh”.

Tiếng nước chảy ngừng lại.

Cố Sơ áp sát tai vào cánh cửa, tỉ mỉ phân biệt động tĩnh bên trong.

Chẳng mấy chốc, Lục Bắc Thần đột ngột mở cửa, làm Cố Sơ giật nảy mình, lập tức đứng thẳng người dậy, nhưng anh đã mặc quần áo ngủ đi ra ngoài. “Em...”.

“Anh tắm xong rồi.” Anh nói nhẹ nhàng.

Cố Sơ cắn môi.

“Không cần thay dầu tắm à?” Lục Bắc Thần thấy hai tay cô trống trơn bèn hỏi.

Đầu óc Cố Sơ lạnh lẽo, lập tức chữa lời, “Em sợ anh không đủ dùng nên mới hỏi, nếu anh tắm xong rồi thì thôi, lần sau em thay”.

Anh không nói gì, chỉ gạt đầu, quay về phòng ngủ.

Mười mấy phút sau, Cố Sơ ngó vào phòng ngủ, anh đã nhắm mắt, khi nhìn lên rèm cửa, cô thấy nó mở toang. Ngẫm nghĩ cô bèn ngồi xuống bên giường, khẽ đẩy anh, “Bắc Thần?”.

“Ừ?” Anh mơ mơ màng màng.

“Tối nay em muốn ăn món cháo hải sản của anh.” Cô sát lại gần anh, nói.

Anh xoay người, quay lưng về phía cô, nói không rõ ràng, “Để hôm khác làm đi, hôm nay anh mệt quá rồi, buổi tối có thể ra nhà hàng ăn”.

Cố Sơ đứng phất dậy.

Có lẽ anh quá mệt, hơi thở đã sâu dần.

Nhưng sắc mặt Cố Sơ hơi nhợt đi, nhìn chăm chăm người đàn ông trên giường, hơi thở gấp dần. Ban này cô chỉ hỏi đại một câu để thăm dò, không ngờ anh lại trả lời như vậy. Anh chưa bao giờ nấu cho cô món cháo hải sản. Từ trước tới nay, người nấu cháo ngon hơn cả là cô. Anh có thể nấu được những món Tây rất ngon mắt, cũng có thể làm được những món Trung chính cống, duy chỉ có cháo là không biết nấu. Hơn một năm ở bên anh, lần duy nhất anh nấu cháo cũng đã kết thúc trong thảm bại. Lần đó anh nấu cháo đặc sệt, vì chuyện này cô – với tư cách kẻ chiến thắng – đã cười nhạo anh tròn ba ngày. Bình thường trông anh nghiêm túc chín chắn là thế, vậy mà vì thảm bại đó đã xấu hổ tới giận dữ, tuyên bố cả đời này không bao giờ nấu cháo nữa.

Vì anh đang quá buồn ngủ ư? Hay là...

Trái tim Cố Sơ bắt đầu đập liên hồi những nhịp bất an, rồi lại chợt nhớ tới câu nói đùa của La Trì, sống lưng căng ra.

Cô dè dặt tiến lại gần anh, nghe được anh đã ngủ.

Mặt trời lặn dần, ráng hồng hé lộ phía cuối chân trời, qua ô cửa mở toang hắt vào trong phòng, nhảy nhót trên gương mặt anh, cực kỳ đẹp mắt. Nhưng Cố Sơ lại không hề cảm thấy cảnh này ấm áp, ngược lại cô bỗng thấy lạnh, một cái lạnh không thể nhận biết, không thể nhìn rõ.

Cái lạnh này cùng với câu nói cuối cùng Lăng Song để lại hôm nay càng trở nên buốt tận xương tủy.

Cô từ từ giơ tay ra, chỉ một chút nữa thôi là chạm tới lưng anh, chỉ cần hơi vén áo anh lên... Khi đầu ngón tay chạm vào lớp vải, một giọng nói nhỏ bật ra từ đáy lòng: Cố Sơ, mày đang nghi ngờ chuyện gì?

Đúng, cô đang nghi ngờ chuyện gì?

Cô rất muốn rút tay về, sau đó tự mắng vì sự đa nghi của mình. Nhưng giây phút này, khi câu hỏi ấy xuất hiện, cô lại có thể đưa ra một câu trả lời chắc chắn: Đúng, mình đang nghi ngờ, mình nghi ngờ anh ta... vốn không phải Lục Bắc Thần!

Anh ta có một gương mặt giống Lục Bắc Thần y như đúc, trên người cũng có mùi hương giống với Lục Bắc Thần, mùi nước diệt khuẩn nhàn nhạt mà phải thường xuyên ra vào nhà xác và phòng thực nghiệm mới để lại, chứ không phải chỉ ngày một ngày hai. Thế nên cô luôn đề nấn sự khác thường trong lòng xuống, cố dùng lý trí để thuyết phục mình đây là Lục Bắc Thần. Nhưng mỗi lần anh ta lại gần, cô liền cảm thấy căng thẳng, một sự căng thẳng không lý do.

Nó khiến cô không thể cam tâm tiếp nhận sự gần gũi của người này. Khi anh ta giơ tay chạm vào cô, sợi dây trong trái tim cứ đứng yên bất động, không còn rung rinh như mọi khi.

Cô không muốn quá cảm tính nhưng chính cảm tính của cô lại nhắc nhở về sự khác lạ ấy hết lần tới lần khác.

Hôm nay lúc anh ta quay về đứng trước cửa, cô nhìn thấy rất rõ, khi bắt gặp Lăng Song, ánh mắt anh ta có đôi chút sững lại.

Ngây người?

Đối với Lục Bắc Thần, Lăng Song đúng là một người lạ, gặp cậu ta chẳng có gì lạ cũng sờ.

Nhưng nếu anh ta không phải Lục Bắc Thần thì sẽ là ai? Lục Bắc Thâm ư? Không, cảm giác mà anh ta mang lại không phải của Lục Bắc Thâm, cô nhớ rất rõ cảm giác khi ở bên cạnh Bắc Thâm.

Đầu ngón tay hơi lạnh, cô nắm chặt vạt áo anh ta, từ từ kéo lên.

Một chút nữa thôi là có thể chứng thực...

Nhưng chính vào lúc này thì điện thoại trong phòng khách vang lên, quấy rầy tới hành động của Cố Sơ. Người đàn ông trên giường hình như cũng giật mình, nhúu mày rồi xoay người lại. Cố Sơ đột ngột rút tay về.

Tiếng điện thoại inh ỏi cuối cùng vẫn đánh thức anh. Anh mở đôi mắt mơ ngủ, thấy cô ở đầu giường bèn hỏi: “Sao vậy?”.

“À không có gì, em đi nghe điện thoại.” Trái tim Cố Sơ đập dữ dội, thậm chí còn không dám nhìn vào mắt anh. Mặc dù không kiểm chứng thành công nhưng vẫn có chút gì sợ hãi nhen nhóm trong lòng.

Cô đang nghĩ, nếu người đàn ông này không phải Lục Bắc Thần, ban nãy cô bắt chấp tất cả để vạch trần, liệu anh ta có... giết người diệt khẩu không?

Suy nghĩ này khiến Cố Sơ run rẩy, là cái rét buốt thực sự từ tận trong lòng, tới từ gương mặt cô quen thuộc nhất.

Đúng, cô muốn tìm La Trì, cô phải bàn bạc với anh ấy trước. Nếu tất cả chỉ là hiểu lầm của cô, Lục Bắc Thần sau tai nạn đã thực sự thay đổi một số thói quen thì cô tin rằng anh sẽ tha thứ cho sự ngập ngừng của cô. Nhưng nếu đây là kẻ giả mạo...thì người cuối cùng giúp cô chỉ còn có La Trì.

Ra tới phòng khách, Cố Sơ cầm điện thoại lên, không ngờ đó là Tiêu Tiểu Tiêu, giọng có chút sốt sắng, “Tới bệnh viện đi, bố của Kiều Vân Tiêu đang cấp cứu, hình như... sắp không ổn rồi”.

“Sao cơ?” Cố Sơ thẳng thốt...

409. Q.8 - Chương 410: Tôi Muốn Gặp Người Đứng Sau Lưng Cậu

Tôi mai luôn đi, còn địa điểm hả... Ngay tại nhà hàng cậu hẹn gặp Cố Sơ ấy, nhớ mở sẵn một bình rượu ngon, có bạn từ xa tới, phải tiếp đón chu đáo chứ nhỉ...

Trên người ông Kiều có một quả bom hẹn giờ, bất kỳ lúc nào, bất kể ở đâu cũng có thể phát nổ, đó chính là quả tim. Từ trước tới nay tim của ông vẫn không ổn. Lần nguy kịch năm ngoái, quả tim của ông suýt nữa đã nổ, sau mấy lần cấp cứu và điều trị mới có tiên tri rồi xuất viện. Thế mà bây giờ lại được đưa vào bệnh viện, Tiêu Tiểu Tiêu còn nói như vậy, khiến Cố Sơ hoang mang trong lòng. Cô cảm thấy không ổn.

Khi cô tới bệnh viện, ông Kiều vẫn còn đang được cấp cứu. Kiều Vân Tiêu đứng đợi bên ngoài phòng cấp cứu, một điều thuốc kẹp giữa ngón tay, không châm lên, cứ yên lặng nằm đó. Mẹ anh, Tỉnh Tuệ, đang ngồi trên ghế, hai tay nắm chặt. Còn có thêm vài người nữa, Cố Sơ cảm thấy quen mắt, nhìn kỹ thì mới chợt ra đó là mấy người thân thích trong nhà họ Kiều. Tiêu Tiểu Tiêu cũng có mặt, hai tay đút vào trong túi áo blouse trắng, đang nói chuyện với Kiều Vân Tiêu. Cố Sơ loáng thoáng nghe thấy cậu ấy nói: “Em đã hỏi trưởng khoa tim, tình hình này của bác trai không còn thích hợp để nối mạch máu nữa...”.

Trông dáng vẻ của Kiều Vân Tiêu giống như vừa từ công ty tới thẳng bệnh viện, sơ mi được bỏ hai cúc, cà vạt được nới lỏng, vắt lên cổ. Trông anh khá tiêu tụy, sắc mặt nặng nề. Thấy Cố Sơ đã tới, anh nhìn nhanh về phía cô, muốn nói gì đó lại nuốt xuống.

Đã quá giờ tan làm của Tiêu Tiểu Tiêu, có thể nhận ra cậu ấy cũng vừa từ khoa ngoại tới thẳng đây, khoa ngoại thần kinh và tim đều ở trên gác, tin tức truyền đi cũng nhanh.

Tỉnh Tuệ bước lên bắt lấy tay Cố Sơ, chưa nói gì, nước mắt đã lăn chã rơi.

“Sao lại vậy ạ?” Cố Sơ hỏi một câu, vỗ về Tĩnh Tuệ ngồi xuống.

Mãi sau Kiều Vân Tiêu mới nói: “Cô giúp việc ở nhà bắt cần làm vỡ một lọ hoa cổ, bố giận lên, mắng vài câu thế là quỵ”.

Chuyện bác Kiều thích sưu tập đồ cổ, Cố Sơ cũng biết, chuyện này nếu xảy ra khi bác Kiều còn trẻ khỏe có lẽ không đáng gì. Nhưng đối với một người già đã về hưu, sống ở nhà thì sẽ trở thành chuyện lớn, con người ta về già thường hay cố chấp.

Tĩnh Tuệ nức nở, “Ông ấy đúng là già đến hồ đồ rồi, đồ cổ có đáng tiền thế nào cũng hơn được mạng sống ư?”.

Cố Sơ kéo Tiểu Tiểu qua một bên, hất cằm về phía phòng cấp cứu. Tiểu Tiểu hiểu ngay, hạ thấp giọng nói với cô: “Lúc bác trai vừa được đẩy vào, tở đã gọi người của khoa tim rồi, trước kia tâm huyết quản bị tắc nghiêm trọng đã từng phải chống đỡ. Nghe ý của trưởng khoa thì sợi huyết quản duy nhất bây giờ cũng nguy hiểm. Nếu phẫu thuật thì sức khỏe của bác trai chịu không nổi, sau khi kiểm tra mấy hạng mục, vừa nhìn đã biết hoàn toàn không đạt tới tiêu chuẩn làm phẫu thuật”.

Nghe xong câu này, Cố Sơ càng thêm lo lắng.

“Mấy người kia là người thân của Kiều Vân Tiêu à?” Tiêu Tiểu Tiêu lại hỏi.

Cố Sơ gật đầu, có mấy người cũng từng gặp hồi cô còn nhỏ, nhưng chắc là họ thì không nhận ra cô nữa. Tiêu Tiểu thở dài, “Anh ấy cũng đáng thương quá đi”.

“Anh ấy? Kiều Vân Tiêu?”

Tiêu Tiểu Tiêu gật đầu, quay đầu liếc nhìn Kiều Vân Tiêu rồi quay trở lại, càng thì thầm hơn, cười khẩy, “Mấy người này sau khi tới bệnh viện, nghe tin bác trai chưa qua được thời kỳ nguy hiểm thì đã vội vàng gọi điện thoại cho luật sư, bắt luật sư tới bệnh viện ngay lập tức. Kết quả, Kiều Vân Tiêu nổi trận lôi đình họ mới chịu ngừng. Cậu bảo họ có nực cười không? Vì chút tiền vật mà coi tình thân chẳng ra gì?”.

Cố Sơ không hề cảm thấy lạ, khi nhà họ Kiều rơi vào nguy khốn, mấy người thân nắm một số chức vụ trong công ty không một ai ra mặt giúp Kiều Vân Tiêu bôn ba chạy vạy, bây giờ thấy bác trai sắp không qua khỏi thì đổ xô tới, chẳng qua là muốn được chia thêm phần vào lúc cuối. Vào cái thời buổi ai ai cũng đánh mất chữ tín, tình thân đã trở thành thứ mạt hạng nhất, nhất là kiểu như nhà họ Kiều lại càng phổ biến.

Thế nên, cô cũng cảm thấy thương cho Kiều Vân Tiêu. Bao nhiêu người tới bệnh viện thế này, nhưng ai có thể lo thay phần cho anh đây?

Một tiếng sau, bác trai được đẩy ra ngoài. Đám người kia đang định vây tới thì bị một cái quắc mắt lạnh lùng của Kiều Vân Tiêu ép trở về hết. Cố Sơ và Tiêu Tiểu Tiêu vội đi tới, giúp các y tá đẩy bác trai về phòng ICU.

Bác sỹ điều trị chính không tỏ ra lạc quan với tình hình sức khỏe của ông Kiều, chủ yếu là vì trước mắt một số cơ quan trong cơ thể ông đã bị suy kiệt nghiêm trọng, không phẫu thuật sẽ nguy hiểm mà phẫu thuật lại càng nguy hiểm. Quyền lựa chọn họ giao cho Kiều Vân Tiêu, trông anh có vẻ rất lưỡng lự.

Sau khi bác sỹ đi khỏi, Tiểu Tiểu nói với anh: “Em vẫn khuyên anh mời chuyên gia khi trước tới đây, ông ấy nắm rõ tình hình của bác trai nhất”.

Kiều Vân Tiêu gật đầu.

Anh ra ngoài gọi điện thoại, Tĩnh Tuệ ở lại trong phòng bệnh. Khi Cố Sơ và Tiểu Tiểu trở ra lần nữa thì đám thân thích bên ngoài đã đi sạch, chắc là bị Kiều Vân Tiêu đuổi về. Sau khi gọi điện thoại xong, anh nhìn hai người họ và nói: “Chuyện cụ thể về y học anh không hiểu. Bây giờ anh hỏi hai đứa, một khi phẫu thuật, phần trăm nguy hiểm là bao nhiêu?”.

Mặc dù Cố Sơ từng làm trong khoa tim nhưng kinh nghiệm lâm sàng cụ thể chung quy vẫn không bằng Tiểu Tiểu. Khi xưa lúc tốt nghiệp Tiểu Tiểu đã phải chọn lựa giữa khoa tim và ngoại khoa thần kinh, chứ không như cô, một mạch lao thẳng vào ngoại khoa thần kinh.

Sắc mặt Tiểu Tiểu rất nặng nề, cậu ấy nghiêm túc nhìn Kiều Vân Tiêu: “Phần trăm nguy hiểm đã quá nửa rồi, dấu sao thì tuổi tác của bác Kiều vẫn còn bày ra đó”.

Kiều Vân Tiêu mệt mỏi gật đầu.

Cố Sơ đang định an ủi Kiều Vân Tiêu mấy câu thì một giọng nam giới bỗng vang lên, “Tiểu Tiểu”.

Là Cố Khải Mân.

Nghe nói hôm nay anh ấy có ca phẫu thuật, chắc vừa xong việc định ra về, đã thay thường phục.

Tiểu Tiểu Tiểu không ngờ Cố Khải Mân lại tới đây, hơi sững lại giây lát. Lúc này Cố Khải Mân đã bước lên, nhìn về phía Kiều Vân Tiêu, hỏi theo phép lịch sự, “Ông Kiều ra sao rồi?”.

“Vẫn còn đang trong phòng hồi sức cấp cứu.” Kiều Vân Tiêu khẽ đáp, “Cảm ơn”.

“Sao anh lại tới đây?” Tiểu Tiểu Tiểu nhỏ giọng hỏi Cố Khải Mân.

Cố Khải Mân cười, “Anh nghe người trong khoa nói em vẫn còn ở khoa tim chưa về nên qua đây xem.” Rồi anh ấy tiện thể nắm tay Tiểu Tiểu và hỏi, “Bây giờ đã đi được chưa?”.

“Em...” Tiểu Tiểu Tiểu ngập ngừng.

Kiều Vân Tiêu ngược mắt nhìn về phía Tiểu Tiểu Tiểu, khẽ nói, “Về đi, hôm nay cảm ơn em”.

“Không sao, em cũng đâu giúp được gì.”

“Đi thôi.” Cố Khải Mân dịu dàng nói.

Tiểu Tiểu Tiểu đánh mắt nhìn Cố Sơ, Cố Sơ hiểu được ý, bèn gật đầu với cậu ấy, ý bảo cậu ấy cứ yên tâm. Sau khi hai người họ rời đi, Kiều Vân Tiêu đứng tựa bên cửa sổ, chịu không nổi nữa phải châm điều thuốc lên, rít sâu một hơi rồi nhả khói.

Ở đây không cho hút thuốc, Cố Sơ nhìn quanh một lượt, thấy không có ai nên cũng không khuyên anh tắt thuốc nữa.

Lát sau, cô bước lên, nhẹ nhàng nói: “Tối nay em ở lại cùng gia đình chăm bác trai”.

Kiều Vân Tiêu đang rầu rĩ, cũng không hỏi thêm cô điều gì, chỉ gật đầu đồng ý.

...

Vừa ra khỏi bệnh viện, Cố Khải Mân đã buông tay Tiểu Tiểu ra, tự đi về phía bãi đậu xe, Tiểu Tiểu chẳng hiểu chuyện gì. Sau khi lên xe, cô nói: “Tối qua Thiên Thiên kêu gào đòi ăn cá, chúng ta qua siêu thị đã nhé”.

“Anh đã bảo cô giúp việc mua rồi.” Cố Khải Mân không còn vẻ dịu dàng ban nãy, sắc mặt lạnh ngắt, “Hiếm khi thấy em nhớ những lời Thiên Thiên nói”.

Tiểu Tiểu Tiểu sững người, quay đầu nhìn Cố Khải Mân. Anh rô ga, chiếc xe rời khỏi bệnh viện.

“Anh có ý gì?” Lát sau cô hỏi.

Cố Khải Mân im lặng.

Tiểu Tiểu Tiểu cũng tức giận, quay phắt lại nhìn ra cửa sổ.

Khi về tới nhà thì trời đã nhá nhem tối. Vừa vào cửa, Tiểu Tiểu đã nhìn thấy Thiên Thiên ngồi trước tivi xem phim hoạt hình, bên cạnh còn đặt một đĩa cá chiên bé đang ăn dang dở. Cô giúp việc đã về, chỉ có mình Thiên Thiên ở nhà.

“Sao lại ngồi gần tivi quá vậy?” Tiểu Tiểu Tiểu thay giày, vội bước tới, bế Thiên Thiên trở lại sofa. Rồi cô đánh mắt nhìn chiếc đĩa, nhíu mày, “Sao con lại ăn đồ chiên dầu mỡ chứ?”.

Thiên Thiên không nghe, âm ỉ đòi xem phim hoạt hình. Tiểu Tiểu Tiểu ngăn cản nó, thấy Cố Khải Mân đã thay xong quần áo, đi ra ngoài trách móc, “Chúng ta phải thay người giúp việc khác thôi. Em xem cá cô ta làm kia, toàn dầu mỡ, để trẻ con ăn làm gì có dinh dưỡng chứ?”.

“Con thích ăn! Con cứ ăn!” Thiên Thiên gào lên.

“Con quay về phòng cho bố!” Cố Khải Mân giận dữ quát lên.

Làm cho Thiên Thiên sợ hãi lập tức im bật, chạy nhanh về phòng. Tiêu Tiểu Tiêu nhặt từng món đồ chơi rơi vãi lung tung lên, nói: “Sao anh lại quát trẻ con chứ? Nó còn nhỏ, nó hoảng quá thì làm sao?”.

Cánh tay cô lập tức bị anh giữ chặt, ngay sau đó anh chất vấn dồn dập, “Em đi gặp hắn làm gì?”.

Tiêu Tiểu Tiêu bị anh kéo tới đau nhức cánh tay, giãy giụa một hồi, nói với vẻ không vui: “Anh làm em đau đấy, buông ra”.

“Ai cho em đi gặp hắn ta?” Khuôn mặt nho nhã của Cố Khải Mân gần như méo xệch.

“Anh phát điên gì chứ? Em đâu có đi gặp anh ấy? Trước kia bố của anh ấy từng điều trị trong bệnh viện chúng ta, bây giờ phát bệnh, em đi xem tình hình thì có sao chứ?” Tiêu Tiểu Tiêu nhìn anh với vẻ khó tin.

Cố Khải Mân cười khẩy, “Tôi thấy cô chưa dứt tình với nó, lần trước trong buổi tiệc từ thiện cô đã liếc mắt đưa tình với nó rồi. Lần này vừa nghe chuyện bố người ta bị bệnh là lập tức nhiệt tình chạy tới. Cô làm trong khoa ngoại thần kinh, bố hắn bị bệnh tim, cô nghĩ chữa được khỏi cho người ta chắc? Tan làm rồi cũng không biết đường về nhà ngay để nấu cơm cho con, thà vứt con ở nhà cho giúp việc cũng phải gặp mặt tình nhân cũ của cô chứ gì?”.

Tiêu Tiểu Tiêu giận tới tái mặt. Lời anh nói càng ngày càng khó nghe, mỗi câu nói đều như đâm dao vào trái tim cô. Cô ra sức nén giận, dùng sức đẩy anh ra, quát khế, “Cố Khải Mân, anh đừng có ngậm máu phun người! Bản thân anh tâm lý đen tối thì thôi, đừng có kéo tôi vào!”.

“Cô định đi đâu?” Anh một lần nữa kéo giật cô lại.

Tiêu Tiểu Tiêu vốn dĩ chỉ định đi thay quần áo, ai ngờ sức của anh quá khỏe, làm cho cánh tay cô đau đớn, rồi lại sợ cãi nhau với anh sẽ làm Thiên Thiên sợ, cô nhịn hết lần này tới lần khác, “Anh có thôi đi không?”.

“Cô không chịu nói rõ ràng thì cô không được đi đâu hết!” Mạch máu trên trán Cố Khải Mân gồ lên, cực kỳ đáng sợ.

“Được, tôi cho anh hay, Cố Khải Mân. Nếu tôi đã quyết định lấy anh thì chỉ một lòng muốn sống cùng anh. Còn Kiều Vân Tiêu, tôi đã buông tay rồi, đối với tôi anh ấy chỉ là một người bạn. Anh nhìn thấy tôi liếc mắt đưa tình với anh ấy khi nào? Hôm nay tôi chỉ tới quan tâm tình hình sức khỏe của bố anh ấy, lẽ nào cũng sai ư?”

“Vờ vịt! Tôi thấy cô vốn không buông bỏ được hắn, cái gì mà thăm bệnh? Nếu tôi không tới tìm cô, có phải cô sẽ quên luôn cả gia đình không? Tôi nay định sẽ ở lại phòng bệnh, vừa hay có thể vụng trộm với hắn?” Cố Khải Mân nghiêng răng nghiêng lợi.

“Anh...” Tiêu Tiểu Tiêu tức đến run cả người, “Cố Khải Mân! Suy nghĩ của anh sao có thể bẩn thỉu như vậy chứ? Tôi không muốn nói thêm gì với anh nữa!”.

“Cô không muốn nói thêm với tôi? Vậy muốn nói với ai? Kiều Vân Tiêu?” Cố Khải Mân ra sức kéo cô, biểu cảm dữ tợn.

“Anh đúng là không nói lý lẽ!” Tiêu Tiểu Tiêu dùng hết sức hất tay anh ra, thoát ra được.

Một giây sau, cái tát của Cố Khải Mân văng tới, cùng với đó là một tiếng: “Tiện nhân!”.

Cái tát ấy rất vang, vọng khắp phòng khách.

Tất cả mọi ồn ào bỗng chốc ngưng bật.

Cố Khải Mân khó tin nhìn xuống tay mình. Tiêu Tiểu Tiêu thì nhìn anh không sao tưởng tượng nổi. Cô chỉ cảm thấy tai mình ong ong, gò má bỏng rát, môi đập vào răng, có chút máu tanh...

Cho tới khi tiếng khóc của Thiên Thiên phá tan sự yên ắng.

Có lẽ màn cãi vã của hai người đã làm kinh động tới Thiên Thiên. Nó đứng ngoài cửa phòng ngủ, chứng kiến mọi việc trong phòng khách, sau đó òa khóc vì sợ hãi.

Tiểu Tiểu Tiểu lập tức tỉnh lại, mặc kệ cơn đau trên gò má, lao tới bế Thiên Thiên lên an ủi: “Không sao, không sao rồi, Thiên Thiên không khóc, ngoan nào, quay về phòng đọc truyện cổ tích nhé”.

Thiên Thiên càng khóc dữ hơn.

Tiểu Tiểu Tiểu bế Thiên Thiên trở lại phòng, Cổ Khải Mân ngồi phịch xuống sofa, ngón tay vẫn còn đang run rẩy. Sau khi Tiểu Tiểu Tiểu đi ra, trên mặt vẫn còn một vết ửng hồng, khóe miệng bị rách. Cổ Khải Mân vội bước tới, giữ chặt hai vai cô, “Tiểu Tiểu, anh không cố ý đâu... Anh... Chỉ vì anh quá sợ mất em”.

“Buông ra.” Tiểu Tiểu Tiểu không nhìn anh, chỉ đáp lại một câu lạnh lùng.

Mặc dù từ nhỏ tới lớn cô vẫn luôn chỉ là kẻ làm nền cho những cô gái xinh đẹp khác, nhưng không có nghĩa là cô bị ức hiếp. Đây là cái bạt tai đầu tiên cô nhận trong đời, thế mà lại tới từ chính chồng cô.

...

Cổ Sơ túc trực ở bệnh viện cả đêm, cũng giống như lần trước, Tỉnh Tuệ như một đứa trẻ trợ trợ cứ nắm chặt tay cô. Có cô ở bên, Tỉnh Tuệ cũng yên tâm hơn chút. Sự thực là Cổ Sơ ở lại là đúng, dù sao thì cô cũng làm việc ở bệnh viện này, có chuyện gì cần xử lý cũng tiện.

Trong quá trình đó, Kiều Trí Viễn có tỉnh lại một lần, vì thiếu khí, nửa đêm lại phải cấp cứu một lần, sau khi được hít oxy ông mới yên ổn hơn một chút. Cả người Kiều Vân Tiêu trông rất kém, trong mắt toàn là vằn đỏ, nhận mấy cuộc điện thoại đều là thư ký gọi đến, một là nói chuyện công ty, hai là báo đám phóng viên đã nghe phong thanh. Kiều Vân Tiêu bỏ một số buổi họp, còn nhấn mạnh cho phòng ngoại giao bất luận thể nào cũng phải phong tỏa mọi tin tức.

Cổ Sơ không thể về, cô gọi điện cho Cổ Tư trước rồi hỏi Lục Bắc Thần. Tư Tư nói nó về nhà đã không gặp anh. Cổ Sơ nghĩ chắc là anh lại tới phòng thực nghiệm bèn dặn dò Tư Tư một tiếng rồi gọi điện cho Lục Bắc Thần, nhưng kỳ quái là không thể nào liên lạc được bằng di động. Cuối cùng, cô gọi vào máy bàn.

Quả nhiên anh đang ở đó. Cô nói về tình hình của bác Kiều. Anh chỉ “ồ” một tiếng hờ hững rồi không nói thêm gì nữa. Cô trầm mặc giây lát, cuối cùng cũng không báo cho anh biết chuyện tối nay mình ở lại bệnh viện vì anh vốn không hỏi.

Lòng cô cứ tắc nghẹn, nhớ lại việc do thám còn dang dở, khi trở về phòng bệnh, nhìn thấy Tỉnh Tuệ nắm tay bác trai, nước mắt đầm đìa, cô lại càng nghẹn lời.

Hôm sau, ngoài trời mưa âm u.

Tình hình của bác Kiều đã được kiểm soát nhưng vẫn ý thức vẫn chưa mạnh mẽ, máy thở vẫn phải làm việc không ngừng nghỉ.

Kiều Vân Tiêu để tài xế đưa Tỉnh Tuệ về nhà nghỉ ngơi trước. Trước khi đi, Tỉnh Tuệ vẫn nắm tay Cổ Sơ nói: “Con à, nếu có rảnh con tới thăm bác trai nhiều một chút, thật ra ông ấy rất muốn gặp mặt con”.

Cổ Sơ gật đầu.

Sắp tới giờ kiểm tra phòng, Cổ Sơ bắt buộc phải về khoa. Nghĩ tới chuyện Kiều Vân Tiêu cả đêm không chợp mắt, anh cũng phải dành thời gian để tắm rửa thay quần áo, thậm chí quay về công ty xử lý một số công việc liên quan, nên cô đã gọi điện thoại cho Tiểu Tiểu. Cổ Sơ suy nghĩ rất đơn giản, vì hôm nay Tiểu Tiểu được nghỉ, vừa hay có thể trông giúp, sau khi Kiều Vân Tiêu quay lại, cậu ấy về cũng được.

Không ngờ sau khi nhận được điện thoại, Tiểu Tiểu nói hôm nay cậu ấy phải họp phụ huynh cho Thiên Thiên nên không thể tới bệnh viện. Cổ Sơ cũng không nghĩ nhiều, không tới được thì cô đành nghĩ cách khác. Kiều Vân Tiêu gọi trợ lý tới rồi mời cả người giúp việc, lúc bấy giờ mới có thể rút về công ty.

Bên này Cổ Sơ bận tới tận gần trưa, di động vẫn không có cuộc gọi nào. Cô yên tâm, chứng tỏ bác Kiều không xảy ra chuyện ngoài ý muốn. Sau khi xử lý xong bệnh nhân, cô đang định tới phòng ICU thì La Trì đến.

Thông qua Tư Tư, anh ấy được biết chuyện ông Kiều nhập viện nên đặc biệt tới đây. Vì trước đây Kiều Vân Tiêu giúp đỡ, La Trì vẫn còn rất cảm kích. Biết được mục đích của La Trì, cô bèn dẫn anh ấy tới thăm

Kiều Trí Viễn. Ông mơ mơ hồ hồ có chút ý thức, nói năng không lưu loát lắm, La Trì vẫn nhẫn nại ở bên ông một lúc.

Nửa tiếng sau, anh ấy bị một cuộc điện thoại của Cục Cảnh sát thúc giục bèn rời khỏi phòng bệnh, vừa ra tới cửa thì bị Cố Sơ gọi giật lại.

“Cả đêm em không ngủ hả?” La Trì chỉ vào quầng mắt thâm xị của Cố Sơ.

Cố Sơ gật đầu.

La Trì nghi hoặc chỉ vào bên trong, Cố Sơ hiểu ý anh ấy bèn nói: “Đúng vậy, đêm qua em ở bệnh viện suốt, tình hình của bác Kiều rất nguy hiểm”.

“Hiếm khi có dịp Lục Bắc Thần chịu thả em ra.” La Trì cười lạ.

Nếu là bình thường, Cố Sơ sẽ đấu võ miệng với anh nhưng hôm nay rõ ràng cô không có tâm trạng. La Trì tinh mắt nhận ra bèn hỏi: “Sao thế? Cãi nhau à?”.

Cố Sơ không trả lời, suy nghĩ một lát rồi kéo La Trì ra chỗ không người, khẽ nói: “Em có một cảm giác, hơn nửa hai ngày nay cảm giác này cực kỳ mãnh liệt”.

“Cảm giác gì?”

“Lục Bắc Thần.” Cố Sơ nói thẳng, “Em nghi ngờ người đó vốn không phải là Lục Bắc Thần”.

La Trì nhìn chằm chằm cô một lúc rồi đột nhiên phì cười. Cố Sơ thấy vậy nhúm mày: “Em đang nói chuyện nghiêm chỉnh với anh đấy, có thể nghiêm túc chút không hả?”.

Thấy vậy, La Trì tỏ ý xin lỗi, cố nhịn cười, “Anh hiểu ý em, vì em phát hiện ra cậu ấy có rất nhiều thói quen khác trước chứ gì. Thật ra hôm đó anh cũng nghi ngờ đấy, còn cả lúc tới phòng thực nghiệm tìm cậu ấy, quả thực thấy cậu ấy nằm trên ghế sofa, không kéo rèm. Nhớ lại những thói quen em từng nhắc, anh cũng có lưu ý”.

“Đợi đã.” Cố Sơ nói, “Anh ấy nằm trên sofa nghỉ ngơi? Trong phòng thực nghiệm?”.

“Đúng vậy, ở trong phòng thực nghiệm. Sao thế?”.

Ánh mắt Cố Sơ hơi lạ, sắc mặt không tốt cho lắm, “Trước đây anh ấy muốn nghỉ ngơi nhất định sẽ vào trong phòng nghỉ...”.

La Trì há hốc miệng, chợt nhớ ra trong phòng làm việc đích thực có phòng nghỉ. Anh nhất thời quên bẵng mất, ngẫm nghĩ bèn nói, “Anh cảm thấy chắc tại em nghĩ nhiều rồi. Em biết không, cậu ấy đã giao cho anh báo cáo nguyên nhân tử vong của bốn thi thể trong đó có Ngải Hân. Nếu cậu ấy không phải Lục Bắc Thần, sao có bản lĩnh này?”.

Cố Sơ sững sốt, “Gì cơ?”.

...

Phòng thực nghiệm, cửa phòng làm việc đóng chặt.

Người đàn ông đứng sững trước cửa sổ, nhìn ra màn mưa rả rích bên ngoài, uống một ngụm café. Café đen, không thêm đường, không thêm sữa. Anh uống một ngụm, vị đắng xoay tròn trong cổ họng, anh chau mày.

Một tập tài liệu chuyển fax được bày ra trên mặt bàn, trên tài liệu có ảnh của bốn nạn nhân, một trong số đó chính là tài xế gây tai nạn nửa năm trước, Ngải Hân.

Rất lâu sau, anh trở về trước bàn làm việc, ngồi xuống. Cốc café đen được đặt qua một bên, còn lại quá nửa. Sau khi cầm tài liệu lên xem qua, dù là những thi thể mục nát quá độ hay những cái xác khô cũng khiến anh nhúm mày lần nữa. Đặt tài liệu xuống, trong đầu vọng lên câu nói của La Trì: Cậu cũng vì bạn bè quá. Tôi nói thế nào nhỉ, khẩu xà tâm Phật, nói không giúp đỡ mà lại lằng lằng giúp tôi giải quyết nhiều chuyện như vậy. Cậu giỏi thật, chỉ cần nhìn ảnh xác chết là có thể phán đoán sơ bộ tình hình nạn nhân. Nếu cậu đã đồng ý cùng tôi tới Giang Tây thì chúng ta phải nhanh chóng lên, đừng làm vụ án lơ đãng.

Sau khi La Trì gọi tới, anh không còn tâm trạng làm việc gì khác.

Anh đang đợi, vẫn đợi mãi vì anh biết rất nhanh thôi sẽ có người gọi điện cho anh. Quả không sai, máy bàn vang lên. Anh cầm máy, nói thẳng: “Chloe?”.

Đầu kia bật cười, “Xem ra người của Lục Môn người nào người nấy đều thông minh”.

“Là do cậu làm?” Anh hơi nheo mắt, giọng nói trầm trầm.

“Tôi làm gì có khả năng khám nghiệm tử thi?” Chloe cười nhàn nhã, “Chẳng phải do giáo sư Lục đây làm hay sao?”.

Anh thở sâu một hơi, đè nén cảm xúc, khi cất giọng cũng đã bình tĩnh, “Tôi muốn gặp người đứng phía sau cậu”.

“Không thành vấn đề, tôi rất vui được tác thành chuyện mừng này.”

“Thời gian và địa điểm.” Anh siết chặt tay.

Chloe ở đầu kia nói, “Tối mai luôn đi, còn địa điểm hả... Ngay tại nhà hàng cậu hẹn gặp Cố Sơ ấy, nhớ mở sẵn một bình rượu ngon, có bạn từ xa tới, phải tiếp đón chu đáo chứ nhỉ”...

410. Q.8 - Chương 411: Hai Gương Mặt Giống Y Hệt Nhau

Đêm xuống, trời lại đổ mưa, cơn mưa từ nhỏ chuyển sang lớn, đập lộp bộp lên lớp thủy tinh trên khung cửa sổ, khiến lòng người cũng bị quấy rầy. Cố Sơ từ bệnh viện trở về nhà Tây, lúc vào cửa cô mang theo cả mùi mưa ẩm ướt khắp người. Cố Tư đang ở nhà, thấy cô về nó bèn chạy ra cửa đón, đỡ lấy chiếc ô trong tay cô rồi hỏi một câu: “Bác Kiều sao rồi ạ?”.

Cố Sơ thay giày, nói: “Tình hình có ổn định hơn một chút, nhưng cứ kéo dài như vậy không phải là cách”.

Cố Tư xòe rộng ô ra, để qua một bên cho khô, “Sao không phẫu thuật ngay ạ?”.

“Bác Kiều có tuổi rồi, các cơ quan chức năng trong cơ thể đều không còn quá khỏe nữa, bây giờ phẫu thuật không khác nào lấy mạng bác ấy.” Nói rồi Cố Sơ đi vào trong nhà.

Ai ngờ, La Trì cũng đang ở đây.

Anh ngồi trên tấm thảm dưới chân ghế sofa, ngơ ngẩn ngẩn không biết đang nghĩ cái gì, giống như không hề ý thức được Cố Sơ đã quay về vậy. Trên mặt bàn đặt hai tập tài liệu, đĩa điểm tâm được bày rất đẹp nhưng anh không có ăn, anh cứ ngồi đực ra đó như một người gỗ.

Cố Sơ không biết anh bị làm sao, quay đầu nhìn Cố Tư bằng ánh mắt dò hỏi, Cố Tư nhún vai, “Anh ấy hả... ban nãy nói chuyện với anh rě tương lai mà thất bại”.

“Hà?” Cố Sơ ngẩn người, “Anh ấy về qua à?”.

Cố Tư gật đầu, “Chắc anh rě tương lai về thay quần áo, nói chuyện với La Trì xong cũng đi luôn.” Hôm nay La Trì chạy cả ngày trời vì vụ án. Buổi tối, nó và anh cùng ăn cơm, khi trở về nhà Tây thì bắt gặp Lục Bắc Thần. Chắc là anh chuẩn bị ra khỏi cửa, ăn vận rất chỉnh tề.

La Trì nhìn thấy anh ấy như nhìn thấy cứu tinh, mặt mũi tươi rói, kéo anh ấy tới bàn vụ án. Mặc dù Cố Tư vẫn luôn giúp đỡ La Trì bận qua bận lại nhưng dính líu tới vụ án, dẫu sao cũng là việc của người chuyên nghiệp, nó cũng không tiện tham gia thảo luận, nên đã xuống bếp làm chút hoa quả điểm tâm gì đó cho hai người, ai ngờ bọn họ nói chuyện không lý tưởng cho lắm.

“Sau khi anh rě tương lai đi, anh ấy cứ như vậy mãi, chẳng biết đang nghĩ gì nữa.” Cố Tư bổ sung thêm một câu.

Cố Sơ bước lên, ngồi xuống đối diện bàn uống nước, giơ tay ra khướu khướu trước mặt La Trì, “Này!”.

Nhưng La Trì lại ngược lên nhìn cô một cách rất bình tĩnh.

“Anh làm sao vậy? Định ngồi thiền à?” Cố Sơ hỏi.

La Trì vẫn ngồi im, cất giọng rầu rĩ, “Không muốn sống nữa, ngồi thiền cũng tốt”.

Cố Sơ giật nảy mình, đang định dò hỏi thì thấy La Trì nhảy dựng lên, sau đó bắt đầu tuôn một tràng, “Cái tay Lục Bắc Thần đó thì có gì ghê gớm hả? Uống công anh tin tưởng cậu ta như vậy. Cậu ta thì hay rồi, vốn không định đưa anh đi theo”.

Cố Sơ một lần nữa giật mình vì chất giọng to đùng cùng tâm trạng đột ngột bộc phát của anh. Cô nhìn sang Cố Tư, nó tỏ ra hết cách rồi cô quay trở về với La Trì, “Anh ngồi xuống đã, có gì từ từ nói, anh ấy đã làm gì anh?”.

Sau cơn bộc phát, La Trì lại rũ ra như cà gặp sương muối, ỉu xiu trên sofa, lẩm bẩm: “Vụ án lần này Lục Bắc Thần vốn không định hợp tác cùng anh, đây là nguyên văn lời nói của cậu ta ban nãy, nói gì mà anh biết tình hình đại khái là được, còn việc chọn ai hợp tác là chuyện của cậu ấy”.

Cố Sơ nghe xong câu này, nhìn chung cũng đoán được đã xảy ra chuyện gì.

Theo La Trì, Lục Bắc Thần đã sơ bộ phán đoán được tình hình của nạn nhân, vậy thì công việc phải làm tiếp theo chính là lập tức tới Giang Tây, hoặc thông qua một số con đường đặc thù để bí mật vận chuyển thi thể về Thượng Hải. Bất luận thế nào, chỉ cần Lục Bắc Thần tham gia thì La Trì ắt cũng có thể gia nhập vào vụ án này. Nhưng trông dáng vẻ của La Trì bây giờ, rõ ràng anh ấy đã tưởng bỏ một lần, Lục Bắc Thần từ chối hợp tác cùng anh ấy.

Cũng khó trách sao anh ấy lại suy sụp như vậy.

“Biết đâu vụ án này không đơn giản như chúng ta nghĩ, thế nên anh rể tương lai có điều kiềng dè cũng không thể nói rõ.” Cố Tư buông một câu rồi đi vào bếp.

La Trì bực bội vò đầu bứt tai, “Lục Bắc Thần rốt cuộc đang nghĩ cái gì vậy? Đúng là bực chết mất!”.

Cố Sơ im lặng, dăm chiêu như đang suy nghĩ gì đó.

“Anh ấy có cách của anh ấy, anh cứ thế này chẳng phải là tự chuốc lấy phiền não ư?” Khi đi ra, trong tay Cố Tư đã có thêm hai cốc nước, nó đưa một cốc cho Cố Sơ.

Cố Sơ đón lấy, “Gì vậy?”.

“Nước cam ép.” Cố Tư chỉ tay vào trong bếp, “Lúc về em nhìn thấy cả một đồng cam để trong đó. Mùa này ăn cam không ngon, chỉ bằng ép lấy nước uống”.

“À...” Cố Sơ uống một hớp, cảm giác bình thường, dù sao thì cũng trái mùa, nghĩ bụng Lăng Song thật không biết tặng quà.

Nhưng cô chợt nghĩ lại, chuyện cô thích ăn cam cả Lăng Song và Tiêu Tiểu Tiêu đều biết. Lăng Song tới nhà xách theo một túi cam cũng coi như vì sở thích của cô, mặc dù trái mùa đấy nhưng tâm tư này vẫn khiến người ta cảm thấy ấm áp.

Cố Tư cũng ngồi thẳng xuống tấm thảm dưới bàn uống nước, uống nước cam ừng ực rồi tộp tộp cái miệng, “Cam mùa này mùi vị thường thật, đã ép thành nước rồi mà cảm thấy vẫn tệ. Chị à, chị đào đâu ra cả túi cam thế?”.

“Có cái để ăn còn kén cá chọn canh hả? Không ngon mà còn uống lảm thế?” Cố Sơ trừng mắt với nó.

Cố Tư nhướng mày, “Em mới uống một hớp thôi mà, sớm biết khó uống thế này em đã chẳng uống.” Rồi nó quay đầu nhìn La Trì, gõ lên cốc nước cam mới uống được một nửa của anh, “Không được để thừa nhá, uống đi”.

La Trì mãi mê đắm chìm trong thế giới phần nộ, làm sao còn nghe thấy lời Cố Tư nói?

Cố Tư quả nhiên không hài lòng về nước cam, đứng dậy bê một cốc định đổ đi rồi tiện tay cầm luôn cả chiếc cốc không đối diện. Cố Sơ ngược mắt lên, vô tình liếc thấy chiếc không đó. Khi Cố Tư sắp đi vào bếp, cô chợt nhớ ra điều gì, bất thành linh gọi nó, “Đợi đã!”.

Cố Tư giật thót, quay đầu lại nhìn Cố Sơ, “Chị à, chị làm em hết hồn, có chuyện gì vậy?”.

“Nước cam trong chiếc không đó không phải do em uống ư?” Trong cốc chỉ còn lại một xíu nước, ban nãy cô nhìn rất rõ ràng.

Cố Tư giờ chiếc cốc không lên, “Cái đồ khó uống thế này em chẳng uống được nhiều vậy đâu. Không phải cốc của em, là của anh rể tương lai đó”.

Cố Sơ đột nhiên cảm thấy ngạt thở, một tiếng ầm vang lên trong đầu, ngay sau đó nổ tung...

...

Mùa hạ năm nay nhiều nước mưa, sau mấy ngày nắng vàng rực rỡ rồi cũng sẽ lại đến một hai ngày rả rích. Tám giờ tối, mưa càng lớn hơn, gần như là ồ ạt. Người đi bộ trên đường cực ít ỏi, thi thoảng lại có bóng người che ô, nhưng cũng là những bước chân vội vã. Ánh đèn của nhà hàng trở nên mờ lung trong màn mưa. Con đường nhỏ vốn đã yên tĩnh tối nay lại càng tĩnh mịch. Cơn mưa lớn làm ướt không ít những phiến lá, dính trên mặt đất, gần như bị những hạt mưa to bằng hạt đậu đập nát.

Nhà hàng đón một vị khách đã đặt chỗ trước. Cậu bước vào trong, người phục vụ niềm nở cất chiếc ô màu đen trong tay cậu đi, rồi lấy một chiếc khăn tay bằng lụa màu trắng lau đi những giọt mưa rơi xuống bả vai cậu. Nhà hàng không lạ lẫm gì vị khách này, buổi đặt chỗ với cả biển hoa lãng mạn lần trước khiến những cô gái còn độc thân ở đây đều cảm thấy cảm động.

“Anh Lục, mời bên này.”

Cậu gật đầu, theo chân người phục vụ đi vào trong nhà hàng.

Cả một ô cửa sát sàn bị nước mưa gột rửa tới mơ hồ, bóng đèn đường giầy giụa dính lên tấm kính, loang lổ những sắc màu tối. Trong nhà hàng vẫn tào nã và yên tĩnh, tiếng violon du dương làm dịu đi cảm giác bất an của đêm mưa.

Người phục vụ đẩy một chai rượu tới rồi hỏi, “Anh Lục, có cần mở luôn bây giờ không ạ?”.

Cậu gật đầu.

Ánh sáng trong đây rất dịu mắt, làm tôn lên những đường nét cũng ôn hòa trên gương mặt cậu.

Rượu vang được mở ra, đổ vào trong ly từng chút, từng chút. Sau khi đón lấy ly rượu, cậu khẽ nhấp rồi gật đầu nói, “Được rồi”.

“Dạ, thưa anh Lục.”

Mọi thứ chìm vào yên ắng.

Cửa sổ thủy tinh nặng nề đã ngăn cách cả tiếng mưa lộp bộp.

Cậu giơ tay lên xem giờ, kim phút vừa qua một phút...

Tiếng gió xen lẫn tiếng mưa, hàng cây hai bên đường đung đưa ngả nghiêng. Hai ngọn đèn xe phá tan cái tối tăm mơ hồ. Thân xe dần dần tiến tới, cuối cùng dừng lại trước cửa nhà hàng.

Mưa rơi xuống đầu xe làm tung tóe vô vàn hạt nước.

Người giữ cửa bước tới, thấy chiếc xe mãi vẫn không mở cửa bèn khom người, cung kính hỏi bên trong, “Ngài tới nhà hàng dùng bữa ạ?”.

Trong xe rất yên ắng, không ai trả lời, người đó thấy vậy lại đứng một bên chờ đợi.

Nước mưa lướt qua rồi nhanh chóng tụ lại trên tấm kính chắn gió. Chloe tắt máy, nhìn vào gương chiếu hậu, hỏi: “Cậu thật sự không định để tớ đi theo sao?”.

Anh ấy đang nhìn người đàn ông phía sau. Chiếc mũ lưỡi trai đã che chặt đôi mắt anh. Cả dọc đường anh vẫn yên lặng, không nói với Chloe câu nào. Trong bóng tối, Chloe muốn nhìn rõ biểu cảm của anh qua gương chiếu hậu nhưng tiếc là vô ích.

Thế nên Chloe cũng không định nghe đáp án của câu hỏi này.

Rồi anh ấy lại nháy mắt với chiếc gương, “Này, tớ cũng tò mò thật mà, cậu coi như thỏa mãn lòng hiếu kỳ của tớ, không được hay sao?”.

Người đàn ông phía sau vẫn trầm mặc.

“Đừng tuyệt tình như vậy, bao năm nay tớ không có công lao cũng có khổ lao mà.” Chloe tỏ vẻ tội nghiệp, càng muốn gỡ trò cảm thông.

Phía sau cuối cùng cũng có động tĩnh, anh cúi đầu nói khẽ, “Sau này sẽ có cơ hội”.

Chloe nghe xong là biết đã hết hy vọng bèn nhún vai, thở dài, “Thôi bỏ đi, bỏ đi, sau này rồi tính.” Nói tới đây, anh ấy đột ngột quay đầu, nét mặt nghiêm túc, “Nhưng tối nay cậu nhất định phải hỏi cho rõ ràng, nếu không ông đây chết không được nhắm mắt”.

Một tia chớp xẹt ngang, làm khoang xe đột ngột sáng bừng lên, cũng soi rõ cả người đàn ông ngồi ghế sau. Ánh mắt anh sâu như biển. Anh nhìn thẳng vào mắt Chloe, nhấn mạnh từng câu từng chữ, “Nếu cậu chết không nhắm mắt, chỉ có thể chứng tỏ cậu không gặp được một pháp y giỏi”.

Dứt lời, anh mở cửa, bước xuống xe.

“Này, cậu...” Chloe bức tức, hạ cửa kính xe xuống định đáp trả mấy câu, ai ngờ lại bị nước mưa ép phải chui vào. Anh ấy lại vội vàng nâng cửa xe lên, phui phui cổ áo ướt mưa rồi bức bội lầm rầm, “Cái miệng vẫn còn độc như vậy!”.

Người giữ cửa đợi đã lâu cuối cùng cũng được nghênh đón, nhưng không ngờ đối phương lại không mang ô, thế là anh ta vội vàng giương chiếc ô của mình qua. Anh đứng dưới ô, cao lớn thẳng tắp, thấy vậy khẽ nói một câu, “Cảm ơn”.

Thanh âm hơi khàn, trong đêm mưa gió thế này nghe lại càng cảm thấy yên tĩnh. Người kia chợt ngước lên nhìn anh, mới đó đã đỡ người.

Cứ như vậy, anh che ô đi vào trong nhà hàng.

Người phục vụ chủ động bước ra đón tiếp, ánh đèn hành lang át đi cái bóng mờ tối của đèn đường, rọi sáng chân mày khỏe mắt người đàn ông. Người phục vụ nhờ đó có thể nhìn rõ diện mạo anh, và rồi cũng đứng người.

“Anh...” Người phục vụ nhìn anh, rồi đánh mắt vào bên trong, sau đó lại một lần nữa quay trở về trên gương mặt anh.

“Dẫn đường đi.” Anh tặng lời biểu cảm sững sốt của người đó, chỉ nhẹ nhàng nói một câu.

Người phục vụ gật đầu, hắng giọng, đưa một tay ra trước, “Thưa anh, mời đi bên này...”.

Cả nhà hàng rộng lớn, ngoại trừ vị trí gần cửa sổ có ánh nến lung linh, các bàn khác đều trống trải. Rượu vang trong thùng sóng sánh gợn sóng dưới ánh nến, màu đỏ rực như sắc máu.

Người đàn ông đang ngồi thấy anh đã đến, khước môi hơi rướn lên nhưng không đứng lên đón. Người phục vụ dẫn tới chỗ rồi rời đi, trước khi đi còn quay đầu lại nhìn bằng ánh mắt cực kỳ tò mò.

Anh ngồi xuống đối diện, vành mũ lưỡi trai được kéo cực kỳ thấp nhưng không ngăn được ánh mắt anh. Nó rơi xuống gương mặt người đàn ông đối diện, sau đó quan sát một lượt cách ăn mặc của cậu từ trên xuống dưới. Rất lâu sau, môi anh cũng chợt cong lên rồi anh cất giọng trầm thấp, “Trang trí kiểu này thích hợp với các cặp tình nhân hơn”.

“Những cuộc hội ngộ đoàn viên cũng được mà.” Người đàn ông đối diện thản nhiên đáp.

Anh trầm mặc, lát sau mới nói: “Bữa cơm này... anh đã đợi năm năm rồi.” Dứt lời, anh nhìn xung quanh một lượt, “Chỉ không ngờ em lại tổ chức long trọng vậy”.

“Không được ạ?” Người đàn ông đối diện bật cười.

“Được.” Anh mỉm cười, “Xa xỉ trước nay vẫn là phong cách của cậu chủ Lục mà”.

“Kể cả vậy, đối phương cũng phải là người đáng để em vun vén.” Người đàn ông đối diện nói tới đây, cả người bỗng đổ về phía trước, “Em có thể keo kiệt với bất kỳ ai, chỉ có anh là em bằng lòng chu toàn như vậy. Em nghĩ đối lại là anh, anh cũng sẽ làm vậy thôi, đúng không, đại ca?”.

Ngón tay anh khẽ run, rất nhẹ, sau đó anh nắm chặt lại, ngược mắt nhìn lên phía đối diện, khẽ nói, “Không, Bắc Thâm, nếu đối là anh, anh sẽ đưa em về nhà ăn một bữa cơm gia đình bình thường”.

Người đàn ông đối diện cũng cười, nhưng cũng cười phá lên rất nhanh rồi đứng dậy. Thấy vậy, anh cũng đứng dậy.

“Đại ca!” Người đàn ông phía đối diện tiến lên nắm chặt lấy tay anh, tay kia cuộn lại thành nắm đấm, ai oán đâm lên bả vai anh, kích động nói, “Cuối cùng anh cũng chịu lộ diện rồi!”.

Anh cũng đâm cậu một cái, biểu cảm trông cũng rất vui, “Bắc Thâm, quay về là tốt rồi!”.

Giám đốc nhà hàng đích thân bê thức ăn lên, sau khi bắt gặp cảnh này quả thực cũng sửng sốt. Trước mặt là hai người đàn ông cao lớn, gương mặt họ lại giống y hệt nhau, có điều ăn mặc khác nhau, nếu không anh ta nhất định sẽ cho rằng mắt mình có vấn đề. Xem ra họ là sinh đôi, nhưng cũng giống quá rồi.

“Hai anh Lục, có thể lên món không ạ?”

Nghe câu miêu tả quái lạ của người phục vụ, Giám đốc bèn kiểm tra lại họ tên vị khách của anh Lục, không ngờ người ấy cũng họ Lục.

Lục Bắc Thần buông tay Lục Bắc Thâm ra, vỗ mạnh lên vai cậu rồi nói: “Ngồi đi”.

Lục Bắc Thâm quay trở lại vị trí của mình, đối diện với anh.

Giám đốc bưng thức ăn lên, lần lượt giới thiệu tên các món ăn rồi len lén quan sát hai người, thăm cảm thán trong lòng. Hệt như một người đang ngồi soi gương vậy, quả là thần kỳ.

Sau khi Giám đốc đi khỏi, Lục Bắc Thần nhìn Lục Bắc Thâm, hỏi, “Bao năm rồi, em rốt cuộc đã đi đâu?”.

Lục Bắc Thâm chủ động rót rượu cho anh, cười khê, “Em còn muốn biết tình hình hiện tại của anh hơn”.

Lục Bắc Thần nhìn chăm chăm vào lớp rượu vang đang từ từ dâng cao trong ly, chợt nhớ tới cảnh tượng đầy máu nửa năm trước. Hình ảnh cuối cùng anh có thể nhìn thấy chính là những bông hoa hồng trắng rơi đầy đất, bị máu nhuộm đỏ rực, trên đầu là tiếng gào khóc điên dại của Cố Sơ.

Cố Sơ...

Anh cầm lấy ly rượu, ngón tay gầy nhẹ nhàng cọ qua mép cốc, trái tim như bị ai bóp chặt đến đau đớn, nhưng khi ngược mắt lên, gương mặt đã không một gợn sóng. Anh cười khê, “Bắc Thâm, anh rất ổn”.

“Anh rất ổn ư?” Lục Bắc Thâm nhìn anh, nhú mày, “Nếu anh thật sự rất ổn, vì sao sau khi xuất viện mãi vẫn không dám quay về?”.

Lục Bắc Thần vẫn giữ nụ cười mỉm trên môi, “Được lắm, nhóc con, lớn rồi đấy, còn dám điều tra chuyện của đại ca”.

“Em là em trai anh, cho dù điều tra chuyện của anh cũng không hề quá đáng.”

Lục Bắc Thần nhìn cậu, nói: “Đối với anh mà nói, không gì quan trọng hơn em vẫn còn sống.” Anh đổ ngược về phía trước, đan hai tay vào nhau, “Nói cho anh biết, năm đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Mấy năm nay em đã ở đâu?”.

Lục Bắc Thâm nhìn anh chằm chằm rất lâu, sau đó nâng ly, uống cạn rượu trong ly, khi bỏ ly rượu xuống hốc mắt đã hơi đỏ. Nhưng cậu nhanh chóng quay mặt đi, giơ tay lên lau rồi cười, “Em tưởng đã bao năm trôi qua rồi, anh không còn quan tâm tới sự sống chết của em nữa chứ”.

“Anh vẫn luôn nhờ người tìm em.” Lục Bắc Thần nghiêm giọng.

Lục Bắc Thâm hít sâu một hơi, “Anh, anh nên biết rõ em không mất tích”.

“Đúng, thế nên anh mới không báo cảnh sát.” Lục Bắc Thần nói: “Bao năm nay anh vẫn luôn âm thầm điều tra tung tích của em, là vì biết chuyện này chắc chắn có liên quan tới bố”.

Lục Bắc Thâm lại cúi xuống uống thêm một ngụm rượu rồi gật đầu nặng nề, “Đúng vậy, đúng là có liên quan tới bố”.

Sống lưng Lục Bắc Thần cứng đờ.

“Năm xưa, chính bố đã nhốt em lại.” Lục Bắc Thần hạ thấp giọng.

“Ở nơi nào?”

Lục Bắc Thâm uống một ngụm rượu, “Một thị trấn nhỏ tại Bắc Âu, là một nơi nhìn trên bản đồ cũng cần dùng kính lúp phóng to mới nhìn thấy”.

Lục Bắc Thần trầm tư, lát sau nói: “Nếu bố giam giữ một cách cưỡng chế, anh nghĩ bây giờ em cũng sẽ không quay về. Bao năm qua Chloe vẫn luôn tìm em, vì sao em phải trốn?”

Một người bị cưỡng chế giam giữ bất luận thế nào cũng sẽ nghĩ cách tuồn thông tin ra bên ngoài, như vậy tiện cho người khác tới giải cứu. Nhưng Chloe nhọc công tốn sức để tìm kiếm tung tích của nó vẫn không có kết quả, chỉ có thể chứng tỏ Bắc Thâm không mong bị tìm ra.

Giam giữ có hoàn mỹ cách mấy cũng có sơ hở, chỉ cần có thời gian và công sức ắt sẽ tra ra manh mối.

Sở dĩ anh nghi ngờ chuyện Bắc Thâm mất có liên quan tới bố, vì lúc đó sau khi được tin Bắc Thâm biến mất, anh đã tới thẳng nhà họ Lục, hy vọng báo cảnh sát để giải quyết, nhưng bố thẳng thừng ngăn cản. Hành động này đã khiến Lục Bắc Thần ngờ vực. Anh bắt đầu cảm thấy việc Bắc Thâm mất tích chắc chắn có liên quan tới Lục Môn, thế nên bao năm nay anh vẫn luôn để Chloe âm thầm tiến hành tìm kiếm.

Sau khi nghe thấy câu đó, nét mặt Lục Bắc Thâm trông có vẻ rất cô đơn. Cậu nắm chặt chiếc cốc, im lặng. Lục Bắc Thần nhìn thấy rất rõ ràng, ngón tay nó đang run run. Anh đưa tay vỗ về, cho nó thêm sức mạnh, “Nói cho anh nghe đi, đã xảy ra chuyện gì?”.

Lục Bắc Thâm ngược mắt lên nhìn anh, suy nghĩ một lát mới trả lời: “Thật ra, bố chỉ nhốt em hai năm, ông hy vọng em biết suy nghĩ lại”.

Lục Bắc Thần không hiểu, nhưng vẫn rất nhẫn nại, đợi nó tiếp tục nói.

“Em biết anh vẫn luôn âm thầm tìm kiếm em. Nhưng em áy náy trong lòng, vẫn không thể bước ra khỏi bóng ma ấy, thế nên lựa chọn trốn tránh.” Lục Bắc Thâm cúi đầu, gương mặt vô cùng buồn bã.

“Em...” Lục Bắc Thần thấy vậy cũng đoán ra gì đó bèn hỏi: “Em đã làm gì nhà họ Lục?”.

“Anh vẫn cứ thông minh như vậy, mới đó đã có thể đoán được mấu chốt câu chuyện.” Lục Bắc Thâm cười khổ, “Anh còn nhớ trận hỏa hoạn dữ dội năm xưa trong căn nhà cũ của họ Lục không?”.

Lục Bắc Thầnờ ra, sau đó thẳng thốt hỏi: “Lẽ nào...”.

“Phải, em chính là người phóng hỏa.” Lục Bắc Thâm ra sức cọ sát chiếc ly, vang lên những tiếng ken két.

“Em điên rồi sao?” Lục Bắc Thần nghiêm nghị.

Lục Môn, trong mắt người ngoài trước giờ vẫn rất thần bí, nhà họ Lục cũng được xây dựng ở một mảnh đất cách xa dân cư. Thế nên hoàn toàn không có người biết vụ hỏa hoạn năm đó, càng không ai có được một nguồn tin tức rầm rộ như thế. Năm đó anh vẫn còn ở nước ngoài, nghe anh cả Lục Đông Thâm kể về chuyện nhà cháy, nhưng khi hỏi han cụ thể thì anh cả không nói rõ, chỉ nói rằng: Không sao, thời tiết hanh khô, rất dễ bắt lửa.

Nhưng trận hỏa hoạn đó đã thiêu chết một quản gia và một người làm vườn trong biệt thự. Sau này anh lại nghe nói vì chuyện này bố từng nhập viện, sau này hỏi lại thì bố chỉ đáp qua loa.

Anh hoàn toàn không ngờ em trai ruột của mình chính là người phóng hỏa.

“Lúc đó em chỉ muốn giải tỏa sự căm phẫn ghê tởm trong lòng, không nghĩ rằng lại làm hại tới bác Hà và người làm vườn đó. Bố quá tức giận đã nhập viện, em cứ nghĩ rằng mình sẽ rất vui, nhưng khi em biết bố ở trong phòng cấp cứu suýt nữa mất mạng, khi nhìn thấy thi thể của bác Hà và người làm vườn kia, em rất buồn. Lúc đó em biết mình đã sai rồi, sai trầm trọng.” Lục Bắc Thâm vùi sâu ngón tay vào trong đầu, sâu nào vô cùng.

Lát sau, cậu mới nói tiếp: “Sau đó bố đã nhốt em lại. Chuyện này giấu được tất cả mọi người, bao gồm cả anh. Ông hy vọng em có thể ở một nơi không ai quen biết, tu tỉnh, suy nghĩ về sai lầm của mình”.

Lục Bắc Thần miết ly rượu vang, rất lâu không uống ngụm nào, sau đó anh đặt chiếc ly xuống, thấp giọng nói: “Anh nghĩ bố muốn giúp em dập tắt chuyện đó thì đúng hơn. Bắc Thâm, đó là hai mạng người đấy!”.

411. Q.8 - Chương 412: Em Không Dám

Trong bữa ăn này, thứ được động tới nhiều nhất trên bàn là rượu. Cơn mưa ngoài trời ngớt dần, cuối cùng chỉ còn là cơn mưa bụi rả rích, rả rích, không ngừng dây dưa, không ngừng lôi kéo. Mùi rượu nồng nàn nhuộm lên cái ẩm áp của bàn ăn, nhưng hồi ức chung quy vẫn lắng đọng. Lục Bắc Thâm giữ chặt ly rượu, dường như mây mù cùng cơn mưa cũng đã được vo vụn trong ánh mắt cậu, không thể xua tan. Cậu thở dài, “Phải, là hai mạng người. Anh à, anh hiểu em mà. Từ nhỏ tới giờ, em vẫn luôn quy củ, nề nếp, ở trong nhà họ Lục luôn ngoan ngoãn nghe lời, vì sao chứ? Chẳng phải vì muốn thêm một chuyện chi bằng bớt một chuyện ư? Anh tưởng em là người chủ động gây chuyện sinh sự sao?”.

“Anh hiểu, trước nay em rất hiểu chuyện.” Lục Bắc Thần nhìn nó, đau lòng. Tính nết cậu em trai này của anh sao anh không hiểu chứ? Từ nhỏ Bắc Thâm đã là người thích hóa chuyện to thành chuyện nhỏ, chuyện nhỏ thành không. Chuyện nhà họ Lục chấy, xét theo tính cách của Bắc Thâm thì nó hoàn toàn không thể làm được. Nhưng nếu nó đã thừa nhận thì đó chắc hẳn đã là sự thật. Có thể chộc cho một người có tính tình thật thà, bình tĩnh phải phóng hỏa, trong này nhất định đã xảy ra chuyện gì khiến nó khó chấp nhận.

Lục Bắc Thâm đặt ly rượu xuống, dựa ra sau ghế, nhìn Lục Bắc Thần phía đối diện, chân thành nói một câu: “Anh à, em không thể làm được người nhà họ Lục. Có lúc em nghĩ, nếu năm xưa chúng ta đổi lại, là anh tới đó sống, có phải anh sẽ làm tốt hơn em rất nhiều không?”.

Đôi mắt Lục Bắc Thần tối đi, rất lâu sau anh nói, “Đừng nói là năm xưa mẹ không cho, cho dù bà có đồng ý, anh nghĩ anh cũng sẽ không làm tốt hơn em. Giống như anh hiểu tính em vậy, em cũng hiểu tính anh mà”.

Lục Bắc Thâm lắc đầu cười khổ.

“Vì sao em lại phóng hỏa?” Lục Bắc Thần hỏi.

Lục Bắc Thâm ngược mắt lên, trong ánh mắt là một nỗi đau không thể xua đi. Cậu như đang nhìn Lục Bắc Thần, nhưng lại giống như đang vượt qua anh, nhìn về một nơi nào xa lắm, tâm tư đã bay tận đâu. “Năm năm trước, cũng tức là cái năm anh đồng ý ra nước ngoài du học, bố lâm trọng bệnh rồi nhập viện, anh còn nhớ không?”.

Lục Bắc Thần gật đầu, dĩ nhiên là anh nhớ.

“Lúc đó anh cực kỳ bài xích nhà họ Lục, anh Đông Thâm khuyên hết nước hết cái anh cũng không quay về, sau khi biết chuyện này bố càng giận đến nỗi ảnh hưởng cả sức khỏe. Về sau ông nhập viện, mặc dù bệnh tình đã ổn định hơn nhưng cứ thì thoảng căn bệnh đau đầu lại tái phát. Em sợ bố trút giận lên đầu anh, thế nên đã nghĩ cách cố gắng ở bên cạnh ông, chăm sóc ông. Nhưng chỉ vì có một lần em bất cẩn lấy nhầm thuốc, đã bị bố quát mắng một trận. Lúc đó người nhà họ Lục đều có mặt cả, ánh mắt họ nhìn em toàn là trách cứ, thậm chí còn cả sự mừng thầm...” Lục Bắc Thâm nghiêng rằng, “Em thật sự chịu quá đủ rồi, nhất là cái vẻ thì thà thì thụt nói chuyện của họ, giống như hai anh em chúng ta là sao quả tạ của nhà họ vậy”.

Trái tim Lục Bắc Thần nhức nhối, thấy Lục Bắc Thâm cuộn chặt tay lại, anh đưa tay nhẹ nhàng vỗ lên tay nó, lúc ấy nó mới thả lỏng, nghỉ một lát nó nói tiếp: “Trải qua quá nhiều những lần như vậy, càng lúc em càng phần nộ bất bình. Lần đó trở thành ngòi nổ, nên em mới đi sai một bước. Anh, anh hãy tin em, lúc đó em thật sự chỉ định đốt trụ căn nhà đó, em ghét nó, ghét một cái nhà lạnh lẽo không nhìn được tới nóc, nhưng mà...”.

Nói tới đây, ánh mắt nó đau đớn, “Hôm đó lúc phóng hỏa, rõ ràng em đã dụ tất cả mọi người ra khỏi nhà rồi, nhưng không nghĩ tới quần gia và người làm vườn...”.

Lục Bắc Thần không thể an ủi được nó. Đây không phải là chuyện có thể cho qua, dính líu tới hai mạng người, sao chỉ sau có vài năm là có thể kể lại như một chuyện nhẹ nhàng như một câu chuyện cũ được? Trên người chỉ cần dính một chút máu thì đó đã là ung nhọt vĩnh viễn không thể cắt bỏ rồi.

“Vì chuyện này bố đã nghiêm khắc trừng phạt em, nhốt em lại. Lúc đó anh vừa về Mỹ chưa lâu, nhưng sống như một xác chết, không chịu gặp người nhà họ Lục. Sau đó anh xảy ra chuyện, bố thông tin ra bên ngoài rằng em mới là người mất mạng, thực chất là chuyển em tới Bắc Âu.” Lục Bắc Thần hít sâu một hơi, nói, “Em biết bố đã đền cho gia đình người quản gia và người làm vườn không ít tiền mới dẹp yên được chuyện này. Nhốt em ở Bắc Âu thì em cũng cam tâm tình nguyện thôi, đây là lỗi lầm của em, mặc dù không phải ngồi tù nhưng tâm can em thì cũng như bị giam giữ, cảm giác này còn khó chịu hơn cầm tù”.

Lục Bắc Thần vuốt nhẹ ly rượu vang, nói: “Bây giờ em đã ra ngoài rồi thì cũng phải bắt đầu lại cuộc sống chứ. Con người luôn phải trả giá cho những gì mình đã làm. Em thấy áy náy trong lòng, kiểu gì cũng phải đối mặt với thân nhân người đã mất. Cho dù năm xưa họ vì tiền không còn truy cứu chuyện này nữa, nhưng em cũng phải bù đắp”.

“Em cũng định làm vậy, nhưng trước mắt còn một chuyện quan trọng hơn.”

Lục Bắc Thần ngược mắt lên nhìn nó, đôi mắt trầm ổn, nặng nề. Lục Bắc Thần nhìn thẳng vào mắt anh, nhấn từng câu từng chữ, “Anh, trước nay anh vẫn rất thông minh, nên biết rõ mục đích của em khi quay lại Thượng Hải lần này”.

“Chuyện của anh không cần em xen vào.” Ngữ khí của Lục Bắc Thần rất nhẹ.

“Không cần thì em cũng đã xen vào rồi.” Lục Bắc Thần nhìn anh chằm chằm, nhú mày, “Đây không phải là anh, anh trai em không phải là người như vậy”.

Lần này tới Lục Bắc Thần cười khổ.

“Anh vừa nói em hiểu tính cách của anh, nhưng em phát hiện bây giờ càng ngày em càng không hiểu anh rồi.” Tâm trạng của Lục Bắc Thần có chút lên xuống, “Anh trai em là một người tính tình phóng khoáng, ngạo mạn, bướng bỉnh, có lời gì muốn nói sẽ nói, có chuyện muốn làm ắt làm. Giờ thì sao? Người anh trai ấy của em đâu rồi? Anh có biết bây giờ em nhìn thấy anh hết như đang nhìn thấy mình không? Anh à, bây giờ anh không cần làm gì vì em nữa, em cũng không cần anh phải kiểm chế tính cách của mình. Coi như em cầu xin anh, có được không?”.

Cả quá trình Lục Bắc Thần đều im lặng, biểu cảm trên gương mặt với những góc cạnh rõ ràng ấy không chút thay đổi. Rất lâu sau, anh lên tiếng: “Bắc Thần, tính cách của một người rồi sẽ thay đổi, cho dù quá khứ có ngông cuồng thế nào, sau khi trải qua những ngang trái thì cũng sẽ khác. Em phải biết, có những chuyện không phải em muốn làm là có thể làm được, nếu không sẽ chỉ mang lại cho đối phương những tổn thương nghiêm trọng hơn”.

“Thế nên, anh tình nguyện cứ sống trong bóng tối như vậy mãi?”

“Âm thầm bảo chưa hẳn đã tệ.”

Lục Bắc Thần một lần nữa nắm chặt tay lại, nét mặt bức bối. Cậu nhìn anh rất lâu rồi nói: “Được, được. Đã vậy lần này anh đừng có trách em làm việc tùy tiện”.

Lục Bắc Thần nhìn thấu được suy nghĩ của cậu, “Em định tiếp tục giả mạo anh ở bên cạnh cô ấy?”.

“Đúng.” Lục Bắc Thần khẽ nheo mắt, “Giống như anh đã từng mạo danh em vậy, lần này em không những mạo danh anh trước mặt cô ấy, mà còn mạo danh anh trước mặt đồng nghiệp của anh, cho tới khi nào anh đối ý thì thôi”.

“Anh biết là em thông minh, chẳng bao lâu nữa em sẽ có bản lĩnh tiếp tục ở lại phòng thực nghiệm bằng thân phận của anh.” Lục Bắc Thần khẽ nhấp một ngụm rượu vang, đổi chủ đề, “Nhưng... anh sẽ không để em có cơ hội này đâu”.

“E là anh sẽ lực bất tòng tâm thôi.” Lục Bắc Thần nói rành mạch, “Trừ phi anh dám chủ động đi tới trước mặt em trước tất cả mọi người”.

“Bác Thâm, em phải hiểu, cho dù anh không xuất hiện trước mặt mọi người, anh vẫn có cách bắt em quay về.”

“Chưa chắc.” Lục Bắc Thâm cười khê, đứng dậy nhún vai, “Em của bây giờ còn giống Lục Bắc Thần hơn anh nữa, anh cảm thấy ai sẽ nghi ngờ đây?”.

Lục Bắc Thâm hôm nay cố tình thay áo sơ mi của Lục Bắc Thần, từng biểu cảm, từng cử động đều giống nhau, lại cộng thêm tính tình của cậu trước nay vẫn điềm đạm, hướng nội, bất kỳ ai nhìn cậu cũng cảm thấy cậu chính là Lục Bắc Thần. Còn bản thân anh thì áo phông, quần bò bạc phéch, đội mũ lưỡi trai, ăn mặc kiểu thoải mái mà anh chưa từng mặc lại kể từ ngày đi làm, quả thực sẽ không ai tin đây mới là Lục Bắc Thần.

“Là giả thì vĩnh viễn không thể là thật.” Lục Bắc Thần nói trúng tim đen, “Giống như vụ án trước mắt đây. Bác Thâm, em thông minh đấy nhưng thật sự muốn phá án không phải chuyện ngày một ngày hai. Bây giờ La Trì sốt sáng kéo em tới Giang Tây, em có thể từ chối một lần, hai lần chứ nếu tới lần ba, lần bốn mà em vẫn viện cớ không đi thì đừng nói là La Trì, ngay cả một tên EQ thấp như Ngừ Cảnh cũng sẽ nghi ngờ em”.

“Thế nên anh mới âm thầm điều tra tình hình thi thể rồi gửi La Trì, mục đích là muốn ép em quay về chứ gì?”

“Bác Thâm, vụ án này không đơn giản như bề ngoài, bên trong còn rất nhiều nghi vấn mà anh còn nghĩ thông suốt. Thế nên, đây không phải là chuyện em có thể nhúng tay vào can dự. Nhân lúc mọi người còn chưa nghi ngờ, em lập tức rời khỏi đây đi, nếu không một khi bị vạch trần, em sẽ đối mặt với họ như thế nào? Trước giờ bố vẫn hy vọng em theo nghiệp kinh doanh, chuyện này đến tai bố sẽ không hay đâu.” Lục Bắc Thần chau mày, “Bây giờ em đi vẫn còn kịp”.

“Sau đó thì sao? Anh sẽ nói dối kiểu gì?” Lục Bắc Thâm cười, “Giáo sư pháp y nổi tiếng hy sinh trong khi làm nhiệm vụ? Hay lại là một màn mất tích bí ẩn?”.

“Anh sẽ tự có cách.”

“Mọi cách làm của anh chẳng qua chỉ vì không muốn cô ấy gặp được anh thôi.” Lục Bắc Thâm nhìn anh, nói: “Nhưng anh cảm thấy như vậy có công bằng với cô ấy không?”.

Lục Bắc Thần trầm mặc.

“Anh có sự cố chấp của anh, em cũng có quyết định của em.” Lục Bắc Thâm chợt cười, “Anh cứ lần lữa không lộ mặt, lẽ nào không sợ có một ngày em lấy thân phận của anh chiếm đoạt cô ấy? Giống như... anh của ngày xưa ấy!”.

Cậu cố tình chọc tức Lục Bắc Thần. Cậu hiểu anh trai mình, trước đây anh ấy là người nóng tính, châm chút lửa là được. Bây giờ cậu chỉ mong anh nổi giận lôi đình, cho dù lật tung cái nhà hàng này cậu cũng không sợ, chỉ cần anh ấy bùng nổ, chứng tỏ anh ấy có điểm yếu. Cậu tin rằng Cố Sơ chính là điểm yếu ấy, mà giờ đây cậu cũng chỉ còn mỗi điểm yếu này để lợi dụng mà thôi.

Cậu không tin nói đến nước này rồi mà anh vẫn không suy sụp.

Đáng tiếc, điều khiến cậu hoàn toàn không ngờ đến là nét mặt Lục Bắc Thần thật sự không hề thay đổi. Anh chỉ lặng lẽ ngẩng đầu lên nhìn cậu, đôi mắt ấy bình tĩnh đến mức khiến người ta phải kiêng dè. Trước giờ Lục Bắc Thâm vẫn rất sợ ánh mắt này của anh, trong đó có điềm đạm, trí tuệ và một chút uy nghiêm có thể thao túng tất cả. Lục Bắc Thần lên tiếng, thanh âm trầm thấp, “Em không dám”.

“Em nghĩ anh cũng biết rồi, em từng ở bên phía nhà Tây.” Lục Bắc Thâm nói.

“Anh chưa bao giờ cho rằng em dám thân mật thêm một bước với cô ấy.” Lục Bắc Thần vẫn rất điềm tĩnh, “Em dám cởi quần áo không?”.

Lục Bắc Thần sững người.

“Cố Sơ không phải người con gái không có não, theo như anh biết, sau khi trở lại em hầu như chỉ qua đêm trong phòng thực nghiệm, cho dù về nhà đa phần cũng là buổi chiều. Em cảm thấy cô ấy không phát giác ra sao?” Lục Bắc Thần hờ hững hỏi.

“Hình như anh chẳng lo lắng chút nào cả.”

Lục Bắc Thần đáp nhẹ tênh, “Vì anh rất hiểu cô ấy. Cô ấy biết việc gì nên làm, việc gì không nên làm”.

Lục Bắc Thần nhìn anh, rất lâu sau đáp, “Em sẽ có cách”.

...

Hội quán Tiêu Trúc nằm giữa trung tâm thành phố, rõ ràng tọa lạc tại một nơi náo nhiệt nhưng lại kín đáo. Nơi này rất ít người biết, chỉ những người thích thưởng trà mới có thể tìm đến đây.

Trước bậc thềm có rêu, bị mưa đêm thấm ướt, trong vườn có những cây trúc Tiêu Tương mọc thành khóm, lá chắn mưa, vang lên những tiếng lộp bộp.

Một ngọn đèn xanh, một bình trà thơm, tránh xa chốn trần gian hỗn tạp, tiếng đàn cổ rù rì, thuần túy và trong sáng.

Hà Nại hôm nay ăn mặc rất thoải mái, lớp vải trên người lấy màu đục làm chủ đạo, kiểu dáng hòa hợp với màu sắc, rất thích hợp với không gian trong hội quán này. Anh từ từ thưởng thức trà, hương thơm khiến tinh thần sảng khoái.

Đối diện anh là một người đàn ông, trông rất vội vã, sắc mặt vàng vọt, không ngừng rút khăn giấy lau mồ hôi, còn chốc chốc nhìn trộm Hà Nại. So với Hà Nại, người đàn ông kia lại mặc áo vest quần Âu, nhưng quan sát tỉ mỉ thì sơ mi của hắn hơi nhàu, không vừa vặn lắm, nhìn rất khó chịu.

“Sao? Không thích uống trà à?” Hà Nại thấy hắn không vào cốc, mỉm cười hỏi.

“Không không không, thích chứ, thích chứ.” Người đàn ông vội bê tách trà lên uống một ngụm, ngay sau đó bị bỏng miệng bèn buông tay. Chiếc tách rơi xuống bàn, nước trà bắn ra, hắn hoảng hốt vội lấy giấy lau sạch, “Tôi xin lỗi... xin lỗi”.

“Anh căng thẳng quá rồi.” Hà Nại cười nhẹ nhàng.

Người đàn ông cười trừ, gạt đầu rồi lại len lén quan sát biểu cảm của Hà Nại, thấy anh không tỏ ra bức bối mới thả lỏng tâm trạng. Hà Nại chủ động rót trà cho hắn, người đàn ông hoảng sợ, vội tự làm. Nhưng Hà Nại ngăn hắn lại, sau khi rót trà cho hắn, anh khẽ nói: “Uống trà người ta để ý tới sự thanh tịnh, bình thản, cần phải tỉ mỉ nhắm nháp và thưởng thức, kị nhất là trong lòng lo lắng rồi hoang mang sợ sệt, giống như biểu cảm của anh ban nãy, không những không thể thưởng trà mà còn làm bỏng miệng, lợi bắt cập hại”.

“Vâng vâng vâng, anh dạy phải lắm.” Người đàn ông xoa tay, cười nói: “Tôi là một người không có thưởng thức, khiến anh Hà chê cười rồi”.

“Anh Viên sao lại không có thưởng thức chứ?” Hà Nại mỉm cười, “Nhớ năm xưa khi ở đại học A, anh Viên cũng là trưởng câu lạc bộ trà nghệ, nói vậy, hiểu biết những thứ này trước mặt anh Viên cũng chỉ là múa rìu qua mắt thợ thôi”.

Người đàn ông vội xua tay, “Đâu có, đâu có, lúc đó tôi chỉ là thằng ranh vặt mũi chưa sạch, không có tiền đồ, không có tiền đồ”.

Hà Nại cười: “Anh Viên là một nhân tài, tôi cũng rất ngưỡng mộ năng lực của anh Viên, chỉ có điều năm xưa vẫn luôn bị Lục Bắc Thần chen ép, uống phí tài hoa, nếu không với thành tích của anh Viên, muốn giành được suất học bổng năm đó rất nhẹ nhàng”.

Nụ cười tắt lịm trên môi người đàn ông, nét mặt trở nên ngưng ngáp.

“Bất luận thế nào, dù gì cũng may có anh Viên, chính anh đã khiến Kiều Vân Tiêu tin rằng Lục Bắc Thần chỉ là một tay công tử bột chỉ thích chơi bời, nhất gan hèn hạ lại còn lưu tình khắp nơi.” Hà Nại nâng ly, “Lấy trà thay rượu, tôi mời anh Viên một ly”.

Viên Thành, người nắm rõ tình hình đã từng bị Kiều Vân Tiêu moi ra, cũng chính là bạn học cùng phòng với Lục Bắc Thần.

Thấy vậy, Viên Thành sao còn dám giấu giếm, lập tức giải thích, “Không không không, anh Hà, anh hiểu lắm rồi. Tôi... Lúc đó không cố tình định hạ bệ Bắc Thần. Tôi... Tôi chỉ... chỉ là...”.

“Chỉ hơi ganh ghét đố kỵ một chút thôi, đúng không?” Hà Nại thay hần nói nốt suy nghĩ trong lòng.

“Tôi...” Viên Thành sầu não. Lúc đó hần chỉ muốn thuận theo ý của Kiều Vân Tiêu, nói thêm vài câu để nhận thêm ít tiền thưởng mà thôi, không ngờ lại bị Hà Nại bắt thóp, rồi biết được chuyện hần bị Kiều Vân Tiêu tìm đến, điều tra chuyện Lục Bắc Thâm.

Ban đầu, Viên Thành hoàn toàn không biết người đàn ông trước mắt chính là Hà Nại – người ra mặt cho quỹ tài chính Bắc Thâm. Trông anh ta trắng trẻo, sức trối gà không chặt, thế nên Viên Thành không ghép tên và người lại với nhau. Về sau mới biết anh ta chính là Hà Nại nổi tiếng, hần sợ đến mềm nhũn cả chân.

Còn cuộc gặp mặt hôm nay, hần sợ Hà Nại sẽ kiểm chuyện với mình. Dù sao Hà Nại cũng là người của Lục Môn, Lục Bắc Thâm lại là cậu chủ của Lục Môn. Hần đã nói dối nhiều như thế, người của Lục Môn tìm hần tính sổ cũng là chuyện bình thường.

“Viên Thành, tôi từng nói tôi rất ngưỡng mộ sự thông minh của anh.” Hà Nại đặt tách trà xuống, khoe miệng rướn lên, “Thế nên anh đã sớm phát hiện ra bí mật của Lục Bắc Thâm rồi, đúng không?”

Viên Thành sợ đến tái mét mặt đi. Hần nuốt nước bọt, đang định lên tiếng thì nghe thấy Hà Nại hững hờ nói: “Ồ trước mặt tôi tốt nhất anh cứ nói thẳng nói thật, dù sao thì Trung Quốc có nhiều nhân tài y học như thế, cũng không thiếu anh, anh Viên, anh thấy sao?”

Vừa nghe xong, Viên Thành đã biết mình không giấu nổi, đành thừa nhận, “Đúng, tôi biết bí mật của Lục Bắc Thâm! Năm xưa khi còn ở trường, chỉ cần nó không có mặt, chắc chắn sẽ là anh trai nó tới học thay!”

Hà Nại nhìn hần vẻ hứng thú, “Thật kỳ lạ, năm xưa Lục Bắc Thâm tốn rất nhiều công sức, sao lại bị anh nhìn ra nhỉ?”

“Tính cách.” Viên Thành bật ra hai chữ.

Điều này lại càng khiến Hà Nại hiếu kỳ, “Tính cách ư? Anh Viên, việc này tôi phải cố gắng học hỏi anh rồi”.

Viên Thành hít sâu rồi thở hắt ra nặng nề, “Không sai, hai người đó quả thực quá giống nhau, tướng mạo và cử chỉ giống y như đúc. Nhưng kiểu gì cũng có sơ hở. Tính tình Lục Bắc Thâm khá yên tĩnh, trầm mặc ít nói, sở thích cũng toàn là những thứ nhả nhặn. Nhưng Lục Bắc Thần thì khác, mặc dù hần bắt chước Lục Bắc Thâm rất giống nhưng cái khí chất bướng bỉnh, bất kham trên người thì không thể kiềm chế được. Tuy rằng những lúc điềm đạm, hần cũng giống Lục Bắc Thâm như đúc, nhưng hần toàn thích mấy thứ mạo hiểm, ví dụ như đua xe. Về sau tôi đã tổng kết ra một quy luật, cũng là cách hay nhất để phân biệt hai người đó. Người thích ngắm hoa, câu cá, ngâm thơ, ca vũ là Lục Bắc Thâm, người thích vận động, du lịch, chụp ảnh là Lục Bắc Thần.” Nói tới đây, hần hơi nheo mắt lại, “Thế nên tôi mới thực sự biết mình thua thê thảm nhường nào, chỉ mình Lục Bắc Thâm đã đủ khiến tôi đau đầu rồi, lại có thêm một Lục Bắc Thần, tôi còn cơ hội thắng hay sao?”

“Anh nhận ra sơ hở từ lúc nào?”

“Chính vào năm Lục Bắc Thâm ra nước ngoài du học. Sau khi phát hiện ra bí mật này, tôi định báo cáo với nhà trường, nhưng lúc đó mọi việc đã định. Tôi không phục, nếu không có bọn họ, tôi nhất định sẽ thành công, chứ không phải bị phân tới một nơi nhỏ bé như Giang Châu!” Viên Thành phần nộ bất bình.

“Chính vì như vậy nên anh mới điều tra được lai lịch của Lục Bắc Thâm, biết được cậu ta là người Lục Môn. Lục Môn không dễ đối phó, càng không phải người anh có thể chọc vào nên bao nhiêu năm nay, anh đã buồn bực, thậm chí dính vào ma túy. Sau khi gặp Kiều Vân Tiêu, anh biết anh ta có lòng điều tra Lục Bắc Thâm, anh cảm thấy cơ hội đã đến, thế nên đã hù cấu ra những lời không hay về Lục Bắc Thâm, mục đích là khiến Kiều Vân Tiêu càng dễ phân biệt họ hơn, đúng không?”

“Không sai! Hai anh em sinh đôi Lục Bắc Thâm và Lục Bắc Thần từ nhỏ đã thích bắt chước nhau, quen thuộc tính cách của nhau, việc lừa người ngoài là quá dễ dàng. Kiều Vân Tiêu muốn điều tra ư? Cho dù để hai người họ đứng trước mặt anh ta, anh ta còn chưa chắc đã nhận ra ai với ai, chi bằng cứ để tôi nói thẳng cho nghe!”

“Mặc dù anh chỉ toàn bịa đặt nhưng không thể không thừa nhận Kiều Vân Tiêu đã nghi ngờ. Anh đã phóng đại những điểm khác biệt giữa hai người họ, anh ta là người thông minh, dĩ nhiên sẽ hiểu, chỉ tiếc là...” Hà Nại nói tới đây thì im lặng.

Tiếc là Kiều Vân Tiêu đã dừng lại giữa đường. Tâm tư của người này, anh không thể không đề phòng.

Viên Thành đợi rất lâu không thấy anh nói tiếp bèn hắng giọng, “Tôi biết tôi làm vậy rất bỉ ổi, chỉ để chút giận thôi. Bây giờ tôi chỉ mong được sống những ngày tháng yên ổn”.

“Nguyện vọng này có thể nói là ước mơ cả đời của rất nhiều người.” Hà Nại cảm thán. Khi bừng tách trà lên, ánh mắt anh có chút cô đơn.

Nghe xong, Viên Thành có phần khó hiểu, nhưng Hà Nại không nói thêm nhiều nữa. Anh gơ tay ra hiệu với người vệ sỹ sau lưng. Vệ sỹ đưa cho Hà Nại một chiếc hòm, anh đẩy nó tới trước mặt Viên Thành.

Viên Thành càng thêm nghi hoặc, mở hòm ra bỗng sửng sốt, “Đây là...”.

Trong hòm là từng xấp tiền mặt dày cộp.

“Của anh đấy, coi như hai anh em họ đền bù cho anh.” Hà Nại lãnh đạm nói.

“Tôi... không hiểu.” Viên Thành không ngờ lại có kết quả này, hẳn còn tưởng hôm nay mình tiêu đời rồi.

Hà Nại trả lời: “Coi như cảm ơn vậy, cảm ơn anh đã chó ngáp phải ruồi”.

Viên Thành lại càng mù mờ.

“Cảm ơn anh đã không để người ngoài biết, thật ra Lục Bắc Thâm cũng giống như Lục Bắc Thần... đều rất thông minh.”

...

Nước mưa thấm ướt cả bến Thượng Hải, ngoài cửa sổ, chẳng biết mưa đã ngừng từ khi nào, trên cửa sổ lại là mảng đèn đường đỏ rực như ngọn đuốc. Trong phòng khách không bật đèn, chỉ còn thứ ánh sáng u tối đọng đọng lại trên sàn nhà.

Cổ Sơ yên lặng ngồi trên sofa, nhìn chăm chăm vào chỗ cam đã được gọt sẵn, bày đầy cả đĩa. Chẳng biết đã qua bao lâu, chỉ nghe thấy ngoài cửa ra vào có tiếng mở cửa. Bả vai cô run lên, ngay sau đó xoay người lại bật đèn.

Cả căn phòng đột ngột bừng sáng, soi rõ gương mặt người đàn ông vừa quay trở lại...

412. Q.8 - Chương 413: Là Cô Ấy Nợ Cậu

Kỳ Quái chính thức bị tạm giữ, do phía Thượng Hải tiếp nhận thẩm vấn chủ yếu. Qua điều tra của cảnh sát Giang Tây và pháp y địa phương, đa số các thi thể trong sơn động đều không có nghi vấn, phần nhiều là những người chết tự nhiên, có cả tự sát và bị giết hại, nhưng cũng không để lại nghi án, thế nên cảnh sát liên lạc được với người nhà nạn nhân để nhận xác một cách rất nhanh chóng. Kỳ Quái rất hợp tác với cảnh sát. Anh ta thừa nhận đa số chỗ xác này đều do anh ta đào từ dưới nơi chôn cất lên, một số ít là ăn trộm thặng từ nhà tang lễ.

Thông thường, anh ta thường tìm nguồn xác tại một số vùng quê hẻo lánh, bây giờ những nơi vẫn còn tập tục thổ táng càng ngày càng hiếm, để tìm được những xác chết này anh ta đã bỏ không ít công sức. Cái lợi của việc đào xác lên từ nơi chôn cất là sẽ không bị người nhà phát hiện, dù sao thì người thân chẳng có ai ngày nào cũng tới phần mộ xem có gì thay đổi không. Vì vậy, sau khi cảnh sát liên lạc được với một số gia đình nạn nhân, họ thậm chí còn không biết thì ra trong mộ trống rỗng từ lâu.

Nếu so sánh thì nhà tang lễ là một nơi thuận lợi để ăn cắp xác, nhưng vấn đề là người thân có thể kịp thời phát hiện, cũng có thể là không phát hiện được. Có một vài nhà tang lễ vì muốn trốn tránh trách nhiệm còn che giấu sự thật, giở một số thủ đoạn.

Ngoại trừ bộ bốn xác chết trong đó có Ngải Hân, thì các thi thể khác đều được sàng lọc người nào ra người nấy. Sau một hồi trực trặc, bốn thi thể này được vận chuyển tới Thượng Hải để điều tra trọng điểm. Trước khi vận chuyển, phía Giang Tây đã tiến hành xác nhận thân phận của bốn người. Ngoài Ngải Hân, ba người còn lại đều thuộc các vụ án được gia đình báo án cùng năm đó, việc mất tích kỳ của họ tới nay vẫn còn chưa rõ ràng.

Ban đầu, cảnh sát nghi ngờ Kỳ Quái là kẻ giết người. Ai ngờ Kỳ Quái không ngừng kêu oan, anh ta một mực khẳng định mình chỉ là kẻ trộm xác chứ không giết người. Khi hỏi tới bốn xác chết này, anh ta nói có người bí mật gửi cho anh ta.

Có ai lại đi gửi xác chết? Bí mật là bằng cách thức nào?

Kỳ Quái sợ mình bị chụp mũ tội danh giết người, vội vàng kể tường tận mọi chuyện mình biết.

“Làm nghề của chúng tôi, người ta dễ tâm tới linh cảm.” Trong Cục Cảnh sát, Kỳ Quái không còn vẻ phong độ ngời ngời của mấy ngày trước, đầu tóc rối bù, râu ria xồm xoàm, trông rất xuống sắc. “Còn tôi, sau cuộc triển lãm từ rất nhiều năm trước đã mất đi linh cảm. Bao năm nay tôi vẫn không thể sáng tác ra tác phẩm nào, chỉ sống như một phế nhân. Cho tới một ngày, tôi quen một người, anh ta khuyên tôi nên tiếp tục với chủ đề cái chết, còn nói với tôi rằng khoảnh khắc con người ta chết đi thật ra có muôn vàn biểu cảm, nếu không ngại tôi có thể thử xem sao. Đúng là như đánh thức người trong mơ, tôi đã bắt đầu thu thập đủ các loại xác chết, ra vào khắp các hiện trường vụ án, thật sự đã phát hiện ra người ta trong khoảnh khắc đó mỗi người một khác. Điều này khiến tôi rất hưng phấn, cũng có dự cảm buổi triển lãm này sẽ càng rầm rộ toàn quốc”.

“Người nhắc nhở anh là ai?”

Kỳ Quái lắc đầu, “Một năm trước anh ta mới tìm tới tôi. Tôi chưa bao giờ gặp anh ta, số điện thoại anh ta nói chuyện với tôi cũng không tra ra được, hơn nữa giọng nói còn qua xử lý, nhưng tôi có cảm giác đó là một người đàn ông”.

“Vậy mà anh đã tin anh ta?”

“Tôi làm nghề thuật mà, nếu cứ mãi mãi không có linh cảm thì bát cơm của tôi cũng không giữ được nữa. Lúc đó có người cung cấp cho tôi nguyên liệu, tôi dĩ nhiên sẽ chẳng để tâm quá nhiều.”

“Còn bốn cái xác có Ngải Hân là chuyện như thế nào?”

“Thứ tôi nhận được quả thực chỉ là xác chết, trước đó tôi hoàn toàn không hay biết họ là người bị mất tích.” Kỳ Quái thành thật khai báo, “Tôi không biết họ là ai, cũng không biết tên của họ. Bốn cái xác đó có lẽ cũng chính là của người đó gửi cho tôi, vào lúc buổi triển lãm tượng sáp của tôi sắp hoàn thành, bỗng nhiên một ngày người đó gọi điện tới nói anh ta muốn tặng cho tôi một món quà, có thể khiến cho buổi triển lãm thêm màu thêm sắc. Chẳng bao lâu sau, tôi đã nhận được bốn cái xác đó, đều được dùng màng bảo vệ quần kỹ, để trong nhà làm việc của tôi. Tôi thật sự không giết họ, tôi và họ không thù không oán, sao lại giết họ chứ?”

...

Nhà xác.

Đêm về, yên ắng đến lạ, mặc kệ ngoài kia vẫn còn lác đác tiếng mưa rơi.

Trên bàn khám nghiệm tổng cộng có bốn thi thể, hai nam, hai nữ. Bốn thi thể này được Kỳ Quái giữ gìn bằng loại chất bảo quản nồng độ cao “nông dân” nhất, mặc dù vẫn có phần mục nát, nhưng cũng may vẫn còn hoàn chỉnh.

Một trong số đó chính là Ngải Hân.

Chloe mặt áo blouse trắng, ghé lên trước quan sát thi thể của Ngải Hân, rồi lại ngược mắt lên nhìn người đàn ông cũng đang ở trong phòng thực nghiệm, mặc áo blouse, miệng đeo khẩu trang, cười thiếu nghiêm chỉnh, “Này, người anh em”.

Người đàn ông không nhìn anh ta.

Chloe tự lẩm bẩm: “Một cô gái cũng xinh đẹp đấy, sao lại đâm cậu nhỉ? Đây, cậu khai thật đi, có phải cậu làm gì người ta không?”.

Người đàn ông vẫn không để ý tới lời nói của anh ta, tay cầm con dao giải phẫu nhằm tới xác Ngải Hân. Vừa định đặt xuống thì Chloe vội ngăn anh lại: “Cậu đừng quên chúng ta lén lút vào đây đấy, cậu mỗ thể này quá lộ”.

“Hay để cậu?” Cuối cùng người đàn ông cũng lên tiếng, giơ con dao về phía Chloe.

Chloe lùi vội ra sau một bước, “Đừng đừng đừng, cùng cậu đến cái nơi ma quỷ này là tớ đã chịu quá đủ rồi, tớ không muốn động vào xác chết”.

Người đàn ông lườm anh ta, không nói gì, mũi dao chạm xuống lồng ngực thi thể. Chloe đưa tay lên nửa che nửa hở đôi mắt, chép miệng, “Cậu bảo, xác của một cô gái bày ra trước mặt cậu như vậy, sao cậuỡ lòng xuống dao?”.

“Trước này tớ không biết cậu lại mắc bệnh yêu xác chết đấy.” Người đàn ông nói không chút khách khí.

Chloe nghẹn lời, tiếp tục phản kích, “Ngày nào cậu cũng đối mặt với thi thể giới tính nữ thế này, liệu có ảnh hưởng tới việc phát huy của cậu trong chuyện giường chiếu không?”.

Người đàn ông chỉ tập trung vào cái xác, trầm mặc không nói một lời.

Thi thể bị phanh ngực, Chloe không dám bước lên, đành đứng cách một quãng xa tiến hành “chọc ghẹo”: “Cậu bảo khi đối diện với cơ thể của một cô gái còn sống liệu cậu có nghĩ đó là thi thể không?” Nghĩ một chút, anh ta lại giật lên thon thót, “À, tôi biết rồi, trên giường chắc chắn là cậu có sở thích quái đản nào đó. Đây, đối với sở thích của cậu, Cố Sơ thấy hưởng thụ hay là kháng cự?”.

Người đàn ông từ từ ngược mắt lên rồi hướng con dao mỗ về phía anh ta, “Cậu có biết, tôi muốn một người im lặng chỉ cần nửa phút không?”.

Chloe liếm môi, nuốt nước bọt rồi ngậm miệng ngay.

Cả căn phòng lại chìm vào tĩnh lặng.

Nhưng cảnh đẹp không dài lâu đã lập tức bị phá vỡ.

“Cái cửa chết giẫm này sao khó mở thế...” Tiếng ai oán của La Trì khựng lại sau khi đẩy cửa ra. Nhìn thấy hai con người sờ sờ trước mặt, anh ấy bỗng nhiên tròn tròn mắt, chỉ vào họ, “Cậu... Hai cậu...”.

Người đàn ông đang khám nghiệm không chút rung động, vẫn rộn với công việc của mình. Chloe rảnh rang, thấy La Trì tới lập tức hưng phấn, giơ thẳng hai tay về phía trước, nhảy bồm bộp tới trước mặt anh ấy, miệng lẩm rầm, “Trả mạng cho ta... Trả mạng cho ta...”.

La Trì lập tức đóng cửa lại, quát khê: “Yêu nghiệt, còn bước tới ta sẽ bắn!”.

Chloe nghe vậy phì cười, dừng lại, “Nhật nhẽo”.

La Trì không rảnh cãi cọ với Chloe, bước mấy bước tới nhìn chằm chằm người đàn ông, kỳ quặc hỏi: “Lục Bắc Thần? Là cậu ư?”.

Người đàn ông chỉ liếc xéo anh ấy, không thèm đáp lời.

“Shit! Cậu mau nói đi, hay mắt tôi sai rồi!” La Trì ra sức lấy tay dụi mắt.

“Chloe.” Lục Bắc Thần bỗng cảm thấy từng dây thần kinh trong não bộ đang giật lên đau đớn. Hết Chloe luyên thuyên bên cạnh, giờ lại tới La Trì, anh cực kỳ hối hận đã quen biết hai tên lẩm mồm này.

“Có tiểu nhân, chủ nhân xin cứ dặn dò.” Chloe “lướt” tới rất phong tình.

Lục Bắc Thần không ngược mắt lên, chỉ buông một câu: “Đánh ngất cậu ta cho tôi”.

Chloe nhận lệnh, bước tới bắt lấy La Trì rồi đập vào đầu anh ấy. Còn chưa đập được cái thứ hai, La Trì đã nhanh lẹ phản kích. Một giây sau anh ấy đã thành công, áp mặt Chloe vào tường. Chloe đau đớn gào lên,

“Gãy... Gãy tay rồi! Mau thả tôi ra. Trên tường nhiều vi khuẩn như vậy, lỡ chúng làm mục ruỗng gương mặt đẹp đẽ của tôi thì phải làm sao?”.

“Định đánh gãy tôi?” La Trì phá lên cười ha ha.

“Cảnh sát La, tôi sai rồi, sai rồi!” Chloe ra sức chu môi, “Lục Bắc Thần, cậu nói gì đi chứ!”.

Lục Bắc Thần đặt con dao xuống, từ tốn nói: “La Trì, những vấn đề liên quan tới thi thể hôm nay tôi sẽ chỉ nói một lần, tốt nhất cậu hãy ghi nhớ cho kỹ. Về việc cậu có thể vào được tổ chuyên án của vụ này hay không, phải nhờ vào trí nhớ của cậu rồi”.

Một câu nói đã khiến Chloe được giải thoát. La Trì tiến tới, nét mặt lạnh lùng, lễ phép nói: “Tôi đã bảo cậu là người mạnh miệng yếu lòng mà, ngoài miệng thì nói không quan tâm xác chết, thực chất vẫn không buông bỏ được chứ gì”.

Lục Bắc Thần tặng lời những câu lấy lòng ấy.

Chloe duỗi cánh tay, bước đến khoác vai La Trì, nghiêng đầu quan sát nụ cười của anh ấy, “Còn nói chúng tôi? Chẳng phải anh cũng không kiềm chế được, chạy đến đây rồi sao?”.

La Trì trừng mắt, “Phí lời, tôi là cảnh sát, việc trừ hại cho dân là chức trách của tôi!”.

Chloe tấm tắc.

“Bốn thi thể, hai nam, hai nữ. Nam gồm có Tiền Hào và Lưu Xuyên, theo biểu hiện bên ngoài thì họ lần lượt chết do nhảy lầu và hỏa hoạn. Nữ gồm có Phùng Tử Liên và Ngải Hân, theo biểu hiện bên ngoài thì họ lần lượt chết do cắt tay dẫn đến mất máu quá nhiều và tai nạn.” Lục Bắc Thần lần lượt thông báo.

La Trì nghe xong đã nghiêm túc trở lại, nhìn Lục Bắc Thần vẻ khó hiểu, “Lần trước cậu từng nói với tôi nguyên nhân cái chết của bốn người này, lần này cậu dùng “theo biểu hiện bên ngoài” để hình dung họ. Lễ nào đây đều không phải nguyên nhân tử vong thực sự?”.

“Trước tiên nói về người nhảy lầu – Tiền Hào.” Lục Bắc Thần tới trước thi thể đầu tiên, sắc mặt thanh lạnh, “Trong báo cáo khám nghiệm tử thi sơ bộ đã chỉ ra rằng anh ta rơi từ trên cao xuống và tử vong. Tôi đã kiểm tra tử thi, đích thực có thể xác định rơi từ trên cao xuống. Chân người này chạm đất, trong quá trình rơi, xung lực sẽ dẫn truyền men theo xương chi, xương chậu, xương cột sống. Thế nên có thể thấy hiện tượng gãy xương ở phần trên xương ngực của nạn nhân. Xương cột sống đột ngột đâm vào hộp sọ tạo ra hiện tượng gãy xương, hình thành một lỗ to xung quanh xương chẩm. Thông qua việc ngực bị chèn ép, khiến cho đầu mút xương ngực và xương sườn xuất hiện hiện tượng gãy nhiều xương, có thể phán đoán nạn nhân rơi trong tư thế nằm, sự chênh lệch tính đàn hồi thực chất giữa các cơ quan như gan, lá lách, thận khiến chúng bị rạn nứt, tổn thương, có thể thấy đã xuất huyết dưới màng nhện, não bị bầm dập”.

Nói tới đây, anh đánh mắt nhìn La Trì.

La Trì vò đầu, cười trừ, “Đợi đã, tôi phải ghi lại. Máy thông tin này quá chuyên nghiệp, tôi chỉ nhớ bằng đầu không không ổn đâu”.

Chloe đưa giấy bút, La Trì vội đón lấy, rồi cười với Lục Bắc Thần: “Tiếp tục, tiếp tục đi”.

“Quan sát tình trạng tổn thương của thi thể, bước đầu phán đoán độ cao rơi xuống vào khoảng 24 mét, cũng tức là xấp xỉ 8 tầng lầu. Căn cứ vào mức độ hao mòn của cơ thịt và lượng mỡ, cân nặng đại khái của người này khoảng 70kg. Tỉ trọng của nạn nhân nằm dưới chân, nên diện tích chịu lực tương đối nhỏ. Từ những sợi cơ da dưới gót chân nạn nhân có thể thấy được hợp chất hydrocacbon màu nâu đen trong trạng thái dính nhớt, cũng tức là nhựa đường mà chúng ta thường nói, trong móng tay khám nghiệm có đá vôi và sa thạch, cũng tức là xi măng mà chúng ta hay thấy, thế nên rất có thể nạn nhân đã rơi xuống đồng vật liệu của một công trường đang xây dựng.” Ánh mắt Lục Bắc Thần nghiêm lại, anh đổi chủ đề, “Xét về mọi mặt, nạn nhân thiên về tình huống tự sát, nhưng thông qua trạng thái xuất huyết trong não và mức độ tổn thương thì tôi cho rằng nạn nhân giống bị đột tử hơn”.

“Đột tử?” La Trì sững người, “Ý của cậu là?”.

“Nói cách khác, khi rơi từ trên cao xuống nạn nhân đã chết rồi.”

“Ý cậu là có kẻ sát hại?” La Trì kinh ngạc.

“Không, tôi vẫn nghiêng về tự sát. La Trì, cậu phải nghe rõ cách dùng từ của tôi. Tôi nói là trong quá trình rơi xuống, anh ta đã chết chứ không nói anh ta chết trước khi rơi xuống.” Lục Bắc Thần nhấn mạnh rất rõ ràng từng từ từng chữ. “Thế nên, nguyên nhân tử vong thực sự của anh ta không phải vì ngã từ trên cao xuống mà là đột tử. Người bị đột tử thông thường sẽ xảy ra tình trạng thoát tinh, đái dầm hoặc đi đại tiểu tiện mà không thể kiểm soát. Dĩ nhiên, thông qua vết nước bọt và những vết nôn mửa để lại trên quần áo của nạn nhân cũng có thể chứng minh nguyên nhân tử vong thực sự. Nguyên nhân khiến bị đột tử có rất nhiều, nhưng với bốn thi thể trước mắt này, đều là bị đột tử do bệnh tại hệ thống trung khu thần kinh”.

La Trì sững sờ há hốc miệng, lát sau mới hỏi, “Nói cách khác, bốn người này trước khi tự sát đều đã chết?”.

“Là trong lúc tự sát.” Lục Bắc Thần nhấn mạnh.

Đầu mày La Trì nhăn tít lại.

“Không hiểu à?” Lục Bắc Thần nhìn anh, khẽ hỏi.

La Trì vò đầu, “Hoặc trước hoặc sau, sao lại còn có chuyện trong khi tiến hành tự sát chứ?”.

“Tình hình của Tiền Hào tôi đã phân tích rõ ràng với cậu rồi. Ba người kia cũng tương tự. Lưu Xuyên chết cháy, trên người không có dấu vết giằng co, không có vết thương bên ngoài, khả năng tự sát rất cao, nhưng thông qua phổi và khí quản thì không khó nhận ra, anh ta chết đột ngột trong quá trình tự thiêu. Qua khám nghiệm, hạch nền phân nhánh nằm sâu trong động mạch của đại não nứt vỡ dẫn đến tử vong; Phùng Tử Liên do căn bệnh nhiễm khuẩn song cầu viêm màng não dẫn đến viêm màng não tủy. Người mắc bệnh này sẽ phát bệnh trong khoảng thời gian cực ngắn, nếu không được chữa trị kịp thời sẽ dẫn đến tử vong; Ngải Hân, ngoài mặt trông giống như chết vì tai nạn giao thông ngoài ý muốn, thực tế là thông qua khám nghiệm tử thi có thể phát hiện một số tâm trạng của cô ta đã kích động thần kinh cảm giác ngoại vi, truyền tới hệ thống thần kinh trung khu, khiến cho trung khu hoạt động gây chế hành não theo phản xạ, dẫn đến nhịp tim và vận động hô hấp đồng thời đình trệ.”

La Trì tốc ký rất nhanh.

“Muốn chứng thực suy đoán của tôi, các cậu còn cần liên lạc thêm với thân nhân người bị hại.” Lục Bắc Thần khẽ nói, “Lát nữa tôi sẽ đưa cậu một phần báo cáo suy đoán sơ bộ địa điểm tử vong của nạn nhân”.

“Được được được.” La Trì gật đầu chắc nịch, rồi lại hỏi: “Nếu tất cả đều vì lý do chết não đột ngột, chứng tỏ trước đó họ đều có tiền sử bệnh lý”.

“Đây chính là việc các cậu cần điều tra.” Đôi tay đeo găng của Lục Bắc Thần nhẹ nhàng phủ kín mặt của một thi thể, rồi anh nói: “Nhưng tôi vẫn phải làm thêm một bước giải phẫu hóa nghiệm, xem họ còn điểm chung gì không”.

“Cậu còn điểm nghi ngờ?”

Lục Bắc Thần cúi mặt xuống, ánh mắt trầm ổn rơi xuống thi thể trước mặt, “Đúng là họ đột quỵ nhưng trước khi chết rốt cuộc đã nhìn thấy gì mới khiến cho tinh thần của họ kỳ lạ đến vậy?”.

Đặc điểm của người đột quỵ rồi cũng sẽ thể hiện nhưng biểu cảm trên gương mặt của bốn người này không giống đột quỵ, điều này khiến Lục Bắc Thần cảm thấy vô cùng quái lạ.

“Tôi tin rằng dưới con dao giải phẫu của cậu, mọi bí mật đều không thể lẩn trốn.” La Trì có được tư liệu quan trọng, vô cùng tự tin, bước lên võ vai Lục Bắc Thần, nói: “Nếu cậu đã đồng ý tiếp nhận vụ án này, ngày mai tôi sẽ lập tức báo cáo với cấp trên, chúng ta sẽ quang minh chính đại điều tra”.

“Không cần đâu.” Ai ngờ Lục Bắc Thần thẳng thừng từ chối.

La Trì tỏ vẻ khó hiểu.

Chloe thấy vậy, lập tức tiến lên, “Ý của giáo sư Lục chúng tôi là bệnh của anh ấy vừa khỏi chưa lâu, vẫn chưa thích hợp toàn quyền tiếp nhận vụ án, rảnh rồi nhắc nhở anh thì được, nếu thật sự tham gia, lao lực suốt ngày suốt đêm sao anh ấy chịu nổi?”.

La Trì nghĩ cũng thấy có lý bèn gật đầu, “Thế này đi, tôi phản ánh tình hình với cấp trên trước, là đồng nghiệp, tôi rất mong cậu nhận, nhưng là bạn, tôi cũng lo cho sức khỏe của cậu”.

Lục Bắc Thần trầm tư suy nghĩ, lát sau hồ hững trả lời: “La Trì, tôi cũng chỉ có thể giúp cậu đến đây thôi, sau khi điều tra ra nguyên nhân thực sự khiến nạn nhân đột quy, công việc của tôi cũng hết. Tới đây, tôi sẽ rời khỏi Trung Quốc một thời gian rất dài. Tôi nghĩ, nếu cậu thật sự muốn tham gia vào vụ án này, tốt nhất hãy tìm một pháp y khác để hợp tác”.

“Cậu định đi? Đi đâu chứ?” La Trì sững sốt.

Lục Bắc Thần không trả lời, Chloe thì cười hỏi, “Trông đáng vẻ của anh, định cao chạy xa bay với giáo sư Lục của chúng tôi à?”.

“Nói vớ vẩn gì vậy?” La Trì gạt tay Chloe ra, “Tôi cảm thấy quá đột ngột. Vừa mới quay về đã định đi? Cố Sơ có biết không?”.

Lục Bắc Thần đắp khăn trắng lên một thi thể, ngữ khí lãnh đạm, “La Trì, cậu báo cáo muốn một giây có thể sẽ không được sờ vào vụ án này nữa, người trẻ muốn lập công trong Cục của cậu không ít đâu đấy”.

“Nhưng mà...”

“Đừng nhưng nhì nữa, anh không để cậu ấy nghỉ ngơi thêm một thời gian được à?” Chloe đẩy La Trì, “Đâu có phải không quay về nữa, gấp gì chứ?”.

“À, nghỉ ngơi hả, vậy thì được.” La Trì nghe xong câu ấy cũng yên tâm.

Chloe lại nói thêm đôi ba câu để đuổi La Trì đi. Khi trong phòng chỉ còn lại hai người, Lục Bắc Thần tháo găng tay ra, nhìn cậu ta bằng ánh mắt âm đạm, nói: “Ai bảo cậu tôi còn quay lại?”.

“Được lắm, tôi không tin cậu thật sự nữ.” Chloe tươi cười gợt tay.

Ánh mắt Lục Bắc Thần tối đi, giọng nói có chút kìm nén, “Có người phải dứt bỏ trước mới có thể đạt được, còn tôi...” Anh hơi ngừng lại, khi lên tiếng có chút gì hết cách, “Được ném ngọt ngào trước lại không thể không đối mặt với vị đắng của chia ly”.

“Lục Bắc Thần, hà tất cậu phải khổ vậy chứ? Cho dù cô ấy biết sự thật thì cũng có sao? Là cô ấy nợ cậu...”

“Đủ rồi.” Lục Bắc Thần cất giọng khe khẽ nhưng lại khiến người ta e dè, “Câu này... tôi không muốn nghe thấy lần thứ hai”.

Chloe bó tay, thở dài nặng nề...

...

Ngọn đèn trong phòng khách chiếu sáng gương mặt người đàn ông, cái bóng cao lớn đổ xuống. Cái bóng đen đó khiến Cố Sơ choáng váng. Anh dường như không ngờ đèn lại đột ngột sáng nên đứng sững trước cửa ra vào giấy lát, sau đó thay giày đi vào nhà.

Cố Sơ vẫn ngồi im ở đó, nét mặt không có biểu cảm gì. Trái tim đang không ngừng ồn ào, không ngừng đập thình thịch.

“Sao em lại ở đây?” Người đàn ông nhìn thấy cô, có phần ngạc nhiên.

Cố Sơ ngược mắt nhìn qua. Trong ánh mắt cô, gương mặt anh rất sắc nét, từng chân mày khéo mắt đều là những đường nét cô quen thuộc, nhưng nhìn anh như vậy luôn toát ra một cảm giác xa lạ. Rõ ràng vẫn là gương mặt ấy, rõ ràng vẫn là người đàn ông mà cô hiểu rõ, sao tất cả đều bất thường chứ?

Cô gượng cười, nụ cười thoáng qua trên gương mặt, như nắng xuân ấm áp, “Mấy ngày nay anh đều chạy tới phòng thực nghiệm làm việc. Em rất lo anh quá sức, hôm nay rảnh rồi em làm mấy món cho anh tắm bổ”.

Trong nhà có mùi thức ăn thoang thoang, mùi vị của gia đình.

Người đàn ông khẽ giạt khéo môi, như đang cười, nhưng nhìn kỹ thì nụ cười này lại thấm vài phần ngượng ngập. Nhưng nó cũng biến mất rất nhanh, anh đi tới bên sofa, ngồi xuống, khẽ nói một câu: “Cảm ơn em”.

Nụ cười của Cố Sơ đậm thêm, “Hôm nay anh sao vậy? Khách khí với em đấy à?”.

“Chỉ không muốn em vất vả vậy thôi, công việc ở bệnh viện đã đủ bận rồi.” Anh cười mỉm.

“Bạn mấy cũng phải nghĩ tới anh chứ.” Cố Sơ nói rất tự nhiên, “Em hâm canh rồi, sẽ được ngay đây”.

“Cứ từ từ.”

Cố Sơ nhẹ nhàng gật đầu, lấy hai chiếc đĩa nhỏ, lúc tách cam, tay cô run rẩy nhưng vẫn cố kiềm chế. Cô đặt trước mặt anh, nói: “Bắc Thần, khi nào chúng ta đi đăng ký kết hôn”.

Anh hơi sững người, ngược lên nhìn lướt qua ngón áp út của cô. Cô cũng nhìn xuống chiếc nhẫn của mình, mỉm cười, “Anh định nuốt lời à?”.

“Dĩ nhiên là không.” Anh nhìn chăm chú vào gương mặt cô, khóe môi hơi rướn lên, “Anh chỉ đang nghĩ, anh nên cố gắng tìm lại chiếc nhẫn đó”.

413. Q.8 - Chương 414: Chỉ Có Hủy Hoại Cô, Anh Ấy Mới Không Phải Chịu Khổ

Cố Sơ cười nhả nhận, “Nếu thật sự không tìm được, cùng lắm thì chúng ta mua đôi mới”.

“Được.” Anh đáp nhẹ nhàng.

Nhưng hai chữ ấy lại khiến trái tim cô lỡ nhịp. Chủ cửa hàng trang sức nói rất rõ ràng: Nhẫn của nữ là gia truyền. Thế mà anh chưa từng nhắc lại chuyện này.

“Ăn chút hoa quả đi.” Cố Sơ đứng dậy, “Em vào xem canh đã được chưa”.

“Ừ.”

Cố Sơ đi vào bếp, tim đập rất nhanh, làm gì còn tâm trạng xem canh nấu thế nào. Cô len lén quay ngược trở lại. Từ bếp ra phòng khách còn cách một quãng, cô trốn phía sau, thò đầu ra do thám dưới thứ ánh sáng tối tăm.

Người đàn ông ngoài phòng khách vào nhà vệ sinh rửa tay trước, trở lại sofa ngồi bất động rất lâu, không biết đang suy nghĩ điều gì, khiến Cố Sơ hiểu nhầm rằng anh như sắp hóa thạch. Bỗng nhiên anh cử động, làm cô giật thót.

Anh thò tay, hướng về phía đĩa cam.

Cố Sơ không dám chớp mắt, thậm chí còn không dám thở mạnh, cứ nhìn chăm chăm từng động tác của anh, trái tim càng đập càng dữ dội. Giây phút này cô không biết mình hy vọng anh ăn hay không ăn. Nếu anh ăn, thì người này rất có thể không phải Lục Bắc Thần. Nhưng nếu người này không phải thì rốt cuộc Lục Bắc Thần đang ở đâu? Đây là Lục Bắc Thâm ư? Nhưng cảm giác không giống Lục Bắc Thâm. Nếu anh không ăn thì anh rất có thể là Lục Bắc Thần, nhưng cũng còn một tình huống khác là anh phát hiện ra cô cố tình thăm dò.

Tinh thần bất an trong chớp mắt, cô cuộn chặt ngón tay, lòng bàn tay túa đầy mồ hôi.

Anh cầm một miếng cam lên tay, đang từ từ bóc, động tác cực kỳ nho nhã, chậm rãi, từ tốn. Cố Sơ quan sát hết, như có một chiếc gậy đập thẳng xuống đầu, đầu óc cô chợt trống rỗng. Cô cứ dờ dẫm nhìn chăm chăm người đàn ông gần đó. Anh dứt miếng cam đã bóc xong vào miệng, vừa ăn vừa suy tư.

Hai chân Cố Sơ mềm nhũn, phải bám vào chỗ ngăn cách mới không ngã khuỵu, cũng vì vậy đã gây ra một tiếng động không nhỏ. Anh nghe thấy tiếng động, bỏ miếng cam trong tay xuống, rảo bước đi tới. Thấy cô mềm người dựa bên cạnh, anh vô cùng kinh ngạc, vội chạy tới đỡ.

“Em sao vậy?”

“Em... ban nãy không cẩn thận bị trẹo chân.” Cố Sơ dè dặt con sóng trong lòng xuống, khi lên tiếng giọng đã lí nhí.

“Sao lại bắt cần vậy?” Anh khẽ nói, “Còn đi được không?”.

Anh lại gần, bờ môi vẫn còn thơm mùi cam. Cô quên cả hô hấp, lắc đầu, “Anh công em về sofa ngồi một lát, chắc không có gì nghiêm trọng đâu”.

“Được.” Anh quay lại người.

Cố Sơ hít sâu một hơi, nhân lúc anh ngồi xuống, cô túm lấy áo sơ mi của anh, giật mạnh lên trên, thứ đập vào mắt ngay sau đó là sống lưng người đàn ông!

Một sống lưng trơn nhẵn, không có dù chỉ một vết sẹo!

Lần này cô ngợp một ngum khí lạnh, cả cơ thể đứng không vững lùi sau hai bước. Còn anh cũng không ngờ cô lại có hành động này, đột ngột quay đầu nhìn cô chằm chằm, nét mặt dấy lên sự bức bối, khẽ quát: “Cô làm cái gì vậy?”.

Cố Sơ không rời mắt khỏi anh, trong đó chất đầy sự cảnh giác. Cả người cô xù lên như lông nhím, từng lỗ chân lông như sắp nổ tung!

Anh nhìn thẳng vào mắt cô một lúc, khi đọc được sự cảnh giác trong đó, khóe môi từ từ cong lên. Anh bước từng bước về phía cô, cô định tránh, anh đã đặt một tay lên, tay kia giữ chặt cô lại, gương mặt điển trai áp sát cô.

Cố Sơ không thoát ra được, đành thận trọng quan sát gương mặt mỗi lúc một cúi sát hơn đó. Cánh tay bị nắm đến đau đớn, cô muốn hét mà không hét được, cổ họng như bị bông bịt chặt. Anh cười không chút thiện cảm, sống mũi thẳng tắp sắp chạm vào cô. Anh cười khẽ, hỏi: “Nói cho tôi biết, cô định chứng minh cái gì?”.

Cô há hốc miệng, mãi vẫn không bật ra được chữ nào.

“Đầu tiên thì vô duyên vô cớ nhắc tới chuyện kết hôn, sau đó tới cam, giờ thì cô âm thầm giở trò. Có phải tôi cũng nên đáp trả mới công bằng hay không?” Dứt lời, bàn tay anh phủ lên eo cô.

Nó vừa động dậy, giọng Cố Sơ đã phá tan mọi giận dữ. Cô lạnh lùng lên tiếng: “Rất cuộc anh là ai?”.

Anh dừng tay, nhìn vào gương mặt cô, một lúc sau bật cười, “Tôi là Lục Bắc Thần”.

Cố Sơ ngẩng đầu lên, bám riết lấy hai con ngươi của anh, “Anh không phải Lục Bắc Thần!”.

Anh buông cô ra, quần áo vẫn còn hơi xộc xệch, nụ cười ấy hoàn toàn trở nên xa lạ với Cố Sơ. “Tôi có chỗ nào không giống Lục Bắc Thần?”.

Hơi thở của Cố Sơ trở nên gấp gáp. Cô siết chặt bàn tay.

“Nếu tôi không phải Lục Bắc Thần, cô nghĩ tôi là ai đây?” Anh cười hỏi.

Động tác bóc cam vừa rồi vô thức lướt ngang qua đầu cô. Mọi ký ức bùng nổ, cô chỉ tay vào anh, hét lớn: “Anh là Lục Bắc Thâm!”.

Người đàn ông bỗng nhiên cười lớn.

Không hiểu sao, Cố Sơ cảm thấy sợ hãi vu vơ. Người đàn ông trước mặt thật sự là Lục Bắc Thâm, vậy có nghĩa là người từng yêu cô một năm đại học chính là người trước mắt? Nhưng không đúng, không phải!

Cô đột ngột đẩy anh ra, quay người định bỏ chạy.

Tiếc là Lục Bắc Thâm chân dài tay dài, túm chặt lấy cô. Cô quát lên giận dữ: “Buông tôi ra!”.

Một giây sau cô bị anh ấn vào tường, không thể chạy được nữa. Lục Bắc Thâm nắm chặt cằm cô, “Cô sợ tôi? Sao cô có thể sợ tôi chứ? Đừng quên, hồi học đại học chúng ta từng yêu nhau, chẳng phải cô vẫn luôn nhung nhớ tôi không thể nào quên ư?”.

“Không! Người ở đại học không phải là anh!” Cố Sơ nói chắc như đinh đóng cột.

“Không phải tôi ư? Thế cô nghĩ đó là ai?” Lục Bắc Thâm cười sâu xa, “Lẽ nào cô đã quên cô yêu tôi đến đại đến mức nào?”.

“Không đúng...” Cảm giác anh ta mang lại không giống Bắc Thâm. Nói một cách khác, có lẽ anh ta đúng là Lục Bắc Thâm, nhưng không phải người cô yêu thời đại học. Đầu cô đột ngột đau nhói, cái dự cảm bao lâu nay luôn bị cô đè nén cuối cùng vẫn cứ bộc phát. Cô nhìn anh ta, sắc mặt tái nhợt, “Lục Bắc Thâm, anh chỉ mất tích, vậy năm đó... người xảy ra tai nạn là...”.

Lục Bắc Thâm buông tay ra, nụ cười dần dần tắt ngấm. Anh ta nhìn về phía cô, ánh mắt gần như giá băng. Anh ta nói rành mạch từng từ từng chữ, “Không sai, năm xưa người vì cô thỏa hiệp với gia đình không phải tôi, người nghe thấy cô đính hôn với gã họ Kiều đó lập tức phát điên cũng không phải tôi, người vì cô xảy ra tai nạn, suýt nữa mất mạng càng không phải tôi!”.

Theo con chữ cuối cùng rơi xuống, nét mặt anh ta cũng không còn nhiệt độ. Anh ta vung mạnh tay, Cổ Sơ lập tức ngã xụi xuống đất.

Cô chỉ còn nghe được một tiếng vang ầm lên trong đầu. Rất nhiều kỷ niệm trong quá khứ lần lượt lướt qua đầu, từ khi gặp mặt tới lúc chia tay, từng cảnh từng cảnh nhảy vọt ra ngoài.

Sau đó bên tai chỉ còn tiếng Lục Bắc Thâm nói với cô: Bắc Thâm nghe thấy tin cô đính hôn với cậu chủ Kiều, đã như phát điên, bỏ mặc mọi lời phản đối của gia đình, nhất quyết quay về Thượng Hải, muốn trở về tìm cô. Kết quả trên đường vội ra sân bay đã gặp tai nạn... Rồi dường như cô lại nghe thấy anh nói: Vết sẹo này... để lại trong một lần điều tra án.

Lục Bắc Thâm ngồi xổm xuống, một lần nữa vịn vào gương mặt cô, nghiến răng: “Cô có biết đã bao nhiêu lần tôi muốn hủy hoại cô không. Chỉ cần hủy hoại cô, anh ấy mới không phải chịu khổ! Đồ đàn bà lòng dạ rắn rết!”.

Cô không còn nghe thấy người đàn ông nói gì nữa. Bao ký ức giày vò tới mức cô phát điên. Cô đột ngột đẩy anh ta ra, loạng choạng chạy ra khỏi nhà.

Anh không đuổi theo, chỉ từ từ đứng dậy, cảm giác giá lạnh trong đôi mắt cũng dần dần tan biến...

...

Mưa xối xả không ngừng. Có lẽ đêm nay cơn mưa sẽ không tạnh. Cổ Sơ không biết mình đã trở về nhà bằng cách nào, chỉ biết rằng khi mở cửa ra, tay cô cầm chìa khóa cứ run lẩy bẩy, ngón tay lạnh cóng không thể co lại. Cuối cùng, Cổ Sơ nghe thấy tiếng động, chạy ra cửa, nhìn thấy cô thì giật nảy mình, kinh hoàng kêu lên: “Chị, chị sao vậy?”.

Trông Cổ Sơ rất thê thảm, cả người từ trên xuống dưới ướt rượt nước mưa, mái tóc dầm dề dính chặt lên gò má, càng khiến gương mặt trắng nhợt như tờ giấy, ngay cả bờ môi cũng nhạt màu.

Thấy cửa đã mở, cô hẩy Cổ Sơ ra, không kịp thay giày mà chạy ngay vào nhà. Cổ Sơ quả thực hết hồn hết vía, con bé nhớ lại lúc bố mẹ vừa qua đời, chị cũng như người mất hồn thể này. Một tia chớp lóe lên, ngay sau đó là một tiếng sấm vang rền. Cổ Sơ rùng mình, tận đáy lòng dâng lên một dự cảm chẳng lành. Nó vội vàng nhặt chùm chìa khóa dưới đất lên, trở về phòng.

Nền nhà toàn là dấu giày của Cổ Sơ, đầy bùn đất.

“Chị?” Cổ Sơ nghe thấy có tiếng động trong phòng ngủ bèn đi vào, không ngờ lại thấy Cổ Sơ lao ra, dẫm vào nó khiến nó lảo đảo.

Trong mắt Cổ Sơ không còn ai khác. Cô tiếp tục lao vào phòng thay đồ, Cổ Sơ vội vàng bám theo, giữ chặt cô lại, “Chị... chị đang kiếm cái gì?”.

“Chìa khóa căn nhà ở Quỳnh Châu... Chìa khóa để đâu?” Cổ Sơ nói không gãy gọn lắm, giọng run run.

Cổ Sơ hoang mang theo, nhỏ giọng hỏi: “Chỗ em... có một bộ”.

“Đưa chị.” Cổ Sơ nắm chặt cánh tay nó.

Đau tới nổi mặt Cổ Sơ méo xệch, nó ra sức gạt đầu, “Bây giờ em sẽ tìm cho chị. Chị buông ra đã... buông ra đã”.

Cố Sơ buông ra, Cố Tư lập tức lật balo của mình trên giá ra, rút một bộ chìa khóa đưa cho Cố Sơ. Cố Sơ không nói năng gì, giật lấy, rồi chạy ngay ra ngoài. Cô bị Cố Tư giữ lại, hỏi vội: “Chị rốt cuộc định làm gì?”.

“Chị phải về Quỳnh Châu một chuyến.” Cố Sơ cố đè nén cảm giác run run trong giọng nói, cố gắng nói hoàn chỉnh một câu.

Cố Sơ sững người: “Về Quỳnh Châu làm gì chứ?”.

“Lấy đồ.” Cố Sơ nắm chặt chiếc chìa khóa, nó cứa đau vào lòng bàn tay cô, “Một thứ rất quan trọng”.

“Lấy đồ?” Cố Tư nhìn cô thẳng thốt, quan sát từ trên xuống dưới, “Ngay bây giờ ư?”.

Cố Sơ không nói nhiều, hất tay nó ra định đi. Cố Tư rất tỉnh táo, nó chặn ngoài cửa, dang hai tay, “Chị, sao chị lại về Quỳnh Châu? Chị nhìn lại mình đi! Hay thế này, chị cứ nói với em xem chị định lấy thứ gì, em lấy về giúp chị, hoặc bảo dì ký gửi lên cũng được mà”.

Cố Sơ nghe không lọt tai, “Em đừng quan tâm”.

“Bây giờ không có xe, không có máy bay, chị định về kiểu gì? Đi bộ về sao?” Cố Tư quát lên với cô.

Tiếng quát ấy như một nhát đập thức tỉnh Cố Sơ. Cô ngây ra một lúc sau đó từ từ ngồi sụp xuống, cả người như mất hết sức lực, ngay cả sức để ngẩng đầu cũng không có.

Cố Tư cuống quýt, vội đỡ cô dậy, “Chị à, chị đừng dọa em...”.

Khó khăn lắm mới ngồi lại được lên sofa, Cố Tư ôm chặt lấy cô, sợ cô lại định chạy ra khỏi nhà, “Rốt cuộc chị muốn lấy thứ gì? Nói với em đi, em bảo đảm sẽ giúp chị lấy về, được không?”.

“Tranh...” Cố Sơ yếu ớt, “Những bức tranh ngày xưa của chị”.

Cố Tư ngồi thẳng người dậy, nhìn cô hỏi: “Chính là sổ tranh của chị ở Quỳnh Châu?” Nó còn nhớ, bức nào cũng giống Lục Bắc Thần y như đúc, nhưng lúc đó cô lại bảo nó người đàn ông trong tranh không phải anh ấy.

Cố Sơ gật đầu, nước mắt rớt xuống.

Cố Tư vội vàng lấy khăn giấy cho cô lau nước mắt, “Nếu là chỗ tranh đó thì chị không cần về, nó không còn ở Quỳnh Châu từ lâu rồi”.

Cố Sơ sững sờ, “Em... nói gì cơ?”.

“Lúc chị tới Thượng Hải, tranh đã được anh rể tương lai cầm đi rồi.” Cố Tư kể lại đầu đuôi, “Em nghe đi bảo lúc ấy anh rể tương lai cất tranh vào một cái hòm màu đỏ rất to. Sau khi hai người đi, em ở trong nhà mãi, đúng là chỗ tranh đó không còn nữa”.

Một cái hộp màu đỏ rất to?

Cố Tư thì thầm: “Lẽ nào... chị không biết chuyện này?”.

Cố Sơ không nghe thấy gì hết. Cô đang gắng sức nghĩ lại mình có từng nhìn thấy chiếc hòm nào màu đỏ không, nhưng mãi vẫn không có ấn tượng gì. Rồi cô hỏi Cố Tư: “Rốt cuộc trông nó như thế nào?”.

Cố Tư sợ sệt, khẽ nói: “Em nghe đi nói chính là chiếc hòm gỗ màu đỏ trước kia nhà mình để quần áo cũ.” Ngẫm nghĩ rồi con bé vô đầu tả lại, “Đúng, chính là chiếc hòm gỗ trầm hương màu đỏ nạm vàng, trước kia dì còn bảo nó giá trị lắm”.

Cố Sơ đột nhiên nhớ ra nó, hình ảnh trong đầu nhanh chóng dừng lại vào ngày sửa sang lại nhà Tây. Lúc ấy Lục Bắc Thần sai hai người thợ chuyển chiếc hòm đó lên gác xép. Cô thấy vậy còn cười hỏi anh: Cái hòm nặng thế này làm sao anh chuyển được từ Quỳnh Châu tới đây?

Anh chỉ mỉm cười, không trả lời. Cô lại tiện miệng nói một câu: Là hòm đựng quần áo cũ thôi mà, chuyển qua chuyển lại làm gì cho mệt. Nhưng Lục Bắc Thần nói: Trong này là bảo bối của anh đấy. Cô chê cười: Anh lấy hòm nhà em đựng bảo bối của anh hả? Anh xoa đầu cô: Đúng thế, không được xem trộm đâu đấy.

Đó là chiếc hòm được khóa kỹ, cô không để tâm, sau đó thì chẳng còn thời gian rảnh ngó qua bảo bối của anh nữa.

“Gác xép...” Cố Sơ lẩm bẩm rồi lao ngay lên gác xép...

414. Q.8 - Chương 415: Ngày Ấy... Năm Ấy...

Cố Sơ còn nhớ mẹ từng nói với cô rằng, phàm là những đồ cổ đều được chế tác bằng cả tấm lòng với những chất liệu thượng hạng, kỹ thuật điêu khắc tinh xảo. Cho dù chỉ là một lớp mạ vàng không quá nổi bật thì người ngày nay cũng không thể làm ra được. Những năm tháng xưa cũ ấy, con người ta rất chuyên tâm, không như ngày nay, lòng người như nước trôi. Những thứ đồ cũ luôn được gói theo những kỷ niệm, những vui buồn hờn giận của những ngày tháng đã dần dần bị vùi lấp, tất cả sẽ được cất kín.

Trên gác xép toàn là những đồ cũ kỹ, bình thường cô chẳng bao giờ lên đây lục lọi. Chiếc hòm đỏ ấy mặc dù đã được khóa nhưng không chắc chắn lắm, cô dùng sức cạy một chút là bật ra. Từ từ mở chiếc hòm ra, từng bức tranh được cuộn tròn, bọc đẹp để làm đôi mắt cô nóng rực, xót xa. Chúng được đặt trong những chiếc ống để chống mục, từng bức từng bức đều được xếp rất ngay ngắn. Thì ra anh đã đối xử với chúng đầy “thiện chí” như thế.

Đã có những khoảng thời gian, đêm nào cô cũng mất ngủ, ở bên chúng. Năm năm ấy như một vực sâu tối tăm không nhìn thấy đáy, lôi kéo cô, bám riết lấy cô. Gương mặt trong ký ức chưa bao giờ phai mờ, ký ức quá rõ nét nên cô chỉ còn cách vẽ từng nét ký niệm lên giấy.

Ánh đèn trên gác xép màu vàng tối, như cảm giác ấm áp tỏa ra từ những con đom đóm, rơi xuống đầu ngón tay cô. Cô từ từ trải tranh ra cũng tựa như đang dát vàng. Những thứ đang được gọi mở từng chút từng chút đâu chỉ là tờ giấy vẽ? Ngón tay Cố Sơ run rẩy. Đã từng có lúc cô nghĩ rằng cả đời này mình cũng sẽ không chạm vào những bức tranh này nữa, vào giây phút cô quyết định gói kín chúng lại, cô đã tâm niệm như thế.

Trên giấy vẽ là thứ màu cô quen thuộc. Thế mà cô đã nghĩ mình quên sạch sẽ rồi, nhưng khi nhìn lại, mỗi nét bút cô vẫn còn nhớ rõ.

Cô không biết vì sao mình lại cố chấp xem lại chúng cho bằng được, có thể chính vì lời nói của người đàn ông đó. Anh ta nói anh ta là Lục Bắc Thâm, là người đàn ông đã khiến cô nhưng nhớ suốt năm năm trời, là người đàn ông đã từng mang theo bao ước mơ ảo vọng thời thanh xuân của cô. Cô già rồi sao? Cô cảm thấy lạ lẫm với Lục Bắc Thâm ấy, thế nên cô phải tìm lại ký ức của mình.

Bức tranh được trải tới tận cùng, ngón tay cô chợt khựng lại.

Có chữ!

Cố Sơ sững người, ngẩn ngơ nhìn hàng chữ cuối cùng trên tờ giấy vẽ tranh.

Sao lại có chữ?

Bỗng nhiên, Cố Sơ đứng dậy đổ tất cả tranh ra, nhanh chóng trải bức thứ hai, có chữ...

Bức thứ ba, có chữ...

Bức thứ tư, có chữ...

Bức thứ năm...

Cố Sơ không còn dám tin vào đôi mắt mình. Cô đọc từng hàng chữ thêm vào dưới mỗi bức tranh. Tranh do chính tay cô phác họa từng nét một, còn những hàng chữ này...

Ngày ấy... Năm ấy... Em bước bình, thà nhịn đói cũng quyết giận đối anh.

Ngày ấy... Năm ấy... Em kiêu ngạo, dùng thành tích trong vòng ba phút thắng được của anh một lời hứa.

Ngày ấy... Năm ấy... Trên sân khấu, em vừa đàn ghita vừa hát rất xinh, em không biết rằng ngoài anh ra còn rất nhiều chàng trai chăm chú ngắm nhìn em.

Ngày ấy... Năm ấy... Anh đã yêu cô nhóc thích đồ ngọt là em, nhưng, em chỉ mới mười bảy tuổi.

Ngày ấy... Năm ấy... Anh nói với em, làm bạn gái của anh nhé, em lại đồ ngọt.

Ngày ấy... Năm ấy... Em nói với anh rằng hoa ngọc lan rất đẹp, em muốn có tất cả ngọc lan trên đời này.

Ngày ấy... Năm ấy... Em nói với anh, tới đảo Cổ Lãng phải làm rất nhiều việc, phải đi tìm đường này, tìm cảnh đẹp này, tìm đồ ăn ngon này, còn phải tìm mèo nữa. Ánh nắng ở đó rất rực rỡ, cũng rất nhiều mèo, ở đó anh có thể dệt cho mình một giấc mơ lớn.

Ngày ấy... Năm ấy, em kể anh nghe quê hương Quỳnh Châu của em rất đẹp, biển ở đó xanh vô tận. Khi trời mưa, những bậc thềm xanh màu rêu trên con đường du lịch rất lãng mạn. Anh hứa với em sẽ có một ngày sẽ cùng em che ô dạo bộ trên con đường đó.

Ngày ấy... Năm ấy... Em nói em thích những món đồ nhỏ nhất anh tặng em, chúng là những món quà tuyệt nhất em từng được nhận.

Ngày ấy... Năm ấy... Em nói với anh rằng em rất muốn có một chuyến du lịch thích đi là đi ngay, gửi mọi hy vọng vào bầu trời sao xa xôi. Trong lều, em đã ngủ rất ngon, trước giờ anh không hề biết thì ra bảo vệ một người cũng là một điều hạnh phúc.

Ngày ấy... Năm ấy... Em khóc hết lần này tới lần khác khi xem bộ phim của Trương Quốc Vinh, ôm anh và nói: Chúng ta phải ở bên nhau một đời, thiếu một năm, một tháng, thậm chí là một giờ cũng không được.

Ngày ấy... Năm ấy... Em đã lạnh nhạt với anh, em nói: Chúng ta chia tay đi.

Ngày ấy... Năm ấy... Em nói em không còn thích những món đồ chơi rẻ tiền ấy nữa, những món quà đắt đỏ nhất mới xứng với thân phận của em, còn anh thì không xứng.

Ngày ấy... Năm ấy... Em mở cánh cửa khách sạn, em nói: Em đã thuộc về hắn rồi.

Ngày ấy... Năm ấy... Anh ra nước ngoài nhưng lại đứng dưới cửa sổ nhà em tới tận khi trời sáng, chỉ muốn được nhìn em lần cuối cùng.

Ngày ấy... Năm ấy... Em đã đính hôn, con tim anh cũng đã chết.

Ngày ấy... Năm ấy...

Cổ Sơ lật xem từng bức tranh một, nước mắt lăn chã tuôn như những hạt châu đứt dây, hạt này nối hạt kia, làm nhòe tầm mắt. Nhưng mỗi hàng chữ trên mỗi bức tranh đều như đâm thẳng vào mắt cô, nhói buốt trái tim cô.

Mỗi một bức tranh là một đoạn ký ức. Từng kỷ niệm vụn vặt đều được anh gói gọn trong mấy con chữ này. Cô giơ tay, chạm vào những con chữ ấy, nước mắt rơi xuống đầu ngón tay, lạnh lẽo khiến cô phát run.

Những nét bút cô quen thuộc, thanh tú, đẹp đẽ, những nét bút cô quen thuộc, sau mỗi câu nói đều có một chữ ký rần rờ ngông cuồng: Lục Bắc Thần.

Cổ Sơ nhìn rất lâu vào ba chữ ấy, khước mắt một lần nữa đỏ rực lên, nước mắt trào ra, trái tim đau đớn như nổ tung.

Cô mở bức tranh cuối cùng ra, đây cũng là bức sau cuối cô vẽ ở Quỳnh Châu, từ đó cô đã gác bút, cất mọi kỷ niệm thời đại học đi. Trong tranh là bóng anh, dựa bên cây ngọc lan, cái bóng cao lớn, thẳng tắp.

Cô vẫn nhớ nó, là bức tranh cô chần chừ mãi không dám vẽ hình ảnh quay đầu lại. Đó là lần cuối cùng cô nhìn thấy bóng anh, để rồi anh rời xa khỏi thế giới của cô.

Dưới cùng vẫn có một câu nói: Em vẫn ở đó, anh không thể không quay lại, cho dù thương tích đầy mình, cho dù vượt mọi bão táp mưa sa. Cứ ngỡ hận sâu sắc, thế mà... cũng chẳng bằng yêu sâu đậm...

Mặc dù không còn cái tên ký dưới cùng nữa nhưng cô nhận ra nét chữ này, Lục Bắc Thần.

“Bắc Thần...” Cái tên bị chặn trong cổ họng đã bật ra.

Đã nhiều lần, cô thuyết phục bản thân tin rằng họ mới gặp nhau một năm trước, nhưng bây giờ cô không thể lừa gạt mình nữa, thật ra cô luôn hiểu rằng trên đời này thật sự có một kiểu gặp gỡ gọi là “trùng phùng”.

Giây phút này cô đã hiểu ra quá nhiều chuyện.

Hiểu được sự lạnh lùng của anh lúc ban đầu, hiểu được sự nóng lạnh bất chợt, âm u vô định của anh. Hiểu được những lời anh từng nói: Cô có thể ở bên cạnh gã họ Kiều đó, vì sao không thể ở bên tôi?. Hiểu được lời chất vấn của anh: Khó lắm sao? Ở bên cạnh tôi khó lắm sao?.

Là cô quá giỏi lừa mình, hoặc phải nói rằng cô luôn tự cho là mình đúng. Hơn một năm nay, cô đã dè chết dây thần kinh nhạy cảm nhất của mình, ra sức tự nhủ: Anh ấy là Lục Bắc Thần, là anh trai của Lục Bắc Thâm, không phải là người đàn ông thời đại học.

Thật ra cô quá hiểu suy nghĩ của mình, một khi thật sự thừa nhận anh là người ấy, cô biết phải làm sao đây? Những tháng ngày phản bội như nung nấu cô, cô không thể đối mặt. Thậm chí, cô không muốn thừa nhận, thừa nhận anh chính là Lục Bắc Thâm ngày xưa ấy.

Cố Tư đứng cách cô một khoảng không xa. Tranh trong hòm bị cô lật mở hết, bày ra khắp nhà, giống hệt như ngày sinh nhật năm ngoái, cô cũng trở về nhà trong bộ dạng mắt hờn, ngấm nghĩa từng bức tranh.

Nó không biết Cố Sơ bị làm sao, cũng không biết hôm nay chị nó đã trải qua chuyện gì, nhất thời không dám tiến lên. Cố Sơ đang khóc, khóc rất yên lặng, lệ cứ rơi, chẳng biết chiếc sơ mi kia đang thấm đẫm nước mưa hay nước mắt, đôi mắt đỏ quạch ấy khiến Cố Tư nhói lòng.

Rất lâu sau, nó mới dè dặt đi vào trong gác xép, vòng qua chỗ tranh được trải ra, cùng cô ngồi bệt xuống nền nhà đã cũ kỹ. “Chị, chị đừng làm em sợ.” Nó lên tiếng, cầm khăn giấy lau nước mắt cho cô.

Cố Sơ không nói gì, chỉ cúi gằm, nước mắt rơi xuống bức tranh.

Cố Tư vội vàng rút bức tranh cô đang vờ vẽ trong tay ra, chợt liếc thấy cái tên ký bên dưới. Nó sững sờ rồi lại xem các bức khác, đều có chữ cả. Nó chợt khó hiểu, trước đây nó từng xem chỗ tranh này, nhưng đâu có thấy chữ.

“Những dòng chữ này...” Cố Tư hạ thấp giọng nói ngập ngừng. Nó không biết có nên hỏi đây có phải chữ Lục Bắc Thần hay không, trong tranh chẳng phải em trai anh ấy sao?

Cố Sơ lại đột ngột đứng dậy, lao ra khỏi gác xép. Cố Tư thất kinh: “Chị, chị định đi đâu?”.

...

Mưa lại tầm tã, qua cửa kính, bên Thượng Hải mờ mịt như dáng hình một yêu nghiệt. Lục Bắc Thâm dựa vào sofa, yên lặng nhìn mưa tấp vào cửa sổ, đầu ngón tay kẹp điếu thuốc. Ánh sáng trong phòng rất tối, trên ngón tay cậu chỉ có duy nhất một chấm đỏ như thế, như có như không.

Bỗng nhiên, một chuỗi những tiếng gõ cửa gấp gáp quấy nhiễu suy nghĩ của cậu. Ngón tay chợt run, hơn một nửa tàn thuốc rơi xuống đất. Cậu dập tắt đầu lọc, đứng dậy ra mở cửa.

Ngoài cửa là Cố Sơ, ướt như chuột lột, gương mặt lại càng nhợt nhạt.

Cậu hơi kinh ngạc, “Cô...”.

“Nói cho tôi biết.” Cố Sơ đặt tay lên cánh cửa, chống đỡ cho cả cơ thể, ngón tay bám chặt đến trắng nhợt. Cô mang theo cả cái lạnh buốt khắp người, nhìn Lục Bắc Thâm chằm chằm, “Tôi muốn biết tất cả mọi chuyện, hãy nói cho tôi biết!”.

Lục Bắc Thâm nhìn cô một lúc, khẽ thở dài rồi nghiêng người, “Vào đi”.

Mười phút sau, Lục Bắc Thâm đưa cho cô một bát nước gừng nóng rồi khẽ nói: “Khả năng bếp núc của tôi so với anh tôi kém nhiều lắm, nên cô uống tạm vậy”.

“Lúc tôi quen anh ấy...” Cố Sơ ôm cốc nước đường, giọng hơi nghẹn ngào, “Anh ấy nấu ăn cũng không giỏi”.

Lục Bắc Thâm đưa mắt nhìn cô, lát sau lại châm một điếu thuốc rồi nói: “Xem ra có những chuyện cô đã nghĩ thông suốt rồi”.

Lớp nước đường sóng sánh nhẹ, dấy lên những gợn sóng. Cô ngược mắt nhìn cậu, sóng mắt cô cũng xao động như cốc nước đường trong tay. Lục Bắc Thâm rít một hơi thuốc, “Anh trai tôi trước đây không kén chọn như vậy đâu. Bây giờ quả thực anh ấy đã thay đổi rất nhiều, đến nỗi... tôi cũng sắp không nhận ra anh ấy nữa”.

“Tôi nghĩ cô đã đoán ra rồi, người ở trường đại học, thật ra là anh tôi chứ không phải tôi.” Nói tới đây, cậu sửa chữa lại cách dùng từ của mình, “Nói chính xác là, người từng yêu đương hẹn hò với cô là anh tôi, Lục Bắc Thần”.

Đây điều là những điều Cố Sơ đã nghĩ ra, nhưng khi được nghe nó từ miệng của người thứ ba, tay cô vẫn run rẩy, trái tim vẫn nhói đau.

“Tôi và anh trai ra đời chỉ chênh lệch nhau năm phút, nhưng tính cách thì hoàn toàn khác biệt. Tôi khá hướng nội, không thích nói chuyện. Anh tôi thì như một ngọn lửa, cuồng ngạo, bất kham, nhưng xưa nay anh ấy không phải là người bông bột thiếu suy nghĩ, ngược lại anh ấy rất thông minh, thậm chí là trí tuệ. Anh ấy biết rất rõ bản thân mình cần gì và không cần gì. Khác với tôi, đối mặt với những người anh ấy không thích hoặc những người lạ, anh ấy luôn tỏ ra rất khó gần, lạnh lùng”.

“Sức khỏe của tôi không tốt lắm, thế nên từ nhỏ anh tôi đã hay giả danh tôi đi học, còn tôi cũng hay giả danh anh ấy đi làm một số việc mà anh ấy không thích. Hồi đại học, tôi và người nhà nảy sinh không ít hiểu lầm, làm rất nhiều chuyện khiến người nhà đau đầu. Lúc đó anh tôi rất hay đi học thay tôi.” Nói tới đây, Lục Bắc Thâm lại rít thuốc, nhẹ nhàng nhả khói rồi cười khổ, “Thật ra anh ấy không thích học y đâu, anh ấy thích học kinh tế. Nhưng vì tôi, anh ấy vẫn phải cắn răng thay tôi học y”.

Cố Sơ vẫn chỉ lắng nghe, không chen ngang câu nào.

“Thật ra, người cô gặp trên sân bóng rổ là tôi.” Lục Bắc Thâm nhìn về phía cô.

Cố Sơ run tay, suýt nữa thì đánh rơi.

“Hôm đó tôi cãi nhau với bố, bực bội nên chạy đi đánh bóng. Nếu nói tôi và anh tôi có điểm gì chung thì đó chính là bóng rổ. Hai chúng tôi đã thay thế nhau thắng được không ít trận.” Lục Bắc Thâm gạt tàn thuốc, “Chỉ là không ngờ đúng hôm đó tôi lại gặp mặt cô. Hôm sau từ trường về, anh tôi liền hỏi tại sao cả trường lại đồn đại anh ấy bị một cô nhóc ép xin lỗi? Tôi bèn kể tường tận sự việc với anh ấy”.

Ngón tay Cố Sơ bị nước gừng làm bỏng rát. Cô khẽ hỏi: “Hai người...”.

“Tôi biết cô định hỏi chuyện gì.” Lục Bắc Thâm thấy cô chỉ hỏi nửa chừng bèn trả lời sự nghi hoặc của cô, “Quả thực có mấy lần cô đã coi tôi thành anh ấy”.

Thấy sắc mặt cô đột ngột thay đổi, cậu lập tức giải thích, “Nhưng tôi thề, tôi và cô chỉ tiếp xúc ngắn ngủi thôi. Cô thường xuyên mang cam tới cho anh tôi ăn, nhưng anh ấy không thể ăn, còn tôi thì có. Cô có thể nhớ kỹ lại, người ăn xong cam viện cớ bỏ đi là anh tôi. Lúc anh ấy sốt, người cô nhìn thấy là tôi”.

Cô còn nhớ, thế nên cô chẳng bao giờ biết thì ra Lục Bắc Thần là người không thể ăn cam.

Cũng giống như hôm nay cô thử Lục Bắc Thâm, việc anh ta bóc cam cũng đã nhắc cô lần nào là Lục Bắc Thần, lần nào là Lục Bắc Thâm. Cô nhớ rất rõ, lúc ăn cam anh thường ăn ngẫu nhiên, rất ít lần nhón nhai bóc. Bây giờ nghĩ lại, cái người ăn ngẫu nhiên, sợ ăn chậm lên cơn sốt bị cô phát hiện là Lục Bắc Thần, cái người từ tốn vừa ăn vừa trò chuyện kia chính là Lục Bắc Thâm.

“Tính ra, có lẽ tôi đã cùng cô ăn cam ba lần. Còn nữa, có một lần cô tặng sao may mắn cho tôi, mặc dù tôi biết rõ là tặng cho anh ấy.” Lục Bắc Thâm cười, “Lần hẹn hò thực sự giữa tôi và cô có lẽ là lần ở rạp chiếu phim. Xem xong phim tôi đưa cô về nhà, tôi còn vào phòng cô, cô còn nhớ không?”.

Cố Sơ sững người, nhớ chứ.

“Lần đó tôi bỗng muốn giả trò nghịch ngợm, muốn thử xem rốt cuộc cô có thể nhận ra tôi không phải Lục Bắc Thần hay không, muốn thân mật với cô. Lúc đó cô đã hoảng hốt, nói với tôi là: Muộn rồi, anh về sớm đi.”

Hồi đại học, anh đã từng đưa cô về rất nhiều lần, lần nào cũng không vào trong nhà, anh. Anh luôn nói là không phải lúc, cho tới lần đó anh đã đồng ý, sau khi vào phòng chẳng hiểu sao cô bỗng thấy khó xử, giống như hôm đó khi xem phim cô thấy anh quá im lặng. Anh đưa tay chạm lên gương mặt cô, cô bỗng thấy hơi bất an, sợ sẽ xảy ra chuyện gì đó.

Thì ra lần đó không phải Lục Bắc Thần.

Cổ Sơ ngược lên nhìn người đàn ông trước mắt. Phải, sao cô lại cảm thấy anh ta giống Lục Bắc Thần được chứ? Nếu không phải họ cố tình muốn làm mọi người lẫn lộn, cứ nói chuyện tự nhiên thế này, chắc chắn cô sẽ phân biệt được ai là ai.

Khi cùng yên tĩnh, trên người Lục Bắc Thâm toát ra vẻ ôn hòa điềm đạm, cho dù anh ta không cười, cũng sẽ khiến người ta cảm thấy dễ gần; Người đàn ông cô yêu thì khác, anh vừa nghiêm khắc lại cuồng ngạo, mặc dù trong mắt chứa nụ cười đầy đặn cũng vẫn khiến người ta xa cách. Anh lãnh đạm, không thân thiện, là một người chẳng dễ dàng bắt chuyện.

Nhưng nghĩ lại những lời Lục Bắc Thâm nói, trước đây Bắc Thần như một ngọn lửa. Người đàn ông hỏi học quân sự cứ chốc chốc lại chọc ghẹo cô, người đàn ông miệng thì lúc nào cũng “tuân thủ kỷ luật quân đội” nhưng lại vì cô mà chịu phạt. Người đàn ông ấy quả thật rất giống anh: kiêu ngạo, tự tôn, sốt sắng, lãnh đạm, không dễ nói chuyện... Cô rất muốn cười nhưng chỉ hơi nhếch khóe môi là mắt đã đỏ quạch. Phải rồi, so với Lục Bắc Thâm thì Lục Bắc Thần quả thực tồi tệ vô cùng, hình như chỉ toàn khuyết điểm, nhưng cô vẫn yêu anh rất nhiều, yêu người đàn ông vừa lạnh nhạt lại vừa nhiệt tình như lửa ấy.

“Về sau, cô đề nghị chia tay anh ấy, mặc dù ngoài mặt anh ấy không nói gì cả nhưng cả người thì đã suy sụp.” Ánh mắt Lục Bắc Thâm âm trầm, “Lúc đó tôi đang ở đảo Cổ Lăng mà anh tôi vì chia tay với cô cũng xin nghỉ mấy ngày. Mấy đôi yêu nhau cãi nhau cũng là chuyện thường, nhưng có lẽ giữa những cặp sinh đôi cũng có thần giao cách cảm, tôi cảm nhận được anh tôi rất không ổn, cũng nhận ra sự tình không đơn giản. Những chữ ở Cổ Lăng do tôi viết, lúc đó tôi lấy danh nghĩa của anh tôi gửi ảnh cho cô, chính là hy vọng cô có thể hồi tâm chuyển ý”.

Nước mắt Cổ Sơ lại rơi lộp bộp, rớt cả vào cốc nước gừng. Cuối cùng cô cũng hiểu phản ứng và hành động của Lục Bắc Thần hôm đó khi đi ngang qua bức tường loang lổ ở Cổ Lăng. Cô hỏi: “Anh ấy từng nói với tôi, Bắc Thâm vì tôi đã cầu xin người bố bao năm không nói chuyện, tôi nghĩ thật ra người đó là anh ấy phải không?”.

“Quan hệ giữa anh ấy và bố không tốt đẹp lắm, hoặc có thể nói rằng...” Lục Bắc Thâm ngừng một lát rồi nói tiếp, “Phải tới năm anh ấy tốt nghiệp cấp hai, bố mới nhận anh ấy”.

Cổ Sơ sững sốt, vì sao lại như vậy?

“Tóm lại, anh ấy biết nhà cô gặp chuyện đã đi xin bố.” Lục Bắc Thâm không định nói rõ nguyên nhân cụ thể mà tiếp tục đi sâu vào chủ đề ban nãy, “Còn về việc anh ấy nói gì với bố thì tôi không được rõ. Tôi chỉ từng thoáng thoáng nghe được rằng bố đề nghị bắt anh ấy ra nước ngoài. Bây giờ nghĩ lại tôi đoán đó là điều kiện trao đổi, tình hình của Lục Môn tôi nghĩ cô cũng hiểu ít nhiều, những người làm con như chúng tôi sao có khả năng để giải quyết khó khăn chứ? Chỉ còn cách dựa vào lực của bố thôi. Về sau tiếp tục thế nào, tôi không biết nữa. Vì đúng vào lúc anh tôi quyết định ra nước ngoài thì tôi đã gặp chút rắc rối”.

Cổ Sơ hiểu “chút rắc rối” đó nghĩa là gì, có lẽ chính là chuyện anh ta mất tích, nhưng sao bây giờ anh ta lại quay về? Những năm qua anh ta đã đi đâu? Tất cả những câu hỏi này mặc dù cô không hiểu nhưng đều không phải là vấn đề quan trọng, dù sao anh ta cũng đã quay về rồi.

Còn Bắc Thần của cô thì sao?

Người đàn ông luôn miệng nói không lừa gạt cô, thực chất lại lừa cô tới khổ sở, anh đang ở đâu?

Anh nói năm xưa Bắc Thâm gặp tai nạn, anh nói Bắc Thâm đã mất mạng trong vụ tai nạn đó rồi... Sao cô không liên tưởng tới dáng vẻ của anh khi nói những lời này, cái đầu đơ đờng sau vẻ lạnh lẽo chẳng phải vì mình là người trong cuộc ư? Cô nhớ tới vết sẹo sau lưng anh, trái tim như bị là bị ủi, đau tới không sao thở nổi.

“Tôi muốn gặp anh ấy.” Cô ra sức dụi mắt, ra lệnh cho mình không thể cứ khóc lóc sụt sùi như một cô gái chưa hiểu sự đời được. Cô phải tìm ra anh, suy nghĩ này cực kỳ rõ nét và kiên định: “Lục Bắc Thâm, anh biết anh ấy đang ở đâu không?”

“Anh ấy...” Lục Bắc Thâm ngập ngừng, dập tắt đầu lọc.

“Anh ấy không còn ở Mỹ nữa, đúng không?” Giống như đang dò hỏi những ngữ khí của Cố Sơ rất chắc chắn.

Lục Bắc Thâm nói: “Đúng vậy”.

Cô kích động, đứng dậy, “Hãy nói cho tôi biết anh ấy đang ở đâu”.

“Tôi nghĩ... anh ấy sẽ không gặp cô đâu.” Lục Bắc Thâm nói xong bèn thở dài nặng nề.

Sợi dây trong tim chợt đứt phụt, hơi thở của cô trở nên gấp gáp, giọng run rẩy, “Anh ấy đã xảy ra chuyện gì?”.

“Tình hình của anh ấy rất tệ.” Lục Bắc Thâm chau mày, “Nếu không phải vì nghe được tin của anh ấy, có thể lần này tôi đã không quay lại. Anh ấy được đưa qua Mỹ điều trị nhưng anh ấy không hề chấp nhận phẫu thuật”.

“Gi cơ?”

“Tôi nghĩ có điều gì khiến anh ấy dè dặt, thật ra lần này mặc dù tai nạn nhưng đa phần là vết thương ngoài da, quả thật không quá nghiêm trọng. Thứ nghiêm trọng là di chứng để lại sau vụ tai nạn lần trước. Nghe nói lần đó anh ấy đã thoát chết sống lại, bây giờ không gặp cô chỉ có thể chứng tỏ, tình huống anh ấy không thể kiểm soát đã xảy ra.” Lục Bắc Thâm cúi gầm mặt, “Lần này tôi gặp được anh ấy, anh ấy đã thay đổi quá nhiều, một có thể vì chuyện chia tay với cô, hai cũng có thể vì vụ tai nạn. Cô là bác sỹ, nên biết rõ con người ta sau khi trải qua chuyện sinh tử tính cách sẽ thay đổi toàn diện”.

Lục Bắc Thâm không nói quá chi tiết nhưng Cố Sơ lại hiểu rõ. Cô chợt nhớ tới việc tự máu mà vị bác sỹ phẫu thuật cho Lục Bắc Thần nhắc tới lần trước, rồi đột ngột hiểu ra. Rất khó khăn, chắc chắn là vì những tự máu nhiều năm trước để lại. Bao năm nay anh vẫn luôn chịu đựng trong đau đớn ư?

“Tôi phải làm sao mới tìm được anh ấy?” Cô đè nén nước mắt, ép mình phải bình tĩnh lại.

Lục Bắc Thâm ngẫm nghĩ, cuối cùng nói: “Hãy tìm Chloe đi, tôi nghĩ chỉ có anh ta mới biết anh ấy đang ở đâu”.

415. Q.8 - Chương 416: Em Có Thể Khiến Anh Chết Mà Thần Không Biết, Quỷ Không Hay

Trong quá trình tìm Chloe, Cố Sơ mới phát hiện, thì ra muốn người một người không phải chuyện dễ dàng, và thì ra bản thân cô trước giờ cũng không có khả năng này. Thế mạnh của Chloe là tìm người, thì tới lúc anh ta muốn để cô tìm không ra cũng là chuyện dễ như trở bàn tay. Cũng chính là anh ta nói, nếu đối phương có ý trốn tránh thì muốn tìm cũng tìm không được.

Tối đó, gần như cứ cách một phút Cố Sơ lại gọi điện cho Chloe một lần, ai dè di động của anh ta cùng không liên lạc được y như Lục Bắc Thần. Cô đã hỏi khắp một lượt, Ngữ Cảnh, Phan An, thậm chí là Ngư Khương trước nay chưa bao giờ coi trọng cô, bọn họ đều không hay biết gì. Cô nghĩ đủ mọi cách cố gắng điều tra các nguồn khác nhưng cũng vô ích.

Khi trời tờ mờ sáng, Cố Tư đi xuống nhà uống nước mới phát hiện Cố Sơ đang nằm rạp bất động bên cạnh sofa, hình như đã ngủ thiếp đi. Cố Tư quá kinh hoàng, không ngờ chị lại ngủ cả đêm trong phòng khách. Nó vội bước tới, vừa chạm vào đã phát hiện ra khắp người cô đều nóng rẫy, gò má cũng hồng rát. Nó quả thực hết hồn hết vía, gọi cô: “Chị à?”.

Cố Sơ không động dậy, chỉ mơ mơ hồ hồ lẩm bẩm: “Bác Thần... Bác Thần...”.

Cố Tư không thể để tâm tới quá nhiều chuyện, nó vừa kéo vừa khiêng cô trở về phòng ngủ, rồi lục lọi các tủ để tìm ra thuốc cảm. Lúc uống thuốc, Cố Sơ vẫn còn chút mê man, làm Cố Tư sốt ruột tới phát khóc,

lúc mớm nước cho cô, nó không chịu nổi phải trách cứ, “Chị đang tự ngược đãi mình à?” Nó không rõ chị bị làm sao, chỉ biết rằng tối qua chị về rất muộn, đầu tóc đều ướt sạch.

Đi cô nằm xuống, Cố Tư thấy cô vẫn luôn miệng lẩm bẩm cái tên “Bắc Thần”, suy nghĩ một lát nó bèn gọi điện tới phòng thực nghiệm nhưng không có ai. Nó lại tìm ra số điện thoại của ngôi nhà bên bên Thượng Hải, gọi qua chẳng bao lâu đã có người nghe máy.

“Chị em bị bệnh rồi, cứ gọi tên anh suốt, có phải hai người cãi nhau không?” Cố Tư hỏi tội.

Chưa đến nửa tiếng, chuông cửa đã vang lên.

Cố Tư ra xem cửa, sau khi nhìn thấy người đàn ông đứng ngoài, sắc mặt nó trở nên tệ hại, “Anh rốt cuộc làm sao thế hả?”

Anh không trả lời nó, ngược lại hỏi: “Cô ấy sao rồi?”

“Sốt rồi, vừa mới uống thuốc.” Cố Tư bực dọc.

Anh không nói năng gì, đi ngay vào trong phòng ngủ.

Cố Tư đi theo sau, lúc vào thấy anh ngồi ở đầu giường, không nhìn được mới hỏi: “Em cảm thấy lần này trở về anh rất kỳ lạ.” Bình thường thấy anh hiếm khi tới phía nhà Tây, càng hiếm khi hẹn hò với chị, nó đã sớm nhận ra sự bất thường.

Anh nhìn Cố Tư chăm chăm, im lặng rất lâu. Cố Tư thấy vậy bước lên, nhớ tới vẻ mặt hờn của Cố Tư tối qua, nó cực kỳ giận, “Rốt cuộc hai người đã xảy ra chuyện gì? Lục Bắc Thần, có phải anh lại có ý đồ gì khác không? Trước đây tôi đã cảm thấy anh là người hay thay lòng, anh nhìn đi, chị tôi...”

“Tôi không giúp gì được cho cô ấy.” Anh nhẹ nhàng ngắt ngang sự phẫn nộ của Cố Tư.

“Gì cơ?” Cố Tư sững sờ trong giây lát rồi lập tức phản ứng lại, “Anh nói câu này nghĩa là sao? Thế nào gọi là không giúp được gì?”

Anh thở dài nặng nề, đứng dậy. Cố Tư thấy thế lập tức len tới trước chặn đường, nhìn anh với vẻ khó tin, “Lẽ nào anh định bỏ đi?”

“Cố Tư.” Anh lên tiếng, “Nếu không tìm được Chloe, thì người có thể giúp cô ấy chỉ còn La Trì thôi. Có lẽ cậu ấy sẽ có cách gì đó”.

“Chloe gì, La Trì gì? Anh có ý gì?”

Anh nhìn thẳng vào mắt Cố Tư, nói rõ ràng từng câu từng chữ: “Tôi không phải Lục Bắc Thần, tôi là... Lục-Bắc-Thâm”.

“Anh nói gì cơ? Anh...” Ban đầu Cố Tư còn chưa để ý, nhưng rồi lập tức đứng người, nhìn anh thẳng thốt, “Anh... Anh...”.

...

Cả buổi sáng, Tiêu Tiểu Tiêu lại nhận hai ca mổ, trong đó có một ca là phẫu thuật ít xâm lấn*, cô tự mình hoàn thành một cách độc lập, còn một ca hợp tác cùng Cố Khải Mân. Suốt cả quá trình, cô không nói với Cố Khải Mân một câu nào. Mấy lần anh ta tỏ ra lấy lòng cô cũng không tỏ ra cảm động. Trong phòng phẫu thuật mọi người đều nhạy cảm, tự nhiên nhận ra vấn đề, không ai dám tỏ mạnh, bầu không khí cực kỳ áp lực.

*Phẫu thuật ít xâm lấn (MIS), còn được biết đến dưới tên gọi “phẫu thuật lỗ khóa”, là phương pháp phẫu thuật thông qua những vết mổ nhỏ. Phương pháp này hướng đến mục đích đạt được kết quả lâm sàng tương đương như khi sử dụng phương pháp phẫu thuật mổ mở thông thường, và đồng thời giảm thiểu chấn thương mô mềm – điều không thể tránh khỏi trong những kỹ thuật thông thường. MIS sử dụng những kỹ thuật và thiết bị chuyên ngành như máy ảnh nhỏ và thiết bị video tinh vi bằng sợi quang học và đôi khi cả công nghệ ảnh hướng đạo đường mổ, siêu âm hoặc chụp Cắt Lớp (CT) để thâm nhập vào vùng tiến hành phẫu thuật. Trong nhiều trường hợp, MIS đã hoàn toàn thay thế kỹ thuật mổ mở thông thường trở thành phương pháp tiêu chuẩn.

Sau khi ra ngoài, Tiêu Tiểu Tiêu không đợi Cố Khải Mân đã đi trước, vốn dĩ định tìm Cố Sơ ăn cơm trưa, nhưng khi gọi tới khoa cấp cứu mới biết Cố Sơ xin nghỉ ốm. Cô lại gọi vào di động của cậu ấy, là Cố Tư nghe máy, hỏi ra mới biết chỉ là cảm mạo, cô cũng yên tâm, dặn dò mấy câu rồi thôi.

Khi đi ngang qua ngoại khoa thần kinh, Tiêu Tiểu Tiêu dừng chân một lúc, muốn vào xem tình hình bác Kiều ra sao nhưng chợt nhớ tới Cố Khải Mân, trái tim cô thất lại, thôi vậy. Cô tới trạm y tá dò hỏi tình hình, cô y tá thở dài, “Không tốt lắm, không thể đưa thức ăn vào, vẫn cứ phải truyền nước dinh dưỡng.” Sau đó cô bé ghé sát lại gần Tiêu Tiểu Tiêu, nói: “Anh Kiều cũng hiểu thảo thật, mấy hôm nay trông gầy rộc đi rồi, ở suốt bên cạnh ông Kiều”.

Tiêu Tiểu Tiêu không nói gì, chỉ gật đầu. Khi cô đang định rời đi thì phía sau có người gọi giật cô lại. Cô quay đầu, là Kiều Vân Tiêu.

“Đã tới lúc này rồi, người nhà bệnh nhân cần phải điều chỉnh tốt tâm trạng, như vậy mới là có trách nhiệm với bệnh nhân.” Ở tận cùng hành lang, Tiêu Tiểu Tiêu an ủi Kiều Vân Tiêu.

Anh đích thực đã gầy rộc đi, từng góc cạnh trên gương mặt rất sắc nét. Cô quan sát anh, dường như đã quên mất lần gần đây nhất anh được cười thoải mái là khi nào.

Kiều Vân Tiêu gật đầu, ánh mắt rơi xuống gương mặt cô. Tiêu Tiểu Tiêu vội cúi mặt xuống nhưng anh đột nhiên giữ tay giữ cằm cô lại, nhíu mày, “Khóe miệng em làm sao thế này?”.

Khóe miệng cô đã đóng vảy, không rõ ràng lắm nhưng lại bị anh nhìn thấy rõ. Cô vội quay mặt đi, né tránh bàn tay anh, mỉm cười: “Không có gì đâu. Có một... bệnh nhân không hợp tác điều trị cho lắm, không cẩn thận làm em bị thương”.

Kiều Vân Tiêu vẫn còn nhìn cô bằng ánh mắt hoài nghi.

“Thật sự không sao mà, thật ra bệnh nhân có lúc vì bệnh tình mà không kiềm chế được hành động của bản thân, chuyện bình thường thôi.” Cô cười rất tự nhiên.

“Em...” Kiều Vân Tiêu nhìn cô chăm chú, ngừng một lát rồi nói: “Sau này chú ý một chút”.

“Vâng.”

Kiều Vân Tiêu còn đang định nói gì đó thì không ngờ Cố Khải Mân xuất hiện. Tiêu Tiểu Tiêu nhìn theo ánh mắt anh, sắc mặt bỗng tối đi. Kiều Vân Tiêu nhạy cảm phát hiện ra sự thay đổi trên sắc mặt cô. Cố Khải Mân bước tới, nắm tay cô một cách tự nhiên rồi tươi cười nói: “Không phải bảo đợi anh rồi cùng tới thăm bác Kiều sao? Hại anh tìm em mãi”.

Tiêu Tiểu Tiêu không nói gì, chỉ quay đầu nhìn về phía Kiều Vân Tiêu, “Tới phòng bệnh xem sao đi”.

Trong phòng bệnh, quản gia đã lấy nước, Tĩnh Tuệ đích thân lau mặt lau chân tay cho Kiều Trí Viễn. Thấy Cố Khải Mân tới, bà vui lắm. Qua mấy lần khổ sở, bà cũng khá thân thiết với Cố Khải Mân và Tiêu Tiểu Tiêu. Chuyện trò đôi ba câu, Cố Khải Mân hỏi thăm bệnh tình và nhẹ nhàng an ủi Tĩnh Tuệ.

Trước đây Cố Khải Mân cũng từng ở khoa tim, mọi lời nói của anh ta Tĩnh Tuệ vẫn nghe, những lời động viên ít nhiều cũng khiến bà an tâm. Sau khi thấy ông Kiều đã miễn cưỡng ăn một ít thức ăn lỏng, Cố Khải Mân và Tiêu Tiểu Tiêu cũng định ra về.

Tĩnh Tuệ tiễn họ ra cửa phòng, nhìn họ cùng bước vào thang máy mới cảm thán nói: “Bác sỹ Cố và bác sỹ Tiêu tốt thật, nghe nói họ là vợ chồng?”.

Kiều Vân Tiêu nghe gật đầu.

“Đúng là trai tài gái sắc.” Tĩnh Tuệ nói.

Kiều Vân Tiêu không đáp, chẳng hiểu sao nhớ tới vết thương trên khóe miệng Tiêu Tiểu Tiêu, anh lại thấy khó chịu trong lòng.

“Con xem đám bạn bè bên cạnh con đấy, đứa nào cũng có gia đình cả rồi, sao con chưa có động tĩnh gì vậy? Bây giờ điều bố con muốn thấy nhất chính là con kết hôn.” Tĩnh Tuệ vỗ cánh tay anh, “Con cũng biết bố con mong con lấy ai nhất đấy, nếu Tiểu Sơ vẫn còn độc thân thì con nhanh chóng lên”.

“Mẹ, bây giờ con không có tâm trạng nghĩ tới những chuyện này.” Kiều Vân Tiêu khẽ nói.

“Giờ bố con đã ra nông nổi này rồi, là phúc hay họa phải nghe theo ý của ông Trời. Con còn trẻ, cứ phải nghĩ cho bản thân đi.” Tỉnh Tuệ thở dài, “Mẹ nghe Tư Tư nói Tiểu Sơ ốm rồi đấy, con qua thăm xem sao”.

Kiều Vân Tiêu ngẩn người, đang yên đang lành sao lại ốm?

...

Ở bãi đậu xe, Tiêu Tiểu Tiêu hất tay Cố Khải Mân ra, “Anh làm em đau đấy!”.

Cố Khải Mân dừng bước, ánh nắng chiếu xuống mà gương mặt anh ta vẫn hơi lạnh, “Tiêu Tiểu Tiêu, cô đừng có không chịu nể mặt. Tôi chẳng qua chỉ không cẩn thận đánh cô một cái thôi mà? Đã xin lỗi cô rồi, cô vẫn chưa chịu thôi phải không?”.

Tiêu Tiểu Tiêu nhìn anh ta chằm chằm một lúc, quay đầu định bỏ đi. Cố Khải Mân thấy vậy lập tức chặn cô lại, cố nín giận, hạ thấp giọng, “Được rồi, tha lỗi cho anh đi mà, là lỗi của anh, anh không nên đánh em, không nên ăn nói thiếu suy nghĩ, anh biết sai rồi, em xem ban nãy em lại len lút gặp mặt Kiều Vân Tiêu mà anh có nói gì đâu”.

“Cố Khải Mân, dù sao anh cũng là người có học, thậm chí là học cao, sao anh nói thất đức vậy? Thế nào gọi là len lút đi gặp Kiều Vân Tiêu?” Tiêu Tiểu Tiêu cười khẩy.

Sắc mặt Cố Khải Mân rất khó coi, nhưng vẫn dè dặt cảm xúc ghen tỵ xuống, “Được được được, là anh lỡ lời, đi ăn cơm nhé? Mấy hôm nay chúng ta đều không ở bên nhau, ăn một bữa cơm đằng hoàng rồi”.

“Anh tự đi ăn đi, em tối căng tin, chiều nay em phải tới nhà bệnh nhân khám bệnh.” Tiêu Tiểu Tiêu lãnh đạm đáp lại.

“Anh đi một mình thì có gì ngon mà ăn đâu?” Cố Khải Mân không để cô đi.

Tiêu Tiểu Tiêu ngược mắt lên nhìn anh ta, “Em đã nói với anh rồi, chiều nay em phải tới nhà bệnh nhân khám bệnh, buổi trưa không có nhiều thời gian”.

“Tôi thấy cô không muốn ăn cơm với tôi thì đúng hơn.” Cố Khải Mân tỏ ra không vui, “Hay cô định tìm cái họ Kiều đó đi ăn cùng cô?”.

“Cố Khải Mân, anh đủ rồi đấy!”

“Nếu hôm nay tôi không tới tìm cô, cô đã sớm đi cùng hắn rồi chứ gì? Cũng phải, người ta là giám đốc doanh nghiệp, có tiền có thế, mà chẳng phải cô vẫn luôn yêu thầm hắn hay sao? Cho dù đã kết hôn nhưng cô vẫn chưa chịu bỏ cuộc, tôi thấy cô đúng là loại đàn bà đê tiện.”

Tiêu Tiểu Tiêu cuộn chặt hai tay lại. Chỗ này thi thoảng vẫn có người qua lại, cô không muốn cãi cộ ầm ĩ, bèn cố nín giận, buông một câu: “Không nói lý lẽ”.

Cố Khải Mân túm chặt lấy cô, đẩy cô một cái thật mạnh, Tiêu Tiểu Tiêu đứng không vững đập cả người vào thân xe, cánh tay đau rát, ngay sau đó trên đỉnh đầu vang lên giọng la lối của anh ta, “Tôi cảnh cáo cô, cô đã là vợ tôi rồi, cô mà dám để tôi mọc sừng thì cứ xem tôi xử cô thế nào!”.

Anh ta quay người bỏ đi, vứt cô lại một mình tại bãi đậu xe.

Tiêu Tiểu Tiêu ngã ngối xuống đất, ôm lấy cánh tay phải, cả người run lên lạnh buốt. Có mấy cô y tá đi ngang qua nhìn thấy cảnh này, thì thà thì thầm rồi đi hết. Cô cắn chặt môi, cố ép cho nước mắt chảy ngược vào trong...

...

Trong lúc vừa nóng vừa lạnh, Cố Sơ đã mơ rất nhiều chuyện, trong mơ lúc là Lục Bắc Thần, lúc lại là Lục Bắc Thâm. Dường như cô quay trở về trường học, trên con đường ngọc lan trắng muốt. Cô vừa chạy vừa cười đùa, đuổi theo chàng trai trước mặt. Chốc chốc anh lại quay đầu nhìn cô. Dưới ánh mặt trời, nụ cười của anh rất ấm áp, rất sạch sẽ, từng đường nét đều là những đặc điểm khiến cô say đắm. Cô đuổi kịp anh, nhẹ nhàng ôm lấy hông anh, gọi tên anh hết lần này tới lần khác: Bắc Thần, Bắc Thần...

Nhưng người đàn ông trong mơ nhanh chóng đẩy cô ra, nụ cười trên môi trở nên xa lạ. Anh nói: “Cô thấy tôi có giống Lục Bắc Thần không?”.

Sau đó, trong lúc mơ mơ tỉnh tỉnh dường như lại có người đàn ông ngồi xuống bên cạnh, giơ tay áp lên trán cô. Ngón tay anh hơi lạnh, nhưng lòng bàn tay lại ấm áp, ôn hòa và an toàn, trong chốc lát khiến cô cảm thấy rất dễ chịu. Hình như anh đang thở dài, đang gọi tên cô. Hơi thở ấy cô rất quen thuộc, tâm trạng bất an trong mơ dần được xoa dịu, cô lại mê man thiếp đi.

Khi Cổ Sơ mở mắt ra, ngoài cửa sổ đã không còn mưa, ánh nắng hắt lên bậu cửa, được tấm rèm lọc qua trở nên rất dịu mắt. Cô sao vậy? Cả người đau nhức, mỏi mệt, đầu thì nặng trĩu.

Chẳng bao lâu sau cô đã thấy giọng Tư Tư, từ xa tới gần, “Đúng vậy, nếu người đó là Chloe, thì anh ta nhất định biết chuyện, bất luận bằng cách nào cũng phải tìm được anh ta”.

Chloe...

Cổ Sơ đã có ý thức, đúng vậy, cô phải tìm Chloe. Cô gắng gượng muốn xuống giường, đúng lúc Cổ Tư vào cửa nhìn thấy, vội bước tới đỡ cô, “Chị bị ốm rồi, cố gắng nghỉ ngơi đi”.

Sao cô còn dễ tâm được nhiều chuyện như thế? Nói thế nào cũng đòi xuống giường. Cổ Tư để di động qua một bên, nói thẳng: “Em biết chị muốn tìm Chloe. Chị yên tâm đi, La Trì đã giúp chị tìm kiếm rồi. Cái gã ngốc đó, trước đó từng gặp Chloe một lần”.

Cổ Sơ nghe xong như bắt được phao cứu sinh, cô túm lấy cánh tay Cổ Tư, “Từ gặp mặt? Ở Thượng Hải mấy hôm trước?”.

“Vâng.” Cổ Tư kéo chân lên, để cô dựa vào giường, “Chị đã mê man hai ngày rồi, em đã nghĩ chị mà còn không tỉnh em phải đưa chị tới bệnh viện mất. Bình thường chị còn bảo em không biết tự chăm sóc bản thân. Chị thì sao? Đã biết trời mưa mà không chịu mang ô”.

“Hai ngày?”

“Vâng, làm em chết khiếp”.

Nghe xong, Cổ Sơ hốt hoảng, lại định xuống giường, nhưng bị Cổ Tư giữ lại, “Chị lại định làm gì?”.

“Tư Tư à.” Cô nắm lấy tay Cổ Tư, thúc giục, “Gọi điện hỏi lại La Trì đi, chị sợ Chloe rời khỏi Thượng Hải rồi”.

“Em vừa hỏi rồi, anh ấy vẫn đang điều tra.” Cổ Tư thở dài, “Nhưng nghe La Trì bảo di động của Chloe không liên lạc được, thế nên anh ấy đang phải điều tra những nơi Chloe có thể tới”.

Bụng dạ Cổ Sơ như bị lửa đốt, khóe mắt đỏ quạch, nước mắt lại không kìm được. Cổ Tư lập tức an ủi, “Không sao không sao, chị đừng sốt ruột. Ngoài La Trì ra, em còn gọi điện cho anh Văn Tiêu, anh ấy quen biết nhiều, chắc chắn sẽ tìm được”.

“Anh ấy... không quan hệ với Chloe, liệu có tìm được không?” Cổ Sơ cố gắng kiềm chế sự bất an và sốt ruột.

“Chuyện này...” Cổ Tư cũng không thể nói chắc nhưng có thêm một người tìm dù sao cũng tốt hơn, “Lúc chị đang bị bệnh, anh Văn Tiêu có tới thăm. Chính anh ấy đã hứa với em, nói nhất định sẽ tìm được Chloe”.

Sau khi Kiều Văn Tiêu tới, Cổ Tư kể lại hết đầu đuôi câu chuyện cho anh ấy. Anh ấy nghe xong rất giận dữ, mắng chửi Lục Bắc Thần là đồ khốn, sau khi hết giận mới hứa nhất định sẽ giúp đỡ. Nó cũng không nói mấy lời này cho Cổ Sơ nghe, vì không rõ tình hình, cũng không biết vì sao Kiều Văn Tiêu lại mắng Lục Bắc Thần là khốn kiếp.

Nghe xong, tâm trạng Cổ Sơ cũng thả lỏng hơn nhiều, nhưng nước mắt chẳng hiểu sao vẫn rơi không ngừng, giống như âm ức, lại giống như thương tâm. Cô không muốn khóc mà không kìm được. Cổ Tư đưa khăn giấy cho cô, nhỏ giọng động viên. Cô lấy khăn giấy dè lên mắt, nghẹn ngào nói: “Lúc chị bị ốm còn có cảm giác Bắc Thần đã quay về...”.

Cổ Tư không biết nói sao cho phải. Mấy hôm nay nó cũng ù ù cạc cạc, hỏi La Trì thì La Trì hết khó hiểu lại sưng sốt, hét âm lên trong điện thoại, “Cái gì? Lục Bắc Thần?”.

Ngay sau đó anh cũng chẳng giải thích gì đã cuống cuống đi tìm Chloe, khiến Cố Tư càng thấy khó hiểu.

Chuông cửa vang lên, Cố Tư chạy xuống mở cửa. Cố Sơ ngồi trong phòng ngủ nghe thấy tiếng reo của con bé, “Anh Vân Tiêu, anh điều tra ra được rồi sao?”.

Cố Sơ mặc kệ cơ thể mềm nhũn, ngay cả dép còn chưa đi đã chạy vội xuống nhà.

Kiều Vân Tiêu thay xong giày, đi vào phòng khách thì bắt gặp Cố Sơ, trong lúc anh còn đang ngẩn ra, cô đã lao tới, giữ lấy tay anh, ngẩng lên nhìn anh, “Tìm được rồi ạ? Tìm được Chloe rồi ạ?”.

“Em bình tĩnh đã. Tư Tư, lấy dép lê cho chị em đi vào.” Kiều Vân Tiêu giữ chặt người cô, thấy sắc mặt cô vẫn như tờ giấy trắng thì cực kỳ xót xa, đưa cô tới ngồi bên sofa.

“Em không thể bình tĩnh được, anh Vân Tiêu, em không tìm được anh ấy nữa, không tìm Bắc Thần nữa...” Sau khi nghe anh nói, sợi dây thun cuối cùng trong lòng Cố Sơ cũng đứt phụt, nước mắt tuôn thành hàng.

Kiều Vân Tiêu ôm cô vào lòng, để mặc cô nức nở như một đứa trẻ. Anh an ủi, “Sẽ tìm được mà, nhất định thế.” Nếu tìm được Lục Bắc Thần, anh nhất định sẽ đánh cho cậu ta nằm liệt giường thì thôi.

Cố Tư để dép bên cạnh sofa, đứng bên có vẻ bối rối.

Cố Sơ túm chặt áo sơ mi của Kiều Vân Tiêu, khóc trong bất lực, “Anh ấy không chịu gặp em, anh Vân Tiêu, anh ấy không cần em nữa rồi, phải làm sao? Anh Vân Tiêu, em phải làm thế nào?”.

“Không đâu, cậu ta dám không cần em! Cậu ta mà dám làm thế thật, anh nhất định sẽ không bỏ qua.” Kiều Vân Tiêu nghiêng răng nghiêng lợi.

Tiếng khóc của Cố Sơ khiến Cố Tư cũng sắp không trụ nổi nữa, trái tim rét buốt từng cơn, sống lưng như bị từng cơn gió lạnh rít qua. Mặc dù nó không rõ trong đây đã xảy ra chuyện gì nhưng khiến Cố Sơ phải khóc đến mức này tuyệt đối không đơn giản. Nó hiểu Cố Sơ, chị nó trước nay là một người không thích khóc, không thích gào thét, trừ phi thật sự đã xảy ra chuyện nghiêm trọng.

Kiều Vân Tiêu cầm lấy khăn giấy, lau nước mắt cho cô, di động túi anh rung lên, anh lấy ra xem, hình như đã thở phào, “Được rồi, người anh nhờ đã tìm được một số điện thoại khác của Chloe. Tiểu Sơ, em đừng sốt ruột, anh gọi qua xem sao”.

Trong mắt Cố Sơ vẫn còn vương lệ, tâm trạng trở nên kích động, “Mau lên ạ!”.

Kiều Vân Tiêu bấm số gọi qua. Cố Sơ sốt ruột không chịu nổi, cứ nhìn chăm chăm cái máy di động. Bên kia vừa có chuông, cô ngồi gần nghe thấy đã lập tức giật lại. Kiều Vân Tiêu nhìn cô bó tay.

Sau nhiều hồi chuông, cuối cùng cũng bắt máy, giọng nói uể oải qua sóng điện thoại truyền tới tai Cố Sơ. Cô kích động gào lên, “Chloe!”.

Thanh âm vừa cao vừa run rẩy, Kiều Vân Tiêu vỗ vỗ lưng cô, bảo cô cứ bình tĩnh.

Chloe có lẽ bất ngờ, sững sốt, “Em? Cố Sơ?”.

“Em đây!”

“Đợi đã, đây không phải số máy của em mà, em...”

“Lục Bắc Thần đang ở đâu?” Cố Sơ không rảnh dây dưa nhiều với anh ta, cô ngắt lời, đi ngay vào trọng điểm.

Đầu kia im lặng.

“Chloe, em biết anh đang ở cùng Lục Bắc Thần, bảo anh ấy nhận điện thoại đi!” Cố Sơ cuộn chặt tay kia lại, lòng bàn tay bị móng tay đâm vào đau đớn.

Chloe bật cười, nhưng nghe khá gượng gạo, “Lục Bắc Thần ư? Chẳng phải cậu ta đang ở cùng em sao? Sao em lại đòi người từ phía anh?”.

“Anh đừng có giả vờ hồ đồ!” Cố Sơ quệt mạnh nước mắt, vừa tức giận vừa lo lắng, “Đã xảy chuyện gì anh là người rõ nhất. Em không muốn nhiều lời với anh, bảo Lục Bắc Thần nói chuyện điện thoại với em!”.

Ngoài đau lòng ra, lúc này đây cô còn có cả phần nộ, đó là sự uất ức sau biết bao nhiêu lo lắng. Cô chỉ muốn gặp được Lục Bắc Thần ngay bây giờ, bóp cổ anh, chát vắn anh: Anh dựa vào đâu mà không chịu gặp em? Mấy lời ngày xưa anh nói toàn là rắm cả sao?

Chloe cũng nhận ra cô đã giận, vội nói: “À... Cố Sơ à, em nghe anh nói này. Anh thật sự không biết em đang nói gì, bên này anh còn có việc, anh tạm...”.

“Anh cứ cúp máy thử xem!” Cố Sơ gào to, “Chloe! Anh dám cúp máy của em, em sẽ khiến anh phải hối hận! Trung Quốc có câu thà phá mười ngôi chùa cũng không chia rẽ một chuyện tình cảm, anh có biết hành vi của anh bây giờ là gì không? Anh đang ngang nhiên chia rẽ em và Lục Bắc Thần. Em cho anh hay, yêu nhau xảy ra vấn đề là chuyện bình thường. Em và anh ấy vẫn sẽ còn yêu nhau, tới lúc đó anh có biết việc làm bây giờ của anh gọi là gì không? Gọi là vô liêm sỉ!”.

“Anh...”

“Được, cứ cho là bây giờ anh không gọi anh ấy nghe điện thoại, thì anh hãy nói với Lục Bắc Thần, tám giờ tối nay em đợi anh ấy trên con đường ngọc lan ở đại học A. Anh ấy không tới em sẽ không đi, anh ấy dám mãi mãi không tới thì em sẽ dám đợi mãi mãi. Em không làm gì nữa, không lo gì nữa, tới khi nào anh ấy lộ mặt mới thôi!”

Chloe đau đầu, cuối cùng thở dài, “Hà tất em phải làm vậy chứ?”.

Cố Sơ nghe xong là lập tức hiểu ra Lục Bắc Thần nói không sai, anh ta quả nhiên đang ở cạnh Lục Bắc Thần. Cô cắn chặt môi, nói: “Chloe, anh phải giữ vững lập trường, tuyệt đối đừng làm chuyện gì để sau này em trả thù anh! Em là bác sỹ, còn từng theo Lục Bắc Thần học pháp y, anh mà dám ngăn cản không để em gặp được Lục Bắc Thần, vậy thì em hoàn toàn có thể khiến anh chết mà thần không biết, quỷ không hay!”

Chloe nghe xong mà rùng rợn cả người...

416. Q.8 - Chương 417: Sao Anh Đành Lòng?

Đã từng có nhiều lúc Cố Sơ nghĩ, nếu số mệnh đã định sẵn họ không thể trở về khoảng thời gian hai người, vậy thì chỉ giữ lại ký ức của một người cũng rất tốt. Nhưng khi quay trở lại đại học A, khi ngang qua con đường ngọc lan, cô luôn dừng chân rất lâu sau đó lặng lẽ rời đi. Gạt người khác có lẽ rất dễ dàng nhưng lừa gạt chính mình hình như lại quá khó. Bất luận cô cố tình tỏ ra nhẹ nhàng và vô tư thế nào, con đường ngọc lan ấy rốt cuộc vẫn lưu giữ bóng hình của cô và anh năm đó, khắc sâu trong đầu óc, chìm xuống tận đáy tim.

Có biết bao lần, cô rất muốn nắm tay Lục Bắc Thần dạo bước trên con đường ngọc lan này. Nhưng chung quy cô vẫn không dám thừa nhận suy nghĩ thực sự trong lòng mình, đó là muốn được từ từ cùng người đàn ông này thổ lộ nỗi lòng, nhớ những chuyện đã qua, cùng mỉm cười, cùng xúc cảm.

Mỗi khi suy nghĩ này nảy mầm, cô lại mạnh mẽ đè nó xuống. Cô tự nhủ với mình rằng: Anh là Lục Bắc Thần, người ở thời đại học là Lục Bắc Thâm.

Vườn trường về đêm trở nên yên ắng hẳn. Từ nhà Tây đi tới đại học A không xa lắm, ngang qua mấy ngã tư, xuyên qua mấy con ngõ, bước qua phần hoa đô thị, thứ bị cô kéo cùng tới đây chỉ còn lại ánh trăng sáng trong.

Vẫn đang là kỳ nghỉ, con đường ngọc lan vẫn đi nhiều hình ảnh những đôi trai gái đang yêu nắm tay, trao nhau nụ hôn.

Đã qua mùa hoa nở, những khóm lá trên những cây ngọc lan hai bên đường trở nên xanh mướt. Gió thổi qua, cuốn theo cả cái mát rượi trên từng gân lá. Con đường nhỏ dưới chân được trải đầy đá cuội, đã bị hết khóa sinh viên này tới khóa sinh viên khác giẫm bằng từ lâu. Ánh trăng kéo dài cái bóng của Cố Sơ, bên lấy bóng cây, chẳng biết bóng của ai bị ai kéo vỡ. Cuối cùng cô chọn ngồi xuống một chiếc ghế gỗ mộc, sau lưng là một cây ngọc lan. Cô gơ tay chạm nhẹ lên thân cây. Trong bóng tối, hàng chữ nhỏ tí mĩ ấy vẫn còn nguyên vẹn.

Là dòng chữ nằm nào được cô len lút khắc lên, từng đường từng nét vẫn còn nhuộm nguyên nét ngây ngô của tuổi thanh xuân.

Cố Sơ yêu Lục Bắc Thần.

Sáu chữ này đối với cô khi ấy là niềm kiêu hãnh lớn nhất giấu trong tim, cho dù mỗi ngày nhắm lại một lần cũng cảm thấy ngọt ngào. Khi cô quay trở lại đại học A luôn cố tình tặng lờ cái cây này, giống như cô đang cố tình thừa nhận mình thật sự đã thay lòng đổi dạ vậy.

Kim giờ dịch chuyển từng chút, từng chút, gương mặt Cố Sơ nửa sáng nửa tối giữa bóng cây và bóng trăng. Sau đó, cô dựa vào thân cây, chậm rãi đợi chờ.

Sự sốt sắng ban ngày đã dần trôi đi, vì tâm tư chưa bao giờ sáng rõ như thế. Cô phải đợi, đợi cho tới khi nào anh xuất hiện, giống như năm đó khi cô nhẫn tâm nói lời chia tay với anh, tối đó anh cũng đã đợi cô rất lâu.

Trăng đêm ấy cũng sáng như trăng đêm nay, sáng tới độ có thể soi rõ gương mặt và ánh mắt của cả hai người. Anh yên lặng đứng chờ dưới gốc cây, ánh trăng nhuộm sáng chiếc sơ mi của anh, ánh mắt anh bi ai như biển lớn.

Rất nhiều năm về sau, cô không còn muốn nhớ lại chuyện ấy nữa. Cô đã ném món đồ nhỏ nhắn anh lấy tiền làm thêm ra mua cho cô, hống hách nói với anh cô xem thường mấy thứ rẻ mạt ấy dường nào. Cô nói: Thế này mà cũng gọi là quà à? Thế này cũng xứng gọi là quà? Anh lặng lẽ nhặt từng món đồ rơi tung tóe dưới đất lên. Qua ánh trăng, cô nhìn thấy anh cúi xuống, gương mặt anh chìm trong bóng trăng.

Tới tận bây giờ, ngay vào giờ phút này, cuối cùng cô mới chịu thừa nhận, lúc đó khi nhìn thấy anh cúi người, trái tim cô đau đớn như bị đục khoét.

Anh từng hỏi cô: Em không còn yêu anh nữa sao?.

Cô đã trả lời anh ngàn lần vạn lần trong lòng: Em yêu anh, yêu anh...

Bắc Thần, Lục Bắc Thần.

Gió đêm thổi tới, khi gò má hơi lạnh Cố Sơ mới chợt nhận ra mình đã lặng lẽ rơi nước mắt tự lúc nào.

Cô lau đi, đầu ngón tay lạnh toát, thời gian trên cổ tay đang trôi đi. Cô tin rằng Chloe nhất định sẽ nói với Lục Bắc Thần những lời ấy. Cô đã suy nghĩ rất kỹ rồi, cô quyết ở đây đợi, nếu tối nay anh không tới, tối mai cô lại tiếp tục đợi.

Cô không tin Lục Bắc Thần lại không hề hay biết. Bây giờ tỉ mỉ suy nghĩ lại, lẽ nào trong khoảng thời gian này anh chưa từng xuất hiện một lần nào sao? Cô không tin! Bây giờ cô bắt đầu càng lúc càng tin tưởng vào trực giác của mình rồi. Có biết bao lần cô mộng lung cảm nhận được Lục Bắc Thần ở ngay bên cạnh mình, mặc dù cô không nhìn thấy anh nhưng cô có thể cảm nhận được anh.

Nếu đã vậy, cô đánh cược anh sẽ tới.

Cô đánh cược rằng anh sẽ không đành lòng.

Ở tận cùng con đường ngọc lan, trong một bóng cây khuất, Chloe uể oải ngồi dựa trên ghế gỗ, miệng tộp tộp nhai kẹo cao su, La Trì đứng bên cạnh, lợi dụng điều kiện khu vực kín đáo để quan sát Cố Sơ cách đó mấy mét, sắc mặt rất căng thẳng.

“Này, này, này, cậu không thể ngồi một lúc à?” Chloe giơ tay giựt giựt vạt áo anh.

La Trì quay đầu gạt tay anh ta ra, “Sắp tám giờ rồi đây, tôi phải chứng kiến ngay từ giây phút đầu tiên”.

Chloe nghiêng đầu nhìn anh, “Chuyện này người căng thẳng hơn phải là Cố Sơ chứ nhỉ? Cậu hóng theo làm gì?”.

“Anh không hóng chuyện sao lại chủ động gọi điện thoại cho tôi?”

Cách tường thuật đơn giản của Cố Tư không thể khiến anh hiểu được, ngược lại càng ù ù cạc cạc. Một người vốn dĩ đang phải ở Mỹ trị liệu, bật âm tin tức; một người đáng nhẽ đang mất tích nhiều năm trời đột

ngọt xuất hiện, việc này không thể để Cổ Tư giải thích một hai câu là có thể rõ ràng. Nhưng chính vào lúc anh điên cuồng tìm Chloe theo lời dẫn dò của Cổ Tư, không ngờ gã này lại chủ động tìm tới anh, vừa gặp đã hỏi ngay: Này, cậu có muốn đi hóng chuyện vui không?.

Dù sao La Trì cũng là người nhanh nhạy, vừa nghe xong câu này lập tức hiểu mình không cần phải hỏi nhiều thì chân tướng cũng đã nổi lên mặt nước rồi, anh lập tức chạm mặt anh ta. Sau khi gặp mặt, Chloe cũng lời ít ý nhiều, “Muốn biết Lục Bắc Thần sao rồi chứ gì? Đơn giản thôi, tối nay xem cậu và cậu ấy có duyên với nhau không?”.

Trên đường tới đại học A, La Trì vẫn nín nhịn, lúc sắp tới cuối cùng lúc sắp tới mới hỏi một câu: “Ý của anh là người tôi tiếp xúc mấy hôm nay là... Lục Bắc Thần?”.

Chloe nói trúng trọng tâm, “Tôi nghĩ Lục Bắc Thần cũng không tiếp xúc mấy với cậu, phải không?”.

Một câu nói đã chặn đứng những lời tiếp đó của La Trì. Ngẫm nghĩ cũng thấy đúng, khoảng thời gian này anh muốn tìm cậu ấy toàn phải tới phòng thực nghiệm, gặp rồi cũng chỉ nói về vụ án, xét về tổng thể thì trò chuyện không mấy suôn sẻ. Lần nào anh cũng muốn nhân cơ hội để nói chuyện thêm, tiếc là cậu ấy toàn bày ra khuôn mặt xa cách hàng ngàn dặm, khiến anh cũng ngần ngại luyên thuyên thêm.

Trước đây không phải anh chưa từng nghi ngờ, chỉ có điều sau này vì cậu ấy cung cấp được những kiến thức chuyên ngành anh mới hoàn toàn xóa bỏ mọi ngờ vực. Bây giờ nghĩ lại anh mới bừng tỉnh ngộ. Nhưng chuyện này quả thật không thể tỉ mỉ suy nghĩ, qua rồi càng nghĩ càng thấy sợ. Lục Bắc Thần và Lục Bắc Thần anh hoàn toàn không thể phân biệt được, những tưởng đó người mà anh quen thuộc, thật không ngờ lại là một người hoàn toàn khác. Cũng may Lục Bắc Thần chưa làm chuyện gì, lỡ mà...

“Sao lại có cặp sinh đôi giống nhau đến như vậy? Đúng là y như đúc mà.” Sau cùng, La Trì cảm khái.

Chloe tỏ ra mệt mỏi, “Tôi chưa từng được gặp Lục Bắc Thần thế nên không thể thấu hiểu được cảm xúc của cậu đâu”.

“Anh chưa từng gặp Lục Bắc Thần?” La Trì kinh ngạc nhìn anh ta, “Chẳng phải anh vẫn luôn tìm kiếm tung tích của anh ta ư? Chưa từng gặp làm sao mà tìm?”.

Chloe ngược mắt lên nhìn anh, đôi mắt hoa đào cười mà như không cười, “Cảnh sát La, cậu đang nói giỡn với tôi đấy à?”.

La Trì ngây ra, sau đó cũng lập tức hoàn hồn lại. Cũng đúng, Lục Bắc Thần là em trai sinh đôi của Lục Bắc Thần, anh hỏi câu này đúng là dư thừa. Chloe vắt chân lên, nói: “Lúc trước tôi từng đòi Lục Bắc Thần ảnh em trai của cậu ấy nhưng cậu ấy không đưa, còn nói với tôi một câu: Nếu cậu phát hiện ra một “tôi” nữa thì đó chính là Bắc Thần.” Dứt lời, anh ta chép miệng, “Xem ra hai người họ đích thực không khác chỗ nào”.

“Liệu tối nay Lục Bắc Thần có tới không?” La Trì tò mò.

Chloe bỏ chân xuống, thở dài, “Chẳng biết nữa”.

“Hả?” La Trì quay đầu nhìn anh ta.

“Tôi đã chuyển lời của Cổ Sơ rồi. Cảnh sát La, con người tôi thật ra rất sợ chết, cô nhóc Cổ Sơ đó thường ngày nhẹ nhàng tình cảm, trông có vẻ rất dễ gần, nhưng kiểu người này một khi nổi nóng lên quả thật rất đáng sợ, tôi không muốn đắc tội với cô ấy, thế nên vừa bỏ máy xuống là lập tức làm “đại sứ truyền thông” ngay.” Chloe khoanh hai tay trước ngực, “Nhưng con người Lục Bắc Thần tâm tư khó dò, ai mà biết được rốt cuộc cậu ấy nghĩ cái gì”.

“Cậu ấy không nói gì sao?” La Trì kinh ngạc.

Chloe nhướn mày, “Nghe xong cậu ấy chỉ nói một câu: Tôi biết rồi.” Anh ta nhún vai, nhìn về phía La Trì, “Cậu nói xem, thế là định tới hay không định tới đây?”.

“Thế là...” La Trì cân nhắc cẩn thận. Anh có thể tưởng tượng ra biểu cảm của Lục Bắc Thần khi nói câu này, có lẽ còn chẳng buồn ngược mắt lên, cứ thế lãnh đạm nhạt nhòa buông một câu thế thôi, vậy nên...

“Tôi cũng không dám chắc.” Sau cùng, anh đành thỏa hiệp.

Nghe xong Chloe lại nhún vai rồi thở dài.

Gió thổi qua, bóng cây đung đưa.

Chloe đang định dự đoán Lục Bắc Thần sẽ không tới thì bỗng thấy La Trì đập mạnh vào vai mình một cái, ngay sau đó ngữ khí trở nên căng thẳng cùng hưng phấn, “Tới... Tới rồi!”.

Anh ta đột ngột ngồi dậy, nhìn về phía Cố Sơ.

Đã tới tám giờ, tới tận giây cuối cùng Cố Sơ đếm. Cô bỗng thấy có gió nổi lên, những phiến lá ngọc lan xào xạc. Cô ngẩng đầu, bả vai lập tức run lên.

Ngay cửa vào con đường ngọc lan thấp thoáng bóng một người đàn ông đi vào.

Cố Sơ đứng phắt dậy, những chiếc lá rụng trên vạt váy lặng lẽ rơi xuống, vẫn còn nguyên chút hương thanh mát của gân xanh.

Ánh trăng rọi xuống bờ vai người đàn ông, mỗi bước anh tới gần, gương mặt đó trông lại càng sắc nét. Anh ăn vận vừa nghiêm túc vừa đơn giản, chiếc sơ mi trắng cùng chiếc quần Âu đen, chiếc áo trắng được cắt may vừa vặn như vo tròn cái dịu dàng, âm u của ánh trăng, vừa mờ mờ lung lung vừa thanh lạnh.

Đôi chân của cô dừng bước, không thể di chuyển, gương mặt nhìn người đàn ông ấy từ từ lại gần.

Cô muốn bước lên nhưng không kiểm soát được cơ thể của mình.

Nhưng anh chỉ dừng lại ở khoảng cách chưa tới ba mét, không tiến thêm.

Giữa hai người là ba mét trắng lạnh lẽo.

Anh chăm chú quan sát cô, đôi mắt ấy như đại dương sâu thẳm.

Cố Sơ nhìn chăm chú về phía người đàn ông gần đó, chẳng hiểu sao, trái tim lại rất bình tĩnh. Cảm giác này... Nhưng suy nghĩ ấy chỉ vừa lướt qua, gần như là đúng một giây sau, trái tim cô lại vọt lên, cô thở dốc, gần như sắp không giữ nổi những nhịp tim điên cuồng.

Thế này là...

Cô di chuyển tầm mắt, cũng ở lối vào lại xuất hiện bóng một người đàn ông khác, cũng cao lớn đỉnh đặc như người trước mặt cô. Trắng đỏ xuống bả vai rộng dài của anh, nhuộm trắng chiếc sơ mi của anh.

Không, anh mặc sơ mi trắng, chính cái sáng rực của anh làm ánh trăng thêm trong trẻo mới đúng.

Hoàn toàn giống hệt.

Y như người trước mặt đây, chiếc sơ mi vừa khít, chiếc quần Âu đen, thậm chí biểu cảm trên gương mặt cũng đồng nhất một cách kỳ lạ.

Đôi mắt Cố Sơ vẫn chỉ dừng lại trên người đó, không hề di chuyển, trái tim vẫn đang nảy lên nảy xuống. Cô cảm nhận được hơi thở càng lúc càng mãnh liệt của mình, thậm chí nghe được cả tiếng thở dốc sức của mình. Huyết thái dương giật mạnh tới ồn ào, có một cảm giác không thể thân thuộc hơn nổ tung trong trái tim, xông lên não bộ, ngay cả đầu ngón tay cô cũng cảm nhận được huyết quản đang lướt nhanh qua từng mút dây thần kinh.

Giống như nằm đó dưới cái hôn ngược ngạt của anh, cô căng thẳng kích động tới gần như nghẹt thở; giống như cuộc trùng phùng trong khoảng cách chưa tới ba mét năm trước, trái tim cô cũng không yên phận như vậy, điên cuồng tới mức gần như không chịu sự kiểm soát của cô.

Anh cũng dừng lại, cách cô hơi xa hơn một chút.

Cứ như vậy, hai người đàn ông một trước một sau đứng trước mặt cô.

Hai gương mặt giống nhau, hai cách ăn mặc giống nhau, hai chiều cao ngang nhau, hai kiểu tóc tương tự...

Giữa hai người dường như đặt một chiếc gương, một người ở ngoài gương, một người ở trong gương.

Hai người đồng thời nhìn về phía cô, khoảnh khắc này sợi dây ở nơi sâu thẳm tận đáy lòng Cố Sơ bỗng đứt phụt. Khi cô biết người tiếp xúc với cô mấy hôm nay là Lục Bắc Thần, cô đã nghĩ, trên đời thật sự có chuyện người giống người đến vậy.

Giây phút này đây, cuối cùng cô cũng chịu tin, hai người họ khi đứng cạnh nhau thật sự chỉ như một.

Tàn nhẫn.

Cảnh này cực kỳ tàn nhẫn. Cô không hiểu tính cách của Lục Bắc Thần, nhưng với tính tình của Lục Bắc Thần cô vẫn nắm khá rõ. Anh không quen giải thích, nhưng lại dùng cách thức này để cô hoàn toàn hiểu ra rốt cuộc năm xưa mình đã yêu ai.

Có lẽ chính trong khoảnh khắc này cô mới chợt hiểu ra lần đó vì sao Lục Bắc Thần lại vô duyên vô cớ thay đổi tâm trạng. Cô nói cô lưu luyến không quên người lần đầu gặp mặt. Có lẽ anh đã cảm thấy người khiến cô nảy sinh tình yêu sét đánh chính là Lục Bắc Thần.

Bây giờ cả hai đồng thời đứng trước mặt, há chẳng phải là cách tốt nhất để nhìn thẳng vào nội tâm của mình?

Cô hiểu sự lo lắng và nghi ngại của anh. Hai người chưa từng xuất hiện, trái tim của cô sẽ luôn bối rối bởi người đàn ông mang một gương mặt giống anh.

Nhưng sao anh có thể gạt cô như vậy?

Cố Sơ nhìn chằm chằm vào hai khuôn mặt, trái tim vừa đau đớn vừa sôi ruột. Anh đã gạt cô quá lâu, cũng khiến cô bị lừa thê thảm. Sao anh nỡ lòng khiến cô bị lương tâm dần vặt lâu như vậy? Sao anh đang tâm khiến cô hiểu lầm mình đã yêu một người hoàn toàn khác?

417. Q.8 - Chương 418: Chân Tướng Lộ Diện, Ai Có Thể Thoát?

Ở tận cùng con đường ngọc lan, sau khi chứng kiến hai người họ xuất hiện, Chloe sững sờ đứng dậy, trước hết là dại mắt, sau đó trợn tròn, rất lâu sau vẫn còn lẩm bẩm với vẻ khó tin, “Trời ạ... Đây là hai người hay có thêm một cái gương?”.

La Trì cũng không hề nghĩ tới nay lại nhìn thấy cảnh tượng này. Sau khi được Cố Tư giải thích, anh mới biết người mình gặp mấy ngày nay là Lục Bắc Thần. Mặc dù từng gặp mặt, cũng biết hai người họ quá giống nhưng khi họ thực sự đứng cạnh nhau, đặc biệt là giờ phút này khi họ còn mặc cùng một kiểu, anh vẫn cực kỳ thăng thốt. Người ta nói trên đời chẳng có hai phiến lá nào giống nhau y hệt nhưng hai người trước mắt quả thật sẽ gây hiểu lầm là chỉ có một người.

Anh căng thẳng nuốt nước bọt, bỗng không biết nên nói gì. Chloe trông còn căng thẳng và ngỡ ngàng hơn cả La Trì, anh ta không còn vẻ băng nhắng lúc trước, có lẽ vì không ngờ họ lại đồng thời xuất hiện.

“Này, đâu là Lục Bắc Thần, đâu là Lục Bắc Thần?”

La Trì nín thở, “Anh hỏi tôi thì tôi biết hai ai?”.

“Tôi đang rất lo cho cô nhóc kia.” Chloe thì thầm, “Cậu bảo lỡ như cô ấy nhận nhầm thì phải làm sao?”.

La Trì cũng không biết sẽ phải làm sao. Anh đã tưởng người đầu tiên xuất hiện là Lục Bắc Thần rồi, không ngờ lại có thêm một người nữa, khiến đôi mắt anh không thể có một sự phán đoán chuẩn xác, thế nên nhất thời cũng không rõ ai là ai.

“Cô nhóc đó mà nhận sai tôi nghĩ Lục Bắc Thần sẽ buồn lắm.” Chloe thở dài nặng nề.

La Trì nhìn Cố Sơ chăm chú, một lúc sau mới nói: “Chúng ta thường quên mất giác quan thứ sáu của người con gái, thực tế là có lúc trực giác của phụ nữ rất đáng sợ”.

Chloe giơ tay lên bịt mắt, “Tôi không đành lòng chứng kiến”.

La Trì khẽ thở dài, “Không thể không thừa nhận Lục Bắc Thần lý trí tới mức khiến người ta căm hận, cậu ta làm thế này quá tàn nhẫn”.

“Tôi mà là cô ấy, tôi sẽ quay người bỏ đi.” Chloe ngao ngán lắc đầu, “Người đuổi theo chắc chắn là Lục Bắc Thần”.

“Cũng chưa chắc.” La Trì không đồng tình, “Anh không hiểu rồi, có những ung nhọt cần dùng những cách trực tiếp và tàn nhẫn nhất mới có thể loại bỏ sạch sẽ”.

Dù sao cũng đã nhiều năm làm cảnh sát, sau khi bắt gặp cảnh này La Trì bỗng hiểu ra rất nhiều chuyện. Cuối cùng anh cũng hiểu vì sao vừa tới Quỳnh Châu Lục Bắc Thần đã nhắm vào Cố Sơ, trông thì có vẻ như bất mãn với cô nhưng lại quan tâm hết thủy. Lúc đó anh chỉ nghĩ Lục Bắc Thần giống như đã thay lòng đổi dạ. Nhưng giờ nghĩ lại, rốt cuộc anh cũng đã hiểu nguyên nhân.

Ai dè Chloe không hiểu sự ví von của anh, thế nên cứ nhìn anh nghi hoặc. La Trì lại không định giải thích quá nhiều, chỉ mỉm cười, “Nhìn kia, con gái nhà họ Cố chưa bao giờ là những người hèn nhát”.

Chloe nhìn theo ánh mắt La Trì rồi... bàng hoàng.

Dưới bóng ngọc lan, cô từ từ tiến lên, từng bước lại gần hai người đàn ông, dường như trong lòng cô đã có một suy nghĩ kiên định. Nó đang chống đỡ, giúp cô tiến lên từng chút, từng chút.

Bên kia, Chloe và La Trì, con tim của cả hai đều nhất loạt vọt lên tận cổ họng.

Bên này Cố Sơ không nhìn nghiêng nhìn ngả. Cô sắp lại gần người đàn ông xuất hiện trước. Anh yên lặng quan sát cô, sắc mặt không một gợn sóng.

“Người tới đầu là Lục Bắc Thần sao?” Chloe siết chặt ngón tay, lăm lăm, vì anh ta thấy Cố Sơ càng lúc càng tiến sát lại gần người đó.

La Trì không nói gì nhưng cũng đang âm thầm đổ mồ hôi hột thay Cố Sơ.

Hơi thở của Cố Sơ mặc dù rất gấp gáp nhưng sắc mặt lại trở nên bình tĩnh. Cô đi tới người đầu tiên nhưng lại không hề dừng bước mà chỉ đi lướt qua người đó, tiến thẳng về phía người xuất hiện sau.

La Trì thấy vậy, chợt há hốc miệng.

Một cơn gió đêm thổi qua, cây ngọc lan ngã nghiêng, bất an.

Cố Sơ dừng bước, ngẩng đầu lên nhìn người đàn ông trước mặt. Gương mặt anh chìm trong bóng trắng, nửa sáng nửa tối. Anh vẫn im lặng quan sát cô, hai tay đút túi quần, không chút động tĩnh.

Cô nhìn anh chăm chú nhưng một giây sau đột ngột giơ tay lên.

Chỉ nghe thấy “bốp” một tiếng, một cái tát đau đớn giáng thẳng xuống gò má người đàn ông.

Làm cả ba người còn lại kinh ngạc!

Người đàn ông bị đánh vẫn không động đậy, vẫn nhìn cô không rời mắt. Ánh mắt đó trông có vẻ bình thản nhưng đằng sau sự bình thản lại cất giấu một tình cảm nặng sâu. Đánh anh xong, khóe mắt Cố Sơ cũng đỏ quạch, cô lập tức vòng hai tay qua hông anh, áp sát mặt lên lồng ngực anh.

Nước mắt chỉ trong giây lát đã thấm đẫm chiếc sơ mi của anh.

“Cái tát này vì em hận anh, hận anh vì em bị thương, hận anh rõ ràng đã quay về rồi lại không gặp em; Cái tát này cũng vì em trách anh, trách anh đã lừa em đến thê thảm, người nắm đó rõ ràng là anh nhưng anh thà nhìn thấy em đau lòng, buồn bã cũng không muốn nói cho em biết sự thật; Cái tát này càng để nói với anh rằng em yêu anh, trước kia yêu anh, bây giờ yêu anh, tương lai vẫn sẽ yêu anh như vậy.” Cô ôm chặt lấy anh, cánh tay run lẩy bẩy, giọng nói cũng run rẩy, đôi mắt nhòa lệ, tầm nhìn mơ hồ, nhưng cô nghe được tiếng trái tim anh, mạnh mẽ rắn rỏi gõ bên tai. “Nếu anh sợ em không nhận ra anh, không sao cả, em không dùng đôi mắt của em nữa, em cứ ôm anh như thế này, cảm nhận anh như thế này thì em sẽ biết người đàn ông trong lòng em nhất định là anh”.

Người đàn ông cúi đầu nhìn cô, sắc mặt xúc động.

Cô từ từ ngẩng đầu lên, nước mắt theo hốc mắt lăn xuống. Cô giơ tay chạm nhẹ lên gương mặt anh, nói: “Lục Bắc Thần, dù trông anh có như thế nào em cũng sẽ nhận ra anh. Lần này, em đã nhận ra anh rồi”.

Đôi mắt anh nhuốm đau thương. Anh giơ tay, run rẩy lau nước mắt cho cô, rất lâu sau mới lẩm bẩm tên cô: “Sơ Sơ...”

Cố Sơ càng khóc dữ hơn nhưng vẫn cố gắng nhìn lên khuôn mặt anh, “Anh có biết em hận anh nhường nào không?”

“Anh xin lỗi.”

“Anh có biết mình rất quá đáng không?”

“Anh xin lỗi.”

“Anh có biết bao lâu nay ngày nào em cũng sống trong dằn vặt không?”

“Anh xin lỗi.”

“Anh có biết em rất nhớ anh không?”

“Anh xin lỗi.”

“Anh có biết...” Bờ môi Cố Sơ run run, “em rất yêu anh không...”

Ngón tay gầy của Lục Bắc Thần phủ lên chân mày bờ mi cô, nhẹ nhàng lau nước mắt cho cô, nhưng chẳng mấy chốc, đầu ngón tay anh cũng bỏng rát bởi nước mắt cô. Anh cúi xuống, hôn lên khóe mắt nóng rục đó, giọng nói trầm thấp xen lẫn đau đớn, “Xin lỗi em...” Rồi đôi môi di chuyển xuống, hôn lên cánh môi cô.

Giây phút này, Cố Sơ càng òa lên nức nở.

Anh xoay ngược tay lại, ôm chặt cô, như giữ một bảo bối.

Bên kia, La Trì thầm thở phào, trông thế kia chứng tỏ Cố Sơ không nhầm. Chloe tinh mắt, lắc đầu nói: “Lục Bắc Thần cũng đổ mắt rồi, tôi chưa bao giờ thấy cậu ta khóc vì người con gái nào cả”.

La Trì không nói gì, bảo anh chứng kiến cảnh này không thấy cảm động là nói dối. Nhân lúc gió thổi, anh giả vờ giơ tay dụi mắt, thật ra mắt anh cũng đã đỏ ửng.

Lục Bắc Thần đứng một bên nhìn cặp đôi đang đứng ôm nhau gần đó, nhìn mãi nhìn mãi tới khi khóe môi cong lên. Cậu hít sâu một hơi rồi lại nhẹ nhàng thở ra. Ban nãy cậu nhìn rất rõ, khi nhìn thấy mình, sự kích động và ngỡ ngàng trong đôi mắt Cố Sơ chỉ tồn tại chưa đến năm giây. Nhưng ngay sau khi anh trai của cậu xuất hiện, tâm trạng cô ấy đã phức tạp hơn nhiều, có kích động, có thẳng thốt, có phần nộ cùng lo lắng... Nhiều hơn cả là nhung nhớ.

Thì ra yêu một người, vòng vèo xuôi ngược cuối cùng vẫn sẽ tìm thấy nhau.

Cậu biết Lục Bắc Thần nhất định sẽ đến, vì cậu hiểu rất rõ sức nặng của Cố Sơ trong trái tim Lục Bắc Thần. Tránh mặt không gặp, đó là nỗi đau như cắt từng khúc ruột, như kẹp từng đầu ngón tay. Nhưng một khi Cố Sơ phát điên, một khi để anh ấy biết cô bị bệnh vẫn gắng gượng đợi anh ấy xuất hiện, thì sự không nỡ của anh ấy sẽ vượt lên hết thảy.

Lục Bắc Thần nhìn mãi tới khi nụ cười ấy dần tắt.

Một giây sau, cậu định quay người bỏ đi thì nghe thấy một giọng nói dồn dập: “Lục Bắc Thần, anh đứng lại cho em!”.

Chloe và La Trì đang xem náo nhiệt cũng bị giật mình vì giọng nói ấy, ngay cả Cố Sơ cũng giật thót, vừa quay đầu cô đã thấy Lăng Song lao ra.

Hôm nay cậu ấy ăn vận rất đơn giản, không còn vẻ thời thượng thường ngày hay sự sắc sảo, cao ngạo của một nhà báo, chiếc áo phông xanh cùng chiếc quần bò ống bó rõ ràng chỉ giống như một cô gái nhà hàng xóm. Nhưng đôi mắt cậu ấy cũng đỏ, hai tay nắm chặt, sắc mặt tái nhợt, bờ môi cũng run lập cập.

Cậu ấy tặng lời Cố Sơ, mục tiêu chỉ có Lục Bắc Thần gần đó.

Khi quay sang Lục Bắc Thần, cô thấy sắc mặt cậu có chút ngượng ngập.

“Lục Bắc Thâm, anh có biết em đã đợi anh bao nhiêu năm không? Vì sao anh không chịu ra gặp em?” Lăng Song cũng khóc, một người con gái trước giờ luôn ngạo mạn, không bao giờ thừa nhận là yếu đuối trước mặt Cố Sơ, lúc này lại vỡ òa như một đứa trẻ.

Lục Bắc Thâm mím môi không nói.

Cố Sơ nhìn cảnh tượng trước mắt với vẻ khó tin. Rất lâu sau, cô quay đầu nhìn Lục Bắc Thần. Anh ôm cô, đôi mắt ánh lên sự áy náy, khi nhìn về phía Lục Bắc Thâm, anh cất giọng khuyển nhu.

“Bắc Thâm, em nên có một lời giải thích với cô ấy rồi.”

Lục Bắc Thâm nhìn Lăng Song, hít sâu một hơi, khi lên tiếng giọng đã hơi khàn, “Lăng Song, năm xưa thứ anh không thể cho em là một lời hứa hẹn”.

Lăng Song đứng nguyên tại chỗ, bỗng nhiên khóc rất đau khổ.

Có một dự cảm nổ tung trong lòng Cố Sơ, cô run run nói: “Lục Bắc Thâm...”.

“Năm xưa, cô ấy không cướp anh tôi với cô.” Lục Bắc Thâm nói khẽ, “Người gặp mặt cô ấy, thật ra vẫn luôn là tôi...”.

Một câu nói như một cái gậy đánh trúng đầu, Cố Sơ bỗng hiểu ra tất cả!

“Hai... Hai người...”

“Sơ Sơ.” Lục Bắc Thần xoa vai cô lại, gương mặt ánh lên vẻ đau thương, “Có nguyên nhân cả. Em phải tin rằng, người anh không muốn lừa gạt nhất trên đời này chính là em”.

Dứt lời, anh kéo cô vào lòng, ghì chặt. Cô nép trong vòng tay anh, nước mắt lại tuôn trào. Cô cũng giống như Lăng Song, bất lực và đau đớn. Lần này cô khóc lại vì Lăng Song. Thì ra cô vẫn một mình tự nhận, cho rằng Lăng Song là tình địch...

418. Q.8 - Chương 419: Mất Rồi Mới Biết Quý Trọng

Năm ấy, Cố Sơ đã yêu sâu đậm một chàng trai. Anh là niềm kiêu hãnh trong mắt các giáo sư lớn tuổi, là “ngôi sao” trên sân bóng rổ, anh có chút ngông cuồng tự đại, anh có chút bướng bỉnh ngổ ngược, lại có vẻ không biết trời cao đất dày. Nhưng chỉ cần thay chiếc áo blouse trắng, bước vào phòng thực nghiệm, anh lập tức trở thành người nghiêm túc và chăm chỉ nhất. Anh không có tính kiên nhẫn, thậm chí tính khí còn hơi tệ, còn ngốc nghếch về chuyện tình cảm.

Khi cô cười, anh chỉ biết ngây ngô cười theo, lúc cô khóc anh lại luống cuống không biết làm sao. Cô thường hay chọc anh, biết anh không thích ăn đồ ngọt lại hay kiên quyết kéo anh cùng cô đi ăn kem; biết anh không ăn được đồ cay, cô thường hay kẹp ớt ở một góc khuất, đợi anh cắn vào rồi mới sáng khoái chứng kiến dáng vẻ mặt mày xạm ngớt, tai đỏ bừng của anh.

Đó là mối tình đầu của cô, cho dù kết cục cuối cùng đã được cô định nghĩa là “nửa đường đứt gánh”, nhưng khi xuân về hoa nở hoặc những lúc đối mặt với nắng vàng, cô vẫn có thể nhớ được chút ngọt ngào đó. Một cái ngọt trong sáng, một khúc tình ca thuần khiết, mỗi lần hồi tưởng cô luôn hoài niệm hương vị của sân trường đại học. Cô tin rằng đa số các cô gái đều sẽ nhớ mối tình đầu của mình, vì sự ngốc nghếch và khờ dại của tuổi trẻ nên tình yêu mới trở nên mãnh liệt quên mình.

Anh chính là sự “quên mình” của cô. Nhưng một ngày nào đó Lăng Song bỗng chạy đến nói với cô: Cố Sơ, tôi đã yêu Lục Bắc Thâm, nếu cậu không định rút lui thì tôi sẽ cạnh tranh với cậu tới cùng.

Kể từ ngày cậu ta nói câu đó, quan hệ giữa hai người chuyển từ việc chỉ đối chọi trở thành hai phía hoàn toàn đối lập. Trước đây cô ghét Lăng Song chỉ vì cậu ta luôn thích chống đối cô. Nhưng sau khi có Lục Bắc Thâm, cô gần như đã căm hận Lăng Song, ghét cậu ta “đào góc tường”, hận sự ngang nhiên của cậu ta.

Nhưng không thể không thừa nhận, cô vẫn phải cảm ơn Lăng Song, chỉ ít thì cậu ta đã công khai tới thách thức, tuyên chiến một cách rõ ràng, tốt hơn nhiều những kẻ hoạt động ngầm.

Cô cho rằng Lăng Song vẫn luôn giành giật người cô yêu, tới tận hôm nay mới biết, Lăng Song cũng không hay biết gì.

...

Một trận khóc lóc đã rút cạn mọi sức lực của Cố Sơ. Trên đường về nhà, cô như một con lười cứ thế dựa vào người Lục Bắc Thần. Lần này dựa dẫm vào anh như vậy, trái tim cô cảm thấy vô cùng an toàn.

Anh đưa cô trở về bến Thượng Hải, vì chuyện của Lăng Song nên Lục Bắc Thần không về cùng họ.

Cố Sơ như một đứa trẻ, sau khi xuống xe vào trong thang máy vẫn cứ ôm eo Lục Bắc Thần, cả tới khi vào phòng tay cô vẫn không rời ra. Anh đi tới đâu cô theo tới đó, cuối cùng khiến Lục Bắc Thần không biết nên khóc hay nên cười, phải ôm cô vào lòng, “Người em vẫn còn hơi nóng đấy, ngoan ngoãn lên gác nằm đi”.

Cô không nghe, đầu lắc ngoay ngoáy như trống bỏi.

“Nghe lời nào.”

“Em sợ anh lại biến mất.” Cố Sơ càng bám chặt lấy anh, áp sát mặt vào ngực anh.

Trái tim anh đập mạnh mẽ, hơi thở của anh tươi mát và sạch sẽ, ở bên anh như vậy, cô cảm thấy ông trời đã ban tất cả mọi hạnh phúc cho cô. Đây là cảm giác mất rồi tìm được, một trái tim đã bàng hoàng quá lâu cuối cùng cũng được lấp đầy.

Lục Bắc Thần một tay ôm cô, một tay áp lên đầu cô, thở dài, “Vẫn còn sốt”.

“Dùng tay sờ không chuẩn đâu.” Cô khẽ lẩm bẩm, mặt vẫn còn vùi trong vòng tay anh.

Anh cúi xuống, lấy má áp lên trán cô, cười khẽ, “Cũng thế thôi, vẫn sốt”.

Cô cười ngốc nghếch.

“Anh không đi.” Lục Bắc Thần đau lòng, vì sự dựa dẫm của cô nên lại càng yêu thương, quyến luyến cô.

“Anh hứa chứ?”

“Anh hứa.”

Cô thả vạt áo của anh ra, bịn rịn đi lên gác. Lục Bắc Thần định nấu cho cô một bát nước gừng đường đỏ. Nhưng vừa mới bước vào bếp, quay đầu đã lại nhìn thấy Cố Sơ. Cô đang thập thò bên cánh cửa, chỉ hé ra gương mặt nhỏ xíu.

Thấy vậy, trái tim Lục Bắc Thần tan chảy, vừa thương vừa buồn cười. Anh giơ tay về phía cô, “Qua đây đi”.

Cô bỏ nhào tới trước, một lần nữa ôm lấy hông anh.

Cứ như vậy, cô như một bào thai dính liền đi theo anh hoàn thành bát nước gừng đường đỏ. Bình thường cô ghét gừng nhất thế mà hôm nay uống trọn hai bát to, rồi còn bị Lục Bắc Thần nhắc phải uống thuốc hạ sốt. Lúc uống thuốc, cô cứ nhìn anh mãi, cảm giác này còn ngọt hơn cả ăn đường.

Chuông điện thoại vang lên, là máy bàn trong nhà.

Lục Bắc Thần xoa đầu cô, “Anh đi nghe máy, em nghỉ ngơi đi”.

Cố Sơ gật đầu.

Nhưng anh vừa đi xuống nhà, cô đã lại trở thành con sâu, hí hửng đi theo sau anh, khiến anh dở khóc dở cười. Lúc anh nhận điện thoại, cô tiện thể dựa vào lòng anh.

Khi anh bỏ ống nghe xuống, cô mới uể oải hỏi, “Là ai vậy?”.

“Bác Thâm.” Anh không giấu giếm, “Tối nay nó không về”.

“Anh ấy...” Cố Sơ ngược mắt lên, ngập ngừng.

“Nó còn việc cần giải quyết.”

“Lăng Song?”

Anh khẽ gạt đầu, thấy cô định hỏi bèn nói: “Đừng sốt ruột, anh sẽ kể em nghe mọi chuyện”.

“Cả chuyện của anh nữa chứ?” Cố Sơ vòng tay qua cổ anh, đôi môi hồng gần như dính vào môi anh, cô lẩm bẩm, “Anh phải biết em còn cả một bụng nghi vấn và quan tâm”.

“Vâng.” Anh chỉ hơi cúi đầu là đã chạm nhẹ vào môi cô, hơi thở nóng rực, “Chỉ cần là chuyện em muốn biết, anh đều sẽ kể hết”.

“Bây giờ em muốn biết ngay tất cả mọi chuyện.” Hơi thở của anh sát gần, khiến cô hít hà không biết chán.

“Bây giờ hả?” Lục Bắc Thần thơm lên má cô, sau đó chuyển qua vành tai, giọng nói êm ru.

Chất giọng ấy như thuốc độc, hơi thở gấp càng lúc càng rõ ràng của anh như một lưỡi câu khiến con tim cô bất nháo.

“Ừm.” Cô bật ra một âm mũi.

Lục Bắc Thần cười, hơi nâng đầu cô lên, “Bây giờ thì chưa được”.

Cô muốn hỏi vì sao nhưng vừa nhìn thẳng vào mắt anh, cô đã bị nóng thiêu đốt tới đỏ bừng mặt. Ánh mắt đen láy, vừa sâu vừa sáng, như bát mực không thể hòa tan. Từng đầu ngón tay cọ qua gò má cô cũng toát lên độ nóng rõ rệt, nó hòa vào nơi sâu thẳm trong đáy mắt anh, như hai ngọn lửa đang bùng cháy.

Là tín hiệu mà cô quen thuộc, cô ngượng ngùng cúi đầu, hô hấp mỗi lúc một dồn dập, gần như thở cũng không còn đều đặn nữa.

“Em...” Cô cảm thấy cổ họng khô rát, chỉ nói một chữ “em” đã cảm thấy bỏng cháy, “Em đi tắm”.

Lục Bắc Thần vẫn cứ nhìn cô, thấy hai gò má ửng hồng của cô, tình yêu trong anh càng thêm đậm, anh cười khẽ, “Được”.

...

Bước vào phòng tắm, Cố Sơ ra sức dè tay lên ngực, chỉ mới nhẹ nhàng chạm tay lên đã có thể cảm nhận được những nhịp đập điên cuồng, gần như đập vào lồng ngực đến đau đớn. Vừa ngước mắt lên, cô đã nhìn thấy mình trong gương, quả thực đã giật mình vì gương mặt đỏ bừng ấy.

Cô áp hai tay lên má, lẩm nhẩm trong lòng: Cố Sơ à Cố Sơ, mày vào đi tắm chỉ vì mày muốn bình tĩnh lại, tuyệt đối không phải vì nghĩ tới chuyện đó, đúng không? Đúng mà... Mày thề đi, mày muốn lập tức biết hết mọi chân tướng.

Đúng, chính là như vậy. Cô chỉ muốn bình tĩnh lại, cô không ám thị gì với anh.

Còn nữa, anh gạt cô khiến cô khổ như vậy, cô thề là mình vẫn chưa tha thứ cho anh.

Phải, chính là như vậy.

Đang mải nghĩ thì cửa phòng tắm đã bật mở. Cô giật mình, quay qua nhìn, hóa ra là Lục Bắc Thần đi vào.

“Em... Em... phải tắm.” Vừa nhìn thấy anh, trái tim khó khăn lắm mới bình yên trở lại đã bắt đầu nhộn nhạo.

Lục Bắc Thần bước lên, nhẹ nhàng ôm lấy cô từ phía sau, hơi cúi mặt xuống, bờ môi mỏng dán chặt vào tai cô, thì thầm: “Anh biết”.

“Thế sao... anh còn không ra ngoài?” Cô nghe thấy giọng mình khô đến mức run rẩy.

Anh mơ hồ lẩm bẩm, “Cùng tắm đi”.

Trái tim của cô nóng rẫy lên vì câu nói của anh.

“Cởi quần áo cho anh.” Anh cắn nhẹ lên tai cô.

Cô bị mê hoặc ngay bởi giọng nói của anh, quay người lại, không kiểm soát được, giơ tay lên cởi từng nút cúc áo của anh. Đó là vòm ngực cô quen thuộc. Cô nhẹ nhàng chạm vào, cũng dễ dàng chạm tới vết sẹo sau bả vai phải của anh, vừa dài vừa sâu, ngoằn ngoèo khắp sống lưng.

Giây phút này cô muốn khóc, nhưng lại quá đau lòng.

Vì ngoài vết sẹo ấy ra, trên vai anh lại có thêm một vết khác, mặc dù không nghiêm trọng bằng vết cũ nhưng cũng đã để lại vết hằn. Thấy khóe mắt cô ửng đỏ, Lục Bắc Thần giơ tay vuốt ve gò má cô, nhẹ nhàng an ủi, “Không sao đâu, vết thương ngoài da thôi”.

Vết thương này vừa nhìn là biết để lại sau vụ tai nạn nửa năm trước, đã được khâu lại, cũng không nhiều, trước mắt có khoảng bảy tám mũi dài.

Cô cúi đầu, mím chặt môi, nhớ lại cảnh tượng nửa năm trước, lòng cô vẫn đau như dao cắt.

“Đồ ngốc, trên cơ thể người đàn ông có thêm mấy vết sẹo thì nhằm nhò gì? Anh đâu có đi tuyển hoa hậu nam.” Lục Bắc Thần cười khẽ.

Cô giơ tay chạm nhẹ lên vết sẹo ấy rồi lại nhìn lên mắt anh.

Phải, đây mới là Bắc Thần của cô, là người đàn ông của cô...

Lúc cởi thắt lưng cho anh, ngón tay cô hơi run. Anh vuốt nhẹ đầu cô, nhìn cô càng lúc càng đỏ mặt. Cô không dám nhìn thẳng vào đôi mắt sâu hút của anh, chỉ nhìn tới yết hầu và lồng ngực. Cùng với động tác của cô, ngực anh cũng phập phồng lên xuống, những múi cơ rắn chắc, trơn nhẵn được ánh đèn trong phòng chiếu rọi, càng thêm quyến rũ.

Cô định đi nhưng anh lập tức giữ chặt, quay cô hướng về phía gương.

“Sơ Sơ.” Anh cúi đầu, gọi khẽ tên cô sau lưng, “Nhìn anh”.

Cổ Sơ ngược lên nhìn anh trong gương, bả vai rần rở, lồng ngực trắng kiêu, hai cánh tay đang ôm cô cũng đầy sức mạnh. Anh thì thầm, “Hãy tin anh, Sơ Sơ, dù có thế nào em cũng phải tin anh”.

Cô không nghĩ ngợi gì đã gật đầu chắc nịch. Lời hứa hẹn của anh rất ít thế nên cô trân trọng mỗi một câu hứa của anh.

Thấy vậy, Lục Bắc Thần rất ấm lòng, càng ôm cô gắt gao hơn, bờ môi men theo vành tai cô trượt xuống.

Cô không giãy giụa cũng không phản kháng, chỉ hơi nghiêng đầu, mặc cho đôi môi anh lướt đi.

Sự ngoan ngoãn của người con gái trong lòng khiến tình cảm trong lòng Lục Bắc Thần càng được mặc sức lan tràn. Nỗi nhung nhở và lưu luyến hóa thành sức mạnh hành động cương quyết. Nụ hôn và bàn tay anh mỗi lúc một bạo dạn thêm.

“Bắc Thần...” Anh ôm cô quá chặt, gần như làm đau cô.

Anh kéo cô váy của cô ra, đứng ngay trước gương.

Cô ngượng ngùng, nhưng anh không cho phép cô né tránh.

Cứ như vậy, ngay trước gương, chiếc váy của cô rơi xuống đất, cả hai càng nhìn rõ nhau hơn.

Sự khao khát và mục đích của người đàn ông đã quá rõ ràng.

“Em còn muốn tắm mà...” Cô lí nhí, thanh âm ấy lập tức tan ra trong nụ hôn nồng nàn của anh.

Hơi thở anh nặng nề, khản đặc, như đá tảng rơi xuống bên tai cô, “Nhưng anh không đợi được nữa”.

Gò má Cổ Sơ nóng không tưởng, ý thức đã trôi xa, cô chỉ vô thức lẩm nhẩm, “Đừng ở trước gương...”.

“Sơ Sơ, hãy nhìn anh.” Anh ra lệnh, nâng cao gương mặt cô lên.

Cả người Cổ Sơ không còn sức lực, đành dựa vào vai anh, nhìn hai cái bóng trong gương. Mắt anh sáng rực, chất chứa một dục vọng cô không thể quen thuộc hơn.

“Bác Thần, Bác Thần, ...” Cô lẩm bẩm tên anh, hết lần này tới lần khác, gọi tới khi trái tim đầy ắp, không còn chứa thêm một ai khác được nữa, thậm chí cả vị trí của chính cô cũng không còn.

Giọng nói của cô vỡ vụn trong sự xâm nhập của anh.

Anh xoay mặt cô lại, hôn sâu. Lồng ngực đó tưởng chừng chỉ muốn đè nát cô. Anh cắn khê lên môi cô, vẫn gọi tên cô hết lần này tới lần khác.

Nhiệt độ trong phòng tắm tăng cao.

Có mấy lần cô xấu hổ khi nhìn thấy hai người đứng trước gương như thế nhưng anh lại ép cô phải nhìn rõ nhau.

“Sơ Sơ.” Hơi thở của anh hằm hập phả lên má cô, “Em là của anh, thế nên em phải biết rõ anh đã chiếm hữu em như thế nào”.

Đầu óc cô đã văng vất, chỉ còn biết chìm nổi theo anh...

...

Anh trở thành con mèo tham lam, ăn cô sạch sẽ.

Lúc trở về giường, cô chỉ còn sức nằm rạp trên người anh.

Cô ôm lấy cánh tay anh, không nỡ nhắm mắt ngủ. Cô không phải một cô gái chỉ ham muốn tình dục, phần nhiều còn lo lắng những chuyện chưa biết. Sao Lục Bắc Thần lại không hiểu nguyên nhân cô gắng gượng chứ. Anh khê thở dài, giơ cánh tay dài ra, kéo cô lại, rồi kéo một gối, gối đầu lên giường.

Cổ Sơ áp mặt lên ngực anh, bất giác kéo ngón tay đeo nhẫn của anh lại, nói: “Em còn tưởng không bao giờ còn nhìn thấy chiếc nhẫn này nữa”.

Trên đường về nhà, cô cứ nắm chặt ngón tay đó của anh. Khi buông thả trong phòng tắm, chiếc nhẫn ấy cứ đung đưa trước mắt cô. Bây giờ phần nhiều là xúc động và hạnh phúc.

“Chính tay em đeo lên cho anh mà.” Anh cười.

Nghe xong cô bỗng sững sốt, ngược mắt lên nhìn khuôn cằm anh, “Lúc ấy anh đang hôn mê mà”.

“Lúc đó đã xảy ra chuyện gì, anh vẫn loáng thoáng biết được.” Anh giơ tay vuốt tóc cô.

Cổ Sơ nhớ lại tình hình khi ấy, tự nhiên nhớ về Tần Tô. Lúc đó cô đã đeo chiếc nhẫn anh tặng, chắc bà ấy cũng đã nhìn thấy. Cô mím môi, đan tay mình vào tay anh, “Em đã gặp bác gái, chiếc nhẫn trên tay em là bác ấy tặng sao?”.

Anh giơ cao tay cô lên, đặt bên môi, hôn khê nhưng không trả lời cô ngay. Cô đợi mãi không thấy anh nói gì, chống cằm lên ngực anh, “Bác Thần?”.

“Chiếc nhẫn trên tay em là gia truyền.” Anh nhẹ nhàng đáp.

Cô gật đầu, “Em biết, về sau em đã tới cửa hàng trang sức đó, ông chủ có nói cho em biết”.

Anh xoa đầu cô, ánh mắt dịu dàng, “Là mẹ tặng cho anh, bà hy vọng nó sẽ được đeo lên tay cô con dâu tương lai”.

Cô đỏ mặt, “Bác Lục...”.

“Sơ Sơ, chiếc nhẫn này không liên quan tới bác Lục mà em gặp mặt.” Lục Bắc Thần hơi nghiêm giọng, nhấn mạnh, “Là mẹ anh”.

Cổ Sơ đầu tiên vẫn cười, “Cũng vậy thôi mà...”, rồi đột ngột khựng lại.

Anh không nói gì, chỉ nhìn cô bằng ánh mắt nặng nề.

Cổ Sơ lập tức hiểu ra, khi suy nghĩ ấy lướt qua đầu, cô thẳng thốt, ngồi bật dậy, nhìn anh rất lâu mới lẩm bẩm, “Ý của anh là... bác Lục không phải mẹ...”.

Anh bình tĩnh thông báo, “Bà ấy là mẹ của anh cả Lục Đông Thâm và em út Lục Nam Thâm, còn anh và Bắc Thâm không phải con ruột của bà ấy”.

Nghe xong, Cố Sơ há hốc miệng.

Không phải con ruột... Thế có nghĩa là...

“Nói cách khác, Tần Tô chỉ là mẹ nuôi của bọn anh, không đúng, nói chính xác thì bà ấy chỉ là mẹ nuôi của Bắc Thâm.” Lục Bắc Thần thở dài.

Cố Sơ đã bị mối quan hệ này làm cho mờ mịt, “Chuyện này... rốt cuộc là thế nào?”.

Lục Bắc Thần kéo cô nằm xuống, vuốt nhẹ sống lưng cô: “Nói tới cùng, mẹ anh chỉ là một “sự cố ngoài ý muốn” của bố anh.” Nói tới đây, anh cười tự trào, “Hoặc có thể nói, cả sự tồn tại của anh và Bắc Thâm đối với ông ta cũng là sự cố”.

Nghe câu này, trái tim Cố Sơ như bị một con dao khoét sâu, máu đang rỏ rỉ rích ra ngoài. Cô ngẩng đầu nhìn vào mắt anh, nó trào dâng một nỗi bi thương mà cô chưa từng nhìn thấy.

“Bắc Thần...” Cô chợt giơ tay chạm lên mặt anh, “Nếu chuyện đã qua thực sự quá đau khổ thì...”.

“Anh không muốn giấu em.” Lục Bắc Thần nhẹ nhàng ngắt lời cô, “Sơ Sơ, anh muốn để em hiểu anh hoàn toàn, triệt để”.

Cố Sơ nhìn thẳng vào mắt anh, trong đó dấy lên thứ gì cương nghị. Cô nhìn mà chua xót, bèn gật đầu.

Không phải tất cả mọi người đều đủ dũng cảm đối mặt với quá khứ. Nếu không phải vì tái ngộ và yêu anh từ đầu, e là cả cuộc đời cô cũng chẳng thể thoát ra khỏi sự giam cầm của quá khứ. Thì ra, ngoài câu chuyện tình yêu điên rồ đó ra, anh vẫn còn một tuổi thơ đau khổ.

Liệu đây có được coi là một kiểu “đồng bệnh tương liên” không?

Không, có lẽ những gì anh trải qua còn phức tạp hơn cô nhiều, ít nhất thì cô còn có một gia đình hoàn chỉnh. Tất cả những người quen của họ nhà Cố đều rõ một chuyện, đó là bố cô rất yêu mẹ cô, giống như khi cô từng nghiêm túc hỏi bố một câu: Bố yêu mẹ nhất sao?.

Tới tận bây giờ bố vẫn còn nhớ nét mặt bố. Ông mỉm cười, trong ánh mắt là niềm hạnh phúc không thể che giấu. Ông nói: Trước đây bố yêu mẹ con nhất, nhưng bây giờ đã có thêm hai tiểu công chúa rồi.

Cô cũng từng lo lắng liệu bố có giống những người đàn ông có tiền khác trăng hoa, đa tình. Nhưng mẹ đã nói với cô rằng: Không, Tiểu Sơ, bố con không phải là người như vậy.

Trong lòng cô, bố là một ngọn núi mà bố của những người khác không thể vượt qua được.

Cô nhìn về phía Lục Bắc Thần, có lẽ anh cũng từng sùng bái một người đàn ông như thế. Nhưng bây giờ có phải anh rất thất vọng về người đó không?

Lục Bắc Thần quan sát từng biểu cảm của cô, dễ dàng đọc được tâm tư của cô, nhẹ nhàng nói: “Em hiểu nhầm rồi, anh và Bắc Thâm không phải con riêng”.

Cố Sơ bàng hoàng.

Tần Tô là Lục phu nhân, anh lại nói họ không phải con đẻ của bà ấy, rồi nhắc đến chuyện mẹ của anh chỉ là ngoài ý muốn, vậy chẳng phải rõ ràng là ngoại tình ư? Nhưng ý của anh...

“Nói đơn giản, Tần Tô là đời vợ đầu tiên của bố anh. Sau khi ly hôn với bà ấy, ông ta mới gặp mẹ anh. Sau khi kết hôn với bà hai năm, họ lại ly hôn, cuối cùng ông ta tái hợp với vợ cũ.”

Anh nói rất đơn giản nhưng Cố Sơ nghe lại thấy đây là một cuộc hôn nhân quá đổi phức tạp. Sau khi sắp xếp trong đầu một lượt, cô nói: “Tức là, đời vợ trước của bác trai đã đẻ ra anh cả Lục Đông Thâm, sau đó ly hôn, tái hôn sinh ra anh và Lục Bắc Thâm, sau đó tái hôn với vợ cũ sinh tiếp Lục Nam Thâm, đúng không?”.

Lục Bắc Thần gật đầu.

“Sao có thể như vậy...” Không phải cô chịu không nổi câu chuyện kiểu này, chỉ cảm thấy khi rơi vào Lục Bắc Thần thì càng thêm phần đau đớn.

Lục Bắc Thần điều chỉnh lại tư thế, kéo cô lại gần hơn, “Có lẽ con người ta là vậy, lúc có trong tay chẳng cảm thấy gì, tới khi mất rồi mới biết trân trọng”.

Cô ngẩng lên, khi nghe anh nói câu này, một cảm giác khó chịu dâng lên trong lòng, “Ý của anh là, bố anh và mẹ anh...”.

“Có lẽ sau khi trải nghiệm cuộc sống với mẹ anh, ông ta mới thật sự hiểu người quan trọng nhất trong lòng mình là ai.” Lục Bắc Thần đáp nhẹ tênh.

Giọng anh nghe chỉ như gió thoảng mây trôi, nhưng khiến trái tim Cố Sơ thất lại. Cuối cùng cô cũng hiểu được cái bi ai, lạnh lẽo trong đôi mắt anh. Chẳng có người con nào lại không hy vọng bố mẹ hạnh phúc, giống như cô vậy, có lúc nghe bố mẹ trêu đùa, trong lòng sướng rơn hạnh phúc. Thế mà bố của Lục Bắc Thần sau khi sống cùng mẹ anh mới nhận ra mình yêu người vợ cũ.

Cố Sơ gơ tay vuốt đôi lông mày của anh, lúc ấy Lục Bắc Thần mới nhận ra mình đã chau mày từ lúc nào. Đối diện với ánh mắt lo lắng của cô, anh chỉ mỉm cười, “Lúc nhỏ hay nghĩ tiêu cực, nhưng giờ thì hiểu rồi. Ngoài tình thân ra, trên đời vẫn còn một thứ không thể mua bán bằng tiền, đó chính là tình yêu. Thế nên anh không trách ông ta”.

Anh chưa bao giờ nhắc tới gia đình mình, nhắc tới người thân của mình. Năm năm trước cô biết rất ít về thân thế của anh, năm năm sau, cuối cùng anh cũng thẳng thắn giải bày với cô.

Không phải tất cả mọi người cuối cùng đều hiểu bản thân mình muốn gì, nhất là tình yêu, chỉ khi nào thực sự trải qua mới hiểu rõ ràng. Câu này nghe có vẻ tàn nhẫn, có vẻ không công bằng với người tới trước, nhưng đây thực sự chính là điểm vừa ngọt ngào vừa tàn nhẫn của đối phương. Thông qua lời kể của Lục Bắc Thần, Cố Sơ từ từ bước chân vào cánh cửa Lục Môn, một nơi mà khi nhắc tới ai ai cũng mặt đối mặt, tỏ ra thần bí.

Nhưng Lục Bắc Thần lại nghĩ Lục Môn chẳng phải nơi quá thần bí, chỉ là làm việc hơi kín đáo một chút, thế nên xưa nay không phải thứ để người ngoài mang ra bàn tán. Tới đời Lục Chấn Dương, cũng tức là bố anh thì Lục Môn càng im ắng. Điều này cũng bắt nguồn từ việc bản thân Lục Chấn Dương không thích rêu rao, thế nhưng lại khuếch trương tài sản của nhà họ Lục lên gấp ba lần. Nhưng con người chẳng ai hoàn hảo, vì quanh năm bận rộn công việc mà Lục Chấn Dương lơ hững Tần Tô, quan hệ giữa hai người càng lúc càng căng thẳng, tới tận khi Tần Tô chủ động đề nghị ly hôn.

Lục Chấn Dương không cứu vãn quá nhiều. Ông cho rằng đó là một cuộc hôn nhân đã vắt kiệt mọi nhiệt tình của cả hai, chỉ bằng buông tay. Cứ như vậy, một năm sau ông quen Thẩm Sở, cũng chính là mẹ của Lục Bắc Thần. Thế là một đoạn nghiệt duyên bắt đầu...

419. Q.8 - Chương 420: Câu Chuyện Không Ai Biết

Lục Chấn Dương và Thẩm Sở quen nhau hoàn toàn ngẫu nhiên, hoặc nên nói trời cao đã vô tình đùa giỡn. Lục Chấn Dương là một doanh nhân, một người thành đạt có kinh nghiệm đấu đá trên thương trường, hơn nữa còn giành được cho mình một chỗ đứng. Còn Thẩm Sở chỉ là một người phụ nữ bình thường tới không thể bình thường hơn, bà không có một thân thế lai lịch cao sang, cũng không có quá nhiều trải nghiệm đời người. Bà chỉ là một y tá nhỏ, quen biết Lục Chấn Dương trong một lần xử lý vết thương cho ông vào lúc nhân lực khám tư không đủ.

Không sai, thứ duy nhất mà Thẩm Sở có thể sánh ngang với Tần Tô chính là tuổi trẻ và sắc đẹp, thậm chí có thể nói bà đẹp hơn Tần Tô rất nhiều, tính cách nhã nhặn, biết thân biết phận, nếu nhận xét bằng lời của Lục Chấn Dương thì phút ban đầu gặp gỡ, bà giống như một đóa hoa lan nở trong u cốc sâu thẳm. Bà có quá nhiều điểm khác biệt với Tần Tô. Tần Tô là một người phụ nữ cá tính, hiểu thẳng, Thẩm Sở lại là kiểu phụ nữ khiến đàn ông không đành lòng, chỉ muốn dang tay bảo vệ.

Lục Chấn Dương bắt đầu theo đuổi Thẩm Sở, còn một người con gái tuổi đời quá trẻ lại không có kinh nghiệm trong chuyện yêu đương dĩ nhiên không thể chống cự lại sức tấn công nhiệt tình của ông. Cộng

thêm việc Lục Chấn Dương vốn là người cao ráo, điển trai, nổi bật, chẳng mấy chốc bà đã chìm sâu xuống con sông tình ái.

Nếu hỏi Lục Chấn Dương xem ông có từng yêu Thẩm Sở hay không thì đáp án là “chắc chắn”, bằng không ông đã chẳng có suy nghĩ cưới bà về. Nhưng yêu thì dễ, sống trọn đời mới khó, không phải câu chuyện tình yêu nào giữa cô bé Lộ Lem và chàng hoàng tử cũng có một kết thúc viên mãn, những kiểu cổ tích mơ mộng ấy đa phần sẽ bị chôn vùi trong xã hội hiện thực. Các trưởng bối trong nhà họ Lục không ưng ý Thẩm Sở, Thẩm Sở cũng không học được cách điều phối mối quan hệ mẹ chồng nàng dâu. Lục Chấn Dương cũng không phải cuộn “băng dính hai mặt”, đa phần ông tập trung cho sự nghiệp, thế nên khi thường xuyên phải đối mặt với tình huống “vườn sau bốc hỏa”*, ông cũng dần dần mất kiên nhẫn.

~*Thường ám chỉ sự lục đục giữa vợ con, giữa mẹ chồng với nàng dâu hay giữa các bà vợ cả, vợ lẽ ngày xưa.

~Đương nhiên, Lục Chấn Dương cũng từng vì Thẩm Sở mà nhượng bộ. Họ chuyển hồi nhà họ Lục, khoảng thời gian đó lại cũng là lúc nhà họ Lục chuyển trọng tâm qua Trung Quốc, thế nên Lục Chấn Dương đã đưa Thẩm Sở trở về Trung Quốc. Đó là quãng thời gian vui vẻ nhất trong cuộc đời bà. Có điều, bà yêu Lục Chấn Dương quá quên mình, phạm phải những sai lầm thường thấy của phụ nữ, hay sợ Lục Chấn Dương thay lòng nên hay đa nghi, ghen bóng ghen gió.

Đúng lúc ấy, Tần Tô vừa hay trở về Trung Quốc thăm người thân, sau khi gặp mặt Lục Chấn Dương thì trào dâng cảm xúc. Thấy người vợ cũ vẫn tao nhã như xưa, Lục Chấn Dương không khỏi cảm thấy có chút hối hận. Thẩm Sở biết Lục Chấn Dương đi gặp vợ cũ thì cực kỳ giận dữ, hai người liên tục cãi vã.

“Mỗi một chuyện tình đều có sự khác biệt, em lựa chọn người mình yêu như thế nào thì sẽ quyết định phải trải qua một mối tình như thế ấy.” Giọng Lục Bắc Thần rất khẽ, ánh mắt dường như đang nhìn về một phía xa xăm, “Mẹ anh rất yêu bố, là một kiểu tình yêu cố chấp đến tột cùng. Đối với mẹ, bố là người đầu tiên cũng là người cuối cùng bà dành trọn tình cảm, bà khao khát sở hữu và nắm bắt, cuối cùng lại phát hiện người đàn ông ấy thật ra không yêu mình đến thế”.

Dường như Cố Sơ đã nhìn thấy một người phụ nữ như vậy. Bà khao khát tình yêu, cuối cùng cũng đợi được tình yêu, nhưng cuộc đời không báo trước cho bà biết bà phải giữ chừng mực đến đâu để yêu một người, thế là tình yêu ấy bỗng trở thành gông cùm khóa chặt người đàn ông. Trên đời này có quá nhiều người phụ nữ như vậy, yêu bất chấp, yêu đến quên cả bản thân, đến khi sức cùng lực kiệt mới thất bại hiểu ra rằng: Họ không sai khi yêu một người, chỉ là đã yêu nhầm cách.

Nhưng Cố Sơ đồng tình với quan điểm của Lục Bắc Thần hơn, tình yêu của bố anh cũng không kiên định, hoặc thật ra ngay từ ban đầu ông chỉ bị thu hút bởi sự đậm thắm của Thẩm Sở mà thôi. Sự hấp dẫn chỉ là màn khởi đầu của ái tình, hai người muốn sống bên nhau, chỉ riêng tình yêu thôi chưa đủ. Rõ ràng, một người đàn ông như Lục Chấn Dương càng mong muốn có một gia đình ổn định, mẹ con thuận hòa. Thẩm Sở thêm muốn tình yêu mà quên mất Lục Chấn Dương còn có tình thân không thể chia cắt. Thế nên Cố Sơ cảm thấy, về điểm này Tần Tô có lẽ thành công hơn Thẩm Sở, bà ấy có thể khiến cho Lục Chấn Dương yên tâm công tác.

Có lẽ tình yêu là vậy, chúng ta cứ mãi mãi phải lựa chọn giữa hoa hồng trắng và hoa hồng đỏ, Lục Chấn Dương cũng không ngoại lệ.

“Về sau mẹ anh thường kể, thật ra người bố yêu sâu sắc nhất vẫn là người vợ trước, sở dĩ có một khoảng thời gian lấy mẹ chẳng qua là muốn bà làm thế thân cho Tần Tô mà thôi.” Lục Bắc Thần giơ tay lên, vuốt nhẹ tóc cô, “Dì Tần là bác sỹ, mẹ anh là y tá, ít nhiều cũng có chút tương đồng”.

Bả vai Cố Sơ run lên. Đây có lẽ là sự thật, nghĩ vậy, một suy nghĩ chợt vụt qua. Cô hỏi: “Năm xưa, dì Tần trở về nước thật sự chỉ để thăm người thân ư?”.

Lục Bắc Thần nhìn cô chăm chú, khóe môi nở một nụ cười chua chát, “Anh nghĩ, ông nội và bà nội đều quý dì Tần hơn một chút”.

Nghe xong, Cố Sơ lập tức hiểu ra.

Tình yêu đâu chỉ cần một bầu máu nóng là đủ, trên con đường giành giật hôn nhân, Thẩm Sở là người không có tâm kế.

“Sau khi họ ly hôn không lâu, mẹ anh phát hiện ra mình đã mang thai.” Lục Bắc Thần nói tiếp, “Nhưng vì giận hờn, bà không kể chuyện này cho bố biết, tới tận khi bọn anh chào đời”.

Thẩm Sở đúng là một người phụ nữ yếu đuối, nhưng khi đối diện với thực tế là tình yêu và hôn nhân đều đã tan nát, thì lòng bà cũng nguội lạnh. Bà yêu Lục Chấn Dương bao nhiêu thì cũng hận ông bấy nhiêu, đây là nguyên nhân khiến bà không gặp mặt ông từ sau khi ly hôn. Nhưng Lục Chấn Dương vẫn biết tin bà có thai, ba lần bốn lượt muốn tới thăm, bà đều khéo léo từ chối. Tới tận khi trưởng bối nhà họ Lục chặn bà trước cửa, chỉ tay vào bụng bà và uy hiếp, dù là con trai hay con gái cũng đều là cốt nhục của nhà họ Lục, đừng hòng đưa con của họ đi rồi đổi tên, đổi họ!

“Mẹ anh lợi dụng nghề nghiệp, nói dối với nhà họ Lục rằng bà đã sinh một cậu con trai, thế nên trong một thời gian rất dài bố anh hoàn toàn không biết sự tồn tại của một cặp sinh đôi.” Lục Bắc Thần thở dài, “Nhà họ Lục muốn cướp một đứa trẻ con là việc không hề khó. Nghĩ đi nghĩ lại cuối cùng mẹ anh quyết định đưa một đứa tới nhà họ Lục”.

Cuối cùng, giữa Lục Bắc Thần và Lục Bắc Thâm, Thẩm Sở đã lựa chọn Lục Bắc Thâm, hơn nữa còn yêu cầu nhà họ Lục phải để con trai bà được đi học ở Thượng Hải, cũng tức là phải để bà được chứng kiến nó khôn lớn thành người. Dĩ nhiên họ không đồng ý, nhưng Lục Chấn Dương cảm thấy dầu gì mình cũng nợ Thẩm Sở quá nhiều nên đã chấp nhận.

“Vì sao khi đó lại không chọn anh?” Cố Sơ không hiểu.

Lục Bắc Thần nghiêng đầu nhìn cô, suy nghĩ, “Có lẽ vì Bắc Thâm ngoan ngoãn hơn anh, nghe lời hơn anh”.

“Lúc nhỏ anh là trẻ hư hả?” Cố Sơ sát lại gần anh.

Lục Bắc Thần bật cười, “Đúng là anh không nghe lời dạy bảo, người lớn bảo anh làm gì, anh quyết làm ngược lại, từ nhỏ tính tình đã khá ngỗ ngược rồi. Có thể lúc đó điều anh nghĩ nhiều hơn cả là vì sao những đứa trẻ khác có bố còn mình thì không. Bắc Thâm không giống anh, nó hướng nội, không thích chuyện trò, có chuyện gì cũng giấu trong lòng không chịu tâm sự, từ nhỏ nó đã quen dính lấy anh rồi”.

Hình tượng của đôi song sinh này đã ngồi vững trong đầu Cố Sơ, một người nghịch ngợm hay gây trò, một người yên tĩnh trầm lặng, dĩ nhiên Thẩm Sở sẽ chọn đứa nghe lời tới nhà họ Lục.

“Lúc đó sau khi biết quyết định của mẹ, anh rất giận, cũng cực kỳ căm hận người nhà họ Lục đã cướp em trai mình đi như vậy, thế nên suốt một thời gian dài anh hận bố, hận ông ta đã kết hôn rồi còn đứng núi này trông núi nọ, hận ông ta làm tổn thương mẹ.” Từng ngón tay của Lục Bắc Thần luồn qua tóc cô, cuộn từng lọn lên tay mình, “Khi biết được quyết định của mẹ, Bắc Thâm đã tự nhốt mình trong phòng khóc ròng rã ba ngày. Năm đó nó mới vừa vào lớp một”.

Thẩm Sở lấy lý do sức khỏe của Bắc Thâm không tốt, cứ giữ cậu mãi bên cạnh tới tận cấp hai. Về sau người nhà họ Lục cũng viện cớ sức khỏe, muốn con cháu đoàn viên, gia đình hạnh phúc, ép Lục Chấn Dương đón cháu nội về.

Mấy năm đó, Thẩm Sở chưa đòi Lục Chấn Dương một đồng nào. Bà sống khá túng thiếu, một là bà muốn con trai được tiếp nhận nền giáo dục tốt nhất, hai là bà cũng không thể rời xa con trai nên sau cùng mới đưa ra quyết định gửi đi một đứa, giữ lại một đứa. Lục Bắc Thâm theo Lục Chấn Dương qua Mỹ, Lục Bắc Thần ở lại Thượng Hải.

“Sau khi Bắc Thâm đi, mẹ ngày nhớ đêm mong đến mức đổ bệnh, sức khỏe lúc tốt lúc xấu. Mỗi lần anh viết thư cho Bắc Thâm đều nhắc tới tình hình của mẹ. Bắc Thâm nói, sau này nó sẽ học y vì mẹ.” Lục Bắc Thần hít sâu một hơi, giọng trầm đi.

Anh vĩnh viễn không thể quên được ngày Bắc Thâm buộc phải ra đi. Đó là năm thi lên cấp ba, anh và Bắc Thâm đều vào được trường trọng điểm ở địa phương với số điểm cao, tiếc là Bắc Thâm phải ra nước ngoài.

Hôm ấy Bắc Thâm khóc rất dữ. Anh không khóc, nuốt ngược hết nước mắt vào trong bụng. Bắc Thâm kéo tay anh nói: Bắc Thần, Bắc Thần, vì sao anh không đi cùng em?.

Anh cắn răng nín nhịn sự khó chịu, nói với Bắc Thâm: Về nhà họ Lục đi, bên đó điều kiện tốt hơn.

Bắc Thâm đỏ mắt: Nếu thật sự vì tiền đồ thì em tình nguyện nhường cái tốt nhất cho anh.

Anh nhần tâm trả lời: Em đi đi, đi đi.

Bắc Thâm nắm chặt tay anh: Anh, em muốn ở lại.

Nhưng anh cũng muốn ở lại – Đây là suy nghĩ anh nói với Bắc Thâm.

Bắc Thâm buông tay, cuối cùng bật khóc nói một câu: Anh khiến em quá thất vọng, em còn tưởng anh sẽ mãi mãi bảo vệ em...

Đúng vậy, lúc đó mặc dù khó chịu nhưng anh không có khả năng bảo vệ em trai. Quan trọng hơn là lúc đó anh đã thật sự nghĩ rằng được quay về nhà họ Lục đối với Bắc Thâm là chuyện tốt, nó có thể có một cuộc sống đầy đủ hơn và được tiếp nhận một nền giáo dục tốt hơn.

“Anh hiểu suy nghĩ của mẹ, cũng cho rằng như vậy là tốt với Bắc Thâm, chỉ không ngờ sau khi qua Mỹ, tính tình nó hoàn toàn thay đổi.”

Cố Sơ sững sốt, “Là sao?”.

“Nó trở nên không hợp tác, thường xuyên chống đối trường bố, thậm chí có mấy lần nó làm bố tức đến nỗi phải nhập viện.”

Tất cả mọi việc Bắc Thần đều được biết qua thư từ. Sau khi sang Mỹ, Bắc Thâm hoàn toàn không hợp với cuộc sống bên đó. Ban đầu nó còn kể lể than vãn với Bắc Thần, nói ở đó chán cỡ nào, ông bà nội khó chiều cỡ nào, bố nghiêm khắc cỡ nào, thằng em trai đánh đàn ồn ào cỡ nào, rồi cả người đàn bà xấu xa phá hoại bố mẹ họ giả tạo cỡ nào... Về sau, nó bắt đầu hơn hớn khoe với Bắc Thần: Hôm trước em bắt một con rắn bỏ vào trong chậu của Nam Thâm, hôm qua em hòa thêm bùn ngoài vườn hoa vào cốc café của người đàn bà đó, hôm nay em lại cãi nhau với bố, làm ông ấy tức đến độ râu rụng bật...

Không khó để nhận thấy thế giới nội tâm của Bắc Thâm đã thay đổi. Lục Bắc Thần cố gắng khuyên nhủ, nhưng nó chỉ đáp lại: Nó ghét nhà họ Lục, cực kỳ căm ghét!

“Ghét nhà đó là điểm chung của hai anh em. Lúc đó bọn anh nhất mực cho rằng bố và người đàn bà kia có lỗi với mẹ, hơn nữa bao nhiêu cực khổ mẹ phải chịu đựng cũng đều nhờ bố “ban” cho.” Lục Bắc Thần nói, “Nhưng lớn dần lên, sau khi thực sự trải qua tình yêu anh mới biết, có những chuyện quả thực không thể dùng đúng sai để phân định”.

Cố Sơ đồng tình, sự ngộ ngược của Lục Bắc Thâm há chẳng phải vì tuổi trẻ hiếu động?

“Sau đó thì sao?”

“Sau đó vì luân chuyển công tác, mẹ và anh chuyển tới Thượng Hải. Năm đó anh vào lớp mười, cũng chính vào năm đó bố mới biết trên đời còn có anh.”

Vì những biểu hiện xuất sắc trong công việc nên Thẩm Sở giành được cơ hội lên Thượng Hải làm việc, Lục Bắc Thần cũng chuyển trường. Lục Chấn Dương sau khi biết tin Thẩm Sở rời khỏi quê hương thì lập tức bay từ Mỹ sang. Ông biết tình trạng sức khỏe của bà, vì thế khá lo lắng. Nhưng không ngờ dọc đường nghe ngóng tìm đến địa chỉ, ông không gặp được Thẩm Sở lại gặp ngay Lục Bắc Thần đang ở nhà ôn bài.

Lần đó Lục Chấn Dương nổi trận lôi đình với Thẩm Sở. Lục Bắc Thần bảo vệ Thẩm Sở, nói với Lục Chấn Dương: Ông từ bỏ đi, tôi sẽ không rời xa mẹ tôi đâu!.

Kể từ khi thân phận của anh bị lộ, cuộc sống cũng không còn yên bình nữa. Không ít người nhà họ Lục tới tìm anh, đa số đều khuyên anh cùng họ ra nước ngoài học tập. Anh mặc kệ, cứ như vậy tới ngày thi vào đại học.

“Năm ấy sức khỏe của mẹ sa sút nghiêm trọng. Sau khi biết chuyện này, Bắc Thâm sống chết đòi về Thượng Hải học, bố không khuyên nổi đành để mặc nó.” Lục Bắc Thần nhớ lại, “Bắc Thâm trở về Thượng Hải học một năm, năm sau thi luôn lên đại học. Nhưng dù sao nó cũng ở nước ngoài lâu, đối mặt với kỳ thi tuyển sinh trong nước vẫn nhiều áp lực, thế nên...”.

“Thế nên người thực sự tham gia kỳ thi đại học năm đó và đạt thủ khoa đại học A là anh chứ không phải Lục Bắc Thâm.” Cố Sơ thay anh nói nốt.

Lục Bắc Thần nhìn cô, khẽ thở dài rồi gật đầu.

“Sao anh ngốc vậy? Anh vào đại học với danh nghĩa của Bắc Thâm, anh không nghĩ cho bản thân mình sao? Lẽ nào anh định cả đời này làm thể thân của cậu ấy?” Cố Sơ vừa tức vừa sốt ruột.

“Vốn dĩ anh cũng định thôi học. Mẹ ngày càng yếu, điều kiện gia đình lại không tốt lắm, anh chắc chắn phải gánh vác. Trước khi Bắc Thâm về nước đã hứa chắc như đinh đóng cột với bố là sẽ đỗ vào đại học A, nhất định sẽ làm bác sỹ, lúc ấy bố mới đồng ý để nó về nước. Anh không muốn khiến nó hụt hẫng, nó cần có một tiền đồ rộng mở.”

Cố Sơ xót xa, “Anh ngốc quá đi mất”.

Cô yêu người đàn ông ngốc nghếch này, anh có thể vì em trai mà đánh đổi tất cả.

“Anh là anh trai nó, hy sinh vì nó là điều nên làm thôi.”

Cô nghe mà càng thấy khó chịu, bèn ôm chặt lấy anh. Bây giờ cô mới hiểu vì sao lúc học đại học thời gian của anh luôn ít ỏi, vì sao anh hay phải làm thêm rất nhiều việc.

“Thế còn Bắc Thâm thì sao? Lúc anh thay cậu ấy đi học rồi đi làm, cậu ấy làm gì?”

“Đa phần nó là người chăm sóc mẹ, nhưng về sau chuyện anh đi thi hộ Bắc Thâm bị bố phát hiện, cả nhà họ Lục cũng biết.”

Biết được chuyện này, Lục Chấn Dương cực kỳ phẫn nộ, nhưng vãn đã đóng thuyền ông cũng hết cách. Khoảng thời gian đó, việc kinh doanh của Lục Môn được phát triển tới Thượng Hải, Lục Chấn Dương bắt đầu chạy qua chạy lại giữa trong và ngoài nước. Dần dần, ông cũng nhúng tay vào chuyện của hai anh em nhiều hơn.

“Học y là nguyện vọng của Bắc Thâm, thế nên bọn anh thường xuyên thay nhau đi học. Thật ra, nó học hành nghiêm túc hơn anh.” Lục Bắc Thần nói.

“Em không hiểu, với khả năng của bố anh, hoàn toàn có thể giúp anh vào đại học A mà, hoặc để anh ra nước ngoài học cũng được?”

“Bố anh cũng từng có suy nghĩ này nhưng về sau vì một số chuyện của Bắc Thâm mà ông đành phải từ bỏ. Hơn nữa lúc đó anh quả thực cũng không thể rời Trung Quốc.”

“Chuyện gì vậy?”

Lục Bắc Thần trầm ngâm giây lát, “Tình cảm giữa Bắc Thâm và bố cùng nhà họ Lục vẫn luôn tệ, nhất là mấy năm đại học. Ngày nào nó cũng nghiêng răng nghiêng lợi nói với anh nó phải bắt nhà họ trả giá”.

Cố Sơ sững sốt.

“Thật ra cũng chỉ là nói thôi, đừng quên, lúc đó bọn anh mới chỉ mười sáu tuổi, nói trắng ra vẫn là mấy cậu nhóc.” Lục Bắc Thần cười khổ.

Cố Sơ nghĩ, vậy cũng phải, mười sáu chính là độ tuổi tính cách được va chạm tiếp xúc với xã hội.

“Chung quy lại, bố cũng là người chứng kiến quá trình trưởng thành của Bắc Thâm, thế nên tình cảm sâu đậm hơn một chút. Ông hy vọng sau này Bắc Thâm được vào Lục Môn, thế nên thường ngày hay bảo nó tới công ty ngồi một lúc, nhưng ngồi như vậy là xảy ra chuyện. Bắc Thâm rất rành việc viết chương trình, thường hay trà trộn vào hệ thống của công ty, giở một số trò. Lâu dần dĩ nhiên sẽ bị người ta phát hiện, các cổ đông nghi ngờ nó, trưởng bối nhà họ Lục bất mãn với nó, rất hay tìm nó kiểm chuyện. Thế là gặp tình huống này, anh phải thay Bắc Thâm tiếp tục ở trong nước học tập, như vậy coi như có chứng cứ vắng mặt cho nó, bọn họ cũng chẳng thể nói được gì. Đương nhiên, tới tận khi anh quyết định xuất ngoại, họ mới biết thì ra Bắc Thâm có một người anh sinh đôi.”

Lý do này nghe ra sẽ khiến người ta khó chấp nhận, đường đường là người chèo chống nhà họ Lục lại cho phép Bắc Thâm và Bắc Thần làm cái chuyện thay thế lẫn nhau. Nhưng Cố Sơ hiểu dụng tâm trong đó. Đừng nói là Lục Môn, ngay cả nhà họ Cố của cô ngày xưa, sau khi lên sàn giao dịch, bố cũng chịu sự kiểm soát của Hội đồng quản trị.

Cũng chỉ vì muốn bảo vệ con thôi.

Đột nhập vào hệ thống để phá hoại, một việc mà đứa trẻ mười mấy tuổi cho là không có gì, nhưng bên trong lại dính líu tới lợi nhuận xoay vòng lên tới hàng trăm triệu thậm chí là hàng tỷ, lúc ấy mọi chuyện không còn đơn giản nữa. Nhỏ cũng đã làm thiệt hại tới lợi ích các cổ đông, lớn hơn thì chính là tội phạm thương mại. Sao Lục Chấn Dương có thể để con trai mình bị người ta nắm thóp?

Thế nên ông ngấm ngầm chấp thuận cho hành động thay thế của Lục Bắc Thần, hơn nữa còn không thanh minh.

“Sau khi lên nghiên cứu sinh năm nhất, mẹ nhập viện, Bắc Thâm càng ngày càng bất mãn với nhà bên đó, cũng làm ra nhiều chuyện không hay ho. Khi ấy, bố hay nhốt nó một thời gian, thế nên khoảng thời gian anh ở trường mỗi lúc một nhiều, tình hình này kéo dài tới mấy năm nghiên cứu sinh. Tình hình của Bắc Thâm càng ngày càng tệ, nó cũng ít xuất hiện ở trường hơn.” Ánh mắt Lục Bắc Thần trở nên âm trầm.

Cố Sơ nghe mà đầu óc suy nghĩ rất nhanh. Câu nói của Lục Bắc Thần như đang che giấu sự chua xót bên trong, cô mơ hồ cảm thấy nhất định còn chuyện. Không kìm chế nổi tò mò, cô hỏi thẳng, “Lục Bắc Thâm nói anh vẫn luôn muốn học kinh doanh chứ không phải y, ban nãy anh cũng bảo học y là nguyện vọng của Bắc Thâm. Năm năm đại học anh không được lựa chọn hoặc không có thời gian học phụ đạo, thế còn nghiên cứu sinh? Anh hoàn toàn có thể không cần học y nữa, cho dù là tiếp tục thay thế Bắc Thâm, anh cũng không cần học y nữa”.

Đây là mấu chốt vấn đề, cô biết mình đã cắt vào trọng điểm, nếu không nghe xong sắc mặt Lục Bắc Thần đã chẳng trở nên nặng nề. Thấy anh trầm mặc, Cố Sơ thăm dò, “Khi học nghiên cứu sinh, anh tập trung vào các bệnh thần kinh, có phải vì bác gái không?”.

Sức khỏe của mẹ anh không tốt, còn không tốt đến mức nào thì tới giờ anh vẫn chưa kể.

Thấy anh mím môi, đáy lòng cô dâng lên một dự cảm chẳng lành. Đợi đã, hình như cô còn bỏ quên một điểm quan trọng! Đó là việc mẹ anh qua đời, vì bệnh tình ư? Rồi cuộc căn bệnh nào đã tước đi sinh mạng của bà? Còn nữa, nếu chỉ vì chuyện bố anh không chung thủy trong hôn nhân, vì sao tới tận khi học nghiên cứu sinh năm nhất, Bắc Thâm vẫn còn chống đối gia đình? Còn cả anh nữa, khi kể về cuộc hôn nhân của bố mẹ, rõ ràng đã buông bỏ, giống như anh nói, với những chuyện chúng chứng kiến, con trẻ mãi mãi cố chấp và hẹp hòi hơn người lớn.

Vậy thì vì sao quan hệ giữa anh và bố còn lạnh nhạt tới tận bây giờ?

Cô cảm thấy trong câu chuyện tưởng không phức tạp này còn ẩn chứa một nguyên nhân quan trọng.

Lục Bắc Thần trầm mặc rất lâu, tới nỗi cô nhìn mà thất lòng. Cuối cùng, cô ôm lấy cổ anh, thủ thủ, “Không sao, anh không muốn nói thì đừng nói. Thật ra đối với em không còn gì quan trọng nữa, quan trọng là anh đã quay về, anh vẫn còn ở bên cạnh em”.

Anh xúc động, cúi xuống hôn lên trán cô, “Không, anh đã bảo là anh sẽ kể hết cho em nghe”.

“Bác Thần, anh...”

“Là chứng rối loạn phân ly hỗn hợp.” Anh lên tiếng, ánh mắt u buồn.

Cố Sơ sưng người: “Bệnh thần kinh?”.

Lục Bắc Thần gật đầu, “Là mẹ anh, khi phát hiện ra thì bà đã nặng lắm rồi, là chứng bệnh thần kinh với tính chất tổn thương thần kinh, đây cũng là nguyên nhân quan trọng khiến về sau bà tự sát”.

Cố Sơ thẳng thốt, tự sát!

Cô hiểu rõ chứng bệnh này, tổng thể được quy về phạm vi tâm lý học. Thông thường mà nói, chứng rối loạn phân ly hỗn hợp với tính chất tổn thương phi thần kinh thường cần sự tham gia của bác sỹ tâm lý, cũng hồi phục rất nhanh, nhưng nếu tổn thương thần kinh thì không những cần sự điều phối về mặt tâm lý mà còn phải kết hợp với các phương thức điều trị cưỡng chế cùng phẫu thuật và thuốc men. Nhưng đến tận bây giờ, các căn bệnh thần kinh đều chưa có một phương pháp trị liệu tốt nhất, hưởng hồ là năm đó.

“Xét về bệnh tâm lý, nguyên nhân phát bệnh cũng có khả năng di truyền, cộng thêm việc sau này hôn nhân thất bại, thường xuyên lo lắng bất an đã khiến bà bị tổn thương thần kinh.”

Cố Sơ sững sốt, “Vì sao anh nói bệnh của bác gái có khả năng di truyền?”

“Sau khi được chuyển tới nhà họ Lục, tâm lý của Bắc Thâm thay đổi rất lớn, còn cả hành vi của nó nữa. Đến nỗi khi anh học nghiên cứu sinh năm nhất, bố động một tý cứ phải nhốt nó lại mới yên tâm. Thật ra lúc đó bố đã mời bác sỹ tâm lý cho nó, có điều chuyện này ông xử lý kín đáo, ngay cả Tần Tô cũng không hay biết.”

420. Q.8 - Chương 421: Anh Cũng Biết Ngượng

Thẩm Sở không xuất thân từ hào môn, thế nên không thể học được sự nhẫn nhịn và chu toàn của những cô tiểu thư khuê các. Bà chỉ là một người con gái bình thường, vì vậy khi đối diện với tình yêu, đương nhiên cũng yêu đến tột cùng để rồi hận tận xương tủy. Càng là một cô gái dịu dàng, hướng nội, một khi đau lòng sẽ trở nên vô cùng cố chấp, tâm hồn càng nhạy cảm và yếu đuối. Bà yêu Lục Chấn Dương nên nguyện ý sinh con cho ông. Khi bị người nhà họ Lục tới cửa đòi con, bà cũng niệm tình Lục Chấn Dương, dứt ruột đưa đi, nói với ông, con trai tên là Bắc Thâm.

Cái tên này khiến Lục Chấn Dương cảm động tới tận ngày hôm nay. Bà tuân theo thứ tự gia phả của Lục gia. Có điều ông không ngờ còn một đứa nữa tên Bắc Thần.

Thẩm Sở cũng đồng thời cảm hận Lục Chấn Dương nên cho dù có chết nghèo, chết bệnh cũng không chấp nhận cấp dưỡng.

Lúc phát bệnh, Thẩm Sở đã hồ đồ, sự tổn thương dài ngày đè nén khiến bà không những gây tổn thương cho người khác mà còn tự làm tổn thương chính mình. Lục Chấn Dương đau lòng, túc trực bên cạnh bà, sau mỗi lần bà phát bệnh, Lục Chấn Dương vừa mệt mỏi vừa thương tổn. Đó là khoảng thời gian dài nhất mà Lục Bắc Thần tiếp xúc với Lục Chấn Dương. Có một lần, Lục Chấn Dương gọi Lục Bắc Thần tới bên cạnh, nói với anh: Nếu một ngày mẹ con không còn nữa...

Lục Bắc Thần không để ông nói hết câu đã ngắt lời: Mặc dù tôi mang họ Lục nhưng tôi không định dính dáng gì tới người nhà họ Lục.

Câu nói này đã chọc giận Lục Chấn Dương.

“Gặp em là một sự tình cờ.” Lục Bắc Thần ôm chặt lấy cô, thủ thủ, “Mặc dù anh yêu em không quang minh chính đại nhưng vì có em, hy vọng mới xuất hiện trong cuộc đời tăm tối của anh”.

Cố Sơ ôm lại anh, anh cũng vậy, sao anh không phải là may mắn của cô chứ?

Trước khi gặp cô, trong lòng anh chỉ có mẹ và Bắc Thâm, những chuyện quan tâm chỉ có học hành, làm việc, kiếm tiền. Anh có thể đi làm thêm, cũng có thể đưa mô tô bắt ké ngày đêm. Ngoài những khoản tiền không hề nhỏ, phần nhiều anh còn muốn hưởng thụ cái cảm giác được trút hết mọi cảm xúc bằng tốc độ.

“Thật ra lúc em vừa mới nhập học, anh đã từng gặp em.” Lục Bắc Thần cười khẽ.

Nghe xong, Cố Sơ sững người, bèn hỏi, “Lẽ nào không phải lúc tập quân sự?” Cô không muốn nhắc tới lần đầu gặp mặt trên sân bóng rổ, đó là Bắc Thâm.

Lục Bắc Thần mỉm cười lắc đầu.

Lần này thì Cố Sơ tò mò thật, “Khi nào thế?”

Anh chỉ cười không nói.

“Trời ơi, anh nói đi mà.” Cô làm nũng.

Anh vòng tay qua eo cô, những ngón tay mảnh khảnh nghịch ngợm di chuyển trên làn da nhẵn mịn của cô, “Lúc mới nhập học em đã rất rầm rộ, kiêu ngạo như một con công vậy. Lúc đó anh đã nghĩ cô gái này là ai, vừa nhìn là biết ở nhà được chiều hư”.

“Đó là ngày nhập học!” Cổ Sơ tròn xoe mắt.

Lục Bắc Thần tươi cười gật đầu.

“Hả...” Cổ Sơ lập tức đỏ mặt, ôm má, “Ghét thật, lúc đó anh đã nhìn thấy em rồi sao? Trời ơi...”.

Lục Bắc Thần đắm đuối nhìn vào mắt cô. Hôm đó cô được mọi người nịnh nọt, bám riết trước sau. Cô kiêu ngạo, bướng bỉnh, ấn tượng của anh về cô chỉ dừng lại ở việc cô là một đại tiểu thư không hiểu sự đời, từ trên xuống dưới toàn là tật xấu. Thế nhưng chính cái ấn tượng không quá vui vẻ ấy lại khiến hình ảnh của cô khắc sâu trong tâm tưởng, gương mặt hơi vênh lên khi cười ấy không thể nào xóa tan trong đầu anh.

Chỉ có điều anh không ngờ cô lại gặp Bắc Thâm, xảy ra một đoạn “nhạc đệm” không vẽ vang cho lắm. Sau khi tới trường anh mới biết chuyện này. Vừa vào phòng thực nghiệm, đám bạn học xung quanh đều cười với anh, còn hỏi anh về sau có xảy ra chuyện gì với cô thiên kim tiểu thư đó không. Thế là anh hỏi Bắc Thâm. Nó nghiêng răng nghiêng lợi, nói với anh: Anh à, tốt nhất anh tránh xa con nhóc đánh đá đó ra. Em lớn từng này rồi mà chưa bao giờ ầm ỨC như thế. Đó là trên sân bóng rổ đấy, em mất mặt chết đi được.

Thế nên, tới kỳ quân sự, khi các thầy phân cho anh lớp 1, anh đã suy nghĩ và nói: Em có thể đồng thời dẫn dắt cả lớp 2.

Lớp 2, chính là lớp có cô tiểu thư chanh chua kia. Khi nhìn thấy cô trên sân huấn luyện, anh đã nhủ thầm trong lòng: Có ngoa ngoắt thế nào cuối cùng cũng rơi vào tay mình thôi.

Sau khi nghe xong lời kể của anh, Cổ Sơ bừng tỉnh ngộ, “Hay thật, hóa ra lúc học quân sự anh cố tình trả thù phải không?”.

Đôi môi của Lục Bắc Thần áp sát, anh cười khê, “Đã có lần nào anh nở đâu cơ chứ?”.

Cổ Sơ cảm thấy ngọt ngào dâng lên trong lòng.

“Cũng chính vào cái năm gặp em, tình hình của Bắc Thâm bắt đầu trở nên không hay. Bố sợ chuyện này lan truyền ra ngoài sẽ ảnh hưởng tới Bắc Thâm, còn anh lại càng không thể nói rõ sự thật.” Lục Bắc Thần nâng gương mặt cô lên, dịu dàng nói: “Lúc đó, anh thực sự rất muốn nghe em gọi anh một tiếng “Bắc Thần”, mỗi lần gặp mặt, em cứ luôn miệng gọi “Bắc Thâm”, nói thật, anh rất ghen tỵ”.

Cổ Sơ không biết nên nói gì, chỉ còn biết siết chặt lấy anh. Anh không có lỗi với cô, ngoài việc không thể nói rõ thân phận thì anh đối xử với cô cực kỳ tốt. Chính cô phải thấy áy náy với anh mới đúng, e là cả đời cũng trả không hết.

“Vì chuyện của em, anh đã tới cầu xin bố, đúng không?”

Lục Bắc Thần im lặng xoa đầu cô. Cô nhìn vào mắt anh, lòng đau xót khôn nguôi. Thật ra anh không cần nói gì hết, những lời Bắc Thâm kể và những lời anh từng nói khi trước đã quá rõ ràng rồi. Cô lại liên tưởng tới chuyện sau đó anh xuất ngoại, chắc chắn là yêu cầu bố anh đặt ra.

“Năm đó, ngoài mất em, anh cũng mất cả mẹ.”

Cổ Sơ thẳng thốt, bờ môi run rẩy, “Cụ thể... là lúc nào?”.

Lục Bắc Thần chỉ nhẹ nhàng kéo cô lên ngực, “Sau khi anh ra nước ngoài”.

Hơi thở của Cổ Sơ trở nên dồn dập, “Vụ tai nạn đó...”.

Anh giơ tay, cài tóc cô ra sau tai, “Là vì mẹ, anh nghe được tin bà tự sát”.

Cô ngây ngốc nhìn anh hồi lâu. Là như thế ư...

Lục Bắc Thần cúi xuống, hôn lên môi cô.

Năm đó đã xảy ra rất nhiều chuyện.

Cô nói lời chia tay anh, ruột gan anh như lửa đốt nhưng lại không thể làm gì. Anh muốn tìm cô hỏi cho rõ ràng nhưng đúng lúc đó mẹ lại tự sát. Anh không biết mình đã vượt qua mấy ngày đó bằng cách nào. Bố cũng vội tới, mới qua một đêm mà những tưởng ông bỗng già đi mười mấy tuổi.

Nhưng Bắc Thâm thì không, anh điên cuồng gọi điện cho nó nhưng không tài nào liên lạc được.

Cứ như vậy, chỉ có một mình anh tiễn mẹ phút cuối cùng.

Ở Thượng Hải, mẹ không có người thân thích, thật ra vốn dĩ mẹ cũng chẳng có mấy người thân thích, lúc đi bà cũng cô độc. Lục Chấn Dương vốn định tổ chức đám tang hoành tráng nhưng Lục Bắc Thần nói với ông: Đám cưới của mẹ đâu có rầm rộ nên đám tang cũng thôi đi.

Tần Tô cũng tới, nói với anh: Con à, về nhà với mọi người đi.

Anh không còn nữa, mẹ đã mất, anh chỉ còn lại Cố Sơ. Cô vẫn ở đây, anh không thể rời khỏi Thượng Hải.

Sau tang lễ, anh tìm tới cô, không nhắc gì chuyện mẹ qua đời, chỉ nói rằng mấy ngày nay anh bận rộn, mong cô đừng nổi nóng, đừng giận thói tiểu thư ra. Nhưng cô lại nói với anh: Anh không xứng với em, những thứ em cần anh không thể mang tới cho em được.

Một chút hy vọng cuối cùng trong trái tim cũng lụi tàn. Anh biết nhà họ Cố gặp phiền phức, biết họ cần tiền, thế nên đã nghĩ đủ mọi cách để vay mượn, cuối cùng chỉ còn cách cậy nhờ tới bố, mượn sức mạnh của Lục Môn để giúp đỡ.

Lúc đó suy nghĩ trong đầu anh là mình đã mất mẹ, tuyệt đối không thể mất cả cô.

Bố hỏi anh: Bây giờ con đã thừa nhận mình là người của nhà họ Lục chưa?.

Anh gật đầu, nói đã thừa nhận.

Bố nói: Bố có thể giúp con cứu cô bạn gái nhỏ của con, nhưng con không được ở lại Thượng Hải nữa.

Anh biết bố mình nắm chắc phần thắng cỡ nào, cho dù là con trai của ông, nhưng ông vẫn có thừa những thủ đoạn khiến anh phải thỏa hiệp đầu hàng. Anh đồng ý, chỉ cần giúp cô thoát khỏi khó khăn, chỉ cần cô vẫn còn yêu anh...

Cuối cùng cô vẫn không thể cho anh cơ hội, mà anh rốt cuộc cũng phải ra đi, cho tới khi, nghe tin cô và Kiều Vân Tiêu đính hôn...

Tất cả những chuyện này anh đều không muốn nói ra.

Cô là người con gái anh nâng niu trên tay, cho dù đã từng hận nhưng anh vẫn không đành lòng nói với cô sự thật. Ấy vậy là con dao giết người, anh biết khi xưa câu nói của mình tàn nhẫn cỡ nào, anh những tưởng nhìn thấy cô đau khổ anh sẽ sung sướng, thế là cứ nói mà không suy nghĩ.

Đúng là cô rất bứt rứt, thậm chí là đau khổ tới tột cùng. Khi cô nghe nói Bắc Thâm gặp tai nạn vì biết được tin đính hôn của mình, nỗi bi thương trong đôi mắt cô bỗng trở thành vô số lưỡi dao và hóa ra anh mới chính là kẻ thương tích đầy mình.

Có những chuyện dù sao cũng đã là quá khứ, vậy thì anh tình nguyện dùng một số lời nói dối đẹp đẽ để giảm nhẹ cái đau, cái áy náy trong cô.

Cố Sơ nhìn sâu vào mắt anh, muốn đào bới chút manh mối. Anh nhìn thấu được suy nghĩ ấy, vòng tay qua đầu cô, nói: “Sơ Sơ à, em phải nhớ rõ, em chưa từng có lỗi với anh. Có trách thì chỉ trách anh đã không bảo vệ được em”.

Cô buồn bã, áp má lên cổ anh, khóe mắt đỏ quạch. Thật ra cô muốn nói, tại cô đã không nhìn thấu được nỗi đau của anh khi đó mới khiến cho cả hai cô độc bao năm tháng.

“Về sau, Bắc Thâm mất tích, anh cứ thế tìm kiếm cũng đã hơn năm năm, tới tận bây giờ cuối cùng nó cũng trở về.” Anh chuyển đề tài.

Cố Sơ ngược mắt lên, “Rốt cuộc là thế nào?”.

“Sau khi mẹ qua đời, mãi vẫn không thấy nó về Thượng Hải, anh đã bắt đầu nghi ngờ hành tung của nó, nhưng trông bố tỏ ra không hề lo lắng, tới tận sau này khi anh đề nghị báo cảnh sát lại bị ông ngăn cản, lúc đó anh đã linh cảm chuyện nó mất tích liên quan rất lớn tới bố.” Lục Bắc Thần nói, “Không thể chọn cách báo cảnh sát, anh đành điều tra”.

Cố Sơ hiểu rồi, đây cũng là nguyên nhân mấy năm nay Chloe khá thân thiết với anh.

“Mấy năm qua cậu ấy đi đâu? Vì sao bác trai bắt cậu ấy mất tích? Với lại sao bây giờ bỗng nhiên quay về?” Cố Sơ đầy một bụng nghi hoặc.

Lục Bắc Thần kể lại việc Bắc Thâm phóng hỏa năm xưa rồi nói: “Anh nghĩ mấy năm nay bố cũng tìm không ít bác sỹ cho nó, trên danh nghĩa là nhốt lại, thực tế là điều trị. Bình thường nó sống khép kín, áp lực tâm lý cũng lớn. Bây giờ nó đã hiểu được sai lầm ngày xưa là rất vô lý, chứng tỏ nó cũng đã bước ra khỏi bóng đen ấy rồi”.

Cố Sơ thở dài, “Cuối cùng em cũng hiểu vì sao Lăng Song hận em như vậy rồi”.

“Cô ấy thông minh hơn em đấy.” Lục Bắc Thần đùa.

Cố Sơ không đồng tình với cách nói của anh, nhìn anh bực dọc.

Anh giải thích, “Thật ra ngay tại buổi họp lớp năm ngoái là cô ấy đã biết năm đó anh là người thay Bắc Thâm đi học”.

Cố Sơ dờ người, “Em không tin...”.

“Đây gọi là người trong cuộc u mê, người ngoài cuộc tỉnh tường. Năm xưa em tiếp xúc với anh nên không hiểu tính cách của Bắc Thâm. Nhưng Lăng Song thì khác, cô ấy tiếp xúc với Bắc Thâm. Anh và Bắc Thâm ít nhiều có sự khác biệt thể nên gặp anh là cô ấy hiểu ngay ra tất cả.” Lục Bắc Thần véo má cô, tiếp lời, “Lúc đó vì sao cô ấy cứ nhất quyết đòi phỏng vấn anh? Thật ra là muốn biết Bắc Thâm đã đi đâu”.

Lúc ấy Cố Sơ mới bừng tỉnh ngộ.

“Chuyện của hai người đó rốt cuộc là sao?”

“Sao là sao?”

Cố Sơ cắn môi, “Lúc trước anh nói bạn gái của Bắc Thâm là Tiêu Tuyết, thế cậu ấy với Lăng Song...”.

“Bắc Thâm không mấy khi kể chuyện giữa nó và Lăng Song, nhưng có một điểm anh biết rõ, nó không yêu Tiêu Tuyết. Lúc trước cũng chỉ vì bị cô ta bám riết quá, không còn cách nào khác nó mới đồng ý hẹn hò. Về sau nó chia tay với Tiêu Tuyết, nên cô ta mới coi em là đầu sỏ của mọi chuyện.”

Cố Sơ vẫn còn nhớ dáng vẻ điên rồ khi đó của Tiêu Tuyết, không thể không cảm thán, khi đối diện với tình yêu, một cô gái có kiêu kỳ tới đâu cũng có lúc phát rồ. Bây giờ ngẫm lại, cô bỗng nhiên cảm thấy Lăng Song đích thực chiếm một vị trí trong lòng Bắc Thâm. Cậu ấy bảo vệ Lăng Song rất kỹ, chỉ ít thì Tiêu Tuyết không hề tìm Lăng Song gây rối.

Cô nhìn về phía Lục Bắc Thần, nhìn gò má sáng sủa của anh, nhìn sống mũi thẳng tắp, nhìn bờ môi gợi cảm rồi xuống tới khuôn cằm hoàn hảo, cõi lòng xao xuyến, có một sự nghi ngờ vụt qua, không thể giấu giếm vì nó vẫn còn đang bùng bùng nơi đáy mắt. Sau khi nhìn thấy biểu cảm này của cô, Lục Bắc Thần hơi nhướn mày, “Em muốn hỏi anh chuyện gì?”.

Cô không hề cảm thấy kỳ lạ khi anh nhận ra vì đây mới chính là Lục Bắc Thần.

Cô chạm tay lên yết hầu của anh, hỏi một câu như nghiêm túc lại như hờ hững, “Thế còn anh thì sao? Trước khi có em và sau khi có em?”.

Cho dù ở thời đại học, cô cũng chưa từng nghiêm túc hỏi anh vấn đề này, vì lúc đó cô thật sự tin rằng anh có gì đó với Tiêu Tuyết, cho dù không yêu thì cũng phải có chút ám muội.

Bây giờ khi đã hiểu ra mọi nhẽ, tự nhiên cô phải nghĩ tới câu hỏi này.

Lục Bắc Thần nhìn cô, buông một chữ: “Ngốc”.

“Đúng, thì em ngốc mà, thế nên anh phải nói cho em biết.” Cố Sơ không cho phép anh trả lời kiểu băng quơ như vậy.

Biểu cảm của Lục Bắc Thần có chút gượng gạo, anh xoa xoa mũi: “Nói gì nhỉ?”.

“Em có phải mối tình đầu của anh không, rồi sau này anh có yêu ai khác không. Lâm Gia Duyệt thì khỏi tính, em biết là anh không thích cô ta.” Cô bô lô ba la nói một tràng.

“Sao em nhiều câu hỏi vậy?” Trông anh không tự nhiên cho lắm.

Cố Sơ nhìn anh bằng ánh mắt lấp lánh, một người trước giờ luôn tự tin, mồm mép sắc sảo như anh mà giờ lại có chút ngượng ngùng. Nghĩ lại ngày xưa rồi lại nghĩ tới vô vàn chuyện sau khi tái ngộ, đáy lòng cô bỗng dâng lên một niềm hạnh phúc vu vơ. Cô ghé sát tới, gần như dính vào mũi anh, “Anh chỉ có một mình em thôi phải không?”.

Lục Bắc Thần đắng hắng, “Biết rồi còn hỏi anh?”.

Cố Sơ sung sướng vì vẻ ngượng ngùng của anh, không nhịn được phá lên cười, ôm chặt lấy anh, “Thì chẳng phải em muốn xác nhận sao? Nói vậy là trước khi gặp em anh chưa từng có kinh nghiệm yêu đương, sau khi gặp em cũng không hẹn hò với ai?”.

Lục Bắc Thần đẩy cô qua một bên, nằm xoay hẳn người lại, buông một câu: “Ngủ thôi!”.

“Này, còn chưa nói xong mà, ngủ gì chứ.” Cố Sơ nằm bò lên vai anh, nhìn qua rồi lại không nhịn được cười, “Trời ơi, anh đỏ mặt kìa!”.

“Đỏ mặt cái gì? Là ánh đèn chiếu vào đấy.” Lục Bắc Thần có vẻ rất xấu hổ.

“Thừa nhận mình không có kinh nghiệm yêu đương có gì mà ngại chứ?” Cố Sơ yêu chết cái tính khí trẻ con này của anh, bèn giơ tay bầu má anh.

Cô nhớ lại lần đầu hôn cô, khi đó anh đã đỏ mặt. Bây giờ có thể chắc chắn đó đích thực là nụ hôn đầu của anh, quan trọng hơn là anh của giờ phút này cũng e dè giống như lần cô hỏi anh đã từng hôn cô gái nào chưa. Việc không có kinh nghiệm yêu đương này đối với một người kiêu ngạo như anh mà nói quả thực là một “nỗi nhục lớn”.

Nghe nói ngay cả người hiếm hoi thời gian như La Trì mà cũng từng yêu rồi, huống hồ mấy anh chàng xinh còn hơn con gái bên cạnh anh. Anh thì hay rồi, như tờ giấy trắng, xem ra thường ngày không ít lần bị đám Phan An mang ra làm chuyện cười.

Cũng chẳng trách khi hỏi tới chuyện này, anh gần như cố chấp và cự nự hết một đứa con nít.

Cô vẫn còn muốn tiếp tục chọc ghẹo anh, ai ngờ bị anh xoay người đè xuống. Lần này tới anh nhìn cô từ trên xuống, bọc cô giữa giường và vòm ngực của mình, “Trêu anh vui lắm hả?”.

Giọng anh trầm trầm, cực kỳ êm tai. Cô chủ động níu lấy cổ anh, “Không phải trêu chọc, là hạnh phúc”.

Ánh mắt Lục Bắc Thần trở nên dịu dàng. Anh cúi đầu hôn lên khóe môi cô.

Hơi thở thanh mát thấm đẫm bờ môi, trái tim cô bỗng căng lên đau nhức. Cô lẩm bẩm: “Bắc Thần, đừng bao giờ rời xa em nhé...”.

Anh lùi ra, nhìn cô chăm chú, đưa ngón cái vuốt ve môi cô, rất lâu không nói gì.

“Mặc dù Smith không cho em xem bệnh án của anh nhưng em tin tụi máu trong đầu anh nhất định không khả quan. Anh trở về mà không gặp em, có phải vì lo lắng bệnh tình của mình không?”

“Sơ Sơ, anh chỉ không muốn liên lụy em.” Bây giờ ngay cả chính anh cũng không biết ngày sau mình sẽ ra sao.

Cố Sơ đưa tay nhẹ nhàng luồn qua tóc anh, “Em muốn biết tình hình cụ thể của anh. Bắc Thần, chúng ta cùng nghĩ cách, được không?” Lần này anh không chọn cách phẫu thuật mở hộp sọ, không phải vì bệnh tình của anh không nghiêm trọng. Ngược lại, có thể còn vì tồn tại phần trăm nguy hiểm nên anh chần chừ.

Lục Bắc Thần nghiêng người, kéo cô vào lòng, “Trong đầu anh có một tụ máu gần sát với diên tủy. Nửa năm nay mặc dù vẫn đang tiến hành hồi phục vật lý, nhưng tình trạng chèn ép đã bắt đầu nghiêm trọng.” Anh hơi giơ tay phải lên, “Em cũng biết anh vốn không phải người thuận tay trái, nhưng bây giờ ngay cả bàn tay trái duy nhất để anh có thể cầm chuẩn con dao giải phẫu cũng bắt đầu xuất hiện hiện tượng run rẩy và tê cứng”.

Cố Sơ nghe xong bàng hoàng, “Diên tủy?”.

Diên tủy nằm ở não sau, nếu cục bộ bị tổn thương nghiêm trọng có thể uy hiếp tới mất mạng. Cô đã nghĩ tình trạng của não anh rất nghiêm trọng, chỉ không thể ngờ lại đến mức này, chẳng trách ngay cả bác sỹ Smith cũng không dám tủy tện động vào.

“Tim thì sao? Có xuất hiện hiện tượng đau nhói không?” Cô lo lắng.

Diên tủy nếu bị chèn ép quá nghiêm trọng sẽ ảnh hưởng tới chức năng của cơ tim, đây mới là điều đáng sợ nhất.

Lục Bắc Thần mỉm cười ôm chặt cô, nói: “Không, đâu có nghiêm trọng vậy”.

“Nhưng mà...”

“Sơ Sơ.” Anh ngắt lời cô, nhẹ nhàng nói: “Yên tâm đi, nếu anh đã dám ra ngoài gặp em thì anh nhất định sẽ tích cực hợp tác điều trị. Về phương diện này, Smith là chuyên gia, em phải tin tưởng chú ấy, đúng không?”.

Cố Sơ khẽ gật đầu nhưng trong lòng vẫn còn rất hoang mang. Cuối cùng cô nói: “Em có thể đọc bệnh án của anh không?”.

Lục Bắc Thần ngập ngừng, nhưng mỉm cười rất nhanh, “Anh sẽ nói với Smith về yêu cầu của em”.

“Bác Thần, anh nhất định không thể bỏ em lại đâu, biết không?”

“Được.” Anh hứa hẹn.

Cô không ngẩng đầu nên không nhìn thấy ánh mắt có chút phức tạp của anh. Con người chung quy vẫn là kẻ yếu, sống chết không phải do mình quyết định. Anh không nói với cô rằng, thật ra hơn nửa năm nay tim của anh đã thi thoảng co rút, đây là một dấu hiệu rất không tốt, cũng là nguyên do anh chần chừ không dám gặp cô. Anh quay về, khi nào nhớ cô còn cào cào thì lên lút tới gặp cô một chút. Tới tận khi bị Bắc Thần ép không còn đường lùi, anh mới bắt buộc phải đối mặt.

“Em mặc kệ, tóm lại sau này anh mà còn dám làm con rùa rút cổ, đừng trách em sốt sắng.” Cố Sơ chỉ hận không thể vo tròn anh lại nhét vào trong người, giấu đi, không để anh phải chịu bất cứ gió mưa nào nữa, “Anh mà chạy là em sẽ đuổi”.

Lục Bắc Thần nghe xong cổ họng chột nghẹn lại, xúc động vô cùng. Anh nâng cằm cô lên, cố tỏ ra nhẹ nhàng, “Con rùa rút cổ? Dám miêu tả anh thế hả?”.

“Không dám gặp em mà, không phải là rùa rút cổ sao?”

Anh cười đều, kéo cô nằm rạp lên người mình, “Trước mặt em anh có bao giờ rút cổ đâu?”.

“Còn nói không hả? Chẳng phải anh...” Nói tới đây, Cố Sơ lập tức hiểu ra hàm ý thật sự của anh. Mặt cô đỏ bừng rồi giơ tay phất vào người anh một cái. Anh đỡ lấy nắm đấm của cô, tay kia bắt đầu lướt đi không an phận, “Còn muốn không?”.

Cố Sơ nằm xuống, chọc tay lên đầu anh, “Bây giờ tốt nhất là anh phải ‘cắm dục’”.

“Tuyệt thực thì được chứ cắm dục thì... mơ đi.” Dứt lời, tay anh càng càn rỡ hơn.

“Gấp gì chứ?” Cố Sơ giữ tay anh lại, bờ môi hồng dính lên người anh, nói với vẻ yêu kiều, “Lần này... để em chăm sóc người bệnh này đi”.

Dáng vẻ của cô khiến lồng ngực Lục Bắc Thần nhộn nhạo. Anh đưa tay giữ chặt đầu cô, mặc cho nụ hôn của cô mon men đi xuống. Anh cất giọng khàn khàn, thốt ra hai chữ, “Yêu tinh”.

421. Q.8 - Chương 422: Tự Làm Tự Chịu

Kỳ Quái đã chính thức bị khởi tố, mặc dù qua điều tra đã xác thực anh ta không tham gia vào các hành vi như giết người hay bắt cóc nhưng chỉ riêng việc đánh cắp xác cũng đã là vi phạm pháp luật. Chuyện này nhất thời bị cư dân mạng đồn đại ầm ĩ, đa số các bài báo đều dùng từ ngữ rùng rợn, không ai ngờ rằng đằng

sau mỗi bức tượng sắp đều có nguyên mẫu, còn có người trêu đùa rằng nghệ thuật gia vì hy sinh cho nghệ thuật, bất chấp tất cả. Nhưng dần dần, tam sao thất bản, tới cuối cùng đã hóa thành: Mỗi một bức tượng sắp đều được làm bằng xác chết, thế là trên mạng xuất hiện cả đồng chuyện như kiểu triển lãm tượng sắp kinh dị.

Hôm nay, có thể nói La Trì đã tiến vào Cục Cảnh sát với khí thế bồng bồng và những bước chân hăm hở, sau đó còn ngông nghênh vòng vào phòng họp, tham gia cuộc họp bàn của tổ chuyên án. Nguyên nhân là vì trong tay anh ấy có một báu vật, chính là Lục Bắc Thần. Cuối cùng Lục Bắc Thần cũng gật đầu đồng ý làm chuyên gia để phòng thực nghiệm nhận vụ án này, La Trì lập tức cảm thấy như xuân về hoa nở.

Mấy tháng nay anh ấy vẫn luôn quan tâm tới vụ án này, thế nên dù có xen ngang giữa đường cũng hoàn toàn có thể theo kịp tình tiết. Vụ án tập trung chủ yếu vào Tiền Hào, Lưu Xuyên, Phùng Tử Liên và Ngải Hân, động lực hành động của La Trì xưa nay không cần giục, anh ấy nhanh chóng liên lạc được với người nhà nạn nhân hơn nữa còn triển khai điều tra sâu thêm.

“Vẫn đang điều tra người tặng thi thể cho Kỳ Quái.” La Trì báo cáo, “Tôi tin rằng người này có mối quan hệ nhất định với việc mất tích của bốn nạn nhân, thậm chí là cái chết của họ”.

“Thế nên động cơ của kẻ thần bí này là rất quan trọng, vì sao người này lại chuyển xác cho Kỳ Quái? Hắn muốn đạt được mục đích gì?” Người cảnh sát ngồi đối diện chau mày.

Đây cũng là vấn đề mà La Trì đang băn khoăn.

Giữa Kỳ Quái và thi thể tồn tại một mắt xích quan trọng, chính là kẻ giấu mặt này. Hắn ta hoặc cô ta giống như một chiếc chìa khóa, tìm được người này, dường như có thể mở ra bí ẩn của các thi thể.

Phòng họp yên ắng, mọi người chìm vào suy tư.

“Có lẽ là... trưng bày.” Bỗng nhiên, Lục Bắc Thần vẫn im lặng này giờ lên tiếng.

Mọi người nhìn cả về phía anh, La Trì ngồi bên cạnh anh, cũng nghiêng người nhìn anh, khó hiểu: “Trưng bày? Thế là ý gì?”.

Hôm nay Lục Bắc Thần dự cuộc họp trong một diện mạo khá nghiêm túc, vẫn ít nói ít cười như mọi khi.

“Xét về tình trạng của thi thể, dù là Tiền Hào nhảy lầu, Lưu Xuyên tự thiêu hay Phùng Tử Liên cắt cổ tay, Ngải Hân gặp tai nạn thì cả bốn đều không bị người khác giết hại, bề ngoài giống tự sát, nghiêm túc định nghĩa thì đó là cái chết mang tính chất tự sát do chết não đột ngột. Ngoại trừ Ngải Hân không phải người mất tích ra thì ba nạn nhân còn lại có những tình tiết khác giống nhau đến kinh người. Thứ nhất, độ tuổi của họ đều cố định trong khoảng 25 tuổi; thứ hai, ngoài Ngải Hân, khi tiến hành giải phẫu ba người kia, tôi phát hiện trong trung khu thần kinh thị giác đều có tổn thương nhất định; thứ ba, ở vị trí xương mắt cá chân của bốn người đều có vết thương lồi lên do bị vật kim loại cường chế đâm vào. Tôi đã đưa hình ảnh vết thương tiến hành san bằng, lát nữa sẽ phát cho các vị. Tôi nghi ngờ nó giống như ký hiệu hoặc biểu tượng của một kiểu tổ chức. Ngoài ra, trên xác được quét một lớp chất bảo quản cường độ cao, nhưng vẫn có thể suy đoán ra khoảng thời gian tử vong đại khái. Ngải Hân không cần nói nhiều, nửa năm trước. Thời gian tử vong của Phùng Tử Liên cắt tay vượt quá nửa năm, đã được bảo quản nên đoán chừng lên khoảng một năm. Lưu Xuyên đã chết vì tự thiêu khoảng một năm rưỡi. Còn Tiền Hào còn chết lâu hơn, khoảng hơn hai năm.”

Đầu óc La Trì xoay chuyển rất nhanh, anh ấy sững sốt, “Cứ nửa năm lại có một người chết?”.

“Đúng vậy, họ đều chết cách nhau nửa năm.” Lục Bắc Thần gật đầu, gấp tài liệu trong tay lại, nói tiếp: “Ngoài Ngải Hân ra, bên phía phòng thực nghiệm đang tiến hành làm giải phẫu hóa nghiệm cho ba người còn lại. Tôi sẽ tập trung điều tra xem mấy nạn nhân này có phải đều bị người khác tiêm thuốc hoặc cho uống loại thuốc gì không?”.

“Ban này cậu nói tới trưng bày là có ý...?” La Trì hỏi.

“Xương mắt cá chân của bốn người đều có chung một biểu tượng. Tôi nghi ngờ họ bị cường chế đưa tới một tổ chức nào đó. Thế nên không phải họ mất tích mà là bị người ta giám sát tới tận khi chết.” Lục Bắc Thần nói, “Mọi người cũng nhìn thấy rồi đấy, biểu cảm lúc chết của cả bốn đều rất quái dị, dễ khiến người ta liên

tưởng tới việc trước khi chết họ đã nhìn thấy thứ gì đó. Nhưng trên thực tế, tôi nghiêng về khả năng hệ thống thần kinh bị phá hoại khiến thị giác xuất hiện ảo giác. Nói cách khác có thể trước khi chết họ thực sự đã nhìn thấy thứ gì nhưng thứ đó không tồn tại, chỉ là ảo ảnh mà thôi, vì hệ thống trung khu thị giác của họ đều bị tổn thương. Người bí ẩn này chắc chắn biết mọi vấn đề của họ, còn nhà điều khắc Kỳ Quái kia thì lại đang sốt sắng cần những tác phẩm gây chấn động để có thể quay trở lại. Biểu cảm của bốn người này đủ để trở thành một đề tài khác biệt, thế nên mục đích của người thần bí, cá nhân tôi cho rằng là một kiểu trưng bày, hoặc là...”.

Nói tới đây, Lục Bắc Thần ngừng lại, bỗng dẫm chiêu.

Các cảnh sát khác nghe tới mấu chốt lại thấy anh im lặng, một trong số đó không nhịn được, lên tiếng: “Giáo sư Lục...”.

Còn chưa nói hết câu, La Trì đã giơ tay lên ngắt ngang, tỏ ý bảo anh ta im lặng.

Lục Bắc Thần một tay xoa cằm, một tay thì thoải gổ lên mặt bàn.

Không bao lâu sau, anh lên tiếng nhưng lại là phản bác chính ý kiến trước đó của mình, “Không đúng, không phải trưng bày mà là nhắc nhở!”.

La Trì sững người, “Nhắc nhở?”.

“Đúng, kẻ giấu mặt muốn dùng phương thức này để thu hút sự chú ý.” Lục Bắc Thần hơi nheo mắt lại, “Vì sao lại cung cấp thi thể cho Kỳ Quái? Đó là vì hắn biết nếu buổi triển lãm của Kỳ Quái xuất hiện với chủ đề này chắc chắn sẽ được công chúng chú ý, đây là cách truyền thông nhanh nhất và hiệu quả nhất. Thế nên, kẻ giấu mặt cần cách này để công bố ra ngoài, nhưng lại không xuất hiện, chỉ hợp tác một cách kín đáo, chứng tỏ hắn không hề có ý định rêu rao hay thể hiện gì mà chỉ muốn nhắc nhở quần chúng, hoặc nhắc nhở chính cảnh sát các anh”.

Mọi người nghe xong bèn xì xào bàn tán. La Trì cũng mãi suy tư, rồi đồng ý với suy đoán của Lục Bắc Thần, “Không sai, trước đây chúng ta cũng từng gặp những kẻ giết người vì vui hoặc chỉ để thể hiện thành quả. Thường thì tâm lý của những kẻ này đã cực kỳ lệch lạc, thế nên chúng lại càng rêu rao cách thức gây án với cảnh sát để đầu trí với chúng ta. Nhưng kẻ giấu mặt này thì khác, hắn hành xử kín đáo, không ai biết, ngay cả Kỳ Quái cũng không rõ đối phương là ai. Từ hành vi không để lại bất kỳ manh mối nào cho Kỳ Quái có thể thấy, đối phương đích thực muốn nói với chúng ta một chuyện gì đó, thông qua triển lãm, thậm chí là muốn công khai chuyện này trước công chúng. Nếu giáo sư Lục đã nhắc tới vết thương tương đồng trên xương mắt cá chân của bốn người thì rất có thể là ký hiệu của một tổ chức. Phân tích sâu thêm, kẻ thần bí muốn tung ra chân tướng nhưng lại không lộ mặt, phải chăng vì hắn cũng có liên quan đến tổ chức này?”.

Mọi người cũng lao xao phát biểu ý kiến của mình.

“Người nhà Ngải Hân không đồng ý cho giải phẫu thi thể. La Trì, cậu cần phải nói chuyện với họ.” Lục Bắc Thần khẽ nói. Đây cũng là nguyên nhân vì sao ban nãy cứ nói tới một điểm mấu chốt nào đó anh lại phải ngoại trừ Ngải Hân. Người thân không đồng ý ký vào văn bản thì anh không thể tiến hành giải phẫu, vậy thì không thể suy đoán Ngải Hân là ngoại lệ hay cũng liên quan tới ba người kia.

La Trì gật đầu, “Yên tâm, cứ giao việc này cho tôi.” Suy nghĩ một lát, anh lại nói: “Ngoài ra, vụ tai nạn của giáo sư Lục nửa năm trước trông có vẻ là một vụ án tách biệt, nhưng cá nhân tôi cho rằng thuộc cùng một vụ. Nếu Ngải Hân cũng giống như ba người kia, bị tổn thương thần kinh dẫn tới nhìn thấy ảo giác thì kẻ mạo danh giáo sư Lục gửi tin nhắn rất có thể là chủ mưu đứng sau sai khiến, thêm nữa, đối phương nhất định phải nắm rất rõ tình hình của Ngải Hân để lợi dụng, đạt được mục đích phạm tội”.

...

Cố Sơ được xếp trở lại khoa ngoại thần kinh. Sau khi luân chuyển qua một loạt các khoa, giờ trở lại khoa ngoại thần kinh, tái ngộ mọi người cứ như về với người thân. So với các cơ quan khác trong cơ thể người, cũng là khoa ngoại nhưng cô vẫn si mê thế giới não bộ thần bí hơn.

Có điều, lần này trở về cô cứ cảm thấy Tiêu Tiểu Tiêu và Cố Khải Mân có chút kỳ lạ. Trước đây trong ca mổ, Cố Khải Mân vẫn rất hài hước, nhưng bây giờ đa phần anh ta toàn sững mặt. Các bác sỹ trẻ chỉ phạm

một lỗi nhỏ cũng bị mắng té tát. Những lần thấy hai người họ cùng xuất hiện càng ngày càng hiếm, không còn cùng nhau đi làm rồi về nhà hay ăn cơm nữa.

Thậm chí có một lần tới phòng uống nước, Cổ Sơ còn vô tình nghe thấy các cô y tá đồn thổi một chuyện: Có người nhìn thấy Cổ Khải Mân đánh Tiêu Tiểu Tiêu ở bãi đỗ xe, miêu tả sinh động cứ y như thật. Cổ Sơ nghe mà hoảng hốt run sợ.

So với việc nghe lời qua tiếng lại, chi bằng cô tới gặp Tiêu Tiểu hỏi cho rõ ràng. Nhưng Tiêu Tiểu một mực phủ định, nói là không có chuyện đấy, chắc mấy cô y tá nhìn nhầm. Cậu ấy và Cổ Khải Mân hay đùa cợt thái quá nên khiến người khác hiểu lầm chẳng.

Cổ Sơ nửa tin nửa ngờ. Tin vì cô cảm thấy Cổ Khải Mân trước nay vẫn là người đạo mạo, sẽ không ra tay đánh phụ nữ, lại còn là người mình phải khổ sở vất vả theo đuổi mới giành được. Ngờ vì cô đích thực cảm thấy giữa Tiêu Tiểu Tiêu và Cổ Khải Mân hình như đang có vấn đề khúc mắc.

Tiêu Tiểu Tiêu nói cô chỉ hay nghĩ nhiều rồi trách yêu, “Cậu mong mình gặp chuyện đến thế cơ à?”.

Nghe cô nói vậy, Cổ Sơ cũng cảm thấy mình đang làm to chuyện không đâu.

Lúc tới khoa tìm gặp Kiều Trí Viễn, Tỉnh Tuệ cũng ở đó, bà kéo cô ra nói không ngừng nghỉ, nhưng đa phần vẫn có ý gán ghép cô và Kiều Vân Tiêu. Kiều Trí Viễn cũng coi như đã thoát khỏi thời kỳ nguy hiểm nhưng vẫn phải ở lại bệnh viện một thời gian dài. Sau khi đuổi quản gia và mấy người đi, ông kéo tay cô và nói: Cho dù con và Vân Tiêu không đến với nhau, con cũng không nên dính dáng tới người nhà họ Lục.

Cổ Sơ không nghĩ gì nhiều, chỉ mỉm cười đáp: Bác trai, anh ấy rất tốt với con.

Kiều Trí Viễn thở dài, lẩm bẩm: “Không phải chuyện tốt hay không tốt”.

Cô tò mò hỏi: “Thế là vì sao ạ?”.

Kiều Trí Viễn ngập ngừng, “Con à, nhà họ Lục rất phức tạp, giả vờ đó con sẽ không sống yên ổn được đâu”.

“Bác yên tâm đi, sau này Bắc Thần chủ yếu làm việc ở Trung Quốc, bọn con không sống cùng người nhà họ Lục đâu ạ.” Dĩ nhiên, Lục Bắc Thần chưa hứa hẹn như vậy, nhưng cô biết, với tính cách của Lục Bắc Thần, anh chắc chắn không thể sống chung cùng người nhà.

Lúc Kiều Trí Viễn còn định nói gì đó thì Tỉnh Tuệ lập tức ngắt lời, “Con cháu có phúc của con cháu. Ông à, ông đừng bận tâm nữa”.

Thế là ông lặng yên.

Buổi trưa, Kiều Vân Tiêu tới bệnh viện, hai bố con nói chuyện riêng một lúc, chắc chắn là liên quan tới công ty, Cổ Sơ bèn cùng Tỉnh Tuệ ra ngoài sảnh ăn chút gì. lát sau, Tiêu Tiểu cũng tới. Cô ấy chủ yếu tới tìm Cổ Sơ, nói rằng chiều nay có một ca mổ vốn dĩ đã lên lịch lại hủy bỏ đột xuất, nhân tiện tới xem tình hình của Kiều Trí Viễn.

Ấn tượng của Tỉnh Tuệ với Tiêu Tiểu Tiêu khá tốt, sau khi gặp cậu ấy cũng rất nhiệt tình, kéo tay Tiêu Tiểu khen cậu ấy xinh đẹp, giỏi giang. Tiêu Tiểu cũng không hề giấu giếm, nói mình trước đây là cô nhóc béo mập. Sau khi nghe kể quá trình giảm béo của Tiêu Tiểu, Tỉnh Tuệ thở dài, nói: “Cháu bảo một cô gái tốt như cháu, dù có béo một chút cũng đâu có sao, người đàn ông đã thương cháu thì sẽ vẫn coi cháu như bảo bối”.

Cổ Sơ đứng bên nhìn mà xót xa, nghĩ bụng nếu Tiêu Tiểu lấy Kiều Vân Tiêu thì tốt biết bao. Cô rất hiểu tính khí của bác gái, bà không có những thói xấu, soi mói bới móc như các phu nhân quyền quý. Tính bà rất rộng rãi, lại hay mềm lòng, hay nói với cô rằng: Bác ấy à, cả đời chỉ mong một cô con gái, thế nên nguyện vọng này đành cậy nhờ cả vào đứa con dâu.

Cô tin rằng Tiêu Tiểu mà gả về nhà họ Kiều chắc chắn sẽ không phải chịu khổ, bác gái nhất định sẽ coi cậu ấy như con gái.

Đúng là chuyện đời khó lường.

Thế nên, tới tận bây giờ cô vẫn chưa từng kể cho Tỉnh Tuệ nghe chuyện Tiêu Tiểu yêu thầm Kiều Vân Tiêu.

Từ trong phòng đi ra, nét mặt Kiều Vân Tiêu có chút nặng nề, nhìn thấy Cố Sơ anh ngập ngừng định nói gì đó lại thôi, khiến Cố Sơ cứ ù ù cạc cạc. Nhưng cuối cùng anh vẫn chẳng nói gì. Anh bảo quản gia xách canh gà nóng hổi tới, rồi gọi Tiểu Tiêu uống một bát.

Phản ứng của Tiểu Tiêu hơi kỳ lạ, Cố Sơ thấy rất rõ ràng, nhìn thấy Kiều Vân Tiêu cậu ấy hơi căng thẳng. Tiểu Tiêu lắc đầu, nhìn Tĩnh Tuệ, nói: “Bác gái, cháu đi đây, còn chút việc ạ”.

Đi quá đột ngột, Tĩnh Tuệ không hiểu gì, Cố Sơ gọi giật cậu ấy lại, “Còn chưa đến giờ làm việc mà, cậu ở đây ăn chút gì đi”.

“Không cần đâu.” Cậu ấy thậm chí còn không chào Kiều Vân Tiêu, hệt như chạy trốn.

Sau khi cậu ấy ra khỏi cửa, Kiều Vân Tiêu cũng nói, “Con ra ngoài một lát”.

Tĩnh Tuệ ngơ ngác, rất lâu sau mới hỏi Cố Sơ, “Thế là thế nào?”.

Cố Sơ cũng chẳng biết.

...

“Tiểu Tiêu.”

Phía sau, Kiều Vân Tiêu gọi giật cô lại.

Tiểu Tiêu Tiểu Tiêu dừng bước, quay đầu, khi nhìn thấy bóng người đàn ông cao lớn đối diện thì ánh mắt có chút ảm đạm. Kiều Vân Tiêu bước lên nhưng nhất thời lại không biết nói gì, chỉ là sau khi thấy cô bỏ đi tự nhiên anh muốn đuổi theo.

“Có chuyện gì sao?” Cô ngẩng đầu nhìn anh, gượng cười.

“Em...” Kiều Vân Tiêu nghĩ rất lâu mới hỏi: “Không cần ăn cơm sao?”.

Tiểu Tiêu Tiểu Tiêu không ngờ anh lại hỏi câu ấy, hơi sững lại rồi cười ngay: “Có chứ... em tới căng tin”.

“Đồ căng tin không có dinh dưỡng đâu, đi, anh đưa em ra ngoài ăn.” Kiều Vân Tiêu nói.

Tiểu Tiêu Tiểu Tiêu vội xua tay, “Em...”.

“Yên tâm, không làm lỡ giờ làm việc của em đâu.” Kiều Vân Tiêu giơ tay lên xem giờ rồi mỉm cười.

“Ý của em là...” Tiểu Tiêu Tiểu Tiêu cắn môi, “Như vậy không hay”.

Kiều Vân Tiêu sững người, lập tức hiểu ra ý của cô, sắc mặt hơi ngượng ngập, nụ cười cũng có chút đắng chát, “Xem ra chúng ta còn chẳng thể làm bạn nữa rồi”.

“Không, em không có ý này...” Tiểu Tiêu Tiểu Tiêu sốt sắng, vội vàng giải thích, “Ý của anh là, anh bận vậy...”.

Kiều Vân Tiêu cười nhưng nụ cười có chút miễn cưỡng, “Tiểu Tiêu, anh hiểu, anh không nên làm phiền em”.

Câu nói này khiến Tiểu Tiêu thấy xót xa trong lòng nhưng cuối cùng vẫn tự ép ra một nụ cười, “Anh hiểu lắm rồi, em thật sự sợ làm lỡ dở thời gian của anh. Với cả, bây giờ em cũng không ăn nhiều, ra ngoài ăn sang lãng phí lắm”.

Kiều Vân Tiêu thăm thở dài, gật đầu, “Được”.

“Cố gắng chăm sóc bác trai, em đi trước đây.” Tiểu Tiêu Tiểu Tiêu nhẹ nhàng nói một câu.

Kiều Vân Tiêu gật đầu lần nữa. Cô quay người rời đi, anh đứng yên đó nhìn theo bóng lưng cô, chẳng hiểu sao một dự cảm xấu bỗng dâng lên trong lòng, cụ thể là gì anh không nói rõ được, chỉ biết nó thúc giục anh chợt tiến lên lần nữa, kéo giật cô lại, “Tiểu Tiêu...”.

Không ngờ Tiểu Tiêu nhú mày suýt xoa một tiếng, bả vai co rụt lại.

Cảm giác không ổn ấy cứ thế sinh sôi, lan tràn rất nhanh. Ánh mắt Kiều Vân Tiêu chợt sững lại, anh vô thức buông tay. Cô rút cánh tay ra, vô thức lấy tay kia xoa xoa, nhưng rồi chợt nhớ ra, lập tức buông xuống.

Kiều Vân Tiêu nhìn rất rõ, đầu mày bỗng chau lại, “Cánh tay em làm sao vậy?”.

Lần này Tiêu Tiểu Tiêu cười không còn tự nhiên nữa, “Có sao đâu ạ”.

“Đưa anh xem.” Kiều Vân Tiêu ra lệnh.

Tiểu Tiêu vô thức lùi sau hai bước, bắt đầu vòng vo, “À... em nhớ ra em còn một bệnh án phải nộp, em đi trước”.

Nhưng Kiều Vân Tiêu nhanh chóng bước lên chặn đường cô, giữ chặt cổ tay cô, vén vạt áo blouse trắng lên, một giây sau sắc mặt tái mét!

Cánh tay Tiêu Tiểu chỗ xanh chỗ tím, vừa nhìn đã biết bị đánh bằng vật nặng.

Cô không ngờ anh lại làm vậy, bỗng gấp gáp, rút tay về, thả tay áo xuống, “Anh làm gì vậy!”.

“Sao lại bị thương?” Anh nghiêm mặt lại.

“Em...” Tiểu Tiêu nói, “Chỉ không cẩn thận để hộp thuốc rơi vào toilet mà, không có gì nghiêm trọng đâu. Anh tưởng làm bác sỹ chỉ gặp bệnh nhân là không an toàn toilet à?”.

Kiều Vân Tiêu nhìn cô chằm chằm, bán tín bán nghi.

“Thật sự là hộp thuốc mà. Hôm đó em nhìn thấy cô y tá chuyển thuốc vất vả quá nên tốt bụng giúp một tay. Anh cũng biết là bây giờ sau khi giảm béo em yếu lắm mà, kết quả cả hòm thuốc lăn xuống suýt rơi trúng đầu em, may mà em đưa tay đỡ kịp.” Tiểu Tiêu giải thích.

Kiều Vân Tiêu nghi hoặc, “Thật ư?”.

“Thế anh nghĩ là gì?” Cô cười hỏi.

Kiều Vân Tiêu xoa xoa mũi, có vẻ ngượng ngập, “Không có gì, sau này em chú ý một chút, mấy chuyện tổn sức con gái sao làm nổi?”.

“Được, em biết rồi.”

Kiều Vân Tiêu bấm thang máy cho cô. Cô bước vào, trước khi đóng cửa, cô vẫy tay chào tạm biệt anh. Kiều Vân Tiêu đứng nguyên đó, chỉ khẽ gật đầu. Sau khi cửa thang máy đóng lại, nụ cười trên môi Tiêu Tiểu cũng tắt ngấm. Cô đứng dựa vào thang máy, sức lực như bị rút cạn.

Cánh tay lại đang ngâm ngấm đau. Từ sau lần ở bãi đậu xe, cô chẳng nói chuyện được với Cố Khải Mân nữa. Cuối cùng tới qua Cố Khải Mân cũng bùng nổ, cãi nhau mãi anh ta lại lôi Kiều Vân Tiêu vào. Cô đã chịu quá đủ kiểu hai mặt của anh ta trước và sau khi cưới, muốn bỏ đi. Anh ta bèn ném một bình hoa xuống. Bình hoa đó bằng kim loại rất nặng, giây phút nó rơi vào tay cô, cô còn ngỡ tay mình đã đứt rời.

Khóe mắt ướt át, Tiêu Tiểu Tiêu vội giơ tay giữ chặt đôi mắt. Trong thang máy có camera, cô không thể khóc lóc bây giờ được.

Người là do mình chọn, tự làm tự chịu, sao oán trách được người khác đây?

...

Buổi chiều, Cố Sơ đi nghe một buổi tọa đàm chuyên đề, trong đó có không ít các chuyên gia thần kinh trong và ngoài nước. Sau buổi tọa đàm, cô như con chuột nhắt bám theo sau các chuyên gia, cố gắng học hỏi một chút về cách thức chữa trị tổn thương khi diên tủy bị chèn ép. Có chuyên gia nhận ra Cố Sơ, vỗ vai cô cười nói, “Đúng là hậu sinh khả úy, trẻ như vậy mà đã nghiên cứu tới tổn thương diên tủy rồi, đây là một đề tài mà các bác sỹ ngoại khoa thần kinh tới nay vẫn còn dày công nghiên cứu đấy”.

Cố Sơ nghe được câu này thì lòng nguội lạnh đi quá nửa. Cô cũng biết tổn thương diên tủy nghiêm trọng cỡ nào, đó là một bộ phận liên quan tới tính mạng, trong và ngoài nước đều chưa có ca mổ nào nắm chắc thành công.

Cô cần rằng, không được bỏ cuộc, trong y học mỗi ngày đều có thể xuất hiện kỳ tích, nhất định sẽ có cách chữa khỏi.

Trở về khoa, thấy mắt Tiểu Tiểu hơi đỏ, cô lấy làm lạ. Tiểu Tiểu trả lời là bệnh viêm giác mạc tái phát, bôi chút thuốc là được. Cô không quá nghi ngờ, tới nhà thuốc lấy cho cậu ấy ít thuốc tiêu viêm, vừa định đưa thuốc cho cậu ấy thì cô y tá ở trạm chạy vào với vẻ mặt phấn khích, “Bác sỹ Cố, có anh đẹp trai tìm nhé!”.

Tới đó, vừa nhìn cô đã thấy Lục Bắc Thần, phía sau có La Trì đi theo.

Cô hớn hờ nhìn về phía anh, rảo bước đi tới, nếu không phải vì bên cạnh còn có y tá chắc cô đã chạy tới ôm chầm lấy anh. Nhưng cái giọng nhỏ nhẹ cũng ngọt ngào lắm, “Sao anh lại tới đây?”, rồi cô vẫy tay chào La Trì đang đứng gần đó, dựa vào tường, “Hi!”.

La Trì nháy mắt với cô, cả người trông có chút phấn khích.

Lục Bắc Thần có vẻ bất mãn với việc cô nhìn La Trì bèn xoay mặt cô lại, “Anh vừa họp xong ở Cục trở về, vừa hay đi ngang qua nên lên xem em thế nào”.

422. Q.8 - Chương 423: Sau Đây Con Trai Anh Khó Rồi

Một câu nói rất bình thường lại khiến cõi lòng Cố Sơ ngập tràn ảm áp. Mấy cô y tá xung quanh dĩ nhiên cũng nghe thấy rất rõ ràng, bèn thủ thỉ rúc rích cười với nhau. Cô hơi xấu hổ, việc làm của anh khiến cô chợt nhớ tới một câu nói: Tiểu biệt thắng tân hôn, nhưng cô lại nhanh chóng xóa bỏ suy nghĩ này khỏi đầu, tự trách bản thân: Cố Sơ à Cố Sơ, mày có chút e thẹn con gái được không hả?.

Nhưng khi câu nói ấy được nói ra bởi một người đàn ông như vậy, cô cảm thấy dù là cô gái khác cũng khó mà “thực nữ” được. Cô mím môi cười nhẹ nhàng, niềm hạnh phúc nơi đáy mắt không tài nào che giấu được, “Có gì để xem đâu? Em chỉ làm ở đây thôi, còn đi đâu được chắc”.

Lục Bắc Thần liếc thấy gò má cô ửng hồng, không nói thêm gì, chỉ tùm tùm cười, giơ tay cài mấy lọn tóc của cô ra sau tai, sau đó mới hỏi: “Trưa em ăn gì?”.

Chỉ là một câu hỏi thăm, Cố Sơ đã chắc chắn anh tới bệnh viện chỉ để thăm cô, lòng càng thêm ngọt ngào. Cô suy nghĩ rồi trả lời, “Buổi trưa em tới thăm bác Kiều rồi cùng ăn cơm với bác gái.” Nói xong câu này, lại sợ anh không vui, cô bổ sung thêm, “Quản gia nhà họ Kiều nấu ăn ngon có tiếng đấy”.

Nụ cười vẫn nở trên môi Lục Bắc Thần, hoàn toàn không có sự giận dữ và không vui mà cô lo lắng. Anh ngẩng đầu, giơ tay quẹt nhanh qua mũi cô một cái, giọng cưng chiều, “Tham ăn”.

“Đâu có?” Cô thấy anh không để ý lại càng thoải mái, ngữ khí cũng trở nên nhẹ nhàng hơn, “Đúng là ngon mà”.

“Em làm bác sỹ mà giành đồ ăn với bệnh nhân, nghe có được không?”

Cố Sơ cười ngây ngô.

Lục Bắc Thần ghé sát lại gần cô, hạ thấp giọng, “Anh vẫn thích canh do chính tay em hầm hơn”.

“Câu này em thích nghe.” Cô mím môi.

Nụ cười của anh càng thêm rạng rỡ. Anh xoa đầu cô, nói: “Tối nay anh sẽ về muộn một chút”.

“Còn tưởng là quan tâm tới em, hóa ra là cho ăn quả táo ngọt trước rồi đánh sau.” Cô bĩu môi.

“Oan uống quá.” Lục Bắc Thần khẽ nhượng mày, “Anh đánh em khi nào chứ?”.

Cô thấy anh hôm nay ăn vận có phần nghiêm chỉnh, áo sơ mi trắng, chiếc quần Âu màu xám đậm, cực kỳ đơn giản. Có điều áo sơ mi được mở bung ba cúc, lộ ra một phần lồng ngực cơ bắp. Ở trong một hình tượng thế này, anh trở nên vừa nghiêm túc lại toát ra chút ngông nghênh.

Đúng vậy, đây chính là người đàn ông mà cô yêu sâu đậm, từ thời đại học tới tận bây giờ, đã từng có một dạo cô không dám thừa nhận. Anh chính là vậy. Khi còn xuân trẻ, anh có sự ngông cuồng và ngạo nghễ của mình, mặc dù đã giấu bớt rất nhiều dưới vẻ ngoài bình thản, nhưng từ ánh mắt cứ vô tình để lộ ra ngoài của anh, có thể thấy anh thật ra chính là một con ngựa hoang khó thuần phục. Giờ đây, anh đã có thêm nhiều chín chắn và ổn trọng, nhưng cái khí chất bướng bỉnh đó thì vẫn còn nguyên.

Anh nói đúng, nếu chưa từng gặp Bắc Thâm, nếu không tỉ mỉ đối chiếu hai con người thì e là cả đời này cô vẫn không dám thừa nhận người mình yêu. Bắc Thâm quá yên tĩnh, khác hẳn với Bắc Thần khi anh cũng yên tĩnh. Kiểu yên tĩnh là Bắc Thâm là sự im lặng thực sự, giống như một chàng trai bước ra từ trong tranh vẽ, trong đôi mắt không nhuốm chút bụi trần, lòng tham và dã tâm thể tục. Cô thường hay nhớ lại một số cảnh tượng hồi đại học, sau khi “tước tơ rút kén” là có thể dễ dàng phân biệt được năm đó cô từng tiếp xúc với Bắc Thâm mấy lần.

Anh ấy như một mặt hồ yên ắng, ôn hòa điềm đạm. Bắc Thần yên tĩnh vẫn giống một mặt biển, khiến người ta kính sợ, không dám tùy tiện trên đùa.

Giống như anh bây giờ đây, trông có vẻ nghiêm túc từ bề ngoài, nhưng thực chất, mấy chiếc cúc áo mở hé đủ để bóc trần bản tính của anh. Tới tận bây giờ, Cố Sơ mới hiểu, dù chỉ từ một chiếc sơ mi cũng có thể nhận ra được tính cách của người mặc nó. Nếu đổi lại là Bắc Thâm, chắc chắn anh ấy sẽ không ăn mặc kiểu như vậy.

Cố Sơ rất muốn ôm lấy anh nhưng còn đồng nghiệp ở đây, đành dè nén tình yêu này lại, khẽ nói: “Anh vẫn định nhận vụ án này thật à?”

“Anh đã nhận rồi.” Lục Bắc Thần đáp nhẹ tênh.

Cô thở dài.

“Em sao vậy?” Anh nhìn cô có vẻ buồn cười.

Cô kéo anh qua một bên, thì thầm, “Thì tại em lo cho sức khỏe của anh. Bây giờ tình hình của anh ra sao, anh còn không biết à?”

Lục Bắc Thần cười khó xử, “Sơ Sơ, anh không yếu ớt và dặt dẹo như em nghĩ đâu”.

“Một vụ án tốn nhiều tâm sức lắm. Em sợ anh lại thức đêm thức hôm như dạo trước, sức khỏe làm sao chịu nổi?” Cố Sơ lại liếc nhìn La Trì đứng gần đó, nói: “Mặc dù Ngải Hân liên quan tới vụ tai nạn nửa năm trước nhưng anh phải tin cảnh sát. Họ nhất định có thể điều tra ra. Nhiều pháp y như vậy, đâu có thiếu mình anh”.

Lục Bắc Thần biết cô lo lắng, nhẹ nhàng giải thích, “Em cũng biết là La Trì muốn nhận vụ án này đến phát điên. Khó khăn lắm cậu ấy mới vào được tổ chuyên án, lúc này anh lại rút ra không hay lắm”.

“Em biết ngay thường ngày anh chỉ giỏi độc mồm độc miệng thôi, nghĩa khí anh em quan trọng lắm chứ gì?” Cố Sơ ai oán thì ai oán, nhưng cũng hiểu anh chắc chắn không thể rút lui, đành nói: “Thế thì anh phải hứa với em, không thể quá mệt mỏi, việc gì đám Ngũ Cảnh làm được thì cứ để họ làm”.

“Được rồi.” Lục Bắc Thần cười, “Bây giờ em đã cảm rằm như vậy rồi, con trai anh sau này khổ đây”.

Cố Sơ ngẩn ra rồi mặt lập tức đỏ bừng, cô khẽ đẩy anh, “Nói vớ vẩn cái gì vậy?”.

Lục Bắc Thần phì cười.

La Trì đứng bên cạnh nhàn nhã đến hoang mang, thật sự chịu không nổi nữa bèn ghé tới, khoác vai Lục Bắc Thần, sau khi bị anh nhìn bằng ánh mắt bức bối mới chuyển sang đặt tay lên vai.

“Tôi biết là hai người xa cách lâu ngày nhưng có cần phải bám lấy nhau như vậy không?” Anh ấy nói, “Chỉ bảo một câu là tối nay về muộn thôi, gọi điện thoại không được chắc?”.

Cố Sơ tiến lên, gạt tay La Trì ra, “Đừng có bá vai bạn trai em”.

La Trì cười, “Thế anh bá vai em nhé?”.

Lục Bắc Thần đứng bên, từ tốn nói một câu: “Cậu dám?”.

“Có câu nói thế nào ấy nhỉ? Nồi nào úp vung nấy, nói hai người đấy.” La Trì chép miệng, khoanh hai tay trước ngực, “Em gái Cố à, so với việc lo lắng về anh, chi bằng em để tâm tới gã Chloe kia là hơn. Cái tên còn xinh hơn con gái ấy là nam nữ diệt hết. Chồng em ở cùng cậu ta lâu như vậy, đã xảy ra chuyện gì lẽ nào em không lo? Chloe ấy à, mê chồng em như điên điên, kể cả vào sinh ra tử cũng không từ”.

Lục Bắc Thần quay đầu nhìn anh ấy, “La Trì, cậu chán sống rồi phải không?”.

“Ôi dào, tôi nói sự thật mà, phải không? Cậu bảo lần này cậu về nước, ai ở cùng với cậu? Chính là Chloe, quan hệ của hai người thật sự thân mật.” La Trì bĩu môi.

Cố Sơ không nhịn được cười, “La Trì, sao em cứ có cảm giác anh đang ghen nhỉ? Anh không có ý gì với bạn trai em đâu chứ?”.

“Em đừng có hiểu lầm, khuynh hướng giới tính của anh rất bình thường, đâu có giống tay Chloe đó. Em không tin á hôm nào cứ bảo cậu ta đóng giả con gái mà xem, cứ gọi là yếu điệu lả lướt. Anh đây chỉ gọi là tình anh em thôi.” Nói tới đây, La Trì lại bắt đầu nhiều chuyện, “Tới bây giờ Chloe vẫn chưa có bạn gái, ngày nào cũng ở chung với bạn trai em, nguy hiểm lắm”.

Lục Bắc Thần nhướn mày nhìn điệu bộ khoa trương của La Trì.

Cố Sơ mím môi cười, “Em mặc kệ, tình địch nữ em còn chẳng sợ, lại sợ tình địch nam à?”.

La Trì nuốt nước bọt, nhìn Lục Bắc Thần vẻ quái dị, “Hai đứa này đúng là đồng thanh đồng tiếng”.

“Nói xong chưa?” Lục Bắc Thần cười khê.

“Dĩ nhiên.”

Lục Bắc Thần quay qua Cố Sơ, “Anh sẽ cố gắng về sớm”.

Cố Sơ gật đầu, ngẫm nghĩ gì đó bèn gọi giật La Trì lại.

“Lại có chuyện gì chỉ giáo đó, nữ hán tử?” La Trì uể oải nói.

Cố Sơ bước tới trước, giơ ngón tay chọc mạnh vào ngực La Trì, “Đừng tưởng bây giờ anh đẹp như khổng tước xòe đuôi, chớ có quên nhờ phúc của bạn trai em anh mới được vào tổ chuyên án. Vụ án này là anh kéo anh ấy tiếp nhận, tốt nhất phải giúp em chăm sóc anh ấy. Anh ấy mà mệt mỏi, ảnh hưởng tới sức khỏe, em cứ tìm anh hỏi tội!”.

La Trì cười nịnh, “Yên tâm, anh bảo đảm cậu ấy nhất định khỏe như vâm, dù là ban ngày hay là ban đêm”.

Cố Sơ cố tình trở mặt, chậm rãi nói: “La Trì, em gái em sắp về Quỳnh Châu rồi đấy, cuộc sống sinh viên cứ gọi là đầy màu sắc. Nó muốn quên anh là quên được ngay, giờ anh lại định đắc tội với em?”.

La Trì nghe xong, lập tức đổi giọng, thái độ khiến người nghe phải tắc lưỡi, “Đừng đừng đừng, anh nào dám đắc tội với em? Em xem, tại em hiểu lầm ý anh. Anh bảo là anh nhất định sẽ giúp em chăm sóc Lục Bắc Thần, dù có phải tăng ca thì chắc chắn cũng giữ cho cậu ấy tinh thần phơi phơi”.

“Thế còn nghe được.” Cố Sơ nhin cười, hắng giọng, “Tốt nhất là anh thông minh lên một chút, sau này gặp em đừng có mà hồng hách, nếu không đừng trách em giục Tư Tư đi xem mắt. Anh phải biết bây giờ chị họ em đã có nơi có chốn rồi, chỉ còn mỗi Tư Tư thôi, dì em sốt ruột lắm đấy!”.

“Yên tâm, yên tâm, sau này anh tuyệt đối kính trọng em như Lão phật gia.” La Trì cười hề hề.

Lục Bắc Thần giơ tay túm cổ áo anh ấy, “Nịnh đầm gì bạn gái tôi đấy? Đi mau!”.

Kết quả, đến cơ hội chào tạm biệt La Trì cũng chẳng có.

Sau khi Lục Bắc Thần đi khỏi, cả đám y tá hòa nhau quây lấy, mồm năm miệng mười:

Bác sỹ Cố, chị hạnh phúc thật đấy!

Bác sỹ Cố, bạn trai của chị em đẹp trai quá!

Bác sỹ Cố, tình cảm của hai người tốt thật, ánh mắt anh ấy nhìn chị dịu dàng lắm.

Bác sỹ Cố, khi nào hai người làm đám cưới...

Đám cưới?

Cố Sơ nhớ lại việc Lục Bắc Thần bất thành linh nhắc tới con ban nãy, trái tim chợt nóng bừng. Chuyện kết hôn cô còn chưa hỏi. Cô đếm trăng đếm sao, cuối cùng cũng đợi được tới ngày anh quay về, nhất thời lại

không biết phải nói vấn đề này ra sao. Nhưng anh vẫn luôn đeo nhẫn trên tay, chắc là muốn lấy cô thôi. Câu nói ban nãy của anh chỉ là vô ý thôi ư? Nhưng anh đâu phải người thích nói năng tùy tiện...

“Sao mấy người hóng hớt thế hả? Mau đi làm việc đi.” Cô không muốn thỏa mãn trí tò mò của mấy cô gái này, bèn nói một câu qua loa cho xong chuyện...

423. Q.8 - Chương 424: Anh Tưởng Em Sẽ Khoản Đãi Anh?

Buổi chiều, Tiểu Tiểu không đến khám tại nhà. Cô xin nghỉ về trước, cô giáo ở trường mẫu giáo của Thiên Thiên muốn gặp phụ huynh nên cô đến đó. Mặc dù hành động của Cố Khải Mân khiến lòng cô buốt lạnh nhưng Thiên Thiên vô tội, cô không thể đổ mọi oán giận lên đầu đứa nhỏ.

Cô giáo của Thiên Thiên nói về một số tình hình gần đây của Thiên Thiên, rằng ngày nào thằng bé cũng mặt mày ủ rũ, buổi sáng hôm qua còn tranh giành đồ chơi với bạn khác rồi ra tay đánh nhau. Nếu không có cô giáo ngăn lại thì bạn nhỏ kia sẽ bị thương.

Tiểu Tiểu Tiểu nghe xong mà run người, cô giáo lại khuyên nhủ chân thành, “Thiên Thiên trước đây không như vậy, tâm lý của con trẻ thay đổi thường có quan hệ rất mật thiết với chuyện gia đình”.

Lên xe rồi, Tiểu Tiểu Tiểu vẫn còn mãi nghĩ tới lời của cô giáo, thở dài nặng nề. Thiên Thiên ngồi bên cạnh, thấy Tiểu Tiểu Tiểu im lặng thì có chút bối rối, lát sau nó nói: “Con không cố tình giật đồ chơi”.

Tiểu Tiểu Tiểu quay đầu nhìn nó, “Thiên Thiên, vì sao con lại đánh nhau với bạn?”.

“Nó mắng con không có mẹ!” Thiên Thiên tức giận.

Tiểu Tiểu Tiểu sững người.

“Cô không phải mẹ thật của con, các bạn nhỏ ở trường mẫu giáo đều biết chuyện này.” Thiên Thiên tỏ ra không vui.

Thật ra Tiểu Tiểu không giỏi trong việc giao tiếp với con nít. Nghe xong, cô đành dựa theo cảm giác của mình để đáp lại nó, “Thiên Thiên, cho dù con không phải do mẹ sinh ra nhưng mẹ vẫn là mẹ con. Mẹ sẽ nuôi con khôn lớn thành người, khỏe mạnh rắn rỏi, còn tốt hơn cả mẹ ruột nữa, biết không?”.

Thiên Thiên im lặng, bĩu môi.

Cô không biết phải nói tiếp với nó thế nào, nghĩ tới Cố Khải Mân, tâm trạng lại rối như tơ vò.

“Bố con đánh cô, đúng không?” Bỗng nhiên, Thiên Thiên hỏi.

Tiểu Tiểu Tiểu nhớ tới chuyện tối qua khi Cố Khải Mân ra tay, Thiên Thiên ở ngay trong phòng, biết cũng chẳng giấu được nó, bèn thở dài, “Không phải, tại bố con bắt cấn thôi.” Chỉ ít thì cô không thể để Thiên Thiên có bóng ma tâm lý. Chuyện nó ra tay đánh bạn khiến cô rất lo lắng.

Nhưng Thiên Thiên lại bĩu môi, “Thật ra trước đây bố từng đánh mẹ”.

Trong đầu Tiểu Tiểu đang mãi nghĩ tới chuyện Cố Khải Mân bạo hành, nhất thời chưa phản ứng lại. Lát sau cô mới run người, sững sốt nhìn Thiên Thiên, “Con vừa nói gì cơ? Bố con từng đánh mẹ?”.

“Con nghe mẹ con kể vậy.” Thiên Thiên bứt ngón tay, “Mẹ nói bố hung dữ lắm”.

Tiểu Tiểu thở gấp, “Con... có mẹ?”.

“Đương nhiên!” Thiên Thiên nhìn cô bất mãn, “Mẹ con tốt lắm, người còn thơm nữa, đâu có giống cô, khắp người toàn mùi bệnh viện!”.

Tiểu Tiểu Tiểu bỗng chốc hoang mang, vô thức hỏi, “Bố con sống cùng mẹ con sao?”.

“Mẹ nói lúc con còn rất nhỏ, rất nhỏ, mẹ đã từng sống với bố, sau đó vì bố hung dữ nên mẹ mới bỏ đi.” Thiên Thiên chu môi, “Con hy vọng mẹ có thể quay về, sống cùng với bố”.

Sau đó, Thiên Thiên nói gì Tiểu Tiểu cũng không nghe được nữa. Cô chỉ cảm thấy đầu óc như nổ tung trong khoảnh khắc, ngay cả ý thức cũng bị nổ tới tan tành.

Chính anh ta nói, Thiên Thiên là đứa trẻ anh ta nhận nuôi...

Tình trạng hôn nhân của anh ta cũng là chưa kết hôn...

Bây giờ, sao Thiên Thiên lại có thêm một người mẹ, sao anh ta lại có thêm một người vợ?

...

Sau khi tan ca, việc đầu tiên Cố Sơ làm chính là chui vào siêu thị. Lúc trở về nhà, Cố Tư đã nấu nướng xong xuôi, thấy cô xách túi lớn túi nhỏ, nó vội chạy tới đỡ, nhìn thấy toàn là thức ăn, nó kêu gào, “Sớm biết thế này em đã chẳng nấu cơm, ngồi đợi chị trở tài”.

“Có phải làm cho em ăn đâu.” Cố Sơ thay giày, “Làm xong canh chị còn đến phòng thực nghiệm”.

Cố Tư đặt túi vào trong bếp, quay người đứng dựa vào tường nhìn cô, “Chị bảo kiểu của chị có được gọi là “trọng sắc khinh em” không?”.

“Chị cũng đâu có nói em không được uống ngụm nào.” Cố Sơ rửa tay rồi vào bếp xem xét, hài lòng gật đầu, “Khá đấy, hai món mặn hai món chay, kết hợp rất hài hòa, cộng thêm một món bánh ngọt. Tư Tư à, có phải em đang hướng đến con đường “vợ đảm mẹ hiền” rộng thênh thang không? Có điều làm hơi nhiều một chút. Chị đã bảo em bao nhiêu lần rồi, cơm có thể để qua đêm nhưng thức ăn mà để qua đêm là mất hết chất dinh dưỡng”.

“Em tưởng La Trì sẽ tới.” Cố Tư dẫu môi, “Ai mà biết được anh ấy lại cho em leo cây vào phút chót”.

“Anh ấy bắt được Bắc Thần, lại thả ra chác?” Cố Sơ cười, chuẩn bị nguyên liệu rất nhanh gọn rồi nói với con bé, “Chúng ta ăn trước đã, còn về tấm lòng của em, hôm nay chị sẽ mang tới”.

“Giữ chứ? Tấm lòng nào của em?” Cố Tư ngồi bên bàn ăn, cầm đũa lên phản đối.

“Chị là chị gái em, em nghĩ gì lẽ nào chị lại không biết.” Cố Sơ bật bếp, bắt đầu hầm canh, “Khoảng thời gian này hai người thường xuyên dính lấy nhau, bây giờ em nói chuyện cứ động một tý là nhắc tới anh ấy”.

Cố Tư thu hai chân lên ghế, chống cằm xuống đầu gối, không nhịn được cười, lí nhí một câu: “Anh ấy rất tốt mà”.

Câu này bị Cố Sơ nghe rõ mồn một, cô quay đầu nhìn nó, tươi cười, “Là quá tốt. Người ta coi trọng em lắm, vì em có thể khúm núm nịnh nọt chị”.

“Chị, chị đừng có ức hiếp anh ấy.” Cố Tư hờn dỗi.

Cố Sơ vờ tỏ ra kinh ngạc, “Có trời đất chứng giám, chị ức hiếp anh ấy khi nào chứ? Làm ơn đi, anh ấy là cảnh sát, chị dám sao? Còn nói chị trọng sắc khinh em, em thì sao?”.

“Trời ơi, chị à, anh ấy là cảnh sát ngốc, nói năng vụng về. Em quá hiểu cái miệng của chị mà, làm sao anh ấy đỡ nổi.”

Cố Sơ bó tay, lắc đầu, “Chị đúng là oan uổng chết mất. Anh ấy ngốc hả? Tư Tư thân yêu của chị ơi, em phải biết trên đời có một loại đàn ông chỉ trở nên ngốc nghếch trước mặt người mà anh ta yêu thương thôi. Cái miệng anh ấy không phải lợi hại bình thường đâu”.

Cố Tư mím môi cười.

“Này, em vất vả làm cả bàn ăn cho anh ấy, lát nữa cùng chị tới phòng thực nghiệm đi, chắc chắn anh ấy ở đó đấy.” Cố Sơ đề nghị.

Cố Tư ngẫm nghĩ, “Thôi đi”.

“Sao vậy cô nương?”

“Anh ấy thích ăn thì ăn, em đâu có chủ động tặng, cứ làm như em bám lấy anh ấy, sợ ế chồng vậy.”

Cố Sơ phản ứng rất nhanh, “Này Cố Tư, em mắng ai đấy hả?”.

Cố Tư phì cười, gọi cô ngồi xuống, “Ăn thôi, ăn thôi, nguội hết cả rồi”.

...

Hầm canh xong cũng trở thành bữa ăn đêm. Nếu là bình thường, Cố Sơ tuyệt đối không tán đồng uống canh muộn như vậy. Nhưng cô hiểu Lục Bắc Thần, mặc dù anh đã thề thốt với cô sẽ cắt giảm lượng công việc nhưng dùng đầu ngón chân để nghĩ cũng biết anh chỉ qua loa cho xong. Món canh này có thuốc bắc, lợi cho việc thanh nhiệt giải độc, cô còn sợ anh ghét mùi thuốc bắc nên đã cho thêm thịt gà để dậy mùi.

Nói có sai bao giờ, đèn ở phòng thực nghiệm vẫn sáng trưng, mọi người đều có mặt, có điều trông Ngự Cảnh có vẻ ủ dột, Phan An ngậm tăm trông như chó nhà mất chủ, chỉ riêng Ngự Khương là vẫn tỏ ra ngửa mặt sau khi thấy cô đến.

Hỏi tới Lục Bắc Thần, Ngự Cảnh chỉ tay lên gác, Phan An tỉnh mắt, thấy cô cầm bình giữ nhiệt lập tức phản chấn trở lại, nhào tới, “Có phải mang đồ ăn ngon đến cho bọn anh không?”.

Tổng cộng, Cố Sơ xách hai bình giữ nhiệt và một hộp cơm. Thấy vậy, cô lập tức bảo vệ, đưa một bình giữ nhiệt cho Phan An, “Còn hai cái này là của trên gác, của các anh là bình này”.

Phan An cảm kích như sắp khóc tới nơi, đoạt lấy, mở ra, “Đúng là mỹ vị chốn nhân gian”.

“Phan An, anh không sợ bị ăn mắng à?” Ngự Khương lạnh nhạt buông một câu.

Cố Sơ không hiểu, Phan An cười khẩy, “Đồ của bạn gái cậu ta mang tới, tôi không tin cậu ta dám mắng!”.

Thế này là sao? Cố Sơ cảm thấy mọi người trong căn phòng này đều kỳ quặc, nhưng không kịp hỏi han, cô ôm bình giữ nhiệt và hộp cơm lên gác.

Cánh cửa phòng làm việc khép hờ, tiếng tranh cãi vọng từ trong ra, toàn bộ đều liên quan đến việc phân tích vụ án, nghe kỹ thì hóa ra là giọng của Chloe và La Trì. Hai người này rõ ràng đang có hai luồng quan điểm.

Cô đẩy cửa đi vào, nhìn ngay thấy cảnh tượng này:

La Trì ngồi trên bàn làm việc, tay cầm tài liệu, đầu tóc bù xù, mặt mũi hăm hờ, giống như đang diễn thuyết; Chloe ngồi đối diện La Trì, cũng phệt thẳng lên bàn, chỉ tay vào La Trì và nói: “Cậu tưởng bao năm làm thám tử tư của tôi là vớt đi à? Cảnh sát La, tôi đất lắm đấy! Giúp cậu phân tích án là “lấy gáo vàng múc nước giếng bùn” có biết không?”.

Rồi khi nhìn tới Lục Bắc Thần, anh đang ngồi trên chiếc ghế da phía sau bàn làm việc, ngón tay kẹp điều thuốc, bộ dạng nhàn nhã, mặc cho hai người đàn ông cao to đổ mắt tía tai.

“À... hi!” Cố Sơ bước vào, chào mọi người, “Đừng cãi nhau!”.

Ba người nghe xong, đồng thời nhìn ra phía cửa.

“Sao em lại đến đây?” Lục Bắc Thần đứng dậy, nở nụ cười, rõ ràng rất vui.

Cố Sơ nhìn chằm chằm vào điều thuốc trên tay anh, khịt mũi một tiếng nhắc nhở. Lục Bắc Thần rất nghe lời, lập tức dập ngay đầu lọc vào gạt tàn. Lúc ấy vẻ không vui mới tan đi trên gương mặt cô. Cô bước lên, đặt hộp cơm và canh lên mặt bàn.

“Các anh ấy à, uống xong canh đi rồi cãi tiếp.” Cố Sơ mở bình giữ nhiệt ra, lại lấy thêm dưa từ trong túi ra, “Cái này vốn là chuẩn bị cho Bắc Thần, các anh được hời đấy”.

Thấy Chloe định giơ tay ra, cô chặn lại, cười tươi như hoa: “Ngại quá, em không chuẩn bị bát dưa cho anh”.

La Trì nghe xong phá lên cười.

Chloe sững người, “Vì sao chứ?” Rồi lại thấy món canh quá hấp dẫn, anh ta không nhịn nổi, bước lên ngồi ghế, “Anh cũng đang khát khô cổ đây”.

“Anh thấy đấy, em chỉ mang hai bộ bát dưa, ai bảo anh tới?” Cố Sơ quyết không để anh ta uống, “Anh tưởng em sẽ khoản đãi một người đàn ông đã chứa chấp bạn trai của em sao?”.

424. Q.8 - Chương 425: Đẹp Đẽ Bề Ngoài

Chloe sững sốt nhìn cô, “Cố Sơ, sao em lại chụp cho anh một cái tội nghiêm trọng như vậy? Chứa chấp?”.

“Không phải ư?” Cố Sơ chia hai chiếc bát cho Lục Bắc Thần và La Trì rồi tỏ ra lạnh lùng với Chloe, “Em mới là bạn gái của anh ấy, kết quả thì sao? Còn phải thông qua anh mới tìm được anh ấy, việc này rất kỳ quặc, anh có biết không?”.

“Anh...”

“La Trì.” Cố Sơ ngắt ngang lời ngụy biện của Chloe, rồi nhìn qua La Trì, quát một tiếng.

La Trì đang sung sướng uống canh, nghe xong lập tức “có” một tiếng. Cố Sơ từ tốn hỏi, “Chứa chấp cũng phạm pháp phải không? Tội chứa chấp này nếu tuyên án sẽ bị tuyên bao nhiêu năm?”.

Chloe lườm La Trì.

La Trì vò đầu, cười ngây ngô, “Anh cảm thấy, anh ta cũng không được tính là chứa chấp, anh ta...”.

“La Trì, anh có biết trong hộp cơm này là gì không?” Cố Sơ tỏ ra uể oải, cầm hộp cơm lên đánh giá một lúc.

La Trì cảm thấy có một dự cảm không lành...

“Trong hộp cơm này là những món Tư Tư đã bỏ tâm sức ra làm. Nó thấy anh tối nay không tới nhà em ăn chùa, sợ anh đói nên mới dẫn đi dẫn lại em phải mang đến đây cho anh.” Cô xách hộp cơm, đứng đưa trước mặt La Trì, “Nhưng em cảm thấy hình như anh không thích đồ nó làm cho lắm. Nếu quay về em nói anh đã vứt cơm của nó đi, anh bảo nó sẽ tin em hay tin anh đây?”.

Sắc mặt La Trì đột ngột thay đổi. Anh ấy đặt bát canh xuống, hắng giọng vô cùng nghiêm túc, “Hành vi của Chloe, nghiêm túc mà nói không được coi là chứa chấp”.

Chloe nghe xong bèn vênh mặt lên với Cố Sơ, bộ dạng đắc ý. Cố Sơ đang định mắng La Trì to gan thì bỗng thấy La Trì bổ sung một câu, “Mà phải là giam giữ trái phép! Theo quy định tại khoản 1, khoản 2 điều 238 Bộ luật Hình sự, tội giam giữ người trái phép sẽ bị xử phạt đến ba năm tù. Nếu có tình tiết đánh đập, làm nhục sẽ được xem xét là tình tiết tăng nặng.” Tới đây, anh ấy lại quan sát sắc mặt Lục Bắc Thần một chút rồi nói tiếp, “Ồ vụ này đương sự còn là “mỹ nam”, rất có thể trong quá trình giam cầm trái phép, hung thủ có thể đã có hành vi làm nhục đương sự, có thể tuyên Chloe thuộc tình tiết tăng nặng”.

Cố Sơ đứng bên cạnh cười nghiêng ngả. Chloe nghiêng rằng nghiêng lợi nhìn La Trì, “Con mắt nào của cậu nhìn thấy tôi giam cầm cậu ta trái phép? Rồi con mắt nào của cậu nhìn thấy tôi hạ nhục cậu ta?”.

La Trì mặc kệ nổi bi thương thống hận của Chloe, chỉ mãi giơ tay về phía Cố Sơ với vẻ mặt nịnh nọt, “Cố đại tiểu thư, bây giờ có thể đưa anh hộp cơm rồi chứ?”.

Cố Sơ hắng giọng, đặt hộp cơm vào trong tay anh ấy như đang “ban thưởng”, “Cầm lấy đi!”.

“Tạ chủ long ân.” La Trì hớn hờ.

Màn ba người đốp chát qua lại lọt cả vào mắt Lục Bắc Thần. Anh không nói gì, càng không quở trách Cố Sơ gây rối, chỉ mỉm cười nhẹ nhàng chứng kiến toàn bộ, khi nhìn vào khuôn mặt “đương dương tự đắc” của cô, ánh mắt như chất chứa cả ung dung và cứng chiều.

Chloe bị “làm nhục tinh thần” dĩ nhiên quyết ăn thua, lại thêm mùi canh tươi ngon kích thích vị giác, khiến anh ta bỗng chịu kích động cả về sinh lý và tâm lý. Anh ta thẳng thừng bá vai Lục Bắc Thần, nói: “Cậu kết giao với mấy người kiểu gì vậy? Bạn gái không ra bạn gái, cảnh sát chẳng giống cảnh sát”.

Lục Bắc Thần chỉ im lặng cười.

Cố Sơ bước lên gạt Chloe ra, “Giữa bao người mà ôm ôm ấp ấp bạn trai em còn ra thể thống gì? Đứng xa ra chút!” Sau đó cô lại múc canh cho Lục Bắc Thần, cất giọng nũng nịu, “Uống nhiều chút đi”.

Lục Bắc Thần để mặc cho cô “lạm quyền”, cười nói, “Được”.

Chloe bập bập mấy tiếng, “Lục Bắc Thần, cậu nói một câu đúng lương tâm đi, lúc trước có phải chính cậu tránh mặt Cổ Sơ không? Có phải cậu yêu cầu tôi giữ bí mật không? Cậu tỏ thái độ đi chứ! Nếu không kiểu gì cũng có ngày bạn gái cậu không vui hành hạ tôi tới chết!”.

Lục Bắc Thần uống một hớp canh, nhàn nhã trả lời, “Tôi làm vậy khi nào?”.

Chloe sững người, ngay sau đó cao giọng, “Lục Bắc Thần, cậu ta tên khốn!”.

Cổ Sơ phì cười, cũng không định chọc anh ta nữa, “Được rồi, được rồi, em đại nhân không chấp tiểu nhân, rộng lượng bỏ qua cho anh.” Rồi cô lấy nắm bình làm bát, chủ động đổ cho anh ta một phần, “Uống đi, uống đi”.

Chloe trở mặt nhanh như lật sách, lập tức đón lấy, cười nói: “Anh đã bảo là Cổ mỹ nhân tốt bụng mà.” Uống được một ngụm, anh ta lại bổ sung thêm, “Thật ra, anh có thể dùng chung bát với bạn trai em mà”.

Cổ Sơ cố tình nhìn Lục Bắc Thần với vẻ kinh ngạc. Lục Bắc Thần cực kỳ nhanh lẹ, vội vạch rõ ranh giới, “Xin lỗi nhé, tôi mắc bệnh sạch sẽ”.

Chloe lườm nguýt, “Bị phụ nữ đè chết dí như vậy, còn là cậu không?”.

Lục Bắc Thần mặc kệ trò ly gián của Chloe, hai ba hớp đã uống hết bát canh rồi nói với Cổ Sơ, “Thêm bát nữa đi”.

“Anh cũng xin thêm một bát.” La Trì góp vui.

Chloe liếc nhìn hộp cơm của La Trì, vừa định thò “móng vuốt” tới đã được La Trì bảo vệ chặt chẽ, khiến Chloe tức đến nghiến răng kèn kẹt, “Tôi quên ăn quên ngủ giúp mấy cậu phân tích vụ án, kết quả được các cậu đối xử như thế này, được! Các cậu giỏi lắm!”.

La Trì buông một câu, “Phí lời, có ai không quên ăn quên ngủ?”.

Ba người họ đã định sẵn phải thức trắng đêm, mặc dù Cổ Sơ đã dặn đi dặn lại nhưng cũng hiểu rõ một khi tập trung làm việc anh sẽ bất chấp tính mạng. Lúc ăn cơm, nghe ý của họ là đã tiến hành điều tra các tài liệu khi còn sống của bốn nạn nhân, phát hiện ra cả bốn người này đều từng mời bác sỹ tâm lý hoặc từng có thời gian tới trị liệu ở các bệnh viện hướng dẫn chăm sóc sức khỏe tâm sinh lý, việc này thu hút sự chú ý cao của phía cảnh sát.

Lục Bắc Thần chia sẻ về một vụ án anh từng nhận ở Mỹ, lúc đó cũng nổi tiếng toàn nước Mỹ. Nói là một vụ án, thực chất là nhiều vụ án hợp lại thành một vụ trọng án. Khi ấy, người ta phát hiện ra liên tục có người tự sát trong một tòa chung cư tại Los Angeles, cuối cùng sau khi phá án thì định nghĩa là “vụ án tự sát mang tính lây nhiễm”.

Thế nào gọi là tự sát mang tính lây nhiễm?

Lục Bắc Thần đưa ra lời giải thích rõ ràng chính xác nhất: Tự sát bao hàm tính lây nhiễm, nhất là đối với các bệnh nhân tâm thần hoặc những người thường xuyên bị chèn ép tinh thần. Những vụ tự sát xảy ra đồng thời sẽ hình thành sự dẫn dắt đối với tiềm thức của các bệnh nhân này. Thế nên nhìn về mặt hiện tượng, họ đã bắt chước hành vi tự sát.

Sau đó, Lục Bắc Thần bổ sung một câu, “Đương nhiên, tôi chỉ phá án theo góc độ pháp y, chuyện tiềm thức này không thuộc phạm vi tôi quản lý”.

La Trì suy nghĩ rồi nói: “Vụ án mà cậu kể tôi cũng từng nghe nói. Bây giờ nghĩ lại, vụ án của chúng ta ít nhiều cũng có chút tương đồng. Nói như vậy, chúng ta cũng nên “thỉnh giáo” bác sỹ tâm lý rồi”.

“Hơn nữa còn phải là bác sỹ tâm lý có nghiên cứu rất sâu về tiềm thức.” Lúc này, Cổ Sơ cũng tham gia, “Nhưng điều mà em lo lắng là ngoại trừ Ngải Hân, ba nạn nhân kia đều bị tổn thương trung khu thần kinh thị giác, là tổn hại về mặt bệnh lý, liệu có liên quan tới tiềm thức hay không?”.

“Nhưng chứng cứ chứng minh rõ ràng dù ít dù nhiều họ cũng mắc bệnh tâm lý, một khi dính líu tới lĩnh vực này, ngoài việc phải tìm chuyên gia các bệnh thần kinh ra, thì mời thêm bác sỹ tâm lý có chuyên môn hợp tác sẽ tốt hơn.” Suy nghĩ của La Trì rất chu toàn.

Lục Bắc Thần trầm ngâm giây lát, “Tôi nghĩ tôi có thể giúp cậu tìm một chuyên gia như vậy”.

La Trì cười nói, “Thế thì quá tốt rồi, người cậu nghĩ tới tuyệt đối là chuyên gia đầu ngành”.

“Cũng có thể coi là người mới trong ngành.” Lục Bắc Thần phản bác lời của La Trì.

“Hả?” La Trì vừa nghe đã vội xua tay, “Không được không được, một vụ án lớn thế này sao có thể tìm tay non?”.

Lục Bắc Thần cười khẽ, “Cố Sơ nhà tôi cũng mới vào nghề đó thôi nhưng khả năng của cô ấy, cậu cũng thấy rồi đấy”.

Cố Sơ nghe được câu này mà sung sướng vô cùng. Cô ưỡn ngực, “La Trì, anh phải học cách tạo cơ hội cho lớp trẻ”.

La Trì ngẫm nghĩ, “Vậy khi về tôi sẽ xin với lãnh đạo.” Sau đó anh ấy ghé sát tới bên Lục Bắc Thần, cười: “Cậu đích thân đi mời hả?”.

“Xem ra uy tín của người này trông cậy vào việc tôi có đích thân đi mời không rồi.” Lục Bắc Thần cất giọng hờ hững.

“Chắc chắn có liên quan.” La Trì dĩ nhiên cũng là người nhạy bén, “Người được cậu đích thân đi mời, bọn tôi tuyệt đối tin tưởng thực lực của người ấy”.

Lục Bắc Thần cong môi, “Cậu tính toán gọn ghẽ quá nhỉ”.

La Trì cười sảng khoái, còn định nói gì đó thì di động vang lên.

Anh ấy bắt máy, chẳng biết đầu kia nói chuyện gì, chỉ thấy mắt anh ấy sáng rực lên rồi đáp lại một câu: “Được, bọn tôi tới ngay”.

Sau khi kết thúc cuộc điện thoại, La Trì nói với giọng vui vẻ, “Người nhà của Ngải Hân rốt cuộc cũng đồng ý cho khám nghiệm tử thi rồi”.

Lục Bắc Thần dường như cũng thở phào nhẹ nhõm, “Tốt.” Ngay sau đó anh với lấy máy bàn, “Ngữ Cảnh, nhanh chóng thu dọn đồ đạc, năm phút nữa xuất phát”.

Cố Sơ đứng bên cạnh lặng lẽ thu dọn hộp cơm và bình đựng canh. So với sự kích động của mọi người, cô hoàn toàn trầm mặc. Lục Bắc Thần nhìn thấy nét mặt của cô bèn ôm cô vào lòng, thủ thủ, “Đừng lo cho sức khỏe của anh”.

Cô oán trách, “Anh xem bây giờ là mấy giờ rồi”.

Anh dịu giọng dỗ dành, “Có Ngữ Cảnh đi theo mà, việc tốn sức sẽ bảo cậu ấy làm”.

Thế mới lạ đấy!

Cố Sơ chẳng tin vào mấy lời này của anh, đầu phải chưa từng làm việc cùng anh, lẽ nào cô không biết trước nay anh vẫn thích tự túc? Nhưng cô cũng hiểu tính cố chấp, gàn bướng kia, cộng thêm đây đích thực là một bước tiến lớn dành cho vụ án, bên cạnh còn hai người đàn ông đang nhìn, cô không thể vô lý khiến anh mất thể diện được, “Em đi cùng anh nhé”.

“Tối nay không biết sẽ đi tới mấy giờ, mai em còn ca mổ cơ mà? Phải ngủ đủ giấc mới được.”

Cố Sơ thở dài, hết cách, “Vậy thì anh nhất định không được làm mệt quá, xong việc về nhà ngay còn nghỉ ngơi”.

“Được.” Cô nghe lời như vậy càng khiến anh lưu luyến.

Khi xuống nhà, Ngữ Cảnh đã chuẩn bị xong xuôi, gương mặt nhỏ vẫn còn bí xị, Cố Sơ nhìn thấy rất rõ nhưng trước mặt bao nhiêu người cũng không tiện hỏi. Ngư Khương thì rất tích cực, cũng muốn đi theo. Nếu là bình thường, Cố Sơ sẽ tỏ ra phản cảm, nhưng hôm nay cô lại hy vọng thêm người thêm sức bèn thuyết phục Lục Bắc Thần đưa Ngư Khương đi theo.

Ngư Khương nhìn Cố Sơ với vẻ kỳ lạ, rõ ràng không ngờ cô lại thoải mái như vậy.

Cuối cùng Ngư Khương vẫn đi theo, Phan An được Lục Bắc Thần cử làm tài xế đưa Cố Sơ về nhà. Dĩ nhiên sau đó anh ấy cũng không nhàn hạ, vẫn phải trở lại phòng thực nghiệm làm hậu cần.

...

Mọi người chia làm hai ngã.

Mặc dù đã về khuya nhưng thời tiết vẫn oi ả. Cố Sơ không thích kiểu gió lạnh của điều hòa cho lắm nên mở cửa xe để gió đêm tràn vào.

Trông Phan An có vẻ rất thích công việc làm tài xế, cứ huýt sáo mãi, biểu cảm đắc ý.

“Này.” Cô gọi anh, “Mọi người đều đi điều tra án, để lại một mình anh làm hậu cần, anh không buồn à?”

“Buồn gì chứ? Anh đã được đưa người đẹp về nhà còn gì?” Phan An nháy mắt với cô, nét mặt rất đa tình.

Cố Sơ đã quá quen với kiểu nhắng nhít này của anh, không cảm thấy có gì nghiêm trọng, “Hôm nay sao lúc tới phòng thực nghiệm, em thấy không khí có vẻ kỳ lạ”.

“Lạ chỗ nào?”

“Ngữ Cảnh thì mặt buồn rười rượi, cả anh nữa cứ như giảm phải phân chó vậy.” Cố Sơ bĩu môi, “Ngoại trừ Ngư Khương ra, cả hai người đều khác thường”.

Phan An cười, “Ngữ Cảnh là vì bị Lục Bắc Thần mắng”.

“À?”

“Mấy hôm trước có một Lục Bắc Thần giả trà trộn vào...” Nói tới đây, anh quay đầu sang nhìn cô, “Chuyện này em biết rồi chứ?”

Cố Sơ nhớ tới Lục Bắc Thần bèn thở dài, “Cái gì mà trà trộn, nói khó nghe quá vậy. Anh ấy là Lục Bắc Thần – em trai của Bắc Thần mà”.

“Anh không biết là thâm sâu hay nông cạn gì, tóm lại chính Ngữ Cảnh thả cậu ta vào, rồi làm báo cáo được người đó khen lấy khen để, Ngữ Cảnh tự tin bùng nổ, hiệu suất công việc tăng cao, liên tục làm gấp tới mấy cái báo cáo. Sau đó, Lục Bắc Thần thật sự quay trở về, vừa nhìn thấy đồng báo cáo đó là giận dữ, sáng nay đã mắng cho cậu ấy một trận té tát, nói cậu ấy làm lỡ dở hiệu suất công việc, làm toàn mấy báo cáo vô dụng.”

Cố Sơ không được tận mắt chứng kiến cảnh ấy nhưng cũng tin là cảnh này rất thảm khốc. Ngữ Cảnh ngày thơ trong sáng đến mức nào, ngày nào cũng mơ mộng được người ngoài hành tinh bắt đi rồi sẽ cải tạo nòi giống loài người, được người ta khen mấy câu là phấn khích tới độ cuồng nhiệt làm việc, kết quả bầu máu nóng còn chưa nguội đã bị dội gáo nước lạnh, chẳng trách cậu ấy lại ỉu xiu.

“Thế còn anh thì sao?” Cố Sơ chuyển đề tài.

Phan An xoa xoa mũi, rõ ràng có chút ngượng ngập, “Anh hả? Anh làm sao?”.

Cố Sơ nhìn thấy biểu cảm không tự nhiên đó, ngẫm nghĩ rồi mím môi cười, “Mấy hôm trước còn được uống trà sữa, ăn quà vặt trong phòng thực nghiệm, giờ chắc thôi rồi chứ?”.

Phan An càng mất mặt hơn nhưng vẫn cố sĩ diện, “Anh vẫn cứ uống canh trong phòng thực nghiệm đó thôi, em thấy Lục Bắc Thần có nói gì không?”.

“Đây gọi là mình không làm được thì không ép người khác. Hôm nay Lục Bắc Thần đã vi phạm quy định mình tự đặt ra, em nghĩ anh ấy cũng không tiện nói gì anh.” Cố Sơ cố tình trêu chọc, “Nhưng em nghĩ ngoài bữa ăn đêm ra, anh không thể tìm được sự nhân nhả của mấy hôm trước nữa rồi”.

Phan An hần học đáp, “Cái phòng thực nghiệm này đáng nhẽ phải để em trai cậu ấy tiếp quản”.

Cố Sơ nhìn anh, khó hiểu, “Thế này là ép vua rời ngai vị à?”.

“Cả tâm hồn và cơ thể đều thoải mái mới có thể làm việc hiệu quả, em trai cậu ấy biết cách lãnh đạo hơn cậu ấy nhiều.” Phan An ngụy biện, “Làm cấp trên thì phải biết cảm thông cho cấp dưới, như vậy mới có thể hợp tác vui vẻ”.

Cố Sơ nhìn vẻ mặt đầy phần nộ của anh, không nhịn được cười.

Phan An trừng mắt lườm cô.

“Mặc dù em không thích Ngư Khương lắm, dĩ nhiên chị ấy cũng không ưa em, nhưng em cảm thấy trạng thái của chị ấy là tốt nhất. Anh xem, chẳng bị ảnh hưởng gì.” Cố Sơ nói.

Phan An nhún vai, “Cô ấy không có nhu cầu, không có khát vọng, chỉ mong ngày ngày được dính lấy Lục Bắc Thần thôi, đâu có giống anh và Ngư Cảnh, đều có thứ theo đuổi của riêng mình”.

Nghe xong câu này, Cố Sơ vô tình nhớ tới ánh mắt của Ngư Khương, thở dài, “Em thật lòng không hiểu chị ấy còn định ghét em bao lâu nữa. Chuyện giữa em và Lục Bắc Thần đã chắc như đinh đóng cột rồi mà chị ấy vẫn không tha cho em. Nếu bảo người cần giận thì phải là Lâm Gia Duyệt mới phải, chị ấy chỉ là cộng sự của Lục Bắc Thần, sao cứ hằm hằm như người yêu cũ vậy?”.

Phan An cười, “Có lẽ hai đứa trời sinh đã là tình địch”.

“Nhưng lúc đầu chị ấy đâu có như vậy, cũng rất nhiệt tình với em mà.”

Phan An ngẫm nghĩ, “Anh cũng cảm thấy thái độ của cô ấy đối với em hơi quá đáng. Có lúc nhắc tới em, cô ấy gần như nghiêng răng nghiêng lợi, còn nói em là yêu tinh hại người gì gì đó, em từng hại gì cô ấy à?”.

“Chắc chị ấy cảm thấy em hại Bắc Thần.” Cố Sơ thở dài, “Cũng phải, em làm liên lụy Bắc Thần nhập viện, em...”.

Nói tới đây, cô chợt khựng lại. Không đúng, Ngư Khương sau khi biết cô liên tục nói cô là yêu tinh hại người. Lúc đó cô chỉ khiến Bắc Thần ăn cam lên cơn sốt mà thôi. Trước kia, Lục Bắc Thần vì cô còn bị thương ngoài da nhưng cũng không đến mức khiến Ngư Khương cảm phần như vậy.

Trước đây Cố Sơ không để tâm, hôm nay càng nghĩ càng thấy bất ổn.

Ngư Khương...

Phải chăng đã biết những chuyện mà cô không biết?

...

Bố mẹ của Tiêu Tiểu Tiêu đã tới Thượng Hải. Buổi tối, Cố Khải Mân mời khách, chọn một nhà hàng số một, số hai ở đây. Ở nhà Tiêu Tiểu là con một, sau khi cô định cư ở Thượng Hải, bố mẹ cũng yên tâm về quê sinh sống, các cụ thường hay thích trở về với nguồn cội. Hôn lễ của Tiêu Tiểu Tiêu và Cố Khải Mân mặc dù không tổ chức long trọng nhưng ở quê cũng rất nhiều đồn đại.

Cố Khải Mân là trưởng khoa ngoại thần kinh, vừa có thu nhập cao lại cao ráo, tuấn tú, cũng được coi là “rồng phượng trong loài người”, hai ông bà rất hài lòng. Lần tới tới Thượng Hải chủ yếu là vì sức khỏe của bà Tiêu không ổn, thần kinh yếu dẫn đến mất ngủ liên miên, Tiêu Tiểu biết chuyện bèn khuyên họ lên Thượng Hải kiểm tra.

Vì lần kiểm tra này, Cố Khải Mân đã bỏ rất nhiều công sức.

Bệnh viện của họ nổi tiếng là khám chuẩn, nhất là ngoại khoa thần kinh, có uy tín hàng đầu thế nên người xếp hàng đông tới nghẹt thở. Chuyên gia lại chỉ có vài người, ngay cả một bác sỹ chữa chính như Tiêu Tiểu cũng bận đến vắt chân lên cổ, nói chỉ tới Cố Khải Mân.

Với tư cách là chủ nhiệm khoa, Cố Khải Mân dĩ nhiên sẽ không lợi dụng chức quyền để đi cửa sau cho hai ông bà. Đương nhiên, chuyện này Tiêu Tiểu cũng không làm nổi. Nhưng Cố Khải Mân có thể khám trước cho bà Tiêu, sau đó để Tiêu Tiểu sắp xếp các mục kiểm tra khác.

Cố Khải Mân hỏi rất tỉ mỉ, bữa cơm cũng rất vui vẻ. Từ ánh mắt của bố mẹ, Tiêu Tiểu có thể đọc được mức độ được chào đón của Cố Khải Mân.

Còn cô, cả bữa cơm chẳng có cảm xúc ăn uống, trong đầu vẫn toàn là câu nói của Thiên Thiên.

Thi thoảng cô lại ngẩng đầu lên nhìn Cổ Khải Mân. Anh ta ung dung điềm đạm, đối với bố mẹ càng hiểu thuận có thừa. Nếu không sống cùng nhau, cô tuyệt đối sẽ không ngờ anh ta là người đàn ông có tính bạo ngược.

Bây giờ lại có thêm một tội danh khác: Che giấu tình trạng hôn nhân.

Tiểu Tiểu biết giờ kết luận có hơi vội vàng, dù sao thì khi cưới, anh ta cũng trong tình trạng độc thân. Vậy thì giữa Thiên Thiên và Cổ Khải Mân ắt phải có một người nói dối.

Nếu là trước đây, khi nắm đấm của Cổ Khải Mân còn chưa vung xuống, cô sẽ nghi ngờ phải chăng Thiên Thiên đang giả trò nghịch ngợm. Đứa trẻ đó trước giờ vẫn không ưa cô, lúc nhập viện biết cô sắp lấy bố nó đã tỏ ra khó chịu, thế nên rất có khả năng nó đang cố tình nói dối hòng lừa cô, nhưng bây giờ...

Một đứa trẻ liệu có thể nói dối một cách tròn trịa như vậy?

Nó nói nó có mẹ, nó nói mẹ nó còn từng chung sống với bố nó.

Dù thế nào, cán cân trong lòng Tiểu Tiểu vẫn nghiêng về phía Thiên Thiên. Cổ Khải Mân giờ như một con sói khoác lớp áo ngoài đẹp đẽ, vậy thì việc giấu chuyện của Thiên Thiên anh ta hoàn toàn có thể làm được.

Anh ta có một nghề nghiệp cao quý, một địa vị được người người trọng vọng. Nếu Thiên Thiên là con riêng chứ không phải con nuôi, danh tiếng của anh ta cũng bị ảnh hưởng.

Dĩ nhiên, sau mấy lần bị anh ta đối xử bạo lực, lòng của Tiểu Tiểu đã chết, nhưng không có nghĩa cô không có đầu óc. Cô hỏi thẳng sẽ chỉ nhận được câu phủ định, chưa biết chừng anh ta thẹn quá hóa giận, người thiệt thòi suy đi tính lại vẫn là cô.

Cô nhất định phải điều tra rõ ràng chuyện này.

Trên bàn ăn, Cổ Khải Mân liên tục gấp thức ăn cho hai ông bà Tiêu, hai chai rượu Mao Đài càng khiến ông Tiêu cười tít mắt. Ở trước mặt bố mẹ, anh ta cũng cực kỳ dịu dàng với cô, là điệu bộ điển hình của một người chồng mẫu mực.

Khi bị anh ta nhẹ nhàng ôm vào lòng, cô cảm thấy sống lưng lạnh toát. Ai mà ngờ được đằng sau cái vẻ đàn ông này lại là một tên cuồng bạo ngược?

“Hai đứa cũng không còn trẻ nữa, nên có đứa con đi.” Bà Tiêu nhìn con rể với vẻ mãn nguyện, bắt đầu tính tới chuyện mà các bậc phụ mẫu thường lo lắng.

Tiểu Tiểu Tiểu cắn hạt cơm trong miệng, dạ dày cồn cào.

Cổ Khải Mân dịu dàng khoác vai cô, nhìn về phía hai ông bà, “Bọn con sẽ cố gắng”.

Câu nói này khiến Tiểu Tiểu ghê tởm, cô phản cảm đáp, “Mẹ, bọn con đã có Thiên Thiên rồi, tạm thời chưa muốn có thêm đứa nữa vội. Với lại giờ bọn con rất bận”.

Bà Tiêu khê quát, “Nói năng ngớ ngẩn gì vậy? Bận là khỏi cần sinh con à? Lãnh đạo quốc gia lẽ nào không bận bằng con? Người ta vẫn sinh con để cái đó thôi”.

“Mẹ...”

“Thiên Thiên đâu sao cũng không phải con đẻ.” Nói câu này, bà lại cảm thấy không ổn bèn nhìn Cổ Khải Mân, giải thích, “Con đừng hiểu lầm, mẹ không có ý chê bai Thiên Thiên, thằng bé cũng ngoan ngoãn lễ phép, được mọi người quý lắm. Nhưng Khải Mân à, con của mình vẫn phải có, cách một lớp da vẫn cứ thiếu chút tình cảm”.

“Mẹ, không thể nói vậy được.”

“Sao mẹ không thể nói vậy? Mẹ chỉ nói sự thật thôi.” Bà Tiêu nhìn Cổ Khải Mân, “Con thấy có lý không?”.

“Dạ dạ dạ, mẹ dạy đúng lắm.” Cổ Khải Mân cười.

Tiêu Tiểu Tiểu ngược lên nhìn người đàn ông bên cạnh. Nụ cười ngập tràn trên gương mặt anh ta, khoảnh khắc này trông cực kỳ quyến rũ. Nếu là trước khi cưới, hoặc nếu không biết chuyện của Thiên Thiên, cô nhất định đã cảm động vì sự chân thành trên gương mặt ấy, giờ thì cõi lòng run cầm cập.

“Khải Mân à, bố mẹ biết con tốt bụng, cũng biết thằng bé Thiên Thiên không có bố mẹ đáng thương lắm. Thiên Thiên thông minh lanh lợi đấy, nhưng chung quy vẫn chỉ là con nuôi. Các con nhân lúc còn trẻ phải sớm sinh một đứa, với cả có thêm đứa em, Thiên Thiên cũng có người bầu bạn, đúng không?” Bà Tiêu nói hết tình hết lý, “Con xem, Tiểu Tiểu là con một, bố mẹ già từng này tuổi chẳng ép được thêm đứa nữa, bên cạnh không con không cái, tới khi bố mẹ đau ốm nó còn chẳng có thời gian về nhà. Hai đứa dẫu sao vẫn tốt hơn, có thể đỡ dần cho nhau”.

“Bố mẹ cứ yên tâm, chuyện này con và Tiểu Tiểu sẽ có kế hoạch.” Cố Khải Mân ôn hòa đáp lời.

Tiêu Tiểu Tiểu chỉ cắn môi. So với sự nhiệt tình của Cố Khải Mân, cô gần như lạnh nhạt. Anh ta càng cười rạng rỡ bao nhiêu, cô càng cảm thấy đáng sợ bấy nhiêu.

425. Q.8 - Chương 426: Những Gì Em Nói, Anh Luôn Nhớ Cả

Quá nửa đêm, trời bắt đầu đổ mưa, sấm chớp ầm ầm.

Cố Sơ vẫn ngủ rất say, mặc cho mưa gió hoành hành. Có vẻ như những giấc mơ đẹp, cô mơ thấy mình và Lục Bắc Thần nắm tay nhau, dạo bước dưới tán cây ngọc lan, những tia sáng êm dịu chiếu qua những gân lá, rơi vào ánh mắt nụ cười của hai người, đẹp như một bức tranh.

Dường như cô và anh đã quay trở lại thời đại học, anh từ phía sau nhẹ nhàng ôm lấy cô, thì thầm bên tai cô, “Sơ Sơ, em đẹp lắm”.

Cô yêu giọng nói của anh, có chút ngang tàng, lại có chút si mê.

Dưới bóng nắng loang lổ, nụ hôn của anh khẽ khàng rơi xuống trán cô, từng chân mày khẽ nhắm, cuối cùng đặt lên môi cô.

Cuối cùng cô cũng có thể ôm chặt lấy anh, mặc sức gọi tên anh: Bắc Thần, Bắc Thần...

Dường như cô còn nghe thấy anh khẽ ra lệnh: “Gọi lần nữa đi”.

Cô gọi tên anh hết lần này tới lần khác, mỗi lần gọi trái tim lại như được phết thêm một lớp mật ong, ngọt ngào khôn tả. Dần dần, cảnh tượng trong mơ thay đổi, cô tựa hồ lại nằm giữa mê mông trời đất, phóng tầm mắt ra xa từng mái lều như từng đám mây, những ngọn đèn vàng bên trong lấp lánh như hàng ngàn con đom đóm. Cô nằm giữa mềm mại, bên trên là cơ thể cứng cáp của Lục Bắc Thần.

Giống như một giấc mơ đầy màu sắc, Cố Sơ không muốn tỉnh dậy, bàn tay anh dịu dàng tuyệt đối, lướt qua từng tấc da thịt. Cô lãng quên hết thấy, chỉ cảm thấy không khí dần nóng lên.

Giấc mơ càng lúc càng hiện thực.

Hình như cô đã thực sự chạm vào nhiệt độ cơ thể anh, cũng tựa hồ đã thật sự nghe thấy anh khẽ nhắm tên mình.

Như có một ngọn lửa lan ra khắp bờ môi rồi từ từ liếm xuống, đến mức cả cơ thể như chìm trong biển lửa. Cô không thể khống chế được tứ chi, giấc mơ và thực tại chồng chéo lên nhau. Cô khao khát bắt lấy bóng hình trong mơ nhưng lại chạm tay vào một bờ vai vững chãi.

Ngoài kia sấm chớp chưa ngơi nghỉ giây phút nào, từng tiếng vang vọng. Cố Sơ thở dốc, đột ngột mở mắt ra, nhưng cảm thấy cơ thể vẫn nóng rực. Lúc ấy cô mới sực tỉnh là không phải mình nằm mơ. Chẳng biết Lục Bắc Thần đã về từ lúc nào, trở thành một con mèo tham ăn, đang say đắm cơ thể cô.

“Bắc Thần...”

Trong phòng không bật đèn nhưng cô vẫn nhìn rõ đôi mắt anh, rực sáng như ánh sao, nhuốm một khát vọng nồng cháy. Cơ thể anh nóng rẫy, ẩn chứa một nguồn sức mạnh kinh người.

Anh cúi đầu xuống, thì thầm, “Đánh thức em hả?”.

“Sao về muộn vậy?” Cô hờn dỗi.

Giọng nói dịu dàng tình cảm của anh cực kỳ êm tai, “Thế nên mới phải đền bù cho em đây”.

Cô cố tình đẩy ra, “Đây gọi là bù đắp sao? Em không cần, em muốn đi ngủ”.

“Anh động, em nằm yên mà.” Anh cười xấu xa.

Khi người đàn ông đè người xuống, cô gắng sức chịu đựng rồi dấm nhẹ lên ngực anh, “Anh... xấu xa”.

Lục Bắc Thần cảm nhận sự chặt chẽ của cô, kéo cô lên giữa cơn bão táp, cắn khê vào tai cô, “Chặt thật”.

Cô nghe xong mà trái tim tan thành bọt biển...

...

Nhờ có tiếng sấm ngoài cửa sổ, Cố Sơ được mặc sức giải phóng âm thanh của mình. Nhưng cuối cùng, dưới dòng chảy mãnh liệt, lớp sau dồn lớp trước mà Lục Bắc Thần mang tới cho cô, tiếng ngậm nga của cô gần như đã át cả cả tiếng sấm, đến nỗi ngày hôm sau cổ họng cô khản đặc.

Lục Bắc Thần cũng không ngủ nướng quá lâu, chỉ dậy ngay sau Cố Sơ. Lúc anh đi tắm, Cố Sơ làm một bữa sáng đơn giản. Cố Tư ngáp ngáp dài đi từ trong phòng ngủ tầng 1 ra, lim dim vòng vào nhà tắm, khi ra ngoài nó bị Cố Sơ nhìn thấy, cô bèn gọi giật nó lại, “Ăn sáng đã”.

Cố Tư vẫn còn đang mơ màng, uể oải đứng dựa vào tường, “Em không ăn đâu, buồn ngủ chết đi được”.

“Bữa sáng bắt buộc phải ăn.” Cố Sơ không đồng ý.

“Em định ngủ cho đã mắt, chị để lại một ít cho em.” Cố Tư mệt mỏi xua tay với cô rồi loẹt quẹt lê dép về phòng, miệng còn lẩm bẩm, “Tối qua sấm chớp ầm ầm mà vẫn nghe được giọng cô gái nào đó hét, ồn chết đi được, không nói nữa, em đi ngủ bù”.

Cố Sơ không dám ngẩng lên nhìn nó nếu không nhất định sẽ bị nó nhìn thấy cả gương mặt đỏ bừng lúc này. Nhà Tây thuộc dạng nhà cổ, sau này nhà họ Cố mua lại có tiến hành thêm một lớp cách âm, theo lý mà nói hiệu quả cách âm ở trên gác khá ổn, nhưng không ngờ Cố Tư vẫn nghe được. Nhưng cô cũng biết Cố Tư chưa nghĩ đến chuyện đó là tiếng của cô, nếu không với tính tình của nó, dù chưa tỉnh ngủ vẫn phải hóng hớt chuyện bằng được.

Bữa sáng được bưng ra bàn chưa bao lâu, Lục Bắc Thần đã mặc quần áo đi xuống.

Chiếc áo phông trắng rộng rãi cùng một chiếc quần ngủ màu xám nhạt, trông anh tinh thần phơi phới, trong tay còn cầm thêm năm chiếc cà vạt, thấy Cố Sơ, anh bèn hỏi: “Chiếc nào thì đẹp đây?”.

Cố Sơ vừa nhìn thấy anh là nhớ lại cảnh tượng tối qua, vừa bực vừa giận vừa tức cười, cố tình giận dỗi, “Ăn mặc nhàn nhã thế này mà lại đeo cà vạt? Giáo sư Lục, thẩm mỹ của anh tiến bộ thật đấy”.

Lục Bắc Thần mỉm môi cười, ôm lấy cô từ phía sau: “Vẫn giận đấy à?”.

“Ừm.” Cố Tư phết mút lên bánh mì, sợ anh ăn mút hoa quả bị dị ứng, cô dùng mút hỗn hợp.

Anh cắn khê lên tai cô, mềm mềm thơm thơm khiến anh chỉ muốn nuốt ngay lập tức. Cô rụt đầu lại, anh nhìn một bên gò má của cô, nụ cười lan vào tận đáy mắt. Anh nói: “Lẽ nào tối qua anh chăm sóc em chưa chu đáo?”.

“Nói nhỏ thôi.” Cố Sơ đặt bánh mì xuống, quay người lại đánh anh một cái rồi hạ thấp giọng, “Tại anh cả đấy, Tư Tư nghe thấy hết rồi”.

“Tại anh gì chứ?” Lục Bắc Thần nhướn mày, vờ như không hiểu.

Cố Sơ nhìn rõ nụ cười đều của anh, tròng mắt lườm anh rồi véo một cái thật mạnh, “Lần sau anh mà còn dám “tập kích” lúc nửa đêm, em sẽ cắt đứt “mạng sống” của anh!”.

“Ác vậy sao?” Lục Bắc Thần khê cười, ghé sát lại gần cô, thủ thủ, “Cắn đứt thì được”.

Một câu nói mặn mà khiến Cố Sơ mặt mày đỏ gay. Cô hờn dỗi, “Anh có ghét không cơ chứ? Em vất vả làm bữa sáng, không ăn thì ra ngoài”.

Lục Bắc Thần phì cười, buông cô ra rồi giúp cô bê bánh mì.

Ánh nắng ban mai rất đẹp, dịu dàng, rực rỡ, hắt lên những bông rum trên bàn ăn, làm những cánh hoa trắng như ngọc. Cố Sơ uống một hộp sữa, nhìn chỗ cà vạt anh để bên cạnh bàn, nhướn mày hỏi: “Anh định đeo cà vạt với áo phông á?”.

Nghe xong câu này, Lục Bắc Thần đặt tách trà xuống, nói: “Anh muốn bàn với em hai chuyện”.

“Hử?”

“Bây giờ Bắc Thần đã quay về, nghe ý của nó thì nó muốn định cư lâu dài tại Thượng Hải, thế nên anh định nhường ngôi nhà bên bên Thượng Hải cho nó.”

Cố Sơ “ừm” một tiếng, lát sau không thấy anh nói gì, cô ngẩng đầu lên, hỏi với vẻ kỳ lạ, “Đây là chuyện thứ nhất?”.

“Đúng, anh muốn bàn với em về căn nhà bên đó.” Lục Bắc Thần tỏ ra nghiêm túc.

Cố Sơ ngạc nhiên rồi phì cười, “Đó là nhà của anh mà, sao lại bàn với em?”.

“Em chẳng phải bạn gái của anh ư?”

“Em đúng là bạn gái của anh nhưng cũng đâu có quyền can thiệp vào tài sản riêng của anh? Ngôi nhà đó chính anh bỏ tiền ra mua, anh muốn cho ai thì cho chứ.” Cố Sơ cảm thấy chuyện này không cần bàn bạc với mình, “Với lại, người đó còn là em trai anh, anh làm vậy cũng đúng mà”.

Lục Bắc Thần tao nhã cắt miếng trứng, “Của anh chính là của em”.

Câu nói này khiến Cố Sơ cảm thấy ngọt ngào tận đáy lòng, nhưng cô dấu sao cũng không phải hạng tham lam, chuyện gì ra chuyện nấy, “Anh và em trai thân nhau như vậy, anh muốn làm gì thì cứ làm”.

“Một thời gian nữa chúng ta sẽ đi xem nhà khác, đương nhiên, em có thể xem trước, thấy ưng căn nào thì báo anh.” Lục Bắc Thần tươi cười.

Cố Sơ chớp chớp mắt, “Còn mua nữa hả? Hiện tại đâu phải chúng ta không có chỗ ở?”.

“Đây ư?” Lục Bắc Thần lắc đầu, “Không được, đây là nhà bố mẹ em mua cho em”.

Có chút bướng bỉnh rồi đây, Cố Sơ nhận ra ngay. Cô cười thầm trong bụng, hắng giọng, “Thế phòng thực nghiệm không phải nhà anh mua à?”.

“Em cũng nói rồi mà, đó là... phòng-thực-nghiệm.”

“Đó là biệt thự trước đây của gia đình em đấy.” Cố Sơ kháng nghị, “Đó là biệt thự, biết không? Làm gì có ai như anh, sửa cả cái biệt thự thành phòng thực nghiệm bao giờ”.

“Không muốn em tức cảnh sinh tình thôi.” Lục Bắc Thần cười, “Sơ Sơ à, anh muốn mua một căn nhà của hai chúng ta”.

Nhà và căn nhà là hai khái niệm khác nhau.

Căn nhà có thể tùy ý mua chỗ nào cũng được, nhưng nếu không có cảm giác của một mái ấm thì nó vẫn chỉ đơn thuần là chỗ ở. Một ngôi nhà nên là nơi hai người cùng đi ngắm, cùng lên kế hoạch, có thể đồng tình, cũng có thể tranh cãi. Không giống anh trước đây khi mua nhà, chỉ cô độc một mình, thậm chí còn giao nguyên cho công ty môi giới, cùng lắm chỉ làm nhiệm vụ thanh toán mà thôi.

Cảm giác này tôi tệ vô cùng, có người mua nhà, có người chỉ mua một chỗ ở.

Cố Sơ chưa từng mua nhà cho riêng mình, cho dù là ngôi nhà hiện tại, thế nên hoàn toàn không hiểu được tâm trạng của Lục Bắc Thần. Cô chỉ cảm thấy khi nói những lời này anh quá đổi chân thành, “Thế nào là nhà của hai chúng ta?”.

Thật ra cô hiểu ý anh đấy, chỉ có điều, ngưỡng ngưỡng không thừa nhận mà thôi.

“Tức là ngôi nhà sau khi cưới, tài sản chung của vợ chồng.”

Cố Sơ nóng mặt, “Ai làm vợ chồng với anh?”

“Anh còn tưởng em sốt sắng muốn làm bà Lục, lẽ nào chỉ mình anh ảo tưởng quá nhiều?” Nụ cười của anh càng thêm rạng rỡ.

“Ai sốt ruột chứ?”

Lục Bắc Thần dung đưa ngón áp út. Chiếc nhẫn trên đó lấp la lấp lánh, “Chiếc nhẫn này chính tay em đeo cho anh mà, phải không?”

“Đừng có tự mãn.” Cố Sơ càng thêm xấu hổ.

Lục Bắc Thần không chọc cô nữa, mặc dù chọc cô đúng là rất thú vị, anh nghiêm túc trở lại, “Em thích ngắm cảnh bên Thượng Hải, thế thì chúng ta vẫn sẽ tìm mua một căn nhà gần đó, em thấy sao?”

“Em không có yêu cầu gì đâu.” Cố Sơ lí nhí.

“Em từng nói với anh mà, nhà bên bên Thượng Hải nhất định phải ở trên cao mới có thể ngắm được cảnh đẹp.” Anh nhìn cô chăm chú.

Cố Sơ đang cầm miếng bánh mì chọt khựng lại, trái tim bỗng rớt, cô nhìn về phía anh, “Thì ra anh vẫn còn nhớ”.

Phải, đó là những lời khi trước cô nói với anh, nhưng lúc đó cô chỉ đùa thôi...

“Những lời em đã nói, anh đều nhớ cả.” Lục Bắc Thần nhẹ nhàng kéo tay cô lại, thở dài, “Những gì em muốn, anh đều sẽ mang tới cho em”.

Cố Sơ nhớ lại vô vàn những điều từng nói với anh, áy náy dâng lên, rồi lại nhớ dáng vẻ đau khổ của anh khi bị cô làm tổn thương năm nào, lồng ngực như bị khoét sâu, “Bắc Thần, khi ấy em...”.

Cô nuốt xuống, đó là một cuộc chia tay chẳng vẻ vang gì, bây giờ nói lại còn chẳng thích hợp làm một câu chuyện cười.

Lục Bắc Thần siết chặt tay cô, “Chuyện qua rồi hãy để nó qua đi, không được phép nhớ lại nữa”.

Cô ngược mắt lên nhìn anh, trái tim nóng rẫy.

“Quyết định vậy nhé, hãy chọn một căn nhà em thích.”

Cố Sơ cắn môi, rồi gật đầu.

Anh cười mãn nguyện.

“Chuyện thứ hai thì sao?” Cô hỏi.

Lục Bắc Thần buông tay cô ra, bưng trà lên nhấp môi, “Anh phải đi hai ngày”.

“Hả?” Cố Sơ run tay, giọng lạnh ngắt, “Anh định đi đâu?”.

Sự hoảng hốt của cô rơi cả vào mắt anh, anh vội nói: “Đừng căng thẳng, anh đi công tác thôi mà, tới Bắc Kinh”.

“Hôm nay đi ngay sao?”

Lục Bắc Thần nhìn giờ, “Chuyến bay một giờ chiều nay”.

“Sao đột ngột quá vậy?”

Lục Bắc Thần khẽ nói, “Anh phải đích thân tới gặp vị chuyên gia tâm lý kia, hôm qua em cũng nghe thấy rồi đấy”.

Cố Sơ bình tĩnh ngộ, nhưng vẫn không yên tâm, “Anh chỉ đi hai ngày thôi chứ?”.

“Đúng thế, hôm nay đi, tối mai là về.” Lục Bắc Thần thấy cô cứ lo âu, vội an ủi, “Tính thế này thật ra chưa tới hai ngày đâu”.

Cố Sơ bắt lấy tay anh, “Có khi nào anh đi biệt luôn không?”.

“Sao có thể chứ?”

Rõ ràng cô đang hoang mang, suy nghĩ rồi cô lại lắc đầu, “Không được, em phải đi cùng anh”.

“Sơ Sơ, em còn công việc.”

“Em... có thể xin nghỉ mà.” Cố Sơ nói.

Lục Bắc Thần dở khóc dở cười, “Anh bảo đảm tối mai anh nhất định quay về, dù muộn thế nào cũng quay về, được không?”.

“Thật chứ?” Cô bán tín bán nghi.

Lục Bắc Thần mỉm cười gật đầu.

“Vậy tối mai anh nhớ phải về đây, nếu như...” Nói tới đây cô lại lắc đầu, “Nếu quá quá muộn thì sáng ngày kia anh hăng về, em sợ anh bay đêm gặp nguy hiểm. Nhưng mà anh phải gọi điện cho em nhé, phải để em nắm được tình hình của anh”.

“Ừ.” Anh cưng chiều cô như một đứa trẻ.

“Còn ai đi cùng anh không?” Cô hỏi.

“Một mình anh thôi.”

“Không được, anh dẫn thêm một người trong phòng thực nghiệm đi.”

“Sơ Sơ...” Lục Bắc Thần thở dài, “Anh không yếu vậy đâu”.

“Kiểu gì cũng cứ mang theo một người, nếu không em đi theo.” Cố Sơ lấy tuyệt chiêu ra.

Lục Bắc Thần ngẫm nghĩ, “Thế thì... đưa Phan An theo vậy”.

“Phan An hả? Không được, không được.” Cố Sơ xua tay, “Phan An đâu có biết chăm sóc người khác. Có khi tới Bắc Kinh lại ham vui chui vào quán bar ấy chứ. Lúc đó anh ấy bị mấy cô gái nhỏ bám riết, làm sao lo được cho anh?”

Lục Bắc Thần chẳng biết làm sao.

“Đưa Ngữ Cảnh đi.” Cố Sơ quyết định thay anh, “Cậu ấy ngổ nhưng chắc chắn không chạy lung tung. Có cậu ấy chăm sóc anh, em yên tâm. Ngự Khương thì đừng có hòng, em sẽ không tạo cơ hội cho anh và chị ta ở riêng đâu”.

Lục Bắc Thần nghe cô bô lô ba la một hồi mà cười sằng sặc.

“Anh nghe rõ chưa?” Cố Sơ cao giọng.

“Rõ rồi.”

“Nghe rõ rồi còn không gọi điện đi?” Cố Sơ chất vấn.

“Gọi điện gì chứ?”

Cố Sơ đặt dao đĩa qua một bên, nhìn anh cực kỳ nghiêm nghị, “Anh không gọi điện bảo Ngự Cảnh chuẩn bị à? Hay là anh chỉ trả lời cho xong chuyện?”.

“Được được được, anh gọi ngay đây.” Lục Bắc Thần vớ lấy di động.

“Gọi ngay trước mặt em.” Cô thấy anh định đứng dậy bèn quát.

Lục Bắc Thần cố nhịn cười, gật đầu, lập tức gọi cho Ngự Cảnh. Sau khi đầu kia nhận máy, anh nói đi công tác muốn cậu ấy đi cùng, lúc gần cúp máy thì Cố Sơ giật lấy, “Ngự Cảnh!”.

Đầu kia vẫn còn mơ mơ màng màng: “Ừm...”.

“Cậu nhớ đấy, ở Bắc Kinh nhất định phải chăm sóc giáo sư Lục, có tình hình gì phải gọi điện thoại cho tôi ngay.”

“Ồ...”

“Tỉnh táo lên! Nghe rõ tôi nói chưa hả?” Cố Sơ sốt sắng.

Làm Ngữ Cảnh run lập cập, lập tức nói: “Được, tôi biết rồi”.

Kết thúc cuộc điện thoại, Lục Bắc Thần cuối cùng vẫn không nhịn được cười, “Hồ thì vẫn cứ là hồ, chẳng thể biến thành mèo được”.

Cố Sơ trừng mắt, “Đừng có tưởng em không biết anh đang đá đểu em”.

“Anh nào dám?” Lục Bắc Thần cười sảng khoái, “Chọn giúp anh một chiếc cà vạt đi”.

“Bác sỹ tâm lý là con gái phải không?”

Lục Bắc Thần rất thông minh, lập tức nói: “Anh chỉ đơn thuần muốn giữ hình tượng chuyên gia của mình”.

“Hình tượng của con gái thông qua quần áo, hình tượng của đàn ông toát lên từ nội hàm, anh hiểu không?” Cố Sơ vênh mặt.

“Ý của em là?”

“Mặc sơ mi đâu mà đeo cà vạt? Bắc Kinh tới mùa hè rồi, anh sẽ diện với ai hả? Mặc nguyên bộ này đi.” Dứt lời, Cố Sơ đứng dậy, tịch thu hết đồng cà vạt của anh.

Lục Bắc Thần gần như mếu.

...

Cố Tư ôm một gói bắp rang bơ ngồi trong sảnh đợi của rạp chiếu phim, hai cốc mocha còn nóng hổi. Cô bốc cả một nhúm bắp, bỏ vào miệng, nhai rôm rốp.

Bên cạnh là một đôi đang yêu, ngồi rất gần Cố Tư, đang trêu ghẹo nhau khiến cô phát ngáy. Cô nhìn giờ, ánh mắt lộ rõ sự bức bối. Bên tai còn là mấy tiếng nhí nhéo của đôi kia, cô chịu không nổi, quay lại gào to, “Giữa nơi công cộng, chú ý hình tượng một chút có được không hả?”.

Hai người kia sợ hãi run lên, người đàn ông trông khá trẻ, nho nhã lịch thiệp. Cô gái cũng rất xinh, nhưng tính tình có vẻ hung hăng, thấy vậy đứng bật dậy, “Tôi và bạn trai nói chuyện, liên quan gì đến cô? Chắc bị đá nên tâm lý bất ổn chứ gì?”.

Cố Tư cũng nóng tính, nghe xong đứng dậy quát lại: “Hai người ôm ấp bên cạnh ảnh hưởng tới tâm trạng của tôi, cản trở công việc của tôi! Trông cái mặt như đưa đám của cô kia, chẳng biết bị đàn ông đá bao nhiêu lần rồi!”.

“Mày bị thần kinh à?” Cô gái kia tức đến run cầm cập.

Người đàn ông thoát nhìn đã biết là kiểu nhát chết, cứ liên tục kéo cô gái lại.

Mọi người xung quanh bu lại xem.

Khi La Trì thở hồng hộc tới nơi thì từ xa đã nghe thấy giọng quát của Cố Tư. Anh có dự cảm chẳng lành bèn lao tới. Thấy Cố Tư miệng như tép nhảy, còn người kia chỉ biết tức đến run lên.

Thấy La Trì tới, Cố Sơ khoác tay anh, quát lên với cô ta: “Nhìn thấy chưa, đây chính là bạn trai tôi. Anh ấy cao to lực lưỡng, đâu có như vị mà bà chị đây tìm. Nhìn đi, nhìn đi, hết như cây đậu đũa vậy, chưa dậy thì xong hả? Thím à, thím là trâu già thích gặm cỏ non, sao không tự soi gương nhìn lại mình đi?”.

La Trì phát đau đầu.

Cô gái kia tức giận kêu la ầm ĩ, chàng trai vốn cũng định cãi cùng mấy câu, nhưng thấy La Trì quả thực cao hơn anh ta nửa người, đành nuốt xuống, kéo bạn gái rời đi.

La Trì cười với Cố Tư, “Cuối cùng em cũng chịu thừa nhận anh là bạn trai rồi”.

“Sao anh tới muộn vậy?” Cố Tư trừng mắt, giờ mới tính sổ với anh, “Cảnh sát La, anh hẹn hò kiểu gì mà muộn tới nửa tiếng vậy? Em phỏng vấn anh, anh nói xem có suy nghĩ gì?”.

426. Q.8 - Chương 427: Ai Muốn Gặp Cô?

Cố Tư không phải người có thể ngồi rảnh rang, trước đây tới kỳ đông cô hay len lỏi tới khắp mọi nơi. Thế mà suốt kỳ nghỉ năm nay, cô lại toàn ở Thượng Hải, hơn nữa còn trong tình huống Cố Sơ bận tới nỗi không thể để tâm tới mình. La Trì trở thành người bạn đồng hành tuyệt vời nhất, cho dù bận tới mức không có thời gian gặp mặt, anh cũng sẽ gọi cho cô một cuộc điện thoại.

Người nhà của nạn nhân Ngải Hân cuối cùng cũng đã đồng ý cho giải phẫu thi thể, điều này khiến La Trì thở phào nhẹ nhõm. Trong lúc cả phòng thực nghiệm đang dốc hết sức để điều tra manh mối thì anh lại có chút thời gian hơn, đặc biệt hẹn Cố Tư đi xem một bộ phim.

Đây là bộ phim đầu tiên họ đi xem cùng nhau, vào một lần mà bản thân anh cho rằng là buổi hẹn hò đích thực thì ai ngờ vừa ra khỏi cửa anh đã bị lệnh phải về Cục đột xuất, khi tới kịp rạp chiếu phim thì đã khiến Cố Tư giận.

Anh liên tục xin lỗi, Cố Tư có giận cách mấy cũng đã nguôi, cô nhét túi bông ngô vào lòng anh rồi cao ngạo quay đầu đi thẳng vào trong, La Trì lập tức theo sau hộ tống.

Là một bộ phim kinh dị.

Được La Trì lựa chọn cẩn thận.

Trong công cuộc chọn phim, có thể nói La Trì đã dành không ít tâm huyết. Trước giờ, anh có ý với Cố Tư, cũng có khi ngoài miệng chiếm ưu thế nhưng tâm tư và thái độ của Cố Tư vẫn cứ phiêu diêu bất định. Có lúc cô rất dính anh, có khi cô lại tảng lờ anh. Đúng là trước đây anh từng yêu nhưng gần nhau thì ít, xa nhau thì nhiều, số lần hẹn hò còn chưa hết một bàn tay năm ngón, sau đó thì chẳng hiểu sao lại chia tay. Thế nên đối với La Trì, anh không có nhiều kinh nghiệm yêu đương, suy đoán tâm lý tội phạm thì không thành vấn đề nhưng thăm dò tâm tư con gái thì đúng là đã khó càng thêm khó.

Anh không đoán được suy nghĩ của Cố Tư, không thể suy luận được vị trí của mình trong lòng cô. Mà Cố Tư lại là cô gái La Trì rất muốn theo đuổi. Anh thích cô, quan tâm tới cô, không có việc gì là lại nhớ tới dáng vẻ của cô, cảm giác mãnh liệt này anh chưa từng có bao giờ. Anh biết cô nóng tính, nói năng làm việc còn non nớt, hùng hổ. Nhưng có lẽ chính từ vụ án Lưu Kế Cường, anh đã chôn một mầm giống của sự quan tâm nơi cô, để đến bây giờ nó đã nảy mầm, mọc lá, sắp thành một cái cây tươi tốt.

Cô có sự kiêu ngạo của mình, thế nên từ sau khi Lưu Kế Cường bị tuyên án, cô tuyệt đối không nhắc tới người đàn ông đó nữa, giống như chưa từng quen biết vậy. Anh chẳng biết bản thân mình trong lòng cô có thể vượt qua hấn hay không, thật ra anh muốn để cô biết rằng, anh sẽ đối xử với cô tốt hơn hẳn.

Tốt một cách chân chất, chỉ cần cô vui là được.

Chuyện hẹn hò đi xem phim với con gái, La Trì cũng mới làm lần đầu, vì chuyện này anh đã đầu tư không ít kế hoạch. Có đồng nghiệp đưa ra gợi ý cho anh rằng hãy đi xem phim tình cảm, càng bi thương càng tốt, khi cô gái nước mắt rưng rưng, anh có thể nhẹ nhàng ôm cô ấy vào lòng, một lần hành động là thành công; trên mạng cũng có người khuyên đi xem phim kinh dị, các cô gái hay nhất gan, một khi sợ sẽ chủ động chui vào lòng bạn.

La Trì cảm thấy ý kiến sau rất hay, cô bé Cố Tư đó rất sĩ diện, cứng cỏi, cứ theo đuổi cô chẳng bằng để cô tích cực chủ động.

Nhưng anh vẫn còn “hèn hạ” đi tham khảo ý kiến của Lục Bắc Thần. Chủ ý mà Lục Bắc Thần đưa ra cho anh là đi xem phim tội phạm. Khi hỏi về nguyên nhân, Lục Bắc Thần ngẫm nghĩ rồi nói: Vì đó là sở trường của cậu, chỗ nào cô ấy không hiểu cậu có thể giảng giải cho cô ấy.

Sau đó, cuối cùng La Trì cũng phải thừa nhận thật ra Lục Bắc Thần chẳng hiểu cái quái gì về chuyện tình yêu cả, cậu ta cũng chỉ may mắn có được một khuôn mặt “khuyhnh quốc khuyhnh thành” mà thôi, nếu không với cái kiểu tán gái chán phèo như cậu ta chắc chắn sẽ ế tới già.

Khi Lục Bắc Thần biết sự lựa chọn cuối cùng của anh là phim kinh dị thì lắc đầu ngao ngán: Cá nhân tôi cho rằng kiểu phim này ngay cả Cổ Sơ nhà tôi xem cũng không sợ.

La Trì quả quyết tự động xóa sổ mọi ý kiến của Lục Bắc Thần.

Thật ra phim chiếu cái gì không quan trọng, có phải diễn viên nổi tiếng không cũng là yếu tố phụ. Quan trọng nhất định phải đáng sợ, khủng bố, lúc cần thiết còn phải có máu me, bạo lực. La Trì suy nghĩ rất rõ ràng, dù là kinh dị hay bạo lực, anh cũng sẵn sàng mở rộng vòng tay đón Cổ Tư vào lòng.

Thế nên từ lúc màn chiếu bắt đầu bật ra một tấm card đầy máu, anh đã chờ đợi, thậm chí ở trong lòng còn tập đi tập lại sẽ phải an ủi cô như thế nào. Một bộ phim kinh dị của Trung Quốc, dĩ nhiên sẽ không thể rời khỏi cái quy phạm bày ra đủ các thể loại huyền bí cuối cùng quy hết là do hành vi của con người. La Trì rất ít khi xem phim kinh dị, nghiêm túc mà nói, anh có rất ít thời gian để xem phim, thế nên khi một vòm ngực trắng toát và bộ bikini rực rỡ sắc màu xuất hiện trên màn chiếu, La Trì đã ngẩn ra.

Phim kinh dị cơ mà? Sao lại thành phim thiếu nữ khoe nội y thế này?

Cổ Tư nhàn nhã ngồi gặm bông ngô, cực kỳ thích thú nhìn mấy cô gái với khuôn mặt phẫu thuật thẩm mỹ tới méo xệch, mặc bikini, hết ầm hết ỹ rồi quay đầu nói với La Trì, “Cảnh sát La, sở thích của anh cũng độc đáo thật đấy”.

La Trì cảm thấy danh tiếng anh hùng cả một đời của mình đều bị hủy vì bộ phim kinh dị đến cả tên anh còn chưa nhớ được này rồi, nghe Cổ Tư nói vậy anh thực sự ngượng. Đúng là cũng có những cảnh chiếu giật mình, người trong rạp không đông, phía sau có một cô gái hét lên, sau đó nghe thấy một tiếng an ủi: Đừng sợ, đừng sợ.

Khỏi cần quay đầu lại nhìn ngó, La Trì cũng biết đó nhất định là một đôi đang yêu, anh chàng kia có cùng một suy nghĩ với anh, điểm khác biệt rõ ràng là cậu ta may mắn hơn anh vì đã hoàn thành được tâm nguyện của mình.

Phía anh đã trở thành hy vọng hão huyền. Cổ Tư lúc thì ăn bông lúc thì uống nước ngọt, ăn uống ngon lành lắm mặc cho màn hình máu me đầm đìa. Cuối cùng cô nói một câu, “Tình tiết này chắc được biên kịch nghĩ ra khi ngồi trong toilet lúc còn chưa tỉnh ngủ phải không?”.

La Trì suýt nữa thì nôn ra máu.

Bộ phim đã chiếu được một nửa mà Cổ Tư vẫn không hề có dấu hiệu sợ hãi, dáng vẻ của cô như đang ngồi coi phim hài vậy. La Trì cũng có chút nhấp nhồm, bắt đầu hối hận ban đầu mình không nên có một quyết định không màng tới hậu quả như thế này.

Có lẽ anh nên nghe theo Lục Bắc Thần. Trông thế này, nếu đổi thành một bộ phim tội phạm, hóa ra lại là cách an toàn nhất. Chưa biết chừng Cổ Tư sẽ tò mò, sẽ có chỗ nào đó coi không hiểu, vậy thì chỉ ít anh có thể giữ vững hình tượng anh hùng ở trước mặt cô.

Bây giờ...

La Trì hối hận tới xanh ruột luôn rồi.

Anh đánh mắt nhìn Cổ Tư, nghĩ bụng có nên giả vờ sợ hãi rồi chui vào lòng cô hay không. Suy nghĩ này vừa lóe lên đã thấy Cổ Tư dựa về phía này. La Trì hạnh phúc ngập tràn gương mặt, tưởng là cô sợ, đang định giơ tay ra ôm cô thì thấy Cổ Tư nói một câu với vẻ mặt khinh bỉ, “Anh trông cái đôi trước mặt kia. Đàn ông gì mà dựa vào lòng phụ nữ, quá hèn, cái bộ phim này mà cũng dọa được anh ta sợ đến thế kia”.

Cô đã triệt để dập tắt ngọn lửa bé nhỏ duy nhất nhen nhóm trong lòng La Trì.

Sau khi bộ phim kết thúc, Cổ Tư vươn vai rồi nói, “La Trì, anh nghĩ gì mà chọn cái bộ phim chán quá vậy, nhạt nhẽo chết đi được”.

La Trì cũng thật sự muốn bóp chết chính mình.

“Này, anh không định mời em đi ăn cơm sao?” Cổ Tư bỗng nhiên hỏi.

La Trì sững người.

“Ăn bồng ngô sao no được.” Cố Tư nhìn anh với vẻ kỳ lạ, “Lẽ nào anh keo kiệt vậy? Dù sao cũng là cậu chủ, không nỡ bỏ tiền?”.

Anh cứ vô tình đón đường hạnh phúc như thế, nét mặt kích động, “Ăn cơm, dĩ nhiên phải mời em ăn cơm rồi!”.

Cố Tư giơ chiếc túi trong tay lên, “Ăn gì đây?”.

La Trì cũng tự nhiên đón lấy, xách túi cho cô, “Em muốn ăn gì chúng ta đi ăn cái đó”.

Cố Tư mím môi, “Ăn món đắt nhất”.

“Được được được.” La Trì phấn khích như một cậu nhóc.

Điệu bộ này của anh khiến Cố Tư buồn cười. Cô nói: “Trông cái vẻ ngốc nghếch của anh kia!”.

...

Lục Bắc Thần vừa đi, cô đã nhưng nhớ rồi.

Từ phòng bệnh đi ra, cô không có việc gì, cứ chốc chốc lại xoay chiếc nhẫn trên ngón áp út. Chắc là bây giờ anh tới Bắc Kinh rồi, liệu có được sắp ổn thỏa không, Ngữ Cảnh có biết chăm sóc anh không...

Đang mải nghĩ thì di động vang lên. Cô rút ra xem, là Lục Bắc Thần gọi tới.

Cô nhận máy, đầu kia vang lên chất giọng trầm ấm, “Anh tới nơi rồi”.

“Ừm.” Cô dịu dàng đáp.

“Bữa tối đừng có ăn tạm bợ, ăn đầy đủ vào, tối mai là anh về rồi.” Anh dặn dò.

“Em biết rồi.” Cố Sơ cảm thấy ngọt ngào tận đáy lòng.

Bên kia anh còn bận, nói được mấy câu đã phải cúp máy. Mặc dù chỉ được như vậy nhưng Cố Sơ vẫn rất mãn nguyện. Có ý tá đi ngang qua thấy cô tủm tỉm cười bèn trêu chọc, “Bác sỹ Cố, điện thoại của bạn trai phải không?”.

Một câu nói bồng khiến Cố Sơ đỏ bừng mặt.

Buổi chiều khá đông bệnh nhân, Tiêu Tiểu Tiêu ăn cơm trưa xong, ngồi rìt ở phòng khám, chưa đứng lên được lần nào. Hôm nay Cố Sơ theo học cậu ấy, cũng bận đến nỗi không uống được ngụm nước nào. Gần tới giờ tan ca, họ mới được thở phào một chút, cô vội vàng đi vào phòng rửa tay.

Khi quay trở về thì đã có bệnh nhân đến khám, ngồi quay lưng về phía cửa. Nét mặt của Tiêu Tiểu Tiêu trông có chút thiếu tự nhiên, thấy Cố Sơ quay về, cậu ấy bèn nháy mắt với cô.

Cố Sơ chưa hiểu ý của Tiêu Tiểu Tiêu, chỉ thấy bóng người đó hơi quen, đang mải nghĩ thì người kia đã đứng dậy, quay đầu lại nhìn thẳng về phía Cố Sơ.

Vừa nhìn, Cố Sơ đã sững người.

Sao lại là... Lâm Gia Duyệt?

...

Giờ này, người ngồi café trong bệnh viện không nhiều, chỉ muện chút nữa thôi có lẽ đông nghịt.

“Thật không ngờ chúng ta còn có cơ hội ngồi cùng nhau uống cốc café.” Lâm Gia Duyệt tao nhã buộc tóc lên. Tóc cô ta đã dài ra, cứ nhìn cô ta, Cố Sơ lại nhớ tới một năm trước khi cô ta nói với cô bằng vẻ mặt hạnh phúc: Bắc Thần rất thích tôi để tóc như vậy.

Cố Sơ thu ánh mắt lại, nhìn xuống dưới, nhẹ nhàng khuấy chiếc thìa nhỏ xinh xắn trong cốc, “Tôi nghĩ lần này cô tới cũng chẳng phải chỉ để uống café thôi đâu.” Giống như lúc ở Hạ Môn, cô ta đã nói với cô rất nhiều điều. Cô là con gái, nghe rất rõ ràng, cũng hiểu muốn Lâm Gia Duyệt từ bỏ Lục Bắc Thần khó khăn nhường nào.

Vô vàn chuyện về sau cũng đã chứng thực cho nỗi lo của cô. Lục Bắc Thần hôn mê bất tỉnh, bị đưa về Mỹ, cô biết khoảng thời gian đó Lâm Gia Duyệt ắt sẽ túc trực bên cạnh anh. Lục Bắc Thần là một người đàn ông khiến phụ nữ muốn sở hữu làm của riêng mình, ngay cả cô cũng nghĩ như vậy, huống hồ là một người đã một lòng muốn lấy anh như Lâm Gia Duyệt?

Cô vẫn phải cảm ơn Lâm Gia Duyệt đã giữ vững cốt cách của một cô chủ quyền quý, không phải lúc nào cũng bám riết lấy bọn họ. Tuy thế mỗi lần cô ta xuất hiện đều khiến Cố Sơ bất an.

Cô không sợ Lục Bắc Thần thay lòng đổi dạ, cô hiểu tâm ý của anh. Cái cô sợ là Lâm Gia Duyệt lợi dụng sức mạnh của nhà họ Lục để ép Lục Bắc Thần. Rõ ràng mối quan hệ giữa họ không đơn giản.

Cô uống một ngụm café, đắng chát.

Cố Sơ lại bổ sung thêm một câu: “Đương nhiên, tôi cũng không tin là cô bị bệnh thật”.

Từ đầu tới cuối, Lâm Gia Duyệt vẫn tỏ ra nhẹ nhàng lịch thiệp, ngay cả nụ cười nơi khóe môi cũng vừa vặn. Cô ta thở dài: “Cố Sơ, nếu không làm vậy, tôi nghĩ hôm nay tôi rất khó gặp được cô”.

“Cô muốn tìm tôi có rất nhiều cách, không cần chiếm chỗ của một bệnh nhân. Một thiên kim tiểu thư như cô chắc không biết, ngoài kia có rất nhiều người muốn được xếp số còn chưa đến lượt.” Cố Sơ nhìn về phía cô ta, trong đôi mắt ẩn chứa chút giận dữ.

Hôm nay cô đi theo Tiểu Tiểu khám bệnh, Tiểu Tiểu sẽ không nói gì. Nhưng nếu là các bác sỹ khác, họ sẽ nghĩ sao?

Lâm Gia Duyệt nhận ra cô không vui, vẫn mỉm cười, thanh tao như một bức tranh thủy mặc, không thể diễn tả hết sự thanh thoát phong tình, “Thành thật xin lỗi. Thật ra tôi có số của cô, có điều Bắc Thần không thích tôi quấy rầy cô. Anh ấy đã xóa của cô đi, thế nên tôi chỉ còn cách này để tìm cô thôi”.

Cố Sơ ngẩn người.

“Phải, Bắc Thần rất dễ tâm tới suy nghĩ của cô.” Lâm Gia Duyệt cười khẽ, “Anh ấy sợ tôi sẽ mang rắc rối tới cho cô”.

Nghe được câu này, trong lòng dù có chút cảm động vẫn Cố Sơ vẫn đề phòng. Lục Bắc Thần đã từng cảnh cáo cô ta mà cô ta vẫn bất chấp việc anh có thể giận dữ để tới tìm cô, chứng tỏ cô ta có đủ điều kiện để đứng vững trong vẩn cờ này.

“Cô tìm tôi có việc gì?” Cô hỏi thẳng. Thực tế là cô vốn không muốn lãng phí quá nhiều thời gian với Lâm Gia Duyệt.

Lâm Gia Duyệt bưng cốc café lên, nhẹ nhàng nói: “Thật ra không phải tôi muốn tìm cô, tôi chỉ chuyển lời thôi”.

Cố Sơ không hiểu: “Là ai?”.

“Cô đi gặp chẳng phải là biết ngay sao?” Lâm Gia Duyệt uống thêm một ngụm café rồi đặt chiếc tách xuống, rút ra một chiếc tấm thiệp màu đen từ trong túi xách tinh xảo, bên trên là logo in vàng. Cô ta đẩy nó tới trước mặt Cố Sơ, bổ sung một câu, “Tám giờ tối nay, tới phòng 1908, địa chỉ... bên trên”.

Cố Sơ cầm lấy, là danh thiếp của khách sạn.

“Tôi sẽ không tới đâu.” Cố Sơ không cần suy nghĩ, đối phương là ai cô cũng không biết, lỡ như là kẻ lòng dạ thâm độc thì sao?

Hoặc giống như trên phim, cô lao nhầm vào căn phòng của một người đàn ông, rồi Lâm Gia Duyệt lại gỡ thủ đoạn gì đó gọi Lục Bắc Thần quay về, lúc ấy cô có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không rửa sạch tội.

Có lẽ Lâm Gia Duyệt đã nhìn thấu nỗi lo lắng của cô, mỉm cười, “Yên tâm đi, người hẹn cô là một quý bà sang trọng, bà ấy sẽ không làm gì cô đâu. Với lại, nếu cô có gặp chuyện gì nguy hiểm, tôi cũng chẳng thể thoát tội, bạn tốt của cô và những người ở trong quán café này đều có thể làm chứng việc tôi từng tới tìm cô”.

Cố Sơ biết nguyên nhân vì sao mình rất không thích Lâm Gia Duyệt, không chỉ đơn thuần vì họ cùng thích một người đàn ông, càng vì cô ta không những xinh đẹp có khí chất, đầu óc còn thông minh.

Giống như việc mọi suy nghĩ của cô đều bị cô ta nhìn thấu, Cố Sơ nhất thời cảm thấy khó chịu.

“Cô tới tìm tôi chỉ để chuyển lời?”

Khi Lâm Gia Duyệt nhìn về phía cô, ánh mắt chột lóe qua ngón áp út, đáy mắt có vài phần cô đơn nhưng cũng nhanh chóng tắt lịm, “Không thể không thừa nhận, tôi rất ghen tỵ với cô”.

Cố Sơ không che giấu chiếc nhẫn của mình, thoải mái đón nhận ánh mắt của Lâm Gia Duyệt. Cô nói, “Thật ra cô cũng hiểu tình cảm không thể miễn cưỡng”.

Lâm Gia Duyệt nhìn lên mặt cô, nụ cười tươi tắn, “Sức mạnh của tình yêu quả nhiên không thể xem thường. Mới chỉ năm ngoái thôi, tôi còn nhớ cô vì kẻ sinh nhai phải đứng bên lề đường nhẫn nhịn nuốt mọi ảm ức. Thế mà chỉ mới một năm ngắn ngủi, thoát cái cô đã biến thành một bác sỹ ngoại khoa thần kinh đầu đội hào quang, được vào thực tập ở bệnh viện giỏi nhất Thượng Hải. Cố Sơ, há chẳng phải cô đang lợi dụng tình yêu của Lục Bắc Thần để đạt được lý tưởng của mình?”

“Tôi không lợi dụng anh ấy!” Cô phần nộ phần bác.

“Không ư?” Lâm Gia Duyệt cười nhạt, “Cô không còn là một cô bé ngây thơ nữa, sau khi đã nếm trải đủ mọi thăng trầm, cô nên hiểu ai cũng có thể có ước mơ nhưng không phải ai cũng có thể biến ước mơ thành hiện thực. Từ một nhân viên không bằng không cấp tới một cô bán hàng ngoài lề đường rồi tới một bác sỹ ngoại khoa tài năng, Cố Sơ, giữa những chặng đường này há chỉ có một bước chân? Có những ước mơ chỉ mãi là ước mơ, tôi nghĩ, khi chưa gặp Lục Bắc Thần, cô cũng vậy phải không?”

Cố Sơ vô thức cuộn chặt tay lại. Cô rất muốn tranh cãi, rất muốn nói tất cả là sự cố gắng của bản thân mình, nhưng những lời ấy xoay tròn trong cổ họng không sao bật ra được. Thật ra Lâm Gia Duyệt nói đúng, bất luận thế nào cũng là Lục Bắc Thần cho cô một cơ hội, nếu không có anh, cô đã chẳng được như ngày hôm nay.

Nhân tài đại học A đúng là người được các bệnh viện lớn tìm kiếm, nhưng dù sao anh cũng đã nghỉ học bao nhiêu năm, việc này đã ảnh hưởng tới chuyện vào nghề. Nếu không có Lục Bắc Thần, thành tích khi vào học lại của cô sao có thể xuất sắc? Bệnh viện này nhân tài chen chúc, là nơi vô vàn các bác sỹ và sinh viên muốn chen chân. Nếu không có Lục Bắc Thần dùng quan hệ, sao cô có thể vào được?

Bản thân cô có năng lực, ở bệnh viện bao lâu nay cũng được cấp trên khen thưởng, ở lại là chuyện chắc chắn, một mặt là kết quả của sự tích cực và cố gắng, mặt kia há chẳng phải chính anh đã làm đá rã đường cho cô?

“Không có ý gì khác, tôi cũng đã nghe nói thành tích của cô ở bệnh viện. Cô tự có khả năng của mình, thế nên mới tiến bộ nhanh vậy.” Lâm Gia Duyệt nhấp café, “Tôi chỉ muốn nói rằng lúc cần thiết chúng ta cần phải đối mặt với hiện thực”.

...

Sau khi Lâm Gia Duyệt đi khỏi, những lời cô ta nói vẫn còn văng vẳng trong đầu Cố Sơ. Tầm danh thiếp khách sạn ở trong túi bị cô vầy vò, ngón tay thấm dẫm mùi hương, là mùi nước hoa trên người Lâm Gia Duyệt. Người phụ nữ này, cho dù đã trở thành thân phận kẻ tình địch thất bại mà vẫn tỏ ra ung dung. Đây chính là việc khiến Cố Sơ căm ghét, đồng thời cũng khâm phục.

Gần tới lúc tan ca, Cố Khải Mân mở cuộc họp khoa. Tiêu Tiểu Tiêu ngồi kế bên cạnh Cố Sơ, huých vào người cô, thì thầm, “Cô ta chính là bạn gái cũ của giáo sư Lục đấy à? Tìm cậu có việc gì đấy?”

Dường như rất nhiều người cho rằng cô đã cướp Lục Bắc Thần từ tay một người phụ nữ khác, dù là Tiêu Tiểu Tiêu hoặc là La Trì, chưa biết chừng ba vị ở phòng thực nghiệm cũng nghĩ vậy. Cố Sơ không còn sức tưởng tượng lại từ đầu một lần nữa với Tiêu Tiểu câu chuyện hoang đường năm xưa của Lục Bắc Thần và Lục Bắc Thần, chỉ đáp có lẽ một câu, “Chưa bao giờ có chỗ cho Lâm Gia Duyệt, tớ là người cũ, cũng là người mới”.

Nói tới đây lại sợ Tiểu Tiểu hỏi nguyên nhân, cô nói thẳng, “Người năm xưa ở trường đại học chính là Lục Bắc Thần”.

Khoảng thời gian này công việc rất bận, cộng thêm Tiểu Tiểu hay xin nghỉ nên cô chưa kịp kể với cậu ấy. Nhưng nhân lúc này kể ngắn gọn lại cũng được, hóa phức tạp thành đơn giản, có điều sẽ khiến cậu ấy kinh ngạc một chút mà thôi.

Phản ứng của Tiểu Tiểu không chỉ là ngạc nhiên một chút, phải là sửng sốt rồi nhìn cô, “Lục Bắc Thần thời đại học chính là Lục Bắc Thần bây giờ?”.

“Đúng vậy.” Cô chống cằm lên bàn. Bên kia, Cố Khải Mân vẫn đang huyền thuyên, giống như đang truyền đạt tinh thần y đức của bệnh viện.

Tiểu Tiểu chống tay lên má, hỏi nhỏ, “Không phải sinh đôi sao?”.

“Là sinh đôi, có điều người yêu tớ là Lục Bắc Thần.”

Nghe xong, Tiểu Tiểu ngỡ ngàng, còn định hỏi tiếp thì Cố Sơ đã lập tức chặn miệng cậu ấy lại, “Cậu yên tâm, Lục Bắc Thần lợi dụng không mạo danh để làm gì tớ, tớ thề”.

“Cậu còn thề hả? Có tin được không? Lục Bắc Thần ngày nào cũng lượn lơ trước mặt cậu mà cậu cũng có nhận ra đó là người yêu thời đại học đâu.” Tiểu Tiểu khinh bỉ.

Cố Sơ quay mặt lại, cười tươi như hoa, “Năm xưa cậu cũng đâu ít lần tiếp xúc với Lục Bắc Thần, cậu nhận ra à?”.

Câu nói ấy khiến Tiểu Tiểu á khẩu, lát sau mới lẩm bẩm, “Bây giờ đích thực anh ấy khác nhiều so với ngày xưa. Năm năm rồi, Thượng Hải cũng còn thay da đổi thịt, huống chi là con người? Hơn nữa, tớ cũng không tiếp xúc nhiều”.

Cố Sơ hít sâu một hơi rồi nhẹ nhàng thở hắt ra. Phải, so với ngày xưa, anh đúng là thay đổi rất lớn.

“Cậu vẫn chưa kể người phụ nữ đó tìm cậu làm gì.” Tiểu Tiểu trở lại chủ đề cũ.

“Cũng không có gì, trò chuyện vu vơ thôi.”

Tiểu Tiểu nhướn mày nhìn cô, rõ ràng là không tin.

...

Màn đêm buông xuống, Thượng Hải vẫn chẳng nghỉ ngơi. Các chàng trai cô gái như những hồn ma, mặc sức buông thả thanh xuân và sức trẻ. Ánh đèn làm lu mờ ánh trăng, khiến thành phố thêm quá nhiều mùi vị mờ ám.

Cố Sơ tìm đến khách sạn theo địa chỉ trên danh thiếp. Nó kiêu ngạo nằm ở một vị trí đắc địa, gần như đối diện Tháp truyền hình phương Đông. Các nhân viên chuyên nghiệp dẫn cô tới quầy lễ tân, Cố Sơ để lại thông tin, nhân viên lễ tân gọi điện thoại xác nhận rồi lịch sự đáp, “Chị có thể lên rồi”.

Chẳng hiểu sao bỗng căng thẳng, Cố Sơ buột miệng hỏi: “Người trong phòng là nữ giới sao?”.

Cô nhân viên ngần ra rồi trả lại: “Dạ vâng”, cũng đồng thời nhìn cô bằng ánh mắt hoài nghi.

Cô tăng lờ ánh mắt của cô ta, có chút yên tâm, ngay sau đó một câu hỏi nghi vấn lại bật ra: Ai là người muốn gặp cô?

427. Q.8 - Chương 428: Nhẫn Của Cô Rất Đẹp

Cảnh đêm ngoài cửa sổ lấp lánh đến nỗi khiến lòng người rạo rực. Cố Sơ chọn một chiếc thang máy trong suốt. Dọc đường đi lên, từng khung cảnh của bến Thượng Hải càng lúc càng rõ nét, khắc sâu trong đôi mắt. Từ nhỏ cô đã hiểu, mặc dù mẹ tự nhiên ban phát cho con người mọi thứ bình đẳng, nhưng không thể không thừa nhận có những thứ cần trả giá mới có thể sở hữu. Giống như khi cô còn rất nhỏ, muốn đi xem gấu trúc con, bố cô không nói không rằng, đưa cô bay thẳng tới Thành Đô, đưa cho cô một khoản tiền, để cô được chơi với chúng trọn một tuần; rồi lại giống như khi cô muốn ăn món Cua để vương tươi ngon nhất, cô sẽ

cùng mẹ tới thẳng vùng biển Alaska của Mỹ, tận mắt quan sát các ngư dân, trải nghiệm nỗi vất vả của họ khi phải lênh đèn trên biển những ngày giá lạnh; hoặc cũng giống như bây giờ, Thượng Hải với một cảnh đêm biết bao huy hoàng, nhưng phải được đứng trên cao mới có thể thưởng thức trọn vẹn cái đẹp của nó.

Cho dù Cố Sơ có không muốn thừa nhận cũng bắt buộc phải nhìn rõ một sự thật, trước khi muốn sở hữu, bạn phải có đầy đủ khả năng để sở hữu.

Thang máy đi thẳng lên cao, không cần nhân viên phục vụ giới thiệu thêm, Cố Sơ cũng rõ, xét về cao độ hay góc độ tầng này cũng là góc độ ngắm cảnh tuyệt nhất, phòng tổng thống ắt nằm ở đây.

Lớp thảm trải sàn cao cấp hút hết mọi tiếng bước chân, cửa sổ bằng thủy tinh công nghiệp tối màu ngăn cách nơi đây với mọi ồn ã bên ngoài. Phía trước là bóng nhân viên phục vụ dẫn đường, không quá xa, không quá gần, một khoảng cách vừa đủ để cô điều chỉnh.

Tới trước cửa phòng, nhân viên nhẹ nhàng cúi người, rời đi.

Cô đứng trước cửa, vừa tò mò vừa căng thẳng, trái tim cứ dội từng tiếng, từng tiếng vào lồng ngực, nhắc nhở cô cuộc gặp này không đơn giản. Cô hít sâu một hơi rồi ấn chuông cửa.

Không bao lâu sau, cánh cửa từ từ mở ra.

Ánh đèn trong phòng màu vàng ấm áp, soi rõ gương mặt người phụ nữ. Cố Sơ nhìn thấy rất rõ, tim lỡ một nhịp, rồi buột miệng: “Bác sỹ Tần... Bác Lục!”.

Tần Tô mỉm cười, “Mau vào đi”.

Cố Sơ hoang mang bắt an...

...

Bắc Kinh.

Khi Lục Bắc Thần tới nhà hàng, đối phương còn chưa tới. Anh lệnh cho nhà hàng chuẩn bị trước một chai rượu vang, trong lúc đó anh lấy tạm một cuốn tạp chí, vừa đọc vừa đợi.

Anh ngồi cạnh cửa sổ, mặt nghiêng là khung cửa sát sàn, bên ngoài là hình ảnh đèn đường xen lẫn dãy đèn xe đỗ chót cực kỳ hoành tráng trên con đường Bắc Tam Hoàn.

Khi Tổ Diệp tới nhà hàng thì vừa hay nhìn thấy cảnh này.

Trời tối đen như mực, ánh đèn lấp lánh như ánh sao, nổ tung ngàn vạn vòng sáng xuống ô cửa sổ. Người đàn ông đó ngồi một mình, hơi cúi mặt xuống, yên lặng đọc tạp chí. Mặc dù trong nhà hàng vẫn còn những người khác nhưng duy chỉ có anh ta là cực kỳ bắt mắt, cho dù ngồi một góc bên cạnh cửa sổ.

Cô không ngờ có một ngày lại nhận được điện thoại của người đàn ông này. Đối với cô, anh ta như một nhân vật trong truyền thuyết, trước đây Niên Bách Ngạn cũng từng nhắc đến anh ta, nhưng vô vàn những câu chuyện về anh ta lọt vào tai cô đều là truyền kỳ.

Cô từng tiếp xúc gián tiếp với anh ta hai lần, một lần trong buổi đấu giá ở Nội Mông, trợ lý của anh ta vung tiền như rác, lần nữa trong hôn lễ của cô, anh ta không tới nhưng quà lại rất quý giá.

Từ lâu cô đã nghe danh tiếng của người này, chỉ khổ nỗi anh ta như thần long thấy đầu không thấy đuôi, không ngờ hôm nay lại tự nhiên kết giao. Ngay cả giọng nói của anh ta trong điện thoại nghe cũng giống như một người bạn quen biết đã lâu. Anh ta nói: “Bác sỹ Tổ, nếu tiện thì tôi cần gặp cô một buổi”.

Tổ Diệp cũng là người thông minh, cộng thêm việc tin tức của Lục Bắc Thần tại Trung Quốc lan truyền rất nhanh, dĩ nhiên cô biết anh ta bất thành linh tới tìm mình tuyệt đối không phải để ôn lại chuyện cũ. Làm nghề tư vấn tâm lý sao lại không hiểu mấy người này?

Có điều, một nhân vật cấp quốc bảo thế này tìm tới cửa, cô cũng mừng thầm một phen.

Cái dáng cúi đầu đọc báo đó đủ để thu hút mọi sự chú ý, chỉ riêng những đường nét của một bên gò má đã quá tuần tú, phi phàm.

Cô bước lên, khẽ nói: “Giáo sư Lục?”.

Lục Bắc Thần ngẩng đầu, thấy Tổ Diệp đã tới bèn mỉm cười, đặt tạp chí qua một bên, đứng dậy, lịch sự chào, “Là tôi đây, mời ngồi”.

Tổ Diệp ngồi xuống đối diện anh ta, ở khoảng cách gần thế này cô càng cảm thán về một dung mạo hơn người, chẳng trách mấy cô gái trên mạng vẫn hay si mê điên dại, ngay cả một người không thiếu giai đẹp như cô cũng không kìm được lòng mình, muốn nhìn thêm mấy cái.

Có lẽ vì ánh mắt của cô quá bạo dạn, Lục Bắc Thần phát giác ra, hỏi với vẻ không hiểu, “Mặt tôi dính gì sao?”.

“Chưa ai nói rằng anh rất đẹp trai à?” Tổ Diệp thoải mái thừa nhận, “Ai cũng có lòng ngưỡng mộ cái đẹp, anh có diện mạo tiêu chuẩn cao, tôi nhìn đến mức hiếu kỳ cũng là chuyện bình thường”.

Từ Niên Bách Ngạn, Lục Bắc Thần đã sớm biết về cách nói chuyện không nề nang của Tổ Diệp. Anh chỉ cười khẽ, “Hiếu kỳ?”.

“Phải, hiếu kỳ tại sao anh lại đẹp trai như vậy.” Tổ Diệp cười.

Lục Bắc Thần khó xử, đẹp trai là điều anh có thể quyết định sao?

“Nhưng mà...” Tổ Diệp chuyển chủ đề đột ngột.

Lục Bắc Thần ngược lên, hơi nhướn mày.

Tổ Diệp chỉ tay vào bộ quần áo của anh, như đùa như thật, “Nếu đã chuyện cậ nhờ, dù sao anh cũng nên ăn vận nghiêm chỉnh? Tôi ấy à, mặc dù không nổi tiếng như giáo sư Lục đây nhưng chỉ ít cũng là một bác sỹ tâm lý. Tôi tin là cuộc nói chuyện tiếp theo đây của chúng ta là về chuyện công, có phải giáo sư Lục hơi tùy tiện quá không?”.

Người đàn ông ngồi đối diện cô đang vận một chiếc áo phông đơn giản cộng thêm một chiếc quần thoải mái, khi quay lại thấy mọi người trong nhà hàng đều chĩa chu đạo mạo còn anh ta lại tùy hứng, cô bỗng hơi nghi hoặc, người này vào đây bằng cách nào?

Cô từng đọc bài báo viết về anh ta, trên trang bìa cũng áo vest quần Âu là lượt, khí thế bức người. Cô cứ ngỡ tới nay gặp gỡ anh ta cũng chuyên nghiệp, tinh anh như vậy, nào ngờ trông như anh trai nhà hàng xóm.

Lục Bắc Thần vẫn chỉ cười mỉm này giờ, kiên nhẫn đợi cô nói hết câu. Từ nhỏ Tổ Diệp đã lớn lên tại Bắc Kinh, ngữ khí ăn nói cũng toát ra cái hào sảng của cá tính con gái phương Bắc, nói chuyện bằng giọng địa phương, từ nào cũng mang âm uốn lưỡi. Anh bất chợt nhớ tới Cố Sơ, cô nhóc Thượng Hải ấy một lòng muốn học tiếng Bắc Kinh, những âm uốn lưỡi vụng về lọt vào tai anh lại trở thành những âm sắc đẹp nhất.

Anh bỗng cười từ lúc nào.

Tổ Diệp hiểu lầm, hỏi: “Tôi nói buồn cười lắm sao?”.

Lục Bắc Thần giải thích, “Xin lỗi vì đã ăn mặc kiểu này”.

“Xem ra anh có nỗi khổ riêng.” Tổ Diệp cười khẽ.

Người phục vụ lần lượt bê những món Lục Bắc Thần đã gọi sẵn lên, cũng đầy rượi vang tới. Lục Bắc Thần ra hiệu cho người đó rời đi. Anh nói: “Cô nhóc nhà tôi biết tôi tới Bắc Kinh gặp một cô gái thế nên đã ra lệnh cấm tôi ăn mặc nghiêm chỉnh”.

Tổ Diệp thính tai, chú ý ngay vào mấy chữ “cô nhóc nhà tôi” cùng ánh mắt dịu dàng của anh ta khi nói câu này, lập tức hiểu ra, “Những người đàn ông quá hút ồng dụ bướm quả thực khiến người ta không yên tâm”.

Lục Bắc Thần cũng chỉ cười, không giải thích bất kỳ điều gì.

“Vụ án khiến giáo sư Lục phải nhờ cứu viện bên ngoài, xem ra không đơn giản.” Tổ Diệp quay về chuyện chính.

“Vụ án này đúng là có dính líu tới một lĩnh vực không phải sở trường của tôi.”

“Từ trước tới giờ, pháp y vẫn không liên quan tới tâm lý.”

“Thành kiến mà thôi.”

“Nhưng tôi có thể thông cảm.” Tổ Diệp nói tiếp, “Chỉ là tín ngưỡng khác biệt, duy vật hoặc duy tâm mà thôi”.

“Trên thực tế, tôi tôn trọng mỗi một cách thức giải thích bí mật.” Nói rồi, Lục Bắc Thần định rót cho cô một ly rượu vang.

Nhưng Tổ Diệp từ chối, “Tôi không uống rượu, cảm ơn”.

Lục Bắc Thần không cưỡng ép, cũng không hỏi nguyên do, gọi phục vụ tới thêm một cốc nước hoa quả rồi tự rót rượu vang cho mình, “Nghe Bách Ngạn kể tử lượng của cô không tồi”.

Ánh mắt Tổ Diệp tối đi một chút rồi cô mỉm cười ngay, “Bây giờ tôi cai rượu rồi”.

Lục Bắc Thần không nói nhiều chuyện liên quan tới Niên Bách Ngạn, tiếp tục quay về vụ án. Anh kể lại quá trình xảy ra vụ án, Tổ Diệp cũng không lãng phí quá nhiều thời gian vào chuyện tình cảm nam nữ mà nhanh chóng tập trung.

Rất nhiều lúc là như vậy, có những người vừa gặp đã như thân thiết, lại có những người dù quen biết nhiều năm vẫn như những người xa lạ. Tổ Diệp không chuyên nghiệp bằng Lục Bắc Thần về y học, nhưng nghe anh miêu tả tình huống các nạn nhân liên tiếp tự sát thì cảm thấy nó thuộc phạm trù tâm lý nhiều hơn.

“Trong tâm lý học, đích thực có một hiện tượng gọi là tự sát mang tính lan truyền.” Tổ Diệp khẳng định suy nghĩ của Lục Bắc Thần, nét mặt nghiêm túc, “Án lệ này mặc dù không thường gặp tại Trung Quốc nhưng từng xảy ra ở nước ngoài”.

“Từ góc độ chuyên nghiệp của cô, giải thích hiện tượng này như thế nào?” Lục Bắc Thần hỏi.

“Tiềm thức ảnh hưởng tới sự bất chước.” Tổ Diệp đáp ngay, “Chúng ta thường cho rằng tâm lý của con người chịu sự ảnh hưởng của những người xung quanh. Thực tế còn vượt xa hơn nữa. Nhiều lúc, qua báo đài, tạp chí, đều có thể hình thành môi trường dẫn dắt hình thành tiềm thức. Bốn nạn nhân mà anh kể, tôi tin rằng ở một mức độ nhất định đều nhận được ám thị trong tiềm thức, từ đó dẫn tới hành vi tự sát. Đương nhiên, họ có thể hoàn toàn không nghĩ rằng đây là một kiểu kết thúc”.

Lục Bắc Thần trầm tư suy nghĩ.

“Tôi tin rằng cả bốn nạn nhân này khi còn sống đều có một tình trạng tâm lý tồi tệ. Thường thì những loại người này dễ bị ảnh hưởng về mặt tâm lý nhất. Anh kể rằng khi chết biểu cảm của họ rất quái dị, tôi nghĩ, có thể vì ảo giác mà tiềm thức do bị dẫn dắt kích phát ra khiến biểu cảm của họ trở nên như vậy. Trung khu thần kinh thị giác bị tổn thương có thể là do thuốc, cũng có thể do hưng khí, tóm lại tôi phán đoán sơ bộ là phải bị tổn thương về mặt tâm lý trước rồi mới xảy ra biến đổi mang tính chất bệnh lý, chứ không phải ngược lại.”

“Chúng tôi rất cần sự giúp đỡ của cô trong vụ án này.” Lục Bắc Thần chân thành nói.

Nhưng trông Tổ Diệp có chút khó xử.

“Có gì cô cứ nói thẳng.” Anh nhìn ra được sự mâu thuẫn trong nội tâm cô.

Tổ Diệp trầm mặc một lúc rồi nói: “Trước mắt tôi không thể rời khỏi Bắc Kinh”.

“Yên tâm, chúng tôi chỉ cần sự đóng góp ý kiến của cô, các tài liệu cần thiết phía cảnh sát Thượng Hải sẽ chuyển fax cho cô.” Lục Bắc Thần đánh tan sự lẩn tránh của cô.

Lúc ấy Tổ Diệp mới dẫn đôi mày, không còn do dự nữa, “Được, tôi sẽ hợp tác với cảnh sát Thượng Hải, hoàn thành vụ án này”.

“Cảm ơn nhiều.”

“Việc tôi nên làm thôi.” Tổ Diệp cười, “Vả lại, đường đường là giáo sư Lục đã lặn lội đường xa đích thân tới tận đây, tôi mà từ chối há chẳng phải đã phụ lòng anh sao?”.

Lục Bắc Thần mỉm môi cười.

Tổ Diệp tinh mắt, thật ra ban nãy khi mới gặp mặt cô đã liếc thấy chiếc nhẫn trên ngón áp út của anh ta, chỉ ngại còn đang thảo luận về vụ án nên không có cơ hội dò hỏi. Bây giờ là thời cơ, cô quả thực cũng tò mò, “Giáo sư Lục kết hôn rồi sao?”.

Cô từng nghe không ít đồn đại về Lục Bắc Thần, nhiều nhất phải kể đến chuyện anh ta không thân mật với phái nữ. Ban đầu cách nghĩ của cô cũng giống đám đông, cảm thấy có thể giới tính của anh ta có vấn đề. Nhưng nửa năm trước lại nghe nói anh ta xảy ra tai nạn vì bảo vệ một cô gái. Cô không nghe ngóng được nhiều, nhưng xuất phát từ sự nhạy bén của phụ nữ, cô biết cô gái kia tuyệt đối không phải một người bình thường đối với anh ta.

Anh ta lại vừa nhắc tới “cô nhóc”, rốt cuộc cô đã tin anh ta là một người đàn ông bình thường.

Có điều vẫn chưa nghe chuyện anh ta kết hôn.

Mặc dù cô không tiếp xúc nhiều với anh ta nhưng vẫn có những người đứng giữa ngành này và ngành kia, kiểu gì cũng phải nghe phong thanh mới phải.

Lục Bắc Thần thấy cô cứ nhìn mãi ngón áp út của mình bèn cười khê, “Cũng sắp rồi”.

Tổ Diệp “ngửi” thấy mùi đám cưới, cười, “Xem ra giáo sư Lục không định tổ chức rầm rộ”.

Ai ngờ Lục Bắc Thần trả lời, “Không, tôi muốn tổ chức cho cô ấy một đám cưới tuyệt vời nhất”.

“Xem ra tôi sắp phải chuẩn bị quà to rồi, chỉ ít thì giá của đôi khuyên tai kia đã khiến tôi không thở nổi.” Tổ Diệp trêu đùa.

Lục Bắc Thần nhấp một ngụm nước, ngữ khí điềm đạm, “Bách Ngạn là bạn của tôi, tặng quà dĩ nhiên không thể qua quýt”.

Tổ Diệp cắn môi, khi ngược lên ánh mắt đã thản nhiên, “Thật ra anh có thành kiến với tôi, đúng không?”.

“Với tư cách là đồng nghiệp sắp hợp tác, tôi hoàn toàn tin tưởng vào sự chuyên nghiệp của cô.” Lục Bắc Thần bình thản, “Với tư cách là một người bạn, tôi có thể nói một câu”.

Tổ Diệp ngược mắt lên nhìn anh.

Lục Bắc Thần từ tốn tiếp lời, “Tôi biết nguyên nhân thực sự khiến Niên Bách Ngạn ngồi tù, tôi đó rốt cuộc ai đã giết người, cho dù tôi không có mặt ở hiện trường cũng có thể tưởng tượng ra”.

Ngón tay Tổ Diệp run lên.

“Mỗi cây mỗi hoa, mỗi nhà mỗi cảnh, tôi không có quyền can thiệp vào bất kỳ quyết định nào của cô hay Niên Bách Ngạn, đây cũng coi như sự tin tưởng cần có giữa những người bạn.”

Tổ Diệp hít sâu, một lúc lâu sau mới nói: “Cảm ơn anh”.

Di động vang lên, là của Tổ Diệp.

Cô bắt máy, đầu kia bô lô ba la nói cả một tràng. Cô vẫn lắng nghe, cuối cùng đáp: “Được, tớ biết rồi”.

Sau khi ngắt máy, cô tự nhiên nói: “Con bé nhà tôi tính đây không nhìn thấy mẹ đang gào ầm lên”.

Lục Bắc Thần nghe xong chột sững người.

Tổ Diệp nói câu này cũng là vô thức, bình thường như mọi ngày nói chuyện con cái với Lâm Yêu Yêu, nhất thời quên rằng người ngồi đối diện không biết sự tình. Thấy vậy cô bỗng tỉnh ra là mình hơi nhiều chuyện bèn hắng giọng, “Thật ngại quá”.

“Cháu hơn một tuổi rồi phải không?” Lục Bắc Thần bình tĩnh trở lại.

Tổ Diệp biết anh ta là người nhanh nhạy bèn gật đầu, không định giấu giếm.

“Hà tất phải làm vậy?” Lục Bắc Thần hỏi một câu với hàm ý sâu xa.

Nhưng Tổ Diệp hiểu, im lặng rất lâu, cô nói: “Anh ấy biết tình hình sức khỏe của tôi, có những chuyện đã xảy ra rồi, anh ấy ở trong đó ngoài tầm tay với, hà tất phải lo lắng thêm?”.

Lục Bắc Thần hỏi khê, “Bây giờ thì sao?”.

Tổ Diệp thở dài, “Vấn nên để anh ấy yên tâm là hơn”.

Lục Bắc Thần trầm mặc.

“Xin anh...” Tổ Diệp nhìn anh, ngập ngừng.

Nhưng Lục Bắc Thần hiểu ngay: “Tôi chỉ can dự vào chuyện của người chết”.

...

Thượng Hải.

Tần Tô đã chuẩn bị một bàn ăn thịnh soạn, ở một nơi cao quý đường này, bữa tối này rõ ràng có dụng ý.

Dọc đường tới đây, Cố Sơ cũng từng nghĩ người hẹn rất có thể là Tần Tô. Cô và Lâm Gia Duyệt không thể gọi là người thân quen, giữa họ cũng chỉ quen chung một Lục Bắc Thần. Lâm Gia Duyệt tới tìm cô thể nào cũng liên quan tới anh, vậy thì người hẹn gặp cô dĩ nhiên cũng vậy.

Nhưng cứ cho là cô đoán được người hẹn cũng đoán không ra mục đích của bà, nhất là sau khi đã biết bà không phải mẹ đẻ của Lục Bắc Thần, Cố Sơ càng không thể suy đoán được tâm tư của Tần Tô với buổi hẹn gặp.

Khi cửa mở, nhìn thấy gương mặt Tần Tô, Cố Sơ đã thầm cảnh cáo bản thân: Chuyện gì phải tới rồi sẽ tới, chỉ không biết ý đồ của bà ta tốt hay xấu mà thôi.

Ấn tượng của Cố Sơ về Tần Tô không tồi, xuất phát từ lần trò chuyện qua loa lần trước, có thể vì bà không ngăn cản cô và Lục Bắc Thần yêu nhau. Nhưng lần này, bà chuẩn bị cả một bữa tối linh đình, lại hẹn ở một nơi đẹp đến vậy, cô ngược lại bỗng thấy lo lắng.

“Nghe Bắc Thần nói cô thích đồ ăn ngon, cũng có yêu cầu rất cao đối với ẩm thực, không biết mấy món tôi chuẩn bị tối nay có làm hài lòng dạ dày của cô không?” Tần Tô đón tiếp cô rất ôn hòa, vẫn như lần trước, chu đáo khéo léo.

Lần này Cố Sơ lại sợ hãi, vội nói: “Bác Lục, cháu không kén ăn đâu.” Thân phận của Tần Tô cao quý nhường nào, có món ẩm thực nào chưa từng nhìn qua? Sao cô dám nhiều chuyện trước mặt bà?

“Đối với một số thứ kén chọn chưa chắc đã xấu. Thường thì những người có yêu cầu cao với chất lượng cuộc sống cũng là người kén chọn, hà khắc.” Tần Tô cười nhẹ nhàng.

Nghe bà nói câu này, Cố Sơ không những không nhẹ nhõm, ngược lại càng căng thẳng và bó buộc.

Tần Tô thấy cô không động đũa, cười nói: “Mau ném thử xem đây có phải mùi vị cô thích không?”.

Cố Sơ khê gật đầu, cầm lấy đũa, gắp một món ở gần nhất. Tần Tô vẫn luôn nhìn cô mỉm cười, hỏi: “Mùi vị thế nào?”.

“Rất ngon ạ.” Cô đáp.

Một khách sạn quy cách thế này, đầu bếp dĩ nhiên cũng là chọn một trong hàng trăm, mùi vị không còn gì để kén chọn. Nghe xong dường như Tần Tô thở phào một hơi, nói: “Cô thích là tốt rồi”.

Cố Sơ càng cảm thấy hoang mang, thiếu tự nhiên. Cô thực sự chịu không nổi, bèn hỏi: “Bác gái, bác tìm cháu... chẳng lẽ chỉ để ném thử món ăn?”.

“Đây đích thực là một trong số các mục đích.” Không ngờ Tần Tô lại trả lời như vậy.

Cố Sơ sững người.

Một trong số các mục đích là ném thức ăn?

Sự yêu thích hay ghét bỏ của cô với món ăn quan trọng lắm sao? Cô cực kỳ khó hiểu.

Tần Tô cười đầm thắm, “Trước đây cái miệng của Bắc Thần không có khó chiều như vậy, nghe nói đều vì cô Cố đây. Thế nên tôi nghĩ chỉ cần món ăn cô cảm thấy ngon chắc chắn nó sẽ thích”.

Bả vai Cố Sơ khẽ run lên.

Phải, suýt nữa cô quên mất thời đại học anh hầu như chẳng có yêu cầu gì về ăn uống, có lúc làm thêm quá mệt chỉ ăn tạm cho qua bữa, kể cả có như nhai sấp nên anh cũng ăn rất ngon lành. Nhưng giờ anh đã thay đổi, sự kén chọn đối với ẩm thực gần như có thể tả bằng hai từ “khắt khe”. Dù có bận bịu, mệt mỏi cỡ nào anh cũng ăn đại cho no như ngày trước. Mức độ tươi ngon, số lượng rồi cách thái của mỗi món ăn anh đều yêu cầu nghiêm ngặt.

Vì chuyện này, Phan An không ít lần ai oán với cô, nói Lục Bắc Thần đâu có giống ăn cơm, ăn một tác phẩm nghệ thuật thì đúng hơn.

“Tôi biết một số chuyện hồi đại học giữa cô Cố và Bắc Thần nhà chúng tôi, hai người có chút mâu thuẫn, cũng có chút hiểu lầm, thế nên nó thay đổi cũng là điều bình thường.” Tần Tô tao nhã nâng ly rượu vang lên, tỏ ý muốn cộng ly với cô.

Cố Sơ cũng nâng ly, hai chiếc ly chạm nhẹ vào nhau, vang lên một âm thanh giòn tan. Cô khẽ nhấp một ngụm, hương rượu nồng nàn tan ra trong khoang miệng, nồng đậm dài lâu. Cô giải thích: “Thưa bác gái, giữa cháu và Bắc Thần bây giờ đã không còn mâu thuẫn và hiểu lầm nữa rồi”.

Rồi cô lại nghĩ bà ấy đã biết chuyện Bắc Thần quay về chưa?

Cô còn chưa kịp hỏi câu này, Tần Tô đã nói tiếp, “Tôi biết, hai đứa đã hòa thuận như xưa rồi, cũng cảm thấy yên lòng vì chuyện này, dù sao thì con người chẳng nên ôm thù hận sống cả đời, chuyện gì đã qua hay để cho nó qua đi, cái gì nên bỏ bớt cuộc vẫn phải bỏ, cô nói có đúng không?”.

“Dạ...” Lòng dạ Cố Sơ rối bời, cứ cảm thấy sau câu nói của Tần Tô còn có ý khác.

“Món ăn của nhà hàng này không tồi, nếu đã được nhận lời khen của cô thì tôi nghĩ, tới lúc đó mời đầu bếp của nhà hàng này nhất định không sai đâu.” Câu nói này Tần Tô tự nói với mình, lại như đang cố tình để cô nghe thấy.

Cố Sơ tò mò hỏi, “Bác cần mời đầu bếp ở đây làm gì ạ?”.

“Dĩ nhiên là để chuẩn bị cho những món ăn trong hôn lễ, tới ngày đó khách khứa chắc là đông lắm, những người có địa vị càng khỏi nói, dĩ nhiên phải chuẩn bị tốt những công việc này mới được.” Tần Tô cầm khăn ăn lau mép, rồi nói tiếp: “Trước mắt Bắc Thần không ở Thượng Hải, khẩu vị của nó giống của cô, dĩ nhiên tôi phải hỏi cô rồi”.

Đám cưới...

Trái tim Cố Sơ đột nhiên đập dữ dội. Cô vô thức sờ lên chiếc nhẫn. Lẽ nào Bắc Thần đã đề cập chuyện kết hôn với người nhà rồi ư? Nhưng quá đường đột rồi thì phải?

“Nhẫn của cô rất đẹp.” Tần Tô đã nhìn thấy nó từ lâu, cười nhẹ nhàng.

Cố Sơ khẽ cắn môi, “Là... Bắc Thần tặng cháu.” Cô vốn định nói của mẹ Bắc Thần để lại nhưng cảm thấy không hay bèn đổi lại.

“Chúng tớ trong lòng nó có cô.” Tần Tô nhẹ nhàng kéo bàn tay đeo nhẫn của cô lại, cọ cọ qua mặt chiếc nhẫn rồi thở dài, “Nhưng cô bé à, trên đời này có rất nhiều chuyện không phải chỉ cần trong lòng nó có cô là có thể giải quyết được”.

428. Q.8 - Chương 429: Nguyên Nhân Thực Sự Của Vụ Tai Nạn

Từ khách sạn đi ra, Cố Sơ không về nhà ngay mà men theo bến Thượng Hải đi từ đầu này qua đầu kia. Đêm hè vẫn luôn nóng nực, nhất là ở đây. Có trẻ con chạy nhảy, cũng có những đôi trai gái nắm tay nhau, và cả những cái bóng cô đơn lẻ loi như cô vậy.

Cô cần tới một nơi đông người, như vậy mới không cảm thấy giá lạnh. Cái thành phố đèn hoa rực rỡ này, thứ không thiếu hụt nhất chính là ồn ã. Nhưng vui kiểu gì thì vui, vẫn chẳng có nơi đâu tìm được sự ấm áp thực sự.

Tần Tô là một người đàn bà mạnh mẽ, là kiểu phụ nữ chỉ cần dịu dàng chừng mực đã có thể đánh bại người khác. Cố Sơ biết giữa mình và Tần Tô có những hố sâu không thể vượt qua, thực ra nửa năm trước khi bà ta xuất hiện trong bệnh viện, Cố Sơ đã cảm nhận được. Một người có duyên với một người thật hay không, thật ra sẽ định hình ngay từ lần đầu gặp mặt. Tần Tô đối xử với cô quá khách khí, giống như tiếp khách vậy.

Nhưng người Lục Bắc Thần cần không phải một vị khách mà là một người vợ có thể cùng anh sống trọn đời.

Cố Sơ chọn một chỗ để ngồi xuống, nhìn vượt qua đám đông, hướng mắt sang những ngọn đèn lấp lánh ở bờ bên kia. Nó rực rỡ tới lóa cả mắt, hệt như đôi mắt của Tần Tô, mỉm cười hòa nhã nhưng lại có một sức mạnh khiến người ta khiếp sợ.

Tần Tô nói: “Cô là một cô gái rất được lòng mọi người, tôi cũng biết cô rất thông minh, nhất là về y học. Nếu đã vậy, vì sao không dồn tâm sức vào sự nghiệp của mình?”

Tần Tô còn nói: “Tôi biết cô và Bắc Thần yêu nhau, nhưng Bắc Thần dễ bị tình cảm liên lụy, bị một người phụ nữ làm cho mê mẩn, điều này ắt không tốt cho nó. Cố Sơ, cô muốn nhìn thấy nó không tốt ư?”

Tần Tô lại nói: “Tôi thừa nhận trong một cuộc hôn nhân cần có tình yêu, nhưng chỉ riêng tình yêu thôi không đủ chống đỡ cả một cuộc hôn nhân. Nhà họ Lục chọn con dâu sẽ chỉ chọn người thích hợp nhất, giữa cô và Gia Duyệt, rõ ràng con bé thích hợp hơn cô”.

Khi Cố Sơ biết người hẹn mình là Tần Tô, cô đã dự cảm đây sẽ là một bữa tiệc “Hong Môn Yến”, có điều suy đoán này bị cô đè nén. Thứ cô nghĩ tới luôn là những lời nói và thái độ nhẹ nhàng của Tần Tô nửa năm trước, lúc đó bà ta không hề phản đối họ.

Nhưng lúc này đây tỉ mỉ nghĩ lại, Cố Sơ cảm thấy đắng ngắt như nuốt phải mật gan. Tại cô ngây thơ, Tần Tô chỉ không phản đối cô và Bắc Thần yêu nhau, nhưng chưa từng hứa họ có thể kết hôn. Nếu Tần Tô thật sự chấp nhận cô, nửa năm trước bà ta đã chẳng yêu cầu cô không được gặp Bắc Thần, người ở bên cạnh anh nên là cô chứ không phải Lâm Gia Duyệt.

Trong quãng thời gian hơn nửa năm, rốt cuộc Lâm Gia Duyệt đã cố gắng bao nhiêu cô không thể biết, nhưng từ thái độ kiên quyết của Tần Tô có thể biết, Lâm Gia Duyệt chẳng qua muốn trốn trong tối, chờ thời cơ hành động mà thôi.

Đối mặt với sự quyết đoán của Tần Tô, Cố Sơ không cách nào chống đỡ, cuối cùng chỉ nói một câu: “Bác gái, cháu nghĩ... bác không có nhiều quyền để can dự vào quyết định của Bắc Thần”.

Thật ra điều cô muốn nói là: Bà đâu phải mẹ ruột của Bắc Thần, có tư cách gì để khoa chân múa tay?.

Nhưng cách giáo dục từ nhỏ không cho phép cô vô lễ với bề trên như vậy.

Nghe được câu này, Tần Tô lại cười: “Tôi nhận ra chiếc nhẫn này, là của mẹ ruột Bắc Thần”.

Cô không ngờ Tần Tô lại nói thẳng tuột như vậy.

Tần Tô nói: “Nếu nó đã đeo chiếc nhẫn này lên tay cô, thì tôi nghĩ cô cũng hiểu khá nhiều về tình hình của Bắc Thần và Bắc Thâm. Mặc dù tôi không phải mẹ đẻ của Bắc Thần nhưng nó vẫn phải tôn trọng gọi tôi một tiếng ‘dì’, quan trọng hơn là trên người nó chảy dòng máu của nhà họ Lục, đây là sự thật không thể thay đổi”.

Cố Sơ vòng hai tay ôm chân, vùi mặt vào trong đầu gối. Cô thà rằng Tần Tô là một kẻ thiếu lý lẽ, vậy thì cô nhất định sẽ bùng nổ sự hỗn hào và không khuất phục trong người. Nhưng từ đầu tới cuối Tần Tô vẫn nhã nhặn, muốn cô hiểu được suy nghĩ trong lòng bà ta: Cô rất tốt, có điều cô không thích hợp đi cùng Bắc Thần trọn đời.

Lúc Lục Bắc Thần gọi điện tới, Cố Sơ mới phát hiện ra gò má hơi lạnh. Cô sịt mạnh mũi, nhận điện thoại.

“Vẫn đang ở ngoài à?” Nghe thấy tiếng ồn, anh hỏi.

Lúc này có thể nhận ra giọng anh rất vui, cô ảm lòng đến mức mắt đỏ hoe. Cô chỉ “ừm” một tiếng, không nói thêm gì khác.

“Em sao vậy?” Anh nghe ra cô có gì không ổn.

Cố Sơ hít sâu một hơi, thu lại hết mọi ghen ghét: “Không có gì, em chỉ ra ngoài đi dạo thôi”.

“Phía đó rất ồn.”

“Vâng, em đang ở bên bến Thượng Hải.” Cô thành thật khai báo.

Lục Bắc Thần hơi ngáp ngừng, “Đi dạo từ nhà Tây qua bến Thượng Hải?”.

Hai nơi chung quy vẫn có chút khoảng cách, đương nhiên đây không thể là cái có. Cố Sơ không muốn khiến anh nghi ngờ bèn tùy tiện lấp liếm, “Em và Tiểu Tiểu qua đây ăn cơm, sau đó em đi dạo”.

Sợ anh hỏi thêm, cô lập tức chuyển chủ đề, “Công việc bên đó tiến triển thuận lợi chứ?”.

“Rất thuận lợi, hơn nữa Phan An và Ngư Khương sau khi tiến hành khám nghiệm xác Ngải Hân cũng phát hiện ra những điểm tương đồng với ba nạn nhân kia.” Giọng anh rất nhẹ nhàng.

“Tốt quá rồi.” Cố Sơ biết, đối với Lục Bắc Thần, đây thực sự là một tin mừng.

“Đừng ra ngoài muộn quá, không an toàn đâu.” Lục Bắc Thần không nói nhiều đến công việc.

Nghe được lời dặn dò ấy, trái tim Cố Sơ như bị một tảng đá đè nặng khiến cô không sao thở nổi. Cô lại khẽ “ừm”, ngay sau đó liền nghe thấy tiếng người gọi Lục Bắc Thần, là giọng Ngữ Cảnh, chắc chắn anh lại bận rồi.

“Mau về nhà đi.” Cuối cùng, Lục Bắc Thần lại thúc giục một câu.

Đây chỉ là một cuộc điện thoại hỏi thăm bình thường, nhưng chẳng hiểu sao Cố Sơ không nỡ ngắt máy rời xa giọng nói của anh. Cô vô thức gọi tên anh, anh bèn hỏi cô có chuyện gì.

“Bắc Thần, sau này hai chúng ta vẫn được ở bên nhau chứ?” Cô buột miệng hỏi.

Đầu kia có lẽ sững ra vài giây, khi hỏi giọng đã có phần nghiêm nghị, “Sơ Sơ, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”.

Cố Sơ há hốc miệng. Cô muốn nói với anh Tần Tô đã đến, cũng muốn nói mọi chuyện xảy ra tối nay. Nhưng một là anh đang ở ngoài, dù biết cũng chẳng làm được gì. Hai là nếu cô xử lý không thỏa đáng sẽ ảnh hưởng tới quan hệ giữa Lục Bắc Thần và Tần Tô.

“Sơ Sơ.”

Cố Sơ vội nói: “Không có gì, chỉ là... em nhớ anh thôi”.

Dù sao cũng không mặt đối mặt, Lục Bắc Thần sẽ không nhìn thấy biểu cảm của cô, nghe xong anh cười, “Tối mai anh về rồi, đợi anh”.

“Vâng.”

Ngồi tới nỗi chân đã hơi tê, Cố Sơ dứt di động vào trong túi, lúc bóp chân, tâm tư của cô trĩu nặng. Cô hiểu những quy tắc của những đại quý tộc, cuộc đính hôn của hai gia đình Cố Kiều khi xưa há chẳng phải là một cuộc trao đổi lợi ích? Thế nên cô không oán trách Tần Tô, là người đứng giữa bàn cờ, họ sẽ có những sự suy tính mà người ngoài không thể nào hiểu được. Cô cũng đã từng vì lợi ích của gia đình mà bán đứng tình yêu, thì sao có tư cách cảm thấy lạ lẫm hay phần nộ?

Có điều, dù nặng nề nhưng dọc đường cô cũng suy nghĩ rất rõ ràng. Năm năm trước, cô từng tổn thương Bắc Thần một lần, lần đó đã rút cạn mọi nhiệt tình trong sinh mệnh của cô. Năm năm qua, cô sống như một xác chết, phải tới khi gặp lại anh, cô mới thực sự cảm thấy mình vừa sống lại. Lần này cô tuyệt đối sẽ không buông tay, trừ phi anh một mỗi, anh gục ngã, nếu không cô nhất định sẽ không quyết định bất kỳ điều gì khiến anh đau lòng.

Phải, đây sẽ là một cuộc chiến cô có thể tưởng tượng ra sự cam go, nhưng chưa có cách để phòng vệ.

Lục Bắc Thần đã từng lấy quỹ tài chính để đổi lấy việc xóa sạch mọi quan hệ với nhà họ Lâm, lần này mọi chuyện có vẻ không còn đơn giản. Gió đêm thổi tung mái tóc của Cố Sơ nhưng chỉ càng thêm suy nghĩ trong

cô thêm rõ nét. Cô tỉ mỉ phân tích lời nói của Tần Tô, hình như từ đầu tới cuối bà ta chưa hề nói rằng cô không xứng với Lục Bắc Thần.

Vậy thì câu nói chuyển đổi quan trọng nhất của Tần Tô là gì?

Bà ta nói: Tôi biết cô và Bắc Thần yêu nhau, nhưng Bắc Thần dễ bị tình cảm liên lụy, bị một người phụ nữ làm cho mê mẩn, điều này ắt không tốt cho nó. Cố Sơ, cô muốn nhìn thấy nó không tốt ư?

Câu nói này, cho dù bây giờ nghĩ lại, Cố Sơ vẫn chưa hiểu. Bị cô liên lụy? Vì sao lại nói như vậy? Cô vốn không phải loài cỏ dại phải hút dưỡng chất của đàn ông mới có thể sinh tồn. Về điểm này Tần Tô cũng hiểu, hơn nữa bà ta cũng tán thưởng khả năng của cô. Nếu đã vậy, vì sao Tần Tô còn cho rằng Lục Bắc Thần bị cô liên lụy?

Lời của Tần Tô...

Cố Sơ đột ngột đứng sững lại, chợt nhớ tới Ngư Khương.

Ngư Khương luôn quắc mắt chau mày với cô, mỗi lần gặp cô là như gặp kẻ thù, luôn có câu cửa miệng: Cô chính là yêu tinh hại người.

Từ trước tới nay cô luôn cho rằng đây chẳng qua chỉ là một lời nói trong lúc cô ta tức giận. Nhưng giờ phút này đây, chẳng hiểu sao cô cảm thấy nó có sự tương đồng với câu nói của Tần Tô.

Lẽ nào...

Cố Sơ rùng mình, còn chuyện gì mà cô không biết ư?

Suy nghĩ rất lâu, cô bèn gọi điện tới phòng thực nghiệm.

Người nhanh chóng bắt máy chính là Ngư Khương.

Cố Sơ biết lúc này cả Phan An và Ngư Khương đều đang ở đó, bận rộn cho vụ án.

“Ngư Khương, tôi là Cố Sơ.”

Thái độ lịch sự rõ ràng đã có sự thay đổi, ngữ khí của cô ta chuyển lạnh, “Lẽ nào cô không biết Vic đã tới Bắc Kinh công tác?”.

“Tôi tìm chị.”

Đầu kia rất kinh ngạc, “Gì cơ?”.

Cố Sơ hít sâu một hơi, thở hắt ra, “Chúng ta cần phải nói chuyện”.

...

Đêm tối, thực ra rất thích hợp để nói chuyện, vứt bỏ mọi lớp nguy trang của ban ngày, về đêm, cõi lòng của con người ta cũng trở nên thoải mái, không chút che giấu. Đương nhiên, Ngư Khương chưa bao giờ giấu giếm thái độ căm ghét Cố Sơ, dù là ngày hay đêm.

Nhưng cô ta vẫn tới, tìm được địa điểm Cố Sơ đã hẹn.

Cố Sơ ngồi dựa bên cửa sổ, ngoài kia là hàng cọ, đường phố yên ắng, thi thoảng có người ngang qua. Xa hẳn khỏi bến Thượng Hải nhộn nhịp, nơi đây là một địa điểm phù hợp để trò chuyện. Sau khi vào trong quán, Ngư Khương lập tức nhìn thấy cô. Cô ta đi thẳng tới, ngồi xuống đối diện.

“Giờ này hẹn gặp ở một quán café, cô không cần ngủ à?” Câu hỏi đầu tiên sau khi ngồi xuống của cô ta đã không mấy thiện chí.

Cố Sơ đã sớm quen với kiểu thái độ này, cô lãnh đạm đáp, “Tôi nghĩ tối nay chị và Phan An cũng chẳng chợp mắt.” Rồi cô đưa cho cô ta menu, “Gọi một cốc café cho tỉnh táo đi”.

Ngư Khương hoài nghi quan sát cô một lúc lâu rồi đón lấy menu, gọi bữa một cốc café.

Một lát sau, nhân viên bưng ra một cốc mocha và một ly nước hoa quả.

“Đang yên đang lành lại niềm nở, không phải cướp cũng là trộm.” Ngư Khương thấy cô rõ ràng đêm không thể uống café lại hẹn ở một quán café bèn hừ một tiếng.

“Hình như chúng ta chưa bao giờ ngồi xuống, nghiêm túc nói chuyện.” Cố Sơ tăng lời mọi châm chọc khích bác.

Ngư Khương nghe xong cảm thấy rất nực cười, “Giữa hai chúng ta có chuyện gì để nói đây?”.

“Thế vì sao chị lại tới đây?”

Ngư Khương ghen lời, sau đó đáp, “Bây giờ dĩ nhiên là cô dám rêu rao cái danh bà Lục của mình, làm sao tôi dám đắc tội? Dĩ nhiên cô có chuyện dằn dò, tôi phải thực hiện”.

Cố Sơ không hơi đâu tranh cãi với cô ta. Cô uống một ngụm nước hoa quả rồi thầm nghĩ nên tiếp lời thế nào. Ngư Khương có chút sốt ruột, “Tôi còn rất nhiều việc, cô có chuyện gì thì nói đi”.

Cố Sơ nghe vậy cũng biết không cần vòng vo tam quốc nữa bèn hỏi thẳng: “Chị đã quen Lục Bắc Thần từ lâu rồi, còn sớm hơn cả Ngư Cảnh và Phan An?”.

“Đương nhiên.”

Cố Sơ nhìn về phía cô ta, ánh mắt sáng quắc, “Vậy chị biết bao nhiêu chuyện liên quan tới anh ấy?”.

Ngư Khương nhìn cô vẻ khó hiểu: “Cô có ý gì?”.

Cố Sơ không rời mắt khỏi cô ta, “Ngư Khương, vừa mới quen biết tôi chị đã nói tôi là đồ yêu tinh hại người. Tôi nghĩ kiểu gì cũng có nguyên do, phải không?”.

Ngư Khương cười khẩy, “Sao? Lẽ nào cô cho rằng mình chưa từng hại Vic?”.

“Đúng, tôi hại anh ấy nhập viện, hại anh ấy trúng đạn, nhưng mọi chuyện đều xảy ra sau này.” Hôm nay Cố Sơ quyết tìm hiểu cho ra ngọn ra ngành, “Trừ phi chị có khả năng tiên tri”.

Ngư Khương ngược mắt lên nhìn cô, lát sau lại cụp mắt xuống, chậm chậm khuấy café. Cố Sơ quan sát biểu cảm của cô ta, thử do thám, “Chị biết chuyện hồi đại học giữa tôi và Bắc Thần?”.

Đây là nguyên nhân duy nhất cô có thể nghĩ ra.

Ai ngờ Ngư Khương sững người, rồi ánh mắt nhanh chóng tỏ vẻ bình tĩnh ngộ. Khi nhìn lại cô lần nữa, nó đã chỉ còn lạnh lẽo, “Thì ra là như vậy. Cố Sơ, cô quả thực là vô liêm sỉ”.

“Chị nói cho rõ ràng đi!” Cố Sơ lạnh toát sống lưng.

Ngư Khương đặt chiếc thìa qua một bên, nhìn thẳng cô, “Mặc dù tôi không rõ chuyện giữa cô và Vic hồi đại học, nhưng nếu như lúc đó cô đã dính hôn với người đàn ông khác thì đừng có bám lấy Vic, sao cô vẫn còn ở bên anh ấy mà không biết xấu hổ?”.

Cố Sơ bị cô ta mắng té tát, nếu là bình thường cô đã phản kích, nhưng cô bình thản để Ngư Khương trút mọi bực tức, sau đó mới hỏi: “Nếu chị đã không biết chuyện hồi đại học, tại sao lại biết tôi dính hôn với người khác?”.

Ngư Khương cười khinh bỉ, “Cố đại tiểu thư, tin tức cô dính hôn năm đó có thể nói là bay đầy trời, ngay cả ở nước ngoài cũng nhìn thấy được, có gì mà kỳ lạ?”.

“Lúc đó chị không quen tôi mà, sao lại để tâm tới chuyện của tôi?” Cố Sơ hoài nghi.

Ngư Khương trừng mắt, thái độ tệ tới cực điểm, “Cố Sơ, cô giả vờ vô tội gì chứ? Năm xưa, chính vì loại đàn bà bạc bẽo như cô mà Vic suýt nữa mất mạng! Cô có biết những năm đó anh ấy vượt qua kiểu gì không? Anh ấy nằm trong bệnh viện như một kẻ tàn phế, không làm gì được, không biết làm gì hết. Cô có biết, phải chịu bao khổ sở anh ấy mới vượt qua được không? Bây giờ cô nhìn thấy thành tích của anh ấy là trở mặt quay trở về bên cạnh anh ấy, cô có biết liêm sỉ là gì không?”.

Một loạt những câu nói khiến Cố Sơ há hốc miệng. Rất lâu sau cô mới tìm lại được giọng mình, “Chị... nói gì cơ?” Cô biết anh từng gặp tai nạn, mặc dù tới tận bây giờ Lục Bắc Thần chưa từng kể cho cô những chuyện sau tai nạn nhưng chỉ từ vết sẹo sau lưng anh cô cũng hiểu được nỗi đau của anh khi đó.

Nhưng chính anh nói với cô, năm xưa anh xảy ra tai nạn vì nghe được tin mẹ qua đời.

Một dự cảm nẩy nở, ngay sau đó cả người cô lạnh toát. Cô nhìn chăm chăm vào gương mặt kích động của Ngư Khương. Lẽ nào câu nói sau đó bị anh phủ nhận mới chính là sự thật?

Không!

Ngư Khương thấy sắc mặt cô tái nhợt vì hoang mang bèn nhú mào, “Cô vờ vịt nỗi gì? Đừng tưởng cô làm vậy tôi sẽ tin là cô vô tội!”.

“Cũng tức là, thật ra chị quen Bắc Thần chưa tới ba năm?” Cố Sơ yếu ớt hỏi?

“Tôi đã làm việc bên cạnh anh ấy ba năm.” Ngư Khương lạnh giọng, “Còn đã quen anh ấy từ năm xảy ra tai nạn”.

“Năm đó...” Cố Sơ thở một cách khó nhọc, “Anh ấy biết được tin tôi đính hôn rồi gặp tai nạn, có đúng không?”.

Ngư Khương nhìn cô bằng vẻ khó chịu, đang định sừng cò thì hãm lại, nhìn Cố Sơ mãi, trong lòng dấy lên nghi ngờ. Dù sao Ngư Khương cũng là người từng trải, có giận dữ cũng đã chú ý tới sự bất thường của Cố Sơ, dáng vẻ của cô không giống như người biết sự tình. Cô ta bèn hỏi: “Cô... thật sự không biết gì hết?”.

Cố Sơ túm chặt lấy tay cô ta, “Hãy nói cho tôi biết! Hãy kể hết tất cả những gì mà chị biết đi!”.

Ngư Khương hất tay ra, có lẽ ý thức được cô cũng mơ mơ màng màng nên suy nghĩ rồi nói: “Tôi quen Vic, đơn thuần chỉ là sự ngẫu nhiên”.

Tiếp theo đó, Ngư Khương từ từ kể lại cho cô mọi chuyện, những câu chuyện với Cố Sơ mà nói hoàn toàn lạ lẫm.

Năm đó Lục Bắc Thần xảy ra tai nạn, chiếc xe đi đối diện anh cũng bị liên lụy, chủ xe bị gãy chân phải đưa vào bệnh viện, mà người ấy chính là anh trai của Ngư Khương. Tới khi cô đến bệnh viện thì nghe thấy cảnh sát nói lại, tài xế gây tai nạn đang trên đường được đưa tới bệnh viện. Tốc độ xe của anh ấy rất nhanh, nhưng mạng cũng khá lớn, chiếc xe rơi từ trên đường cao tốc xuống, anh ấy văng ra ngoài còn xe thì tan nát.

Chính anh trai Ngư Khương đã gọi điện báo cảnh sát. Nếu cảnh sát tới muộn một chút thôi, Lục Bắc Thần chết chắc. Khi cảnh sát vớt anh từ dưới biển lên, ý thức của anh đã rời rạc.

Ngư Khương nhìn thấy Lục Bắc Thần, lúc đó được nhân viên y tá khiêng xuống, quần áo ướt sũng, chiếc sơ mi trắng thấm đẫm máu. Giây phút ấy, nỗi giận dữ với người tài xế gây tai nạn trong cô cũng tan biến, cô bắt đầu lo lắng cho người đàn ông này.

“Trông anh ấy rất tệ, cơ thể yếu ớt, nhưng trong lúc được đẩy vào phòng cấp cứu ít nhiều vẫn còn chút ý thức.” Ngư Khương nhớ lại, thở dài nặng nề.

Trái tim Cố Sơ bắt đầu thất lại.

Nghề nghiệp của Ngư Khương liên quan đến sinh mạng, dù sống hay chết, vậy mà đó vẫn là lần đầu tiên cô chứng kiến một người đã bị thương đến mức ấy vẫn cố gắng tỉnh táo. Cô bất chợt đi theo, bỗng nghe thấy các bác sỹ sợ hãi kêu lên: Mau giữ chặt anh ấy! Để anh ấy bình tĩnh lại!

Đuổi theo, Ngư Khương mới hiểu đã có chuyện gì xảy ra. Người đàn ông đang bị thương nặng ấy đang liều mạng ngồi dậy, nhìn chăm chăm về một hướng, anh điên cuồng gào thét, dường như muốn bắt lấy thứ gì.

“Cô có biết anh ấy nhìn thấy gì không?”

Hơi thở của Cố Sơ khựng lại. Cô nghĩ tới một khả năng, miệng há hốc nhưng bao lâu vẫn chẳng nói được gì. Ngư Khương kể rành mạch, “Trên tường có một màn hình tinh thể lỏng, đang phát sóng tin cô đính hôn”.

Sóng mắt Cố Sơ xao động.

“Lúc đó Vic như bị điên. Tôi nhìn thấy rất rõ, anh ấy chỉ chăm chăm nhìn lên tivi, xem kỹ từng giây trên tin tức.” Ngự Khương đỏ mắt, “Tôi nhìn thấy cô nhận chiếc nhẫn của người đàn ông đó, nhìn thấy Vic cuối cùng không trụ nổi nữa mà ngất lịm, trước khi mất hẳn ý thức, anh ấy còn kịp gào tên cô: Cố Sơ...”

Đó là một cảnh tượng cô chưa từng chứng kiến, ngay cả các bác sỹ cũng sửng sốt. Lục Bắc Thần bị thương nghiêm trọng như vậy, nếu là người bình thường đã mê man từ lâu, vậy mà anh vẫn còn có thể bật ra một tiếng hét cuối cùng.

Tiếng hét ấy khiến người ta lạnh gáy, tới bây giờ nó vẫn còn vang vọng bên tai Ngự Khương.

Cổ họng Cố Sơ như bị bông bịt chặt, trái tim co thắt từng cơn.

“Anh trai tôi bị thương vì Vic nên lúc đó tôi khá dễ ý tới tình trạng của anh ấy. Sau này cảnh sát tới lấy lời khai tôi mới biết về thân thể của anh ấy. Về sau nữa, tôi có hỏi cảnh sát, cảnh sát nói anh ấy nghe tin bạn gái đính hôn, gấp gáp muốn về nước mà xảy ra tai nạn. Lúc đó tôi mới tin, thì ra trên đời này thực sự có người si tình đến ngốc nghếch như vậy.”

Ngón tay Cố Sơ run rẩy, cô cố gắng kiềm chế nhưng lực bất tòng tâm.

“Bây giờ nghĩ lại, có lẽ trước đó anh ấy đã nhận được tin cô đính hôn nên muốn về nước.” Ngự Khương nhìn vào gương mặt không còn hột máu của Cố Sơ, “Tối đó là phát sóng trực tiếp, chắc ngay tại lễ đính hôn của cô”.

Phải, Cố Sơ còn nhớ rất rõ, ngày cô và Kiều Vân Tiêu đính hôn khách khứa tấp nập, khung cảnh rất tráng lệ. Bữa tiệc đính hôn của hai nhà Kiều Cố thậm chí còn mời tới không ít đối tác nước ngoài, ai nấy đều là những nhân vật đình đám. Cũng phải tới hôm sau cô mới biết, tin này đã lan ra cả nước ngoài.

Thì ra chính vào buổi tối cô đính hôn, người đàn ông cô yêu đang phải vượt qua ranh giới sống chết.

Vì có thần giao cách cảm sao? Tối đó vào giây phút Kiều Vân Tiêu đeo nhẫn cho cô, trái tim cô đau nhói như bị ngàn vạn mũi kim châm vào, thậm chí bỗng giơ tay lên ôm ngực, vì chuyện này Kiều Vân Tiêu còn lo lắng rất lâu.

Bắc Thần...

Cố Sơ cuộn chặt tay lại, trái tim như bị ai véo mạnh, không sao thở nổi...

429. Q.9 - Chương 430: Tôn Nghiêm Của Sinh Mạng

Tròn nửa năm, anh sống như một kẻ tàn phế.

Ngự Khương nói câu này đã kéo Cố Sơ ra khỏi nỗi đau nghẹt thở nhưng lại đẩy ngay cô vào một vùng đất chửa tim. Cô ta sụp mặt xuống, từ tốn khuấy từng muỗng café, “Ban đầu tôi chỉ tò mò về Vic. Anh ấy bị thương nặng như vậy, tiếp nhận những cuộc phẫu thuật nguy hiểm đến thế, sống được vốn đã là một kỳ tích rồi. Sau khi anh tôi ra viện tôi vẫn thường tới bệnh viện. Người nhà của anh ấy cũng tới rất nhiều, có thể nhận ra họ rất quan tâm tới anh ấy, nhưng anh ấy cứ câm lặng như thế suốt nửa năm trời”.

Nửa năm, Lục Bắc Thần không nói một câu, đã từng có khoảng thời gian bác sỹ hiểu lầm là dây thanh quản của anh bị tổn thương. Trong nửa năm ấy, anh đập phá không ít đồ đạc, khao khát được sống trở nên rất nhật nhòa, thậm chí không hợp tác chữa trị, khiến không ít chuyên gia tâm lý phải vào cuộc. Ban đầu Ngự Khương chỉ để tâm cho biết, dần dà càng lúc càng chú ý tới anh nhiều hơn. Vào một lần khi anh lại tuyệt thực, cô bước vào phòng anh, nói với anh rằng: Anh đảm anh trai tôi bị thương nặng như vậy, lẽ nào không định chịu trách nhiệm ư? Ông trời để anh sống là có mục đích đấy.

Về sau, Lục Bắc Thần đã yên tĩnh trở lại, không còn điên rồ, không còn tiếp tục từ chối chữa trị. Sau nữa, bác sỹ nói dây thần kinh của anh bị tổn thương, sẽ ảnh hưởng tới độ nhạy bén của cánh tay phải, dù có tiếp tục phẫu thuật cũng vô ích.

“Khoảng thời gian đó gần như ngày nào tôi cũng đến bệnh viện, thế nên nghe được chuyện này. Có một người, có lẽ là bố của Vic, tôi nghe thấy ông ta khẩn thiết cầu xin bác sỹ nghĩ cách cứu cánh tay phải của Vic, nói rằng anh ấy học y, sau này còn phải cầm dao mổ.” Ngự Khương thở dài, “Nhưng thật ra bệnh viện

đã có kết luận rồi, cả đời này Vic cũng không thể cầm dao mổ được nữa. Tôi nghĩ Vic cũng hiểu đạo lý này, thế nên gần như có một tuần trời, anh ấy trầm mặc, một sự yên lặng đến tĩnh mịch, khiến người ta cảm thấy sợ hãi”.

Trái tim Cố Sơ đang rỉ máu. Vào lúc anh đau đớn nhất, cô không thể ở bên cạnh anh. Khoảng thời gian đó, cho dù chưa trải qua nhưng cô vẫn hiểu đó là một kiếp nạn. Trong kiếp nạn đó, tiền đồ của anh đã bị hủy hoại, con người anh đã bị đánh mất.

Cô cảm hận bản thân mình như vậy.

Thật ra cô đã hối hận từ lâu, nhất là cho tới hôm nay. Cô nghĩ rằng họa chẳng trên đời có một thứ gọi là “nếu như” thì bất luận thế nào cô cũng không làm tổn thương anh triệt để. Anh là người đàn ông cô yêu nhất, là sinh mạng của cô, cho dù không cần gì cả cũng phải giữ mạng sống cho anh.

“Tôi những tưởng anh ấy sẽ sụp đổ từ đó, mất đi người yêu lại thêm tiền đồ đứt gánh, đổi lại là ai cũng sẽ từ bỏ mọi thứ.” Ngư Khương uống một ngụm café, có lẽ đã nguội, vị đắng thấm sâu, rất lâu không phai nhạt. Cô ta nói tiếp, “Nhưng chính vào một ngày tôi tới thăm anh ấy, anh ấy đột nhiên lên tiếng, câu hỏi đầu tiên anh ấy hỏi tôi là: Anh cô sao rồi?”.

Ngư Khương vĩnh viễn không thể quên câu nói đầu tiên của anh, giọng anh nghe hơi khàn nhưng lại trầm trầm, rất êm tai. Cô không ngờ anh lại lên tiếng, sống người. Anh quay đầu nhìn cô: Yên tâm đi, tôi sẽ bồi thường mọi tổn thất cho anh trai cô.

Thật ra anh trai Ngư Khương đã xuất viện từ lâu, cũng không có gì đáng ngại. Sở dĩ trước đó cô nói vậy chỉ vì không muốn nhìn thấy anh ủ ê. Cô bèn giải thích với Lục Bắc Thần, anh nghe xong lại lặng im.

“Chắc là cô rất lấy làm lạ về quan hệ giữa tôi và Vic?” Ngư Khương ngược mắt lên nhìn Cố Sơ, “Vic đối xử với tôi ít nhiều cũng khác với mọi người, tôi nghĩ cô đã cảm nhận được điểm này”.

Không sai, lần đầu tiên cô gặp Ngư Khương ở Quỳnh Châu, cô đã cảm giác được. Cô nhìn thấy một Lục Bắc Thần lạnh lùng tỏ ra thân thiện với Ngư Khương, nụ cười trên gương mặt chưa bao giờ thoải mái đến thế. Ngư Khương chưa bao giờ tôn trọng gọi anh là “giáo sư Lục” như những người khác, tiếng “Vic” dường như đã trở thành cách gọi riêng của cô ta. Trong khoảng thời gian làm trợ lý cho Lục Bắc Thần, cô cũng hoàn toàn cảm nhận được địa vị khác biệt của Ngư Khương. Lục Bắc Thần rất tôn trọng chuyên ngành của cô ta, thậm chí bao dung cho mọi biểu hiện khiêu khích và phản cảm của cô ta đối với cô.

Có lúc, cô trách cứ Ngư Khương hành xử quá đáng nhưng Lục Bắc Thần cũng chưa từng vì người bạn gái này mà trách Ngư Khương, ngược lại chỉ an ủi cô rằng: Tính Ngư Khương là vậy, em cứ mặc kệ cô ấy là được.

Thế nên từ trước tới nay, Cố Sơ vẫn luôn hoài nghi nếu Ngư Khương và Lục Bắc Thần chỉ đơn thuần là quan hệ hợp tác thì với tính cách của anh, sẽ không quan tâm mọi thứ về cô ta như vậy.

“Tôi biết Vic không yêu tôi, nhưng đối với anh ấy, tôi vẫn là một sự tồn tại đặc biệt.” Ngư Khương nói câu này không phải để khoe khoang, ngược lại, biểu cảm rất nặng nề.

“Vì sao?”

Ngư Khương nhìn cô, nhấn mạnh từng từ từng chữ, “Vì nếu không có tôi, Vic sẽ không có được thành tựu như ngày hôm nay”.

Nghe xong, Cố Sơ sững người.

Cô từng nghĩ ra vô số khả năng, khả năng lớn nhất là lúc đó khi Lục Bắc Thần nhụt chí, cô ta đã cố vũ động viên, thế nên bây giờ ở trong lòng Lục Bắc Thần, cô ta mới trở nên khác biệt. Cô hoàn toàn không ngờ là lại như vậy.

“Ý của chị là...” Lát sau cô mới lẩm bẩm, “Vì chị, anh ấy mới làm pháp y?”.

Ngư Khương uống café, sau khi đặt chiếc cốc xuống mới khẳng định lại câu hỏi của cô, “Đúng vậy, nếu không với kiểu tàn phế của anh ấy năm đó liệu sẽ làm được gì?”.

“Tàn phế gì chứ?” Cố Sơ cực kỳ không vui.

“Cố Sơ, tôi không hề nói sai.” Ngư Khương biết cô nghe thấy sẽ không thoải mái nhưng vẫn tàn nhẫn đổ hết mọi sự thật, “Cô có biết tụ máu trong não ảnh hưởng lớn đến anh ấy như thế nào không? Tụ máu chèn vào dây thần kinh, không những ảnh hưởng tới tay phải của anh, thậm chí còn ảnh hưởng rất lớn tới thị lực và khả năng vận động. Nói cách khác, anh ấy còn không thể chạy nhảy như một người bình thường. Cô học y, còn nghiên cứu về thần kinh học, cho rằng tôi nói anh ấy là kẻ tàn phế là sai ư? Lúc đó, chính bản thân anh ấy cũng nhận định về mình như vậy”.

Cố Sơ như hóa thạch, nhưng trái tim vẫn đang lặn lội trong lồng ngực. Từng câu từng chữ của Ngư Khương trở thành lưỡi dao, đâm chằng chịt lên ngực anh.

“Tôi đã từng chứng kiến thời điểm anh ấy suy sụp nhất.” Ngư Khương thở dài, ánh mắt nặng nề, đau đớn, “Tôi nói dối rằng anh trai tôi chưa ra viện, thế nên nhân tiện ngày ngày tới thăm anh ấy. Anh ấy tiêu tụy như một con quỷ, ngày nào cũng kéo kín rèm cửa, từ chối mọi ánh sáng”.

Cuối cùng tới một ngày, Ngư Khương không chịu nổi nữa đã phải bùng phát, đưa cả một đám người xông vào phòng bệnh của Lục Bắc Thần, giật tung rèm cửa ra. Lục Bắc Thần phần nộ bảo cô cút ra ngoài. Cô mặc kệ những câu nói sắc lẹm của anh, kiên quyết lôi anh ra khỏi phòng bệnh.

Bác sỹ và các y tá đều sợ đến ngất ngốc. Vệ sỹ của nhà họ Lục nghe được phong thanh, vội kéo tới.

Nhưng mấy người anh em da đen mà Ngư Khương kéo tới cũng không hề kém cỏi, mấy người họ giải quyết được đám vệ sỹ, kiên quyết bắt Lục Bắc Thần lên xe.

“Tôi vẫn luôn nghiên cứu về độc vật học, thời điểm đó thường xuyên hợp tác với FBI điều tra một số vụ án.” Ngư Khương giới thiệu ngắn gọn về công việc trước đây của mình, tiếp tục nói: “Tôi bảo mấy người bạn đưa Vic tới nơi tôi làm việc. Chẳng phải anh ấy ngày nào cũng sống dở chết dở sao? Đã vậy tôi cho anh ấy đối mặt với cái chết, để anh ấy cảm nhận thế nào mới là cái chết thật sự”.

Cố Sơ sửng sốt, mặc dù chưa được tận mắt chứng kiến cảnh đó nhưng cô cũng có thể tưởng tượng ra cảnh tượng ấy, quả thực thẳng thốt.

Về sau Lục Bắc Thần nói với Ngư Khương, đó là lần đầu tiên anh ấy nhìn thấy bàn khám nghiệm xác, cũng là lần đầu tiên cảm nhận được ý nghĩa của cái chết. Ngư Khương ở bên cạnh quan sát anh, nói với anh rằng đây đều là những nạn nhân vô tội bị sát hại bởi kẻ giết người liên hoàn. Họ đã chịu đủ mọi hoảng sợ và lãng nhịch, cuối cùng bị giày vò cho tới chết.

Nhưng cho dù là vậy, mỗi một nạn nhân ở đây vẫn cố gắng tranh đấu để được sống tiếp, dù cuối cùng không thoát khỏi nanh vuốt của Tử thần nhưng dẫu gì họ cũng đã nỗ lực, họ đã giữ được tôn nghiêm cuối cùng của sinh mệnh. Đây là những lời Ngư Khương nói với Lục Bắc Thần, thế là cô hỏi anh: Còn anh thì sao? Ông trời ban cho anh sinh mạng, thậm chí để anh trải qua một tai nạn giao thông nghiêm trọng như vậy vẫn được sống, anh đã từng tôn trọng mạng sống của mình chưa? Ý nghĩa của sinh mạng là bất luận thế nào cũng phải sống tiếp, đây cũng là tôn nghiêm mà sinh mạng ban cho chúng ta.

Hôm đó, Lục Bắc Thần đã ở lại nơi làm việc của Ngư Khương rất lâu. Anh chứng kiến cách họ giải phẫu, cách họ chứng nhận cho người chết. Cũng chính vào ngày hôm đó, Lục Bắc Thần có được một sự linh ngộ hoàn toàn mới đối với sinh mạng. Mặc dù vẫn chỉ im lặng nhưng Ngư Khương đã nhìn thấy những tia sáng trong đôi mắt khô cằn của anh.

“Đó là ánh sáng của một người mạnh mẽ, là sự hồi sinh, là ý chí chiến đấu một lần nữa được nhen lên.” Ngư Khương khẳng định chắc chắn, “Vic phải là kẻ mạnh, một người đứng dậy sau những chết chóc, anh ấy sẽ trở nên mạnh mẽ, không gì có thể phá vỡ”.

Vì hành động của mình, Ngư Khương bị liệt vào danh sách đen. Ngày thứ ba sau khi Lục Bắc Thần trở lại bệnh viện, cô có tới thăm nhưng bị đám vệ sỹ chặn hoàn toàn. Cô những tưởng mình không bao giờ gặp lại anh được nữa thì nghe thấy tiếng anh từ trong phòng vọng ra, anh ra lệnh cho họ để cô vào.

Ngư Khương những tưởng mình sẽ nhìn thấy hình ảnh anh buồn bã nằm trên giường, không ngờ cảnh tượng ấy lại khiến cô ngỡ ngàng. Lục Bắc Thần đang đọc sách, vì thị lực bị tổn thương, anh phải đeo kính cận, nghiêm túc lật từng trang, từng trang. Thấy cô tới, anh cười nói: Cô tới đúng lúc lắm, tôi đang có chỗ nghi vấn muốn nhờ cô chỉ.

“Anh ấy đang đọc sách về pháp y, đây là điều khiến tôi bất ngờ.” Khóe môi Ngự Khương hơi cong lên, “Về sau anh ấy nói: Nếu số phận đã định tôi không thể dùng dao mổ để tôn trọng sinh mạng của người sống, thì tôi sẽ dùng dao giải phẫu để bảo vệ tôn nghiêm của người chết”.

Cố Sơ bàng hoàng.

Đó là một sự thay đổi tâm lý như thế nào? Đi từ tuyệt vọng tới bùng lên lòng kính trọng sinh mạng, Lục Bắc Thần đã hồi sinh qua đau khổ. Phải, anh đã sống lại, có được một sức mạnh còn mãnh liệt hơn khi trước. Đây là sự chuyển biến từ chết qua sống, anh đã vứt bỏ quá khứ, trở thành một con người hoàn toàn mới và... quay trở lại.

430. Q.9 - Chương 431: Cô Ấy Thích Hư Vinh, Anh Sẽ Cho Cô Ấy Hư Vinh

Ngự Khương là sự tồn tại đặc biệt trong lòng Lục Bắc Thần, thì ra vì như vậy.

Anh trai cô ấy báo cảnh sát cứu mạng anh ấy, còn Ngự Khương đã kéo anh lên từ trong tuyệt vọng hoang vu, để anh trở lại làm một con người có da có thịt. Kể từ ngày đó, Lục Bắc Thần đổi ngành, bắt đầu chuyên sâu nghiên cứu các lĩnh vực liên quan đến pháp y nhân chủng học.

“Tôi không thể không thừa nhận rằng trên đời này thực sự có thiên tài.” Ngự Khương chân thành nói: “Lục Bắc Thần chính là một thiên tài, cho dù sức khỏe không cho phép anh ấy vẫn làm được những việc người thường khó làm được”.

Trong quãng thời gian Lục Bắc Thần học tập, anh vẫn đồng thời trải qua hàng loạt những ca phẫu thuật lớn nhỏ, chịu đựng những nỗi đau người thường khó mà chịu được. Hành tẩu bị chèn ép là nan đề lớn nhất của các bác sỹ, khi mổ sẽ nguy hiểm tới tính mạng, nếu không mổ sau này sẽ sinh ra di chứng.

“Lúc đó Vic không bài xích phẫu thuật, nói theo cách của anh ấy thì sinh mạng của anh ấy được đặt về, mang ra đánh cược thêm một lần cũng không hề gì. Nhưng lúc đó bác sỹ Smith, người chịu trách nhiệm về bệnh tình của anh ấy không có một phương án phẫu thuật tốt nhất. Cộng thêm khi đó vị trí của tủy máu thực sự nguy hiểm nên anh ấy được đề nghị tiếp nhận các trị liệu vật lý có liên quan trước.”

Trị liệu vật lý sẽ giúp anh giảm nhẹ việc phát di chứng do tủy máu chèn ép dây thần kinh, hơn nữa ở một mức độ nào đó có thể trì hoãn việc phát bệnh về sau.

“Vic đã tự bồi dưỡng cho mình một cảm hứng, đó chính là nấu ăn.” Ngự Khương nói.

Cố Sơ sững người, nấu ăn?

“Tủy máu chèn vào dây thần kinh, thứ đầu tiên khiến anh ấy bất tiện chính là thị lực và tay phải, mặc dù yêu cầu cầm dao giải phẫu không khắt khe như dao mổ nhưng anh ấy vẫn bắt buộc dùng dao giải phẫu một cách thuần thục mới được. Dù sao sau này anh ấy cũng phải lên bàn giải phẫu. Thế là Vic đã bắt đầu luyện tập quen dùng tay trái. Nấu ăn, nghiêm túc mà nói chính là một trong những cách để rèn luyện cảm giác của bàn tay, nhất là thái thức ăn. Hơn nữa...” Nói tới đây, Ngự Khương ngừng lại, ngược mắt lên nhìn Cố Sơ.

Cố Sơ nhìn thẳng vào mắt cô ta, không hiểu sao tim bỗng đập lỗ nhịp, “Hơn nữa gì cơ?”.

Ngự Khương khẽ thở dài, “Vic nói với tôi, trước kia anh ấy không quá cầu kỳ với những món ăn, chính bạn gái của anh ấy đã nói với anh ấy rằng: Vị giác của con người rất phát triển, chỉ có hưởng thụ món ngon mới không phụ nguồn tài sản này của loài người”.

Trái tim Cố Sơ bị vấp đến đau đớn. Phải, chính cô đã nói câu này, lúc đó anh thường xuyên ra ngoài làm thêm, cô bèn làm rất nhiều món ngon đợi anh. Lần nào anh cũng chê phiền phức, nói anh ăn qua loa đại khái là được rồi. Cô bèn nói không thể phụ vị giác của con người. Cô còn nói với anh thật ra lúc nấu ăn cũng chính là quá trình hưởng thụ cuộc sống, cô hoàn toàn không cảm thấy phiền.

Đúng, cô nên nghĩ ra muốn một người xưa nay không mấy khi xuống bếp trở thành một người có khả năng nấu ăn tuyệt vời, chắc chắn ở giữa phải là một quá trình học hỏi. Nhưng cô không ngờ anh lại bắt đầu rèn luyện khả năng bếp núc trong tình hình ấy.

“Vic bồi dưỡng khả năng nấu nướng, đồng thời cái miệng của anh ấy cũng ngày càng trở nên khó tính. Anh ấy nói, bạn gái của anh ấy cũng khó chiều như vậy, trước đây anh ấy không hiểu, giờ cuối cùng cũng hiểu rồi.”

Cố Sơ nắm chặt tay lại, cắn đến sứt môi.

“Thật ra Vic rất hay nhắc tới cô trước mặt tôi. Anh ấy còn coi cô là bạn gái của anh ấy, mỗi lần nói về cô lại bạn gái của anh thế này, bạn gái của anh thế kia.” Nhìn thấy gương mặt nhợt nhạt của cô, Ngư Khương lắc đầu ngao ngán, “Cô giống như nơi ký gửi tinh thần của anh ấy vậy. Có một khoảng thời gian tôi suýt nữa quên mất cô đã đính hôn. Lúc thi chuyển ngành, thành tích của anh ấy rất tốt, nhưng anh ấy nói nếu là bạn gái của anh ấy thì có thể số điểm còn cao hơn, anh ấy nói bạn gái của anh ấy là một thiên tài, đọc qua là nhớ”.

Đôi mắt của Cố Sơ đỏ ửng.

“Vụ án đầu tiên anh ấy nhận là khi anh ấy còn chưa hoàn toàn rời khỏi bệnh viện. Dĩ nhiên, vụ án đó cũng không quá phức tạp, anh ấy hoàn thành rất tốt. Lúc đó tôi nghĩ tưởng một đôi tay vốn dĩ sẽ trị bệnh cứu người giờ lại chạm vào người chết, anh ấy nhất định sẽ có trở ngại tâm lý. Nhưng anh ấy rất bình tĩnh, thậm chí là bình tĩnh tới tê dại. Ngay lần đó tôi đã có linh cảm, người đàn ông này về sau tuyệt đối sẽ là nhân tài của ngành.” Ngư Khương nói, “Lần đó anh ấy nhận được một khoản tiền thưởng không hề ít. Tôi hỏi anh ấy định làm gì với khoản tiền đó, anh ấy lại nói với tôi, anh ấy đặt làm một sợi dây chuyền”.

Dây chuyền? Cố Sơ nghệt thở, lẽ nào là...

“Là một sợi dây có hình hoa ngọc lan.” Ngư Khương nhìn chằm chằm vào sợi dây trên cổ Cố Sơ, nhẹ nhàng nói: “Tôi nghĩ cô không lạ gì”.

Cố Sơ vô thức giơ tay lên sờ, thì ra anh ấy đã đặt làm nó sớm như vậy.

“Số tiền thưởng đầu tiên của anh ấy đã được đổi lấy sợi dây này. Lúc đó tôi không hiểu, anh ấy nói bạn gái của anh ấy thích mấy thứ này.” Ngư Khương lại thở dài.

Đó là một sợi dây rất đắt. Lúc đó sau khi cất nó đi, Lục Bắc Thần đã hỏi Ngư Khương: Có phải con gái bọn em đều thích mấy thứ đồ xa xỉ thế này không?

Ngư Khương không hiểu ý anh, nên đã nói: Cũng không phải mọi cô gái đều sùng bái đồ hàng hiệu.

Lục Bắc Thần lại hỏi cô: Thế một cô gái như thế nào mới thích mấy đồ hàng hiệu?

Cô ngẫm nghĩ rồi nói: Có thể là loại con gái lòng chuộng hư vinh rất cao.

Lúc ấy Lục Bắc Thần đã nắm rất chặt sợi dây rồi nói: Bạn gái của anh thích mấy đồ hàng hiệu thế này. Cô ấy thích những thứ đẹp đẽ, xa xỉ, thế nên...

Ngư Khương còn tưởng anh sẽ nói: Thế nên hai người đã chia tay. Nhưng cô hoàn toàn không ngờ, anh lại nói tiếp rằng: Thế nên, sau này anh sẽ cho cô ấy đủ mọi xa hoa. Cô ấy muốn hư vinh, anh sẽ cho cô ấy.

Nói tới đây, Ngư Khương nhìn về phía Cố Sơ, nói: “Thế nên, ấn tượng của tôi về cô vẫn không tốt, có thể chính vì câu nói này của Vic. Tôi đã ngầm định nghĩa cô là loại đàn bà hám của chẳng?”.

Ngón tay Cố Sơ đâm sâu vào lòng bàn tay, thậm chí gọi tên anh hết lần này tới lần khác trong lòng. Anh hiểu lắm rồi, cô chưa bao giờ si mê mấy đồ hàng hiệu. Anh từng tặng cô biết bao những thứ nhỏ xinh, không đáng tiền, cô đều coi chúng là bảo bối. Nói như vậy, thậm chí khiến anh nghĩ như vậy, cô chỉ hy vọng sau khi chia tay, anh sẽ quên được cô.

“Ban đầu khi bắt đầu vào nghề pháp y, có một thời gian rất dài, anh ấy ngủ không ngon giấc, có lúc mệt tới mức bình tĩnh khỏi cơn ác mộng. Tôi thường thấy anh ấy lấy một bức ảnh ra ngắm. Anh ấy rất trân trọng nó, vẫn luôn giữ nó trong ví tiền.” Ánh mắt Ngư Khương nặng nề, “Tôi không biết cô đã từng chứng kiến lúc anh ấy tỉnh dậy sau ác mộng hay chưa. Một người đàn ông mạnh mẽ là thế nhưng ánh mắt lại trở trọi, hoảng hốt, khiến người ta xót xa”.

Cố Sơ bất thành linh nhớ lại một lần, anh rất mệt, nhắm mắt lại rồi đột ngột mở mắt ra. Giây phút đó cô nhìn thấy sự hoảng sợ của anh, nhưng khi nhìn thấy cô vẫn còn ở bên cạnh, ánh mắt anh lại bình yên trở lại.

Vì vụ tai nạn không dám nhắc lại đó ư? Hay vì cô đã quyết tâm ra đi? Cho tới tận bây giờ, rốt cuộc cô đã hiểu vì sao khi ngủ anh không thích có ánh sáng. Chàng trai đã từng nằm thẳng cẳng trên bãi cỏ vẫn ngủ rất say sưa đã không còn nữa. Lục Bắc Thần của hiện tại trong lòng đè nặng quá nhiều đau khổ. Những đau khổ ấy không muốn thấy ánh sáng, thấy rồi sẽ chỉ càng đau thêm.

Còn cả bức ảnh đó nữa, cô từng xem, đó có lẽ là động lực duy nhất của anh.

“Anh ấy say mê kể về cô, thường xuyên treo cô lên miệng. Tình trạng đó duy trì tới nửa năm sau của năm thứ hai sau vụ tai nạn. Hình như anh ấy nhìn thấy tin cô xảy ra chuyện, cụ thể thì tôi không rõ lắm, tóm lại là tin tức có liên quan đến cô. Kể từ ngày đó, anh ấy không bao giờ nhắc tới cô nữa, dường như muốn xóa cô khỏi cuộc đời mình vậy. Bao nhiêu năm qua, tôi tưởng anh ấy đã quên cô rồi, đã buông tha quá khứ rồi. Nhưng tận tới khi anh ấy quay về Trung Quốc rồi tới khi tôi thấy cô xuất hiện bên cạnh anh ấy, tôi mới hiểu không phải anh ấy quên cô, anh ấy chỉ đang chuẩn bị sẵn sàng, muốn trở thành một con người hoàn toàn mới để đối diện với cô.”

“Bao nhiêu năm qua, anh ấy ở Mỹ làm rất tốt, đã có phòng thực nghiệm của riêng mình, thế nên đối với quyết định quay trở về Trung Quốc của anh ấy, Phan An và Ngự Cảnh đều không thể hiểu nổi, ngay cả bác sỹ Smith cũng vậy. Vic vốn dĩ đồng ý làm phẫu thuật, nhưng chính từ năm đọc được tin của cô, anh ấy đã từ chối. Một đêm trước ngày về nước, anh ấy ở lì trong phòng thực nghiệm, không hề chớp mắt. Lúc đó tôi ở bên cạnh anh ấy, hỏi anh ấy rốt cuộc suy nghĩ như thế nào. Anh ấy nói với tôi anh ấy phải quay về tìm một người, thế nên anh ấy không cho phép bản thân một lần nữa trở thành kẻ tàn phế. Anh ấy không nói phải tìm ai, ngay cả tôi cũng quên hẳn việc trong lòng anh ấy vẫn còn một giấu một người.”

Cố Sơ biết đó chính là năm nhà họ Cố hoàn toàn đổ nát, nhà họ Kiều hất tay bỏ đi, chuyện đính hôn giữa cô và Kiều Vân Tiêu bị xóa bỏ. Lúc đó đúng là cũng trở thành tin nóng.

Cốc café của Ngự Khương đã sắp cạn. Cô ta gọi thêm một cốc rồi nói: “Lần đầu tiên gặp cô, tôi chỉ cảm thấy cô rất quen, không nhớ ra ngay cô là ai. Về sau nhớ lại bản tin, rồi bức ảnh của Vic mới biết cô chính là cô bạn gái hại anh ấy gặp tai nạn, thế nên thành kiến với cô rất lớn. Tôi không hiểu vì sao Vic lại si mê một kẻ hám của như cô. Sự oán hận dành cho cô cũng mỗi ngày một lớn, cho tới khi ban nãy cô nói cô cũng không biết gì cả”.

Rất lâu sau Cố Sơ mới lên tiếng: “Tôi đã từng có thời gian cảm giác rằng chính mình hại anh ấy gặp tai nạn, nhưng về sau chính anh ấy giải thích với tôi anh ấy gặp tai nạn là vì nghe tin mẹ qua đời, thế nên tôi...”.

Cho dù không muốn thừa nhận thế nào cô cũng phải thừa nhận, sau khi Lục Bắc Thần nói như vậy, nỗi áy náy trong cô thật sự đã giảm đi rất nhiều. Cô khinh bỉ bản thân như vậy, rõ ràng hại anh suýt nữa mất mạng nhưng lại nguyện tin vào cái cớ đó để tự thoát tội.

“Mẹ anh ấy? Qua đời?” Ngự Khương nhìn cô khó hiểu, “Nửa năm trước chẳng qua cô cũng từng gặp mẹ anh ấy sao? Lẽ nào...” Nói tới đây, Ngự Khương chợt khựng lại, có lẽ vì đã nghĩ ra nguyên do.

Lúc ấy Cố Sơ mới hiểu thì ra Lục Bắc Thần chưa từng kể cho Ngự Khương nghe chuyện nhà họ Lục, cô còn tưởng anh ấy không có gì không kể.

Ngự Khương hiểu ra, cười khổ, rất lâu sau mới nói một câu, “Có thể nhận ra, anh ấy rất yêu cô”.

431. Q.9 - Chương 432: Chỉ Sợ Sẽ Có Một Ngày

Hôm nay là cuộc nói chuyện đầu tiên của hai người từ trước tới nay. Ngự Khương kể tất cả những gì mình biết về quá khứ của Lục Bắc Thần. Trong quá trình ấy, cứ nói tới chỗ kích động, Ngự Khương lại nhìn cô bằng ánh mắt oán trách. Đây cũng là lần đầu tiên Cố Sơ đối mặt với những lời trách cứ của Ngự Khương mà không lời phản bác. Đối với những chuyện anh từng trải qua, dù là Tần Tô hay Ngự Khương thì trách cô là chuyện rất bình thường.

Nhưng rõ ràng từ trước tới nay Ngư Khương vẫn cho rằng Tần Tô là mẹ ruột của Lục Bắc Thần, thế nên nghe thấy cô nói việc mẹ anh qua đời, cô ta vô cùng kinh ngạc.

Ấy nấy là con dao giết người, từ năm năm trước khi cô lựa chọn chia tay với Lục Bắc Thần, cô đã chấp nhận để nó lắng trì, bây giờ nghe được sự thật từ Ngư Khương, cô càng hận không thể lấy nó giết chết chính mình.

Sự thật vụ tai nạn năm xưa là thế. Vậy thì, mẹ ruột của Lục Bắc Thần rốt cuộc qua đời vào lúc nào? Câu hỏi này hiển nhiên Ngư Khương không thể trả lời thay cô, đáp án Lục Bắc Thần từng đưa cho cô rõ ràng cũng không có giá trị tham khảo.

Cô sốt sắng cần biết đáp án này vì cô mơ hồ cảm thấy có thể tội lỗi của mình không chỉ có vậy.

Trước khi đi, Ngư Khương nói với cô: “Giống như tôi hoặc như Lâm Gia Duyệt, đối với một người phụ nữ đã tổn thương Vic quá sâu như cô, bất kỳ ai trong hai chúng tôi đều có quyền được yêu anh ấy hơn cô. Nhưng tôi biết chuyện tình cảm không thể miễn cưỡng, cũng không có đúng hay sai, thế nên bất luận những người con gái khác có cố gắng thế nào, có xuất sắc thế nào cũng đều không bằng người mà Vic đã nhận định, ở trong lòng anh ấy cô chính là nhất. Thế nên Cố Sơ, tôi ngưỡng mộ cô. Đồng thời, tôi cũng xin lỗi cô vì thái độ của tôi khi trước. Thật ra lâu ngày tiếp xúc, tôi biết cô không phải loại người đó, chỉ có điều chỉ cần nhớ tới những gì Vic từng chịu đựng, tôi lại chỉ muốn trách cô”.

Đây là những lời chân thành nhất mà Ngư Khương nói với cô. Cố Sơ nghe mà đau xót tận trong tim, thật ra cô còn cảm hận mình hơn cả Ngư Khương.

Sau khi Ngư Khương đi khỏi, Cố Sơ vẫn ở mãi trong quán café.

Nhìn trời đêm trầm lắng qua cửa sổ, nó tuyệt đẹp như một lớp vải nhung đen đầy quyến rũ, nhưng những sự thật bị tấm màn đen ấy che khuất một khi bị giạt xuống sẽ đau thương đến mức nào? Trước năm ngoái, cô vẫn còn sống như một con ốc sên, chỉ cần nhìn thấy gió mưa là lập tức chui vào trong lớp vỏ mềm của mình. Giờ đây cô đã vứt nó đi, vốn cho rằng mình đã trở nên kiên cường, không gì phá vỡ được, nhưng tới khi thật sự đau khổ, thật sự thương tâm thì lại chẳng tìm thấy nơi nào để ẩn náu nữa.

Phải, cô không thể lùi bước.

Nếu đã không còn đường lùi thì cô chỉ còn cách hứng gió mưa mà tiến bước.

Cô nợ Lục Bắc Thần, kể từ ngày buông ra hai chữ “chia tay”, cô đã hiểu điều này, thế nên càng như vậy cô càng không thể bỏ cuộc.

Bàn tay nắm chặt rồi buông lỏng, cuối cùng rút chiếc di động trong túi ra.

Sau khi suy nghĩ thêm một lúc nữa, Cố Sơ hít sâu một hơi rồi gọi vào di động Tần Tô đã cho cô.

Đầu kia bắt máy rất nhanh, giọng của Tần Tô vẫn cứ ôn hòa, nhẹ nhàng điềm đạm, giống như một vốc nước ấm khiến người ta bớt lạnh. Nếu chỉ nghe độc âm thanh này thôi, người ta chắc chắn sẽ muốn trải hết lòng mình, Cố Sơ cũng có cảm giác này, ấm áp đến phát khóc, nhưng...

“Bác gái, cháu sẽ không rời xa Bắc Thần đâu.” Cô bấm bụng, nói thẳng bằng ngữ khí kiên quyết.

Tần Tô cười dịu dàng, “Vậy thì cô định đi theo nó mà không danh không phận? Tôi nghĩ những người bên cạnh cô cũng không cho phép cô làm như vậy”.

Đúng thế, dĩ nhiên chắc chắn không cho phép cô làm vậy. Nếu để dì biết, bà chắc chắn sẽ cắt đứt quan hệ giữa cô và Lục Bắc Thần.

“Bác Thần sẽ không lấy người khác.” Cô nói chắc nịch.

Tần Tô nhẹ nhàng nói: “Tôi nghĩ, cô cũng đã từng nghĩ sẽ sống cùng Bắc Thần tới bạc đầu, nhưng cuối cùng chẳng phải vẫn đính hôn cùng người đàn ông cô không yêu đó sao? Cô phải biết, biến số trong cuộc đời này quá nhiều, có lúc con người phải biết cân nhắc thiệt hơn, không thể sống quá tùy tiện”.

Cố Sơ bị oán không hề nhẹ, Tần Tô mang những hành động trước kia của cô ra để tát thẳng vào mặt cô, khiến cô không thể ngụy biện. Nhưng ngọn lửa nhỏ nhoi trong lòng càng cháy càng dữ dội, cô không thể bỏ cuộc như thế được.

“Phải, chính vì cháu biết trước kia cháu đã sai lầm vô lý cỡ nào nên hôm nay cháu mới càng không thể buông tay.” Cô cuộn chặt tay lại, giọng nói giòn tan, “Cháu yêu anh ấy, bao năm qua cháu đã nợ anh ấy thế nên càng phải đối xử tốt với anh ấy hơn”.

“Tôi nghĩ Bắc Thần sẽ rất thích nghe mấy lời này.” Giọng Tần Tô mềm mại như nước, “Nhưng với tư cách là một người mẹ, cho dù chỉ là mẹ kế, tôi cũng sẽ suy xét và cân nhắc. Dù sao cô cũng là kẻ từng phản bội, tôi không muốn để con trai tôi mạo hiểm. Nếu mẹ ruột của Bắc Thần còn sống, bà ấy nhất định cũng sẽ làm vậy”.

“Không, bác ấy sẽ không làm vậy, chỉ ít bác ấy sẽ hiểu rõ Bắc Thần yêu ai chứ không ép anh ấy lấy một người phụ nữ anh ấy không yêu.” Cố Sơ kìm nén hơi thở dồn dập, giành giật từng câu từng chữ.

Tần Tô cười khê, “Vậy thì năm xưa tại sao bố mẹ cô lại ép cô lấy một người đàn ông cô không yêu?”.

Cố Sơ á khẩu.

“Tôi hiểu ý cô nhưng tôi cho rằng cô phần nhiều chỉ là kẻ đánh mất rồi nhận lại. Cô Cố, cho phép tôi nói một câu khó nghe, cô không yêu Bắc Thần quá sâu đậm, nếu không tại sao năm xưa lại buông tay?” Tần Tô thở dài, “Thế nên, nếu cô thật lòng thương nó thì hãy buông tha cho nó”.

“Không, không phải như vậy...” Cố Sơ không thể giải thích được sự phản bội khi trước của mình, nhưng đồng thời cô cũng không thừa nhận lời Tần Tô nói. Cô yêu Bắc Thần, là yêu sâu tận cốt tủy. “Cháu sẽ không bỏ cuộc đâu...”.

“Cô sẽ từ bỏ.” Tần Tô dẫn mạnh từng câu từng chữ, “Rồi sẽ có một ngày cô chủ động bỏ cuộc, chỉ e là tới ngày đó thật, Bắc Thần muốn giữ cô lại cũng không được mà thôi”.

Cố Sơ sững người...

...

Đã là nửa đêm, phòng khách sạn của Lục Bắc Thần vẫn còn sáng đèn. Ngữ Cảnh cũng ở đây, vẫn đang liên lạc với phòng thực nghiệm bên phía Thượng Hải. Kiểu làm việc quên ăn quên ngủ này của Lục Bắc Thần, Ngữ Cảnh đã quá quen, có điều, trước khi đi cậu đã được Cố Sơ dặn dò, thế là trong lúc làm việc cứ chốc chốc cậu lại ngước mắt lên nhìn Lục Bắc Thần.

Lục Bắc Thần đang đọc số liệu khám nghiệm tử thi chuyển fax từ phòng thực nghiệm tới, nét mặt nghiêm túc. Khi Ngữ Cảnh ngẩng lên tới lần thứ hai mươi, anh mới cất giọng lãnh đạm, “Có chuyện gì thì nói đi”.

Ngữ Cảnh vò đầu, cười trừ, “À... hay là anh đi nghỉ đi đã?”.

Lúc này Lục Bắc Thần mới ngẩng đầu lên, nhưng lại nhìn cậu với vẻ “Cậu đang đùa đấy à?”.

“Là thế này, trước khi tới Bắc Kinh, Cố Sơ đã dặn di dặn lại em phải chăm sóc anh, không thể để anh thức đêm...” Cậu càng nói càng lý nhí.

“Thế cậu còn lẩm bẩm thế làm gì? Không biết phòng thực nghiệm bên kia bận thế nào sao?”

Ngữ Cảnh bị anh nghiêm mặt răn dạy.

Cậu đành co rụt lại như cái túi, trở lại trước máy tính của mình, không dám nói nhiều thêm một câu, thậm chí cầu nguyện ngày mai giáo sư Lục nhất định phải trở về Thượng Hải với tinh thần phơi phới, nếu không chẳng biết cậu sẽ bị Cố Sơ mắng như thế nào.

Hôm mail lóe lên tin thông báo. Ngữ Cảnh mở ra, từ trong nhảy ra một phần số liệu. Cậu gọi: “Giáo sư Lục!”.

Cùng lúc này, di động của Lục Bắc Thần cũng vang lên, là La Trì.

“Vị chuyên gia mà cậu nói chắc chắn OK đấy chứ?” La Trì hỏi ngay, không còn dãi bôi vài ba câu như mọi lần, xem ra đã điều tra được manh mối mới.

Lục Bắc Thần hiểu La Trì bèn trả lời: “Không có vấn đề, bên đó đã phát hiện ra gì rồi?”.

Ngữ Cảnh ôm laptop ghé sát tới, trong mail cũng có phát hiện mới.

“Bọn tôi phát hiện ra bốn người này đều có thói quen viết nhật ký, hơn nữa còn tìm được sổ nhật ký giấu tại nhà.” La Trì nói ngắn gọn, “Trong nhật ký ghi chép một số chuyện, nhưng điều khiến người ta kỳ lạ là những chuyện này không phải thực sự từng xảy ra”.

“Hoang tưởng?”

“Có thể hiểu như vậy, trong nhật ký của bốn người này miêu tả một cuộc sống khác. Nhưng trên thực tế chúng tôi đã hỏi người thân của nạn nhân, họ đều phủ định những việc này từng xảy ra.” La Trì nói, “Thế nên tôi không rõ chuyện trong nhật ký là họ tưởng tượng ra hay đã xảy ra mà người thân không biết. Vì vậy chúng tôi cần chuyên gia tâm lý tham gia”.

“Lập tức chuyển fax nội dung nhật ký cho tôi.”

Kết thúc cuộc điện thoại, Ngữ Cảnh đẩy ngay máy tính tới, “Đây là tài liệu về thành phần hợp chất lấy được từ trong niêm mạc dạ dày của Ngải Hân, khá khớp với ba nạn nhân còn lại, đều là một loại vật chất có thành phần tên gọi x-r2”.

Lục Bắc Thần kéo máy tính lại, liếc nhìn qua phần tài liệu đã được Ngư Khương giám định. Trước đây khi khám nghiệm cho ba người kia, anh cũng lấy mẫu trong niêm mạc dạ dày, kết quả phát hiện là cùng một loại vật chất tạo thành.

Bây giờ có một phát hiện tương tự với Ngải Hân càng chứng tỏ giữa bốn người có một mối liên hệ chặt chẽ không thể tách rời.

Sau khi phân tích x-r2 thông qua các phần tử lấy được, Lục Bắc Thần phát hiện đó là một nguyên tố vi lượng trong thuốc, từ thành phần cấu thành vật chất, thấy được nó có tác dụng khống chế thần kinh. Về mặt này Ngư Khương là chuyên gia, thông qua nghiên cứu chứng thực của cô ấy thì nguyên tố vi lượng giống như một con dao hai lưỡi, nếu là một lượng lớn sẽ gây ra ảo giác.

“Cậu lập tức đi điều tra những loại thuốc có chứa nguyên tố vi lượng này trên thị trường, tên thuốc, thành phần cấu tạo, nơi sản xuất và ngày sản xuất.” Lục Bắc Thần dặn dò Ngữ Cảnh, “Ngoài ra thông báo cho Ngư Khương, điều tra rõ những nguyên tố vi lượng có thể tác dụng qua lại với x-r2, nếu là thuốc gây ảo giác hoặc ức chế thần kinh thì ắt phải có những thành phần thuốc khác kết hợp, bảo Ngư Khương kiểm tra”.

“Vâng.” Ngữ Cảnh lập tức làm theo, đặt laptop xuống, chạy đi gọi điện thoại.

Chẳng mấy chốc, La Trì đã gửi mail tới, Lục Bắc Thần vốn định chuyển ngay cho Tố Diệp nhưng nhìn thời gian lại nhớ tới tình hình trước mắt của cô ấy, anh bèn hẹn giờ trước.

Sau đó, anh kiểm tra nội dung mail, tốc độ của La Trì đúng là rất nhanh, chụp ảnh nhật ký của cả bốn người lại, có lẽ bên phía cậu ấy cũng không chỉ có một người đang bận rộn. Vừa mở bức ảnh đầu tiên ra thì nghe thấy tiếng chuông cửa...

432. Q.9 - Chương 433: Báo Cảnh Sát, Bắt Lưu Manh

Ngữ Cảnh ra mở cửa.

Lục Bắc Thần ngồi yên tại chỗ, nói một cách khác, anh ngồi im bất động, dường như giờ này có người tìm tới cửa cũng chẳng phải chuyện gì lạ lắm, càng không tò mò là ai tới.

Nhưng chẳng mấy chốc, giọng Ngữ Cảnh đã vọng vào, mặc dù có hạ thấp giọng nhưng Lục Bắc Thần làm việc trong phòng khách vẫn nghe rõ mồn một.

Ngữ Cảnh đang nói: “Sao anh lại tới đây? Mau đi đi! Đi đi!”.

“Tại sao anh không được tới? Cậu nhóc nhỏ người thế này có thể chắn được anh chắc?” Người tới kêu gào.

“Muốn bước vào cứ giẫm qua xác tôi.” Ngữ Cảnh bày ra vẻ kiên cường đánh không chết.

Người đó thẳng thừng kéo căng họng, gào lên: “Lục Bắc Thần!”.

“Nhỏ tiếng thôi, nhỏ tiếng thôi!” Ngữ Cảnh như sắp phát điên.

Lục Bắc Thần ở trong phòng vẫn tỏ ra thản nhiên, lật trang mở bức ảnh của trang một rồi bình tĩnh lên tiếng: “Để cậu ta vào”.

Một giây sau, người đàn ông cao lớn đã nghênh ngang bước vào, Ngữ Cảnh đi theo phía sau, vẻ mặt không thoải mái chút nào. Lục Bắc Thần không buồn ngẩng đầu, lãnh đạm nói: “Cơn gió nào thổi cậu tới đây vậy?”.

“Tớ phải bám theo gót chân cậu chứ.” Chloe ngồi phịch xuống sofa, thoải mái vắn vẹo người, “Phòng đẹp đấy, trời ới...” Nhìn ra ngoài cửa sổ, cậu ta lập tức đứng bật dậy, lao tới, chỉ ra ánh đèn bên ngoài, “Tử Cầm Thành? Ở đây cũng nhìn được Tử Cầm Thành sao?”.

Lục Bắc Thần uể oải trả lời: “Thái độ sừng sốt của cậu khiến tớ nhớ đến mấy bà cụ nhà quê suốt ngày ngồi bó chân”.

Chloe đứng dựa vào cửa sổ, bật cười, đôi mắt dài dong đầy nét quyến rũ, “Tôi chỉ cảm thấy, vào một đêm như thế này được cùng cậu ngắm cảnh Tử Cầm Thành, đúng là một chuyện lãng mạn”.

Ngữ Cảnh nghe xong mà nổi hết da gà, “Chloe, anh không ở yên tại Thượng Hải, tới Bắc Kinh làm cái gì?”.

Chloe hét cảm về phía Lục Bắc Thần, “Không nỡ xa cậu ấy. Vừa mới bệnh nặng, tôi phải quan tâm một chút chứ”.

Ngữ Cảnh phì cười, “Để Cố Sơ biết thì anh chết chắc”.

Chloe mặc kệ Ngữ Cảnh, ghé tới trước mặt Lục Bắc Thần, tiện tay kéo theo một chiếc ghế, “Này, tớ đắc tội với cậu à?”.

“Không.”

“Vì sao không để tớ vào?” Chloe chống cằm, nhìn chằm chằm một bên má của anh rồi cười xấu xa.

Ai ngờ Lục Bắc Thần tặng lời “về đẹp” của cậu ta, trả lời bằng giọng nhạt nhòa, “Cậu hỏi Ngữ Cảnh ấy, có lẽ cậu đắc tội với cậu ấy”.

Chloe nghiêng đầu nhìn Ngữ Cảnh, cười “khuynh quốc khuynh thành”, “Tiểu Ngữ Cảnh, cậu ghen với anh hả? Yên tâm, ở trong lòng anh cậu xếp thứ hai, thứ nhất là giáo sư Lục của cậu”.

Ngữ Cảnh làm bộ buồn nôn rồi nói: “Anh phải biết bây giờ anh đã bị Cố Sơ bỏ vào danh sách đen, tôi phải giúp cô ấy đề phòng anh”.

“Không phải chứ? Cậu là ai? IQ cao quá hóa rồ à? Để một cô gái kiểm soát như vậy?” Chloe vờ tỏ ra sừng sốt, “Tiểu Ngữ Cảnh, cậu khiến anh quá đau lòng”.

Ngữ Cảnh nhướn mày, “Cố Sơ nói rồi, phòng cháy, phòng trộm và phòng Chloe, vì anh cứ suốt để ý bạn trai của cô ấy”.

“Anh vẫn luôn dòm ngó bạn trai cô ấy, điểm này anh chưa bao giờ che đậy, giấu giếm.” Chloe lại quay đầu nhìn Lục Bắc Thần, “Cậu nói đi, giữa Cố Sơ và tớ, rốt cuộc cậu yêu ai?”.

Lục Bắc Thần bị hai người họ làm ồn tới mức mất hết kiên nhẫn, bèn đứng dậy, “Ngữ Cảnh, tiễn khách”.

Ngữ Cảnh hớn ha hớn hở bước lên.

Chloe níu chặt lấy Lục Bắc Thần, “Đừng mà, đừng! Được rồi, được rồi! Tớ không đùa nữa là được chứ gì? Sao con người cậu tuyệt tình thế hả? Dù sao tớ cũng ở Mỹ chăm sóc cậu hơn nửa năm, giờ nói trở mặt là trở mặt”.

Lục Bắc Thần cúi đầu, giơ tay, dùng ngón cái và ngón trỏ bấu lấy vạt áo của Chloe, nhấc tay cậu ta ra, trốn như trốn ôn dịch rồi nói: “Không phải trở mặt, tớ không muốn Cố Sơ hiểu lầm. Ban nãy Ngữ Cảnh đã nói rõ ràng rồi đấy, phòng cháy, phòng trộm, phòng Chloe. Những lúc cần thiết, đàn ông phải nghe lời phụ nữ”.

Chloe lườm nguýt, “Câu nói này làm tớ đau lòng đấy”.

“Chloe, cậu lãng phí của tớ thêm một phút nào xem.” Lục Bắc Thần nói trở mặt là trở mặt.

Chloe ra hiệu về phía phòng sách, “Vào trong rồi nói”.

Ngữ Cảnh ở bên cạnh giục, “Anh định làm gì giáo sư Lục?”.

Chloe tươi cười bước lên, ra sức véo má Ngữ Cảnh, “Nhóc à, anh phải thưởng thức xong giáo sư Lục của cậu rồi sẽ tới lượt cậu, ngoan ngoãn tắm rửa đợi anh nhá”.

Một giây sau, cậu ta cười khoái trá, né tránh cú đấm của Ngữ Cảnh.

...

Vừa vào phòng sách, Chloe đã cất ngay điệu bộ băng nhắng ban nãy, hỏi thẳng Lục Bắc Thần, “Vì sao không để tớ tiếp tục điều tra?”.

Bao nhiêu năm qua, Chloe vẫn luôn giúp Lục Bắc Thần tìm kiếm tung tích của Lục Bắc Thâm, nhưng không bao lâu sau khi về nước, Lục Bắc Thần đã sắp xếp nhiệm vụ cho cậu ta, muốn cậu ta điều tra rõ nguyên nhân thật sự đại nạn năm đó của nhà họ Cố. Đây cũng là nguyên nhân Chloe luôn theo sát Lục Bắc Thần.

Bây giờ Lục Bắc Thâm đã quay về, vậy nên chuyện nhà họ Cố trở thành quan trọng hơn cả. Chuyện năm xưa không dễ điều tra, bởi vì tình hình cụ thể thế nào đều đã bày ra trước mắt, nói theo lời của cánh nhà báo thì: Tập đoàn Kiến Khoa sản xuất ra một loại thuốc mới, có người vì loại thuốc này mà mất mạng, nhất thời “được cá quên nơm”, những người có liên quan cũng tránh xa. Về sau vợ chồng Cố Trạch Phong vì chạy trốn mà gặp tai nạn giao thông, cả hai đều mất mạng.

Tất cả mọi người đều đã tuyên án cho Cố Trạch Phong, chính bản thân ông cũng thừa nhận thuốc mới của mình có vấn đề.

Vậy mà qua một khoảng thời gian điều tra, Chloe phát hiện ra manh mối, điều tra được hóa ra năm đó nhà họ Lục có liên quan đến chuyện này, thế là bèn tiếp tục lần theo điều tra. Nhưng mới ra chút đầu mối, Lục Bắc Thần bèn kêu dừng, điều này khiến Chloe khó hiểu.

Đối mặt với câu chất vấn của Chloe, Lục Bắc Thần chỉ đáp nhẹ nhàng, “Chuyện năm xưa tớ không muốn tìm hiểu rõ ràng nữa, nên không cần tiếp tục điều tra”.

Chloe vừa nghe xong bèn tỏ ra ngạc nhiên, “Thật sự liên quan tới nhà họ Lục?”.

Lục Bắc Thần trầm mặc.

“Tớ có thể nói là đã bán mạng cho cậu, với tớ cậu đừng có giấu giếm.” Chloe không vui.

Một lúc lâu sau, Lục Bắc Thần lên tiếng: “Nhà họ Lục đúng là đã gỡ một vài thủ đoạn trong chuyện của nhà họ Cố, bao gồm việc cắt đứt nguồn vốn. Vấn đề lớn của nhà họ Cố năm đó là hụt vốn, thế nên sau khi xảy ra chuyện nhất thời không thể trở mình.” Lúc trước anh lấy điều kiện ra nước ngoài để xin bố giúp nhà họ Cố. Hôm nay anh mới biết thì ra năm xưa bố không những không giúp nhà họ Cố về mặt tiền bạc, ngược lại còn dùng quyền thế của Lục Môn để chen ép nhà họ Kiều cùng các doanh nghiệp khác, không cho phép giơ tay giúp đỡ.

Năm xưa bố nói với anh, sự thâm hụt của nhà họ Cố quá lớn, Lục Môn ở nước ngoài đã cố gắng hết sức.

Tại anh quá ngây thơ, cho dù nhìn thấy tin nhà họ Cố phá sản cũng vẫn tin tưởng bố, tới khi Chloe điều tra ra, anh mới bừng tỉnh ngộ.

Nghe xong, Chloe trầm tư rất lâu, “Đơn thuần chỉ cắt đứt nguồn vốn thôi ư?”.

“Cậu định nói gì?”

“Nhà họ Cố và nhà họ Lục trước kia không làm ăn qua lại. Nhà họ Cố gặp nạn, nhà họ Lục không giúp đỡ cũng là chuyện bình thường, nhưng vì sao phải dậu đổ bìm leo, dồn họ vào chỗ chết? Thậm chí là dồn ép nhà họ Kiều? Lục Bắc Thần, trước nay cậu luôn thông minh, lẽ nào không cảm thấy kỳ lạ ư?”

Lục Bắc Thần châm một điếu thuốc, khẽ nói: “Có lẽ nhà họ Cố và nhà họ Lục có chút làm ăn qua lại, chỉ là người ngoài không biết mà thôi”.

“Đây là lời giải thích của bố cậu? Chính vì tranh chấp lợi ích?” Chloe hỏi ngược lại.

Làn khói xám làm mờ gò má của Lục Bắc Thần. Nét mặt anh nặng nề nhưng cũng bình thản lại rất nhanh, “Chuyện thương trường tớ không hiểu, có lẽ bố có sự cân nhắc của ông”.

Chloe không buông tha, “Cậu không chuyện thương trường ư? Lục Bắc Thần, năm ngoái là ai đã giải quyết triệt để chuyện quỹ tài chính? Ai đã đá các lão cổ đông ra khỏi Hội đồng quản trị mà không để lại dấu vết? Giờ cậu lại nói với tớ cậu không hiểu?”.

Lục Bắc Thần kẹp chặt điếu thuốc, ngẩng lên, “Chloe, trên đời không phải chuyện gì cũng cần biết rõ chân tướng”.

Chloe nhìn anh rất lâu, “Được”. Sau đó cậu ta tiện tay lấy một điếu thuốc, ngậm lên miệng, bật bật lửa. Gương mặt cậu ta lộ rõ vẻ không cam tâm, nhưng vẫn phải chấp nhận sự thực, rít mạnh một hơi, cậu ta nhả khói rồi nói: “Được, nếu cậu đã không muốn để tớ tiếp tục điều tra, tớ sẽ không điều tra nữa”.

Lục Bắc Thần lặng im hút thuốc.

Chloe cũng không nói gì thêm, chỉ đứng nhìn anh tới tận khi hút xong điếu thuốc.

Cậu ta đứng dậy, dập tắt đầu lọc rồi mở cửa phòng sách, cố tình nói to một câu: “Không cần đặt phòng cho tớ, tối nay tớ ngủ với cậu”.

Lục Bắc Thần không đáp lời.

Nhưng câu ấy bị Ngữ Cảnh nghe được, lập tức lao tới, “Anh nghèo đến điên rồi à? Ngủ cùng phòng với giáo sư Lục?”.

“Sao? Không được à?”

“Dĩ nhiên là không được! Giáo sư Lục cần được nghỉ ngơi! Anh ở đây làm sao anh ấy yên lặng nghỉ ngơi cho được?” Ngữ Cảnh như gặp kẻ địch lớn, “Vớ lại, giáo sư Lục không bao giờ ngủ chung phòng với ai, trừ Cố Sơ”.

Chloe phì cười, đánh mắt nhìn Lục Bắc Thần, “Này, anh bạn nhỏ của cậu căng thẳng quá. Cậu nói với cậu ấy xem nửa năm qua chúng ta chung giường chung gối kiểu gì?”.

Ngữ Cảnh sững sốt.

Lục Bắc Thần uể oải đứng dậy, trở về trước máy tính, tiếp tục làm việc, hờ hững dặn dò Ngữ Cảnh: “Đặt cho cậu ta một gian phòng tổng thống. Cậu ta còn không đi, báo cảnh sát bắt lưu manh”.

Nửa năm nay, Chloe đứng là bạn trước bạn sau. Lúc anh không tiện làm việc gì, cậu ta đều chủ động giúp đỡ, có lúc cũng ngủ lại trong phòng. Nhưng Chloe trước nay đều hay thích nói quá lên, chung giường chung gối? Lục Bắc Thần nghe cũng thấy nổi da gà.

433. Q.9 - Chương 434: Cuộc Đời Thật Hay Giả

Tôi đã yêu anh ấy.

Anh ấy hay thích mặc sơ mi kẻ caro cùng những chiếc quần bò cũ kỹ, nằm trên bãi cỏ trong sân trường, nghe nhạc, đọc sách. Đó là chàng trai mất một mí đẹp trai nhất khoa tôi, thành tích cũng là cừ nhất.

Hôm nay anh ấy đã tham gia và giành quán quân cuộc thi hùng biện, tôi biết anh ấy là tuyệt nhất. Lúc nhận giải, trong khoa có rất nhiều nữ sinh nhào về phía anh ấy, nhưng anh ấy nhìn thấy tôi giữa đám đông, tôi biết là anh ấy thích mình mà.

Buổi tối, cuối cùng anh ấy đã hôn tôi, niềm hạnh phúc này khó mà diễn tả được. Tôi muốn được ở bên anh ấy, mãi mãi ở bên nhau...

Lục Bắc Thần in từng bức ảnh La Trì chụp ra. Trong lúc chờ đợi, anh lật xem từng bức. Thật ra những việc này không còn thuộc phạm vi công việc của anh nhưng bên trong có dính líu tới nhật ký của Ngải Hân, anh muốn sớm tìm ra bí mật vụ tai nạn xe nửa năm trước.

Đây là một bài trong nhật ký của Ngải Hân, qua nhật ký có thể đọc được có lẽ hồi đại học cô ta đã yêu một nam sinh mắt một mí, thích nghe nhạc, thích mặc áo kẻ caro. Trong những trang tiếp theo, cô ta liên tục nhấn mạnh những đặc điểm này, hơn nữa còn ghi chép tỉ mỉ từng chuyện trong quá trình yêu đương của cô ta và chàng trai kia. Từ nhật ký, không khó nhận ra Ngải Hân yêu chàng trai đó cực kỳ sâu đậm, hai người họ đã bước đến giai đoạn thề nguyện hẹn ước hơn nữa còn “ăn trái cấm”, từng bài viết đều toát lên sự ngọt ngào cực độ. Xem ngày tháng thì thời gian là khoảng một năm, cuối cùng, chàng trai đó xảy ra chuyện ngoài ý muốn rồi qua đời. Những ngọt ngào bị thay thế bằng những bi ai.

Nhưng điều khiến Lục Bắc Thần cảm thấy khó hiểu là nửa sau, giọng văn bắt đầu trở nên quỷ dị, trong đó có một bài viết thế này: Anh ấy đã trở về, cuối cùng anh ấy đã trở về. Anh ấy nói anh ấy rất nhớ tôi, sao tôi không ngày đêm mong nhớ anh ấy cơ chứ? Nhưng, anh ấy không còn thích mặc áo kẻ caro nữa, cũng không còn thích tắm nắng. Anh ấy thường đến vào buổi đêm, ban ngày thì không thấy. Anh ấy thường nói với tôi, muốn tôi và con sống cùng với anh ấy. Phải, tôi từng thề sẽ vĩnh viễn ở bên anh ấy, không chia không lìa, thế nên tôi phải thực hiện lời thề ấy.

Lục Bắc Thần lật tới mấy trang cuối cùng, trong đó có một trang nội dung khiến anh chú ý: Tôi đã tìm ra kẻ giết hại anh ấy, thần linh này đã cho tôi chỉ thị. Hắn sẽ xuất hiện nhanh thôi. Anh hãy đợi em, đợi em và con...

Đây là trang nhật ký cuối cùng của Ngải Hân.

Lục Bắc Thần nhìn ngày trên trang nhật ký, chính là bốn ngày trước khi anh gặp tai nạn. Đọc qua cả nhật ký, có thể thấy Ngải Hân đã yêu một chàng trai, rồi anh ta bị hại, cô đã có thai, sau đó trả thù cho người yêu. Nửa đầu có vẻ bình thường, từ khi gặp nhau đến lúc yêu nhau, đoạn nào cũng ngập tràn yêu thương, cho tới khi chàng trai kia qua đời, cô ta đau thương tột cùng, từng câu từng chữ khiến người ta đồng cảm sâu sắc. Tới khi cô ta nói anh ta đã quay trở về, chỉ vào ban đêm, sau đó còn có mấy trang ghi chép lại những chuyện khi chàng trai này quay về, rõ ràng thần kinh cô ta có vấn đề.

Mà trên thực tế, thông qua việc điều tra của La Trì, trong cuộc sống của Ngải Hân vốn không xuất hiện chàng trai như vậy. Bố mẹ Ngải Hân nói, cô ta vừa vào năm nhất đại học đã bắt gặp cảnh một đàn chị nhảy lầu tự sát nên sợ hãi đến độ thần kinh thất thường. Năm thứ tư đại học, cô ta gần như phải ở suốt trong phòng chẩn trị tâm lý, chẳng có cơ hội quen chàng trai nào, nói chi tới chuyện yêu đương rồi mang thai.

Xác của Ngải Hân được Phan An đích thân giải phẫu. Trong báo cáo của Phan An không hề nhắc đến chuyện Ngải Hân mang thai. La Trì sau khi phát hiện ra nhật ký cũng xin chứng cứ từ Phan An, Phan An đã chứng thực Ngải Hân không có thai.

Ngải Hân chính là đối tượng điều tra đầu tiên của La Trì. Sau khi chuyển xong ảnh cho Lục Bắc Thần, trời vừa sáng cậu ấy đã tới trường đại học của Ngải Hân, phát hiện không hề có chàng trai mắt một mí như cô ta kể. Nói cách khác, những ghi chép trong nhật ký của Ngải Hân đều là hư cấu, chưa từng thực sự xảy ra.

Trên đường vội ra sân bay, La Trì gọi điện thoại cho Lục Bắc Thần.

“Ngải Hân đã dựng lên một mối tình đầu, sau đó lại sáng tác ra một hung thủ, nhưng tại sao cuối cùng lại nhắm vào cậu?”

Đây cũng là chuyện khiến Lục Bắc Thần khó hiểu. Anh chưa bao giờ gặp Ngải Hân, nói chi tới anh chàng người yêu mắt một mí, thích mặc áo kẻ caro đó? Bao năm qua anh chỉ động dao trên người chết, đã bao giờ hại chết ai?

Nhưng chính vào lúc đợi máy bay, anh đã xem đi xem lại nhiều lần, cuối cùng cũng tìm ra manh mối, bèn gọi lại cho La Trì, “Trong bài viết, Ngải Hân nhắc tới lời chỉ thị của thần linh, tôi cho rằng trong này có nghi vấn”.

Cho dù La Trì không cần đi điều tra, nhưng thông qua nội dung và ghi chép thời gian của nhật ký thì không cần cần nhắc thêm. Ngải Hân năm nay 25 tuổi, nhật ký ghi chép trong vòng một năm, cũng tức là bắt đầu từ năm cô ta 24 tuổi. Một cô gái đã tốt nghiệp đại học từ lâu rồi, tại sao vẫn còn ghi chép từng chút về tình yêu như một cô sinh viên mới vào cánh cổng trường đại học? Nếu chỉ là nhớ lại một cách bình thường thì những nội dung nhật ký thể hiện nên là ký ức chứ không phải là ghi chép sự kiện thường nhật.

Lục Bắc Thần tin rằng chuyện này giống một sự xâm nhập ý thức hơn, có lẽ do chính thuốc men gây ra. Nhưng anh cũng tin khả năng cao là do người làm, có người dẫn dắt tiềm thức của Ngải Hân, tạo ra cho cô ta một đoạn ký ức giả, từ đó, thúc giục cô ta giết người.

Cái gọi là thần linh đó, Lục Bắc Thần nghi ngờ chính là bàn tay đứng phía sau sai bảo Ngải Hân.

Ngoại trừ nhật ký của Ngải Hân, còn có của Tiền Hào – người nhảy lầu tự sát.

Nhật ký của anh ta cũng được viết lại trong vòng gần một năm, nhưng không nhiều như Ngải Hân, phải cách mười ngày hay nửa tháng mới viết một bài. Nội dung đại khái liên quan tới bài bạc. Anh ta nhắc đến chuyện mình đã bao nhiêu lần tới Las Vegas đánh bạc, đốt tiền vào casino, nhưng sau đó anh ta thua trắng, đến nỗi vợ cũng chạy mất, mất cả công ty, người đòi nợ ngày ngày chặn trước cửa nhà, ngày nào anh ta cũng phải sống trong sợ hãi.

Bài nhật ký cuối cùng của Tiền Hào đã viết thế này: Bọn chúng tới rồi! Chúng định lấy mạng của tôi! Được thôi, tôi sẽ cho chúng!

Nhật ký rất ngắn nhưng như một bức thư, hơn nữa Lục Bắc Thần từng khám nghiệm xác của Tiền Hào, anh ta đúng là rơi từ trên cao xuống, tự sát.

Vậy thì “chúng” trong nhật ký phải chăng chính là những kẻ ở sòng bạc tới đòi nợ?

Nhưng La Trì điều tra rất rõ ràng Tiền Hào chưa bao giờ ra nước ngoài, huống hồ anh ta chỉ là một nhân viên công chức bình thường, lấy đâu ra tiền để đốt vào những ván bài đen đỏ?

Chuyện tương tự còn xảy ra với Phùng Tử Liên và Lưu Xuyên.

Trong những trang nhật ký suốt một năm của Phùng Tử Liên đã ghi chép một cuộc sống thế này. Cô ta năng lực tầm thường, không có quan hệ, không có học lực, cô ta phải tìm một công việc quá đổi bình thường, ngày ngày đi làm tám tiếng, quan hệ với đồng nghiệp còn không vui vẻ, lại chẳng có bạn trai. Cô ta nuôi một con mèo, ngày ngày chỉ có con mèo tên Molasses đó bầu bạn. Trong nhật ký chỉ là những câu chuyện vụn vặt thường ngày, ví dụ như hôm nay đồng nghiệp nào nói xấu, bị cô ta nghe được, ngày mai bị người sếp nào đó mắng té tát, ngày nữa hai vợ chồng ở tầng dưới đánh chửi nhau... Ngoài ra, còn ghi chép cả về chú mèo của cô ta, nó uống bao nhiêu nước, ăn bao nhiêu cơm, ngủ đáng yêu cỡ nào...

Những nội dung rất nhạt nhẽo nhưng được ghi rất chi tiết.

Nhưng cuộc sống thực sự của Phùng Tử Liên mà La Trì biết là từ khi còn trẻ, cô ta đã lấy được bằng thạc sỹ, được vào một doanh nghiệp đứng top 500. Cô ta học chuyên ngành thị trường, vào công ty rồi cũng vững vàng rất nhanh, hơn nữa còn được cấp trên khen ngợi. Viễn cảnh của cô ta rất rộng mở, mặc dù mới có 25 tuổi nhưng đã mua được nhà và xe tại Thượng Hải, xuất sắc hơn nhiều những người cùng tuổi khác.

Hai cuộc đời quá khác biệt, chẳng có những người đồng nghiệp hay buôn chuyện, cũng chẳng hề có những người sếp thích quát nạt. Dưới tầng cũng đâu phải một đôi vợ chồng, thậm chí trong nhà còn không có chú mèo tên Molasses.

Nhật ký của cô ta ngập đầy tuyệt vọng, là sự tuyệt vọng với một cuộc sống quá đổi bình thường, bài viết cuối cùng có viết: Những ngày tháng này giống như một con dao cùn đang cứa từng chút, từng chút vào da thịt tôi, thế giới quá nhạt nhẽo.

Cô ta chọn cách cắt cổ tay, có lẽ đây chính là cách tốt nhất để cô ta rời khỏi cuộc đời khô khan này.

Nhật ký của Lưu Xuyên là những khao khát dục vọng trần trụi.

Anh ta viết đầy rẫy những câu chuyện mình đã giẫm chân lên bao nhiêu con thuyền, hẹn hò với bạn gái ra sao, đồng thời còn phải giấu cô bạn gái khác thế nào. Trong nhật ký của anh ta phải xuất hiện tới mười cô

gái, hết như một “Vi Tiểu Bảo”. Thậm chí trong đó còn miêu tả chi tiết những lần quan hệ với mười cô bạn gái, mỗi lần đều rất tường tận, ai không biết lại tưởng đó là một cuốn tiểu thuyết sắc tình.

Những câu chuyện tình yêu đông đầy, cuối cùng hóa thành khổ não, vì cả mười cô bỗng phát hiện anh ta lăng nhăng, lần lượt bỏ đi. Anh ta viết: Nghĩ đi nghĩ lại, cuối cùng tôi nghĩ ra một cách có thể mãi mãi ở bên họ. Đợi tôi nhé, các bảo bối, anh đến đây...

Cuối cùng anh tự thiêu mà chết.

Nhưng Lưu Xuyên thực tế là một người sống độc thân, trước kia khi đi học có quen với một cô bạn gái, nhưng sau khi tốt nghiệp thì hai người chia tay, bao năm qua Lưu Xuyên cũng chưa gặp được ai phù hợp. Nói theo lời của La Trì thì trông Lưu Xuyên nho nhã ôn tồn vậy mà không ngờ nhật ký lại toàn chuyện đen tối.

Xem xong, Lục Bắc Thần day huyệt thái dương. Bốn người này đều đang sống một cuộc đời khác. Nó rất chân thực, hoàn toàn khác với cuộc sống thực tế của họ. Thông qua nội dung có thể dễ dàng nhận ra bốn người họ đều hoàn toàn nhập tâm vào thế giới tưởng tượng của mình.

Có thể khiến họ biến thế giới tưởng tượng trở thành cuộc sống thật, thậm chí như cả cuộc đời, hơn nữa không chỉ có một nạn nhân, đây quả thực không phải là chuyện được coi thường...

434. Q.9 - Chương 435: Thái Độ Thay Đổi Quá Nhanh

Trong khoảng thời gian đó, Tổ Diệp đã gọi điện đến, cô ấy nói đã đọc qua chỗ nhật ký đó, suy đoán bước đầu là vì một số nguyên nhân nào đó khiến cho ý thức của họ hỗn loạn rồi phác họa ra một cách sống hoàn toàn mới. Cô ấy còn nói với Lục Bắc Thần, trước đây từng tiếp xúc những án lệ tương tự, trực tiếp nhất là cách cấy ghép ký ức, nói đơn giản là lấy một loại ký ức, cấy thẳng vào não của một người, từ đó xóa bỏ ký ức ban đầu của người này, họ sẽ chỉ cho rằng ký ức hiện tại mới là sự thực.

Nhưng bên cạnh đó, cô ấy lại không cho rằng bốn người này bị cấy ghép ký ức, mặc dù kiểu ký ức hoàn chỉnh như của họ rất giống, tuy nhiên, trước mắt chưa có bác sỹ thối miên nào có thể thông qua một thủ đoạn lớn như vậy để giữ một ký ức giả lâu đến thế. Cô ấy nghi ngờ, thuốc là nguyên nhân lớn.

Ý kiến của Tổ Diệp khiến Lục Bắc Thần nhớ tới những phát hiện trong quá trình giải phẫu. Hệ thống trung khu thần kinh thị giác của bốn người này đều bị tổn thương ở một mức độ nào đó, không biết có liên gì đến thuốc men hay không.

Lục Bắc Thần đặt ra nghi vấn, Tổ Diệp phân tích những thông tin về nguyên tố vi lượng x-r2. Cô ấy chỉ ra sử dụng quá liều thuốc gây ảo giác sẽ khiến người dùng nhìn thấy ảo ảnh, lâu dần chắc chắn sẽ ảnh hưởng tới trung khu thần kinh thị giác. Điều này đã nhắc nhở Lục Bắc Thần, trước đây anh cho rằng bốn nạn nhân đã nhìn thấy gì đó trước rồi mới dẫn đến việc ý thức bị hỗn loạn. Bây giờ anh thừa nhận ý kiến của Tổ Diệp, trung khu thần kinh thị giác chỉ bị tổn thương khi ý thức bị hỗn loạn trong một thời gian dài.

Tổ Diệp cần nhiều tài liệu về bốn người này hơn. Lục Bắc Thần lại gọi điện cho La Trì, bảo anh ấy chuyển fax cho Tổ Diệp.

Làm xong những việc này, Ngữ Cảnh ở bên cạnh đưa cho anh một cốc café, dặn dò: “Còn một lúc nữa mới lên máy bay, anh nghỉ ngơi một lát đi”.

Chloe bê café, uể oải ngồi lại, tảng lờ mọi hành khách khác, dựa thẳng vào người Lục Bắc Thần, rồi nhìn Ngữ Cảnh: “Tối qua anh không có làm gì giáo sư Lục nhà cậu đâu nhé, thế nên cậu ấy ngủ rất ngon”.

Ngữ Cảnh bĩu môi.

Chloe còn khoác tay lên vai Lục Bắc Thần, vẽ “yếu điệu”: “Tối qua đáng nhẽ cậu nên qua phòng tớ ngủ, cậu không biết đâu, view ở phòng tớ còn đẹp hơn nhiều”.

Có người phục vụ bước lên thêm café, nhìn thấy cảnh này thì cực kỳ sửng sốt, nhìn họ bằng ánh mắt quái dị. Ngữ Cảnh thực sự chịu không nổi, “Chloe, anh nói gì thì nói cho đàng hoàng, động tay động chân sẽ khiến người ta hiểu lầm đấy”.

“Giáo sư Lục của cậu còn không quan tâm, cậu sốt sáng làm gì?” Chloe nói khoác không biết ngượng.

Ngữ Cảnh tức điên.

Lục Bắc Thần vô cùng nhẫn nại, sau ghi gập laptop lại, anh nói: “Tớ phân cho cậu một nhiệm vụ”.

“Ai?” Chloe nghĩ mãi rồi chỉ tay lên mũi mình, “Tớ hả?”.

Lục Bắc Thần nhìn cậu ta: “Phải, giúp tớ điều tra một chuyện”.

Chloe nhướn mày, cố tình nói: “Giờ mới nhớ ra tớ à? Chẳng phải cậu không để tớ nhúng tay vào chuyện của cậu nữa sao?”.

“Cậu có thể không điều tra, nhưng tớ không rảnh tiếp một kẻ rảnh rang đâu.” Lục Bắc Thần không hề khách khí.

Chloe lập tức thay đổi lập trường: “Chuyện của cậu chính là chuyện của tớ”.

Lúc ấy Lục Bắc Thần mới mỉm cười.

Ngữ Cảnh ngồi bên cạnh lại bắt đầu lẩm nhẩm: Phòng cháy, phòng trộm, phòng Chloe...

Chloe nghe xong, thẳng thừng ôm lấy Lục Bắc Thần, cố tình nói với Ngữ Cảnh: “Giáo sư Lục không thể rời xa anh đâu, nghe thấy chưa, Tiểu Ngữ Cảnh!”.

Ngữ Cảnh nhe răng: “Tôi cảnh cáo anh, không được phép gọi tôi là Tiểu Ngữ Cảnh!”.

...

Cố Sơ lại tới bến Thượng Hải, lần này cô đi tìm Lục Bắc Thâm.

Kể từ sau hôm đó, cô không gặp lại anh ấy nhưng qua lời kể của Lục Bắc Thần, có thể thấy Lục Bắc Thâm chưa đi. Có lẽ Lục Bắc Thần cũng không muốn anh ấy đi, dù sao họ đã mất liên lạc nhiều năm, thậm chí Lục Bắc Thần còn nhanh chóng làm thủ tục chuyển nhượng nhà ở.

Đối với chuyện căn nhà, Cố Sơ không hề tính toán, mà cô cho rằng mình cũng chẳng có quyền ấy, dù sao đó cũng là tài sản của Lục Bắc Thần, cũng giống như căn nhà Tây của cô, cô vốn cũng định để lại nó cho Tư Tư.

Thật ra Lục Bắc Thần há chẳng phải cũng giống cô? Họ đều đã mất những người thân yêu nhất trên thế giới này, anh chị em sẽ trở thành người nương tựa duy nhất.

Lần công khai đó, Lăng Song cũng tới.

Có rất nhiều chuyện, Cố Sơ đã hiểu rõ.

Sau đó cô gọi điện cho Lăng Song, hỏi thăm chuyện giữa cậu ấy và Lục Bắc Thâm. Tâm trạng của Lăng Song có vẻ rất suy sụp. Cậu ấy không nói gì nhiều, chỉ đáp một câu: “Trông thấy tôi như vậy, cậu vui lắm phải không”.

Cố Sơ không trách Lăng Song. Cô và cậu ấy chung phòng bao nhiêu năm, lẽ nào còn không hiểu tính tình của nhau, càng vào những lúc thế này cậu ấy càng cứng miệng. Cuối cùng, Cố Sơ nói một câu: “Phải, cậu bị đả kích đến nông nổi này, tôi thực sự vui lắm. Thế nên có giỏi cậu cứ suy sụp tiếp đi”.

Cô biết, chẳng bao lâu nữa Lăng Song sẽ tới tìm cô.

Lăng Song là một người như vậy, miệng cứng hơn trái tim, thể hiện lớn hơn hết thấy.

Tới tìm Lục Bắc Thâm là quyết định nảy ra nhất thời của Cố Sơ, khi nó xuất hiện chính bản thân cô cũng giật mình. Thật ra, cho dù mọi chuyện đã rõ ràng, cô cũng nên có khoảng cách với Lục Bắc Thâm, cô sợ Bắc Thần hiểu lầm.

Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, để biết được thời điểm mẹ Bắc Thần qua đời, ngoài Lục Bắc Thâm ra, không ai có thể nói cho cô biết nữa.

Khi cô tới nơi đã là buổi trưa. Bảo vệ tiểu khu nhận ra cô, cười ha ha chào cô: “Chị Lục, chị về rồi ạ”.

Bảo vệ ở đây nắm khá rõ các chủ nhà trong khu, đây là trách nhiệm cơ bản của họ, thế nên trước đây cô thường xuyên ra vào đây, bảo an vẫn nghĩ cô là vợ của Lục Bắc Thần, từ trước tới nay vẫn gọi cô là “chị Lục”.

Còn nhớ có một lần cô quá xấu hổ đã nói với Lục Bắc Thần: Này, anh giải thích với chú bảo vệ đi chứ.

Lục Bắc Thần thản nhiên nói: Xưng hô đó hay mà, giải thích gì chứ.

Kết quả, Cố Sơ cũng vì chút lòng riêng mà không giải thích, cứ để mặc cho anh ta gọi như vậy.

Cô mỉm cười với người bảo vệ, coi như đã có lời chào, rồi lại nhớ sáng nay mình đã trả chìa khóa cho Lục Bắc Thần bèn nói với anh ta: “Hôm nay tôi quên mang theo chìa khóa, làm phiền anh rồi”.

Người bảo vệ cũng không nghi ngờ gì, vội vàng bước lên mở cửa cho cô.

Cửa vừa mở, người bảo vệ lại nói: “Mấy hôm nay anh Lục đang nghỉ phép ă?”.

“Sao anh lại hỏi vậy?”

Người bảo vệ tươi cười: “Mấy hôm trước tôi thấy anh Lục mua mấy thứ lên nhà rồi không xuống nữa, mãi vẫn không thấy anh ấy lái xe đi”.

Cố Sơ thầm thở dài, bảo vệ đã coi Lục Bắc Thâm thành Lục Bắc Thần. Cô cũng không giải thích quá nhiều, chỉ tùy tiện đáp một câu: “Anh ấy hơi khó chịu trong người”.

Dọc đường đi vào tiểu khu, trong lòng Cố Sơ ít nhiều có chút áp lực. Thật ra tới tận bây giờ cô vẫn không biết sẽ đối mặt với Lục Bắc Thâm bằng tâm thế như thế nào. Người cô yêu thời đại học là Lục Bắc Thần nhưng cái tên cô nhưng nhớ bao năm qua lại là Lục Bắc Thâm, điều này có phần kỳ lạ.

Có người mở cửa cho cô.

Cố Sơ ra khỏi thang máy, đi tới trước cửa lại hít sâu một hơi, thầm cảnh cáo bản thân, nhất định phải tự nhiên một chút, đó là em trai của bạn trai, không cần ngượng ngập, không cần nhớ lại những chuyện quá khứ, hỏi xong việc cần hỏi là đi.

Tự động viên bản thân xong xuôi, cô gơ tay gõ cửa.

Người mở cửa lại là Hà Nại.

Cố Sơ sững ra giây lát mới tỉnh lại. Ừ nhỉ, Hà Nại cũng là người của Lục Môn. Mỗi lần gặp anh ta, cô đều nhớ lại cảnh tượng trong thư viện, tự nhiên lại nhớ đến cái tên Cố Tứ.

Hà Nại đứng ngoài cửa, khóe môi hơi rướn lên, “Sao cô lại tới đây?”.

Cố Sơ há hốc miệng, lát sau mới hỏi: “Lục Bắc Thâm đâu?”.

Sắc mặt Hà Nại có chút ngập ngừng, “Cậu ấy... không tiện gặp người ngoài lắm”.

“Gì cơ?” Cố Sơ không hiểu.

Hà Nại còn định nói gì đó thì Cố Sơ bỗng nghe thấy bên trong vọng ra những tiếng rầm rầm như đồ đạc đổ vỡ. Cô giật mình, khi nhìn Hà Nại thì anh ta đã trở nên căng thẳng, lập tức quay người đi vào trong.

Cố Sơ cũng rảo bước vào phòng, cùng Hà Nại lên tầng hai.

Tiếng động ấy vọng ra từ phòng ngủ. Hà Nại vừa mở cửa liền nghe được một tiếng gào phẫn nộ: “Ra ngoài! Ra ngoài!”.

Hà Nại không những không rời đi mà còn lao vào phòng ngủ. Lúc Cố Sơ định vào theo thì cánh cửa đóng sập lại. Cô lập tức đập cửa rầm rầm.

“Hà Nại! Anh ấy xảy ra chuyện gì rồi? Anh mau mở cửa ra!”

Bên trong không có động tĩnh gì.

Cố Sơ gõ vài lần, Hà Nại vẫn không định mở cửa. Cô đành đứng dựa bên tường, tim đập thình thịch. Mặc dù ban này không nhìn được toàn bộ nhưng cô đã liếc được qua khe cửa.

Trong phòng là một màu trắng chói mắt, sắc mặt của Lục Bắc Thâm cũng nhợt nhạt. Lúc anh ấy quát về phía cửa, khuôn mặt rất dữ dằn, gần như muốn ăn thịt người. Khi cô định nhìn rõ hơn thì cửa đã sập lại.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Sao Lục Bắc Thâm lại thành ra như vậy? Còn nữa, anh ấy bị như vậy, Bắc Thần có biết không?

Ừ ừ cạ cạ, Cố Sơ hoàn toàn rối rắm.

Khoảng mười mấy phút sau, khi cô định tiếp tục gõ cửa thì căn phòng bỗng bật mở làm cô giật mình.

Lần này là Lục Bắc Thâm đích thân ra mở.

“Anh...” Cố Sơ lắp bắp, “Không sao chứ?”.

Hoàn toàn khác với những gì ban nãy cô nhìn thấy. Sắc mặt Lục Bắc Thâm điềm đạm và ôn hòa, đầu tóc gọn gàng, chiếc áo phong trắng cùng chiếc quần ngủ màu xám nhạt khiến anh ấy trông rất gọn gàng sạch sẽ. Sau khi thấy Cố Sơ, anh ấy mỉm cười: “Anh không sao, em tìm anh có việc gì?”.

Nụ cười ấy hòa vào đôi mắt, long lanh quyến rũ như thủy tinh, đâu còn ánh mắt khủng khiếp kia?

435. Q.9 - Chương 436: Cuốn Nhật Ký Năm Ấy

Rốt cuộc Cố Sơ vẫn không thể nói chuyện tỉ mỉ với Lục Bắc Thâm. Cả một bụng câu hỏi đã được chuẩn bị sẵn, sau khi gặp anh ấy đều tan thành mây khói. Chủ đề được dời tới Lăng Song, cô nhạy cảm phát hiện ra nét mặt Lục Bắc Thâm ẩn chứa chút cảm xúc. Cô không đọc được ý nghĩa của những cảm xúc phía sau, chỉ luôn cảm thấy giữa anh ấy và Lăng Song có lẽ không đơn giản như vẻ bề ngoài.

Trò chuyện vài câu, Cố Sơ đưa ra lời mời: “Đợi anh trai anh từ Bắc Kinh trở về, anh tới nhà ăn bữa cơm đi”.

Lục Bắc Thâm đã mất tích nhiều năm, bây giờ trở về như vậy, Cố Sơ tin rằng, nếu không vì Bắc Thần, có thể cả đời này Lục Bắc Thâm cũng sẽ không gặp mặt cô. Giống như khoảng thời gian này anh ấy đều không chủ động lộ mặt vậy, có thể nhận ra anh ấy không muốn tạo ra rắc rối cho cô và Bắc Thần.

Khi trở về, anh ấy có dự định gì, cô không rõ. Có lẽ Bắc Thần biết, dẫu gì hai người cũng là anh em, Bắc Thâm có chuyện gì ắt sẽ kể cho Bắc Thần nghe. Thế nên sau khi đưa ra lời mời này cô mới cảm thấy có chút kỳ lạ. Lại chính ở giọng điệu của cô, giống như giọng của một bà chị dâu vậy.

Lục Bắc Thâm không nói gì, chỉ nhìn cô mỉm cười, biểu cảm yên bình, gương mặt tuấn tú. Cố Sơ liếm môi, nhẹ nhàng giải thích: “Dù sao cũng là người một nhà, ăn một bữa cơm không có gì phải ngại”.

Anh ấy mỉm cười, “Được”.

Rời khỏi tiểu khu, Cố Sơ cứ cảm thấy là lạ, có thể vì sự nhầm lẫn năm đó khiến cô và Lục Bắc Thâm nói chuyện ít nhiều cảm thấy ngượng ngập; hoặc vì lý do thân phận của Lục Bắc Thâm, rõ ràng anh ấy rất đau khổ, vì sao phải tỏ ra không có chuyện gì?

Anh ấy bị bệnh gì? Có ẩn tình gì?

Cố Sơ cảm thấy cực kỳ khó lý giải, lại không thể phán đoán được liệu Lục Bắc Thần có biết tình trạng hiện tại của Lục Bắc Thâm hay không.

Đang mải nghĩ thì phía sau có người lên tiếng gọi tên cô.

Quay đầu lại nhìn, thì ra là Hà Nại.

Anh ta bước tới, tươi cười hỏi cô: “Cùng ăn bữa cơm nhé”.

...

Ấn tượng của Cố Sơ với Hà Nại vẫn còn là một Cố Tứ ở trong thư viện. Có lẽ, tiềm thức của cô cho rằng Cố Tứ là một người đơn thuần, không liên quan gì tới Lục Môn. Không giống Hà Nại trước mắt, về sau cô

mới biết địa vị của anh ta lớn nhường nào, có thể trở thành một trong bốn trụ lý đặc biệt của Lục Môn, chúng tỏ người này không đơn giản.

Từ trước tới nay cô vẫn không hy vọng tiếp xúc quá nhiều với người của Lục Môn. Ích kỷ hơn nữa mà nói, cô chỉ hy vọng có một tình yêu đơn giản với Lục Bắc Thần, xây dựng một gia đình bình thường như bao mái ấm khác. Chẳng ai thích những tháng ngày sóng to gió lớn, cô cũng vậy thôi.

Nhưng Lục Bắc Thần là người của Lục Môn, dù cô có không tình nguyện thì cũng chắc chắn phải tiếp xúc với họ.

Ăn cơm chỉ là cái cớ của Hà Nại, Cố Sơ tin chắc như vậy.

Nhưng anh ta vẫn chở cô tới một nhà hàng rất tao nhã, nằm ở khu vực bến Thượng Hải đang vào giữa hạ, để hưởng thụ những món ăn ngon từ trên đầu lưỡi. Hà Nại vẫn ga lăng và phong độ như trước đây, nói những câu chuyện thoải mái, nhưng Cố Sơ lại nói rất ít. Anh ta nói gì cô cũng chỉ đáp qua loa lấy lệ.

“Anh còn tưởng chúng ta đã là bạn.” Hà Nại rót cho cô một cốc nước hoa quả, cười tươi rói.

Cố Sơ ngược mắt nhìn anh ta, có chút nghi hoặc.

“Giữa bạn bè chẳng phải nên tâm sự hết mọi điều ư? Nhưng bây giờ cô lại có chút đề phòng tôi.” Hà Nại cười khẽ.

Cố Sơ vội giải thích: “Anh hiểu nhầm rồi, tôi không đề phòng anh”.

“Còn nhớ khi trước chúng ta cũng từng ngồi ăn cơm cùng nhau, nói đủ thứ chuyện trên trời dưới biển, em đâu có bó buộc như vậy”.

Cố Sơ cắn môi, khẽ thở dài, “Hôm đó tôi còn chưa biết anh là người của Lục Môn”.

Cô chỉ coi anh ta như một người có duyên gặp gỡ lại có thể chuyện trò. Lúc đó anh ta cho cô một cảm giác rất thân thiết, mặc dù không quá gần gũi nhưng lại khiến người ta chỉ tiếc gặp nhau quá muộn. Anh ta rất có học thức, gần như có thể gọi là “trên thông thiên văn, dưới tường địa lý”. Hôm đó nói chuyện với anh ta, cô cảm thấy rất vui, dường như không hề có chút phòng bị nào.

Nhưng hôm nay, anh ta đội trên đầu một danh hiệu rực rỡ, ngồi đối diện cô, nhất thời, một bức tường vô hình chặn đứng mọi cảm giác thân thuộc của nhau đã được dựng lên.

“Anh chỉ làm việc cho Lục Môn.” Nghe xong, Hà Nại cười, “Giống như công việc em làm tại bệnh viện vậy. Anh cần việc làm, cần phải nuôi sống bản thân”.

Cố Sơ gượng cười, cố gắng để bản thân trông tự nhiên một chút.

Trong hơn một năm nay, rất nhiều chuyện và rất nhiều người đều thay đổi một cách chóng mặt, lật mở mọi sự thật, cô mới hiểu những thứ mình từng hiểu hóa ra chỉ là trăng dưới nước.

Giống như một Lục Bắc Thâm cô vẫn luôn thương yêu mong nhớ, hóa ra chính là Lục Bắc Thần;

Chàng trai cô từng nghĩ ngày ngày phải dựa vào việc làm thêm để sống qua ngày, hóa ra lại là cậu chủ của Lục Môn;

Cô những tưởng Lục Bắc Thâm đã chết, nhưng anh ấy lại xuất hiện;

Một người phụ nữ cao quý thanh tao như Tần Tô lại không phải mẹ ruột của hai anh em Lục Bắc Thần và Lục Bắc Thần;

Cả con người trước mặt, cô vẫn luôn cho rằng chỉ là một người bạn trượng nghĩa vô tình kết giao, cuối cùng vòng vèo qua lại bỗng liên quan tới Lục Môn.

Ngay cả Lăng Song, người luôn đối đầu với cô cũng có một quan hệ dây mơ rễ má với Lục Bắc Thâm.

Dường như chỉ trong một thời gian ngắn, cô bỗng chìm vào một mối quan hệ không thể dứt bỏ, rối rắm nặng nề cùng Lục Môn.

“Thật ra anh có chuyện muốn nói với tôi phải không.” Rất lâu sau, Cố Sơ mới nói khẽ.

Hà Nại hơi nhướn mày, “Lẽ nào không thể tâm sự?”.

Cố Sơ nhìn anh ta, cười mà như không cười, “Mặc dù đôi mắt của tôi không tinh ranh như mấy người làm kinh doanh các anh nhưng không nghĩa là tôi ngốc”.

Hà Nại cười, “Đường đường là thiên kim nhà họ Cố, anh chưa bao giờ dám coi thường”.

“Giờ đây, cái mác đó đã không còn thích hợp với tôi nữa.” Cố Sơ giơ tay ra, nhẹ nhàng cọ vào chiếc ly.

Hà Nại không hề cảm thấy xấu hổ, ngược lại anh ta nói: “Có những người thích hợp quên đi quá khứ, có những người cần phải nhớ lại quá khứ. Anh nghĩ, em là mẫu người thứ hai”.

“Xem ra anh chẳng hiểu gì về tôi cả.” Cô lắc đầu.

“Chuyện của nhà họ Cố năm đó ít nhiều anh cũng có chút hiểu biết. Lẽ nào em không muốn trả lại danh tiếng thực sự cho bố mình?” Hà Nại thăm dò.

“Danh tiếng thực sự?” Cố Sơ nhìn anh ta, khó hiểu.

Người phục vụ bưng đủ tới món cuối cùng lên. Hà Nại ra hiệu cho cô động đũa, nhưng tâm tư của cô chỉ dừng lại trên câu nói của anh ta. Hà Nại nhấp một ngụm rượu rồi nói: “Năm xưa tập đoàn Kiến Khoa sản xuất loại thuốc mới dẫn đến chết người, chuyện này đã trở thành mồi lửa khiến giá cổ phiếu nhà họ Cố rớt nghiêm trọng, chuỗi cung ứng tiền tệ đứt gãy, hai vợ chồng họ Cố bị điều tra, mãi về sau tử vong trên đường bỏ chạy. Lẽ nào, trong chuyện này em không nghi ngờ gì sao?”.

“Rốt cuộc anh định nói gì?” Cố Sơ bình tĩnh hỏi.

“Thật ra cũng không có gì, anh chỉ cảm thấy chuyện nhà họ Cố phá sản rất kỳ lạ.”

Cố Sơ khẽ thở dài, trầm ngâm giây lát, “Mấy năm trước tôi cũng từng nghĩ như vậy, thậm chí một lòng muốn điều tra ra nguyên nhân thực sự khiến gia đình tôi gặp nạn”.

Cô tin tưởng bố, càng tin tưởng mẹ. Bố yêu bà như vậy, trong ngành họ lại được mọi người kính nể, sao có thể nghiên cứu ra một loại thuốc khiến người ta tử vong?

Sau khi nghe xong, Hà Nại hơi nheo mắt lại, “Ý của em là bây giờ em đã biết nguyên nhân rồi?”.

Cố Sơ gật đầu, nói thản nhiên, “Là lỗi của nhà họ Cố, gia đình tôi phải chịu”.

Hà Nại hơi sững người, “Nếu nhà họ Cố không hề sai thì sao?”.

Cố Sơ nhìn anh ta.

“Ý của anh là nếu bố em bị oan thì sao?” Hà Nại hỏi thăm dò, “Ví dụ như có người cố tình hãm hại ông ấy?”.

“Anh biết được gì phải không?” Cố Sơ không trả lời mà hỏi ngược lại anh ta.

“Anh?” Hà Nại suy nghĩ rồi cười khẽ, “Anh ít nhiều cũng từng nghe tới những việc làm của bố em. Xưa nay ông ấy luôn được vinh danh là có lương tâm nghề nghiệp, thế nên anh cảm thấy ông ấy không thể làm vậy”.

Cố Sơ khẽ lắc đầu, “Bố tôi dĩ nhiên sẽ không vì lợi ích mà làm những chuyện táng tận lương tâm. Điều chế thuốc mới gây ra chết người cũng không phải kết quả ông mong muốn. Nhưng thực tế là, dù có là chuyện ngoài ý muốn, nhà họ Cố chúng tôi cũng đều có trách nhiệm”.

Hà Nại nhìn cô, trầm tư rất lâu.

Cố Sơ không nói nhiều về chuyện năm đó. Một là Hà Nại cũng không thân với nhà họ Cố, hai là gia đình cô sai, bây giờ mọi huy hoàng đã mất, nhưng cô vẫn muốn giữ vững tôn nghiêm của gia tộc.

Đúng như ban nãy cô nói, mấy năm sau khi gia đình gặp nạn, cô đã điều tra như phát điên. Cô hoàn toàn không tin bố lại làm chuyện đó, thế nên một mực cho rằng là người cùng ngành hãm hại hoặc một nguyên nhân nào khác. Đúng vào lúc ấy, dì đã đưa cho cô một quyển nhật ký bố để lại.

Đó là cuốn nhật ký chưa từng có ai đọc, ngay cả Cố Tư.

Chính bố đã dặn dò dì, sau này một khi xảy ra chuyện thì nó sẽ rơi vào tay cô.

Cô đọc cuốn nhật ký, là nét chữ của bố, cô không thể quen thuộc hơn nữa. Trong nhật ký, bố đã ghi chép quá trình Kiến Khoa đầu tư nghiên cứu điều chế thuốc mới trong phòng thực nghiệm, đến nỗi sau này có người tử vong. Trong nhật ký còn ghi chép dự định của bố là ở nước ngoài mua cho cô một mảnh đất. Cổ Sơ đọc tới đây thì đã hiểu ý nghĩa đằng sau hành động này, bố mẹ định chạy trốn.

Ngày xảy ra tai nạn, cô còn nhớ rất rõ, bố mẹ âm thầm dặn cô ra sân bay. Lúc đó trợ lý của bố đưa cho cô một chiếc vé máy bay, nói cả gia đình cô sẽ ra nước ngoài ở một thời gian. Nhưng chính vào lúc cô đang ngồi đợi họ thì nhận được tin họ gặp tai nạn.

Khi đọc được cuốn nhật ký đó thì cô đã hiểu, đó đâu phải lúc đi du lịch? Chẳng qua họ chạy ra nước ngoài mà thôi.

Thuốc mới xảy ra vấn đề trước bố mới bỏ ra cả một khoản tiền lớn với mong muốn bỏ trốn. Cổ Sơ rất muốn tin rằng thật ra tất cả đều do có người hãm hại, thậm chí tin rằng cuốn nhật ký ấy được ngụy tạo. Nhưng cô hiểu, thật ra nhà họ Cổ năm xưa đúng là đã làm chuyện không hay.

Cô hít sâu một hơi, cố gắng làm dịu bớt sự nặng nề trong lòng, rồi nhìn Hà Nại: “Tôi thấy lạ quá. Sao anh lại đột nhiên có hứng thú với chuyện gia đình của nhà họ Cổ chúng tôi vậy?”

436. Q.9 - Chương 437: Người Đã Có Gia Đình

Hà Nại tỏ ra ung dung, “Em thế nào anh không biết, còn anh đã coi em là bạn bè rồi”.

Câu này đã giải thích được những thắc mắc của anh ta một cách hợp tình hợp lý. Mặc dù Cổ Sơ cảm thấy có chút bất thường nhưng cũng không tìm ra được sơ hở.

“Đây chính là chuyện anh định nói với tôi?” Cô lại hỏi.

Hà Nại nâng ly lên, “Anh đã nói chỉ muốn tâm sự, em lại không tin. Thấy chưa, anh chỉ muốn trò chuyện thân tình với em, vốn không có ý khơi lại nỗi đau cũ của em”.

Cổ Sơ khẽ lắc đầu. Tất cả đều đã trôi qua rồi, dù có đau khổ cách mấy, lâu dần cô cũng phải bước qua thương đau.

“Đúng rồi, em tìm Bắc Thâm có việc gì vậy?” Hà Nại tò mò về việc làm hôm nay của cô.

Ngay cả kẻ ngốc cũng có thể nhận ra cô tìm Lục Bắc Thâm chẳng mời chỉ để mời anh ấy tới nhà ăn cơm, cô tin rằng chính Bắc Thâm cũng nhận ra điều này, chỉ vì phép lịch sự nên không gan hỏi mà thôi. Vốn không định nói vì cảm thấy đề tài này chỉ có Lục Bắc Thần và Lục Bắc Thâm mới có thể trả lời được, nhưng bất chợt cô nhớ tới mối quan hệ giữa Hà Nại và Lục Môn, lập tức như được tiêm thuốc hưng phấn.

“Hỏi anh cũng vậy thôi.” Cô nói.

Hà Nại nhìn cô khó hiểu, “Gì cơ?”.

“Anh làm việc trong Lục Môn rất lâu rồi phải không?” Cổ Sơ hỏi.

“Cũng mấy năm rồi.” Hà Nại nói.

“Năm Bắc Thần gặp tai nạn, anh đã tới Lục Môn chưa?”

Hà Nại lắc đầu, “Lúc đó anh vẫn chưa vào Lục Môn”.

Đáy ánh mắt Cổ Sơ thoáng vẻ thất vọng.

“Nhưng em cũng biết thân phận của anh đấy. Mặc dù anh là người tới muộn nhất trong bốn trợ lý đặc biệt nhưng rất nhiều chuyện của Lục Môn, anh đều biết rõ. Chỉ cần câu hỏi của em không đề cập tới vấn đề riêng tư, anh nghĩ chưa biết chừng anh có thể giúp em.” Hà Nại trả lời chân thành.

Cổ Sơ nghĩ cũng phải, bèn hỏi ngay: “Anh biết chuyện về mẹ ruột của Bắc Thần không?”.

Hà Nại không ngờ cô lại hỏi câu này, ngăn người giây lát, “Em biết chuyện của họ?”.

Cố Sơ cũng không định giấu giếm bèn gật đầu.

Thấy vậy, Hà Nại cười: “Xem ra ở trong lòng cậu ấy, cô rất quan trọng, cả chuyện này cậu ấy cũng kể cho cô”.

Chuyện này... có gì để phải giấu giếm đâu? Cố Sơ trầm lắng bấm trong lòng. Đôi mắt của Hà Nại cũng có thể so với Lục Bắc Thần, có thể nhìn thấu những suy nghĩ trong lòng cô, “Chuyện này ngoài người của Lục Môn ra, bên ngoài không ai biết cả”.

Bả vai Cố Sơ run lên.

Hà Nại lại giải thích, “Em cũng đừng hiểu lầm. Đây cũng không phải bí mật gì phải giấu kín. Dù sao thì nó cũng dính dáng tới thể diện của Lục Môn, thế nên mọi cố gắng né tránh không nhắc tới. Ở ngoài, Lục Môn vẫn luôn nói rằng Tần Tô sinh bốn cậu con trai. Lục Bắc Thần và Lục Bắc Thâm cũng chưa từng thanh minh về chuyện Tần Tô không phải mẹ ruột của họ”.

Cố Sơ nhớ đến Tần Tô, dù là lần đầu gặp mặt hay là cuộc gặp mặt ngày hôm qua, Tần Tô đều lấy tư cách một người mẹ quyết định mọi thứ của Lục Bắc Thần. Nếu không phải vì biết được thân thế của anh, cô chắc chắn sẽ tin rằng Tần Tô chính là mẹ anh.

“Liên quan đến mẹ ruột của cậu ấy, anh cũng nghe qua.” Hà Nại nói.

Thật ra cô đã biết được không ít, duy chỉ còn một điểm nghi vấn. Cô hỏi: “Mẹ ruột anh ấy qua đời khi nào vậy?”.

Hà Nại suy nghĩ rồi đáp: “Có lẽ là khi Lục Bắc Thần còn chưa đi du học”.

Gì cơ?

Trái tim Cố Sơ chợt run rẩy, một dự cảm chẳng lành cứ thế nảy sinh.

Cô vô thức cuộn chặt tay lại, nói tiếp: “Cụ thể là lúc nào... anh biết không?”.

“Cô thật sự hỏi đúng người rồi, mấy năm trước nhà họ Lục di dời phần mộ ra nước ngoài, mộ của mẹ ruột họ cũng được chuyển vào nhà họ Lục. Sức khỏe của lão gia không tốt, năm nào tôi cũng thay ông ấy tới thăm nom phần mộ của nhà họ Lục.” Hà Nại nhẹ nhàng trả lời, “Năm xưa nghe nói sau khi lo xong tang lễ cho mẹ, Lục Bắc Thần mới ra nước ngoài, tôi nhớ loáng thoáng thời gian khắc trên bia mộ là khoảng trước sau Tiết Thanh minh”.

Một tiếng nổ ầm vang trong đầu Cố Sơ, ngay sau đó não bộ trống rỗng, hơi thở đột ngột trở nên dồn dập.

Hà Nại khẽ chạm vào cô, “Em không sao chứ?”.

Cô chẳng còn nghe rõ anh ta nói gì nữa.

...

Cả chiều làm việc, Cố Sơ không biết mình đã trải qua kiểu gì. Cô cùng với bác sỹ đi kiểm tra và khám bệnh, trên thực tế người bệnh nói gì cô hoàn toàn không nghe rõ, vì vậy cũng kê nhầm đơn thuốc. Cũng may bác sỹ phát hiện ra, mắng cho cô một trận.

Cô vào nhà vệ sinh rửa mặt, nhưng tay run bần bật. Các bác sỹ khác nhìn thấy còn tưởng cô bị ảnh hưởng sau trận mắng, lần lượt tới an ủi, cô chỉ gật đầu cho có, thực tế là đối phương đã nói gì cô hoàn toàn không biết.

Lòng cô tắc nghẽn, thậm chí hít thở sâu cũng không thể làm dịu bớt nỗi đau đang lan tràn. Cô muốn tìm ai đó nói chuyện, chia sẻ hết những đau đớn khó mà nén này. Vậy mà người thật sự có thể hiểu cô, quá ít ỏi.

Lúc đứng trên hành lang, cô bắt gặp Cố Khải Mân vừa kết thúc một ca mổ. Gặp được anh ấy, cô như gặp được cứu tinh, vội tiến tới hỏi tình hình của Tiểu Tiểu. Cố Khải Mân nhận ra cô có chút thất thường bèn nói ở trường Thiên Thiên có chuyện, Tiểu Tiểu đã xin nghỉ để đi giải quyết, rồi hỏi cô đã xảy ra chuyện gì.

Cố Sơ mơ mơ hồ hồ, lắc đầu nói không sao.

Nếu có Tiểu Tiểu ở đây thì tốt biết bao, cậu ấy là người duy nhất cô có thể trút bầu tâm sự.

Cứ thế mơ màng tới tận khi hoàng hôn buông xuống, Lăng Song lại gọi điện tới. Cố Sơ bắt máy, chẳng còn hứng thú đầu vô mồm với cậu ta như mọi khi. Không ngờ chính Lăng Song cũng đang buồn, bèn hỏi cô: “Nghe nói cậu đã tới bến Thượng Hải, có gặp được Bắc Thâm không? Anh ấy sao rồi?”

Phản ứng của Cố Sơ có chút chậm chạp, cũng chưa hiểu sao cậu ấy biết chuyện cô tới bến Thượng Hải, miệng lẩm bẩm: “Vẫn ổn”.

Ở đầu kia, Lăng Song thở dài nặng nề, lát sau bèn nói: “Lâu lắm rồi chúng ta không tụ tập nhỉ. Cũng chẳng biết bây giờ Tiêu Tiêu ra sao, lúc chưa kết hôn, cậu ta là thành phần tích cực kêu gọi tụ tập nhất”.

Cậu ấy huyền thuyên ở đầu kia, nhưng không còn cái vẻ ngông nghênh như mọi khi, giọng nói trầm buồn như cà gặp sương muối. Nếu là bình thường, Cố Sơ chắc chắn sẽ có tâm trạng mừng thầm, thậm chí khích cậu ấy vài câu. Nhưng hôm nay, chẳng biết ai lấy cho ai mà sóng điện thoại cũng trở nên buồn bã.

“Lăng Song.” Cố Sơ không hiểu tại sao mình lại nói với cậu ấy những lời này. Có lẽ ngoài Tiêu Tiêu ra, Lăng Song là người duy nhất có chung kỷ niệm với cô chẳng. Cô nói: “Tôi đã làm tổn thương một người, tới mức ngay cả tôi cũng không thể tha thứ cho bản thân mình, phải làm sao đây?”.

Nếu là trước đây, Lăng Song chắc chắn sẽ chế giễu.

Nhưng hôm nay, nghe xong, cậu ấy nhẹ nhàng đáp: “Thật ra có lúc tôi cũng mong mình là người làm tổn thương anh ấy”.

Cố Sơ biết Lăng Song đang muốn nói tới Lục Bắc Thâm, trái tim chợt đau nhói dữ dội.

“Vậy thì cậu phải đối xử tốt với anh ấy gấp bội.” Lăng Song hít sâu rồi nhẹ nhàng thở hắt ra, “Cố Sơ, không phải ai cũng có thể bắt chấp tất cả để yêu, tôi ngưỡng mộ cậu. Thế nên, nếu cậu cảm thấy có lỗi với Lục Bắc Thần thì hãy đối xử tốt với anh ấy. Anh ấy vì cậu mà quay lại, cậu cũng phải mãi mãi ở bên anh ấy”.

Một câu nói chân chất nhất của Lăng Song nhưng lại như một ngọn đèn sáng, xua tan mọi mơ hồ cho Cố Sơ. Cô như bắt gặp một khoảng trời sáng tỏ, nỗi đau cũng sụp đổ.

Đúng vậy, cô phải đối tốt với anh, phải tốt với anh hơn bất kỳ người nào trên thế gian này.

“Cảm ơn cậu.” Cố Sơ nói.

Lăng Song cười khỏ, “Đây hình như là lần đầu tiên cậu nói cảm ơn tôi”.

“Đúng vậy.”

“Tôi và cậu ăm ỉ bao năm cũng là bạn bè, nói cảm ơn gì chứ.” Giọng Lăng Song khô khốc.

“Cậu cũng phải đối xử tốt với anh ấy.”

“Gì cơ?”

“Mặc dù tôi không rõ giữa cậu và Bắc Thâm đã xảy ra chuyện gì nhưng tôi nghĩ đây là duyên phận. Nếu ông trời đã sắp xếp cho hai người tái ngộ thì nhất định là có ý nghĩa.”

Đầu kia trầm mặc rất lâu rồi nói: “Cảm ơn cậu.” Nghe có chút ghen ngào.

“Mượn câu nói ban nãy của cậu, bạn bè mà, cảm ơn gì chứ.”

...

Đêm khuya, Cố Tư đã đi ngủ từ lâu. Cố Sơ không quay về phòng ngủ mà thắp một ngọn đèn, nằm nghiêng trên sofa đợi Lục Bắc Thần.

Tiếng tivi cực bé, cô cũng chẳng tập trung xem, cứ nhìn ngây ngốc lên màn hình, ký ức bị kéo trở về thời đại học. Đó là quãng thời gian cảnh xuân mờ ảo như khói sương, ngọc lan rụng đầy mặt đất, cây lá um tùm.

Đã mấy ngày không gặp Lục Bắc Thần, khi gặp lại, khuôn mặt anh đã gầy rộc đi trông thấy. Cô nói chia tay anh, nói rất nhiều lời tổn thương, anh chỉ nói: Đừng đùa nữa...

Chính cô đã bỏ quên những bi thương nơi đáy mắt anh, còn tưởng anh đau khổ vì chia tay.

Nước mắt rớt xuống, lã chã như hạt châu rơi.

Cô không nên tin lời anh, vì vốn dĩ đã hiểu anh là người luôn giấu mọi tâm sự vào trong.

Ký ức tan vỡ, hình ảnh trong đầu càng lúc càng trôi xa. Cô như bước vào một linh đường, trên ảnh là một người phụ nữ rất đẹp. Mọi người xung quanh đều đang bật khóc, chỉ có một người không khóc.

Người đó quỳ bất động trước linh đường.

Chính là Lục Bắc Thần.

Nước mắt cô càng rơi dữ dội, nỗi đau khổng lồ tràn lên lồng ngực, hòa cùng nước mắt tí tách rơi.

Trong mơ hồ, dường như có một bàn tay ấm áp đang lau nước mắt cho cô, dịu dàng mà xót xa.

Cố Sơ mở to mắt.

Trong ánh sáng vàng nhạt, gương mặt của Lục Bắc Thần như thực như mơ. Anh ngồi trên sofa, ngẩng cô từ trên xuống, ngón tay gầy dẹt lên trên gò má cô. Cô sững sờ nhìn anh, từng hơi thở cuộn theo mùi hương mát mẻ ấy.

“Sao không về phòng ngủ?” Anh cúi đầu nhìn cô, cất giọng dịu dàng.

Lúc ấy Cố Sơ mới ý thức được chẳng biết mình đã thiếp đi từ lúc nào, khóe mắt hơi lạnh, còn ươn ướt. Cô ngồi dậy, lập tức ôm chầm lấy anh, còn chưa kịp nói câu “Anh về rồi” thì nước mắt đã vô dụng rơi xuống.

Anh cảm nhận được bả vai thấm ướt, nhẹ nhàng kéo cô ra, nhìn cô rơi nước mắt dưới ngọn đèn, nhất thời có chút bối rối. Anh vội rút giấy lau nước mắt cho cô, dỗ dành, “Chuyến bay hơi trễ giờ, không phải anh cố tình về muộn đâu”.

Cố Sơ khẽ lắc đầu rồi lại ghì siết lấy anh, hít hà mùi hương của anh, lúc này mới chắc chắn anh là thật, anh đã trở về. Lục Bắc Thần một tay ôm cô, một tay không ngừng đưa khăn giấy cho cô. Một người trước giờ ăn nói lạnh lợi như anh, đối mặt với một người đang khóc trong im lặng như cô bỗng trở nên ngốc nghếch, vụng về.

“Em nằm mơ.” Cô hơi ghen lời, vùi mặt vào cổ anh, “Anh quay về là tốt rồi”.

Lục Bắc Thần ấm lòng, cúi đầu hôn lên trán cô, “Ngốc ạ”.

Cô càng dính sát vào anh, quyến luyến không thôi.

“Về phòng ngủ đi.” Anh biết cô vẫn đang đợi anh, điều này khiến con tim anh nhói đau, ngứa ngáy.

Cố Sơ khẽ gạt đầu nhưng vẫn nép trong lòng anh, “Bé em đi”.

Cô như một đứa trẻ cuối cùng cũng đợi được người lớn trở về khiến anh chỉ càng thêm yêu thương và che chở. Anh lập tức bế cô lên, trở về phòng ngủ.

Cố Sơ nằm co người trên giường, vẫn còn ôm rịt lấy cánh tay anh.

Thấy vậy anh đỡ khóc đỡ cười, cúi người xuống, xoa đầu cô, “Anh trông em ngủ”.

“Anh không ngủ sao?” Cố Sơ trở nên cảnh giác.

Từ lúc về tới giờ, anh còn chưa thay quần áo.

Lục Bắc Thần cảm thấy lần này trở về, cô dựa dẫm anh một cách khác thường, khiến anh cảm thấy ấm áp, sâu tận đáy lòng như có thứ gì mềm mại đang sinh sôi, giọng nói của anh cũng trở nên êm ái hơn, “Bên phía phòng thực nghiệm còn công việc, anh phải qua đó một chuyến”.

“Muộn vậy rồi anh còn đi nữa?” Cố Sơ giữ chặt cánh tay anh.

Thấy vậy, Lục Bắc Thần nhẫn nại trả lời, “Anh đợi em ngủ rồi mới đi”.

Cố Sơ bám lấy anh, không nỡ rời, rất lâu sau mới nói: “Nhưng... họ đều đang đợi anh, đúng không?”.

“Không sao.” Lục Bắc Thần bấu má cô, nửa đùa nửa thật, “Họ đều biết anh là người đã có gia đình, tới muộn có thể thông cảm được”.

Chloe và Ngữ Cảnh vừa xuống máy bay đã tới thẳng phòng thực nghiệm. Đáng nhẽ anh cũng phải tới đó như họ, nhưng lại muốn về thăm cô rồi tới. Trước khi đi, Chloe nhìn anh với vẻ lạ lùng rồi nói: Đứng trước người đẹp, ngay cả mạng người cũng không màng nữa hả?

Ngữ Cảnh thì rất cởi mở, cãi lại Chloe: Giáo sư của chúng tôi quay về để sáng tạo sinh mệnh.

Lục Bắc Thần cảm thấy Ngữ Cảnh cũng học thói xấu của Chloe rồi.

Cố Sơ nghe xong câu ấy, cõi lòng như sóng cuộn biển trào, khóe mắt chợt ửng đỏ: “Có gia đình rồi mà anh đành lòng quay về rồi lại đi ư?”.

Lục Bắc Thần hơi sững người, cúi đầu nhìn người con gái trong lòng, rồi lát sau bật cười. Anh những tưởng cô sẽ giận hờn vì lời nói nhăng nhít của anh ban nãy, không ngờ cô lại nói vậy. Cảm giác này thật kỳ diệu, kỳ diệu như hai con người đang hòa mình vào sinh mệnh của nhau.

“Sơ Sơ.” Anh lẩm bẩm, “Vụ án đang gặp khó khăn, không còn cách nào khác. Thế này đi, đợi vụ án này kết thúc, chúng ta sẽ đi du lịch xa hơi.” Anh từng đưa cô tới đảo Cổ Lãng nhưng là với thân phận Lục Bắc Thần; anh từng cùng cô quay lại Cổ Lãng nhưng từ đầu tới cuối không dám thừa nhận mình trước mặt cô. Anh muốn cùng cô có một chuyến du lịch thực sự, là anh – Lục Bắc Thần và cô – Cố Sơ, giản dị nhưng khó quên.

“Được.” Cố Sơ mừng rỡ, rồi vòng tay quanh cổ anh, “Thật ra em không trách anh, em không hiểu anh nữa sao? Anh tới phòng thực nghiệm cũng được nhưng phải dẫn anh theo”.

Lục Bắc Thần nhướng mày, “Muộn lắm rồi”.

“Ngày mai em được nghỉ.” Cô cọ cọ mặt vào lòng anh như một con mèo, “Thế nên anh không được bỏ rơi em. Anh mà phải làm việc thì em làm cùng anh”.

437. Q.9 - Chương 438: Nỗi Bất An Của Cố Sơ

Phòng thực nghiệm sẽ lại chong đèn suốt đêm, dĩ nhiên, đối với những thành viên ở đây, chuyện này thường như cơm bữa. Miêu tả theo cách của Phan An thì pháp y trong cơ chế nhà nước chỉ ít còn có giờ đi làm và tan ca, còn bọn họ lại với phải một ông sếp coi công việc như mạng sống, có nghĩa là họ phải trực 24/24, trừ phi điện thoại báo hỏng, nếu không vĩnh viễn không được tắt máy.

Bực bội thì bực bội, trong vòng mấy năm qua họ đã sớm thích ứng với công việc cường độ cao này. Nhưng sau khi tới Trung Quốc, Phan An và Ngữ Cảnh lần lượt tỏ thái độ rằng dù có tăng ca tăng việc thì cảm giác cũng thú vị hơn nhiều, vì có Cố Sơ.

Nhất là hôm nay, Cố Sơ lại hầm cho bọn họ món canh bồi bổ tươi ngon, còn nấu thêm cho bọn họ không ít thức ăn đêm và đồ ăn vặt. Mỗi lần Cố Sơ đến là Phan An lại như nông nô được đổi đời, ăn uống thỏa thuê. Lý do của anh ấy là đây là món ăn do vợ sếp mang đến, đảm bảo rằng cả sếp cũng không dám nhiều lời.

Sự thật là mỗi lần tăng ca, Lục Bắc Thần cũng không quá “mặt sắt”. Dù sao cũng là một công việc hao tổn tâm huyết, đối với vẻ đặc ý của Phan An và mọi người, anh cũng chỉ nhắm một mắt, mở một mắt.

Tối nay phòng thực nghiệm rất náo nhiệt, La Trì và Chloe đều có mặt, sau khi sung sướng thưởng thức món canh thanh đạm, mấy người họ cũng đã có tinh thần, tất cả đều tập trung vào vụ án. Cố Sơ không cố tình né tránh, Lục Bắc Thần cũng không có ý để cô tránh mặt, thế nên mấy người họ nói gì cô đều nghe thấy.

Trên thực tế, người cô để ý kỹ nhất chỉ có Lục Bắc Thần, cô sợ anh không gượng nổi.

Cô không tham gia thảo luận, chỉ dựa vào sofa đọc tài liệu về vụ án này, hy vọng có thể tìm ra những manh mối bị mọi người bỏ quên, mặc dù khả năng này là rất nhỏ. Lúc vào phòng làm việc đưa tài liệu, Ngư Khương liếc thấy Cố Sơ ngồi trên sofa, không nói gì, đưa tài liệu xong cũng rời đi ngay.

La Trì và mấy người khác đang vòng quanh Lục Bắc Thần, bàn luận về tình tiết vụ án. Ngư Khương lại đi vào, trong tay có thêm một chiếc gối ôm. Cô ấy đi tới trước mặt Cổ Sơ, không nói gì cả, đưa cái gối cho cô.

Cổ Sơ đang đọc tài liệu say sưa, không ngờ trước mắt đột ngột có thêm một thứ, cô ngược mắt lên nhìn Ngư Khương rồi ngẩn người. Thấy vậy, Ngư Khương vẫn lẳng lặng, nhét thẳng cái gối vào trong lòng cô rồi quay đầu đi ra khỏi phòng.

Cổ Sơ ngây ngốc, chưa kịp phản ứng gì.

Lục Bắc Thần đang thảo luận bỗng đánh mắt qua, nhìn thấy toàn bộ cảnh ấy, khóe môi chột cong lên.

Trong vụ án này, thật ra phần công việc liên quan đến pháp y đều đã hoàn thành.

Một buổi triển lãm rầm rộ lấy chủ đề chính là “Ký ức của cái chết”, từ đó mở ra một vụ giấu xác rợn người. Bốn cái xác ly kỳ, trên gương mặt còn đọng lại biểu cảm quái dị vào thời khắc tử vong... Tất cả đều trở thành đề tài cho fan mạng say sưa theo dõi.

Các fan mạng tặng cho buổi triển lãm tượng sáp lần này đủ loại nguyên tố khủng bố, còn nói đây là một buổi triển lãm bị lời nguyền, lật lại đủ các vụ án linh hồn nhập vào tượng sáp ở nước ngoài, lại có người cho rằng nhà điêu khắc đã xúc phạm tới người chết nên mới khiến cho buổi triển lãm kết thúc trong tình huống này. Cả biểu cảm của những người chết đó cũng được mọi người đưa ra nhiều ý kiến, nhưng tin đồn rộ nhất là có lẽ họ đã bị ếm tà thuật phù thủy nào đó hoặc bị khống chế thần kinh nên mới để lộ ra biểu cảm quái dị đó.

Áp lực của cảnh sát lần này vô cùng lớn, vì vụ án này được công khai trước mới khiến cho cảnh sát chú ý gia nhập. Từ việc gần đây khóe miệng La Trì không ngừng mọc mụn là có thể nhận ra anh ấy giận dữ cỡ nào.

Không còn gì để tranh cãi về nguyên nhân cái chết của bốn thi thể, đều là tự sát. Ngoại trừ Ngải Hân ra thì Lưu Xuyên, Tiền Hào và Phùng Tử Liên đều tử vong trong khoảng thời gian mất tích. Sau khi tiến hành giải phẫu bốn thi thể để điều tra, đều phát hiện được những điểm tương đồng ở một mức độ nhất định. Ngoại trừ hệ thống trung khu thần kinh thị giác và những vết thương do tự sát tạo thành, không phát hiện thấy có những bộ phận nào khác bị thương một cách đáng nghi.

Rất nhanh, sau khi đọc tài liệu chi tiết về bốn nạn nhân này, Tổ Diệp đã đưa ra kết luận. Cô ấy phủ định đây là một vụ án mạng do tinh thần bị kiểm soát mà nên. Nói một cách khác, đây hoàn toàn không phải một vụ án thôi miên giết người, mà là vụ án mạng do thuốc gây biến đổi bệnh lý các cơ quan dẫn đến tự sát, tự sát do tiềm thức bị biến đổi bệnh lý.

Vậy thì, trọng điểm sẽ rơi vào việc họ đã sử dụng loại thuốc gì và ai là người cho họ sử dụng loại thuốc ấy.

Tốc độ của Ngư Cảnh cũng cực nhanh. Cậu đã điều tra đầy đủ các loại thuốc có chứa thành phần x-r2 cùng với tên doanh nghiệp sản xuất, con đường phát hành... nộp hết cho Lục Bắc Thần. Điều khiến họ cảm thấy kỳ lạ là những loại thuốc này ít đến đáng thương, chỉ có lác đác vài cái tên.

“Cậu chắc chắn đã điều tra một lượt các loại thuốc có mặt trên thị trường rồi chứ?” Lục Bắc Thần khẽ nhíu mày.

“Vâng thưa giáo sư.” Việc sắp xếp dọn dẹp, cậu chưa bao giờ dám làm qua loa lấy lệ.

Lục Bắc Thần cũng hiểu rõ sự nghiêm túc của Ngư Cảnh, anh bèn giao đơn thuốc cho La Trì. La Trì đón lấy, đọc qua rồi nhìn về phía Ngư Cảnh: “Cậu không lười nhác trốn việc đấy chứ?”

Ngư Cảnh im lặng lườm La Trì.

“Có lẽ chỉ có tung đây thôi.” Lục Bắc Thần bảo đảm về sự nghiêm túc của Ngư Cảnh.

La Trì chẳng qua cũng chỉ đùa cho vui, dĩ nhiên anh ấy hiểu mấy người họ cần trọng nhượng nào, chỉ có điều hơi lo lắng: “Mấy loại thuốc này đều có thể tìm được trên thị trường, chỉ sợ...”

Anh ấy ngừng lại, lại đang suy nghĩ xem câu tiếp theo nên diễn đạt thế nào.

“Tôi chỉ có thể làm được đến đây.” Lục Bắc Thần dựa vào ghế, “Cậu cũng nhìn thấy đấy, phòng thực nghiệm của chúng tôi toàn là người chân yếu tay mềm, đâu thể đi theo cậu làm cảnh sát hình sự, phải không?”

La Trì nhướn mày nhìn Lục Bắc Thần, “Đừng quên cậu là người bị hại, thế nên cậu có nghĩa vụ dốc hết sức cho vụ án này”.

Lục Bắc Thần nhìn Ngũ Cảnh, nửa đùa nửa thật, “Cậu có quyết tâm không cậu?”.

Ngũ Cảnh đáp chân thành, “Chỉ cần có thể cống hiến sức lực cho giáo sư, em làm gì cũng được!”.

Chloe ngồi trên ghế, hai chân gác lên bàn với vẻ thiếu nghiêm túc, nghe xong anh ấy chép miệng, “Chua quá, chua rụng cả răng rồi.” Rồi anh ấy nghiêng đầu nhìn Cố Sơ, “Này, em lại có thêm một tình địch khác giới đấy”.

“Thế nào gọi là ‘lại’?” Cố Sơ dựa vào gối, đầu không ngẩng lên.

Chloe cười, “Tính thêm anh nữa”.

Cố Sơ phì cười.

Lục Bắc Thần không cho Chloe thêm nhiều cơ hội trêu chọc mình. Anh quay lại chuyện chính, “Cậu sợ là thứ thuốc họ sử dụng chưa chắc đã là loại xuất hiện ngoài thị trường?” Anh nói với La Trì.

La Trì gật đầu rất mạnh, “Thuốc trôi nổi trên thị trường nếu có vấn đề thì đã bị người ta tố cáo lâu rồi”.

“Cũng chưa chắc.” Chloe uể oải nói: “Bản chất của mỗi người mỗi khác, phản ứng khi sử dụng thuốc cũng khác. Nhân lúc rảnh rỗi, tớ đã tiện tay điều tra giúp cậu phản ứng được lý. Loại thuốc này một khi sử dụng, đích thực sẽ tạo ra phản tác dụng. Bây giờ chúng ta chỉ phát hiện ra bốn thi thể này là tương đồng, thế nhưng người chưa phát hiện ra thì sao? Thế nên bốn người này chưa chắc chỉ là ngẫu nhiên”.

“Tóm lại tôi sẽ lần lượt điều tra, không thể bỏ qua bất kỳ manh mối nhỏ nhất nào.” Trách nhiệm của La Trì trở nên nặng nề.

Anh ấy vừa dứt lời bỗng có người nói một: “Không đúng”, tâm trạng cực kỳ kích động.

Ánh mắt của tất cả mọi người đều dồn cả về phía Cố Sơ.

Cô không ngờ rằng mình nói to như vậy, có phần ngượng ngập. Lục Bắc Thần buồn cười vì dáng vẻ của cô, nhẹ nhàng nói: “Em phát hiện ra điều gì?”.

Cố Sơ vội giải thích, “Em chỉ có suy nghĩ cá nhân thôi.” Dẫu sao cô cũng không theo vụ án từ đầu, chỉ sợ đưa ra những ý kiến vụng về.

“Không sao đâu, cứ nói xem sao.” Lục Bắc Thần động viên.

Cố Sơ ôm tài liệu đứng dậy, bước tới: “Em cho rằng bốn người này được thử thuốc”.

Lý do của cô không khiến La Trì và mọi người ngạc nhiên. Lục Bắc Thần gật đầu, “Bọn anh cũng từng nghi ngờ như vậy”.

“Ừm?” Cố Sơ không hiểu cách dùng từ của anh.

“Là thế này.” La Trì giải thích cho cô, “Ở mắt cá chân của bốn người này đều có một dấu bằng kim loại. Thi thể lại có những đặc trưng tương đồng, ban đầu đúng là bọn anh đã nghi ngờ họ được dùng để thử thuốc. Nhưng về sau phát hiện ra dù ít dù nhiều họ đều mắc bệnh thần kinh, bọn anh đã có lý do để nghi ngờ phải chăng có một tổ chức nào đó mà chúng ta không biết lợi dụng những người bệnh này để làm chuyện phạm pháp. Còn nữa, đó là cách thức tìm ra bốn thi thể này, có người tặng cho Kỳ Quái, chứng tỏ người đứng phía sau muốn ám thị gì đó. Nếu mấy người này chỉ là tác phẩm của một lần thử thuốc thất bại, vậy thì, kẻ đứng sau muốn nói gì với chúng ta? Chỉ muốn tới sự thất bại thôi sao?”.

Cố Sơ lắc đầu, đặt tài liệu lên bàn làm việc. Lục Bắc Thần tinh ý phát hiện ra ngón tay cô hơi run.

“La Trì, anh suy nghĩ hơi xa quá rồi thì phải, bốn người này là người dùng để thử thuốc thôi.”

La Trì không ngờ cô lại kiên quyết như vậy, hơi sững người. Lục Bắc Thần nắm lấy tay cô, bỗng cảm thấy ngón tay cô lạnh ngắt. Anh sững sốt, kéo cô tới bên cạnh, hỏi: “Vì sao em nhận định họ được dùng để thử thuốc?”

Hơi thở của Cố Sơ có chút gấp gáp. Cô cố gắng hít sâu mấy lượt rồi nói: “Vì trước đây nhà họ Cố cũng có một phòng thực nghiệm nghiên cứu thuốc mới. Ngày xưa em vô tình bắt gặp những người thử thuốc. Ban đầu họ dùng chuột bạch, sau đó dùng trên người thật”.

“Những người em bắt gặp chính là những người sử dụng loại thuốc mới ‘Thần Bình Thư’ của nhà em ư?” La Trì hỏi.

Năm xưa nhà họ Cố xảy ra chuyện cũng bắt nguồn từ loại thuốc mới tên “Thần Bình Thư”.

Cố Sơ lắc đầu, “Là hồi em còn nhỏ, thuốc mới nhà họ Cố nghiên cứu không chỉ có một loại.” Thế mới nói tập đoàn Kiến Khoa có nhiều thành tích trong ngành dược. Một số loại thuốc mới đặc biệt hồi đó đều do phòng thực nghiệm mà bố cô lãnh đạo điều chế ra.

“Sở dĩ em nhận định họ là người thử thuốc, trùng hợp vì ký hiệu kim loại trên chân họ.” Cố Sơ lật hồ sơ ra, chỉ vào bức ảnh của một nạn nhân.

“Lẽ nào đây không phải ký hiệu của một tập đoàn tội phạm hay sao?” La Trì hỏi.

Cố Sơ lắc đầu.

“Em biết ký hiệu này?” Lục Bắc Thần thấp giọng hỏi. Cô biết vụ án này nhưng những tài liệu cụ thể cô cũng mới đọc lần đầu...

438. Q.9 - Chương 439: Em Phải Bảo Vệ Anh

Cố Sơ ra sức cắn môi, lát sau mới nói: “Những dấu vết này thật ra chính là ký hiệu cho một loại thuốc đặc biệt của phòng thực nghiệm, hơn nữa những ký hiệu này...” Cô ngừng lại, ngẫm nghĩ một lát rồi nhẹ giọng giải bày, “Những ký hiệu này rất giống với ký hiệu của nhà họ Cố”.

Tất cả mọi người nghe xong đều tập trung tinh thần, La Trì vội hỏi: “Vì sao nói nó là ký hiệu cho một loại thuốc đặc biệt?”.

“Đây có lẽ là thói quen của nhà họ Cố, hoặc các phòng thực nghiệm nghiên cứu dược phẩm mới cũng sẽ làm vậy. Tóm lại, tôi từng thấy phòng thực nghiệm của bố em làm vậy. Phòng thực nghiệm nghiên cứu thuốc của nhà họ Cố không chỉ có một địa điểm, các đội ngũ nghiên cứu được mời về cũng không chỉ có một nhóm. Khi em còn rất nhỏ đã từng nghe bố em kể, có lúc hai hoặc ba nhóm cùng đồng thời nghiên cứu dược phẩm mới, như vậy cũng để tránh hỗn loạn trong việc quản lý người thử thuốc, hoặc để tránh có người vì tham tiền mà dùng thuốc lẫn lộn, thế nên họ sẽ đánh dấu những ký hiệu khác nhau dựa theo những loại thuốc thử khác nhau. Một ký hiệu như thế này thông thường chia làm hai phần, phía trên là logo của phòng thực nghiệm, phía dưới là hình ảnh dùng để phân biệt loại thuốc, hai hình ảnh hợp thành một hình vẽ hoàn chỉnh.” Ngữ khí của Cố Sơ trở nên nặng nề, “Nghe bố nói, đây là quy định bất thành văn của phòng thực nghiệm, thế nên người ngoài rất khó phân tích được ý nghĩa phía sau ký hiệu. Trên thực tế, những hình ảnh đó chỉ đơn thuần sử dụng để phân biệt họ đang thử dụng loại thuốc nào mà thôi”.

Cuối cùng Lục Bắc Thần cũng hiểu nguyên nhân tay cô run lên, anh khẽ hỏi: “Em cảm thấy những ký hiệu này rất giống của nhà họ Cố?”.

“Vâng.” Giọng Cố Sơ cũng run lên theo, cô chỉ vào phần nửa trên của hình vẽ trong ảnh, “Mặc dù hướng đi của đường hoa văn có chút thay đổi, hình vẽ cũng được điều chỉnh đôi chút nhưng về tổng thể vẫn là hình của phòng thực nghiệm nhà họ Cố”.

Chloe bắt trúng trọng tâm, “Lẽ nào người của bố em đang giả trò?”.

“Không thể nào!” Cố Sơ không suy nghĩ gì đã lập tức phản bác, tâm trạng cũng trở nên kích động, nhìn Chloe chằm chằm, “Phòng thực nghiệm năm xưa đã bị niêm phong rồi, làm gì còn người nào của bố tôi nữa?”.

Từ lúc quen biết Cố Sơ tới giờ, cô vẫn cho Chloe cảm giác lễ phép, dịu dàng, đôi lúc còn đầu vô mồm với anh ấy, cô cũng là một cái rất thông minh. Nhưng lạnh lùng nhìn anh ấy như ngày hôm nay vẫn là lần đầu tiên. Người ta hay nói thỏ gấp lên cũng cắn người, Chloe cũng biết mình đã nói lời không nên nói, cảm thấy cực kỳ ngượng ngập bèn hắng giọng nói: “Em đừng hiểu lầm, cứ coi như anh ăn nói không suy nghĩ đi”.

Cố Sơ cũng không phải người vô lý vô cớ, mặc dù tức giận nhưng thấy Chloe lấy lòng như vậy cô cũng kiềm chế, chỉ có điều sắc mặt không tốt cho lắm. Lục Bắc Thần nắm chặt tay cô và nói: “Thảo luận về vụ án là sẽ như vậy”.

“Bắc Thần.” Cố Sơ xoay tay lại nắm tay anh, trông cô rất căng thẳng, “Anh nhất định phải điều tra rõ ràng, chuyện này nhất định không liên quan gì đến nhà họ Cố đâu”.

“Yên tâm.” Thấy cô như vậy, anh không khỏi đau lòng.

...

Trong lúc mơ màng ngủ, Cố Sơ cảm thấy có người bế cô lên, khi mở mắt ra thì xung quanh đã ngập tràn màu vàng mát dịu, êm ái.

“Đây là đâu?” Cô mơ hồ hỏi.

Lục Bắc Thần tắm rửa qua rồi trèo lên giường nằm, kéo cao chăn lên cho cô rồi dịu dàng nói: “Ở phòng nghỉ, em ngủ đi”.

Khi trời tờ mờ sáng, mấy người đám La Trì mới rời đi, còn Cố Sơ thì đã co ro nằm trên sofa ngủ từ lâu. Trước nay, cô ngủ không hề sâu giấc, sợ lặn lội về nhà cô lại mất giấc, anh quyết định ở lại phòng nghỉ.

Cố Sơ vẫn đang ở trong trạng thái nửa tỉnh nửa mê, vui mặt vào lòng anh, lẩm bẩm: “Các anh điều tra ra chưa? Không liên quan đến nhà em đúng không?”.

“Cho La Trì một ít thời gian.” Anh ôm lấy cô, hôn nhẹ lên vành tai, nhẹ nhàng dỗ dành, “Đừng nghĩ gì nữa cả”.

Giọng anh trầm ấm êm tai, có hiệu quả thôi miên. Nằm trong lòng anh, Cố Sơ cảm thấy cực kỳ an toàn, càng lúc càng sát lại gần anh. Cô lẩm bẩm, “Bắc Thần... em sợ”.

“Không cần sợ.” Lục Bắc Thần khẽ vỗ lưng cô, an ủi, “Có anh đây”.

“Đừng bỏ mặc em... Đừng rời xa em, bất luận tới khi nào cũng đừng bỏ rơi em.”

“Ừ.”

“Em cũng phải... hết lòng bảo vệ anh.” Cô nói trong cơn ngái ngủ.

Lục Bắc Thần ấm lòng, hôn lên khóe môi cô. Cô nhắm mắt lại, say sưa chìm vào giấc ngủ.

Qua ánh đèn, anh ngắm cô rất lâu, sau đó gơ tay tắt đèn.

Bóng tối nuốt trọn tia sáng duy nhất, còn anh thì hoàn toàn mất ngủ.

...

Khi Cố Khải Mân trở về nhà, Tiêu Tiểu Tiêu ngồi trên sofa phòng khách, tivi không bật, cô cũng không làm gì, cứ thế nhìn anh chòng chọc.

“Thiên Thiên đâu?” Anh ta cởi áo khoác, mệt mỏi hỏi một câu, không để ý tới biểu cảm lạ lùng của cô.

Tiêu Tiểu Tiêu lạnh nhạt trả lời, “Tôi đưa về nhà bố mẹ tôi mấy ngày”.

Cố Khải Mân vốn định tắm rửa nghỉ ngơi, nghe xong sững người rồi quay đầu nhìn cô, “Đưa tới chỗ bố mẹ em? Tiêu Tiểu Tiêu, em đang làm cái trò gì vậy? Không biết Thiên Thiên phải đi học sao? Em đưa nó đi nơi khác?”.

Tiêu Tiểu Tiêu không định giải thích với anh ta, vứt “bộp” tập tài liệu lên mặt bàn, “Chúng ta ly hôn đi”.

Cố Khải Mân lại ngẩn ra, lập tức nhú mày, “Cô nói gì cơ?”.

“Ly hôn.” Thái độ của Tiểu Tiểu cực kỳ lạnh nhạt, cô lặp lại lần nữa, “Tôi đã soạn xong đơn rồi. Cố Khải Mân, tôi không cần thứ gì của anh, anh chỉ cần ký tên lên thôi”.

Cố Khải Mân hồ nghi nhìn cô một lúc rồi bước lên cầm lấy tập tài liệu, rút một tờ giấy từ trong ra. Khi mấy chữ “Đơn xin ly hôn” đang đưa trước mắt, anh ta lại nhét giấy vào túi, ném trả về chỗ cũ.

“Tôi thấy cô điên rồi.” Giọng anh ta cũng chuyển lạnh.

“Tôi đúng là bị điên nên mới cưới anh.”

Cố Khải Mân cuộn chặt tay lại, nghiêng rằng, “Muốn ly hôn? Đừng hòng!”.

Tiểu Tiểu Tiểu ngẩng đầu lên nhìn anh ta, “Thế ư? Nếu như chuyện này ầm ĩ ra tòa, thể diện của bác sỹ Cố biết để đi đâu!”.

Cố Khải Mân đứng đực ra đó rất lâu, sau đó ngồi xuống bên cạnh cô, kéo một tay cô lại nhưng bị cô chán ghét hất ra. Anh ta cau có nhưng cũng bình tĩnh lại rất nhanh rồi mềm giọng, “Tiểu Tiểu, vì sao phải ly hôn? Anh đối xử với em chưa đủ tốt ư? Phải, anh thừa nhận anh có chỗ chưa đúng, anh không nên động tay động chân với em? Nhưng anh nhất định sẽ thay đổi mà”.

Tiểu Tiểu Tiểu không nói gì nhưng nhìn anh ta bằng nét mặt thân trọng.

Cố Khải Mân dịch sát đến. Cô nhú mày lùi ra sau, anh ta cưỡng ép kéo cô vào lòng, dỗ dành, “Tha thứ cho anh được không? Anh hứa sau này sẽ không thô lỗ với em nữa. Tiểu Tiểu, anh yêu em, em không thể rời xa anh được”.

“Anh yêu tôi?” Tiểu Tiểu Tiểu đẩy anh ta ra, “Cố Khải Mân, anh quá ích kỷ, ngay từ đầu anh đã giấu giếm tôi, anh có từng thành thật với vợ mình chưa?”.

“Anh đã giấu em chuyện gì?”

Tiểu Tiểu Tiểu hồ hững đáp từng câu từng chữ: “Thiên Thiên”.

“Gì chứ?”

Cô nhìn thẳng vào mắt anh ta, “Năm xưa, mẹ của Thiên Thiên cũng vì bị anh ngược đãi nên mới rời xa anh đúng không?”.

Cố Khải Mân đứng bật dậy, sắc mặt cứng ngắc, “Cô nói gì cơ?”.

“Tôi đã điều tra rõ ràng rồi. Cố Khải Mân, anh còn định đóng kịch trước mặt tôi tới khi nào?” Tiểu Tiểu Tiểu cũng đứng bật dậy, quát anh ta: “Cái gì mà con nhận nuôi? Thiên Thiên chính là con đẻ của anh! Có cần tôi gọi mẹ của Thiên Thiên tới đối chất với anh không?”.

Cô đã tìm được mẹ của Thiên Thiên.

Điều khiến Tiểu Tiểu cảm thấy thẳng thốt là mẹ của Thiên Thiên sống ngay tại Thượng Hải.

Chiều hôm đó, ánh nắng rất gắt gao. Cô đứng chực trước cổng trường mẫu giáo, cuối cùng cũng gặp được một người phụ nữ lén la lén lút tới tìm Thiên Thiên, hóa ra đó chính là mẹ ruột của Thiên Thiên.

“Cố Khải Mân vẫn luôn nói với mọi người rằng Thiên Thiên là con nuôi, còn không cho phép tôi tới thăm Thiên Thiên, thế nên tôi chỉ còn cách vài ba ngày len lút tới thăm nó.” Trong một quán café, mẹ của Thiên Thiên gạt nước mắt, nói với Tiểu Tiểu Tiểu.

Cũng chính vào hôm đó, cuối cùng Tiểu Tiểu Tiểu đã hiểu ra ngọn nguồn câu chuyện.

Thì ra trước kia mẹ của Thiên Thiên và Cố Khải Mân yêu nhau, hai người rất hạnh phúc nhưng chân chừ mãi không kết hôn. Lúc đó Cố Khải Mân một lòng vì sự nghiệp, mẹ của Thiên Thiên thì cứ đợi chờ, tới tận lúc mang thai.

Nhưng Cố Khải Mân vẫn chưa có dự định kết hôn, anh ta lại yêu cầu cô ấy phá thai. Mẹ của Thiên Thiên giận dữ bỏ đi, kiên quyết tự sinh đứa bé ra.

“Đứa bé chào đời, Cố Khải Mân cầu xin tôi tha thứ, phụ nữ có ai không yếu lòng, tôi bèn đưa Thiên Thiên tới sống cùng anh ta, không danh không phận.” Mẹ của Thiên Thiên nói: “Tôi thúc giục Cố Khải Mân kết hôn, cho dù là vì thằng bé. Nhưng Cố Khải Mân lại đánh tôi, một hai lần tôi còn nhẫn nhịn, lâu dần tôi chịu không nổi khuyên hướng bạo lực của anh ta nên một lần nữa bỏ đi”.

Lúc đó Cố Khải Mân đã vững chân trong bệnh viện nên có được nguồn kinh tế ổn định. Mẹ của Thiên Thiên lại không được như anh ta nên ở một mức độ nào đó không có khả năng nuôi con. Cộng thêm mẹ của Thiên Thiên không phải người bản địa, quan hệ của bố mẹ Cố Khải Mân tại Thượng Hải lại có quan hệ không tồi, chị ấy muốn giành lại con cũng khó khăn.

“Vì tiền đồ của Thiên Thiên, tôi đành từ bỏ.” Chị ấy thở dài rồi nói: “Tôi đọc được tin Cố Khải Mân tái hôn, từng xin anh ta được quyền nuôi con nhưng anh ta nghiêm giọng từ chối. Cô gái, tôi thấy cô cũng trẻ, có lòng khuyển cô một câu chân thành. Cố Khải Mân không phải loại người hiền lành gì đâu, hẳn rất ích kỷ, một lòng chỉ nghĩ cho bản thân, tới lúc đánh người ta thì đánh cho bằng chết, cô hãy lo liệu cho bản thân đi”.

Cố Khải Mân giấu cô chuyện về Thiên Thiên, thậm chí nói con ruột là con nuôi, mục đích là không muốn ảnh hưởng tới chuyện hôn nhân về sau, điều này khiến Tiểu Tiểu khó chấp nhận, suy đi tính lại, cô thấy chỉ còn con đường ly hôn.

Sự thẳng thừng của Tiểu Tiểu khiến Cố Khải Mân bất ngờ. Anh ta đứng sững hồi lâu rồi thẹn quá hóa giận, “Tiểu Tiểu Tiểu, cô dám điều tra tôi!”.

“Lẽ nào tôi phải ngu ngốc cả đời hay sao?” Tiểu Tiểu Tiểu đứng thẳng người lên đối mặt với anh ta, “Năm xưa anh nói rõ ràng cho tôi biết Thiên Thiên là con trai của anh thì xuất phát từ tình cảm, tôi cũng tuyệt đối không chê bai anh. Giờ thì sao? Sao anh có thể bỉ ổi như vậy?”.

439. Q.9 - Chương 440: Kẻ Ngốc Cũng Nhận Ra Anh Không Nữ

Trán Cố Khải Mân nổi gân xanh, bàn tay nắm lại gắt gao, sắc mặt trở nên hung dữ, hai mắt nhìn chòng chọc về phía Tiểu Tiểu như một con sói. Tiểu Tiểu cũng liếc mình, nhìn thẳng vào mắt hắn, sống lưng thẳng tắp, có vẻ như không chịu khuất phục.

Rất lâu sau, hắn bước lên bồng một tay giữ chặt cánh tay Tiểu Tiểu, hạ mình, “Tiểu Tiểu, xin lỗi em. Anh sai rồi. Anh không nên giấu giếm em, anh làm vậy cũng chỉ vì anh quá yêu em mà thôi. Anh sợ em không chấp nhận Thiên Thiên, không chấp nhận chuyện quá khứ của anh nên anh mới nói dối. Em tha thứ cho anh đi, được không?”.

Sự tiếp xúc của hắn khiến Tiểu Tiểu phản cảm, gạt tay hắn ra và nói: “Cố Khải Mân, anh đã hoàn toàn khác với những gì ban đầu tôi quen biết, anh của bây giờ quá xa lạ rồi”.

“Tiểu Tiểu.” Cố Khải Mân một lần nữa giữ chặt cô, “Đừng rời xa anh, nếu em rời xa anh, anh sẽ chẳng còn gì cả”.

“Anh vẫn còn Thiên Thiên, còn sự nghiệp của anh.” Tiểu Tiểu Tiểu lãnh đạm trả lời, “Anh còn rất nhiều việc phải làm, ví dụ như thanh minh quan hệ giữa anh và Thiên Thiên. Bây giờ nó còn nhỏ, chưa biết gì cả, lẽ nào anh định giấu giếm tới tận lúc nó trưởng thành? Cố Khải Mân, anh không thể ích kỷ như vậy!”.

“Đúng đúng đúng, em bắt anh làm gì anh cũng làm hết. Em muốn anh nhận Thiên Thiên anh sẽ nhận.” Cố Khải Mân hạ thấp giọng, “Chỉ cần em đừng ly hôn với anh, đừng rời xa anh!”.

Mặc dù hạ giọng nhưng tay hắn vẫn rất khỏe, làm cánh tay Tiểu Tiểu đau đớn. Cô nhú mày, quát khế, “Thả em ra!”.

“Tiểu Tiểu...”

“Cố Khải Mân, có lẽ cuộc hôn nhân của chúng ta là một sai lầm.” Cô không muốn dựa gần vào hắn bèn đứng dậy, “Đơn xin ly hôn tôi để ở đây, khi nào anh ký xong thì báo cho tôi biết”.

Cố Khải Mân thấy thế, đứng phắt dậy, “Cô đi đâu?”.

“Ngày mai tôi sẽ đón Thiên Thiên về.” Tiêu Tiểu Tiêu không trả lời câu hỏi của hắn, chỉ khẽ nói, “Sau này anh hãy đối xử với Thiên Thiên tốt một chút. Còn nữa, dù sao chị ấy cũng là mẹ của Thiên Thiên, anh không có quyền can thiệp tới việc chị ấy thăm nom thằng bé”.

Cố Khải Mân bỏ ngoài tai, sải bước tới trước, chặn đường đi của cô, ánh mắt quắc lại, hung dữ, “Cô định bỏ đi?”.

“Tránh xa.” Cô muốn về nhà mình, suy nghĩ ly hôn như hòn đá tảng ném xuống đáy biển, chưa bao giờ kiên định như thế.

“Muộn thế này rồi, cô còn định đi đâu?” Cố Khải Mân nghiêng răng ken két, “Tôi hiểu rồi, cô định tới tìm Kiều Vân Tiêu chứ gì?”.

“Anh nói linh tinh gì vậy?”

“Tôi nói bậy hay hai người vốn đang dan díu với nhau?” Cố Khải Mân đột ngột cao giọng, chỉ tay vào cô, “Đừng tưởng tôi không biết chút chuyện đó của hai người! Tôi đã nhắm một mắt, mở mắt rồi mà cô vẫn còn dám có tư tình với nó trước mặt tôi! Gì mà Thiên Thiên, gì mà mẹ thằng bé, tất cả đều chỉ là cái cớ, cô muốn ly hôn với tôi chẳng qua là vì muốn cao chạy xa bay với thằng đó mà thôi!”.

“Cố Khải Mân, tốt xấu gì anh cũng là người có bằng cấp, ăn nói đừng có khó nghe như vậy!” Tiêu Tiểu Tiêu tức run người.

“Tôi ăn nói khó nghe ư? Tôi có ăn nói khó nghe cỡ nào cũng không khó coi bằng hành vi của cô!” Cố Khải Mân bóp chặt tay cô, gương mặt tái xanh, méo xệch, “Mẹ kiếp! Lúc cô lấy tôi cô chỉ là một đôi giày rách! Một đôi giày rách bị người ta chơi chán rồi bỏ!”.

Cả người Tiêu Tiểu Tiêu run lên, cô nhìn hắn không chớp mắt.

“Cô nghĩ tôi ngu à?” Cố Khải Mân nghiêng răng nghiêng lợi, “Trước khi kết hôn cô đã lăn lên giường với thằng cha Kiều đó rồi. Chết tiệt, hai người còn liếc mắt đưa tình! Có giỏi thì cô lấy nó đi, đừng có lấy tôi! Người ta là cậu chủ quyền quý, chơi bởi với cô rồi thôi, cô lại nghĩ là thật chắc?”.

“Thả tôi ra!” Cánh tay Tiêu Tiểu Tiêu sắp gãy tới nơi.

“Tôi đã phải lấy thứ đồ chơi vứt đi của thằng họ Kiều đó là đã nhẫn nhịn lắm rồi, cưới rồi mà cô vẫn còn định cho tôi mọc sừng à?” Ngay sau đó Cố Khải Mân vươn cánh tay còn lại tới, bóp cổ Tiêu Tiểu Tiêu, “Muốn ly hôn với tôi hả? Đừng hòng! Có giết chết cô, tôi cũng không để cô rời xa tôi đâu!”.

Tiểu Tiêu chỉ cảm thấy ngạt thở, cô giãy giụa đẩy hắn ra theo phản xạ. Khi định chạy ra cửa thì Cố Khải Mân đứng sau túm lấy tóc cô, giật ngược lại thật mạnh. Cô cảm thấy da đầu bỏng rát vì đau đớn, đôi chân mềm nhũn quỵ sụp xuống nền đá hoa, đầu gối nhói buốt. Nhưng Cố Khải Mân không định tha cho cô, hắn cứ thế giật tóc cô lôi tới trước bàn uống nước.

Nỗi đau nơi đầu gối không bằng cơn đau trên da đầu. Cô vùng vẫy, kêu gào nhưng chỉ càng khiến Cố Khải Mân thêm kích động. Hắn giật tóc cô rồi nâng mặt cô lên, ngay sau đó ấn thật mạnh, trán cô đập xuống mặt bàn.

Tiểu Tiêu Tiểu cảm thấy đầu óc choáng váng, cơn đau nhói tim lan ra khắp cơ thể. Hắn cứ đập hết lần này tới lần khác, tới khi cô không còn sức để kêu gào nữa.

Có dòng chất lỏng nóng rực men theo trán chảy xuống, tanh nồng mùi máu.

“Cô nói đi, thằng Kiều đó đã cho cô uống bao nhiêu bát thuốc mê? Sau khi cưới, cô lại chung chạ với nó bao nhiêu lần nữa? Dám vì nó đòi ly hôn với tôi!” Cố Khải Mân túm tóc cô nâng mặt lên, cười ghê rợn.

Mí mắt Tiểu Tiêu đã rớm máu, hơi thở ngắt quãng, “Cố Khải Mân, anh là đồ cầm thú...”.

“Ngoan ngoãn ở bên tôi có được không?” Cố Khải Mân quỳ xuống, quẹt tay qua vệt máu trên trán cô, “Chẹp chẹp, gương mặt nhỏ nhắn xinh đẹp như vậy mà máu me thật không dễ coi chút nào. Tiểu Tiêu, cô cần nói với tôi cô không ly hôn là tôi sẽ không đánh cô nữa”.

Tiểu Tiêu cắn chặt răng.

“Thằng họ Kiều thật sự tốt đến thế sao?” Cố Khải Mân làm mặt tổn thương rồi lại bóp cổ cô, tay rất mạnh, “Tôi tốt với cô như vậy, mà cô vẫn không quên được nó, có phải không?”.

Tiêu Tiểu Tiêu đáp một cách khó khăn, “Không... liên quan đến người khác. Cố Khải Mân, anh có giỏi thì hôm nay... cứ đánh chết tôi đi”.

“Người ta bảo lòng dạ đàn bà như kim rơi đáy biển, quả không sai chút nào.” Cố Khải Mân cảm phần, “Leo lên nói chuyện tình cảm với tôi, cô có tình cảm với tôi sao? Tôi phỉ nhổ! Thằng Kiều đó không lấy cô, nên cô đành tìm tôi làm vật thế thân chứ gì?”.

Dứt lời, hắn đứng dậy rồi lấy chân đá mạnh vào người cô.

Tiêu Tiểu Tiêu giơ tay lên đỡ nhưng hắn càng đá càng dữ. Cô nằm rạp dưới đất, để mặc cho hắn dẫm đạp như mưa rơi lên người. Trong mơ màng, dường như cô nhìn thấy Cố Khải Mân vớ lấy thứ gì đó, cô chưa kịp phản ứng lại, một giây sau hắn đã lăn thứ đó xuống.

Nguyên cả sống lưng chống đỡ, ngay sau đó là một cơn đau đến tắc nghẹn, không thể thở dốc, thở dốc sẽ càng đau hơn. Cô biết, có lẽ là gãy xương rồi...

Cố Khải Mân đánh xong, nhìn người con gái nằm bất động dưới sàn, quần áo dính máu nên trông da dẻ càng trắng đến lạ, như một viên ngọc được quăng vào giữa vùng máu, vẫn còn nguyên vẻ trắng sáng.

Hắn ngồi xuống, áp sát má lại gần cô, nhìn cô chăm chăm, “Trông cô thật đẹp, có phải tay Kiều thích dáng vẻ này của cô không?”.

Tiểu Tiêu không còn nhận rõ bộ phận nào trên người cảm thấy đau đớn nữa, bây giờ ngay cả sức để thở cô cũng không còn.

Cố Khải Mân nhìn cô trong bộ dạng áo quần xộc xệch, trong đầu chỉ toàn cảnh tượng cô “vụng trộm” với Kiều Vân Tiêu, lửa giận bốc lên, nhưng cũng bất ngờ cháy bùng dục vọng. Hắn thò tay vào trong áo cô, giật mạnh.

Cô như cây măng bị tuột vỏ.

Cố Khải Mân đè lên người cô như phát điên, như một dã thú.

Tiểu Tiêu nằm sấp dưới đất, bất động, như một người đã chết.

Chẳng biết đã qua bao lâu, Cố Khải Mân mới phát tiết xong, đứng dậy, từ tốn mặc lại quần rồi dùng chân đá cô một cái, nói: “Tiêu Tiểu Tiêu, tôi cho cô hay. Lần sau cô mà còn dám nhắc tới chuyện ly hôn, tôi sẽ khiến cô đau đớn hơn nữa! Đừng có chọc vào tôi, nếu không có quả ngọt để ăn đâu!”.

Quần áo của Tiểu Tiêu bị xé tan nát, bả vai và cổ cũng bị cắn rách máu. Cô yếu ớt nằm đó cho tới khi Cố Khải Mân đá cửa bỏ đi.

Lại chẳng biết phải qua bao lâu nữa, con ngươi của cô mới động đậy.

Ánh mắt cô khó nhọc chuyển tới phía trên chiếc tủ để tivi gần đó. Ở đó có một đốm nhỏ màu đỏ đang nhấp nháy, im lặng ghi lại tất cả mọi việc vừa xảy ra...

...

Cố Tư đã vào học.

La Trì làm “sứ giả”, tiễn Cố Tư ra tận sân bay. Cố Sơ vốn định cùng đi, nhưng thấy La Trì có vẻ muốn đi một mình, nghĩ cũng thôi. Lại thêm việc Tiêu Tiểu Tiêu xin nghỉ, phòng khám thiếu người nên cô không thể rời khỏi bệnh viện.

Trước khi ra cửa, cô dặn đi dặn lại Cố Tư rằng phải tập trung vào học hành, làm Cố Tư phì cười, nói: “Còn chưa cưới mà chị đã nhiều chuyện như vậy rồi, đến lúc lấy chồng thì chị thành bà cô già lắm điều à?”.

Cố Sơ mắng nó vô tâm vô tính.

Khi tới sân bay, La Trì hết sức nhiệt tình, vừa giúp cô chuyển hành lý vừa đổi thẻ lên máy bay. Khi cầm được thẻ trong tay, Cố Tư cố tình nói: “Em qua cửa kiểm soát đây”.

La Trì giữ cô lại, “Gấp gì chứ? Còn lâu mới tới giờ bay mà, em vào sớm vẫn phải đợi thôi”.

Cố Tư nghiêng đầu, cổ nhin cười, “Anh không nhớ xa em à?”.

La Trì cũng không kiêng dè, nhướn mày nói: “Kể gì cũng nhìn ra anh không nhớ”.

Cố Tư phì cười, giơ tay chọc mạnh lên ngực anh, “Không nhớ hả? Em chẳng nhìn thấy gì cả, không nhớ thật thì phải đưa em về tận Quỳnh Châu chứ”.

La Trì làm mặt khó xử, “Thì tại anh...”.

“Thôi, em đùa mà.” Cố Tư ngắt lời anh, “Em nghe chị kể rồi, anh nhất định phải điều tra rõ ràng đây nhé, chuyện này tuyệt đối không liên quan tới gia đình em đâu”.

“Yên tâm đi, anh nhất định sẽ điều tra tận gốc.” La Trì hứa chắc nịch.

Thời gian hai người quyến luyến bị rạn nứt chẳng mấy chốc đã trôi qua, tới lúc phải qua cửa kiểm soát. Ban này Cố Tư vẫn còn ăm ỉ đòi đi, không ngờ đến lúc đi thật cô bỗng hụt hẫng, khóe mắt cũng hơi ửng đỏ. Thật ra cô hiểu rõ trong lòng, mùa hè này cô vẫn luôn ở bên cạnh La Trì, nơi khiếm khuyết trong trái tim đã bị anh chiếm trọn từ lâu...

440. Q.9 - Chương 441: Việc Riêng Rất Quan Trọng

“Em vào đi.” La Trì cũng rất bị rạn nứt nhưng vẫn thúc giục cô.

Cô đi về phía cửa kiểm soát an ninh. Anh đi ngay bên cạnh, nói: “Đừng suốt ngày nhận hoạt động bên ngoài. Em là con gái, chịu thiệt không nên”.

“Vâng.”

“Còn nữa, chỉ cần có thời gian rảnh anh sẽ qua thăm em.”

“Ừm.”

“Nếu em không đủ tiền tiêu hoặc muốn mua gì cứ nói với anh.” La Trì trả balo cho cô.

Cố Tư ảm lòng nhưng ngoài việc vẫn rần, “Hết tiền em cũng xin chị em được mà, xin của anh ra thể thống gì chứ?”.

“Anh tình nguyện cho em còn không được à?” Đứng trước mặt cô, La Trì luôn trở nên vụng về trong ăn nói.

Cố Tư nghe được câu này lại cảm thấy ảm áp vô cùng. Cô khẽ đẩy anh, “Anh tình nguyện cho, em chưa tình nguyện đâu, em đi đây”.

La Trì đứng ở cửa kiểm soát, nhìn theo bóng cô, không rời đi ngay.

Người đi qua cửa không đông, thế nên Cố Tư liếc mắt là có thể thấy bóng anh. Hốt mắt cô chợt đỏ rực, một giây sau cô quay người lao về phía anh. La Trì ngạc nhiên nhìn cô chạy lại gần, đang định lên tiếng hỏi cô có chuyện gì thì cô đã nhẹ nhàng hôn lên môi anh rồi lại chạy nhanh vào trong.

Tới khi bóng cô khuất hẳn, La Trì vẫn còn đứng ngây ra đó, một lúc sau bỗng giơ tay lên xoa xoa bờ môi rồi cười ngốc nghếch.

Sau khi lên máy bay, trái tim Cố Tư vẫn còn đang đập thình thịch, thình thịch, khuôn mặt cũng nóng bừng bừng.

Đây là một cảm giác thật khác biệt. Cho dù trước đây đối mặt với một Lưu Kế Cường ngồi ngồi phong độ, tim cô cũng không đập dữ dội như thế này. Cô hiểu bản thân mình có vấn đề gì, nhớ lại khuôn mặt rần rở cương nghị của La Trì, hơi thở thậm chí còn trở nên dồn dập.

Bên cạnh chẳng biết bỗng có một người ngồi xuống từ khi nào, cười ôn hòa, “Đúng là cô bé vừa biết yêu”.

Cố Tư giật mình, quay đầu nhìn người bên cạnh. Anh ta nói chuyện với cô sao?

Người đàn ông quay đầu nhìn cô, “Tôi nói không sai chứ?”.

“Anh...” Cố Tư nhìn chăm chăm khuôn mặt trước mắt, “Trông anh rất quen”.

Người đàn ông mỉm cười, sau đó giơ tay ra trước mặt cô, “Tôi là Hà Nại”.

“À, tôi nhớ ra rồi, anh Hà.” Cố Tư bắt tay anh ta. Cô từng nghe chị Cố Sơ nhắc tới người này, cũng từng gặp anh ta rồi hỏi, “Anh biết tôi ư?”.

Hà Nại tỏ ra nho nhã lịch thiệp, “Dĩ nhiên rồi, tôi và chị cô là bạn bè tốt. Cô hai nhà họ Cố, tôi không muốn quen biết cũng khó”.

Khóe miệng Cố Tư giật khẽ, cô cười ngượng ngập, “Đều là những xưng hô của quá khứ rồi, anh cứ gọi tôi là Cố Tư được rồi”.

“Những huy hoàng của nhà họ Cố có thể qua đi nhưng chuyện của nhà họ Cố thì chưa chắc.” Hà Nại thở dài.

Cố Tư nhạy cảm, “Anh Hà, anh nói vậy là có ý gì?”.

Hà Nại nhìn cô, nhấn mạnh từng câu từng chữ, “Lẽ nào cô không nghi ngờ chuyện năm xưa một chút nào sao?”.

Cố Tư sững người.

...

Mấy ngày này Lục Bắc Thần đang lo liệu chuyện nhà mới, nhưng đa phần đều là anh ưng ý căn nào thì nói với Cố Sơ, muốn Cố Sơ chọn theo ý của cô.

“Bây giờ đâu phải không có nhà để ở, anh gấp vậy làm gì?” Ăn sáng xong, Cố Sơ vừa chọn sơ mi cho anh vừa trách cứ.

Lục Bắc Thần ở trần nửa người, vòng vèo qua lại sau lưng cô, nói: “Dĩ nhiên là có ích rồi”.

Cố Sơ kéo xuống một chiếc sơ mi nhạt màu, nhìn ngắm, nghe xong lại quay về phía anh, “Có ích? Một mình anh ở được lắm nhà thế sao?”.

“Giờ anh làm gì có nhà để về.” Mới sáng ra tâm trạng Lục Bắc Thần đã rất vui vẻ, nụ cười trong sáng.

Cố Sơ đưa cho anh một chiếc sơ mi màu hồng nhạt, “Giáo sư Lục, lời nói của anh nghe xót xa quá”.

Lục Bắc Thần không mặc áo vào ngay mà theo đà ôm lấy cô vào lòng, đặt áo sang một bên, hơi nghiêng đầu, thân mật cọ cọ má cô, nói: “Ồ trong nhà em, anh luôn có một cảm giác như mình đang ở rể”.

Cố Sơ ngược mắt lên nhìn anh, buồn cười, “Vậy có cần em điền thêm tên anh lên sổ đỏ không?”.Ồ rể? Anh đúng là giỏi tưởng tượng thật.

Lục Bắc Thần cong môi cười, “Chỉ bằng mua hân cái mới đi, thêm tên em vào”.

Cố Sơ đỏ mặt, đẩy anh một cái.

“Mấy hôm nay chẳng thấy em được nghỉ ngơi.” Lục Bắc Thần lại chủ động dính lấy cô, ôm lấy cô từ phía sau, nhẹ nhàng nói.

Lòng ngực rắn chắc của người đàn ông dính sát vào lưng cô, ban ngày ban mặt vẫn khiến cổ họng cô khô khốc. Anh lại còn cọ cọ như cố tình lại như vô ý, cô dễ dàng cảm nhận được thứ kia đang áp sát mình.

“Mấy hôm nay Tiểu Tiểu đang xin nghỉ.” Cô quay người lại, phồng anh cứ bám lấy mình như một kẻ háo sắc, “Cũng không biết cậu ấy bị làm sao nữa, cứ xin nghỉ hoài”.

“:Chắc là cô ấy bị ốm.” Lục Bắc Thần đáp bừa.

Nhưng Cố Sơ thì nghiêm túc, “Không phải đâu...” Cô chớp chớp mắt ngẫm nghĩ, “Anh nói vậy em lại thấy lạ đấy. Lần trước nhìn thấy Tiểu Tiểu, em thấy sắc mặt cậu ấy không ổn lắm”.

Lục Bắc Thần phì cười, “Anh chỉ đoán bừa thôi mà, em đừng có nghĩ lung tung. Nếu lo lắng quá thì gọi điện cho cô ấy đi”.

“Em gọi rồi cậu ấy không bắt máy.” Cố Sơ chau mày, “Em có hỏi bác sỹ Cố rồi, anh ấy nói cậu ấy không sao”.

“Đừng lo, sẽ không có chuyện gì đâu, nếu có bệnh thật cô ấy sẽ tới bệnh viện. Với lại, bản thân cô ấy cũng là bác sỹ mà.” Lục Bắc Thần nhẹ nhàng an ủi.

Cố Sơ nghĩ cũng phải bèn gật đầu, lát sau lại thở dài, “Tóm lại chẳng hiểu là có chuyện gì, em cứ cảm thấy Tiểu Tiểu và bác sỹ Cố đó sống với nhau không hợp”.

“Họ đã kết hôn rồi, nói vậy mới là không hợp.”

“Em biết.” Cố Sơ cười với anh, “Thì em chỉ nói với anh thôi. Em không có ý phá hoại hôn nhân của Tiểu Tiểu đâu. Với lại, bác sỹ Cố cũng rất tốt với cô ấy, cả bệnh viện ai cũng biết mà”.

Lục Bắc Thần quệt tay qua mũi cô, “Lo nghĩ linh tinh”.

Cô cầm lấy áo sơ mi, “Mau mặc áo vào đi. Đây là nhà Tây, không phải căn hộ cao cấp ở bến Thượng Hải đâu, người đi qua đi lại cũng nhìn thấy anh đang giở trò lưu manh đấy”.

Lục Bắc Thần tươi cười nhìn dáng vẻ đỏ mặt của cô, tình yêu càng thêm đầy ắp. Anh chợt giơ tay lên véo má cô, giống như một chàng trai mới lớn nhìn thấy cô gái mình thích, cứ thích động chân động tay. Cố Sơ mỉm cười, thúc giục anh.

Lúc ấy anh mới nhìn xuống chiếc sơ mi rồi bàng hoàng, “Màu hồng hả?”.

“Mất anh kiểu gì vậy? Là hồng nhạt.” Cố Sơ sửa lại.

“Anh không nhớ là mình có chiếc sơ mi này.” Lục Bắc Thần đau đầu vì màu này.

Cố Sơ tủm tủm cười, “Em mua cho anh đấy, mua từ lâu rồi, chỉ đợi anh mặc thôi”.

“Màu này không hợp với anh đâu, đổi đi, đổi đi.” Lục Bắc Thần lấy ngón cái khều chiếc áo lên, ra lệnh.

“Sao lại không hợp? Em thấy hợp lắm mà.” Cố Sơ với lấy chiếc áo, mặc lên người anh, “Anh trông quần áo trong tủ của anh đấy, ngoài màu trắng ra thì toàn màu tối. Anh đâu phải ông già bảy tám chục tuổi, ăn mặc u sầu thế làm gì? Với lại, thời tiết này thích hợp mặc đồ sáng màu”.

Dứt lời, cô đẩy anh tới trước gương, “Coi đi, đẹp lắm mà”.

Lục Bắc Thần cự nự, “Anh không thích...”.

“Em thích.” Cố Sơ thò đầu ra từ sau lưng anh, “Anh quên là hồi đại học anh còn từng mặc màu đỏ à? Cả sân bóng chỉ có anh là đẹp trai nhất, thế nên anh có thể mặc bất cứ màu gì”.

Lục Bắc Thần không còn cách nào khác, “Thì tại màu áo đồng phục của trận đấu đó màu đỏ mà.” Anh không mặc cũng đâu có được, đây là hai chuyện khác nhau.

“Đẹp lắm, đẹp cực kỳ.” Cố Sơ dỗ dành rồi vòng ra trước cài cúc cho anh, “Tin em đi, mắt thẩm mỹ của em tuyệt đối không sai đâu”.

Không giống với vẻ xa cách khi anh mặc màu trắng hoặc những màu trầm, anh trong gương bây giờ đẹp một cách tự nhiên, đồng thời lại có chút bướng bỉnh, xấu xa. Cô thích một Lục Bắc Thần đa dạng như vậy, thích một người ngay từ đầu đã thuộc về mình như thế.

“Thôi được rồi.” Lục Bắc Thần nhìn ra cô thật sự thích anh trong dáng vẻ này, cũng thỏa hiệp, vòng hai tay qua eo cô, cười khó xử, “Đứng dưới mái hiên, không cúi đầu được sao?”.

“Em thật sự muốn biến anh thành con công.” Cô nép trong lòng anh, hít hà mùi hương của anh. Biết anh đã gặp quá nhiều chuyện vì cô, cô càng thêm quyến luyến anh.

Cô không nói với anh mình đã biết ngày mẹ anh qua đời, là lỗi của cô. Từ giây phút nghe Hà Nại kể, cô không cần đoán cũng biết đó là ngày nào. Nhưng chính vào lúc đó, cô không những không động viên anh lại còn tạo thêm buồn đau cho anh. Anh che giấu sự thật, dụng ý của anh cô hiểu chứ. Thế nên cô không muốn vạch trần, chỉ cần thế này thôi, tốt với anh một chút, thêm chút nữa...

Lục Bắc Thần dĩ nhiên không biết những suy nghĩ thật sự trong lòng cô, chỉ mỉm cười xoa đầu cô.

“Báo cáo kiểm tra của anh khi nào đưa em đây?” Cô ngẩng đầu lên hỏi. Cô không hề quên chuyện này, chính anh nói anh sẽ lấy từ chỗ bác sỹ Smith đưa cho cô xem.

Lục Bắc Thần ngẫm nghĩ, “Smith tới giờ còn chưa sang Trung Quốc”.

“Giáo sư Lục, trên đời này có một thứ gọi là email, nếu không còn một thứ gọi là fax.” Cô tươi cười nhìn anh.

“Yên tâm, anh sẽ đòi.”

Cố Sơ bĩu môi, biết ngay anh chỉ đáp cho có lệ, “Anh không gấp cũng không sao, em nghĩ giúp anh chuyện này”.

“Em định làm gì?” Lục Bắc Thần nhìn cô cười.

“Bác sỹ Smith cũng được coi là sư phụ hờ của em, kiểu gì em cũng phải đòi xuất báo cáo.” Cố Sơ nghiêng đầu, cười gian xảo.

Lục Bắc Thần không nhịn được cười vì bộ dạng của cô, ôm chặt cô vào lòng, khẽ nói: “Anh thật sự phục em rồi”.

Cô mím môi cười trong lòng anh.

“Tối nay đừng đợi anh về ăn cơm.” Anh khẽ nói.

Cố Sơ nghe xong lập tức gấp gấp, “Anh lại tăng ca hả?”.

“Không phải.” Lục Bắc Thần vuốt ve má cô, “Anh phải đi gặp một người thế nên sẽ về muộn một chút”.

“Chắc chắn vẫn còn công việc.” Cố Sơ chu môi.

Anh cúi đầu hôn khẽ lên môi cô, “Không phải việc công, là việc riêng”.

Cố Sơ nhìn anh vẻ hoài nghi.

Anh nhìn sâu vào mắt cô, đầy hàm ý, “Là một việc riêng rất quan trọng”.

441. Q.9 - Chương 442: Không Phải Thương Lượng, Mà Là Thông Báo

Về đêm, Thượng Hải trở nên yên tĩnh. Trước lúc đầu thu, không khí vẫn còn trôi nổi cái nóng nực và ẩm ướt., cho dù hoàng hôn đã tắt, ánh trăng dưới ngọn đèn đường vẫn bớt đi vài phần lạnh lẽo. Những con đường trên cao đã không còn bóng xe cộ tấp nập, xa xa có thể nhìn thấy ánh đèn sáng rực bên bến Thượng Hải, lan dài khắp thành phố phồn hoa.

“Từ trước tới nay, dì vẫn không thích Thượng Hải cho lắm.” Tần Tô lắc nhẹ chiếc ly để cao, nói.

Một bữa tối được chuẩn bị bởi một đầu bếp đẳng cấp, một chai rượu vang thượng hạng. Khung cảnh nơi này rất yên tĩnh, thi thoảng còn nghe thấy tiếng dao đĩa chạm khẽ vào nhau.

Khi nói xong những lời này, Tần Tô ngược nhìn Lục Bắc Thần và Lục Bắc Tâm đối diện, khẽ thở dài rồi nói tiếp, “Thành phố này quá nhộn nhịp, khiến người ta không thể nào yên bình được, thế nên sẽ luôn đưa ra những quyết định bùng nổ”.

Khi cả Lục Bắc Thần và Lục Bắc Tâm cùng đồng thời xuất hiện tại nhà hàng, quả thực đã khiến giám đốc nhà hàng và người phục vụ sửng sốt đến á khẩu. Hai người đã giống nhau y như tạc thì thôi lại còn cao to đĩnh đạc, tuấn tú nổi bật vô cùng. Thế nên cho dù tới lúc chúng đã ngồi xuống ghế, người trong nhà hàng chốc chốc vẫn ngoái qua bên này.

Ngay cả Tần Tô cũng không thể không cảm thán sự thần kỳ của tạo vật. Mỗi lần ngồi đối diện hai anh em này, thật ra bà rất ngưỡng mộ mẹ ruột của họ. Dĩ nhiên, bà cũng sinh hai cậu con trai, con cả Lục Đông Tâm và con út Lục Nam Tâm. Hai đứa nó hẳn là cũng di truyền vẻ đạo mạo của bố như hai cậu sinh đôi này, nếu không người ngoài đã chẳng nhận xét rằng “đàn ông nhà họ Lục ưu tú hơn người”.

Nhưng con trai bà không phải sinh đôi nên tướng mạo vẫn có sự khác biệt. Hai anh em này thì khác, ngồi cạnh nhau không khác gì một người đang soi gương, một người là người thật, một người là chiếc bóng.

Kể từ giây phút nhìn thấy chúng, bà đã vô cùng cảm thán, bao nhiêu năm trôi qua rồi mà vẫn không thể không khâm phục mẹ của chúng.

Nhưng nếu đàm phán, thì hai anh em lại rất dễ phân biệt.

Tuy cả hai cùng yên lặng nhưng Lục Bắc Thâm là vẻ yên lặng thực sự, từ gương mặt cho tới lời nói, cử chỉ, chỉ khi nào Tần Tô hỏi chuyện nó mới trả lời một hai câu, ánh mắt nó phẳng lặng như mặt hồ, không có tính công kích, ôn hòa và điềm đạm; Lục Bắc Thần thì khác, nó cũng trầm mặc, những tính phức tạp của khái niệm trầm mặc này vượt xa sự yên tĩnh. Đúng là nó không thể hiện gì, là vì nó đã nắm chắc phần thắng. Đôi mắt kia tuy bình thản nhưng đó là một đại dương bất kham, khó lòng quản thúc, vừa không chịu sự kiểm soát của ai vừa có khả năng kiềm chế người khác.

Sau khi Tần Tô nói xong câu này, Lục Bắc Thâm chỉ mỉm cười không nói, Lục Bắc Thần nhấp một ngụm rượu rồi lên tiếng: “Chẳng liên quan gì đến thành phố, chẳng qua là lòng người bấp bênh mà thôi”.

Thái độ của anh có vẻ như tôn trọng, ngữ khí lại rất khẳng định.

Tần Tô là một người thông minh, có thể nghe ra ý tứ trong lời nói của Lục Bắc Thần. Bà đặt ly rượu xuống, “Từ khi hai đứa bắt đầu đứng trước mặt người ngoài, gọi dì tiếng “mẹ” thì hai đứa đã là con của dì rồi. Giữa mẹ con với nhau có gì cứ nói thẳng, đừng ngại. Dì là người đi trước, tuyệt đối sẽ không để các con đi vào những con đường lầm lỡ”.

Sau khi Thẩm Sở qua đời, Lục Bắc Thần đã gánh trọng trách con trưởng, một tay lo liệu tang lễ, điều này quả thực khiến người nhà họ Lục có chút sửng sốt, nhất là Lục Chấn Dương. Cả cuộc đời này, Thẩm Sở chỉ dồn hết lòng mình cho ba người đàn ông chính là Lục Chấn Dương và hai đứa con trai. Bà yêu Lục Chấn Dương cả đời, cho dù sau này rời xa nhưng trái tim vẫn ở nơi ông. Thẩm Sở biết căn bệnh của mình cuối cùng rồi sẽ rút cạn cơ thể, thế nên trước lúc lâm chung đã nói với Lục Bắc Thần, bà mong sau khi chết được chôn cùng với Lục Chấn Dương.

Nếu Lục Chấn Dương chưa từng cùng vợ cũ tái hôn thì nguyện vọng của Thẩm Sở là hợp tình hợp lý, nhưng sau khi Thẩm Sở qua đời, ở giữa lại có Tần Tô đứng chắn, chuyện này liền trở nên khó khăn. Tâm nguyện của Thẩm Sở rất đơn giản, thật ra bà muốn làm con dâu nhà họ Lục, có điều trưởng bối nhà họ Lục chỉ thừa nhận một Tần Tô có xuất thân tương xứng với gia đình họ. Chuyện nhập vào phần mộ nhà họ Lục, Lục Chấn Dương không thể quyết. Mặc dù người nhà họ Lục khá tiên tiến nhưng một số trưởng bối vẫn rất cổ hủ.

Về sau chuyện này do Tần Tô chủ động ra mặt thuyết phục họ, cuối cùng họ mới gạt đầu đồng ý, nhưng vẫn đặt ra một yêu cầu: Lục Bắc Thần và Lục Bắc Thâm bắt buộc phải nhận với người ngoài Tần Tô là mẹ ruột, vĩnh viễn không thanh minh về cuộc hôn nhân giữa Thẩm Sở và Lục Chấn Dương.

Vì ước nguyện của mẹ, cuối cùng Lục Bắc Thần đã đồng ý.

Thật ra giải thích với bên ngoài cũng dễ, một là vì chuyện giữa Lục Chấn Dương và Thẩm Sở ít người biết đến; hai là Lục Bắc Thần và Lục Bắc Thâm khi đi học đều giấu kín thân phận; ba là Lục Môn xưa nay vẫn thần bí, tình hình con cái của phu nhân nhà họ Lục cũng hiếm người biết đến. Từ sau khi Lục Bắc Thâm trở về Lục Môn, chuyện con cái của nhà họ mới dần dần bị đồn thổi.

Lục Bắc Thâm không nói gì, chỉ lặng lẽ uống rượu.

Lục Bắc Thần ngược mắt lên, “Chính vì con tôn trọng gọi dì là mẹ nên mới không truy cứu việc dì tìm riêng Cổ Sơ.” Nói tới đây, anh hơi ngừng lại, “Con nghĩ, nếu chuyện này rơi vào Đông Thâm hoặc Nam Thâm, họ cũng sẽ không đồng ý để dì làm vậy”.

Một câu nói hoàn toàn giải thích rõ việc Lục Bắc Thần đã điều tra mục đích và những việc làm của Tần Tô khi tới Thượng Hải. Đây vốn là một tình huống ngỡ ngàng nhưng dường như Tần Tô cũng đã dự liệu trước, chỉ mỉm cười, “Bốn đứa con dì không nhất bên trọng, nhất bên khinh. Thế nên dù là ai, dì cũng vẫn làm vậy”.

Lục Bắc Thâm nói với vẻ kính trọng, “Dì, anh con sẽ giải quyết ổn thỏa”.

Tần Tô nhìn Lục Bắc Thâm, mỉm cười, “Bao nhiêu năm rồi, cuối cùng cũng được nghe con gọi một tiếng ‘dì’”.

Ở ngoài họ không phủ nhận Tần Tô là mẹ ruột, nhưng phía sau vẫn gọi bà là dì. Vì chuyện này Lục Chấn Dương có phần bất mãn. Nhưng Tần Tô chỉ mỉm cười cho qua, mặc cho họ làm sao thoải mái nhất. Nói như Tần Tô thì: Dẫu sao chúng cũng có mẹ ruột, có thể chấp nhận không công khai, không thanh minh với người ngoài đã khó lắm rồi.

Lục Bắc Thâm nghe xong tỏ ra hơi ngượng rồi gơ chiếc ly lên trước mặt Tần Tô, “Con xin lỗi”.

Tần Tô chạm ly, nhìn cậu bằng ánh mắt ấm áp, “Thằng bé ngốc nghếch này, người nhà không cần nói năng khách sáo, vĩnh viễn không cần nói xin lỗi dì”.

Lúc hai người họ uống rượu, trong lòng Lục Bắc Thần chất chứa vô vàn suy nghĩ, đồng thời tâm trạng cũng phức tạp. Anh hiểu ý nghĩa câu xin lỗi của Bắc Thâm. Đối với Tần Tô, anh vốn không hận, chỉ oán trách cha tình cảm không dứt khoát. Nhưng Bắc Thâm thì khác, trước đây qua câu chữ có thể cảm nhận được rõ ràng nó không những căm hận bố mà còn không vừa mắt Tần Tô, vì vậy trong quãng thời gian ở nhà họ Lục, chắc hẳn nó đã gây ra không ít rắc rối cho Tần Tô. Bây giờ nó đã trưởng thành, biết sai là chuyện hợp tình hợp lý.

Mấy năm nay đúng là Tần Tô coi họ như con ruột, điểm này Lục Bắc Thần cũng cảm nhận được. Cũng chính vì điều này nên hôm nay đối mặt với hành động can dự của Tần Tô, anh mới không nói năng quá kịch liệt.

Đặt ly rượu xuống, Tần Tô khẽ nói: “Bất luận hai đứa không muốn thừa nhận đến mức nào, trong người hai đứa vẫn chảy dòng máu của nhà họ Lục, thế nên có rất nhiều quyết định không thể thích là được. Dì biết tình hình của Bắc Thâm mấy năm qua nhưng cũng không phản bác được bố con. Giờ tới chuyện của Bắc Thần, nếu dì đã nhìn thấy trước được kết quả sao còn mạo phạm tới quyền của bố con chứ?”.

“Con hiểu ý bố nhưng người con cần không phải Lâm Gia Duyệt.” Lục Bắc Thần nói.

Tần Tô thở dài, “Con phải hiểu, vinh quang gia tộc cao hơn hết thảy.” Ngẫm nghĩ, bà nói tiếp, “Cũng còn hơn sắp xếp cho con một cô gái xa lạ chứ hả?”.

“Anh trai con không lấy, lẽ nào bố định giải anh ấy đi đăng ký kết hôn?” Lục Bắc Thâm chịu không nổi, cau mày nói.

Tần Tô không trả lời mà hỏi Lục Bắc Thần, “Con nghĩ sao? Bố con có dám làm việc này không?”.

Lục Bắc Thần im lặng.

Tần Tô lấy đĩa gấp thức ăn cho hai người họ, nhìn họ bằng ánh mắt triu mến, “Các con là người hiểu bố mình nhất. Nhất là Bắc Thần, năm xưa con đã phải rời xa Cố Sơ như thế nào? Lúc đó nếu không vì yêu cầu của bố con, mẹ nghĩ con chắc chắn sẽ không ra nước ngoài, đúng không?”.

Lục Bắc Thần âm thầm cuộn chặt tay lại, nói: “Lúc đó, con đích thực không có khả năng phản kháng lại ông ấy”.

“Con nghĩ bây giờ con có rồi ư?”

“Một người đã đánh mất một lần, khi có được lần thứ hai sẽ cực kỳ trân trọng.” Ý tứ của Lục Bắc Thần vô cùng rõ ràng, “Nhất là... cực kỳ bảo vệ”.

Tần Tô bỗng cười, lắc đầu, “Không sai, đích thực hiện giờ con có khả năng này. Nhưng xin hãy tin dì, nếu bố con muốn con thay đổi suy nghĩ, hoàn toàn không tốn quá nhiều công sức. Con tưởng con thắng được chuyện quỹ tài chính ư? Không đâu, chỉ là bố con khoan dung và nhượng bộ một chút mà thôi. Nhưng bây giờ, hai nhà Lục Lâm cần có được quan hệ hợp tác lâu dài, Lâm Gia Duyệt bắt buộc phải trở thành con dâu. Nó chung thủy yêu con là việc quá tốt, nếu không hoặc là Bắc Thâm, hoặc là Đông Thâm, hoặc nữa phải tới cậu em của con, Nam Thâm”.

Nghe xong, Lục Bắc Thâm nói: “Bây giờ anh Đông Thâm là người đứng đầu, con nghĩ với tính cách của anh ấy chắc chắn sẽ không để chuyện này xảy ra”.

Tần Tô cười, “Thái Thượng Hoàng còn ở đây, Hoàng thượng cũng chỉ là bù nhìn mà thôi”.

Chỉ một câu nói đơn giản nhưng đủ để miêu tả những cơn mưa máu gió tanh đang ngầm nổi trôi trong nội bộ Lục Môn. Cho dù là cha con, đứng trước tiền tài và quyền thế cũng phải có những sự lựa chọn.

“Dì Tần, hôm nay sở dĩ con gặp dì chỉ để nói cho dì biết quyết định của con, để tiện cho việc dì truyền đạt lại với bố con.” Lục Bắc Thần nói rành mạch từng từ từng chữ, “Con sẽ lấy Cố Sơ, không phải nói ra để mọi người thương lượng, chỉ đơn thuần là thông báo”.

442. Q.9 - Chương 443: Không Thể Thay Đổi Sự Thật, Chỉ Có Thể Thay Đổi Tương Lai

Tần Tô dường như đã đoán trước được mục đích gặp mặt của anh, thế nên những lời nói này không khiến bà kinh ngạc. Hoặc có lẽ một người phụ nữ đã trải qua quá nhiều sóng gió đã sớm trở nên không gì lay chuyển được, bất cứ bão tố nào cũng không thể khiến bà mất bình tĩnh. Bà nhấp một ngụm rượu, sau đó nói: “Lúc đó, e là bố con sẽ phải đích thân tới tìm Cố Sơ để nói chuyện rồi”.

Lục Bắc Thần nhú mày.

“Con phải hiểu suy nghĩ muốn bảo vệ danh dự Lục Môn của bố con, thế nên con không thể lấy Cố Sơ.” Tần Tô nhẹ nhàng nói, “Cho dù hai đứa có yêu nhau”.

Lục Bắc Thần trầm mặc một lúc, khi ngược lên giọng nói đã lãnh đạm, “Con nghĩ lấy hay không lấy Cố Sơ chẳng liên quan gì tới danh dự của Lục Môn”.

Tần Tô nhìn anh.

Lục Bắc Thần đặt ly rượu xuống, “Nói cách khác, Lâm Gia Duyệt chẳng qua chỉ là cái cớ của bố. Chỉ cần người con lấy không phải Cố Sơ mà là bất kỳ cô gái nào khác, bố đều không phản đối, đúng không?”

Nét mặt Tần Tô nhuốm chút nặng nề, “Con...”

“Ăn oán giữa hai nhà Cố Lục con biết từ lâu rồi.” Lục Bắc Thần đáp thẳng thừng.

Câu nói này quả thực nằm ngoài dự liệu của Tần Tô. Bà hơi sững người, nhìn anh một lúc mới bình tĩnh lại, “Sao con có thể biết được?”

“Nếu con đã quay về thì có những chuyện ắt phải điều tra cho tỏ tường.”

Tần Tô có vẻ suy tư, “Con bắt đầu nghi ngờ bố con từ lúc nào?”

“Khi con biết năm xưa ông ấy vốn không cung ứng tiền vốn cho tập đoàn Kiến Khoa.”

“Lý do bố con đưa ra rất hoàn chỉnh.”

“Dì cũng nói đó thôi, chỉ là cái cớ.” Lục Bắc Thần bình thản tiếp lời, “Không phải sự thật”.

Lục Bắc Thâm nhìn hai người họ, không hiểu, “Rốt cuộc sự thật là gì?”

Tần Tô không giải thích, Lục Bắc Thần cũng không định nói với nó.

Bàn ăn chìm vào một bầu không khí yên ắng ngán ngùi. Tần Tô nhanh chóng lên tiếng, “Nếu con đã biết nguyên nhân thực sự khiến hai gia đình trở mặt thành thù thì nên biết rõ, một khi để bố con can dự vào, ông ấy ắt sẽ bắt đầu từ chính việc làm năm xưa của nhà họ Cố. Dì nghĩ, tới lúc đó cho dù con có lòng muốn bảo vệ tình cảm của hai đứa, nhưng Cố Sơ thì sao? Liệu nó còn bất chấp tất cả để ở bên cạnh con không?”

Lục Bắc Thần mím chặt môi, cắn răng ra.

“Thật ra con nói không sai, Lâm Gia Duyệt chỉ là một cái cớ. Chỉ cần không phải chị em nhà họ Cố, con lấy ai bố con cũng không can thiệp, duy có nhà họ là không được.” Tần Tô khuyên hết lời, “Cố Sơ là một cô gái tốt, tiếc là con bé họ Cố”.

“Cô ấy vô tội.” Lục Bắc Thần cau mày.

“Phải, nhưng năm xưa nhà họ Cố cũng đã đi đến bước đường cùng, bố con chẳng qua chỉ ngăn không cho các doanh nghiệp khác trợ giúp họ mà thôi. Hành vi tuy có quá đáng nhưng so với những tổn thương họ gây ra cho nhà họ Lục thì không bao giờ là đủ.” Tần Tô thở dài, “Lẽ nào con hy vọng Cố Sơ biết cả những chuyện này? Dì nghĩ chắc chắn con sẽ giấu, vì con hiểu nó. Một khi nó biết sự thật, nó sẽ cảm thấy áy náy thay bố nó, thay gia đình nó. Cảm giác tội lỗi ấy còn gấp ngàn lần cuộc chia tay năm xưa. Con cho rằng, nó có thể mạnh mẽ tới mức gánh chịu được tội lỗi này sao?”.

Lục Bắc Thần nghiêng răng nhìn về phía Tần Tô, “Năm xưa bố con có thật là chỉ ngăn nguồn vốn của nhà họ Cố không?”.

“Nếu không thì sao?” Tần Tô hỏi ngược lại.

Lục Bắc Thần trầm mặc.

“Từ bỏ đi.” Tần Tô nói, “Hai đứa chắc chắn không thể ở bên nhau. Tạm thời chưa nói tới chuyện nhà họ Cố đã làm với nhà họ Lục, chỉ riêng chuyện năm xưa vì quan hệ với nhà họ Lục mà nhà họ Cố bị cắt vốn đã quyết định nó và con không thể đi tới cuối cùng. Nếu đã nhìn thấy kết cục, vì sao còn cứng đầu đâm vào chứ?”.

Rất lâu sau, Lục Bắc Thần mới lên tiếng, ngữ khí chậm rãi nhưng rất kiên quyết, “Con đã hứa với cô ấy cả đời này sẽ không rời xa cô ấy nữa”.

“Con...” Tần Tô nhìn anh, lắc đầu, “Việc gì phải khổ vậy chứ?”.

“Có thể con là vậy, đứng trước tình cảm cứng đầu và cố chấp.” Lục Bắc Thần ngẩng đầu lên, “Nếu đã không thay đổi được sự thật thì đành phải thay đổi cái kết cục tương lai ấy thôi”.

Câu nói này khiến Tần Tô sửng sốt, nhìn anh với vẻ khó tin.

“Con sẽ bảo vệ cô ấy.” Lục Bắc Thần kiên định, “Sự thật có thể nổi lên mặt nước cũng có thể chìm xuống tận đáy. Con lựa chọn cách thứ hai. Dù là cả đời này, con cũng quyết tâm làm. Dì Tần, thứ lỗi cho con không thể thỏa hiệp. Khi đã có người để bảo vệ thì con chắc chắn sẽ hứng chịu gió mưa”.

...

Ra khỏi nhà hàng, Lục Bắc Thần lên xe cùng Lục Bắc Thâm, cậu dựa vào ghế lái phụ, im lặng mãi. Từng tòa nhà lùi dần về sau, cuối cùng Lục Bắc Thần lên tiếng: “Có phải em cảm thấy anh rất ích kỷ không?”.

Lục Bắc Thâm chỉnh lại tư thế ngồi, “Mặc dù em không biết rõ chuyện năm xưa nhưng em cảm thấy, đổi lại là người khác có thể họ sẽ chọn cách chia tay”.

Lục Bắc Thần nắm chặt vô lăng, im lặng.

“Có lẽ dì Tần nói đúng, con đường của anh và cô ấy quá trắc trở.” Lục Bắc Thâm khẽ nói, “Cô ấy phải chịu đựng quá nhiều”.

“Anh sẽ chịu thay.”

“Lỡ như cả anh cũng không chịu thay nổi thì sao?” Lục Bắc Thâm hỏi.

Phía trước đông xe, Lục Bắc Thần lái chậm lại, giọng vẫn kiên quyết, “Anh đã từng chết một lần rồi, còn chuyện gì khó chịu hơn cái chết nữa đây?”.

Lục Bắc Thâm trầm tư giây lát, “Một khi bố nhúng tay vào chuyện của anh và Cố Sơ...”.

“Anh sẽ nghĩ cách.”

“Cả anh và em đều hiểu tính bố, một người quyết đoán sát phạt trên thương trường chưa chắc đã thích thỏa hiệp.” Lục Bắc Thâm gơ tay vỗ vỗ bả vai anh, “Tới lúc đó, em sẽ cùng anh gánh vác”.

Câu nói này khiến Lục Bắc Thần cảm thấy ảm áp, nhưng trước nay anh không phải là người thích thể hiện tình cảm nên chỉ gật đầu thật mạnh, “Được”.

Chiếc xe chậm rãi tiến lên, ánh đèn đường di chuyển qua lại trên gương mặt hai người đàn ông.

Một lúc sau, Lục Bắc Thần nói, “Em không trách anh quyết định thay em đây chứ?”.

Khi vấp phải khó khăn trong chuyện của Lục Bắc Thần và Cố Sơ, sau đó đã chuyển qua nói chuyện của Bắc Thâm. Ý của bà rất rõ ràng, bây giờ Bắc Thâm không còn gì đáng ngại, hy vọng nó quay về Lục Môn giúp đỡ. Bà nói, dầu sao cũng là chuyện làm ăn kinh doanh của gia đình, chung quy vẫn phải để người của Lục Môn giải quyết.

Nhưng thật ra Lục Môn có quy định của Lục Môn, cho dù là con cái nhà họ Lục muốn vào Lục Môn cũng phải bước từng bước một. Cánh nhánh của nhà họ Lục rất rộng khắp, họ hàng xa họ hàng gần không ít, đa số con cháu đều dựa vào thực lực để đứng vững trong Lục Môn. Nhưng bốn cậu con trai của Lục Chấn Dương, ngoài anh cả Đông Thâm ra thì ba người còn lại đều không nhậm chức trong Lục Môn, đây quả thật là một nỗi lo của ông Lục.

Bắc Thâm bị ông Lục nhốt lại nhiều năm, Tần Tô lo tình cảm cha con rạn nứt nên vượt đường sá xa xôi tới tận Thượng Hải, một là vì chuyện của Bắc Thần, hai là muốn xem thái độ của Bắc Thâm. Bắc Thâm của hiện tại đã hiểu chuyện hơn, bà bèn khuyên nó quay về Lục Môn.

Vậy mà Lục Bắc Thâm không tỏ thái độ gì, Lục Bắc Thần đã thay nó từ chối Tần Tô.

Lý do của anh là anh và em trai chia cách quá lâu, trước mắt chỉ mong nó ở yên bên cạnh anh. Tần Tô hỏi ý kiến của Lục Bắc Thâm, nó trước giờ vẫn tôn trọng anh nên lần này cũng không ngoại lệ. Nó bèn nói nó muốn ở lại Thượng Hải một thời gian đã.

Tần Tô biết đây là cái cớ của Lục Bắc Thần, làm gì có người anh trai nào muốn thấy em mình lông bông lang bang cả ngày? Nhưng nghĩ lại, mấy năm nay mặc dù bị nhốt lại nhưng tài khoản ông Lục cho Bắc Thâm vẫn là một con số không nhỏ, bà cũng không cần lo lắng vấn đề cuộc sống của nó. Với lại, với tình yêu thương của Lục Bắc Thần dành cho em trai, dù Bắc Thâm không một xu dính túi, anh trai nó vẫn tình nguyện để nó dựa dẫm cả đời.

Nhưng nguyên nhân thật sự vẫn cần được giải thích, nên Lục Bắc Thần mới nói vậy. Lục Bắc Thâm hiểu ý anh, hơi dựa sát người lại, nửa đùa nửa thật, “Anh vẫn cứ thích quyết hộ người khác mà, em quen rồi”.

“Không vui hả?” Lục Bắc Thần hỏi.

“Anh trai như cha mà, em dám không vui à? Mặc dù anh chỉ sinh trước em có vài phút thôi.” Lục Bắc Thâm trêu đùa.

Lục Bắc Thần thở dài, “Tại anh lo cho em”.

“Bắc Thần, anh coi em là đứa trẻ mấy tuổi hả?” Lục Bắc Thâm nhướn mày.

Lục Bắc Thần chân thành nói: “Mặc dù biết mấy năm nay em không gặp nguy hiểm, nhưng cảm giác không tìm thấy em rất tệ”.

Lục Bắc Thâm xúc động. Tiếc là hai anh em giống hệt nhau, càng thể hiện tình cảm càng thấy sến sảm nên cậu hắng giọng, “Em không chết được đâu”.

Lục Bắc Thần liếc nó, cong môi cười.

“Mấy hôm nay tổ chức bữa cơm gia đình đi.” Lát sau anh nói.

“Ở bên Thượng Hải?”

“Giờ nó là nhà em.”

Lục Bắc Thâm ngán ngẩm thở dài, “Em đã nói là em không nhận mà”.

“Cho em thì em cứ nhận lấy, nói nhiều làm gì?” Anh cố tình nghiêm giọng.

Lục Bắc Thâm đáp, “Có khi em phải cho anh xem mấy cái tài khoản em sở hữu. Bao năm nay bố ra sức đập tiền lên người em, ngoài việc mất đi tự do”.

“Hai chuyện không liên quan.” Lục Bắc Thần rất cố chấp, nhưng phần nhiều là tâm lý muốn bù đắp.

“Hay là em có thể mua chung một chỗ làm quà cưới cho anh?”

“Cảm ơn em.” Lục Bắc Thần cười, “Mặc dù anh hy vọng em có thể ở lại Thượng Hải nhưng không có nghĩa anh muốn chung sống cùng em”.

Lục Bắc Thâm nhìn anh, “Anh có biết câu nói này gây tổn thương đến mức nào không?”.

Lục Bắc Thần tủm tỉm cười.

“Này, anh đang sợ gì?” Lục Bắc Thâm ở ngoài đúng là yên tĩnh như tranh, nhưng trước mặt Bắc Thần vẫn biết đùa cợt.

“Anh có gì phải sợ chứ?”

“Không dám ở chung một khu nhà với em, chắc là sợ Cố Sơ nhận nhầm người chứ gì?”

“Lục Bắc Thâm, em lái nhai thêm câu nữa là xuống xe đấy.”

Lục Bắc Thâm cố nhịn cười...

443. Q.9 - Chương 444: Vốn Cùng Một Rễ

Đưa Lục Bắc Thâm trở về bến Thượng Hải, Lục Bắc Thần không vội về nhà Tây mà lấy một chai rượu vang được cất kỹ trong tủ, rót hết vào trong bình. Lục Bắc Thâm tắm qua rồi đi ra, thay một bộ quần áo ngủ thoải mái, áo phông rộng màu vàng nhạt cùng chiếc quần dài màu đen, chân đi đất, tóc vẫn còn ướt rượt, trông rất sạch sẽ và sáng khoái.

Nhìn thấy Lục Bắc Thần nhàn nhã rót rượu, cậu bước lên, “Hồi đại học, em và Cố Sơ có tiếp xúc mấy lần...”.

Nói được một nửa, bỗng thấy Lục Bắc Thần quét mắt nhìn qua, Lục Bắc Thâm lập tức giải thích, “Em thể em tuyệt đối không động vào cô ấy”.

Lục Bắc Thần khẽ nhướn mày rồi quay về phía ô cửa sổ đang vẽ lên cảnh đêm bên bến Thượng Hải dài miên man. Anh ngồi dựa vào chiếc ghế sofa đơn, cả người có vẻ rất uể oải, hiếm khi thấy anh nhẹ nhõm như thế. Lục Bắc Thâm cũng ngồi xuống, tự nhủ thầm một câu trong lòng: Nhưng mà lúc trước...

Dĩ nhiên, có đánh chết cậu cũng không nói với anh sau khi trở về, cậu đã làm gì Cố Sơ. Mặc dù khi ấy cậu có mục đích dẫn dụ anh xuất hiện nhưng chuyện hôn Cố Sơ giống như bản năng của cậu hơn. Mà cậu tin rằng cô ấy cũng không thể kể với Bắc Thần, thế nên cậu im lặng một cách thông minh.

“Ý em muốn nói, dù ít dù nhiều em cũng hiểu tính Cố Sơ, nói một không nói hai, có chút bá đạo. Muộn thế này anh vẫn chưa về, cô ấy không bực anh à?”

Lục Bắc Thần đưa cho cậu một ly rượu vang, uể oải nói, “Cô ấy ngủ thính lắm, giờ này mà về đánh thức cô ấy là cô ấy không ngủ được nữa, muộn chút nữa anh về, đợi cô ấy ngủ say đã”.

Lục Bắc Thâm đón lấy ly rượu nhưng không uống, dựa vào ghế, nhìn Lục Bắc Thần chăm chú rồi bật cười, “Em là em trai ruột của anh đấy mà còn chưa bao giờ được hưởng đãi ngộ này”.

Lục Bắc Thần im lặng, liếc mắt lườm cậu.

Rất lâu sau, anh mới lên tiếng, “Con người ai cũng phải trưởng thành. Cô ấy bây giờ đã bớt đi nhiều sự ngang bướng, bá đạo rồi.” Nói tới đây, anh sửa lại, “Vớ lại, kiểu của cô ấy sao gọi là bá đạo chứ? Cùng lắm là trò giận hờn con gái thôi”.

“Giận hờn con gái?” Lục Bắc Thâm cười, “Em thấy là tính khí tiểu thư thì đúng hơn. Có một lần cô ấy coi em là anh, kiên quyết nhét cho em mười mấy trái cam, em mà không ăn là cô ấy quát em. Đúng là em

thích ăn thật đấy nhưng ăn liền một mười mấy quả làm sao em chịu nổi chứ. Lúc đó em đã nghĩ, may mà hồi đấy là em, chứ đổi lại là anh, anh sẽ vào viện ngay lập tức”.

Lục Bắc Thần mỉm cười, nhấp một ngụm rượu.

“Chỉ vì cam mà hồi đại học anh không ít lần bị cô ấy hành hạ, mùa cam đúng là mùa đại họa của anh.”

Lục Bắc Thần lắc lắc ly rượu, “Sốt thôi mà, đâu chết người được”.

Lục Bắc Thần cắn miếng ly, nói một câu: “Có phải chưa từng chết vì cô ấy đâu...”.

Lục Bắc Thần quay qua trừng mắt với cậu, nhướn mày, “Em mấy tuổi rồi mà còn cái trò cắn cốc thế hả? Không được cắn nữa!”.

“Em mấy tuổi rồi mà anh còn quát em?” Lục Bắc Thần lẩm bẩm rồi đặt chiếc ly xuống, “Anh uống một mình đi, em đi ngủ đây.” Dứt lời, cậu đứng dậy.

“Em ngồi xuống cho anh, anh cho em đi chưa?” Lục Bắc Thần gọi giật nó lại.

Lục Bắc Thần lại ngoan ngoãn quay về, co ro trên sofa, nét mặt không cam tâm tình nguyện.

“Uống rượu với anh.” Lục Bắc Thần gõ gõ vào chiếc ly.

Lục Bắc Thần hết cách, đành cụng ly với anh, nhấp một ngụm rồi nói: “Em mà ra đời trước anh vài phút thôi, tuyệt đối sẽ không cư xử với em trai như anh đâu”.

“Nguyện vọng này của em chắc đành dành lại kiếp sau rồi.” Lục Bắc Thần bật cười rồi cụng ly với cậu, “Anh là anh trai em, nên bảo gì em phải làm nấy. Anh trai còn chưa uống xong, em trai đã chạy mất rồi? Có đứa em nào như em không?”.

Lục Bắc Thần lườm nguýt, từ nhỏ tới giờ anh toàn lấy mấy lời này ra chèn ép cậu.

Hương rượu nồng nàn lấp đầy gian phòng, đậm đà như bầu trời đen đặc ngoài kia.

“Anh à.” Lục Bắc Thần gọi một tiếng.

Lục Bắc Thần chỉ “ừm” đáp lại, không quay đầu.

Rất lâu không thấy Lục Bắc Thần nói gì, anh cảm thấy lạ bèn quay lại thì phát hiện thấy nó đang nhìn mình với vẻ đầy hứng thú.

“Sao thế hả?”

Lục Bắc Thần chỉ nhướn mày, “Cả tối nay em nhìn anh cứ thấy kỳ kỳ, cuối cùng đã phát hiện ra nguyên nhân. Nói thật là nhìn anh mặc áo màu hồng nhạt, em thật sự chưa quen”.

Lục Bắc Thần làm mặt bó tay, “Thì anh cũng vậy”.

Lục Bắc Thần phá lên cười, hiểu ngay tức khắc.

“Lục Bắc Thần, cái điệu cười của em quái dị lắm đấy có biết không hả?” Lục Bắc Thần ít nhiều có phần xấu hổ. Chiếc áo sơ mi này, từ lúc mặc lên anh đã cảm thấy thu hút không ít ánh mắt kỳ lạ. Đám Phan An lại càng nhìn anh với vẻ mờ ám. La Trì thậm chí gặp anh như gặp ma, hét ầm lên: Cậu có phải là Lục Bắc Thần không?.

Anh chỉ mặc một chiếc áo màu hồng nhạt thôi mà, làm sao chứ? Phạm pháp sao?

“Anh à, trông đáng vẻ của anh, chắc là bữa cơm gia đình mời không ít người?”

Lục Bắc Thần ngẫm nghĩ, “Chỉ mời những người thân thiết thôi”.

“Xem ra không đơn giản là bữa cơm gia đình rồi.”

Lục Bắc Thần cười khê, “Càng đông càng vui”.

“Không giống phong cách của anh.” Lục Bắc Thần cũng ra vẻ suy tư, “Em muốn nhờ Cố Sơ giúp một việc”.

“Việc gì?”

“Mua vài bộ quần áo, em đi mua sắm một mình kỳ lắm.” Lục Bắc Thâm cười trừ với anh, “Thật ra cô ấy có mắt thẩm mỹ tốt lắm đấy”.

“Đừng có mơ.”

“Anh trưởng như cha, dâu trưởng như mẹ.” Lục Bắc Thâm vươn vai, nói xong lại thở dài, “Xem ra cái câu này chẳng đáng tin cậy”.

Lục Bắc Thâm nhìn cậu, ánh mắt có phần đăm chiêu.

“Nói là bữa cơm gia đình, nhưng em nghĩ anh chắc chắn sẽ làm việc gì đó to tát hả?” Lục Bắc Thâm cười tao nhã, “Em là em trai anh, ăn mặc làng nhàng rồi xuất hiện là không tôn trọng anh. Với lại, anh cũng phải giới thiệu em với mọi người chứ?”.

“Em tự có cách xuất hiện của mình. Thực tế là làm gì có ai không biết em.” Lục Bắc Thâm ngẫm ám chỉ việc cậu mạo danh anh.

Dĩ nhiên cậu nghe ra, nhún vai nói: “Xem ra chuyện này em phải đích thân nhờ vả chị dâu rồi”.

“Để anh nói với cô ấy.” Suy nghĩ một lúc, Lục Bắc Thâm đáp.

“Anh đồng ý rồi hả?”

“Thì em nói đó thôi, dâu trưởng như mẹ.” Lục Bắc Thâm nói, “Coi như mẹ đưa em đi mua sắm cũng có gì không được đâu”.

Lục Bắc Thâm không nhịn được cười.

Dẫu sao cũng là anh em sinh đôi, dù có chia cách nhiều năm, khi gặp mặt vẫn chẳng thấy xa lạ. Có thêm rượu vang bầu bạn, hai anh em nói mãi không hết chuyện. Dần dần, rượu đã gần cạn tới đáy bình. Lục Bắc Thâm rót nốt rồi đi tới tủ rượu lấy một chai ra.

Hai gương mặt giống nhau, nhưng cách uống rượu lại có chút khác biệt. Lục Bắc Thâm từ đầu tới cuối vẫn uống rất chậm rãi, từ tốn, nên rốt cuộc vẫn không thể nhận ra anh đã say hay chưa, giống như anh giữ vững lý trí ngay cả khi uống rượu vậy. Nhưng Lục Bắc Thâm thì lúc thường như một mỹ nam, sau ba tuần rượu bỗng trở nên nhiều lời.

Lục Bắc Thâm uống càng nhiều mặt càng trắng bệch, Lục Bắc Thâm thì dần dần đỏ bừng mặt.

Sau khi đổ rượu ra bình, Lục Bắc Thâm uống bình rượu, khoanh chân ngồi thẳng xuống thảm, sánh vai cùng Lục Bắc Thâm. Ánh đèn phòng khách rất tối, còn chẳng bằng đèn hoa ngoài cửa sổ.

Hai cái bóng dài bị kéo dài, mờ dần. Giọng nói trầm ấm của Lục Bắc Thâm có chút men rượu, sau khi đùa cợt bỗng trở nên bi thương, “Anh ơi”.

“Ừ?” Lục Bắc Thâm cởi bớt mấy chiếc cúc áo, xắn tay áo lên tận khuỷu tay rồi uống cạn cả ly rượu.

Lục Bắc Thâm rót rượu cho anh, “Lúc mẹ đi, có đau khổ không?”.

Đây là nỗi đau trọn đời của nó, dù nó không nhắc đến nhưng làm anh trai sinh đôi, Lục Bắc Thâm vẫn dễ dàng cảm nhận được. Anh khẽ thở dài, “Không đau khổ, mẹ đi rất thanh thản”.

Mặc dù bị bệnh tật giày vò đau đớn nhưng cuối cùng bà vẫn chết trong mơ.

Lục Bắc Thâm gục đầu xuống, rất lâu không nói gì. Lục Bắc Thâm quay đầu nhìn nó, lát sau mới giơ tay lên vỗ vai nó, “Mẹ không trách em đâu, lúc đó em cũng không thể làm khác được”.

“Em nghĩ lúc đó mẹ chẳng còn nhớ em là ai nữa.” Lục Bắc Thâm cất giọng khô khốc.

“Mẹ nhớ toàn những chuyện lúc nhỏ của bọn mình.” Lục Bắc Thâm nhìn ra cảnh bên ngoài cửa sổ, đáy mắt cũng nhuộm vẻ rục rĩ của đèn đường. Dường như khóe mắt hơi đỏ, nhưng nhìn kỹ thì lại thấy đó là do đèn đường chiếu vào. “Như vậy cũng tốt, nếu không mẹ biết em không có mặt chỉ càng đau khổ”.

Tới lúc bệnh nặng, nằm liệt giường, ký ức của mẹ đã trở về những tháng ngày lúc nhỏ, mỗi lần nhắc lại, gương mặt bà lại ngập tràn hạnh phúc.

“Về sau em đã quỳ trước mộ mẹ rất lâu.” Lục Bắc Thâm siết chặt chiếc ly, ngẩng đầu uống cạn rồi nói tiếp, “Khi mẹ còn sống em chẳng thể ở bên cạnh, đành cố gắng tâm sự thật nhiều lúc mẹ sang thế giới bên kia thôi”.

Trước khi trở về nước, tới phần mộ của nhà họ Lục, tìm được bia mộ của mẹ. Hôm ấy, cậu đã ở đó từ sáng tới tối.

Lục Bắc Thần vỗ mạnh đầu nó, “Mọi chuyện đã qua rồi”.

Khoảng thời gian đó thật ra bây giờ hồi tưởng lại anh cũng không còn nhớ rõ nữa, chỉ biết hôm ấy không khác gì ngày tận thế. Em trai biến mất, mẹ cũng bỏ anh mà đi, nhưng anh cũng không hề biết đó là chỉ điểm khởi đầu cho chuỗi ký ức khổ đau.

“Nếu thời gian đó em không tới đảo Cổ Lăng...” Lục Bắc Thâm cất giọng khô khan.

Trước khi Thẩm Sở bệnh nặng, Lục Bắc Thâm và Lục Chấn Dương có tranh cãi, trong lúc tức giận cậu đã bỏ đi. Tới tận khi biết tin Thẩm Sở qua đời, cậu vội trở về Thượng Hải thì bị người của cha đưa đi.

Lúc ấy Lục Bắc Thâm đã đập phá đồ đạc như điên, nhưng vẫn đánh mất tự do.

Lại một khoảng thời gian nữa trôi qua, cậu nghe tin Lục Bắc Thần đã chôn cất Thẩm Sở, còn nghe chuyện anh ấy và Cố Sơ chia tay. Không thể tham gia đám tang của mẹ, không thể tự tay chôn cất cho mẹ là chuyện áy náy nhất cuộc đời này của cậu...

444. Q.9 - Chương 445: Có Thể Về Hưu Sớm

“Bao năm nay, em biết tình hình của anh, hiềm một nỗi không có tự do.” Lục Bắc Thâm nói: “Sau khi biết anh và Cố Sơ chia tay đã gửi ảnh cho cô ấy. Em vẽ lên mấy bức tường ở Cổ Lăng, hy vọng có thể khiến cô ấy hồi tâm chuyển ý”.

Trò viết lên tường cũng chỉ là ý tưởng nhất thời trong một lúc nổi hứng, vốn chỉ định trêu Lục Bắc Thần. Về sau cậu bị đưa đi, cả di động cũng bị tịch thu. Những người trông chừng cậu mặc dù không dám báo tin ra ngoài nhưng chỉ ít có thể giúp cậu truyền đạt tin tức. Sau khi biết chuyện của Lục Bắc Thần cậu mới nhớ tới bức ảnh vẽ lúc đó, khổ sở cầu xin mới được gửi đi một tấm.

Nhưng về sau khi xảy ra vô vàn chuyện, cậu mới hiểu thế nào là sự đã rồi.

“Thật ra lúc vừa về Thượng Hải, em có thành kiến với Cố Sơ.” Lục Bắc Thâm thở dài, “Tạm thời không nhắc tới chuyện trước đây, bây giờ cô ấy còn hại anh phải nhập viện, cô ấy chính là khắc tinh của anh”.

Lục Bắc Thần uống một hớp rượu, “Cô ấy đâu có rắp tâm?”.

“Em biết.” Lục Bắc Thâm kéo lấy một chiếc gối, nằm nghiêng lên đó, “Trong mắt tình nhân có Tây Thi mà, cô ấy cái gì mà chẳng tốt”.

Lục Bắc Thần bật cười.

Lục Bắc Thâm nghiêng đầu nhìn anh, “Em biết anh bệnh không hề nhẹ.” Lúc này cầm rượu, cậu nhìn thấy ngón tay anh hơi run.

“Nói câu này nghe giống câu chửi quá.”

“Anh hiểu em đang nói gì mà.”

Lục Bắc Thần nhay bén, mỉm cười, “Anh rất ổn”.

“Em là em trai anh, có cần phải gạt cả em không?” Lục Bắc Thâm ngồi bật dậy, “Mấy năm nay em nuôi được nhiều tâm phúc lắm, tình hình của anh em nắm rất rõ”.

Lục Bắc Thần phì cười, “Tâm phúc?”.

“Đúng thế, kể cả em ngồi yên ở nhà, tai mắt cũng nhìn khắp bốn phương tám hướng.” Lục Bắc Thâm đùa cợt.

“Có vẻ như định âm mưu chuyện lớn đây.”

Khóe môi Lục Bắc Thâm khẽ giật.

“Máu tụ chèn lên dây thần kinh, thị lực bị tổn thương là không thể tránh khỏi, bây giờ bắt đầu xuất hiện tình trạng khả năng vận động chậm lại.” Nói tới đây, Lục Bắc Thần cười, “Có thể vài năm nữa cả dao giải phẫu anh cũng không cầm được nữa”.

“Mặc dù mấy môn hồi đại học hầu như anh đều học giúp em, nhưng không có nghĩa em không biết gì về y học.” Lục Bắc Thâm nói, “Một khi hành tẩu bị chèn ép lâu ngày sẽ dẫn đến tổn thương, nghiêm trọng nhất sẽ ảnh hưởng tới tính mạng của anh”.

Lục Bắc Thần nhìn cậu, “Khá đấy, xem ra đúng là em hiểu rõ tình hình của anh thật”.

“Anh à.”

“Được rồi, anh biết em định nói gì.” Lục Bắc Thần nghiêm túc trở lại, “Anh không bài xích chuyện phẫu thuật, nhưng trước mắt người dám làm phẫu thuật chỉ có Smith, mà chính chú ấy cũng không dám bảo đảm chắc chắn hoàn toàn. Một khi phẫu thuật thất bại, nhanh gọn nhất thì ra đi, không nhanh gọn thì nằm liệt giường cả đời. Lúc đó dù muốn chết anh cũng phải nhờ cậy người khác. Không làm phẫu thuật thì ảnh hưởng tới sức khỏe, nhưng trước mắt anh vẫn kiểm soát được, còn tay anh...”.

Nói tới đây, anh giơ cao tay trái lên. Dưới ánh đèn vàng có thể nhìn rõ từng ngón tay anh đang run lên, anh chỉ nói với vẻ thần nhiên, “Chẳng thể nào cầm dao giải phẫu cả đời đúng không? Anh cũng muốn nghỉ hưu sớm rồi.” Rồi anh nhìn về phía Lục Bắc Thâm, “Tiền kiếm cũng đủ rồi, đưa vợ con đi du lịch vòng quanh thế giới cũng hay đấy chứ?”.

Lục Bắc Thâm nhìn anh rất lâu, “Chỉ sợ tới lúc đó, anh chẳng kiểm soát được sức khỏe của bản thân”.

“Em đừng có quên, trước khi trở thành pháp y, thành tích thần kinh học của anh cũng rất khá.” Lục Bắc Thần tươi cười an ủi nó, “Phải điều chỉnh thế nào, anh biết rõ”.

Lục Bắc Thâm im lặng.

Lục Bắc Thần cầm ly lên cùng với nó, chuyển đề tài, “Phải học cách mời rượu anh trai, chẳng biết lớn nhỏ gì cả”.

Lục Bắc Thâm hiểu anh không muốn nói tới chủ đề này nữa. Cậu cũng không miễn cưỡng, chỉ chạm khẽ một cái rồi nói, “Anh cố gắng mà kiếm thêm chút tiền, nếu không bắt em bán nhà bán đất để nuôi mấy miệng ăn nhà anh là quá đáng đó”.

“Thằng nhóc này!”

Lục Bắc Thâm bật cười...

...

Ngày hôm sau, trời xanh mây trắng.

Có thể đã sắp đầu thu, vòm trời rất cao, hiếm khi xanh biếc như vậy, những đám mây trắng điểm xuyết tựa như những miếng ngọc trắng phau được khảm lên nền trời.

Hiếm có ngày Lục Bắc Thần không dậy sớm mà lười biếng nằm ngủ nướng trên giường, không những bản thân anh không muốn dậy mà còn ôm ghì lấy Cố Sơ không để cô dậy. Cố Sơ tức giận quay người lại, phát nhẹ lên ngực anh, cố tỏ ra hờn dỗi, “Uống rượu tới nửa đêm nửa hôm mới về nhà, say lướt lướt còn ra thể thống gì?”.

“Anh có say đâu.” Lục Bắc Thần vùi đầu vào ngực cô, mơ mơ màng màng trả lời.

“Thế nào mới tính là say? Lúc không uống rượu, sofa một ngày không lau cũng cảm thấy bẩn, uống rượu vào rồi thì quần áo vút lung tung dưới đất.” Cố Sơ giữ chặt đầu anh lại, nghiêm cấm mọi hành vi “sàm sỡ” rồi tiếp tục giáo điều, “Làm xong việc rồi còn không về nhà luôn đi, anh uống rượu với ai?”.

Tối qua lúc mơ màng ngủ, cô nghe thấy có tiếng động, bỗng người đàn ông người đầy mùi rượu này đè lên người cô. Anh mà uống rượu vào là ham muốn rất lâu. Tối khi cô nửa sống nửa chết bò được vào bếp uống nước thì thấy nào sơ mi, nào quần, nào thắt lưng vứt bừa bãi ra đất.

“Thì uống với Bắc Thâm vài ly.” Lục Bắc Thần cọ cọ mặt lên tai cô, “Nó còn chẳng bằng anh. Lúc về anh vẫn đứng thẳng người, nó gục từ lâu rồi”.

Cố Sơ cũng hiểu lần này Bắc Thâm quay về anh rất vui, cũng không trách anh chuyện rượu chè nữa, chỉ tại cô lo cho sức khỏe của anh mà thôi.

Nghe xong, cô trêu chọc, “Đứng thẳng người hả? Lục Bắc Thần, tối qua anh đi còn xiên xẹo ngã nghiêng”.

“Tối qua chẳng phải anh khỏe lắm sao?” Lục Bắc Thần cười khê, “Sao, vẫn chưa thỏa mãn được em à?”.

Cố Sơ hờn giận, “Sao lúc nào anh cũng chàng sang chuyện đó thế hả?”.

Lục Bắc Thần ôm lấy cô như ôm một viên ngọc trơn nhẵn trong lòng, bàn tay bắt đầu nghịch ngợm, “Một nam một nữ không quần không áo nằm trên giường, em bảo anh nghĩ theo hướng nào bây giờ?”.

“Đừng có mà tham lam vô độ.” Cố Sơ giữ chặt lấy tay anh, “Em phải đi làm đây”.

“Gấp gì chứ? Anh đưa em đi.” Lục Bắc Thần ép buộc, kéo tay cô xuống dưới.

“Ai cần anh đưa?” Cố Sơ rút tay về, “Anh ở yên trong nhà nghỉ ngơi đi, sâu rượu”.

Cô vừa ngồi dậy đã bị anh ôm chặt từ phía sau, ngực anh dính sát tới. Cả người cô mềm ra vì nhiệt độ cơ thể anh, nhưng ngoài miệng vẫn nói, “Sáng nay em còn ca mổ nữa, Tiểu Tiểu xin nghỉ suốt, chiều em còn phải tới thăm cậu ấy, không có thời gian quan tâm tới anh đâu”.

Lục Bắc Thần cũng hiểu buổi sáng thời gian quý báu nên đành kìm hãm khao khát lại, nói với cô: “Chiều thứ sáu này có phải em được nghỉ không?”.

Cố Sơ ngẫm nghĩ rồi gật đầu.

“Đừng hẹn ai nhé, anh qua đón em.”

Cố Sơ quay sang nhìn anh.

“Bắc Thâm chỉ đích danh “chị dâu trưởng” giúp nó chọn vài bộ quần áo, nó định khoe mẽ trong bữa cơm gia đình.”

Cố Sơ không nhịn được cười.

Đang định trêu anh dùng sai từ “chị dâu trưởng” thì di động của Lục Bắc Thần vang lên.

Cô với lấy, chưa đợi anh đồng ý đã nhận máy. Lục Bắc Thần nhìn cô, tủm tỉm cười, mặc cho cô ngang ngược.

Là Phan An.

“Có cần tỏ ra ân ái từ sáng sớm thế này không?”

Cố Sơ dựa vào lòng Lục Bắc Thần, nên anh nghe được hết, “Anh cũng tìm cô nào để khoe đi, bọn em không ganh tỵ đâu”.

Phan An ở đâu kia cười quái dị, “Cũng may là anh gọi điện đấy chứ để Chloe thì chắc trái tim cậu ta vỡ tan nát rồi”.

“Mới sáng ra đã buồn chuyện linh tinh hả? Không nói chuyện chính là em cúp đấy, giáo sư Lục nhà em không tiếp đâu.”

“Này này này, sao nói trở mặt là trở mặt thế? Đúng là lòng dạ đàn bà như kim rơi đáy biển.” Phan An sợ cô cúp máy, lập tức nói chuyện nghiêm chỉnh, “Nói với giáo sư Lục, bảo cậu ấy lập tức tới phòng thực nghiệm, bốn thí thể đều có biến đổi, lạ lắm”.

“Hả!”

Mười phút sau, cặp đôi còn đang dính lấy nhau như sam trên giường đã đánh răng rửa mặt rồi ăn mặc tươm tất. Cổ Sơ đưa cặp tài liệu cho Lục Bắc Thần, nét mặt lo lắng, “Thi thể biến đổi là ý gì? Lẽ nào xác chết sống dậy?”.

Lục Bắc Thần đi giày đàng hoàng, đón lấy cặp rồi đáp, “Có lẽ chất bảo quản ở mức độ cao mất tác dụng nên thi thể mới có thay đổi”.

“Vậy phải làm sao?” Cổ Sơ cũng vội vã đi giày, hỏi với theo.

“Một khi thi thể thối rửa nhanh chóng sẽ ảnh hưởng tới kết quả khám nghiệm, nhưng chất bảo quản mất tác dụng cũng không hẳn là chuyện xấu, biết đâu sẽ phát hiện ra những manh mối mới.” Lục Bắc Thần có vẻ vẫn rất bình tĩnh.

Nếu không phải đi làm, Cổ Sơ nhất định sẽ tới xem rốt cuộc mọi chuyện là thế nào, nhưng bây giờ chỉ đành đợi kết quả Lục Bắc Thần mang về thôi.

...

Hôm nay Kiều Trí Viễn xuất viện, Cổ Sơ chăm sóc bệnh nhân xong bèn chạy tới khoa tim mạch giúp đỡ.

Kiều Vân Tiêu bảo quản gia đi làm thủ tục, nhìn thấy Cổ Sơ thu dọn xong đồ dùng hàng ngày, anh ra hiệu cho cô ra ngoài.

Trên hành lang, Kiều Vân Tiêu hỏi thăm Cổ Sơ tình hình của Tiêu Tiểu Tiêu.

“Anh gọi rất nhiều cuộc nhưng cô ấy không nghe máy, rốt cuộc đã có chuyện gì?”

Cổ Sơ hồ nghi, “Không nghe ư? Chắc là không nghe thấy chứ nhỉ? Sáng nay em vừa gọi cho cậu ấy, cậu ấy nói đang nằm nhà dưỡng bệnh”.

“Cô ấy bị ốm? Sao không tới bệnh viện?”

“Mấy hôm nay nhiệt độ tăng giảm thất thường, Thiên Thiên bị cảm nặng, lây sang cho Tiểu Tiêu.”

“Cô ấy nằm ở nhà?”

“Vâng, chiều nay em định qua thăm cậu ấy đây.” Cổ Sơ nói, “Mấy hôm nay bác sỹ Cổ đi tỉnh họp, cô ấy lại bị cảm nặng, đúng là chết dở”.

“Em hẹn trước rồi hả?”

“À, em còn chưa nói với cậu ấy, tới thẳng luôn là được rồi.”

Kiều Vân Tiêu ngẫm nghĩ, “Chiều nay anh đi cùng em”.

Cổ Sơ im lặng nhìn anh.

“Sao vậy?” Kiều Vân Tiêu bị cô nhìn chằm chằm, có chút mất tự nhiên.

“Anh Vân Tiêu, anh đúng là chậm chạp, haizz.” Cô thở dài ngao ngán.

Kiều Vân Tiêu hiểu cô ám chỉ chuyện gì, sắc mặt có phần ngượng ngập. Anh hắng giọng, “Anh cần mang những gì?”.

“Đâu phải lần đầu tiên anh tới thăm người ốm, cần mang gì lẽ nào còn không biết?” Cổ Sơ cười, “Mà không biết cũng không sao, em sẽ liệt kê cho anh danh sách, anh qua siêu thị mua đi. Tiểu Tiêu bị cảm chắc là không muốn ăn gì đâu, uống chút canh là hơn”.

“Được.” Kiều Vân Tiêu đồng ý ngay...

445. Q.9 - Chương 446: Chim Sẻ Đứng Sau

Khi Lục Bắc Thần lái xe tới phòng thực nghiệm, Ngư Khương và mọi người đều đã đợi sẵn. Bốn thi thể được xếp hàng thẳng tắp, nhiệt độ xung quanh lạnh lẽo. Sau khi được giải phẫu, bốn thi thể này đã cung

cấp đủ mọi manh mối có giá trị, vốn dĩ họ định trả về cho thân nhân để mai táng, không ngờ lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Người bảo tồn thi thể là người được La Trì quan tâm nhất, vì người này rất có khả năng chính là mấu chốt của vụ án. Bốn thi thể này sở dĩ được giữ nguyên vẹn, thậm chí điều khiến người ta sửng sốt là ngoại trừ Ngải Hân, ba cái xác còn lại đều gần như không thối rữa, tất cả đều nhờ cách thức bảo tồn thi thể.

Trước đó, Lục Bắc Thần đã tiến hành kiểm tra và nghiên cứu cách giữ xác bằng chất bảo quản, cuối cùng có được kết luận là người này nhất định vô cùng hiểu biết về dược lý y học.

Bốn thi thể, ngoài việc được quét lớp chất bảo quản ra thì ngay cả đại não hay nội tạng cũng đều được tiến hành bảo quản. Khi Lục Bắc Thần được nhận thi thể, thì trên thi thể có mấy chỗ bị thương, thông qua việc so sánh đối chiếu vết thương và giải phẫu sau này, đã phát hiện ra kỳ thực chất bảo quản được đi vào bằng chính những miệng vết thương này. Thêm nữa diện tích tổn thương cực nhỏ, đường kính bằng phẳng, hoàn chỉnh, chỗ vết thương không có tình trạng lở loét, so le, có thể nhận ra đối phương có thủ đoạn rất thuần thực, bình thường người này có lẽ cũng là mẫu người bình tĩnh điềm đạm.

Bảy “ô cửa” của bốn thi thể được bị bịt chặt.

*Bảy “ô cửa” bao gồm mắt, mũi, miệng, lưỡi, hậu môn, tai và đường nước tiểu.

Thật ra đây là một hành vi gây nhiễu loạn.

Lục Bắc Thần từng điều tra những tài liệu liên quan, biết ở một số vùng quê tại Trung Quốc còn giữ nguyên tục mai táng nguyên sơ. Xuất phát từ sự kính trọng linh hồn, trước khi được hạ táng, thi thể đều được tiến hành một số xử lý đặc biệt, trong đó quan trọng nhất là làm sao để giữ cho thi thể không bị mục.

Chặn hết bảy ô cửa của thi thể, nói theo cách của người đời trước là để linh hồn không bị phân tán, nhưng cũng có người nói đây là một cách để bảo tồn thi thể. Bất luận thế nào, hầu hết mọi người vẫn tin vào lý do trước hơn cả, đó là một sự an ủi tâm hồn.

Thế nên nếu xuất phát từ phong tục của người Trung Quốc, suy đoán thông qua cách thức xử lý thi thể thì người bảo tồn xác có lẽ cũng chỉ là một nông dân trên núi, chẳng qua là cách thức học được từ đời này truyền qua đời khác mà thôi.

Đây cũng là hoàn cảnh ban đầu bị cảnh sát hình sự bỏ qua.

Nhưng Lục Bắc Thần đã xét nghiệm chất bảo quản cùng những vật chất bị nhét vào, phát hiện ra trong lượng chất bảo quản hiệu quả cao ngoại trừ dầu thông với nồng độ cao còn xen lẫn một lượng lớn thành phần thuốc, cả thành phần và số lượng sử dụng đều được tính toán tỉ mỉ và chuẩn xác, nhiều hơn một chút sẽ ảnh hưởng tới hiệu quả, ít đi một chút sẽ phá hỏng thành phần hóa học, đây không phải việc người nào cũng có thể làm được.

Ngoài ra những vùng nông thôn Trung Quốc lưu truyền truyền thống chôn cất thì trong lúc xử lý thi thể cũng sử dụng một số cách dân dã, thành phần chất bảo quản sử dụng cũng có một lượng lớn là thực vật, cùng lắm là dùng thêm thủy ngân, thường thì rất ít sử dụng thành phần hóa học của thuốc. Thế nên Lục Bắc Thần từng họp đột xuất với La Trì, trọng điểm điều tra người bảo tồn thi thể này.

Nhưng hôm nay, chất bảo quản của bốn thi thể đã mất hiệu quả.

Đây vốn không phải chuyện gì đáng làm âm ỉ, vì kết quả hóa nghiệm thành phần chất bảo quản của Ngư Khương đã đưa ra được thời gian mất hiệu quả. Tuy nhiên chất bảo quản vừa mất đi hiệu quả, thi thể đã nảy sinh thay đổi.

Ngực của nạn nhân có những mảng đỏ đậm, cả bốn người đều như vậy, màu sắc thể hiện rất rõ nét, tuyệt đối khác với màu thi thể khi chất bảo quản mất hiệu lực.

Lục Bắc Thần mặc xong áo blouse, đeo khẩu trang và găng tay, đứng trước thi thể, giơ tay ra, “Dao giải phẫu”.

Ngữ Cảnh đưa dao cho anh.

Lưỡi dao bén nhọn quét qua thi thể lạnh cứng, bên dưới phần đỏ thẫm ấy là gan.

“Giống như phản ứng được lý.” Ngư Khương đứng bên nhìn rất rõ, tỏ ra nghi hoặc.

Lục Bắc Thần rút ra một số mẫu, nói: “Cho anh kết quả nhanh nhất”. Rồi quay đầu dặn dò Ngư Cảnh, “Lập tức thông báo cho cảnh sát La”.

...

Buổi chiều, có ca cấp cứu được đưa tới khoa thần kinh, nhất thời làm rối loạn kế hoạch tới thăm Tiểu Tiểu của Cố Sơ. Cô vội vã gọi cho Kiều Vân Tiêu nói rõ tình hình. Anh suy nghĩ rồi nói: “Cho anh địa chỉ đi”.

Cố Sơ vốn có chút ngần ngại, dấu sao thì hiện tại Tiểu Tiểu cũng ở nhà của Cố Khải Mân. Mặc dù Cố Khải Mân không nói gì nhưng cô luôn cảm thấy ánh mắt Cố Khải Mân nhìn Kiều Vân Tiêu có vẻ kỳ lạ. Lần trước trong phòng bệnh của bác trai, cô cứ cảm giác có gì đó không ổn.

Bên phía phòng phẫu thuật đang giục, trong điện thoại Kiều Vân Tiêu cũng giục già, Cố Sơ nhất thời không thể quan tâm cả hai phía, đành nói tạm địa chỉ của Tiểu Tiểu cho Kiều Vân Tiêu, dặn dò anh trước khi đến tốt nhất nên gọi báo cho Tiểu Tiểu một tiếng.

Kiều Vân Tiêu đồng ý.

Nhà của Cố Khải Mân rất gần bệnh viện, chỉ cách hai con đường, bình thường đi bộ mười mấy phút là tới. Đây cũng là căn nhà lúc trước Cố Khải Mân mua để tiện đi làm.

Tiểu khu này thuộc hạng trung và cao cấp, mặc dù riêng tư nhưng không đến nỗi quản lý quá nghiêm ngặt mỗi vị khách tới thăm. Kiều Vân Tiêu mua hoa tươi và hoa quả, làm đăng ký để xe đơn giản rồi đi vào tiểu khu. Sau khi đỗ xe xong, anh rút di động ra, đang định bấm số thì ngẫm nghĩ lại, cuối cùng vẫn bỏ ý định thông báo trước.

Sau khi kết hôn Tiểu Tiểu khác nhiều, mỗi lần gặp nhau ở bệnh viện, cô lại khách khí tới mức không thể khách khí hơn. Sự thay đổi này khiến anh bỗng dưng cảm thấy khó chịu, mặc dù anh biết rất rõ nguyên do.

Có một loại tình cảm dường như là vậy.

Ban đầu khi nảy sinh nó nhạt nhòa như nước, anh chẳng coi nó quá quan trọng. Sau đó nó từ từ lắng xuống, từ từ lên men trong những tháng ngày dài đằng đẳng mà anh không hề hay biết. Đợi tới khi thứ tình cảm này đậm đà như rượu, anh muốn thưởng thức thì đã bị người khác cướp mất.

Có một khoảng thời gian rất dài, Kiều Vân Tiêu không muốn thừa nhận thứ tình cảm lên men đó là gì vì trong lòng anh luôn giấu một cô gái. Cô gái ấy từ nhỏ đã ở bên cạnh anh, có lúc rất ngang bướng, có lúc thích làm nũng, luôn thích đuổi theo anh không ngừng gọi anh Vân Tiêu, anh Vân Tiêu... Anh luôn cho rằng tâm tư của mình rất kiên định, cho dù cả đời cô gái ấy chỉ coi anh là anh trai, anh cũng nguyện bảo vệ cô ấy suốt đời.

Anh thích nhìn thấy cô ấy cười, cười dịu dàng như hoa lê, đã từng tổn tâm tư muốn giữ cô ở lại bên mình nhưng cuối cùng vẫn phải đối mặt với sự sắp xếp của định mệnh. Ánh mắt anh vẫn luôn dõi theo cô gái ấy, chưa từng rời xa. Nhưng anh quên mất, trong quãng thời gian dài lâu ấy, vẫn còn một người con gái khác cũng luôn gắn bó trong cuộc đời anh.

Anh giống với đại đa số đàn ông, trong việc lựa chọn tình cảm sẽ không tạm bợ lùi xuống người phía sau. Thế nên Kiều Vân Tiêu ghét sự thay đổi tâm trạng của mình, nhưng càng ghét bỏ càng khó né tránh.

Anh bắt đầu dần dần cảm thấy có thể đây chẳng phải sự lựa chọn thứ hai, có lẽ ngay từ ban đầu cô đã sống trong trái tim anh.

Bây giờ anh lại thành ra lo lắng, ngay cả một cuộc điện thoại cũng không dám gọi.

Anh sợ mình bị từ chối, sợ những lời nói khách khí của cô khiến anh phải ngả giá đầu hàng.

Kiều Vân Tiêu hít sâu một hơi, xuống xe, cầm hoa tươi và hoa quả, định lên thẳng nhà.

Chẳng ai tát người đang cười, cô cũng không thể để anh đứng ngoài cửa được, phải không?

Theo địa chỉ Cổ Sơ đưa, Kiều Vân Tiêu tìm được khu nhà của Tiêu Tiểu Tiêu. Tiểu khu buổi chiều khá đông người dất chó đi dạo, người ra người vào vừa hay giúp Kiều Vân Tiêu thuận tiện hơn, đỡ bị chặn bên ngoài cánh cửa bị cấm do đang xây dựng.

Thang máy đưa anh lên thẳng tầng 18, hành lang âm u hơn nhiều.

Tìm được tới địa chỉ nhà, Kiều Vân Tiêu ấn chuông cửa. Chẳng hiểu sao anh bỗng căng thẳng, cảm giác này không thể miêu tả được, chỉ biết rằng tim đập rất dữ dội, mồm miệng khô khốc.

Anh âm thầm luyện tập những câu sẽ nói khi gặp mặt Tiêu Tiểu Tiêu, hy vọng quãng thời gian tiếp theo đây có thể bình tĩnh và tự nhiên, rồi còn sửa sang lại quần áo.

Cánh cửa bật mở.

Trái tim anh như vọt lên tận cổ họng, nhưng ngay sau đó nó tựa hồ lại rơi bộp xuống đất, vỡ tan tành.

“Anh tìm ai?” Mở cửa cho anh là một người phụ nữ đã có tuổi, nhìn anh bằng ánh mắt nghi hoặc.

Kiều Vân Tiêu ngẩn ra trong giây lát, nhầm nhà ư?

“Anh gì ơi?”

“Tôi... muốn hỏi có phải Tiêu Tiểu Tiêu sống ở đây không?” Kiều Vân Tiêu nhanh chóng điều chỉnh lại cảm xúc.

“Tiêu Tiểu Tiêu?” Người phụ nữ tỏ ra không hiểu gì.

Kiều Vân Tiêu ý thức được có thể mình đã tới nhầm nhà, đang định nói xin lỗi, ánh mắt vô tình liếc vào trong nhà. Từ góc độ của anh vừa hay nhìn thấy tấm ảnh được phản chiếu qua gương, là một bức ảnh cười, người con gái trên bức ảnh chính là Tiêu Tiểu Tiêu.

“Tôi tìm chị Cổ.” Kiều Vân Tiêu đổi cách xưng hô.

Bà ta chợt hiểu ra, “À, anh tìm chị Cổ phải không. Chị ấy có ở nhà, nhưng mà...”

Kiều Vân Tiêu hồ nghi.

“Bây giờ chị Cổ không tiện gặp ai.” Bà ta hạ thấp giọng, “Anh là bạn của chị ấy ă? Hay là anh để lại cách liên lạc, khi nào tiện chị Cổ sẽ liên lạc lại với anh”.

Ban đầu Kiều Vân Tiêu có chút lo lắng nên không quan sát được nhiều. Bây giờ bình tĩnh lại, anh mới quan sát người phụ nữ trước mắt. Bà ta hơn năm mươi tuổi, đeo tạp dề quay người, nhìn đôi tay thô ráp là có thể đoán ra bà ta làm giúp việc hoặc bảo mẫu. Ban nãy anh hỏi Tiêu Tiểu Tiêu, bà ta tỏ ra xa lạ, nhắc tới chị Cổ mới biết, chứng tỏ người này được mời về nhà.

Tiểu Tiêu chỉ bị cảm nặng thôi, có nghiêm trọng tới mức phải mời cả người giúp việc không?

Càng nghĩ càng thấy bất ổn, Kiều Vân Tiêu thừng thừng bước vào trong.

“Này, anh kia, sao anh xông vào nhà vậy? Rốt cuộc anh là ai?” Người phụ nữ hoảng loạn, đi theo phía sau gào thét, “Anh mau đi đi, nếu không tôi báo cảnh sát đó!”.

Kiều Vân Tiêu vốn không lo bà ta báo cảnh sát. Anh sải bước, tìm từng phòng một. Người bảo mẫu hết hồn hết vía, muốn ngăn cản nhưng vô ích. Chẳng mấy chốc, Kiều Vân Tiêu đã tìm được tới phòng ngủ chính. Vừa đẩy cửa ra, anh đã sững người.

...

La Trì lập tức đến phòng thực nghiệm, sau khi chứng kiến sự thay đổi của thi thể, anh ấy tiến hành thảo luận cùng Lục Bắc Thần.

“Phía Ngư Khương sẽ có kết quả nhanh thôi.” Lục Bắc Thần đích thân pha hai cốc café, đưa một cốc cho La Trì.

La Trì không còn tâm trạng uống café, trong đầu chỉ toàn là chuyện thi thể biến đổi. Một lúc lâu sau, anh ấy nói: “Theo tình hình này, bây giờ người nhà vẫn chưa thể nhận xác”.

Lục Bắc Thần ngoáy café, bình thần đáp, “Nhận được rồi”.

La Trì sững người, nói ngay: “Lỡ như có manh mối nào bị bỏ sót thì sao?”.

“Không đâu.” Lục Bắc Thần rất chắc chắn, “Người chết rồi cuối cùng cũng về với đất. Tôi thấy cậu sắp xếp sớm đi là hơn, đám thân nhân kia chẳng hành hạ cậu không ít”.

Nghe xong, sắc mặt La Trì có phần ngượng ngập. Anh ấy uống một ngụm café rồi lại cảm thấy đắng ngắt khó nuốt bèn gấp thêm hai viên đường. Đúng là bị Lục Bắc Thần nói trúng, từ khi bốn thi thể này được đưa vào phòng thực nghiệm, cuộc sống của anh chưa ngày nào bình yên. Mặc dù những người thân đồng ý hợp tác với pháp y để tiến hành khám nghiệm, nhưng cứ cách vài ba ngày lại gọi điện hỏi anh tình hình vụ án. Anh đành phải giải thích hết lần này tới lần khác rằng vụ án còn đang trong giai đoạn điều tra, kết quả không lần nào không gặp màn khóc lóc nhức mắng của họ.

Trong số đó, người có thái độ gay gắt nhất chính là mẹ của Ngải Hân, thậm chí còn có lần bà ấy xông vào Cục ép họ sớm phá xong án, còn chỉ tay vào mũi anh mà chửi: Anh có phải một cảnh sát đủ tư cách không? Con gái tôi bị hại lâu như vậy rồi mà các anh vẫn còn đang phá án! Các anh ăn tiền thuế của nhân dân nhưng có phục vụ nhân dân không?

La Trì quả thực không biết đáp lại thế nào.

Vì bốn cái xác được hợp nhất vào thành một vụ nên thân nhân của cả bốn người cùng hợp thành một nhóm, tập trung gây sức ép cho Cục Công an. Họ không thừa nhận con cái mình tự sát, khẳng khái nói rằng nhất định có oan tình.

Người của tổ chuyên án đều hiểu việc cả bốn tự sát không hề đơn giản, nhưng vụ án đang tiến hành, họ không thể tiết lộ điều gì. La Trì vốn nhân nhả nhưng lại liệu mình cảm thấy thế nào trong tổ chuyên án, thành ra tự nhiên phải đối mặt với những màn gào khóc của họ. Bố mẹ Ngải Hân thậm chí đã hối hận vì đồng ý cho giải phẫu, đưa cho cảnh sát thông điệp cuối cùng, nếu còn không điều tra ra được gì, họ sẽ đem xác của con gái về. Họ không muốn con cái chết rồi còn bị hành, không thể yên nghỉ.

Các thân nhân khác thấy vậy cũng lần lượt tỏ thái độ, nhất thời khiến Cục Công an chịu một áp lực không hề nhỏ. Chính bản thân La Trì cũng chịu áp lực, nhưng anh ấy chung quy vẫn không dám đổ nó lên đầu Lục Bắc Thần. Anh ấy hiểu rõ Lục Bắc Thần, trong mắt chỉ có sự thật, còn những rắc rối của quan hệ con người, cậu ấy không màng.

Thế nên hôm nay Lục Bắc Thần nói vậy quả thực đã khiến La Trì thở phào nhẹ nhõm, cũng mới biết thì ra Lục Bắc Thần biết hết chuyện người nhà gây rối. Nhưng lo thì vẫn cứ lo, anh ấy tò mò hỏi, “Thật sự không còn vấn đề gì chứ?”.

Lục Bắc Thần nói, “Thi thể đã cung cấp manh mối cuối cùng rồi”.

La Trì gật đầu, vẽ đám chiêu, “Xem ra loại chất bảo quản này cũng không phải vạn năng, nói mất hiệu quả là mất hiệu quả, vì môi trường bảo quản có thay đổi ư?”.

“Không liên quan đến môi trường bảo quản.” Lục Bắc Thần khề nói, “Chỉ là đối phương muốn chúng ta phát hiện ra manh mối mà thôi”.

“Gì cơ?” La Trì sững sốt.

Lục Bắc Thần giao cho anh ấy một tập tài liệu, La Trì đón lấy, đọc rất lâu. Những công thức và ký hiệu hóa học khiến anh ấy loạn cả mắt, đầu óc bồng quay cuồng. Anh ấy gấp tài liệu lại, “Nói kết quả cho tôi là được rồi”.

Lục Bắc Thần hiểu ra, mỉm cười.

La Trì nhìn thấy nét mặt của anh, lập tức vớt vát lại thể diện cho mình, “À... không phải tôi đọc không hiểu mà tại đạo này tôi chẳng được ngủ đủ giấc, bắt tôi phân tích mấy thứ chuyên nghiệp này quá lãng phí tế bào thần kinh”.

Lục Bắc Thần cũng chẳng hơi đâu vạch trần anh ấy, đành giải thích cho anh ấy nội dung.

“Đối phương lợi dụng tác dụng, thành phần giữa các loại thuốc, chế ra chất bảo quản mức độ cao. Lượng dụng của mỗi loại thuốc ít hay nhiều đều ảnh hưởng tới chu kỳ sử dụng của chất bảo quản. Nói cách khác, đối phương có khả năng thông qua tỷ lệ được phẩm để khống chế thời gian có hiệu quả của chất bảo quản.” Lục Bắc Thần dựa ra sau ghế, “Ngải Hân, Phùng Tử Liên, Lưu Xuyên và Tiền Hào đều tử vong cách biệt nhau khoảng nửa năm, đối phương đã điều chế chất bảo quản một cách hợp lý, để chúng ta được nhìn thấy đồng thời bốn thi thể hoàn chỉnh, cũng là để chúng ta tìm được manh mối cuối cùng”.

La Trì nghe xong thẳng thốt, “Nói vậy là...”.

“Tức là hoàn toàn có thể suy đoán ra ý đồ của đối phương.” Lục Bắc Thần đón lời anh ấy, nhấn mạnh từng chữ, “Nói cách khác, đây chính là một bàn cờ mà đối phương đã dày công sắp xếp, chúng ta ở ngoài sáng còn hần ở trong tối”.

La Trì đập bàn, “Bà nó, kẻ nào? Dám theo dõi chúng ta!”.

Lục Bắc Thần bình tĩnh nói với anh ấy, “Không cần nôn nóng”.

“Cậu nuốt được cục tức này sao?” La Trì nghiêng răng nghiêng lợi, bình thường anh ấy ghét nhất là tình huống bị người ta dắt mũi đi như thế này, mọi hành động đều bị kẻ khác nắm trong lòng bàn tay. Anh ấy tin với tính cách của Lục Bắc Thần, cậu ấy cũng tuyệt đối không bỏ qua.

Ai ngờ Lục Bắc Thần đáp gọn lỏn, “Có thể”.

La Trì nhìn anh hồi lâu, “Cậu tức đến phát điên rồi à?”.

Lục Bắc Thần nâng tách café lên, chậm rãi uống một hớp, “Nếu đối phương có lòng cung cấp manh mối cho tôi, đỡ khiến tôi lãng phí thời gian sao lại không vui vẻ chứ?”.

“Kẻ này quả nhiên không đơn giản.” La Trì nắm chặt tay lại.

Lục Bắc Thần cười, “Tôi lại muốn gặp mặt kẻ này, suy nghĩ tỉ mỉ, khá lắm”.

La Trì nói một câu, “Chưa biết chừng chính là hung thủ đấy”.

“Cậu làm cảnh sát, không bằng không có không thể nói bừa.” Lục Bắc Thần cười khế.

La Trì nheo mắt lại, “Đợi đó, tôi nhất định sẽ tra cho ra ngọn ra ngành!”.

Lục Bắc Thần giơ cốc café lên, “Sắp rồi!”.

La Trì cũng nâng cốc, chạm mạnh vào cốc của anh, “Cảm ơn lời chúc của cậu”.

...

Kiều Vân Tiêu hoàn toàn không ngờ lại nhìn thấy cảnh này.

Trên giường, Tiêu Tiểu Tiêu yên lặng nằm đó, trán quần băng, để hở cổ, cánh tay chỗ tím chỗ đỏ, còn cả những vết thương đã lên vảy. Lốp chấn mông được đắp từ eo trở xuống nên không nhìn thấy được đôi chân có bị thương hay không.

Cô nhắm mắt, hoàn toàn không hay biết anh bước vào, như đã ngủ thiếp đi, cũng giống như... đã chết. Suy nghĩ này vọt qua đầu Kiều Vân Tiêu khiến anh giật nảy mình. Có thể vì nhìn thấy sắc mặt cô gần như cùng tông màu với lốp băng, nhợt nhạt đến kinh người.

Người giúp việc theo vào, giận vô cùng nhưng lại không dám làm ầm ĩ, có lẽ vì sợ đánh thức Tiêu Tiểu Tiêu nên hạ thấp giọng nói: “Anh mau ra ngoài đi. Cô ấy đang nghỉ ngơi, sao anh bất lịch sự quá vậy!”.

Kiều Vân Tiêu tăng lờ, đè nén nổi sùng sốt trong lòng, tiến lên trước. Nhìn gần như vậy, bỗng nhiên như có vô số sợi dây thừng thắt chặt lồng ngực khiến anh khó nhằn nhịn.

Mặt cô nghiêng sang một bên, khoe miệng có vết thương, một bên má cũng sưng tấy.

Kiều Vân Tiêu thở gấp, ngồi xuống, bất giác đưa tay ra.

Khi từng ngón tay gầy chạm khê lên mặt cô, chúng hơi run rẩy. Cái lạnh trên gương mặt kích thích khiến anh run lên.

“Ấy, anh đừng chạm vào, cô ấy...”

Người giúp việc còn chưa nói hết câu, đã thấy Tiêu Tiểu Tiêu mở mắt. Vừa mới mở mắt, Kiều Vân Tiêu đã nhìn thấy nỗi sợ hãi trong mắt cô, thậm chí là khiếp đảm. Anh cũng người, sao lại như vậy?

Tiêu Tiểu Tiêu nhìn Kiều Vân Tiêu rất lâu mới nhận ra anh, ngay sau đó trở nên hoảng loạn, há hốc miệng, đột ngột hít một ngụm khí khiến cô ho sặc sụa. Thấy vậy, Kiều Vân Tiêu vỗ lưng cho cô nhưng vừa chạm vào, cô đã đau đến nhăn mặt, ra sức xua tay với anh.

Kiều Vân Tiêu không hiểu cô bị làm sao, đành giơ tay giữa không trung, không dám động bừa.

Người giúp việc bước lên, “Anh à, anh mau ra ngoài đi. Còn không đi tôi sẽ báo cho anh Cố đấy”.

“Sao lại bị thương?” Kiều Vân Tiêu mặc kệ lời cảnh cáo của người giúp việc, chỉ nhìn chăm chăm Tiêu Tiểu Tiêu.

Tiêu Tiểu Tiêu khó khăn lắm mới dứt cơn ho, nằm yên xuống rồi nhìn người giúp việc, “Đây là bạn tôi, chị cứ ra ngoài đi”.

Nghe vậy, bà ấy cũng yên tâm, gật đầu rồi đi ra khỏi phòng ngủ.

Kiều Vân Tiêu nhìn cô mãi, nhúm mày rất chặt.

“Không cần thận bị ngã.” Tiêu Tiểu Tiêu khẽ đáp.

Kiều Vân Tiêu im lặng, vẫn chỉ nhìn cô.

“Thật mà.” Tiêu Tiểu Tiêu muốn cười với anh nhưng vết thương bên mép đã tước đoạt quyền này, cô chỉ có thể khẽ nhếch môi.

“Ngã ở đâu? Ngã thế nào?” Kiều Vân Tiêu rõ ràng không tin, cau mày chặt vẫn.

Tiêu Tiểu Tiêu liếm đôi môi khô khốc, nghĩ mãi không nói được gì. Kiều Vân Tiêu nhìn thấy cô mà lòng đau như dao cắt, chợt nhớ tới lần cánh tay cô bị thương, rồi nhìn đáng vẻ trước mắt, một khả năng nảy sinh.

Anh sát lại gần cô, nhấn mạnh, “Có phải là Cố Khải Mân không?”.

Cả người Tiêu Tiểu Tiêu căng ra, rõ ràng đang né tránh ánh mắt anh, “Em... không hiểu anh đang nói gì”.

Kiều Vân Tiêu là một thương nhân, khả năng quan sát đâu có tệ. Anh nắm chặt tay lại, ánh mắt bốc hỏa, “Bại hoại!”.

“Không phải...”

Kiều Vân Tiêu không nghe cô giải thích nữa, tung chăn ra, thẳng thừng bế cô lên. Tiêu Tiểu Tiêu không ngờ anh làm vậy, kêu lên một tiếng nhưng làm động tới phần xương bị thương, khiến cô đau chảy cả mồ hôi.

“Em cố nhịn nhé.” Kiều Vân Tiêu cũng đã biết được chỗ bị thương nặng nhất của cô, hơi dịch cánh tay điều chỉnh vị trí rồi bế cô ra khỏi phòng ngủ.

“Mau thả em xuống đi!” Tiêu Tiểu Tiêu yếu ớt phản bác.

Kiều Vân Tiêu nhúm mày, không lên tiếng.

“Kiều Vân Tiêu!” Tiêu Tiểu Tiêu sốt ruột, gọi to một tiếng.

Người giúp việc thấy vậy định chặn nhưng Kiều Vân Tiêu ngay lập tức quát lên, “Mở cửa!”.

Khiến bà ta sợ hãi đành phải làm theo...

446. Q.9 - Chương 447: Là Kém Chứ Gì?

Chẳng mấy chốc, bên phía Ngự Khương đã có kết quả.

“Từ bộ phận biến đổi có thể phân tích ra thành phần của một loại dương địa hoàng.” Cô ấy đưa cho Lục Bắc Thần bản báo cáo phân tích, “Bản thân thành phần không có gì nhưng khi kết hợp với thành phần X-R2 còn sót trong thi thể nạn nhân sẽ có hiện tượng phản ứng, khiến cho những tổn thương nội tạng hiển hiện, da sưng tấy, đổi màu”.

Lục Bắc Thần đón lấy báo cáo, lật xem. Ngư Khương phân tích thành phần loại vật chất này rất tỉ mỉ, trong báo cáo liệt kê rõ những chất hóa học có trong thành phần. La Trì nhìn Lục Bắc Thần chăm chăm, hy vọng có thể nhìn ra được chút manh mối gì qua biểu cảm của anh, tiếc là anh không thể hiện cảm xúc, dù La Trì có hỏa nhãn kim tinh cũng không tìm được dấu vết. Cuối cùng anh ấy đành đầu hàng, hỏi: “Đây là thứ gì vậy?”.

Anh ấy sợ nhất là nghe thấy mấy câu như thành phần nào với thành phần nào xảy ra phản ứng, càng sợ Ngư Khương mở miệng nói ngay một loạt những công thức hóa học. Hồi còn đi học, anh đau đầu nhất khi gặp hai môn, một là sinh vật, hai là hóa học, thành tích của cả hai môn đều tệ có tiếng.

Lục Bắc Thần chẳng buồn ngược mắt lên, “Là thực vật dương địa hoàng được tinh chế, thuộc loài thực vật thân mềm, thực vật hai lá mầm, nhìn ngoài bề mặt lá, khu vực xung quanh thành tế bào thượng biểu bì hơi gấp khúc, khu vực xung quanh thành tế bào hạ biểu bì dao động gấp khúc, có từ ba đến bốn tế bào con và hai tế bào tuyến”.

La Trì nghe mà sắp nổ đầu, vò đầu vứt tai, “Thế... rốt cuộc là thứ gì?”.

Lục Bắc Thần lúc ấy mới ngẩng đầu lên, “Có tên khác là cỏ độc được”.

Câu này thì La Trì hiểu, anh ấy đứng phắt dậy, “Họ bị trúng độc?”.

Ngư Khương nhìn anh ấy với vẻ bó tay, “Đừng có giật thon thót vậy có được không?”.

La Trì mặc kệ Ngư Khương đang nhấn mạnh tới hình tượng của mình, ghé sát tới trước mặt Lục Bắc Thần, “Này, nói vậy là bốn người họ có khả năng bị người ta hạ độc?”.

Lục Bắc Thần cực kỳ nhẫn nại, ngữ khí nhẹ nhàng, “Tôi nói tự sát thì là tự sát”.

“Vậy thành phần kiểm nghiệm ra...”.

“Đây là thành phần thường dùng trong các loại thuốc trợ tim, có thể kiểm soát nồng độ Na^+ , K^+ , chất xúc tác ATP trên màng tế bào cơ tim.” Nói tới đây, thấy La Trì nhíu mày lại rất chặt, anh cố gắng thu gọn lại, “Tóm lại, chính là thành phần được phẩm trong loại thuốc chữa trị rối loạn nhịp tim cũng như tăng cường khả năng của cơ tim”.

“À...” Lúc ấy La Trì mới hiểu ra, nhưng cũng lại khó hiểu rất nhanh, “Kỳ lạ thật, qua điều tra không phát hiện thấy bốn người này có sử dụng thuốc trợ tim”.

Lục Bắc Thần không lên tiếng.

Anh đang nghĩ về một chuyện khác, chính là thành phần được phẩm dùng để sản xuất thuốc trợ tim sao lại phát sinh phản ứng với X-R2? Rốt cuộc là loại thuốc gì? Nếu là thuốc, thì các thành phần còn lại là gì? Nhất định phải có các thành phần thuốc khác cùng đồng thời tác dụng, sau đó mất đi, tan ra trong thời gian nạn nhân tử vong, nếu không nó sẽ trở thành thuốc hại người.

“Này!” La Trì thấy Lục Bắc Thần cứ đực mặt ra bèn kho kho tay trước mặt anh.

Lục Bắc Thần gấp tập tài liệu lại, nhìn về phía La Trì, “Tôi phải ra ngoài một chuyến, cậu cứ có kế hoạch riêng đi”.

“Không riêng được, lúc này cậu đi đâu tôi dĩ nhiên phải theo đó.” La Trì bám riết.

Lục Bắc Thần dứt tài liệu vào cặp, “Tôi không có thói quen giao lưu với thân nhân người bị hại”.

La Trì cố tình nói, “Là kém chứ gì?”.

Lục Bắc Thần quét mắt về phía anh ấy.

La Trì đọc được vẻ khó xử trên nét mặt anh, thấy anh nhìn mình với vẻ không vui cuối cùng cũng được như ý nguyện, phá lên cười sung sướng, rồi sợ cười to quá lại bị Lục Bắc Thần quở trách, La Trì lập tức sắp xếp công việc ngay sau đó, “Tôi gọi điện thoại báo đồng nghiệp tổ chuyên án qua đây xử lý”.

...

Sau khi trời nhá nhem tối, bệnh viện yên ắng hơn, trái ngược hẳn với vẻ ồn ào ban ngày. Ngoài phòng cấp cứu còn có bệnh nhân ra ra vào vào thì đại sảnh và hành lang rất vắng vẻ. Hôm nay Cố Sơ trực đêm, từ phòng cấp cứu đi tới đại sảnh phòng khám chỉ có độc tiếng giày nền xuống sàn. Chẳng ai biến thái tới độ thích buổi tối trong bệnh viện, ngập tràn mùi thuốc khử trùng dội lên cái lạnh lẽo, cô quạnh.

Cố Sơ không thể không thừa nhận tới giờ cô vẫn chưa hết nhát gan. Mặc dù từng tiếp xúc với xác chết, mặc dù đã làm việc ở bệnh viện một thời gian khá dài. Cả một hành lang dài không có chút động tĩnh, ngoại trừ tiếng bước chân của cô, trên đỉnh đầu là ngọn đèn sáng đến nhức mắt. Mỗi lần trực đêm, đi qua hành lang Cố Sơ đều thầm cầu nguyện đừng xảy ra chuyện gì.

Việc này bắt nguồn từ câu chuyện hồi đại học Lăng Song kể cho cô và Tiểu Tiểu nghe. Năm hai đại học, Lăng Song đã xác định rõ mình không theo nghiệp y, càng không tới bệnh viện làm việc. Cậu ta xác định rất chắc chắn con đường tương lai, thể hiện rõ thái độ học đại học A chỉ để lấy bằng.

Lúc đó Tiểu Tiểu còn phản bác nói nếu đã lấy bằng thì cậu học trường nào chả được? Sao cứ nhất quyết chọn ngành y học những năm năm, còn chiếm dụng một suất của một người khác muốn học y.

Lăng Song đáp hùng hồn: Cậu thì hiểu thế nào là bước vào thế giới nhân tài không. Chỉ có những người có kiến thức phong phú sau này được ngưỡng mộ.

Còn có một nguyên nhân nữa, sau này trong một lần phòng ký túc mất điện, Lăng Song đã kể cho họ nghe. Đương nhiên, Cố Sơ không ôm quá nhiều tin tưởng vào lý do thứ hai của cậu ta, chỉ nghe như góp thêm một câu chuyện cười mà thôi. Nhưng không hiểu vì sao, trong những ngày tháng sau này, nhất là mỗi lần trực ban, Cố Sơ lại nhớ tới.

“Ở bệnh viện là lắm oan hồn, giờ sinh của tôi là thiên về giờ âm, không hợp làm việc ở đó.” Tối đó, họ thấp ba ngọn nến trong ký túc, lúc kể chuyện, khuôn mặt Lăng Song lập lòe dưới ngọn nến trông cũng chẳng khác ma là bao.

Ba ngọn nến, mỗi người một ngọn.

“Tôi có người chị họ làm ở bệnh viện. Có một lần tôi trực ban cùng chị ấy, sau khi ra khỏi phòng vệ sinh thì đi về khoa của chị ấy, từ xa đã nhìn thấy một người mặc áo trắng ngồi sụp trên hành lang, khóc rất thương tâm. Tôi bước tới nhìn kỹ thì đó là một người phụ nữ, tóc rất dài, chạm cả xuống đất. Tôi hỏi người ấy có chuyện gì, người ấy không nói, chỉ khóc mãi không ngừng. Sau đó, tôi về khoa, kể lại cho chị họ nghe, khi đi ra không còn nhìn thấy người phụ nữ ấy nữa. Chị họ nói với tôi, có thể tôi đã nhìn thấy thứ không nên nhìn.” Lăng Song kể lại trải nghiệm của mình cứ y như thật.

Lúc đó Cố Sơ và Tiểu Tiểu hiểu ý của cậu ta, cậu ta đã nhìn thấy “thứ ấy”. Sau khi Lăng Song kể hết, họ nhất loạt cho rằng Lăng Song cố tỏ ra nguy hiểm, mấy chuyện mê tín phong kiến phàm là những người học y phải đoạn tuyệt ngay.

Lúc này đi về phía khoa, Cố Sơ chợt nhớ lại chuyện ấy, cực kỳ sợ mình lại gặp một người ngồi khóc trong góc hành lang. Cô vội nhanh bước chân, sống lưng căng thẳng tưởng chết, lạnh toát một mảng.

Bất thành linh di động trong túi áo vang lên, tiếng chuông lạnh lót vang vọng khắp hành lang khiến Cố Sơ mềm nhũn hai chân, suýt nữa ngã khụy. Cô vội vàng rút di động ra, thấy người gọi tới là Lục Bắc Thần, nhận máy bằng chất giọng run rẩy có chút nức nở, “Anh định dọa chết em à?”.

Đầu kia ngừng lại giây lát, rõ ràng đang sững sờ, rồi hỏi nhanh với vẻ lo lắng, “Em sao vậy?”.

“Đang quay về khoa, di động đột nhiên kêu.” Cố Sơ nhỏ giọng oán trách.

Lục Bắc Thần cười khê, như đùa như thật, “Xin lỗi em nhé”.

Ngoài miệng thì oán trách, thực chất nghe thấy giọng anh Cố Sơ an tâm hơn nhiều, cảm giác lạnh lẽo sau lưng cũng tan đi không ít, “Thái độ nhận lỗi có vẻ không thành khẩn”.

Trong lúc nói chuyện với anh, chẳng mấy mà cô đã trở về tới khoa.

“Đích thân tới xin lỗi có được không?” Anh hạ thấp giọng.

Cố Sơ mím môi, “Được thôi, em cứ thích giáo sư Lục danh nổi như cồn cúi đầu nhận tội với em cơ”.

“Được.” Anh cười rồi lại hỏi, “Về khoa chưa đấy?”.

“Rồi.”

“Vậy thì tốt.”

Sau khi kết thúc điện thoại, Cố Sơ cũng không hiểu mục đích cuộc gọi của anh. Kiểm tra? Buồn chuyện? Tóm lại chẳng nói chuyện gì nghiêm túc. Cô nghĩ có lẽ anh làm việc mệt mỏi tranh thủ gọi một cuộc điện thoại mà thôi. Cô biết bốn cái xác gặp vấn đề, Lục Bắc Thần nhất định không thể về sớm.

Đang mải nghĩ thì cô lại nhớ tới chuyện của Lăng Song, rồi nhớ tới Tiểu Tiểu. Lúc này cô mới chợt nhớ rằng chiều nay Kiều Vân Tiêu tới nhà Tiểu Tiểu. Sau đó thì sao? Sao không ai gọi lại cho cô cả?

Cô lấy di động ra, đầu tiên là gọi cho Tiểu Tiểu nhưng cậu ấy tắt máy. Cố Sơ cảm thấy kỳ lạ bèn gọi tiếp cho Kiều Vân Tiêu. Anh thì nghe, khi hỏi tới Tiểu Tiểu, Kiều Vân Tiêu nói cậu ấy không sao, chỉ bị cảm thường thôi, nghỉ ngơi mấy hôm là ổn. Cúp điện thoại, Cố Sơ nhìn đồng hồ. Chắc Tiểu Tiểu sợ ồn nên tắt máy, nếu cậu ấy đã xin nghỉ phép thì cũng không cần trong trạng thái làm việc 24/24.

Vừa đứng dậy rót cốc nước thì di động lại reo vang. Lần này là Cố Khải Mân. Suy nghĩ đầu tiên hiện lên trong đầu Cố Sơ là chuyện công việc, ai ngờ sau khi nói máy, Cố Khải Mân hỏi ngay, “Em có biết số điện thoại của Kiều Vân Tiêu không?”.

Cố Sơ sững người, chưa kịp hiểu gì, “Dạ?”.

“À, tôi định hỏi chắc là em biết số di động của anh Kiều Vân Tiêu, có tiện cho tôi không?” Đầu kia Cố Khải Mân đổi giọng rất nhanh, vẫn ôn hòa lịch thiệp như mọi ngày.

“Đúng là em có, nhưng mà...” Cô ngập ngừng, đang suy nghĩ nên diễn đạt kiểu gì.

Dù sao Kiều Vân Tiêu cũng là người có thân phận, số điện thoại là chuyện riêng tư bí mật của anh, cô không thể ngang nhiên cho người ngoài. Thêm nữa, đối phương còn là Cố Khải Mân, cô sợ anh ta tìm Kiều Vân Tiêu vì chuyện gì đó của Tiểu Tiểu. Trong mơ hồ cô cứ cảm thấy Cố Khải Mân rất ghét Kiều Vân Tiêu.

Dường như ở đầu kia Cố Khải Mân cũng nhận ra vẻ do dự của Cố Sơ, anh ta mỉm cười giải thích, “Là thế này. Lần trước trong buổi từ thiện, anh Kiều có quyên góp một số tiền dành cho y khoa, sau đó khoản tiền này đã được dùng để kiến thiết trung tâm chữa trị của bệnh viện chúng ta trên một số vùng núi còn gặp nhiều khó khăn. Lãnh đạo bệnh viện có ý muốn mời anh Kiều đích thân tới dự lễ cắt băng khánh thành”.

447. Q.9 - Chương 448: Cách Biệt Quả Thực Không Chỉ Là Một Chút

Cố Sơ chợt hiểu ra. Đây cũng là chuyện tốt, ngẫm nghĩ thấy không có gì nghiêm trọng, cô bèn chuyển cho Cố Khải Mân cách liên lạc với Kiều Vân Tiêu, rồi lại hỏi thăm tình hình của Tiểu Tiểu. Cố Khải Mân nói không có gì đáng ngại, ở nhà nghỉ ngơi vài hôm là không sao. Không khác mấy so với thông tin của Kiều Vân Tiêu, Cố Sơ cũng thấy yên tâm.

Trực đêm đối với Cố Sơ mà nói, nếu không quá đông bệnh nhân thì lại trở nên khổ sở. Hôm nay khá yên ắng, ngay cả bệnh nhân tới khám bệnh cũng thưa thớt. Cô bèn ôm một chồng sách dày cộp đặt lên bàn, mở một cuốn trong số đó ra, lật ra đúng vị trí đánh dấu lần trước. Là nội dung liên quan tới tổn thương hành tủy và phục hồi chức năng dây thần kinh. Dĩ nhiên, không có quyển nào giới thiệu toàn bộ, phải chọn lọc, tìm kiếm những bài viết hoặc luận văn trong những cuốn sách y dày cộp.

Bây giờ chỉ cần có thời gian rảnh là cô sẽ nghiên cứu những nội dung này. Cô không tin bệnh tình của Lục Bắc Thần sẽ đi vào chỗ chết. Dĩ nhiên, những bài viết về chủ đề này mặc dù không gọi là quá hiếm, nhưng

những bài có giá trị thì đếm trên đầu ngón tay, đa phần là những ý kiến a dua, bắt chước, đọc xong cũng chẳng đúc rút được kiến thức tham khảo nào. Lĩnh vực này như một vùng cấm, hiệu suất trị liệu được cực kỳ ít ỏi.

Cố Sơ chống tay lên trán, chau mày, cắn bút, được ôn lại cảm giác khổ sở khi thi vào đại học. Khoảng thời gian này, cô gần như đã gọi đến nổ tung điện thoại của bác sỹ Smith. Cô cũng nhìn ra được, Lục Bắc Thần hoàn toàn không có ý định đưa báo cáo kiểm tra cho cô xem, nên cô đành đích thân ra tay. Ai dè Smith “thân lừa ưa nặng”, luôn miệng lấy cơ bảo vệ chuyện riêng tư của khách hàng để trả lời cô một cách qua quýt.

Về sau, Smith đã chịu thành thực với cô. Bây giờ chú ấy cũng đang chuẩn bị một phương án phẫu thuật hoàn thiện nhất, hy vọng có thể hạ nguy hiểm xuống mức thấp nhất, dẫu sao thì bộ phận hành tủy chứa nhiều dây thần kinh, chỉ cần một chút sơ ý là sẽ xảy ra những nguy hiểm không thể cứu vãn.

Cố Sơ đưa ra một thỉnh cầu bạo dạn. Một khi Lục Bắc Thần đối mặt với phẫu thuật, cô hy vọng được cùng xuất hiện trong phòng mổ. Smith nghe xong bật cười, “Chú nghĩ, nó chưa chắc đã đồng ý cho cháu làm vậy đâu”.

Một dáng vẻ thê thảm của bản thân bị người con gái trong lòng nhìn thấy, có đánh chết Lục Bắc Thần cũng không đồng ý.

“Anh ấy quyết được sao?” Cố Sơ nói, “Tới lúc đó tìm thuốc mê rồi, anh ấy chẳng còn biết gì sất”.

“Xem ra cháu không định nói cho nó biết quyết định này rồi?”

“Dĩ nhiên ạ.” Cố Sơ đáp, “Nếu đổi lại là cháu, cháu cũng không hy vọng có anh ấy ở bên, trần trường nằm trên bàn mổ, mất mặt chết đi được”.

Smith phá lên cười.

Về sau, Cố Sơ đã suy nghĩ rất lâu về cảnh tượng Lục Bắc Thần cởi hết quần áo, nằm trên bàn mổ, nghĩ tới vòm ngực của anh, phần hông thon gọn của anh, đường nhân ngư của anh, rồi... thế là mặt cô lại đỏ bừng. Thật ra cô muốn vào phòng mổ cũng là có nguyên do, tốt nhất là được làm trợ lý của Smith, có thêm cô rồi sẽ bớt cơ hội của một cô trợ lý khác.

Cô cảm thấy khi Lục Bắc Thần tê liệt toàn thân rồi bị lột sạch nằm đó, đôi mắt của mấy cô gái ở trong phòng mổ nhất định sẽ sáng rực, mặc dù làm bác sỹ đã nhìn quá quen đủ các dạng cơ thể.

Cố Sơ đọc sách mãi, chợt nghĩ tới chuyện này. Cô thật sự không nỡ chia sẻ cơ thể của Lục Bắc Thần với người khác. Nửa năm trước, Lục Bắc Thần từng nằm viện một thời gian. Có một lần vào nhà vệ sinh, cô nghe thấy có hai cô y tá đang đùa cợt về anh. Một trong số đó nói: “Tôi nghe bác sỹ Lưu tham gia cấp cứu nói, thứ đó của anh ấy tuyệt lắm”.

“Thứ gì cơ?” Cô y tá kia cố tình hỏi.

“Đừng có giả vờ ngây thơ, cậu biết tôi nói tới thứ gì mà.”

Chủ đề cuộc trò chuyện của hai người càng lúc càng nóng bỏng, mấy cô gái trẻ bây giờ đều rất bạo.

“Bác sỹ Lưu chẳng phải nổi tiếng thanh cao sao?”

“Thanh cao cái nỗi gì, chẳng phải chị ấy chạy tới phòng bệnh nhân liên tục đó sao?”

“Xuân tình trào dâng rồi.”

“Tôi thấy sắc dục trào dâng thì có.”

Cố Sơ đi ra ngoài trong lúc hai cô gái đó đang cười hỉ hả với nhau. Bị cô bắt gặp, họ có chút ngượng ngáp. Lúc cô bước lên trước rửa tay, một trong hai cô gái cười rất mờ ám, “Bác sỹ Cố, bọn em ngưỡng mộ chị lắm, chị thật hạnh phúc”.

Họ cố tình nhấn mạnh hai chữ “hạnh phúc”. Cố Sơ hiểu, “hạnh phúc” đâu phải là hạnh phúc. Kết quả, người buồn đưa đường hoàng khiến một người vô tình bắt gặp là cô phải đỏ mặt.

Nghĩ tới đây, Cố Sơ thở dài ngao ngán. Thì ra tìm một người bạn trai đẹp trai cao ráo quả thực không thể an tâm.

“Thở dài gì vậy?”

Bất thành linh, một giọng nói vang lên trên đỉnh đầu.

Một giây sau là tiếng thét chói tai của Cố Sơ, lãnh lớt như gặp phải ma.

Lục Bắc Thần nhìn cô với vẻ buồn cười, mặc cho cô hoảng hốt thất thần. La Trì đứng dựa vào cửa, ra sức ngoáy ngoáy lỗ tai. Sau khi Cố Sơ hoàn hồn trở lại, Lục Bắc Thần mới kéo cô vào lòng, vỗ nhẹ lưng cô, “Đừng sợ, đừng sợ!”.

Cố Sơ lập tức đẩy anh ra, xác nhận một lúc, “Lục Bắc Thần?”.

“Phải.” Anh cố nhịn cười.

“Sao anh lại tới đây?” Cố Sơ tựa như nhìn thấy cứu binh, nhìn anh vẻ khó tin, “Sao anh vào đây được...” Rồi liếc thấy La Trì ngoài cửa, cô sửa lại, “Hai anh?”.

Lục Bắc Thần hơi nhướng mày, “Thì công khai đi vào thôi, kết quả là em đọc sách nhập tâm quá, chẳng nghe thấy gì.” Dứt lời, anh cầm cuốn sách lên, lướt qua bìa, rồi nhìn Cố Sơ bằng ánh mắt kỳ lạ, “Em bắt đầu nghiên cứu những lĩnh vực cao siêu thâm sâu rồi?”.

“Các anh ra vào cũng tự do quá đấy. Đây dù gì cũng là bệnh viện. Ông trời ơi, em thực sự lo thay cho sự an toàn của các bác sỹ trực ca đêm.” Cố Sơ không đáp mà hỏi ngược lại.

Lục Bắc Thần thấy cô quá sợ hãi bèn xoa đầu cô, “Cũng may cái thẻ cảnh sát của La Trì có tác dụng. Yên tâm đi, an ninh trong bệnh viện của các em rất tốt”.

Trong mắt Cố Sơ nào còn có La Trì? Sau khi bình tĩnh lại, gương mặt nhỏ lập tức trở nên phấn khích. Cô khoác tay Lục Bắc Thần, hỏi: “Sao lại tốt bụng tới thăm em thế này?”.

“Đích thân tới để chịu phạt.” Lục Bắc Thần nói đùa.

Cố Sơ tủm tỉm cười, chợt nhớ tới lời mấy cô y tá nói, nghĩ bụng một người đàn ông hay bị người ta dòm ngó như thế này, mà trong mắt anh giờ phút này lại chỉ có mình cô, điều này thực sự khiến lòng cô vui như nở hoa. Cô không kìm được lòng mình, bá lấy cổ anh, “Coi em là đứa trẻ ba tuổi dễ lừa thật à!”.

Lục Bắc Thần ôm lấy eo cô, cười thoải mái.

La Trì đứng ngoài cửa, quả thực chịu không nổi nữa bèn ho khế mấy tiếng, thấy hai người kia vẫn tăng lờ mình, anh ấy bèn ho mạnh hơn. Lục Bắc Thần không quay đầu, Cố Sơ thì vẫn nín lấy cổ anh, nghiêng đầu nhìn La Trì, nửa đùa nửa thật, “Ho dữ vậy, cảnh sát La. Anh ra cửa rẽ phải, xuống cầu thang máy, tới phòng khám. Hôm nay bác sỹ Từ trực đêm, anh ấy chữa tai mũi họng giỏi có tiếng đấy”.

La Trì thẳng thừng đi vào, nhấc ghế, ngồi xuống, nhìn chằm chằm Lục Bắc Thần và Cố Sơ, “Thật sự nghĩ rằng ở đây chỉ có hai người thôi sao? Mọi người là đồng nghiệp, là bạn bè, ít nhiều cũng nên suy nghĩ cho tâm trạng của một kẻ độc thân chứ?”.

“Xem ra anh vẫn chưa tán đổ em gái em.” Cố Sơ nhìn anh ấy bằng ánh mắt thương hại.

La Trì vò đầu, “Ai nói vậy? Ý của anh là, Tư Tư vừa đi anh đã khôi phục tình trạng độc thân rồi, có hiểu không? Không phải độc thân theo ý đó đâu”.

Cố Sơ nhịn cười, cố tình hỏi Lục Bắc Thần, “Anh có hiểu anh ấy muốn nói gì không?”.

Lục Bắc Thần dĩ nhiên phải thuận theo ý cô, mỉm cười lắc đầu.

La Trì thấy vậy bèn ngồi thẳng lên, “Lục Bắc Thần, cậu nói là ra ngoài làm việc quan trọng, té ra là tán gái hả?”.

“Ai bảo cậu đi theo.” Lục Bắc Thần không chút khách khí.

La Trì á khẩu.

“Chuyện quan trọng?” Cố Sơ nghiêng đầu hỏi Lục Bắc Thần. Cô hiểu anh, sao anh có thể bỏ công việc đó chỉ để tới trò chuyện tán tỉnh được?

Lục Bắc Thần quả thực tới có việc. Anh rút bản báo cáo kiểm nghiệm của Ngư Khương từ trong cặp ra, nói: “Anh muốn tra cứu một số tư liệu về những loại thuốc lâm sàng sử dụng dương địa hoàng.”

“Dương địa hoàng? Loại thuốc trợ tim?” Cố Sơ dĩ nhiên hiểu về y lý, không đàn gảy tai trâu như La Trì.

“Đúng vậy.” Lục Bắc Thần nói hết với cô, “Thi thể có sự biến đổi, nguyên nhân là sau khi chất bảo quản cường độ cao hết hiệu quả, thành phần dương địa hoàng còn sót lại trong thi thể nạn nhân đã phản ứng với X-R2. Anh cần biết trong lâm sàng từng có án lệ nào như vậy không?”

Cố Sơ đọc kỹ báo cáo rồi lẩm bẩm, “Thông thường thì loại thành phần này giúp kiểm soát nồng độ Na⁺, K⁺, chất xúc tác ATP trên màng tế bào cơ tim, sử dụng quá nhiều sẽ khiến Na⁺ không được bơm ra ngoài tế bào, khiến nồng độ Na⁺ trong tế bào cơ tim tăng cao. Trong hàm lượng thành phần liệt kê ở báo cáo, hoàn toàn không có phản ứng của cơ thể khi dùng quá liều. Theo lý mà nói thì sẽ không còn dư để phản ứng với các chất khác mới phải”.

La Trì đứng bên đầu bắt đầu lại phình to. Ở phòng thực nghiệm, anh đã phải nhẫn nhịn kiểu trao đổi bằng thuật ngữ giữa bọn họ. Ở trong mắt anh, đám người ấy không khác gì người ngoài hành tinh. Giờ tới gặp Cố Sơ, lại tới lượt cô tuôn một tràng từ ngữ chuyên ngành. Càng đáng sợ hơn là Lục Bắc Thần nghe hiểu. Rõ ràng, anh ấy trở thành người chẳng hiểu gì, chứng kiến người ngoài hành tinh làm việc.

Anh ấy vội ngắt ngang cuộc thảo luận của hai người kia: “Hai vị, chúng ta có thể kết luận luôn không? Ví dụ như tối nay tôi có thể có được manh mối gì?”.

Vậy mà Lục Bắc Thần nhắm mắt làm ngơ. Cố Sơ càng coi như anh ấy không tồn tại, đọc xong bèn gấp báo cáo lại, “Em sẽ đi xin, sau đó chúng ta tới khoa tim xem sao”.

Lục Bắc Thần gật đầu.

Cố Sơ quay người lấy di động gọi một cuộc điện thoại.

La Trì như đối mặt với hoa trong gương, trắng dưới nước, rất lâu mới bước tới hỏi Lục Bắc Thần, “Tôi biết hai người đều là học sinh xuất sắc, có thể quan tâm một chút tới học sinh trung bình không? Rốt cuộc hai người định làm gì?”.

Lục Bắc Thần nhìn anh ấy, vờ bó tay, mãi sau mới lắc đầu, trách một câu, “Trí tuệ của cậu và Cố Sơ quả thực không chỉ cách biệt một chút thôi đâu”.

448. Q.9 - Chương 449: Để Lỡ Là Để Mất

Có sự đồng ý của lãnh đạo, Cố Sơ lấy được một số bệnh án, giao cho Lục Bắc Thần, “Đây là những bệnh án lâm sàng sử dụng dương địa hoàng đồng thời được tiếp nhận phẫu thuật ngoại khoa thần kinh”.

Lục Bắc Thần đón lấy, lật xem.

La Trì cũng đi cùng vào phòng để hồ sơ, ngồi bên cạnh lật hết tập này tới tập khác. Lần này anh ấy đã nhanh nhạy hơn, “Cũng tức là, loại thuốc glycosid trợ tim chỉ có thể sử dụng riêng biệt, không thể thêm các loại thuốc thần kinh khác?”.

Cố Sơ đáp: “Trước mắt, trong lâm sàng thường sử dụng các loại glycosid trợ tim như digoxin, cedilanid, digoxigenin và g-strophanthin, đều là hình thức thuốc thành phẩm. Trừ phi có người đưa các thành phần khác vào chiết xuất và tiến hành thực nghiệm các thành phần thuốc khác. Nhưng bệnh viện sẽ không làm vậy. Giống như trước đây em từng nói, phần là chỉ xuất hiện trong các phòng nghiên cứu thuốc mới”.

“Các bệnh nhân sử dụng các loại thuốc trợ tim glycosid, cho dù dùng quá liều cũng sẽ không xuất hiện sự thay đổi trên cơ thể như bốn nạn nhân.” Lục Bắc Thần đọc tài liệu rất nhanh. Sở dĩ anh muốn kiểm tra bệnh án, phần nhiều là muốn tìm hiểu loại thuốc này khi kết hợp với các loại thuốc thần kinh sẽ xuất hiện những phản ứng phụ nào.

Trên đường tới phòng để hồ sơ, Cố Sơ đã nghe Lục Bắc Thần thuật lại những thay đổi của thi thể. Nghe xong cô nói ngay, “Năm xưa, mặc dù bố em cũng nghiên cứu loại thuốc thần kinh, nhưng về sau khi xảy ra chuyện, pháp y khi ấy cũng không nhắc tới những biến đổi kiểu này trên thi thể”.

Cô gấp gấp muốn giải thích, đang cúi vót và thanh minh để giữ chút tôn nghiêm cuối cùng cho một gia tộc đã suy vong. Sao Lục Bắc Thần lại không nghe ra ý của cô. Anh nhẹ nhàng an ủi, “Đừng gấp, bọn anh sẽ điều tra rõ ràng”.

Cố Sơ gật đầu, “Các anh còn cần tài liệu gì cứ nói với em”.

Lục Bắc Thần đặt bệnh án qua một bên, khoác tay qua vai cô, “Cứ thả lỏng”.

“Đúng rồi em gái Cố, em đừng có căng thẳng quá.” La Trì thấy vậy cũng an ủi.

Cố Sơ mím môi, rất lâu sau mới gượng cười.

Nói không căng thẳng là giả. Chỉ cần họ nhắc tới được lý, cô lại nghĩ tới những ký hiệu trên thi thể, nhớ tới phòng thực nghiệm của bố, nhớ tới loại thuốc mới bố điều chế đã khiến những người sử dụng tử vong... Cảm giác này như một sợi dây thít chặt cổ họng. Một mặt cô hy vọng họ nhanh chóng phá được án. Mặt khác lại sợ có liên quan tới nhà họ Cố.

Sau đó cô ra sức động viên bản thân, chuyện của nhà họ Cố đã qua rồi. Những người chết khi đó tuyệt đối không giống bây giờ.

Ra khỏi bệnh viện đã là quá nửa đêm, Lục Bắc Thần và La Trì vừa ngồi vào xe thì ngoài cửa sổ bắt đầu rải mưa, làm mờ tầm nhìn trên cửa kính. La Trì không cho xe chạy ngay mà lấy ra một bao thuốc lá, đưa cho Lục Bắc Thần một điếu.

Lục Bắc Thần đón lấy, châm lên, thứ ánh sáng màu cam nhấp nháy, khuấy động sự trầm mặc trên gương mặt anh. La Trì rít một hơi sâu rồi nhả ra, “Vụ án này, trực giác của tôi mách bảo là không ổn”.

Ánh đèn đường tù mù, xuyên qua cửa sổ hắt lên gương mặt Lục Bắc Thần. Anh hơi nhíu mày, như đang suy tư. La Trì quay đầu nhìn anh, “Cậu thấy sao?”.

Lục Bắc Thần yên lặng hút thuốc, cơn gió đêm mang theo mùi mưa ẩm ướt len lỏi vào trong xe qua khe cửa sổ, làm nhòa đi hương thuốc lá. Lát sau, anh lên tiếng: “Suy nghĩ của tôi không quan trọng, quan trọng là sự thật thế nào”.

Ánh mắt La Trì trở nên nặng nề: “Nói thật, từ lúc bắt đầu vụ này, tôi đã cảm thấy hai chúng ta cứ bị người khác dắt đi”.

Lục Bắc Thần gạt tàn thuốc. Anh hiểu được ý của La Trì. “Đây cũng không phải vụ án đầu tiên cậu tiếp nhận trong sự nghiệp”.

“Đúng thế nhưng cảm giác lần này không ổn một cách kỳ lạ.” La Trì lại nhấn mạnh cảm giác của mình, “Tôi chỉ lo...”.

Nói được một nửa, anh ấy lại nuốt xuống.

Lục Bắc Thần nhả ra một làn khói, nhẹ nhàng bổ sung nốt: “Cậu chỉ lo vụ án này dính dáng tới tôi và Cố Sơ”.

“Lẽ nào cậu không sợ ư?” La Trì nhìn anh, “Vụ tai nạn nửa năm trước chính là phần dạo. Đầu tiên cậu bị đưa tới Cục Công an rồi lại xảy ra tai nạn. Bây giờ nghĩ lại, đối phương không những nắm rõ hành tung của cậu mà còn rất hiểu tình hình của cậu. Bây giờ lại kéo cả chuyện nhà họ Cố vào, suy nghĩ tỉ mỉ đáng sợ”.

Rất lâu sau, Lục Bắc Thần mới đáp lại một chữ: “Sợ”.

Phải, anh sợ chứ.

Anh sợ, không phải vì đối phương rắp tâm đối phó anh. Nếu như vậy anh lại chẳng sợ. Anh sợ rằng kẻ này sẽ chia mũi nhọn vào Cố Sơ, rồi lại vén mọi gió mưa của nhà họ Cố lên. Không phải anh không nhìn thấy

ánh mắt dè dặt của Cố Sơ khi biện hộ cho gia đình cô. Nó khiến anh liên tưởng tới một con chim đang đứng giữa mưa bão, cố chịu lạnh, chịu rét, thề chết phải bảo vệ con mình”.

Đây chính là điều khiến anh lo sợ. Một lần nữa phải trải qua những thay đổi thoát xác ư? Không, Cố Sơ đã chịu không nổi nữa rồi.

“Nhưng chuyện này tôi bắt buộc phải bắt tay từ chuyện nhà họ Cố năm xưa.” La Trì hiểu ý anh, nhưng vẫn phải tìm thuốc dự phòng.

Giống như ta loại bỏ một nốt mụn, bắt buộc phải đau đớn. Nhưng nếu ta không chạm vào, ta vĩnh viễn sẽ không nhìn thấy sinh mệnh mới.

Điều thuốc trên ngón tay anh lạnh lẽo cháy, Lục Bắc Thần nhìn trần trần ra màn mưa ngoài cửa sổ, im lặng mãi...

...

Sau khi nhận điện thoại xong, Kiều Vân Tiêu trở về phòng bệnh, dặn dò đám vệ sỹ và hộ lý không được quá ầm ĩ, khoảng thời gian này phải hết sức tập trung. Tiêu Tiểu Tiêu nằm trên giường, không nghe rõ bên ngoài nói gì, cô chỉ loáng thoáng nghe thấy chất giọng nghiêm nghị trầm thấp của Kiều Vân Tiêu.

Từ nhà ra, Kiều Vân Tiêu lập tức đưa cô tới một bệnh viện tư, bệnh viện tốt ngăn cách mọi liên lạc với bên ngoài, kể cả việc cách âm. Thật ra cô rất muốn đi, chỉ ít thì phải rời khỏi tầm mắt của Kiều Vân Tiêu, tiếc là vô ích.

Ngày đó sau khi bị Cố Khải Mân ngược đãi, là một bác sỹ, cô biết xương sườn của mình đã bị gãy. Sau khi Cố Khải Mân đi khỏi nhà, một thời gian sau lại quay về, tìm bác sỹ xử lý vết thương cho cô. Cô không quen vị bác sỹ đó, có lẽ được Cố Khải Mân tìm từ một bệnh viện khác tới. Xử lý vết thương xong, ông ta đề nghị cô nhập viện, ít nhất thì vết xương gãy cần được giải quyết.

Nhưng Cố Khải Mân không định đưa cô tới bệnh viện, anh ta chỉ lệnh cho bác sỹ cố định vết thương. Cô không thể xuống giường, hai chân chạm đất là đau thấu tim. Cố Khải Mân lại tìm gấp một người giúp việc, nói là giúp việc, kỳ thực để trông chừng cô. Mấy ngày nay cô không phản kháng, cũng không nghĩ tới chuyện bỏ đi, vì đau đớn không thể tự giải quyết, cho dù kháng cự cũng vô ích. Cô phải khỏe lên rồi ly hôn.

Chỉ có điều không ngờ là Kiều Vân Tiêu lại tìm tới tận nhà.

Cửa bật mà, là Kiều Vân Tiêu.

Thấy cô đã tỉnh, anh bước lên, nhẹ nhàng hỏi: “Cảm thấy thế nào?”.

Tiêu Tiểu Tiêu khẽ lắc đầu, tỏ ý mình không sao rồi cất giọng khô khốc: “Cảm ơn anh”.

“Anh sẽ khiến tên nhóc họ Cố đó sống không bằng chết.” Kiều Vân Tiêu nghiêng răng nghiêng lợi.

Ánh mắt Tiêu Tiểu Tiêu dừng lại trên tay anh. Anh nắm chặt di động, sắc mặt rất khó coi, rồi cô khẽ thở dài, “Anh ta gọi tới à?”.

“Em yên tâm, hắn không tìm được em đâu.” Kiều Vân Tiêu ngồi xuống, “Anh đã mời bác sỹ khoa xương giỏi nhất, em cứ cố gắng dưỡng bệnh đi”.

Tiêu Tiểu Tiêu gật đầu, lúc này cô bắt buộc phải khỏe lại.

“Hắn không chỉ làm vậy một hai lần phải không?” Kiều Vân Tiêu hỏi.

Tiêu Tiểu Tiêu nhìn ra được sự phẫn nộ trong ánh mắt anh. Cô khẽ đáp: “Em sẽ giải quyết ổn thỏa quan hệ giữa em và anh ta, anh dính vào không hay”.

“Đây là kết quả do em giải quyết?” Kiều Vân Tiêu không vui.

Tiêu Tiểu Tiêu quay mặt đi, nhìn ra ngoài cửa sổ, nước mưa tấp vào cửa, yên tĩnh, êm ru. “Tại em vạch trần quá khứ khó chấp nhận của anh ta nên anh ta mới thẹn quá hóa giận”.

“Em vẫn muốn ở với hắn ta?” Anh lo lắng.

“Không.” Tiêu Tiêu Tiêu yếu ớt lắc đầu.

Kiều Vân Tiêu đau lòng nhìn cô, bất chợt xoay mặt cô lại, hạ thấp giọng, “Chuyện này cứ giao cho anh”.

“Anh muốn mang danh kẻ thứ ba sao?” Sắc mặt Tiêu Tiêu Tiêu mặc dù không tốt nhưng ánh mắt vẫn sáng trong, “Đừng vì loại phụ nữ như em mà ảnh hưởng tới thanh danh của anh, không đáng đâu”.

“Em nói linh tinh gì vậy?” Kiêu Vân Tiêu nghe mà xót xa, “Cái mà loại phụ nữ như em? Em sao thế? Tiêu Tiêu, trong lòng anh, em luôn tốt đẹp”.

Tiêu Tiêu Tiêu mỉm cười mệt mỏi, “Nếu anh coi em là bạn thì hãy để em tự đối mặt. Đây là con đường em lựa chọn, thế nên dù có gai góc em cũng phải tự dọn sạch”.

Kiều Vân Tiêu thở dài, “Em là con gái, đối mặt thế nào đây?”.

“Có lúc đứt lòng đã định sẵn phải xước đi một lớp da. Em sẽ không cảm hận anh ta nhưng em cũng không muốn tha thứ cho anh ta.” Tiêu Tiêu Tiêu khẽ đáp.

Máy ghi hình được cô đặt sẵn sẽ là công cụ có lợi nhất cho cô.

Con đường sai lầm phải đi lại từ đầu, đây vốn là cái giá phải trả.

Có điều sau khi đã trải qua quá nhiều gió sương, cô không muốn kéo thêm một người vào. Cho dù người này có găm sâu trong tim cô cỡ nào, cô biết, đã đến cuối cùng cũng là để mất...

449. Q.9 - Chương 450: Viên Thuốc Trong Lòng Bàn Tay

Chớp mắt đã tới thứ sáu, một ngày nắng rực rỡ.

Buổi chiều Cổ Sơ nghỉ ngơi, bữa trưa ăn ngay trong căng tin. Khi lấy thức ăn, cô nhìn thấy Cổ Khải Mân. Trông anh ta chẳng có chút hứng khởi nào, cô bèn tò mò đi tới hỏi han một lượt. Cổ Khải Mân nói mấy hôm nay không được nghỉ ngơi tử tế, lại còn phải chăm sóc Tiêu Tiêu. Cổ Sơ cảm thấy kỳ lạ, nhưng nhầm tính ngày, nếu bị cảm nặng thì cũng sắp cả tuần rồi. Cô bèn nói ngay sẽ tới thăm Tiêu Tiêu, Cổ Khải Mân lại bảo gần đây Tiêu Tiêu không muốn gặp ai, người bị bệnh khó chịu là chuyện rất đời thường.

Cổ Sơ cũng đành thôi.

Ăn cơm xong, vừa giao ca xong thì có cô y tá của trạm y tá lại thở hồng hộc chạy tới tìm cô: “Bác sỹ Cổ, bạn trai của chị đến rồi”.

Cổ Sơ hoàn toàn không cảm thấy bất ngờ, Lục Bắc Thần đã nói chiều nay sẽ đưa Lục Bắc Thâm đi mua quần áo.

Cô cố nhin cười, nhìn gương mặt đỏ hồng của cô y tá, thầm nghĩ cô nhóc này đúng là chỉ thấy trai đẹp mới nhiệt tình như vậy.

Vội vàng thu dọn đồ đạc, Cổ Sơ ra khỏi cửa, nhưng sau khi nhìn thấy người đàn ông đứng bên cửa sổ thì bước chân chợt khựng lại.

Người ấy cũng nghe thấy tiếng động bèn quay đầu nhìn về phía cô, khóe môi khẽ mỉm cười.

Một chiếc áo phông trắng sạch sẽ, thoải mái, một chiếc quần dài màu café đậm, trông cả người hết như một cây tùng đứng giữa nền tuyết trắng, cao lớn, đỉnh đạc. Nhưng Cổ Sơ có thể trực tiếp nhận ngay ra cậu.

Lục Bắc Thâm.

Sao anh ấy lại tới thẳng bệnh viện vậy?

Lá thông tỏa hương thanh thanh, khi ào ạt rụng xuống, mùi hương ấy bị gió cuốn vào mũi, trong vắt dễ chịu.

Thật ra ngay từ lúc nhìn thấy Lục Bắc Thâm, Cổ Sơ đã thầm nhủ mục đích của anh ấy. Thực lòng mà nói, khi phải đứng đối diện với một gương mặt giống Lục Bắc Thần y hệt, cô bỗng không biết phải nói gì. Lục Bắc Thâm thì không cho cô thời gian để ngượng ngập mà nói thẳng mục đích của mình.

“Chuyện cô nhìn thấy ngày hôm đó, xin đừng kể với anh trai tôi, được không?”

Cố Sơ hơi sững người. Cô nhìn chăm chăm vào gương mặt anh ấy, trong đầu tự nhiên nhớ lại chuyện xảy ra ở bến Thượng Hải ngày hôm đó, nhất thời cũng không biết nên gật đầu hay lắc đầu. Dáng vẻ của anh ấy ngày hôm đó quả thực khiến cô ấn tượng sâu sắc. Có biết bao lần cô đã muốn nói với Lục Bắc Thần chuyện này nhưng một là vì anh đang làm ngày làm đêm, bận rộn vì vụ án, hai là cô cũng chưa rõ ràng Lục Bắc Thâm gặp tình trạng gì, chạm vào chuyện riêng tư của anh ấy cũng không hay.

Thế nên hôm nay nghe anh ấy nói vậy, cô đã hiểu rõ, xem ra thuộc về suy đoán phía sau.

“Rốt cuộc anh bị làm sao vậy?” Không phải là cô tò mò, phần nhiều là lo lắng.

Lục Bắc Thâm là người thân thiết nhất của Lục Bắc Thần trên đời này. Nếu anh ấy thật sự có chuyện gì, Bắc Thần nhất định sẽ đau đớn vô cùng.

Gió thổi qua mái tóc anh ấy.

Anh ấy cụp mắt xuống, lát sau mới khẽ mỉm cười, “Cũng không có gì. Năm xưa tôi uống một loại thuốc không nên uống, sau này để lại di chứng. Nhưng cũng không nghiêm trọng, không thường xuyên tái phát”.

Cố Sơ buột miệng hỏi: “Thuốc gì vậy?”

Lục Bắc Thâm quay đầu nhìn cô, nụ cười vẫn vương bên môi, “Xin cô đừng, đừng để anh ấy biết chuyện này”.

Thái độ của anh ấy từ đầu tới cuối vẫn luôn ôn hòa nhưng lại không nói cho cô biết sự thật.

“Nhưng hôm đó trông anh có vẻ không ổn đâu.” Trái tim Cố Sơ đập dồn dập không ngừng. Dấu ấn trên bốn thi thể lúc trước đã khiến cô thót tim, bây giờ nghe xong lời nói của Lục Bắc Thâm, cô càng thấy bất an hơn.

Cô tự nhủ thầm để an ủi bản thân: Trên đời làm gì có chuyện trùng hợp như vậy, thứ thuốc anh ấy uống sao có thể là thứ thuốc mới của nhà họ Cố?.

“Thật sự không có gì đáng ngại đâu. Thật ra cũng tại tôi, là tôi không cẩn thận uống nhầm thuốc.” Lục Bắc Thâm nhẹ nhàng giải thích, “Hơn nữa bao năm nay vẫn không phát bệnh, lần duy nhất còn bị cô bắt gặp”.

“Y học bây giờ rất phát triển. Tôi khuyên anh nên tới bệnh viện kiểm tra.” Cố Sơ cứ thấy hoang mang.

“Khi nào có thời gian tôi sẽ tới.”

Cố Sơ cũng không tiện miễn cưỡng, suy nghĩ rồi nói: “Thật ra anh có chuyện gì cũng không nên giấu anh trai anh, dù sao anh ấy cũng là người quan tâm anh nhất trên đời này”.

“Chút chuyện vặt này đừng làm phiền anh ấy.” Lục Bắc Thâm hơi nhếch môi, tươi rói như ánh nắng ngày xuân, “Anh trai tôi là hay phức tạp hóa mọi chuyện”.

Cố Sơ muốn khuyên nhủ nhưng thấy thái độ của anh ấy quá kiên quyết đành thôi. Ngẫm nghĩ một lát, cô lại hỏi: “Anh... uống nhầm thuốc từ khi nào?”. Cô vẫn không yên tâm.

Lục Bắc Thâm nhớ lại, “Có lẽ khoảng ba năm trước”.

Cố Sơ nghe xong mốc thời gian, trái tim nảy giờ lơ lửng đột ngột rớt xuống. May quá, chắc không phải loại thuốc mới gây ra án mạng mà phòng thực nghiệm của bố điều chế ra đâu, vì lúc đó sau khi chuyện thuốc mới vừa xảy ra, các cơ quan có liên quan đã tịch thu hết số thuốc, không thể nào trôi nổi ra thị trường. Theo suy đoán thời gian thì năm anh ấy uống nhầm càng không thể tiếp xúc được với thuốc mới của nhà họ Cố.

Nghĩ như vậy, nỗi áy náy trong lòng cô cũng tan ra, những gì còn lại chỉ là nỗi lo lắng về sức khỏe của anh ấy. Cô khẽ thở dài, “Anh và anh trai anh đúng là đồng bệnh tương liên”.

Người ta hay nói “hồng nhan bạc mệnh”, sao cả những mỹ nam tử cũng bị ông trời ganh ghét vậy?

Lục Bắc Thâm hiểu ý cô, nét mặt nhuốm vẻ nặng nề, “Tình trạng của anh trai còn nghiêm trọng hơn”.

Cố Sơ cắn môi, lòng lại nặng tựa đá đè, bắt đầu không thở được.

“Cô suy nghĩ thế nào?” Lát sau, Lục Bắc Thâm đột ngột hỏi một câu.

Một câu nói không đầu không cuối, đổi lại là người khác sẽ chẳng hiểu mô tê gì, nhưng Cố Sơ nhanh chóng hiểu ra ý của anh ấy, trầm mặc mấy giây rồi đáp: “Chẳng nghĩ gì cả, anh ấy có ra sao tôi vẫn sẽ ở bên”.

Lục Bắc Thâm nhìn cô với vẻ kỳ lạ.

Cố Sơ nghiêng đầu cười, “Không tin hả?”.

“Tôi biết dì Tần từng tới gặp cô.” Lục Bắc Thâm nói thẳng.

“Thế là tôi phải từ bỏ sao?” Cố Sơ hỏi ngược lại.

Lục Bắc Thâm nhún vai, “Tôi chỉ lo cứ đi tiếp như vậy sẽ rất gian nan. Ông Lục, bố tôi ấy, không đơn giản đâu, một khi đã quyết định chuyện gì, không ai có thể thay đổi được”.

“Tôi sẽ không bỏ cuộc đâu.” Cố Sơ nghiêng rằng, giống như nói cho Lục Bắc Thâm nghe, lại như đang tỏ rõ quyết tâm, lặp lại một câu, “Tôi sẽ không bao giờ rời xa anh ấy nữa”.

Lục Bắc Thâm gật đầu, “Có câu này của cô là tôi yên tâm rồi”.

Cố Sơ thở hắt ra một hơi, những quyết định này nói ra được quả thực cực kỳ thoải mái.

“Nhà họ Lục kiểu gì cũng sẽ nghĩ cách, nhưng tôi nghĩ anh trai tôi sẽ không phải là người thỏa hiệp.”

Cố Sơ nghĩ tới lời nói của Tần Tô. Bây giờ ngay cả Lục Bắc Thâm cũng nói vậy, cô biết con đường này nếu đi tiếp sẽ gặp phải những chướng ngại vật gì. Cô hít sâu một hơi, nói: “Trừ phi chính anh ấy bỏ cuộc”.

Lục Bắc Thâm im lặng.

“Mặc dù tôi không có khả năng gì, cũng không thể giúp được nhiều cho anh ấy, nhưng chỉ cần anh ấy cần, tôi sẽ dốc hết sức trở thành sức mạnh của anh ấy.”

“Vậy thì tốt.” Giọng của Lục Bắc Thâm rất thấp.

Cố Sơ nhìn về đám lá thông rụng đầy đất trước mặt, khẽ nói: “Anh trở về được là anh trai anh mừng lắm”.

Mặc dù Lục Bắc Thâm chưa bao giờ thể hiện niềm hưng phấn kích động ấy ra ngoài, nhưng cô có thể cảm nhận được niềm vui vẻ và thanh thản tận đáy lòng anh.

Cô nói xong câu này, Lục Bắc Thâm cũng không nhiều lời như ban nãy mà chỉ “ừm” một tiếng. Cố Sơ nghe thấy cảm thấy không ổn, quay đầu nhìn thì giật nảy mình. Sắc mặt anh ấy nhợt nhạt hơn ban nãy rất nhiều, tay nắm chặt lại, nổi đầy gân xanh, mồ hôi men theo thái dương chảy xuống.

Cố Sơ giật mình, vội hỏi: “Anh sao vậy?”.

Lục Bắc Thâm không còn sức trả lời, chỉ cúi gằm, giống như đang đè nén một cơn đau khủng khiếp.

Cố Sơ vội đứng dậy định dìu anh ấy, “Nhanh, tôi đưa anh tới phòng khám”.

Lục Bắc Thâm xua tay với cô, tỏ ý bảo cô không cần rồi lại rút thứ gì đó từ trong túi ra. Cố Sơ thấy vậy vội giúp anh ấy, tìm được một lọ thuốc nhỏ xít, “Anh muốn tìm thứ này ư?”.

Anh ấy gật đầu, “Hai viên...”.

Cố Sơ vội vàng mở lọ, đổ thuốc ra, “Tôi đi lấy nước cho anh”.

“Không cần đâu.” Lục Bắc Thâm đón lấy thuốc, nhét vào miệng, nuốt thẳng xuống.

Cố Sơ nhìn thấy lọ thuốc không được dán nhãn, thấy khó hiểu trong lòng. Thuốc gì đây?

Mấy phút sau, tình trạng của Lục Bắc Thâm đã dịu đi không ít, sắc mặt cũng tươi trở lại. Sau khi cất lọ thuốc đi, anh ấy khẽ nói: “Cảm ơn cô”.

Cố Sơ lo lắng, hạ thấp giọng hỏi: “Rốt cuộc là có chuyện gì? Anh vừa uống thuốc gì?”.

“Không sao, ban nãy chỉ hơi hạ đường huyết mà thôi.” Lục Bắc Thâm đáp.

Cố Sơ biết anh ấy đang nói dối. Cô là bác sỹ, triệu chứng của hạ đường huyết ra sao lẽ nào cô lại không biết? Còn đang định truy hỏi thì thấy Lục Bắc Thâm đã đứng dậy, nhìn về phía sau lưng cô. Cô quay đầu lại nhìn, là Lục Bắc Thần.

Anh đang đi về phía này, mỉm cười nhẹ nhàng.

Hôm nay Lục Bắc Thần cũng ăn mặc thoải mái, giống với Lục Bắc Thâm, thoát nhìn quả thực khiến người ta ngỡ ngàng.

“Tôi không sao đâu, đừng nói với anh ấy.” Lục Bắc Thâm thì thầm dặn dò cô một câu.

Tâm trạng Cố Sơ trở nên nặng nề.

“Thật ngại quá, em đến sớm là vì muốn chào hỏi chị dâu tương lai.” Lục Bắc Thâm cười với Lục Bắc Thần.

Lục Bắc Thần bước tới, nhướn mày, “Em làm vậy sẽ khiến anh hiểu lầm đấy”.

“Hiểu lầm gì chứ?” Lục Bắc Thâm hỏi.

“Hiểu lầm em có ý đồ khác.”

“Ví dụ?”

Lục Bắc Thần cười, “Ví dụ như kể xấu mấy chuyện mắt mặt của anh hồi nhỏ”.

Lục Bắc Thâm phá lên cười.

Cố Sơ nhìn rất rõ, hai người này đều cười thật lòng, nhất là Lục Bắc Thâm, đâu còn vẻ gân xanh nổi lên, mồ hôi tuôn ròng ròng như lúc trước? Nếu là bình thường, cô đã sớm tham gia vào cuộc trò chuyện của họ từ lâu, hỏi cho rõ ngọn ngành Lục Bắc Thần có chuyện gì đáng xấu hổ. Nhưng bây giờ cô cảm thấy rất áp lực. Nếu Bắc Thâm thật sự có bệnh gì đang giấu, thì Bắc Thần phải làm sao?

Bả vai bị ai đó ôm lấy, trên đỉnh đầu vang lên tiếng cười khẽ, “Nghĩ gì vậy?”.

Cố Sơ tỉnh lại, ngược nhìn nụ cười của Lục Bắc Thần, ngáp ngừng vài giây rồi trả lời, “Em đang nghĩ quần áo kiểu gì sẽ hợp với Bắc Thâm”.

Lục Bắc Thâm chen vào, “Rất đơn giản, phong cách của anh trai tôi chính là phong cách của tôi, thật ra kích cỡ cũng giống nhau”. Dứt lời cậu nhìn về phía Lục Bắc Thần, khuyên một câu nửa đùa nửa thật, “Hay là chúng ta ăn mặc giống nhau rồi ra ngoài đi, ngẫu lắm”.

“Đi thôi.” Lục Bắc Thần ôm lấy Cố Sơ, mặc kệ lời đề nghị của Lục Bắc Thâm.

Cố Sơ không có quá nhiều tâm tư để đùa cợt, tay trái vẫn cứ nắm chặt.

Trong lòng bàn tay cô, có thêm một viên thuốc...

...

Lục Bắc Thần chọn cách đi cùng, lý do đẹp đẽ là giúp em trai thân yêu làm quân sư. Trước khi xuống xe, Lục Bắc Thâm nói với Cố Sơ: Anh ấy sợ tôi tán đổ cô đấy.

Làm Cố Sơ khó xử vô cùng.

Mà trên thực tế, có hai con người giống nhau y hệt cùng đạo phố là một chuyện rất nổi bật. Quan trọng hơn, chiều cao, vóc dáng và vẻ điển trai của họ tuyệt đối có thể khiến tần suất quay đầu là một trăm phần trăm.

Cố Sơ đã trở thành người may mắn nhất trong mắt của mọi người.

Cô đi ở giữa, hai “nam thần” cùng cao hơn mét tám, một trái một phải như hai ông Hộ phát đi theo, đây quả thực là một chuyện rất kích thích. Cô bỗng chốc bùng nổ tinh thần sĩ diện, cuối cùng cũng cảm thấy bản thân được vẻ vang một lần...

450. Q.9 - Chương 451: Tướng Mạo Tương Đồng, Sở Thích Khác Biệt

Lục Bắc Thần rất ít khi tỏ ra trẻ con. Bao nhiêu năm nay, Cố Sơ muốn nói là từ hồi đại học tới giờ, số lần thấy anh gở tính gở nết chỉ đếm được trên đầu ngón tay. Dĩ nhiên, điều này liên quan tới tính cách của anh, kiểu đàn ông bẩm sinh đã ương bướng, chất đàn ông trong máu rất mãnh liệt thể này, nếu không phải là một hoàn cảnh cực kỳ thoải mái, anh tuyệt đối sẽ không hạ thấp mình; bây giờ còn liên quan cả tới lĩnh vực của anh, ngành pháp y đã trói buộc sự ngạo mạn của anh nhưng cũng luyện rèn cho anh sự lý trí.

Một người đàn ông lý trí quả thực sẽ khiến người ta rất khó được nhìn thấy vẻ trẻ con của mình.

Nhưng hôm nay Cố Sơ đích xác đã được mở rộng tầm mắt.

Bình thường khi cả hai cùng được nghỉ, Lục Bắc Thần sẽ cùng cô đi dạo phố. Mỗi lần như vậy, cô đều hân hoan như một đứa trẻ, bước vào chi nhánh, chỉ hận không thể gom hết mẫu mới nhất để thử một lượt. Còn anh thì bình thản, điềm đạm như một trưởng bối, kiên nhẫn chờ đợi, bao dung cho sự vui mừng quá độ của cô.

Cho dù cô có kéo tới anh tới xem đồ nam, anh cũng chỉ thử đơn giản một hai bộ, thậm chí có khi còn lười thử. Thế nên Cố Sơ luôn cảm thấy thật ra anh không thích đi mua sắm cho lắm.

Lúc này đây, cô đã bị hai anh em nhà kia bỏ xa mấy mét, nhất thời mất đi cảm giác ưu việt khi được người người chú ý. Mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía kia.

Lục Bắc Thần kéo Lục Bắc Thâm vào một cửa hàng, “vênh mặt” nói: “Đây là thương hiệu anh hay mặc, hợp với em đây, thử đi”.

Ngữ điệu đó ngay cả Cố Sơ vừa vào cửa cũng nghe thấy.

Có lẽ gương mặt quá giống nhau của họ đích thực đã mang lại cảm giác chấn động quá lớn về mặt thị giác. Cố Sơ nhìn thấy rõ ràng mấy cô nhân viên vừa sững sốt vừa ngỡ ngàng, ngay sau đó thì đồng loạt cười tươi như hoa mẫu đơn. Mấy người ào ào đổ tới, cứ gọi là nhiệt tình hết mức. Đến nỗi Cố Sơ phải vào cửa hàng một lúc lâu mới có nhân viên nam bước tới, lịch sự hỏi cô có yêu cầu gì.

Cố Sơ thở dài, nhìn theo bóng lưng Lục Bắc Thần, chỉ muốn nghiêng răng kèn kẹt. Tình huống gì thế này? Cô mới là bạn gái chính thức được không? Có lẽ giữa cô và Lục Bắc Thần còn tồn tại một chút thần giao cách cảm để cứu vớt cục diện hết sức nguy hiểm khi bị Lục Bắc Thâm phá hoại, cuối cùng anh cũng nhớ ra cô, quay đầu vẫy tay với cô, “Nhanh lên”.

Đi mua sắm với cô chẳng thấy anh tích cực như thế này bao giờ!

Cố Sơ thầm oán trách: Em trai anh là gấu trúc Tứ Xuyên à? Không những phải làm tài xế, còn có thêm ba “cùng”: Cùng đi dạo, cùng lựa đồ, cùng... mặc thử.

Khi chữ cuối cùng bật ra khỏi đầu, đó là vì đang phải giương mắt nhìn Lục Bắc Thần cầm áo sơ mi, kéo Lục Bắc Thâm vào cùng một phòng thử đồ. Cố Sơ gắng nuốt nước bọt, mặc kệ việc đáp lại nhân viên nam niềm nở, chạy băng băng về phía căn phòng đó.

Đám nhân viên kinh ngạc nhìn cô.

Cố Sơ mặc kệ, lao tới gõ cửa rầm rầm: “Lục Bắc Thần!”.

Cửa phòng thay đồ được mở ra rất nhanh, chính là Lục Bắc Thần. Cố Sơ nghiêng đầu nhìn, liếc thấy ngay bóng lưng trần của Lục Bắc Thâm, những đường nét trắng kiêu suôn mượt như Lục Bắc Thần, có điều thiếu đi vết sẹo rạn người kia.

“Ở ngoài đợi anh, xong ngay thôi.” Lục Bắc Thần nhẹ nhàng nói.

Cố Sơ có phần ghen tỵ với Lục Bắc Thâm rồi, bèn trừng mắt với anh: “Em đau chân!”.

“Chân em làm sao?” Lục Bắc Thần vừa nghe xong lập tức đi ra, tiện tay khép cửa lại, bóng lưng của anh đẹp trai kia thế là biến mất.

Cố Sơ mềm oặt người ngã vào anh, “Hai anh đi nhanh thế làm gì? Em đuổi không kịp, giờ bị chuột rút rồi.” Cô nói dối.

Trong lòng thì đang thầm mắng Lục Bắc Thâm: Anh được lắm, Phan An đồng đánh như vậy tôi cũng mặc kệ, Chloe bám riết đến thế tôi cũng không kiêng kỵ. Thế mà anh, Lục Bắc Thâm, mất tích bao năm, khiến Lục Bắc Thần lo lắng bao năm, bây giờ quay về lại cướp hết mọi yêu chiều anh dành cho cô, không để lại một chút nào. Có ai ước hiếp người như anh không?

Thì ra hôm nay cô không nên đi theo, hai người đàn ông sao có thể coi như cô không tồn tại?

Đã có mấy lần cô rất muốn ngẩng lên hỏi Lục Bắc Thần: “Anh nhiệt tình với một gương mặt giống y hệt mình không thấy kỳ quái sao? Coi anh ấy là anh thật à?”.

Dĩ nhiên, lời này cô chỉ có thể lẩm nhẩm trong lòng, cứ để cho tâm trạng bức dọc này tích tụ thành sóng ngầm, cuộn trào sôi sục. Chứ bắt cô công khai ghen tức với một người đàn ông, cô không làm được.

Chỉ có thể dùng thủ đoạn hèn hạ này để thu hút sự chú ý và sự quan tâm của anh.

Điều khiến Cố Sơ an lòng là trong lòng Lục Bắc Thần vẫn còn có cô. Anh dìu cô tới sofa ngồi sao đó định kiểm tra chân cho cô, thậm chí không màng tới cái nhìn của các nhân viên. Cô vội giữ tay anh lại, nhỏ tiếng nói: “Không nghiêm trọng vậy đâu, nghỉ ngơi một lát là ổn”.

Sợ anh lại đứng lên giúp đỡ Lục Bắc Thâm, cô khoác chặt tay anh, “Ở với em đi”.

Lục Bắc Thần cười, “Được”.

Lúc ấy Cố Sơ mới có phần xoay chuyển được cục diện.

Cô nhân viên rất nhiệt tình rót trà cho họ, ánh mắt cứ nhìn chăm chú Lục Bắc Thần. Cố Sơ rất bức xúc. Đạo lý gì vậy? Phòng hết đàn ông lại tới phụ nữ, yêu thôi mà cũng mệt.

Chẳng mấy chốc, Lục Bắc Thâm đã từ trong phòng thay đồ đi ra. Cô nhân viên mỉm cười, “Đúng thật là không phân biệt được hai vị. Nói chuyện với anh bên này rồi quay lại nhìn anh bên này còn tưởng các anh biết cách dịch chuyển trong giây lát nữa.” Dứt lời, chính cô ấy cũng khúc khích cười.

Cố Sơ bĩu môi, chẳng buồn cười gì cả.

Lục Bắc Thâm không nghe được câu “chuyện cười” đó vì bên cạnh anh ấy cũng đang có hai cô nhân viên vây lấy, đủ mọi lời lấy lòng. Rõ ràng Lục Bắc Thâm nghe không lọt tai bèn quay đầu nhìn về phía Lục Bắc Thần, “Anh à”.

Cố Sơ nghe thấy anh ấy gọi như vậy, trái tim bỗng đập lỡ nhịp, tru lên một tiếng trong lòng. Quả không sai, Lục Bắc Thần đứng dậy, đi thẳng về phía em trai, khiến Cố Sơ hận đến nghiến răng nghiến lợi.

Cô không đi theo mà nhìn chằm chằm cảnh tượng gần đó với vẻ không vui.

Lục Bắc Thâm nói: “Em không thích chiếc sơ mi này đâu, nhiều caro quá”.

“Đẹp lắm mà.” Lục Bắc Thần đẩy nó tới trước gương, “Đẹp”.

“Màu hơi tươi quá thì phải?” Lục Bắc Thâm nhíu mày.

“Không tươi.” Lục Bắc Thần lên tiếng tham mưu, “Lúc trước Cố Sơ cũng từng mua cho anh một chiếc sơ mi màu sáng, ban đầu cảm thấy không quen, nhưng lâu dần càng nhìn càng ưa.” Rồi anh quay qua Cố Sơ, “Em thấy sao?”.

Cuối cùng cũng nhớ tới cô rồi, kết quả cô vẫn phải quân sư. Cô bĩu môi, “Cũng thế thôi”.

“Thấy chưa, cô ấy cũng bảo là thường thôi.” Nói rồi, Lục Bắc Thâm định vào thay ra.

“Lấy chiếc này đi, đẹp mà.” Lục Bắc Thần rất cố chấp, khước khước tay với cô nhân viên, “Tôi lấy chiếc này”.

Cô nhân viên rồi rít gật đầu.

“Xem bộ khác xem còn thích bộ nào không?” Lục Bắc Thần rất hào phóng.

Lục Bắc Thâm ấp ứng, “Em cảm thấy...”.

“Sao cơ?” Lục Bắc Thần hứng khởi rồi nhét tiếp vào lòng nó thêm mấy bộ.

Cố Sơ nghiêng đầu nhìn Lục Bắc Thâm. Rõ ràng là anh ấy không thích cửa hàng này lắm, nhưng lại có phần sợ anh trai. Tới khi Lục Bắc Thần giục anh ấy đi thay, cuối cùng anh ấy cũng kháng nghị lại bằng thanh âm lí nhí, “Thật ra em cảm thấy em không hợp với phong cách này lắm”.

Ai ngờ Lục Bắc Thần phản bác, “Không thể nào. Anh mặc còn hợp, sao em lại không hợp được?”.

Logic này của anh rất dễ hiểu. Mặt mũi giống nhau, phom người giống nhau, sao Lục Bắc Thần mặc được mà Lục Bắc Thâm thì không? Giây phút này, Cố Sơ bỗng không “cảm ghét” Lục Bắc Thâm nữa. Cô cảm thấy anh ấy thật đáng thương, cứ như một “tiểu thụ” vậy. Còn Lục Bắc Thần chính là thần Mặt trời Apollo đang chỉ đạo sở thích của người ta.

Cứ như vậy đi mấy cửa hàng, hầu như Lục Bắc Thâm đều miễn cưỡng mua dưới sự ép buộc của Lục Bắc Thần, tựa hồ từ đầu tới cuối đều không giành được quyền chủ động. Dần dần, hứng phấn của cậu không còn, cậu cúi gằm, còn Lục Bắc Thần càng chiến đấu càng anh dũng.

Khi sắp dạo hết một lượt tầng bán trang phục nam thì hai mắt Lục Bắc Thâm chợt sáng rực lên. Cậu sai bước vào một cửa hàng bên tay trái. Lục Bắc Thần nhìn theo, có vẻ không hài lòng lắm, “Thiết kế lộn xộn gì đây?”.

Cố Sơ nhìn anh nói: “Anh ấy lớn từng ấy rồi, mua quần áo còn không có quyền chọn thì phải kém cỏi tới mức nào?”.

“Anh đâu có cần nó chọn.” Lục Bắc Thần đáp hùng hồn.

Cố Sơ bĩu môi, chỉ tay vào mấy bộ anh đã chọn, “Đây toàn là những bộ anh ấy thích sao?”.

“Anh mà thích là nó sẽ thích.” Lục Bắc Thần cười.

Cố Sơ lườm nguýt, đang định phản bác thì thấy Lục Bắc Thâm cầm một chiếc áo dung đưa trước mặt họ. Lục Bắc Thần nhìn thấy nhăn mặt, “Cái gì bát nháo thế này?”.

“Quê mùa quá, đây là một thương hiệu đang rất thịnh hành đấy.” Cố Sơ kéo anh đi tới trước.

Lại không tránh được ánh mắt ngạc nhiên của đám nhân viên. Rõ ràng họ không ngờ đã có một anh chàng đẹp trai bước vào, sao giờ trong tiệm lại xuất hiện thêm một người giống y như tạc? Mấy nhân viên nhìn ngang ngó dọc, hết nhìn ra ngoài lại nhìn vào trong.

Lục Bắc Thần đã quá quen với kiểu nhìn ấy, đường hoàng bước vào, cầm lấy chiếc áo trong tay Lục Bắc Thâm, “Quần áo lại có hình hoạt hình, quá khôi hài!”.

“Cũng không đến nỗi, hình này thiết kế khá đẹp.”

“Có đẹp mấy cũng chỉ là cái đầu heo, ai lại mặc đầu heo đi ra ngoài?” Lục Bắc Thần rất không hài lòng về thiết kế của bộ này.

Cố Sơ đứng bên ngao ngán, đang định thì thầm sửa lại cho anh thì nghe thấy cô nhân viên bên cạnh dè dặt nói: “Thưa anh, đây không phải đầu heo, là chó Goofy...”.

Lục Bắc Thần nhìn ngang nhìn dọc, đầu mày cứ nhíu chặt mãi. Cuối cùng Cố Sơ chịu không nổi nữa, “Mất anh kiểu gì vậy, nhìn chó Goofy ra đầu heo?”.

“Bay cao bay thấp cái gì*, tóm lại là không đẹp.” Lục Bắc Thần vốn không có hứng thú với mấy hình hoạt hình.

*Đồng âm với chó Goofy.

Cố Sơ không để anh được theo ý mình, nhét áo vào lòng Lục Bắc Thâm, “Mặc kệ anh trai anh, anh thích thì cứ thử đi. Hàng quần áo này rất kinh điển, anh có mắt thẩm mỹ đấy”.

Lục Bắc Thâm hớn ha hớn hở chạy đi thử, để lại Lục Bắc Thần với nét mặt cau có...

451. Q.9 - Chương 452: Chọc Vào Nỗi Đau Của Mày Sao?

Sự thật chứng minh, Lục Bắc Thâm khá hợp với bộ trang phục ấy, trông gần gũi hơn một chút. Cố Sơ vốn dĩ khá nhiệt huyết với các nhân vật hoạt hình Disney nên càng thích chiếc áo đó hơn. Tối khi Lục Bắc Thâm từ trong phòng thử đồ đi ra, cô khen nức khen nở. Cô nhân viên đứng bên không hiểu tình hình cho lắm bèn nói với Cố Sơ: “Bạn trai chị mặc chiếc áo này trông rất đẹp”.

Làm cho Lục Bắc Thâm sững người, còn Cố Sơ thì ngượng ngập.

Lục Bắc Thần đang xem các bộ khác, có lẽ nghe được câu này bèn từ tốn bước lên, kéo Lục Bắc Thâm lại: “Để anh xem đẹp cỡ nào nào”.

Lục Bắc Thâm lại càng khó xử.

“Ấu trĩ.” Lục Bắc Thần đưa ra một đánh giá không khách quan chút nào.

“Tôi mua chiếc này.” Có thể thấy, Lục Bắc Thâm rất thích bộ này, mặc kệ lời “đả kích” của anh trai, thái độ của cậu vẫn rất kiên quyết.

Cô nhân viên lại cất giọng ngọt xót, “Anh đúng là biết nhìn, đây là bộ giới hạn số lượng của năm nay đây”.

Cố Sơ vội hỏi: “Đồ nữ ở trên tầng phải không?”.

“Vâng thưa chị.”

Cố Sơ tíu tít, trông đáng vẻ có lẽ định lát nữa thử xem sao. Lục Bắc Thần đánh giá Lục Bắc Thâm một lượt từ trên xuống dưới, rồi lại quan sát biểu cảm của Cố Sơ, cuối cùng ngẫm nghĩ, hắng giọng trả lời cô nhân viên: “Lấy thêm một bộ nữa đi”.

Cô nhân viên cười thùy mị, “Dạ thưa anh, vì bộ này là bản hiếm, số lượng có hạn nên tung ra thị trường cũng có hạn, cả Thượng Hải chỉ có độc một bộ này. Hay là tôi có thể giúp anh kiểm tra xem các đại lý ở các thành phố khác còn hàng không ạ”.

Lục Bắc Thần cau mày, rõ ràng đang chê phiền. Anh quay sang nhìn Lục Bắc Thâm, “Cởi ra anh thử cái nào”.

Lục Bắc Thâm ngẩn ra, rồi lập tức phản ứng lại, “Không phải anh chê trẻ con sao?”.

“Nói nhiều lời làm gì.” Lục Bắc Thần thúc giục cậu.

Lục Bắc Thâm lắc đầu như trống bỏi.

“Nhanh lên nào!” Lục Bắc Thần cũng mặc kệ những ánh mắt xung quanh, đẩy Lục Bắc Thâm một cái: “Anh cũng muốn thử xem hiệu quả ra sao”.

“Không cần rắc rối vậy đâu.” Lục Bắc Thâm kéo anh tới trước gương, chỉ vào mình, “Anh nhìn em đi, hiệu quả anh nhìn thấy chính là hiệu quả của anh”.

Cô nhân viên đứng bên cạnh không nhịn được cười.

Lục Bắc Thần thẳng thừng kéo nó vào phòng thử đồ.

Chẳng mấy chốc hai người đã lại đi ra.

Cố Sơ vừa nhìn đã nhận ra ngay ai là ai, chỉ có cô nhân viên là ngơ ngẩn, nhìn rất lâu rồi lẩm bẩm: “Thế này là thay rồi hay chưa đây?”.

Ở trong mắt Cố Sơ, Lục Bắc Thần đã trở thành kẻ thắng, Lục Bắc Thâm đứng đằng sau tỏ ra không cam tâm tình nguyện.

“Thế nào?” Lục Bắc Thần nhìn Cố Sơ.

Cố Sơ uể oải đáp: “Thì cũng giống anh ấy thôi”.

Lục Bắc Thâm đứng dựa vào gương, cười khẩy.

Lục Bắc Thần sát lại gần cô, hạ thấp giọng: “Em nói thật đi, có phải anh mặc đẹp hơn một chút không?”.

Cố Sơ tỏ ra khó xử: “Bây giờ anh soi gương, sẽ cảm thấy anh đẹp hay người trong gương đẹp đây?”.

“Nếu cả hai anh đều thích thì tôi có thể điều một bộ từ thành phố khác tới.” Cô nhân viên cười nói: “Bộ này quả thực là mua một bộ hiếm đi một bộ”.

“Không cần, phức tạp quá.” Lục Bắc Thần buông một câu, “Lấy bộ này đi.” Dứt lời, anh ôm vai Cố Sơ, “Đi nào, lên tầng hai xem với em, mua một bộ tình nhân”.

Lục Bắc Thần tức đến nghiêng răng kèn kẹt.

...

Cố Khải Mân vẫn tìm tới được bệnh viện nơi Tiêu Tiểu Tiêu đang nằm rất nhanh.

Thực ra đây cũng không phải chuyện gì khó khăn, mặc dù Kiều Vân Tiêu có cách khiến anh ta không tìm được tới nơi nhưng Tiêu Tiểu Tiêu hy vọng tự mình giải quyết chuyện này nên anh vẫn phải tôn trọng quyết định của cô.

Tiêu Tiểu Tiêu ở một phòng bệnh gia đình, có phòng ngủ, phòng khách, rất thoải mái dễ chịu.

Cố Khải Mân vẫn phong độ ngồi ngồi như mọi khi. Anh ta ôm một bó hoa hồng to, để ở đầu giường, mỉm cười mãi. Tiêu Tiểu Tiêu không nhìn anh ta, càng không để ý tới những bông hồng nhưng đang mùa nở rộ.

Kiều Vân Tiêu không yên tâm, vẫn ở ngoài phòng khách chờ đợi, bên ngoài còn có các vệ sỹ đã được huấn luyện bài bản.

Anh châm một điếu thuốc, nhẹ nhàng nhả khói, nhìn mãi miết về phía phòng ngủ.

Cánh cửa vẫn mở, có lẽ Cố Khải Mân có lời muốn nói nên bước tới định đóng cửa lại. Kiều Vân Tiêu thấy thế lập tức đứng dậy, sải bước tới chống tay lên khung cửa, nhìn Cố Khải Mân bằng nét mặt lạnh như băng, “Để cửa khép hờ, muốn nói gì thì nói mau lên”.

Sắc mặt Cố Khải Mân hơi tái đi nhưng nụ cười cũng trở lại gần như ngay lập tức, “Anh Kiều, đây là chuyện giữa hai vợ chồng chúng tôi, anh can dự quá nhiều không thích hợp lắm thì phải”.

Vừa nghe xong, Kiều Vân Tiêu đã bốc hỏa, “Vợ chồng? Anh coi cô ấy là vợ mình sao?”.

Cố Khải Mân không giận mà bật cười, nhìn chằm chằm Kiều Vân Tiêu, nhưng ánh mắt có phần khiêu khích, “Cứ cho là vậy, liên quan gì tới anh Kiều?”.

“Anh tưởng tôi không thể xen vào?” Kiều Vân Tiêu nheo mắt lại.

“Tôi nghĩ, chuyện này đồn ra ngoài không hay lắm thì phải.” Cố Khải Mân cười ha ha.

Nghe xong, Kiều Vân Tiêu không giận dữ mà lạnh lùng hừ một tiếng, “Cũng còn hơn sau này mọi người dùng từ “mặt người dạ thú” để hình dung bác sỹ Cố chứ nhỉ?”.

Khóe miệng Cố Khải Mân khẽ giật.

“Chúng ta nên nói chuyện rồi.” Tiêu Tiểu Tiêu bất thành linh lên tiếng.

Cố Khải Mân tươi cười, nhìn Kiều Vân Tiêu chằm chằm, “Nghe thấy chưa? Chúng tôi cần nói những chuyện của vợ chồng với nhau”.

Kiều Vân Tiêu đánh mắt nhìn Tiểu Tiêu.

Cô cúi đầu, không nhìn anh, biểu cảm như đang suy tư. Không còn cách nào khác, anh đành thỏa hiệp. Cố Khải Mân đang định đóng cửa thì nghe thấy Tiểu Tiêu dặn với một câu, “Cứ để cửa mở”.

Cố Khải Mân tỏ ra không vui, nhưng cuối cùng cũng không nói thêm gì.

Kiều Vân Tiêu cũng để lại không gian riêng tư cho Tiểu Tiêu. Anh quay người trở lại phòng khách. Dù sao cửa cũng mở, chắc Cố Khải Mân cũng không dám làm gì.

Ngoài kia là cả trời hoàng hôn tuyệt đẹp.

Là chút ánh sáng cuối cùng sắp bị bóng đêm nuốt trọn, đường chân trời đỏ rực như lửa. Rèm cửa chưa được kéo lại, có tia nắng xé hắt lên gò má Tiêu Tiểu Tiêu. Cố Khải Mân nhìn mãi, nhìn mãi lại nhớ đến lần đầu tiên nhìn thấy cô e thẹn, hoàng hôn ngày ấy cũng rực rỡ như bây giờ. Anh ta bước lên, ngồi xuống bên cạnh cô, hạ thấp giọng xin lỗi, “Anh biết lần này anh rất quá đáng. Tiêu Tiểu, tha thứ cho anh thêm một lần đi”.

Tiêu Tiểu Tiêu quay đầu nhìn anh ta rất lâu.

Cố Khải Mân bị nhìn đến nổi cả người thiếu tự nhiên, nhưng vẫn bám bụng nói lời mềm mỏng, “Tiêu Tiểu, Thiên Thiên hay gào ầm ĩ đòi tìm em đây”, rồi lại kéo tay cô qua, “Nếu em chưa hết giận thì đánh anh, mắng anh cũng được”.

“Thế nào cũng được sao?” Tiêu Tiểu Tiêu khẽ hỏi.

“Đúng thế.” Cố Khải Mân đáp chắc nịch, “Chỉ cần em có thể tha thứ cho anh”.

“Được.” Tiêu Tiểu Tiêu quay đi, nhấn mạnh từng câu từng chữ, “Ly hôn”.

Khóe miệng Cố Khải Mân lại giật, vài giây sau mới kiên nhẫn nói: “Đừng đùa nữa Tiêu Tiểu, em biết là anh không thể rời xa em mà”.

“Hôn nhân của chúng ta là một sai lầm.” Tiêu Tiểu Tiêu lạnh nhạt nói: “Nhân lúc cả anh và tôi đều còn trẻ, sửa sai vẫn còn kịp”.

“Anh sẽ không đồng ý đâu.”

“Không.” Tiêu Tiểu Tiêu lại nhìn về phía anh ta, lần này cô cười khê: “Anh sẽ đồng ý, nếu anh không muốn thân bại danh liệt”.

Cố Khải Mân dờ ra, đứng phất dậy, “Cô nói gì?”.

“Trong nhà có một ít đồ.” Tiêu Tiểu Tiêu thản nhiên nói: “Sau khi xem xong anh hãy quyết định có cần kiên trì vậy không?”.

Cố Khải Mân cau mày.

“Tôi không cần một đồng nào cả, cũng không cần tài sản gì của anh hết, chỉ cần một chữ ký của anh.” Tiêu Tiểu Tiêu đưa ra điều kiện, “Tôi không muốn hủy hoại tiền đồ của anh, những chuyện đã qua tôi cũng không truy cứu nữa. Tôi nghĩ anh cũng không muốn nhìn thấy vì tôi mà cuộc hôn nhân đây đưa đến độ ai ai cũng biết chứ?”.

Cố Khải Mân là một người thông minh, vừa nghe xong đã lập tức hiểu ngay. Hai lần trước anh ta cũng động tay động chân với Tiêu Tiểu Tiêu, nhưng cô cũng không phải dạng vừa, chưa bao giờ ngoan ngoãn giờ tay chịu trời. Thế mà hôm đó cô không hề có ý đáp trả, bây giờ nghĩ lại, anh ta đã hiểu ý đồ của cô.

Cơn giận trong lồng ngực đột ngột bùng lên. Anh ta cuộn chặt hai tay lại, hạ thấp giọng, gằn mạnh, “Tiêu Tiểu Tiêu, cô chán sống rồi hả? Dám uy hiếp tôi?”.

“Có lúc con người ta khi muốn bảo vệ chính mình, không quan tâm tới quá nhiều thứ nữa.” Tiêu Tiểu Tiêu tỏ ra hờ hững.

“Đừng tưởng cô sẽ được như ý nguyện!” Cố Khải Mân nghiêng rằng.

“Không đáng để tiền đồ bị hủy hoại vì loại phụ nữ như tôi đâu. Tôi nghĩ, ở trong lòng anh cũng nghĩ vậy phải không, nếu không sao lại vung thẳng nắm đấm?”

Gân xanh nổi rõ trên mu bàn tay Cố Khải Mân.

“Thả lỏng bàn tay anh ra đi, dấu sao ở đây anh cũng chẳng làm được gì.” Tiêu Tiểu Tiêu thở dài, “Cố Khải Mân, tôi hoàn toàn không muốn uy hiếp anh. Chỉ cần anh ký vào đơn ly hôn, tôi sẽ giữ hình tượng cho anh. Dù sao cũng đã làm vợ chồng, anh mất mặt, người khác cũng sẽ cười tôi”.

Cố Khải Mân cười khẩy, “Đừng tưởng tôi không biết cô đang tính toán chuyện gì. Chẳng qua cô muốn cao chạy xa bay với gã họ Kiều ngoài kia chứ gì?”.

“Cố Khải Mân, anh...”

“Mày là thằng khốn!” Kiều Vân Tiêu lao tới, túm lấy cổ anh ta, dấm một cú vào mặt.

Tiêu Tiểu Tiêu thẳng thốt hét lên. Cố Khải Mân đứng không vững, ngã xuống đất. Kiều Vân Tiêu vẫn còn nhân cơ hội đánh thêm nhưng bị Tiêu Tiểu Tiêu quát dừng: “Kiều Vân Tiêu!”

Cú dấm của anh lơ lửng giữa không trung, rất lâu anh mới nghiêng rằng hạ xuống. Cố Khải Mân đứng dậy, quệt lớp da bị xước, nhìn Kiều Vân Tiêu, cười lạnh, “Sao? Chọc đúng chỗ đau của mày à?”

“Cố Khải Mân, đừng bảo tao chưa cảnh cáo mày! Mày dám có những hành vi ấy với Tiêu Tiểu Tiêu là đã cấu thành tội phạm. Mày đừng ép tao hủy hoại mày.” Gương mặt Kiều Vân Tiêu lạnh tanh, “Còn về việc mày nghĩ sao là tùy! Mày muốn đi vào đường cùng cứ tự đi, đừng kéo Tiêu Tiểu Tiêu xuống chôn chung!”

452. Q.9 - Chương 453: Trợ Thủ Ngư Khương

Cố Khải Mân bị anh chặn họng dữ dội, sắc mặt tái xanh: “Họ Kiều kia, đừng tưởng tao không biết tâm địa gian xảo của mày! Chẳng qua mày thấy vợ tao đẹp nên muốn ngủ cùng chứ gì? Vờ vịt nổi gì! Hai đứa mày có phải chưa từng lên giường bao giờ đâu? Sao, bây giờ lại làm bộ làm tịch trước mặt tao? Mày thương cô ta sao ban đầu không cưới luôn đi? Mày là cái thá gì!”

Kiều Vân Tiêu cau mày.

Sắc mặt Tiêu Tiểu Tiêu hết trắng bệch lại chuyển sang tím ngắt, quát lạnh lùng: “Cố Khải Mân, đủ rồi đấy!”

Cố Khải Mân nhìn Tiêu Tiểu Tiêu, cười khẩy, “Cô tưởng nó thật lòng với cô sao? Đừng có nằm mơ nữa, nó chỉ chơi bời qua đường thôi!”

“Anh cút đi.” Tiêu Tiểu Tiêu cất giọng lạnh như băng.

“Cô...”

“Vào đây.” Giọng nói u ám của Kiều Vân Tiêu ngắt ngang tâm trạng điên rồ của Cố Khải Mân, anh vừa gọi một cuộc điện thoại.

Rất nhanh, hai người vệ sỹ đã xuất hiện.

“Mời anh Cố đây ra ngoài.”

Một trong hai người gạt đầu, đi tới bên cạnh Cố Khải Mân, “Mời anh”.

Cố Khải Mân dĩ nhiên sẽ không ngu ngốc tới mức dọ tay đôi với vệ sỹ. Hai người họ phải cao tới mét chín, lại vô cùng lực lưỡng. Anh ta cứng đầu chẳng khác nào lấy trứng chọi đá, bèn nghiêng rằng, phần nộ bỏ đi.

Sau khi cửa phòng đóng lại, Tiêu Tiểu Tiêu như vừa đánh xong một trận chiến, không còn chút sức lực nào.

Kiều Vân Tiêu ngồi xuống bên cạnh cô, sắc mặt vẫn còn hơi lạnh. Tiêu Tiểu Tiêu lẩm bẩm: “Xin lỗi”.

Anh không nói gì, chỉ nhìn cô chăm chú.

Ban đầu cô không nhìn anh, sau đó cảm thấy khác lạ bèn ngước lên, lúc ấy mới phát hiện ra nãy giờ anh vẫn đang nhìn mình, trái tim chợt lỡ nhịp, rồi buột miệng hỏi: “Sao vậy?”

“Câu nói đó của Cố Khải Mân có nghĩa là gì?”

“Câu nào cơ?” Tiêu Tiểu Tiêu hoang mang.

Kiều Vân Tiêu nói rõ ràng, mạch lạc: “Tại sao hắn lại cho rằng chúng ta từng quan hệ?”

Tiêu Tiểu Tiêu á khẩu một lúc lâu, trong đầu toàn là cảnh tượng ở bên anh tối hôm đó, càng lúc càng thấy bất an, nhất thời không biết phải nói dối như thế nào. Kiều Vân Tiêu vẫn nhìn cô chăm chăm, dường như muốn có được ngay câu trả lời từ phản ứng của cô.

Sợ anh hỏi tới cùng, cô nói: “Mấy lời trong lúc tức giận đâu cần phải coi là thật, đúng không?”

“Không cần ư?” Kiều Vân Tiêu hỏi một câu rất kỳ lạ, lúc hỏi vẫn không rời mắt đi.

Tiêu Tiểu Tiêu càng lúc càng cảm thấy căng thẳng. Cô hắng giọng, “Cố Khải Mân khi điên lên toàn ăn nói kiểu như vậy, câu nào có thể trút giận là anh ta nói”.

Kiều Vân Tiêu không lên tiếng nữa, chỉ ngồi nhìn cô như thế.

“Hôm nay, thật ra anh không nên can dự vào.” Tiêu Tiểu Tiêu thở dài nặng nề.

“Từ sau khi em kết hôn, anh chưa từng có ý định phá hoại hôn nhân của em.” Kiều Vân Tiêu lên tiếng, “Nhưng bây giờ... anh không muốn nhượng bộ nữa”.

Tiêu Tiểu Tiêu sững sốt nhìn anh: “Anh...”.

“Tiêu Tiểu Tiêu, từ nay về sau, chuyện của em... anh quản chắc rồi!”

...

Thứ bảy, tại bến Thượng Hải.

Một nơi trước nay vẫn thanh tịnh hôm nay lại râm ran tiếng nói tiếng cười.

Phan An vây quanh hai anh em Lục Bắc Thần và Lục Bắc Thâm, tấm tắc, “Tạo hóa đúng là vĩ đại, hai người không khác nhau tý nào...”.

Anh ấy nói xong thì Chloe bước lên, lại quan sát từ trên xuống dưới một lượt rồi chỉ vào một trong hai người: “Cậu là Lục Bắc Thâm?”.

Lục Bắc Thâm gật đầu.

“Cậu là Lục Bắc Thần?” Rồi anh ấy lại chỉ tay sang người bên kia.

Lục Bắc Thần không chút khách khí, “Phí lời”.

“Đợi đã, tớ hơi chóng mặt...” Chloe nhắm chặt mắt lại rồi mở ra lần nữa, “Này... hai cậu tùy ý thay đổi vị trí đi”.

Lục Bắc Thần nhìn Chloe chăm chăm, nghiêng răng: “Cậu muốn chết hả!” Coi hai anh em họ là đồ trưng bày sao?

“Nhanh lên, không tìm ra được điểm khác biệt của hai cậu là một chuyện rất nguy hiểm.” Chloe rất cố chấp, “Vội lại, còn hạ thấp lòng tự trọng của một thám tử như tớ.” Dứt lời, anh ấy quay người lại, coi như không nhìn thấy họ.

Lục Bắc Thần làm mặt bó tay.

Hai ba phút sau, Chloe quay ngược lại, nhìn hai người họ, “Để tớ xem nào. Ai là Lục Bắc Thần, ai là Lục Bắc Thâm, không thể thoát khỏi hỏa nhãn kim tinh của tớ”.

Hai người không ai nói gì, nhìn cả về phía Chloe.

Chloe ngắc mải, rồi ghé tới bên một người, “Cậu là Lục Bắc Thâm!”.

“Tớ là Lục Bắc Thần.” Lục Bắc Thần tỏ ra không cảm xúc.

“Đừng hòng qua mắt tớ, tớ biết nhìn biểu cảm đấy!” Chloe bĩu môi, nhìn về phía người kia: “Cậu ấy chính là Lục Bắc Thần!”.

Ngữ Cảnh, Ngự Khương và Phan An lần lượt lắc đầu, đồng thanh đồng tiếng nói không dám chắc. La Trì kéo tuột Chloe ra, “Để cảnh sát xem nào!”.

Hôm nay lấy danh nghĩa là một buổi tiệc, thực chất là buổi tụ tập bạn bè. Ngoại trừ Lăng Song hôm nay ăn mặc có phần nghiêm chỉnh thì những người còn lại đều rất thoải mái. Hai anh em họ càng quá đáng hơn, cùng mặc áo phông trắng đơn giản, bên dưới là chiếc quần bò cũ, cộng thêm dép lê ở đây đều cùng một màu, cùng một kiểu, khiến mọi người đều phải trầm trồ không dứt.

La Trì muốn chứng minh đôi mắt của mình nhanh nhạy tới mức nào, gương mặt gần như dán sát vào họ. Khoảng nửa phút trôi qua, một trong hai người đứng dậy. La Trì vỗ tay, cười sảng khoái: “Cái người không có tính kiên nhẫn này chắc chắn là Lục Bắc Thần!”

“Tôi là Lục Bắc Thâm.” Bắc Thâm chỉ muốn đứng dậy đi vệ sinh.

Người kia cũng đứng dậy nốt, buông một câu: “Nhặt nhèo”.

“Này, hai anh em cậu đừng có mà đi lung tung, đi một cái là lẫn lộn đấy.” Chloe đau đầu nhức óc.

Tối nay, nói theo lời của Phan An thì mọi người như đang chơi trò tìm điểm khác biệt vậy. Mặc dù Lục Bắc Thần đã giới thiệu Lục Bắc Thâm cho mọi người một cách rất nghiêm túc, họ vẫn dùng ánh mắt “thật giả lẫn lộn” để truyền đi thông điệp nghi hoặc.

Kết quả, mọi người thường xuyên nhầm lẫn, nhìn thấy một trong hai người gọt hoa quả trong bếp bèn hỏi: “Lục Bắc Thần?”.

Lục Bắc Thâm lại giải thích: “Tôi là Lục Bắc Thâm”.

Thế là Chloe gào lên: “Cậu là Lục Bắc Thâm sao đang yên đang lành lại lấy dao giải phẫu ra gọt hoa quả?”.

Lục Bắc Thâm từ tốn giải thích: “Thực tế là ở đây chỉ có những dụng cụ dùng để phanh ngực và mổ não tử thi”.

Sau đó vài phút sau lại thấy người đó vào bếp, Chloe liền hét: “Lục Bắc Thâm, lần này cậu muốn cắt cái gì?”.

Sau đó anh ấy nghe thấy một giọng nói thiếu kiên nhẫn đáp lại: “Nhận nhầm rồi”.

Cuối cùng mọi người nghĩ ra một cách, để cái người từ trên xuống dưới toàn là vị giác như Lục Bắc Thần ở trong bếp, còn người kia bị áp giải ra ngoài phòng khách, không được đi lung tung. Như vậy mới bình yên được một lúc.

Nhưng lúc tới bàn ăn, Lục Bắc Thâm muốn giúp cả nhà bày biện thức ăn mà lại khiến mọi người nháo nhào. Phan An bình thường rất kiên nhẫn, hôm nay cũng chịu không nổi. Anh ấy nhìn Cố Sơ: “Haizz, em có thể phân biệt được hai cậu ấy à?”.

“Đương nhiên rồi.” Cố Sơ thản nhiên đáp.

Mọi người không tin.

Cố Sơ cũng lười giải thích với mọi người. Cô quay đầu nhìn sang Lăng Song cả tối chẳng mấy nói chuyện, “Cậu thì sao?”.

Lăng Song đang yên lặng ngồi ăn, sau khi nghe cô hỏi bèn ngược mắt lên, vô tình liếc qua. Nhưng Cố Sơ có thể nhận ra sự quyến luyến trong đáy mắt cậu ấy. Cậu ấy không nói gì, chỉ gật đầu.

“Anh thực sự không tin nổi, sao mấy đứa các em đều nhận ra được?” Chloe sốt ruột đập bàn, “Coi thám tử này là kẻ vô dụng sao?”.

“Thực tế là chuyện tối nay đích thực có sĩ nhục trí tuệ của anh.” Cố Sơ chống tay lên đầu, cười tươi.

Chloe ầm ĩ, “Anh không tin, em nói đi, đâu là Lục Bắc Thần”.

Cố Sơ đang định nói thì chợt nghĩ lại bèn huých vào người Lăng Song, “Này, cậu nói xem, đâu là Lục Bắc Thâm?”.

“Mấy người sao ấu trĩ quá vậy!” Lăng Song tuy ngoài miệng ăn nói sắc sảo nhưng có thể nhận ra cậu ấy rất nhiệt tình khi ở với họ. Cậu ấy bèn chỉ vào người đàn ông mình vừa đánh mắt nhìn qua, “Bắc Thâm”.

Tất cả mọi người đều nhìn anh ấy.

Lục Bắc Thâm im lặng, chỉ mỉm cười. Khi vô thức liếc nhìn Lăng Song, đã bị Cố Sơ bắt được chút thay đổi trong cảm xúc. Có chút gì quan tâm lại có chút gì chăm chú...

Mọi người xì xào bàn tán.

Lăng Song cũng bắt đầu cởi mở, tham gia vào cuộc bàn luận cùng mọi người.

Cố Sơ thì không. Đợi Ngự Khương nhìn qua bên này, cô bèn ra hiệu cho cô ấy bằng ánh mắt. Ngự Khương cũng người giãy lắt rồi lập tức quay đi, cùng mọi người cười cười nói nói, rồi lấy cớ cầm thêm đĩa hoa quả để đi vào bếp.

Cố Sơ đợi tượng trưng một lúc rồi vào bếp theo.

Phòng ăn và phòng bếp ngăn cách nhau, phòng bếp là một không gian kín. Ngự Khương đã gọt xong một đĩa hoa quả, đứng ở đó. Sau khi thấy Cố Sơ đi vào, cô ấy hỏi thẳng: “Cô tìm tôi có việc gì?”

Cố Sơ cũng không dông dài với cô ấy, mà rút một viên thuốc nhỏ được đựng trong túi ra, đưa cho cô ấy: “Tôi muốn biết đây là thuốc gì”.

Cô không thể so sánh từng loại thuốc một trong bệnh viện, cách trực tiếp nhất là cầm tới phòng thực nghiệm kiểm tra. Ban đầu cô định nhờ Phan An giúp đỡ nhưng lại nghĩ người sành những loại thuốc nhất là Ngự Khương nên đã đổi ý.

Ngự Khương cầm lấy xem, rồi nhìn về phía cô: “Hình như cô không muốn Vic biết”.

“Tạm thời cứ giấu anh ấy đã, tôi muốn biết đây là thuốc gì trước rồi quyết định.” Cố Sơ hạ thấp giọng, “Mong chị giúp đỡ”.

Sau lần nói chuyện với Ngự Khương, mặc dù ngoài mặt không mấy nhiệt tình nhưng chí ít Ngự Khương không còn lạnh nhạt với cô nữa, đây cũng là nguyên nhân cuối cùng thúc giục Cố Sơ tìm tới cô ấy.

Ngự Khương quan sát cô một lúc lâu mới đồng ý: “Thôi được”.

Sau khi họ bê đĩa hoa quả ra bàn ăn, thấy La Trì lại âm ỉ nói: “Không đúng, không đúng. Cậu ấy đáng nhẽ phải là Lục Bắc Thần”.

“Ồn chết đi được.” Cuối cùng ngay cả Lục Bắc Thần cũng cạn kiệt kiên nhẫn, đứng dậy, nắm lấy tay Cố Sơ.

“Làm gì vậy?” Bị anh kéo xa khỏi bàn ăn, cô giật mình.

Lục Bắc Thần nói: “Ra ngoài bên Thượng Hải dạo chơi đi”.

“Bây giờ ư?” Cố Sơ không hiểu, người này sao nói đi là đi vậy? Chính anh là người lên kế hoạch tụ tập, cuối cùng người mất hứng cũng là anh.

Lục Bắc Thần giơ tay xem đồng hồ, đáp chắc chắn: “Bây giờ”.

“Không hay lắm thì phải...” Mặc dù cô rất muốn ở riêng cùng anh.

Những người khác vào hùa: “Đi đi, đi đi, chưa biết chừng có điều bất ngờ đấy”.

“Bất ngờ?” Cố Sơ nghe xong hai mắt sáng lên, “Anh có món quà gì muốn tặng em sao?”.

“Họ nói vợ vẫn đấy mà.” Lục Bắc Thần lấy cho cô một chiếc áo khoác mỏng rồi nói: “Anh đi để họ được dịp nghiên cứu Bắc Thần”.

Cố Sơ hiểu ra, che miệng cười trộm...

453. Q.9 - Chương 454: Lục Bắc Thần, Em Sẽ Lấy Anh

Từ trước tới nay Cố Sơ vẫn luôn cho rằng bên Thượng Hải có gì tình cảm, cho dù là một đêm hè với rất nhiều cặp đôi tay trong tay, vai sát vai. Cô nghĩ đây là một thành phố có vô vàn bộ mặt, có thể là một Thượng Hải phồn hoa lại cũng có thể là một đô thị cổ kính, vừa mang vẻ diêm dúa cao sang vừa có vẻ cam chịu, bình lặng. Giống như bên Thượng Hải, cô đi từ nhỏ cho tới lớn, những điều con sông Hoàng Phố này chứa đựng đâu chỉ là nét xa hoa mà du khách thập phương trông thấy?

Lục Bắc Thần khoác chiếc áo mỏng lên vai cô, mặc dù tối nay còn nóng nhưng đã là lập thu.

Rời khỏi căn nhà ồn ào, họ lại đắm mình vào một không khí sôi động khác. Thượng Hải dư thừa nhất là sự náo nhiệt.

Trước khi Lục Bắc Thần ra nước ngoài trị liệu, hai người họ cũng từng tới đây tản bộ, nhưng chỉ là thi thoảng, một là vì ở đây đông đúc, hai là vì anh cũng rất bận. Nhưng Cố Sơ hiểu rõ lý do căn bản nhất là vì tâm trạng của những ngày đó. Khi ấy trong lòng cô luôn có một Lục Bắc Thần chần chạch, bên Thượng Hải là một địa điểm hẹn hò của họ thời đại học, mỗi lần cùng Lục Bắc Thần đi qua đây, cô lại bàng hoàng.

Bây giờ đã khác, mọi điều đã trở nên sáng tỏ.

Năm năm trước, cô và anh nắm tay vui đùa ở đây, năm năm sau cô vẫn khoác tay anh, yên lặng đứng đây ngắm phần hoa nhân thế.

Nghĩ tới đây, Cố Sơ bắt giác dựa vào người anh, khẽ thở dài: “Cảm giác này thật tuyệt”.

Phải, được ở bên cạnh người đàn ông mình yêu như thế này thật tuyệt.

Lục Bắc Thần theo đà ôm chặt lấy cô rồi cười khê: “Dễ dàng thỏa mãn vậy sao?”.

“Đúng vậy.” Cố Sơ nép vào lòng anh, “Anh được quá nhiều người thương nhớ, được một ngày chỉ có em và anh như tối nay thật tuyệt”.

Lục Bắc Thần hơi nhướng mày, “Hình như tối nào chúng ta cũng ở riêng với nhau mà”.

Cố Sơ dừng bước, níu lấy cổ anh, “Ồ trong lòng anh, em trai anh quan trọng hơn em”.

Câu nói của cô khiến Lục Bắc Thần bật cười, “Hai người sao có thể so sánh được”.

“Thế nếu em và anh ấy cùng rơi xuống nước, anh sẽ cứu ai trước?” Cô cố tình làm khó anh.

Anh không cần suy nghĩ, “Dĩ nhiên là cứu em”.

Cố Sơ phì cười, “Vì Lục Bắc Thần biết bơi chứ gì?”.

“Không phải.” Lục Bắc Thần tỏ ra nghiêm túc, “Vì nó sợ nước nên chẳng bao giờ lại gần nước đâu”.

Cố Sơ gơ tay đánh vào người anh.

Anh cười sảng khoái, giữ chặt lấy cổ tay cô, nói: “Đây vốn là một câu hỏi không có thật”.

“Anh chẳng quan tâm tới em.” Cố Sơ khê quát, “Tình địch của em từ Lâm Gia Duyệt tới Chloe rồi giờ tới em trai anh, từ đàn bà tới đàn ông, thật là đáng ghét!”.

“Em không rõ khuynh hướng của anh hay sao?” Lục Bắc Thần vẫn nắm chặt tay cô không buông, cười hỏi.

“Trước đây thì rõ.” Cố Sơ giằng ra mấy lượt không được, cuối cùng cũng đành thôi, “Bây giờ, những người đàn ông đẹp trai bên cạnh anh càng ngày càng nhiều, em bắt đầu không chắc chắn rồi”.

Lục Bắc Thần kéo tay cô lại, ép cô ôm mình, cố tỏ ra nghiêm túc, “Xem ra sau này anh phải cố gắng hơn nữa rồi”.

“Cố gắng gì cơ?”

Anh nhìn cô chăm chú, cười xấu: “Cố gắng để em xác định rõ anh hứng thú với em đến mức nào”.

Cố Sơ hiểu ẩn ý trong lời nói của anh, hờn dỗi, “Háo sắc!”.

Gió đêm dịu dàng, mùi hương thanh thanh phảng phất trên người anh, đôi mắt đen dường như có thể hút hồn người ta, cô vui thẳng mặt vào lòng anh. Chỉ nghe thấy anh thì thầm một câu bên tai cô: “Tặng em một món quà”.

“Gì vậy?” Giọng Cố Sơ mềm nhũn, “Em là một bác sỹ ngoại khoa tương lai có giá rất cao đấy, quà bình thường đừng hòng lấy lòng em”.

Lục Bắc Thần cười khê, không nói gì, chỉ kéo tay cô lại.

Cố Sơ nhìn anh không hiểu.

Anh nhẹ nhàng cúi đầu, đặt lên trán cô một nụ hôn rồi xoay người cô lại.

“Gì chứ?” Cổ Sơ bật cười, mặt hướng về con sông Hoàng Phố, lưng áp vào vòm ngực của anh.

Lục Bắc Thần vẫn chưa nói gì nhưng khẽ khàng bịt mắt cô lại từ phía sau.

“Bắc Thần?”

“Suyt.”

Thế là cô im lặng.

Trái tim vô cớ đập dồn dập, cùng với nhiệt độ mát lạnh trên những đầu ngón tay của anh, nó càng lúc đập càng nhanh. Lục Bắc Thần không phải là một người thích náo nhiệt, thế mà hôm nay lại lạ lùng mời cả đám bạn bè tới nhà. Anh cũng không thích những nơi đông người cho lắm, vậy mà tối nay lại chủ động kéo cô ra bên Thượng Hải. Một suy nghĩ vô thức xuất hiện trong đầu, Cổ Sơ cũng giật mình vì suy nghĩ này của mình.

Đang mải nghĩ thì Lục Bắc Thần đã bỏ tay ra, nói nhỏ bên tai cô, “Có thể mở mắt rồi”.

Cổ Sơ từ từ mở mắt, cùng với đó là tiếng reo hò của mọi người xung quanh.

Có người reo lên: “Mau nhìn kia, đẹp quá...”.

Cổ Sơ cũng đã nhìn thấy, bên kia bờ sông, trên màn hình chất chứa giấc mơ của biết bao cô gái hôm nay đã có dấu chân của cô. Không, là của họ.

Là từng bức, từng bức ảnh liên quan tới câu chuyện của họ.

Từng chút, từng chút, mỗi bức cô đều quen thuộc nhưng mỗi bức đều không phải của cô. Thậm chí cô có thể nói ra ý nghĩa phía sau mỗi bức ảnh, nhưng hoàn toàn không ngờ, anh đã dùng ống kính ghi chép hết.

Mắt Cổ Sơ đỏ rực. Một vài người chỉ tay lên màn hình. Cô nghe không ít người nói: Đúng là một đôi trời sinh...

Trên màn hình còn có một dòng chữ tuyệt đẹp: I wanna spend my life with you, marry me

~Cầu hôn à...

Mọi người xung quanh ồ lên.

Cổ Sơ sững sốt nhìn chằm chằm dòng chữ đó, cả người cứng đờ.

Lục Bắc Thần nhẹ nhàng ôm lấy cô từ phía sau, áp má mình vào má cô, khẽ nói: “Tặng em danh hiệu ‘bà Lục’ có đáng giá không?”.

Hơi thở của cô trở nên gấp gáp.

Trong lòng bàn tay bỗng có thêm một thứ. Cô cúi đầu xuống nhìn, là một chiếc chìa khóa điện tử được thắt hình nơ.

“Là phòng tân hôn của chúng ta.” Lục Bắc Thần dịu dàng nói, “Em hãy cố gắng biến nó thành tổ ấm của chúng ta, được không?”.

“Bắc Thần, anh...”

“Đúng vị trí em thích.” Anh khẽ thở dài, “Anh muốn cho em thứ tốt nhất”.

Ngón tay Cổ Sơ đang run rẩy.

“Làm vợ anh nhé?” Anh ôm thật chặt, kéo bàn tay đang đeo nhẫn của cô lại, đan vào tay mình.

Có vài người đã nhận ra họ bên nhìn cả về phía này.

Dĩ nhiên, ở một nơi thế này, cầu hôn bằng cách thức này, bọn họ không còn quá lạ lẫm, theo lý mà nói sẽ chẳng thể khiến mọi người vây lấy xem. Có lẽ vì những bức ảnh của Cổ Sơ và Lục Bắc Thần mang theo cả một câu chuyện dài, thêm nữa họ lại có diện mạo ưa nhìn nên những người hiếu kỳ tụ tập lại đông dần.

Lục Bắc Thần xoay ngược cô lại, ép cô nhìn vào mắt anh, rồi nói: “Em mau nhận lời đi”.

“Em...” Cố Sơ rất muốn nhận lời, hơn nữa đây còn là ước mơ bao lâu nay của cô. Nhưng niềm vui này luôn bị lời nói của Tần Tô dội nước lạnh, sự tính toán trong lòng dĩ nhiên cũng nhiều lên.

Có lẽ anh đã biết Tần Tô từng tới tìm cô, chuyện này cả Lục Bắc Thần còn biết, anh không thể không rõ. Nhưng anh lại cầu hôn ngay trong tình huống này, liệu người nhà họ Lục có đồng ý cho anh làm vậy không?

Cô sẽ không rời xa anh nhưng cũng không thể để anh rơi vào khó xử.

“Bắc Thần.” Cô gọi tên anh, “Thật ra, chỉ cần được ở bên cạnh anh là em vui rồi”.

Nếu đã định sẵn không thể kết hôn, chỉ cần anh chấp nhận, không danh không phận cô cũng cam lòng.

“Em không muốn lấy anh sao?” Lục Bắc Thần sững người.

“Em không có ý đó.”

“Thế thì làm vợ anh đi.” Lục Bắc Thần hơi cao giọng lên.

Cố Sơ nhìn anh, ngập ngừng.

“Hay là... em định bỏ anh đi?” Hơi thở của Lục Bắc Thần hơi gấp, “Giống như năm năm trước?”.

Anh hơi nhú mồm, nhưng một sự hoảng loạn vừa ánh lên trong đôi mắt. Cố Sơ nhìn thấy rất rõ, trái tim chột sưng sốt, vội vàng giải thích, “Không phải, em sẽ không rời xa anh”, rồi cô lại ôm anh thật chặt, “Bắc Thần, em sẽ không rời xa anh nữa đâu. Đúng là em do dự nhưng anh biết rõ vì sao mà”.

Lúc ấy tâm trạng của Lục Bắc Thần mới dịu đi. Anh thấp giọng nói: “Hãy lấy anh, đừng do dự”.

Cô ngẩng đầu nhìn anh.

Anh cất giọng kiên quyết, “Năm năm trước, anh từng cầu xin em hãy tin anh. Năm năm sau anh cũng sẽ đưa ra một yêu cầu tương tự. Hãy tin anh, giao cho anh giải quyết”.

Trái tim Cố Sơ đập dữ dội, lưỡi cũng run rẩy. Cô muốn nói với anh mình yêu anh nhường nào, cũng muốn nói với anh thật ra cô sợ nhất làm ảnh hưởng tới mối quan hệ giữa anh và người nhà họ Lục... Mọi mâu thuẫn tâm lý giống như đang có mấy con người đánh nhau kịch liệt bên trong. Nhưng trong mắt cô chỉ có đôi mắt anh. Anh nắm cô, không chớp mắt, sau lưng anh là thành phố phồn hoa, xa xa nữa, chữ “Marry me” đang đang đưa trên màn hình.

Bao nhiêu lời nói xoay tròn trên đầu môi, cuối cùng cô lại đi theo tâm nguyện tận đáy lòng, gật đầu thật mạnh.

Đôi mắt Lục Bắc Thần sáng rực lên, khi nói miệng còn lấp bắp: “Em... Em đồng ý rồi hả?”.

Cô không nhịn cười, lần này cô lên tiếng một cách kiên quyết, “Phải, em đồng ý. Lục Bắc Thần, em phải lấy anh”.

Lục Bắc Thần cũng bật cười, một lúc sau đưa một tay lên ôm cô thật chặt.

Mọi người xung quanh xì xào: Thấy chưa, chính là đôi kia.

Không có một màn cầu hôn hoành tráng, không có đám đông vỗ tay rầm rầm như trong phim, nếu có thì chỉ có một Lục Bắc Thần vì quá kích động mà ôm cô chặt tới nỗi cô suýt tắt thở.

“Lục Bắc Thần...”

“Ừ?”

“À... Anh buông em ra chút đi, chúng ta từ từ nói chuyện.”

“Không buông.”

“Ý của em là... em sắp ngạt thở rồi.” Cố Sơ nói.

Lúc ấy Lục Bắc Thần mới hiểu ra, lập tức buông tay.

“Chỉ có một chiếc chìa khóa thôi hử?” Cố Sơ lắc lư chiếc chìa khóa lơ lửng trước mặt anh.

Lục Bắc Thần ngẩn người, lát sau mới “á” một tiếng: “Thì sao?”

“Một màn hình dán đầy ảnh hai chúng ta, một chiếc chìa khóa điện tử chìa biếu là giả hay thật. Lục Bắc Thần, anh cầu hôn đơn giản thật đấy.” Cố Sơ nhướn mày, cố tình nói.

454. Q.9 - Chương 455: Hai Anh Chị Không Thể Kết Hôn!

Lục Bắc Thần nghe xong nói ngay: “Anh đưa em đi xem nhà ngay, gần lắm”.

Cố Sơ cố nhịn cười, chau mày, “Lục Bắc Thần, chẳng phải IQ của anh cao lắm sao? Sao cách cầu hôn vụng về vậy?”.

“Vụng về?” Lục Bắc Thần quay đầu lại nhìn, ngẫm nghĩ rồi quay về phía cô, tươi cười, “Cách này Phan An dạy anh mà, trên thực tế chẳng phải rất hữu dụng sao?”.

“Anh có biết thế nào gọi là sáng tạo không, giáo sư Lục?”

Lục Bắc Thần há hốc miệng, nửa ngày không nói được câu gì.

“Nếu anh đã muốn dùng cách quê mùa thì phải quê mùa tới cùng chứ.” Cố Sơ khoanh hai tay trước ngực, “Hoa tươi hay gì đó anh đều không có, cầu hôn ở đây, đàn ông người ta hay ôm một bó hoa to rồi quỳ xuống đất”.

Lục Bắc Thần bật cười, ôm lấy cô, “Ngốc lắm”.

“Thế cách này của anh thì không ngốc hả?” Cố Sơ hất cằm về phía màn hình lớn.

“Vẫn nằm trong phạm vi anh chấp nhận được.” Lục Bắc Thần nói, “Cả một đám thanh niên thích náo nhiệt, cứ nghĩ rằng quỳ xuống cầu hôn trước đám đông là rất lãng mạn, thực tế là ấu trĩ. Anh đối tốt với em cả đời mới gọi là lãng mạn”.

Cố Sơ nghe mà lòng trào dâng ngọt ngào, “Người ta có người làm chứng”.

“Bảo một đám người lạ làm chứng hả? Đừng có ngốc nữa, họ chỉ thấy hóng chuyện thôi.” Lục Bắc Thần nói đúng trọng điểm.

Cố Sơ đẩy anh một cái, “Anh hận đời hay sao vậy? Lục Bắc Thần, em đã chấp nhận lời cầu hôn của anh nhưng còn chưa cử hành hôn lễ đâu, cách mạng chưa thành công, anh đừng tưởng mọi sự thế là thành”.

Lục Bắc Thần cười sảng khoái: “Em muốn anh quỳ xuống trước đám đông thật à?”.

Cố Sơ nghĩ một lúc, “Thôi bỏ đi, em cũng cảm thấy kỳ quặc”.

“Thực tế tốt hơn nhiều mà.” Lục Bắc Thần cảm thán, vòng tay qua eo cô, “Vội lại, họ đều biết chuyện hôm nay anh cầu hôn, coi như là làm chứng rồi, đúng không?”.

“Họ?” Cố Sơ chớp chớp mắt, “Đám Ngũ Cảnh á?”.

Lục Bắc Thần gật đầu.

“Anh đã muốn kín đáo, sao còn ra ngoài? Cầu hôn nhà vừa tiết kiệm thời gian, vừa tiết kiệm sức lực.”

Lục Bắc Thần hơi ngượng ngập.

Cố Sơ nghiêng đầu nhìn anh, anh thẳng thừng giơ tay bịt mắt cô lại, “Sao em nhiều câu hỏi thế hả?”.

“Này, anh xấu hổ gì chứ?” Cố Sơ gạt tay anh ra, “Lẽ nào sợ cầu hôn thất bại bị bọn họ cười?”.

Chỉ một câu nói đại nhưng đã khiến Lục Bắc Thần đỏ bừng mặt. Anh hắng giọng, rất lâu sau mới “ừ” một tiếng. Cố Sơ nghe xong, sững người giây lát rồi ôm bụng cười ngặt nghèo. Cô không hy vọng anh sẽ trả lời, không ngờ anh lại thành thật thừa nhận nỗi lo của mình đến thế.

Người đàn ông này có lúc ngây ngô như đứa trẻ.

Những người xung quanh đều nhìn cả về phía họ, càng khiến Lục Bắc Thần thêm gượng gạo. Anh túm lấy cô, kéo vào lòng, “Anh đưa em tới nhà mới”.

“Bây giờ ư?”

“Đúng, xem xem có cần thêm thứ gì không?” Lục Bắc Thần đã lại kiêu ngạo như khổng tước, ngẩng cao đầu sải bước, “Cưới xong chúng ta qua đó ở”.

Cố Sơ mím môi cười thầm, ôm chặt lấy cánh tay anh...

...

Lục Bắc Thần quả nhiên là người thuộc trường phái hành động. Chuyện cầu hôn thành công đã trở thành liều thuốc hưng phấn, khiến Lục Bắc Thần lấy hết dũng khí tiến thẳng về Quỳnh Châu. Anh mua nào túi lớn túi nhỏ, định sẽ đánh bại dì Sâm Vân.

Cố Sơ vốn định cuối tuần này được ngủ một giấc đã đời, kết quả mới sáng sớm đã bị anh quấy rầy. Đợi Lục Bắc Thần xếp hết quà vào cốp xe cũng đã hơn mười giờ sáng, nắng gay gắt chiếu xuống mặt đường, tựa hồ có thể làm nhựa đường tan chảy, ve trên cây lại bắt đầu cọ cọ cánh.

Cô uể oải dựa vào ghế xe nhìn Lục Bắc Thần bận rộn, lòng trào dâng một niềm ngọt ngào chưa từng có. Di động kêu inh ỏi hồi lâu cô mới nghe thấy.

“Chị.” Là Cố Tư, giọng nói có phần áp lực.

Nếu là thường ngày, có lẽ Cố Sơ sẽ nhận ra sự bất thường của nó, nhưng hôm nay hân hoan đã che đi hết thấy. Cô cất giọng vui mừng, “Nhớ chị hả? Không sao, em sẽ được gặp chị nhanh thôi”.

“Chị định về nhà ạ?”

“Đúng thế.” Cố Sơ nhìn thấy bóng Lục Bắc Thần ở đằng sau qua gương chiếu hậu, cười tươi rói, “Cả Bắc Thần nữa, hai anh chị cùng về”.

“Cái gì? Anh ta cũng theo chị về?”

“Có gì mà em phải kinh ngạc? Có phải lần đầu tiên đâu.” Cố Sơ cười.

“Nhưng mà...” Cố Tư ngập ngừng.

“Hử?”

“Chị, em có chuyện muốn nói với chị.”

“Được, em nói đi.”

Bên kia do dự một lúc, “Mà thôi, đợi chị về vậy”.

Cố Sơ trêu chọc, “Nói thì nói đi, cứ làm ra vẻ thần bí”.

Sau khi nói chuyện xong với Tư Tư, nhân lúc Lục Bắc Thần ở ngoài nghe điện thoại, Cố Sơ gọi cho Tiêu Tiêu Tiếu.

Đầu kia nhận máy với giọng uể oải.

Cố Sơ cười: “Bà Cố ơi, bà bị cảm lâu quá rồi”.

“Cũng bình thường.” Tiêu Tiêu Tiếu nhẹ nhàng đáp.

“Cho cậu một quả bom hồng này.” Cố Sơ không kiềm chế được.

Đầu kia ngẩn ra, “Cậu sắp kết hôn?”.

“Anh ấy cầu hôn tớ rồi, hôm nay sẽ về nhà dì.” Cố Sơ hớn hờ.

“Chúc mừng hai cậu nhé.” Tiêu Tiêu Tiếu chân thành nói.

“Cậu mau khỏe lên nhé, nếu không ai giúp tớ lo liệu đám cưới đây? Cậu và bác sỹ Cố vừa phải mừng tiền, vừa phải góp sức đây”.

Đầu kia ngừng lại giây lát mới nói tiếp: “Đám cưới dĩ nhiên có chồng cậu lo rồi, tớ giúp cậu còn ra thể thống gì hả?”.

“Cậu là bạn tốt của tớ mà, đừng ăn nói thiếu trách nhiệm vậy.”

Tieu Tieu Tieu cười khê, “Yên tâm, tớ quyết không để Lục Bắc Thần cưới cậu về nhà dễ dàng vậy đâu.” Rồi cậu ấy hỏi: “Thế ngày cưới đã định chưa?”.

Trong gương, Lục Bắc Thần đã nhận xong điện thoại, đi về phía này. Cổ Sơ hạ thấp giọng, “Anh ấy định chọn tầm tháng Mười, thời tiết và khí hậu đều đẹp”.

“Tháng Mười hả? Thế là sắp rồi đấy?”

Cổ Sơ cười rất vui.

“Giáo sư Lục cũng thật là. Ngày cưới thì phải đi xem ngày sinh tháng đẻ của hai cậu rồi tính chứ, không phải anh ấy chọn là được đâu.”

Cửa xe bật mở, Lục Bắc Thần ngồi vào trong.

Cổ Sơ chuyển di động sang tay bên kia, cười nhẹ nhàng, “Giờ ai còn tin mấy cái đó nữa?”.

Tieu Tieu Tieu thở dài, “Cũng phải, chuyện tình cảm chẳng liên quan gì tới ngày đẹp hay ngày xấu”.

Cổ Sơ lại cười hì hì với cậu ấy mấy câu rồi ngắt máy.

Hôm nay nắng rất đẹp, khiến tâm trạng người ta cũng phấn chấn hẳn lên. Lục Bắc Thần hỏi: “Điện thoại của ai đấy?”.

“Của Tieu Tieu, cậu ấy đề nghị hai chúng ta nên đi xem bói.”

“Xem gì cơ?” Lục Bắc Thần khởi động xe.

“Xem ngày cưới.”

Anh cười, “Ngày cưới để anh quyết, liên quan gì tới bói toán?”.

“Chuyện hệ trọng cả đời mà.”

“Chọn ngày không bằng gặp ngày.”

“Này, Lục Bắc Thần, anh nghiêm túc chút đi.” Cổ Sơ gào lên.

Lục Bắc Thần giơ ngón tay đeo nhẫn lên, lắc lư, “Nhìn thấy ngày trên này chưa?”.

Cổ Sơ gật đầu.

“Năm trước anh định tổ chức hôn lễ vào sinh nhật em.” Lục Bắc Thần khê nói: “Thế nên, chuyện kết hôn nên tổ chức sớm là hơn”.

Cổ Sơ xúc động, nhớ lại cảnh tượng năm trước, trái tim cô lại đau nhói theo anh. Cô thở dài, “Hay là chọn sinh nhật anh đi?”.

“Anh nói tháng Mười là tháng Mười.” Lục Bắc Thần rất kiên quyết, “Không quá vội để chuẩn bị không kịp, cũng không quá dài để phải đổi thay”.

Cổ Sơ nhìn anh rất lâu rồi gật đầu.

Anh an ủi, kéo tay cô lại, đan hai bàn tay vào nhau...

...

Sầm Vân biết hai người họ quay về thì rất vui, từ sáng sớm đã chạy ra chợ mua đồ. Họ vừa vào nhà đã ngửi thấy mùi thức ăn thơm nức. Mũi Cổ Sơ rất thính, cô thay giày rồi lao ngay vào bếp, “Dì ơi, con đã nói với dì nhiều lần rồi, cá phải hấp lên ăn mới ngon”.

Cô có chìa khóa cửa nhà dì nên về đây là mở thẳng cửa đi vào.

Sầm Vân nghe thấy có động tĩnh ngoài phòng khách, thò đầu ra thấy họ bèn gào ầm lên: “Không thích ăn thì con tự xuống mà làm! Sao không về sớm một ngày? Giờ về tối muộn rồi còn bắt bẻ. Bác Thần, con cứ ngồi tự nhiên đi nhá, người nhà cả, dì không tiếp nữa đâu”.

Cố Sơ nhìn Lục Bắc Thần, cười: “Ngồi tự nhiên nhé, ‘người nhà’”.

Lục Bắc Thần cốc đầu cô một cái, bỏ hết quà cáp xuống, đi rửa tay rồi xuống bếp phụ giúp.

Cố Tư chưa về, sau khi làm xong cả bàn thức ăn, Sầm Vân gọi điện giục Cố Tư. Sau khi đặt điện thoại xuống, nhìn thấy bao nhiêu túi lớn túi nhỏ, bà trách móc, “Mua nhiều đồ thế này làm gì? Giờ kiểm tiền đâu có dễ? Thanh niên tụi con là tối ngày chỉ biết tiêu xài hoang phí thôi!”.

Lục Bắc Thần nói thẳng: “Dì ơi, con và Sơ Sơ dự định kết hôn”.

Cố Sơ đỏ mặt với lấy cái gối, ngồi nép ở một góc sofa, len lén quan sát sắc thái của dì. Nét mặt của Sầm Vân quả nhiên thay đổi rất lớn, bà ngồi phịch xuống, “Thật hả? Hai đứa định cưới?”.

Cố Sơ tỏ ra khó xử, “Dì, bọn con sao dám đem chuyện này ra đùa cợt”.

“Không, tại dì mừng quá ấy mà. Sợ nghe nhầm.”

Lục Bắc Thần mỉm cười, “Vâng thưa dì. Con muốn định ngày cưới tầm tháng Mười. Dĩ nhiên, thời gian có hơi gấp nhưng con sẽ lo liệu chuyện hôn lễ.” Rồi anh lại nói: “Còn một số tục lệ trước khi cưới con không hiểu lắm, mong dì dạy bảo, ví dụ như sinh lễ gì gì đó ạ”.

“Mấy cái này dễ thôi, dễ thôi.” Sầm Vân mừng ra mặt, kéo tay Cố Sơ lại, “Được rồi. Dì nhìn ra rồi, ông trời bắt hai đứa phải về với nhau. Kết hôn đi, cưới sớm yên tâm sớm”.

Bầu không khí hòa thuận kỳ lạ. Cố Sơ còn tưởng dì ít nhiều sẽ làm khó Lục Bắc Thần, dẫu sao dì cũng không thích nghề nghiệp của anh. Nhưng không hề, dì bàn bạc chuyện cưới xin với vẻ tràn đầy hứng khởi. Cho tới khi Cố Tư trở về, vội vội vàng vàng. Sầm Vân lập tức gọi nó, “Mau lên, chị con sắp cưới rồi, còn thiếu phù dâu đấy, vừa hay có con”.

“Cái gì? Kết hôn?” Cố Tư đờ người, ngay lập tức phản ứng dữ dội: “Không được, hai anh chị không thể kết hôn được!”.

455. Q.9 - Chương 456: Nợ Một Lời Giải Thích

Cố Tư bình thường thích đùa cợt. Từ rất lâu trước đó, nó hay nói với Cố Sơ: Em sẽ không dễ dàng để người đàn ông nào cưới chị đi mất đâu. Hoặc là nói: Sau này mà chị “trọng sắc khinh em” thì em nhất định sẽ phá đám hôn lễ của chị, để chị không kết hôn được. Tất cả những lời đại loại như vậy, tai của Cố Sơ đã nghe nhiều đến nỗi mọc kén rồi.

Thế nên, khi Cố Tư thẳng thừng nói câu “Hai anh chị không thể kết hôn”, Cố Sơ chưa để vào lòng, cô nghĩ Cố Tư lại đang đùa giỡn. Nhưng khi nhìn thấy Cố Tư hằn học nhìn Lục Bắc Thần, trái tim của Cố Sơ đã đập lỡ nhịp. Cô vô tình nhớ lại những lời Cố Tư nói với Lục Bắc Thần hôm đó trong phòng sách, đáy lòng lộ ra niềm bất an nho nhỏ. Suy nghĩ hiện lên trong đầu cô là: Lễ nào Cố Tư thực sự có suy nghĩ gì với Lục Bắc Thần?

Đừng trách cô bao lâu nay không để ý chuyện này, vì kể từ sau buổi tối hôm đó Cố Tư lại bình thường như mọi người, không để cô nhìn thấy bất kỳ dấu hiệu nào. Hơn nữa nó cùng La Trì còn rất thân thiết, Cố Sơ nhận ra nó cũng rất có ý với La Trì nên dần dần cô cũng gác chuyện kia qua một bên.

Thế mà hôm nay...

Sầm Vân nghe xong, bước lên trước phát mạnh vào người Cố Tư, khiến nó đau tới nhe răng nhe lợi, “Dì!”.

“Con bị trúng gió gì thế hả? Chị con bao nhiêu tuổi rồi còn không được kết hôn? Còn không cưới đi sẽ thành bà cô già đấy!”

Cố Tư ôm cánh tay, nếu là bình thường nó đã cười hi hi ha ha nhưng lúc này đây nó cực kỳ nghiêm túc. Cố Sơ nhìn thấy rõ trong đôi mắt Cố Tư ánh lên một tia phẫn uất. Cô giật thót, sao nó lại có cảm xúc này?

Cả quá trình, Lục Bắc Thần vẫn không nói câu nào. Anh trầm xuống đón lấy những cái nhìn bực dọc của Cố Tư, giống như cảnh tượng này, tình huống này có thể xảy ra bất cứ lúc nào vậy, chưa thể khiến anh bối rối. Có điều, nếu để ý kỹ thì bàn tay Lục Bắc Thần đang cuộn chặt.

“Chị con có thể lấy bất kỳ người nào nhưng tuyệt đối không thể lấy anh ta!” Cố Tư vô cùng kích động.

Sầm Vân nhíu mày, “Con bé chết tiệt này, con nói gì thế hả?”.

Cố Sơ giữ chặt lấy Cố Tư, không hiểu chuyện gì, “Em sao vậy?”.

“Chị, chị tin em đi. Chị tuyệt đối không thể lấy anh ta, chia tay với anh ta đi.” Cố Tư siết chặt cánh tay cô, gấp gấp nói.

Cố Sơ giật mình vì câu nói của nó: “Tư Tư, em...” Cô nhận ra Cố Tư không hề đùa giỡn.

Lúc này, Lục Bắc Thần vẫn im ắng này giờ bước lên nắm lấy tay Cố Sơ, nhìn Sầm Vân rồi khẽ nói: “Thưa dì, về khách khứa trong buổi lễ, dì có thể soạn cho con một danh sách. Cũng không còn sớm nữa, bọn con xin phép quay về Thượng Hải”.

Sầm Vân choáng váng, rối loạn, không biết nên gật đầu hay lắc đầu. Cố Sơ cũng mơ mơ hồ hồ, để mặc cho Lục Bắc Thần kéo mình đi ra cửa. Cố Tư thấy vậy nghiêng rằng rào bước tới trước, chặn Lục Bắc Thần lại.

“Tư Tư, em đùa đủ chưa?” Cố Sơ hạ thấp giọng.

Cố Tư mặc kệ lời cảnh cáo của Cố Sơ, ngược mắt lên nhìn Lục Bắc Thần, nhấn mạnh từng câu từng chữ, “Có lẽ anh biết rất rõ anh và chị tôi không thể có kết quả!”.

Cố Sơ thẳng thốt.

“Rất xin lỗi, chị em bắt buộc phải lấy anh.” Lục Bắc Thần cất giọng nhạt nhòa.

“Được rồi, Tư Tư, em đừng đùa nữa được không?” Cố Sơ không biết nó bị làm sao, cố gắng nhẫn nại để khuyên nhủ nó.

“Để hai người kết hôn mới là càn quấy.” Cố Tư không chút khách khí.

Cố Sơ cũng bắt đầu bốc hỏa, “Vậy được, em nói đi, vì sao chị không thể cưới anh ấy?”.

Một câu nói buông ra bỗng khiến Cố Tư chần chừ không chịu nói ra nguyên nhân. Cố Sơ nhíu mày, thúc giục: “Nói đi chứ!”.

Cố Tư mím chặt môi, hết nhìn Cố Sơ lại nhìn Lục Bắc Thần: “Có phải anh nhất định phải cưới chị tôi không?”.

“Phải.” Lục Bắc Thần không hề do dự.

“Chị thì sao? Cũng thế à?” Cố Tư nhìn sang Cố Sơ.

Cố Sơ khó xử: “Tư Tư, từ trước tới giờ chị có suy nghĩ gì, em còn không hiểu ư? Hôm nay em sao vậy?”.

“Có phải là dù xảy ra bất cứ chuyện gì chị cũng đều cưới anh ta không?” Cố Tư không trả lời câu hỏi của cô.

Cố Sơ nén giận: “Phải, chị nhất định sẽ cưới anh ấy”.

Cố Tư nắm chặt tay lại, sắc mặt cực kỳ khó coi.

“Được rồi, con mặc kệ con bé điên rồ này đi.” Sầm Vân cảm thấy Cố Tư chỉ đang hờn dỗi mà thôi. Chị gái lấy chồng, người làm em quyến luyến là chuyện rất bình thường. “Dì cũng không giữ hai đứa ở lại ăn cơm nữa. Chuyện đám cưới còn rất nhiều, hai đứa cứ bận việc của mình đi, chỗ nào cần dì giúp thì cứ ới dì một tiếng.”

Lục Bắc Thần gật đầu, kéo Cố Sơ đi.

“Năm xưa nếu không phải vì nhà họ Lục các người đứng giữa gây trở ngại, nhà họ Cố chúng tôi sẽ không rơi vào bước đường nhà tan cửa nát!” Phía sau, Cố Tư nhấn từng chữ rõ ràng, lạnh lẽo.

Sống lưng Lục Bắc Thần cứng đờ, Cổ Sơ cũng ngẩn người, ngay lập tức quay lại nhìn Cổ Tư với vẻ khó tin. Phản ứng của Sầm Vân cũng không hề nhẹ, bà bước lên, kéo giật Cổ Tư lại, “Con nói linh tinh cái gì vậy?”.

“Là sự thật hay con đang nói linh tinh, con nghĩ giáo sư Lục là người hiểu rõ nhất.” Về phần uất hiện rõ trên gương mặt Cổ Tư.

Lục Bắc Thần im lặng, Cổ Tư lại dồn ép tới cùng. Cả người Cổ Sơ đã rơi vào trạng thái mộng lung, rất lâu sau cô mới lẩm bẩm: “Tư Tư, em... nói gì?”.

Dù có là một người thô lỗ cách mấy, Sầm Vân cũng đã cảm nhận được sự bất thường, bà cao giọng, “Con mau nói cho rõ ràng đi! Nhà họ Cổ xảy ra chuyện sao lại dính líu tới nhà họ Lục?”.

Cổ Tư nghiêng răng nói: “Năm xưa nhà họ Cổ xảy ra chuyện, vốn dĩ dòng tiền vốn không dễ dàng đứt như vậy. Dù có đứt thì với mối quan hệ của bố cũng có thể an toàn vượt qua, nhưng chính vì nhà họ Lục ra mặt can dự, khiến những chú bác thường ngày thân thiết với gia đình chúng ta không dám ra tay trợ giúp, thậm chí còn uy hiếp cả mối hôn nhân của hai nhà Kiều Cổ, nhà họ Kiều để tự bảo vệ mình chỉ còn cách hủy hôn!”.

Hơi thở của Cổ Sơ trở nên dồn dập, sắc mặt tái mét.

“Thủ đoạn năm xưa của nhà họ Lục cực kỳ bỉ ổi, khống chế sự hợp tác của mấy doanh nghiệp tài chính, mặc dù không lộ mặt ở Trung Quốc nhưng rất nhiều doanh nghiệp đều có hạng mục hợp tác với họ!” Cổ Tư nghiêng răng ken két.

Cổ Sơ vô thức lắc đầu, “Không thể nào...”.

Lục Môn, một gia đình cách cô xa xôi như thế, hoàn toàn không liên quan tới cuộc sống của cô. Cho dù bây giờ đã ở cùng Lục Bắc Thần, cô cũng chưa từng nghĩ sẽ gần gũi với Lục Môn. Đó là một tập đoàn cô cho rằng chỉ có trong truyền thuyết, thế mà hôm nay Cổ Tư lại nói với cô gia đình cô bị hủy hoại bởi chính gia tộc xa vời ấy!

Là như vậy ư?

“Chị, sao em có thể gạt chị chứ?” Cổ Tư giậm chân bình bịch, quát lên với Cổ Sơ: “Em là người thân của chị, lẽ nào chị lại không tin em mà đi tin người đã hại chị? Nếu chị lấy anh ta, bố mẹ còn nhắm mắt được hay không?”.

Đầu Cổ Sơ ong ong vang dội. Cô vô thức quay qua nhìn Lục Bắc Thần. Từ góc độ của cô, gương mặt hơi nghiêng của anh nhìn nhin, trầm mặc, bờ môi mím chặt và khuôn cằm cứng đờ. Cô run giọng hỏi anh: “Những gì Tư Tư nói... là thật sao?”.

Anh nghiêng mặt nhìn cô, ánh mắt phức tạp.

Cổ Sơ nghe thấy tiếng con tim rơi xuống đất, vỡ vụn, ngay sau đó dấy lên một cơn đau điếng như bị bánh xe lăn qua. Sự im lặng của anh dường như đã chứng thực ngọn nguồn cơn phiền nộ của Cổ Tư. Nó khiến Cổ Sơ trào dâng một cảm giác bất an quen thuộc như ngày bố mẹ ra đi, nhà tan cửa nát.

Như có một tấm lưới khổng lồ quăng xuống, bủa vây lấy cô, sau đó siết chặt, cô trở nên khó thở. Cô vô thức buông tay, để bàn tay trượt khỏi cánh tay anh.

Trái tim Lục Bắc Thần ngậm ngậm đau, anh gọi: “Sơ Sơ...”.

Cổ Sơ yếu ớt, “Vì sao...”.

Cô không biết nên hỏi thế nào, chỉ buột miệng thốt ra một câu vì sao nhưng chất chứa tất cả mọi lo lắng, mọi cảm xúc.

Lục Bắc Thần ngáp ngừng nhìn cô, nét mặt đau đớn.

“Vì sao ư? Lục Bắc Thần chính là kẻ chủ mưu!” Cổ Tư rảo bước tiến lên, kéo giật Cổ Sơ lại, “Chị, chị tỉnh táo lại đi được không? Mở to mắt ra mà nhìn cho rõ. Nhà họ Cổ chúng ta đã bị chính sự ích kỷ của anh ta hại chết, chị còn hỏi anh ta vì sao?”.

“Cái gì?” Sầm Vân quát to, “Bị cậu ta hại?”.

“Năm xưa chị con vì bất đắc dĩ phải kết hôn với anh Vân Tiêu nên đã chia tay với anh ta. Anh ta mang hận trong lòng, sau khi về Mỹ đã làm những chuyện bất lợi với nhà họ Cổ!”

Cổ Sơ lập tức tỉnh lại, lắc đầu, “Không đúng, Tư Tư! Những câu này em nghe ai nói?”

“Chị mặc kệ em nghe ai nói. Tóm lại chính anh ta lợi dụng quyền thế của nhà họ Lục để trút giận, hại chúng ta tan cửa nát nhà!”

Sầm Vân nhìn Lục Bắc Thần với vẻ khó tin, rất lâu sau mới nổi trận lôi đình, “Cậu giỏi lắm Lục Bắc Thần, ...”.

“Di!” Cổ Sơ cố gắng giữ bình tĩnh, lập tức ngắt tiếng quát của Sầm Vân, “Bắc Thần hoàn toàn không có thời gian làm vậy. Sau khi về Mỹ anh ấy đã gặp tai nạn, một tai nạn giao thông rất nghiêm trọng, suýt nữa mất mạng. Làm sao anh ấy có thời gian trả thù nhà họ Cổ chứ?”

Sầm Vân nghẹn lời, cơn giận dâng lên được một nửa lại bị dập xuống.

“Tư Tư, có những chuyện em không thể nghe lời đồn thổi.” Cổ Sơ sốt ruột rồi kể lại cho con bé nghe cuốn nhật ký bố viết, cuối cùng nói: “Đó là những lời bố để lại cho chị. Nhà họ Cổ xảy ra chuyện không liên quan tới ai, trước đây chưa kể cho em là vì không muốn em thất vọng về bố”.

Cổ Tư cuộn chặt tay lại, nhìn Lục Bắc Thần cười khẩy, “Anh lợi hại thật, chị tôi đã bị anh mê hoặc tới nỗi không phân biệt được thật giả nữa rồi!”

“Tư Tư!”

“Chị, là chị hồ đồ hay em nghe lời đồn nhảm rồi vu oan giá họa? Em có cần phải đổ oan cho anh ta không?” Hai mắt Cổ Tư đỏ sọng, “Phải, đúng là thuốc của nhà họ Cổ có vấn đề nhưng cũng không đến mức ‘tường đổ cả đám đổ’ chứ? Chị thông minh như vậy chắc nên biết em đang nói gì! Từ đầu tới cuối, em không hề nói thuốc của nhà chúng ta bị người ta hãm hại. Em muốn nói nhà chúng ta sở dĩ tan nát toàn bộ đều vì người nhà họ Lục năm xưa dẫu đổ bìm leo, là nhà họ uy hiếp nhưng công ty khác thân thiết với gia đình chúng ta, thậm chí về sau cả bác Kiều cũng bị uy hiếp.” Cổ Tư nhấn mạnh quan điểm của mình, “Còn nữa, chị à, chị tỉnh táo lại đi. Anh ta về Mỹ rồi là lập tức xảy ra tai nạn hay sao? Nhà họ Lục sao lại không biết chuyện của hai người? Về sau anh ta gặp chuyện còn suýt chết, chị cho rằng nhà họ sẽ bỏ qua cho chị ư? Anh ta là đứa con bảo bối của nhà họ, con họ vì chị suýt mất mạng, dĩ nhiên phải kéo nhà họ Cổ chôn cùng rồi! Chưa biết chừng, chuyện bố mẹ gặp tai nạn cũng là nhà họ tìm người làm đấy!”

Lục Bắc Thần nhíu mày, “Đừng nói linh tinh”.

“Tôi nói linh tinh? Vậy được, anh giải thích đi, nhà chúng tôi xảy ra chuyện lẽ nào không liên quan gì tới gia đình anh?” Cổ Tư chèn ép, “Anh có dám thề trước mặt chị tôi là gia đình anh không can dự một chút nào không?”.

Cổ Sơ nhìn về phía Lục Bắc Thần, cổ họng tắc nghẹn. Cô muốn cầu xin anh hãy thề đi, nói rằng chuyện gia đình cô không liên quan tới nhà họ, nói anh hoàn toàn không biết chuyện này, nhưng...

Cô nhìn thấy ánh sáng trong mắt Lục Bắc Thần từ từ tắt lịm, như bóng tối nuốt gọn tia sáng cuối cùng, khiến người chẳng còn nhìn thấy hy vọng.

“Sao, không còn gì để nói à?” Cổ Tư sục sôi cảm phẫn, “Chị, chị nhìn thấy chưa? Anh ta chột dạ, nếu không sao lại không giải thích? Chị đừng để bị anh ta lừa gạt. Không sai, đúng là anh ta hy sinh rất nhiều cho chị nhưng những hy sinh đó so được với những gì họ làm năm xưa ư? Chị tưởng anh ta yêu chị hay sao? Cùng lắm anh ta chỉ cảm thấy lương tâm cắn rứt mà thôi, hoặc anh ta vốn hận chị. Chị tưởng anh ta thật lòng muốn lấy chị?”.

“Thế này... Mọi chuyện rốt cuộc là sao?” Sầm Vân cũng hoang mang vô cùng, nhìn về phía Lục Bắc Thần: “Cậu mau nói đi!”.

Bình thường Sầm Vân là người châm lửa, nhưng đối mặt với rất nhiều thị phi kiểu này, bà bỗng không có chủ ý. Giống như lúc trước khi vừa nghe nói nhà họ Cổ gặp chuyện, bà cảm thấy bất lực như mất đi một lớp da vậy.

Cố Sơ cũng lo lắng, thậm chí tay cô đã tê dại. Máu huyết đang chảy ngược, lạnh buốt. Cô nhìn Lục Bắc Thần, bờ môi run rẩy, muốn lên tiếng hỏi nhưng nửa câu cũng không nói được.

Cô không muốn tin những chuyện này, không muốn nghi ngờ nhà họ Lục nhưng phản ứng của Lục Bắc Thần, sự im lặng của anh như một con dao cùn cắt đứt mọi cảm quan của cô.

Cứ như vậy, tỉnh mạch như cái chết.

Ngay cả một Cố Tư đang hùng hổ cũng ngừng lại, nhìn anh trân trân như đang đợi lời giải thích cuối cùng.

Cuối cùng, Lục Bắc Thần cũng lên tiếng.

Nhưng chỉ nói với mình Cố Sơ.

Anh hỏi cô, “Em có tin anh không?”.

Tin!

Đây là chữ duy nhất bật ra trong đầu Cố Sơ.

Anh là người cô yêu, dù xảy ra chuyện gì cô cũng tin tưởng anh. Nhưng anh phải nói rõ ràng, cô muốn nghe sự thật. Cố Sơ rất muốn nói với anh: Bắc Thần à, chỉ cần anh nói em đều tin, nhưng anh hãy nói đi.

“Sự tình không như em nghĩ đâu.” Lục Bắc Thần nhìn cô, khẽ nói, “Cùng anh quay về, anh sẽ giải thích cho em nghe”.

Cố Sơ cố gắng bình tĩnh lại, đứng ở góc độ của một người ngoài cuộc nhìn nhận việc này. Chung quy cô vẫn phải nghe lời giải thích, thế nên cô gật đầu.

“Chị không thể đi cùng anh ta. Anh ta muốn giải thích, được thôi, giải thích trước mặt chúng ta.” Cố Tư sợ Cố Sơ quay về sẽ mềm lòng.

Sầm Vân dĩ nhiên cũng không thể để Lục Bắc Thần đi quá dễ dàng, lần này bà đứng cùng chiến tuyến với Cố Tư, “Đúng vậy, cậu cũng phải có lời giải thích với chúng tôi chứ?”.

“Đi, Tư Tư.” Cố Sơ kìm nén mọi sốt sắng trong nội tâm, nói: “Con sẽ tìm hiểu sự tình trước rồi kể rõ ràng cho mọi người”.

“Chị, chị bị ma nhập sao?” Cố Tư tức giận vô cùng.

Cố Sơ gào lại, “Tự chị biết phải làm gì!”.

Đây là lần đầu tiên cô quát lại người nhà. Cố Tư sững người, Sầm Vân cũng dờ ra, ngay cả Lục Bắc Thần đứng bên cũng không ngoại lệ. Chẳng mấy chốc, mắt Cố Tư đã đỏ rực rồi nó tỏ ra ảm ức, “Được thôi, chị tự biết phải làm sao chứ gì? Em thấy chị vốn không muốn nghe sự thật!”.

“Cố Tư, chị là người nhà họ Cố, người gặp tai nạn qua đời cũng là bố mẹ chị, tại sao chị lại không muốn biết chân tướng chứ?” Cố Sơ nổi giận, “Nhưng cứ phán tội một cách vô tội vạ như vậy ư? Tư Tư, chị rất muốn hỏi lại em, làm sao em biết những chuyện này? Kể đứng sau nói cho em biết rốt cuộc là ai!”.

“Chị thích làm thế nào thì làm! Tóm lại, em sẽ không tha thứ cho người họ Lục đâu!” Cố Tư cũng lên giận dữ, quát lên một tiếng rồi bỏ về phòng, chung quy vẫn không khai ra kẻ sau lưng nó.

Sầm Vân bối rối đứng ngoài phòng khách, không biết nên nói gì.

“Đi.” Cố Sơ nhìn Sầm Vân.

Sầm Vân nhìn cả hai người họ một lúc lâu rồi nói: “Chuyện này thật sự có liên quan đến cậu ư?”.

Lục Bắc Thần hạ thấp giọng, “Hãy cho con chút thời gian”.

Sầm Vân nhú mày, lại đứng dờ ra một lúc, sau đó xua tay, “Đi đi”.

Lục Bắc Thần thở phào.

“Nhưng tôi nhất định phải được nghe một lời giải thích hợp lý.” Sầm Vân tỏ rõ thái độ.

Lục Bắc Thần hơi cúi người chào bà rồi dắt Cố Sơ rời đi...

...

Cố Khải Mân vừa kết thúc một ca mổ đã mấy người đàn ông lực lưỡng bắt đi, khiến các bác sỹ cùng ra ngoài toát cả mồ hôi hột. Cố Khải Mân dĩ nhiên cũng vừa sững sốt vừa sợ hãi. Hắn bị lôi thẳng lên một chiếc xe van, ngược mắt lên nhìn người đàn ông trong xe, hắn lập tức giận tím mặt.

“Kiều Vân Tiêu, mày định làm gì? Tao cảnh cáo mày, mày làm vậy là bắt cóc trắng trợn, tao sẽ kiện mày!”

Kiều Vân Tiêu đang mặc quần áo công sở, dựa vào ghế xe, tay còn cầm ly rượu vang, khí thế rất thông dong. Nghe xong anh cười, lắc lắc chiếc ly, “Cơ mà tôi cứ thích trắng trợn uy hiếp anh, làm sao bây giờ? Hay là anh cứ liệt kê hết tội danh của tôi đi, tới lúc gặp quan tòa cũng dễ trình bày, sao hả?”

“Mày...”

Một giây sau, ly rượu vang bị hất thẳng lên mặt hắn, cả chiếc blouse bị vấy bẩn.

“Kiều Vân Tiêu, mày khốn kiếp!” Cố Khải Mân ở trong bệnh viện được người người tôn trọng, đã bao giờ bị đối xử như vậy? Hơn nữa bên cạnh còn có mấy đôi mắt đang theo dõi hắn, nhất thời hắn mất hết thể diện, giận dữ định đánh Kiều Vân Tiêu.

Còn chưa chạm được vào áo anh, hắn đã bị mấy vệ sỹ bên cạnh khống chế, bẻ quặt tay ra sau lưng, làm hắn đau đến vã mồ hôi, chỉ còn biết hằn học giương mắt nhìn Kiều Vân Tiêu, chỉ hận ánh mắt này không thể đâm anh.

“Đúng, tôi khốn kiếp, thế nên đối phó với kẻ khốn kiếp tôi chỉ nghĩ ra được những cách thức khốn kiếp hơn nữa mà thôi.” Kiều Vân Tiêu sát lại gần hắn, cười khẩy, “Hôm nay anh hãy ngồi trên xe này, ký vào đơn ly hôn cho tôi. Nếu không ký, đừng trách tôi còn khốn kiếp hơn nữa.”

Cố Khải Mân hừ một tiếng, “Muốn bắt tao ký tên? Mày tuổi gì hả? Có tư cách ra lệnh cho tao sao?”

Kiều Vân Tiêu ngồi thẳng dậy, không nói nhiều lời, ra hiệu cho mấy người bên cạnh anh. Ngay lập tức, Cố Khải Mân bị ăn mấy cú đấm, mặt sưng lên nhanh chóng. Hắn đau đớn rít gào, khoe miệng cũng chảy máu.

“Sao hả? Mùi vị bị ăn đòn như thế nào?” Kiều Vân Tiêu lại đổ người về trước, thấy mặt mũi hắn sưng bầm bèn giả vờ không đành lòng, chép miệng nói với mấy vệ sỹ, “Sao ra tay nặng quá vậy? Thảm không tả được”.

Một trong số đó cung kính trả lời, “Thưa anh Kiều, lần sau bọn em sẽ đánh nhẹ một chút”.

“Đánh người không đánh vào mặt, đây là quy tắc các cụ để lại, hiểu chưa?” Kiều Vân Tiêu dặn dò.

“Dạ, thưa anh Kiều.”

Kiều Vân Tiêu lại rót rượu, từ tốn hỏi hắn, “Bác sỹ Cố, đã suy nghĩ xong chưa?”

“Tao sẽ không ký tên đâu!” Cố Khải Mân nhìn anh không rời mắt, “Mày tưởng thứ con đĩ đó ghi lại là có thể kiện tao sao? Được thôi, mày cứ thoải mái mang lên tòa. Tới lúc đó tao mất hết danh dự, nhưng Tiêu Tiêu cũng không có mặt mũi nào đâu! Muốn ly hôn hả, được! Tao sẽ đấu với nó!”

Kiều Vân Tiêu đặt ly rượu sang một bên, gơ tay nắm chặt mặt hắn, ánh mắt lạnh lùng, “Đĩ? Cố Khải Mân, anh cũng coi như là một người tốt nghiệp một trường đại học danh tiếng, dùng từ này để hình dung vợ mình, anh đúng là khiến tôi mở rộng tầm mắt đấy”.

Cố Khải Mân hằn học lườm anh, “Kiều Vân Tiêu, mày đừng giả vờ thanh cao trước mặt tao! Phải, tao có lỗi với Tiêu Tiêu Tiêu, nhưng mày tốt hơn tao được bao nhiêu? Dẫn nó lên giường, nếu mày không khốn kiếp thì chịu trách nhiệm tới cùng đi! Đôi giày rách bản thân mày không trân trọng mà còn đòi người khác nâng niu sao? Tao phỉ nhổ!”

Kiều Vân Tiêu cất giọng u ám, “Tôi lên giường với cô ấy khi nào?”

“Mẹ mày, đừng có vờ vịt! Hai đứa mày làm chuyện gì còn không biết hả?”

Đây là chuyện sau đêm tân hôn, đọc được báo cáo kiểm tra sức khỏe của Tiêu Tiểu Tiêu hẳn mới biết. Chuyện cô bị người ta ngược đãi hẳn biết cả, nhưng sau đó đọc những gì báo cáo viết, suy đoán từ những dụng cụ phát hiện được tại nơi giam cầm, hẳn biết đó không phải lần đầu tiên của cô. Thật ra hẳn không quá để tâm chuyện này, dẫu sao thì trong xã hội hiện tại chuyện này quá cổ hủ. Nhưng Tiêu Tiểu Tiêu lại phủ nhận việc từng quan hệ với người khác, điều này khiến Cố Khải Mân nảy sinh nghi ngờ. Rốt cuộc ai đã khiến Tiêu Tiểu Tiêu hết lòng bảo vệ. Về sau hẳn tra đông tra tây những chuyện thời đại học của Tiêu Tiểu Tiêu mới biết cô yêu thầm Kiều Vân Tiêu, trở thành chuyện nổi tiếng trong khóa học đó...

Kiều Vân Tiêu ngáp ngừng giấy lát. Mặc dù Cố Khải Mân khổ nạn nhưng cũng không cần cứ nhai đi nhai lại một câu chuyện không có căn cứ, lẽ nào... Rất lâu sau, anh nhú mày, nhìn hẳn, “Không ký chữ gì? Không sao, tôi có cách khiến anh phải ký”.

Anh dựa người ra sau, khẽ ra lệnh, “Lái xe!”.

456. Q.9 - Chương 457: Cuộc Điện Thoại Thần Bí

Xe cứ thế chạy thẳng một mạch về Thượng Hải.

Khi về tới trung tâm, sắc trời tối đã tối mịt. Đèn đã lên, bóng xe cộ qua lại nườm nượp. Một đêm quá đổi bình thường nhưng Cố Sơ không tìm được cảm giác nhẹ nhõm mọi ngày nữa. Đọc đường , trong đầu cô toàn văng vẳng giọng nói điên cuồng của Tư Tư, muốn bình tĩnh không phải chuyện dễ. Chỉ còn cách cố gắng kìm nén cảm xúc của bản thân mới có thể sắp xếp lại mọi tư duy.

Đầu tiên, chắc chắn có kẻ nói với Tư Tư chuyện này, nếu không có rất nhiều chi tiết bên trong mà con bé không thể biết được.

Thứ hai, kẻ đứng đằng sau này là ai? Có liên quan gì tới nhà họ Lục? Làm nhiều chuyện như vậy nhằm mục đích gì? Vì sao lại biết rõ những chuyện năm đó của nhà họ Cố, nhà họ Kiều và nhà họ Lục đến thế?

Sau khi suy nghĩ lại, Cố Sơ mới cảm thấy sống lưng lạnh toát. Cô nghĩ một khi chuyện năm đó của nhà họ Cố có ẩn tình đã đáng sợ rồi, nhưng bây giờ còn bị một kẻ đứng sau điều khiển trong lòng bàn tay còn khiếp đảm hơn.

Bọn họ đứng ngoài sáng còn hẳn đứng trong tối, dường như chỉ có Tư Tư biết được tình hình của đối phương, nhưng rõ ràng là con bé sẽ không nói. Cô có thể hiểu được tâm trạng của Tư Tư. Năm xưa khi gia đình gặp chuyện, nó đã tận mắt chứng kiến đám người đòi nợ xông vào nhà đập phá, cướp bóc, tận mắt chứng kiến ngôi nhà của mình bị niêm phong, ngay cả con búp bê nó yêu nhất cũng không kịp mang ra ngoài. Khi bố mẹ được đưa vào bệnh viện, máu của bố còn dính vào áo của Tư Tư. Lúc đó nó còn quá nhỏ để phải hứng chịu những đau khổ mà những đứa trẻ cùng tuổi chưa từng phải gánh chịu.

Nếu lùi lại vài tuổi, cô cũng sẽ phát điên lên như Tư Tư. Giống như hai năm trước cô vẫn luôn cánh cánh chuyện của nhà mình trong lòng, cho dù nghe thấy một chút động tĩnh cũng không thể bình tĩnh được. Thật ra cô hiểu, Tư Tư cũng giống như cô của năm nào, không thể chấp nhận sự thật bố mẹ của mình mắc sai lầm.

Lục Bắc Thần cũng im lặng từ đầu tới cuối. Anh giống như đang tập trung lái xe nhưng cũng giống như đang đắm chìm vào suy tư. Cô không chỉ một lần quay qua nhìn anh, lần nào cũng thấy anh nhú mày.

Có một dự cảm không lành đang dâng lên, mặc kệ cô có không muốn thừa nhận đến mức nào. Có lẽ chuyện nhà họ Cố thật sự liên quan tới nhà họ Lục.

Vậy thì... cô phải làm sao?

Trái tim trôi dạt, bắt an.

Trở về nhà Tây, Lục Bắc Thần dừng xe lại, lúc đi vào trong nhà, anh vẫn nắm lấy tay cô.

Cô cảm nhận được bàn tay lớn đang đan vào tay mình, ngón tay hơi lạnh, lòng bàn tay lại nóng rực. Cô vô thức siết chặt, nếu có thể cô muốn cứ nắm tay anh mãi không buông như vậy, cứ đi mãi như vậy, tới một nơi không ai quen biết họ.

Trong phòng rất tối, vì ngọn đèn vàng vọt nơi góc đường, vì trong nhà còn chưa bật đèn. Cảm giác tối tăm này khiến cô không thoải mái. Cô đang định bật đèn lên thì nghe thấy Lục Bắc Thần khẽ nói: “Đừng bật đèn”.

Cố Sơ sững người.

Qua tia sáng mỏng manh, cô nhìn thấy Lục Bắc Thần đứng dựa vào cửa, như một người đã mệt mỏi quá lâu. Cơ thể cao lớn chìm đắm trong bóng tối. Cô không nhìn rõ biểu cảm của anh, nhưng có thể thông qua giọng nói trầm thấp ấy đoán được tâm trạng của anh.

Cô đứng im, họ cứ đứng trong bóng tối như vậy mãi.

Sau ba, bốn phút im lặng, cuối cùng Lục Bắc Thần cũng lên tiếng, chất giọng khô khốc và khản đặc.

“Anh đã từng sợ hãi một lần.”

Bả vai Cố Sơ khẽ run lên, nhìn anh bị bóng tối bao phủ.

“Năm đó, vào giây phút tai nạn xảy ra, tia sáng chói lóa đó đã làm đau đôi mắt anh. Lúc chiếc xe rơi xuống biển, anh đã sợ.” Anh nhìn về phía cô, giọng vẫn trầm trầm, “Anh sợ từ nay mất đi ánh sáng sẽ không nhìn thấy dáng hình em nữa. Anh cũng sợ mình sẽ mất mạng, không thể quay về Thượng Hải tìm em. Anh sợ cảm giác mất mát ấy, mất mát vĩnh viễn”.

Anh rất ít khi kể lại chuyện tai nạn của mình. Hầu như cô đều được nghe qua lời kể của Ngư Khương. Rất ít người sau khi trải qua một kiếp nạn nguy hiểm tới tính mạng mà vẫn có thể điềm nhiên, cảm giác đau đớn và đáng sợ đó sẽ luôn bám riết.

Hôm nay anh đã nhắc đến, mặc dù chỉ một hai câu nhưng đã khiến con tim cô đau thực sự. Kiên cường như anh cũng chịu ảnh hưởng của vụ tai nạn đó. Tạm thời không nhắc tới tự máu vẫn luôn ảnh hưởng tới sức khỏe của anh thì ngay việc lúc ngủ ghét ánh sáng há chẳng phải là sự thỏa hiệp với nỗi sợ hãi?

“Sơ Sơ.” Anh gọi tên cô, giọng trầm đến nỗi người ta xót xa.

Đôi mắt cô đã quen với bóng tối, dễ dàng đọc được nỗi đau trong mắt anh. Anh nhìn cô, khẽ nói: “Anh luôn nghĩ mình rất vững vàng, nhưng bây giờ anh sợ hãi rồi.” Dứt lời, anh lại tự trào, “Anh... cũng chỉ là một người đàn ông hết sức bình thường thôi”.

Thấy anh như vậy, thật ra Cố Sơ cũng đã dự cảm được điều gì đó. Cô hoang mang, trái tim như nứt vỡ. Nhưng cô lại không tìm được lòng mình, tiến sát gần anh, ngẩng đầu nhẹ nhàng nói: “Bắc Thần, anh muốn nói gì với em?”.

Một giây sau, cô bị anh ôm chặt vào lòng.

Cánh tay người đàn ông mạnh mẽ dẻo dai, gần như đang cố gắng khảm sâu cô vào cơ thể.

Cố Sơ đứng im trong lòng anh, mặc cho anh ôm lấy mình, nhưng cảm nhận được rõ ràng tay anh đang run rẩy.

Phải, giây phút này ngay cả cô cũng cảm nhận được anh đang sợ hãi.

“Đừng rời xa anh.” Anh cầu xin bên tai cô.

Giống như cuộc chia tay năm năm trước, anh cũng bất lực như thế.

Cố Sơ vô thức ôm lại anh. Phải, cô đã hứa với anh, cả đời không bao giờ rời xa anh nữa...

...

Lục Bắc Thần là một người không giỏi biểu đạt, rất nhiều tình cảm anh đều chôn sâu tận đáy lòng, rất nhiều chuyện không biết phải giải thích thế nào. Trước đây, Cố Sơ luôn cho rằng tính anh ngạo mạn bướng bỉnh, những chuyện cần giải thích anh quyết không giải thích. Cô nghĩ rằng anh không thèm, về sau mới phát hiện là anh không giỏi.

Chung sống cùng một người đàn ông như vậy, cách tốt nhất là đợi anh chủ động mở lời.

Cô tin rằng một người đàn ông dù có trưởng thành cỡ nào cũng đều có mặt trẻ con, có lúc trơ trọi. Hôm nay cô cũng trơ trọi nhưng so sánh thì dường như Lục Bắc Thần khiến người ta đau lòng hơn.

Anh trốn cách trút hết mọi thứ trên giường.

Thế nên mọi trơ trọi và áp lực đều hóa thành cách biểu đạt nguyên sơ nhất của anh. Ở cửa, anh gần như thô lỗ xé vấy cô, khi lao vào còn cắn mạnh môi cô, gọi tên cô hết lần này tới lần khác.

Cuộc chiến ấy kéo dài từ cửa ra vào tới phòng khách, rồi từ phòng khách vào phòng ngủ. Anh điên cuồng, cô say đắm, dường như chỉ còn cách thức trực tiếp này có thể giúp họ thoát khỏi trò đùa của số phận.

Khi kết thúc, cô nằm rạp lên ngực anh. Rất lâu sau anh mới nói câu này: “Năm xưa, nhà họ Lục đích thực đã làm chuyện có lỗi với nhà họ Cố”.

Cố Sơ áp mặt lên ngực anh, câu nói ấy vọng từ lồng ngực anh vào tai cô. Giọng nói không cao nhưng khiến đôi tai rung lên bần bật. Cô không kinh ngạc vì sự trầm mặc, lo lắng và điên cuồng của anh đều đã chứng thực sự thật này.

“Em có tin anh không?” Anh vuốt ve gò má cô, nâng cằm cô lên.

Cố Sơ nhìn thẳng vào mắt anh, “Em tin anh không phải là người giỏi trả thù.” Nếu chuyện này liên quan đến nhà họ Lục thì chắc chắn không giống như Tư Tư nói. Năm năm trước cô từng làm anh tổn thương, năm năm sau anh lại vượt ngàn dặm xa xôi về đây, mục đích thực sự sao có thể là báo thù? Mặc dù khi gặp lại đôi mắt anh ngập đầy giá lạnh nhưng rốt cuộc anh vẫn đâu làm gì tổn thương cô, không phải sao?

Lục Bắc Thần nghe xong, ánh mắt trở nên ôn hòa hơn nhiều.

“Em muốn biết nguyên nhân.” Nếu anh đã thừa nhận thì với tư cách một người nhà họ Cố, cô cũng có quyền biết chân tướng chứ?

Lục Bắc Thần bực lấy người cô, rất lâu sau mới nói: “Tranh chấp thương trường”.

Cố Sơ sững người.

Anh nhìn thẳng vào mắt cô, “Sau này anh mới biết hai nhà có làm ăn qua lại. Có lẽ là chia chác lợi ích không đều nên mới khiến nhà Lục trở mặt với nhà họ Cố”.

“Chuyện này anh biết được bao nhiêu?” Cố Sơ ngồi dậy, kéo chăn lên che vai, hàng mi run rẩy.

Lục Bắc Thần đau lòng nhìn cô, “Anh không can dự vào chuyện làm ăn của Lục Môn nên chỉ biết đại khái. Tóm lại là chuyện làm ăn của hai gia đình có rạn nứt, khiến năm đó nhà họ Cố xảy ra chuyện, Lục Môn không những không giúp đỡ mà còn dậu đổ bìm leo”.

Cố Sơ bàng hoàng: “Em chưa từng nghe bố kể...”.

Bố cô chưa bao giờ nói về chuyện làm ăn với người nhà họ Lục.

Nhưng mà khoan đã...

Cố Sơ bất thành linh nhớ lại chuyện bố từng dặn dò mình. Ông nói: Nếu đã chia tay thì đừng quay lại nữa.

Sống lưng chợt căng ra.

Lúc đó bố nhắc tới anh, cô nghĩ đó chỉ là sự quan tâm của bố dành cho con gái. Nhưng bây giờ nhớ lại, càng lúc cô càng cảm thấy có sự dây dưa giữa hai gia đình, nếu không sao khi ấy bố lại nhắc nhở cô như thế?

Bố hy vọng cô có một cuộc sống hoàn toàn mới, thậm chí hy vọng sau này cô có thể ở bên cạnh Kiều Vân Tiêu, không quay lại với Lục Bắc Thần nữa. Thế mà bố không hề nhắc một chữ nào tới nhà họ Lục hay Lục Môn trong nhật ký...

“Bố em đã chuyện gì với Lục Môn sao?” Đây là kết luận của cô sau nhiều lần bình tĩnh phân tích, mặc dù cô không muốn tin ông có thủ đoạn đen tối nào trên thương trường.

Nếu không phải vì cảm thấy áy náy thì vì sao không nhắc tới nhà họ Lục. Nếu không phải vì lo lắng sao lại ngăn cản cô quay lại với anh?

Lục Bắc Thần kéo cô lại, tựa cằm lên đỉnh đầu cô, “Không, chuyện thương trường đúng sai thế nào không thể dễ dàng đoán định. Có thể cả hai đều có lỗi nhưng lỗi nhiều hơn là ở nhà họ Lục. Tư Tư nói đúng, năm đó nếu không vì nhà anh can dự, nhà họ Cố có thể sẽ được tài trợ vốn”.

Cố Sơ nằm trong lòng anh, im lặng rất lâu.

Thấy vậy, Lục Bắc Thần có phần hoảng hốt. Anh nâng mặt cô lên, “Em trách anh đi, hận anh cũng được, nhưng đừng rời xa anh”.

Cố Sơ nhìn anh, vẻ ngập ngừng.

“Em nói gì đi.” Lục Bắc Thần khẩn cầu, “Nói đại câu gì cũng được”.

Chỉ xin em đừng im lặng nhìn anh như thế, khiến anh hồi tưởng lại nỗi đau cách chia thuở nào.

“Em...” Cố Sơ há hốc miệng, cổ họng khô rát, có rất nhiều lời nhưng không sao nói ra được.

Cô muốn nói: Chuyện này không liên quan đến anh, em không trách anh đâu;

Cô muốn nói: Chỉ là ân oán của đời trước, em chỉ muốn cùng anh yên bình sống hết cuộc đời này;

Cô muốn nói: Vì sao người nhà họ Lục lại tuyệt tình như vậy? Chỉ là tranh giành thương trường thôi mà, có cần phải đuổi cùng giết tận cả gia đình họ không?;

Cô muốn nói: Em biết anh vô tội, nhưng rốt cuộc anh vẫn mang họ Lục, em vẫn mang họ Cố, chuyện của đời trước thật sự không ảnh hưởng tới chúng ta sao?

Một mặt cô biết rõ Lục Bắc Thần khó xử, mặt khác cô lại không thể né tránh việc làm của Lục Môn năm xưa.

Rồi cô nhớ lại câu nói lúc trước của Tần Tô: Tin tôi đi, cô sẽ chủ động từ bỏ.

“Bắc Thần, em rất loạn.” Rất lâu sau, cô chỉ nói được như vậy.

Không đánh mất lý trí như Cố Tư nhưng cũng không quá lý trí đến mức coi như chưa có chuyện gì xảy ra.

Sao Lục Bắc Thần không nhận ra sự mâu thuẫn trong nội tâm cô. Anh siết chặt lấy cô, có những chuyện không phải anh cứ cố gắng là có thể giải quyết. Ví dụ như chuyện nhà họ Lục làm với nhà họ Cố đã là quá khư, anh đúng là lực bất tòng tâm.

Vậy thì điều duy nhất em có thể làm là giữ chặt cô, bảo vệ cô, dùng hết sức mình để bù đắp những tổn thương của nhà họ Lục.

Hôm nay thành một đêm không ngủ.

Nằm mãi Cố Sơ vẫn không chợp mắt được. Cô tin rằng anh cũng vậy, cánh tay ôm lấy tay cô của anh vẫn rất chặt chẽ.

Chẳng biết lại qua bao lâu, có lẽ là quá nửa đêm, thậm chí là muộn hơn nữa, Cố Sơ mơ mơ hồ hồ hình như nhìn thấy Cố Tư. Nó len lén mở cửa phòng, “trôi” vào phòng ngủ như một linh hồn.

Cố Sơ muốn hỏi nó làm sao, hoặc nó định làm gì nhưng lại không thể nói được câu nào. Trong mơ màng, cô thấy Cố Tư đứng ở đầu giường, giơ một con dao lên, nó bóng loáng dưới ánh trăng. Cố Tư nhìn chăm chăm người đàn ông bên cạnh cô, đôi mắt đỏ rực thù hận.

Nó định làm hại Lục Bắc Thần!

Suy nghĩ này lóe lên trong đầu cô.

Muốn đẩy Lục Bắc Thần nhưng cô phát hiện không sao đẩy được cơ thể anh, chỉ biết giương mắt nhìn Cố Tư giơ con dao lên...

“Rè... Rè...”

Cố Sơ choàng tỉnh.

Đâu còn Cố Tư đang giơ dao nữa?

Là chiếc điện thoại đang nằm trên đầu giường của cô rung bần bật.

Giữa đêm đột ngột có một cuộc điện thoại gọi tới quả thực khiến người ta rất bất an. Cổ Sơ vội vã cầm lấy rồi liếc nhìn Lục Bắc Thần.

Anh nằm im, nhắm mắt, có lẽ đã ngủ rồi.

Cô rón rén bước xuống giường, chạy ra phòng khách nghe điện thoại.

Là Ngư Khương gọi tới, Cổ Sơ nghĩ ngay tới viên thuốc kia.

Thế nên từ chuyện này mới chứng thực được giác quan thứ sáu của người phụ nữ chuẩn đến mức nào. Quả không sai, Ngư Khương nói thẳng về tình hình của viên thuốc đó, không một câu thừa thãi.

“Đây không phải là chuyện nằm trong phạm vi cô có thể giải quyết.”

“Ý của chị là...” Cổ Sơ bắt đầu lo lắng.

Đầu kia điện thoại nói rõ ràng từng chữ, thái độ rõ ràng.

Kết thúc cuộc điện thoại, Cổ Sơ đã ngồi chờ dẫn xuống sofa, trái tim rối bời, đập loạn không ngừng. Ngoài cửa sổ, gió thu nổi lên, mí mắt cô giật liên hồi. Cô nhìn trân trân cây ngọc lan trút lá ngoài kia, nhớ tới một câu nói: Phúc bất trùng lai, họa vô đơn chí.

Cô ghét câu nói này.

Tới tận khi bỏ vai lạnh toát được khoác thêm áo, Cổ Sơ mới nhận ra mình đã ngồi chờ dẫn rất lâu.

Sau khi khoác áo cho cô xong, Lục Bắc Thần ngồi luôn xuống, thì thầm, “Điện thoại của ai vậy?”

Cổ Sơ nhìn lên khuôn mặt góc cạnh, nhớ lại lời Ngư Khương nói, nhất thời không biết nên nói với anh thế nào. Nhưng Lục Bắc Thần lại hiểu lầm, thấy vẻ ưu tư trên gương mặt cô, anh thở dài, “Tư Tư à? Xem ra muốn nó chấp nhận sự thật không phải ngày một ngày hai”.

Cổ Sơ lắc đầu, quay đi, “Không phải Tư Tư gọi, là Ngư Khương”.

“Sao cô ấy lại gọi điện cho em?” Điều này khiến Lục Bắc Thần sững người.

Cổ Sơ một lần nữa đối mặt với anh, “Bắc Thần...”.

Lục Bắc Thần nhận ra có chuyện bất thường bèn nghiêm mặt lại, “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“Chuyện này em vốn định giấu anh, nhưng mà...” Cổ Sơ liếm liếm môi, kể lại cho anh nghe chuyện về loại thuốc của Lục Bắc Thần: “Hình như anh ấy bị nổi đau nào đó giày vò, lúc phát bệnh rất đau đớn”.

Lục Bắc Thần sững sốt, “Sao nó lại mắc bệnh?”

Cổ Sơ lắc đầu.

“Ngư Khương nói thế nào?”

Cổ Sơ hít sâu một hơi rồi nhẹ nhàng thở ra, “Ngư Khương đã kiểm tra viên thuốc đó, nói bên trong chứa một hàm lượng lớn thành phần thuốc trợ tim glycoside, ngoài ra còn có thành phần được lý X-R2”.

Lục Bắc Thần dờ mắt ra.

“Ý của cô ấy là loại thuốc Bắc Thần sử dụng...” Răng Cổ Sơ bắt đầu va vào nhau lập cập.

Lục Bắc Thần từ tốn nói: “Thành phần thuốc giống hệt với bốn thi thể”.

Cổ Sơ rùng mình, có chút bối rối: “Em không ngờ sẽ như vậy nên không nói với anh...”.

Lục Bắc Thần không nói câu nào, lập tức đứng dậy.

Cổ Sơ giật mình, bám theo sau anh.

Anh đi thẳng vào phòng thay đồ, thay quần áo ngủ. Cổ Sơ đứng ở ngoài cửa, càng nhìn càng lo lắng, dè dặt lên tiếng: “Cho em đi cùng anh đi...” Cô biết anh nhất định sẽ tới phòng thực nghiệm.

Lục Bắc Thần thay xong quần áo rất nhanh, giơ tay vuốt lên mặt cô nói: “Ngày mai em còn công việc, ngủ sớm đi”.

“Nhưng mà...” Cô sốt ruột, trong tình hình này e là cô không ngủ nổi nữa.

“Có chuyện gì anh sẽ báo cho em.” Lục Bắc Thần vội vàng hôn lên trán cô.

“Bác Thần.” Cố Sơ vội đuổi theo.

Lục Bắc Thần dừng bước.

“Nhất định không phải là thuốc nhà họ Cố, đúng không?” Đây mới là nguyên nhân thực sự khiến cô sợ hãi.

Lục Bắc Thần nhìn cô rất lâu rồi lắc đầu, “Đợi tin anh”.

Cố Sơ vô thức gật đầu.

Sau khi Lục Bắc Thần rời đi, hai chân cô mềm nhũn, ngã bệt xuống đất...

...

Cả đêm La Trì cũng ngủ không yên giấc, trở gối từ đầu giường xuống cuối giường, rồi lại từ cuối giường ngược lên đầu giường, càng trằn trọc càng tỉnh như sáo, khi quay đầu lại nhìn thì đã hơn ba giờ sáng.

Tất cả bắt nguồn từ một cuộc điện thoại của Cố Tư.

Trong điện thoại, cô khóc rất thương tâm, luôn miệng hỏi anh phải làm sao, khiến anh sợ đến nỗi chẳng còn tâm trạng làm việc gì nữa, suy nghĩ đầu tiên là cô gặp phải kẻ xấu hoặc chuyện gì không hay. Đợi cô dần nín, anh mới tỉ mỉ hỏi kỹ và biết rõ nguyên nhân.

Biết được những dây dưa giữa hai gia đình Cố Lục, La Trì cũng ngổn ngang nhiều suy nghĩ.

“Em không muốn thấy chị em buồn nhưng lại sợ Lục Bắc Thần có dụng ý gì khác.” Cô ghen ngào nói với anh.

La Trì khuyên nhủ mãi mới khiến cô bình tĩnh trở lại rồi anh phát biểu ý kiến của mình. Trước tiên, anh phủ định suy nghĩ năm xưa Lục Bắc Thần là kẻ chủ mưu. Anh nói với Cố Tư, “Hãy tin anh, anh làm cảnh sát, nhìn người còn chuẩn hơn Nhị Lang Thần, cậu ấy không phải loại người đó”.

Cố Tư trầm mặc rất lâu mới thổ lộ, “Thật ra em cũng tin anh ấy không phải loại người đó. Nhưng cứ nhìn thấy anh ấy, em lại nhớ tới Lục Môn, lại nhớ tới bố mẹ. Cho dù không liên quan tới anh ấy thì cũng liên quan tới Lục Môn chứ? Chị em lấy anh ấy rồi, sau này làm sao nhìn mặt người nhà họ Lục?”.

Dĩ nhiên La Trì hiểu suy nghĩ của Cố Tư, đợi cô bình tĩnh lại rồi anh mới hỏi cô nghe được chuyện này từ đâu. Cố Tư ấp a ấp úng, nói là một người bạn kể cho cô.

Nghe xong, La Trì sững sốt, bạn bè gì lại có dụng tâm như vậy? Anh vội vàng hỏi, nhưng Cố Tư vẫn giấu, cuối cùng cô nói: “Anh đừng hỏi nữa, em đã hứa với người ta sẽ giữ bí mật. Với lại, đối phương là một người rất đáng thương, cũng là người bị Lục Môn hại thê thảm”.

La Trì nghe xong, tim càng vọt lên tận cổ họng.

Chính vì cuộc điện thoại này, anh đã mất ngủ, cuối cùng bèn dựa vào đầu giường hút thuốc, bắt đầu tỉ mỉ phân tích câu nói của Cố Tư, càng nghĩ càng cảm thấy không thoải mái.

Tư duy của anh đã trôi đi rất xa.

Nếu lùi một bước để nói thì năm xưa nhà họ Cố xảy ra chuyện không liên quan gì tới Lục Bắc Thần. Vậy một khi dính dáng tới Lục Môn thì Cố Sơ và Lục Bắc Thần phải tiếp tục thế nào?

La Trì rút mạnh điều thuốc rồi lại thở hắt ra, tâm trạng rất bí bách.

Bây giờ Lục Bắc Thần cũng đang rất buồn phiền chẳng?

Nghĩ vậy, La Trì vớ lấy di động định gọi cho Lục Bắc Thần nhưng nghĩ bụng lại cảm thấy giờ này không thích hợp. Anh đặt di động về chỗ cũ, chậm chậm hút thuốc, tới tận khi chỉ còn nửa điếu. Anh lại cảm máy lên. Xảy ra chuyện lớn như vậy rồi còn ngủ được nữa chắc!

Vừa định bấm đi thì di động vang lên như có cảm ứng.

La Trì giật mình, nhìn lại thì là một số lạ. Anh nghi hoặc nhận máy.

Vốn tưởng là điện thoại quảng cáo quấy rầy, kết quả anh nghe thấy một âm thanh chói tai đã qua xử lý.

“Lục Bắc Thâm sử dụng loại thuốc mới giống y hệt các nạn nhân. Chuyện này Lục Bắc Thần đã biết, hẳn đang cố tình giấu anh...”

“Anh là ai?” La Trì cảnh giác hỏi.

Đầu kia lại nhanh chóng dập máy, chỉ để lại những tiếng máy bận...

457. Q.9 - Chương 458: Không Mời Tự Đến

Phòng thực nghiệm bật đèn sáng trưng. Vì sự xuất hiện của manh mối hoàn toàn mới, Ngư Cảnh và Phan An đều có mặt.

Lục Bắc Thần mặc áo blouse trắng lật giở báo cáo bằng nét mặt vô cảm. Nửa tiếng trước anh vội vã tới phòng thực nghiệm, nhận kết quả khám nghiệm mà Ngư Khương đưa. Sau khi so sánh với báo cáo khám nghiệm tử thi của bốn nạn nhân, anh im lặng ngồi yên như thể cho đến tận bây giờ.

Ngư Khương đứng ngay bên cạnh, chốc chốc lại quan sát nét mặt anh. Ban đầu khi được nhận viên thuốc, cô quả thực không nghĩ gì to tát, cảm thấy chỉ là Cổ Sơ đang nghiêm trọng hóa mọi việc lên thôi, nhưng sau khi có kết quả ngay chính bản thân cô cũng đỡ dần.

Cuối cùng, Lục Bắc Thần đặt bản báo cáo xuống, “Còn thuốc không?”

“Còn, em chỉ bỏ một phần ba ra để kiểm tra.” Dứt lời, Ngư Khương đi lấy thuốc.

Chẳng bao lâu sau cô đã quay trở về, đưa cho anh túi mẫu vật. Lục Bắc Thần đón lấy quan sát, một viên thuốc màu trắng, không có gì đặc biệt. Nhưng có ai ngờ được trong một viên thuốc như thế này là cất giấu biết bao nhiêu bí mật?

Báo cáo được Ngư Khương làm rất tỉ mỉ, thành phần của thuốc không thể kỹ càng hơn, thậm chí còn ghi chép rõ ràng tỷ lệ dung lượng giữa các thành phần. Lục Bắc Thần xem từng hạng mục, cõi lòng lạnh toát.

Anh nhìn viên thuốc chằm chằm, nhớ lại lời Cổ Sơ nói: Trông anh ấy rất đau đớn... Rồi nhớ lại rất nhiều năm về trước trong một lần cãi vã với bố, bố gần như lạnh lùng nói với anh: Tình trạng của Bắc Thâm trước mắt chỉ thích hợp ở một mình.

Anh biết Bắc Thâm từng làm những việc hơi kích động, cũng nhận ra nó không hề bình thường như vẻ ngoài. Nó là một người cảm xúc thay đổi rất mạnh, chỉ không ngờ nó đã đến bước này. Lục Bắc Thần nhú mày, gương mặt anh chìm trong bóng đèn, nhìn từ góc của Ngư Khương, đôi mắt anh chỉ chất đầy đau khổ.

Rất lâu sau, Ngư Khương khẽ hỏi: “Chuyện này có cần thông báo cho La Trì không?”

Một câu hỏi rất nhẹ nhàng nhưng lại khiến ngón tay Lục Bắc Thần run lên, túi mẫu vật rơi xuống mặt bàn.

Ngư Khương sững người. Làm việc với Lục Bắc Thần bao năm, cô đã sớm quen với vẻ lạnh lùng băng giá của anh, hình ảnh mắt hờn hờn vừa như hôm nay quả thực là hiếm gặp. Nhưng cô cũng có thể hiểu được, dẫu sao thì chuyện này cũng dính líu tới cả Bắc Thâm. Bao lâu nay, cô chưa bao giờ nghe anh nhắc đến việc còn có một cậu em trai sinh đôi. Nhưng sau khi cậu ấy xuất hiện, cô mới biết, Lục Bắc Thần còn lo lắng cho cậu ấy hơn ai hết.

Thế nên sau khi nói xong câu này cô đã ngập ngừng, lát sau mới bổ sung, “Có lẽ... cũng không cần thông báo cho La Trì nhanh như vậy”.

Lục Bắc Thần ngược mắt lên nhìn cô.

Ngư Khương như bị đốt cháy bởi ánh mắt này, nó sâu hút, không nhìn thấy đáy nhưng lại khiến người ta không thể quay đi. Nhưng cô biết, đằng sau nó chứa đựng một sự sắc lẹm mà không ai dám xem thường. Cô háng giọng, giải thích, “Ý của em là chỉ dựa vào một viên thuốc nhỏ xíu như vậy cũng không chứng minh được gì”.

Câu nói này giống một cái cớ hơn, chính bản thân cô cũng thấy vậy, huống hồ là một người suy nghĩ tỉ mỉ như Lục Bắc Thần? Quả nhiên, anh lẩm bẩm: “Thật sự không chứng minh được gì ư?”.

Ngư Khương không biết nên trả lời thế nào.

Lục Bắc Thần đột ngột đứng dậy, nhét túi mẫu vật vào trong túi áo blouse. Ngư Khương không ngốc, cô đoán ra được anh định làm gì bèn buột miệng, “Bây giờ anh tới tìm Lục Bắc Thần coi như là sai quy tắc!”.

Họ là pháp y, phát hiện ra bất kỳ manh mối nào cũng phải báo ngay với cảnh sát, không thể tự quyết. Điều này Ngư Khương hiểu, Phan An và Ngữ Cảnh đứng dưới nhà cũng hiểu, và Lục Bắc Thần lại càng hiểu. Bởi vì đây chính là quy định bọn họ đặt ra cho phòng thực nghiệm này, mục đích là để tránh cho mọi người sau khi có được chứng cứ lại hành động riêng rẽ hoặc bị mua chuộc mà phá hỏng vụ án.

Lục Bắc Thần đứng chờ ra tại chỗ, quay lưng về phía cô rất lâu.

Ngư Khương thấp thỏm trong lòng, sợ Lục Bắc Thần biết rõ còn cố tình vi phạm, thậm chí còn nghĩ rằng một khi anh làm vậy, phòng thực nghiệm phải làm sao? Đương nhiên, cô không thể tới tìm La Trì, dù sao thì La Trì tới đây là sự tình sẽ phức tạp. Cô sẽ báo cho Cố Sơ. Lục Bắc Thần không nghe lời cô nhưng chắc sẽ nghe lời Cố Sơ chứ?

Đúng vào giờ phút căng thẳng, cánh cửa phòng làm việc bị ai gõ mấy tiếng, rồi Phan An thò đầu vào trong ngay lập tức. Gương mặt trước nay vẫn non tơ của anh ấy giờ có chút lo lắng. Cũng chẳng buồn thấy lạ sao Lục Bắc Thần lại đứng ngoài cửa, Phan An hạ thấp giọng nói: “La Trì tới rồi”.

Lục Bắc Thần sững sốt sau đó quay ngoắt đầu lại. Ngư Khương giật thót vì ánh mắt chất vấn này của anh, vội thanh minh, “Em không biết La Trì lại tới đây, chuyện này em không hề nói với anh ấy”.

Anh lại quay đầu nhìn Phan An. Thấy ánh mắt của anh không chút thiện ý, Phan An cũng vội vàng giải thích, “Tớ cũng không nói với La Trì chuyện này. À, còn cậu Ngữ Cảnh, cậu ấy là tuyệt đối không báo tin ra ngoài đâu.” Ngẫm nghĩ rồi anh ấy lại bổ sung thêm một câu, “Biết đâu La Trì tới vì việc khác”.

Lục Bắc Thần trầm tư, lát sau mới nói: “Đề cậu ấy lên đây”.

Chưa đầy nửa phút sau, La Trì đã đi vào. Nhìn thấy có mặt Ngư Khương, anh ấy nói thẳng, “Lục Bắc Thần, tôi cần nói chuyện riêng với cậu”.

Lục Bắc Thần tỏ ra bình tĩnh, ra hiệu cho Ngư Khương ra ngoài. Ngư Khương gật đầu. Khi La Trì đi ngang qua, trái tim cô run lên. Cô có dự cảm, La Trì nửa đêm tới đây như vậy, chắc chắn đã nghe được tin gì. Nhưng cô cũng cảm thấy rất khó hiểu, chuyện này chỉ có người trong phòng thực nghiệm biết, ngay cả Lục Bắc Thần cũng mới biết tối nay, làm sao La Trì có tin? Lẽ nào... là Cố Sơ?

Nhưng Ngư Khương nhanh chóng phủ định suy nghĩ này. Cố Sơ thậm chí còn không muốn Lục Bắc Thần biết, sao có thể nói với La Trì?

Khi phòng làm việc chỉ còn lại hai người, La Trì kéo một cái ghế, ngồi đối diện Lục Bắc Thần, bốt đi nhiều vẻ băng nhắng và tự nhiên thường ngày, thêm nhiều nghiêm nghị và thận trọng. Lục Bắc Thần cười khê, “Cậu mất ngủ nên tới đây để giết thời gian hả?”.

La Trì không nói gì, chỉ nhìn anh như đang quan sát và suy ngẫm.

Lục Bắc Thần ngồi dựa vào ghế, đối mặt với anh ấy, hai tay đút túi áo, một trong hai tay siết chặt túi mẫu vật. Rất lâu sau, anh mới lên tiếng, “Cậu có ý gì đây?”.

Lúc này La Trì mới quay đi, hỏi anh: “Có thuốc không?”.

Lục Bắc Thần tìm ra bao thuốc lá trong hộp bàn, đưa cho anh ấy. Anh ấy đón lấy rồi nhìn anh, “Làm một điều chứ?”.

Lục Bắc Thần lắc đầu.

La Trì tự động châm thuốc. Sau khi bỏ bật lửa xuống, khói thuốc làm nhòe đôi mắt anh ấy. Lục Bắc Thần không lên tiếng, chỉ nhìn anh ấy qua làn khói. Hút được quá nửa điếu, La Trì nói: “Tôi mất ngủ”.

Lục Bắc Thần đợi anh ấy nói tiếp.

La Trì thở hắt ra một hơi, “Bố tôi đặc biệt thích sưu tầm đồ cổ, hôm nay lại phát hiện ra chiếc bình cổ quý giá nhất bị vỡ, hỏi cả đám người xung quanh nhưng không ai chịu nhận. Sau đó tôi phát hiện ra hôm nay thằng em họ tôi vừa vào phòng của bố, nó rất có thể là người làm vỡ. Dọc đường tôi cứ nghĩ mãi xem phải làm sao. Bình thường tôi và nó thân nhau nhất, tôi mà truy hỏi, chắc chắn sẽ làm tổn thương làm lòng tự trọng của nó”.

Lục Bắc Thần vẫn lặng im.

“Nếu là cậu, cậu sẽ giải quyết thế nào?” La Trì búng tàn thuốc, hỏi.

Lục Bắc Thần hơi đổ người về phía trước, cầm bao thuốc, rút một điếu từ trong ra, ngậm vào miệng, châm lửa. La Trì đang kiên nhẫn đợi anh. Rất lâu sau, Lục Bắc Thần nói: “Nếu đã là anh em tốt thì phải hỏi trước để làm rõ sự thật đã”.

“Nhưng tôi cứ cố chấp như vậy.” La Trì nhìn chằm chằm vào đầu lọc đỏ rực, khẽ nói: “Kinh nghiệm phá án bao năm nói cho tôi biết tuyệt đối không thể làm việc bằng cảm tính. Cho dù đối mặt với tình thân, làm vậy không hay. Nhưng, đây chính là tôi”.

“Xem ra cậu đã quyết định rồi.” Lục Bắc Thần khẽ nói.

La Trì tay cầm thuốc, suy tư rất lâu rồi gật đầu, “Đúng.” Anh ấy nhấn mạnh chữ này rồi thở dài, “Tôi vốn định tìm cậu để quyết định, nhưng sau khi vào phòng thực nghiệm tôi đã quyết định rồi. Nếu cậu em họ tôi là kẻ tình nghi thì tôi phải đối xử công bằng. Đúng là đúng mà sai là sai, hơn nữa có những chuyện chỉ có đúng hoặc sai”.

“Vì sao khi vào phòng thực nghiệm của tôi lại quyết định?” Lục Bắc Thần rít một hơi thuốc.

La Trì ngược mắt nhìn anh, “Vì tôi nhìn thấy đám Ngũ Cảnh đều đang thức chong đêm vì những nạn nhân không liên quan tới mình. Vì những đồng nghiệp của chúng tôi đang nỗ lực ngày đêm để tìm ra sự thật. Thế nên tôi cảm thấy mọi sự do dự của tôi đều là quá đáng. Tôi là cảnh sát, lúc nào cũng phải đứng về phía chân lý”.

Ngón tay kẹp điếu thuốc của Lục Bắc Thần dờ ra, sau đó anh dập tắt đầu lọc vào gạt tàn, “La Trì, nói thẳng đi, cậu làm gì em trai tôi rồi?”.

Trong thế giới của người trưởng thành, mọi lời vòng vo tam quốc đều là thừa thãi. Lục Bắc Thần là một người cực kỳ thông minh, sao lại không nghe ra những lời bóng gió của La Trì?

La Trì cũng không phụ lòng anh, đáp thẳng: “Lục Bắc Thần đã bị tôi đưa tới Cục Cảnh sát. Bây giờ tôi tới lấy báo cáo loại thuốc”.

Lục Bắc Thần khựng lại, ngay sau đó gia tăng sức mạnh khiến đầu lọc bị vò nát. Anh cất giọng lạnh lạnh, “Xem ra đầu phải tới phòng thực nghiệm rồi cậu mới đưa ra quyết định”.

“Phải.” La Trì thừa nhận, “Vụ án này nghiêm trọng, tôi không thể sơ suất chút nào”.

Lục Bắc Thần trầm mặc.

“Lục Bắc Thần, cậu bắt buộc phải giao báo cáo ra.” La Trì nói rành rọt từng câu từng chữ, “Cậu cũng biết rõ vụ án này đã khiến mọi người tổn quá nhiều thời gian và sức lực”.

Lục Bắc Thần ngược mắt lên, bình tĩnh nhìn anh ấy, “Tôi cần nói chuyện với nó”.

“Không thể được.” La Trì dứt khoát từ chối, “Công việc thẩm vấn hãy để tôi thực hiện, cậu cứ yên tâm”.

Lục Bắc Thần ngậm cuộn chặt tay, đôi đồng tử hơi co lại.

“Tôi hiểu suy nghĩ của cậu, cậu không muốn bất kỳ người nào có liên quan tới cậu can dự vào vụ án này, nhưng nếu manh mối đã xuất hiện, tôi không thể không xử lý theo phép công.” La Trì nghênh đón ánh mắt của anh, nghiêm túc nói: “Khắc kỷ phụng công*, hàm nghĩa của bốn chữ này tôi nghĩ cậu rõ hơn tôi”.

*Có nghĩa là phải biết kiềm chế tư lợi của bản thân cho việc công.

Lục Bắc Thần và anh ấy nhìn thẳng vào nhau một lúc lâu. Cuối cùng anh ấn vào máy bàn, khẽ ra lệnh: Ngự Khương, mang cho cảnh sát La một phần báo cáo được phẩm.

458. Q.9 - Chương 459: Chỉ Muốn Tôi Tìm Em

Cố Sơ lo lắng bất an cả buổi sáng. Lục Bắc Thần đi cả đêm không về, tới tận khi cô mơ mơ màng màng ăn xong bữa sáng vẫn chưa thấy bóng chiếc xe của anh. Buổi sáng bệnh viện nháo nhào cả lên, trong khoa bỗng chốc thiếu mất hai trụ cột là Cố Khải Mân và Tiêu Tiểu Tiêu, bỗng chốc ai nấy đều mệt rũ rời. Từ sáng sớm, Cố Sơ đã nghe mấy đồng nghiệp miêu tả sinh động chuyện mấy người đàn ông lực lưỡng bắt Cố Khải Mân đi, giật thót vội vàng gọi điện cho Tiêu Tiểu Tiêu. Tiêu Tiểu nghe xong trầm mặc một lúc rồi nói với cô: Không sao đâu, anh ấy đã về nhà rồi.

Cố Sơ cứ cảm thấy có chỗ nào không ổn nhưng lại không nói được cụ thể đó là gì, cộng thêm chuyện của Lục Bắc Thần cũng khiến cô trong lúc bận rộn cảm thấy không thở nổi. Tới buổi trưa, cô đang định gọi điện cho Lục Bắc Thần thì không ngờ anh đã chủ động gọi điện thoại cho cô.

“Em xong việc chưa?” Giọng anh nghe rất mệt mỏi.

“Em xong rồi, anh đang ở phòng thực nghiệm à?” Cố Sơ hỏi vội.

Đầu kia cất giọng trầm trầm, “Đang ở đại sảnh bệnh viện”.

“Hả? Anh tới bệnh viện rồi sao?” Cố Sơ kinh ngạc.

“Anh đợi em.”

Chưa đầy năm phút Cố Sơ đã thay xong quần áo và xuất hiện trước sảnh lớn của bệnh viện. Giữa trưa, người thưa thớt hơn hẳn, nơi xếp số cũng đã trưng tấm biển nghỉ trưa, bên ngoài bày một hàng ghế gấp nhỏ để chuẩn bị chiếm chỗ xếp số.

Cố Sơ tìm được Lục Bắc Thần rất dễ dàng.

Anh đang đứng dựa vào cửa sổ hút thuốc.

Thi thoảng có bước chân đi qua đi lại, chỉ mình anh là yên tĩnh. Ánh nắng chiều hắt nghiêng, bao trùm lên cơ thể anh. Có lẽ anh từ phòng thực nghiệm tới thẳng đây, trên người vẫn mặc chiếc sơ mi trắng từ tối hôm qua. Tia nắng rơi xuống bả vai anh càng tôn lên dáng đứng thẳng tắp, dịu dàng ấy. Gương mặt anh mơ hồ giữa quang sáng, từ xa cô không nhìn rõ nét mặt của anh nhưng có thể cảm nhận được sự cô độc của anh.

Cô bước tới gần.

Anh cũng đã nhìn thấy cô bèn dập tắt điếu thuốc trong tay, mỉm cười. Vì ở khoảng cách gần, cô nhìn rõ được đôi mắt anh. Nó hằn lên những tia máu, vẫn còn mệt mỏi. Cố Sơ nghĩ anh đã xảy ra chuyện gì nhưng chưa kịp hỏi anh đã nắm lấy tay cô, nói một câu, “Đi ăn cơm nhé”.

“Anh muốn ăn gì?” Cố Sơ cũng cảm thấy chắc là anh đói rồi, có khi ở trong phòng thực nghiệm bận rộn quá còn không uống được ngụm nước nào.

Lục Bắc Thần không suy nghĩ quá nhiều, “Căng tin đi, ăn tạm gì cũng được”.

Câu nói này gần như là điều không thể với một người có yêu cầu rất cao về đồ ăn như anh. Trái tim Cố Sơ chợt thẳng thốt, cô có dự cảm một chuyện chẳng lành đã xảy ra.

Hai người đi vào nhà ăn.

Đúng vào lúc đông người, hơn nữa toàn là đồng nghiệp trong bệnh viện, rất nhiều người đều quen biết Cố Sơ và Lục Bắc Thần. Hai người vừa xuất hiện đã có rất nhiều người gọi tên họ, ánh mắt dồn cả vào họ. Mặc dù mệt mỏi nhưng trông Lục Bắc Thần vẫn rất nổi bật, khiến không ít cô gái chú ý là chuyện bình thường.

Cố Sơ đã quen từ lâu. Cô giúp anh quệt thẻ cơm, hỏi anh muốn chọn món nào. Suy nghĩ của Lục Bắc Thần hoàn toàn không tập trung vào ăn uống. Anh đi theo Cố Sơ từ đầu tới cuối, đĩa cơm tự phục vụ trong tay vẫn cứ trống rỗng. Anh đang nghĩ chuyện khác, Cố Sơ nhận ra được.

Cô chọn thẳng một góc trống rồi bảo anh qua đó ngồi. Anh cũng không nói gì nhiều, ngoan ngoãn qua đó. Cố Sơ chọn cho hai người một số món ăn thanh đạm rồi chọn thêm một số món mặn, thấy có hoa quả tươi mới gọt cô cũng lấy luôn.

Đi ngang qua đám các đồng nghiệp cùng khoa, có người cười: “Có cần tình cảm vậy không?”.

Cố Sơ chỉ mỉm cười, không nói gì thêm.

Ngồi xuống rồi, cô nhét đôi đũa vào tay anh, khẽ giục, “Mau ăn đi anh”.

Lục Bắc Thần ngẩn ngơ nhìn đôi đũa một lúc lâu mới tỉnh lại, gạt đầu, yên lặng dùng bữa. Cố Sơ ngồi đối diện có mấy lần định hỏi chuyện anh nhưng thấy dáng vẻ của anh cô lại hết lần này đến lần khác nhìn xuống.

Trong đó có một món cá hấp do anh gắp. Anh ăn được hai miếng thì từ từ rút xuống rồi gắp hết thịt qua đĩa cô, nói: “Cá ăn ngon đấy, ăn nhiều một chút”.

Cố Sơ khẽ gạt đầu. Phàm những lúc ra ngoài ăn, ăn được món cá nào ngon, anh lại kiên nhẫn tách xương ra như vậy rồi gắp thịt cho cô. Cố Sơ nhìn thấy vậy mà xót xa, những lời nói cứ xoay tròn trong cổ họng. Cuối cùng cô nói: “Anh ăn nhiều một chút, chiều nay còn phải qua phòng thực nghiệm đúng không?”.

Lục Bắc Thần lắc đầu.

Trái tim Cố Sơ chợt đập thịch một tiếng.

Bữa cơm này họ ăn rất yên lặng, Lục Bắc Thần vẫn ăn khá ít, chẳng biết vì cơm ở đây không hợp khẩu vị của anh hay vì anh không thấy ngon miệng. Tóm lại đa số thời gian đều là anh gắp thức ăn cho cô, đến nỗi cảnh này về sau trở thành đề tài cho các đồng nghiệp mang ra trêu chọc cô. Họ cười nói: Có người yêu đẹp trai đúng là tốt, ăn cơm cũng sướng mắt; Hoặc là: Bạn trai cô chu đáo thật, gắp thức ăn cho cô trông cũng đẹp nữa...

Cố Sơ thì chẳng có tâm trạng ngắm xem anh đẹp trai cỡ nào, chỉ biết rằng anh rất mệt. Ăn xong cơm, cô vốn định khuyên anh về nhà nghỉ ngơi, anh lại nói: “Tối phòng em nằm một lát thôi”.

Ít nhiều có ảnh hưởng không tốt nhưng cũng không trái quy định, Cố Sơ cũng sợ anh mệt như vậy lái xe nguy hiểm bèn dẫn anh về phòng khám. Tiểu Tiểu không có ở đây, chiều nay bác sỹ chính lại khám ở một phòng khác, vừa hay không gian này không bị ai quấy rầy.

Lúc đặt gối cho anh, anh bỗng ôm chặt cô từ phía sau, cánh tay rất dùng sức, vùi mặt vào tóc cô.

Cố Sơ để mặc cho anh ôm, rất lâu sau mới hỏi anh: “Bác Thâm xảy ra chuyện gì sao?”.

Lục Bắc Thần trầm mặc một lúc, thì thầm bên tai cô, “Anh không biết, sau khi rời khỏi phòng thực nghiệm anh chẳng biết đi đâu cả, chỉ muốn tới tìm em”.

Cố Sơ đau lòng, quay người lại nhìn anh, “Tạm thời đừng nghĩ gì hết. Bác Thâm, trông anh mệt mỏi lắm, nằm xuống nghỉ ngơi một lát đi, có chuyện gì khỏe lại rồi hẵng tính”.

Hiếm khi anh nghe lời cô như vậy.

Anh nằm xuống, tiện thể kéo tay cô lại rồi hỏi, “Chiều nay em có phải khám bệnh không?”.

“Chiều nay thì không, em chỉ cần làm một bản báo cáo chuyên đề là được.” Cố Sơ sát lại gần anh, nói nhỏ: “Em sẽ không đi khỏi căn phòng này đâu, anh yên tâm”.

Lục Bắc Thần kéo tay cô, đặt lên môi hôn nhẹ lén kéo xuống để lên ngực, cuối cùng mới nhắm mắt lại.

Có lẽ anh mệt thật rồi, chẳng mấy chốc hơi thở của anh đã trở nên nhịp nhàng.

Cổ Sơ đau lòng nhìn anh say ngủ.

Người đàn ông này phải chịu đựng quá nhiều thứ, cô rất muốn chia sẻ cùng anh, thật đấy...

459. Q.9 - Chương 460: Những Thay Đổi Kỳ Quái

Cùng là một ngày nắng đẹp, Cổ Khải Mân chưa chắc đã cảm thấy dễ chịu.

Hắn bị Kiều Vân Tiêu đưa tới một nơi, nhốt suốt cả một đêm, muốn trốn ra nhưng ngoài cửa lại có mấy tay vệ sỹ, người nào người nấy cũng cao hơn hắn một cái đầu, hết như bị một ngọn núi sừng sững chắn lối, không có đường thoát. Kiều Vân Tiêu cũng không bảo các vệ sỹ làm gì hắn ngoài mấy cú đấm ở trên xe. Cổ Khải Mân điên cuồng gào thét cả một đêm, tới ngày hôm sau đã rũ rượi.

Khi Kiều Vân Tiêu xuất hiện trở lại, Cổ Khải Mân lao về phía anh, gầm gào như một con thú bị nhốt trong cũi, “Tao sẽ kiện mày, bắt giam người trái phép!”.

Kiều Vân Tiêu ngồi xuống sofa, châm thuốc lên, mỉm cười, “Bác sỹ Cổ, bây giờ cửa đang mở, anh có thể đi bất kỳ lúc nào, tôi hoan nghênh anh cứ thoải mái kiện cáo”.

Cổ Khải Mân nhìn anh đầy cảnh giác.

Một tập phong bì được đập “bộp” xuống trước mặt hắn. “Đã suy nghĩ kỹ chưa, ký tên đi.”

“Không bao giờ!” Cổ Khải Mân hằn học bổ sung thêm, “Đừng có mơ!”.

Kiều Vân Tiêu nhàn nhã nhả khói thuốc, “Anh muốn trở mặt với Tiểu Tiểu cũng nên cân nhắc xem mình là ai. Bác sỹ Cổ, nắm đầm của anh không chỉ vung lên người một mình Tiểu Tiểu chứ hả?”.

Cổ Khải Mân sững người, hỏi lại theo phản xạ rất nhanh, “Mày có ý gì?”.

“Để có thể ra tòa làm chứng chưa chắc đã cần tới Tiểu Tiểu. Bác sỹ Cổ, tôi ít nhiều vẫn có khả năng bảo vệ một người. Tới ngày đó, mẹ của Thiên Thiên, cũng tức là mẹ ruột của con trai anh sẽ chấp nhận ra tòa vạch trần cái ‘sở thích’ của anh.” Kiều Vân Tiêu nói rất thần nhiên, “Tới lúc đó Tiểu Tiểu Tiểu chỉ cần đề nghị đơn phương ly hôn là có thể được thụ lý”.

“Cái gì? Mày...” Cổ Khải Mân gào to. Hắn không ngờ Kiều Vân Tiêu lại thuyết phục được mẹ của Thiên Thiên.

“Một người khi đang rất cần tiền sẽ không quá cố chấp.” Kiều Vân Tiêu cười nhạt, “Hơn nữa, cô ấy cũng rất thông minh, chuyện gì đáng làm cô ấy đều biết rõ”.

Cổ Khải Mân cuộn chặt tay lại, mặt tái xanh.

“Tôi xưa nay không sợ làm âm ỉ. Ví dụ như anh nói dối Thiên Thiên là con nuôi của anh, rồi lại ví dụ như anh ở ngoài ra cái vẻ bác sỹ tốt, ngụy quân tử, về nhà thì lại mang khuynh hướng bạo lực, trước khi kết hôn làm người ta ềnh bụng lên lại không chịu trách nhiệm... Tất cả những việc làm này sẽ trở thành tin đồn lè đường về bác sỹ Cổ Khải Mân, muốn nhiều bao nhiêu có bấy nhiêu.”

Trán Cổ Khải Mân gồ lên những gân xanh, nghiêng răng ken két, “Kiều Vân Tiêu, coi như mày giỏi!”.

“Thế nào? Anh đã suy nghĩ kỹ chưa?” Kiều Vân Tiêu chậm chậm nói, “Đừng có quên, anh bị bắt cóc ra khỏi bệnh viện, không xuất hiện trong một thời gian quá dài, các đồng nghiệp của anh sẽ sinh nghi. Lỡ như có vị đồng nghiệp nào quan tâm anh quá mức lại báo cảnh sát thì chuyện này anh có muốn giấu cũng khó đấy”.

Cổ Khải Mân giận dữ lườm anh, hết như một con sói hoang đã bị ép tới bờ vực thẳm, đôi mắt phát ra tia sáng xanh phần nộ. Hai người cứ giằng co một lúc lâu như vậy, cuối cùng hắn cũng thỏa hiệp, “Bút”.

Kiều Vân Tiêu bật tay một cái, người vệ sỹ đứng ngoài cửa bước lên. Anh ra lệnh, “Phục vụ anh Cổ đây ký tên”.

Người vệ sỹ tiến lên đưa bút.

Cố Khải Mân mở phong bì ra, rút đơn ly hôn ở bên trong ra. Lúc ký tên, hắn do dự vài giây rồi cuối cùng cũng đặt bút. Kiều Vân Tiêu cầm tờ đơn xem qua, thầm thở phào một hơi rồi gấp tờ đơn lại, cười nói: “Bác sỹ Cố là người thông minh, hợp tác với những người thông minh luôn rất vui vẻ”.

“Kiều Vân Tiêu, đừng tưởng mày đã thắng!”

Kiều Vân Tiêu cố tình tỏ ra ngờ ngàng, “Đúng vậy, rất có thể sau này anh sẽ trả thù Tiểu Tiểu. Thế này đi, tôi sẽ giữ giúp anh video bằng chứng mà mẹ Thiên Thiên ghi lại. Chỉ cần sau này anh đừng có ý định quấy rối vợ cũ, tôi bảo đảm nó sẽ không bị tuồn ra ngoài”.

“Mày...” Cố Khải Mân chỉ muốn giết anh ngay lập tức. Đạo cao một thước, ma cao một trượng, coi như hắn đã bại trận trong tay Kiều Vân Tiêu rồi...

...

Lục Bắc Thần ngủ một mạch tới xế chiều.

Phòng nghỉ trong phòng khám dĩ nhiên không dễ chịu bằng ở nhà, nó chỉ là nơi nghỉ ngơi tạm thời cho các bác sỹ trực đêm mà thôi. Không gian nhỏ, không có cửa sổ, bình thường các bác sỹ hay than thở vì chuyện này, nhưng lại rất hợp với một người không thích ánh sáng như Lục Bắc Thần, căn phòng nhỏ hẹp tối tăm này bỗng dưng trở thành không gian dừng chân tuyệt nhất.

Giữa chừng có một số đồng nghiệp lục tục tới, Cố Sơ đều cố gắng giải quyết nhanh gọn. Khi cô còn chưa có khả năng giúp Lục Bắc Thần dẹp yên mọi sóng gió bão bùng thì điều duy nhất cô có thể làm là cứu vớt giấc ngủ vốn đã yếu của anh. Cũng may, anh không hề thức giấc, xem ra anh mệt thật.

Lúc làm báo cáo chuyên đề, Cố Sơ vừa viết vừa dừng, chốc chốc lại chạy vào phòng nghỉ xem xét. Lục Bắc Thần ngủ vốn luôn yên tĩnh, cả đêm dường như chỉ giữ nguyên một tư thế, khi không ôm cô đa phần anh thích nằm thẳng, hai tay thả tự nhiên ở hai bên. Cố Sơ thường cảm thấy kỳ lạ, không biết anh có chịu ảnh hưởng của nghề nghiệp hay không, sau đó cô lại nhớ đến một câu La Trì từng nói: Tay Lục Bắc Thần đó hay nằm lên bàn để xác, trông ghê rợn lắm.

Lúc cô vào phòng ngủ vẫn thấy anh nằm thẳng căng như thế. Nhờ ánh sáng bên ngoài phòng, cô phát hiện anh đang nắm tay rất chặt, đây không phải thói quen nằm ngủ của anh, có lẽ vì áp lực quá lớn. Cô bước lên, nhẹ nhàng mở tay anh ra, hy vọng anh ngủ thoải mái hơn một chút.

Cố Sơ không biết anh ngủ được bao lâu. Đương nhiên, cô hy vọng anh ngủ say giấc. Công việc pháp y đã định sẵn phải chịu đựng nhiều nóng lạnh cuộc đời. Giống như hôm nay, anh không nói cô cũng biết Lục Bắc Thần chung quy vẫn không thể né tránh. Nếu trong giấc mơ anh có thể nhẹ nhõm hơn chút thì đây cũng là mong muốn của cô.

Tiếc là, chiếc điện thoại đầu giường đã tước đoạt đi “giấc mơ vĩ đại” của cô.

Nó rung liên tục, màn hình màu xanh lam khiến Cố Sơ nhớ tới bàn để xác trong phòng thực nghiệm. Cô bắt lấy di động, tên của La Trì không ngừng nhấp nháy bên trên. Cố Sơ nhìn chằm chằm vào tên anh ấy, không hiểu sao trong lòng bỗng cảm thấy không yên tâm. Trong lúc cô đang do dự không biết có nên gọi anh dậy hay không thì anh đã dậy mất rồi. Thấy cô ngồi đầu giường, di động sáng, sắc mặt cô thì tái mét, anh bèn hỏi: “Của anh à?”.

Cố Sơ thấy anh đã bị đánh thức đành đưa di động cho anh, thầm trách La Trì máu lạnh vô tình.

Sau khi nhận máy, Lục Bắc Thần chỉ “alô” một tiếng còn lại toàn là La Trì nói. Cố Sơ loáng thoáng nghe thấy tên Lục Bắc Thần, rồi anh lập tức đứng phắt dậy.

Cái cảm giác không an tâm ấy tự động dâng lên trong cô, trở thành nỗi sợ hãi.

Cô chỉ nghe thấy Lục Bắc Thần chốt lại một câu: “Được, tôi biết rồi.” Cuối cùng nỗi sợ bùng ra, không thể cứu vãn. Cô lập tức đứng dậy, “Xảy ra chuyện gì rồi?”.

“Anh cần tới chỗ La Trì một chuyến.” Anh không giấu cô.

Cố Sơ không muốn tiếp tục mơ mơ hồ hồ bèn bám lấy anh suốt dọc đường, “Lý do?”.

Đứng trước bồn rửa tay, Lục Bắc Thần rửa mặt qua quýt, trút hết mọi uể oải ban nãy. Gương mặt anh trong gương lại nặng nề thêm vài phần, giống như lúc vừa tới bệnh viện tìm cô, khiến con tim cô liên tục thất lại. Anh lau mặt, “Bắc Thâm đã bị La Trì đưa đi, giờ nó xảy ra chút vấn đề”.

Một câu nói ngắn gọn, anh nói cũng nhẹ nhàng nhưng chỉ khiến cô tim đập chân run. Cô đứng đực ra trước cửa phòng nghỉ như một khúc gỗ đã bị phong hóa, nhìn anh chăm chăm, trong đầu là một cơn bão đang được cảnh báo màu đỏ cấp độ mười. Lượng thông tin trong câu nói ấy quá lớn, cô theo không kịp.

Cô vội buột miệng, “Em cũng đi”.

Lục Bắc Thần quay đầu nhìn cô.

Cô mặc chiếc áo blouse trắng, gương mặt chỉ to hơn lòng bàn tay một chút bị sắc màu này tôn thêm cái nhợt nhạt, bả vai yếu đuối dường như chỉ cần hơi dùng sức là nát vụn. Nhưng ngữ khí của cô chắc nịch, đôi mắt sáng rực như đang có một nguồn sức mạnh bộc phát từ trong cơ thể bé nhỏ.

Lục Bắc Thần hơi sững người. Từ trước tới nay anh luôn cho rằng cô là người cần được bảo vệ, vì anh biết rõ khi trước cô là một cô gái kiêu kỳ đến mức nào, vì anh cũng biết rõ hiện tại cô khổ sở đến mức nào. Nhưng chính trong khoảnh khắc này, vào lúc cô dùng ánh mắt kiên định để nói với anh, anh bỗng nhiên cảm thấy có lẽ cô không yếu đuối như anh tưởng tượng. Vô hình trung, cô đã động viên anh bằng một sự mạnh mẽ vô bờ.

“Dù có thế nào, em cũng sẽ ở bên anh.” Cố Sơ nói rõ ràng từng câu từng chữ, trút hết mọi suy nghĩ trong lòng.

Đó đồng thời là một câu nói với nhiều ý nghĩa, bao gồm chuyện của Bắc Thâm, cũng bao gồm cả chuyện nhà họ Lục đã làm với nhà họ Cố.

Tư Tư ném ra một quả ngư lôi, sức ảnh hưởng tuyệt đối vượt xa quả bom hồng họ sắp mang tới cho mọi người. Sự thăng thấn của Lục Bắc Thần khiến cô thêm âu lo, cô như rơi vào địa ngục, chịu đựng nỗi đau khủng khiếp. Nhưng chính vào hôm nay, khi anh mang theo cơ thể mệt mỏi ôm cô và nói anh chỉ muốn tới tìm cô, khi nhìn thấy anh ngủ say sưa trong phòng nghỉ thì trái tim vẫn còn u mê trong màn sương mù của cô đã trở nên rõ ràng.

Liên quan gì tới Lục Bắc Thần? Anh há chẳng phải là một nạn nhân hay sao?

Cô cảm thấy mình đã chịu ảnh hưởng của Cố Tư, có phần băn khoăn khó xử, có phần soi mói bối rối, mà suýt đánh rơi một sự thật quan trọng: Cô yêu Lục Bắc Thần. Vì đã từng trải qua nỗi đau chia ly nên nó như một cây kim lơ lửng lúc nào cũng đâm vào cô, nhắc nhở cô không được để mất nữa. Thế nên, cuối cùng cô mới hiểu bản thân nhất định phải bắt chấp tất cả.

Cô không thể vì hành động của nhà họ Lục mà đổ lên người anh, như vậy là không công bằng với anh, với một người đàn ông suýt nữa mất mạng vì cô. Cô phải đứng bên cạnh anh, cho dù sau này còn ngàn vạn đau khổ, lần này cô cũng phải đi theo tiếng gọi của trái tim mình.

Cô tin rằng Lục Bắc Thần sẽ hiểu câu nói này.

Mà thực tế là anh cũng hiểu. Sau vài giây nhìn sâu vào mắt cô, anh bèn giơ tay ra trước mặt cô.

Cô vội bước lên trước, ôm chầm lấy anh.

Lục Bắc Thần kề bên tai cô thủ thỉ: “Cảm ơn em...”.

...

Lục Bắc Thâm dường như đã biến thành một người khác.

Đây là cảm giác trực quan nhất sau khi họ gặp cậu.

Cậu không ngồi trên ghế mà co rụt cả người lại trong góc, hai tay ôm lấy đầu gối, vùi mặt xuống rất sâu. Bả vai run rẩy như chịu một sự hoảng sợ không hề nhỏ, hoàn toàn khác với hình tượng ôn nhu như ngọc

thường ngày. Cố Sơ không nhìn thấy nét mặt của cậu, nhưng vô thức cảm thấy cậu đang sợ hãi thứ gì đó, trở thành một đứa trẻ trợ trợ. La Trì đứng bên cạnh, tỏ ra vô tội, mấy lần định kéo cậu dậy nhưng vô ích.

Cố Sơ nhìn thấy mà thất lòng, nói chỉ tới Lục Bắc Thần. Nhìn thấy cảnh ấy, anh nổi giận, “La Trì, cậu là đồ khôn!” Dứt lời, anh định xông vào ngay.

Anh bị hai đồng nghiệp trong tổ chuyên án chặn lại, một hai trong người khuyên nhủ chân tình, “Giáo sư Lục, cảnh sát La không làm gì anh ấy cả. Thật mà, anh ấy tự nhiên thành ra như vậy, chúng tôi nhìn cũng cảm thấy lạ”.

“Bỏ ra.” Lục Bắc Thần lạnh như băng.

Hai người đồng nghiệp này đều từng hợp tác với anh, biết anh xưa nay luôn bình tĩnh, nhưng cảm giác khó thở như hôm nay đúng là lần đầu tiếp xúc, nhất thời không biết phải làm sao. Cố Sơ thấy vậy bèn giữ anh lại, hạ thấp giọng, “Đợi La Trì ra đã, anh xông vào như vậy không có ích gì đâu”.

Cuối cùng Lục Bắc Thần vẫn nghe lời khuyên của Cố Sơ, kiềm chế giận dữ, ngồi xuống: “Mời cảnh sát La của mấy cậu ra đây”.

Cố Sơ nhìn vào bên trong tấm kính, thăm thỏ dài, lúc ấy cảm giác tức ngực mới được xoa dịu phần nào.

Chẳng bao lâu sau, La Trì đã bước ra, nhìn Lục Bắc Thần bằng vẻ mặt không mấy tự nhiên. Anh ngồi đó, nhìn anh ấy chằm chằm, sắc mặt rất khó coi, khiến Cố Sơ cũng sợ hãi. Cô thấy anh cứ nắm chặt tay lại, sợ anh nổi giận lại đánh La Trì ngay trước mặt mọi người.

Người ta dấu sao cũng là cảnh sát, hành hung cảnh sát là phạm luật.

“La Trì.” Lục Bắc Thần rít gọi tên anh ấy, “Tôi cần cậu cho tôi một lời giải thích hợp lý”.

Cố Sơ biết anh đang cố nén giận. Một người đàn ông không bao giờ nghe giải thích và viện cớ gì lại ép La Trì lý giải, có thể thấy ở trong lòng anh Bắc Thần quan trọng nhường nào. Cô tin rằng La Trì cũng hiểu điểm này. Anh ấy lau mồ hôi, ra hiệu bằng ánh mắt cho hai đồng nghiệp.

Các đồng nghiệp gật đầu, vừa định ra ngoài thì bị La Trì gọi giật lại.

“Có thuốc lá không?” La Trì cuộn đầu lọc lại rồi ném vào thùng rác.

Một trong hai người đưa cho anh ấy bao thuốc. Cố Sơ nhận ra loại thuốc này, năm ngoái cô từng mang đi bán. La Trì đón lấy, ngạc nhiên: “Vẫn loại năm ngoái à?”.

Người đồng nghiệp gật đầu, “Các anh em bên mình thường ngày bận rộn chẳng có thời gian hút”.

“Còn hút được không?” La Trì chau mày.

“Dạ được, chưa quá hạn.”

La Trì bèn xua tay.

Sau khi họ đi khỏi, anh ấy giơ hộp thuốc lá lên trước mặt Cố Sơ, “Nhờ phúc của em, của Cục Cảnh sát không lo hết thuốc hút”.

Lúc ấy Cố Sơ mới biết số thuốc năm xưa đi đâu về đâu.

La Trì rút một điếu đưa cho Lục Bắc Thần, anh không nhận vẫn chỉ nhìn anh ấy không rời khiến anh ấy bối rối. Cố Sơ làm người giảng hòa, “Em còn ngồi đây mà, định coi em làm máy lọc không khí cho hai anh đấy à?”.

La Trì gượng cười, cũng không hút nữa.

“Từ lúc ở nhà đi, cậu ấy chưa như vậy, rất bình thường.” La Trì chủ động nói rõ tình hình, “Ở đây khoảng một tiếng chẳng nói năng gì rồi thành ra như vậy”.

Lục Bắc Thần vẫn lẳng lặng nghe.

La Trì sốt ruột, giơ tay thề thốt, “Có trời đất làm chứng, tôi thật sự không làm gì cậu ấy cả. Cậu ấy là em trai cậu, nhìn mặt cậu ấy khác gì nhìn mặt cậu đâu, tôi có thể ra tay thô lỗ được sao? Cậu không tin vẫn còn CCTV, cậu có thể xem lại”.

Cố Sơ tuyệt đối tin tưởng La Trì. Đối mặt với một gương mặt giống Lục Bắc Thần y như đúc, là bạn ai cũng sinh lòng trắc ẩn. Mà Lục Bắc Thần cũng vậy nên không kiểm tra lại, sự chán ghét trong ánh mắt cũng tan dần, “Tại sao lại như vậy chứ?”.

460. Q.9 - Chương 461: Vu Linh

“Tôi cũng đang thấy khó hiểu đây, một người đang yên đang lành sao lại thành ra như vậy?” La Trì thấy gương mặt cậu ấy đã dần ra thì cũng yên tâm hơn. Hành vi tự động gọi anh trai cậu ấy tới mà không nói trước với cậu ấy một tiếng, “tiền trăm hậu tấu” kiểu này đã khiến con thuyền tình bạn lật nhào. Bây giờ Lục Bắc Thâm lại rơi vào tình cảnh này, anh lại càng khó xử.

“Tôi chỉ hỏi cậu ấy rốt cuộc đang uống loại thuốc gì, loại thuốc ấy do ai đưa, kết quả hỏi tới nỗi tôi khô cổ họng.”

“Nó không trả lời một câu nào?” Lục Bắc Thần hỏi.

La Trì lục tìm hộp thuốc lá mấy lần, cuối cùng vẫn phải nhẫn nhịn, ít nhiều vẫn để ý tới thân phận bác sỹ của Cố Sơ. “Nói thì có nói.” Kể tới đây, anh ấy nghiêm mặt lại, lấy tay gõ lên mặt bàn, nhấn mạnh từng câu từng chữ, “Cậu ấy nói, đây là món quà của Vu Linh”.

Ánh mắt Lục Bắc Thần chợt dừng lại.

Cố Sơ thì hoảng hốt kêu lên, “Cái gì? Vu Linh?”.

Vu Linh, nếu hôm nay là lần đầu tiên nghe thấy cái tên này cô sẽ không quá thảng thốt, cùng lắm sẽ chỉ nghi ngờ có phải Lục Bắc Thâm cố tình làm vậy để hù dọa La Trì hay không. Nhưng trước đó cô từng tiếp xúc với danh xưng này nên mới có biểu cảm ngạc nhiên. Sau này, cô có từng lật xem nhật ký của bốn nạn nhân khi còn sống. Ngoài việc nổi da gà thì còn thấy nghi hoặc về một danh xưng mà cả bốn người đều nhắc đến trong nhật ký. Không sai, họ đều nhắc tới hai chữ “Vu Linh”.

Không hề cố tình nhắc đến, chỉ viết trên trang bìa của cuốn nhật ký ba chữ: Vu Linh ký.

Vu Linh ký, thoát nhìn giống như đang nói chủ nhân của cuốn nhật ký này tên là Vu Linh, nhưng nếu cả bốn nạn nhân đều viết trong nhật ký như vậy thì chuyện này đã đơn giản. Theo kết quả điều tra của La Trì thì bốn người này vừa có liên quan hệ vừa khác biệt. Quan hệ ở chỗ, bốn nạn nhân khi còn sống đều từng tới gặp bác sỹ tâm lý, đều từng được cùng một người đưa tới triển lãm tượng sáp, biểu cảm của họ trước khi chết đều quá đỗi đáng sợ, sau khi khám nghiệm đều tìm thấy các bộ phận tương tự bị tổn thương... . Điểm khác biệt là bốn người này trong cuộc sống không có sự ghi chép chồng chéo đan xen. Nói một cách khác họ hoàn toàn không quen biết.

Vậy thì bốn người vừa giống nhau lại khác nhau như vậy sao có thể cùng đồng thời nhắc tới ba chữ “Vu Linh ký”? Cố Sơ đã chú ý tới điểm mấu chốt này, Lục Bắc Thần cũng vậy, La Trì lại càng chú ý. Ai ngờ, thời gian này họ đều không truy lùng được bất kỳ ai được gọi là “Vu Linh”. Sau đó La Trì bắt đầu nghi ngờ, anh ấy thậm chí đã nghi ngờ rất có thể đây không phải tên người, có khi lại là tên địa danh nào đó cũng nên.

Bây giờ, khi Vu Linh tái hiện, Lục Bắc Thâm đã nói rành rọt ra hai chữ này. Xem ra chỉ có hai chữ này mới là mấu chốt.

“Hai người bảo, món quà của Vu Linh là ám chỉ đây là món quà của một người tên là Vu Linh tặng cho cậu ấy hay món quà này tới từ Vu Linh?” La Trì vẫn còn đang băn khoăn vấn đề này.

“Vu Linh là người.” Cố Sơ không chút chần chừ.

“Vì sao?” La Trì không hiểu.

Cố Sơ ghen lời, khó khăn lắm mới trả lời được hai chữ: “Trực giác...” Dù ai nhìn thấy hai chữ này cũng nghĩ đó là người, phải không?

Rõ ràng đáp án này không phù hợp với trí thông minh mà Cố Sơ khoe khoang hàng ngày. La Trì bĩu môi, tỏ vẻ bó tay. Lục Bắc Thần như đang suy tư gì đó, khi nhìn vào Lục Bắc Thâm, anh chợt sững sốt. Cố Sơ là người đầu tiên nhận ra những thay đổi của anh, cô nhìn theo và cũng giật mình.

Lục Bắc Thâm ở trong đã không còn yên tĩnh và mang dáng vẻ tội nghiệp nữa. Cậu đột nhiên trở nên rất nóng nảy, mặt mũi đỏ bừng, lao tới trước tấm kính thủy tinh như một con thú bị nhốt trong cũi, liều mạng đập phá, gào thét, con người đỏ rực. Ánh mắt đó không còn nho nhã ôn hòa mà giờ đây trở nên dữ tợn, hung tàn, mang cảm giác khiếp sợ khiến người ta thẳng thốt. La Trì cũng ngẩn người, rõ ràng ngay chính Lục Bắc Thần cũng không ngờ sẽ nhìn thấy cảnh này bèn chết sững.

Cố Sơ thì không quá ngạc nhiên, cô từng gặp một Lục Bắc Thần như vậy, khi ở bên Thượng Hải.

Bỗng nhiên, Lục Bắc Thần rảo bước tới trước.

Phản ứng của La Trì cũng rất nhanh, lập tức đứng chặn trước cửa: “Cậu không thể vào trong!” Lần này không liên quan gì tới chấp pháp, việc anh ấy lo là sự an toàn của Lục Bắc Thần.

“Tránh ra!” Lục Bắc Thần không còn nhẫn nại bèn đẩy anh ấy qua một bên, lập tức lao vào trong.

Cố Sơ không suy nghĩ gì hết cũng vào theo, khiến La Trì tức giận kêu gào ầm ĩ: “Cố Sơ, em cũng không muốn sống nữa phải không?” Ngay sau đó, anh ấy cũng len vào.

Cửa vừa mở, tiếng gào của Lục Bắc Thâm đã trở nên rõ nét, khiến đôi tai rung lên đau nhức. Cô và Lục Bắc Thần cố gắng lao tới giữ chặt Lục Bắc Thâm. Nhưng nào ngờ Lục Bắc Thâm quá khỏe, hất mạnh cánh tay đã đẩy Cố Sơ sang một bên. Người Cố Sơ vốn nhẹ, cô đụng vào tường, gáy đập mạnh, bỗng cảm thấy trước mắt trắng xóa, hai tai ù ù không dứt.

Cô nghe thấy tiếng Lục Bắc Thần gọi tên mình, khi tỉnh táo trở lại thì gáy bắt đầu đau rát.

Tới lượt La Trì thay thế vị trí của cô, Lục Bắc Thần nhân thời gian ấy vội tới đỡ cô dậy, nhưng rõ ràng cả La Trì cũng không chống chọi nổi. Lục Bắc Thâm gào lên một tiếng, túm lấy cổ La Trì quật anh ấy ngã xuống đất. Lần ngã này quả thực không hề nhẹ, La Trì kêu liên tục, Cố Sơ run sợ, chỉ lo anh ấy bị gãy xương.

“Không sao chứ?” Lục Bắc Thần vừa phải trông chừng cô, vừa phải lo cho La Trì.

Cố Sơ lắc đầu, chỉ tay về phía Lục Bắc Thâm, “Đầu ngón tay anh ấy chảy máu rồi, máu giữ anh ấy lại!”.

Được cô nhắc như vậy Lục Bắc Thần mới tỉnh ra. Anh lập tức xông tới. Lần này anh dùng một vài cách để bắt lấy Lục Bắc Thâm.

La Trì ngẩng đầu lên, mắt sáng rực, cách bắt người của Lục Bắc Thần rất điêu luyện, hoàn toàn khác với vẻ trối gà không chặt thường ngày của cậu ấy. Ban nãy anh đã thử sức của Lục Bắc Thâm. Ngay cả một người thường xuyên chạy đua với tội phạm như anh cũng chịu thiệt thòi, huống hồ là Lục Bắc Thần? Nhưng anh đã nghĩ nhầm. Anh chợt nhớ lại vụ án của Lưu Kế Cường, lúc đó khả năng bắn súng của Lục Bắc Thần rất chuẩn, cậu ấy lại viện cớ là chó ngáp phải ruồi.

Bây giờ La Trì cảm thấy mình đã bị Lục Bắc Thần lừa.

Cố Sơ vội vàng nói với La Trì: “Anh có băng gạc gì đó không?”.

“Lấy băng gạc trói sao? Ở đây tôi có còng tay!” La Trì nói.

“Nghĩ gì vậy? Anh ấy đâu phải tội phạm mà còng anh ấy!” Cố Sơ hét to, “Anh ấy đang bị thương đấy”.

Lúc này La Trì sao dám đi đâu? Bèn gọi thẳng điện thoại cho đồng nghiệp. Đồng nghiệp tức tốc tới nơi, lần lượt tiến lên. Lục Bắc Thâm lại càng thêm nôn nóng, gân xanh trên trán lộ rõ. Thấy vậy Lục Bắc Thần sốt sắng, quát lên: “Mấy người đừng chạm vào nó!”.

Các đồng nghiệp khác sợ hãi không dám làm gì.

Đúng vào lúc này, Lục Bắc Thâm đột nhiên dùng sức bật khỏi sự trói buộc của Lục Bắc Thần, lao về phía Cổ Sơ. Tất cả mọi người đều ngỡ ngàng, Cổ Sơ đứng đực ra tại chỗ, mở tròn mắt, cứ thế nhìn một gương mặt giống Lục Bắc Thần càng lúc càng gần mình, ngay sau đó bả vai bị anh ấy bấu chặt, đau đến nhói lòng.

“Xin cô...” Cậu khẽ nói.

Giọng Lục Bắc Thâm khàn đặc, câu này chỉ có Cổ Sơ nghe thấy, những người khác hoàn toàn không nghe thấy gì. Thế nên khi thấy Lục Bắc Thần sốt sáng định lao tới, cô lập tức ra hiệu cho anh, “Đừng qua đây vội!”.

Lục Bắc Thần không ngờ cô nói vậy, bèn đứng sững lại.

Mồ hôi của Cổ Sơ chảy ròng ròng từ trán xuống. Cô cố nhịn đau, nhẹ nhàng vỗ về Lục Bắc Thâm, “Anh muốn tôi làm gì?”.

Rất bất ngờ, Lục Bắc Thâm không làm hành động gì thô lỗ hay gây nguy hiểm cho Cổ Sơ. Sự bạo ngược hóa thành thê lương, từ thê lương trở về tội nghiệp, cuối cùng anh ấy bắt lấy cô, “Dẫn tôi đi gặp Vu Linh, gặp Vu Linh!”.

Câu này thì mọi người đều nghe rõ, ai nấy cũng chết đứng.

La Trì quát to: “Vu Linh là ai?”.

Lúc này Lục Bắc Thần đã không còn quan tâm tới vấn đề Vu Linh nữa. Anh chỉ lo cho Cổ Sơ. Trông cô rất không ổn, mồ hôi lạnh cứ toát ra liên tục, không khó nhận ra Lục Bắc Thâm bóp tay cô đau đến mức nào. Có mấy lần anh định tới giữ Lục Bắc Thâm lần nữa nhưng đều bị cô ngăn cản. Anh biết cô muốn dẫn dụ Bắc Thâm nói ra. Nhưng sắc mặt cô rất tệ, môi đã trắng bệch cả.

Thế mà giọng cô vẫn không gấp gáp không sốt sáng, không khiến Lục Bắc Thâm cảm thấy bất an. Cô lại ra hiệu cho La Trì không được ồn ào rồi nhìn Lục Bắc Thâm: “Được. Anh nói cho tôi biết cách tìm Vu Linh. Yên tâm đi, tôi nhất định sẽ tìm được Vu Linh!”.

Ánh mắt Lục Bắc Thâm rời rạc nhưng dường như đã nghe lọt tai những lời cô nói. Cậu bấu chặt lấy bả vai cô, tay hơi run run, như nhìn thấy hy vọng: “Cô muốn giúp tôi tìm? Mau đưa tôi đi gặp người đó!”.

Cổ Sơ nhận ra sự thay đổi của anh ấy, càng không muốn để đám La Trì ảnh hưởng tới tâm trạng của Lục Bắc Thâm. Mặc dù bây giờ cô nhìn mọi thứ hơi chao đảo, sau gáy cũng nóng rực, cô biết chắc là đã chảy máu, hơn nữa bằng việc chẩn đoán sơ bộ cho bản thân, có lẽ đã bị chấn động não nhẹ, nhưng cô vẫn cố can rằng. Cô nghĩ: “Thế này đi. Tôi sẽ đi tìm người đó, đưa anh tới gặp người đó, anh ngoan ngoãn đợi ở đây nhé”.

“Không, cô gạt tôi.”

“Tôi sẽ không gạt anh đâu. Anh xem, có anh trai anh ở đây, nếu tôi gạt anh, anh ấy sẽ không tha cho tôi đâu.” Cổ Sơ linh động, “Vội lại, bây giờ anh không khỏe, đi cùng tôi sẽ rất chậm, lẽ nào anh không muốn gặp được Vu Linh thật nhanh?”.

“Được, được...” Lục Bắc Thâm nghe lời cô thật, lẩm bẩm: “Cô mau đi tìm đi... Đi nhanh đi”.

Cổ Sơ thở nhẹ ra một hơi rồi nháy mắt với La Trì. La Trì hiểu ngay ý của Cổ Sơ. Một cô bé thật thông minh, hay cho chiêu lấy gậy ông đập lưng ông.

“Bây giờ anh có thể nói cho tôi biết phải đi đâu để tìm Vu Linh rồi chứ?” Cổ Sơ nhẹ nhàng khuyên nhủ.

Vậy mà biểu cảm của Lục Bắc Thâm chợt sững lại. Suy nghĩ nửa ngày, cậu chợt thả cô ra, ôm đầu ngồi sụp xuống, giống như đau khổ tuyệt vọng. Lục Bắc Thần nhân cơ hội đó lập tức tiến lên, vừa nhìn anh đã giật nẩy mình. Cổ cô đỏ rực một mảng, anh vừa định lên tiếng thì Cổ Sơ đã lắc đầu rồi ngồi xuống, gạn hỏi Lục Bắc Thâm: “Anh sao vậy?”.

“Tôi không biết Vu Linh ở đâu...” Lục Bắc Thâm đau khổ nói: “Không có Vu Linh tôi sẽ chết...”.

Ai nấy sững sốt hết cả. Cổ Sơ sững sờ, nhưng vẫn không bỏ cuộc: “Anh cố nghĩ đi, bình thường anh hay gặp Vu Linh ở đâu?”.

“Ồ đâu hả...” Lục Bắc Thâm ngẩng đầu lên lẩm bẩm. Mấy giây sau đôi mắt bỗng sáng rực hẳn lên, một lần nữa bóp chặt bả vai cô: “Cô từng gặp mà, cô sẽ biết người đó ở đâu. Cô sẽ biết Vu Linh ở đâu!”.

“Tôi từng gặp?” Cố Sơ ngạc nhiên: “Sao có...”.

Nói được một nửa, cả người cô bỗng dờ dẩn.

Lục Bắc Thâm thấy không ổn, vội hỏi: “Em biết Vu Linh là ai sao?”.

Cố Sơ xoay đôi mắt khô khốc về phía anh, hơi thở gấp gáp: “Đúng, em từng gặp... Em nghĩ là em từng gặp. Người đó... là Hà Nại”.

461. Q.9 - Chương 462: Thích Hợp Nói Chuyện Với Tôi Hơn

Cố Sơ biết, chuyện liên quan tới tình hình của Lục Bắc Thâm, sớm muộn gì cũng phải báo cho Lục Bắc Thâm, có điều cô đang tìm một cơ hội thích hợp. Nếu kết quả kiểm tra của Ngự Khương không xảy ra điều gì bất thường thì không sao, một khi phát hiện ra vấn đề thì đó sẽ là thời cơ mà Cố Sơ cho là tốt nhất. Đương nhiên, cùng lắm cô sẽ nhắc tới sự bất thường của Lục Bắc Thâm khi ở bệnh viện, còn tình hình lúc ở bến Thượng Hải cô có thể sẽ lựa chọn né tránh. Lúc đó mục đích của cô khi tới bến Thượng Hải là muốn hỏi Lục Bắc Thâm chuyện về mẹ anh, còn những tình hình thật sự cô được biết, cô không muốn nói với anh.

Anh “rấp tâm” vẽ ra một lời nói dối đẹp đẽ, chẳng qua là hy vọng cô sẽ không chìm sâu trong cảm giác tự trách. Một khi biết được việc làm của cô, anh sẽ chỉ càng thêm khó chịu.

Nhưng Lục Bắc Thâm đột nhiên nhắc tới “Vu Linh” lại còn khẳng định chắc nịch cô từng gặp Vu Linh, lúc đó không hiểu sao cô lại nhớ tới Hà Nại. Cảnh tượng ở bến Thượng Hải xảy ra tuy ngắn ngủi nhưng vẫn luôn in hằn trong đầu cô. Khi ấy Lục Bắc Thâm trở nên rất kỳ lạ mà Hà Nại ở ngay bên cạnh anh ấy. Rõ ràng anh ta có chuyện gì đó nhưng cũng giấu giếm như Lục Bắc Thâm. Nói một cách khác, cho dù Hà Nại không phải Vu Linh mà Lục Bắc Thâm nhắc tới thì anh ta cũng biết rõ tình trạng của Lục Bắc Thâm.

Hà Nại là người của Lục Môn, cộng thêm việc những chuyện xảy ra trong thời gian gần đây dường như đều nhắm về phía người của Lục Môn, đám La Trì cũng không dám khinh suất. Lục Bắc Thâm được La Trì lặng lẽ đưa đi. Nói theo cách của La Trì thì khi anh ấy đưa Lục Bắc Thâm đi, trong tiểu khu còn chẳng có lấy một con chó, nên sẽ không ai biết tin tức này. Cố Sơ gọi điện cho Hà Nại dưới sự “hướng dẫn” của La Trì, chuông điện thoại kêu lên hai hồi thì có người bắt máy.

Nghe âm thanh, có vẻ như Hà Nại đang ở ngoài. Cố Sơ sợ anh ta tới bến Thượng Hải không gặp ai sẽ đề phòng bèn nói có chuyện gấp muốn tìm anh ta. Hà Nại nghe xong ngập ngừng giây lát rồi hỏi cô: “Bây giờ ư?”.

“Vâng, bây giờ, việc rất cấp bách.”

Hà Nại đồng ý.

Cố Sơ lập tức chọn một địa điểm, chính là quán café lần trước họ gặp nhau. Hà Nại nhận lời ngay, dường như không hề nghi ngờ. Xong xuôi mọi chuyện, La Trì thấy Lục Bắc Thâm định đi theo bèn lập tức tỏ rõ thái độ: “Cậu không được đi”.

“Nghe chiêng nghe tiếng vang, nghe giọng nghe nghĩa bóng”. La Trì đột ngột nói một câu như vậy, sao Lục Bắc Thâm không nghe ra tâm tư của cậu ấy? Anh nhú mày, quát khê: “La Trì, cậu muốn chết hả!”.

Anh đi theo cũng không định làm gì cả, chỉ vì không muốn nhìn thấy chuyện vạ nhất xảy ra. Nếu Hà Nại thật sự có liên quan tới vụ án này, lỡ như Hà Nại thật sự là Vu Linh mà Lục Bắc Thâm và bốn nạn nhân còn lại nhắc đến, vậy thì một khi không tìm được Lục Bắc Thâm, Hà Nại nhất định sẽ nảy sinh nghi ngờ. Cố Sơ đến đó một mình, lỡ gặp nguy hiểm thì phải làm sao? Vả lại cô còn đang bị thương.

Nếu là bình thường, La Trì sẽ đầu hàng Lục Bắc Thâm. Cậu ấy là nhân vật cấp quốc bảo, ngay cả sếp còn ra chỉ thị phải cố gắng thỏa mãn yêu cầu của Lục “gấu trúc”, nên người của tổ chuyên án dĩ nhiên phải lễ phép với cậu ấy. Nhưng La Trì là một người rất rắn, một khi dính líu với vụ án, anh chắc chắn sẽ phải làm đầu ra đây, không nể tình ai. Thế là anh rất trịnh trọng nhìn thẳng Lục Bắc Thâm và nói: “Không phải tôi

không tin tưởng cậu nhưng dù gì Hà Nại cũng là người làm công cho nhà họ Lục, coi như là người nhà cậu, để né tránh cậu cũng không được đi”.

“Lục Bắc Thần tôi làm việc không cần cậu dạy!” Hôm nay Lục Bắc Thần rất nóng nảy, ngữ khí không khách khí chút nào: “Hơn nữa cô ấy bắt buộc phải tới bệnh viện trước”.

“Ban này cậu cũng nghe thấy rồi, Hà Nại đang vội tới quán café, chần chừ một lúc không biết sẽ xảy ra chuyện gì.” La Trì cũng không nhường nhịn.

Cổ Sơ sợ cái tính ương bướng của Lục Bắc Thần lại tái phát, hai người họ như hai con trâu húc nhau không ai nhường ai bèn bước lên kéo cánh tay Lục Bắc Thần, nhẹ nhàng nói: “Yên tâm đi, em không sao.” Sao cô không hiểu anh lo lắng cho sự an toàn của cô. Cô quay đầu lại, chỉ tay vào chỗ vừa bị đụng: “Anh xem, cầm máu rồi, chỉ không cần thận bị quệt thôi, có gì đâu chứ? Em là bác sỹ, biết rõ vết thương có nghiêm trọng hay không mà”.

Có lúc, Lục Bắc Thần càng hy vọng Cổ Sơ vô lý vô cớ một chút. Như vậy, anh càng có cớ để bắt cháp. Giống như bây giờ, cô càng hiểu chuyện anh càng đau lòng, anh không muốn kéo cô vào. Trước đây anh liều mạng muốn cô tham gia vào vụ án thật ra là vì lòng riêng, vì chỉ có như vậy anh mới có thể ngày ngày nhìn thấy cô. Bây giờ anh ngược lại mong cô càng tránh xa vụ án này càng tốt, vì không hiểu tại sao anh luôn có một dự cảm chẳng lành.

Thấy Lục Bắc Thần cứ nhìn mình chằm chằm, Cổ Sơ nhẹ nhàng khuyên nhủ: “Aiya, em không còn là trẻ con nữa, em biết tự chăm sóc bản thân. Vả lại, Hà Nại có phải Vu Linh hay không còn chưa biết, hơn nữa trước đây em từng tiếp xúc với Hà Nại, thật ra anh ấy cũng dễ tiếp xúc lắm”.

Lục Bắc Thần thấy cô như vậy đành phải thỏa hiệp, khẽ thở dài rồi quay đầu nhìn La Trì, giọng trở nên nghiêm nghị: “Tôi cần có người âm thầm bảo vệ cô ấy”.

“Bắc Thần...” Cổ Sơ vừa khó xử vừa cảm động.

La Trì vỗ ngực, “Yên tâm, tôi sẽ đích thân theo sát. Vợ cậu còn, tôi còn, vợ cậu xảy ra chuyện tôi sẽ đền mạng cho cậu”.

Sắc mặt Lục Bắc Thần từ đầu tới cuối đều không dễ coi cho lắm, nhưng cũng chỉ còn cách làm theo lời La Trì. Ngoài ra điều quan trọng hơn là trước mặt tình hình của Bắc Thần cũng khiến anh lo lắng. Các thành viên tổ chuyên án quyết định đưa nó tới bệnh viện, lần này La Trì không ngăn Lục Bắc Thần đi theo.

Cứ thế họ chia làm hai ngã đường.

Sau khi Lục Bắc Thần lên xe, La Trì kéo một đồng nghiệp đi tới bệnh viện lại, thì thầm: “Vẫn phải trông chừng cậu ấy”.

Người đó tỏ ra ngạc nhiên.

“Dù sao đó cũng là em ruột của cậu ấy.” La Trì đề phòng vạn nhất.

Sau khi lên xe, Cổ Sơ hừ một tiếng. La Trì thấy vậy bật cười: “Ý gì đây?” Rồi anh đưa cô tờ khăn ướt.

Cổ Sơ đón lấy, cẩn thận soi gương lau sạch vết máu sau cổ. Cô kiểm tra vết thương rồi chậm rãi nói: “Nói thế nào anh và Lục Bắc Thần cũng là đồng nghiệp cũ, có cần đề phòng anh ấy như phòng trộm vậy không? Đừng trách em ‘lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử’? Chưa nói tới chuyện anh ấy sẽ không bao giờ công tư nhập nhằng, cho dù anh ấy muốn giở chút thủ đoạn, mấy người đồng đội cung phản xạ dài ngoằng của anh còn không ngăn được sao?”.

La Trì bình thần đón nhận lời khuyên rất có tâm của cô, không giận mà bật cười, “Phải rồi, chồng em thì đúng là thâm sâu khó lường, hôm nay anh được lĩnh giáo rồi”.

Cổ Sơ nghiêng đầu nhìn anh ấy.

“Cậu ấy sức trời gà không chặt thật ấy à? Tay Lục Bắc Thần đó còn chơi trò giấu giếm anh chứ.” La Trì cho xe chạy, phì cười: “Nói thật, dựa vào mấy món đòn của cậu ấy, người của anh chưa chắc đã đỡ nổi”.

Cố Sơ thay một tờ giấy khác, rồi nhẹ nhàng gấp tờ cũ lại, vứt vào thùng rác. “Ý của cậu này là muốn em cảm ơn anh vì đã hiểu đại thể?”.

“Nói năng chua ngoét y như Lục Bắc Thần, đúng là nổi nào úp vung nấy.” La Trì cười, “Sao hả? Còn phải chứng kiến bọn anh bị người đàn ông của em giẫm dưới chân mới mãn nguyện hả? Em gái Cố, tâm lý này của em là không được, anh thấy anh phải dạy cho em một bài học”.

Cố Sơ chẳng thèm để tâm tới anh.

“Em bảo chuyện này liệu có kéo Lục Bắc Thần vào không?” La Trì huyền thuyên không ngừng.

Cố Sơ nhìn thẳng về phía trước, lẩm bẩm: “Còn phải nói sao?”.

“Hà Nại có phải trợ lý của Lục Môn không?”

Cố Sơ lườm anh.

“Ý của anh là bỗng chốc dính líu tới hai người nhà họ Lục thì chuyện này trở nên phức tạp rồi. Lục Bắc Thần còn là người nhà họ Lục, cậu ấy làm nhiều hay ít cũng sẽ bị người khác nắm thóp, chẳng phải anh cũng chỉ muốn tốt cho cậu ấy thôi sao?” La Trì khổ tâm.

Cố Sơ chậm chậm lau ngón tay rồi cười, “Được, cảnh sát La vĩ đại, em nghe hiểu rồi. Đi theo em nào có phải để bảo vệ cho em? Hoàn toàn là muốn kéo em nói mấy lời khách sáo”.

“Danh hiệu mỹ nữ thiên tài trao cho em thật sự không xứng, nói chút là hiểu.” La Trì lập tức nịnh nọt, “Trong chuyện này, anh đã hoàn toàn đắc tội với Lục “gấu trúc” rồi. Chuyện này mà để cấp trên biết được nhất định sẽ mắng anh té tát rằng không biết làm việc linh động. Còn em mà nói thì cậu ấy sẽ nghe hoàn toàn, giải thích giúp anh nhiều một chút, để sau này cậu ấy từng ghi thù anh”.

“Em nghĩ anh nhà em sẽ giận anh việc đặt biệt danh cho anh ấy như vậy hơn đây.”

La Trì giơ tay lên, “Tuyệt đối không phải do anh nghĩ ra, người trong cục đều gọi cậu ấy như vậy mà”.

Cố Sơ câm nín.

“Này, vết thương của em không sao chứ?” La Trì hỏi.

Cố Sơ quay đầu nhìn anh, “Anh cảnh sát cuối cùng cũng quan tâm tới sự sống chết của người dân vô tội rồi”.

La Trì nhướn mày, “Cho dù không phải cảnh sát chí ít anh vẫn là em rể tương lai của em? Quan tâm tới người nhà một chút là chuyện rất bình thường mà”.

“Không chết được đâu.” Cố Sơ bĩu môi.

La Trì nhìn qua thấy vết thương của cô quả thực không nghiêm trọng thì cũng yên tâm. Mặc dù bị đập đầu nhưng xuất huyết còn may là không xuất huyết, đây là kinh nghiệm bao năm làm cảnh sát của anh. Trong lúc đợi đèn tín hiệu giao thông, anh nhớ tới lần Cố Tư khóc lóc gọi điện thoại cho anh, lòng cũng nặng trĩu dần. Anh vốn định hỏi Cố Sơ nhưng nghĩ rồi lại thôi. Chuyện này e người phiền não nhất là Cố Sơ, nhưng hôm nay không thấy cô tỏ ra xa cách với Lục Bắc Thần, chắc là cô gái này cũng đã có quyết định.

...

Hôm nay lúc ra ngoài, Hà Nại đích thực định tới bến Thượng Hải, sau khi nhận được cuộc gọi của Cố Sơ, anh đột xuất đổi lịch trình. Từ nhà anh tới quán café rất gần, lái xe mất chưa đầy năm, sáu phút, thế nên khi anh tới, Cố Sơ vẫn chưa tới.

Anh gọi một cốc café, chọn một chỗ sát cửa sổ, tiện tay cầm tờ tạp chí che đi tâm trạng thực chất đang suy tư của mình. Mãi vẫn không lật trang nào, anh bèn uống một hớp café. Ly café vừa đặt xuống, bỗng có một người ngồi xuống trước mặt anh.

Hà Nại tưởng là Cố Sơ tới, ngược mắt lên bỗng sững sờ.

Người đối diện nhẹ nhàng mỉm cười, lịch sự nhưng lại có chút mạnh mẽ, “Anh Hà, lúc này anh thích hợp nói chuyện với tôi hơn”.

462. Q.9 - Chương 463: E Rằng Không Chỉ Có Ba Con

Sau khi được đưa vào bệnh viện, tình hình của Lục Bắc Thâm không có chuyển biến tốt, mặc dù cậu không còn thô bạo đánh người như trước nhưng cũng không nói năng gì, cứ thế nằm trên giường bệnh, hai mắt nhìn chong chong về phía trước như đang xuyên qua tấm kính trước mặt để nhìn về một nơi nào xa hơn. Chẳng biết cậu đang nghĩ gì, tóm lại, giống như sống ở một thế giới khác vậy.

Phạm là những bác sỹ có chuyên môn liên quan tới căn bệnh của cậu, người của tổ chuyên án đều tìm tới hết cả, thậm chí tìm cả bác sỹ tâm lý. Ai ngờ, kiểm tra hàng loạt thứ mà vẫn không phát hiện được gì bất thường, tất cả các bác sỹ đều bó tay chịu trôi.

Lục Bắc Thần ngồi ở bên cạnh giường trông nó, thấy tinh thần của nó vẫn luôn trong trạng thái lơ đãng, đầu mày anh nhíu lại rất chặt. Các đồng nghiệp của tổ chuyên án thì thầm: Thật ra hai người quá giống nhau cũng rất ghê, nhìn một người nằm trên giường, người còn lại thì như đang tự nhìn hình ảnh của bản thân khi bệnh nặng vậy.

Cứ như vậy, Lục Bắc Thâm im lặng mãi. Lục Bắc Thần sốt ruột bèn gọi tên nó. Nó ngẩng ra một hồi rồi quay đầu hỏi anh: Vu Linh đâu?

Lục Bắc Thần nghe thấy câu này lập tức nóng lên, thúc giục mấy người trong tổ chuyên án: “Gọi điện cho cảnh sát La của mấy cậu đi!”.

Một trong số họ vội vàng ra hành lang gọi điện thoại giục.

Tình cảnh này duy trì tới tận khi trời nhá nhem tối. La Trì dẫn Cố Sơ cuống cuống trở về. Lục Bắc Thần thấy vậy đứng dậy, hỏi: “Hà Nại đâu?”.

Có lẽ La Trì đi quá vội, quần áo ướt sũng cả. Anh ấy vuốt mồ hôi trên mặt rồi chửi thề một câu: “Mẹ kiếp, bị thằng nhóc đó cho leo cây rồi!”.

Ánh mắt Lục Bắc Thần nghiêm lại, “Hắn không tới?”.

“Tới rồi, nhưng vừa đi mất trước khi bọn tôi kịp tới.” La Trì phẫn nộ vô cùng.

Sao lại như vậy? Lục Bắc Thần lo lắng. Về lý mà nói Hà Nại không thể có được tin tức nhanh chóng như vậy, càng không thể nghi ngờ Cố Sơ. Xem ra Hà Nại đã tới trước, vậy thì trong khoảng thời gian hắn đợi Cố Sơ rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra?

“Tình hình lúc đó thế nào?” Anh hỏi.

Cố Sơ hỏi với nét mặt ủ dột, “Có thể là chỉ vừa mới đi trước khi bọn em tới khoảng một, hai phút. Thật ra chỗ chúng ta cũng không cách quán café đó quá xa, lúc đó chỉ vướng đúng một cái đèn đỏ. Khi bọn em tới, cốc café ở bàn của Hà Nại còn chưa được dọn đi, café bên trong vẫn còn nóng hổi.” Đây cũng là lý do cô chọn gặp mặt ở quán café đó. Một là vì nó khá gần, sẽ không để anh ta có quá nhiều thời gian phản ứng lại; hai là nó cũng không quá cần Cục Công an, cô sợ Hà Nại phát hiện ra.

Cô cảm thấy đây đã là cách chu toàn nhất rồi, vậy mà vẫn không suôn sẻ.

Khi họ tới quán, cô xuất hiện còn La Trì ẩn nấp, cả hai đều đã bàn bạc xong xuôi đâu đấy. Ai ngờ khi vào trong quán, cô không nhìn thấy Hà Nại, gọi điện thoại thì lập tức bị anh ta ngắt máy.

Việc này khiến cô rất bất an.

Trong quán café đó có lác đác vài người. Khách khứa đang ngồi nói chuyện, cô bèn hỏi thăm một nhân viên đang tiến tới dọn bàn về Hà Nại. Sau khi miêu tả tướng mạo một lượt thì người nhân viên nhớ ra, chỉ vào chiếc cốc trên bàn, “Đây chính là chỗ anh ấy vừa ngồi, còn đang uống dở cafe đã đi mất rồi”.

Cố Sơ phản ứng rất nhanh, “Ban nãy ư? Anh nói là người ấy vừa đi?”.

Người nhân viên gật đầu.

Cô sờ thử vào chiếc cốc, quả nhiên còn nóng. Cô vội gọi điện thoại cho La Trì. La Trì bước vào tìm hiểu tình hình, truy hỏi người nhân viên còn để ý thấy gì không. Anh ta lắc đầu nói chỉ thấy vị khách đó bưng

tách café ngồi uống ở đây, những chuyện sau đó thì không để ý, vì dù sao trong quán vẫn còn nhiều việc khác.

Rồi lại hỏi các nhân viên khác, có nhân viên nhớ lại nói: Hình như sau đó có người bước vào, nói với anh ấy vài câu.

“Một người?” Lục Bắc Thần nghi hoặc.

“Là một người phụ nữ.” La Trì bổ sung, “Theo thông tin các nhân viên đưa ra thì Hà Nại đã rời đi cùng một người phụ nữ”.

Lục Bắc Thần trầm tư.

“Trong quán không có CCTV, tôi chỉ còn cách nhờ bộ phận giao thông giúp đỡ, xem có thể tìm ra hướng đi của Hà Nại hay không.” La Trì cực kỳ bức bối, “Xem ra vẫn còn manh mối bị chúng ta bỏ qua”.

Lục Bắc Thần nhìn anh ấy chằm chằm, hơi nheo mắt lại, hỏi rành mạch, “La Trì, cậu còn chuyện gì giấu tôi?”.

La Trì cũng hiểu có những chuyện tiếp tục giấu cũng không có ý nghĩa gì. Vả lại Lục Bắc Thần thông minh như thế, cho dù bây giờ cậu ấy không hỏi cặn kẽ thì sau đó cũng sẽ điều tra rõ ràng. Sao đột nhiên anh lại nghĩ tới chuyện đưa Lục Bắc Thần đi? Mấu chốt này, anh tin là Lục Bắc Thần sẽ đặt ra nghi vấn. Nghĩ rồi, anh bèn thẳng thừng kéo cậu ấy ra khỏi phòng bệnh.

“Trước đó tôi có nhận một cuộc điện thoại.” Tới vị trí được phép hút thuốc giữa cầu thang, La Trì rút ra một bao thuốc rồi nói: “Chính người này đã báo với tôi tình hình của Lục Bắc Thần, hơn nữa còn nói rằng cậu định giấu tôi, tự giải quyết chuyện này”.

Lục Bắc Thần đón lấy một điếu, đợi La Trì giúp anh châm thuốc xong anh mới rít một hơi, nhả ra làn khói màu xám, sau làn khói, đôi mắt ấy đen thẫm lạ thường. La Trì nhìn thấy biểu cảm ấy càng thêm chột dạ bèn hắng giọng giải thích: “Cậu tuyệt đối đừng có nghĩ nhiều, tôi quả thực không có ý gì khác, chẳng phải lúc đó cũng vì quá cấp bách sao?”.

Lục Bắc Thần liếc nhanh anh ấy, lát sau mới lãnh đạm lên tiếng: “Xem ra những kẻ trốn trong bóng tối không hề ít”.

“Cậu không cho rằng đó là Hà Nại?” La Trì ngậm điếu thuốc trên miệng, hơi nheo mắt, “Đừng quên, nếu hần là Vu Linh thì hần phải nắm rất rõ tình trạng của Lục Bắc Thần”.

“Ban nãy hần nói chuyện điện thoại với Cố Sơ chúng ta đều nghe được, có lẽ hần vẫn chưa biết chuyện Bắc Thần bị cậu đưa đi.” Lục Bắc Thần nói lên suy nghĩ của mình.

La Trì rơi vào trầm tư, một lúc sau anh ấy nói: “Điều tôi đang nghĩ bây giờ là, giả sử cuộc điện thoại ấy do Hà Nại liên lạc thì mục đích của hần là gì?”.

Ngữ khí của Lục Bắc Thần vẫn rất điềm đạm: “Thế nên, suy đoán của cậu có sai sót. Nói cách khác, Hà Nại gọi điện thoại thì sẽ chẳng có lợi gì cho hần cả”.

“Cậu thử nghĩ lại người gửi xác cho Kỳ Quái đi, còn cả kẻ sai khiến Ngải Hân đâm vào cậu nữa? Lẽ nào cậu cho rằng không phải một người?” La Trì hỏi.

Lục Bắc Thần gạt tàn thuốc, suy nghĩ vài giây rồi nói một cách chắc chắn: “Không phải một người”.

“Vì sao?”

Lục Bắc Thần kẹp điếu thuốc trong tay, nhìn anh ấy bằng nét mặt đăm chiêu, “Vậy tôi hỏi cậu, nếu là cậu, khi giúp nhà điều khắc Kỳ Quái đó hoàn thành cả một buổi triển lãm lớn như vậy, mục đích của cậu là gì?”.

“Cái này chúng ta từng thảo luận, đối phương muốn mượn chuyện này để thu hút sự chú ý của dư luận.”

“Không sai, thật ra đối phương đã đạt được mục đích rồi.” Ánh mắt Lục Bắc Thần sắc bén, “Đối phương đúng là đã sai khiến Ngải Hân đâm tôi, nhưng đồng thời chúng ta cũng trở thành người chứng kiến cái chết của Ngải Hân. Cũng tức là đối phương có thể mượn cơ hội trừ khử tôi, nhưng quan trọng hơn, hần

muốn chúng ta chú ý tới cái chết bất thường của Ngải Hân, nếu không đối phương sẽ không dám để lộ cái chết này trước mặt mọi người”.

La Trì suy tư.

“Tôi người gọi điện thoại cho cậu, dám thẳng thừng báo tin chắc là giọng nói đã được che giấu.” Lục Bắc Thần lần lượt phân tích, “Hành động này, tác phong này thoát nhìn rất giống kẻ thần bí trước đó, nhưng thực tế đối phương lại đang muốn thông qua cậu để tìm hãm tôi, thậm chí là cả Hà Nại. Đương nhiên, nếu giả thiết Hà Nại chính là Vu Linh được thành lập thì suy đoán của tôi cũng thành lập”.

La Trì chậm rãi nói: “Ý của cậu là việc đối phương nói với tôi Lục Bắc Thần sử dụng loại thuốc mới không quan trọng. Quan trọng là đối phương muốn cảnh sát can dự vào việc làm của cậu, hơn nữa là ngăn cản cả một Hà Nại đang có khả năng chính là Vu Linh?”.

“Nói cách khác, đối phương muốn một mình cậu điều tra triệt để chuyện này, có thể sợ rằng nếu tôi can dự sẽ khiến vụ án có sự thay đổi nào đó. Mà thực tế là cậu đã phòng ngừa tôi”.

“Ý của tôi là...”

“Tôi hiểu cậu.” Lục Bắc Thần ngắt lời anh ấy.

La Trì cười hì hì, “Cậu hiểu là được rồi”.

“Nếu cậu quyết tâm phòng tôi thì hôm nay cũng chẳng nói nhiều với tôi như vậy.”

“Phải rồi, phải rồi. Chuyện vụ án cậu cũng không né được, tôi chỉ không muốn người khác gièm pha cậu điều gì.” La Trì giải thích.

Lục Bắc Thần trầm mặc, điều thuốc trên tay lặng lẽ cháy, ánh lửa lúc sáng lúc tối.

Bất thành linh, La Trì vỗ đầu: “Là người phụ nữ đó!”.

Lục Bắc Thần nhướng mày.

La Trì nghĩ gì bỗng lại lắc đầu, tự lẩm bẩm: “Không đúng nếu người gọi điện thoại cho tôi là người phụ nữ xuất hiện ở quán café thì vì sao phải mang Hà Nại đi? Người đó đáng nhẽ phải mong tôi điều tra Hà Nại lắm chứ. Lẽ nào Hà Nại không phải Vu Linh? Nhưng...” Còn chỗ nào chưa đúng nhỉ?

Lục Bắc Thần nhẹ nhàng bổ sung một câu: “Thế nên, người gọi điện cho cậu và người xuất hiện ở quán café không phải là một”.

“Cũng tức là phía sau vụ án này có tận ba con chim sẻ đang ẩn nấp?” La Trì kinh ngạc.

Lục Bắc Thần rút hơi thuốc cuối cùng, nhẹ nhàng thở ra rồi dập tắt đầu lọc. Gương mặt điển trai của anh bị làn khói làm mờ dần: “Chỉ sợ không chỉ có ba con”.

“Thế thì quá đáng sợ rồi.” La Trì thở dài, “Nếu Hà Nại là Vu Linh thì chúng ta cho rằng hắn là kẻ ẩn nấp rất sâu. Nhưng bây giờ xem ra còn có người nắm rõ tình hình của chúng ta hơn cả hắn. Vậy kẻ gọi điện thoại cho tôi làm sao chắc chắn cậu đã phát hiện ra thành phần của thuốc mới? Còn người phụ nữ đưa Hà Nại đi làm sao biết Cố Sơ hẹn Hà Nại?”.

“Có lẽ tại chúng ta suy nghĩ quá phức tạp, có những chuyện rõ ràng rất đơn giản, tiếc là chúng ta không nhìn thấy.”

La Trì đang định lên tiếng thì thấy đồng nghiệp tổ chuyên án vội vã chạy tới: “Phía giao thông đã phát hiện ra xe của Hà Nại rồi!”.

463. Q.9 - Chương 464: Ôm Cây Đợi Thỏ

Về đêm, cánh cửa sổ ngăn cách mọi phần hoa rực rỡ.

Trong phòng chỉ bật một ngọn đèn ngủ, ánh đèn rất yếu ớt, miễn cưỡng rọi sáng một góc sofa. Thứ ánh sáng tăm tối ấy từ từ trải ra khắp ghế, rồi lại bị ánh đèn ngoài cửa sổ ép cho phải lùi dần từng bước một.

Sự yên tĩnh ấy chẳng biết đã kéo dài bao lâu rồi bỗng nhiên, cửa phòng có tiếng động.

Ánh sáng ngoài hành lang vượt qua ánh đèn trong gian phòng. Khi cửa bị đẩy ra, bóng Hà Nại cũng bị kéo thành một đường thẳng tắp. Bên trong rất tối, khiến anh ta hơi chần chừ, muốn lập tức lần sờ tìm đèn nhưng lại mơ hồ cảm thấy có gì đó không ổn. Anh ta men theo cửa chính, nhẹ nhàng dịch chuyển lên trước, trên sofa phòng khách có một bóng người.

Gương mặt người đàn ông đó chỉ còn những đường nét mờ mờ. Anh ngồi dựa vào đó, cánh tay vòng qua chân, co rút lại một góc, cúi đầu rất thấp.

Hà Nại bước lên vài bước nhưng bỗng dừng lại khi còn cách anh khoảng hai mét. Hà Nại tỏ ra ngạc nhiên, “Lục Bắc Thâm?”.

Người đàn ông ngồi trên sofa không có quá nhiều động tĩnh, nghe xong chỉ quay đầu về phía anh ta. Hà Nại đã quen nhìn bóng tối, sau khi nhìn rõ nét mặt của người đàn ông trên sofa, anh ta rảo bước tới trước, “Cậu sao vậy?”.

Anh ta định giơ tay bật đèn nhưng bị Lục Bắc Thâm ngăn lại.

Hà Nại giật mình, còn chưa kịp lên tiếng thì đã nghe thấy Lục Bắc Thâm nghiêng răng kèn kẹt, hét về phía anh ta: “Vu Linh!”.

Hà Nại đột nhiên nhú mày.

“Vu Linh, cứu tôi!” Hai tay Lục Bắc Thâm như chiếc kim sắt, túm chặt lấy cánh tay của Hà Nại, gương mặt trù trong bóng tối méo xệch đến kinh người.

Qua tia sáng, Hà Nại nhìn thấy những giọt mồ hôi lấm tấm trên trán anh bèn vội vàng giơ tay vặn sáng ngọn đèn. Lục Bắc Thâm rút về phía sofa, cả người co quắp lại, trông cực kỳ đau khổ.

“Lục Bắc Thâm, cậu nhìn tôi đi.” Hà Nại không tỏ ra quá sợ hãi, thậm chí còn không định gọi xe cấp cứu. Ngược lại anh ta tỉ mỉ quan sát Lục Bắc Thâm, nét mặt như đang nghiên cứu.

Lục Bắc Thâm không nhìn anh ta, miệng chỉ lẩm bẩm: “Vu Linh, cứu tôi...”.

“Lục Bắc Thâm, tôi yêu cầu cậu nhìn tôi.” Hà Nại cất cao giọng, “Muốn tôi cứu cậu thì cậu phải ngoan ngoãn nghe lời!”.

Lục Bắc Thâm nhìn anh ta, ánh sáng trong đôi mắt âm u bất định.

Hà Nại lại vặn sáng đèn hơn chút nữa, sau khi chắc chắn về tình trạng của anh mới xoay người cầm cặp tài liệu, rút ra một cuốn sổ và một cây bút, xem ra anh ta đã quá quen với tình hình của Lục Bắc Thâm. Một cuốn sổ dày cộp, được lật ra vài trang trắng, Hà Nại bắt đầu tiến hành ghi chép tình trạng hiện tại của Lục Bắc Thâm.

Vừa ghi chép anh ta vừa lẩm bẩm, “Kỳ lạ, sao tần suất phát tác càng lúc càng thường xuyên vậy?” Rồi anh ta ngược mắt lên truy hỏi anh, “Cậu nhìn thấy thứ gì?”.

Lục Bắc Thâm đau khổ khó chịu, ôm đầu bắt đầu gào thét. Tay Hà Nại run lên, chiếc bút rơi xuống đất, nhìn anh rất lâu. Anh ta vừa định nhặt bút lên thì tay của Lục Bắc Thâm đã vươn tới, níu chặt lấy cánh tay của Hà Nại.

Hà Nại lập tức với lấy cặp, rút từ trong ra một chiếc lọ nhỏ màu trắng, nói: “Lục Bắc Thâm, nói cho tôi cậu nhìn thấy thứ gì đã”.

Lục Bắc Thâm đột nhiên thay đổi biểu cảm, nhìn anh ta trân trân, ánh mắt giá lạnh, dần từng câu từng chữ: “Cậu hy vọng tôi có thể nhìn thấy thứ gì?”.

Sự thay đổi ấy khiến Hà Nại sững người.

Cũng đúng vào lúc ấy, ngọn đèn trong phòng sáng bừng lên, vượt xa ánh đèn đường ngoài kia. Lúc ấy Hà Nại mới cảnh giác nhận ra trong phòng còn người khác, quay phắt đầu lại.

Là La Trì.

Anh ấy mặc thường phục, mỉm cười nhìn Hà Nại: “Chào anh, ngài Vu Linh”.

Hà Nại sững sốt, vừa định làm gì thì cổ tay bỗng bị người nào siết chặt, một cơn đau buốt truyền tới, anh ta buông thõng tay khiến lọ thuốc rơi xuống đất. Không nghe thấy tiếng đập xuống mặt đất vì người đàn ông phía sau đã nhanh lẹ bắt được.

Hà Nại cố nhin đau, quay đầu lại nhìn. Đau còn ánh mắt đau khổ ban nãy mà là một đôi mắt cực kỳ trí tuệ. Anh ta hoảng sợ, liên tục lùi về phía sau, chỉ tay vào anh: “Cậu? Là Lục Bắc Thần!”.

Lục Bắc Thần nắm chặt lọ thuốc trong tay, nhìn Hà Nại bằng sắc mặt lạnh như băng, “Hình như cậu quen mặt bản thân cậu còn học được cách phân biệt tôi và Bắc Thâm”.

Gương mặt Hà Nại cứng đờ ra.

La Trì đi tới trước mặt anh ta, làm động tác mời, “Ngài Vu Linh, tôi nghĩ chúng ta phải nói chuyện cho rõ ràng rồi”.

Phía trước có La Trì, bên cạnh có Lục Bắc Thần, Hà Nại muốn chạy cũng vô ích. Ngẫm nghĩ rồi anh ta bỗng cười khẩy, “Các người sẽ hối hận vì việc làm ngày hôm nay”.

La Trì cũng cười, “Câu này có ý gì đây thưa ngài Vu Linh? Lẽ nào anh còn định thi triển thứ pháp thuật ma quỷ gì khiến chúng tôi sống không bằng chết?”.

“Dĩ nhiên tôi không có bản lĩnh trừ ám mấy người.” Hà Nại cất giọng âm u, ánh mắt dừng lại trên người Lục Bắc Thần, “Tôi chỉ có thể khiến một người muốn sống không được, xin chết không xong. Lỡ như Lục Bắc Thâm có chuyện gì, tôi nghĩ người đau khổ nhất là cậu phải không, giáo sư Lục?”.

“Cậu định nói gì?” Lục Bắc Thần cố gắng kiềm chế cảm xúc, hạ thấp giọng hỏi. Hành vi của Hà Nại chẳng qua là một kiểu uy hiếp, còn anh cả đời này cảm hận nhất là bị kẻ khác uy hiếp.

Hà Nại hất mặt về phía lọ thuốc, “Tôi nghĩ bệnh tình của Lục Bắc Thâm đã phát tác rồi. Có lòng tốt nhắc nhở cậu một câu, thứ có thể khống chế cơ thể của Lục Bắc Thâm chỉ có loại thuốc này. Dĩ nhiên, nó là con dao hai lưỡi, như một loại thuốc độc vậy, uống vào biết rõ sẽ có tác dụng phụ nhưng không còn cách nào khác. À, còn một điểm nữa, trước mắt tôi là người hiểu rõ nhất tình trạng của Lục Bắc Thâm. Nếu tôi có mệnh hệ gì, tôi nghĩ cả đời này cậu cũng đừng hòng mong em trai có thể hồi phục”.

Dứt lời, anh ta lại quay đầu nhìn La Trì, “Vậy thì cảnh sát La, một khi giáo sư Lục vì em trai mà phạm pháp, anh phải làm sao?”.

La Trì nghe xong, nụ cười khựng lại.

Sắc mặt Lục Bắc Thần cũng chẳng tốt đẹp gì.

Hà Nại bật cười đắc ý, nói với La Trì, “Đi thôi, cảnh sát La”.

...

Phòng bệnh của bệnh viện.

Đèn không sáng lắm, mang một màu vàng dịu dịu, ấm áp mà êm ái, khiến người đàn ông nằm trên giường bệnh trông bình yên hơn nhiều.

Cố Sơ ngồi bên cạnh giường, quan sát anh ấy mãi. Nhưng kể từ sau khi Lục Bắc Thần và La Trì đi khỏi, Lục Bắc Thâm không điên cuồng nữa, chỉ yên lặng nằm như vậy, nghiêng đầu về phía cửa sổ, nhìn chăm chăm ra bên ngoài, không biết đang nghĩ cái gì.

Có mấy lần Cố Sơ lên tiếng hỏi thăm nhưng lần nào anh ấy cũng chỉ trả lời đúng một câu: Mấy người tìm được Vu Linh chưa?

Cô lại đáp: Cứ yên tâm, anh trai anh đã đích thân đi tìm Vu Linh rồi.

Thế là anh ấy lại im lặng thêm một khoảng thời gian nữa.

Ánh sáng trong phòng không thể làm ấm áp gương mặt của Lục Bắc Thần, nó vẫn trắng bệch như ánh trắng. Cố Sơ thầm thở dài, nhìn xuống cổ tay anh ấy. Một trong hai cổ tay bị khóa bằng còng vào đầu giường. Mới chỉ có mấy giờ đồng hồ mà tay anh ấy đã bị siết đỏ.

Nhìn gương mặt anh ấy, Cố Sơ luôn mơ hồ như nhìn thấy Lục Bắc Thần, giống như người đang bị còng tay là anh vậy, lòng lại nhói đau.

Hôm nay bị Hà Nại cho leo cây như thế, trước khi La Trì tìm được Hà Nại, Cố Sơ vẫn luôn hoang mang thấp thỏm. Cô lo lắng không biết mình có nói câu nào lộ sơ hở không, có phải cho rằng mình quá thông minh đã làm hỏng việc lớn không... Tất cả những việc ấy, cho tới khi bộ phận giao thông báo tin lại.

Hà Nại không khó tìm, nhưng trọng điểm của La Trì là người phụ nữ đưa Hà Nại đi. Khi đó các đồng chí bên giao thông chuyển cho La Trì hình ảnh của CCTV, mặc dù rất hại mắt nhưng La Trì vẫn nhắm chuẩn được chiếc xe của Hà Nại.

Sau khi nhìn thấy chiếc xe vẫn luôn bám theo sau xe anh ta, Cố Sơ nhạy cảm phát hiện ra Lục Bắc Thần hơi nhúm mày. Bóng chiếc xe đó không rõ ràng lắm, qua mấy đoạn chỉ còn lại một cái bóng mờ mờ. Họ phóng to hình ảnh để nhìn kỹ biển số xe, tiếc là luôn bị các chiếc xe phía sau che mất một cách trùng hợp. La Trì cử người đi điều tra, còn Lục Bắc Thần thì dường như không phát hiệu gì về chiếc xe đó.

Tiếp theo là phải làm sao bắt được Hà Nại về thẩm vấn.

Trong lúc họ đang bàn bạc kế hoạch thì Hà Nại gọi điện thoại cho Cố Sơ. Lúc đó tim cô vọt lên tận cổ họng, Lục Bắc Thần ra hiệu cho cô bằng ánh mắt, bảo cô bật qua loa ngoài, cô bèn làm theo. Hà Nại không nói nhiều, chủ yếu là xin lỗi vì đi mà không nói năng gì, rồi Cố Sơ chưa kịp nói gì anh ta đã cáo ốm, hẹn gặp hôm khác. Sau khi cúp máy, cô nhìn về phía Lục Bắc Thần, nét mặt lo lắng, “Xem ra cách cũ không hiệu quả rồi”.

Cuộc điện thoại của Hà Nại khiến La Trì lo rằng kế hoạch của họ đã đổ bể, chưa biết chừng Hà Nại đã biết được chuyện gì từ người phụ nữ thần bí kia nên mới từ chối lần gặp mặt thứ hai. Thế là họ không thể không thay đổi phương án. Nhưng Lục Bắc Thần trầm mặc một lúc lâu bất thành linh lên tiếng: “Chủ động công kích”.

Cố Sơ sững sờ, nhìn anh với vẻ bất an, cứ cảm thấy câu tiếp theo anh nói không an toàn chút nào. Quả nhiên, anh nói: “Nếu hắc chính là Vu Linh thì nhất định sẽ tới bến Thượng Hải, chúng ta chỉ cần ôm cây đợi thỏ là được”.

La Trì gật đầu, “Đây đúng là một cách hay, nhưng cũng không thể đợi ở ngoài chứ?”.

“Tôi có chìa khóa.”

Cố Sơ nhìn anh không rời mắt, chẳng hiểu sao bỗng lo lắng. Cô bước lên, dựa vào anh, cảnh giác hỏi: “Bắc Thần, anh định... đóng giả Bắc Thâm?”.

Đây là cách đám La Trì hoàn toàn không nghĩ tới nhưng lại dễ dàng bị Cố Sơ phát hiện ra. Rõ ràng, cô lo lắng nhiều hơn. Lục Bắc Thần biết cô nhanh nhạy, dĩ nhiên cũng nhận ra nỗi lo của cô. Anh giơ tay vuốt lên hàng mi của cô, dịu giọng an ủi: “Đây là cách tốt nhất”.

Cố Sơ lắc đầu. Không được, mặc dù cô cảm thấy Hà Nại khá hòa nhã, nhưng dấu sao đó cũng là người bị liệt vào dạng tình nghi, lỡ như anh ta then quá hóa giận rồi làm anh bị thương thì sao? Vụ án Lưu Kế Cường trước đây đã nói cho cô một sự thật đầm máu, một người dù có ôn hòa cỡ nào một khi bị ép tới đường cùng cũng sẽ “chó cùng bứt giậu”, chẳng biết sẽ kéo bao nhiêu người tới làm đệm lưng.

464. Q.9 - Chương 465: Anh Chỉ Tin Em

Sao Lục Bắc Thần không hiểu nỗi lo lắng của Cố Sơ, anh mỉm cười, “Không ai đóng giả nó giống hơn anh nữa đâu”.

Đúng là đạo lý này, nhưng mà...

Mấy hôm nay vì chuyện của Lục Bắc Thâm anh đã cạn kiệt tâm sức, liệu cơ thể của anh còn chống đỡ nổi không? Nếu hỏi ý kiến của cô, cô nhất quyết không muốn anh đi. Cứ nói là cô ích kỷ cũng được, cô tình nguyện bị mắng chửi cũng không muốn anh cùng La Trì mạo hiểm. Hơn nữa, lời nói của Tư Tư như một ngòi nổ, bây giờ đã bùng lên thành ngọn lửa, men dần tới người của Lục Bắc Thâm. Ngay cả một người ngoài cuộc như cô cũng đã nghĩ thấy những thông tin bất thường thì một người luôn bình tĩnh như Lục Bắc Thần phải sớm nhận ra điều không ổn rồi mới phải.

Một khi chuyện này thật sự can dự tới nhà họ Lục thì anh tham gia càng nhiều chẳng phải sẽ chỉ chuốc theo càng nhiều đau khổ ư? Cô mong anh làm một người ngoài cuộc, yên lặng chờ đợi kết quả hơn. Nhưng cô biết, khi đối mặt các vụ án khác, anh còn không thể khoanh tay đứng nhìn, huống hồ vụ án này còn dính líu tới Bắc Thâm?

Cô lo lắng vô cùng. Anh bèn kéo cô vào lòng, cúi đầu thì thầm: “Nó là em trai anh, giờ ra nông nỗi này anh cũng phải biết nguyên nhân”.

Anh không nói thì cô cũng hiểu. Cô ngược mắt nhìn anh, hồi lâu mới thở dài thỏa hiệp.

“Giúp anh trông chừng Bắc Thâm.” Lục Bắc Thần chăm chú nhìn cô, “Anh chỉ tin em thôi”.

Cố Sơ xúc động, gật đầu.

Trước khi tới bến Thượng Hải, Lục Bắc Thần lại đến phòng bệnh thăm Lục Bắc Thâm. Khi ấy Lục Bắc Thâm vẫn còn đang rất căng thẳng, quấn kín cả người trong chăn. Cô và La Trì cũng vào ngay sau đó. Cô nhìn thấy Lục Bắc Thần nhẹ nhàng lật chăn lên. Sau khi nhìn thấy Lục Bắc Thâm nằm run rẩy trong chăn, nỗi đau hiển hiện rõ trong đôi mắt anh.

Nói thật, Cố Sơ cũng không đành lòng nhìn thấy Lục Bắc Thâm như vậy, ai có thể ngờ một người đàn ông phong độ ngời ngời bỗng nhiên lại trở nên thần kinh điên loạn? Điều càng khiến Cố Sơ không ngờ tới là hành động tiếp theo của Lục Bắc Thần.

Anh không quay đầu nhưng giơ tay về phía La Trì, “Còng tay”.

Cô chết đứng.

Phản ứng của La Trì cũng là ngạc nhiên, anh ấy buột miệng: “Làm gì vậy?”.

“Đừng nhiều lời.” Rõ ràng Lục Bắc Thần đang thiếu kiên nhẫn.

La Trì không muốn đắc tội với ai, thấy Lục Bắc Thần cứ nhìn Lục Bắc Thâm chằm chằm thì cũng hiểu ra ít nhiều. Anh ấy tháo còng tay ra đưa cho anh, hắng giọng: “Thật ra... cậu cũng không cần làm vậy”.

Lục Bắc Thần bỏ ngoài tai, ghì chặt một tay của Lục Bắc Thâm, mặc kệ cậu đang hoảng loạn giãy giụa rồi “cách” một tiếng, khóa lại. Tiếng động ấy khiến Cố Sơ run lên. Khi nhìn lại Lục Bắc Thâm, cậu đang nhìn anh bằng ánh mắt dữ tợn như mãnh thú, chỉ muốn xông lên xé xác anh.

Khi anh quay mặt đi, Cố Sơ nhìn thấy nỗi đau dâng lên trong ánh mắt.

Trên đời chẳng ai muốn còng tay em trai mình lại. Lục Bắc Thần làm vậy quả thực khiến mọi người thẳng thốt.

Anh bước lên, nói với cô: “Nếu nó lại phát bệnh, em đừng cố ngăn cản, phải chạy ra ngoài gọi người trước, biết không?” Anh hiểu mỗi lần phát bệnh nó khỏe đến mức nào, cô thì yếu đuối như một con chim nhỏ, lỡ như bị thương thì phải làm sao?

Cố Sơ hiểu ý của anh, cũng hiểu rõ sự mâu thuẫn trong lòng anh.

Một mặt anh chỉ còn cách giao Bắc Thâm cho cô trông nom, mặt khác anh lại sợ Lục Bắc Thâm làm bị thương người vô tội nên việc còng tay trở thành việc làm khó xử và bất đắc dĩ.

...

Bây giờ thì Lục Bắc Thâm rất yên lặng, cứ khiến Cố Sơ ngỡ rằng anh đã bình phục.

Cô nhìn lại anh qua nguồn sáng, anh bỗng quay đầu nhìn cô, nhìn không rời mắt. Cố Sơ cảm thấy trong ánh mắt ấy có chút gì như muốn thanh minh, nhưng sợ bản thân làm việc theo cảm tính nên không dám hành động tùy tiện.

Nhưng Lục Bắc Thâm cứ nhìn cô mãi, nhìn chăm chú.

Cố Sơ tò mò hỏi: “Bây giờ anh cảm thấy thế nào?”

Anh không nói gì.

Cô dè dặt tiến lên, giơ tay khướu khướu trước mắt anh. Anh không có phản ứng, thậm chí còn không chớp mắt. Cố Sơ hơi rợn người, vừa định rút tay về thì Lục Bắc Thâm bỗng tỉnh lại, giơ tay kia lên nắm chặt lấy cổ tay cô.

Cô giật mình, vô thức giằng tay ra nhưng chỉ càng bị siết chặt hơn.

Cố Sơ tưởng anh lại phát bệnh, vừa định gọi người thì nghe thấy Lục Bắc Thâm gọi tên mình: “Cố Sơ”.

Cô ngẩn người.

Cô không nghe lầm chứ? Anh gọi tên cô?

“Anh...” Cô ngừng vùng vẫy, nhìn thẳng vào mặt anh, “Vừa nói gì?”

“Tay tôi rất đau.” Lục Bắc Thâm nói một câu hoàn chỉnh, cất giọng tội nghiệp, “Cố Sơ, cầu xin cô giúp tôi”.

Cố Sơ ngây người nhìn anh, lát sau mới hoàn hồn trở lại, mừng rỡ vô cùng: “Lục Bắc Thâm, anh biết tôi là ai rồi sao?”

Lục Bắc Thâm lắc lắc bên tay bị còng, đau khổ nhú mày: “Xin cô đẩy”.

Xem ra đúng là hồi phục lại rồi. Điều này khiến Cố Sơ phấn khởi lắm, cô xác nhận lại lần nữa: “Lục Bắc Thâm, anh có nhớ trước đó đã xảy ra chuyện gì không?”

Anh lắc đầu.

Cô có phần thất vọng.

“Ai đã còng tôi vào?” Anh hỏi.

Cố Sơ không biết đáp sao.

Nhưng trông dáng vẻ Lục Bắc Thâm hình như cũng không muốn truy cứu chuyện này. Anh ngồi dậy, nhìn cô, nét mặt tiêu tụy: “Cô canh chừng tôi? Thế thì nhất định là có chìa khóa phải không?” Nói rồi anh buông tay cô ra, chỉ vào tay mình: “Thật sự rất đau”.

Khuôn mặt trước mắt thật sự rất có lợi. Mặc dù bây giờ cô đã dễ dàng phân biệt được hai anh em họ nhưng nhìn một gương mặt giống hệt Lục Bắc Thần, cô vẫn không đành lòng, cứ ngỡ như chính Lục Bắc Thần chịu khổ sở vậy.

Cô quả thực có chìa khóa, trước khi đi La Trì đã lén đưa cho cô. Có thể vì anh ấy cảm thấy trong chuyện này Lục Bắc Thần đã phải gánh chịu quá nhiều, anh ấy cũng không nỡ nên âm thầm dặn dò cô: Nếu em cảm thấy tên nhóc đó không sao nữa thì thả cậu ấy ra đi, Lục gấu trúc có lúc cứ tỏ ra cứng rắn.

Cô cũng không muốn còng anh lại, cứ làm như kẻ giết người vậy. Thấy anh có lẽ không còn gì đáng ngại, cô bèn lục tìm chìa khóa. Nhưng nó vừa xuất hiện, Lục Bắc Thâm đã chồm lên giật lấy ngay. Phản ứng Cố Sơ cũng khá nhanh, cô lập tức cảm thấy không ổn nhưng mu bàn tay đã bị anh cào bị thương. Anh cầm chặt bàn tay đang giữ chìa khóa của cô, giọng trở nên vừa gấp gáp vừa dữ dằn: “Đưa chìa khóa cho tôi!”

Cánh tay bị kéo gần như đứt rời. Tuy bị còng một tay nhưng tay còn lại của anh vẫn rất khỏe. Cố Sơ vội vàng giật lấy chìa khóa, thấy anh vẫn còn định giật, cô bèn ném thẳng qua một bên.

Lục Bắc Thâm chứng kiến cảnh ấy, cả gương mặt bỗng méo xệch, sắc mặt tái mét, nghiêng răng nghiêng lợi, “Tôi phải giết cô!”.

Cố Sơ bị sốc, muốn thoát thân đã hết cách. Đùng tưởng Lục Bắc Thâm đang bị khóa vào giường, nhưng cả người trở nên rất hung dữ, chính là đáng về trước đó cô chứng kiến. Cô lập tức bị anh ấn lên giường.

Bả vai của cô đập vào cạnh giường, ngay sau đó lại bị người đàn ông túm ngược trở lại. Đầu óc quay cuồng, cô ra sức giãy giụa, vừa định hét thì đã bị Lục Bắc Thâm bóp cổ.

“Thả... Thả ra...” Cô cố gắng lên tiếng.

Cô dùng cả hai chân, ai dè Lục Bắc Thâm đã cười lên người cô, dè cho cô không nhúc nhích được. Bàn tay bị còng đập vào thành giường kêu ầm ỉ, trở thành những âm thanh bất an trong tai Cố Sơ. Cô thở càng lúc càng khó khăn, trước mắt bắt đầu mơ hồ dần. Gương mặt ấy giờ đây ngập tràn sát khí. Anh lạnh lùng đến ghê người: “Đi chết đi! Cô chết đi! Chỉ cần cô chết, cô sẽ không hại người nữa!”.

Cố Sơ muốn kêu lên nhưng không kêu được nữa, đồng tử bắt đầu dần dần, các hình ảnh trong đầu cũng trở nên mơ màng. Cô cố gắng dùng chút sức lực cuối cùng để bắt lấy anh nhưng ngón tay không còn sức, không thể bắt được.

“Chính cô hại tôi mất tất cả, đồ đàn bà đáng chết!” Đôi mắt Lục Bắc Thâm đỏ sọng lên.

Cô không còn nghe rõ anh nói gì, hơi thở càng lúc càng yếu đi, há hốc miệng để hợp không khí nhưng không có được chút oxy nào, thứ duy nhất hiện lên trong đầu chỉ còn lại cái tên của Lục Bắc Thần...

Đột nhiên, Lục Bắc Thâm buông cô ra.

Cô thở dốc, ho sặc sụa. Nhưng anh lại một lần nữa cúi đầu xuống, cắn mạnh vào cổ cô. Cố Sơ chưa kịp lấy lại sức, cũng không còn hơi sức để kêu, chỉ còn biết cố gắng chịu đau.

Ngay sau đó anh lại bóp cổ cô.

Giây phút ấy, cô đã nghĩ mình chết chắc rồi, còn có mùi máu tanh xộc vào mũi. Cô nhìn thấy đôi mắt hung tợn và biểu cảm điên rồ của Lục Bắc Thâm, đôi tay dần dần rút xuống...

Đúng lúc ấy, cửa phòng bị ai đó đẩy ra.

Cố Sơ loáng thoáng nhìn thấy có một người đàn ông lao vào, vung nắm đấm vào mặt Lục Bắc Thâm. Lục Bắc Thâm bị bất ngờ bèn lao đến đánh tay đôi với người đó, nhưng hiềm một nỗi bị còng một tay nên chỉ có thể hung dữ quát gào.

Người đàn ông nhanh chóng giật Cố Sơ lại. Cố Sơ ngồi sụp xuống đất, mặt mũi trắng bệch, đầu óc quay cuồng, thở hồng hộc.

“Lục Bắc Thần, cậu là thằng khốn!”

Là giọng nói mà Cố Sơ quen thuộc. Cô cố dè nén cơn choáng váng, ngẩng đầu lên nhìn, hóa ra là Kiều Vân Tiêu. Cô mặc kệ vì sao anh ấy xuất hiện ở đây, thấy anh ấy đâm lên người Lục Bắc Thâm bèn yếu ớt lên tiếng: “Đừng... Đừng đánh anh ấy...” Cô muốn nói rằng anh ấy nhận nhầm người rồi, cũng muốn nói Lục Bắc Thâm đang là bệnh nhân nhưng cô không còn chút sức lực nào, đành miễn cưỡng bật ra mấy chữ đó.

Nhưng Kiều Vân Tiêu thì hiểu nhầm ý cô, cũng hoàn toàn không nghĩ tới khả năng đây có thể là Lục Bắc Thâm. Thấy Cố Sơ vẫn một mực bảo vệ người đó, anh bỗng bốc hỏa, quát lên với cô: “Đầu em bị kẹp cửa rồi à? Vừa nãy em suýt mất mạng đấy có biết không! Em và Tiểu Tiểu quả không hổ là bạn tốt, người này hèn hơn người kia. Đầu tiên là Cố Khải Mân, giờ lại tới Lục Bắc Thần! Toàn là lũ cầm thú đội lốt người, em còn bảo vệ hắn?!”.

465. Q.9 - Chương 466: Khó Cả Đôi Đường

Cố Sơ nằm rạp trên nền đất, trên cổ ngoài vết đỏ vì bị siết còn cả vết thương do bị cắn. Kiều Vân Tiêu chỉ bối một trận té tát như nước, cô biết anh giận rồi. Hai bên tai vẫn còn ong ong không dứt, một lúc sau cô mới hồi phục lại được thể lực, vội giải thích với anh: “Anh nhầm rồi, đó là Lục Bắc Thâm”.

Gương mặt phần nộ của Kiều Vân Tiêu chợt sững lại. Anh ngẫm nghĩ một hồi rồi quay phắt lại nhìn người đàn ông trên giường. Trông cậu ta rất thảm hại, đầu tóc rối tung rối bù như tổ quạ, khóe miệng cũng rớm máu, đôi mắt như ngập đầy máu, nhìn anh chằm chằm như con thú hoang, giận dữ và bộp chộp.

“Anh ấy bị ốm.” Cổ Sơ chống tay lên góc tường, gương đứng dậy, đôi chân vẫn còn đang run rẩy, “Bây giờ anh ấy hoàn toàn không biết bản thân bị làm sao đâu”.

“Anh thấy em yêu ai yêu cả đường đi thì đúng hơn.” Kiều Vân Tiêu hoàn hồn lại. Cổ Sơ giải thích như vậy, anh cũng đã tin. Nhưng nhìn thấy một vòng đỏ rực và vết thương trên cổ cô, cơn giận trong lòng anh lại không nén xuống được. Anh lại túm lấy Lục Bắc Thâm, “Loại người này khóa lại thì có tác dụng gì? Đánh ngất luôn xem còn làm người khác bị thương được không?”.

“Đừng...”

Cổ Sơ vừa bật ra được một chữ thì cửa phòng đã bật mở. Có hai người xông vào, một trong số đó nhìn thấy cảnh ấy bèn lao tới. Khi Cổ Sơ còn chưa kịp làm gì thì đã thấy Kiều Vân Tiêu bị bắn ra xa. Kiều Vân Tiêu cũng không ngờ có người bước vào, vừa định đánh trả thì nghe thấy tiếng La Trì: “Đây là bệnh viện, tất cả ngừng lại!”.

Là Lục Bắc Thần và La Trì đã quay trở về, vừa hay nhìn thấy giây phút Kiều Vân Tiêu vung nắm đấm vào mặt Lục Bắc Thâm.

Sắc mặt Lục Bắc Thần rất khó coi. Anh nhìn Kiều Vân Tiêu trân trân như đang cố kiểm chế. Kiều Vân Tiêu cũng không nhường. Hai người này bình thường đã không ưa gì nhau, giờ lại càng dễ nổi nóng. Anh ấy cũng trừng mắt quát Lục Bắc Thần: “Em trai cậu suýt nữa đã giết chết Cổ Sơ đấy!”.

Một câu nói đã khiến Lục Bắc Thần ngẩn người.

Anh lập tức nhìn về phía Cổ Sơ, lúc ấy mới bàng hoàng, đứng bật dậy, kéo cô tới. Không nhìn không sao, vừa nhìn anh đã không còn bình tĩnh được.

Ban nãy anh và La Trì bước vào chỉ nhìn được cảnh tượng trực tiếp nhất, nhất thời không để ý tới một Cổ Sơ đứng trong góc.

La Trì cũng thấy rõ vết thương trên cổ Cổ Sơ. Anh ấy kinh ngạc: “Sao lại như vậy được? Chẳng phải đã còng tay vào rồi ư?”.

Đôi mắt Lục Bắc Thần nhuốm đau đớn, cơn giận bị đè xuống hết lần này tới lần khác. Đối phương dẫu sao cũng là em trai anh, giờ nó lại trong tình huống này. Nếu là bình thường nó dám làm vậy với cô, anh cũng nhất định vung nắm đấm như Kiều Vân Tiêu.

“Anh đi gọi bác sỹ.” Anh hạ thấp giọng.

Cổ Sơ lập tức giữ anh lại, khẽ nói: “Giờ em không sao rồi. Anh xem tình hình của Bắc Thâm đi. Anh ấy có vẻ không ổn đâu”.

“Nhưng mà em...”

“Vết thương ngoài da thôi mà, em tự biết xử lý.” Cổ Sơ ngắt lời anh.

Lục Bắc Thần lại đảo mắt về phía Lục Bắc Thâm. Nó vẫn đang ra sức kéo còng tay, cổ tay đã chảy máu rồi. Anh quay mặt sang La Trì, “Mau đi gọi bác sỹ!”.

La Trì gật đầu.

Chẳng mấy chốc bác sỹ đã có mặt nhưng Lục Bắc Thần lại bảo bác sỹ xử lý vết thương cho Cổ Sơ. Cô kinh ngạc, không hiểu vì sao Lục Bắc Thâm bị nghiêm trọng như vậy anh vẫn không để bác sỹ khám. La Trì nhìn Lục Bắc Thần, quay sang một Lục Bắc Thâm đang tỏ ra chán ghét, thở dài thườn thượt, rồi bước lên hạ thấp giọng nói: “Hay là để bác sỹ thử xem?”.

“Nhưng gì nên khám đã khám rồi.” Lục Bắc Thần chau mày.

Nghe xong, La Trì kinh ngạc: “Lẽ nào cậu định...”.

Nhưng Lục Bắc Thần không trả lời, quay người đi tới trước mặt bác sỹ, hỏi: “Tình hình bạn gái tôi thế nào?”.

“Vết thương cần phải được xử lý, tôi khuyên nên làm thêm một số kiểm tra.” Bác sỹ nói.

“Tôi không cần.” Cố Sơ cảm thấy ông ấy đang làm quá mọi việc.

Lục Bắc Thần dịu giọng khuyên: “Em cũng là bác sỹ, nên hiểu có những thứ cần phải kiểm tra”.

“Bác Thần...”

Sau khi xem bệnh xong, bác sỹ đánh mắt về phía Lục Bắc Thần, có vẻ chần chừ, “Bệnh tình của cậu ấy rất lạ, chỗ chúng tôi chắc là không có khả năng”.

Lục Bắc Thần im lặng.

La Trì thấy vậy, tiến lên: “Xử lý vết thương cho cô gái này trước đi. Bắc Thần, cậu ở lại đây, tôi đi với cô ấy...”.

“Không cần, để tôi.” Kiều Vân Tiêu này giờ im lặng bỗng lên tiếng. Anh ấy không biết rõ cậu Lục Bắc Thần đó bị làm sao nhưng cảnh tượng trước mắt khiến anh ấy cảm thấy rất không thoải mái. Anh ấy bước lên, kéo Cố Sơ tới bên cạnh mình.

La Trì có phần gượng gập, đưa mắt nhìn Lục Bắc Thần. Cả Cố Sơ cũng sợ Lục Bắc Thần hiểu lầm, đang muốn khước từ ý tốt của Kiều Vân Tiêu nhưng anh bỗng lên tiếng: “Được”.

Kiều Vân Tiêu ít nhiều cảm thấy bất ngờ.

Lục Bắc Thần tiến lên, không nhìn Kiều Vân Tiêu mà nói chuyện với Cố Sơ: “Đi cùng bác sỹ trước đi, lát anh qua tìm em”.

Gương mặt anh viết đầy những mệt mỏi và khó xử. Sao cô không hiểu anh không nỡ bỏ rơi cả hai? Không muốn để anh tiếp tục lo lắng, cô gật đầu.

Kiều Vân Tiêu chẳng hơi đâu ở lại đây thêm phút nào nữa, anh ấy lập tức lôi Cố Sơ đi.

Khi họ đi khỏi, trong phòng bệnh chỉ còn ba người họ.

Lục Bắc Thần quan sát Lục Bắc Thần rất lâu mới nói: “La Trì, mở còng tay ra”.

“Bây giờ?”

“Đúng, ngay lập tức.”

La Trì muốn nhắc nhở cậu ấy những nguy hiểm sắp phải đối mặt nhưng nghĩ lại, đó dù sao cũng là em trai cậu ấy, nhìn em trai mình thương tích máu me, người làm anh dĩ nhiên không đành lòng. Anh cúi người nhặt chìa khóa lên, bước tới mở còng tay.

Có được tự do rồi, Lục Bắc Thần co rụt người lại thành một đám, không xảy ra chuyện đánh nhau như La Trì nghĩ. Lục Bắc Thần ngồi im bên giường, không biết đang nghĩ gì.

“Có thể còn có cách khác.” La Trì kéo ghế qua ngồi, thì thầm với Lục Bắc Thần: “Hà Nại đã bị đưa đi thẩm vấn rồi. Tôi nghĩ chưa biết chừng hẳn ta còn cách khác”.

Lục Bắc Thần vẫn còn đang im lặng.

Trên giường bệnh, Lục Bắc Thần co quắp như con tôm, vết thương ngoài da trên cổ tay không còn đáng lo ngại. Nó ôm đầu, lẩm bẩm: “Vu Linh... Đừng trừng phạt tôi, đừng trừng phạt tôi...”.

“Tôi không tin không có bệnh viện nào trị được bệnh của cậu ấy!” La Trì cảm thấy nghẹt thở, thở hắt ra một hơi, nghiêng rằng nghiêng lợi nói.

Cuối cùng Lục Bắc Thần cũng nhúc nhích. Anh rút lọ thuốc từ trong túi áo ra, ngón tay hơi run rẩy. La Trì nhìn thấy rõ bên giữ tay anh lại, “Cậu phải suy nghĩ cho kỹ! Hà Nại từng nói, loại thuốc này không khác gì thuốc độc!”.

“Nếu không phải làm sao?” Giọng Lục Bắc Thần hơi khàn, “Tôi không thể để nó cứ tiếp tục hồ đồ như vậy, ban này cậu cũng nhìn thấy vết thương trên cổ Cố Sơ rồi đấy”.

La Trì dần dần buông lỏng tay. Phải, không thì phải làm sao? Bây giờ các bác sỹ cũng bó tay, kết luận cuối cùng được đưa ra là thần kinh hỗn loạn. Nhưng nói như vậy vừa nghiêm trọng vừa không mấy nghiêm trọng, chữa trị cụ thể ra sao chẳng ai rõ.

“Tôi cần biết nó bị làm sao, như vậy mới có thể nghĩ ra cách.” Lục Bắc Thần nói rồi đổ ra một viên thuốc nhỏ xíu.

Viên thuốc nằm gọn trong lòng bàn tay, ngón tay anh vẫn còn run rẩy. Bây giờ anh không còn kiểm soát được những cơn run này nữa. Lúc này anh chỉ hy vọng có thêm chút thời gian, chỉ cần vượt qua được thời điểm Bắc Thâm hồi phục...

Đột nhiên, Lục Bắc Thâm nhào tới.

Suy nghĩ đầu tiên của La Trì nó cậu ta định hại Lục Bắc Thần. Anh vừa định ngăn cản thì thấy Lục Bắc Thâm cướp lấy viên thuốc trong tay Lục Bắc Thần rồi lập tức nuốt vào bụng. La Trì dờ ra tại chỗ, hoảng hốt một phen. Lục Bắc Thần không động dậy, chỉ nhìn nó bằng ánh mắt bi thương.

Uống xong thuốc, Lục Bắc Thâm cứ thế ôm đầu. Từng giây từng phút trôi qua, dường như nó đã yên tĩnh trở lại, không động dậy nữa.

La Trì dựa vào một bên nhìn Lục Bắc Thần. Nói thật lòng, giờ chính anh cũng không biết phải làm sao nữa. lát sau Lục Bắc Thần mới đứng dậy, sát lại gần Bắc Thâm, kéo nó một cái.

Viên thuốc ấy có vẻ rất có hiệu quả, chỉ ít nó không còn điên cuồng, đang nhắm mắt lại, hít thở nhịp nhàng hơn. Dường như nó đang thiếp đi, cả gương mặt dần ra một cách thoải mái.

Lục Bắc Thần đắp chăn cẩn thận cho nó rồi rời người đứng bên. Rất lâu sau anh lên tiếng: “Để nó ngủ một lát đi, lát nữa gọi bác sỹ tới xử lý vết thương cho nó”.

La Trì biết một đầu cậu ấy vẫn còn đang lo chuyện của Cố Sơ, bèn gật đầu.

...

Hôm nay Kiều Vân Tiêu tới bệnh viện thăm một người bạn, vừa hay cũng ở khu phòng bệnh riêng tư. Anh chỉ tình cờ đi ngang qua phòng của Lục Bắc Thâm, nghe thấy tiếng có người hét bên trong, cảm thấy không ổn mới xông vào, không ngờ người ấy là Cố Sơ.

Sau khi kiểm tra xong, ngoài việc não bị chấn rung nhẹ thì không còn gì đáng ngại. Vết thương ở cổ cô đã được xử lý xong xuôi, có điều vết sẹo ấy ngày mai sẽ thâm tím lại.

Cố Sơ nằm ở khu nghỉ ngơi, cả người ỉu xiu.

Ban này còn không cảm thấy gì, giờ được dựa vào giường một chút là bỗng đau đớn như xương cốt bị rút hết sạch. Kiều Vân Tiêu rót cho cô cốc nước, tới giờ sắc mặt vẫn rất khó coi. Cố Sơ lười động dậy, nhìn cái mặt cau có của anh bèn nói: “Anh quan tâm tới tâm lý của người bệnh một chút được không? Anh như vậy khiến em cảm thấy áp lực lắm”.

“Em còn biết mình là người bệnh hả?” Mặc dù giận nhưng Kiều Vân Tiêu vẫn đích thân rót nước cho cô uống. Anh đưa thìa tới bên miệng cô, nói: “Anh còn tưởng em tiến hóa đến độ không gục nổi nữa rồi chứ”.

“Đừng nói thế. Đó là em trai của Bắc Thần, anh ấy như vậy người buồn nhất là Bắc Thần, lúc này rồi em còn có thể khiến anh ấy thêm bận lòng nữa sao?” Cố Sơ nói xong bèn há miệng ra, yên lặng nhận sự chăm sóc của Kiều Vân Tiêu...

466. Q.9 - Chương 467: Người Trong Cuộc

Kiều Vân Tiêu thấy cô như vậy, ánh mắt ấy tuyệt vọng giống như cô là một kẻ “nước đổ đầu vịt”. Cố Sơ chịu không nổi, vội nói: “Này này này, vừa vừa phai phải thôi, em chưa chết cơ mà?”.

“Tay Lục Bắc Thần đó rớt cuộc đã cho em uống thuốc mê tưởng gì rồi hả? Để em bắt chấp tất cả, lao vào lửa như thiêu thân như vậy?” Kiều Vân Tiêu nhíu mày, “Cố Sơ, em dù sao cũng là một cô gái tốt, đừng vì một người đàn ông mà khiến bản thân thương tích đầy mình mà vẫn thấy mãn nguyện được không?”.

Cố Sơ cúi gằm, không nói gì.

“Nghe thấy chưa đấy?”

“Nhưng mà em yêu anh ấy.” Cố Sơ nói thẳng, “Vậy thì phải làm sao? Em cũng đâu có muốn đâu nhưng chỉ cần là chuyện của anh ấy, em lại muốn lo. Anh có biết khoảng thời gian gần đây anh ấy mệt đến mức nào không? Em thật sự chỉ mong bản thân có thể gánh giúp anh ấy tất cả”.

Kiều Vân Tiêu nhìn cô hồi lâu, cuối cùng thở dài: “Anh biết em cứng đầu rồi, hết thuốc chữa.” Rồi anh lại đưa một thìa nước tới bên miệng cô, buông một câu: “Uống nước!”.

Cố Sơ ngoan ngoãn nghe theo.

Khi ly nước chảy xuống bụng, Cố Sơ mới cảm thấy sức lực quay trở lại một chút. Cô dựa vào ghế nằm, dần dần cảm thấy cơn buồn ngủ kéo tới. Ban này vì tinh thần quá căng thẳng, bây giờ được thả lỏng bỗng không kiềm chế được nữa.

“Anh Vân Tiêu...” Cô gọi anh một tiếng.

Kiều Vân Tiêu lạnh lùng hừ một tiếng, “Đừng có gọi thân thiết như vậy, em có coi anh là anh trai à?”.

“Vấn giận à?” Cố Sơ cười: “Trước đây chưa từng thấy anh hẹp hòi vậy!”.

Kiều Vân Tiêu lẳng lặng đặt ly nước sang bên.

“Anh không tò mò tình trạng của Lục Bắc Thần ư?” Cố Sơ đột ngột hỏi.

Kiều Vân Tiêu trả lời bằng giọng hờ hững: “Anh quan tâm cậu ta làm cái gì? Cho dù cậu ta bị thần kinh, chỉ cần dám làm hại em, anh vẫn sẽ đánh”.

Cố Sơ nghiêng đầu nhìn anh, ánh mắt có phần dò xét. Anh bị nhìn đến độ thiếu tự nhiên bằng hắng giọng: “Sao thế?”.

“Anh lạ lắm.” Cố Sơ nửa đùa nửa thật.

“Ví dụ?”

“Ví dụ như... trước đây anh rất ghét Lục Bắc Thần.”

Kiều Vân Tiêu hậm hực, “Bây giờ anh vẫn ghét cậu ta”.

“Nhưng anh đã chấp nhận anh ấy rồi.” Cố Sơ cười.

Kiều Vân Tiêu ngượng ngập, “Thế nào là đã chấp nhận cậu ta rồi? Nói cứ như giữa anh và cậu ta có chuyện gì mờ ám vậy”.

“Ý em là, lúc trước anh cứ túm lấy anh ấy không buông, dù là một chút chuyện cũng không tha. Bây giờ em trai anh ấy xảy ra chuyện lớn như vậy, anh không những không tò mò mà còn tha cho Lục Bắc Thần, anh tự nói xem, anh có lạ không nào?” Cố Sơ nghiêng đầu nhìn anh, cười tươi.

Kiều Vân Tiêu trừng mắt: “Em đã lao vào lửa rồi, anh còn biết làm thế nào? Đừng nói tới chuyện bây giờ anh đào ra bí mật nào đó của Lục Bắc Thần, cho dù cậu ta có phóng hỏa giết người, liệu em có rời xa cậu ta không? Không phải anh chấp nhận mà anh chịu thua em rồi, không thỏa hiệp còn biết làm sao? Ban này anh chỉ muốn chém thẳng nhóc đó một nhát. Anh mà làm vậy thật, em có tuyệt giao với anh không?”.

“Chỉ đơn giản là tuyệt giao thôi á? Em sẽ chém lại anh để chôn chung với anh ấy.” Cố Sơ ngẫm nghĩ rồi nói: “Sau đó rút cặn máu của anh làm một bát đậu phụ máu cho anh ấy ở dưới đó nhắm rượu”.

Kiều Vân Tiêu nhìn cô bằng nét mặt chán chường, “Đúng là gần mực thì đen. Lục Bắc Thần đó biến thái, bây giờ em nghĩ đại một chuyện thôi cũng thấy bất thường”.

“Nhưng Lục Bắc Thần không bạo lực với em.” Cố Sơ nói một câu.

“Em muốn giải thích điều gì?”

“Là anh giấu em chuyện gì thì đúng hơn.”

Ánh mắt Kiều Vân Tiêu hơi sững lại, khi nhìn cô, anh cố tình tỏ ra khó hiểu: “Gì chứ?”

Mặc dù tình hình ban nãy hỗn loạn nhưng Cố Sơ vẫn nhớ nguyên lời anh nói. Câu nói ấy như một chiếc xương cá mắc vào cổ họng cô, không nhả ra được, không nuốt xuống được, bây giờ cuối cùng cũng có cơ hội hỏi cho rõ ràng.

“Cố Khải Mân đã làm gì Tiểu Tiêu?” Cô hỏi thẳng.

Nét mặt Kiều Vân Tiêu hơi thiếu tự nhiên, “Anh chẳng hiểu em đang nói gì cả”.

“Tiểu Tiêu xin nghỉ suốt, cứ cho là bị cảm nặng thì bao nhiêu ngày như vậy cũng phải khỏi rồi.” Thật ra Cố Sơ vẫn luôn nghi ngờ, chỉ có điều cô không hề nghĩ đó là Cố Khải Mân. Cô đã nghĩ có khi nào bệnh chỉ là cái cớ của Tiểu Tiêu. Cố Sơ nghĩ tới Thiên Thiên, biết đâu Thiên Thiên gặp chuyện gì mà Tiểu Tiêu không thể không xin nghỉ để giải quyết? Nhưng những lời hôm nay Kiều Vân Tiêu nói đã khiến cô toát lạnh sống lưng. Cô bắt đầu nghi ngờ Tiểu Tiêu không đơn giản là chỉ ở nhà dưỡng bệnh.

Kiều Vân Tiêu im lặng.

“Nói cho em biết đi.” Cố Sơ bắt an vô cùng.

Kiều Vân Tiêu ngược mắt lên nhìn cô, “Đây là chuyện riêng của Tiểu Tiêu. Nếu em thật sự muốn biết thì nên hỏi chính cô ấy là hơn”.

“Có nghĩa là bây giờ anh biết tường tận tình hình của Tiểu Tiêu?”

Kiều Vân Tiêu gật đầu, không hề giấu giếm.

Cố Sơ không nói nữa, một lúc lâu sau mới cất lời: “Anh chỉ cần nói cho em biết, hiện tại Tiểu Tiêu có ổn hay không là được”.

“Bây giờ cô ấy rất ổn.” Kiều Vân Tiêu trả lời chắc chắn.

Cố Sơ nhìn anh nghi hoặc.

Kiều Vân Tiêu giải thích: “Có những chuyện cô ấy bắt buộc phải tự giải quyết. Bạn bè quan tâm thì quan tâm nhưng vẫn phải để cô ấy dùng cảm đối mặt mới được”.

Cố Sơ nhú mày.

“Anh biết bây giờ em có cả một bụng nghi vấn, cũng rất muốn lập tức hỏi thăm Tiểu Tiêu nhưng anh khuyên em nên chờ đợi.”

“Vì sao?”

“Một là, quá rõ ràng, phía em cũng đang nháo nhào, muốn lo cho chuyện người khác hăng cứ giải quyết xong chuyện của mình đã, biết chưa? Hai là, hiện tại Tiểu Tiêu đang bắt lại từ đầu, mặc dù đây là chuyện tốt nhưng cần thời gian để tâm lý ổn định. Tiểu Tiêu giống em, đều là những người lòng tự trọng cao, thế nên lúc trước cô ấy không kể thì sau này cũng khó mà kể cho em. Bây giờ em hỏi sẽ khiến cô ấy tự ái, khi nào tự cô ấy muốn kể em hãy nhắc.”

Cố Sơ sốt ruột nhưng những lời của Kiều Vân Tiêu không phải là không có lý. Nhớ lại những lời anh nói lúc đánh Lục Bắc Thâm, trái tim cô thất lại từng cơn. Thật ra dường như cô đã dự cảm được gì đó nhưng lại không muốn điều đó trở thành sự thật. Cô cảm thấy Cố Khải Mân không phải loại người đó.

Những băn khoăn và sốt sắng đành phải tạm thời gác lại. Cô nghe theo lời khuyên của Kiều Vân Tiêu, định khi nào Tiểu Tiêu đi làm trở lại sẽ nói chuyện.

Có lẽ đây là thế giới của người lớn, cái giá của sự trưởng thành là không thể thích làm gì tùy ý, khi cần thiết phải biết im lặng, phải biết nhắm mắt, biết cách sống đóng mình lại. Cố Sơ không thích như vậy, cô nhớ cái thời đi học thẳng thắn thành thật, dù là cô, Tiểu Tiêu hay Lăng Song.

Ba người họ dường như chẳng có gì thay đổi, nhưng thực tế cả ba đều không còn tìm được chính mình của ngày xưa nữa.

“Anh thích Tiểu Tiểu phải không?” Cố Sơ nghiêng đầu nhìn anh, hỏi khẽ.

Cô những tưởng Kiều Vân Tiêu sẽ vẫn trầm mặc khi đối diện với vấn đề này, hoặc sẽ cười nói: Anh và cô ấy chỉ là bạn bè. Nhưng anh không làm vậy, sau khi cô dứt lời, Kiều Vân Tiêu liền nói: “Phải, anh thích cô ấy”.

Cố Sơ bất ngờ khi anh thừa nhận, cô lập tức ngồi bật dậy, không cẩn thận chạm vào cổ, đau đớn ôm cổ nhìn anh hỏi: “Gì cơ? Sao hả? Anh thừa nhận rồi?”.

“Đúng thế.” Kiều Vân Tiêu xoa tay, có chút suy tư được vo viên trong ánh mắt, “Tại anh quá khốn nạn”.

Nếu anh thừa nhận sớm một chút, nếu anh nắm lấy tay Tiểu Tiểu sớm một chút, nếu anh ngăn cản cô ngay trong ngày cưới thì Tiểu Tiểu hiện giờ cũng không phải chịu đựng nhiều đau khổ như vậy. Anh là một thằng khốn, phải, anh tự nhận mình khốn nạn một cách triệt để.

Cố Sơ không hiểu những gì anh suy nghĩ nhưng có thể đọc được những phiền não trên gương mặt anh. Cô cứ nhìn anh như thế rất lâu rồi lại nằm xuống, thở dài, “Nhưng bây giờ còn kịp không?”.

Kiều Vân Tiêu sững người.

Phải, còn kịp không?

...

Khi Lục Bắc Thần tới phòng nghỉ, Kiều Vân Tiêu vẫn có mặt. Anh ấy đang ngồi bên giường, giống như chăm sóc Cố Sơ, nhưng càng giống như đang chìm vào suy tư, ngay cả việc có người đi vào cũng không nhận ra. Khi Lục Bắc Thần tiến lên, anh ấy mới phát hiện được, ngược mắt lên, im lặng nhìn.

Cố Sơ đã ngủ say, từ lúc gặp chuyện hoảng hốt ở Cục Công an tới lúc suýt bị bóp chết trong bệnh viện, cô đã cạn kiệt sức lực. Ánh đèn không quá sáng, để lại một tầng mờ mờ lung lung trên gương mặt cô, khiến khuôn mặt ấy vừa mơ màng vừa dễ thương.

“Bác sỹ nói sao?” Lục Bắc Thần chủ động phá vỡ cục diện, cúi xuống định chạm vào cổ cô nhưng dường như sợ làm cô đau, anh lại chỉ nhìn chăm chú.

Kiều Vân Tiêu không còn phiền não nữa, khẽ đáp: “Chấn động não nhẹ, vết thương không có gì đáng ngại, ngày mai vết sẹo sẽ rõ hơn một chút”.

Lục Bắc Thần khẽ khàng kéo ghế ngồi xuống, nhìn Cố Sơ nhưng vẫn nói chuyện với Kiều Vân Tiêu, “Cảm ơn”.

“Cảm ơn tôi gì chứ?” Kiều Vân Tiêu ngược mắt lên.

Lục Bắc Thần kéo tay cô qua, nhẹ nhàng nắm lấy rồi nói: “Cảm ơn cậu đã cứu cô ấy một mạng”.

“Cho dù là vậy, tôi nghĩ cô ấy cũng sẽ chỉ nhớ những điều tốt đẹp của cậu mà thôi.” Kiều Vân Tiêu dựa người ra sau ghế, “Nhất là vụ tai nạn của cậu năm năm trước”.

Kiều Vân Tiêu không nói nhưng không có nghĩa anh không biết gì hết. Lục Bắc Thần chưa bao giờ nghi ngờ, kể từ ngày anh về nước, Kiều Vân Tiêu đã chú ý tới anh. Có lẽ anh ta còn biết nhiều chuyện hơn.

“Chúng tôi sắp kết hôn rồi, vì cô ấy làm mọi việc đều xứng đáng.” Lục Bắc Thần trả lời một câu rất sâu xa.

Kiều Vân Tiêu nghe ra được, khóe môi nở một nụ cười hơi lạnh, “Lục Bắc Thần, cậu tưởng cậu có thể giải quyết mọi vụ án ư?” Thấy ánh mắt Lục Bắc Thần tối đi, anh ấy bổ sung thêm một câu, “Người ta hay nói người ngoài cuộc luôn tỉnh táo nhất. Đây cũng là nguyên nhân cậu luôn thuận lợi. Nhưng bây giờ, e rằng chính cậu cũng là người trong cuộc rồi, phải không?”.

467. Q.9 - Chương 468: Ký Ưc Thiều Huyệt

Lục Bắc Thần không nhìn anh ấy, mà hiển nhiên câu nói này cũng tạo nên sự uy hiếp nào cho anh, hoặc giả sử đã thật sự đâm trúng vào tâm sự của anh nhưng anh vẫn điềm nhiên, từ từ chiến đấu. “Người trong cuộc cũng có cái lợi của người trong cuộc. Người Trung Quốc còn có một câu là ‘Người trong nghề nhìn cách thức, người ngoài nghề xem trò vui’, thế nên có lúc không phải người ngoài cuộc nhìn rõ ràng mà xem xét sự việc quá đơn giản, chỉ coi trò vui là sự thật.”

Kiều Vân Tiêu cười: “Tôi rất ngưỡng mộ sự bình tĩnh điềm đạm của cậu”.

“Kiềm chế cảm xúc là bước đầu tiên để trở thành một thành trì vững chãi.” Lục Bắc Thần hồ hững đả kích lại.

Kiều Vân Tiêu nhìn cô rất lâu, “Dù thế nào đi nữa cũng đừng kéo cô ấy xuống nước”.

Lục Bắc Thần im lặng.

Kiều Vân Tiêu đứng dậy rời đi. Mặc dù không muốn, không nỡ nhưng anh vẫn phải giao Cố Sơ cho người đàn ông này. Đi tới trước cửa, anh dừng chân, bổ sung thêm một câu: “Còn nữa, không cần cảm ơn tôi. Tôi sẽ dốc hết sức mình che chở cho em gái của tôi, cũng giống như cậu bảo vệ cho em trai của cậu vậy”.

Lục Bắc Thần quay đầu nhìn anh.

Anh không quay lại, nói xong câu ấy là đi ngay. Có thể nói trước mặt Lục Bắc Thần câu này chứng tỏ anh đã từ bỏ rồi. Giây phút cánh cửa đóng lại, Kiều Vân Tiêu nhủ thầm một câu trong lòng, tạm biệt Cố Sơ: Hy vọng em có được hạnh phúc, người thân anh yêu thương nhất.

Thì ra phải tới khi người ấy xuất hiện, niềm vui của em mới quay trở lại. Em cố chấp như vậy, cố chấp đến nỗi đợi cậu ta rất lâu, cố chấp tới nỗi bỏ quên mọi cảnh đẹp xung quanh, cố chấp đến nỗi chỉ quần sợi dây hạnh phúc của mình vào một người duy nhất. Dù có đau đớn, em vẫn cứ mỉm cười.

Vậy thì anh cam lòng tác thành cho em, vào những năm tháng trẻ trung nhất của em. Em là thanh mai của anh, nhưng trong mắt em, anh chưa từng là trúc mã.

Thời gian là một thứ tàn nhẫn. Em biết được cách kiên trì, anh học được cách từ bỏ, để rồi mỗi người lao về phía hạnh phúc của riêng mình.

Ánh trăng bò lên khung cửa sổ.

Mùa thu sắp tới, gió đêm tràn qua, lá cây xào xạc rụng.

Cố Sơ nằm trên giường cực kỳ yên tĩnh. Dưới ngọn đèn, Lục Bắc Thần yên lặng kề cận.

Anh kéo cao chăn lên cho cô. Cô thoải mái chỉnh lại tư thế nằm, vết siết trên cổ lộ rõ dưới ánh đèn. Cuối cùng anh gơ tay ra, những ngón tay gầy chạm nhẹ lên cổ cô. Chiếc cổ đẹp như thiên nga, trắng trẻo thon dài, dưới nữa là khung xương hoàn hảo, luôn khiến người ta không thể rời mắt. Bình thường anh còn chẳng nỡ dùng sức quá mạnh, luôn trân trọng như một sản phẩm gốm quý giá, thế mà bây giờ đầy thương tích.

Người gây ra lại là em trai anh, em trai ruột của anh.

Anh phải cảm ơn Kiều Vân Tiêu. Có lẽ cậu ấy nói đúng, người ngoài cuộc tỉnh táo. Có lẽ chỉ có người ngoài cuộc mới vùng nắm đấm mà không hề do dự. Chính cậu ấy đã tới kịp thời, nếu không, người con gái mà anh nâng niu trân trọng hết mực này liệu còn sống trên đời?

Lục Bắc Thần kéo tay cô qua, đặt bên môi, hôn nhẹ.

Đầu ngón tay cô có những vết trầy xước khiến anh nhói lòng.

Một cô nhóc yếu đuối, từng ngón tay nhỏ như đầu đũa, tựa hồ bất cần một chút là có thể bẻ gãy. Anh hôn lên từng ngón tay cô, khéo mắt ửng đỏ.

Cố Sơ mơ mơ màng màng mở mắt ra, ánh sáng mờ mờ lung lăm mờ gương mặt người đàn ông. Cô lẩm bẩm: “Bắc Thần?”.

“Anh đây.” Lục Bắc Thần dựa sát vào cô, nhẹ nhàng vuốt tóc cô, dịu dàng thì thầm: “Ngủ đi, anh ở đây”.

“Ừm...” Cô vùi mặt vào lòng anh, hít hà mùi hương thơm mát của anh, cơn buồn ngủ lại ập tới.

Lục Bắc Thần theo đà ôm chặt lấy cô, rất lâu không chịu buông tay...

...

Hôm sau, Cố Sơ dậy rất sớm, khi mở mắt ra thấy mình đang nằm trên giường, xung quanh chỉ toàn một màu trắng, vẫn còn ở trong bệnh viện. Lục Bắc Thần nằm dựa bên cạnh giường, vẫn mặc nguyên quần áo, về sau nghe La Trì kể, Cố Sơ mới biết cả đêm Lục Bắc Thần không chớp mắt mấy, mãi chạy đi chạy lại hai phòng bệnh, cuối cùng chắc chắn Lục Bắc Thần không sao mới yên tâm nằm ngủ.

Lòng bàn tay ấm áp, sau khi tỉnh dậy cô mới phát hiện ra anh vẫn nắm chặt tay mình.

Vì chiều nay phải quay về trường một chuyến nên hôm nay không phải vội tới bệnh viện. Sau khi Lục Bắc Thần tỉnh dậy, cô vội vàng cùng anh qua thăm Lục Bắc Thâm.

Lục Bắc Thâm còn chưa tỉnh nhưng sắc mặt rõ ràng đã khá hơn. Vết thương ở cổ tay đã được băng bó. La Trì nằm thẳng cẳng trên sofa, có lẽ vì quá mệt nên khi đẩy cửa đi vào, họ nghe thấy cả tiếng ngáy của anh ấy.

Lục Bắc Thần thấy vậy, vừa định tắt một cái cho anh ấy tỉnh dậy thì bị Cố Sơ giữ lại. Cô nhỏ giọng nói: “Đằng nào cũng vẫn còn sớm, để anh ấy ngủ thêm một lát đi”.

“Anh đi kiếm chút đồ ăn sáng, nhưng mà...” Lục Bắc Thần ngáp ngừng.

Cô hiểu ra, mỉm cười: “Không sao đâu, anh đi đi”.

“Không sao?” Lục Bắc Thần nhìn xuống cổ cô, “Hôm qua anh cũng nghĩ là sẽ không sao”.

Cố Sơ đẩy anh ra ngoài, “Còn có La Trì ở đây mà. Em trai anh mà thực sự biến thành người sói, em sẽ đẩy La Trì ra làm bia đỡ đạn. Mau đi đi, đi đi, em đói rồi”.

Lục Bắc Thần nghĩ cũng phải, có La Trì cũng tốt.

Sau khi Lục Bắc Thần đi khỏi, Cố Sơ cẩn thận tiến lên, nhìn thấy gương mặt quen thuộc của Lục Bắc Thâm, cổ lại ngâm ngấm đau. Bác sỹ nói không sai, hôm nay cổ cô sưng lên dữ dội, tím bầm một mảng, chỉ cần chạm nhẹ là đau. Sau khi từ phòng bệnh đi ra, có mấy cô y tá cứ nhìn cô chăm chăm, sau đó lại nhìn Lục Bắc Thần, ánh mắt nghi ngờ khiến Cố Sơ muốn cười.

Đây không phải bệnh viện của cô. Cũng may, nếu không chẳng biết sẽ bị đồn đại thành chuyện gì.

Sau đó Lục Bắc Thần nghĩ ra một cách. Anh cởi cà vạt, buộc lại thành khăn, buộc lên cổ cô. Sáng nay lúc soi gương, cô vẫn đẹp lắm, cứ khen anh ý tưởng bạo dạn mãi. Anh thì ôm chặt lấy cô từ phía sau, không nói gì, chỉ ra sức ôm chặt.

Cô cũng im lặng, yên lặng hưởng thụ cái ôm của anh.

Tối qua mặc dù mơ màng nhưng cô vẫn loáng thoáng nhớ rằng Lục Bắc Thần đã ở bên cạnh cô, khi nhìn cô đôi mắt hơi ửng đỏ. Hôm nay nhớ lại cảnh đó, cô hiểu rõ trong lòng đó tuyệt đối không phải những tia máu đỏ của đôi mắt.

Thế nên trải qua được bao nhiêu không quan trọng. Có thể khiến một người đàn ông đỏ mắt vì mình, cô cam lòng rồi.

Tối qua La Trì cũng lẩn lộn không ít, bây giờ ngủ như heo.

Di động trong túi rung lên bần bật. Cố Sơ sợ làm ồn tới họ bèn ra ngoài nhận máy.

Là Lăng Song, nói chuyện cứ ập a ập ứng.

“Xem ra cậu không tìm tôi rồi.” Cố Sơ chọn một khung cửa sổ, mở ra một khe nhỏ, để gió thổi vào làm dịu đi chiếc cổ bỏng rát.

Lăng Song ở đầu kia hắng giọng hỏi: “Cậu có biết tung tích của Lục Bắc Thâm không?”.

Cố Sơ sững người.

Đầu kia nói: “Tôi gọi cho anh ấy rất nhiều cuộc mà anh ấy không nhận, tìm chồng cậu hỏi lại không tiện lắm, nghĩ đi nghĩ lại, tôi chỉ còn cách tìm cô thôi”.

“Anh ấy...” Cố Sơ chân chừ giây lát, tình hình này có nên để cậu ấy biết không?

Lăng Song sốt ruột, thúc giục: “Cậu biết phải không? Mau nói đi chứ!”.

“Lăng Song, cậu phải bình tĩnh đã.”

“Cậu bảo tôi phải bình tĩnh thế nào? Lúc trước khi không tìm thấy Lục Bắc Thần, cậu có bình tĩnh được không?” Lăng Song giận dữ.

Một câu nói đã khiến Cố Sơ á khẩu. Cô cũng đồng thời hiểu ra thì ra địa vị của Lục Bắc Thâm trong lòng Lăng Song quan trọng như thế nào. Chẳng trách bao nhiêu năm qua Lăng Song bước từng bước lên cao, nhưng chưa bao giờ hẹn hò với ai.

Trong lòng mỗi người con gái đều có một tia nắng xuân như thế. Và người ấy của Lăng Song chính là Lục Bắc Thâm.

Cách hành xử của hai người khác biệt nên hay mâu thuẫn cũng là chuyện bình thường. Nhưng hai người họ có một điểm tương đồng đó là có thể đợi chờ. Đây cũng có thể là sự cố chấp họ cùng sở hữu. Biết rõ thời gian dễ làm lòng người thay đổi nhưng vẫn kiên trì nắm lấy chút khát vọng cuối cùng.

Cuối cùng cô vẫn nói cho Lăng Song biết chuyện của Lục Bắc Thâm. Cậu ấy nói đúng, nếu Lục Bắc Thần lại một lần nữa ra đi, cô sẽ phát điên mất.

Khi quay trở lại phòng bệnh, anh cũng đã trở về, mang theo suất ăn sáng của mấy người. Sau khi rửa ráy xong đi ra, La Trì cũng vừa hay bắt gặp Cố Sơ quay về bèn hỏi: “Em sao rồi?”.

Lục Bắc Thâm đã tỉnh dậy, yếu ớt ngồi trên giường. Cố Sơ không biết anh ấy còn nhớ chuyện tối hôm qua hay không, nên không muốn nói nhiều với La Trì mà chỉ đáp qua loa: Em không sao.

Khi cô bước lên, Lục Bắc Thâm tò mò hỏi: “Sao cô lại đeo cà vạt?”.

Cố Sơ gượng gạo xoa xoa cổ rồi nói: “Hì, bây giờ đang mặc kiểu này đấy”.

Lục Bắc Thâm ngập ngừng: “Thế ư?”.

“Đương nhiên rồi, phong cách Boy-friend mà. Bây giờ có rất nhiều cô gái thích mặc những chiếc sơ mi rộng thùng thình ra đường. Tôi ăn mặc một hơn họ một chút, đeo cà vạt của bạn trai.” Cố Sơ chủ động bước lên xới cơm.

Nhưng vừa giơ tay, một số chỗ xước xước đã lộ ra. Thấy vậy, cô vội thu tay về, mỉm cười nhìn Lục Bắc Thần: “Xới giúp em nhé”.

Lục Bắc Thâm lại càng hồ nghi, “Cố Sơ, trông cô không ổn lắm đâu”.

“Đâu có, tôi ổn...”

“Tối qua cô ấy suýt nữa bị em giết chết.” Lục Bắc Thần xới cho cô một bát cơm trắng, rồi ngắt lời cô, nói rành mạch từng chữ.

Lục Bắc Thâm ngây ra, rất lâu sau mới chỉ tay lên mũi mình, “Em á?”.

Lục Bắc Thần đánh mắt nhìn nó.

“Anh nói là em giết người?” Lục Bắc Thâm sững sốt rồi lại nhìn sang Cố Sơ, “Lại còn là cô ấy? Làm sao có thể?”.

“Anh đừng nghe anh trai anh nói linh tinh.” Cố Sơ nhìn thấy biểu cảm của Lục Bắc Thâm là hiểu ra. Sự tâm lý của anh ấy chịu không nổi, cô định giấu.

Nhưng Lục Bắc Thần thì không. Anh tiến lên, cẩn thận cởi cà vạt ra: “Em tự nhìn đi”.

Vết siết đó tím đến rợn người.

Lục Bắc Thâm thẳng thốt, mãi mới lẩm bẩm: “Không đâu... Không thể nào là do em làm”.

La Trì với lấy một chiếc màn thầu, nói: “Chính cậu đây, nhưng có vẻ như cậu cũng quên rồi. Bây giờ Hà Nại đã bị chúng tôi nhốt lại rồi. Cậu cũng nên giải thích cho tôi và anh cậu chuyện Vu Linh là thế nào chứ? Nếu không Cố Sơ bị thương vô ích rồi. Tiện thể nhắc cậu một câu, chính cậu cũng là người khiến cô ấy bị rung não nhẹ đấy”.

468. Q.9 - Chương 469: Thế Nên Anh Mới Cần Em

Gương mặt Lục Bắc Thâm dờ ra.

Dáng vẻ ấy quả thực khiến Cố Sơ không đành lòng. Nhưng cô biết, việc đã đến nước này, Lục Bắc Thâm phải nói sự thật. Loại thuốc mới đó và cái gọi là “Vu Linh” chính là mấu chốt của vụ án này. Mặc dù ngoài mặt La Trì tỏ ra nhẹ nhàng nhưng cô có thể cảm nhận được trái tim anh ấy đang căng ra dây đàn.

Vì dường như trước mắt đã là bình minh, chỉ cần Lục Bắc Thâm lên tiếng thì mọi nghi vấn khó hiểu đều sẽ được lý giải.

Lục Bắc Thâm có lên tiếng nhưng lại khiến La Trì hoàn toàn thất vọng.

Anh ấy nói: “Tôi không biết Vu Linh là gì”.

La Trì bực dọc, “Sao cậu có thể không biết được? Hà Nại chẳng phải chính là Vu Linh sao?”.

“Vì sao Hà Nại lại là Vu Linh?” Lục Bắc Thâm hỏi ngược lại.

Câu hỏi ấy khiến La Trì vò đầu bứt tai. Anh ấy bỏ miếng bánh bao chạy qua một bên, “Cậu không biết Vu Linh? Thôi được rồi, thế thuốc là như thế nào?”.

Lục Bắc Thâm hỏi: “Thuốc?”.

La Trì lập tức mang lọ thuốc tới, “Cái này”.

“Nói thật là tôi không biết đây là thuốc gì.” Lục Bắc Thâm thở dài, “Tôi chỉ biết rằng uống nó vào sẽ khiến một số cơn đau của tôi dịu bớt”.

Thấy La Trì lại định căn vặn, cậu bổ sung: “Năm xưa tôi để lại di chứng, loại thuốc này có thể kiểm soát”.

La Trì cảnh giác, “Di chứng gì?”.

Lục Bắc Thâm trả lời đường hoàng: “Về mặt thần kinh, thần kinh của tôi khá yếu”.

“Cũng phải có người cho cậu uống thuốc chứ? Không phải Hà Nại ư?”

Lục Bắc Thâm lắc đầu, “Tôi đã nói rồi, tôi không biết thuốc này từ đâu ra, nó được để định kỳ trong ngăn kéo của tôi”.

“Lục Bắc Thâm, cậu...”

Cố Sơ ngăn La Trì lại, thì thầm, “Có lẽ anh ấy không biết thật”.

La Trì nghiêng rằng, “Nói dối”.

Lục Bắc Thâm làm mặt vô tội, “Tôi chỉ nói sự thật thôi”.

“Ăn cơm đi đã.” Lục Bắc Thần im lặng nãy giờ lên tiếng, nhìn nghiêng gương mặt anh không có chút biểu cảm gì, hết như một mặt biển phẳng lặng, không biết anh đang nghĩ gì.

La Trì kéo Lục Bắc Thần sang một bên, đè thấp giọng, “Cậu nắm rất rõ rằng lời khai của em trai cậu là bằng chứng quan trọng”.

“Nó đã nói rồi, nó không biết gì cả.”

“Cậu tin sao?”

Lục Bắc Thần nhìn về phía La Trì, tỏ ra điềm đạm, “Nó là em trai tôi. Tôi nghĩ tôi hiểu nó hơn cậu”.

“Nhưng mà...” Lời nói bị ngắt ngang bởi một cuộc điện thoại.

Lục Bắc Thần xoay người, cùng Cố Sơ và Lục Bắc Thâm ăn sáng. La Trì phẫn nộ bắt máy, không chút hòa nhã, “Nói đi!”.

Cố Sơ nhận ra anh ấy đang giận dữ vô cùng, khe thở dài. Lục Bắc Thần chỉ lẳng lặng đánh mắt về phía La Trì, không nói năng gì. Anh cắt một chiếc sandwich thịt hun khói đặt vào đĩa của Cố Sơ.

Có lẽ điện thoại từ Cục gọi tới, chỉ nghe thấy La Trì nghiêm giọng trả lời, “Được, tôi biết rồi”.

Cúp máy, anh ấy quay qua nhìn Lục Bắc Thần rồi nói thẳng: “Phía Hà Nại xảy ra chút chuyện”.

“Vậy cậu còn không mau đi giải quyết?” Lục Bắc Thần lại không hề hỏi là có chuyện gì.

La Trì thất thanh, “Tôi đi rồi cậu phải làm sao?”.

Lục Bắc Thần ngược mắt lên, không hiểu.

“Ý của tôi là, tôi sẽ đợi đồng nghiệp giao ca tới đây trước.” La Trì khéo léo giải thích, thật ra suy nghĩ trực tiếp là Lục Bắc Thâm tỉnh lại rồi nhưng không nói gì cả. Anh cần có mặt người của Cục để thẩm vấn cho ra sự tình.

Nhưng Lục Bắc Thần thể hiện rõ thái độ bao che, anh e là cậu ấy không đành lòng.

Lục Bắc Thần vờ như không hiểu ý của anh ấy, lãnh đạm hỏi: “Sao, cậu không gấp à?”.

La Trì liếm liếm môi. Dĩ nhiên là anh gấp nhưng... đáng chết, phải làm sao đây? Đồng nghiệp giao ca còn đang trên đường. Anh mà đợi bọn họ tới thật ít nhất cũng phải ha, ba mươi phút nữa.

Cố Sơ nhảy bèn đứng dậy lau tay, “Cảnh sát La, làm người tốt thì làm tới cùng. Đằng nào anh cũng có việc phải đi, cho em quá giang”.

La Trì kinh ngạc nhìn cô.

“Chiều nay em có việc, cũng phải về nhà thay quần áo gì đó mà.” Cố Sơ bước lên, đẩy La Trì một cái, “Đi thôi, đừng nhìn nữa”.

La Trì cứ thế bị Cố Sơ nửa lời nửa kéo ra khỏi phòng bệnh. Lục Bắc Thần cũng nhanh chóng đi ra, gọi giật Cố Sơ. Cố Sơ quay ngược lại, tới trước mặt anh.

“Em vất vả rồi.” Anh không biết nên nói gì mới phải. Lúc này, e là chỉ còn mình Cố Sơ đọc được những tâm sự của anh. Cô như một đóa hoa giải ngữ. Còn anh, rõ ràng biết quá sức của cô nhưng chẳng còn cách nào khác.

Cố Sơ tươi cười ôm chặt lấy anh, thì thầm, “Hứa với em, dù có xảy ra chuyện gì cũng không được nổi nóng. Bắc Thâm nhất định có điều khó nói, anh phải hỏi anh ấy tử tế”.

“Anh phát hiện ra mắt em càng ngày càng tinh rồi đấy.” Thấy cô như vậy, anh càng thương yêu vô bờ bến.

Cố Sơ kề sát môi vào tai anh, ngọt ngào nói: “Học anh đấy mà”.

Còn có bác sỹ y tá đi qua đi lại, anh không thể quá thân mật với cô. Anh xoa đầu cô, khe nói: “Chiều ra khỏi nhà nhớ thay bằng khăn choàng cổ”.

Cố Sơ chỉ vào chiếc cà vạt trên cổ: “Không đẹp ạ?”.

Lục Bắc Thần vừa như trách móc vừa như cưng chiều, “Bừa bãi”.

Cố Sơ mím môi cười.

“Phía La Trì...” Lục Bắc Thần ngẩng đầu nhìn La Trì ở phía xa, cậu ấy cũng đang bực bội.

Cố Sơ nói: “Yên tâm đi, em sẽ động viên anh ấy giúp anh, biết là anh không giỏi nói mấy lời dễ nghe đâu mà”.

Lục Bắc Thần nhìn cô, sự mẫn nguyện đọng đầy đáy mắt. Nói thật lòng, nếu không có Cố Sơ, anh thật sự không biết nên xử lý tình hình trước mắt thế nào. Cố Sơ thì thầm, “Anh ấy à, bình thường IQ rất cao mà cảm giác EQ cũng không thấp, sao không biết mềm mỏng với mọi người thế? Rõ ràng là có ý tốt lại không biết nói sao cho lọt tai người khác”.

“Thế nên anh mới càng cần em.” Lục Bắc Thần xoa đầu cô như xoa đầu một đứa trẻ, “Anh đích thực không giỏi xã giao quan hệ với mọi người”.

Cố Sơ cười tươi như hoa, “Cứ giao cho em”.

Cứ như vậy, cô kéo La Trì rời đi. Lục Bắc Thần đứng mãi trên hành lang cho tới khi bóng hai người họ khuất hẳn mới quay trở lại phòng bệnh.

...

Tiêu Tiêu Tiêu dọn đồ.

Từ nhà của Cố Khải Mân trở về nhà mình.

Vết thương của cô đã đỡ hơn nhiều, chỉ có điều nếu hơi dùng sức hoặc thở dốc thì xương vẫn còn đau. May mắn là lúc đó gãy xương không quá nghiêm trọng, nếu không phải nằm liệt giường mấy tháng thì nhất định sẽ làm bố mẹ lo lắng.

Những chuyện xảy ra với Cố Khải Mân, trước mắt cô chưa muốn nói với họ, sau này sẽ từ từ tiết lộ. Dù sao thì trong mắt bố mẹ, Cố Khải Mân vẫn là một chàng rể không thể tuyệt hơn.

Hôm nay cô tới trường mẫu giáo gặp Thiên Thiên.

Thiên Thiên khóc tèm nhem, bao bắt mẫn và bướng bỉnh dành cho Tiêu Tiêu lúc trước đều đã biến mất. Dù sao nó vẫn chỉ là một đứa trẻ, rất dễ thay đổi cái nhìn về một con người. Kể từ lần trước cô bị đánh vẫn còn bé nó về phòng đã khiến tâm hồn non nớt của Thiên Thiên cảm động. Bắt đầu từ hôm đó, nó ngoan ngoãn hẳn.

Nó hỏi Tiêu Tiêu sau này còn tới thăm nó hay không. Tiêu Tiêu nói với nó: Chỉ cần con ngoan ngoãn nghe lời, cô sẽ thường xuyên tới chơi với con.

Lúc rời đi, cô vừa hay gặp mẹ Thiên Thiên. Chị ấy nói: “Anh Kiều rộng rãi lắm, cho tôi một khoản tiền. Có số tiền ấy là tôi có điều kiện để đấu với Cố Khải Mân. Nếu hắn không trả Thiên Thiên lại cho tôi, tôi sẽ kiện hắn ra tòa, tới khi nào hắn thân bại danh liệt thì thôi”.

Tiêu Tiêu đọc được sự quyết tâm trong đôi mắt chị ấy. Thật ra cô cũng đoán được chị ấy sẽ đòi lại Thiên Thiên. Cố Khải Mân không phải là người biết chăm sóc con cái.

Cô thuê một công ty chuyển nhà trọn gói, nhưng có những đồ đạc vẫn phải tự dọn. Cô di chuyển không thuận tiện lắm. Mặc dù họ muốn giúp đỡ nhưng nhất thời cũng không biết nên cầm thứ gì, bỏ thứ gì.

Ngoài cửa vang lên giọng nói quen thuộc, có phần như ra lệnh: “Chuyển những thùng đã đóng gói xong ra ngoài trước đi”.

Tiêu Tiêu quay đầu lại nhìn, là Kiều Vân Tiêu.

Cô sững sờ nhìn anh, cho tới khi anh đi lên, cô mới lẩm bẩm hỏi: “Sao... anh lại tới đây?”.

“Sao ra viện cũng không báo cho anh một tiếng? Vả lại em đang bị thương còn chuyển nhà?” Kiều Vân Tiêu nhướn mày, có chút không vui.

Tiêu Tiêu quay đi, hơi ngượng ngập, “Chuyện ly hôn đã phiền anh lắm rồi...”.

Kiều Vân Tiêu nhìn cô hồi lâu rồi khó xử hỏi: “Chuyển về hả?”.

“Vâng.”

Anh nhìn quanh một lượt rồi xắn tay áo lên, “Em đừng lo nữa, nói với anh thứ gì cần dọn là được”.

“Không cần đâu.” Tiểu Tiểu giật mình, vội giữ tay anh lại. Ông trời ơi, anh là cậu chủ sao có thể làm mấy việc này?

Kiều Vân Tiêu nhìn xuống cánh tay, bấy giờ Tiểu Tiểu mới nhận ra hành động của mình hơi quá. Cô vội buông tay, gượng gạo nói: “Em tự làm được mà”.

“Em trở nên lằng nhằng như vậy từ khi nào hả?” Nói rồi, Kiều Vân Tiêu tiện tay ném luôn con gấu bông vào trong thùng, “Em mà không nói là anh tự quyết đó”.

“Cái đó...” Tiểu Tiểu chỉ vào con gấu, “Là của Thiên Thiên”.

“Của Thiên Thiên?” Kiều Vân Tiêu nhặt nó lên xem, “Bé nam mà chơi gấu bông?”.

“Lúc ngủ nó thích ôm gấu bông, có thể từ nhỏ thằng bé đã thiếu cảm giác an toàn.”

Kiều Vân Tiêu đặt con gấu qua một bên, “Anh lại tưởng là của em, em vẫn hay thích mấy món đồ này mà”.

Tiểu Tiểu Tiểu ngẩn người, không ngờ anh biết cả sở thích của mình.

Có sự giúp đỡ của Kiều Vân Tiêu, việc thu dọn đồ đạc nhanh hơn rất nhiều. Khi công ty dọn nhà lần lượt xếp thùng lên xe thì Kiều Vân Tiêu đi lái xe của mình tới, hạ kính xuống, “Lên xe đi”.

Tiểu Tiểu Tiểu vội xua tay, “Em ngồi xe của họ được mà”.

Kiều Vân Tiêu thẳng thùng xuống xe, mở cửa ra, “Bây giờ em được coi là tàn phế một nửa, về nhà biết thu dọn kiểu gì? Mau lên xe đi, anh đưa em về, tiện thể dọn dẹp giúp em”.

Tiểu Tiểu Tiểu không từ chối được đành phải đồng ý...

469. Q.9 - Chương 470 - Anh Nuôi Em

Trước khi cưới, khoảng thời gian Tiêu Tiểu Tiểu còn chưa tỏ tình với Kiều Vân Tiêu, cô luôn lợi dụng Cố Sơ và Lăng Song để được gặp mặt anh, nhất là hồi đại học. Cố Sơ và Kiều Vân Tiêu đều là con nhà giàu nên những mối quan hệ của họ đều không giống mọi người. Những bạn bè của họ nổi tiếng với sự trẻ trung và đóm dáng. Về lý mà nói, Tiểu Tiểu chẳng đủ trình độ hòa nhập vào vòng tròn ấy, nhưng vì có Cố Sơ và Kiều Vân Tiêu, cô đã cảm thấy vòng tròn ấy không còn quá thần bí nữa.

Cô còn nhớ rõ lần đầu tiên cùng Cố Sơ tới quán bar, chính là lần Cố Sơ bá vai cô, giới thiệu với đám bạn của cậu ấy rằng: Đây, đây là người chị em ngủ ngay phía dưới tôi – Tiểu Tiểu. Sau này cậu ấy sẽ chơi chung với chúng ta, mấy người đừng có mà bắt nạt cậu ấy đấy.

Có người trêu đùa: Cố đại tiểu thư, kiểu giới thiệu của cậu khiến người ta liên tưởng xa xôi đấy, chuyển hứng thú sang con gái rồi à? Cậu bảo cậu chủ Kiều của chúng ta biết giấu mặt đi đâu? Một giây sau, Cố Sơ đã hòa vào thành một đám với những người đó. Vẫn là Kiều Vân Tiêu cùng cô trải qua buổi tối náo nhiệt ấy. Anh hỏi cô: Cô nhóc, em uống được rượu không? Cô lắc đầu. Kiều Vân Tiêu bèn cười, gọi cho cô không ít nước hoa quả rồi nói: Thích uống loại nào thì uống.

Cô cảm thấy Kiều Vân Tiêu không giống với đám con nhà giàu kia, trên người anh có thêm sự quý phái, không như họ, cậu nhà mình có chút tiền là đi khắp nơi trêu ghẹo gái. Tối ấy có không ít những cô gái da dẻ như có thể vắt ra nước tới bắt chuyện với anh, đôi mắt anh chỉ dán vào Cố Sơ rồi nói với cô: Em là bạn của Tiểu Sơ, anh phải trông chừng em, để mắt em, Tiểu Sơ giết anh không chừng.

Hồi đại học, có rất nhiều lần đi nhờ xe của Kiều Vân Tiêu tới tận khi đi làm. Vì không còn tăng quan hệ là Cố Sơ, cô, Lăng Song và Kiều Vân Tiêu cũng chỉ thi thoảng liên lạc. Vì vậy, số lần Kiều Vân Tiêu tới nơi ở của cô đếm được bằng đầu ngón tay.

Hôm nay, Kiều Vân Tiêu đường hoàng tới đây với danh nghĩa giúp cô dọn dẹp nhà cửa. Sau khi công ty dọn nhà đi khỏi, anh bắt đầu bóc dần từng thùng một. Cô ái ngại, nói với anh không cần làm vậy. Anh chỉ vào xương sườn của cô, “Phải mất một thời gian nữa mới bình phục được, lẽ nào khoảng thời gian này em định ngủ trên sofa?”.

Tiểu Tiểu Tiểu cắn môi, chỉ còn biết nói cảm ơn.

Kiều Vân Tiêu ngao ngán nhìn cô nhưng cũng không nói thêm gì nhiều, vẫn lấy từng thứ một trong thùng ra rồi sắp xếp theo sự dạn dò của cô. Tiêu Tiểu Tiêu trở thành một người nhàn nhã, chỉ cần cử động cơ miệng là được. Kiều Vân Tiêu làm việc rất nhanh lẹ, chẳng mấy chốc mấy chiếc thùng đã rỗng không. Trong phòng không bật điều hòa, mở cửa sổ để thoáng mát bay bụi. Hôm nay Kiều Vân Tiêu ăn mặc rất thoải mái, quần bò áo phông, lúc dọn đồ, mồ hôi chảy dọc sống lưng, chiếc áo cũng dính chặt vào ngực anh.

Bận rộn xong, áo anh vừa ướt vừa bẩn. Tiêu Tiểu Tiêu rất áy náy, vội nói với anh: "Anh vào tắm qua đi".

Kiều Vân Tiêu tự nhìn lại quần áo của mình rồi nói: "Thôi, ở chỗ em cũng không có quần áo thay giặt". Đúng là không có.

Tiêu Tiểu Tiêu ngẫm nghĩ rồi nói: "Cứ giao cho em, anh không cần lo".

Kiều Vân Tiêu cũng nóng thật, người nhể nhại mồ hôi không dễ chịu gì. Anh không nghĩ gì nhiều, cởi ngay áo ra trước mặt cô. Bả vai rộng dài, lồng ngực vạm vỡ. Đây chính là cơ thể khi mặc quần áo vào thì rất có phom, khi cởi quần áo sẽ đập vào mắt bạn những múi cơ bắp suôn thẳng và cuộn cuộn. Tiêu Tiểu Tiêu bỗng cảm thấy đôi mắt như bị thiêu bỏng. Cô đỏ mặt, đón lấy quần áo anh đưa rồi quay người đi luôn.

Kiều Vân Tiêu nhìn thấy gò má ửng hồng của cô mới chợt nhận ra, phiền não vì sự tùy tiện của mình. Anh muốn xin lỗi nhưng lại sợ cô hiểu lầm rằng mình quá để ý, nghĩ lại nghĩ lại đành thôi. Anh quay người đi vào phòng tắm.

Tiêu Tiểu Tiêu ôm quần áo của Kiều Vân Tiêu tới bên cạnh máy giặt, hít sâu mấy cái mới có thể ổn định lại cội lòng trào dâng, nhưng trong đầu vẫn là hình ảnh Kiều Vân Tiêu ở trần, không sao xua tan đi được. Cô lắc đầu thật mạnh, cắn răng, tự nhắc bản thân: Tiêu Tiểu Tiêu, mày là người phụ nữ đã ly hôn, đừng có tự mình đa tình nữa. Trước đây mày đã không xứng với anh ấy, sau này mày cũng không xứng với anh ấy đâu.

Trên đời này luôn có một vài người như vậy, chỉ có thể đứng ngắm từ xa, không thể lại gần chơi đùa. Cô và những người ấy ở hai thế giới khác nhau. Dù cô không muốn thừa nhận đến mức nào thì cô và Kiều Vân Tiêu vẫn chưa từng ở cùng một thế giới.

Phải, nghĩ thoáng ra là được.

Cô nhanh chóng vo tròn quần áo rồi để vào trong máy. Chiếc máy quay điên cuồng, giống như trái tim của cô. Nó cũng đang đung đưa, không thể nằm yên.

Khi Kiều Vân Tiêu tắm rửa xong đi ra, Tiêu Tiểu Tiêu đang cầm máy sấy tóc sấy khô bộ quần áo đó. Thấy vậy anh vội bước lên, giơ tay ra: "Để anh".

"Không cần đâu, quần áo anh cũng là vải mỏng, sẽ khô nhanh thôi." Tiêu Tiểu Tiêu kiên trì sấy khô giúp anh, lúc nói cũng không dám quay sang nhìn anh, vì anh vẫn ở trần.

Kiều Vân Tiêu cũng có chút ngượng ngập nhưng cảm thấy mình bắt buộc phải giải thích, "À... anh chỉ có thể ra ngoài trong dáng vẻ này".

Tiêu Tiểu Tiêu không ngờ anh lại giải thích, ngẩn ra giây lát rồi phì cười. Kiều Vân Tiêu thấy cô cười, khoe môi cũng chợt cong lên. Anh nhân tiện lấy lại chiếc máy sấy trong tay cô, "Để anh làm cho".

Cô cũng không giành nữa.

Quần áo khô rất nhanh, Kiều Vân Tiêu lại mặc vào. Tiêu Tiểu Tiêu lục tủ tìm ra một gói trà: "Hôm nay bận rộn, trong nhà cũng không có hoa quả gì, anh uống tạm chút trà nhé".

Kiều Vân Tiêu cũng không để ý, chỉ mỉm cười, "Được".

Lúc Tiêu Tiểu Tiêu đi pha trà, anh đứng dậy ngắm những bức ảnh trên tường. Bức tường trong phòng khách treo đầy khung ảnh, có ảnh gia đình, có ảnh hồi học sinh, cả ảnh hồi thực tập. Ngược lại, cô bây giờ hầu như không chụp ảnh.

Khi cô ra ngoài, anh hỏi: "Hai năm gần đây em không có thời gian chụp ảnh à? Làm ngành bọ em thực sự bận rộn đến thế sao?". Tiêu Tiểu Tiêu liếc nhìn bức tường đầy ảnh, rồi cúi đầu rót trà, rất lâu sau mới khẽ đáp: "Không phải vậy".

Kiều Vân Tiêu nhìn cô, không hiểu.

"Em không còn thích chụp ảnh nữa."

Anh đi tới bên ghế, ngồi đối diện với cô, "Những cô gái xinh đẹp chẳng phải đều rất thích chụp ảnh ư?"

Nụ cười trên gương mặt Tiểu Tiêu tắt lịm, cô gượng gạo trả lời, "Đâu phải anh chưa từng nhìn thấy em của trước kia".

Kiều Vân Tiêu biết mình lại nói sai, tự mắng mình một câu, thấy sắc mặt cô ảm đạm, anh nhất thời cũng không biết nên nói gì. Vẫn là Tiểu Tiêu lên tiếng: "Nhưng bây giờ em không thích chụp ảnh nữa, cứ cảm thấy gương mặt này không phải của mình".

Câu giải thích này đã quá đủ. Kiều Vân Tiêu chậm chậm thưởng thức trà, nhẹ nhàng hỏi: "Em muốn nghe lời thật lòng chứ?"

Tiểu Tiêu ngược mắt lên.

"Trước đây đúng là em mập, nhưng Tiểu Tiêu à, rảnh rồi em có thể giấu lại những bức ảnh của mình ngày xưa. Em cười rất ngọt ngào, rất dễ thương. Bây giờ em đẹp rồi nhưng nụ cười ấy đã biến mất."

Tiểu Tiêu ôm tách trà trong tay, rất lâu sau mới nói: "Có lúc em oán trách ông trời sao lại đối xử với em như vậy. Em chẳng qua cũng chỉ muốn trở nên xinh đẹp như những cô gái khác thôi, vì sao phải hứng chịu những chuyện đó? Em thường nghĩ mãi không hiểu, lẽ nào em trở nên xinh đẹp là sai? Về sau em mới hiểu, thật ra mọi cảnh ngộ đều là sự lựa chọn ban đầu của mình. Giống như Cố Sơ dù có hối hận khi xưa đã bỏ Lục Bắc Thần thì cũng phải đập vỡ răng, nuốt xuống bụng. Giống như cậu ấy nói, đó là sự lựa chọn của cô ấy, dù hối hận cũng phải một mình chịu đựng".

"Em còn có rất nhiều thời gian." Kiều Vân Tiêu an ủi, "Mọi thứ vẫn còn kịp".

Tiểu Tiêu lắc đầu, "Kịp gì chứ? Tình yêu ư? Không, tình yêu đã cách em quá xa rồi, em phải nắm bắt chút thực tế mới được".

"Ví dụ như?"

"Ví dụ như công việc." Tiểu Tiêu hít sâu, "Yên tâm đi, em đã qua cái tuổi đau đớn thương tâm rồi. Ông trời bắt em trải qua vô vàn những chuyện ấy, có lẽ muốn em hiểu ra con người rồi cũng phải một mình đối mặt. Sống là không dễ dàng, đến một mình, đi cũng một mình, chẳng ai cần làm vai phụ cho ai".

Kiều Vân Tiêu biết có những lý lẽ cô hiểu hết, hơn nữa anh cũng biết cô muốn bắt đầu một cuộc sống mới, nghĩ vậy anh cũng an lòng. Có lẽ thứ cô cần hoàn toàn không phải là những lời động viên. "Em còn muốn quay về bệnh viện đó làm việc?"

"Sao lại không?" Tiểu Tiêu hỏi ngược lại.

Kiều Vân Tiêu khoanh hai tay trước ngực, "Anh không hiểu con người Cố Khải Mân, nhưng qua những việc hắn làm với em thì hẳn chẳng phải loại người lương thiện gì. Lần này hắn lại chịu thiệt lớn. Em quay về không sợ bị hắn gây khó dễ ư?"

Tiểu Tiêu trầm mặc, ngược mắt nhìn anh, "Em không sợ, anh ta muốn gây dễ cứ thử xem".

"Anh nghĩ hẳn cũng không dám, dù sao thì em cũng biết chuyện Thiên Thiên là con riêng. Em nắm thóp hắn, hẳn còn muốn sao nữa?" Kiều Vân Tiêu phân tích, suy nghĩ rồi lắc đầu, "Không được, đề phòng vạn nhất anh phải nghĩ cách đuổi hắn đi".

"Không cần đâu, như anh nói đó, em đã nắm được điểm yếu của anh ta, cá là anh ta cũng không dám làm gì. Đuổi anh ta đi quá nghiêm trọng, anh can dự vào sẽ bị người ta nói ra nói vào."

"Em cảm thấy anh sợ mấy tin gièm pha đó sao?" Kiều Vân Tiêu cười.

Tiểu Tiêu cup mắt xuống, "Em sợ".

"Người khác thích nói gì thì nói, cùng lắm thì em không làm gì nữa, anh nuôi em." Kiều Vân Tiêu đập bàn.

Tiểu Tiêu ngây người nhìn anh, rõ ràng đã hết hồn vì câu nói của anh.

Lần này Kiều Vân Tiêu không ngượng ngập, nghiêm túc nhìn cô, "Anh nói thật đấy".

Rất lâu, Tiểu Tiêu không nói gì cả. Cô nhìn anh mãi rồi từ từ quay đi, đứng dậy, "Đi thôi, em mời anh ăn cơm".

"Tiểu Tiêu..."

Nhưng Tiêu Tiêu không còn nghe anh nói nữa, quay ngay về phòng thay quần áo.

...

Sau khi đưa Cố Sơ và La Trì đi, Lục Bắc Thần quay ngược về phòng. Lục Bắc Thần vẫn đang chậm rãi ăn, lại trở thành một người mỹ nam tử yên ắng như xưa. Anh bước vào, đóng cửa lại, kéo ghế ngồi xuống, giờ tay xem giờ rồi nói: "Còn hai mươi phút nữa người của Cục Công an sẽ tới. Bắc Thần, lẽ nào em không định nói gì đó với anh sao?".

~Hết chương 470~

470. Q.9 - Chương 471 - Nỗi Sợ Hãi Của Lục Bắc Thần

Lục Bắc Thần ngẩng đầu lên nhìn anh, gương mặt ngập tràn vẻ vô tội, một lúc lâu sau mới nhẹ nhàng nói: "Anh, hay là anh ăn thêm chút gì đi. Anh học y hiểu rõ mà, khi đói là người ta dễ kích động".

"Em tưởng tâm trạng của anh có vấn đề à?" Lục Bắc Thần đưa tay với lấy bao thuốc La Trì vừa đặt lên tủ đầu giường, neho mắt nhìn nó: "Hoặc là em muốn nói anh đang nghi thần nghi quỷ".

Lục Bắc Thần nhún vai, "Thực tế là đích thực em đang nghi anh gài em".

"Anh là anh trai em, chuyện của em chính là chuyện của anh." Lục Bắc Thần nghiêm mặt, gương mặt trở nên hà khắc vài phần, "Ngay cả Cố Sơ cũng nhận ra em đang nói dối, em tưởng em giấu được La Trì sao?".

Lục Bắc Thần buông đũa xuống, "Em cho rằng Cố Sơ thông minh hơn La Trì".

"Em tưởng kinh nghiệm làm cảnh sát hình sự của La Trì bao năm qua là giả sao?" Lục Bắc Thần khê quát, "Cậu ấy chỉ ngại thể diện của anh, không vạch trần em ngay tại đó mà thôi. Hà Nại vẫn còn ở trong tay cậu ấy. Chẳng qua là cậu ấy định cạy miệng của Hà Nại trước rồi tới thăm vấn em sau. Đây đã là chút tình cảm cuối cùng cậu ấy giữ cho hai chúng ta rồi!".

Lục Bắc Thần thấy anh không vui, cũng không nói thêm nhiều nữa.

"Chuyện loại thuốc đó rốt cuộc là sao?" Lục Bắc Thần châm thuốc.

Lục Bắc Thần cúi gầm, trông như một con nai vô tội. Cùng một gương mặt ấy khi đặt trên người Lục Bắc Thần lại toát ra vẻ uy quyền không thể xâm phạm. Cậu mím chặt môi, hai tay vô thức cuộn chặt lại, giống như có điều khó nói. Lục Bắc Thần nhìn rõ, anh hỏi thẳng, "Có người ép em uống loại thuốc đó?".

Lục Bắc Thần há hốc miệng, cau mày.

"Hà Nại?" Lục Bắc Thần nhả khói thuốc, "Cũng tức là 'Vu Linh' mà em nói?".

Lục Bắc Thần biết không giấu được anh nữa bèn hít sâu rồi nhẹ nhàng thở hắt ra, "Chuyện Vu Linh thật ra em cũng không biết rõ. Chỉ là sau khi uống loại thuốc đó sẽ xuất hiện một số hình ảnh, rất thật, có lúc thật tới nỗi hoàn toàn không phân biệt được thật giả".

Hầu như tương đồng với bốn nạn nhân kia.

"Nói về loại thuốc đó đi." Lục Bắc Thần biết chỉ cần nó chịu mở miệng thì chuyện này sẽ không giấu được nữa.

Lục Bắc Thần yên lặng dọn bữa sáng qua một bên, co người vào đầu giường. Một lúc lâu sau, cậu mới lên tiếng, "Anh, thật ra... năm xưa bố nhốt em lại là có nguyên nhân".

"Anh biết, em từng kể rồi."

"Chỉ là một phần thôi." Lục Bắc Thâm liếm môi, "Lúc đó em sợ anh lo lắng nên không nói sự thật. Thực tế là sau khi tới nhà họ Lục, trạng thái tinh thần của em vẫn rất tệ. Kỳ thực lần phóng hỏa đó chính vì em không kiềm chế được cảm xúc của mình. Về sau, bố đã nhốt em lại, nhốt rất lâu, không phải vì trừng phạt em mà vì muốn chữa bệnh cho em. Khoảng thời gian đó tình hình của em càng ngày càng tệ, đã đạt tới mức không thể kiểm soát rồi".

"Sao có thể như vậy?" Lục Bắc Thần hoàn toàn không ngờ. Anh chỉ cho rằng năm xưa Bắc Thâm phản nghịch, vì sự bất mãn trong nội tâm nên nó mới chống cự, mới ương bướng, đến nỗi không cần thận phạm phải tội lớn."Là vì mẹ của chúng ta." Lục Bắc Thâm chống cằm lên đầu gối, ngữ khí rất nhẹ nhàng, "Em đã di truyền căn bệnh đó".

Lục Bắc Thần sững sốt.

"Sau đó dì Tần cũng từng tới thăm em nhiều lần, tìm cho em không ít chuyên gia, nhưng đều vô ích." Lục Bắc Thâm đau khổ, "Khoảng thời gian đó em phiền muộn tới mức muốn giết người, có một lần còn làm dì Tần bị thương".

Lục Bắc Thần nghe mà đáy lòng lạnh toát. Chứng bệnh giống với mẹ. Sau này anh phải thường xuyên túc trực trông mẹ, nếu không một khi bà điên lên sẽ rất đáng sợ.

"Về sau thì sao?"

Bả vai Lục Bắc Thâm run lên. Lục Bắc Thần tỉ mỉ quan sát, trái tim run lên, "Hà Nại xuất hiện?"

"Vâng." Lục Bắc Thâm khẽ gật đầu, "Anh ta cho em một loại thuốc, chính là loại thuốc về sau em vẫn dùng. Em không biết tên của loại thuốc ấy là gì, chỉ biết uống vào sẽ đè nén được những cảm xúc điên cuồng".

Lục Bắc Thần nhíu mày như đang suy tư.

"Anh, em không có sự lựa chọn, chỉ có loại thuốc đó mới khiến em trở lại như bình thường." Hốc mắt cậu đỏ rực, như một đứa trẻ bơ vơ.

Lục Bắc Thần nhận ra nó hơi căng thẳng, hai bàn tay cứ nắm chặt chưa hề thả lỏng. Anh thở dài, chăm cho nó một liều thuốc, "Từ từ kể".

Lục Bắc Thâm rít một hơi thuốc, khi kẹp thuốc tay cậu vẫn run lẩy bẩy. Lục Bắc Thần gạt tàn thuốc, "Em đang sợ Hà Nại?"

Anh vừa dứt lời thì Lục Bắc Thâm run tay, cả liều thuốc rơi xuống ga giường. Lục Bắc Thần nhanh tay, kịp thời cứu chiếc ga giường. Thấy nó không thích hợp hút thuốc anh bèn dập tắt rồi ném vào thùng rác, truy hỏi: "Vì sao lại sợ hắn?"

"Phải, em sợ anh ta. Nhưng vì sao lại sợ thì không thể nói rõ ngay được." Lục Bắc Thâm khoanh hai tay ôm chặt cơ thể, "Thuốc đó có lẽ là thuốc mới. Thật ra lúc đó khi em dùng viên đầu tiên anh ta đã nói rằng nó vẫn còn đang trong quá trình thử nghiệm lâm sàng. Chỉ có thể trở thành người thử nghiệm mới được dùng".

Lục Bắc Thần đột ngột siết chặt tay lại.

Hà Nại, cậu chán sống rồi phải không? Dám lấy Bắc Thâm ra làm người thử thuốc?

"Em uống xong sẽ sinh hoạt như một người bình thường, nếu không dùng một khi phát bệnh sẽ càng nghiêm trọng hơn. Nó như ma túy vậy, em muốn cai nhưng đành phải dựa dẫm." Lục Bắc Thâm túm lấy cánh tay Lục Bắc Thần, "Anh, em thật sự rất khổ sở. Có lúc em quả thực muốn chết quách cho xong, nhưng lại không đủ dũng khí".

Lục Bắc Thần nhìn nó mà thất lòng. Anh đã chứng kiến lúc nó phát bệnh, anh em đồng lòng, giây phút đó anh chỉ hận không thể thay nó chịu đựng những đau đớn ấy.

"Không còn cách nào khác hay sao?"

Lục Bắc Thâm lắc đầu, "Hà Nại cũng vẫn đang tìm cách để khắc chế nhưng bao nhiêu năm nay vẫn chưa có tiến triển".

"Cũng tức là loại thuốc đó do Hà Nại chế ra? Hẳn có đội ngũ y học?" Lục Bắc Thần cảnh giác hỏi.

"Có lẽ do anh ta điều chế. Mỗi lần anh ta chỉ cho em dùng thuốc rồi quan sát phản ứng của em sau khi dùng thuốc. Em nghĩ, có lẽ anh ta có đội ngũ y học?" Hẳn là trợ lý đặc biệt của Lục Môn, lẽ nào, đội ngũ y học là..." Trái tim Lục Bắc Thần lạnh ngắt đi.

Lục Bắc Thần lắc đầu, "Không thể liên quan tới Lục Môn. Sản nghiệp của Lục Môn đều bày ra trước mặt, chưa từng nghe nói có dính líu tới sản xuất thuốc sinh vật".

Lục Bắc Thần chìm vào trầm tư. Hà Nại là người của Lục Môn. Nếu Lục Môn không sản xuất thuốc sinh vật thì sao Hà Nại lại tiếp xúc với ngành này? Điểm này quá thực vướng mắc. Nhưng Lục Bắc Thần nhanh chóng giải đáp điều anh nghi hoặc: "Em nhớ ra một chuyện. Có một lần Hà Nại nói một câu thế này: Nếu thứ thuốc này mãi vẫn không thể được tung ra thị trường thì anh ta sẽ ẩn nấp với các bạn bè".

"Các bạn bè?" Lục Bắc Thần nhíu mày.

"Phải, anh ta nói là các bạn bè." Lục Bắc Thần đáp chắc nịch, "Thế nên em đang nghĩ Hà Nại rất có thể đang giúp bạn bè. Bạn bè của anh ta làm trong ngành này, có lẽ quan hệ rất thân thiết. Nếu không với thân phận của Hà Nại mà lén lút làm chuyện này, lẽ nào không sợ chọc giận bố hay sao?".

"Ý của em là bố không biết tới sự tồn tại của thuốc này?"

Lục Bắc Thần gật đầu, "Đúng vậy, lúc đó em dùng thuốc, bệnh tình khá hơn, bố còn rất vui. Ông ấy vẫn luôn cho rằng đó là công lao của bác sỹ. Thực chất khi ông ấy cử Hà Nại tới bên trong chừng em, Hà Nại đã giấu bố cung cấp cho em loại thuốc đó".

"Lần đầu tiên Hà Nại đưa thuốc sao em lại tin hẳn?" Lục Bắc Thần cực kỳ lý trí.

Lục Bắc Thần cười khổ, "Em có sự lựa chọn sao? Lúc đó em rất đau khổ. Anh ta nói có lẽ anh ta có cách trị được bệnh của em, muốn em có thể khỏe lại, em không muốn trở thành kẻ tàn phế, em chỉ có thể nghe theo sự sắp xếp của anh ta".

"Uống thuốc vào em nói nhìn thấy ảo giác, là ảo giác gì?"

Lục Bắc Thần dăm chiêu, "Giống như có một con người khác của em sống trên đời này. Thân phận của em cũng không còn là Lục Bắc Thần nữa, mà là một viên chức hèn mọn. Em rất nghèo, ngày ngày sống trong cuộc sống khùng hoảng. Cho tới một ngày, em gia nhập vào một tổ chức, trong tổ chức đó toàn là những người nhỏ bé mất đi niềm tin và mục tiêu như em. Người đứng đầu tổ chức được mọi người gọi là Vu Linh. Mỗi lần người ấy xuất hiện đều tặng quà cho chúng em, để chúng em quên đi những tàn nhẫn và bi thương của thực tại".

Lục Bắc Thần tỉ mỉ lắng nghe, càng nghe càng cảm thấy sống lưng lạnh buốt. Nhớ tới cuốn nhật ký của bốn nạn nhân trước đó rồi lại nghe Lục Bắc Thần nói những lời này, anh cảm thấy giống đến kỳ lạ.

"Cứ như vậy, mỗi ngày em đều sống một cuộc sống như vậy, như một kẻ du đãng, lại giống như một kẻ ăn mày, ai ai cũng có thể chê bai em, ghét bỏ em, chỉ có ở chỗ Vu Linh em mới tìm được cảm giác tồn tại." Lục Bắc Thần run rẩy, "Giống như đã trải qua rất nhiều năm, dần dần người trong tổ chức càng ngày càng ít đi. Họ đã đi đâu em không hề hay biết, nhưng em cảm thấy sợ hãi, muốn trốn thoát, nhưng mất đi món quà của Vu Linh em sẽ đánh mất tất cả. Em đã bị Vu Linh kiểm soát, hẳn bắt em làm chuyện nguy hiểm, phạm pháp. Em không thể không nghe lời hắn, thế nên cứ ngày này qua ngày khác, năm này qua năm khác, em sống trong bóng tối và tuyệt vọng".

Như có một cơn bão tố tràn qua cõi lòng Lục Bắc Thần, nhưng anh vẫn gắng kiềm chế, hạ thấp giọng hỏi: "Loại hoang tưởng này sẽ xuất hiện sau bao lâu dùng thuốc? Xuất hiện rồi thì duy trì trong khoảng thời gian bao lâu?"

"Khoảng mười mấy phút sau khi dùng thuốc thì xuất hiện." Lục Bắc Thần nói, "Hai năm trước khi dùng thuốc thì ảo giác duy trì khoảng mười mấy tiếng đồng hồ, nhưng bây giờ thì duy trì mấy tiếng đồng hồ, thời gian càng ngày càng ngắn".

Lục Bắc Thần hồi tưởng lại. Tối qua sau khi Lục Bắc Thần dùng thuốc thì đã mất đi ý thức. Bác sỹ nói nó quá mệt nên ngủ mà thôi. Khi ấy anh cũng không để ý, bây giờ nghĩ lại hóa ra lúc đó không phải Bắc

Thâm ngủ mà đang chìm vào những mộng tưởng do thuốc tạo ra, giống một giấc mơ nhưng giấc mơ này lại quá thật. Anh không nói một lời, chỉ chìm vào suy nghĩ, tới tận đầu lợc chảy vào tay mới tỉnh lại, vội vàng dập tắt.

Nếu Hà Nại là một thành viên tham gia điều chế, vậy thì ắt sẽ phải tiến hành ghi chép các phản ứng lâm sàng của Bắc Thâm, chính là cuốn sổ hôm qua hắn lấy ra, trước mắt đang ở trong tay La Trì. Nhưng bây giờ Lục Bắc Thần đang nghĩ tới một chuyện khác. Bắc Thâm nói thời gian duy trì ảo giác hiện tại ngắn hơn quá khứ, vậy thì chứng tỏ Hà Nại đang không ngừng cải tiến thành phần và tỷ lệ thuốc, cũng tức là loại thuốc này nói không chừng thật sự có thể trị được chứng động kinh của Bắc Thâm...

~Hết chương 471~

471. Q.9 - Chương 472 - Lẽ Nào Anh Còn Muốn Bỏ Rơi Em Lăn Nữa?

Đang mãi suy nghĩ, Lục Bắc Thâm bỗng túm chặt lấy tay anh. Anh ngược mắt lên, bắt gặp ánh mắt căng thẳng của Lục Bắc Thâm. Lục Bắc Thần nhìn sâu vào biểu cảm của nó. Anh chợt có một dự cảm, dự cảm này chính là những lời nó nói ngay sau đó. Một giây sau, nó đã rành mạch nói.

"Anh à, Hà Nại không thể gặp chuyện được."

Thần giao cách cảm, nếu dùng cho các cặp đôi yêu nhau thì gọi là lãng mạn, nhưng khi áp vào tình cảm anh em thì cảm giác không còn tốt đẹp như vậy nữa. Giống như khi trước anh đuổi theo Cổ Sơ tới đảo Cổ Lăng, đứng bên bức tường sơn ấy vừa nhói lòng vừa đau đớn. Bây giờ anh mới hiểu nỗi đau khi đó là muốn nhắc nhở anh rằng Bắc Thâm từng đến đây. Bây giờ, Bắc Thâm chưa nói ra ý định, anh cũng đã loáng thoáng cảm nhận được.

Không sai, Hà Nại không thể gặp chuyện, ít nhất thì trước khi loại thuốc mới được điều chế thành công, hắn tuyệt đối không thể gặp chuyện. Nếu không, bệnh tình của Bắc Thâm biết phải làm sao? Nếu Bắc Thâm không nói dối thì với tiền tài và nhân lực của bố, đã tìm không ít chuyên gia tới trị bệnh cho nó nhưng nó chỉ dựa dẫm vào Hà Nại, chứng tỏ Hà Nại là niềm hy vọng duy nhất của nó.

Nếu không phải vì bệnh tình phát tác, Lục Bắc Thâm sẽ tuyệt đối không để lộ Hà Nại ra. Nói cách khác, nó và Hà Nại như kiến bò trên cùng sợi dây nên sau khi tỉnh dậy mới không dám nói thật với La Trì. Lúc này đây, Bắc Thâm đã tỏ rõ thái độ cầu xin của mình. Nó cần Hà Nại bình yên.

Thật ra đây cũng là suy nghĩ vừa lướt qua trong đầu Lục Bắc Thần.

Muốn Hà Nại bình an vô sự thì phải làm sao?

Thường ngày La Trì hi hi ha ha, đùa kiêu gì cũng được, nhưng một khi dính vào công việc thì cậu ấy là người không thể đùa giỡn. Mức độ nhạy cảm của cậu ấy với vụ án này sắc bén hơn người, bắt được một chút manh mối là tuyệt đối không bỏ qua. Loại thuốc mới của Hà Nại và thành phần thuốc trong báo cáo khám nghiệm tử thi giống nhau đến kinh người. La Trì liệu có thể bỏ qua cho Hà Nại không?

Muốn Hà Nại không sao thì Lục Bắc Thần chỉ còn cách phạm pháp.

Anh trầm mặc rất lâu, yên ắng như mặt biển.

Lục Bắc Thâm không biết anh đang nghĩ gì. Cậu loáng thoáng nghe thấy có tiếng bước chân, dự cảm là người của Cục Công an bèn gấp gấp, hạ thấp giọng nói: "Anh à!".

Lục Bắc Thần chau mày nhìn nó.

"Em ít nhiều cũng hiểu về vụ án của mọi người. Có lẽ Hà Nại thật sự có liên quan đến vụ án nhưng bây giờ loại thuốc mới của anh ta đang không chế em. Không có nó, em sống không bằng chết." Lục Bắc Thâm đau khổ nói.

Lục Bắc Thần hiểu rõ, "Em hy vọng anh có thể giúp em như thế nào?" Hà Nại bị La Trì trông chặt, một người rõ ràng có liên quan đến vụ án, La Trì có bị đánh chết cũng không dễ dàng buông tay.

"Anh là pháp y, tất cả chứng cứ trong quá trình khám nghiệm tử thi đều bắt đầu từ anh. Anh, lời nói của anh là quyền lực." Lục Bắc Thâm sốt sắng đáp.

Lục Bắc Thần nhìn nó với vẻ sững sờ.

"Tình tiết cụ thể em không nắm rõ nhưng La Trì vì chuyện thuốc mới đã đem Hà Nại đi, vậy thì vụ án ắt có liên quan tới thuốc của anh ta. Anh à, chỉ cần anh làm thêm một bản báo cáo nữa, thanh minh rằng thuốc của Hà Nại không có vấn đề là được rồi, đúng không?" "Em muốn anh làm chứng cứ gì?" Lục Bắc Thần nhìn nó không rời mắt.

Hơi thở của Lục Bắc Thâm trở nên gấp gáp, "Biết đâu Hà Nại vô tội thì sao?"

Tiếng bước chân càng lúc càng gần, Lục Bắc Thần im lặng.

"Anh, lẽ nào anh định bỏ rơi em lần nữa?"

Trái tim anh như bị câu nói này huých mạnh, ký ức đột ngột bị kéo trở về cái ngày mẹ quyết định đưa Bắc Thâm tới nhà họ Lục. Nó kéo áo anh khóc nức nở, nói hết lần này tới lần khác: Anh, em không muốn đi đâu, em không muốn rời xa anh và mẹ...

Mẹ đã từng mềm lòng, muốn hai anh em họ đưa ra lựa chọn, ai ở lại, ai ra đi. Anh kiên quyết chọn ở lại, đẩy Bắc Thâm tới nhà họ Lục. Chia ly chắc chắn là đau khổ nhưng anh còn muốn Bắc Thâm có một tiền đồ sáng lạn. Thế mà có rất nhiều chuyện, quay đầu nhìn lại, phải chăng người từng ích kỷ chính là anh?

Cửa phòng bệnh bị đẩy ra, đánh tan mọi suy nghĩ của Lục Bắc Thần, người của tổ chuyên án bước vào. Lục Bắc Thâm nắm chặt cánh tay anh, căng thẳng gọi: "Anh à!"

Lục Bắc Thần nhìn nó, trả lời: "Bắc Thâm, anh chưa bao giờ muốn bỏ rơi em, trước đây là vậy, bây giờ là vậy, tương lai cũng là vậy".

Người của tổ chuyên án bước lên chào Lục Bắc Thần. Anh đứng dậy, nó vẫn còn nhìn anh.

Phải, anh tuyệt đối sẽ không để Bắc Thâm xảy ra chuyện...

...

Cố Sơ là một sinh viên khá đặc biệt của đại học A.

Mới chỉ mười bảy tuổi, cô đã đỗ thủ khoa vào đại học A, suốt chặng đường như gió cuốn biển trào, tung bừng nhộn nhịp, tựa hồ bao điều tốt đẹp trên thế gian này đều đã chui cả vào túi cô. Cộng thêm chuyện tình yêu lãng mạn giữa cô và chàng tài tử trường y Lục Bắc Thâm, có ai không biết Cố Sơ? Nhưng cô cũng lại là trường hợp hiếm hoi bảo lưu hồ sơ tại đại học A. Những năm tháng huy hoàng ấy đã rời cô rất xa rồi, xa tới mức cô chỉ còn là một truyền thuyết xa xôi ở đại học A.

Vậy mà ngay cả các giảng viên trong đại học A cũng không ngờ cô còn có thể quay lại, hơn nữa còn với thành tích cao, thậm chí cô còn vào thực tập ở bệnh viện tốt nhất, hơn nữa trong quá trình thực tập còn khiến mọi người liên tục bất ngờ, quan trọng là có được lời ngợi khen của một số chuyên gia y học cấp cao. Trên đời luôn có một loại người như vậy, sinh ra đã mang theo hào quang, cho dù có đánh mất ánh sáng thì những hào quang tự phát ra cũng sẽ thu hút mọi người. Cố Sơ chính là loại người ấy, một bông hoa nhà kính sau khi trải qua mưa gió, được thời gian tôi luyện và vùi dập đã có thể tự do sinh trưởng trên đất mẹ.

Trong vòng một năm tuy xảy ra nhiều chuyện nhưng Cố Sơ vẫn nộp đơn thành tích trước. Ngay cả các thầy cô cũng ngạc nhiên vì sự cố gắng của cô. Cố Sơ nói đùa: Em là sinh viên giỏi thi cử mà, làm việc khác thì dở nhưng thi cử là em giỏi nhất.

Đương nhiên, những lời này chỉ để nói cho người ngoài nghe, chỉ có mình cô biết trong quãng thời gian này mình đã phải vất vả nhường nào, chỉ mình cô hiểu rõ kể từ ngày thực tập đầu tiên đến nay cô đã trải qua những khảo nghiệm gì, và cũng chỉ có cô thấu hiểu giá trị quý báu của thời gian, mà thời gian của cô còn quý gấp ngàn lần người khác. Cô không có thì giờ để lãng phí, không thể viện cớ để rề rề như bao người, vì... căn bệnh của Lục Bắc Thần. Trên đường quay về trường, cuối cùng Cố Sơ cũng nhận được điện thoại của Smith. Ông mỉm cười hỏi thăm cô, có ý lấy lòng, có lẽ vì trước đó cô gọi rất nhiều cuộc nhưng ông đều chọn cách né tránh, sợ rằng cô bất mãn. Đương nhiên, Smith lo lắng còn vì mối quan hệ với Lục Bắc

Thần. Nếu không có anh, một "con cá kình" trong ngành y như ông liệu có để mắt tới một người như Cố Sơ không?

Thế nên cô cũng dám nói không khách khí, "Cháu tưởng chú nghĩ hưu rồi chứ?".

Smith nhận ra cô không vui, lập tức tươi cười giải thích, "Trung Quốc có câu 'Trường Giang sóng sau xô sóng trước', nhưng chú không dễ dàng thừa nhận mình già vậy đâu".

"Thế ư?" Cố Sơ cười, "Đến điện thoại của hậu bối còn không dám nhận mà chú còn nói đỡ cho mình? Cháu thấy, chẳng bao lâu nữa chú sẽ bị xô lên tận bãi cát".

Smith hắng giọng, "Cái con bé này, nói gì thì nói chú cũng là thầy của cháu, chẳng phải người Trung Quốc rất đề cao quan hệ thầy trò ư?".

"Có ai làm thầy như chú không?" Cố Sơ bùng nổ, "Cháu đã gọi điện cho chú không dưới trăm cuộc, hàng trăm đấy! Thế là khái niệm gì?".

Smith sợ cô tính lại nợ cũ, lập tức nói: "Không phải chú trốn cháu, là chú đang nghiên cứu bệnh tình của Vic đấy chứ".

Một câu nói cực kỳ hiệu quả, đã lập tức khiến Cố Sơ thu cái vẻ hổ báo của mình lại, chuyển thái độ ngay: "Thế bây giờ sao rồi ạ? Với kinh nghiệm và khả năng của chú nhất định đã nghĩ ra phương án tốt nhất rồi phải không?".

"Con bé này đổi giọng nhanh quá thế!" Smith cười phá lên.

"Đâu có? Cháu vẫn luôn cho rằng giáo sư Smith là người siêu nhất, bệnh tật gì khó khăn vào tay chú đều thành chuyện nhỏ. Chú từng nghe về Biển Thước* chưa? Chú chính là Biển Thước phiên bản Trung Quốc."

*Biển Thước: tên thật là Tần Hoãn tự Việt Nhân, vốn người châu Mạc, Bột Hải (nay là huyện Nhiệm Khâu, tỉnh Hà Bắc - thời Chiến quốc thuộc nước Triệu). Ông là một thần y, sinh khoảng năm 401 trước công nguyên, mất năm 310 trước Công nguyên, thọ hơn 90 tuổi.

Rõ ràng câu nói này dành cho Smith là rất hữu dụng, khiến ông rất vui. Ông quay về việc chính, "Phương án phẫu thuật thì đúng là bây giờ đã có. Chú cũng sẽ cố gắng giảm độ nguy hiểm xuống mức thấp nhất. Nhưng Cố Sơ à, cháu cũng từng tham gia các ca mổ, cháu biết rõ. Phẫu thuật luôn đi kèm với nguy hiểm, huống hồ là một ca mổ não dài dằng dặc? Theo như báo cáo sức khỏe lần trước Vic đưa cho chú thì tất cả các chỉ số sức khỏe của nó đều đang giảm sút, các chương ngại về khả năng vận động đã lộ rõ ra ngoài. Thế nên cá nhân chú khuyên rằng dù có nguy hiểm hơn nữa cũng còn hơn không làm gì cả".

Sao Cố Sơ không hiểu chứ? Lên bàn mổ thì chuyện gì cũng có thể xảy ra, mổ ruột thừa cũng có thể chết người huống hồ là mổ não? Smith nói rất rõ ràng. Thật ra làm một bác sỹ ngoại khoa thần kinh, thời gian và sức lực hao phí cho một ca mổ lớn chưa từng thấy, vì phương án phẫu thuật là một chuyện, tình huống cụ thể xảy ra cứ phải banh não ra mới biết.

Cô từng gặp không ít trường hợp như vậy. Phương án trước khi mổ được xếp loại A nhưng khi mở não ra, mọi người đều ngây ngốc. Có rất nhiều tình huống họ không thể biết rõ từ trước, thế nên không phải không có chuyện điều chỉnh phương án ngay trên bàn mổ.

Hít sâu một hơi, Cố Sơ hỏi: "Thật ra bây giờ chú đang lo về tư tưởng của Bắc Thần, đúng không?".

"Nó bài xích phẫu thuật." Smith nói thẳng, "Nói thật lòng, nếu không làm phẫu thuật, cứ tiếp tục thế này, kết quả cuối cùng là suy tim, phải chịu đựng rất nhiều đau đớn, nhưng chí ít vẫn còn sống được một khoảng thời gian. Tuy nhiên một khi phẫu thuật thất bại thì nó không bao giờ xuống bàn mổ được nữa. Cháu cũng hiểu đấy, một khi có chuyện xảy ra, chúng ta chỉ có thể tùy cơ ứng biến".

Là một đề tài nan giải.

Không làm sẽ duy trì được thời gian sống nhưng cuối cùng vẫn chết trong đau đớn; Làm, có thể sẽ chết ngay nhưng cũng có thể sẽ hồi phục.

Cuộc đời con người luôn có quá nhiều canh bạc mà bàn mổ lẽ nào không phải một trong số đó?

Là một bác sỹ, Cố Sơ tuyệt đối đứng về phía Smith, khuyên anh chấp nhận phẫu thuật, nhưng là người yêu của anh, là người thân tương lai của anh, cô bỗng ngập ngừng...

~Hết chương 472~

472. Q.9 - Chương 473 - Sự Thật Đã Sớm Phát Hiện Ra

Đè nén nỗi đau nhói lòng, cô hỏi: "Có thể chuyển cho cháu xem phương án phẫu thuật không ạ?" Rồi lại sợ Smith hiểu lầm, cô vội vàng giải thích, "Cháu biết yêu cầu của cháu không phù hợp với quy định, hơn nữa với khả năng trước mắt của cháu không đủ tư cách xem phương án của chú. Nhưng với tư cách là bạn gái của Bắc Thần, cháu nghĩ cháu có quyền tìm hiểu kỹ lưỡng tình hình của anh ấy. Nếu bắt buộc phải phẫu thuật, cháu nghĩ người duy nhất có thể khuyên được anh ấy chính là cháu".

Cô nói hợp tình hợp lý. Quan trọng hơn là, cô nói không hề quá. Smith cũng biết rõ, người có thể thuyết phục Lục Bắc Thần làm phẫu thuật chỉ có mình Cố Sơ. Ông trầm mặc giây lát rồi nói: "Được".

Sau khi kết thúc cuộc điện thoại, tâm trạng của Cố Sơ càng thêm nặng nề, giống như có một tấm lưới trù trù xuống siết chặt lấy cô vậy, cô không thở nổi, khi cố gắng hít thở lại phát hiện ra tim đau tới phát điên. Thật ra bệnh tình của Lục Bắc Thần giống như một lưỡi dao, vẫn luôn treo lơ lửng trên đầu cô, có điều khoảng thời gian này cô dồn mọi hy vọng lên người Smith. Cô rất hiểu tính cách của ông chủ ấy, Lục Bắc Thần là một đề tài khó giải của ông, cho dù rút cạn sức lực cả đời, ông cũng phải nghĩ ra cách.

Nhưng hôm nay, Smith đã nói rõ ràng rành mạch chuyện này cho cô. Con dao đang chơi với ấy đột ngột rơi xuống, cô không thể không kiên cường đối mặt.

Sau khi nộp báo cáo cho viện trưởng, Cố Sơ không về nhà ngay. Cô men theo con đường ngọc lan, nơi ấy cây lá vẫn xanh mướt. Bãi cỏ của trường lại được nói rộng thêm, di dời con đường đi kinh ngày xưa về phía Đông sân bóng rổ, kéo dài dải vành đai xanh của nhà trường. Trên bãi cỏ hoặc ghế đá có không ít các em trai, em gái đang nằm. Có người đọc sách, có người nghe nhạc, lại có những người dường như đang thảo luận bài học, tranh cãi kịch liệt.

Lúc đi ngang qua, Cố Sơ dừng lại rất lâu, nhớ lại quãng thời gian vừa mới nhập học. Bây giờ quay lại, mặc dù vẫn được nhà trường khen ngợi liên tục, nhưng không thể không thừa nhận trái tim cô không thể quay trở về thời thanh xuân được nữa. Những bạn bè từng cùng cô sôi nổi giờ đã mỗi người một phương. Thật ra cô hiểu, cái gọi là "thanh xuân" chính là cả đám người cùng điên rồ, cùng gốc gác. Đám người ấy không còn nữa thì thanh xuân dường như cũng đã biến vị.

Giờ đây, cô quay trở lại trường, nhưng trái tim đã nóng tới mức sắp cháy rụi. Nó chứa đựng quá nhiều thứ của xã hội, tính cách ngổ ngược cũng không còn nữa.

Khoảng cỏ trước mặt chất chứa biết bao kỷ niệm của cô.

Bãi cỏ của đại học A xưa nay không dùng để ngắm mà là khu vực để các sinh viên tùy ý lăn lộn. Nói theo cách của nhà trường thì: Bãi cỏ của chúng ta bồi dưỡng nên biết bao nhân tài cho trường thế nên nó không phải vật trưng bày, nó không gian để các em sinh viên tự do phát huy tài năng.

Đây có lẽ cũng chính là điểm đặc biệt của đại học A, phong cách học vừa tự do vừa nghiêm ngặt, thế nên mỗi một sinh viên ra đời đều trở thành một niềm tự hào.

Cô cũng từng nằm trên đó nghe nhạc, nô đùa cùng Tiểu Tiểu và Lăng Song. Sau khi xác định quan hệ với Lục Bắc Thần, ngoài con đường ngọc lan thì nơi đây cũng là một điểm hẹn hò của họ. Cô và anh ngồi quay lưng vào nhau. Cô cầm giáo trình xem như thật, anh cũng bao dung mọi hành động của cô. Nhưng mỗi lần cô làm sai, anh nhất định sẽ mắng cô một trận, không chút khách khí.

Cố Sơ vừa hồi tưởng vừa chậm chậm dạo bước. Con đường ngọc lan vẫn náo nhiệt như thế, vẫn đông đúc nhất là mấy đôi yêu nhau. Cô chọn ngồi xuống một chiếc ghế, nhìn về phía sân bóng rổ qua những tán lá, dường như lại nhìn thấy bóng hình Lục Bắc Thần mỗi lần anh bỏ bóng vào rổ.

Năm năm, chẳng qua chỉ mong manh như hạt cát xoay vần cùng vũ trụ, nhưng đối với con người nhỏ bé mà nói, năm năm đã đủ để biết bao câu chuyện xảy ra. Vừa mới vào học, cô chẳng thể ngờ mình sẽ có một tình yêu rầm rộ, oanh liệt đến thế, rồi tới lúc chia tay cô cũng chưa từng nghĩ sẽ có ngày gặp lại.

Mọi điều chưa biết kết lại thành năm tháng, ngày ngày tháng tháng dệt nên đời người.

Phía sau có tiếng giày cao gót rồi một giọng nói vang lên bên cạnh cô.

"Sau khi tốt nghiệp tôi chưa từng quay lại đây, trừ một năm duy nhất quay lại lấy bằng."

Cố Sơ quay đầu lại, hóa ra là Lăng Song.

Lăng Song không nhìn cô, chỉ lẳng lặng ngồi xuống bên cạnh, nhìn từng đôi yêu nhau lướt qua rồi nói tiếp: "Vì tôi cũng từng ảo tưởng sẽ có một ngày được nắm tay Lục Bắc Thâm ở đây, nhưng vì có cậu, tôi đã vô duyên với con đường ngọc lan này".

Cố Sơ không biết sao cậu ấy lại tìm tới đây nhưng thấy cậu ấy nói về mấy chuyện ngày trước, cô cũng nói tiếp đề tài: "Nếu cậu không biết chân tướng, nói vậy không có gì đáng trách. Nhưng sự thật thế cậu luôn biết rõ, thế nên hôm nay cậu tới vẫn vì muốn trách cứ tôi?".

"Thực tế là người đàn ông của cậu đã chiếm dụng tên người đàn ông của tôi. Thế nên, cho dù bây giờ tôi còn trách cậu cũng quá bình thường, không phải sao?" Lăng Song không chút khách khí.

Lăng Song hôm nay vẫn ăn mặc rất thời thượng, một chiếc váy liền kiểu mới trong bộ sưu tập đầu thu của Versace. Cố Sơ tình mắt nhận ra chính là bộ được chú ý nhất trong tuần lễ thời trang tại Milan. Cậu ấy trang điểm xinh đẹp, một chút đỏ trên môi càng tôn lên làn da nõn nà. Cậu ấy ngẩng đầu đón nắng nói chuyện với cô, được ánh nắng chiếu xuống như vậy, Cố Sơ ít nhiều nhìn thấy quãng mắt thâm đen đã có trát phấn để che đi.

Xem ra không được nghỉ ngơi đầy đủ.

Nhưng đây mới là Lăng Song, dù có mệt mỏi cũng tuyệt đối không hạ mình trước ai, vẫn xinh đẹp, vẫn xúng xính, vẫn nào túi hàng hiệu, giày hàng hiệu... Tất cả đều trở thành công cụ vũ trang cho cậu ấy. Nhưng Cố Sơ biết, tầng tầng những lớp vũ trang ấy chẳng thể mang lại cảm giác an toàn. Nói một cách khác, một Lăng Song luôn cao ngạo tự tin há chẳng phải vẫn là một cô gái đã đánh mất niềm tin?

Cô khe thở dài, co hai chân lên ghế, vòng tay ôm lấy rồi hỏi: "Lục Bắc Thâm nhận là người yêu của cậu rồi à?".

Lăng Song nhìn cô chằm chằm, sắc mặt không tốt lắm, rất lâu sau mới buông một câu: "Trông thì hiền lành sao không học cách ăn nói khách sáo hả? Có ai đối xử với bạn bè như cậu không?". Cố Sơ vươn vai, bóng nắng rơi xuống mặt, có chút uể oải. Ngược lại với Lăng Song, cô ăn mặc rất nhẹ nhàng, áo phông, chiếc quần thể thao thùng thình màu be, đôi giày đế bằng màu trắng, mái tóc dài được búi tó sau gáy, có vài sợi tóc rối lơ thơ rớt xuống, vừa hay che đi vầng trán sáng bóng của cô.

Nhưng cũng chẳng phải cô muốn tùy tiện như vậy. Ở bệnh viện cả đêm, về nhà chỉ vội vàng rửa mặt qua loa rồi lại đi. Cả người cô bây giờ vẫn còn nguyên mùi cồn.

"Lăng Song!" Cô khịt mũi, nghiêng đầu nhìn cậu ấy, "Nếu không bao giờ quay lại trường, thế thì lần này tới chắc để tìm tôi rồi, chắc cậu cũng từ bệnh viện tới phải không. Nói đi, cậu muốn hỏi tôi chuyện gì? Bạn bè với nhau cả, có chuyện gì cứ nói, không phải ngại, vòng vo tam quốc chẳng thú vị gì cả".

Lăng Song dựa ra sau ghế, khoanh hai tay trước ngực, "Tôi biết là mắt cậu độc nhưng tôi rất ghét cái vẻ sung sướng khi đoán trúng tim đen người khác của cậu".

"Tôi cứ tưởng chúng ta làm hòa rồi chứ?" Cố Sơ cũng dựa vào ghế, ngẩng đầu để nắng chiếu lên mặt.

Lăng Song không lên tiếng nữa, mãi một lúc sau mới thở dài.

"Anh ấy không gặp cậu?" Cố Sơ hỏi thẳng.

Từ buổi ăn cơm lần trước, cô đã nhìn ra manh mối. Ánh mắt của Lăng Song luôn bám riết Lục Bắc Thâm, thậm chí có mấy lần định nói gì lại thôi. Nhưng Lục Bắc Thâm tuyệt đối không cho cậu ấy cơ hội ở riêng

với anh ấy. Hôm đó Lăng Song rất trầm. Về sau nghe La Trì nói sau khi cô và Lục Bắc Thần ra ngoài không lâu, Lăng Song cũng đi. Tối đó cậu ấy không lái xe, chính La Trì đưa cậu ấy về.

Biểu hiện của Lục Bắc Thần quả thực khiến Lăng Song thất vọng. Cậu ấy tổn thương cũng là chuyện thường tình. Nhưng Cố Sơ còn nhìn thấy một sự thật, lúc nào Lăng Song không nhìn Lục Bắc Thần nữa, anh ấy lại quay qua nhìn cậu ấy. Khi cậu ấy ngược mắt lên thì lại lập tức quay đi.

Đó không phải một tình cảm nguy trang. Mặc dù Cố Sơ không phải chuyên gia tình yêu nhưng mắt chưa mù.

Cậu nói ấy như đâm trúng chỗ yếu của Lăng Song. Lần này cậu ấy không giả vờ cao ngạo lạnh lùng nữa mà cúi đầu, lạc lõng lên tiếng: "Phải, anh ấy muốn tôi đi. Anh ấy nói không muốn nhìn thấy tôi." Lúc đó có cả những người trong tổ chuyên án, lần đầu tiên cô không hề cảm thấy mất mặt, vì trái tim đã vỡ nát.

Cố Sơ quay mặt lại nhìn cậu ấy. Ngữ điệu của cậu ấy tuy nhạt nhòa nhưng có thể cảm nhận được trái tim đang mệt mỏi. Lăng Song thấy cô như nhìn mình bèn gơ tay ôm mặt, "Cậu muốn chê cười tôi cứ việc".

"Tình yêu sẽ biến con người ta thành những kẻ ngốc. Tôi cũng từng ngốc, cười cậu làm gì chứ?" Cố Sơ kéo tay cậu ấy xuống.

"Bắc Thần rốt cuộc bị làm sao, cậu có thể nói cho tôi biết không?"

"Thật ra rốt cuộc bị làm sao tôi cũng không nắm rõ nhưng xem ra anh ấy không ổn lắm." Cố Sơ cũng không tiện nói bừa.

Lăng Song căng thẳng: "Anh ấy bị mắc bệnh gì? Đúng, nhất định là mắc bệnh, sắc mặt anh ấy rất kém".

"Tôi nghĩ có thể chính vì bệnh tình nên anh ấy mới không muốn để cậu gặp." Cố Sơ thở dài. Lăng Song ngây ra rất lâu, sau đó cũng mặc kệ hình tượng, co chân lên giống Cố Sơ, vùi mặt xuống đầu gối. Cố Sơ an ủi: "Sẽ có cách mà".

"Giáo sư Lục không biết ư?" Lăng Song lại ngẩng đầu hỏi.

Ý muốn nói nếu Lục Bắc Thần biết, sao cậu có thể không biết?

Dĩ nhiên Cố Sơ nghe ra, cô chân thành nói: "Đây là chuyện của em trai anh ấy, nói cách khác cũng coi như là chuyện riêng tư của anh ấy. Nếu anh ấy không chủ động kể, tôi vẫn tôn trọng quyết định của anh ấy".

Biểu cảm của Lăng Song trở nên ảm đạm.

"Nhưng cậu đừng sốt ruột, chuyện này rồi sẽ điều tra ra thôi." Dính líu tới vụ án, về sau dù Lục Bắc Thần có muốn giấu cũng không được như ý, nhưng những điều này cô không tiện nói với Lăng Song.

Lăng Song gật đầu, không miễn cưỡng cô.

"Kể chuyện của cậu và Bắc Thần đi." Cố Sơ thật sự rất tò mò.

Lăng Song nhìn cô, trong đôi mắt có sự do dự. Cố Sơ thở dài, "Tôi cũng phải được chết cho rõ ràng chứ? Cứ để cậu cảm hận tôi bao năm như thế".

"Đó là vì tôi luôn cho rằng cậu yêu Lục Bắc Thần." Lăng Song nói thật lòng.

Cố Sơ nghe xong quả thực ngạc nhiên. Cô phân tích, "Cũng tức là sau khi Lục Bắc Thần xuất hiện, cậu mới biết rõ căn nguyên câu chuyện?"

"Không." Lăng Song bắt ngờ phủ nhận.

Cố Sơ sững người.

Lăng Song nhìn vào mắt cô, nói rành mạch: "Thật ra vào buổi họp lớp năm ngoái tôi đã biết rồi, rằng người yêu cậu năm xưa là Lục Bắc Thần".

"Cái gì?" Cố Sơ không thể không sững sốt. Cô chỉ tay vào cậu ấy, "Cậu... Cậu...".

"Không ngờ là tôi cũng tinh mắt lắm chứ gì?" Lăng Song cười khổ.

Cố Sơ há hốc miệng, "Làm sao cậu biết?"

"Không khó." Lăng Song nhìn thẳng về phía trước, khẽ đáp: "Vì tôi tiếp xúc với Bắc Thâm khá nhiều lần. Cậu thì dĩ nhiên không biết tính cách thật sự của Bắc Thâm. Sở dĩ cậu bị mê hoặc, không dám chắc chắn vì Lục Bắc Thần đột ngột xuất hiện quá giống Lục Bắc Thâm trong ấn tượng của cậu, lại có cả một gương mặt y hệt nữa. Thực tế là nếu không cố tình bắt chước, tính cách của họ rất dễ phân biệt".

Cố Sơ đỡ ra. Ông trời ơi, cô còn thua cả Lăng Song.

"Thì như cậu bây giờ thôi, cũng rất dễ phân biệt ai là Bắc Thâm, ai là Bắc Thần, vì cậu đã hiểu rõ tính cách từng người rồi."

Cố Sơ hơi mơ màng, "Đợi đã. Hồi học đại học, cậu một mực cho rằng tôi yêu Lục Bắc Thâm nên mới oán hận tôi, đúng không?"

Lăng Song gật đầu.

"Vậy khi nhìn thấy Lục Bắc Thần, làm sao có thể lập tức hiểu ra hai anh em họ tráo đổi? Tôi không hiểu tính cách của Bắc Thâm thì cậu cũng làm sao hiểu được tính cách của Bắc Thần?"

Lăng Song ngán ngẩm lườm cô rồi đột ngột chọc tay vào đầu cô, "Thế mà đòi là thiếu nữ thiên tài? Chuyện này cũng không hiểu? Lúc trước khi hẹn hò với Lục Bắc Thần, cậu suốt ngày khoe khoang chuyện của hai người trước mặt tôi và Tiểu Tiểu. Lúc đó tôi đã cảm thấy hơi lạ rồi, vì rất nhiều chuyện với tính của Bắc Thâm, anh ấy sẽ không làm. Thế rồi năm ngoái Lục Bắc Thần đường hoàng xuất hiện, mời cậu với danh nghĩa anh trai của Bắc Thâm. Giây phút đó tôi đã phát giác ra. Rất có thể người yêu cậu hồi đại học là Lục Bắc Thần. Đương nhiên, phải tới khi Bắc Thâm xuất hiện, tôi mới dám chắc chắn, suy nghĩ này mới hình thành".

Cố Sơ đỏ mồm hời, càng bực cái cô Lăng Song này. Phát hiện ra sao không kể cho cô? Có lẽ Lăng Song đã đọc vị được cô bèn cười nhạt, "Hồi đại học cậu khiến tôi khổ sở vậy, coi như giờ trả lại thôi".

Cố Sơ trừng mắt lườm cậu ấy.

Nhưng Lăng Song không đấu khẩu với cô nữa, ánh mắt cậu ấy tối đi, "Tôi không hiểu vì sao hai anh em họ phải làm vậy. Hồi đại học, tôi cứ nghĩ mình và Bắc Thâm sẽ đi tới cuối cùng. Nhưng anh ấy lại nói với tôi anh ấy chẳng cho tôi được gì cả." Nói tới đây, cậu ấy bắt lấy tay Cố Sơ, nghiêng rằng, "Nhưng, tôi chưa bao giờ ảo vọng có được lời hẹn thề của anh ấy. Có điều, tôi không hiểu. Rõ ràng anh ấy có cảm giác với tôi, vì sao lại không thừa nhận? Trước đây cũng vậy, bây giờ vẫn vậy!"

~Hết chương 473~

473. Q.9 - Chương 474: Bí Mật Không Nỡ Chia Sẻ Cùng Ai

Cố Sơ không thể thay Lục Bắc Thâm trả lời câu hỏi này, vì ngoài bệnh tình của anh ấy ra, cô chẳng nghĩ được nguyên nhân nào khác. Một lát sau, tâm trạng của Lăng Song mới ổn định trở lại. Cố Sơ không nhìn cô ấy mà yên lặng hướng ánh mắt về phía một đôi tình nhân đứng dưới tán ngọc lan cách đó không xa. Nam sinh có lẽ vừa đánh bóng xong, đầu khẽ nhay mồ hôi, cô gái mỉm cười đưa giấy cho cậu ấy lau. Trên con đường này người qua kẻ lại nhộn nhịp nhưng trong mắt họ chẳng chứa thêm được ai nữa. Hai người nhìn nhau mỉm cười, ngọt ngào thấm vào không khí, ngay cả Cố Sơ ngồi bên cạnh cũng cảm nhận được.

"Nếu như..." Cô lên tiếng, có chút ngập ngừng.

Lăng Song nhìn cô.

"Nếu bệnh tình của Lục Bắc Thâm thật sự rất nghiêm trọng, cậu còn ở bên anh ấy không?" Cố Sơ hỏi câu này.

Lăng Song khẽ thở dài, "Cố Sơ, nghe nói Lục Bắc Thần cũng không khá khẩm gì, sao cậu không rời xa đi?"

Cố Sơ sững người, quay đầu nhìn cô ấy. Lăng Song cười, giải thích: “Có một lần Tiểu Tiểu kể, nhưng cậu ấy cũng không có ác ý gì đâu, chỉ vì lo cho cậu thôi.” Thấy Cố Sơ vẫn nhìn mình mãi, Lăng Song hết cách, “Cậu yên tâm, tôi làm tạp chí chứ không làm paparazzi, sẽ không công khai chuyện này đâu”.

“Đạo đức nghề nghiệp của cậu không có biên giới.” Cố Sơ lầm bầm. Nhưng thật ra cô hiểu nếu Lăng Song đã nói vậy thì cậu ấy sẽ không làm.

Lăng Song bĩu môi.

“Tôi sẽ không rời xa anh ấy.” Cố Sơ trả lời, “Thật ra là như vậy. Có một loại người mà cậu đã gặp rồi thì cho dù bỏ lỡ để tìm kiếm ai khác, tất cả bọn họ đều có hình bóng của người ấy, tôi không cần một kẻ thế thân”.

Lăng Song trầm mặc, rất lâu sau mới buồn bã nói: “Suy nghĩ của tôi nào có khác cậu”.

Cố Sơ nhìn cậu ấy, cậu ấy mỉm cười, “Làm con gái thật ngốc, phải không?”.

“Yêu đúng người thì không gọi là ngốc.” Cố Sơ nói.

“Không ngốc ư?” Lăng Song cười khẩy, “Ngốc nghếch chỉ chờ đợi một người, ngây ngô cho rằng trong lòng người ấy có cậu, khờ dại từ chối hoa hồng của tất cả những người khác, ngờ nghệch lãng phí cả tuổi xuân”.

Cố Sơ thở dài, “Đó gọi là cố chấp. Nếu trên đời này tồn tại một loại tình cảm có thể khiến chúng ta vì nó mà cố chấp thì ngoài tình thân ra còn có tình yêu. Chính vì cố chấp nên đợi chờ mới trở nên có ý nghĩa”.

Lăng Song cười khê, không nói gì. Cố Sơ quay đầu nhìn cậu ấy, tủm tỉm cười, nhưng tận sâu trong đáy mắt là một sự kiên định. Phải, có lúc đối mặt với tình yêu, người con gái nào cũng vậy, bất luận đoạn đường đầy chông gai, đã nhắm chuẩn ai là sẽ không hối hận. Cô tin rằng Lăng Song là người có thể đợi chờ. Chẳng phải bao nhiêu năm rồi cậu ấy vẫn đợi mãi đó sao?

“Xem ra cậu không muốn chia sẻ chuyện giữa cậu và Bắc Thâm.”

Lăng Song nghiêng đầu nhìn thẳng cô, “Xem ra giao tiếp với người thông minh cũng có cái lợi, không cần nói mấy câu dư thừa”.

Cố Sơ mỉm môi cười khê. Không nói thì thôi, ai chẳng có một chút bí mật riêng tư. Lăng Song cũng cười, nhẹ nhõm hơn nhiều so với lúc mới tới, có lẽ đã được giải tỏa. Khoảng thời gian ở bên Bắc Thâm tuy ngắn nhưng cũng là những kỷ niệm quý giá của cậu ấy. Chính vì quá quý giá nên mới không nỡ mang ra chia sẻ với người khác.

...

Đó là khoảng thời gian ai ai cũng thích lên mạng chơi trò “Ném bình thư”*. Mặc dù học y nhưng cô rất yêu thích văn chương nên thi thoảng lại viết những câu văn “súp gà” bồi bổ tâm hồn rồi nhét vào trong bình thư, rồi cũng nhận được không ít hồi đáp. Trong số vô vàn những lời thư trả lời ấy, có không ít những câu trả lời tương đồng nhau. Chỉ duy có một người không đồng tình, thậm chí phê bình rằng: Nếu canh gà mà chỉ nấu bằng mỗi trứng gà không thì uống vào cũng chẳng có dinh dưỡng mấy.

*Một trò chơi giao lưu tìm bạn trên QQ bằng cách ấn nút chọn ném bình thư hoặc vớt bình thư trong một khu vực được người chơi lựa chọn. Những người bắt cặp sẽ chia sẻ thư và trò chuyện, làm quen với nhau.

Lúc đó trên mạng hay đăng một số bài báo đưa tin những quốc gia và khu vực gặp thiên tai. Mặc dù thường ngày cô không nói ra nhưng thực chất vẫn rất quan tâm mấy tin thời sự này, hay cùng với các bạn trên mạng gửi lời chúc phúc tới những nạn nhân, sau đó ký gửi cảm xúc của mình vào chiếc bình thư. Nghe người đó nói vậy, cô phản bác: Lẽ nào tặng lời chúc phúc cũng là sai? Làm người lẽ nào nên lạnh lùng hờ hững?

Người đó trả lời lại rất nhanh: Biểu hiện của sự quan tâm nên dừng lại ở những hành động thực tế. Một là bạn không kịp thời tới được hiện trường để giúp đỡ, hai là bạn cũng không quyền tiền ủng hộ cho họ. Cùng cả đám người hô hào âm ỉ rồi bình luận cổ lên, đừng khóc để làm gì chứ? Nói trắng ra đó cũng chỉ là một trò tiêu khiển trên mạng. Nó không chứng minh được sự quan tâm của bạn, chỉ thể hiện rõ sự rảnh rỗi của bạn.

Thế là cô đã đối đầu với người ấy.

Dần dần, cô cảm thấy tò mò về con người này. Mặc dù anh nói năng không lọt tai cho lắm nhưng suy nghĩ rất độc đáo, không hiểu sao, cô bắt đầu chờ đợi được nói chuyện với anh hằng ngày. Mạng ảo không nên tiếp xúc với thực tại, giống như biết bao người bạn khác, cô nên triệt để tuân theo nguyên tắc “không ai liên quan tới ai, cả hai là người xa lạ”. Thế nhưng cô vẫn tới gặp mặt người đó.

Giây phút gặp gỡ cô đã sững sốt, hóa ra chính là Lục Bắc Thâm.

Nhưng lúc đó Lục Bắc Thâm và Cố Sơ đã qua lại rất thân thiết rồi. Mặc dù hai người họ chưa chính thức ở bên nhau nhưng ngày nào Cố Sơ cũng lải nhải như một kẻ si dại: Học trưởng Lục của tớ, Lục soái ca của tớ... Cố Sơ là một cô gái hành động rất mạnh mẽ. Sau đợt quân sự trở về, cậu ấy liền chống nạnh đứng bên cạnh bàn trong ký túc xá, tuyên bố với cô và Tiểu Tiểu: Học trưởng Lục là của tớ, mấy cậu dám có ý nghĩ gì sai lệch với anh ấy, đừng trách tớ trở mặt tuyệt giao!

Vì thế, cô thường xuyên nhìn thấy Cố Sơ chạy tới phòng thực nghiệm của Lục Bắc Thâm, viện đủ mọi lý do, thậm chí có lúc nửa đêm hưng phấn không ngủ được còn kéo cô và Tiểu Tiểu hỏi: Này, hai cậu bảo có phải học trưởng Lục thích tớ không? Tớ cảm thấy anh ấy thích tớ, tớ xinh thế này, anh ấy kiểu gì cũng thích.

Cô rất muốn nói với Cố Sơ rằng: Bạn của mạng của tớ chính là học trưởng Lục đấy.

Cô bỗng bứt rứt, một mặt ngập ngừng không biết có nên nói cho Cố Sơ không, một mặt lại mong ngóng được gặp mặt Lục Bắc Thâm. Cô biết mình làm vậy là không đúng, nhưng không kiểm soát được trái tim mình, sau đó lại ra sức viện cớ cho chính mình: Không sao đâu, Cố Sơ còn chưa phải bạn gái của anh ấy mà...

Mỗi lần hẹn hò, Lục Bắc Thâm đều chọn buổi tối. Họ luôn nói chuyện rất tâm đầu ý hợp. Cô biết mình đã yêu anh nhưng lại không dám hỏi anh: Rốt cuộc anh thích em hay Cố Sơ?

Cuối cùng có một ngày, Lục Bắc Thâm đã hôn cô. Có một lần hẹn hò bên bến Thượng Hải, bỗng nhiên trời đổ mưa. Anh kéo tay cô lao vào trú mưa, tối đó dưới mái hiên chỉ có mình cô và anh, đứng trong không gian nhỏ hẹp, quần áo của họ đều ướt sũng.

Ngoài trời mưa như trút nước, hơi thở của cả hai quấn bện vào nhau. Anh cúi đầu hôn cô, giây phút ấy, đầu óc cô hoàn toàn trống rỗng.

Lục Bắc Thâm thích cô. Anh không nói nhưng cô có thể cảm nhận được. Thế nên mỗi lần nhìn thấy Cố Sơ hớn ha hớn hở kể về Lục Bắc Thâm, cô lại rất muốn nói với cậu ấy: Đừng mơ hồ nữa, học trưởng Lục thích tôi.

Cô những tưởng như vậy, thế nên có một ngày cô đã lấy hết dũng khí để hỏi anh: Bắc Thâm, người anh thích là Cố Sơ ư?

Anh im lặng nhìn cô rất lâu. Tối đó, đôi mắt anh sáng rực lạ thường. Cô hơi rụt rè vì sự trầm mặc ấy, cô bỗng sợ câu trả lời của anh. Thế là cô lí nhí nói: Nếu anh cũng thích Cố Sơ thì sau này đừng tới tìm em nữa.

Cô không muốn chìm trong mối quan hệ này, mặc dù cô đã lún xuống rất sâu rồi.

Nhưng anh bỗng kéo cô lại, đặt lên môi cô một nụ hôn sâu.

Sự im lặng của anh khiến cô bối rối, nhưng nụ hôn của anh lại vô hình khiến cô kiên quyết. Cô muốn lật bài ngửa với Cố Sơ, bắt Cố Sơ lùi bước. Cô yêu Lục Bắc Thâm, không thể rời xa anh được.

Nhưng vào lúc cô đang chuẩn bị cách nói rõ ràng thì không ngờ Cố Sơ lại dội cho cô một quả bom. Lục Bắc Thâm tỏ tình với cậu ấy vào đúng ngày sinh nhật, tuyên bố cậu ấy là bạn gái của anh trước mặt rất nhiều người. Hôm đó cô cũng có mặt, vì biết Lục Bắc Thâm có cuộc thi nên đứng từ xa nhìn anh, không dám bước tới làm phiền, sợ anh phân tâm. Vậy mà điều khiến cô không ngờ là Cố Sơ lại dẫn theo cả một đội cổ vũ tới cổ động. Hôm đó vì lời tỏ tình của Lục Bắc Thâm, Cố Sơ trở thành công chúa được mọi người chú ý.

Cô đứng trong đám đông nhìn thấy hai người họ. Cố Sơ cười tươi như hoa, nụ cười cũng vo tròn trong đôi mắt Lục Bắc Thâm, vừa ngọt ngào, vừa cương chiêu. Trái tim cô vỡ vụn, anh cũng đã từng nhìn cô như thế.

Tối đó, Cố Sơ hạnh phúc tới mất ngủ, ngay cả Tiểu Tiểu cũng mừng cho cậu ấy, chẳng ai chú ý tới sự lạc lõng và đau khổ của cô.

Cô liều mạng liên lạc với Lục Bắc Thâm, thậm chí chặn anh trước cửa phòng thực nghiệm, bất chấp tất cả. Cô chất vấn anh vì sao lại làm vậy. Đôi mắt anh nhìn cô lại vô cùng lạnh nhạt và xa lạ. Anh không nói gì, mặc cho cô điên cuồng.

Cuối cùng cô mệt mỏi, khóc lóc, lao tới ôm anh, vứt hết mọi tôn nghiêm để van nài anh: Bắc Thâm, em yêu anh, em không thể không có anh...

Nhưng cảnh ấy bị Cố Sơ nhìn thấy.

Kể từ ngày đó, ở trong mắt Cố Sơ, cô trở thành kẻ đào góc tường của bạn, ngay cả Tiểu Tiểu cũng trách cô không phải. Cô có trăm cái miệng cũng không thể ngụy biện, mỗi lần đi tìm Lục Bắc Thâm, anh lại né tránh không gặp.

Cô bắt đầu căm hận Lục Bắc Thâm, cũng trở nên ghét Cố Sơ. Tối tận khi Cố Sơ và Lục Bắc Thâm chia tay, có một tối anh uống say xin bị cô bắt gặp. Cô dìu anh về ký túc xá. Anh nhìn cô bằng ánh mắt mơ màng say: Gã họ Kiều kia tốt hơn anh ư? Yêu em hơn anh ư?

Cô biết anh nhận cô thành Cố Sơ. Cô đỏ mắt, định bỏ đi nhưng anh giữ rịt tay cô lại, nghiêng răng nghiêng lợi nói: Em dám giấu anh, lén lút vụng trộm với tên họ Kiều đó trong khách sạn, anh sẽ không để em sống yên đâu! Cố Sơ, em nhớ kỹ đấy, anh sẽ bắt em sống không bằng chết!

Cô ngẩn người, không biết hóa ra Cố Sơ lại làm chuyện ghê tởm ấy.

Nhưng Lục Bắc Thâm bỗng bật khóc. Đây là lần đầu tiên cô thấy anh khóc, nước mắt chảy dọc theo hốc mắt, mỗi giọt lệ nặng tựa đá đập thẳng vào trái tim cô. Anh ôm chặt cô, cầu xin: Cố Sơ, anh có thể không để tâm chuyện em đã làm với tay họ Kiều đó. Đừng rời xa anh, em muốn gì anh cũng cho em, được không?

Cô cũng khóc rồi đẩy anh ra, quát lớn: “Anh mở to mắt ra mà nhìn, tôi không phải Cố Sơ!”.

Hôm đó cô mới biết mình đã thua Cố Sơ, thua thảm hại. Một người đàn ông được nữ sinh toàn trường tôn là nam thần lại có thể hạ mình cầu xin một người con gái quay trở lại, hơn nữa còn rơi nước mắt.

Kể từ ngày đó, cô càng căm hận Cố Sơ, hận cậu ta rõ ràng có được Lục Bắc Thâm mà không biết trân trọng, hận cậu ta sáng nắng chiều mưa, bắt cả hai tay, hận cậu ta chỉ coi Lục Bắc Thâm như trò chơi, nhẫn tâm tổn thương...

Tối tận năm năm sau Lục Bắc Thần xuất hiện, cô mới ý thức được, người bị cô ôm lấy tỏ tình trong phòng thực nghiệm là Lục Bắc Thần, người tối đó say xỉn nước mắt lưng tròng cũng là Lục Bắc Thần.

Cô như bị sét đánh, vậy còn Lục Bắc Thâm của cô?

Bây giờ, tất cả mọi chuyện đều đã nổi lên mặt nước. Cô đã biết mọi chân tướng. Nhưng cô và Lục Bắc Thâm vẫn còn cách nhau một khoảng. Cô không cam tâm, lần này cô tuyệt đối không bỏ cuộc nữa.

...

Hôm nay đường xá tắc lậ thường, quãng đường từ đại học A về nhà Tây không dài mà đi mất hơn bốn mươi phút. Cuối cùng Cố Sơ chịu không nổi phải xuống xe, đi bộ về có khi đã tới nhà từ lâu.

Ráng trời tràn ngập bầu trời, rồi lại lập tức bị một đám mây đen che chặt, xem ra đêm nay trời sẽ đổ mưa, gió thổi qua cũng đã mang một mùi ẩm ướt. Cố Sơ nắm chặt di động trong lòng bàn tay, lơ như Lục Bắc Thần gọi, cô có thể nhận máy ngay.

Về tình hình của Lục Bắc Thâm, ngoài tò mò thì cô thấy lo lắng nhiều hơn, trông anh ấy có vẻ rất tệ, nhưng theo cô suy luận có thể vấn đề tâm lý dẫn tới vấn đề sinh lý, đương nhiên, tất cả chỉ là suy đoán. Thật ra cô lo cho Lục Bắc Thần hơn. Em trai quay về vốn là một chuyện vui mừng, ai ngờ hết cơn sóng này tới cơn sóng khác.

Lục Bắc Thâm liệu có nói thật với anh không? Nói thật rồi, đó liệu có phải là sự thật mà anh có thể chịu đựng được? Cứ nghĩ tới lời của Smith, lòng Cố Sơ lại nặng như đeo đá.

Lúc sắp về tới nhà, Smith lại gọi điện cho cô, thông báo rằng phương án phẫu thuật và các tài liệu có liên quan đã được gửi vào hòm mail của cô rồi dặn dò cô nếu muốn khuyên Lục Bắc Thần nên lựa chọn thời cơ thích hợp. Ông bổ sung một câu: “Cháu cũng biết đấy, có lúc Vic rất bướng, chuyện gì nó đã quyết định thì người khác rất khó thay đổi”.

Đúng vậy, cô phải nghĩ ra một cách hay, chuyện liên quan đến sống chết cơ mà.

Đúng là nhiều chuyện, Cố Sơ khẽ thở dài. Gió lớn dần, cô kéo chặt áo lại, nhớ về chuyện của mình và Bắc Thần, chuyện của Tư Tư, chuyện của Lăng Song, còn cả chuyện của Tiểu Tiểu. Trong lúc đợi đường tắc, cô đã gọi điện cho Tiểu Tiểu. Trong điện thoại, tâm trạng cậu ấy vẫn vậy, báo với cô tuần sau sẽ đi làm.

Cô hỏi Tiểu Tiểu chuyện với Cố Khải Mân là thế nào, Tiểu Tiểu trầm mặc. Cố Sơ thấy cô ấy không lên tiếng, trái tim bỗng run lên, khi truy hỏi thì Tiểu Tiểu nói: Khi nào gặp mặt rồi kể.

Xem ra, đúng là mỗi nhà mỗi cảnh.

Cô bước vào cửa, ngoài cửa sổ trời đã tối hẳn. Gió to ào ào thổi, từ xa Cố Sơ đã nghe thấy tiếng chuông gió trong phòng khách kêu đing đang. Sáng sớm nay ra ngoài không đóng cửa, ai ngờ được tới tối thời tiết đổi thay đột ngột?

Cô thay giày, vừa vào trong phòng khách đã giật mình bởi người đàn ông ngồi tựa trên sofa. Là Lục Bắc Thần, chẳng biết anh đã quay về từ lúc nào, cả người bị bóng tối bao trùm, gương mặt nghiêng chìm sâu vào suy tư.

Tia sáng duy nhất nằm giữa ngón tay anh. Ở đó có một điều thuốc, đang cháy chút lửa nhỏ nhoi cho căn phòng tối. Gió thổi vào trong mà vẫn không đánh bay được suy nghĩ của Lục Bắc Thần, có lẽ anh quá chuyên chú, hoàn toàn không nghe thấy tiếng chuông gió.

Mùi thuốc lá xộc vào mũi Cố Sơ. Cô ho khẽ một tiếng, vừa hay ngắt ngang mọi tâm tư của anh. Anh tỉnh lại, thấy cô đã trở về bèn tiện tay dập tắt điều thuốc, lúc ấy mới nhận ra bốn bề gió thổi, bèn đứng dậy đóng cửa sổ.

“Sao không gọi điện để anh tới đón em?” Lục Bắc Thần đóng xong cửa bèn quay lại hỏi cô.

Cố Sơ để tạm túi xách lên ghế, bước lên quan sát anh, “Trường học gần nhà như thế, không cần đón mà”.

Lục Bắc Thần giơ tay vuốt lại tóc cô, im lặng mỉm cười. Cố Sơ thấy rõ, anh tuy cười nhưng không phải nụ cười tận đáy lòng, có lẽ vì anh còn có tâm sự, nếu không hàng lông mày của anh đã chẳng nhăn lại.

Cô giơ tay lên vuốt phẳng nó ra. Lúc ấy anh mới nhận ra, bèn dãn đôi mày, nụ cười tươi tỉnh hơn, “Anh không sao”.

“Anh ăn cơm chưa?” Cô khẽ hỏi.

Thật ra cô muốn hỏi tình hình của Bắc Thần hơn nhưng thấy vẻ mệt mỏi trên gương mặt anh, chắc là mọi chuyện vẫn còn rất tệ nên cô đành thôi. Để anh chủ động kể là hơn.

Lục Bắc Thần lắc đầu.

Cố Sơ xoay người bỗng anh giữ ngay cánh tay cô lại, ôm cô vào lòng. Cô dựa vào ngực anh, dịu dàng nói: “Em đi nấu cơm”.

Người đàn ông sau lưng không buông tay, ngược lại cúi mặt xuống, sống mũi thẳng tắp xuyên qua mái tóc cọ cọ vào vành tai cô. Cô cảm thấy ngứa ngáy, không nhịn được, khẽ cười rồi nghiêng đầu né tránh. Anh lại càng chủ động tấn công, bờ môi mỏng lam cổ cô bỏng rát.

“Đừng như vậy, Bắc Thần.” Cố Sơ quay người lại, nín lấy cổ anh, “Em phải làm cho cái bụng anh no căng trước đã”.

Lục Bắc Thần thì thầm, “Anh giúp em”.

Phòng khách chưa bật đèn, cô nhìn sâu vào đôi mắt u tối của anh, vừa đau lòng vừa xót xa. Cô dùng hai tay nâng mặt anh lên, nói: “Anh có muốn nghe lời khuyên của bác sỹ không?”.

“Nếu hợp lý anh sẽ xem xét ghi nhận.”

“Lúc này tốt nhất anh hãy cố gắng nghỉ ngơi.” Nói rồi, cô đẩy anh về phía phòng ngủ, “Khoa học chứng minh, lúc ăn cơm người ta phải vui vẻ mới có thể hấp thu tất cả các chất dinh dưỡng. Anh xem, trông anh mệt mỏi thế này, lãng phí tài nấu ăn của em”.

Lục Bắc Thần đứng tựa vào tay vịn cầu thang, nắm lấy tay cô, “Anh không tệ đến mức ấy chứ hả?”.

“Ấy, tài nghệ nấu ăn của em không phải lúc nào cũng được mang ra khoe đâu, anh phải trân trọng mỗi lần em xuống bếp, biết không? Phải đón chờ món ăn của em bằng một tâm trạng tốt nhất, nếu không sẽ lãng phí tâm ý của em.” Cố Sơ tủm tỉm cười.

Lục Bắc Thần chẳng biết làm sao.

Cô thay quần áo ở nhà rồi đi vào bếp, lấy một ít thức ăn từ trong tủ ra. Cố Sơ là người tôn trọng thực phẩm, thế nên dù trong bất kỳ tình huống nào cũng không để lãng phí. Cũng vì cô có khả năng nấu nướng tốt nên mới có thể tận dụng mọi nguyên liệu.

Lúc chuẩn bị, cô liếc thấy có thêm một cái bóng ngoài cửa, ngoài đầu lại để chắc chắn, là Lục Bắc Thần. Anh không lên gác nghỉ ngơi mà đứng đó nhìn cô.

“Anh không mệt à?” Cố Sơ cười.

Lục Bắc Thần khoanh hai tay trước ngực, “Anh muốn ngắm em”.

Ngắm thì ngắm đi vậy. Cố Sơ cũng không cảm thấy có gì nghiêm trọng, chỉ có cảm giác hôm nay tâm trạng anh không tốt lắm, đã không muốn ngủ thì cô cũng không miễn cưỡng.

Ánh đèn trong bếp êm dịu, không nhức mắt.

Lục Bắc Thần mãi miết nhìn theo bóng lưng cô, rất lâu sau mới hỏi: “Sao em không hỏi anh chuyện Bắc Thần?”.

Cố Sơ cầm chỗ rau vừa mới rửa, lúc xếp vào đĩa chợt khựng lại, quay đầu nhìn cô, “Nếu anh muốn nói, em sẵn sàng lắng nghe”.

Lục Bắc Thần không nói nữa.

Cố Sơ cắn môi, “Thật ra tại em sợ anh không muốn nói, em hỏi nhiều anh sẽ chê phiền”.

“Anh biết.” Sao anh không hiểu những suy nghĩ của cô cơ chứ.

“Vậy bây giờ anh có muốn kể cho em nghe không?” Cố Sơ đặt thức ăn sang một bên, nhìn anh hỏi.

Lục Bắc Thần nhìn cô rất lâu rồi nói: “Làm cơm trước đi”.

Cố Sơ không biết anh nghĩ gì, thấy vậy bèn gật đầu, rồi quay người lại tiếp tục nấu cơm. Lục Bắc Thần không đi đâu, đứng dựa vào cửa ngắm cô.

Bóng người con gái dưới ánh đèn càng trở nên yêu kiều. Cô mặc bộ đồ ngủ màu trắng, vạt dưới dài chưa tới đầu gối, rộng rãi thoải mái, cơ thể cô được bọc bên trong càng trở nên nhỏ nhắn xinh xắn. Đôi chân trần hở ra ngoài, da thịt mềm mại và nhẵn nhụi, trắng như được bôi sữa vậy. Vừa rửa rau xong, nước bắn lên người cô làm ướt một chút áo, cái cảm giác dính dính như có như không càng khiến cô trông quyến rũ thêm.

Lục Bắc Thần nhìn mãi nhìn mãi, yết hầu trượt lên trượt xuống, cuối cùng không tìm được, bèn tiến lên.

Cố Sơ đang thái rau, phía sau bỗng có một cánh tay rắn chắc ôm lấy cô, một vòm ngực nam tính, nóng rẫy dựa vào cô.

“Này, em đang nấu cơm mà.” Cô trách móc.

“Em cứ nấu đi.” Lục Bắc Thần một tay vòng quanh người cô, một tay nghịch ngợm.

Cố Sơ né tránh tay anh nhưng bị anh nhân cơ hội ấy luồn tay vào trong áo ngủ. Da thịt chạm vào da thịt, giọng cô mềm hẳn đi, “Anh thế này em nấu kiểu gì?”.

Anh áp sát cả người lại, không nói năng gì, bàn tay như một ngọn lửa hùng hực. Cô cảm nhận được, bắt lực dựa vào lòng anh, hông bị thứ cứng rắn kia chạm phải.

“Bác Thần, anh ra ngoài đi đã, đừng quấy rầy em nấu cơm.” Cô yếu ớt nói.

Lục Bắc Thần cắn nhẹ tai cô, hơi thở trầm nặng: “Sáng mai xin nghỉ nhé”.

Cố Sơ không hiểu, đang định hỏi cho rõ ràng thì anh đã xoay mặt cô lại, hôn xuống.

Hơi thở bỗng trở nên ngắt quãng. Nụ hôn của anh ngang ngạnh như đang tìm tòi, lại như đang bộc phát một cảm xúc nào đó. Cố Sơ ngẩng đầu đón nhận, nhưng anh đã cắn đau đôi môi cô, cô chỉ có thể chống tay lên ngực anh để kháng nghị.

Nhưng ngay sau đó cô bị anh ấn lên bệ bếp. Cô xoay lưng về phía anh, không nhìn rõ gương mặt anh, muốn dậy đã bị tay anh ghì chặt.

“Bác Thần, anh...”

Còn chưa nói xong, cô đã nghe thấy tiếng anh kéo khóa.

Nhận ra ý định của anh, cô vội vàng xin: “Đừng ở đây”.

Anh vén váy cô lên, áp má xuống, ngữ khí dịu dàng, “Chúng ta còn chưa thử trong bếp lần nào”.

Mặt Cố Sơ đỏ bừng vì anh. Cô hiểu anh, có lẽ đây là cách trực tiếp nhất để giải tỏa mọi tâm sự trong anh. Có lẽ anh đã gặp chuyện khó khăn, có lẽ tình hình của Bắc Thần khiến anh lo lắng...

Cô không giãy giụa nữa, dán chặt vào người cô.

Anh đè người xuống.

Ngoài cửa sổ, mưa đã rơi, từ rả rích rồi lớn dần, làm mờ cả cửa sổ, mờ dần cả bóng hai người đang quấn lấy nhau trong căn phòng...

474. Q.9 - Chương 475: Là Biển Hoa Hay Vực Sâu?

Hà Nại không được như những gì La Trì mong đợi. Sau khi được đưa về, anh ta hầu như chỉ im lặng, thi thoảng có đáp vài câu qua loa đại khái và không hề liên quan như: Tôi không biết; Tôi không rõ... . Người của tổ chuyên án hỏi được một lúc lâu thì Hà Nại đột nhiên biểu hiện rất không thoải mái, đây cũng là nguyên nhân La Trì bị gọi gấp về Cục. Nhưng sau khi anh về tới nơi thì Hà Nại lại đưa ra lời giải thích rằng: Tôi buồn ngủ rồi, tôi mà buồn ngủ là sẽ rất khó chịu.

Mọi chuyện liên quan tới Hà Nại đều do Lục Bắc Thần kể lại với Cố Sơ.

Sau một hồi vân vũ ở một nơi vốn dành để nấu nướng, Cố Sơ mới hiểu ra một đạo lý: Những người đàn ông bề ngoài càng đạo mạo đứng đắn, về nhà cởi quần áo ra đều là cầm thú. Vấn đề phức tạp như “cầm thú” hoàn toàn được đơn giản hóa, cách biểu đạt trực tiếp nhất là hành động bằng cơ thể. Có lẽ phát tiết và bao dung dùng trên kết cấu cơ thể là thích hợp nhất, mà biết đâu các cụ đời trước khi phát minh ra hai từ này thật ra cũng chính là có ý này. Sự mệt mỏi và trầm buồn của Lục Bắc Thần cùng với đám “con cháu” của anh đều được trút hết ra ngoài. Anh lợi dụng chiếc súng trường của mình một cách thích hợp len sâu vào khu rừng thần bí trong cơ thể cô, cô lại dùng sự dịu dàng nữ tính của mình để ôm trọn lấy những kích động, tấn công của anh. Cuối cùng, càng lúc càng si mê trong sự đầy đặn ấy...

Kết quả chính là người nấu bữa tối biến thành Lục Bắc Thần, còn người bao bọc là cô cuối cùng nằm rũ ra giường, như con cá bị tấp lên bờ biển, chết khát.

Sấm chớp ngoài cửa đã lặng từ lâu. Con mưa dữ dội ấy như chuẩn bị cho họ vậy, từ lúc âm u mây mù cho tới khi mưa dông gió giật, cả một quá trình đằng đằng cũng chính là thời gian cho Lục Bắc Thần xoa dịu những bí bách. Cuối cùng mưa tạnh, anh cũng dừng.

Bữa tối đơn giản mà rất tinh tế. Cố Sơ không thể không thừa nhận khả năng bếp núc của Lục Bắc Thần cao hơn cô, cho dù chỉ là một món salad hết sức bình thường anh cũng có thể làm cho ra hình ra khối. Cô

ngồi yên trên giường, hưởng thụ cảm giác được một anh chàng đẹp trai cấp bảy sao phục vụ như đang ở cữ. Quan trọng hơn là, còn có thể ngắm nhìn bằng mắt nửa người ở trần của anh. Nói theo cách lý luận ăn uống của Cổ Sơ thì cả cơ thể và trái tim đều vui vẻ.

Xem ra Lục Bắc Thần không định giấu cô. Dùng bữa tối xong, anh chủ động kể. Nghe xong, Cổ Sơ cảm thấy buồn bã, cũng khó trách khi trở về anh lại mặt ủ mày chau như vậy. Trong quá trình anh tường thuật, Cổ Sơ đã lập tức phân tích trong đầu một lượt bằng chuyên ngành mà mình học, cuối cùng cô khuyên anh nên mời bác sỹ tâm lý tham gia. Lục Bắc Thần lắc đầu nói: “Tình trạng của Bắc Thâm, anh từng tìm bác sỹ tâm lý phân tích, vẫn chỉ là vấn đề của loại thuốc kia thôi.” Tổ Diệp được coi là chuyên gia được anh mời về nhưng đối mặt với tình trạng của Bắc Thâm, cô ấy cũng bó tay.

Có lẽ đúng như Bắc Thâm nói, người có thể cứu nó chỉ có Hà Nại. Mà Hà Nại rõ ràng đang mè nheo vờn chuột với cảnh sát. Sự thiếu hợp tác của hắn đã mấy lần khiến La Trì phát điên.

“Cũng tức là Hà Nại rất có thể liên quan tới cái chết của bốn người kia?” Cổ Sơ truy hỏi. Cô có một dự cảm chẳng lành, nó đang mon men phát triển như một loài cây dại, túm chặt lấy thần kinh của cô. Mà gốc rễ của nó đã được trồng xuống rồi, đó là dấu vết trên người bốn người đó, là thái độ kỳ quặc của Tư Tư, tất cả đều khiến cô không thể ngồi yên.

Lục Bắc Thần im lặng một lúc lâu: “Bây giờ chưa có bằng chứng trực tiếp chứng tỏ Hà Nại có liên quan”.

“Thứ thuốc anh ta đưa cho Bắc Thâm uống lẽ nào chưa đủ?” Cổ Sơ sừng sốt, “Ngư Khương đã đối chiếu tỷ lệ thành phần thuốc rồi. Hơn nữa bốn nạn nhân kia gần như chắc chắn là những người được dùng để thử thuốc. Thuốc mà Hà Nại đưa cho Bắc Thâm cũng là thuốc mới, nói cách khác, Bắc Thâm cũng là người được dùng để thử thuốc. Cộng thêm việc những loại thuốc này đều có liên quan trực tiếp tới thần kinh, lẽ nào đều chỉ là trùng hợp?”

Lục Bắc Thần kéo cô qua, luồn những tay gầy vào mái tóc cô, vân về đuôi tóc nghịch ngợm. “Mọi logic trong suy luận đều không có vấn đề, nhưng cảnh sát vẫn chứng cứ thực tế, em hiểu mà”.

Dĩ nhiên là Cổ Sơ hiểu. Có lúc là vậy đấy, biết rõ hung thủ chính là một người nào đó, mọi điều kiện, mọi suy luận đều phù hợp, nhưng khổ nỗi không có bằng chứng thì cũng đành bó tay. Về mặt thẩm vấn, La Trì đã có kinh nghiệm dày mình, những người trong tổ chuyên án cũng không hề kém cỏi. Thường thì trải qua việc hỏi cung ở cường độ cao là sẽ lộ đuôi, nhưng Hà Nại có thể khiến La Trì giận dữ, chỉ có thể chứng tỏ hoặc là anh ta vô tội, hoặc là tâm lý của anh ta quá vững vàng.

“Kiểu gì cũng phải có cách giải quyết chứ? Không thể cứ nhốt Hà Nại mãi được?” Cổ Sơ thở dài.

“La Trì đã thả hắn ra rồi.”

Cổ Sơ kinh ngạc nhìn anh, “Thả rồi?” Còn chưa tới thời gian quy định mà?

“La Trì tự có tính toán của mình.” Lục Bắc Thần đáp nhẹ nhàng.

Cổ Sơ bưng tỉnh. Đúng vậy, phá án có vô vàn cách thức, cũng không hạn hẹp trong việc hỏi cung. Có người tâm lý yếu, sau khi bị sử dụng chiến thuật lao lực sẽ không thể vòng vo đối trá nữa. Nhưng nếu đối phương là một kẻ tư duy tỉ mỉ, không có kẽ hở thì thứ lãng phí chỉ có thời gian, thậm chí còn có thể bỏ lỡ thời cơ phá án tốt nhất, để lọt manh mối. Cô tin La Trì đã có bước tiếp theo nên mới quyết định thả Hà Nại ra trước thời hạn.

Cô ngược lên nhìn gương mặt nghiêng nghiêng của anh, nhớ lại dáng vẻ của anh khi đứng bên cửa sổ hút thuốc, cô chìm vào suy tư. Bệnh tình của Lục Bắc Thâm đúng là khiến người ta lo lắng, mối quan hệ không thể tách rời giữa anh ấy và Hà Nại cũng khiến người ta đau đầu. Nhưng Lục Bắc Thần xưa nay là người có khả năng chống lại áp lực rất tốt, nghề nghiệp đã tạo cho anh một khả năng vững vàng trước mọi sóng gió, thể mà anh vẫn chau mày. Điều khiến anh đắm chiêu là chuyện giữa Bắc Thâm và Hà Nại ư? Trước mắt Lục Bắc Thâm đang như vậy, còn Hà Nại thì bị La Trì theo dõi...

Có một suy nghĩ như tiếng sấm nổ tung trong đầu Cổ Sơ. Cả người cô run lên, hô hấp trở nên gấp gáp dữ dội. Lục Bắc Thần nhận ra sự thay đổi của cô, anh quay đầu nhìn cô. Cô cũng nhìn anh, khi bốn mắt hướng thẳng vào nhau, anh trầm ổn bình tĩnh, cô ngập ngừng run sợ.

Vẫn là Lục Bắc Thần lên tiếng: “Em định hỏi gì?”.

Dường như anh đã đọc hiểu điều gì đó từ đôi mắt cô, đây là suy nghĩ trực tiếp nhất của Cố Sơ, nhưng cô cũng khẳng định rất nhanh là anh hiểu. Đề nén cảm giác sợ hãi xuống, Cố Sơ lên tiếng: “Nếu Hà Nại thật sự có chuyện, Lục Bắc Thần phải làm sao?”.

Lục Bắc Thần nhìn thẳng vào mắt cô, “Thật ra điều em muốn hỏi hơn là một khi Hà Nại thật sự gặp chuyện, anh phải làm gì đúng không?”.

Bả vai Cố Sơ cứng đờ. Cô biết anh rất tinh, vừa nghe là đã nhận ra nên cô cũng không giấu anh nữa mà gạt đầu. Thực ra đây mới là điều cô lo lắng. Lục Bắc Thần thương em trai nhất, nếu chỉ có Hà Nại mới giúp được Lục Bắc Thần, hai người họ như kiến bò trên cùng một sợi dây thì nói cách khác, Lục Bắc Thần cũng gián tiếp bị trói cùng Hà Nại. Liệu anh có vì tình riêng mà phạm pháp không?

Ánh mắt Lục Bắc Thần tối đi, gương mặt nghiêm lại. Cô bỗng ý thức được suy nghĩ của mình hơi quá đáng, vội giải thích: “Em không có ý nghi ngờ anh, chỉ cảm thấy...” Cảm thấy chuyện này khiến người ta quá mâu thuẫn, một bên là em trai ruột, một bên là chính nghĩa. Nếu cô phải lựa chọn sẽ lựa chọn thế nào? Cô cũng khó quyết định.

Anh không có ý nổi nóng với cô, nét mặt chỉ có phần nặng nề. Anh kéo cô vào lòng, rất lâu sau mới nói: “Phải, anh sẽ không để Bắc Thần gặp chuyện”.

Trái tim Cố Sơ chột hẫng. Cô ngẩng đầu lên trong lòng anh, nhìn lên cảm anh: “Vậy anh... muốn làm thế nào?”.

Lần này Lục Bắc Thần không trả lời nữa.

...

Quỳnh Châu tạnh ráo, chỉ có gió phàn phật thổi, tới lúc trời nhá nhem tối thì cũng ngừng, để lại một đồng lá nửa xanh nửa vàng rụng đầy mặt đất. Cơn gió mạnh thổi bay cả chiếc ghế người ta bày ra để tối ngồi dưới bóng cây tán chuyện, trong tiểu khu cũng không thấy bóng một con chó, con mèo nào. Giờ học buổi chiều vừa kết thúc là Cố Tư về nhà ngay, không có những hoạt động đi ăn đi chơi cùng các bạn.

Cửa sổ để mở, trên khung cửa treo chiếc chuông gió làm bằng vỏ sò, là thành phẩm lúc trước chị Cố Sơ rảnh rang ngồi làm. Chị ấy thích những tiếng tinh tang này, lâu dần cũng trở thành thói quen của cả Cố Tư. Cố Tư khoan chân ngồi trên tấm đệm rộng, trên đỉnh đầu chuông gió kêu vang. Cô gọi điện thoại hết lần này tới lần khác nhưng đều không liên lạc được. Cô càng thêm sốt ruột, cứ gọi liên tục như mắc chứng OCD.

Tối tận khi có người đập cửa mới cứu vớt những động tác mang tính lặp lại này.

Mở cửa ra nhìn thấy Sầm Vân, Cố Sơ ngăn người, dờ dẫm hỏi: “Ngoài trời gió to như vậy, sao đi lại tới đây?”.

Sầm Vân vẫn còn khoác túi xách hàng hiệu, tóc hơi rối loạn. Cố Tư tin rằng trước khi ra khỏi nhà dì chắc chắn có trang điểm. Đây là thói quen của dì xưa nay, nhưng chắc vì gió giật quá mạnh, mái đầu bù xù ấy chính là chứng cứ. Bà gượng gạo vuốt lại mái tóc rồi đẩy Cố Tư sang một bên, nói ngay ý định của mình.

“Chuyện liên quan tới Lục Bắc Thần và gia đình chúng ta, hôm nay dì phải hỏi cho rõ ràng.” Bà ngồi phịch xuống sofa, đặt ngay ngắn chiếc túi sang một bên.

Cố Tư đau đầu, ngồi xuống bên kia sofa, kéo chiếc gối ôm lại, nói với vẻ không tình nguyện: “Những gì cần nói hôm đó con đã nói rõ ràng rồi ạ, dì còn muốn hỏi gì chứ?”.

“Hôm đó con nói chưa rõ ràng gì cả.” Sầm Vân không phải là người dễ qua mặt. Bà vỗ vỗ lên tay vịn sofa: “Mặc dù dì không mang họ Cố nhưng dì vẫn là trưởng bối duy nhất còn lại trong gia đình, có chuyện gì con bắt buộc phải nói với dì. Rốt cuộc hai gia đình có thâm thù đại hận gì?”.

Cố Tư ủ dột: “Cụ thể con đã nói rồi mà”.

“Đừng có vờ vịt!” Sầm Vân không vui, quát lên: “Chị con rõ ràng không tin lời con nói, nếu không sao đến bây giờ vẫn dính lấy Lục Bắc Thần? Con là con nít vất mũi chưa sạch, lúc nhà mình xảy ra chuyện, con

được mấy tuổi? Có biết bao nhiêu chuyện cả Cố Sơ còn chưa biết, làm sao con biết? Rốt cuộc ai đã nói với con mấy chuyện đó?”

Cố Tư chống cằm xuống đầu gối, ép mãi mới nói được một câu: “Con không nói được”.

“Con có biết phân biệt nặng nhẹ không? Giữ bí mật hộ người khác? Đối phương là ai, có mục đích gì, con có biết rõ không? Lỡ như kẻ đó lợi dụng con để chia rẽ quan hệ giữa chị con và Lục Bắc Thần thì phải làm sao? Hoặc có thể còn có mục đích đen tối hơn nữa mà con không biết, tới lúc đó con chính là tòng phạm!”

“Không đâu mà.” Cố Tư giải thích.

Sầm Vân nhìn nó, tỏ vẻ nghi ngờ: “Vậy ý của con là con rất tin tưởng đối phương, thậm chí vượt qua cả chị con và Lục Bắc Thần?”

“Con nào có nghi ngờ chị? Con muốn thức tỉnh chị ấy thôi.” Cố Tư phản bác, “Vả lại nếu không phải hôm đó chị ấy đột ngột chạy về nói muốn kết hôn với Lục Bắc Thần, liệu con có bùng nổ không? Chuyện này con định nói với chị ấy nhưng không muốn nói trước mặt anh ta”.

Sầm Vân nhìn nó rất lâu rồi nói: “Xem ra con đã khẳng định chuyện nhà họ Cố có liên quan đến nhà họ Lục rồi, chỉ nghe lời của kẻ lai lịch bất minh đó?”

“Anh ấy* không phải lai lịch bất minh, anh ấy và nhà họ Cố có mối quan hệ rất sâu đậm!” Cố Tư sốt sắng buột miệng.

*Người dịch tạm để theo đúng ngôi tiếng Trung.

Sầm Vân tỉnh ý, nhượng mày, “Con nói gì? Nó là ai? Có quan hệ gì với nhà họ Cố?”

“Con...” Cố Tư nhả ra một chữ lại lập tức im bặt.

“Con nhóc này, dì là dì của con, có chuyện gì mà không nói được với dì?” Sầm Vân lo lắng lại gào lên.

Cố Tư cảm thấy phiền bèn quẳng gối sang một bên: “Người này lúc nhỏ con còn gặp rồi, thường xuyên tiếp xúc với bố. Tóm lại đây không phải kẻ xấu. Anh ấy là người rất đáng thương, là một nạn nhân”.

Sầm Vân nghe mà dờ người ra, “Sao lại có liên quan tới bố con? Tư Tư, con phải cẩn thận đấy, nói rằng là người nhà họ Cố thì sẽ là người tốt sao?”

“Dì à, con cũng đâu hoàn toàn tin tưởng, chẳng phải con đang điều tra ra ngọn ra ngành đấy sao?” Cố Tư bực bội, “Bây giờ con cũng rất mâu thuẫn. Nếu một trăm phần trăm không tin Lục Bắc Thần thì kể cả giả vờ tự sát cũng phải lôi bằng được chị con về”.

Sầm Vân cực kỳ bất an. Mặc dù Cố Tư kể chuyện vẫn còn mơ hồ lung mơ hồ nhưng bà cứ cảm thấy có lẽ kiếp nạn của nhà họ Cố còn chưa chấm dứt.

Sau khi tiễn Sầm Vân đi, Cố Tư cảm thấy khó thở tới phát hoảng. Cô lại tiếp tục gọi điện nhưng vẫn không sao liên lạc được.

Cô chưa bao giờ bực bội như thế. Cảm giác này giống như cô nhìn thấy Cố Sơ sắp bước về phía một biển hoa, bản thân cô cũng cảm thấy không bao lâu nữa là tới biển hoa. Thế mà cứ có một người kiên quyết nói với cô đó là vực thẳm, chỉ là vẻ bề ngoài tươi đẹp như biển hoa đang che mắt mà thôi.

Cục diện vừa không thể tiến lên vừa không thể lùi bước như thế này hệt như hai bàn tay đang kéo cô, một bàn tay kéo lý trí, một bàn tay kéo cảm tính. Cô không biết nên tin đằng nào.

Trong lúc cấp bách, mắt cô chợt đổ ửng, cuối cùng đổi số điện thoại để gọi, đầu kia bắt máy ngay.

“La Trì...” Vừa gọi tên anh, nước mắt cô đã rơi xuống.

Ở đầu kia La Trì còn đang họp, vừa nhận máy đã thấy cô mếu máo bèn giật mình, tỏ ý bảo mọi người cứ tiếp tục còn mình thì lập tức rời khỏi phòng. Ra khỏi hành lang, anh vội vã hỏi: “Xảy ra chuyện gì vậy?”

“Em đang đau khổ chết mất!” Cố Tư sụt sùi, mọi cảm xúc hóa thành nước mắt, tai áp vào ống nghe giọng nói của anh, lệ tuôn không ngừng.

La Trì cực kỳ lo lắng, sợ cô có chỗ nào trong người không khỏe. Thấy cô khóc mãi, lòng anh rối như tơ vò. Anh dịu giọng an ủi: “Tư Tư, em nín đi đã, từ từ nói cho anh biết đã xảy ra chuyện gì”.

Cố Sơ vừa nức nở vừa nói: “Em cảm thấy em như đang hại chị gái mình. Nhưng... Nhưng lại sợ chuyện này là thật, thế nên em luôn... luôn tìm bằng chứng...”.

Cô nói ngắt quãng nhưng La Trì đã hiểu: “Em muốn nói tới chuyện nhà họ Lục và nhà họ Cố?”. Lần trước cô có nhắc đến chuyện này.

“Ừm.” Cố Tư kéo gối qua ôm chặt, “Thật ra em rất không muốn chuyện này là thật. Em cũng hy vọng chị và Lục Bắc Thần có thể ở bên nhau. Nhưng... Nhưng lỡ như là thật thì phải làm sao? Nếu chị em lấy phải... con trai của kẻ thù, sau này chị ấy sẽ rất đau khổ”.

Cuộc điện thoại này của Cố Tư đối với La Trì mà nói giống như một đám mây mù bỗng nhiên có tia nắng chiếu vào vậy. Anh chợt ý thức được có lẽ mình đã bỏ qua một manh mối quan trọng, mà manh mối này e là Lục Bắc Thần đã sớm phát hiện ra, chỉ là cậu ấy im lặng không nói. Vì sao không nói? Vì muốn bảo vệ ai đó hay muốn âm thầm điều tra? Nhưng bất luận Lục Bắc Thần có phát hiện ra hay không thì anh cũng nhận ra rồi, điều này khiến anh cực kỳ phấn chấn.

Phải, sao anh có thể quên bằng mất chuyện quan trọng này? Lúc trước Cố Tư từng gọi điện nói với anh.

“La Trì! Anh có nghe em nói không đó?” Cố Tư thấy anh không lên tiếng vừa giận vừa sốt ruột.

La Trì lập tức tỉnh lại, nói: “Tư Tư, nói cho anh biết, người đó là ai?”.

Cố Tư sững sờ: “Gì cơ?”.

“Em bảo chuyện này được nghe từ người khác, ai là người kể chuyện này cho em?”

Cố Tư cắn môi: “Em... Em đã hứa với người ta là sẽ không nói”.

“Em bắt buộc phải nói.” Thái độ của La Trì chưa bao giờ cứng rắn như thế, gần như là ra lệnh: “Tư Tư, nghe thấy chưa? Nói cho anh biết!”.

Cố Tư bỗng ý thức được chuyện này thật sự không đơn giản, tim bắt đầu đập thành thịch. Cô ngập ngừng, “Nhất định... phải nói ư?”.

“Đúng thế.” La Trì kiên quyết: “Có lẽ đây là một manh mối quan trọng”.

Cố Tư giật mình. Cô chưa bao giờ thấy La Trì nghiêm túc như vậy, nên cũng không dám giấu giếm thêm. “Được, em nói cho anh biết...”.

Ở bên này, La Trì áp sát tai vào điện thoại. Sau khi Cố Tư nói ra một cái tên, anh chợt sững người, rồi lập tức chau mày...

...

Cả đêm không mưa không gió, có lẽ vì bao nhiêu nước đã trút cạn hết cả.

Cố Sơ lại mơ không ít những giấc mơ kỳ quái. Nếu có một điện cực được đeo lên đầu, có lẽ sẽ nhìn thấy những hình ảnh lướt nhanh qua trong não bộ của cô. Cô mơ thấy Tiền Hào ngã từ trên cao xuống, muốn cố gắng níu lấy anh ta mà không được; lại mơ thấy Lưu Xuyên nằm trên giường, cơ thể lạnh lẽo bốc cháy; Phùng Tử Liên mặt cắt không còn giọt máu, cô ta mất quá nhiều máu, không thể cứu được nữa; cuối cùng là Ngải Hân, đôi mắt như nhuộm máu, dữ dần đâm thẳng ô tô vào gốc cây...

Cảnh tượng thay đổi lại nhìn thấy tất cả bọn họ. Họ đang cười với cô, vẫy tay về phía cô: Tới đây, tới đây, chúng tôi đưa cô tới một nơi không còn đau khổ. Cô sợ hãi liên tục lùi bước, nhưng chẳng mấy chốc họ đã biến mất.

Dường như Cố Sơ lại bước vào trong một vườn hoa, bốn bề chim ca hoa nở, xung quanh lại có vô số những cây cột cao vút, trên cột khắc một số thứ, giống như hoa văn lại giống như cầm thú chim muông. Cô nhìn không rõ lắm nhưng có thể nhìn thấy trên đỉnh cột treo rất nhiều xương. Chúng theo gió va vào nhau, phát ra những tiếng giòn tan, lạnh lạnh.

Cô nhìn thấy bốn nạn nhân trong đó có Ngải Hân. Họ mặc áo trắng quỳ giữa bãi cỏ, trước mặt họ còn có một người rất cao lớn, cũng mặc áo dài trắng, giống như lễ phục của một buổi tế lễ. Chẳng biết người ấy nói gì với họ mà họ vừa quỳ vừa lạy. Cô bước lên, sau khi nhìn rõ mặt người ấy thì sửng sốt. Là Hà Nại, đôi mắt anh ta sáng rực lạ thường.

Cô chạy tới ra sức đẩy anh ta, hỏi anh ta Lục Bắc Thâm đâu? Hỏi anh ta đã giấu Lục Bắc Thâm vào đâu?

Hà Nại cười rất xa lạ, chỉ về phía sau lưng cô. Cô quay đầu lại nhìn, chẳng biết từ lúc sau lưng có thêm một chiếc tủ, vừa dài vừa hẹp, cô độc đứng đó, giống như... một chiếc quan tài được dựng thẳng lên!

Cô dè dặt đi tới, run rẩy đưa tay kéo ra. Trong tủ chính là Lục Bắc Thần! Anh mặc áo blouse trắng, sắc mặt cũng nhợt nhạt, mắt nhắm nghiền, chỉ có đôi môi hơi đỏ. Anh đứng trước mặt cô, không một hơi thở, như đã chết rồi!

Hà Nại cất giọng rợn người sau lưng cô: Lục Bắc Thần đã mang Lục Bắc Thâm đi, thì tôi phải lấy cậu ta làm người thử nghiệm thôi...

...

Khi Cổ Sơ choàng tỉnh giấc thì trời đã sáng, mặc dù rèm cửa che kín nhưng cô vẫn cảm nhận được ngoài kia nắng vàng rực rỡ. Cô ngậy người nhìn trần nhà rất lâu rồi mới nhúc nhích cái cổ khô cứng. Người đàn ông bên cạnh đã dậy từ sớm. Chỗ của anh luôn gọn gàng ngăn nắp, nếu không vì mùi hương của anh vẫn vương vất quanh đây, cô sẽ hiểu nhầm rằng anh chưa từng về nhà ngủ.

Nhưng rõ ràng tối qua anh đi ngủ muộn, nửa đêm dậy uống nước cô thấy phòng sách vẫn còn sáng, không nghĩ cũng biết anh vẫn ngồi đọc tài liệu về vụ án. Cổ Sơ bật dậy, đi tới kéo rèm cửa, vừa mở hé thì ánh sáng đã rọi đầy mắt, nắng cũng ồ ạt xông vào.

Quả nhiên là một ngày đẹp trời. Cũng khó trách, hôm qua gió mưa điên cuồng, hôm nay cũng nên là trời quang mây tạnh.

Ánh sáng dưới nhà còn đẹp hơn. Cánh cửa sát sàn được mở ra, hoa ngoài vườn được chuyển hết vào trong phòng khách. Thời tiết đẹp luôn cho người ta một sự chờ mong rằng có chuyện tốt tới gõ cửa. Cô chẳng mong có chiếc bánh béo bở nào từ trên trời rơi xuống, chỉ mong hôm nay có bước ngoặt, chứng minh những người có liên quan tới cô vô tội là được.

Lục Bắc Thần đã nấu xong bữa sáng. Thấy cô dậy, anh bê ra một phần salad tôm hùm cùng xoài xanh và dầu ô liu đặt lên bàn rồi cười nói: “Sắp nướng xong bánh mì rồi, em đánh răng rửa mặt rồi ăn sáng”.

Cổ Sơ nhìn kỹ lại. Cả một bàn ăn được cân bằng đầy đủ dinh dưỡng. Cô thò đầu vào, đã thấy Bắc Thần đi vào bếp.

Mặt trời dường như rất ưu ái anh. Anh đứng trong ánh nắng ban mai, chiếc áo trắng và chiếc quần dài màu be đậm, trông mông lung mà tuấn tú, anh tuấn phi phàm. Cổ Sơ làm vệ sinh cá nhân nhanh chóng rồi đứng dựa vào cửa bếp ngắm anh, nghĩ xem liệu mình có nên lưu manh một lần như anh tối qua không. Đang mải nghĩ thì anh quay đầu lại, thấy vẻ uể oải của cô lại phì cười.

Gương mặt anh trông trắng hơn hẳn. Cổ Sơ bất chợt run người. Cô nhớ lại giấc mơ đêm qua, giấc mơ anh bị nhốt trong chiếc quan tài...

475. Q.9 - Chương 476: Bán Em Cho Anh Được Không?

Có người sợ bóng tối, không phải bản chất của đêm đen mà sợ những mối hiểm nguy chưa biết ẩn nấp phía sau bức màn đen kịt. Có một thời, Cổ Sơ cũng vậy, vào quãng thời gian cô vẫn còn ôm rịt bức di ảnh của bố mẹ. Có điều cô không sợ nguy hiểm, mà sợ nỗi cô quạnh và bàng hoàng đang gặm nhấm trái tim. Cô chưa từng nghe nói tới chuyện có người sợ ban ngày, nhất là một buổi bình minh nắng vàng rực rỡ hoa thơm nở khắp nơi. Giống như, giờ phút này đây.

Thật ra nỗi khiếp sợ đích thực không nằm trong bóng tối mà ẩn ngay dưới ánh nắng, cái nguy hiểm mà rõ ràng bạn có thể thấy được mà không nhìn thấu được. Vì sao suy nghĩ này lại đột nhiên hiện ra? Xuất phát

từ chính giấc mơ của Cố Sơ đêm qua. Trước mắt trời quang mây tạnh, Lục Bắc Thần ngâm mình trong nắng mai, bờ môi anh mỉm cười, lộ rõ cả nếp nhăn bên khóe miệng, thế mà chỉ khiến cô càng thêm lo lắng.

Cô bỗng nhiên sợ ác mộng thành sự thật, rồi sợ rằng bao điều tốt đẹp xảy ra trước mặt hóa ra chỉ là mơ. Một giây nữa thôi, chẳng biết lại có chuyện gì xảy ra. Cô càng sợ anh sẽ làm điều gì đó vì tối qua rốt cuộc anh vẫn chưa trả lời câu hỏi cô đặt ra.

“Bắc Thần.” Cố Sơ ngồi xuống bên cạnh bàn ăn, vô thức gọi tên anh.

Bánh mì vừa kịp nướng xong, Lục Bắc Thần bê ra, tiện thể ngồi xuống đối diện cô, ngược mắt lên: “Sao vậy?”.

“Chúng ta sẽ bên nhau cả đời này, đúng không?” Cố Sơ vừa tỉnh dậy, mắt vẫn còn mông lung, nhưng tư duy thì rõ nét. Cô nắm chặt chiếc đĩa, hỏi câu đó.

Lục Bắc Thần đẩy quả trứng ốp la rán chín tới trước mặt cô, cười nói: “Đương nhiên.” Khi ăn trứng, cô mắc một tật xấu là không thích ăn lòng đào. Nói theo cách của cô thì thi thể của gà con chưa thành hình đang bày đầy ra bàn...

Cố Sơ “ồ” một tiếng, xiên đĩa vào trong trứng gà, độ chín của trứng vừa phải. Cô ăn một miếng, thấy Lục Bắc Thần còn đang đợi cô giải thích, cô bèn bổ sung một câu: “Không có gì, em sợ anh quên mất”.

Nhớ phải không.

Chỉ cần còn nhớ lời hẹn thề của anh và em, anh sẽ không làm những chuyện thiếu suy nghĩ.

Lục Bắc Thần nhìn cô rất lâu bỗng bật cười, đặt cả những lát bánh mì mỏng trước mặt cô, khẽ nói: “Mau ăn đi, ăn xong nhớ xin nghỉ”.

Hương trà thanh thanh phảng phất, đây là thói quen của anh, ít nhiều làm ấm áp mùi hương thanh lạnh trên cơ thể anh. Vị giác bắt đầu được gọi mở, Cố Sơ cũng thoát ra khỏi cơn ác mộng. Trước mặt cô là cốc sữa tươi nóng hổi, mùi sữa ngọt ngào béo ngậy va đập vào hương trà thơm đối diện, đây là buổi sáng mà cô ưa thích. Thật ra cô mong sao hai người họ đều làm những nghề nghiệp bình thường, ví dụ như một nhân viên nhỏ trong một công ty chẳng hạn. Ngày ngày không phải đối mặt với sự ra đi của những sinh mệnh, không cần suy đoán cái thiện cái ác của đời người, bận rộn chỉ vì cuộc sống, vì tương lai.

Nếu được vậy, một bữa sáng thế này sẽ chẳng còn là ảo vọng. Cô và anh hôm nào cũng có thể nhàn nhã ngồi đối diện nhau cùng ăn sáng. Cô có cốc sữa của cô, anh thưởng thức trà của anh.

Đặt chiếc cốc xuống, Cố Sơ khẽ thở dài: “Thứ hai Tiểu Tiểu mới đi làm được, em cũng xin nghỉ thì không hay lắm”.

“Không quá lâu đâu.” Rất bất ngờ, một người luôn đặt công việc lên trên hết như anh lại kiên quyết muốn cô xin nghỉ.

Cố Sơ nhìn anh với vẻ khó hiểu.

Lục Bắc Thần ngược mắt lên, thấy khóe môi cô dính chút sữa, đáng yêu như trên miệng mọc thêm hai cái răng nanh vậy, khiến anh phì cười. Anh rút giấy ăn đưa cho cô rồi nói: “Ăn xong anh đưa em tới một nơi”.

“Nơi nào vậy?” Cố Sơ tỉnh táo hẳn.

Lục Bắc Thần chỉ cười không nói.

“Thần bí vậy sao?” Cô càng thêm tò mò, “Liên quan tới vụ án à?”.

Lục Bắc Thần gấp một miếng thịt tôm nhét thẳng vào miệng cô, “Mau ăn đi”.

Thế là, Cố Sơ càng thêm hiểu kỳ.

...

Sau một đêm mưa gió, không khí thoáng đãng hơn nhiều, có điều thời tiết hơi se lạnh một chút. Ra khỏi cửa, Cố Sơ cảm thấy bả vai hơi lạnh. Cô liếc nhìn khu vườn của nhà bên cạnh, hoa tường vy đã tàn úa, có những phiến lá úa vàng bị bánh xe đi qua đè nát. Sắp tới mùa thu rồi phải không, chẳng mấy chốc mùa

đông cũng tới, cô vừa chờ mong lại có chút không thích mùa này lắm. Tuyết trắng luôn mang tới cho người ta cảm giác yên bình. Có lẽ tới cuối năm, ngay cả thần Chết cũng lười biếng hơn nên mùa đông không còn cảm giác sinh ly tử biệt. Nhưng Thượng Hải lại là một thành phố không có tuyết rơi, cường độ cao tuần hoàn liên tiếp, kể cả khi đông về thần kinh của người ta cũng căng như dây đàn. Thế nên Cố Sơ đợi mùa đông nhưng không thích mùa đông Thượng Hải.

Cô vẫn xin nghỉ theo yêu cầu của Lục Bắc Thần. Khi đứng ngoài cửa đợi anh, sự tò mò vẫn treo lơ lửng trên cổ họng. Cô nghĩ khả năng cao nhất là có liên quan tới vụ án, người đàn ông ấy tuyệt đối sẽ không bỏ công việc qua bên để đưa cô đi phiêu bạt khắp nơi, thế nên lằng mằng không viết chung cùng Lục Bắc Thần.

Xe của anh chạy từ trong gara ra ngoài rồi đỗ lại trước mặt cô.

Lên xe rồi, cô chưa kịp thắt dây an toàn, Lục Bắc Thần đã với lấy một chiếc áo gió từ ghế sau lên, “Khoác vào, sáng sớm còn hơi lạnh”.

Cô mặc chiếc váy không tay, ban nãy gió thổi qua có phần chịu không nổi nhưng lại lười quay về lấy, không ngờ anh suy nghĩ thật chu đáo. Bả vai ảm hẩn lên, anh nghiêng người thắt dây an toàn cho cô. Nhìn gương mặt anh, cô mãi không biết chán, cười hì hì hỏi: “Vẫn không chịu bật mí cho em là đi đâu à?”.

“Vội gì chứ.” Lục Bắc Thần đáp, xem ra quả quyết không nói trươ.

“Vây để em đoán nhé.” Cô nghiêng đầu.

Lục Bắc Thần ngồi thẳng dậy, cho xe chạy, “Với EQ của em chưa chắc đã đoán ra”.

“Ồ?” Cố Sơ nghe ra manh mối, “Không cần tới IQ?”.

Xe rẽ ra đường, Lục Bắc Thần tăng tốc, “Sáng nay em có thể tạm thời đặt IQ qua một bên”.

Cố Sơ nghịch ngón tay, phân tích câu nói của anh. Xem ra không liên quan tới vụ án, lẽ nào thật sự đưa cô tới một nơi lằng mằng nào đó? Anh chuẩn bị cho cô một bất ngờ khó tin? Nghĩ sao vẫn cảm thấy không đúng. Lục Bắc Thần không phải kiểu người ấy. Vả lại, phàm là những người bình thường một chút đều biết muốn làm gì lằng mằng người ta hay đợi tới tối, làm gì có ai mới sáng sớm đã tạo bầu không khí lằng mằng? Quan trọng hơn là, bệnh tình của Lục Bắc Thần còn chưa rõ ràng, tình hình của Hà Nại thì căng thẳng, Lục Bắc Thần lấy đâu ra tâm tư để nghĩ tới chuyện khác?

Đoán thế nào cũng đoán không ra, cho dù phân tích bằng tình cảm cô cũng thấy không hợp lý. Cuối cùng, cô đùa một câu: “Lục Bắc Thần, không phải anh định bán em đi đấy chứ?”.

Con đường phía trước đã thông thoáng, xe đi qua một ngã tư, Lục Bắc Thần vững vàng điều khiển tay lái, nghe xong cố tình tỏ ra kinh ngạc: “Bị em đoán được thật sao?”.

“Hả?” Cố Sơ sững người. Gì cơ?

Lục Bắc Thần giơ một tay ra vò đầu cô, mắt nhìn thẳng, miệng tươi cười: “Anh định bán em đấy”.

Cố Sơ ngớ ngàng: “Anh có ý gì?”.

Lục Bắc Thần chỉ tùm tùm cười, không cho cô một câu trả lời.

“Này, anh nói cho rõ ràng đi.” Cố Sơ lắc lắc cánh tay anh.

Thế mà anh vẫn chỉ lặng yên.

Cứ thế, xe đi hơn hai mươi phút, lúc dừng xe đồng hồ đã chỉ số 9. Lục Bắc Thần tắt máy, “Xuống đi, tới nơi rồi”.

Cố Sơ cúi đầu nhìn tòa nhà bên ngoài rồi chết đứng. Lục Bắc Thần nhanh chóng mở cửa xe cho cô rồi giục: “Nhanh nào!”.

“Ồ...” Cô ngáp ngừng.

“Ồ với a cái gì.” Lục Bắc Thần thẳng thừng kéo cô xuống xe rồi đóng sầm cửa lại.

Đầu óc Cố Sơ vẫn trong trạng thái mơ mơ hồ hồ. Cô bị anh kéo lên cầu thang rồi đi qua một cánh cửa. Có những cặp đôi đi đi lại lại, hôn ha hôn hờ cầm một cuốn sổ đồ nhỏ xinh ôm nhau đi ngang qua cô. Phía sau lại có một đôi lồi lồi kéo kéo, vừa bước vào đã hét ầm ỹ. Người con gái rất cao giọng: Ly hôn! Đúng thế đấy! Người đàn ông không chịu kém cạnh: Ồ, thì ly hôn đi!

Cô run người, nhưng lập tức được Lục Bắc Thần ôm vào lòng.

Có cả một đám đông dài ngoẵng đang xếp hàng, trong tay mỗi người đều cầm sổ thứ tự. Cô nhìn thấy có một cô gái níu vạt áo một anh chàng, kích động nói: Em hồi hộp quá, căng thẳng quá!

Cô lại nuốt nước bọt, vô thức níu áo Lục Bắc Thần, lẩm bẩm: “Bắc Thần, anh...”.

Lục Bắc Thần chỉ im lặng liếc nhìn cô rồi chọn một chỗ vắng người, cầm di động gọi cho ai đó. Cố Sơ cảm thấy hơi thiếu khí, huyết thái dương giật giật liên hồi. Cô không còn nghe thấy anh nói gì với đầu kia điện thoại, chỉ nghe được tiếng trái tim mình đập thình thịch, thình thịch, quá dữ dội.

Sau khi anh nói chuyện xong, cô vẫn còn đứng ngây ra đó, há hốc miệng, tận đáy lòng có một giọng nói đang thét gào, thậm chí hét chính câu nói ban nãy của cô gái nọ: Em hồi hộp quá, căng thẳng quá... Nhưng cổ họng cô khô khốc, giọng nói cũng không ép ra được khỏi họng, chỉ nhìn anh không chớp mắt, truyền đạt sự khó tin của mình qua ánh mắt.

Lục Bắc Thần thấy cô như vậy bèn cong môi cười, hai tay nhẹ nhàng nắm lấy bả vai cô, hơi cúi đầu xuống, nhìn thẳng vào mắt cô, thì thầm: “Bán em cho anh nhé, được không?”.

Hơi thở của Cố Sơ bị cắt đứt, tim cũng ngừng đập đột ngột. Mấy giây sau mới bình ổn trở lại, đập điên cuồng không ngừng, giống như lồng ngực sắp không chứa nổi nó nữa. Cô biết anh đang nói gì nhưng đầu óc vẫn còn đang trống rỗng choáng váng, ngay cả con người cũng không đảo. Ánh mắt anh đen láy và nóng rực, trong đôi mắt ấy in bóng hình cô, vừa hạnh phúc bất ngờ lại vừa như sừng sốt.

Giương mặt Lục Bắc Thần toát lên niềm vui, dường như đang buồn cười vì dáng vẻ của cô. Anh áp sát mặt mình vào mặt cô, giọng càng thêm dịu dàng, “Chuyện đăng ký em chưa có kinh nghiệm mà anh cũng chưa có kinh nghiệm, lát nữa sẽ có nhân viên chuyên môn bảo chúng ta phải làm thế nào”.

“À...” Khó khăn lắm Cố Sơ mới có chút động tĩnh, bờ môi mấp máy.

“Em không cần làm gì hết, chỉ cần đi theo anh thôi, được không?” Lục Bắc Thần dẫn dò. Nói mãi, nói mãi, bản thân anh dường như cũng hơi hồi hộp. Anh đằng hắng rồi đứng thẳng người lên, chỉnh sửa lại quần áo...

476. Q.9 - Chương 477: Anh Cũng Hồi Hộp

Não bộ của Cố Sơ đang hóa đá nhưng đôi mắt vẫn còn tỉnh táo. Bây giờ cô mới nhận ra hôm nay anh ăn mặc rất nghiêm chỉnh. Áo sơ mi không một nếp nhăn, các cúc áo cũng được cài rất chỉnh tề. Cô bỗng nhiên nhớ ra sáng nay trước lúc đi khỏi nhà, cô định giúp anh chọn quần áo nhưng lại từ chối một cách bất thường, tự lựa chọn mất gần nửa tiếng đồng hồ... Sau đó, cô giương mắt nhìn anh rút một chiếc cà vạt từ trong cặp ra, thắt một cách thuần thục.

Từ đầu tới cuối, cô luôn ở trong trạng thái khó hiểu, mọi suy nghĩ đều trở nên vụn vặt. Cô lẩm bẩm: “Chẳng phải anh không giỏi thắt cà vạt lắm sao...”.

“Có em ở bên cạnh, bất tự phải làm việc nào hay việc ấy.” Anh chỉnh lại cà vạt.

Mí mắt cô giật giật, câu này phải chăng có thể hiểu là: Cô bị lừa? Lục Bắc Thần vuốt lại tóc và chỉnh lại áo cho cô rồi bắt đầu dẫn dò: “Lát nữa chụp ảnh cứ tự nhiên một chút là được, đừng căng thẳng”.

“...”

“Còn nữa, họ bảo em ký tên vào đâu thì em cứ ngoan ngoãn ký vào đó, hiểu chưa?” Anh như phụ huynh đang căn dặn con trẻ vậy.

Cố Sơ nuốt một ngụm nước bọt, mấy lần định hỏi gì đó nhưng câu hỏi cứ mắc lại trong cổ họng. Lục Bắc Thần giơ tay ra vỗ vỗ đầu cô, cất giọng cưng chiều: “Nhớ hết những lời anh nói chưa?”.

“... Ừm.”

“Nhớ rồi thì gật đầu đi.” Anh mỉm cười nhìn cô.

Nhưng gáy cô đang cứng ngắc.

“Gật đầu nào.” Anh ra lệnh.

Cô làm theo. Anh cười rạng rỡ, “Ngoan”.

Chuyện này cô có phần bị động, suy nghĩ này vừa hiện ra trong đầu, phía kia đã có người bước tới, nhìn thấy Lục Bắc Thần thì tỏ ra rất cung kính, “Giáo sư Lục tới rồi ạ. Tôi đã sắp xếp đầy đủ cho anh rồi, tôi đưa hai anh chị đi chụp ảnh trước nhé”.

Lục Bắc Thần gật đầu rồi hắng giọng, xem ra vẫn còn hơi căng thẳng. Cố Sơ còn lo lắng hơn, lời nói của hai người kia vô thức lọt vào tai cô: “Thật sự chúc mừng hai anh chị...”.

Sau đó người ấy còn nói gì thì cô hoàn toàn không biết. Bị Lục Bắc Thần kéo đi cả nửa ngày, tới khi sắp vào phòng chụp ảnh, cô mới nắm chặt lấy tay anh: “Đợi đã...”.

Người dẫn đường quay đầu lại nhìn cô, không hiểu chuyện gì. Lục Bắc Thần mỉm cười xin lỗi người ấy, nói một câu: “Thật ngại, bạn gái tôi căng thẳng quá”.

Dứt lời anh quay sang dịu dàng dỗ dành: “Chúng ta chụp ảnh trước, chụp xong rồi tính”.

“Cơ mà...” Cố Sơ cố gắng giữ lại những tư duy của mình. Chúng đang bay tán loạn như những mảnh vụn, cô tiện tay bắt lấy một mảnh, “Hình như... tới mấy nơi này cần mang sổ hộ khẩu mà?”.

“Anh mang rồi.” Nghe xong, Lục Bắc Thần thầm thở phào nhẹ nhõm. Cũng may sổ hộ khẩu của cô đã được mang tới Thượng Hải, để trong chiếc hộp hồ sơ ở nhà Tây. Nếu không anh lại phải về Quỳnh Châu một chuyến, còn phải xoay sở phía dì Sầm Vân, không cần nghĩ cũng biết, lúc này bảo dì ấy vui vẻ đưa sổ hộ khẩu là chuyện không thể.

Cố Sơ ngây ngơ bật ra thêm câu hỏi nữa: “Chứng minh thư cũng phải mang chứ?”.

Lục Bắc Thần không nhịn được cười, tỏ ý bảo cô nhìn chiếc cặp công vụ, “Mọi giấy tờ đều ở trong này, tới qua anh đã sắp sẵn rồi”.

“À...” Đầu óc cô hơi lơ đãng.

Người kia có vẻ chưa bao giờ gặp cô gái nào tới đăng ký kết hôn kiểu vậy, cố nhịn cười bước lên hỏi: “Giáo sư Lục, có thể vào được chưa ạ?”.

“Được rồi.” Lục Bắc Thần thậm chí không hỏi ý kiến cô, cứ thế ôm cô đi vào trong.

Nhân viên chụp ảnh là một phụ nữ trung niên, gương mặt bầu bĩnh, mái tóc cắt ngắn, trông có vẻ rất nhiều niềm vui. Bà ấy ngược lên nhìn thấy Lục Bắc Thần vào trước, mắt sáng rực: “Sao lại có anh chàng đẹp trai thế này?” Ngay sau đó lại thấy cô gái được anh dắt theo, càng ngạc nhiên, “Cô bé xinh quá”.

Nếu là ngày thường Cố Sơ sẽ đắc ý lắm, chưa biết chừng sướng chảy cả nước mắt nước mũi. Nhưng hôm nay cung phản xạ của cô hơi dài, nói theo kiểu của Lục Bắc Thần thì những thứ không cần suy nghĩ bằng IQ thì EQ của cô cũng không theo kịp. Cô như khúc gỗ, bị Lục Bắc Thần ấn xuống ghế. Anh ngồi xuống bên cạnh cô, thấy bà cô vui tính kia chuẩn bị ấn nút, Lục Bắc Thần nói ngay, “Xin lỗi cô, đợi cháu một lát”.

“Sao thế chàng trai?” Đối phương rất nhiệt tình.

Lục Bắc Thần xoay người Cố Sơ lại, quan sát một lượt từ trên xuống dưới rồi vuốt vuốt lại mái tóc cô. Bà cô vui tính thấy vậy cười phá lên: “Chàng trai, vợ cậu đẹp lắm rồi, không cần sửa sang lại nữa đâu”.

“Vâng, được rồi ạ.” Đây là lần đầu tiên anh quan tâm chuyện chụp ảnh như thế, vì anh biết rõ, đây là bức ảnh quan trọng, sẽ đi cùng họ đến suốt cuộc đời.

“Hai bạn nhìn vào ống kính nhé.” Bà cô nói.

Cố Sơ lại ngây ngô nhìn theo, có chút tia sáng như đang len lõi chui ra khỏi não bộ. Bà cô nhìn vào ống kính rồi nghiêng đầu ra ngoài, “Cô bé, cười lên nào, lấy được người chồng đẹp trai thế này phải hạnh phúc lắm chứ”.

Bà ấy vừa dứt lời, mọi tia sáng đã tập trung hết vào đầu Cố Sơ. Cuối cùng cô cũng hoàn hồn trở lại, quay phát sang nhìn Lục Bắc Thần, nắm chặt cánh tay anh: “Lục Bắc Thần!”.

Cô khiến anh giật mình, cũng vội quay sang.

Cố Sơ cố gắng kiềm chế cơn phấn khích, hỏi rành mạch: “Anh muốn lấy em ư?”.

Lục Bắc Thần thở phào: “Phải”.

“Thế... hôm nay chúng ta tới đăng ký kết hôn?”

“Đúng.”

Hai người đứng bên ngây ngốc cả, anh nhìn tôi, tôi nhìn anh. Người dẫn đường càng toát mồ hôi hột, dè dặt bước lên, “Giáo sư Lục, thế này là... hai anh chị chưa bàn bạc sao?”.

Anh ta còn chưa kịp nói hết câu, Cố Sơ đã hú hét khiến anh ta phải đứng phắt dậy, dụi dụi tai. Anh ta lập tức thấy Cố Sơ ôm chầm lấy cổ Lục Bắc Thần, tiếng la thất thanh: “Á! Lục Bắc Thần!”.

Có nhân viên đi qua bị giật mình cũng phải ngó vào xem.

Trong mắt Cố Sơ không còn ai khác, chỉ còn mình Lục Bắc Thần. Cánh tay cô chưa bao giờ mạnh mẽ như vậy, gần như có thể thít cổ đối phương, cô kích động kêu lên: “Chúng ta sắp lấy nhau rồi, đúng không?”.

Lục Bắc Thần không biết nên khóc hay cười, lại khổ nỗi cô dùng quá nhiều sức, anh giơ tay vỗ vỗ lưng cô rồi an ủi: “Đúng, hôm nay chúng ta kết hôn. Em ngoan ngoan ngồi xuống chụp ảnh đi, chụp xong chúng ta qua làm thủ tục”.

Cố Sơ vội vàng buông tay, ngồi thẳng dậy, thúc giục bà cô: “Nhanh đi ạ!” Sau đó, niềm vui tràn trề, nghĩ tới là thấy sung sướng, cô lại cười ngây ngô.

Lục Bắc Thần có thể liếc thấy gương mặt hân hoan của cô, những tảng đá nặng nề trong lòng ầm ầm trút xuống. Mọi lo lắng lơ lửng thời gian gần đây cuối cùng cũng tan biến. Lời của Cố Tư như một quả bom khiến hoàn cảnh đã khó khăn càng thêm rắc rối. Anh lo suy nghĩ của Cố Sơ, lo tình cảm của cô lại bị dao động. Tình trạng của Bắc Thần và Hà Nại bất ngờ liên quan, mọi việc tựa hồ đang đi về một phía không thể kiểm soát nổi. Anh không muốn thêm nhiều chuyện đau đầu. Đợi chờ quá lâu, anh hiểu rõ thời gian sẽ thay đổi những gì.

Anh vẫn không dám nói rõ quyết định của mình. Vốn dĩ anh định đính hôn rồi mới cưới, đây là sự tôn trọng lớn nhất dành cho Cố Sơ. Anh không muốn tỏ ra quá cưỡng ép để cô sợ hãi. Thật ra anh hiểu, anh sợ cô bỏ chạy. Nhưng bây giờ anh không thể chờ đợi được nữa, anh nhất định phải tốc chiến tốc thắng trong chuyện kết hôn, nhưng rất lo cô vì lời nói của Tư Tư mà khéo léo từ chối anh.

Cho tới khi... cô cười.

Cô kinh ngạc ôm lấy anh và hỏi: Chúng ta sắp kết hôn ư? Nụ cười trên môi cô chúm chím như nụ hoa đang nhú, con người bừng sáng những kỳ vọng và mừng rỡ như giọt sương tinh khiết, trong lành đọng trên đóa hoa. Anh cảm thấy ấm lòng, cô vẫn luôn yêu anh, không phải sao?

Anh bất chợt nhẹ nhàng vòng tay ôm lấy eo cô. Lục Bắc Thần thừa nhận, anh chưa bao giờ hồi hộp và chờ mong như hôm nay.

Trong ống kính là một đôi trời sinh, cửa chớp nhanh chóng được ấn xuống, nụ cười quăn quýt của hai người trở thành khoảnh khắc tồn tại tới vĩnh hằng.

Tới giai đoạn nào, cần điền những gì đều có người chỉ dẫn, xem ra Lục Bắc Thần rất dồn tâm huyết, đề phòng vạn nhất. Lúc điền đơn, tay Cố Sơ vẫn còn run rẩy, càng viết nhanh càng sợ sai, trái tim chưa khi nào hết điên cuồng. Kể từ khi Lục Bắc Thần nói chữ “phải”, tâm trạng cô vẫn luôn hưng phấn như thế. Cứ chốc chốc cô lại liếc anh, nhìn gương mặt nghiêng nghiêng tuấn tú của anh. Anh điền đơn vừa nghiêm túc

vừa thận trọng, sợ làm sai lại phải làm lại. Mỗi lần nhìn anh, con tim cô lại nhảy vọt lên, nó đang ra sức thét gào: Minh sắp lấy anh ấy rồi! Minh sắp làm vợ anh ấy rồi!

Lúc đăng ký, phía trước có một đôi tình nhân chen hàng của họ. Có vẻ như hai người ấy cũng vô cùng kích động. Nhân viên hỏi mấy câu họ đều trả lời bằng giọng run run, Cổ Sơ nhìn thấy cảnh ấy cứ cười mãi. Người dẫn đường đã nộp giấy tờ và đơn của họ lên. Trong lúc chờ đợi, Cổ Sơ nắm chặt lấy tay Lục Bắc Thần. Anh cũng mỉm cười nắm tay cô, cùng cô đan tay vào nhau.

Đúng lúc ấy, di động trong túi rung lên không ngừng, kêu inh ỏi. Cổ Sơ vốn định mặc kệ nó, vì không còn chuyện gì quan trọng hơn chuyện đăng ký bây giờ nữa. Ai dè nó không chịu ngồi nghỉ, cô đành rút di động ra.

Vừa nhìn, cô đã đỡ đầu.

Lục Bắc Thần thấy vậy, chẳng hiểu sao bỗng có dự cảm chẳng lành. Anh hỏi: “Điện thoại của ai vậy?”.

“Của bệnh viện...” Mắt phải Cổ Sơ giật giật mấy cái, ngón tay vô thức nhấn xuống.

Đầu kia là một giọng ra lệnh gấp gáp, cứng rắn: “Tới bệnh viện, cấp cứu khẩn, khẩn trương, ngay bây giờ!”.

Ngay sau đó, cả di động của Lục Bắc Thần cũng kêu lên. Là La Trì. Ánh mắt anh trầm xuống, dự cảm xấu càng lúc càng mãnh liệt. Không biết vì gương mặt biến sắc của Cổ Sơ hay vì cuộc điện thoại đột ngột của La Trì.

Anh đứng dậy, nhận máy.

Đầu kia cũng sốt sắng như thế: “Sáng nay Hà Nại xảy ra chuyện rồi, đã được đưa tới bệnh viện cấp cứu, tình hình rất không ổn!”.

477. Q.9 - Chương 478: Người Biến Mất Là Ai?

Một chiếc xe con quật gáp, đâm phải một chiếc xe buýt, trên xe có tổng cộng mười ba hành khách, năm người bị thương nhẹ, bốn người gãy xương nặng, bốn người cần cấp cứu khẩn cấp. Chủ của chiếc xe con bị thương nặng, hiện đang hôn mê, được chuyển vào phòng cấp cứu cùng một bệnh nhân khác.

Khi Cổ Sơ tới kịp bệnh viện, nhìn thấy đầu đầu cũng là người thân của các nạn nhân, họ cùng nhau gào khóc thảm thiết. Cô khẩn trương thay quần áo mổ rồi vào phòng phẫu thuật. Các bác sỹ khác đều đã có mặt, vụ tai nạn này khiến họ đồng thời phải tiến hành năm ca phẫu thuật, các bác sỹ xin nghỉ ngày hôm nay đều được gọi gấp tới bệnh viện, không sót một ai. Cổ Sơ gần như là người cuối cùng. Không còn cách nào khác, cô đã cố hết sức rồi. Tính mạng là quan trọng, sau khi nhận được điện thoại, cô không dám chậm trễ dù chỉ một phút. Lục Bắc Thần lái xe gần như phóng vù vù, thậm chí liên tục vượt hai lần đèn đỏ.

Mặc dù có khẩu trang che mặt, nhưng Cổ Sơ vẫn cảm nhận được rõ rệt vẻ không vui của Cổ Khải Mân. Cô cũng chẳng có cách nào ngụy biện cho mình. Bác sỹ như phụ mẫu, khi đối mặt với tình huống căng thẳng không khác gì đánh trận, tới muộn là tới muộn, trên chiến trường không có chỗ cho quá nhiều lời viện cớ. Nhưng Cổ Khải Mân cũng không nói gì cô. Các bác sỹ ở các khoa khác cũng nhanh chóng sắp xếp nhân sự. Cổ Sơ tiếp nhận một nạn nhân mà tim, xương sống, xương cổ đều bị tổn thương nghiêm trọng.

Tình huống có nhiều ca mổ cùng tiến hành một lúc không phải Cổ Sơ chưa từng trải qua, nhưng lần này là lần đầu cô hợp tác với các khoa khác với tư cách bác sỹ khoa thần kinh độc lập, trước đây chỉ tham gia với tư cách là trợ lý mà thôi, nên ít nhiều cô có chút căng thẳng. Việc này rõ ràng không phù hợp quy định, mặc dù nhiệm vụ phân công cho cô không quá nặng nề, hơn nữa cô rất chắc chắn mình có thể hoàn thành nhiệm vụ. Không thể không thừa nhận lần này quá thiếu nhân lực, các ca mổ khác còn chiếm nhân sự của khoa thần kinh, cả sáng lẫn chiều không có một bác sỹ nào thành thoi.

Trong ca mổ, Cổ Sơ liếc nhìn Tiểu Tiểu. Cậu ấy vốn dĩ thứ hai mới tới làm cũng đã tới trước để giúp sức. Cậu ấy không cười, với tư cách là một bác sỹ chính bên bàn mổ khác, trông cậu ấy cực kỳ lạnh lùng. Cổ Sơ bất chợt nhớ lại lời Kiều Vân Tiêu từng nói, rồi lại đưa mắt nhìn Cổ Khải Mân. Anh ta và Tiểu Tiểu không mổ chung một bàn mà chia ra làm việc. Anh ta phụ trách bàn mổ của người tài xế xe riêng, nghe nói bị thương rất nghiêm trọng.

Không cho phép nghĩ quá nhiều về chuyện hai người họ, Cố Sơ nhanh chóng tập trung vào ca cấp cứu căng thẳng. Trong phòng mổ sinh tử gần kề, ai ai cũng đang giành giật từng giây từng phút cùng thần Chết.

Bên ngoài phòng phẫu thuật, Lục Bắc Thần đứng dựa vào cửa sổ, hai tay đút túi quần, mấy lần lục bao thuốc ra rồi lại nhét vào. Người của tổ chuyên án cũng đã tới từ lâu, La Trì ra ngoài hút thuốc rồi đi vào, trên người vẫn còn nguyên mùi thuốc lá.

“Tối qua tên Hà Nại đó lén lút đi gặp một người.” La Trì đứng kế bên anh, lưng dựa vào vách tường. “Thông minh lắm, biết chúng ta theo dõi, vài lần là đã cắt được đuôi trinh sát”.

Lục Bắc Thần im lặng, nhìn chằm chằm ngọn đèn phòng cấp cứu, gương mặt vừa bình thản vừa thâm sâu.

La Trì vòng qua anh, đứng trước cửa sổ, xoay lưng về phía phòng mổ, ngắm nhìn phong cảnh bên ngoài. “Tối qua gặp ai đó, sáng nay đã gặp tai nạn, còn liên lụy tới hành khách, trông thì cực kỳ giống sự cố ngoài ý muốn, thực tế, trực giác nói cho tôi biết chuyện này không đơn giản như vậy.”

“Cậu muốn nói gì?” Lục Bắc Thần hờ hững lên tiếng.

La Trì quay đầu nhìn anh, “Tôi không nghi ngờ cậu. Dù sao thì cậu là người không muốn Hà Nại gặp chuyện nhất. Nhưng tôi nghĩ có những chuyện cậu đã biết còn tôi vẫn còn mông lung, phải không?”.

Lục Bắc Thần không chút suy suyển: “Từ phía Hà Nại, các cậu không có được bất kỳ tin tức gì đáng giá. Theo dõi một người mà cuối cùng hấn gặp ai các cậu cũng không biết rõ. La Trì, là bạn bè, tôi có thể động viên cậu, nhưng là đồng nghiệp, tôi cần nhắc nhở cậu phải nâng cao khả năng tác chiến đồng đội của mình rồi”.

“Bên cạnh cậu có một Chloe tiếng tăm lừng lẫy, khả năng làm việc độc lập của cậu ta e là còn giỏi hơn đúng không?” La Trì vẫn nhìn anh chằm chằm, “Hôm nay cậu ta không tới, đi đâu rồi?”.

“Về nước nghỉ lễ.” Lục Bắc Thần trả lời.

Nghe xong, La Trì có phần bức bối. Anh ấy quay người lại, vò đầu bứt tai, “Cậu đừng quên, chúng ta mới đứng trên cùng một chiến tuyến”.

Tâm trạng của Lục Bắc Thần vẫn như một mặt nước phẳng lặng, không gợn một con sóng, “Tôi chưa bao giờ quên chức trách của mình. Chỉ tiếc là mắt của cảnh sát La đã nhắm vào chúng tôi rồi”.

La Trì tỏ ra ngượng ngập.

“Bây giờ Hà Nại chưa biết sống chết thế nào. Cậu không thể làm được gì khác, chỉ có thể cầu thần khẩn Phật, mong cho hấn tỉnh lại.” Lục Bắc Thần nhẹ nhàng lên tiếng.

La Trì còn đang định nói gì đó thì Lục Bắc Thần cũng đến đúng lúc ấy. Sau khi cậu áp dụng phương pháp đối kháng, né tránh với thành viên tổ chuyên án, La Trì cũng chỉ còn cách tạm thời dừng thẩm vấn. Nhưng ai tình mắt đều biết, La Trì vẫn chưa hết nghi ngờ Lục Bắc Thần.

“Anh ta sao rồi?” Lục Bắc Thần hỏi Lục Bắc Thần, trông cậu rất sốt ruột.

Ở Trung Quốc, Hà Nại không có người thân bạn bè gì. Người liên lạc mật thiết nhất qua điện thoại là Lục Bắc Thần. Cảnh sát gọi được cho Lục Bắc Thần, cậu mới biết Hà Nại gặp tai nạn.

Lục Bắc Thần nói: “Vẫn còn cấp cứu bên trong”.

Lục Bắc Thần vô cùng lo lắng, đầu mày nhíu chặt. Biểu cảm của cậu bị La Trì nhìn thấy hết nhưng không nói lời nào.

...

Trong phòng cấp cứu, ai cũng tranh đoạt dù chỉ một tích tắc.

Cũng may là nạn nhân mà Cố Sơ phụ trách không quá nghiêm trọng như những người khác, sau một hồi cố gắng nỗ lực, cuối cùng cô đã giữ được mạng sống của anh ấy. Cô vừa định thở một hơi thì nghe thấy có người hét, ngược mắt lên thì thấy khẩu trang của Tiêu Tiêu Tiêu toàn là máu. Có bác sỹ kêu to: “Bác sỹ Cố!”.

Cố Khải Mân lập tức tiến tới, đẩy Tiêu Tiểu Tiêu ra, bắt đầu tiến hành cấp cứu khẩn cấp cho bệnh nhân. Cố Sơ nhìn thấy rất rõ, cả người Tiêu Tiểu Tiêu ngây ngốc, hơi thở dồn dập. Cô cũng lập tức lao tới, không suy nghĩ quá nhiều.

Bên kia cũng gọi Cố Khải Mân, là người tài xế xe riêng có vấn đề. Cố Khải Mân cầm được máu rồi bèn dặn dò Cố Sơ, “Nạn nhân mất quá nhiều máu, lập tức thông báo cho kho chuẩn bị máu, bên này giao lại cho em”.

Hai giường khá gần nhau, Cố Sơ trong lúc tiếp nhận có nhìn thoáng qua người lái xe riêng kia, ngay lập tức sửng sốt. Sao lại là Hà Nại?

Khi túi máu được đưa tới, nạn nhân lại bắt đầu mất rất nhiều máu. Cố Sơ và vài bác sỹ khác cố gắng cứu chữa, nạn nhân nhất thời xuất hiện tình huống tim ngừng đập. Cố Sơ cũng từng tham gia nhiều ca mổ, cũng từng theo Cố Khải Mân hoặc Tiêu Tiểu Tiêu tham gia những ca mổ nguy hiểm cao. Nhưng đây là lần đầu tiên cô đến gần với cái chết như thế. Nạn nhân là một cô gái mới ngoài hai mươi, có lẽ lên chuyến xe này để đi hẹn hò, cũng có lẽ đang trên đường đi phỏng vấn... Tóm lại, một cuộc đời tươi đẹp chỉ mới vừa bắt đầu, vậy mà bây giờ phải nằm lại đây.

“Tiêu Tiểu Tiêu!” Trong lúc cấp bách, Cố Sơ đã gào to tên cô ấy.

Lúc ấy Tiêu Tiểu Tiêu mới hoàn hồn, tiến lên giúp Cố Sơ cùng cầm máu. Nhưng đáng tiếc, cơ thể của nạn nhân mỗi lúc một yếu dần, sau mấy lần kích điện, tim vẫn ngừng đập.

Găng tay Cố Sơ toàn là máu. Cô lắc đầu, cố gắng vỗ lên mặt nạn nhân. Đừng chết, xin đừng chết... Rồi cô lại thử kích điện lần nữa. Tiêu Tiểu Tiêu giữ tay cô lại, mặt mũi nói: “Không cứu được nữa...”.

Một tiếng nổ ầm vang trong đầu cô.

...

Việc Hà Nại xảy ra chuyện, ngay cả La Trì cũng nghĩ thấy một nguy cơ nào đó. Đây là thói quen nghề nghiệp của anh ấy. Mà việc xuất hiện của Bắc Thâm đã thể hiện rõ sự quan tâm của cậu với Hà Nại. Thực tế, La Trì cũng hiểu, trước mắt Hà Nại như đáng cứu thế của Lục Bắc Thâm, ai cũng có thể gặp chuyện, chứ anh ta ra, cậu đến còn có mục đích nào khác sao? La Trì tạm thời nghĩ không ra.

Nhưng chẳng bao lâu sau, La Trì đã ý thức được mục đích của cậu.

Vào lúc phòng cấp cứu còn đang sốt xình xịch, cơn nghiện thuốc lá của La Trì lại dâng lên. Khi anh hút thuốc xong quay trở lại thì Lục Bắc Thần vẫn còn đang đứng dựa vào cửa sổ, bất động như một pho tượng. La Trì vốn định tiến lên hỏi cậu ta có muốn uống một cốc café hay không nhưng chợt ý thức được có gì đó bất thường. Anh dao dác nhìn xung quanh, đi tới trước mặt đồng nghiệp, hạ thấp giọng hỏi: “Lục Bắc Thâm đâu?”.

Đồng nghiệp cũng nhìn ngó một hồi rồi dừng lại bên cạnh cửa sổ, “Không phải ở đó sao?”.

“Đó là Lục Bắc Thần!” La Trì thảm quát.

Người đồng nghiệp ngây ra. Rõ ràng mọi người đều đang quá chú tâm vào chuyện trong phòng cấp cứu, không để ý động tĩnh của Lục Bắc Thần và Lục Bắc Thâm. La Trì quát xong mới thấy Lục Bắc Thần ngó về phía này rất nhanh. Chỉ trong chớp mắt, anh đã nảy sinh cảnh giác.

Anh thâm quan sát người đứng trước cửa sổ rồi giật mình.

Chết rồi!

Đó đâu phải Lục Bắc Thần?

Người thật sự biến mất là Lục Bắc Thần, người đang đứng kia mới là Lục Bắc Thâm!

Hôm nay hai anh em họ ăn mặc khá giống nhau. Nếu không dùng màu của quần Áo để phân biệt, La Trì rất dễ nhầm lẫn. Anh nhớ rất rõ, Lục Bắc Thần mặc quần màu đen. Còn người phía xa kia đang mặc chiếc quần màu xanh đậm.

La Trì bỗng hoảng sợ. Lục Bắc Thần đi đâu rồi?

...

Giờ này, quán café không đông lắm, chỉ có lác đác vài người khách đang ngồi.

Ánh nắng êm dịu như sữa bò, hắt qua khung cửa sổ đầy dây thường xuân, tràn vào quán. Một bàn tay trắng trẻo thon gọn từ tốn bưng tách café lên, chiếc đồng hồ trên cổ tay rất tinh xảo và xa hoa, thể hiện rõ thân phận của người đeo nó.

Cô tao nhã thường thức, nhẹ nhàng nhấp thử, bờ môi hồng nếm được dư vị nhưng không hề chạm vào miệng cốc. Đặt chiếc tách xuống, cô nhìn giờ. Đúng lúc này cửa quán bật mở, một tiếng chuông gió lạnh lạnh rót vào tai. Cô ngước mắt, sau khi nhìn thấy người đàn ông cao lớn bước đến thì chợt mỉm cười.

Anh đứng ngược chiều ánh sáng, sắc mặt điềm đạm khiến cô liên tưởng tới đại dương rộng lớn, im lìm mà đầy rẫy hiểm nguy. Từ rất lâu rồi, cô đã biết rõ, người đàn ông này có một đôi mắt không thể thâm độc hơn và một bộ óc mạnh mẽ, trí tuệ.

Đợi anh ngồi xuống, cô mới cười khẽ, “Em còn tưởng anh vĩnh viễn không bao giờ tới tìm em nữa”.

478. Q.9 - Chương 479: Dịp Khác

Người phục vụ bê lên một tách café đen, vừa nồng nàn vừa đắng ngắt. Lục Bắc Thần ngẩng đầu lên nhìn cô ta. Cô ta cười, “Trước nay anh luôn đứng giờ nên em đã gọi sẵn từ trước cho anh. Anh ngồi xuống là café lên, độ nhiệt vừa phải, không sớm, không muộn”.

“Lâm Gia Duyệt.” Lục Bắc Thần chẳng đoái hoài tới mùi vị của tách café trước mặt. Anh bình tĩnh nhìn thẳng vào mắt cô ta, “Có thể ngang nhìn đưa người đi trước camera, chứng tỏ cô hoàn toàn không sợ bị La Trì điều tra ra, chẳng qua cô chỉ muốn cảnh sát tốn chút thời gian mà thôi. Nói đi, cô tìm Hà Nại để làm gì?”

Mặc dù biển số xe trong CCTV bị che khuất nhưng anh vẫn nhận ra xe của Lâm Gia Duyệt. La Trì và Lâm Gia Duyệt chỉ quen biết sơ sơ nên cậu ấy không nắm rõ hãng xe của cô ta, nhưng anh tin với tốc độ của La Trì, cậu ấy có thể tra ra chủ xe rất nhanh. Vậy thì một vấn đề nảy sinh. Lúc đó Lâm Gia Duyệt đưa Hà Nại đi, để né tránh hoàn toàn có thể đổi xe, thậm chí tháo cả biển số xuống, vậy mà cô ta không làm thế. Với trí thông minh của cô ta, không thể nào không nghĩ ra cách này.

Vì vậy, nguyên nhân chỉ có một. Đó chính là cô ta vốn không sợ bị La Trì điều tra ra.

Vậy... cô ta muốn làm gì?

Chắc chắn là muốn có được thông tin gì đó từ phía Hà Nại, giành giật trước La Trì.

Anh rất muốn biết, một khi Hà Nại bị dính líu vào vụ án này thì Lâm Gia Duyệt sẽ diễn vai gì?

Lâm Gia Duyệt dường như không hề ngạc nhiên khi bị anh hỏi vậy. Cô ta nhàn nhã uống café, cười tươi với anh rồi bất ngờ lên tiếng: “Anh không định tháo nhãn xuống à?”

Chiếc nhãn ấy vẫn luôn được đeo trên ngón áp út của anh, việc này khi ở Mỹ đã khiến cô ta gần như phát rồ.

Lục Bắc Thần trầm mặc nhìn cô ta với vẻ dửng dưng.

“Có lẽ đây là ý định của ông trời.” Lâm Gia Duyệt hơi đổ người về phía trước, nhìn thẳng vào anh, nụ cười rạng rỡ, “Đã từng có một thời em định từ bỏ anh, nhưng ông trời không cho phép. Nhìn mà xem, anh và cô ta ngay cả việc đăng ký cũng không suôn sẻ”.

Sắc mặt Lục Bắc Thần lạnh đi, “Cô theo dõi tôi?”

“Thế lực của em so với một mình anh chỉ có hơn mà không có kém, vì sao em không thể theo dõi anh?” Lâm Gia Duyệt tuy nói năng nãy nhưng ánh mắt cực kỳ sắc bén.

Lục Bắc Thần nhìn cô ta một lúc, cuối cùng bật cười, nhưng nụ cười ấy lạnh như băng, là cái lạnh thấm vào da, nhói buốt tim gan, “Lâm Gia Duyệt, tôi không ngờ cô còn trò này đây.” Chẳng trách cô ta lại nắm

rõ hành tung của Hà Nại. Không nhiều người có thể theo dõi anh mà không bị anh phát hiện ra. Lâm Gia Duyệt có lợi hại hơn nữa, dù có thuê người theo dõi cũng không thể kín kẽ đến thế. Không bị anh phát hiện chỉ có một nguyên nhân, chính là cô ta đã mua chuộc được vệ sỹ bên cạnh anh.

Đám vệ sỹ đó mặc dù bị anh cấm theo dõi 24/24, nhưng không có nghĩa họ không rõ tình hình của anh. Tại anh khinh suất, phòng người ngoài mà quên phòng người mình. Những vệ sỹ đi theo anh đều có khả năng hành động cực giỏi, khả năng theo dõi càng không cần bàn, thế nên nhân tiện điều tra tung tích của Hà Nại lại càng là chuyện vặt.

Lâm Gia Duyệt biết với trí thông minh của anh, chỉ chốc lát là sẽ nắm rõ nguyên nhân gốc rễ. Cô ta ngược mắt lên nhìn anh nhưng đôi mắt ấy gần như đã chạm tới điểm băng, một niềm chua xót chợt dâng lên trong lòng. Cô ta muốn cảm hận người đàn ông trước mặt này biết bao nhưng dù có oán thế nào, đau thế nào, chỉ cần nhìn thấy bóng anh, mọi oán trách đều tan theo mây gió. Cô ta từng thử bỏ cuộc vô số lần, vậy mà chỉ cần là chuyện liên quan tới anh là lại muốn biết, lại muốn lo.

“Phải, anh chưa bao giờ biết.” Cô ta cười xót xa, “Vì anh chưa bao giờ tìm hiểu về em. Kể từ sau khi Cố Sơ xuất hiện, hạnh phúc của em đã bị cô ta hủy hoại. Vì cô ta, anh giải quyết triệt để chuyện quỹ tài chính, ngang nhiên chống đối nhà họ Lâm, cây mình là người của Lục Môn, thích làm gì thì làm sao? Đừng quên, xét về thực lực, nhà họ Lâm không thua kém nhà họ Lục”.

Lục Bắc Thần chỉ lặng im.

“Anh biết không, những tháng ngày em vui vẻ nhất chính là ở Mỹ. Anh nằm trên giường, không thể đi lại, không thể cử động. Anh chỉ có thể ở trong tầm mắt của em. Những ngày tháng ấy mới tươi đẹp làm sao.” Tâm trạng sầu muộn ánh lên trong đôi mắt Lâm Gia Duyệt, “Bắc Thần, em biết trái tim anh đã đi xa rồi. Nhưng anh phải hiểu rõ một điều, trong mắt nhà họ Lục, người có thể lấy anh chỉ mình em, Lâm Gia Duyệt. Quan trọng hơn là, một khi nhà họ Lục gặp rắc rối, người có thể giúp đỡ cũng chỉ có nhà họ Lâm. Ngược lại cũng vậy”.

Ngón tay Lục Bắc Thần nhẹ nhàng cọ lên tách café. Anh cười khẩy, “Cô muốn nói gì?”.

“Nếu anh đã nhận ra em chỉ định đo thời gian với La Trì, gặp Hà Nại trước La Trì thì nên đoán ra em tìm anh ta vì mục đích gì.” Lâm Gia Duyệt hiện tại đã bắt đầu giúp bố mình một chút việc kinh doanh. Chỉ trong vòng hơn nửa năm, trong khả năng dùng lời nói giải quyết công việc, cô ta đã có vẻ quyết đoán hơn, sự dịu dàng khi trước trở thành vũ khí sắc bén. “Một khi Hà Nại gặp chuyện, anh tưởng nhà họ Lục có thể thoát khỏi liên đới ư?”

Lục Bắc Thần bất chấp sự bèn nhọt của cô ta, vẫn cứ điềm đạm như cũ, “Theo ý của cô, cô đã có được thông tin từ Hà Nại?”.

“Hà Nại đó mồm miệng kín đáo, lại rất giỏi đánh “Thái cực quyền”. Em càng tin rằng anh ta đã thay lòng với nhà họ Lục.” Lâm Gia Duyệt nghịch chiếc thìa trong tay, nhẹ nhàng nói: “Sở dĩ anh ta đi theo em chắc chắn mục đích cũng giống như em, muốn xem em đã biết được bao nhiêu chuyện mà thôi”.

Lục Bắc Thần trầm tư, lát sau cười khê: “Thú vị thật!”.

“Anh không sợ ư?” Lâm Gia Duyệt chau mày.

“Sợ điều gì?”

“Nếu như Hà Nại thật sự có mục đích khác?”

Lục Bắc Thần cười mà như không cười, “Nên cô định nói chỉ có cô mới giúp được tôi?”.

“Lẽ nào không phải vậy?”

“Lục Môn là Lục Môn, tôi là tôi.”

Lâm Gia Duyệt sững sốt, “Em không ngờ lòng dạ của anh sắt đá như vậy.” Ngẫm nghĩ một lát, cô ta nói tiếp: “Em trai anh và Hà Nại thân thiết như vậy, cứ cho là anh không vì Hà Nại, em không tin anh không làm gì cho em trai anh”.

“Thế nên việc cô có thể làm giúp tôi là lẫn lộn trắng đen.” Lục Bắc Thần bỗng cười.

Lâm Gia Duyệt chưa hiểu ý của anh, vừa định hỏi thì tiếng chuông gió trong quán café lại vang lên. Cô ta ngược lên nhìn, gương mặt bỗng mờ ra.

Là La Trì.

Nhưng anh ấy lại chỉ nhìn Lục Bắc Thần, không vui cho lắm. Anh ấy bước đến, kéo ghế ngồi xuống không chút khách khí. Lâm Gia Duyệt hơi nhú mồm, không ngờ La Trì lại theo đuôi tới đây.

“Cảnh sát La, âm hồn vất vưởng quá.” Lục Bắc Thần không quá ngạc nhiên, giọng vẫn bình thản, giống như trên đời này chẳng có chuyện gì khiến anh thay đổi được sắc mặt vậy.

La Trì nói ngay: “Hết cách thôi, tôi coi người ta là bạn, người ta xem tôi như cộng hành. Thế là tôi đành phải dùng mấy chiêu thấp kém kiểu này”.

Lục Bắc Thần nhún vai, mỉm cười không nói.

“Cô Lâm.” La Trì nhìn sang Lâm Gia Duyệt phía đối diện, nghiêm mặt lại, “Xem ra cô cần phải giải thích vài thứ cho tôi rồi”.

Lâm Gia Duyệt cười, “Lẽ nào tôi và Lục Bắc Thần hẹn hò ở đây cũng là phạm pháp?”.

“Hẹn hò?” La Trì cười khẩy, “Từ này nên dùng cho các cặp đôi yêu nhau mới đúng chứ? Theo tôi được biết, bạn gái của người đàn ông ngồi đối diện cô đây tên là Cố Sơ cơ”.

Ánh mắt Lâm Gia Duyệt lạnh đi.

“Đi theo tôi thôi.”

Lâm Gia Duyệt quát mắt liếc Lục Bắc Thần. Anh không tỏ thái độ, chẳng biết đang nghĩ gì. Sau đó, cô ta tươi cười đứng dậy: “Được thôi, cảnh sát La đã đích thân mở lời tôi cũng phải nể mặt anh chứ? Coi như là du lịch tới Cục Công an một lần”.

La Trì cũng đứng dậy, vỗ vai Lục Bắc Thần, rồi ghé sát mặt vào tai anh, hỏi: “Lần này, tôi có được coi là ‘bộ ngựa bắt ve sầu, chim sẻ chực sẵn phía sau’ không?”.

“Mặc dù tôi không muốn thừa nhận nhưng lần này cậu đúng là đã làm chim sẻ rồi đấy.” Lục Bắc Thần cười khẽ.

“Tôi bắt buộc phải đưa cô Lâm đi, có lẽ đã phá vỡ kế hoạch của cậu, thật ngại quá.” La Trì nói.

Lục Bắc Thần chỉ cười.

Cứ như vậy, Lâm Gia Duyệt bị La Trì đưa đi. Anh vẫn ngồi im trong quán một lúc mới đứng dậy rời khỏi.

...

Cấp cứu đã tạm xong, trong số những người bị thương nặng có một người tử vong, một người được chuyển tới phòng ICU, những người còn lại đã hồi phục dần. Người được chuyển sang phòng ICU là Hà Nại, được người của tổ chuyên án trực tiếp canh giữ.

Các bác sỹ khoa khác đều đã đi hết, trước bồn rửa tay chỉ còn lại mình Cố Sơ. Trên áo của cô chẳng biết đã dính máu của bao nhiêu người, trong đó có cả cô gái đã qua đời. Không cần đi ra khỏi cánh cửa phòng cấp cứu, cô cũng tưởng tượng ra tiếng khóc thấu trời của thân nhân. Cô muốn ra nói với họ: Thành thật xin lỗi, tôi đã cố gắng hết sức, nhưng đôi chân không còn sức. Cô dựa lưng vào tường, ngồi sụp xuống đất.

Cô ra sức xoa gương mặt đang căng ra, nỗi bi thương trào dâng trong lòng. Bất lực, tuyệt vọng, đây là những cảm xúc đầu tiên kể từ khi trở thành bác sỹ. Chính mắt cô trông thấy người ấy nhắm mắt lại, cảm giác này thật tồi tệ.

Có lẽ hôm nay là một ngày tệ hại. Cô những tưởng trời quang mây tạnh là một điềm lành thế nên rất hân hoan đón chờ phút giây đáng kỷ. Một cuộc điện thoại cứ thế kết thúc tất cả. Đường như vận mệnh đã an bài, từ giây phút chiếc di động rung lên, số phận của tất cả mọi người tựa hồ đều đã bị xoay chuyển.

Bệnh viện thúc giục, máy photo tại nơi đăng ký lại xảy ra vấn đề. Là một bác sỹ, cô không thể yên lòng đợi thêm mười mấy phút nữa. Lúc ấy cô nhìn Lục Bắc Thần, hốc mắt đỏ rực. Anh vuốt ve gò má, cuối cùng nói với cô: “Để dịp khác nhé”.

Phải, dịp khác.

Vì ngày hôm nay, cả hai chiếc di động của anh và cô đều đang cảnh cáo họ một sự thật: Hai người chỉ có thể đợi một dịp khác.

479. Q.9 - Chương 480: Trò Giết Người Diệt Khẩu

Khi Cố Sơ ra khỏi phòng mổ, Lục Bắc Thần đã quay trở về, đang ngồi trên băng ghế dài đợi cô. Thấy cô ra anh liền đứng dậy. Cấp cứu liên tục mấy tiếng đồng hồ, họ đã bỏ lỡ bữa trưa. Thật ra dù bây giờ bắt Cố Sơ ăn, cô cũng nuốt không trôi.

Trên hành lang chỉ có một mình Lục Bắc Thần, chắc là thân nhân của các nạn nhân có lẽ náo loạn một lúc cũng đã đi cả. Sau một cuộc chiến sinh tử, hành lang đã có vẻ yên bình hơn chút.

Lục Bắc Thần đưa cho cô chiếc túi xinh xắn được để trên ghế, khẽ nói: “Về phòng ăn chút gì đi, hoặc em muốn vào xe anh ăn cũng được”.

Cố Sơ nhìn xuống chiếc túi, là đồ ăn của nhà hàng cô thích nhất. Từ đây tới đó cũng mất một đoạn mà anh vẫn mua về cho cô. Cô không cầm, chỉ ngược lên nhìn anh. Gương mặt anh vương chút điềm đạm dịu dàng, cứ thế từ tốn bảo vệ cô, chờ đợi cô.

Rất lâu sau cô mới lên tiếng: “Trong số các nạn nhân được cấp cứu có một người vì mất máu quá nhiều đã qua đời”.

Lục Bắc Thần đặt chiếc túi xuống, nhìn cô và nói: “Anh biết”.

“Đó là một cô gái rất trẻ, chết ngay trước mặt em.” Cố Sơ sụp mắt xuống, giấu đi tâm trạng hụt hẫng nặng nề.

Lục Bắc Thần đưa tay xoa đầu cô, dịu dàng an ủi. Cô sát lại gần anh, chạm trán lên ngực anh. Anh nhân tiện vòng tay ôm lấy cô, mang tới cho cô sự an toàn mạnh mẽ nhất của người đàn ông.

“Em là một bác sỹ rất tệ phải không?” Cô đau lòng, “Thậm chí em còn chẳng có dũng khí để gặp người nhà nạn nhân”.

“Em đã cố gắng hết sức rồi.” Lục Bắc Thần thở dài, hơi nâng mặt cô lên, “Sơ Sơ. Em không phải thần thánh, em không kiểm soát được sinh mạng của ai. Mặc dù anh không có mặt tại đó nhưng anh tin vào sự nghiêm túc và nỗ lực của em. Em đã cố gắng hết khả năng có thể để cứu một con người, vậy là đủ rồi”.

“Là như vậy ư?”

“Là như vậy.” Anh biết đây là trải nghiệm đầu tiên của cô. Chứng kiến bệnh nhân mình tiếp nhận lìa đời, cô ắt sẽ day dứt. Nhưng đời người là vậy, dù đau thương hay hạnh phúc chúng ta cũng đều phải trải qua. Quá trình của sinh mệnh là đau khổ, đã định sẵn đường đời đầy rẫy chông gai, nên mới người ta mới học được cách nếm vị ngọt trong đắng cay.

“Bác Thần, anh ôm em đi.” Cố Sơ lẩm bẩm.

Anh thu chặt tay lại, thì thầm bên tai cô, “Mọi chuyện rồi sẽ qua, là con người ai cũng phải trải qua sinh lão bệnh tử”.

Cố Sơ cũng ôm chặt lấy anh, quán bện như dây leo, quyến luyến không rời. Cô nói: “Thật ra, trên đường đến bệnh viện em đã oán trách, trách họ sao lại nhầm đúng lúc chúng ta đăng ký kết hôn để gặp chuyện. Nhưng bây giờ em bỗng cảm thấy mình thật ích kỷ”.

“Ngốc ạ.” Lục Bắc Thần nhủ thầm, “Em không rề rà một phút nào. Sơ Sơ, em phải hiểu, cái chết của nạn nhân đó không liên quan gì tới suy nghĩ của em, đừng tùy tiện ghép tội cho mình, hiểu không?”.

Cố Sơ ngược mắt lên nhìn anh: “Bác Thần, chúng ta còn có thể kết hôn không?”.

Mắt anh lấp lánh như sao, “Có thể”.

“Anh còn muốn lấy em làm vợ không?”

“Muốn.” Anh trịnh trọng đưa ra lời hứa.

Trên thực tế, Cố Sơ không có quá nhiều thời gian để đau thương. Cô chỉ có chút ít thời gian để điều chỉnh cảm xúc, sau đó phải tham gia một cuộc họp toàn tổ, thậm chí còn không kịp ăn bữa trưa Lục Bắc Thần mua cho mình.

Trước khi họp, anh nhận một cuộc điện thoại rồi rời đi. Cố Sơ quan sát sắc mặt anh, cảm thấy có lẽ là một cuộc gọi rất quan trọng. Đầu mày anh hơi nhíu lại, mặc dù chỉ giây lát nhưng cô vẫn bắt được.

Trong cuộc họp, sắc mặt Cố Khải Mân không tốt cho lắm, có lẽ anh ta cũng vừa bị cấp trên khiển trách, rõ ràng trong ca phẫu thuật này, ngoại khoa thần kinh chịu một trách nhiệm rất lớn. Anh ta phê bình nặng nề hai người, một là Cố Sơ, người còn lại chính là Tiêu Tiểu Tiêu.

Phê bình Cố Sơ vì cô xin nghỉ phép, còn đến muộn. Cố Sơ quả thực cảm thấy ảm ức. Cô đã xin giấy nghỉ phép thông qua tổ trưởng, các lần trước cũng đều như vậy. Hơn nữa các bác sỹ khác trong bệnh viện muốn xin nghỉ cũng làm theo thủ tục này. Quan trọng hơn là, nhận được điện thoại cô đã đến ngay, chỉ vì Cục dân chính cách bệnh viện một quãng đường mà thôi. Đương nhiên, cô không cần giải thích với Cố Khải Mân, càng không cần nói vì ca phẫu thuật lần này mà đã lỡ dở chuyện đăng ký kết hôn của cô. Dẫu sao những người nằm trong phòng mổ đều đang nguy kịch tới tính mạng, bên nào nặng, bên nào nhẹ cô vẫn phân biệt rất rõ ràng.

Nhưng Tiêu Tiểu Tiêu rõ ràng là bị oan. Cố Sơ cũng không hiểu Cố Khải Mân vì sao lại phát hỏa như vậy. Ngay trước mặt mọi người, anh ta mắng Tiêu Tiểu Tiêu không ra thể thống gì, mọi người nghe mà đổ mồ hôi lạnh. Cô gái ngồi bên cạnh Cố Sơ thì thầm: “Bác sỹ Cố cũng công tư phân minh thái quá, dù gì cũng là vợ của mình, tạm tạm là được rồi”.

Cố Sơ len lén quan sát Tiêu Tiểu Tiêu. Cậu ấy chỉ im lặng ngồi đó, cũng không giải thích bất kỳ câu nào cho phản ứng trong phòng mổ. Cố Khải Mân nói gì cậu ấy nghe vậy, sắc mặt bình thản, không biết đang nghĩ gì.

Lâu dần, Cố Sơ không ngồi nổi nữa. Cô bị phê bình là lẽ đương nhiên, bản thân đúng là tới muộn, nhưng Tiêu Tiểu Tiêu thì không thể bị mắng như vậy. Cô lên tiếng: “Bác sỹ Cố, thần kinh tủy sống của nạn nhân bị tổn thương nghiêm trọng. Cách giải quyết của bác sỹ Tiêu khi đó không có vấn đề gì. Về sau xảy ra vấn đề mất một lượng máu lớn là do tim, sao có thể đổ trách nhiệm lên đầu bác sỹ Tiêu chứ?”.

Lúc sau cô tới tiếp nhận có nhìn rất rõ ràng. Lúc đó vì thần kinh tủy sống của nạn nhân bị va đập mạnh dẫn đến biến dạng, Tiêu Tiểu Tiêu đã lập tức thay đổi phương án cấp cứu. Nếu không làm vậy, dù có cứu được nạn nhân cũng sẽ bị liệt. Có điều khi ấy vết thương của nạn nhân quá tệ, các chỉ số trong cơ thể lại thấp, xảy ra hiện tượng xuất huyết đột ngột. Đây cũng không phải chuyện Tiêu Tiểu Tiêu có thể dự liệu trước.

Cố Khải Mân làm mặt lạnh, “Tôi không chỉ nhấn mạnh một lần, trong phẫu thuật nếu có bất kỳ điều chỉnh gấp rút nào cũng đều phải báo cáo lên. Mặc dù lần này Tiêu Tiểu Tiêu không sai sót về mặt kỹ thuật nhưng thiếu sót thái độ cẩn trọng của nghề y, tùy tiện thay đổi phương án phẫu thuật trong khi mổ. Cô bảo các bác sỹ cùng nhóm biết phối hợp thế nào?”.

Cố Sơ há hốc miệng, không biết nên phản bác thế nào. Tiêu Tiểu Tiêu vẫn bình lặng từ đầu tới cuối, đợi Cố Khải Mân nêu xong một loạt lý do, cậu ấy mới lên tiếng: “Vâng, là thái độ của tôi có vấn đề, tôi thừa nhận”.

Cố Sơ câm nín.

“Cố Sơ, thông báo phê bình lần một. Còn Tiêu Tiểu Tiêu...” Cố Khải Mân nhìn Tiêu Tiểu Tiêu chằm chằm, nói rõ từng câu từng chữ, “Khoảng thời gian này bệnh viện chúng ta cần cử nhân viên y tế xuống các khu vực địa phương phục vụ. Công việc của cô tại bệnh viện tạm thời dừng lại, cô theo mọi người xuống đó đi”.

Tất cả mọi người đều sửng sốt. Cố Sơ càng không thể tin nổi. Tiểu Tiểu là trợ lý đắc lực nhất của Cố Khải Mân, cũng có kinh nghiệm phong phú trong phẫu thuật, cử cậu ấy tới địa phương làm khám chữa phục vụ những vấn đề cơ bản nhất ư? Đầu óc của Cố Khải Mân có vấn đề phải không?

“Bác sỹ Cố.” Cố Sơ lại không chịu nổi phải xen ngang, “Nhân lực của khoa chúng ta vốn đã không đủ rồi...”.

“Cứ quyết định vậy đi.” Cố Khải Mân không cho Cố Sơ cơ hội cầu xin. Anh ta đứng dậy thu dọn sổ sách rồi buông một câu, “Tiêu Tiểu Tiểu, cô chuẩn bị đi, lát nữa tới báo danh”.

Mọi người ngơ ngác nhìn nhau.

Kết thúc cuộc họp, Cố Sơ giữ Tiểu Tiểu lại, “Cậu và anh ta rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Cậu không sai sao không thanh minh?”.

Tiểu Tiểu Tiểu mỉm cười, “Xét về thái độ, tớ có vấn đề. Đúng là tớ đã thay đổi phương án phẫu thuật đột xuất, cậu cũng biết mà”.

“Nhưng lúc đó tình hình khẩn cấp.”

Khóe môi Tiểu Tiểu hơi giật, lát sau cậu ấy thở dài, “Không sao đâu, coi như tớ nghỉ phép”.

“Cậu vẫn không định nói thật với tớ sao?” Cố Sơ luôn cảm thấy sự tình không đơn giản, thái độ của Cố Khải Mân quá khác thường.

Tiểu Tiểu Tiểu nhún vai, “Có lẽ là xả hết hận thù cá nhân thôi”.

“Cái gì?”

“Thật ra tớ và anh ta...”

“Bác sỹ Cố!” Có một cô y tá chạy tới ngắt lời Tiểu Tiểu, “Bệnh nhân ở phòng ICU đã tỉnh rồi, trưởng khoa yêu cầu mọi người lập tức qua đó chẩn đoán”.

“Bác sỹ Tiêu không cần đi ư?” Cố Sơ vội hỏi.

Cô y tá lắc đầu, “Trong thông báo của trưởng khoa không có tên của bác sỹ Tiêu ạ”.

“Hả... Việc này...”

“Cậu đi đi.” Tiểu Tiểu khẽ nói.

Cố Sơ nghiêng răng. Thế này là thế nào chứ!

...

“Cái gì? Sao con có thể để cảnh sát bắt Gia Duyệt đi?”

Trong một hội quán yên ắng, Tần Tô trước nay vẫn điềm đạm bỗng sửng sốt, hơi cao giọng.

Đây là một quán trà, nơi thích hợp để gặp bè trên. Mặc dù lúc này đây Lục Bắc Thần không có tâm trạng thưởng trà nhưng lời mời chủ động của Tần Tô vẫn là chuyện anh đã dự liệu được nhưng không muốn đối mặt.

“Nếu không thì sao?” Anh xoay tách trà trước mặt, hờ hững nói: “La Trì là điển hình của kiểu người ‘không trông thấy thỏ sẽ không bắt điều hâu’, kiểu gì cũng phải tìm một người để gây hỗn loạn tâm mắt của cậu ấy”.

“Gia Duyệt nó làm được gì? Chẳng qua nó quan tâm tới con mà thôi.” Tần Tô nén giận.

“Nếu cô ta chẳng làm gì cả hoặc không hỏi được chuyện gì từ Hà Nại cả thì con nghĩ với trí thông minh của cô ta, muốn ra khỏi Cục Công an là chuyện dễ như trở bàn tay.” Lục Bắc Thần không hề lo lắng chút nào, vì biết rõ La Trì sẽ chẳng hỏi được gì từ Lâm Gia Duyệt. Ngược lại điều khiến anh lo là chuyện trước mắt. Anh tránh xa Lục Môn, nhưng có một điểm Lâm Gia Duyệt nói không sai, dù anh muốn xóa bỏ quan hệ với Lục Môn đến mấy, cũng không thể không thừa nhận một sự thật, trên người anh luôn chảy dòng máu của nhà họ Lục.

Tần Tô nhú mày, rất lâu sau mới nói: “Nếu con đã nhắc tới Hà Nại, vậy được, di cũng không vòng vo nữa. Ý của bố con là hy vọng Hà Nại có thể lập tức trở về Mỹ.” Nói tới đây, bà lại bổ sung thêm một câu: “Thế nên, di hy vọng con trao cậu ta lại cho di, dù tình trạng của cậu ta hiện tại ra sao”.

Lục Bắc Thần chậm chậm thưởng trà rồi lại từ tốn đặt tách trà xuống, thậm chí ngữ khí cũng không nhanh không chậm, chỉ là khóe môi có thêm một nụ cười lạnh lẽo. “Nếu không thì sao đây?” Anh nhìn thẳng vào mắt Tần Tô, dần từng chữ một, “Phải chăng nhà họ Lục sẽ lại một lần nữa diễn trò ‘giết người diệt khẩu’?”.

480. Q.9 - Chương 481: Mộ Hi Bị Đâm Bị Thương, Con Trai Cầu Cứu (2)

Tần Tô nghe xong câu này ngậy ra giây lát, sau đó bật cười nhưng rõ ràng nụ cười này hàm chứa nhiều ý nghĩa khác, ví dụ như khó tin, “Giết người diệt khẩu ư?”.

Lục Bắc Thần nhìn bà chăm chăm, dường như đang muốn nhìn xuyên thấu nụ cười ấy để đọc nội tâm của bà. Ánh mắt Tần Tô vẫn rất đường hoàng, nhìn thẳng vào anh không hề né tránh. Bà hơi liên tưởng một chút, dường như nghĩ ra gì đó, nụ cười có vẻ tỉnh ngộ. “Di hiểu ý của con rồi.” Bà lắc đầu, khẽ thở dài, “Con tưởng lần này việc Hà Nại gặp chuyện có liên quan tới nhà họ Lục?”.

“Tối qua Hà Nại cắt đuôi cảnh sát, đi gặp một người.” Lục Bắc Thần như cười như không, “Con nghĩ, chuyện này di Tần không thể không biết chứ?”.

Sau khi Lục Môn lên sàn giao dịch, mấy năm liên liên tục thu mua, sát nhập, chuỗi các công ty đã đa dạng khắp các lĩnh vực, quy mô dĩ nhiên rất đồ sộ, nhưng những nguy hiểm phải đối mặt cũng không thể xem thường. Càng phát triển mạnh mẽ càng không thể khinh suất, cho dù chỉ sai lầm một bước nhỏ cũng có thể trở thành ngòi nổ khiến Lục Môn sụp đổ. Anh cả Lục Đông Thâm hành xử ít nhiều có chút khác biệt với bố. So với sự kín kẽ của bố, anh cả rất bạo dạn và mạnh mẽ. Cho dù không ở trong Lục Môn, anh cũng hiểu một lý lẽ, đó chính là Lục Môn ắt phải hứng lấy một cuộc cải cách, một cuộc thay đổi, một cuộc chiến không có mùi thuốc súng mà vẫn ngửi thấy mùi máu tanh.

Mà người thực hiện chắc chắn chính là anh cả Lục Đông Thâm, cũng giống như anh đã từng giải quyết tận gốc chuyện quỹ tài chính, một triều thiên tử một triều con. Thương trường như chiến trường, đứng dưới lợi ích, lòng tin giữa người với người khiến tình thân cũng trở nên mong manh.

Sở dĩ có được kết luận này là vì gần hai năm nay Tần Tô di chuyển trong nước. Người ngoài nhìn vào thì bà luôn lo lắng cho đứa con trai điều tra án ở trong nước. Nhưng Lục Bắc Thần biết căn nguyên bên trong không đơn giản như vậy. Bố lùi về nhưng có những việc vẫn phải làm, nhưng đích thân ra mặt sẽ gây quá nhiều chú ý, thế nên Tần Tô thay mặt ông. Điều này cũng có nghĩa là rất nhiều quyền lực trọng tâm của Lục Môn đều đang di chuyển. Người anh trai của anh trông có vẻ giống bù nhìn, thực chất chưa chắc đã không tranh giành.

Dĩ nhiên, Lục Bắc Thần không có tâm tư đi lo chuyện nội bộ Lục Môn tranh đấu ra sao. Anh chỉ lo cho Lục Bắc Thâm.

Tần Tô nghe xong bèn dịu dàng vuốt tóc, nói thẳng: “Không sai. Người gặp Hà Nại tối qua chính là di”.

Lục Bắc Thần lặng lẽ nhú mày.

“Nhưng di chỉ truyền đạt ý của bố con tới cậu ấy, hy vọng cậu ấy có thể lập tức quay trở về Lục Môn. Cậu ấy về nước quá lâu rồi, lại vô duyên vô cớ gây ra một số chuyện, cũng phải có lời giải thích với bố con chứ.” Tần Tô nhấp một ngụm trà, ngữ khí từ tốn từ đầu tới cuối, “Tối qua Hà Nại đã gặp di, hôm nay cậu ấy gặp chuyện, di hiểu con đang nghi ngờ điều gì. Bất kỳ ai suy nghĩ cũng cho rằng đây là một vụ giết người diệt khẩu khi không thể thương lượng. Nhưng Bắc Thần, con phải hiểu một lẽ, những việc làm bỉ ổi kiểu này bố con không thềm làm, Lục Môn lại càng không”.

“Di muốn nói việc Hà Nại gặp chuyện đơn thuần chỉ là ngẫu nhiên?” Lục Bắc Thần không nói hoàn toàn tin tưởng nhưng cũng bớt đi nửa phần hoài nghi.

Nhìn người nhìn mắt, đoán người đo lòng. Anh tự cho rằng đôi mắt mình rất độc, trừ phi Tần Tô giỏi diễn xuất bẩm sinh.

Tần Tô suy tư giây lát, “Có lẽ cậu ấy bị ai khác nhầm vào, hoặc biết đâu... đích thực là chuyện ngoài ý muốn”.

Lục Bắc Thần hơi nheo mắt lại, “Hôm nay anh ta sẽ không vô duyên vô cớ đi ra ngoài”.

“Phải, vì di yêu cầu cậu ta lập tức quay về Lục Môn để giải thích.” Tần Tô vô cùng thẳng thắn.

Lục Bắc Thần dựa người ra sau ghế, “Xem ra hai người đã đạt được tiếng nói chung”.

“Chỉ bằng nói một cách khác, ví dụ như cậu ấy đã có được một khoản hậu hĩnh.” Tần Tô nói bóng gió, “Chỉ cần ngoan ngoãn quay trở lại Lục Môn”.

“Theo con thấy mục đích của Hà Nại không đơn giản như vậy.”

“Nhưng chí ít có thể dùng tiền để giải quyết.” Tần Tô nhắm trúng chỗ hiểm, “Nếu đã có thể giải quyết bằng tiền thì chuyện lớn đến mấy cũng hóa nhỏ”.

Lục Bắc Thần chìm vào suy tư. Giả sử như Tần Tô nói thật, giả sử trên đời này không có quá nhiều điều ngẫu nhiên, vậy thì người muốn lấy mạng của Hà Nại còn có kẻ nào?

Trà đã nguội, Tần Tô lại thêm trà nóng, hương trà tiếp tục bay xa.

“Tóm lại, Hà Nại không thể ở lại trong nước.” Tần Tô đưa ra kết luận, “Dĩ biết với khả năng của con có thể làm được điều này”.

Lục Bắc Thần bưng trà lên uống một ngụm rồi đặt chiếc tách xuống, ngược mắt nhìn, ánh mắt có phần giá lạnh, “Hà Nại quan trọng như vậy ư? Quan trọng tới mức có thể phiến tới di Tần đích thân mở lời nhờ vả con. Vậy thì con có thể hiểu rằng Lục Môn thật sự có một phòng thực nghiệm sinh vật dùng để nghiên cứu sáng chế hay không?”.

...

“Lục Môn đích thực có phòng thực nghiệm sinh vật.” Trong phòng ICU, Hà Nại yếu ớt nói ra một bí mật động trời.

Sau một hồi cấp cứu, Hà Nại đã thoát khỏi thời kỳ nguy hiểm. Sau khi tỉnh dậy, các bác sỹ ở các khoa có liên quan đều đến cả, lần lượt kiểm tra. Vết thương bên ngoài nhiều hơn vết thương bên trong, thế là đã may mắn vô cùng so với những người bị anh ta đâm phải, cũng nhờ chiếc xe của anh ta có chỉ số an toàn cao.

Bệnh nhân phòng ICU liên quan tới vụ án, cảnh sát dĩ nhiên sẽ đề phòng cao độ. Từ lúc vào phòng mổ cho tới khi qua đây, người của tổ chuyên án luôn túc trực. Sau khi nhận được tin Hà Nại đã tỉnh, họ gọi ngay cho La Trì. La Trì vội vàng quay trở lại bệnh viện nhưng bị bác sỹ cấm hỏi chuyện.

Lúc đó Cố Sơ cũng có mặt. Cô cùng Cố Khải Mân tới quan sát tình hình của Hà Nại, thấy người của tổ chuyên án và các đồng nghiệp trong bệnh viện có chút xích mích, cô bèn chủ động tiến tới giảng hòa.

“Cố Sơ, em cũng hiểu rõ tầm quan trọng của Hà Nại.” La Trì sốt sắng phá án, kéo Cố Sơ qua một bên, thấp giọng nói.

Sao Cố Sơ lại không hiểu? Đừng nói bây giờ La Trì đã mở miệng nói rõ ràng, cho dù anh ấy không nói, cô cũng hiểu được tính nghiêm trọng của sự việc qua những câu nói đơn giản của Lục Bắc Thần. Nhưng đối với cô mà nói, Hà Nại trước hết là một bệnh nhân, kế đó mới là người có liên quan. Thế nên dù có muốn hợp tác với La Trì đến mấy, cô cũng phải đứng ở góc độ của một bác sỹ để bảo đảm cho tình trạng sức khỏe của Hà Nại trước.

La Trì thấy cô nói vậy cũng không còn cách nào. Lúc di động của anh vang lên, Cố Sơ đang trình bày rõ tình hình thương tích của Hà Nại với anh. Anh giơ tay bảo cô ngừng rồi nhận máy. Hành lang rất yên ắng, dù sao cũng là khu hồi sức cấp cứu cấm tiếng ồn, nên dù La Trì có âm thầm quay người đi nhận máy, Cố Sơ vẫn thính tai nghe được nội dung.

“Sếp ạ, Lâm Gia Duyệt chỉ thừa nhận hẹn gặp Hà Nại vì muốn ôn chuyện cũ, những chuyện khác không hỏi ra được.”

Cố Sơ sững người. Sao lại có phần của Lâm Gia Duyệt?

Trông La Trì rất sốt sắng. Cô tin rằng nếu không phải ở trong bệnh viện anh ấy nhất định sẽ quát ầm ĩ. Ngay cả một người ngoài cuộc như cô nghe xong cũng cảm thấy Lâm Gia Duyệt đang cố tình giấu giếm, nói chỉ là La Trì. Cô đứng bất động ở đó, đầu óc xoay chuyển nhanh chóng. Lâm Gia Duyệt hẹn Hà Nại? Lẽ nào chính là lần đó...

La Trì kiềm chế cảm xúc, đưa ra chỉ thị. Cố Sơ loáng thoáng nghe thấy những chữ như “thả ra” gì đó. Sau khi La Trì giải quyết xong quay đầu lại thấy cô vẫn còn đó, sắc mặt anh ấy có phần gượng gạo. Cố Sơ cảm thấy ít nhiều gì mình cũng dính líu tới vụ án này bèn bước lên, khẽ hỏi: “Lâm Gia Duyệt chính là người thần bí đã đưa Hà Nại đi đó sao?”.

Nếu là người khác, La Trì sẽ không nói. Nhưng đối mặt với Cố Sơ, anh ấy cũng không có gì để giấu giếm bèn gạt đầu rồi lại bứt rứt vô đầu bứt tai. Mấy ngày không được nghỉ ngơi, trông anh ấy cực kỳ mệt mỏi. Anh ấy nói: “Bây giờ tình hình là vậy. Có rất nhiều sự thật bày ra trước mắt em, rõ ràng em biết đối phương có liên quan nhưng em không có chứng cứ xác thực.” Nói tới đây, dường như anh ấy không nhịn được nữa bèn nghiêng rằng nghiêng lợi buông một câu, “Mẹ kiếp!”.

Cố Sơ cũng không cần hỏi. Thật ra cô hiểu rõ hơn ai hết anh ấy muốn gấp rút phá án, nhưng lại lo Lục Bắc Thần sẽ khó xử. Ngẫm nghĩ một lát, cô nói với La Trì: “Thế này đi, tôi đi hỏi lại bác sỹ Cố”.

La Trì cần như cảm động vô ngần.

Không bao lâu sau, các bác sỹ đứng trong đều đi ra cả. Cố Sơ là người ra cuối cùng. La Trì đang buồn bực bỗng thấy cô vẫy tay với mình. Anh bước lên, Cố Sơ nói: “Hà Nại muốn gặp anh đấy”.

La Trì sững người. Ngay sau đó trong lòng anh trào dâng một dự cảm. Anh cảm thấy, có lẽ việc làm này của Hà Nại sẽ tạo ra một bước ngoặt quan trọng cho vụ án.

Hà Nại sau khi tỉnh lại không còn ngoan cố với La Trì như lúc trước, nhìn thấy anh như nhìn thấy đấng cứu thế, miệng lẩm bẩm: “Cảnh sát La...”.

Là bác sỹ, Cố Sơ phải tiến lên dặn dò mấy câu, khi nào cảm thấy quá mệt thì phải nghỉ ngơi, không được nói chuyện nhiều quá. Hà Nại nhìn cô, yếu ớt nói: “Cô cũng ở lại đi”.

Cố Sơ cũng bất thành linh cảm nhận được gì đó. Có thể để cô ở lại, lẽ nào còn liên quan tới cô?

Hà Nại không đợi La Trì hỏi đã chủ động thừa nhận. Có điều câu nói đầu tiên của anh ta khiến Cố Sơ thẳng thốt. Anh ta nói, từ trước tới nay, Lục Môn luôn có phòng thực nghiệm sinh vật để nghiên cứu và điều chế một cách độc lập nhưng kín đáo, lĩnh vực điều chế thuốc trước nay không công bố ra ngoài nhưng vẫn tồn tại.

Nghe xong, hai mắt La Trì sáng rực lên. Anh kéo ghế ngồi xuống bên cạnh giường, nhìn anh ta chằm chằm, “Cũng tức là thuốc mà Lục Bắc Thần uống tới từ phòng thực nghiệm của Lục Môn?”.

Hà Nại yếu ớt gạt đầu.

“Vậy cậu có thân phận gì trong phòng thực nghiệm? Tham gia vào những khâu nào? Còn nữa, Phùng Tử Liên, Ngải Hán, Tiền Hào và Lưu Xuyên cũng liên quan tới Lục Môn ư?”

Một loạt những câu hỏi, Cố Sơ đứng bên nghe sợ Hà Nại chịu không nổi. Nhưng trông anh ta có vẻ rất bình tĩnh, còn liếc nhìn cô, cái nhìn ấy rất quái lạ. Lát sau anh ta nói: “Chuyện này vẫn phải kể bắt đầu từ việc sản xuất thuốc của nhà họ Cố”.

“Cái gì?” La Trì sững sốt.

Cố Sơ cũng kinh ngạc, dự cảm xoay vần trong lòng càng ngày càng không ổn.

“Nhưng mà...” Hà Nại đổi giọng, nhìn thẳng vào La Trì, ánh mắt như đang van nài, “Anh phải hứa với tôi, sẽ bảo vệ cho sự an toàn của tôi. Bây giờ chỉ có anh mới cứu được tôi thôi”.

481. Q.10 - Chương 482: Gần Như Suy Sụp

Khi Lục Bắc Thần tới bệnh viện, người của tổ chuyên án còn chưa đi, không thấy bóng dáng La Trì đâu, cả các bác sỹ hội chẩn cũng vậy. Anh định đi vào trong thì một thành viên trong tổ chuyên án bỗng ngăn anh lại, “Giáo sư Lục, bây giờ anh không tiện vào trong”.

“Hà Nại tỉnh rồi?” Lục Bắc Thần cảnh giác.

“Vâng.”

Lục Bắc Thần sa sầm mặt lại, “Tránh ra”.

“Thành thật xin lỗi, giáo sư Lục. Sếp có lệnh, ngoại trừ bác sỹ chính, tất cả mọi người đều không được vào trong.”

“Cậu ấy có quyền làm vậy sao?” Lục Bắc Thần nhú mày.

“Đây thật ra là yêu cầu của anh Hà.” Người của tổ chuyên án rất nghiêm ngặt, “Anh ấy không thích bị quấy rầy”.

Lục Bắc Thần nhìn cậu ta chằm chằm hồi lâu rồi quay người bỏ đi.

Anh đi thẳng tới khoa ngoại thần kinh nhưng không gặp Cố Sơ mà lại gặp Tiểu Tiểu đang thu dọn đồ đạc. Sau khi nhìn thấy Lục Bắc Thần, Tiểu Tiểu lấy làm lạ, “Cố Sơ đã tan ca rồi mà”.

Lục Bắc Thần ngẩng người ra giấy lát rồi gật đầu, “Cảm ơn em, tạm biệt”. Rồi anh quay người rời đi.

Tiểu Tiểu Tiểu tỏ ra nghi hoặc.

Một tiếng trước, Cố Sơ đã từ phòng ICU quay về, sắc mặt trắng nhợt như bị ai rút hết máu vậy, ngơ ngẩn ngẩn, nói gì với cậu ấy, dường như cậu ấy cũng không nghe thấy, hệt như đánh rơi hồn vía ở đâu. Cô hỏi cậu ấy đã xảy ra chuyện gì, mãi một lúc sau mới nghe thấy chút động tĩnh. Cố Sơ dờ dẫm giương mắt nhìn cô, đáp một câu: Tổ không sao.

Không sao?

Không sao mới lạ đó.

Học cùng trường đại học với cậu ấy lại còn quen biết nhiều năm, có chuyện hay không lẽ nào cô nhìn không ra? Cố Sơ trước nay là một người rất giỏi giấu tâm sự vào lòng. Thế mà lúc đó cậu ấy rất hoảng loạn, đây là kết luận Tiểu Tiểu Tiểu đọc được qua ánh mắt Cố Sơ.

Nhưng còn Lục Bắc Thần thì sao?

Tiểu Tiểu bỗng thấy lo lắng.

Trở về xe, Lục Bắc Thần không cho xe ngay mà gọi điện cho Cố Sơ trước. Nhưng anh gọi rất nhiều cuộc mà không có ai bắt máy, anh có phần sốt ruột. Anh cố kiềm chế, tiếp tục gọi.

Đầu kia nhận máy, xung quanh đó hơi ồn ào.

“La Trì.” Lục Bắc Thần ở trong một không gian đóng kín, xung quanh rất yên ắng, càng khiến giọng nói trầm thấp giá lạnh của anh thêm rõ nét, “Cậu bắt buộc phải hiểu rõ một điểm, trong vụ án này, trước hết tôi là pháp y, sau đó mới tới thân phận người của nhà họ Lục. Tôi có quyền được biết về tiến triển của vụ án”.

La Trì trầm mặc giây lát rồi nói: “Tôi hiểu tâm trạng của cậu, nhưng nói thật là có những chuyện cậu không tiện tay xen vào”.

“La Trì, cậu đang phí lời với tôi đấy.” Sắc mặt Lục Bắc Thần lạnh ngắt, “Cái tôi cần không phải sự thông cảm của cậu”.

La Trì thở dài nặng nề, “Hà Nại đã nhả nhà họ Lục ra, rồi đồng thời nhả luôn cả chuyện quá khứ hai gia đình Lục Cố. Làm bạn, tôi rất không muốn thấy cục diện này. Nhưng là một cảnh sát, tôi bắt buộc phải làm việc theo quy định”.

Ánh mắt anh tối đi. Chuyện cũ của hai nhà Lục Cố? Anh bất chợt nhớ tới biểu cảm của Cố Sơ mà Tiểu Tiểu kể lại. Còn cả việc cô chần chừ không chịu nhận mấy nữa...

“Ý của cậu là khi Hà Nại khai báo, Cố Sơ cũng có mặt?” Anh nghĩ tới khả năng này.

La Trì cũng hiểu rõ dự cảm của anh, “Phải”.

Nghe xong, Lục Bắc Thần nghiêng răng nghiêng lợi để từng chữ bật ra khỏi kẽ răng theo từng luồng gió rít lạnh lẽo, “La Trì!”.

Đầu kia dường như cũng cảm nhận được sự bất mãn của anh bèn vội vàng giải thích: “Tôi biết Cố Sơ không liên quan, trong tình huống đó cũng nên tránh mặt. Nhưng lúc đó tôi không ngờ Hà Nại lại kể chuyện có liên quan tới nhà họ Cố, thế nên khi anh ta yêu cầu Cố Sơ ở lại, tôi mới không suy nghĩ nhiều. Cố Sơ là bác sỹ, theo dõi tình hình sức khỏe của Hà Nại là chuyện hết sức bình thường”.

Bên này sắc mặt Lục Bắc Thần đã tái mét.

“Rốt cuộc Hà Nại đã nói gì?”

“Việc này...” La Trì ngập ngừng, lát sau mới hạ thấp giọng đáp: “Cậu phải chuẩn bị sẵn tâm lý. Tôi tin rằng những chuyện Hà Nại nói chính cậu cũng không biết rõ. Còn nữa, tôi bắt buộc phải nói rõ trước chuyện này với cậu. Vì tình tiết vụ án nghiêm trọng nên tôi phải xin với lãnh đạo được điều tra nhà họ Lục”.

Lục Bắc Thần âm thầm cuộn chặt tay lại.

“Hà Nại yêu cầu được chúng tôi bảo vệ.” La Trì nói: “Tôi tin cậu sẽ không vì việc riêng mà phạm pháp, nhưng với tư cách một người nhà họ Lục, cậu ắt sẽ âm thầm điều tra một vài việc. Có lẽ cậu đã biết một số chuyện. Mọi thứ đang cân bằng. Nhưng điều tôi muốn nói là lần này Tần Tô cần phải ở lại Trung Quốc lâu một chút”.

“La Trì, tôi hoan nghênh cậu điều tra rõ ràng một chút.” Ngữ khí của anh đã bình thản trở lại, “Việc đã tới nước này, chờ đợi chân tướng được phơi bày là cách giải quyết tốt nhất”.

“Có những chuyện tôi không tiện kể với cậu. Nếu cậu muốn biết, hay là hỏi Cố Sơ đi, để đích thân cô ấy nói ra sẽ hay hơn. Có lẽ cô ấy cũng cần một đáp án từ cậu.”

Lục Bắc Thần không nói nữa, thẳng thừng ngắt máy.

...

Mùa này, tiết trời Thượng Hải như người con gái sáng nắng chiều mưa. Lúc gần về tới nhà, mây mù còn kéo tới, gió tiếng sấm đi dưng rồi lại mưa. Xe đỗ vào trong gara, tới khi xuống xe hẳn, Lục Bắc Thần gọi lại lần nữa nhưng Cố Sơ vẫn không bắt máy.

Anh mở cửa, trong nhà rất tối.

Cánh cửa được đóng kín, những hạt mưa to bằng hạt đậu tạt lên cửa sổ. Lớp thủy tinh cách âm làm nhòa mọi tầm nhìn bên ngoài. Ngoài cửa có balo và chìa khóa, nhìn thấy chúng Lục Bắc Thần mới thở phào, chứng tỏ cô đã quay về.

Cô không bật đèn.

Di động của Cố Sơ được để trên sofa ngoài phòng khách. Lục Bắc Thần cầm lên nhìn, có không ít cuộc gọi nhỡ, cô không nhận một cuộc nào. Đặt di động xuống, Lục Bắc Thần đi lên gác, trong lòng dấy lên một dự cảm chẳng lành.

Anh đẩy cửa phòng ngủ, quả nhiên Cố Sơ đang ở trong.

Cô không nằm trên giường mà ngồi trên thảm, mặt hướng về cửa sổ. Mái tóc dài xõa xuống vai. Bóng tối trong phòng cùng sấm chớp nhập nhằng ngoài kia tạo thành những mảng sáng tối đan xen. Cô trầm mặc như một cái bóng, bất động đến nỗi cả việc Lục Bắc Thần đi vào cũng không hay biết gì.

Anh không nhìn được nét mặt của cô nhưng vẫn cảm nhận được nỗi buồn thương của cô.

Lục Bắc Thần nhất thời không dám tiến lên, sợ sẽ bắt gặp ánh mắt hoảng sợ của cô.

Cứ như vậy, cô ngồi dựa bên cửa sổ, anh đứng ngay sau lưng cô. Một cánh cửa sổ, ngoài kia là mây gió vùn vù, trong này là đôi người trầm mặc.

Lục Bắc Thần yên lặng ngắm nhìn bóng hình cô. Bờ vai nhỏ bé ấy có lẽ không thể gánh thêm gió mưa được nữa, giờ yếu ớt và bất lực. Phải, cô không chịu đựng nổi nên khi anh biết mọi chuyện, điều duy nhất có thể làm là che giấu. Anh chợt nhớ tới những lời Tần Tô từng nói. Bà ấy nói chuyện của nhà họ Cố không chỉ có vậy. Lúc đó anh không hỏi kỹ, mà chuyển sang đề tài khác. Nhưng điều Tần Tô không rõ là đối với những chuyện trước kia của nhà họ Cố, anh đã biết rõ hơn ai hết.

Bây giờ, cả cô cũng biết rồi ư?

Anh tình nguyện gánh đỡ tất cả, chỉ mong sao cô đừng hay biết.

Rất lâu sau, anh mới từ từ ngồi sụp xuống, một tay nhẹ nhàng ôm lấy vai cô. Bả vai hờ ra ngoài lạnh ngắt, cảm giác ấy chạm vào đầu ngón tay rồi đâm thẳng vào tim.

“Sơ Sơ.” Lục Bắc Thần khẽ gọi tên cô. Nhưng tiếp theo đó phải nói gì anh lại không biết.

An ủi? Hay là vờ như không biết?

Một bên mặt cô chìm trong bóng tối. Khi tia chớp lóe lên, anh thấy vệt nước mắt trên gương mặt ấy. Đôi mắt sưng húp, như đang nhìn về phía trước lại như đang đầy tuyệt vọng.

Anh đau đớn, không đành lòng chứng kiến cô như vậy bèn đứng dậy, thẳng thừng bế cô lên. Cố Sơ không phản kháng, chỉ như một con chim gãy cánh, mặc cho anh bế vào giường.

Anh bật đèn lên.

Gò má cô thêm rõ nét dưới ánh đèn vàng êm dịu. Cuối cùng cô cũng ngẩng lên nhìn anh. Rất lâu sau dường như mới nhận ra anh là ai, cô bỗng giữ chặt lấy cánh tay anh.

Cố Sơ mạnh tay một cách kỳ lạ, từng đầu móng tay như khảm sâu vào da thịt anh. Lục Bắc Thần thấy vậy bèn ngồi xuống cạnh cô, nhẹ nhàng vỗ về, “Anh đây, đừng sợ”.

Nhưng Cố Sơ nhìn anh chằm chằm rồi bất thành linh hỏi: “Anh biết hết đúng không? Biết tất cả mọi chuyện đúng không?”.

Giọng cô rất khê, nhỏ tới mức có thể bỏ sót nó. Nhưng một thanh âm lí nhí ấy lại khiến Lục Bắc Thần cảm nhận được sự điên cuồng như đang cố nắm lấy chiếc phao cứu sinh.

Anh nên trả lời thế nào đây?

Cuối cùng anh vẫn chọn im lặng.

“Vì sao? Vì sao lại như vậy?” Đôi mắt Cố Sơ lại đỏ rực lên, trơ trọi như một cô nhóc, vẫn túm chặt tay anh không buông, “Vì sao nhà họ Lục phải làm thế? Chỉ vì lợi ích thôi ư? Nhưng khắp Trung Quốc có biết bao người nghiên cứu điều chế thuốc, vì sao họ phải nhắm tới gia đình em, cha em không buông? Vì sao phải cướp hết thành quả của cha em?”.

Lục Bắc Thần vốn chỉ lo lắng cho tâm trạng của cô, nhưng nghe thấy những lời này xong bèn sững người, lập tức phản ứng lại, sốt sắng hỏi: “Nhà họ Lục cướp thành quả của bố em ư? Sơ Sơ, thế là có ý gì?”.

“Thuốc mới cho bố em điều chế ra!” Cố Sơ gần như sụp đổ, logic cũng có phần hỗn loạn, “Loại thuốc mới dùng để không chế thần kinh là thành quả nghiên cứu của bố em, đã bị nhà họ Lục cướp mất... Họ vì lợi ích vụ vạ cho bố em, cướp đi thuốc mới...”.

Lục Bắc Thần thẳng thốt như bị sét đánh, đầu óc trống rỗng khoảng mấy giây. Sau khi hoàn hồn trở lại, suy nghĩ đầu tiên của anh là: Đây là chuyện không thể xảy ra. Đè nén cảm giác kinh hoàng, anh hạ thấp giọng, nâng mặt cô lên, thì thầm, “Sơ Sơ, ai kể với em những chuyện này? Hà Nại ư?”.

Cố Sơ há miệng ra rồi lại khép vào, nước mắt theo hốc mắt trào ra. Cô vẫn không gào khóc âm ỉ, chỉ lặng lẽ rơi lệ như trút nốt chút sức lực cuối cùng, mấy lần định nói nhưng không còn sức.

Lục Bắc Thần dựa sát vào cô, động viên: “Kể hết cho anh nghe những gì em biết đi”.

Chính hôm nay, Tần Tô đã thừa nhận với anh việc nhà họ Lục có điều chế thuốc nhưng không công khai ra ngoài. Trước đây anh không hiểu nhưng sau đó được Tần Tô giải thích anh đã vỡ ra. Nhưng sao lại dính líu tới loại thuốc mới của nhà họ Cố? Anh dần dần cảm thấy bất an, nhất là khi nhìn thấy dáng vẻ của Cố Sơ lúc này. Anh bắt đầu hoài nghi, lẽ nào chuyện mà anh điều tra lại có sai sót?

482. Q.10 - Chương 483: Hiện Tại Và Quá Khứ

Tập đoàn Kiến Khoa đã từng là một vương quốc được phẩm khét tiếng, gần như lũng đoạn thị trường dược trong khắp cả nước, cũng đồng thời có sự tiếp nối với việc sản xuất thuốc quốc tế, thu mua mấy xưởng thuốc cũ ở nước ngoài có thâm niên, có năng lực, khiến bản đồ phát triển không có biên giới. Kiến Khoa là một doanh nghiệp đóng góp một phần lớn vào ngân sách thuế, Cố Trạch Phong còn là đại diện doanh nghiệp từ thiện, thế nên lúc đó cứ nhắc tới tập đoàn Kiến Khoa là không ai không biết Cố Trạch Phong và nhà họ Cố vang bóng một thời.

Tập đoàn Kiến Khoa có đội ngũ y dược học của riêng mình, thiết lập nhiều trung tâm nghiên cứu điều chế thuốc, mang tới những cống hiến to lớn trong việc điều chế thuốc mới, đây là chuyện ai ai cũng biết. Một trung tâm nghiên cứu sinh vật trong số đó, hay nói một cách khác là phòng thực nghiệm sinh vật, đã tiến hành nghiên cứu trọng điểm về những chứng bệnh động kinh, tâm thần, tích cực điều tra một loại thuốc mới để phối kết hợp với việc chữa trị y học. Cố Trạch Phong rất coi trọng việc này, đổ vào đó một lượng nhân lực và tài lực to lớn. Số tiền đầu tư mỗi năm cho riêng lĩnh vực nghiên cứu này đã lên tới con số trăm triệu, mà các thành viên trong đội ngũ nghiên cứu được mời về ai nấy cũng đều là người đứng đầu, được sàng lọc lựa chọn trong số hai mươi mấy quốc gia trên thế giới, cuối cùng chọn ra bảy người để xây dựng một đội ngũ hạt nhân cực kỳ quan trọng. Bên ngoài lần lượt suy đoán giá trị của những thành viên này, ai cũng biết đã lọt được vào mắt xanh của Cố Trạch Phong thì cái giá anh đưa ra sẽ không hề thấp.

Trong số bảy người ấy có một người Trung Quốc, tên là Cố Giang Kỳ, một chuyên gia Thần kinh não bộ nổi tiếng, thường xuyên sống ở nước ngoài, theo đuổi công việc nghiên cứu điều chế, là một nhân tài rất có quyền thế. Ông ấy lại càng có duyên với Cố Trạch Phong. Bên ngoài không biết, nhắc tới Cố Giang Kỳ sẽ tưởng đó là người thân của Cố Trạch Phong, nhưng thực tế, hai người họ chỉ là những người bạn tốt lâu năm yêu mến lẫn nhau. Cố Trạch Phong ngưỡng mộ tài hoa của Cố Giang Kỳ, còn Cố Giang Kỳ lại khâm phục phong cách mạnh mẽ dứt khoát của Cố Trạch Phong trên thương trường.

Hạng mục nghiên cứu loại thuốc mới có tác dụng phục hồi những loại bệnh mà thần kinh bị tổn thương, kiểm soát thần kinh này có một cái tên rất thú vị gọi là “Ký ức não bộ”, kỳ thực nói theo cách thông thường là có thể hỗ trợ đại não phục hồi những chức năng bình thường. Đương nhiên, đây chỉ là một cái tên rất lạ, có người trong đội ngũ vô tình nói ra, còn tên loại thuốc mới thì tuyệt đối không thể mang một phong cách “thơ tình họa ý” như vậy được.

Hạng mục “Ký ức não bộ” đang được tiến hành thuận lợi trong điều kiện vừa rõ ràng lại vừa bảo mật. Rõ ràng vì người trong ngành hầu như đều biết tập đoàn Kiến Khoa đang tiến hành khai thác nghiên cứu một hạng mục rất khủng; Còn bảo mật là mặc dù mọi người đã biết nhưng lại không nắm được gì về nội dung của hạng mục này. Việc này là do Kiến Khoa sở hữu một đội ngũ ngoại giao rất vững mạnh, chặn hết tất cả những con đường có thể muốn thăm dò bí mật.

Tất cả vốn nên thuận buồm xuôi gió. Sau nhiều năm nghiên cứu, loại thuốc thần kinh mới đã thành công bước vào giai đoạn lâm sàng. Nhưng lại xảy ra chuyện vào đúng thời điểm này, khiến tập đoàn Kiến Khoa hoàn toàn bị lật thuyền, những người trong đội ngũ bị liên lụy, thành quả nhiều năm bị số phận thảm thương hủy hoại.

Trong giai đoạn lâm sàng có người chết, thuốc mới bị phá bỏ, danh tiếng của Kiến Khoa bị tổn hại, chỉ trong một đêm ai ai cũng lên án, chuỗi sản nghiệp bị tổn hại nặng nề, các cơ quan có liên quan vào cuộc điều tra, đồng nghiệp giầu đở bìm leo... Vô số. Cuối cùng, hai vợ chồng Cố Trạch Phong tử nạn trong một tai nạn giao thông.

Mà kẻ đầu têu của tất cả những việc này chính là tập đoàn Lục Môn, nhiều năm trước đã di cư qua nước ngoài hơn nữa còn phát triển rộng khắp và nhanh chóng tại thị trường nước ngoài, luôn mang trên mình

một lớp mặt nạ thần bí. Nói cách khác, quỹ đạo cuộc đời Cố Trạch Phong đi từ huy hoàng rạng rỡ xuống hủy diệt đều nhờ Lục Chấn Dương.

Với tư cách là người chèo lái Lục Môn, sau khi được nhận lại gia tộc từ tay các trưởng bối, Lục Chấn Dương dĩ nhiên nghĩ xem làm sao để phát triển nó thật lớn mạnh, mà ngành sản xuất thuốc là một miếng bánh lợi nhuận khổng lồ, Lục Chấn Dương dĩ nhiên sẽ không bỏ qua. Nhưng muốn bước chân vào lĩnh vực này mà phải bắt đầu lại từ đầu thì đúng là một việc làm ngu ngốc, giẫm lên vai của những người khổng lồ mới là thượng sách. Xét theo quy mô tập đoàn, sức mạnh của Kiến Khoa không thể so sánh với Lục Môn, nhưng danh tiếng của Cố Trạch Phong là đại diện có tiếng tăm nhất trong giới y dược Trung Quốc. Lục Chấn Dương chú ý tới ông cũng là điều hết sức bình thường.

Ban đầu Lục Môn muốn mua đứt hạng mục nghiên cứu sản xuất thuốc mới nhưng bị Cố Trạch Phong từ chối. Sau nhiều lần thương lượng không có kết quả, Lục Chấn Dương quyết tâm đã không làm thì thôi, không mua được thì cướp. Dưới một số tiền lợi nhuận vĩ đại, sự dăm man của nhân tính bộc lộ một cách trắng trợn. Chuyện có người chết trong thời kỳ lâm sàng là một kế hoạch có ý đồ của Lục Môn. Cái chết của người đó thật ra không liên quan tới thuốc mới, nhưng Lục Môn hành động không chút sợ hãi, thế nên khi ấy hoàn toàn không điều tra ra, cộng thêm việc dư luận điều khiển, lời đồn đáng sợ, nhất thời, nhà họ Cố đã bị chụp cái mũ giết người.

Kiến Khoa vì chuyện thuốc mới mà bị chìm xuống bùn sâu, đón nhận đủ các loại rắc rối. Hạng mục “Ký ức não bộ” được đầu tư một số tiền quá lớn, sau khi xảy ra chuyện đã gần như lấy mạng Cố Trạch Phong, nguồn vốn bị đứt đoạn nghiêm trọng. Mà lúc đó, những doanh nghiệp có thể giúp ông vượt qua khó khăn đồng thời bị uy hiếp, phải giương mắt nhìn nhà họ Cố sụp đổ.

Sự uy hiếp này tới từ Lục Môn, kín đáo, chặt chẽ, thậm chí Lục Chấn Dương còn không đích thân ra mặt đã hoàn toàn chém đứt khả năng nhà họ Cố giành lại được hạng mục này. Mượn giao giết người, ném đá giấu tay, hai chiêu này đã trở thành hai lưỡi dao đâm đưa trên đầu Cố Trạch Phong, giết chết vợ chồng họ.

Đương nhiên, sau này chuyện tai nạn đích thực là ngoài ý muốn. Nhưng khi đó họ cũng vì muốn gom góp tiền vốn chứ không phải là chạy trốn, nhưng sau này bị mọi người đồn thổi thành bỏ chạy. Con người luôn là vậy, muốn họ xúm lại xem trò thì dễ, muốn họ tha thứ cho ai thật khó khăn.

Tất cả đều là những lời Hà Nại tường thuật lại, khi đó nghe xong La Trì quả thật đã sửng sốt.

Nhưng làm sao Hà Nại biết được những chuyện xa xưa này?

Cố Sơ yên lặng dựa đầu vào giường, hốc mắt đỏ rực còn chưa dịu bớt. Cô cứ nghĩ người nhìn nhưng tư duy thì rõ ràng. Cô từ từ kể lại những chuyện này, giữa chừng có mấy lần nghẹn ngào. “Hà Nại chính là con trai chú Cố. Anh ta sống thường xuyên ở nước ngoài, cùng học một chuyên ngành với bác Cố. Đương nhiên, anh ta không phải tên là Hà Nại, tên thật của anh ta là Cố Tứ”.

Cô đã quên mất, hoặc có thể nói khi đó cô và gia đình chú Cố không tiếp xúc nhiều. Cô chỉ biết Cố Giang Kỳ là một nhân tài hiếm có, thi thoảng tới công ty bố sẽ gặp chú ấy. Cố Giang Kỳ có người con trai tên Cố Tứ, từ nhỏ đã ra nước ngoài học tập, sau khi tốt nghiệp đại học cũng bắt đầu theo ngành nghiên cứu sinh vật. Cô đã từng gặp Cố Tứ nhưng tiếp xúc không nhiều lần nên ấn tượng không sâu sắc, tới tận khi Hà Nại kể đoạn quá khứ này, cô mới chợt nhớ ra.

Chẳng trách lúc trước khi anh ta tự giới thiệu, cô luôn có một cảm giác không thể nói rõ. Cái tên Cố Tứ vừa xa lạ vừa quen thuộc. Bây giờ nghĩ lại chắc lúc đó anh ta có ý muốn xem cô có ấn tượng hay không.

Lục Bắc Thần ngồi ở đầu giường nghe cô kể những chuyện này, sóng lòng cuộn trào dữ dội nhưng sắc mặt anh vẫn bình tĩnh. Bao nhiêu sóng to gió lớn anh đều từng trải qua, kiểm soát cảm xúc đối với anh mà nói đã là chuyện dễ như trở bàn tay. Rất lâu sau, anh lên tiếng: “Thế nên Cố Tứ đã đổi tên thành Hà Nại để vào Lục Môn, hơn nữa còn nhận mọi bí mật của Lục Môn trong việc điều chế thuốc mới?”.

Cố Sơ gật đầu, hít sâu, cố gắng đè nén nỗi đau trong tim, “Phải, anh ta đã thừa nhận làm vậy chính vì muốn lấy lại danh tiếng cho cha”.

Thuốc mới của nhà họ Cố bị gán mác thất bại, thậm chí dính líu tới mạng người, bỗng chốc danh tiếng của những người trong phòng thực nghiệm đều chịu sự tổn hại hoặc hủy hoại nghiêm trọng. Hạng mục “Ký ức

não bộ” tan tành, thành quả bị hủy, đội ngũ cũng tan rã. Còn Cố Giang Kỳ, một người cả đời cao ngạo khi phải đối diện với áp lực và dư luận cũng không chịu đựng được, cuối cùng tìm đường tự sát.

Thế nên, kiếp nạn này đâu phải chỉ của Kiến Khoa? Gia đình vốn hạnh phúc của Cố Tứ cũng đã chia lìa ly tán, danh hiệu đức cao vọng trọng không còn tồn tại. Về sau, Cố Tứ bắt đầu từ thuốc mới, cuối cùng cũng lần ra biến động của Lục Môn. Anh ta làm trong ngành, sự tương thông qua lại. Anh ta biết Lục Môn đang âm thầm chiêu binh mãi mã để nghiên cứu thuốc mới, cảm thấy kỳ lạ, anh ta bèn đổi tên, trà trộn vào Lục Môn.

Lục Môn có bốn trụ lý lớn, mỗi một người đưa vào một công ty khác đều có thể đứng độc lập một mặt. Đây là lời đồn bên ngoài, mà sự thực cũng đúng như vậy. Nhưng người bên ngoài không biết rằng trong bốn trụ lý của Lục Môn, ba người là anh tài thương trường, người còn lại chỉ phụ trách việc nghiên cứu điều chế thuốc. Anh ta rất ít khi tham gia vào những chuyện làm ăn của Lục Môn. Mà người này cũng được Lục Chấn Dương hoàn toàn tin tưởng và khen ngợi, nên được liệt vào một trong bốn trụ lý. Người này chính là Hà Nại của hiện tại và cũng là Cố Tứ của quá khứ.

Anh ta lợi dụng kiến thức của mình nhanh chóng gia nhập đội ngũ nghiên cứu của Lục Môn. Đó là một đội ngũ nhỏ, cộng cả Hà Nại chỉ có bốn người, nghĩ cũng đủ biết Lục Chấn Dương thận trọng thế nào. Cố Tứ là nhân tài chuyên ngành, vừa tiếp xúc đã hiểu ngay vấn đề. Anh ta cảm hận, hăng mục của Lục Môn chính là “Ký ức não bộ” khi xưa.

“Cố Tứ dồn hết tâm sức vào Lục Môn, thực chất là đang điều tra loại thuốc mới đó rốt cuộc có thể hại chết người hay không, mức độ nguy hiểm là bao nhiêu.” Cố Sơ mệt mỏi dựa vào đó, giọng rất khê, “Về sau anh ta phát hiện ra thuốc mới chỉ có một chút ảnh hưởng đối với tim của bệnh nhân lâm sàng, cần kết hợp với thuốc trợ tim mới có thể tránh được ảnh hưởng, nhưng không đủ hại chết người, nên anh ta đích thực tin rằng chuyện năm xưa là một âm mưu”.

So với đội ngũ của nhà họ Cố, đội ngũ của Lục Môn kín đáo hơn, nhiều quy tắc hơn. Mặc dù có được sự tin tưởng của Lục Chấn Dương nhưng Cố Tứ cũng không thể nắm quyền hành lớn trong chuyện này. Anh ta bắt đầu vắt óc nghĩ kế độc lập thực hiện hạng mục này. Nhưng sao Lục Chấn Dương dễ dàng từ bỏ? Thế nên Cố Tứ thay đổi nguyên tắc bảo mật của phòng thực nghiệm, chủ động báo cho Lục Chấn Dương những tệ hại của thuốc, hơn nữa còn cố tình phóng đại mức độ nguy hiểm lên cao. Mục đích của anh ta rất đơn giản, chính là muốn ép Lục Chấn Dương từ bỏ, anh ta có thể lấy lại thành quả của bố mình”.

Nhưng anh ta quên rằng Lục Chấn Dương là thương nhân, một kẻ làm ăn ranh ma. Nhiệm vụ hàng đầu của người thương nhân là lợi dụng những thứ vô dụng một cách hợp lý, dù giá trị đã trở thành rác, cũng phải làm đẹp lên để bán lấy tiền. Lục Chấn Dương ra lệnh muốn đội ngũ phân chia lại tỷ lệ thuốc mới, tăng cường thành phần thuốc trợ tim. Những thành viên khác không có ý kiến gì nhưng Cố Tứ thì phản đối gay gắt. Thứ nhất, đây là thành quả của bố, không dễ thay đổi. Thứ hai, nếu tăng thành phần thuốc trợ tim có thể sẽ tạo ra những ảnh hưởng không thể dự đoán trước.

Dĩ nhiên Lục Chấn Dương không nghe, trong cơn tức giận đã chủ động trao quyền cho một người khác trong đội ngũ, Cố Tứ chỉ là thành viên phối hợp. Nhưng cảnh đẹp không kéo dài lâu, nỗi lo của Cố Tứ đã thật sự xảy ra, người đầu tiên tự nguyện lâm sàng đã xuất hiện sự cố dẫn tới tử vong. Người này... chính là Tiền Hào.

483. Q.10 - Chương 484: Sự Thật Không Thể Né Tránh

Thật ra X-R2 và thành phần Cardiac glycoside có thể đồng thời tồn tại, có điều tỷ lệ kết hợp bắt buộc phải cực kỳ cẩn trọng, nếu không sẽ xảy ra vấn đề. Phòng thực nghiệm của Cố Tứ chia việc điều chế thuốc mới ra làm năm giai đoạn, mỗi một giai đoạn đều được kiểm tra qua chuột bạch rồi tới thực nghiệm lâm sàng, căn cứ vào kết quả thực nghiệm sẽ quyết định có tiến hành tinh luyện và kết hợp lại các thành phần hay không.

“Tiền Hào, Lưu Xuyên, Phùng Tử Liên và Ngải Hân đều là đối tượng thực nghiệm lâm sàng của phòng thực nghiệm, đều có tiền sử trị liệu tâm lý, trên thực tế đều mắc những căn bệnh mà hệ thống thần kinh bị tổn hại dẫn đến tinh thần bị tổn thương. Họ ký điều ước lâm sàng với phòng nghiên cứu của Lục Môn trong

tình trạng tự nguyện. Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là đối tượng lâm sàng bắt buộc phải phù hợp với điều kiện thử thuốc.” Trong đôi mắt Cố Sơ không còn ánh sáng. Tiền Hào là giai đoạn đầu tiên, Lưu Xuyên là giai đoạn thứ hai. Từ đó suy ra, họ đã sử dụng thuốc mới, đều không thể tránh được những vấn đề như phát sinh hiện tượng ảo tưởng, ảo giác, cuối cùng dẫn tới tử vong”.

Lục Bắc Thần vô cùng áp lực. Khi nói những lời này, cô không tỏ thái độ thù hận, cái biểu cảm nhạt nhòa như bụi rơi trong đôi mắt cô khiến trái tim anh thắt lại, nhói đau. Anh đứng dậy đi tới cửa ban công, mở hé, gió cuộn theo mùi mưa ẩm ướt bay vào phòng. Anh châm một điếu thuốc, mùi thuốc lá nhanh chóng bị pha nhạt.

“Thế nên, chính Hà Nại đã lợi dụng thi thể?” Anh vẫn không quen gọi hân là Cố Tứ, mặc dù hành vi của người này đúng là “hỗn xược”. “Mục đích chính là vạch trần bí mật khai thác thuốc mới của Lục Môn hơn nữa còn dẫn đến chết người?”.

Cố Sơ gật đầu, co hai chân lên, vòng tay ôm lấy, “Chính Lục Môn có ý muốn che đậy chuyện có người tử vong, anh ta chỉ có thể nghĩ ra cách này”.

Mọi phản ứng sau khi sử dụng thuốc của những người thực nghiệm lâm sàng đều do Cố Tứ phụ trách ghi chép, thế nên anh ta là người tiếp xúc nhiều nhất với bốn nạn nhân. Hai năm trước, Tiền Hào sau khoảng hai tháng sử dụng thuốc mới thì bắt đầu phát sinh hiện tượng ảo giác, sau đó không bao lâu, đại não của anh ta bắt đầu tự động đảo lộn toàn bộ thế giới thực tại, hệt như tâm thần phân liệt. Anh ta có một không gian hư cấu khác. Ban đầu anh ta hoang mang, bối rối, dần dần thì hoàn toàn tin tưởng vào thế giới hư ảo ấy, thậm chí cuối cùng chỉ sống trong đó, hơn nữa dưới ám thị của Cố Tứ, anh ta cũng ghi chép hết tất cả những chuyện trong cuộc sống ảo đó lại.

Cuối cùng Tiền Hào tự sát, chuyện này làm cả phòng thực nghiệm kinh động. Cố Tứ lập tức báo chuyện này cho Lục Chấn Dương biết, hy vọng ông ta lập tức dừng việc khai thác thuốc mới lại, nhưng Lục Chấn Dương không hề từ bỏ, còn tăng tiền tăng sức để yêu cầu phòng thực nghiệm tiếp tục nghiên cứu. Còn chuyện Tiền Hào tử vong cũng bị ông dim xuống, lệnh cho Cố Tứ xử lý thi thể, không được phép làm rùm beng ra bên ngoài.

Lưu Xuyên, Phùng Tử Liên sau đó cũng gặp tình cảnh tương tự. Cách giải quyết của Lục Môn là bí mật xử lý, tiêu hủy giấy đồng ý họ đã ký với phòng thực nghiệm khi trước.

Ba người này thường ngày sống một mình, không có ai biết họ có quan hệ với phòng thực nghiệm của Lục Môn, thế nên càng nhiều người cho rằng họ chỉ mất tích, đến nỗi sau này người nhà họ báo cảnh sát, cảnh sát truy lùng không có kết quả đành phải xử lý theo hướng mất tích.

Tình hình của Ngải Hân đặc biệt hơn một chút. Có thể khi thuốc mới tiến vào giai đoạn thứ tư, hiện tượng ảo giác không còn quá rõ rệt nữa. Tới tháng thứ năm sau khi sử dụng thuốc, cô ta mới sinh ảo giác, nhưng điểm khác biệt với ba người trước là Ngải Hân luôn sống giao thoa qua lại giữa thế giới thực và thế giới ảo, nên bố mẹ của Ngải Hân không phát hiện ra vấn đề gì, tới tận khi nhật ký bị phát hiện, bố mẹ cô ta mới biết tình trạng của con gái.

“Những cuốn nhật ký đó là Hà Nại cố tình để cảnh sát phát hiện ra?” Lục Bắc Thần dựa vào khung cửa, bên ngoài là vườn hoa, cây ngọc lan bị gió đêm thổi qua, rung lắc dữ dội. Anh hỏi những ngữ khí rất khẳng định.

Tiền Hào, Lưu Xuyên, Phùng Tử Liên sở dĩ được cho là mất tích vì lúc đó cảnh sát không tìm được bất kỳ chứng cứ nào chứng minh họ bị giết hoặc tự sát. Nói cách khác, ngay cả thi thể cũng không phát hiện ra. Nhưng bây giờ thi thể đã được phát hiện, nhật ký cũng xuất hiện, tất cả trông giống như một chuyện ngoài ý muốn nhưng lúc đó Lục Bắc Thần đã hoài nghi có kẻ nhúng tay vào.

“Vâng.” Cố Sơ khịt mũi, dựa vào đầu giường, “Giống như việc anh ta lợi dụng triển lãm tượng sáp của Kỳ Quái với mục đích tung ra bốn cái xác vậy. Anh ta cần để lại chứng cứ đáng ngờ cho cảnh sát”.

Phải làm sao để khiến phòng thực nghiệm của Lục Môn hoàn toàn bị vạch trần trước mặt mọi người? Không thể không thừa nhận cách làm của Cố Tứ vừa trực tiếp vừa táo bạo. Nhưng trước tiên phải tránh để thi thể bị thối rữa. Việc này cũng nhờ có chất bảo quản do Cố Tứ điều chế, việc này không mấy khó khăn đối với một người ngày ngày ngâm mình trong lĩnh vực điều chế thuốc sinh vật.

Anh ta nhắm vào Kỳ Quái. Năm xưa một buổi triển lãm về đề tài cái chết của Kỳ Quái đã chấn động cả nước, khiến Kỳ Quái nhảy vọt lên trở thành một nghệ thuật gia. Nhưng muốn giữ vững vị trí đầu tiên, tuyên là một mặt, quan trọng hơn là phải có một tác phẩm mới mẻ, có sức nặng. Tiếc là linh cảm của Kỳ Quái đã đứt, đứt liền mấy năm trời. Một nghệ thuật gia suy sụp lại trở thành đối tượng lợi dụng quan trọng nhất của Cố Tứ.

Kỳ Quái khao khát thành công, Cố Tứ khao khát được vạch trần, mục đích của hai người nhập lại làm một. Anh ta lấy thân phận của một người nặc danh cung cấp hướng đi cho buổi triển lãm của Kỳ Quái, hoàn toàn thay đổi khái niệm về cái chết, lấy hình thức nghệ thuật tả thực để tiết lộ bí mật nghe mà rợn người này.

Kỳ Quái cũng được coi là một người nhanh nhẹn, bèn thu thập thi thể như bị ma nhập. Đối với một nghệ thuật gia mà nói, không còn chuyện gì quan trọng hơn việc có thể thể hiện tài năng nữa. Vào lúc gạo sắp chín thành cơm, cuối cùng Cố Tứ đã đưa thi thể của bốn người đó tới chỗ của Kỳ Quái. Kỳ Quái không nghi ngờ quá nhiều, vì trong đầu chỉ toàn là hình ảnh buổi triển lãm tượng sáp độc đáo đó.

Vụ tai nạn nửa năm trước khiến cảnh sát nghi ngờ Ngải Hân, ngay sau đó xác của Ngải Hân lại mất tích. Cảnh sát không có chút đầu mối nào, thế mà thi thể lại xuất hiện trong triển lãm tượng sáp, thế là đã đủ khiến cảnh sát dậy lên nghi vấn.

Sự tình đều đi theo hướng mà Cố Tứ tưởng tượng, tất cả đều tiến hành rất thuận lợi. Nói theo lời của Cố Tứ thì chỉ cần cho cảnh sát thêm một chút thời gian, chắc chắn sẽ dựa theo những biến đổi và dấu ấn trên thi thể để lần tìm tới nhà họ Lục.

Vậy mà, điều khiến Cố Tứ hoàn toàn không ngờ tới là Lục Bắc Thần. Bệnh tình của cậu đột ngột phát tác, hoàn toàn vạch trần Cố Tứ.

“Loại thuốc mới của nhà họ Lục chia thành năm giai đoạn nghiên cứu, Ngải Hân là đối tượng nghiên cứu lâm sàng ở giai đoạn thứ tư.” Ánh mắt Cố Sơ có sự dịch chuyển, bị thương dừng trên người Lục Bắc Thần, “Còn Lục Bắc Thần... là đối tượng lâm sàng ở giai đoạn thứ năm”.

Đây là chuyện Lục Bắc Thần đã nghĩ tới, nhưng câu nói của Cố Sơ vừa dứt, gương mặt anh vẫn dờ ra giấy lát, một đoạn tàn thuốc rơi xuống người, anh gần như cũng chẳng cảm nhận được gì. Trong đầu chỉ còn lại một câu: Em trai của mình là đối tượng thử thuốc.

Cố Sơ cũng trầm mặc.

Trong sự thật này, cô là người bị hại, Lục Bắc Thần cũng có khác gì? Mặc dù ban nãy cô điên rồ chất vấn nhưng cô vẫn tin tưởng anh, tin anh cũng đứng trong những bí ẩn mà bản thân không biết.

Thế nên, cô thương người thân của cô, càng thương người đàn ông của mình.

Ngoài cửa sổ, mưa càng thêm tầm tã, cảm giác se lạnh ập vào phòng, mùi thuốc lá gần như bị quét sạch. Lục Bắc Thần dập tắt đầu lọc, gờ tay đóng cửa lại, cất giọng trầm thấp: “Vụ tai nạn giao thông nửa năm trước, lời giải thích của Cố Tứ là gì?”.

Cố Sơ lắc đầu, “Anh ta nói với La Trì rằng anh ta không biết chuyện tai nạn. Sau khi Ngải Hân gặp chuyện anh ta mới biết, anh ta chỉ thừa nhận đã lấy trộm thi thể”.

“Em tin ư?” Lục Bắc Thần dựa vào cửa, sắc mặt vẫn rất bình tĩnh. Vì đứng ngược sáng, đôi mắt anh chìm trong một quầng u tối. Bên ngoài là cây lá đung đưa, bóng anh cao lớn, im phăng phắc, tựa như một vách đá sừng sững giữa đầu ngọn sóng, bất động im lìm.

Anh đau đớn. Bất luận sự thật ra sao thì cũng đã dính líu tới hai nhà Cố Lục. Nhưng không có nghĩa là anh đau đớn đến mức rối loạn lý trí. Anh tin rằng Cố Sơ cũng đang kìm nén cảm xúc, vì sự kìm nén ấy, nên anh biết rõ cô cũng đã phát hiện ra điểm nghi vấn.

Cố Sơ khẽ nói: “Em nghi ngờ những gì Hà Nại giải thích về vụ tai nạn giao thông.” Cô hít sâu, đè nén cảm giác tức thở trong lòng. Cô không cho phép bản thân quá chìm đắm vào lời nói của một phía trong câu chuyện này, dù sao vụ tai nạn đó cho tới nay vẫn chưa có một lời giải thích hợp lý. Cô nhìn về phía Lục Bắc Thần. Mặc dù mệt mỏi nhưng nói năng vẫn dứt khoát: “Hoặc là anh ta nói thật, thì có nghĩa đáng sau

chuyện này vẫn còn một kẻ đứng trong bóng tối; Hoặc là anh ta nói dối, nhưng một khi anh ta nói dối thì có nghĩa anh ta đã giết người vì mục đích của mình”.

Anh nhìn cô, cõi lòng hỗn loạn. Một mặt anh hoàn toàn hiểu thấu được nỗi đau và cảm giác bất lực của cô; Một mặt cô lại rất tích cực muốn đào bới sự thật lên. Anh hiểu tâm sự của cô, cô càng nguyện tin rằng Hà Nại ăn nói hàm hồ.

Nhưng anh hiểu, những lời Hà Nại nói có độ tin cậy rất cao.

“Có lẽ mục đích của Cố Tứ rất đơn giản. Anh ta muốn thông qua vụ tai nạn giao thông để khiến chúng ta chú ý. Thế nên anh ta không tiếc phải lợi dụng sự điên rồ của Ngải Hân để cố tình đâm anh, thậm chí biết rõ Ngải Hân sẽ gặp nguy hiểm cũng mặc kệ, anh ta đã bị thù hận che mờ hai mắt...” Nói tới đây, giọng Cố Sơ lập tức nhỏ đi, giống như một quả bóng khó khăn lắm mới có hơi lại bị ai đó rút sạch.

Cô nắm chặt chân, đến nỗi lòng bàn tay đau rát. Bất luận cô giải thích thế nào, mục đích của Cố Tứ cũng không ăn nhập gì với những lời anh ta nói. Anh ta muốn báo thù, vì bố mình... Vậy thì... Vòng một vòng lại quay trở về, thế nên cô hiểu, dù cô không muốn thừa nhận thì chuyện của nhà họ Cố cũng có liên quan tới Lục Môn.

Lục Bắc Thần biết cô đang nghĩ gì. Anh ngồi xuống, kéo cô vào lòng. Cố Sơ không giãy giụa, có lẽ vì hoang mang, có thể vì quyến luyến. Cô dựa vào anh, từ đầu tới cuối vẫn siết tay anh rất chặt.

Anh để mặc cô nắm chặt tay mình, đưa tay kia ra để đầu cô dựa vào ngực mình. Lúc này ngay cả anh cũng chẳng biết nên nói gì nữa, chỉ có thể dùng sự im lặng này để an ủi cô...

484. Q.10 - Chương 485: Cần Một Con Hổ Tới Bảo Vệ Em

Tiêu Tiểu Tiêu được coi là bác sỹ có lý lịch tốt nhất trong đợt bác sỹ xuống địa phương lần này. Mặc dù ngoài mặt mọi người không nói gì, nhưng sau lưng vẫn xì xào bàn tán. Cô không rảnh để ý quá nhiều, vừa có lệnh điều chuyển là cô lập tức xuống khu vực báo cáo.

Mới sáng sớm, trạm y tế phường đã rất tấp nập, vì có được sự quan tâm của bệnh viện trọng điểm thành phố nên người dân nghe tin đã ùn ùn kéo đến. Giờ này các thanh niên đã đi làm cả, những người tiếp nhận chẩn đoán hầu như đều đã có tuổi.

Tiêu Tiểu Tiêu bận tới mặt nhưng cũng cảm thấy rất mãn nguyện. Công việc khám chữa bệnh tại đây tuy đơn giản nhưng cô vẫn thực hiện cực kỳ nghiêm túc. Chớp mắt đã tới giờ nghỉ trưa, thật ra các bác sỹ đều đã mệt mỏi đến than trời trách đất, nhưng cô thì không cảm thấy gì nên không cùng họ tham gia vào những cuộc bàn tán về sự nhọc nhằn và thiếu tính kỹ thuật của công việc này. Cô đang định đi ăn cơm, không ngờ Kiều Vân Tiêu lại tới.

Họ dùng bữa ở một quán ăn ngay bên cạnh, một nơi không quá lớn, ăn uống cũng đơn giản. Đây là một khu dân cư cũ, người tóc trắng nhiều hơn người tóc xanh, người ra ngoài ăn trưa cũng ít ỏi thế nên xung quanh đây cũng chủ yếu là quán ăn nhanh.

“Ý của anh là chúng ta có thể lái xe tới chỗ khác ăn trưa.” Rõ ràng, từng tuổi này rồi nhưng Kiều Vân Tiêu chưa bao giờ ngồi ăn trong một quán cơm nhỏ, những chiếc ghế không có lưng tựa khiến người ta không thoải mái, anh có cảm giác bọ chết bò lên khắp người, bèn nhìn trái nhìn phải, “Có một nhà hàng bít tết mới mở ăn không tồi, anh đưa em tới đó”.

Tiêu Tiểu Tiêu lấy nước sôi rửa hai bộ bát đĩa rồi đặt một bộ ra trước mặt anh, “Em chỉ có một tiếng đồng hồ để ăn trưa, sao đủ thời gian tới nhà hàng bít tết của anh chứ?”.

“Nhưng mà chỗ này quá...” Từ lúc ngồi xuống tới giờ, Kiều Vân Tiêu cứ cảm thấy xung quanh bẩn thỉu, dầu mỡ, mặt bàn cũng đầy mùi thức ăn, anh còn không dám đặt tay lên bàn nữa. “Em là bác sỹ, môi trường này không hợp với em đâu.”

Tiêu Tiểu Tiêu biết Kiều Vân Tiêu là cậu chủ, đã bao giờ ngồi trong mấy quán ăn kiểu này? Cô mím môi nhin cười, rút khăn giấy lau đi lau lại cái bàn, “Mấy quán ăn bình dân này thì đâu có tí mĩ như các nhà hàng anh hay ra vào? Nhưng em quan sát rồi, xung quanh đây có quán này là sạch nhất, người dân cũng

bảo quán này ăn ngon nhất. Vả lại, em là bác sỹ thì sao chứ? Em cũng phải ăn no bụng thôi. Người ta ăn được, em là bác sỹ lại không ăn được sao?”.

Kiều Vân Tiêu thấy cô không có ý định đi cùng anh, cũng đành thỏa hiệp. Nhà hàng rất nhỏ, dĩ nhiên không có quá nhiều sơn hào hải vị. Tiêu Tiêu Tiêu gọi hai món cơm bình dân, trong đó có một món đầu bếp không chú ý, đã bỏ ớt vào, khiến Kiều Vân Tiêu ho sù sù liên tục. Tiêu Tiêu Tiêu rất muốn cười nhưng vẫn nhịn được. Cô cầm một đôi đũa mới lên và nói: “Ồ đây không cẩn thận như các nhà hàng lớn, không phân đũa chung và đũa riêng, cứ lấy đôi này làm đũa chung nhé.” Dứt lời, cô lấy đũa mới, lần lượt gấp ớt ra khỏi đĩa.

“Em chê anh hả?” Kiều Vân Tiêu hỏi.

Tiểu Tiêu sững người giây lát rồi lập tức giải thích: “Không, em không có ý này, em sợ anh không quen thôi...”.

“Em không chê anh thì anh cũng không chê em, dùng đũa chung làm gì chứ?” Kiều Vân Tiêu rút đôi đũa trong tay cô đi, “Như em nói đấy, chỉ là một quán ăn nhỏ thôi, chúng ta cũng đừng quá cầu kỳ”.

Tiểu Tiêu liếc nhìn anh rồi gật đầu, “Vâng”.

Cơm canh cũng khá hợp khẩu vị, Tiêu Tiêu Tiêu thì không vấn đề gì, nhưng cô biết với tiêu chuẩn của cậu chủ Kiều Vân Tiêu đây thì quán này chắc chắn chưa đạt. Quả nhiên, anh ăn không nhiều lắm, chỉ gấp vài miếng lấy lệ. Tiểu Tiêu thì mặt nhòa cả sáng, dạ dày mở to, đừng nói là cơm ở đây, cho dù cho cô bánh bao chay cô cũng ăn được vài cái.

Kiều Vân Tiêu nhìn thấy, lòng chẳng dễ chịu gì. Anh thở dài, hỏi cô: “Rốt cuộc em nghĩ thế nào?”.

Tiểu Tiêu Tiêu không hiểu lời anh nói, ngược mắt lên nhìn anh nghi hoặc.

“Gã họ Cố đó đang lợi dụng quyền thế chèn ép em, anh sẽ không tha cho hắn.” Kiều Vân Tiêu gằn giọng.

Tiểu Tiêu Tiêu lập tức ngăn cản, “Nếu anh thật sự muốn tốt cho em thì đừng làm gì cả. Anh ta không thể làm gì em đâu, ở bệnh viện có biết bao con mắt nhìn vào. Hơn nữa, đúng là trong ca mổ em đã không tuân thủ trình tự, dù là ai làm lãnh đạo cũng sẽ phê bình khiển trách em”.

“Tới bây giờ em còn nói đỡ cho hắn?” Kiều Vân Tiêu kinh ngạc.

“Em không nói đỡ cho anh ta.” Tiêu Tiêu Tiêu giải thích, “Em chỉ không muốn quan hệ giữa em và anh ta tiếp tục lằng nhằng. Anh ta thiệt thòi trong chuyện ly hôn, giận dữ là tâm lý rất bình thường, lần này cử em xuống địa phương coi như huê. Sau này em và anh ta ai đi đường nấy, không ai nợ ai hết. Lỡ như anh lại tìm anh ta gây chuyện rồi anh ta lại trở ngược gây khó khăn cho em thì mối quan hệ này sẽ không thể kết thúc được”.

“Có những kẻ phải dạy cho một bài học mới không dám làm càn. Anh là thương nhân, không cần thiết phải học mấy trò đạo mạo, thanh cao, tử tế.”

Tiểu Tiêu Tiêu khề cười: “Thương nhân cũng cần biết xem xét thời cơ chứ? Anh ta chỉ là một con sói đội lột cừu non, nói cách khác là treo đầu dê bán thịt chó, anh hà tất phải so đo? Bản chất con người này là gì, tới khi cần thiết nhất định sẽ lộ nguyên hình. Không phải em hèn nhát bạc nhược, em chỉ muốn sống yên ổn, nếu không anh ta bị dồn ép tới đường cùng, quay đầu lại cắn ngược vào em thì cuộc sống sẽ chẳng còn yên bình được nữa”.

“Bên cạnh em thiếu một người.” Kiều Vân Tiêu bất chợt nói một câu.

“Hả?”

“Em cần có một ngọn núi vững chãi để dựa vào, hắn sẽ không dám làm gì em nữa.”

Tiểu Tiêu Tiêu nhún vai, “Có lẽ vậy, nhưng bây giờ em rất ổn”.

Kiều Vân Tiêu nhìn cô chăm chú, “Cố Khải Mân là chó sói đội lột cừu non, thế còn anh thì sao? Em hình dung anh thế nào?”.

Tiểu Tiêu ngẫm nghĩ, “Anh là một con hổ đội lột cừu non, nói vậy được chứ?”.

Kiều Vân Tiêu cười.

Cô lại cúi đầu ăn cơm. Mặc dù không ngẩng lên nhưng luôn cảm thấy anh đang nhìn mình chằm chằm. Cảm giác này rất kỳ diệu nhưng lại khiến lòng cô bất an. Kiều Vân Tiêu đích thực đang làm vậy. Lát sau anh bỗng lên tiếng: “Vậy em có hy vọng con hổ này ở bên cạnh bảo vệ em không?”.

Nghe được câu ấy, trái tim Tiểu Tiểu rung động giãy lắt, nhưng cô không dám nghĩ sâu thêm, chỉ đáp nhẹ nhàng: “Anh vẫn luôn giúp đỡ em mà không phải sao? Em đã rất cảm kích rồi”.

“Giúp đỡ mà anh nói không giống ý hiểu của em.” Kiều Vân Tiêu không rời mắt khỏi cô, “Anh muốn ở bên em”.

Tiểu Tiểu Tiểu chợt nghệt thở. Cô ngước mắt lên, đôi mắt anh sáng rực. Cô nhất thời không biết nên nói gì, chỉ biết giương mắt nhìn khóe miệng anh mấp máy, “Tiểu Tiểu, làm bạn gái của anh nhé, được không?”.

Ý tứ của anh đã quá rõ ràng, khiến cô không còn cách nào để hiểu lầm hoặc suy đoán thêm. Cô há hốc miệng, rõ ràng đã giật mình vì đề nghị ấy. Kiều Vân Tiêu đưa tay ra nắm lấy tay cô, “Tiểu Tiểu...”.

“Em ăn xong rồi.” Tiểu Tiểu vội vàng rút tay lại, buông đũa xuống, “Em phải vào làm đây”.

Kiều Vân Tiêu buồn bực.

...

Tần Tô bị La Trì giữ lại.

Đây là chuyện nằm trong dự đoán của Lục Bắc Thần. Mới sáng sớm, anh đã nhận được điện thoại của Lục Đông Thâm, sau khi tìm hiểu tình hình, anh ấy tỏ rõ thái độ.

“Thứ nhất, liên quan tới chuyện điều chế thuốc của Lục Môn, bố đã thừa nhận, nhưng chuyện chết người ông không biết rõ, phòng thực nghiệm chỉ định kỳ đưa kết quả. Anh đã điều tra, chuyện này rất có thể do phòng thực nghiệm che giấu, bố hoàn toàn không rõ sự tình; Thứ hai, anh đã ra lệnh các trợ lý viết rõ tình hình của phòng thực nghiệm thành văn bản, giao cho cảnh sát Trung Quốc, hy vọng họ tôn trọng sự thật, đừng đổ oan cho người tốt. Chuyện này không liên quan tới mẹ; Thứ ba, anh hy vọng Hà Nại và Bắc Thâm khẩn trương trở về Mỹ. Hà Nại cần có lời giải thích rõ ràng với anh, còn em, em cũng không hy vọng Bắc Thâm chỉ giữ một đồng cổ phần vô nghĩa và ăn không ngồi rồi chứ?”.

Một cuộc điện thoại đơn giản nhưng đủ để nghe ra manh mối. Lục Bắc Thần rót một tách trà xanh, nhìn ra sắc trời tờ mờ sáng ngoài cửa sổ, nói: “Xem ra cho dù Hà Nại có quay về Mỹ cũng không được bố che chở nữa rồi”.

“Bây giờ, bố thích hợp nghỉ ngơi dưỡng sức hơn.” Đầu kia, Lục Đông Thâm cất giọng trầm thấp: “Mẹ cũng có tuổi rồi, bà không hợp làm mấy việc bôn ba vì ai đó. Có những chuyện, người làm con cần đỡ đần”.

Con cái nhà họ Lục tư chất thông minh, Lục Bắc Thần không phải ngoại lệ. Anh không theo nghiệp kinh doanh nhưng cũng có thể ngửi thấy mùi mưa gió xoay vần trong câu chuyện này. Nếu quyền lực của bố không bị kìm hãm thì người gọi cuộc điện thoại ngày hôm nay chắc chắn là bố. Anh uống một ngụm trà rồi nhẹ nhàng nói: “Chuyện của Lục Môn em không can dự, nhưng chuyện này em buộc phải điều tra rõ ràng”.

“Em dĩ nhiên phải điều tra rõ ràng. Anh nghĩ, vì cô gái của mình, em cũng sẽ làm vậy.” Lục Đông Thâm nói trúng tim đen, “Nhưng em phải hiểu rõ, một khi bên ngoài biết Lục Môn bị điều tra, chắc chắn sẽ nổi lên một cơn bão không tanh mùi máu. Anh không cần làm khó em, anh chỉ muốn nhờ em một việc, hãy tiến hành bí mật. Anh không hy vọng nghe được chuyện gì bất lợi về Lục Môn từ miệng của Hà Nại”.

Sao Lục Bắc Thần không hiểu tâm tư của anh ấy. Chẳng biết từ khi nào, anh cả đã trở thành một con sói luôn trong tư thế sẵn sàng, nghĩ cũng biết nắm tay chân của bố đều đã gây cánh bại trận, Lục Môn đã tới lúc được thay thế bằng một triều đại mới.

“Vậy thì phải xem Lục Môn đã từng làm chuyện gì.” Lục Bắc Thần hờ hững nói: “Anh có quý tắc thương trường của anh, em có đạo đức nghề nghiệp của em. Hiện tại Hà Nại đang yêu cầu sự bảo vệ của cảnh sát, Lục Môn cũng cần có lời giải thích về việc này”.

“Chuyện này không đơn giản như em nghĩ. Thuốc mới đích thực là thành quả của nhà họ Cố. Việc nhà họ Cố xảy ra chuyện, Lục Môn cũng có một phần trách nhiệm. Nhưng vì sao bố nhất quyết phải điều chế thuốc mới, không tiếc mọi thủ đoạn để có được quyền nghiên cứu? Quan trọng là ông chưa bao giờ công khai chuyện này, cũng có nghĩa ông vốn không muốn tranh giành lợi ích gì từ việc này. Em có từng nghĩ là vì sao không?”

Ánh mắt Lục Bắc Thần tối đi. Anh không trả lời câu hỏi của anh ấy, rất lâu sau mới nói: “Bây giờ Hà Nại không thể gặp chuyện.” Anh hiểu ý của Lục Đông Thâm, anh ấy cũng sẽ có cách để mang Hà Nại đi ngay dưới mắt La Trì mà thần không biết quỷ không hay, nhưng anh ấy... không thể làm vậy.

485. Q.10 - Chương 486: Hy Vọng Chỉ Là Một Giấc Mơ

“Em chắc chứ?” Ngữ điệu của Lục Đông Thâm vẫn bình tĩnh từ đầu tới cuối.

“Vâng.” Lục Bắc Thần cũng đáp nhẹ nhàng, “Em cần biết tất cả những chuyện Lục Môn từng làm”.

Sau khi cuộc điện thoại kết thúc, Lục Bắc Thần nắm chặt di động, một tay chống lên cửa kính. Anh cắn chặt răng, tim căng lên, ngâm ngâm đau. Những ngón tay chống lên cửa đang run lẩy bẩy, anh không thể kiểm soát được. Tách trà kia đã nguội từ lâu, mùi hương thoang thoang không còn, chỉ còn lại bầu không khí lạnh lẽo.

Một bàn tay nhẹ nhàng kéo bàn tay đang run lên của anh lại, đan chặt, mang lại cho anh hơi ấm. Anh quay đầu, nhìn thẳng vào đôi mắt của Cố Sơ.

Căn phòng quá yên ắng, tới độ có thể khiến cô nghe được nội dung cuộc nói chuyện. Cô siết chặt tay anh, hỏi khê: “Một khi những lời Hà Nại nói là sự thật thì anh biết rất rõ mục đích bố anh làm vậy, phải không?”.

Lục Bắc Thần vẫn phải cảm ơn cô khi nói những lời này đã chừa cho anh đường lui. Anh dựa bên cạnh cửa sổ, kéo cô vào lòng, ôm cô một lúc lâu mới cất giọng khàn khàn: “Sơ Sơ, anh xin lỗi”.

Trái tim cô thắt lại. Cô không ngẩng lên, vẫn nằm yên trong lòng anh và nói: “Vì mẹ anh, còn vì... Bắc Thâm, đúng không?”.

Lục Bắc Thần im lặng, chỉ càng ôm cô chặt chẽ hơn. Đây là chuyện không khó nghĩ tới, cho dù không có cuộc gọi của Lục Đông Thâm, anh cũng hiểu được nỗi khó xử của bố phía sau việc làm này. Bệnh của mẹ không thuốc nào chữa khỏi, mà tình hình của Bắc Thâm lại giống như bị di truyền căn bệnh ấy. Nếu đổi lại là anh thì sao?

Anh không muốn nghĩ sâu thêm, vì chỉ cần làm vậy, anh sẽ phải thừa nhận một sự thực. Đó chính là thật ra trong cốt tủy của anh vẫn chảy cùng một dòng máu với bố. Nếu đổi lại là anh, khi anh biết có loại thuốc ấy, có lẽ anh cũng sẽ chiếm hữu.

Cố Sơ túm chặt lấy áo sơ mi của anh, sự trầm mặc của Lục Bắc Thần đã thừa nhận một số chuyện. Cô buồn bã, cổ họng nghẹn lại: “Nhưng bố em nghiên cứu thuốc mới cũng là để đẩy ra thị trường, vì sao ông ấy còn phải làm vậy?”.

“Có lẽ vì bố không đợi được nữa, hoặc có lẽ lúc trước bố anh và bác trai thương lượng không vui vẻ.” Lục Bắc Thần thì thầm.

Cố Sơ ngẩng đầu lên, trong đôi mắt u ám có chút ánh sáng, như những ngôi sao lấp lánh giữa bầu trời đêm. Cô nói: “Em thật sự hy vọng tất cả chỉ là mơ, tỉnh giấc sẽ phát hiện chưa có chuyện gì xảy ra cả. Em chỉ chớp mắt một giấc trong giảng đường, các bạn bên cạnh gọi em dậy. Thế là em phấn khích chạy tới phòng thực nghiệm tìm anh, đầu khẩu với anh, chọc cho anh giận. Em...”.

Một giây sau, Lục Bắc Thần cúi đầu chặn môi cô lại.

Cô không né tránh cũng không đẩy anh ra, mà chủ động vòng tay qua cổ anh, cùng anh dây dưa nồng nàn. Có lẽ chỉ còn cách này có thể chứng tỏ họ còn sống. Chỉ có thể dùng sự tiếp xúc, đụng chạm một cách trực tiếp nhất mới tạm thời quên hết mọi buồn thương...

...

Phan An ngáp ngủ liên tục với đôi mắt thâm quầng, bê một cốc café đứng tại chỗ lắc một lúc lâu rồi lại lượn ra sau Ngữ Cảnh, hỏi một câu: “Tiểu Ngữ Cảnh, hay cậu cũng uống một cốc đi?”.

Ngữ Cảnh lúc lắc cái đầu cùng với mùi hương của café, chỉ tay vào anh: “Anh toi đời rồi, anh dám ăn trộm hạt café của giáo sư Lục!”.

“Hạt café của cậu ấy có khi nào giấu giếm chứ? Chẳng biết anh đã uống bao nhiêu rồi.” Phan An phì cười, ngồi phịch lên bàn làm việc của Ngữ Cảnh, từ tốn uống café rồi thở dài: “Anh đúng là một lần sảy chân để hận nghìn đời rồi. Nếu năm xưa không phải tại mẹ anh giấu anh đi đổi chuyên ngành, anh nghĩ bây giờ anh sẽ là một nghệ thuật gia, lưng đeo giá vẽ, đi khắp chân trời góc bể, cứ đâu phải khổ sở ngày ngày vùi đầu trong cái phòng thực nghiệm này rồi làm một quý tộc độc thân chứ?”.

Ngữ Cảnh không để tâm tới mấy lời tào lao đó, cậu đẩy anh một cái: “Tránh xa em ra chút, nếu không giáo sư Lục sẽ cho rằng em cùng một hội với anh. Giáo sư Lục đã dặn đi dặn lại rồi, không được phép để phòng thực nghiệm có mùi đồ ăn thức uống”.

“Bây giờ cậu ấy có thời gian để quan tâm tới chúng ta không?” Phan An nhún vai, quay đầu nhìn Ngư Khương cũng đang tra cứu tài liệu gần đó, huýt sáo một tiếng: “Này, cô thì sao hả? Làm cốc café cho thư giãn tinh thần chứ?”.

Ngư Khương chẳng thèm ngược mắt lên: “Bây giờ café chẳng có chút tác dụng nào với tôi cả.”

Phan An nhường mày.

“Nói cách khác, tuyến thượng thận của chị ấy đang hưng phấn đấy.” Ngữ Cảnh bồi thêm một câu.

Ngay lập tức một mẩu giấy bay qua, đập trúng đầu Ngữ Cảnh. Ngư Khương bực bội nói: “Cậu muốn bị ăn mắng phải không?”.

Ngữ Cảnh im bật, tập trung toàn bộ tinh thần và sức lực vào công việc ngay.

Đây là mệnh lệnh của Lục Bắc Thần, muốn họ đọc lại một lần nữa báo cáo khám nghiệm tử thi của bốn nạn nhân, không được bỏ qua bất kỳ chi tiết nào. Ngữ Cảnh chịu trách nhiệm về tất cả các phản ứng sau khi dùng thuốc và những biến đổi sinh lý sau khi tử vong, Phan An phải kiểm tra tình hình dùng thuốc của nạn nhân khi còn sống và tất cả các sự kiện được ghi chép trong nhật ký. Khối lượng công việc của Ngư Khương khá nặng, cô phải phân tích lại thành phần loại thuốc Lục Bắc Thần sử dụng, đồng thời tiến hành phân tích giai đoạn, thành phần của nó rồi đối chiếu chi tiết với những thành phần thuốc còn sót lại trong thi thể Tiền Hào và mọi người.

Phan An trở về vị trí của mình, vươn vai oán thán: “Kiểm tra nhật ký là việc của La Trì, sao lại rơi xuống đầu tôi chứ? Vả lại còn có cái gì để kiểm tra đâu? Với tư cách là một pháp y, tôi đã hoàn thành trọn vẹn nhiệm vụ của mình rồi”.

Ngư Khương và Ngữ Cảnh đồng loạt tặng lơ anh.

“Mà cái tay Chloe đó cũng chẳng biết đã chạy đi đâu mất, nói chuyện với mấy người nhát nhẽo muốn chết.” Phan An thấy mình bị hờ hững, sau một màn trách móc, anh chuẩn đi uống café, rồi lại việc nào về việc ấy...

...

Ở trong Cục Công an, La Trì đang sút đầu mẻ trán. Các tài liệu tổ chuyên án thu thập được chất cao thành núi trên bàn anh ấy, còn cả báo cáo khám nghiệm tử thi mà phòng thực nghiệm của Lục Bắc Thần từng nộp lên. Hiện giờ dường như tất cả chân tướng đều đã rõ ràng, nhưng cũng lại giống như vẫn còn một lớp giấy đang ngăn cách. Theo kinh nghiệm phá án nhiều năm của anh, càng là lúc gần tới sự thật thì càng thấy hoa trong sương, thấy trắng dưới nước.

Hạng mục “Ký ức não bộ” của nhà họ Cố, phòng thực nghiệm điều chế thuốc của Lục Môn, các đối tượng lâm sàng sau khi sử dụng thuốc đã tự sát, Hà Nại vì cần được bảo vệ mà có hành vi cắn ngược, lời khai của Tân Tô... Mọi việc sàng lọc cuối cùng, nói trắng ra đã trở thành chuyện cũ giữa hai gia đình Cố Lục, Hà Nại có ý trả thù nhà họ Lục.

Vậy thì ắt có người đang nói dối, hoặc là Hà Nại, hoặc là Tần Tô.

Trở về phòng làm việc, anh ấy không ngờ Lục Bắc Thần tới đây, ngồi ở vị trí của mình, đang lật xem tài liệu, nét mặt không một gợn sóng, khiến La Trì nhớ tới Tần Tô, thì ra người nhà họ Lục ai cũng bình thản điềm đạm như vậy cả.

Anh ấy không trách cứ hành động của Lục Bắc Thần. Thực tế là, anh ấy cũng biết rõ mình không ngăn cản được Lục Bắc Thần. Thấy anh ấy quay lại, Lục Bắc Thần không những không rời khỏi ghế ngược lại hỏi thẳng: “Khi nào tôi có thể được gặp Tần Tô?”.

La Trì chọn một chỗ trên sofa, nhìn Lục Bắc Thần: “Cậu đang nghi ngờ khả năng của tôi hay đang ngờ vực khẩu cung của Hà Nại?”.

Lục Bắc Thần không trả lời theo ý của anh ấy mà thẳng thừng nói rõ ba điểm: “Thứ nhất, tôi là pháp y được mời cho vụ án này, tôi có quyền được biết tình tiết vụ án; Thứ hai, nếu Hà Nại chỉ cung cấp thi thể cho Kỳ Quái thì nửa năm trước người chủ mưu vụ tai nạn là ai? Thứ ba, Cố Tư đột nhiên lật lại chuyện cũ, rõ ràng có người lợi dụng con bé để khiến sóng gió bùng lên, kẻ này lại là ai? Cậu không nói, tôi cũng đoán ra tới tám chín phần chính là Hà Nại. Thử nghĩ mà xem, nếu người liên lạc với Cố Tư là Hà Nại thì có thể thấy hẳn rất căm hận nhà họ Lục, chỉ có thể mới có ý định lợi dụng việc giết người để đạt được mục đích chứ? Vậy thì lại nảy sinh một vấn đề, Hà Nại có thể lợi dụng Ngải Hân giết người hơn nữa còn giương mắt nhìn Ngải Hân tự sát thì vì sao không lợi dụng Tiền Hào và những người trước đó để vu vạ cho Lục Môn?”.

La Trì đứng dậy, cầm một bao thuốc trên mặt bàn lên, rút ra hai điếu rồi đưa cho Lục Bắc Thần một điếu, “Cậu phải tin tôi, tôi chỉ không muốn cậu can dự quá nhiều.” Anh ấy ngậm điếu thuốc lên miệng, châm lửa rồi rít một hơi, “Dù sao cậu vẫn là người nhà họ Lục”.

Lục Bắc Thần cũng hút thuốc, sau đó đột ngột nói một câu: “Có lẽ có người muốn như vậy”.

“Muốn thế nào?” La Trì hỏi.

Lục Bắc Thần nhả khói, hờ hững đáp: “Muốn cậu không còn tin tôi nữa, còn tôi thì tỏ ra khó chịu với cậu”.

La Trì sững người.

“Người này quả thật quá thông minh. Có lẽ ngay từ ban đầu tôi và cậu đều đã bị kẻ này lợi dụng.” Lục Bắc Thần cười khê: “Bây giờ được như “hắn” mong muốn, giữa tôi và cậu đích thực đã xảy ra vấn đề”.

*Đại từ nhân xưng đó được tác giả dùng chữ phiên âm để thể hiện chưa rõ giới tính của người này.

La Trì hơi nheo mắt lại, trầm mặc hồi lâu, nhưng đầu óc thì như đang ngồi trên tàu lượn, cồn cào điên đảo. Phải, anh lại không hề nghĩ tới điểm này. Đường như từ sau khi anh nhận được cuộc điện thoại đó, quan hệ giữa anh và Lục Bắc Thần đã thành ra như vậy. Họ đáng nhẽ phải là những chiến hữu thân thiết, vậy mà bây giờ lại đề phòng lẫn nhau.

“Cậu đang nghi ngờ ai?” La Trì hỏi: “Nếu là Hà Nại thì quá nguy hiểm, mà thực tế là cậu ta có vẻ không ngờ được Lục Bắc Thần sẽ phát bệnh”.

Lý lẽ này dĩ nhiên Lục Bắc Thần hiểu. Hà Nại không ngu ngốc tới mức tự chui đầu vào rọ, nhưng nếu không phải Hà Nại thì còn ai đứng sau đóng vai kẻ kiểm soát? Đương nhiên, nếu như anh và La Trì trở mặt thành thù thì người này sẽ có quá nhiều lỗ hổng để lên lời. Ngẫm nghĩ một lát, anh nói: “Tôi cần biết khẩu cung của Tần Tô”.

“Bà ấy thừa nhận Tiền Hào và các nạn nhân là đối tượng lâm sàng của Lục Môn, nhưng chuyện tự sát, bà ấy thanh minh Lục Môn hoàn toàn không biết gì.” La Trì nói rõ sự thật: “Hơn nữa sáng nay tôi đã nhận được fax của anh trai cậu, Lục Đông Thâm. Ý tứ của anh ấy cũng gần giống như Tần Tô. Nhà họ Lục đúng là đã làm một vài việc không mấy quang minh chính đại, nhưng tỏ ý không biết chuyện bốn nạn nhân”.

La Trì rít một hơi thuốc rồi nói tiếp: “Tần Tô không thừa nhận chuyện sai người đối phó Hà Nại. Bà ấy nói đây rất có thể là một màn kịch Hà Nại tự biên tự diễn, màn kịch nhằm di chuyển sức chú ý của mọi người, vu vạ cho nhà họ Lục.” Nói tới đây, anh ấy ngừng một lát rồi nhìn về phía Lục Bắc Thần, “Tôi thừa nhận trong vụ án này tôi có ý tránh cậu, vì cậu họ Lục, tôi sợ cậu có lòng riêng. Nhưng bây giờ tôi nói thật với

cậu, giả thiết của Tần Tô không được thành lập. Vụ tai nạn của Hà Nại là một kế hoạch được chuẩn bị kỹ lưỡng, mục đích chính là muốn cậu ta im lặng”.

486. Q.10 - Chương 487: Tình Tiết Mỗi Lúc Thêm Rõ Nét

Có kẻ giả trò với hệ thống phanh xe trong chiếc ô tô của Hà Nại mới khiến cho vụ tai nạn này xảy ra. Đây là khẩu cung Hà Nại cung cấp cho La Trì. Về sau, La Trì đã điều tra chiếc xe đã gần như báo phé trong xưởng sửa chữa, phát hiện hệ thống phanh đúng là có vấn đề, bị người nào đó thắng thường cắt đứt. Liệu có người nào lại diễn một vở kịch tồi như vậy sao? La Trì tỏ ra nghi hoặc.

Lục Bắc Thần gạt tàn thuốc, suy nghĩ giây lát mới nói: “Hoặc có lẽ Hà Nại thật sự là người bị hại”.

La Trì hút thuốc rất nhanh, chẳng mấy chốc đã đầu lốc đã cháy hết. Anh ấy dập tắt rồi châm ngay một điếu thuốc, nhìn Lục Bắc Thần như đang đợi anh nói tiếp. Lục Bắc Thần nhìn anh ấy chăm chú, rồi nhấn mạnh: “Có người muốn hành động ‘diệt khẩu’ của Lục Môn trở thành hiện thực”.

Câu nói này khiến La Trì sửng sốt giây lát, rồi nói rất nhanh: “Ý của cậu là có người muốn giết Hà Nại rồi gán tội danh này lên đầu Lục Môn?”.

“Nếu Lục Môn muốn giết người, có thể Hà Nại đã mất tích mà thần không biết quỷ không hay từ lâu rồi. Tần Tô cũng không cần thiết phải gặp riêng để thuyết phục cậu ta trở về Lục Môn. Bây giờ nhìn ngoài mặt thì giống như Tần Tô thuyết phục không thành công mà nảy sinh ý định giết người. Nhưng tôi rất hiểu Tần Tô. Đó là một người đàn bà vô cùng thông minh bình tĩnh, có sóng to gió lớn nào chưa từng trải? Sao có thể ngu ngốc tới mức vừa điều tra là ra chuyện của mình? Theo lời của bà ấy, bà ấy định cho Hà Nại một khoản tiền để cậu ta im miệng, không nói những chuyện liên quan tới phòng thực nghiệm của Lục Môn. Đương nhiên, tôi tin với tốc độ điều tra của cậu chắc chắn đã tra ra quán trà đó rồi. Hệ thống phanh xe bị kẻ khác phá hoại, vậy thì loại trừ khả năng tai nạn bất ngờ, hoặc là có người muốn Hà Nại gặp chuyện, hoặc là bản thân Hà Nại tự muốn mình gặp chuyện. Khả năng phía sau rất lớn, nếu loại trừ thêm cả manh mối Tần Tô thì tình huống duy nhất chính là bị vu oan giá họa.” Trước nay Lục Bắc Thần phân tích luôn kín kẽ. Vụ án này dính líu tới nhà họ Lục, nhưng anh vẫn luôn xử lý rất bình tĩnh. “Tôi nghĩ đối phương vốn không phải thật lòng muốn Hà Nại chết, bắt buộc phải bảo đảm cho cậu ta còn sống mới được.”

“Giả sử việc này không phải do Tần Tô chỉ thị, vậy thì chỉ cần Hà Nại còn sống, cậu ta ắt sẽ cho rằng nhà họ Lục muốn giết người diệt khẩu.” La Trì tiếp tục tư duy phân tích của anh, “Thế là...”.

Nói tới đây, anh ấy đột ngột nhìn về phía Lục Bắc Thần, anh cũng đã hiểu rõ trong lòng, hai người đồng thanh đồng tiếng: “Cậu ta có thể tìm kiếm sự bảo vệ của cảnh sát!”.

“Không sai!” La Trì dầm tay phải vào lòng bàn tay trái, “Hợp tác với cảnh sát thì ắt sẽ phải lên tiếng khai nhận, thế là chuyện Lục Môn điều chế thuốc sẽ bị đưa ra ánh sáng”.

Đang nói thì có người gõ cửa. Bước vào là một thành viên trong tổ chuyên án, đưa tài liệu trong tay cho La Trì. Thấy Lục Bắc Thần ở đó, cậu ấy lịch sự chào hỏi rồi ngập ngừng nhìn La Trì.

La Trì nói: “Có gì cứ nói, không cần tránh né”.

Không cần nghĩ cũng biết là chuyện của nhà họ Lục. Lục Bắc Thần không thể hiện nhiều cảm xúc, chỉ chậm rãi rít nốt hơi thuốc cuối cùng rồi dập tắt. Thành viên tổ chuyên án hắng giọng: “Người của chúng ta đã điều tra. Tiền Hào, Lưu Xuyên, Phùng Tử Liên và Ngải Hân đích thực đều cùng một phòng thực nghiệm tên Mạn hồ ký hiệp ước thử thuốc lâm sàng, tên phòng thực nghiệm được viết tắt là MP... phù hợp với hình dáng dấu hiệu mà giáo sư Lục cung cấp trong báo cáo khám nghiệm tử thi. Mặc dù hiệp ước của bốn người này bị hủy nhưng nội dung và nét chữ trong bản điện tử mà Lục Môn cung cấp, thông qua đối chiếu, cũng không có khả năng làm giả”.

Phòng thực nghiệm Mạn Phổ chính là tên phòng thực nghiệm nghiên cứu của Lục Môn.

La Trì dầm chiêu gạt đầu, rồi ra hiệu cho cậu ấy đi ra ngoài.

Cả phòng làm việc chìm vào yên lặng. Lục Bắc Thần cũng hút thêm điếu thuốc nữa như La Trì. Gần đây, bệnh nghiện thuốc lá của anh lại phát tác. Làn khói xám trắng mờ nhạt làm nhòa đi gương mặt tuấn tú

của anh. Đôi mắt anh sâu tựa biển khơi, âm u khó dò. La Trì kéo ghế, ngồi xuống đối diện anh, cũng không giải thích việc anh ấy cử người đi điều tra nhà họ Lục, mà thực tế cũng chẳng có gì để giải thích. Anh ấy cầm lấy tài liệu vừa được đưa tới, lật xem một hai phút rồi nhũn mày, sau đó đẩy tập tài liệu tới trước mặt Lục Bắc Thần, “Xem đi”.

Lục Bắc Thần cầm lấy, mở ra xem.

Là khẩu cung của nhân viên tại hiện trường vụ tai nạn lần này, còn cả tài liệu tình hình hiện trường mà phía giao thông cung cấp. Sau khi xem xét lần lượt, Lục Bắc Thần phát hiện ra manh mối, cũng hiểu ra tại sao ban nãy La Trì lại chau mày.

“Người báo cảnh sát không nằm trong đám người này, càng không phải Hà Nại báo cảnh sát.” La Trì biết anh đã phát hiện ra vấn đề, bèn nói thẳng: “Nạn nhân duy nhất tử vong là một cô gái, theo điều tra, người báo cảnh sát là nam giới”.

“Không hiển thị số điện thoại gọi đến, thời gian nói chuyện cực ngắn. Thời gian báo cảnh sát chỉ không lâu sau khi vụ tai nạn vừa xảy ra, sẽ khiến cho người ta hiểu nhầm rằng chính nạn nhân báo cảnh sát, thực tế là muốn đảo lộn trắng đen.” Tư duy của Lục Bắc Thần xoay chuyển rất nhanh chóng. Anh gấp tập tài liệu lại, rút ra kết luận: “Tất cả mọi hành động đều quá tự nhiên ngược lại sẽ khiến người ta nghi ngờ. Người có thể suy đoán để báo cảnh sát chính là người giở trò với chiếc xe của Hà Nại, mục đích của đối phương chính là muốn giữ tính mạng của Hà Nại”.

Sắc mặt La Trì trở nên nặng nề, tình tiết vụ án dần hiện lên trước mắt.

Vụ án này trông giống một sợi dây, thực chất có dây ngầm liên kết. Sợi dây rõ ràng là Lục Môn vì lợi ích cá nhân mà ăn cắp thành quả nghiên cứu của nhà họ Cố. Cố Tứ đổi tên thành Hà Nại trà trộn vào Lục Môn, thành lập phòng thực nghiệm Mạn Phổ muốn mượn nó để trả lại thanh danh cho bố mình. Với tư cách là đối tượng thử nghiệm lâm sàng, Tiền Hào và những người khác trong quá trình thử thuốc đã xuất hiện tác dụng phụ, dẫn đến tự sát. Tình tiết vụ án dừng tại đây là bắt đầu xuất hiện những lời khai khác nhau. Nhà họ Lục thừa nhận sự tồn tại của phòng thực nghiệm, cũng thừa nhận đã sử dụng những thủ đoạn không chính đáng với nhà họ Cố, nhưng họ không thừa nhận chuyện che giấu thi thể, cũng tức là nhà họ Lục đã nhượng toàn bộ quyền nghiên cứu lại cho phòng thực nghiệm, họ định kỳ báo cáo lại thành quả, thế nên về việc Tiền Hào và một số người vì sử dụng thuốc dẫn đến tự sát như Hà Nại, họ hoàn toàn không hay biết.

Nhưng khẩu cung của Hà Nại lại hoàn toàn ngược lại. Anh ta nói rằng nhà họ Lục biết rất rõ tình hình của các đối tượng thử thuốc, việc giấu thi thể cũng là họ yêu cầu anh ta làm vậy, đến nỗi mà anh ta vừa không thể giành lại thành quả của bố mình, vừa phải giương mắt nhìn thành quả ấy bị hủy hoại, thẹn quá hóa giận, anh ta lợi dụng Kỳ Quái, âm mưu từng bước, mượn một buổi triển lãm tượng sáp mới mẻ để vạch trần chuyện này.

Mà nhà họ Lục cũng bắt đầu uy hiếp tới tính mạng của Hà Nại, thậm chí giết người diệt khẩu. Hà Nại không còn cách nào khác đành nhờ cậy cảnh sát. Nhưng nhà họ Lục chỉ thừa nhận có bỏ một khoản tiền để khiến Hà Nại ngậm miệng, không có ý giết anh ta.

Nếu chỉ đơn thuần là sắp xếp lại tình tiết vụ án thì sẽ nổi lên hai điểm mâu thuẫn trên sợi dây sáng này, còn dây ngầm thì sao? Thật ra La Trì và Lục Bắc Thần đều suy nghĩ giống nhau, đằng sau vụ án nhất định có người đang thao túng. Ban đầu anh cho rằng kẻ thao túng rất có thể là Hà Nại, nhưng bây giờ xem ra đã có mâu thuẫn.

Thứ nhất, người lúc trước báo tin mật cho anh là ai?

Thứ hai, người báo cảnh sát vụ tai nạn là ai?

Thứ ba, nửa năm trước ai đã lợi dụng Ngải Hân nhằm đâm chết Lục Bắc Thần?

Trong lúc La Trì sắp xếp lại vụ án, tư duy của Lục Bắc Thần cũng không rảnh rang. Họ gần như hoàn thành công việc này cùng một lúc, thế nên khi La Trì lên tiếng, Lục Bắc Thần hoàn toàn theo kịp.

“Hà Nại kể cho Tư Tư nghe những ân oán của hai nhà Lục Cố, nếu xuất phát từ lòng tốt thì đơn thuần chỉ là quan tâm tới Cố Sơ, nhưng nếu xuất phát từ một mục đích sâu xa hơn...” La Trì lại vòng về lời nói lúc của Lục Bắc Thần.

Lục Bắc Thần nói rành mạch: “Nếu đơn thuần chỉ để báo thù, vậy thì có thể suy đoán nửa năm trước chính cậu ta lợi dụng Ngải Hân để gây chuyện. Một là, tôi là người nhà họ Lục, dù tôi chưa chết mà chỉ bị thương cũng có thể thỏa mãn tâm lý trả thù đó; Hai là, cậu có thể thông qua việc tôi gặp tai nạn để chú ý tới chuyện này, thông qua buổi triển lãm được chuẩn bị tỉ mỉ để lật ra mọi việc làm của nhà họ Lục. Tiếp tục suy đoán, người báo tin cho cậu và người báo cảnh sát vụ tai nạn sẽ không phải Hà Nại mà là một người khác, giống như việc Hà Nại đứng sau chúng ta để trừ bị, kẻ đó cũng đứng sau Hà Nại mưu đồ mọi việc”.

“Mục đích chính là muốn Hà Nại và nhà họ Lục cắn xé nhau, vậy thì người này sẽ được lợi.” La Trì chau mày, “Nhưng rốt cuộc đối phương được lợi gì đây?”.

Lục Bắc Thần rất lâu không hút thuốc, đầu lọc đã cháy cả một đoạn tàn thuốc dài ngoằng. Anh chìm trong trầm tư suy nghĩ. Khi tàn thuốc rơi xuống, đầu óc anh mới chợt rung lên. Lát sau anh từ tốn nói: “Vì muốn khiến Lục Môn chao đảo”.

“Cái... Cái gì?” La Trì ngơ mình nghe nhầm.

Lục Bắc Thần ngược mắt lên nhìn anh ấy, “Trước mắt Lục Môn đang bước vào giai đoạn giao thoa triều cũ triều mới. Có lẽ mục đích thật sự của đối phương là muốn ngư ông đắc lợi”.

Cẩn trọng mới có thể lái được con thuyền vạn năm, nhưng càng là con thuyền vạn năm càng không dễ điều khiển.

La Trì chớp chớp mắt, “Cậu bắt buộc phải hiểu một điểm, tôi và người trong tổ chuyên án chỉ chịu trách nhiệm về vụ án, còn những việc khác, chúng tôi lực bất tòng tâm”.

Lục Bắc Thần không nói câu nào. Thật lòng mà nói, anh cũng không muốn quan tâm tới chuyện của Lục Môn, nhần tâm một chút, dù Lục Môn có gặp sóng gió thì cũng chẳng liên quan tới anh, nhưng cái thứ huyết thống quả thật giầy vò con người ta, muốn anh không muốn đối diện cũng khó. Đang mãi nghĩ thì di động vang lên, anh liếc nhìn điện thoại gọi tới, đầu mày lại nhíu vào đôi chút.

Anh đi tới bên cửa sổ, nhận máy, “Alô?”.

Là Chloe, cậu ấy hạ giọng xuống rất thấp, “Vic, theo những manh mối mà cậu cung cấp, tôi đã hoàn toàn điều tra rõ ràng ân oán giữa hai nhà họ Lục rồi”.

Sắc mặt Lục Bắc Thần vẫn vậy, không ngắt ngang lời thông báo của Chloe.

Sau khi kết thúc cuộc gọi, anh yên lặng trở về ghế ngồi. La Trì vẫn đang khổ sở suy nghĩ, không nghỉ ngơi gì cuộc điện thoại ban nãy. Hai người trầm mặc một lúc lâu, Lục Bắc Thần lên tiếng phá vỡ mọi yên ắng.

“Muốn tra ra người này, tôi nghĩ, tôi bắt buộc phải gặp Tần Tô.”

La Trì ngược mắt nhìn anh, tỏ ra chần chừ.

“Cậu không tin tôi?” Lục Bắc Thần hơi nheo mắt lại.

La Trì suy nghĩ một lúc rồi nói: “Tôi sẽ sắp xếp cho cậu”.

487. Q.10 - Chương 488: Có Một Sức Mạnh Gọi Là Tình Yêu

Cố Sơ tới nhà họ Kiều.

Buổi chiều hôm nay, ánh nắng rất quyến rũ, cây cọ trong biệt thự nhà họ Kiều lại cao thêm một đoạn dài nữa. Nhân viên vệ sinh đang dọn sạch bể phun nước để người làm vườn bê từng cây mẫu đơn quý báu, trồng vào trong vườn hoa.

“Bác gái con dạo này đổi tính lại quay ra thích mẫu đơn, chẳng phải bắt đầu hành hạ mấy người làm vườn rồi sao?” Kiều Trí Viễn dựa vào đầu giường, đắp một chiếc chăn mỏng lên người. Tinh thần ông khá tốt, có điều sau khi từ viện trở về thì bị Kiều Văn Tiêu cường chế ở nhà nghỉ ngơi.

“Làm vậy sao lại gọi là hành hạ chứ? Hoa cỏ trong vườn có cái nào tôi không quan tâm? Ông chỉ việc thưởng thức, sao hiểu được nỗi khổ của tôi?” Tình Tuệ lần lượt bày những đĩa điểm tâm và hoa quả tinh xảo lên

rồi ngồi xuống bên cạnh Cố Sơ, thân mật kéo tay cô lại, cười nói: “Nhìn Tiểu Sơ nhà chúng ta này, xinh xắn, nhưng mà gầy quá, có phải con không ăn uống đúng giờ không?”.

“Không ạ, tại việc ở bệnh viện hơi bận thôi.” Cố Sơ tâm sự.

Tĩnh Tuệ bắt đầu cảm râm, đại khái là dặn dò cô phải nghỉ ngơi đúng giờ, nói mãi nói mãi lại chuyển qua chuyện Kiều Vân Tiêu. Cố Sơ sợ bà lại gán ghép, lập tức nói về việc chính: “Bác trai, hôm nay con đến để hỏi bác một chuyện”.

“Chuyện gì vậy?”

Cố Sơ ngập ngừng.

Tĩnh Tuệ là một người rất nhạy bén, bà mỉm cười đứng dậy, “Cậu quản gia này cũng thật là. Tôi bảo cậu ấy cho tôi một thực đơn, tới giờ vẫn chưa thấy đưa.” Rồi bà vỗ vai Cố Sơ, “Ồ lại đây ăn cơm con nhé, để bác xuống bếp làm mấy món con thích nhất”.

Cố Sơ gật đầu, cười khẽ.

“Tôi xuống bếp đây.”

Tĩnh Tuệ rời khỏi phòng. Kiều Trí Viễn cầm lấy cốc uống một ngụm, nhìn cô rồi hỏi: “Con muốn hỏi bác chuyện năm xưa phải không?”.

Người làm kinh doanh luôn có một đôi mắt tinh như điều hâu. Hôm nay Cố Sơ tới đây chắc chắn có việc nhờ cậy, không thể nào lọt khỏi mắt ông Kiều. Cô cũng không muốn giấu giếm, đây cũng chính là mục đích của cô.

“Vâng.” Ánh mắt Cố Sơ sáng rực, “Năm xưa hai gia đình có quan hệ thân thiết, nhà họ Cố gặp chuyện, nhà họ Kiều không thể nào ngoảnh mặt làm ngơ. Nhưng vì sao bác lại gương mặt nhìn gia đình con nhà tan cửa nát?”.

Kiều Vân Tiêu thở dài nặng nề. Ông biết, chuyện cũ không thể nào giấu mãi được. Sau khi biết Cố Sơ đã quay trở lại Thượng Hải, ông đã dự cảm rồi sẽ có một ngày con bé tới đây, tìm kiếm một câu trả lời.

“Là nhà họ Lục.” Ông cất giọng mỗi mệ.

Ngón tay của Cố Sơ run lên, mặc dù đã chuẩn bị sẵn tâm lý nhưng lồng ngực vẫn tắc nghẹn.

Kiều Trí Viễn đau lòng nhìn cô, “Đây cũng là nguyên nhân bác muốn con quay trở lại với Kiều Vân Tiêu, hoặc chọn một người đàn ông khác cũng được, nhưng nhà họ Lục... thì không”.

...

Cô cần như hoang mang bỏ về, thậm chí không có tâm trạng thưởng thức bữa ăn thịnh soạn của bác gái.

Kiều Vân Tiêu về nhà trước bữa tối, thấy cô không vui vẻ ở lại, anh quyết định đưa cô về nhà. Anh không định ở lại biệt thự qua đêm nên đỗ xe trong gara biệt thự. Đi men theo con đường đá sỏi, hai bên cạ xào xạc đung đưa, còn đan xen cả hương vị của mùa hạ.

Nhưng dù sao mùa thu cũng tới, cho dù còn chút hơi ấm, Cố Sơ cũng cảm thấy được cái se lạnh.

Dọc đường, cô không nói gì nhiều, Kiều Vân Tiêu lặng lẽ đi bên cạnh, cho tới khi rời khỏi con đường nhỏ, Kiều Vân Tiêu bèn giữ cô lại.

Cô quay đầu nhìn anh.

Dưới hoàng hôn, ráng chiều khiến chân trời đỏ rực một màu, dường như màu đỏ ấy còn hòa vào trong đôi mắt cô, vừa sáng vừa tối. Kiều Vân Tiêu xoay người cô lại, khẽ thở dài, “Tiểu Sơ, anh chỉ hy vọng em có một cuộc sống vui vẻ, hiểu không?”.

Cô nhìn anh rất lâu mới hỏi: “Anh sợ em làm chuyện ngốc nghếch à?”.

“Vậy em nói cho anh biết đi, em đang nghĩ gì?” Kiều Vân Tiêu lo lắng.

Cố Sơ không cười nhưng đôi mắt cũng không quá buồn đau. Cô đáp bình thản đến bất ngờ: “Anh Vân Tiêu, anh không thể luôn coi em là con nít, có những chuyện em biết phải quyết định thế nào”.

Kiều Vân Tiêu kéo tay cô qua, nắm chặt, giơ tay xoa lên đầu cô, cất giọng cưng chiều: “Nhưng mà ở trong mắt anh, em vẫn là một cô nhóc chưa lớn”.

Cô nhìn anh, có vẻ khó xử.

“Nghe anh một câu.”

“Vâng, anh nói đi.”

Kiều Vân Tiêu nhìn thẳng vào mắt cô, nghiêm túc nói: “Bất luận tới lúc nào, bất luận xảy ra chuyện gì, em cũng phải nhớ, chuyện quá khứ đã vĩnh viễn trôi qua rồi. Em đang sống cho hiện tại, đang sống vì cuộc đời của chính mình. Tuyệt đối không cần trả giá cho chúng, hiểu không?”.

Cố Sơ nhìn sâu vào mắt anh, lát sau khẽ cong môi, “Anh đã thay đổi rất nhiều”.

“Ví dụ?”

“Bớt đi rất nhiều bạo lực.” Cô khẽ nói.

“Cái gì? Bạo lực?” Kiều Vân Tiêu nhìn cô, buồn cười: “Sao ở trong mắt em, anh lại trở thành thành phần tâm địa ác độc vậy”.

“Nếu là trước đây, em nghĩ có lẽ anh sẽ không tha cho Lục Bắc Thần.” Cô cười.

“Đúng.” Kiều Vân Tiêu thừa nhận, “Trên thực tế, bây giờ anh đang muốn tìm Lục Bắc Thần tính sổ ngay”.

Cố Sơ nhướn mày, “Nhưng Lục Bắc Thần vô tội”.

Kiều Vân Tiêu mỉm cười lắc đầu: “Thế nên, anh hiểu tâm tư của em.” Nói tới đây, nụ cười của anh tắt lịm, nhìn cô nói một cách nghiêm túc: “Em yêu cậu ta nên anh mà làm khó cậu ta đồng nghĩa với việc làm khó em, em cũng sẽ không vui”.

Cố Sơ xúc động. Cảm giác xúc động khẽ khàng như những bông hoa len lỏi giữa khe hẹp của tuyệt vọng, chúng đang nhẹ nhàng lay động theo gió, thoang thoảng mùi hương dịu dịu. Cô khẽ nói: “Cảm ơn anh”.

“Tiểu Sơ, em phải nhớ, vĩnh viễn không được trở thành người bị thù hận che chặt mắt, nếu không cuộc đời này em sẽ không bao giờ vui vẻ.”

Cố Sơ hít sâu, đáp: “Nhưng thanh danh của nhà họ Cố phải được tẩy trắng, thuốc của bố em không hại chết người”.

“Vậy em định làm thế nào?” Kiều Vân Tiêu hỏi: “Hoặc có thể nói như thế này, lúc đó không ai hiểu rõ tình hình cụ thể, sự thật sớm đã theo hai bác tan biến khỏi thế gian này rồi”.

Cố Sơ hơi chau mày.

“Anh biết em sẽ không vô duyên vô cớ tới hỏi chuyện năm xưa, chắc là em cũng không nói với anh, đúng không?”

Cố Sơ cắn môi: “Xin lỗi anh, em không thể nói được.” Vụ án còn chưa kết thúc, cô không gánh nổi trách nhiệm tiết lộ tin mật.

Kiều Vân Tiêu cũng hiểu. Anh đưa hai tay giữ chặt bả vai cô, nói rành mạch: “Em yêu Lục Bắc Thần, đúng không?”.

Cô không cần suy nghĩ, gật đầu chắc nịch.

“Có từng nghĩ vì người nhà của cậu ta mà trả thù cậu ta không?”

Cô lắc đầu.

“Vậy thì hãy thử tin tưởng cậu ta đi.” Kiều Vân Tiêu khẽ thở dài, “Mặc dù anh rất không thích con người Lục Bắc Thần nhưng không thể không thừa nhận, cậu ta là người làm việc rất có phương pháp, cách thức. Anh nghĩ, cậu ta chắc chắn sẽ cho em một câu trả lời hài lòng”.

Cố Sơ nhìn Kiều Vân Tiêu, sau đó ôm chặt lấy anh. Kiều Vân Tiêu cứng đờ cả người, cánh tay lơ lửng giữa không trung. Để cô ôm một lát anh mới nói: “Đã từ chối anh rõ ràng rồi, em làm vậy sẽ khiến anh nảy sinh hy vọng đấy”.

“Cảm ơn anh Vân Tiêu.” Sống mũi Cố Sơ cay cay.

Kiều Vân Tiêu xúc động nhưng miệng vẫn trêu chọc, “Này, anh không phải người sến súa đâu nhé”.

“Em nói thật lòng nhé.” Sự bí bách bao nhiêu ngày của Cố Sơ đã tan thành mây khói, “Em rất cảm kích khi có một người anh trai như vậy, khi em hoang mang nhất anh đã chỉ đường cho em, nói với em phải làm sao cho đúng đắn”.

“Ngốc ạ.” Kiều Vân Tiêu vỗ nhẹ đầu cô, “Nếu em đã gọi anh một tiếng ‘anh trai’ thì cũng phải có trách nhiệm với cô em gái này chứ”.

Cố Sơ ngẩng đầu lên nhìn anh, tươi cười: “Nếu anh thật lòng coi anh là em gái thì sự quan tâm của anh em sẽ vui vẻ chấp nhận”.

“Không sợ anh tổn thương thật à?” Kiều Vân Tiêu thấy tâm trạng của cô khá lên, trong lòng cũng tự nhiên vui vẻ, nhưng vẫn cố ý nhướn mày.

Cố Sơ buông cô ấy ra, nói: “Người làm anh trai luôn luôn tha thứ cho sự vô tư của em gái. Với lại, em tin là anh đã tìm được người khiến anh yêu thương, khiến anh sầu khổ rồi”.

“Căn cứ vào đâu?”

“Trên đời này có một loại sức mạnh rất thần kỳ.” Cố Sơ nhìn anh và nói: “Đó là sức mạnh tình yêu. Nó có thể khiến con người ta điên cuồng, cũng có thể khiến con người ta hòa bình”.

Kiều Vân Tiêu không nhịn được cười, chọc vào đầu cô một cái, “Có những chuyện nhìn thấu cũng đừng nói lộ liễu”.

Cố Sơ cong môi cười.

“Nhất định phải hạnh phúc đấy.” Một lát sau, Kiều Vân Tiêu nhìn cô, chân thành nói một câu.

Cố Sơ gật đầu thật mạnh.

Kiều Vân Tiêu lại cười.

Phải, trên đời này luôn có một loại sức mạnh dạy người ta cách thay đổi.

Cố Sơ, anh đã từng để em tận sâu trong đáy lòng, khiến anh đau đớn, khiến anh nhung nhớ. Bây giờ, em vẫn ở trong lòng anh, nhưng em đã trở thành cô em gái nhỏ không thể thay thế. Anh tình nguyện lấy thân phận anh trai vì em xông pha biển lửa, chỉ mong được thấy em vui cười, hạnh phúc...

...

Nửa đêm, Lục Bắc Thần mới trở về nhà, mang theo một cơ thể mệt mỏi.

Cố Sơ nằm lên giường, ngủ chập chờn. Khoảng thời gian này, cô ngủ không được ngon giấc. Hôm nay sau khi từ nhà họ Kiều ra, được cởi bỏ nút thắt trong lòng, cơn buồn ngủ bỗng ập tới như thủy triều. Nhưng mí mắt vừa khép lại cô đã tự véo vào người mình, cô phải đợi Lục Bắc Thần quay về.

Nghe thấy động tĩnh ở cửa ra vào, cô lồm cồm bò dậy, bước chân trần, lao ra khỏi phòng ngủ.

Lục Bắc Thần không ngờ nửa đêm mà cô vẫn chưa ngủ, chỉ thấy trong bóng tối có thứ gì như bay về phía anh, ngay lập tức vòng tay chọt mềm mại, khiến trái tim anh cũng mềm nhũn theo.

“Sao em còn chưa ngủ?” Anh ôm cô bằng một tay, bước tới bên cạnh sofa, đặt cặp công vụ sang một bên.

“Lục Bắc Thần, em có chuyện muốn nói với anh.” Cô ngẩng đầu, mái tóc dài rơi xuống cánh tay.

Lục Bắc Thần nhìn cô qua ánh trăng, “Muộn lắm rồi”.

“Muộn nữa cũng phải nói.”

Lục Bắc Thần không biết cô định nói gì, lại sợ cô nói lời chia tay gì đó nên dĩ nhiên sẽ do dự. Nhưng cô bám anh rất chặt, không giống vẻ định chia tay nên anh hắng giọng: “Được rồi, em nói đi”.

Bên này Cố Sơ vừa định mở lời, bên kia di động trong cặp công vụ đã vang lên, rung bần bật khiến người ta bực bội.

“Đợi anh.” Anh ôm cô một cái rồi quay người lấy điện thoại.

Cố Sơ đứng trong bóng tối đợi anh.

Anh nhận điện, nhưng lại là Lục Bắc Thâm gọi tới, nói giọng gấp gáp: “Anh à, chuyện phòng thực nghiệm của Lục Môn đã bị bại lộ rồi!”.

488. Q.10 - Chương 489: Nhất Định Phải Ngã Đau

Lục Bắc Thần còn chưa kịp gặp mặt Tần Tô nói chuyện thì phòng thực nghiệm Mạn Phổ của Lục Môn đã bị các phóng viên vạch trần. Khi Lục Bắc Thâm gọi điện cho anh, chỉ mới một tiếng sau khi sự việc bại lộ, nhưng chỉ trong vòng một tiếng ấy, mọi thông tin đều như mọc chân, bò khắp từng kẽ hở trên những trang mạng. Chẳng biết thông tin trôi ra ngoài rồi trải rợp trời bằng cách nào.

Bài báo nói y như thật, tựa hồ có một đôi mắt đang theo dõi sát sao tình hình phát triển của vụ án vậy rồi đồn hết mọi phương hướng dư luận về phía Lục Môn. Thật ra thì chủ yếu vòng quanh một điểm, đó chính là phòng thực nghiệm dưới quyền quản lý của Lục Môn – Mạn Phổ – lấy người ra làm thực nghiệm, dẫn đến tử vong. Ý đồ giấu nhem các thí thể của Lục Môn không thành, các xác chết lâu năm cần được minh oan.

Một khi tin tức bị phát tán, vậy thì cuối cùng chỉ còn cách đợi kết cục tam sao thất bản, mà thời gian chờ đợi vốn không quá lâu, giống như chuyện này, thường chỉ trong một khoảnh khắc. Nguồn tin xuất phát từ nước ngoài rồi nhanh chóng lan sang Trung Quốc. Sức mạnh mạng truyền thông trong nước rất to lớn, các độc giả mạng chưa cần tốn quá nhiều sức lực đã vạch ra được sự thật gốc rễ của Lục Môn là ở Trung Quốc, cộng thêm việc tin các nạn nhân là người Trung Quốc bị đưa lên, sự phẫn uất của mọi người đối với Lục Môn bỗng chốc lên tới cực điểm. Chẳng mấy chốc Lục Môn đã bị gắn mác “Giặc bán nước”, “Người Trung Quốc giết người Trung Quốc”.

Khi Lục Bắc Thần tới Ngoại Than Hối, Lục Bắc Thâm đã bắt đầu truy lùng IP phát tán thông tin. Xem ra nó cũng bị người ta dựng dậy lúc nửa đêm, đầu óc bù xù, để trần nửa người trên, chỉ mặc độc chiếc quần ngủ rộng rãi màu đen, ôm chiếc laptop ngồi trên sofa. Chloe cũng có mặt. Nói theo cách của cậu ấy thì cậu ấy đã phải vượt ngàn dặm xa xôi để tới Thượng Hải, muốn ở tại một nơi vừa thoải mái vừa có thể thu dọn quá nửa Thượng Hải vào trong tầm mắt.

“Thế nào?” Lục Bắc Thần tảng lờ tên yêu nghiệt Chloe còn đang lim dim, ngồi xuống bên cạnh Bắc Thâm.

Lục Bắc Thâm lắc đầu, “Không được, đối phương vừa nhìn đã biết là cao thủ, đang truy lùng ngược lại em.” Những ngón tay của nó lướt nhanh trên bàn phím máy tính, xem ra nó khá sốt sắng, đầu cũng không thêm ngẩng lên, “Anh ơi, phải làm sao đây? Tin tức này truyền quá nhanh rồi”.

Chloe đứng dựa bên cánh cửa phòng khách, ngáp ngủ nhìn hai người họ: “Hey, nhà họ Lục có xảy ra chuyện cũng đã có Lục Đông Thâm gánh vác. Hai người lại không phải người nhà họ Lục chính tông, có cần sốt sắng như gặp họa hoạn vậy sao?”.

Lục Bắc Thần vẫn mặc kệ, vỗ vai Lục Bắc Thâm, “Em tiếp tục tra đi”.

“Này Bắc Thâm, kỹ thuật của cậu ổn không vậy?” Chloe nửa đùa nửa thật.

Lục Bắc Thâm lườm anh ấy một cái, “Chắc chắn giỏi hơn cái kẻ chỉ biết qua qua như cậu”.

Chloe nhún vai, không nói gì thêm nữa. Thật ra sau khi Lục Bắc Thâm trở về, anh đã ngứa tay điều tra cậu ấy một chút, trông có vẻ không biết gì, thực chất lại là một thiên tài về điện tử và toán học. Nói một

cách khác, nếu hôm nay cậu ấy không truy lùng được thân phận của gã hacker kia thì cũng chẳng ai làm được. Về phương diện này, anh không giúp được gì nhiều, bèn chủ động phụ trách việc phục vụ café.

Di động vang lên, là của Lục Bắc Thần, ngay cả Chloe cũng nhận ra giờ này gọi điện đến chắc chắn không có gì tốt đẹp. Quả nhiên, sau khi nhận máy, sắc mặt của Lục Bắc Thần rất khó coi. Chloe nhận lúc mang café tới bèn ghé sát tới trước mặt Lục Bắc Thần. Nghe giọng nói trong điện thoại có vẻ giống Lục Đông Thâm, giọng hơi trầm, còn có chút không vui. Rõ ràng giống với một cuộc điện thoại gọi tới tính sổ hơn. Lục Bắc Thần nói vào điện thoại: “Bộ phận quan hệ ngoại giao của Lục Môn trước nay vẫn rất mạnh mẽ, các tin tức trong nước cần phải liên hệ với các bộ phận có liên quan, dùng chút quan hệ mới có thể dim xuống. Ở nước ngoài thì phiền phức hơn một chút nhưng cũng không thể làm khó được anh”.

Anh đặt di động xuống, Chloe bỗng huyết sát: “Bây giờ Lục Môn đi theo con đường vốn nước ngoài, muốn đột xuất ôm chân với các mối quan hệ trong nước thì đúng là khó. Tốc độ truyền thông của mạng Internet nhanh như vậy, không phải một bộ phận bình thường là có thể giải quyết, cho dù muốn giải quyết chỉ ít cũng phải đợi tới khi trời sáng chứ? Nhưng bây giờ nhìn thời gian...” Cậu ấy ngẩng đầu nhìn chiếc đồng hồ trên tường: “Nói một câu khó nghe, tin tức truyền đi ở nước ngoài không đáng sợ, đáng sợ là ở trong nước, nhiều người nhiều miệng. Tớ có dự cảm, Lục Môn sẽ ngã chổng vó trong miệng lưỡi dư luận Trung Quốc”.

Lục Bắc Thần không để ý tới “dự đoán” của cậu ấy mà gọi thêm vài ba cuộc điện thoại, đều để giải quyết chuyện này. Chloe đưa café đến. Sau khi anh bỏ di động xuống, cậu ấy mới hạ thấp giọng hỏi: “Thật ra cậu sợ nhất là chuyện nhà họ Cố bị lật ra chứ gì?”

Lục Bắc Thần im lặng uống café, có vẻ như vẫn bình thản nhưng Chloe nhận ra anh hơi nhú mào. Di động lại kêu, Lục Bắc Thần tiện tay đưa café cho Chloe, Chloe cũng tự nhiên đón lấy. Tới khi café tới tay rồi, Chloe mới lườm nguýt, coi mình là người phục vụ thật đấy à.

Cuộc gọi này là của La Trì. Lục Bắc Thần còn chưa kịp lên tiếng, đầu kia đã xin lỗi đi kèm thanh minh trước: “Cậu phải tin tôi, tin này tuyệt đối không bị tuồn ra từ Cục Công an. Đương nhiên, việc đến nước này nói gì cũng vô ích. Tôi biết hiện tại phía Lục Môn đã chịu ảnh hưởng”.

“Trung Quốc và Hoa Kỳ chênh lệch múi giờ, hôm nay là ngày mở cửa giao dịch, giá cổ phiếu của Lục Môn trên thị trường đã bị tấn công mạnh mẽ, tạm dừng cho tới bây giờ, giá cổ phiếu đã rớt xuống 1.3% rồi”.

Đây tuyệt đối không phải là một nguồn thông tin đơn giản, phía sau nhất định có một bàn tay đang khống chế hướng dư luận. Mục đích đã quá rõ ràng, chính là muốn lợi dụng thời gian giao dịch để đả kích sự tự tin của người chơi, từ đó gây tổn hại nghiêm trọng cho Lục Môn.

Chloe kinh ngạc nhìn Lục Bắc Thần. Cậu ấy nói câu này rất bình thản nhưng dựa vào quy mô kinh doanh của Lục Môn, anh có thể tính toán, dường như đang nhìn thấy những đồng Đô la bị số học hóa bay đi trước mắt. Có chút kích thích, chưa kịp nuốt ngụm café xuống, Chloe ho sặc sụa.

Ở đầu kia, La Trì cũng thẳng thốt.

“Nguồn gốc xuất phát từ nước ngoài, nhưng cũng không thể loại trừ có người vượt tường lấy IP nước ngoài để phát tán tin tức.” Lục Bắc Thần đứng dựa vào cửa sổ, ánh mắt nghiêm túc, “La Trì, tôi không nắm rõ tình hình phát tán thông tin trong nước cho lắm. Theo lý mà nói giờ này không thể có một lượng chia sẻ lớn như vậy mới đúng.” Vì vừa nãy anh nhìn thoáng qua, thông tin phòng thực nghiệm Mạn Phổ của Lục Môn giấu thì thể đã leo lên top đầu, chỉ riêng lượng tiếp cận đã cao hơn nước ngoài hơn năm mươi triệu, lượng chủ đề cũng cao hơn nước ngoài tám mươi triệu, con số này quả thực kinh người.

La Trì ngẫm nghĩ: “Thủy quân”.

“Gì cơ?” Lục Bắc Thần có phần kinh ngạc.

Chloe nghe rất rõ ràng bèn nói to lên: “Thủy quân? Cậu định nói Hải quân chứ gì?” Lục Bắc Thần đang vui đầu vào nằm trên sofa chịu không nổi nữa bèn quát lên, sửa lại: “Có biết không vậy? Không biết thì đừng nói bừa. Thủy quân nói trắng ra là spam, được thuê bằng tiền để spam”.

Chloe xấu hổ.

Ở đầu kia, La Trì cũng giải thích: “Đừng xem thường lũ thủy quân này, những tin đồn giả cũng trở thành thật. Huống hồ đây là vụ án cảnh sát đang điều tra. Mặc kệ Lục Môn có biết về cái chết của Tiền Hào cùng những người khác hay không, chỉ ít dư luận bây giờ đã định tội rồi. Vả lại, ở Trung Quốc có nhiều cú đêm như vậy, những người phản hồi, tham gia vào những thị phi này cũng chưa hẳn chỉ là thủy quân. Chính lúc này, Cục Công an đã nhận được không dưới hai mươi cuộc điện thoại, đều từ phía đám nhà báo, áp lực bên này cũng rất lớn”.

Sắc mặt Lục Bắc Thần nặng nề. Anh thường xuyên ở trong phòng thực nghiệm, hầu như chỉ tiếp xúc với thi thể, chưa bao giờ tham gia hoạt động gì với người bình thường, thế nên không hiểu biết mấy về tình hình mạng của Trung Quốc. Chuyện này ở nước ngoài cũng có cũng không thể coi là rầm rộ. Bây giờ cuối cùng anh đã hiểu được sức mạnh đông dân, khiến người ta không chống đỡ nổi.

“Cậu phải chuẩn bị tâm lý, những thông tin về Lục Môn cho dù bây giờ có ngăn chặn cũng không còn tác dụng nữa. Theo tôi thấy, Lục Môn buộc phải đối mặt với công chúng rồi.” La Trì chân thành nói: “Lục Môn có tiền có thế, hoàn toàn có thể lợi dụng thủ đoạn để phong tỏa tin tức, nhưng những người đã đọc tin thì sao? Giá cổ phiếu dao động đã nói rõ vấn đề rồi”.

Lời La Trì nói hoàn toàn có lý, Lục Bắc Thần cũng hiểu. Lục Môn phải công khai, phải thanh minh nhưng thời gian và chủ đề là hết sức quan trọng. Sau một lúc trầm mặc, Lục Bắc Thần nói với La Trì: “Tôi phải gặp Tần Tô, ngay bây giờ”.

...

Tần Tô không bị tạm giam, bà chỉ hoạt động trong tầm kiểm soát của cảnh sát. Sau khi tới Trung Quốc, Tần Tô vẫn sống trong một nhà nghỉ dưỡng tư nhân, cách xa thành phố phồn hoa, ẩn nấp giữa rừng trúc tươi mát chốn giang hồ, nghe nói đây là địa bàn qua lại của những người làm ăn hợp tác với Lục Môn. Khi Lục Bắc Thần tới nơi, hội quán đã mở rộng cửa. Anh nhảy bèn nhận ra xung quanh có rất nhiều camera giám sát. Ngoài những loại thường dùng, còn lại chắc đều là một số camera của cảnh sát.

Xem ra Tần Tô cũng đã đọc được tin, khi Lục Bắc Thần đi vào, bà đã ăn mặc rất chỉnh tề, ngay cả mái tóc cũng đã được búi lên gọn ghẽ. Đây là một Tần Tô mà anh quen thuộc, dù là khi nào cũng luôn ung dung điềm đạm. Bà mời anh tới phòng khách, có ô cửa sổ mở ra ban công cao gần sáu mét với view cực đẹp, bên ngoài là một thảm cỏ bằng phẳng, có một số ngọn đèn được giấu trong cỏ, khi trời nhá nhem sẽ phát ra những ánh sáng lấp lánh như sao. Còn có một cây hòe cao ngang cửa sổ. Gần thu rồi, gió thổi qua là lá hòe rơi rụng lá tả.

Lục Bắc Thần không có tâm trạng ngắm cảnh thu về lá rụng. Anh ngồi dựa vào sofa. Tần Tô đã chuẩn bị trà nóng và bánh ngọt, anh cũng không thưởng thức mà nói thẳng: “Tin tức không giấu được nữa, phương diện này của Lục Môn chắc chắn sẽ sụp đổ, nhưng con có thể bảo đảm Lục Môn sẽ bị thiệt hại ở mức thấp nhất”.

Mùa này, tiết trời Thượng Hải se lạnh, mặt trời còn chưa lên. Tần Tô nói gì cũng là người đã có tuổi, bà lấy một chiếc áo choàng lông khoác lên vai, động tác nho nhã bình thản, giống như mình là người ngoài cuộc vậy. Nghe xong bà mới khẽ mỉm cười, nói một câu rất hiếm: “Vậy thì di nghị là con có điều kiện”.

489. Q.10 - Chương 490: Lấy Thân Phận Để Đánh Đổi

Lục Bắc Thần biết Tần Tô thông minh nên trước nay nói chuyện rất thẳng thắn. Anh nói: “Lục Môn có chuyện vô tội nhưng cũng có lỗi, việc từng làm với nhà họ Cố là sự thật dằn dằn. Một khi tin đồn tiếp xúc trở nên ác ý, họ sẽ túm tụm lỗi ân oán của nhà họ Lục và nhà họ Cố ra, vậy thì thanh danh của Lục Môn sẽ chịu ảnh hưởng rất lớn. Lục Môn chưa bao giờ là người chịu thiệt, ắt sẽ tự chứng minh, nhưng một khi chỉ muốn thanh minh cho bản thân, thì những người khác sẽ trở nên rất tội tệ. Điều kiện của con rất đơn giản, thanh minh tất cả mọi chuyện với điều kiện không dính líu tới ân oán của nhà họ Cố. Ngoài ra nhà họ Lục phải trả lại cho họ toàn bộ thành quả”.

Tần Tô yên lặng thưởng trà, không ngắt ngang giữa chừng. Sau khi anh nói xong, bà mới đặt tách trà xuống, mỉm cười, “Bắc Thần, lúc này di nghị cần con vẹn cả đôi đường. Con phải nhớ, con là người của nhà họ Lục”.

“Nhưng con cũng đồng thời là cố vấn chịu trách nhiệm vụ án này.” Lục Bắc Thần công tư phân minh.

Tần Tô dựa người ra sau ghế, đáy mắt luôn đọng đầy nụ cười, “Xem ra di hiểu nhầm rồi. Di còn tưởng hôm nay con tới để hàn huyên, vì nguy cơ của nhà họ Lục. Xem ra vị trí của cô nhóc nhà họ Cố trong lòng con cao hơn nhà họ Lục rồi”.

“Dù xuất phát từ nguyên nhân gì, việc nhà họ Lục cướp phương thuốc của nhà họ Cố đã là sự thật, dồn ép họ tới mức nhà tan cửa nát cũng là sự thật.” Lục Bắc Thần nói.

“Mặc dù di không làm kinh doanh nhưng đi theo bố con mấy chục năm cũng đã nghe nhiều, thấy nhiều, không học được quá nhiều tinh túy nhưng cũng hiểu một chuyện làm ăn thành công phải có sự tự nguyện của hai bên. Con có điều kiện của con, đồng thời cũng phải chấp nhận điều kiện của di, như vậy mới giao dịch công bằng.” Tần Tô kéo chiếc áo choàng sát lại, nhìn anh: “Hôm nay con đến so với việc nói là giải quyết vấn đề, chi bằng nói là tiến hành giao dịch, vậy thì cũng phải nghe ý của di và bố con mới phải”.

Sao Lục Bắc Thần không hiểu, nghe xong anh cười: “Điều kiện của hai người chắc là nhà họ Lâm?”.

“Mấy lời người ta hay nói di quả thực không muốn nói nhiều, nhưng sự thật chứng minh phải liên hợp mạnh mẽ mới có thể tiếp tục tồn tại. Cũng giống như bây giờ, nhà họ Lâm vốn không quan tâm nhà họ Lục chúng ta làm gì, trong mắt họ chỉ có lợi ích.” Tần Tô đứng dậy, chậm rãi đi tới trước cửa sổ, nhìn cảnh lá rơi rồi nói: “Thế nên cách giải quyết chưa chắc chỉ có thanh minh. Công chúng hòa theo đám đông chẳng qua vì Lục Môn che một lớp màn bí ẩn. Vậy thì hãy cho họ một tin vui là được rồi. Con người là vậy, có mới nới cũ, xã hội hiện tại quá bận rộn, quá ồn ào, chẳng ai có thời gian và sức lực để túm mãi một chuyện xa xưa không buông”.

Lục Bắc Thần ngồi im trên sofa, đột nhiên chau mày lại. Tần Tô không quay đầu lại nhìn anh nhưng cũng có thể tưởng tượng ra biểu cảm của anh. Bà tiếp tục nói: “Lục Môn rắc rối vô cùng, có gia đình hào môn nào so sánh được? Nếu con chỉ là con của một gia đình tay trắng lập nghiệp thì con có thể thích lấy ai thì lấy, mẹ và bố con tuyệt đối không can dự, nhưng thân phận và địa vị của Lục Môn đã quyết định con không thể làm càn. Đạo lý này ngay từ bố con đã bắt đầu hiểu, con cũng phải học cách hiểu đi”.

Dứt lời, bà quay người lại: “Di Tần biết con không thích Lâm Gia Duyệt nhưng trong mắt Lâm Gia Duyệt chỉ có mình con, nó lại là con một của nhà họ Lâm, bắt nó lấy một người nó không thích, chắc bác Lâm cũng không đồng ý. Khả năng duy nhất chính là Bắc Thâm, giống con y như đúc. Nhưng theo di được biết, trong lòng nó cũng đang nhung nhớ một cô gái tên Lăng Song. Đáng tiếc, nhà cô gái đó tuy có chút nền tảng nhưng vẫn không đủ tư cách làm con dâu nhà họ Lục”.

Lục Bắc Thần vẫn im lặng, tới tận khi bà nói xong anh mới chậm rãi lên tiếng: “Di Tần, con nghĩ nhà họ Lục không có tư cách nói điều kiện với con”.

Câu nói này khiến Tần Tô nhú mày. Lát sau bà quay trở lại ngồi xuống sofa, cười mà như không cười: “Con nói gì cơ?”.

“Bây giờ người đang rơi vào hoàn cảnh khó khăn là nhà họ Lục.” Nụ cười vo tròn trong đôi mắt Lục Bắc Thần, nụ cười ấy nhạt nhòa, không chút nhiệt độ, “Đã không giúp được người, hà tất phải kéo người xuống nước”.

“Chỉ đơn thuần vì lời đồn thôi sao?” Tần Tô không nghĩ như vậy.

“Lẽ nào di Tần cũng cho rằng đó chỉ là những tin đồn?” Lục Bắc Thần mỉm cười từ đầu tới cuối, “Một khi việc Lục Môn sản xuất thuốc mới hại chết người, giấu xác thậm chí giết người diệt khẩu mà được xác thực thì cho dù có mười nhà họ Lâm cũng vô ích”.

“Đây là vu vạ.” Tần Tô khẽ nói: “Lục Môn có được hàng trăm năm kinh doanh con tưởng dựa vào cái gì? Chỉ vài câu vu vạ là có thể hủy diệt Lục Môn ư?”.

“Xã hội bây giờ không như trước đây, bốn từ ‘miệng lưỡi người đời’ hết như tảng đá lớn đè xuống. Tuyệt đối đừng coi thường sức mạnh của dư luận, nhất là ở Trung Quốc. Năm xưa, chẳng phải các người cũng lợi dụng dư luận hủy diệt Kiến Khoa đó ư? Đó cũng là một trong những doanh nghiệp lớn, địa vị so với Lục Môn tại nước ngoài cũng có thể so sánh”.

Tần Tô sững người, nhìn anh rất lâu rồi đột ngột hỏi: “Con thẳng thắn đường hoàng tới tìm dì như vậy. Dì hỏi con, ân oán giữa hai gia đình con biết được bao nhiêu?”

“Tất cả.” Lục Bắc Thần chậm rãi nhả ra hai chữ này.

Ánh mắt Tần Tô lạnh đi, muốn buột miệng hỏi câu “Làm sao con biết” nhưng lại nuốt xuống. Bà nhớ tới Chloe, vị thám tử thường xuyên dính lấy nó, cậu ta cũng có chút bản lĩnh. Nghĩ một lát, bà nói: “Nếu con đã biết rồi thì nên hiểu rõ Lục Môn bắt buộc phải sử dụng một số thủ đoạn tiêu cực để bảo vệ danh dự”.

“Để cả hai cùng thương vong ư?” Lục Bắc Thần nhẹ nhàng hỏi ngược lại.

Tần Tô chau mày, không còn vẻ thoải mái khi nãy nữa. Quyền chủ động đàm phán rơi vào tay Lục Bắc Thần, hoặc có thể nói anh chưa từng nhuệ nhượng quyền này ra. Anh bưng tách trà lên, nhấp giọng rồi nói: “Mục đích xây dựng phòng thực nghiệm Mạn Phổ, con biết rất rõ. Sự thật của phương thuốc đó, con cũng nắm được. Nhà họ Cố có lỗi với nhà họ Lục nhưng nhà họ Lục cũng đâu có bỏ qua cho nhà họ Cố? Sao, lẽ nào bố con muốn mọi chuyện quá khứ đáng xấu hổ đều bị vạch trần để đạt được mục đích dẹp yên dư luận? Dì Tần, dì là người thông minh, cách này liệu có thể dẹp yên dư luận hay khiến mọi chuyện trở nên tồi tệ hơn, dì biết rất rõ, nhất là tại Trung Quốc”.

Nụ cười của Tần Tô dần dần tắt ngấm, có vẻ như đang suy tư.

“Giai đoạn Lục Môn thuận buồm xuôi gió dĩ nhiên không sợ tin đồn thất thiệt, nhưng bây giờ chính là lúc sóng gió bão bùng, mọi con mắt đều nhắm vào Lục Môn. Thế nên tin đồn rất có thể sẽ trở thành thứ cuối cùng đè chết Lục Môn.”

Ánh mắt của Tần Tô bỗng nhiên trở nên cảnh giác.

Lục Bắc Thần bật cười: “Mặc dù con không ở Lục Môn nhưng cũng biết rõ hiện giờ đang là thời điểm chuyển giao quyền lực. À, con chợt nhớ ra, năm xưa sau khi bố ngồi lên ghế đã phải mất rất nhiều thời gian để quét dọn những nguyên lão đời trước, lúc đó trong Lục Môn mọi người cũng hoang mang vô cùng. Bây giờ tới lượt Lục Đông Thâm, anh ấy có nắm chắc phần thắng hay không, liệu có hoàn toàn nắm quyền thay thế địa vị của Thái Thượng hoàng hay không thì phải xem cách giải quyết của anh ấy trong lần khó khăn này. Dì Tần, dì thấy có đúng không?”

Tần Tô nhìn cô một lúc lâu, cuối cùng sắc mặt dần bình tĩnh trở lại: “Xem ra lấy thóp của nhà họ Cố để ép buộc con là vô ích. Nếu con đã biết vì sao nhà họ Lục đối phó với nhà họ Cố thì chắc cũng đã chuẩn bị sẵn tâm lý để bảo toàn danh dự cho họ?”

“Đúng vậy.” Lục Bắc Thần thừa nhận, “Nhưng con không muốn chuyện này bị lộ ra, thế nên yêu cầu dành cho nhà họ Lục là dù thế nào cũng phải giữ kín những chuyện nhà họ Cố từng làm”.

“Nói một cách khác, con muốn Lục Môn nhận hết tội lỗi? Con tưởng bố con chịu nuốt cục tức này xuống?”

“Nhà họ Cố đã nhà tan cửa nát, lẽ nào còn chưa đủ để nguôi giận? Con tin dì có khả năng thuyết phục bố. Còn về anh cả, con nghĩ anh ấy chẳng hứng thú gì với những chuyện đã qua đâu.”

Tần Tô nhắc nhở: “Con tưởng cậu bạn cảnh sát của con không tra ra ư?”

“Lục Môn chỉ thừa nhận chuyện mình từng làm, các nạn nhân thực nghiệm lâm sàng và việc vì lợi ích dồn ép khiến nhà họ Cố gặp chuyện. Còn giết người giấu xác con sẽ điều tra rõ ràng, cái mũ oan uổng này con sẽ không để Lục Môn phải đội”.

“Phải chăng dì nên cảm kích con vì đã tin tưởng Lục Môn?”

“Với tính cách của bố, nếu thật sự đã có người chết, ông ấy chắc chắn sẽ không để xác có khả năng xuất hiện trên đời.” Lục Bắc Thần cười khẩy, “Không phải cách hành xử của ông ấy”.

“Thôi được, cứ cho là vậy, con cũng là người nhà họ Lục, vẫn cứ phải chấp nhận Lâm Gia Duyệt.” Tần Tô nói thật lòng, “Mặc dù dì rất quý cô bé Cố Sơ đó nhưng người sau này có thể giúp đỡ con chỉ có Lâm Gia Duyệt thôi”.

“Có thể giúp được con, vậy còn con trai của dì, Lục Đông Thâm? Lẽ nào dì không sợ con lợi dụng thế lực của nhà họ Lâm để lật đổ con trai dì?”

Tần Tô bật cười: “Bắc Thần, con sẽ không làm vậy đâu. Con nên hiểu rằng ở trong thâm tâm dì, Bắc Thâm, Đông Thâm và Nam Thâm không có bất kỳ sự khác biệt nào”.

“Người làm mẹ luôn nghĩ cho con của mình. Đương nhiên, con rất cảm kích sự tin tưởng của dì.” Lục Bắc Thần nửa cười nửa thật, “Con sẽ không lấy Lâm Gia Duyệt. Nếu chỉ vì con mang thân phận người nhà họ Lục, vậy thì, bắt đầu từ ngày hôm nay, con có thể không làm người nhà họ Lục nữa”.

Tần Tô sững sốt, “Cái gì?”.

“Dì Tần, trên đời không có người mẹ nào không ích kỷ vì con mình, cũng chẳng có người mẹ nào không vô tư cũng vì con mình.” Ánh mắt anh trở nên sắc lẹm, “Con bảo đảm giang sơn của con trai dì vững vàng, đồng thời dì cũng phải bảo đảm cho con và nhà họ Cố bình an rút lui”.

“Con định làm gì?” Tần Tô lo lắng.

“Con sẽ nhượng lại toàn bộ cổ phần của con tại nhà họ Lục, rút khỏi quỹ tài chính Bắc Thần. Tại đó, con có 3% cổ phần, 2% trong số đó sẽ trở thành tài sản của Lục Đông Thâm, còn lại là của Bắc Thâm, quỹ tài chính Bắc Thần còn sẽ sang tên cho Bắc Thâm. Dì đừng hiểu lầm, con chỉ muốn chắc chắn em trai con không phải lo ăn lo mặc. Nó không có hứng thú với kinh doanh, sẽ không uy hiếp tới Lục Đông Thâm đâu”.

Tần Tô hoàn toàn không ngờ anh lại làm vậy. Bà nhìn anh rất lâu rồi lên tiếng: “Bắc Thần, con điên rồi phải không?”.

“Dì Tần, con lấy thân phận của con để đổi lấy tự do cho con và danh dự cho nhà họ Cố, mong dì có thể giúp đỡ.” Lục Bắc Thần nói rành mạch.

Tần Tô ngẩn ngơ nhìn anh, chẳng biết nên nói câu gì...

490. Q.10 - Chương 491: Nếu Chỉ Là Bạn Bè

Kiều Vân Tiêu lại tới.

Một buổi sáng mùa thu ngập tràn ánh nắng, bớt đi cái bí bách của mùa hạ, có thêm chút thanh ngọt dễ chịu, chẳng bao lâu nữa mùi hương hoa quế sẽ ngập tràn, vị ngọt sẽ lan khắp phố lớn ngõ nhỏ. Trạm y tế phường được bên cạnh một gốc cây cổ thụ trong tiểu khu. Lúc khám bệnh, gốc cây sẽ trở thành địa điểm tập trung quan trọng. Cây mùa hạ rợp bóng, tới mùa thu sẽ trở nên um tùm. Gió thổi qua, những chạc cây sẽ sàng lọc ánh sáng, để lại những bóng nắng loang lổ trên bàn khám.

Từ xa, Tiêu Tiểu Tiêu đã nhìn thấy Kiều Vân Tiêu. Anh bước đi như tắm trong ánh nắng, những tia sáng ngược chiều hắt lên chiếc sơ mi xám đậm của anh, khiến anh trông càng tùy hứng và thoải mái. Nhưng cô cố tình né tránh, tảng lờ việc anh xuất hiện.

Kiều Vân Tiêu bước lên chào hỏi cô, các đồng nghiệp xung quanh tò mò nhìn sang. Tiêu Tiểu Tiêu lấy lý do công việc đáp qua loa mấy câu. Kiều Vân Tiêu ngẫm nghĩ rồi ung dung đi xuống xếp hàng. Cả một hàng dài, Kiều Vân Tiêu đếm số đầu người, phía trước anh còn phải đến bốn chục người, mồ hôi lạnh chột bò dọc sống lưng, thế này thì đến năm tháng nào mới đến lượt anh? Suy nghĩ một chút, anh vỗ vai ông cụ tóc bạc trắng đứng trên. Ông cụ đang cầm máy thu âm, nhàn nhả nghe bình sách, bị ngắt ngang dĩ nhiên không vui bèn quay đầu lại đánh giá Kiều Vân Tiêu.

“Xin lỗi đã quấy rầy tới bác. Cháu hơi vội, có thể cho cháu xếp trước bác không ạ?” Kiều Vân Tiêu tươi cười.

Ông cụ quát: “Phí lời, ai đi khám bệnh lại không vội hả?”.

“Không, ý của cháu là cháu sẽ bồi thường một ít cho bác...” Anh cảm thấy người này không dễ thương lượng, rút ví ra định lấy tiền.

Cách này không hiểu quả với ông lão. Ông ấy hừ một tiếng: “Này cậu kia, ai kiếm tiền cũng đều không dễ dàng, đừng cậy có chút tiền rồi tiêu bữa tiêu bãi! Tôi có thể nhường chỗ cho cậu nhưng cậu tự nhìn đi, cả một hàng có mình cậu là trẻ nhất, mấy ông lão bà lão như chúng tôi còn xếp được hàng lẽ nào cậu thì không?”.

Lời nói của ông cụ khiến các ông bà phía trước cũng ăm ỉ lên, chen vào nói loạn xạ: “Đúng đấy, chàng trai. Có bệnh thì phải tới bệnh viện chứ, chen lấn với mấy người có tuổi như chúng tôi làm gì?”. “Ồ, trông cậu này trắng trẻo đẹp trai, không sợ đen da à?”. “Cậu à, cậu không thể làm vậy được? Chúng tôi còn xếp được sao cậu lại chen ngang?”.

Kiều Vân Tiêu sầm nảo. Cuối cùng anh cũng hiểu thế nào là bút sa gà chết. Chỉ ném một viên sỏi xuống mặt hồ phẳng lặng thôi, kết quả lại làm dậy lên muôn ngàn con sóng. Anh cất ví đi, liên tục xin lỗi. Các ông cụ còn đỡ, chỉ có các bà cụ là ồn ào quá khiến anh chịu không nổi. Cứ như vậy, từ đầu tới cuối, cả một hàng tóc trắng phơ phơ, chỉ mình Kiều Vân Tiêu tóc vẫn còn đen mượt.

Chờ đợi quá nhàm chán, đây là lần đầu tiên anh tới gặp một bác sỹ theo kiểu này.

Tiêu Tiểu Tiêu tai đeo ống nghe, bận cuống cả lên. Thật ra công việc ở trung tâm y tế này đơn giản hơn trong bệnh viện nhiều. Các ông cụ bà cụ chẳng ai thoát khỏi mấy căn bệnh tuổi già, nếu nghiêm trọng dĩ nhiên sẽ tới viện. Tính lặp lại của công việc rất cao, không có quá nhiều hàm lượng kỹ thuật, thế nên rất nhiều bác sỹ đến đây đều than thở. Nhưng Tiêu Tiểu Tiêu chưa bao giờ hòa theo những lời bới móc của mọi người, ngày nào cũng mở mắt ra là cô tới trung tâm, tới giờ thì về nhà.

Nếu là trước đây, có lẽ cô cũng sẽ oán thán cùng các đồng nghiệp. Nhưng sau khi kết thúc một cuộc hôn nhân thất bại, kinh khủng như cơn ác mộng, cô bắt đầu biết tự thỏa mãn, không cầu sóng to gió lớn, chỉ mong yên ổn qua ngày. Thế nên cho dù Cố Khải Mẫn cứ cô tới đây, cô vẫn điềm nhiên vui vẻ, chưa thể nói là hoàn toàn tỉnh ngộ để hưởng thụ mỗi ngày nhưng cũng không muốn âu sầu ảm đạm đón bình minh. Nơi đây tuy khô khan hơn bệnh viện nhưng người dân đều rất nhiệt tình. Giống như lúc này đây, một bà thím mặc áo hoa đang liều mạng nắm chặt tay cô, huyền thuyên không ngừng, sống chết đòi giới thiệu con trai mình cho cô. Khi Tiêu Tiểu Tiêu đang đo huyết áp cho bà, bà vẫn còn không ngừng khoe con trai nổi bật hơn người thế nào.

“Dì ơi, lúc đang đo huyết áp dì đừng nói chuyện, dì nhé.” Tình huống này ngày nào cũng gặp, cô cũng không còn lạ nữa, cũng không hòa theo chủ đề này. Cách tốt nhất là mỉm cười rồi nói thẳng tình hình sức khỏe của bệnh nhân.

Bà cô im bật, nhưng vừa đo xong lại bắt đầu quảng cáo con mình. Tiêu Tiểu Tiêu viết xong sổ y bạ rồi đưa cho bà, nhẹ nhàng ngắt ngang lời mời của bà: “Mỡ máu và lượng đường trong máu dì hơi cao, bình thường dì nên chú ý một chút, hạn chế ăn các đồ quá mặn, quá ngọt, dì nhớ chưa ạ?”.

“Aiyo, cô bé chu đáo quá. Ngày mai tôi bảo thằng con tôi qua đây cho cô xem mặt nhé.”

Lúc khám bệnh cho bà cô, Tiêu Tiểu Tiêu đã liếc thấy Kiều Vân Tiêu đứng xếp hàng nhưng cố làm ra vẻ bình tĩnh. Nhưng giọng của bà cô quá lớn, không cần nghĩ cũng biết anh đã nghe thấy. Bà cô càng nhiệt tình, cô lại càng ngượng ngập, mấy lần nhắc bà ấy ra về được rồi nhưng mông của bà ấy vẫn dính chặt vào ghế không chịu nhúc nhích. Cuối cùng, cô nghe thấy giọng của Kiều Vân Tiêu.

“Dì ơi, cô ấy có bạn trai rồi.”

Bà cô ngẩn người, quay đầu ngó Kiều Vân Tiêu rồi quay lại nhìn Tiêu Tiểu Tiêu, hạ thấp giọng hỏi: “Thật ư?”.

Tiêu Tiểu Tiêu đáp rất thẳng thừng: “Cháu đã kết hôn rồi”. Thật ra cô không muốn nói vậy, dù sao thì cũng là người đã ly hôn. Nhưng trông tình hình này, không nói vậy không giải quyết được vấn đề.

Quả nhiên, bà cô kia xách mông đi không chút nề tình, thậm chí còn chẳng thèm chào một tiếng. Tiêu Tiểu Tiêu chỉ biết mỉm cười, không nói thêm gì nhiều. Sau khi tiếp tục kiểm tra cho một ông cụ có phần khắt khe, trước mắt cô bỗng xuất hiện một cánh tay đàn ông rắn chắc, chất giọng nửa đùa nửa thật vọng xuống: “Đã hiểu cái bạc bẽo của lòng người chưa?”.

Kiều Vân Tiêu là người cuối cùng. Các bác sỹ khác cũng đã bận rộn xong, chào cô với vẻ vừa tò mò vừa ám muội rồi lần lượt rời đi. Dưới gốc cây chỉ còn lại Kiều Vân Tiêu và Tiêu Tiểu Tiêu. Kiều Vân Tiêu tỏ vẻ nhàn nhã, nhìn kiểu gì cũng không giống người bị bệnh.

Tiêu Tiểu Tiêu tháo ống nghe xuống, nhẹ nhàng nói: “Anh Kiều nếu thấy không khỏe có thể tới bệnh viện”.

“Anh muốn kiểm tra tổng thể, đến bệnh viện lấy số quá phức tạp.”

Tiêu Tiểu Tiêu liếc nhìn anh, đúng là khoắc lác không biết ngượng. Anh đã bao giờ yên phận lấy số chưa? Biết mục đích anh đến đây, cô nói thẳng: “Anh đang làm ảnh hưởng tới công việc của em đấy”.

Kiều Vân Tiêu quay đầu lại nhìn: “Vì muốn kiểm tra, anh đã xếp hàng đợi hơn hai tiếng đồng hồ. Em cũng nhìn thấy anh là người cuối cùng, sao ảnh hưởng tới em được?”.

Tiêu Tiểu Tiêu khó xử: “Rốt cuộc anh muốn làm gì?”.

“Kiểm tra sức khỏe.” Kiều Vân Tiêu ôm ngực, “Chỗ này rất khó chịu, chẳng phải em có ống nghe sao? Nghe giúp anh xem sao”.

Tiêu Tiểu Tiêu biết không bệnh tự rên, nhưng lại không nỡ đuổi anh đi. Đẳng nào thì sau lưng anh cũng không còn bệnh nhân nên cũng nghe theo anh. Cô cầm ống nghe lên, đứng dậy khám cho anh. Suốt quá trình ấy, anh nhìn cô mãi miết, khỏe môi cong cong.

Tiêu Tiểu Tiêu hơi thiếu tự nhiên, bảo anh hít vào thở ra vài lần rồi cởi ống nghe ra, hắng giọng: “Ngực không có vấn đề, hô hấp cũng không có tạp âm”.

“Nghe xong nhanh vậy sao?”

“Nếu không thì sao?” Tiêu Tiểu Tiêu ngồi lên ghế, “Hoặc là anh có thể tới bệnh viện làm kiểm tra tổng thể”.

Kiều Vân Tiêu gơ cánh tay về phía cô: “Anh muốn được đo huyết áp”.

“Không cần đo cũng biết anh rất khỏe mạnh, huyết áp, lượng mỡ máu, lượng đường trong máu đều nằm ở con số tiêu chuẩn.” Cô hiểu anh, mỗi tuần ba bốn lần tới phòng tập gym, nên khỏe như trâu.

Kiều Vân Tiêu cười gian, “Đợi quá lâu, giờ anh hơi vág đầu”.

Tiêu Tiểu Tiêu sẽ không nhàn rồi tới mức đo huyết áp cho anh thật. Cô cắt hết đồ đạc đi rồi nói thẳng: “Vân Tiêu, chúng ta không thể ở bên nhau được”.

“Chỉ vì em từng ly hôn ư?” Nụ cười của Kiều Vân Tiêu tắt ngấm, sắc mặt nghiêm túc.

“Không chỉ đơn thuần vì từng ly hôn.” Tiêu Tiểu Tiêu dứt hai tay vào túi áo, hồ hững đáp: “Sau lần bị bắt cóc ấy, em đã cắt đứt mọi suy nghĩ sẽ ở bên anh. Lúc đó không được, bây giờ càng không được”.

Kiều Vân Tiêu nhìn cô chằm chằm, “Anh không quan tâm”.

“Em để tâm.” Tiêu Tiểu Tiêu nhìn thẳng vào mắt anh, “Anh là con trai duy nhất của nhà họ Kiều, muốn ở bên một cô gái từng bị bắt cóc rồi từng ly hôn ư? Đừng đùa nữa, Kiều Vân Tiêu, em không xứng với anh, chúng ta đều nên nhìn rõ hiện thực”.

Kiều Vân Tiêu đứng dậy, “Tiêu Tiểu Tiêu, anh biết rõ anh muốn gì”.

“Em không thể cho anh.” Tiêu Tiểu Tiêu cũng đứng dậy, thu ống nghe lại, nhẹ nhàng nói: “Anh nên tìm một cô gái tốt hơn”.

Kiều Vân Tiêu chau mày.

“Thật ra cả anh và em đều hiểu rõ, chúng ta chỉ thích hợp làm bạn bè thôi.” Tiêu Tiểu Tiêu gượng cười, quay người định đi.

Kiều Vân Tiêu nhìn mãi theo bóng lưng cô rồi đột ngột lên tiếng: “Nếu chỉ là bạn bè, chuyện giữa em và anh tới đó phải giải thích thế nào”.

Tiêu Tiểu Tiêu khựng lại, trái tim chột lỗ nhịp. Cô không quay lại, cảm nhận được bước chân anh từ từ tiến tới, đến tận khi anh dừng sau lưng cô. Anh khẽ hỏi: “Giữa bạn bè mà lại tặng một món quà quý giá như vậy ư?”.

“Em không hiểu anh đang nói gì.” Tiêu Tiểu Tiêu kìm nén hơi thở gấp gáp, “Em nghĩ... anh nhầm rồi”.

“Nhầm gì đây?” Kiều Vân Tiêu nhìn cô chăm chú, “Nhầm cái người đã trao lần đầu tiên của cô ấy cho anh đêm đó ư?”.

Tiêu Tiểu Tiêu nắm chặt tay lại, buông một câu: “Em còn có việc, xin lỗi anh”.

Nhưng Kiều Vân Tiêu đã chặn cô lại trước khi cô kịp bỏ đi, “Trước đây anh không biết, bây giờ anh đã rõ người tồi đó là em.” Lời nói của Cố Khải Mân khiến anh suy tư rất lâu, càng nghĩ càng cảm thấy không ổn, ban nãy vừa thử hỏi dò thì quả nhiên là vậy. Mặc dù đã nhiều năm rồi, tồi đó anh đã uống say nhưng xúc cảm thật sự nói với anh rằng đó tuyệt đối không phải một giấc mơ. Hơn nữa sáng hôm sau ga giường đã được thay giặt. Bây giờ nghĩ lại anh đã hiểu ra, ga giường được giặt chắc chắn không phải vì anh từng nôn ra.

Tiêu Tiểu Tiêu mím chặt môi, ánh mắt hơi run rẩy. Kiều Vân Tiêu giơ tay giữ lấy bả vai cô, thì thầm: “Là anh có lỗi với em, cho anh một cơ hội để chịu trách nhiệm với em được không”.

“Đủ rồi Kiều Vân Tiêu! Anh còn muốn em thế nào nữa?” Tâm trạng của Tiêu Tiểu Tiêu bỗng trở nên kích động, lập tức đẩy anh ra. “Giờ là sao? Anh đang thương hại em? Không sai, đêm đó chúng ta đã phát sinh quan hệ, nhưng điều đó có thể chứng minh được gì? Em không cần anh thương xót, chịu trách nhiệm. Anh càng không cần biết chuyện năm đó rồi chạy tới đây mong được ở bên em. Em bây giờ sống rất tốt, lẽ nào không thể để em sống một cuộc sống bình yên hay sao?”

“Tiêu Tiểu, anh không phải muốn chịu trách nhiệm...”

“Thật ra ngay từ ban đầu em đã biết chúng ta không phải là người sống trong cùng một thế giới, mối quan hệ tốt nhất chỉ nên ở mức bạn bè, về điểm này em nghĩ anh còn hiểu rõ hơn em.” Tiêu Tiểu Tiêu cuối cùng vẫn kiềm chế lại cảm xúc, cố gắng bình tĩnh lại, “Đừng tiếp tục tiến về phía trước nữa, em rất trân trọng người bạn như anh. Em không muốn tới cuối cùng cả bạn bè cũng không làm được”.

Kiều Vân Tiêu còn định nói gì đó nhưng Tiêu Tiểu Tiêu không cho anh cơ hội, đi ngay không quay đầu lại.

Anh đứng đực ra trong bóng nắng, trái tim lại run lạnh từng cơn...

491. Q.10 - Chương 492: Kiếp Trước Nợ Nhà Họ

“Nói vậy là cậu không định từ bỏ?” Lăng Song uống một ngụm café, nhìn Cố Sơ ngồi đối diện và hỏi.

Cố Sơ ôm cốc café, không cần suy nghĩ, “Từ bỏ? Vì sao phải từ bỏ?”.

Một buổi chiều thứ Tư, rất thích hợp cho việc thả lỏng và tự thôi miên bản thân. Đương nhiên, có thể hẹn được một hai người bạn cùng tâm sự thì rất mãn nguyện. Cố Sơ, Lăng Song và Tiêu Tiểu Tiêu hôm nay hiếm khi cùng được nghỉ, bèn chọn một quán café thường tới để hẹn hò, không phải để tâm sự, phần nhiều là vì sóng gió của Lục Môn.

Từ sau buổi tối Lục Bắc Thần rời đi, mấy ngày nay anh vẫn chưa quay về. Hôm đó, cô hoàn toàn mất ngủ, cứ ôm máy tính cho tới khi trời sáng, mang theo đôi mắt thâm quầng tới bệnh viện làm việc, trong đầu chỉ toàn là tin tức về Lục Môn.

Không đề cập tới việc Lục Môn ăn cắp phương thuốc của nhà họ Cố đồng thời khiến họ phá sản, nhưng chỉ riêng tội danh thuốc mới gây chết người đã đủ khiến người ta oán trách tột cùng. Cô không biết bản thân nên vui hay buồn. Nhà họ Lục hại gia đình cô, có kết cục này là báo ứng, nhưng cứ nghĩ tới Bắc Thần, con tim cô lại đau nhói.

Cô biết mấy hôm nay chắc chắn anh đang giải quyết việc này. Hiện tại so với hai hôm trước, cơn sóng gió này đã lắng đi nhiều, không còn đào bới chuyện nhà họ Cố lên nữa. Cô cho rằng mặc dù nhà họ Cố là nạn nhân, thanh danh cần được tẩy trắng, nhưng tuyệt đối không phải theo cách này. Cái cô cần là sự đường hoàng, chứ không phải đi tìm kiếm sự thật giữa những lời gièm pha bôi vẽ của quần chúng.

Thế nên, cô vẫn phải cảm ơn Lục Bắc Thần. Với lượng chia sẻ thông tin và thái độ quyết tâm tìm tận gốc rễ vấn đề như hai hôm trước thì chắc chắn chuyện nhà họ Cố sẽ đồng thời bị đào lên. Dư luận rất đáng sợ. Cô sợ rằng một khi vết thương bị cào rách, chẳng biết sẽ lại chảy bao nhiêu máu. Thế nên lượng thông tin có thể duy trì tới bây giờ, cô tin chắc ở phía sau Lục Bắc Thần đã làm gì đó.

Nhưng cô luôn có một khúc mắc, đó chính là vì sao nhà họ Lục phải đuổi cùng giết tận gia đình cô? Vì loại thuốc mới đó ư? Hay giống như Lục Bắc Thần nói, vì lợi ích? Vì không đảm phán thành công? Lý do này trông thì có vẻ vững vàng nhưng suy đi nghĩ lại vẫn thấy không ổn. Chỉ vì lợi ích mà có thể bất chấp thủ đoạn đến mức độ đó? Lời kể của Cố Tứ khiến cô nhớ lại lời dặn của bố trước khi mất. Ông nói: Nếu tình cảm với Lục Bắc Thần đã chết thì cứ để nó ra đi...

Có lẽ, chính vì nguyên do liên quan tới nhà họ Lục nên bố mới cấm cô và Lục Bắc Thần yêu nhau? Chuyện này có vẻ thông suốt, nhưng Cố Sơ cứ mơ hồ cảm thấy không đúng. Nhưng rốt cuộc không đúng ở chỗ nào thì cô lại không nói rõ được.

Lăng Song khoanh hai tay lại, nhìn Cố Sơ chăm chăm, rõ ràng không ngờ Cố Sơ lại trả lời dứt khoát như vậy. Tiêu Tiểu Tiêu ngồi một bên thở dài, nhìn về phía Lăng Song: “Không phải cậu lại định đào chút tin tức liên quan tới nhà họ Lục để viết bài đấy chứ? Chỗ bạn bè, tớ nhắc cậu, mấy tin này không thích hợp làm thành chuyện đề đầu”.

“Hai cậu từ đầu tới cuối vẫn không hiểu rõ một vấn đề.” Lòng mày Lăng Song dựng đứng lên, “Bà cô này làm ở tạp chí thời trang, thời trang hiểu không!”.

Tiêu Tiểu Tiêu mím môi cười.

Ánh nắng chiều uể oải, khách trong quán café cũng không đông. Ba người ngồi sát cửa sổ, có thể nhìn thấy hoa quế đang lấp ló đầu cành. Nhiệt độ hôm nay không lạnh lắm, có hương café cạnh bên cũng cảm thấy ấm áp. Cố Sơ ngồi khuất nhất, mặt dựa vào cửa sổ, ôm chiếc cốc còn to hơn cả mặt mình, xị ra như đứa trẻ. Cô lặp lại lần nữa suy nghĩ của mình: “Cho dù là tình hình hiện tại, tớ cũng tuyệt đối không rời xa Lục Bắc Thần!”.

“Lỡ như tin đồn là thật thì sao?” Tiêu Tiểu Tiêu hỏi: “Chuyện giết người giấu xác ấy”.

“Vậy thì cũng chẳng liên quan tới Bắc Thần.”

“Nhưng anh ấy là người nhà họ Lục.” Lăng Song nhắc nhở cô, “Cậu ở cùng anh ấy không sợ bị người ta chỉ trích ư?”.

Cố Sơ nheo mắt nhìn Lăng Song, “Lục Bắc Thâm cũng là người nhà họ Lục đấy, làm sao bây giờ nhỉ?”.

Lăng Song á khẩu.

“Này này này, có vấn đề.” Thời gian gần đây, Tiêu Tiểu Tiêu không mấy tập trung tinh thần nên chưa rõ quan hệ giữa Lăng Song và Lục Bắc Thâm, nghe xong đôi tai dựng đứng cả lên, truy hỏi.

Lăng Song đặt tách café xuống mặt bàn, “Anh ấy không thêm để ý đến cô đây, cô đây cũng cóc cần”.

Tiêu Tiểu Tiêu phản ứng lại, ghé sát mặt tới, “Cậu đúng là có quan hệ mờ ám với Lục Bắc Thâm à?”.

“Đừng nói khó nghe như vậy có được không?” Lăng Song không vui.

Tiêu Tiểu Tiêu cười kỳ lạ. Cố Sơ cảm thấy mình bắt buộc phải chỉnh đốn lại, “Tình hình sức khỏe hiện tại của Bắc Thâm cậu cũng thấy rồi đấy. E là anh ấy không muốn hại ai”.

“Tớ đâu có để tâm.” Lăng Song cũng rất thẳng thắn, “Vả lại, y học sau này sẽ càng ngày càng phát triển”.

Cố Sơ ngẫm nghĩ, không nói thêm gì nữa. Mỗi người đều có sự kiên trì của riêng mình, như cô, hay như Lăng Song. Ngược lên, thấy Tiêu Tiểu Tiêu nhìn hai người họ với vẻ kỳ quái, Cố Sơ quyết định thông báo: “Lăng Song đúng là có chuyện mờ ám với Lục Bắc Thâm, ý tớ là Bắc Thâm thật sự ấy. Có điều bây giờ anh ấy mắc chút bệnh, đang trốn cậu ấy”.

Cô vừa dứt lời, Lăng Song đã không vừa lòng, giơ tay chọc vào người cô: “Cái gì mà mờ ám? Lại còn mắc chút bệnh nữa?”.

“Bệnh hả?” Tiêu Tiểu Tiêu cố tình nghĩ theo hướng đen tối, “Anh ấy không thỏa mãn được cậu?”.

Lăng Song chưa bao giờ bại trận trong chiến trường thịch thà này. Cậu ấy đường hoàng nhìn vào gương mặt tươi cười của Tiêu Tiểu Tiêu: “Thế bác sỹ Cố nhà cậu có khiến cậu mãn nguyện không? Ngày ngày mở ngực mổ tim, chỉ có cậu mới dám lấy”.

Nếu là bình thường, câu nói của Lăng Song nhất định sẽ khiến Tiêu Tiểu Tiêu cho cậu ấy một trận đòn rồi hai người xông vào đánh nhau. Nhưng hôm nay, Tiêu Tiểu Tiêu nghe xong, sắc mặt bỗng dờ ra, nụ cười trở nên gượng gạo. Cổ Sơ tinh mắt, ngẫm nghĩ rồi thở dài, “Nói đi, tớ biết cậu và anh ta đã có chuyện”.

Lời nói của Kiều Vân Tiêu cộng thêm việc bị điều về địa phương thì chuyện này tuyệt đối có lý do. Lăng Song cũng nhận ra sự bất thường bèn chống tay lên bàn nhìn cậu ấy. Có những chuyện sớm muộn vẫn phải nói, Tiêu Tiểu Tiêu cũng không định giấu giếm, chỉ là khoảng thời gian trước mọi người quá bận rộn, tới nỗi không có thì giờ quay đầu sắp xếp chuyện riêng tư. Cậu ấy khẽ nói: “Bọn tớ ly hôn rồi”.

Cậu ấy dứt lời, không có tiếng hét inh ỏi, cũng không ai lắc lư người cậu ấy để hỏi vì sao. Lăng Song và Cổ Sơ mắt tròn mắt dẹt nhìn nhau một lúc mới đồng loạt quay sang Tiêu Tiểu Tiêu. Tiêu Tiểu Tiêu chậm rãi uống café sau đó nói: “Không sai, tai của các cậu không có vấn đề. Tớ đã ly hôn, cách đây không lâu”.

Lăng Song giơ tay khoác vai cậu ấy, “Nhìn tớ này, bảo bối”.

Cậu ấy nhìn thẳng vào mắt Lăng Song. Lăng Song chân thành nói: “Dù cậu ly hôn vì nguyên nhân gì, tớ cũng muốn thể hiện suy nghĩ của mình trước”.

“Được, cậu nói đi.”

“Cuộc hôn nhân giữa cậu và Cổ Khải Mân thật ra tớ không coi trọng, vì rõ ràng cậu chỉ coi anh ta như một bè gỗ nổi.” Thấy khóe miệng Tiêu Tiểu Tiêu giật giật, cậu ấy nói tiếp: “Đừng ngắt lời tớ, cũng đừng cố gắng phủ nhận. Người cậu yêu là Kiều Vân Tiêu, kẻ mù cũng có thể nhận ra. Thế nên kết thúc một cuộc hôn nhân không có tình yêu là rất tốt, tớ cho rằng đây là chuyện đáng chúc mừng”.

“Nhưng tớ muốn biết nguyên nhân.” Cổ Sơ nhận ra mình có thể bình thản đón nhận kết cục này. Có thể cô cũng giống Lăng Song, trải qua quá nhiều sóng gió, rất nhiều chuyện cũng trở nên điềm đạm hơn. “Mặc dù tớ cũng cho rằng Cổ Khải Mân không phải là một nửa của cậu, nhưng tớ cũng không nghĩ Kiều Vân Tiêu là kẻ thứ ba trong truyện này. Nhưng có thể khiến Kiều Vân Tiêu nổi nóng chắc chắn không phải chuyện nhỏ”.

“Hình như tớ đã bỏ lỡ vài chuyện.” Lăng Song xen vào.

“Hòa thôi, giống như việc tớ bỏ lỡ chuyện giữa cậu và Lục Bắc Thâm vậy.” Mặc dù là một đoạn quá khứ không mấy hay ho nhưng Tiêu Tiểu Tiêu cũng không đến mức giữ kín. Cô cướp lời của Lăng Song rồi quay sang Cổ Sơ: “Không liên quan tới Kiều Vân Tiêu, nhưng anh ấy đúng là đã đánh Cổ Khải Mân, bởi vì tớ lấy phải một gã đàn ông bạo lực”.

Lần này thì Cổ Sơ cũng sững sờ thật.

Ngay sau đó, Lăng Song bùng nổ: “Thế là ý gì? Đánh cậu?”.

Tiêu Tiểu Tiêu quay đầu nhìn cô, “Chuyện về vang lấm sao? Âm ỉ lên làm gì chứ?”.

“Gã khốn Cổ Khải Mân đó, hần dám đánh cậu? Chán sống rồi phải không?” Tính khí của Lăng Song trước giờ vẫn rất xốc nổi, “Cậu đợi đây, tớ sẽ tìm người viết cho hần chết!”

“Không được.” Tiêu Tiểu Tiêu lập tức ngăn cản, “Anh ta cũng bị dạy dỗ một bài rồi, cậu mà xen ngang, chuyện này sẽ vĩnh viễn không có hồi kết”.

“Tiểu Tiêu nói đúng đấy. Lăng Song, cậu đừng làm loạn thêm nữa, dù sao cũng làm trong cùng một cơ quan.” Cổ Sơ suy nghĩ chu toàn, nói xong bèn nghiêng rằng, “Nhưng việc anh ta lợi dụng quyền hành trả thù riêng thì không thể để yên”.

“Hai tổ tông ơi, tớ xin hai cậu đấy. Biết là được rồi, ok?” Tiêu Tiểu Tiêu nói một câu, nhằm cả vào hai người, “Cậu, Lăng Song, phải giải quyết cho xong Lục Bắc Thâm. Cậu, Cổ Sơ, nghĩ cách làm sao hiện thực được chuyện tình tâm đầu ý hợp giữa cậu và Lục Bắc Thâm. Chuyện của tớ so với hai cậu chẳng là gì cả. Trời đất, mà sao cả hai cậu đều dính vào nhà họ Lục vậy? Kiếp trước mắc nợ nhà họ à?”.

Một câu nói khiến bầu không khí trên bàn café bỗng chốc trở nên ảm đạm. Cổ Sơ thở dài, Lăng Song lại càng ngao ngán...

492. Q.10 - Chương 493: Nguyên Tin Là Giả Hờ

Trường thành rồi, mỗi người sẽ tự có một nỗi phiền muộn riêng, những buổi tụ tập trở thành con đường để trút hết mọi phiền não, thế nên một lần tụ tập, đối phương sẽ hóa thành thùng rác hết. Lúc tàn cuộc, Lăng Song đi cuối cùng, Tiêu Tiểu Tiêu lên xe đi mất rồi. Cố Sơ thấy Lăng Song không sốt sắng, không vội vàng, biết cậu ấy có lời muốn nói bèn lên tiếng: “Tớ từng chứng kiến Lục Bắc Thâm phát bệnh một lần, khá đáng sợ, với tư cách bạn bè tớ cảm thấy vẫn nên nhắc nhở cậu”.

“Tớ ở lại không phải vì chuyện của Lục Bắc Thâm, anh ấy còn nợ mình nhiều lời giải thích lắm, cậu tưởng tớ bỏ qua cho anh ấy được sao?” Bên cạnh quán café có một cây cổ thụ cao vút tận trời xanh. Lăng Song dựa vào thân cây, tự châm cho mình một điếu thuốc lá nữ, thân mảnh, dài, rất vừa với ngón tay thon nhỏ của cậu ấy. Cố Sơ biết cậu ấy tùy hứng đã thành thói quen nên cũng không ngăn cản hành vi hút thuốc giữa chốn đông người ấy.

Vậy thì chỉ còn chuyện của Tiêu Tiểu Tiêu, Cố Sơ trầm nghĩ. Trong công việc, giữa cô và Lăng Song không có gì liên kết, thế nên những chủ đề chung ngoại trừ Lục Bắc Thâm thì chỉ còn Tiêu Tiểu Tiêu. “Gã Cố Khải Mân đó coi như chúng ta chết rồi à?” Nói thật lòng, Cố Sơ nghe xong chuyện Tiêu Tiểu tâm sự cũng bốc hỏa. Người ta nói bạn thế nào thì kết giao với những người bạn bè như thế quả không sai. Trăm sự dồn về. Cô bị chuyện giữa hai gia đình khiến cho cả thể xác và tinh thần đều mệt mỏi. Tiêu Tiểu Tiêu và Lăng Song cũng không người nào sung sướng hơn, đồng bệnh tương liên.

Cố Sơ giơ tay xua tan làn khói, “Tớ biết cậu đang nghĩ gì, nhưng nòng nòi chỉ làm hỏng chuyện thôi, bây giờ Tiểu Tiêu cần một cuộc sống bình yên”.

“Cậu ấy có khả năng lật đổ Cố Khải Mân lại không?” Lăng Song khinh thường, “Con người là vậy, khi quá cao, không với tới mới lùi lại chọn một phòng tuyến yên ổn. Nếu cậu ấy có khả năng đáp trả cậu tưởng cậu ấy sẽ bỏ qua chắc?”.

Cố Sơ khoanh hai tay trước ngực, “Cậu đừng quên, phía sau Tiểu Tiêu còn có một Kiều Vân Tiêu”.

“Vô dụng.” Lăng Song nhả khói, cười khẩy: “Không phải tớ không muốn bạn bè được sống tốt nhưng với tính cách của Tiểu Tiêu, tớ dám cá cậu ấy sẽ không yêu Kiều Vân Tiêu nữa đâu, làm sao có thể chấp nhận sự giúp đỡ của anh ấy?”.

“Cố Khải Mân là bác sỹ, trình độ của anh ta quyết định địa vị của anh ta tại bệnh viện. Dùng chữ “lật đổ” không thích hợp cho lắm. Dù sao thì trình độ của Tiểu Tiêu chưa đến mức ấy, không thể thay thế được.” Cố Sơ phân tích: “Vạch trần đạo đức của Cố Khải Mân? Vậy thì cũng đồng thời kéo cả Tiểu Tiêu vào, lợi bất cập hại”.

“Cũng phải để Tiểu Tiêu quay về làm việc chứ, cứ ở mãi cái khu dân cư đó sao được?” Lăng Song cũng biết chuyện này khó nhằn, bèn giơ điếu thuốc lên vẽ vẽ, “Chúng ta đều học y, biết quá rõ, một bác sỹ tới trình độ của Tiểu Tiêu còn cần phải xuống địa phương sao? Cố Khải Mân không trả thù thì là gì?”.

“Vậy cậu định làm thế nào?”

Lăng Song ngẫm nghĩ rồi rít mạnh một hơi, nhả khói, “Đợi đó, tớ quyết phải khiến Cố Khải Mân thiệt lớn!”.

Cố Sơ biết Lăng Song có lúc có thể nghĩ ra không ít cách, cũng không thể ngăn cản. Nói thật lòng, Tiêu Tiểu Tiêu phải chịu đựng như vậy, cô cũng khó chịu. Cô khẽ dời ánh nhìn về phía Lăng Song, “Chẳng phải trước đây cậu không coi trọng Tiểu Tiêu sao?”.

“Phí lời, cậu ấy là bạn của tớ. Tớ ức hiếp thì không sao, người khác thì đừng hòng.” Lăng Song từ tốn nói một câu.

Cố Sơ mím môi cười khê, lời của Lăng Song tuy thô lỗ nhưng rất ấm lòng...

...

Đã mấy ngày rồi Lục Bắc Thâm không ra khỏi nhà, Chloe hoàn toàn trở thành bảo mẫu, mỗi ngày khổ không sao tả xiết. Hết cách thôi, anh ấy muốn được ở thoải mái lại không phải bỏ tiền thì nơi ở của Lục

Bắc Thâm là địa điểm dừng chân tuyệt vời nhất. Có điều Lục Bắc Thâm quá thích yên ắng, có lúc Chloe nói với cậu ấy mười câu cũng không đổi lại được mười câu, đa phần đều là Chloe tự lẩm bẩm.

“Này, Lục Bắc Thâm, cậu vừa phải thôi nhé. Con người sống đừng có được nước lấn tới quá.” Chloe nhìn cả ngày hôm nay cuối cùng không chịu nổi, bèn gào lên với Lục Bắc Thâm đang xem tivi: “Tôi còn chưa bao giờ hầu anh trai cậu đến mức này!”.

Lục Bắc Thâm coi anh ấy là không khí, ngồi yên dựa vào sofa nhìn màn hình tivi. Chloe liếc qua, chương trình Thế giới động vật, có một con sư tử đực đang đuổi theo một con sư tử cái, cách cả màn hình mà Chloe cũng nghĩ thấy được mùi hoocmon đực mạnh mẽ. Anh ấy thắng thường xuyên một miếng cam đã được cắt sẵn đưa tới bên miệng Lục Bắc Thâm, “Tiểu Thâm Thâm, nể mặt tôi há miệng đi, anh cậu bảo cậu thích ăn cam nhất mà”.

Lục Bắc Thâm vẫn không để ý tới anh ấy, ngay cả con người cũng không động đậy. Chloe gần như phát rồ. Mấy ngày nay anh ấy nhàn rỗi không có việc gì làm, bèn lấy lòng người đàn ông có gương mặt giống Lục Bắc Thần này. Quan trọng là, anh ấy cho rằng, có thể nhìn thấy một mặt khác của Lục Bắc Thần từ Lục Bắc Thâm, đây là một chuyện khá thú vị. Nhưng bây giờ anh ấy cảm thấy không còn sức nữa, mệt chết người.

Chloe không định khách khí với cậu nữa, bèn giơ tay ra véo má Lục Bắc Thâm, định cưỡng ép nhét cam vào miệng cậu. Lúc này Lục Bắc Thâm có phản ứng, nhảy dựng lên, đau quá đẩy tay anh ấy ra, gào lên: “Anh làm gì vậy?”.

Cậu trừng mắt với anh ấy, có lẽ thật sự bị véo đau, nét mặt trở nên khó coi. Từ góc nhìn của Chloe, trông cậu giống như đang nghẹn ngào nước mắt, bỗng cảm thấy cậu đáng yêu chết người, hai con mắt trong veo như nai. “Tôi cũng chỉ muốn cậu ăn thôi mà?”

Ngoài cửa có tiếng động, Lục Bắc Thâm nhảy từ trên sofa xuống, gạt tay Chloe ra, “Đừng chạm vào tôi!”.

Chloe lườm nguýt, hét lên một câu sau lưng cậu: “Lòng tốt mà chẳng được coi ra gì!”.

Lục Bắc Thần đi vào. Anh từ phòng thực nghiệm trở về, người đầy bụi bặm, tận sâu đáy mắt ngập đầy mệt mỏi. Anh nghe thấy tiếng hai người cãi cọ bèn ngược mắt lên nhìn thấy má Lục Bắc Thâm đỏ ửng, hỏi nó có chuyện gì. Lục Bắc Thâm giận dỗi trả lời: “Bạn anh đúng là một con cua!”.

Còn chưa kịp để Lục Bắc Thần hiểu ra, Chloe đã lao tới, ôm chặt lấy Lục Bắc Thần, reo vang: “Tạ ơn trời đất, cuối cùng cậu cũng quay về rồi. Tổ được giải phóng rồi, em thật quả là khó hầu hạ!”.

Vừa dứt lời, anh ấy đã chuồn lẹ ra ngoài, thong dong đi mất.

Lục Bắc Thần thay xong giày đi vào. Lục Bắc Thâm đã quay trở lại phòng khách, lại uể oải dựa vào ghế, ngược lên nhìn Lục Bắc Thần rồi nói: “Anh à, bảo tên Chloe đi luôn đi”.

“Cậu ấy không có gì đâu, mới tiếp xúc em chưa quen thôi.” Lục Bắc Thần ngồi xuống sofa, nhìn thấy đĩa cam được gọt sẵn trên bàn bèn giơ tay ra, cẩn thận đẩy sang một bên.

Lục Bắc Thâm ngồi khoanh chân, đầu tóc bù xù. Cùng một gương mặt mà trông Lục Bắc Thần thì nghiêm chỉnh quy phạm còn Lục Bắc Thâm thì tùy tiện và đôi chút mơ màng. “Em cho là anh ta chắc chắn yêu anh, đành lấy cái mặt em ra để bớt tương tư”.

“Cậu ấy đúng là có hơi xinh hơn người bình thường một chút nhưng đừng đùa như vậy.” Mặc dù Lục Bắc Thần nói như vậy nhưng ngữ khí vẫn có phần khoan dung.

Lục Bắc Thâm nhướn mày nhìn anh, “Chuyện này mà cũng không có gì? Hơn nữa, em không đùa. Mấy ngày anh ta sống ở đây, em chưa thấy cô gái nào gọi điện tới, thế có bình thường không?”.

“Em thì sao? Trốn tránh Lục Bắc Thần là bình thường à?” Lục Bắc Thần chuyển chủ đề qua Lục Bắc Thâm.

Lục Bắc Thâm không nói nữa, nằm lên gối tiếp tục xem Thế giới động vật. Lục Bắc Thần tới tìm nó không phải để tâm sự. Anh rút một tập tài liệu dày từ trong cặp ra, đưa cho nó: “Cất đi”.

“Gì vậy ạ?” Lục Bắc Thâm ngồi thẳng dậy, đón lấy xem rồi sững người.

“Hợp đồng chuyển nhượng quỹ tài chính và cổ phần của nhà họ Lục đều ở đây cả.” Lục Bắc Thần vỗ vỗ vai nó, “Nhất là quỹ tài chính. Thế lực của nhà họ Lâm và nhà họ Lục đều bị dọn sạch rồi, em có thể làm gì tùy thích”.

Lục Bắc Thâm hơi mơ hồ, “Sao lại chuyển nhượng? Anh à, thế này là...”.

“Là chỗ cổ phần của anh, viết rất rõ mà.”

Lục Bắc Thâm sửng sốt, nhanh chóng lật ra xem. Sau khi đọc tới trang cuối cùng, nhìn thấy tên mình ký rõ ràng bên trên, nét bút thanh tú đậm nét, nó nhìn trân trân. Bên phía chỗ ký tên của Lục Bắc Thần cũng có một dòng chữ như rồng bay phượng múa.

“Anh! Sao anh có thể ký thay em chứ?” Lục Bắc Thâm sửng sốt, lập tức gấp tài liệu lại. Cũng tức là, nó không có quyền từ chối, mọi chuyện đều đã được Lục Bắc Thần giải quyết xong xuôi.

Lục Bắc Thần cười: “Bắt chước chữ ký của em đâu phải là chuyện anh mới làm lần một lần hai, có gì không được? Chỉ cần em không truy cứu, sẽ không có ai nhảm chán tới mức tìm người giám định đâu”.

“Em không thể lấy đồ của anh.” Lục Bắc Thâm nhíu mày, “Quỹ tài chính là tâm huyết của anh. Mặc dù cổ phần của em không nhiều bằng anh nhưng ở Lục Môn cũng có một ít, thế nên anh cất chỗ hợp đồng này đi, nếu không em sẽ nói cho họ biết không phải em ký đấy”.

“Đừng có ngốc nữa. Có lúc người ta càng muốn tin vào điều giả dối hơn chứ không muốn tin sự thật đâu.” Lục Bắc Thần nhét tài liệu vào tay nó, “Anh là anh trai em, em luôn luôn phải nghe lời anh”.

“Nhưng mà...”

“Không nhưng nhị gì nữa.” Lục Bắc Thần ngắt lời nó, “Bảo em cầm thì em cứ cầm. Bây giờ em cần thứ này hơn bất kỳ ai, nhất là quỹ tài chính. Mặc dù Hà Nại đã khai phòng thực nghiệm của nhà họ Lục ra nhưng không có nghĩa là thuốc mới không thể tiếp tục nghiên cứu”.

Lục Bắc Thâm kinh ngạc nhìn anh.

“Em bị ép thử thuốc, chỉ bằng tự đầu tư nghiên cứu. Có nền tảng của nhà họ Cố, em có thể đi theo con đường tư duy đó tiếp tục đào sâu. Nhưng có một chuyện, bắt buộc phải trả quyền thuốc mới về cho họ.” Đây là yêu cầu duy nhất của Lục Bắc Thần.

Ai ngờ nghe xong câu này Lục Bắc Thâm càng chau mày tợn, nhìn về phía anh: “Anh à. Em nghĩ anh hiểu lắm rồi. Hà Nại không ép em thử thuốc, là em tự yêu cầu được thử”.

493. Q.10 - Chương 494: Nỗi Phiền Muộn Của Lục Bắc Thần

Lục Bắc Thần chưa bao giờ nghĩ Lục Bắc Thâm sẽ chủ động làm chuột bạch, kể cả lúc trước khi mối quan hệ giữa Lục Bắc Thâm và Hà Nại có vẻ rất hòa thuận. Sau khi chuyện Hà Nại tham gia vào phòng thực nghiệm Mạn Phổ bị lộ ra, anh cũng vẫn chỉ cho rằng Lục Bắc Thâm là người bị động.

Trừ phi một người đã thật sự không còn thuốc chữa, phải cậy nhờ vào vận may đối với thuốc mới thì mới chủ động thử thuốc, giống như đám Tiền Hào. Thông thường sẽ chẳng ai muốn coi mình như chuột bạch cung ứng cho nghiên cứu. Hành vi ấy của Lục Bắc Thâm khiến Lục Bắc Thần ngỡ ngàng, nhưng nó cũng rất nhanh chóng giải thích được suy nghĩ của anh. “Anh chưa chứng kiến lúc em phát bệnh khi ấy đâu.” Lục Bắc Thâm buồn bã nói. Hồi tưởng lại quá khứ rõ ràng rất đau khổ. Khi đầu mày nó hơi nhíu lại cũng khiến người bên cạnh thấy đau lòng.

Sự bất mãn đối với nhà họ Lục khiến Lục Bắc Thâm trở nên phản nghịch. Thông thường, nếu một đứa trẻ ngày thường tính tình ôn hòa ngoan ngoãn, khi phản nghịch sẽ nhận ra được từ một số phương diện nào đó. Nhưng nếu là một đứa trẻ ngày thường đã im thin thít thì một khi phản nghịch sẽ khiến người ta cực kỳ đau đầu. Hành động trả thù năm đó của Lục Bắc Thâm cuối cùng bị bác sỹ khoa tâm lý xét vào dạng bất thường. Lục Chấn Dương nhớ lại mẹ của cậu, lo lắng kiểu cuồng nộ sau khi phát điên ấy sẽ như một mầm độc chôn vùi trong cơ thể con trai mình. Để quan sát và ngăn ngừa việc lộ ra ngoài, Lục Chấn Dương không thể không cách ly.

Các bác sỹ tâm lý tới hết đợt này đến đợt khác, cuối cùng Lục Bắc Thâm cũng có xu hướng bình thường trở lại. Nhưng tận đáy lòng Lục Chấn Dương dường như vẫn chôn một quả bom, chỉ sợ Lục Bắc Thâm lại xảy ra chuyện gì đó nên đã cử “tâm phúc” Hà Nại tới chăm sóc cậu. Hà Nại dĩ nhiên rất bằng lòng, vì lúc này anh ta đã tham gia vào công việc nghiên cứu của phòng thực nghiệm Mạn Phổ rồi, anh ta cũng biết rõ mục đích nghiên cứu của phòng thực nghiệm chính là vì Lục Bắc Thâm.

“Tính ổn định của loại thuốc mới không tốt, dường như Hà Nại vẫn đang điều chỉnh thành phần.” Lục Bắc Thâm khẽ nói: “Sau đó, em lại phát bệnh mấy lần. Thật ra lúc đó em rất sợ, sợ bị bố biết bệnh tình của mình tái phát, sợ chuyện này bại lộ nên đã chủ động cầu xin Hà Nại cho em thử thuốc”.

Lục Bắc Thâm túm lấy trọng điểm trong câu nói của cậu: “Em nói rằng Hà Nại vẫn đang điều chỉnh thành phần của thuốc?”.

“Có lẽ vậy.” Lục Bắc Thâm ngẫm nghĩ, rồi gật đầu với vẻ khẳng định, “Nghe ý của anh ta thì anh ta và một người tên Ben trong phòng thực nghiệm hợp tác điều chỉnh thành phần thuốc, sự phân công trong phòng thực nghiệm hình như có khác biệt”.

Lục Bắc Thâm có vẻ trầm tư rồi lại hỏi: “Anh ta không nói với em sau này anh ta không tham gia vào việc nghiên cứu thành phần thuốc sao?”.

Lục Bắc Thâm nghi hoặc, lắc đầu, “Có lẽ là không. Mỗi một kỳ thuốc mới có sự điều chỉnh thành phần anh ta đều mang tới cho em. Nếu anh ta không tham gia hạng mục công việc này thì thuốc mới của mỗi giai đoạn từ đâu mà ra? Dĩ nhiên, anh ta không để em uống thuốc mới có mấy giai đoạn sau này”.

Câu nói này khiến Lục Bắc Thâm thấy khó hiểu, đồng thời lại khiến anh nhìn thấy chút tia sáng le lói trong hỗn độn rồi thứ ánh sáng này đột ngột lóe lên. Cuối cùng anh dám chắc chắn một điểm, đó là thì ra em trai anh vẫn là một manh mối quan trọng. Tại anh bỏ sót, trong lòng anh chỉ có dằn vặt khổ sở của Bắc Thâm khi phát bệnh mà quên mất nó cùng Hà Nại quen biết quá lâu nhất định sẽ hỏi được kẻ hở của sự thật.

Lục Bắc Thâm cũng không giấu giếm, có lẽ cũng không biết anh nghĩ thế nào, quan trọng hơn là có lẽ cậu thật sự tin rằng cái chết của Tiền Hào không thể không liên quan tới nhà họ Lục. Cậu bỏ ra mấy lọ thuốc, một trong số đó có màu nâu, còn năm lọ khác lần lượt là đỏ, lục, lam, tím, trắng.

“Màu trắng là loại mới được điều chế.” Lục Bắc Thâm ra hiệu rồi cầm lọ nhỏ màu nâu lên tay, “Loại thuốc trong lọ này là loại em thường xuyên sử dụng, chỉ có những khi không kiểm soát được mới động tới lọ trắng, đây là lời Hà Nại dặn dò”.

Vì sao Hà Nại lại làm như vậy? Vì sao anh ta lại đưa cho Lục Bắc Thâm hai loại thuốc? Lục Bắc Thâm cầm lọ màu trắng và màu nâu lên tay, hơi chau mày, cuối cùng hỏi cậu: “Lọ bị Cố Sơ phát hiện là lọ màu trắng?”.

Lục Bắc Thâm gật đầu, “Em luôn mang theo hai lọ này bên người. Hôm đó em cảm thấy tình hình không ổn nên đã dùng lọ màu trắng”.

“Cũng tức là, thuốc trong lọ màu nâu là loại em bắt đầu sử dụng từ lâu rồi?”

“Vâng, thứ thuốc ban đầu Hà Nại đưa cho em chính là thuốc đựng trong lọ màu nâu.” Lục Bắc Thâm hít sâu một hơi, biểu cảm khó xử, “Lúc đó anh ta hứa chắc nịch với em rằng thuốc trong lọ màu nâu có thể trị khỏi bệnh cho em, hơn nữa anh ta cũng tìm được những bệnh án thành công. Chỉ tiếc là, có lẽ tình trạng của em hơi đặc biệt nên đã phá hỏng kế hoạch của anh ta, vì vậy anh ta mới nghiên cứu thêm một lọ thuốc để kết hợp với loại sử dụng thường xuyên đó”.

Giống như có một cây gậy đánh thẳng vào lưng Lục Bắc Thâm!

Sao anh có thể bỏ qua một manh mối quan trọng như vậy? Giờ phút này, anh chỉ muốn bóp chết bản thân!

“Em đã từng gặp Ben cùng hợp tác với Hà Nại chưa?” Anh hỏi.

Lục Bắc Thâm tỉ mỉ nhớ lại, “Chỉ từng gặp một lần, là một người đàn ông râu xồm tóc vàng, vóc dáng khá lực lưỡng, trong một lần em phát bệnh, Hà Nại không còn cách nào khác mới tìm tới. Lúc đó hai người họ còn cãi nhau một trận, hình như là về chuyện phương thuốc, nhưng em đứng xa không nghe hết toàn bộ, chỉ loáng thoáng nghe được mấy chữ thành phần thuốc”.

“Có thể vẽ ra diện mạo đại khái của Ben không?”

Lục Bắc Thâm nghĩ mãi, “Chắc là được. Anh cũng biết là em không có khả năng vẽ vời mà”.

“Yên tâm, anh sẽ bảo La Trì cho em làm ghép hình.” Lục Bắc Thần vỗ vỗ vai cậu, “Tới lúc đó em chỉ cần hợp tác với cậu ấy là được. Ngoài ra, mấy lọ thuốc này anh phải giữ lại một ít”.

Trong lòng Lục Bắc Thâm mặc dù chất đầy nghi vấn nhưng cậu vẫn gật đầu đồng ý, một lúc lâu sau mới thở dài nặng nề, “Anh à, em sống có phải là một gánh nặng không?”.

“Nói linh tinh gì vậy?”

“Vì tình trạng của em bố mới nghiên cứu thuốc mới, thế nên chính em đã hại những người đó mất mạng.” Sắc mặt Lục Bắc Thâm u buồn, bàn tay nắm chặt gờ lên những sợi gân xanh, “Nhưng em thật sự không hiểu vì sao họ lại chết? Em cũng là người dùng thuốc, vì sao người chết không phải là em? Cả bố nữa, sao ông ấy có thể làm ra chuyện giết tử thi chứ?”.

Lục Bắc Thần nhìn cậu hồi lâu, mãi không nói gì, trong đầu chỉ văng vẳng câu nói ban nãy: Vì sao người chết không phải là em? Phải rồi, cùng là người thử thuốc, vì sao chỉ có mình Bắc Thâm sống sót? Một manh mối rõ ràng bày trước mặt anh mà anh lại bỏ sót, chỉ thấy nó gần như phát điên là cho rằng phản ứng của nó giống với đám Tiền Hào.

Xem ra Hà Nại hoàn toàn không đơn giản như vẻ bề ngoài. Đáng buồn là từ lời nói của Lục Bắc Thâm có thể nhận ra nó quá dựa dẫm vào anh ta. Nó chưa bao giờ nghi ngờ Hà Nại, điều này khiến Lục Bắc Thần vừa giận vừa đau lòng.

Anh an ủi Lục Bắc Thâm mấy câu. Đây không phải sở trường của Lục Bắc Thần, có điều thấy nó cảm thấy mình quá nhiều tội lỗi, anh càng thấy may mắn khi quyết định chuyển nhượng cổ phần. Đứa em trai này từ nhỏ anh chăm sóc đã quen. Mặc dù chỉ cách nhau năm phút nhưng đúng năm phút ấy đã quyết định anh phải gánh trách nhiệm làm anh. Anh không cho phép để em trai mình lo lắng sợ hãi. Khi còn chưa thể hoàn toàn chữa khỏi bệnh cho nó, anh cần phải bảo đảm nó có một cuộc sống vật chất dư dả.

Sau khi lấy mẫu vật, Lục Bắc Thần không ở lại bến Thượng Hải quá lâu. Anh mang đầy tâm trạng, đồng thời cũng phiền não vì bản thân là người trong cuộc mà mất đi lý trí. Lúc sắp ra tới cửa, Lục Bắc Thâm hỏi anh: “Ngày cưới đã định chưa anh?”.

Tất cả mọi người đều biết chuyện anh cầu hôn Cố Sơ nên câu hỏi này không thể bình thường hơn. Nhưng Lục Bắc Thâm không biết rõ những chuyện xảy ra mấy ngày gần đây về nhà họ Lục và nhà họ Cố, thế nên nó không hề né tránh, đơn thuần chỉ là tò mò. Lục Bắc Thần hơi khựng lại giây lát, rất lâu sau mới trả lời một câu: “Vẫn chưa”.

“Vì sao vậy?” Lục Bắc Thâm hỏi tới cùng.

Lục Bắc Thần không trả lời vấn đề này, cuối cùng đáp qua loa: “Nhanh thôi”.

Khi bước vào thang máy, anh nhớ tới Cố Sơ. Nếu khi đó cuộc điện thoại báo tin Hà Nại bị thương chậm mười mấy phút, phải chăng anh và cô giờ đã trở thành vợ chồng hợp pháp? Thế sự khó lường, anh thậm chí không vì sức khỏe mà từ chối Cố Sơ nhưng lại vì chuyện hai gia đình mà có phần do dự. Anh chưa bao giờ thấp thỏm như vậy, mấy ngày này tưởng chừng dài cả năm trời.

Hôm đó cô ôm chặt lấy anh và hỏi: Chúng ta còn có thể kết hôn không? Rồi lại nói với anh cô yêu anh. Càng như vậy, áp lực tâm lý của anh càng lớn. Anh không dám có bất kỳ sơ suất nào, nhất là mấy ngày nay. Tin tức về nhà họ Lục đã yên đi không ít, bắt nguồn từ tình mẫu tử vĩ đại của Tần Tô. Sau khi anh từ bỏ mọi liên hệ với nhà họ Lục, Tần Tô cũng giúp đỡ Lục Đông Thâm dẹp yên tin đồn mà không còn phải e dè. Đúng như anh nghĩ, Tần Tô có vô tư thế nào giải quyết công bằng hết thấy. Lục Đông Thâm có đủ khả năng để không chế bố không tiếp tục “can dự vào chính sự”, còn trong mắt Tần Tô, Bắc Thâm chẳng qua cũng chỉ là một kẻ bệnh tật.

Anh liên lạc giật dẩy khắp mọi nơi, cuối cùng đã khiến cho tin đồn không còn tiếp tục lan rộng. Nhưng anh hiểu, dù đã được kiểm soát thì sức ảnh hưởng thực tế đã cắm rễ sâu ở mọi góc ngách trên mạng Internet, chỉ cần là người từng đọc đều sẽ không quên. Anh sợ cái không quên này trở thành một hạt mầm, đã lặn

lẽ nẩy nở trong lòng Cố Sơ. Giống như một hòn đá cứng đầu bảo vệ sa mạc đã bị mưa gió xói mòn nhưng vẫn không thể che lấp sự thật nó đã trải qua biết bao chuyện.

Anh cố gắng che giấu chuyện này, không để nhà họ Cố bị dính dáng. Nhưng rốt cuộc anh vẫn không dám gặp mặt cô, sợ cô lại nghe được tin gì đó mà chạy tới nói với anh: Bắc Thần, chúng ta chia tay đi.

Giống như năm ấy.

Ra khỏi thang máy, Lục Bắc Thần trở về xe, di động chợt rung lên. Là một tin nhắn Cố Sơ gửi tới, hỏi anh: Tối nay anh có về không? Anh nhìn chăm chăm tin nhắn ấy, ngón tay dờ ra trên màn hình rất lâu, cuối cùng nhấn lại một chữ: Bận.

Anh có thể hiểu được sự kỳ vọng của Cố Sơ qua tin nhắn này. Hoặc anh đã nghĩ nhầm, cô thật sự đã biết tin gì đó, khi anh quay về chẳng qua chỉ là để thành thật nói rõ? Nghĩ tới điểm này, Lục Bắc Thần bỗng có chút sợ hãi. Anh cứ nhìn cái màn hình trân trân, chỉ sợ cô nhấn lại một câu: Anh về đi, em có chuyện muốn nói với anh.

494. Q.10 - Chương 495: Chị, Em Yêu Chị!

Nhưng di động dường như thật sự có thần giao cách cảm, quả thật rung lên. Anh liếc nhìn, là cô nhắn lại: Bận mấy cũng phải quay về, em có một quyết định quan trọng phải nói với anh. Ngón tay Lục Bắc Thần cũng run theo. Lát sau, anh đáp lại: Bất kỳ quyết định nào cũng đợi anh xong việc rồi tính.

Di động hồi lâu không còn động tĩnh gì nữa, anh biết cô sẽ không nhắn lại. Cô là một cô gái cực kỳ hiểu chuyện, chưa bao giờ biết rõ anh bận còn làm cần. Lục Bắc Thần hít sâu một hơi nhưng lồng ngực vẫn từng tức, tim vẫn ngậm ngấm đau. Anh biết cô có chuyện muốn nói, hôm đó lúc rời khỏi nhà cô đã nói với anh cô có chuyện muốn nói. Anh chỉ sợ cô tuôn ra nhiều lời tình cảm cuối cùng chỉ đổi lại câu từ biệt.

Phải một lúc, Lục Bắc Thần mới đè nén được cơn đau tim, ngay sau đó anh gọi điện thoại cho La Trì. Đầu kia bắt máy rất nhanh, xung quanh có vẻ ồn ào, có lẽ đang bận rộn điều tra manh mối. Anh chưa bao giờ nghi ngờ sự nhiệt tình của La Trì. Giọng La Trì nghe có phần mệt mỏi: “Hi”.

Lục Bắc Thần nói ngắn gọn, mạch lạc: “Có ba điểm. Thứ nhất, phương hướng về thuốc mới đã sai lệch, bên này tôi sẽ khẩn trương làm một báo cáo mới cho cậu. Tôi nghi ngờ đám Tiền Hào bị sử dụng để thử loại thuốc vốn không dùng để trị bệnh thần kinh; Thứ hai, các cậu cần tìm một người tên là Ben, anh ta từng là đồng sự của Hà Nại, dĩ nhiên người này có lẽ không dễ tìm, nhưng dù thế nào các cậu cũng phải tìm ra cho bằng được, vì có lẽ anh ta là người duy nhất có thể chứng minh từ đầu tới cuối Hà Nại là người tham gia vào việc sửa đổi phương thuốc; Thứ ba, cậu cần đưa Bắc Thâm đi làm ghép hình nhận diện mặt người, cũng tiện giúp các cậu tìm ra Ben”.

La Trì nghe xong lập tức có tinh thần, ầm ĩ ở đầu kia điện thoại: “Cái gì? Lẽ nào Bắc Thâm và Tiền Hào không dùng chung một loại thuốc? Người duy nhất kỳ cựu trong phòng thực nghiệm hiện giờ là Hà Nại, mỗi một giai đoạn nghiên cứu đều sẽ thay người...”.

“Đợi báo cáo đi.” Lục Bắc Thần chưa đợi anh ấy nói xong đã ngắt máy.

Di động lại vang lên, là Lục Đông Thâm.

Lục Bắc Thần không tỏ ra kinh ngạc, anh bình thản nhận máy. Cùng là những người có chung dòng máu, nói chuyện cũng dứt khoát như nhau: “Em đã ký một bản hợp đồng ngu xuẩn”.

Giọng Lục Đông Thâm rất nghiêm nghị, nghe ra được anh ấy hết sức bất mãn. Lục Bắc Thần vẫn điềm nhiên: “Em cho rằng xứng đáng, em sẽ làm”.

“Người bên ngoài sẽ nghĩ thế nào? Đường đường là con trưởng của nhà họ Lục sau khi ngồi vững lại nuốt trọn cổ phần của em trai?”

“Anh chưa ngồi vững, còn cách một đoạn nữa, lúc cần thiết phải diễn cho người ngoài xem một đoạn kịch ‘Huyền Vũ môn’ cũng không có gì kỳ lạ.” Lục Bắc Thần khẽ đáp: “Đứng trước lợi ích, quan trọng nhất là làm sao để sống yên ổn. Đạo lý này di Tồn hiểu, anh càng nên hiểu”.

“Chữ do Bắc Thâm ký?” Bên kia đột nhiên hỏi.

Lục Bắc Thần cất giọng đều đều: “Vâng”.

“Em muốn bắt chước chữ của nó cũng không khó khăn gì.”

Anh đáp: “Bắc Thâm càng hiểu ý nghĩa của sự bình yên hơn”.

Đầu kia trầm mặc.

“Anh chỉ cần hiểu một điều là có thể yên tâm.” Lục Bắc Thần khởi động xe, từ từ lái ra khỏi gara, “Em làm vậy không phải vì nhà họ Lục, đơn thuần chỉ vì em trai em”.

“Em cố tình giấu cô gái nhà họ Cố, sợ anh làm gì sao?” Lục Đông Thâm cũng không phải kẻ ngốc.

Lục Bắc Thần cười khẽ, “Anh kiên trì việc làm ăn của anh, em có người muốn quan tâm và bảo vệ. Mỗi người lùi một bước, mọi người đều vui vẻ, có sao không làm?”.

“Việc tiếp theo phải chăng em sẽ yêu cầu anh nương tay với nhà họ Cố?” Lục Đông Thâm hỏi.

“Vâng.” Lục Bắc Thần đánh tay lái đi ra đường chính, nói thẳng: “Liên quan tới chuyện này, suy nghĩ của di Tàn và em đều thống nhất. Hơn nữa chuyện cũ rồi thì đừng nên bút rút nữa, không có lợi gì cho sự nghiệp to lớn của anh cả”.

“Một bên là Nam Thâm, một bên là cô gái nhà họ Cố, cán cân của em đã lệch rồi.”

“Đây cũng là nguyên do em chuyển nhượng cổ phần.” Lục Bắc Thần nhìn thẳng về phía trước, một tay đặt trên vô lăng, giọng nhẹ như gió thổi, “Em sẽ không đưa Cố Sơ trở về Lục Môn, người của Lục Môn cũng đừng tới làm phiền bọn em”.

“Em...”

“Có chuyện này em nghĩ quan trọng hơn việc anh khuyên nhủ em.” Lục Bắc Thần không muốn nói nhiều, “Trước đây trong phòng thực nghiệm có phải có một người tên là Ben không?”.

Đầu kia lên tiếng: “Anh mới tiếp quản phòng thực nghiệm, nội tình còn đang điều tra”.

“Mong anh hợp tác với La Trì tìm ra Ben. Em nghi ngờ anh ta giờ đã trốn đi rồi, càng sớm tìm ra càng tốt, nếu không anh ta sẽ gặp nguy hiểm.”

“Ai muốn giết anh ta?”

...

Đêm về.

Ngoài cửa sổ rất yên ắng, trên đường dường như ngay cả một chiếc xe cũng không có. Cố Sơ ngồi trước cửa sổ đợi rất lâu, rốt cuộc vẫn không có ánh đèn xe nào rọi vào vườn. Bữa cơm trên bàn đã nguội rồi lại được hâm nóng. Tối lần thứ ba hâm lại đồ ăn, cuối cùng cô cũng nhận ra, tối nay Lục Bắc Thần sẽ không quay về.

Anh đã nói với cô anh đang bận.

Vụ án này khiến cô nhói lòng, mỗi lần nhớ đến là mỗi lần đứt từng khúc ruột. Cô chỉ hận mình không thể có khả năng đặc biệt nào đó để biết được chân tướng ngay lập tức. Quan sát Lục Bắc Thần, cô biết chuyện nhà họ Lục cướp thuốc của nhà họ Cố đã là sự thật chắc chắn, giống như một mối hận huyết hải. Nhưng cô không thể căm hận, còn cả câu nói của bố khi xưa: Lúc sống phải phóng tầm mắt ra nhìn tương lai, đừng chăm chăm soi mói quá khứ.

Cô lặng lẽ ăn cơm một mình, vị giác chẳng còn nếm ra được mùi gì. Sao trước đây cô không cảm thấy ăn một mình là một chuyện rất khổ sở nhỉ? Hôm nay thì lưỡi như nhai sáp nến. Dường như cô nghe thấy Lục Bắc Thần đang nói: Sao lại cho nhiều rau thơm thế này? Em cố tình phải không? Không sai, cái miệng của anh quá kén chọn, cho nhiều rau thơm là không được, cũng không thích ăn vị gừng, quá cay lại ăn không nổi. Thế là cô cố tình bỏ nhiều ớt hoặc cho thêm gừng, có thể là bỏ thêm mấy cọng rau thơm, anh đành bầm bụng nuốt xuống, rồi nói lời không thật lòng: Ngon lắm.

Cố Sơ ngược mắt lên, chỗ ngồi của anh trống trải, trước mặt chỉ đặt một bộ bát đĩa.

Ăn cơm xong, làm xong báo cáo để nộp cũng đã là mười giờ đêm. Cố Tư gọi điện thoại tới, giọng lí nhí: “Chị à, có phải chị hận em lắm không?”

Cố Sơ đã tắm rửa xong, nằm lên giường, không bật đèn ngủ mà trong phòng cũng hơi lạnh. Cô co ro trong chăn, đầu giường bật một ngọn đèn nhỏ màu cam, cố gắng để làm ấm căn phòng. Cô cầm một cái dũa đặt sau lưng, khẽ thở dài: “Anh ấy không có bên cạnh đâu, em cứ nói to lên”.

“Chị đọc hết tin tức rồi chứ, nhưng chị à, em không hiểu.”

“Không hiểu chuyện gì?”

“Thuốc mới của nhà họ Lục là của chúng ta, bây giờ hại chết người, thế phải chăng là thuốc nhà chúng ta thật sự có vấn đề? Năm xưa đúng là vì thuốc của bố hại chết người nên mới...” Giọng Cố Tư hơi run rẩy.

“Lục Bắc Thần và La Trì vẫn đang điều tra chuyện này, khi còn chưa có kết luận chính thức, chúng ta đừng suy nghĩ lung tung.” Cố Sơ buồn bực nhưng vẫn đang cố gắng an ủi Tư Tư. Tình hình cụ thể cô không muốn tiết lộ, dù sao thì vụ án vẫn chưa kết thúc.

Cố Tư “ừm” một tiếng rồi nói tiếp: “Em biết chị nhất định sẽ trách em. Nhưng em thật sự không có ý nhắm vào Lục Bắc Thần. Anh ấy là người nhà họ Lục, thân phận quá nhạy cảm”.

“Chị biết nên làm thế nào.” Cố Sơ khẽ nói.

“Chị sẽ... rời xa anh ấy ư?”

Cố Sơ giơ tay lên vặn nhỏ ngọn đèn xuống. Bức tường đối diện in bóng hình cô, cô độc, một mình. Đã từng có lúc cô cười lên người Lục Bắc Thần, dương oai giấu võ, cái bóng trên bức tường chồng khít lên nhau. Anh bị cô ép đến cười phá lên, sau đó lật người đè cô xuống, nói: Mấy món đòn này của em cũng chỉ dám dùng với anh thôi.

“Chị?”

Cố Sơ thu lại ánh mắt, “Không, chị sẽ ở bên cạnh anh ấy”.

“Nếu thật sự đúng là nhà họ Lục hại nhà họ Cố thì sao?” Cố Tư sốt sắng.

“Nếu đúng là như vậy, người hại cũng là Lục Chấn Dương chứ không phải Lục Bắc Thần.”

Cố Tư trầm mặc hồi lâu mới nói: “Chị, em chỉ muốn tốt cho chị”.

“Tư Tư.” Cố Sơ khẽ lẩm nhẩm tên nó, “Chị đã mất cả bố và mẹ rồi, không muốn đánh mất Lục Bắc Thần nữa”.

Cố Tư thở dài, “Thôi được. Nhưng em khuyên chị vẫn nên nghĩ trước một cái cố, dù cũng đọc được tin tức rồi”.

Cố Sơ mệt mỏi dựa vào đầu giường, nhất thời im lặng. Cô biết đây là chuyện sớm muộn. Cố Tư hỏi cô: “Chị à, chị không trách em thật chứ?”

“Không.” Cô nói: “Em là em gái của chị, dù em có làm gì chị cũng không trách em.” Kể cả việc nó từng bị ma nhập, bày tỏ tình cảm với Lục Bắc Thần.

Cố Tư khẽ đáp: “Chị, em yêu chị”.

Cuộc điện thoại này không thể nói rõ Cố Tư rốt cuộc đã cởi được nút thắt trong lòng hay chưa nhưng câu nói cuối cùng lại khiến mắt Cố Sơ đỏ rực lên. Cô nghe xong nên cảm động và vui mừng mới đúng, vậy mà cô đau lòng.

Có lẽ là một điềm báo.

Cô chưa bao giờ nghĩ, cuộc điện thoại tối nay lại là cuộc điện thoại cuối cùng giữa cô và Cố Tư. Câu nói cuối cùng của nó trở thành một lời từ biệt theo một nghĩa nào đó...

...

Hôm sau, trời quá đẹp, xanh thẫm, không một gợn mây.

Mới sáng sớm, cuộc điện thoại của Lăng Song đã đánh thức Cố Sơ dậy. Cô mơ mơ màng màng mở mắt ra, sờ soạng di động đầu giường. Đầu kia giát thon thót: “Này, cậu biết gì chưa?”.

Cố Sơ vui đầu trong chăn, đáp không rõ ràng: “Biết gì cơ?”.

“Lục Bắc Thần đã chuyển nhượng cổ phần ở Lục Môn và quỹ tài chính, bây giờ anh ấy chỉ còn là một pháp y thực sự, ngoài ra chẳng còn gì cả.”

Cố Sơ ngồi bật dậy, tưởng mình nghe nhầm, thất thanh: “Gì cơ?”.

“Giới báo chí thì rộng được bao nhiêu? Tin tức là tương thông.” Lăng Song ở đầu kia có vẻ đang bận, gọi cho cô giống như nhắc nhở hơn: “Bây giờ đám nhà báo không bắt được Lục Bắc Thần nhất định sẽ ra tay với cậu. Cậu ra cửa nhớ đeo khẩu trang, không đùa đâu”.

Cố Sơ cảm thấy như có vô số con ong đang chui vào tai mình...

495. Q.10 - Chương 496: Đoạn Clip Trút Giận

Một pháp y sẽ chẳng thu hút những tin tức quá hot, kể cả vị pháp y đó có tuần tú như Phan An thì dù sao cũng không phải là người trong showbiz, tin tức chẳng qua chỉ là phù dung sớm nở tối tàn. Nhưng nếu được gắn mác cậu chủ nhà họ Lục thì sẽ khác. Người đó sẽ giống như được nạm kim cương, mọi người sẽ càng muốn đào sâu tìm hiểu. Đừng trách xã hội này quá hiện thực, chỉ trách cái xã hội đã mất đi niềm tin này quá nhạt nhẽo.

Thế nên Lăng Song mới hỏa tốc thông báo cho Cố Sơ, cũng chính vì thế khi ra khỏi cửa Cố Sơ mới nhìn thấy vài phóng viên cải trang lượn qua lượn lại gần nhà. Chuyện bị phóng viên vây kín Cố Sơ không lạ lắm gì, thậm chí để đối phó với những tình huống này cô đã quá dạn dày kinh nghiệm. Cô không chạy, không trốn, chỉ đội một chiếc mũ phớt nhỏ nhắn, đeo kính râm ung dung từ tốn đi xuyên qua đám người ấy, trên người là một chiếc áo gió kiểu mỏng màu be nhạt mặc vào mùa thu, phong độ ngời ngời.

Mấy người kia quả nhiên không nhận ra cô. Có lẽ vì cho rằng trong những tình huống thế này người thân thường sẽ chạy tán loạn. Sau khi ngồi yên vị trên xe rồi, qua cửa sổ, Cố Sơ nhìn thấy họ đã tìm đến trước cửa nhà cô, đang ấn chuông liên hồi, thầm nghĩ kiểu này tối nay lại phải về muộn rồi.

Tới bệnh viện, Cố Sơ chạy tới căng tin giải quyết bữa sáng trước. Hôm nay Lục Bắc Thần không về, toàn bộ thời gian ăn sáng cô đều “dâng hiến” cho nơi này. Vừa ngồi xuống thì đã có cả đám người quây lại xung quanh, đa số là y tá, còn cả mấy cô bác sỹ trẻ hay thích buồn dưa lê với mấy cô y tá nữa, mồm mép tép nhảy. “Anh em sinh đôi thật đấy à? Giống quá đi mất”, “Lần này giáo sư Lục thiệt không ít tiền của nhỉ?”, “Chuyện ân oán hào môn mấy người dân thường như chúng ta không thể hiểu được đâu”, “Bác sỹ Cố, chuyện này giáo sư Lục đã bàn bạc với cô chưa?”.

Cố Sơ nắm chặt chiếc đĩa trong tay, chỉ lần lượt vào họ: “Ai còn làm phiền việc ăn uống của tôi, cẩn thận tôi chọc mù mắt đó!”.

Mấy người bên cạnh cười hì hì, cũng không dám nhiều lời hỏi thêm nữa. Tới lúc được hít thở bầu không khí trong lành, cô nhìn về phía chiếc màn hình tivi trong nhà ăn. Cũng không trách được sao mấy cô gái kia sáng sớm đã hóng hớt, tin tức đang phát trên tivi cũng quả thực khiến người ta đoán già đoán non. Có lẽ đang phát lại một buổi họp báo mở ra để dẹp yên dư luận. Thời gian khá muộn, là tối qua sau khi cô đã đi ngủ.

Mấy cô y tá trong nhà ăn chỉ lên màn hình, rì rầm to nhỏ: “Nếu không phải anh ấy giới thiệu mình là em trai của giáo sư Lục, đúng là không nhận ra thật”.

“Phải đấy, có khác gì giáo sư Lục đứng đó đâu cơ chứ”.

Rồi có một nữ bác sỹ quay đầu hỏi cô: “Bác sỹ Cố này, bình thường cô có phân biệt được không?”.

Dĩ nhiên là cô có thể, vừa mới liếc mắt về phía màn hình, cô đã biết người đang đối mặt với những câu hỏi của đám phóng viên là Lục Bắc Thần. Ở trong tivi, Lục Bắc Thần ăn mặc rất chỉnh tề, áo sơ mi trắng,

vest đen, không mặc áo khoác cùng loại, không đeo cà vạt, trông vừa nghiêm túc lại vừa dễ gần. Câu hỏi nào của các phóng viên cũng rất khó nhằn nhưng anh trả lời thông minh mà cảnh giác. Đối mặt với ống kính, trông anh nho nhã ôn hòa hơn Lục Bắc Thần, bớt đi vài phần công kích, dồn ép của Lục Bắc Thần.

Chỉ là một đoạn phát lại ngắn gọn, không thể xem nội dung hoàn chỉnh. Cố Sơ chỉ nghe thấy Lục Bắc Thần nói với cánh nhà báo một câu: Đây là quyết định thống nhất của Lục Môn, trọng tâm phát triển của quỹ tài chính trong tương lai cũng sẽ được chuyển về Trung Quốc...

Trong nhà ăn có cô gái si mê: “Đẹp trai quá...”.

Đúng là đẹp trai, Cố Sơ không thể không thừa nhận. Có lẽ cậu con trai nào của nhà họ Lục cũng có bản lĩnh ung dung tự tại trước máy quay. Có lẽ trời sinh ra họ đã có sẵn một khả năng hấp dẫn cực mạnh, thế nên đứng trước máy quay mà vẫn rất bình thản, nhẹ nhàng.

Nhưng không biết vì sao, Cố Sơ luôn cảm thấy Lục Bắc Thần ở trong tivi có phần xa lạ. Đây chính là người cô chứng kiến anh bị đau đớn giày vò đến gần như phát điên đó sao? Có lẽ vì so với thường ngày, anh tề chỉnh hơn rất nhiều, hay tại vì cách ăn nói của anh hiện giờ quá quan cách? Cố Sơ không nói rõ được. Dù sao thì người cô hiểu nhất cũng chỉ có Lục Bắc Thần mà thôi.

Mới tám giờ sáng đã bắt đầu bận rộn. Cố Sơ cảm thấy những công việc bắt cô phải vất chân lên cổ mà chạy lúc này đây càng cứu vớt cô khỏi việc suy nghĩ lung tung. Đầu tiên là tới phòng làm việc tiến hành giao ca, ghi chép tình hình chữa trị của người trực đêm qua rồi bắt đầu cùng các bác sỹ đi kiểm tra phòng bệnh, ghi chép, chỉnh lý báo cáo bệnh án, nhân tiện còn giúp bệnh nhân xử lý những công việc cơ bản như làm sạch vết khâu,... Còn chưa kịp nghỉ ngơi uống ngụm nước, cô đã lại nhận được thông báo luân chuyển, tới hợp tổ chuyên khoa.

Lợi dụng sắp tới giờ nghỉ trưa để họp đúng là chỉ có Cố Khải Mân nghĩ ra, vì chuyện này mà có mấy lần Cố Sơ đói tới nổi dạ dày co thắt. Lại bắt đầu họp cho lần luân chuyển khoa hai tuần tới. Lần này có lẽ Cố Sơ sẽ được chuyển tới khoa Huyết học. Cô vốn dĩ định thương lượng với Cố Khải Mân, muốn ở lại khoa ngoại, bởi vì cô đã quyết định rồi, bất luận sau này lựa chọn khoa hay phương hướng học nghiên cứu sinh sắp tới cô cũng chọn khoa ngoại. Nhưng cứ nghĩ tới chuyện ghé thăm Cố Khải Mân làm với Tiểu Tiểu, có đánh chết cô cũng không muốn xin xỏ anh ta, cùng lắm thì hai tuần này cô cố chịu đựng những lần than vãn của các bệnh nhân khi phải lấy máu.

Công việc của khoa thật ra Cố Sơ đã hoàn thành trước kỳ hạn, ngoại trừ phần thực tập, việc đó phải dựa vào thời gian tích góp, nhưng có sự giới thiệu tích cực của bác sỹ Smith, mức độ coi trọng của phía bệnh viện đối với cô cũng không thấp. Smith không chỉ một lần khuyên cô nên ra nước ngoài thực tập, đây là một cơ hội mà ai ai cũng khao khát. Nhưng lúc này Cố Sơ không đành lòng đi đâu. Đồng thời lúc này cô bắt đầu tham gia trước vào những buổi học nghiên cứu sinh – đối với một sinh viên xuất sắc như cô việc này không mấy khó khăn.

Cô không ngờ Tiểu Tiểu cũng trở về tham gia buổi họp – điều này khiến Cố Sơ ngạc nhiên còn Cố Khải Mân thì sững sốt. Họ ngồi sát cạnh nhau, nhân lúc Cố Khải Mân đang nói, Cố Sơ thì thầm hỏi Tiểu Tiểu sao lại quay về. Tiểu Tiểu cũng hạ thấp giọng trả lời cô: Bệnh nhân cũ của cậu ấy vác nguyên cả lá cờ thi đua to ùng xông tới phòng viện trưởng, hơn nữa còn giao người bạn của mình cho viện trưởng, nói rằng chỉ có bác sỹ Tiểu mới trị được bệnh của người ấy. Viện trưởng cảm kích, nước mắt rưng rưng, lập tức điều cậu ấy trở lại.

“Có người tức chết.” Cố Sơ cố nhịn cười, len lén quan sát gương mặt của Cố Khải Mân, có thể nhận ra anh ta rất không vui.

Tiểu Tiểu Tiểu nói: “Thích tức thì tức. Thông qua chuyện này tớ mới nhận ra anh ta cũng hẹp hòi và thiên cận lắm”.

Cố Sơ còn chưa kịp đồng tình với câu nói ấy, một giây sau đã thực sự lãnh ngộ được thế nào là “hẹp hòi và thiên cận”. Cố Khải Mân gọi tên Cố Sơ, ngữ khí rất hờ hững, nhưng Cố Sơ lại nghe ra sự tức tối. “Bắt đầu từ tuần sau, em tới khoa Hồi phục, bên đó gọi điện tới nói nhân lực không đủ, rất cần thực tập sinh. Sau khi tan họp em qua đó báo danh trước, trưởng khoa Trần sẽ sắp xếp công việc trong vòng khoảng ba tuần cho em”.

Cố Sơ ngẩn ra, chẳng phải nên là khoa Huyết học hay sao? Sao lại tới khoa Hồi phục? Bên đó chủ yếu là trị liệu Vật lý, bình thường đã có thực tập sinh chuyên ngành rồi, liên quan gì tới cô chứ? Tiêu Tiêu Tiêu chuyện mình thì không gấp nhưng nghe xong sự sắp xếp của Cố Khải Mân thì giận dữ, mặc kệ cấp trên cấp dưới, “Việc điều chuyển khoa cho Cố Sơ hình như không tới lượt anh quyết định thì phải?”.

Cố Khải Mân liếc nhìn Tiêu Tiêu Tiêu rồi nói: “Tôi đã nói trước với lãnh đạo rồi, hơn nữa khoa Hồi phục rất hoan nghênh Cố Sơ”.

Tiêu Tiêu Tiêu suýt nữa thì buột miệng nói: “Có giỏi thì anh nhắm vào tôi đây này!”, nhưng bị Cố Sơ giữ lại. Đừng trách sao Tiêu Tiêu sốt sắng. Nội khoa, ngoại khoa, đa khoa, khoa nào cũng được, nhưng đâu tới lượt Cố Sơ tới khoa Hồi phục? Cô cũng chẳng học chuyên ngành đó. Hơn nữa, thời gian luân chuyển còn tăng lên ba tuần. Điều này có ý nghĩa là ba tuần tới Cố Sơ sẽ không được tiếp cận với bất kỳ một bệnh án nào.

“Cô còn câu hỏi gì không?” Cố Khải Mân tỏ ý không vui.

Cố Sơ len lén giật vạt áo blouse của Tiêu Tiêu, trả lời thay: “Thưa Trưởng khoa, em chấp nhận sự sắp xếp của bệnh viện”.

Những người có mặt ở đó đều ngửi thấy mùi gương súng sẵn sàng.

Cố Khải Mân không nhắm vào hai người họ nữa mà tiếp tục cuộc họp. Tiêu Tiêu Tiêu tức giận, nghiêng rằng kèn kẹt, thì thầm với Cố Sơ: “Lát nữa tớ sẽ đi tìm cấp trên. Cậu yên tâm, anh ta làm vậy là trái quy định”.

“Không sao, ở đâu cũng vậy thôi.” Cố Sơ an ủi. Thật ra cô muốn nói rằng, bây giờ cô chỉ để tâm tới Lục Bắc Thần. Tiêu Tiêu Tiêu tức đến run cả tay, Cố Sơ cũng không biết an ủi sao cho ổn, giận chung thì chỉ thêm dầu vào lửa, còn quá hồ hững sẽ khiến Tiêu Tiêu cho rằng mình vô tâm.

Đúng vào lúc này, màn hình trên phòng họp đột nhiên thay đổi, giống như bật lên một chuỗi ảnh chụp trộm, địa điểm giống như trong một quán café. Từ góc chụp có thể nhìn rõ một bên gương mặt Cố Khải Mân. Đối diện anh ta có một người phụ nữ đang cúi đầu, vì lý do ánh sáng nên không nhìn rõ diện mạo người ấy. Cả phòng họp bỗng dưng yên ắng, Tiêu Tiêu cứng đờ người, dù không nhìn rõ cậu ấy cũng biết người phụ nữ kia là ai.

Người ngây ngốc còn có Cố Khải Mân, biến cố này khiến anh ta trở tay không kịp.

Trong hình là một đoạn đối thoại.

Cố Khải Mân: “Đừng tưởng cô có thể lấy thằng bé ra uy hiếp tôi. Cô cũng không tự nhìn lại bản thân mình xem? Đấu với tôi ư? Cô có bản lĩnh đó không?”.

Cô gái: “Cố Khải Mân, anh đúng là táng tận lương tâm, con của mình mà cũng không nhận, còn giữ lại bên cạnh làm gì? Anh đúng là sói đội lột cừu!”.

“Có giỏi thì cô kiện tôi đi! Cô tưởng người ta tin lời cô chắc? Cô mở mắt ra mà nhìn cho rõ, mọi người tình nguyện tin tôi hơn.”

“Bụp!” Màn hình tắt ngấm.

Cố Khải Mân nổi giận đùng đùng, cả gương mặt gần như biến dạng. Thật ra clip cũng chỉ ngắn như thế, bây giờ anh ta tắt đi thì cũng vô ích. Chẳng ai là kẻ ngốc, mặc dù đoạn clip này không đầu không cuối nhưng ý tứ bên trong đã quá rõ ràng. Quan trọng hơn là Cố Khải Mân trong clip chẳng còn cái vẻ đạo mạo tao nhã thường ngày. Anh ta đã nghiêng rằng nói câu: Đấu với tôi, cô có bản lĩnh này sao?. Lúc ấy, biểu cảm của anh ta hèn hạ mà u ám.

Cố Sơ nhìn Cố Khải Mân chằm chằm, cơn tức trong bụng bỗng tan đi đâu hết. Cô rất muốn cười nhưng cố nhịn. Lúc này đây, cô nghĩ Cố Khải Mân rất muốn hỏi chuyện này do ai làm nhưng đang kiềm chế, cố gắng tỏ ra ôn hòa. Cố Sơ len lén quan sát các đồng nghiệp khác, dù họ không nói gì nhưng ánh mắt ai cũng khác lạ. Rồi cô chợt nghĩ, giờ này có lẽ các khoa khác không họp nhưng các lãnh đạo thì chắc chắn đang ngồi trong phòng họp thảo luận tình hình. Đoạn clip này đâu chỉ đơn giản là phát riêng trong căn phòng này, phải không? Chỉ cần họ bật lên...

Suy nghĩ ấy vừa nảy ra thì cửa phòng bật mở, là lãnh đạo của bệnh viện, sắc mặt không tốt lắm, “Trưởng khoa Cổ, cậu ra đây một lát”.

Sau khi Cổ Khải Mân rời đi, các đồng nghiệp bắt đầu huyền thuyên, nhưng phần nhiều là tới hỏi thăm Tiểu Tiểu. Tiểu Tiểu nói đánh thếp: “Hai chúng tôi đã ly hôn rồi, chuyện của anh ấy tôi không rõ”.

Dứt lời, mặc kệ ánh mắt ngạc nhiên của mọi người, cậu ấy kéo Cổ Sơ rời khỏi phòng họp.

Tới chỗ quẹt ở hành lang, Cổ Sơ thật sự nhịn không nổi nữa phải bật cười thành tiếng. Đây là chuyện vui nhất trong cuộc đời cô, tâm trạng dè dặt đã lâu hôm nay như nhìn thấy chút nắng. Tiểu Tiểu Tiểu để cô dứt cơn cười mới tò mò hỏi: “Cậu có biết chuyện đoạn clip đó là thế nào không?”.

Cổ Sơ xoa tay, rất lâu sau mới thở nhọc nhàn trở lại: “Tớ không biết thật, có lẽ ngay cả ông Trời cũng không chịu nổi nữa.” Mặc dù nói vậy nhưng cô cũng bất chợt nhớ lại mấy lời Lăng Song nói, trong lòng có chút nghi ngờ.

Tiểu Tiểu cũng không hoài nghi gì, thở phào một hơi: “Dù có thế nào, bây giờ đúng là Cổ Khải Mân khó thoát, cậu cũng không cần chuyển tới khoa Hồi phục nữa”.

Cổ Sơ nhún vai, mặc dù ban này ngoài miệng nói không để tâm, kỳ thực là rất để tâm. Phải ở khoa Hồi phục ba tuần, đủ thấy Cổ Khải Mân hiểm ác cỡ nào. Tiểu Tiểu Tiểu vươn vai, “Chẳng bao lâu nữa cả bệnh viện sẽ biết chuyện tớ và anh ta ly hôn rồi”.

“Không tốt ư?” Cổ Sơ hỏi.

“Không, tốt quá ấy chứ.” Tiểu Tiểu Tiểu quay người nhìn cô, ánh mắt ngập tràn vẻ nhẹ nhõm, “Trước đây tớ cứ phải giấu giấu giếm giếm, nhưng ban này nói xong câu đó tớ cảm thấy cực kỳ thoải mái, có lẽ tớ nên làm thế từ sớm”.

Cổ Sơ nhẹ nhàng ôm lấy cậu ấy, chân thành nói: “Dù thế nào, cứ vui vẻ là được”.

Đời người ngắn ngủi, biết thỏa mãn, biết vui vẻ quan trọng nhường nào?

...

Phòng thực nghiệm lại thức thâu đêm.

Mặc cho bên ngoài tin tức rầm rộ, trong này vẫn như một chốn đào nguyên tiên cảnh, không nhận bất cứ thông tin nào liên quan tới vụ án. Có rất nhiều phóng viên đã lần mò ra được địa chỉ phòng thực nghiệm của Lục Bắc Thần, kết quả đều bị hệ thống cảnh báo hiện đại chặn hết ngoài cửa. Có người cố tình xông vào, bị đồng nghiệp chặn lại, chất vấn cậu ta không muốn sống nữa sao.

Nhưng ký giả kỳ cựu có kinh nghiệm đều nhìn ra phòng thực nghiệm này bề ngoài yên ắng thực chất cất giấu nhiều sắc bén. Hệ thống cảnh báo được lắp đặt sẵn kia đâu phải thứ người bình thường muốn xông vào là được? Thế là cả đám người chỉ còn biết đứng chờ, thoát nhìn hệt như một đám đòi nợ.

Ngữ Cảnh nhìn thấy hết mọi tình hình bên ngoài, có mấy lần định nhắc nhở Lục Bắc Thần, ai dè anh lơ hết mọi chuyện, vùi đầu vào việc nghiên cứu thành phần mấy mẫu thuốc mới, so sánh từng dãy số liệu, nhìn mà hoa cả mắt...

496. Q.10 - Chương 497: Những Gì Họ Nợ Em, Anh Trả

Từ sau khi Lục Bắc Thần trở về phòng thực nghiệm thì chưa từng đi ra, ngay cả cơm cũng gọi ship tới. Các phóng viên cố gắng xông vào cùng những người ship đồ ăn nhưng bị hệ thống tự động phân biệt chặn tiệt.

Ngữ Cảnh và Phan An cũng không rảnh rang, thi thể đã được người nhà đưa về hỏa táng từ lâu, không thể tiến hành khám nghiệm lại, cách tốt nhất để làm lại báo cáo chính là lục lại những báo cáo cũ. Dưới yêu cầu gần như biến thái của Lục Bắc Thần, Ngữ Cảnh đã luyện được khả năng viết báo cáo khám nghiệm tử thi lưu hành nội bộ còn chi tiết hơn cả kết cấu cơ thể. Các báo cáo nộp lên trên thì cần ngắn gọn giản lược nhưng báo cáo nội bộ thì không. Mỗi một bản đều dày như một quyển sách, thế nên Ngữ Cảnh rất sầu não.

Phan An cũng chẳng nhẹ nhõm hơn cậu là bao. Mặc dù không phải nhìn chăm chăm vào con chữ nhưng anh ấy không được bỏ qua bất kỳ bức ảnh tư liệu nào. Mỗi lần xem một lúc lâu cũng phải ngẩng lên nhìn đi chỗ khác, để phòng mắt mình bị quáng gà.

Ngư Khương ghi chú đơn giản những thành phần của mấy mẫu thuốc, sau khi có kết quả, cô bất ngờ, vội vàng đi tìm Lục Bắc Thần.

Lục Bắc Thần mặc áo blouse trắng, đeo một chiếc găng tay vô trùng, khẩu trang che kín quá nửa gương mặt, để còn độc đôi mắt hở ra ngoài. Ngư Khương quệt thẻ, đi vào khu vô trùng, đưa báo cáo cho anh xem, “Mẫu thuốc trong lọ màu nâu quả nhiên khác với các lọ còn lại. Những lọ khác giống như thuốc bổ trợ của nó vậy”.

Lục Bắc Thần đón lấy, đọc tỉ mỉ.

Ngư Khương đứng bên nói tiếp: “Mẫu trong lọ màu nâu chỉ chứa thành phần X-R2, nhưng không có thành phần Cardiac Glycoside mà trong các mẫu khác đều có, chỉ có điều tỷ lệ khác biệt mà thôi”.

Nói một cách khác, thứ thuốc mà Bắc Thần sử dụng đích thực không giống với đám Tiền Hào, nên sau khi dùng phản ứng cũng khác? Lục Bắc Thần chau mày, trầm mặc một lúc lâu rồi dặn dò Ngư Khương, “Anh cần một bản báo cáo hoàn chỉnh”.

“Em sẽ làm ngay.” Ngư Khương hiểu, quay người đi ra ngoài.

Tất cả đều đi theo hướng anh nghi ngờ. Cảm giác này vừa tốt vừa không tốt. Tốt là vì phát hiện này rất có thể sẽ vạch trần lời nói dối của Hà Nại. Không tốt là vì rất có thể sẽ đẩy Bắc Thần lên đầu ngọn sóng. Anh phải chuẩn bị sẵn sàng mới được.

Ra khỏi khu vô trùng, anh rửa tay, di động trên bàn chột vang lên.

Là La Trì.

Anh ấy gấp gấp muốn biết kết quả hơn ai hết.

Anh nhận máy, còn chưa kịp nói gì, giọng La Trì đã gấp gấp ào tới: “Thế nào rồi? Có manh mối chưa?”.

“Tôi cung cấp cho cậu chứng cứ, còn manh mối thì chính cậu phải đi điều tra đấy, cảnh sát La.” Lục Bắc Thần sửa chữa lại cách dùng từ của anh ấy, nhưng cũng không nói nhiều lời thừa thãi mà lập tức nhắm vào vụ án: “Có thể suy đoán trong tay Hà Nại có hai loại thuốc, một loại tôi nghi ngờ là thuốc cũ của nhà họ Cố, một loại khác nghiên cứu ra để bổ sung những điểm thiếu sót của phương thuốc cũ. Thành phần của loại này đích thực có tác dụng rất lớn trong việc kiểm soát trạng thái hưng phấn, cuồng điên của thần kinh nên Hà Nại mới để Bắc Thần sử dụng thường xuyên nhưng lại giấu giếm cảnh sát. Mục đích của Hà Nại không đơn thuần”.

“Đây là một phát hiện quan trọng!” La Trì phấn khích.

Lục Bắc Thần ngồi xuống ghế, day day hốc mắt cay xè: “Cảnh sát La, phòng thực nghiệm đã làm việc thông gần 72 tiếng đồng hồ rồi, cậu tưởng chúng tôi giỡn chơi hả?”.

La Trì nhận ra sự bất mãn của anh, cười nói: “Biết là mấy cậu vất vả rồi, khi nào vụ án kết thúc tôi nhất định mời các cậu một châu thỏa thuê”.

“Không cần, đây cũng là việc của tôi.”

La Trì lập tức hỏi: “Khi nào có báo cáo?”.

“Ngư Khương rất nhanh nhẹn, báo cáo để cho cậu đọc cũng không cần quá phức tạp, thế nên mất thời gian cậu đi đến đây là xong.” Lục Bắc Thần đáp nhẹ nhàng: “Điều kiện tiên quyết là cậu phải giải quyết cái đám máy quay trước cửa đi cho tôi, tôi không cần lắm bảo vệ như vậy”.

La Trì lập tức hiểu ra: “Yên tâm đi, tôi sẽ giải quyết sạch sẽ ngay lập tức”.

...

Lục Bắc Thần “lén lút chuồn về” tới nhà Tây cũng đã quá nửa đêm. Lúc này Cố Sơ đã ngủ say. Tuy mệt mỏi nhưng anh vẫn rón rén tắm rửa qua rồi lần mò trèo lên giường.

Dự định của anh là thế này: Nửa đêm quay về, hôm sau ngủ nướng cho tới khi cô đi làm mới dậy. Cô là một người đi làm rất chuẩn giờ, không bao giờ muộn.

Phòng ngủ tối om, trước khi ngủ, Cố Sơ đã kéo kín rèm cửa. Cô bị nhiễm thói quen của anh, cũng là để sau khi anh trở về có một đêm không mộng mị.

Có điều, cô ngủ không sâu giấc cho lắm. Anh vừa nằm xuống cô đã lật người, tự nhiên ôm lấy hông anh, vùi sâu mặt vào lòng anh. Trái tim Lục Bắc Thần bỗng nhũn ra thành nước, anh giơ tay lên cho cô gối, tư thế co ro như một bào thai chứng tỏ cô đã cảm thấy an toàn.

Anh chống cằm lên đầu cô, hít hà mùi thơm trên mái tóc, giống như một loại thuốc mê, chẳng mấy chốc anh cũng thi u thi u ngủ.

Hôm sau là một ngày nắng đẹp. Thu đã về, thời tiết cực kỳ mát mẻ, chỉ đôi lúc có những cơn gió thu khiến lòng người thương cảm. Khi Lục Bắc Thần mở mắt ra đã là tám giờ sáng, bên tai chỉ còn tiếng chim ríu rít bên khung cửa sổ.

Bên cạnh không còn ai, gối cũng đã lạnh ngắt, nhưng trong vòng tay vẫn còn hương thơm người con gái. Anh nghĩ là cô đã đi làm rồi. Anh tắm rửa qua, cạo râu sạch sẽ, ở trong gương, anh đã trở thành một người gọn gàng đầy tinh thần.

Anh xuống nhà định làm món gì ăn sáng, ai ngờ vừa bước chân vào nhà ăn cả người anh đã dờ ra, đứng đực ở đó không thể nhúc nhích.

“Dậy rồi à?” Hóa ra Cố Sơ chưa đi làm. Thấy anh xuống, cô cầm điều khiển tắt tivi đi rồi khẽ nói: “Bữa sáng em chuẩn bị xong hết rồi, anh ăn đi”.

Việc này hoàn toàn ngoài dự liệu của Lục Bắc Thần. Mãi một lúc sau anh mới bước vào, hỏi một câu với vẻ gượng gạo: “Sao em không đi làm?”.

“Tối qua em làm đêm.” Cố Sơ chỉ trả lời nhẹ nhàng.

Lục Bắc Thần trầm nghĩ, chắc mình bận đến văng đầu rồi, sao lại quên mất cả ngày làm đêm của cô. Sau khi ngồi xuống, Cố Sơ rót cho anh một cốc trà và nói: “Mau ăn đi, ăn xong em có chuyện muốn nói”.

Lục Bắc Thần sợ nhất là phải nghe thấy câu này, mấy ngày nay anh cũng đang trốn tránh nó. Anh sợ cô hỏi nhiều về vụ án. Cô nhóc này quá thông minh, khả năng biết một suy ra ba nhiều lúc anh cũng phải phục. Hoặc có thể anh sợ quyết định của cô. So với tình huống trước, anh càng lo tình huống sau hơn. Anh không lên tiếng, chỉ yên lặng uống trà. Cố Sơ làm xong một chiếc sandwich, đặt trước mặt anh, nghiêng đầu hỏi: “Sao anh không hỏi em là chuyện gì?”.

Lục Bắc Thần vốn đang căng thẳng, nghe xong câu này lại càng hựt hẫng, vị giác cũng hoàn toàn mất cảm giác, chẳng nếm ra được mùi vị gì. Cố Sơ thấy anh cúi gằm cũng không nói lời nào thì vô cùng kỳ lạ. Cô giơ tay xoa xoa tay anh, “Bắc Thần, anh làm sao đây? Có phải mệt quá vẫn chưa tỉnh ngủ không? Hay là em biến dạng rồi, anh không nhìn thấy em nữa?”.

Lục Bắc Thần biết không trốn được nữa bèn ngước mắt lên nhìn cô: “Chẳng phải đợi anh ăn xong mới nói sao?”.

“Ồ...” Cố Sơ thu tay về, chống tay lên má, “Thế anh ăn đi”.

Lục Bắc Thần xiên ba miếng sandwich, vừa định cho vào miệng lại thấy cô cứ nhìn mình chằm chằm, sống lưng bỗng lạnh toát. Anh thẳng thừng bỏ đĩa xuống, hắng giọng nói: “Thôi, em nói luôn đi.” Như thế này cứ như đeo quả bom hẹn giờ sau lưng, còn đầu tâm trạng mà ăn uống nữa?

Cô vừa định lên tiếng thì anh lại nói: “Nhưng nói trước, em đừng nghĩ tới chuyện chia tay với anh”.

Cố Sơ ngẩn người.

“Anh biết với tình hình trước mắt anh không có tư cách yêu cầu em chuyện gì. Nhưng em phải tin anh, anh đang cố gắng bù đắp những tổn thương nhà họ Lục gây ra cho nhà họ Cố.” Lục Bắc Thần nói thẳng thừng.

Cố Sơ ngây ngốc nhìn anh, mắt chớp chớp. Lục Bắc Thần kéo tay cô lại, đan hai tay vào nhau, “Anh biết dù bây giờ anh có nói gì, trong lòng em vẫn còn vướng mắc, nhưng em hãy bỏ ngay ý định rời xa anh từ đây đi, anh sẽ không để em đi đâu”.

Cố Sơ há hốc miệng, nhưng Lục Bắc Thần không cho cô cơ hội để nói: “Năm năm trước anh không có khả năng giữ em lại nhưng năm năm sau anh đã có rồi. Em mà dám rời xa anh, anh sẽ không để em được sống yên”.

“Thế này là đang uy hiếp ư?” Cuối cùng Cố Sơ cũng chen ngang được.

“Em có thể xem là uy hiếp.” Lục Bắc Thần nhìn cô chằm chằm, “Bây giờ, anh không phải là một người đàn ông dễ đuổi đi nữa đâu”.

Cố Sơ rút tay lại, ánh mắt anh tối đi một chút. Cô uống một ngụm sữa, suy nghĩ rồi ngược lên nhìn anh, “Vậy anh thừa nhận là nhà họ Lục đã ăn trộm thuốc của nhà họ Cố?”.

“Thừa nhận.”

“Anh cũng thừa nhận việc nguồn vốn của nhà họ Cố bị đứt đoạn có bàn tay của nhà họ Lục xen vào?”

“Thừa nhận.”

Cố Sơ đặt cốc sữa xuống, khẽ thở dài, “Thế nên Lục Bắc Thần, anh dựa vào đâu để yêu cầu em tha thứ cho nhà họ Lục đây?”.

Sắc mặt Lục Bắc Thần gương gạo, trong lòng thấp thỏm bất an. Thật ra mọi lý lẽ anh đều hiểu, Cố Sơ có suy nghĩ này cũng rất bình thường. Nhưng anh không cho phép chuyện chia tay này xảy ra lần nữa, thẳng thừng buông lời hăm dọa: “Cố Sơ, em mà dám chia tay với anh, em đừng hòng bước ra khỏi căn nhà này nữa bước!” Dứt lời anh đứng dậy. Anh không muốn nói thêm về chủ đề này nữa.

Sau lưng, Cố Sơ buồn bã lên tiếng: “Không để em ra ngoài hả? Trong lòng anh cũng hiểu vài chuyện rồi đúng không?”.

Lục Bắc Thần dừng bước, quay đầu nhìn cô.

“Lục Bắc Thần, là nhà họ Lục nợ bọn em, anh nhốt em vào ra thể thống gì?” Cố Sơ một tay chống cằm, một tay nhẹ nhàng xoay ly sữa, chất giọng thản nhiên, “Em biết anh có vài tay vệ sỹ rất nghe lời, nhưng như vậy có công bằng với em không?”.

Lục Bắc Thần im lặng. Thật ra anh cũng vì quá sốt ruột, chứ lẽ nào lại giận dữ cô? Sao nữ chứ? Cố Sơ liếc mắt nhìn anh, thở dài: “Em không thể tìm nhà họ Lục để đòi nợ nhưng tìm anh chắc là được chứ? Những gì họ nợ em, anh bù đắp cho em là được rồi”.

“Em muốn bù đắp thế nào?” Lục Bắc Thần hỏi. Thuốc mới sớm muộn gì anh cũng trả lại cho nhà họ Cố. Nếu cô cần tiền, không thành vấn đề, anh có thể cho cô toàn bộ gia sản, chỉ cần cô đừng nói lời chia tay.

Cố Sơ ngẩng đầu lên, mấp máy môi, “Rất đơn giản, cưới em”.

497. Q.10 - Chương 498: Một Mảnh Giấy

Có một tình tiết gọi là xoay chuyển. Đương nhiên, từ này dùng để miêu tả tâm trạng cũng không hẳn là không được. Giống như việc bạn ép một người tới bờ vực thẳm, giây phút sa chân đã nghĩ lần này chết chắc rồi, không ngờ giữa trời bay lên một đám mây muôn hoa, không những vũng vàng đỡ lấy bạn mà bốn cánh hoa bung nở ra xung quanh còn vô cùng diễm lệ. Hiện tại tâm trạng của Lục Bắc Thần chính là như vậy. Có điều, sự xoay chuyển quá đột ngột này khiến anh nhất thời chưa kịp phản ứng lại, đứng sững người hồi lâu.

Cố Sơ từ tốn nói: “Em đã nghĩ rất lâu rồi. Nhà họ Lục gián tiếp cướp đi bố mẹ của em, vậy thì em sẽ cướp lại con trai nhà họ, như vậy mới gọi là sòng phẳng. Chia tay với anh hả? Vậy thì kết quả cuối cùng chỉ có

thể là anh trở thành con rể ngoan của nhà họ Lâm để giữ gìn bảo vệ, đắp cầu xây đường lâu dài cho nhà họ Lục thôi, em phải ngu ngốc tới mức nào mới làm vậy chứ?”

Lục Bắc Thần đứng ngây ra, rất lâu sau mới há hốc miệng, nói: “Anh sẽ không lấy Lâm Gia Duyệt...”

“Đúng thế, hơn nữa em cũng sẽ không để anh lấy cô ta, anh phải lấy em.” Cố Sơ mỉm cười nhìn anh: “Mấy chục năm tới đây anh phải thay nhà họ Lục trả nợ cho em đấy nhé. Anh phải yêu thương em, chăm sóc em, đối xử tốt với em. Em nói thế nào là thế ấy. Em bảo anh làm gì thì anh làm cái ấy, không được phép hai lòng, không được chán em, không được cố tình không về nhà, có tiệc tùng gì phải báo ngay với em, tiền anh kiếm được qua các vụ án phải nộp đầy đủ, không được có quỹ đen...”

Lục Bắc Thần như một hồn ma vất vưởng trở về chỗ cũ, nhìn cô không chớp mắt. Cố Sơ ngẫm nghĩ một lát rồi tự lẩm bẩm: “À, giờ em mới nhớ ra, anh đã chuyển nhượng hết cổ phần và quỹ tài chính của nhà họ Lục rồi...”

“Em yên tâm, dù không có cổ phần, anh vẫn có thể nuôi được em.” Lục Bắc Thần nói ngay. Có một thứ gọi là mừng thầm đang lên men trong trái tim, mặc dù anh vẫn cảm thấy như đang nằm mơ.

Cố Sơ suy nghĩ rồi gật đầu ra vẻ: “Cũng được, phải biết khổ tận mới có cam lai. Cho anh một điều kiện sống quá thoải mái, anh sẽ không hiểu được nổi vất vả khi phải nuôi gia đình, chăm sóc vợ”.

Lục Bắc Thần há hốc miệng, mãi không nói gì. Cố Sơ uể oải hỏi anh: “Lục Bắc Thần, anh còn gì để bổ sung không?”

“Bổ sung gì cơ?”

“Đã không biết cần phải bổ sung gì tức là không còn ý kiến gì hết.” Nói rồi, Cố Sơ đứng dậy, rảo bước ra tới cửa phòng ăn rồi quay đầu lại, ngó vào hỏi anh: “Anh gấp lắm à?”

“... Cũng không hẳn.”

“Thế cơm em làm không hợp khẩu vị của anh?”

Đầu óc của Lục Bắc Thần lập tức thông suốt, len ngay tới trước bàn ăn, kéo ghế ngồi xuống. Cố Sơ mỉm cười hài lòng, quay đầu đi ra khỏi phòng ăn. Lục Bắc Thần cầm đĩa lên, anh nhìn thấy ngón tay mình đang run rẩy, lần này không phải vì bệnh tật mà vì kích động. Anh rất hiếm khi như vậy, nhất là khi đối mặt với công việc, bao năm qua từ lâu đã rèn luyện cho anh vẻ bình thản điềm tĩnh, cho dù trước mặt là sóng to gió lớn, anh cũng phải thuận buồm xuôi gió vượt qua. Làm ngành này, kỳ nhất là hoảng loạn rồi đánh mất chừng mực, là người mở ra phòng thực nghiệm, anh hiểu sâu sắc điều này.

Anh cúi nhìn bàn tay mình, muốn cười, thế là cười ngây ngốc, trái tim trong lồng ngực đập thành thạch dũ dội.

Chẳng mấy chốc, Cố Sơ đã trở về phòng ăn, trong tay có thêm một chiếc túi. Cô ngồi xuống, đặt túi bên cạnh, thấy anh chỉ cầm đĩa mà không ăn, cầm thấy lạ, cô bèn hỏi: “Có vấn đề gì sao?”

“Không có.”

Cố Sơ uể oải vòng hai chân ôm đầu gối ngồi thu lu, chống cằm lên gối nhìn anh: “Vậy anh ăn mau lên còn đi làm việc”.

“Làm việc gì?” Có lẽ mới sáng sớm đã bị Cố Sơ dội một quả bom quá mạnh, hôm nay phản ứng của Lục Bắc Thần hơi chậm chạp.

Cố Sơ giải thích vô cùng kiên nhẫn: “Đăng ký chứ sao. Chẳng phải ban nãy anh nói không có vấn đề ư?”

“Kết hôn hôm nay hả?”

“Anh không tiện à?” Cố Sơ hỏi ngược lại.

Lục Bắc Thần nói ngay: “Tiện chứ, tiện vô cùng”. Chiếc đĩa vừa xiên được miếng sandwich lại bị bỏ xuống, anh không ăn nữa, đứng dậy kéo cô lên theo.

Cố Sơ cố nhịn cười: “Này, anh còn chưa ăn cơm mà”.

“Làm xong rồi ăn.”

...

Hà Nại chết đi sống lại, tính năng bảo vệ của xe đã giữ lại mạng cho anh ta. Anh ta không có vết thương trí mạng, ngoài việc cánh tay và chân bị gãy. Ngày nào người của tổ chuyên án cũng lượn lờ ở đây, lấy lý do tử tế là bảo vệ anh ta, thực chất phần nhiều là quan sát.

Hà Nại cực kỳ luyện tiếc sinh mạng, sau khi ý thức hồi phục anh ta đã chủ động yêu cầu được nâng cấp lên ở phòng VIP. Số anh ta cũng may mắn, vừa hay bệnh viện còn một phòng VIP, anh ta được chuyển ngay vào đó.

Trong khoảng thời gian này Cố Sơ từng tới gặp anh ta. Trước mặt cô, anh ta cũng không giấu giếm, chủ động kể với cô chuyện nhà họ Cố ngày xưa, hầu như là chuyện của phòng thực nghiệm, còn thề thốt với cô rằng thuốc của nhà họ Cố không có vấn đề gì, tất cả đều là tội của nhà họ Lục.

Từng câu từng chữ đều toát lên sự căm hận mà Cố Sơ cũng cảm nhận được. Có một lần Cố Sơ đột ngột hỏi anh ta cái chết của Tiền Hào và mấy người đó thật sự liên quan tới loại thuốc sau khi nhà họ Lục thay đổi phương thức ư? Hà Nại nghe xong rất không vui, chất vấn cô: Nhà họ Lục là kẻ thù của cô! Sao, cô định nói đỡ cho họ ư?

Cảnh ấy vừa hay bị La Trì bắt gặp. Anh ấy cũng đã làm cảnh sát hình sự nhiều năm, luôn ngửi được mùi bất thường sau cái chau mày rất chặt và tâm trạng đầy thù địch của Hà Nại. Hôm nay La Trì lại tới, sau khi lấy được báo cáo thành phần thuốc hoàn toàn mới của Lục Bắc Thần, những nghi vấn ứ đọng bao lâu nay trong lòng cũng dần dần sáng tỏ. Anh ấy có dự cảm, phía sau vụ án trông có vẻ đơn giản mà tính chỉ điểm cực mạnh này có thể là một âm mưu cực lớn.

“Anh nói nhà họ Lục định giết anh để diệt khẩu? Có bằng chứng không? Hoặc trước đó anh có từng bị uy hiếp gì không?”

Hà Nại nằm trên giường, cố định cổ nên không thể quay đầu tùy tiện, chỉ có thể liếc mắt nhìn anh. “Một ngày trước đó tôi đã gặp Tần Tô, bà ấy nói lời uy hiếp tôi. Hôm sau thì tôi gặp chuyện, thế này còn cần chứng cứ sao? Cảnh sát La, anh phải biết rõ, tôi mới là nạn nhân, bây giờ tôi đang nằm trong bệnh viện, chính bọn họ không muốn để tôi nói ra bí mật của nhà họ Lục nên mới giết người diệt khẩu!”

“Thông qua thực nghiệm đã xác thực Tiền Hào và mấy người kia đều là bệnh nhân thử thuốc của phòng thực nghiệm. Anh Hà, họ vẫn luôn sử dụng loại thuốc đã được thay đổi. Anh rõ ràng đã nhận ra họ có vấn đề, vì sao không ngăn cản?”

“Tôi đã nói với anh rất nhiều lần rồi, chính Lục Chấn Dương không muốn dừng lại chứ không phải tôi! Về việc thay đổi phương thuốc, tôi không có bất kỳ quyền phát ngôn nào!”

La Trì nhún vai, “Được, tôi biết rồi”.

“Cảnh sát La, tốt nhất anh đừng có chỉ nhắm vào tôi! Chính nhà họ Lục tội ác tày trời!” Hà Nại nói bằng giọng lạnh lùng châm biếm, “Hay vì các anh đã hợp tác với Lục Bắc Thần nên định nể tình riêng?”.

La Trì đứng dậy, cất giọng lãnh đạm: “Chân tướng ra sao chúng tôi sẽ điều tra. Chúng tôi sẽ không hãm oan người tốt, càng không để kẻ xấu lọt lưới”.

“Nhưng mong là cảnh sát La công tư rạch ròi.”

La Trì vừa ra tới cửa, Hà Nại lại gọi giật anh lại: “Cảnh sát La cử nhiều người ở cửa như vậy, thật sự là để bảo vệ an toàn cho tôi sao?”.

“Đương nhiên.” La Trì ung dung, “Anh Hà đây là nhân chứng quan trọng của chúng tôi, chúng tôi đương nhiên phải dốc hết sức để bảo vệ an toàn cho anh”.

Hà Nại nhắm mắt lại, “Vậy thì được”.

Ánh nắng đang gay gắt, trên bãi cỏ có thêm rất nhiều bệnh nhân. Kiểm tra phòng xong, Hà Nại ra lệnh cho y tá đẩy mình ra ngoài hít thở không khí. Không khí ban sáng trong lành, không khiến người ta choáng

váng mê man như lúc trưa. Khi y tán đẩy anh ta ra vườn hoa tản bộ, mấy thành viên mặc thường phục của tổ chuyên án cũng bám theo.

Y tá định đẩy anh ta ra gốc cây nhưng bị anh ta ngăn lại và nói: “Tôi muốn tắm nắng.” Y tá gạt đầu, đắp lại chăn cho anh ta, còn mình thì sang một bên nghỉ ngơi. Ánh mắt Hà Nại quét một vòng, phát hiện có cảnh sát mặc thường phục mới yên tâm.

Chẳng phải anh ta thực sự yêu ánh nắng đến mức nào mà thực sự là sợ đứng dưới gốc cây một mình sẽ gặp nguy hiểm.

Có nơi ẩn nấp, mặc dù anh ta có thể an toàn nhưng cũng đồng thời tiện cho người có ý định giết anh ta.

Nghĩ tới đây, Hà Nại nghiêng răng. Muốn bắt anh ta cầm miệng ư? Đừng hòng!

Giờ này trong vườn hoa có không ít người, đa phần là các em nhỏ, ríu rít trên bãi cỏ. Người của tổ chuyên án chỉ mãi để ý những người lớn có khả năng đứng gần Hà Nại mà quên mất trẻ em. Trong đó có một cậu bé khoảng bảy, tám tuổi đá quả bóng da tới gần xe lăn của Hà Nại rồi vui vẻ chạy đi.

Người của tổ chuyên án không coi trọng. Dù sao cũng là trẻ con, ngay cả Hà Nại còn không để ý, còn đang chìm đắm trong đau khổ uất hận của nhà họ Cố. Cậu bé nhặt bóng lên, trước khi đi thì nhét vào trong tay Hà Nại một mảnh giấy.

Hà Nại còn chưa kịp hiểu gì trong tay đã có thêm một thứ. Anh ta run sợ, vô phóng tầm mắt ra xa nhìn những người mặc thường phục. Họ không chú ý tới cảnh tượng này, vội nắm chặt mẫu giấy lại. Chẳng hiểu sao, anh ta bỗng căng thẳng.

Đứa trẻ đó đã chạy xa, anh ta không thể quay đầu lại nhìn nhưng dựa vào ấn tượng thì trước đây hai người chưa gặp nhau.

Tình hình của anh ta không thích hợp ở ngoài quá lâu, y tá bước lên khuyên anh ta về phòng. Anh ta ngẫm chấp thuận, trong đầu chỉ nghĩ tới chuyện mảnh giấy. Mấy cảnh sát đi theo sau, khi trở về phòng nghỉ, họ đứng gác bên ngoài. Hà Nại lấy có dúi bụng.

Khi chỉ còn một mình, anh ta mới từ từ xòe lòng bàn tay ra. Mảnh giấy bị bóp đến nhăn nhúm, trên đó viết một hàng chữ, rất ngắn nhưng đủ khiến Hà Nại hoảng sợ.

Hành tung của Ben không giấu được nữa rồi...

498. Q.10 - Chương 499: Thì Ra Đây Là Giấy Chứng Nhận Đăng Ký Kết Hôn

Lần thứ hai điền vào biểu mẫu, Cố Sơ đã thuần thục lắm rồi. Cô cảm thấy chuyện này rồi sẽ thành trò cười. Người ta kết hôn chỉ cần điền một lần, còn cô và Lục Bắc Thần phải làm tới lần thứ hai. Vẫn là người bạn lần trước giúp họ sắp xếp, ảnh đã chụp xong rồi nên tiết kiệm được rất nhiều thời gian.

Cậu bạn đó cười: “Hai cậu đúng là bận rộn nhỉ, kết hôn còn phải chia giai đoạn”.

Nhưng bất luận thế nào, mọi việc đều được tiến hành thuận lợi. Người làm thủ tục đăng ký cho họ là một cô gái trẻ. Lúc Lục Bắc Thần ký tên lên giấy đăng ký, Cố Sơ đã ký xong từ lâu. Cô liên tục giục Lục Bắc Thần: “Ký nhanh lên, ký nhanh lên. Có phải bảy, tám chục tuổi đâu mà ký chậm quá vậy”.

Cô gái nhỏ nhìn Cố Sơ bằng vẻ mặt kỳ lạ, chắc vì chưa thấy cô gái nào sắp kết hôn mà sốt sáng đến vậy. Cố Sơ cũng mặc kệ ánh mắt của người khác. Hôn nhân vốn là chuyện giữa cô và Lục Bắc Thần, cô chẳng thèm để tâm ai hết.

Lục Bắc Thần ký tên xong, Cố Sơ lập tức đưa giấy đăng ký tới trước mặt cô gái, giục giã: “Nhanh, đóng dấu đi”.

Cô gái kia còn chưa hết sửng sốt.

Lục Bắc Thần đứng bên cạnh, cố gắng nhịn cười. Cố Sơ thấy vậy bèn lấy cánh tay huých anh một cái, nhỏ giọng nói: “Tại em sợ có chuyện thôi mà.” Chính vì cuộc điện thoại đột xuất lần trước, nếu không giấy tờ đã được nhận từ lâu rồi.

Lục Bắc Thần gật đầu: “Phải, phải”.

Cuộc nói chuyện của hai người dù có nhỏ tiếng cũng đã lọt vào tai cô nhân viên. Đương nhiên, ý nghĩa của nó chỉ họ mới hiểu. Cô gái kia thì lý giải thành: Cô gái trước mặt mình đang sợ người đàn ông kia hối hận nuốt lời, chạy mất nên mới sốt sắng vậy. Cô ấy ngược mắt lên quan sát hai người họ. Người đàn ông thì đúng là rất tuấn tú bất phàm, vóc dáng, bả vai đều mang lại cho người con gái cảm giác an toàn, luôn khiến người ta liên tưởng xa xôi; Cô gái cũng xinh, nhất là đôi mắt, trong veo như nước, khiến người ta không thể rời đi.

Là một đôi tương xứng, có điều người đàn ông trông hơi quen. Cô ấy cúi đầu xuống nhìn tờ giấy đăng ký: Lục Bắc Thần, rồi chợt nhớ ra. Không ngờ người đang nổi tiếng thời gian gần đây đang ở trước mắt.

Cố Sơ gơ tay khướu khướu trước mặt anh, hỏi: “Có vấn đề gì sao?”.

Lúc ấy cô gái nhỏ mới nhận ra mình đã ngừng lại quá lâu bèn cười vội: “Dạ, không có gì”.

“Nhanh lên chứ!” Cố Sơ sốt ruột.

Cô gái nhỏ càng lúc càng nghi ngờ người con gái đứng trước mặt mình có thái độ thúc giục hôn nhân, nhưng cũng không dám nói gì nhiều. Anh chàng đẹp trai họ Lục cũng không tỏ ra phản cảm, một nhân viên như mình còn định lo chuyện bao đồng? Kiểm tra một lúc rồi hỏi thêm vài vấn đề cơ bản, sau khi chắc chắn cả hai còn độc thân, cô ấy bắt đầu đóng dấu.

Cố Sơ nhìn chằm chằm vào cái máy đóng dấu, thầm nghĩ nó tuyệt đối không nên có vấn đề gì, đừng có chuyện gì đột xuất làm phiền là được. Cũng may, có lẽ ông trời cũng muốn tác thành cho sự ghê gớm của cô, không khiến cô hết hồn chuyện gì.

Một tiếng “cách” đã kết thúc việc đóng dấu. Khi cô ấy dán ảnh lên cuốn sổ thứ hai, di động của Lục Bắc Thần đột ngột vang lên khiến Cố Sơ giật nảy mình, cũng nhân tiện khiến cô nhân viên run tay, làm rơi ảnh xuống đất. Lục Bắc Thần vội ngăn Cố Sơ lại, ra hiệu cho cô đừng quá căng thẳng. Cầm máy lên thấy La Trì gọi tới, trái tim Cố Sơ càng vọt lên tận cổ họng, cô quay đầu thúc giục cô gái kia: “Nhanh lên!”.

Cô gái trẻ không hiểu sao hai người lại hùng hổ như vậy, nhưng thấy Cố Sơ như vậy cũng không dám chậm trễ, vội nhặt ảnh lên rồi cuống cuống dán vào. Đối phương dù sao cũng là La Trì, Lục Bắc Thần cũng không dám lơ là, đành phải nhận máy. Anh những tưởng cũng nhận được chất giọng âm ỉ của La Trì, ai ngờ cậu ta ở đầu kia nói với giọng uể oải, “Tôi tìm cậu ăn bữa cơm ấy mà, tối qua tôi không được ăn cơm”.

Cơn giận của Lục Bắc Thần bùng bùng bốc lên, anh buông một chữ hết sức bạo lực: “Cút!”.

La Trì ngẩn ra: “Cậu làm sao thế? Tôi đắc tội gì với cậu rồi?”.

“Làm dở dang chuyện cưới xin của tôi.” Lục Bắc Thần dứt lời ngắt máy.

Cố Sơ cố nhịn cười, thì ra người căng thẳng đầu chỉ có một mình cô.

Cô nhân viên cảm thấy hai người này chỗ nào cũng quái dị, nhưng vẫn nâng cao tiêu chí coi như không nghe không thấy, lập tức đóng dấu ngay.

Còn chưa đợi được cô ấy nói câu “Chúc mừng”, Cố Sơ đã sốt sắng giật lấy giấy đăng ký kết hôn, xem hết một lượt, càng xem càng hứng thú, miệng còn lẩm bẩm: “Lục Bắc Thần ơi Lục Bắc Thần, kể từ hôm nay anh bị bán cho em rồi...”

Đây là câu lần trước anh nói, đã bị cô dùng danh nghĩa pháp luật trấn trước. Anh không nhịn được cười, cứ nhìn cô rúc rích như một con chuột. Cô gái nhỏ mồ hôi chảy ròng ròng, nhìn Lục Bắc Thần với vẻ ngập ngừng, “Anh Lục, anh... tự nguyện kết hôn chứ ạ?”.

Lục Bắc Thần im lặng, cười ngây ngô. Cố Sơ lập tức ôm lấy cổ anh, nói với cô gái: “Anh ấy không bằng lòng cũng vô ích thôi, tôi giờ là chủ nợ của anh ấy.” Rồi cô lại khướu khướu tờ giấy đăng ký, bổ sung thêm: “Được pháp luật công nhận”.

Cầm cô gái kia sắp rớt xuống tới nơi.

Lục Bắc Thần không cho Cố Sơ quá nhiều thời gian để đắn đo. Anh tiện đà bế ngang người cô lên, rồi đi ra trước ánh mắt trân trân của tất cả mọi người.

...

Trở về xe, tâm tư của Cố Sơ dồn cả vào giấy đăng ký kết hôn, xem đi xem lại cả hai bản rất lâu. Lục Bắc Thần không lái xe đi ngay, ghé đầu qua hỏi: “Có gì khác nhau không?”.

“Dĩ nhiên là khác rồi, ở trong mắt em, hai bản này khác nhau lắm.” Cố Sơ đưa một bản cho anh xem, “Trên này là chữ ký của anh, cuốn kia là chữ ký của em”.

“Anh xem nào.” Lục Bắc Thần cũng thấy tò mò bèn lấy qua xem xét rồi cảm thán: “Hóa ra đây là giấy chứng nhận đăng ký kết hôn”.

Cố Sơ hớn hở chỉ vào bức ảnh: “Anh xem, anh xem, em đẹp không này”.

Lục Bắc Thần phì cười, vòng tay ôm cô vào lòng. Cô cười hì hì, chỉ vào anh trong ảnh: “Anh nhìn anh đi, nhìn anh đi, ra vẻ nghiêm túc, buồn cười quá”.

Lục Bắc Thần để mặc cho cô sung sướng. Khoảng thời gian này mặc dù cô không nói gì nhưng anh hiểu những đau khổ và giằng vặt trong cô. Thấy cô cười, đám mây đen trong lòng anh cũng tan biến.

Di động vang lên.

Lục Bắc Thần cầm xem, hóa ra là La Trì: “Đảm bảo là hỏi chuyện kết hôn”.

“Bảo anh ấy là bọn mình đang hưởng thụ cảm giác cầm giấy chứng nhận, không rảnh trả lời bất kỳ câu hỏi nào hết.” Cố Sơ có vẻ đang đáp trả.

Thấy cô như vậy, Lục Bắc Thần càng vui vẻ. Anh xoa đầu cô rồi trả lời điện thoại. Còn chưa kịp nói, câu hỏi từ phía kia đã dồn dập ập tới: “Lục Bắc Thần, cậu cưới hả? Cưới hôm nay hả? Thế là thế nào? Cậu làm thế là không được? Chuyện cưới xin lớn như vậy sao không nói với tôi? Gọi cho cậu bao nhiêu cuộc cậu có nhìn thấy không hả?”.

Trước khi nhắc máy là Lục Bắc Thần đã tiên liệu trước, nên nhận máy rồi, anh lập tức để xa ra khỏi tai, Cố Sơ cũng được nghe màn pháo ran trời của La Trì. Anh ấy vừa dứt lời, Cố Sơ đã nói ầm ầm vào điện thoại: “Lục Bắc Thần kết hôn vì sao phải nói với anh? Anh ấy có lấy anh đâu?”.

“Cố Sơ!” La Trì gọi to.

“Là em, là em, em đang ở bên cạnh anh ấy.”

“Lục Bắc Thần, Lục Bắc Thần, cậu nói chuyện với tôi nhanh.” Trái tim hóng hớt của La Trì lại sôi sục.

Cố Sơ uể oải xua tay. Lục Bắc Thần vớ lấy di động. Cô cũng chẳng hơi đâu quan tâm tới La Trì, lại rúc rích ngồi xem giấy chứng nhận. Lục Bắc Thần không muốn lãng phí thời khắc đẹp, nói mấy câu qua loa cho xong rồi khởi động xe. Anh nói: “Nhớ để vào trong két đấy”.

“Nhà mình làm gì có két?” Cố Sơ chưa hiểu ra.

Lục Bắc Thần liếc mắt, “Nhà mới”.

“Giấy chứng nhận dĩ nhiên phải để bên cạnh em, để ở nhà mới xa xôi thế...” Cố Sơ không đồng tình.

Lục Bắc Thần bó tay, “Bà Lục à, em phải hiểu rõ một chuyện, sau khi cưới anh không thể tiếp tục ở nhờ nhà em được, đúng không? Chuyển sang nhà mới đi, chiều nay anh sẽ gọi công ty dịch vụ”.

Cố Sơ mím môi cười, thấy câu “bà Lục” của anh thật là hợp tình hợp pháp, cô cũng rất ưa dùng. “Ừm, cũng đúng, ở nhà của anh, tiêu tiền của anh, vậy mới là chân lý của lấy chồng chứ”.

Lục Bắc Thần phục cô, chân thành nói một câu: “Chân lý đấy”.

Di động lại kêu. Lần này Cố Sơ đường hoàng trả lời: “Nhận đi nhận đi, đăng nào thì cũng có giấy chứng nhận rồi, bây giờ không sợ gì nữa”.

Lục Bắc Thần rất thích nghe câu “không sợ gì nữa” của cô, nó khiến anh có cảm giác thành công hơn cả.

Rõ ràng là La Trì đã đi làm loa truyền lời. Chỉ trong một thời gian ngắn, chuyện anh kết hôn đã lan rộng. Lần này là Phan An gọi tới, xem ra con đường truyền tin của La Trì đi từ trong phòng thực nghiệm ra ngoài. Nói có sai đâu, sau khi Phan An gọi lại có thêm mấy người nữa, cứ gọi là nhộn nhịp.

Cố Sơ nghe thấy Lục Bắc Thần nhấn mạnh liên tục: “Phải, kết hôn rồi, vừa nhận giấy.” Không hề thấy phiền, ngược lại cô cho rằng đây mới là câu nói tình cảm động lòng nhất. Cô nghiêng đầu nhìn anh, anh chìm trong bóng nắng, kiên nhẫn nói với đồng nghiệp, bạn bè và cả những lãnh đạo quan tâm tới anh rằng mình đã kết hôn, ngay hôm nay, vừa lúc này.

Cảm giác này thật tuyệt.

Là cảm giác mà Cố Sơ chờ đợi bao lâu nay, giống như vạn vật trên đời đều không còn nữa, chỉ còn một người đàn ông duy nhất cùng cô đi hết xuân, hạ, thu, đông. Cô có thể nắm tay anh tuyên bố với cả thế giới: Từ này về sau, anh sẽ là người đàn ông của cô.

Cô và Lục Bắc Thần đã kết hôn, nghĩ thôi trái tim đã bỗng bình như biển lớn.

Di động còn chưa thôi kêu, có thể nhận ra việc Lục Bắc Thần kết hôn không khác gì quả bom nguyên tử, lực phóng xạ không hề nhỏ. Sau đó anh không nghe nữa, nhìn người gọi là biết. Anh quay đầu nói với Cố Sơ: “Hôm nay phải chúc mừng”.

“Ví dụ như?”

“Ví dụ như anh sẽ sắp xếp một bữa cơm dưới ánh nến, chỉ có hai ta.”

“Nghe cũng được đấy, mặc dù chẳng mới mẻ chút nào.” Cố Sơ cười nói.

“Quan trọng không phải là ăn cơm.” Lục Bắc Thần đánh tay lái, “Chúng ta cần bàn bạc về đám cưới”.

“Em còn tưởng anh được hời còn ra vẻ, coi như cũng có trách nhiệm.”

Lục Bắc Thần đang định nhắc lại với cô một lần nữa xem mình có trách nhiệm dường nào thì di động lại kêu. Lần này là của Cố Sơ, cô nghe máy, đầu kia là Chloe tinh thần uể oải, “Sao Lục Bắc Thần không nghe máy vậy? Hai người kết hôn rồi hả? Quá đả kích anh rồi!”.

499. Q.10 - Chương 500: Đêm Tân Hôn Náo Nhiệt

Cố Sơ nghe xong, cố tình bật loa ngoài, nhin cười nói: “Chloe, nghe xong điệu của anh giống phiền não vì Lục Bắc Thần bỏ rơi anh hơn đấy”.

Lục Bắc Thần đang lái xe, bày ra vẻ mặt bó tay. Đầu kia điện thoại uể oải đáp: “Cố Sơ, từ nay về sau anh và em thề không đội trời chung, em đã cướp người đàn ông của anh”.

“Lời anh nói còn khiến em đau lòng hơn, em cứ tưởng trước nay anh thích em hơn Lục Bắc Thần.” Cố Sơ đang vui, cũng thích đấu võ miệng với Chloe.

“Em gái Cố thì trẻ trung xinh xắn, theo lý mà nói ai cũng thích hướng tới cái đẹp. Anh thì dĩ nhiên cũng bị mê hoặc sâu sắc bởi dung mạo mỹ miều của em...”

“Anh cứ nói thẳng đi.” Cố Sơ cố nhin để không nôn hết bữa cơm tối qua ra rồi ngắt ngay mấy lời “khen ngợi” của anh ấy.

Nhân lúc giảm tốc, Lục Bắc Thần liếc nhìn cô, cứ cười mãi vì cái dáng của cô. Ở đầu kia, Chloe hắng giọng: “Thoải được rồi, nhưng thời gian anh quen Lục Bắc Thần dài hơn em rất nhiều, anh không thể làm chuyện phản bội được đúng không? Thứ anh nhưng nhớ vẫn là phần tình cảm sâu đậm dài lâu đó”.

Cố Sơ phá lên cười: “Đủ rồi đấy, anh tự đắm chìm trong tình cảm sâu nặng đó một mình đi”.

Không lái nhai nhiều với anh ta nữa, cô nói mấy câu để ngắt máy. Lục Bắc Thần nhìn thẳng về phía trước, giơ tay ra véo má cô, khiến cô đau đớn kêu lên oai oái, đánh vào tay anh, hất ra: “Kết hôn còn chưa được nửa ngày, anh đã bạo lực với em?”.

“Không sai, kết hôn chưa được nửa ngày, em đã dám liếc mắt đưa tình với người đàn ông khác trước mặt anh?” Lục Bắc Thần tươi cười đáp lại một câu.

Cố Sơ lập tức nhào vào lòng anh, anh giơ một cánh tay ra kịp thời đỡ lấy cô. Cô nín lấy cổ anh, làm nũng: “Em cảm thấy Chloe thất tình rồi”.

“Nói linh tinh nào.”

“Ban nãy anh cũng nghe thấy rồi đấy, chữ nào chữ nấy đầy mùi giấm chua.”

Lục Bắc Thần liếc mắt nhìn cô, vẻ mặt khó xử...

...

Buổi chiều, Cố Sơ tới bệnh viện, làm các thủ tục có liên quan, cô được thông báo tuần sau sẽ tới khoa Huyết học và ở lại đó hai tuần. Sau khi trở về khoa Ngoại, cô lại cùng Tiêu Tiểu Tiêu tiến hành ca phẫu thuật xâm lấn. Từ phòng mổ đi ra, Cố Sơ tò mò hỏi Tiêu Tiểu Tiêu: “Chẳng phải tớ bị điều tới khoa Hồi phục ư?”.

“Bảo cậu đi là cậu đi hả? Có phải đồ ngốc không?” Từ sau khi ly hôn, tính cách điên rồ, thích nói cười của Tiêu Tiểu Tiêu đã quay trở lại, ngoài việc không nói nhiều tới chuyện tình cảm ra. Cậu ấy rửa tay, thay áo blouse rồi chọc tay vào đầu cô.

“Khi còn chưa được trở thành bác sỹ chính thức, chẳng phải tớ sẽ phải để mặc cho người ta chém giết à?” Cố Sơ cũng đã thay xong quần áo.

“Yên tâm đi, Cố Khải Mân làm vậy không phù hợp với quy định. Anh ta hoàn toàn đang trả thù mà. Với lại, anh ta đã bị kiểm điểm rồi, còn đâu thời gian để tâm đến việc cậu bị luân chuyển tới khoa nào.” Tiêu Tiểu Tiêu nói.

Cố Sơ nghe tới đây, tai lập tức dựng đứng lên: “Cố Khải Mân bị kiểm điểm?”.

“Đình chỉ chức vụ chờ kiểm tra.” Tiêu Tiểu Tiêu nói: “Chuyện Cố Khải Mân nói dối chuyện Thiên Thiên là con nuôi đã truyền tới tai viện trưởng, viện trưởng muốn anh ta nhanh chóng giải quyết việc riêng của mình”.

“Cậu biết rõ quá nhỉ.” Cố Sơ cười.

Tiêu Tiểu Tiêu thở dài, “Lãnh đạo bệnh viện cũng đã tìm tớ nói chuyện, thế nên dĩ nhiên tớ biết rõ quyết định của bệnh viện đối với Cố Khải Mân”.

“Lãnh đạo bệnh viện tìm cậu nói chuyện của Thiên Thiên?” Cố Sơ không dám tin, dù sao cũng là chuyện riêng của người ta, lãnh đạo bệnh viện quản cũng quá rộng rồi.

Tiêu Tiểu Tiêu nói: “Những người bề trên thường khuyên hòa chứ không khuyên ly. Nói theo cách của viện trưởng thì chuyện hôn nhân của nhân viên có thể ảnh hưởng trực tiếp tới chất lượng công việc”.

“Thời nào có tư tưởng của thời ấy. Thời ông bà cha mẹ chúng ta tuân theo tôn chỉ đánh mắng cũng không chia tay, từ trên xuống dưới đều tuân thủ nguyên tắc không ly hôn là sẽ không khiến mọi người chê cười; Thời đại của chúng ta hợp thì ở, không hợp thì tan, tiêu chuẩn hôn nhân không hại người không hại mình. Đời người ngắn ngủi, thà cô độc cả đời cũng đừng ghép đôi tạm bợ để sống cho qua ngày.”

“Không sai, tớ đã biểu đạt tư tưởng này cho viện trưởng.”

“Kết quả thế nào?”

“Tớ nghĩ có lẽ cách biểu đạt của tớ quá thẳng thắn, rõ ràng hiệu trưởng không thể chấp nhận.” Tiêu Tiểu Tiêu cố nhịn cười, “Cậu cũng biết đấy, viện trưởng của chúng ta từ sáng tới tối lo đủ chuyện bên lề như một trưởng khoa vậy. Tớ nói xong ý kiến của mình, chú ấy cảm rầm tớ đứng một tiếng đồng hồ, ý tứ tổng thể là: Thà chết hay còn hơn sống dở, về già kiểu gì cũng phải có người bầu bạn”.

Hai người nói chuyện một lúc cũng đã quay trở về phòng làm việc. Cố Sơ nói: “Xét về góc độ trừng phạt thì việc bắt Cố Khải Mân tạm nghỉ việc để điều tra không nặng lắm”.

“Kỹ thuật và ý thức của Cố Khải Mân không có vấn đề, chỉ là cuộc sống riêng tư hơi quái đản mà thôi, thế nên bệnh viện cũng chẳng thể làm gì.” Tiêu Tiểu Tiêu ngồi xuống bật máy tính lên: “Người tung đoạn clip cũng tử tế lắm, nếu tung cả lên mạng thì tớ bị người ta làm thịt rồi”.

“Cậu không tò mò là ai làm hả?” Cố Sơ ghé tới hỏi.

Tiêu Tiểu Tiêu ngẫm nghĩ một hồi rồi lắc đầu: “Chẳng đoán ra được, cậu biết?”.

Cố Sơ nhún vai, cô ngồi xuống đối diện cậu ấy, “Cá nhân tớ cảm thấy, hoặc là Lăng Song, hoặc là Kiều Vân Tiêu”.

“Kiều Vân Tiêu không thể nào, thứ nhất anh ấy chẳng thèm làm mấy trò ngầm ngầm này đâu; Thứ hai, tớ đã cảnh cáo anh ấy đừng chọc vào Cố Khải Mân rồi.”

“Vậy thì chỉ còn Lăng Song thôi.”

“Cậu ấy hả?” Tiêu Tiểu Tiêu không nghĩ vậy, “Cậu ấy từ sáng tới tối ra vào mấy trò hương hoa màu sắc, làm gì có thời gian rảnh lo chuyện của tớ chứ”.

Mặc dù nói như vậy nhưng Cố Sơ vẫn luôn cho rằng Lăng Song đang xả giận họ. Nếu là Lăng Song, cô chẳng cần hỏi. Con người đó khi làm chuyện gì đó sẵn sàng mặt dày thừa nhận, còn tới lúc có chuyện tốt muốn xác thực thì cậu ta lại kiên quyết không nói. Đưa tay chống cằm, cô uể oải nói: “Tớ phát hiện ra cậu hiểu Kiều Vân Tiêu ra phết đấy”.

Tiêu Tiểu Tiêu biết cô lại định nói gì, vội chặn họng: “Liên quan tới anh ấy, chúng ta đừng nói chuyện sâu là hơn”.

“Vậy được, đổi chủ đề khác.” Cố Sơ vỗ tay, ngả người ra sau, “Tớ kết hôn rồi”.

Tiêu Tiểu Tiêu không quá coi trọng, “Nhẫn cưới cậu đeo tớ đầu năm tới giờ rồi”.

“Sáng nay tớ đã đi đăng ký rồi.” Cố Sơ từ tốn nói.

Tiêu Tiểu Tiêu đột nhiên không đọc bệnh án nữa, ngược mắt lên kinh ngạc nhìn cô. Cố Sơ dùng đưa ngón tay đeo nhẫn: “Trước đây chiếc nhẫn này chỉ là lời hứa ngoài miệng. Kể từ ngày hôm nay, nó đã có giá trị pháp luật. Tớ ấy à, bây giờ là bà Lục danh xứng với thực”.

“Đợi đã, tớ chưa kịp tiêu hóa.” Tiêu Tiểu Tiêu đứng dậy, đi lại hai vòng trước mặt cô rồi đứng sững lại, nhìn cô chằm chằm, “Ý cậu là sáng nay cậu đã kết hôn với Lục Bắc Thần?”.

“Ừm.”

Tiêu Tiểu Tiêu đập tay lên bàn, dán sát mặt vào cô, “Cậu không có vấn đề gì chứ? Lầy thật à?”.

“Tớ lấy chồng thì có vấn đề gì được.” Cố Sơ chớp chớp mắt, “Chị Tiêu à, em năm nay 26 tuổi rồi, độ tuổi này kết hôn hình như không trái pháp luật phải không?”.

“26 tuổi kết hôn có coi là muộn không? Đương nhiên, tớ không nói tới độ tuổi.” Tiêu Tiểu Tiêu suýt nữa rơi vào vòng xoáy của cô, vội kéo lại quan điểm mà mình muốn biểu đạt, “Ý của tớ là nhà họ Lục rối loạn như vậy, cậu gả về đó có thích hợp không?”.

“Bạn Tiêu Tiểu Tiêu à.” Cố Sơ đứng dậy, đặt hai tay lên vai cậu ấy, “Tớ biết bạn muốn nói kết hôn là chuyện của hai gia đình, nhưng thực tế là Lục Bắc Thần định định cư lâu dài tại Trung Quốc, chúng tớ rất có thể không có nhiều thời gian để tiếp xúc với nhà họ Lục”.

“Đừng né nặng chọn nhẹ, cậu tưởng tớ muốn nói với cậu mấy chuyện lông gà vớ tỏi sau khi cưới à?” Tiêu Tiểu Tiêu chân thành nói, “Đâu phải cậu chưa đọc tin tức về nhà họ Lục”.

Cố Sơ thu tay về, khẽ nói: “Thật ra có nói hàng ngàn hàng vạn lý do thì cũng chỉ có một nguyên nhân, đó chính là tớ yêu anh, tớ không thể rời xa anh ấy, đơn giản vậy thôi”.

Tiêu Tiểu Tiêu ngây ra, mãi về sau mới tỉnh lại, sau đó cười khó xử: “Đúng vậy, đây là lý do mạnh mẽ nhất.” Cô đã thật lòng quên đi chân lý của hôn nhân, có thể vì một lần thất bại của bản thân. Hôn nhân thiết lập trên cơ sở tình yêu, còn tình yêu vốn dĩ nên bất chấp và điên cuồng, chỉ khi đã trải qua cái bồng

bột của tình yêu mới quá độ lên được sự bền vững của hôn nhân. Cố Sơ nói đúng, nếu một cuộc hôn nhân thiếu đi tình yêu vậy thì còn lại thứ gì để duy trì cuộc sống vợ chồng? Có lẽ chỉ còn tình cảm tương kính như tân mà thôi.

“Tớ ngưỡng mộ cậu, Cố Sơ ạ.” Cậu ấy chân thành nói một câu: “Tại tớ đã dồn quá nhiều thứ vào trong tình yêu, thế nên cứ quyết chí tiến lên có lẽ cũng là chuyện tốt”.

“Tình yêu à, cảm ơn cậu.” Cố Sơ cảm động ôm chặt lấy cậu ấy. Cô hy vọng có được những lời chúc phúc, đến từ những người cô coi trọng nhất.

...

Khi Cố Sơ đi làm về cũng đã sắp bảy giờ tối. Về tới nhà Tây, cô không ngờ La Trì cũng có mặt, cùng Lục Bắc Thần về thu dọn đồ đạc. Đương nhiên, La Trì là người qua loa, kém xa so với một người mắc chứng OCD trong sắp xếp như Lục Bắc Thần. Cô vừa vào cửa đã nghe tiếng anh quát: “La Trì, sắp xếp lại đồ đạc trong hòm này!”.

“Được rồi mà, không phải sao? Còn sắp xếp lại làm gì nữa?” La Trì cũng gào to.

“Có phải cậu không biết phân loại không?” Bệnh của Lục Bắc Thần lại tái phát, “Tại sao lại để đồ văn phẩm vào chung một túi với cà vạt của tôi?”.

La Trì nói: “Đặt chung thì làm sao chứ? Về nhà mới chẳng phải cậu vẫn cần sắp xếp lại đó thôi?”.

“Cậu tới chỉ thêm loạn thôi, đi nhanh!”

La Trì quát lên với anh: “Lục Bắc Thần, cậu đừng có mà quá đáng! Hôm nay tôi hiếm có một ngày nghỉ đã hy sinh để lao động giúp cậu rồi, không có công lao cũng có khổ lao chứ? Cậu đuổi tôi như vậy hả?”.

Nhà có thêm La Trì là ồn ào như có thêm hẳn bốn năm người vậy. Cố Sơ bước vào phòng khách, nhìn quanh thấy toàn hòm xiềng đựng đồ đạc, hòm nào cũng được ghi chú tỉ mỉ đựng loại đồ nào, tên đồ, thậm chí là... số lượng, mà những ghi chú này không chỉ được viết lên đơn giản, mà được lập bảng, khiến người ta hoa cả mắt. Dùng đầu ngón chân cũng biết đây là phong cách của Lục Bắc Thần, lần trước dọn tới nhà Tây, cô đã được lĩnh giáo sự tỉ mỉ chi tiết của anh rồi. Thế nên anh không chịu được việc thu dọn đồ của La Trì là hết sức bình thường. Đổi lại là cô, e rằng cũng bị anh mắng té tát thôi.

“Ấy, em gái Cố, em về đúng lúc lắm...”

“Sau này cậu cần gọi cô ấy là bà Lục.” Lục Bắc Thần từ tốn ngắt lời, sửa lại sau đó lấy lại chiếc túi anh ấy vừa tùy tiện thu dọn, sắp xếp lại.

La Trì nổi hết cả da gà, xoa xoa cánh tay, gọi Cố Sơ: “Em trông anh nhà em đấy? Em bảo sau này làm sao anh hợp tác với cậu ấy được? Sói trắng mà”.

Cố Sơ nhìn từng chiếc hòm trước mặt, cảm thán: “Lục Bắc Thần, hiệu quả công việc của anh quả là vượt trên người bình thường.” Chỉ một buổi chiều mà đã thu dọn xong xuôi rồi.

“Còn có công của anh nữa.” La Trì bực bội.

Lục Bắc Thần chẳng hơi đâu đả kích hoài tới anh ấy, nói với Cố Sơ: “Ở đây có thể để lại một số đồ dùng sinh hoạt đơn giản, phía nhà mới xách túi vào ở là được, mười phút nữa bên chuyển nhà sẽ tới”.

“Ý anh là tối nay chúng ta chuyển qua đó luôn?”

“Đêm tân hôn phải ở nhà mới chứ, thế mới may mắn.” La Trì nhiều lời.

Lục Bắc Thần hiếm khi đồng tình với La Trì. Nhưng Cố Sơ cho rằng Lục Bắc Thần rõ ràng đang thể hiện chủ nghĩa đàn ông của mình. Đã ở nhà Tây lâu như vậy rồi, ở thêm một ngày có sao đâu? Nhưng có vẻ anh đã hạ quyết tâm, nên cô cũng chỉ còn cách nghe theo anh. Lục Bắc Thần lại nói: “Không dám lơ đãng giờ ăn tối, khoảng tám rưỡi là xong xuôi, về phía nhà mới chúng ta từ từ dọn dẹp”.

“Vâng.” Cố Sơ không có ý kiến gì.

La Trì thính tai, “Không sai, tuyệt đối không được bỏ bữa tối, trưa nay anh ăn mỗi cái bánh rán thôi”.

“Liên quan gì tới cậu?” Lục Bắc Thần chau mày.

La Trì đã quá quen biểu cảm qua cầu rút ván này, anh ấy trừng mắt, “Tóm lại, tối nay tôi phải ăn một bữa đã đời, tiện thể chúc mừng tân hôn của hai người”.

...

Công ty chuyển nhà tới rất đúng giờ, mặc dù là buổi tối cuối tuần, đường sá hơi tắc nhưng họ đã thông thuộc đường nên rẽ đủ các góc ngách, tiết kiệm được không ít thời gian.

Nhà mới khá gần nhà cũ, cũng nằm trong phạm vi bến Thượng Hải, xét về cảnh quan thì cực kỳ tuyệt. Vì Lục Bắc Thần đã chọn một vị trí hoàn hảo, La Trì nhìn đến nghiêng răng nghiêng lợi: “Lục Bắc Thần, làm nghề của cậu giàu lắm hả?”.

“Mỗi người mỗi khác.” Lục Bắc Thần lái xe vào gara riêng, lười biếng đáp: “Thu nhập của cảnh sát cũng có cao có thấp mà”.

La Trì nghe ra anh đang hạ thấp mình, bĩu môi không nói nữa. Lục Bắc Thần liếc nhìn anh ấy qua gương chiếu hậu, cười: “Nhưng mà cậu mở lời nói với bố cậu, tôi nghĩ ông La sẽ cho phép cậu làm hàng xóm với tôi đấy”.

Câu này thuần túy là trêu chọc, anh biết La Trì không bao giờ sống dựa vào gia đình. Vừa dứt lời, Cố Sơ ở bên đã ngạc nhiên: “Ấy La Trì, Lục Bắc Thần không nói em cũng quên mất đấy, anh còn là cậu chủ mà”.

“Chán chết, xuống xe.” Xe vừa đỗ, La Trì đã bật cửa nhảy xuống.

Nhà mới có thang máy vào tận nhà, cực kỳ tiện lợi cho nhân viên chuyển nhà. Sau khi cả ba người đều lên tới nơi, thì thấy nhân viên chuyển nhà ngơ ngác nhìn nhau. “Sao vậy?” Cố Sơ len ra từ giữa La Trì và Lục Bắc Thần, hỏi.

Sếp của đám nhân viên kia chỉ tay vào trong: “Trong đó... có người ạ”.

Cố Sơ sững sốt. Lục Bắc Thần không nói năng gì lập tức gạt đám đông ra, Cố Sơ nhìn qua khe hở mà suýt ngất xỉu. Hóa ra Chloe đang ở trong phòng, đứng chắn trước cửa với nét mặt hoài nghi. Anh ấy chắn thì chắn nhưng lại chỉ mặc độc một cái quần ngủ, nửa người trên để trần. Vóc dáng đứng là không tẻ, ánh sáng khiến những múi cơ của anh ấy càng thêm rõ nét, gương mặt nhỏ điển hình của những người đàn ông cơ bắp. Đây là lần đầu tiên Cố Sơ chứng kiến Chloe ở trần, nước miếng cũng tuôn trào luôn.

Lục Bắc Thần thấy vậy chau mày, kéo cô ra sau lưng mình. Cô chỉ kịp nghe thấy Chloe reo lên: “Cuối cùng cậu cũng trở về rồi, mấy người này...”.

“Nhân viên chuyển nhà.” Lục Bắc Thần ngắt lời cậu ta, xua tay để đám nhân viên đi vào.

Mấy người đó nhìn nhau bằng ánh mắt ám muội, giống như Lục Bắc Thần và Chloe có chuyện gì.

“Chloe, cậu trần nhòng nhòng đứng trong nhà người ta giở trò ngang ngược như thế này là sao?” La Trì vô cùng hóng hớt.

Còn chưa đợi Chloe trả lời, trong nhà lại có một người đi ra. Cố Sơ vừa nhìn thấy Lục Bắc Thần là biết ngay, sự tồn tại của anh ấy khiến những nhân viên kia gặp khó khăn. “Vốn định tặng cho hai người một bất ngờ, không ngờ hai người sốt sáng vậy.” Anh ấy cười.

Lục Bắc Thần ăn mặc khá nghiêm chỉnh, sơ mi quần Âu, không tùy tiện quá mức như Chloe. Có điều chiếc sơ mi của Lục Bắc Thần được mở mấy cúc, khuỷu tay cũng được xắn lên, tóc có hơi rối loạn. La Trì thấy vậy bèn vỗ đầu, nói với Chloe: “À, cậu không cần trả lời đâu, tôi hiểu rồi”.

Chloe cũng chẳng giải thích.

Sau khi họ vào nhà, hay rồi, khắp phòng toàn là bóng bay hồng, còn có một banner to dùng: Tân hôn vui vẻ!

Cố Sơ căng thẳng nuốt nước bọt. Có trời biết, từ nhỏ cô đã sợ mấy thứ đâm vào là có thể nổ, khi nổ còn phát ra tiếng động lớn như thế này. Lục Bắc Thần gọi mấy người chuyển nhà: “Chậm chút chậm chút, đừng chạm vào bóng bay”.

“Cậu không định mặc áo vào à?” Lục Bắc Thần hỏi Chloe.

Sau khi đáp “Rõ”, Chloe bèn đi vào phòng thay đồ. Cổ Sơ kinh ngạc nhìn theo bóng anh ấy, tới tận khi cửa phòng thay đồ đóng lại. Cô nín lấy cánh tay Lục Bắc Thần, có một dự cảm không lành dâng lên. Lục Bắc Thần biết cô định hỏi gì bèn xoa xoa mũi, tỏ ra ngượng ngập: “À... anh đúng là đã đưa chìa khóa nhà mới cho Chloe”.

Cổ Sơ thẳng thốt, trong lòng đang gào thét ngàn vạn lần: Vì sao... Vì sao chứ?

Tốc độ của nhân viên chuyển nhà cực nhanh, mới đó đã dọn hết đồ đạc vào. Lục Bắc Thần dành ra một phòng trống dành cho khách, dọn hết đồ đạc vào đó. Sau khi họ đi khỏi, Chloe phấn khích: “Để tớ giúp cậu bày biện nhà mới”.

“Tốt nhất là cậu nên cho tớ một lời giải thích.” Lục Bắc Thần muốn nói tới nguyên nhân anh ấy vào đây ở.

Chloe mặc chiếc áo may ô rộng rãi, dáng người vẫn còn rất gợi cảm. Anh ấy chỉ tay vào Lục Bắc Thần: “Tên này bây giờ rất đáng giá, lại suốt ngày đi họp, ngày nào cũng đi sớm về muộn ảnh hưởng tới giấc ngủ của tớ, chỉ bằng mượn nhà mới của cậu dùng tạm”.

“Chính cậu tâm địa đen tối, còn kéo tôi làm đệm lót hả?” Lục Bắc Thần phì cười: “Tôi không hùa theo mấy người nữa đâu, tớ nay quỹ tài chính còn có buổi họp trực tuyến, tôi về đây, chúc anh tân hôn vui vẻ nhé!”.

Cổ Sơ nhìn dáng vẻ nghiêm túc của Lục Bắc Thần, có một sự kỳ lạ nảy sinh trong lòng, cảm giác này không thành hình, chỉ cần không chú ý là sẽ tan biến. Lục Bắc Thần kéo Lục Bắc Thần ra ngoài cửa, chẳng biết hai người họ nói chuyện gì, Cổ Sơ cũng không tiện nghe trộm bèn gọi Chloe và La Trì vào nhà.

“Đây là chủ ý của ai?” Cổ Sơ cẩn thận nhìn chằm chằm bóng bay trên đầu. Vào trong phòng ngủ lại càng hồng rực rỡ, duy chỉ có hoa bách hợp là thuần khiết, bày tràn ngập khắp mọi góc ngách.

“Của Lục Bắc Thần.” Chloe chậm rãi nói: “Anh trai nó kết hôn, nó là người vui nhất”.

“Cậu thì sao hả?” La Trì cười đều.

Chloe nhìn anh ấy từ trên xuống dưới: “Tôi có thể thay đổi đối tượng bất kỳ lúc nào”.

La Trì lạnh run người vội im bặt.

“Cũng nên trả chìa khóa cho em rồi chứ?” Cổ Sơ bước lên, giơ tay ra trước mặt Chloe.

Chloe giở trò: “Ồ thêm mấy ngày, gấp gì chứ? Anh đâu đốt nhà hai người được?”.

La Trì đứng bên cạnh phì cười. Cổ Sơ khó xử: “Đây là phòng tân hôn của em và Lục Bắc Thần mà, anh ở đây có thích hợp không?”.

“Cực kỳ thích hợp.” Chloe tỏ ra nghiêm túc: “Anh không có nhà để về, chỉ có thể bám lấy hai người thôi”.

Đợi Lục Bắc Thần đi vào, Cổ Sơ bắt đầu kể tội: “Anh mời tình địch vào nhà rồi!”.

Lục Bắc Thần nhướng mày nhìn Chloe. Chloe lập tức giơ hai tay: “Tôi thề, tôi tuyệt đối không xuất hiện trong đêm tân hôn của hai người”.

Cổ Sơ nhìn vẻ mặt méo xệch của Lục Bắc Thần, cố gắng nhịn cười. Thật ra cô chẳng lo Chloe chiếm cứ địa bàn. Bình thường Lục Bắc Thần quá nghiêm túc, nhất là khi làm việc, mấy người này cười hi hi ha ha với anh cũng tốt. Với lại, tân hôn cũng cần sự náo nhiệt.

Có điều, cô đã đánh giá thấp độ dày của da mặt Chloe. Vừa nghe tới chuyện Lục Bắc Thần đặt một bàn ăn tối đầy ắp, anh ấy nhảy cao hơn ai hết, miệng kêu gào: “Có cơm ngon ăn rồi, có cơm ngon ăn rồi!”.

Cổ Sơ nghi hoặc hỏi Lục Bắc Thần: “Anh bắt anh ấy làm việc không công à? Sao anh ấy nghèo đến mức này? Còn phải ăn chùa uống chùa?”.

Lục Bắc Thần khó xử: “Cậu ta kiếm nhiều hơn ai hết”.

La Trì ở bên này cũng góp vui, vỗ vai Chloe, đứng cùng một chiến tuyến với anh ấy: “Tối nay làm hai chai rượu ngon!”.

“Không thành vấn đề, ngày vui mà!” Chloe vô cùng tán đồng đề nghị này.

Cố Sơ đỏ mặt, rốt cuộc là ngày vui của ai đây?

Kết quả, hai người này thật sự ăn bữa tối dưới ánh nến mà không biết ngượng, cũng mặc kệ gương mặt Lục Bắc Thần lạnh tới mức nào, họ cười hì hì chuồn lên xe, còn bắt “chú rể” làm tài xế.

Tối bữa cơm, người phục vụ xác nhận hết lần này tới lần khác với Lục Bắc Thần: “Thưa anh, anh chắc chắn là đặt bàn tình nhân chứ ạ?”.

Chloe và La Trì lấy hai cái ghế ngồi sang bên cạnh. Chloe âm ỉ nói: “Không gian lớn thế này có thêm hai chúng tôi cũng chẳng chật thêm. Ha, cảnh đêm ở đây đẹp thật, có lợi cho tiêu hóa!”

500. Q.10 - Chương 501: Chị Dâu

Cứ như vậy, bữa tối lãng mạn dưới ánh nến vốn dĩ thuộc về hai người họ, vì có thêm hai cái bóng đèn cở bự như La Trì và Chloe đã đổi vị, bữa cơm tình nhân trở thành bữa cơm tập thể, càng quái dị hơn là người phục vụ vẫn tiến hành bày biện theo đúng tiêu chuẩn của một bữa cơm dưới nến, khiến cảnh này trông càng kỳ lạ. Nhưng cũng may ba người đàn ông và một người phụ nữ đều ưa nhìn, ngoại hình của Lục Bắc Thần khỏi cần nói, La Trì tuấn tú, Chloe khắp người toát ra vẻ yêu nghiệt, Cố Sơ bị ba người đàn ông vây ở giữa giống như con chim cút nhỏ xíu, khiến mọi người xung quanh ngưỡng mộ.

Những nỗi đau khổ trong lòng e là chỉ có mình cô hiểu. Người phục vụ cứ nhìn cô bằng ánh mắt hâm mộ, tưởng cô được tranh giành dữ dội nhường nào, khiến cả người đàn ông điển trai phải cúi mình, sự thật là cô càng cảm thấy mình đang đối mặt với tình địch hơn, La Trì và Chloe hoàn toàn nhắm vào Lục Bắc Thần.

Không ai hiểu được mối quan hệ kỳ diệu giữa bốn người họ. Cũng giống như cô không thể hiểu nổi, rõ ràng là người đàn ông của cô, sao lại vô duyên vô cớ gọi thêm hai kẻ tình địch tới?

Đương nhiên, bữa ăn này vẫn cực kỳ náo nhiệt. Thời gian này vụ án thúc giục, ngày nào La Trì cũng căng thẳng, xoay vòng vòng suốt 24 tiếng đồng hồ. Vụ án này dính líu tới hai nhà Lục Cố, lại ngay ở trước mặt Chloe, Cố Sơ mặc dù sốt sắng nhưng cũng biết không tiện hỏi quá nhiều. Nhưng cho dù là vậy, cô cũng có thể cảm nhận được vụ án đã đi tới bước ngoặt, nếu không La Trì cũng không cho phép mình nghỉ ngơi một ngày.

Trong bữa cơm, anh ấy nói đặc biệt nhiều, có thể vì bị dồn nén thời gian qua. Chloe bình thường đã như con vẹt. Hai người họ cứ lời qua tiếng lại như đóng kịch nói vậy, vô cùng kịch liệt. Ngược lại, Lục Bắc Thần nói rất ít, đa phần đều nghe La Trì và Chloe đấu khẩu. Hai người họ nói từ chuyện công việc mệt nhọc cho tới thời sinh viên, lại từ thời sinh viên chành sang chuyện sở thích ham muốn. La Trì tự tăng bốc bản thân lên hàng “trên trời có, dưới đất không”. Chloe thì càng bốc phét mình trở thành thần thám Sherlock Holmes thể gian hiểm gặp.

Cho tới khi Lục Bắc Thần nói với Cố Sơ: “Ngày mai cuối tuần, chúng ta về Quỳnh Châu một chuyến nhé”.

La Trì nghe xong lập tức chặn cái miệng tía lia của Chloe lại, cười hì hì ghé sát tới, “Mai hai người đi Quỳnh Châu làm gì vậy? Ở đó mấy ngày?”.

“Chuyện chúng tôi kết hôn cũng phải thông báo cho trưởng bối.” Lục Bắc Thần từ tốn trả lời: “Mọi công việc liên quan tới việc thu thập chứng cứ, tôi đã hoàn thành rồi, thế nên ở được mấy ngày vợ tôi là người quyết định”.

Cố Sơ cúi đầu, tai sắp nóng bừng vì cậu “vợ tôi” của Lục Bắc Thần, dường như sức truyền nhiễm của nó còn lớn hơn cả danh xưng “bà Lục”. Cô ngược mắt nhìn anh, anh cũng đang nhìn cô mỉm cười, cô bỗng xấu hổ, mượn cốc nước hoa quả để đè nén những cảm xúc bồn chồn vì quá hạnh phúc trong lòng.

Chloe chép miệng, rõ ràng không hài lòng với danh xưng này của Lục Bắc Thần. La Trì thì chẳng để tâm tới cảm xúc của Chloe, lập tức túm lấy Lục Bắc Thần: “Tôi cũng đi”.

Cố Sơ biết rõ ý định của La Trì, cô hắng giọng, cố tình hỏi: “Ấy? Anh rảnh hả?”.

La Trì tưởng thật, trong lòng suy tính bắt đầu đếm thời gian, tỏ vẻ nghiêm túc: “Ngày mai đi cùng hai người thì không thành vấn đề, anh lúc nào cũng ở trong tư thế sẵn sàng”.

Cố Sơ trầm nghĩ, người anh hùng này đúng là khó qua ải mỹ nhân. Nhưng sau đó cô lại nghĩ, thật ra La Trì và Cố Tư cũng là “chàng có tình, nàng có ý”, nhưng khúc mắc nhỏ trong lòng Cố Tư, Cố Sơ cũng hiểu rõ. Chuyện của Lưu Kế Cường khiến nó chịu đả kích không hề nhỏ. Nếu vụ án đó không phải do La Trì phụ trách, Cố Tư rất có thể đã đồng ý La Trì rồi. Nhưng trùng hợp là La Trì lại biết quá rõ về quá khứ của nó và Lưu Kế Cường nên Cố Tư mới cảm thấy khó xử. Quan hệ giữa nam và nữ, nhất là một đôi đã ưng ý nhau đều bắt đầu từ những cảm giác che đậy thầm kín tuyệt vời rồi dần dần tiến tới thân thiết và thấu hiểu. La Trì và Cố Tư thì ngược lại, giữa họ ban đầu đã không có giấu giếm, gặp mặt trần trụi và bạo lực. Nếu là cô, cô cũng sẽ ngại vậy thôi.

Lục Bắc Thần chậm rãi nhấp một ngụm rượu vang: “Chúng tôi đồng ý cho cậu đi theo chưa?”.

“Đây là tự do của tôi chứ nhỉ?” La Trì cười nói: “Sao cậu có thể can thiệp được?”.

Lục Bắc Thần đặt ly rượu xuống, nửa đùa nửa thật: “Cậu đã quên mất một sự thật, tôi và Cố Sơ kết hôn, là hai vợ chồng, về mặt pháp luật tôi đã là anh rể của Cố Tư, Cố Tư là người nhà của tôi, cậu bảo tôi có quyền giúp nó lựa chọn một đối tượng yêu đương thích hợp không?”.

Một câu nói khiến La Trì đỏ bừng mặt, mãi sau mới buông một câu: “Lục Bắc Thần, kiếp trước cậu cứu cả dải Ngân Hà hay sao mà kiếp này tốt số thế hả? Cái lợi gì cũng bị cậu cướp mất là sao?”.

Câu nói ấy vừa dứt, Cố Sơ đã nhướn mày nhìn anh ấy: “La Trì, nghe ý của anh thì em là hàng tiện lợi rồi? Anh muốn chết hả? Em là chị ruột của Cố Tư đấy?”.

La Trì bỗng nhiên cảm thấy mình đã phạm phải đại kỵ rồi, vội rót rượu chuộc tội: “Đừng giận, đừng giận, đâu phải em không biết tính anh hay nói thẳng tuột, anh làm gì có ý đó. Nào nào nào em gái Cố, anh tự phạt được không?”.

“La Trì, em thấy anh thường ngày cũng thông minh, sao cái thói quen dè dặt em khi xưng hô vẫn chưa thay đổi được vậy?” Cố Sơ nhin cười, cố tình khiêu khích.

La Trì toát mồ hôi lạnh, vội chạm cốc với cô: “Bà Lục, Lục phụ nhân, à... chị Lục, chị dâu!”.

Lục Bắc Thần đang phải cố nhịn cười, từ tốn uống rượu. Cố Sơ có hứng thú với một loạt những xưng hô đó của La Trì, nhất là tiếng “chị dâu” cuối cùng. Xét về tuổi tác, Lục Bắc Thần lớn hơn anh ấy một chút nên tiếng “chị dâu” này là hợp tình hợp lý. Đây là một cách xưng hô đặc biệt, đại diện cho mối quan hệ thân thiết không thể tách rời giữa cô và Lục Bắc Thần, cảm giác ấy khiến cô thấy ngọt hơn cả ăn mật ong.

“Này, hạ thấp ly xuống, không có trên dưới gì cả.” Cố Sơ hắng giọng.

La Trì lập tức hạ thấp, gần như thấp tới tận đáy ly của cô: “Chị dâu dạy phải lắm”.

Cố Sơ hài lòng mỉm cười, ngừng trò đùa lại. La Trì tiếp tục dán vào cô: “Chị dâu à, con người em bình thường không có đức tính gì tốt đẹp, ngày nào cũng bận đến vắt chân lên cổ mà chạy, càng không có thời gian rượu chè cờ bạc, dốt chớ dốt mèo đi dạo đâu, tâm ý của em với Cố Tư chị cũng hiểu mà...”.

“Ừm, thái độ của cậu được đấy, đáng biểu dương.” Cố Sơ vốn nhỏ tuổi hơn La Trì, giờ cậ có thân phận chị dâu, ăn nói đã trở nên vô cùng ngang ngược. “Nhưng La Trì này, đồng bọn của cậu, anh Chloe quấy rối bữa cơm tối của tôi và chồng tôi, giải quyết thế nào đây? Món nợ này tính thế nào đây?”.

Đầu óc La Trì xoay chuyển rất nhanh, lập tức chữa lời: “Đâu có gọi là quấy rối? Hôm nay là tân hôn của hai vị, chẳng phải chúng tôi đang chúc mừng đó sao? Càng đông càng vui mà”.

“Gượng ép, lý do không đủ.” Cố Sơ không hài lòng, bèn nhíu mày.

La Trì thấy gương mặt nhỏ của cô thay đổi, lật mặt nhanh như lật sách, trong lòng càng thêm lo lắng, sao còn tiếp tục trêu ghẹo nữa. Anh ấy lập tức đổi đối tượng tác chiến, giơ ly rượu về phía Lục Bắc Thần: “Lục huynh, Lục huynh, cậu nói gì đi chứ, nói gì thì nói chúng ta cũng là bằng hữu cùng chiến tuyến mà? Cậu không thể nhìn bà xã ức hiếp tôi như vậy được”.

Lục Bắc Thần nhún vai, không tỏ thái độ gì. La Trì sốt sắng, chuyện này liên quan tới hạnh phúc tương lai của mình, sao anh ấy dám khinh suất? Anh ấy bắt đầu giở bài thông cảm: “Cậu tự nói đi? Chúng ta đã bao lần vào sinh ra tử rồi? Tình bạn này có dễ dàng không? Trung Quốc lớn như vậy, Thượng Hải rộng như thế, sao ông trời là ghép hai chúng ta lại cùng hợp tác? Đây không phải duyên phận thì là gì? Có một câu nói rất hay, làm anh em có kiếp này không có kiếp sau, kiếp sau nếu tôi còn muốn gặp cậu thì phải làm sao? Vậy thì chỉ còn cách làm người thân thôi. Cậu xem, để hai chúng ta kiếp sau còn được gặp nhau, cậu giúp tôi chuyện này đi”.

Cổ Sơ ngồi bên nghe mà toát mồ hôi. Cô làm vợ của Lục Bắc Thần mà còn chưa nghĩ tới chuyện kiếp sau gặp lại, La Trì cũng suy nghĩ xa xôi quá rồi đấy. Anh ấy quả là biết ăn nói, nhưng e là chiêu này không có tác dụng gì với Lục Bắc Thần, anh ấy là người chịu không nổi mấy câu sến sẩm này nhất. Quả nhiên, Lục Bắc Thần ra hiệu cho anh ấy ngừng lại, nói một câu: “Muốn ngày mai đi theo cũng được thôi, có hai việc. Thứ nhất, bữa cơm tối nay cậu bỏ tiền; Thứ hai, đừng có để Chloe tới quấy rầy chúng tôi”.

Chloe nghe xong sốt sắng: “Này này này, tớ im lặng ngồi bên cạnh ăn cơm, chọc gì tới cậu chứ?”.

La Trì nhìn cả một bàn ăn lãng mạn, đập bàn: “Một bữa thôi ấy gì? Phục vụ đâu!”.

Người phục vụ tiến lên, anh ấy cất giọng hào sảng: “Thanh toán trước!”.

Người phục vụ rất chuyên nghiệp, đưa ngay hóa đơn ra. La Trì đón lấy xem, hóa đơn dài dằng dặc, khi nhìn tới con số cuối cùng, anh ấy dờ dẩn, quay đầu nhìn Lục Bắc Thần nghiêng răng nghiêng lợi: “Cậu có cần lười tới mức hoa tươi cũng nhờ người ta đặt hộ không?” Hoa tươi nhà hàng đặt phải đắt gấp mười lần bên ngoài.

Lục Bắc Thần nhún vai: “Tôi muốn họ chuẩn bị một bữa tối dưới ánh nến, đây là một trong những hạng mục, bao gồm cả rồi”.

La Trì xua tay đuổi người phục vụ đi. Chloe tò mò, giật lấy hóa đơn xem sao rồi cười đến nỗi suýt tắc thở: “La Trì ơi La Trì, bữa cơm này là đi đứt mấy tháng lương của cậu rồi đấy”.

“Thế thì chúng ta thương lượng đi.” La Trì ghé sát tới trước mặt Lục Bắc Thần, biểu cảm nịnh nọt, “Cậu cũng biết tớ chỉ là công chức thôi, làm gì có nhiều tiền thế? Riêng tiền phục vụ của bữa cơm này cũng đã thu 35% rồi, ăn tiền à?”.

Cổ Sơ ngó lên nhìn hóa đơn, nhìn thấy số tiền xong cả người cũng đau nhức. Lục Bắc Thần không quan tâm quá nhiều, anh nhàn nhã lắc ly rượu, có lòng tốt giải thích dùm: “Vốn không cao đến thế, nhưng vì có thêm hai vị nên giá gốc cao lên. Tôi đưa vợ tôi đi ăn cơm, lý gì còn phải trả dùm hai người?”.

La Trì á khẩu, sầu não vô cùng. Lục Bắc Thần uống cạn ly rượu, đặt xuống, “Hoặc là cậu giả tiền, ngày mai sẽ được gặp tình yêu đẹp; Hoặc là tôi trả tiền, ngày mai cậu ôm tiền ở nhà cô độc một mình, cậu chọn đi”.

Chloe ngồi bên cạnh cười cợt.

“Hoặc là còn một cách thứ ba.” Lục Bắc Thần khê cười.

La Trì thúc giục: “Mau nói đi”.

Lục Bắc Thần hất cằm về phía Chloe đang xem trò vui, “Tìm người có tiền để chia sẻ với cậu”.

La Trì túm ngay lấy phao cứu sinh, đập cái bộp lên vai Chloe, “Con đường tới La Mã đây rồi!”.

“Này, liên quan gì tới tôi? Dạ dày của tôi bé bằng cái móng tay thôi, ăn được là bao? Dựa vào đâu tôi phải gánh đỡ cùng cậu?” Chloe chẳng muốn oan uổng.

La Trì phát huy hết sức mạnh, học kiểu nói logic của Lục Bắc Thần: “Thứ nhất, tối nay là tân hôn của họ, đúng không? Chúng ta mời đôi vợ chồng trẻ đi ăn là đúng quá rồi. Thứ hai, anh cũng phải có chỗ ở chứ? Hai vợ chồng người ta không thể nào để anh vào phòng tân hôn của họ, anh cũng nên biết điều một chút, đừng cựa vào sinh ra tử với Lục Bắc Thần mà tưởng có đặc quyền. Tục ngữ nói đúng: Sắt được luyện thì cũng có thể mềm như vải sợi, nói Lục Bắc Thần đấy. Nói trắng ra, cậu ta là kẻ thấy sắc quên bạn, thế nên anh còn mong chờ gì việc cậu ta cho phép anh quấy rối đêm tân hôn cơ chứ”.

Hai lý do cực kỳ hợp lý, vậy mà Chloe vẫn lúc lắc ngón tay trước mặt anh ấy: “No, no, no. Thứ nhất, đối với chuyện họ kết hôn tôi có rất nhiều ý kiến thế nên không có chuyện chúc mừng. Thứ hai, không được ở đó thì tôi vào khách sạn, thế nên tôi không có lý do để trả đỡ cho cậu”.

“Anh ở khách sạn dĩ nhiên là không thành vấn đề, nhưng tôi sẽ bảo đồng nghiệp vài ba ngày lại tới kiểm tra nhân khẩu. Anh tốt nhất đừng phạm lỗi gì dù là nhỏ nhất nếu không họ lại mời anh tới đồn uống café đấy.” La Trì thấy chiêu nào, tiếp chiêu đó: “Sống trên giang hồ có ai không phải hứng dao. Chloe, nghề nghiệp của anh ở Trung Quốc không quang minh chính đại cho lắm, tôi muốn tìm rắc rối cho anh để thôi”.

“Cậu tàn độc quá đấy.” Chloe sững sốt.

“Anh ở nước ngoài thì giỏi, ở trong nước mấy quan hệ đó chưa chắc đã hữu dụng.” La Trì cười nham hiểm, rồi lại sợ dọa anh ấy, La Trì dừng kể hoãn binh, “Thế này đi, cùng lắm thì tôi nhường chỗ ở cho anh, bảo đảm ăn ngon ngủ kỹ, điều kiện tiên quyết là anh trả giúp tôi bữa cơm này”.

Chloe nhướn mày, “Không phải cùng trả à?”

“Anh tưởng nhà cảnh sát La dễ vào ở vậy hả?”

Hôm nay cuối cùng Chloe cũng hiểu thế nào là “Hổ xuống đồng bằng phải sợ chó”, đành nghiêng răng thỏa hiệp: “Nhà cậu có ngắm được cảnh đêm Thượng Hải không đấy?”.

“Nhà tôi chỉ ngắm được đèn nhà đối diện thôi, nói nhiều làm gì, thanh toán đi.” La Trì đã bảo vệ thành công ví tiền của mình.

...

Bữa tối lãng mạn bị phá đám, nhưng thực tế là Cố Sơ rất vui, nhất là sau khi tiết kiệm được cả một khoản tiền lớn. Sau bữa cơm, La Trì kéo Chloe đi, không để anh ấy tiếp tục làm loạn, còn nhiệt tình thuê hai tài xế, bốn người chia ra làm hai ngả.

Khi trở về nhà mới đã là hơn mười giờ đêm. Lục Bắc Thần biết cô sợ mấy thứ dễ nổ nên lập tức tháo hết, chỉ còn lại hoa bách hợp ngập tràn. Lăn lộn cả ngày Cố Sơ cũng cực kỳ mệt, nằm ườn trên sofa không thèm nhúc nhích. Lục Bắc Thần thay quần áo xong, đi ra thấy cô nằm như một con mèo lười bèn bước tới, ngồi xuống, tiện thể dè lên người cô, cất giọng mờ ám: “Ga giường, vỏ chăn đều được thay mới rồi đấy”.

501. Q.10 - Chương 502: Người Mắc Nợ Là Nhà Họ Cố

Hơi thở của người đàn ông toát ra một sự nguy hiểm, nhưng sau khi được pháp luật công nhận, cái nguy hiểm ấy bỗng trở nên rất đường hoàng. Cố Sơ tham lam mùi hương của anh, vừa sạch sẽ vừa đầy mê hoặc. Sạch sẽ, vì nó liên quan tới nghề nghiệp của anh, nghiêm túc, cẩn thận, dưới lớp blouse trắng không cho phép bất kỳ ai đùa cợt; Mê hoặc, vì anh là đàn ông, dịu dàng, quần quýt, dưới nụ cười mỉm là một khao khát đang bùng bùng trời dậy.

Căn nhà mới này không giống nhà Tây, thiết kế cao lên khiến tầm nhìn được thỏa mãn tuyệt đối, ánh đèn bên bên Thượng Hải đều được thu trọn vào trong tầm mắt, thiết kế cửa sổ thủy tinh không có khớp nối với những đường cong rộng lớn càng khiến tầm nhìn không bị bó hẹp.

Cố Sơ luôn có cảm giác chìm giữa tầng mây, ngắm nhìn gương mặt của Lục Bắc Thần cô luôn nhớ tới những lời anh từng nói, rằng sẽ cho cô một mái nhà ở nơi rực rỡ phồn hoa nhất, giờ đây anh đã làm được rồi. Anh đã trở thành chồng cô, cô trở thành vợ anh.

Lục Bắc Thần không ngốc đến nỗi bàn luận chuyện cưới xin với cô vào lúc này. Người con gái mềm nhũn như nước trong lòng đã khóa lấp mọi lý trí của anh. Anh cúi xuống, bờ môi mơn man và bịn rịn.

“Đừng ở đây...” Cửa sổ phòng khách quá lớn, cô luôn có cảm giác trời là rèm, đất là chiếu.

Lục Bắc Thần cười khê: “Cũng đúng, động phòng hoa chúc cũng phải chính thức một chút, về phòng ngủ thôi.” Dứt lời, anh nâng tay bế cô lên.

Cố Sơ ôm chặt lấy cô anh, cười thẹn thùng.

Tầm nhìn của phòng ngủ cũng thông thoáng, từ xa đã nhìn thấy ánh đèn bên Thượng Hải nhuộm cả một dải dài, xa hơn nữa là cả một bầu trời sao. Mặc dù biết sẽ không có ai nhìn thấy nhưng Cố Sơ vẫn nỉ non cầu xin: “Rèm cửa kia...”.

Lục Bắc Thần bỏ ngoài tai, bờ môi anh hóa thành một con rắn linh động, trườn đi khắp nơi hút hương thơm.

Ánh đèn vàng nhạt dưới nền nhà rơi vào trong phòng ngủ, đan cài với những ánh đèn không ngủ ngoài kia, hắt lên cơ thể rắn chắc như tường đồng của người đàn ông. Cố Sơ cảm thấy người mình bỗng mềm ra sau đó tan thành nước, chảy về bốn phía.

Môi anh là con đường đá, cuối cùng đã dẫn tới nơi đầu nguồn của cô.

Giây phút này, tiếng nước nở của Cố Sơ trở thành tiếng thở dốc động lòng người.

Cơ thể anh cường tráng, mạnh mẽ, trở thành công cụ duy nhất để cứu vớt cô. Anh đã cho cô công cụ ấy, hóa làm trụ cột vững vàng để chống đỡ cơ thể cô.

Anh thì thầm bên tai cô: “Anh chỉ mong sao cả thế giới này đều biết em là của anh...”.

Em cũng vậy... Cố Sơ đắm chìm trong sự thâm tình quyến luyến nơi đáy mắt anh, lắm bầm.

Cuối cùng vẫn là cảnh màn trời chiếu đất, người đàn ông tưới tắm, người con gái hưởng thụ. Cơ thể cô là mảnh đất màu mỡ dưới bàn tay vun trồng cày xới của anh. Cô thừa hưởng ở anh mọi nóng bỏng và hết thấy dịu dàng.

Rất lâu sau, cơn phong ba bão táp người đàn ông mang tới cuối cùng cũng ngừng lặng. Cô mệt mỏi đẩy lồng ngực anh khiến bàn tay dính đầy mồ hôi rồi quở trách: “Sao anh có thể như thế chứ?”.

Lục Bắc Thần hiểu ý cô, hai cánh tay chống hai bên má cô, cười khê: “Trước khi cưới anh có thể kiềm chế, sau khi cưới thì không cần nữa chứ?”.

“Anh cố tình.” Cô đỏ mặt.

Lục Bắc Thần khê véo má cô, “Bây giờ em đang ở độ tuổi thích hợp nhất để sinh con”.

Cố Sơ nghe xong lại quay ngoắt đi, vùi mặt vào gối. Lục Bắc Thần phì cười, đưa môi chọc ghẹo má cô, “Không được giấu anh uống thuốc đâu, nghe rõ chưa?”.

“Anh còn nói nữa?” Cố Sơ thẳng thừng úp gối lên mặt anh.

Lục Bắc Thần phá lên cười sảng khoái.

Nghỉ ngơi rất lâu Cố Sơ mới lấy lại sức, cô chui vào phòng tắm như một con chuột bị ướt mưa. Cô đứng dưới vòi hoa sen, tắm qua loa, từng dòng nóng bỏng men theo dòng nước chảy xuống, anh cho cô quá nhiều.

Lục Bắc Thần ngồi trong phòng đợi không nổi, bất chấp mở hé cửa phòng tắm ra, đứng dựa vào khung cửa, ngắm nhìn hình ảnh người con gái đang tắm với vẻ băng nháng. Cố Sơ liếc thấy bóng anh, tròng mắt: “Có ai biết đường đường là giáo sư Lục lại mắc chứng thích nhìn trộm không nhỉ?”.

“Không ai biết đâu.” Lục Bắc Thần cười gian, “Trước mặt họ anh xưa nay vẫn tỏ ra rất đứng đắn”.

“Đóng cửa vào.”

“Vì sao chứ?” Lục Bắc Thần dong đưa, “Anh ngắm vợ mình tắm là phạm pháp à?”.

“Dù có là vợ chồng thì cũng phải có sự riêng tư.”

Lục Bắc Thần nhìn chằm chằm dáng người hình chữ S xinh xắn trong làn hơi nước, tà niệm bỗng dâng lên. Anh sải bước vào trong, tiện tay đóng cửa lại.

“Này, anh đừng có được nước lấn tới*.”

*Trong cụm từ “Được nước lấn tới” có từ “phân” chỉ độ dài theo nghĩa đen nên Lục Bắc Thần đã chơi chữ.

Lục Bắc Thần từ phía sau ôm chặt lấy cô, cười xấu xa: “Anh quen kích cỡ độ dài của nó rồi còn gì”.

“Đừng...”

Trong phòng tắm lại có một màn sục sôi hoa nở.

...

Ánh nắng cuối tuần rất đẹp, có điều không khí đã lạnh dần. Khi Cố Sơ mơ mơ màng màng bò dậy khỏi giường, cô những tưởng mình vẫn còn ở nhà Tây, nhắm mắt lần sờ ra tới cửa, kết quả lại vào nhầm căn phòng hôm qua Lục Bắc Thần để bóng bay, giẫm chân lên, chỉ nghe thấy một tiếng nổ lớn và sau đó là tiếng thét điên rồ của cô.

Lục Bắc Thần nghe thấy động tĩnh nhanh chóng đi lên gác, tìm được Cố Sơ ở nơi phát ra tiếng động. Lần này cô bị dọa đến nỗi tỉnh giấc hoàn toàn, đứng một chân giữa đám bóng bay màu hồng phấn, chân kia giẫm phải bóng bay, nói gì cũng không dám đặt xuống. Cô nhìn thấy Lục Bắc Thần như nhìn thấy cứu tinh, liều mạng khoa tay múa chân về phía anh, hết như có côn trùng bò lên người vậy.

“Lục Bắc Thần, cứu em!”

Tối qua sợ cô nghe thấy tiếng nổ lại sợ hãi nên Lục Bắc Thần chỉ còn cách chuyển cả đồng bóng bay sang một căn phòng khác, ai ngờ được cô lại bước vào đây? Vừa tức vừa buồn cười, anh đi tới, bế cô lên, giống như răn dạy, lại giống như cưng chiều: “Ở nhà mình mà cũng bị dọa đến mức độ này, trên đời chắc chỉ có mình em thôi”.

“Cẩn thận chân anh đấy, phía trước còn một quả, đừng có giẫm vào! Á, Lục Bắc Thần, bên cạnh còn một quả!” Cô hoảng hốt vui mặt vào lòng anh.

Lục Bắc Thần không nhịn nổi cười.

Một bữa sáng phong phú, dù trước khi cưới hay sau khi cưới, Lục Bắc Thần luôn thể hiện vai một người đàn ông ấm áp qua bữa sáng này, nhưng Cố Sơ cho rằng hầu như lúc nào anh đối xử với cô cũng dịu dàng hết mức, ngoại trừ buổi tối. Cứ đêm về là anh chìm vào “Truyện thuyết người sói”, từ về ôn hòa nho nhã hóa thân thành dã thú tiền sử.

Thế nên, Cố Sơ vẫn rất cảm ơn Lục Bắc Thần tối qua đã nương tay. Với mức độ kích thích mà anh yêu cầu, chưa ném cô vào trong đồng bóng bay để thỏa mãn sự biến thái của anh đã là nhân từ rồi.

Mọi kế hoạch tuyệt vời trong ngày rơi vào buổi sáng, ánh nắng và bữa sáng hòa trộn vào nhau một cách tương xứng, nhưng điều thiếu trọn vẹn là trên bàn ăn xuất hiện thêm một “Trình Giảo Kim”.

La Trì.

Mới sáng sớm, anh ấy đã ăn mặc chỉnh tề tới nhà cô. Lục Bắc Thần cũng khá thân thiện đối với anh ấy, phát cho anh ấy một phần bát đĩa. Thấy hai người như hai đứa trẻ sơ sinh dính liền vào nhau đi vào, anh ấy cười sảng sặc: “Ngược đãi người cô đơn hả?”.

“La Trì?” Cố Sơ thật sự hết hồn vì vị khách không mời mà tới này, vội tụt xuống, ngồi đối diện với anh ấy, quan sát từ trên xuống dưới rồi hỏi: “Mắt em không có vấn đề gì, đúng không?”.

“Chính là anh, hàng thật giá thật.” La Trì chỉnh lại cà vạt.

Cố Sơ nhìn anh ấy rồi quay qua Lục Bắc Thần. Anh im lặng nhin cười, cô lại hướng tầm mắt trở về La Trì lần nữa, chỉ tay: “La Trì, anh phải ăn mặc giống như điệp viên thế nào sao?”.

La Trì ngồi đối diện hết sức nghiêm túc, áo vest đen, quần đen, sơ mi trắng, cà vạt đen, chỉ còn thiếu đúng một chiếc kính râm màu đen nữa thôi. Từ lúc bước vào cô đã thấy kiểu ăn mặc này quen quen, bất tỉnh lỉnh nhớ tới bộ phim điện ảnh Men in black. Đương nhiên, có lúc Lục Bắc Thần cũng chơi cả cây đen, nhưng chỉ ít sẽ đeo một chiếc cà vạt làm điểm sáng, đầu có giống anh ấy, hết như một con quạ.

La Trì tươi cười, “Phục trang, có thể nhận ra tổ chức của một người, thành ý của một người, còn có thể...”.

“Bắc Thần, em đói...” Cố Sơ ngắt ngang lời La Trì, quay đầu nói với Lục Bắc Thần, nét mặt đáng thương.

Lục Bắc Thần không nói năng gì, lập tức phục vụ.

...

Khi xe tới Quỳnh Châu, nắng không còn quá rực rỡ, có mây đen và gió kéo tới. Những cây cổ thụ trong tiểu khu rưng cả một đám lá. Còn chưa đổ mưa, dưới cây vẫn có những người dân đứng trò chuyện, thấy Cố Sơ cùng một người đàn ông đi lên cầu thang, họ bắt đầu chỉ chỉ trỏ trỏ.

Hôm nay Sầm Vân không ra ngoài, đặc biệt ở nhà chờ đợi. Một tiếng trước, bà nhận được điện thoại của Cố Sơ, nói chiều nay cô sẽ về Quỳnh Châu. Sầm Vân nhận ra cô có điều muốn nói bèn hỏi thêm. Cố Sơ bèn đáp: Dì ơi, con kết hôn rồi.

Bà không hỏi tận gốc trúc tận rễ, chỉ đáp lại một câu: Con cứ về nhà rồi tính.

Khi chuông cửa vang lên, Sầm Vân chợt giật mình. Trầm tư quá lâu, bà quên cả thời gian. Cố Sơ và Lục Bắc Thần đứng ở cửa, anh gọi dì theo Cố Sơ. Khóe miệng Sầm Vân giật giật, tiếng gọi này dường như còn thuận miệng hơn cả khi trước, nhưng khiến lòng bà như bị đè lên cả một tảng đá nặng, không sao thở nổi. Bà không đáp chỉ quay người để họ đi vào phòng.

Cố Sơ không có nhà, có lẽ còn đang ở trường học. Cố Sơ thầm cảm thấy may mắn, chỉ đối phó với một mình dì, cô đã tìm đập chân run ròi, thêm một Cố Sơ chắc cô hết sức.

Càng về gần tới Quỳnh Châu, nỗi lo trong cô càng nặng dần, cuối cùng thậm chí còn chẳng có tâm trạng cười hi hi ha ha với La Trì. Lục Bắc Thần nhận ra nỗi lo lắng của cô, lúc dừng xe bèn nắm chặt tay cô và nói: “Tất cả hãy giao cho anh”.

Nhưng bây giờ, cô nhận ra vẻ không vui trên khuôn mặt dì, là sự không vui đang cố được đè nén lại, cô bắt đầu rối bời, sợ Lục Bắc Thần không cẩn thận sẽ châm ngòi cho tính khí nóng nảy của dì.

Mặc dù Sầm Vân có lúc không nói lý lẽ nhưng chuyện lễ tiết vẫn đâu ra đấy, mặc dù hành vi “tiền trạm hậu tẩu” của họ khiến bà giận dữ, nhưng dù sao họ cũng đã chủ động về thăm, còn mang cả hoa quả, trà nước, không thiếu thứ gì.

Nhưng bà cũng bắt đầu nhấm vào Lục Bắc Thần, công kích: “Dì nêu quan điểm trước cho rõ ràng. Hai đứa đã đăng ký kết hôn rồi, nhưng bây giờ nhà họ Lục âm ỉ rồi ren, nói thật lòng, chị không đồng tình với chuyện hôn nhân của hai đứa”.

“Dì, chuyện đó liên quan gì đến Bắc Thần chứ?” Cố Sơ vừa nghe xong, bỗng dưng đã thấy mây mù giăng kín trong lòng, “Hơn nữa chuyện này tới giờ còn chưa có kết luận rõ ràng mà”.

Sầm Vân cũng biết bây giờ có nói gì cũng đã muộn, dù sao hai đứa cũng đã là vợ chồng hợp pháp, bà có ý kiến gì cũng không thể ngang nhiên chia rẽ, nhưng ngọn lửa trong lòng không thể dập tắt, bà giơ tay gõ vào đầu Cố Sơ: “Con bé không có đầu óc này, con uống phải thuốc mê gì rồi? Về điểm này con không thể học Tư Tư hay sao? Tư Tư nó không thông minh bằng con nhưng về chuyện tình cảm còn biết tiến biết lùi hơn con đấy!”.

Bà chửi bóng gió, Cố Sơ nghe ra được, Lục Bắc Thần càng nhanh nhạy hơn. Sau khi Sầm Vân bô lô ba la nói một tràng giang đại hải, anh mới lên tiếng:

“Thưa dì, chúng ta cần nói chuyện”.

“Được, nói chuyện thì nói chuyện, cậu nói đi!” Con tức trong lòng Sầm Vân bắt đầu có dấu hiệu phát tác.

Cố Sơ run người, thái độ này của dì rõ ràng là tỏ ra xa cách vô cùng với Lục Bắc Thần. Cô vừa định khuyên nhủ thì Lục Bắc Thần đã nhẹ nhàng khoác vai cô, ôn tồn nói: “Ra chợ mua ít thức ăn đi, tiền anh để trong cặp ấy”.

Câu nói này khiến Sầm Vân bàng hoàng, Cố Sơ cũng ngây người. Lục Bắc Thần mỉm cười ôm chặt cô giây lát: “Dì đang không vui, chúng ta cũng phải làm vài món để lấy lòng dì chứ”.

Lấy lòng là giả, có chuyện cần nói mới là thật, hơn nữa rõ ràng anh không muốn để cô tham gia. Cố Sơ dù tò mò nhưng bị anh thúc giục, đành phải nghe lời anh. Lúc ra khỏi cửa, Cố Sơ càng nghĩ càng cảm thấy khả năng khuyên thành công của Lục Bắc Thần cực thấp, cô thấy rõ thái độ của dì, đó là sự bất mãn mà không phải một bàn ăn đầy món ngon hay những lời có cánh là có thể dập xuống.

Rốt cuộc Lục Bắc Thần có cách gì để khiến di thay đổi tâm ý? Càng nghĩ cô càng không hiểu.

Sau khi Cổ Sơ ra khỏi cửa, thái độ của Sầm Vân càng thêm rõ nét, không vui hóa thành phần nộ: “Lục Bắc Thần, trước tiên tôi không cần biết lời Tư Tư nói là thật hay giả, chỉ riêng những chuyện xấu xa nhà họ Lục làm đã khiến cậu không xứng với Tiểu Sơ rồi!”

Dù sao Cổ Sơ cũng đã ra ngoài, bà không cần giữ thể diện cho ai.

Lục Bắc Thần yên lặng đợi bà trút hết giận dữ rồi mới bình tĩnh nói một câu: “Không, thưa dì, Cổ Sơ chỉ có thể làm vợ con, vì năm xưa người mắc nợ là nhà họ Cổ, không phải nhà họ Lục”.

Cơn phần nộ của Sầm Vân như bị phanh gấp lại, một câu nói nhẹ nhàng của đối phương lại giống như chiếc búa giáng thẳng xuống đầu khiến bà thăng thốt: “Gì... Gì cơ?”.

...

Vừa ra khỏi cửa ký túc xá, Cổ Tư đã nhìn thấy La Trì.

Anh ăn mặc như một vệ sỹ tiêu chuẩn, tay ôm một bó hoa hồng to tướng, đang nhìn cô tủm tỉm cười. Hai người bạn cùng đi xuống với Cổ Tư nhận ra La Trì bèn cười khúc khích: “Không làm lỡ dở buổi hẹn hò của cậu nữa, bọn mình đi đây”. Vừa đi, họ vừa cười.

Nếu không phải vì gương mặt điển trai của La Trì, Cổ Tư thật sự sẽ không nhận ra anh. Dưới ánh mắt ngạc nhiên của mọi người xung quanh, cô bước lên, ngưỡng ngừng hỏi: “Sao anh lại tới đây?”.

“Anh không được tới thăm em à?” La Trì cười rất hút hồn, đặt bó hoa hồng vào lòng cô.

Cổ Tư đành phải nhận lấy, mùi hoa thơm nức mũi nhưng sự xuất hiện của La Trì càng đáng ngạc nhiên hơn, “Chẳng phải bây giờ anh đang rất bận ư?”.

“Vốn dĩ rất bận nhưng chị em và Lục Bắc Thần kết hôn rồi. Hai người này hôm nay tới nhà em chuẩn bị khai báo với dì. Anh cũng nhớ em nên theo họ về đây.” La Trì đang bộc lộ tâm ý của mình một cách rất thần nhiên.

502. Q.10 - Chương 503: Thay Đổi Thái Độ

Cổ Tư ôm bó hoa hồng đứng dưới ánh nắng rất lâu, cánh hoa rực rỡ diêm dúa, còn gương mặt cô lại trắng nhợt như bị mất máu quá nhiều. La Trì thấy cô cứ ngây ngốc mãi, bèn đưa tay khước trước mặt cô, “Nghĩ gì vậy? Cơ hội tốt đừng lãng phí, hết tiết rồi phải không? Hết rồi anh đưa em đi chơi”.

Anh bước lên bắt lấy tay cô, bàn tay lâu ngày cầm súng hơi thô ráp, nắm chặt đến nỗi Cổ Tư đau đớn. Cô kêu lên một tiếng, cúi đầu liếc nhìn tay anh rồi ngẩng đầu lên trừng mắt: “La Trì, anh coi em là tội phạm à? Sao dùng sức quá vậy?”.

La Trì vốn không cảm thấy mình đã mạnh tay bèn buông ra rồi cười hì hì: “Xin lỗi xin lỗi, anh quen rồi”.

“Anh bảo chị em và Lục Bắc Thần kết hôn?” Thật ra ban nãy cô cứ nghĩ mãi về chuyện này. La Trì ném cho cô một quả bom, khiến lòng cô nổ tung như bề mặt Mặt trăng. Tin tức này tới quá đột ngột, khi cô có ý thức thì phản ứng đầu tiên chính là cất bước đi.

La Trì sải bước chắn đường cô, thấy nét mặt cô là lạ thì cũng đoán ra ý đồ của cô: “Tư Tư, em can dự quá nhiều vào chuyện của chị gái không hay đâu”.

“Bây giờ sự việc còn chưa được điều tra rõ ràng, sao họ có thể kết hôn chứ?” Cổ Tư sốt sắng.

La Trì không nhường đường cho cô. Cô sang trái thì anh sang trái, cô quay đầu đi một hướng khác, một giây sau anh đã đứng sừng sững trước mặt cô như một tảng đá. Cô đành phải dừng lại, giậm chân bình bịch: “Tránh ra”.

“Ban nãy em nghe không hiểu sao? Không phải chị gái em và Lục Bắc Thần sắp kết hôn mà chị gái em và Lục Bắc Thần đã kết hôn rồi. Em tưởng là thì tương lai nên rối ruột rối gan, thực chất đây đã thì quá khứ rồi, em chỉ còn cách chấp nhận hiện thực thôi.” La Trì giải thích cho cô nghe.

Cố Tư nhìn anh một lúc rất lâu, trong đôi mắt anh ấy là bàng hoàng, là bức bối, cuối cùng dần lắng thành ảm đạm. Một lúc sau, cô cất tiếng thở dài, ôm bó hoa ngồi thụp xuống. La Trì đứng nhìn cô co rụt lại như con chim cú, vừa giận vừa buồn cười: “Chị gái em làm vậy chắc hẳn đã có sự đắn đo cân nhắc. Em nói xem, em cứ đứng chắn trước hạnh phúc của người ta còn ra thể thống gì?”.

“Đó là chị gái em!” Cố Tư không phục, nhưng cũng chỉ có thể đầu võ mồm với La Trì, ván đã đóng thuyền, cô còn có thể làm được gì đây? Cô lẩm bẩm bổ sung thêm: “Là em sợ sau này chị ấy sẽ hối hận”.

La Trì chân thành nói: “Cá nhân anh cảm thấy cho dù có ân oán gia tộc, cuối cùng người phải trả nợ cho những sai lầm của đời trước cũng không nên là Lục Bắc Thần và chị gái em, em cho rằng ân oán quan trọng hơn hay việc chị em có được vui vẻ hay không quan trọng hơn?” Cô vừa định mở lời thì anh lại nói thêm: “Đương nhiên, nếu chân tướng sự thật đúng là như vậy, thì nhà họ Lục nhất định phải trả giá cho sai lầm và bồi thường, nhưng sự trả giá này cứ nhất định phải là hy sinh tình yêu của chị em ư? Hơn nữa, phải trái đúng sai của đời trước chỉ có bọn họ là người rõ nhất, chuyện này được kể lại từ miệng người khác sẽ được thêm mất dặm muối”.

Cố Tư không còn lời nào để phản bác, chỉ biết ngẩng cao đầu, dờ dẫm nhìn anh. La Trì khẽ thở dài, đưa tay kéo cô lại: “Tư Tư, chị gái em rồi cũng phải lấy chồng. Nhưng anh nghĩ nếu bỏ lỡ Lục Bắc Thần, cả đời này cô ấy cũng sẽ không được vui vẻ, mà tên nhóc Lục Bắc Thần đó anh đoán cũng vậy thôi, còn em thì sao?”.

“Em?” Cố Tư không hiểu vì sao anh bỗng dưng chuyển đề tài về phía mình.

“Chị gái em lấy chồng rồi, em cũng phải có nơi nương tựa chứ?” La Trì lại cười hi hi ha ha, trông có vẻ không nghiêm túc, nhưng khi nói những lời này anh còn có đôi chút căng thẳng, “Bây giờ việc em cần suy nghĩ nhất là việc của chính em, ví dụ như tìm một ông chồng dự bị đáng tin cậy”.

Cố Tư nhìn anh chằm chằm.

La Trì chỉ tay vào mình, “Anh ấy à, thật ra không có khuyết điểm gì, thích hợp nhất để làm một ông chồng dự bị”.

Cố Tư chưa hiểu ra, chỉ biết nhìn anh trân trân. Anh bị cô nhìn đến nổi mắt tự nhiên, đành hắng giọng: “Thì đó, nếu em không bằng lòng cũng không sao cả, lửa gần rơm lâu ngày cũng bén. Đợi sau khi tốt nghiệp em trở về Thượng Hải, chúng ta có thời gian qua lại, em sẽ nhận ra điểm tốt của anh”.

“Vì sao em phải tới Thượng Hải?” Cố Tư cố tình hỏi.

La Trì không cần suy nghĩ, “Chẳng phải anh ở Thượng Hải sao?”.

“Anh ở đó là em phải tới đó à? Chưa biết chừng em lại lên Bắc Kinh, chuyên ngành của em có nhiều cơ hội đi Bắc Kinh hơn Thượng Hải.”

La Trì ngẫm nghĩ, “Không sao, nếu em thật sự lên Bắc Kinh, anh cũng đi Bắc Kinh”.

Cố Tư giật nảy mình: “Anh lên đó làm gì? Không cần công việc nữa sao?”.

“Anh có tay có chân, quan trọng là đầu óc thông minh, làm gì mà chẳng được.” La Trì cực kỳ tự tin, “Yên tâm đi, đảm bảo nuôi được em”.

Cố Tư nhìn thấy được một thứ gọi là “khao khát” trong mắt anh, lấp lánh không chút giấu giếm. Sao cô không hiểu tâm tư của anh kia chứ? Trong lòng cô, La Trì là một anh hùng, có mỹ nhân nào không đổ trước anh hùng, cô cũng không phải ngoại lệ. Nhưng mỗi khi tình cảm trào dâng, cô lại nhớ đến gương mặt của Lưu Kế Cường, nó khiến cô cảm thấy không thoải mái như ăn phải ruồi vậy. Hắng giọng, cô nói: “Em muốn về nhà đi một chuyến”.

La Trì không ngờ cô lại đổi chủ đề, đứng ngây ra rất lâu mới gật đầu, “Được, nhưng em phải xem xét tình hình rồi hẵng phát biểu ý kiến đây”.

Cố Tư gật đầu.

...

Kiều Vân Tiêu lại tới.

Sáng thứ Bảy, Tiêu Tiểu Tiêu có một buổi khám chữa bệnh, bệnh nhân cuối cùng là Kiều Vân Tiêu. Cô nhìn chăm chăm vào hệ thống rất lâu, mãi vẫn không thể ấn máy thông báo. Ngược lại, Kiều Vân Tiêu đã ngang nhiên gõ cửa bước vào, dưới ánh mắt tròn xoe vì ngạc nhiên của Tiêu Tiểu Tiêu, anh ngồi xuống đối diện cô một cách thản nhiên.

Tiêu Tiểu Tiêu lập tức chau mày với vẻ không vui: “Anh đang lãng phí tài nguyên đấy!”

“Sao lại nói vậy?”

“Ngoài kia còn biết bao nhiêu bệnh nhân không xếp được số? Anh đâu có bệnh gì, vô duyên vô cớ lãng phí một số thứ tự!”

Kiều Vân Tiêu nhún vai, “Anh cũng bỏ tiền ra mà”.

“Chuyện này không liên quan tới việc bỏ tiền ra hay không.”

Kiều Vân Tiêu lập tức nhận sai, “Được được được, anh thừa nhận anh làm vậy có hơi quá đáng, nhưng anh chỉ muốn hẹn em cùng đi ăn trưa”.

“Anh hoàn toàn có thể gọi điện mà.”

Kiều Vân Tiêu dở khóc dở cười, “Gọi điện em nghe sao?”.

Sự bực bội dần tan biến trong đôi mắt Tiêu Tiểu Tiêu. Một lúc sau, cô thở dài: “Em hiểu ý của anh, nhưng bây giờ ngoài công việc ra em không muốn suy tính gì hết”.

“Em cũng phải tiến lên trước một bước chứ?”

Em không xứng! Tiêu Tiểu Tiêu lẩm nhẩm câu này trong lòng, nhưng rốt cuộc vẫn không thể nói ra. Cô biết dù có buột miệng thốt ra câu này, Kiều Vân Tiêu vẫn cứ có cả đồng lý lẽ để chặn họng cô. Cô say đắm anh nhưng cũng không đồng nghĩa với việc muốn cùng anh đánh cuộc chiến giành cơ không hồi kết này. Cô nhìn thẳng vào mắt anh và nói: “Bây giờ Cố Sơ đã bắt đầu học nghiên cứu sinh rồi, em lâu năm hơn cậu ấy, cũng phải nỗ lực cầu tiến chứ?”.

“Có lòng cầu tiến là chuyện tốt, anh có thể giúp em.” Kiều Vân Tiêu chân thành nói.

Tiêu Tiểu Tiêu lắc đầu: “Trong giai đoạn này, anh càng cách xa em càng tốt”.

“Vì sao chứ?”

“Chuyện em và Cố Khải Mân ly hôn, bệnh viện đã biết...” Tiêu Tiểu Tiêu nói một nửa, giữ lại một nửa.

Kiều Vân Tiêu nhượng mày, “Công khai là tốt”.

Tiêu Tiểu Tiêu quan sát kỹ biểu cảm của anh, xem ra anh không biết tình hình của Cố Khải Mân, vậy thì cô đã hiểu rồi, người tung đoạn clip lúc trước chắc chắn không phải anh. Cụp mắt xuống, cô đang nghĩ nên tiếp lời như thế nào. Nhưng Kiều Vân Tiêu lại nhận ra sự thay đổi trong cảm xúc của cô rồi lại phân tích kỹ câu nói ban nãy của cô, bỗng nhiên hiểu ra: “Em sợ đồng nghiệp đồn đại gièm pha?”.

“Tóm lại, anh vẫn bớt đến đây là hơn.” Tiêu Tiểu Tiêu suy xét tới mọi mặt. Cô không thể thẳng thắn với tình yêu như Cố Sơ, có những con đường đã đi sai, muốn đi lại nhưng giày của cô đã rách. Nếu cứ cưỡng ép, đôi chân sẽ bị gai nhọn đâm đầy. Nói thật lòng, cô không có nhiều dũng khí như thế, nên chỉ có thể đứng yên tại chỗ.

Kiều Vân Tiêu nhìn cô hồi lâu rồi từ từ đứng dậy sau đó đổ người nhìn sâu vào mắt cô, khẽ nói: “Anh sẽ cho em thời gian. Nhưng Tiêu Tiểu Tiêu à, em phải hiểu một điều, anh cho em thời gian không phải vì anh sợ danh tiếng bị tổn hại, chỉ vì anh tôn trọng em”.

Cả người Tiêu Tiểu Tiêu cứng đờ.

“Xem ra em không đi ăn cơm cùng anh rồi.” Kiều Vân Tiêu đứng thẳng dậy, mỉm cười.

Tiêu Tiểu Tiêu quay đi, nói: “Chiều nay em còn công việc, không đi được.” Đây là lời nói thật.

Kiều Vân Tiêu gật đầu: “Được, vậy tối nay tan làm anh qua đón em”.

Cô định nói không cần đâu nhưng cũng biết là vô ích. Khi anh đi tới cửa, cô vô thức gọi anh lại. Anh quay đầu nhìn cô.

“Cố Sơ kết hôn rồi, anh biết chưa?”

Kiều Vân Tiêu sững người rồi cũng cười ngay lập tức: “Với Lục Bắc Thần? Vậy thì anh phải chúc mừng con bé rồi”.

Lẽ nào anh thật sự từ bỏ Cố Sơ rồi ư? Tiêu Tiểu Tiêu hoài nghi trong lòng nhưng nhìn thấy biểu cảm tự nhiên và vô tư của anh, cô biết rất rõ, bản thân mình đang mừng thầm. Sau khi cảm xúc này trôi qua, cô thầm mắng chính mình: Tiêu Tiểu Tiêu, mày còn liêm sỉ không? Người đàn ông mày không có khả năng để yêu mà còn không cho phép anh yêu người khác hay sao?

Kiều Vân Tiêu đứng ngoài cửa đợi một lúc không thấy cô nói tiếp bèn bật cười, nghĩ bụng chắc cô chỉ muốn thông cho mình tin tức này thôi. Anh nói: “Tôi nay anh đã đặt nhà hàng, không thể không thể”.

“Ấy...”

Đợi tới khi Tiêu Tiểu Tiêu hoàn hồn trở lại thì Kiều Vân Tiêu đã đi rồi.

...

Khi Cố Tư và La Trì đi tới trước cửa khu nhà thì vừa hay bắt gặp Cố Sơ. Cô tới siêu thị mua không ít đồ, trên vai đeo một chiếc túi vải cực lớn của siêu thị, từ miệng túi có thể nhìn thấy đủ loại rau xanh, tay cô còn xách theo một chiếc túi lớn khác, trong túi đựng năm chiếc bánh mì Pháp, tay kia xách một trái dưa hấu, thoạt nhìn cứ như vác cả siêu thị về nhà vậy.

La Trì nhanh chân nhanh tay vội tiến tới giúp, chuyển hết sức nặng sang người mình trong nháy mắt, còn không quên trách móc vài câu: “Này, Lục Bắc Thần quá đáng rồi đây, vừa mới cưới đã vung tay làm quản lý rồi hả?”.

Cố Sơ trông thấy Cố Tư đứng bên, vừa nghe La Trì nhắc tới chuyện kết hôn đã ngượng ngập. Cô vốn định từ từ tiết lộ cho nó biết. La Trì nhận ra tâm ý của cô, chủ động vạch trần, “Tư Tư biết chuyện hai người kết hôn rồi, cô ấy vui lắm”.

Cố Tư huých mạnh vào người anh ấy một cái. Anh ấy đau đón nhe răng rồi cười ngốc nghếch. Cố Sơ không ngốc tới nỗi thật sự tin lời La Trì, thấy dáng vẻ có chút gượng gạo của Cố Tư là cô đã hiểu ra mọi chuyện. La Trì đi trước, Cố Sơ theo sau rồi kéo Cố Tư sang một bên, nhỏ giọng hỏi: “Em trách chị thật à?”.

Cho dù có cả một bụng không vui, Cố Tư cũng chẳng thể làm gì. La Trì nói đúng, nếu mang thù hận ra so với hạnh phúc của chị, nó vẫn chọn về sau. Nghĩ tới đây, nó lập tức khoác tay Cố Sơ, ra vẻ bức bối: “Kết hôn mà chẳng nói với em một tiếng, chị còn coi em là em gái không đấy?”.

“Chị giữ lại vị trí phù dâu cho em còn không được à?” Cố Sơ thấy nó không nhắc tới chuyện quá khứ, lòng cũng yên tâm hơn.

Mặc dù La Trì đi phía trước nhưng tai vẫn chú ý đằng sau. Nghe Cố Sơ nói vậy, anh ấy lập tức quay đầu lại xin xỏ: “Anh làm phù rể nhé!”.

Cố Tư bĩu môi: “Làm gì có phần cho anh!”.

Cố Sơ mím môi cười, chỉ vào bó hoa trong lòng nó, thì thầm: “Miệng thì độc hơn ai hết thế mà chẳng phải vẫn ôm rịt lấy bó hoa đấy sao?”.

Cố Tư lại huých vào người cô.

Tới cửa nhà dì, tâm trạng Cố Sơ vẫn đang rối bời. Cô không biết Lục Bắc Thần có thuyết phục được dì không, cũng không rõ với tính khí của dì, liệu bữa cơm này có yên ổn ăn được không. Hiện tại, trông Cố Tư có vẻ đã thỏa hiệp, nếu thái độ của dì mà gắt gao, thì chưa biết nó sẽ đứng về phe nào. Bao nhiêu suy nghĩ bộn bề chưa thể sắp xếp gọn gàng, trong lúc cô còn đang mơ hồ thì Sầm Vân đã mở cửa, nhìn thấy gương mặt tươi tỉnh của La Trì, bà đỡ ra.

“Dì!” La Trì cất tiếng gọi hào sảng.

Sầm Vân không có quá nhiều ý kiến với nghề nghiệp của La Trì, cũng biết anh ấy có ý với Tư Tư bèn nghiêng người để anh ấy vào, “Tối thì tối sao xách nhiều đồ thế kia?”.

Câu nói ấy khiến La Trì ngậy ra. Sầm Vân đứng bên cạnh, lấy làm lạ bèn hỏi: “Thằng bé này sao vậy?”.

La Trì đặt hết đồ xuống, quay ngược trở lại nắm lấy tay Sầm Vân, thành khẩn nói: “Dì, những thứ này đều do Cố Sơ mua, con... con quên mua quà về thăm dì rồi, chỉ mãi mua ... hoa cho Tư Tư thôi.” Sợ bà không vui, anh ấy lập tức bổ sung: “Con... Con sẽ đi mua ngay, dì cần gì ạ?”.

Một câu nói như sét đánh bên tai, Cố Tư trừng mắt lườm anh ấy. Sầm Vân có lẽ không ngờ anh ấy lại nói vậy nên còn hơi ngẩn người rồi lập tức phì cười: “Nhà chẳng thiếu gì cả, không cần mua”.

Cố Sơ quan sát sắc mặt, thấy Sầm Vân dường như không hề giận dữ, trong lòng không khỏi hoài nghi, rồi lại nhìn Lục Bắc Thần đang ngồi trên sofa, trông anh cũng rất ung dung, có vẻ như nói chuyện với Sầm Vân rất vui vẻ. Rốt cuộc là thế nào?

Sau khi được Sầm Vân “tha thứ”, La Trì bắt đầu được nước lần tới, nã pháo về phía Lục Bắc Thần, “Sự sơ suất của tôi do cậu gây ra đấy, Lục Bắc Thần, cậu không nên đến tay không”.

Lục Bắc Thần gật đầu cười khê: “Tôi đâu có đến tay không, đang bàn với dì về chuyện quà biếu đây”.

“Hả...” La Trì á khẩu.

Cố Sơ cũng giật mình vì câu nói này, nhìn Sầm Vân với vẻ khó tin, quà biếu? Nói vậy là dì không phản đối hôn sự này? Sầm Vân tuy ăn nói thô lỗ nhưng cũng là người sành sỏi, biết nhìn sắc mặt người khác. Thấy Cố Sơ tỏ thái độ như vậy, bà dứt khoát lên tiếng nói rõ suy nghĩ của mình: “Phải, dì và Bắc Thần đang bàn tới chuyện quà biếu. Dì nuôi con đến từng này có dễ dàng không? Lại không được xin nó chút tiền cưới à? Với lại, hai đứa đúng là đã đăng ký nhưng cưới xin vẫn phải có thủ tục đàng hoàng, các cụ chúng ta có ‘tam thư lục lễ’*, văn hóa là không được đánh mất!”

*Tam thư lục lễ chỉ tập tục cưới xin truyền thống ở Trung Quốc. “Tam thư” chỉ ba loại giấy tờ dùng trong quá trình cưới xin, gồm có: thiệp mời, thiệp lễ, thiệp đón. “Lục lễ” chỉ toàn bộ quá trình từ dạm ngõ cho tới kết hôn bao gồm: dạm ngõ, ăn hỏi, xem ngày, tặng lễ, định ngày, đón dâu.

“Dì...” Lòng dạ Cố Sơ vẫn còn đang cuộn trào, có chút kích động, lại không dám chắc chắn.

Cố Tư cũng nhận thấy sự thay đổi quá rõ nét của dì, cảm thấy cực kỳ khó hiểu bèn bước lên níu lấy vạt áo dì, hỏi nhỏ: “Dì đồng ý ạ?”.

“Nói thế là sao? Chị con cưới xin là chuyện mừng, bụng dạ dì đen tối đến mức đó sao? Không đồng ý cho nó kết hôn để nó ở nhà làm bà cô già hả?” Sầm Vân to tiếng lại có vẻ như trời không sợ, đất không sợ.

“Nhưng mà...” Cố Tư có rất nhiều câu hỏi.

“Nhưng nhị cái gì?” Sầm Vân âm ỉ, “Chị họ con kết hôn rồi, chị con cũng kết hôn rồi, đợi cả con cũng kết hôn nữa là dì vạn sự đại cát!”.

Cố Tư khó xử, ngược mắt liếc nhìn La Trì đang cười với cô, lòng chột xao xuyến, vội quay mặt đi.

“Tiểu Sơ, giờ con đã có chồng rồi, sau này làm việc gì cũng phải đặt gia đình lên trên hết, công việc chỉ là thứ phụ thôi, biết không? Đương nhiên, dì không yêu cầu con ở nhà chăm chồng, chỉ muốn con cân bằng giữa gia đình và công việc. Bình thường Bắc Thần bận rộn như thế, con cũng không thể chỉ mãi mê việc của mình.” Nói tới đây, Sầm Vân hơi ngừng lại, dường như sợ nói như vậy sẽ khiến Lục Bắc Thần kiêu ngạo bèn bổ sung thêm: “Bắc Thần, cả con cũng vậy, vợ là của mình, phải biết thương nó hơn ai hết”.

“Dì yên tâm đi ạ.” Lục Bắc Thần cam đoan, “Con sẽ đối tốt với cô ấy, rất tốt”.

Anh không biết nói mấy lời thề non hẹn biển thế nên một câu hứa giống như trẻ con tiểu học hứa không đi học muộn vậy, khiến Cố Sơ rất muốn cười cũng rất âm lòng. Cô cảm thấy may mắn vì mình đã yêu người đàn ông như vậy. Anh không lăng nhăng, không cần tìm cảm giác tồn tại trên vô số những người con gái khác. Anh có thể giữ được mình, cũng có nguyên tắc tình cảm của mình...

Có lẽ cái miệng của anh sẽ chẳng bao giờ chạm tới được ngọt ngào, thậm chí có lúc anh nói chuyện rất khó nghe, hà khắc, gia trưởng, có lúc còn cổ chấp tới độ không thể chấp nhận được, chỉ khiến cô muốn đâm cho anh một trận. Nhưng chính một người đàn ông như vậy đã khiến cô lưu luyến suốt năm năm trời. Một lần nữa được nắm tay anh cô mới biết, cả đời này sẽ chỉ là anh.

Có điều, thái độ của dì thay đổi cũng hơi nhanh...

La Trì nhìn Lục Bắc Thần bằng vẻ mặt ngưỡng mộ và sùng bái. Một chuyện khó nhằn như vậy mà anh cũng làm được? Đúng là thần kỳ. Đừng nói là anh ấy, ngay cả Cố Sơ cũng nghĩ như vậy, lúc này đây, cô cảm thấy trên đầu Lục Bắc Thần như tỏa ra hào quang.

Bầu không khí của bữa tối rất hòa thuận, vì có một bàn ăn toàn những món ngon và vì thái độ của dì đã khác. Lục Bắc Thần đích thân xuống bếp, Cố Sơ giúp anh. La Trì lo thái độ tốt đẹp của dì không phải lúc nào cũng tươi mới thế là cất công tìm hiểu ngôn ngữ các loài hoa, cố gắng nghĩ cách khiến cho dì vui. Cố Sơ nhìn thấy mà xúc cảm, Cố Tư nhìn thấy mà động lòng.

Nhưng nó vẫn tò mò vì sao dì lại chuyển sang ủng hộ? Bí mật hỏi dò nhưng Sầm Vân khẳng khái nói những lời ban nãy khiến Cố Tư cho rằng dì thật lòng ủng hộ chuyện hôn nhân này.

Thực tế là Sầm Vân cũng chỉ còn cách đồng ý. Những câu nói của Lục Bắc Thần cứ xoay tròn trong đầu bà, bất thành linh nhớ lại cũng khiến bà vã mồ hôi hột, cũng may Lục Bắc Thần dặn bà tuyệt đối không được làm ầm ĩ. Bà cảm thấy, với tính cách của Lục Bắc Thần, Cố Sơ sẽ không có cơ hội biết được.

Cứ như vậy, mùi rượu thơm ngập tràn bàn ăn. Những lời Sầm Vân nói nhiều nhất là chúc phúc cho hai đứa. Cố Tư cũng không nhắc nhiều tới chuyện quá khứ, mọi người cứ thế cười nói vui vẻ mà ăn xong bữa tối.

La Trì ở khách sạn, Cố Tư ở lại nhà dì, còn Lục Bắc Thần và Cố Sơ thì quay về căn nhà ở Quỳnh Châu.

Về đêm, căn nhà rất yên ắng, còn tĩnh lặng hơn cả nhà Tây ở Thượng Hải. Trước đây, Cố Sơ không hề nhận ra, hôm nay quay trở lại mới bất ngờ cảm động vì sự yên tĩnh này.

Cô nhớ tới bốn chữ “năm tháng bình yên”, sau đó tư duy men dần theo con chữ cuối cùng, kéo dài vô tận. Cô dường như nhìn thấy căn nhà ngập tràn ánh nắng, Lục Bắc Thần ngồi trên sofa trong phòng làm việc đọc sách, cô gối lên chân anh mà ngủ, thời gian lặng lẽ chảy trôi, đẹp như một bức tranh. Rồi cô lại nhìn thấy một căn bếp bận rộn. Cô và Lục Bắc Thần đang tranh cãi nhau xem nên làm món salad tôm xoài hay salad rau xanh pudding. Con cái của họ đang chạy nhảy nô đùa vui vẻ trong phòng khách...

Một cuộc sống tươi đẹp như vậy dường như bây giờ cô có thể vươn tay chạm tới nhưng lại không dám tưởng tượng quá nhiều. Người ta hay nói kỳ vọng nhiều thì thất vọng cũng nhiều, nên trân trọng hiện tại là hơn.

Cô co người nằm trong lòng Lục Bắc Thần, khẽ hỏi anh: “Anh nói gì với dì thế? Thái độ của dì chuyển biến hơi lạ”.

“Thương thay tấm lòng cha mẹ.” Lục Bắc Thần ôm lấy cô, khẽ cười: “Dì là người nói năng không ngọt ngào nhưng luôn coi em như con cái của mình. Anh đã dùng tình cảm để cảm động dì. Dì cũng là một người thông minh, chúng ta đã đăng ký kết hôn rồi dì còn nói gì được? Còn tiếp tục phản đối há chẳng phải sẽ khiến em oán trách? Thế nên dì đã thẳng thừng quay sang ủng hộ, đây gọi là ‘người thức thời là trang tuần kiết’”.

Cố Sơ ngẩng đầu lên, nét mặt đầy nghi hoặc: “Cá nhân em cho rằng dì không phải là người dễ khuyên bảo. Dì cũng đã nghe Tư Tư nói về chuyện giữa hai nhà, lại có thêm những tin tức của nhà họ Lục ầm ĩ gần đây, với tính cách của dì, cho dù chúng ta có đăng ký, dì cũng không chịu bỏ qua đâu. Thật ra tối nay em đã chuẩn bị tinh thần bị ăn mắng rồi”.

Lục Bắc Thần cúi đầu nhìn cô, bật cười: “Được chúc phúc còn không tốt sao? Em thật sự hy vọng bị đánh tui bự à?”.

“Em không nói vậy, tại trực giác nói cho em biết hai người có chuyện giấu em.” Cố Sơ nhìn thẳng vào mắt anh, “Nếu không sao anh lại bắt em đi?”.

“Con gái ai cũng hay nghi nghi bóng nghi gió vậy sao?” Lục Bắc Thần cố tình trêu cô.

“Thì anh thử tìm hiểu người khác xem.”

Lục Bắc Thần ôm chặt lấy cô, “Không có hứng thú”, rồi anh quay về chuyện chính, “Bảo em ra ngoài vì sợ em gây thêm chuyện. Con người là vậy, sẽ hay ngang ngược với người thân của mình. Không có em ở đó, chỉ ít đi sẽ bình tâm nghe lời khuyên nhủ. Dĩ sẽ có thời gian để bình tĩnh phân tích, để rồi có những sự lựa chọn lý trí”.

“Thật ư?” Cố Sơ nửa tin nửa ngờ.

“Đương nhiên.” Lục Bắc Thần mỉm cười, “Hơn nữa anh đã nghĩ ra một cách diệt trừ đại họa về sau”.

Cố Sơ nhìn anh không hiểu. Bờ môi anh nở một nụ cười gian tà, lập tức đề lên người cô, “Có con rồi, đây mới thực sự gọi là gạo nấu thành cơm”.

503. Q.10 - Chương 504: Bình Thản Tới Mức Gần Như Tàn Nhẫn

Cánh cửa của dì Sầm Vân coi như đã bước qua trót lọt một cách kỳ quái. Mặc dù cho tới tận lúc về Thượng Hải, Cố Sơ vẫn cảm thấy Lục Bắc Thần giải thích hợp tình không hợp lý nhưng dù sao đi nữa, chuyện hôn nhân của họ cuối cùng cũng nhận được lời chúc phúc của trưởng bối. Những ngày tiếp theo, Cố Sơ đã chuẩn bị tâm lý sẵn sàng. Chuyện kết hôn trọng đại như vậy, người nhà họ Lục không thể không xuất hiện.

Cô cũng từng hỏi anh ý kiến của nhà họ Lục thế nào, mặc dù các thành viên trong nhà họ hơi phức tạp một chút nhưng nói cho cùng anh vẫn mang họ Lục. Lục Bắc Thần suy nghĩ rất lâu rồi cho cô một câu trả lời, “Nếu có người tìm em, em cứ bình tĩnh mà tiếp đón. Chúng ta đã kết hôn rồi, họ cũng chẳng làm được gì”.

Một câu nói đã nghe ra được mối quan hệ giữa anh và nhà họ Lục, không thể coi là tệ nhưng chắc chắn không tốt đẹp, về sau cô đã tìm ra được một từ tuyệt đối chuẩn xác: Tương kính như tân. Là con cái, nếu cần phải tương kính như tân với những người thân của mình vậy thì có thể hiểu được những gì tuổi thơ anh từng trải qua và sự phức tạp của gia đình ấy. Khi bố mẹ còn sống, Cố Sơ từng rất tùy tiện, buông thả, cho dù có Tư Tư, cô vẫn cảm thấy tình yêu bố mẹ dành cho mình không giảm đi chút nào. Thế còn Lục Bắc Thần thì sao? E là anh chưa bao giờ dám xác lảo trước mặt bố mẹ.

Trở về Thượng Hải, ngoài việc bận rộn chuẩn bị cho lễ cưới, Lục Bắc Thần vẫn phải cùng La Trì phá án. Có một lần trong phòng sách, Cố Sơ nghe được cuộc nói chuyện giữa anh và La Trì. Họ nhắc tới một người tên Ben, Ben là ai cô không rõ nhưng nếu cả hai người họ đều phải dùng quan hệ để tìm cho ra người này thì ắt phải là một nhân vật chủ chốt trong vụ án. Tối tối, Lục Bắc Thần lại nhận được một cuộc điện thoại, anh không tránh mặt để khiến cô tò mò, cũng không chui vào phòng sách để nhận. Dựa vào cảm giác, Cố Sơ nghĩ có lẽ là bố của Lục Bắc Thần, gọi điện hỏi chuyện cưới xin.

Cô nghe thấy giọng anh không thân thiết cũng chẳng gần gũi, nhưng không thiếu sự kính trọng, anh nói với đầu kia: “Vâng, chúng con đã đăng ký rồi”.

Lúc đó Cố Sơ vui trong chần, tưởng tượng ra biểu cảm của ông Lục khi nghe thấy câu này. Đương nhiên, cô chưa từng gặp Lục Chấn Dương nên không thể tưởng tượng được cụ thể. Rồi cô lại nghe thấy Lục Bắc Thần nói: “Cô ấy ngủ rồi, không tiện nghe điện thoại”.

Cố Sơ nghe xong ngồi bật dậy, sững sờ nhìn Lục Bắc Thần đang đứng bên cửa sổ nhận điện thoại, sợ anh lại đổi ý để cô nói chuyện với Lục Chấn Dương. Lục Bắc Thần đứng dựa vào cửa sổ, đối mắt với cô. Có lẽ sự hoảng hốt của cô rất buồn cười, khóe môi anh chợt nở nụ cười khê nhưng giọng nói qua điện thoại vẫn rất cung kính: “Vâng, bây giờ cô ấy là một bác sỹ, bình thường công việc rất bận”.

Cố Sơ nghe được câu này lại cảm thấy sung sướng, mặc dù bây giờ cô chỉ là một thực tập sinh nhưng được nghe Lục Bắc Thần giới thiệu như vậy, cô vẫn ngập tràn cảm giác thành tựu. Người ở đầu kia có lẽ quan tâm tới chuyện cưới xin của họ hơn, không nói nhiều lời dư thừa. Lục Bắc Thần cũng không nhắc tới chuyện vụ án, cứ như vậy, họ kết thúc cuộc gọi khi còn chưa chính thức trò chuyện.

“Mặc dù làm vậy như hơi thất lễ nhưng trước khi vụ án kết thúc, em nghĩ bố anh cũng không biết nên nói gì với em đúng không?” Cố Sơ hỏi anh.

“Dù thế nào, ông ấy cũng bắt buộc phải nhận cô con dâu này.” Lục Bắc Thần nói câu ấy rồi nhắc nhở cô, “Mấy hôm nữa có thể dì Tần sẽ tới tìm em”.

“Hả?” Vừa nghĩ tới người phụ nữ ngay mà mái tóc cũng toát ra vẻ tao nhã đó, Cố Sơ lại có chút dè chừng.

Lục Bắc Thần ôm lấy cô, “Đừng lo lắng, bà ấy là người thân duy nhất hiện còn ở trong nước, chúng ta kết hôn, về mặt trình tự, bà ấy cũng phải gặp em”.

“Thôi được.” Cố Sơ quyết định âm thầm chuẩn bị trước.

...

Sắp tới kỳ nghỉ Quốc khánh, lại có một lượng người khổng lồ sắp đi khỏi Thượng Hải, đồng thời đón thêm một lượng người không kém phần long trọng. Thành phố này giống như một miếng xóp, không ngừng hút hết mồ hôi của vô số những khuôn mặt. Có con người là có văn hóa, miếng xóp Thượng Hải khổng lồ này cũng vì thế mà trở nên trĩu nặng.

Đối với kỳ nghỉ dài ngày sắp tới, Cố Sơ không có sắp xếp gì, được ở nhà, không phải làm gì cả, thoải mái xem tivi là điều tuyệt vời nhất, làm gì có ước vọng được đi du lịch chứ? Cộng thêm việc vụ án càng lúc càng nóng, La Tri chỉ muốn kéo Lục Bắc Thần đi phá án 24/24, anh càng không có nhiều kế hoạch dài hơi.

Bệnh viện đã sắp xếp lịch trực luân phiên từ lâu. Cố Sơ có ba ngày trực. Tuần nghỉ lễ Quốc khánh ở Thượng Hải có không ít khách du lịch, phòng cấp cứu sẽ càng “nhộn nhịp” hơn. Mà khoảng thời gian này, bận nhất có lẽ là Lục Bắc Thần. So với một Lục Bắc Thần đang kín đáo phá án, Lục Bắc Thần có thể nói là đã thu hút trọn vẹn sự chú ý của giới báo chí. Có thêm cổ phần của Lục Bắc Thần cộng với số cổ phần nhất định anh ấy nắm trong tay, chỉ trong một thời gian ngắn, anh ấy đã nhảy vọt lên hàng những cổ đông có phần trăm cổ phần không hề thấp trong hội đồng quản trị. Đằng sau lại có quỹ tài chính ủng hộ một lượng tài sản hùng hậu, ở Lục Môn, anh ấy càng như cá gặp nước.

Có mấy lần, Chloe đã chê cười Lục Bắc Thần ngay trước mặt Cố Sơ, “Người ta nói muốn thành công là phải giẫm chân lên vai người khổng lồ. Bây giờ em trai cậu, Lục Bắc Thần, là một người thành công, giẫm lên gang sơn cậu giành về cho nó, một bước lên mây”.

Lục Bắc Thần chỉ cười nói: “Bắc Thần thích hợp đi theo con đường kinh doanh hơn tôi”.

Cô cũng nghe anh nói, hiện tại Lục Bắc Thần đã trở thành trợ thủ đắc lực nhất của Lục Đông Thần, cũng không tránh khỏi cảm thấy ngạc nhiên về khả năng và hiệu suất làm việc của anh ấy. Có lẽ đúng như Lục Bắc Thần nói, em trai anh thích hợp làm doanh nhân.

Sau ca mổ hôm nay, Cố Sơ trở về phòng làm việc, trước mắt dường như vẫn còn nhìn thấy tổ chức não bộ máu me be bét của bệnh nhân vừa rồi, nhưng dạ dày thì đã thất lại vì đói. Ban đầu khi mới học Y, cô thường xuyên cảm thấy ghê tởm, mấy ngày không ăn uống. Bây giờ ngày nào cũng tiếp xúc với những thứ này, ngược lại lúc ăn cơm cô còn vừa miệng hơn ai hết. Mấy cô y tá đang thì thào thì thầm, cô với lấy cuốn sổ ký tên. Có cô y tá nhiệt tình ghé lại hỏi: “Bác sỹ Cố, bắt đầu từ tuần sau cô sang khoa Huyết học rồi phải không?”.

Cố Sơ gật đầu, nhanh chóng ký tên vào sổ, “Đúng vậy, đừng nói với tôi là cô muốn mượn mấy bạch máu để nếm thử nhé.” Mấy cô y tá này rất tinh ranh, đôi mắt cũng rất sắc bén. Đối mặt với những thực tập sinh như cô, họ luôn có thể phân rõ được ai có khả năng lớn sẽ ở lại, còn ai sẽ ra đi. Thế nên trước mặt những bác sỹ thực tập có khả năng ở lại, họ cực kỳ nhiệt tình, cũng không khó đoán suy nghĩ của họ. Thời buổi này có ai là không phải nhờ vả đây? Chỉ cần không động chạm tới nguyên tắc và quy định là được.

Cô y tá nhỏ càng thêm nhiệt tình, gần như sắp dính sát vào cô, nhỏ giọng nói: “Tuần sau bố tôi làm xét nghiệm cần lấy máu, phải nhịn ăn. Nhưng bố tôi mắc bệnh tiểu đường, nếu xếp hàng lâu quá có thể sẽ không trụ nổi, bác sỹ Cố...”.

Cố Sơ hiểu rồi.

Vì bệnh nhân đông nên rất nhiều hạng mục kiểm tra đơn giản đều phải hẹn trước, ví dụ như siêu âm, soi dạ dày, xét nghiệm máu... Những bệnh viện hạng A ở những đô thị loại I đều thường gặp tình trạng này. Cô y

tá rõ ràng muốn chen ngang, nhưng lấy máu gọi theo số, cũng không thể ngang nhiên chen ngang, các bệnh nhân khác sẽ nghĩ sao?

Thật ra cô có thể nói vài ba câu rồi đuổi cô ấy đi như các bác sỹ kiêu ngạo khác, hầu như chẳng coi bọn họ ra gì. Nhưng ánh mắt của cô y tá quá khẩn thiết, vì bố mình đã lạy lục cầu xin, khiến Cố Sơ có chút không đành lòng. Cô đồng thời cũng thấy ngưỡng mộ cô ấy, cô muốn chen ngang cho bố mình còn chẳng có cơ hội.

Nghĩ một lúc, cô nói: “Thế này đi, lát nữa cô đưa đơn hẹn của bác trai cho tôi, tôi sắp số trước cho bác ấy. Tôi chỉ giúp được nhiều đây thôi, cô cũng biết là khoa Huyết học một ngày có bao nhiêu người xếp hàng mà.” Cũng coi như đã chiếu cố cho bệnh nhân đặc biệt rồi, bệnh viện sẽ dành ra một số chỗ.

Cô y tá nghe xong cảm ơn rồi rút, không ngừng. Cố Sơ chỉ giúp được một ít, gật đầu rồi quay người rời đi. Bên kia có một cô y tá lên tiếng cảm thán, ầm ĩ mãi: “Bác sỹ Cố, là bạn trai của cô phải không?”.

Cô nghe xong bèn sững người. Cô còn tưởng Lục Bắc Thần tới bệnh viện, ngược mắt lên thì thấy họ đang đồng loạt xem tivi trên tường. Cô nhìn theo, là một buổi phát biểu tin mới, người phát biểu là Lục Bắc Thâm.

Cố Sơ không giải thích gì vì sức tập trung đang dồn toàn bộ vào chủ đề của buổi phát biểu – đổi tên cho quỹ tài chính. Trước đây nó được gọi là quỹ Bắc Thần, bây giờ sẽ chính thức đổi thành quỹ Bắc Thâm.

Chỉ khác nhau một chữ nhưng không hiểu sao Cố Sơ có chút khó chịu. Mấy cô y tá đang chết mê chết mệt ở phía kia, tranh cãi nhau về độ đẹp trai của Lục Bắc Thâm. Cố Sơ không còn tâm trạng xem tiếp, quay người trở về phòng làm việc.

Lúc ăn cơm, Tiêu Tiểu Tiêu vẫn còn nhắc lại chuyện này. Cố Sơ trả lời rất quan cách: “Bây giờ người chịu trách nhiệm cho quỹ tài chính là Lục Bắc Thâm, anh ấy đổi tên cũng là chuyện bình thường thôi”.

Tiêu Tiểu Tiêu chọc tay vào đầu cô, “Anh nhà cậu rộng rãi, cậu cũng vô tâm vô tính”.

“Không có tài sản của nhà họ Lục quần lấy cũng tốt.” Cố Sơ nghĩ tới một phương diện khác, “Nếu không tớ vẫn phải tranh giành đàn ông với Lâm Gia Duyệt, phiền lắm”.

Tiêu Tiểu Tiêu chống cằm nhìn cô, “Cậu đẹp hơn Lâm Gia Duyệt nhiều, tớ mà là đàn ông tớ cũng chọn cậu”.

“Nhưng tớ không có tiền.”

Tiêu Tiểu Tiêu bĩu môi, “Tớ nghĩ nếu bây giờ để Lâm Gia Duyệt chọn giữa tiền và Lục Bắc Thần, cô ta tự nguyện trở thành kẻ vô sản”.

“Thế nên, ông trời vẫn luôn công bằng.” Cuối cùng Cố Sơ đưa ra một kết luận.

Bữa trưa, Cố sơ ăn không ít. Lúc đang nói nói cười cười cùng Tiểu Tiêu đi về phía tòa nhà y học, không ngờ có một người mặc đồ đen đứng trước cửa, trông nghiêm trọng như quay phim. Nhìn thấy Cố Sơ, người đó bước đến. Tiêu Tiểu Tiêu căng thẳng, “Có phải cậu đắc tội với ai không?”.

Trong lúc đó, người áo đen đã bước lên, lịch sự nói: “Chị Lục, Lục phu nhân muốn gặp cô”.

Một câu nói đã nghiệm chứng suy đoán của Lục Bắc Thần, Tần Tô quả nhiên đã tới tìm cô.

Nhưng gọi cô là “chị Lục” phải chăng bà ấy đã chấp nhận chuyện hôn nhân giữa họ rồi?

...

Tần Tô đúng là vẫn tao nhã thanh lịch như mọi lần gặp trước. Mặc dù một thời gian trước đó nghe nói bà ấy từng bị điều tra nhưng rõ ràng, cơn sóng gió ấy chẳng đủ để đập tan trái tim vững vàng của bà, trông bà vẫn đầy thân thái. Có lẽ ông trời ban cho bà sự bình tĩnh trước mọi sóng gió nên dù là lúc nào bà vẫn luôn mang cho người khác một cảm giác kiên định.

Người áo đen không đưa cô đi quá xa mà lên một chiếc xe van, Tần Tô đã ngồi ở bên trong.

“Cần uống gì không?” Tần Tô lên tiếng trước.

Ánh sáng êm dịu trong xe lọc đi những nếp nhăn kín đáo nơi khóe mắt Tần Tô, nhưng thực tế là bà ấy cũng chăm sóc da mặt rất tốt, cho dù đứng dưới nắng, e là vẫn trẻ hơn những người cùng tuổi. Cố Sơ nói: “Chúng ta vẫn nên thẳng thắn là hơn, sắp tới giờ làm việc của cháu rồi”.

Không phải cô không tôn trọng Tần Tô mà vì quả thực không biết nên trò chuyện kiểu gì với người phụ nữ trước mặt.

Tần Tô cười nhẹ nhàng: “Trước đây tôi luôn cảm thấy cháu không hợp ở bên Bắc Thần, bây giờ xem ra là tôi sai rồi, khẩu khí của cháu giống Bắc Thần y như đúc”.

“Thưa dì...” Cố Sơ tiện miệng gọi rồi lại hơi ngập ngừng, sửa lại: “Dì Tần, cháu và Bắc Thần đã đăng ký kết hôn rồi.” Ý muốn nói, dù có không thích cũng vô ích, cô biết Tần Tô thích Lâm Gia Duyệt hơn.

Tần Tô tỏ ra điềm đạm, “Nếu đã đăng ký rồi thì cháu gọi tôi là dì Tần không thích hợp lắm thì phải?”.

“Cháu xưng hô theo Bắc Thần.” Cố Sơ không hiểu rốt cuộc Tần Tô đang suy nghĩ chuyện gì. Định ngăn cản họ? Trông không giống, tới chúc phúc họ? Nhưng cũng không thể hiện quá nhiều vui mừng. “Đương nhiên, về phép lịch sự, cháu đích thực nên gọi dì một tiếng mẹ chồng.”

Tần Tô mỉm cười nhưng Cố Sơ nhìn ra bà đang suy tư. Một lúc lâu sau, Tần Tô nói: “Hy vọng cháu trân trọng”.

Cố Sơ không ngờ bà ấy lại nói vậy, bèn sững người.

“Tôi cũng quý cháu, nhưng nói thật lòng, Lâm Gia Duyệt đúng là hợp với Bắc Thần hơn cháu. Dĩ nhiên, hai đứa đã kết hôn, tôi không thể làm chuyện gì để ngăn cản hai đứa.” Tần Tô chân thành nói: “Chỉ muốn nói với cháu rằng, để được ở bên cháu, Bắc Thần đã hy sinh rất nhiều, thế nên đã ở với nhau rồi thì đừng dễ dàng buông tay”.

Câu này nghe giống như chúc phúc nhưng ý nghĩa rõ ràng nhất là thừa nhận. Tần Tô đã thừa nhận hôn nhân của họ, cũng có nghĩa là nhà họ Lục sẽ không phản đối. Cô hít sâu một hơi, trả lời: “Cháu biết Bắc Thần đã phải hy sinh nên cháu sẽ không rời xa anh ấy”.

“Những gì Bắc Thần đã làm nhiều hơn rất nhiều so với những gì cháu nghĩ.” Tần Tô nói một câu ý tứ sâu xa.

Cố Sơ dờ dẫm.

“Nhưng, những cô gái xinh đẹp đều xứng đáng có được sự hy sinh của đàn ông, chỉ cần đó là một cô gái tốt bụng.” Tần Tô đổi giọng, rõ ràng không muốn tiếp tục chủ đề vừa rồi. Bà hỏi: “Thời gian tổ chức đám cưới đã định chưa?”.

Trong đầu Cố Sơ vẫn còn văng vẳng câu nói ban nãy, cô vô thức gật đầu, lẩm bẩm: “Ngày sinh nhật Bắc Thần.” Ngày gần nhất chính là sinh nhật Bắc Thần, đợi tới sinh nhật cô phải sang năm sau.

“Ngày đẹp.” Tần Tô cười tươi, “Có hoan nghênh tôi tới dự không?”.

“Dĩ nhiên, dì là trưởng bối của bọn cháu.” Cố Sơ gật đầu.

Tần Tô cười khê, không nhìn ra được sự gượng ép nào. Cố Sơ để ý mọi hành động và cử chỉ của bà, thâm khâm phục. Người phụ nữ này đúng là đã được thời gian mài mòn, thật ra bà không tán đồng nhưng vẫn đã đóng thuyền nên theo đà chấp nhận. Bà không thể hiện ra sự bức dọc hay chất vấn nào, đây mới là một người phụ nữ thông minh: Có một gương mặt có thể tát bay số phận, cũng có thể cam chịu chấp nhận số phận đánh vào mặt mình.

Cuối cùng, Tần Tô đưa cô một chiếc hộp gỗ rất lớn, cầm trong tay cảm thấy nặng trĩu, không cần nói cũng biết là một thứ quý giá: “Rất xin lỗi. Bắc Thần không phải con trưởng nên tín vật gia truyền của nhà họ Lục dành cho cháu trưởng không thể trao cho cháu. Nhưng phần quà này do chính tay tôi chọn. Tôi nghĩ, đối với cháu mà nói còn quan trọng hơn tín vật gia truyền”.

Cố Sơ không hiểu nhưng nghĩ cũng không cần để Tần Tô lãng phí, vội vàng từ chối. Nhưng Tần Tô kiên quyết bắt cô mở ra xem, cô đành phải làm theo, bên trong ngoài một sợi dây chuyền khảm đá bồ câu ra thì còn có một tờ giấy thanh minh. Cô xem xong, lập tức sững sờ, ngược mắt lên nhìn Tần Tô.

Tần Tô cười: “Tôi biết sợi dây trên cổ cháu rất có giá trị, nhưng sợi dây của tôi cũng quý giá lắm, đừng có tưởng là đồ chơi mà vứt đi đấy”.

“Quá quý giá rồi, cháu...”

“Thứ mà tiền có thể mua được thì không gọi là quý giá, chỉ có những thứ muốn mua mà mua không được mới đáng được gọi là quý giá. Ví dụ như tờ giấy này.”

Cố Sơ mở ra xem rồi thẳng thốt kêu lên.

“Nhà họ Lục đúng là đã làm một số việc không hay với nhà họ Cố, thế nên hôm nay tôi thay Lục Môn trả lại phương thuốc cho cháu, coi như là sự bù đắp của nhà họ Lục dành cho nhà họ Cố.” Tần Tô nói: “Sau khi vụ án kết thúc, con trai tôi – Đông Thâm – sẽ có lời giải thích với truyền thông. Đương nhiên, loại thuốc mới này nhà họ Lục vẫn tiếp tục nghiên cứu nhưng quyền sở hữu nó thuộc về nhà họ Cố”.

Hơi thở của Cố Sơ trở nên dồn dập. Cô nắm chặt tờ giấy trong tay, sóng lòng cuộn trào.

“Không biết cháu có hài lòng với phần quà này không?” Nói tới đây, Tần Tô chữa lại, “Không nên gọi là quà, gọi là bù đắp”.

“Cảm ơn di.” Cố Sơ không biết phải nói gì, chỉ cảm thấy cổ họng chan chát.

...

Ở phía khác, Lâm Gia Duyệt tới tìm Lục Bắc Thần.

Chiều nay, Phan An buồn ngủ tới nỗi cứ gà gât suốt, bỗng nghe thấy Ngự Cảnh ồn ào: “Ngoài cửa có nữ quý!”, khiến Phan An giật mình, chạy nhanh tới trước camera. Ngự Khương cũng tò mò ghé qua, nhìn xong bèn thở dài về bó tay: “Nữ quý gì chứ? Đầu phải lần đầu tiên cậu gặp Lâm Gia Duyệt, sao không nhớ thể hả?”.

Ngự Cảnh vò đầu, “Vừa nãy cô ta dí sát cả cái mặt vào máy kiểm tra, làm sao em nhận ra cô ta là ai?” Dứt lời, cậu ra mở cửa cho Lâm Gia Duyệt.

Lâm Gia Duyệt đi vào, mang theo làn sương mùa thu. Nhưng theo như Phan An đánh giá, đôi mắt cô ta còn đọng nhiều sương hơn, dày như tuyết vậy. Cô ta bước vào rồi hỏi thẳng: “Lục Bắc Thần đâu?”.

Ngự Cảnh cảm thấy cô ta không có ý tốt, đang định nói anh không có ở đó thì bị Phan An bịt miệng lại. Phan An chỉ tay lên gác, Lâm Gia Duyệt lập tức đi lên. Ngự Cảnh mất rất lâu mới cạy được tay của Phan An ra, tức giận khoa chân múa tay trước mặt anh ấy: “Anh điên rồi hả? Chuyện này nên được báo trước với giáo sư Lục!”.

Ngự Khương đứng bên lãnh đạm nói giúp: “Đúng đấy Phan An, sao anh có tư cách để cô ta lên đó?”.

“Hai người thì hiểu cái gì? Bây giờ người cậu ấy cần gặp nhất là Lâm Gia Duyệt.” Phan An bày ra vẻ thần cơ diệu toán, “Cậu ấy đã kết hôn, cũng phải cắt hết mấy cành lá cũ đi chứ?”.

“Cành lá gì? Vic không phải loại người ấy.” Ngự Khương nghe câu này là thấy không vui, lập tức ngoắt đi, trở lại vị trí của mình, tiếp tục bận rộn với công việc.

Ngự Cảnh trừng mắt với Phan An, “Sao anh lại nói giáo sư Lục như vậy?”.

“Cậu bạn nhỏ, cậu cũng nổi điên theo làm gì? Ngự Khương giận dữ là có lý do. Một nam thần cưới vợ sinh con, đối với những cô gái khác là đại nạn.” Phan An vỗ vai Ngự Cảnh.

Ngự Khương ở phía kia giận dữ quát lên, “Phan An, anh rảnh lắm phải không? Ba hoa nhiều chuyện quá vậy?”.

Phan An không giận mà bật cười, nháy mắt với Ngự Cảnh: “Thấy chưa? Thẹn quá hóa giận đấy”.

...

“Lục Bắc Thần, anh có ý gì?”

Đây là câu nói đầu tiên của Lâm Gia Duyệt sau khi xông vào phòng làm việc.

Lúc ấy Lục Bắc Thần đang nói chuyện với La Trì, cánh cửa phòng làm việc đột nhiên bị đẩy mạnh ra, khiến anh không vui, thấy người bước vào là Lâm Gia Duyệt, anh càng nghiêm mặt lại. Có thể hiểu, nếu đổi lại là Phan An hay Ngũ Cảnh thì còn đỡ, vì có nghe thấy gì cũng không tiết lộ ra ngoài. Nhưng Lâm Gia Duyệt là người ngoài, hành động này chắc chắn là tối kỵ.

Quả nhiên, Lục Bắc Thần ngắt ngang đoạn huyền thoại của La Trì, khẽ nói một câu: “Lát nữa tôi gọi cho cậu.” Cúp máy rồi, anh ném di động sang một bên, nhìn Lâm Gia Duyệt, dần mạnh từng chữ: “Đây chính là phép tắc mà cô được học trên thương trường sao?”.

“Lúc này rồi anh còn mong em có lịch sự?” Lâm Gia Duyệt dĩ nhiên không sợ Lục Bắc Thần giận dữ. Cô ta ngẩng cao đầu, giận dữ mà kiêu ngạo.

“Lúc này?”

Lâm Gia Duyệt ngồi đối diện anh, phần nộ chất vẫn: “Vì sao lại chuyển nhượng cổ phần? Cả chuyện quỹ tài chính là thế nào? Người đứng trên buổi phát biểu tại sao lại là Lục Bắc Thần?”.

“Nó là em trai tôi, cô nhìn thấy nó không có gì lạ.” Lục Bắc Thần lãnh đạm trả lời.

Lâm Gia Duyệt cười khẩy, “Theo em thấy, anh đang cố tình tránh mặt em phải không?”.

“Tôi không cần tránh mặt bất kỳ ai.”

Lâm Gia Duyệt nhìn anh chằm chằm một lúc, cuối cùng dịu giọng: “Em thật sự đáng ghét đến vậy sao?”.

“Không phải đáng ghét, chỉ là có những lúc có một số người chỉ thích hợp làm bạn.” Giọng nói của Lục Bắc Thần quá đối bình thản, đối mặt với sự điên rồ của Lâm Gia Duyệt, anh bình tĩnh tới mức gần như tàn nhẫn.

“Nhưng Lục Bắc Thần, anh biết tình cảm em dành cho anh!” Lâm Gia Duyệt cuộn chặt tay lại, “Anh thật sự tưởng rằng làm vậy có thể xóa sạch mọi quan hệ ư? Anh họ Lục, cho dù không còn cổ phần anh vẫn mang họ Lục! Chỉ cần em kiên trì, dù anh có bỏ mọi cổ phần, bỏ cả quỹ tài chính, nhà họ Lục vẫn sẽ dang hai tay trả cho anh”.

Lục Bắc Thần yên lặng nhìn cô ta, một lúc sau nói một câu: “Gia Duyệt, tôi chưa hề biết cô lại cứng đầu đến mức này”.

Lâm Gia Duyệt run rẩy, nói: “Bắc Thần, em thật sự rất yêu anh, em...”.

“Tôi kết hôn rồi.” Lục Bắc Thần nhẹ nhàng ngắt lời cô ta.

Cả người Lâm Gia Duyệt run lên bần bật, cô ta ngây ngốc nhìn anh như bị sét đánh, mãi mới có động tĩnh: “Anh... đùa phải không? Anh coi em là đứa trẻ ba tuổi à?”.

“Tôi và Sơ Sơ đã đăng ký kết hôn rồi. Về mặt pháp luật, tôi là đàn ông đã có vợ.” Ánh mắt Lục Bắc Thần trầm xuống, “Cảm ơn tình yêu của cô, nhưng thành thật xin lỗi, người tôi yêu chưa bao giờ là cô”.

504. Q.10 - Chương 505: Anh Không Sợ Cô Đòi Hỏi

Trong công việc, tất cả những người quen biết Lục Bắc Thần không ai phụ nhận sự trách nhiệm của anh. Anh nghiêm khắc với công việc tới mức gần như biến thái. Nhưng trong tình yêu, tất cả những người quen biết Lục Bắc Thần không ai thừa nhận anh là người trách nhiệm, nhất là La Trì và những người ở phòng thực nghiệm, không chỉ một lần họ mang sự bạc tình bạc nghĩa của anh ra làm trò đùa. Khi Cố Sơ còn chưa xuất hiện, khi Lâm Gia Duyệt vẫn còn thích bám lấy anh, khi các cô gái còn bất chấp tất cả nhào về phía anh, sự lạnh nhạt anh dành cho các cô gái khiến những người cô đơn xung quanh vừa hận vừa ngưỡng mộ.

Hận, vì con mắt của các cô gái đều nhắm vào Lục Bắc Thần; Ngưỡng mộ vì kiêu ngạo và bạc tình, bước qua vạn hoa mà không dính chút lá như Lục Bắc Thần là cảnh giới mà rất nhiều người đàn ông vươn tới. Nhưng La Trì lại phiên dịch sự thiếu trách nhiệm của Lục Bắc Thần là có thêm một tầng ý nghĩa. Anh ấy cho rằng Lục Bắc Thần đang cố tình trêu ghẹo sự nhiệt tình của Lâm Gia Duyệt. Rõ ràng đã biết cô ấy thích mình nhưng mãi vẫn không cho người ta một câu trả lời.

Đây hoàn toàn là biểu hiện của một kẻ phụ bạc.

Nhưng Cố Sơ đã xuất hiện như vậy, giây phút ấy La Trì mới hiểu ra, Lục Bắc Thần hoàn toàn không phải một người đàn ông vô trách nhiệm, chỉ là anh không muốn chịu trách nhiệm với người khác. Anh cũng không phải người bạc tình, chỉ là anh đã trao tình yêu cho Cố Sơ.

Đạo lý này mọi người đều đã hiểu khi mà ánh mắt anh chỉ mãi miết chạy theo Cố Sơ. Lâm Gia Duyệt không mù. Cô ta yêu Lục Bắc Thần bao năm nay, tâm tình của anh thay đổi sao cô ta lại không nhận ra? Cô ta những tưởng mình ôm một dãy núi băng, muốn bản thân kiên trì, băng có lạnh lẽo cỡ nào cũng có một ngày tan chảy, nhưng vì sao lại có một Cố Sơ chạy ra?

Thật ra không cần Lục Bắc Thần nói rõ ràng như thế, Lâm Gia Duyệt cũng biết anh chưa từng yêu cô ta, thế nên cô ta đã sớm khuyên mình buông tay, ép bản thân quên anh đi. Nhưng bây giờ Lục Bắc Thần gặp nạn, lại dính tới chuyện cũ của nhà họ Cố. Cô ta càng lúc càng cảm thấy Cố Sơ là một mầm họa. Lục Bắc Thần ở bên cạnh Cố Sơ sớm muộn cũng có ngày bị hại chết.

Trái tim cô ta như một cán cân, một bên là buông bỏ, một đằng là cố chấp, cô ta không biết nên đi về phía nào. Nhưng rõ ràng là những chuyện đã biết, khi lọt vào tai vẫn cứ đau lòng. Cô ta nhìn chăm chăm người đàn ông đối diện, ánh sáng trong phòng dường như lọc đi sự dịu dàng của anh, gương mặt anh góc cạnh sắc nét, rõ ràng chỉ toàn lạnh nhạt cùng bạc tình. Lâm Gia Duyệt cuộn chặt tay, cứng đờ người trên ghế, đôi mắt gần như bốc lửa. “Lục Bắc Thần, sao anh không biết tốt xấu vậy? Em đã hạ mình như vậy để tìm tới anh, thậm chí còn vì anh làm nhiều chuyện, anh...”

“Thế nên, cô yêu tôi sao?” Lục Bắc Thần ngắt lời.

Câu hỏi ấy khiến Lâm Gia Duyệt ngây người, rất lâu sau mới tỉnh lại, cười khẩy: “Bây giờ, anh định phổ cập lý luận tình yêu cho em sao?”

“Gia Duyệt.” Lục Bắc Thần chưa giận dữ, chỉ khẽ gọi cô ta một tiếng, như khó xử cũng như hết cách.

Ngọn lửa trong lòng Lâm Gia Duyệt bỗng chốc tắt ngấm sau tiếng gọi ấy, khóe mắt lập tức đỏ ửng. Cô ta vô dụng như vậy đấy, anh chỉ gọi tên mình như thế, cô ta đã không thể mạnh mẽ được nữa. Nhưng cô ta lại hiểu chính mình, cho dù hôm nay anh có thể thuyết phục cô ta bỏ cuộc, ngày nào đó cô ta vẫn sẽ hối hận, sẽ cố chấp, sẽ oán hận. Hết cách thôi, chính vì yêu anh.

Nhưng Lục Bắc Thần phủ định suy nghĩ ấy rồi nói trúng những suy nghĩ chôn sâu trong lòng cô ta. “Cô chỉ hy vọng có được hồi đáp sau bao nhiêu năm hy sinh mà thôi.”

Lâm Gia Duyệt đứng bật dậy, nhìn anh rất lâu. Lục Bắc Thần không né tránh cái nhìn ấy. Anh bình thản ngồi đó, trong ánh mắt là điềm nhiên, là trí tuệ. Lâm Gia Duyệt ghét biểu cảm này của anh, cái biểu cảm như nhìn thấu tất cả mọi việc. Anh dựa vào đâu được mỗ xê cô ta? Dựa vào đâu xem thường cô ta như thế?

“Anh tưởng Cố Sơ của anh là tín đồ của tình yêu sao?” Lâm Gia Duyệt hần học dần từng chữ, “Sau khi cô ta được ném vị ngọt của tình yêu, anh tưởng cô ta lại không muốn được hồi đáp hay sao? Đừng có ngốc nữa, trên đời này chẳng có ai không muốn nhận được hồi đáp trong tình yêu cả!”

Lục Bắc Thần cười khê: “Có lẽ Cố Sơ cũng muốn đòi hỏi hồi đáp trong tình yêu. Nhưng không sao, tôi có thể để cô ấy có được hồi đáp, nhưng tôi làm vậy không phải vì tôi muốn được đáp trả nhiều hơn, chỉ đơn giản vì tôi yêu cô ấy”.

Vì yêu cô nên tình nguyện cho cô hết thấy những gì cô muốn.

Anh không sợ cô đòi hỏi, chỉ sợ có một ngày cô không còn đòi hỏi nữa mà rời xa anh.

Bờ môi Lâm Gia Duyệt cứ run mãi, sắc mặt trắng bệch như tương. Cô ta như vậy quả thực khiến người ta xót xa. Có thể nếu là người đàn ông khác đã không đành lòng từ lâu rồi. Nhưng Lục Bắc Thần vẫn đứng yên, cũng không bước tới an ủi, câu duy nhất anh nói là: “Gia Duyệt, cô cần một người đàn ông vì yêu cô mới hy sinh cho cô. Rất xin lỗi, tôi không phải người ấy”.

“Lục Bắc Thần, anh là kẻ khốn kiếp!”

Trước khi vung cửa bỏ đi, Lâm Gia Duyệt đã nói câu ấy.

...

Dưới hoàng hôn, vườn trường rất đẹp, không có xe cộ ồn ào, không có những giành giật giờ tan tầm. Sắc chiều tà đỏ rực men theo đường chân trời chậm chậm trượt đi. Bạn sẽ chẳng nhìn được con đường và tốc độ của nó nhưng có thể cảm nhận được nó đang dần tối đi.

Đã có một lớp sinh viên nghỉ Quốc khánh trước, bãi cỏ trong sân trường vắng vẻ hơn nhiều. Cố Sơ dạo bước trên con đường nhỏ rải sỏi, ngay gần đó là tiếng cười đùa vọng ra từ sân bóng rổ. Ánh mắt cô men dần theo những tán ngọc lan là nhìn thấy một người đàn ông đang nhàn nhã ngồi trên ghế gỗ. Anh không còn sự nghiêm túc thường ngày, chiếc áo nhạt màu trông rất thân thiện dễ gần. Một mình anh chiếm cả băng ghế, kiểu người này học ở trường hay bị người khác phản cảm. Nhưng rõ ràng, gương mặt anh đã cứu vớt hành động ấy của anh, trong ánh mắt của các cô gái đi qua si mê nhiều hơn phần nộ.

Anh đang đọc sách, rất yên tĩnh.

Ngay gần đó là sân bóng rổ âm ỉ, hoàn toàn tương phản với thế giới bình yên của anh.

Bóng hoàng hôn loang lổ hắt lên gò má anh, đó là một độ cong cực đẹp, xung quanh dường như bổ sung thêm ánh sáng, một mình anh trở thành một phong cảnh đẹp mắt. Cố Sơ ngắm anh rất lâu qua bóng cây, cực kỳ rung động. Có lẽ anh đợi đã lâu, sau khi lật trang sách cuối cùng thì giờ tay lên nhìn giờ nhưng không nhìn đáo dác xung quanh mà cúi đầu tiếp tục tập trung.

Anh đang đợi cô.

Ý thức này càng giống như một sự khoe khoang. Anh trở thành phong cảnh trong mắt người con gái khác, còn phong cảnh trong mắt anh chính là cô.

Cố Sơ hồi hộp, nhớ lại từng chút kỷ niệm dưới sân trường này. Cô và anh đã ở đây trải qua tất cả. Lúc này đây, anh vẫn đợi cô xuất hiện như trước đây, tựa hồ thời gian chưa hề trôi qua, mọi thứ vẫn dừng lại ở quá khứ, ngày xưa...

Cô len lén bước vòng qua, tới sau lưng anh. Có lẽ anh đã nghe thấy, vẫn vờ như không biết. Hoặc cũng có thể anh chăm chú thật, không hề phát hiện ra cô đã đến. Cố Sơ mím môi cười khế, từ phía sau giờ tay che chặt mắt anh, nín thở cười trộm.

Lục Bắc Thần ngồi thẳng, đặt sách xuống, một tay kia theo đà ôm về phía sau, hơi dùng sức để kéo cô dựa vào vai anh. Cô buông tay, ôm lấy cổ anh, cười khanh khách. Anh cũng đang cười, nghiêng đầu nhìn cô. Ánh hoàng hôn nhảy vào mắt anh, con ngươi của anh rất nhiều sắc màu, dịu dàng hiền hậu.

“Bác Trần ở giường 7 lại lên ăn đồ ngọt, bị em bắt tại trận. Sợ bác ấy lại không nghe lời, em đã phát huy tinh thần thiên sứ tốt bụng, nói cho bác ấy hết mọi nguy hiểm.” Cố Sơ dánh sát má vào tai anh, cười hì hì: “Thế nên xin lỗi nhé, anh đợi lâu rồi phải không?”.

“Không lâu.” Lục Bắc Thần kéo cổ tay cô, cô bèn vòng qua ghế ngồi xuống bên cạnh anh. Anh vỗ vỗ vào cuốn sách bên cạnh, “Bằng thời gian đọc một cuốn sách thôi”.

Đợi cô bao lâu cũng không tính là lâu.

Năm năm có lâu không? Anh bỗng cũng chẳng cảm thấy lâu lắm.

Cố Sơ thấy vậy càng áy náy, chủ động ôm cổ anh, hôn lên má anh. Lục Bắc Thần rất thích mỗi khi cô thân mật, một tay vòng qua eo cô. Nơi này luôn khiến người ta quên nhớ về quá khứ. Con đường này chẳng biết đã chứng kiến biết bao vui buồn hờn giận của họ.

“Sao lại nghĩ tới chuyện về trường?” Khi hỏi, anh cúi mặt xuống, sát lại gần tai cô. Cô cũng nhờ thế đón được không biết bao ánh mắt ngưỡng mộ.

Sáng nay trước khi đi, Cố Sơ đã dặn anh sau khi tan làm thì tới đại học A. Mặc dù anh không rõ mục đích của cô nhưng vẫn ngoan ngoãn tới chỗ hẹn. Đây không phải là nơi anh bài xích, chỉ là con người anh không giỏi hồi tưởng, cho dù đứng ở nơi cũ.

Trải qua quá nhiều chuyện là biết nhớ mãi về quá khứ chỉ lãng phí thời gian. Nhưng trở về trường, anh mới hiểu ra, không phải vì mình không muốn nhớ, chỉ là mãi vẫn không tìm được nơi thích hợp để tìm kiếm kỷ niệm.

Cố Sơ khoác tay anh: “Tối nay mình ăn cơm trong căng tin nhé”.

Lục Bắc Thần nhướn mày nhìn cô: “Em chắc chứ?”.

“Đương nhiên.” Cố Sơ uể oải dựa vào người anh, cảm thán: “Đã lâu lắm rồi em không được ăn mùi vị ở đây”.

Lục Bắc Thần xoay đầu cô lại, quan sát cô tỉ mỉ. Cô thấy vậy phì cười: “Em làm sao hả? Lạ lắm sao?”.

“Đây còn là cô Cố Sơ cái miệng kén chọn tới nỗi khiến đầu bếp phát khóc không?” Lục Bắc Thần trêu đùa: “Trước đây mấy đầu bếp ở trường không ít lần mắng em, không chê mặn thì cũng chê xào kỹ, ngày nào cũng gấp xương ra khỏi trứng. Nếu không có đầu bếp nhà em chắc là em chết đói lâu rồi”.

Cố Sơ liên hoàn đấm lên mặt anh: “Anh thì hiểu gì? Lúc đó nếu không có em, khả năng nấu nướng của đầu bếp căng tin có thể tiến bộ vậy sao? Sinh viên đại học là không cần phát triển nữa à? Càng cần bồi bổ dinh dưỡng cân bằng, sao có thể ăn bữa cho xong bữa chứ?”.

“Thế nên Cố đại tiểu thư à, hôm nay em tới đại học A để kiểm tra hả?”

Cố Sơ nghiêng đầu liếc mắt: “Vậy anh có đi không? Giáo sư Lục vĩ đại?”.

Lục Bắc Thần mỉm cười đứng dậy, giơ tay ra trước mặt cô: “Đi thôi, cô chủ”.

“Thế còn tạm được.” Cố Sơ đắc ý.

505. Q.10 - Chương 506: Lục Bắc Thần, Anh Đừng Sợ

Khi quay về trường học lại, Cố Sơ được biết nhà ăn của trường đã được mở rộng quy mô. Trước đây chỉ có một tầng, phân ra bốn cửa Đông, Tây, Nam, Bắc. Diện tích từ cửa Đông cho đến cửa Tây vào khoảng hơn năm trăm mét vuông. Năm ngoái cô quay trở lại thì nhà ăn đã mở thêm tầng hai, ngoài khu ăn uống còn mở thêm khu café, qua ô cửa sổ lớn sát sàn có thể trực tiếp ngắm nhìn bãi cỏ và sân bóng rổ nhiệt. So với khu café của thư viện, khung cảnh ở đây tao nhã hơn.

Các sư phụ đầu bếp trong nhà ăn đều đã được đổi, nhưng đầu bếp chính thì chưa. Nói theo cách của ông thì ông đã làm việc ở đại học A hơn hai mươi năm rồi, nơi đây như nhà của ông vậy. Quan trọng hơn là con của ông cũng học ở đây, ông càng không thể đi.

Đầu bếp họ Vương, mọi người đều gọi ông là sư phụ Vương, chỉ có mình Cố Sơ gọi ông là sư phụ Tiểu Vương. Nguồn gốc của xưng hô này bắt nguồn từ năm cô mới vào học, bố biết cô không ăn được thức ăn trong căng tin, nên lệnh cho đầu bếp riêng của gia đình đích thân ra “chiến trường”. Đầu bếp nhà Cố Sơ họ Vương, làm một thịt kho tàu chính hiệu, bình thường Cố Sơ thích ăn món do ông ấy làm nhất, vì thế ông ấy đã trở thành khâm sai đại thần đi theo vua. Có điều, hai người đầu bếp cùng họ, ngày đầu tiên tới trường đã đối đầu nhau. Sư phụ Vương ở trường là đầu bếp chính, mặc dù biết đối phương tới từ một gia đình giàu có nhưng ông ấy vẫn có sự kiêu ngạo cố hữu, sống chết không chịu nhường nhịn, kết quả cả hai người có một cuộc thi đấu tài nghệ. Sư phụ Vương của căng tin đương nhiên không địch lại được đầu bếp nhà họ Cố, kết quả sau khi thua một cách tâm phục khẩu phục đã phải phân thứ bậc. Sư phụ nhà họ Cố trở thành sư phụ Đại Vương, còn vị đầu bếp kia trở thành sư phụ Tiểu Vương.

Sau này, vị sư phụ Tiểu Vương dưới sự dẫn dắt của sư phụ Đại Vương, trình độ cũng đạt tới mức độ đỉnh cao. Khi Cố Sơ trở lại, ông vẫn rất vui mừng. Ông vẫn còn nhớ Cố Sơ, mừng rỡ và kiêu hãnh nói bây giờ có biết bao nhiêu nhà hàng cấp năm sao, bảy sao đã mời ông, nhưng ông không đi.

“Bây giờ tôi đã hiểu được tâm ý của sư phụ, chính là hy vọng con cháu mình được ăn một bữa ăn ngon.” Sư phụ Tiểu Vương chân thành nói.

Kể từ lần trước tới cùng Lục Bắc Thần, Lục Bắc Thần không còn bước chân vào đây nữa. Bình thường anh quá bận, có chút thời gian rảnh thì chỉ mong được mang ra ngủ bù, thế nên những dịp được cùng cô vi vu tới nhà ăn như hôm nay thật hiếm có.

Cô những tưởng tới nhà ăn ăn một bữa cơm thì chẳng có gì to tát, mấy đàn em những năm này có lẽ đều không quen Lục Bắc Thần. Ai dè cô đã nhầm to. Không lâu sau khi hai người họ vào nhà ăn, gương mặt Lục Bắc Thần đã bị nhận ra. Đầu tiên có một, hai em gái đi theo sau họ, rì rầm bàn tán. Dường như có chút không chắc chắn, lát sau họ mới bước lên, ngập ngừng hỏi Lục Bắc Thần: “Thầy là... giáo sư Lục ở trong bản tin phải không ạ?”.

Lục Bắc Thần chỉ hờ hững đáp lại một câu: “Tôi họ Lục nhưng có phải người trong bản tin không thì tôi không rõ.” Bình thường anh chẳng quan tâm tới mấy tin tức đó.

Nhưng hai cô bé lại rất phần khích, lại hỏi: “Vậy thầy là học trưởng Lục?”.

Lục Bắc Thần đánh mắt nhìn Cố Sơ, tỏ vẻ khó xử, nhưng vẫn kiên nhẫn trả lời: “Tôi tốt nghiệp trường này”.

Các cô gái như nổ tung, phần khích nhảy lên nhảy xuống tại chỗ, như thế lại càng thu hút thêm không ít người. Họ cũng nhận ra Lục Bắc Thần, bỗng chốc vây kín lấy anh. Cố Sơ bị đẩy ra rất xa, buồn cười nhìn các cô gái bu lấy như ong mật. Không sai, đa số đều là con gái, cũng không biết họ tới vì khuôn mặt của Lục Bắc Thần hay vì họ thật sự thường xuyên quan sát bức ảnh của Lục Bắc Thần trong danh sách những người nổi tiếng trong trường nên mới nhớ được anh.

Tóm lại, mức độ được chào đón của Lục Bắc Thần vượt xa cô. Cũng khó trách, cô là phần tử bỏ học, ngoài chuyện là thủ khoa 17 tuổi của đại học A ra, ảnh của cô chắc chưa được lên danh sách người nổi tiếng.

Cả căng tin bỗng trở nên náo nhiệt.

Khó khăn lắm Lục Bắc Thần mới len ra được. Các em gái phía sau vẫn bám riết lấy. Anh không biết làm sao, bèn kéo tay Cố Sơ rảo bước về phía trước. Sau khi đi lên tầng hai, Cố Sơ không nhịn được cười. Anh giơ tay vỗ thật mạnh lên đầu cô, “Còn cười hả?”.

“Em cười thì làm sao?”

Lục Bắc Thần hù dọa cô: “Còn cười là anh hôn em đấy”.

“Bao nhiêu người đang nhìn kìa, anh dám!”

“Có gì mà anh không dám? Người tinh mắt vừa nhìn là biết em là bạn gái của anh, anh hôn em là chuyện bình thường mà.”

Cố Sơ không để cho anh được thể. Cô bật cười chạy lên gác. Lục Bắc Thần đuổi theo hai ba bước một sau lưng cô, khiến rất nhiều người chú ý. Sư phụ Tiểu Vương lập tức nhận ra Lục Bắc Thần, nhiệt tình hỏi đồng hồ hỏi tây, rồi kể lại chuyện khi trước: “Hai đứa anh ấy, xách bữa trưa nào ra cũng nổi bật trong trường. Rồi hai đứa lại còn yêu nhau, chẳng trách được con trai thì đau lòng, con gái thì nức nở. Bây giờ tình cảm còn tốt như vậy, đúng là khiến người ta ngưỡng mộ, có biết bao đôi yêu nhau thời đại học rồi chia tay chứ?”.

Lục Bắc Thần chỉ tủm tỉm cười, cứ nghe sư phụ Tiểu Vương kể chuyện trước đây sau đó thì thoảng nhắc nhở cô: “Món này một phần, một kia một phần...”.

Cố Sơ đan tay mình vào tay anh, dựa vào người anh, khóe mắt có thể liếc thấy môi trường xung quanh. Có những em gái sùng bái Lục Bắc Thần cũng theo lên tầng hai, bê đĩa cơm ngồi gần đó, ríu ra ríu rít.

“Còn muốn ăn gì?” Lục Bắc Thần mặc kệ những thay đổi xung quanh, chỉ quay đầu hỏi khẽ.

Cô nghe thấy có em sinh viên “chao ôi” một tiếng. Khỏi cần nói cũng biết gương mặt nghiêng của Lục Bắc Thần mê người cỡ nào. Lòng hư vinh bùng nổ, cô càng dựa sát vào anh, mỉm cười lắc đầu. Lục Bắc Thần và sư phụ Tiểu Vương trò chuyện mấy câu đơn giản rồi họ rời khỏi khu lấy đồ ăn, mỗi người bê một đĩa cơm đi về một chỗ ngồi bên cạnh cửa sổ. Cố Sơ như con sâu dính chặt vào người anh. Anh cười khẽ: “Rơi kìa, rơi kìa”.

“Không sợ.” Cố Sơ rất vui vẻ.

Trước đây lúc ăn cơm ở trường, cô cũng thích dính vào anh như vậy. Anh bê đĩa cơm của cô, anh lấy nước uống cho cô, anh lấy thìa đưa cho cô... Sau khi cô ngồi xuống, anh lại lặp lại những việc từng làm cho cô.

Giữa chừng có không ít các em gái bước lên, mong được chụp ảnh chung đều bị Lục Bắc Thần khéo léo từ chối. Dĩ nhiên, lý do của anh rất gây thù hằn. Anh nói: “Xin lỗi nhé, bạn gái tôi lúc ăn cơm không thích bị quấy rầy”.

Cuối cùng sau khi giải tán được một đám nữ sinh buồn bã ra về, Cố Sơ tính sổ: “Lục Bắc Thần, trong thời gian này anh tuyệt đối không được cách xa em quá đâu”.

Lục Bắc Thần nhìn cô không hiểu.

Cố Sơ xiên đĩa vào chiếc bánh bao chay, mỉm cười nhưng vẫn nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Bây giờ bốn phương tám hướng toàn là những ánh mắt thù địch em, sắc như dao cứa hết vào người em! Lục Bắc Thần, anh bảo em là bạn gái anh hay kẻ thù của anh?”.

Lục Bắc Thần bật cười trước đôi mắt vừa như oán giận vừa như hờn dỗi của cô: “Giải quyết chuyện này quả thực không phải sở trường của anh”.

Nghe được câu này, Cố Sơ lại sững sờ. Cô cắn đĩa, cười hì hì: “Về phương diện này góc một chút cũng tốt, sau này em giải quyết hộ anh”.

“Được.” Lục Bắc Thần cất giọng cứng chiều, gơ tay gạt lấy đôi đĩa của cô, “Cái bệnh cắn đĩa sao mãi không sửa được thế?”.

Cố Sơ xảo quệt: “Con gái mà nhiều tật xấu là do được đàn ông chiều đấy”.

“Câu này anh thích anh.” Lục Bắc Thần cười.

Nghĩ cũng đủ biết cảnh đẹp bên cửa sổ. Hoàng hôn buông xuống, tia nắng cuối cùng tỏa ra thứ ánh sáng rực rỡ, hắt lên hai người qua ô cửa sổ. Cô gái xinh xắn nũng nịu, anh chàng tuấn tú nổi bật, hai người nhìn nhau mỉm cười, trở thành một khung cảnh đẹp nhất.

Sau bữa cơm, Cố Sơ không vội về mà kéo Lục Bắc Thần chậm chậm dạo bước trên đường ngọc lan. Mấy hôm nay trời ấm lên, buổi tối có gió nhẹ thổi cũng khiến người ta cảm thấy mát mẻ. Trời đã tối hẳn, ngọn đèn bằng sắt tạo hình phụng cổ ẩn nấp giữa tán cây. Thi thoảng có gió những quãng sáng lại vụt sáng trên con đường đá sỏi, uyển chuyển đung đưa.

“Anh xem, anh xem. Trước đây anh thích đánh bóng rổ nhất, bây giờ thì sao? Có phải ném không trúng rổ nữa phải không?” Cô trêu chọc.

Lục Bắc Thần ôm chặt cô: “Chính xác, bây giờ anh thích vận động trên giường hơn”.

“Người đã phá giới quả nhiên tham lam vô độ.” Cố Sơ tươi cười đẩy anh ra.

Nhưng anh một lần nữa kéo cô lại. Cô lại kể không ít chuyện cũ trong tiếng cười khúc khích. Trong hoàn cảnh này, nhớ lại chuyện cũ là điều tuyệt vời nhất. Nhưng Lục Bắc Thần là ai chứ? Anh là người hiểu Cố Sơ tới tận cốt tủy nên mới tin rằng cô kéo anh tới đây chẳng phải chỉ để ăn cơm và hoài niệm.

Thời gian với họ đều là vật xa xỉ, nhất là khi vụ án trước mắt còn chưa hoàn toàn rõ ràng.

“Nói đi.” Lục Bắc Thần kéo cô tới dưới một ngọn đèn, nhìn sâu vào mắt cô: “Em muốn nói gì với anh?”.

Cố Sơ biết anh nhất định sẽ hoài nghi. Thật ra mục đích của cô cũng chính là vậy. Cô nắm lấy tay anh, khẽ thở dài: “Em muốn anh tiếp nhận phẫu thuật”.

Lục Bắc Thần nhướng mày.

“Em biết bây giờ anh vẫn có thể kiểm soát, nhưng tới một ngày không thể nữa thì sao?” Cố Sơ siết chặt tay anh, nhìn thẳng vào mắt anh, “Bắc Thần, em không thể mất anh. Ngôi trường này, thành phố Thượng Hải này có quá nhiều kỷ niệm của anh và em. Hôm nay kéo anh tới đây em chỉ muốn để anh hiểu anh quan trọng với em nhường nào, tính mạng của anh quan trọng với em nhường nào. Cho dù là vì em, hãy chấp nhận phẫu thuật, được không?”.

Lục Bắc Thần xoa đầu cô, hỏi nhẹ nhàng: “Smith bảo em chuyển lời hả?”.

“Nếu chú ấy không chắc chắn lắm thì về lý em cũng sẽ không chấp nhận.” Cố Sơ ôm anh, ngẩng đầu lên, “Nhưng Smith rất tự tin vào ca phẫu thuật này. Em không muốn anh đau đớn. Bắc Thần, anh đừng sợ, em sẽ ở bên anh”.

Một câu nói như dỗ trẻ con khiến Lục Bắc Thần phì cười, đồng thời cũng xúc động. Anh ôm chặt cô vào lòng, chống cằm lên đầu cô, thở dài: “Được, anh hứa với em, sau khi vụ án này kết thúc, anh sẽ liên lạc với Smith”.

“Hứa chắc đấy.” Cố Sơ nghe xong rất vui, giơ ngón tay tỏ ra: “Ngó tay”.

Lục Bắc Thần dở khóc dở cười vì sự trẻ con của cô. Anh đang định giơ tay ra thì di động vang lên. Anh bảo cô đợi một lát rồi nhận điện thoại. Ban đầu Cố Sơ không để ý tới cuộc gọi của anh, nhưng khi ngẩng lên nhìn thấy sắc mặt anh thay đổi, trái tim cô bỗng đập lỡ nhịp. Sau lưng có một cơn gió bỗng nổi lên khiến sống lưng cô lạnh buốt...

506. Q.10 - Chương 507: Cảm Giác Khác Lạ

Chiếc xe đi thẳng mãi, xuyên qua bầu trời đen kịt. Dọc đường, từng ngọn đèn đỏ rực nhảy vọt qua trước cửa kính xe, chẳng biết họ đã vượt bao nhiêu cái. Cố Sơ không còn tâm trạng để đếm, một người đang lái xe như Lục Bắc Thần càng mặc kệ việc mình đã vi phạm luật giao thông.

Trong xe yên ắng đến đáng sợ, dường như mỗi một hạt bụi đều đang kêu gào thể hiện sự bất an. Chiếc xe đi ra khỏi thành phố nhộn nhịp, sau khi lên đường cao tốc thì trời càng lúc càng tối đen, xung quanh như giăng một màn sương mỏng. Lục Bắc Thần bật đèn chiếu xa, nhưng hai tia sáng mạnh mẽ ấy cũng bị sương lu mờ, chỉ có thể nhìn được một quãng đường dài hơn lòng bàn tay một chút. Cố Sơ cứng đờ người ngồi trên ghế lái phụ, hai tay cuộn chặt lại, mắt nhìn đăm đăm về phía trước, sắc mặt nhợt nhạt.

Một tiếng đồng hồ trước, Lục Bắc Thần nhận được điện thoại của La Trì, là cô biết nhất định đã có chuyện. Dự cảm của phụ nữ luôn rất đáng sợ, cô nhận ra Lục Bắc Thần không định nói với cô, chẳng hiểu sao lòng bỗng run lên rồi bật ra một câu: Có phải Cố Tư không? Cô cũng không hiểu tại sao mình lại nhớ tới Cố Tư, dự cảm chẳng lành ấy cứ thế sinh sôi. Lục Bắc Thần nói với cô: La Trì vừa tìm được Ben, Tư Tư trở thành con tin để Hà Nại đổi mạng.

Cố Sơ không biết Ben là ai, nhưng cũng biết đó là nhân chứng quan trọng mà La Trì đang tìm kiếm. Nhưng nếu đã tìm được nhân chứng, vì sao Cố Tư còn bị liên đới? Quan trọng hơn cả là, vì sao Hà Nại lại lấy Cố Tư làm con bài? Cho dù đầu óc đang trống rỗng, có chút liên hệ thì dĩ nhiên sẽ nghĩ ra. Cố Tư từng kiên quyết ngăn cản cô và Lục Bắc Thần đến với nhau, có lẽ là liên quan đến Hà Nại. Nhưng rốt cuộc họ đã gặp mặt nhau khi nào?

Lục Bắc Thần nắm lấy tay cô, cảm giác được tay cô lạnh như băng, anh hạ giọng vỗ về, “Nhất định không sao đâu, La Trì đã liên lạc với cảnh sát địa phương rồi”.

Trái tim Cố Sơ cứ đập thình thịch. Cô không nói được một câu nào, huyết thái dương giật từng hồi đau đớn, một loạt những khả năng bỗng lướt nhanh trong đầu. Cô nhớ lại lần tình cảnh khi Cố Tư chịu uy hiếp lần trước, không ngừng an ủi bản thân phải tin tưởng Lục Bắc Thần. Cố Tư nhất định sẽ không sao, nhất định sẽ không sao...

Lục Bắc Thần đạp chân ga, mặc kệ biển giới hạn tốc độ trên đường.

Đây là lần đầu tiên anh cảm thấy không chắc chắn.

Mặc dù ban nãy vừa an ủi Cố Sơ nhưng dựa vào kinh nghiệm nhiều năm đối đầu với tội phạm của anh, anh có thể cảm nhận được một sự điên rồ gần như đáng sợ từ Hà Nại. Trong điện thoại, La Trì nói không nhiều, chỉ bao quát mấy câu về những chuyện mấy hôm nay và tình hình hiện tại. Nhưng câu nào câu nấy đều đi vào trọng điểm. Thế nên mỗi câu đều như một lưỡi dao sắc lẹm vô cùng. Anh không nói nhiều với Cố Sơ. Một là cô đã dự cảm được Cố Tư gặp chuyện, cả người sắp khụy xuống tới nơi; hai là anh cũng không có quá nhiều thời gian để kể rõ đầu đuôi câu chuyện, họ cần về Quỳnh Châu khẩn cấp.

Những thông tin chi tiết hiểu được từ những lời nói của La Trì là: Họ đang tìm kiếm Ben thì không ngờ Ben đột ngột xuất hiện tại Trung Quốc. Những người của La Trì nhận được tin, vội vã đi tìm. Ben cũng đồng ý hợp tác với cảnh sát. Theo ý của anh ta, anh ta sẽ gặp nguy hiểm hơn nữa còn có thể chứng minh Hà Nại đang nói dối, người có thể tiếp cận phương thuốc trong phòng thực nghiệm của Lục Môn chỉ có Hà Nại. Nói một cách khác, Hà Nại rất có thể vì muốn trả thù Lục Môn mà cố tình hại người. Mỗi lần tặng cấp phương thuốc chẳng qua là hấn muốn điều chế ra một phương thuốc khiến người ta chết một cách thần bí hơn mà thôi. Nhưng khi La Trì tới địa chỉ của Ben thì phát hiện hấn đã không cánh mà bay. La Trì phần nộ đi tìm Hà Nại, nói rõ rằng cảnh sát đã có bằng chứng tố cáo hấn phạm tội giết người.

Có lẽ Hà Nại cũng biết cảnh sát điều tra bao lâu thật ra đã nắm được một số chứng cứ, sau khi Ben xuất hiện, rất nhiều chuyện không thể giấu giếm được nữa. Hấn không thanh minh vô tội một cách vô ích mà chỉ cười khẩy, nói với La Trì: Chứng cứ mà mấy người nói cũng là nghe nhân chứng nói chứ gì? Nếu Ben chết, không còn nhân chứng nữa, thì chứng cứ cũng đâu còn tồn tại.

Ý tứ uy hiếp cảnh sát quá rõ ràng, cũng có vẻ như muốn cá chết lười rách. Mà thực tế là Hà Nại đang uy hiếp La Trì. Hấn đưa ra hai điều kiện, một là được an toàn rời khỏi Trung Quốc, hai là muốn năm mươi triệu tiền mặt.

La Trì cảnh cáo rằng hấn đang nằm mơ, nhưng hấn lại cất giọng u ám nói: Cậu chủ La, cho dù tính mạng của Ben không đáng tiền thì mạng của Cố Tư cũng đáng từng ấy chứ hả?

Cố Tư gặp chuyện ở Quỳnh Châu. Con bé và mấy người bạn trong ký túc xá ra ngoài ăn cơm, ăn cơm xong đi tới cửa ký túc thì bị hai gã áo đen lực lưỡng bắt cóc lên xe. Cô bạn cùng phòng lúc đó sợ mất mật. Sau khi báo cảnh sát, mấy người đó do quá hoảng sợ cũng không thể miêu tả được rõ vóc dáng của đối phương, chỉ nói rằng hai người đó rất to con, đeo chiếc mặt nạ quỷ sứ hung ác.

Sau khi nhận được lời uy hiếp của Hà Nại, La Trì liên lạc ngay với cảnh sát địa phương. Họ cũng đang xử lý vụ việc này, sau khi được biết tình hình mới hiểu cục diện còn nguy hiểm hơn tưởng tượng. Có thể nhận ra bọn bắt cóc có ý khiêu chiến pháp luật, bắt người ngay giữa nơi công cộng, chỉ những kẻ liều mạng mới dám làm.

Thời gian cấp bách, La Trì vừa vội về Quỳnh Châu vừa bố trí cảnh sát địa phương. Họ suy đoán Ben rất có thể đã bị người của Hà Nại bắt cóc tới Quỳnh Châu, ở cùng với Cố Tư.

Nghĩ tới đây, Lục Bắc Thần tiếp tục tăng tốc, chiếc xe như con cá dưới biển sâu, lao vút đi trong đêm tối.

Anh còn chưa nói với Cố Sơ rằng, Hà Nại chỉ cho La Trì sáu tiếng đồng hồ, trong vòng sáu tiếng phải thỏa mãn yêu cầu của hấn. Nếu vượt quá, thứ nhìn thấy đầu tiên sẽ là thi thể của Ben.

Hà Nại không còn ôn tồn, hấn hoàn toàn xé toạc vỏ ngoài vô tội, chính thức đối đầu với cảnh sát. Nói theo cách của hấn, mục đích của hấn đã đạt được, cho dù phải chết hấn cũng muốn có người làm đệm lưng.

Lục Bắc Thần vẫn đang suy nghĩ hàm ý của câu “mục đích đã đạt được”.

Mục đích của Hà Nại chính là khuấy cho Lục Môn rối loạn? Nhưng thực tế là chuyện xấu của Lục Môn bị vạch trần có vẻ không giống như do Hà Nại thực hiện. Nếu là hấn, có thể sẽ không chỉ nhắc tới chuyện phòng thực nghiệm gây chết người, mà còn đào bới cả chuyện năm xưa Lục Môn nhúng tay vào việc phá sản của nhà họ Cố nữa.

Nếu đây không phải mục đích của Hà Nại thì mục đích của hấn là gì? Lấy lại phương thuốc cho nhà họ Cố ư? Mục đích này có vẻ có lý hơn, dù sao thì giấy thanh minh Tần Tô đã giao cho Cố Sơ.

Thật sự chỉ có vậy?

Lục Bắc Thần hơi nghi hoặc nhưng lại không có được chứng cứ chắc chắn để đào sâu mục đích thật sự đằng sau vẻ trầm mặc của Hà Nại, giống như việc ngay cả anh cũng không ngờ Hà Nại lại thực hiện việc này không chút sơ hở. Rõ ràng hấn đang ở trong phòng bệnh, bị cảnh sát mặc thường phục canh giữ 24/24 vậy mà vẫn có thể không chế con tin, không những bắt cóc Ben còn kiểm soát Cố Tư. Hấn đồng thời giữ hai con bài để đánh cược, cuộc chiến này khó đánh.

Ánh đèn như mở ra một cái miệng đen ngòm nhưng cái miệng thì vẫn còn nguyên đó, như một con quái thú há chiếc mồm to đợi họ sa lưới. Lục Bắc Thần đánh mắt nhìn người con gái bên cạnh mình. Cô bặm môi, đôi môi không còn sắc máu, trắng nhợt đến kinh người. Anh đau lòng nhưng không có bất kỳ cách nào, điều duy nhất có thể làm là cố gắng lái xe với tốc độ nhanh nhất có thể.

Lục Bắc Thần lại nhìn về phía trước, trước sau không có chiếc xe nào, chỉ có mình họ chạy nước rút trong tăm tối. Anh trước nay không phải là người thiếu quyết đoán, khi mọi việc còn chưa có kết luận anh sẽ không để mặc cho cảm xúc hoành hành. Nhưng cảm giác lần này rất khác, có lẽ vì liên quan tới người thân chẳng? Có lẽ vì vị trí của Hà Nại trong vụ án này còn quá nhiều nhân tố chưa rõ ràng?

Ví dụ như, người đứng sau lưng Hà Nại là ai? Hà Nại cho rằng có kẻ muốn giết hấn, đây là sự thật hay tất cả đã nằm trong kế hoạch? Còn cả Ben nữa, đang trốn yên lành vì có gì bỗng dưng xuất hiện? Nếu sau lưng Hà Nại thật sự còn một kẻ khác thì liệu Hà Nại có biết tới sự tồn tại của kẻ này hay không?

Rất nhiều câu hỏi dâng lên trong đầu, dây thần kinh cũng giật liên hồi, cơn đau nhói vào tận tim, trái tim anh cũng theo đó gần như ngạt thở.

Trong khoảng thời gian ấy, La Trì gọi tới vô số cuộc để truyền đạt tình hình cho Lục Bắc Thần. Anh ấy xuất phát sớm hơn họ, sau khi đã bố trí lực lượng cảnh sát địa phương cụ thể anh ấy mới có thời gian liên lạc với Lục Bắc Thần. Theo tính toán, La Trì có lẽ sẽ tới sớm hơn họ một tiếng đồng hồ.

Lục Bắc Thần vốn không định để Cố Sơ nhận điện thoại. Tư Tư là mạng sống của cô, nghe nhiều chuyện cô sẽ càng bứt rứt. Nhưng Cố Sơ ép La Trì phải nói rõ tình hình. Cô cắn chặt răng lắng nghe, cổ họng căng ra từng cơn.

Cố Tư và Ben quả nhiên đang ở chung một chỗ, bị đưa tới một căn chòi nhỏ cũ nát tại dãy Nam Sơn, Quỳnh Châu. Đó chính là nơi xảy ra không ít vụ sát hại, chính là nơi giấu xác Tiêu Tuyết, chính là khu vực một khi đuổi bắt tội phạm sẽ rất dễ mất phương hướng. Cố Sơ chưa từng tới đó, mặc dù cô sống ở Quỳnh Châu đã nhiều năm, kể cả khi thi thể của Tiêu Tuyết bị vùi tại đó rồi bị phát hiện. Nhưng cô biết sự nguy hiểm của nó, biết nó khiến người ta rùng mình sợ hãi nhường nào.

Nghe La Trì nói, căn chòi ấy là nơi nghỉ chân của những thợ săn lâu năm. Sau này nhà nước cấm săn bắn, nó cũng bị để hoang. Quỳnh Châu không quá rộng lớn, công an địa phương có thể tra ra vị trí bất cứ một cách dễ dàng. Nhưng có thể nhận ra đối phương đã có chuẩn bị trước, sau khi bao vây, cảnh sát phân tích phải có tới ba tên bất cứ, có lẽ đều xuất thân từ lính đánh thuê.

Đám người này chỉ cần nhận được tiền là sẽ không biết nường tay.

Đương nhiên, La Trì chỉ “báo cáo” với Cố Sơ vị trí của Cố Tư, động viên cô rằng công an địa phương đã hành động, chuyên gia đàm phán cũng đã có mặt, cô đừng tự lo lắng. Anh ấy không nói thêm nhiều, bao gồm cả thân phận hung ác của lũ bất cứ.

Những chuyện nghiêm trọng anh ấy chỉ nói với Lục Bắc Thần. Phía Hà Nại rõ ràng đang chống đối cảnh sát. Với tư cách cảnh sát, anh ấy dĩ nhiên không thể khoan nhượng. Nhưng với tư cách người có tình cảm sâu sắc với Cố Tư, lần đầu tiên La Trì ngập ngừng.

Anh ấy hạ thấp giọng nói với Lục Bắc Thần: “Tôi đã chuẩn bị sẵn sàng tiền và lộ trình rồi”.

507. Q.10 - Chương 508: Chưa Từng Yêu Anh

Ngoài mặt Lục Bắc Thần tỏ ra bình tĩnh nhưng trái tim thì đang run rẩy. La Trì nói như vậy chứng tỏ anh ấy không thể chắc chắn có thể cứu được Cố Tư và Ben ra trong vòng sáu tiếng đồng hồ, hơn nữa về tới Quỳnh Châu cũng mất một khoảng thời gian, thời gian thật sự để đấu với bọn bất cứ chỉ có khoảng hai tiếng. Vậy thì trong vòng hai tiếng này, Hà Nại liệu có trở mặt đột ngột? Liệu hấn có điên rồ lên rồi mặc kệ hết thầy?

Anh không nói gì vì không muốn tăng thêm áp lực tâm lý cho Cố Sơ. Trông cô có vẻ như đang yên lặng dựa vào cửa kính nhưng toàn bộ tế bào đều đang căng ra, anh cảm nhận được hết. La Trì cũng nhanh nhạy, đoán ra được nguyên nhân Lục Bắc Thần im lặng bèn giải thích một câu: “Tôi không thể để Cố Tư gặp

chuyện, cho dù sau này tôi không làm cảnh sát nữa, cho dù gán hết của cải tài sản, tôi cũng quyết phải làm vậy”.

Lục Bắc Thần không thấy lạ khi La Trì đưa ra quyết định này, chỉ là trong lòng bỗng dâng lên một cảm giác bức bối. Cảm giác này anh chưa từng có? Lục bắt tông tâm? Muốn mà không được? Bao năm qua anh luôn dốc sức để kiểm soát cục diện, vì anh tin hành sự tại nhân, thế nên tình huống mất kiểm soát như ngày hôm nay giống hệt như sự bất lực khi anh đứng nhìn vận mệnh trên người ngày trước. Anh cảm ghét nó!

Anh rút cuộc anh vẫn tự kiểm chế lòng mình, đợi La Trì nói xong, anh bình tĩnh đáp lại một chữ: Được.

Dự đoán trước được tốt xấu có lẽ sẽ không quá tệ.

Nếu trong tình huống cấp bách có thể lấy cách này để lần nữa thêm chút thời gian thì mọi cục diện sẽ được xoay chuyển. Lục Bắc Thần nghiêng rằng, tăng tốc tới mức tối đa...

...

Sắp tới nửa đêm, Lục Bắc Thần và Cố Sơ về tới Quỳnh Châu. Họ đi thẳng tới Nam Sơn, tới tận một chỗ không thể đi xe nữa, họ mới đỗ lại. Từ xa đã nhìn thấy đèn xe cảnh sát nhấp nháy. Cố Sơ lao xuống xe, xông về phía trước, không kịp đóng cả cửa xe.

Lục Bắc Thần cuống cuống khóa xe lại rồi đuổi theo cô. Cô bước loạng choạng, con đường núi quanh co khúc khuỷu lại nhiều đá trơn trượt, rõ ràng đêm qua trời vừa đổ mưa. Lá cây che phủ lớp bùn đất dính trên đá sỏi, chân vừa giẫm lên là bùn bắn tứ tung. Hai người họ đi từ đại học A tới thẳng Quỳnh Châu, Cố Sơ còn không màng tới chuyện về nhà thay giày, vẫn đi nguyên đôi giày cao gót. Chiếc gót nhọn mấy lần chìm xuống bùn, suýt trượt. Cô bèn quăng luôn cả giày đi, bước chân trần, mặc kệ đường bùn đất.

Lục Bắc Thần giữ cô, tránh cho cô không bị ngã. Tay cô vẫn run cầm cập, anh thậm chí có thể nghe thấy tiếng thở hổn hển và tiếng răng va lập cập.

Những ánh đèn từ xe cảnh sát mỗi lúc một gần, chân và gấu quần của Cố Sơ đã bết bùn. Đôi mắt cô mấy lần đỏ rực lên rồi lại bị cô ép xuống, cảnh cáo bản thân: Không được khóc, mày khóc tức là mày chịu thua. Tư Tư nhất định sẽ bình an vô sự, nhất định thế... Cảnh sát đã tới kịp, họ đang nghĩ cách. Chuyên gia đàm phán cũng đã có mặt, cũng đang tìm đủ mọi biện pháp. La Trì cũng đang ở đây. Anh ấy yêu Tư Tư như vậy, nhất định sẽ không để nó gặp chuyện gì...

Những suy nghĩ này lặp đi lặp lại trong đầu cô, cuối cùng cô lảo đảo về phía khu rừng: Không có chuyện gì đâu... Không có chuyện gì đâu...

Giày và gấu quần Lục Bắc Thần cũng thấm hại, nhưng anh chẳng để ý được quá nhiều, chỉ nắm chặt tay Cố Sơ, cố gắng dùng hết sức mạnh của mình để an ủi cô. Cuối cùng, hai người họ tới được khu vực cấm chòi. Xung quanh có không ít người vây kín, ai cũng lảo đảo trong tay, giống như hai bên đã bắt đầu đối địch, có thể nhận ra bầu không khí đang căng thẳng tới cực điểm.

Tư Tư, hãy đợi chị, chị tới rồi đây... Cố Sơ thẫn thờ lên trong lòng, lao qua đám người chạy vào trong. Lục Bắc Thần đứng sau không kịp, sốt sắng muốn chạy lên nắm lấy vạt áo cô, sợ rằng cô cứ thế bỏ quên hết tất cả mà xông vào cấm chòi.

Nhưng đúng lúc này, khi Cố Sơ đã tách được đám đông ra, một tiếng súng bỗng nổ vang giữa bốn bề vắng lặng, khiến lũ chim trong rừng hoảng hốt bay đi. Chúng cuống cuống đập cánh loạn lên.

Cố Sơ đột ngột dừng bước, trái tim Lục Bắc Thần cũng đập thịch một tiếng!

Tình cảnh tượng xảy ra sau đó rất nhiều năm sau nhớ lại, Cố Sơ vẫn cảm thấy nó rời rạc. Cô không thể nhớ được chi tiết, không thể nhớ được khi đó xảy ra tình huống gì. Chỉ biết trước mặt toàn là máu, giống như trời đất đột nhiên bị nhấn chìm trong biển máu. Mỗi một hơi thở của cô cũng nồng nặc mùi tanh.

Có những đoạn cả đời này cô cũng không thể nào quên. Có lẽ tối đó cũng xảy ra mấy đoạn ấy.

Không lâu sau khi tiếng súng vang lên, cô giương mắt nhìn Cố Tư từ từ ngã xuống đất. Xung quanh rõ ràng rất ồn ào nhưng Cố Sơ không nghe thấy gì cả, đầu óc trắng xóa, tai ù đi, hai chân lao về phía trước

không thể kiểm soát được.

Cô ôm ghì lấy Tư Tư, nhìn máu chảy ra từ khoe miệng và lồng ngực nó. Cô và Cố Tư dường như ở một thế giới vô thanh. Có người lao tới, là La Trì, nhưng La Trì hét gì cô không nghe thấy. Cô chỉ biết anh ấy đã phát điên, giống như đang gọi xe cấp cứu. Hình như cô lại nhìn thấy dì, chị họ... Dì đã ngắt lịm đi, chị họ dường như muốn kéo cô dậy nhưng cô cứ ôm riết lấy Cố Tư không chịu buông tay.

Cảm giác duy nhất chính là cơ thể của Cố Tư rất lạnh, mái tóc xõa xuống, khuôn mặt và khắp người đầy vết thương. Nó ngẩng đầu nhìn cô, có lẽ muốn cười với cô nhưng khoe môi khẽ giật rồi lại phun ra rất nhiều máu. Hình như nó đang gọi: Chị... Chị...

Cố Sơ cởi áo khoác ra, cố gắng cuộn thật chặt vào người nó. Em gái lạnh rồi, giống như hồi nhỏ, nó bấu môi nói với cô: Chị là chị gái em đây, em lạnh rồi, chị không biết đường mặc áo cho em!

Cô mặc cho nó, chỉ cần Tư Tư không sao, nó muốn mặc bao nhiêu quần áo cũng được.

Không, biết đâu nó còn muốn những thứ khác. Chỉ cần nó nói, cô đều có thể cho nó.

Lực lượng cảnh sát dường như đã đuổi theo bọn bắt cóc, chỉ bắt lại được một người. Cố Sơ đã hồi phục lại, loáng thoáng nghe thấy tiếng La Trì chửi bới. Anh ấy lao về về phía tên bắt cóc, đâm xuống rất nhiều cú. Có người bước lên giữ anh ấy lại. Anh ấy đẩy họ đi rất mạnh, rồi loạng choạng bước về phía này.

Cô nghe thấy Lục Bắc Thần gọi tên cô, nghe thấy tiếng khóc của dì và chị họ, nghe thấy tiếng còi xe cảnh sát hòa cùng tiếng hú xe cứu thương...

“Tư Tư...” Cuối cùng Cố Sơ đã tìm lại được giọng nói của mình, gọi tên con bé hết lần này tới lần khác.

Cố Tư nhìn cô, máu trên người nó thấm đỏ chiếc áo sơ mi, nóng rực, còn nóng hơn cả nhiệt độ cơ thể nó. Sắc mặt nó trắng nhợt như thế, giống hệt như ánh trăng lạnh ngắt. Cố Sơ đổ lỗi cho ánh trăng, Cố Tư của cô thích ăn diện như vậy, sao có thể cho phép hình tượng của mình thảm hại đến thế?

Cô đã không còn nhớ được mình khiêng Cố Tư lên xe cấp cứu như thế nào, La Trì bám sát theo sau.

Sau khi cửa xe đóng sầm lại, Cố Sơ mới chột giật mình rồi quay nhìn Cố Tư. Nó đã được các bác sỹ vây kín, máy kiểm tra đang kêu tíu tíu. Xe chạy rất nhanh, Cố Sơ gần như ngồi không vững nữa. Cố Tư yên lặng nằm đó. La Trì cách nó rất gần, rất gần, nó chỉ cần giơ tay là có thể chạm được tới anh.

Thế là Cố Sơ đã làm vậy thật, cố gắng giơ tay muốn chạm vào anh, nhưng giờ được một nửa có vẻ lại đổi ý. Nhưng La Trì đã nắm lấy tay nó, nước mắt lăn dài trên gương mặt cương nghị, rơi xuống. Cố Sơ ngồi bên cạnh, nghe thấy Cố Tư khó khăn nói từng chữ một: “La... La Trì, quên... em đi, vì em... chưa từng... yêu anh”.

La Trì một tay cuộn chặt, một tay vuốt ve đầu nó, đỏ mặt nói: “Đừng nói nữa, Tư Tư, sắp tới bệnh viện rồi”.

Cố Tư hình như thật sự không muốn nói chuyện với anh ấy nữa. Nó gắng sức nhìn về phía Cố Sơ. Cố Sơ run rẩy nắm lấy bàn tay còn lại của nó. Những âm thanh bất thường của máy kiểm tra khiến cô tắc thở, hô hấp khó khăn, khí lạnh men theo cột sống lan tới từng tế bào, từng lọn tóc, xương cốt và gan ruột. Cô lắc đầu với Cố Tư, tỏ ý bảo nó đừng nói nữa nhưng Cố Tư có lẽ biết tình trạng của mình, dùng hết sức siết lấy tay Cố Sơ, giọng nói càng lúc càng yếu đi nhưng vẫn rất kiên trì.

“Anh rể... là... người... đàn ông tốt. Chị, đừng trách em... em sợ anh ấy... lảng nhảng nên mới làm vậy.”

Câu nói nhát gừng, ý tứ nhát gừng nhưng Cố Sơ lập tức hiểu ngay. Lúc ấy cô mới hiểu hành động bất thường của Cố Tư tối đó. Em gái của cô chưa từng nghĩ sẽ cướp người đàn ông của cô, trái tim nó vẫn luôn hướng về cô.

“Tư Tư...” Ngoài việc gọi tên nó, Cố Sơ không nói được câu nào, cổ họng như bị thứ gì chặn đứng, việc duy nhất có thể làm là liu mạng nắm tay nó.

Cô sợ có người mang Tư Tư đi mất. Người ấy là thần Chết, đang vung lưỡi hái về phía Tư Tư.

Đường như Tư Tư muốn nói gì đó nhưng cứ động đậy khóe miệng là lại phun ra máu. Cô và La Trì cuống quýt lau cho nó. Nhưng Cố Tư quyết không nhìn La Trì, chỉ trân trân nhìn Cố Sơ.

Em muốn nói gì? Cố Sơ gào lên trong lòng, bờ môi run rẩy. Cố Tư há hốc miệng nhưng cuối cùng cũng không nói được. Nó buông tay, giơ một ngón tay ra. Cô nhìn thấy ngón tay nó cũng dính đầy máu. Nó đặt tay mình lên tay Cố Sơ, cố gắng viết chữ.

Từng nét từng nét đều là máu.

Tay Cố Tư run dữ dội, giống như đang dùng nốt chút sức lực cuối cùng. Nó viết chữ “giải”, chữ thứ hai mới viết được một nửa thì không còn sức nữa. Cố Sơ chỉ cảm thấy lòng bàn tay lạnh ngắt, ngón tay nó trượt khỏi bàn tay cô...

Ngay sau đó, máy kiểm tra kêu một tiếng “tít” dài thật dài.

La Trì nhào tới như phát điên nhưng bị nhân viên y tá kéo sang một bên, họ bắt đầu gấp gáp cấp cứu. La Trì cứng đờ người, gương mặt tái mét. Cố Sơ ngậy người nhìn chăm chăm theo bóng họ, một lát sau mới lẩm bẩm: Tư Tư, em còn chưa viết hết mà... Em còn chưa nói cho chị biết em muốn gì mà...

Có vẻ như đã qua rất lâu, lại hình như mới chỉ qua một, hai phút. Cô nghe thấy tiếng nhân viên y tế nói vọng trên đầu: “Xin lỗi, chúng tôi đã cố gắng hết sức rồi”.

508. Q.10 - Chương 509: Em Thất Hứa Rồi (kết Thúc Vụ Án 3)

Một thời gian rất dài sau này, khi tỉnh dậy khỏi cơn mơ, Cố Sơ vẫn ngỡ như Cố Tư vẫn còn sống. Thi thoảng cô lại gọi điện cho nó hỏi xem học hành thế nào, rồi hỏi nó nghỉ hè có muốn tới Thượng Hải ở một thời gian hay không. Tới tận khi cầm điện thoại lên, tìm số của Cố Tư, cô mới chợt nhận ra em gái của cô không còn nữa. Rồi cô lại kéo mọi ký ức của mình trở về ngày hôm ấy, nhưng những tình tiết cụ thể luôn trắng xóa.

Cô chỉ nhớ lúc đó nhân viên y tế tuyên bố thời gian tử vong, nhìn thấy La Trì túm lấy cổ người nhân viên phần nộ gào thét yêu cầu họ tiếp tục cứu chữa. Còn cô ôm lấy xác của Tư Tư, sống chết không chịu buông tay, cứ thế bế nó vào tận phòng để xác. Đầu óc cô vẫn ong ong không dứt, Cố Tư nằm trong lòng cô càng lúc càng lạnh ngắt, nhưng cô chung quy vẫn không chịu tin nó đã ra đi.

Về sau, Tiêu Tiểu Tiêu kể lại cho cô lúc đó cô đã ngồi trong phòng để xác một ngày một đêm, cứ ôm rịt Tư Tư như thế, ai bước lên kéo ra cô cũng không nhúc nhích, không ai có thể cướp lại Tư Tư. Cô không nói một câu, không khóc một giọt nước mắt nào, chỉ trân trân như một cái xác không hồn.

Vì vậy, mọi việc sau đó cô đều được nghe qua lời kể của người khác. Cả Lục Bắc Thần cũng đã tới phòng để xác, phải mất rất nhiều sức lực rồi giật được xác của Cố Tư lại. Cố Sơ không còn nhớ cảnh ấy nữa, hình như đã có rất nhiều người xông vào phòng, đi đi lại lại trước mặt cô, nhưng cụ thể họ đã nói gì, làm gì thì cô không biết. Cô hỏi Tiêu Tiểu Tiêu vì sao Lục Bắc Thần cứ phải mang xác Cố Tư đi? Tiêu Tiểu Tiêu xót xa nhìn cô và nói: “Chính cậu bảo Lục Bắc Thần đưa Cố Tư đi. Nhưng anh ấy đến nơi, cậu lại quyết không đưa”.

Cố Sơ bàng hoàng.

Tiêu Tiểu Tiêu tường thuật lại những chuyện hôm đó. Khi ấy, Tiêu Tiểu Tiêu đến phòng để xác sau, vừa vào thì nhìn thấy cô ôm rịt lấy xác Tư Tư, hai con mắt đờ đẫn, miệng lẩm bẩm: Bắc Thần, Tư Tư cần được giải phẫu...

Trong phòng lúc đó còn những người khác: Sầm Vân, Hứa Đồng, Thịnh Thiên Vỹ. La Trì nghe xong như phát điên, mắt đỏ sọng quát lên với cô: Cái gì? Em nói giải phẫu gì cơ? Cô làm như không nghe thấy tiếng quát của anh ấy, chỉ không ngừng lặp đi lặp lại câu nói kia. Lục Bắc Thần ở ngay bên cạnh cô, thuận theo ý của cô: Được, anh giải phẫu cho con bé.

“Hình như cậu đã nghe thấy lời nói của Lục Bắc Thần nên xòe lòng bàn tay cho anh ấy xem.” Tiêu Tiểu Tiêu thở dài, “Nhưng lòng bàn tay cậu chẳng có gì cả, chỉ có một màu đỏ quạch”.

Tất cả mọi người đều hiểu trong đó có gì. La Trì như chợt nhớ ra điều gì đó, lập tức lao tới bên cạnh Cố Sơ, nắm chặt lấy cổ tay cô hỏi: Trước khi chết Tư Tư đã viết gì cho em?

Cô không trả lời anh ấy, chỉ nhìn Lục Bắc Thần trân trối, miệng chỉ lặp lại câu nói ấy vô số lần, như một cái máy. Lục Bắc Thần hiểu, La Trì cũng hiểu, định bước tới ôm Tư Tư nhưng cô đã giữ nó lại theo phản xạ, giống như bị trúng tà. Cuối cùng Lục Bắc Thần vẫn phải nghĩ ra chút mẹo mới đưa Cố Tư đi được.

Khi đó dì Sầm Vân khóc đến gần như ngất lịm, dì ấy không hiểu vì sao Cố Tư phải bị giải phẫu.

Dưới sự giúp đỡ của mọi người, Cố Sơ từ từ gom góp lại những ký ức ấy. Đúng vậy, khi đó Cố Tư đã run rẩy, gượng chút sức lực cuối cùng để viết chữ lên tay cô. Chữ đầu tiên là “giải”, chữ “phẫu” thứ hai mới chỉ viết được một nửa.

Từ phòng để xác đi ra, cô cứ ở lì trong phòng không ra ngoài. Nghe nói khi đó Lục Bắc Thần đã mượn phòng giải phẫu địa phương để tiến hành giám định pháp y cho Cố Tư. Ngự Cảnh và Ngự Khương nửa đêm cũng bị anh điều tới Quỳnh Châu, vùi đầu trong đó cả đêm không ra.

Trong thời gian đó, Ngự Khương có tới nhà một lần, cô ấy “phụng mệnh” mang đồ ăn tới cho Cố Sơ. Sự ra đi của Cố Tư khiến chiếc cổ chai của vụ án vỡ tan, La Trì cả đêm thẩn vẩn tên bắt cóc kia như phát điên, nhưng hấn sống chết không mở miệng, các cảnh sát đang không ngừng truy lùng các đồng phạm khác. Sầm Vân lập tức đổ bệnh, cứ nhắc tới Cố Tư là khóc không ngừng. Hứa Đồng ở bên cạnh chăm sóc. Thịnh Thiên Vỹ cùng Lục Bắc Thần và La Trì tổ chức tang lễ cho Cố Tư.

Tiểu Tiểu dù sao cũng còn công việc, không thể ở lại Quỳnh Châu quá lâu, sau một ngày một đêm ở bên cạnh Cố Sơ, cậu ấy chỉ còn cách vội vàng trở về Thượng Hải. Lăng Song còn chưa biết chuyện này, nhưng Tiểu Tiểu không định kể cho cô ấy. Chuyện này dính líu tới quá nhiều người, sợ là Cố Sơ không muốn nhìn thấy. Thế nên sau khi Tiểu Tiểu đi khỏi, lo Cố Sơ không có tâm trạng ăn uống, Lục Bắc Thần đã cử Ngự Khương qua.

Nói chính xác là Ngự Khương chủ động muốn tới. Ban đầu Lục Bắc Thần định nhờ Ngự Cảnh nhưng Ngự Khương lạnh lùng lắc đầu: “Cái cậu ngốc nghếch đó thì làm được gì? Cậu ấy lại nói cậu gì đại dột kích động Cố Sơ tự tử thì sao?”.

Ngự Cảnh giận dữ hét toáng lên: “Chị nói vậy là có ý gì? Em tệ vậy sao? Em không biết nhìn thời mà làm việc à?”.

“Cậu quay về sao Hỏa của cậu là hơn!”

Kết quả người tới là Ngự Khương, mang theo một bữa ăn cực kỳ phong phú. Nhưng Cố Sơ không nuốt trôi miếng nào, cứ thế bất động ngồi trước cửa sổ nhìn ra ngoài. Ngự Khương cũng không cãi nhau với cô, càng không lạnh nhạt như trước. Cô ấy cũng cầm mấy chiếc gối ôm to tới ngồi bên cạnh cô, ngấm mãi những người đang đi dạo hoặc những chú cún đang nhón nhơ trong vườn hoa của tiểu khu, khẽ nói một câu: “Tôi chợt nhớ tới một câu thoại kinh điển trong bộ phim Cuốn theo chiều gió: After all, tomorrow is another day. Chắc là cô cũng từng xem phải không, cùng cố gắng nhé!”.

Tomorrow is another day, ngày mai lại là một ngày mới. Nhưng Cố Sơ cảm thấy Cố Tư mất rồi, cô cũng chẳng tìm thấy ngày mai của mình nữa.

Hôm đó Ngự Khương không ép cô ăn gì. Cô ngồi bao lâu, Ngự Khương ngồi với cô bấy lâu, tới tận khi Lục Bắc Thần gọi điện giục cô ấy quay về. Khi Ngự Khương sắp ra tới cửa, Cố Sơ khản giọng hỏi một câu: “Phát hiện ra gì rồi sao?”.

“Tôi nghĩ Vic đã có phát hiện rồi, nếu không đã chẳng gọi tôi quay về.” Ngự Khương cho cô một suy đoán chắc chắn rồi nói tiếp: “Bây giờ hy vọng Cố Tư có thể phù hộ cho chúng ta tìm được chứng cứ trực tiếp nhất, vì trước Cố Tư, Ben đã bị bọn bắt cóc giết chết rồi”.

Cố Sơ ấn tay lên ngực, một cảm giác khó thở tắc nghẹn.

Có lẽ Hà Nại đúng là có ý “cá chết lưới rách” hoặc Hà Nại bị ai đó hay chuyện gì đó kích động, tóm lại chưa hết sáu tiếng đã giết chết Ben. Khi đó cảnh sát nghe thấy tiếng súng đã sững sốt, bắt đầu đối đầu với đám

bắt cóc. Khi Cổ Sơ và Lục Bắc Thần tới nơi thì đúng lúc đám bắt cóc liều mạng đó định sống chết một phen để tìm đường thoát. Cổ Tư bị hoảng sợ, trong lúc tháo chạy đã bị bọn chúng sốt sắng bắn chết.

Sau khi Cổ Tư trúng đạn, thật ra cảnh sát và đám bắt cóc đã xảy ra một cuộc đối đầu bằng súng. Về sau Cổ Sơ nghe Hứa Đồng kể tình hình khi đó vô cùng căng thẳng, chính Lục Bắc Thần bắt chấp tất cả bảo vệ cô rời khỏi hiện trường. Sau đó cô vào trong xe cấp cứu, cứ thế giương mắt nhìn Cổ Tư qua đời.

Cổ Sơ rất muốn hỏi Hà Nại vì sao không giữ lời hứa? Vì sao nhất định phải giết người? Có lẽ câu hỏi này chỉ có hân mới có thể trả lời cô.

...

Lục Bắc Thần đi từ hiện trường tới phòng để xác rồi tới phòng giải phẫu, chưa hề nghỉ ngơi dù chỉ một giây.

Người nằm trên bàn là Cổ Tư.

Con bé cứ nằm thẳng người trên đó, nét mặt rất thanh thản, giống như nó chỉ đang ngủ một giấc mà thôi. Nhưng chỉ có anh mới biết, nếu kiểm tra lên trên, có thể dễ dàng nhìn thấy vết hoen tử thi. Anh không để La Trì vào, mặc kệ anh ấy có đập cửa rầm rầm tới mức nào, anh vẫn vờ như không nghe thấy.

Anh hiểu ý của La Trì, anh ấy muốn tiến Cổ Tư đoạn đường cuối cùng, nhưng chính vì vậy anh mới càng không thể để anh ấy nhìn thấy Cổ Tư trong bộ dạng này. Anh làm pháp y, đã sớm quen với việc nhìn thấu những hài cốt mục ruỗng dưới những thể xác đẹp đẽ, cũng từng tự tay tiến hành khám nghiệm cho những người bạn mình quen biết. Anh hiểu cảm giác ấy, cảm giác không thể để mình đứng ngoài cuộc. Bao năm nay anh đã quen rồi, coi thi thể chỉ là thi thể, mặc kệ trước kia khi còn sống họ mang thân phận gì. La Trì là cảnh sát, đi mưa về gió cũng đã chứng kiến quá nhiều cái chết, dù có kinh khủng và thảm khốc đến mức nào. Nhưng nếu trước mặt là người anh ấy yêu nhất thì sao?

Anh dám chắc chắn nếu để La Trì bước vào đây cả đời này anh ấy cũng không thể bước ra khỏi bóng hình của Cổ Tư.

Cứ như vậy, La Trì đã đứng ngoài cửa rất lâu, cuối cùng trút cả bụng tức lên tên tội phạm. Trước khi cởi quần áo cho Cổ Tư, Ngữ Cảnh đã làm một nghi thức cầu nguyện đơn giản. Công việc này trước nay do Ngữ Cảnh làm, đây là thói quen của cậu ấy. Cậu ấy cho rằng những nạn nhân vào phòng giải phẫu đa số đều chết oan uổng, cầu nguyện là cách an ủi tốt nhất.

Lục Bắc Thần đi tới trước thùng rác y tế, châm một điếu thuốc. Ngữ Cảnh ngẩng đầu lên nhìn anh. Cậu biết Lục Bắc Thần chưa bao giờ hút thuốc trong phòng giải phẫu, cũng không cho phép người nào làm vậy. Nhưng lúc này đây anh lại hút, hút trong im lặng, Ngữ Cảnh bỗng cảm nhận được tâm trạng nặng nề của anh.

Sau một điếu thuốc, Lục Bắc Thần đeo găng tay vào, công cụ bên cạnh ánh lên tia sáng. Cổ Tư nằm đó, không một mảnh vải che thân, ánh sáng hắt lên cơ thể trẻ trung của con bé, khiến trái tim Lục Bắc Thần nhói đau. Thi thể đã đánh mất sinh mạng như đóa hoa tàn, không thể tươi lại được nữa.

“Tư Tư.” Anh lẩm bẩm, “Hãy yên nghỉ nhé”.

Sau khi kiểm tra những biểu hiện bên ngoài, Ngữ Cảnh soi nội tạng của thi thể, sau đó kêu lên một tiếng, chỉ vào hình ảnh, nói với Lục Bắc Thần: “Giáo sư Lục, trong dạ dày cô ấy có gì đó”.

Đúng là có thứ gì.

Khi con dao giải phẫu của Lục Bắc Thần men theo yết hầu mở lồng ngực ra, phát hiện từ cổ họng cho tới thực quản của con bé đều đã bị tổn thương, chẳng trách cuối cùng nó không nói được gì. Có lẽ nó đã nuốt thứ gì, góc cạnh của vật đó đã làm tổn thương vòm họng và thực quản.

Anh mở dạ dày của nó, cuối cùng gấp từ trong ra một vật cứng nhỏ xíu, Ngữ Cảnh ngỡ ngàng. Lục Bắc Thần bỏ thứ đó vào túi ni lông, dặn dò Ngữ Cảnh: “Lập tức gọi Ngự Khương quay về rồi giao thứ này cho cảnh sát La”.

...

Cố Tư nhanh chóng được chôn cất, nghĩa trang được chọn ở Thượng Hải. La Trì bỏ ra một số tiền lớn mua cho Cố Tư một ngôi mộ có phong cảnh đẹp, phong thủy tốt, yên tĩnh và tuổi tác của những người hàng xóm xung quanh cũng không quá lớn. Ban đầu nói sao Sầm Vân cũng không đồng ý chôn Cố Tư ở Thượng Hải. Cuối cùng Cố Tư nói: Dì, Tư Tư rất thích Thượng Hải.

Cố Tư từng nói với cô: Chị, sau này em tốt nghiệp, nhất định sẽ lên Thượng Hải...

Nó cũng từng hỏi cô: Vì sao em không được quay lại Thượng Hải?

Có cô ở Thượng Hải, Tư Tư sẽ không cô đơn.

Ngày tổ chức tang lễ, trời mưa rất to, những hạt mưa rơi xuống những phiến lá, rồi trút xuống mặt đất. Cố Tư mua hết cúc trắng của một cửa hàng, La Trì lại mua hết hoa hồng trắng ở khắp các tiệm hoa tại Thượng Hải, bày dọc con đường trước mặt dẫn tới ngôi mộ, tựa như chúng đã nhõn nhơ rong chơi, những cánh hoa trắng tinh khiết bung nở giữa cơn mưa tầm tã.

La Trì nói, lúc trước anh ấy tặng hoa hồng đỏ cho Cố Tư, con bé nói với anh ấy sau này cứ tặng nó hoa hồng trắng. Anh ấy hỏi vì sao, Cố Tư trả lời: Vì chị em rất ghét hoa hồng đỏ, chị em mà ghét là em sẽ ghét.

Thứ ở trong dạ dày của Cố Tư cuối cùng trở thành vật chứng hùng hồn để bẻ quặt Hà Nại.

Trước khi bị bắt cóc, nó luôn giữ một chiếc bút ghi âm kiểu nhỏ trong túi, bên ngoài trông giống USB, rộng chưa tới 1cm nhưng dài khoảng chừng đó. Chiếc bút ghi âm đó của một người bạn cùng phòng ký túc, vì quần áo không có túi nên đã để tạm chỗ nó.

Trong đó đã ghi lại một cuộc nói chuyện giữa đám bắt cóc và Hà Nại, có lẽ sau khi bị bắt lên xe, trong tình thế cấp bách, Cố Tư đã bật lên. Ngoài ra còn ghi chép cuộc nói chuyện lén lút giữa Ben và nó, những tiếng chuẩn bị vũ khí, đi qua đi lại của đám bắt cóc.

Cố Tư hỏi rõ tình hình từ phía Ben. Ben nghĩ rằng Cố Tư cũng liên quan tới phòng thực nghiệm nên kể hết đầu đuôi cho nó. Thông qua lời kể của Ben, cảnh sát được biết thật ra Hà Nại chính là kẻ đầu sỏ. Thứ thuốc hấn cho Tiền Hào, Lưu Xuyên và mọi người sử dụng vốn không phải phương thuốc của nhà họ Cố, hấn đã thay đổi phương thuốc, thứ được thay đổi trong mắt Ben lại là một loại thuốc độc cực nguy hiểm, có thể khiến cả thần kim và hệ thống tim mạch chịu tổn thương. Nhưng Hà Nại không ngừng lại, hấn lén lút giải quyết thi thể, cụ thể những thi thể kia đi đâu về đâu Ben không nắm rõ. Anh ta chỉ biết Lục Chấn Dương rất tin tưởng Hà Nại, hấn là người chịu trách nhiệm trong phòng thực nghiệm, những người khác cũng chỉ nghe lệnh hấn.

Hà Nại in ký hiệu lên cơ thể những người thử thuốc, rõ ràng đã biết họ nẩy sinh hoang tưởng trong quá trình sử dụng nhưng không dừng lại, ngày nào cũng ghi chép. Ben nói, Hà Nại gọi phương thuốc này là “Vu Linh”, còn những người kia gọi hấn là “Vu Linh”. Sau này Ben phát hiện ra, định tố cáo với Lục Môn nhưng ý của Hà Nại là: Đây là những thứ Lục Môn cần, còn cảnh cáo anh ta im miệng, dù sao cũng là chuyện dính dáng tới mạng người, Ben cũng muốn thêm một chuyện chi bằng bớt một chuyện.

Cuối cùng Cố Tư đã nuốt bút ghi âm vào bụng, chắc vì lúc đó cấp bách, con bé không thể không làm vậy.

Cảnh sát lấy được chứng cứ, khi thẩm vấn Hà Nại, hấn cũng khai nhận không kiêng dè. Hấn thừa nhận mình muốn trả thù nhà họ Lục, còn nhấn mạnh rằng có đạt được mục đích hay không không còn quan trọng. Về vụ tai nạn của Ngải Hân, hấn nhận do mình làm, ban đầu chỉ muốn khiến Lục Bắc Thần chú ý, nhưng hấn không ngờ anh lại bị thương và đưa sang Mỹ, ngắt ngang kế hoạch trả thù của hấn.

Khi hỏi tới những chuyện khác, ví dụ như những cuộc điện thoại gọi cho La Trì rồi việc phòng thí nghiệm của Lục Môn bị vạch trần, và vì sao Ben bỗng dưng xuất hiện, có liên quan gì tới hấn hay không, hấn chợt cười rất quái dị, nói với cảnh sát: Bất luận có phải tôi làm hay không thì kiếp nạn của Lục Môn cũng sắp tới rồi!

Cảnh sát tiếp tục hỏi, hấn lại không nói gì nữa.

Nhưng xét về tội danh cũng đã đủ khiến hấn nạp mạng. Khi đó nhận được lời khai của Hà Nại, La Trì hận tới đỏ sọng hai mắt, định rút súng bắn chết hấn ngay tại chỗ.

Sau khi mọi việc được định, Hà Nại không thoát khỏi án tử hình.

Nhưng hần cũng đã kéo được người vô tội cùng chết chung với hần.

Nước mưa gột sạch tấm bia mộ, cả đoàn người trầm mặc không nói một lời.

Cố Sơ ngồi trước mộ, chỉ cần ánh của Cố Tư bị nước mưa xóa nhòa, cô lại giơ tay lên lau sạch, hết lần này tới lần khác. Lục Bắc Thần đứng bên cạnh cô, che ô cho ô, nhìn cô mà xót lòng.

Phía sau là những tiếng nghẹn ngào, của Sầm Vân, của bạn bè, và tiếng khóc rầm rứt của Hứa Đồng.

Cố Sơ không khóc, gương mặt cô chỉ ướt nước mưa.

Lục Bắc Thần ngồi xuống, nhẹ nhàng khoác tay lên vai cô, khẽ nói: “Sơ Sơ, muốn khóc cứ khóc đi, đừng kìm nén”.

Cố Sơ lắc đầu, lẩm bẩm: Tư Tư từng nói, nó thích nhìn em cười, không muốn thấy em...” Còn chưa kịp nói nốt chữ khóc, nước mắt cô cuối cùng cũng rơi xuống, ngay sau đó một tiếng khóc xé ruột xé gan đã không thể kìm nén được nữa.

Tư Tư không còn nữa, cô cũng chẳng còn lý do để ép mình không được khóc.

Ngày ấy năm ấy, bố mẹ qua đời, Cố Sơ không rơi một giọt nước mắt nào. Cố Tư hỏi cô: Chị ơi, nếu có một ngày cả em cũng không còn thì sao?

Vậy thì chị nhất định sẽ chôn em ở nơi mà em thích nhất rồi khóc rất đau lòng.

Cố Tư bèn ôm lấy cô và nói: Em sẽ không để chị khóc đâu, em thích nhìn chị cười.

...

Tư Tư, chị đã đưa em tới nơi mà em thích nhất, nhưng em đã nuốt lời. Bây giờ chị khóc, em có nhìn thấy không? Em đã để chị khóc rồi... gào khóc.

Lục Bắc Thần thu chặt cánh tay lại, kéo cô vào lòng, mặc cho nước mắt cô tuôn chảy thành sông.

Mưa càng lúc càng dữ dội, giống như Cố Tư cũng đang rơi lệ cùng cô.

...

La Trì thường xuyên tới đây, những người trông coi nghĩa trang vừa nhìn thấy anh là nhận ra ngay, chưa cần anh lên tiếng đã mở lối. Mỗi lần tới, La Trì lại ôm theo một bó hoa hồng trắng, chưa bao giờ là hoa cúc. Anh đỗ xe trong bãi rồi đi bộ từng bước, từng bước.

Sau khi gặp Cố Tư, anh dọn dẹp cho cô cỏ dại xung quanh trước, dù trước đó đã được nhân viên vệ sinh dọn qua, anh vẫn muốn tự tay làm lại một lần. Anh lau bức ảnh của cô tới mức không thể bóng hơn được nữa rồi trò chuyện với cô. Ngồi trò chuyện là sẽ nói rất lâu, có lúc tới khi trời tối mịt, có lúc tới khi Cục gọi điện tới giục già.

Hôm nay anh ấy lại tới, vẫn ôm theo bó hoa hồng trắng. Anh mở lớp giấy bọc, bẻ từng cành hoa, ngón tay rướm máu mà cũng không biết. Những đóa hoa trắng e ấp được bày trên mộ trông rất đẹp.

Anh mỉm cười, giơ tay lên mới nhìn thấy tay mình chảy máu. Sợ làm bẩn ảnh cô, anh vội cúi đi rồi mới vuốt ve lên mặt cô.

Anh nói: Tư Tư, đừng sợ, anh sẽ mãi mãi ở bên em...

Tư Tư ở trong ảnh, mỉm cười thật tươi...

509. Q.11 - Chương 510: Thôn Bị Nguyễn Rửa

Khi đến Khang Định đã là chín giờ sáng, ánh mặt trời khá gắt gao, không khí còn hơi se lạnh. Trên con đường hẹp có thể nhìn thấy núi, xung quanh núi lác đác thấy bóng người. Trong thành phố người Hán chiếm đa số, cũng có thể nhìn thấy những người Hồi trùm đầu hoặc đội mũ tròn ủng và những người dân tộc Khương mặc những bộ quần áo sắc phục rực rỡ. Chiếc xe đi rất chậm, hướng dẫn viên – Tiểu Trương

– vừa cẩn thận lái xe vừa giải thích với Cố Sơ ngồi ở hàng ghế sau: “Sắp tới mừng tám tháng Tư rồi, vừa hay hôm nay lại có phiên chợ, mọi người đều đổ ra mua sắm chuẩn bị đón Tết, đừng gấp... đừng gấp!”.

Cố Sơ nhìn khung cảnh bên ngoài qua ô cửa kính. Ngay gần đó có một cậu bé dân tộc Tạng gánh trên người không ít đồ, trên trán lấm tấm những giọt mồ hôi to bằng hạt đậu đang hì hục qua đường. Tiểu Trương tiếp tục chủ đề: “Ngày mừng tám tháng Tư ở đây là một lễ lớn, tới lúc đó, người ở khu Garzê* đều sẽ tới núi Đua ngựa dự hội dờn núi. Ngày lễ này là...”.

*Một châu tự trị của tỉnh Tứ Xuyên.

“Từ đây tới Phúc Tốt còn mất bao lâu?” Cố Sơ ngắt ngang lời giới thiệu của Tiểu Trương. Đây là nơi tập trung rất nhiều dân tộc, việc có thêm nhiều ngày lễ khác với người Hán cũng là chuyện bình thường, cô không có quá nhiều sức để cập nhật thêm những thú vị đằng sau những ngày lễ ấy.

Tiểu Trương có phần ngượng ngập, hơi tăng tốc lên một chút, “Từ Khang Định tới Phúc Cống mỗi ngày chỉ có một chuyến xe đường dài, mười hai giờ trưa xuất phát. Nếu giao thông thuận lợi thì khoảng hơn năm tiếng là có thể tới Phúc Cống, sau đó men theo Phúc Cống, đi một mạch về phía Đông khoảng một tiếng đồng hồ là tới Phúc Tốt”.

Cố Sơ gật đầu, có vẻ trầm tư. Tiểu Trương nhìn cô qua gương chiếu hậu, cười nói: “Bác sỹ Cố, cô yên tâm, nơi ở tại chỗ đó đã được chuẩn bị ổn thỏa rồi”.

“Cảm ơn anh.”

Hai tháng sau ngày Cố Tư mất, cô và Lục Bắc Thần tổ chức một đám cưới gọn gàng, chỉ mời những người bạn thường ngày thân thiết ăn bữa cơm. Nếu là bình thường thì Sầm Vân ắt sẽ nổi cơn thịnh nộ nhưng chuyện của Cố Tư ảnh hưởng tới tâm trạng của cả một đám người, trong đó có dì ấy. Cả vị trí phù dâu vốn thuộc về Cố Tư cũng bỏ trống.

Ngày thứ hai sau đám cưới, Lục Bắc Thần nhận được điện thoại từ phòng thực nghiệm bên Mỹ, rõ ràng phía họ đang gặp khó khăn trong một vụ án. Anh không thể thoái thác lại lo cho Cố Sơ, khó xử đôi đường. Đúng lúc ấy, Cố Sơ nói với anh: Anh đi đi, nhóm bác sỹ hỗ trợ phía Cam Túc còn thiếu người, em đã đăng ký rồi.

Cô ở Cam Túc một tháng, gần như ngày nào cũng gặp bão cát. Lục Bắc Thần hầu như ngày nào cũng gọi điện tới. Cứ như vậy, cô bôn ba tới các trung tâm y tế, các gia đình bệnh nhân. Mặc dù ngày nào cũng bận rộn đến độ hông đau lưng nhức mỏi, nhưng chỉ ít nổi đau và nổi nhớ Cố Tư có thể dịu bớt. Một tháng sau, cô được biết ở Garzê cũng có đội hỗ trợ y tế của bệnh viện Thượng Hải nên đã chủ động xin được tới đó.

Ngoài Lục Bắc Thần ra, không ai hiểu được việc làm của cô. Từ sau màn khóc lóc điên cuồng trước mộ Cố Tư, không ai còn thấy cô rơi nước mắt nữa, ngay cả những y tá trong bệnh viện cũng âm thầm bàn tán cô là kẻ máu lạnh vô tình, em gái chết mà không có một chút phản ứng nào. Đêm trước ngày bay tới Garzê, cô nói với Lục Bắc Thần trong điện thoại: Em có thể thay Tư Tư ngắm thảo nguyên Tây Tạng.

Thế nên, sau khi tới Garzê, cảm nhận được sự khó khăn khi hít thở, cô đã thắm nhủ trong lòng: Tư Tư, thật may em chưa từng tới đây, phản ứng vùng cao quả thực khó chịu. Khi xưa, Cố Tư từng đọc tạp chí địa lý Trung Quốc và nói với cô: Chị ơi, em rất muốn lên cao nguyên xem sao, nhưng nghe nói phản ứng độ cao khó chịu lắm, phải làm sao đây? Em vừa muốn đi lại vừa sợ sẽ khó chịu. Thế là Cố Sơ đã tới đây thay con bé, mặc dù dọc đường đi cô đã ăn rẽ vàng, nhưng vừa đặt chân lên mảnh đất Garzê, cô đã có một cảm giác rõ rệt.

Phúc Tốt thuộc huyện Phúc Cống, một nơi đa dạng dân tộc, nằm ở khe núi cao bị phân phía Đông của cao nguyên Thanh Tạng chia cắt, điều kiện địa lý cực kỳ hiếm gặp, phía Nam tiếp giáp bình nguyên, phía Bắc tiếp giáp cao nguyên, phía Đông có hồ nước, phía Tây lại gần sa mạc, thế nên đã tạo thành khí hậu “bốn mùa”, buổi sáng vẫn còn ánh nắng rạng rỡ như xuân về hoa nở, về đêm đã có thể gặp những trận tuyết rơi rét buốt da buốt thịt. Vốn dĩ là một chốn thần tiên xa cách phàm trần, nhưng đã nổi tiếng sau khi phát hiện được lăng mộ nhà Tây Hạ, cộng thêm cảnh đẹp Xuyên Tạng thần bí, Phúc Tốt đã nhảy vọt, trở thành thánh địa thám hiểm của những người đi phượt. Có những người trẻ sau một thời gian bôn ba kiếm sống ở ngoài giờ trở về quê hương mở nhà khách. Nghe nói khi vào mùa du lịch, có khi những nhà khách trong khu du lịch không đủ sức chứa còn phải ở ngay trong những thôn trại của người dân địa phương.

Khi Cổ Sơ tới Phúc Tốt vừa hay là mùa du lịch ẩm đạm thế nên hiếm có bóng dáng những anh Tây ba lô, các nhà khách trong khu du lịch cũng thưa thớt, vắng vẻ. Có người tới đón xe, là người của tổ y tế. Anh ấy là Hướng Trì, tổ trưởng tổ hỗ trợ y tế trị liệu tại Phúc Tốt, ngoài ba mươi tuổi, tới từ một bệnh viện cấp ba nào đó ở Bắc Kinh, mang theo cái hào sảng của người phương Bắc, tay chân nhanh nhẹn đỡ hành lý giúp cô, dọc đường còn giới thiệu với cô tình hình của tổ y tế.

Trước mắt, có tổng cộng mười người tới từ khắp các bệnh viện phối hợp với đơn vị dịch tễ địa phương chẩn bệnh cho người dân. Những thôn bản ở những vùng xa xôi như Vân Nam, Xuyên Tạng, trang thiết bị y tế đều rất thiếu hụt. Có những vùng vì quá xa xôi chỉ còn cách cầu cạnh những lang băm trong chính thôn bản của mình, từ đó cũng dẫn đến không ít trường hợp không cứu chữa kịp thời mà gặp nạn, thế nên hằng năm phải thường xuyên có những đội ngũ y bác sỹ được điều về đây hỗ trợ. Nơi ở của đội y tá khá tốt, nằm ở khu giáp ranh giữa khu du lịch và thôn bản. Đi lên trên sẽ có đủ các thôn bản của người Tạng, người Khương, người Mộc Nhã, người Hán vòng quanh xung quanh sườn núi. Đi xuống dưới sẽ bắt gặp phong cảnh hữu tình của khu du lịch, nhà khách và nhà hàng, những cửa hàng bán đồ lưu niệm địa phương mở bên hồ nước.

Trời Phúc Tốt tối khá muộn nhưng tổ y tế đã sớm chuẩn bị xong bữa tối cho Cổ Sơ. Khi cô tới nơi, mùi rượu nếp đã bay đầy trời. Ở những nơi này dường như ai cũng mang trong mình khí thế hào phóng rộng rãi, ngay cả những y tá bác sỹ thường ngày không uống rượu cũng nhấp vài ngụm. Cổ Sơ nhanh chóng làm quen với họ. Cô uống một bát rượu lớn, những mệt mỏi dọc đường cũng không cánh mà bay. Hướng Trì phân công công việc đại khái, thật ra việc anh ấy nhấn mạnh nhiều nhất là cách giao lưu trò chuyện với những người bản địa. Thói quen của các dân tộc có sự khác biệt, chú ý một chút không thừa.

Tổ y tế ở trong một Ủy ban nhân dân, sau này Ủy ban được chuyển vào trong huyện nên lãnh đạo huyện đã sắp xếp cho tổ y tế ở ngay trong Ủy ban. Phòng của mỗi người đều rất yên tĩnh. Đêm xuống, Cổ Sơ không ngủ được bèn ngồi trên ban công tầng hai nhìn ra xa. Mặt hồ phẳng lặng như gương, phản chiếu dãy núi tuyết phía xa, tuyết trên đỉnh núi được ánh trăng chiếu rọi càng thêm lung linh. Ủy ban này có những điểm đặc trưng của kiến trúc địa phương, hai tầng được xây bằng gỗ. Các nhà khách xung quanh trông rất có phong cách của dân tộc纳西, tầng một chủ yếu là nhà hàng, quán café, tầng hai là nơi ở. Nhưng nếu quan sát kỹ thì cũng lại không giống hoàn toàn, vẫn nhuốm chút phong cách Tây Tạng. Tóm lại, mỗi một nhà khách đều vô cùng rực rỡ, nghệ thuật.

Hôm nay trời sáng hơi sớm, vừa qua sáu giờ mặt trời đã nhảy bổ ra. Cổ Sơ nhất thời chưa quen, sau khi đánh răng rửa mặt vội vàng bèn cùng mọi người đi khám bệnh. Chuyến này họ tới bản người Khương, cũng có vấn đề gì nghiêm trọng, đầu tiên chỉ là kiểm tra sức khỏe đơn giản. Người dân bản rất nhiệt tình, nói sao cũng muốn giữ họ ở lại ăn cơm. Cổ Sơ vốn không muốn làm phiền bà con dân bản, vừa từ chối khéo thì Hướng Trì đã cười ha ha, gạt đầu đồng ý. Anh ấy nói nhỏ với cô, người dân ở đây rất nồng hậu, giữ mọi người ở lại ăn cơm đều là chân thành thật ý, nếu mình từ chối sẽ khiến họ nghĩ mình không coi họ là bạn.

Khi trở về nơi ở đã là hơn một giờ chiều. Trong lúc Cổ Sơ đang sắp xếp hồ sơ bệnh án, còn cảm thán tầm quan trọng của giao thông thì cô bác sỹ bên cạnh nghe thấy bèn cười nói: “Chúng ta còn chưa tới những thôn bản ở khuất trong núi sâu ấy, chỗ đó cả xe cũng không vào được. Mấy nơi như thôn Tạng, thôn Khương, thôn Mộc Nhã còn gần khu du lịch lắm rồi”.

Cổ Sơ nghe xong bỗng to đầu, “Còn nơi xa hơn nữa sao?”.

“Phải, thôn bản phía Tây là xa nhất. Từ thôn của người Mộc Nhã, đi một mạch về phía Tây, ở đó có khoảng chưa đến một ngàn người Hán sinh sống.”

“Vì sao người Hán lại sống ở nơi hẻo lánh như vậy?” Cổ Sơ nghe mà thấy kỳ lạ.

“Ai mà biết được. Nhưng nghe nói đó là một thôn bản bị quỷ núi trù ếm. Chỗ đó ma mị lắm, những người già trong thôn hay mất tích vô cớ.” Cô bác sỹ bĩu môi, “Nhưng phong cảnh bên đó thì tuyệt, có rất nhiều du khách lấy đó làm mục đích thám hiểm. Tộc trưởng ở đó cứ vài ba ngày lại ra đây dẫn dò các ông chủ nhà khách rằng khi đi vào bản, tuyệt đối đừng vào núi, nghe nói sẽ làm kinh động tới ma quỷ”.

Quỷ núi? Là một bác sỹ, dĩ nhiên Cổ Sơ không tin. Nhưng rõ ràng là người Hán lại núp ở trong núi sâu thì đúng là khó hiểu. Đang mãi suy tư thì có người gõ cửa, Cổ Sơ quay đầu lại nhìn rồi chợt sững sốt kêu lên: “Kiều Văn Tiêu?”.

Anh đột ngột xuất hiện ở đây là một chuyện khó tin đối với Cố Sơ. Nhưng dường như Kiều Vân Tiêu dường như đã sớm biết việc cô có mặt ở đây. Anh đứng dựa bên cạnh cửa, mỉm cười nhìn cô. Anh ăn mặc rất thoải mái, đôi giày leo núi kia đã khiến anh không còn vẻ công sở thường ngày.

“Em không nhìn nhầm chứ?” Cố Sơ bước tới, nhìn anh chằm chằm và hỏi.

Kiều Vân Tiêu không nhịn được cười, giơ tay xoa đầu cô, “Không sai, chính là cậu chủ Kiều, hàng thật giá thật”.

Kiều Vân Tiêu chấp nhận lời mời của Lăng Song tới Phúc Tốt chụp ảnh cho tạp chí thời trang. Từ sau khi tờ báo có anh ở trang bìa bán cháy, Lăng Song luôn nhắm vào anh. Lần này họ táo bạo đổi mới, hướng tới Phúc Tốt. Thế là Lăng Song cầm đầu một đoàn người hùng dũng vào ở trong một nhà khách có tên “Phong Nguyệt Cổ Đạo”, bao cả nhà khách dành cho mấy móc và nhân viên. Cố Sơ không lạ gì nhà khách này, một là vì nó nằm ngay bên cạnh nơi họ sống, hai là vì bà chủ ở đó – Mộc Thanh Dao – là người dẻo miệng có tiếng, từng hành động cử chỉ cũng toát lên vẻ phong trần, rất thích liếc mắt đưa tình với các bác sỹ nam, có lúc còn nói mấy câu đậm đà mùi thịt. Mọi người đều gọi chị ta là “chị Dao”. Cố Sơ không quý cũng không ghét chị ta, dù sao thì mới tới cô cũng quen thuộc, tóm lại nếu gặp cô cũng chào một tiếng “chị Dao”. Chị Dao lần đầu gặp cô đã xoa vai cô, chép đôi môi đỏ chót, nói: “Cô bé xinh xắn thế này phải tới mấy nơi thế này làm tình nguyện thật là đáng tiếc. Em gái à, không sợ đen da, hồng da hả?”.

Trong lúc cô nói chuyện với Kiều Vân Tiêu, chị Dao còn đích thân pha hai cốc café bùng tới cho họ rồi vỗ tay lên vai Kiều Vân Tiêu với vẻ rất điệu đà, “Mời hai người uống nước nha~”.

Cố Sơ ngồi đối diện, cố nhịn cười. Sau khi chị Dao đi khuất, Kiều Vân Tiêu cố tình hằn học nói: “Thấy anh trai em bị người ta sờ mó mà không lên tiếng hả?”.

“Mấy chuyện đó chỉ có con gái là chịu thiệt thôi.” Bất luận chị Dao là người thế nào nhưng nhà khách của chị ta quả thật không tồi, cả đại sảnh rộng cột trạm trổ, ánh nắng hắt qua qua những ô cửa sổ sát sàn thích hợp để người ta biếng lười, ngây ngẩn. Vào mùa du lịch, bên ngoài sẽ dựng ô, bày chiếc ghế gỗ nghe nói đã có tuổi hàng trăm năm ra để mời khách. Tường bao xung quanh được bày không ít những món đồ nhỏ xíu của đủ các dân tộc, trang trí rực rỡ, hấp dẫn thị giác. Gần cửa là một quầy bar, trên có khắc hình đầu bằng gỗ nặng trông giống đồ đồng, mặt xanh nanh vàng, đầu cắm lông chim trông rất ghê người. Chị Diêu nói đó là quỷ núi mà người Phúc Tốt tể bái.

Kiều Vân Tiêu nhìn gương mặt trắng bệch của cô, xót xa hỏi: “Em vẫn ổn chứ?”.

Cố Sơ hiểu nỗi lo của anh. Người bên ngoài nghĩ cô lạnh lùng sắt đá, người trong nhà lại chỉ sợ cô không vượt qua được. Kiều Vân Tiêu chính là người phía sau. Cô cười: “Em rất ổn, rất đầy đủ.” Cô nhướn mày, “Anh thì sao?”.

Kiều Vân Tiêu nhấp một ngụm café, cười khổ: “Anh chưa thành công, người ta chạy ra nước ngoài mất tiêu rồi”.

Tiểu Tiểu Tiểu ra nước ngoài bồi dưỡng, đi mất hai năm. Vốn dĩ người đi là Cố Sơ, sau khi Cố Tư qua đời, cô nhận được lời mời ra nước ngoài bồi dưỡng của bác sỹ Smith. Đây là một cơ hội cực tốt nhưng Cố Sơ nhường nó cho Tiểu Tiểu Tiểu, cô chưa có dự định ra nước ngoài bồi dưỡng. “Anh có trách em không?”, cô hỏi.

“Nói gốc gác gì vậy? Đối với Tiểu Tiểu, đó là một chuyện tốt.” Kiều Vân Tiêu nghĩ rất thoáng.

“Quay về chuyện chính đi, anh đến Phúc Tốt để chụp ảnh tạp chí?” Cố Sơ chẳng thèm tin vào lý do “tao nhả” này của anh, “Có phải anh có ý đồ tìm kiếm lăng mộ của người Tây Hạ không?”.

Ở Phúc Tốt có một nhóm người Mộc Nhã, về cách ăn mặc không khác người Tây Tạng là mấy nhưng họ không được người Tây Tạng thừa nhận. Họ sùng bái màu trắng, trong thôn bản đâu đâu cũng thấy màu trắng. Chày cối màu trắng, cột nhà màu trắng, áo quần màu trắng... Sau đó có người nói họ là hậu duệ của người Tây Hạ hơn nữa còn tìm được phần mộ của người Tây Hạ ở sâu trong Phúc Tốt. Mặc dù đã bị những người trộm mộ dọn sạch, nhưng những người Mộc Nhã vẫn gọi chủ nhân của ngôi mộ ấy là một vị Đại tướng quân, hết đời này sang đời khác, cụ thể đó là ai thì họ không còn biết.

Kiều Vân Tiêu chống tay lên mặt, liếc xéo cô: “Anh không có hứng thú gì với người chết, mục tiêu là dãy núi Tây Nại trên Phúc Tốt”.

Cố Sơ ngạc nhiên, “Đó chẳng phải là địa bàn của thôn Tây sao? Nghe nói không được phép đột nhập vào núi đầu, người bản địa còn không được tùy ý lên núi hướng hồ một người ngoài như anh?”.

Kiều Vân Tiêu nhìn cô buồn cười: “Em tin có quỷ núi thật sao? Nghe núi dãy núi Tây Nại đó có tài nguyên phong phú, từng có một đội thám hiểm đi vòng quanh lưng núi, đó không những là địa điểm có thể khai thác du lịch trọng điểm mà còn có nguồn nước ngầm dồi dào, là một vùng đất với phong thủy quý giá”.

Cô đúng là không tin nhưng cứ cảm thấy đến mấy nơi này cứ cẩn thận là hơn, dù sao thì tập tục mỗi nơi mỗi khác: “Lăng Song tới đây là để chụp tạp chí. Anh thì hay rồi, lợi dụng cả đội ngũ cho mục đích của mình”.

“Em tưởng Lăng Song có lòng tốt đích thân đi cùng như vậy hay sao?”

Cố Sơ thấy anh cười kỳ lạ, trong lòng dấy lên một tia bất thường, “Lẽ nào... là Lục Bắc Thâm?”.

“Thông minh đấy.” Kiêu Vân Tiêu uể oải dựa ra sau ghế gỗ, “Lần này cô ấy kéo theo cả Lục Bắc Thâm – nhà quý tộc mới trong giới kinh doanh”.

Thời gian gần đây, người nổi tiếng nhất chắc chắn là Lục Bắc Thâm. Sau khi gia nhập hội đồng quản trị của Lục Môn, anh ấy nhận liên tiếp hai, ba hạng mục đều kiếm về bội tiền cho Lục Môn, được các báo tài chính, kinh doanh gọi là “nhà quý tộc mới trong giới”. Ngay cả người ngoài như cô cũng nghe nói chuyện này. Vì chuyện này, Lục Bắc Thâm còn rất kiêu hãnh vì em trai của mình.

“Xem ra lần này Bắc Thâm tới cũng không vì chuyện chụp ảnh?”

Kiều Vân Tiêu bất ngờ véo má cô, làm cô đau tới nỗi đánh vào tay anh một cái. Anh rút tay về xoa xoa, cười xòa: “Em gái anh đúng là càng ngày càng nhạy bén rồi”.

“Khen em là được rồi, đừng có hành hạ thể xác.”

Kiều Vân Tiêu thích cô đấu võ miệng với mình, chỉ ít có thể chứng minh cô vẫn sống như một người bình thường. “Bây giờ khắp đại lục đều là những mảnh đất vàng, nhà họ Lục dĩ nhiên không thể bỏ qua. Lục Bắc Thâm phụ trách khu vực Trung Quốc, hạng mục dính líu tới cậu ta dĩ nhiên sẽ chồng lên tập đoàn Kiêu Viễn. Thế nên cả hai đều chú ý tới nơi này cũng là chuyện bình thường, chỉ còn xem cuối cùng nó thuộc về ai thôi.”

Nghe khẩu khí của anh thì có vẻ sự việc phát triển không thuận lợi lắm.” Kiêu Vân Tiêu là người thích làm việc tốc chiến tốc thắng nhưng lại cùng đội ngũ của Lăng Song tới sống ở nơi này, xem ra anh đang chuẩn bị đánh một trận lâu dài.

Kiều Vân Tiêu cũng không giấu cô, “Muốn khai thác vùng núi Tây Nại bắt buộc phải được tộc trưởng gật đầu. Người đó tư tưởng truyền thống, sống chết không đồng ý. Cộng thêm có Lục Môn can dự, anh phải thể hiện chút thành ý với ông ấy mới được”.

Cố Sơ mỉm cười, “Hóa ra cậu Kiêu cũng có lúc đi vào ngõ cụt đấy chứ”.

Hai người đang nói chuyện thì có một đám người đi vào, cười nói vui vẻ, quấy nhiễu bầu không khí yên ắng của nhà khách. Cố Sơ còn chưa kịp quay lại, bả vai đã bị đập rất mạnh, “Có cậu ở đây, sức khỏe các thành viên trong nhóm của chúng tớ được bảo đảm rồi”.

Nghe sau đó người ấy lại cười nói: “Các vị, đây chính là bác sỹ Cố mà tôi nhắc đến với mọi người. Ai bị cảm mạo, sốt, tức ngực, đau bụng đều có thể tới tìm cô ấy”.

“Tớ là bác sỹ ngoại khoa.” Cố Sơ nhìn chằm chằm gương mặt Lăng Song, nhấn mạnh một câu. Xem ra hành tung của cô chẳng bí mật gì cả, chỉ ít thì gặp cô ở đây, Lăng Song không hề kinh ngạc. Đồng thời lúc ấy, Cố Sơ cũng nhìn thấy Lục Bắc Thâm. Anh ấy cũng ăn mặc thoải mái, hai tay đút túi quần, nhìn thấy cô bèn mỉm cười.

Lăng Song ngồi phịch xuống bên cạnh cô, “Lương y như từ mẫu, nội khoa ngoại khoa liên quan gì?”.

Cố Sơ lần lượt chào hỏi bọn họ. Tất cả đều rất nhiệt tình, còn mời cô tới nay tham gia đêm lửa trại. Cố Sơ còn chưa gật đầu, chị Dao từ ngoài bước vào nghe thấy vậy đã “ô” lên một tiếng, nói: “Đêm lửa trại thôi không đủ đâu, tới nay coi như chị mời mọi người ăn dê nướng. Để chị bảo A Ly vào trong huyện kiếm dê kiếm thỏ về. Bác sỹ hay nhiếp ảnh cũng đến hết nhà khách của chị, mọi người vui vẻ một bữa.” A Ly là một làm thuê trong nhà khách, nhanh nhẹn mà chăm chỉ.

Lăng Song dĩ nhiên không để chị Dao lãng phí như vậy, nói sao cũng muốn để tổ nhiếp ảnh mời. Chị Dao đặt tay lên người Lục Bắc Thâm, ánh mắt còn thi thoảng liếc Kiều Vân Tiêu, “Tôi không tốn kém một chút, hai anh chàng đẹp trai này làm sao nhớ được chị Dao?”.

Lục Bắc Thâm lảng lảng né tránh bàn tay của chị Dao, “Tôi phụ trách nguyên liệu, tổ nhiếp ảnh đảm nhiệm xe. A Ly dẫn đường, tôi sẽ đích thân đi mua. Cậu chủ Kiều, anh phụ trách rượu nhé?”.

“Không thành vấn đề.”

Cả đám người reo hò. Ở nơi này, có lẽ chỉ thích hợp uống rượu bằng chum, ăn thịt hết sức. Lăng Song nghe xong nói ngay với Lục Bắc Thâm: “Em đi cùng anh”.

Lục Bắc Thâm ngẫm nghĩ rồi gật đầu: “Được”.

Cố Sơ nhìn thấy hai con mắt Lăng Song sáng long lanh, gò má đỏ bừng. Chị Dao cười hì hì nhận nhiệm vụ, nói sẽ giúp Kiều Vân Tiêu chuẩn bị rượu, cả đám người cũng lên gác làm việc theo phân công nhiệm vụ cả. Lục Bắc Thâm chưa đi, anh ấy ngồi xuống trước mặt Cố Sơ, “Đội công việc của tòa soạn kết thúc, chị cũng cùng Lăng Song quay về Thượng Hải đi”.

Khẩu khí này có phần giống Lục Bắc Thần, cộng thêm gương mặt kia khiến anh ấy bỗng giống Lục Bắc Thần hết sức. Lăng Song cũng đứng bên khuyên nhủ: “Phải đấy, ở đây mấy hôm là được rồi, ở vài tháng thì người nào chịu nổi”.

Cố Sơ hạ thấp giọng: “Cậu nghĩ đám chị Dao chết cả rồi hay sao?”.

“Chị giống họ được sao?” Lục Bắc Thâm hơi nhú mày, “Với lại, anh trai cũng không yên tâm khi để chị ở đây”.

Cố Sơ chống tay lên mặt nhìn Lục Bắc Thâm và Lăng Song mỗi người một câu, không nhịn được cười: “Chuyện gì thế này? Lúc ở Thượng Hải chẳng phải vẫn một người trốn, một người đuổi hay sao?”.

Câu nói ấy khiến Lăng Song đỏ mặt. Cô ấy đẩy cô: “Đang nói chuyện của cậu cơ mà, dính lúu gì tới hai người bọn tớ?”.

Trước khi tới đây cô ấy đã gọi điện cho Tiêu Tiểu Tiêu, sau khi biết Cố Sơ ở Phúc Tốt thì cứ cảm thán mãi rằng thật trùng hợp. Tiêu Tiểu Tiêu dặn đi dặn lại trong điện thoại bảo cô ấy phải để ý tới tâm trạng của Cố Sơ. Dù sao Cố Sơ cũng vừa mất người thân. Thế nên ban nãy gặp mặt cô ấy rất muốn an ủi nhưng Cố Sơ im bất, không nói chuyện cũ, cô ấy cũng đành thôi. Thật ra Lăng Song cũng hiểu, bề ngoài trông Cố Sơ có vẻ yếu đuối như cơn gió, thật ra nội tâm mạnh mẽ hơn ai hết.

“Tớ đến đây để làm việc.” Cố Sơ không cười cợt nữa, nghiêm mặt lại: “Thế nên cảm ơn hai người đã quan tâm, tôi biết hai người lo lắng chuyện gì. Yên tâm đi, nếu tôi không chăm sóc tốt bản thân mình, Tư Tư biết được cũng sẽ không vui”.

Ba người họ đang vòng vèo tam quốc thăm dò tình hình của cô, sao cô lại không biết chứ? Thế nên cứ nói thẳng là hơn, cô không cần họ phải lo lắng. Kiều Vân Tiêu vỗ vỗ tay cô, “Không sao, có anh ở đây, có khó khăn gì cứ tìm anh”.

Anh vừa dứt lời thì nghe thấy có tiếng tranh cãi trước cửa nhà khách. Bốn người họ nhìn về phía âm thanh ấy, thấy một ông lão đang bưng bưng phần nộ, quát mắng chị Dao, bên cạnh còn có một nam một nữ nữa. Người đàn ông bị mắng tới đỏ bừng mặt, mấy lần định phản bác những đều nhận nhận. Lăng Song sưng sốt, lập tức đẩy cửa đi ra. Cố Sơ nhìn kỹ, mấy ảnh mà đôi nam nữ kia vác trên vai không phải loại tầm thường, rồi nhìn phản ứng của Lăng Song, đó chắc chắn là người của tòa soạn, cô cũng vội vàng đứng dậy đi ra ngoài xem sao.

Sự tình đã được làm rõ ràng. Thì ra đôi nam nữ ấy thật sự là nhân viên của Lăng Song, người đàn ông tên Trình Diệp, trợ lý nhiếp ảnh. Cô gái tên Phương Tử Hân, thợ trang điểm. Họ vừa là đồng nghiệp vừa là người yêu, đều vừa ngoài hai mươi, đang ở độ tuổi lửa yêu hừng hực thể nên đã chạy lên núi Tây Nại, kết quả bị tộc trưởng bắt tại trận. Cô ấy quát cho Trình Diệp và Phương Tử Hân một trận, nói họ không biết phép tắc, chị Dao đứng giữa giảng hòa: “Các cô cậu thanh niên đúng là, ngày đầu tiên đến đây đã nói với mọi người rồi, nói rằng không được lên núi Tây Nại, sao lại không nghe lời chứ?” Nói đoạn, chị ấy quay sang phía ông lão: “Tộc trưởng Vương, thành thật xin lỗi chú, không biết không có tội. Chú niệm tình họ lần đầu phạm tội mà tha cho họ đi”.

510. Chương 511: Vượt Mưa Vượt Gió

Anh học được mấy lời ngọt ngào lẽ đi an ủi cô nào khác thì biết làm sao?

Cố Sơ đứng bên cạnh âm thầm quan sát vị tộc trưởng họ Vương này, trông ông ấy có lẽ đã ngoài sáu mươi, dáng người không cao, còn hơi gù, gầy nhẳng, đen sạm, vừa nhìn đã biết là người quanh năm lao động, dầm mưa dãi nắng. Các đường rãnh trên khuôn mặt rất sâu, da dễ nhăn nheo lại như quả hạch đào. Ông ấy khoác chiếc áo trắng, mặc chiếc quần đen, chân đi đôi giày vải, đầu đội mũ nỉ đen, mái tóc được vành mũ che kín đã bạc trắng, thoạt nhìn chỉ như một ông lão không có gì nổi bật nhưng nếu quan sát kỹ thì lại không hề đơn giản. Sự điềm đạm trong ánh mắt ông ấy không phải một người dân quê bình thường có thể sở hữu. Chân tay ông ấy có vẻ như còn ổn nhưng lại chống cây gậy, rõ ràng nó là biểu tượng tượng trưng cho thân phận, đồ đằng khắc bên trên giống y hệt hình trong nhà khách, đều là hình tượng con quỷ núi đó.

Khi tộc trưởng Vương lên tiếng thì ngọn lửa phẫn nộ đã được dập tắt, ông ấy khuyên nhủ chân thành: “Các cô cậu thanh niên đừng có coi thường tín ngưỡng, ngọn núi Tây Nại phía sau thôn chúng tôi thật sự không thể bước vào. Tôi chỉ sợ mấy cô cậu lại mang vận xui xẻo nào quay lại, quỷ núi không thể chọc vào, lỡ xảy ra chuyện gì thì phải làm sao?”.

Chị Dao vội vàng hứa với tộc trưởng sẽ trông chừng khách khứa của mình, Lăng Song cũng thay nhân viên của mình liên tục xin lỗi. Sau khi tộc trưởng Vương đi khỏi, chị Dao lại dặn đi dặn lại Lăng Song: “Tuyệt đối phải coi kỹ mấy nhân viên của cô, đừng có chạy lên núi Tây Nại nữa, đặc tội với quỷ núi là hậu quả nghiêm trọng.” Rồi chị ta lại quay sang Trình Diệp và Phương Tử Hân, “Cắt hết sự tò mò của hai người lại. Lời cảnh cáo của tộc trưởng Vương không thể không nghe. Đừng tưởng ông ấy chỉ là tộc trưởng của thôn Tây nhưng ở Phúc Tốt này, ông ấy là người đức cao vọng trọng, lời của ông ấy không ai dám làm trái”.

Chị Dao ăn nói hùng hổ, từ thái độ khép nép cung kính ban nãy của chị ta với tộc trưởng Vương, có thể thấy được địa vị của người đó. Lăng Song dường như không mấy ưa chị Dao, cô ấy mượn Trình Diệp và Phương Tử Hân để nói bóng gió: “Ồ địa bàn của người ta thì cắt bớt lòng hiếu kỳ lại cho tôi, không phải thứ của mình, nhưng nhớ làm cái gì?”.

Sắc mặt của Trình Diệp và Phương Tử Hân đều rất khó coi. Cố Sơ nghe ra Lăng Song đang muốn cảnh cáo chị Dao đừng tơ tưởng tới người đàn ông của cậu ấy. Chị Dao là người nhạy bén, sao có thể không nghe ra việc Lăng Song đang chỉ gạ mắng chớ, bèn cười khẩy: “Những gì cần nhắc tôi đã nhắc rồi, mấy người tự mà lo liệu”.

Cố Sơ không muốn tham gia vào mấy chuyện tình cảm nam nữ thể nên cũng không nhiều lời. Cô ngẩng đầu lên nhìn, Kiều Vân Tiêu chẳng biết đã ra ngoài từ lúc nào. Qua lớp cửa thủy tinh, cô trông thấy anh ấy đang nói chuyện với tộc trưởng Vương, chỉ về phía chiếc xe việt dã đỗ bên hồ. Nhưng tộc trưởng Vương chỉ bật cười, liên tục xua tay rồi bỏ đi. Khi Kiều Vân Tiêu quay lại, Lục Bắc Thâm đứng dựa bên cửa, cười khê: “Xem ra tộc trưởng Vương thích đi bộ về hơn. Cậu chủ Kiều, đâu phải ai cũng nể tình anh”.

Kiều Vân Tiêu bị Lục Bắc Thâm nói đùa, có chút gượng gạo, khoe miệng khê giật rồi đặt tay lên vai Cố Sơ: “Đi chuẩn bị rượu với anh”.

Chiều nay không còn việc gì, người trong tổ y tế cũng bắt đầu nhận nhiệm vụ chuẩn bị cho buổi lửa trại tối nay. Trong đoàn của Lăng Song, nữ giới nhiều hơn nam giới, còn phía tổ y tế lại hầu như toàn đàn ông thể nên về phương diện này họ rất tích cực. Chị Dao đã liên hệ với một gia đình địa phương, Lăng Song cùng Lục Bắc Thâm tới đó lựa dê non. Nơi đây là cao nguyên nên chủ yếu cũng chỉ có bò cao nguyên. Cố Sơ ban đầu cũng giúp

Kiều Vân Tiêu chuẩn bị rượu, sau đó thì hô hào cả một đám con gái tới giúp, để cô được nhàn nhã. Cô men theo bờ hồ, lưng thưng bước đi, tìm một chiếc thuyền gỗ đã cũ, ngồi xuống rất lâu. Hoàng hôn kéo theo một chiếc đuôi đỏ rực như lửa, rọi sáng ngọn núi tuyết phía xa, trên đỉnh, những lá cờ năm màu rực rỡ đang bay bay theo gió. Cô nghĩ, cô cũng nên lên đó thả cho Cố Tư một dải cờ màu, để linh hồn nó được yên nghỉ.

Khi quay trở về, từ xa cô đã nhìn thấy một bác sỹ nữ chạy về phía này, sau khi trông thấy cô thì ra sức vẫy tay. Cố Sơ vội bước đi tới, cô gái kia nắm lấy tay cô, thở hồng hộc: “Cô... Sao cô không mang theo di động thể? Mọi người tìm... tìm cô sắp phát điên lên rồi”.

“Có chuyện gì vậy?” Cố Sơ hoảng sợ, chỉ lo lại có chuyện gì không hay xảy ra. Di động cô để trong nhà không mang theo người, ở những nơi này di động dường như trở nên rất thừa thãi.

Cô bác sỹ bình tĩnh lại: “Anh Lục chụp ảnh tạp chí đang tìm cô đấy. Chẳng hiểu là có chuyện gì mà trông anh ấy có vẻ gấp gáp lắm, xông cả vào phòng cô”.

Mười phút sau, Cố Sơ vội vàng vàng trở về khu du lịch mới hiểu rõ đầu đuôi câu chuyện. Từ xa cô đã nhìn thấy lá cờ của nhà khách “Phong Nguyệt Cổ Đạo” đang tung bay, người đàn ông trong chiếc áo jacket màu đen đang đứng bên hồ. Chiều tà kéo dài bóng hình tuấn tú của anh. Cô nhìn thấy anh đang gọi điện thoại, chau mày. Cô bác sỹ đi theo sau Cố Sơ lẩm bẩm: “Kỳ lạ thật, buổi chiều lúc đi mua dê anh ấy đâu có mặc như vậy nhỉ?”.

Dĩ nhiên Lục Bắc Thâm sẽ không ăn mặc như vậy, vì đó đâu phải Lục Bắc Thâm. Tim cô đập thình thịch, cô bước đi thật nhanh. Chị Dao đứng trước cửa nhà khách nhìn thấy cô bèn gọi ầm lên: “Cô ấy về rồi kìa!”. Anh nhìn về phía này, sau khi trông thấy cô, gương mặt cũng dịu đi rất nhiều. Anh nói câu gì đó vào di động rồi kết thúc cuộc gọi. Cố Sơ còn chưa kịp tới gần, anh đã bước về phía cô trước, quát khê: “Sao ra ngoài lại không mang theo di động?”.

“Sao anh lại tới đây?” Cô mỉm cười. Khoảng thời gian này ngoài nỗi nhớ Cố Tư, anh cũng là một phần không thể thiếu. Mặc dù có điện thoại nhưng vẫn chẳng bằng được đứng đối diện nhau như thế này.

Cô ngẩng lên nhìn anh, khuôn mặt ửng hồng ánh tịch dương. Đôi mắt cô cũng đong đầy nụ cười mừng rỡ. Lục Bắc Thần không nở trách cô nữa, xúc động cúi xuống hôn lên môi cô.

Có những cô gái không hiểu chuyện thấy kỳ lạ bèn hỏi chị Dao: “Đây chẳng phải anh Lục rất thân với chị Lăng sao? Sao lại...”.

Chị Dao đang ngồi cắn hạt dưa trên chiếc ghế gỗ, giọng nói cũng vang tanh tách: “Cô thì biết cái gì? Đây, bác sỹ Cố, bảo chồng cô ở lại nhà khách của chúng tôi đi, đừng để mấy nhà khách khác được lời”.

Câu nói của chị ta khiến mọi người ngỡ ngàng, nhất là các đồng nghiệp trong tổ y tế. Cũng khó trách họ, dù sao họ cũng chưa biết nhiều về Cố Sơ. Cố Sơ cảm thấy họ hơi thân mật quá mức trước mặt mọi người rồi, nhất thời thấy ngượng ngập. Lục Bắc Thần bật cười, vòng tay qua eo cô: “Xem ra ở đây cũng có người thông minh đấy”.

“Mất chị Dao sắc lắm đấy.” Cố Sơ thì thầm với anh. Trên tay cô và anh đeo một kiềng nhẫn, chắc chắn là chị ấy đã sớm nhận ra. “Anh tìm được nhà khách chưa?”

Lục Bắc Thần nhướn mày: “Không được ở chung với em sao?”.

“Chỗ của bọn em có hạn thôi.” Cố Sơ thấy mấy đồng nghiệp nhìn nhau vẻ mờ ám bèn kéo anh qua một bên, “Vả lại, người ta toàn ở một mình, em kéo theo người nhà không hay lắm thì phải?”.

Lục Bắc Thần nghe xong có phần bất mãn, gờ tay gõ lên đầu cô: “Em nói cứ như anh dư thừa lắm vậy, em có biết ban này không tìm thấy em anh lo lắng nhường nào không? Còn lương tâm hay không vậy?”.

“Được rồi, được rồi, cùng lắm thì anh ở đâu em ở đó vậy.” Cô ôm lấy cánh tay anh, khê nói.

“Nghe vậy còn được.”

“Anh cứ đến thế này thôi à? Hai bàn tay trắng?” Cố Sơ quan sát anh một lượt.

Lục Bắc Thần quay đầu ra hiệu, Cố Sơ lúc ấy mới nhìn thấy một chiếc xe việt dã màu xám bạc đã được cải tạo qua đở ngay gần đó, chỉ riêng bánh xe có khi đã cao bằng nửa người. Cô vòng ra trước xe đứng một lúc lâu rồi lại lượn ra sau xe quét mắt một vòng. Anh chỉ mang theo một vali hành lý cỡ nhỏ, chính là chiếc vali anh mang theo khi ra nước ngoài. Ngẫm nghĩ một lát, cô hỏi: “Anh không quay về Thượng Hải?”.

“Từ Mỹ bay về Trung Quốc rồi chuyển máy bay, chuyển xe, cuối cùng đáp tới Phúc Tốt.” Lục Bắc Thần gác tay lên cửa xe, tủm tỉm cười báo cáo tuyến đường xa xôi trắc trở của mình.

Thế thì há chẳng phải còn chưa có thời gian làm quen với chênh lệch múi giờ sao? Nơi đây lại còn là vùng núi cao, Cố Sơ có phần lo lắng anh chịu không nổi. Lục Bắc Thần đọc thấu suy nghĩ của cô, vò đầu cô và nói: “Yên tâm đi, anh đâu phải hồ giấy”.

“Xe từ đâu mà anh có?” Cô không hề nhớ anh từng mua chiếc xe này.

Lục Bắc Thần vỗ vỗ lên thân xe: “Mượn của bạn đấy”.

Chị Dao cũng rào bước đi tới, mặc kệ việc quấy rầy hai vợ chồng họ, xách vali lên, “Tiểu biệt thắng tân hôn, đừng có đứng mãi thế, vào ở đi đã. Trên tầng hai còn có phòng để ngắm cảnh, tôi nghĩ anh Lục kia và cô Lăng cũng không ngại có thêm anh đâu nhỉ?”, rồi chị ta gọi một nhân viên tới, “Mau mang vali của anh Lục đây lên gác”.

Chị Dao là người thông minh, còn là một người làm ăn thông minh. Mặc dù Cố Sơ không thích việc chị ta tích cực chủ động như vậy cho lắm nhưng không thể không thừa nhận, nhà khách “Phong Nguyệt Cổ Đạo” có khung cảnh đẹp. Chị Dao ngắt ngưỡng trở về nhà khách, cô thấy Lục Bắc Thần không có ý phản đối, nhất thời nổi giận, véo tay anh. Anh đau tới nỗi phải rút tay về, trừng mắt: “Em to gan quá nhỉ!”.

“Chị ta bảo anh ở là anh ở hả? Sao cả từ chối cũng không biết thế?”

Lục Bắc Thần luôn miệng kêu oan: “Chẳng phải nhà khách này gần tổ y tế nhất sao? Anh cũng suy nghĩ cho em thôi, em đỡ phải ngày ngày đi bộ”.

Cố Sơ lại véo anh thêm cái nữa, “Anh nhớ kỹ đấy, ở đây cũng được nhưng không được giấu em liếc mắt đưa tình với chị Dao. Chị ta thích nhất là để ý mấy người đàn ông như các anh, anh không thể gục ngã trước cám dỗ đâu”.

Lục Bắc Thần lập tức tỏ rõ thái độ: “Anh đi khám bệnh cùng em, em đi đâu anh theo đó”.

“Tổ y tế bọn em không mời được giáo sư lớn thế này đâu.”

“Nể mặt bà xã, anh có thể phục vụ miễn phí.”

Cố Sơ nghiêng đầu, “Đối tượng của bọn em là người sống”.

“Hồi ở trường Y, thành tích của anh cao hơn em mà.”

“Anh sẽ ở lại Phúc Tốt bao lâu?” Cố Sơ hoài nghi.

Lục Bắc Thần cười: “Khi nào em chịu về nhà thì thôi”.

“Anh... hết vụ án để giải quyết rồi sao?”

“Lâu lắm rồi anh không được nghỉ phép, lần này tới Phúc Tốt coi như là cùng em trải qua tuần trăng mật.”

“Được, để chị dẫn chú đi thăm thú cảnh đẹp quê hương.”

Lục Bắc Thần lại bất ngờ kéo cô vào lòng. Ở nước ngoài anh vẫn luôn lo lắng cho tâm trạng của cô, qua điện thoại không nghe ra được gì nhưng anh luôn sợ cô đè nén đau thương. Sau đó nghe nói cô chuyển tới Phúc Tốt làm tình nguyện anh càng lo lắng hơn. Mặc dù anh cũng chưa đến nơi không thể tìm thấy trên bản đồ này nhưng cũng nghe nói phong tục ở vùng Xuyên Tạng thực sự rất nhiều. Sau khi Bắc Thần gọi điện báo cho anh biết vị trí địa lý của Phúc Tốt, trái tim anh cứ như bị treo lơ lửng. Phúc Tốt gần Tây Tạng, lại là một cao nguyên, anh lo cô có phản ứng độ cao, thế là anh giao lại những công việc cuối cùng tại Mỹ cho đồng nghiệp, vội trở về nước.

Khi tới biên giới Tây Xuyên, anh lại gọi điện cho La Trì, chuông kêu rất lâu cậu ấy mới nghe máy, giọng nói thều thào. Từ sau khi Cổ Tư ra đi, La Trì ngày ngày ở trong nghĩa trang như một kẻ điên, trộm không bắt, không đi làm khiến hai ông bà nhà họ La sốt ruột vô cùng. Sau đó cậu ấy cũng chịu đi làm, ngày ngày để râu ria lởm chởm, áo quần xộc xệch. Sau một lần thô lỗ với nghi can trong lúc hỏi cung, cấp trên đã phần nộ đình chỉ công tác của cậu ấy. Trong đám cưới của anh và Cổ Sơ, La Trì uống không ít rượu rồi vào nhà vệ sinh nôn thốc nôn tháo, cuối cùng ở trong phòng nghỉ, La Trì ôm chặt lấy anh, gào khóc, nói cái chết của Tư Tư là lỗi của cậu ấy, lúc đó cậu ấy nên lập tức chấp nhận yêu cầu của Hà Nại, chấp nhận ngay tức khắc, như vậy Tư Tư đã không chết.

Cổ Tư là một nút thắt trong lòng La Trì, một nút thắt chết, không thể gỡ bỏ. Lục Bắc Thần dĩ nhiên cảm thấy áp lực, đến nay anh vẫn chưa hiểu vì sao lúc đó Hà Nại lại phá hủy lời hứa, để những kẻ bắt cóc kia ra tay trước thời hạn. Chuyện này tới tận ngày bị tuyên án tử hình, Hà Nại vẫn im lặng. Nhưng người đau khổ đâu phải chỉ mình La Trì? Cả Cổ Sơ cũng uống không ít rượu trong đám cưới, ban ngày vờ nói cười vui vẻ, ban đêm lại bắt đầu mộng mị. Cô gọi tên Cổ Tư hết lần này tới lần khác, nước mắt lăn dài, rơi tí tách như những hạt châu đứt dây, ướt đầm cả gối.

La Trì biết tin anh sắp tới Phúc Tốt, suy nghĩ rồi nói với anh: Nơi đó khá hoang vu, lại là vùng lắm dân tộc, vẫn nên cẩn thận một chút là hơn, rồi cậu ấy cho anh số điện thoại một người bạn sống ở thành phố Khang Định, nói khi nào tới có thể liên lạc với người ấy. Sau khi tới Khang Định, anh tìm đến người bạn của La Trì. Đó là một anh chàng khá chất phác, cũng là cảnh sát địa phương. Cậu ấy nói La Trì đã thông báo trước rồi, nên chuẩn bị sẵn cho anh một chiếc xe việt dã mà theo lời cậu ấy cho dù có lặn xuống vách núi cũng không hề hấn gì, còn nhét thêm vài chai Hồng Cảnh Thiên* vào tay để phòng vạn nhất. Cậu ấy còn nhắc anh: Phúc Tốt là nơi lắm quy củ, anh có thể đắc tội với ai nhưng tuyệt đối không được chọc vào quỷ núi.

*Thuốc tăng lực (@@ không biết để làm gì =)))

Cứ như vậy, Lục Bắc Thần lặn lội tới đây, tìm được cô vợ anh nhưng nhớ và lo lắng suốt mấy tháng trời.

Vào mùa hưng thịnh, khu du lịch ở Phúc Tốt hết như một thành phố không đêm. Các nhà khách đèn đuốc sáng choang, âm nhạc khiến người ta say mê, cả những nhà hàng, phường vải, tiệm bán đồ lưu niệm, tiệm nhạc cụ, quần áo xung quanh gần như cũng mở cửa tới quá nửa đêm. Nhưng bây giờ là mùa du lịch ảm đạm, đêm xuống, không khí rất yên ắng, không có hoạt động vui chơi giải trí gì, thế nên lửa trại trở thành hoạt động sôi nổi nhất. Trời vừa nhá nhem, đồng lửa bên hồ đã được nhóm lên, đồng củi cao chót vót, lửa hừng hực như chim phượng hoàng bay múa, phản chiếu cùng với ánh đèn rực rỡ của Phong Nguyệt Cổ Đạo, làm náo nhiệt cả bờ hồ vắng lặng.

Tổ y tế và nhóm của Lăng Song, cộng thêm vài người khách trong nhà khách của chị Dao, còn cả mấy ông chủ bà chủ của những nhà khách gần đó, có Tây có Tàu tụ lại phải tới bốn chục người. Sự nguyên sơ của nơi đây đã vậy gọi bản tính của những người thích tụ tập, cũng giải phóng những áp lực lâu ngày tồn tại nơi đô thị. Nói theo lời của chị Dao thì cô đơn, trơ trọi, thậm chí là bí bách tưởng chết đi sống lại, chỉ cần đến Phúc Tốt một chuyến là ổn thỏa. Chị ta đã sống ở trong thành phố một thời gian, tổng kết lại một câu rằng, người thành phố quá ư bày đặt!

Bốn mươi mấy con người quây quần lại nhảy múa cũng thật là hoành tráng. Trong đám đó có sáu bảy người bản địa, nhảy điệu múa địa phương rất đẹp, chẳng bao lâu sau mọi người cũng học thuộc được, xoay tròn theo nhạc quanh lửa trại. Họ gọi đây là điệu múa tế thần, tương truyền đã được lưu lại đời đời kiếp kiếp tại Phúc Tốt. Trong đó ba người đàn ông được hoan nghênh nhất là Lục Bắc Thần, Lục Bắc Thâm và Kiều Vân Tiêu. Nhưng Lục Bắc Thần có Cổ Sơ giữ rịt, Lục Bắc Thâm bị Lăng Song dính chặt cả tối, nên các cô gái đành dồn cả về phía Kiều Vân Tiêu. Nhưng tới lúc chơi đã, tất cả đều tung hô, nhất là khi các cô gái ở đây còn mạnh mẽ hơn con gái thành phố. Lục Bắc Thần và Lục Bắc Thâm đều không tránh khỏi bị họ kéo đi hát đi múa, cương quyết chia tay đôi bên.

So với Kiều Vân Tiêu có khả năng lĩnh ngộ điệu múa truyền thống này, rõ ràng hai người còn lại đều là gà mờ trong số gà mờ, học sao cũng không vào, liên tục bước sai. Chị Dao cười ngặt ngoẻo, phong tình khoáng mỗi tay một người, “Sao? Sợ mấy cô gái của các cậu ghen nên không dám nhảy hả? Đàn ông đàn ông có gì mà phải sợ? Này này này, hai cậu đúng là anh em có khác, nhảy thôi cũng học mất bao nhiêu thời gian, nào để chị dạy cho”.

Lăng Song không có thể diện đi kéo Bắc Thâm về, Cổ Sơ cũng bị Hường Trì kéo tuột qua một bên nhảy nhót. Có người trong tổ y tế thì thà thì thầm: “Thấy chưa thấy chưa, tôi bảo là tổ trưởng Hường thích bác sỹ Cổ mà lại, chỉ là không ngờ cô ấy đã có chồng thôi, lần này tổ trưởng Hường hụt rồi”.

Những lời đó lọt cả vào tai Lục Bắc Thần, anh thoát khỏi “trói buộc” của chị Dao, mở chai rượu nếp, lắng lặng nhìn về Hường Trì đứng gần đó, trông tướng tá cũng cao ráo ra phết. Nhân lúc nhạc còn đang xập xình, anh uống một ngụm nước, giơ tay về phía Cổ Sơ: “Sơ Sơ!”.

Cổ Sơ đi về phía anh, ngọn lửa bập bùng rọi sáng nụ cười mỉm của anh. Anh dang rộng hai tay kéo cô về phía mình, nửa đùa nửa thật nói: “Ồ bên anh”.

“Chẳng phải anh có mấy cô gái kia ở bên sao?” Cổ Sơ cười nói.

Lục Bắc Thần thâm véo cô một cái, cô buồn, vội né tránh nhưng lại bị anh kéo vào lòng. Hường Trì nhìn thấy rõ cảnh này bèn chạy đi một bên uống rượu.

Lăng Song và Lục Bắc Thâm đã chọn được một con dê và một con trâu ở trong huyện, khi thịt được róc ra, phải hai ba cậu thanh niên mới khiêng xuể. Ngoài ra, chị Dao còn chuẩn bị gà đất, cùng nướng trên bếp lửa. Món gà nướng ở đây là tuyệt đỉnh, ở bên ngoài không ăn được. Chị Dao nói mình gà phải được bôi một lớp nguyên liệu đặc biệt, mà nguyên liệu này chỉ Phúc Tốt mới có. Mọi người nếm xong đều tấm tắc khen ngon rồi còn bôi hết lên thịt dê và thịt trâu. Chẳng mấy chốc, bầu không khí đã thơm ngào ngạt mùi thịt nướng và mùi rượu nếp.

Lăng Song đã giật được Lục Bắc Thâm về, đang ngồi kể cho mọi người những chuyện được chứng kiến trong huyện, sinh động cứ y như thật, ánh mắt đầy vẻ ngạc nhiên. “Này, mọi người có biết không? Mấy đứa trẻ ở vùng này thật thà lắm, lúc về chúng tôi gặp đám trẻ con trong bản, tiện đường nhờ chúng dẫn một đoạn, chúng không xin tiền lại chỉ xin kẹo”.

Mọi người rôm rả bàn luận về phong tục tập quán ở nơi đây. Cổ Sơ không xen ngang, chỉ dựa người vào Lục Bắc Thần. Anh cắt thịt nướng đưa cho cô ăn, cô đón lấy và nói: “Ồ đây là phải ăn miếng to, uống hớp to”.

“Đó là đàn ông thôi, con gái con đứa phải ý tứ chứ.” Lục Bắc Thần cười.

Cô quay người lại, chống cằm lên cánh tay anh, tay kia lần sờ chai rượu bên người anh. Lục Bắc Thần thấy vậy bèn di chuyển vị trí của nó, cô ngược mắt lên kháng nghị, anh bật cười, xiên một miếng thịt dê, đút cho cô. Thịt dê này tươi ngon chất lượng hơn thịt dê bình thường, hương thơm rất lâu chưa tan hết trong cổ họng. Cô nói: “Ăn thịt nướng uống rượu nếp là tuyệt nhất”.

“Uống trà cũng vậy thôi.” Anh nhét vào tay cô một chai trà xanh.

“Không có phong cách.” Cô không uống.

Lục Bắc Thần chỉ cười không nói, mặc cho cô bướng bỉnh. Rất lâu sau cô vẫn không uống được ngụm rượu nào, nằm trong lòng anh có điểm tốt duy nhất là giương mắt nhìn anh uống rượu, để hương rượu phả vào mũi. Có lúc là vậy, nếu đang ở Thượng Hải cô quyết không uống rượu nếp. Hoàn cảnh nào uống loại rượu ấy, uống rượu nếp ban đầu thấy cổ họng nóng bừng, cô không hiểu vì sao nhiều người thích đến vậy, về sau mới biết hoàn cảnh ảnh hưởng tới sự lựa chọn của họ. Ở nơi này, bạn uống rượu Mao Đài thì sẽ chẳng có mùi vị gì sất.

Ngửi thấy mùi rượu thơm, Cổ Sơ khẽ nói: “Nếu có Tư Tư ở đây thì tốt biết bao”.

Không thêm nhiều lời dư thừa, chỉ vậy là đủ. Nhưng Lục Bắc Thần nhận ra sự khác thường của cô, anh cúi đầu nhìn cô qua ánh lửa, cô vui mặt xuống rất sâu, anh giơ tay nhẹ nhàng chạm lên gò má cô, ươn ướt. Anh biết cô đã khóc, không khuyên nhủ gì, chỉ giơ tay ôm chặt lấy cô. Cổ Sơ cứ thế áp mặt lên lồng ngực anh, bả vai run rẩy. Anh không nghe thấy tiếng khóc của cô, chỉ cảm nhận được một khoảng áo ướt đầm.

Lục Bắc Thần uống một hớp rượu, tay kia vỗ nhẹ đầu cô, hết lần này tới lần khác, kiên nhẫn và bao dung. Xung quanh là tiếng ca tiếng hát, có người kêu lên: “Thịt dê được rồi nhé!”, những người khác nhào tới. Cổ Sơ quệt mạnh nước mắt, khi ngẩng lên đã nở nụ cười tươi: “Em làm vậy nó sẽ thất vọng lắm đúng không?”.

Lục Bắc Thần xoa đầu cô, nhẹ nhàng nói: “Không đâu, nó hâm mộ người chị này nhất”.

Cô hít sâu một hơi: “Bắc Thần, anh phải biết là thật ra anh an ủi người khác rất kém”.

“Anh thừa nhận, sau này sẽ sửa đổi.”

“Như vậy cũng tốt, anh học được mấy lời ngọt ngào lỗ đi an ủi cô nào khác thì biết làm sao?”

Lục Bắc Thần khóc dở mếu dở: “Hàm hồ”.

“Ai biết được ngày mai chứ.” Cố Sơ điều chỉnh lại cảm xúc, ra hiệu cho anh nhìn Lục Bắc Thần, “Họ đó, lúc ở Thượng Hải còn diễn màn uyên ương sầu khổ, giờ thì anh nhìn xem”.

Ở phía kia, Lăng Song không còn vẻ ngang ngược thường ngày, mà e thẹn dựa vào người Lục Bắc Thần, níu tay áo anh ấy, chỉ vào miếng thịt nướng. Từ góc của cô có thể nhìn thấy một bên khuôn mặt anh ấy, mặc dù không quá thân mật nhưng vẻ mặt rất ôn hòa, Lăng Song chỉ chỗ nào anh ấy cắt chỗ đó. Lục Bắc Thần cười khê: “Thế này không tốt ư?”.

“Vấn đề nằm ở đây đây, anh ấy giống anh quá, nhìn thoáng qua cứ như anh đang đối xử tốt với cô khác vậy.”

Lục Bắc Thần cố nhịn cười, đứng dậy, tiện thể vòng tay qua eo kéo cô dậy cùng, “Đi nào, anh cũng cắt thịt dê cho em ăn”.

511. Chương 512: Là Quỷ Núi Hay Có Kẻ Giả Thần Giả Quỷ?

Hai vợ chồng sẽ chung sống cả đời, từ ngày có giấy đăng ký kết hôn là em ở trong anh, anh ở trong em rồi.

Cổng Tốt là nơi con người ta tôn sùng sức mạnh của tự nhiên. Quỷ núi là vị thần linh mà mỗi người dân nơi đây đều sùng bái, cúng tế, để cầu cho mưa thuận gió hòa, gia đình mạnh khỏe. Lúc ăn dê nướng, chị Dao đã kể cho mọi người nghe truyền thuyết về của Cổng Tốt*. “Những người địa phương ở đây đều biết rằng Cổng Tốt nhờ có sự bảo hộ của quỷ núi mới được bình yên vô sự. Vì vậy mọi người sẽ thường xuyên nhìn thấy đồ đằng của Cổng Tốt chúng tôi ở khắp mọi nơi, đó chính là biểu tượng của quỷ núi. Quỷ núi thật ra một cách gọi thân mật của người địa phương, theo lý mà nói đó phải là thần núi. Những thôn bản ở Cổng Tốt sống dựa vào núi, sự phù hộ của thần núi còn lớn hơn cả trời”.

*Hix, có hai địa danh là Phúc Cổng và Cổng Tốt, hai chương rồi bị viết lẫn, là Cổng Tốt chứ không phải Phúc Tốt, xin lỗi cả nhà ^^.

“Nếu quỷ núi là người bảo vệ người dân, thì tại sao tộc trưởng Vương lại nói quỷ núi cũng nguyên rửa con người chứ?” Phương Tử Hân vẫn còn canh cánh trong lòng chuyện gặp phải trong núi Tây Nại lúc trước, vừa ném một thanh củi vào đồng lửa vừa hỏi chị Dao.

“Chuyện này kể ra khá dài.” Chị Dao cắt thịt dê, đánh mắt về lăng lơ giữa ánh lửa.

Quỷ núi là thần linh bảo hộ cho cả Cổng Tốt, thế nên các thôn đều phải tôn thủ quy định. Ví dụ như người Mộc Nha sống ở Cổng Tốt khi cúng tế không được để phụ nữ xuất hiện, hay trẻ con ở thôn Khương quá nửa đêm không được khóc... Quy định của thôn Tây chính là những người chưa tới bốn mươi tuổi trong thôn không được đi vào núi Tây Nại, vì núi Tây Nại chính là nơi ở của quỷ núi. Tổ tiên đời đời của thôn Tây đều tuân thủ quy định này, vì thế quỷ núi càng bảo vệ cho họ có một cuộc sống no đủ, con đàn cháu đống. Tới tận sau ngày cải cách mở cửa, ngành du lịch phát triển, có ba vị khách du lịch đi nhầm lên núi Tây Nại, từ đó không rõ tung tích. Việc ấy cũng khiến thôn Tây bị nguyên rửa, quỷ núi đã trừng phạt thôn Tây. Kể từ ngày đó những người già trong thôn Tây luôn vô cớ mất tích, cả những người ngoại tộc xông vào thôn Tây khi chưa có sự cho phép cũng gặp bất trắc. Vì vậy, tộc trưởng Vương hạ lệnh, người ngoài muốn vào thôn bắt buộc phải được người trong thôn cho phép, núi Tây Nại thì tuyệt đối không được xâm nhập.

“Ở Cổng Tốt có truyền lại một câu nói thế này: Trên núi Tây có một phần mộ, chôn những người chưa chết, ý muốn chỉ những người xông vào núi mà chưa được cho phép. Phần mộ đó chính là nơi ở của quỷ núi, bất kỳ ai cũng không được quấy rầy, nếu không nó sẽ khiến bạn sống không bằng chết, vĩnh viễn không thể thoát khỏi ngọn núi đó.”

Chị Dao vừa dứt lời, Phương Tử Hân và Trình Diệp đã đưa mắt nhìn nhau. Cố Sơ nhận thấy tay Phương Tử Hân đang run rẩy, rõ ràng đang sợ hãi vì mấy lời của chị Dao. Cô ngẫm nghĩ rồi hỏi: “Nếu thôn Tây đã là một nơi không may mắn như vậy, vì sao mọi người vẫn còn tôn trọng tộc trưởng Vương như vậy?”

“Có một năm trời đổ cơn mưa lớn, cơn lũ đó suýt nữa đã cuốn trôi cả Cống Tốt, chính tộc trưởng Vương đã bất chấp hiểm nguy dẫn dắt các tộc trưởng của các thôn khác tổ chức một buổi tế lễ dài ba ngày ba đêm trên núi. Kể ra cũng kỳ lạ, sau lần tế lễ ấy, không bao giờ thấy có lũ lớn nữa, Cống Tốt năm sau tốt đẹp hơn năm trước. Người trong thôn đều nói đó là công lao của tộc trưởng Vương, chính thành ý của ông ấy đã khiến quỷ núi cảm động nên ai ai cũng kính trọng ông ấy.”

Thì ra là vậy, Cố Sơ hiểu ra.

Tối hôm ấy, mọi người đều uống khá nhiều. Không nhẽo một lúc, Cố Sơ cũng được uống vài hớp rượu nếp, rồi cùng Lục Bắc Thần vào ở trong phòng ngắm cảnh của nhà khách. Phong Nguyệt Cổ Đạo đúng là có một phòng ngắm cảnh danh bất hư truyền, chỉ ít thì đẹp hơn nhiều căn phòng của cô bên tổ y tế. Đây là một căn phòng được làm hoàn toàn bằng gỗ, trần nhà rất cao, ngọn đèn năm màu rực rỡ rủ xuống mang phong cách Tây Tạng. Phòng tắm cũng lớn như phòng ngủ. Bồn tắm hình tròn được làm bằng loại gỗ thượng hạng có thể chứa cùng lúc ba, bốn người cũng không thành vấn đề. Chiếc giường lớn màu nâu đậm bằng gỗ hồ đào dù có vừa ngủ vừa lăn cũng không thể rơi xuống đất. Bốn góc giường được buông màn, trông giống như lọc ánh trăng thành một dải mờ mờ. Góc giường còn được khảm những chiếc chuông đồng nhỏ xíu, tay chạm vào hoặc có gió thổi qua, chúng sẽ vang lên những tiếng leng keng vừa êm tai vừa ru người ta vào giấc ngủ bình yên. Rộng mở nhất chắc chắn là ban công lộ thiên bên ngoài cửa sổ sát sàn. Khi nào không ngủ được, người ta có thể ra đó ngồi ngắm cảnh, ban ngày rảnh rang cũng có thể ngồi tắm nắng.

Lục Bắc Thần tắm rửa xong đi ra ngoài đúng lúc Cố Sơ đang đứng hóng gió. Cô dựa vào lan can gỗ của ban công, thất thần nhìn mãi về phía xa, tới tận khi vòng ôm từ phía sau của Lục Bắc Thần đột ngột bao trọn lấy mình, cô mới hoàn hồn. Cô không quay đầu lại, chỉ yên lặng dựa sát vào vòm ngực anh. Chiều cao của hai người có sự chênh lệch tuyệt vời, nên mỗi lúc như thế này, Lục Bắc Thần luôn thích chống cằm lên đỉnh đầu cô. Cô mở lòng bàn tay anh ra, thấy ở đầu ngón tay anh có một vết thương, mặc dù đã lành nhưng vẫn để lại sẹo. Cô sưng sốt, anh thấy vậy bèn đan tay mình vào tay cô, cười khê: “Lúc giải quyết vụ án anh không cẩn thận bị thương, không có chuyện gì”.

Trái tim Cố Sơ đập thành thịch, cứ cảm thấy anh đang nói dối. Cô nghiêng đầu nhìn anh: “Thật không?”.

“Em cũng biết gặp phải vụ chia xác là rất phiền phức mà.” Lục Bắc Thần mỉm cười nhìn cô.

Cô không nhìn ra được điều gì từ đôi mắt anh, cuối cùng thở dài: “Nếu anh cảm thấy không khỏe trong người, nhất định phải nói cho em biết. Còn nữa, anh đã hứa với em là sẽ làm phẫu thuật rồi đấy”.

“Anh đã hứa với em thì chắc chắn sẽ thực hiện. Smith cũng đang chuẩn bị rồi.” Lục Bắc Thần biết có những chuyện không giấu được cô. Cái lý do không cẩn thận bị thương trong lúc làm việc hiện giờ không thể lừa được cô, chỉ là cô không muốn vạch trần mà thôi. Còn anh cũng không muốn miêu tả cho cô biết sự thật mình không cầm được dao giải phẫu dẫn đến đứt tay rất sâu. Việc này là một đả kích trí mạng đối với lòng tự trọng của anh.

Cố Sơ gật đầu, rất lâu sau mới nói: “Em cũng hy vọng anh có thể nghỉ ngơi một thời gian. Nhưng nơi đây rất cao, có người ban đầu chưa có phản ứng gì, về sau có phản ứng là mất mạng. Nếu anh cảm thấy khó thở, phải lập tức nói ngay cho em biết đấy”.

“Ừ.” Lục Bắc Thần cúi đầu hôn lên má cô. Hơi thở nóng rẩy phả qua tai cô, bờ môi anh dần dần di chuyển, nhẹ nhàng mơn man vành tai cô.

Cố Sơ cảm thấy có một luồng nóng hổi trào dâng trong trái tim, một giây sau cả người đã mềm nhũn. Cô dựa vào anh, mặc cho bờ môi anh bơi lượn như một chú cá. Cô hỏi một câu không đúng lòng mình cho lắm: “Bắc Thần... anh có tin rằng có quỷ núi không?”.

“Anh chỉ tin có quỷ háo sắc thôi.” Ngón tay anh mon men vào trong váy của cô, lòng bàn tay nóng như lửa đốt.

Cố Sơ không chịu nổi sự chọc ghẹo của anh bèn quay người lại. Một giây sau, anh đã cúi xuống bao phủ lấy

đôi môi cô. Cô bất giác vòng tay ôm lấy cổ anh, cảm nhận được nụ hôn kia từ sự dịu dàng ban đầu giờ đã hóa thành mãnh liệt, chỉ mong sao được tấn công ngay lập tức.

Bàn tay người đàn ông dịu dàng mà mạnh mẽ, gần như giữ chặt lấy cô. Nhân lúc môi anh dịch chuyển, cô khẽ gọi tên anh, nhưng chỉ cảm thấy lồng ngực nóng rực, cúc áo phía trước đã bật ra tự lúc nào. Cô đứng không vững nữa, hai chân vừa khụy xuống đã bị anh bế bổng lên.

Hai con người lăn lên giường, cô cảm thấy người anh rất nóng, mỗi tác da thịt trên lồng ngực hay cánh tay đều như bốc hỏa, nhưng rồi cũng cảm thấy không đúng, cô cảm thấy cả người mình cũng như đang bốc hỏa.

Môi anh gần như dính lên cô, anh khẽ hỏi: “Có nhớ anh không?”.

Nhớ chứ, cô rất nhớ anh.

Giờ này phút này nỗi nhớ càng thêm nung nấu.

Cô gật đầu, chủ động hôn lên môi anh.

Trên giường, những chiếc chuông đồng bắt đầu kêu leng keng, từ lúc đầu nhẹ nhàng tới lúc đầu dữ dội. Đôi bóng trên tường chồng lên nhau, va vào nhau, hòa cùng nhau như điệu vũ tế thần linh nguyên thủy nhất, nhiệt tình như lửa...

...

Trình Diệp và Phương Tử Hân ngủ ở một phòng khác, căn phòng trong cùng trên tầng hai. Đêm đã về khuya, Trình Diệp uống không ít rượu đã đi ngủ từ lâu. Phương Tử Hân ngủ không ngon lắm, cứ liên tục mộng mị, trán đầm mồ hôi. Trong mơ màng, dường như cô nghe thấy có tiếng giày cao gót... Cộc... cộc...

Phương Tử Hân đột ngột tỉnh dậy, bên tai là tiếng cọt két. Cô lập tức ngồi bật dậy khỏi giường, quay đầu nhìn cánh cửa sổ còn mở nguyên. Cửa sổ trong nhà khách đều là loại cửa cũ, khung cửa hoàn toàn bằng gỗ, từ bên trong nhìn ra bên ngoài, đó là một kết cấu rất vững chắc. Trước khi đi ngủ, Trình Diệp còn chửi bới ông tộc trưởng một hồi rằng cố tình dọa ma dọa quỷ, khiến anh mất mặt trước bao nhiêu người, mắng xong thì kêu ầm ĩ là đau đầu nên đến giờ cửa sổ vẫn mở, nhưng cô nhớ là trước khi đi ngủ mình đã đóng vào rồi.

Đêm ở Cống Tót đen kịt, các nhà khách xung quanh cũng đã tắt hết đèn, cùng lắm chỉ còn đèn lồng treo trên cột là còn sáng, nhưng cũng chẳng đủ để rọi sáng cả thành phố, thế nên gần như tối mò. Phương Tử Hân cẩn thận bước xuống giường, vừa định ra đóng cửa thì nhay cảm bắt được một âm thanh kỳ lạ: Cộc... Cộc...

Cô tỉ mỉ lắng nghe, một giây sau bỗng cảm thấy đầu óc ù ù như sắp nổ tung. Âm thanh ấy như chiếc máy khoan găm sâu vào đầu óc cô, không ngừng khoan cắt.

Không phải giấc mơ!

Là... tiếng giày cao gót của một người phụ nữ, giống như đang bước đi trên nền đá hoa cương vậy.

Phương Tử Hân cố gắng bình tĩnh lại. Đúng, nhất định là người của Tòa soạn về khuya. Có biết bao nhiêu cô gái thích đi giày cao gót, nhất định là một trong số họ. Phương Tử Hân bỗng bức bối, muộn như vậy rồi còn đi giày cao gót đi lại ngoài hành lang, còn để cho người ta ngủ hay không? Cô ta ráng bước ra ngoài cửa, định mở cửa ra cảnh cáo, cho dù là mấy đồng nghiệp thường ngày thân thiết thì cũng không thể quá đáng như vậy được. Nhưng vừa đặt tay lên nắm đấm cửa, Phương Tử Hân bỗng khựng lại.

Cô nghĩ tới một vấn đề đáng sợ!

Nhà khách này từ trong ra ngoài đều được làm bằng gỗ. Cô nhớ rất rõ, hành lang cũng được lát gỗ, tiếng giày cao gót nếu có cũng rất trầm, tuyệt đối không thể giòn tan như bước đi trên nền đá hoa như thế này được.

Sống lưng Phương Tử Hân đổ mồ hôi hột, trong lúc hoảng sợ cô nghe thấy tiếng giày ấy càng lúc càng gần cửa phòng mình, giống như đang đi về phía này. Phương Tử Hân muốn quay người bỏ chạy nhưng hai chân như bị dính chặt, tai thì như mọc chân để nắm bắt tình hình bên ngoài. Tiếng giày cao gót ấy đi tới tận cửa phòng cô thì bỗng im bật.

Cũng tức là, chỉ cách một cánh cửa, ngoài kia không biết là người hay là một... ma nữ!

Chữ “ma” vừa bật ra, Phương Tử Hân lập tức có phản ứng, kêu lên một tiếng rồi chuồn lẹ về giường, ra sức lay Trình Diệp. Trình Diệp bị cô lay tỉnh thật, mơ mơ hồ hồ hỏi có chuyện gì. Phương Tử Hân run lập cập lắm lắm: Ma... Có ma...

“Ma gì chứ? Nằm mơ thôi!” Hôm nay tâm trạng của Trình Diệp vốn đã tệ, bị cô làm phiền càng bức bối hơn.

Nhưng Phương Tử Hân sống chết túm anh dậy, hoảng hốt miêu tả lại những gì vừa nghe thấy. Trình Diệp thấy cô tái mét mặt mày, cũng cảm thấy cô chẳng rảnh tới nỗi nửa đêm không ngủ dậy dọa người, lập tức bật đèn lên, lao ra cửa. Mở cửa ra nhưng bên ngoài không một bóng người.

“Ban nãy thật sự có tiếng giày cao gót, dừng ngay trước cửa phòng chúng ta...” Phương Tử Hân dựa lưng vào tường, mồ hôi men theo trán chảy ròng ròng, cô sợ hãi nói: “Không lẽ là... quỷ núi tới tìm chúng ta tính sổ?”.

“Nói hàm hồ gì vậy?” Trình Diệp đóng sầm cửa lại, chui về giường.

Phương Tử Hân không dám đứng ở cửa quá lâu, cũng nhanh chóng chạy về giường. Cô trùm kín chăn, chỉ để hở hai con mắt, miệng nói không ngừng nghỉ: “Còn nữa, em... em nghe nói ra khách sạn hay nhà nghỉ không được ở phòng trong góc, sẽ gặp mấy thứ bẩn thỉu”.

“Ngủ đi! Ở đâu ra lắm ma quỷ vậy!” Nói rồi, Trình Diệp định giơ tay tắt đèn nhưng bị Phương Tử Hân giữ rịt lại.

“Lại sao nữa?”

Phương Tử Hân chỉ về phía cửa sổ: “Anh đóng cửa sổ vào đi, mở cửa không an toàn lắm”.

Trình Diệp xuống giường, đi tới bên cửa sổ, vừa giơ tay ra thì thấy gần đó có thứ gì đen thùi lù lù bay tới. Trong phòng có ánh đèn, khiến bên ngoài càng thêm khó nhìn. Anh nheo mắt cố gắng nhìn cho rõ, nhưng đúng lúc này thứ đó lao về phía anh. Trình Diệp còn chưa kịp phản ứng lại thì nghe thấy một tiếng “bộp”, ngay sau đó trên cánh cửa thủy tinh hiện lên một vết máu.

Phương Tử Hân thẳng thốt kêu lên, Trình Diệp cũng giật mình, liên tục lùi sau mấy bước. Rất lâu sau, bình tĩnh lại sau cơn hoảng hốt, anh một lần nữa thận trọng tiến lên xem, trên bệ cửa chỉ có một con quạ, có lẽ ban nãy bị đập quá mạnh nên đã chết, đầu ngoẹo về một bên, đôi mắt đen xì đó vẫn còn đang nhìn trân trân về phía Trình Diệp.

Trình Diệp rung mình, mồ hôi cũng men theo sống lưng chảy xuống. Phương Tử Hân khiếp đảm tiến lên, sau khi nhìn rõ thứ trên bệ cửa thì mặt càng trắng bệch hơn. Cô mấp máy môi: “Đúng là quỷ núi tới trả thù chúng ta rồi... Mùa này sao lại có quạ được?”.

“Em nói linh tinh gì vậy? Đừng có giật thon thót nữa!”

“Nhưng ban nãy em nghe rõ ràng có tiếng giày cao gót của phụ nữ dừng trước cửa phòng chúng ta, còn cả cửa sổ nữa! Trước khi ngủ rõ ràng em đã đóng cửa rồi, sao giờ lại mở ra? Quạ... các cụ hay nói thấy quạ là điềm xấu...” Phương Tử Hân càng nói càng thấy sợ, nín chặt lấy cánh tay anh: “Lúc ăn dê nướng, anh quên chị Dao nói gì rồi sao? Chị ta nói quỷ núi sẽ không tha cho kẻ nào làm kinh động tới mình, còn nói...”.

“Đủ rồi!” Nỗi sợ trong lòng Trình Diệp đã dâng lên thành cơn phản nộ. Anh cuộn chặt tay lại, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Quỷ núi, quỷ núi! Ông phải đi điều tra xem rốt cuộc là quỷ núi hay có kẻ giả thần giả quỷ!”.

...

Mặt trời vừa ló rạng, Cổ Sơ đã tỉnh giấc, hiếm có dịp cô dậy sớm hơn Lục Bắc Thần. Qua một đêm giày vò, Lục Bắc Thần ngủ rất ngon, có lẽ anh cũng đang làm quen với chênh lệch múi giờ. Tắm lại sau khi Cổ Sơ đánh răng rửa mặt xong, anh vẫn chưa dậy.

Còn lâu mới tới giờ đi khám, cô cũng không vội xuống nhà ăn sáng. Cô nằm bò lên người anh, nhìn khuôn mặt từ bên trái qua bên phải, càng ngắm càng thích. Cô đang nghĩ sao lại có một khuôn mặt nhìn mãi không biết chán như vậy chứ. Người ta hay nói đôi mắt mới là cửa sổ tâm hồn, thế mà bây giờ anh nhắm

nghe hai mắt cũng thấy đẹp trai chết người. Cô cứ cảm thán mãi rằng thật may mắn vì anh đã lấy mình, nếu anh thuộc về người khác thì cô buồn biết bao?

Sáng sớm ra đã nghĩ nhiều, Cố Sơ cảm thấy mình bỗng giống một kẻ háo sắc mà anh chính là miếng mồi tươi ngon mà mình đang nhung nhớ. Cô nhẹ nhàng kéo chăn xuống. Anh ở trần nửa người trên, lồng ngực vạm vỡ đang nhô lên xuống. Ừm, anh hơi đen đi rồi, chắc là đến bang California ở Mỹ dài nắng quá nhiều, da bắt đầu chuyển sang màu đồng rồi, rất gợi cảm, tối qua cô đã nhận ra.

Cô giơ ngón tay cái chọc chọc lên mặt anh, nhỏ giọng gọi: “Lục Bắc Thần!”.

Anh không có phản ứng gì, thậm chí đầu mày còn không nhúc nhích lấy một cái.

“Này, Lục Bắc Thần...” Cô thẳng thừng nằm lên người anh thì thăm bên tai anh.

Anh vẫn không có động tĩnh.

Cố Sơ lại nhìn chằm chằm vào hàng mi của anh một lúc sau đó giơ tay chạm lên mí mắt anh: “Anh tỉnh rồi hay ngủ vậy?”.

Anh không trả lời.

Cô hôn lên môi anh, khẽ gọi: “Ông xã!”.

“Thế còn nghe được.” Anh bất thành linh lên tiếng, ngay sau đó duỗi tay ra ôm trọn lấy cô, một giây sau đã đè ngược cô xuống dưới. Anh đã tỉnh, từ đôi mắt kia có thể nhận ra anh đã tỉnh từ lâu cô gọi rồi. Người này ngủ đúng là tỉnh, nhưng khả năng giả vờ ngủ còn giỏi hơn.

“Tỉnh lâu rồi còn bắt em tốn nước bọt? Còn ra thể thống gì nữa?” Cố Sơ kháng nghị, “Đàn ông có vợ rồi sao lại vô lại như vậy?”.

“Thế em thì sao? Đã lấy anh rồi mà vẫn cứ Lục Bắc Thần, Lục Bắc Thần, ra thể thống gì?” Anh hơi lấy tay trái chống người lên, tay phải vuốt ve má cô, tủm tỉm cười.

Cố Sơ bĩu môi: “Em gọi quen rồi, anh cứ phải quan trọng hóa vấn đề như vậy làm gì?”.

“Hai vợ chồng sẽ chung sống cả đời, từ ngày có giấy đăng ký kết hôn là em ở trong anh, anh ở trong em rồi. Đây là một bước nhảy vọt thay đổi từ lượng sang chất. Em muốn thay đổi, trước hết phải sửa xưng hô đi.” Lục Bắc Thần nghiêm túc răn dạy cô một bài.

Cố Sơ đảo đảo mắt một vòng rồi cười hì hì với anh: “Anh Lục?”.

Lục Bắc Thần véo má cô không chút thương tiếc, khiến cô la oai oái vì đau. “Gọi anh là gì?”

“Trước kia em gọi anh là anh Lục anh thích lắm mà.”

“Trước kia là trước kia. Trước kia anh là bạn trai của em, bây giờ anh là chồng của em, giống nhau được sao?” Lục Bắc Thần nói đầy lý lẽ, luồn tay vào áo cô, “Cho em thêm một cơ hội nữa, đừng có chọc giận anh”.

Cố Sơ sợ nhất là bị cù, tay anh lại mạnh mẽ, cô rất tức thời, lập tức ngọt ngào gọi một tiếng: “Ông xã...”.

Xưng hô này khiến Lục Bắc Thần thấy ngọt ngào tận đáy lòng. Anh miễn cưỡng, còn nhân cơ hội đó đổ thêm dầu: “Có trách thì trách anh vừa kết hôn xong đã đi nước ngoài. Cái tật này đáng nhẽ phải sửa từ đêm tân hôn mới phải”.

Cố Sơ bị anh đè chặt, không dám làm gì, đành cười trừ: “Ngày tháng còn dài, còn dài mà”.

Lục Bắc Thần khẽ nhượng mày, cô lập tức đổi giọng: “Ông xã, anh có muốn dậy không? Nếu anh vẫn chưa ngủ đủ thì ngủ tiếp đi”.

Nghe xong, Lục Bắc Thần dậy ngay lập tức, “Để bà xã xinh đẹp thế này đi ra ngoài, anh yên tâm được sao?”.

Cố Sơ không nhịn được cười.

Lục Bắc Thần vệ sinh cá nhân rất nhanh, mới đó đã tắm táp xong, đứng trước gương cạo râu sạch sẽ. Cổ Sơ dựa vào cửa hỏi anh: “Tối qua anh có nghe thấy tiếng động nào không?”.

Lục Bắc Thần liếc nhìn cô, tỏ ý không hiểu.

“Em nghe loáng thoáng có tiếng cô gái nào đó hét.” Cổ Sơ nhớ kỹ lại âm thanh tối qua.

“Ừm.” Lục Bắc Thần bất ngờ đáp.

“Anh cũng nghe thấy hả?” Cổ Sơ hỏi vội.

Lục Bắc Thần cạo râu xong, nhìn cô cười mờ ám, “Tối qua em kêu to như vậy, anh muốn không nghe thấy cũng khó”.

“Này, em đang nói chuyện nghiêm túc với anh đấy, sao anh cứ thế hả? Ghét thật!” Dù đã kết hôn, da mặt Cổ Sơ vẫn còn rất mỏng. Bị anh trêu chọc như vậy, cô vừa ngượng ngập vừa xấu hổ, giậm chân quay người bỏ đi, không thèm nói với anh nữa...

...

Lần này họ tới khám ở một thôn của người Mộc Nhã. So với thôn Khương lần trước, người Mộc Nhã không có thói quen sống dựa vào núi, họ thích xây nhà trên bình nguyên hơn, vì vậy đi xe tới thôn chỉ mất khoảng nửa tiếng đồng hồ.

Hướng Trì không ngờ Lục Bắc Thần lại đi cùng, cộng cả Cổ Sơ là tổng cộng có bốn bác sỹ trên một chiếc xe. Sau khi biết Lục Bắc Thần muốn đi theo, anh nói một câu nghe có vẻ lịch sự nhưng rõ ràng có phần xa cách: “Thật ngại quá, xe chật mất rồi”.

Lục Bắc Thần lẳng lẳng liếc qua xe của anh ta một lượt. Anh ta cầm lái, hai bác sỹ ngồi sau, rõ ràng gã này có ý để Cổ Sơ ngồi cạnh mình. Lục Bắc Thần âm thầm khinh bỉ chiều cua gái quá tầm thường của anh ta. Anh cười: “Không làm phiền bác sỹ Hướng nữa, anh cứ đi trước dẫn đường, tôi theo sau. Sơ Sơ, qua bên kia”.

Anh thẳng thừng dẫn Cổ Sơ sang chiếc xe việt dã của mình. Hướng Trì hần học lờm Lục Bắc Thần qua gương chiếu hậu.

Khi đi vào núi, Lục Bắc Thần gác một tay lên cửa kính, tay kia cầm vô lăng, cười nói: “Gã đó kém thông minh như vậy có thể cứu được người sao?”.

Cổ Sơ chẳng hiểu chuyện gì.

Lục Bắc Thần cũng không nói hấn ra, chỉ phá lên cười rồi đổi tay lái, giơ tay kia lên xoa đầu cô, cưng chiều nói một câu: “Đồ ngốc ạ!”.

“Anh lái xe cẩn thận đó!” Cô cũng cười theo nhưng không quên nhắc nhở anh.

Chiếc xe việt dã này sau khi được sửa trông như một gã khổng lồ, nhưng anh lái rất lẹ. Cô chỉ sợ anh không cẩn thận húc vào xe phía trước, vì nếu so sánh thì chiếc của Hướng Trì rõ ràng như một người lùn.

Lăng mộ Tây Hạ được phát hiện cách nơi ở của người Mộc Nhã khoảng mười cây số. Nơi đây vốn dĩ không có người sống, nhưng về sau đã được chứng thực họ là hậu duệ của những người Tây Hạ từng mất tích một cách thần bí, một thời gian đã từng khiến mọi người rất hiếu kỳ. Người Mộc Nhã không để tâm tới cái nhìn và sự tò mò của người ngoài, họ vẫn tự túc sống cuộc sống của mình. Đây là lần đầu tiên Cổ Sơ tiếp xúc với họ, sau khi tới thôn cô cảm thấy rất odd kỳ lạ. Những căn nhà ở Cống Tốt đa phần đều được làm bằng gỗ, điều này có liên quan tới khí hậu nơi đây, nhà gỗ có thể khiến mùa đông ấm áp, mùa hè mát mẻ. Nhưng người Mộc Nhã thì khác, nơi họ ở được dựng bằng đá, mỗi nhà đều cao khoảng ba tầng, trước cửa có treo một tấm lụa trắng hoặc đặt một phiến đá trắng, rất đặc sắc. Cổ Sơ đi theo Hướng Trì tới một gia đình, khi ấy mới phát hiện ra tầng một về cơ bản dùng để nuôi dê, nuôi ngựa. Đương nhiên, dọc đường đi cô cũng thấy có nhà để đồ lặt vặt hoặc kho lương thực ở tầng một. Tầng hai của gia đình này là nơi ở. Ở đây nhà nhà đều theo Phật, thế nên ở tầng hai luôn có một bàn thờ Phật, tầng ba dùng để phơi phong rau khô hoặc chất củi.

Lúc Lục Bắc Thần định đi vào thì bị Hướng Trì chặn lại. Anh ta nhìn Cố Sơ và nói: “Chồng em không phải bác sỹ đúng không? Đi vào cùng không hay lắm thì phải”.

512. Chương 513: Tai Nạn Tại Nơi Chụp Ảnh

Dù anh có nổi bật cũng không thể để bà xã ở ngoài gặp nguy hiểm!

Hướng Trì đã có nhiều năm kinh nghiệm hỗ trợ y tế nơi vùng núi xa xôi, tình hình của Xuyên Tạng anh ta càng nắm rõ trong lòng bàn tay. Anh ta từng ở Tây Tạng hai năm, phá kỷ lục thời gian hỗ trợ y tế của nhân viên địa phương. Tại nơi cao nguyên, nhất là trong đội ngũ nhân viên y tế Tây Tạng, đa số đều ba tháng luân phiên thay đổi một lần, vì điều kiện ở đó quá cực khổ, người đồng bằng không quen sống ở vùng cao. Thế nên, Hướng Trì là một bác sỹ nổi tiếng trong cả đội ngũ hỗ trợ y tế.

Không những chuyên nghiệp, Hướng Trì còn được mệnh danh là mỹ nam của tổ y tế. Anh ta cao ráo, mày rậm mắt to, luôn khiến các cô gái chú ý, thậm chí từng nghe nói có rất nhiều bác sỹ nữ để được một lần ngắm nhìn “dung nhan” của anh ta đã không quản ngại vất vả, khó khăn, đăng ký vào tổ hỗ trợ. Lúc trước, khi Cố Sơ được phân vào tổ của anh ta, các bác sỹ phía Cam Túc đã cười nói cô có diễm phúc. Lúc đó cô không hề để ý, sau khi tới Cống Tốt mới hiểu ý của mấy đồng nghiệp đó.

Cô không hiểu Hướng Trì, vì kinh nghiệm hỗ trợ y tế của cô rất ít ỏi, cũng không quen biết nhiều người trong ngành. Quan trọng hơn là, về lý mà nói cô không có tư cách tham gia hỗ trợ, vì dù sao cũng chỉ là bác sỹ thực tập, nhưng vì lúc trước cô đổi cơ hội ra nước ngoài học tập lấy cơ hội này, các lãnh đạo đều cho rằng cô bị điên rồi, cũng biết chuyện cô vừa mất đi người thân nên được phá lệ đồng ý. Sau khi gặp Hướng Trì, cô chỉ cảm thấy người này trông tương tá cũng nổi bật, các cô gái trong thôn đều đỏ mặt vì anh ta cả.

Nếu không có Lục Bắc Thần, hoặc Kiều Vân Tiêu và Lục Bắc Thâm không tới, Hướng Trì có lẽ sẽ là người nổi nhất. Nhưng đáng tiếc, không chỉ có Kiều Vân Tiêu xuất hiện mà còn có cả hai anh em nhà họ Lục. Ba người này trời sinh đã khiến phụ nữ ghen ghét, càng khiến đàn ông đổ kỵ, là kiểu người nổi bật nhất khi đứng giữa đám đông, hoàn toàn có thể tiêu diệt mỹ nam Hướng Trì chỉ trong tích tắc.

Cố Sơ nhận ra được Hướng Trì không thiện chí nhưng cũng không nghĩ nhiều. Cô chỉ cho rằng con người của Hướng Trì rất nghiêm túc với công việc, không thích người ngoài xen vào lắm. Cô vốn định giải thích với anh ta rằng Lục Bắc Thần cũng học y nhưng anh lại bất ngờ nghe theo “lời đề nghị” của Hướng Trì, không vào nhà đá mà tỏ ý sẽ đợi ở ngoài.

Cô không thoải mái lắm, có lẽ vì đã quen với cảnh người khác tỏ ra cung kính lịch sự với Lục Bắc Thần, bất ngờ thấy anh bị người ta hắt hủi cảm thấy rất khó chịu. Nhưng nghĩ lại cô lại thấy buồn cười, đây rõ ràng là tâm lý bao che người thân mà.

Mấy ngày này, Cố Sơ cần phải tìm hiểu tình hình các thôn từ chỗ Hướng Trì, bao gồm cả thôn Tây thần bí kia, vì Hướng Trì ở Cống Tốt một thời gian dài nên rất hiểu quy tắc của thôn Tây, chỉ cần không đột nhập vào núi Tây Nại, bác sỹ hoàn toàn có thể vào thôn.

Người Mộc Nhã nhiệt tình, hiếu khách, họ được đãi ngộ như lần trước khi đến thôn Khương. Có điều lần này họ còn phải đi những gia đình khác nên không ở lại dùng cơm. Vậy mà chủ nhà vẫn biểu họ rất nhiều đặc sản, khiến Cố Sơ ngại vô cùng.

Ra tới cửa, cô bèn nhìn thấy có rất nhiều cô gái, có người lấp ló qua khe cửa, có người trốn sau gốc cây thò đầu ra thì thà thì thầm với nhau, có người lại viện cớ làm việc nông, đi qua đi lại mấy bận. Cố Sơ nhìn theo tầm mắt của họ, chúng đang nhắm chính xác về phía Lục Bắc Thần.

Anh thì luôn tỏ ra ung dung, dựa vào ghế xe tắm nắng. Sáng nay nắng gắt, trời chưa muện mồ hôi đã chảy ròng ròng khắp sống lưng. Lục Bắc Thần ăn mặc tùy hứng như đi nghỉ mát, một chiếc áo phông trắng, một chiếc quần bò kiểu kinh điển, đầu đội mũ lưỡi trai, mắt đeo kính râm. Hồi còn đi học anh thích mặc kiểu này nhất, sáng nay nhìn thấy, Cố Sơ còn ngỡ thời gian đảo ngược. Có điều, anh vạm vỡ hơn hồi ấy nhiều, nhất là làn da của anh hiện giờ đã sạm đi trông thấy, nhìn kiểu gì cũng toát lên hơi thở mạnh mẽ, nam tính nguyên sơ nhất của đàn ông, cánh tay rắn chắc gồ lên những cơ bắp cuộn cuộn, khiến người ta muốn nhìn đi chỗ khác cũng không thể.

Nghe nói, trước đó mấy cô gái này bầu xung quanh Hường Trì, còn bây giờ đã bị Lục Bắc Thần đánh hạ. Thấy Cổ Sơ bước ra, Lục Bắc Thần mở cửa xe, nhanh chóng nhảy xuống xe, thông dong bước đến, mặc kệ ánh mắt nóng rực của các cô gái kia.

Anh tháo mũ xuống, đội lên đầu cô: “Che nắng”.

“Em còn đi các nhà, đội vào không hay?”

“Có gì mà không hay? Đội vào.”

Hường Trì đi đến, lãnh đạm nói một câu: “Cổ Sơ, chúng ta đi đến nhà tiếp theo”.

Cổ Sơ “ồ” một tiếng rồi chọc một cái vào người Lục Bắc Thần. Thấy Hường Trì đã đi xa, cô mới thì thầm với anh: “Hay là anh đừng đi theo em nữa”.

“Lý do?”

“Anh nổi bật quá.”

Lục Bắc Thần cười khê: “Dù anh có nổi bật cũng không thể để bà xã ở ngoài gặp nguy hiểm”.

Cổ Sơ mím môi cười, đẩy anh một cái.

Vừa lên xe, di động của Lục Bắc Thần đã vang lên. Cổ Sơ đang cúi đầu thắt dây an toàn thì xe của Hường Trì đi vượt qua, anh ta thò đầu ra nói một câu: “Đi về phía Đông, bám sát đây”.

Cổ Sơ vừa định gạt đầu thì nghe thấy Lục Bắc Thần trầm giọng: “Gì cơ?”.

Cô quay đầu nhìn anh, chỉ thấy anh chau mày, trong lòng thầm cảm thấy có chuyện, sau khi anh cúp máy, cô lập tức hỏi anh. Lục Bắc Thần cũng không giấu cô: “Máy móc rơi xuống Bắc Thâm trong lúc chụp, giờ nó đang bị thương”.

“Hả? Bị thương ở đâu?”

“Đầu.”

Cổ Sơ giật mình, “Phía đó không có ai, hôm nay mọi người đi khám bệnh cả rồi!”.

Lục Bắc Thần không nói nhiều, lập tức quay đầu xe, vọt ga, mới đó đã vượt qua xe của Hường Trì, làm Hường Trì giật mình, quát to: “Cổ Sơ, có chuyện gì vậy?”.

“Phía nhà khách có người bị thương!”

...

Sau khi xảy ra chuyện Lục Bắc Thâm bị thương, ngoài mặt mọi người không nói năng gì nhưng sau lưng thì rì rầm rằng có tà. Mấy hôm nay công việc chụp ảnh đang tiến hành thuận lợi suôn sẻ, đang sợ mấy hôm tới Phúc Tốt trời sẽ mưa dầm, không ngờ đều nắng ráo.

Kiều Vân Tiêu và Lục Bắc Thâm cũng cực kỳ hợp tác, khiến hiệu suất công việc của Tòa soạn tăng lên rất cao. Ngày Cổ Sơ tới Cổng Tốt vừa hay là ngày họ hoàn thành xong công việc chụp cao nguyên, mọi người nghỉ ngơi xong, hôm nay bắt đầu xuất phát đi sa mạc.

Nghe người dân địa phương nói rằng rất lâu trước kia, Cổng Tốt không có sa mạc, nơi có sa mạc vốn dĩ là vùng khác, có thể về sau vì điều kiện nguồn nước mỗi ngày một khan hiếm, bọn họ cũng dần chuyển đi hết, cuối cùng lục địa bị cát xâm lấn, sa mạc hóa từng ngày, từng ngày, khiến một vùng sa mạc vô bờ bến tích tụ một lượng cát lớn, trở thành một vùng biển chết chóc. Người dân Cổng Tốt gọi đó là biển chết, vì không có lương thực, không có nguồn nước lại xa núi, thế nên cứ nhắc tới đó là họ chau mày, tỏ ý không thích.

Nhưng trong mắt Lăng Song, nơi ấy là phong cảnh. Sa mạc có nét độc đáo của riêng nó, như một người già luôn luôn trầm mặc, gơ tay lên, một cơn gió thổi qua là có thể vùi lấp hàng ngàn hàng vạn năm lịch sử. Thế nên, người ta nói sa mạc là kẻ nói dối tuyệt nhất.

Người của Tòa soạn luôn hướng đến sa mạc, tìm tòi không phải tính cách của con người mà là bản chất của con người. Cả Kiều Vân Tiêu và Lục Bắc Thâm cũng tỏ ý tán đồng việc đến sa mạc chụp ảnh. Thế là cả đoàn người hùng hùng hổ hổ tiến vào sa mạc, dựng ngoại cảnh ở đó.

Một chiếc dàn dương cầm ba chân được các đồng nghiệp cương quyết vận chuyển đến, đặt giữa sa mạc, xung quanh cát vàng trải dài nhưng cây đàn trắng riêng mình nó vẫn đứng sừng sững ở đó. Người chụp ảnh với dàn là Kiều Vân Tiêu, áo sơ mi trắng, quần Âu đen, cực kỳ phù hợp với dàn, với khung cảnh. Nhóm đầu tiên chụp Kiều Vân Tiêu trước, Lục Bắc Thâm ngồi trong xe vừa làm việc vừa chờ đợi. Khi trợ lý không có ở bên cạnh, anh ấy cảm thấy khát nước bèn xuống xe, định sang một chiếc xe khác lấy mấy món nước uống mát mẻ, không ngờ tai nạn đã xảy ra.

Có một chiếc xe chuyên kéo đạo cụ và máy móc. Vì đang chụp ảnh nên đa số các máy móc trên xe đều đã được chuyển xuống, chỉ còn lại một giá đèn bằng kim loại cao hai mét, dùng để chụp cảnh đêm. Nhân viên trong lúc chuyển đạo cụ và máy móc xuống có thể cũng không để tâm tới việc để giá đèn đứng vững, để mặc nó đứng ở phía sau xe như thế. Khi Lục Bắc Thâm đi ngang qua, chẳng biết có cơn gió lớn từ đâu thổi đến, giá đèn chao đảo, lắc lư rồi đổ xuống.

Lúc đó, Lăng Song đứng cách khoảng hơn một mét, giá đèn đổ xuống, theo lý mà nói có thể đè chết cô ấy. Nhưng đúng vào lúc này, Lục Bắc Thâm chạy nhanh tới đẩy cô ấy ra sang một bên, giá đèn rơi thẳng xuống đầu anh ấy. Anh ấy cứ thế chịu cú va đập đó, trong lúc không tránh kịp còn bị nó đè vào chân.

Giá đèn bằng kim loại vốn đã nặng, đáng nhẽ không dễ dàng bị đổ những nó lại đổ, lại còn đổ rất ngang nhiên. Tất cả mọi người đều hoảng hốt, nhất là Lăng Song. Sau khi hoàn hồn trở lại, cô ấy lao tới bên cạnh Lục Bắc Thâm, quỳ xuống đất, không dám lắc mạnh, gương mặt trắng bệch như tờ giấy, mắt không còn hột máu.

Chân của Lục Bắc Thâm bị thương, cứ chảy máu mãi, các nhân viên khẩn trương di chuyển giá đèn ra. Công việc cũng ngừng lại, Kiều Vân Tiêu thấy sắc mặt Lục Bắc Thâm khá tệ nên đề nghị quay về nhà khách tìm bác sỹ trước.

Hướng Trì đi về cùng Cổ Sơ, sau khi lên tầng hai của Phong Nguyệt Cổ Đạo, họ thấy Lục Bắc Thâm đang nằm trên giường. Lăng Song đè một mảnh vải trắng lên chân anh ấy, ra sức ấn, mồ hôi lã chã rơi.

Cổ Sơ không nghĩ lại nghiêm trọng như vậy, vội kéo hộp bông băng qua. Hướng Trì có chuyên ngành nhất trong tổ nên có việc gì cũng lao lên trước. Lần này cũng vậy, nhưng có người nhanh hơn anh ta một bước. Hướng Trì nhìn kỹ lại thì đó chính là Lục Bắc Thần.

Sắc mặt anh không tốt chút nào. Anh đi tới trước giường, hai tay vòng qua cổ Bắc Thâm, kiểm tra vết thương trên đầu trước rồi ấn tay lên gáy nó, một tay đỡ lấy gáy, hỏi nó có đau không? Có cảm giác choáng váng gì không?

Hướng Trì sốt ruột: “Này, anh có phải bác sỹ đâu...”.

Nhưng anh ta lập tức bị Cổ Sơ cản lại.

513. Chương 514: Bao Năm Qua, Em Ổn Chưa?

Đừng quan tâm nhiều như thế, thoải mái yêu quan trọng hơn hết thảy, nếu không đánh mất rồi sẽ hối hận cả đời...

Lục Bắc Thần hỏi thăm và kiểm tra kỹ lưỡng cho Lục Bắc Thâm. Cổ Sơ nhìn rất rõ, Lục Bắc Thần đang lo lắng đầu mút dây thần kinh của anh ấy bị tổn thương, vết thương ngoài da có mấy chỗ. Ở đây không có máy móc chuyên nghiệp, thế nên việc kiểm tra bằng tay và hỏi han trở thành phương thức quan trọng nhất. Lục Bắc Thâm trả lời từng câu một. Cuối cùng Lục Bắc Thần cũng yên tâm, ngoài việc bị chấn động não nhẹ thì xương chân của anh ấy cũng bị gãy nhẹ, tóm lại cần phải nằm yên dưỡng bệnh.

Suốt cả quá trình, Hướng Trì không hề có cơ hội xen ngang. Giữa chừng lại có thêm mấy đồng nghiệp trong tổ y tế cũng nhìn thấy cảnh này. Hướng Trì tinh mắt, mặc dù không ưa người đàn ông trước mắt nhưng không thể không thừa nhận rằng anh quả thực rất chuyên nghiệp. Không những chuyên nghiệp, khi giải

quyết công việc này, dường như từ người anh tỏa ra một ma lực, một ma lực có thể chi phối người khác. Trong lúc băng bó cho Lục Bắc Thâm, mấy đồng nghiệp trong tổ y tế trở thành chân sai vặt cho anh, anh cần gì là họ lập tức “dâng lên”.

Kéo Cổ Sơ sang một bên, Hướng Trì hạ thấp giọng hỏi cô: “Cậu ta rốt cuộc có phải là bác sỹ không?”.

Cổ Sơ chỉ im lặng mỉm cười.

...

Công việc chụp ảnh của Tòa soạn vì vết thương của Lục Bắc Thâm đành phải tạm dừng, mà thực tế là Lăng Song cũng không còn tâm trạng làm việc, xua tay để mọi người tự do hoạt động, cho mọi người nghỉ mấy ngày. Các đồng nghiệp dĩ nhiên rất vui mừng. Tới Cống Tốt bao nhiêu ngày này, họ đi sớm về muộn, dành hết thời gian cho công việc, làm gì có thời gian du lịch Cống Tốt? Sau thông báo của Lăng Song, tới buổi chiều, cả nhà khách gần như trống vắng.

Lăng Song không cùng mọi người đi chơi mà mượn nhà bếp của chị Dao, đích thân nấu nướng. Hôm nay chị Dao được rảnh rang, đứng dựa vào cửa, cần hạt dưa nhìn Lăng Song tíu tít bận rộn, chẳng mấy chốc trên bếp đã chất một đồng vỏ hạt dưa nhỏ xíu.

“Người ta bảo ăn gì bổ nấy. Cậu Lục bị thương ở chân, cô hầm canh xương cho cậu ấy là chuẩn rồi. Nhưng canh xương này hầm mất thời gian lắm, không hầm vài tiếng là không ngon.”

Lăng Song mặc kệ chị ta, ngồi bên cạnh bếp cẩn thận hớt bọt ra cho trong nước. Phòng bếp ở đây không rộng, so với những gian phòng thênh thang ở trên gác thì nơi đây rõ ràng trông như giắt gấu vá vai. Nổi bật nhất là chiếc nồi lớn giữa phòng, rất giống nồi xào nấu nối liền với bếp đất ở những vùng quê phương Bắc nhưng cũng không giống lắm, vì ở đây không có bếp đất. Ban đầu Lăng Song định mượn một chiếc nồi áp suất chuyên dùng để hầm canh. Sau khi biết cô định nấu canh, chị Dao chỉ tay vào chiếc nồi lớn, nói với cô rằng mọi người ở đây hay dùng cái đó. Lăng Song chưa bao giờ dùng loại nồi cỡ to như vậy, vốn định sai người lên thị trấn mua. Chị Dao cười khua tay với cô: “Mấy cái nồi nấu canh của người thành phố các cô nhỏ như vậy, cô định mua loại nào? Cũng không nhìn xem xương bò của chỗ chúng tôi to đến mức nào?”.

“Ga còn dùng được không?” Lăng Song nghĩ đến chuyện phải đun lửa, cô không biết.

“Dùng được, đổi bình ga là được, nhưng bình ga thì phải lên trấn mua về.”

Lăng Song á khẩu.

Chị Dao cười ngất ngưỡng: “Chỗ chúng tôi nấu nướng toàn dùng nồi to, món ăn làm ra rất thơm ngon. Dùng bếp ga phức tạp quá, làm gì có nhiều người lên thị trấn khiêng ga về giúp? Gần đây có biết bao nhiêu củ thừa, có ai dùng ga làm gì?”.

Khi xương bò được mang đến, Lăng Song ngây người luôn. Xương bò còn thô kệch hơn cả cánh tay cô, cuối cùng cô cũng hiểu nguyên nhân vì sao họ dùng nồi đại. Cho dù có chặt ra từng khúc từng khúc thì e là loại nồi cô đang tâm niệm cũng chứa không hết.

Chị Dao lập tức giúp cô nhóm lửa sau đó ở lý trong bếp không chịu đi.

“Này, cô thích cậu ấy hả?”

Lăng Song trầm nghĩ: Biết vậy mà chị vẫn còn lảng lơ trước mặt anh ấy? Nhưng những bất mãn chưa thể bộc phát ra ngoài, dù sao thì chị Dao cũng đã giúp cô cả ngày trời rồi. Đặt chiếc muôi sang một bên, úp lên vung nồi, Lăng Song nói: “Phải”.

“Nhưng trông hai người không giống một đôi.”

Lăng Song nhất thời không biết phải trả lời thế nào. Chị Dao thấy cô im lặng bèn hắng giọng bổ sung một câu: “Nhưng xem ra anh ấy rất để ý đến cô, nếu không sao lại bị thương?”.

Chuyện Lục Bắc Thâm vì cô mà bị thương chỉ trong mấy phút ngắn ngủi đã lan rộng, không còn là bí mật gì nữa. Nhưng tâm trạng của Lăng Song rất phức tạp. Từ giây phút bị đẩy ra cho đến nay, có những cảm xúc chưa thể ổn định lại, có chút kích động, có chút đau đớn, có niềm vui, có nỗi buồn, chỉ riêng một xúc cảm nào đó cũng không thể biểu đạt hết cảm giác của cô.

“Này, cậu ấy giống anh trai y như đúc nhỉ?”

“Ừm.” Lăng Song cúi đầu cho thêm củi, tiếng củi cháy bèm bép.

Chị Dao bật cười: “Vậy cô có thể phân biệt rõ hai người họ ai là ai không? Lỡ nhận nhầm thì...”

“Có thể.” Lăng Song ngắt lời chị ta, sợ chị ta hỏi thêm, cô bổ sung luôn: “Cả Cố Sơ cũng phân biệt rất rõ ràng”.

Chị Dao nhún vai, cắn xong hạt dưa cuối cùng thì dọn hết đồng vỏ bỏ vào thùng rác rồi vỗ tay, như đang nói với cô, lại như đang lẩm bẩm một mình: “Tình lang là điều hiếm có trên đời, tìm được người mình thích lại thích mình không dễ dàng. Đừng quan tâm nhiều như thế, cứ thoải mái mà yêu quan trọng hơn hết thảy, nếu không đánh mất rồi sẽ hối hận cả đời”.

Tay Lăng Song chợt run lên. Cô ngáy ngốc một lúc lâu rồi khi ngẩng lên, chị Dao đã đi mất...

...

Lục Bắc Thâm bị chấn động não nhẹ, nằm trên giường cứ mơ mơ màng màng. Khi Lăng Song bê canh lên, anh vẫn nhắm nghiền mắt. Cô khẽ khàng đặt chiếc đĩa xuống đầu giường, cuối cùng lại không cẩn thận chạm nó vào các đĩa khác, phát ra tiếng động khe khẽ, Lục Bắc Thâm lập tức mở mắt.

“Thật ngại quá, làm anh thức giấc rồi.” Lăng Song dè dặt.

Lục Bắc Thâm nhìn về phía đầu giường, Lăng Song giải thích ngay: “Bữa trưa anh chưa ăn gì cả”.

“Em làm sao?” Anh hỏi.

“Ừm.”

Lục Bắc Thâm gượng dậy, Lăng Song vội vàng đỡ anh, tiện thể lấy chiếc gối bên cạnh cho anh dựa vào. Mùi hương thanh mát trên cơ thể người con gái len vào hô hấp của anh. Ánh mắt anh có thể nhìn thấy phần xương quai xanh xinh xắn của cô và những đường cong lấp ló sau lớp vải mỏng. Lục Bắc Thâm vô thức cảm thấy cổ họng khô rát, nhạy cảm phát hiện mình hơi rục rịch.

Nhưng anh không làm gì, vì Lăng Song đỡ anh ngồi dậy rồi rời đi rất nhanh. Cô xới cho anh một bát cơm, gương mặt nghiêng diễm tĩnh, ôn hòa. Không giống Lăng Song thường ngày, Lục Bắc Thâm biết dáng vẻ của cô khi đứng trên đỉnh cao thời thượng. Giống như một nữ vương kiêu hãnh với đủ các loại lễ phục, váy vóc bao trọn lấy cơ thể tuyệt mỹ. Cách trang điểm của cô luôn sắc sảo bức người, đương nhiên, cô có quyền được kiêu ngạo.

Có ai không biết cô là nữ ma đầu của giới thời trang. Cô có một trực giác nhạy cảm nhất, các tạp chí qua tay cô đều hồi sinh. Lục Bắc Thâm biết dáng vẻ khi xưa của cô, cũng hiểu sự thay đổi dần dần của cô bao năm qua. Cô cao ngạo giẫm lên đấng mày râu để hồng hách bảo vệ tôn nghiêm người phụ nữ, đây là cá tính của cô. Nhưng lúc này đây, anh đã nhìn thấy một con người không còn lẩn lộn thành công trong giới thời trang. Cô không trang điểm đậm, không ăn mặc hào nhoáng, không bôi son trát phấn, quần áo rộng rãi. Cô chỉ là Lăng Song, cô gái bị anh hôn một cái đã hoảng loạn.

Anh vẫn còn nhớ nguyên buổi tối hôm đó. Gió rất lớn, bờ biển rất lạnh, môi cô cũng thế. Giây phút vừa chạm vào anh đã có suy nghĩ muốn ủ ấm làn môi ấy trọn cuộc đời.

“Anh sao rồi?” Lăng Song thấy anh cứ nhìn mình chằm chằm bèn hỏi: “Không hợp khẩu vị sao?”.

“Không phải.” Lục Bắc Thâm quay đi, nhìn xuống chiếc đĩa trên đầu giường.

Hai chiếc đĩa, mỗi chiếc có ít nhất bốn món, mỗi món đều được nấu đủ phần của một người rồi được bày đẹp đẽ lên đĩa, cộng thêm một bát cơm nóng hổi. Cô là người Thượng Hải, có được khả năng bếp núc của con người nơi đây.

Thấy anh cứ nhìn cơm không nói gì, Lăng Song giải thích có chút ngượng ngáp: “À... đĩa ở đây to quá, em nghĩ anh ăn không hết một đĩa, nên làm món ăn đa dạng thì hơn. Còn nữa, em có hầm canh xương, nhưng phải muộn mới uống được vì phải hầm kỹ mới ngon, anh cứ...”.

“Bao năm qua, em ổn không?” Lục Bắc Thâm ngắt lời cô.

Lăng Song ngờ ngàng.

Đây là một câu hỏi như đang ôn chuyện cũ, rất tự nhiên nhưng lại khiến cô bất ngờ. Từ sau khi trở về, anh luôn né tránh cô, có mấy lần gặp mặt anh đều tỏ ra lịch thiệp, xa cách. Lần này cô phải lấy rất nhiều can đảm để mời anh tham gia hoạt động chụp ảnh. Đây còn là chủ ý của Kiều Vân Tiêu. Anh ấy nói: Nếu em muốn tiếp tục làm chủ đề những quý ông mới nổi sao không mời Lục Bắc Thâm cùng đi? Cô nghĩ rằng anh sẽ không đồng ý, ban đầu nói chuyện điện thoại còn ngập ngừng. Kiều Vân Tiêu chê cười cô: Lăng Song, em như vậy không ổn đâu. Em phải hiểu rõ một chuyện, em tìm cậu ta vì công việc, đừng trộn lẫn chuyện tình cảm cá nhân vào trong.

Thế là cô lên tiếng mời Lục Bắc Thâm, hẹn thư ký của anh, sắp xếp thời gian gặp mặt. Lúc gặp anh, cô hơi ngờ ngàng. Anh ăn mặc quá nghiêm chỉnh, có lẽ vừa họp xong, sơ mi cà vạt khiến anh như biến thành một người khác, cô như nhìn thấy Lục Bắc Thâm. Sáng hôm đó, cô mất gần tiếng đồng hồ chờ đợi, mượn thời gian đó để bình ổn trái tim mình, rồi lại mất mười phút nói rõ mục đích của cuộc gặp mặt. Không nói về quá khứ càng không hỏi vì sao anh trốn tránh mình, chỉ đơn thuần làm việc.

Cô nghĩ anh sẽ từ chối, sau đó cô sẽ có lý do để bắt chẹt Kiều Vân Tiêu một vố, ví dụ như phạt anh ấy lần sau chụp ảnh bìa miễn phí cho mình. Nhưng không ngờ anh đồng ý, gọi thư ký vào ngay trước mặt cô để hỏi về lịch trình tiếp theo. Thư ký đọc một loạt rồi anh hỏi cô thời gian chụp ảnh. Cô thông báo ngày giờ, còn bổ sung thêm một câu: Có thể phải mất một khoảng thời gian, dù sao thì chúng ta cũng đi tỉnh khác.

Lục Bắc Thâm chỉ nói một chữ “Được” rồi ra lệnh cho thư ký bỏ trống quãng thời gian đó, từ chối mọi cuộc gặp gỡ. Tới tận khi đặt chân đến Cố Tử, anh ở ngay bên mình, cô vẫn còn tưởng chỉ là một giấc mơ...

514. Chương 515: Thả Một Dải Cờ Cầu Nguyện

Cô hy vọng Tư Tư có thể được che chở, hy vọng thần linh trên trời cao nghe được lời cầu nguyện của cô, để kiếp sau em gái cô không phải chịu đựng khổ sở nữa.

Sau khi tới Cố Tử, Lục Bắc Thâm không có ý định ôn lại chuyện cũ với cô, hoàn toàn im lặng về quá khứ. Ngược lại, anh và Kiều Vân Tiêu thì nói chuyện rất hợp. Có lúc, cô thật sự rất ghen tỵ với Kiều Vân Tiêu.

Thế nên, hôm nay Lục Bắc Thâm bất thành linh hỏi cô như vậy, cô nhất thời có chút không quen. Rất lâu sau cô nói: “Cũng ổn, công việc cuộc sống vẫn vậy”.

Lục Bắc Thâm cầm đĩa lên, cô giúp anh. Anh ăn một miếng thức ăn, cô lại hỏi: “Mùi vị thế nào?”

“Rất ngon.”

Lăng Song mỉm cười, lòng rất mãn nguyện.

Anh bỗng lên tiếng: “Công việc, cuộc sống cụ thể ra sao?”

Lăng Song không ngờ anh lại tiếp tục chủ đề này, gượng gạo xoa cổ: “Cũng không có gì, công việc thì bận rộn, chẳng có thời gian cho cuộc sống riêng tư”.

Lục Bắc Thâm gật đầu. Cô nghĩ anh sẽ không hỏi nữa, bản thân cũng không định nói nhiều. Nhưng im lặng vài phút anh lại nói tiếp: “Con gái đừng nên vất vả quá”.

Lăng Song cắn môi: “Anh khuyên em nên tìm một người bạn trai chứ gì?”

Bàn tay anh chợt khựng lại.

Cô cười khổ: “Bao năm qua em sống một mình quen rồi”.

“Anh biết.” Anh bất ngờ nói.

Lăng Song sững sờ, nhìn anh vẻ hoài nghi, “Anh biết?”

Lục Bắc Thâm chữa lại: “Ý của anh là... có thể nhận ra”.

Lăng Song không truy hỏi, cụp mi xuống che đi nét hựt hẫng trong ánh mắt, cố tình tỏ ra thản nhiên, “Thật ra cũng không có gì, ôm một giấc mơ hảo huyền mà thôi”, rồi cô lại ngược lên, giải thích, “Em đang nói tới

công việc. Con người ta luôn phải có mục tiêu, đúng không, có mục tiêu rồi thì cố gắng phấn đấu, dù sao thì em cũng rảnh rang. Ban đầu làm ngành này em chẳng hiểu biết gì, ngày nào cũng phải tiếp hết khách nọ đến khách kia, uống nhiều rượu đến nỗi cứ nghĩ thấy mùi rượu là buồn nôn, nhưng vẫn cứ phải uống vì chẳng còn cách nào khác. Người ta hay cảm thấy giới thời thường hoa lệ hào nhoáng, thật ra thì loạn cào cào, một người vừa không có lai lịch tốt vừa không có khả năng, vào giới này, nhẹ thì trở thành bia đỡ đạn, nặng thì bị dồn ép đủ loại quy tắc ngầm, không ngóc đầu lên được thì mãi mãi sẽ bị người ta giẫm nát dưới chân. Trong ngành này chẳng ai tính toán tới kinh nghiệm, thâm niên, cũng giống như một ngôi sao, muốn nổi tiếng phải tranh thủ”.

Lục Bắc Thâm ngồi yên ăn cơm và lắng nghe. Nói những lời này, Lăng Song quả thực cảm thấy ảm ức. Cô nhìn anh chằm chằm, có rất nhiều cảm xúc không biết phải biểu đạt ra sao, đồng thời cũng lại có phần oán trách anh. Anh đã quên sạch sẽ quá khứ rồi sao? Nếu anh thực sự tuyệt tình như vậy, vì sao sáng nay lại chờ cho cô?

“Có phải anh cảm thấy em bây giờ lẻo mép lắm không?”

Lục Bắc Thâm bất ngờ trước câu hỏi ấy, kinh ngạc nhìn cô: “Em cảm thấy anh sẽ nghĩ vậy sao?”.

Nếu không vì sao anh lại né tránh em? Lăng Song suýt chút nữa đã bật ra câu hỏi ấy, nhưng cuối cùng vẫn kiềm chế, cười gượng gạo: “Chỉ ít, có rất nhiều người nghĩ như vậy”.

“Đó là những người khác.” Lục Bắc Thâm nói.

Trái tim Lăng Song chợt thất lại, không hiểu sao cô như nhìn thấy hy vọng, nhưng lại không dám ảo tưởng xa vời. Cô liếm môi nói: “Em vẫn còn may mắn. Mấy năm đầu rất chật vật, có những người cảm thấy em nhỏ bé dễ bắt nạt, tiệc tùng gì cũng kéo em đi, kết quả cũng không biết ai có lòng tốt cứu em một vãn, nói em có hậu phương vững chắc nên đám người đó lập tức không dám đắc tội với em nữa. Mặc dù em không biết em thì có chỗ dựa gì, có thể lúc đó người nào qua đường thấy chuyện bất bình rút dao tương trợ, nhưng kể từ lúc đó em đúng là một bước lên mây. Thế là lại có tin đồn, nói em ngoại trừ chỗ dựa gia đình còn có con cá lớn nào đó, rồi lại nói em gặp được ông chủ lắm tiền nào đó... Tóm lại sự thành công của em không thể thoát khỏi cái bóng của đàn ông, lâu dần ngay cả em cũng tin luôn, thế nên chẳng trách được người khác nghĩ như vậy. Ở trong giới, cho dù em không làm gì, người ta cũng cho rằng em là đứa dẻo miệng có tiếng, ngày nào cũng lượn lờ quanh đàn ông, có người còn nghĩ em ham muốn tình một đêm, loại phụ nữ như em làm gì có ai cần?”.

Lục Bắc Thâm dừng đũa, nhìn cô thở dài: “Em không phải loại người đó”.

“Anh biết em là loại người gì sao? Bao nhiêu năm trôi qua rồi, anh đã không còn hiểu gì về em từ lâu rồi.” Lăng Song nói có chút nhẩn tâm, thềm bổ sung thêm một câu: Ngay cả em còn chẳng hiểu bản thân mình nữa.

Lục Bắc Thâm trầm mặc.

Lăng Song biết bầu không khí hòa hợp đã bị cô một tay bóp nát. Cô đứng dậy: “Anh từ từ ăn đi, còn muốn ăn gì cứ nói với em”.

Cô đi rồi, vì nếu còn không đi, cô sẽ không kiểm soát được suy nghĩ muốn hỏi anh tới cùng, cô không dám dồn ép anh nên cứ tự lừa mình lừa người đi.

Sau khi cửa phòng đóng lại, Lục Bắc Thâm đặt bát đũa qua một bên, bên tai vẫn còn văng vẳng lời chất vấn của Lăng Song: Anh biết em là loại người gì sao? Bao nhiêu năm trôi qua rồi, anh đã không còn hiểu gì về em từ lâu rồi... Anh khẽ nhủ mày, lát sau mới lẩm bầm: “Không, bao nhiêu năm nay anh vẫn luôn hiểu em...”.

...

Buổi chiều không đi khám, Cổ Sơ lên núi tuyết, Kiều Vân Tiêu không có lịch chụp ảnh cũng đi theo.

Từ bên hồ nhìn ra trông có vẻ gần, nhưng thực tế nhưng thực tế là lái xe hay đi bộ cũng mất hơn ba tiếng đồng hồ. Lục Bắc Thâm đích thân lái chiếc xe việt dã đi mượn của anh, nhưng đi qua nơi nuôi nhiều bò dê vẫn phải kiểm soát tốc độ một chút, nếu gặp tình huống chúng đi qua đường, còn phải đợi suốt mười mấy

phút. Cống Tốt là nơi nuôi rất nhiều bò và dê, nhất là bò Tây Tạng. Có lúc chúng còn nằm bò trên những con đường hẹp phơi nắng, cứ nằm là nằm rất lâu. Lúc đi lên núi tuyết họ đã gặp tình cảnh ấy. Lục Bắc Thần làm tài xế, Kiều Vân Tiêu làm nhiệm vụ đuổi bò.

Ở nơi này, mạng sống của động vật còn đáng giá hơn mạng người. Rất lâu trước đây khi đi qua Vân Nam, Cố Sơ đã có kinh nghiệm này. Vào lúc Kiều Vân Tiêu đã sắp mất hết nhẫn nại thì cô kêu lên: “Một con bò còn đáng tiền hơn anh đấy, cẩn thận một chút!”.

Đó là hồi đại học, khi cô cùng đám bạn tới Vân Nam du lịch, khi đi qua thôn làng của người dân tộc thiểu số đã không cẩn thận làm chết một con gà, kết quả gần như cả thôn ủa ra, bao vây họ kín kẽ, bắt đền mười vạn nếu không sẽ không được đi. Lúc đó cô định báo cảnh sát, một con gà có gì mà đáng giá mười vạn, rõ ràng là lừa đảo rồi? Nhưng thực tế, báo cảnh sát là một sai lầm, một là thôn làng này nằm khuất nẻo, cảnh sát cũng lười tới nơi, hai là xung quanh đông người như vậy, muốn báo cảnh sát cũng khó khăn. Không còn cách nào khác, bạn cô đành phải đền tiền, cũng may là cả đám con nhà giàu, mười vạn cũng chỉ bằng giá tiền một đêm đập phá trong quán bar mà thôi.

Nhưng chuyện này cho cô một bài học đắt giá, sau này cô còn kể cho Lục Bắc Thần nghe. Thế nên sau khi cô gào lên với Kiều Vân Tiêu, Lục Bắc Thần lại từ tốn bổ sung thêm: “Cậu chủ Kiều, chưa biết chừng tổn thất một cái chân thôi cậu cũng mất đứt triệu bạc đấy”.

“Đùa gì chứ? Cả con bò mới có bao nhiêu tiền?” Kiều Vân Tiêu cực kỳ bất mãn việc mình phải làm khổ sai, thẳng thừng định cầm dây thừng quát đuổi bò đi, khiến Cố Sơ thẳng thốt: “Đừng đừng đừng, anh đã hứa là sẽ dỗ dành cho nó đi mà, tuyệt đối không được đánh, không được!”.

Kiều Vân Tiêu không biết trải nghiệm năm đó của cô nhưng thấy cô căng thẳng cũng đành thôi, quay ra dỗ bò như dỗ trẻ con, tốn gần hai mươi phút mới đuổi hết được bò trên đường. Sau khi chiếc xe đi phẩm phẩm, Cố Sơ mới thở phào: “Cũng may cũng may, không bị tổn tiền”.

Kiều Vân Tiêu chẳng hiểu chuyện gì.

Đỉnh núi tuyết rất cao, trước khi đi ba người họ cầm mấy bình khí oxy. Dọc đường leo lên, Cố Sơ đã cảm nhận rõ ràng sự thiếu hụt oxy, bắt đầu liên tục hít khí. Sau khi lên tới đỉnh, bình khí của cô cũng đã cạn. Lục Bắc Thần không nói gì, lặng lẽ đưa bình của mình cho cô.

Tuyết trên núi quanh năm không tan, cách xa mặt nước biển, dù ánh nắng mặt trời có rọi rõ vẫn cứ buốt giá, so với với chân núi hoàn toàn giống như hai thế giới. Ba người đều mặc đồ chắn gió ngừa lạnh. Cố Sơ gần như bịt kín, cả mũ mùa đông cũng lôi ra đội.

Cô lấy từ trong ba lô ra một dải cờ cầu nguyện, tiến bước lên gò Mani. Càng tới gần, tiếng gió rít gào càng lớn. Cô đứng dưới những dải cờ, ngẩng đầu lên nhìn. Dải cờ dài tít tắp bị kéo đều ra bốn phương tám hướng, mặc cho gió thổi vẫn ngạo nghễ đứng đưa. Nghe nói gò Mani này là lớn nhất ở đây, do người Mộc Nhã đắp. Họ thường xuyên tới đây đọc Kinh, cũng có rất nhiều cao tăng từng tới đây. Người Mộc Nhã lưu truyền một câu nói thế này: Ngọn núi tuyết này có linh tính, Mani là đồi gò có được chỉ điểm của Phật sống truyền thế.

Không những người Mộc Nhã sùng bái ngọn núi tuyết ở đây, người Tạng cũng coi nó như thần linh. Có lẽ trong mắt họ, phàm là núi tuyết hoặc núi cao, hoặc chỉ cần là những nơi cao vọt lên đều có sự tồn tại của thần linh. Có thần linh che chở, họ mới được bình an đời đời kiếp kiếp.

Cố Sơ cầm dải cờ cầu nguyện có tám chữ chân ngôn trong tay, lên điểm cao nhất của đồi Mani, thả rơi. Dải cờ dài tung bay theo gió, mang theo lời cầu nguyện đi về phương xa. Cô hy vọng Tư Tư có thể được che chở, hy vọng thần linh trên trời cao nghe được lời cầu nguyện của cô, để kiếp sau em gái cô không phải chịu đựng khổ sở nữa.

Hôm nay sở dĩ Kiều Vân Tiêu đi theo cũng là vì Cố Tư. Khi thả dải cờ, anh ấy rất nghiêm túc, nhìn về phía xa một lúc rất lâu, trước mặt ẩn hiện gương mặt tươi tắn của Tư Tư. Anh ấy coi con bé là em gái ruột của mình, nhưng nó bị bắn chết, anh ấy lại chẳng thể làm được gì.

Gió trên đỉnh núi rất dữ dội, khiến sắc mặt Cố Sơ trắng bệch. Lục Bắc Thần cởi áo khoác ra, bọc kín lên người cô, khẽ nói: “Về thôi”.

Cố Sơ không có phản ứng gì, chỉ đầu đầu nhìn về một phía.

Di động vang lên, là của Lục Bắc Thần. Anh sợ áo khoác trên người cô bị gió thổi bay, thẳng thừng kéo khóa, bọc cô không còn kẽ hở nào rồi mới nhận điện thoại. Chẳng mấy chốc anh đã quay lại, nói với Cố Sơ và Kiều Vân Tiêu bằng nét mặt nặng nề, “Phía nhà khách có chuyện rồi”.

515. Chương 516: Dấu Tay Hoen Máu

Nhà khách Phong Nguyệt Cổ Đạo có ma.

Sau khi Lục Bắc Thần và Cố Sơ, Kiều Vân Tiêu trở về nhà khách thì nghe thấy mọi người xôn xao bàn tán về chuyện này. Có những cô gái nhất gan bắt đầu than vãn với chị Dao, nói rõ ràng đây là một nhà khách, vậy mà vẫn mở cửa kinh doanh, thậm chí có người còn nói hình đồ đằng trên quầy lễ tân không may mắn, làm gì có nơi nào vừa mở cửa vào đã nhìn thấy đồ đằng? Chị Dao tỏ vẻ không vui, sắc mặt xám ngoét, giải thích rằng: Thứ nhất, bao năm nay tôi chưa từng gặp tình huống kiểu này. Thứ hai, đồ đằng này thuộc về người Cống Tốt, sao lại không may mắn? Thanh niên ăn nói đừng có không biết suy nghĩ như vậy!

Lúc ở trên núi tuyết, chính Lục Bắc Thần gọi điện cho Lục Bắc Thần, khi gặp mặt anh ấy mới kể lại tường tận. Buổi chiều hôm nay, trong nhà khách gần như không có ai, mọi người đều đi xung quanh vui chơi, nhưng sau khi trở về ai nấy đều sợ mất mật. Khi họ trở về phòng đều phát hiện trên bức tường đầu giường chẳng biết từ lúc nào đã có thêm một dấu tay bằng máu, dòng máu đỏ rực chảy ròng ròng xuống, lan dần thành một chữ “Tử”. Phòng nào cũng có, vừa vào cửa là nhìn thấy ngay, cực kỳ ghê rợn, khiến tất cả bùng nổ.

Chị Dao không tin vào tà ma, nói rằng chắc chắn có kẻ giở trò, nhưng Lăng Song nói chiều nay trong nhà khách ngoài cô ấy và Lục Bắc Thần ra thì chỉ còn chị Dao, nói có kẻ giở trò là đang bóng gió nghi ngờ ai? Chị Dao nhất thời tỏ ra ngượng ngập, giải thích rằng mình không có ý đó rồi nhấn mạnh đi nhấn mạnh lại rằng chuyện này quá kỳ lạ. Lục Bắc Thần kéo Cố Sơ đi lên gác, mở cửa phòng họ ở. Cả đám người đi theo sau, kết quả vừa bước vào, trên đầu giường quả nhiên có một dấu tay bằng máu, y hệt như họ miêu tả. Cố Sơ sợ hãi nhìn nó chằm chằm, dự cảm chẳng lành liên tục dâng lên. Lục Bắc Thần nhận ra ngón tay cô lạnh buốt bèn nắm chặt lấy, đồng thời vòng tay ôm vai cô, tỏ ý bảo cô đừng sợ.

”Qua xem phòng cậu đi.” Lục Bắc Thần nói với Kiều Vân Tiêu.

Căn phòng của Kiều Vân Tiêu cũng không thoát khỏi kiếp nạn, một bàn tay máu vẫn ngang nhiên xuất hiện ở đầu giường.

”Bây giờ xem ra chỉ có phòng của Bắc Thần là không xuất hiện dấu máu.” Cố Sơ níu lấy góc áo của Lục Bắc Thần, dè dặt nói câu ấy. Càng lúc cô càng cảm thấy Cống Tốt tuy đẹp nhưng là một nơi rất nhiều tà khí.

Nhưng cô vừa dứt lời, Lăng Song đã tái mặt, lẩm bẩm: ”Không, phòng của anh ấy cũng có... tớ vừa... xem rồi”.

Câu nói khiến tất cả rùng mình vì kinh sợ.

Lục Bắc Thần bị thương ở chân nhưng không có nghĩa là anh ấy liệt hẳn. Sau khi biết Lục Bắc Thần đã trở về, anh ấy bèn chống gậy đi ra khỏi phòng, cùng mọi người kiểm tra tình hình, cũng chính trong lúc đó, phòng của anh ấy đã có thêm bàn tay máu. Tất cả mọi người đều có mặt ở đây, nếu nói rằng do người làm, vậy sẽ là ai? Nếu không phải do người làm thì lý do này chưa đủ thuyết phục. Đường nhiên, là một pháp y, Lục Bắc Thần chắc chắn không tin vào chuyện ma quỷ hoành hành. Anh quay đầu khẽ nói với Cố Sơ một câu: ”Hỏi thăm tình hình phía tổ y tế đi”.

Lúc ấy Cố Sơ mới nhớ ra, vội gọi điện cho Hướng Trì. Hướng Trì nghe xong cũng lập tức bảo mọi người kiểm tra phòng ốc. Đáp án có rất nhanh, phía tổ y tế không xuất hiện bàn tay máu. Cố Sơ cất di động đi rồi nói: ”Xem ra chỉ có nhà khách xảy ra chuyện”.

”Nhất định là đôi Trình Diệp!” Một cô bé trong Tòa soạn trắng nhợt mặt mày, lên tiếng: ”Từ sau khi hai người họ xông vào thôn Tây, mấy chuyện kỳ lạ cứ liên tục xảy ra”.

"Đúng đây, đúng đây. Sáng sớm nay Phương Tử Hân còn kể tối qua có ma, nói cô ấy nghe thấy tiếng giày cao gót của phụ nữ nhưng không thấy mặt người, nửa đêm còn có con quạ chết trên bệ cửa sổ phòng họ nữa."

"Không phải chứ... Đáng sợ quá vậy!"

"Sao lại không? Cô xem, chân của anh Lục bị thương, rồi phòng nào giờ cũng có dấu máu."

Trong lúc mọi người đang ồn ào thì Hường Trì và mấy bác sỹ đi sang. Lúc đi lên gác, Hường Trì cũng nghe thấy mấy giọng nói, sau khi quan sát rõ tình hình thì sửng sốt. Lục Bắc Thâm đau đầu suy nghĩ, Kiều Vân Tiêu không tham gia vào cuộc thảo luận, chỉ đứng dựa vào lan can tầng hai, châm một điếu thuốc, chốc chốc lại nhìn Lục Bắc Thâm.

Chị Dao nghe xong câu chuyện vừa rồi thì thất kinh: "Còn có chuyện ấy nữa sao?"

"Đúng vậy..."

Lục Bắc Thần lẳng lặng đi vào phòng. Cố Sơ vào theo anh. Hường Trì thấy vậy cũng bám theo. Khi đám chị Dao muốn vào thì Lục Bắc Thần ra lệnh: "Đừng vào nữa, đóng cửa!"

Cố Sơ lập tức làm theo.

Mấy người kia tròn mắt nhìn nhau, rì rầm bàn tán: Anh ta định làm gì vậy?

"Chuyện này tuyệt đối không phải do ma quỷ, quá nực cười!" Hường Trì vừa bước vào đã đưa ra kết luận.

Lục Bắc Thần vốn đã thấy chán ghét Hường Trì, bây giờ ít người anh lại càng không nể mặt. Anh đứng nghiêng sang một bên, giơ tay làm động tác mời: "Bác sỹ Hường, nếu không thì anh điều tra xem sự tình rốt cuộc là sao?"

Đây không phải là sở trường của Hường Trì, nhưng đứng trước mặt Cố Sơ, anh ta dĩ nhiên không thể để mình mất thể diện đàn ông bèn hắng giọng: "Tôi là bác sỹ, trị bệnh cứu người, chứ không phải lang băm. Tôi khuyên anh đừng có động chạm bừa bãi, có những chuyện không phải cứ khiên cưỡng là có thể giải quyết đâu".

Lục Bắc Thần tảng lờ lời cảnh cáo của anh ta, thậm chí còn chẳng buồn giải thích một câu. Anh quay người đi về phía đầu giường, tỉ mỉ quan sát vết máu trên tường, vừa định giơ tay sờ vào thì nghe thấy Hường Trì hét toáng lên: "Này, anh kia, làm sao thế hả? Tôi đã nói với anh rồi..."

"Vợ ơi, anh ta ồn ào quá." Lục Bắc Thần đứng quay mặt về bờ tường, xoay lưng về phía họ, hờ hững nói một câu.

Cố Sơ hiểu ý của anh, mở cửa phòng ra: "Bác sỹ Hường, anh ra ngoài trước đi".

"Anh ta có ý gì thế hả..."

"Có rất nhiều cô gái trong Tòa soạn đang sợ hãi, cần bác sỹ Hường vỗ về đấy." Cố Sơ mỉm cười.

Mặt Hường Trì méo xệch, anh ta trừng mắt lườm Lục Bắc Thần rồi rời đi. Cố Sơ đóng cửa phòng lại, đi tới bên cạnh anh, nghiêng đầu nhìn dấu máu trên tường rồi nói: "E là chưa có người nào khiến bác sỹ Hường muối mặt như vậy".

"Anh không cần giữ thể diện cho anh ta." Lục Bắc Thần cười.

Cố Sơ bĩu môi: "Nhìn ra được". Có lúc cô cảm thấy EQ của Lục Bắc Thần rất cao, nếu không vì sao lại có bao nhiêu người bán mạng cho anh đến vậy. Nhưng cũng có lúc cô lại cảm thấy EQ của anh cực thấp, nói trở mặt là trở mặt, mặc kệ đối phương ở cấp bậc nào, nếu anh đã thấy không thuận mắt thì sẽ không nể tình. Giống như Hường Trì, nói gì thì nói cũng là một bác sỹ có nhiều kinh nghiệm, người trong tổ y tế có ai gặp không phải nể anh ta mấy phần? Anh thì hay rồi, ngay cả giải thích cũng lười.

Nghe xong, Lục Bắc Thần cười rất tươi: "Chỉ có vợ hiểu anh!"

"Anh ấy dù gì cũng là lãnh đạo của em, anh không nể mặt người ta cũng phải nghĩ cho em với chứ?" Cố Sơ lẩm bẩm.

Lục Bắc Thần rướn môi: "Ai dám động vào em? Anh ta cứ dám có ý đồ với em thử xem, anh sẽ khiến anh ta cả đời không làm được bác sỹ nữa".

"Đồ tự mãn." Ngoài miệng thì nói vậy, trong lòng Cố Sơ đang cảm thấy rất ngọt ngào. Cô thích cảm giác này, cảm giác có một người đàn ông đứng sau, dù gặp phải chuyện gì, dù chịu đựng tủi hờn gì, anh cũng sẽ nói: Việc gì phải sợ hãi? Còn có anh đây!

Cô thường nghĩ nếu ông trời không để cô gặp Lục Bắc Thần, cô sẽ ra sao? Phải chăng tất cả đau khổ và tuyệt vọng sẽ phải tự gánh chịu một mình? Có lẽ sẽ gặp một người đàn ông khác, nhưng người ấy liệu có che mưa chắn gió cho cô như anh không? Có thể khiến cô nhớ tới đầu tiên trong giây phút khó khăn bối rối hay không? Cô không thể tưởng tượng ra được một cuộc sống như thế, nói ngàn lời vạn lời nhưng nguyên nhân căn bản nhất là cô không thể yêu bất kỳ người đàn ông nào khác.

Lục Bắc Thần vuốt một ít máu, vân vệt trên đầu ngón tay, rồi ngửi thử. Anh giơ tay ra, Cố Sơ nhanh nhẹn đưa ngay cho anh tờ giấy ăn. Anh mỉm cười, nhìn cô vẻ cưng chiều rồi kiểm tra vết máu dính trên giấy, nghiên cứu một lúc chữ "Tử" đó rồi quẳng nó vào thùng rác, cầm di động chụp vài bức ảnh. Làm xong mọi việc, anh ôm lấy Cố Sơ: "Đi, ra ngoài thôi".

"Anh xem vậy là xong rồi ư?" Cố Sơ thấy anh nghiên cứu chưa đầy mười phút thì rất ngạc nhiên.

"Đương nhiên rồi." Lục Bắc Thần bật cười: "Hình như em rất nghi ngờ sự chuyên nghiệp của chồng em?".

"Không phải vậy..." Cố Sơ vẫn còn đang ở trong trạng thái mông lung. Chuyện này rất ghê rợn, mới đó mà anh đã nắm được đại khái sự tình rồi sao?

Trong lúc đó, Lục Bắc Thần đã mở cửa ra, nghe thấy chị Dao vẫn đứng ngoài cửa nói với mọi người, nhất định là đã đắc tội với quý núi, quạ là do quý núi phái tới trừng phạt con người nhưng lại chết trong phòng nên ngài giận.

Đám đông hoang mang, nhìn thấy Lục Bắc Thần và Cố Sơ bước ra thì đồng loạt vây quanh, hỏi han rồi rít xem có chuyện gì. Lục Bắc Thần không nói nhiều chỉ nhìn lướt một vòng rồi hỏi: "Hai người xông vào thôn Tây đầu rồi?".

Cố Sơ câm nín, xem ra anh chưa thuộc được tên họ.

Mọi người nói rằng không nhìn thấy. Lăng Song ngẫm nghĩ rồi lên tiếng: "Chẳng biết họ đi đâu chơi rồi? Mau gọi điện giục họ quay về đi!".

Có người đi gọi điện thoại.

Kiều Vân Tiêu bước lên, quét mắt về phía cửa rồi quay sang Lục Bắc Thần: "Có phát hiện gì không?".

Lục Bắc Thần cũng đang đợi câu trả lời của anh.

Lục Bắc Thần nhún vai, "Bây giờ vẫn chưa thể kết luận được".

Hướng Trì đứng bên phì cười, khê nói: "Ra về bí hiểm, nghĩ mình là cảnh sát hả?".

Câu này nói cho Lục Bắc Thần nghe, ai ngờ lọt cả vào tai Lục Bắc Thần, anh ấy tỏ ra không vui: "Bác sỹ Hướng, 'thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân', anh đã nghe thấy đạo lý này chưa?".

Hướng Trì vừa định phản bác thì Kiều Vân Tiêu lên tiếng: "Tôi thấy mọi người cần phải đi rồi, dù là người hay ma thì nơi này cũng không an toàn", rồi quay sang Lăng Song, "Ý anh là hủy bỏ việc chụp ảnh".

Lăng Song không đồng ý, dù sao cũng đã vất vả một thời gian dài, chủ đề cô ấy cũng đã chọn trước, chỉ cảm thấy không cam tâm chút nào. Ngẫm nghĩ một lát, cô ấy quay đầu về phía Lục Bắc Thần: "Giáo sư Lục, ý của anh thế nào?". Ở đây chỉ có vài người biết thân phận thật sự của Lục Bắc Thần. Bình thường đứng trước mặt Cố Sơ, cô ấy hay gọi tên thật của anh rất thuận miệng, nhưng khi đối diện với người thật vẫn tôn trọng gọi "giáo sư Lục".

Cách xưng hô ấy không vấn đề gì nhưng khiến mọi người sửng sốt, nhất là Hướng Trì. Anh ta sửng người, sao lại là giáo sư? Là giáo sư ngành nào?

Lục Bắc Thần mặc kệ hết thảy, khẽ nói: "Báo cảnh sát trước đi, đừng làm náo loạn hiện trường. Ngoài ra, anh Kiều nói đúng, các thành viên của Tòa soạn vẫn nên rời khỏi Cổng Tốt càng nhanh càng tốt".

Cố Sơ cũng tán đồng đề nghị của anh.

Nghe xong, chị Dao không vui cho lắm. Dù sao cũng là người làm ăn, đang trong mùa vắng vẻ được người ta thuê trọn gói nhà nghỉ, chị ta cũng kiếm được một khoản không hề nhỏ. Chị ta ngập ngừng nói: "Thật ra... tôi cảm thấy cũng chẳng có chuyện gì, người đắc tội với quý núi là Trình Diệp và Phương Tử Hân, liên quan gì đến mọi người đâu".

Lục Bắc Thần chau mày quát: "Xảy ra mạng người thì mới có liên quan hay sao?".

Chị Dao ngượng ngập, giải thích: "Tôi... không có ý này." Chị ta có lẽ vốn định nói nhiều hơn nhưng bắt gặp ánh mắt nghiêm nghị của Lục Bắc Thần cũng không dám nhiều lời nữa. Cố Sơ đứng bên nhìn rất rõ, cũng hiểu câu nói nhát gừng của chị Dao. Lục Bắc Thần thường ngày cũng dễ gần, nhưng một khi anh nghiêm mặt thì không phải ai cũng chịu đựng nổi, ngay cả cô cũng không dám hành động bừa bãi.

Lăng Song cũng hiểu tính nghiêm trọng của vấn đề bèn gật đầu: "Xem ra đành phải vậy thôi. Haizz, đã thông báo cho Trình Diệp và Phương Tử Hân chưa?".

Cô gái vừa gọi cho họ len vào: "Di động của họ mãi vẫn không liên lạc được".

"Hai người này làm sao thế không biết? Suốt ngày chuốc phiền phức cho mọi người." Một đồng nghiệp khác nói.

Lăng Song cũng thấy sốt ruột, "Họ đi đâu mà không ai biết hay sao?".

Mọi người đều lắc đầu. Cô vừa định nổi cơn tam bành thì Lục Bắc Thần nói: "Tiếp tục gọi, tới khi nào gọi được thì thôi. Ngoài ra cũng cần báo cảnh sát ngay".

Khi đợi cảnh sát tới, mọi người tập trung ở đại sảnh tầng một, hầu như đều không dám quay về phòng. Chị Dao làm nước ép hoa quả cho mọi người, cũng nói ít hăn đi. Dù có không muốn thừa nhận đến đâu thì nhà khách này cũng đã xảy ra chuyện quái đản, với tư cách là người quản lý, chị ta phải chịu trách nhiệm, thế nên chị ta tự cảm thấy mình thiệt thòi. Mọi người ngồi đó anh một câu, tôi một câu, người phụ trách gọi điện cho hai người kia thì bấm máy liên tục.

Kiều Vân Tiêu không hòa với họ. Anh về phòng, chẳng biết bận việc gì. Lục Bắc Thần được Lăng Song đưa về phòng mình, dù gì anh cũng bị thương, đứng lâu chân không chịu được. Sau khi đưa anh trở lại phòng, Lăng Song đứng im không dám nhúc nhích, Lục Bắc Thần nhìn cô và nói: "Nếu em sợ thì lấy một tấm vải che nó đi".

"Em không sao..." Cô áp ứng.

Anh nhìn cô một lúc rồi cười: "Em sợ đêm nay phải không?".

Bị anh nói trúng tim đen, Lăng Song hơi ngẩn người ra rồi cắn môi gật đầu. Nhìn dáng vẻ cúi gằm của cô, chẳng hiểu sao Lục Bắc Thần bỗng nhớ lại cảnh tượng bên bờ biển đêm ấy, trái tim bỗng mềm nhũn rồi cất giọng dịu dàng: "Sau khi cảnh sát lấy chứng cứ xong, anh sẽ bảo chị Dao lau sạch nó đi, nếu em sợ thì tối nay qua đây ngủ với anh".

"Á?"

Thấy sắc mặt cô đỏ lên, Lục Bắc Thần mới ý thức được mình đã lỡ lời, vội giải thích: "Ý của anh là em tới phòng anh ngủ." Nhưng câu này nói sao cũng thấy kỳ kỳ, xem ra càng thanh minh càng đen tối, anh thở dài: "Tóm lại là em có thể ngủ trên giường, anh ra sofa".

"Vậy sao được? Anh là người bệnh, còn đang bị thương nữa." Lăng Song nói.

Lục Bắc Thần mỉm cười: "Cũng có thể cùng ngủ trên giường".

Lăng Song ngạt thở.

Anh nói ngay: "Anh bảo đảm không chạm vào em".

Lăng Song nghe xong càng thêm hoang mang, cô nuốt nước bọt cái ực rồi đứng dậy ngay: "Không nghe anh nói linh tinh nữa, em xuống nhà xem đồng nghiệp thế nào, cũng phải sắp xếp thời gian cho mọi người đi khỏi đây nữa".

...

Lục Bắc Thần và Cố Sơ không đi xuống. Anh kéo cô vào các phòng trên tầng hai, kiểm tra dấu máu một lượt, cuối cùng đâm chiêu trở về phòng mình. Cố Sơ không dám lại gần đầu giường thế nên co rụt người ngồi trên ghế, lát sau mới hỏi anh: "Không lẽ quý núi đang thật sự trả thù người của Tòa soạn?".

Lục Bắc Thần đứng bên giường, nhìn bàn tay chăm chú và nói: "Bước đầu nghi ngờ là máu động vật, thế nên... có người giở trò".

"Hả..." Nghe xong, Cố Sơ không thấy sợ nữa, chạy vội tới bên giường, dán sát mặt lên tường, ngửi ngửi hít hít một lúc lâu. Lục Bắc Thần phì cười vì điệu bộ của cô bèn kéo cô tới bên cạnh mình, "Nguyên lý anh không cần nói nhiều với em nữa, có lẽ em đã biết sự khác biệt giữa máu người và máu động vật, có điều dùng mắt thường rất khó phân biệt." Máu người khá đặc nên sau khi phán đoán anh đã loại trừ ngay.

Cố Sơ là bác sỹ, ít tiếp xúc với các hiện trường vụ án nên chưa thể phân biệt được cũng là chuyện thường. "Vậy đây là máu gì?", cô hỏi.

"Cần phải lấy mẫu máu để hóa nghiệm." Lục Bắc Thần nói.

Cố Sơ vỗ đầu, "Em có cách rồi".

Lục Bắc Thần ôm trọn lấy cô từ phía sau, nghiêng đầu, "Nói xem nào".

"Đi ra xung quanh nhà khách xem có con thú nào chết không, ví dụ như bò, gà hoặc dê chẳng hạn."

Lục Bắc Thần nhướn mày, "Nếu đối phương đã có chuẩn bị thì ai lại giữ thi thể cho em phát hiện ra? Hơn nữa, anh nghi ngờ máu trên tường để đã lâu, thế thì lại càng không có manh mối để lại".

"Cũng phải nhĩ." Cố Sơ hệt hăng, "Nhưng liệu có để lại chút dấu vết nào không?".

"Việc này cần cảnh sát đến." Lục Bắc Thần nghịch đầu ngón tay cô, "Tìm manh mối là trách nhiệm của cô".

Cố Sơ xoay người lại ôm chặt lấy anh. Anh đưa tay xoa đầu cô và hỏi: "Sao vậy?".

"Em không thích như thế này." Cô như đứa con nít.

"Không thích như thế nào?"

Cố Sơ vùi mặt vào ngực anh, buồn bã nói: "Em chỉ muốn được bình yên ở bên anh, nhưng vì sao lại xảy ra chuyện này chứ? Bắc Thần, em cảm thấy bất an, cứ cảm giác sắp có chuyện không hay xảy ra".

"Dù có bất kỳ chuyện gì xảy ra, anh cũng sẽ bảo vệ em." Anh hiểu nỗi lo lắng của cô. Việc Cố Sơ qua đời khiến cô mất đi cảm giác an toàn nên ghét những tình huống như vậy cũng là hết sức bình thường.

"Em sẽ xin ngay với bệnh viện." Cố Sơ ngược lên, "Chẳng phải anh cũng đang nghỉ sao? Chúng ta rời khỏi đây đi, mặc kệ hết đi".

Đọc được sự hoang mang trong đôi mắt cô, anh cúi đầu hôn nhẹ lên trán cô, vỗ về: "Được, cảnh sát tới chúng ta sẽ đi, em cũng biết họ cần lấy lời khai mà".

Cố Sơ gật đầu.

Lục Bắc Thần đau lòng, vòng tay kéo đầu cô áp sát vào ngực mình, ghì chặt...

...

Gần hai tiếng đồng hồ, cảnh sát mới tới. Cũng không thể làm khác được, Cổng Tốt là vùng hẻo lánh, đường núi lại nhiều, cộng thêm nhân lực cảnh sát ở thị trấn không đủ, chắc phải tập hợp xong mới vội vàng đến đây. Tổng cộng có hai chiếc xe cảnh sát vượt đường sá xa xôi tới nhà khách. Chị Dao quát tháo: "Có cần phải điều tới hai chiếc xe không?".

Trong lúc đợi cảnh sát, có người đã thu dọn hành lý xong xuôi cả. Rõ ràng họ đã hết hồn vì dấu máu trên tường, dù tối nay không đi được, họ cũng không định ở lại nhà khách này nữa. Lục Bắc Thần và mọi người cũng đi xuống. Một chiếc xe dừng trước cửa nhà khách, mọi người vừa mới thở phào thì bỗng thấy chiếc xe kia đi tiếp, thẳng vào trong núi.

Mọi người thấy lạ nhưng không nghĩ gì, Lục Bắc Thần thì rất nhạy cảm, anh hỏi người cảnh sát đi vào trước tiên: "Trên núi có chuyện gì vậy?"

Sau câu hỏi của anh, cả Lục Bắc Thần và Kiều Vân Tiêu đều nhìn người cảnh sát về cảnh giác.

Người mới vào tầm khoảng ngoài bốn mươi, nét mặt chín chắn, bộ cảnh phục trên người hơi cũ, có lẽ vì dọc đường mở cửa xe nên cổ áo bám một lớp bụi, vừa nhìn đã biết là người dẫn đầu, theo sau còn có mấy cậu cảnh sát trẻ. Anh ta lên tiếng, thái độ hơi căng thẳng: "Liên quan gì tới mấy người, đừng có hỏi nhiều", sau đó chìa thẻ ngành ra, "Tôi họ Từ, cậu ta họ Vương".

"Cảnh sát Từ, anh đến rồi, mau giúp tôi điều tra xem sao, nhà khách của chúng tôi có ma rồi." Chị Dao từ trong bếp đi ra, liếc thấy bóng cảnh sát Từ bèn nhào tới như gặp người thân, xem ra họ quen nhau từ trước.

Thái độ của cảnh sát Từ lập tức khác hẳn, anh ta cười hì hì: "Quý thần cái gì chứ. Nào, dẫn tôi và Tiểu Vương đi xem".

"Ở trên gác." Chị Dao lập tức dẫn đường.

Cảnh sát Từ lao ngay lên gác, nói một câu: "Mọi người chớ có đi đâu hết, lát nữa tiến hành lấy lời khai".

Tiểu Vương cũng học cảnh sát Từ, xua tay: "Ngồi đợi cả đi!".

Sau khi họ lên gác cả, có người bất mãn nói: "Cái gã cảnh sát Từ đó cứ như gã dê xồm vậy, thấy chị Dao là nhìn hau háu, nói chuyện với chúng ta thì hằn học, coi chúng ta là nghi phạm à?"

Hướng Trì rất sung sướng khi Lục Bắc Thần vừa trải qua chuyện ban nãy, định chêm vào mấy câu thì anh đã đi ra ngoài, anh ta bèn hét với lên theo bóng anh: "Cảnh sát đã nói rồi, tất cả ở lại trong nhà, không được đi ra ngoài!".

Lục Bắc Thần làm ngơ, đi ra gốc cây châm một điếu thuốc, nhìn về phía bờ hồ xa xa, yên tĩnh suy nghĩ. Hướng Trì như ăn phải cơm sạn nhưng lại không muốn mất mặt, bèn nói với Cố Sơ: "Chồng cô không nghe theo sắp xếp như vậy rất dễ khiến người ta nghi ngờ anh ta có liên quan đấy".

"Anh ấy đang suy nghĩ về vụ án." Cố Sơ chỉ nói vậy.

Hướng Trì cười khẩy, "Định làm thần tiên chắc".

Cố Sơ vốn định nói thẳng thân phận của Lục Bắc Thần ra nhưng cô chưa kịp lên tiếng, Lục Bắc Thần đã lạnh lùng buông một câu: "Những chuyện anh tôi có thể giải quyết có khi thần tiên cũng phải bó tay đấy".

Hướng Trì á khẩu, im bật rất lâu. Anh ta bắt đầu âm thầm quan sát bóng hình Lục Bắc Thần, có phần cảm thấy hình như người đàn ông đó không đơn giản...

~Hết chương 516

~

516. Chương 517: Quỷ Núi Cũng Không Giúp Được

Chẳng mấy chốc đã có tiếng bước chân từ trên tầng hai đi xuống, vừa đi vừa nói: "Tôi thấy chắc là có kẻ đùa ác thôi, đừng lo lắng".

"Cảnh sát Từ, dù có là trò đùa ác ý cũng phải điều tra chứ, chỗ tôi còn bao nhiêu là khách." Chị Dao cất giọng sốt sắng.

"Có chuyện gì nghiêm trọng lắm đâu. Vả lại, nhà khách lại không có ai bị thương, lấy đâu ra máu chứ? Không phải đùa ác ý thì là cái gì?" Trong lúc ấy, cảnh sát Từ đã đi xuống nhà, quát lên với mọi người: "Yêu cầu mọi người hợp tác làm một bản lấy lời khai".

Lúc này, Lục Bắc Thần hút xong điều thuốc cũng đã trở vào, nghe Tiểu Vương hỏi cảnh sát Từ: "Vết máu trên tường xử lý thế nào ạ?".

Cảnh sát Từ đáp: "Không có quá nhiều giá trị tham khảo. Haizz, lát nữa cô dọn dẹp đi là được". Anh ta quay lại nói với chị Dao.

Lục Bắc Thần bước lên, chau mày: "Tốt nhất mọi người nên lấy vết máu trên tường về làm hóa nghiệm".

"Cậu cho là máu người?" Cảnh sát Từ bước lên quan sát anh một lượt rồi hỏi.

"Không, là máu động vật."

"Nếu không phải máu người thì còn cần hóa nghiệm sao?" Cảnh sát Từ nói xong, thấy mọi người nhìn mình bằng ánh mắt nghi hoặc bèn hắng giọng: "Ý của tôi là nhân lực trên thị trấn có hạn, còn phải điều pháp y từ trong thành phố ra, sau đó cậu lại bắt pháp y đi mấy tiếng đồng hồ mang theo mẫu máu trở về thành phố làm hóa nghiệm?"

Lục Bắc Thần cười lạnh: "Thế là... kết án qua loa?"

"Tôi không hề nói vậy, đồng chí này, tại sao cậu lại cho là như thế?" Cảnh sát Từ không vui, quắc mắt lườm anh: "Cậu không phải cảnh sát nhân dân, không hiểu được sự phức tạp trong công việc của chúng tôi. Vết máu kia vừa nhìn đã biết là trò đùa ác ý. Nếu muốn hại ai đó, liệu có in đơn giản một vết máu lên đó hay không?"

"Vậy được, đồng chí cảnh sát, xin anh hãy nói cho tôi biết ai đang bày ra trò đùa này?" Lục Bắc Thần dồn ép.

"Kẻ đứng phía sau là ai tôi nhất định sẽ điều tra, chẳng phải đang lấy lời khai của mọi người đây sao?" Cảnh sát Từ phát hoảng vì ánh mắt của anh rồi lại nghĩ sao mình có thể hốt hoảng vì một du khách được bèn đứng thẳng người, "Nếu có kẻ giả trò, chắc chắn chỉ nằm trong số mấy người thôi".

"Này, sao anh có thể nói vậy chứ..." Chỉ đạo mỹ thuật của Tòa soạn không vui, là thanh niên nên khó mà kiềm chế được.

Cảnh sát Từ còn chưa kịp nói gì, Tiểu Vương đã bắt đầu hào sảng lên tiếng: "Chúng tôi có nói rằng sẽ không điều tra nữa sao? Tất cả yên lặng đi!"

Cậu thanh niên kia tức giận đập đồ: "Cái quái gì không biết!".

Tiểu Vương nhiệt tình hăm hở, đang định truy cứu cậu thanh niên kia vì mắng chửi người thì bị cảnh sát Từ ngăn lại, anh ta chau mày: "Đông đủ tất cả mọi người chưa?"

Lăng Song cũng rất bức bối, nhưng dấu sao cũng đang ở địa bàn của người khác nên đành kìm nén. Cô ấy khó chịu đáp: "Có hai đồng nghiệp còn chưa về".

"Đi đâu rồi? Đi lúc nào?"

"Tôi không biết." Lăng Song buông một câu.

Cảnh sát Từ cười phá lên: "Nhè đúng lúc này mà biến mất, e là cảm thấy nhột".

"Anh cảnh sát, các anh kết luận không cần chứng cứ ư?" Kiều Vân Tiêu uể oải dựa vào bàn café, uể oải nói.

Khóe miệng cảnh sát Từ chợt giật giật. Anh ta không lý luận với Kiều Vân Tiêu, vỗ vai Tiểu Vương, "Lấy lời khai cho mọi người".

Lục Bắc Thần đi thẳng lên gác.

"Đứng lại!" Cảnh sát Từ quát: "Cậu kia đi đâu vậy?"

Lục Bắc Thần đứng ở chân cầu thang, quay người lại nói với thái độ cực kỳ lạnh nhạt: "Thưa cảnh sát, con người có ba thứ gấp".

"Đi đi, đi đi, xong rồi xuống ngay!"

...

Tới tận khi mọi người đã lấy lời khai xong, Trình Diệp và Phương Tử Hân vẫn chưa quay về, di động luôn trong tình trạng không thể liên lạc được. Nơi này sóng yếu, mất liên lạc là chuyện thường tình. Nhưng Lăng Song rất sốt ruột, sau khi đích thân gọi mấy cuộc vẫn không được bèn vội vàng đi tìm cảnh sát Từ, nói rằng hai đồng nghiệp của mình đã mất tích.

"Chính là hai đồng nghiệp mấy người vẫn đang tìm?" Cảnh sát Từ nhìn chăm chăm vào bút lục, không ngược mắt lên.

"Vâng."

"Quá 24 tiếng đồng hồ chưa?"

"Dĩ nhiên là chưa, nhưng nơi này hẻo lánh như thế, lỡ xảy ra chuyện thì phải làm sao?" Lăng Song sốt ruột.

"Chỉ cần chưa vượt quá 24 giờ..." Nói tới đây, cảnh sát Từ bắt gặp ánh mắt Lục Bắc Thần nhìn mình chăm chăm bỗng im bật, ho vài tiếng rồi nói: "Tiểu Vương, ghi chép lại danh tính, đặc điểm nhận dạng của người mất tích".

Trong lòng anh ta cảm thấy khó hiểu. Đúng là gặp ma rồi, mình là cảnh sát kỳ cựu, sao lại bị một gã thanh niên trấn áp? Rất lâu sau, anh ta tự giải thích với chính mình: Cậu ta quá nhiều chuyện, thêm một chuyện chi bằng bớt một chuyện, cứ ghi chép lại rồi tính.

Trong lúc Tiểu Vương làm việc ghi chép, di động của cảnh sát Từ kêu liên hồi. Sau khi anh ta nghe máy, có cảm giác người ở đầu kia đang vô cùng thúc giục, anh ta lập tức thay đổi thái độ: "Vâng, vâng, tôi và Tiểu Vương sẽ qua ngay, dạ..."

Anh ta cắt di động đi, thái độ lại trở về như cũ: "Tiểu Vương, bên này tạm ổn rồi, đi thôi!"

"Ấy, cảnh sát Từ, thế nào là bên này tạm ổn rồi?" Chị Dao thấy anh ta định bèn vội vàng tiến lên ngăn cản: "Nhà khách của tôi có chuyện gì anh còn chưa điều tra rõ ràng mà".

Cảnh sát Từ ít nhiều cũng nể mặt chị Dao: "Nhà khách của cô chỉ gặp chút chuyện nhỏ thôi, vừa không mất đồ vừa không mất mạng, chỉ là không biết đã đắc tội với kẻ nào để nên nông nỗi này. Còn về hai người mất tích, chẳng phải cô có điện thoại của tôi sao? Có động tĩnh gì lập tức gọi cho tôi, tôi sẽ cử cảnh sát tới".

"Nhưng mà..."

"Không nhưng nhị gì nữa, trên kia còn có vụ án lớn kia." Cảnh sát Từ căng thẳng, gạt tay chị ta ra: "Nếu có thể, tôi thật sự muốn ở lại đây giải quyết việc của mấy người, ai muốn chạy lên cái bản Tây đen đủi đó chứ? Tiểu Vương, mau đi lấy xe, đi thôi, đi thôi".

Chị Dao không kịp giữ anh ta lại, cảnh sát Từ đã dẫn Tiểu Vương đi mất, khiến chị ta tức giận, giậm chân bình bịch, gào lên về phía cửa: "Lão Từ chết tiệt, xem lần sau anh còn dám đến nhà khách của tôi uống rượu không, tôi mà còn ngọt nhạt với anh thì không phải do mẹ tôi sinh ra!".

Cố Sơ nói thầm với Lục Bắc Thần: "Nhìn thấy cảnh sát Từ, em nhớ La Trì quá".

Lục Bắc Thần nắm lấy tay cô, không đáp mà nói một câu: "Đi thôi".

Cố Sơ sững người.

Hai người nhân lúc mọi người còn đang hoảng sợ nghiên cứu chuyện bản Tây để rời khỏi nhà khách, loáng thoáng nghe thấy Lăng Song nói: "Tôi biết mọi người sợ hãi nhưng phải tìm được Trình Diệp và Phương Tử Hân chúng ta mới có thể đi được..."

Nhân lúc hỗn loạn, Kiều Vân Tiêu theo Lục Bắc Thần ra ngoài cửa, Lục Bắc Thần chứng kiến hết toàn bộ hành động của Kiều Vân Tiêu, không hề ngăn cản.

...

Đây là lần đầu tiên Cổ Sơ tới bản Tây, vì Hường Trì từng dặn dò bọn họ, không có anh ta dẫn dắt, không một bác sỹ, y tá nào được tự động vào đây. So với khu Tạng, bản của người Mộc Nhã, người Khương mang theo cảm giác nguyên sơ phong phú thì bản Tây có thể được coi là "cảnh đào nguyên" vượt trên thế tục. Sở dĩ gọi như vậy là vì xe đi tới một ngã rẽ nhất định thì không thể đi tiếp được nữa. Cả một rừng đào trước mắt, bầu không khí ở đây khác hẳn bình nguyên, thế nên giờ đang là mùa hoa đào nở rộ. Gió thổi qua, cánh hoa lác đác rụng xuống khiến Cổ Sơ nhớ tới đoạn "Bỗng gặp một rừng hoa đào mọc sát bờ mấy trăm bước, không xen loại cây nào khác, cỏ thơm tươi đẹp, hoa rụng rục rờ" trong Đào hoa nguyên ký của Đào Uyên Minh. Giữa rừng đào xuất hiện một con đường nhỏ, xem ra đây là đoạn đường bắt buộc phải đi qua, nếu không ngoài xe họ ra, ở đây đã chẳng đỗ nhiều xe cảnh sát đến thế.

Chẳng bao lâu sau lại có thêm hai chiếc xe nữa. Đó là Kiều Vân Tiêu. Anh ấy xoay vô lăng, gọn gàng đỗ xe cạnh xe bọn họ. Lục Bắc Thần không hề cảm thấy lạ khi anh ấy bám theo họ, sau khi anh ấy bước lên, anh hờ hững nói một câu: "Cậu chủ Kiều cũng thích hóng chuyện thật".

"Như nhau cả thôi."

Cổ Sơ không muốn thấy họ cãi nhau bèn kéo Lục Bắc Thần đi: "Đi thôi, đi thôi".

Người ta hay nói sâu trong đào nguyên sẽ có một căn nhà, nhưng bản Tây thì khác, hết rừng đào lại là một rừng mai, hoa mai nở sớm hơn hoa đào, nghĩ cũng đủ biết lúc hoa mai nở rộ, cảnh tượng ở đây sẽ đẹp đến nghẹt thở. Loáng thoáng có tiếng nước róc rách, men theo tiếng nước mà đi, trong rừng có một lối ra, đâm xuyên qua, trước mắt sẽ vô cùng rộng mở. Cổ Sơ hoàn toàn không thể ngờ cảnh tượng mà mình nhìn thấy lại là một cổ trấn, vòng quanh núi, cảnh đẹp như tranh vẽ. Một dòng suối thanh mát chảy ngang qua cổ trấn. Từ xa đã có thể nhìn thấy một cổng chào rất cao kiểu cổ, trên cổng chào khắc hình đồ đằng quý núi không thể quen thuộc hơn. Phía sau cổng chào là một căn nhà được xây dựa vào núi, theo phong cách thời Minh Thanh với góc cong, tường xám, hắt bóng xuống núi rừng xanh mát. Mặt hồ rất rộng, trên đó có những chiếc cầu vắt ngang qua với đủ mọi dáng hình. , những con đò trúc hai bên bờ như càng tôn thêm vẻ đẹp cho mặt hồ.

Họ đi men theo bờ hồ, dưới chân là con đường trải đá cuội, có lẽ đã được đôi chân của lũ khách hàng ngàn năm bào mòn, góc cạnh không chút sắc nhọn, khi giẫm lên tạo cho người ta cảm giác cực kỳ thoải mái. Đúng lúc hoàng hôn, ánh tịch dương lấp ló giữa những mái nhà, ánh sáng mỏng lung ánh như trùm lên thôn bản một lớp vải sa mỏng tang. Cổ Sơ cảm thán về sự chất phác, sơ cổ, yên ắng và thanh bình của nơi đây, chẳng trách ai cũng nói bản Tây phong cảnh đẹp, tới rồi mới thấy danh bất hư truyền.

Chỉ có một điều cô không hiểu, đây rõ ràng là cổ trấn, vì sao người ta lại gọi nó là "bản"? Quan trọng hơn là, so với sự đơn sơ của những bản khác, nơi đây rõ ràng chỗ nào cũng toát lên văn hóa Trung Nguyên. Hoa mai, hoa đào đều là những loài hoa thanh cao mà người người yêu quý. Nếu mọi người ở đây đều là người miền núi cổ hủ thì sao lại có thẩm mỹ đến vậy? Rồi liên tưởng tới tộc trưởng Vương lúc trước từng gặp mặt, nhìn ông ta kiểu gì cũng không giống một người có văn hóa.

Giờ này nhà nhà đều mù mịt khói bếp, trong bầu không khí mỏng manh lại vương vấn mùi củi bếp và cơm canh, chẳng có chỗ nào giống một địa điểm vừa xảy ra một vụ án nghiêm trọng. Nhưng đi mãi, đi mãi cô bỗng thấy bất ổn. Giờ này đúng là nhà nào cũng đang cơm nước nhưng nơi đây lại quá yên ắng, giống như họ đang nấu cơm thì bất ngờ xảy ra chuyện gì khiến họ phải bỏ dở, rồi đi hết vậy. Không có tiếng trẻ nhỏ nô đùa, không có tiếng người lớn nói chuyện...

Cổ Sơ chợt rung mình, nhớ tới truyền thuyết của bản Tây, họ chưa được tộc trưởng cho phép đã xông vào như vậy, liệu có thật sự đắc tội với... quý núi không? Cô vô thức bắt lấy tay Lục Bắc Thần, cảm nhận được bàn tay ấm áp của anh cô mới yên tâm.

Họ lại đi bộ khoảng mười mấy phút nữa, tới tận cuối đường mới rẽ, đột nhiên phát hiện thấy có bóng người, Cổ Sơ suýt nữa thì hét toáng lên. Nhưng niềm vui nhanh chóng bị sự sững sốt lấn át. Dường như toàn bộ người dân trong bản Tây đều tập trung ở đây. Nó giống như một khoảnh đất trống rộng lớn, từ xa không thể nhìn rõ, chỉ có thể một chiếc cột cột cao cao được dựng lên. Trên cột treo đồ đằng của quý núi, còn có bộ xương đầu dê và một tấm da sói, giống hệt phong cách của Cống Tồ.

Ba vòng người đông đúc nhưng không ai dám nói to, chỉ thì thoảng nghe thấy tiếng rì rầm, nhưng nhanh chóng bị một tiếng hô dài khuất lấp: Chúng con kính cẩn trước thần núi, mong Ngài tha thứ cho chúng con...

Lục Bắc Thần cảm thấy kỳ lạ bèn rảo bước chân. Cổ Sơ được anh nắm tay gần như chạy bước nhỏ. Tới khi đám đông được gạt ra, họ mới nhìn thấy rõ cảnh tượng trước mắt. Dưới cây cột cao có một người mặc chiếc trường bào màu sắc sặc sỡ, khuôn mặt cũng được bôi vẽ như bảng pha màu, đầu cắm lông chim, hai tay mở rộng, quỳ rạp dưới đất, sau đó hét to lên trời câu nói vừa rồi. Cổ Sơ ngỡ ngàng, lẽ nào đây chính là thầy phù thủy trong truyền thuyết?

Lục Bắc Thần không có hứng thú với mọi thứ trước mắt. Ánh mắt anh nhanh chóng dừng lại trên người tộc trưởng Vương ngồi gần đó. Ông ta ngồi chềch, mặc quần áo kiểu Trung Quốc cổ, im lặng nhắm mắt. Sau lưng ông ta có vài cảnh sát, người nào người nấy đều sốt sắng. Đúng lúc này, người "làm phép" kia đã xong việc. Từ trong đám đông có một người đàn ông khoảng trên ba mươi tuổi, gầy nhẳng, làn da hơi đen, hai mắt trắng dã như cá chết, mặc chiếc áo khoác màu xanh ngọc cùng chiếc quần đen. Anh ta đi tới dưới chiếc cột, nói với đám đông: "Quý núi đã nổi giận nên sẽ trừng phạt người nào không biết phép tắc, mọi người nhìn thấy cả rồi đấy!".

Mọi người sợ hãi.

Thầy phù thủy giơ cao tay lên, ngược mắt nhìn bộ da sói trên cột, nói về phía dưới: "Chỉ thị của quý núi là không được phép lên núi!".

"Đúng đấy, mấy người mau đi đi, quý núi nổi giận rồi. Nếu còn không đi mấy người sẽ bị trừng phạt!"

"Đúng vậy, chúng tôi không cần cảnh sát, đi nhanh đi!"

Đám đông bỗng chốc bùng bùng phần nộ.

Lục Bắc Thần nhìn thấy một trong số những cảnh sát bước lên nói chuyện với tộc trưởng Vương, tiếng của đám đông quá to khiến anh không nghe rõ người kia nói gì, chỉ thấy người ấy ra sức chỉ tay lên núi, nét mặt sốt sắng. Tộc trưởng Vương mở mắt ra, giây phút ông ta đứng dậy, mọi người lập tức im bật, đủ để thấy uy quyền của ông ta tại đây. Ông ta nhìn về phía thầy phù thủy, thầy phù thủy lắc đầu, ông ta bèn quay đi, lần này nhắm thẳng vào Lục Bắc Thần.

Thật ra anh cũng không định né tránh. Khi ba người họ len vào đám đông, xung quanh đã có người chỉ chỉ trỏ trỏ, rõ ràng vì từ cách ăn mặc đến diện mạo của họ đều khác người ở bản Tây. Lúc bấy giờ người đàn ông trẻ tuổi mới nhận ra có người ngoài đột nhập, anh ta lao về phía họ. Cổ Sơ sợ đôi mắt của người đàn ông đó, giật mình trốn vội sau lưng anh. Lục Bắc Thần và Kiều Vân Tiêu không ai nhúc nhích, để mặc cho anh ta bước tới chất vấn.

"Mấy người là ai?"

Đám đông như nước thủy triều đồng loạt dạt về một phía, xì xào bàn tán. Lục Bắc Thần nói thẳng: "Có hai vị khách ở Phong Nguyệt Cổ Đạo bị mất tích. Tôi nghĩ chắc chắn có liên quan tới bản Tây".

Anh ta chau mày, "Người của các người mất tích vì sao lại tới đây tìm? Nếu mất tích ở chỗ chúng tôi thì cũng là tự làm tự chịu!".

Kiều Vân Tiêu khoanh hai tay trước ngực, ung dung nhìn Lục Bắc Thần, "Xem ra ở nơi này, văn hóa xã giao cậu quen dùng trong xã hội văn minh không linh rồi".

Anh chàng kia liếc xéo Kiều Vân Tiêu, anh ấy lập tức tỏ rõ ý tứ: "Tôi chỉ tới đây cho vui thôi".

Anh ta vừa định nổi xung lên thì tộc trưởng đi đến. Ông ta ôn hòa hơn anh chàng kia rất nhiều, rõ ràng là nhận ra họ: "Nếu bạn bè mất tích thì nên tìm cảnh sát giúp đỡ, đây không phải là nơi mấy người được tới".

"Nghe rõ chưa, đi nhanh đi!" Anh chàng kia nhả mặt.

"Nếu tôi đoán không nhầm, trên núi Tây Nại có án mạng phải không?" Lục Bắc Thần không có ý định đi. Anh nhìn thẳng vào mặt tộc trưởng Vương: "Chúng tôi chỉ muốn biết người xảy ra chuyện có phải bạn bè của chúng tôi hay không".

Tộc trưởng Vương chợt biến sắc, lát sau bèn thở dài: "Núi Tây Nại đích thực có chuyện xảy ra, nhưng có phải bạn bè của mấy người không thì tôi không rõ. Còn nếu mấy người muốn điều tra rõ ràng thì không được."

Nói tới đây, ông ta quay sang Kiều Vân Tiêu, "Tổng giám đốc Kiều, thật xin lỗi, tôi biết cậu vẫn luôn muốn mảnh đất trên núi Tây Nại, tiếc là quý núi đã gien nên bản Tây chúng tôi tuyệt đối không bán".

Kiều Vân Tiêu đi theo là có mục đích của anh. Cố Sơ cũng biết từ lâu anh ngàn dặm xa xôi tới là vì chuyện khai thác núi Tây Nại, xem ra muốn tiến quân trước tiên phải được tộc trưởng Vương đồng ý, bất luận là anh ấy hay Lục Bắc Thần. Có điều, lời Lục Bắc Thần nói khiến cô có phần lo lắng. Cô không biết anh thật sự phán đoán được việc Trình Diệp và Phương Tử Hân gặp nạn hay chỉ muốn được lên núi thăm dò. Dù sao thì cảnh sát Từ vừa đi khỏi cũng đã tiết lộ một tin động trời: Trên núi Tây Nại có án nghiêm trọng, mà với họ, vụ án gì có thể coi là nghiêm trọng? Án mạng!

Cô thầm cầu nguyện trong lòng, tuyệt đối đừng là Trình Diệp và Phương Tử Hân.

Lờ qua tiếng lại như vậy, cảnh sát cũng đã nhìn thấy họ, có thể trông thấy sếp của cảnh sát Từ đứng trong đám đó, bèn ra lệnh cho cảnh sát Từ giải quyết. Anh ta nhìn thấy Lục Bắc Thần thì co vùi lại, dẫn Tiểu Vương vòng qua đám đông bước lên, dè dặt nói: "Sao lại là mấy người thế? Chẳng phải tôi đã nói rồi sao? Vụ án của nhà khách tôi sẽ giải quyết, bạn của mấy người tôi cũng sẽ tìm kiếm, còn theo tới đây làm gì?".

Sắc mặt Lục Bắc Thần lạnh đi, "Nếu trên núi đã có vụ án nghiêm trọng xảy ra, với tư cách là cảnh sát lại chần chừ đứng đây, lẽ nào các anh không biết muộn một phút hiện trường cũng có thể bị hủy hoại sao?".

Một lời chất vấn tuy hờ hững nhưng bén nhọn khiến cảnh sát Từ sững người, nghẹn lời một lúc lâu. Vẫn là Tiểu Vương cứu vãn lại hình ảnh của cảnh sát, trừng mắt với Lục Bắc Thần: "Cảnh sát giải quyết vụ án kiểu gì không cần mấy người chen ngang, nơi này không phải là nơi mấy người có thể đến được, đi mau!".

Lúc ấy cảnh sát Từ mới hoàn hồn trở lại, chau mày, liếm môi: "Mấy người không có kiến thức cơ bản phải không? Nếu trên kia có án mạng thì các người càng không được vào".

Lục Bắc Thần quét mắt một vòng qua các cảnh sát, sau khi nhìn xong anh đã tự có câu trả lời. Hai chiếc xe, bảy cảnh sát đều ở đây. Anh cười khẩy, "Dựa vào mấy người hử? Nực cười!".

"Anh có ý gì?" Tiểu Vương không vui, "Không dựa vào chúng tôi chẳng nhẽ dựa vào anh? Đây không phải là nơi vùng tiền của đám giàu có các người đâu!".

Trong lúc ấy, tộc trưởng Vương vẫn âm thầm quan sát Lục Bắc Thần. Ông ta nhận ra chàng trai trước mặt tuy điềm đạm nhưng ẩn chứa một sự sắc bén, không đơn giản chỉ là kẻ nói khoác. Nhìn người phải nhìn vào mắt, trong ánh mắt người ấy có một thứ gọi là bình tĩnh, từng câu từng chữ không hề giống một kẻ vô có sinh sự. Người này không đơn giản! Hơn nữa, có thể cùng Kiều Vân Tiêu ra vào chắc chắn không phải người thường.

Nghĩ một lát, ông ta bước lên, thái độ vẫn nhẹ nhàng như cũ: "Cậu nhất định phải hiểu rõ một điều, mỗi thôn bản ở Cống Tốt đều có quy tắc của riêng mình, quy tắc của bản Tây được truyền từ đời này qua đời khác, chúng tôi cũng tuân thủ đời đời kiếp kiếp, sao có thể làm trái được?".

Lục Bắc Thần rướn môi, "Xem ra người dân trong thôn đều ở đây cả, vậy tôi có thể hiểu ra một khi trên núi có án mạng thì người xảy ra chuyện nhất định là người ngoài tộc không? Người trong tộc thì không nói làm gì nhưng nếu là người ngoài tộc, e rằng tộc trưởng có giấu giếm cũng không được. Lỡ như đó thật sự là người của chúng tôi, vậy thì khi cần thiết, chúng tôi sẽ dùng cách của chúng tôi để điều tra".

"Anh đang uy hiếp chúng tôi?" Người đàn ông ba mươi tuổi kia không vui, quát lên.

Lục Bắc Thần tỏ ra ung dung: "Không thể coi là uy hiếp, dính líu tới mạng người là rất phiền phức. Một bản Tây đang yên đang lành bị chụp mũ là có tội phạm thì rắc rối lắm, một khi bị ô danh thì cho dù quý núi có xuất hiện cũng vô ích".

"Anh..."

Tộc trưởng Vương gơ tay ngắt lời, ngược mắt lên nhìn anh, bất ngờ hỏi: "Mấy người rốt cuộc là ai?".

"Du khách."

Nổi hồ nghi dâng lên trong ánh mắt tộc trưởng Vương, có lẽ đang thăm dò tính chân thực trong câu nói của anh, ông ta cứ thế im lặng khoảng nửa phút rồi quay đầu nói với cảnh sát Từ, "Mấy người lên núi đi!".

"Cậu!" "Mắt trắng dã" không thể tin nổi, "Quý núi không cho phép!".

Thì ra hai người này là chú cháu.

Cảnh sát Từ mắt tỏa sáng, liên tục cảm ơn. Tộc trưởng Vương quay người bỏ đi, buông một câu: "Giang Nguyên, cháu đích thân đưa cảnh sát lên núi!".

Có thể thấy "mắt trắng dã" rất không cam tâm nhưng không thể làm trái lời tộc trưởng, đành ỉu xiu dẫn đường. Cảnh sát Từ lập tức báo cáo với sếp. Người sếp kia nhìn Lục Bắc Thần từ xa, ánh mắt đăm chiêu nhưng có lẽ vì tình hình gấp gáp nên không nghĩ được nhiều, chỉ xua tay cho đám người kia lên núi.

Cảnh sát Từ chặn Lục Bắc Thần lại, nhưng thái độ đã khá hơn vì họ giúp cảnh sát được lên núi: "Bây giờ là lúc cảnh sát phá án, mấy người quả thực không tiện lên đó. Xin hãy thông cảm cho. Cậu yên tâm, một khi có tin tức của bạn cậu tôi sẽ thông báo ngay".

Cố Sơ thăm kéo tay anh, cô sợ anh ngang bướng rồi dữ với cảnh sát. Cũng may Lục Bắc Thần không có quá nhiều phản ứng. Cảnh sát Từ nói xong câu ấy là đi ngay, Tiểu Vương vẫn còn giương oai giễu võ, bổ sung một câu: "Ba người mau về đi. Vấn đề đó thôi, đừng có cản trở cảnh sát chúng tôi làm việc".

Lục Bắc Thần liếc nhìn ngọn núi rồi khẽ nói một câu: "Chúng ta về nhà khách".

~Hết chương 517

~

*Lắm nhầm: Đổi thành bản nghe cho nó giống vùng núi :)

517. Chương 518: Tôi Không Muốn Quan Tâm Tới Chuyện Đây

Tất cả khách khứa trong nhà khách Phong Nguyệt Cổ Đạo không được phép rời khỏi Cổng Tốt.

Đây là thông báo của cảnh sát Từ mà chị Dao nhận được khi trời vừa nhá nhem tối. Lúc đó đã có rất nhiều người thu dọn xong hành lý định ngày mai rời đi, ngoại trừ Kiều Vân Tiêu và Lục Bắc Thần vết thương còn chưa lành, Lăng Song - định ở lại chăm sóc Lục Bắc Thần và đợi Trình Diệp cùng Phương Tử Hân, Lục Bắc Thần và Cố Sơ. Thế nên, sau khi nhận được thông báo, mọi người đều rất hoang mang, không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, có người ai oán nói không muốn tiếp tục ở lại cái khách sạn quý ám này nữa.

Hơn tám giờ, cảnh sát Từ dẫn theo hai cảnh sát khác tới nhà khách, một trong hai người đó vào phòng của Trình Diệp, chẳng bao lâu sau đã xách hết đồ đạc của họ xuống. Mọi người rì rào suy đoán, đám Lục Bắc Thần thì ngồi ở vị trí cạnh cửa sổ uống café, nhìn thấy cảnh này, lòng rõ như gương.

Trình Diệp và Phương Tử Hân đã gặp chuyện.

Quả nhiên, cảnh sát Từ bắt đầu tiến hành chứng thực chuyện của Trình Diệp và Phương Tử Hân với từng người trong nhà khách. Lát sau, chị Dao chịu không nổi phải dò hỏi, cảnh sát Từ mới tiết lộ rằng họ phát hiện được hai thi thể trên núi Tây Nại, ở hiện trường có di vật để lại, còn có người chứng kiến cuối cùng. Họ có lý do để nghi ngờ hai nạn nhân ấy là Trình Diệp và Phương Tử Hân đang mất tích nhưng thân phận cụ thể của nạn nhân còn phải xác minh thêm một bước nữa.

Lúc này nơi có nhiều du khách nhất chính là Phong Nguyệt Cổ Đạo, cộng thêm việc trước đó đã báo cảnh sát rằng có người mất tích, nên cảnh sát Từ dĩ nhiên sẽ nhớ tới chị Dao. Đương nhiên, cả tổ y tế cảnh sát cũng không bỏ qua, hỏi từng người một.

Lục Bắc Thần cũng tiếp nhận điều tra, nhưng anh nói mình không thân thiết với Trình Diệp và Phương Tử Hân, không rõ trong khoảng thời gian này họ gây thù chuốc oán với ai. Ầm ỉ hơn một tiếng đồng hồ thì cảnh sát rời đi, cả nhà khách chìm vào một bầu không khí chết chóc. Nhất là Lăng Song, cô ấy cứ ngồi đó

đến trước cửa. Cô ấy không hiểu đã có chuyện gì xảy ra, cả nhóm người khi đi vui vẻ là thế mà khi về đã không còn hoàn chỉnh nữa.

Lục Bắc Thâm không bước lên an ủi nhưng trong lúc uống nước, cứ chốc chốc anh ấy lại nhìn về phía đó, có thể nhận ra anh ấy cũng rất lo lắng cho tâm trạng của Lăng Song. Tất cả mọi người đều im lặng, nhưng phần đông là sợ hãi. Đầu tiên là một quy định quái đản, sau đó là một dấu máu hình bàn tay, bây giờ còn xảy ra cả án mạng, Cống Tốt chỗ nào cũng kỳ quái. Không ai trở về phòng nghỉ, có người ngồi bên bờ hồ, có người ngồi bên chiếc bàn ngoài trời, còn vài người tụ tập trên bàn café ở đại sảnh. Kẻ ngây ngốc, người uống rượu, rút thuốc...

Chẳng ai ngăn được màn đêm buông xuống, ngoài ánh đèn sáng trưng của nhà khách thì khắp nơi đều tối om. Bầu trời sao giăng kín mít, gần như che khuất cả mặt trăng. Chẳng biết đã qua bao lâu, bỗng nhiên có một cô gái hét lên: "Thi thể trên núi Tây Nại tuyệt đối không phải là Trình Diệp và Phương Tử Hân, chúng ta gọi điện cho họ đi, cứ gọi tiếp đi!"

Cố Sơ đau thương nhìn cô gái ấy. Nét mặt cô ấy ngập đầy khiếp đảm, bờ môi run lập cập, dường như đang cố gắng chút sức lực cuối cùng để hét câu ấy. Con người ta vào lúc hoảng sợ nhất sẽ bùng nổ, ví dụ như cô gái kia. Câu nói của cô ấy như một quả ngư lôi, rơi xuống mặt biển trầm tĩnh. Mọi người bắt đầu trở nên kích động, ầm ĩ rằng hai người họ chưa gặp chuyện gì bất trắc.

Kiều Vân Tiêu lấy một chai rượu nếp từ chỗ chị Dao, ngồi xuống, mở nắp ra, lần lượt rót bốn chén rồi hỏi: "Mọi người thấy chuyện này thế nào?"

Anh ấy ngồi đối diện Lục Bắc Thần và Cố Sơ, bên cạnh là Lục Bắc Thâm, trên bàn có vài ba món nhắm đơn giản cùng thịt bò khô, vì có vụ án xảy ra trên núi nên bữa tối chẳng ai ăn tử tế. Lục Bắc Thâm đón lấy một chén rượu, cúi đầu uống, tạm thời không phát biểu ý kiến. Cố Sơ bỏ ra bàn, chống cằm lên mu bàn tay phải, tay trái chậm rãi thò ra phía trước, đầu ngón tay vừa chạm được vào chén rượu nếp thì bị Lục Bắc Thần phát hiện, lảng lảng dịch chuyển nó sang bên cạnh, khiến cô vô huyệt, nghiêng đầu nhìn anh về bực bội. Anh mặc kệ, lên tiếng nói với Kiều Vân Tiêu: "Thi thể trên núi tám, chín phần chính là Trình Diệp và Phương Tử Hân, có điều với nhân lực cảnh sát trước mắt, muốn phá được án không dễ dàng".

Kiều Vân Tiêu im lặng uống rượu, lát sau lại châm một điếu thuốc.

"Tôi khuyên chân thành, hai người nên sớm từ bỏ ý định với Cống Tốt đi." Lục Bắc Thần đưa thịt bò khô cho Cố Sơ, nói tiếp: "Nơi này quá nhiều, chưa chắc đã là mảnh đất lành đâu".

Cố Sơ gặm thịt bò khô với vẻ không mấy chú tâm. Cô đang nghĩ, đúng là chẳng có chuyện gì giấu được anh, anh còn biết cả mục đích thật sự khi tới đây của Kiều Vân Tiêu và Lục Bắc Thâm. Nhưng sau đó cô nghĩ lại, anh vốn là người nhà họ Lục, cho dù không còn cổ phần và không can dự vào chuyện làm ăn thì cũng không thể mù tịt về chuyện trong gia đình được, thế nên biết được mấy chuyện này cũng không quá lạ. Rõ ràng Kiều Vân Tiêu cũng nghĩ tới điểm này, bèn nhấp một ngụm rượu rồi mỉm cười: "Ai mà ngờ được kẻ địch lớn trên thương trường giờ lại có thể ngồi chung uống rượu chuyện trò cơ chứ?"

Dứt lời, anh ấy liếc nhìn Lục Bắc Thâm. Lục Bắc Thâm đang cầm đũa cố gấp một hạt lạc, nghe xong bèn nói: "Cái gì gọi là kẻ địch lớn? Chẳng qua chỉ là tranh giành một mảnh đất thôi mà, giá cao thì thắng. Xã hội lợi ích cả, anh tưởng làm ăn chém giết thì thời trước à?"

Kiều Vân Tiêu quyết ăn thua, "Tôi rất muốn nghe suy nghĩ của cậu về mảnh đất ấy?"

Lục Bắc Thâm gấp mãi không được hạt lạc đành từ bỏ, buông đũa xuống, uống một ngụm rượu nếp, một lúc sau thẳng thắn nói: "Nói thật hả?"

"Dĩ nhiên." Kiều Vân Tiêu xoay chén rượu, "Lúc này mọi người đang ngồi chung một con thuyền rồi".

Lục Bắc Thâm giơ tay về phía anh ấy: "Cho tôi một điếu thuốc".

Kiều Vân Tiêu lục tìm bao thuốc, rút một điếu cho Lục Bắc Thâm rồi đánh mắt nhìn Lục Bắc Thần, hỏi anh có muốn hút không. Lục Bắc Thần vốn dĩ sợ Cố Sơ hít phải nhưng thấy tất cả cửa sổ đều được mở rộng, thông gió cũng tốt nên gật đầu. Cố Sơ không mấy hứng thú với chủ đề thương trường giữa mấy người đàn ông, thấy Lăng Song vẫn còn ngồi kia một mình, cô bèn ôm theo đĩa thịt bò khô to tướng tới ngồi cùng cậu ấy.

Lục Bắc Thâm châm thuốc, rít một hơi rồi mới nói: "Cổng Tốt quả thực là nơi thích hợp để khai thác nhưng nói thật lòng, tôi bắt đầu thoái lui rồi".

"Vì có người chết?" Kiều Vân Tiêu gạt tàn thuốc.

"Không, vì tộc trưởng Vương kia quá khó thuyết phục." Lục Bắc Thâm nhả ra một làn khói, ánh mắt có phần mỗi mệ, "Nếu có thể giải quyết bằng tiền thì đó không phải vấn đề, sợ nhất là những người có tín ngưỡng, có niềm tin, hơn nữa lại không phải một người, mà là cả tộc người, tôi muốn đập tiền cũng vô ích".

Kiều Vân Tiêu dăm chiêu.

"Anh à, ý của anh thế nào?" Lục Bắc Thâm ngược lên nhìn Lục Bắc Thần.

Lục Bắc Thần kẹp điều thuốc trên tay, gác lên bệ cửa sổ, làn khói trắng mỏng manh như tan ra giữa bóng đêm. Anh nói: "Bây giờ em là người phụ trách cả khu vực Trung Quốc, có rất nhiều quyết định em phải tự đưa ra. Nhưng có một câu nói rất đúng, cố vật thì quả không ngọt. Nếu em muốn 'cố vật' thì nên chuẩn bị sẵn tinh thần hứng chịu quả đắng".

Kiều Vân Tiêu thở dài, "Bao năm làm ăn tôi cũng chưa từng gặp chuyện này, có lẽ Cổng Tốt đúng là có tà khí".

"Nếu là tà khí thì không đáng sợ, đáng sợ là con người."

Kiều Vân Tiêu mỉm cười nhìn Lục Bắc Thần, "Đôi khi có kiêng có lành, chẳng biết vì cậu đến nên mới xảy ra án mạng hay vì ông trời nhạy cảm nên đã phái cậu đến đây? Trò chơi số phận này chẳng ai nói trước được".

Lục Bắc Thâm tỏ vẻ không vui, "Tổng giám đốc Kiều, Cố Sơ đã lấy anh trai tôi rồi, anh nói năng đừng có mang theo giấm chua chứ".

"Tổng giám đốc Lục, nói gì thì nói cậu cũng là CEO của cả khu vực Trung Quốc, mở miệng ra là anh ơi, anh ơi, chưa cai sữa hả?" Kiều Vân Tiêu châm chọc.

Lục Bắc Thâm càng chau mày tợn, Kiều Vân Tiêu lập tức cụng ly, "Suýt quên cậu chưa khỏi hẳn, để tôi đền".

"Kiều Vân Tiêu, anh tưởng tôi không dám tranh giành mảnh đất với anh thật sao?" Lục Bắc Thâm bị câu nói đó khiêu khích.

Dường như đối với Lục Bắc Thâm, mấy chiêu trò của Kiều Vân Tiêu vẫn còn dư thừa. Anh ấy kinh ngạc, "Ồ, thế em trai cậu khỏi bệnh rồi à?".

"Chưa khỏi hẳn, thế nên mới chỉ làm được đối thủ của cậu thôi." Lục Bắc Thần hồ hững đáp một câu rồi uống một hớp rượu.

Kiều Vân Tiêu sững người, sau đó phá lên cười, vỗ vai Lục Bắc Thâm: "Này, khả năng xỏ xiên của anh cậu giỏi hơn cậu nhiều".

Lục Bắc Thâm né về một bên tránh bàn tay của anh ấy. Lục Bắc Thần hỏi: "Gần đây em thấy thế nào?".

"Rất ổn ạ."

Anh cũng không hiểu nhiều thêm. Quý Bắc Thần, à không, bây giờ phải gọi là quý Bắc Thâm đã đầu tư toàn diện vào việc nghiên cứu phương thuốc của nhà họ Cố. Theo quy tắc khi trước, quyền sở hữu vẫn thuộc về nhà họ Cố. Mặc dù anh không tham gia vào việc này nhưng muốn tìm hiểu việc nghiên cứu thuốc là không hề khó khăn. Mọi việc đang được tiến hành thuận lợi, mà bệnh tình của Bắc Thâm cũng đang được kiểm soát thông qua phương thuốc ấy, điều này khiến anh yên lòng phần nào.

Kiều Vân Tiêu chuyển chủ đề sang phía anh, hỏi chuyện Trình Diệp và Phương Tử Hân: "Nếu cậu đã dự liệu được khả năng phá án của cảnh sát địa phương thì định thế nào? Có tham gia không?".

Lục Bắc Thần không trả lời, đầu lơ lửng lơ cháy, một lúc sau, tàn thuốc đã dài quá nửa. "Cậu do dự?"

Lúc ấy anh mới gạt tàn thuốc, để nó yên lặng rơi xuống nền. Anh nhìn về phía Lăng Song và Cố Sơ đang ngồi nói chuyện ngoài cửa, "Tôi không muốn cô ấy gặp nguy hiểm nữa".

Kiều Vân Tiêu nhìn theo anh mắt anh lát sau mới quay lại, cười khẩy: "Có lẽ chỗ nào cậu bước chân tới là sẽ có chết chóc, cô ấy ở chung với cậu đã định sẵn sẽ phải lo lắng sợ hãi".

Lục Bắc Thần nghe được câu này rất không thoải mái bèn gõ tay lên bàn: "Kiều Vân Tiêu, anh có biết ăn nói không vậy".

"Tôi nói sai sao?" Kiều Vân Tiêu cất giọng lãnh đạm: "Nếu không gặp phải cậu, có lẽ bây giờ Cố Sơ vẫn bình yên sống ở Quỳnh Châu, mà có lẽ, Cố Tư cũng không phải chết".

"Kiều Vân Tiêu, anh đủ rồi đấy." Lục Bắc Thần khê quát.

Kiều Vân Tiêu không nói nữa, ngẩng đầu uống cạn chén rượu.

Cứ như vậy, ba người im lặng nhưng ai cũng đầy tâm sự. Rất lâu sau, anh mới lẩm bầm một câu: "Thế nên, tôi không muốn quan tâm tới chuyện này, tôi sẽ sớm đưa cô ấy rời khỏi đây".

~Hết chương 518~

518. Chương 519: Bắc Thần, Cứ Làm Điều Gì Anh Thích!

Cố Sơ vẫn lén lút uống rượu nếp, sau khi Lục Bắc Thần tắm rửa xong, quay trở lại giường, cô nằm rạp trên người anh, cười hì hì: "Anh bảo ai là người phát minh ra rượu nếp? Vừa uống là say được".

Cô không uống quá nhiều. Lúc đó, Lăng Song đề nghị uống chút rượu để bình tĩnh lại, hai người họ vừa nhấp được mấy ngụm, cô đã bị anh lôi đi. Nhưng rượu cao nguyên thường bốc chậm, ban đầu không cảm thấy gì, nằm lên giường rồi mới thấy trần nhà xoay như chong chóng.

Dấu máu ở đầu giường đã được xử lý. Cách thức rất đơn giản, chị Dao chẳng biết tìm được ở đâu tờ giấy báo, dán hết lên tường, thoát nhìn rất không phù hợp với cách trang trí của căn phòng. Vẫn còn sớm, Lục Bắc Thần cũng chưa buồn ngủ. Anh nằm dựa vào đầu giường, một tay đặt lên eo cô, một tay nhẹ nhàng vuốt tóc cô. Anh cuốn một lọn tóc vào ngón tay rồi buông ra, để nó đàn hồi trượt đi.

Thấy đôi mắt mơ màng say của cô, Lục Bắc Thần vừa giận vừa buồn cười, chỉ nhìn cô không nói năng gì. Cô đưa tay vuốt ve gò má anh, sắc mặt thoáng ửng hồng: "Anh đẹp trai thật".

Trái tim Lục Bắc Thần mềm nhũn ra, không nỡ trách mắng cô nữa câu. Anh xoa đầu cô và nói: "Sơ Sơ, em tham tiền tham sắc, tham gì cũng được, sao lại ham rượu chứ?".

"Nghe ý của anh, tức là anh không sợ em yêu người khác?" Cô thẳng thừng dính sát vào vòng tay anh.

Lục Bắc Thần khê nhướn mày, cười tươi: "Anh vẫn còn khá tự tin về 'nhân sắc' của mình".

Cố Sơ cười gian xảo. Anh cứ nhìn cô cười như thế, một lúc sau bỗng thở dài: "Không cần cố tình nói lời lấy lòng anh. Nói đi, em có chuyện gì muốn nói".

Ánh mắt người đàn ông này tinh thật đấy, Cố Sơ thầm nghĩ. Nếu người ta đã thẳng thắn thì cô cũng không giấu giếm nữa, cô hỏi anh: "Anh có tâm sự phải không?".

"Anh?" Lục Bắc Thần dăm chiêu, "Không có".

Cố Sơ nhìn chăm chú vào khuôn cằm của anh: "Buổi chiều, lúc cảnh sát Từ tới lấy khẩu cung, không phải anh đi vệ sinh đúng không?".

Lục Bắc Thần nhìn sâu vào mắt cô.

"Mặc dù thân phận của hai nạn nhân trên núi Tây Nại chưa được chứng thực nhưng thật ra anh cũng nghi ngờ khả năng lớn nhất chính là Trình Diệp và Phương Tử Hân phải không?" Lần này cô nhìn thẳng vào mắt anh.

Lục Bắc Thần cười khẽ, "Cứ cho là họ thì sao?".

"Anh không muốn điều tra rõ chân tướng?"

"Không muốn." Lục Bắc Thần nói thẳng: "Chuyện này không liên quan gì tới anh và em".

"Vậy bao năm qua những vụ án cần anh làm rõ có liên quan tới hai chúng ta à?" Cô hỏi ngược lại.

Lục Bắc Thần véo má cô: "Con ma men này, em phải đi ngủ rồi đây".

Cố Sơ cụp mắt xuống, lát sau gật đầu rồi ngoan ngoãn nằm xuống giường. Lục Bắc Thần tắt đèn đi, sau khi nằm xuống, anh nhẹ nhàng ôm lấy cô từ đằng sau, chống cằm lên đỉnh đầu cô, còn cô gối đầu lên cánh tay anh. Đêm nay quá yên ắng, cô gần như có thể nghe thấy nhịp tim của hai người. Yên lặng khoảng hơn nửa phút, anh thò tay tới, những ngón tay gầy len lỏi vào trong váy cô. Cô bắt lấy tay anh, áp lên ngực, không cho anh ngộ ngាយ nữa.

Anh nhân cơ hội ấy cảm nhận sự mềm mại dưới lòng bàn tay, như một cục bông mịn. Anh hơi chống người lên, bờ môi mỏng men theo mái tóc hôn lên trán cô. Không khí nổi trôi, đan cài mùi rượu và mùi gỗ thoang thoảng. Lúc ấy Cố Sơ mới nhớ ra anh cũng uống rượu. Anh cùng Lục Bắc Thần và Kiều Vân Tiêu uống rượu rất lâu, cũng uống không ít.

Anh có tâm sự, là người phụ nữ của anh, người thân thiết với anh nhất, cô có thể nhạy cảm cảm nhận được. Khi môi anh tìm tới môi cô, cô khẽ lên tiếng: "Em biết, thật ra anh rất muốn lo chuyện này." Đây là thói quen nghề nghiệp, cũng vì lương tâm lên tiếng. Sao anh có thể thờ ơ với một vụ án xảy ra ngay trước mặt chứ? Người đàn ông này mặc dù ngoài mặt tỏ ra hồ hững, cho người ta cảm giác lạnh lùng lãnh đạm nhưng một người nghiêm khắc với công việc như anh sao có thể là một người máu lạnh? Anh có tinh thần trách nhiệm của mình, nhất là làm nghề này, trách nhiệm càng cao hơn nữa.

Nghe xong, Lục Bắc Thần hơi sững người, lát sau anh nằm xuống, ôm chặt lấy cô lần nữa, có điều lần này vòng tay của anh rất mạnh mẽ, sống lưng cô dựa sát vào ngực anh. Trong bóng tối, giọng anh rơi xuống tai cô: "Sơ Sơ, em phải tin anh, anh rất muốn cho em một cuộc sống bình yên".

Cố Sơ nắm chặt tay anh, "Nhưng em không muốn anh buồn".

"Anh rất vui." Anh nói.

Cố Sơ thở dài, xoay người lại. Ánh mắt anh sáng rực trong đêm lại thâm sâu như biển lớn. Cô nói: "Vây mẫu máu của bàn tay đó thì giải thích thế nào?"

Có lẽ anh hoàn toàn bất ngờ nên đành dùng nụ cười để che giấu: "Gì cơ?"

"Em biết anh nhất định sở hữu mẫu máu." Cho dù anh không thừa nhận cô cũng biết, khi anh biết cảnh sát Từ không hề coi trọng dấu máu ấy, anh chắc chắn đã về phòng để thu thập, đây là bản năng nghề nghiệp. Cô hiểu anh, anh chắc chắn sẽ làm vậy.

Nụ cười của anh tắt dần.

"Bắc Thần..." Cố Sơ lẩm nhẩm tên anh, "Từ hồi còn đi học, nhìn thấy bệnh nhân là em đã kim lòng không dặng muốn lo lắng, quan tâm, hướng hồ một người đã theo nghiệp pháp y bao nhiêu năm như anh? Em hay nghĩ, rốt cuộc anh có điểm gì hấp dẫn khiến em yêu anh ngay lập tức, rồi nhưng nhớ bao nhiêu năm không thể quên? Chỉ vì anh đẹp trai thôi sao? Ngoại hình của một người có thể hấp dẫn người khác trong giây lát nhưng nếu không có sự quyến rũ nội hàm thì sự hấp dẫn ấy cũng nhanh chóng tan biến. Được gặp lại anh đã khiến em hiểu rằng, điểm cuốn hút nhất ở anh chính là sự nghiêm túc của đối với công việc, với mọi người, sự nghiêm chỉnh và cẩn trọng với sự nghiệp học tập và pháp y hiện tại. Anh là một người rất kiêu ngạo, lại bướng bỉnh nhưng chính như vậy mới chứng minh anh là người tự tin. Còn cả tinh thần trách nhiệm của anh nữa. Anh tin vào chân lý dưới lưỡi dao giải phẫu. Anh theo đuổi sự thật cần mẫn không mệt mỏi, bất kỳ một manh mối nào cũng không thoát khỏi con mắt anh. Anh minh oan cho người chết, giúp họ được yên nghỉ, anh dùng kiến thức và trí tuệ của mình để xây dựng nền móng cho uy tín của mình, đó mới là nét hấp dẫn ở anh".

Lục Bắc Thần yên lặng nhìn cô, nhưng ánh mắt đã xao xuyến.

"Thế nên, anh muốn làm gì hãy cứ làm." Cố Sơ vuốt ve gương mặt anh, "Em không muốn anh vì em mà từ bỏ một số thứ, ví dụ như trách nhiệm, hay ví dụ như lương tâm".

Anh kéo tay cô lại, đặt lên bờ môi, hôn khẽ: "Sơ Sơ, em không nên hiểu anh đến vậy".

"Em là vợ anh mà."

Anh cúi mặt xuống, gần như cọ trán mình vào trán cô: "Người con gái suy nghĩ quá nhiều cho người đàn ông của mình sẽ mệt mỏi lắm, anh muốn vợ anh được sống nhẹ nhàng, thoải mái".

"Cái chết của Cố Tư không thể trách anh." Cô biết khoảng thời gian này anh đang có áp lực tâm lý, cũng chính vì vậy từ sau khi tới Cổng Tốt anh tuyệt nhiên không nhắc tới công việc, anh đang sợ cô tức cảnh sinh tình. "Có rất nhiều chuyện ông trời đã định trước. Tư Tư không còn em đau buồn hơn ai hết, thậm chí từng nghĩ chết quách đi cho xong. Nhưng đời người vẫn tiếp diễn, không thể vì đau buồn mà bỏ quên những người thân còn sống bên cạnh mình. Bắc Thần, anh đừng áp lực. Tư Tư chết vì đám tội phạm đó, thì anh càng phải ngăn ngừa nhiều thành phần tội phạm hơn nữa, để những kẻ phạm tội phải chịu sự trừng phạt của pháp luật, như vậy mới giảm thiểu được những nạn nhân".

Lục Bắc Thần bồng hôn cô một cái. Thật ra từng câu từng chữ cô nói trúng tâm sự của anh. Anh không thể ngoảnh mặt làm ngơ với vụ án trên núi Tây Nại. Cho dù bây giờ không thể tham gia thì trái tim anh cũng đã treo lơ lửng trên đó. Nhưng mặt khác, anh lại muốn đưa Cố Sơ đi, anh đã hứa với cô, rời khỏi mảnh đất có vẻ không mấy an toàn này, anh không muốn cô gặp nguy hiểm nữa. Cứ như vậy, anh bị lôi kéo giữa tình cảm và lý trí. Cùng với hơi men mỗi lúc một nồng, lý trí nói với anh: Mày nên quan tâm, dù gì đó cũng là đồng nghiệp của Lăng Song, em trai mày thích Lăng Song, Lăng Song còn là bạn tốt của Cố Sơ; Tình cảm lại cảnh cáo anh: Vợ mày vừa đánh mất em gái, chưa biết được một khi dính vào vụ án này sẽ xảy ra những chuyện gì. Nếu đã không liên quan tới mày lại không có cơ quan nào mời mày tham gia, mày hoàn toàn có thể đưa vợ rời khỏi đây.

"Em không muốn người đàn ông em yêu ngập ngừng do dự. Đây không phải là anh. Chính anh đã nói trên đời này không có cái chết nào không để lại dấu vết, người chết sẽ nói cho bạn biết chân tướng mà. Bắc Thần, còn ai dám nói một câu đầy tự tin như vậy nữa?" Cố Sơ nhẹ nhàng tiếp lời: "Em thích sự tự tin này của anh, thật đấy!".

Trái tim anh ầm ập hẫng lên, anh khẽ véo má cô: "Nha đầu này, em uống rượu vào ngọt cả giọng phải không?" Anh hiếm khi cảm động, có thể vì đã tiếp xúc với thi thể quá lâu. Tối nay, anh quả thực bị cô nhóc này làm cho cảm động.

Cố Sơ ôm chặt lấy anh, "Anh là chồng em, em phải cổ vũ cho anh chứ, có đúng không?".

"Nhưng không phải chồng em muốn tham gia là có thể tham gia đâu." Lục Bắc Thần cười khẽ: "Em cũng thấy thái độ của cảnh sát Từ rồi đấy".

"Anh không được tham gia và anh không muốn tham gia là hai chuyện khác nhau, trước hết em phải giúp anh giữ vững lập trường đã."

Lục Bắc Thần xoay người đè cô xuống, nửa đùa nửa thật: "Em vừa nói cái gì ấy nhỉ? Điểm hấp dẫn em là nội hàm?".

"Vâng, sao vậy? Em dùng từ không chuẩn hả?"

Lục Bắc Thần cười xấu xa, "Lẽ nào không phải là khả năng giường chiếu của anh?".

"Sao anh ăn nói thẳng tuột quá vậy?" Tai Cố Sơ nóng bừng lên.

Bàn tay Lục Bắc Thần bắt đầu thiếu nghiêm túc, "Có những lời trên bàn ăn nói thì phải che che giấu giấu nhưng lên giường thì có thể thẳng thắn. Em không thích hả? Không thích mặt này của anh? Không thích cả nó? Anh tin là khả năng linh ngộ của anh về phương diện này vượt xa khả năng phân tích logic".

"Nói cách khác, anh đang tự thừa nhận mình thiếu kinh nghiệm 'thực chiến'?"

Lục Bắc Thần sững người: "Thế là ý gì?".

Đã uống một chút rượu, Cố Sơ trở nên to gan, ngón tay cô men theo yết hầu của anh trượt xuống, "Lần đầu tiên, anh cũng căng thẳng giống em phải không." Dứt lời, cô cười đều rồi lập tức kéo chăn trùm qua đầu, sợ anh trả thù.

Lúc ấy Lục Bắc Thần hiểu ra, anh lập tức tung chăn ra, kéo cô gái đang cười sảng sặc lại, "Thế nên chuyện này phải làm thường xuyên, trăm hay không bằng tay quen".

~Hết chương 519~

*Lảm nhảm: Thanh niên sống lỗi của năm... haizz...

519. Chương 520: Có Muốn Thông Đồng Làm Bậy Không?

Lăng Song hay mơ những giấc mơ dài.

Trong mơ là thời sinh viên của cô, cô đang nắm tay cùng cậu sinh viên áo trắng ấy. Cô đổ mắt trước cái nhìn chăm chú của anh. Vào mùa mưa, anh lại giương một chiếc ô đen lên, che kín đỉnh đầu của cô, đôi mắt anh cũng đen láy.

Mỗi lần tỉnh dậy, cô thường nghĩ, người trong mơ rốt cuộc đã đi đâu? Vì sao anh lại bị một người khác thay thế? Bao năm sau, cuối cùng anh cũng đã xuất hiện, thế là câu hỏi mỗi ngày của Lăng Song đã biến thành vì sao anh trốn tránh mình?

Nhưng bây giờ đã được ở bên nhau như ý nguyện, cô lại chẳng hỏi được thành câu nữa, giống như chỉ cần họ bình yên ở bên nhau là được rồi. Được tới Cổng Tốt, cô rất trân trọng, không thể không thừa nhận mình ích kỷ, nhưng khi đối mặt với tình yêu, có cô gái nào không ích kỷ đây?

Về đêm, cô thay thuốc cho Lục Bắc Thâm, lòng vừa chua xót vừa đau đớn, khóe mắt chợt ửng đỏ từ bao giờ. Cô cúi gầm, ánh đèn trong phòng lại tù mù nên ban đầu anh không phát hiện ra. Tới tận khi cô đứng dậy đi vứt bông băng, anh mới giữ tay cô lại, nghi hoặc nhìn cô: "Em khóc đấy à?".

Sống mũi Lăng Song cay cay, cô lí nhí nói: "Không có".

Lục Bắc Thâm kéo cô ngồi xuống, im lặng quan sát, nhưng không để cô đi. Cô liếc nhìn anh, ánh mắt lời dờ xuống chân anh, mãi về sau mới nói: "Em cảm thấy rất có lỗi với anh".

"Chuyện bị thương ư?"

Cô gật đầu.

"Anh không trách em mà." Lục Bắc Thâm mỉm cười.

"Sau này anh đừng đại dốt như vậy nữa, chuyện gì cũng muốn quản, người nào cũng muốn cứu, anh có mấy cái mạng hả?" Giọng Lăng Song có phần oán trách.

Lục Bắc Thâm buông tay, vò đầu, cười có phần xấu hổ. Trông dáng vẻ này của anh rất trẻ con, trái tim Lăng Song chợt mềm nhũn. Cô nhìn anh mãi: "Cười gì chứ, đồ ngốc này!".

"Có chuyện của ai anh cũng nhúng tay vào đâu." Lục Bắc Thâm nhìn cô.

Lăng Song bỗng hiểu rõ ý tứ của anh, nhất thời nhịp tim tăng vọt, hô hấp dồn dập, sau đó cô tự khinh bỉ bản thân: Sao dám tự xưng là người đã vượt qua nhiều sóng to gió lớn, vậy mà vừa nghe thấy một câu hơi ám muội như vậy đã hoảng loạn như một cô gái mới lớn rồi?

...

Sáng hôm sau, Cố Sơ tới kiểm tra vết thương của Lục Bắc Thâm. Lăng Song đứng lúc ấy từ bên trong bước ra, Cố Sơ không ngờ mới sáng sớm đã bắt gặp cảnh này liền sững người. Lăng Song cũng bị bắt ngờ, ánh mắt hoảng hốt nhưng cậu ấy cũng phản ứng lại rất nhanh, đỡ khóe đỡ cười: "Này, nhìn thấy cậu sao tớ phải rớt lên nhỉ?".

Cố Sơ phì cười: "Thì đó, nhìn cái dáng vẻ ban nãy của cậu cứ như là bị tớ bắt gian ấy".

"Nói vớ vẩn gì vậy." Lăng Song khép cửa lại, kéo cô qua một bên, "Vết thương của anh ấy hồi phục khá tốt, tới qua tớ đã thay thuốc cho anh ấy một lần rồi".

Mặc dù Lăng Song không làm bác sỹ nhưng mấy chuyện thay thuốc cỏ con này không làm khó được cậu ấy. Cố Sơ cũng không nghi ngờ gì phán đoán này, "ồ" lên một tiếng rồi nhìn cậu ấy mãi, khiến Lăng Song nổi hết da gà, đứng cách cô một quãng xa: "Cậu đừng có nhìn tớ với biểu cảm như bị ma nhập thể đi, nói thật là tớ hơi bị nhát gan đấy!".

Cố Sơ đứng dựa vào lan can, cũng im lặng, chỉ cười tủm tỉm. Lăng Song cuối cùng không chịu được nữa bèn nói với khó xử: "Thì đúng, tối qua tớ ngủ trong phòng của anh ấy. Nhưng hai chúng tớ không có chuyện gì cả. Cậu cũng biết là anh ấy bị thương, lại bị thương vì tớ, tớ chăm sóc người ta cũng là lẽ đương nhiên thôi. Ví dụ như, đêm anh ấy có đói, khát gì chẳng hạn".

"Rồi ví dụ như đêm anh ấy thấy lạnh chẳng hạn..." Cố Sơ thông thả nói.

"Ừ, lạnh thì tớ sẽ..." Nói được nửa chừng, Lăng Song bỗng ý thức được mình đã rơi vào cạm bẫy của cô bèn lập tức đỏ bừng mặt, "Cố Sơ, tớ đã nói với cậu rồi, tớ và anh ấy không xảy ra chuyện gì cả!".

Cố Sơ nhin cười, "Thì tớ có bảo tớ không tin đâu".

"Tại tớ sợ mà. Tớ không dám một mình đối mặt với dấu tay bằng máu ấy. Cậu có Lục Bắc Thần ở bên, dĩ nhiên là không sợ rồi." Lăng Song vẫn còn cố gân cổ giải thích.

Cố Sơ lại "ồ" lên tiếng nữa. Lăng Song biết chuyện này càng giải thích càng mờ ám, cô nam quả nữ ở chung một phòng cả đêm, nói cả hai trong sạch e là chẳng ai tin. Xã hội hiện nay có quá nhiều người thêm khát, chuyện này còn rất bình thường trong giới thời thượng, xảy ra chút chuyện cũng chẳng là gì. Cuối cùng, cậu ấy không định giải thích nữa, trước khi xuống nhà buông một câu: "Người ta bảo con gái cưới chồng rồi sẽ thay đổi, tớ còn không tin, giờ thì tin rồi. Cố Sơ, tư tưởng của cậu quá ư là đen tối".

Lăng Song giậm chân bình bịch đi xuống cầu thang. Cố Sơ đứng vắt vẻo trên lan can, nói với theo: "Này, thế có muốn thông đồng làm bậy không hả?".

"Thèm vào nói chuyện với cậu".

Một lát sau, Lăng Song đã bê một đĩa thức ăn quay về. Cố Sơ thò đầu ngó phần ăn dinh dưỡng ấy rồi cười nói: "Cậu dứt cho chị Dao bao nhiêu lì xì thế hả? Sao lại có cả bánh mỳ mới ra lò?" Dứt lời, cô định giơ tay cướp lấy. Lăng Song né người thoát khỏi "móng vuốt" của cô: "Muốn lấy cho giáo sư nhà cậu thì tự đặt hàng đi, cướp phần ăn của bệnh nhân, cậu xứng làm bác sỹ không vậy?".

Cố Sơ lườm nguyệt: "Đồ trọng sắc khinh bạn".

"Cậu mà còn lườm nữa là con người bắn ra ngoài đấy!" Nói rồi, Lăng Song đóng cửa lại.

Cuối cùng Cố Sơ cũng được linh giáo vì đàn ông, Lăng Song không nể tình đến mức nào. Nhưng cô cũng rất vui khi thấy điều ấy, xem ra hai con người ở trong căn phòng kia đã rất hòa hợp. Cô hiểu Lăng Song, bình thường luôn tỏ ra thanh cao, nếu Lục Bắc Thần không đối xử tử tế với cậu ấy, cậu ấy chẳng hơi đâu tự rước thêm việc vào người.

Nghĩ vậy, cô bèn đi xuống. Vẫn còn sớm, ánh nắng ngoài cửa còn mờ mờ. Sau khi tới Cổng Tốt, thời gian nghỉ ngơi của Cố Sơ có điều chỉnh lớn. Nơi đây không phải thành phố về đêm như Thượng Hải, đêm xuống chẳng có hoạt động gì náo nhiệt, những kênh truyền hình bắt được cũng hiếm hoi thể nên cứ tối đến là cô buồn ngủ, sáng sớm hôm sau lại dậy rất sớm. Chị Dao dậy còn sớm hơn cả cô, bình thường sẽ bảo người làm dọn dẹp nhà khách và chuẩn bị bữa sáng. Nhưng hôm nay chỉ có một mình chị ta, Cố Sơ vừa đi xuống đã thấy chị Dao ngồi xồm ở quầy bar lau hình đồ đăng, vừa lau miệng còn vừa lẩm nhẩm.

Giờ này chưa có ai dậy, tất cả nhà khách hôm qua bị hoảng sợ, e là hôm nay phải ngủ tới quá trưa mới dậy được. Cả một đại sảnh trống huơ trống hoác, cửa sổ mở toang, từng luồng gió thổi vào phòng. Cửa lớn của nhà khách cũng mở, trước cửa treo một chiếc chuông gió da bò làm thủ công kiểu Tây Tạng, có gió thổi qua là sẽ kêu leng keng. Nhưng đúng vào lúc này Cố Sơ nhìn thấy một người, ngồi xa xa phía bàn café ngoài trời. Người ấy quay lưng về phía cô, đội chiếc mũ lưỡi trai, có vẻ như đang ăn gì đó, mặc quần áo màu xám xịt.

Cô bước lên, khẽ vỗ vào vai chị Dao, không ngờ khiến chị ta giật mình, kêu lên một tiếng rồi nhảy bật dậy. Cố Sơ cũng bị giật mình, thấy chị Dao hoảng sợ cô liên tục xin lỗi. Sau khi nhìn rõ đó là cô, chị Dao vỗ

ngực mãi không thôi, gần như nói thều thào: Dọa chết tôi mất thôi! Cổ Sơ nhất thời cảm thấy có lỗi lại tiếp tục ngượng ngập thứ lỗi. Chị Dao xoa tay nói với cô: Nếu muốn ăn sáng thì xuống bếp lấy.

Cổ Sơ không vội ăn ngay, cô hỏi chị ta đang làm gì. Chị Dao chỉ lên đồ đạc và nói: "Tôi niệm để nó bớt giận, đừng hành hạ nhà khách của tôi nữa." Nói xong, chị ta thở dài, rồi lát sau nói tiếp: "Mở nhà khách này tôi cũng chẳng mong kiếm tiền chi cho cam, giữ lại nó chẳng qua là lưu giữ kỷ niệm, chỉ cần nó yên ổn là được rồi".

"Mọi việc sẽ tốt đẹp cả thôi." Cô nhẹ nhàng an ủi.

Câu chuyện của chị Dao cô được nghe các đồng nghiệp trong tổ y tế kể lại. Thì ra ông chủ của nhà khách này không phải chị Dao, mà là bạn trai của chị ta. Chị Dao và bạn trai đều là người thành phố, làm việc và học tập ở một đô thị phồn hoa cách xa Cống Tót, hai người từng bàn tới chuyện cưới xin. Tới tận một lần họ vô tình tới Cống Tót, bạn trai chị ta đã thích nơi đây, nói rằng sống ở đây mới thực sự là sống, thế nên đã mở nhà khách tại đây luôn.

Phong Nguyệt Cổ Đạo được coi là nhà khách mở sớm nhất tại Cống Tót, mỗi một căn phòng, mỗi một ý tưởng thiết kế đều là tâm huyết của người đàn ông ấy. Mà lúc đó chị Dao quả thực cũng sống quá mệt mỏi ở thành phố, thế là quyết định theo người đó tới Cống Tót. Ban đầu nhà khách chưa có khách, cả Cống Tót cũng chỉ có vài ba du khách, thế nên một năm cũng chỉ đón được vài tốp khách du lịch. Nhưng bạn trai của chị Dao vẫn rất vui, kiên trì mở nhà khách. Chị Dao là người si tình, chị ta cảm thấy kiếm được bao nhiêu tiền của không quan trọng, quan trọng là được ở bên cạnh người mình yêu.

Cứ như vậy, năm thứ hai sau khi nhà khách mở cửa, họ quyết định kết hôn. Nhưng đời chẳng ai biết trước điều gì, sau khi hôn lễ được định ngày không lâu, bạn trai chị ta gặp tai nạn và qua đời. Tất cả mọi người đều nghĩ chị Dao sẽ đóng cửa nhà khách và quay về thành phố, không ngờ sau một tuần khóc lóc, chị ta lại tiếp tục mở cửa làm ăn. Chị ta ở lại Cống Tót đã nhiều năm rồi, sau khi được năm tháng bào mòn, chị ta trở nên phong tình, trở nên lả lướt nhưng chẳng ai nhìn thấy chị ta thực sự sống cùng bất kỳ người đàn ông nào.

Đêm lửa trại hôm ấy, chị Dao uống hơi quá chén, kéo tay Cổ Sơ và nói: "Năm xưa A Phong nói với tôi, sau này nhà khách là mái nhà của chúng ta. Giờ anh ấy không còn nữa, tôi phải giữ nhà cho anh ấy".

Nghe nói, bạn trai của chị Dao tên là A Phong, Trình Phong.

Chị Dao nói gì cũng là người đã trải nhiều sóng gió, nghe Cổ Sơ động viên xong, chị ta mỉm cười: "Tôi không sao. Thật ra mấy người bình yên mới là quan trọng nhất. Ai tới đây mà chẳng muốn được vui vẻ? Haizz".

Cổ Sơ không biết phải nói sao. Thật ra cô chỉ sợ tiên đoán của Lục Bắc Thần chuẩn xác, mà vị cảnh sát họ Từ kia cũng thực sự không phá nổi án. Chị Dao bỏ chiếc giẻ lau sang một bên, nét mặt lạc lõng, "Kỳ thực, trước đó mấy cô cậu ầm ĩ đòi đi, không phải tôi lo mất tiền. Tôi chỉ cảm thấy mọi người đi rồi nơi đây sẽ lại quạnh vắng." Nói tới đây, chị ta lại tự cười mình: "Xem tôi đa sầu đa cảm kìa. Nhà khách của tôi chắc chắn là toàn đón khách du lịch, hết tốp này thì tới mùa du lịch lại có tốp khác. Vả lại, bây giờ xảy ra chuyện này, tôi cũng hy vọng mấy cô cậu tránh xa được bao nhiêu thì tránh".

~Hết chương 520~

520. Chương 521: Người Lạ Với Bộ Râu Xồm

Cổ Sơ có thể hiểu được cảm nhận của chị Dao. Nhà khách vốn là nơi đón khách, làm ăn, mùa du lịch dĩ nhiên không thiếu khách khứa, nhưng những tình cảm khó quên lại hay xảy ra vào những lúc vắng vẻ. Mặc dù ban đầu cô có chút ý kiến với chị Dao, nhưng sau câu chuyện đó, cô cũng không tìm được tiếng thở dài xót xa.

Hai người yêu nhau dù là xa cách ở hai miền trời cũng được, chỉ ít mình biết đối phương còn sống, nhưng âm dương cách biệt là nỗi đau cả cuộc đời cũng không thể xoa dịu.

Cố Sơ bê một phần bữa sáng định đi lên gác, đi được một nửa thì bỗng quay lại. Cô nhìn theo cái bóng ngoài cửa rất lâu, tới tận khi chị Dao đi tới trước mặt, hỏi cô: "Sao thế?", cô mới tỉnh lại, hất cằm ra ngoài cửa sổ: "Ai vậy chị?"

Chị Dao liếc nhìn, "Chẳng biết nữa, trời mới tờ mờ sáng đã đến gõ cửa, gọi một phần quà sáng rồi bê ra ngoài ăn, chắc là khách du lịch".

Cố Sơ tiện thể quan sát mọi thứ xung quanh người đàn ông đó. Đúng là có một chiếc ba lô hai quai cao nửa người, nhét đầy ú ụ, giống như ba lô đi phượt. Nhưng nhìn thế nào Cố Sơ cũng cảm thấy quen. Bóng dáng đó, hình như cô từng gặp ở đâu. Chị Dao kéo tay cô, "Xem ra cũng có lai lịch ra phết, có một chiếc xe cảnh sát đưa anh ta tới đây đây".

Khách du lịch tới bằng xe cảnh sát?

Cố Sơ nhét đĩa thức ăn trong tay lại cho chị Dao, "Chị bê lên giúp em nhé, anh nhà em chắc là dậy rồi đây".

"Này, cô đi đâu thế hả?"

...

Mặt trời đã ló dạng phía đỉnh núi tuyết. Ở đây bầu không khí không bị ô nhiễm, chỉ sáng ra là nắng đã chói chang. Tiết trời se lạnh của ban đêm từ từ lui đi, khí nóng bốc lên. Nơi này chính là như vậy, ban ngày cứ nóng một cách vô lý, ban đêm lại lạnh chẳng lý do.

Cố Sơ bước từng bước về phía cái bóng kia. Anh ấy như một người đói đã lâu, chỉ cầm cúi, mải miết ăn. Ngoài bữa sáng, bản thân anh ấy còn mang theo rất nhiều thức ăn. Cố Sơ đã hiểu, anh ấy chỉ muốn mượn chỗ này để ngồi xuống, thế nên đã bỏ tiền mua một suất ăn sáng.

Anh ấy mặc chiếc áo phong cộc tay, hai cánh tay sạm đen, rắn chắc, bên dưới là chiếc quần dã ngoại, hai túi quần cũng được nhét đầy. Cuối cùng, Cố Sơ bước lên, nghiêng đầu nhìn người đó, sau khi nhìn thấy thì cực kỳ sửng sốt.

Người đàn ông ý thức được có người đứng bên cạnh mình đã lâu, ngược mắt lên nhìn cô, nhưng im lặng không nói gì, lại cúi đầu ăn tiếp. Cố Sơ bình tĩnh vòng sang bàn bên kia, ngồi xuống đối diện, yên lặng nhìn người đó ăn.

Tình trạng này duy trì khoảng ba, bốn phút, cô mới lên tiếng: "Anh tới đây bằng gì?".

"Ngồi xe." Anh ấy hơi ngại.

Cố Sơ vội vàng đưa cho anh ấy cốc nước. Anh ấy đón lấy, tu ừng ực nửa cốc. Sau khi anh ấy đặt cốc xuống, cô lại hỏi tiếp: "Mấy ngày rồi anh không ăn uống gì?".

"Không phải vậy."

"Thế... anh có cần ăn ngấu nghiến vậy không?" Cố Sơ nhìn cả một bàn ăn vô cùng "thảm khốc".

Người đàn ông không buồn ngẩng đầu lên, "Anh bắt đầu thấy có phản ứng độ cao nên đang phải gắng ăn để đè nén nó xuống".

"Em có Hồng Cảnh Thiên đây."

"Không cần đâu, anh đỡ nhiều rồi."

Cố Sơ "ồ" lên một tiếng nhưng bụng vẫn chát đầy nghi vấn, có điều không biết hỏi kiểu gì. Người đàn ông chủ động đặt vấn đề, "Chồng em đâu? Ở Thượng Hải giờ này phải dậy lâu rồi chứ?".

"Dạo này anh ấy hơi mệt." Cô giải thích.

Người đàn ông cũng không cười, chỉ nói một câu: "Tiểu biệt thắng tân hôn, ai cũng vậy cả".

Cố Sơ nghe mà ngượng ngập. Lúc này chị Dao đi tới, nghi hoặc quan sát người đàn ông một lượt rồi nhìn Cố Sơ, hỏi dò: "Bạn cô à?".

Chị ta mang đồ ăn xuống nhà thì bỗng thấy Cố Sơ ngồi nói chuyện với người đàn ông ngoài cửa sổ, sợ là có chuyện gì, chị ta vội ra ngoài xem sao.

"Dạ? À..." Trông Cố Sơ hơi dờ dẩn.

Chị Dao sốt ruột, chọc vào người cô một cái rồi thì thầm: "Rốt cuộc là có quen không?".

Chị ta vừa chọc, Cố Sơ đã đứng bật dậy, lao ào vào trong nhà khách khiến chị Dao giật mình, phản ứng đầu tiên của chị Dao là nghĩ Cố Sơ bị trúng tà. Mặc kệ ánh mắt chất vấn của người đàn ông trước mặt, chị ta đuổi theo cô. Cố Sơ đang chạy lên gác, vừa đi vừa hét: "Bắc Thần, Bắc Thần! La Trì tới rồi, La Trì tới rồi!".

...

Lục Bắc Thần đang yên lặng ngồi trên ghế, trước mặt đặt một cốc café, có một chút café sánh ra đĩa, tại bàn này chị Dao không cần thận. Đùng trách chị Dao lỗ mãng, chị ấy bị người đàn ông đối diện dọa chết khiếp rồi.

Cố Sơ ngồi bên cạnh Lục Bắc Thần, mặt không cảm xúc.

Rất lâu sau, người đàn ông đối diện đưa tay qua, "Café thơm nức mũi, lâu lắm rồi tôi không được uống".

Nhưng Lục Bắc Thần như dự liệu trước, dịch cốc café ra trước mặt Cố Sơ, ý muốn nói đó là cốc của cô. Cố Sơ thông minh đưa tay che miệng cốc, phòng trừ có người giành giật rồi lên tiếng: "Anh phải nói cho em biết anh có phải La Trì không đã".

Trước mặt La Trì trống không, anh chống tay nhìn Cố Sơ: "Mới có mấy tháng không gặp thôi mà, anh khác dữ vậy sao?".

Cố Sơ và Lục Bắc Thần cùng nhau gật đầu.

Thật lòng không thể trách sao chị Dao lại sợ anh ấy, lúc này đây ngay cả Cố Sơ cũng không còn nhận ra La Trì nữa.

Giống hệt như người rừng vậy.

Dưới chiếc mũ lưỡi trai, ngoài đôi mắt và sống mũi thì gần như chỉ toàn râu. Nếu không lên tiếng nói chuyện, Cố Sơ sẽ không thấy được miệng anh ấy ở đâu. Cô quan sát tỉ mỉ, quần áo trên người anh ấy cũng như bị ai kéo rách vậy, có thể vì màu sắc quá tối nên trông lại càng bụi bặm. Đôi ủng quân sự vốn màu đen như phủ một lớp bụi, lớp da bên trên cũng đầy vết xước. Cố Sơ nhận ra loại ủng nam giới này, cùng loại với một đôi của Lục Bắc Thần, là kiểu mới của năm nay nhưng La Trì kiên quyết biến nó thành "đồ cổ".

Lại nữa, chẳng biết anh ấy làm kiểu gì mà còn đen hơn Lục Bắc Thần một bậc, khuôn mặt râu ria, áo quần thô kệch và làn da đen sạm khiến bất kỳ ai cũng không cảm thấy anh ấy là người tốt.

Lục Bắc Thần khoanh tay trước ngực, "La Trì, cậu không sao đấy chứ?".

"Không sao, có chuyện gì?" La Trì vẫn còn thèm muốn cốc café của Cố Sơ, nhìn chằm chằm không rời.

Cố Sơ cũng không phải không tinh mắt. Cô nhanh nhẹn đẩy cốc café tới trước mặt anh ấy, hỏi tiếp: "Sao anh ra nông nổi này?".

"Đi đường thôi mà, cần hình tượng gì chứ?" La Trì uống hớp to, mới đó đã uống hết sạch, đặt chiếc cốc xuống bàn rồi đập bàn: "Bà chủ!".

Chị Dao đang làm đồ ăn sáng cho khách khác, nghe thấy anh ấy gọi như vậy thì giật mình run tay, suýt nữa làm đổ ụp chiếc đĩa. Chị ta dè dặt bước tới hỏi anh ấy còn cần gì. Chị ta cảm thấy người đàn ông trước mặt sát khí nặng nề, không phải loại người dễ chọc vào. La Trì vuốt miệng, "Tìm một phòng, tôi cần thay quần áo".

Chị Dao ngẫm nghĩ rồi chỉ tay lên gác: "Phòng 204... không có người", nói xong chị ta lại đánh mắt nhìn Lục Bắc Thần và Cố Sơ. Đó là phòng của Trình Diệp và Phương Tử Hân, bây giờ quả thực trống trải.

Nghe xong, Cố Sơ nói: "Hay là lên phòng bọn em tắm rửa?".

"Phòng 204 làm sao?"

Chị Dao ngáp ngừng đang định trả lời thì Lục Bắc Thần cướp lời: "Không có gì, cậu gặp ma giết ma còn để ý mấy thứ đó sao? Hai mươi phút có đủ không?"

Rõ ràng Lục Bắc Thần không định thả anh ấy.

La Trì hiểu ý, gõ lên mặt đồng hồ, "Mười phút là đủ rồi".

...

Người trong Tòa soạn rất biết đùa chuyện, đã đồn sáng nay có một người rất kỳ lạ tới nhà khách. Vài người đã gặp La Trì còn hình dung anh ấy như một quái nhân khiến những ai chưa gặp liên tưởng xa xôi. Kiều Vân Tiêu cũng xuống ăn sáng, chân của Lục Bắc Thần không tiện nên không xuống, cộng thêm Lăng Song, bốn người họ vừa hay gộp thành một bàn. Lăng Song lấy làm lạ hỏi: "La Trì sao lại đến đây, tới chơi hả?"

Đừng trách tại sao Lăng Song sững sốt. Mặc dù không thân với La Trì nhưng cô ấy cũng biết vì chuyện của Cố Tư, La Trì đã rất hệt hắng, bị Sở đình chỉ chức vụ mấy tháng. Gần đây anh ấy gần như không phá án nữa, nghe nói cũng không còn ở Thượng Hải, bây giờ bất thành linh xuất hiện ở Cống Tốt, quả thực rất kỳ lạ.

Đây cũng là chuyện Lục Bắc Thần muốn biết, nếu không anh đã chẳng ở dưới nhà kiên nhẫn đợi La Trì mười phút đồng hồ.

La Trì cũng rất đúng giờ, mười phút sau quả nhiên xuất hiện ở chân cầu thang.

Đầu tiên là có người ngạc nhiên kêu lên, ngay sau đó là tiếng "Chao ôi" của cô gái nào đó. Cố Sơ ngược mắt lên nhìn, La Trì đã thay quần áo, áo phông trắng, quần dài rộng rãi, đôi ủng cổ lố trở thành đôi dép lê, râu ria đã được cạo sạch, để lộ ra khuôn mặt cương nghị. Mái tóc anh ấy còn chưa khô, giọt nước men theo chân tóc ngấn ngủn thấm lên áo, phần xương đòn cũng có nước đọng. Làn da vẫn sạm đi nhưng trông đã khác, hình tượng cao lớn điển trai hơn hẳn. Lúc đi xuống trông anh ấy có vẻ băng băng, quả thực hút hồn không ít cô gái.

Ngay cả chị Dao cũng ngỡ ngàng tiến lên hỏi nhỏ: "Cậu ấy... chính là người ban nãy hả?"

Trong lúc ấy, La Trì đã đi tới, nghe được câu hỏi của chị Dao, anh ấy hồ hững đáp: "Không sai. À đúng rồi, phòng đó còn trống phải không? Phong cảnh cũng đẹp, tôi ở nhé".

Chị Dao sững sốt há hốc miệng.

Lục Bắc Thần rất bình tĩnh, nhìn về phía chị Dao: "Cho cậu ấy phòng đó đi".

Chị Dao gật đầu, "Vậy tôi lên dọn dẹp qua".

Sau khi chị Dao đi rồi, Cố Sơ không nén nổi tò mò, bèn truy hỏi anh ấy vì sao lại tới Cống Tốt. La Trì vươn vai, dáo dác nhìn xung quanh, "Tới đây phải uống rượu nếp đúng không? Cho một chai đi!".

Lục Bắc Thần nhìn anh ấy chằm chằm rồi bất ngờ hỏi: "Cậu tới vì vụ án mạng?"

La Trì thấy không có ai mang rượu cho mình, thẳng thừng đi tới bên quầy bar lấy một chai xuống, rồi lại gọi âm lên gác: "Bà chủ, làm ít đồ nhắm đi!".

"Ăn thịt bò khô đi, anh vừa mới ăn cơm xong, mà mới sáng ra sao đã uống rượu chứ? Trả lời vào điểm chính đi!" Cố Sơ giật lấy chai rượu. Cô biết mấy tháng nay La Trì không ít lần say bí tỉ.

La Trì xoa mạnh lên mặt, đành phải nói vào chủ đề chính: "Tôi nghe nói được một số chuyện về Cống Tốt, còn hay tin mấy người đang ở Cống Tốt nên mới tới đây. Bắc Thần, cậu còn nhớ cậu bạn ở Khang Định của tôi không?"

~Hết chương 521~

521. Chương 522: Nghi Lễ Tế Bái Quái Dị

Người bạn ở Khang Định của La Trì tên là Long Thiên, đám bạn bè hay quen gọi cậu ấy là Đại Long. Lục Bắc Thần dĩ nhiên còn nhớ Đại Long. Chiếc xe mà anh đang lái bây giờ cũng do Đại Long tìm giúp. Đó là một chàng trai rất thật thà, béo tốt, đen sạm, thích cười, cười lên trông rất đôn hậu. Xét về ngoại hình, cậu ấy trông giống một công nhân làm việc ở công xưởng hơn, ai có thể liên hệ cậu ấy với một cảnh sát nhân dân chứ? Nhưng thực tế là thâm niên trong ngành cảnh sát của Đại Long cũng ngang ngửa La Trì.

La Trì và Đại Long là bạn bè sinh tử có nhau, hai người quen nhau trong một nhiệm vụ xuyên tỉnh. "Lúc đó tôi rất xem thường Đại Long, nghĩ bụng sao Cục cảnh sát lại tuyển một tên béo ục ịch như cậu ấy chứ? Tới lúc đuổi theo tội phạm chẳng phải chạy một bước nghỉ ba bước sao?", La Trì nghịch chai rượu trong tay, kể lại cho họ nghe tình huống ban đầu khi anh ấy quen Đại Long.

Nhưng thực tế là Đại Long quả thực đã khiến anh ấy phải nhìn bằng con mắt khác. Tới khi tội phạm thực sự xuất hiện, cậu ấy chạy còn nhanh hơn cả La Trì, rõ ràng là một cậu mập lanh lợi. Lúc đó La Trì rất xấu hổ. Khang Định là vùng cao, điều kiện địa lý vốn đã khác thành phố, La Trì gặp phản ứng độ cao, không cẩn thận bị trúng đạn. Thế là cậu mập Đại Long đã nhanh nhẹn công anh ấy tới bệnh viện. Nếu không có Đại Long, có lẽ La Trì đã bỏ mạng tại Khang Định rồi. Kể từ ngày ấy, La Trì khâm phục Đại Long thật lòng, lâu dần hai người coi nhau như anh em.

"Lần này cậu tới Cống Tốt, ban đầu tôi cũng không suy nghĩ nhiều. Tôi không hiểu biết về mảnh đất này, chỉ biết ở đây khá nhiều dân tộc thiểu số, nghĩ bụng chắc cậu cũng chẳng thừa hơi tới mức chọc vào các đồng bào người dân tộc." La Trì vẫn không nhận được, bóc vỏ chai rượu ra, nhấp nhấp một chút. Rượu cay xè khiến anh ấy xuất xoa mãi, ngừng khoảng hai, ba phút lại tiếp lời: "Tới tận khi Đại Long gọi điện thoại cho tôi, nói quy mô lễ hội dời núi ở Cống Tốt lần này không hề nhỏ. Cậu ấy cũng ngại, không dám khuyên cậu rời đi nên hy vọng tôi nói với cậu".

Kiều Vân Tiêu nghe xong, tỏ ý không hiểu: "Lễ dời núi năm nào cũng có, năm nay có gì đặc biệt sao?".

Lục Bắc Thần hiểu La Trì bèn đưa ra kết luận: "Thế nên, cậu cất công tới đây không phải chỉ đơn giản là để khuyên tôi đi, đúng không?".

"Quan trọng là muốn phổ cập cho mọi người nguyên nhân vì sao phải sớm rời đi." La Trì điều chỉnh lại tư thế ngồi, bày ra vẻ "trên thông thiên văn, dưới tường địa lý", hắng giọng: "Mọi người không biết đâu, lễ hội dời núi ở Cống Tốt khác với Khang Định. Thứ nhất là không cho phép người ngoài tham gia, dĩ nhiên đây chỉ là quy định bất thành văn vì lễ hội dời núi các năm đều tổ chức vào mùa vắng vẻ, không thể có khách du lịch xuất hiện. Nhưng năm nay thì khác, vì có mọi người tới; Thứ hai, quan trọng nằm chính ở điểm thứ hai này! Cống Tốt là nơi đa dạng dân tộc nên lễ dời núi mỗi dân tộc tự tổ chức riêng, đây là quy định lưu truyền nhiều năm ở Cống Tốt. Thế mà sắp tới ngày lễ rồi, tộc trưởng bản Tây lại đột xuất thay đổi quy định, năm nay toàn bộ Cống Tốt sẽ cùng tổ chức một lễ dời núi, cho chính tộc trưởng Vương chủ trì".

"Sau đó?" Cố Sơ vẫn chưa cảm thấy câu chuyện này có vấn đề gì.

"Lễ hội dời núi ở những nơi khác đều là cúng Phật, vái thần linh, thần núi gì đó, hơn nữa phát triển tới bây giờ, rất nhiều nơi lễ hội dời núi đã trở thành một hoạt động náo nhiệt và vui vẻ. Duy chỉ có ở Cống Tốt là khác, Cống Tốt chỉ thờ quỷ núi, nghe nói cách tế bái cụ thể còn khác với những địa phương khác. Nhiều năm trước, Cống Tốt đã có tiền lệ tổ chức chung một lễ dời núi, nghe nói chính là lần có trận lũ bất ngờ ập tới. Sau này mưa thuận gió hòa thì mỗi dân tộc tự tổ chức riêng, năm nay lại có ngoại lệ như thế này, chứng tỏ trước mắt Cống Tốt đang gặp rắc rối lớn." La Trì nói, "Trên đường tới đây, tôi nghe nói trên núi Tây Nại có án mạng, chắc chắn có liên quan tới việc lần này tộc trưởng Vương đột xuất thay đổi quy định. Ngay cả đám Đại Long cũng đã nhận được lệnh rồi. Tôi có nghe ngóng qua loa tình hình của nạn nhân thì có khả năng là khách trọ của nhà khách Phong Nguyệt Cổ Đạo thế là càng sốt ruột, sao lại trùng hợp thế cơ chứ?".

"Phía cảnh sát phán đoán sơ bộ nạn nhân rất có thể là Trình Diệp và Phương Tử Hân. Hai người ấy là đồng nghiệp của Lăng Song." Cố Sơ thở dài mệt mỏi.

La Trì hiểu ngay.

"Cậu nắm được bao nhiêu phần về vụ án này?" Lục Bắc Thần hỏi.

"Rất ít, thêm nữa phía Cống Tốt hay cố tình tỏ ra thần thần bí bí, còn nói vụ án này là do quỷ núi hiện hình, giáng hỏa hoạn xuống trần gian gì gì đó. Nhưng biết rõ nhất có lẽ chính là nhân viên công an địa phương. Đại Long cũng chỉ nghe theo lệnh, biết còn lơ mơ." La Trì lại nhấp một ngụm rượu, chép miệng nói: "Tôi đang nghĩ, chẳng phải có cậu ở đây sao? Nhưng tuyệt đối đừng dính líu tới cậu thế nên vẫn phải gấp rút tới. Tới đây rồi mới thấy đúng là ma quỷ thật. Mấy người ai tránh được thì tuyệt đối đừng dây vào, trong này nào thần nào quỷ, dính líu tới quá nhiều phong tục. Tòa soạn vẫn còn cả đám người phải không? Tôi đã đặt một chiếc xe khách, sáng sớm ngày mai chúng ta xuất phát, không thể ở đây lâu được".

Cố Sơ nói: "Nhưng cảnh sát Từ ở đây không cho bọn em đi, hơn nữa nạn nhân một khi là Trình Diệp và Phương Tử Hân thì người của Tòa soạn muốn đi cũng chẳng được".

Cô nói rất có lý, khiến La Trì khó xử, bèn xoa mặt: "Vậy thì hai người đi".

Anh muốn nói tới Lục Bắc Thần và Cố Sơ. Kiều Vân Tiêu và Lục Bắc Thâm đã theo cùng Tòa soạn, không thể đi được. Đương nhiên, khi nói câu này La Trì cũng không dám chắc chắn. Trước đi đến, anh ấy đã điều tra đám người trong Tòa soạn, trong đó có Lục Bắc Thâm. Lục Bắc Thâm mà không đi, e là Lục Bắc Thần cũng sẽ ở lại.

Lục Bắc Thần lên tiếng: "Cứ để thuận theo tự nhiên đi".

Nhưng La Trì không muốn thuận theo tự nhiên. Có lẽ vì chịu ảnh hưởng của Cố Tư, anh ấy không muốn người nào bên cạnh mình gặp chuyện nữa. Cả buổi chiều anh ấy gọi điện thoại và bôn ba, hơn năm giờ thì từ ngoài về. Anh ấy lái chiếc xe của Lục Bắc Thần, từ xa đã nghe thấy tiếng động cơ.

Lúc đó, rất nhiều người đang ngồi nói chuyện trên chiếc bàn café ngoài trời, còn có một đám người đang dựng lò nướng thịt bò. Chị Dao đích thân pha chế nước sốt, đang bê ra ngoài thì từ xa đã nhìn thấy La Trì. Sau khi xe dừng hẳn, anh ấy nhảy xuống, chị Dao cười nói: "Ồ, anh chàng đẹp trai về rồi kia!".

La Trì chào hỏi chị Dao qua loa, ở ngoài tìm kiếm một lượt cũng không thấy Lục Bắc Thần, đi vào phòng khách mới nhìn thấy bóng anh. Anh đang nói chuyện với Lục Bắc Thâm. Nếu không phải vì chân Lục Bắc Thâm bị thương, La Trì tuyệt đối không thể nhận ra người nào là Lục Bắc Thần. Anh ấy hùng hùng hổ hổ phăm phăm đi tới, mặc kệ có ảnh hưởng tới cuộc nói chuyện của họ hay không, ngang nhiên ngồi xuống trước mặt họ, "Tôi đã nói chuyện với công an địa phương xong xuôi rồi, sáng sớm ngày mai tất cả mọi người đều được về".

Lục Bắc Thâm kinh ngạc nhìn anh ấy, "Nói chuyện kiểu gì vậy?".

"Dĩ nhiên là tôi có cách rồi." La Trì chỉ vào cái chân của Lục Bắc Thâm, "Cậu vốn là thương binh, cần phải dưỡng thương cho tốt, vả lại Trình Diệp và Phương Tử Hân trước lúc mất tích cũng không xảy ra cái vớ với người nào cả, giữ cả một đám người thế này cũng đâu phải cách? Thêm nữa, nhân lực của công an trên thị trấn cũng không đủ, chỉ riêng chút chuyện trên núi đã khiến họ đau đầu rồi, còn giam lỏng mấy người, không sợ tức nước vỡ bờ chắc? Tôi thì có tài cán mồm mép gì? Để mọi người đi được không thành vấn đề".

Lục Bắc Thâm bật cười, "Hiệu quả làm việc của cảnh sát La quả nhiên danh bất hư truyền".

La Trì vừa nghe được lời khen ấy, bèn huých vào người Lục Bắc Thần, "Này, em trai cậu biết ngọt nhạt hơn cậu nhiều đấy".

Lục Bắc Thần không chú tâm tới chuyện này, bất thành linh hỏi một câu: "Khi nào lễ hội dời núi được tổ chức?".

"Ngày kia."

Lục Bắc Thần đắm chiêu suy nghĩ.

La Trì thấy vậy bèn kho kho tay trước mặt anh, "Này này này, Lục Bắc Thần, cậu nghe thấy lời tôi nói chưa đấy? Sáng sớm mai chúng ta phải đi, cậu hỏi chuyện lễ dời núi để làm gì?".

"Hỏi cho biết thôi."

"Tốt nhất là cậu hỏi cho biết thôi đấy, mấy loại hoạt động đó đừng tham gia là hơn." La Trì sợ anh nổi hứng, "Vụ án này do cảnh sát địa phương chịu trách nhiệm, chúng ta không tham gia được, cũng không có tư cách tham gia. Lục Bắc Thần, cậu có hiểu lời tôi nói không đấy?"

Lục Bắc Thần cũng ngẩng đầu lên nói: "Đúng đấy anh, mặc dù nạn nhân rất có thể là Trình Diệp và Phùng Tử Hân nhưng chung quy cũng chỉ là 'có thể', chưa biết chừng cảnh sát vẫn đang tìm kiếm tung tích của họ thì sao. Em cảm thấy nơi này rất tà ma, đi càng sớm càng tốt. Còn lễ hội đồi núi kia, anh cũng nghe La Trì nói đấy, người ta tổ chức thì vui vẻ náo nhiệt, tại sao tới Cống Tốt lại âm khí nặng nề như vậy?"

La Trì đứng cùng một chiến tuyến với Lục Bắc Thần, khuyên chân thành: "Tư Tư đã gặp chuyện rồi. Lục Bắc Thần, tôi không thể nhìn hai người gặp chuyện nữa".

Lục Bắc Thần nhìn anh ấy, bộn bề tâm trạng nhưng cũng không muốn thể hiện quá nhiều cảm xúc bèn cười: "Được rồi, đi thôi chứ gì, cứ làm như phát biểu cảm nghĩ vậy".

Nghe câu này, La Trì biết anh đã thỏa hiệp, quả tim treo lơ lửng coi như đã rơi xuống, "Thuyết phục được cậu bảo tôi hy sinh gì cũng được. À đúng rồi, em gái Cố đâu?"

"Đi khám bệnh rồi."

...

Ông cụ Mục Đan Cát tại bản Khương bị bệnh. Ông ấy đã có tuổi nên toàn là những căn bệnh tuổi già. Cố Sơ cùng Hường Trì vội qua đó đo huyết áp cho ông ấy, tiêm một mũi nhỏ. Đợi tình hình của ông ấy chuyển biến khá hơn, Cố Sơ mới kê thuốc cho Lạp Nhĩ Đan. Lạp Nhĩ Đan là cô con gái, cô gái dễ dỗ nhất, cũng xinh xắn nhất bản Khương.

Hường Trì đã ở đây lâu với mọi người nên có thể thoải mái trò chuyện với họ. Tiếng Hán của Mục Đan Cát không tốt lắm, Hường Trì vẫn rất kiên nhẫn giải thích cho ông ấy cách sử dụng thuốc. Cố Sơ sợ ông cụ cao tuổi không nhớ hết được bèn viết liều lượng lên một mảnh giấy rồi trao lại cho Lạp Nhĩ Đan. Lạp Nhĩ Đan được đi học theo người Hán nên đọc hiểu chữ Hán, nghe hiểu tiếng Hán, sau khi cầm được đơn thuốc không ngừng nói cảm ơn với Cố Sơ.

Ấn tượng của Cố Sơ về Lạp Nhĩ Đan rất tốt, trông cô bé mới chỉ khoảng mười tám, mười chín tuổi, da dẻ trắng hơn các cô gái trong bản Khương một chút, nhưng các cô gái trắng da phần đều có một điểm chung chính là bắt nắng, gò má Lạp Nhĩ Đan bị bắt nắng đến đỏ bừng. Thấy vậy, Cố Sơ bèn cho cô bé lọ kem chống nắng của mình, bảo cô bé cứ cách hai ba tiếng lại bôi một lần. Lạp Nhĩ Đan thích thú vô cùng, cười tít mắt như vàng trắng khuyết.

Cô bé chạy tót đi mất, Cố Sơ nghĩ là cô bé ngượng, vừa quay vào nhà thì Lạp Nhĩ Đan đã trở lại, trong tay có thêm một túi vải, xấu hổ nhét vào lòng Cố Sơ.

Là một túi cá khô, cá bạc phơi khô, con nào cũng rất sạch sẽ, phải nặng tới một cân. Cố Sơ biết người dân ở đây cứ tới thời gian nhất định sẽ xuống núi ra hồ bắt cá. Những con cá bạc này là đặc sản của Cống Tốt, chưa cần thêm gia vị gì, phơi khô cũng đã giòn ngọt rồi. Họ thường phơi khô rồi đi bộ ba, bốn tiếng lên chợ trên thị trấn để bán, đổi lấy muối hoặc một số đồ dùng sinh hoạt hằng ngày, sau đó lại mất ba bốn tiếng để quay về núi.

Thế nên, Cố Sơ nào dám nhận. Cô liên tục từ chối, Lạp Nhĩ Đan sốt sắng, đỏ mặt nói: "Phải lấy mà, phải lấy mà, chị đã tặng em quà rồi".

Bốn chữ "có qua có lại" khi còn ở Thượng Hải, Cố Sơ rất hiếm có dịp hiểu triệt để, nhưng từ sau khi tới Cống Tốt, nó đã trở thành gốc rễ của truyền thống và phong tục. Cố Sơ cầm cá bạc, thầm cảm thán một nơi chân chất như Cống Tốt sao lại bị La Trì gọi là tà ma cơ chứ? Hường Trì vẫn còn ở trong nhà nói chuyện với ông cụ, Cố Sơ bèn kéo Lạp Nhĩ Đan ra ngồi trên tảng đá ngoài vườn. Gần đó có dựng một giá gỗ, trên giá có treo rất nhiều sợi bông, bên trên phơi đủ loại rau quả vùng núi, bên cạnh, ở nơi nhiều ánh nắng nhất thì trải một tấm vải bông màu đỏ, bên trên phơi những con cá bạc nhỏ.

"Nghe nói sắp tới lễ hội đồi núi rồi?" Cố Sơ bắt chuyện với Lạp Nhĩ Đan.

Lạp Nhĩ Đan gật đầu, "Đó là ngày lễ lớn của Cống Tốt".

"Mọi người sẽ tham gia cả chứ?"

Lạp Nhĩ Đan cười cười, "Vâng ạ".

Bản thân bản Khương không có lễ hội dời núi, họ có ngày lễ của riêng mình. Rõ ràng người Khương ở vùng này đã nhập gia tùy tục, lễ hội dời núi trở thành ngày lễ bắt buộc của mọi thôn bản. Ngẫm nghĩ rồi Cố Sơ lại hỏi: "Có vui không?"

Ai ngờ nghe xong, Lạp Nhĩ Đan sững sốt rồi xua tay, "Đó không phải ngày lễ để chơi, nói vậy quý núi sẽ giận đấy". Ngay sau đó, cô bé đứng dậy, giơ hai tay hướng về phía mặt trời rồi thu tay lại đặt trước ngực, miệng lẩm bẩm một lúc mới dừng. Sau khi ngồi xuống, sắc mặt Lạp Nhĩ Đan mới khá hơn chút, nói với Cố Sơ: "Em đã cầu xin quý núi tha thứ cho chị rồi".

Cố Sơ không biết nói sao, nhưng những ngày qua cô cũng đã hiểu được sự cung kính của người bản địa dành cho quý núi nên nói lời cảm ơn. Nhưng những gì nên nói cô vẫn không thể không hỏi: "Lễ hội ấy có long trọng không?"

Lạp Nhĩ Đan gật đầu rất mạnh.

"Cụ thể là có những việc gì?"

Lạp Nhĩ Đan không hiểu câu hỏi của cô nên nghi hoặc: "Thì là tế bái, về đêm người Cống Tốt sẽ tới sân tế bái của bản Tây bắt đầu tế bái quý núi".

Cố Sơ sững người, sau khi hoàn hồn lại thì hỏi: "Em nói là về đêm?"

Lạp Nhĩ Đan gật đầu. Cố Sơ càng cảm thấy kỳ lạ. Cô có tìm hiểu về lễ hội dời núi, nhưng mọi người thường tổ chức vào ban ngày, coi như một buổi cúng Phật long trọng. Nổi tiếng nhất có lẽ là ở Khang Định, sao ở Cống Tốt lại tổ chức vào ban đêm chứ?

"Trước kia đều vậy sao?"

Lạp Nhĩ Đan nói: "Trước đây mỗi thôn bản có một thời gian khác nhau, nhưng đa phần đều vào ban ngày, chỉ có ở bản Tây mới tổ chức buổi tối. Lần này do tộc trưởng Vương của bản Tây chủ trì nên người Cống Tốt cũng chọn theo thời gian của họ".

Xem ra vị tộc trưởng này có quyền uy thật. Cố Sơ lại hỏi: "Em có biết vì sao lần này cả Cống Tốt phải tế bái quý núi không?"

Lạp Nhĩ Đan ngập ngừng giây lát, "Vì quý núi đã nổi giận rồi, ngài giáng xuống trận lửa lớn, giống như cơn đại hồng thủy vậy".

Lý do giống như La Trì nói. Nhưng chuyện đại hồng thủy thì có thể hiểu được, trời trút mưa xuống, nơi đây dễ xảy ra sạt lở là chuyện bình thường, nhưng chưa bao giờ nghe nói trời có thể trút lửa xuống, trừ phi là nóng tới mức cây cỏ chết khô. Có thể không? Không thể nào. Mặc dù gần đây ở Cống Tốt rất nóng nhưng tới tới là nhiệt độ lại hạ, sáng sớm lại có sương mù, giữa rừng núi càng không thể khô nóng.

"Chuyện núi Tây Nại bị cháy có bao nhiêu người nhìn thấy?" Cô hoài nghi chuyện bị cháy chỉ là cái cớ.

Ai ngờ Lạp Nhĩ Đan nói rất tường tận: "Chính mắt bố em nhìn thấy". Cô bé chỉ ra sau vườn, "Ngày nào bố em cũng lên núi lấy rau rừng, từ mạch núi bên này có thể nhìn thấy một góc của Tây Nại. Hai hôm trước lúc bắt lửa, chính bố em nhìn thấy, khói dày đặc. Bố em sợ xảy ra chuyện nên vội nói cho tộc trưởng biết, hy vọng có thể cử người dập lửa. Chuyện này trôi qua không lâu sau, chẳng hiểu vì sao cảnh sát lại vào núi".

"Ngoài bố em ra còn ai nhìn thấy nữa không?"

Lạp Nhĩ Đan lắc đầu, "Núi Tây Nại khá xa, hơn nữa vị trí còn khá sâu, chỉ có từ mạch núi ở phía này của bọn em, trèo lên cao nhất mới có thể nhìn thấy một góc của Tây Nại, các thôn khác không thể nhìn thấy".

Cũng tức là hôm đó Mục Đan Cát không thể biết lửa cháy bao lâu. Cố Sơ chau mày. Dựa theo tình hình mà Lạp Nhĩ Đan kể, Trình Diệp và Phương Tử Hân mất tích vào đúng ngày có cháy lớn. Liệu họ bị thiêu chết? Nhưng có một vấn đề cô nghĩ không ra. Núi Tây Nại được coi là một nơi không có người, đừng nói là người ngoại tộc, ngay cả người dân bản Tây còn không được phép lên núi, tại sao Trình Diệp và Phùng

Tử Hân lại lên đó? Còn một vấn đề đáng nghi nữa, núi Tây Nại là cấm địa của Cống Tốt, trong núi có đám cháy, theo quy định của tộc trưởng Vương, mọi chuyện xảy ra trên núi đều phải bảo mật, tại sao cảnh sát lại biết được chuyện này? Nếu không có người báo cảnh sát, cùng lắm cảnh sát chỉ biết có đám cháy, tại sao lại biết rõ là có án mạng?

Người báo cảnh sát chắc chắn không phải tộc trưởng Vương, vậy người này là ai? Mục đích của người này là gì? Có liên quan tới vụ cháy hay không?

Đang mải nghĩ thì Lạp Nhĩ Đan nắm lấy tay cô và nói nhỏ: "Thế nên tộc trưởng Vương nói quỷ núi nổi giận rồi, năm nay mới lễ bái tử tế mới được".

Trên đường trở về, Cố Sơ dăm chiêu hỏi Hướng Trì, "Anh có tin vào chuyện quỷ núi không?".

Hướng Trì bật cười: "Vậy em có tin có Chúa Giêsu và Phật Tổ Như Lai không?".

Cô á khẩu.

Hướng Trì nói với cô: "Quỷ núi là tín ngưỡng của người Cống Tốt, giống như chúng ta có người theo Phật, có người tin vào Chúa vậy, em không thể nói là họ mê tín".

Câu này nghe cũng có lý.

Lúc trở về xe, Hướng Trì hỏi cô: "À đúng rồi, chồng em làm nghề gì vậy?". Mấy hôm nay anh ta nhìn người đàn ông ấy luôn thấy quen quen, nhưng đã gặp ở đâu thì không rõ. Nếu là người khác, có lẽ Hướng Trì sẽ điều tra nhưng có thể vì đó chính là chồng của Cố Sơ nên anh ta ngần ngại né tránh.

Từ lần đầu tiên gặp mặt, anh ta đã thích Cố Sơ rồi. Không thể nói là thích tới mức bắt buộc phải sở hữu, chỉ đơn thuần là thích mà thôi, tới tận khi người chồng kia tới đây, anh ta mới thấy ghen tỵ. Thật ra người đàn ông nào cũng có tâm lý ấy, không muốn thừa nhận một nửa của người con gái mình thích lại giỏi hơn mình.

Cố Sơ vốn định nói thật nhưng nghĩ tới chuyện lần này Lục Bắc Thần tới đây không phải vì vụ án, bất thành linh nói anh là pháp y cũng không hay, thế là cô chỉ cười: "Không có gì ạ, anh ấy làm nghề nghiệp bình thường thôi".

Hướng Trì nghe xong cảm thấy dễ chịu hẳn. Bình thường chứ gì, bình thường là tốt.

...

Tộc trưởng Vương kiên nhẫn để Kiều Vân Tiêu nói xong mới bưng tách trà lên nhấp một ngụm rồi ôn hòa tiếp trà cho anh. Lát sau ông ta nói: "Tổng giám đốc Kiều à, nói thật lòng, cậu thực sự có thành ý hơn tổng giám đốc Lục kia nhiều, có thể thấy cậu thực sự có tâm huyết với núi Tây Nại, mấy điều cậu nói cũng đều có lợi cho sự phát triển của bản Tây chúng tôi. Nhưng núi Tây Nại là mệnh mạch của cả Cống Tốt, tôi không thể nói được".

"Cống Tốt có nguồn tài nguyên cực kỳ tốt. Đương nhiên chúng tôi cũng sẽ không mù quáng khai thác. Mục đích căn bản của chúng tôi là hy vọng có nhiều người hiểu về Cống Tốt hơn." Kiều Vân Tiêu nhẹ nhàng nói: "Tộc trưởng Vương, thời đại bây giờ khác rồi. Tôi nghĩ Tây Nại cũng sẽ có những thanh niên bước ra ngoài, họ còn mong muốn quay trở về hay không? Tôi tin rằng thông qua lần đầu tư và khai thác của tập đoàn Kiều Viễn sẽ khiến cả Cống Tốt trẻ hóa, chỉ ít nơi đây sẽ không càng ngày càng nhiều trẻ nhỏ và người già nữa".

Thái độ khiêm tốn từ trước tới nay của Kiều Vân Tiêu dĩ nhiên lấy được thiện cảm của tộc trưởng Vương. Ông ta lại chủ động thêm trà cho anh, chân thành nói: "Thành thật xin lỗi cậu. Cậu phải tin tôi, nếu núi Tây Nại có thể khai thác, tôi chắc chắn là người hợp tác đầu tiên, vì thái độ chân thành của cậu bày ra ở đây, tôi nhìn thấy được. Nhưng chúng tôi có truyền thống và tập tục của mình, không thể động vào quỹ núi được".

Hai người nói chuyện qua lại cũng đã hơn một tiếng đồng hồ. Sau khi tiễn Kiều Vân Tiêu đi, tộc trưởng Vương thở dài nặng nề, tự lẩm bầm: "Nếu có thể, tôi cũng muốn Cống Tốt phát triển hơn nữa chứ".

Lúc này, cháu của ông ta từ bên ngoài trở về, tộc trưởng Vương nhìn thấy lập tức lạnh mặt, "Giang Nguyên!".

Giang Nguyên giật mình, đi tới trước mặt ông ta.

Tộc trưởng Vương nhìn anh ta, hỏi rõ từng từ từng chữ: "Cháu nói cho ta biết, chuyện thi thể trên núi là thế nào?"

...

Hôm sau, trời âm u.

Chiếc xe khách La Trì đặt đã đỗ trước cửa nhà khách từ sớm. Các đồng nghiệp của Tòa soạn vội vã hấp tấp di chuyển hành lý và đồ đạc, náo nhiệt y như lúc đến. Chị Dao đứng dựa vào cửa, chốc chốc lại cắn hạt dưa, có thể nhận ra chị ta rất lưu luyến đám khách này.

Lăng Song dìu Lục Bắc Thần lên xe trước, người của Tòa soạn cũng lục tục đi lên. Cố Sơ đã nói với bệnh viện từ trước, cô được phép trở về trước thời hạn. Cô lần lượt tạm biệt mọi người trong tổ y tế. Sau khi Lục Bắc Thần xách hành lý của cô ra thì hai người đi về phía chiếc xe khách. La Trì đứng vẫy tay ngoài cửa xe: "Nhanh một chút!"

Cố Sơ trèo lên xe trước. Lục Bắc Thần vừa đặt được một chân lên xe thì thấy một đám bụi mù mịt bốc lên gần đó. Trong chớp mắt, có khoảng năm sáu chiếc xe cảnh sát dừng trước xe khách, một trong số đó mở cửa ra, một cảnh sát lao từ trên xe xuống, túm chặt lấy cánh tay Lục Bắc Thần, hứng phần hết lên như gặp được cứu tinh: "Giáo sư Lục, anh chính là giáo sư Lục phải không?"

~Hết chương 522~

522. Chương 523: Nan Đề

Cảnh tượng lúc ấy là, tất cả mọi người lên xe và các đồng nghiệp của tổ y tế tới tiễn đều ngây người, ngoại trừ vài người biết sự tình. Nhưng trong số những người biết sự tình, phản ứng của La Trì là khoa trương nhất. Anh ấy đập đầu vào cửa ô tô, hết cái này tới cái khác, là biểu hiện của cảm xúc sào nhào, chỉ muốn chết quách đi cho rồi.

Rất nhanh, có mấy nhân viên cảnh sát cũng bước xuống từ một chiếc xe cảnh sát khác, trong đó người đi đầu trông khoảng ngoài năm mươi, bước chân vững chãi, ánh mắt bình tĩnh, có thể nhận ra đó là sếp của họ, đi theo sau ông ta là cảnh sát Từ với nét mặt gượng gạo, đằng sau cảnh sát Từ chính là Tiểu Vương bọc trực kia. Các xe khác cũng có người xuống, nhìn lướt qua phải có tới mười mấy người, khí thế này khiến cả chị Dao cũng phải sửng sốt.

"Cục trưởng Hứa! Em tóm được giáo sư Lục rồi!" Cậu cảnh sát đang giữ chặt cánh tay Lục Bắc Thần hưng phấn nhảy cao lên, vui mừng như trúng xổ số vậy.

Cố Sơ không vội xuống xe. Cô mở cửa sổ, chống cằm lên bệ cửa chứng kiến toàn bộ cảnh tượng đó, nghe xong câu nói của cậu cảnh sát kia cũng thực sự cảm nín, thế này có khác gì coi Lục Bắc Thần là tội phạm để bắt, vừa nhìn là biết cảnh sát trẻ mới vào nghề chưa lâu. Cục trưởng Hứa cũng suất nữa thì ngã ngửa, vội rảo bước tới trước, giơ hai tay ra, "Giáo sư Lục, xin lỗi, xin lỗi!"

Lục Bắc Thần vừa định giơ tay ra bắt thì phát hiện cậu cảnh sát vẫn còn níu chặt lấy mình, anh khẽ nói: "Có thể bỏ tôi ra trước không?"

"Bỏ tay ra! Có ai ăn nói như cậu không? Cái gì mà tóm được giáo sư Lục rồi?" Sắc mặt cục trưởng Hứa có phần xấu hổ, ông ấy khẽ quát.

Lúc ấy cậu cảnh sát mới ý thức được vấn đề, vội vã buông tay. Lục Bắc Thần bắt tay với cục trưởng Hứa, ông ấy lịch thiệp nói: "Giáo sư Lục, thật là có lỗi quá, là mấy người cấp dưới này không biết gì, có mắt không trông thấy Thái Sơn. Nếu có đắc tội với cậu chỗ nào, thì để cấp trên là tôi đây chuộc tội thay họ vậy".

"Cục trưởng Hứa nặng lời rồi." Anh không hề ngạc nhiên.

"Cậu cứ gọi tôi anh Hứa là được rồi, chỗ chúng tôi không có nhiều quy củ lắm đâu." Cục trưởng Hứa tươi cười, âm thầm quan sát Lục Bắc Thần. Ông ấy đã nghe không ít tin đồn về chàng trai này, hầu như đều

liên quan tới năng lực làm việc của cậu ta. Người ta nói cậu ta có đôi mắt "hỏa nhãn kim tinh", "nghe" được tiếng nói của người chết. Là một pháp y nhân chủng học, cậu ta có thể lật ra những manh mối mà các pháp y khác bó tay, bất kỳ manh mối nào cũng không thoát được khỏi ánh mắt của cậu ta. Nhưng bao nhiêu năm làm việc, ông ấy tự nhận rằng mình đã gặp không ít người, những người có danh có tiếng cũng nhiều, nhưng so với danh tiếng thì khả năng thực sự vẫn kém hơn ít nhiều. Với những vụ án mà Lục Bắc Thần từng xử lý, ông ấy từng xem hồ sơ, quả thực đã ngỡ ngàng.

Nhưng cũng không bằng gặp tận mặt.

Nhìn người nhìn qua đôi mắt, ông ấy cảm thấy đôi mắt của chàng trai trước mặt mặc dù tuổi còn trẻ nhưng thứ chất chứa trong ánh mắt hoàn toàn không phù hợp với tuổi tác, đó ắt hẳn phải là sự chiêm nghiệm lắng đọng lại sau nhiều sóng gió, là sự bình tĩnh toát lên sau khi đã trải qua những trải nghiệm sinh tử. Ánh mắt hai người rõ ràng nhìn thẳng vào nhau nhưng ông ấy không thể đọc được suy nghĩ của Lục Bắc Thần. Còn cậu ta có vẻ như đang mỉm cười với ông ấy nhưng ông lại cảm thấy Lục Bắc Thần đã nhìn thấu tỏ nội tâm mình.

Trên tài liệu nói, ánh mắt của cậu ta như một con dao giải phẫu, có thể yên lặng đọc hết những suy nghĩ của đối phương. Chỉ trong vài giây ngắn ngủi, cục trưởng Hứa đã lĩnh hội được.

Cảnh sát Từ cũng bước lên, vừa sảo nhảo vừa thiếu tự nhiên, liên tục xin lỗi Lục Bắc Thần. Anh ta coi như gặp phải vận xui rồi, cả đêm bận rộn vụ án không được chợp mắt, trời vừa sáng đã nhận một cuộc điện của cấp trên rồi bị chửi té tát, chất vấn anh ta vì sao biết giáo sư Lục ở Cống Tót mà không báo cáo?

Lúc đó anh ta ù ù cạc cạc, còn hỏi lại là giáo sư Lục nào? Cấp trên nổi giận: Giáo sư Lục Bắc Thần, pháp y nhân chủng học cấp "quốc bảo" đấy! Sau đó anh lại tiếp tục ăn trận mắng nữa: Cậu làm việc kiểu gì thế hả? Vụ án của chúng ta đang đi vào bế tắc thì cần có những chuyên gia như vậy trợ giúp. Cậu có biết có biết bao nhiêu người muốn mời cậu ấy mà còn không mời được không? Thế mà người ta đến địa bàn của cậu, cậu lại không biết gì sắt!

Anh ta dờ dẫm, dờ dẫm vì bị ăn mắng, càng vì sự thật phũ phàng.

Cấp trên không cho phép anh ta giải thích nhiều, thẳng thừng cho anh ta địa chỉ nơi Lục Bắc Thần nghỉ lại. Thì ra chính là Phong Nguyệt Cổ Đạo, nhưng đầu óc anh ta vẫn còn mơ hồ. Khách khứa ở đó đông như vậy, rốt cuộc ai mới là Lục Bắc Thần? Chưa kịp hỏi cho rõ ràng cấp trên đã nói: Nghe bảo giáo sư Lục sắp rời khỏi Cống Tót rồi, tôi không cần biết cậu dùng cách thức gì, nhất định phải giữ được cậu ấy lại, bên trên rất coi trọng việc này!

Khi tới Phong Nguyệt Cổ Đạo, anh ta mới hiểu hàm ý câu nói "Bên trên rất coi trọng việc này". Không chỉ cấp trên trực tiếp tới tận đây mà một lãnh đạo lớn như cục trưởng Hứa cũng đích thân đến. Giây phút nhìn thấy Lục Bắc Thần, cảnh sát Từ đã hiểu mình gặp rắc rối rồi.

Thì ra người đó chính là Lục Bắc Thần mà cấp trên nhắc tới, chẳng trách lúc trước anh ta đã cảm thấy người này không hề tầm thường, nhưng anh ta lại trách móc nói cậu ấy đừng can dự vào việc của cảnh sát... Càng nghĩ cảnh sát Từ càng phiền não, chỉ tại cái miệng của mình mà thôi.

Sau khi anh ta xin lỗi xong, Lục Bắc Thần cũng chỉ gật đầu, cũng không nhắc lại những chuyện mịch lòng trước đây nữa, điều này khiến cảnh sát Từ ít nhiều cảm thấy lạ. Anh ta cho rằng những nhân vật đứng trên như vậy đều không dễ dàng buông tha cho ai, cho dù không phản bác lại anh ta ngay thì chí ít cũng dùng quyền uy để nhắc nhở anh ta sau này chú ý gì đó. Lục Bắc Thần chỉ nói với cục trưởng Hứa một câu: "Cục trưởng Hứa khách khí rồi, nếu hôm nay chú tới để tiễn thì không cần phải rầm rộ như vậy".

"Giáo sư Lục chê cười rồi. Tôi đây cũng không vòng vo tam quốc. Hôm nay ầm ĩ như vậy quả thực là vì có việc. Nếu không phải tình huống khẩn cấp, tôi tuyệt đối không dám quấy rầy cậu nghỉ ngơi." Cục trưởng Hứa nói chân thành, thở dài nặng nề, "Thật ra là vì vụ án trước mắt quá hóc búa, đành nhờ giáo sư Lục giúp đỡ".

"Vụ án trên núi Tây Nại?" Lục Bắc Thần hỏi khẽ.

"Đúng vậy." Sắc mặt cục trưởng Hứa trở nên nặng nề, "Nói thật lòng, làm cảnh sát bao năm, tôi chưa từng gặp phải đề bài nào khó như vậy, tình hình trên núi pháp y bình thường không thể giải quyết được. Mấy

pháp y lúc trước cùng chúng tôi tới hiện trường cũng đành bó tay. Giáo sư Lục, tôi biết cậu rất khó xử, nhưng vụ án này dính líu tới mạng người, không ai trong chúng ta mong muốn có người chết oan mà”.

Lục Bắc Thần trầm mặc, ngược mắt nhìn lên chiếc xe khách. Cục trưởng Hứa là người thông minh, vội nói: “Cậu cứ yên tâm, những người đó có thể đi ngay. Việc lấy lời khai lúc trước cũng đã hoàn tất rồi, chỉ phải làm phiên thời gian của giáo sư Lục thôi...”.

Lục Bắc Thần vẫn mãi miết nhìn về phía đó. Cố Sơ đã xuống xe, đứng bên cạnh La Trì. Cô không có ý giục Lục Bắc Thần nhưng La Trì thì rất lo lắng, nhìn anh lắc đầu nguầy nguậy, ra hiệu cho anh cứ mặc kệ đi. Lúc này, cục trưởng Hứa phát hiện ra vấn đề, lập tức nhìn trúng Cố Sơ, ngẫm nghĩ rồi bước tới tươi cười: “Cô là vợ của cậu ấy phải không?”.

Cố Sơ không ngờ một cục trưởng lớn như vậy lại biết mình, vội vã gật đầu.

“Xin lỗi đã làm lỡ dở chuyến đi trở về Thượng Hải của hai người, nhưng mong cô thông cảm, chúng tôi cũng bắt đắ dĩ mà thôi.” Cục trưởng Hứa rất khiêm nhường, “Nghe nói có hai đồng nghiệp của mọi người bị mất tích. Cô cứ yên tâm, bất luận thế nào chúng tôi cũng sẽ đưa ra một câu trả lời khiến mọi người hoàn toàn hài lòng”.

La Trì vòng tay ra sau lưng, âm thầm giật giật cô mấy cái. Cố Sơ hiểu lòng tốt của anh ấy nhưng càng rõ ý muốn của Lục Bắc Thần hơn. Cô hắng giọng nói với cục trưởng Hứa: “Để mọi người mất công rồi”.

La Trì giậm chân bình bịch.

Lát sau, Lục Bắc Thần lên tiếng: “Có hai điều kiện”.

Nghe thấy Lục Bắc Thần nói câu này, La Trì nhắm mắt lại, chau mày nhắm mắt, thế này là cục diện đã định. Cục trưởng Hứa nghe xong mắt sáng rực lên, vội bước lên: “Cậu cứ nói”.

“Thứ nhất, không ai được can thiệp vào cách thức làm việc của tôi. Thứ hai, , tại đây, tôi cần có một trợ lý”.

Còn chưa đợi cục trưởng cho phép, La Trì lon ton chạy đến: “Tôi! Tôi làm trợ lý của cậu ấy”.

Cục trưởng Hứa giật mình, quan sát La Trì từ trên xuống dưới. So với danh tiếng của Lục Bắc Thần, rõ ràng là La Trì chỉ là vô danh tiểu tốt. Nhìn một lúc, ông ấy quay đầu về phía anh: “Giáo sư Lục, người này...”.

“Cậu ấy sẽ làm trợ lý của tôi, La Trì.” Lục Bắc Thần nói nhẹ tênh.

“Được, được, được.” Cục trưởng Hứa mặc kệ đó là ai, chỉ cần Lục Bắc Thần chịu ở lại giúp là được. Dọc đường đi ông ấy cứ lo lắng mãi, dù sao thì cấp dưới của mình cũng tiếp đón chậm trễ, nghĩ bụng không biết có nên mua gì chuộc lỗi không, thế là bèn liên lạc với mấy ông bạn cũ ở Thượng Hải từng tiếp xúc với Lục Bắc Thần, dò hỏi về sở thích của cậu ta. Ai ngờ họ đều trả lời với vẻ khó xử: Chưa từng thấy Lục Bắc Thần nhận quà của ai, vòng vo tam quốc chỉ bằng cứ nói thẳng, tính khí của cậu ta rất cổ quái, khó gần nhưng làm việc thì không lơ tơ mơ chút nào. Cuối cùng, có một ông bạn hé lộ rằng nếu không thuyết phục được giáo sư Lục thì cứ tới tìm vợ của cậu ấy. Ai cũng đồn rằng giáo sư Lục lo cho vợ nhất, đi đường vòng cũng không phải là không thể.

Cục trưởng Hứa cứ thầm kêu may suốt, may mà người vợ kia biết nói lý lẽ. Ban nãy Lục Bắc Thần ngập ngừng nhìn về phía xe buýt, kẻ mù cũng nhận ra cậu ta đang cân nhắc về vợ mình.

Lục Bắc Thần đi theo cục trưởng Hứa vào trong nhà khách, một vài cảnh sát cũng vào theo. Một giây sau, người ngồi trong xe khách lũ lượt ủa xuống, các đồng nghiệp trong tổ y tế cũng mỗi người một câu, râm ran bàn tán về thân phận của Lục Bắc Thần. Cố Sơ không muốn tham gia, bèn tự đi xách hành lý của mình. Hướng Trì quả thực không nén nổi tò mò, mặc kệ chuyện mình chưa thân với La Trì, hỏi thẳng: “Anh ta rốt cuộc là ai?”.

“Lục Bắc Thần, giáo sư nhân chủng học uy tín, pháp y nhân chủng học nổi tiếng quốc tế, rất nhiều vụ án phải do chính cậu ấy giám định mới có thể đưa ra kết luận.” La Trì bực bội trả lời.

Hướng Trì sững sốt, không ngờ lai lịch của người này lại lớn như vậy.

Trong đám đông có người hét lên: "Trời ơi, thì ra anh ấy chính là giáo sư Lục trong bài báo...".

La Trì không còn tâm trạng cùng đám người này miêu tả sự "vĩ đại" của Lục Bắc Thần nữa, thực tế là anh ấy sắp phiền muộn chết. Anh ấy quắc mắt nhìn đám cảnh sát rồi lập tức gọi to: "Đại Long!".

Chính là anh chàng mập nhanh nhẹn ở Khang Định, khi nghe thấy La Trì gọi tên thì giật mình, định chuẩn bị nhưng tốc độ của La Trì cũng không hề chậm, lập tức chặn trước mặt cậu ấy: "Tại sao trông thấy anh, chú lại chạy?".

Ban này không để ý thấy cậu ấy, chắc chắn là vì né tránh mình.

Đại Long bị bắt tại trận, không còn vẻ thoải mái thường ngày mà tỏ ra thiếu tự nhiên: "À... anh Trì".

"Có gì nói mau!".

Đại Long vò đầu, "Em đang nghĩ... có lẽ em làm sai rồi".

Nghe cậu ấy nói vậy, La Trì lập tức nheo mắt, "Tuyệt đối đừng có nói với anh chuyện hôm nay có liên quan tới chú".

"Em cũng chân thành thôi mà." Đại Long áy náy.

Một giây sau, La Trì đã gờ nắm đấm lên, Đại Long chặn ngay lại: "Ấy ấy ấy, chuyện này cũng là tự nguyện thôi, anh xem, giáo sư Lục còn chưa nói gì".

"Cục trưởng của các cậu đích thân đến đây rồi, chú bảo cậu ấy còn nói được gì?" La Trì hận nghiêng răng nghiêng lợi.

Đại Long ngượng ngập.

Thật ra chuyện này cũng thật sự phải trách cậu ấy, cậu ấy nhiều chuyện, không ngờ hại La Trì không đi được, còn hủy hoại cả kỳ nghỉ của giáo sư Lục. Kể ra cũng có liên quan tới La Trì, vì sau khi xảy ra án mạng trên núi Tây Nại, Cống Tốt xin hỗ trợ từ bên trên, La Trì biết chuyện thì gọi ngay tới chỗ cậu ấy, nói lý do để những người không liên quan được rời đi. Cuối cùng còn nói với cậu ấy một câu: Có biết người mượn xe của chú là ai không? Cậu ấy tới đây nghỉ mát, nhân vật lớn ấy mấy chú không thể đắc tội được đâu.

Sau khi đặt điện thoại xuống, cậu ấy nghĩ, rốt cuộc là nhân vật tầm cỡ nào mà không thể đắc tội? Cậu ấy còn loáng thoáng nhớ tên người đó, theo tra cứu trên mạng, sau đó lại đối chiếu với những bức ảnh không thể hiếm hoi hơn, cậu ấy mới giật mình, vội vàng báo với cấp trên khách khứa trong Phong Nguyệt Cổ Đạo cần được trở về, hơn nữa tại đó còn có một chuyên gia quan trọng, lỡ như chuyên gia đó xảy ra chuyện gì thì hậu quả rất phức tạp. Cấp trên nghe xong rất mừng, bèn tiện thể hỏi một câu: Vị chuyên gia quan trọng nào vậy?

Thế là cậu ấy thành thật khai báo, pháp y Lục Bắc Thần, người có biệt danh "người phiên dịch" của xác chết.

Mọi chuyện về sau cậu ấy hoàn toàn không kiểm soát nổi, khi cùng cả một đội ngũ rầm rộ tới mời Lục Bắc Thần, cậu ấy mới hiểu ra.

"Tiểu tử, cậu cứ chờ đó!" La Trì buông một câu rồi đi vào trong nhà khách.

"Ấy, anh Trì, anh Trì..."

Ai cũng đã được giải thích, chỉ khổ mình Cố Sơ. Cô bị đám đồng nghiệp của tổ y tế vây kín, nhất thời cảm thấy mình như rơi vào hang sói.

...

Nói theo cách của Kiều Vân Tiêu thì, mọi chuyện đều do số phận.

Ông trời để Cố Sơ đến Cống Tốt, để Lục Bắc Thần đuổi theo cô tới đây, và vì sự xuất hiện của anh, vụ án trên núi Tây Nại cũng rơi vào tay Lục Bắc Thần.

Những người không có liên quan trong Tòa soạn được rời khỏi Cổng Tốt. Nhưng Lục Bắc Thâm không đi, anh ấy có đầy đủ lý do để ở lại, vừa bị thương mà anh trai anh ấy lại ở đây. Lăng Song không đi, cô ấy cũng có lý do để ở lại. Đầu tiên, người mất tích là cấp dưới của cô ấy, cô ấy nắm rất rõ tình hình của Trình Diệp và Phương Tử Hân, tiện cho cảnh sát điều tra. Ngoài ra cô ấy phải chăm sóc Lục Bắc Thâm. Kiều Vân Tiêu cũng ở lại, lý do lại càng đầy đủ hơn nữa, là một người đầu từ vào núi Tây Nại, anh ấy cần nắm rõ tình hình ở đây.

Lục Bắc Thâm đã tham gia vào vụ án tại Tây Nại sau khi cục trưởng Hứa miêu tả tình hình chi tiết cho anh.

Mấy ngày trước, trên núi Tây Nại xảy ra một trận hỏa hoạn dữ dội, phía cảnh sát nhận được tin báo nói trên núi phát hiện thi thể. Ban đầu chuyện này chưa âm ỉ lên cấp trên, chỉ có thị trấn cử nhân viên cảnh sát đi điều tra rõ tình hình. Sau nhiều lần nói chuyện với tộc trưởng Vương, họ được phép vào trong núi điều tra. Kết quả khi tới hiện trường thì dở hẳn, thi thể đó gần như đã cháy vụn. Pháp y địa phương sau khi tới nơi, phân biệt được đó là hai thi thể thì không đưa ra được kết luận nào nữa, không còn cách nào khác, lãnh đạo địa phương đành nhờ cậy lên trên.

Cách đó năm dặm, cảnh sát phát hiện một cây gậy leo núi, mà đúng lúc này lại có tin trong nhà khách Phong Nguyệt Cổ Đạo có hai khách trọ mất tích. Qua điều tra, cảnh sát phát hiện, ký hiệu trên cây gậy leo núi giống hệt với gậy của các thành viên khác trong Tòa soạn. Về sau Lăng Song thừa nhận, lô gậy leo núi này được Tòa soạn phát thống nhất cho nhân viên, tiện cho họ sau này đến Cổng Tốt làm việc có thể leo lên cao, nhìn ra xa. Thế nên phía cảnh sát nghi ngờ thi thể tại hiện trường phá án chính là Trình Diệp và Phương Tử Hân, nhưng cũng chỉ suy đoán dựa theo chứng cứ chứ không có nghiệm chứng thi thể thực sự.

Đối mặt với xương trắng, họ cần một vị pháp y nhân chủng học, thông qua những mảnh xương còn lại để tìm kiếm manh mối. Hơn nữa đây không phải là một pháp y bình thường mà phải là một người cực kỳ chuyên nghiệp, vì thứ họ đối mặt không chỉ đơn thuần là xương trắng mà là xương đã bị thiêu gần như thành bụi.

Cục trưởng Hứa là người có nhiều năm kinh nghiệm, nhìn đồng xương trắng trước mắt là hiểu ngay, đây sẽ là một vụ án đau đầu nhất, hành xác nhất.

Trong lúc đang khổ não, không ngờ ông trời lại phái Lục Bắc Thâm tới – vị pháp y nhân chủng học có thể phá án thông qua vụn xương. Ông ấy mừng rỡ vô cùng, thế nên bất luận thể nào cũng phải giữ anh lại.

Sau khi cùng Lục Bắc Thâm bước vào phòng khám nghiệm tử thi, nhìn xung quanh không thấy hài cốt, với tư cách là trợ lý lâm thời của Lục Bắc Thâm, La Trì bắt đầu khiêu khích, "Này, mấy người làm việc kiểu gì vậy? Thi thể đâu? Nói trước nhé, thời gian của giáo sư Lục rất quý báu đấy".

Lục Bắc Thâm biết La Trì còn đang cạ cọ, nhưng tuyệt đối không phải vì vụ án nên anh cũng không nói gì, để mặc cho anh ấy giương oai giễu võ. Đưa họ tới đây chính là cảnh sát Từ và Tiểu Vương, nghe La Trì nói vậy họ lập tức căng thẳng, cảnh sát Từ nói ngay: "Chúng tôi đi lấy ngay". Rồi anh ta quay đầu hất cằm về phía Tiểu Vương: "Mau lên, đừng làm lỡ dở thời gian".

Tiểu Vương gật đầu lia lịa.

Nhưng Lục Bắc Thâm thì hơi do dự. Anh nhìn cảnh sát Từ, "Sao lại đi lấy ngay?". Thi thể sao có thể dùng từ "lấy"?

Cảnh sát Từ còn chưa kịp giải thích, Lục Bắc Thâm đã hiểu ngay nghĩa của từ "lấy" mà anh ta nói. Anh thấy Tiểu Vương đẩy một chiếc xe tới, bên trên chất mấy cái túi, trên miệng núi vẫn còn đánh dấu ký hiệu. La Trì kinh ngạc chỉ tay vào túi, "Cái gì đây?".

Cảnh sát Từ vội vàng giải thích: "Chính là hai thi thể đó, à không, nói chính xác là hài cốt".

La Trì bước lên ngó, trợn tròn mắt như nhìn thấy kỳ quan thế giới, phải rất lâu sau mới quát âm lên: "Mấy người làm gì vậy?". Ngay sau đó, anh ấy lao tới trước mặt Lục Bắc Thâm, "Đi thôi, để họ tự phá án!".

Cảnh sát Từ gần như sắp khóc, giữ chặt lấy La Trì, "Anh tuyệt đối đừng hiểu lầm, trong túi thật sự là hài cốt, hai hài cốt bị thiêu cháy trên núi Tây Nại".

"Anh coi tôi là đứa trẻ ba tuổi dễ dụ hay nghĩ giáo sư Lục là kẻ trí não chậm phát triển?" La Trì không có chỗ trút giận, bèn chỉ tay về phía chiếc túi gần đó: "Tôi thấy mấy người rõ ràng đang chơi chúng tôi. Này, Bắc Thần, cậu làm gì vậy?"

Vào lúc La Trì đang như sắp liều mạng với cảnh sát Từ, Lục Bắc Thần đã đi tới trước chiếc xe đẩy, tỉ mỉ quan sát mấy chiếc túi. La Trì thấy vậy tiến lên: "Tuyệt đối đừng nói với tôi rằng thi thể đã bị cháy đến mức này mà cậu vẫn muốn lo?"

Bắc Thần chỉ lặng im.

Trên xe đẩy tổng cộng có ba chiếc túi, một túi lớn, hai túi nhỏ, lần lượt được đánh dấu bằng ba màu đỏ, vàng, lam, trên ghi chú viết rõ thứ đựng trong túi. Hai túi màu vàng và lam là hai túi nhỏ, bên trong túi màu lam đựng rất ít đồ, viết rõ đó là tất cả vật dụng cách đám cháy hai dặm, trong chiếc túi vàng là những đồ thu thập được tại hiện trường, còn hai hài cốt được để trong chiếc túi đỏ.

Lục Bắc Thần giờ tay ra.

Cảnh sát Từ và Tiểu Vương ngơ ngác nhìn nhau. La Trì hiểu tính của anh, bèn thở dài, nói với họ: "Găng tay".

Lúc này cảnh sát Từ mới hiểu ra, vội bảo Tiểu Vương chuẩn bị.

Về việc khám nghiệm hiện trường, cảnh sát địa phương làm một danh sách chi tiết, Lục Bắc Thần đọc qua, đeo găng tay rồi mở chiếc túi màu đỏ. La Trì nhân cơ hội ấy ngó vào xem, một giấy sau quả thực chỉ muốn chết.

Một đồng xương, không, nói chính xác là một đồng xương vụn lên tới hàng ngàn mảnh, những mảnh xương chưa vụn nát lẫn trộn cùng đất cát. Cuối cùng La Trì cũng hiểu nét mặt nặng nề của cục trưởng Hứa sau khi Lục Bắc Thần đồng ý chịu trách nhiệm vụ án, tình huống này ngay cả anh cũng chưa từng gặp qua.

"Ai xử lý chỗ vụn xương này?" Lục Bắc Thần không động vào xương trong túi, lát sau khẽ hỏi.

Cảnh sát Từ có phần không đoán ra suy nghĩ của Lục Bắc Thần, thấy La Trì như sắp bùng nổ, anh ta ngẫm nghĩ rồi trả lời: "Là nhân viên của phòng pháp y, vì hiện trường hơi phức tạp, cộng thêm Tây Nại có rất nhiều quy định nên sau khi khám nghiệm hiện trường cảnh sát chỉ có thể mang được về thứ gì thì mang. Nhưng... giáo sư Lục, cảnh sát chúng tôi đã tìm kiếm rất kỹ lưỡng những vụn xương có thể tìm được, thu thập về cả rồi. Ở hiện trường bây giờ có lẽ không còn sót thứ gì, các mảnh mỗi đều nằm trong túi cả".

"Các anh đã phá hoại vụn xương người lần thứ hai. Lần thứ nhất bị thiêu cháy, lần thứ hai vì các anh xử lý không thỏa đáng mà bị nghiền nát. Vụn xương lẫn với cỏ dại, đất cát, tro tàn, mảnh răng rụng, thậm chí còn có..." Lục Bắc Thần cười mà như không cười, nhặt chuẩn xác một mảnh xương bé tí lên, "Thậm chí là xương động vật. À, quan sát trước mắt thì chỉ lẫn xương chó, sau đó tập hợp thành một đồng vụn. Cảnh sát Từ, các anh đánh giá tôi cao quá đấy".

~Hết chương 523~

523. Q11.c524: Manh Mối Trong Bức Ảnh

Phàm là pháp y, nhất là pháp y nhân chủng học, họ thà phải xử lý đồng xương bị cắt thành vụn nhỏ cũng không muốn xử lý kiểu vụn xương vừa bị thiêu cháy vừa bị người ta phá hoại như trước mắt. Ngày trước khi còn ở Mỹ, Lục Bắc Thần từng cùng các đồng nghiệp phá một vụ án xương vụn. Cách thức gây án của hung thủ cực kỳ tàn nhẫn, róc thịt của một người còn sống sờ sờ thành xương cho đến chết rồi chặt xương thành ngàn mảnh tới lần thứ ba thì không chống đỡ được nữa, FBI đã nhờ tới Lục Bắc Thần. Lần đó anh đếm rất rõ ràng, có tổng cộng 18579 mảnh vụn. Nếu không vì họ bảo mật thì đó sẽ là vụ xương vụn gây chấn động nhất Hoa Kỳ.

Một khi chứng minh được đám cháy trên núi Tây Nại do người làm, hai nạn nhân bị sát hại thì xem xét từ thủ đoạn gây án chưa thể bằng được vụ án kia nhưng xét về mức độ khó dễ khi xử lý hài cốt thì đây quả thực là vụ án thách thức pháp y nhân chủng học.

Vật chứng tại hiện trường không nhiều, xương cốt còn hóa thành tro, nói chi tới quần áo, chứng minh, túi xách... - những thứ có thể chứng minh được thân phận của nạn nhân. Có thể thu thập được chỉ có loại bột lửa một đồng một chiếc đã cháy một nửa, chiếc lư hương bị cháy chỉ còn chân đỡ bằng kim loại và cây gậy leo núi cách đó năm dặm. Nơi phát hiện ra vụ án ở trong một sơn động. Các cảnh sát đã miêu tả lại hiện trường một cách tỉ mỉ, còn chụp rất nhiều hình ảnh. Từ hình ảnh có thể thấy, hai hài cốt một trước một sau, một hài cốt nằm bò ra đất, hài cốt kia trong tư thế ôm rịt lấy người ở mé cửa động. Nhưng hai hài cốt rất không hoàn chỉnh, khớp xương đều sai vị trí. Ở vị trí cách hài cốt thứ nhất khoảng hai mét có một thứ đồ bị cháy dài khoảng một mét, cảnh sát ban đầu nghi ngờ đó là một cây gậy leo núi khác.

Đây là một hiện trường đơn giản đến không thể đơn giản hơn, sạch sẽ đến không thể sạch sẽ hơn. Ngoài một lượng lớn chạc cây bị lửa thiêu đốt thì còn một lượng lớn xương vụn. Mà những chạc cây này bằng dù đã cháy rụi nhưng cũng không khó nhận diện là loại thông đỏ Triều Tiên mà bên ngoài sơn động cũng có cây thông đỏ trăm năm tuổi. Từ số liệu cụ thể có thể thấy, cây thông đỏ ngoài sơn động ba người vòng tay ôm cũng không xuể, đủ để thấy sự cao lớn của nó.

Lúc này những bức ảnh Lục Bắc Thần cầm trên tay hầu như đều được chụp tại hiện trường, cũng tức là đặc tả rõ nét tình hình trong sơn động. Chỉ có lác đác vài bức là chụp kèm theo cây thông đỏ bên ngoài. Anh tinh mắt phát hiện ra có rất nhiều chạc cây trên cây thông đó có vết đứt gãy, chứng tỏ cũng bị thiêu. Đương nhiên, đây chỉ là suy đoán của anh.

Một vụ án tưởng chừng hoang đường đến mức người ta phải cảm nín, ngay cả cục trưởng Hứa cũng biết một khi Lục Bắc Thần nhận vụ án này là Cục của họ đã nợ một ân tình lớn, thế nên trong thời gian anh đang xem xét các chứng cứ tại hiện trường để sắp xếp lại tư duy thì ông ấy cứ chốc chốc lại gõ cửa phòng khám nghiệm, hỏi xem anh có cần gì không. Tình trạng ấy lặp lại tới lần thứ ba thì Lục Bắc Thần thấy bức, trả lời không chút khách khí: "Tôi đang làm việc".

Lúc đó Cục trưởng Hứa rất khó xử, ngượng ngập đứng đực ra đó. Thế là lúc này La Trì được cử ra mặt, tiếp đón Cục trưởng Hứa cho chu đáo, vừa cười trừ vừa tiếp thuốc: "Cậu ấy cứ làm việc là như vậy đấy, ai làm phiền là cậu ấy giận lây người đó. Cục trưởng Hứa, cậu ấy không có ý nói gì chú đâu, chú đừng hiểu lầm".

Đùa sao, Lục Bắc Thần là người ngoài thể chế, tự do thoải mái, bức bối cùng lắm thì dẫn theo cả phòng thực nghiệm "chuyển nhà" nhưng La Trì anh thì không được, mặc dù bây giờ đang bị cấp trên đình chỉ quan sát nhưng là người trong ngành, anh ấy không thể không sống thực tế, nói gì thì nói chức vụ của Cục trưởng Hứa cũng cao hơn anh ấy, sao anh ấy dám đắc tội.

Cục trưởng Hứa cũng tự tìm bậc cho mình bước xuống, cười phá lên: "Những người giỏi thường có cá tính, nhưng cũng tại tôi sai, có thể tại tôi sốt ruột quá".

"Con người giáo sư Lục mới tiếp xúc thường không quen, không chỉ mình chú đâu ạ, lúc cháu mới quen cậu ấy cũng cảm thấy cậu ấy khó gần, nhưng không thể không thừa nhận khả năng chuyên môn của cậu ấy."

Cục trưởng Hứa gật đầu, "Tiểu La à, chuyện của cậu tôi cũng nắm rõ, cố gắng làm việc nhé".

Tiến Cục trưởng Hứa đi rồi, La Trì mới lau mồ hôi. Anh ấy những tưởng mình cứ lẳng lặng đi theo Lục Bắc Thần là ok rồi, nhưng không ngờ Cục trưởng Hứa cũng đã lẳng lẽ tìm hiểu về anh ấy từ lúc nào. Sau khi đi vào, anh ấy kể chuyện này cho Lục Bắc Thần. Nghe xong Lục Bắc Thần không cảm thấy kinh ngạc, chỉ nói đại một câu: "Bình thường thôi. Ông ấy coi trọng vụ án này như vậy, chắc chắn sẽ điều tra rõ bối cảnh từng người tham gia vào vụ án".

"Cậu cũng biết là ông ấy lo cho vụ án mà sao không nể mặt người ta thế?" La Trì khuyên nhủ: "Dù sao thì chức trách của người ta vẫn bày ra đó, cậu nể mặt chút được không?".

"Tôi chỉ có nhiệm vụ cung cấp bản giám định và chứng cứ, nhiệm vụ nể mặt cậu làm là được rồi." Lục Bắc Thần vẫn còn đang xử lý tài liệu, bổ sung một câu rất từ tốn nhưng khiến người ta á khẩu: "Nếu không tôi kéo cậu vào làm gì chứ?".

La Trì suýt nữa thì thổ huyết.

Ngay sau đó, tên "tội đồ" chậm rãi chuyển đề tài: "Vật dẫn cháy trong sơn động là gỗ thông đỏ. Loại gỗ

thông này rất nhiều dầu, cực kỳ bắt lửa. Nói thêm để cậu rõ, loại thông đỏ này một khi mục ruỗng, chôn lâu dưới đất sẽ để lại tinh chất dầu thông vừa cao vừa đậm đặc. Nó được gọi là Tùng Minh, trước kia người ta dùng Tùng Minh để nhóm lửa”.

La Trì bưng tỉnh ngộ.

Thông qua tài liệu, ngày xảy ra vụ án gió rất to, đây cũng là lý do ngọn lửa lan rộng. Cây thông đỏ ngoài cửa động rất um tùm, thân cây to lớn che đi một diện tích lớn cửa động, chỉ để lại một khoảng trống gần như đủ cho một người ra vào, thế nên khi lửa cháy to sẽ chặn ngay cửa động, khiến người ở bên trong không đi ra được. Xét theo chứng cứ thì là vậy, nhưng thực tế thì sao?

”Tôi vẫn còn nghi ngờ về việc bị thiêu cháy trong sơn động.” La Trì phát biểu ý kiến của mình, ”Hơn nữa, từ chiếc bật lửa rơi lại tại hiện trường, thì cho dù nạn nhân hút thuốc, để lại tàn gây ra đám cháy thì chẳng lẽ khi lửa bùng lên họ lại không phát hiện ra? Cho dù trong động sức lửa có dữ thì họ cứ chạy ra ngoài động là được rồi, đâu thể cả trong lẫn ngoài đồng thời bốc hỏa? Kiểu gì cũng có nơi trước nơi sau”.

”Lúc đó nạn nhân có hút thuốc hay không còn phải điều tra, trừ phi tìm được vụn thuốc lá giữa đồng hồ lớn này, nếu không thì không thể chứng minh được.” Lục Bắc Thần vô cùng nghiêm túc.

”Nếu không hút thuốc thì ngọn lửa bắt nguồn từ đâu? Chẳng thể nào nạn nhân rảnh rỗi bật bật lửa để đốt chứ?”

Lục Bắc Thần lấy một nửa cái giá đỡ lư hương ra: ”Tôi đoán là trong động có bàn thờ, có điều ngọn lửa quá lớn đã thiêu rụi bàn thờ. Nếu nạn nhân không cầm bật lửa để hút thuốc thì chắc chắn là để châm hương. Nếu là lý do thứ hai thì cái chết của nạn nhân rất phù hợp với cách nói của người Tây Nại, bị quỷ núi trừng phạt mà chết. Trong động là nơi tế bái quỷ núi, họ vô tình xâm nhập, quỷ núi nổi giận giáng hỏa hoạn thiêu chết họ, nếu không thì họ có tay có chân, sao lại chết cháy ở trong động? Việc này cũng giống như người ta phát hiện ra một người chết ngạt giữa sa mạc vậy, rất nhiều người sẽ tự nhiên liên tưởng tới việc họ đắc tội với thần linh”.

”Lẽ nào cậu tin vào chuyện quỷ núi?” La Trì cảm thấy buồn cười.

Lục Bắc Thần nhìn chằm chằm vào một bức ảnh rồi nói: ”Không, tôi có thể khẳng định đây là một giết người có chủ đích”.

La Trì kinh ngạc nhìn anh: ”Đưa ra kết luận nhanh vậy sao?”, sau đó anh ấy sấn tới, ”Nhìn ra kiểu gì vậy?”.

Lục Bắc Thần đưa bức ảnh trong tay cho La Trì. La Trì đón lấy xem. Đó là một bức ảnh chụp bên trong sơn động, nơi đâu cũng là tàn tích, hai hài cốt một trước một sau nằm ở đó. Anh ấy biết bức ảnh này chắc chắn nói rõ vấn đề, bằng không Lục Bắc Thần đã chẳng lập tức nhìn trúng, nhưng dù cố gắng tìm kiếm manh mối vẫn vô dụng. Anh ấy cười hì hì: ”Tôi không nhìn ra”.

”Nếu cả cậu cũng nhìn ra thì ngành pháp y nhân chủng học dễ quá rồi.” Lục Bắc Thần cầm lấy ảnh, không quên châm chọc một câu.

”Gợi ý tý đi.” La Trì không ngại học hỏi.

Ai dè Lục Bắc Thần không rảnh làm công cụ tra cứu cho anh ấy, cũng không có nhẫn nại dâng hiến lòng tốt. Anh nhét bức ảnh vào trong túi tài liệu, nhìn anh ấy và nói: ”Ba nhiệm vụ. Một, cậu cần phản ánh với Cục, tôi cần mấy mớ kiểm tra cơ bản nhất, tôi chưa thần thánh tới mức phá án bằng tay; Hai, cậu phải nhanh chóng liên hệ với đám Ngừ Cảnh, tôi cần hai trong số họ tới đây cùng tôi ra hiện trường và làm các công việc điều tra hóa nghiệm hậu kỳ; Ba, tôi không cần biết cậu dùng cách gì, tôi muốn tới hiện trường”.

”Nói cách khác, vai trò của tôi chỉ là liên lạc với bên ngoài thôi phải không?” La Trì nhìn anh cực kỳ nghiêm túc.

Lục Bắc Thần mỉm cười: ”Đây có lẽ là cách hiệu quả nhất khi cậu tiếp xúc với vụ án này rồi. Cảnh sát La, đừng quên bây giờ cậu đang bị đình chỉ công tác, muốn sử dụng thân phận cảnh sát là không thể”.

La Trì lườm ngược: ”Đều tại cậu thích lo chuyện bao đồng”.

”Sự thật là cậu hoàn toàn có thể đứng ngoài cuộc.”

"Chẳng phải tôi lo cho sự an nguy của cậu sao?" La Trì hậm hực: "Có lòng tốt không được báo đáp chứ gì?"

"Là thật lòng lo cho tôi hay vẫn còn canh cánh vụ án vẫn còn phải bàn thảo."

Anh tin rằng cho dù anh không tham gia, La Trì cũng sẽ không bàng quan với việc này. Khả năng lớn nhất chính là La Trì đưa anh về rồi quay trở lại Cống Tốt, nghĩ mọi cách để phá vụ án này, dù sao thì vụ án này dính líu tới đồng nghiệp của Lăng Song, cũng có chút liên quan tới Thượng Hải.

La Trì vò đầu, vắt óc nghĩ một lúc lâu rồi nói: "Thật ra, nhiệm vụ một và hai thì không khó, khó nhất là thương lượng với tộc trưởng Vương. Nghe nói, hôm đó Cục trưởng Hứa đã đích thân nói chuyện với ông ta mà vẫn không ích gì." Dứt lời, anh ấy nhìn Lục Bắc Thần.

Nhận ra anh ấy đang quan sát mình, nhưng Lục Bắc Thần cũng chẳng ngước lên, chẳng đáp lời. Thấy anh không màng, La Trì cười nhỉnh nhợt: "Nghe nói cậu từng đấu với tộc trưởng Vương, sau đó ông ta đã cho đám cảnh sát Từ lên núi?"

"Tôi không có thời gian làm công tác ngoại giao." Lục Bắc Thần hờ hững đáp.

La Trì lập tức trở mặt, nghiêng răng nghiêng lợi: "Lục Bắc Thần, con người cậu lạnh nhạt đến mức người ta phát điên đấy!"

"Cảm ơn đã khen."

...

Nhà khách Phong Nguyệt Cổ Đạo trở nên vắng lặng hơn. Cả một đám người đã đi, trên tầng chỉ còn năm người khách. Chẳng biết La Trì bị trúng tà gì, trước khi người của Tòa soạn đi vì không có phòng nên anh ấy bắt buộc phải để hành lý trong phòng của Trình Diệp và Phùng Tử Hân, bây giờ có nhiều phòng dư như vậy nhưng anh ấy sống chết cũng không chịu đổi phòng, một lòng muốn ở lại 204. Nhưng từ sau khi anh ấy tới nhà khách, một người náo nhiệt bằng mười người, ban ngày thì phụ trách làm trợ lý của Lục Bắc Thần, tới tối lại âm ỉ đòi nường thịt.

Chị Dao có lén hỏi Cố Sơ: Anh La này là cảnh sát thật à?

Đương nhiên Cố Sơ trả lời là thật.

Chị Dao bĩu môi: Làm cảnh sát mà giỏi uống rượu thế không tốt đâu, ảnh hưởng tới sức khỏe hôm sau làm việc lắm.

Cố Sơ cũng không giải thích nhiều. Thật ra lúc trước La Trì không ham uống rượu nhưng chỉ có mấy tháng không gặp, anh ấy đã trở thành con sâu rượu, ngày ngày nhấm nháp. Cô cũng hiểu vì sao anh ấy thích âm ỉ, có lẽ là không muốn bản thân được yên tĩnh lại rồi có thời gian nhớ Cố Tư.

Cô cũng từng như vậy, sau khi trải qua giai đoạn không muốn gặp bất kỳ người nào thì cô bắt đầu thích len lỏi vào các cuộc vui, mục đích là không muốn mình có thời gian rảnh rỗi để nhung nhớ. Nhưng trốn tránh chung quy vẫn là không đúng, nhưng cách để bước ra khỏi cô đơn lại chỉ có mình mình biết, chẳng ai có thể giúp ta.

Thật ra nhà khách sớm muộn vẫn cứ náo nhiệt, cũng có người của tổ y tế qua ăn cơm. Chị Dao là một người rất có đầu óc kinh doanh, nhưng nói theo lời của chị ấy thì, chị ấy thích vui vẻ thế nên Hướng Trì đã quyết định giao công việc nấu nướng cho chị Dao. Chị ấy sẽ phụ trách ba bữa một ngày của tổ y tế. Cố Sơ chợt nghĩ tới một câu nói: Đều là người trong cuộc nên không sợ cô đơn.

Tối ngày tiếp nhận vụ án, Lục Bắc Thần không về nhà khách, chỉ có La Trì quay về, đúng lúc cô đi khám bệnh trở về tìm chút đồ ăn, La Trì bèn tường thuật cho cô nghe tình trạng thăm khám của hai hài cốt trên núi. Khi ấy cô đang ăn thịt bò hầm, nghe La Trì kể lại cứ y như thật, dần dần ăn tới phần xương thì cô không nuốt nổi nữa. Còn La Trì nói nhiều đến độ bụng đói meo, cứ chép miệng: "Thịt bò hầm tối nay ngon quá, cho anh một bát đi".

Lúc cùng mọi người ngồi ăn, chị Dao tò mò hỏi La Trì: "Trước kia anh Lục từng phá rất nhiều vụ án sao?"

Ban ngày, chị Dao hỏi Cố Sơ không ít, nhưng Cố Sơ chỉ trả lời qua loa mấy câu lấy lệ nên chị ấy nghe không đã. La Trì như tìm được chủ đề, bắt đầu khua chân múa tay thể hiện Lục Bắc Thần lợi hại cỡ nào, miêu tả cứ như thần thánh trên trời. Chị Dao nghe mà ngưỡng mộ cảm thán: "Mặc dù nghề pháp y nghe rất ghê rợn nhưng nhìn giáo sư Lục cực kỳ oai phong, ngay cả một lãnh đạo lớn như thế còn phải đích thân về mời".

Rồi chị ấy quay sang Lục Bắc Thâm, "Bố mẹ cậu tự hào lắm phải không? Hai cậu con trai muốn diện mạo có diện mạo, muốn thành tựu có thành tựu, tốt quá rồi".

Lục Bắc Thâm vốn định phụ họa vài câu, nhưng nghe thấy chị Dao nhắc tới bố mẹ, sắc mặt cũng lạnh đi, chỉ im lặng cúi đầu ăn. Lăng Song nhận ra chút khác thường bèn lắc đầu ra hiệu với chị Dao rồi chuyển chủ đề, hỏi La Trì xem vụ án tiền triển tới đâu rồi.

La Trì uống nửa cốc rượu rồi nói: "Mới nhận sao nhanh vậy được? Nhưng có Lục Bắc Thần dù sao cũng nhanh hơn đám cảnh sát kia." Tình tiết cụ thể anh chỉ kể cho Cố Sơ nghe.

Lăng Song cũng hiểu nên không truy hỏi, chỉ thở dài: "Tôi thà rằng họ mất tích cũng không mong xác định là họ đã chết".

Thật ra La Trì rất muốn nói tới tám, chín phần hai hài cốt là hai người đó rồi nhưng nghĩ thấy Lục Bắc Thần chưa khẳng định nên cũng thôi. Ngoài ra ý của Lục Bắc Thần họ không chết vì tai nạn, là một vụ giết hại có chủ đích, vậy thì sự tình nghiêm trọng rồi. Nghe xong tiếng thở dài của Lăng Song, anh ấy hỏi: "Tình cảm giữa hai người ấy thế nào?"

Lăng Song đáp: "Rất tốt, họ yêu nhau cũng nhiều năm rồi".

"Họ chưa kết hôn ư?"

Lăng Song lắc đầu, "Trình Diệp là một người rất có hoài bão trong sự nghiệp, có thể cậu ấy hy vọng có chút thành tích rồi mới lập gia đình".

La Trì dăm chiêu.

...

Khi trời nhá nhem tối, La Trì đưa Cố Sơ lên thị trấn rồi lái xe trở về Cống Tót.

Sau khi Lục Bắc Thần mở cửa cho cô, cô nhìn anh, xót xa nói: "Điều kiện ở đây kém quá".

Cô tới đưa cơm cho anh, sợ anh mãi mê lại quên ăn.

Lục Bắc Thần cười: "Tuyệt đối không được kén cá chọn canh về điều kiện của phòng khám nghiệm, so với hiện trường, người sống vẫn muốn được ở những căn phòng như thế này hơn".

Đích thân Cố Sơ mượn bếp của chị Dao, nấu cho anh ăn. Hai món mặn, một món chay và một bát canh. Cô hiểu anh, một khi gặp phải trọng án, cần tốn nhiều sức lực và tinh thần, anh chắc chắn phải ăn thịt. Thế nên cô rất khâm phục anh, lúc làm việc phải nhìn thi thể mà bình thường vẫn nuốt được thịt. Nếu là cô, chắc đã ăn chay rồi. Bây giờ cô đi làm ở bệnh viện, có lúc sau một ca phẫu thuật cũng chỉ muốn ăn chút gì thanh đạm.

"Thế nào, tay nghề của em có bị thụt lùi không?" Lúc ở nhà khách Cố Sơ đã ăn no rồi nên giờ chỉ chống cằm nhìn anh ăn.

Điều kiện trên thị trấn có hạn, cộng thêm việc Lục Bắc Thần là người hòa mình vào công việc rất nhanh nên cấp trên không kịp cho anh một nơi ăn ở tử tế đã đưa anh vào phòng khám nghiệm. Nói là phòng khám nghiệm cho oai, thực ra là phòng để xác, không xa phòng cảnh sát trên thị trấn lắm, một tòa nhà đơn sơ cao hai tầng, sau tòa nhà này là ngọn núi lớn dài miên man. Nó là nhà xác đã bị bỏ phế rất lâu rồi, vì trên thị trấn hiếm có vụ án mạng xảy ra, thế nên sau khi Cục trưởng Hứa đích thân tới quan sát tình hình thì đã hạ lệnh, nhất định phải bố trí theo đúng yêu cầu của giáo sư Lục.

Họ ăn cơm ở một phòng khác, cũng có bàn có ghế nhưng đã cũ kỹ rồi, vừa ngồi là phát ra tiếng cọt két. Xung quanh trống trải, phần vì nơi đây dựa sát vào núi nên về đêm cực kỳ tối, giống như cách xa thế sự bên ngoài vậy. Cố Sơ nhìn thấy vậy mà suýt rơi nước mắt.

"Món ăn vợ anh nấu ngon số một." Nhưng Lục Bắc Thần vẫn ăn rất ngon lành.

Cố Sơ thì không vui như anh. Cô nhìn xung quanh rồi lại thở dài ngao ngán. Lục Bắc Thần thấy vậy bật cười, hỏi cô có chuyện gì. Cô chỉ tay lên bàn: "Chẳng biết họ lôi đầu ra bộ bàn ghế này".

"Anh mượn của bà con đây."

"Hả?"

"Thì cũng phải có chỗ ăn chứ." Lục Bắc Thần nói thẳng tuột, "Nếu không chỉ có nhìn xác mà ăn cơm thôi".

Cố Sơ nghe xong càng đau lòng hơn, bước lên ôm chặt lấy cổ anh, áy náy bứt rứt vô cùng: "Em sai rồi, em không nên cổ vũ anh tham gia vụ án. Anh đang bệnh, hoàn cảnh làm việc lại khốc liệt như thế này, làm sao anh chịu được? Anh xem, cái nơi quỷ quái gì thế này!".

"Cục trưởng Hứa sẽ sắp xếp ổn thỏa mà, họ cũng không nghĩ anh nhận án ngay hôm nay." Lục Bắc Thần mỉm cười an ủi cô.

Cố Sơ đỏ mắt: "Thôi được rồi, em sẽ xem xem vị cấp trên ấy coi trọng anh thế nào, họ mà dám đối xử làng nhàng với anh, em nhất định sẽ đòi công bằng tới cùng!".

"Hay quá, trong nhà có 'sư tử Hà Đông', anh chẳng sợ ai hết!" Lục Bắc Thần nói đùa.

Cố Sơ trừng mắt lườm anh: "Đáng ghét!".

Lục Bắc Thần cười phá lên, đặt bát đĩa xuống, nắm lấy tay cô, hỏi: "Vội lại, em đừng suốt ngày nói sức khỏe chồng em không tốt? Anh yếu đuối đến thế cơ à?".

"Tình trạng của anh ra sao anh không biết nữa hả? Chú Smith vừa biết anh nhận thêm án, không mắng được anh thế là mắng em té tát. Haizz, sớm biết phương án phẫu thuật của chú ấy đã hoàn thiện, em sẽ bắt anh phẫu thuật ngay lập tức".

"Mấy chuyện không ảnh hưởng tới chuyện chữa bệnh thì không cần lo lắng." Lục Bắc Thần vòng tay ôm eo cô.

Cố Sơ phì cười, chỉ ra xung quanh: "Với cái điều kiện này mà anh còn mong sinh hoạt vợ chồng hả?".

"Em nghĩ đàn ông quá văn minh rồi." Lục Bắc Thần khẽ kéo cô vào lòng: "Càng là cảnh màn trời chiếu đất càng kích thích được dã tính của đàn ông".

Cố Sơ còn muốn phản bác thì có người gõ cửa. Cô chạy ra ngoài mở cửa, người thò đầu vào là Đại Long, anh bạn của La Trì. Cậu ấy thở hồng hộc, thấy có Cố Sơ ở đây thì vội gật đầu, không nói nên lời, cứ thế len vào trong, tay xách hai chiếc túi, bên trong đựng đầy cơm. Từ xa Cố Sơ đã ngửi thấy mùi dầu mỡ, là mùi của những quán ăn lề đường. Khó khăn lắm Đại Long mới ổn định lại nhịp thở, lần lượt đặt hộp cơm lên bàn và nói: "Em xin lỗi giáo sư Lục, xe em bị hư, bây giờ mới mang cơm tới đây được".

Thì ra Cục trưởng Hứa không yên tâm khi bên cạnh anh chỉ có mình La Trì, đã dặn đi dặn lại Đại Long phải ở lại, chăm sóc bữa ăn chỗ ở cho anh. Đại Long nào ngờ Lục Bắc Thần tới nhà xác sớm như vậy, sau khi nhận cuộc điện thoại chửi mắng của La Trì mới hay, bèn toát mồ hôi lạnh, trong lúc cấp bách chỉ nghĩ ra việc giải quyết bữa ăn trước. Cục trưởng Hứa biết chuyện cũng mắng cậu ấy một trận, tìm ngay một quán ngon để Đại Long tới lấy cơm, kết quả giữa đường còn có tắc trở, khi cậu ấy tới kịp thì trời đã tối.

Cậu ấy nhìn thấy trên bàn đã có thức ăn, trông bề ngoài thì ngon hơn cơm của mình nhiều. Lục Bắc Thần hỏi rõ tình hình xong thì dặn dò rằng quan trọng nhất không phải nơi ăn chốn ở mà là thiết bị khám nghiệm và thiết bị làm việc. Đại Long gật đầu lia lịa. Cố Sơ liếc nhìn thức ăn rồi nói với Đại Long: "Nói với lãnh đạo của anh là việc cơm nước cho giáo sư Lục sẽ có người chuyên phụ trách, anh ấy không ăn đồ bên ngoài".

"Dạ..." Đại Long gật đầu người.

Cố Sơ trao trả lại thức ăn cho cậu ấy: "Anh vẫn chưa ăn gì phải không, anh cầm về đi, sau này không cần mang tới nữa." Cuối cùng, cô bổ sung thêm: "Anh cũng biết rõ thân phận của giáo sư Lục rồi đấy. Lỡ như ăn đồ bên ngoài, anh ấy có vấn đề gì thì ai chịu trách nhiệm?".

Đại Long nghĩ cũng phải: "VẬY... ai phụ trách?".

Cố Sơ cười: "Là tôi. Nói với Cục trưởng của các anh, chỉ có đồ ăn do chính tay tôi làm mới an toàn".

"Vâng vâng vâng, tôi sẽ nói lại."

~Hết chương 524~

524. Q11.c525: Nồi Nào Úp Vung Nấy

Trong quá trình Cố Sơ và Đại Long "thương lượng", Lục Bắc Thần không tham gia câu nào, để mặc cho cô lý luận. Đại Long đi rồi, Lục Bắc Thần mới mỉm cười vỗ tay, Cố Sơ thấy anh có ý trêu chọc bèn nói: "Em đang tranh giành lợi ích cho anh đấy. Anh thì hay rồi, chỉ biết ngồi xem trò vui".

"Vì vở kịch này hay mà."

Cố Sơ nhìn anh chằm chằm, bĩu môi: "Em chẳng biết anh đang nói gì".

"Ý anh là vở kịch cáo mượn oai hùm này hay lắm." Lục Bắc Thần cố nhin cười.

Cố Sơ trừng mắt, "Ai mượn oai hùm?".

Lục Bắc Thần đưa tay về phía cô. Cô nhẹ nhàng nắm lấy tay anh, anh lại kéo cô vào vòng tay. Cô biết anh có chuyện muốn nói, nên yên lặng nằm trong lòng anh. Nhưng anh chỉ yên lặng dựa cằm lên đỉnh đầu cô. Cố Sơ ngẫm nghĩ, nói: "Tối nay La Trì bỗng nhiên thân thiện với Kiều Vân Tiêu".

"Ừm." Anh không hề ngạc nhiên.

Trầm mặc một lúc, cô lại nói tiếp: "Thật ra em cảm thấy chỉ có mình La Trì giúp đỡ là không đủ".

"Ngữ Cảnh cũng sẽ tới đây."

"Thế à..."

Ngữ khí của cô có phần hụt hẫng.

Anh nghe ra nhưng không vạch trần, chỉ khẽ mỉm cười.

So với sự trầm lặng của anh, rõ ràng "đạo hạnh" của Cố Sơ vẫn còn thấp. Cuối cùng vẫn không dè nén được "mưu đồ" trong lòng, cô hắng giọng: "Thật ra em cảm thấy bên cạnh nên có nhiều người hơn mới được, Cống Tốt không giống Thượng Hải, ở đây có quá nhiều chuyện cần chú ý".

"Ừ." Anh lại khẽ đáp: "Ý em là anh nên gọi Chloe tới nữa hả?".

"Hả?"

"Nhưng Chloe hiện đang vướng một công việc học búa, tạm thời không đến được." Lục Bắc Thần đổi chủ đề.

Mười lăm phút trước khi Cố Sơ tới đây, một loạt cuộc điện thoại liên hồi như đòi mạng của Chloe đã tấn công. Sau khi nhận máy sẽ lập tức phải nghe tiếng tru tréo cổ làm ra vẻ đau thương của cậu ta. Cậu ta nói với anh: Lục Bắc Thần, tớ bị đá rồi. Gã đó quá vô lương tâm, tớ một lòng một dạ với hắn, thế mà hắn nói dối tớ là hắn đi du lịch rồi bỏ rơi tớ luôn. Cậu bảo tại sao trên đời lại có loại người qua cầu rút ván như hắn chứ, lúc trước vì hắn tớ mới tới Trung Quốc...

Thế là anh ngắt ngay màn huyền thoại của Chloe, nói: Chloe, ban đầu tớ tới Cống Tốt đích thực là để du lịch.

Coi anh là đứa trẻ ba tuổi chắc? Kiểu mắng bóng gió này anh lại không nghe ra? Quả nhiên, Chloe không giả đồ nữa, tính khí hung tàn trực tiếp bộc lộ: Lục Bắc Thần, cậu vẫn còn biết tớ đang nói cậu cơ à? Cậu bảo cậu đang nghỉ ngơi ở Cống Tốt? Có ai rảnh rang đến nỗi đến cái nơi 'thỏ không thềm đi vệ sinh' đó để nghỉ ngơi không? Quan trọng hơn là bây giờ cậu có đang nghỉ không? Đừng tưởng tớ ở nước ngoài thì không nắm được tình hình của cậu, La Trì nói với tớ cả rồi, cậu đang nhận một vụ trọng án tại Cống Tốt!

Anh hiểu tính khí của Chloe, bình thường thích nhất là lo chuyện bao đồng, nếu không đã chẳng theo nghiệp thám tử tư. Đương nhiên, loại người này tư duy chuyển biến nhanh lẹ, cũng giỏi kiểm soát. Thế là anh bèn nói nhẹ tênh: Tổ còn không biết cậu đã về Mỹ.

Chloe cười hậm hực: Tổ là người bận trăm công nghìn việc, về nước là vì công việc chứ không phải để nghỉ dưỡng. Khoảng thời gian sau đó, Lục Bắc Thần không cần nói chuyện nữa, vì Chloe đã bắt đầu nói tràng giang đại hải về "vụ án lớn" mà cậu ta đang nhận. Khách hàng của cậu ta hai vợ chồng Hoa Kiều họ Vu Mã. Hai ông bà ấy sống khá khép kín nhưng lại tham gia vào không ít chuyện thương trường và chính trị. Nghe nói đời trước là một quan lại khá có tiếng tăm trong Hoàng thất, đời đời tích lũy được không ít của cải. Dĩ nhiên, mấy chuyện này không quan trọng, những người đã tìm tới Chloe, có ai đơn giản và bình thường bao giờ? Trọng điểm là con gái họ đã mất tích, ba năm trời đằng đẳng mà cảnh sát cũng không tìm được. Rất nhiều người khuyên họ hãy nghỉ thoáng một chút, hai năm rồi không tìm được thì hầu như không còn hy vọng gì nữa. Nhưng hai ông bà không muốn bỏ cuộc bèn nhờ người móc nối quan hệ, cuối cùng tìm được Chloe.

"Bé gái mất tích năm mười ba tuổi, bây giờ đã là thiếu nữ mười sáu rồi. Cậu bảo có làm khó tổ không cơ chứ? Từ mười ba lên mười sáu, diện mạo thay đổi rất nhiều, thời kỳ trưởng thành của thiếu nữ không khác gì con nít, mỗi ngày một thay đổi." Chloe than phiền với anh: "Thêm nữa, thường ngày họ lại cẩn thận, cả hai đứa con đều không có đứa nào có ảnh, e là bị bắt cóc rồi".

Hai đứa con? Lục Bắc Thần hỏi.

Chloe trả lời: Một trai một gái, tuổi tác cũng xấp xỉ nhau. Con trai lớn là Vu Mã Kính, lớn hơn cô em gái Vu Mã Toàn mười tuổi.

Sau đó tới thời gian cho Chloe phát biểu ý kiến cá nhân, nói gì mà đáng tiếc cho cô bé Vu Mã Toàn, mới mười ba tuổi còn rất đáng yêu...vân vân và vân vân. Lục Bắc Thần không có hứng thú với việc làm ăn của cậu ta, chẳng qua chỉ là tìm người thôi mà. Anh thành công chuyển chủ đề, nói qua loa vài câu rồi cúp máy. Chưa đầy một phút sau, Chloe lại gọi tới, lần này anh không nhận máy. Có lẽ Chloe cũng đoán ra được, chuông kêu chưa lâu thì cậu ta ngắt máy, rồi nhấn nhanh một tin tới: Đây Lục Bắc Thần, cậu còn chưa kể cho tổ nghe vụ án ở Cổng Tốt mà!

Dấu chấm cảm cuối cùng cho thấy cậu ta đang rất giận dữ. Nhưng Lục Bắc Thần cho rằng, cậu ta giận nhất cũng chỉ chuyện bị lừa mà thôi.

Nghe xong, Cố Sơ xoay người lại, ôm lấy cổ anh: "Mặc dù em luôn cảm thấy Chloe có ý đồ với anh nhưng không thể không thừa nhận anh ấy và La Trì là tổ hợp song kiếm hợp bích, ồn ào ầm ĩ vẫn có thể phá được án. Bây giờ phải làm sao? Chloe không tới được, anh coi như mất một bên chân".

"Ba đôi chân của anh đều rất toàn vẹn." Lục Bắc Thần nhìn cô, nửa đùa nửa thật.

Cố Sơ véo má này, "Này, em đang nói chuyện nghiêm túc đấy".

"Vậy được, anh cũng thể hiện rõ lập trường." Lục Bắc Thần nắm lấy tay cô, siết nhẹ, "Anh hiểu ý của em, nhưng không được Sơ Sơ à, em không thể tham gia vào vụ án này".

Cố Sơ thấy suy nghĩ của mình bị nhìn thấu cũng không ngượng ngập. Cô ghé tới, hôn lên khóe môi anh lấy lòng rồi cất giọng mềm nhũn như bông: "Thì ra trò vặt của em bị anh nhìn thấy hết rồi à, vậy nếu đã biết rồi thì đừng từ chối em nhé".

Lục Bắc Thần mỉm cười lắc đầu.

Từ lúc cô đứng trước mặt Đại Long lấy danh nghĩa vợ anh kiêm quản lý thức ăn là anh đã hiểu tâm tư của cô. Nếu là trước đây anh sẽ suy nghĩ. Nhưng vụ án trước Tư Tư vô cớ bị liên lụy bỗng nhiên khiến anh sợ hãi. Thật ra khoảng thời gian này anh suy nghĩ rất nhiều, bản thân anh làm trong ngành nghề nguy hiểm thì thôi lại còn kéo theo Cố Sơ. Mỗi lần nghĩ tới cái chết của Cố Tư, anh lại vô cùng tự trách rồi lo lắng, nếu lúc đó người bị bắt cóc là Cố Sơ thì sao?

Anh sợ sẽ mất cô lần nữa.

Cố Sơ hiểu nỗi lo của anh, bắt đầu nói lý với anh: "Anh cũng biết Cống Tồ khác với thành phố nơi chúng ta sống. Họ không thích bị quấy rầy. Anh có biết vì sao công an nơi này nhàn rỗi vậy không? Nguyên nhân rất đơn giản, các thôn các bản rất ít khi đi tìm công an, cảnh sát, tộc trưởng của mình là có thể giải quyết rồi, có thể thấy họ mong muốn được sống những ngày tháng cách biệt với thế tục. Nhưng chúng ta đã tới, rầm rộ đòi điều tra án, anh nghĩ liệu họ có vui không? Chúng ta sẽ khuấy đảo cuộc sống bình yên của họ. Họ rất bài xích các anh nên sao có thể tích cực hợp tác với các anh để phá án được? Thân phận của em thì khác, em là thiên thần áo trắng, là người có thể cứu họ. So với các anh, em được chào đón hơn. Khi các anh chưa có được thông tin mới nhất là lúc em phát huy tác dụng".

"Phân tích hợp tình hợp lý đấy nhưng anh có thể nhờ người trong tổ y tế, hà tất phải kéo em vào?" Lục Bắc Thần cười.

"Nếu hài cốt trên núi là Trình Diệp và Phương Tử Hân thì hung thủ có thể là ai? Người trong Tòa soạn đã bị loại khỏi diện tình nghi, chưa chắc người của tổ y tế đã trong sạch, thế nên anh tuyệt đối không dễ dàng tìm được người giúp đỡ." Ánh mắt cô cực kỳ kiên định, "Hơn nữa bây giờ mọi người đã quen tự bảo vệ mình, họ không muốn dính líu vào vụ án. Em thì khác, một là em chắc chắn không phải hung thủ, hai là em là vợ anh, lẽ nào anh yên tâm để em một mình sao? Nếu không thể ở bên cạnh anh, lỡ như kẻ tội phạm muốn hại em thì sao?"

Nói tới đây, cô mím môi cười: "Hơn nữa bình thường đứng trước La Trì anh giả vờ là người sức trời gà không chặt, thật ra anh như thế nào em không biết hay sao? Cơ bắp của La Trì còn không nhiều bằng anh".

"Em từng trông thấy cơ bắp của cậu ấy?" Lục Bắc Thần giả vờ sa sầm mặt lại.

Cố Sơ không sợ, cô cười ngọt ngào với anh: "Chi bằng anh hỏi em vì sao lại nói hai người kia bị giết thì thực tế hơn".

Lục Bắc Thần cười phá lên: "Bà Lục à, có ai nói giọng điệu của em càng ngày càng giống ông Lục không vậy?"

"Nồi nào úp vung nấy mà, không biết ông Lục từng nghe câu này chưa?"

Lục Bắc Thần ôm chặt lấy cô: "Câu này ông Lục thích nghe lắm. Nhưng mà La Trì nhiệt tình quá, dám kể chi tiết vụ án cho em".

"Trước khi anh ấy kể em đã suy luận ra vụ này không đơn giản rồi." Cố Sơ không thích nghe câu này, "Cứ phải để anh ấy kể em mới biết hay sao?"

Lục Bắc Thần tò mò: "Em suy đoán kiểu gì?"

"Thỉnh giáo phải có thái độ thỉnh giáo chứ, em không dạy bảo không công đâu."

Lục Bắc Thần cười tít cả mắt lại: "Được được được, anh cam tâm xin thỉnh giáo bà Lục".

Hai mắt Cố Sơ sáng ngời, vui vẻ nói: "Cảnh này quả thực đáng chụp lại làm kỷ niệm. Nhưng mà thôi, dù sao anh cũng là chuyên gia, giữ cho anh chút thể diện. Thật ra đơn giản lắm, với năng lực của anh, cho dù vụ án có phức tạp đi nữa, sau khi nhìn thấy hài cốt, anh cũng có thể nhanh chóng suy đoán là bị giết hay chết do tai nạn. Anh ở đây lâu như vậy nhất định vì vụ án không đơn giản, thế nên hướng bị giết khả năng cao hơn".

Lục Bắc Thần không ngờ cô lại suy đoán dựa theo thói quen giám định của anh, ngây ra vài giây rồi cười sáng sủa, giơ tay xoa đầu cô: "Em được lắm".

"Thế nào hả? Em đủ tư cách đi theo anh chưa?" Cố Sơ truy hỏi: "Trước đây làm trợ lý cho anh em chỉ là gà mờ, nhưng giờ khác rồi, sau khoảng thời gian rèn luyện ở bệnh viện, em tăng level như đánh boss ấy, tuyệt đối không để anh có cơ hội quất em nữa đâu".

Lục Bắc Thần nhìn cô một lát rồi thở dài: "Em ấy à..."

~Hết chương 525~

525. Q11.c526: Khi Cần Thiết Bán Chút "sắc" Cũng Được

Khi vết thương ở chân đã có chuyển biến tốt, Lục Bắc Thâm đề nghị được lên núi tuyết dạo chơi. Dĩ nhiên Lăng Song phản đối, núi tuyết rét mướt, cô lo sẽ ảnh hưởng tới việc hồi phục của anh. Nhưng anh nói: "Bây giờ đã xảy ra án mạng, anh trai anh lại bị kéo vào vụ án, anh chẳng thể làm được gì, không thể giúp anh ấy nên chỉ có thể thay anh ấy và La Trì cầu phúc mà thôi."

Trên đỉnh núi tuyết, cờ cầu nguyện tung bay.

Lục Bắc Thâm cầu phúc cho Lục Bắc Thần và mọi người trước sau đó lại thả một dải cờ cho Cố Tư. Anh nói, mặc dù gặp nhau chưa nhiều nhưng còn trẻ như thế đã ra đi, hy vọng linh hồn cô bé có thể được phù hộ.

Lăng Song cũng thả cờ cho Cố Tư, giọt nước mắt kìm nén đã lâu cuối cùng cũng rơi xuống. Lục Bắc Thâm ngồi xuống bên cạnh cô, vòng cánh tay qua ôm lấy cô, cô nhẹ nhàng dựa vào lòng anh và nói: "Thật ra Cố Tư rời xa em cũng rất buồn nhưng em không dám khóc trước mặt Cố Sơ. Con người em ở trước mặt cậu ấy máu lạnh quen rồi nên cứ vậy đi, đỡ khiến cậu ấy buồn lòng thêm."

"Anh tin là cô ấy còn hiểu em hơn cả em nữa." Lục Bắc Thâm khẽ nói.

Lăng Song ngược mắt nhìn anh. Anh hướng ánh nhìn về một nơi xa, ánh mắt xa xăm mà bình lặng. Gió thổi tung những lọn tóc trước trán anh, sắc mặt anh trông hơi nhợt nhạt, có lẽ vì đỉnh núi quá cao nên anh có phần chưa quen, nhưng vẫn cố chấp ngồi đây. Anh giống hệt Lục Bắc Thần nhưng nếu chỉ nhìn nghiêng thì dáng dấp khuôn mặt chẳng khác nhau chút nào. Anh yên lặng điềm đậm, không như Lục Bắc Thần, ánh mắt sắc lẹm tựa hồ có thể giết người.

Có một khoảnh khắc, cô rất muốn hôn lên gò má anh. Dưới ánh nắng, gò má anh cực kỳ mê hoặc, khiến cô hồi hộp xuyến xao. Thế là cô đã làm theo lời gọi của trái tim mình, sát lại gần anh, ngẩng đầu lên, hôn phớt lên má anh.

Lục Bắc Thâm hơi sững người, quay đầu nhìn cô, ánh mắt vẫn dịu dàng và bình thản. Cô mỉm cười với anh rồi quay đầu nhìn về phía xa. "Cố Sơ từng kể cho em nghe những lời Cố Tư nói trước khi mất. Con bé nói nó chưa từng yêu La Trì. Lúc đó em đã nghĩ, ngoài tình thân ra thì thứ khó buông bỏ nhất thế gian này có lẽ chính là tình yêu. Cố Tư không muốn La Trì nhưng nhớ nó. Nhưng nó quên mất rằng, hai người nếu đã yêu nhau sẽ có thần giao cách cảm. Cho dù không nói ra câu yêu thương cũng sẽ vẫn tấm lòng của nhau. Thế nên sao La Trì không rõ dụng ý của nó cơ chứ?"

Lục Bắc Thâm nhìn cô, yên lặng nghe cô nói. Lăng Song hít sâu: "Người ta hay nói duyên phận là không thể làm chủ, nhưng ngoại trừ âm dương cách biệt, em thật sự không nghĩ ra còn có lý do gì khiến hai người yêu nhau không thể ở bên nhau. Giống như Cố Sơ và anh trai anh, họ chia xa nhiều năm như vậy, bây giờ vẫn quay về với nhau. Trong tình yêu, nếu một người làm ố sên thì chắc chắn tình yêu sẽ ngừng lại, không thể tiến bước. Giả sử anh trai anh không quay về tìm Cố Sơ, có thể cô ấy sẽ ôm những kỷ niệm thời đại học ấy mà sống nốt cuộc đời".

"Chắc là vậy." Lục Bắc Thâm cười khổ: "Nhưng nếu biết rõ mình sẽ liên lụy đối phương thì hà tất phải bắt đầu chứ?"

"Chuyện đời ai nói trước được? Có liên lụy tới đối phương hay không cũng phải xem đối phương là ai đã." Lăng Song thở dài: "Em ít nhiều cũng đã nghe nói tới tình hình của anh trai anh, nhưng anh ấy cũng không vì bệnh tình mà từ bỏ Cố Sơ. Có lúc chính là như vậy, hai người cùng đối mặt với khó khăn sẽ tốt hơn một người, chí ít thì sẽ khiến đối phương cảm thấy bản thân mình cũng đã cố gắng rồi, không còn nuối tiếc gì nữa".

Lục Bắc Thâm lắc đầu: "Anh cho rằng như vậy là ích kỷ, có thể là quá sợ phải đánh mất nên mới không dám buông tay".

"Trong tình yêu có ai không ích kỷ đây? Ngoài việc thật sự đối mặt với sinh tử như Cố Tư. Em nghĩ trước khi nhắm mắt, con bé nhất định rất hối hận, nếu nó sớm thể hiện rõ tình cảm với La Trì, thì ít nhiều hai người họ có thể yêu nhau, La Trì cũng sẽ không vì câu nói của con bé mà day dứt, như một kẻ tàn phế sống dở chết dở mấy tháng trời." Lăng Song phủ nhận lý lẽ của anh, "Em cảm thấy anh trai anh không ích kỷ."

Anh ấy tự tin, anh ấy tin rằng cho dù tình trạng của anh ấy có tệ đến mức nào, anh ấy cũng có thể mang lại hạnh phúc cho Cố Sơ. Cho dù anh ấy không còn nữa, anh ấy tin rằng Cố Sơ cũng không vì không được ở bên anh ấy mà bất rứt cả cuộc đời”.

Khóe miệng Lục Bắc Thâm giật giật, định nói gì lại thôi.

”Anh biết là em yêu anh.” Lăng Song thẳng thắn thừa nhận, nói xong lại bật cười: ”Nghe sến sẩm lắm phải không, nhưng em không muốn giấu giếm tâm tư của mình. Năm xưa em bỏ ngành y theo nghiệp báo, thật ra vì cực kỳ sợ sinh mệnh vô thường, sợ quen nhìn sự sống và cái chết. Em tình nguyện trốn trong những ngọn cỏ xanh đỏ của quán bar để đợi người trong lòng xuất hiện, vì em sợ nếu theo ngành y, em sẽ trở nên tê dại, đánh mất sự kỳ vọng với việc chờ đợi”.

Lục Bắc Thâm nhúm mày, mím môi không nói gì. Lăng Song nhìn anh: ”Thật ra anh biết em đang đợi ai”.

”Có lẽ, người ấy hoàn toàn không đáng để em chờ đợi.”

”Có đợi hay không thì từng ấy năm cũng đã qua đi rồi.” Lăng Song cố chấp, không rời mắt khỏi anh: ”Từ khi Tư Tư không còn, em luôn cảm thấy sinh mạng thật mỏng manh. Bắc Thâm, nếu anh còn yêu em thì chúng ta hãy ở bên nhau đi, đừng lãng phí thời gian nữa. Nhưng nếu anh không yêu em... thì anh cứ thẳng thắn nói cho em biết, sau này em tuyệt đối không quấy rầy anh, những gì cần cố gắng em đã cố gắng rồi, không oán không hận”.

Lục Bắc Thâm nhìn cô một lúc lâu rồi nói: ”Anh chưa chắc đã mang lại hạnh phúc cho em, anh sợ một ngày nào đó em sẽ thất vọng về anh”.

”Anh có biết người làm xuất bản không muốn nghĩ tới nhất là điều gì không? Chính là giả sử, nếu tất cả chỉ là giả sử thì Tòa soạn của em đã không thể tiếp tục từ lâu. Thông thường, em hay dựa vào tình hình thực tế để dự đoán tương lai, có lẽ được ông trời chiếu cố nên mỗi kỳ em dự đoán đều bán chạy.” Lăng Song cười khê, ”Em nghĩ tình yêu cũng vậy, cho dù cuối cùng tương lai đứt gánh giữa đường, thì ít nhất trong quá trình đó, chúng ta cũng đã tích lũy rất nhiều”.

Lục Bắc Thâm cười nói: ”Trước đây em nói năng làm gì cũng đều mạnh bạo, thế này là theo đuổi anh sao?”.

”Không được ư?” Ánh mắt Lăng Song nhìn anh rực cháy như ngọn lửa: ”Xã hội hiện đại, nam nữ bình đẳng”.

”Đúng là nam nữ bình đẳng nhưng có những chuyện vẫn phải để đàn ông chủ động mới được.” Lục Bắc Thâm cong môi cười.

”Ví dụ?”

”Ví dụ như theo đuổi tình yêu, hoặc ví dụ...” Nói rồi, anh cúi xuống, chủ động hôn lên môi cô.

...

Kiều Vân Tiêu trở thành đối tượng bị La Trì thuyết phục.

Thật ra cũng gián tiếp phải hợp tác với Lục Bắc Thâm.

Nguyên nhân La Trì tìm đến Kiêu Vân Tiêu cũng rất đơn giản. Kiêu Vân Tiêu và Lục Bắc Thâm tới Cổng Tốt để khảo sát trước khi đầu tư, mặc dù người Cổng Tốt không ưa những chuyện đầu tư và khai thác kiểu này, nhưng không thể không thừa nhận Kiêu Vân Tiêu nói chuyện với tộc trưởng Vương vui vẻ hơn Lục Bắc Thâm nên tìm anh ấy để liên lạc với tộc trưởng Vương càng thích hợp hơn.

Tối đó sau khi nghe lời van nài của La Trì, Kiêu Vân Tiêu nói: ”Tôi là thương nhân, làm việc không thể lãng phí thời gian”. La Trì cất giọng hùng hồn: ”Anh đang rảnh rang mà, có gì mà lãng phí? Vả lại, tuyệt đối đừng nói với tôi anh không để ý tới vụ án này, nếu không anh phải mông đi ngay!”.

Kiều Vân Tiêu cười tùy tiện: ”Xin xỏ nên có thái độ của xin xỏ”.

Kết quả, La Trì xách vài chai rượu nếp ra độ với Kiêu Vân Tiêu, chúc cho anh ấy say ngất ngưỡng, bắt tỉnh nhân sự rồi mới lái nhải chuyện này. Chị Dao là người chứng kiến, tối đó Kiêu Vân Tiêu say tới mức không đi nổi, chính La Trì công anh ấy về phòng rồi cả đêm không ra. Sáng hôm sau trong tay La Trì đã

có thêm một mảnh giấy, dương dương đắc ý đi xuống ăn sáng. Kiều Vân Tiêu áo quần xộc xệch đuổi theo xuống nhà, định cướp mảnh giấy trong tay anh, còn quát La Trì là vô sỉ. La Trì nói với vẻ không vui: "Anh đã bán thân cho tôi rồi, đầu vân tay còn ở đây này, đừng có chối".

Cụ thể cả đêm đó hai người ở trong phòng làm gì chẳng ai biết, khi La Trì giao mảnh giấy cho chị Dao, chị Dao nhìn liếc qua, lập tức thấy ba chữ viết tay to tướng: Giấy bán thân.

La Trì thần thần bí bí nói với chị ấy: "Đừng có xem trộm, để tên họ Kiều kia lấy lại được, tôi cho chị biết tay".

Cứ như vậy, Kiều Vân Tiêu bắt buộc phải chuyển lời hộ La Trì, một mình tới bản Tây cố gắng phấn đấu để nhóm Lục Bắc Thần được lên núi khám nghiệm hiện trường lần nữa. Cuộc đàm phán này mất đứt ba tiếng đồng hồ. Khi Kiều Vân Tiêu từ chỗ tộc trưởng Vương đi ra, La Trì uể oải đứng dựa trước xe, nét mặt băng nhắng, nhìn anh ấy cười: "Mỹ nam ra tay là thành công một nửa rồi".

"Cút!" Kiều Vân Tiêu tặng cho anh một chữ duy nhất.

"Dạ vâng." La Trì nhanh chóng lên xe rồi chủ động mở cửa cho anh ấy: "Chỉ cần anh hoàn thành nhiệm vụ thuận lợi, đừng nói bắt tôi cút, bảo tôi lăn xuống nói cũng không thành vấn đề".

Kiều Vân Tiêu cả đêm uống rượu, đầu óc vẫn còn nặng trĩu, chỉ khẽ nói một câu: "Tộc trưởng Vương đồng ý rồi, nhưng lên núi là lên núi, đừng có can thiệp vào tập tục và quy tắc của người ta".

La Trì cười: "Thế mới nói, khi cần thiết, bán chút 'sắc' cũng được mà".

Kiều Vân Tiêu thẳng thừng nhắm mắt lại nghỉ ngơi.

La Trì lái xe thẳng về Phong Nguyệt Cổ Đạo, đi được nửa tiếng anh mới nói: "Này, còn một chuyện muốn nói với anh".

"Trật tự, tôi không muốn nghe anh nói bất cứ chuyện gì."

Thế là La Trì im lặng.

Sau khi về tới nơi, La Trì xuống xe, thấy Kiều Vân Tiêu cũng theo xuống bèn nói: "Tôi cảm thấy vẫn nên nói chuyện này với anh là hơn. Ban nãy lúc anh đi thương lượng, có một cô gái gọi điện cho anh". Thấy anh ấy hoài nghi cầm di động lên, La Trì lại cố tình cười đều: "Thật không may, tôi cũng quen cô ấy, tên là Tiêu Tiêu Tiêu...".

Anh còn chưa kịp nói hết câu, Kiều Vân Tiêu đã cầm di động xoay người đi tới bên bờ hồ. La Trì uể oải vươn vai rồi gọi điện báo cáo cho Lục Bắc Thần thành tích xuất sắc của mình. Biết chuyện Cố Sơ ở bên cạnh cậu ấy một đêm, La Trì kinh ngạc cảm thán: "Khả năng chịu đựng của cô ấy quả nhiên phi thường, cái nơi quái quỷ đó mà cũng ở cho được".

"Vì cậu đã cho cô ấy hy vọng." Lục Bắc Thần hồ hững nói.

La Trì không hiểu.

Lần này Lục Bắc Thần rất kiên nhẫn: "La Trì, cậu kể tình tiết vụ án cho cô ấy tỉ mỉ tường tận không sót chỗ nào, chẳng phải vì hy vọng cô ấy cũng tham gia hay sao? Đúng như cậu mong muốn, khả năng thuyết phục của cô ấy giờ vượt xa tôi rồi".

La Trì cười nói: "Muốn tốt cho cậu thôi".

Bên kia trầm mặc một lúc mới đáp: "Tôi hiểu".

Ngất máy, nụ cười của La Trì dần tắt, ánh mắt chỉ còn chút đờ đẫn nhạt nhòa. Càng nguy hiểm mới càng phải giữ người quan trọng nhất ở bên cạnh mình, nếu không mất đi rồi mới cảm thấy mình chỉ là một kẻ phế vật chẳng làm được gì...

~Hết chương 526~

526. Q11.c527: Vợ Tôi

Đúng vào buổi chiều hôm ấy, ở Cống Tôt đã xảy ra hai chuyện. Một chuyện xảy ra tại tổ y tế, buổi sáng có mấy lãnh đạo thành phố xuống nói chuyện với Hướng Trì hơn hai mươi phút, vừa qua bữa trưa thì lại có thêm một tốp người chuyển hết đồ dùng y tế, đồ dùng văn phòng trong tòa nhà nhỏ. Tòa nhà nhỏ của tổ y tế chia thành mé Đông và mé Tây. Khu vực làm việc và ăn ở của các bác sỹ đều nằm ở mé Tây, nên từ trước tới nay, mé Đông vẫn để trống, chỉ riêng có căn phòng trên tầng thượng nối liền với ban công ngắm cảnh là để đồ đạc của Hướng Trì. Sau đó trước khi các đồ đạc được chuyển vào, Hướng Trì cũng phải dọn đồ của mình về mé Tây.

Chuyện thứ hai là Ngự Cảnh và Ngự Khương đã vượt đường sá xa xôi tới đây.

Nhận được điện thoại của La Trì, họ không dám trễ nải một phút. Sau khi thu dọn xong những đồ dùng, tài liệu quan trọng, họ đáp máy bay rồi chuyển xe tới Cống Tôt. Khi đó, những người quen đều không có mặt ở nhà khách, Ngự Khương đành để mặc chị Dao lần lượt chuyển hành lý vào trong rồi gọi điện cho La Trì.

Trong tòa nhà của tổ y tế vọng ra những tiếng ding dong, phía nhà khách cũng nghe thấy được. Ngự Khương chệch ồn bèn tìm một nơi yên tĩnh để liên lạc với La Trì. Chị Dao rót cho Ngự Cảnh một cốc café, thấy cậu ngây ngây ngô ngô nhìn tứ phía thì cảm thấy rất hài hước bèn hỏi: "Chỉ có hai người thôi sao mang nhiều hành lý quá vậy? Bên trong đựng gì thế?"

Ngự Cảnh một tay bưng café, một tay đẩy cặp kính gọng to bự, nhìn chị Dao trả lời cực kỳ thành thật: "Toàn bộ đều là dụng cụ và tài liệu cần cho công việc giám định ạ".

"Giám định gì cơ?" Chị Dao tò mò.

"Giám định xác chết ạ."

Chị Dao ngây người rồi lập tức sợ hãi bỏ chạy. Khi La Trì từ trên thị trấn trở về, chị Dao như nhìn thấy cứu tinh, khoa chân múa tay, nói với anh ấy: "Cậu chịu trách nhiệm chuyển mấy hành lý này lên gác đi nhé!".

La Trì cười nói: "Đây là hai cộng sự trong phòng thực nghiệm của giáo sư Lục, họ sẽ không ở đây đâu".

Ngự Cảnh và Ngự Khương lập tức vào ở mé Đông khu vực tổ y tế, không chỉ hai người họ, phòng thực nghiệm tạm thời của Lục Bắc Thần cũng được thiết lập tại mé Đông. Đương nhiên, đây là yêu của anh. Lý do anh đưa ra rất hợp lý, nơi đây gần hiện trường vụ án nhất. Còn tầng thượng của mé Đông do anh chỉ đích danh yêu cầu, lý do là vì ở đó phong cảnh đẹp, yên tĩnh, thích hợp uống café những lúc rảnh rỗi.

Tĩnh nghe xong lập tức cử người chuẩn bị, rồi lại cử lãnh đạo chịu trách nhiệm nói chuyện với tổ y tế, nói là nói chuyện, thực chất là thông báo. Phòng khám nghiệm để ở đâu cũng không thích hợp, duy chỉ có tòa nhà đó là hợp. Làm bác sỹ đã quá quen với chuyện sinh tử, làm gì có bác sỹ nào chưa từng nhìn thấy người chết? Làm gì có bệnh viện nào không có nhà xác?

Lục Bắc Thần và Cố Sơ cùng với La Trì từ trên thị trấn trở về, trước đó cảnh sát đã báo cáo vụ án này lên, ngay cả lãnh đạo tỉnh sau khi xem ảnh xong cũng cực kỳ sửng sốt, được biết Lục Bắc Thần đã suy đoán đây là một vụ giết người trong một khoảng thời gian ngắn thì lại càng coi trọng. Khi họ về tới Cống Tôt thì các lãnh đạo tỉnh cũng đã đến, cùng lãnh đạo thành phố tới nghiệm thu phòng thực nghiệm và tình hình điều phối nhân sự.

Lúc này, các đồng nghiệp của tổ y tế cũng đã trở về, cả đám Kiều Vân Tiêu cũng tò mò tiến tới trước tòa nhà. Cố Sơ không ngờ lại ầm ĩ như vậy, từ ngoài nhìn không thể trông thấy gì, nhưng người ra kẻ vào rất tấp nập, tốc độ của người nào người nấy cũng rất nhanh. Ngự Khương gặp được Lục Bắc Thần thì rất vui, bước lên báo cáo với anh: "Bọn em đến rồi".

Lục Bắc Thần gật đầu. Ngự Cảnh sốt sắng bổ sung: "Phan An kiên trì làm hậu phương, bên này nếu chúng ta cần gì, anh ấy có thể chi viện ngay".

"Được, lát nữa hai người cùng tôi ra hiện trường."

Gần như không cho họ có thời gian để thở, người ngoài nghe cũng cảm thấy quá hà khắc, nhưng Ngừ Cảnh và Ngừ Khương đã quen rồi. Ngừ Cảnh nhìn thấy Cố Sơ đứng trong nhóm bác sỹ thì phần khích vẩy tay với cô, bị Lục Bắc Thần quát: "Các lãnh đạo tỉnh đang ở đây, chú ý một chút".

Vừa tới Ngừ Cảnh đã bị ăn mắng. Ngừ Khương cũng nhìn thấy cô, nhưng không quá khích như Ngừ Cảnh mà chỉ mỉm cười. Cố Sơ cười đáp lại. Không hiểu sao, cảnh tượng này khiến cô cảm thấy rất dễ chịu. Có lẽ bắt nguồn từ ngày cưới hôm ấy, Ngừ Khương uống khá say, bá vai cô và nói: "Cố Sơ, đúng là tôi thích Vic, nhưng chỉ cần tôi biết hai người còn yêu thương nhau, tôi tuyệt đối không làm kẻ thứ ba".

Các lãnh đạo đã vào trong cả, bao gồm Lục Bắc Thần. Cố Sơ cũng định bám theo thì bị mấy đồng nghiệp tổ y tế giữ lại, riu rít xì xào.

"Tôi thấy chồng cô thương cô lắm, không muốn cô chạy qua chạy lại nên mới chuyển phòng thực nghiệm về đây chứ gì."

"Sau này tổ y tế náo nhiệt rồi đây."

"Bác sỹ Hường là buồn nhất ấy nhỉ. Haizz, chồng cô cũng lợi hại thật, vừa tới là cướp được địa bàn của anh ấy. Sáng nay lúc anh ấy nói chuyện với lãnh đạo tôi cũng đứng bên cạnh, anh ấy tỏ ra không vui nhưng không thể không nghe."

"Tôi cảm thấy chồng cô cố tình đấy. Bác sỹ Hường cứ hay ngắm cô, là chồng kiểu gì cũng phải ra oai chứ."

"Nhưng mà Cố Sơ, cô đừng ghen nhé, tôi chỉ cảm thấy chồng cô rất đẹp trai, cứ nghĩ tới chuyện chuyên gia quốc tế đang ở ngay bên cạnh mình, kẻ vai chiến đấu với mình là tôi lại hưng phấn."

"Sao lại kẻ vai chiến đấu? Người ta điều tra án, cô đi khám bệnh, hai chuyện khác nhau mà?"

"Thật ra chuyên ngành của giáo sư Lục cũng có vài phần trùng với chúng ta, bình thường rảnh rỗi có thể học hỏi, giao lưu học thuật mà."

"Phải đấy, phải đấy, được nghe giảng miễn phí rồi."

Mỗi người một câu khiến Cố Sơ ong cả đầu, nhưng cô cũng cảm thấy yên lòng phần nào. Lúc trước nghe nói Lục Bắc Thần thiết lập khu làm việc tạm thời trong tòa nhà của tổ y tế cô đã rất lo, dù sao thì có xác chết đặt ở đó, cô sợ họ kiêng kỵ. Bây giờ trông ai cũng hiếu kỳ và phần khích hơn là sợ hãi lo lắng, cô chợt thấm thở dài, bề ngoài nổi trội và khả năng chuyên ngành xuất sắc của Lục Bắc Thần quả thật là tờ giấy "thông hành" suôn sẻ nhất. Cô dám đánh cược, nếu Lục Bắc Thần mà xấu ma chê quỷ hờn, mấy cô nương này sẽ úp mở phê bình. Còn nếu anh chỉ là một pháp y quên không tên không tuổi thì ánh mắt của đám bác sỹ nam kia cũng dán hết cả lên trần nhà. Còn Hường Trì, cô biết căn phòng trên tầng thượng mé Đông rất rộng, lại có thêm ban công ngắm cảnh cực đẹp, khi rảnh rỗi Hường Trì lại coi đó là nơi ngắm cảnh, uống café, đọc báo cho khuây khỏa. Cô không biết anh có cố tình hay không, nhưng cho dù là cố tình, hình như cũng giống tác phong của Lục Bắc Thần.

"Sơ Sơ."

Cố Sơ quay đầu lại, anh đang đứng ở chân cầu thang, có lẽ lúc vào không trông thấy cô đâu nên trở ra tìm, anh vẩy tay với cô. Cố Sơ đang rầu rĩ không biết thoát thân kiểu gì, thấy thế vội tiến tới. Anh mỉm cười khoác vai cô, quay người đi vào trong rồi giới thiệu cô với các lãnh đạo: "Vợ tôi".

Câu này nghe hay hơn "Bạn gái tôi" rất nhiều. Các lãnh đạo nức nở khen anh tốt số, lấy được một cô bé xinh xắn. Lục Bắc Thần cười khế, Cố Sơ cảm thấy giây phút này anh kiêu ngạo như một con công vậy.

Điều khiến cô bất ngờ là hiệu quả làm việc của đám công nhân đó quả thực rất nhanh. Căn phòng dưới đất của mé Đông rất rộng, phòng thực nghiệm được đặt tại đây. Trước kia nơi này không ai hỏi han tới, nhưng sau khi đẩy cửa vào, Cố Sơ hoàn toàn ngỡ ngàng. Bàn khám nghiệm, bàn để xác, khu hóa nghiệm, khu máy móc, giá tài liệu... tất cả đều được bố trí một cách chuyên nghiệp, mặc dù không thể so sánh với Thượng Hải nhưng hơn đứt căn phòng tồi tàn tối hôm qua, chí ít cũng có vẻ pháp y.

Thậm chí phòng này còn có một đường mạng độc lập, tốc độ mạng cáp quang vèo vèo, máy tính có thể lên mạng nước ngoài lấy tài liệu, nâng cao hiệu suất làm việc. đương nhiên, nếu công việc khám nghiệm lớn vẫn cần các thiết bị được tinh cung cấp, nhưng phải mất thêm vài ngày. Trên cao nhất là căn phòng nghĩ

ngôi của Lục Bắc Thần, nổi lên với ban công. Khu làm việc, khu tiếp khách và khu nghỉ ngơi được phân chia hoàn hảo. Ngư Khương mang theo cả café Blue Mountain vì trước đó La Trì có nói với cô ấy, Cống Tốt là nơi thích hợp vừa uống café vừa thẩn thờ. Cô ấy không có thời gian ngồi thẩn thờ thì vừa uống café vừa làm việc vậy.

Cả phòng của Ngư Khương và Ngữ Cảnh cũng đã được bố trí, ở ngay dưới tầng của Lục Bắc Thần, hai căn phòng cực rộng, mặc dù đồ đạc không quá xa hoa nhưng kết cấu bằng gỗ tinh tế và đặc sắc đủ để khiến người ta thấy dễ chịu. Nhất là hai chiếc giường lớn với lớp đệm mềm mại, ngay cả độ cao thấp của gối cũng đã có tính toán. Các lãnh đạo suy nghĩ rất chu toàn, cho rằng vụ án này tốn nhiều tâm sức, chí ít họ nên được ngủ một giấc thật ngon.

Đồng vận xương với hàng ngàn mảnh, ai nhìn vào cũng tê rần đầu óc, có thể lúc trước Cục Công an đã tuyệt vọng nên ai nhận vụ này sẽ chăm sóc họ như tổ tông vậy.

Ngoài ra, tầng dưới phòng của hai người họ còn có một quầy bar nhỏ, không hoành tráng vì mới chỉ lắp trong chiều nhưng giá để rượu đã được chuyển đến, có bàn ghế, coi như là đầy đủ, rượu sẽ được tiếp tục chuyển đến sau. Quầy bar thông sáng mé Tây, cũng tức là các bác sỹ có thể tới đây uống rượu trò chuyện bất cứ lúc nào. Nơi đây không lớn nhưng ấm cúng, thích hợp để thả lỏng sau giờ làm việc.

Vì chuyện này, tổ y tế rất vui mừng, có quầy bar nhỏ, những cô gái không thích rượu nếp sẽ có lựa chọn khác. Đương nhiên, vui nhất vẫn là Ngữ Cảnh, trước đây Phan An tranh giành với cậu việc tới Cống Tốt, cuối cùng La Trì đã đập bàn quyết định để Phan An làm hậu phương. Phan An đe dọa cậu rằng: "Cậu không cần kiêu ngạo, cái nơi thỏ không thêm đại tiện ấy cậu sẽ chẳng có chỗ để ngủ đâu!". Tối nay về, việc đầu tiên là cậu phải chụp ảnh rồi gửi cho Phan An, chọc cho anh ấy tức chết.

Các lãnh đạo dặn dò ba lần bốn lượt, La Trì ngồi bên nghe cũng cảm thấy nặng nề. Sau khi tiễn họ ra về, cả đoàn người lên núi Tây Nại. Ngữ Cảnh, Cổ Sơ và Lục Bắc Thần đi một xe, "chuyên gia đàm phán" Kiều Vân Tiêu cũng ngồi xe này. Ngư Khương, cảnh sát Từ và La Trì đi một xe. Còn một chiếc xe đi theo sau là gồm tổ chuyên án với mấy đồng chí cảnh sát trên huyện, tỉnh điều về cho nhiệm vụ lần này. Họ phụ trách bảo vệ hiện trường và giúp đỡ xử lý tình huống khẩn cấp.

Trước khi lên núi, La Trì hét toáng lên với chị Dao: "Chuẩn bị bữa tối ngon lành cho các chú cảnh sát đấy nhé, ngoài ra, chuyển hành lý của Ngư Khương và Ngữ Cảnh về phòng của họ".

Chị Dao tức đến nghiêng răng kèn kẹt...

~Hết chương 527~

527. Q11.c528: Xương Vụn Của Mấy Người?

Khi vào tới bản Tây đã là sáu giờ, mặt trời vẫn còn đung đưa trên đỉnh đầu, nơi đây muốn đợi mặt trời khuất núi còn mất hai tiếng đồng hồ nữa, vừa kịp để tới hiện trường vụ án. Tộc trưởng Vương và cháu trai của ông ta, Giang Nguyên đã đợi ở cửa bản từ sớm, phía sau còn có không ít dân bản. Thấy họ vào trong bản, không ít người tỏ vẻ lo lắng và sợ hãi lộ liễu ra mặt, rồi thì thà thì thụt với nhau.

Người nói chuyện với họ là Kiều Vân Tiêu. Anh ấy bước lên chào hỏi tộc trưởng Vương, tộc trưởng Vương gật đầu rồi ánh mắt quét một lượt về phía đám người đang đứng thành vòng tròn sau lưng ông ta. Cổ Sơ âm thầm quan sát tộc trưởng Vương, cứ cảm thấy hôm nay trông ông ta khang khác so với hai lần gặp trước, dường như có chút do dự chuyện gì đó. Nếu so sánh thì biểu cảm của Giang Nguyên là sự hoang mang rõ rệt, không hề che giấu. Anh ta quay đầu nhìn tộc trưởng Vương, thấp giọng nói: "Cậu à, cậu phải suy xét thật cẩn thận, một khi để bọn họ lên núi, chưa biết chừng quý núi sẽ trừng phạt cậu!".

"Đúng đấy, tộc trưởng Vương, quý núi nhất định sẽ nổi giận..."

"Tộc trưởng, đám người này đã ảnh hưởng tới bản Tây của chúng ta, không thể để người ngoài vào núi nữa!"

Nếu là Thượng Hải hay một thành phố nào khác, La Trì đã sớm mất hết kiên nhẫn mà nạt nộ những suy nghĩ hoang đường của đám người này, sẽ phổ cập cho họ tính cần thiết của một xã hội pháp quyền. Nhưng nơi đây là Cống Tốt, là nơi có tín ngưỡng nguyên thủy, lấy pháp luật ra để nói chắc chắn không thành công,

điều này cũng giống như việc bạn tới Lhasa, ngày nào cũng ra rả lý luận duy vật với những người tôn thờ tôn giáo vậy, ngược lại, bạn sẽ bị coi là kẻ điên.

Nếu tộc trưởng Vương đã chấp nhận với yêu cầu của Kiều Vân Tiêu thì lần này họ nhất định không mất công đi lại. Tộc trưởng là thủ lĩnh tinh thần, sẽ không tùy tiện hứa hẹn gì đó. Quả nhiên, tộc trưởng Vương xoay người, hơi giơ tay lên, mọi người lập tức im bật. Ông ta nói: "Nếu hai người trên núi tử mạng vì lý do nào khác, chúng ta vẫn phải hợp tác với cảnh sát để điều tra ra sự thật".

Giang Nguyên nghe xong sững sốt: "Cậu, cậu nói gì vậy? Kẻ nào xông vào sẽ chịu lời nguyền của quỷ núi mà chết thôi".

Mọi người lập tức hoang mang, bất an.

Tộc trưởng Vương không giải thích nhiều, nhìn về phía người dân: "Để các đồng chí cảnh sát lên núi điều tra là quyết định của tôi. Nếu quỷ núi phản nộ, tôi chấp nhận gánh mọi hậu quả. Tối mai là lễ dờn núi, tôi sẽ đích thân thỉnh tội với ngài!".

"Cậu à..."

"Để tôi đưa mấy người lên núi." Tộc trưởng Vương bỏ ngoài tai sự sợ hãi của Giang Nguyên, khẽ nói một câu.

...

Núi Tây Nại là một ngọn núi được bảo vệ môi trường tốt nhất. Theo lời của người bản địa, trên núi riêng cỏ thuốc đã có mấy trăm loại, những người sống ở đây phải trên năm mươi tuổi mới được lên núi hái thuốc, nếu không sẽ làm kinh động tới quỷ núi. Cỏ thuốc của Cống Tốt đều tới từ núi Tây Nại, không chỉ có vậy, núi Tây Nại còn được mệnh danh là khu rừng nguyên thủy nhất, chẳng ai rõ rốt cuộc nó đã có bao nhiêu năm lịch sử, có lẽ lâu dài như lịch sử loài người. Thế nên trên núi Tây Nại có rất nhiều loại cây, loại cỏ kỳ lạ, nhưng xuất phát từ sự kính sợ thần linh và mẹ tự nhiên nên không ai dám chặt phá bừa bãi.

Tộc trưởng Vương dẫn cả đám người men theo một con đường nhỏ được người dân khai phá, hơn nữa còn cảnh cáo họ rằng, nhất định phải đi men theo con đường này, tuyệt đối không được lạc khỏi đội hình, nếu không sương núi sẽ khiến mọi người dễ dàng lạc đường, cả một ngọn núi mệnh mông nhường này, mất tích coi như là chết.

Cổ Sơ nhanh nhạy chọn đi ủng leo núi, chiếc ủng bảo vệ vững chắc đôi chân nhỏ. Một nơi nhiều cây cối rậm rạp thế này chắc hẳn có nhiều côn trùng. Quả không sai, Kiều Vân Tiêu đã bị một loài côn trùng chưa rõ danh tính chích một nhát, đau đến đỏ mồm hôi hột. Lục Bắc Thần bắt được nhưng nhìn mãi vẫn không biết nó tên là gì. Ngự Cảnh và Ngự Khương cũng ngó nghiêng rất lâu bằng nét mặt ngơ ngác.

Kiều Vân Tiêu bị chích nơi cánh tay, chẳng mấy chốc đã sưng tấy như bị bỏng. Tộc trưởng Vương quay lại nhìn, nói rằng không sao cả rồi lại lần tìm bốn xung quanh, hái mấy lá trông giống như cần tây dại, bẻ đầu ép ra chất dịch lên cánh tay Kiều Vân Tiêu. "Khoảng mười lăm phút là tan ngay thôi. Loại côn trùng này chỉ có ở núi Tây Nại chúng tôi thôi. Nó rất nhỏ, thân màu đỏ, người lên núi nếu không chú ý sẽ bị nó chích cho sưng tấy, thế nên người ở đây gọi nó là muỗi đỏ. Sau khi bị đốt phải lập tức dùng loại cỏ muỗi đỏ này thoa lên vết thương, nếu không bôi kịp thời vết thương sẽ thối rữa, phải cắt bỏ một miếng thịt đấy."

Kiều Vân Tiêu rùng mình, đồng thời cũng khiến tất cả những người run sợ. Tộc trưởng Vương thấy vậy bật cười: "Không sao, không sao! Bôi xong là không sao hết. Loại muỗi đỏ này bình thường không thích chích người đâu, có thể tại da cậu mỏng quá. Nhưng mà mấy cô cậu cứ hái một ít cỏ này theo người đi, nó ngửi thấy mùi cỏ là sẽ tránh xa mấy người. Mấy người có tuổi như chúng tôi là muỗi đỏ không thích đốt, cậu xem tôi lên núi mà chỉ cần đi giày vải thôi. À, trên bắp chân thì cần phải quấn vải, trên núi còn có một số loại kiến thích chui vào ống quần.

Cổ Sơ nghe xong lập tức theo đám La Trì đi hái cỏ muỗi đỏ, nhét mấy cọng vào túi quần Lục Bắc Thần. Anh tùy ý liếc nhìn đôi giày của tộc trưởng Vương. Đúng như ông ta nói, đó là một đôi giày vải màu xám đậm, trên bắp chân được quấn một lớp vải dày. Cổ Sơ đứng bên thì thầm: "Cuối cùng em cũng hiểu vì sao chỉ có những người cao tuổi mới lên núi Tây Nại rồi, chắc chắn là mấy thứ này chặn đường. Quy tắc lên núi chỉ có những người cao tuổi mới biết, lẽ như có người trẻ nào mạo muội xông vào là sẽ bị côn trùng cắn,

đến cách cấp cứu cũng không biết”. Nói tới đây, cô chợt nhớ tới Trình Diệp và Phương Tử Hân rồi lập tức níu lấy cánh tay Lục Bắc Thần, “Chưa biết chừng họ cũng từng bị côn trùng cắn”.

”Cho dù có bị côn trùng cắn, họ vẫn chết vì bị sát hại.” Lục Bắc Thần đưa ra kết luận cực kỳ chắc chắn.

La Trì nhét cho Kiều Vân Tiêu mấy cọng cỏ, cười châm chọc: ”Thấy chưa, làm thương nhân bất lương là quỷ núi sẽ cảnh cáo anh đấy”.

”Anh thì hiểu gì về khai thác?” Kiều Vân Tiêu không chút khách khí bật lại.

...

Nếu không có tộc trưởng Vương dẫn đường, e là kể cả người từng tới hiện trường một lần như cảnh sát Từ cũng đi lạc. Cây cối rậm rạp um tùm, càng đi vào trong ánh nắng càng mỏng manh, bị tầng tầng lớp lớp tán lá che kín. Khí độc trong rừng càng thêm nặng nề. Nếu không bám sát, có thể sẽ không cẩn thận nhìn không rõ con đường mòn mà lạc đội ngũ.

Hiện trường chính là sơn động như hình chụp, nó nằm ở nơi sâu nhất trong núi.

Sơn động vẫn giữ nguyên hiện trạng như lần đầu tiên cảnh sát tới, chẳng dây bảo vệ, không ai tới phá hoại. Tộc trưởng Vương nói, cho dù họ có lòng khôi phục lại nguyên dạng của sơn động cũng phải đợi quỷ núi cho phép mới được.

La Trì nhảy cảm hỏi ông ta làm sao để có được sự cho phép của quỷ núi. Tộc trưởng Vương nói: ”Phải đợi sau khi kết thúc lễ dời núi”.

Đúng như suy đoán của Lục Bắc Thần, trong sơn động có bàn tế, người có thâm niên ở bản Tây mới có tư cách tới đây cúng bái quỷ núi. Nói cách khác, sơn động này chính là nơi ở của quỷ núi. Đương nhiên, những lời này tộc trưởng Vương chỉ nói sau khi bị Lục Bắc Thần truy hỏi, khi nói cũng không tình nguyện lắm, cứ ập a ập ứng như sợ phạm phải đại kỵ nào đó.

Đoàn người phân thành hai đội bắt đầu tiến hành thu thập bằng chứng.

La Trì dẫn đầu một đội, men theo cửa động đi tới vị trí phát hiện gậy leo núi rồi mở rộng ra ngoài 5 cây số nữa. Khi nghe thấy vậy, cảnh sát Từ rất sửng sốt, không nén nổi bèn phản bác, nói rằng những nơi cần tìm kiếm đã tìm cả rồi, sao lần này vẫn phải mở rộng phạm vi tìm kiếm đến vậy? Lục Bắc Thần chẳng có lòng tốt giải thích điều gì, La Trì tốt bụng nói một câu: ”Đây là ý của giáo sư Lục, cứ làm theo là được”.

Mấy người còn lại thì ở lại, cùng Lục Bắc Thần kiểm tra trong động, bao gồm Cố Sơ, Ngư Khương, Ngữ Cảnh và mấy cảnh sát.

Kiều Vân Tiêu không vào trong động cũng không đi theo La Trì mà ở ngoài cửa trò chuyện với tộc trưởng Vương.

Lần này, Lục Bắc Thần được nhìn thấy rõ ràng cây thông đổ ngoài cửa động, quả nhiên tán rộng rợp trời, thân cây xù xì ba bốn người ôm chưa chắc đã xuể, chỉ có một phía nhánh cây bị cháy dữ dội, hướng về mé sơn động. Lục Bắc Thần bảo Cố Sơ kiểm tra thời tiết và hướng gió của hôm đó, sau đó ghi chép cẩn thận. Lần này Cố Sơ lại trở thành trợ lý của anh.

Mọi thứ trong sơn động đã lạnh ngắt từ lâu. Thật ra với nhiệt độ hiện tại ở Cổng Tốt, về đêm nơi này còn lạnh hơn cả dưới núi, thế nên đứng ở đây giờ này không còn cảm thấy được ngọn lửa dữ dội nữa. Những thứ ở hiện trường liên quan đến vụ cháy có thể thu thập đều đã được cảnh sát mang về. Bây giờ dưới nền đất ngoài tro tàn và vụn gỗ ra thì thật sự khó tưởng tượng được nơi đây từng xảy ra một vụ cháy khốc liệt, ngay cả những phiến đá xung quanh cũng lạnh ngắt.

Lục Bắc Thần tỉ mỉ quan sát kết cấu bên trong sơn động. Anh lệnh cho Ngữ Cảnh đưa người của tổ chuyên án dùng một cái sàng cực mảnh lọc mọi tro bụi trong sơn động, dù lọc được thứ gì cũng phải thu thập mang về.

Đầu óc mấy người trong tổ chuyên án bỗng chốc căng ra, nhưng cũng không dám trái lời. Cấp trên dặn dò lần này đi ra ngoài bắt buộc phải nghe theo Lục Bắc Thần. Ngư Khương và Ngữ Cảnh đã sớm quen với tác phong làm việc của anh nên không hỏi lý do, chỉ cầm cúi thực hiện.

Cố Sơ đứng bên cạnh anh, nhìn thấy anh giơ tay sờ lên vách, sau đó trên ngón tay để lại một lớp bụi đen. Cô lấy túi mẫu vật, anh lại nói: "Không cần, là muội khói sau đám cháy".

Rồi anh lại đi vào sâu hơn, Cố Sơ vội vàng đi theo.

Bên trong cũng không có gì ngoài tro bụi, vách núi cũng đen kịt, có thể thấy đám cháy mấy hôm trước to cỡ nào. Cô ngập ngừng: "Với mức độ cháy kiểu này, đám cháy này phải rừng rực rất lâu".

"Chỉ ít phải trên bốn tiếng." Lục Bắc Thần giúp cô đưa ra thời gian chính xác.

"Thế nên có vấn đề rồi." Cố Sơ chỉ ra xung quanh, "Đây là sơn động, điều kiện bắt lửa sao có thể dồi dào như vậy?"

Lục Bắc Thần lau ngón tay, khẽ nói: "Nơi này không những từng có đám cháy mà còn từng có vụ nổ".

"Hả?" Sao cô không nhìn ra.

"Thật ra sơn động này trông thì giống như kín, thực chất rất hút gió. Có điều bây giờ hoàng hôn đã buông, cây cối lại rậm rạp. Nếu để ánh nắng tự nhiên chiếu xuống, anh tin rằng sơn động này sẽ rực sáng cả bốn phía." Lục Bắc Thần nắm lấy tay Cố Sơ, chỉ lên vách động: "Em nhìn kỹ đi, thật ra trên này có không ít vết nứt. Những vết nứt này có lẽ tự nhiên hình thành, cũng tức là sơn động này không phải do con người khai phá, được hình thành do sự thay đổi của vỏ Trái Đất và núi non hàng tỷ năm, cộng thêm các nguyên nhân như lũ lụt, động đất, nên đã tạo thành sơn động với kết cấu khá độc đáo".

Lúc bấy giờ Cố Sơ mới nhìn rõ, quả nhiên, vết nứt trong động rất nhiều, lại còn lan ra xung quanh không theo một quy tắc nào. Cô ngẫm nghĩ rồi hỏi: "Nhìn như vậy thì sơn động này rất không an toàn rồi".

Lục Bắc Thần mỉm cười xoa đầu cô: "Chỉ ít hiện tại thì chúng ta an toàn".

Công việc thu thập chứng cứ kéo dài gần năm tiếng. La Trì cũng thu thập được những thứ lộn xộn ở gần đó, nhưng theo lời anh ấy thì không mấy công dụng. Xuất phát từ sự cần thiết và cẩn trọng trong công việc, dù thế nào cũng cứ mang về đã. Còn bên phía sơn động, Lục Bắc Thần chưa hài lòng với việc sàng lọc, phải làm đi làm lại vài lần. Mấy người đàn ông ngồi sụp xuống đất sàng như sàng mọt gạo, La Trì dẫn nhóm người của mình quay về nhìn thấy vậy rất lấy làm ngạc nhiên, nhưng cũng không nói gì.

Ngược lại, tộc trưởng Vương chau mày, thấy họ gần như đã sắp đào xuống ba tấc đất, ông ta lên tiếng ngăn cản: "Không được đào tiếp nữa, quỹ núi sẽ không vui đâu".

Lục Bắc Thần đứng đó không ra lệnh ngừng lại, chỉ hờ hững đánh mắt nhìn ông ta. Bên này, Ngũ Cảnh gọi anh: "Giáo sư Lục, có phát hiện".

Cố Sơ vội vàng cầm theo túi mẫu vật.

"Tiếp tục đào, tiếp tục sàng lọc, không được bỏ qua bất kỳ thứ gì." Anh ra lệnh.

"Cậu..." Tộc trưởng Vương sốt sắng, định tiến lên thì bị Kiều Vân Tiêu kéo ra ngoài.

Ngọn đèn soi kéo dài bóng tộc trưởng Vương ra xa. Giọng ông ta vẫn còn vang vọng: "Quỹ núi sẽ nổi giận đấy...", khiến mấy cảnh sát đang chuyên chú phải rùng mình, vô thức ngừng động tác sàng lọc lại.

"Ai bảo mấy người dừng? Tiếp tục!" Lục Bắc Thần quát.

Cứ như vậy, khi cả nhóm người đi xuống núi đã là hơn mười một giờ. Dọc đường trở về, tộc trưởng Vương tỏ vẻ khó chịu, có lẽ ông ta không ngờ Lục Bắc Thần lại đào xuống ba tấc đất. Lục Bắc Thần chỉ để ý tới việc tìm chứng cứ, không quan tâm tới việc vô vớ, nên dọc đường Kiều Vân Tiêu phải theo sát ông ta. Sau khi trở về bản Tây, tộc trưởng Vương nói một câu không chút khách khí: "Không được phép vào núi Tây Nại nữa!".

Có thể vào hay không không phải do họ quyết định, còn phải xem Lục Bắc Thần. Cả đám người đồng loạt quay về phía anh, anh đã nhìn thấy ánh mắt giận dữ của tộc trưởng Vương, ngữ khí cũng lạnh lùng và quyết đoán như đôi mắt anh: "Trừ phi nơi này tiếp tục có án mạng!".

Tộc trưởng Vương hần học cắm cây gậy trong tay xuống đất rồi quay người, trở về bản.

"Hà tất phải chấp nhậ ông già ấy chứ." La Trì tiến lên nhỏ giọng nói.

Lục Bắc Thần tăng lơ anh ấy, nhìn về phía Ngữ Cảnh: "Sau khi mang về thì phân loại cẩn thận, đêm nay lấp ghép".

Ngữ Cảnh gật đầu.

Anh không nói nhiều nữa, nắm tay Cố Sơ đi thẳng ra ngoài bìa rừng. Khi lên xe, La Trì giữ cửa xe lại và hỏi: "Vậy bọn tôi làm gì?".

"Nghỉ ngơi hoặc uống rượu tán dóc, tóm lại là chờ đợi."

La Trì đứng dựa vào cửa xe, nhìn Ngữ Cảnh, cười đều: "Tiểu Ngữ Cảnh, có tới nhà khách của mấy anh uống rượu ăn thịt đã đời không hả?".

Hai mắt Ngữ Cảnh sáng rực như sao: "Rượu nếp ở đây ngon lắm ạ?".

La Trì chưa kịp trả lời, Lục Bắc Thần đã quắc mắt. La Trì lập tức im bặt, bày ra vẻ mặt không thể giúp gì nhìn Ngữ Cảnh. Cậu không dám hỏi nhiều, cúi gằm xuống, im lặng. Sau khi La Trì đi rồi, Cố Sơ không nhìn được cười: "Uống một chút có sao đâu".

Ngư Khương ho một tiếng, có ý nhắc nhở Cố Sơ. Cố Sơ chẳng sợ, cô khoác tay anh: "Đừng có khó tính vậy!".

Khỏe miệng Lục Bắc Thần dân ra. Anh khởi động xe, buông một câu: "Cho dù họ được uống, em cũng không được".

"Ồ..." Cố Sơ dựa sang một bên, lẩm bẩm: "Em cũng có nói em muốn uống đâu, nhạy cảm vậy làm gì chứ!", dứt lời, cô quay lại nháy mắt với Ngữ Cảnh, Ngữ Cảnh mừng thầm.

Ngư Khương ngán ngẩm lắc đầu: "Tối Cống Tốt là thành sâu rượu hết cả".

"Nhiệm vụ tối nay rất nặng nề, chị cũng đâu phải lấp ghép đi." Ngữ Cảnh tỏ vẻ ầm ức. Cậu không dám ý kiến với giáo sư Lục, nhưng dám đấu khẩu với Ngư Khương.

Ngư Khương khoanh tay trước ngực, "Thú vị thật, tôi mà học chuyên ngành nhân chủng học thì chắc chắn nhanh tay nhanh chân hơn cậu, chẳng phải chỉ có hai cái xác thôi sao? Trước đây đâu phải cậu chưa từng xếp?" Cô ấy chủ yếu làm việc hóa nghiệm, không có sở trường trong việc xếp xương.

Ngữ Cảnh sau khi tới Cống Tốt còn chưa kịp nhìn xương đã vội ra hiện trường. Nghe xong lời của Ngư Khương, cậu bò ra ghế trước: "Giáo sư ơi, nghe nói hai xác chết đều là xương vụn ạ?".

Cố Sơ vốn định nhắc Ngữ Cảnh rằng không phải chỉ vụn xương, thậm chí còn có xương cháy và tro xương nhưng Lục Bắc Thần đã lên tiếng: "Không phải hai cái xác".

Tất cả mọi người trên xe đều không hiểu, ngay cả Kiều Vân Tiêu đang nhắm mắt cũng lập tức mở mắt ra hỏi anh: "Không phải hai? Lẽ nào vài cái?".

"Tôi qua xem xét qua bước đầu thì trong túi ngoài xương vụn bị đốt cháy của hai nạn nhân ra còn có hai hài cốt đã có thâm niên." Lục Bắc Thần từ tốn cho xe rẽ, chiếc xe chậm rãi men theo con đường núi tối thui.

"Bốn nạn nhân?" Cố Sơ sững sốt.

"Bây giờ chưa thể phán đoán."

Cả xe trầm mặc. Cố Sơ cũng không hỏi nhiều nữa, nhìn con đường đen ngòm trước mắt, chẳng hiểu sao sống lưng cô bỗng lạnh ngắt.

Chiếc xe phía sau của La Trì rõ ràng nóng nhiệt hơn nhiều.

Có người hỏi La Trì: "Đại ca La, giáo sư Lục nói lát về để Ngữ Cảnh xếp hình là ý gì? Đây là cách giáo sư dạy cấp dưới ư?".

La Trì cười phá lên: "Sao hả? Cậu hứng thú à?".

"Rốt cuộc là gì thế ạ?"

"Xếp xương vụn." La Trì có lòng tốt phổ cập: "Xếp đồng xương vụn các cậu thu thập về thành một khung xương hoàn chỉnh để xác nhận thân phận người chết rõ ràng hơn".

"Hả?!"

Tất cả mọi người trên xe đều sững người, công trình này đồ sộ đến mức nào...

"Thế nào hả? Có ai xông phong đi giúp không?" La Trì đùa.

Tất cả đều lắc đầu.

"Thế mới nói vì sao người ta là giáo sư uy tín? Đây chính là điểm khác biệt. Nhớ kỹ, sao này giáo sư Lục bảo mấy cậu làm gì thì phải làm cái ấy, đừng có nghi ngờ nhiều." La Trì dạy cho họ một cái.

Ai nấy đều gật đầu chắc nịch.

~Hết chương 528~

528. Q11.c529: Số Cả Rồi

Nhà khách Phong Nguyệt Cổ Đạo lại trở nên náo nhiệt.

Chị Dao mở lòng nhân đạo, tối đó không những giữ các thành viên trong tổ chuyên án lại ăn cơm mà còn hứa cho họ ở miễn phí tới khi vụ án kết thúc. Mọi người cảm ơn không ngớt, nhưng ai nấy vẫn nhét tiền trợ vào tay chị Dao. Chị Dao nói gì cũng không nhận, La Trì bèn nói với chị ấy: "Nhận đi, tâm ý của chị bọn tôi đều ghi nhận, nhưng để cả đám đàn ông ở chùa trong nhà khách của chị chẳng phải đang chửi vào mặt họ sao?"

Lục Bắc Thần và Cố Sơ chỉ ăn uống đơn giản rồi quay trở lại phòng thực nghiệm, để lại Kiều Vân Tiêu, Lục Bắc Thâm, Lăng Song và La Trì ở nhà khách uống rượu. Bốn người này bình thường ở Thượng Hải cũng không qua lại nhưng vì vụ án này, mọi người dường như đều thân thiết. Chị Dao mời mọi người uống rượu nếp, sau đó ngồi xuống bàn của Kiều Vân Tiêu, nói với họ, thật ra con người tôi thích náo nhiệt, cứ vắng người là suy nghĩ nhiều.

Mọi người đều hiểu chị ấy có tâm sự buồn, sợ cô đơn nhưng lại không thể không bảo vệ mảnh đất cô quanh này, chỉ vì người trong lòng không thể quên đi ấy. Lăng Song không phải là người thích ỉ ề rầu rĩ, bèn đổi chủ đề, hỏi xem cánh tay của Kiều Vân Tiêu sao rồi. Kiều Vân Tiêu chìa tay ra nói không sao, loại cổ đồ quả thực có tác dụng, không còn sưng một chút nào hết. Lục Bắc Thâm cười khẩy: "La Trì nói đúng, cả đám người mình anh bị đốt, xem ra quý núi giận rồi".

Kiều Vân Tiêu cộng ly với anh ấy rất mạnh, phản kích lại không chút khách khí: "Chó chê mèo lắm lông".

Nhưng Lục Bắc Thâm nói thẳng: "Thật ngại quá, tôi đã báo lên tập đoàn tình hình ở đây. Nói cách khác, tôi đã bỏ phiếu phản đối việc khai thác ở đây".

"Vậy anh định quay về ư?" Lăng Song hỏi. Có thể nhận ra cô ấy vẫn thích những ngày tháng sống ở đây hơn.

Lục Bắc Thâm mỉm cười trả lời: "Không, anh ở cùng em, đợi vụ án kết thúc".

Chị Dao cố tình nói chưa đến rụng răng rồi, rồi khuyên Kiều Vân Tiêu buổi tối nên uống chút thuốc thanh nhiệt giải độc. "Trước đây A Phong cũng từng bị loại côn trùng đó cắn, mặc dù cũng bôi loại cỏ cậu nói nhưng sau nửa đêm là bắt đầu lên cơn sốt, tộc trưởng Vương nói có thể còn liên quan tới thể chất từng người nữa."

"Bạn trai chị cũng từng lên núi?" La Trì hỏi.

Chị Dao thở dài: "Lúc còn sống anh ấy rất thích nhiếp ảnh, nghe nói núi Tây Nại phong cảnh đẹp nên đã vào đó một lần".

"Tộc trưởng Vương không phát hiện ra ư?"

"Quan hệ giữa anh ấy và tộc trưởng Vương cũng khá thân thiết, trước đó còn thường xuyên tới bản Tây nên sau này có lên lên núi một lần." Chị Dao chỉ vào cánh tay, "Kết quả là bị côn trùng cắn sưng tay, nửa đêm sốt hầm hập tôi phải đưa anh ấy tới bệnh viện. Tối hôm ấy còn mưa nữa, tôi đâm cả xe vào gốc cây, hại A Phong bị gãy tay, thế nên lúc đó tôi đã nói với anh ấy đó chính là hậu quả của việc lên núi Tây Nại, bị quỷ núi trừng phạt".

La Trì ngẫm nghĩ rồi hỏi: "Anh ấy chết vì lý do gì?".

Lăng Song ngồi đối diện chị Dao nhìn rất rõ biểu cảm bi thương của chị ấy khi nghe xong câu hỏi này. Cô ấy cảm thấy La Trì hơi quá đáng, đang đứng lại khơi nỗi đau của người ta lên, cô ấy bèn nói: "Chủ đề này nặng nề quá".

Lúc ấy La Trì mới ngó ra mình lại mắc bệnh nghề nghiệp, đang định chuyển chủ đề thì chị Dao lên tiếng: "Anh ấy ra ngoài nhập một lô hàng, kết quả đúng hôm ấy bọn tội phạm cho nổ ga tàu, A Phong vô tình bị hại".

"Xin lỗi chị." La Trì cảm thấy mình không nên hỏi.

Chị Dao lắc đầu, đắng chát nói: "Số, số cả rồi", rồi ngẩng đầu uống cạn cốc rượu.

Đối mặt với đồng vụn xương gần như đã vụn nát, không những Cổ Sơ ngây người mà Ngữ Cảnh và Ngư Khương cũng đờ đẫn. Ngữ Cảnh chỉnh lại gọng kính, rất lâu sau mới nói: "Giáo sư... Đêm nay không xếp xong đâu ạ".

Thật ra câu này chỉ là lời thừa, không ai có thể khôi phục đồng vụn xương này trong vòng một đêm. Không, nên nói rằng không thể hoàn thành việc lắp ghép một khung xương hoàn chỉnh, có cái là vụn xương, có cái đã nát thành bột được.

Dĩ nhiên, Lục Bắc Thần cũng không làm khó Ngữ Cảnh, anh nói: "Trước tiên hãy lọc xương người và xương động vật ra bằng tốc độ nhanh nhất, giữ lại xương người, cố gắng lắp ghép những xương nổi bật để có thể giám định ra những đặc điểm cơ bản như giới tính, tuổi tác, chiều cao.... Ở đây không phải loại xương nào cũng bị cháy vụn, ví dụ trong số xương này còn sót lại những mảnh răng, hay ví dụ còn mảnh này...". Anh dùng gang tay, cẩn thận lấy ra một miếng xương nhỏ: "Xương đùi bị vỡ".

Cổ Sơ liếc nhìn, không tài nào nhìn ra được thứ nằm trong tay anh là một phần xương đùi. Cô hỏi: "Sao có thể phán đoán được nó là một phần của xương đùi chứ?".

Lục Bắc Thần không giải đáp ngay mà xòe tay để Ngữ Cảnh quan sát: "Cậu nói cho anh biết miếng này có phải xương đùi hay không?".

Ngữ Cảnh nhìn ngó, nghiên cứu rất lâu rồi gật đầu. Cổ Sơ thấy vậy thầm lẩm bẩm trong lòng, người làm bác sỹ như cô còn chưa nhìn ra, lại bị Tiểu Ngữ Cảnh giành trước.

"Cho dù xương bị phá hoại nghiêm trọng đi chăng nữa, chúng ta vẫn có thể tìm ra manh mối từ một số loại xương đặc thù. Đối mặt với hài cốt bị thiêu cháy, muốn tìm xương đặc thù cũng không phải chuyện rất khó." Lục Bắc Thần đưa chiếc túi cho Ngữ Cảnh hoàn thành rồi kiên nhẫn thuyết minh cho Cổ Sơ: "Em phải nhớ kỹ, mỗi một bộ phận cơ thể người đều không biết nói dối. Nó sẽ thành thật chỉ cho em thấy trước khi chết, nạn nhân đã xảy ra chuyện gì. Khi đám cháy liếm vào xương, mỗi một miếng xương sẽ có sự thay đổi khác nhau. Điều này bắt nguồn từ độ dày khác biệt giữa các loại xương của người. Nói một cách khác, khi lửa liếm vào người, xương sẽ trải qua một loạt các biến đổi, những thay đổi này có thể thông qua màu sắc và đường vân để xác nhận vị trí của nó".

Cổ Sơ bàng hoàng.

Phía kia, Ngữ Cảnh đã bắt đầu thực hiện. Mặc dù việc suy đoán xương vụn Ngư Khương không chuyên nghiệp bằng Ngữ Cảnh nhưng nhiều năm mưa dầm thấm lâu nên ít nhiều cũng giúp được một chút. Chỉ ít thì cô ấy có khả năng phân biệt được xương người và xương động vật. Còn bên này, Lục Bắc Thần nhân lúc đang giám định, vừa quan sát đề phòng nhầm lẫn, vừa giảng giải cho Cổ Sơ.

"Ví dụ như xương ống chân của người." Lục Bắc Thần chỉ vào miếng xương nhỏ trên tay Ngữ Cảnh, đồng thời cũng nhắc nhở công việc của Ngữ Cảnh: "Vì bề mặt xương ống chân khá mỏng, thế nên sau khi bị cháy

ngoài bề mặt sẽ có dạng như hình bàn cờ. Đương nhiên, nếu cháy nghiêm trọng, cả hình bàn cờ ấy cũng sẽ rạn nứt. Ngược lại, mảnh xương đùi ban nãy thì khác, tầng bên ngoài dày, nên sau khi trải qua một trận hỏa hoạn, bề ngoài chắc chắn sẽ không có dạng hình bàn cờ mà sẽ rạn nứt thành vô số các đường hình cung. Chúng ta sẽ thông qua các loại xương đặc thù để giám định thông tin về nạn nhân, cho dù chết cháy cũng không ngoại lệ. Thông qua kích cỡ lỗ hổng của xương sọ và độ dày vách xương ước lượng để tiến hành so sánh là cách sàng lọc thông thường, hình dạng bề ngoài của khớp xương thể hiện hình dạng cơ thịt từng bám vào... Tất cả đều mang tới cho chúng ta những thông tin quan trọng”.

Cổ Sơ ngẫm nghĩ rồi hỏi: "Nếu xương đã vụn lăm rồi, phải suy đoán thông tin kiểu gì chứ?". Cô chỉ vào một miếng vụn xương cực nhỏ, vụn tới đáng thương.

Nhưng ở trong mắt Lục Bắc Thần, đó vẫn là chuyện đơn giản. Anh nói: "Có thể thông qua ước lượng độ cong của vụn xương để tính toán chu vi đường tròn xung quanh”.

Đủ các loại công thức lóe lên trong đầu Cổ Sơ khiến cô đau đầu. Chẳng trách lúc trước cứ thấy anh tính toán gì đó, viết lên giấy những bước tính phức tạp. Cô chợt nhớ ra một chuyện bèn ngược mắt lên ngốc nghếch hỏi anh một câu: "Hình như năm ấy anh thi đỗ vào đại học A với thành tích thủ khoa các môn Tự nhiên phải không?”.

Lục Bắc Thần cười, vỗ về tâm trạng căng thẳng của cô: "Yên tâm đi, cho dù em không phải thủ khoa thì mấy công thức này cũng không khó với em, cùng lắm còn có mấy tính giúp sức”.

Có lúc trong tình huống không cho phép, chỉ có thể sử dụng cách ước lượng nguyên sơ nhất, ví dụ như hai ngày trước khi còn chưa có máy móc. Là một pháp y, không thể lúc nào cũng chờ đợi khoa học kỹ thuật theo sát bên mình.

Cổ Sơ nghe ra anh đang chọc mình, có chút không vui bèn trừng mắt nhìn anh rồi quay đầu về phía Ngự Cảnh. Gọng kính của cậu sắp dính cả vào vụn xương tới nơi, sợ không cẩn thận lại lựa sai: "Cho dù lựa ra được những bộ phận tương đồng thì sao? Nếu đường vân cháy không quá khác biệt thì đây vẫn là một công trình khổng lồ”.

"Cho em một bộ xếp hình, em sẽ xếp kiểu gì?" Lục Bắc Thần hỏi ngược lại.

"Đơn giản thôi, xếp theo hình mẫu, trên mỗi hình đều có đường nét khác biệt, thông qua các đường nét khác biệt ấy để xác định xem nó thuộc phần nào trước rồi căn cứ vào hoa văn và sự thay đổi màu sắc để tiến hành lắp ghép”.

"Thế mới nói xếp xương người cũng có chung nguyên lý với xếp hình." Lục Bắc Thần rất hài lòng với câu trả lời của cô: "Trước tiên, em đã có một hình dạng khung xương nguyên vẹn. Đối mặt với hài cốt bị thiêu cháy như thế này, em càng phải chiếu theo nguyên lý xếp hình một cách sát sao. Vì sao lúc ở trên xe anh lại luôn nhắc đi nhắc lại với Ngự Cảnh rằng khi xếp xương nhất định phải quan sát kỹ màu sắc? Một mảnh xương sau khi bị đốt sẽ có sự thay đổi màu sắc từ trắng sữa sang vàng đậm sang đen sang xám đậm, xám, xám nhạt, trắng. Vậy thì những màu sắc và đường vân lân cận chính là tiêu chuẩn tham chiếu cơ bản để xếp. Khi quan sát các cao thủ xếp hình, họ có thể xếp thuần thục khi không có hình vẽ, thậm chí là một bản xếp hình cùng một hệ màu, vậy thì hoàn toàn phải dựa vào sự nhạy cảm trong thay đổi màu sắc mới có thể làm được”.

Cổ Sơ nghiêng đầu: "Anh đang muốn em khen anh có khả năng quan sát nhạy bén?”.

Ngự Khương lên tiếng: "Tin tôi đi, nếu Vic đi đo sức với mấy cao thủ kia thì chẳng ai là đối thủ của anh ấy cả, dù là tỷ lệ chuẩn xác hay tốc độ, đâu có như Ngự Cảnh”.

Ngự Cảnh bắt mồm: "Em đang ngồi yên, đắc tội gì tới chị chứ!”.

"Cậu xem, cậu đi theo Vic lâu như vậy rồi mà vẫn chưa học được sự chuẩn xác trong xếp xương, cầm mảnh xương trong tay lâu như vậy vẫn không biết mảnh tiếp theo ở đâu”.

Ngự Cảnh âm ỉ: "Em mới có mấy năm kinh nghiệm thôi mà!”.

"Không liên quan tới kinh nghiệm, liên quan tới khả năng thiên bẩm." Ngự Khương không chút khách khí.

Ngự Cảnh tức phát khóc, lăm lăm một hồi rồi nghiêng rằng: "Đáng ra nên để Phan An tới!”.

Cố Sơ không tham gia vào màn đấu khẩu của họ, cô nhìn về phía Lục Bắc Thần và hỏi: "Mấy thứ này trước đây anh chưa từng dạy em, thì ra là giấu nghề à? Sao hả, sợ trò giỏi hơn thầy ư?".

~Hết chương 529~

529. Q11.c530: Áp Lực Quá Lớn

"Trước kia em chưa từng gặp vụ án thiêu xác nào, kiến thức có đôi lúc không được như kinh nghiệm, không nhất định hạn chế trong sách vở, khi cần thiết chỉ có thực nghiệm mới khiến người ta nhớ lâu." Lục Bắc Thần cười, đi tới bên giá, rút ra một túi tài liệu dày cộp, "Những thứ em cần học còn nhiều lắm. Ví dụ như với tình huống trước mắt, chúng ta không thể sắp xếp được một khung xương hoàn chỉnh, trừ phi đây không phải vụ án thực tế mà chỉ một lần thực tập. Đương nhiên, để tiết kiệm thời gian, anh sẽ để Ngũ Cảnh dựng lại một số mẫu lớn, những mẫu xương nổi bật và dễ phân biệt, có thể so sánh với tài liệu X-quang hoặc những tài liệu khác điều tra được của người bị tình nghi. Trình Diệp và Phương Tử Hân không thể nào từ lúc sinh ra tới giờ lại chưa từng đến bệnh viện khám sức khỏe một lần chứ? Theo như Lăng Song khai báo, năm nào công ty cũng để nhân viên được kiểm tra sức khỏe định kỳ miễn phí. Với kiểu ngành nghề như họ, các hạng mục cần kiểm tra cũng nhiều, yêu cầu khá khắt khe, thế nên không thể thiếu phần chụp X-quang. Trên thực tế, bệnh viện đã chuyển fax các tài liệu có liên quan đến Trình Diệp và Phương Tử Hân tới đây, phim X-quang vẫn đang trên đường chuyển phát, có lẽ chiều mai sẽ tới Cổng Tốt".

Cố Sơ sững sốt: "Anh làm những việc này từ khi nào vậy? Sao em không hay biết?".

"Tối qua sau khi em ngủ."

Cố Sơ lại càng ngỡ ngàng: "Em chẳng biết gì hết".

Lục Bắc Thần cười đều, sát lại gần cô: "Bị anh giày vò xong, em còn sức sao?".

Cố Sơ sợ câu này bị Ngũ Cảnh nghe được, căng thẳng quay đầu lại nhìn, khiến Lục Bắc Thần phá lên cười. Cố Sơ xấu hổ lườm anh: "Nhặng nhít!".

"Em là vợ anh mà, có vấn đề gì sao?"

Người ta hay nói phụ nữ sau khi lấy chồng sẽ thay đổi, thực ra đàn ông cũng thế. Ví dụ như Lục Bắc Thần, trước kia lúc làm việc anh tuyệt đối nghiêm chỉnh, chưa bao giờ đùa cợt kiểu này. Không muốn bị anh trên ghẹo thêm, cô đi xem Ngũ Cảnh ghép xương.

Chẳng bao lâu sau, Lục Bắc Thần cũng đi tới, đứng bên cạnh cô, vừa như vô tình vừa như cố ý khoác tay lên vai cô. Cố Sơ cảm thấy được bàn tay anh nóng rực, nhiệt độ phả qua cả lớp vải áo blouse. Cô vô thức quay sang nhìn anh, anh đang tập trung tinh thần nhìn chăm chăm đầu ngón tay Ngũ Cảnh, biểu cảm vừa nghiêm túc vừa chuyên chú. Cô cảm thấy cả trái tim mình cũng như đang bỏng rát lên theo hơi ấm trên tay anh. Cô yêu sự nghiêm túc của anh, càng yêu vẻ nhặng nhít của anh khi trên đùa.

Bỗng nhiên, cô cảm thấy đầu mày anh nhú lại rồi lập tức cầm chai Acetone bên cạnh lên đổ vào phần xương Ngũ Cảnh vừa ghép. Đùng nói là Cố Sơ giặt mình, cả Ngũ Cảnh cũng kêu lên.

Mảnh xương khó khăn lắm mới ghép thành cứ thế bị tách rời, trở thành những vụn xương như ban đầu.

"Giáo sư Lục..."

Lục Bắc Thần cất giọng hà khắc: "Tìm lại cho anh. Cậu ghép xương của hai người khác nhau lại làm một mà không phát hiện ra?".

Ngũ Cảnh biết mình đã cầu thả bèn liên tục xin lỗi rồi ghép lại.

Cố Sơ đứng bên nhìn cũng thấy xót xa cho Ngũ Cảnh. Nếu không tận mắt chứng kiến, không ai có thể tưởng tượng được hạng mục công việc trước mắt khô khan và biến thái nhường nào. Quan trọng hơn là, theo cách nói của Lục Bắc Thần, đây là hỗn hợp xương cốt của bốn người, à, cộng thêm một con chó. Một người cận thị nhẹ như Ngũ Cảnh phải tìm và lắp ráp xương cùng loại trong những mảnh vụn nhỏ, còn phải quan sát màu sắc, đường vân, độ dày... sau đó dùng một loại hợp chất dùng để dính mô hình tiến hành ghép xương. Có loại xương quá giòn, không những cần dính mà còn phải dùng nẹp gỗ mỏng để cố định.

Thế mà mất bao nhiêu công sức để ghép, Lục Bắc Thần nói phá là phá.

Cổ Sơ khẽ thở dài, cũng khó trách các lãnh đạo lại coi trọng như vậy. Chỉ có cực kỳ biến thái mới thích nhận công việc này. Cô đang mãi nghĩ thì lại thấy Lục Bắc Thần nổi giận, lần này là nhắm vào Ngư Khương: "Em làm pháp y lâu như vậy mà xương người và xương chó cũng không phân biệt được?"

Ngư Khương không tránh khỏi bị mắng nhưng không im lặng như Ngừ Cảnh mà nhìn vào mảnh xương trong tay và nói: "Mảnh này giống mảnh em mới ghép mà".

Sắc mặt Lục Bắc Thần sa sầm lại, anh quát: "Ngư Khương, em đã phạm phải sai lầm cơ bản! Em có dám chắc chắn một trăm phần trăm mảnh xương trong tay em là xương người không?"

Câu hỏi ấy khiến Ngư Khương không dám nói mạnh miệng.

Cổ Sơ bước lên nhìn, suýt nữa thì ngất xỉu, không thể không nói đỡ Ngư Khương một câu: "Vụn xương còn không to bằng đầu móng tay có tác dụng gì được chứ? Dù ghép sai cũng có vấn đề gì?" Quan trọng hơn là, đâu phải ai cũng có đôi mắt tinh hơn cả tia X-quang như anh, muốn có bản lĩnh nhìn vụn xương cũng ra manh mối cần có thời gian để bồi dưỡng.

"Nếu pháp y nào cũng qua quýt như hai đứa thì trọng án chẳng thể nào phá được." Lục Bắc Thần không còn to tiếng nữa nhưng sắc mặt vẫn rất nghiêm nghị.

Ngư Khương có chút ảm ức, nhưng vẫn trả lời: "Em xin lỗi, em không dám chắc một trăm phần trăm, chỉ tại thấy màu sắc và đường vân khá giống mà thôi, thế nên mới...".

"Nếu em chưa đạt tới trình độ nhanh chóng phân biệt được bằng mắt thường thì hãy đi cắt lát tổ chức xương cho anh, anh nghĩ em không xa lạ gì với công việc này chứ?" Lục Bắc Thần ngắt lời cô ấy không chút khách khí, "Đừng nói xin lỗi anh, nếu sai, người em có lỗi chính là nạn nhân".

Ngư Khương đi cắt lát tổ chức xương. Cổ Sơ đứng bên nghe mà run lẩy bẩy. Cô biết một pháp y bình thường có thể dễ dàng phân biệt được xương người và xương động vật, nhưng đã đạt tới mức độ phải nhìn bằng kính hiển vi rồi, yêu cầu của anh có phải đã quá cao không?

Bên này Ngừ Cảnh lại cẩn trọng lắp ghép lại. Một lúc sau, Ngư Khương đưa ra kết luận: Vòng ngoài xương phát triển, nhiều xương đơn, tập trung theo hàng lối ở vị trí sát vòng trong xương. Giữa vòng trong xương và xương đơn không có ranh giới rõ rệt. Hệ Havers hình tròn, xương dạng vòng Havers khá ít, các ổ khuyết xen kẽ cũng khá ít.

Lục Bắc Thần im lặng, chỉ nhìn Ngư Khương bằng ánh mắt lạnh giá. Ngư Khương cúi đầu nói: "Tại em phán đoán sai".

Cổ Sơ hiểu rõ, Ngư Khương thật sự đã nhầm xương chó thành xương người rồi.

Tổ chức học cắt lát một khi được đặt dưới kính hiển vi sẽ nhìn rõ ngay lập tức. Ban này Ngư Khương đã phân tích xương ống, tổ chức xương ống như thế phù hợp với xương chó, còn xương ống của người có vòng ngoài xương khá dày, nhưng vòng trong xương lại khá mỏng, giữa vòng trong và vòng ngoài xương có ống dẫn nối liền gọi là ống Volkmann. Hệ thống Havers tròn mà quy củ, nằm ở giữa vòng trong và ngoài.

"Đây là gì?" Lục Bắc Thần lấy ra một thứ giống ống cao su đen từ trong túi vật chứng, chỉ có một đoạn nhỏ.

Ngừ Cảnh nói: "Cảnh sát La tìm được ở ngoài sơn động, trông cũng không có manh mối gì, em để tạm qua một bên".

Cổ Sơ ghé tới quan sát một hồi, cũng không nhìn ra manh mối gì. Lục Bắc Thần chậm rãi xoay chuyển thứ đó rồi chuyển ra dưới ánh đèn quan sát. Ngừ Cảnh thấy anh nhìn nó chằm chằm bèn căng thẳng, đang định đứng lên dò hỏi thì đã nghe thấy anh ra lệnh: "Ngồi yên đó, tiếp tục làm việc của cậu đi".

Ngừ Cảnh ngồi im.

"Sao thế?" Cổ Sơ hỏi.

Nhưng rồi ngay lập tức, chính cô cũng nhìn ra thứ gì đó, giống như có hai cái lỗ nhỏ, vừa định chỉ ra thì Lục Bắc Thần đã sầm mặt xuống, quát: "Ngữ Cảnh, cậu còn dám qua quýt cầu thả nữa thì đi khỏi phòng thực nghiệm!"

Ngữ Cảnh run rẩy, làm rơi cả miếng nẹp gỗ trong tay xuống.

"Đưa anh máy ảnh." Lần này anh nói chuyện với Cố Sơ.

Cố Sơ vội vàng tìm cho anh. Lục Bắc Thần chụp thứ đó vài tấm rồi đưa vào thu lấy mẫu vật, lấy vân tay chấm lên thứ bột màu đen rồi nhẹ nhàng quét lên thứ đó. Anh lại chụp ảnh lần nữa, sau đó dùng vân tay dán bằng dính lên, cuối cùng, sau khi tháo băng dính xuống thì làm sạch dấu vân tay rồi lưu giữ.

Cố Sơ càng nhìn càng thấy lạ, anh đang lấy dấu vân tay? Nhưng lại không giống lắm, cô cảm thấy dù có là hỏa nhân kim tinh cũng không thể nhìn thấy dấu vân tay trên đó được?

Cô tò mò hỏi: "Bên trên có gì sao?"

Lục Bắc Thần không giấu giếm: "Vết cắn".

Cố Sơ sững người.

Bên kia, Ngữ Cảnh cũng chờ ra rồi chợt hiểu nguyên nhân khiến anh nổi đóa ban nãy. Khi pháp y nhân chủng học cần tham gia vào vụ án, cho dù chỉ là vết cắn cũng trở thành manh mối cực kỳ quan trọng. Đừng coi thường nó, hoàn toàn có thể căn cứ tình trạng vết cắn để suy đoán tình trạng răng như cách xoay, hình dạng khác thường, tổn thương... từ đó loại trừ nghi phạm hoặc xác định thân phận nạn nhân.

Thế là cậu lại vội vàng xin lỗi rồi rút.

Lục Bắc Thần không để tâm, tự lo chuyện của mình. Cố Sơ cũng từng bị anh răn dạy, cảm giác ấy rất khó chịu. Cô thực sự chịu không nổi nên được một lúc thì đi sang phía tổ y tế.

Đám Hường Trì đã về từ lâu, có người chạy tới chỗ chị Dao uống rượu. Cố Sơ chào hỏi Hường Trì, nói rõ khoảng thời gian tiếp theo cô muốn tham gia vào vụ án ở bản Tây.

Hường Trì cũng rất thông minh, anh ta gấp báo cáo lại hỏi cô: "Em muốn giúp họ phá án?"

Cố Sơ mỉm cười: "Giúp được gì sẽ giúp ạ".

Hường Trì hết cách, phát biểu suy nghĩ của mình: "Chuyện này cảnh sát đã vào cuộc rồi, em không cần xen ngang".

Cố Sơ nhìn anh ta, bình tĩnh nói: "Những người ngày ngày tiếp xúc với vụ án một người là bạn tốt của tôi, một người là chồng tôi, nạn nhân còn có thể là đồng nghiệp dưới quyền chị em của tôi, sao tôi không giúp cho được?"

Câu nói ấy khiến Hường Trì á khẩu. Rất lâu sau anh ta mới thỏa hiệp: "Vậy thì em báo với bác sỹ Trần để điều tra, nhưng điều kiện tiên quyết là không được hành động thiếu suy nghĩ".

Cố Sơ cảm ơn anh ta rồi đi qua phía chị Dao. Đám La Trì còn chưa tàn cuộc. Cô ngồi xuống bên cạnh anh ấy, muốn uống rượu nhưng bị Kiều Vân Tiêu ngăn lại. Cô thở dài: "Bên kia quả nhiên là công trình vĩ đại, áp lực của họ quá lớn".

"Nói thêm cho em một chuyện áp lực còn lớn hơn này." La Trì chậm rãi nói.

Cố Sơ thấy anh ấy hạ thấp giọng: "Tối mai bọn anh dự định sẽ tới lễ hội dơi núi".

"Hả?"

"Lén lút trà trộn vào, đêm hôm không ai phát hiện ra được." La Trì bỏ mấy hột lạc vào miệng rồi bổ sung thêm: "À phải rồi, chủ ý này là ông xã nhà em nghĩ ra đấy".

~Hết chương 530~

530. Q11.c530: Áp Lực Quá Lớn

"Trước kia em chưa từng gặp vụ án thiêu xác nào, kiến thức có đôi lúc không được như kinh nghiệm, không nhất định hạn chế trong sách vở, khi cần thiết chỉ có thực nghiệm mới khiến người ta nhớ lâu." Lục Bắc Thần cười, đi tới bên giá, rút ra một túi tài liệu dày cộp, "Những thứ em cần học còn nhiều lắm. Ví dụ như với tình huống trước mắt, chúng ta không thể sắp xếp được một khung xương hoàn chỉnh, trừ phi đây không phải vụ án thực tế mà chỉ một lần thực tập. Đương nhiên, để tiết kiệm thời gian, anh sẽ để Ngữ Cảnh dựng lại một số mẫu lớn, những mẫu xương nổi bật và dễ phân biệt, có thể so sánh với tài liệu X-quang hoặc những tài liệu khác điều tra được của người bị tình nghi. Trình Diệp và Phương Tử Hân không thể nào từ lúc sinh ra tới giờ lại chưa từng đến bệnh viện khám sức khỏe một lần chứ? Theo như Lăng Song khai báo, năm nào công ty cũng để nhân viên được kiểm tra sức khỏe định kỳ miễn phí. Với kiểu ngành nghề như họ, các hạng mục cần kiểm tra cũng nhiều, yêu cầu khá khắt khe, thế nên không thể thiếu phần chụp X-quang. Trên thực tế, bệnh viện đã chuyển fax các tài liệu có liên quan đến Trình Diệp và Phương Tử Hân tới đây, phim X-quang vẫn đang trên đường chuyển phát, có lẽ chiều mai sẽ tới Cổng Tốt".

Cố Sơ sững sốt: "Anh làm những việc này từ khi nào vậy? Sao em không hay biết?"

"Tối qua sau khi em ngủ."

Cố Sơ lại càng ngỡ ngàng: "Em chẳng biết gì hết".

Lục Bắc Thần cười đều, sát lại gần cô: "Bị anh giày vò xong, em còn sức sao?"

Cố Sơ sợ câu này bị Ngữ Cảnh nghe được, căng thẳng quay đầu lại nhìn, khiến Lục Bắc Thần phá lên cười. Cố Sơ xấu hổ lườm anh: "Nhặng nhít!"

"Em là vợ anh mà, có vấn đề gì sao?"

Người ta hay nói phụ nữ sau khi lấy chồng sẽ thay đổi, thực ra đàn ông cũng thế. Ví dụ như Lục Bắc Thần, trước kia lúc làm việc anh tuyệt đối nghiêm chỉnh, chưa bao giờ đùa cợt kiểu này. Không muốn bị anh trêu ghẹo thêm, cô đi xem Ngữ Cảnh ghép xương.

Chẳng bao lâu sau, Lục Bắc Thần cũng đi tới, đứng bên cạnh cô, vừa như vô tình vừa như cố ý khoác tay lên vai cô. Cố Sơ cảm thấy được bàn tay anh nóng rực, nhiệt độ phả qua cả lớp vải áo blouse. Cô vô thức quay sang nhìn anh, anh đang tập trung tinh thần nhìn chằm chằm đầu ngón tay Ngữ Cảnh, biểu cảm vừa nghiêm túc vừa chuyên chú. Cô cảm thấy cả trái tim mình cũng như đang bỏng rát lên theo hơi ấm trên tay anh. Cô yêu sự nghiêm túc của anh, càng yêu vẻ nhặng nhít của anh khi trêu đùa.

Bỗng nhiên, cô cảm thấy đầu mày anh nhú lại rồi lập tức cầm chai Acetone bên cạnh lên đổ vào phần xương Ngữ Cảnh vừa ghép. Đùng nói là Cố Sơ giặt mình, cả Ngữ Cảnh cũng kêu lên.

Mảnh xương khó khăn lắm mới ghép thành cứ thế bị tách rời, trở thành những vụn xương như ban đầu.

"Giáo sư Lục..."

Lục Bắc Thần cất giọng hà khắc: "Tìm lại cho anh. Cậu ghép xương của hai người khác nhau lại làm một mà không phát hiện ra?"

Ngữ Cảnh biết mình đã cầu thả bèn liên tục xin lỗi rồi ghép lại.

Cố Sơ đứng bên nhìn cũng thấy xót xa cho Ngữ Cảnh. Nếu không tận mắt chứng kiến, không ai có thể tưởng tượng được hạng mục công việc trước mắt khô khan và biến thái nhường nào. Quan trọng hơn là, theo cách nói của Lục Bắc Thần, đây là hỗn hợp xương cốt của bốn người, à, cộng thêm một con chó. Một người cận thị nhẹ như Ngữ Cảnh phải tìm và lắp ráp xương cùng loại trong những mảnh vụn nhỏ, còn phải quan sát màu sắc, đường vân, độ dày... sau đó dùng một loại hợp chất dùng để dính mô hình tiến hành ghép xương. Có loại xương quá giòn, không những cần dính mà còn phải dùng nẹp gỗ mỏng để cố định.

Thế mà mất bao nhiêu công sức để ghép, Lục Bắc Thần nói phá là phá.

Cố Sơ khẽ thở dài, cũng khó trách các lãnh đạo lại coi trọng như vậy. Chỉ có cực kỳ biến thái mới thích nhận công việc này. Cô đang mải nghĩ thì lại thấy Lục Bắc Thần nổi giận, lần này là nhắm vào Ngữ Khương: "Em làm pháp y lâu như vậy mà xương người và xương chó cũng không phân biệt được?"

Ngư Khương không tránh khỏi bị mắng nhưng không im lặng như Ngữ Cảnh mà nhìn vào mảnh xương trong tay và nói: "Mảnh này giống mảnh em mới ghép mà".

Sắc mặt Lục Bắc Thần sa sầm lại, anh quát: "Ngư Khương, em đã phạm phải sai lầm cơ bản! Em có dám chắc chắn một trăm phần trăm mảnh xương trong tay em là xương người không?".

Câu hỏi ấy khiến Ngư Khương không dám nói mạnh miệng.

Cổ Sơ bước lên nhìn, suýt nữa thì ngất xỉu, không thể không nói đỡ Ngư Khương một câu: "Vụn xương còn không to bằng đầu móng tay có tác dụng gì được chứ? Dù ghép sai cũng có vấn đề gì?" Quan trọng hơn là, đầu phải ai cũng có đôi mắt tinh hơn cả tia X-quang như anh, muốn có bản lĩnh nhìn vụn xương cũng ra manh mối cần có thời gian để bồi dưỡng.

"Nếu pháp y nào cũng qua quýt như hai đứa thì trọng án chẳng thể nào phá được." Lục Bắc Thần không còn to tiếng nữa nhưng sắc mặt vẫn rất nghiêm nghị.

Ngư Khương có chút ầm ức, nhưng vẫn trả lời: "Em xin lỗi, em không dám chắc một trăm phần trăm, chỉ tại thấy màu sắc và đường vân khá giống mà thôi, thế nên mới...".

"Nếu em chưa đạt tới trình độ nhanh chóng phân biệt được bằng mắt thường thì hãy đi cắt lát tổ chức xương cho anh, anh nghĩ em không xa lạ gì với công việc này chứ?" Lục Bắc Thần ngắt lời cô ấy không chút khách khí, "Đừng nói xin lỗi anh, nếu sai, người em có lỗi chính là nạn nhân".

Ngư Khương đi cắt lát tổ chức xương. Cổ Sơ đứng bên nghe mà run lấy bẫy. Cô biết một pháp y bình thường có thể dễ dàng phân biệt được xương người và xương động vật, nhưng đã đạt tới mức độ phải nhìn bằng kính hiển vi rồi, yêu cầu của anh có phải đã quá cao không?

Bên này Ngữ Cảnh lại cẩn trọng lắp ghép lại. Một lúc sau, Ngư Khương đưa ra kết luận: Vòng ngoài xương phát triển, nhiều xương đơn, tập trung theo hàng lối ở vị trí sát vòng trong xương. Giữa vòng trong xương và xương đơn không có ranh giới rõ rệt. Hệ Havers hình tròn, xương dạng vòng Havers khá ít, các ổ khuyết xen kẽ cũng khá ít.

Lục Bắc Thần im lặng, chỉ nhìn Ngư Khương bằng ánh mắt lạnh giá. Ngư Khương cúi đầu nói: "Tại em phán đoán sai".

Cổ Sơ hiểu rõ, Ngư Khương thật sự đã nhầm xương chó thành xương người rồi.

Tổ chức học cắt lát một khi được đặt dưới kính hiển vi sẽ nhìn rõ ngay lập tức. Ban này Ngư Khương đã phân tích xương ống, tổ chức xương ống như thế phù hợp với xương chó, còn xương ống của người có vòng ngoài xương khá dày, nhưng vòng trong xương lại khá mỏng, giữa vòng trong và vòng ngoài xương có ống dẫn nối liền gọi là ống Volkmann. Hệ thống Havers tròn mà quy củ, nằm ở giữa vòng trong và ngoài.

"Đây là gì?" Lục Bắc Thần lấy ra một thứ giống ống cao su đen từ trong túi vật chứng, chỉ có một đoạn nhỏ.

Ngữ Cảnh nói: "Cảnh sát La tìm được ở ngoài sơn động, trông cũng không có manh mối gì, em để tạm qua một bên".

Cổ Sơ ghé tới quan sát một hồi, cũng không nhìn ra manh mối gì. Lục Bắc Thần chậm rãi xoay chuyển thứ đó rồi chuyển ra dưới ánh đèn quan sát. Ngữ Cảnh thấy anh nhìn nó chăm chăm bèn căng thẳng, đang định đứng lên dò hỏi thì đã nghe thấy anh ra lệnh: "Ngồi yên đó, tiếp tục làm việc của cậu đi".

Ngữ Cảnh ngồi im.

"Sao thế?" Cổ Sơ hỏi.

Nhưng rồi ngay lập tức, chính cô cũng nhìn ra thứ gì đó, giống như có hai cái lỗ nhỏ, vừa định chỉ ra thì Lục Bắc Thần đã sầm mặt xuống, quát: "Ngữ Cảnh, cậu còn dám qua quýt cấu thả nữa thì đi khỏi phòng thực nghiệm!".

Ngữ Cảnh run rẩy, làm rơi cả miếng nẹp gỗ trong tay xuống.

"Đưa anh máy ảnh." Lần này anh nói chuyện với Cổ Sơ.

Cố Sơ vội vàng tìm cho anh. Lục Bắc Thần chụp thứ đó vài tấm rồi đưa vào thu lấy mẫu vật, lấy vân tay chấm lên thứ bột màu đen rồi nhẹ nhàng quét lên thứ đó. Anh lại chụp ảnh lần nữa, sau đó dùng vân tay dán bằng dính lên, cuối cùng, sau khi tháo băng dính xuống thì làm sạch dấu vân tay rồi lưu giữ.

Cố Sơ càng nhìn càng thấy lạ, anh đang lấy dấu vân tay? Nhưng lại không giống lắm, cô cảm thấy dù có là hỏa nhân kim tinh cũng không thể nhìn thấy dấu vân tay trên đó được?

Cô tò mò hỏi: "Bên trên có gì sao?"

Lục Bắc Thần không giấu giếm: "Vết cắn".

Cố Sơ sững người.

Bên kia, Ngũ Cảnh cũng chờ ra rồi chợt hiểu nguyên nhân khiến anh nổi đóa ban nãy. Khi pháp y nhân chủng học cần tham gia vào vụ án, cho dù chỉ là vết cắn cũng trở thành manh mối cực kỳ quan trọng. Đừng coi thường nó, hoàn toàn có thể căn cứ tình trạng vết cắn để suy đoán tình trạng răng như cách xoay, hình dạng khác thường, tổn thương... từ đó loại trừ nghi phạm hoặc xác định thân phận nạn nhân.

Thế là cậu lại vội vàng xin lỗi rồi rút.

Lục Bắc Thần không để tâm, tự lo chuyện của mình. Cố Sơ cũng từng bị anh răn dạy, cảm giác ấy rất khó chịu. Cô thực sự chịu không nổi nên được một lúc thì đi sang phía tổ y tế.

Đám Hường Trì đã về từ lâu, có người chạy tới chỗ chị Dao uống rượu. Cố Sơ chào hỏi Hường Trì, nói rõ khoảng thời gian tiếp theo cô muốn tham gia vào vụ án ở bản Tây.

Hường Trì cũng rất thông minh, anh ta gấp báo cáo lại hỏi cô: "Em muốn giúp họ phá án?"

Cố Sơ mỉm cười: "Giúp được gì sẽ giúp ạ".

Hường Trì hết cách, phát biểu suy nghĩ của mình: "Chuyện này cảnh sát đã vào cuộc rồi, em không cần xen ngang".

Cố Sơ nhìn anh ta, bình tĩnh nói: "Những người ngày ngày tiếp xúc với vụ án một người là bạn tốt của tôi, một người là chồng tôi, nạn nhân còn có thể là đồng nghiệp dưới quyền chị em của tôi, sao tôi không giúp cho được?"

Câu nói ấy khiến Hường Trì á khẩu. Rất lâu sau anh ta mới thỏa hiệp: "Vậy thì em báo với bác sỹ Trần để điều tra, nhưng điều kiện tiên quyết là không được hành động thiếu suy nghĩ".

Cố Sơ cảm ơn anh ta rồi đi qua phía chị Dao. Đám La Trì còn chưa tàn cuộc. Cô ngồi xuống bên cạnh anh ấy, muốn uống rượu nhưng bị Kiều Vân Tiêu ngăn lại. Cô thở dài: "Bên kia quả nhiên là công trình vĩ đại, áp lực của họ quá lớn".

"Nói thêm cho em một chuyện áp lực còn lớn hơn này." La Trì chậm rãi nói.

Cố Sơ thấy anh ấy hạ thấp giọng: "Tối mai bọn anh dự định sẽ tới lễ hội dời núi".

"Hả?"

"Lén lút trà trộn vào, đêm hôm không ai phát hiện ra được." La Trì bỏ mấy hột lạc vào miệng rồi bổ sung thêm: "À phải rồi, chủ ý này là ông xã nhà em nghĩ ra đấy".

~Hết chương 530~

531. Chương 531: Lễ Hội Dời Núi Trong Đêm

Khang Định - cách Cổng Tốt sáu tiếng đồng hồ đi xe, vào ngày mừng tám tháng Tư này trở nên vô cùng náo nhiệt. Không những người dân ở khu Garzê gấp gáp qua đó mà địa phương còn tổ chức vô vàn những hoạt động hướng tới đối tượng là khách du lịch. Việc phát quang Phật đức được làm từ sáng sớm tới tối khuya, các chúng sinh tham gia cực kỳ đông đảo. Thế nên, so sánh ra, lễ hội dời núi ở Cổng Tốt rõ ràng rất quái lạ và thần bí. So với việc nói nó là lễ hội dời núi, chi bằng nói đó là một hoạt động tế bái kín đáo của Cổng Tốt thì đúng hơn.

Cấm tuyệt người ngoài tham gia.

Người ngoài chỉ những người không phải người dân Cống Tốt, bao gồm cả những người làm ăn mở nhà khách tại đây, thế nên ngay cả chị Dao cũng không có tư cách tham gia.

Đám La Trì đành phải cải trang. Nếu mặc quần áo của họ rồi đường hoàng tiến vào núi thì kết quả duy nhất chính là trở thành kẻ địch với người bản Tây. Cuối cùng, sau khi bàn bạc, danh sách sẽ trà trộn lên núi tối nay gồm có bốn người: Lục Bắc Thần, Cổ Sơ, La Trì và Kiều Vân Tiêu.

Vốn dĩ số người biết chuyện này cũng không nhiều. Lúc trước khi bàn bạc, ngoài bốn này ra cũng chỉ còn Lăng Song và Lục Bắc Thâm. Lăng Song cũng rất muốn đi, dù sao cũng là người làm báo, có lòng hiếu kỳ với lĩnh vực mới mẻ này là chuyện hết sức bình thường. Nhưng Lục Bắc Thâm không thể tham gia. Anh ấy bắt buộc phải ở lại viết một bản báo cáo có thể thuyết phục được tập đoàn từ bỏ kế hoạch khai thác núi Tây Nại. Xem ra, sau nhiều ngày suy nghĩ, anh ấy đã đưa ra quyết định sau cuối, có điều muốn thuyết phục tập đoàn không phải chuyện dễ dàng. Lăng Song thấy anh ấy không đi cũng âm thầm từ bỏ suy nghĩ này.

Kiều Vân Tiêu lên tòa nhà của tổ y tế thay quần áo xong xuôi rồi đứng dựa vào cửa sổ hút thuốc. Anh ấy chọn một chiếc áo vải ngắn tay màu thiên thanh cùng một chiếc quần đen, dưới chân đi đôi giày vải màu đen, trên đầu cặp chiếc cặp trắng, giữa hông là chiếc thắt lưng bằng vải bao bố nhẵn nhéo, thoạt nhìn trông giống hệt một thanh niên nhà nông địa phương, nhưng lại gần sẽ phát hiện ra, vóc dáng vạm vỡ của anh vừa nhìn đã biết là từ phòng gym bước ra, thiếu đi cái dạn dày gió sương.

Cổ Sơ thay xong quần áo, vừa đi ra đã nhìn thấy anh ấy trong dáng vẻ ấy, bỗng cười nắc nẻ, ngật ngoẻo không đứng dậy nổi. Kiều Vân Tiêu nghe thấy động tĩnh bèn quay đầu lại, bỗng thấy Cổ Sơ trong bộ trang phục của cô gái Tây Tạng, một chiếc áo dài cổ tròn màu hồng, vạt áo dài ngang chân, chiếc thắt lưng bằng lụa nhiều màu rực rỡ tôn lên rõ nét vòng eo thanh mảnh, mái tóc dài thường ngày được buộc cao lên hoặc thả xuống thì hôm nay được tết thành rất nhiều lọn, chia đôi ở giữa, buông thông sau lưng. Trên bím tóc có đủ các đồ nữ trang như đá xanh, vỏ sò, kim ngân ngăm vàng, ngọc san hô...

Kiều Vân Tiêu ngẩn người giây lát. Bình thường Cổ Sơ thường hay mặc quần áo giản dị, sau khi làm bác sỹ thì ngày ngày khoác blouse trắng, không mấy khi mặc áo quần diêm dúa. Lễ hội dời núi hôm nay, các cô gái Tây Tạng ắt sẽ trang điểm lộng lẫy, Cổ Sơ đành phải cải trang theo. Thế nhưng rực rỡ thế này quả thực khiến cô trở nên kiêu diễm, nhất là chiếc áo hồng khiến gò má cô trắng bệng như ánh trăng, xinh đẹp khôn tả.

Kiều Vân Tiêu không ngớt lời khen ngợi. Cổ Sơ cười chán rồi thì bắt đầu oán trách. Lúc trước đi lên chợ phiên đáng nhẽ nên mua một ít trang phục của các dân tộc khác. Cái này quá rắc rối. Cũng may mấy viên đá trên đầu chỉ là giả, nếu không thì nặng chết mất.

Nhưng Kiều Vân Tiêu lại cảm thấy như vậy rất tốt. Cổ Sơ xoay người, thấy La Trì và Lục Bắc Thần vẫn chưa mặc xong quần áo, bèn nói chuyện phiếm với Kiều Vân Tiêu. "Anh ăn mặc kiểu này lại còn hút thuốc ra vẻ đăm chiêu, trông kỳ kỳ sao ấy."

"Anh đang suy nghĩ một chuyện."

Cổ Sơ hỏi anh nghĩ gì. Anh trả lời: "Xét về điều kiện địa lý và điều kiện tài nguyên, núi Tây Nại đều rất phù hợp để khai thác, vì sao tên Lục Bắc Thâm đó nói từ bỏ là từ bỏ?"

"Thật ra em cũng không tán thành việc khai thác ở đây." Cổ Sơ thở dài, "Không phải vì tập tục ở đây, mà vì em cảm thấy nhưng nơi còn giữ được sự nguyên thủy như núi Tây Nại ngày nay càng ngày càng ít ỏi, khai thác đồng nghĩa với việc phá hoại môi trường. Quá nhiều người chỉ biết vơ vét tài nguyên từ tự nhiên nhưng rất ít người bảo vệ sự cân bằng của môi trường sống, như vậy là không đúng".

Kiều Vân Tiêu cười: "Em hiểu lắm rồi. Cách thức khai thác của bọn anh hoàn toàn không theo kiểu dã man, tất cả đều được xây dựng trên cơ sở bảo vệ môi trường. Em xem, nơi đây địa linh nhân kiệt, non nước hữu tình, nhưng vì sao càng ngày càng ít thanh niên? Vì nơi đây không cung cấp được cho họ cơ hội để phát triển. Sự đầu tư của bọn anh có thể giữ chân thế hệ trẻ trong các thôn bản, để bọn họ không còn phải bỏ núi, bỏ quê, có thể ở ngay tại đây, chăm sóc bên cạnh cha mẹ".

Cổ Sơ bĩu môi: "Đúng là luận điệu của nhà tư bản".

Đúng lúc ấy, La Trì bước vào với trang phục của người dân tộc Động*, cũng rất sắc sỡ, thành ra kiểu phục trang của Kiều Vân Tiêu lại đơn giản nhất. Lục Bắc Thần đi ngay sau anh ấy. Quần áo của anh rất hợp với Cổ Sơ, đều là người Tây Tạng. Chiếc áo dài của nam với cổ áo dựng đứng, vạt áo màu xanh lam, hai viền được thêu điểm xuyết chỉ vàng. Hai vạt dưới cổ áo được thêu hình mây ngũ sắc, ngoài ra áo ngoài cộc tay bằng vải bố cũng được thêu thùa tinh xảo. Bên dưới là chiếc quần dài màu mực, ống quần có thêu hoa hình vành khuyên, giữa hông thắt một chiếc đai nhiều màu, càng tôn lên dáng người thẳng tắp của anh.

*Dân tộc ở vùng Quý Châu, Hồ Nam và Quảng Tây, Trung Quốc.

Bình thường gặp anh mặc Âu phục đã quen, bộ quần áo trước mặt khiến hai mắt Cổ Sơ sáng rực lên. Cô cảm thấy may mắn vì anh không sống ở đây, nếu không với sự nhiệt tình của mấy cô gái vùng cao, chẳng biết sẽ có bao nhiêu cô hào hứng theo đuổi. Lục Bắc Thần cũng thích bộ trang phục hiện tại của Cổ Sơ, vô thức cảm thán về vẻ đẹp rực sáng ấy. Anh bước lên, thắt cho cô một chiếc đai được dệt bằng lụa tơ tằm, khẽ nói: "Người Tây Tạng ở đây dù là nam hay nữ đều phải thắt loại đai này, nếu không sẽ bị lộ đấy".

Cổ Sơ nhìn thấy trên lưng anh cũng có một chiếc, hình như chúng là một đôi...

...

Trời vừa nhá nhem tối, người dân khắp các thôn, các bản đã bắt đầu lục tục tiến vào bản Tây, mỗi người cầm một cây đuốc trong tay để soi sáng con đường phía trước. Lục Bắc Thần và mọi người thuận lợi trà trộn được vào đám đông. Có lẽ toàn bộ Cống Tót đều tới đây, khí thế đông đúc vô cùng.

Họ lại cảm tạ trời đất vì cảnh tượng đông nghìn nghịt này, như thể khả năng họ trà trộn lọt càng cao hơn.

Cứ như vậy, họ vào núi, xuyên qua những cây mai, cây đào um tùm để tới được bản Tây. Ban đầu, Cổ Sơ rất sợ tộc trưởng bản Tây sẽ kiểm tra lần lượt từng người một, nhưng chợt nghĩ lại, đông như vậy, kiểm tra lần lượt có mà tới sáng mai. Quả nhiên, tộc trưởng Vương không đứng dưới cổng chào, ở đó chỉ có vài người cao tuổi dẫn đường. Cổ Sơ hơi chột dạ, cứ cúi gằm nối gót theo những người đi trước.

Về đêm, bản Tây rất tối. Ở đây không có đèn cao áp như ngoài thành phố, cũng không cần đèn cao áp, ngọn đuốc trong tay họ đã đủ để chiếu rọi cả con đường nhỏ. Cổ Sơ nhìn bốn phía xung quanh, phát hiện đèn nhà nào cũng sáng. Dưới ánh trăng yếu ớt, những ngôi nhà ấy trở thành những cái bóng đen thui lù, như những hồn ma phiêu dạt trên mặt sông. Đây là một bản kỳ lạ, ban ngày thì đẹp tựa đào nguyên, ban đêm lại lạ như ma quỷ.

Cô chợt nắm chặt lấy tay Lục Bắc Thần, lòng bàn tay tứa mồ hôi. Từ khi đi học tới giờ, cho dù thời đại học cô có hơi ngông cuồng nhưng cũng chưa bao giờ làm mấy chuyện lén lút kiểu này, nên vô cùng căng thẳng. Anh nhận ra sự bất an của cô, cố gắng siết chặt để vỗ về.

Đang đi thì thấy mấy người phía trước dừng bước. Cổ Sơ giật mình, ngẩng đầu nhìn, hóa ra đã tới khoảng đất trống lần trước. Điểm khác biệt là lần này trên cây cột cao khắc vô số đồ đằng có thêm rất nhiều thứ giống như cờ mỏng, men dài ra bốn phía, ngược lên là có thể nhìn thấy những hình vẽ sinh động, nhưng chiếm phần lớn vẫn là đồ đằng hình quỷ núi mà người dân tôn thờ. Trên lớp vải có thắt rất nhiều chuông, chỉ cần gió thổi qua, chúng sẽ kêu ding dang mãi không ngừng. Mấy hôm nay hay lên thả cờ cầu nguyện nên Cổ Sơ biết rõ hình dạng của cờ, vì thế rất chắc chắn rằng loại cờ mà bản Tây đang treo không phải cờ của Phật giáo. Vào buổi tối như thế này, những chiếc chuông vang vọng càng khiến không khí thêm ghê rợn. Cô chợt nhớ tới câu chuyện ma Tiểu Tiểu từng kể cho mình, bên trong nói ban đêm treo chuông sẽ gọi ma quỷ tới, sống lưng lập tức lạnh toát.

Bên cạnh cây cột còn dựng một đài cao, có lẽ chỉ vừa mới dựng. Qua ánh lửa, Cổ Sơ kinh hoàng phát hiện ra bên trên đài cao chính là... xương. Là đầu dê, bộ xương trắng âm u trông càng dữ tợn dưới ánh lửa vàng. Xương được xếp dọc men theo bốn chiếc cột đứng tại bốn hướng trên đài cao, mỗi cột đều treo cờ có hình đồ đằng, dưới cờ có dải tua rua, dưới mỗi dây tua rua cũng treo một chiếc chuông.

Mọi người lần lượt đi tới, xếp cây đuốc trong tay mình xuống dưới đài tể. Khi tới lượt mình, Cổ Sơ lại hồi hộp, vì người tên Giang Nguyên đứng ngay trước mặt, đang chỉ huy từng người một cách xếp đuốc, cô sợ bị anh ta nhận ra. Lục Bắc Thần ghé sát tới, thì thầm: "Đừng căng thẳng. Em cứ tự nhiên một chút, trời tối rồi, dù có đuốc anh ta cũng chưa chắc đã nhận ra em".

Lục Bắc Thần đi ngay trước cô, cô chìm trong chiếc bóng cao lớn của anh, chậm rãi di chuyển. Tiếng của Giang Nguyên mỗi lúc một gần, rất hòa nhã: "Đúng rồi, đặt ở đó là được... Phải, xích qua bên phải một chút, cảm ơn..."

Khi Lục Bắc Thần đặt lửa, trông anh rất ung dung. Giang Nguyên không nói gì, xua tay bảo anh đi. Kiều Vân Tiêu ở bên cạnh Cổ Sơ, cũng qua đặt lửa trước. Cô chỉ nghe thấy Giang Nguyên nói: "Dịch lên trước một chút, được rồi, cảm ơn..."

Cô nhìn ra phía sau, La Trì đã biến đi đâu mất!

Cô giật thót, còn chưa kịp nghĩ nhiều thì người sau lưng đã nói câu gì đó không phải bằng tiếng Hán với cô, cô không nghe hiểu. Nhìn kỹ lại thì đó là một cô gái, ăn mặc cũng na ná cô, thế thì tiếng kia có lẽ là tiếng Tây Tạng, chắc chắn là thúc giục cô mau đặt đuốc xuống đi. Cô không dám chậm trễ, sợ khiến người khác chú ý, cúi đầu rảo bước về phía trước, nhìn thấy khoảng trống bèn vội đặt đuốc xuống.

Đặt đuốc cũng có quy định của đặt đuốc, không phải thích đặt đâu cũng được. Người trước phải đặt đúng thì mới có chỗ cho người sau đặt tiếp. Lúc này nếu Giang Nguyên có ý muốn kiểm tra thì không khó phát hiện.

Còn chưa lại gần đồng lửa, cô đã cảm thấy gò má nóng rát, mồ hôi chảy ròng ròng từ trên trán xuống, chẳng biết vì nóng hay vì lo lắng. Cô vội vàng đặt đuốc rồi quay người rời đi.

Đúng lúc này, Giang Nguyên nói với một câu sau lưng cô: "Khoan đã!"

~Hết chương 531~

532. Chương 532: Thiên Huyền Nữ

Lúc ấy, đầu óc Cổ Sơ hoàn toàn trống rỗng, mặc cho nhiệt độ xung quanh đang hùng hực phả lên mặt, cơ thể cô vẫn lạnh ngắt. Vài giây sau, đầu óc cô bắt đầu xoay chuyển, suy nghĩ đầu tiên chính là: Bị phát hiện rồi. Sau đó, cô bắt đầu vắt óc suy nghĩ xem nếu thật sự bị phát hiện cô sẽ phải làm thế nào?

Cô đợi Giang Nguyên bước đến, vạch trần sự thật cô là người ngoại tộc, tới lúc đó cô sẽ nói vì tò mò nên trà trộn vào đây, chỉ ít sẽ không để Giang Nguyên tìm ra được cả Lục Bắc Thần và Kiều Vân Tiêu. Hơn nữa, La Trì cũng đã biến đi đâu mất, tám chín mươi phần trăm là đi thu thập manh mối. Một khi để sự tình âm ỉ lên, sau này muốn điều tra án sẽ càng thêm khó khăn.

Đang mải nghĩ thì cô bỗng nghe thấy Giang Nam nói một câu: "Phiền cô dịch đuốc của mình sang bên trái một chút".

Thần kinh Cổ Sơ đang căng như dây đàn, định bụng sống chết không chịu thừa nhận, không ngờ rằng anh ta gọi giật cô lại chỉ để chỉnh vị trí bó đuốc, nhất thời lại sững ra. Nhưng chính vì sự dờ dẫm ấy mới khiến Giang Nguyên hiểu lầm. Anh ta kéo một cậu thanh niên Tây Tạng tới chỉ về phía Cổ Sơ. Cậu thanh niên kia bèn nói một câu Tây Tạng với cô.

Cô lập tức làm theo.

Lúc chỉnh lại đuốc, tim cô vẫn còn đập thình thịch, có cảm giác may mắn như vừa chết đi sống lại. Sự ngây người ban nãy chỉ là vô thức nhưng Giang Nguyên lại nghĩ cô không nghe hiểu tiếng Hán, thế nên việc cô đứng im không nhúc nhích trở thành hợp tình hợp lý.

Khi ra khỏi đám đông, đầu cô túa mồ hôi. Lục Bắc Thần nắm chặt tay cô và nói: "Em phải thả lỏng một chút, cho dù có bị phát hiện, vẫn còn có anh mà, kiểu gì cũng có cách".

Kiều Vân Tiêu tiến lên, cười: "Em ấy à, từ khi nào trở nên nhát chết vậy? Cho dù có bị phát hiện thật, chẳng phải vẫn còn nhà hòa giải này sao?"

Lúc trước muốn Kiều Vân Tiêu đi theo, mục đích chính là vì anh ấy khá thân thiết với tộc trưởng, có thể đỡ lời. Nói cách khác, vai trò của anh ấy đích thực như lời anh ấy vừa nói: Nhà hòa giải.

Lễ hội dời núi chính thức bắt đầu lúc chín giờ tối.

Những chiếc lục lạc trên đỉnh đầu bỗng vang lên âm ỉ, khiến màng nhĩ đau nhức. Đúng lúc này, tất cả mọi người đều quỳ rạp xuống đất, Cổ Sơ và mọi người cũng bắt chước theo. Khi ngược lên, cô một lần nữa nhìn thấy sự xuất hiện của thầy phù thủy nọ. Ông ta đi ngay trước tộc trưởng, cuối cùng đứng sững trước ngọn lửa hừng hực. Tộc trưởng Vương đứng bên cạnh ông ta, sắc mặt vẫn trầm như bóng tối.

Thầy phù thủy bô lô ba la nói một tràng dài. Nói xong, tộc trưởng Vương giơ tay lên, Cổ Sơ nhìn thấy tất cả mọi người bắt đầu cởi y phục. Cảnh này vượt khỏi dự kiến của họ, nhưng không cởi không được, đành phải bắt chước mọi người cởi áo khoác ngoài ra.

Cởi rồi, Cổ Sơ mới phát hiện ra vấn đề.

Tất cả các cô gái đều mặc một chiếc áo dài trắng bên trong, đàn ông thì ở trần nửa người trên. Cổ Sơ bàng hoàng hiểu ra, lúc đó khi mua quần áo ở chợ phiên, người chủ đã phối cho cô chiếc áo dài này. Khi ấy cô còn lấy làm lạ, cho rằng mặc thêm một chiếc áo dài bên trong có phần kỳ lạ. Thế rồi người chủ cửa hàng đã nhìn cô như nhìn người ngoài hành tinh, nói: "Chỗ chúng tôi toàn mặc như vậy cả".

Cũng may cô không vì ngại mà mặc độc chiếc áo dài này, nếu không đúng là thành chuyện cười. Lục Bắc Thần và Kiều Vân Tiêu cũng cởi đồ. Vóc dáng chuẩn chỉnh từ phòng tập bước ra của họ khiến các cô gái xung quanh nhìn đắm đuối. Cũng may được đã được để hết lên trên, nếu không họ ắt sẽ thu hút rất nhiều ánh mắt, tới lúc đó muốn không bị phát hiện cũng khó.

Cô không biết phải cởi quần áo để làm gì, nhìn Lục Bắc Thần bằng ánh mắt dò hỏi, anh cũng tỏ ý không hiểu.

Lửa vòng quanh đài tế, thầy phù thủy kia không đứng lên đài mà múa may vòng quanh ngọn lửa, giống như một điệu múa tế bái, sau vài lần như vậy là Cổ Sơ đã thấy hoa mắt chóng mặt.

Cô thì thầm với Lục Bắc Thần: "Chẳng biết buổi tế này kéo dài tới khi nào?".

Lục Bắc Thần đáp lại: "Kiên trì là thắng lợi".

Tộc trưởng Vương cũng dập đầu bái lạy, nhìn thẳng lên đài cao, hô vang: "Xin quỷ núi phù hộ!". Tất cả mọi người hô theo, tiếng lục lạc càng lúc càng vang vọng, ồn ào tới nỗi Kiều Vân Tiêu cũng phải chửi thề: "Mẹ kiếp! Rốt cuộc còn định bái tới lúc nào? Cậu La Trì đó còn quay về được không?".

Cổ Sơ chợt hiểu ra nguyên nhân họ phải nhẫn nại ở đây. Chắc chắn là trước khi đi mấy người họ đã phân công công việc xong xuôi. Họ ở đây, quan trọng nhất là quan sát tình hình, có động tĩnh gì phải báo cho La Trì.

Bây giờ không biết hoạt động này sẽ kéo dài tới mấy giờ. Lỡ như bên này tan sớm mà La Trì còn chưa kết thúc ở phía kia thì rắc rối to.

Đang mải nghĩ, thì bỗng thấy thầy phù thủy tru lên tiếng.

Rồi tất cả mọi người cùng đứng dậy, tất cả bỗng im phăng phắc.

Có tất cả hàng nghìn người nhưng không ai nói câu nào. Cảnh tượng này quả thật đáng sợ. Cổ Sơ hiểu màn quan trọng nhất của lễ tế đã tới, lập tức sóc lại tinh thần, nhưng dấu sao cũng đã quỳ quá lâu, hai chân cô mềm nhũn cả, đành cố hết sức dựa vào người Lục Bắc Thần. Cô ngửi được mùi hương trên cơ thể anh, vào một buổi tối như thế này, vào thời khắc quan trọng là thế, cô lại vô sỉ nghĩ tới dáng vẻ lúc tình cảm của anh.

Cứ như vậy, mọi người yên ắng nhìn chăm chăm về phía trước. Những mảnh cờ mỏng tang trên đỉnh đầu dường như đang bị gió thổi phất phật, không có tiếng người, chỉ có tiếng gió, tiếng lục lạc, còn cả tiếng củi gõ lép bép xung quanh đài tế.

Cổ Sơ không biết tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì, chỉ cảm thấy không khí dấy lên đôi chút căng thẳng. Loại căng thẳng này không thể miêu tả được, mang đầy dự cảm chẳng lành. Có lẽ qua khoảng mười mấy phút gì đó, có tám người đàn ông lực lưỡng từ phía xa đi tới. Họ khiêng theo một thứ giống như kiệu, đi về phía đài tế.

Mọi người đều nín lặng đợi chờ.

Cô nhìn qua, chợt sửng sốt.

Trên kiệu có một người con gái đang ngồi. Cô gái ấy mặc chiếc váy màu đen như thời cổ đại, vạt váy dài thướt tha, mái tóc được búi cao, đầu đội mũ phượng mạ chỉ vàng, trên mũ khảm phỉ thúy, đá xanh và vô số những loại đá quý khác. Cô gái ấy cúi mặt, khoanh hai tay trước ngực, áp lòng bàn tay lên trước ngực như đang tế bái với hết thảy thành kính.

Khi chiếc kiệu của cô ấy đi tới bên cạnh đài tế, tất cả mọi người phía dưới đồng loạt hô vang: "Thiên Huyền! Thiên Huyền!".

Cổ Sơ ngẩn người: Thiên Huyền là gì?

Lục Bắc Thần hỏi một cô gái đứng sau: "Thiên Huyền là gì vậy?".

Nếu người anh hỏi là một cậu thanh niên, đối phương chắc chắn sẽ nghi ngờ phải chăng người này trà trộn vào lễ tế. Nhưng đáng ngại rằng đó lại là một cô gái, nhìn thấy anh là mặt cô ấy đã đỏ lựng lên rồi, không phân tích nhiều, cứ thế thành thật "khai báo".

Thiên Huyền, là Thiên Huyền Nữ, cũng chính là cô gái mặc váy đen ngồi trên chiếc kiệu trước mặt. Nếu quỷ núi là tín ngưỡng của người Cống Tót thì Thiên Huyền Nữ chính là sứ giả có thể nói chuyện được với quỷ núi. Giống như truyền thuyết Lạt Ma chuyển kiếp của người Tây Tạng vậy, Thiên Huyền Nữ cũng đối mặt với việc chuyển kiếp. Cách để có thể chứng minh đó là Thiên Huyền Nữ chuyển thế cũng giống như việc phượng hoàng có thể bước qua lửa vậy, chỉ có cách thông qua thử thách bước qua lửa mới có thể khai thông khả năng nói chuyện với quỷ núi. Thiên Huyền Nữ sẽ không thường xuyên lộ mặt. Cô ấy sống ở nơi sâu nhất trên núi Tây Nại, ngày ngày tế bái quỷ núi. Nhưng lần này cô ấy lại chủ động bước ra, chứng tỏ cơn giận của quỷ núi còn chưa nguôi, bắt buộc phải nhờ Thiên Huyền Nữ đích thân hoàn thành một cách thức tế bái trọng đại, ngài mới nguôi giận.

Cổ Sơ lẩm bẩm: "Không lẽ tối nay sẽ có màn biểu diễn người lửa? Còn phải hy sinh một cô gái để tế lễ? Em biết lễ dờn núi không vậy đâu".

Lục Bắc Thần nghiêm mặt, nhìn chằm chằm cô gái Thiên Huyền Nữ gần đó và nói: "Tùy cơ ứng biến".

Giữa tiếng hô vang, Thiên Huyền Nữ xuống kiệu, đứng bên cạnh đồng lửa. Thầy phù thủy hét lớn: "Thiên Huyền Nữ ở đây, uy nghiêm của thần linh, không được mạo phạm".

Tất cả mọi người đều cúi đầu, không dám nhìn mặt của Thiên Huyền Nữ.

Cổ Sơ len lén ngước lên. Dưới ánh lửa, gương mặt Thiên Huyền Nữ cực kỳ rõ nét. Cô ấy có một gương mặt trắng trẻo rực sáng như mặt trăng, đôi mắt đen láy, lại rực rỡ như đang bốc cháy, buồn xa xăm. Trông cô ấy có vẻ không nhiều tuổi lắm, thậm chí có thể nói chỉ là thiếu nữ. Mặc dù ăn mặc cực kỳ cao quý, nhưng suy đoán dưới góc độ y học, Cổ Sơ cảm thấy cô ấy thiếu dinh dưỡng trầm trọng, gương mặt nhợt nhạt đến kinh người, bờ môi hơi tái, những ngón tay cũng gầy quá mức cho phép.

Thầy phù thủy đi tới trước mặt Thiên Huyền Nữ, trong tay cầm một con dao làm bằng xương bò Tây Tạng, thân dao khắc đầy san hô và ngọc lưu ly, dùng mũi dao rạch ngón trỏ bàn tay phải ra. Cổ Sơ nhìn rất rõ, máu chảy ra từ ngón tay của thầy phù thủy. Ông ta giơ tay lên, ấn ngón tay rỏ máu lên ấn đường của Thiên Huyền Nữ, sau đó miệng bắt đầu lẩm nhẩm những câu mà cô không hiểu.

Đầu mày của cô gái bị chấm đỏ, sau đó cô ấy men theo bậc thềm của đài tế chậm rãi bước lên, thì ra đài tế này được chuẩn bị cho cô ấy. Xung quanh đài cao là lửa hừng hực, cô ấy như đứng giữa biển lửa. Cô ấy dang rộng hai tay, giữa bóng đêm trông giống như một con bướm đen vậy, vạt áo nhẹ nhàng tung bay theo gió.

Tất cả mọi người một lần nữa quỳ rạp xuống đất như tế bái thần linh. Đầu gối của Kiều Vân Tiêu khỏ không sao tả xiết, anh ấy lẩm bẩm: "Người ở đây thích quỳ thật đấy".

Giống như đang nghiêng mình trước một bức tượng Phật, mọi người gần như áp sát mặt xuống đất, không dám mạo phạm chút nào.

Ngay sau đó, Cổ Sơ nghe thấy tiếng hô, ngược mắt nhìn bóng giạt mình.

Thiên Huyền Nữ trên đài tế khắp người toàn là lửa, ngọn lửa như con rắn dài liếm lên quần áo của cô ấy. "Cô... Cô ấy...", suy nghĩ đầu tiên của Cố Sơ chính là những cảnh tượng liên quan tới tế lễ vẫn thường thấy trên phim ảnh, những buổi lễ luôn cần có đồng nam đồng nữ làm đồ tế.

Lục Bắc Thần và Kiều Vân Tiêu cũng không ngờ cô gái trên đài lại tự đốt mình, sững sờ. Kiều Vân Tiêu khẽ nói: "Giỡn trò gì đây? Thế này chẳng phải sẽ có án mạng sao? Đúng là mê tín dị đoan! Báo cảnh sát đi!".

"Khoan đã." Lục Bắc Thần ngăn anh ấy rút di động ra.

Kiều Vân Tiêu sốt ruột: "Rõ ràng là đang giết người mà!".

Cố Sơ cũng lo lắng. Cô gái kia còn quá trẻ, cứ chết như vậy chẳng phải rất đáng tiếc sao? Dù có giữ được tính mạng thì nhan sắc cũng bị hủy hoại. Điều càng khiến cô khó lý giải là những người bên dưới đều không cho rằng đây là một vụ giết người, trên gương mặt chỉ tồn tại sự thành kính và sùng bái thần linh.

"Hai người nhìn kỹ đi." Lục Bắc Thần dè dặt giọng.

Cố Sơ nhìn theo hướng anh chỉ. Ngọn lửa dữ vẫn đang quần lấy Thiên Huyền Nữ, khiến cô nhìn mà phát hoảng, nhưng cũng lập tức nhận ra điều bất thường! Kiều Vân Tiêu cũng nhận ra, ngỡ ngàng hỏi: "Cô ấy đang nhảy múa?".

Đúng vậy, Thiên Huyền Nữ trên đài tế đang múa.

Giống như cô gái tốt bụng ban nãy đã nói. Thiên Huyền Nữ đích thực sẽ không sợ lửa. Khi lửa bén vào người cô ấy, cô ấy sẽ như một con chim phượng hoàng tắm trong lửa, nhảy múa giữa nhân gian. Lúc này đây, cô ấy đang múa, ngọn lửa có thể làm cháy quần áo nhưng không mấy may làm bị thương da mặt và tay chân cô ấy.

Tất cả mọi người như phát điên, vui mừng gào thét, khoa tay múa chân. Tộc trưởng Vương quỳ sụp vái lạy Thiên Huyền Nữ, rồi cũng giơ cao cánh tay, hò hét vang trời.

Chỉ có ba người Cố Sơ, Lục Bắc Thần và Kiều Vân Tiêu là bình thản.

Giây phút này, ba người họ có cùng chung một suy nghĩ: Cái gọi là Thiên Huyền Nữ chỉ là một trò lừa gạt! À, không, nói chính xác thì buổi tế lễ này là một trò lừa gạt!

Nếu thật sự thiêu chết người, bọn họ sẽ cho rằng tộc trưởng Vương là kẻ ngu muội, thiếu hiểu biết, đi tin vào lời nói hoang đường, lấy người sống để tế bái thần linh. Nhưng hiện tại, Thiên Huyền Nữ đang nhảy múa giữa đám lửa, một khả năng trông có vẻ quái dị khiến những người sùng tín phải tâm phục, nhưng lại hoàn toàn lộ rõ âm mưu của tộc trưởng Vương.

Không ai có thể bình an vô sự giữa lửa dữ, trừ phi người ấy có năng lực đặc biệt, nhưng khả năng này gần như bằng không.

Kiều Vân Tiêu cười khẩy: "Mấy màn kịch này lừa mấy người vùng núi không được đi học thì còn ổn. Nay, pháp y Lục, chuyện này đối với cậu chỉ là trò vật phải không?".

Lục Bắc Thần đáp nhẹ tênh: "Trước lễ hội, bôi Etanol lên chỗ quần áo đã được ngâm trong dung dịch Natri Photphat và phèn chua, để tránh cho mặt và tay bị bỏng thì bôi thẳng chất chống cháy là được. Trò lừa gạt trẻ con, không có gì khó. Nhưng buổi tế lễ này không thể để khoảng thời gian cháy quá ngắn, thế nên tôi đoán bộ quần áo của cô ấy lại được cắt trong tủ đá, một là để che giấu mùi của Etanol, hai là có thể giúp thời gian cháy kéo dài hơn một chút".

"Còn có một vị thuốc Nam." Cố Sơ học y, sao không hiểu rõ nguyên lý đốt vấy trong đám cháy này? Có điều mũi cô khá nhạy, dễ dàng bắt được mùi thực vật thoang thoảng trong không khí. "Có lẽ là có mục đích che giấu kỹ hơn nữa mùi Etanol. Tiếc là em không theo Đông y, nếu có Tiểu Mã ở tổ y tế ở đây thì tốt quá. Cô ấy học Đông y, khá hiểu các vị thuốc Nam."

"Em nghi ngờ mùi thuốc Nam trên người cô gái kia không chỉ đơn thuần là để che giấu mùi khác?" Lục Bắc Thần hỏi.

Cổ Sơ gật đầu. Khi cô nhìn qua thì đám lửa trên người Thiên Huyền Nữ quả nhiên đã nhỏ đi. Rất bình thường, thứ bị cháy hoàn toàn là Etanol bên ngoài quần áo, sau khi Etanol bị cháy sạch, lửa sẽ tự động tắt. "Em cảm thấy sắc mặt của cô gái này không bình thường lắm."

Đối với lĩnh vực Đông y, Lục Bắc Thần cũng là tay ngang. Những loại thuốc nam sinh trưởng trên vùng núi Tây Nại, rất nhiều loại là thực vật quý hiếm. Cứ lấy ví dụ như loại cỏ muối đỏ mà hôm qua Kiều Vân Tiêu sử dụng, Lục Bắc Thần không tra ra được danh pháp của nó. Ngự Khương sở trường về phân tích độc được, cũng khá rành việc nghiên cứu độc tính của thực vật, nhưng nghe xong miêu tả của anh, cô ấy cũng không rõ đó rốt cuộc là loại thực vật nào.

Ngọn lửa trên người Thiên Huyền Nữ cuối cùng cũng tắt. Khi cô ấy đứng yên trên đài cao, không chút thương tổn, mọi người lại vái lạy thêm lần nữa. Cô ấy giơ hai tay ra trước mặt trắng, ngẩng cao đầu, lẩm nhẩm gì đó.

Tộc trưởng Vương tiên phong, dẫn dắt mọi người thành kính vái lễ từng lần, từng lần một.

Vào lúc Cổ Sơ còn đang nghiên cứu sức khỏe của Thiên Huyền Nữ thì bỗng nghe thấy tiếng của một đàn dê vang vọng từ xa tới gần. Nhìn kỹ lại thì chính là tám người đàn ông lực lưỡng ban đầu đang khiêng tám con dê qua, trên người đeo lục lạc đủ màu.

Đống lửa dưới đài vẫn đang bùng rực, với sức lửa ấy hoàn toàn có thể đánh sập đài tế. Nhưng không cần nghĩ nhiều, chất liệu của đài tế chắc chắn cũng có tính chống cháy. Thiên Huyền Nữ vẫn đang giữ nguyên tư thế cầu nguyện về phía mặt trăng. Những người đàn ông kia đã khiêng dê tới bên cạnh đài tế. Lũ dê hoảng sợ, muốn chạy trốn nhưng đã bị móc nối vào nhau.

Một cái hũ cao bằng nửa người được khiêng lên đài.

Tộc trưởng Vương quát một tiếng, đám đàn ông lập tức chặt đứt dây thừng trên mình một con dê rồi giơ cao nó lên. Dưới ánh lửa, tộc trưởng Vương cầm dao, vung một nhát, cửa ngang cổ con dê. Con dê kêu lên thảm thiết rồi chết lịm, máu chảy ra từ đó, bốn chân nó ban đầu còn giãy giụa từ từ yếu ớt dần. Máu nhỏ dần xuống cái hũ. Số phận của những con dê còn lại cũng không hề khác.

Cổ Sơ không nỡ nhìn thẳng, quay ngoắt đầu đi. Tiếng chúng kêu thảm thiết không ngừng vang bên tai. Cô cảm thấy đám người kia thật là ác độc, nhưng họ chỉ bày ra vẻ mặt đợi chờ, cô không rõ họ chờ điều gì.

Cứ như vậy, tám con dê được xử lý xong, rồi lại được tám người đàn ông ném vào trong lửa, chẳng mấy chốc đã bị thiêu.

"Anh có phát hiện ra họ cực kỳ thích thiêu rụi mọi thứ không?" Cổ Sơ cố đè nén cảm giác lạnh toát trong lòng, nói với Lục Bắc Thần.

Không cần nói anh cũng phát hiện ra, suy nghĩ một lúc anh tiếp lời: "Thế nên anh càng dám chắc, trận hỏa hoạn trên núi có quan hệ rất lớn với tộc trưởng Vương".

Cổ Sơ thẳng thốt: "Anh nghi ngờ ông ta...".

"Phải xem La Trì tìm được gì." Lục Bắc Thần hơi nheo mắt lại, "Còn về cái gọi là thiên uy không thể phạm, anh muốn xem xem, họ thoát khỏi lưới trời lồng lộng như thế nào".

Đang nói, di động trong túi quần anh bỗng rung lên. Anh lấy ra xem, khỏe môi cong lên.

"Sao rồi?" Cổ Sơ hỏi.

Lục Bắc Thần cất di động đi, cười khê: "Xem ra La Trì kiếm được không ít thứ có giá trị".

Kiều Vân Tiêu nghe vậy bèn lên tiếng: "Nếu đã vậy thì chúng ta rút thôi. Trò ma quỷ này chẳng biết kéo dài tới khi nào, làm cả hũ máu thể kia không chừng là bắt chúng ta uống, tôi chịu không nổi đâu".

"Cậu vào hang cộp rồi mà để xống mắt cộp con có phải thiệt thòi quá không?" Lục Bắc Thần cười, "Phá án không phải trò con nít, uống máu thì sao chứ? Nếu uống máu mà phá được án cũng không hề gì".

Kiều Vân Tiêu nghe xong muốn nôn ngay tấp lự.

"Chúng ta đợi tin của La Trì." Không phải Lục Bắc Thần chưa muốn đi ngay, mà còn cô Thiên Huyền Nữ ở trên cao kia nữa, anh cứ cảm thấy cô gái đó đầy kỳ lạ.

Nói không sai, cái miệng xui xẻo của Kiều Vân Tiêu đã đoán chuẩn. Tộc trưởng Vương đón lấy hũ máu lớn, rồi đẩy lên đài. Thiên Huyền Nữ giữ nguyên tư thế hướng về mặt trăng, cầm con dao ban nãy thầy phù thủy đưa cho cô ấy lên, giơ cánh tay ra trước mặt mọi người.

Cố Sơ cảm thấy cánh tay người ấy mảnh như que củi.

Lưỡi dao chậm rãi cứa qua cổ tay, dưới bầu trời đêm, lần này là từng giọt máu người rơi xuống hũ.

Lúc này, Cố Sơ không thể bình tĩnh được nữa. Cô hoảng sợ nhìn Thiên Huyền Nữ, kéo cánh tay Lục Bắc Thần: "Cô ấy cắt tay đấy! Lần này không thể nào vẫn còn cách khiến cô ấy bình an vô sự chứ?".

Lục Bắc Thần bình tĩnh đứng đó, không nói một câu.

"Ông trời ơi, lần này là thật rồi." Kiều Vân Tiêu chống tay lên trán, thì thầm: "Còn không báo cảnh sát, cô gái này sẽ bị tàn phế đấy, có thần thông cách mấy cũng đâu thể chịu bị rút cạn máu chứ?".

"Hình như không phải vậy." Lục Bắc Thần rất điềm đạm.

Thì ra Thiên Huyền Nữ chỉ rỏ xuống hũ vài giọt máu mà thôi. Cô ấy nhanh chóng rút tay về, giấu dưới vạt áo, đứng sững trên đài tế, nói với mọi người: "Ta nguyện dùng máu của ta rửa sạch tội nghiệt của các người!".

Giang Nguyên bước lên đỡ một bát máu, giơ cao quá đầu, "Lửa trời hùng hực không tắt vì quỷ núi vẫn còn canh cánh chuyện chúng ta để người ngoại tộc lên núi, xin hãy để máu của Thiên Huyền Nữ rửa sạch tội nghiệt của chúng ta!".

Thế là mỗi người lần lượt tự động xếp hàng. Cố Sơ đứng đầu hàng, giương mắt nhìn những người tíu phía trên cầm bát uống máu, sau đó đứng sang một bên, truyền bát máu vào tay người phía sau.

Cố Sơ đã lâm râm cảm thấy dạ dày cuộn trào, gấp gấp lắm lắm: "Phải làm sao đây, làm sao đây?".

"Uống." Lục Bắc Thần chỉ đáp một chữ.

Cô lại muốn nôn.

Kiều Vân Tiêu ủ dột: "Cái tên La Trì kia, mau mau về đi chứ!".

Người này nói người kia, để trì hoãn, Cố Sơ vốn định đổi chỗ cho người phía sau. Ai dè người ấy nhìn cô bằng ánh mắt quái đản: "Đây là đặc ân hiếm có trời ban, sao cô không biết hưởng hả?".

Lục Bắc Thần vội đỡ lời thay cô: "Cô ấy sợ máu".

Người kia cười: "Cô đang uống máu thuần khiết của Thiên Huyền Nữ, dòng máu của nữ thần uống vào sẽ được phù hộ đấy".

Cố Sơ trầm nghĩ: Dòng máu nữ thần gì chứ, rõ ràng là của cả một đàn dê vô tội.

Lục Bắc Thần và Kiều Vân Tiêu đi trước cô. Khi phía La Trì còn chưa xác nhận tin tức, họ chỉ còn cách nhập gia tùy tục. Điều Cố Sơ lo lắng bây giờ là tộc trưởng Vương đứng rất gần cái hũ, hơn nữa còn đích thân đưa bát máu, liệu có nhận ra họ không?

Đúng vào lúc này đài tế xảy ra sự cố, ngay lúc Lục Bắc Thần chuẩn bị nhận bát. Cả đám người hét lên, Thiên Huyền Nữ ngã nhào từ trên đài xuống. Cảnh này xảy ra quá đột ngột, ngay cả tộc trưởng Vương cũng sững người. Lục Bắc Thần vọt tới, một tay đỡ vững lấy Thiên Huyền Nữ, ngọn lửa liếm qua cánh tay anh, anh vẫn phải cắn chặt răng không buông, ngăn không cho cô ấy rơi vào đồng lửa.

Suy nghĩ đầu tiên của Cố Sơ là: Tôi rồi.

Không phải vì anh để tâm tới một cô gái khác mà vì khả năng anh bị phát hiện sẽ cực kỳ cao. Suy nghĩ ấy vừa lướt ngang qua đầu thì chẳng biết tiếng ai hô vang giữa đám đông: "Anh là ai? Vì sao lại mặc quần áo ngoại tộc tham gia lễ tế?".

Câu nói ấy đã thành công khiến mọi chuyển dời ánh mắt từ Lục Bắc Thần qua nơi có tiếng nói.

Cổ Sơ vừa định cảm tạ trời đất thì ngược lên nhìn đã lập tức đổ mồ hôi lạnh. Mọi người rẽ ra, chỉ còn một người duy nhất đứng lộ liễu, không phải ai khác chính là La Trì vừa đi thu thập manh mối trở về!

Anh ấy vốn không biết việc tham gia lễ tế phải cởi áo ngoài, nhân lúc trời tối đã lén vào đám đông, đang lầy lăm lạ sao mọi người đều ở trần hoặc mặc áo dài trắng, chưa kịp phát hiện ra đã bị bắt tại trận!

Cổ Sơ thấy tộc trưởng Vương cũng đã quét mắt tới, nhắm chuẩn xác lên người La Trì...

~Hết chương 532~

533. Q11.c533: Manh Mối Kỳ Lạ

Thượng Hải, mưa nhiều.

Về đêm, tới quán trà nghe tiếng mưa rơi luôn là một việc tao nhã, cũng có thể là thưởng thức cái trống rỗng lạnh lẽo của tiếng cổ cầm hòa cùng hương thơm thoang thoảng của trà Phổ Nhĩ. Quán trà này nằm trên một con đường tấp nập không ngừng trong thành phố nhưng lại được tầng tầng lớp lớp rừng trúc che khuất. Bình thường lượng khách không nhiều, chỉ kinh doanh dựa vào những vị khách cũ biết thưởng trà.

Lâm Gia Duyệt không biết thưởng trà, nhưng bố cô là khách thường xuyên ở đây, khi thưởng trà cũng đồng thời bàn chuyện kinh doanh. Hai năm nay, bố cô dồn trọng tâm kinh doanh từ điện ảnh truyền hình sang đầu tư kiến trúc và khai thác du lịch bên ngoài, trong đó mảng khai thác du lịch do cô phụ trách. Trước đây cô không chuyên chú vào chuyện kinh doanh, nhưng kể từ lúc bước vào công ty, sau khi bàn liên tục vài vụ làm ăn, là cô biết, cô đã định trước phải sống chết một phen với đám đàn ông trên thương trường.

Cô học bố, mang chuyện kinh doanh tới quán trà, vì bố nói, làm việc trên bàn tiệc sẽ càng nói càng hồ đồ, chỉ có những địa điểm như thế này mới giúp người ta càng bàn càng tỉnh táo.

Nhưng hôm nay Lâm Gia Duyệt không tới đây bàn chuyện làm ăn, cô đang đợi một người.

Đợi từ lúc cơn mưa rả rích cho tới khi ngừng hẳn.

Khi cốc trà đã nhạt vị, người ấy mới tới.

Một người đàn ông trung niên tướng mạo bình thường, mặc chiếc áo dài kiểu Trung Quốc, trên cổ còn đeo một chuỗi tràng hạt kiểu cổ cực kỳ hiếm gặp. Giờ này quán trà đã không còn ai từ lâu, thế nên người ấy đi thẳng về phía cô, ngồi xuống đối diện, câu đầu tiên là: "Cô to gan thật, chuyện của Lục Môn mà cô cũng dám điều tra".

"Tôi có tiền, anh có quan hệ, những bí mật có thể dùng tiền vạch trần, có gì tôi không dám điều tra?" Lâm Gia Duyệt thản nhiên trả lời.

Người đàn ông cười khẩy: "Cô tưởng bí mật của Lục Môn có tiền là có thể tìm ra sao? Nếu không vì năm xưa trong chuyện này có cá lọt lưới, dù cô có cho tôi cả một núi vàng, tôi cũng không làm, quá phí sức".

Lâm Gia Duyệt cho rằng anh ta chỉ đang nâng cao giá, bèn cười châm chọc: "Anh chỉ cần cho tôi chân tướng, giá cả tùy ý anh".

"Thật ra tôi không hiểu, cho dù cô biết được sự thật thì đã sao? Công khai cho mọi người biết ư? Nhưng bây giờ còn ai quan tâm tới việc năm đó rốt cuộc xảy ra chuyện gì nữa?" Người đàn ông tỏ vẻ khó hiểu, "Hơn nữa đến tận bây giờ vẫn còn có người để ý chuyện này. Cô chỉ vừa công bố là ngay lập tức đã có người của Lục Môn can dự vào. Cô tốn cả mớ tiền để mua một thông tin vô ích, không thấy là lợi bất cập hại ư?".

"Chuyện mới qua được năm, sáu năm, bây giờ vẫn còn người để ý là hết sức bình thường." Lâm Gia Duyệt phản bác.

Ai ngờ người đàn ông trung niên bật cười: "Mới qua năm, sáu năm? Cô Lâm, tôi đã dám đòi tiền, bán công bán sức cho cô, sao có thể chỉ mang lại một tin tức nhỏ chứ? Năm, sáu năm? Đùa ư, bí mật mà tôi cho cô phải hơn hai mươi năm rồi".

Lâm Gia Duyệt thẳng thốt: "Cái gì?"

"Tôi làm ăn rất có đạo đức, tuyệt đối mang lại cho cô thứ có giá trị hơn số tiền cô bỏ ra." Người đàn ông trung niên rất hài lòng về phản ứng của cô.

Lâm Gia Duyệt suy nghĩ nhanh chóng: "Ý anh muốn nói nhà họ Lục và nhà họ Cổ hơn hai mươi năm trước đã có mâu thuẫn rồi?"

"Không sai." Người đàn ông trung niên tự rót trà cho mình, chậm rãi nói: "Chuyện xảy ra năm, sáu năm trước chẳng qua chỉ là hậu quả của câu chuyện hai mươi năm trước mà thôi".

"Tức là bí mật hơn hai mươi năm trước tới bây giờ vẫn có người theo dõi?"

"Đúng vậy."

Lâm Gia Duyệt nhìn anh ta chăm chăm: "Là ai?"

"Ai là người đã thực hiện cuộc trao đổi với Chủ tịch Tần rồi từ bỏ thân phận tại nhà họ Lục?" Người đàn ông trung niên hỏi ngược lại.

Lâm Gia Duyệt giật mình, buột miệng: "Lục Bắc Thần..."

Người đàn ông trung niên chỉ cười.

"Hóa ra Lục Bắc Thần biết chân tướng chuyện hai mươi năm trước!" Lâm Gia Duyệt lúc này mới bình tĩnh ngộ.

"Lục Bắc Thần dùng toàn bộ gia thế của mình để đổi lấy sự chìm lắng cho bí mật ấy. Chủ tịch Tần muốn giúp con trai bình định giang sơn. Một người chấp nhận đánh, một người chấp nhận hứng đòn, giao dịch này rất công bằng." Người đàn ông trung niên cười, "Tôi cũng khâm phục Lục Bắc Thần lắm, người ta hay nói đập rắn đập bảy tấc. Cậu ta đứng bên ngoài thương trường mà vẫn nhìn rõ thay đổi quỷ quái của cái vòng luẩn quẩn ấy, hơn nữa còn khiến đối phương không thể từ chối yêu cầu cậu ta đưa ra, đúng là cao nhân. Tôi nghĩ, cậu ta mà làm kinh doanh thì chắc chắn là một kẻ đáng gờm đấy. So với cậu ta thì cậu em Lục Bắc Thần xử sự khéo léo và ôn hòa hơn nhiều".

Lâm Gia Duyệt trầm tư giây lát, lấy chi phiếu từ trong túi xách ra, đẩy tới trước mặt anh ta: "Tài liệu".

Người đàn ông nhận ngay, nhìn cô với vẻ hứng thú: "Có chuyện này tôi vẫn chưa hiểu".

Lâm Gia Duyệt nhìn trân trân, đợi anh ta nói tiếp. Anh ta nói: "Đường đường là thiên kim nhà họ Lâm, bên cạnh không thiếu kẻ theo đuổi, nhưng vẫn cứ mãi liệt tẩn công một người đàn ông đã có vợ như vậy quả thực có phần kỳ lạ đấy. Tôi nên hiểu cô là người cố chấp trong tình yêu hay yêu quá hóa hận đây?"

Lâm Gia Duyệt chậm rãi xoay cốc trà, cười khê: "Bí mật của tôi cũng rất đáng tiền".

Dù là cố chấp trong tình yêu hay yêu quá hóa hận đều không còn là quyền lợi của cô. Khi chưa bước vào thương trường, cô có thể làm gì tùy thích, có thể bất chấp tất cả. Nhưng bây giờ, mọi việc cô làm đều phải suy tính tới lợi ích của gia tộc. Cô không còn một mình nữa mà là một công cụ cần dốc sức cho lợi ích gia đình, lợi ích công ty. Mối quan hệ với Lục Bắc Thần đã hoàn toàn kết thúc trong thất bại, có ý nghĩa là không thể kết liên minh, chỉ có thể đối địch, ở trên thương trường biết người biết ta mới có thể trăm trận trăm thắng.

Lục Môn như một con thuyền đã trải qua quá nhiều sóng gió, giữ một địa vị và của cải đứng hàng đầu. Nhưng nguy cơ cũng luôn rình rập theo, một khi giải quyết không thỏa đáng sẽ bị tổn hại nghiêm trọng. Giống như chuyện phòng thực nghiệm đã khiến toàn bộ Hội đồng quản trị thất kinh, ngay sau đó giá cổ phiếu sụt mạnh, nội bộ có sự điều chỉnh to lớn. Trong chuyện lần này, Lục Chấn Dương – với tư cách là người phụ trách công ty bắt buộc phải có trách nhiệm với những sai lầm của mình, thế nên một đạo đã lùi về phía sau.

Con trưởng Lục Đông Thâm trở thành người chèo lái Lục Môn, là người trẻ tuổi nhất từng nắm giữ Lục Môn. Mặc dù Tần Tô đã thay thế vị trí chủ tịch của Lục Chấn Dương nhưng ai cũng biết "mẫu tử liên tâm", quyết định của Lục Đông Thâm chính là quyết định của Tần Tô. Lục Đông Thâm là một nhân vật

lợi hại, từ lúc nắm quyền tới nay đã giành được vài hạng mục quan trọng, những người tranh chấp với anh ta đều chịu tổn thất nặng nề, trong đó bao gồm hạng mục của Lâm Thị.

Quan trọng hơn là bây giờ Lục Môn đã có thêm Lục Bắc Thâm. Mặc dù phong cách làm việc khác Lục Đông Thâm nhưng đó cũng là một người không thể xem thường. Chỉ ít thì trước đó một thời gian, khi tranh giành một tài nguyên du lịch ở nước ngoài, nhà họ Lâm đã phải chịu thiệt lớn. Ngay cả bố cô cũng nói: "Đừng thấy thằng nhóc Lục Bắc Thâm đó thường ngày im ỉm, loại người này luôn nghĩ mưu trước, hành động sau, càng khó giải quyết".

Có sự gặp gỡ trong nghề nghiệp là sẽ có tranh chấp, Lâm Gia Duyệt không muốn yếu thế trước mặt Lục Bắc Thâm, thế nên có thể nắm trong tay một điểm yếu của Lục Môn cũng là điều tốt.

Người đàn ông trung niên cũng không có ý muốn nghe suy nghĩ thật sự của cô, mỉm cười rồi rút một phần tài liệu dày cộp ra, đưa cho cô: "Cứ từ từ mà đọc, tình tiết hấp dẫn lắm".

Lâm Gia Duyệt cầm lấy, lật ra, lướt qua với tốc độ nhanh. Mặc dù tình tiết cụ thể phải về nhà xem từ từ, nhưng cũng đã nắm được đại khái. Vừa nhìn, trái tim cô đã lạnh ngắt một nửa: "Sao có thể như vậy?".

Người đàn ông trung niên cười phá lên: "Mặc dù tôi không biết mục đích thật sự của cô là gì nhưng phải công nhận cô đang có một vũ khí lợi hại đấy".

"Nhưng rõ ràng có lợi cho nhà họ Lục." Lâm Gia Duyệt khẽ chau mày.

"Nếu định nghĩa một câu chuyện là đau thương thì sẽ không có người được lợi, cho dù nhìn bề ngoài nó có lợi cho nhà họ Lục, thực tế là họ cũng không muốn công khai ra ngoài, nhưng tôi còn muốn nói một ý khác." Người đàn ông trung niên chậm rãi tiếp lời: "Cố Sơ là điểm yếu của Lục Bắc Thần. Cô bóp chặt được Cố Sơ coi như bóp chặt được Lục Bắc Thần, bóp chặt được Lục Bắc Thần đồng nghĩa với việc nắm thóp được Lục Môn. Mặc dù Lục Bắc Thần đã thoát ly quan hệ khỏi Lục Môn, nhưng nói sao cậu ta cũng là người Lục Môn, muốn lợi dụng cậu ta để làm gì, với trí thông minh của cô Lâm, có lẽ không khó".

Lâm Gia Duyệt khép tài liệu lại, khẽ gõ ngón tay lên. Không sai, đây đích thực là một vũ khí quá có lợi với cô.

...

La Trì đã bị lộ trước mặt mọi người.

Không chỉ La Trì, ngay cả Lục Bắc Thần, Kiều Vân Tiêu và Cố Sơ cũng không tránh khỏi kiếp nạn.

Sau khi quan sát tỉ mỉ La Trì, ánh mắt tộc trưởng Vương dời sang Lục Bắc Thần. Lục Bắc Thần đứng rất gần đồng lửa, khuôn mặt anh gần như được soi rõ. Tộc trưởng Vương còn chưa nói gì, ngược lại là Giang Nguyên thét lên: "Anh... Anh...", nhân tiện cũng nhìn thấy Kiều Vân Tiêu và Cố Sơ đứng ngay gần đấy: "Các người... Các người... Người ngoại tộc!".

Ngay lập tức, tất cả mọi người đều bùng nổ!

Trong lễ tế này, tâm khảm mỗi người dân đều tâm niệm cho Cống Tốt được bình an, mưa thuận gió hòa. Không phải năm nào cũng có những lễ tế hoành tráng kiểu này, thế nên đây được coi là chuyện đại sự hàng đầu của người Cống Tốt. Nhưng điều kiện tiên quyết là người ngoài không được phép trà trộn vào, nếu không sẽ càng khiến quỷ núi thêm tức giận, mang tới đại họa vô biên cho Cống Tốt.

Cảnh tượng này hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của La Trì nên khiến anh ấy chết sững một lúc.

Chẳng biết là ai hét âm lên: "Bắt lấy bọn họ, rút hết máu, tế quỷ núi!".

Sau đó, điều này đã trở thành tâm nguyện chung của toàn bộ dân chúng.

Một giây sau, Lục Bắc Thần rảo bước tới, lập tức nắm lấy cổ tay Cố Sơ: "Đi thôi!".

"Nhưng còn cô gái kia..."

Kiều Vân Tiêu cũng tỉnh ra, quát lên với Cố Sơ: "Không quan tâm được nhiều vậy đâu, chạy!".

Thế là, một cảnh tượng như thế này đã xuất hiện: Bốn người co cẳng chạy ra khỏi đám đông. Có người dân bị họ đẩy ngã, nhưng đa số vẫn kêu gào đòi bắt họ lại. Đám đông như sóng ào lên trước. Ba người đàn ông bèn phát huy khả năng sức khỏe, ai tiến lên là bị đẩy ngã nhào nhào, nếu không cũng sẽ bị vật xuống đất, đau đến nhe răng nhếch miệng. Còn có rất nhiều dân bản còn đang trong trạng thái ngơ ngẩn, chưa rõ đã xảy ra chuyện gì, lại càng tiện cho họ thoát khỏi vòng vây.

Họ thoát khỏi khu vực đài tế, đám người tiếp tục đuổi theo sau. Vào lúc họ cứ ngỡ chắc chắn sẽ bị bắt lại thì từ xa vọng lại một loạt những tiếng lục lạc réo rắt. Tiếng lục lạc không hề xa lạ ấy tới từ những quả lục lạc được treo trên cờ.

Một cảnh tượng khiến người ta sững sốt đập vào mắt.

Đám người sau lưng họ bỗng nhiên ngừng đuổi, mặc dù không tình nguyện nhưng vẫn không thể không quay lại.

...

"Em nhớ tới cương thi." Trở về xe rồi mà đầu ngón tay Cổ Sơ vẫn còn lạnh ngắt. Sau khi chắc chắn đám người kia không còn đuổi theo nữa, cô chân thành nói một câu: "Hoặc giống như những bộ phim Zombie của Mỹ, hàng ngàn cái xác sống, chỉ có bốn chúng ta là những người còn sống duy nhất trên đời này vậy".

Đừng trách cô lại có cảm giác. Cô biết trên thế giới luôn có những góc ngách mà văn minh không thể hòa nhập tới. Họ có tín ngưỡng của mình, thậm chí có pháp luật của riêng mình. Có thể họ rất lương thiện, nhưng khi đe dọa tới lợi ích của họ, họ có thể trở thành những người tàn nhẫn nhất. Giống như lễ tế này, một tình huống mà những người như họ không thể nào tưởng tượng ra. Khi bước vào, Cổ Sơ thật sự cảm thấy dường như giữa đất trời chỉ còn mình cô là người còn sống. Cũng may đám đông đuổi theo ban này chỉ là một đám nhỏ, nếu cả ngàn người cùng vây bắt, họ mà bị bắt lại thì họ có thể bị giẫm chết một cách dễ dàng.

Cô biết những nơi như thế này đều có cách dàn xếp của riêng họ, mà cách ấy thường do tộc trưởng quyết định.

La Trì vẫn còn mù mờ, tò mò hỏi: "Quái quỷ, rốt cuộc là chuyện gì? Cởi áo là như thế nào?".

Kiều Vân Tiêu rầu rĩ nói: "Không ai trong chúng ta biết họ có quy định này".

"Tôi nói này, anh chạy theo làm cái gì?" La Trì có phần bực bội. Trước đây toàn là anh ấy đuổi người khác chạy, hôm nay lại là người khác đuổi anh ấy chạy, sự sỉ nhục này lớn đến mức nào? "Muốn anh tới là để thương lượng, Kiêu Vân Tiêu, anh quên trách nhiệm của mình rồi hả?".

"Anh tưởng tôi ngốc sao? Đám người đó đều điên hết cả rồi, tài ăn nói của tôi không tốt đến mức đó."

Trong lúc hai người họ anh một câu, tôi một câu, Lục Bắc Thần này giờ im lặng mới lên tiếng: "La Trì, có thu hoạch gì?".

La Trì vô cùng đắc ý, "Đúng là có chút phát hiện, trở về phòng thực nghiệm sẽ cho cậu xem".

Lục Bắc Thần không truy hỏi, chỉ gật đầu, rồi lại dăm chiêu suy nghĩ. Cổ Sơ thấy vậy bèn hỏi thăm anh: "Anh đang nghĩ về chuyện của Thiên Huyền Nữ?".

"Thiên Huyền Nữ? Thiên Huyền Nữ nào?" La Trì thính tai, lập tức nghe thấy và hỏi dồn.

Lục Bắc Thần không giải thích, chỉ xòe tay ra. Cổ Sơ nhìn thấy trong lòng bàn tay anh có một miếng vải màu đen. Cổ Sơ thấy quen mắt bèn cầm lên xem rồi chợt sững sờ: "Đây chẳng phải là vải trên trang phục của Thiên Huyền Nữ sao?".

La Trì rất hóng hớt, chẳng biết gì sất nhưng vẫn không muốn bỏ lỡ chuyện vui, giật lấy mảnh vải, cười: "Lục Bắc Thần, chuyện gì thế này? Thế này là ném tú cầu chọn rể vào trúng tay cậu phải không? Không, không phải tú cầu. Là... em gái Cổ Sơ vừa nói gì đấy nhỉ? Quần áo phải không? Thế là cô gái ấy xé quần áo trên người xuống làm tín vật định tình à?".

Lục Bắc Thần giật lại mảnh vải, đưa cho Cổ Sơ: "Em gửi thử xem".

Cố Sơ đón lấy, ngửi ngửi hít hít rồi mắt sáng lên: "Là Etanol, còn cả mùi của loại thuốc nam kia nữa".

Kiều Vân Tiêu thì hiểu ngay, ghé lại nói: "Xem ra suy đoán của chúng ta khi đó là đúng".

"Làm gì có ai lừa liếm vào người mà vẫn bình an vô sự?" Cố Sơ phì cười, "Không dùng chút thủ đoạn là không thể. Nhưng điều em cảm thấy kỳ lạ là cô gái đó còn cắt tay, lúc sau cô ấy ngất xỉu có phải vì mất máu quá nhiều không? Em vẫn cảm thấy lo lo cho cô ấy".

"Không liên quan tới việc mất máu, thực tế là cô ấy không chảy quá nhiều máu." Lục Bắc Thần giải đáp: "Anh có lên nhìn cổ tay cô ấy, vị trí bị thương có phủ một ít cỏ thuốc. Nguyên nhân cô ấy ngất xỉu có lẽ vì ăn uống thiếu dinh dưỡng lâu ngày. Nhìn sắc mặt của cô ấy có lẽ là bị thiếu máu cục bộ cơ tim nghiêm trọng".

"Vậy phải làm sao?" Cố Sơ làm bác sỹ, nghe xong câu này cảm thấy không đành lòng, "Cứ vớt cô ấy ở đó sao?".

"Nếu không thì sao?" Lục Bắc Thần hỏi ngược lại.

Cố Sơ á khẩu.

Phải, nếu không thì sao?

Đầu tiên, họ không thể quay lại đưa cô gái ấy ra; Thứ hai, cho dù đưa được cô ấy đi thì cô ấy rất cuộc là người như thế nào? Có quan hệ gì với tộc trưởng Vương? Thậm chí cô ấy tới Cống Tót với vai trò gì... một loạt câu hỏi họ đều chưa biết đáp án. Việc thiếu dinh dưỡng có thể là thời gian gần đây, cũng có thể do suy dinh dưỡng bẩm sinh. Cô ấy hợp tác rất tích cực trong buổi tế lễ, thậm chí bị thương còn biết đường phủ thuốc, chứng tỏ cô ấy rất thành thạo việc này.

Thật ra nói ngàn lý do cũng chỉ vì tình hình hiện tại không cho phép, chuyện của cô gái đó đành gác lại.

Sau cùng, Lục Bắc Thần buông một câu: "Mùi thuốc trên cổ tay cô ấy giống với mùi trên người cô ấy".

Thế nên, Cố Sơ càng thêm ngưỡng mộ Lục Bắc Thần, trong tình huống cấp bách như vậy mà anh vẫn có thể tìm được một số manh mối, quả thực không dễ dàng. La Trì lái xe, sốt ruột tới nỗi chỉ muốn dừng ngay xe lại: "Mấy người rất cuộc đang nói tới cô gái nào?".

Kiều Vân Tiêu uể oải trả lời: "Thiên Huyền Nữ, đời sau của nữ thần, một cô gái rất xinh đẹp".

...

La Trì tìm được một đôi giày của tộc trưởng Vương, một đôi giày vải màu xanh lam đậm, lót đế dày cộp, phần gót sau bị mài mòn nghiêm trọng, có thể thấy thường xuyên được sử dụng. Lúc này đây, nó đang được bày nghiêm chỉnh trên bàn khám nghiệm trong phòng thực nghiệm. Ngoài đôi giày này ra, còn có tóc của Giang Nguyên, sợi vải quần áo và một số bức ảnh La Trì chụp được từ nhà phò tộc trưởng bản Tây, chụp lại nhiều ghi chép về những chuyện lớn nhỏ trong bản Tây.

Ngoài những manh mối của La Trì, còn lại chính là mảnh vải Lục Bắc Thần tiện tay giật xuống từ người Thiên Huyền Nữ. So với thứ Lục Bắc Thần tìm được, những thứ La Trì tìm được vô cùng không có mục đích. Ngự Cảnh và Ngự Khương mắt tròn mắt dẹt nhìn anh ấy. Ngự Khương đứng dậy cầm mảnh vải lên, đi tìm thành phần thảo dược trên bề mặt.

La Trì bị Ngự Cảnh nhìn đến nỗi mắt tự nhiên, xoa xoa mũi: "Cậu không biết tình hình lúc đó nguy cấp thế nào đâu, thu thập được từng này là khá rồi", thấy Lục Bắc Thần thay áo blouse trắng đi vào, anh ấy lại lập tức đổi giọng.

"À... theo như tôi phân tích, khi hai người trên núi tử mạng, tộc trưởng Vương và đứa cháu ngoại của ông ấy chắc chắn đã tiếp xúc trước khi cảnh sát đến, thế nên nhất định có thể tìm được một chút manh mối nào đó trên người họ. Ngoài ra, lúc đó ai là người báo cảnh sát? Chuyện này rõ ràng là tộc trưởng Vương và cháu mình đều không rõ. Nhìn phản ứng của hai người họ, họ chỉ muốn chuyện này chìm xuống biển, thế nên người báo cảnh sát là người khác. Người báo cảnh sát có thân phận gì? Du khách hay người dân trong bản? Rõ ràng đều không phải, một là gần đây không có du khách lạ nào tới, hai là người dân ở đây rất tuân thủ quy định, sẽ không mạo muội liều lĩnh sự uy hiếp của quý núi mà lên núi. Vì vậy, người lên được núi

ắt là người trên năm mươi tuổi sống ở bản Tây, chính họ đã báo cảnh sát. Vậy thì lại có vấn đề, cho dù có người già lên núi phát hiện ra xác chết, thì căn cứ theo quy định của bản Tây, người đầu tiên họ báo nhất định phải là tộc trưởng Vương, sao lại là cảnh sát? Chỉ có một tình huống, chính là có người không phục cách quản lý của tộc trưởng Vương, thường xuyên đối đầu với họ. Người phù hợp với điều kiện này nhất chính là phó tộc trưởng, họ Lưu. Nghe nói, trước đây ông ta là người khao khát lên chức tộc trưởng nhất. Nhưng không ngờ năm đó tộc trưởng Vương lại thành công ngăn được lũ lụt, thế nên bao năm nay ông ta vẫn canh cánh trong lòng”.

Nói tới đây, anh ấy giơ một vật chứng ra: ”Thế nên, mỗi một thứ tôi mang về đều đã qua suy nghĩ cẩn trọng”.

Lục Bắc Thần đeo găng tay, cầm đôi giày anh ấy tìm về lên. La Trì vội giải thích: ”Còn nữa, đôi giày này có thể không có tác dụng gì, vì lúc đó tôi nghe thấy một số tiếng động, tưởng có người quay về, đang cầm nó trên tay, căng thẳng quá nên cầm theo luôn”.

Lục Bắc Thần nhìn anh ấy với vẻ hơi kỳ lạ, lát sau mới nói: ”Hơn nửa năm rồi không phá án, cậu đánh mất bản năng rồi sao?”.

La Trì hắng giọng: ”Cái nơi ma quỷ đó có thể khiến người ta mất đi chút bình tĩnh”, anh ấy tự viện cớ cho mình.

Cố Sơ cũng đã thay áo blouse, đẩy cửa bước vào. Vừa hay nhìn thấy đôi giày trên tay anh, cô lên tiếng: ”Ấy? Đó chẳng phải giày của tộc trưởng Vương sao?”.

La Trì nghe xong lại xị mặt, ”Có rõ ràng vậy không? Sao có thể nhìn ra chắc chắn là của tộc trưởng Vương?”.

”Tôi qua khi lên núi, ông ấy đi đúng đôi này mà. Em nhớ rõ lắm, mũi giày nhọn, vênh lên trên, vì tạo hình kỳ lạ nên khi ấy em còn ngắm thêm một lúc.” Cố Sơ bước lên nói.

Nhưng Lục Bắc Thần nói: ”Tôi qua tộc trưởng Vương không đi đôi giày này”.

Cố Sơ ngăn người, lại quan sát kỹ hồi lâu: ”Sao có thể không phải chứ? Y hệt mà nhỉ?”.

”Kiểu dáng thì giống, nhưng màu sắc thì khác.” Lục Bắc Thần bình tĩnh đáp: ”Đôi giày tôi qua của tộc trưởng Vương màu xám đậm nghiêng về đen, còn đôi hôm nay là màu xanh đậm nghiêng về xanh đen”.

Nhắc như vậy, Cố Sơ mới bừng tỉnh, nhìn lại rồi gật đầu, ”Đúng vậy, hai màu này đều khá tối, nghiêng về màu đen, dễ lẫn với nhau”.

”Thế nên, đôi giày tôi mang không có ích gì phải không?” La Trì buồn bã nói.

Lục Bắc Thần phản bác lại: ”Dù vô ích cậu cũng không trả lại được nữa đâu”.

”Tôi có thể lén lút trả về.” La Trì nói.

”Vô ích.” Lục Bắc Thần nói không chút khách khí, chỉ vào đế giày, ”Đôi giày này vừa nhìn là biết dùng đã lâu, cộng thêm điều kiện ở Cống Tốt, một đôi giày họ sẽ đi rất nhiều thời gian, thế nên mất một đôi giày sẽ lập tức phát hiện ra. Ngoài ra, cậu vừa mặc quần áo xông vào đám đông, người có đầu óc một chút là đoán ra ngay cậu đến với mục đích gì”.

La Trì ngẫm nghĩ, ”Cũng chưa chắc là đi lâu năm. Giày được giấu trong tủ, ai lại để một đôi giày còn bản để ở ngăn cuối cùng của tủ giày? Không muốn đi nữa thì vứt, cho dù có vứt đi, cũng phải đánh sạch sẽ chứ?”.

”Mấy tập tục kỳ lạ ở đây còn ít sao? Có lẽ tộc trưởng Vương... Đợi đã, cậu nói là giày được giấu trong tủ?”. Lục Bắc Thần bất thành linh hỏi.

”Đúng vậy, nhìn là biết giấu mà.” La Trì nói: ”Dùng một chiếc túi vải màu đỏ để bọc, trông cũng thần bí lắm, nếu không tôi lấy làm gì”.

Lục Bắc Thần nghiêm mặt lại: ”Túi đỏ bọc giày đâu?”.

~Hết chương 533~

534. Chương 534: Cuộc Chiến Lý Luận

Chiếc túi đồ bọc đôi giày được La Trì mang đi trừ tà.

Nói theo lời của La Trì thì bản Tây này cực kỳ nhiều tà khí. Lễ tế gì đó của đám dân bản nếu thật sự có thể gọi được quỷ núi ra thì về sau anh ấy sẽ xé mảnh vải đó ra, để mỗi người cầm, cũng có thể trấn tà khí. Kết quả, miếng vải được nhét bừa vào người, anh ấy còn chưa kịp trà trộn vào đám đông tụ hội với đám Lục Bắc Thần, tiện thể nghiệm chứng lời nói của các cụ đời trước thì đã bị người ta phát hiện ra.

Thế nên, khi La Trì rút nó từ trong túi quần ra, mảnh vải đó đã nhăn nhúm như tã lót. Cổ Sơ kinh ngạc nhìn anh và hỏi: "La Trì, anh ít nhiều cũng là một cảnh sát nhân dân, lại đi tin vào mấy chuyện ấy?"

La Trì cố tình tỏ ra thần bí, "Thế giới rộng lớn, không chuyện kỳ lạ gì không có".

Lục Bắc Thần không lên tiếng, cẩn thận trải mảnh vải đó ra, rồi xách đôi giày đó lên lật trái lật phải xem xét. La Trì tò mò hỏi: "Chỉ là một đôi giày thôi mà, có gì đáng nghi sao?"

"Lúc tộc trưởng Vương dẫn đường cho chúng ta, ông ta đi một đôi giày rõ ràng có nệm bông, trông dày dặn hơn đôi này một chút. Nếu đi đôi này vào thời tiết này là vừa đẹp. Vì sao tộc trưởng Vương lại chọn đi một đôi giày trái mùa chứ? Mặc dù đôi giày này trông hơi cũ nhưng hoàn toàn chưa hỏng, sao lại bị tộc trưởng Vương cất đi?" Lục Bắc Thần đặt ra câu hỏi nghi vấn, cầm vải đỏ và đôi giày tới khu vực thao tác, tiến hành lấy mẫu hóa nghiệm.

Một người làm một hành động nào đó đa phần đều có nguyên nhân. La Trì cũng là một cảnh sát có kinh nghiệm, nghe Lục Bắc Thần đặt ra một loạt câu hỏi như vậy, anh ấy cũng cảm thấy chuyện không đơn giản như tưởng tượng. Đương nhiên, anh ấy sẽ không ngây thơ cho rằng tộc trưởng Vương chỉ đơn thuần đổi một đôi giày. Nếu chỉ vì lý do đó, tại sao không đổi sang một đôi đúng mùa? Mặc dù chưa tới mùa nóng nhưng thời tiết cũng chưa đến nỗi phải đi một đôi giày thu đông.

"Người bản Tây sống cuộc sống giản dị, một đôi giày họ cũng đi rất lâu. Khi vào nhà tộc trưởng Vương, tôi càng thấy những thứ họ ăn, quần áo họ mặc, đồ dùng sinh hoạt của họ đều cực kỳ đơn giản, thế nên rất có thể cả giày dép cũng vậy, mùa xuân hạ một đôi, mùa thu đông một đôi. Còn về lý do đổi giày thì nhất định là một nguyên nhân đặc biệt khiến ông ta không thể đi tiếp nữa." La Trì xoa xoa cằm vừa suy nghĩ vừa nói.

Cổ Sơ ở bên cũng cảm thấy kỳ lạ: "Nhưng nếu đã không thể đi nữa, vì sao không vứt bỏ mà lại lấy một mảnh vải đỏ bọc lại rồi giấu kỹ?"

"Suy nghĩ ban nãy của La Trì đã nhắc nhở anh." Lục Bắc Thần vừa làm việc vừa nói: "Vải đỏ đuổi tà, có thể đây chính là nguyên nhân tộc trưởng Vương lấy vải đỏ bọc giày. Còn về việc tại sao ông ta không đem vứt, có thể vì liên quan tới phong tục tập quán. Nhưng anh nghĩ, sẽ điều tra ra nhanh thôi".

"Được rồi, trời sáng tôi sẽ lập tức bảo đám cảnh sát Từ đi điều tra." Bây giờ La Trì không thể lấy thẻ ngành ra, một số công việc điều tra anh ấy chỉ có thể thương lượng với đám cảnh sát Từ mà không thể tự động hành động.

Cổ Sơ đi tới bên cạnh Lục Bắc Thần, hỏi: "Em có thể giúp gì cho anh không?"

Lục Bắc Thần đang tỉ mỉ lấy tổ chức sợi vải trên mảnh vải đỏ, ngẫm nghĩ rồi nói: "Chẳng phải trong tổ y tế có một vị bác sỹ Đông y sao? Có thể Ngự Khương không biết về mấy loại dược thảo đó".

"Vâng."

Lục Bắc Thần ngẩng đầu lên nhìn cô, ánh mắt trù mến.

La Trì chịu không nổi cảnh tình ý mặn nồng của hai người họ, người nổi đầy da gà, bèn tới bên Ngự Cảnh: "Hay là cậu dạy anh ghép xương đi".

Ngự Cảnh chẳng buồn ngẩng lên: "Công việc này cần có năng khiếu bẩm sinh đấy".

"Ai biết chơi xếp hình đều làm được trò này." La Trì cố tình chọc cậu.

Ngữ Cảnh không nói nhiều, thẳng thừng ném cho anh ấy một đôi găng tay và mấy mảnh xương vụn. La Trì vừa đeo găng tay vừa nói: "Để anh La cho cậu xem anh tạo ra kỳ tích thế nào! Đây, cậu cho anh mảnh xương bé tí hìn thế này á? Đổi cái to đi!".

Ngữ Cảnh để mặc cho anh ấy nhìn ngó xung quanh, chậm rãi nói: "Em cũng muốn ghép cái to hơn chút đây".

La Trì chỉ vào miếng cậu vừa ghép xong, nói: "Cậu toi rồi, cậu xem cậu ghép kìa, thiếu mấy mảnh liền".

Anh ấy chỉ nói đại vậy thôi, vì dù sao anh ấy nhìn cũng chẳng hiểu, nhưng Ngữ Cảnh thì coi là thật, ngắm mảnh xương rất lâu rồi bỗng quay đầu hét to: "Giáo sư Lục!".

La Trì lẩm bẩm: "Cái đồ ngây thơ này, tin lời của anh thật sao".

Lục Bắc Thần bước đến. Ngữ Cảnh chỉ cho anh xem mảnh xương cậu đã ghép xong: "Thưa giáo sư, em cảm thấy mức độ tổn hại của phần xương cụt vượt xa so với tình trạng bị đốt cháy, xương vỡ rất nghiêm trọng".

"Rất đơn giản." Lục Bắc Thần tuyệt đối là cao thủ ghép xương. Anh nhìn qua một lượt, nhanh chóng đẩy mấy miếng xương vụn rải rác tới bên cạnh miếng xương cụt Ngữ Cảnh lắp ghép với vẻ ung dung: "Với tư thế cuối cùng của nạn nhân nam trước khi bị thiêu chết, xương cụt đích thực không thể bị vỡ nát, vỡ nghiêm trọng đến mức này chỉ có thể nói rõ một chuyện".

Ngữ Cảnh và La Trì đồng thời ngẩng đầu lên nhìn anh.

Lục Bắc Thần chậm rãi lên tiếng: "Có người từng phá hoại hiện trường".

...

Giang Nguyên dẫn theo cả đám người bao vây Phong Nguyệt Cổ Đạo vào lúc nửa đêm. Lục Bắc Thần đưa Lăng Song lên thành phố Khang Định làm việc, tối đó không quay về. Sau khi hỏi rõ tình hình, chị Dao sợ đến tái mét mặt mày, để lại Kiều Vân Tiêu đối phó với đám người đó, còn mình thì vội vàng chạy tới phòng thực nghiệm báo tin.

Tổ y tế thì dễ vào nhưng phòng thực nghiệm thì rất khó. Dù sao đó cũng là nơi tập trung chứng cứ, người ngoài không thể tùy tiện đi vào. Khi mọi chuyện xảy ra, La Trì, Cố Sơ và đồng nghiệp Đông y của tổ y tế đều đang bận rộn trong phòng thực nghiệm nên hoàn toàn không biết bên ngoài xảy ra chuyện gì.

Sau khi biết chuyện này, sắc mặt Hường Trì rất tệ. Anh ta nghiêng răng nói: "Mấy người đó sao phiền phức quá vậy?".

Bây giờ chị Dao đâu còn để tâm được nhiều chuyện như thế? Dù sao cũng quen biết nhau, chuyện gì nên nhắc vẫn phải nhắc: "Chỗ để xác quan trọng tôi không dám đi qua bên đó, anh giúp tôi nói với họ một tiếng với. Mau ra ngoài xin lỗi đi, tôi thấy với tình hình này, đám Giang Nguyên sẽ không chịu đi đâu. Họ quấy rối lễ tế của người ta, không bắt họ lại ngay tại đó đã là tốt lắm rồi".

Hường Trì cố kiềm chế: "Chị Dao, chị quay về trước đi. Chuyện này không liên quan gì đến chị, nói trắng ra chị đâu phải người thân hay bạn bè gì của họ, quan tâm nhiều thế làm gì? Giang Nguyên đâu thể đốt nhà khách của chị, cứ thẳng lưng ưỡn ngực lên giường đi ngủ, xem anh ta làm gì được? Mấy người kia cũng không ở trong nhà khách của chị, chị sợ cái gì chứ?".

Nói như vậy cũng không sai, đối với họ, chị Dao đích thực chỉ như bèo nước gặp nhau, không có quá nhiều giao tình, hơn nữa chị ấy còn làm ăn ở Cống Tốt, chẳng cần vì họ mà đắc tội với dân địa phương. Nhưng chị Dao vẫn tỏ ra lo lắng. Chị ấy là người như vậy, bình thường ăn to nói lớn đã quen, lúc liếc mắt đưa tình ve vãn đàn ông thì cũng không chút kiêng dè, nhưng chị ấy là người không nỡ lòng thấy người khác gặp chuyện. Cứ lấy chuyện của Trình Diệp và Phương Tử Hân ra làm ví dụ, dù sống hay chết cũng là đã mất tích. Chị Dao ngày đêm không ngủ được, rảnh rỗi lại lẩm bẩm hỏi Lăng Song: "Cô bảo đang sống yên ổn sao lại mất tích được chứ?".

Hường Trì ở đây đã lâu, hiểu rõ tính cách của chị Dao nhất, biết rằng mọi đạo lý chị ấy đều hiểu, nhưng thực sự muốn chị ấy làm ngơ là điều không thể, thế là anh ta thở dài bảo đảm anh ta sẽ chịu trách nhiệm khuyên họ. Chị Dao nghe xong mới yên tâm, dặn đi dặn lại rồi mới rời đi.

Quả thực, Ngư Khương nghiên cứu không sâu về thảo dược, chỉ có cách lấy thành phần bên trong ra tiến hành tìm hiểu. Lúc sau, có bác sỹ Đông y gia nhập, cô ấy cặm cụi mãi vẫn không tìm ra tên loại thảo dược. Thế là họ cứ thế làm việc tới tận tối khuya, lục lọi đủ mọi tài liệu.

Thành phần của thuốc không khó tra, phải cảm ơn khoa học kỹ thuật hiện đại, chỉ ít không rắc rối như "Thần Nông thử trăm vị thuốc"*. Ngư Khương lấy thành phần của thảo dược ra tiến hành hóa nghiệm, phân tích, cuối cùng có được cấu tạo thành phần, nhưng không rõ loại thuốc này rốt cuộc tên là gì, nó còn tác dụng nào khác nữa không. Nếu so sánh ra thì vị đồng nghiệp Đông Y của Cố Sơ quan tâm tới ý phía sau hơn.

*Một truyền thuyết dân gian Trung Quốc.

Sau khi nhận được báo cáo, Lục Bắc Thần nhìn rất lâu, càng xem, sắc mặt càng nghiêm nghị. Cố Sơ ghé tới hỏi có chuyện gì. Anh đưa báo cáo cho cô, cô nhìn lướt qua, lập tức sững sốt tròn mắt.

Đúng vào lúc này, Ngữ Cảnh nhìn chằm chằm vào camera giám sát và nói: "Giáo sư Lục, có con ma đứng trước cửa phòng thực nghiệm, có mở cửa không ạ?".

Lục Bắc Thần ngược lên nhìn thì thấy Hường Trì đang mặc đồ ngủ đứng trước cửa.

...

"Tóm lại là mấy người suy nghĩ đi, tình hình bên ngoài bây giờ là vậy." Sau khi bước vào phòng thực nghiệm, Hường Trì kể rõ ràng mọi chuyện. Đây là lần đầu tiên anh ta tới nơi này nên ít nhiều có chút tò mò, trong lúc nói chuyện hết nhìn bên này lại ngó bên kia.

La Trì nghe xong không biết phải nói sao: "Mấy người đó thôi đi được không vậy? Có cần phải vậy không? Chẳng qua chỉ xem lén lẽ tẽ của họ thôi mà? Còn muốn thế nào? Bắt chúng tôi về thiêu chắc?".

Hường Trì nghe xong câu này bèn tỏ ra không vui: "Xin anh hãy tôn trọng quy định ở đây, anh tưởng đây là chuyện nhỏ sao? Tộc trưởng Vương rất coi trọng lễ hội dời núi năm nay, nếu không đã chẳng yêu cầu toàn thể người dân Cống Tốt tham gia".

Cố Sơ lo lắng vô cùng, nhìn về phía Hường Trì, "Tộc trưởng Vương nói sao ạ?".

"Tộc trưởng Vương không tới, nghe nói sau khi mọi người đi, ông ấy bắt đầu đau đầu. Giang Nguyên nói là quỷ núi đang trừng phạt ông ấy, thế nên bắt buộc phải bắt mọi người trở về để cho mọi người một lời giải thích." Hường Trì vẫn còn khá khách khí với Cố Sơ, rồi lại nhìn sang Lục Bắc Thần, "Tôi biết có những quy định hoặc tập tục khá hoang đường, giống như chuyện quỷ núi ở Cống Tốt, chuyện này mang ra thành phố sẽ không ai tin. Nhưng ở đây thì khác, quỷ núi là tín ngưỡng tinh thần của họ, là trụ cột tinh thần bao đời nay của họ. Sở dĩ tôi tôn trọng, không phải vì tôi tôn trọng quỷ núi của họ, mà đang tôn trọng sự kiên trì và chân thành của họ với tín ngưỡng của mình".

Hường Trì chưa bao giờ nói một cách nghiêm túc đến vậy, ít nhất cũng đã khiến Cố Sơ kinh ngạc. Lục Bắc Thần nhìn cô, lát sau khẽ hỏi: "Ý của anh là, việc xuống núi bắt người là chủ ý của Giang Nguyên".

"Cũng là đề xuất của phó tộc trưởng." Hường Trì nói: "Nghe ý của chị Dao, lúc đó mấy người có thể thoát khỏi hoàn toàn là vì tộc trưởng Vương rung chuông ngăn cản. Vì chuyện này, Giang Nguyên và phó tộc trưởng đều rất bất mãn cách làm của ông ấy".

Lục Bắc Thần không nói thêm gì nữa. Anh tháo găng tay xuống, áo blouse trắng ra. La Trì thấy vậy sững sốt, chạy tới túm anh lại: "Cậu không sao đấy chứ? Nếu thật sự muốn giải thích thì để tôi đi, dù sao tôi cũng là người thu hút sự chú ý của họ. Cậu điều tra án, không cần lãng phí sức lực vào mấy chuyện này. Vả lại, trước nay cậu không giỏi nói chuyện với người khác, lỡ cãi lộn thì phải làm sao?".

Cố Sơ cũng không muốn để Lục Bắc Thần đi, nhưng không lên tiếng khuyên anh. Với những gì cô hiểu về anh, anh tuyệt đối không làm kẻ rụt cổ. Quả nhiên, Lục Bắc Thần nghe La Trì nói xong bèn đáp: "Từ lúc Thiên Huyền Nữ ngã xuống là tôi đã bại lộ thân phận rồi. Chuyện này do tôi mà ra, dĩ nhiên tôi phải chịu trách nhiệm".

Cuối cùng, cả đám người theo Lục Bắc Thần ra ngoài.

Trước cửa Phong Nguyệt Cổ Đạo, mười mấy người đang đứng cầm đuốc, to nhỏ như đi đòi nợ. Từ xa đã nhìn thấy Kiều Vân Tiêu đứng trên bậc thềm, liên tục xin lỗi. Chị Dao không về nhà ngủ mà cùng Kiều Vân Tiêu xoa dịu hết người này đến người kia.

Sau khi Lục Bắc Thần xuất hiện, tất cả mọi người đều im bật, bầu không khí nhất thời nín lặng. Nhưng sự yên ắng ấy không duy trì được lâu, chỉ khoảng nửa phút, không biết ai hét lên một câu: "Chính là hắc ta! Hắc ta đã chạm vào Thiên Huyền Nữ!". Tất cả mọi người bùng nổ ngay lập tức, chỉ vào anh rì rầm chửi rửa. Cổ Sơ đầy một bụng tức, chỉ muốn chửi lại: Cái gì mà động vào Thiên Huyền Nữ? Nếu không có anh đỡ lấy, Thiên Huyền Nữ giả thần giả quỷ đó của mấy người đã bị thiêu chết lâu rồi.

Lục Bắc Thần mặt không cảm xúc, đi lên bậc thềm trong tiếng trách móc. Kiều Vân Tiêu không biết anh định làm gì bèn lùi qua một bên quan sát. Lục Bắc Thần đứng vững sau không vội giải thích ngay mà yên lặng nhìn đám đông. Ban đầu đám đông còn ầm ĩ, nhưng thấy anh cứ im phăng phắc, ánh mắt bình thản tựa mặt biển, càng lúc càng cảm thấy bất thường, tiếng ồn dần dần nhỏ đi, chuyển thành những tiếng thì thào.

"Mọi người nói xong chưa? Giờ tôi nói được rồi chứ?" Lúc ấy, Lục Bắc Thần mới lên tiếng.

Đám đông lại chỉ chỉ trỏ trỏ.

"Đầu tiên, tôi rất xin lỗi vì đã mạo phạm tín ngưỡng của mọi người, nghe nói vì chuyện này tộc trưởng Vương còn đổ bệnh, tôi vô cùng áy náy. Thứ nữa, Thiên Huyền Nữ thần thánh không thể mạo phạm, tôi biết rất rõ hành vi tối nay của mình là sự bất kính với Thiên Huyền Nữ, nhưng xin mọi người hãy tin tôi. Tất cả những việc tôi làm chỉ muốn tốt cho Thiên Huyền Nữ, để cô ấy có thể bảo vệ cho Cống Tốt được mưa thuận gió hòa."

"Anh nói câu này có ý gì?" Giang Nguyên chau mày nhìn anh.

"Anh là Giang Nguyên phải không?" Lục Bắc Thần bỗng bật cười: "Thiên Huyền Nữ có chuyện gì, anh là người biết rõ nhất. Chẳng qua tôi muốn giúp mọi người khôi phục thần lực của Thiên Huyền Nữ mà thôi".

Câu ấy buông xuống, mọi người đều bùng nổ.

"Cái gì? Thiên Huyền Nữ mất thần lực rồi?"

"Không thể nào?"

"Nhưng anh ta nói anh ta đang giúp Thiên Huyền Nữ, cô ấy rốt cuộc bị làm sao?"

"Trông anh ta không giống như đang nói dối.

Giữa những cơn sóng dềnh lên dập xuống, Giang Nguyên bước lên, tỏ vẻ khó chịu: "Rốt cuộc cậu đang nói gì? Đừng ăn nói hàm hồ để mê hoặc mọi người!".

"Mê hoặc mọi người? Là tôi, hay các người?" Lục Bắc Thần bước xuống một bậc, đứng gần anh ta thêm: "Anh tưởng chỗ quần áo ngâm Etanol và chân tay được bôi thuốc chống cháy là có thể lừa được chúng tôi ư? Có cảnh sát ở đây, hay là để họ điều tra xem Thiên Huyền Nữ của mấy người ăn uống thiếu dinh dưỡng gây ra ngất xỉu như thế nào? Việc các người dùng thảo dược lại là chuyện thế nào?"

Giang Nguyên tái mặt, càng hạ giọng thấp hơn: "Anh nói lung tung gì vậy?"

"Nói thật cho anh biết, quỷ núi mà các anh nói tôi hoàn toàn không tin. Tôi chỉ tin vào khoa học. Sự thật là các anh cũng tin vào khoa học, nếu không sao lại biết cách dùng phương pháp khoa học để che mắt quần chúng?" Mặc dù Lục Bắc Thần đang cười nhưng ánh mắt thì lạnh giá, cái lạnh thấm vào tận đáy tim, "Ban đầu tôi chỉ nghĩ thảo dược dùng để che giấu mùi Etanol nhưng sau khi kiểm nghiệm tôi mới biết trong loại cỏ này có thành phần tạo ảo giác, đồng thời cũng có tác dụng làm lạnh máu. Nói một cách khác, các anh có thể dùng loại thảo dược này khống chế đối phương, giống như bùa của người Miêu Cương, chỉ có điều khác là các anh không dùng bùa mà dùng thực vật. Ngoài ra, cũng có thể giải thích nguyên nhân vì sao sau khi dứt tay, Thiên Huyền Nữ phải phủ loại cỏ này lên tay".

Giang Nguyên thở gấp, lỗ mũi phình to, phẫn nộ nhìn Lục Bắc Thần.

Lục Bắc Thần không chút nể sợ: "Có lẽ ngay cả các anh cũng không biết thân phận thực sự của Thiên Huyền Nữ phải không, hay là tôi rảnh rỗi có thể điều tra giúp".

"Đủ rồi!" Giang Nguyên nghiêng răng nghiêng lợi, "Tôi không biết anh đang nói xằng nói bậy chuyện gì, anh tưởng nói vậy là tôi sợ anh sao?".

"Dù gì bây giờ cũng không phải thời cổ đại, dù người dân thuần phác cũng chưa thể dùng từ 'ngu muội' để hình dung đám đông đứng sau lưng anh." Bờ môi Lục Bắc Thần nở một nụ cười đầy quyến rũ, ngay cả ánh mắt cũng như đang chứa chất độc, "Để họ nghe cũng tốt, mặc dù mới đầu họ sẽ không suy nghĩ nhiều nhưng họ sẽ kể cho con cái họ nghe, những thanh niên ấy đa phần đều làm việc trên thành phố, cũng phải hiểu đôi chút chứ?".

Giang Nguyên nắm chặt tay lại, "Anh đang uy hiếp tôi? Họ sẽ không tin lời anh nói đâu!".

"Đồn đại hại chết người ta, giả có thể thành thật, thật có thể hóa giả." Lục Bắc Thần thản nhiên, "Chí ít thì... anh đã tin rồi".

"Rốt cuộc anh muốn gì?" Giang Nguyên phần nộ không thôi.

Lục Bắc Thần cố tình làm ra vẻ kinh ngạc, "Câu này tôi nên hỏi anh mới phải, anh mang theo cả đám người tới bao vây nhà khách, rốt cuộc có ý đồ gì?".

"Anh cũng phải cho mọi người một lời giải thích chứ?"

"Tôi chưa giải thích ư?" Lục Bắc Thần nhún vai, "Tôi đã nói rõ nguyên nhân chúng tôi đột nhập và mạo phạm Thiên Huyền Nữ rồi đấy thôi, ban nãy ấy".

Giang Nguyên tái mét mặt mày, gò má như co giật.

"Bây giờ tộc trưởng Vương không có ở đây, xem ra anh vẫn được coi là thủ lĩnh tinh thần. Vậy thì tôi nghĩ để anh giải thích cho mọi người là thích hợp nhất." Lục Bắc Thần nở nụ cười phong độ, nhẹ nhàng mà đầy uy hiếp, "Tôi nghĩ anh cũng đã nghe ra tôi ăn nói không được dễ chịu cho lắm, anh nói hay là tôi nói đây?".

Giang Nguyên nhìn anh chằm chằm một lúc lâu. Phó tộc trưởng không biết hai người họ tranh cãi chuyện gì bèn tiến lên hỏi Giang Nguyên. Giang Nguyên không đáp, mãi mới quay lại nói với mọi người: "Hiểu lầm thôi, mọi người quay về cả đi".

Lần này mọi người không phục, lại có một loạt tiếng ồn dấy lên. Giang Nguyên căng cổ giải thích rằng mấy người họ biết chuyện Thiên Huyền Nữ gặp nạn đặc biệt tới giúp đỡ, không phải có ý mạo phạm quý nữ...

Tóm lại, sau một hồi đấu khẩu, coi như đã hóa giải được nguy hiểm. Giang Nguyên trước khi đi còn nói với Lục Bắc Thần một câu: "Không có chứng cứ thì đừng nói bừa, tôi dẫn mọi người đi chẳng qua vì không muốn họ hoảng loạn thôi".

Lục Bắc Thần vẫn chỉ mỉm cười. Sau khi Giang Nguyên đi rồi, nụ cười trên khuôn mặt anh mới tắt dần, anh lãnh đạm bổ sung một câu: "Chúng cứ ư? Không khó tìm".

Cảnh này khiến La Trì hết sức ngỡ ngàng, đang định bước lên nện vài câu thì thấy Ngũ Cảnh từ xa chạy tới, thở hồng hộc nói: "Giáo... Giáo sư... Có... Có phát hiện rồi!".

~Hết chương 534~

535. Q11.c535: Thân Phận Của Nạn Nhân

Điều tra thu thập chứng cứ có khi nhấm vào một mục đích nào đó, có lúc lại là vô tình, ví dụ đôi giày La Trì tiện tay cầm về trong lúc cấp bách. Báo cáo thành phần đã có, lớp đất dưới đế giày phù hợp với mẫu đất trên núi Tây Nại. Đương nhiên, chỉ dựa vào điểm này thì không thể chứng minh được gì. Tộc trưởng Vương đã ngoài năm mươi, ông ta thường xuyên ra vào núi Tây Nại, nên việc có lớp đất này là hết sức bình thường.

Nhưng điều bất thường cũng theo đó kéo tới.

Trong quá trình so sánh đối chiếu và làm hóa nghiệm lớp đất sót lại dưới đế giày, lại có thành phần bột xương bị thiêu cháy, bao gồm cả trên tổ chức sợi vải của mảnh vải đỏ bọc giày cũng lấy được thành phần bột xương. Theo điều tra và thu thập tại hiện trường, núi Tây Nại trước đây chưa từng xảy ra vụ hỏa hoạn nào dữ dội, đúng là chỉ năm nay mới có sự việc sơn động bốc cháy thiêu chết người. Còn trước khi Lục Bắc Thần tới, người của tổ y tế nhớ lại và nói rằng một khoảng thời gian trước tộc trưởng Vương vẫn còn đi đôi giày này.

Lượng bột xương dưới đế giày mặc dù quá ít ỏi, không đủ để mang ra đối chiếu với mấy thi thể trong sơn động, nhưng có thể thông qua đó để suy đoán, đưa ra kết luận. Nếu đây là chiếc giày tộc trưởng Vương thường xuyên đi, vậy thì khi đó không thể có người nào đi giày của ông ta lên núi, thế nên người đi vào núi Tây Nại ngay trước cảnh sát chính là tộc trưởng Vương. Vậy thì vì sao ông ta lại xuất hiện ở hiện trường vụ án? Nếu là để tra rõ nguyên nhân thì vì sao khi cảnh sát tới nơi, ông ta lại lấy lý do sợ động chạm tới quỷ núi để ngăn họ phá án?

Đây là điều khiến La Trì không hiểu. Anh ấy nói: "Thật ra tộc trưởng Vương nên hiểu không thể ngăn được cảnh sát lên núi, hà tất phải thêm một hành động dư thừa chứ?"

Lục Bắc Thần lại cho anh ấy một kết quả không ngờ tới: "Sai rồi, tộc trưởng Vương lên núi không phải muốn điều tra rõ nguyên nhân mà muốn phá hoại hiện trường, hủy hoại chứng cứ".

Không sai, thứ anh đưa ra không phải suy đoán mà là kết quả.

Tiếp sau đó, Lục Bắc Thần giải thích rõ lý do.

Điều đầu tiên khẳng định được là sơn động là hiện trường đầu tiên của vụ án, thế nên cảnh tượng bên trong có lẽ chính là thời khắc cuối cùng trước khi ngọn lửa cháy rụi, cảnh sát cũng có thể thông qua hiện trường đầu tiên thu thập được nhiều chứng cứ hơn để phá án. Trạng thái của thi thể có thể nói lên rất nhiều điều, thậm chí sẽ tiết lộ sự thật về cái chết. Từ bức ảnh hiện trường chụp được, trước khi chết, một người đang nằm rạp dưới đất, một người ngồi co quắp, nhưng ở cả hai hài cốt đều xảy ra hiện tượng các mảnh xương sai vị trí.

Hài cốt sao có thể tự cử động? Thế nên, chắc chắn đã có người tới hiện trường phá hoại trạng thái vốn có của hài cốt, nhưng có lẽ chỉ là đá lung tung, chứ chưa dám phá hoại quá tùy ý, nhưng chỉ một cú đá ấy đã vạch trần những thông tin.

Giống như việc Ngũ Cảnh đưa ra nghi vấn về đoạn xương cụt kỳ lạ đó. Thật ra rất đơn giản, lúc đó người kia đã đá phần xương cụt của hài cốt ra, khiến cho xương cụt của nạn nhân xảy ra sự dịch chuyển, sai vị trí.

Trong một trận hỏa hoạn lớn, phần xương dòn mỏng sẽ dễ cháy nhất, không chịu được sức mạnh bên ngoài. Khi kẻ phá hoại đá đi, tro tự động sẽ nát thành bột, và bột xương sẽ nghiễm nhiên dính vào đế giày của kẻ phá hoại.

Phát hiện quan trọng này đã được Ngũ Cảnh viết vào trong báo cáo.

Chuyện Lục Bắc Thần chiến đấu lại đám "ma quỷ" chẳng mấy chốc đã đồn thổi khắp Cống Tốt. Chị Dao tò mò vô cùng, chỉ cần rảnh rang là sẽ túm lấy Cố Sơ hỏi tỉ mỉ. Lúc đó trước cửa nhà khách ồn ào ầm ĩ, chị ấy đứng cách xa. Lục Bắc Thần và Giang Nguyên nói lại nhỏ thế nên không nhiều người biết chi tiết. Cố Sơ lúc đó chỉ sợ Lục Bắc Thần làm Giang Nguyên kích động, phần nộ nên đứng suốt bên cạnh anh quan sát tình hình, cũng nhân tiện nghe được anh đã từng bước ép Giang Nguyên vào đường cùng như thế nào.

Nhưng chuyện Thiên Huyền Nữ dính líu rất rộng, khi còn chưa làm rõ lai lịch của cô gái đó, Cố Sơ chắc chắn không thể kể hết cho chị Dao biết những phát hiện của họ, mà chỉ trả lời qua loa cho có lệ.

Ngược lại, Hướng Trì tuy không biết rõ được nhiều chuyện như thế. Nhưng điều khiến Cố Sơ và tất cả mọi người bất ngờ là anh ta lại giúp Lục Bắc Thần một việc rất lớn.

Dĩ nhiên, không phải anh ta tích cực chủ động giúp đỡ mà vì vị đồng nghiệp chuyên ngành Đông y của tổ y tế tới phòng thực nghiệm giúp đỡ nên làm lỡ dở việc đi khám bệnh, Hướng Trì không nhịn nổi nói một câu: "Chẳng phải chỉ giám định một loại thảo dược thôi sao? Có gì khó đâu?"

Câu này vừa hay lọt vào tai Lục Bắc Thần, với khả năng thấu hiểu hàm nghĩa bên trong, anh đã bàng hoàng nhận ra có lẽ anh đã xem thường người tên Hường Trì này. Mặc dù phía phòng thực nghiệm đã hóa nghiệm ra điểm bất thường trong thành phần dược thảo, Lục Bắc Thần cũng lấy điểm này để hù dọa Giang Nguyên, nhưng thực tế là ngày nào còn chưa tìm ra loại dược thảo này, ngày ấy vẫn còn một mối họa, thêm nữa cũng không thể báo cáo lên trên, đâu thể viết trong báo cáo rằng: Một loại dược thảo không rõ danh tính. Nhưng Lục Bắc Thần khi đối mặt với chân tướng có thể hạ mình, nhưng tuyệt đối không thể tươi cười với tình địch, thế là anh đã cử La Trì đi nói chuyện. Hường Trì dĩ nhiên cũng không nhỏ mọn đến thế, sự bất mãn anh ta dành cho Lục Bắc Thần hoàn toàn xuất phát từ việc anh ta có chút tình cảm với Cố Sơ, nhưng là đàn ông, anh ta vẫn là người nâng lên được, buông xuống được.

Thế nên, sau khi ngửi mùi trên mảnh vải, Hường Trì nghĩ mãi, cuối cùng cũng nghĩ ra, nói rất chắc chắn: Đây là một loại thực vật được người địa phương đặt tên là cỏ Thiên Hồn, loại thực vật này chỉ có thể sinh trưởng ở nơi sâu nhất trên núi Tây Nại, những người cao tuổi có thể vào núi mới có thể hái được. Hường Trì từng nhìn thấy nó tại nhà một ông cụ ở bản Tây, nó là loại cây dây leo, gân lá rộng, thích nơi ẩm ướt, âm u, khi gặp ánh sáng gân lá sẽ tự động khép chặt, thế nên hái dễ nhưng bảo quản khó, cần phải có một môi trường đặc thù mới có thể phơi khô làm thuốc, bằng không cành lá sẽ hỏng.

Không ai rõ tên khoa học của nó là gì, mà thực tế là ở Cống Tốt cũng có rất nhiều loài thực vật bên ngoài không có, thế nên chỉ có thể gọi theo cách của người bản địa, giống như loài cỏ muối đỏ có thể nhanh chóng giảm sưng kia.

Vì sao lại gọi là cỏ Thiên Hồn?

Hường Trì đưa ra lời giải thích: Con người có ba hồn bảy vía, ba hồn là Thiên Hồn, Địa Hồn và Mệnh Hồn. Thời cổ, người ta gọi tên ba hồn là: Thai Quang, Sắc Linh và U Tinh, trong đó Thiên Hồn chính là Thai Quang, cũng là phần quan trọng nhất trong ba hồn. Thiên Hồn chính là ánh sáng sinh mệnh, là nguyên khí của con người. Nếu một người không còn Thiên Hồn, không còn nguyên khí thì cũng có nghĩa là người ấy đã chết.

"Y học hiện đại suy đoán việc một người tử vong như thế nào? Trước kia tiêu chuẩn là tìm ngừng đập, người ngừng thở, nhưng về sau phát hiện ra có rất nhiều người tim không còn đập, không còn thở nhưng sau khi được cấp cứu vẫn có thể cứu sống, thế nên chuyển tiêu chuẩn suy đoán thành chết não. Nhưng lại có rất nhiều án lệ lâm sàng chứng minh rất nhiều bệnh nhân đã chết não, đã trở thành người thực vật lại được cứu sống. Thế nên tất cả đều không phải tiêu chuẩn chính xác để suy đoán cái chết." Hường Trì giải thích với mọi người, "Mặc dù tôi học Tây y nhưng cũng không thể không khâm phục tiêu chuẩn chính xác của Đông y. Rất nhiều thầy thuốc Đông y cho rằng, khi một người mất đi hồn vía, cũng tức là khi không còn Thiên Hồn, không còn nguyên khí, cho dù người này vẫn có thể đi lại, chạy nhảy, có thể ăn uống, nhưng thực tế là người này đã chết rồi".

Vị đồng nghiệp Đông y kia nghe xong cũng gật đầu, nói: "Bác sỹ Hường nói không sai, rất nhiều lúc Tây y chẩn đoán bệnh nhân đã chết nhưng có người được Đông y cứu khỏi. Tiêu chuẩn đánh giá của chúng tôi đích thực là xem hồn vía của người đó còn không, mất hồn vía mới là mất mạng. Nếu nguyên khí vẫn còn, bệnh tật nào cũng sẽ trị được khỏi".

Hường Trì lại nói tiếp: "Mà loại cỏ Thiên Hồn này của Cống Tốt nghe nói có thể giúp người ta cải tử hoàn sinh, nói có vẻ hơi mộng lung. Diễn giải cách khác là khi một người mất đi hồn vía, có thể dùng loại cỏ này triệu Thiên Hồn về để cứu sống. Đương nhiên, không phải ai cũng biết tới nó, không phải ai cũng có được nó. Nó sinh trưởng ở nơi âm u gặp ghềnh trong núi, muốn hái là cực kỳ khó khăn, chỉ có những người cao tuổi, những người từng gặp mới nói được vài điều. Tôi cũng có vinh hạnh từng được nhìn thấy trước đó, nếu không cũng chẳng thể biết được".

Loại cỏ có thể giữ được Thiên Hồn, thành phần của nó là gì? Một người đã mất hồn vía, nếu sử dụng một loại dược thảo có thành phần gây ảo giác cực mạnh thì sẽ thế nào? Thật ra vấn đề này sau khi Hường Trì giải đáp về loại cỏ ấy, Lục Bắc Thần và mọi người đều đã biết đáp án.

Xác sống.

Không sai, người đã mất hồn vía không khác gì một bệnh nhân tâm thần, không còn ý thức tự chủ. Vậy thì nếu người đó sử dụng một loại thuốc gây ảo giác, tinh thần của người đó sẽ bị khống chế, vậy nên thứ mà

loại cỏ Thiên Hồn này triệu hồi về có thật là Thiên Hồn không?

Chưa chắc.

...

Ngày hôm sau, La Trì - với tư cách là người phát ngôn của Lục Bắc Thần - đã xin cấp trên điều động thêm nhân lực, cấp trên lập tức làm theo, không nói một lời. La Trì cùng cảnh sát Từ và mọi người lên kế hoạch theo dõi sát sao tộc trưởng Vương và những người khác, còn phải khẩn trương điều tra ra thân phận của Thiên Huyền Nữ.

Làm sao để vào bản Tây một lần nữa cũng là vấn đề. Rõ ràng sau chuyện công kích nhà khách, người dân bản Tây đã không còn dám tới gây chuyện với Lục Bắc Thần, nhưng đồng thời, người bên ngoài cũng dừng hòng bén mảng tới lãnh thổ của họ.

Thế nên lúc này, người của tổ y tế có một tác dụng rất lớn.

Chín giờ sáng ngày thứ ba, Lục Bắc Thần đã tới đại sảnh Sở Công an tỉnh để báo cáo đúng giờ, đi cùng anh chỉ có mình Ngữ Cảnh. La Trì ở lại Cống Tót, theo dõi tình hình nên không đi cùng.

Vụ án lần này được Lục Bắc Thần rất coi trọng, vì thế, từ đầu tới cuối, anh đều đích thân đi báo cáo.

Đầu tiên, anh dám khẳng định đây là một vụ ám sát. Hai nạn nhân đầu tiên bị bắt cóc sau đó bị vứt vào trong sơn động rồi đối phương thiêu đến chết.

Về điểm này, Lục Bắc Thần có thể giải thích được sau khi xem ảnh chụp hiện trường, đó cũng là nguyên nhân sau khi nhìn ảnh, anh lập tức khẳng định đây là một vụ giết người. Hai cốt của hai nạn nhân trong ảnh mặc dù có dấu hiệu bị người ta phá hoại, nhưng thông qua việc dựng lại tư thế của người chết, không khó nhận ra họ đều bị người ta trói, trước khi chết vẫn ở trong tư thế bị trói. Đương nhiên, người đàn ông gần cửa động có lẽ một lúc trước khi chết đã vùng thoát được khỏi giây trói, muốn chạy thoát nhưng lực bất tòng tâm. Chứng cứ quan trọng nằm trên người nạn nhân nữ nằm rạp dưới đất. Có lẽ cô ấy bị trói quá chặt không thể thoát ra, khi lấp ghép vụn xương có tìm thấy xương mắt cá chân của cô ấy, thông qua khám nghiệm phát hiện trên đó có vết thương, chứng tỏ khi đó để có thể thoát ra, cô ấy đã không ngại tổn thương cơ thể. Thử hỏi, nếu bắt bạn mất một bàn chân nhưng có thể giữ được mạng sống, bạn có đồng ý không? Sự thật chứng minh, rất nhiều người sẽ chọn chấp nhận tàn phế để được sống.

Nhưng đáng tiếc, cô ấy không thể thoát chết. Cô ấy chỉ có thể giương mắt nhìn bạn mình chạy ra tới cửa động, sau đó cũng chết ngạt vì khói.

"Bàn tế trong sơn động có tác dụng rất tốt trong việc che giấu." Cả quá trình Lục Bắc Thần không nhìn báo cáo, vì anh đã thuộc nằm lòng từng chữ một.

So với mọi lần, hôm nay anh ăn mặc khá thoải mái, nguyên nhân là vì anh không ngờ sẽ gặp phải vụ án lần này, hoàn toàn không lường được việc phải ngồi báo cáo khám nghiệm tử thi trong Sở công an, thế nên trong va li hành lý toàn là quần áo đi chơi.

Các lãnh đạo ngồi trước mặt anh đều mặc cảnh phục hết sức uy nghiêm, chỉ có mình anh là áo phông trắng, quần bò kèm một đôi ủng. Nhưng chỉ riêng sắc mặt nghiêm túc khi báo cáo đã đủ tôn lên hình tượng của anh.

"Trong số các vật chứng phát hiện tại hiện trường, có một bàn tế thần bị thiêu cháy, rất dễ khiến người ta liên tưởng hai người này vì tế bái rồi gây ra vụ hỏa hoạn lớn này." Lục Bắc Thần nói: "Hoặc nói chính xác hơn một chút, có lẽ hai người này bị người ta bắt cóc ở ngoài sơn động, nạn nhân nam trong quá trình bị áp giải đã thoát được khỏi dây thừng nhưng nhanh chóng bị phát hiện ra, một lần nữa trói rồi ném vào trong động".

Vì ở ngoài động phát hiện ra một manh mối quan trọng, chính là thứ dạng cao su bị Ngữ Cảnh bỏ qua. Thoạt nhìn, không ai biết thứ đó dùng vào việc gì, vì nó chỉ có một đoạn nhỏ, nhưng nó lại là mấu chốt để mở ra tình tiết vụ án.

Đó là một đoạn cao su bị ai cắn nát, vì bên trên còn có dấu răng, dấu răng này cũng có tác dụng trong khâu xác định thân phận nạn nhân cuối cùng.

"Vào lần khám nghiệm hiện trường thứ hai, lưới lọc sót lại một vật dạng cao su, có thể suy đoán đây có lẽ là dụng cụ trói nạn nhân. Khi tiến hành khám nghiệm đoạn cao su nhỏ rút tại hiện trường, giống tới 60% với vật cao su ở vị trí trói nạn nhân. Đương nhiên, vì hài cốt bị tổn hại nghiêm trọng nên không thể lên tới 100%."

"Lợi dụng hài cốt đã khôi phục để tiến hành khám nghiệm, trong sơn động có tổng cộng bốn nạn nhân, trừ hai người bị chết cháy, hai hài cốt còn lại, một người đã chết hơn một năm trước, một người đã chết hơn hai năm trước. Thông qua vị trí xương hông vai, xương mu và xương sống, có thể bước đầu suy đoán một trong hai người là người châu Á, giới tính nam, tuổi khoảng sáu mươi, lưng bị gù nghiêm trọng, chiều cao khoảng 1 mét 70. Trước đó, có một phần hài cốt của người này bị vùi dưới đất, không bị lửa liếm vào, chất nền ty thể trong xương tự nhiên trôi chảy. Thông qua tình trạng trôi chảy của chất nền ty thể và màu sắc, độ dòn của hài cốt không những có thể suy đoán đây có phải hài cốt mới không mà còn có thể suy đoán nguyên nhân tử vong. Xương của người này phát sinh biến đổi, thông qua hóa nghiệm có thể tìm ra nguyên nhân dẫn đến cái chết của người này, tử vong do dùng thuốc diệt chuột loại Indanedione. Loại thuốc này có công hiệu cao, độc tố thấp... nên được sử dụng rộng rãi để diệt chuột, nhưng nếu bảo quản không tốt vẫn có thể trở thành thuốc độc. Người uống phải trung bình mười ngày mới xuất hiện tình trạng trúng độc. Trạng thái thể hiện là đau bụng, đau đầu, ho khan, nôn ra máu, chảy máu mũi, da dẻ và niêm mạc khắp người xuất hiện vết bầm tím, trong lớp xương trắng xuất hiện ở hiện trường đã xuất hiện trạng thái trúng độc chậm."

Tốc độ nói của Lục Bắc Thần rất nhanh, một số lãnh đạo và vài người ngồi nghe phải rất tập trung mới theo kịp tư duy của anh.

"Muốn tra ra thân phận của người này thật ra cũng không khó, có lẽ không nằm ngoài phạm vi Cống Tốt, chỉ cần điều tra hai năm nay ai xuất hiện những triệu chứng đó là sẽ có manh mối. Vì theo tôi được biết, Cống Tốt tuy gần núi nhưng không nhiều chuột, thuốc diệt chuột không phải thứ bắt buộc trong mỗi hộ gia đình. Còn quá trình điều tra cụ thể là sở trường của mọi người. Ngoài ra còn một nạn nhân đã chết trên hai năm. Thông qua hóa nghiệm chỗ xương ít ỏi còn lại, suy đoán ban đầu đây là một người đàn ông châu Á, tuổi khoảng ba mươi, cao trên dưới 1 mét 80, không thể phân tích nhiều thông tin hơn, nguyên do vì tôi nghi ngờ hài cốt đã bị kẻ nào đó cố tình gia tăng tốc độ phân giải, nhưng trong đồng xương vụn phát hiện thành phần axit clo đậm đặc. Loại axit mạnh này có thể phân giải cả xương và răng người nhưng cần hàng tiếng thậm chí là vài ngày mới có thể hoàn thành. Đương nhiên, trên đời này không có cách nào có thể xóa sạch mọi dấu vết, thế nên trong lưới lọc, chúng tôi đã phát hiện được một lát vàng cực nhỏ, là vàng mạ răng. Thông qua lát vàng, chúng tôi có thể nắm được tình trạng răng của người chết, từ đó suy luận ra thân phận của người chết. Hạng mục công việc này hiện đang được tiếp tục thực hiện. Đối với người chết này, kết luận tôi đưa ra là... bị sát hại".

Lục Bắc Thần nói rõ tình hình hai nạn nhân còn lại trong sơn động trước. Cục trưởng nghe xong sắc mặt nghiêm lại. Ông ấy không thể ngờ trong một sơn động bé nhỏ mà lại giấu nhiều vụ án đến vậy.

"Hai thi thể mới nhất thì sao? Có thể xác định được thân phận không?" Cục trưởng hỏi.

Lục Bắc Thần khẽ trả lời: "Có thể xác định, hai nạn nhân đó lần lượt là Trình Diệp và Phương Tử Hân".

...

Trước khi Cố Sơ và Hướng Trì tới bản Tây khám bệnh, vừa hay gặp Lục Bắc Thần và Lăng Song quay về.

Lục Bắc Thần nghe nói nói Lục Bắc Thần đã lên tỉnh báo cáo, bèn hỏi với vẻ rất kinh ngạc: "Có kết quả nhanh vậy sao?".

"Có lẽ vậy, anh trai em làm việc trước nay rất ổn thỏa. Nếu không có kết quả, anh ấy sẽ không đi lên tỉnh đâu." Cố Sơ nói.

Lăng Song nghe xong, hỏi gấp: "Nạn nhân không lẽ chính là Trình Diệp và Phương Tử Hân?".

Khi báo cáo còn chưa có, Lục Bắc Thần sẽ không báo trước. Đây là tác phong làm việc của anh, thế nên Cố Sơ cũng không dám khẳng định rốt cuộc trong báo cáo anh đã viết gì, đành nói là cô không rõ. Lăng Song ấn tay lên ngực, hơi thở có phần dồn dập. Lục Bắc Thần quan tâm hỏi có chuyện gì, Lăng Song ủ rũ trả lời: "Không biết vì sao, em cứ cảm thấy bất an".

Lục Bắc Thâm thật ra cũng có cảm giác này, nhất là sau khi gặp La Trì. Anh ấy bèn ngạc nhiên hỏi: "Mà sao anh lại ở đây? Anh trai tôi lên tỉnh một mình ư?"

La Trì nhìn anh ấy với vẻ kỳ lạ: "Sao tôi lại không thể ở đây? Tôi phải điều tra án mà, Ngừ Cảnh đi cùng anh cậu".

"Sao thế?" Cố Sơ cũng chợt thấy lo.

Ánh mắt Lục Bắc Thâm lộ rõ nỗi âu lo: "Ngừ Cảnh đó thì làm được gì? Anh tôi đi ra ngoài một mình rất nguy hiểm? Giờ anh ấy đang điều tra vụ án của Cống Tốt, ai mà biết được dân ở đây sẽ làm gì anh ấy!"

La Trì ngẩn người, rồi lập tức vỗ đầu: "Chết tiệt! Sao tôi lại quên bằng mất chuyện này chứ!"

Trái tim Cố Sơ cũng theo đó như rớt ra ngoài.

~Hết chương 535~

536. Q11.c536: Nguy Hiểm Lúc Nửa Đêm

Một hài cốt đã bị thiêu cháy, muốn lấy DNA là chuyện rất khó khăn, cộng thêm việc nhân lực và thiết bị tại phòng thực nghiệm đều có hạn, bốn thi thể đều phải xử lý lần lượt theo thứ tự. Hài cốt đã chết trên một năm kia mặc dù DNA đã bị phá hủy nhưng những manh mối tìm được qua thi thể khá nhiều, thế nên thân phận không khó tra. Hóc búa nằm ở hài cốt đã chết trên hai năm, bị phân giải tan nát, rồi lại chịu hỏa hoạn, muốn lợi dụng hài cốt phục hồi là cả một công trình lớn.

Cách xác định thân phận của nạn nhân không chỉ hạn chế trong việc so sánh DNA. Nếu điều kiện không cho phép, thông qua tình trạng của những loại xương đặc biệt cũng có thể suy đoán được thân phận của nạn nhân. Ví dụ như hai nạn nhân chết cháy, trước hết Trình Diệp và Phương Tử Hân đã mất tích, vậy thì cách đơn giản nhất chính là suy đoán ngược xem hài cốt trong sơn động có phải là Trình Diệp và Phương Tử Hân.

Từ chủng loại, giới tính, tuổi tác và chiều cao đều phù hợp với hai người họ, cộng thêm việc báo cáo kiểm tra sức khỏe của họ khi còn sống đều đã được gửi fax tới, phim X-quang cũng đã gửi kịp tới Cống Tốt. Người đầu tiên chắc chắn là Phương Tử Hân. Thông qua phim X-quang có thể phát hiện được xương bàn tay và xương ngón tay bàn tay trái của cô ấy lớn hơn bàn tay phải một chút, còn trên xương bàn tay phải được phục hồi, sau khi đo lường, số liệu hiển thị rất phù hợp với số liệu trên phim. Qua tìm hiểu, thì ra Phương Tử Hân từ nhỏ đã học kéo violoncelle, học suốt tới tận khi tốt nghiệp cấp ba, lấy được một số giải thưởng. Nhưng rõ ràng Phương Tử Hân hoàn toàn không phải thiên tài âm nhạc thế nên khi học đại học đã đổi nguyện vọng. Nhưng vì từ nhỏ đã tiếp xúc với nhạc cụ, giữ đàn to nhiều năm khiến xương cốt có sự thay đổi, chính vì sự thay đổi này mới cung cấp một bằng chứng chuẩn xác nhất cho ngày hôm nay của rất nhiều năm sau.

Trong việc xác nhận thân phận Trình Diệp có chút trắc trở, nguyên nhân nằm ở sự sơ suất của bệnh viện. Sau khi xương đặc thù được phục hồi, Lục Bắc Thần phát hiện xương đầu gối của người đó có dấu vết từng phẫu thuật. Đây là một phát hiện quan trọng, nhưng trong số phim chụp X-quang mấy năm của Trình Diệp lại thể hiện việc xương đầu gối hoàn toàn lành lặn, không có dấu hiệu từng phẫu thuật, trong báo cáo kiểm tra sức khỏe được fax tới cũng không ghi chép về phẫu thuật này.

Lẽ nào cái xác thứ hai không phải là Trình Diệp?

Nhưng điều này vô lý, nếu không phải là Trình Diệp thì ai cùng bị hại với Phương Tử Hân? Nếu không phải Trình Diệp thì Trình Diệp thật sự đã đi đâu?

Lúc đó vấn đề này đã giày vò Lục Bắc Thần suốt một đêm. Một khi không phải Trình Diệp, có nghĩa là họ sẽ phải tìm kiếm một người mất tích khác giữa biển người mênh mông. Anh lại xem kỹ phim chụp X-quang. Xương đặc thù của Trình Diệp khôi phục được ít, thế nên chỉ có thể so sánh những vị trí đặc biệt, tài liệu ít ỏi, không có phát hiện khác biệt. Sau đó, anh lại đọc kỹ báo cáo kiểm tra sức khỏe, bệnh liệt đa phần được viết bằng tay. Các bác sỹ khi viết bệnh án thường thích viết láu, thế nên đọc rất khó hiểu. Nhưng có một câu xuất hiện ở mấy bản báo cáo, viết rõ: Bệnh nhân thường xuyên uống rượu, dẫn đến xuất huyết dạ dày.

Câu này đã khiến Lục Bắc Thần ngáp ngừng.

Anh không tiếp xúc nhiều với Trình Diệp và Phương Tử Hân, nhưng cũng từng gặp họ. Trước đó trong buổi lửa trại, Phương Tử Hân kéo Trình Diệp đi uống rượu nếp, rõ ràng Trình Diệp uống không quen, được vài ngụm là đã nói năng luyên thuyên, cứ thế trách Phương Tử Hân, nói chính vì cô ấy hiếu kỳ về núi Tây Nại, kết quả bị người ta bắt tại trận, làm mất thể diện của anh ấy. Phương Tử Hân tức giận cãi tay đôi mấy câu.

Có thể nhận ra tửu lượng của Trình Diệp. Lục Bắc Thần còn đích thân hỏi Lăng Song. Lăng Song trả lời: "Bình thường không thấy Trình Diệp uống rượu, hình như cậu ấy không hay rượu chè lắm".

Vậy thì chuyện thường xuyên uống rượu dẫn đến xuất huyết dạ dày là sao?

Lục Bắc Thần lại lệnh cho Ngũ Cảnh đi điều tra chuyện bệnh án, truy hỏi như vậy mới biết đó là phần báo cáo của một bệnh nhân cùng họ cùng tên với Trình Diệp, chính bệnh viện đã đưa nhầm cho anh. Lúc đó Ngũ Cảnh suýt nữa thì sập đổ, mang báo cáo thật tới chỗ Lục Bắc Thần, chuẩn bị sẵn tinh thần bị ăn chửi. Quả nhiên, Ngũ Cảnh bị ăn mắng té tát, nói theo lời của Ngư Khương thì cậu chỉ mong tìm được sợi dây thừng treo cổ lên cành cây bên bờ hồ tự tử.

Bản báo cáo thật sự được chuyển tới. Trình Diệp hai năm trước đích thực từng phẫu thuật đầu gối, thông qua phương án phẫu thuật có thể thấy, vị trí phẫu thuật và xương đặc thù có sự tương đồng.

"Thế nên bây giờ có thể khẳng định hai nạn nhân trên núi chính là Trình Diệp và Phương Tử Hân." Lục Bắc Thần nhẹ nhàng đưa ra kết luận: "Ngoài ra, quan hệ giữa hai người này cũng không tốt đẹp lắm, đó cũng là nguyên nhân cả hai đều không thoát được khỏi biển lửa".

Mọi người nghe xong câu này cảm thấy rất kỳ lạ, hai người họ chẳng phải một đôi sao? Hơn nữa còn sắp bàn chuyện cưới hỏi, sao lại nhìn ra quan hệ không tốt? Lý do Lục Bắc Thần đưa ra cực kỳ đơn giản: "Thử hỏi một người đàn ông tình cảm sao có thể nhẫn tâm nhìn đối phương chết? Người gần cửa động nhất là Trình Diệp, rõ ràng trước khi chết, anh ta đã thoát được khỏi ống cao su, nhưng Phương Tử Hân thì không, cô ta vẫn còn bị trói hai tay hai chân cho tới lúc chết. Đường nhiên, về sau bị người ta phá hoại hiện trường lại là một chuyện khác".

"Chúng ta có thể tưởng tượng ra cảnh này. Một đôi nam nữ nhìn thấy lửa bén xung quanh thì bắt đầu hoảng loạn, sau đó giãy giụa. Người đàn ông dùng rất nhiều sức để thoát ra khỏi ống cao su, có lẽ anh ta cũng định giúp cô ta nhưng lửa quá lớn. Anh ta biết nếu còn chần chừ sẽ không ra ngoài được nữa nên định từ bỏ cô gái. Cô gái nhận ra ý định của anh ta, có lẽ đã cố gắng hét gào, nghĩ đủ mọi cách để ngăn cản người đàn ông nhưng dù thế nào vẫn không đuổi kịp anh ta, cuối cùng ngã rạp xuống đất. Lúc này khói chắc chắn rất lớn, người đàn ông ra tới gần cửa động cũng không còn sức nữa, hai người ngạt thở rồi bỏ mạng."

Mọi người thẳng thốt.

Người ta hay nói tình yêu có thể vượt qua ranh giới sinh tử, nhưng trên đời này, có bao nhiêu chuyện tình đến chết không rời chứ? Ngược lại, một câu nói khác có lẽ sẽ biểu đạt rõ hơn quan điểm của tình yêu nam nữ hiện đại: Đối mặt với kiếp nạn, ai bay đường nấy.

...

Trên đường trở về Cổng Tốt, Lục Bắc Thần nghĩ mãi về chuyện của Trình Diệp và Phương Tử Hân.

Từ chuyện của họ lại liên tưởng tới chuyện giữa mình và Cố Sơ, nghĩ mãi nghĩ mãi, gương mặt Cố Sơ liền hiện lên, cười tươi tắn nhìn anh, đôi mắt long lanh dịu dàng. Nếu đổi lại là anh thì sao? Anh hiểu quá rõ, anh sẽ bất chấp tất cả để cô được sống, bao gồm cả việc hy sinh tính mạng của mình.

Nhưng cũng thật kỳ lạ.

Lục Bắc Thần phát hiện sau khi cưới mình có chút thay đổi.

Cho dù trước đó Cố Sơ không ở bên cạnh, trái tim anh cũng đầy ắp, nhất là trong khoảng thời gian xa cách, anh luôn cảm thấy cô ở ngay bên cạnh mình. Bây giờ thì khác, mới chỉ chia xa một chút anh đã nhớ, giống như giây phút này đây.

Anh tăng tốc, đồng thời đầu óc cũng đang nhanh chóng xoay chuyển.

Trong vụ án này, người đáng nghi nhất là tộc trưởng Vương, mục đích thật sự khiến ông ta phá hoại hiện trường đáng để nghiên cứu. Đương nhiên, vật chứng đã đầy đủ, tiếp theo đây sẽ phải bởi được sự thật từ miệng tộc trưởng Vương. Dĩ nhiên, đây là công việc của La Trì và cảnh sát Từ.

Màn đêm buông xuống.

Con đường núi quanh co vòng qua thành phố rực rỡ. Sương mù giăng kín, gần như nuốt trọn con đường phía trước. Ngọn đèn xa cũng không chiếu được quá xa, chỉ còn là hai dải ánh sáng mờ mờ. Thật ra anh không vội về, tỉnh thậm chí còn chuẩn bị khách sạn cho anh nghỉ lại, nhưng anh đã lấy lý do cần phá án gấp để khéo léo từ chối.

Sau khi tới lượt Ngừ Cảnh lái xe, Lục Bắc Thần ngồi ra ghế sau, nghỉ ngơi một chút.

Nhưng không hiểu sao đầu óc không thể nghỉ ngơi được, từ Cổ Sơ anh nghĩ tới vụ án, rồi từ vụ án lại nhớ về cô. Nhìn ra màn sương mù ngoài cửa sổ, dường như khuôn mặt cô lại hiển hiện trước mắt anh.

Thế rồi, anh nhìn thấy cô thật.

Ở ngay vị trí ghế lái, nghiêm túc điều khiển vô lăng.

Bên ngoài không còn là màn đêm mà đã là một ngày gió nhẹ mây bay, nắng lên cao. Cô đang vui vẻ huýt sáo, trông đầy hứng khởi. Lục Bắc Thần dựa ra sau ghế nhìn cô, thầm nghĩ: Cô nhóc này học huýt sáo từ khi nào vậy? Thói quen này không hay.

Xe đi thẳng một mạch về phía trước, khuôn mặt Cổ Sơ càng thêm rõ nét. Cô quay đầu cười với anh và nói: "Tư Tư vẫn đang đợi để được ăn kẹo cưới của chúng ta đấy".

Tư Tư...

Lục Bắc Thần run người, sương như tan ra trước mắt, chỗ ngồi phía trước làm gì còn Cổ Sơ? Vẫn là Ngừ Cảnh đang lái xe.

Ban này anh nằm mơ ư?

Nhưng rõ ràng anh rất tỉnh.

"Ngừ Cảnh, để anh lái một lúc." Anh lên tiếng, ngoài kia trời rất mù mịt, một người không nên lái xe quá lâu.

Ai ngờ Ngừ Cảnh hoàn toàn không có phản ứng.

"Ngừ Cảnh." Lục Bắc Thần giơ tay vỗ cậu.

Ngừ Cảnh hoàn toàn không nghe thấy, tốc độ lái xe rất ổn định, không nhanh không chậm. Nhưng phía trước có biển hiệu rẽ mà Ngừ Cảnh lại không có dấu hiệu xoay vô lăng. Lúc này, Lục Bắc Thần mới phát hiện ra vấn đề, đứng dậy kéo cậu mới phát hiện hai mắt cậu đờ đẫn, cười đến sắp chảy rớt ra ngoài.

Chỗ rẽ đã ngay trước mặt, Lục Bắc Thần quát to, lập tức rướn người về phía trước kiểm soát vô lăng. Xe rẽ gấp, một giây sau anh giơ tay đánh vào sau gáy của Ngừ Cảnh.

Ngừ Cảnh đột ngột có phản ứng như bị rút gân, còn chưa kịp hiểu chuyện gì vừa xảy ra đã nghe Lục Bắc Thần quát: "Phanh lại!".

Cậu vô thức đạp chân phanh...

...

Khi La Trì và Cổ Sơ gặp được Lục Bắc Thần, trời đã gần sáng.

Lúc đó xe của Lục Bắc Thần dừng ngay bên vách núi, hai người họ không ở trong xe mà ngồi bên vệ đường, đối diện xe, xung quanh còn không có đường bao, xa xa là dãy núi đen xì, nhìn xuống dưới không thấy đáy.

Sau câu nói của Lục Bắc Thần, La Trì lập tức lên tỉnh. Cổ Sơ cũng bỏ dở việc đi khám bệnh để đi cùng La Trì. Dọc đường Cổ Sơ liên tục gọi cho anh nhưng mãi vẫn không có ai nghe máy, gọi cho Ngừ Cảnh cũng

bật âm vô tín. Mặt dù ngoài mặt La Trì vẫn an ủi Cố Sơ, nhưng thực ra anh ấy cũng đang hoang mang. Lục Bắc Thần không thể nào vô duyên vô cớ không nhận điện thoại.

Cố Sơ cũng sốt ruột, lại gọi điện thoại tới Sở, ai ngờ lãnh đạo nói Lục Bắc Thần báo cáo xong đã ra về rồi. Trái tim Cố Sơ càng lạnh đi một nửa.

Cứ thế lo lắng suốt cả đường, kết quả cuối cùng họ lại bắt gặp một chiếc xe nhấp nháy đèn giữa lưng chừng núi, dừng xe lại nhìn, hóa ra là Lục Bắc Thần và Ngữ Cảnh.

Cố Sơ chưa bao giờ cảm kích ông trời đến vậy, lao tới trước ôm rịt lấy anh: "Sao anh không nhận điện thoại? Em lo chết đi được!".

Trái tim La Trì cũng như được bình yên, thở phào và quát: "Hai người đùa cái gì vậy? Ngày sương mù chắn ngay giữa núi, định giả quỷ làm cướp à?".

Dưới đêm, biểu cảm của Lục Bắc Thần có chút dờ dẩn, không chỉ anh mà ngay cả Ngữ Cảnh bên cạnh cũng im lặng. Cố Sơ sát lại gần để nhìn anh rõ hơn, phát hiện anh không bình thường bèn lắc lắc tay anh: "Bắc Thần? La Trì! Anh mau qua đây xem!".

La Trì cũng nhận ra bèn rảo bước tới trước, lúc ấy mới cảm nhận được ánh mắt Lục Bắc Thần có phần rời rạc, còn Ngữ Cảnh thì cúi gằm, giống như đã ngất xỉu.

"Trúng tà rồi sao?" Nói rồi, La Trì giơ tay vỗ mạnh lên mặt Lục Bắc Thần, lớn tiếng gọi tên anh.

Trái tim Cố Sơ đập thành thạch, một dự cảm không lành cứ thế nảy sinh. Cô và La Trì cùng gọi tên anh, còn lật mí mắt anh lên xem xét, còn kiểm tra mạch đập, nghe nhịp tim của anh. Tất cả hoàn toàn bình thường, chỉ có thần sắc và ánh mắt là không bình thường.

"Bắc Thần..." Cố Sơ nắm chặt cổ tay anh, bàn tay hơi run rẩy: "Anh đừng dọa em, đừng dọa em...".

La Trì dứt khoát nói: "Anh đi gọi xe cấp cứu".

Cố Sơ vừa định gạt đầu thì bỗng cảm giác ngón tay của Lục Bắc Thần trượt nhẹ lên lòng bàn tay anh. Cô giật mình: "La Trì, đừng gọi vội!".

La Trì lập tức lao đến, ngồi sụp xuống nhìn Lục Bắc Thần.

Lục Bắc Thần đã có chút phản ứng, ngược mắt lên nhìn Cố Sơ, dường như đang cố gắng giữ bình tĩnh: "Sơ Sơ? Là em phải không?".

"Em đây." Trái tim cô thất lại, giữ chặt lấy cơ thể mềm nhũn của anh, lo lắng hỏi: "Anh sao vậy? Không nhìn rõ em ư?".

Lục Bắc Thần lắc đầu, nhưng giống như đang hất đầu thật mạnh hơn. La Trì lay người anh mấy cái: "Sao vậy? Sao Ngữ Cảnh lại ngất?".

"Xe." Lục Bắc Thần khó khăn bật ra một chữ.

Cố Sơ sững sốt, quay đầu nhìn chiếc xe ngay gần đó rồi quay lại hỏi anh: "Xe làm sao?".

"Có thứ gì đó." Lục Bắc Thần gắng sức giơ tay, tự véo lấy mình rồi nhìn La Trì: "Lấy ra đây".

Câu nói không hoàn chỉnh nhưng La Trì cũng hiểu được. Anh ấy lao tới trước xe. Bên này, Lục Bắc Thần nói nhỏ với Cố Sơ: "Bảo cậu ấy cẩn thận một chút".

Cố Sơ hoang mang nhưng ép bản thân phải bình tĩnh lại, dẫn với về phía La Trì. La Trì lục lọi xe một hồi lâu, cuối cùng tìm ra một thứ, cầm lên rồi chột sững sờ, sao lại là một cái túi gấm?

...

Nửa tiếng đồng hồ sau, Lục Bắc Thần và Ngữ Cảnh được đưa lên xe của La Trì, chiếc xe lúc trước anh được để tạm ở đó.

Rửa mặt rồi uống nước liên tục, Lục Bắc Thần mới hoàn hồn. Nhưng rõ ràng nghị lực của Ngữ Cảnh không mạnh bằng anh. Mặc dù dọc đường Cố Sơ không ngừng lấy nước rửa mặt cho cậu nhưng cậu vẫn ngơ ngẩn.

La Trì vốn định đưa Ngũ Cảnh tới bệnh viện nhưng Lục Bắc Thần nói: "Có lẽ cậu ấy sắp tỉnh rồi!".

Cố Sơ dùng ánh sáng của di động quan sát sắc mặt Ngũ Cảnh, thấy mí mắt cậu ấy không ngừng chớp, có lẽ đúng là sắp tỉnh rồi, cô mới hơi yên động. Nhưng rồi cuộc cô vẫn không hiểu, cô lấy thứ trong túi gấm ra, theo lời Lục Bắc Thần, bỏ vào trong túi đựng chứng cứ, phong kín. Cố Sơ nhìn lớp ni lông một lúc lâu và hỏi: "Đây rốt cuộc là thứ quái quỷ gì?".

Giống như một loài thực vật, những lại giống lớp vỏ cuộn thuốc lá ngày xưa, bị vò nát, số lượng không nhiều, được kẹp trong lớp bông của túi gấm, nếu không tìm kỹ, cho dù mở túi gấm ra cũng không thể phát hiện được.

Lục Bắc Thần cũng không biết đây là thứ gì, thấy Cố Sơ mở túi ra định ngửi thì lập tức ngăn cản: "Đừng ngửi".

Nhưng đã muộn.

Lục Bắc Thần nhìn cô đầy lo lắng. La Trì cũng thấp thỏm vô cùng. Ngửi xong, rất lâu sau Cố Sơ không có phản ứng gì, Lục Bắc Thần xoay người lại giờ tay vỗ nhẹ lên mặt cô: "Sơ Sơ à!".

"Em không sao." Nét mặt Cố Sơ có chút ngáp ngừng, "Mùi này rất quen".

Quen?

La Trì giật lấy, ngửi nhanh qua: "Chẳng có mùi gì cả mà".

"Không, một mùi rất nhạt, rất nhạt." Cố Sơ nhấn mạnh.

Lục Bắc Thần hiểu rõ sự nhạy bén trong khứu giác của Cố Sơ, những mùi hương người khác không ngửi được cô có lẽ đều ngửi thấy, thế nên anh không nghi ngờ gì mà dẫn đường cho cô: "Nghĩ kỹ lại xem, em từng ngửi thấy mùi này ở đâu?".

Cố Sơ đắm chiêu. Đúng lúc này, Ngũ Cảnh từ từ tỉnh lại, mơ mơ hồ hồ ngồi dậy hỏi: "Tôi đang ở đâu đây...".

Sự tỉnh lại của Ngũ Cảnh đã lập tức là ngắt quãng mạch hồi tưởng của Cố Sơ. Cô tức giận, trừng mắt với cậu: "Cậu sớm không tỉnh, muộn không tỉnh, lại cứ phải tỉnh lúc này là sao!".

Ngũ Cảnh còn mơ màng, lẩm bẩm: "Ấy? Quái lạ, chẳng phải chúng ta đã quay về Thượng Hải rồi sao? Sao ngoài kia không có ánh đèn nào cả?".

La Trì tiếp lời nhưng không trả lời câu hỏi của Ngũ Cảnh: "Hai người trúng tà thật đấy à?".

"Có lẽ liên quan tới thứ trong túi gấm." Lục Bắc Thần xoa tay lên thái dương, "Chẳng biết bị người ta bỏ vào xe từ lúc nào, ban đầu không ngửi thấy mùi gì, nhưng tới khi ngửi được thì đã muộn".

Nếu anh không quát một tiếng, hoặc nếu anh phát hiện muộn màng, anh và xe chắc chắn sẽ cùng rơi xuống núi. Sau khi Ngũ Cảnh phanh xe, anh càng lúc càng cảm thấy bất thường, bèn kéo Ngũ Cảnh xuống.

Ai ngờ Ngũ Cảnh vừa xuống xe đã lập tức cười ngây ngô và ăn nói hàm hồ, khi được kéo sang lề đường, cậu lập tức bất tỉnh nhân sự. Lúc đó Lục Bắc Thần cũng cảm thấy kỳ lạ, không phải đau đầu, giống như xuất phát từ một cảnh tượng ảo giác, trước mắt xuất hiện rất nhiều người, rất nhiều chuyện, trong đó nhiều nhất là Cố Sơ. Cô kéo tay anh và nói: Đi thôi, đi thôi.

Nhưng anh luôn cố gắng kiềm chế, giữ vững trạng thái tỉnh táo. Anh biết anh không được cử động, nếu thật sự đi theo Cố Sơ, thì chỉ có kết cục chết chắc. Sau lưng anh là vách núi dựng đứng, một chút động đậy cũng nguy hiểm.

Cứ như thế anh bị hiện thực và mộng ảo lôi kéo, cho tới khi La Trì và Cố Sơ tới.

~Hết chương 536~

537. Chương 533: Ai Đang Lợi Dụng Ai?

La Trì đang lái xe, nghe Lục Bắc Thần kể như vậy, sống lưng chợt đổ mồ hôi lạnh, rồi nghĩ tới cảnh tượng ban nãy nhìn thấy, anh ấy không khỏi hết hồn. Nếu ý chí của Lục Bắc Thần không vững vàng trên mức bình thường, nếu lúc đó họ cứ thế lái xe đi mà không dừng lại...

"Túi giấu rốt cuộc là đâu mà ra?" Đây mới là vấn đề mấu chốt, anh ấy không tin Lục Bắc Thần lại có hứng thú với thứ đó.

Nếu là người khác bỏ vào trong xe thì tức là có ý đồ. Thế nên La Trì càng cảm thấy thót tim rằng cũng may lúc đó người hại bọn họ không ở gần đó, nếu không đẩy cả hai người họ xuống núi thì sẽ chẳng ai hay biết. Cho dù sau này bị phát hiện thì câu giải thích hợp lý nhất chắc chắn sẽ là đường núi tối tăm nguy hiểm.

La Trì vừa dứt lời, Cổ Sơ bỗng "a" lên một tiếng. Lục Bắc Thần hiểu cô bèn quay đầu hỏi: "Em nhớ ra rồi hả?"

Cổ Sơ gật đầu, sắc mặt trở nên nặng nề: "Chính là thứ mùi phát hiện được trên người Thiên Huyền Nữ, mùi của cỏ Thiên Hồn".

Về chuyện của Thiên Huyền Nữ, trên đường lên thị trấn, Cổ Sơ đã kể lại cho La Trì nghe, thế nên La Trì đã hiểu khá rõ. Lục Bắc Thần còn chưa lên tiếng, anh ấy đã nói: "Chẳng phải em nói mùi của cỏ Thiên Hồn có thể che lấp mùi Etanol sao? Nhưng trong túi giấu không có mùi gì cả?"

Không sai, trên miếng vải Lục Bắc Thần giựt từ người Thiên Huyền Nữ đích thực có mùi thảo dược nồng đậm, về sau Hương Trì cũng ngửi thấy mùi ấy nên mới suy đoán ra là loại cỏ Thiên Hồn nhìn thấy ở nhà một người cao tuổi ở bản Tây.

"Loài thực vật trong túi giấu không phải là không có mùi, có điều mùi vị rất thoảng, dễ bị bỏ qua." Cổ Sơ tỉ mỉ nghiên cứu, "Nhưng em vẫn không hiểu, nếu thứ này thật sự là loại thảo dược trên người Thiên Huyền Nữ thì vì sao một mùi rất nồng, một mùi lại rất thoảng?"

Lục Bắc Thần xác nhận lần cuối: "Là cùng một mùi chứ?"

Lần này Cổ Sơ rất chắc chắn: "Vâng".

"Tạm thời chưa cần quan tâm thứ này là gì, nghĩ xem ai hại cậu trước đi." La Trì lại vòng về câu chuyện ban nãy.

Lúc này Lục Bắc Thần mới hỏi: "Sao hai người lại tới đây?"

"Em trai cậu suy nghĩ cẩn trọng, sau khi biết bên cạnh cậu không có ai thì rất lo lắng. Tôi và Cổ Sơ càng nghĩ càng cảm thấy bất ổn nên vội tới đón hai người." La Trì nói.

Ngữ Cảnh ở ghế sau mơ mơ hồ hồ tiếp lời: "Bên cạnh giáo sư Lục không có người? Em đi theo giáo sư mà".

La Trì bĩu môi không nói gì. Cổ Sơ quay đầu lại, nhìn Ngữ Cảnh bằng vẻ mặt đáng thương: "Đáng thương thật, khả năng công kích và phòng ngự của cậu yếu như nhau".

Ngữ Cảnh vò đầu, chẳng hiểu gì: "Tôi làm sao? Chẳng qua vừa rồi tôi ngủ gật một tý thôi mà".

Cô không định kể cho cậu nghe tình hình ban nãy nguy hiểm nhường nào. Bây giờ điều cô quan tâm cũng giống La Trì, rốt cuộc ai bỏ túi giấu vào xe? Lục Bắc Thần trầm ngâm giây lát: "Nếu đối phương thật sự muốn đòi mạng của anh, không thể nào dùng cách này".

"Thế là ý gì?" La Trì không hiểu.

"Vì sao có người chú ý tới tôi? Vì vụ án ở núi Tây Nại. Tôi lên thị trấn để báo cáo. Nếu đối phương không muốn tôi lên tiếng, có lẽ sẽ ra tay khi tôi đi, chứ không phải đợi tới lúc báo cáo xong mới nghĩ ra chuyện hãm hại." Lục Bắc Thần bình tĩnh phân tích, "Rõ ràng trong túi giấu là một loại thực vật phát tác chậm, cần thời gian, thế nên so với việc giết người, ý đồ của đối phương giống như uy hiếp hơn".

Cổ Sơ cảm thấy anh phân tích rất có lý, nhưng càng như vậy cô càng cảm thấy bất an. La Trì nắm chặt vô lăng: "Mẹ kiếp, dám giở trò trước mặt ông đây!"

”Hoặc có thể...” Lục Bắc Thần dầm chiêu, nói ngập ngừng.

Cả La Trì và La Trì đều đợi anh nói tiếp.

Chỉ có Ngũ Cảnh là tò mò nhìn một bên má anh, ”Giáo sư, anh định nói gì?”.

Phía chân trời có tia sáng, là dấu hiệu trước khi ngày mới bắt đầu, những đường mây được chiếu rọi trông giống như đang trôi nổi, diễm lệ như những sóng nước rực sáng. Tia sáng mờ mờ hắt lên gương mặt Lục Bắc Thần, trông anh có đôi phần mệt mỏi, rất lâu sau anh lại đổi chủ đề: ”Muốn tìm ra người bỏ túi gấm không khó, trước khi tôi xuất phát đúng là có mấy người động vào xe”.

Khi Cổng Tốt nổi gió, gió cát sẽ lớn hơn một chút, thế nên anh đã đặc biệt tìm vài người tới lau dọn xe. Chuyện này La Trì cũng biết, anh ấy chau mày, ”Mấy người đó ư? Hình như trên thị trấn xuống”.

”Chưa chắc là mấy người đó.” Lục Bắc Thần phủ định.

La Trì nghi hoặc đánh mắt nhìn anh.

Lục Bắc Thần khẽ bổ sung: ”Ngoài họ ra, còn có Mộc Thanh Dao”.

Thuộc độc phát tán chậm giống tình yêu sai lầm, đầu tiên khiến bạn hoàn toàn không hay biết, khi phát hiện ra thì bản thân đã trúng độc. Cỏ Thiên Hồn, tất cả bọn họ, bao gồm cả Hướng Trì đều cho rằng nó là một loại thực vật có mùi cực mạnh, vì khi tới gia đình ở bản Tây, anh ta cũng ngửi thấy. Nhưng trên thực tế, khi Lục Bắc Thần để loại thực vật trong túi gấm ra ngoài không khí chưa tới nửa tiếng, mùi của nó cũng tự động nồng lên.

Về sau, đồng nghiệp Đông y trong tổ y tế đưa ra kết luận, có lẽ cỏ Thiên Hồn là loại thực vật một lúc mùi mới ảnh hưởng tới thần kinh của con người, khi sinh trưởng, bản thân nó không có độc tính, nhưng khi cành lá rời xa thân rễ thì độc tính của nó cũng từ từ theo mùi hương sinh sôi nảy nở. Thứ đáng sợ không phải là thứ mùi có thể ngửi được, trên đời có một số loại thực vật khi có thể ngửi được mùi thì độc tố đã tan rồi. Cỏ Thiên Hồn chính là một loài thực vật như vậy.

Thế nên, Hướng Trì ngửi thấy loại cỏ Thiên Hồn đã không còn độc tính, và thứ cỏ sử dụng trên người Thiên Huyền Nữ cũng chưa chắc đã dùng để khống chế cô ấy, cũng có thể đơn thuần chỉ để lấn át mùi Etanol. Nhưng Cổ Sơ có ý kiến trái ngược với suy đoán phía sau. Cô nói: ”Vì sao không thể nói là cỏ Thiên Hồn ngay từ đầu đã được để trên người cô ấy, độc tính sẽ phát tán cho tới khi cạn kiệt?”.

Suy đoán của cô khiến mọi người càng rùng mình.

...

Trở về Cổng Tốt, La Trì và cảnh sát Từ chia làm hai ngã. Cảnh sát Từ đưa một đội tới bản Tây đưa tộc trưởng Vương về hỏi chuyện, còn La Trì và hai cảnh sát khác giữ chị Dao lại.

Tối nay, nhà khách không ồn ào, cũng không có những buổi nướng thịt từ đã mùi thơm đã ngào ngạt, càng vắng bóng hương thơm thanh mát của rượu nếp phả vào không khí, ngay cả bữa tối của tổ y tế cũng được ăn ở nhà ăn bên cạnh.

Dưới nhà trên gác đều yên ắng đến lạ. Nhất là đại sảnh tầng một, rõ ràng là có người ngồi nhưng ai cũng im lặng. Bầu không khí quái lạ ấy như mọc chân, bò khắp nhà khách.

Chị Dao ngồi một mình trên một chiếc ghế, chị ấy rõ ràng rất bất an, ngồi ở đó trông cực kỳ thiếu tự nhiên. Ánh sáng trên đỉnh đầu tối nay sáng lạ thường, soi rõ gương mặt nhợt nhạt của chị ấy. Cửa đóng chặt, gió không thổi được vào, nếu nhìn kỹ trên vầng trán đó sẽ xuất hiện một lớp mồ hôi lấm tấm.

Cổ Sơ ngồi bên phải chị ấy, bên cạnh cô là Lục Bắc Thần, trông anh rất nhẹ nhàng thông dong, trước mặt đặt một tập tài liệu màu đen, được gấp lại. Chính diện chị Dao là La Trì, mặc dù mặc thường phục nhưng nét mặt rất nghiêm nghị, chỉ nhìn chị ấy chằm chằm như một lưỡi dao.

Hai cảnh sát kia ngồi bên cạnh La Trì, một trong số họ đang lật cuốn sổ trước mặt, bút đợi sẵn để ghi chép.

Cả phòng khách rộng lớn chỉ có vài người ấy. Bình thường đông đúc là thế, bỗng nhiên trở lên nghiêm túc bỗng thấy là lạ.

Lục Bắc Thần là người ngoài cuộc, ngoài hứng thú với việc khai thác núi Tây Nại ra thì anh ấy chỉ lo lắng cho sự an toàn của Lục Bắc Thần. Ngoài ra không còn ai khác nữa. Thấy La Trì như đang thăng đường xử án chị Dao, anh ấy đã đưa Lăng Song ra bên hồ đi dạo từ lâu.

Kiều Vân Tiêu lại phát huy vai trò "quan ngoại giao". Đám cảnh sát Từ muốn vào bản Tây có thể cường chế xông vào nhưng đối mặt với một bản Tây nhiều quy tắc như thế, cũng nên kiêng dè là hơn. Ngoài ra, tộc trưởng Vương chỉ có thể được coi là một nhân vật quan trọng trong vụ án, về việc ông ta làm với Thiên Huyền Nữ, hoàn toàn là suy đoán của đám Lục Bắc Thần thế nên cường ép đưa đi là tệ hại, đành để Kiêu Vân Tiêu lấy danh nghĩa thăm nom tới gặp tộc trưởng Vương rồi để cảnh sát Vương lộ mặt hành sự.

La Trì châm một điếu thuốc.

Đây là thói quen của anh ấy khi thẩm vấn, mặc dù anh ấy rất không muốn coi chị Dao là phạm nhân.

"Còn không chịu nhận sao?"

Giọng anh ấy lạnh lẽo, thoát nghe như có băng tuyết rơi vào tai, ngay cả cậu cảnh sát gần đây hay cùng anh ấy chạy tới bản Tây cũng run người, có lẽ không ngờ khi thẩm vấn anh ấy lại có uy lực đến vậy. Nhưng Cổ Sơ thì từng chứng kiến hình ảnh tương tự, biết rõ anh ấy đã giảm bớt sự thiếu khách khí của mình rồi.

Chị Dao có phần không chống đỡ nổi, mồ hôi bắt đầu chảy xuống. lát sau, chị ấy gơ tay lên lau, thấy ánh mắt La Trì như dùi đâm vào người mình, trái tim chợt thất lại. Chị ấy nuốt nước bọt, rất lâu sau mới trả lời: "Tôi thừa nhận, tôi là người bỏ túi giấu vào".

"Chị muốn giết chết giáo sư Lục?" La Trì dồn ép: "Chị và cậu ấy có thù oán lớn lắm sao? Mà lại muốn giết cậu ấy?"

"Tôi không muốn giết cậu ấy!" Chị Dao xua tay: "Thật đấy", rồi chị ta quay sau Lục Bắc Thần, ra sức giải thích, "Xin cậu hãy tin tôi, sao tôi lại có suy nghĩ ấy được?"

Mặc dù Lục Bắc Thần có mặt nhưng không tham gia vào việc hỏi cung, hoàn toàn bỏ ngoài tai những lời của chị Dao. Chị Dao thấy vậy càng sốt ruột, quay đầu về phía Cổ Sơ, nín lấy tay cô: "Chúng ta ở bên nhau cũng được một thời gian rồi, cô không tin con người chị Dao này ư?"

Cổ Sơ dĩ nhiên không thể sắt đá như Lục Bắc Thần, cô khẽ nói: "Chị Dao, chị vẫn nên nói hết những gì mình biết ra là hơn".

Chị Dao cắn chặt môi, nắm chặt tay lại: "Tôi..."

La Trì cười khẩy: "Chị đừng có nói với tôi chỉ bỏ túi giấu vào đó chỉ để đuổi muỗi".

"Không phải..."

"Thành thật khai báo đi!" La Trì bắt ngờ quát lớn.

Chị Dao run rẩy, rồi buột miệng ngay sau đó: "Tôi thật sự không biết cỗ Thiên Hồn gì đó, tôi cứ nghĩ túi giấu này có tác dụng giúp tinh thần tỉnh táo".

"Giúp tỉnh táo?" La Trì hơi nheo mắt lại, "Mộc Thanh Dao, có phải chị cho rằng tôi rất dễ lừa không? Nếu muốn giúp giáo sư Lục tỉnh táo, vì sao chị phải lén lút lút lút?"

"Vì giáo sư Lục từng chạm vào Thiên Huyền Nữ, tộc trưởng Vương không muốn cậu ấy phạm phải lời nguyện của quỷ núi nên bảo tôi bỏ túi giấu vào trong xe, tôi luôn cho rằng trong đó chứa bùa hoặc gì đó, giống như bùa bình an vậy." Chị Dao không muốn rước họa vào thân nên khai hết, "Nếu mấy người không nói chuyện về cỗ Thiên Hồn, tôi cũng hoàn toàn không biết".

~Hết chương 533~

538. Q11.c538: Sóng Gió Thi Nhau Ấp Tới

Theo lời khai của chị Dao, trước khi Lục Bắc Thần lên thị trấn, chị ấy đã nhận được túi giấu. Lúc đó có một cậu thanh niên bản Tây đưa cho chị ấy, nói rằng đó là ý của tộc trưởng Vương. Vốn dĩ sau lần nhà

khách bị người của bản Tây công kích, chị Dao vẫn luôn hoang mang bất an, sợ họ thật sự đắc tội với quý núi. Ai ngờ lại biết tin tộc trưởng Vương không những không trách tội mấy người họ, còn đặc biệt tặng túi gấm có chứa bùa bình an, cho dù thật sự không thể hóa giải được sự bất mãn của quý núi, thì cũng coi như cầu phúc.

”Nghe nói đêm cúng tế hôm đó, mọi người có thể chạy thoát được hoàn toàn là vì tộc trưởng Vương kéo lục lạc trên cờ. Ông ấy không cho phép người dân công kích mấy người, có thể thấy ông ấy không muốn sinh chuyện thị phi.” Chị Dao cúi đầu, hai tay đan chặt vào nhau: ”Tôi cũng vì nghe được chuyện này mới yên tâm để túi gấm vào trong xe”.

”Nếu đã là bùa bình an, vì sao trước khi đi, chị không báo với giáo sư Lục một tiếng? Hà tất phải lén lén lút lút để dưới ghế xe?” Ngữ khí của La Trì vẫn lạnh tanh như ban đầu, không còn vẻ xuề xòa, ấm áp thường ngày.

Chị Dao tỏ vẻ âm ức: ”Cổng Tốt của chúng tôi có một quy định và tập tục thế này: Nếu ai đắc tội với quý núi, người nhà hoặc bạn bè thường hay làm những túi cầu phúc giấu ở nơi họ không nhìn thấy để âm thầm cầu phúc. Chuyện này không thể để đương sự biết, thế nên tôi mới lén để dưới ghế xe”.

Nói rất hợp tình hợp lý, mặc dù lý do có vẻ rất hoang đường.

Chị Dao sợ mấy người họ vẫn không tin mình bèn sốt ruột giơ ngón tay lên thề: ”Tôi có thể thề với trời, tôi tuyệt đối không có ý hại mọi người! Nếu tôi có một chút ý niệm như thế, tôi sẽ không được chết tử tế”.

Cố Sơ ở bên lắng nghe cảm thấy rất không thoải mái. Không liên quan tới chuyện có tin hay không tin chị ấy, chỉ vì chị ấy đã thề. Trước kia cô không cảm thấy gì, từ sau khi Tư Tư mất, cô mới cảm thấy sống chết vô thường, con người có thể sống được một đời quá khó khăn, thật sự không nên động một tý thì mang chuyện sống chết ra nói.

La Trì trầm mặc. Anh ấy là một cảnh sát, đã từng gặp vô số loại người, có lẽ không tìm được điểm nghi vấn và sơ hở nào từ lời khai của chị Dao, nên tạm thời cũng không tiếp tục vặn hỏi nữa. Manh mối này xem như đã đứt, sự tình lại có vẻ như đã quá rõ ràng. Họ quấy rối buổi lễ tế của người ta, tộc trưởng có lòng tốt, sợ họ phải chịu lời nguyền của quý núi nên đã đặc biệt làm túi gấm cầu phúc rồi bỏ vào trong xe của Lục Bắc Thần theo đúng tập tục.

Thật sự là như vậy ư? Nếu Lục Bắc Thần không suýt nữa xuống hoàng tuyến trên đường trở về, nếu họ không phát hiện ra loại cỏ Thiên Hồn có thể làm rối loạn thần kinh đó thì tất cả những gì chị Dao nói, họ sẽ tin tưởng không chút chần chừ.

Tình hình bây giờ là hoặc chị Dao đã thông đồng với tộc trưởng Vương từ trước, một kẻ là chủ mưu, một kẻ là đồng phạm; hoặc là đúng như lời chị Dao nói, chị ấy hoàn toàn không biết gì hết.

Tiếc là Lục Bắc Thần đã thắng thường phủ định khả năng phía sau.

Không lâu sau khi chị Dao ngừng lại, anh bất thành linh lên tiếng: ”Chuyện dấu tay bằng máu lần trước do chị bày ra phải không?”.

Ngữ khí cực kỳ chắc chắn khiến tất cả mọi người có mặt đều sững sờ.

Dấu tay bằng máu là ngọn nguồn phát sinh mọi quái đản, nó như một điềm báo, ngay sau đó Lục Bắc Thần bị thương, núi Tây Nại gặp hỏa hoạn, phát hiện ra thi thể và sự xuất hiện của Thiên Huyền Nữ trong lễ tế quái dị kia...

Nhưng lúc đó cảnh sát Từ chịu trách nhiệm vụ án này chỉ kết thúc điều tra bằng một lý do rằng ”có người đùa ác ý”, cũng là vì khi đó chưa ai bị công kích, chưa ai bị thương vong, đúng là không thể lãng phí nhân lực để điều tra. La Trì cũng biết chuyện này, anh ấy cũng từng ngờ vực liệu chuyện dấu tay bằng máu có liên quan tới vụ án trên núi Tây Nại không, không ngờ hôm nay Lục Bắc Thần chủ động đề cập.

Anh ấy nhìn về phía Lục Bắc Thần, nét mặt hơi ngỡ ngàng. Lục Bắc Thần nhìn chị Dao chằm chằm, nét mặt không cảm xúc, đôi mắt lạnh nhạt đó khiến trái tim người ta căng thẳng từng cơn. Phản ứng của chị Dao hơi kỳ lạ, chị ta thẳng thốt, sau đó biểu cảm hoang mang dâng lên trong đôi mắt, đầu ngón tay vô thức

nắm lại chặt hơn. Người ngồi đây toàn là những kẻ tinh mắt, huống hồ còn có một Lục Bắc Thần có thể nhìn thấu tâm tư của mọi người, phản ứng của chị Dao dĩ nhiên không thoát khỏi ánh mắt anh.

"Dấu tay bằng máu cũng dùng để cầu phúc sao?" Lần này tới lượt Lục Bắc Thần đặt câu hỏi.

Chị Dao liếm môi: "Tôi... khi dấu tay bằng máu xuất hiện, tôi cũng hoang mang như mọi người, tôi không biết chuyện này".

Ngay cả Cố Sơ cũng nhận ra sự bất thường của chị ấy. Biểu cảm hiện giờ của chị ấy khi không thể nói rõ chuyện này khác hẳn với lúc nãy, chuyện túi gấm chị ấy ra sức giải thích, mặc dù hơi bất ngờ nhưng ánh mắt sáng quắc không né tránh, khiến Cố Sơ không cảm thấy chị ấy đang nói dối. Nhưng còn chuyện dấu tay máu, mặc dù chị ấy vẫn phủ nhận, ánh mắt lại đảo dáo nhìn bốn phía xung quanh, không dám nhìn thẳng vào mọi người, rõ ràng là chột dạ.

Ngón tay mảnh khảnh của Lục Bắc Thần hờ hững gõ lên mặt bàn, ngữ khí điềm nhiên: "Cần tôi đưa ra bằng chứng không? Dù sao cũng có quen biết, chúng ta nên thẳng thắn với nhau".

Trông chị Dao có chút bối rối, chị ấy lẩm bẩm: "Thật sự không phải tôi làm, là quỷ núi".

Lục Bắc Thần im lặng nhìn chị ấy trân trân. Chị ấy ngược mắt lên, sau khi bắt gặp ánh mắt của anh thì bỗng rùng mình, lại vội vàng cúi xuống. Nhìn thấy cảnh này, Cố Sơ đã hiểu rõ trong lòng, chuyện dấu tay bằng máu tám, chín phần có dính líu tới chị Dao, có điều cô không hiểu vì sao chị Dao lại làm vậy.

"Dấu máu ấy được dùng máu bò Tây Tạng bôi lên. Qua hóa nghiệm, mẫu máu đó và mẫu trong chiếc túi máu chị lén lút vứt đi là hoàn toàn trùng khớp. À, ngoài ra còn một điểm nữa, mô hình bàn tay chị nên vứt xa hơn một chút, nếu không đã rất dễ dàng tra ra. Thân tình nhắc chị thêm một câu, lần sau khi đi mua mô hình, tốt nhất chị nên cử một người lạ mặt đi, nếu không phía cảnh sát có thể nghe ngóng được tin tức từ người bán, lợi bất cập hại." Nói rồi, Lục Bắc Thần đẩy tập tài liệu ra trước. Khỏi cần nói, những điều ghi chép bên trong đều là những chứng cứ đủ để chứng minh chị Dao là kẻ đầu sỏ.

Lục Bắc Thần không nói nhiều nhưng chữ nào chữ nấy đều đúng trọng điểm, làm cho chị Dao sợ hãi tới mức mặt trắng bệch, bờ môi bắt đầu run rẩy. Chị ấy không phải người đại gian đại ác, ắt hẳn là bình thường cũng chưa từng làm chuyện gì trái đạo đức, thế nên khi đối mặt với sự dồn ép này không thể bình tĩnh được.

Cố Sơ thở dài, mặc dù chuyện dấu tay bằng máu đã chắc như đinh đóng cột nhưng cô không muốn coi chị Dao là người cực kỳ hung ác chút nào. Cô nhìn về phía chị ấy, dịu giọng: "Chị Dao, bọn em chỉ muốn biết sự thật. Chuyện này chị không giấu được đâu. Đương nhiên, nếu chị có nỗi khổ riêng cứ nói với bọn em, bọn em sẽ giúp đỡ".

Chị Dao cứ cúi gằm mãi, bờ vai run rẩy, rất lâu sau mới ngẩng lên thì khuôn mặt đã giàn giụa nước mắt.

Tất cả mọi người đều không thúc giục, vì biết phòng tuyến tâm lý của chị Dao lúc này đã sụp đổ.

"Lúc đó tôi chỉ muốn hù dọa mọi người..." Cuối cùng chị Dao đã nói ra chân tướng, giọng nói run rẩy: "Sau khi Trình Diệp và Phương Tử Hán lén lút đi lên núi bị tộc trưởng Dao phát hiện, tôi đã nghĩ không thể để ai trong số mấy người có hứng thú với núi Tây Nại nữa nên đã nghĩ ra cách đó".

"Chị nghĩ ra?" Lục Bắc Thần nhướn mày.

Chị Dao cắn môi: "Vì tôi không muốn đắc tội với tộc trưởng Vương, dấu sao tôi cũng là người làm ăn ở Cống Tốt, đắc tội với người ở bản Tây sẽ không hay. Lúc đó tộc trưởng Vương bảo tôi nghĩ một cách để hù dọa mọi người, để mọi người bớt phóng túng một chút, nghĩ mãi nghĩ mãi tôi đã nghĩ ra hình bàn tay máu, chỉ là muốn cảnh cáo mọi người đừng có tò mò về núi Tây Nại." Nói tới đây, chị ấy mới nhìn thẳng vào Lục Bắc Thần, ánh mắt gấp gáp: "Nhưng tôi thật sự chỉ làm đúng một chuyện thất đức này thôi, chuyện xảy ra sau này, tôi thật sự không rõ".

Rồi lại nhìn về phía La Trì và mọi người: "Mong mọi người hãy tin tôi, thật đấy".

...

Phía cảnh sát chính thức ra lệnh bắt giữ tộc trưởng Vương, bắt luận ông ta có phải hung thủ trong vụ án trên núi Tây Nại hay không, riêng việc phá hoại hiện trường, tiếp tay cho chị Dao hù dọa khách khứa rồi

còn lợi dụng túi gấm với ý đồ hãm hại người khác thôi là đã đủ để bắt ông ta về thẩm vấn rồi.

Lục Bắc Thần và mọi người trở lại phòng thực nghiệm, vừa tiếp tục các công việc đang dở vừa đợi tin từ phía La Trì và cảnh sát Từ.

Nhưng chính vào giờ cơm trưa hôm ấy, La Trì mang về một tin báo.

Tộc trưởng Vương sợ tội đã tự sát!

Lúc đó đám người của cảnh sát Từ cùng vào bản Tây. Kiều Vân Tiêu với tư cách là người thăm hỏi tìm Giang Nguyên trước, hy vọng có thể gặp mặt tộc trưởng Vương. Anh ấy đã dự liệu trước Giang Nguyên sẽ không khách khí với mình nên đã chuẩn bị sẵn tâm lý. Ai ngờ khi đi tới cửa thì nghe thấy có rất nhiều người đang khóc, vào trong nhìn thì người dân bản đang quỳ rạp khắp nơi, gào khóc thảm thiết, Giang Nguyên càng đau lòng hơn.

Anh ta nói tối qua tộc trưởng Vương đã chạy lên sơn động trên núi Tây Nại tự vẫn rồi.

...

Buổi chiều, Lục Bắc Thần dẫn theo đám Ngũ Cảnh, cùng các thành viên tổ chuyên án của La Trì cùng vào hiện trường trong núi điều tra. Kiều Vân Tiêu không ra ngoài, ngồi một mình trên bàn café ngoài trời của nhà khách trầm tư suy nghĩ.

Trước mặt anh là một tách café anh ấy tự pha nhanh cho mình, rất khó nuốt nhưng có còn hơn không. Chị Dao đẩy một bụng ầm ức và áy náy, bị La Trì và Lục Bắc Thần hỏi cung xong thì trốn tiệt trong phòng không ra ngoài. Kiều Vân Tiêu chau mày nhấp một ngụm, dường như cho sữa hơi quá tay. Anh không thích kiểu pha café nhanh là vì hạt café sẽ không thơm nồng, cứ phải dùng sữa hoặc độ ngọt để tăng cảm giác.

Trời không có gió, ánh nắng rất chói chang. Kiều Vân Tiêu lười biếng ngồi dưới tán ô ngăn người nhìn ngọn núi tuyết phía xa xa, rất lâu sau dường như nghĩ ra gì đó, anh rút di động ra nhìn. Vì lên núi, sóng di động hay bị yếu, thường bị lỡ mất cuộc gọi hoặc tin nhắn. Đây là cuộc điện thoại anh không kịp nhận, số di động quá quen thuộc, của tộc trưởng Vương.

Thời gian là chớp mắt hôm qua, tộc trưởng Vương gọi điện trước, thấy anh không bắt máy thì nhắn một tin, viết rằng: Tôi đồng ý cho cậu khai thác núi Tây Nại, điều kiện tiên quyết là cậu phải giữ lời hứa với tôi. Ngoài ra, tôi cũng sẽ không đưa ra một cái giá quá thấp. Đọc được tin này xin hãy hồi âm.

Kiều Vân Tiêu suy nghĩ rất lâu về cuộc gọi nhớ và tin nhắn này, tới tận khi có tin tộc trưởng Vương tự sát, một câu hỏi nghi hoặc vẫn cứ quẩn quanh trong lòng anh: Một người sắp có ý định tự sát sao có thể nghĩ tới chuyện làm một cuộc mua bán?

~Hết chương 538~

539. Chương 538: Sóng Gió Thi Nhau Ạp Tới

Theo lời khai của chị Dao, trước khi Lục Bắc Thần lên thị trấn, chị ấy đã nhận được túi gấm. Lúc đó có một cậu thanh niên bản Tây đưa cho chị ấy, nói rằng đó là ý của tộc trưởng Vương. Vốn dĩ sau lần nhà khách bị người của bản Tây công kích, chị Dao vẫn luôn hoang mang bất an, sợ họ thật sự đắc tội với quý núi. Ai ngờ lại biết tin tộc trưởng Vương không những không trách tội mấy người họ, còn đặc biệt tặng túi gấm có chứa bùa bình an, cho dù thật sự không thể hóa giải được sự bất mãn của quý núi, thì cũng coi như cầu phúc.

"Nghe nói đêm cúng tế hôm đó, mọi người có thể chạy thoát được hoàn toàn là vì tộc trưởng Vương kéo lục lạc trên cờ. Ông ấy không cho phép người dân công kích mấy người, có thể thấy ông ấy không muốn sinh chuyện thị phi." Chị Dao cúi đầu, hai tay đan chặt vào nhau: "Tôi cũng vì nghe được chuyện này mới yên tâm để túi gấm vào trong xe".

"Nếu đã là bùa bình an, vì sao trước khi đi, chị không báo với giáo sư Lục một tiếng? Hà tất phải lén lén lút lút để dưới ghế xe?" Ngũ khí của La Trì vẫn lạnh tanh như ban đầu, không còn vẻ xuề xòa, ầm ập thường ngày.

Chị Dao tỏ vẻ âm ức: "Cổng Tốt của chúng tôi có một quy định và tập tục thế này: Nếu ai đắc tội với quý núi, người nhà hoặc bạn bè thường hay làm những túi cầu phúc giấu ở nơi họ không nhìn thấy để âm thầm cầu phúc. Chuyện này không thể để đương sự biết, thế nên tôi mới lén để dưới ghế xe".

Nói rất hợp tình hợp lý, mặc dù lý do có vẻ rất hoang đường.

Chị Dao sợ mấy người họ vẫn không tin mình bèn sốt ruột giơ ngón tay lên thề: "Tôi có thể thề với trời, tôi tuyệt đối không có ý hại mọi người! Nếu tôi có một chút ý niệm như thế, tôi sẽ không được chết tử tế".

Cố Sơ ở bên lắng nghe cảm thấy rất không thoải mái. Không liên quan tới chuyện có tin hay không tin chị ấy, chỉ vì chị ấy đã thề. Trước kia cô không cảm thấy gì, từ sau khi Tư Tư mất, cô mới cảm thấy sống chết vô thường, con người có thể sống được một đời quá khó khăn, thật sự không nên động một tý thì mang chuyện sống chết ra nói.

La Trì trầm mặc. Anh ấy là một cảnh sát, đã từng gặp vô số loại người, có lẽ không tìm được điểm nghi vấn và sơ hở nào từ lời khai của chị Dao, nên tạm thời cũng không tiếp tục vặn hỏi nữa. Manh mối này xem như đã đứt, sự tình lại có vẻ như đã quá rõ ràng. Họ quấy rối buổi lễ tế của người ta, tộc trưởng có lòng tốt, sợ họ phải chịu lời nguyền của quý núi nên đã đặc biệt làm túi gấm cầu phúc rồi bỏ vào trong xe của Lục Bắc Thần theo đúng tập tục.

Thật sự là như vậy ư? Nếu Lục Bắc Thần không suýt nữa xuống hoàng tuyến trên đường trở về, nếu họ không phát hiện ra loại cỏ Thiên Hồn có thể làm rối loạn thần kinh đó thì tất cả những gì chị Dao nói, họ sẽ tin tưởng không chút chần chừ.

Tình hình bây giờ là hoặc chị Dao đã thông đồng với tộc trưởng Vương từ trước, một kẻ là chủ mưu, một kẻ là tông phạm; hoặc là đúng như lời chị Dao nói, chị ấy hoàn toàn không biết gì hết.

Tiếc là Lục Bắc Thần đã thắng thùng phủ định khả năng phía sau.

Không lâu sau khi chị Dao ngừng lại, anh bất thành linh lên tiếng: "Chuyện dấu tay bằng máu lần trước do chị bày ra phải không?".

Ngữ khí cực kỳ chắc chắn khiến tất cả mọi người có mặt đều sững sờ.

Dấu tay bằng máu là ngọn nguồn phát sinh mọi quái đản, nó như một điềm báo, ngay sau đó Lục Bắc Thần bị thương, núi Tây Nại gặp hỏa hoạn, phát hiện ra thi thể và sự xuất hiện của Thiên Huyền Nữ trong lễ tế quái dị kia...

Nhưng lúc đó cảnh sát Từ chịu trách nhiệm vụ án này chỉ kết thúc điều tra bằng một lý do rằng "có người đùa ác ý", cũng là vì khi đó chưa ai bị công kích, chưa ai bị thương vong, đúng là không thể lãng phí nhân lực để điều tra. La Trì cũng biết chuyện này, anh ấy cũng từng ngờ vực liệu chuyện dấu tay bằng máu có liên quan tới vụ án trên núi Tây Nại không, không ngờ hôm nay Lục Bắc Thần chủ động đề cập.

Anh ấy nhìn về phía Lục Bắc Thần, nét mặt hơi ngỡ ngàng. Lục Bắc Thần nhìn chị Dao chằm chằm, nét mặt không cảm xúc, đôi mắt lạnh nhạt đó khiến trái tim người ta căng thẳng từng cơn. Phản ứng của chị Dao hơi kỳ lạ, chị ta thẳng thốt, sau đó biểu cảm hoang mang dâng lên trong đôi mắt, đầu ngón tay vô thức nắm lại chặt hơn. Người ngồi đây toàn là những kẻ tinh mắt, hướng hồ còn có một Lục Bắc Thần có thể nhìn thấu tâm tư của mọi người, phản ứng của chị Dao dĩ nhiên không thoát khỏi ánh mắt anh.

"Dấu tay bằng máu cũng dùng để cầu phúc sao?" Lần này tới lượt Lục Bắc Thần đặt câu hỏi.

Chị Dao liếm môi: "Tôi... khi dấu tay bằng máu xuất hiện, tôi cũng hoang mang như mọi người, tôi không biết chuyện này".

Ngay cả Cố Sơ cũng nhận ra sự bất thường của chị ấy. Biểu cảm hiện giờ của chị ấy khi không thể nói rõ chuyện này khác hẳn với lúc này, chuyện túi gấm chị ấy ra sức giải thích, mặc dù hơi bất ngờ nhưng ánh mắt sáng quắc không né tránh, khiến Cố Sơ không cảm thấy chị ấy đang nói dối. Nhưng còn chuyện dấu tay bằng máu, mặc dù chị ấy vẫn phủ nhận, ánh mắt lại đảo dáo nhìn bốn phía xung quanh, không dám nhìn thẳng vào mọi người, rõ ràng là chột dạ.

Ngón tay mảnh khảnh của Lục Bắc Thần hờ hững gõ lên mặt bàn, ngữ khí điềm nhiên: "Cần tôi đưa ra bằng chứng không? Dù sao cũng có quen biết, chúng ta nên thẳng thắn với nhau".

Trông chị Dao có chút bối rối, chị ấy lẩm bẩm: "Thật sự không phải tôi làm, là quỷ núi".

Lục Bắc Thần im lặng nhìn chị ấy trân trân. Chị ấy ngược mắt lên, sau khi bắt gặp ánh mắt của anh thì bồng rùng mình, lại vội vàng cúi xuống. Nhìn thấy cảnh này, Cố Sơ đã hiểu rõ trong lòng, chuyện dấu tay bằng máu tám, chín phần có dính líu tới chị Dao, có điều cô không hiểu vì sao chị Dao lại làm vậy.

"Dấu máu ấy được dùng máu bò Tây Tạng bôi lên. Qua hóa nghiệm, mẫu máu đó và mẫu trong chiếc túi máu chị len lút vứt đi là hoàn toàn trùng khớp. À, ngoài ra còn một điểm nữa, mô hình bàn tay chị nên vứt xa hơn một chút, nếu không đã rất dễ dàng tra ra. Thân tình nhắc chị thêm một câu, lần sau khi đi mua mô hình, tốt nhất chị nên cử một người lạ mặt đi, nếu không phía cảnh sát có thể nghe ngóng được tin tức từ người bán, lợi bất cập hại." Nói rồi, Lục Bắc Thần đẩy tập tài liệu ra trước. Khỏi cần nói, những điều ghi chép bên trong đều là những chứng cứ đủ để chứng minh chị Dao là kẻ đầu sỏ.

Lục Bắc Thần không nói nhiều nhưng chữ nào chữ nấy đều đúng trọng điểm, làm cho chị Dao sợ hãi tới mức mặt trắng bệch, bờ môi bắt đầu run rẩy. Chị ấy không phải người đại gian đại ác, ắt hẳn là bình thường cũng chưa từng làm chuyện gì trái đạo đức, thế nên khi đối mặt với sự dồn ép này không thể bình tĩnh được.

Cố Sơ thở dài, mặc dù chuyện dấu tay bằng máu đã chắc như đinh đóng cột nhưng cô không muốn coi chị Dao là người cực kỳ hung ác chút nào. Cô nhìn về phía chị ấy, dịu giọng: "Chị Dao, bọn em chỉ muốn biết sự thật. Chuyện này chị không giấu được đâu. Đương nhiên, nếu chị có nỗi khổ riêng cứ nói với bọn em, bọn em sẽ giúp đỡ".

Chị Dao cứ cúi gằm mãi, bờ vai run rẩy, rất lâu sau mới ngẩng lên thì khuôn mặt đã giàn giụa nước mắt.

Tất cả mọi người đều không thúc giục, vì biết phòng tuyến tâm lý của chị Dao lúc này đã sụp đổ.

"Lúc đó tôi chỉ muốn hù dọa mọi người..." Cuối cùng chị Dao đã nói ra chân tướng, giọng nói run rẩy: "Sau khi Trình Diệp và Phương Tử Hán len lút đi lên núi bị tộc trưởng Dao phát hiện, tôi đã nghĩ không thể để ai trong số mấy người có hứng thú với núi Tây Nại nữa nên đã nghĩ ra cách đó".

"Chị nghĩ ra?" Lục Bắc Thần nhướn mày.

Chị Dao cắn môi: "Vì tôi không muốn đắc tội với tộc trưởng Vương, dấu sao tôi cũng là người làm ăn ở Cổng Tốt, đắc tội với người ở bản Tây sẽ không hay. Lúc đó tộc trưởng Vương bảo tôi nghĩ một cách để hù dọa mọi người, để mọi người bớt phóng túng một chút, nghĩ mãi nghĩ mãi tôi đã nghĩ ra hình bàn tay máu, chỉ là muốn cảnh cáo mọi người đừng có tò mò về núi Tây Nại." Nói tới đây, chị ấy mới nhìn thẳng vào Lục Bắc Thần, ánh mắt gấp gáp: "Nhưng tôi thật sự chỉ làm đúng một chuyện thất đức này thôi, chuyện xảy ra sau này, tôi thật sự không rõ".

Rồi lại nhìn về phía La Trì và mọi người: "Mong mọi người hãy tin tôi, thật đấy".

...

Phía cảnh sát chính thức ra lệnh bắt giữ tộc trưởng Vương, bắt luận ông ta có phải hung thủ trong vụ án trên núi Tây Nại hay không, riêng việc phá hoại hiện trường, tiếp tay cho chị Dao hù dọa khách khứa rồi còn lợi dụng túi gấm với ý đồ hãm hại người khác thôi là đã đủ để bắt ông ta về thẩm vấn rồi.

Lục Bắc Thần và mọi người trở lại phòng thực nghiệm, vừa tiếp tục các công việc đang dở vừa đợi tin từ phía La Trì và cảnh sát Từ.

Nhưng chính vào giờ cơm trưa hôm ấy, La Trì mang về một tin báo.

Tộc trưởng Vương sợ tội đã tự sát!

Lúc đó đám người của cảnh sát Từ cùng vào bản Tây. Kiều Vân Tiêu với tư cách là người thăm hỏi tìm Giang Nguyên trước, hy vọng có thể gặp mặt tộc trưởng Vương. Anh ấy đã dự liệu trước Giang Nguyên sẽ không khách khí với mình nên đã chuẩn bị sẵn tâm lý. Ai ngờ khi đi tới cửa thì nghe thấy có rất nhiều người đang khóc, vào trong nhìn thì người dân bản đang quỳ rạp khắp nơi, gào khóc thảm thiết, Giang Nguyên càng đau lòng hơn.

Anh ta nói tới qua tộc trưởng Vương đã chạy lên sơn động trên núi Tây Nại tự vẫn rồi.

...

Buổi chiều, Lục Bắc Thần dẫn theo đám Ngũ Cảnh, cùng các thành viên tổ chuyên án của La Trì cùng vào hiện trường trong núi điều tra. Kiều Vân Tiêu không ra ngoài, ngồi một mình trên bàn café ngoài trời của nhà khách trầm tư suy nghĩ.

Trước mặt anh là một tách café anh ấy tự pha nhanh cho mình, rất khó nuốt nhưng có còn hơn không. Chị Dao đẩy một bụng ầm ức và áy náy, bị La Trì và Lục Bắc Thần hỏi cung xong thì trốn tiệt trong phòng không ra ngoài. Kiều Vân Tiêu chau mày nhấp một ngụm, dường như cho sữa hơi quá tay. Anh không thích kiểu pha café nhanh là vì hạt café sẽ không thơm nồng, cứ phải dùng sữa hoặc độ ngọt để tăng cảm giác.

Trời không có gió, ánh nắng rất chói chang. Kiều Vân Tiêu lười biếng ngồi dưới tán ô ngăn người nhìn ngọn núi tuyết phía xa xa, rất lâu sau dường như nghĩ ra gì đó, anh rút di động ra nhìn. Vì lên núi, sóng di động hay bị yếu, thường bị lỡ mất cuộc gọi hoặc tin nhắn. Đây là cuộc điện thoại anh không kịp nhận, số di động quá quen thuộc, của tộc trưởng Vương.

Thời gian là chớp tới hôm qua, tộc trưởng Vương gọi điện trước, thấy anh không bắt máy thì nhắn một tin, viết rằng: Tôi đồng ý cho cậu khai thác núi Tây Nại, điều kiện tiên quyết là cậu phải giữ lời hứa với tôi. Ngoài ra, tôi cũng sẽ không đưa ra một cái giá quá thấp. Đọc được tin này xin hãy hồi âm.

Kiều Vân Tiêu suy nghĩ rất lâu về cuộc gọi nhớ và tin nhắn này, tới tận khi có tin tộc trưởng Vương tự sát, một câu hỏi nghi hoặc vẫn cứ quẩn quanh trong lòng anh: Một người sắp có ý định tự sát sao có thể nghĩ tới chuyện làm một cuộc mua bán?

~Hết chương 538~

540. Q11.c539: Nghi Vấn Trùng Trùng

Sơn động trên núi Tây Nại vẫn là hiện trường đầu tiên.

Sau khi tới sơn động, cảnh sát quả thật đã phát hiện một thi thể đã bị cháy, nhưng có sự khác biệt với các thi thể trước đó. Lần này sơn động không bốc cháy, chỉ có thi thể tự cháy trong sơn động. Khi thi thể được đưa về phòng thực nghiệm, Cố Sơ cũng có mặt ở đó. Khi Lục Bắc Thần tiếp nhận, Ngũ Cảnh mở túi vận chuyển ra không chút kiêng dè. Cố Sơ đánh mắt qua nhìn, sắc mặt lập tức thay đổi, không nói năng gì lao ngay vào nhà vệ sinh.

Lục Bắc Thần thấy vậy, vội bỏ dở công việc trong tay, theo cô vào đó. Bên trong vọng ra tiếng nôn mửa và giọng nói an ủi dịu dàng của Lục Bắc Thần. . Ngư Khương liếc về phía nhà vệ sinh rồi bước lên võ Ngũ Cảnh một cái, hạ thấp giọng nói: "Cậu ngốc hử, Cố Sơ nói sao cũng không phải là pháp y, cậu phải né tránh một chút chứ".

Ngũ Cảnh còn chưa hiểu rằng hành động ban nãy của mình làm Cố Sơ sợ. Cậu ngây ra một lúc lâu mới lẩm bẩm: "Đâu phải cô ấy chưa từng phá án cùng chúng ta? Trước đây ngay cả xác vụn cô ấy cũng... Hơn nữa, cô ấy còn là bác sỹ".

Ngư Khương bó tay lắc đầu, chỉ tay vào thi thể: "Đừng nói là cô ấy, ngay cả tôi nhìn cũng muốn...". Chữ "nôn" cô ấy nuốt xuống, không nói hết. Ngư Khương nghĩ nói ra chữ này là bất kính với người đã khuất.

Nhưng trên thực tế, thi thể này so với mấy thi thể bị cháy thành xương trắng trước đó thì quá thảm khốc, không bị cháy hoàn toàn, trở thành một đồng đen xỉ. Ngủ tạng, da thịt cháy bê bết dính trên khung xương đen thui lúi. Còn cả quần áo trên người nữa, mặc dù đã bị cháy nhưng sợi vải vẫn dính quện vào da thịt. Nhìn tổng thể, nạn nhân bị cháy trong tư thế ngồi, có thể bị hắt xăng lên người, vì bên cạnh thi thể còn có một thùng xăng đã rỗng không, chiếc bật lửa cháy một nửa cũng ở bên cạnh tay, giống y hệt chiếc được phát hiện trong sơn động lúc trước, loại một đồng một cái thường gặp.

Điều tra từ hiện trường đầu tiên, trong sơn động không có dấu vết giằng co. Xương cốt của nạn nhân hoàn chỉnh, không có dấu hiệu dấu hiệu gãy giụa sau khi bị thiêu. Nói một cách khác, nạn nhân giống như không sợ lửa, không sợ đau vậy, cứ thế để mặc ngọn lửa lớn cháy trên người mình cho tới khi chết.

Cảnh sát Từ và mọi người lại tìm kiếm trong nhà của tộc trưởng Vương, ở đầu giường ông ấy có để lại một bức di thư viết cho Giang Nguyên. Sau khi để lại di thư, tộc trưởng Vương đã một mình lên núi Tây Nại,

châm lửa tự sát.

Nội dung bức thư như sau:

Giang Nguyên, khi con đọc được bức thư này, cậu đã không còn trên đời nữa. Cậu đi chuộc lại lỗi lầm của mình đây, chuộc tội với quỷ núi. Nếu không làm vậy, bản Tây sẽ gánh đại nạn lớn. Cậu không thể giương mắt nhìn người dân bản một lần nữa chịu khổ nạn. Mọi nguyên do do cậu mềm lòng, cậu cứ cho rằng hai người trẻ tuổi đó sẽ tôn trọng tập tục và tín ngưỡng của chúng ta. Thế nên họ chết vẫn chưa hết tội. Không sai, hai người đó là do cậu giết, vì họ dám giấu cậu một lần nữa lên núi Tây Nại! Núi Tây Nại là gốc rễ của chúng ta, là thánh địa không cho phép những thanh niên khinh thường. Họ lại dám tăng lời cảnh cáo trước đó của cậu! Con nhất định sẽ cảm thấy cậu rất ác độc phải không? Hãy tin cậu, lúc đó cậu nhốt họ vào sơn động chỉ muốn để họ sám hối, để họ tôn kính quỷ núi, ai ngờ lại có một trận hỏa hoạn lớn, họ cũng chết trong trận hỏa hoạn đó, lẽ nào đây không phải báo ứng hay sao? Đây chính là sự trừng phạt của quỷ núi dành cho họ! Nhưng quỷ núi vẫn chưa tha cho cậu, ngài vẫn oán hận cậu, vì lễ tế bị phá hỏng, ngay cả Thiên Huyền Nữ của chúng ta cũng xảy ra sự cố. Tất cả, tất cả đều là lỗi của cậu, tại cậu không trông coi bản Tây cho tốt, không để nó có một cuộc sống bình an. Cậu sẽ dùng tính mạng của mình để tế quỷ núi, bảo vệ bình an của bản Tây. Sau khi cậu chết đi, chuyện của bản Tây do con quản lý. Nhớ kỹ, phải bảo vệ bản Tây, bảo vệ núi Tây Nại.

Sau bức di thư còn có một lạc khoản ký tên của tộc trưởng Vương, và một dấy tay bằng máu.

Di thư được coi là chứng thư, đồng thời được mang về.

Dấu máu là dễ khám nghiệm nhất, nó đã được chứng thực là của tộc trưởng Vương.

Di thư được chuyển cho chuyên gia giám định nét chữ. Nhưng Lục Bắc Thần cảm thấy, Giang Nguyên dám để cảnh sát mang bức thư đi thì nét chữ trên đó tối tăm, chín phần cũng là của tộc trưởng Vương.

Sự thật là thân phận của nạn nhân cũng không khó giám định. Xương cốt khá hoàn chỉnh, quần áo trên người và tổ chức cơ thịt đều dính trên xương, khác với hài cốt trước đó, lần này nhiệt độ của ngọn lửa chưa đủ để thiêu rụi cả DNA thế nên hoàn toàn có thể đối chiếu.

Nạn nhân nhanh chóng được xác định chính là tộc trưởng Vương.

Còn về nguyên nhân cái chết, cực kỳ giống tự sát.

"Anh nghi ngờ tộc trưởng Vương không tự sát?" Trong lúc ăn cơm tối, Cổ Sơ hỏi Lục Bắc Thần.

Tối nay họ ăn tối hơi muộn. Cổ Sơ nấu nướng xong, đợi Lục Bắc Thần vào nhà ăn thì đã gần mười giờ đêm. Họ không về nhà khách ăn mà dùng cơm ở một nhà ăn nhỏ bên cạnh dãy quầy bar. Nhà ăn này bình thường dành cho Ngũ Cảnh và Ngũ Khương, bây giờ hai người họ còn đang phấn đấu chinh lý thi thể trong phòng thực nghiệm để Lục Bắc Thần khám nghiệm kỹ lần hai nên nhân khoảng thời gian ấy, anh lên gác ăn cơm trước.

"Bề ngoài quá giống tự sát, ngay cả di thư cũng viết đầu ra đấy. Nhưng thường những việc quá hoàn thiện lại không phải là thật, trên di thư có một nghi vấn." Nói rồi, Lục Bắc Thần gấp một miếng bí ngô bỏ vào miệng, sau đó nhướn mày: "Bí ngô ở đây không ngon".

Cổ Sơ lườm nguyệt, đúng là tính cậu chủ nổi lên, dù ở hoàn cảnh khắc nghiệt thế nào, cái miệng vẫn rất kén chọn. Cô gơ tay thay đĩa cho anh, đưa món thịt xào ớt xanh tới trước mặt anh. Con người Lục Bắc Thần bình thường không thích nói chuyện vụ án trên bàn ăn nhưng vẫn có lúc anh chủ động kể, giống như hôm nay. Khi bắt đầu nói về vụ án, có thể anh sẽ mặc kệ trước mắt là món gì. Mặc dù không hài lòng nhưng vẫn sẽ vô thức gấp bỏ miếng, thế nên cô hay thay đổi đĩa cho anh, tránh việc anh chỉ ăn một món.

"Ý anh là, di thư được ngụy tạo?"

"Thiên Huyền Nữ còn có thể ngụy tạo, di thư vì sao lại không thể?" Quả nhiên, Lục Bắc Thần gấp luôn một miếng ở đĩa thịt xào ớt xanh trước mặt. Sau khi anh ăn tới miếng thứ năm, Cổ Sơ nhanh nhẹn giúp anh đổi món khác, một món cá hấp được làm rất dân dã.

Lục Bắc Thần gơ đũa lên tách cá, sau đó gấp cho cô miếng thịt bụng. Đây là thói quen của anh, mỗi lần ăn cá, đầu tiên anh luôn tách con cá ra rồi gấp thịt bụng cho cô.

"Trước tiên, trong di thư nhắc tới hai người trẻ, hiển nhiên là Trình Diệp và Phương Tử Hân. Mà tộc trưởng Vương cũng thừa nhận cái chết của họ có liên quan tới ông ta. Nhưng thử đặt mình vào hoàn cảnh đó mà nghĩ xem, nếu em trói Trình Diệp và Phương Tử Hân vào sơn động bắt họ xin lỗi, việc đầu tiên em sẽ làm là gì?"

Cổ Sơ ngẫm nghĩ: "Dĩ nhiên là muốn họ châm hương sám hối rồi".

"Đúng vậy, trong sổ vật chứng phát hiện được ở sơn động đúng là có muối hương, chứng tỏ lúc đó đích thực có người thắp hương."

Cổ Sơ nghe ra ý của anh: "Anh cho rằng người thắp hương không phải là Trình Diệp và Phương Tử Hân?".

Lục Bắc Thần mỉm cười, gấp một miếng cá, không trả lời mà hỏi cô một câu khác: "Được, em để Trình Diệp và Phương Tử Hân thắp hương sám hối trước bàn tế quỷ núi, nhưng đừng quên, tay họ bị trói".

"Thì có gì đâu, cởi trói ra." Cổ Sơ buột miệng.

Nhưng nói xong cô lập tức ý thức được có điều gì đó không đúng. Cô ngáy ra vài giây rồi ngược mắt nhìn Lục Bắc Thần. Anh mỉm cười nhìn thẳng vào mắt cô, rõ ràng anh biết cô đã nghĩ ra vấn đề mấu chốt.

"Ừ nhỉ! Người thắp hương khi đó không phải họ, logic trong bức di thư không hợp lý!" Cổ Sơ thốt lên.

Bức di thư viết rõ, tộc trưởng Vương trói Trình Diệp và Phương Tử Hân vào sơn động sám hối, sám hối lẽ nào chỉ quỷ không? Không thể nào, có bàn tế chắc chắn phải thắp hương, nhưng nhìn hài cốt của họ thì tới trước khi chết họ vẫn bị trói. Đương nhiên, cuối cùng Trình Diệp thoát ra được, nhưng rõ ràng là tự thoát ra. Nếu không cởi trói làm sao thắp hương? Thế nên muối hương đó chỉ để che mắt người khác, chứ không phải do hai người họ thắp. Còn giả sử, tộc trưởng Vương đã cởi trói cho họ thì hai người này hoàn toàn có thể chạy thoát, lại còn ngốc nghếch ở lại đó sám hối? Tộc trưởng Vương tuổi đã cao, sao có thể thắng được một thanh niên sức vóc?

Thế nên, khi đó họ tuyệt đối không thắp hương, vậy thì người thắp hương là ai? Là tộc trưởng Vương ư? Nếu ông ta thắp hương thì còn giữ Trình Diệp và Phương Tử Hân lại trong sơn động làm gì? Rõ ràng ông ta không thích thanh niên lên núi, không thể nào giữ họ trên núi qua đêm. Vì chuyện này, nên bức di thư đầy nghi vấn, giống như Lục Bắc Thần đã suy đoán vậy. Nếu bức thư là giả, thì cái chết của tộc trưởng Vương còn có thể là tự sát không?

"Còn phải tiến hành hóa nghiệm thêm." Lục Bắc Thần nói: "Dù sao thì một người ngồi yên trong lúc bị cháy đúng là đáng nghi, thế nên anh cần biết phải chăng trước đó ông ta đã mất đi ý thức".

Cổ Sơ gật đầu, nhất thời cảm thấy lồng ngực khó chịu.

Cô tới Cổng Tốt, cảm thấy chỗ này đâu đâu cũng đẹp, sơn thủy hữu tình, địa linh nhân kiệt, ngọn núi tuyết sừng sững, vách núi cao ngất không nhìn thấy ngọn, còn vô số những thôn bản với những người dân thuần hậu chất phác, nơi đây giống như thiên đường vậy.

Thế mà chỉ một tháng ngắn ngủi, nơi đây càng lúc càng quỷ quái đến nỗi khiến người ta bất an.

Cổ Sơ ăn cơm không thấy ngon. Lục Bắc Thần lại gấp cho cô một miếng thịt bò: "Thịt bò Tây Tạng có chất hơn thịt bò thường nhiều đấy".

Cô nhìn chằm chằm đôi đũa của anh gơ lên hạ xuống. Miếng thịt bò tươi non đó dính vào những hạt cơm trắng, nước sốt thấm ướt bát cơm, cơm cũng thấm màu nâu đỏ. Cô nhìn mãi nhìn mãi, chợt nhớ tới cái xác ban nãy, xác của tộc trưởng Vương. Ông lão mấy ngày trước đó còn sống sờ sờ trước mặt họ, hôm nay đã trở thành một cái xác được đưa về, bị thiêu cháy, thịt xương không phân rõ.

Càng nghĩ cô càng cảm thấy dạ dày khó chịu, cảm giác buồn nôn một lần nữa dâng lên. Một giây sau cô đột ngột bỏ đũa xuống, lao vào nhà vệ sinh. Lục Bắc Thần thấy vậy, sững người, lát sau cũng lập tức vào theo, xin lỗi cô vì đã kể chuyện vụ án trong lúc ăn. Cổ Sơ chống hai tay lên bồn rửa mặt, nôn mãi không ra được gì, chỉ ra nước chua là nhiều. Cô không còn sức để nói, chỉ còn cách xua tay với anh.

Lục Bắc Thần vừa vỗ về vừa quan sát tình hình của cô, đắm chiêu rồi bất thành linh nói một câu: "Sơ Sơ, kỳ sinh lý tháng này của em đã qua rồi".

~Hết chương 539~

*Lảm nhảm: Mai tớ đi du lịch, không có truyện nhé :)

541. Q11.c540: Vấn Đề Có Thể Giải Quyết Bằng Tiền Không Phải Là Vấn Đề

Người nhà của Trình Diệp và Phương Tử Hân đã tới Cống Tót. Sau khi nhận được hài cốt, cả hai gia đình đều đau đớn khôn cùng, nhất là mẹ của Phương Tử Hân khóc thương tâm hơn cả, còn ngất đi mấy lần. Bố mẹ của Trình Diệp biết tin hai người họ qua đời có liên quan tới tộc trưởng Vương của bản Tây thì chỉ muốn lập tức châm một mối lửa đốt sạch bản Tây, cũng may có đám La Trì ngăn lại.

Lúc này, việc quan trọng nhất là để hai người họ được yên nghỉ, những chứng cứ có liên quan cần thu thập cũng đã lấy xong. La Trì cũng hiểu rõ, mặc dù tộc trưởng Vương đã giải thích rõ ràng trong thư rằng cái chết của Trình Diệp và Phương Tử Hân có liên quan tới ông ta, nhưng bằng trực giác của cảnh sát, anh ấy cho rằng không chỉ đơn giản như vậy, dĩ nhiên, sau khi nghe lời phân tích của Lục Bắc Thần, anh ấy lại càng tin tưởng chắc chắn vào điểm này. Nhưng phá án cần thời gian. Anh ấy động viên hai gia đình Trình, Phương, bất luận thế nào họ cũng sẽ nỗ lực phá án trong thời gian nhanh nhất, cho người nhà một lời giải thích rõ ràng.

Tối nay, tâm trạng của Lăng Song rất tồi tệ. Sau khi bị bố mẹ của Trình Diệp và Phương Tử Hân mắng một trận té tát, cô chẳng ăn tối nữa mà về phòng từ sớm. Chẳng bao lâu, có người gõ cửa, cô im lặng không mở cho tới khi người đứng bên ngoài lên tiếng: "Anh đây, Lăng Song".

Cô buồn bã đứng dậy đi ra mở cửa phòng. Lục Bắc Thần đứng ngoài cửa, bê đĩa thức ăn, nhìn cô vẻ mặt lo lắng. Cô không nói gì, nghiêng người cho anh vào. Sau khi đặt chiếc đĩa xuống, Lục Bắc Thần kéo cô qua, khẽ nâng cằm cô lên quan sát: "Em khóc à?"

"Đâu có." Lăng Song không muốn để anh nhìn thấy, bèn xoay mặt đi.

Lục Bắc Thần khẽ thở dài, kéo cô vào lòng. Lăng Song lặng lẽ dựa vào anh. Người đàn ông không nói gì cả, hành động yên lặng ấy lại dễ khiến cõi lòng cô xúc động nhất, mọi ảm ức và đau khổ trong đầu cứ thế ào ạt tuôn trào, những giọt nước mắt khó khăn lắm mới kìm nén được bỗng tí tách rơi.

Cô bật khóc thành tiếng, khiến người ta đau thắt lòng. Lục Bắc Thần nhẹ nhàng vỗ về sống lưng cô, kiên nhẫn mà dịu dàng.

"Đều là lỗi của em, tại em không quản lý họ chặt chẽ." Lăng Song thút thít.

Khi thân phận nạn nhân còn chưa được xác định, cô còn tự lừa gạt mình rằng Trình Diệp và Phương Tử Hân chỉ mất tích thôi. Chẳng phải ngọn núi Tây Nại rất rộng lớn hay sao? Thế nên tạm thời không tìm thấy hai người họ cũng là chuyện hết sức bình thường. Nhưng Lục Bắc Thần cuối cùng vẫn xác định đó là họ. Khi anh ấy đẩy giấy xác nhận tới trước mặt cô, cô còn chưa lật ra xem thì sự bất an che giấu tận đáy lòng đã bắt đầu lan rộng.

Cô khó chấp nhận kết quả này, đến nỗi tới khi gia đình họ tới, cô vẫn còn mơ hồ cảm thấy thật ra họ còn sống. Cho tới khi người thân của họ nhận hài cốt, cuối cùng cô mới ý thức được họ đã chết thật rồi.

Bố mẹ họ coi cô là kẻ gây ra mọi chuyện, trút hết mọi tức giận lên đầu cô, câu nào khó nghe là mắng câu đó. Với tính cách thường ngày, người khác dám chửi cô một câu, cô có thể sẽ chửi lại mười câu, nhưng hôm nay cô không nói câu nào, cứ để mặc họ rửa xả, thậm chí không giải thích một lời. Khi trở lại phòng, nước mắt bỗng tuôn ra như đê vỡ, giống như hiện tại.

Lục Bắc Thần dịu giọng an ủi: "Sao lại là lỗi của em? Em là lãnh đạo của họ chứ đâu phải bảo mẫu, cho dù em biết họ muốn lên núi Tây Nại cũng chẳng thể ngăn cản được, họ trưởng thành cả rồi, không còn là con nít nữa".

Nói thì nói vậy, nhưng cô vẫn bứt rứt tự trách. Cứ như thế, cô trút hết mọi cảm xúc qua tiếng khóc. Một lúc sau, được anh động viên, Lăng Song mới nín.

"Ăn chút gì đi." Lục Bắc Thâm vỗ nhẹ đầu cô, quay người đi lấy hai món ăn đặt lên bàn: "Dù trong tình huống nào cũng đừng lấy sức khỏe ra trừng phạt bản thân".

Lăng Song bất chợt ôm chặt lấy anh từ phía sau, lẩm bẩm: "Em không muốn ăn, không đói". Lúc này, cô chỉ muốn dựa vào anh như thế, không nghĩ gì hết nữa. Bao năm nay cô luôn sống như một chiến sỹ, tới tận giây phút này mới cảm thấy mệt mỏi. Chỉ có Bắc Thâm và bờ vai của anh mới khiến cô cảm thấy hết sức an toàn.

Lục Bắc Thâm quay người lại, nhẹ nhàng vòng tay qua eo cô. Khi anh cúi đầu nhìn cô, cô vẫn hơi cúi xuống, đã hết nước mắt nhưng khóe mắt vẫn ửng đỏ. Anh đã quá quen với hình tượng nữ vương của cô trong giới thời trang, dường như không gì có thể đánh đổ được. Duy chỉ có đêm nay, cô lại giống một đứa trẻ bơ vơ, khiến anh kích động.

Anh đặt môi xuống, chạm khẽ lên trán cô. Cô không động đậy, hàng mi run rẩy.

Đôi môi mỏng di chuyển, dạo chơi nơi vành mắt, bờ mi cô, cuối cùng áp lên bờ môi cô. Nước mắt cô lại rơi xuống, lần này không phải là tủi thân mà là một cảm giác không rõ tên bỗng dưng dâng đầy lồng ngực. Anh hôn đi giọt lệ của cô, đôi môi bước theo dấu tích của giọt nước mắt tìm xuống khuôn cằm rồi tới cổ cô...

Xương hòm vai nóng rực khiến hơi thở của người đàn ông càng thêm nặng nề.

Cô cảm thấy chiếc cúc trước ngực bỗng bung ra, cả người chợt run lên.

Lục Bắc Thâm nhận ra bèn ngước lên, lưu luyến hôn lên khóe miệng cô, cất giọng êm ru, trầm ấm: "Em đồng ý chứ?".

Lăng Song cảm thấy trái tim như bị một bàn tay bóp mạnh, đột ngột tung lên cao. Giọng nói của anh rơi vào tai cô, khiến hai bên thái dương của cô giật lên, hơi thở trở nên gấp gáp. Cô hiểu ý của anh, ngước mắt lên nhìn anh nhưng bị cháy bỏng bởi ánh mắt như lửa đốt của anh bèn ngượng ngập quay đi, cúi mặt xuống.

Thái độ ngầm chấp thuận của cô gái khiến lồng ngực Lục Bắc Thâm nổ tung, bao nhiệt tình như ngọn lửa bùng hực không gì có thể dập tắt nữa. Anh lập tức bế bổng cô lên, từng bước từng bước đi về phía giường...

...

Chuyện Cổ Sơ có thai chưa đầy nửa tiếng đồng hồ đã tới tai mọi người trong tổ y tế và nhà khách. Sau khi Cổ Sơ gần như sắp nôn hết dịch chưa trong dạ dày ra, Lục Bắc Thần còn xác định chính xác kỳ sinh lý đã quá hai tuần, với tư cách là một sinh viên y khoa xuất sắc, Lục Bắc Thần đã khẳng định việc cô đã mang thai.

Ngoài Lục Bắc Thần ra, người đàn ông đầu tiên biết cô mang thai chính là Kiều Vân Tiêu. Không phải anh ấy thiếu tế nhị tới quấy rầy thế giới hai người của họ mà chính Lục Bắc Thần lên cơn gọi điện cho anh ấy. Lúc đó Kiều Vân Tiêu vô cùng ngạc nhiên, vì trước đó mặc dù hai người có lưu số điện thoại của đối phương nhưng cũng chỉ cho có lệ, dù là chuyện liên quan tới vụ án cũng được La Trì truyền đạt, giáo sư Lục cao quý chưa bao giờ hạ mình gọi điện cho anh ấy.

Sau khi nhận máy, câu đầu tiên ở đầu kia là: "Này Kiều Vân Tiêu, vợ tôi mang thai rồi".

Phải mất một lúc, Kiều Vân Tiêu mới hiểu ra "vợ tôi" mà Lục Bắc Thần nói chính là Cổ Sơ, cũng tỉnh ra là cô đã có thai. Khi muốn hỏi thêm nữa thì đầu kia đã cúp máy, có điều trước khi cúp máy, anh ấy vẫn kịp nghe tiếng cười phấn khích vô cùng ngạo mạn của Lục Bắc Thần.

Người đàn ông thứ hai biết chuyện là La Trì, vẫn là Lục Bắc Thần gọi điện thoại, câu đầu tiên là: "Bác sỹ Hường, phiền anh cử ngay bác sỹ y khoa qua đây, vợ tôi mang thai rồi".

Khi Kiều Vân Tiêu và Hường Trì tới nơi mới phát hiện ra cả căn phòng toàn người là người. Cổ Sơ đã được anh yên ổn sắp xếp nằm giữa giường, sau lưng được kê gối cao, đắp chăn kín mít. Cô có phần bối rối, tròn mắt nhìn mọi người hệt như động vật quý hiếm cấp quốc gia vậy.

Lăng Song ngồi ngay bên cạnh giường, cố gắng nhịn cười. Chị Dao thì đứng bên dạn dỏ hết cái này tới cái kia, kể tất cả những kinh nghiệm của chị họ chị ấy khi mang thai ra, khiến Cổ Sơ nghe mà to cả đầu. La

Trì trông càng phần khích hơn. Anh ấy vui như mừng có con vậy, ở bên khoa chân múa tay: "Hứa rồi đấy nhé, không cần biết con trai hay con gái, anh cũng phải làm bố nuôi".

Ngữ Cảnh ngồi ở đầu giường, cười hì hì hỏi: "Có thể có thêm một bố nuôi nữa không?".

Ngư Khương bĩu môi: "Không có tiền đồ. Nhân lúc Cổ Sơ có thai phải xin Vic tăng tiền thưởng cuối năm gấp đôi mới đúng chứ".

Các đồng nghiệp trong tổ y tế anh một câu tôi một câu, Kiều Vân Tiêu cũng không chen lời vào được, có mấy lần muốn chúc mừng đều bị người khác ngắt ngang. Mặc dù Cổ Sơ hồi đại học từng chứng kiến cảnh đám bạn trước sau nịnh nọt bám đuôi nhưng bị "hỏi han" mồm năm miệng mười thế này vẫn là lần đầu tiên. Cô nhất thời không biết phải đối mặt ra sao, đành cố gắng dùng ánh mắt tìm kiếm Lục Bắc Thần.

Di động của anh chưa hề biết nghỉ, hồi chuông này nối tiếp hồi chuông kia.

Không cần nghĩ nhiều, có lẽ toàn là điện chúc mừng từ bốn phương tám hướng. La Trì to mồm, chỉ cần anh ấy biết là cả thiên hạ đều biết. Cô chỉ nghe thấy Lục Bắc Thần liên tục trả lời điện thoại: "Vâng, vâng, có thai rồi. Vâng, xin cảm ơn...".

Giống hệt như buổi tối ngày cô và Lục Bắc Thần kết hôn, điện thoại của anh cũng kêu inh ỏi như vậy, câu anh nói nhiều nhất là: "Vâng, đã kết hôn rồi, xin cảm ơn...".

Khó khăn lắm, Lục Bắc Thần mới nhận xong các cuộc gọi. Anh gần như gạt hết đám người ra để đi đến đầu giường, lúc ấy mới nhận ra số người có mặt quá đông bèn xua tay: "Ai về làm việc người nấy đi".

La Trì và tổ chuyên án cũng lên chúc mừng một tiếng, dù sao vẫn còn bao nhiêu mạng người chờ đó, họ muốn ở lại lâu cũng không được. La Trì đứng lên, ngang nhiên nói: "Anh vẫn rất muốn chứng kiến giáo sư Lục phán đoán sai một lần".

Cổ Sơ biết La Trì cố tình trêu như vậy, nhưng cô cũng hơi lo lắng bèn kéo vạt áo Lục Bắc Thần, hạ giọng lẩm bẩm: "Phải đấy, lỡ không phải là mang thai thì sao, anh làm ầm ĩ lên như vậy không hay".

"Không có lẽ như, anh nói em có thai là có thai." Lục Bắc Thần đáp chắc nịch, "Bác sỹ Từ, kết quả của vợ tôi đã có chưa?".

Bác sỹ Từ là bác sỹ khoa phụ sản trong tổ y tế, có kinh nghiệm lâm sàng nhiều năm, cũng đã nhiều lần có cơ hội ra nước ngoài tu nghiệp, thế nên lúc trước khi biết tình hình của cô, Lục Bắc Thần vô cùng yên tâm. Bác sỹ Từ nhìn vào kết quả, mỉm cười: "Chúc mừng cậu, đúng là có thai rồi".

Lục Bắc Thần chỉ thiếu nước ngẩng đầu lên trời gào rú, nét mặt cực kỳ đắc ý. Cổ Sơ nhìn anh với vẻ kỳ lạ như nhìn người nào chứ không phải chồng mình, dáng vẻ này hoàn toàn đối lập với Lục Bắc Thần thường ngày. Nhưng anh càng như vậy, cô càng thấy xấu hổ, cảm thấy việc kết hôn sinh con là quá đối bình thường, bị anh khua chiêng gõ trống như thế, thành thử có cảm giác chỉ mình cô biết sinh con vậy.

La Trì nghe xong dĩ nhiên cũng rất vui, bèn giơ ngón tay cái lên trước mặt Lục Bắc Thần: "Khả năng chiến đấu của cậu kinh đấy, tiểu biệt thắng tân hôn mới một tháng thôi mà".

Lục Bắc Thần càng cười ha hả. Cổ Sơ quả thật không biết giấu mặt đi đâu, đành kéo chăn lên trùm kín mặt. Sau đó, cô nghe thấy tiếng anh mời mọi người về, đúng là có khách khí, toàn là những lời cảm ơn gì gì đó, chỉ riêng với Ngữ Cảnh và Ngư Khương thì anh trực tiếp ra lệnh: "Ở phòng thực nghiệm hết việc rồi hả? Mau về làm việc đi!".

Cô lại cảm giác có người vỗ vào mình mấy cái, là tiếng của Lăng Song: "Này, có gì mà xấu hổ chứ, sinh xong làm thêm đứa nữa là quen hết".

Sau đó là tiếng Lục Bắc Thần nói với Lăng Song: "Em đúng là bạn tốt đấy nhỉ, câu nào gây khó xử cho cô ấy là nói câu đó".

Chị Dao thì cao hứng chêm vào: "Cô ấy à, cứ ở yên đây. Tuy chỉ là nhà khách nhưng cứ coi như nhà mình, muốn ăn gì cứ nói cho tôi biết".

Sau khi mọi người lần lượt đi hết, Cổ Sơ mới kéo chăn xuống, nhưng thấy Kiều Vân Tiêu và Hương Trì vẫn đứng đó. Lục Bắc Thần nhướng mày: "Hai người rảnh lắm à?".

Hương Trì không thèm để ý Lục Bắc Thần, nhìn về phía Cố Sơ: "Em cũng là bác sỹ, thời kỳ đầu mang thai cần chú ý gì em cũng biết rõ, nhưng có việc gì cần người của tổ y tế giúp đỡ em cứ nói. Một số kiểm tra trong mấy tháng đầu phía tổ y tế có thể đảm đương được, sau ngày mai tôi sẽ dành thời gian tới siêu âm cho em".

Cố Sơ gật đầu cảm ơn. Sau khi Hương Trì đi khỏi, Lục Bắc Thần lườm Kiều Vân Tiêu: "Cậu còn muốn dẫn dò gì nữa?".

Kiều Vân Tiêu thì thẳng thừng ngồi xuống.

Lục Bắc Thần tỏ ra không vui: "Vừa vừa phai phải là được rồi đấy".

"Hiện giờ hai người đều đang bị niềm vui che mắt, mất đi lý trí, tôi phải kéo hai người trở về thực tại." Kiều Vân Tiêu ung dung nói: "Tôi ở lại là nói vấn đề thực tế đây".

Lục Bắc Thần ngồi xuống đầu giường, nắm lấy tay Cố Sơ, nhìn Kiều Vân Tiêu: "Cậu nói đi".

"Cô ấy mang thai rồi, cậu có dự định gì?" Kiều Vân Tiêu hỏi.

Lục Bắc Thần nhướn mày: "Thế là ý gì?".

"Cậu không thể để cô ấy ở đây mãi được?"

Cố Sơ lên tiếng: "Em ở đây thì làm sao?".

Kiều Vân Tiêu trừng mắt, "Mặc dù anh chưa từng tiếp xúc với phụ nữ có thai nhưng cũng biết trong thời gian mang thai người phụ nữ rất khó chiều, không ăn được cái này, không nuốt được cái kia, rồi còn đủ các loại kiểm tra. Đây là Cống Tốt, không phải Thượng Hải, em bị cảm cúm ho sốt thì còn chữa được, nhưng cả thời kỳ mang thai đều ở đây, thiết bị làm sao cung cấp đủ? Còn cả cậu nữa Lục Bắc Thần, bây giờ cậu bận rộn cho vụ án, thời gian ngủ còn không có, ai chăm sóc cô ấy? Lẽ nào cậu thật sự định nhờ chị Dao? Chị ta còn chưa từng kết hôn, làm sao biết chăm sóc bà bầu?".

Anh ấy toàn nói những vấn đề thực tế, Lục Bắc Thần nghe xong cũng trầm mặc, nhưng quả thực là như vậy, sau khi vui mừng qua đi cũng là lúc nên đối diện với sự thật. Cố Sơ thấy Lục Bắc Thần thật sự suy nghĩ vội ngăn cản: "Này này này, hai người đàn ông các anh có thể đừng phức tạp hóa vấn đề như vậy được không? Theo như lời của các anh, ở Cống Tốt không có phụ nữ có thai chắc? Người ta sinh con để cái được ở đây, tại sao em không thể?".

"Sơ Sơ." Lục Bắc Thần xoa đầu cô. Anh biết cô không muốn rời xa anh, nhưng lời Kiều Vân Tiêu đúng là có lý. "Em vẫn nên quay về Thượng Hải là hơn, tới lúc đó anh sẽ đón dì qua, có người thân ở bên chăm sóc em, anh mới yên tâm".

"Nhưng cả quá trình mang thai không được nhìn thấy anh, em sẽ rất khó chịu." Cố Sơ có phần cố chấp: "Làm gì có ai vợ mang thai, chồng không ở bên cạnh".

Đương nhiên Lục Bắc Thần cũng không muốn vậy. Là chồng, là một ông bố tương lai, anh hy vọng có thể ở bên cô suốt quá trình. Thế nên, nghe cô nói xong, anh trở nên khó xử. Kiều Vân Tiêu cuối cùng lên tiếng: "Tiểu Sơ, bây giờ em không được búng, phải nghĩ cho đứa bé".

"Chính vì nghĩ cho con, em mới càng phải ở lại." Cố Sơ ngồi thẳng lưng, trừng mắt với anh ấy: "Thời kỳ đầu mang thai cấm kỵ lặn lội đường xa, bất kể là đi xe hơi hay máy bay cũng vậy. Cả một quãng đường xa như vậy gần như là hành hạ em, trong hai người, ai dám đảm bảo em có thể vượt qua để con em được bình an vô sự?".

Hai người đàn ông lập tức á khẩu.

"Thế nên, bất luận thế nào em cũng thích hợp ở lại." Cố Sơ kéo tay Lục Bắc Thần lại, "Tới lúc cần kiểm tra định kỳ, em sẽ lên bệnh viện thị trấn, có điều phải phiền anh đưa em đi".

Lục Bắc Thần đảm chiêu suy nghĩ.

Kiều Vân Tiêu lấy mũi giày đá đá vào chân anh: "Này, này, tôi cho cậu hay nhé, cậu phải có một cách vịn cả đôi đường. Từ nhỏ con bé đã yếu, đừng tưởng nó chịu được khổ đâu".

Cố Sơ bắt mãi cãi lại: "Anh nói gì vậy? Làm gì có ai nói như anh chứ?".

"Anh nói sai hả? Lúc nhỏ em..."

"Vấn đề có thể giải quyết bằng tiền đều không phải vấn đề." Lục Bắc Thần bất thành lời ngắt lời Kiều Vân Tiêu.

Kiều Vân Tiêu ngậy ra, sau đó chợt hiểu, lập tức vỗ tay, cười phá lên: "Đúng thật, sao tôi lại quên chứ?".

"Hai anh định làm gì?" Cố Sơ không hiểu.

Lục Bắc Thần quẹt tay qua mũi cô: "Muốn em làm Từ Hy thái hậu".

Hử?

Kiều Vân Tiêu xưng phong: "Thế này đi, tôi sắp xếp máy móc. Đương nhiên, nếu dính líu tới mấy màn kiểm tra phức tạp sau này hoặc kiểm tra toàn diện, chúng ta sẽ lên tỉnh, nhưng mấy loại máy kông kênh bình thường thì không thành vấn đề. Lục Bắc Thần, bác sỹ tư cậu không vấn đề gì chứ?".

"Tôi không cần cậu bỏ tiền bỏ sức." Lục Bắc Thần phủ quyết.

"Đừng có nghĩ nhiều, nếu vì cậu tôi tuyệt đối không bỏ ra một đồng, nhưng đây là em gái tôi, tôi không thể nhìn thấy nó chịu khổ được." Kiều Vân Tiêu hừ khê.

Lục Bắc Thần nửa đùa nửa thật: "Được đấy, tốt nhất sau này cậu đừng coi như tôi nợ cậu một ân tình".

Kiều Vân Tiêu đứng dậy, "Theo tôi thấy, sau đây cậu bận rồi, nếu không làm xuể, tôi sẽ giúp cậu".

"Đừng có mơ."

"Thân tình nhắc nhở một câu, trên Dangdang giờ hình như đang giảm giá đấy, cậu mua sách là tiết kiệm nhất."

Lục Bắc Thần cười: "Cậu nói nhiều câu phí hoài như vậy, duy có câu này là hữu ích".

Cố Sơ ngồi trên giường, chẳng hiểu chuyện gì, chỉ biết tru lên: "Các anh có thể nói chuyện bình thường được không?".

...

Đêm khuya, ánh trăng dịu dàng tỏa sáng.

Giang Nguyên giẫm chân lên bóng đen, tiến dần về phía trước, ngọn đèn lồng trong tay chỉ đủ để chiếu sáng một diện tích to hơn lòng bàn tay một chút, xung quanh vẫn tối mò mò. Anh ta tới trước một ngôi nhà ở lưng chừng núi, đặt đèn xuống mặt đất, giơ tay gõ cửa.

Cửa bật mở, anh ta để đèn ở ngoài, lần mò theo bóng tối, bước vào trong.

Ánh sáng trong phòng không đủ mạnh, xung quanh là ánh nền bập bùng, mơ hồ soi sáng cho căn phòng gần một trăm mét vuông. Căn phòng rất trống trải, thậm chí còn không có ghế sofa, chỉ có từng cánh cửa sổ mở tung, ánh trăng từ ngoài tràn vào phòng.

Tuy vậy, căn phòng rất sạch sẽ, không có mùi bụi bặm.

Có một người đàn ông trung niên đứng trước cửa, mặc chiếc áo khoác kiểu Trung Quốc. Dưới ánh sáng mập mờ, trông ông ta rất nho nhã, trên cổ đeo một chuỗi tràng hạt rất hiếm gặp. Bên cạnh ông ta còn có một người đàn ông nữa nhưng người này hướng mặt ra ngoài cửa, chiếc ghế đen duy nhất trong phòng do người này ngồi. Giang Nguyên hơi đánh mắt quan sát người đó, mặc dù cả người chìm vào ghế nhưng vẫn có thể nhận ra vóc dáng người đó rất cao, mặc áo vest quần Âu, bàn tay đặt trên tay vịn của ghế gầy gò mà trắng trẻo, khớp xương rõ ràng.

Người đàn ông trung niên cất giọng thanh lạnh: "Giang Nguyên, cậu to gan thật, dám giấu chúng tôi để bán đất!".

~Hết chương 540~

542. Q11.c541: Nhân Tài Toàn Năng

Chân của Giang Nguyên bị chuột rút, suýt nữa thì mềm nhũn. Nương theo ánh trăng nhìn người đàn ông trung niên, sắc mặt ông ta nghiêm nghị, lãnh đạm, nhất là đôi mắt dồn ép bức bách. Còn người đàn ông ngồi xoay lưng về phía ông ta, mặc dù từ lúc ông ta vào cửa tới bây giờ chưa mở miệng ra nói câu nào, nhưng chỉ cần liếc bóng lưng đó thôi, người ta đã cảm thấy khiếp sợ. Mấy năm nay, Giang Nguyên từng gặp gỡ người đàn ông trung niên đó mấy lần, ông ta tự xưng mình là ngài Quỷ Mã, nhưng người đàn ông trẻ tuổi kia thì quả thực là lần đầu gặp mặt.

"Ngài Quỷ Mã, sao tôi dám làm vậy chứ? Ngài nhất định đã hiểu lầm rồi." Giang Nguyên vội vàng biện minh cho mình, "Tôi đã thề chết phải bảo vệ núi Tây Nại mà".

"Thế ư?" Ngài Quỷ Mã cười khẩy, "Vậy tại sao tập đoàn Kiều Viễn lại nhận được thông báo bán đất?"

Giang Nguyên sững người rồi phủ định ngay: "Không thể nào, tuyệt đối không thể! Người có tư cách bán đất chỉ có tộc trưởng, trước khi chết ông ấy không hề đồng ý bán đất".

"Vậy sao cậu dám bảo đảm ông ấy không đột ngột đổi ý?" Ngài Quỷ Mã nghiêm giọng quát.

"Việc này..."

"Tập đoàn Kiều Viễn hiện tại đã có động thái. Tôi nghĩ không lâu nữa Kiều Vân Tiêu sẽ tìm tới cậu. Nếu không có sự đồng ý của tộc trưởng, sao họ dám rầm rộ chuẩn bị?" Ngài Quỷ Mã nhìn anh ta chăm chăm: "Nghe nói hai nhà Lục Kiều đồng thời tới đây nhưng chỉ có Kiều Vân Tiêu có quan hệ tốt với tộc trưởng hơn cả. Trước khi chết, tộc trưởng Vương đã nói gì với cậu ta giờ còn chưa rõ".

Giang Nguyên không nói nữa. Anh ta không rõ cậu rốt cuộc đã nói gì với gã họ Kiều kia, nhất thời cảm thấy bồn chồn.

Ngài Quỷ Mã lại hỏi: "Giang Nguyên, cậu có biết nguyên nhân cậu của cậu trước nay không chịu bán núi không?"

Giang Nguyên không cần suy nghĩ: "Vì quỷ núi, cậu tôi khá truyền thống".

"Tôi cần nguyên nhân thật sự." Ngài Quỷ Mã quát mắng, "Đừng nói chuyện quỷ núi với tôi ở đây, mấy chuyện vớ vẩn đó có thể lừa được chúng tôi sao?"

"Nhưng cậu tôi cho rằng có quỷ núi, ngoài nguyên nhân này ra thì tôi thật sự không rõ nữa."

Quỷ Mã cười lạnh: "Năm xưa Cống Tốt xảy ra thiên tai lở đất, nguyên nhân cuối cùng chuyển nguy thành an cậu biết quá rõ. Giang Nguyên, bao năm trôi qua rồi, không lẽ trí nhớ của cậu có vấn đề, cũng cho rằng ông cậu của cậu có công lao tế thần gì đó đấy chứ?"

Đêm nay rõ ràng không nóng, thế mà trán Giang Nguyên túa đầy mồ hôi. Anh ta vén ống tay áo lên lau mồ hôi, dè dặt trả lời: "Đương nhiên tôi sẽ không nghĩ như vậy".

"Vậy thì cậu biết phải trả lời Kiều Vân Tiêu ra sao rồi chứ?"

"Vâng, vâng, vâng. Ngài cứ yên tâm." Giang Nguyên cúi thấp người.

Sắc mặt của ngài Quỷ Mã khi đó mới từ từ dịu đi: "Giờ tộc trưởng không còn nữa, cậu trở thành người chủ của bản Tây, để ý đám khách trong nhà khách kia một chút, nhất là gã pháp y họ Lục kia, hẳn ta không đơn giản đâu".

Giang Nguyên gật đầu: "Ngài yên tâm, tôi sẽ xốc lại tinh thần, theo dõi đám người ấy".

Ngài Quỷ Mã "ừm" một tiếng, xua tay với anh ta, tỏ ý nói anh ta có thể rời đi rồi. Giang Nguyên cúi hân xuống, rồi chợt nhớ ra gì đó, lại cười trừ: "Ngài xem tiền năm nay..."

"Cậu làm mọi người nát bét ra như vậy mà vẫn muốn đòi tiền?" Ngài Quỷ Mã lại lập tức không vui, ngữ khí không chút khách khí: "Xử xong đám người rắc rối đó cho tôi rồi hẵng tới đòi tiền!"

"Dạ dạ dạ..."

Sau khi Giang Nguyên đi khỏi, ngài Quỷ Mã mới nhìn về phía người đàn ông trầm mặc, lên tiếng: "Chỉ e sắp tới đây sẽ không yên bình nữa rồi".

Người đàn ông kia thu lại ánh mắt đang ngẩn trắng ngoài cửa sổ, lần sờ lấy ra một bao thuốc lá, châm điếu thuốc: "Một khi Kiều Vân Tiêu nhận được thông báo bán núi thì Lục Môn cũng sẽ không chịu ngồi yên, ắt hẳn sẽ tranh với KiềuViễn tới cùng".

"Phải xem tên nhóc Giang Nguyên đó có chống đỡ nổi không."

Người đàn ông trầm mặc.

Quỷ Mã cũng châm một điếu thuốc, rít một hơi rồi nhả khói thật mạnh: "Nếu Lục Môn cũng dám tới, tôi gặp thần giết thần, gặp ma diệt ma".

"Không cần tuyệt tình vậy."

"Tôi tuyệt tình ư?" Quỷ Mã nhìn chằm chằm gương mặt hơi nghiêng của người kia: "Bây giờ tộc trưởng Vương đã chết, nhưng ông ta thân thiết với Kiều Vân Tiêu như vậy, ai mà biết được rốt cuộc ông ta đã nói gì với Kiều Vân Tiêu? Gã họ Kiều đó ngoài mặt trông băng nhắng vô hại nhưng thực chất là kẻ đáng gờm đấy, cả một người khó đối phó như tộc trưởng Vương mà cậu ta vẫn giải quyết được, chúng ta không thể khinh thường".

"Ông định thế nào?"

Quỷ Mã nhả tiếp một hơi khói: "Đề phòng vạn nhất, e là không thể giữ tay Kiều ấy lại được".

Người đàn ông gạt tàn thuốc, ngữ khí lạnh đậm: "Bây giờ không thích hợp rút dây động rừng. Kiều Vân Tiêu không phải là người chúng ta muốn động vào là được. Ông tưởng Kiều Vân Tiêu đơn độc một mình sao? Bình thường ra ngoài đúng là anh ta đi một mình nhưng luôn có người bám sát với khoảng cách vài mét. Những người kia không sống trong Phong Nguyệt Cổ Đạo, lẽ nào ông vẫn chưa hiểu những người đó là ai?"

Đám vệ sỹ khó nhằn đó, không phải Quỷ Mã không rõ, ông ta ngẫm nghĩ rồi nói: "Tóm lại, gã họ Kiều càng biết nhiều càng bất lợi với chúng ta".

"Khi cần thiết cứ tìm một con dê thế mạng xoay chuyển sự chú ý là được rồi."

"Lục Bắc Thần không dễ qua mặt vậy đâu."

Người đàn ông bật cười: "Vợ anh ta đang mang thai, e rằng thứ cậu ta quan tâm nhất chỉ có an nguy của vợ mình mà thôi".

"Không khác gì Kiều Vân Tiêu, bên cạnh Lục Bắc Thần cũng có không ít người." Quỷ Mã nói.

Người đàn ông chăm chú nhìn điếu thuốc nơi kẽ ngón tay, hơi mỉm cười: "Anh ta suýt nữa gặp chuyện trên đường trở về, tình dĩ nhiên sẽ coi trọng, sắp xếp cho cậu ta mấy người ấy là chuyện bình thường. Chẳng phải ông vẫn còn trò sao? Muốn Lục Bắc Thần ngoan ngoãn nghe lời đâu nhất thiết phải nhìn thấy máu?".

Quỷ Mã thở dài: "Cậu quá mềm lòng rồi, người làm việc lớn là không để tâm tới tiểu tiết, khi cần thiết đôi tay dính chút máu cũng không hề gì".

"Ông cũng nói là phải khi cần thiết." Người đàn ông hờ hững lên tiếng: "Bây giờ vẫn còn chưa tới lúc".

Quỷ Mã rít thêm vài hơi rồi dập tắt, "Dê thế mạng thì dễ tìm thôi, tên nhóc Giang Nguyên cũng nên thể hiện chút giá trị rồi".

"Ông muốn động vào hắn?"

"Hắn biết quá nhiều chuyện của chúng ta, người không thể giữ lại được chính là hắn."

Giang Nguyên xách đèn lồng bước trên con đường bấp bênh, trở về bản Tây, vừa đi vừa chửi rủa: "Mẹ kiếp, lũ người gì không biết? Khi cần thì tử tế, không cần thì trở mặt! Tưởng Giang Nguyên này là kẻ vô dụng sao? Để ông nói thế nào là được thế ấy à! Shit! Ông tưởng ông đang bố thí cho tôi chắc! Rồi sẽ có ngày ông phải hạ mình cầu xin tôi!".

Di động vang lên khiến anh ta giật nảy mình. Anh ta lại chửi thề một câu, rút di động ra xem thì thấy số lạ. Anh ta nhấc máy, bực bội "Alô" một tiếng. Đầu kia là giọng dịu dàng của một người phụ nữ: "Anh Giang Nguyên phải không?"

"Vâng, ai đó?" Giang Nguyên khập khiễng bước về phía trước.

"Tôi là Tần Tô, đến từ tập đoàn Lục Môn."

"Lục Môn... À, bà là người của tập đoàn Lục Môn ạ." Giang Nguyên dừng bước, ngữ khí lập tức trở nên cung kính, "Bà tìm tôi có việc gì ạ?". Anh ta cũng có chút hiểu biết, mặc dù đối phương không nói rõ mình là ai nhưng tự động báo danh như vậy, ắt hẳn thân phận không hề thấp.

Đầu kia vào thẳng vấn đề: "Về chuyện khai thác núi Tây Nại, tôi muốn được thương lượng kỹ càng với anh Giang Nguyên".

...

Khi những cỗ máy công kênh trông giống như người máy được vận chuyển tới tổ y tế, Lục Bắc Thần đang ở bên cạnh Cố Sơ, làm xong việc siêu âm. Lúc đó, ý của Hướng Trì là Lục Bắc Thần đứng đợi ở ngoài. Anh không khách khí, nói ngay một câu: "Khi tôi bắt đầu vào phòng thực nghiệm y học thực tập, không biết anh còn đang ở đâu", khiến cho Hướng Trì á khẩu không nói được câu nào, vì anh ta biết năm xưa Lục Bắc Thần là sinh viên xuất sắc có tiếng của khoa Y.

Kết quả siêu âm rất mỹ mãn, thụ thai bình thường trong tử cung, bào thai nhỏ xíu ấy trông cực kỳ dễ thương. Lục Bắc Thần ở bên nhìn ngắm, vô cùng thích thú. Anh để ý mỗi một số liệu, càng nhìn nụ cười trên gương mặt càng thêm tươi tắn. Khiến cho y tá cũng trở nên bối rối, bên cạnh có một anh chàng đẹp trai đã đủ khiến người ta phân tâm rồi, anh lại còn hiểu biết về những chuyện này. Nói cách khác, cô ấy không thể nhập nhèm một chút nào, nếu không sẽ bị anh nhận ra.

Lục Bắc Thần thì cứ ở bên múa máy chân tay, chốc chốc lại chỉ vào màn hình, nói: Qua một chút nữa, không đúng, nhanh quá...

Cố Sơ nằm trên giường khóc dở mếu dở, đang định nhắc Lục Bắc Thần là đừng làm lỡ dở công việc của người ta, mặc dù quả thực anh học ngành y nhưng người ta có kỹ năng chuyên nghiệp, anh phải tin tưởng người ta chứ. Nhưng cô còn chưa kịp nói ra, anh đã sốt ruột lên tiếng: "Được rồi, được rồi, để tôi tự làm cho".

Câu nói ấy khiến Cố Sơ giật mình ngồi bật dậy. Cô y tá cũng kinh ngạc. Lục Bắc Thần lập tức xua tay, tỏ ý bảo cô ấy rời khỏi vị trí. Cô y tá hết cách đành phải đi, Lục Bắc Thần ngồi xuống, đeo găng tay lên, quay đầu nhìn Cố Sơ: "Nằm xuống nào, ai cho em ngồi dậy".

"Anh làm được không..." Cố Sơ lo lắng nằm xuống.

"Em bỏ luôn 'được không' đi." Anh nghiêm chỉnh ngồi đó, bắt đầu kiểm tra cho cô: "Còn nữa, lần sau không được ngồi dậy đột ngột kiểu đó, dậy là phải từ từ, đi đường phải từ từ, tóm lại làm gì cũng phải từ từ".

Cố Sơ quay đầu nhìn anh, không nhận được cười. Lục Bắc Thần hạ giọng quát: "Cấm cười".

Khó khăn lắm cô mới nhận được, hí hửng nói: "Em không biết là anh đa ngành vậy đấy".

"Học y học một biết mười, thao tác có khó lắm đâu." Lục Bắc Thần vừa chăm chú nhìn màn hình vừa nói.

Cố Sơ nhìn vẻ mặt tỏ ra nghiêm túc của anh là cứ buồn cười nhưng sợ ảnh hưởng tới kết quả nên ráng nhịn: "Này, hay là anh suy nghĩ tới phụ khoa đi, em cảm thấy sẽ có vô số các cô tới cướp số của anh đấy".

Dường như Lục Bắc Thần cũng tủm tỉm cười, cũng có thể vì mọi thứ của thai nhi đều tốt đẹp khiến tâm tình anh vui vẻ, anh khẽ nói với vẻ cưng chiều: "Trật tự nào".

Khi họ cầm được ảnh siêu âm trong tay thì thấy Kiều Vân Tiêu một tay chống hông, một tay chỉ huy: "Chậm thôi, chậm thôi, đúng rồi, đặt vào trong đó".

"Mấy cái máy này..." Cố Sơ cảm thấy rất kỳ lạ, "Không phải được chuẩn bị riêng cho em đấy chứ?".

Lục Bắc Thần cười: "Cậu Kiều Vân Tiêu này tay chân cũng nhanh nhẹn thật." Rồi anh ôm lấy cô và nói: "Anh đã chuẩn cho em bác sỹ và hộ lý riêng, có bác sỹ chuyên khoa qua đây anh yên tâm hơn. Với lại, sau này khi em ra ngoài, nếu không có anh ở bên thì sẽ có người đi theo em, em đừng căng thẳng là vệ sỹ. Anh phải bảo đảm sự an toàn của em ở Cổng Tốt".

Cổ Sơ nghe xong suýt nữa ngất xỉu.

Như vậy... cũng khoa trương quá rồi đấy!

~Hết chương 541~

543. Q11.c542: Mẹ Chồng

Báo cáo giám định nét chữ của tộc trưởng Vương đã có, chuyên gia giám định chứng minh nét bút trên bức di thư trùng khớp với nét chữ của tộc trưởng Vương, chứng tỏ di thư do tộc trưởng Vương. Vừa có báo cáo giám định, mọi chứng cứ trên đó đều chỉ thẳng về hướng tộc trưởng Vương có khả năng tự sát.

Một ông lão sùng bái thần linh, vì làm chuyện trái với lương tâm mà bị thần linh trừng phạt, để tránh cho cả thôn chịu vạ lây, ông ta nguyện dùng tính mạng của mình để chuộc tội. Nếu ở trong thành phố, chuyện này nghe có vẻ khó tin, nhưng ở trong thôn bản tuyệt đối tôn sùng hơn nữa dựa dẫm vào tin ngưỡng để sinh tồn thì đây là chuyện hết sức bình thường.

Nhưng Lục Bắc Thần chỉ tin vào cảm giác của mình, mà cảm giác ấy không tới một cách vu vơ, đó là suy đoán lý trí được hình thành bao năm qua kinh nghiệm của bản thân.

Một người cho dù có muốn chết cách nào đi chăng nữa thì một giây trước khi chết cũng sẽ cảm thấy hoang mang lo sợ trước cái chết. Đây là một loại bản năng của con người, là bản năng khi đối mặt với những điều chưa biết trước. Nhất là khi chết giữa ngọn lửa hung hãn, sao có thể ngồi yên không nhúc nhích? Cho dù có một niềm tin mãnh liệt vào thần linh thì cũng không thể xóa sạch mọi cảm giác đau đớn về mặt sinh lý.

Lần này, mọi phán đoán của Lục Bắc Thần đều tới từ phán đoán của bản thân, thế nên anh hy vọng La Trì sẽ đưa người đi một chuyến tới nơi ở cũ của tộc trưởng Vương, hy vọng có thể phát hiện thêm được manh mối gì nữa.

"Không phải sơn động mà là nơi ở ư?" La Trì suy nghĩ một hồi lâu.

Nghe nói trước mắt căn nhà của tộc trưởng Vương để trống. Tộc trưởng Vương không có vợ, Giang Nguyên là người thân duy nhất của ông ta. Thế nên sau khi tộc trưởng Vương chết, Giang Nguyên đã lập bàn thờ ngay trong nhà ông ta, ngày đêm thắp hương cúng bái.

Lục Bắc Thần tháo găng tay, đứng bên cạnh bàn thực nghiệm và nói: "Tôi nghi ngờ sơn động không phải hiện trường đầu tiên của vụ án".

La Trì nghe xong thấy kỳ lạ bèn bước tới nhìn xác chết rất lâu. Hài cốt thối không kể xiết nhưng anh ấy vẫn kiên trì nhìn từ đầu tới chân, sau đó nghiêng đầu sang phía Lục Bắc Thần, "Cậu giỏi thật, đã cháy đến mức này rồi mà cậu vẫn nhìn ra vết thương bên ngoài sao? Hoặc xương cốt của ông ta có dấu hiệu bị người ta đánh đập sao?".

Nếu sơn động không phải hiện trường vụ án đầu tiên vậy thì khả năng tộc trưởng Vương bị hại càng lớn hơn. Có lẽ sau khi giằng co với người khác đã bị kéo tới sát động rồi đốt xác. Như vậy thì có thể tìm thấy những vết thương tương ứng trên cơ thể ông ta. Nhưng anh ấy tự biết mình mắt kém, không thể nhận ra gì từ đồng đen thui lù lù kia.

Lục Bắc Thần trả lời vô cùng bình tĩnh: "Vết bỏng phá hoại tổ chức da, không thể nhìn được những vết thương ngoài da, khung xương của nạn nhân thể hiện tình trạng tổn thương do cháy, không phát hiện có vết thương do bị vật nặng đập vào, giải phẫu nội tạng và tổ chức cơ thịt của nạn nhân, không phát hiện hiện tượng trúng độc".

"Cậu càng nói càng giống tự sát." La Trì nhướn mày.

"Không sai, cộng thêm di thư sẽ cực kỳ giống một vụ tự sát hoàn hảo." Lục Bắc Thần bổ sung.

La Trì nhìn Lục Bắc Thần chăm chăm, một lúc sau bất thành linh hỏi một câu: "Lục Bắc Thần, có khi nào cậu phán đoán sai chưa?"

"Có."

"Khi nào vậy?" La Trì đầy hứng thú.

Lục Bắc Thần đáp nhẹ tênh: "Khi tôi nghĩ rằng cả đời này tình địch sẽ chỉ là tình địch".

La Trì há hốc miệng, rất lâu sau mới hỏi: "Cậu đang nói tới Kiều Vân Tiêu".

"Trên thực tế cậu ta đúng là rất trọng nghĩa." Lục Bắc Thần giở soàn soạt báo cáo, "Mất tôi cũng có lúc nhìn lệch đấy".

Trong lúc hai người đang nói chuyện, Ngữ Cảnh chạy lại nói: "Giáo sư Lục, Tào Tháo đến đấy".

La Trì ngẩn ra: "Tào Tháo?"

Ngữ Cảnh vò đầu: "Chẳng phải hai anh đang nói về Kiều Vân Tiêu sao? Nói Tào Tháo, là Tào Tháo tới".

Đúng là Kiều Vân Tiêu đã tới.

Hốt ha hốt hải.

Câu đầu tiên anh ấy nói khi vào phòng thực nghiệm là: Cái chết của tộc trưởng Vương tuyệt đối có vấn đề.

Lục Bắc Thần và La Trì lẳng lẳng đưa mắt nhìn nhau. Lục Bắc Thần hỏi anh ấy: "Chứng cứ?".

Không ai mời anh ấy ngồi, anh ấy tự chọn ghế ngồi xuống, vừa định nói thì bỗng chỉ tay vào cổ họng: "Ngữ Cảnh, rót cho tôi xin cốc nước. Sặc khói rồi".

Ngữ Cảnh cũng rất rộng rãi, lập tức đi rót ngay một cốc nước lọc. Kiều Vân Tiêu đón lấy: "Nước thường à? Có nước lạnh không, hoặc cho tôi vài viên đá cũng được".

Lục Bắc Thần đứng bên uể oải bổ sung một câu: "Thi thể trong ngăn đá có thể giúp cậu đấy".

Kiều Vân Tiêu suýt nữa thì nôn mửa. Nghĩ vậy, cả cốc nước anh ấy cũng không uống được nữa mà để sang một bên, rút di động từ trong túi áo ra, đưa cho họ xem: "Cậu tự xem đi".

La Trì đón lấy, là một tin nhắn, sau khi đọc xong nội dung cũng sững sốt rồi đưa lại cho Lục Bắc Thần. Lục Bắc Thần im lặng một lúc mới lên tiếng: "Xem ra cái chết của tộc trưởng Vương đúng là còn nhiều nghi vấn".

La Trì gật đầu, "Lục Bắc Thần, mặc dù tôi rất không muốn thừa nhận khi phá án, giác quan thứ sáu của cậu rất nhạy bén nhưng lần này tôi không thể không nể phục cậu".

Lục Bắc Thần không bày tỏ quá nhiều biểu cảm. Đăm chiêu một hồi, anh quay sang Kiều Vân Tiêu: "Mấy ngày nay tập đoàn Kiều Viên bắt đầu có những động thái lớn, việc này do cậu cố tình phải không?".

"Phải, mà cũng không phải." Kiều Vân Tiêu cố tỏ ra mờ ám: "Trước tiên, nhà họ Kiều chúng tôi thật lòng muốn thu mua ngọn núi, thế nên định làm rầm rộ ở đây là lẽ dĩ nhiên. Thứ hai, tôi rất muốn xem phản ứng của Giang Nguyên. Tộc trưởng Vương chết rồi, giờ cậu ta trở thành người đứng đầu bản Tây. Nếu cái chết của tộc trưởng Vương có vấn đề thì tên Giang Nguyên đó liệu có đáng nghi không? Một khi thật sự liên quan tới anh ta thì vì sao họ lại trở mặt? Chẳng qua tôi chỉ muốn ném một viên đá nhỏ do thám xem sao mà thôi".

La Trì đăm chiêu: "Tộc trưởng Vương ban đầu không muốn bán núi, thậm chí còn không cho phép người ngoài can dự vào. Nếu tin nhắn đó thật sự do ông ta gửi thì vì sao ông ta độ ngọt đưa ra quyết định này? Nếu Giang Nguyên liên quan đến cái chết của ông ta thì tức là cậu ta đứng ở phe phản đối phải không? Hai người họ liệu có tranh cãi vì chuyện này không? Giang Nguyên đó nhìn trông cũng giống người sợ quỷ núi".

Cuối cùng Kiều Vân Tiêu vẫn khát, mặc kệ những ghê rợn Lục Bắc Thần kích thích, cầm cốc nước lên tu ừng ực rồi quẹt miệng, nói: "Nhưng thực tế là Giang Nguyên cũng có thái độ muốn bán đất".

La Trì thẳng thốt, ngay cả Lục Bắc Thần cũng không ngờ.

Kiều Vân Tiêu nhìn anh chăm chăm: " Là nhà họ Lục các cậu, nghe nói Giang Nguyên đang cố gắng thương thảo một giá tiền kha khá với Lục Môn".

Lục Bắc Thần khẽ nhú mày: "Chưa nghe Bắc Thâm nói qua". Bất luận quan hệ giữa anh và Lục Môn như thế nào, trên thực tế anh rất không hy vọng Bắc Thâm và Lục Môn dính dáng tới núi Tây Nại. Chuyện ở đây quá phức tạp, cho dù lúc trước cảm thấy đây là một hòn ngọc quý nhưng giờ thì chưa chắc.

Suy nghĩ của Kiều Vân Tiêu vô tình trùng khớp với anh. Anh ấy lên tiếng: "Nói thật lòng, tôi định từ bỏ việc khai thác núi Tây Nại rồi. Nơi này xảy ra quá nhiều án mạng, tôi là một người làm ăn, vẫn dè chừng mấy chuyện phong thủy".

Khi Kiều Vân Tiêu rời đi, Lục Bắc Thần hiềm hoi có một lần tiễn anh ấy ra tận cửa. Kiều Vân Tiêu nhìn thấy anh, ngập ngừng định nói gì lại thôi. Lục Bắc Thần thản nhiên hỏi: "Cậu muốn nói gì?".

"Tôi có thể tin tưởng cậu không?" Kiều Vân Tiêu bất ngờ hỏi.

Lục Bắc Thần đáp nhẹ bằng: "Còn phải xem cậu muốn nói chuyện gì với tôi".

Kiều Vân Tiêu suy nghĩ rất lâu rồi nói: "Tôi cảm thấy... mỗi một hành động của chúng ta đều có người nắm rõ, nhất là quá trình phá án của mọi người".

Lục Bắc Thần sững người.

"Liệu có khi nào có nội gián không?" Kiều Vân Tiêu hỏi thẳng.

...

Sau buổi trưa, Lục Bắc Thần ở lại phòng thực nghiệm bận việc, La Trì đưa người vào bản Tây, người của tổ y tế cũng đều đi khám bệnh cả, chỉ còn lại mình Cố Sơ trong nhà khách. Ở bên cạnh cô có điều dưỡng được Lục Bắc Thần mời từ Thượng Hải tới, đối diện phòng cô cũng là phòng của bác sỹ tư được thuê với số tiền rất cao, năm phút trước vừa đi qua đo huyết áp và thân nhiệt cho cô.

Thời tiết hai hôm nay lại nóng lên, cửa sổ mở toang mà thi thoảng mới có một cơn gió thổi vào, nhưng từ xa vẫn nhìn thấy ngọn núi cao cao bên hồ vẫn còn đội chiếc mũ trắng xóa. Cố Sơ nằm co ro trên giường ngủ say tít. Bây giờ phản ứng thai nghén của cô mỗi ngày một nghiêm trọng, chỉ có lúc ngủ là dễ chịu hơn một chút, càng tỉnh táo thì càng khó chịu tưởng chết. Sáng nào cô cũng phải cắn tay Lục Bắc Thần thật đau để giải hạn.

Lục Bắc Thần cũng mặc kệ cô, nói theo lời của Cố Sơ thì: "Đều tại anh, tại anh hết, nếu không vì anh liệu em có khó chịu vậy không?". Lục Bắc Thần lại kiên nhẫn vỗ về cô: "Đúng đúng đúng, tại anh hết, tại anh cả...".

Thế nên, mấy hôm nay, cánh tay anh cứ chỗ tím chỗ đỏ, thế mà ngày nào ra khỏi cửa cũng cười ngây ngốc. Tối tận khi anh xuống dưới nhà rồi, Cố Sơ mới nhớ ra muốn ăn gì đó, lần nào cô cũng bò rạp lên khung cửa sổ, thò đầu ra đợi, nhìn thấy anh liền gào lên: "Lục Bắc Thần me... Lục Bắc Thần, em muốn ăn thịt bò khô...".

Lâu dần, Lục Bắc Thần thành ra có kinh nghiệm, trước khi ra cửa phải hỏi trước xem cô thích ăn gì. Nếu cô chưa kịp nghĩ ra, khi ra ngoài anh lại đứng đợi dưới mái hiên, đợi cô thò đầu ra hét dạn dò xong mới đi.

Cô điều dưỡng hay nói: "Anh Lục đúng là người chồng tốt. Tôi chăm sóc nhiều gia đình rồi mà chưa thấy người đàn ông nào chu đáo như anh ấy".

Cố Sơ đang bước vào giấc mộng đẹp, chị Dao bỗng gõ cửa bước vào, khiến cô giật mình tỉnh giấc. Chị Dao tới cười bước vào: "Làm cô thức giấc hả? Thật ngại quá, nếu như không phải vào đây báo tin cho cô tôi cũng sẽ không quấy rầy cô lúc này đâu".

Cố Sơ nghe thấy kỳ lạ: "Báo tin à?".

"Mẹ chồng cô trẻ thật đấy, nhìn cách ăn mặc là biết quý bà quyền quý, khiêm nhường mà vẫn quý phái." Chị Dao vỗ vai cô.

Cố Sơ chưa kịp hiểu ra, "Mẹ chồng? Không phải là dì của em đấy chứ?".

Sầm Vân biết cô mang thai cứ gọi là vui rầm trời, nói gì cũng đòi tới Cổng Tốt một chuyến nhưng bị Cố Sơ ngăn cản. Cô còn nghe tin cả Hứa Đồng cũng đã có bầu, bèn khuyên dì tới chăm nom Hứa Đồng. Sầm Vân nói bên Hứa Đồng có bảo mẫu nên dì cũng yên tâm. Cố Sơ cố tình bảo: "Dì, dì có ý gì thế? Dì nghĩ Bác Thần không mời được bảo mẫu à?". Sầm Vân cũng hiểu ý cô, mắng cô không hiểu lòng người. Cố Sơ phải nói hết nước hết cái dì mới từ bỏ suy nghĩ này.

Thế nên, nghe chị Dao nói vậy, phản ứng đầu tiên của cô là dì Sầm Vân tới nhưng lại cảm thấy không đúng, trông dì không trẻ đến vậy.

Đang mải nghĩ thì một người phụ nữ từ ngoài cửa đi vào, cất giọng dịu dàng bình thản: "Tiểu Sơ".

Cố Sơ ngược mắt lên nhìn, chợt giật mình: "Dì... Dì Tần?".

~Hết chương 542~

544. Chương 543: Ý Kiến Mâu Thuẫn

Việc Tần Tô tới Cổng Tốt khiến mọi người rất ngạc nhiên, chỉ ít Cố Sơ cảm thấy như vậy. Về sau, từ biểu cảm sững sờ của Lục Bắc Thần, Cố Sơ có thể hiểu, Tần Tô đã mang tới cho anh một "bất ngờ".

Tần Tô chỉ cho Lục Bắc Thần một lời giải thích nhẹ nhàng: "Mẹ tới thăm con dâu và cháu trai của mẹ".

Khi trước, vì đám cưới của họ quá đơn giản, ông Lục, cũng tức là bố chồng của Cố Sơ, đã từng nổi trận lôi đình. Nhưng Cố Sơ thấy Lục Bắc Thần không hề có ý định mời người của Lục Môn, vì cô cảm thấy như vậy quá bạc tình, anh mới mời họ nhưng vẫn đề ra yêu cầu với nhà họ Lục rằng tham gia hôn lễ cũng được nhưng không được quá âm ỉ. Ban đầu Tần Tô không hiểu, sau đó biết được chuyện của Cố Sơ thì cũng chấp nhận.

Ngày cưới là lần đầu tiên Cố Sơ được gặp người của Lục Môn: Lục Chấn Dương, Lục Đông Thâm và Lục Nam Thâm, cộng thêm Tần Tô, Lục Bắc Thâm. Những người tới đều là người thân, bà con bên phía Lục Môn quả thực không ít nhưng Lục Bắc Thần không mời ai cả.

Sau khi gặp cả nhà họ, cảm nhận duy nhất của Cố Sơ chính là đây là một gia đình có nguồn gen đẹp được Thượng đế tận tâm gọt đẽo. Từ trước tới nay, Cố Sơ luôn cho rằng Lục Chấn Dương là một ông lão đã có tuổi, không muốn từ bỏ quyền lực nhưng lại bị con trai cướp quyền, đáng vẻ có lẽ sẽ già nua. Nhưng điều khiến Cố Sơ thẳng thốt là Lục Chấn Dương vẫn tinh thần phơi phới, rõ ràng là một ông già hơn sáu mươi tuổi nhưng sống lưng vẫn thẳng tắp, diện mạo vẫn ngời ngời. Cố Sơ bất chợt hiểu ra tại sao mẹ chồng ruột của mình - Thẩm Sở vì sao lại hy sinh cả cuộc đời mình vì người đàn ông này, ắt hẳn hồi trẻ Lục Chấn Dương đã mê hoặc không ít cô gái.

Những người con trai của nhà họ Lục đều thừa kế cả vai rộng, đôi chân dài và dáng người cao ráo của Lục Chấn Dương, gương mặt phải giống ông ấy tới chín, phần, một phần còn lại chính là sự khác biệt đôi chút.

Về sau, Lục Chấn Dương đã đích thân tới tặng quà bù, quà cáp quá nhiều khiến Sầm Vân không dám nhận. Khi đó, Lục Bắc Thần đang ra nước ngoài giải quyết vụ án, Cố Sơ lại đi tỉnh tỉnh nguyện. Sầm Vân gọi điện thoại đến, cất giọng run rẩy: "Quà của bố chồng con to quá, có nên nhận không?".

Cố Sơ đương nhiên không muốn nhận. Thứ nhất, vì cô mà Lục Bắc Thần đã trở mặt với người nhà họ Lâm rồi cũng nói những lời xa cách với chính gia đình mình. Thứ hai, cô cũng không thể cầm quà của nhà họ Lục, hai người họ kết hôn là chuyện của riêng họ. Cô có thể không oán không hận Lục Bắc Thần nhưng với những chuyện họ đã làm với nhà họ Cố, cô vẫn không thể nguôi ngoai.

Đương nhiên, chuyện này Sầm Vân hoàn toàn không hay biết, cô không muốn nhắc với Sầm Vân, cũng không muốn đi nhận tiền của nhà họ Lục. Nhưng rõ ràng Sầm Vân không nói lại được Lục Chấn Dương. Nói theo lời của Lục Chấn Dương thì đây là quy định của tổ tông, không thể không phá.

Cố Sơ hiểu dì rất khó xử. Sầm Vân vội vàng giải thích: "Bố chồng con nói cũng có lý, tiền của ông ấy thì hai đứa cứ giữ lấy". Sau đó dì lại hỏi tới tin đồn của nhà họ Lục lúc trước. Sầm Vân cũng là người thông minh, chỉ bóng gió nói với Cố Sơ: "Sao lúc trước dì lại nghe đồn chuyện của nhà họ Lục có liên quan tới nhà họ Cố?".

Cố Sơ vội vàng nhem đi.

Cố Tư đã không còn nữa, cô không muốn vì chuyện giữa hai nhà khiến một ai thêm đau khổ.

Tần Tô nhanh chóng vào ở trong Phong Nguyệt Cổ Đạo. Chị Dao chỉ biết đó là mẹ chồng của Cố Sơ chứ không biết tình hình cụ thể, thế nên tỏ ra rất nhiệt tình với Tần Tô, còn đích thân lên gác thay ga giường vỏ gối cho bà, còn đốt mùi thơm có hương tuyết tùng, buổi tối lại càn tận tâm tận lực bày cả một bàn thức ăn đầy ụ.

Từ sau lần bị "thăm vấn" trước đó, chị Dao nhiệt tình với họ hẳn lên, có lẽ là ấy vậy. Theo lý mà nói, chị ấy vừa dùng bàn tay máu dọ người, vừa dùng cở Thiên Hồn khiến Lục Bắc Thần suýt mất mạng, lấy đại một chuyện ra có chuyện nào không đáng bị bắt? Nhưng Lăng Song không tính toán việc chị Dao giả thần giả quỷ, Lục Bắc Thần cũng nói một câu "Không ai bị sao thì thôi" rồi tha thứ cho chị ấy. Thế nên đến giờ gặp họ chị ấy cực kỳ nhiệt tình và niềm nở.

Ngoài Cố Sơ và Lục Bắc Thần ra, trên bàn còn có Lục Bắc Thâm. Anh ấy kéo cả Lăng Song tới ngồi bên cạnh. Tần Tô là người tinh mắt, cho dù hai người con trai trước mặt không phải con bà dứt ruột đẻ ra nhưng lễ nghĩa vẫn phải tuân thủ. Người nhà ăn cơm mà kéo người ngoài vào thì chuyện không còn đơn giản nữa.

Tần Tô đường hoàng quan sát Lăng Song. Lăng Song cũng từng nghe qua tiếng tăm của Tần Tô, nhất thời bỗng căng thẳng. Cố Sơ cười thầm, cô cảm thấy Lăng Song cũng được coi là một người trải đời, thế mà vẫn có người khiến cô ấy căng thẳng được, xem ra cô ấy rất để ý tới Lục Bắc Thâm.

Lục Bắc Thâm rất thẳng thắn, nắm lấy tay Lăng Song ngay trước mặt Tần Tô và nói: "Dì Tần, cô ấy là bạn gái của con. Sau khi kết thúc hạng mục ở núi Tây Nại, con nghĩ con sẽ kết hôn với cô ấy".

Lăng Song giật nảy mình.

Cố Sơ nghe rất rõ ràng bên âm thầm nhìn Lục Bắc Thần. Anh chỉ mỉm môi cười khế, không nói câu gì. Cầu hôn cơ mà, đứa em trai ngốc nghếch này, nói thẳng quá.

Tần Tô không hề kinh ngạc, có lẽ ngay từ lúc Lăng Song ngồi bên bàn, bà đã sớm đoán ra. Bà cười: "Cô Lăng, tôi biết cháu, nữ vương giới thời trang".

Lăng Song không dám thở mạnh, vội vàng giải thích: "Cô hiểu lầm rồi, đó... chỉ là lời đồn thổi bên ngoài thôi ạ". Cô ấy không muốn Tần Tô nghĩ mình là đứa khéo mồm, bắm lấy Lục Bắc Thâm chỉ vì muốn trèo cành cao.

Thật ra Cố Sơ cũng căng thẳng, vì Lăng Song trong giới của mình quả thực quá nổi bật, thế nên ánh mắt mọi người khi nhìn cô ấy tự nhiên sẽ thêm vài phần. Cô thầm kéo áo Lục Bắc Thần, thật ra là muốn anh khi cần thiết hay nói giúp cô ấy vài câu.

Ai ngờ anh vòng tay qua, vỗ nhẹ lên mu bàn tay cô, tỏ ý bảo cô không cần quá lo lắng rồi gấp thêm thức ăn cho cô, "Họ nói chuyện của họ, em cứ lo ăn đi, đừng để con trai anh đói bụng".

Tần Tô nghe thấy bên cười: "Có thể bố con sẽ thích có cháu gái hơn".

Lục Bắc Thần hơi cong môi, đáp lại: "Vâng, con trai hay con gái con đều thích".

Tần Tô lại nhìn về phía Lăng Song, có lẽ thấy cô ấy đang lo lắng bên dịu giọng: "Tôi không cảm thấy giới thời trang có gì không tốt, ngược lại tôi thấy rất có mắt thẩm mỹ. Bắc Thâm hiện tại đang theo nghiệp kinh doanh, nó cần có một người vợ như thế để chịu trách nhiệm đánh bóng bề ngoài cho nó".

Lăng Song ngẩn người.

Cố Sơ vui mừng, thế này tức là Tần Tô đã đồng ý.

Lục Bắc Thâm còn vui hơn, anh ấy nâng ly rượu lên: "Dì Tần, con mời dì".

Tần Tô cũng làm tương tự, "Mời gì đây?".

"Vì dì đã giúp con học được rất nhiều điều ở Lục Môn, trưởng thành lên rất nhiều. Còn nữa, cảm ơn dì đã đồng ý chuyện của con và Lăng Song."

Tần Tô cười: "Dì sợ rồi, con mà cũng cắt đứt quan hệ với Lục Môn như anh trai con thì đêm giao thừa, bố con biết ăn cơm với ai?"

"Dì Tần, con chỉ đứng ngoài chuyện kinh doanh của Lục Môn mà thôi." Lục Bắc Thần khó xử giải thích. Con trai chung quy vẫn là con trai, sao có thể kết thù kết oán với bố mình được.

"Được, dì lỡ lời rồi, cạn ly." Tần Tô rất hào sảng.

Lục Bắc Thâm cũng uống một hơi cạn sạch. Lăng Song còn chưa hoàn hồn trở lại. Cố Sơ giờ mang thai, dĩ nhiên sẽ không sợ Tần Tô nói cô bất lịch sự. Cô cầm đĩa lên, gõ nhẹ vào bát của Lăng Song: "Này, cậu ngốc rồi à? Đến lượt cậu mời rượu kia?"

Lúc ấy Lăng Song mới tỉnh lại, lập tức mời rượu.

Bầu không khí trên bàn ăn cũng rất hòa thuận. Việc Cố Sơ lo lắng Tần Tô nổi giận vì chuyện của Lăng Song và Lục Bắc Thâm đã không xảy ra, ngược lại khi nhắc tới chuyện núi Tây Nại, nét mặt Tần Tô trở nên rất nghiêm túc. Bà nói: "Hai đứa kết hôn thì kết hôn, nhưng Bắc Thâm à, hạng mục núi Tây Nại nhà họ Lục chúng ta quyết tâm phải giành được".

Ý kiến hoàn toàn trái ngược với anh ấy, Lục Bắc Thâm đánh mắt nhìn anh mình như có ý cầu cứu. Lục Bắc Thần cũng không hổ là anh trai, em trai nhìn một cái là anh hiểu ý ngay. Anh đặt ly rượu xuống, nói: "Tạm thời chưa đứng ở góc độ kinh doanh, chỉ tính riêng việc bây giờ núi Tây Nại đã liên tiếp xảy ra hai ba án mạng đã không thích hợp để tiếp tục khai thác rồi".

"Bao năm nay có vụ án nào làm khó con sao?" Tần Tô cười khê, "Dì nghĩ, sau khi Lục Môn giành được hạng mục này thì vụ án này cũng đã được con kết thúc xong xuôi từ lâu. Với lại, làm gì có lời nguyên quỹ núi nào? Nhà họ Lục chúng ta từ lúc bắt đầu kinh doanh tới bây giờ, càng là hạng mục quan trọng thì càng rắc rối, đây là chuyện hết sức bình thường, ông trời chẳng cho ai dễ dàng thành công bao giờ".

Lục Bắc Thâm thở dài: "Dì Tần, thật ra đúng là con không khuyên nên khai thác chỗ này. Người dân ở đây rất cố chấp, con sợ nếu cố tình làm rạn sẽ gây lên nhiều phiền phức lớn hơn".

Đây cũng là vấn đề anh ấy từng lặp đi lặp lại nhiều lần với Hội đồng quản trị qua điện thoại. Địa hình Tây Nại rắc rối hiểm yếu, dân tình bảo mật, bây giờ lại có vụ án dính vào, một khi cố tình khai phá bên ngoài chẳng biết sẽ đồn thổi thế nào.

Nhưng Tần Tô vẫn nói: "Sao lại là cố tình thu mua? Nói trắng ra đây là một vụ giao dịch, người ta nguyên bán, chúng ta muốn mua, còn khó khăn chỉ là tạm thời. Cũng giống như con ban đầu mới tới Cống Tốt, đối thủ mạnh của con là tập đoàn Kiều Viễn, nhưng bây giờ người mà bản Tây muốn bán không còn là Kiều Viễn nữa, chỉ cần ai ra tay mạnh mẽ, người đó sẽ chiến thắng. Lần này dì tới cũng mang theo ý của toàn thể Hội đồng quản trị".

"Bao gồm cả anh Đông Thâm?" Lục Bắc Thâm hỏi.

Tần Tô gật đầu, "Nó hy vọng việc khai thác được nhanh chóng bắt đầu".

...

Về đêm, Lục Bắc Thần tắm rửa xong, trèo lên giường, Cố Sơ như con sâu đo chui rúc vào lòng anh, đắm chiêu suy nghĩ gì đó. Lục Bắc Thần thấy cô sát thì không nói nữa chỉ mỉm cười, giơ một cánh tay ra ôm cô vào lòng, cúi đầu nhìn gương mặt nhỏ xíu của cô: "Có tâm sự à?"

Cố Sơ ngược mắt nhìn anh: "Em đang nghĩ, lần này dì Tần tới Cống Tốt, mục đích phải chăng là muốn tước quyền của Bắc Thâm?"

Lục Bắc Thần phì cười: "Vì sao em nói vậy?"

"Anh thấy đấy, sau khi tới Cống Tốt khảo sát, Bắc Thâm thấy không thích hợp khai thác, nhưng dì Tần lại có ý đại diện cho cả Hội đồng quản trị phản đối em ấy, thậm chí ngay cả anh cả cũng hy vọng có thể khai thác núi Tây Nại, thế tức là Bắc Thâm chắc chắn không được chịu trách nhiệm hạng mục này nữa rồi phải không?"

~Hết chương 543~

545. Q11.c544: Quyết Định Của Lục Bắc Thâm

Lục Bắc Thần tiện tay lấy một cái gối đệm sau lưng cô rồi nói: "Lập trường của hai bên có sự khác biệt, cùng lắm thì Bắc Thâm sẽ rút lui khỏi hạng mục này, đoạt quyền thì chưa đến mức." Thấy Cố Sơ ngáp ngừng, anh lại cười, "Dì Tần tự có lập trường của mình, trên thương trường cũng có thủ đoạn của mình, nhưng không có nghĩa dì ấy là một người tâm địa hẹp hòi. Nói trắng ra, dì ấy là một người rất biết cân bằng quyền lợi".

Cố Sơ gật đầu. Cô không hiểu tình hình của Lục Môn lắm, những mảnh khoe thương trường, lòng người đổi trắng thay đen, sao cô có thể phân tích rõ ràng được? Cô chỉ cảm thấy khó khăn lắm Bắc Thâm mới bỏ được thành kiến, quay về làm việc cho Lục Môn, đừng vì chuyện này mà đả kích sự tích cực của cậu ấy. Nhớ lại chuyện gì đó, cô ngồi dậy với lấy ngăn tủ đầu giường, làm cho Lục Bắc Thần hoảng hốt: "Để anh, để anh".

Cố Sơ dở khóc dở cười, chỉnh đốn lại anh: "Anh là người học y, nên hiểu rõ một bào thai khỏe mạnh không dễ gặp chuyện đâu".

"Cẩn thận một chút tốt hơn." Lục Bắc Thần kéo ngăn kéo ra, lấy một tờ chi phiếu, vừa nhìn đã hơn hở: "Vợ à, ngăn kéo này còn cất giữ kho báu hả, con số không hề nhỏ đâu, bằng mấy năm tiền lương của chồng rồi đấy".

Cố Sơ thấy nét hững hờ trên khuôn mặt anh, trừng mắt lườm anh: "Định đánh trống lảng hả? Mau nghĩ cách xem làm thế nào đi".

"Cái gì mà làm thế nào?" Lục Bắc Thần cầm chi phiếu, quay trở lại giường rồi kéo cô vào lòng: "Bao nhiêu người rầu rĩ vì thiếu tiền, em thì hay rồi, rầu rĩ vì có tiền".

Cố Sơ trách anh: "Nếu là của người khác cho, em lại chẳng mừng rỡ nhận lấy. Lúc kết hôn đã có một khoản tiền, giờ lại thêm một khoản, tiền của nhà họ Lục, em không muốn nhận như một lễ đương nhiên".

"Đây là ý tốt của dì Tần, em trả lại sẽ không hay."

Cố Sơ nhìn anh vẻ kỳ lạ: "Ý anh là vẫn nhận?".

"Nếu không thì sao? Em mà trả lại không khác gì tỏ ra xa cách." Lục Bắc Thần cười khẽ, gác chi phiếu sang một bên: "Coi như cho em tiền mua sữa, như vậy, anh cũng không phải làm việc quá vất vả".

Cố Sơ bĩu môi, cố tình nói: "Đã có lúc nào anh làm việc vì tiền hả? Sớm biết vụ án Cống Tốt này anh không nhận lấy một đồng, còn đổ vào bao nhiêu tiền của, em đã chẳng cho anh nhận." Vì tiền còn tốt, liều mạng sẽ có chừng mực, còn ngành nghề của anh đâu chỉ đong đếm đơn giản như thế? Làn nào cũng là dốc hết tâm sức.

Mãi về sau, cô mới biết anh nhận vụ án này hoàn toàn miễn phí. Đúng hai ngày trước, khi biết tin cô có thai, lãnh đạo tỉnh đặc biệt tới động viên thăm hỏi và cho cô biết quyết định của Lục Bắc Thần. Ai ai cũng biết muốn anh nhận một vụ án nào phải có hai điều kiện. Thứ nhất, đó phải là vụ án khiến anh hứng thú, nói cách khác nó phải là vụ án lý kỳ. Thứ hai, đối phương nhất định phải ra được một cái giá cao.

Khi trước, lúc lãnh đạo ra mặt mời Lục Bắc Thần, anh đúng là đã ra một cái giá rất cao, nhưng cũng lại nghe nói mọi tiền phí đều được anh quyên góp cho Cống Tốt, không những không rút tiền vào túi mình mà còn bỏ ra một ít, yêu cầu sửa chữa lại thanh chắn đường cho con đường núi kia. Lời giải thích của Lục Bắc Thần là anh không muốn lao xe xuống vực.

Thật ra Cố Sơ hiểu, mặc dù ngoài miệng anh nói vì mình, thực chất là vì dân bản. Khoảng thời gian khám chữa bệnh ở Cống Tốt, cô nghe nói có không ít vụ tai nạn giao thông tại đây. Tuần nào người dân bản ở Cống Tốt cũng phải lên thị trấn một lần cho phiên chợ. Họ cần dùng những thứ mình trồng trọt được để trao đổi lấy những đồ dùng thiết yếu hằng ngày. Đó là con đường bắt buộc phải qua, cực kỳ nhỏ hẹp. Nếu đi xe lúc vội, người dân sẽ bị ép vào hai bên, có lúc gặp khúc cua bất ngờ sẽ xảy ra tai nạn rơi xuống vực. Nếu có thanh chắn đường thì sẽ tránh được phần nào.

Lục Bắc Thần là người như vậy đấy, chuyện tử tế chẳng biết nói bằng những lời tốt đẹp, rõ ràng muốn tốt cho mọi người nhưng quyết không chịu nhận. Nói trắng ra, anh chính là một người rất sợ người khác cảm

ơn cảm huệ mình.

Thế nên, tối nay Cố Sơ nói vậy thuần túy là muốn trêu tức anh. Lục Bắc Thần cũng hiểu rõ Cố Sơ không phải người ham tiền, bèn cười trừ: "Được, được, được, tại anh không biết suy nghĩ. Thế này đi, lần sau anh có nhận vụ gì, để em chịu trách nhiệm báo giá nhé".

Cố Sơ nghe mà cảm thấy ngọt ngào vô cùng nhưng ngoài miệng cô vẫn nói: "Ai thèm để ý tới anh? Anh thích lấy bao nhiêu tiền thì lấy".

Dưới ánh đèn vàng êm dịu, gò má cô trông càng xinh xắn, dịu dàng, làn da trắng bóc khiến anh nhìn mãi lòng chột xuyên xao. Anh không kìm được lòng mình bèn ghé tới thơm cô. Cô ngượng ngùng đáp lại, nhưng như thế đã kích thích Lục Bắc Thần.

Bàn tay anh bắt đầu nghịch ngợm.

Cô khẽ đẩy anh ra, giận dữ lườm anh. Dục vọng đã dâng lên trong đáy mắt nhưng lại không thể không dè xuống. Cuối cùng anh vò đầu bứt tai. Cố Sơ nhìn thấy, rúc rich mừng thầm. Lục Bắc Thần áp tay lên bụng cô, thở dài: "Con à, vì con mà bố mẹ phải nhịn khổ sở quá".

Cố Sơ đẩy tay anh ra, "Chỉ có anh khổ sở thôi, em sướng lắm".

...

Cố Sơ mang thai, đi ngủ rất sớm. Đợi cô ngủ say rồi, Lục Bắc Thần mới thay quần áo đi xuống nhà.

Lục Bắc Thần đang ngồi trên bàn café ngoài nhà khách, trên bàn có lạc, đậu cove và thịt bò khô. Thấy Lục Bắc Thần đi xuống, cậu vẫy tay với anh qua ô cửa sổ sát sàn.

Trăng đêm nay rất đẹp, sáng vàng vạc, thích hợp cho người ta hóng mát, chuyện trò.

Lục Bắc Thần mặc chiếc áo rộng rãi, kéo một chiếc ghế ra, uể oải ngồi dựa vào. Lục Bắc Thần tìm ra một bao thuốc lá, hỏi anh: "Chị dâu ngủ rồi ạ?".

Lục Bắc Thần gật đầu.

Khi Lục Bắc Thần đưa điếu thuốc cho anh, anh không nhận. Lục Bắc Thần cố tình chọc cười: "Tối lúc anh về phòng, mùi thuốc lá trên người cũng tan rồi".

Lục Bắc Thần vẫn lắc đầu, thấy cậu ngậm điếu thuốc, anh giơ tay giật ra: "Em cũng đừng hút nữa".

Lục Bắc Thần bó tay: "Vợ anh có thai, anh chăm sóc tận tình là được rồi, còn bắt em chịu khổ theo".

"Em sớm muộn cũng có ngày đó thôi, luyện tập trước đi."

Lục Bắc Thần cũng không kháng kháng hút thuốc nữa, dứt điếu thuốc vào bao, tự lẩm bẩm: "Mong là vậy".

Giọng nói tuy nhỏ nhưng vẫn bị Lục Bắc Thần bắt được. Anh nhướn mày: "Em có ý gì? Việc muốn kết hôn do chính miệng em nói đấy".

"Không có gì, chỉ là em không biết mình có thể làm một người chồng, một người cha tròn trách nhiệm hay không." Nói rồi, Lục Bắc Thần cầm lên hai cốc rượu, ngắm nghĩ một lát lại thu một cốc về, ngược mắt nhìn anh: "Rượu anh cũng không uống phải không?".

Lục Bắc Thần nói: "Lấy nước thay rượu".

Lục Bắc Thần rót cho anh cốc nước lọc, cứ thế họ nói chuyện nhát gừng. "Em định từ bỏ rồi", Lục Bắc Thần uống một ngụm rượu, vị cay xè khiến cậu nháu mày.

Lục Bắc Thần không kinh ngạc, chỉ hỏi cậu: "Vì dì Tần?".

"Lục Môn một lòng muốn khai thác núi Tây Nại, hoàn toàn đối lập với ý kiến của em, em nghĩ em cũng không cần tiếp tục dự án này nữa."

Lục Bắc Thần nhặt đậu: "Đây là ý của dì Tần?".

"Không, di Tần hy vọng em tiếp tục tham gia phụ trách nhưng em không muốn." Lục Bắc Thâm bóc vỏ lạc, khẽ nói: "Em vốn không đồng ý việc tiếp tục nó, bắt em thay đổi suy nghĩ ban đầu em không chấp nhận được".

Lục Bắc Thần khẽ thở dài: "Em kiên trì với ý kiến của bản thân là tốt, nói thật lòng, anh cũng không muốn em bị cuốn vào vùng đất Tây Nại này, quá nhiều chuyện xảy ra rồi".

"Thật ra có lúc em nghĩ, nếu trên núi Tây Nại không xảy ra nhiều án mạng như thế, có thể em sẽ suy nghĩ tới dự án này. Nhưng hình như từ lúc chúng ta tới đây, sự bình yên của nơi đây đã bị phá vỡ."

"Em muốn nói gì?" Lục Bắc Thần hỏi.

"Em không tin chuyện ma quỷ, nhưng em lại kiêng kỵ truyền thuyết quỷ núi, thế nên em quyết định rút lui. Nhưng Kiều Vân Tiêu thì định đón đường. Theo lý mà nói, một người làm ăn khi gặp chuyện này không khác nào cầm phải củ khoai nóng mới đúng..." Nói tới đây, cậu thấy Lục Bắc Thần cứ nhìn mình mãi bèn nói thẳng: "Thôi được rồi, em thừa nhận có hơi nghi ngờ Kiều Vân Tiêu".

"Kiều Vân Tiêu có bằng chứng ngoại phạm." Lục Bắc Thần đáp nhẹ tênh.

"Mấy chuyện này anh ta đâu cần đích thân ra tay?"

Lục Bắc Thần đáp chắc chắn: "Không phải cậu ấy".

"Em chỉ nghi ngờ thôi, dù sao em và anh ta đang tranh giành nhau, giờ cục diện lại thành ra thế này." Lục Bắc Thâm lại nhấp một ngụm rượu, "Nhưng bất luận thế nào, chuyện này em cũng không lo nữa. Nếu di Tần đã tới thì đành làm phiền di ấy. Còn nữa, Lăng Song cũng phải trở về Tòa soạn, không thể ở lại Cống Tót quá lâu".

Lục Bắc Thần gật đầu, chân thành nói: "Cố gắng đối tốt với cô ấy, cô ấy là một cô gái tốt đấy".

"Em biết mà." Lục Bắc Thâm nâng ly rượu lên, nhìn về phía Lục Bắc Thần: "Nào, anh trai, cùng ly, tạm biệt em".

Lục Bắc Thần cười ha ha, cầm cốc lên: "Anh chỉ muốn em về Thượng Hải ngay còn chuẩn bị đám cưới", cùng ly xong, anh bổ sung thêm một câu: "Anh phải chuẩn bị cho em một món quà hậu hĩnh mới được".

Lục Bắc Thâm nhướng mày: "Đâu phải em không có tiền".

"Anh tưởng như cha." Lục Bắc Thần hảo sảng nói.

Lục Bắc Thâm bĩu môi: "Năm phút, anh chỉ lớn hơn em năm phút thôi." Sau khi cùng mạnh với anh, cậu ngửa cổ uống cạn.

...

Buổi chiều, thời tiết cực kỳ nóng nực, oi bức, nhưng trong phòng thực nghiệm thì rất mát, ở nơi nhiệt độ thấp, vi khuẩn mới sinh trưởng chậm.

Lục Bắc Thần chống hai tay hai bên bàn khám nghiệm, nhìn chăm chăm thi thể bị thiêu cháy bên dưới tầm mắt. Cho dù cái xác đã thay đổi diện mạo nhưng anh vẫn biết trong lúc bị thiêu, nạn nhân cực kỳ bình thản, vì có thể nhận ra từ nét mặt sau khi bị cháy. Nếu đau khổ, giây giụa sẽ tạo ra một biểu cảm kịch liệt trên mặt từ đó dẫn đến biến dạng phần xương mặt, rõ ràng nhất chính là phần miệng.

Miệng của nạn nhân trước khi chết khép chặt, không kêu gào, không hoảng sợ nên phần miệng không có thay đổi rõ rệt.

Anh thật sự không thể hiểu nổi, một người không dùng thuốc, rốt cuộc là điều gì có thể khiến ông ta bình thản như vậy giữa một trận hỏa hoạn? Phàm là những loại thuốc mê đều khiến cơ thể có sự thay đổi, cho dù là cháy lớn cũng sẽ để lại dấu vết nhưng trên người tộc trưởng Vương thì không tìm thấy.

Ngữ Cảnh bước lên nói: "Giáo sư Lục, phải chăng sức mạnh tinh thần của ông ta quá to lớn?".

Lục Bắc Thần vẫn không rời mắt khỏi thi thể, khẽ hỏi một câu: "Cậu si mê vũ trụ như thế, giả sử có một ngày anh thực hiện được nguyện vọng của cậu nhưng điều kiện tiên quyết cậu bắt buộc phải chịu đựng hình phạt bị thiêu, cậu có làm không?".

Ngữ Cảnh ngẫm nghĩ rồi lắc đầu nguây nguây: "Thế thì thôi ă...".

"Tộc trưởng Vương, tộc trưởng của bản Tây, một người thường xuyên lên thị trấn, thậm chí còn được lãnh đạo tỉnh tiếp đón, tư tưởng giác ngộ của ông ta chắc chắn cao hơn dân bản. Một người như vậy, bảo ông ta chết vì một thứ gọi là quỷ núi ư? Có thể không?" Lục Bắc Thần nhắm vào một điểm trí mạng.

~Hết chương 544~

546. Q11.c545: Mùi Hương Trên Thi Thể

Không thể nào.

Nhất là sau khi ông ta còn đang chuẩn bị bán núi.

Tộc trưởng Vương đồng ý bán núi có nghĩa là sự khiếp sợ ông ta dành cho quỷ núi không lớn như mọi người vẫn tưởng tượng, thế nên, nguyên nhân cái chết của ông ta càng thêm đáng ngờ.

Nhưng, rốt cuộc là ông ta bị thiêu chết trong tình trạng nào chứ?

Những việc cần làm để kiểm tra thi thể, Lục Bắc Thần đều đã làm rồi thế mà không hề phát hiện thấy dấu vết.

Ngư Khương nói: "Liệu có khi nào trước khi chết ông ta bị đánh ngất và ngọn lửa quá lớn đã che lấp mất vết thương?".

Lục Bắc Thần lắc đầu, suy đoán này ngay từ ban đầu đã bị phản bác. Mặc dù thi thể đã cháy không còn nhận ra diện mạo nhưng xương cốt còn nguyên vẹn, trạng thái của xương sọ lại càng rõ nét. Nếu có gì bất thường, không thể lọt qua đôi mắt của anh.

"Hoặc là, trước khi bị thiêu cháy, ông ta đã chết rồi?" Ngữ Cảnh đưa ra một khả năng.

Lục Bắc Thần nói: "Ông ta bị thiêu sống sờ sờ, người chết rồi mới bị thiêu cháy có thể nhận ra từ thi thể".

Ngữ Cảnh nghe xong mới chột dạ. Ban nãy cậu đã nói một suy đoán thật sự ngớ ngẩn, cũng may thời gian gần đây giáo sư Lục đang vui, nếu không với câu hỏi vừa rồi, cậu không những không được giải đáp mà rất có thể còn bị mắng té tát một trận.

Đang trầm cảm thấy may mắn thì chuông cửa phòng thực nghiệm vang lên, đúng là cứu tinh mà cậu đang tâm niệm. Lục Bắc Thần thấy Cố Sơ thì có phần ngạc nhiên. Anh rút găng tay, bước lên, khẽ nói: "Em đã mang thai rồi, mấy nơi như thế này đừng nên đến thì hơn".

"Giáo sư Lục cũng mê tín vậy à?" Cố Sơ cố tình trêu anh.

Khoảng thời gian này, lượng công việc của cô bị Lục Bắc Thần cắt giảm một lượng lớn, chỉ thi thoảng cùng tổ y tế tới khám chữa bệnh ở một số thôn bản gần một chút, có điều cô chỉ cần ra ngoài là ắt sẽ có cả đám vệ sỹ đi theo. Cố Sơ cố gắng giải thích với Lục Bắc Thần rằng làm như vậy quá ảm ỉ rồi. Ai ngờ cô còn chưa có thời gian nói chuyện nghiêm túc với anh thì Tần Tô thấy vậy lại có phần không hài lòng, quở trách Lục Bắc Thần: "Người chăm sóc quá ít, có ai thiếu quan tâm như con không?".

Cố Sơ sợ hãi quá phải dập tắt ý định của mình lại, vội nói với Tần Tô: "Thế này là đủ rồi, đủ rồi ă".

Hôm nay tổ y tế tới một địa điểm khá xa nên không ai dám đưa cô đi. Cố Sơ ngồi trong nhà khách thực sự quá nhàm chán, đợi Tần Tô nấu xong canh, cô lấy lý do đi đưa canh để nhân tiện đi lượn đường.

Lục Bắc Thần đón lấy chiếc bình giữ nhiệt trong tay Cố Sơ, mở nắp ra, mùi canh thơm nồng mà không hề tạo cảm giác ngấy. Anh hơi ngạc nhiên: "Dì Tần làm hả?".

Cố Sơ gật đầu: "Anh ném thử đi, tay nghề của dì Tần khá lắm đấy, trước khi tới đây em đã uống một bát rồi, cực kỳ ngon. Đây, Ngư Khương, Ngữ Cảnh, tôi có mang dư đây, mọi người cũng ném thử chút đi".

Kết quả số canh đủ cho mỗi người một bát, mọi người đều thòm thòm, ngay cả Lục Bắc Thần cũng không ngờ Tần Tô nấu ăn giỏi như vậy. Cố Sơ nói: "Thật ra em cảm thấy con người dì Tần cũng tốt lắm".

Khi không có Lục Bắc Thần bên cạnh, Tần Tô thật sự đã đảm đương trách nhiệm của một người mẹ, các bữa cơm cực kỳ phong phú. Những món canh đó, Cố Sơ lên mạng tra cứu thì đều có tác dụng tốt cho mẹ và bé. Ban đầu cô còn cảm thấy rất ái ngại. Tần Tô liền nói: "Con là con dâu của nhà họ Lục, có gì mà phải ngại? Yên tâm đi, mẹ là người từng trải hai lần rồi, quá trình mang thai này mẹ nắm rất rõ".

Sau đó bà còn nói với cô giai đoạn nào phải chú ý chuyện gì, phải ăn thứ gì. Thấy bà bận rộn trước sau, Cố Sơ cứ cảm thấy Tần Tô này và Tần Tô trong ấn tượng của cô đúng là hai người hoàn toàn khác nhau. Trước mặt cô, bà không khác gì một người phụ nữ bình thường, thậm chí, cô còn bắt gặp hình ảnh của mẹ trên Tần Tô. Ngay cả chị Dao nhìn thấy cũng phải ngưỡng mộ, hỏi cô: "Này, bà ấy rốt cuộc là mẹ chồng hay mẹ đẻ cô vậy? Chăm sóc chu đáo quá mức rồi".

Thật ra Cố Sơ cũng không biết vì sao Tần Tô lại tốt với cô như vậy. Cô cảm thấy vì chuyện hai nhà Cố Lục, hai bên có thể làm được tới mức "nước sông không phạm nước giếng" là tốt lắm rồi, thân thiết và gần gũi như thế này quả thật chưa từng nghĩ tới. Tần Tô nói thật với cô: "Trong bốn đứa con nhà họ Lục, Bắc Thần là đứa cưới đầu tiên, cũng có con sớm nhất, dĩ nhiên là con sướng rồi. Con không biết đâu, bố chồng con cứ hai ba ngày lại gọi điện tới hỏi thăm tình hình của con đấy".

Uống xong canh, Lục Bắc Thần bèn đưa Cố Sơ về nhưng cô sợ về nhà bị bắt nằm một chỗ nên viện cớ ngồi cho tiêu đã. Lục Bắc Thần đang định cởi áo blouse đưa cô ra ngoài đi dạo một chút thì bỗng nghe thấy Cố Sơ khụt khịt mũi, "Sao lại có mùi cỏ Thiên Hồn vậy?".

Chưa đợi Lục Bắc Thần trả lời, Ngư Khương đã cười: "Mùi cô cũng nhạy thật đấy, cỏ Thiên Hồn để tận trong tủ khóa kín của phòng thực nghiệm cơ, thế mà cô cũng ngửi thấy mùi sao?".

Cố Sơ nhìn về phía tay Ngư Khương chỉ, lắc đầu: "Không phải từ phía đó đâu".

"Chỗ khác thì đâu còn." Ngư Khương nói.

Chiếc tủ kia cách cô quá xa, mũi cô không thể nào nhạy đến mức ấy. Cô nhìn dáo dác xung quanh một lượt, cuối cùng dừng lại bên bàn khám nghiệm, một giây sau đã cảm thấy ghê, lao vội vào nhà vệ sinh, nôn khan không ngừng. Lục Bắc Thần thấy vậy vừa đau lòng vừa lo lắng, không ngừng vỗ lưng cho cô. Sau khi cô đỡ hơn một chút, anh mới thở dài: "Là xác thì sẽ có mùi, em là người đang mang thai, dù xuất phát từ góc độ y học hay góc độ tâm linh, em cũng không nên đến gần thi thể".

"Trên thi thể đó... có mùi cỏ Thiên Hồn." Cố Sơ gắng sức nói.

Lục Bắc Thần sững người.

...

Nếu trên thi thể có mùi cỏ Thiên Hồn thì thứ mùi đó bốc từ đâu ra? Nhất định phải còn vật gì sót lại, nếu không sao có thể lưu giữ mùi? Nhưng qua giải phẫu, Lục Bắc Thần lại không tìm thấy dấu tích hoặc bột của cỏ Thiên Hồn sót lại.

Tuy nhiên khứu giác của Cố Sơ rất nhạy, cộng thêm đang mang thai nên cô càng nhạy cảm với các loại mùi hơn. Thế nên dù anh không ngửi thấy chút nào, anh cũng tin tưởng tuyệt đối phán đoán của cô. Thế là sau khi đưa Cố Sơ trở về nhà khách rồi quay lại phòng thực nghiệm, anh bắt đầu tìm kiếm xem cách để giữ mùi của loại cỏ này rốt cuộc là gì.

Không chỉ có anh, cả Ngư Khương và Ngư Cảnh cũng đang suy nghĩ.

Bỗng nhiên, Lục Bắc Thần nói với Ngư Cảnh: "Đưa anh nhíp và kéo".

Nửa giây sau Ngư Cảnh mới hoàn hồn trở lại, vội đưa dụng cụ cho anh. Lục Bắc Thần dùng nhíp luồn sâu vào trong lỗ mũi của nạn nhân trước rồi cắt một lớp da mỏng xuống, giao cho Ngư Khương: "Lập tức hóa nghiệm".

Ngư Khương vội vàng làm theo.

Thời gian hóa nghiệm không dài, chưa đầy năm phút, Ngư Khương đã có phát hiện, vội kêu lên: "Vic!".

Lục Bắc Thần và Ngữ Cảnh đồng thời tiến tới. Ngự Khương nhập hình ảnh hóa nghiệm vào trong máy tính, chỉ vào một vật lốm đốm đen giống như nấm mốc và nói: "Có lẽ là nấm biến dị".

Lục Bắc Thần không hiểu: "Nấm biến dị?".

Ngự Khương không giải thích ngay mà ngẩng đầu lên nhìn đồng hồ trên tường rồi nói: "Cũng đến giờ rồi". Sau đó cô ấy đi tới trước chiếc tủ đựng cỗ Thiên Hồn, mở nguồn sáng trong tủ, được soi chiếu như vậy, tình hình bên trong vô cùng rõ ràng.

Là những vụn nhỏ của cỗ Thiên Hồn. Ngự Khương lấy từ trong túi gấm ra, phong kín rồi tiến hành thực nghiệm. Mấy tiếng đồng hồ sau, chúng đã đổi sắc, trở nên đen xì. Ngự Khương cẩn thận lấy một ít ra rồi đưa tới bàn hóa nghiệm tiến hành hóa nghiệm. Vài phút trôi qua, cô ấy thở một hơi dài, nhìn về phía Lục Bắc Thần: "Có thể nghiệm chứng được rồi, loại nấm biến dị này do cỗ Thiên Hồn sinh ra".

Ngự Khương đã làm thực nghiệm nuôi vi khuẩn. Ở các loại cây cỏ khác, khi còn sống chúng mới tỏa mùi hương, khi khô héo thì không còn nữa, nhưng cỗ Thiên Hồn thì ngược lại, nguyên lý này là gì đây?

"Thông qua thực nghiệm nuôi cấy có thể nhận ra, loại nấm biến dị này sống ký sinh vào cỗ Thiên Hồn. Nói một cách khác, nó sống ký sinh vào độc tính mà cỗ Thiên Hồn tỏa ra. Khi cỗ Thiên Hồn còn tươi, độc tính của nó sẽ áp chế nấm đột biến, thế nên thứ mùi nó tỏa ra là mùi của bản thân cỗ Thiên Hồn. Nhưng một khi nó chết đi thì loại nấm này sẽ bắt đầu sinh sôi, vì vậy kỳ thực sau khi cỗ Thiên Hồn chết, nó tỏa ra mùi hương nồng chính là mùi của loại nấm biến dị. Loại nấm này sẽ tồn tại cùng với sự tồn tại của mùi cỗ Thiên Hồn, nhưng bản thân nó không có độc tính, ngược lại còn có tác dụng an thần, giữ bình tĩnh, có thể đây cũng chính là suy nghĩ của Hưởng Trì, cỗ Thiên Hồn có mùi càng nồng thì càng không gây hại."

Lục Bắc Thần đảm chiêu: "Loại nấm này được phát hiện ngay trong lỗ mũi của nạn nhân, chứng tỏ trước khi chết ông ta đã hít một lượng lớn cỗ Thiên Hồn".

"Đây là cách giải thích duy nhất." Ngự Khương gật đầu, "Nếu không chúng ta không thể nào luận ra được nguyên nhân nạn nhân tử ra hết sức bình thản khi bị thiêu sống. Khi còn sống, tộc trưởng Vương chắc chắn đã hít một lượng rất lớn, độc tính của nó tự nhiên phát tác, hệ thống thần kinh, thậm chí là mọi thần kinh gây cảm giác đau đớn của ông ta đều bị tê liệt, mà loại nấm này cũng từ đó hình thành".

Lục Bắc Thần bất chợt nhớ lại cỗ Thiên Huyền Nữ đó. Khi ấy đứng trên đài cao chói vót, con dao kia của vào cổ tay không chút chần chừ, cô ta dùng cỗ Thiên Hồn một thời gian dài, e là đã sớm không còn cảm giác đau đớn.

Nghĩ tới đây, anh vỗ mạnh vai Ngữ Cảnh, ra lệnh: "Lập tức làm báo cáo".

Xua tan mây mù, nhìn thấy chân tướng luôn là lúc người ta gặp cảnh máu me. Nói một cách khác, phát hiện to lớn này có thể trực tiếp chỉ ra khả năng tộc trưởng Vương bị mưu sát, đây sẽ là một bằng chứng hết sức quan trọng.

Ngữ Cảnh ngồi trước máy tính, gõ bàn phím lạch cạch. Cậu thích nhất là những lúc như thế này, vụ án càng lúc càng sáng tỏ, công việc của pháp y cũng gần kết thúc, tiếp theo đây chỉ còn ngồi chờ kẻ ác sa lưới.

Lục Bắc Thần nhìn chăm chăm từng con chữ trên máy tính, tỉ mỉ, cẩn trọng rồi lại lệnh cho Ngự Khương đưa hình hóa nghiệm cho Ngữ Cảnh. Ba người họ không nói quá nhiều lời thừa thãi, họ đang giành giật từng giây từng phút với kẻ tội phạm, trả lại sự trong sạch cho người đã khuất.

Di động vang lên, là La Trì. Sau khi Lục Bắc Thần nhận máy, đầu kia nói thẳng: "Phía tôi có một phát hiện quan trọng".

"Tôi cũng có phát hiện đây, gặp nhau ở quầy bar nhé." Lục Bắc Thần nói ngắn gọn.

~Hết chương 545

~

*Lảm nhảm: Há há, đọc chương này xong cảm thấy phấn khích, tim đập thành thịch ==))

547. Chương 546: Suy Đoán Đáng Sợ

Vì bên trên đã có quyết định rõ ràng nên Giang Nguyên không thể ngăn cản La Trì và mọi người "tiến thẳng vào sào huyệt", đây cũng là một điều kiện có lợi giúp La Trì phát hiện ra manh mối trong căn nhà của tộc trưởng Vương.

"Theo lời khai của Giang Nguyên, sau khi tộc trưởng Vương qua đời, mọi vật dụng chưa từng bị ai xê dịch, vẫn giữ nguyên trạng thái ban đầu. Nhưng khi điều tra hiện trường, tôi phát hiện chiếc tủ năm ngăn trong phòng có dấu vết bị xê dịch. Nói chính xác là nó từng bị người ta dịch chuyển hai lần, bị đẩy ra rồi lại được đẩy về chỗ cũ, nên còn dấu vết sai vị trí."

Đồ đạc trong nhà tộc trưởng Vương được sắp xếp gọn gàng, trong phòng không có bụi bặm. Giang Nguyên khai, mặc dù tộc trưởng Vương luôn sống một mình nhưng nhà cửa không bao giờ bừa bãi. Ông ta ưa sạch sẽ, bình thường trong nhà cũng không có một hạt bụi. Thế nên sau khi ông ta qua đời, Giang Nguyên đã cố gắng giữ cho phòng ốc sạch sẽ, gọn gàng. Một căn phòng quá ngăn nắp quả thực không dễ tìm manh mối, vì cho dù từng có manh mối thì rất có thể cũng đã bị tấm lòng "hiếu thảo" của Giang Nguyên dọn sạch.

Nhưng với tư cách là một cảnh sát hình sự lão luyện, anh ấy vẫn có sự nhạy cảm chuyên nghiệp, anh ấy đã phát hiện ra manh mối. Chiếc tủ năm ngăn trong nhà đã có tuổi, lớp sơn màu xanh lá đã bong tróc dữ dội, nhưng vẫn có thể nhìn thấy phần nào những hoa văn điêu khắc tỉ mỉ trên tủ, chúng được đeo gọt bởi tay một nghệ nhân, từng đường từng nét đều rất cẩn thận. Chiếc tủ tuy cũ nhưng không bẩn, nhất là mặt trên lại càng được lau lot tinh tươm. Thế mà La Trì vẫn tinh mắt phát hiện ra có dấu vết có người từng dịch chuyển nó.

Chiếc tủ được bọc góc sắt cố định, cách mặt đất vài phân, cũng chính vài phân ấy đã tiết lộ không ít tin tức. La Trì phát hiện trên nền đất có vết xước, giống như có người đụng vào tủ khiến nó bị xô lệch, dưới chân tủ và trên nền đất cũng có một diện tích bụi cực nhỏ, đó có lẽ là nơi quanh năm không thể lau tới nên để lại bụi.

La Trì ra lệnh cho dời chiếc tủ ra. Quả không sai, sau khi chiếc tủ được bê ra, vết xước đã hoàn toàn hiện rõ. Đó là một vết xước kéo dài, phù hợp với nguyên lý lực học phát sinh khi va vào tủ.

"Vết xước còn mới." La Trì uống một ngụm bia, bỏ vài hột lạc vào miệng rồi nói tiếp: "Thông qua việc dựng lại hiện trường, với lực va và góc độ va vào tủ có thể nhận ra khi đó trong phòng có giăng co. Thậm chí có thể nói rằng, căn phòng ấy mới là hiện trường đầu tiên của vụ án. Thế nên chúng tôi đã kiểm tra chiếc tủ thêm một lần nữa thật kỹ lưỡng, quả nhiên đã phát hiện được sợi vải và dấu máu ở khe tủ. Chúng tôi giả định rằng khi đó người ra tay đánh tộc trưởng Vương chính là Giang Nguyên, vậy thì anh ta ắt sẽ tìm đủ mọi cách để lôi tộc trưởng Vương lên núi. Chúng tôi kiểm tra và phát hiện Giang Nguyên có một đôi giày, mặc dù đã đánh nhưng trong kẽ của đế giày vẫn tìm thấy một ít bùn đất. Đương nhiên, nếu anh ta chính là hung thủ thì lớp đất này có lẽ chính là lớp đất trên đường đi. Ngoài ra, trên áo khoác ngoài của anh ta, chúng tôi còn phát hiện một dấu máu rất nhỏ đã khô lại, màu sắc khá giống với màu vải, nếu không nhìn kỹ sẽ bỏ sót. Chúng tôi đã cẩn thận lấy mẫu sợi vải, mọi vật cần hóa nghiệm tôi đều đã mang tới cho Ngự Cảnh".

Nói tới đây, La Trì hơi ngừng lại, nhíu mày suy nghĩ một lúc lâu mới tiếp lời: "Bây giờ điều tôi không hiểu là tộc trưởng Vương đã được đưa lên núi bằng cách nào, đánh ngất ư? Rõ ràng cậu không tìm được vết thương phù hợp trên thi thể".

"Là cỏ Thiên Hồn." Lục Bắc Thần khẽ đáp.

La Trì ngẩn người: "Sao cơ?".

Lục Bắc Thần bèn kể rõ cho La Trì những phát hiện trong phòng thực nghiệm. La Trì nghe xong vỗ đùi cái đét: "Thế thì chắc chắn tới tám chín phần rồi! Nếu kết quả hóa nghiệm của Ngự Cảnh cũng thuộc về Giang Nguyên và tộc trưởng Vương thì tên nhóc Giang Nguyên đó nhất định chính là hung thủ. Để nguy tạo hiện trường vụ tự sát, anh ta đã cho tộc trưởng Vương dùng cỏ Thiên Hồn, mục đích chính là để ông ấy dù bị lửa thiêu cháy vẫn không cảm thấy đau đớn".

Bản Tây rất ít khi có người ngoài bước vào, cái chết của tộc trưởng Vương đầy nghi vấn, thật ra từ lâu

Lục Bắc Thần đã nghi ngờ Giang Nguyên. Anh trầm ngâm giây lát: "Vậy thì động cơ của Giang Nguyên là gì? Vì chức tộc trưởng ư? Sự thật chứng minh tộc trưởng Vương đã có ý nhường vị trí này lại cho Giang Nguyên. Vì muốn bán núi? Nhưng cuối cùng tộc trưởng Vương đã đồng ý bán núi, Giang Nguyên cũng có thể được lợi bên trong. Cả hai lý do đều có vẻ thuyết phục, nhưng hình như lại không thuyết phục".

La Trì phì cười: "Lúc trước tôi cũng lấy làm lạ. Nghĩ bụng, tên nhóc Giang Nguyên đó hiểu thuận thể cơ mà, chưa bao giờ làm trái ý tộc trưởng Vương. Nhưng chân tướng thường được bọc dưới lớp vỏ giả nhân giả nghĩa, chỉ cần bóc ra là có thể nhìn thấy sự thật đầy máu".

"Xem ra cậu tìm thấy nguyên nhân rồi." Lục Bắc Thần cũng mặc kệ cho anh ấy vòng vo tam quốc.

La Trì làm mặt đắc ý: "Thì đó, thần thám La tiếng tăm lẫy lừng như tôi, không một manh mối nào lọt được qua mắt tôi cả".

Lục Bắc Thần mím môi cười, không có ý thúc giục.

"Này, cậu hỏi đi chứ." La Trì huých tay vào người anh.

"Hỏi cái gì cơ?" Lục Bắc Thần vờ ngu ngơ.

La Trì ghé sát lại gần anh, "Thì hỏi tôi xem tôi điều tra ra được chuyện gì rồi, làm sao lại tra ra được".

"Cậu thích nói thì nói, việc điều tra không phải việc của tôi." Dứt lời, Lục Bắc Thần định đi.

La Trì bước lên nứu lấy cánh tay anh, nói liên tục: "Ấy, ấy, ấy, đừng đi chứ! Đã sắp làm bố rồi mà sao không học được cách động viên người khác vậy".

Lục Bắc Thần sung sướng, lại ngồi xuống nghiêm chỉnh. Lúc này La Trì mới nói một tràng: "Tôi đi khắp hang cùng ngõ hẻm đã nghe ngóng được một chuyện. Nghe nói từ lúc tay Giang Nguyên này còn rất nhỏ, mẹ anh ta đã mất. Bố anh ta thường xuyên bận rộn bên ngoài không có thời gian chăm sóc con nên cũng có thể nói rằng anh ta được tộc trưởng Vương một tay nuôi lớn. Nghe nói năm xưa tộc trưởng Vương muốn Giang Nguyên theo họ mình vì lúc đó vợ ông ta không sinh được con, thế nên nhận nuôi Giang Nguyên cũng là muốn có người chăm sóc lúc về già. Chẳng ai ngờ, một năm nọ, vợ tộc trưởng Vương lại mang thai. Khi đứa bé chào đời, ông ta rất vui, từ đó Giang Nguyên trở thành người bị ông ta sai bảo, đứa lớn phải chăm sóc đứa nhỏ, nếu chăm sóc không chu tất sẽ bị ông ta quở trách. Tới tận khi vợ của ông ta bỏ trốn, con trai không còn, mà trong lễ hội dời núi đón xuân năm ấy, bố của Giang Nguyên cũng gặp nạn trên núi tử mạng, hai người họ phải nương tựa vào nhau mà sống. Nhưng nghe đồn có người dân bản kể rằng, tộc trưởng Vương vẫn động một tý là đánh mắng Giang Nguyên. Có người còn tận mắt nhìn thấy ông ta đánh Giang Nguyên rất dã man, nhưng bên ngoài thì vẫn tỏ ra hiền từ hết mực".

Nghe xong một thôi một hồi, Lục Bắc Thần tìm ngay ra điểm nghi vấn: "Vợ của tộc trưởng Vương bỏ trốn, con trai không còn? Thế là ý gì?".

La Trì rất hài lòng về kiểu một người đáp một người hỏi kiểu này, bèn háng giọng: "Thấy chưa, nói chuyện với người thông minh là rất sướng, mới đó cậu đã tìm ra vấn đề mấu chốt. Cậu có biết nguyên nhân cả bản Tây, thậm chí là cả Cống Tốt cực kỳ kính nể tộc trưởng Vương không?".

"Thì chẳng phải vì năm đó có trận lũ lụt, ông ấy đã làm một buổi tế lễ sao?" Lục Bắc Thần hơi nheo mắt lại, "Lễ nào còn có nguyên nhân khác?".

"Chính xác, tế lễ chỉ là một phương diện, chúng ta đã bỏ sót một điểm quan trọng. Đó chính là nếu có lễ tế thì ắt phải có đồ tế, không thể cúng quỷ núi bằng tay không được, phải không? Ví dụ như lợn, dê, trâu gì đó..." Nói tới đây, La Trì hạ thấp giọng, tỏ ra thần bí: "Nhưng, đồ tế mà tộc trưởng Vương sử dụng lại là người sống!".

Lục Bắc Thần sững người, đáy lòng chợt cảm thấy buốt giá: "Con trai ông ta?".

"Cái gì cậu cũng đoán ra, chán chết đi được." La Trì chép miệng, sau đó lại khôi phục trạng thái hưng phấn, kể tiếp: "Không sai, chính là con trai ông ta. Năm xưa, muốn ngăn lũ lụt cần tế bái quỷ núi. Có người già kể lại rằng, muốn quỷ núi từ đó về sau luôn phù hộ cho người dân thì trước hết phải học cách hy sinh, tế phẩm phải là một bé trai chưa tròn mười sáu tuổi. Con người ai cũng ích kỷ, ai lại hy sinh con trai ruột của

mình? Nhưng tộc trưởng Vương đã làm vậy, ông ta mang chính con mình ra làm đồ tế, dùng tính mạng của con trai đổi lấy bình an cho bản Tây về sau”.

Lục Bắc Thần chau mày, không nói một lời.

”Chuyện này thật ra là một bí mật công khai khắp Cống Tót, có điều mọi người không nhắc tới mà thôi, dù sao thì năm xưa đã hy sinh tính mạng của một đứa con nít. Tôi phải nghe ngóng nhiều lần mới có chút thông tin như vậy đây.”

”Không đúng.” Lục Bắc Thần bỗng nhiên lên tiếng.

La Trì chống đầu nhìn anh, cười: ”Nói nghe xem nào, xem suy luận vĩ đại của cậu cùng với sự thật tôi điều tra được có ăn khớp không”.

”Trước đó, tộc trưởng Vương sống chết không chịu bán núi. Nếu ông ta kiên trì làm như vậy thì còn chứng tỏ ông ta kiêng kỵ quỷ núi nên năm đó đã thật sự lấy mạng con trai mình ra để tế bái quỷ núi, và chúng ta cũng có thể nói tín ngưỡng tinh thần của ông ta quá cao. Nhưng thực tế thì sao? Trước khi chết ông ta đã đổi ý, mọi suy đoán đều bị phá vỡ.” Lục Bắc Thần nhìn La Trì chăm chú, ”Vậy thì giờ tôi lại nghi ngờ vì sao vợ của tộc trưởng Vương đánh đập lại bỏ trốn?”.

Lục Bắc Thần nhìn thẳng vào mắt anh đầy hứng khởi, nhanh chóng giải đáp câu hỏi của anh: ”Nghe nói bị tộc trưởng Vương đánh đập đến nỗi bỏ chạy”.

”Một người phụ nữ đã sinh con trai cho ông ta không có công lao, cũng có khổ lao, ông ta đánh đuổi vợ mình rồi lại mang con trai ra tế quỷ núi để giành được vị thế của mình.” Lục Bắc Thần bất thành linh hỏi: ”Cậu con trai đó... có đúng là con ruột của ông ta không?”.

La Trì dựa người ra sau, giơ ngón tay cái lên: ”Nể phục, nể phục. Nghe người biết sự tình kể lại, có một khoảng thời gian, tộc trưởng Vương rất hay đánh vợ, người xung quanh đi ngang qua loáng thoáng nghe thấy họ nhắc tới tên cậu con trai, hình như là gây gỗ vì chính đứa con ấy. Về sau, bà vợ chịu không nổi nữa đã ăn trộm một khoản tiền lớn rồi bỏ trốn. Rồi sau đó tới chuyện tộc trưởng Vương lấy con ra tế quỷ núi. Suy đoán của tôi giống hệt cậu, đứa con ấy không phải con ruột của ông ta, có thể bà vợ đã cho ông ta mọc sừng nên sau khi biết chuyện ông ta đã ngày ngày đánh đập vợ để trút giận rồi thiêu chết đứa trẻ mà ông ta cho là nghiệt chủng”.

Lục Bắc Thần từ từ bổ sung: ”Trùng hợp là bố của Giang Nguyên cũng gặp chuyện, từ đó về sau Giang Nguyên trở thành nơi trút giận của tộc trưởng Vương. Vậy thì chỉ có thể chứng tỏ ông ta hận Giang Nguyên. Nói sâu thêm, có thể người ông ta hận là bố của Giang Nguyên vì năm xưa người khiến ông ta mọc sừng chính là người đàn ông đó”.

”Thế nên cái chết của bố Giang Nguyên chưa hẳn đã là tai nạn ngoài ý muốn.” La Trì nói rất chắc chắn, ”Chuyện này có lẽ tộc trưởng Vương luôn nghĩ mình đã giấu rất cẩn thận, nhưng thực tế đã sớm bị Giang Nguyên phát hiện ra. Anh ta đã có đủ động cơ để giết tộc trưởng Vương! Báo thù cho bố, trả thù cho chính mình, còn cả người em trai đã chết vì mình nữa!”.

~Hết chương 546~

548. Q11.c547: Dự Cảm Của La Trì

Giang Nguyên giết người, hoàn toàn có đầy đủ động cơ. Mặc dù bề ngoài sống yên bình lặng nhưng thực chất đôi tay có thể đã dính đầy máu tươi. Đây là suy đoán của Lục Bắc Thần và La Trì. Mà từ trước đến nay, khi có thể liên hệ nhân quả của một câu chuyện lại thì tới tám, chín phần, Giang Nguyên tới tám, chín phần chính là hung thủ không sai. Vấn đề hiện tại là Giang Nguyên hành động một mình hay có tông phạm? Vì theo như phân tích, cái chết của Phương Tử Hân và Trình Diệp rất có khả năng liên quan tới Giang Nguyên. Tộc trưởng Vương không tự sát thì bức di thư chỉ là đồ giả, những nội dung được đề cập bên trong cũng trở nên đáng ngờ.

”Đối với Giang Nguyên, bây giờ tôi chưa muốn đánh rắn động cỏ, lỡ như phía sau còn đồng phạm thì sao?” Cái miệng của La Trì vẫn chưa nhả ra, vừa nói chuyện vụ án vừa tốp tép nhai lạc, bên cạnh đã có một

đồng võ.

Nếu là một vụ án giết người liên hoàn thì một mình Giang Nguyên có thể thực hiện thành công hay không? Chưa chắc, phía sau anh ta chắc chắn có một sức mạnh nào đó đang chống đỡ, khiến anh ta có chỗ dựa, không cảm thấy lo sợ.

Lục Bắc Thần cũng tán đồng quyết định của anh ấy. Anh nhặt ra mấy hột lạc, từ từ bóc: "Bây giờ còn thân phận của ba người là chưa rõ. Một là người có tuổi trong sơn động, người bọc răng bằng vàng và thứ ba, chính là Thiên Huyền Nữ".

"Tôi hiểu, tôi hiểu." La Trì liên tục thở dài: "Thật không dám giấu, tôi bây giờ chỉ mong sao có gấp đôi thời gian. Nhân lực quả thực quá mỏng, mới chỉ có một vụ hỏa hoạn đã hành hạ mọi người như vậy. Ông già, người răng vàng và cô Thiên Huyền Nữ đó nghĩ thế nào cũng chẳng liên quan tới vụ án này. À, cô Thiên Huyền Nữ thì có một chút. Nhưng mấy hôm nay tôi cũng điều tra rồi, cả bản chẳng ai biết tình hình của người đó, bình thường cô ấy sống ở đâu, xuất hiện ở địa điểm nào... hoàn toàn không hay biết. Còn phải điều tra, phải cho chúng tôi thời gian".

Lục Bắc Thần cũng hiểu điều tra ra không phải chuyện dễ dàng, nhìn đôi mắt thâm quầng của La Trì là đủ hiểu, đầu tóc anh ấy lại trở về trạng thái bù xù như mỗi khi phá án rồi, ăn uống cũng chẳng đầy đủ, thế nên anh không nói câu giục già nào cả. Ngược lại, La Trì ngẩng đầu lên nhìn anh, "Nhưng tên Giang Nguyên đó thì giục rồi đấy. Anh ta nói muốn chôn cất tộc trưởng Vương, thì thế cứ để mãi chỗ cậu cũng không hay".

"Tình hình thi thể về cơ bản đã kiểm tra xong xuôi rồi, những manh mối có được tôi cũng đã giao cho cậu. Bây giờ để Giang Nguyên lấy xác về cũng được, chỉ ít có thể để anh ta tạm thời lơ lửng phòng bị." Lục Bắc Thần rót thêm rượu cho anh ấy, bản thân mình thì không uống.

La Trì gật đầu, "Không sai, loại người này luôn nghĩ cứ chôn hết xuống đất là không còn chuyện gì nữa".

Hai người lại vòng vào câu chuyện quanh vụ án thêm khoảng hơn nửa tiếng, tới tận khi Ngữ Cảnh gọi điện tới. La Trì ở bên cạnh, chăm chú quan sát Lục Bắc Thần lúc anh nghe điện, ai ngờ anh luôn bày ra vẻ mặt không cảm xúc, khiến anh ấy không đọc được bất kỳ cảm xúc nào, ngay cả ngữ điệu cũng bình đạm như nước: "Được, anh biết rồi".

Cuộc gọi kết thúc, La Trì còn chưa hỏi, Lục Bắc Thần đã nói ngay: "Có kết quả hóa nghiệm rồi, vết máu trên khe tử thuộc về tộc trưởng Vương, sợi vải cũng ở trên quần áo, thống nhất với bộ quần áo dính máu của Giang Nguyên. Ngoài ra trong sợi vải còn sót lại vụn da, thuộc về tộc trưởng Vương. Lớp đất dưới đế giày của Giang Nguyên trùng khớp với loại đất gần sơn động núi Tây Nại. Vết máu trên người anh ta cũng đã được chứng thực là thuộc về tộc trưởng Vương".

"Vậy thì đủ để chứng minh Giang Nguyên từng động thủ với tộc trưởng Vương nhưng trên thi thể không phát hiện ra vết thương." La Trì nghi hoặc.

Lục Bắc Thần giải thích: "Thi thể bị thiêu cháy dữ dội, tổ chức da bị tổn hại nghiêm trọng. Nếu vết thương chưa sâu vào trong xương thì dưới tình hình này, đích thực không thể khám nghiệm ra. Thế nên mới nói, một người dân núi dân dã như Giang Nguyên sao có thể suy nghĩ được chu toàn như vậy? Phía sau chắc chắn có kẻ xúi bẩy. Hơn nữa, kẻ này còn không hề đơn giản".

La Trì cũng nghĩ tới điểm này, nhất thời vô cùng lo lắng. Xem ra bóng tối được che giấu ở bản Tây còn rất nhiều điều không thể nhìn thấy. Anh ấy trầm mặc một lúc rồi nói: "Nói như vậy, người muốn lấy mạng cậu khi trước không phải tộc trưởng Vương rồi".

"Xét theo thời gian tử vong thì đích thực không phải. Tộc trưởng Vương gặp nạn một đêm trước khi tôi nhận được túi gấm, trừ phi ông ta đã sớm sắp xếp người giúp việc cho mình, nhưng nắm biển di trên cổ Thiên Hồn có thời gian sinh sôi. Nếu tộc trưởng đã sớm chuẩn bị xong túi gấm từ trước thì cổ Thiên Hồn cũng sẽ mất tác dụng." Lục Bắc Thần phân tích: "Nhưng tôi tin rằng việc chị Dao dùng hình bàn tay bằng máu dọa người do tộc trưởng Vương sai khiến, vì hai chuyện này được thực hiện bằng hai cách khác nhau. Ý đồ của tộc trưởng Vương đơn giản hơn, chỉ muốn dọa chúng ta sợ hãi mà bỏ đi".

La Trì xoa cằm: "Thế nên tôi đang nghĩ, chị Dao liệu có thật sự vô tội không? Chị ta nói khi đó nhận được túi gấm là tộc trưởng Vương nhờ người đưa cho mình, hoặc chị ta vốn đang nói dối thì sao, biết đâu chị ta

giúp việc cho Giang Nguyên”.

”Đây chỉ là một giả thiết vô căn cứ, không có bằng chứng xác thực, giống như trực giác của tôi cho rằng chị Dao vô tội vậy.” Lục Bắc Thần khẽ gõ hai cái lên mặt bàn, ”Thế nên, quá trình điều tra vụ án này nhất định phải bảo mật, chưa biết chừng có thể thật sự tóm được nội gián”.

”Cậu tin những gì Kiều Vân Tiêu nói thật đấy à?” La Trì ngáp ngừng.

Lần này Lục Bắc Thần rất chắc chắn, ”Cậu ta không cần phải nói dối”.

La Trì không nói nữa, cúi đầu ăn lạc và uống rượu, thực chất thì đầu óc đang quay mòng mòng như con quay, nhớ lại và sắp xếp rõ ràng những chuyện xảy ra mấy ngày nay.

”Nên bắt đầu một cuộc sống mới đi.” Lục Bắc Thần bất thành lời nói một câu.

La Trì nhất thời chưa kịp phản ứng lại, trừng mắt nhìn anh, mãi mới bật ra một câu: ”Gì cơ?”.

Lục Bắc Thần rót đầy cốc rượu cho anh ấy: ”Người chết rồi không thể sống lại, tôi hiểu tình cảm cậu dành cho Tư Tư nhưng sống là phải nhìn về phía trước”.

La Trì cúi đầu, ánh mắt dần dần tối đi. Anh ấy biết Lục Bắc Thần tinh mắt, ban đầu anh ấy uống rượu sinh sự, ngày nào cũng sống ma không ra ma, người chẳng ra người chính là vì Tư Tư. Giờ thì sao? Vụ án tới, anh ấy đã nhận, ngày nào cũng chỉ muốn thức trắng đêm điều tra vụ án, há chẳng phải vì sợ quá rảnh rồi lại bắt đầu nhớ Tư Tư? Dù nói thế nào, trạng thái hiện tại của anh ấy là không ổn. Thế nên, câu nói của Lục Bắc Thần cũng là có lý do cả.

Anh ấy im lặng rất lâu rồi giơ tay lên xoa mạnh mắt, khe khẽ cất lời: ”Tôi hiểu, đạo lý nào tôi cũng hiểu. Nhưng có lẽ cậu sẽ không tin, tôi luôn có một linh cảm, cũng chính vì linh cảm này, tôi mới liều sống liều chết như thế”.

Lục Bắc Thần hỏi anh ấy: ”Linh cảm gì vậy?”.

La Trì cầm chén rượu lên, đặt miệng chén lên môi, nói rõ từng từ từng chữ: ”Tôi luôn cảm thấy, vụ án hiện tại đang xảy ra có liên quan tới cái chết của Tư Tư”.

...

Cổ Sơ trở thành thai phụ nhân nhâ nhất, việc duy nhất có thể làm mỗi ngày có thể khiến cô vui vẻ chính là tiếp những bệnh nhân tới thăm khám. Vì việc này, mấy máy móc Kiều Vân Tiêu bỏ cả đồng tiền ra mua về cũng được Cổ Sơ sử dụng cho việc công. Nói như cô thì chúng chỉ dùng để phục vụ cho cô thì quá lãng phí. Cống Tôt cho nhiều phụ nữ mang thai như vậy, không thể để họ cứ hồ đồ sinh con như vậy được.

Lục Bắc Thần không phản đối quyết định của cô, chỉ cần cô được vui vẻ. Nhưng có một điểm anh nghiêm cấm rõ ràng, chính là không cho phép cô đích thân kiểm tra cho họ, dù sao thì thai phụ không thể quá mệt mỏi. Cổ Sơ cũng nghe lời. Dù sao thì khi ở khoa phụ sản, thành tích của cô cũng làng nhàng, cô sợ chẩn đoán nhầm cho người ta.

Những phản ứng khi mới mang thai kiểu gì cũng có, cũng may ngày nào Lục Bắc Thần cũng mang mơ tươi về. Cả những dân bản khi trước có tiếp xúc với cô, sau khi biết cô có thai cũng mang ô mai tới. Mặc dù Cổ Sơ từ chối vô số lần, nhưng không thể không thừa nhận, chỉ cần ăn chúng vào, dạ dày cô lại dễ chịu hơn nhiều.

Hôm nay, ăn cơm xong, hiếm có ngày cô không ngủ trưa, dựa vào đầu giường ăn ô mai nói chuyện điện thoại với Tiêu Tiểu Tiêu. Mấy hôm nay cậu ấy gọi không ít cuộc tới đây, cứ vài ba ngày lại hỏi thăm tình hình của cô. Lăng Song và Lục Bắc Thâm đã về Thượng Hải, Cổ Sơ không còn đối tượng để tán dóc bèn túm lấy Tiểu Tiêu như phao cứu sinh, gọi một cuộc là buồn hàng tiếng.

Mỗi lần kết thúc cuộc gọi, cô lại cười cười hỏi cậu ấy: ”Này Tiểu Tiêu, cô cần tớ gọi anh Vân Tiêu vào nghe điện không hả?”.

Và lần nào cũng bị Tiểu Tiêu vờ mắng.

Cố Sơ cứ làm như không biết gì cả, thật ra thì biết hết. Có lúc Kiều Vân Tiêu lại đứng bên bờ hồ nghe điện thoại, biểu cảm lúc thì dịu dàng lúc lại khó xử, không phải gọi cho Tiểu Tiêu thì còn gọi cho ai? Hai người này, một người đuổi, một người trốn, chẳng biết bao giờ mới viết dấu chấm tròn.

Buôn đưa lê với Tiểu Tiêu chán rồi, Cố Sơ bèn ra khỏi phòng.

Hôm nay ánh nắng ngoài cửa sổ rất đẹp, từ xa trên bầu trời trên mặt hồ xanh biếc, thì thoảng lại có cơn gió nhẹ thổi qua mặt hay phả xuống cái oi nồng của mặt trời. Cô cầm theo một túi ô mai nhỏ, là loại túi mang theo người bằng thổ cẩm mà dân bản hay dùng, định tới bên bờ hồ đi dạo.

Vừa tới chân cầu thang thì cô bắt gặp chị Dao. Thấy cô định ra ngoài, chị Dao vẫn còn rất lo lắng: "Cô đi xuống nhà cẩn thận một chút nhé".

Cố Sơ cười khúc khích, cảm thấy chị ấy lo lắng quá mức. Chị Dao chỉ tay xuống dưới: "Hay để tôi gọi mẹ chồng cô nhé? Tôi vừa thấy bà ấy ở dưới nhà đấy, đang nói chuyện với một cô gái".

Nói chuyện với một cô gái?

Lăng Song đã đi rồi, mấy cô gái ở đây lại càng trở nên hiếm hoi. Cũng không nhiều, Cố Sơ nói một câu "Không sao đâu ạ" rồi tự đi xuống.

Xuống tầng một, ánh nắng càng thêm rực rỡ, từ bốn phía xung quanh ủa vào nhà, Cố Sơ càng dễ dàng bắt gặp hình bóng của Tần Tô. Bà đang ngồi trên chiếc bàn café cách cửa ra vào không xa, trước mặt là một cốc trà hoa quả, đối diện quả thực có một cô gái. Cố Sơ hơi nheo mắt nhìn bóng lưng ấy sao thấy quen quá?

Tần Tô đang hướng thẳng về phía cầu thang, nên lập tức trông thấy Cố Sơ đi xuống. Bà mỉm cười, lập tức đứng dậy đi về phía cô. Cố Sơ nhìn mãi theo cái bóng đang quay lưng về phía mình. Người con gái đó cũng từ từ quay lại.

Khi dáng vẻ của cô ta đập vào mắt Cố Sơ, cô kinh ngạc kêu khẽ: "Lâm Gia Duyệt?".

~Hết chương 547~

549. Q11.c548: Tình Cũ Của Anh

Lâm Gia Duyệt đã tới.

Nếu gặp cô ta ở Thượng Hải, Cố Sơ sẽ chẳng lấy gì làm kinh ngạc, nhưng lại "hội ngộ" ở Cống Tốt thì chuyện này sẽ có nhiều điều kỳ lạ. Tới Cống Tốt du lịch ư? Bây giờ đang là mùa vắng khách; Tới Cống Tốt đầu tư? Vậy thì ắt hẳn là định chia chác với hai nhà Kiều Lục. Hoặc có thể tà tâm của cô ta chưa dứt, vẫn còn nhung nhớ Lục Bắc Thần? Cố Sơ cảm thấy, từ khi mình có thai, thì nhân sinh cũng trở nên thu hẹp lại, sợ loại phụ nữ nào cũng sẽ tiếp cận Lục Bắc Thần.

Có thể nhận ra lần này nói chuyện với Tần Tô, Lâm Gia Duyệt đã có khoảng cách. Chẳng biết hai người họ đang nói chủ đề gì mà nét mặt trông có vẻ khá nghiêm nghị. Cho tới khi Cố Sơ xuất hiện, nụ cười mới xuất hiện trên gương mặt Tần Tô. Cố Sơ mới mang thai nên bụng còn chưa lộ rõ, vì vậy Lâm Gia Duyệt hoàn toàn không nhận ra, thấy Tần Tô đích thân tới đỡ cô thì cảm thấy hoàn toàn không hiểu.

Tần Tô nét mặt rạng rỡ: "Tiểu Sơ có thai rồi, bây giờ con bé là đối tượng trọng điểm được cả gia đình bảo vệ".

Cố Sơ có phần ngây ngốc. Cô những tưởng với sự yêu quý trước đây Tần Tô dành cho Lâm Gia Duyệt, khi thông báo chuyện này bà ít nhiều cũng sẽ kiêng dè cho cảm xúc của cô ta, kiểu nói chuyện thẳng tuột thế này quả thật khiến người ta ngã ngửa.

Sắc mặt Lâm Gia Duyệt hơi sững lại giây lát, sau đó cô ta nhìn chằm chằm vào cái bụng nhỏ của Cố Sơ một lúc lâu, rồi mới nửa cười nửa không, nói một câu: "Chuyện tốt".

Tần Tô nở một nụ cười và nói một câu mang theo hàm ý: "Người ta có tuổi cũng sẽ chẳng ham muốn chuyện gì nữa, chỉ mong có sức khỏe, con cháu đầy đàn là được rồi, nên biết thỏa mãn".

"Nói thì đúng là như vậy." Lâm Gia Duyệt tiếp lời, đón ánh mắt của Tần Tô, cong khóe miệng: "Con người nên biết đủ, nhất là khi tới tuổi chỉ còn biết nghe theo số trời, có những chuyện nên để con cháu thử sức".

Cố Sơ không xen ngang vào câu chuyện giữa hai người họ, nhưng đứng bên cạnh nhìn rất rõ ràng. Lâm Gia Duyệt đã khác, đây là cảm nhận rõ rệt nhất sau khi gặp cô ta lần này. Lâm Gia Duyệt trước đây trên người luôn toát ra một thần thái ngạo mạn, cũng biết tiến biết lùi, nói năng hành xử mặc dù có chút cố chấp tiểu thư nhưng cũng có một mặt mềm mỏng mà người ta có thể nhìn thấy.

Còn Lâm Gia Duyệt hiện tại đang đứng trước mặt cô đây, cái ngạo mạn đã được thu bớt lại, nhưng sức mạnh toát ra từ trong cốt tủy lại khiến người ta không thể tảng lờ. Cô ta tuy cười đầy những ánh mắt không còn hòa nhã, ngay cả lớp trang điểm vừa phải trên khuôn mặt cũng khiến cô ta giống hệt một chiến binh đã xông pha trên thương trường, mảnh đất của những người đàn ông.

Có lẽ không thể dùng từ "giống" để hình dung Lâm Gia Duyệt bây giờ. Cho dù Cố Sơ sống khép kín hơn, cũng không có nghĩa cô không biết gì về tình hình hiện tại. Lâm Gia Duyệt đã được "chân truyền" bao nhiêu thủ đoạn của bố mình, vừa tiếp quản công ty đã liên tiếp đánh không ít đòn hiểm. Tác phong của cô ta cực kỳ giống Lục Bắc Thần, thế nên hai tân binh mới này luôn bị người ta mang ra so sánh.

Nhưng không hiểu sao, Cố Sơ lại không thích cô ta của hiện tại. Nếu trước đây còn một chút thiện cảm nhỏ nhoi thì giờ cũng tan biến sạch, phần nhiều là hoang mang. Nỗi hoang mang này từ giây phút đầu tiên nhìn thấy cô ta đã bắt đầu nhanh chóng sinh sôi, trở thành một thứ cảm xúc khó kiểm soát, cuộn cuộn dâng trào trong huyết mạch.

Bả vai cô chợt ảm lên, là Tần Tô ôm lấy cô. Cô ngược lên nhìn bà, Tần Tô thì mỉm cười nhìn về phía cửa, gọi một tiếng: "Con về đúng lúc lắm, mau đưa Tiểu Sơ ra ngoài dạo bộ đi, con bé ở trong phòng chán lắm rồi".

Cố Sơ ngẩng đầu lên. Lục Bắc Thần đã quay về, trong tay còn xách theo một con cá trắng. Đây là đặc sản của Cống Tốt, được đánh bắt ngay dưới hồ, chất lượng tươi ngon, hàm lượng dinh dưỡng cao. Trước đây Cố Sơ được ăn mấy lần là đã thích mê, từ sau khi có bầu, cứ vài ba ngày anh lại bảo dân chài bắt cho vài con. Về sau sợ để lâu ảnh hưởng tới mùi vị của cá, sáng sớm anh lại chạy ra nơi đánh bắt mua cá, dần dà còn thân thiết với họ, anh còn đích thân lên thuyền đánh một, hai con.

Gặp Lâm Gia Duyệt, anh không có quá nhiều biểu cảm, chỉ khẽ gật đầu coi như chào hỏi. Thấy Cố Sơ tự đi xuống, anh chau mày: "Người giúp việc đâu rồi?".

"Dì ấy giặt quần áo rồi." Cố Sơ sợ anh giận lên lại mắng người ta, bèn giải thích ngay.

Tần Tô đón lấy cá trong tay anh, nói: "Được rồi, dì đưa cá cho người giúp việc làm, con đưa con bé ra ngoài cho thoáng đi".

Ngay cả Cố Sơ cũng nhận ra Tần Tô có ý tách họ ra thì sao Lâm Gia Duyệt không nhận ra. Cô ta vẫn chủ động chào Lục Bắc Thần, cười "đẹp đến lạ": "Bắc Thần, chúc mừng anh nhé".

Lục Bắc Thần quay đầu liếc nhìn cô ta, hồ hững trả lời: "Cảm ơn".

...

"Anh có biết Lâm Gia Duyệt tới Cống Tốt làm gì không?"

Gió hồ thoang thoang êm dịu, được đi dạo bộ là thoải mái nhất. Đỉnh núi tuyết xa xa và mặt hồ nước xanh thẳm trước mắt giao hòa vào nhau lại càng làm thần kinh thêm dễ chịu. Bình thường khi không mệt, Cố Sơ thích men theo hồ, chậm rãi dạo bộ, mỗi lần lại đi rất xa, rất xa, khi về thì mới kiệt sức. Lúc này, Lục Bắc Thần lại ngồi xuống, để cô nằm bò lên tấm lưng rộng lớn của anh.

Lần nào anh cũng công cô về, bước từ từ. Cố Sơ lại được hít hà mùi hương thanh mát trên người anh để cho lòng bình yên.

Hôm nay Cố Sơ không có tâm trạng đi tản bộ. Họ chọn một chiếc thuyền gỗ và ngồi xuống. Cô nhìn ra mặt hồ, hỏi Lục Bắc Thần ngồi bên cạnh cô, lấy mấy quả ô mai trong túi của cô ra, nhét một quả vào miệng cô, hỏi khẽ: "Anh không biết".

"Anh không biết cô ta sẽ tới đây sao?" Cổ Sơ tò mò.

"Vì sao anh phải biết?" Lục Bắc Thần nhìn cô vẻ buồn cười.

Cổ Sơ không nói gì nữa, cầm một quả ô mai trong tay anh, cúi gằm xuống, vân vê. Lục Bắc Thần thấy vậy bèn xoa đầu cô: "Lại nghĩ linh tinh rồi hả?".

"Là anh đừng nghĩ lung tung thì có." Cổ Sơ nghiêng đầu nhìn anh, "Bây giờ ngày nào em cũng phải ngửa mặt nhìn trời, lại không thể phục vụ anh bằng cơ thể mình, chưa biết được ngày nào đó anh lại không kiềm chế được dục vọng, phạm sai lầm, giờ cô ta xinh đẹp như hoa ấy".

Nghe xong, Lục Bắc Thần khóc dở mếu dở: "Anh biết ngay em sẽ suy nghĩ mấy chuyện vớ vẩn này mà".

Cổ Sơ cố tình nói: "Em nói sai chắc?".

"Coi anh là người chỉ suy nghĩ bằng nửa thân dưới thật đấy à?" Lục Bắc Thần nhướn mày, "Em xem thường chồng em quá đấy".

Cổ Sơ lẩm bẩm: "Nói gì thì nói, cô ta cũng được coi là tình cũ của anh. Có vô số những ví dụ đàn ông hay dây dưa vào tình cũ vào lúc này".

Lục Bắc Thần bất ngờ giơ tay véo má cô, đau đớn khiến cô kêu la oai oái. Anh vừa tức vừa buồn cười, trả lời: "Làm sao cô ta được tính là bạn gái cũ của anh chứ? Bạn gái cũ của anh là ai em còn không biết hả? Không sai, anh bây giờ đang qua lại với tình cũ đấy, lại còn làm cô ấy ẽnh bụng lên rồi".

Anh nhìn về phía cô, ánh mắt lấp lánh, còn phản chiếu mặt hồ sâu thẳm, trong sáng mà quyến rũ. Cổ Sơ thấy vậy, hai tai đỏ bừng, vội bịt ngay miệng anh lại: "Ồ trước mặt con mà ăn nói linh tinh thế hả? Sao dùng từ thiếu văn minh thế?".

Lục Bắc Thần thấy cô nổi tính trẻ con, lại càng thêm yêu thương. Anh chợt ôm lấy cô, bật cười sảng khoái.

...

"Cô tới đây làm gì?"

Trong quán bar tại phòng thực nghiệm, Lục Bắc Thần hỏi thẳng Lâm Gia Duyệt.

Ở đây không có ai. Vừa qua giờ ăn tối, mọi người trong tổ y tế hoặc là đã mệt nhoài đi ngủ ngay, hoặc là tụ tập thành tốp nhỏ qua bên hồ đi bộ giảm cân, thế nên cả một không gian rộng lớn chỉ còn lại hai người họ.

Lâm Gia Duyệt uống café, nhúu mày, không trả lời mà hỏi: "Loại café khó uống thế này mà anh cũng nuốt được sao? Bắc Thần, đây không phải là anh".

Lục Bắc Thần không trả lời, chỉ nhìn cô ta trân trân. Ở đây vốn không có café pha sẵn mà uống, đa phần đều là café La Trì mua về. Anh thức đêm khám nghiệm, chỉ cần tỉnh táo là được, La Trì chưa bao giờ là người quá cầu kỳ trong việc uống loại café gì. Đương nhiên, Lục Bắc Thần không cần thiết phải giải thích với Lâm Gia Duyệt những điều ấy, trọng điểm anh quan tâm là tại sao cô ta lại xuất hiện ở Cổng Tốt.

Lâm Gia Duyệt thấy anh cứ nhìn mình, ánh mắt sắc bén mà lạnh nhạt thì bật cười: "Em chợt phát hiện đây là lần đầu tiên anh lo lắng đến vậy, trước đây khi em tới thành phố nơi anh có mặt, anh sẽ không gấp gáp xuất hiện vậy đâu".

Lục Bắc Thần hơi nheo mắt lại: "Lâm Gia Duyệt, giữa tôi và cô không cần vòng vo tam quốc".

Nụ cười của Lâm Gia Duyệt từ từ tắt đi, đổi lại là một biểu cảm làm như đã hiểu ra điều gì: "Em hiểu rồi, anh sợ em làm gì Cổ Sơ phải không? À, giờ anh còn có con rồi nên lại càng căng thẳng. Bắc Thần ơi Bắc Thần, anh đúng là một người đàn ông tốt. Sao trước đây em không phát hiện ra anh là một người đầy trách nhiệm như vậy chứ? Sớm biết vậy em quyết phải tiếp tục bám riết lấy anh".

"Chuyện giữa tôi và cô đã lật bài ngửa từ lâu rồi." Lục Bắc Thần nghiêm mặt lại.

"Phải, anh dùng thân phận cậu chủ nhà họ Lục để đổi lại việc ân đoạn nghĩa tuyệt giữa hai chúng ta. Xét về độ tàn nhẫn, còn ai hơn anh được nữa?" Lâm Gia Duyệt cười khẩy, "Nhưng Bắc Thần à, chuyện giữa anh và em có thể lật bài ngửa, thế còn chuyện giữa anh và Cổ Sơ thì sao đây?".

Lục Bắc Thần chau mày: "Cô có ý gì?".

"Nói rõ ràng hơn một chút đi." Lâm Gia Duyệt đỡ người về phía trước. Chiếc bàn ở quán bar rất nhỏ, tay cô ta với được tới chỗ anh, ngón tay cô ta khẽ quệt qua cổ áo anh: "Là chuyện giữa hai nhà Lục Cố, đã lật bài giữa chưa?".

Lục Bắc Thần gạt tay cô ta ra, dựa ra sau ghế, mặt không biến sắc: "Lâm Gia Duyệt, mang cái chuyện cũ đến rớt răng đó ra nói còn thú vị sao?".

"Nếu em không biết nhiều chuyện đến thế, có lẽ đã bị cái vẻ dừng dừng của anh qua mặt rồi. Bắc Thần, nói anh là kẻ đại dối trá, dối trá hết chuyện này tới chuyện kia còn là đánh giá thấp anh đấy." Lâm Gia Duyệt cười dịu dàng nhưng tia sáng trong đôi mắt sắc như dao.

Lục Bắc Thần bỗng bật cười: "Cô nói thử xem, tôi qua mặt cô chuyện gì?".

Lâm Gia Duyệt nhìn khuôn mặt cười của anh, mặc dù nụ cười chưa tan vào đáy mắt nhưng cũng đủ khiến anh quá đẹp trai. Cô ta khẽ thở dài, giống như vì bản thân lại giống như vì anh: "Nhà họ Lục năm xưa đối phó nhà họ Cố thật sự chỉ vì một phương thuốc thôi sao? Bây giờ Cố Sơ đang hoàn toàn tin tưởng vào lý do này, còn anh thì tình nguyện đóng vai kẻ chuộc tội. Nhưng sự thật thì sao? Thật ra cả anh và em đều hiểu rõ, người thật sự có lỗi... là nhà họ Cố".

~Hết chương 548~

550. Q11.c549: Uy Hiếp

Sau khi nói xong câu ấy, Lâm Gia Duyệt cứ nhìn Lục Bắc Thần chằm chằm, cố gắng tìm ra chút manh mối nào đó từ gương mặt luôn lạnh nhạt của anh. Nhưng Lục Bắc Thần không đáp lại ánh mắt đó của cô ta. Trước mặt anh đặt một cốc nước lọc, ánh mắt anh đang nhìn xuống mép của cốc nước, ngón tay mảnh khảnh cũng đang nhẹ nhàng xoa thành cốc, hai hàng mi không hề nhú lại, thậm chí cả gương mặt tựa hồ không gợn một làn sóng. Phản ứng này khiến Lâm Gia Duyệt không còn tự tin nữa. Nhưng bây giờ, cô ta không thể chịu thua.

Một lát sau anh mới ngẩng đầu lên nhìn cô ta. Đón nhận ánh mắt của anh, lòng cô ta chợt run lên. Đôi mắt ấy lấp lánh ý cười nhưng dường như lại đang giấu cợt, giống như câu nói đó của cô ta hoàn toàn không đáng bận tâm. Anh lên tiếng: "Muốn nghe ý kiến của tôi chăng?".

"Đương nhiên." Lâm Gia Duyệt kéo lý trí quay trở lại, liên tục cảnh cáo bản thân tuyệt đối không được mắc lừa biểu cảm của Lục Bắc Thần. Anh muốn thể hiện vẻ thờ ơ là chuyện quá ư dễ dàng.

Lục Bắc Thần dựa người ra sau, nhìn cô ta cười mà như không cười: "Tôi cứ tưởng ông Lâm đào tạo được một kỳ tài kinh doanh, thật không ngờ lại dạy dỗ cô trở thành một biên kịch với trí tưởng tượng quá đổi phong phú".

Khóe miệng Lâm Gia Duyệt giật nhẹ, cô ta cười khẩy: "Nếu đã vậy, chi bằng anh hãy nghe nốt xem biên kịch đại tài này kể câu chuyện của hai nhà Cố Lục như thế nào nhé".

Lục Bắc Thần bình thản nhìn cô ta, không nói thêm câu nào.

"Tôi thích sự thẳng thắn nên cũng không vòng vo tam quốc làm gì", cuối cùng Lâm Gia Duyệt chẳng thèm đoái hoài tới cốc cafe trước mặt nữa, đẩy nó sang một bên, "Thật ra phương thuốc kia vốn không thuộc về nhà họ Cố, cũng chẳng phải thành quả mà Cố Trạch Phong đã phải thuê một đội ngũ chuyên gia khổ công nghiên cứu mà thành. Cố Trạch Phong là một tên trộm, à không, nói chính xác thì ông ta là một kẻ cướp ngang nhiên, dùng thủ đoạn bỉ ổi đoạt lấy phương thuốc năm đó, còn người bị hại là nhà họ Lục".

Nói tới đây, cô ta ngừng lại, nụ cười tươi rói nơi bờ môi: "Theo lý mà nói, nhà họ Lục với sự nghiệp to lớn, cuối cùng lại phải thỏa hiệp với nhà họ Cố thì quả thực quá vô lý. Nhưng bác Lục lại là người yêu con hết mực, nếu không giao phương thuốc ra, cậu con trai nhỏ của bác ấy sẽ gặp nguy hiểm tới tính mạng. Một bên là tiền tài, một bên là tình thân, bác Lục đương nhiên sẽ chọn việc bảo vệ tính mạng con trai mình".

Sóng mắt của Lục Bắc Thần chợt dao động đôi chút, là sự bàng hoàng thoáng qua rất nhanh nhưng vẫn bị Lâm Gia Duyệt bắt được. Nụ cười của cô ta càng thêm đậm, "Một kẻ vì danh lợi chuyện gì cũng làm được, ví dụ như Cố Trạch Phong. Ông ta quá khao khát thành công, thế nên, trong một cơ duyên tình cờ, ông ta đã nhắm vào em trai anh – Lục Nam Thâm. Mấy chuyện như bắt cóc người thân là điểm yếu trí mạng của bố anh, đồng thời cũng là chuyện bác ấy đã dự liệu từ trước, có điều bác ấy ngàn phòng vạn phòng lại không phòng Cố Trạch Phong. Lúc đó em trai anh nhất định đã chịu không ít khổ sở, nếu không bố anh cũng chẳng thật sự tin rằng đám bắt cóc sẽ giết chết con tin mà đồng ý trao đổi. Một món tiền khổng lồ cộng với phương thuốc nhà họ Lục vất vả điều chế ra để đổi lấy tính mạng Lục Nam Thâm. Đương nhiên, lúc đó bố anh hoàn toàn không biết người thuê kẻ bắt cóc là Cố Trạch Phong, thế nên bao năm qua mới để Cố Trạch Phong có cơ hội được thuận nước thuận gió. Cho tới khi ông ta bắt đầu điều chế thuốc mới, mặc dù phương thức đã được cải tiến nhưng chung quy bố anh vẫn điều tra ra chân tướng. Thế nên đã có đại họa nhà họ Cố vì nhà họ Lục mà phá sản sau đó".

Lâm Gia Duyệt nói xong, nhìn anh không chớp mắt, cười tươi: "Sao hả? Có phải anh cũng cảm thấy những lời em kể xuôi hơn nhiều những câu chuyện anh kể với Cố Sơ?".

Lục Bắc Thần từ tốn nói: "Trí tưởng tượng của cô đúng là vượt ra khỏi suy đoán của tôi".

"Anh đang coi như em nói năng linh tinh chứ gì, hoặc là tất cả đều xuất phát từ sự tưởng tượng của em." Lâm Gia Duyệt đổi giọng, giơ tay chống lên mặt, ngón tay cái hờ hững nghịch ngợm chiếc khuyên tai tinh xảo đang rủ xuống. Đó là món quà năm đó Lục Bắc Thần tặng cô ta, sau này dù có nhìn thấy bao nhiêu đồ trang sức xa hoa rực rỡ, cô ta đều cảm thấy không bằng. "Nhưng anh bảo, nếu những chuyện này lọt vào tai Cố Sơ, suy đoán của cô ấy liệu có giống anh không?" Nói tới đây, cô ta chợt cười, như đang tự trả lời cho sự "ngghi hoặc" của bản thân: "Có lẽ cô ta cũng sẽ không tin, người ta bảo không giống nhau sao kết thành vợ chồng mà, vợ chồng nên đồng tâm mới phải".

Sắc mặt Lục Bắc Thần tuy không thay đổi nhưng giọng nói rõ ràng đã lạnh đi: "Không được phép làm phiền cô ấy".

Lâm Gia Duyệt bình tĩnh ngộ: "Giờ em mới nhớ ra cô ta đang mang thai", cô ta bỏ qua lời cảnh cáo của anh, chậm rãi nói tiếp: "Người ta bảo phụ nữ có thai là những người hay suy nghĩ linh tinh nhất, không biết có đúng vậy không. Nhưng Cố Sơ là người thông minh, em nghĩ trước kia nghe xong lời giải thích của anh, cô ta cũng đã nghi ngờ. Đường đường một Lục Môn, sao lại nhắm vào nhà họ Cố không buông? Thật sự chỉ vì lợi ích ư? Không đâu, người tinh tường đều biết trong chuyện này có nghi vấn, có điều cô ta chọn cách tin anh mà thôi. Nhưng nếu đúng lúc này có người nói với cô ta một phiên bản hoàn toàn khác, anh đoán cô ta liệu có suy nghĩ không? Liệu có nghi ngờ lý do thật sự để anh từ bỏ Lục Môn hay không? Anh đừng coi tất cả mọi người là những kẻ ngốc. Tới lúc đó cô ta tự nhiên sẽ hiểu ra anh đã mang mọi thứ ở Lục Môn ra đánh đổi sự bình yên hiện tại của mình".

Lần này, sắc mặt Lục Bắc Thần hoàn toàn lạnh ngắt. Lâm Gia Duyệt lại không hề tỏ ra sợ hãi, cô ta hơi đổ người về phía trước: "Lục Bắc Thần, thật ra anh cũng hiểu, mặc dù đã nhiều năm trôi qua, nhưng chân tướng năm đó một khi bị moi lên sẽ vẫn là một chủ đề khiến mọi người bàn tán xôn xao. Dĩ nhiên, anh hoàn toàn có thể ngụy biện hoặc bịa ra một lý do hoang đường, nhưng một khi lọt vào tai rồi thì sẽ không thể nhẹ tênh như gió thoảng qua được. Nhất là với tình hình hiện tại của Cố Sơ".

Về mặt cô ta hiện đầy khiêu khích và ung dung, vì cô ta biết, nói quá nhiều sự thật có khi cũng chẳng bằng việc lấy Cố Sơ ra làm bình phong, chắc chắn sẽ bắt thóp được anh. Quả nhiên, ánh mắt Lục Bắc Thần đã thay đổi, như sương lạnh, buốt giá tới cùng. Anh nhìn cô ta gần như muốn ăn tươi nuốt sống, rất lâu sau mới dần mạnh từng chữ: "Cô muốn gì?".

Cả quá trình đều là Lâm Gia Duyệt nói, cô ta như một cái máy được nạp đầy năng lượng, câu nào cũng chuẩn bị trước. Lục Bắc Thần thì ngược lại, không nhiều biểu cảm, cực ít lời nói, nhưng đã nói câu nào thì cũng đều nhắm thẳng vào mục đích của Lâm Gia Duyệt. Nói tới đây, cô ta cũng biết điều không vòng vo nữa: "Rất đơn giản, nhà họ Lâm muốn có được mảnh đất trên núi Tây Nại".

Mọi cách quảng cáo cho việc khai thác núi Tây Nại đều chỉ là thêm vào những sắc màu lý tưởng. Dù là nhà họ Kiều hay nhà họ Lục cũng đều nhắm vào nguồn tài nguyên ngầm dưới lòng đất. Đây là bí mật đã được công khai giữa các doanh nhân. Thế nên khi Lâm Gia Duyệt nói tới mảnh đất, ý tứ đã rất rõ ràng, ý muốn

nói dưới lòng đất núi Tây Nại có gì cô ta đều nắm rõ. Lục Bắc Thần cũng hiểu cô ta đã chuẩn bị từ trước, không muốn lãng phí quá nhiều nước bọt bèn đáp một câu: "Thứ nhất, những người ra giá cao cho mảnh đất đó đều cạnh tranh công bằng. Thứ hai, tôi chỉ là một pháp y, không thể can thiệp vào những quyết định của nhà họ Kiều và nhà họ Lục".

"Nhà họ Kiều đã tỏ rõ thái độ muốn rút khỏi cuộc cạnh tranh này, giờ chỉ còn lại Lục Môn. Mặc dù anh đã từ bỏ cổ phần nhưng dấu sao cũng vẫn là người nhà họ Lục. Nói đơn giản một chút, em muốn biết giá sàn mà Lục Môn đưa ra lần này."

"Tôi không giúp được cô", Lục Bắc Thần từ chối.

"Hành sự tại nhân, em biết, chuyện gì Lục Bắc Thần đã muốn làm thì nhất định sẽ thành công."

Lục Bắc Thần lạnh lùng nói: "Lâm Gia Duyệt, cuối cùng cô cũng học được cái mảnh bố cô dùng trên thương trường rồi".

"Không tốt ư?"

"Cô muốn có lợi ích, tôi có thể hiểu, nhưng chỉ e cái dạ dày của nhà họ Lâm không lớn đến mức có thể nuốt chửng miếng bánh của hai nhà Kiều Lục. Nếu cô đã học được mảnh của bố cô thì nên hiểu mấy chữ 'biết mình biết ta' viết như thế nào."

Lâm Gia Duyệt nhướn mày, "Nói anh tinh mắt quả không ngoa, nhìn sự việc luôn nhìn tận đáy, trông anh lúc này lại càng mê người".

"Lâm ăn nói chuyện làm ăn thôi, hà tất sau lưng phải giở mấy thủ đoạn này?" Lục Bắc Thần nhướn mày.

Nhà họ Lâm phát triển thị trường trong nước, vốn dĩ đã có ý khinh địch với tập đoàn Kiều Viễn. Bây giờ Lục Môn cũng rình rập thị trường này như hổ đói, càng tăng thêm áp lực cho nhà họ Lâm. Khoảng thời gian này, nhà họ Lâm luôn nghĩ đủ mọi cách để phá vỡ thế bao vây của hai nhà Kiều Lục, mở một con đường máu. Thế nên, hạng mục núi Tây Nại nói chính ra là một miếng mồi nhà họ Lâm mượn để lợi dụng Lục Môn, nhân cơ hội này đánh bại nhà họ Kiều. Một tên trúng hai đích, đây mới mục đích thật sự của họ. Vì vậy, Lâm Gia Duyệt đâu chỉ đơn giản muốn thông qua anh để biết một cái giá sàn như thế?

Lâm Gia Duyệt nhận ra anh đã đoán trúng mục đích của mình, mỉm cười đứng dậy, xem ra muốn kết thúc cuộc trò chuyện này. Cô ta nói: "Không có được anh, em có biến thành loại người nào cũng đâu còn quan trọng nữa. Em biết chuyện này quan trọng, anh cần nghiêm túc suy nghĩ, em sẽ cho anh thời gian. Em tin là hai chúng ta sẽ hợp tác vui vẻ".

Nói xong, Lâm Gia Duyệt bỏ đi, Lục Bắc Thần thì ngồi tại đó mãi. Ngoài cửa sổ trời đã tối, trăng đêm nay tròn vành vạnh, khiến cả những ngôi sao xung quanh tựa như cũng rực rỡ thêm. Anh xoay chiếc ly thủy tinh trong tay, nhìn ra ngoài cửa sổ với bao nỗi niềm, ánh mắt bất gặp hình ảnh hồ nước gợn sóng lăn tăn, đã không còn sắc xanh biếc như hoa thanh cúc ban sáng, giờ chỉ còn là một cái bóng đen kịt. Ngọn núi phía xa xa cũng phác họa những đường nét đen thui. Khung cảnh này rộng lớn mà vẫn khiến người ta nghẹt thở. Anh cố gắng hít một hơi nhưng càng làm vậy càng tức tối.

Lục Bắc Thần nhẹ nhàng đè tay lên ngực, hơi nhói đau. Thì ra, bất luận có ở đây bao lâu, phản ứng độ cao đáng ghét ấy vẫn thi thoảng chọc ngoáy người ta.

Con đường nhỏ ven hồ lác đác vài ba người, là những đôi nam nữ đi dạo trở về, có tiếng cười tiếng nói, từ xa đã nghe thấy âm rung trong không khí. Nếu là bình thường, Lục Bắc Thần sẽ rất ghét tiếng người phiền toái này, nhưng hôm nay anh bỗng cảm thấy những âm thanh ồn ã ấy, những tiếng nô đùa thường ngày khiến anh nhướn mày bỗng trở thành một công cụ hữu ích, xua tan mọi bí bách trong lòng...

~Hết chương 549

~

*Thông báo một tin mừng, nếu không có gì trục trặc, tập đầu tiên của Bảy năm sẽ được xuất bản tại Trung Quốc trong tháng này với tên mới "Người ấy nhìn thấy tiếng của em". Bảy năm chính thức quay trở lại ^^

551. Q11.c550: Không Cần Lo Lắng

Giang Nguyên trở thành đối tượng trọng điểm bị La Trì theo dõi. Bởi vì không muốn đánh rần động cỏ, vì phía cảnh sát thống nhất nghi ngờ phía sau Giang Nguyên nhất định có một kẻ sai khiến với lai lịch không hề tầm thường, thế nên sau khi phát hiện những nghi vấn đằng sau cái chết của tộc trưởng Vương, La Trì không hề tìm Giang Nguyên nói chuyện. Với kinh nghiệm làm việc bao năm cùng "khứu giác" của một cảnh sát hình sự, chuyện này tuyệt đối không đơn giản như vậy. Thi thể của tộc trưởng Vương đã bị Giang Nguyên đưa đi. Cảnh sát thông báo ra ngoài rằng tộc trưởng Vương đích thực đã tự sát, không phát hiện ra dấu hiệu bị sát hại. Nghe các đồng nghiệp theo dõi quay về báo lại, tối đó bản Tây đã cử hành một nghi thức trang trọng để hỏa táng cho tộc trưởng Vương do đích thân Giang Nguyên chủ trì.

Việc này càng khiến Lục Bắc Thần và La Trì tin tưởng chắc chắn rằng Giang Nguyên đã chột dạ. Bản Tây là một nơi truyền thống, cổ hủ. Mỗi một gia đình đều có bàn thờ, cực kỳ tôn trọng tiền bối, người trong thôn vẫn còn giữ nguyên phong tục chôn cất. Nhưng Giang Nguyên lại hỏa táng tộc trưởng Vương, xem ra là muốn sau này không để lại manh mối gì đáng lo. Còn một chuyện khác cũng khiến Lục Bắc Thần và La Trì nghi ngờ. Nghi thức an táng của bản Tây rất đặc biệt, có người già qua đời luôn tiến hành múa tế lễ. Trước kia, người dẫn dắt điệu múa chính là thầy phù thủy trong bản, mấy năm nay lại đổi thành cô Thiên Huyền Nữ đó. Nhưng buổi tối hỏa táng tộc trưởng Vương kia Thiên Huyền Nữ lại không hề xuất hiện. Trong buổi lễ, cũng có người dân tỏ ra nghi vấn, nhưng Giang Nguyên lấy lý do là tộc trưởng Vương tự sát, không phải chết tự nhiên, cái chết kiểu này sẽ không được Thiên Huyền Nữ và trời cao phù hộ.

Giống như một lời biện hộ hoàn hảo nhưng vừa hay lại xuất hiện sau khi chuyện Thiên Huyền Nữ bị Lục Bắc Thần vạch trần, điều này khó tránh khiến người ta nghi ngờ ý đồ không muốn để Thiên Huyền Nữ lộ mặt. Xem ra, chuyện về cô gái này cũng đầy ẩn số.

Vừa giải quyết xong thi thể của Trình Diệp và Phương Tử Hân, giờ lại xuất hiện thêm cái chết của tộc trưởng Vương, chưa kể tới hai thi thể vô danh khác, các lãnh đạo của Công Tốt gần như qua một đêm đã bạc hết tóc, áp lực dồn lên La Trì và phòng thực nghiệm, cả lãnh đạo trực tiếp của La Trì tại Thượng Hải cũng biết chuyện này, lại báo cáo tình hình lên cấp trên cao hơn. Cấp trên nghe xong lập tức gọi điện tới, yêu cầu La Trì và cảnh sát hai địa phương đồng tâm hiệp lực đưa ra phương án phá án, nhất định phải phá án thật nhanh, thế là trong vụ án này, La Trì đã trở thành người có danh có phận.

Bên kia ngày nào cũng đau đầu nhức óc vì chuyện vụ án, bên này Lâm Gia Duyệt đã tìm được chị Dao, cho chị ấy một khoản tiền lớn để được "cắm rễ" tại Phong Nguyệt, nhưng cũng không gây chuyện phiền toái gì cho mọi người, ngày nào cũng đi du sơn ngoạn thủy như bất kỳ một du khách bình thường nào. Nhưng cho dù như vậy, mỗi lần nhìn thấy cô ta, Cố Sơ vẫn cảm thấy khó chịu, cảm giác ấy giống như bị một miếng xương cá đâm ngang cổ họng, nhả không được, nuốt chẳng xong. Có mấy lần cô đã suýt nữa định hỏi cô ta tới đây làm gì nhưng đều nhịn xuống. Bắc Thần từng dặn dò, đừng chủ động chọc vào Lâm Gia Duyệt.

Vào lúc Cố Sơ đang buồn phiền chuyện này, sự xuất hiện của một người khiến cô có thêm niềm vui trong sự nhàm chán. Cô hoàn toàn không ngờ được, Tiêu Tiêu Tiêu lại về nước rồi tới thẳng Công Tốt.

Lúc đó, Cố Sơ đang ngủ trưa, cứ cảm thấy mí mắt ngứa ngứa, giống như có ai đó đang chọc mình. Ban đầu cô tưởng rằng Lục Bắc Thần đang giả trò bèn lật người mặc kệ anh, nhưng bỗng nghe thấy có tiếng một cô gái bật cười, thanh âm không lớn nhưng giòn tan. Cố Sơ ngủ mơ mơ hồ hồ, nhất thời ý thức có chút rời rạc, nghe thấy có người đang cười khúc khích, phản ứng đầu tiên có lẽ có ma, sau đó lại chợt nghĩ hay là Lâm Gia Duyệt tới. Chuyện này còn đáng sợ hơn ma tới, cô choàng tỉnh giấc, phía trước là khuôn mặt đang cười ngặt nghèo của Tiêu Tiêu Tiêu.

Cố Sơ còn tưởng mình đang nằm mơ, mắt tròn mắt dẹt nhìn cậu ấy. Tiêu Tiêu Tiêu phì cười, ngồi xích lại trước mặt cô, giơ tay véo má cô: "Người ta bảo mang thai một cái gốc ba năm, hóa ra là thật đấy".

"Tiêu Tiêu?" Cố Sơ mặc kệ nỗi đau bên má, rất lâu sau mới tỉnh ra, kêu la inh ỏi.

Tiêu Tiêu Tiêu dụi dụi tai, cổ tình nhứ mảy: "Kêu la gì vậy! Không sợ làm mầm giống của giáo sư Lục sợ chết khiếp à!" Một giây sau, Cố Sơ đã nhào tới, hôn hờ gọi tên Tiêu Tiêu Tiêu, tút tút hôn lên má cậu ấy, khiến Tiêu Tiêu Tiêu kêu oai oái.

"Là cậu thật hả? Sao cậu lại tới đây? Không phải tớ đang nằm mơ chứ? Trời đất ơi, sao về nước mà không báo cho tớ một tiếng? Cậu còn đi nữa không? Định ở lại mấy hôm?" Một loạt các câu hỏi như pháo ran khiến Tiểu Tiểu trả lời không kịp. Cậu ấy gơ tay giữ Cổ Sơ lại, "Xem ra bạn bè thân thiết cũng không thể thường xuyên gặp mặt được. Nhìn mà xem, mới có mấy tháng không gặp mà cậu đối với tớ đã nhiệt tình như lửa rồi".

"Đừng có đánh trống lảng. Tiểu Tiểu, cậu tới đây quả thực khiến tớ ngạc nhiên lắm đấy." Cổ Sơ phấn khích, bao nhiêu buồn tủi đều tan sạch.

Lý do của Tiểu Tiểu rất đơn giản, thì ra phía bệnh viện có một hội thảo khoa học quan trọng cậu ấy bắt buộc phải tham gia nên đã cất công trở về nước, kết thúc hội thảo, cậu ấy vẫn phải quay lại để tiếp tục học chuyên sâu. Có điều vẫn chưa tới ngày diễn ra hội thảo, cậu ấy về sớm hơn mấy hôm, còn đặc biệt rẽ ngang Cống Tốt để thăm bà bầu Cổ Sơ. Sau khi giải thích xong xuôi, Tiểu Tiểu nhìn Cổ Sơ cười gian: "Được đấy, sắc mặt hồng hào rạng rỡ, uống công tớ ở nước ngoài cứ lo cậu ăn không đủ chất, lại gầy đét như cọng cỏ khô".

"Tớ bây giờ hoàn toàn đầy đủ, chỉ thiếu gió Đông." Cổ Sơ cười hì hì, kéo tay cậu ấy: "Nếu cậu ở lại đây thì chính là cơn gió Đông của tớ".

"Nằm mơ hả, giáo sư Lục nhà cậu chỉ hận không thể vác cả bão về cho cậu, lẽ nào lại thiếu cơn gió Đông chưa tới cấp hai như tớ sao?" Tiểu Tiểu trêu chọc, rồi nghiêm túc trở lại: "Nhưng thấy cậu như vậy tớ cũng yên tâm rồi, có biết bao nhiêu thai phụ thời kỳ đầu ăn không ngon, ngủ không yên ấy chứ".

"Cậu ở đây được mấy ngày?" Cổ Sơ không nỡ xa Tiểu Tiểu, nói với vẻ tội nghiệp, "Cống Tốt thật ra rất vui, vả lại Kiều Vân Tiêu cũng đang ở đây, anh ấy sắp thành người bản địa rồi, bảo đảm cậu ở đây chơi sẽ quên hết tất cả".

Nghe xong, sắc mặt Tiểu Tiểu hơi lạ, Cổ Sơ nhìn thấy vậy, lập tức hiểu ngay: "Chẳng lẽ anh ấy vẫn chưa biết cậu đã về nước?".

Tiểu Tiểu Tiểu đáp ứng: "Tớ về... liên quan gì tới anh ấy chứ".

"Vờ vịt."

Tiểu Tiểu Tiểu lảng tránh: "Này, tớ mang quà về cho cậu đấy".

Cậu ấy mang cho Cổ Sơ một chiếc túi phiên hạn giới hạn, còn vài bộ quần áo trẻ sơ sinh với chất vải cực tốt. Cổ Sơ cười nói mấy chuyện này đều là trách nhiệm của chồng, nhưng cứ cầm mấy bộ quần áo không rời tay. Tiểu Tiểu vờ đùa: Nếu lúc trước không phải cô nhường xuất đi nước ngoài, việc đi học chuyên sâu làm gì tới lượt cậu ấy. Cổ Sơ hiểu câu nói này không phải vì Tiểu Tiểu tự ti, hoàn toàn chỉ vì cảm kích, bèn đường hoàng trả lời: Cậu tưởng tớ lương thiện thật hả? Chẳng qua vì tớ phải lấy chồng sinh con thôi, trong lòng tớ, đây mới là chuyện quan trọng hàng đầu.

Hai người đang vừa cười vừa nói thì có người đẩy cửa vào, làm Tiểu Tiểu giật cả mình. Sau khi nhìn rõ người đó, cậu ấy nhất thời trở nên bối rối, nụ cười như bị dính chặt vào mặt vậy. Ngược lại Cổ Sơ thì nhiệt tình hết mức, hét lên với người ngoài cửa: "Tốc độ của anh nhanh quá đấy, mới gửi tin nhắn đi chưa tới mười phút anh đã xuất hiện rồi".

Lúc này Tiểu Tiểu Tiểu mới hiểu ra, thì ra ban nãy trong lúc cười cợt, Cổ Sơ vẫn không quên làm tình báo. Cậu ấy nhất thời vừa giận vừa gấp, mặt cũng đỏ bừng, cứ lườm Cổ Sơ mãi. Hành vi xông vào của Kiều Vân Tiêu đã hoàn toàn bộc lộ rõ tâm trạng sốt sắng của anh ấy, nhưng sau giây phút đó, anh ấy lại đứng đực ở cửa ra vào, nhìn Tiểu Tiểu chằm chằm, vừa có chút kích động, lại có phần bối rối.

Cổ Sơ buồn cười vì Kiều Vân Tiêu, nghĩ bụng anh ấy đường đường là công chủ nhà họ Kiều, từ nhỏ đã đếm không hết số con gái trồng cây si trước nhà, đã khi nào thấy anh ấy ngượng ngập xấu hổ kiểu này? Cô háng giọng, quyết định đi theo con đường làm bà mai: "Này Kiều Vân Tiêu, Tiểu Tiểu đi đường xa mới tới, còn chưa có cả chỗ ở nữa, anh không phát huy tinh thần đoàn kết bác ái chút à?".

Lúc ấy Kiều Vân Tiêu mới ngớ ra, rảo bước đi tới, trong mắt chỉ còn Tiểu Tiểu rồi hỏi: "Em tới khi nào vậy?", rồi nói: "Để anh lấy phòng cho em trước".

Tiểu Tiểu vốn định nói là không cần nhưng Cố Sơ rất tích cực, liên tục giục cậu ấy cứ có chỗ dừng chân trước rồi nói chuyện, gần như sắp đẩy cậu ấy vào vòng tay của Kiều Vân Tiêu tới nơi. Không còn cách nào khác, Tiểu Tiểu đành đi theo Kiều Vân Tiêu.

Tiểu Tiểu Tiểu chỉ ở lại Cống Tốt hai ngày rồi sẽ quay lại Thượng Hải tham gia hội thảo. Cố Sơ không tính toán xem cô ấy ở lại bao lâu, chỉ cần mấy ngày này Kiều Vân Tiêu luôn sát theo cô ấy là được. Có thể nhận ra lần này Kiều Vân Tiêu vui hơn ai hết, ngay tối đó đã vì cô ấy tổ chức một buổi lửa trại, để cô ấy được cảm nhận trọn vẹn sự náo nhiệt của Cống Tốt. Nghe nói thịt bò Tây Tạng trong buổi tiệc này Kiều Vân Tiêu đã phải nói bạc miệng mới mua về được. Thịt bò non sau khi được nướng chín rồi nướng qua, da và thịt sẽ càng mềm, càng giòn. Uống thêm một chút rượu nếp tươi mát, cửa trước của Phong Nguyệt Cổ Đạo tựa hồ trong phút chốc đã náo nhiệt như trước khi xảy ra những câu chuyện buồn kia.

Tối đó Kiều Vân Tiêu ngồi sát bên cạnh Tiểu Tiểu, nhiệt tình mời rượu mời thịt cô ấy, nhưng mỗi lần đều rất tỉ mỉ, chỉ rót một chút men đầy cốc. Mọi người đều biết Tiểu Tiểu là bạn tốt của Cố Sơ, khi họ lần lượt lên chúc rượu, Kiều Vân Tiêu lại phát huy tinh thần ga lăng, lập tức thay cô ấy uống cạn. Cả một buổi tối, khuôn mặt Kiều Vân Tiêu đỏ hồng lên, chẳng biết vì say hay vì vui.

Cố Sơ dựa vào người Lục Bắc Thần, dính chặt lấy anh, nhìn cặp đôi đối diện cười khúc khích mãi, chân thành nói: "Đầu tiên là Bắc Thần và Lăng Song, bây giờ lại có Vân Tiêu và Tiểu Tiểu, thật hy vọng họ đều thành đôi".

Bây giờ cô không thích đồ ngấy, Lục Bắc Thần bèn nướng cho cô một ít rau, cà..., để mặc cô dựa vào lòng mình: "Con đường này của Kiều Vân Tiêu không dễ đi đâu".

"Hành sự tại nhân." Cố Sơ uể oải đáp.

Lục Bắc Thần cười: "Tại Tiểu Tiểu chưa bước qua được cánh cửa tâm lý trong lòng".

Sao Cố Sơ không hiểu chuyện này chứ? Cô thở dài nặng nề, những việc cô có thể làm thật ra cũng có hạn. Tiểu Tiểu Tiểu không hề ngốc, sao không nhận ra tâm ý của Kiều Vân Tiêu chứ? Lục Bắc Thần nhận ra tâm sự đi xuống của cô bèn cầm khăn giấy lau khóe miệng cho cô rồi khẽ an ủi: "Không cần lo lắng, thời gian là liều thuốc tốt nhất, chỉ cần xem Kiều Vân Tiêu có kiên nhẫn chờ đợi không thôi".

Cố Sơ tin rằng, Kiều Vân Tiêu nhất định là người có thể đợi tới giây phút cuối cùng...

~Hết chương 550~

*Còn chương hôm nay nữa, cái chương gây ức chế này t muốn dịch luôn để không phải nhìn thấy nó nữa, t sẽ cố gắng up trong hôm nay vì chiều nay vẫn phải đi bán sách ^^

552. Q11.c551: Oan Gia Ngõ Hẹp

Hôm sau là một ngày nắng đẹp, thời tiết Cống Tốt cũng mỗi ngày một nóng hơn, thế mà đỉnh núi xa xa vẫn một màu trắng xóa. Nghe người dân bản địa nói, phải tới tháng 8 giữa hè, mái tóc bạc của núi mới tan đi, nhưng chỉ cần qua giữa tháng 9 là lại trở về như cũ.

Đúng là một vùng đất thần kỳ, mới sáng sớm Tiêu Tiểu Tiểu đã cảm thán như vậy.

Bầu khí lúc sáng sớm rất trong trẻo. Có lẽ vì gần núi nên không khí núi rừng cũng theo nắng mai lan tỏa tới tận giữa trưa khi mặt trời chói chang. Cố Sơ yêu thích bầu không khí này, cảm thấy nó không những có mùi gỗ thoang thoảng, còn đâu đây mùi củi lửa với bàn tay con người, xen lẫn chút thư thái khi cách xa thành phố phồn hoa. Từ sau khi mang thai, mũi cô trở nên cực kỳ nhạy cảm, có rất nhiều thứ mùi không thích ngửi thấy, thế mà lại cực thích mùi thơm lúc sáng sớm này. Người Cống Tốt luôn có thói quen nhóm củi, thường xuyên nhìn thấy những người phụ nữ lớn tuổi lưng đeo chiếc giỏ đựng đầy củi đi ngang qua. Họ sẽ tới một nơi rất xa để thu thập củi, một chuyến là đủ để đốt mấy ngày liền. Không có mùi muội than nhức mũi, mùi củi gỗ này đã trở thành mùi hương độc đáo của Cống Tốt.

Chị Dao cũng nhóm củi, nấu một nồi trà sữa thơm phức, buổi sáng được uống một cốc thì không gì sung sướng hơn. Tiêu Tiểu Tiêu rất thích hương vị của loại trà này, cũng ném thử, chốc chốc lại vươn vai vận vẹo, nhìn khuôn mặt chìm trong bóng nắng của Cố Sơ và nói: "Chẳng trách cậu không thích quay lại Thượng Hải, hoàn cảnh ở đây đúng là không tệ, dân dã, đôn hậu, chất phác, là ai cũng sẽ không muốn đi".

Cố Sơ ôm cốc trà sữa cười hi hi: "Vậy thì cậu đừng đi nữa".

Tiểu Tiêu bĩu môi, dáng vẻ như muốn nói "Nói linh tinh gì vậy".

Giờ này, đại sảnh tầng một ngoại trừ chị Dao đang lật sổ sách bên quầy thanh toán ra thì cũng chỉ còn hai người họ. Hiếm khi có những giây phút thư thái, khiến Cố Sơ nhớ lại căng tin thời đại học, mới đó mà đã nhiều năm trôi qua rồi. Giờ đây, Tiêu Tiểu Tiêu đã tiến bước theo ngành nghề trong lý tưởng của mình, còn cô cũng đã có gia đình, còn sắp làm mẹ. Cố Sơ bất giác thở dài, cảm thán thời gian trôi đi thật nhanh, Tiểu Tiêu mỉm cười rồi nói: Những tháng ngày bình yên hiện tại mới là thứ cô mong muốn.

Cố Sơ hiểu ý của cô ấy, hồi đại học Tiêu Tiểu rất tự ti, cuộc hôn nhân sau đó đã hủy hoại mọi niềm tin của cô ấy vào cuộc sống. Còn hiện tại, cô ấy đang như con rắn lột xác, bước ra mọi nỗi đau, chỉ như vậy mới có dũng khí và khả năng đối mặt với cuộc sống. Hồi tới Kiều Vân Tiêu, Tiểu Tiêu cất giọng có chút chua xót. Cô ấy nói Kiều Vân Tiêu đã quyết định đưa mình về Thượng Hải rồi ngược mắt lên nhìn Cố Sơ, bổ sung một câu: "Thật ra anh ấy thích hợp với một cô gái tốt đẹp hơn".

Cố Sơ đáp lại một câu đầy ẩn ý: "Người anh ấy thích mới là người thích hợp nhất, trên đời này không ai có quyền quyết định chuyện tình yêu của người khác." Còn đang chuẩn bị một bài thuyết trình dài để Tiểu Tiêu tỉnh ngộ thì cô chợt liếc ra phía chân cầu thang. Tiểu Tiêu thấy nét mặt Cố Sơ kỳ lạ bèn quay lại nhìn, ngăn người giãy lắt rồi thì thầm: "Sao Lâm Gia Duyệt lại ở đây?".

Đây là vấn đề Cố Sơ muốn hỏi nhưng không dám hỏi. Cô cúi đầu xuống coi như không thấy mặt cô ta, uống một hớp trà sữa rồi lẩm bẩm: "Chẳng biết nữa".

"Lẽ nào vẫn chưa chết tâm", Tiểu Tiêu xù lông nhím, bày ra vẻ cảnh giác: "Cô ta mà dám quấy rầy cậu vào lúc này, tớ sẽ cào cô ta đến mức bác sỹ chỉnh hình cũng bó tay luôn".

"Tớ còn chưa căng thẳng, cậu đừng lo lắng theo làm gì." Cố Sơ vỗ về bạn, nhưng ngoài miệng tuy nói vậy trong lòng cô vẫn rất đề phòng. Lâm Gia Duyệt trong mắt cô hiện tại không khác gì một quả bom.

Quả bom ấy luôn giữ một khoảng cách nhất định với cô, giống như hai ngày nay vậy. Lâm Gia Duyệt không chủ động tiến tới, thậm chí còn chẳng đánh mắt qua bên này. Cô ta đi về phía chị Dao, nói nói cười cười với chị ấy, rồi còn hỏi thăm xem xung quanh đây có chỗ nào vui, sau đó mang theo bánh mỳ và trà sữa đi ra ngoài. Tiêu Tiểu Tiêu nhìn theo suốt, sau khi cô ta ra khỏi cửa cô ấy mới thở phào rồi hỏi Cố Sơ với vẻ nghi hoặc: "Cô Lâm đó sao lại vờ như không biết cậu thế? Mất trí nhớ à?".

Cố Sơ không muốn nói nhiều về cô ta, lắc đầu tỏ ý không biết. Lâm Gia Duyệt vừa đi khỏi, Kiều Vân Tiêu đã tới ngay sau đó, chiếc xe việt dã được anh ấy thoải mái đỗ ngoài cửa. Sau khi vào cửa nhìn thấy họ, anh ấy hào sảng nói: "Hai em dậy sớm quá nhỉ". Dứt lời, anh ấy kéo ghế ngồi xuống bên cạnh Tiểu Tiêu. Chị Dao nhiệt tình tiến tới, hỏi anh ấy: "Uống giống hai cô ấy nhé, trà sữa?".

"Café đen đi, trà sữa ngọt quá", Kiều Vân Tiêu cười với Tiểu Tiêu: "Mang theo quần áo dài tay đi chưa? Lên núi gió lạnh, anh sợ em rét".

Tiểu Tiêu tỏ ra thiếu tự nhiên vì sự nhiệt tình của anh ấy, gật đầu đối phó. Cố Sơ ngồi bên cứ cười suốt. Cô biết hôm nay Kiều Vân Tiêu định đưa Tiểu Tiêu lên núi tuyết chơi, bèn hắng giọng: "Còn có một người ngồi sờ sờ ở đây mà, anh Vân Tiêu, mắt anh xuất hiện điểm mù đấy à?".

"Đừng gây chuyện", lúc ấy Kiều Vân Tiêu mới chú ý tới Cố Sơ, nói nửa đùa nửa thật, "Vào lúc này anh không dám chọc vào em đâu, nếu không giáo sư nhà em lại cầm dao giải phẫu xử lý anh à?".

Trong lúc đó, café đen đã được mang lên. Chị Dao tinh tường, nhận ra tâm ý của Kiều Vân Tiêu, bèn cười kín đáo: "Trên núi tuyết không những có thể cầu phúc, cầu tình duyên cũng rất linh nghiệm đấy. Bao nhiêu đôi nam nữ Cổng Tốt chúng tôi đều lên núi tuyết ước cả".

Nói tới đây, Tiểu Tiểu càng mắt mắt, cô ấy đặt cốc trà sữa xuống, nhỏ giọng thì thầm: "Hay là... hôm nay ra sa mạc đi, nghe nói sa mạc ở đây cũng rất đẹp".

"Núi tuyết là đẹp nhất." Kiều Vân Tiêu nhấn mạnh, "Tới Cổng Tốt không nên núi tuyết khác nào tới Bắc Kinh không thăm Trường Thành. Nếu muốn đi tới sa mạc, đi xuống rồi chúng ta đi". Dứt lời, anh ấy chỉ khẽ nhấp một ngụm cafe, rồi làm như sợ cô ấy đổi ý, vội nói: "Đi thôi".

Anh ấy đứng dậy, tiện thể kéo tay Tiểu Tiểu. Tiểu Tiểu lại né tránh theo phản xạ.

Sau khi hai người họ ra khỏi cửa, chị Dao mới ngồi xuống, nét mặt tò mò: "Hai người này có quan hệ thế nào? Cậu Kiều thì phong độ ngời ngời, sao lại vẫn có người tránh như tránh tà chứ?".

Cố Sơ không còn sức tưởng tượng lại cho chị Dao chuyện "kiếp trước kiếp này" của hai con người ấy. Vả lại, cô cũng không có sở thích mang chuyện người khác ra để tiêu phí thời gian, bèn im lặng thở dài. Chị Dao thấy không hỏi được gì cũng từ bỏ, vỗ lên đầu một cái: "Đúng rồi, mẹ chồng em còn bảo chị hôm nay mua cho em ít cá tươi nữa, xem trí nhớ của chị này". Dứt lời, chị ấy lại chạy qua quầy thu ngân gọi điện thoại.

Chỉ còn lại mình Cố Sơ chống cằm ngồi ngắm người trên ghế, thi thoảng cũng tự tưởng tượng ra cảnh Tiểu Tiểu và Kiều Vân Tiêu đi lên núi với nhau. Cảnh trong mộng tưởng đang đẹp, một bản tin trên ti vi đã kéo cô trở về thực tại. Vì lý do tín hiệu, ở Cổng Tốt không xem được nhiều kênh truyền hình, chỉ bắt được một vài kênh lớn. Sáng nào chị Dao cũng bật ti vi, mặc dù chỉ toàn là những chương trình chào buổi sáng, nhưng rõ ràng chị Dao chỉ muốn nhà khách không quá tiêu điều vắng vẻ.

Lúc này đây, ti vi đang phát một tin tài chính, liên quan tới Lục Môn. Chị Dao không quan tâm tới nội dung đó, vừa ngâm nga hát vừa lau hình đồ đạc quý núi. Cố Sơ thì nghe rất tỉ mỉ, từng câu từng chữ đâm thẳng vào tim. Nội dung tin rất ngắn, đại khái nói về việc hôm qua Lục Môn mở phiên giao dịch không được thuận lợi, gặp phải đả kích ngầm, rất nhiều khách hàng lướt sóng đang trong trạng thái chờ đợi. Nếu hôm nay giá cổ phiếu lại chịu tình trạng dao động như vậy thì rất có khả năng Lục Môn sẽ đối mặt với tình trạng cổ phiếu rớt giá.

Một bản tin chưa đến một phút nhưng lại khiến Cố Sơ đổ mồ hôi lạnh. Mặc dù cô không hiểu thị trường cổ phiếu nhưng cũng hiểu Lục Môn đang gặp trục trặc, chỉ không biết nguyên do là gì. Nhưng trong mơ hồ cô lại cảm thấy chuyện này sẽ dính líu tới Lục Bắc Thâm, dù sao thì bây giờ anh ấy cũng đang chịu trách nhiệm tại thị trường Trung Quốc. Một khi anh ấy bị dính líu, há chẳng phải bao công sức nỗ lực thời gian qua đều là phí hoài? Có thể nhận ra Bắc Thâm rất muốn dốc sức cho Lục Môn. Nghĩ đi nghĩ lại vẫn cảm thấy không ổn, cô vội vàng lên gác, trở về phòng gọi điện cho Lục Bắc Thần để kể với anh chuyện này.

Quả nhiên, anh không hay biết gì. Cũng đừng trách anh không màng tới tình hình của Lục Môn, thực sự là vụ án quá rắc rối, anh chẳng thể phân thân được. Cố Sơ kể lại ngắn gọn. Lục Bắc Thần nghe xong, ngẫm nghĩ rồi trả lời: "Anh sẽ đi nghe ngóng tình hình từ phía dì Tần".

Lúc trời nhá nhem tối, Tần Tô đã đích thân làm xong bữa tối, ép Cố Sơ ăn trước. Trong thời gian ấy, điện thoại của Tần Tô kêu không ngừng nghỉ, Cố Sơ hiểu rõ, có lẽ là điện thoại từ phía tập đoàn. Thế nên hầu hết thời gian Tần Tô dành để nhận điện thoại, ăn tối cũng rất ít, tối tận khi bà về phòng nhận cuộc cuối cùng. Tiểu Tiểu phải nửa tiếng nữa mới về nhà khách, các nhân viên y tế và cảnh sát đều đang bận rộn. Cố Sơ kêu thức ăn nhất được nhất không, ăn mãi bỗng thấy nhạt miệng, bèn bỏ bữa ở đó.

Cô định đi lên gác hỏi thăm tình hình từ Tần Tô, ai ngờ đi tới giữa cầu thang thì gặp Lâm Gia Duyệt, cô đi lên, cô ta đi xuống. Cầu thang vốn đã hẹp, theo lý mà nói hai người đi lướt qua nhau là được. Nhưng có lẽ Lâm Gia Duyệt cố tình, Cố Sơ đi sang phải, cô ta bèn sang phải, cô sang trái, cô ta lại qua trái. Cố Sơ vốn đang bực bội, thấy vậy càng khó chịu, bèn ngược lên, phần nộ nhìn cô ta: "Cô rốt cuộc có định đi hay không đây?".

"Đi chứ, dĩ nhiên là phải đi, có điều bị người ta chặn đường rồi, đi làm sao?" Lâm Gia Duyệt cũng không hề khách khí, hoàn toàn bỏ vẻ mặt coi cô như người xa lạ thường ngày, khóe miệng tuy nở nụ cười nhưng đầy mắt thì lạnh tanh.

Cố Sơ nghĩ tới đứa bé trong bụng, cố gắng đè cơn giận xuống. Đúng là xui xẻo, lần này gặp Lâm Gia Duyệt, nhìn thế nào cô cũng thấy không vừa mắt, nhưng cô vẫn phải nhịn, lúc này mà giận dữ người chịu thiệt chỉ

có cô mà thôi. Cô cắn răng, quyết định mặc kệ cô ta, nghiêng người sang một bên thanh vịn, buông một câu: "Muốn đi thì nhanh nhẹn lên!".

Lâm Gia Duyệt hừ một tiếng, ngông nghênh bước xuống. Có điều khi đi ngang qua Cố Sơ, cô ta đột ngột dùng khuỷu tay, huých Cố Sơ một cái thật mạnh. Cố Sơ không ngờ cô ta lại làm vậy, chưa kịp đứng vững, cả người đã ngã nhào xuống!

~Hết chương 551

~

*Giời ơi, Lu đang không có nhà :((((

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bay-nam-van-ngoanh-ve-phuong-bac>